DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.
Sitedeki kitaplar sadece tanıtım amaçlıdır.
Yazarı ve yayıncıyı desteklemek için kitabı satın almanızı öneririz..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu set şunları içerir:

fantezi aşığı

Gece Zevkleri

gece kucaklaması

Şeytanla dans etmek

gecenin öpücüğü

gece oyunu

Geceyi yaşa

Gecenin Günahları

Geceyi Serbest Bırak

Ayın Karanlık tarafı

Rüya Avcısı

Şeytanlar da ağlar

Geceyarısı Temizliği Üzerine

Rüya yakalayıcı

Acheron

Sessiz Bir Gece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rüya Savaşçısı

Yükselen kötü ay

Merhamet yok

intikam

Gardiyan

Zaman Zamansız

Karanlık Avcı Arkadaşı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FANTEZİ AŞIĞI

SHERRILYN KENYON

Baş sayfa

Eski Bir Yunan Efsanesi

Her zaman olduğu gibi, bu beni kayıtsız şartsız destekleyen harika ailem için.

Tamamen farklı bir fikre inanan Nancy Yost için, sahip olduğunuz tüm inanç ve verdiğiniz cesaret için.

Jennifer Enderlin ve Kim Cardascia, vizyonumu paylaştıkları ve hayal gücümün sınırlarını keşfetmeme izin verdikleri için.

Kahkahamı ve acımı paylaşmak için her zaman yanımda olan arkadaşlarım için: Rickey Mallory, Celeste Bradley, Cheryl Lewellyn, Valerie Walton, Diana Hillock, Rebecca Baum ve Kim

Jones (psikolog içgörüleri için teşekkürler). Ve orijinal Ay Metresi olan Lisa Rich için.

Ve en önemlisi, biraz inanç, hayal gücü ve sevgi ile her şeyin mümkün olduğu Vahşi Tarafta benimle bir gezintiye çıkmak istediğiniz için siz okuyuculara.

Herkese kucaklar!

ESKİ BİR YUNAN EFSANESİ

Üstün bir güce ve rakipsiz bir cesarete sahipti, tanrılar tarafından kutsanmış, ölümlüler ondan korkmuş ve onu gören tüm kadınlar tarafından arzulanmıştı. Kanun tanımayan, hiçbir şeye saygı duymayan bir adamdı.

Savaştaki becerisi ve üstün zekası Akhilleus, Odysseus ve Herakles'in adlarıyla boy ölçüşüyordu ve kudretli Ares'in bile onu silahla yenemeyeceği yazılmıştı.

Sanki kudretli Savaş Tanrısının armağanı yetmezmiş gibi, doğumunda tanrıça Afrodit'in yanağını öptüğü ve onun ölümlü hafızasındaki yerini sonsuza kadar sağlamlaştırdığı da söylendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Afrodit'in ilahi dokunuşuyla kutsanmış, öyle bir erkek olmuştur ki, hiçbir kadın onun vücudunu inkar edemez. İş Aşk Sanatına gelince, eşi benzeri yoktu - dayanıklılığı herhangi bir ölümlü insanınkinden çok daha ötedeydi. Arzuları sıcak ve vahşi, asla evcilleştirilemezdi.

Veya reddedildi.

Derisi ve saçı altın rengindeydi ve bir savaşçının gözlerini parlatıyordu, onun varlığının tek başına kadınları tatmin etmeye yettiği ve bir kez elini değdirdiğinde zevkten gözlerinin kamaştığı söylenirdi.

Kimse onun cazibesine karşı duramazdı.

Ve böylece kıskançlıktan katlanmak için bir lanet geldi. Asla kırılmayacak olan.

Zavallı Tantalus gibi, onun durumu sonsuza dek tatminini aramak ve asla yerine getirmemek. Davetçisinin dokunuşunu özlemek ve onun tam ve mutlak zevk ve doyumunu sağlamak.

Dolunaydan dolunaya kadar, bu dünyadan tekrar zorlanana kadar onunla yatacak, onunla sevişecek.

Ama dikkat edin, dokunuşu bir kez hissedildiğinde, sevgilisinin hafızasına damgasını vurur. Başka hiçbir erkek onu bir daha asla tatmin edemeyecek. Çünkü hiçbir ölümlü erkek böylesine güzel bir adamla kıyaslanamaz. Böyle bir ısı. Böyle cesur bir duygusallık.

İşte lanetlenmiş.

Makedonyalı Julian.

Onu göğsüne bastır ve gece yarısının kanatlarında dolunay ışığının ağırlığı altında üç kez çağır. O zaman size gelecek ve bir sonraki dolunay döngüsüne kadar bedeni sizin emrinizde olacak.

Tek amacı sizi memnun etmek, size hizmet etmek olacaktır.

Seni tatmak için.

Onun kollarında gerçek cenneti öğreneceksiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

"Tatlım, yatmalısın."

Grace Alexander, kırmızı fasulye ve pilavdan oluşan öğle yemeğini bitirirken oturdukları küçük New Orleans kafesinde Selena'nın aşırı yüksek sesi karşısında irkildi. Ne yazık ki Selena'nın sesi, bir kasırganın içinden kolayca geçebilecek hoş bir oktava sahipti.

Ve bunu kalabalık salonda ani bir sessizlik izledi.

Yakındaki masalara bakan Grace, adamların konuşmayı kestiğini fark etti ve onlara umduğundan çok daha fazla ilgiyle bakmak için döndü.

Tanrım! Selena sesini alçak tutmayı öğrenebilecek mi?

Daha da kötüsü, bundan sonra ne yapacak, soyunup masa başında dans mı edecek?

Tekrar.

Grace, ilk tanışmalarından bu yana milyonuncu kez Selena'nın utanmasını diledi. Ama gösterişli, genellikle abartılı olan arkadaşı, kelimenin anlamını bilmiyordu.

Grace elleriyle yüzünü kapattı ve meraklı izleyicileri görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Masanın altına saklanma dürtüsü, ardından arkadaşını tekmeleme dürtüsü onu tüketti.

"Neden biraz daha yüksek sesle konuşmuyorsun, Lanie?" o fısıldadı. "Kanada'daki adamların seni duyabildiklerini sanmıyorum."

Ah, bilmiyorum, dedi muhteşem kahverengi saçlı garson masalarının yanında dururken.

"Biz konuşurken bile muhtemelen güneye gidiyorlardır."

Kolej çağında olduğu belli olan garson ona şeytani bir şekilde sırıtırken, sıcaklık Grace'in yanaklarını kapladı. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı hanımlar?" diye sordu, sonra anlamlı bir şekilde Grace'e baktı. "Ya da daha doğrusu sizin için yapabileceğim bir şey var mı hanımefendi?"

Kafama bir torba ya da Lanie'yi dövmek için bir sopaya ne dersin?

Sanırım bulduk, dedi Grace, yanakları kızarmıştı. Bunun için kesinlikle Selena'yı öldürecekti. "Sadece faturamıza ihtiyacımız var."

"Pekala, o zaman," dedi, biletleri çıkarıp kağıdın üstüne bir şeyler karalayarak. Grace'in önüne koydu. "Eğer başka bir hizmetim olabilirse beni araman yeterli."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak o gittikten sonra Grace onun adını ve telefon numarasını faturanın üzerinde gördü.

Selena ona bir baktı ve yüksek sesle güldü.

"Sadece bekle," dedi Grace, Palm Pilot'ta yemeğin kendisine düşen kısmını bitirirken gülümsemesini bastırarak. Bunun için seni geri alacağım.

Selena parasını boncuklu çantasında ararken tehdidi görmezden geldi. "Evet, evet, öyle diyorsun. Yerinde olsam, o numaraya takılırdım. O sevimli küçük bir şey.

"Genç şey," diye düzeltti Grace. "Ve sanırım geçeceğim. İhtiyacım olan son şey, reşit olmayan birinin suç işlemesine katkıda bulunduğum için hapse atılmak."

Selena bakışlarını garsonun tek kalçasıyla bara yaslandığı yere kaydırdı. "Evet, ama şuradaki Bay Brad Pitt'e benzeyen buna değer olabilir. Acaba bir ağabeyi var mı?"

"Acaba Bill, karısının tüm öğle yemeği saatini bir çocuğu süzerek geçirdiğini bilse ne kadar öderdi acaba?"

Selena parasını masaya koyarken homurdandı. "Kendim için ona bakmıyorum. Senin için onu arıyorum. Ne de olsa tartıştığımız şey senin seks hayatındı.

"Pekala, benim seks hayatım sadece seksi ve bu restorandaki insanları ilgilendirmez." Parasını masaya fırlatan Grace, küp peynirin son lokmasını da kaptı ve kapıya yöneldi.

"Kızma," dedi Selena, Jackson Meydanı'nı dolduran yoğun turist ve müdavim kalabalığa doğru onu takip ederek.

Bir Louisiana sıcak dalgası ona saldırırken, yalnız bir saksafon seslerin, atların ve araba motorlarının kakofonisinin üzerinde caz çalıyordu.

Zar zor solunabilecek kadar yoğun havayı görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yapan Grace, kalabalığın ve Jackson Meydanı'nı çevreleyen dövme demir çitin önüne yerleştirilmiş tezgahların arasından ilerledi.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi Selena ona yetişirken. Tanrı aşkına, Grace, ne oldu? İki yıl?"

"Dört," dedi dalgın dalgın. "Ama kim sayıyor?"

"Sekssiz dört yıl mı?" Selena inanamayarak yüksek sesle tekrarladı.

Birkaç seyirci merakla bir Selena'dan Grace'e bakmak için duraksadı.

Topladıkları ilgiden her zamanki gibi habersiz olan Selena, duraksamadan devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Bana bunun Elektronik Çağı olduğunu unuttuğunu söyleme? Yani, gerçekten, hastalarından herhangi biri ne kadar süredir seks yapmadığını biliyor mu?

Grace peynirini yuttu ve Selena'ya pis pis baktı. Selena bunu Vieux Carré'deki her insanın ve bu konudaki her atın duyması için haykırmayı mı düşünüyordu?

"Sesini alçalt," dedi ve sonra kuru bir sesle ekledi, "Yeniden bakire olup olmamamın hastalarımın işi olduğunu düşünmüyorum. Ve Elektronik Çağı'na gelince, bir uyarı etiketi ve pillerle gelen bir şeyle gerçekten kişiselleşmek istemiyorum.

Selena homurdandı. "Evet, pekala, konuşmanı duymak için çoğu erkeğin uyarı etiketleri taşıması gerekir." Bir sonraki ifadesini çerçevelemek için ellerini kaldırdı. "Dikkat, lütfen Psikopat

Uyarı. Ben he-man, kötü ruh hali değişimlerine, uzun surat asmaya eğilimliyim ve bir kadına kilosu hakkındaki gerçeği hiçbir uyarıda bulunmadan söyleme yeteneğine sahibim.

Grace güldü. Uyarı etiketlerine ihtiyaç duyan erkeklerle ilgili o saçmalıkları defalarca söylemişti.

Selena, Dr. Ruth'u taklit eden bir aksanla, "Ah, anlıyorum Dr. Sex," dedi. "Orada oturup, Teflon Panty Club'ın bir ömür boyu üyesi gibi yaşarken onların cinsel karşılaşmalarının tüm mahrem ayrıntılarını anlatmalarını dinliyorsun."

Aksanını düşüren Selena, "Seanslarında duyduğun onca şeyden sonra, bunların hiçbirinin hormonlarını yükseltmediğine inanamıyorum," diye ekledi.

Grace, Selena'ya komik bir bakış attı. "Evet, şey, ben bir seks terapistiyim. Hastalarım sorunlarını dile getirirken benim la petite mort'a sahip olmamın pek yararı olmaz. Yani gerçekten, Lanie, ehliyetimi kaybederdim.

"Eh, bir erkeğe yaklaşmayacaksan onlara nasıl öğüt verebilirsin anlamıyorum."

Grace yüzünü buruşturarak meydanın diğer tarafına, Selena'nın tarot kartı ve el falı standının kurulu olduğu Turist Danışma Merkezi'nin karşısına geçti.

Grace koyu mor bir bezle örtülü küçük oyun masasına ulaştığında içini çekti.

"Uğruna bacaklarımı tıraş etmeye değecek bir adam bulabilseydim, biriyle çıkardım. Ama çoğu o kadar zaman kaybı ki evde oturup Hee Haw'ın tekrarlarını izlemeyi tercih ederim."

Selena ona sinirli bir gülümseme gönderdi. Gerry'nin nesi vardı?

"Ağız kokusu."

Jamie?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Burun altının çıkarılmasına düşkünlüğü. Özellikle akşam yemeği sırasında."

"Tony?"

Grace sadece ona baktı.

Selena ellerini kaldırdı. "Tamam, belki de biraz kumar sorunu vardı. Ama herkesin bir hobiye ihtiyacı var."

Grace ona ters ters baktı.

"Hey, Madam Selene, öğle yemeğinden döndünüz mü?" Sunshine, eskizlerini ve çömleklerini sattığı yan stanttan sordu.

Onlardan birkaç yaş küçük olan Sunshine'ın uzun, siyah saçları vardı ve her zaman Grace'e bir peri prensesini hatırlatan giysiler giyerdi.

Bugünkü kostümü incecik beyaz bir etekti ve altındaki soluk pembe tek parça streç giysi ve güzel bir köylü bluzu olmasa müstehcen olurdu.

"Evet, geri döndüm," dedi Selena, her sabah bir bisiklet zinciriyle dövme demir kapıya sabitlediği metal tekerlekli arabasının kapılarını açmak için diz çökerken. "Ben yokken ilgi gördü mü?"

"Birkaç adam kartvizitinizi aldı ve yemek yedikten sonra döneceklerini söylediler."

"Teşekkürler." Selena çantasını arabaya koydu, sonra parasını koymak için kullandığı lacivert puro kutusunu, siyah ipek bir eşarba sarılı olarak sakladığı tarot kartlarını ve Grace'in hiç görmediği ince ama kocaman, kahverengi deri bir kitap çıkardı. önce.

Selena geniş kenarlı hasır şapkasını kafasına taktı, sonra dönüp ayağa kalktı.

"Bütün taşlarını işaretledin mi?" Sunshine'a sordu.

"Evet," dedi Sunshine çantasını alırken. "Yine de bunun kötü şans olduğunu söylüyorum. Ama en azından ben yokken herhangi bir şeyin fiyatını öğrenmek isteyen olursa orada olacak."

Kaba görünüşlü bir motorcu kaldırıma yanaştı. Hey, Sunshine, diye bağırdı, kıçını kaldır buraya. Açım."

Sunshine elini umursamazca salladı. Ağır ağır ona doğru yürürken, "Zincirlerini tak, Harry ve bırak, yoksa kendi başına yiyeceksin," dedi. Motosikletinin arkasına tırmandı.

Grace ikisine de başını salladı. Sunshine'ın flört yardımına ondan çok daha fazla ihtiyacı vardı.

Café du Monde'un önünden geçerken izledi. "Ooo, bahse girerim tatlı olarak beignet iyi gelir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yemek seksin yerini tutamaz," dedi Selena kartları ve kitabı masasına koyarken. "Sürekli söylediğin şey bu değil mi-"

"Pekala, amacına ulaştın. Ama gerçekten, Lanie, neden bir anda seks hayatımla bu kadar ilgilenmeye başladın? Ya da daha önemlisi, bunların olmaması?"

Selena ona kitabı uzattı. "Çünkü bir fikrim var."

Şimdi bu, bu sefil sıcakta bile onu iliklerine kadar ürperten bir şeydi. Ve Grace kolay kolay korkmazdı. Şey, Selena ve onun saçma sapan fikirlerinden birini içermediği sürece hayır. "Başka bir seans değil mi?"

"Hayır, bu daha iyi."

Grace içten içe sindi ve Tulane'deki ilk yılında uçarı Çingene olmak isteyen Selena yerine normal bir oda arkadaşı olsaydı şu anda ne yapıyor olacağını merak etti.

Kesin olan bir şey vardı, o da kalabalık bir sokağın ortasında seks hayatını tartışmayacağıydı.

O anda, farklılıklarının şiddetle farkına vardı. Nemli sıcakta ince, kolsuz bir Ralph Lauren krem ipek elbise giymiş, siyah saçlarını sofistike bir topuzla toplamış, Selena ise geniş göğsünü zar zor kapatan dar, mor bir atlet ve uzun dökümlü siyah bir süpürge etekliği giymişti.

Selena'nın omuz hizasındaki kıvırcık kahverengi saçları siyah leopar desenli ipek bir fularla toplanmıştı ve omuzlarında kocaman gümüş ay küpeleri asılıydı. Her iki bileğine yaklaşık yüz elli gümüş bilezik şeklinde bağladığı gümüş madeninden bahsetmiyorum bile. Her hareket ettiğinde şıngırdayan bilezikler.

İnsanlar her zaman fiziksel farklılıklarına dikkat çekmişti ama Grace, Selena'nın zeki zekasını ve güvensizliğini "egzotik" kıyafetinin arkasına sakladığını biliyordu. İçeride, ikisi kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok benziyordu.

Selena'nın esrarengiz şeylere olan tuhaf inancı dışında.

Ve Selena'nın doyumsuz seks iştahı.

Yanında durmak için hareket eden Selena, kitabı Grace'in gönülsüz ellerine teslim etmeye zorladı ve başparmağıyla karıştırdı. Grace onu düşürmemek için elinden geleni yaptı.

Ya da gözlerini devir.

"Bunu geçen gün Balmumu Müzesi'nin yanındaki eski kitapçıda buldum. Bir toz dağıyla kaplıydı ve psikometri üzerine bu kitabı bulmaya çalışırken rastladım ve işte oldu!" Selena muzaffer bir edayla sayfayı işaret etti.

Grace resme baktı, sonra ağzı açık kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiç böyle bir şey görmemişti.

Resimdeki adam sürükleyiciydi ve resim detaylarıyla kesinlikle şok ediciydi. Çizildiği sayfadaki derin izler olmasaydı, bunun eski bir Yunan heykelinin gerçek bir fotoğrafı olduğuna yemin edebilirdi.

Hayır, diye düzeltti bir Yunan tanrısı. Kesinlikle hiçbir ölümlü adam bu kadar güzel görünemezdi.

Tüm ihtişamıyla ayakta duran adamdan güç, otorite ve ham, hayvani cinsellik sızıyordu.

Sıradan bir duruş sergilese de, her an harekete geçmeye hazır şık bir yırtıcıya benziyordu.

Tamamen kadın zevki için tasarlanmış sert, zayıf bir güç vaadiyle mükemmel hale getirilmiş bir vücutta damarları göze çarpıyordu.

Ağzı kurumuş olan Grace, bakışlarını adamın boyu ve kilosuyla mükemmel orantılı olarak şişkin olan kaslarında gezdirdi. Göğüslerini ayıran derin girinti üzerindeki ince, sert kasları takip etti ve az önce bir kadının dokunuşu için yalvaran çamaşır tahtası göbeğine indi.

Göbeğine.

Ve sonra ona…

Eh, kimse oraya bir incir yaprağı koyma zahmetine girmemişti. Ve neden yapsınlar? Aklı başında kim bu kadar güzel erkeksi bir paketi örtmek ister ki?

Bu nedenle, evde pil bulunan herhangi bir şeye kim ihtiyaç duyar ki!

Grace dudaklarını yalayarak onun yüzüne baktı.

Şeytani bir gülümsemenin sadece bir ipucunu taşıyan keskin, yakışıklı yüz hatlarına bakarken, emzirmek için yapılmış bir boynun etrafında kıvrılan, güneş tarafından öpülmüş, sarımsı bukleleri çekiştiren bir esinti hayali vardı. Demir bir mızrağı başının üzerine kaldırıp bağırırken, keskinliğiyle delen çelik gibi mavi gözleri.

Etrafındaki kalın, sıcak havada ani bir kıpırdanma hissetti, sanki bir şekilde açıkta kalan tenini okşuyordu.

Sesinin derin tınısını neredeyse duyabiliyor, güçlü kolların onu sardığını ve sıcak nefes kulağını gıdıklarken onu kaya gibi sert bir göğse doğru geri çektiğini hissedebiliyordu. Vücudunda gezinen, en mahrem yerlerini ararken ona zevk veren güçlü, yetkin elleri hissedin.

Omurgasını bir ürperti kapladı ve vücudunun, bir vücudun zonklayabileceğini asla bilmediği bölgeleri zonkladı. Daha önce hiç bilmediği şiddetli, zorlu bir ağrıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aynı şekilde etkilenip etkilenmediğini görmek için gözlerini kırpıştırarak Selena'ya baktı. Varsa, hiçbir ipucu vermedi.

Grace halüsinasyon görüyor olmalı. İşte buydu! Barbunyadaki baharatlar sonunda beynine sızmış ve onu lapa haline getirmişti.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Selena, sonunda bakışlarıyla buluşarak.

Grace, vücudunun yavaş yavaş yanmasını bastırmak için omuz silkti. Yine de gözleri onun mükemmel formunda oyalandı. "Dün kaydolduğum bir müşteriye benziyor."

Şey, tam olarak doğru değildi - gördüğü adam oldukça çekiciydi ama resimdeki adama hiç benzemiyordu.

Hayatında onun gibisini görmemişti!

"Gerçekten mi?" Selena'nın gözleri kısmet ve rastlantısal karşılaşmalar üzerine uzun dersine başlamak üzere olduğu konusunda onu uyaran bir şekilde karardı.

"Evet," dedi, daha başlayamadan Selena'nın sözünü keserek. "Bana erkek vücuduna hapsolmuş bir lezbiyen olduğunu söyledi."

Selena'nın yüzü düştü. Kitabı elinden alıp sertçe kapatan Selena, ona dik dik baktı.

"En tuhaf insanları biliyorsun."

Grace tek kaşını kaldırdı.

"Bunu söyleme," dedi Selena masasının arkasındaki her zamanki yerine otururken. Kitabı yanına koydu. "Sana söylüyorum," -kitabın ortasına iki kez vurdu-

"Senin için cevap bu."

Grace arkadaşına baktı ve kendini Ay Hanımı ilan eden Madam Selene'nin tarot kartlarının ve mor masasının arkasında, elinde gizemli kitapla oturmasının ne kadar doğru olduğunu düşündü. O anda, Selena'nın mistik bir Çingene olduğuna neredeyse inanabilirdi.

Böyle şeylere inanırsa.

Tamam, dedi Grace teslim olarak.

Selena'nın yüzü ciddi bir şekilde ciddileşti. "Sana gösterdiğim o adam... Julian... tamamen onu kim çağırırsa onun tarafından kontrol edilen ve ona bağlı olan bir Yunan aşk kölesi."

Grace yüksek sesle güldü. Bunun kaba olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Doktora derecesine sahip bir Rodos alimi nasıl olur da. hem antik tarihte hem de fizikte, Selena'nın kendine has huylarına sahip biri bile bu kadar gülünç bir şeye inanıyor mu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Gülme. Ben ciddiyim."

"Öyle olduğunu biliyorum, bunu bu kadar komik yapan da bu." Boğazını temizleyen Grace ayıldı.

"Tamam aşkım. Ne yapmam gerek? Giysilerimi çıkarıp gece yarısı Pontchartrain'de dans mı edeceksin? Selena'nın gözleri uyarı verircesine kararırken ağzının kenarları yukarı kalktı.

"Haklısın, tamam seks yaparım ama bunun muhteşem bir Yunan aşk kölesinden olacağını sanmıyorum."

Kitap masadan düştü.

Selena bir çığlıkla yerinden sıçradı ve sandalyesini geriye itti.

Grace'in nefesi kesildi. "Onu dirseğinle ittin, değil mi?"

Gözleri tabak kadar yuvarlak olan Selena yavaşça başını hayır anlamında salladı.

"'Teşekkürler, Lanie."

"Ben yapmadım," dedi, yüzü son derece ciddiydi. "Bence onu gücendirdin."

Bu saçmalık karşısında başını sallayan Grace, çantasından güneş gözlüklerini ve anahtarlarını çıkardı. Evet, doğru, bu tıpkı üniversitede Lanie'nin onu ruh çağırma tahtası kullanmaya ikna ettiği ve Lanie'nin Grace'in otuz yaşına geldiğinde bir Yunan tanrısıyla evlenip ondan altı çocuğu olacağını söylettiği zamanlar gibiydi.

Selena bugüne kadar planşeti ittiğini kabul etmeyi reddetmişti.

Ve şu anda ağustos güneşinin altında tartışamayacak kadar sıcaktı. "Bak, benim ofise dönmem gerekiyor. Saat ikim var ve trafiğe yakalanmak istemiyorum.” Ray-Ban'lerini taktı. "Bu gece hala geliyor musun?"

“Dünya için kaçırmazdım. Şarabı getireceğim.”

"Tamam o zaman sekizde görüşürüz." Grace, "Bill'e merhaba dediğimi ve doğum günüme gelmene izin verdiğin için teşekkür ettiğimi söyle" diyecek kadar durdu.

Selena onun gidişini izledi ve gülümsedi. "Doğum günü hediyeni görene kadar bekle,"

diye fısıldadı, kitabı düştüğü yerden alırken. Elini yumuşak işlenmiş derinin üzerinde gezdirerek birkaç kiri silkeledi.

Tekrar açarak, Selena muhteşem resme ve siyahla çizilmiş ama yine de bir şekilde derin, kobalt mavisi izlenimi veren gözlere baktı.

Bir kez olsun, büyüsü işe yarayacaktı. Bundan emindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ondan hoşlanacaksın, Julian," diye fısıldadı Selena, parmağını onun mükemmel vücudunda gezdirirken. "Ama seni uyarmalıyım, bir azizin sabrını zorlar. Ve savunmasının içine girmek Truva surlarını aşmak kadar zor olacak. Yine de, kendini bulmasına yardım edebilecek biri varsa, o da sensin bence."

Elinin altında kitabın ısındığını hissetti ve içgüdüsel olarak onun onunla aynı fikirde olduğunu anladı.

Grace onun inançları için deli olduğunu düşündü ama yedinci bir kızın yedinci kızı olarak ve damarlarında yoğun bir Çingene kanı aktığı için Selena bunu biliyordu.

hayatta açıklamaya meydan okuyan bazı şeyler olduğunu. Kontrolsüz bir şekilde alçalan ve akan, sadece birinin onları kanalize etmesini bekleyen bazı gizli enerjiler.

Ve bu gece dolunay vardı.

Kitabı sıkıca kilitlediği arabasının güvenli yerine geri koyarken kısmetin kitabı eline verdiğinden emindi. Bulunduğu kitapçı rafına yaklaşır yaklaşmaz bunun kendisini çağırdığını hissetmişti.

Son iki yıldır mutlu bir evliliği olduğundan, kitabın ona göre olmadığını biliyordu. Onu sadece gitmesi gereken yere varmak için kullanıyordu.

Lütuf.

Gülümsemesi genişledi. Böyle inanılmaz derecede yakışıklı bir Yunan aşk kölesinin bir ay boyunca emrinizde ve emrinizde olduğunu hayal edin...

Evet, bu kesinlikle Grace'in hayatı boyunca hatırlayacağı bir doğum günüydü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Saatler sonra, Grace iki katlı bungalovunun kapısını açıp cilalı fuayesine girerken içini çekti. Kapıyı arkasından kapatıp kilitlemeden önce bir avuç postayı merdivenin yanındaki antika açılır kapanır masaya fırlattı, sonra anahtarları postanın yanına bıraktı.

Siyah topuklu ayakkabılarını çıkarırken, kulaklarında bir sessizlik çınladı ve göğsünün derinliklerine bir yumru oturdu. Her gece aynı zararsız rutini takip etti. Eve boş bir eve gel, postasını masaya bırak, üstünü değiştirmek için güçlükle yukarı çık, küçük bir yemek ye, postayı düzenle, bir kitap oku, Selena'yı ara, telesekreterini kontrol et, sonra yatağa git.

Selena haklıydı, Grace'in hayatı monotonluk içinde kısa, sıkıcı bir çalışmaydı.

Ve yirmi dokuzunda Grace bundan bıkmıştı.

Kahretsin, burun seçici Jamie bile iyi görünmeye başlıyordu.

Şey, belki Jamie değil, özellikle de Jamie'nin burnu değil, ama kesinlikle oralarda bir yerlerde aptal olmayan biri vardı.

yok muydu?

Grace merdivenlerden yukarı çıkarken, tek başına yaşamanın o kadar da kötü olmadığına karar verdi. En azından hobilerine ayıracak çok zamanı vardı.

Ya da bazı hobiler edinmek için, diye düşündü koridorda yatak odasına doğru yürürken. Bir gün, gerçekten kendine bir hobi bulacaktı.

Yatak odasını geçti ve ayakkabılarını yatağın yanına bıraktı, sonra hemen üstünü değiştirdi.

Kapı zili çaldığında saçlarını atkuyruğu yapmayı henüz bitirmişti.

Aşağı inip Selena'yı içeri aldı.

Kapı açılır açılmaz Selena ofladı, "Onu bu gece giymiyorsun, değil mi?"

Grace kot pantolonundaki ve büyük beden tişörtündeki deliklere baktı. "Ne zamandan beri benim nasıl göründüğümü umursamaya başladın?"

Sonra Selena'nın yiyeceklerini taşımak için kullandığı büyük hasır çantada gördü. "Ah, yine o kitap değil."

Biraz sinirli görünen Selena, "Senin sorunun ne biliyor musun, Gracie?" dedi.

Grace ilahi bir yardım arayarak tavana baktı. Ne yazık ki hiçbiri gelmiyordu. "Ne? Tanıştığım her erkeğe çıldırıp çilli, şişman halimi fırlatmadığımı mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gerçekten ne kadar sevimli olduğunun farkında değilsin."

Grace böylesine alışılmadık bir söz karşısında şaşkına dönerken, Selena kitabı oturma odasına götürdü ve sehpanın üzerine koydu. Sonra Selena çantasından şarabı çıkardı ve mutfağa yöneldi.

Grace onun peşinden gitmeye tenezzül etmedi. İşten ayrılmadan önce pizza istemişti ve Selena'nın şarap kadehi alacağını biliyordu.

Grace görünmeyen bir el tarafından çekiliyormuş gibi sehpaya ve kitaba doğru çekildiğini hissetti.

Davetsizce eli ona uzandı ve yumuşak deriye dokunduğu anda yanağına bir şeyin değdiğini hissettiğine neredeyse yemin edebilirdi.

Bu çok saçmaydı.

Bu şeylere inanmıyorsun.

Grace elini pürüzsüz, kusursuz derinin üzerinde gezdirdi ve üzerinde herhangi bir yazı ya da başlığın bulunmadığını fark etti. Kapağı açtı.

Bu hayatında gördüğü en tuhaf kitaptı. Sayfalar sanki bir zamanlar bir tür parşömenmiş ya da daha sonra kitap biçimine getirilmiş bir şeymiş gibi görünüyordu.

Ağartılmış parşömen, ilk sayfayı çevirip kesişen üç üçgeni ve kılıçlarla birleşmiş üç kadının aldatıcı görüntüsünün olduğu karmaşık bir boyalı parşömen amblemi gördüğünde parmaklarının altında buruştu.

Grace kaşlarını çatarak bunun bir tür eski Yunan sembolü olduğunu hayal meyal hatırladı.

Daha öncekinden daha da meraklanmış bir halde, kitabı çevirdiğinde üç sayfa dışında tamamen boş olduğunu gördü...

Ne kadar tuhaf.

Bir sanatçı ya da heykeltıraş için bir tür eskiz defteri olmalı, diye karar verdi. Sayfaların neden boş bırakıldığının tek açıklaması bu olurdu. Sanatçı kitaba daha fazla bir şey ekleme şansı bulamadan önce bir şeyler olmuş olmalı.

Ancak bu, sayfaların neden ciltten çok daha eski göründüğünü gerçekten açıklamıyordu…

Adamın çizimine geri dönerek sayfanın karşısındaki yazıyı inceledi ama hiçbirini çıkaramadı. Selena'nın aksine, üniversitede zehirmiş gibi dil derslerinden kaçınmıştı ve Selena olmasaydı, çekirdek müfredatının o bölümünü asla geçemezdi.

"Benim için kesinlikle Yunanca," dedi alçak sesle, sonra dikkatini yeniden adama verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O harikaydı. Çok mükemmel ve davetkar.

İnanılmaz derecede seksi.

Onun büyüsüne kapılmış halde, bir çizimi bu kadar mükemmel yapmanın ne kadar süreceğini merak etti. Biri bunun için yıllarını harcamış olmalı, çünkü adam kelimenin tam anlamıyla sayfadan çıkıp onun evine adım atabilecekmiş gibi görünüyordu.

** * **

Selena, Grace'in Julian'a bakmasını izlerken kapı eşiğinde durdu. Grace'i tanıdığı onca yıl boyunca onu hiç bu kadar büyülenmiş görmemişti.

İyi.

Belki Julian ona yardım edebilirdi.

Dört yıl gerçekten çok uzundu.

Ama sonra Paul düşüncesiz, bencil bir domuz olmuştu. Grace'in duygularına karşı duyarsızlığı, bekaretini aldığı gece onu ağlatmıştı bile.

Ve hiçbir kadın ağlamayı hak etmiyordu. Özellikle de ona onu önemsediğini söyleyen biriyle birlikteyken.

Julian kesinlikle Grace için iyi olurdu. Onunla geçirilecek bir ay ve Grace, Paul'ü tamamen unutacaktı. Ve Grace gerçek, karşılıklı seksin nasıl bir şey olduğunu bir kez tattığında Paul'ün zulmünden sonsuza kadar kurtulacaktı.

Ama önce Selena'nın inatçı arkadaşını biraz daha uyumlu hale getirmesi gerekiyordu.

"Pizzayı sipariş ettin mi?" diye sordu Selena, ona dolu bir kadeh şarap uzatırken.

Grace dalgınlıkla aldı. Nedense gözlerini fotoğraftan tam olarak alamıyordu.

"Gracie?"

Göz kırparak kendini yukarı bakmaya zorladı. "Hmm?"

"Bakarken yakaladım," diye dalga geçti Selena.

Grace boğazını temizledi. "Ah, lütfen, sadece küçük bir siyah-beyaz çizim."

"Tatlım, bu çizimde küçük bir şey yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen kötüsün Selin."

"Yeterince doğru. Daha fazla şarap?"

Sanki anlamış gibi, kapı zili çaldı. Ben alırım, dedi Selena, şarabı sehpanın üzerine koyup fuayeye yönelerek.

Birkaç dakika sonra Selena odaya döndü. Grace, büyük bir pepperoni pizzanın harika aromasının düşüncelerini kitaptan uzaklaştırmasına izin verdi. Ve imajını bilinçaltına damgalamış gibi görünen adam.

Ama kolay değildi.

Aslında, her dakika daha da zorlaşıyor gibiydi.

Onun nesi vardı? O Buz Kraliçesiydi. Brad Pitt ya da Brendan Fraser bile onu şehvetli yapmadı. Ve tam, canlı renkteydiler.

O çizimde ne vardı?

Onun hakkında?

Grace pizzadan dikkatlice bir ısırık aldı ve meydan okurcasına odanın karşısındaki koltuğa geçti. Orada. O kitabı ve Selena'ya kontrolün kendisinde olduğunu gösterecekti.

** * **

Dört parça pizza, iki Hostes keki, dört kadeh şarap ve tam bir filmden sonra, o ve Selena, Sixteen Candles'a gülerken, üst üste dizilmiş koltuk minderlerinin üzerine örtülmüş olarak yerde yatıyorlardı.

"Doğum günün olduğunu söylüyorsun," dedi Selena, bir bongo davulu gibi yere vururken şarkı söylemeye başladı. "'Bugün benim de doğum günüm."

Grace başını bir yastıkla sildi, sonra başı şaraptan uğuldarken kıkırdadı.

"Gracie?" diye sordu Selena, sesi neşe doluydu. "Sarhoş musun?"

Tekrar kıkırdadı. "Belki sadece rahat bir şekilde kızartılmış. Pop-Tart kızarmış ekmek."

Selena, Grace'e güldü ve saçındaki bandı çekti. "O zaman küçük bir deney yapmaya hazır mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"HAYIR!" dedi Grace vurgulayarak, dağınık saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Ouija yapmak ya da sarkaç şeyi yapmak istemiyorum ve yemin ederim ki bir tarot kartı ya da rün taşı görürsem, her yerinize kekleri fırlatırım."

Selena alt dudağını ısırarak kitabı masadan aldı ve ters çevirerek açtı.

Gece yarısına beş dakika.

Resmi Grace'in incelemesi için kaldırdı ve inanılmaz şekli işaret etti. "Ondan ne haber?"

Grace ona baktı ve gülümsedi. Nefis biri, değil mi?

Bu kesinlikle ilerlemeydi. Selena, Grace'in en son ne zaman bir erkeğin görünüşüne iltifat ettiğini hatırlamıyordu. Kitabı Grace'in yüzünün önünde alay edercesine salladı.

"Hadi Gracie. Kabul et. Bu yakışıklı adamı istiyorsun.

"Kraker yediği için onu yatağımdan atmayacağımı söylesem, beni rahat bırakır mıydın?"

"Belki. Başka ne için onu yataktan atmazsın?"

Gözlerini devirdi ve başını yastığa koydu. "Yağlı pis sincap bağırsakları mı yiyorsun?"

"Şimdi sanırım saçmalayacağım."

"Filmi izle."

"Yalnızca bu ufacık ilahiyi denersen."

Grace başını kaldırdı ve içini çekti. Selena ile tartışmaması gerektiğini biliyordu - öyle bir bakışı vardı. Ve evin içinden düşen bir göktaşı dışında hiçbir şey onu yoluna çıkana kadar durduramazdı.

Ayrıca, zararı neydi? Yıllar önce Selena'nın aptalca ilahilerinden ve büyülerinden hiçbir şey çıkmadığını öğrenmişti. "Elbette. Eğer acını dindirecekse, yapacağım."

"Yay!" Selena onu kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Güverteye çıkmamız gerekiyor."

"Güzel, ama bir vudu tavuğunun kafasını koparmayacağım ya da iğrenç bir şey içmeyeceğim."

Kendini pijama partisinde bir doğruluk mu cesaret mi yarışmasını kaybetmiş bir çocuk gibi hisseden Grace, Selena'nın onu sürgülü cam kapının dışına çekmesine izin verdi. Cırcır böcekleri cıvıldarken nemli hava ciğerlerini doldurdu ve üzerlerinde binlerce yıldız parıldadı. Grace, bir aşk kölesi çağırmak için güzel bir gece olduğunu düşündü.

Bu düşünceyle kıkırdadı.

"Benden ne yapmamı istersiniz?" Selena'ya sordu. "Bir gezegende dilek mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Selena başını sallayarak onu, çatısının saçaklarının üzerine düşen ay ışığı çemberinde durması için hareket ettirdi. Selena açık kitabı ona uzattı. "Bunu göğsüne tut."

Ah, bebeğim, dedi Grace sahte bir arzuyla, kitabı bir âşık gibi göğsüne bastırırken.

“Beni çok ateşli ve azgın yapıyorsun. O harika vücuduna dişlerimi geçirmek için sabırsızlanıyorum.”

Selena güldü. "Yapma. Bu ciddi!"

"Cidden? Lütfen. Yirmi dokuzuncu doğum günümde buradayım, yalınayak ve annemin yakacağı kot pantolonumla, çok ötelerden bir Yunan aşk kölesini çağırma çabasıyla göğsüme aptal bir kitap tutuyorum. Selena'ya baktı. "Bunu daha da saçma hale getirmenin tek bir yolunu biliyorum..."

Grace kitabı bir elinde tuttu, kollarını iki yana açtı, başını geriye attı ve yukarıdaki karanlık gökyüzüne yalvardı, "Ah, al beni, harika muhteşem aşk kölesi ve kötü yolunu benimle yaşa. Sana kalkmanı emrediyorum," dedi kaşlarını kaldırarak.

Selena homurdandı. “Bunu böyle yapmazsın. Adını üç kez söylemelisin.”

Grace doğruldu. "Aşk kölesi, aşk kölesi, aşk kölesi."

Elleri belinde, Selena ona baktı. "Makedonyalı Julian."

"Ah özür dilerim." Grace kitabı göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı. "Gel ve ağrıyan belimi rahatlat, ey büyük Makedonyalı Julian, Makedonyalı Julian, Makedonyalı Julian."

Tekrar Selena'ya baktı. "Biliyor musun, bunu üç kat hızlı söylemek zor."

Ama Selena ona biraz ilgi göstermiyordu. Yakışıklı bir Yunan yabancının görünüşünü aramakla meşguldü.

Bahçede hafif bir rüzgar eserken ve etraflarına hafif bir sandal ağacı kokusu yayılırken Grace tekrar gözlerini devirdi. Grace'in hoş kokunun tadını çıkarması bir saniye sürdü.

buharlaşmadan ve esinti, bir ağustos gecesinde çok yaygın olan sıcak, yoğun havaya yerleşmeden önce.

Birdenbire arka bahçesinde hafif bir ses duyuldu. Çalılardan gelen küçük bir yaprak hışırtısı.

Grace kaşlarını kaldırarak sallanan çalılara baktı.

Sonra, içindeki imp devraldı. Grace, arka bahçedeki bir çalıyı işaret ederek, "Aman Tanrım," diye soludu. "Selena, şuraya bak!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Selena heyecanlı hareketiyle telaşla arkasını döndü. Uzun bir çalı sanki arkasında biri varmış gibi sallandı.

Julian mı? Selena aradı.

Selin bir adım daha yaklaştı.

Ağaç eğildi. Aniden, bir tıslama ve miyavlama sesi duyuldu ve hemen ardından iki kedi arka bahçeye fırladı.

"Bak Lanie, beni bekarlığımdan kurtarmaya gelen Bay Tomcat." Kitabı tek kolunda tutan Grace, baygınmış gibi elinin tersini alnına götürdü. Ah, bana yardım et, Ay Hanımı. Böyle istenmeyen bir talibin ilgisiyle ne yapacağım!

Beni alerjilerimle öldürmeden önce bana yardım et."

"O kitabı bana ver," diye çıkıştı Selena, kitabı göğsünden kaparak. Sayfalarını çevirirken eve geri döndü. "Kahretsin, neyi yanlış yaptım?"

Grace, Selena'nın serin eve geri dönmesine izin vermek için kapıyı kaydırarak açtı. "Yanlış bir şey yapmadın tatlım. Bu bir saçmalık. Küçük yaşlı bir adamın arka odada bir yerlerde oturup tüm bunları uydurduğunu sana kaç kere söylemem gerekiyor? Bahse varım yeterince aptal olduğumuza göre şu anda kahkahalarla gülüyordur..."

"Belki de yapmamız gereken başka bir şey vardı. Bahse girerim ilk birkaç paragrafta okuyamadığım bir şeyler vardır. Bu o olmalı."

Grace sürgülü cam kapıyı kilitledi ve sabır diledi. Ve Selena bana inatçı diyor.

Telefon çaldı. Cevap verirken Grace, Bill'in Selena'yı soran sesini duydu.

"Senin için," dedi telefonu arkadaşına verirken.

Selena aldı. "Evet?" Birkaç dakika duraksadı ve Grace onun heyecanlı gevezeliğini duyabildi. Selena'nın yüz hatlarının ani solgunluğundan bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Tamam tamam. Hemen evde olacağım. İyi olduğundan emin misin? Tamam seni seviyorum. Yoldayım - ben gelene kadar hiçbir şey yapmaya çalışma.

Korkunç bir korku, Grace'in midesini düğümledi. Defalarca yurt odasının kapısında polisi gördü, onun soğukkanlı sesini duydu: Sizi bilgilendirdiğim için üzgünüm...

"Nedir?" diye sordu.

"Bill basketbol oynarken düştü ve kolunu kırdı."

Rahatlayarak nefesini verdi. Tanrıya şükür, araba kazası değildi. "O iyi mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öyle dedi. Arkadaşları onu bir doc-in-the-box'a götürdüler ve onu bırakmadan önce röntgenini çektirdiler. Bana endişelenmememi söyledi ama sanırım eve gitsem daha iyi olacak.

"Seni götürmemi ister misin?"

Selena başını salladı. "Hayır, benim aksime sen bir bardaktan fazla şarap içtin.

Ayrıca ciddi bir şey olmadığına eminim. Ne kadar endişeli olduğumu biliyorsun. Sen burada kal ve filmin geri kalanının tadını çıkar. Seni yarın sabah arayacağım."

"Tamam aşkım. Nasıl olduğunu bilmeme izin ver."

Selena çantasını topladı ve anahtarlarını çıkardı. Kapıdan çıkarken durdu ve kitabı Grace'e geri verdi. "Ne oluyor be. Sakla. Önümüzdeki birkaç gün boyunca ne kadar salak olduğumu hatırlarken sana güzel bir kahkaha attırmalı.

"Sen aptal değilsin. Sadece eksantrik.

"Mary Todd Lincoln hakkında böyle söylediler. Onu kilitleyene kadar.

Grace gülerek kitabı aldı ve Selena'nın arabasına doğru yürümesini izledi. "Dikkatli ol,"

diye bağırdı. "Hediye için ve geldiğiniz için teşekkürler."

Selena, parlak kırmızı Jeep Cherokee'sine binip yola çıkmadan önce el salladı.

Grace yorgun bir iç çekişle kapıyı kapatıp kilitledi ve kitabı kanepenin üzerine fırlattı.

"Şimdi hiçbir yere gitme, aşk kölesi."

Grace onların aptallığına güldü. Selena böyle bir saçmalıktan kurtulabilir miydi?

Televizyonu kapattı ve kirli bulaşıkları mutfak lavabosuna götürdü. Bardakları durularken parlak bir ışık parıltısı gördü.

Bir an yıldırım olduğunu sandı.

Ta ki evin içinden geldiğini anlayana kadar.

"Ne...?"

Bardakları kenara koydu ve oturma odasına doğru yürüdü. İlk başta hiçbir şey görmedi. Ama kapı eşiğiyle aynı hizaya geldiğinde garip bir varlık hissetti. Kollarının arkasındaki ve ensesindeki tüyleri diken diken eden bir şey.

Dikkatli bir şekilde odaya girdi ve kanepenin önünde duran uzun boylu bir figür gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir adamdı.

Yakışıklı bir adam.

Çıplak bir adam!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Grace, oturma odasında çıplak bir adamla yüzleşirken çoğu kadının yapacağı şeyi yaptı. Çığlık attı.

Sonra ön kapıya koştu.

Bir tek o, onları üst üste koydukları yerde hâlâ duran minderleri unutmuştu.

İkiden fazla tökezleyerek yayıldı.

HAYIR! acı verici bir yığın halinde yere inerken sessizce ağladı. Kendini korumak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Dehşete kapılmış ve titreyerek minderlerin arasından kayıp bir silah aradı.

Bir şey hissederek elini kaldırdı, sadece pembe bir tavşan terliği buldu.

Kahretsin! Göz ucuyla şarap şişesini gördü. Grace ona doğru yuvarlandı ve onu eline aldı, ardından davetsiz misafiriyle yüzleşmek için döndü.

Tepki gösterebileceğinden daha hızlı, sıcak elini bileğine sardı ve şefkatle hareketsiz bıraktı. "Yaralandın mı?" O sordu.

Aferin ama kalın, erkeksi sesi zengindi, ancak müzikal olarak tanımlanabilecek kalın, hareketli bir aksan vardı. Erotik. Ve düpedüz nefis.

Duyuları köreldi, Grace yukarı baktı ve...

Kuyu ...

Dürüst olmak gerekirse, gördüğü tek bir şey vardı ve yüzünü Cajun bamyasından daha sıcak yaptı. Ne de olsa, sadece bir kol ötedeyken onu nasıl gözden kaçırabilirdi. Ve o kadar büyüktü ki.

Bir sonraki anda, onun yanında diz çöktü ve nazikçe saçlarını gözlerinin önünden çekti. Yaralanmış gibi ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi.

Bakışları onun göğsünde şölen yaptı. Hareket edemeyen veya tüm bu inanılmaz tenin ötesine bakamayan Grace, parmaklarının saçlarının arasında hissettiği yoğun, kötücül hisle inleme dürtüsüne karşı koydu. Tüm vücudu ondan yandı.

"Kafanı mı çarptın?" O sordu.

Yine içinde sıcak, yatıştırıcı bir okşama gibi yankılanan o tuhaf, görkemli vurgu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uzanıp ona dokunmak için elini çağırıyormuş gibi görünen zengin altın sarısı tene baktı.

Neredeyse parlıyordu!

Mecburen onun yüzünü görmek, tümünün de vücudu kadar inanılmaz olup olmadığını kendi gözleriyle görmek istedi.

Adamın omuzlarının yontulmuş kaslarının ötesine baktığında ağzı açık kaldı. Şarap şişesi uyuşmuş parmaklarından kaydı.

Bu o idi!

HAYIR! Olamaz.

Bu onun başına gelemezdi ve o da onun oturma odasında elleri onun saçlarında çıplak kalamazdı. Gerçek hayatta böyle şeyler olmuyordu. Özellikle de onun gibi sıradan insanlara değil.

Ve henüz …

Julian mı? diye sordu nefes nefese.

İnce yapılı bir jimnastikçinin zarif, güçlü yapısına sahipti. Kasları sert, ince ve muhteşemdi ve bir erkeğin kas yapabileceğini bile bilmediği yerlerde iyi tanımlanmıştı.

Omuzlarının üstünde, pazıları ve kolları. Göğsü ve sırtı. Boynu bacaklarına.

Adını siz koyun, ham, erkeksi bir güçle şişkindi.

Hatta şişmeye başladı.

Altın rengi saçları, gerçekten taştan oyulmuş gibi görünen temiz traşlı yüzünün etrafına gelişigüzel dalgalar halinde dökülüyordu. İnanılmaz derecede yakışıklı ve büyüleyici, yüzü ne güzel ne de kadınsıydı. Ama kesinlikle nefes kesiciydi.

Dolgun, şehvetli dudaklar gönülsüz bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bronzlaşmış yanaklarına derin aylar çizen bir dizi gamze sergiledi.

Ve o gözler.

Zarif!

Bunlar, irislerinin dış kenarlarını belirginleştiren küçük bir lacivert şeritle mükemmel bir bulutsuz gökyüzünün berrak göksel mavisiydi. Gözleri yoğunluğuyla yakıcıydı ve zekayla parlıyordu. Bakışlarının gerçekten öldürebileceğini hissetti.

Ya da en azından, mahvetmek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve şu anda kesinlikle harap olmuştu. Gerçek olamayacak kadar mükemmel bir adam tarafından büyülendim.

Tereddüt ederek uzandı ve elini onun koluna koydu. Kolu buharlaşmayınca şaşırdı ve tüm bunların sadece sarhoş bir halüsinasyon olduğunu kanıtladı.

Hayır, o kol gerçekti. Gerçek, sert ve sıcak. Avucunun altındaki deri, kalbinin atmasına neden olan güçlü bir kasa dönüştü.

Şaşıran Grace, bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Julian şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Daha önce hiçbir kadın ondan kaçmamıştı. Davet ilahisini söyledikten sonra da onu bir kenara atmamıştı.

Diğerleri onun vücut bulmasını beklemiş, sonra anında onun kollarına atılmış, onları memnun etmesini talep etmişti.

Ama bu değil...

O farklıydı.

Bakışlarını onun üzerinde gezdirirken dudakları gülümsemek için kaşındı. Gür, samur saçları sırtının ortasına düşüyordu ve açık gri gözleri fırtına öncesi denize benziyordu. Zeka ve sıcaklıkla parlayan minik gümüş ve yeşil kırıntılarıyla benek benek gri gözleri.

Pürüzsüz, soluk teni küçük açık kahverengi çillerle kaplıydı. Pürüzsüz, aksanlı sesi kadar sevimliydi.

Önemli olacağından değil.

Görünüşünden bağımsız olarak, sadece ona cinsel olarak hizmet etmek için vardı. Kendi bedeniyle onun vücudunun tadına varırken kendini kaybetmek ve tam da bunu yapmaya niyetliydi.

"İşte," dedi onu omuzlarından tutarak. Kalkmana yardım etmeme izin ver.

"Çıplaksın," diye fısıldadı, ayağa kalkarlarken onu şaşkınlıkla baştan aşağı süzdü. "Çok çıplaksın."

Sarı saçlarının uçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Biliyorum."

"Çıplaksın!"

"Bunu belirledik."

"Mutlu ve çıplaksın."

Kafası karışan Julian kaşlarını çattı. "Ne?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun uyarılmasına baktı. "Mutlusun," dedi imalı bir bakışla. "Ve sen çıplaksın."

Demek bu yüzyılda buna böyle diyorlardı. Bunu hatırlaması gerekecekti.

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu, daha önce kimsenin umursamadığı halde bir kadının onun çıplaklığına aldırış etmesine hayret ederek.

"Bingo!"

Eh, ben bir tedavi biliyorum, dedi Julian, gömleğine ve ince beyaz malzemeden çıkıntı yapan sertleşmiş göğüs uçlarına bakarken sesi bir oktav alçaldı. Görmek için sabırsızlandığı meme uçları.

tatmak

Ona dokunmak için hareket etti.

Grace geri çekildi, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Sadece sarhoştu ve hayal görüyordu. Ya da kafasını sehpaya vurmuş, bilincini kaybetmiş ve kanlar içinde kalmış olmalı.

Evet, buydu! Bu mantıklıydı.

En azından vücudunu yakan derin uğultudan çok daha anlamlıydı. Bu adamın kemiklerini atlaması için ona yalvaran bir zonklama.

Ve onlar da çok güzel kemiklerdi.

Bir fantezin olduğunda kızım, kesinlikle sonuna kadar gidersin. Son zamanlarda çok çalışıyor olmalısın. Hastalarınızın rüyalarını eve götürmeye başlıyorsunuz.

Ona uzandı ve yanaklarını güçlü elleriyle kavradı. Grace hareket edemiyordu.

Tek yapabildiği, ruhunu okuyabildiğinden emin olduğu o delici gözlere bakana kadar onun başını kaldırmasına izin vermekti. Onu avını uyutan ölümcül bir yırtıcınınki gibi hipnotize ettiler.

Onun kucağında titredi.

Sonra sıcak, talepkar dudaklar kendi dudaklarını örttü. Grace yanıt olarak inledi. Hayatı boyunca kadınları dizlerinin üzerinde güçsüz bırakan öpücükler duymuştu ama bu, hayatında ilk defa böyle bir şey deneyimlemişti.

Oh, ama iyi hissetti, güzel kokuyordu ve tadı daha da iyiydi.

Kendiliğinden, kolları onun omuzlarına dolandı, geniş ve kaya gibi sertti. Göğsünün sıcaklığı onunkine sızdı ve onu erotik, şehvetli vaatlerle çağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelmekti Ve tüm bu süre boyunca, tam bir yıkıma meyilli bir Viking çapulcusu gibi ustalıkla onun ağzına tecavüz etti.

Muhteşem vücudunun her bir santimi, kendisininkine yakın bir şekilde bastırıldı, ona karşı kadınsı farkındalığını artırmayı amaçlayan bir şekilde onunkini ovuşturdu. Ve bebeğim, başka hiçbir erkeğin farkında olmadığı bir şekilde onun farkındaydı. Elini onun çıplak sırtının yontulmuş kaslarından aşağı kaydırdı ve elinin altında toplanırken içini çekti.

Grace tam o anda, eğer bu bir rüyaysa, alarmın çalmasını kesinlikle istemediğine karar verdi.

Ya da çalacak telefon.

Veya ...

Elleri onun kalçalarını kavramadan ve dili onunkiyle dans ederken kalçalarını kendisininkine yaklaştırmadan önce sırtında gezindi. Sandal ağacı kokusu duyularını doldurdu.

Vücudu erimiş olan Grace, adamın uzun saçları erotik bir okşamayla ellerinin arkasına savrulurken, onun çıplak sırtının gergin, kordonlu kaslarını avuçlarıyla keşfetti.

Julian'ın sıcak dokunuşu, ellerini onun yumuşak çilli cildinin cömertliği üzerinde gezdirirken ona sıkıca sarılan kollarının verdiği hoş his, Julian'ın başını döndürdü.

Ona bu kadar kışkırtıcı bir şekilde karşılık verirken çıkardığı sesleri ne kadar seviyordu. Mmm, serbest kalırken onun çığlık atmasını duymak için sabırsızlanıyordu. Vücudu onunkinin etrafında kasılırken onun başının geriye atıldığını görmek.

En son bir kadının dokunuşunu hissetmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. En son herhangi bir insan teması kurduğundan beri.

Bedeni arzuyla kıpkırmızı olmuştu ve eğer bu onların ilk seferi değilse, onu bir lokma tatlı çikolata gibi yutardı. Onu yere yatır ve bir ziyafetteki aç bir adam gibi baştan çıkar.

Ama bu ona alışana kadar beklemesi gerekecekti.

Yüzyıllar önce kadınların ilk birlikteliklerinden sonra bayıldıklarını öğrenmişti. Ve kesinlikle bunun bayılmasını istemiyordu.

Henüz değil.

Yine de ona sahip olmak için bir dakika daha bekleyemezdi.

Onu kollarının arasına alarak merdivenlere yöneldi.

Grace ilk başta, onu ısıyla saran güçlü kolların inanılmaz hissini -onu gerçekten kaldıran ve bu çabadan inlemeyen bir adam hissini- unutamadı. Ama tırabzanın dibindeki büyük tahta ananasın yanından geçtiklerinde, irkilerek uyandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Vay canına!" Oyulmuş maun ananası bir can yeleği gibi kavradı. "Beni nereye götürdüğünü sanıyorsun?"

Durdu ve merakla ona baktı. O anda, ne kadar uzun boylu ve güçlü olursa olsun, onunla bu dünyada istediği her şeyi yapabileceğini ve onu durdurmak için güçsüz olacağını fark etti.

Vücudunu bir korku titremesi sardı.

Yine de tüm tehlikeye rağmen, bir yanı korkmuyordu. İçinden bir ses ona kasıtlı olarak onu incitmeyeceğini söylüyordu.

"Seni başladığımız işi bitirebileceğimiz yatak odana götürüyorum," dedi basitçe, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi.

"Öyle düşünmüyorum."

O harika geniş omuzlarını silkti. "O zaman merdivenleri tercih edersin? Ya da belki kanepe?" Durdu ve seçimlerini düşünüyormuş gibi onun evine baktı. "Aslında fena bir düşünce değil. Bir kadını almayalı uzun zaman oldu..."

"Hayır hayır hayır! Beni götüreceğin tek yer rüyaların. Şimdi gerçekten kızmadan önce beni yere bırak.

Onun şokuna göre, itaat etti.

Ayakları güvenli bir şekilde yere bastığında kendini biraz daha iyi hissederek iki basamak çıktı.

Şimdi göz göze ve biraz daha eşit bir zemindeydiler - yani, bir insan doğuştan böylesine güç ve otoriteye sahip bir adamla eşit zeminde olabilseydi.

Aniden onun varlığının tüm etkisi ona çarptı.

O gerçekti!

Tanrım, o ve Selena onu gerçekten hayata döndürmüşlerdi!

Gözleri onunkilere dikildi, yüzü metanetliydi ve hiç eğlenmedi. "Neden burada olduğumu anlamıyorum. Madem beni içinde istemiyorsun, neden beni çağırdın?"

Onun sözleriyle neredeyse inleyecekti. Daha da kötüsü, onun altın rengi, sıska ve güçlü vücudunun onunkine yaslandığı görüntüsü zihninde parladı.

İnanılmaz derecede lezzetli bir adamın bütün gece onunla sevişmesi nasıl bir duygu olurdu?

Ve yatakta şahane olurdu. Hiç şüphe yoktu. Şimdiye kadar ona gösterdiği hüner ve hareketlerle, ne kadar iyi olduğunu söylemek mümkün değildi...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Grace bu düşünceyle gerildi. Bu adamla ilgili neydi?

Hayatında hiç böyle bir cinsel açlık hissetmemişti. Asla! Kelimenin tam anlamıyla onu yere yatırabilir ve onu yiyip bitirebilirdi.

Mantıklı değil.

Yıllar geçtikçe, seksin en grafik terimlerle anlatılmasına fazlasıyla alışmıştı - hatta bazı hastaları kasıtlı olarak onu şok etmeye veya uyandırmaya çalıştı.

Ondan hiç bu kadar hararetli bir tepki almamışlardı.

Ama sıra ona geldiğinde tek düşünebildiği onu kollarına alıp yere sürmekti.

Bu tamamen alışılmadık düşünce onu ayılttı.

Grace, sorusuna cevap vermek için ağzını açtı, sonra sustu. Bu adamla ne yapacaktı?

Ondan başka.

İnanamayarak başını salladı. Seninle ne yapmam gerekiyor?

Tekrar ona uzanırken gözleri şehvetle karardı.

Oh, evet, diye yalvardı bedeni, lütfen her tarafıma dokun.

"Kes şunu!" kontrolünü bırakmayı reddederek hem kendisine hem de ona tersledi.

Burada hormonları değil, rasyonel düşünce hüküm sürecekti. O hatayı çoktan yapmıştı ve tekrar etmeyecekti.

Bir basamak daha çıktı ve ona baktı. Kutsal guacamole, muhteşemdi.

Dalgalı, sarımsı saçları, koyu kahverengi deri bir kordonla sabitlendiği sırtının ortasına dökülüyordu. Uçlarına boncuklar iliştirilmiş üç ince örgü dışında hepsi -hareketleriyle aynı anda sallanan örgüler.

Koyu kahverengi kaşlar, hem aldatıcı hem de ürkütücü olan gözlerinin üzerine düştü. Onu fazlasıyla hararetle izleyen gözler.

Ve o anda, kesinlikle Selena'yı öldürmek istedi.

Ama bu adamla yatağa girip o altın rengi bronzluğa dişlerini geçirmek istediği kadar değil.

Kes şunu!

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedi sonunda. Bunu iyice düşünmesi gerekiyordu—

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ne yapacağını bul. "Bir dakika oturmam gerekiyor ve sen..." Gözlerini adamın mükemmel vücudunda gezdirdi. "Örtünmen gerek."

Julian'ın ağzının kenarları seğirdi. Tüm hayatı boyunca, bunu ona söyleyen ilk kişi oydu.

Gerçekten de, lanetten önce tanıdığı tüm kadınlar, onu elbiselerinden çıkarmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Olabildiğince çabuk. Ve lanetten bu yana, onu çağıranlar günlerini onun çıplaklığına bakarak, ellerini vücudunda gezdirerek, görüntüsünün tadını çıkararak geçirmişlerdi.

Merdivenleri çıkmadan önce, "Bir dakika burada kal," dedi.

Kalçalarının adımlarıyla salınmasını, vücudunun anında ısınmasını ve sertleşmesini izledi.

Kasıklarındaki yanmaya aldırmadan dişlerini sıkarak kendini etrafına bakmaya zorladı. Dikkat dağıtmak kesinlikle anahtardı - en azından ona teslim olana kadar.

Bu uzun sürmez. Hiçbir kadın kendisini ondan uzun süre uzak tutamazdı.

Bu düşünceye acı acı gülümseyerek eve göz attı.

Tam olarak nerede ve ne zamandı?

Ne kadar süredir tuzağa düştüğünü bilmiyordu. Tek hatırlayabildiği, zaman içinde seslerin çıkardığı sesler, yıllar geçtikçe aksanların ve dil lehçelerinin incelikle kayması ve değişmesiydi.

Başının üzerindeki ışığa bakarak kaşlarını çattı. Ateş yanmadı. O şey neydi? Gözleri itirazla sulandı ve bakışlarını kaçırdı.

Ampul bu olmalı, diye karar verdi.

Hey, ampulü değiştirmem gerekiyor. Bana bir iyilik yap ve kapının yanındaki düğmeyi çevir. Kay mı?

Dükkan sahibinin sözlerini hatırlayarak kapıya baktı ve anahtarın ne olduğunu tahmin ettiğini gördü. Julian merdivenlerden ayrıldı ve küçük kolu aşağı çekti. Hemen ışıklar söndü. Onları tekrar açtı.

Kendine rağmen yine gülümsedi. Bu sefer başka hangi harikalar vardı?

"Burada."

Julian alt basamakta duran Grace'e baktı. Ona koyu yeşil kumaştan uzun bir dikdörtgen fırlattı. Bir inançsızlık dalgası onu tüketirken onu göğsüne bastırdı.

Kadın onu örtmek konusunda ciddi miydi?

Ne kadar tuhaf. Kaşlarını çatarak kumaşı kalçalarına sardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Grace, ona tekrar bakmadan önce, o kapıdan uzaklaşana kadar bekledi. Çok şükür sonunda kapandı. Victorialıların incir yapraklarında ısrar etmelerine şaşmamalı. Bahçesinde birkaç tane olmaması çok kötü. Dışarıdaki tek şey çobanpüskülü çalılarıydı ve onun bunu takdir edeceğinden şüpheliydi.

Grace oturma odasına gitti ve koltuğa oturdu. O halde bana yardım et, Lanie, diye soludu. "Seni bunun için yakalayacağım."

Ve sonra oradaydı, yanında oturuyor, varlığıyla vücudundaki tüm hormonları ateşliyordu.

Kanepenin diğer ucuna geçen Grace, ona temkinli bir şekilde baktı. "Peki, ne kadar süredir buradasın?"

Harika soru Grace. Hazır oradayken neden ona hava durumunu veya burcunu sormuyorsun?

Tanrım!

"Bir sonraki dolunaya kadar." Buz gibi gözleri bir derece eridi. Ve onu vücudunun üzerinde gezdirirken, bakışları yaklaşık iki kalp atışı aralığında buzdan ateşe döndü.

Ona doğru eğildi, yüzüne dokunmak için uzandı.

Grace ayağa fırladı ve sehpanın diğer tarafında durmak için gitti. "Önümüzdeki ay seninle kalacağımı mı söylüyorsun?"

"Evet."

Şaşıran Grace eliyle gözlerini ovuşturdu. Onu bir ay eğlendiremedi.

Bütün, sağlam bir ay! Sorumlulukları, zorunlulukları vardı.

Öğrenecek yeni bir hobisi vardı.

"Bak," dedi. "İster inan ister inanma, benim bir hayatım var. Seni dahil etmeyen biri."

Sözlerini umursamadığını suratından anlayabilirdi. Hiç de bile. "Seninle burada olmaktan heyecan duyduğumu sanıyorsan, ne yazık ki yanılıyorsun. Sizi temin ederim ki burada isteyerek bulunmuyorum."

Sözleri onu acıttı.

"Eh, hepiniz böyle hissetmiyorsunuz." Adamın hâlâ sert olan kısmına keskin bir bakış attı.

Kucağına ve havlunun altında şişkin yumruya bakarak içini çekti.

"Ne yazık ki, burada olduğumdan daha fazla kontrole sahip değilim."

Kapıyı işaret ederek, "İşte kapı burada," dedi. "Çıkarken kıçına çarpmasına izin verme."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İnan bana, elimden gelse giderdim."

Grace, onun sözleri ve anlamları konusunda tereddüt etti. "Bana senin gitmeni dileyemeyeceğimi mi söylüyorsun? Yoksa kitaba geri dönmeni mi sağlayacaksın?

"Sözünün tombala olduğuna inanıyorum."

Sustu.

Yavaşça ayağa kalkan Julian ona baktı. Lanetlendiği onca yüzyıl boyunca, bu ilk kez gündeme geliyordu. Diğer çağıranların hepsi onun ne olduğunu biliyorlardı ve onlar da onun vücudunu zevkleri için mutlu bir şekilde kullanarak bir ayı onun kollarında geçirmeye fazlasıyla istekliydiler.

Hayatında, ne bu ne de ölümlü, onu fiziksel olarak istemeyen bir kadın bulmamıştı.

Oldu ...

Garip.

Alçakgönüllülük.

Neredeyse utanç verici.

Lanet zayıflıyor olabilir miydi? Belki sonunda özgür olabilir?

Ama bu düşünce aklından geçerken bile daha iyi biliyordu. Yunan tanrıları bir ceza verdiklerinde, bunu iki bin yılın bile yumuşatamayacağı bir tarz ve intikamla yaptılar.

Çok uzun zaman önce bir zamanlar lanetlenmesine karşı savaşmıştı. Özgür olabileceğine inandığı bir zaman. Ancak iki bin yılı aşkın bir süredir tutukluluk ve amansız işkence ona bir şey öğretmişti: teslimiyet.

Cehennemi hak etmişti ve bir zamanlar olduğu asker gibi cezasını kabul etti.

Julian boğazına takılan safrayı yutarak kollarını açtı ve vücudunu ona uzattı. "Benimle istediğin gibi yapabilirsin. Sadece seni nasıl memnun edeceğimi söyle."

"O zaman gitmeni istiyorum."

Kollarını iki yanına indirdi. "Onun dışında."

Sinirlenen Grace, volta atmaya başladı. Hormonları nihayet kontrol altına alındı ve kafası daha net bir şekilde, bir çözüm için can atıyordu. Ama ne kadar denerse denesin, bir tane yokmuş gibi görünüyordu.

Şakaklarında korkunç bir ağrı zonklamaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onunla bir ay, sağlam bir ay boyunca ne yapacaktı?

Yine onun üzerinde duran, saçları yumuşak bir gölgelik halinde etraflarına düşen ve kendisini onun vücudunun derinliklerine daldırıp ona işkence eden bir görüntüsü.

"Bir şeye ihtiyacım var..." Julian'ın sesi azaldı.

Yüzüne bakmak için döndü, vücudu hâlâ onun için yalvarıyordu.

Ona teslim olmak çok kolay olurdu. Ama bu yanlış olurdu. Onu bu şekilde kullanmayı reddetti. Beğenmek ...

Hayır, bunu düşünmeyecekti. Bunu düşünmeyi reddetti.

"Ne?" diye sordu.

"Yiyecek," diye tekrarladı Julian. "Eğer beni hemen kullanmayacaksan, yememin bir sakıncası var mı?" Yüzündeki utangaç, yarı kızgın ifade, ona hiçbir şey istemekten hoşlanmadığını söylüyordu.

Sonra, bu onun için ne kadar garip ve zor olsa da, onun için nasıl bir duygu olması gerektiğini anladı. Yaşadığı yerden kapılıp sapan gibi hayatına atılmak mı? Korkunç olmalı.

"Tabii," dedi, onu takip etmesini işaret ederek. "Mutfak burada." Onu evin arka tarafındaki kısa koridordan geçirdi.

Buzdolabını açtı ve içine bakmasına izin verdi. "Ne alırsınız?"

Kafasını içeri sokmak yerine yaklaşık bir metre geride kaldı. "Pizzanız kaldı mı?"

"Pizza?" şok içinde tekrarladı. Pizzayı nereden biliyordu?

Omuz silkti. "Yemekten gerçekten keyif alıyor gibiydin."

Daha önceki oyununu hatırladığında yüzü alev alev yanıyordu. Selena, yemeğin seksin yerini almasıyla ilgili bir yorum daha yapmış ve son diliminin tadını çıkarırken orgazm taklidi yapmıştı. "Bizi duydun mu?"

Yüzü sertti, sessizce konuşuyordu. "Aşk kölesi, kitabın yanında söylenen her şeyi duyar."

Yanakları biraz daha kızarırsa patlayacaktı. "Pizzam yok," dedi çabucak, soğutmak için kafasını dondurucuya gömmek isteyerek. "Biraz tavuk ve makarna artığım var."

"Ya şarap?"

Başını salladı.

"Bu kabul edilebilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emir verici tonu onu gerçekten kızdırdı. Tarzan'ın kanını kaynatan "Ben erkeğim bebeğim, bana biraz yiyecek getir" tonlarından biriydi.

"Bak ahbap, ben senin aşçı fahişen değilim. Benimle uğraşırsan seni Alpo ile beslerim."

Tek kaşını kaldırdı. Alpo mu?

"Boş ver." Hâlâ sinirliydi, tavuk primaverasını çıkardı ve bombalamaya hazırlandı.

Hoşgörüsünü gıcırdatmış bu erkeksi kibir havasıyla onun masasına oturdu. Gerçekten bir kutu Alpo olmasını dileyen Grace, bir kaseye bir yığın makarnayı boşaltmak için kendini zorladı.

"Ne kadar zamandır o kitabın içindesin? Karanlık Çağlardan beri mi?" En azından öyle davranıyordu.

Bir heykel kadar hareketsiz oturdu. Duygu yok, hiçbir şey yok. Daha iyisini bilmeseydi, onun bir android olduğuna yemin ederdi.

"En son çağrıldığımda saat bin sekiz doksan beşti."

"Çıkmak!" Grace, kâseyi mikrodalgaya koyarken ona ağzı açık bakakaldı. "Bin sekiz doksan beş mi? Ciddi misin?"

Onayladı.

"Tuzağa ilk düştüğünüzde hangi yıldı?"

Yüzünde öfke o kadar yoğun bir şekilde parladı ki, onu ürküttü. "Takviminize göre MÖ kırk dokuz."

Gözleri genişledi. "İsa'dan yüz kırk dokuz yıl önce olduğu gibi MÖ kırk dokuz mu? Kutsal guak. Makedonyalı Julian'ı aradığımda, gerçekten Makedonyalısın. Makedonyalı."

Kısa bir baş selamı verdi.

Mikrodalganın kapağını kapatıp açarken düşünceleri dönüp durdu. Bu imkansızdı. İmkansız olmalıydı!

"Kitapta nasıl kapana kısıldınız? Yani, eski Yunanlıların kitapları yoktu, değil mi?"

Yüzünde hâlâ kayıtsız bir ifadeyle, "Başlangıçta daha sonra onu korumak için yapıştırılan bir parşömene gömüldüm," dedi. "Nasıl lanetlendiğime gelince, İskenderiye'yi işgal ettim."

Grace kaşlarını çattı. Şimdi bu biraz mantıklı değildi, bunların hiçbiri ona mantıklı gelmiyordu. "Bir şehri işgal etmek neden-"

"İskenderiye bir şehir değildi, o bir Priapin bakiresiydi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun sözleriyle ve bir kadının istilacı tavrının bir erkeği sonsuza dek tuzağa düşürebileceğinin ima etmesiyle gerildi. "Bir bakireye tecavüz mü ettin?"

"Ona tecavüz etmedim," dedi, onun bakışlarına sert bir bakışla karşılık vererek. "Karşılıklı rıza ile oldu, sizi temin ederim."

Tamam, orada bir sinir vardı. Grace, onun buz gibi tavırlarından bunu açıkça görebiliyordu. Adam geçmişi hakkında konuşmayı sevmiyordu. Soru sorarken biraz daha incelikli olmalıydı.

Julian, Grace bir bara basıp onun yemeğini koyduğu kara kutuyu açmadan önce garip zil sesini duydu.

Gümüş bir çatal, bıçak, kağıt peçete ve cam şarap kadehi ile dumanı tüten yemek kasesini önüne koydu. Sıcak aroma kafasını doldurdu ve ihtiyaçtan midesinin ağrımasına neden oldu.

Yemek yapma şekli ve hızı karşısında şok olması gerektiğini düşündü ama tren, kamera, otomobil, fonograf, roket ve bilgisayar denen şeyleri duyduktan sonra, şimdi herhangi bir şeyin onu şaşırtabileceğinden şüphe etti.

Aslına bakarsanız, duygularını uzun zaman önce, mecburiyetten uzaklaştırdığı için, hissedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Onun varlığı, yüzyıllar boyunca dizilmiş gün parçalarından başka bir şey değildi. Tek amacı, çağıranın cinsel ihtiyaçlarına hizmet etmektir.

Ve son iki bin yılda bir şey öğrendiyse, o da her enkarnasyonda alabildiği kadar az zevkin tadını çıkarmaktı.

Bu düşünceyle, yemekten küçük bir ısırık aldı ve dilindeki sıcak, kremamsı eriştelerin nefis hissinin tadını çıkardı. Saf mutluluktu.

Tavuğun ve baharatların kokusunun kafasını tamamen kaplamasına izin verdi. En son bir şey yemesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Amansız bir açlığın sonsuzluğu.

Gözlerini kapatarak yutkundu.

Beslenmekten çok aç kalmaya alışkın olan midesi, yemeğin ilk ısırığına tepki olarak şiddetli bir şekilde kasıldı. Julian acımasız acıya karşı savaşırken bıçağı ve çatalı ellerine aldı.

Ama yemeyi bırakmadı. Yemek yerken değil.

Sonunda açlığını gidermek için o kadar uzun süre beklemişti ki, şimdi duracak değildi.

Birkaç ısırıktan sonra kramplar hafifledi ve yemeğin tadını yeniden çıkarmasına izin verdi.

Ve kramplar hafifledikçe, bir insan gibi yemek yemek ve midesindeki kemiren açlığı gidermek için çaresizce bir ihtiyaçla yemeği avuç dolusu ağzına tıkmamak tüm iradesini aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Böyle zamanlarda, onun hala bir insan olduğunu ve kafesinden kurtulmuş vahşi, kudurmuş bir canavar olmadığını hatırlamak zordu.

İnsanlığının çoğunu yüzyıllar önce kaybetmişti. Geriye ne kadar az şey kaldıysa, onu korumaya niyetliydi.

Grace onun yavaşça, neredeyse mekanik bir şekilde yemek yemesini izlerken tezgaha yaslandı.

Yemeği beğenip beğenmediğini anlayamıyordu ama o yemeye devam etti.

Yine de onu hayrete düşüren, sahip olduğu mükemmel Avrupai sofra adabıydı. Asla bu şekilde başarılı bir şekilde yemek yiyememişti ve çatalının arkasındaki makarnayı dengeleyip yemek için bıçağını kullanmayı ne zaman öğrendiğini merak etti.

"Eski Makedonya'da çatalları var mıydı?" diye sordu.

Durdurdu. "Affedersin?"

“Sadece çatalın ne zaman icat edildiğini merak ediyordum. İçlerinde var mıydı?... "

Saçma sapansın! zihni ona bağırdı.

Kim istemez ki? Sadece adama bak. Birisinin kaç kez aptal gibi davrandığını ve bir Yunan heykeline hayat verdiğini düşünüyorsun? Özellikle de böyle görünen biri!

Sık değil.

"Çatal sanırım on beşinci yüzyılda icat edildi."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Orada mıydın?"

Yüz hatları boştu, yukarı baktı ve "Ne, çatalın icadı için mi, yoksa on beşinci yüzyıl için mi?" diye sordu.

"Elbette on beşinci yüzyıl." Sonra daha iyi düşünerek ekledi, "Çatal icat edildiğinde sen orada değildin. Sen?"

"HAYIR." Boğazını temizleyip peçeteyle ağzını sildi. “O yüzyılda dört kez çağrıldım. İki kez İtalya'da ve bir kez de İngiltere ve Fransa'da.”

"Gerçekten," dedi, o zamanlar nasıl olduğunu hayal etmeye çalışarak. "Yüzyıllar boyunca her türlü şeyi gördüğüne bahse girerim."

"Tam olarak değil."

"Ah, hadi ama. İki bin yılda—”

"Daha çok yatak odaları, yataklar ve dolaplar gördüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yemeğe dönerken, düz ses tonu onu duraksattı. Paul'ün bir görüntüsü kalbini delip geçti.

Sadece bir tane bencil, umursamaz pislik tanımıştı. Kulağa Julian daha fazlasını biliyormuş gibi geliyordu.

"Öyleyse söyle bana, biri seni arayana kadar kitapta yalan mı söylüyorsun?"

Onayladı.

“Kitapta zaman geçirmek için ne yapıyorsun?”

Adam omuz silkti ve kadın onun çok çeşitli ifadelere sahip olmadığı gerçeğine odaklandı.

Veya kelimeler.

İlerledi ve masanın karşısına onun karşısına oturdu. "Biliyorsun, sana göre birlikte bir ayımız var, neden onu keyifli hale getirip konuşmuyoruz?"

Julian şaşkınlıkla başını kaldırdı. Onlara verdiği zevki artırmaya yardımcı olacak teşvikler veya önerilerde bulunmak dışında, birinin onunla en son ne zaman gerçekten konuştuğunu hatırlamıyordu.

Ya da onu yatağına geri çağırmak için.

Kadınların iş kendisine gelince tek bir şey istediğini çok erken yaşlarda öğrenmişti...

vücudunun bir kısmı bacaklarının arasına gömüldü.

Aklındaki bu düşünceyle, bakışlarını yavaşça, ağır ağır onun vücudunun üzerinde gezdirdi ve onun uzun süreli bakışıyla gerginleşen göğüslerinde durdu.

Öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturdu ve onun bakışlarıyla karşılaşana kadar bekledi.

Julian neredeyse gülecekti. Neredeyse.

"Biliyorsun," dedi onun sözcüklerini kullanarak. "Dil ile konuşmaktan çok daha eğlenceli şeyler vardır - dili çıplak göğüslerinizin üzerinden ve boğazınızın boşluğundan geçirmek gibi." Bakışları masaya, kadının kucağının yaklaşık alanına indi.

"Gidebileceği diğer yerlerden bahsetmiyorum bile."

Grace bir an için şaşkına döndü. Sonra eğlendim.

Sonra çok azgın.

Bir terapist olarak bundan çok daha şok edici şeyler duyduğunu kendine hatırlattı.

Evet, ama konuşmaktan başka şeyler yapmak istediği bir dilden değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Haklısın, kesmek gibi başka şeyler de var," dedi, adamın gözlerinde beliren şaşkınlıktan biraz tatmin olarak. "Ama ben konuşmayı seven bir kadınım ve sen beni memnun etmek için buradasın, değil mi?"

Sanki rolüne direniyormuş gibi vücudunda çok ince bir gerginlik vardı. "Ben."

"Öyleyse, kitaptayken ne yaptığını bana anlat."

Bakışları, onun sinir bozucu, merak uyandırıcı ve biraz da korkutucu bulduğu hararetli bir yoğunlukla onunkilere saplandı.

"Bir lahitin içinde hapsolmak gibi bir şey," dedi sessizce. "Sesler duyuyorum ama ışık ya da başka bir şey göremiyorum. Öylece duruyorum, hareket edemiyorum. Beklemek. Dinleme."

Grace bu fikir karşısında irkildi. Uzun zaman önce kendini yanlışlıkla babasının alet kulübesine kilitlediği zamanı hatırladı. Ne bir ışık, ne de bir çıkış yolu vardı.

Dehşete kapılmış, ciğerlerinin sıkıştığını hissetmiş, panik içinde başının hafiflediğini hissetmişti. Çığlık atmış ve tüm elini yaralayana kadar kapıyı yumruklamıştı.

Sonunda annesi onu duymuş ve dışarı çıkmasına izin vermişti.

Grace bugüne kadar bu deneyimden dolayı biraz klostrofobikti. Böyle bir yerde yüzyıllar geçirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Ne kadar korkunç," diye soludu.

"Buna alışırsın. Zamanında."

"Yapıyor musun?" Bilmiyordu ama nedense bundan şüphe ediyordu.

Annesi onu alet kulübesinden çıkardığında, içeride sadece yarım saat kaldığını öğrendi, ama ona sonsuzluk gibi gelmişti. Sonsuzluğu bu şekilde geçirmek gerçekten nasıl olurdu?

"Hiç kaçmayı denedin mi?"

Ona attığı bakış yüksek sesle konuşuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Açıkçası başarısız oldum."

Onun için korkunç hissediyordu. Işıksız bir mahzende iki bin yıl geçirdi. Hala aklı başında olması bir mucizeydi. Hatta burada onunla oturup konuşabildiğini.

Yemek istemesine şaşmamalı. Bu tür bir duyusal mahrumiyet katıksız, amansız bir işkenceydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O anda, ona yardım edeceğini biliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama onu kaçırmanın bir yolu olmalıydı. "Ya seni serbest bırakmanın bir yolunu bulsak?"

"Sizi temin ederim, öyle biri yok."

"Kaderci, değil mi?"

Ona komik bir bakış attı. "İki bin yıldır kapana kısılmak insana bunu yapar."

Grace onun yemek yemesini izledi, düşünceleri dönüp duruyordu. İçindeki iyimser, tıpkı içindeki terapistin ona yardım etmemeyi reddetmesi gibi, onun karamsarlığını ciddiye almayı reddetti. Elinden geldiğince acıyı dindireceğine yemin etmişti ve Grace yeminini çok ciddiye alıyordu.

Bir iradenin olduğu yerde, her zaman bir yol vardı.

Ve ne olur ne olmaz, onu serbest bırakmanın bir yolunu bulurdu!

Bu arada, daha önce kimsenin yapmadığından şüphe ettiği bir şeyi onun için yapmaya karar verdi - New Orleans'taki cezasını ertelemesinin tadını çıkarmasını sağlayacaktı.

Diğer kadınlar onu yatak odalarına ya da dolaplarına kapatmış olabilirlerdi ama o kimseye zincir vuracak değildi.

"Pekala, o zaman bu enkarnasyonun senin için olduğunu söyleyelim, ahbap."

Ani bir ilgiyle başını yemeğinden kaldırdı.

Grace, "Senin hizmetkarın olacağım," diye devam etti. "Sen ne yapmak istersen, biz yaparız.

Ne görmek istersen onu göreceksin."

Şaraptan bir yudum alırken ağzının bir köşesi alaycı bir keyifle yukarı kalktı. "Tişörtünü çıkar."

"Affedersin?" diye sordu.

Şarap kadehini bir kenara bıraktı ve ona ateşli, şehvetli bir bakış attı. "Görmek istediğimi görebileceğimi ve yapmak istediğimi yapabileceğimi söyledin. Pekala, çıplak göğüslerini görmek istiyorum ve sonra dilimi çalıştırmak istiyorum—"

"Vay koca adam, sakin ol," dedi Grace, yanakları kıpkırmızı, vücudu kor gibi. "Bence sen buradayken birkaç temel kural olmalı. Birincisi, bunların hiçbiri olmayacak."

"Ve neden olmasın?"

Evet, diye sordu bedeni yarı yalvaran yarı kızgın bir iç sesle. Neden?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çünkü ben en yakın Tom'un gelip kuyruğunu sokup gitmesini bekleyen kuyruğu havada bir sokak kedisi değilim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. BÖLÜM

Julian onun tamamen beklenmedik, tamamen kaba benzetmesine kaşlarını kaldırdı. Ama onun sözlerinden daha da şaşırtıcı olan, Grace'in sesinde duyduğu acılıktı. Geçmişte kötü kullanılmış olmalı. Ondan ürkek olmasına şaşmamalı.

Aklından Penelope'nin bir görüntüsü geçti ve göğsünde o kadar şiddetli bir acı hissetti ki, yalnızca sağlam askeri eğitimi onu yüzünü buruşturmaktan alıkoydu.

Kefaret etmesi gereken çok şey vardı. Günahlar o kadar büyük ki, iki bin yıl bile onları telafi etmeye başlayamadı.

O sadece bir piç olarak doğmamıştı; acımasız bir çaresizlik ve ihanet hayatı yüzünden, gerçekten bir olmuştu.

Gözlerini kapatarak bu düşünceleri uzaklaştırdı. Bu tam anlamıyla eski tarihti ve bu şimdiki zamandı. Grace şimdiki zamandı.

Ve onun için buradaydı.

Şimdi, Selena'nın onunla Grace hakkında konuşurken ne demek istediğini anlamıştı.

Bu yüzden buradaydı. Grace'e seksin zevkli olduğunu gösterecekti.

Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

Grace'e baktığında, dudaklarında hafif bir gülümseme kıvrıldı. Hayatında ilk kez sevgilisi için bir kadının peşine düşecekti. Şimdiye kadar hiçbir kadın vücudunu geri çevirmemişti.

Zekası ve inatçılığı sayesinde, Grace'i yatağa sokmanın, Roma ordusunu kurnazlıkla alt etmek kadar zor olacağını biliyordu.

Evet, bunun tadını çıkaracaktı.

Tıpkı onun tadını çıkaracağı gibi. Her tatlı çilli santimi.

Grace, ondan gördüğü ilk gerçek gülümseme karşısında yutkundu. Yüz hatlarını yumuşatan ve onu daha da yıkıcı yapan bir gülümseme.

Tanrı aşkına ne düşünüyordu?

Grace, kaba sözlerini düşünürken yüzünün onuncu kez sıcaklıkla dolduğunu hissetti. Bunu ağzından kaçırmak niyetinde değildi. Düşüncelerini kimseye, özellikle de bir yabancıya ifşa etmek ona göre değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama bu adamda çok çekici bir şey vardı. Ona çok rahatsız edici bir şekilde ulaşan bir şey. Belki de onu hazırlıksız yakaladığında o gök mavisi gözlerinde parıldayan ince, maskelenmiş acıydı. Ya da belki de evinde bu kadar sorunlu bir ruha sahip olma ve ona yardım etmeme düşüncesine katlanamayan, yıllarca süren psikoloji eğitimiydi.

bilmiyordu.

Üst kattaki koridordaki büyükbaba saati biri çaldı. Tanrı aşkına, dedi, saatin bu kadar geç olmasına şaşırarak. "Altıda işe gitmek için kalkmam gerekiyor."

"Yatacak mısın? Uyumak?"

Ruh hali bu kadar asık suratlı olmasaydı, yüzündeki şaşkın ifade onu güldürürdü. "Yapmam gerek."

Kaşları çatıldı...

Ağrı?

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kafasını salladı.

"Pekala, o zaman sana nerede uyuyabileceğini göstereyim ve..."

"Uykulu değilim."

Onun sözleriyle başladı. "Ne?"

Julian ona ne hissettiğini anlatacak kelimeleri bulamayınca ona baktı. O kadar uzun süredir kitaba hapsolmuştu ki tek yapmak istediği koşmak ya da zıplamaktı. Ani hareket özgürlüğünü kutlamak için her şeyi yapmak.

Yatağa gitmek istemedi. Bir dakika daha karanlıkta yatma düşüncesi...

Nefes almak için mücadele etti.

"Ben bin sekiz doksan beşten beri dinleniyorum," diye açıkladı. "Ne kadar zaman önce olduğundan emin değilim, ama görünüşe göre epey zaman olmuş."

"Saat iki bin iki," diye bilgi verdi Grace. "'Uyuyordunuz'

yüz yedi yıldır." Hayır, diye düzeltti. Uyumamıştı.

Ona kitap hakkında söylenen her şeyi duyabildiğini, bunun da tüm bu süre boyunca uyanık ve kilitli olduğu anlamına geldiğini söylemişti. Yalıtılmış. Yalnız.

Yüz yılı aşkın bir süredir konuşabildiği veya birlikte olabileceği ilk kişi oydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Midesi sempatiyle kasıldı. Utangaçlık hapishanesi hiçbir zaman somut olmasa da, bir yerlerde insanları dinlemenin ve onların bir parçası olmamanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Dışarıdan içeriye bakmak için.

"Keşke ayakta kalabilseydim," dedi esnemesini bastırarak. "Gerçekten istiyorum ama yeterince uyumazsam beynim Jell-O'ya dönüyor ve çömelmeyi düşünemiyorum."

"Anladım. Bu Jell-O ve squat'ın ne olduğundan emin olmasam da en azından işin özünü anladığımı düşünüyorum."

Yine de hayal kırıklığını görebiliyordu. "Televizyon seyredebilirsin."

"TELEVİZYON?"

Boş kasesini aldı ve onu oturma odasına götürmeden önce duruladı. Setini açarak ona uzaktan kumandayla kanalları nasıl çevireceğini gösterdi.

"İnanılmaz," diye fısıldadı ilk kez sörf yaparken.

"Evet, biraz şık."

Şimdi, bu onu meşgul etmeli. Ne de olsa erkeklerin mutlu olmak için sadece üç şeye ihtiyacı vardı:

yemek, seks ve uzaktan kumanda. Üçte iki onu biraz tatmin etmeli.

"Pekala," dedi merdivenlere yönelirken. "İyi geceler."

Yanından geçerken koluna dokundu. Eli hafif olmasına rağmen, ona bir şok dalgası gönderdi.

Yüzünde kayıtsız, ham duygular gözlerinde titreşiyordu. Acısını, ihtiyacını gördü ama en çok da yalnızlığını gördü.

Onun gitmesini istemiyordu.

Aniden kuruyan dudaklarını yalayarak inanamadığı bir şey söyledi. “Odamda bir televizyon daha var. Neden ben uyurken bunu izlemiyorsun?”

Ona mahcup bir gülümseme sundu.

Julian, o konuşmadan onu anlamış olmasına şaşırarak, onu merdivenlerden yukarı takip etti. Kendi endişeleri varken onun yalnız kalmaması gerektiğini düşüneceğini.

Ona karşı garip hissetmesine neden oldu. Midesine garip bir his sokun.

Hassasiyet miydi?

Kesin olarak bilmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu uzak duvarın ortasında büyük bir sayvanlı karyola bulunan devasa bir yatak odasına götürdü. Yatağın karşısına orta büyüklükte bir şifonyer yerleştirilmişti ve onun üstünde de, ona ne demişti, bir televizyon?

Grace, Julian'ın odasının içinde dolaşıp duvarlarındaki ve şifonyerindeki resimlere -anne babasıyla büyükanne ve büyükbabasının, Selena'yla üniversitedeki resimlerine ve çocukken sahip olduğu köpeğine bakmasını izledi.

"Tek başına mı yaşıyorsun?" O sordu.

"Evet," dedi, geceliğinin sırtından sarktığı yatağın yanındaki Jenny Lind sallanan sandalyesine doğru ilerlerken. Onu aldı ve ona baktı ve yeşil havlu hâlâ onun sıska kalçalarına sarılıydı. Onun yatakta bu şekilde kendisine katılmasına pek izin veremezdi.

Elbette yapabilirsin.

Hayır yapamam.

Lütfen?

Sus, kendim, bırak düşüneyim.

Ebeveynlerinin tüm eşyalarını kutsadığı yatak odasında hâlâ babasının pijamaları vardı. Julian'ın omuzlarının genişliği göz önüne alındığında, üstlerin asla sığmayacağından emindi, ancak alt kısımlar büzgü ipliydi ve uzunlukları sığmasa bile en azından yukarıda kalacaktı.

Burada bekle, dedi ona. "Hemen döneceğim."

Julian kapıdan dışarı fırladıktan sonra büyük pencerelere doğru yürüdü ve beyaz dantel perdeleri çekti. Arabalar olması gereken garip kutu benzeri şeylerin, bir gelgit gibi alçalıp akan garip vızıltı sesleri çıkararak evinin önünden geçmesini izledi.

Işıklar, bir zamanlar kendi memleketinde meşalelerin yaptığı gibi, caddeyi ve diğer binaları aydınlattı.

Bu dünya ne kadar garipti. Garip bir şekilde onunkine çok benziyor ve yine de çok farklı.

Görüntüleri onlarca yıldır duyduğu, anlamadığı tüm kelimelerle ilişkilendirmeye çalıştı. TV ve ampul gibi kelimeler.

Ve çocukluğundan beri ilk kez korkmuştu. Gördüğü değişikliklerden, bu dünyaya gelişlerindeki hızdan hoşlanmamıştı.

Bir dahaki sefere çağrıldığında nasıl olurdu?

Her şey daha ne kadar farklı olabilir?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ya da daha da korkunç olanı, ya bir daha asla çağrılmazsa?

Bu düşünceyle yutkundu. Sonsuza dek kapana kısılmak nasıl bir şey olurdu? Yalnız ve uyanık. Bunaltıcı karanlığın üzerine yaklaştığını, vücudunu acıyla yaralarken ciğerlerinden çıkan nefesi bastırdığını hissetmek.

Bir daha asla erkek gibi yürümemek mi? Hiç konuşmamak mı dokunmamak mı?

Bu insanların artık bilgisayar denilen şeyleri vardı. Dükkan sahibinin birçok müşteriyle onlar hakkında konuştuğunu duymuştu. Ve bu müşterilerden biri, bir gün, muhtemelen yakında, kitapların tamamen yerini alacaklarını söylemişti.

O zaman ona ne olacaktı?

* * *

Pembe yatakhane gömleğini giymiş olan Grace, anne babasının yatak odasında, cenazenin ertesi günü annesinin alyansını yerleştirdiği şifonyerin üzerindeki kristal tabağın yanında durdu. Yarım karatlık marki elmasının belli belirsiz ışıltısını görebiliyordu.

Boğazı acıyla kasılırken gözlerinden akan yaşlarla savaştı.

O sırada henüz yirmi dört yaşındaydı, büyüdüğünü ve hayatın ona savurduğu her şeye karşı güçlü durabileceğini düşünecek kadar kibirliydi. Kendini yenilmez sanmıştı. Ve bir saniye içinde hayatı başına yıkılmıştı.

Ölümleri, sahip olduğu her şeyi ondan çalmıştı. Güvenliğini, inancını, adalet duygusunu ama hepsinden önemlisi, onların sadık sevgisini ve duygusal desteğini kaybetmişti.

Genç kibrine rağmen, herhangi bir ailesi olmadan tamamen başıboş bırakılmaya hazır değildi.

Ve beş yıl geçmesine rağmen, hala onların yasını tutuyordu. Derinden. Aşkı tanıyıp onu kaybetmenin daha iyi olduğunu söyleyen eski deyiş, koca bir güveçti. Seni sevecek ve seninle ilgilenecek birine sahip olup sonra onu gereksiz bir kaza sonucu kaybetmekten daha kötü bir şey yoktu.

Ölümleriyle yüzleşemediği için cenazelerinin ertesi günü bu odayı kapatmış ve içindeki her şeyi olduğu gibi bırakmıştı.

Grace, babasının pijamalarını koyduğu çekmeceyi açarak yutkundu. Annesinin onları katladığı öğleden sonra bunlara kimse dokunmamıştı ve onlar da giysileri buraya getirip kaldırmışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi bile annesinin kahkahasını hatırlıyordu. Annesinin, babasının flanel pijamalara olan muhafazakar zevki hakkında yaptığı şaka.

Daha da kötüsü, birbirlerine olan aşklarını hatırladı.

Ailesi gibi mükemmel bir eş bulmak için neler vermezdi. Ölmeden yirmi beş yıl önce evliydiler ve o zaman da her bir zerreleri ile tanıştıkları günkü kadar âşıktılar.

Hayatında annesinin gülümsemediği, babasının nazikçe alay etmediği bir an hatırlamıyordu. Gittikleri her yerde, gençler gibi el ele tutuşuyorlar ve kimsenin bakmadığını düşündükleri anda hızlı öpücükler çalıyorlardı.

Ama o görmüştü.

O hatırladı.

O da böyle bir aşk istemişti. Ama nedense, onu nefessiz bırakan bir erkek bulamamıştı. Kalbinin atmasına ve duyularının sarsılmasına neden olan biri.

Onsuz yaşayamayacağı bir adam.

"Ah, anne," diye soludu, keşke ailesinin o gece ölmemiş olmasını dileyerek.

... için dileğiyle

bilmiyordu. Hayatında, geleceği dört gözle beklemesini sağlayacak bir şey istiyordu. Babasının annesini her zaman çok mutlu ettiği gibi onu mutlu eden bir şey.

Grace dudağını ısırarak babasının lacivert beyaz ekoseli pijamasını kollarına aldı ve koşarak odadan çıktı.

"İşte," dedi, yanından ayrılmadan önce onları Julian'a fırlattı ve koridorun ortasındaki banyoya koştu. Gözyaşlarını görmesini istemiyordu. Bir erkeğe karşı savunmasızlığını bir daha asla göstermeyecekti.

Julian kalçasındaki kumaşı pantolonla değiştirdi, sonra Grace'in peşinden gitti.

Koridorun sonundaki yan kapıya koştu ve kapıyı çarparak kapattı.

"Grace," dedi kapıyı nazikçe iterek açarken.

Ağladığını görünce donakaldı. İki gömme lavabosu ve önünde beyaz bir tezgâhı olan bir tür tuvalette durdu ve hıçkırıklarını bastırmak için ağzına bir bez tuttu.

Sert yetiştirilme tarzına ve yüzyıllarca süren kontrolüne rağmen, içini bir acıma dalgası kapladı.

Kalbi kırılmış gibi ağladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu onu rahatsız etti. belirsiz

Julian dişlerini sıkarak içindeki tuhaf hisleri uzaklaştırmaya çalıştı. Çocukluğunun başlarında öğrendiği bir şey vardı, o da insanlar hakkında bir şeyler öğrenmenin bir faydası olmadığıydı. Onlarla ilgilenmek için. Bu hatayı her yaptığında bedelini çok ağır ödemişti.

Ayrıca burada geçirdiği süre kısaydı - çok kısaydı.

Kendisini onun duygularına ve yaşamına ne kadar az bulaştırırsa, bir sonraki hapsedilmesine o kadar kolay katlanacaktı.

İşte o zaman, önceki sözleri onun tam göğsüne çarptı. Onu mükemmel bir şekilde saplamıştı. Zevkini alıp giden bir erkek kediden başka bir şey değildi.

Julian bu düşünceyle soğuk kapı kolunu sıktı. O bir hayvan değildi. Onun da duyguları vardı.

En azından eskiden öyleydi.

Hareketlerini tekrar gözden geçiremeden, odaya adım attı ve onu kucakladı. Kollarını onun beline doladı ve yüzünü çıplak göğsüne gömüp ağlarken onu bir cankurtaran halatı gibi tuttu. Tüm vücudu onunkine karşı titriyordu.

İçinde garip bir şeyler açığa çıktı. Adını koyamadığı bir şeye duyduğu derin özlem.

Hayatında asla ağlayan bir kadını teselli etmemişti. Sayamayacağı kadar çok seks yapmıştı ama bir kez bile bir kadını böyle tutmamıştı. Seksten sonra bile. Ortağını yıprattığında ayağa kalkar ve üzerini temizler, sonra tekrar çağrılana kadar oyalanacak bir şeyler bulurdu.

Lanetten önce bile kimseye şefkat göstermemişti. Karısı bile değil.

Bir asker olarak, ilk hatırladığı andan itibaren sert ve soğuk olması için eğitilmişti. Sert.

"Kalkanınızla veya üzerinde geri dönün." Üvey annesi, onu saçından yakalayıp yedi yaşında savaş eğitimine başlaması için evinden dışarı fırlatırken ona böyle söylemişti.

Babası daha da kötüydü. Efsanevi bir Spartalı komutan olan babası hiçbir zayıflığa müsamaha göstermemişti. Duygu yok. Adam, Julian'ın çocukluğunu örgülü deri bir kırbaçla dağıtmış, ona acısını saklamayı öğretmişti. Onun acı çektiğini kimsenin görmemesi için.

Julian bugüne kadar kamçının çıplak sırtına değdiğini hissedebiliyor, havayı yararak derisine doğru giderken çıkardığı sesi duyabiliyordu. Babasının yüzündeki alaycı aşağılama ifadesine bakın.

Grace, "Üzgünüm," diye fısıldadı omzuna, düşüncelerini şimdiki zamana sürükleyerek.

Ona bakmak için başını eğdi. Gri gözleri parlak ve parlaktı ve yüzyıllar önce zorunlu olarak ve kasıtlı olarak donmuş bir kalbin kenarlarını yontuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rahatsız, ondan uzaklaştı. "Daha iyi hissetmek?"

Grace gözyaşlarını sildi ve boğazını temizledi. Julian'ın peşinden koşmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama ağladığında kimse onu teselli etmeyeli uzun zaman olmuştu. "Evet," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemedi.

Biraz önce onu tutan şefkatli adam yerine, tüm vücudu kaskatı ve soğuk olan Bay Heykel'e dönmüştü.

Düzensiz bir nefes alarak onun yanından geçti. "Bu kadar yorgun ve hala biraz sarhoş olmasaydım bunu yapmazdım. Gerçekten uyumaya ihtiyacım var."

Onun takip edeceğini biliyordu, bu yüzden görev bilinciyle odasına geri döndü ve kalın yorganının altına sokulduğu uzun ananas tarlasındaki yatağına tırmandı.

Bir an sonra şiltenin onun ağırlığının altına düştüğünü hissetti.

Yanındaki adamın vücudunun aniden ısınmasıyla kalbi hızlandı. Daha da kötüsü, anında onun sırtına kıvrıldı ve uzun, kaslı kolunu beline doladı.

Julian! dedi, adamın ereksiyonunu kalçasında hissettiğinde, sesinde bir uyarı notuyla. "Bence sen yatağın kendi tarafında kalsan daha iyi olur, ben de kendi tarafımda kalayım."

Başını onunkine doğru eğip saç çizgisi boyunca küçük bir yol kemirirken dinlemedi. Gelip ağrıyan belini rahatlatmamı istediğini sanıyordum, diye fısıldadı kulağına.

Onun yakınlığından ve kafasına dolan sandal ağacı kokusundan vücudu alev alev yanan Grace, Selena'ya söylediği sözleri hatırlayınca kızardı. "Bellerim gayet iyi ve oldukları gibi oldukça mutlular."

"Size söz veriyorum, onları çok ama çok daha mutlu edebilirim."

Ooo, bundan en ufak bir şüphesi yoktu. "Eğer uslu durmazsan, seni odadan çıkaracağım."

Ona baktı ve gözlerindeki inanmazlığı yakaladı.

"Beni neden göndereceğini anlamıyorum," dedi.

"Çünkü seni bana hizmet etmekten başka amacı olmayan isimsiz bir oyuncak çocuk gibi kullanmayacağım. Tamam aşkım? Tanımadığım bir adamla samimi olmak istemiyorum."

Mavi gözleri endişeliydi, sonunda ondan çekildi ve yanına yerleşti.

Grace, hızla atan kalbini sakinleştirmeye ve kanındaki ateşi yatıştırmaya çalışırken derin bir nefes aldı. Tanrım, hayır demesi zor bir adamdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanında yatan bu adamla gerçekten yatabileceğini düşünüyor musun?

Ne, beyin olarak kayan var mı?

Gözlerini kapatarak sıkıcı nakaratını okudu. Uyuması gerekiyordu. Bununla ilgili eğerler, veler veya amalar yoktu. Hatta muhteşem Julians'lar.

Julian yastıkları arkasına dayadı ve Grace'e baktı. Bu, olağanüstü uzun hayatında ilk kez bir kadınla sevişmeden bir gece geçirecekti.

Bu inanılmazdı. Daha önce hiçbir kadın onu uzaklaştırmamıştı.

Alt katta ona gösterdiği gibi başka bir ahizeyle döndü. Bir düğmeye bastı ve televizyonu açtı, ardından konuşan insanların sesini alçalttı.

"Bu ışıklar için," dedi başka bir düğmeye basarak. Hemen ışıklar söndü ve TV'nin arkasındaki duvara gölge yapmasına neden oldu. "Ben oldukça derin bir uykucuyum, bu yüzden beni uyandıracağını sanmıyorum."

Ahizeyi ona verdi. "İyi geceler, Makedon Julian."

"İyi geceler Grace," diye fısıldadı, onun yumuşak saçlarının yastığın üzerinde dalgalanışını izleyerek, o uyumak için kıvrılırken.

Ahizeyi bir kenara koydu ve televizyondan gelen ışıkla birlikte uzun süre onu izledi.

yüzünün gevşemiş düzlemlerinde titredi.

Sonunda ne zaman uykuya daldığını nefesinin düzenliliğinden anlayabiliyordu. Ancak o zaman nihayet ona dokunmaya cesaret etti. İşaret parmağının ucuyla onun yumuşak yanağının nazik hatlarını çizmeye cesaret etti.

Vücudu öyle bir şiddetle tepki verdi ki küfretmemek için dudağını ısırdı. Ateş kanından akıyordu.

Hayatı boyunca keskin arzular tanımıştı - önce karnında yemek için bir açlık, sonra sevgi ve saygı için yakıcı bir susuzluk ve son olarak da belinde bir kadın vücudunun ıslak pürüzsüzlüğü için talepkarlık. Ama asla, asla böyle bir şey yaşamamıştı.

O kadar güçlü, o kadar çiğ bir açlıktı ki, onun akıl sağlığını tehdit ediyordu.

Ve tek düşünebildiği, kremsi, ipeksi kalçalarını yaymak ve kendini onun derinliklerine yerleştirmekti. Her ikisi de ahenk içinde serbest bırakıldıklarını haykırana kadar vücuduna defalarca girip çıkmak.

Ancak bu asla olmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julian ondan biraz daha uzaklaştı. Artık onun tatlı kadınsı kokusunu alamayacağı güvenli bir mesafeye, yorganın altındaki vücudunun sıcaklığını hissedemezdi.

Ona günlerce hiç durmadan zevk verebilirdi ama onun için asla huzur olmayacaktı.

"Lanet olsun sana, Priapus," diye hırladı, onu bu kadere lanetleyen tanrının adını söyleyerek. "Umarım Hades sana hakkını sonuna kadar veriyordur."

Öfkesi dindi, içini çekti ve Kader ve Hiddetlerin ona kesinlikle kendi öfkesini verdiğini fark etti.

** * **

Grace, garip bir sıcaklık ve güvenlik duygusuyla uyandı. Yıllardır tatmadığı bir duyguydu.

Aniden, sanki birisi dudaklarını kirpiklerine sürtüyormuş gibi, göz kapaklarında şefkatli bir öpücük hissetti. Sıcak, güçlü eller saçlarını okşadı.

Julian!

O kadar hızlı fırladı ki onunla kafa kafaya çarptı. Onun acı tıslamasını duydu.

Alnını ovuşturarak gözlerini açtı ve onun ona vahşi bir şekilde kaşlarını çattığını gördü.

Özür dilerim, diye özür diledi, oturarak. "Beni şaşırttın."

Ağzını açtı ve kadının onları gevşetip düşürmediğini kontrol etmek için başparmağının ucunu ön dişlerine dayadı.

Daha da kötüsü, o onunla dişlerini test ederken dilinin hareketini kaçıramazdı. Onu kıstırmayı çok isteyeceği inanılmaz derecede beyaz düz dişlerinin görüntüsü...

"Kahvaltıda ne istersin?" diye sordu, kendini düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Bakışları, yurt gömleğinin derin V yakasına kaydı. Bakışlarını takip ederek, oturduğu yerden utanç verici pembe Mickey Mouse iç çamaşırına kadar her şeyi görebildiğini fark etti.

Hareket edemeden önce, onu vücudunun üzerinden çekti ve dudaklarını talep etti.

Dili onunkine en kötü şeyleri yaparken Grace zevkle inledi. Sıcak nefesinin onunkine karışan yoğun öpücüğü karşısında başı döndü.

Ve düşünecek olursak, öpüşmeyi hiç sevmemişti.

Çıldırmış olmalı!

Kolları ona dolandı. Binlerce alev vücudunun üzerine yayıldı, onu yaktı, onun için acıdığı kalçalarının arasındaki erimiş bölgede biriktikçe onu yaktı.

Dudaklarını onunkilerden ayırdı ve dilini cildinin üzerinde gezdirdi, köprücük kemiği, kulak memesi ve boynu üzerinde daireler çizdiği boğazına giden bir yol açtı.

Adam, bir kadının vücudundaki her erojen bölgeyi biliyor gibiydi!

Ve daha da iyisi, maksimum zevk için dilini ve ellerini masaj yapmak için nasıl kullanacağını biliyordu.

Kulağına nazikçe üfledi, vücuduna ürperti dalgaları gönderdi ve diliyle iç kulağını okşadığında, her yeri titredi.

Göğüsleri karıncalandı, şişti ve öpücüğü için yalvaran sert yumrulara dönüştü.

"Julian," diye inledi, sesini tanıyamayarak. Aklı ona durmasını söylemesini istiyordu ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Dokunuşunda çok fazla güç vardı. Böyle bir sihir. Daha fazlası için acı çekmesine neden oldu.

Onu yuvarladı, sırtını şilteye bastırdı. Pijamasının içinden bile, elleri kalçasını kavrayıp kulağına kesik kesik nefes alırken, onun sert ve sıcak ereksiyonunu kalçasında hissedebiliyordu.

"Durmalısın," dedi sonunda ona, sesi zayıf geliyordu.

"Neyi durdurayım?" O sordu. "Bu?" Dili kulağının etrafında ve etrafında döndü.

Grace zevkle tısladı. Titremeler vücudunun her yerine kırmızı közler gibi vurdu ve her santimini yaktı. Göğüsleri onun göğsüne karşı daha da sıkı şişmişti.

"Veya bu." Bir elini, onu en çok arzuladığı yere bastırmak için külotunun kemerinin altına götürdü.

Sırtını ona yaslarken, bacaklarının arasındaki eli yanıt olarak ayak parmakları gerçekten kıvrıldı. İnanılmazdı!

Bir parmağıyla hassas, zonklayan eti çevreledi ve sonunda iki parmağını onun derinliklerine dalmadan önce içten dışa yanmasına neden oldu.

Parmakları daireler çizip alay ederken ve okşarken, başparmağıyla hafifçe onun ucuna masaj yaptı.

"Ooo..." Grace inledi, zevkin yoğunluğu karşısında başını geriye attı.

Parmakları ve dili amansız zevk saldırılarına devam ederken ona sarıldı.

Kontrolünü kaybetmişti, utanmadan ona sürtündü, onun sıcaklığından, dokunuşundan daha çok şey almaya çalıştı.

Julian gözlerini kapadı, onunkinin altındaki vücudunun kokusunun, onu saran kollarının verdiği hissin tadını çıkardı.

O onundu. Vücudu okşamalarıyla kıvranırken onun titrediğini ve elinin etrafında nabız gibi attığını hissedebiliyordu.

Her an doruğa ulaşabilirdi.

Aklında en başta bu düşünceyle, gömleğini yukarı itti ve başını gergin bir zirveye indirdi ve burada dilini sallayan büzülmüş etinin hissinden zevk alarak areolasını nazikçe emdi.

Hiç bu kadar lezzetli bir kadın hatırlamıyordu. Aklına damgasını vuran, asla unutamayacağını bildiği bir tattı bu.

Ve onun için hazırdı. Ateşli, ıslak ve sıkıydı - tıpkı bir kadının vücudunu sevdiği gibi.

Kalçalarından, daha tam olarak keşfetmek için can attığı kısmına erişimini engelleyen ince kumaş parçasını yırttı.

Ve çok daha uzun.

Grace kumaşın yırtıldığını duydu ama onu durduramadı. İradesi artık ona ait değildi. O kadar yoğun duygular tarafından yutulmuştu ki tek istediği rahatlamaktı.

Rahatlaması gerekiyordu!

Uzanıp ellerini saçlarına gömdü, ondan bir saniye bile ayrılmasını istemiyordu.

Julian pantolonunu çıkardı ve kalçalarını genişçe açtı.

Vücudu saf bir alevle parıldayan Grace, uzun, sert vücudunu bacaklarının arasına yerleştirirken nefesini tuttu.

Erkekliğinin ucu onun çekirdeğine bastırdı. Kalçalarını ona doğru büktü ve onun geniş omuzlarına sarıldı, inanca meydan okuyan bir çaresizlikle onu içinde istiyordu.

Aniden telefon çaldı.

Grace sesi duyunca yerinden fırladı, zihni anında tekrar kontrolü eline aldı.

"O Ses de nedir?" diye homurdandı.

Böldüğü için minnettar olan Grace, el ve ayakları titriyor, tüm vücudu yanıyordu. "Bu bir telefon," dedi komodinin üzerine eğilip onu almadan önce.

Telefonu kulağına götürürken eli gerçekten titriyordu.

Julian küfrederek yanına döndü.

Grace, sesini duyar duymaz, "Selena, çok şükür sensin," dedi.

Ah, Selena'nın tam olarak ne zaman arayacağını bilebildiği için ne kadar da minnettardı!

"Nedir?" diye sordu.

"Kes şunu," diye çıkıştı Grace, Julian onun çıplak kalçasını yalarken. Onu geri itti ve aralarına biraz daha mesafe koydu.

"Ben bir şey yapmıyorum," dedi Selena.

"Sen değil, Lanie."

Diğer uç mezar kadar sessiz düştü.

Dinle, dedi Grace, Selena'ya uyarıdan keskin bir sesle. "Bill'in bazı kıyafetlerini alıp buraya getirmeni istiyorum. Şimdi."

"İşe yaradı!" Keskin çığlık neredeyse kulak zarını parçalayacaktı. "Aman Tanrım, işe yaradı!

Tanrı aşkına, inanamıyorum! Yoldayım!"

Julian'ın dili kalçasından ona doğru bir yol izlerken Grace telefonu kapattı.

…

"Kes şunu!"

Geri çekildi ve ona şok olmuş bir şekilde kaşlarını çattı. "Bunu yapmamdan hoşlanmıyor musun?"

"Ben öyle demedim," diye yanıtladı kendini durduramadan.

Ona geri döndü…

Grace yataktan fırladı. "İş için hazırlanmalıyım."

Bir kolunun üzerinde doğruldu ve onun atılmış pantolonunu alıp ona fırlatmasını izledi. Bakışları yavaşça onun vücudunda gezinirken bir eliyle onları yakaladı. "Neden hasta olarak aramıyorsun?"

"Mazeret bildirmek?" diye tekrarladı. "Bunun ne olduğunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. “Sana söyledim, hapsolduğum süre boyunca duyabiliyorum. Dil öğrenmemi ve değişen sözdizimini anlamamı sağlayan şey bu.”

Çömeldiği yerden çıkan zarif bir panter gibi battaniyeyi geri çekti ve yavaşça yataktan kalktı. Pantolonu unutulmuş. Vücudu hala tamamen dik.

Büyülenmişti, hareket edemiyordu.

"Bitirmedik," dedi alçak ve derin bir sesle. Ona uzandı.

"Ah, evet yaptık!" Banyonun güvenliği için koştu ve kapıyı arkasından kilitledi.

Julian dişlerini sıkarken birdenbire hüsranla başını duvardan içeri sokmak istedi. Neden bu kadar inatçıydı?

Sertleşmiş vücuduna baktı ve küfretti. "Ve neden beş dakika uslu durmuyorsun!"

** * **

Grace uzun, soğuk bir duş aldı. Julian'ın kanını kelimenin tam anlamıyla kaynatmasına neden olan şey neydi? Şimdi bile onun vücudunun sıcaklığını kendi vücudunda hissedebiliyordu.

Dudakları onun üzerinde…

"Kes şunu, dur, dur!"

Kendini kontrol edemeyen bir nemfomanyak değildi. O bir doktoraydı. beyinli ve hormonsuz.

Yine de her şeyi unutup sonraki ayı Julian'la yatakta geçirmek çok kolay olurdu.

"İyi," dedi kendi kendine. "Diyelim ki onunla bir ay sürünerek yatağa girdin, sonra ne olacak?"

Vücudunu sabunladı, hiddetlenmesi arzusunun son parçasını da yok etti. "Ne olduğunu sana söyleyeyim.

O gidecek ve sen, kardeşim, yine yalnız kalacaksın.

"Paul'den sonra olanları hatırlıyor musun? Birinin seni kullanmasına izin verdiğin için yurtta dolaşmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun? Ne kadar aşağılayıcı olduğunu hatırlıyor musun?”

Daha da kötüsü, arkadaşlarına böbürlenip bahsini toplarken Paul'ün alaycı kahkahasını hâlâ duyabiliyordu. Dairesinin kapısını açıp onu paramparça edecek kadar uzun bir erkek olmayı ne kadar çok isterdi.

Hayır, kullanılmasına izin vermezdi.

Paul'ü ve onun zulmünü unutması yıllarını almıştı ve tüm bunları bir hevesle geri almaya niyeti yoktu. Muhteşem bir heves bile değil!

Hayır, hayır, hayır. Bir dahaki sefere kendini bir erkeğe verdiğinde, bu ona kendini adamış birine olacaktı. Onunla ilgilenen biri.

Acısını görmezden gelmeyen ve sanki önemi yokmuş gibi vücudunu kendi zevki için kullanmaya devam eden biri, diye düşündü, bastırılmış anıları intikamla yeniden su yüzüne çıkarken. Paul sanki orada değilmiş gibi davranmıştı. Sanki sadece onun zevkine hizmet etmek için tasarlanmış duygusuz bir oyuncak bebekten başka bir şey değildi.

Ve kimsenin, özellikle de Julian'ın ona böyle davranmasına izin vermeyecekti.

Bir daha asla.

* * *

Julian aşağı indi ve pencerelerden sızan parlak güneş ışığına hayran kaldı. İnsanların bu kadar küçük şeyleri hafife alması komikti. Güneşli bir sabah kadar basit bir şeyi kendisinin de hiç fark etmediği bir zamanı hatırladı.

Şimdi, her biri gerçekten tanrıların bir hediyesiydi. Tekrar karanlıkta yaşamak zorunda kalana kadar bir sonraki ay tadını çıkaracağı bir hediye.

Kalbi ağırdı, mutfağa ve Grace'in yiyeceklerini sakladığı büyük dolaba yöneldi. Kapıyı açtığında içerideki soğukluk onu şaşırttı. Elini uzattı ve hızla akan havanın tenini yıkamasına izin verdi. İnanılmaz.

Çeşitli kapları aldı ama etiketlerin üzerindeki yazıyı okuyamadı.

Yüzyıllardır insanların yediğini gördüğü bazı iğrenç şeyleri hatırlayarak, "Tanımlayamadığınız hiçbir şeyi yemeyin," diye hatırlattı kendi kendine.

Eğilip alt çekmecelerden birinde olgun bir kavun bulana kadar aradı. Onu mutfağın ortasındaki adaya götürdükten sonra, Grace'in bir düzine bıçak tuttuğu bir bloktan büyük bir bıçak aldı ve ikiye böldü.

Bir parça koparıp ağzına attı.

Nefis nem tat tomurcuklarını yıkarken Julian alçak sesle homurdandı.

Tatlı posa, midesini zorlu bir ihtiyaçla guruldattı. Boğazı yatıştırıcı ıslaklığından daha çok ağrıyordu.

Yeniden yemek yemek çok güzeldi. Susuzluğunu ve açlığını giderecek bir şeye sahip olmak.

Kendini durduramadan bıçağı kenara koydu ve kavunu kapmaya başladı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde kavun parçalarını ağzına tıktı.

Tanrılar, ama o çok acıkmıştı. Çok susamış.

Kendini kabuğunu pençelerken bulana kadar yaptıklarının farkına varmadı.

Julian kavun suyuyla kaplı eline bakarken dondu kaldı, parmakları bir hayvanın pençesi gibi yana kıvrılmıştı.

Dön, Julian ve benimle yüzleş. Şimdi uslu bir çocuk ol ve sana ne dersem onu yap. Bana dokun. Mmm ... evet, bu kadar. İyi çocuk, iyi çocuk. Beni memnun et, birazdan sana yiyecek bir şeyler getireceğim.

Julian, son enkarnasyonundan gelen davetsiz anı karşısında irkildi. Hayvan gibi davranmasına şaşmamalı; o kadar uzun süredir öyleymiş gibi davranılmıştı ki, insan olduğunu zar zor hatırlıyordu.

En azından Grace onu yatağına zincirlememişti.

Yine de, her neyse.

Tiksinti içinde odaya göz gezdirdi, Grace'in zaptını görmediği için minnettardı.

Nefesi kesildi, kavunun yarısını aldı ve Grace'in önceki gece kullandığını gördüğü çöp kutusuna attı. Sonra ellerindeki yapışkan tatlıyı temizlemek için lavaboya gitti.

Soğuk su tenine değdiği anda zevkle içini çekti. Su. Saf ve soğuk.

Hapisteyken en çok özlediği şey buydu. Kavrulan boğazı yanarak ve sızlarken saatlerce arzuladığı şeyi.

Soğuğun teninden geçmesine izin verdi, ardından avucuna aldı, eğildi ve avucundaki suyu içti, parmaklarından emdi. Ağzını işgal edip yanan boğazından aşağı kayarak susuzluğunu giderirken o kadar yatıştırıcıydı ki. Lavaboya girip suyun tüm vücudunda kaydığını hissetmekten başka bir şey istemiyordu.

İle ...

Kapının çalındığını ve ardından merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu. Suyu kapatan Julian, lavabonun yanındaki kuru beze uzanıp ellerini ve yüzünü sildi.

Kavunun diğer yarısına döndüğünde Selena'nın sesini tanıdı. "O nerede?"

Julian, arkadaşının coşkusuna başını salladı. Şimdi Grace'den beklediği buydu.

İki kadın mutfağa girdi. Kafasını kavundan kaldırdı ve bir Sparta kalkanı kadar geniş kahverengi gözlerle karşılaştı.

“Kutsal yeşil guacamole!” Selena'nın nefesi kesildi.

Grace kollarını göğsünde kavuşturdu, gözleri öfke ve eğlence arasında gidip geliyordu. "Julian, Selena ile tanış."

“Kutsal yeşil guacamole!” diye tekrarladı arkadaşı.

"Selen?" Grace elini Selena'nın yüzünün önünde salladı. Yine de Selena gözünü kırpmadı.

"Kutsal gr-"

"Durur muydun?" Grace azarladı.

Selena elindeki kıyafetleri doğruca yere bıraktı ve onun tüm vücudunu görene kadar mutfakta dolandı. Bakışları adamın tepesinden başlayıp çıplak ayaklarına kadar indi.

Julian, onun davranışlarından duyduğu öfkeyi zorlukla bastırdı. "Şimdi dişlerimi incelemek ister misin, yoksa muayenen için pantolonumu indirmemi mi tercih edersin?" diye sordu, amaçladığından daha büyük bir öfkeyle. Ne de olsa teknik olarak onun tarafındaydı.

Keşke ağzını kapatıp ona öyle bakmayı bıraksa. Hiç bu kadar doğal olmayan bir ilgiye dayanamamıştı.

Selena tereddütle elini onun koluna dokunmak için uzattı.

"Boo," diye çıkıştı, onun bir ayağını havaya atmasına neden oldu.

Grace güldü.

Selena kaşlarını çattı ve ikisine de baktı. Pekala, siz ikiniz. Benimle dalga geçmen bitti mi?”

"Bunu hakettin." Grace az önce dilimlediği bir parça kavun aldı ve ağzına koydu. "Bugün onu yanına alacağından bahsetmiyorum bile."

"Ne?" Julian ve Selena aynı anda sordular.

Lokmasını yuttu. "Pekala, onu benimle çalışmasına pek aldıramam, değil mi?"

Selena buruk bir şekilde gülümsedi. "Lisa ve kadın müşterilerinin buna bayılacağına bahse girerim."

“Ve sekizde geleceğim adam da öyle. Ancak verimli olmaz.”

"İptal edemez misin?" diye sordu.

Julian aynı fikirdeydi. Halka açık herhangi bir yere gitmeye kesinlikle niyeti yoktu. Lanetinin bir parça katlanılabilir bulduğu tek yönü, çağıranların çoğunun onu özel odalarda ve bahçelerde saklamasıydı.

Sen daha iyi bilirsin, dedi Grace. “Beni destekleyen bir avukat kocam yok. Ayrıca, Julian'ın bütün gün evde tek başına takılmak isteyeceğini sanmıyorum. Eminim dışarı çıkıp şehri görmek isterdi.”

Burada seninle kalmayı tercih ederim, dedi.

Çünkü asıl yapmak istediği şey, onun altında tekrar kıvrandığını görmek, onun kendinden geçmiş bir halde çığlık atmasını sağlarken kaygan vücudunun şaftı boyunca aşağı kaydığını hissetmekti.

Grace onun bakışlarıyla buluştu ve onun gözlerinin açık gri derinliklerinde titreşen açlığı gördü. O anda, onun oyununu biliyordu. Onun yanında olmamak için işe gidiyordu.

Er ya da geç geri dönecekti.

O zaman onun olacaktı.

Ve ona teslim olduğunda, ona Spartalı eğitimli bir Makedon askerinin ne tür bir dayanıklılık ve tutkuya muktedir olduğunu gösterecekti.

BÖLÜM 5

Grace her zamanki müşterilerini gözden geçirirken sabah geç kalmış gibiydi. Onlara ve sorunlarına ne kadar odaklanmaya çalışsa da tam olarak başaramadı.

Defalarca derin, sarı ten ve yakıcı mavi gözler görmeye devam etti.

Ve o gülümseme…

Julian'ın ona hiç gülümsememiş olmasını ne kadar çok isterdi. Gülümsemesi kesinlikle onun mahvolması olabilirdi.

"… o zaman dedim ki, Dave, bak, eğer kıyafetlerimi ödünç almak istersen, tamam. Ama pahalı tasarım elbiselerimi bırak çünkü onların içinde benden daha iyi göründüğünde onları Kurtuluş Ordusu'na vermek istiyorum. Haklı mıydım doktor?"

Grace elinde mızrak tutan çöp adamların resimlerini karaladığı defterinden başını kaldırdı.

"Ne, Rachel?" diye sordu karşısındaki koltukta oturan hastaya.

Rachel zarif giyimli bir fotoğrafçıydı. Dave'e kıyafetlerimi çıkarmasını söylemekte haklı mıydım? Yani, kahretsin, erkek arkadaşının kıyafetlerin içinde senden daha iyi görünmesi oldukça kötü, değil mi?

Grace başını salladı. "Kesinlikle. Onlar senin kıyafetlerin ve onları kilitlemene gerek yok."

"Bak, biliyordum! Ona öyle söyledim. Ama dinliyor mu? Hayır. İstediği kadar kendine Davida diyebilir ve bana erkek vücudunda bir kadın olduğunu söyleyebilir, ama her şey söz konusu olduğunda, beni hâlâ eski kocamın yaptığı gibi dinliyor. Yemin ederim…"

Grace yanlışlıkla saatine tekrar baktı. Rachel'la geçireceği saat neredeyse dolmak üzereydi.

"Biliyorsun Rachel," dedi, Rachel erkekler ve onların can sıkıcı alışkanlıkları hakkındaki rutin konuşmasına başlamadan önce hastasının sözünü kesti. "Belki de bunu Dave ile Pazartesi seansımıza kadar sürdürmeliyiz?"

Rachel başını salladı. "Yapacak. Ama Pazartesi günü bana seninle Chico hakkında konuşmam gerektiğini hatırlat.

"Chico?"

"Yandaki evde yaşayan Chihuahua. Yemin ederim o köpek bana göz veriyor.

Grace kaşlarını çattı. Rachel düşündüğü şeyi kesinlikle ima etmiyordu. "Göz?"

"Bilirsin. Göz. Köpek gibi görünebilir ama o köpeğin aklında seks var. Ne zaman yanından geçsem eteğime bakıyor. Ve koşu ayakkabılarıma ne yaptığını bilmek istemezsin. Köpek bir sapık."

Tamam, dedi Grace, sözünü tekrar keserek. Rachel ve dünyadaki bütün erkeklerin ona sahip olmak için can attığı saplantısı için yapabileceği hiçbir şey olmadığından şüphelenmeye başlıyordu. "Chihuahua'nın sana olan sevgisini kesinlikle ele alacağız."

"Teşekkürler doktor. En iyisi sensin." Rachel çantasını yerden aldı ve kapıya yöneldi.

Rachel'ın sözleri kafasının içinde çınlarken Grace kaşlarını ovuşturdu. Chihuahua mı? Tanrım!

Zavallı Rachel. O zavallı kadına yardım etmenin mutlaka bir yolu vardı.

Öte yandan eteğine şehvetle bakan bir Chihuahua'ya sahip olmak, bir Yunan aşk kölesi olmaktan çok daha iyi olurdu.

Ah, Lanie, diye nefes verdi Grace, beni bu işlere bulaştırmana nasıl izin veririm?

Bunu daha fazla düşünemeden dahili telefonu çaldı.

"Evet Lisa?"

"Saat on biriniz iptal edildi ve siz Bayan Thibideaux ile görüştüğünüz sırada arkadaşınız Selena Laurens altı kez aradı ve ben ne abartıyorum ne de şaka yapıyorum. Onu en kısa zamanda cep telefonundan araman için bir yığın acil mesaj bıraktı."

"Teşekkürler Lisa."

Telefonu alan Grace, Selena'yı aradı.

Ah, Tanrıya şükür. Grace bir şey söyleyemeden Selena konuştu. "Kıçını kaldırıp erkek arkadaşını eve götürmelisin. Şimdi!"

"O benim erkek arkadaşım değil, o senin-"

Ah, onun ne olduğunu bilmek ister misin? Selena, sesinde bir histeri notuyla sordu.

"O lanet olası bir östrojen mıknatısı, o öyle. Daha biz konuşurken bile standımı taciz eden kadınlar var. Güneş ışığı onu seviyor, bu sabah daha önce hiç olmadığı kadar çok çanak çömlek sattı. Onu eve daha erken götürmeye çalıştım ama bu kalabalığın içinde bir iz bile bırakamıyorum. Yemin ederim, burada bir ünlümüz olduğunu düşünürdün. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim.

Şimdi kıçını kaldır ve bana yardım et!"

Telefon öldü.

Grace şansına lanet okudu. Vızıldayan Lisa, ona günün geri kalanındaki randevularını iptal etmesini söyledi.

** * **

Meydana varır varmaz Grace, Selena'nın ne demek istediğini anladı. Julian'ın çevresinde en az yirmi kadın olmalı ve yanlarından geçerken ona şaşkın şaşkın bakan düzinelerce kadın daha olmalıydı.

En yakınındakiler dirsek atıyor, birbirlerini itiyor, dikkatini çekmeye çalışıyorlardı.

Ama en inanılmazı, kollarını ona dolamış üç kadındı ve bir başkası fotoğraf çekiyordu.

Otuzlu yaşlarının ortasındaki bir kadın, fotoğrafını çeken kadının elinden kamerayı kaparken, "Oh, teşekkür ederim," diye mırıldandı Julian'a.

Julian'ın dikkatini oraya çekmek istercesine kamerayı göğsüne bastırdı, ama Julian zerre kadar ilgilenmiyor gibiydi.

"Bu çok harika," diye fışkırmaya devam etti. "Eve gidip bunu eleştiri grubuma göstermek için sabırsızlanıyorum. Fransız Mahallesi'nde gerçek hayattan bir aşk romanı kapak modeli bulduğuma asla inanmayacaklar."

Sert duruşuyla ilgili bir şey, Grace'in Julian'ın ilgiyi umursamadığından şüphelenmesine neden oldu. Ama kredisine göre, açıkça kaba değildi.

Yine de gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ve dün gece ona verdiğine hiç benzemiyordu.

"Memnuniyetle," dedi kadınlara.

Ortaya çıkan kıkırdamalar sağır ediciydi. Grace inanamayarak başını salladı. Kadınlar, biraz onurlu olun!

Öte yandan, Julian'ın yüzü, vücudu ve gülümsemesi göz önüne alındığında, Julian da ona her baktığında biraz başı dönüyordu.

Öyleyse, bir alışveriş merkezi rock konserinde ergenlik öncesi kızlar gibi davrandıkları için onları kim gerçekten suçlayabilir?

Julian aniden öfkeli hormon hayranlarından oluşan denizinin ötesine baktı ve onunla göz göze geldi.

Grace ona eğlenerek kaşlarını kaldırdı.

Bir anda gülümsemesi kayboldu. Gözleri, bir sonraki yemeğini yeni bulmuş aç bir yırtıcı gibi ona odaklandı. "İzin verirseniz," dedi, sonra kadınların arasından geçip doğrudan ona doğru yöneldi.

Grace yutkundu ve ona doğru toplu halde kaşlarını çatan kadınların ani düşmanlığını fark etti.

Ama daha da kötüsü, onu parçalayan, kalbinin kontrolden çıkmasına neden olan ani, ham arzu dalgasıydı. Ve attığı her adımda on kat artıyordu.

"Selamlar, agapeemenee," dedi Julian, parmak boğumlarının arkasına bir öpücük kondurmak için elini kaldırarak.

Omurgasında hararetli bir elektrik dalgası dans etti. Ve daha hareket edemeden onu kollarının arasına aldı ve ona sıcak, ruh burkan bir öpücük verdi.

İçgüdüsel olarak gözlerini kapattı ve ağzının sıcaklığının, nefesinin tadını çıkardı. Onu kaya gibi sert bir göğse yakın tutan kollarının verdiği his. Başı ondan döndü.

Ah, ama adam nasıl öpüleceğini biliyordu! Julian'ın dudaklarında açıklamaya meydan okuyan bir tavır vardı.

Ve vücudu... Etrafında esneyen o sıska, sert kaslar gibi bir şeyi hiç hissetmemişti.

Büyüyü bozan, yalnızca kadınlardan birinin zar zor duyulabilen "orospu" alaycı gülüşüydü.

Julian, lütfen, diye fısıldadı. "Bizi izleyenler var"

"Umurumda mı sanıyorsun?"

"Evet!"

Hafif bir homurdanmayla başını onunkinden çekti ve onu tekrar ayaklarının üzerine koydu. Ancak o zaman ağırlığını ona tamamen teslim ettiğini fark etti ve o da bunu hiç çaba harcamadan destekledi.

Yanakları kızaran Grace, gönülsüzce dağılırken kadınların kıskanç bakışlarını yakaladı.

Yüzündeki hoşnutsuzluk ve isteksizliğin derinliğini gösteren Julian onu bırakıp geri çekildi.

"Sonunda," dedi Selena derin bir nefes alarak. "Neredeyse tekrar duyabiliyorum." O, başını salladı. "Bunun işe yarayacağını bilseydim, onu öperdim."

Grace ona yandan bir gülümseme gönderdi. "Pekala, bu senin kendi hatan."

"Nasıl düşünüyorsun?" diye sordu.

Grace elini sallayarak Julian'ın kıyafetlerini gösterdi. "Nasıl giyindiğine bir bak. Şort ve iki beden küçük bir atlet giyerek bir Yunan tanrısını toplum içine çıkaramazsınız. Tanrım, Selena, ne düşünüyordun?

"Dışarı yüz iki derece, yüzde yüz on nem var. Onun sıcak çarpmasından ölmesini istemedim."

"Bayanlar, lütfen," dedi Julian, aralarına girerek. "Kıyafetim gibi önemsiz bir şey için sokakta göze çarpmayacak kadar sıcak." Grace'e aç bir bakış attı, sonra her kadını eritebilecek bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ve ben bir Yunan tanrısı değilim. Ben sadece küçük bir yarı tanrıyım."

Grace, sesinin tınısı onu büyülediğinden, onun söylediklerini kaçırmıştı.

Bunu nasıl yaptı? Sesini nasıl bu kadar erotik yüklü yaptı?

Derin, zengin aksanından mıydı?

Hayır, bundan daha fazlası vardı ama hayatı pahasına ne olduğunu çözemedi.

Aslında, tek yapmak istediği bir yerde bir yatak bulmak ve onun istediğini yapmasına izin vermekti. Tatlı tenini ellerinin altında hissetmek.

Selena'ya baktı ve Selena'nın Julian'ın çıplak bacaklarına ve poposuna aç bakışını yakaladı.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?" diye sordu.

Göz kırparak Selena yukarı baktı. "Ne hissediyorsun?"

"O. Sanki o Fareli Köyün Kavalcısı ve hepimiz onun müziğiyle büyülenmiş fareleriz. Grace arkasını döndü ve kadınların ona nasıl baktığını, hatta bazılarının Julian'ı daha iyi görebilmek için boyunlarını uzattığını fark etti.

"Onda bizi irademize karşı çeken ne var?" diye sordu.

Julian ona kibirli bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "İsteğin dışında mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Böyle hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Ve nasıl hissediyorsun?" O sordu.

"Cinsel," dedi Grace kendini tutamadan.

"Bir tanrıça gibi mi?" diye sordu, sesi bir oktav alçalmıştı.

"Evet," dedi ona doğru bir adım atarken.

Ona dokunmadı ama sonra dokunmak zorunda da kalmadı. Onun varlığı onu şaşkına çevirmişti.

O manyetik bakışlarını dudaklarına, sonra boynuna çevirirken onu sarhoş etti. Boğazının boşluğuna gömülü dudaklarının hissini şimdiden hissedebildiğine yemin etti.

Ve adam kıpırdamamıştı bile.

Sana ne olduğunu söyleyebilirim, diye mırıldandı.

"Büyü bu, değil mi?"

Bir elini işaret parmağını yanağından aşağı doğru hafifçe kaydırmak için uzatırken başını salladı. Şiddetli bir arzu dalgası onu kavururken Grace gözlerini kapattı. Tek yapabildiği başını çevirmemek ve o parmağı dişlerinin arasına almaktı.

Julian yaklaştı ve burnunu onun yanağına sürttü. "Sizi, sizin yaşınızdaki erkeklerin takdir edemeyeceği düzeyde takdir edebildiğim gerçeği."

"Gördüğüm en sıkı kalça kaslarına sahip olduğu gerçeği," dedi Sunshine onların sözünü keserek. Uğruna ölünecek bir ses ve aksandan bahsetmiyorum bile. Birinin bana bunlardan birini nereden bulabileceğimi söylemesini gerçekten çok isterdim."

Grace, Sunshine'ın beklenmedik yorumlarına kahkahalarla güldü.

Pek memnun görünmeyen Julian, Sunshine'a döndü.

"Ona bak." Sunshine kömür kaplı elindeki kalemle Julian'a işaret etti. Ayrıca sağ yanağında kömür lekesi vardı. "En son ne zaman damarlarında dolaşan kanı gerçekten görebilecek kadar iyi vücutlu bir adamla tanıştın? Erkek arkadaşın… pekala, çok meraklı. Canavar tutkunu." Sonra ciddi bir yüzle ekledi, "Tanrım, kral tutkunu."

Sunshine eskiz defterini Grace'in Julian'ı resmettiğini görebileceği bir yere çevirdi. "Işığın teninin altın rengini nasıl ortaya çıkardığını görüyor musun? Sanki gerçekten güneş tarafından öpülmüş gibi."

Grace kaşlarını çattı. Bunda bazı gerçekler vardı.

Julian ona doğru eğildi, mavi gözleri onu hararetle kavuruyordu. Benimle eve gel Grace, diye fısıldadı kulağına. "Şimdi. İzin ver seni kollarıma alayım, elbiselerini vücudundan çıkarayım ve sana tanrıların bir kadının bir erkeği tanımasını nasıl kastettiğini göstereyim.

Sana yemin ederim, onu sonsuza kadar hatırlayacaksın."

Sandal ağacı kokusu kafasına dolduğunda gözlerini kapattı. Yanağı onunkine o kadar yakınken nefesi boynunu gıdıkladı, onun bıyıklarının kendisine dokunduğunu hissettiğine yemin etti.

Her bir parçası ona teslim olmak istiyordu. Evet, lütfen, evet.

Bakışları omzuna indi. Kaslarının sert yontulmasına. Boğazının boşluğuna. Ah, dilini onun teninin altın lütfu üzerinde gezdirmeyi ne kadar çok özlemişti. Vücudunun geri kalanının da ağzı kadar lezzetli olup olmadığını görmek için.

Yatakta harika olurdu. Hiç şüphe yoktu.

Ama onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiç bir şey.

"Yapamam," dedi bir adım geri atarak.

Hayal kırıklığı gözlerini doldurdu. Sonra bakışları sertleşti, kararlıydı. "Yapacaksın," diye onu temin etti.

Derinlerde bir yerde, muhtemelen doğruyu söylediğini biliyordu. Bir kadın onun gibi bir erkeği daha ne kadar geri çevirebilirdi?

Grace bu düşünceden sıyrılarak sokağın karşısındaki Jackson Brewery'ye baktı. "Gidip sana uyan giysiler almalıyız."

"Bill'den bir baş daha uzun ve iki kat daha genişse yardım edebilir miyim?" diye sordu. "Onu yanımda getirmem senin parlak fikrindi."

Grace, Selena'ya yüzünü buruşturdu. "İyi. Bize ihtiyacın olursa Bira Fabrikasında olacağız."

"Tamam ama dikkatli ol."

"Dikkatli olmak?" diye sordu.

Selena baş parmağıyla Julian'ı işaret etti. "Kadınlar izdihama başlarsa, tavsiyeme uyun ve yollarından çekilin. Son gruptan sağ ayağımda hala bir his yok."

Grace, Julian'ın onu takip edeceğini bildiği için gülerek yola çıktı. Aslında, onu hemen arkasında hissedebiliyordu. Varlığı inkar edilemezdi, onun sahip olduğu her düşünceyi ve duyguyu feci bir şekilde istila etmişti.

Kalabalık caddeyi geçip önlerine çıkan ilk dükkana girerken ikisi de tek kelime konuşmadı.

Grace mağazada etrafına bakınarak Erkek giyimi aradı. Bunu fark edince ona doğru ilerledi.

"Peki, stil tercihin nedir?" diye sordu Julian'a katlanmış bir kot pantolonun yanında dururken.

"Kafama göre, çıplaklık en iyi sonucu veriyor."

Grace gözlerini devirdi. "Beni şaşırtmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Belki. Yüzündeki kızarıklıktan daha çok hoşlandığımı itiraf etmeliyim."

Ona doğru adım attı.

Grace geri çekildi ve aralarına kot pantolonu yerleştirdi. "Sanırım buradayken en az üç kot pantolona ihtiyacın olacak."

Pantolona bakarken içini çekti. "Birkaç hafta sonra gitmiş olacağıma göre neden zahmet edeyim?"

Ona ters ters baktı. "Tanrım, Julian," diye çıkıştı sinirle. "Geçmiş enkarnasyonların sırasında kimse seni giydirmemiş gibi davranıyorsun."

"Yapmadılar."

Onun boş, boş ses tonu karşısında donup kaldı. Ve sözlerinin önemi.

Grace şüpheyle ona baktı. "Yani bana son iki bin yıldır hiç kimsenin seni giyme zahmetine girmediğini mi söylüyorsun?"

"Sadece iki kez," dedi aynı düz ses tonuyla. "İngiliz Naipliği döneminde bir kar fırtınası sırasında, çağıranlarımdan biri, kocasının beni yatağında bulmasını engellemek için beni balkonuna itmeden önce beni fırfırlı pembe bir sabahlıkla örttü. Ve ikinci seferden bahsetmek çok utanç vericiydi.

"Komik değilsin. Ve hiçbir kadının bir erkeği bir ay elinde tutmayacağını ve üzerine bir şeyler giymeyeceğini biliyorum.

Bana bak Grace, dedi, sert, nefis vücudunu göstermek için kollarını açarak. "Ben bir seks kölesiyim. Senden önce hiç kimse görevlerimi yerine getirmek için giysilere ihtiyacım olduğunu düşünmemişti.

Ateşli bakışları onu büyüledi ama onu asıl acıtan, gizlemek için büyük çaba sarf ettiği o derin mavi gözlerdeki acıydı. Onu derinden etkileyen bir acı.

"Sizi temin ederim," dedi sessizce, "beni içlerine alınca, beni orada tutmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar; Orta Çağ'da yatak odasının kapısını sürgüleyen ve dışarıdaki herkese onun öldüğünü söyleyen bir sihirdar da dahil. veba."

Sözleri onu yakıp kavururken Grace bakışlarını kaçırdı. Anlattığı şeyler inanılmazdı, ama yine de yüzündeki ifadeden onun masalları abartmadığını anlayabiliyordu.

Yüzyıllar boyunca çektiği aşağılanmaları hayal edemiyordu. Yüce Tanrım, insanlar hayvanlara onun anlattığından daha iyi davrandılar.

"Seni çağırdılar, yine de hiçbiri seninle konuşmadı ya da seni giydirmedi mi?"

"Her erkeğin fantezisi, değil mi? Taahhüt istemeyen, söz vermeyen bir milyon kadına sahip olmak. Ondan vücudu ve onlara verebileceği birkaç haftalık zevk dışında hiçbir şey istemiyor mu? Küstah sözleri, asit tonunu tam olarak maskelemedi.

Bu diğer erkeklerin fantezileri olabilirdi ama onun olmadığını anlayabilirdi.

"Pekala," dedi kot pantolona dönerek, "ben öyle değilim ve seni toplum içine çıkardığımda giyecek bir şeye ihtiyacın olacak."

Gözlerinde öfke o kadar tehditkar bir şekilde parladı ki, istemsizce geriye doğru bir adım attı. Halk tarafından görülmek için lanetlenmedim Grace. Senin için buradayım ve yalnızsın."

Kulağa ne kadar hoş geliyordu. Yine de buna kanacak değildi. Julian'ın tarif ettiği gibi başka bir insanı kullanamazdı. Bu yanlıştı ve ona böyle bir şey yaparsa asla kendisiyle yaşayamazdı.

"Ne olursa olsun," dedi kararlılıkla. "Seni herkesin önüne çıkarmak istiyorum. Yani kıyafete ihtiyacın olacak." Boyutları araştırmaya başladı.

Sustu.

Grace ona baktı ve yüzündeki karanlık, kızgın bakışı yakaladı. "Ne?"

"Ne?" geri ateş etti.

"Boş ver. Bunlardan hangisinin en uygun olduğunu görelim." Birkaç beden alarak pantolonu ona verdi. Kot pantolona verdiği tepkiden, kadının ona bir sürü köpek boku verdiği düşünülebilirdi.

Dehşete kapılmış bakışını hiçe sayarak, onu pratikte soyunma odasına itmek ve kısmi kapıyı arkasından sertçe kapatmak zorunda kaldı.

Julian küçük odaya girdi ve dondu, aynı anda üç düşman cephesine saldırdı.

İlki, alanın küçüklüğü ve oradan onu saran soğuk, şiddetli terördü. Dar, sıkışık alandan kaçma dürtüsüyle savaşırken bir dakika boyunca nefes alamadı. Duvarlara, kapıya veya aynaya çarpmadan zar zor hareket edebiliyordu.

Ama klostrofobisinden daha beteri aynadaki yüzüydü. Yüzyıllardır kendi yansımasını görmemişti. Ve ona bakan yüz, babasına o kadar çok benziyordu ki onu parçalamak istedi. Aynı pürüzsüz yontulmuş uçakları, aynı aşağılayıcı gözleri gördü.

Eksik olan tek şey, babasının sol yanağından aşağı inen derin, pürüzlü yara iziydi.

Ve Julian, sayısız yüzyıldan sonra ilk kez, omzundan sarkan üç ince komutanın saç örgüsünün sarsıcı görüntüsünü gördü.

Eli titriyordu, olağanüstü uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yapar gibi uzandı ve onlara dokundu; onları kazandığı günü hatırladı.

Komutanı düştüğünde ve Makedon birlikleri paniğe kapılıp geri çekilmeye başladığında, Teb'deki savaştan sonraydı. Komutanın kılıcını almış, onları yeniden toplamış ve onları Romalılara karşı zafere götürmüştü.

Savaştan sonraki gün, Makedon kraliçesi saçlarını kendisi örmüş ve uçlarına kendi kişisel boncuklarını yerleştirmişti.

Julian minik cam boncukları avucunun içine aldı.

Bu örgüler, Romalıları ürkütücü bir korku içinde kaçmaya zorlayacak kadar güçlü bir fetih ordusuna liderlik eden, bir zamanların gururlu ve kudretli Makedon komutanına aitti.

Bu manzara onu rahatsız etti.

Sağ elindeki yüzüğe baktı. O kadar uzun süredir taktığı bir yüzük ki varlığına karşı bağışıklık kazanmış ve uzun zaman önce önemini hatırlamayı bırakmıştı.

Ama örgüleri…

Uzun, çok uzun zamandır bunları düşünmemişti.

Şimdi onlara dokunduğunda, eskiden nasıl bir adam olduğunu hatırladı. Ailesinin yüzlerini hatırladı. Bir zamanlar ihtiyaçlarını karşılamak için acele eden insanlar. Ona saygı duyan ve ondan korkanlar.

Kaderine hükmettiği ve bilinen dünyanın kendisine ait olduğu bir zaman.

Ve şimdi o…

Julian boğazı sıkıydı, gözlerini kapattı ve örgüsünü açmaya başlamadan önce saçlarının uçlarındaki boncukları çıkardı.

Parmakları ilk örgüyü çözerken yere düşürdüğü pantolona baktı.

Grace bunu neden yapıyordu? Neden ona insan gibi davranmak zorundaydı?

Kendisine bir nesne gibi davranılmasına o kadar alışmıştı ki, onun kendisine karşı gösterdiği şefkati dayanılmaz buluyordu. Diğer sihirdarların soğuk, kişisel olmayan mesafeleri, bir zamanlar kim ve ne olduğunu hatırlamaması için cezasına katlanmasını sağlamıştı.

Ne kaybetmişti.

Sadece buraya ve şimdiye ve yaşanacak anlık, gelip geçici zevklere odaklanmasını sağladı.

Ama insanoğlu böyle yaşamadı. Aileleri, arkadaşları, gelecekleri, hayalleri vardı.

Umutlar.

Yüzyıllar önce kaybettiği şeyler. Bir daha asla bilemeyeceği şeyler.

"Lanet olsun sana, Priapus," diye soludu son örgüyü acımasızca açarken. "Ve lanet olsun bana."

** * **

Julian sonunda sanki sadece onun için yapılmış gibi görünen bir kot pantolonla soyunma odasından çıkarken Grace bir kez daha baktı.

Selena'nın ona ödünç verdiği dar kolsuz bluz sert, dar belinin hemen altında bitiyordu ve kot pantolon zayıf kalçalarına iniyor, sert, düz karnının ve göbeğinden aşağıya doğru inen kahve rengi küçük tüylerinin sadece küçük bir kısmını bırakıyordu. kotun altında kaybolmak.

Grace'in içinde ona doğru yürümek ve elini o davetkar patikada kaydırmak ve nereye gittiğini araştırmak için güçlü bir istek vardı. Ve onun önünde çıplak durduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Nefesini dişlerinin arasından sertçe çekerken, onun kot pantolonla iyi göründüğünü kabul etmek zorunda kaldı. Şortla göründüğünden bile daha iyi - tabii böyle bir şey mümkün olsaydı.

Sunshine haklıydı, şimdiye kadar yakaladığı en iyi popo kotuna sahipti ve tek düşünebildiği, elini popo üzerinde gezdirip sıkıca sıkmaktı.

Kadın tezgahtar ve yanındaki kadın konuşmayı bıraktı ve ağzı açık kaldı.

"Bunlar kabul edilebilir mi?" Julian, Grace'e sordu.

Ah, evet bebeğim, dedi Grace nefes nefese, kendini durduramadan.

Julian ona gözlerine tam olarak ulaşmayan eğlenceli bir sırıtış verdi.

Grace, pantolonun kaç beden olduğunu görene kadar onun etrafında dolandı.

Oh, evet, güzel, güzel popo!

Adamın biçimli poposundan rahatsız olan kadın, etikete dokunurken istemeden parmaklarının onun sırt derisine değmesine izin verdi. Julian'ın gergin olduğunu hissetti.

Biliyorsun, dedi Julian, omzunun üzerinden ona bakarak. İkimiz de çıplak olsaydık bu çok daha iyi hissettirirdi. Ve senin yatağında."

Tezgâhtar ve müşteriden gelen keskin nefes alışlarını duydu.

Yüzünde patlayan sıcaklıkla Grace doğrulup ona baktı. "Kamuoyunun içindeyken ne tür yorumların uygun olduğu hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Beni eve götürseydin, bunun için endişelenmene gerek kalmazdı."

Adam acımasızdı.

Başını ona doğru sallayan Grace, iki kot pantolon, birkaç gömlek, bir kemer, bir çift güneş gözlüğü, çorap, ayakkabı ve birkaç çift büyük, çirkin boksör buldu. Hiçbir erkek boxer içinde iyi görünemez, diye karar verdi. Ve Julian'ın daha çekici olması en son isteyeceği şeydi.

Departmandan ayrılmadan önce ona donanma bisiklet yaka bir gömlek, kot pantolon ve koşu ayakkabısı giydirdi.

Adam soyunma odasından çıkarken, "Artık neredeyse insan gibi görünüyorsun," dedi alaycı bir şekilde.

Ona soğuk, ölü bir bakış attı. "Sadece dışarıdan," dedi o kadar alçak bir sesle ki duyduğundan emin olamadı.

"Neydi o?" diye sordu.

"Ben sadece dıştan insanım," dedi daha yüksek sesle.

Bakışlarındaki acıyı yakaladı. Kalbi sıkıştı.

"Julian," dedi, ses tonu azarlayıcıydı. "Sen İnsansın."

Dudaklarını birbirine bastırdı, bakışları artık gölgeli ve tedbirliydi. "Ben miyim? İki bin yıl yaşamak insan mıdır? Her seferinde sadece birkaç hafta dünyada yürümesine izin verilmesi için mi?

Etrafına, rafların üzerinden gizlice ona göz atmaya çalışan kadınlara baktı. Onu ilk kez gördüklerinde tamamen duran kadınlar.

Etrafındaki manzarayı işaret ederek elini kaldırdı. "Bunu başka birine yaptıklarını görüyor musun?"

Bakışları onunkilere dalarken yüzü sert ve tehlikeli bir hal aldı. "Hayır Grace, ben hiç insan olmadım."

Onu teselli etme ihtiyacı duyarak uzandı ve elini yavaşça onun yanağına koydu.

"Sen insansın, Julian."

Gözlerindeki şüphe kalbini sızlattı.

Onu daha iyi hissettirmek için ne söyleyip ne yapabileceğinden emin olamadığı için konuyu kapatıp kapıya yöneldi. Julian'ın yanında olmadığını fark edene kadar neredeyse bitmişti.

Arkasına dönen Grace, onu kolaylıkla fark etti. Kadın iç çamaşırlarıyla dikkati dağılmıştı ve son derece cimri siyah sabahlıklarla dolu bir rafın yanında duruyordu. Grace'in yüzü alev aldı. Aklındaki şehvet düşkünü düşünceleri duyabildiğine yemin etti.

Daha da kötüsü, kadınlardan biri onu onun için modellemeyi teklif etmeden önce gidip onu bulsa iyi olur.

Hızla yanına gidip boğazını temizledi. "Hazır mısın?"

Adam ona, onun o tüllü şeyi giydiğine dair canlı bir imajı olduğunu anlamasını sağlayan, yavaş ve kapsamlı bir bakış attı. "Bunun içinde nefes kesici olurdun."

Grace şüpheyle baktı. Şey o kadar dayanıksızdı ki neredeyse şeffaftı.

Julian'ın aksine, aşırı derecede çaresiz olmadıkça kimsenin başını döndüren bir vücudu yoktu. Ya da birkaç on yıldır hapisteydi. "Nefes almayı bilmiyorum ama kesinlikle üşürdüm."

"Uzun sürmez, yapmazsın."

Sözlerinin doğruluğundan bir an bile şüphe duymadan nefesini tuttu. "Çok kötüsün."

"Yatakta değilim, değilim." Başını onunkine doğru eğdi. "Aslında ben çok-"

"İşte buradasın!"

Grace, Selena'nın sesiyle geri sıçradı.

Julian, Selena'ya Grace'in anlamadığı garip bir dilde bir şeyler söyledi.

"Şimdi, şimdi," dedi Selena sesinde azarlayıcı bir tonla. "Gracie eski Yunancayı anlamıyor. Tüm sömestr boyunca uyudu."

Selena, Grace'e baktı ve dilini şaklattı. "Bak, sana bir gün işe yarayacağını söylemiştim."

Ah, evet, dedi Grace gülerek. "Sanki o zamanlar bir gün bir Yunan aşkı yaratacağını biliyordum..." Grace, Julian'ın önünde neredeyse ne söyleyeceğini fark edince sesinin alçalmasına izin verdi.

Utanarak dudağını ısırdı.

Julian sessizce, "Sorun değil, Grace," dedi.

Yine de bunun onu rahatsız ettiğini biliyordu. Olmamasına imkan yoktu.

"Ben ne olduğumu biliyorum. Bunun gerçeğiyle beni gücendiremezsin. Aslında aşk kölesi olduğumdan çok Yunanca kelimesine gücendim. Sparta'da eğitildim ve Makedonlar için savaştım. Lanetlenmeden önce Yunanistan'dan olabildiğince uzak durmayı alışkanlık haline getirdim."

Grace onun söylediği şeye, daha doğrusu söylemediği şeye başını kaldırdı.

Çocukluğuna dair hiçbir şey yoktu.

"Nerede doğdunuz?" diye sordu.

Çenesinde bir tik başladı ve gözleri uğursuzca karardı. Doğduğu yer neresi olursa olsun, umurunda değildi. "Pekala, ben yarı Yunanım ama mirasımın o yarısına sahip çıkmıyorum."

Tamam, büyük sinir. Artık Yunancayı kelime dağarcığından çıkaracaktı.

"Siyah geceliğe geri dön," dedi Selena. "Şurada ona çok daha iyi duracağını düşündüğüm kırmızı bir tane var."

"Selen!" Grace tersledi.

Onu görmezden geldi ve Julian'ı kırmızı sabahlıkların tutulduğu yere götürdü. Selena, önden ikiye bölünmüş ve yalnızca omuzlarda iki ve ortada bir kurdele ile bir arada tutulan şeffaf kırmızı bir oyuncak bebek numarası aldı. Crotchless kırmızı külot ve dantel jartiyer takımı tamamladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Selena, Julian'ın önünde tutarken.

Grace'e spekülatif bir bakış attı.

Böyle devam ederlerse utançtan ölecekti. "Siz ikiniz durur musunuz?"

diye sordu. "Onu giymiyorum."

"Zaten senin için alıyorum," dedi Selena kararlı bir sesle. "Julian'ın seni bu işe sokabileceğinden nispeten eminim."

Julian ona komik bir bakış attı. "Onu bu işin dışında tutmayı tercih ederim."

Grace elleriyle yüzünü kapattı ve inledi.

Kendine gelecek, dedi Selena komplocu bir tavırla.

Yapmayacağım, dedi Grace ellerinin arkasından.

Evet, yapacaksın, dedi Julian, Selena kırmızı sabahlığın parasını ödemeye giderken.

Sözlerinde öyle bir kibir ve kendinden eminlik vardı. Adamın kimsenin kendisine meydan okumasına alışkın olmadığını söyleyebilirdi.

"Hiç başarısız oldun mu?" diye sordu.

Gözlerindeki alay soldu ve duvağın yüzüne indiğini gördü. O bakışıyla bir şeyler saklıyordu, bunu biliyordu. Vücudunun ani gerginliğine bakılırsa, çok acı verici bir şey.

Selena dönüp çantayı ona verene kadar başka bir kelime söylemedi. "Şimdi," dedi. "Bence biraz mum ışığı, güzel bir ruh hali müziği ve..."

Grace, Selena'nın sözünü keserek, "Selena," dedi. "Yapmaya çalıştığın şeyi anlıyorum ama bir dakikalığına bana odaklanmak yerine Julian hakkında konuşabilir miyiz?"

Selena ona baktı. "Elbette. Ondan ne haber?"

"Onu kitaptan nasıl çıkaracağını biliyor musun? Kalıcı olarak mı?

"Kesinlikle habersiz." Selena dikkatini Julian'a çevirdi. "Biliyor musunuz?"

"Ona sürekli bunun imkansız olduğunu söylüyorum."

Selena başını salladı. "O inatçı. Duymak istediği kelime olmadığı sürece söylenen hiçbir kelimeyi asla dinlemez."

"İnatçı olsun ya da olmasın," diye söze girdi Grace, Julian'a odaklanarak, "bir kitapta neden lanetli kalmak istediğini anlayamıyorum."

Uzaklara baktı.

"Grace, adamı rahat bırak."

"Yapmaya çalıştığım şey bu."

İyi, dedi Selena, sonunda pes ederek.

"Kibir."

"Ooo," dedi Selena uğursuzca, "bu bir kötü adam. Grace, o haklı olabilir. Bunun üzerine insanları parçalamak gibi şeyler yaparlardı. Klasikler dersine dikkat etmeliydin. İş ceza dağıtmaya geldiğinde Yunan tanrıları gerçekten gaddardır."

Grace gözlerini ikisine de dikti. "Onu serbest bırakmanın bir yolu olmadığına inanmayı reddediyorum. Kitabı yok edemez miyiz ya da ruhlarınızdan birini ya da yardım edecek bir şeyi çağıramaz mıyız?"

"Oh, yani şimdi benim vudu büyüme inanıyor musun?"

Pek sayılmaz ama onu buraya getirmeyi başardın. Yardım etmeyi başarabilir misin?"

Selena düşünceli bir şekilde başparmağını çiğnedi. "Julian, sana en çok hangi tanrı düşkündü?"

Sorularından tamamen sıkılmış gibi uzun, derin bir nefes aldı. "Aslında hiçbiri bana aşırı derecede düşkün değildi. Bir asker olarak çoğunlukla Athena'ya kurban verdim ama Eros'la daha doğrudan temasım oldu."

Selena ona pis pis sırıttı. "Şehvet ve aşk tanrısı, nedenini anlayabiliyorum."

"Düşündüğün sebeplerden değil," dedi kuru bir sesle.

Selena onu görmezden geldi. "Peki, hiç Eros'a başvurmayı denedin mi?"

"Birbirimizle konuşmuyoruz."

Grace onun küstah alaycılığına gözlerini devirdi.

"Neden onu aramayı denemiyorsun?" Selena önerdi.

Grace ona ters ters baktı. "Biliyor musun Selena, biraz daha ciddi olmayı deneyebilirsin. Yıllar boyunca inançlarınla alay ettiğimi biliyorum ama bahsettiğimiz şey Julian'ın hayatı.

"Ben tamamen ciddiyim," dedi vurgulayarak. "En iyi yol, Julian'ın onu doğrudan çağırması ve yardım edip edemeyeceğini görmesi."

Ne oluyor be? Grace düşündü. Dün gece, kimsenin Julian'ı canlandırabileceğine asla inanmazdı. Belki de Selena haklıydı.

"Dener misin?" Grace ona sordu.

Julian sanki ikisini de sarsmaya hazırmış gibi hüsrana uğramış bir şekilde içini çekti.

Çok sinirlenmiş görünerek başını geriye yasladı ve sessizce tavana, "Aşk tanrısı, seni değersiz piç kurusu, seni insan biçimine çağırıyorum," dedi.

Grace ellerini kaldırdı. "Tanrım, buna neden cevap vermediğini anlayamıyorum."

Selena güldü.

İyi, dedi Grace. "Zaten bu saçmalıklara inanmıyorum. Hadi gidip bunları arabama koyalım, öğle yemeği yiyelim ve bundan daha verimli bir şeyler düşünmeye çalışalım.

"Cupid, seni değersiz piç." Yapalım mı?"

"İyi," dedi Selena.

Grace, Selena'nın getirdiği kıyafetlerin bulunduğu çantayı Selena'ya uzattı. "İşte Bill'in eşyaları."

Selena kaşlarını çatarak çantaya baktı. "Beyaz atlet nerede?"

"Daha sonra geri veririm."

Selena yine güldü.

Julian, dükkândan çıkarken onların şakalaşmalarını dinleyerek arkalarından geldi.

Neyse ki Grace, Bira Fabrikasının hemen dışında nadir bulunan bir park yeri bulmuştu.

Julian, kadınların çantaları arabaya koymasını izledi. Kabul etmeye cüret ederse, Grace'in ona yardım etmekle bu kadar ilgilenmesinden gerçekten hoşlanıyordu.

Daha önce hiç kimse yoktu.

Tüm hayatı boyunca yalnızlık içinde sadece gücü ve onu kurtarmak için aklıyla yürümüştü. Lanetten önce bile yorgundu. Yalnızlıktan bıktım, dünyada ve ötesinde onu umursayan kimsenin olmamasından bıktım.

Lanetten önce Grace ile tanışmamış olması üzücü. Huzursuzluğunu yatıştırmak için kesinlikle güzel bir merhem olurdu. Ama onun zamanının kadınları çok farklıydı.

Grace onu kendi dengi olarak görürken, onun zamanındaki kadınlar onu korkulacak ya da yatıştırılacak bir efsane olarak görmüşlerdi.

Grace'i benzersiz yapan neydi? Kendi ailesi bile ona sırtını dönmüşken ona ulaşmasını sağlayan şey neydi?

Kesin olarak bilmiyordu. O sadece özeldi. Bencillerle dolu bir dünyada saf bir kalp. Onun gibi biriyle karşılaşmayı hiç düşünmemişti.

Düşüncelerinin yönünden rahatsız olarak, garip şehrin bunaltıcı sıcağına aldırış etmeyen kalabalık insan kalabalığına göz attı.

Kulakları birkaç adım ötede tartışan bir çifte takıldı, karısı adamın geride bıraktığı bir şeye kızmıştı. Önlerindeki kaldırıma yaklaştıklarında aralarında üç dört yaşından büyük olmayan küçük bir erkek çocukları vardı.

Julian onlara gülümsedi. Rutin işlerini yapan bir aileyi en son ne zaman bir arada gördüğünü hatırlamıyordu. Sahip olduğunu zar zor hatırladığı bir parçasına dokunmuştu. Onun kalbi. Ve birbirlerinde ne kadar büyük bir yetenek olduğunu bilip bilmediklerini merak etti.

İki ebeveyn atışmaya devam ederken çocuk durdu, dikkati sokağın karşısındaki bir şeye odaklandı.

Vücudundaki her içgüdü ona küçük çocuğun ne yapmak üzere olduğunu söylerken Julian nefesini tuttu.

Grace arabasının bagajını kapattı.

Göz ucuyla sokağa doğru giden mavi bir bulanıklık gördü. Araziden koşarak geçenin Julian olduğunu anlaması tam bir saniyesini aldı. Kaldırımdan inip trafiğe çıkan küçük çocuğu görene kadar onun hareketlerine kaşlarını çattı.

Grace, araba frenlerinin gıcırdadığını duyunca, "Aman Tanrım," dedi nefes nefese.

"Steven!" diye bağırdı bir kadın.

Julian, Hollywood'dan fırlamış gibi bir hareketle alçak otopark duvarının üzerinden atladı, çocuğu yoldan çekti ve çocuğu göğsüne yaslayarak fren yapan arabanın çamurluğuna koştu ve sonra yan takla attı , yukarı, yukarı ve arabadan uzağa.

Diğer şeride güvenli bir şekilde indiler, ikinci bir araba birincinin etrafından dolanıp doğrudan üzerlerine sürmeden önce tam bir saniye.

Dehşete kapılan Grace, Julian'ın eski bir Chevy'nin kaportasına çarpmasını izledi. Yukarı kaydırdı, ön cama doğru kaydırdı ve sonra caddeye fırlatıldı ve sonunda durmadan önce birkaç yarda yuvarlandı.

Kıpırdamadan yan yattı.

İnsanlar çığlık atıp bağırırken her yerde tam bir kaos çıktı ve kazanın etrafına toplandı.

Dehşete kapılan Grace, kalabalığı yararak Julian'a ulaşmaya çalışırken baştan aşağı titredi. "Lütfen iyi ol, lütfen iyi ol," diye tekrar tekrar fısıldadı, ikisinin de darbeden kurtulmuş olması için dua ediyordu.

Sonunda etrafındaki insanların arasından sıyrıldığında, çocuğu bırakmadığını fark etti. Oğlan hâlâ özenle kollarındaydı.

Görüntüye inanamayan Grace, kalbi gümbür gümbür atarak durakladı.

Hayatta mıydılar?

Yanındaki bir adam, "Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim," dedi.

Duyarlılığı her yerde yankılanıyordu.

Grace, Julian hareket etmeye başlarken yavaşça, korkuyla yaklaştı.

"İyi misin?" çocuğa sorduğunu duydu.

Küçük yürümeye başlayan çocuk, çığlık atan bir feryatla cevap verdi.

Delici sesten habersiz olan Julian, kucağındaki çocukla dikkatle ayağa kalktı.

Hayatta olduklarına sevinen Grace, gözlerine inanamadı. Nasıl hareket edebilirdi ki?

Bütün bunlara rağmen çocuğu elinde tutmayı nasıl başarmıştı?

Bir adım geri sendeledi, sonra çocuğu sıkıca tutarken hızla dengesini sağladı.

Grace bir eliyle omurgasını tutarak onu dengede tuttu. Sol kolunu kaplayan kanı görünce, "Ayakta durmamalısın," dedi Julian'a.

Julian onu duymuyor gibiydi.

Gözleri karanlıktı ve tuhaf görünüyordu. "Şşt, ufaklık," dedi, bir koluyla çocuğu tutarken diğeriyle çocuğun yüzünü avuçladı.

Sadece vücudunun üst kısmını hareket ettirerek, çocuğu yalnızca bir ebeveynin kullanacağı yatıştırıcı, kendinden emin bir şekilde nazikçe salladı. Julian'ın bakışları dalgındı, yanağını çocuğun kafasına dayadı. "Şşt, yakaladım seni," diye mırıldandı. "Artık güvendesin."

Hareketleri onu ürküttü. Bunun daha önce çocukları yatıştıran bir adam olduğu belliydi.

Ama bir Yunan askeri ne zaman çocukların yanında olabilirdi...?

Baba olmasaydı.

Julian, hıçkıra hıçkıra ağlayan çocuğu, yeni yürümeye başlayan çocuktan bile daha yüksek sesle inleyen histerik annesine dikkatle verirken, Grace'in aklı bu olasılıkla döndü.

Yüce Tanrım, Julian'ın bir baba olması mümkün müydü? Eğer öyleyse, çocukları neredeydi?

Onlara ne olmuştu?

"Steven," diye ağladı annesi çocuğu göğsüne bastırırken. "Sana kaç kez yanımda olmanı söyledim?"

"İyi misin?" baba ve şoför Julian'a sordu.

Julian yüzünü buruşturarak kolunu test ediyormuş gibi elini sol pazısının üzerinde gezdirdi. "Ben iyiyim," dedi ama Grace, arabanın ona çarptığı yerde hâlâ sağ bacağını tercih ettiğini fark etti.

"Senin bir doktora ihtiyacın var," dedi Selena onlara katılırken.

"Ben iyiyim. Gerçekten mi." Julian ona isteksizce gülümsedi, sonra sesini sadece onun duyabileceği şekilde alçalttı. "Ama şunu söylemeliyim ki, savaş arabaları sana çarptığında arabalardan çok daha az can yakar."

Grace, onun yersiz mizah anlayışı karşısında dehşete düşmüştü. "Nasıl şaka yaparsın? Öldüğünü sanmıştım."

Omuz silkti.

Adam, oğlunu kurtardığı için ona bolca teşekkür etmeye devam ederken, Grace, Julian'ın dirseğinin hemen yukarısındaki kolundaki kana baktı. Tuhaf bir bilim kurgu filmi efekti gibi derisinden buharlaşan kan.

Aniden, Julian tüm ağırlığını yaralı bacağına verdi ve alnını kıvıran acı yok oldu.

Onu da görmüş olan Selena ile gözlerini iri iri açtı. Bu da neydi böyle?

Julian insan mıydı, değil miydi?

"Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi baba yine. "Öldüğünü sanıyordum."

Julian, "Onu gördüğüme sevindim," diye fısıldadı. Elini çocuğun kafasına doğru uzattı.

Durduğunda parmakları açık kahverengi bukleleri taramak üzereydi. Grace, Julian'ın yüzündeki duygu savaşını izledi ve Julian metanetini toparlayıp elini tekrar yanına bıraktı.

Tek kelime etmeden kaldırıma yöneldi.

Julian mı? diye sordu, ona yetişmek için acele ederek. "Gerçekten iyi misin?"

"Benim için endişelenme, Grace. Ben kırılmam ve nadiren kanamam olur." Sesindeki sertlik bu sefer anlaşılmıyordu. "Bu lanetin bir hediyesi. Kader gerçekten ölmemi ve cezamdan kaçmamı yasaklıyor."

Gözlerinde gördüğü acıyla irkildi.

Ama aklındaki tek soru onun hayatta kalması değildi. Ona çocuğu, korkunç bir kabusu yeniden yaşıyormuş gibi çocuğa nasıl baktığını sormak istedi. Ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Selena onlara katılırken, "Dostum, o bir kahraman kurabiyesini hak ediyor," dedi. "Yukarıda Pralin Fabrikasına!"

"Selena, bence-"

"Pralin nedir?" diye sordu.

Selena, "Bu Cajun ambrosia," diye açıkladı, "sizin için olması gereken bir şey."

Grace'in en iyi argümanlarına rağmen, Selena onları içeri, yürüyen merdivene götürdü.

Selena ilk basamağı çıktı, sonra aralarında duran Julian'a bakmak için döndü.

"Arabayı takla attığın o şeyi nasıl yaptın? Harikaydı!"

Julian omuz silkti.

Ah, dostum, mütevazi olma. Matrix'teki Keanu Reeves'e benziyordun. Gracie, yaptığı hareketi gördün mü?

"Gördüm," dedi usulca, Selena'nın övgüsünün Julian'ı ne kadar rahatsız ettiğini fark ederek.

Ayrıca etraflarındaki kadınların nasıl aval aval baktığına da dikkat çekti.

Julian haklıydı. Normal değildi. Ama sonra, onun gibi bir adam ne sıklıkla canlı olarak ortaya çıktı? Bu kadar saf bir cinsel çekicilik sızdıran bir adam mı?

Adam yürüyen bir feromondu.

Ve şimdi bir kahraman.

Ama en önemlisi, onun için büyük bir gizemdi. Onun hakkında bilmek için can attığı çok şey vardı. Ve öyle ya da böyle önümüzdeki ay bunu öğrenecekti.

En üst kattaki Pralin Fabrikasına vardıklarında, Grace iki şekerleme-cevizli pralin ve bir kola aldı.

Hiç düşünmeden Julian'a bir pralin uzattı. Elinden almak yerine öne doğru eğildi ve o tutarken bir ısırık aldı.

Şekerli şekerlemenin tadını, vücudunu ısıtan bir şekilde alırken, o yakıcı mavi gözler, sanki ziyafet çektiği şeyin onun olmasını diliyormuş gibi ona bakıyordu.

"Haklıydın," dedi onu ürperten alçak bir ses tonuyla. "Lezzetli."

Vay canına, dedi kadın tezgahtar tezgahın karşısından. "Orada bir tür aksan var. Buralardan olmamalısın."

"Hayır," dedi Julian. "Değilim."

"Ee nerelisin?"

"Makedonya."

"Kaliforniya'da mı orası?" kız sordu. "Sahilde takılan sörfçü tiplerinden birine benziyorsun."

Kaşlarını çattı. "Kaliforniya?"

Selena, "O Yunanistan'dan," dedi kıza.

"Ah!" dedi kız.

Julian ona sansürcü bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Makedonya değil...”

"Dostum," dedi Selena ağız dolusu pralinin yanında, "buralarda aradaki farkı anlayacak birini bulursan şanslısın."

Grace, Selena'nın sert sözlerine cevap veremeden, Julian ellerini onun beline koydu ve onu çelik gibi göğsüne doğru çekti.

Eğilip alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve diliyle hafifçe dudağını okşadı.

Başı şefkatli kucaklamadan yüzdü.

Onu bırakıp geri adım atmadan hemen önce öpücüğünü derinleştirdi.

"Alt dudağında şeker vardı," diye açıkladı gamzelerini mükemmel bir şekilde gösteren şeytani bir gülümsemeyle.

Dokunuşunun onu ne kadar sıcak ve soğuk yaptığına şaşıran Grace gözlerini kırpıştırdı. "Sadece bir şeyler söyleyebilirdin."

"Doğru ama benim yolum çok daha keyifliydi."

Bunu tartışamazdı.

Hızla ondan uzaklaştı ve Selena'nın bilmiş gülümsemesini görmezden gelmeye çalıştı.

"Benden neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu Julian, yanına çökerken beklenmedik bir şekilde.

"Senden korkmuyorum."

"HAYIR? O zaman seni bu kadar korkutan ne? Ne zaman yanına gelsem ürperiyorsun."

"Korkmuyorum," diye ısrar etti Grace. Kahretsin, bir yankı mı vardı?

Kolunu ona dolamak için uzandı. Grace hızla ondan uzaklaştı.

Yürüyen merdivene geri dönerlerken, "Utanıyorsun," dedi anlamlı bir şekilde.

Alt basamakta olmasına rağmen, kollarını onun iki yanında birleştirdi, sonra başını onunkine yaklaştırdı. Varlığı onu sardı, sardı ve onu garip bir şekilde baş döndürücü ve sıcak yaptı.

Adamın gergin, yanık ellerinin arkasındaki kemerin üzerindeki gücüne baktı. Damarların gücünü ve güzelliğini vurgulamak için öne çıkma şekli. Onun geri kalanı gibi, elleri ve kolları muhteşemdi.

"Hiç orgazm olmadın, değil mi?" kulağına fısıldadı.

Grace pralini yuttu. "Bunu konuşmanın yeri burası değil."

"İşte bu, değil mi?" O sordu. "Bu yüzden-"

"Öyle değil," diye sözünü kesti. "Aslında var."

Tamam yalandı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bir adamla?"

Julian! tersledi. "Selena'yla aranızda ne var ki benim özel hayatımı herkesin önünde tartışabileceğinizi düşünüyorsunuz?"

Başını daha aşağılara, onun boynuna o kadar yaklaştırdı ki, tenine değen nefesini hissedebiliyor, onun ılık, temiz kokusunu alabiliyordu. "Biliyorsun Grace. Sana hayal bile edemeyeceğin zevkler verebilirim."

Üzerinden bir ürperti geçti. Buna kolayca inanabilirdi.

Bu sözlerini kanıtlamasına izin vermek çok kolay olurdu.

Ama yapamadı. Bu yanlış olurdu ve ne derse desin, onu rahatsız ederdi.

Ve içten içe bunun onu da rahatsız ettiğinden şüpheleniyordu.

Hafifçe arkasına yaslandı ve bakışlarıyla buluştu. "Onu istemediğim hiç aklına geldi mi?"

Onun sözleriyle şok olmuş görünüyordu. "Nasıl olabilir?"

"Sana söyledim. Bir dahaki sefere bir erkekle yakınlaştığımda, onun gerekli parçalarından daha fazlasını istiyorum. Onun kalbini istiyorum."

Julian aç bir şekilde onun dudaklarına baktı. "Sizi temin ederim, bunu kaçırmazsınız."

"Evet yapardım."

Sanki ona tokat atmış gibi ondan irkilerek doğruldu.

Grace başka bir sinire dokunduğunu biliyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyerek ona bakmak için döndü. "Kabul etmem senin için neden bu kadar önemli? Uymazsam sana bir şey olur mu?"

Acı acı güldü. "Sanki her şey daha kötü olabilirmiş gibi."

"O zaman neden burada benimle herhangi bir şey olmadan zamanının tadını çıkarmıyorsun..." -sesini alçalttı- "seks?"

Gözleri parladı. Neyin tadını çıkarmak? Yüzleri sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak insanları tanımaktan zevk alıyor musun? Birkaç gün içinde duyabildiğim ama göremediğim, tat alamadığım, hissedemediğim veya koku alamadığım boş, boş bir deliğe geri çekileceğimi bile bile buralara bakmaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun? açlıktan midem sürekli çalkalanıyor ve boğazım dindirilemez bir susuzlukla yanıyor? Zevk almama izin verilen tek şey sensin. Ve sen beni bunu reddedersin.

Sözleri üzerine gözlerinin arkasından yaşlar süzüldü. Onu incitmek istemedi. Gerçekten, yapmadı.

Ama Paul onu yatağa atmak için çok benzer bir sempati hilesi kullanmış ve bu olay onun kalbini paramparça etmişti.

Ailesinin ölümünden sonra, Paul onunla ilgilendiğini iddia etmişti. Onu teselli etmek ve ona sarılmak için oradaydı. Ve sonunda ona bedeniyle güvendiğinde, adam onu o kadar kötü, o kadar acımasızca incitmişti ki, şimdi bile bu onu ruhuna kadar yaralamıştı.

"Çok üzgünüm, Julian. Gerçekten öyleyim. Ama bunu yapamam." Yürüyen merdivenden çıktı ve alışveriş merkezinden geri döndü.

"Neden?" diye sordu Julian ve Selena ona yetişirken.

Bunu ona nasıl açıklayabilirdi? Paul o gece onu çok kötü yaralamıştı. Onun duygularına hiç saygısı yoktu. Durması için yalvarmıştı ama o ısrar etmişti.

"Bak, ilk seferinde acıtması gerekiyor," demişti Paul. "Tanrım, sadece ağlamayı kes. Bir dakika içinde işim bitecek ve sonra gidebilirsiniz."

Bitirdiğinde, o kadar aşağılanmış ve incinmişti ki günlerce ağlamıştı.

"Lütuf?" Julian'ın sesi, dönüp duran düşüncelerini böldü. "Nedir?"

Gözyaşlarını tutmak için tüm gücünü harcadı. Ama ağlamayacaktı. Halkın içinde değil.

Böyle değil. Ona acınmayacaktı.

"Bir şey değil," dedi.

Buhardan daha sıcak ve yoğun olsa bile temiz havaya ihtiyacı olduğu için Brewery'nin yan kapısından Moonwalk'a doğru yöneldi.

Julian ve Selena onu takip etti.

"Grace, seni ağlatan ne?" diye sordu.

Selena'nın Julian'a, "Ben Paul," diye fısıldadığını duydu.

Grace kendini sakinleşmeye zorlarken Selena'ya baktı. Sıkıntılı bir nefes alarak Julian'a döndü. "Keşke kendimi seninle yatağa atabilseydim ama yapamam. Bu şekilde kullanılmak istemiyorum ve seni kullanmak istemiyorum! Bunu anlayamıyor musun?"

Çenesi gergindi, uzağa baktı.

Grace onun bakışlarını takip etti ve altı kaba görünüşlü motorcudan oluşan bir grubun onlara doğru geldiğini gördü. Deri kıyafetleri sıcakta boğucu olmalıydı, ama birbirlerine bakıp güldüklerini fark etmemiş gibiydiler.

O sırada Grace kadını yanlarında gördü. Yavaş, baştan çıkarıcı yürüyüşü Julian'ın zarif, uzuvları gevşek aylaklığının kadın eşdeğeri olan bir kadın. Kadın aynı zamanda herhangi bir aktris veya modelin üstesinden gelebilecek türden ender bir güzelliğe sahipti.

Uzun boylu ve sarışın olan kadın, kısa deri bir yular ve Grace'in sahip olmak için can atacağı bir figürü saran dar kısa şortlar giymişti.

Ve kadın, doğruca Julian'a bakmak için siyah güneş gözlüğünü burun kemerinden aşağı kaydırırken erkeklerin gerisinde kalarak yavaşlıyordu.

Grace içten içe sindi.

Aman Tanrım, bu çok çabuk çirkinleşebilir. Pis, sert motorcuların hiçbiri, kız arkadaşlarının başka bir erkeğe bakmasına müsamaha gösterecek tiplere benzemiyordu. Ve en son isteyeceği şey Moonwalk'ta kavga etmekti.

Grace, Julian'ı diğer yöne çekmek için elini tuttu.

Hareket etmeyi reddetti.

"Hadi Julian," dedi telaşla. "İçeri geri dönmeliyiz."

Yine de yılmadı.

Motorculara onları öldürmek istiyormuş gibi baktı. Sonra, gözlerini kırpmasına fırsat vermeden omuz silkti ve ileri atıldı. Adamlardan birini gömleğinden tuttu.

Şaşkına dönen Grace, Julian'ın adamın çenesine yumruk atmasını izledi.

BÖLÜM 6

"Seni değersiz şey..." Julian bir denizcinin yüzünü kızartacak bir dizi küfür savurdu.

Grace'in gözleri büyüdü. Julian'ın bilinmeyen motorcuya saldırması mı yoksa kullandığı dil mi onu en çok neyin korkuttuğunu bilmiyordu.

Adam motorcuyu yumruklarken karşılık verdi ama onun dövüş becerileri Julian'ınkine yakın değildi.

Selena'yı unutan Grace, ne yapması gerektiğini düşünürken kalbi gümbür gümbür atarak onlara doğru koştu. İki adamın arasına girmesine imkan yoktu. Birbirlerini öldürmeye çalıştıkları oranda değil.

"Julian, onu incitmeden kes şunu!" motorcu kadın ağladı.

Grace bu sözler karşısında donup kaldı.

Julian'ın adını nereden biliyordu?

Kadın, motorcunun Julian'ı engellemesine yardım etmeye çalışır gibi etrafta dans etti. "Tatlım, dikkat et, o... ah, acıtmış olmalı!" Julian motosikletlinin burnuna vurduktan sonra kadın sempatik bir acıyla kıvrandı. "Julian, ona böyle vurmayı kes! Onun burnunu şişireceksin. Ah, bebeğim, ördek!"

Motorcu eğilmedi ve Julian çenesine sert bir darbe indirdi, bu da onun geriye doğru sendelemesine neden oldu.

Tamamen kafası karışmış olan Grace, kadınla Julian arasında gidip geldi.

Birbirlerini nasıl tanıyor olabilirler?

"Eros, bebeğim. HAYIR!" diye bağırdı kadın, uçmak üzere olan bir kuş gibi ellerini yüzünde sallayarak.

Selena, Grace'in yanında durmak için hareket etti.

"Eros Julian'ın çağırmaya çalıştığı bu muydu?" diye sordu.

Selena omuz silkti. "Belki, ama Cupid'i hiçbir zaman bir motorcu olarak düşünmedim."

"Priapus nerede?" diye sordu Julian, Eros'u yakalayıp suyun üzerindeki ahşap korkuluğa doğru geri iterken.

"Bilmiyorum," dedi Eros, Julian'ın iki elini siyah tişörtünden kurtarmaya çalışırken.

Julian, "Bana yalan söylemeye cüret etme," diye homurdandı.

"Bilmiyorum!"

Julian iki bin yıllık acı ve öfke içini kasıp kavururken elini daha da sıkı tuttu. Eros'u yumruklarının arasında tutarken elleri titriyordu. Ama öldürme arzusundan daha kötüsü, içinde haykıran amansız sorulardı.

Neden daha önce kimse çağrılarına cevap vermemişti?

Eros neden ona ihanet etmişti?

Ve bunu ona nasıl yapmışlar, sonra çekip gitmişler ve onu acı çekmeye bırakmışlar?

"O nerede?" Julian tekrar sordu.

"Yemek yemek, geğirmek, cehennem, bilmiyorum. Onu sonsuza dek ve bir gündür görmedim.

Julian, Eros'u korkuluktan çekti. Onu serbest bırakırken cehennemin tüm gazabı yüzüne dağılmıştı.

Julian dişlerinin arasından, "Onu bulmalıyım," dedi. "Şimdi."

Ellerini tişörtünün önünden aşağı doğru kaydırarak düzeltirken Eros'un çenesindeki bir kas seğirdi. "Pekala, beni silkelemek onun dikkatini çekmeyecek."

"O zaman belki seni öldürürüm." Julian tekrar ona uzandı.

Aniden, diğer motorcular Julian'a doğru koşmaya başladı.

Adamlar yaklaşırken Eros, Julian'ın darbesinden kurtuldu ve arkadaşlarını durdurmak için döndü.

"Onu rahat bırakın çocuklar," dedi Eros, en yakınındakini kollarından yakalayıp geriye doğru iterek. "Onunla dövüşmek istemiyorsun. Güven bana. Sen yere düşmeden önce kalbini söküp sana yedirebilir."

Julian motorcuları ona yaklaşmaya cesaret eden bir bakışla süzdü. Soğuk, ölümcül bakış Grace'i korkuttu ve onun Eros'un söylediklerini yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Deli misin sen?" diye sordu en uzun boylusu, Julian'a inanamayan bir bakış fırlatırken.

"Bana pek biri gibi görünmedi."

Eros ağzının kenarındaki kanı sildi ve baş parmağındaki kanı görünce yarım yamalak sırıttı. "Evet, pekala, sözüme güvenin. Adamın balyoz gibi yumrukları var ve sizin kaçabileceğinizden çok daha hızlı hareket etme yeteneği var.

Tozlu siyah deri pantolonuna ve yırtık tişörtüne rağmen Eros inanılmaz derecede yakışıklıydı ve arkadaşlarının yıpranmış görünümünden yoksundu. Üç günlük bıyıklarla çevrelenmiş koyu kahverengi keçi sakalı ve askeri kesime özgü saçları olmasaydı, genç yüzü çok güzel olabilirdi.

"Ayrıca, bu sadece küçük bir aile kavgası," dedi Eros, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla. Motorcunun koluna hafifçe vurdu ve güldü. "Küçük erkek kardeşim ona karşı her zaman huysuz davranırdı."

Grace, Selena ile afallamış, inanamayan bir bakış attı.

"Bunu duydum mu?" Selena'ya sordu. "Elbette Julian'ın kardeşi olamaz. Yapabilir mi?"

"Nasıl bilebilirim?"

Julian, Eros'a antik Yunanca bir şeyler söyledi. Selena'nın gözleri şişti ve Eros'un yüzündeki gülümseme anında soldu.

"Kardeşim olmasaydın, bunun için seni öldürürdüm."

Julian'ın bakışları bıçak gibi saplandı. "Sana ihtiyacım olmasaydı çoktan ölmüştün."

Eros sinirlenmek yerine güldü.

Kadın öfkeyle Eros'a, "Gülme," dedi. "Onun bu tehdidi gerçekleştirebilecek birkaç kişiden biri olduğunu unutmasan iyi olur."

Eros başını salladı, sonra diğer dört motorcuya döndü. "Devam et" dedi arkadaşlarına. "Daha sonra yetişirim."

"Emin misin?" diye sordu uzun boylu olan, Julian'a gergin bir bakış atarak. "İhtiyacın olursa takılabiliriz."

"Hayır, sorun değil," dedi Eros, küçümseyen bir el hareketiyle. "Sana burada biriyle buluşmam gerektiğini söylediğimi unuttun mu? Ağabeyim az önce bana kızdı ama bunu atlatacak."

Motorcular yanından geçerken Grace geri çekildi. Çarpıcı kadın dışında hepsi. Kollarını deri kaplı, geniş göğsünde kavuşturdu ve iki adama ihtiyatla baktı.

Kendisinden, Selena'dan ve kadından habersiz olan Eros, Julian'ın etrafında yavaşça dönerek ona yukarıdan aşağıya baktı.

"Ölümlülerle arkadaş olmak mı?" diye sordu Julian, Eros'a eşit derecede soğuk bir şekilde alay ederken. "Tanrım, Tartarus ben yokken dondu mu?"

Eros, onun kızgın sözlerini dikkate almadı. "Kahretsin oğlum," dedi inanamayarak, "bir nebze olsun değişmemişsin. Senin ölümlü olduğunu sanıyordum."

"Öyle olmam gerekiyordu, sen..." Julian yine küfürler savurmaya başladı.

Eros'un gözleri parladı. "Böyle bir ağzın varken, Ares'le takılman gerek. Şey, küçük kardeş, bütün bunların anlamını bildiğini düşünmemiştim.

Julian kardeşini gömleğinden yakaladı. Ama Eros'a daha fazla bir şey yapamadan kadın kolunu uzattı ve elini kaldırdı.

Julian bir heykel kadar hareketsiz kaldı. Grace, yüzündeki ifadeden memnun olmadığını anlamıştı.

"Bırak beni, Psyche," diye homurdandı Julian.

Grace'in çenesi düştü.

Ruh mu? Olabilir mi?

"Sadece ona bir daha vurmayacağına söz verirsen," dedi Psyche. "İkinizin arasının pek iyi olmadığını biliyorum ama yüzünü olduğu gibi sevmeyi tercih ettiğim gerçeğine saygı gösterin ve ona daha fazla zarar vermenize katlanmayacağım."

"Bırak... ben... gideyim," dedi Julian her kelimeyi vurgulayarak tekrar.

"Yapsan iyi olur Psych," dedi Eros. "Şu anda sana iyi davranıyor, ama annem sağ olsun, senin hakimiyetini benden daha kolay bozabiliyor. Ve eğer yaparsa, zarar göreceksin."

Psyche elini indirdi.

Julian kardeşini serbest bıraktı. "Seni eğlenceli bulmuyorum Aşk Tanrısı. Bu konuda komik bir şey bulmuyorum. Şimdi, Priapus nerede?"

"Lanet olsun, bilmiyorum. En son Güney Fransa'da yaşadığını duymuştum.

Grace'in kafası yeni edindiği bilgilerle uğuldadı. Cupid ve Psyche arasında gidip geliyordu. Olabilir mi? Gerçekten, gerçekten, Cupid ve Psyche olabilirler mi?

Ve gerçekten Julian'la akraba olabilirler mi? Böyle bir şey mümkün müydü?

Sonra bunun, iki sarhoş kadının eski bir kitaptan bir Yunan aşk kölesi yaratması kadar olası olduğunu düşündü.

Selena'nın memnun, hevesli bakışını yakaladı.

"Priapus kim?" Grace, Selena'ya sordu.

"Her zaman bir ereksiyonla ortalıkta dolaşıyormuş gibi tasvir edilen fallik bir doğurganlık tanrısı,"

o fısıldadı.

"Julian'ın ona neden ihtiyacı var?"

Selena omuz silkti. Belki de onu lanetleyen odur? Ama işte eğlenceli gerçek. Priapus, Eros'un erkek kardeşi, yani Julian'ın bir akrabası varsa, diğerinin de akrabası olma ihtimali çok yüksek."

Kendi kardeşi tarafından sonsuz bir köleliğe mi lanetlendi? Bu düşünce bile Grace'i hasta etti.

"Onu çağırın," dedi Julian, Eros'a karanlık bir sesle.

"Sen onu çağır. Bana kötü davrandı."

"Po'd?"

Cupid Yunanca yanıt verdi.

Aklını bunaltan Grace, onların sözünü kesmeye ve birkaç cevap almaya karar verdi.

"Affedersiniz ama burada neler oluyor?" Julian'a sordu. "Ona neden vurdun?"

Julian ona komik bir bakış attı. "Çünkü bana büyük zevk verdi."

"Güzel," dedi Cupid, bir kez bile Grace'in tarafına bakmadan Julian'a yavaşça. "Beni ne zamandır görmedin, iki bin yıldır mı? Bu yüzden dostça, kardeşçe bir kucaklama yerine dayak yedim."

Cupid, Psyche'a sırıttı. "Ve annem neden kardeşlerime daha yakın olmadığımı merak ediyor."

Julian dişlerinin arasından, "Senin alaycı sözlerin için havamda değilim Aşk Tanrısı," dedi.

Cupid homurdandı. "Bana o korkunç isimle seslenmeyi keser misin? Buna asla dayanamadım ve Romalılardan bu kadar nefret ettiğin düşünülürse, bunu kullanacağına inanamıyorum."

Julian soğukça gülümsedi. "Onu ne kadar hor gördüğünü bildiğim için kullanıyorum, Cupid."

Aşk tanrısı dişlerini sıktı ve Grace onun Julian'a saldırmaktan kendini zar zor alıkoyduğunu anlayabildi. "Söyle bana, beni sadece beni dövmek için mi çağırdın? Yoksa burada olmamın daha verimli bir nedeni var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, son üç bin kez aradığımda beni görmezden geldiğin için gelme zahmetine katlanacağını düşünmemiştim."

"Çünkü beni yeneceğini biliyordum." Cupid şişmiş yanağını işaret etti.

"Ki yaptın."

"O zaman neden şimdi gelme zahmetine girdin?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi, Julian'ın sözlerini tekrarlayarak. "Şimdiye kadar ölmüş olduğunu ve senin gibi konuşan başka bir ölümlü olduğunu varsaydım."

Grace, tüm duyguların Julian'ı terk etmesini izledi. Sanki Cupid'in incitici sözleri içindeki bir şeyi öldürmüş gibiydi.

Sözler ayrıca Cupid'in buharının bir kısmını da alıyor gibiydi.

"Bak," dedi Julian'a, "beni suçladığını biliyorum ama Penelope'ye olanlar benim hatam değildi. Priapus öğrendiğinde ne yapacağını bilmemin hiçbir yolu yoktu.

Julian sanki Aşk Tanrısı ona vurmuş gibi yüzünü buruşturdu. Gözlerinde ve yüzünün çizgilerinde ham, eziyet dolu bir ıstırap parlıyordu. Grace'in Penelope'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Julian için çok şey ifade ettiği açıktı.

"Yapmadın mı?" diye sordu Julian, sesi boğuktu.

"Sana yemin ederim küçük kardeşim," dedi Cupid usulca. Önce Psyche'a, sonra tekrar Julian'a baktı. Asla onun incinmesini istemedim ve asla sana ihanet etmeyi istemedim.

"Doğru," diye alay etti Julian. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Seni çok iyi tanıyorum Aşk Tanrısı. Ölümlü hayatları mahvetmekten zevk alıyorsun."

"Ama bunu sana o yapmadı, Julian," dedi Psyche yalvarırcasına. "Ona inanmıyorsan, bana inan. Hiç kimse Penelope'nin bu şekilde ölmesini istemezdi. Annen hâlâ onların yasını tutuyor."

Julian'ın bakışları sertleşti. "Onun hakkında konuşmaya nasıl dayanabilirsin? Afrodit seni o kadar kıskandı ki, önce seni iğrenç bir adamla evlendirmeye çalıştı, sonra da Cupid'le evlenmeni engellemek için seni öldürdü. Aşk Tanrıçası için, kesinlikle kendisinden başka kimseye çok az şey veriyor.

Psyche uzağa baktı.

Cupid, "Onun hakkında böyle konuşma," diye çıkıştı. "O bizim annemiz ve saygınızı hak ediyor."

Julian'ın yüzündeki amansız öfke şeytanı bile korkutabilirdi ve Aşk Tanrısı onun önünde küçüldü. Sakın onu bana karşı savunma.

Ancak o zaman Cupid, Grace ve Selena'yı fark etti. Sanki gruba yeni girmişler gibi bir çifte çekim yaptı. "Onlar kim?"

"Arkadaşlar," dedi Julian, Grace'i şaşırtarak.

Aşk tanrısının yüzü sertleşti, soğudu. "Senin hiç arkadaşın yok."

Julian cevap olarak bir şey söylemedi ama yüzündeki gergin ifade Grace'i derinden etkiledi.

Görünüşe göre sözlerinin ne kadar keskin olduğunun farkında olmayan Cupid, gelişigüzel bir şekilde Psyche'nin yanında durdu. "Priapus'u ele geçirmenin neden bu kadar önemli olduğunu bana hâlâ söylemedin."

Julian'ın çenesi gıdıklandı. "Çünkü Priapus beni sonsuz bir köleliğe mahkum etti ve ben bundan kurtulamıyorum. Onun geri gelmeyen kısımlarını koparmaya başlaması için yeterince uzun süre burada olmasını istiyorum."

Aşk tanrısının yüzü bembeyaz oldu. Adamım, bunu yapacak cesareti vardı. Annem bilseydi onu öldürürdü."

"Bunu onun bilgisi olmadan yaptığına gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Ben o kadar aptal değilim Eros. O kadın bana ne olacağını umursamıyordu."

Aşk tanrısı başını salladı. "Buna başlama. Sana onun hediyelerini teklif ettiğimde, onları arka deliğime doğru itmemi söylemiştin. Hatırlamak?"

"Nedenini merak ediyorum?" Julian alaycı bir şekilde sordu. "Zeus, doğumumdan birkaç saat sonra beni Olimpos'tan kovdu ve Afrodit asla tartışmaya zahmet etmedi. Herhangi birinizin yanıma geldiği tek zaman, kafama bir tür işkence yığmak içindi.

Julian Cupid'e öldürücü bir bakış attı. "Bir köpeğe gaddar hale gelmeden önce ancak o kadar çok tekme atabilirsin ki."

"Tamam, tamam, bazılarımız sana biraz daha iyi davranabilirdi ama..."

Ama hiçbir şey, Cupid. Hiçbiriniz beni hiç umursamadınız. Özellikle o değil."

"Bu doğru değil. Annem, ona sırt çevirmeni asla unutmadı. Sen onun gözdesiydin."

Julian alay etti. "Son iki bin yıldır bir kitaba hapsolmamın nedeni de bu mu?"

Grace onun için üzülüyordu. Cupid nasıl orada öylece durup bunu dinlerken kardeşini ölümden beter bir kaderden kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmazdı?

Julian'ın onları lanetlemesine şaşmamalı.

Aniden Julian Cupid'in kemerinden bıçağı aldı ve kendi bileğini kesti.

Grace dehşet içinde nefesini tuttu ama daha sesi çıkarmayı bitirmeden Julian'ın yarası küçücük bir kan damlası bile olmadan iyileşti.

Aşk tanrısının gözleri genişledi. "Lanet olsun," diye nefes verdi. "Bu, Hephaestus'un hançerlerinden biri."

"Biliyorum." Julian hançeri Cupid'e geri verdi. "Sen bile bir kişi tarafından öldürülebilirsin ama ben yapamam. Priapus tarafından tamamen lanetlendim."

Grace, Julian'ın cümlesinin tüm derinliğini anladığında Cupid'in gözlerindeki dehşeti gördü. "Senden nefret ettiğini biliyordum ama bu kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim. Dostum, o ne düşünüyordu?

"Ne düşündüğü umurumda değil. Sadece çıkmak istiyorum.

Aşk tanrısı başını salladı. Aşk Tanrısının yüzünde ilk kez sempati ve endişe gördü. "Pekala, küçük kardeşim. Her şey sırayla. Sıkı dur ve annemi bulmama izin ver, ne söyleyeceğine bakayım.

"Beni söylediğin kadar seviyorsa, neden onu buraya çağırıp doğrudan onunla konuşmama izin vermiyorsun?"

Cupid ona kötü bir bakış attı. "Çünkü senin adını son andığımda bir asır ağladı. Onun duygularını gerçekten incittin.

Julian'ın duruşu ve yüzü katı ve soğuk olmasına rağmen, içinde Grace, Julian'ın kesinlikle annesi kadar acı çekmiş olduğundan şüpheleniyordu.

Daha fazla değilse.

"Ona danışacağım ve kısa süre içinde yanında olacağım," dedi Cupid, kolunu Psyche'ye dolayarak.

"Tamam aşkım?"

Julian uzanıp Cupid'in boynundaki kolyeyi aldı. Tek bir sert çekişle onu silkeledi.

"Hey!" diye bağırdı. "Buna dikkat et."

Julian zinciri avucunun içinde topladı ve küçük yayı elinden sarkıtmak üzere bıraktı.

"Bu şekilde, geri geleceğini biliyorum."

Çok sinirlenmiş görünen Aşk Tanrısı ensesini ovuşturdu. "Sadece onunla ilgilen. O yay yanlış ellerde tehlikelidir."

"Korkma. Isırıklarını çok iyi hatırlıyorum."

İkisi temkinli bir anlayışla bakıştılar.

"Daha sonra." Cupid ellerini çırptı, sonra o ve Psyche bir altın duman bulutu içinde gözden kayboldular.

Grace bir adım geri attı, aklı dönüyordu. Az önce duyduklarına ve gördüklerine inanamadı.

"Rüya görüyor olmalıyım," diye fısıldadı. "Ya öyle ya da ben Zeyna'nın çok fazla bölümünü izledim."

Gördüklerini ve duyduklarını sindirmeye çalışırken Grace olduğu yerde kaldı. "Bu gerçek olamazdı. Bir çeşit halüsinasyon olmalı."

Julian yorgun bir şekilde içini çekti. "Keşke buna inanma seçeneğim olsaydı."

"Aman Tanrım, o Cupid'di!" Selena heyecanla söyledi. Aşk tanrısı. Asıl şey. Kalpleri dağıtan sevimli küçük melek."

Julian alay etti. "Cupid sevimli olmaktan başka her şeydir. Kalpleri dağıtmaya gelince, onları söküp atması daha muhtemel."

"Ama insanları kendine aşık edebiliyor."

"Hayır," dedi kolyeyi daha sıkı kavrayarak. "Sunduğu şey bir illüzyon. Yukarıdan gelen hiçbir güç, bir insanın diğerini sevmesini sağlayamaz. Aşk kalpten gelir." Sesinde akıl almaz bir kalite vardı.

Grace onun bakışlarıyla buluştu. "Bunu biliyormuş gibi söylüyorsun."

"Evet."

Sanki kendi acısını hissediyordu onun acısını. Koluna hafifçe dokunmak için uzandı. "Penelope'ye olan bu mu?" Grace sessizce sordu.

Gözleri işkence gördü, Julian bakışlarını ondan kaçırdı. "Saçımı kestirebileceğim bir yer var mı?" diye sordu beklenmedik bir şekilde.

"Ne?" diye sordu Grace, onun sorusunu cevaplamamak için konuyu değiştirdiğini biliyordu. "Neden?"

"Bana onları hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum." Yüzündeki keder ve nefret elle tutulur cinstendi.

İsteksizce başını salladı. "Bira Fabrikasında bir yer var."

"Lütfen beni oraya götür."

Grace yaptı. Onu ve Selena'yı Bira Fabrikasına, salona götürdü.

Güzellik uzmanı onu sıkıca koltuğa oturtana kadar kimse konuşmadı.

"Bunu kesmemi istediğinden emin misin?" diye sordu kadın, sevgi dolu ellerini uzun, altın rengi buklelerin arasından geçirirken. "Muhteşem olduğu kesin. Çoğu erkek uzun saçla bok gibi görünür, ama gerçekten sana yakışıyor ve çok sağlıklı ve yumuşak! Bunu koşullandırmak için ne kullandığınızı bilmek isterim."

Julian'ın yüzü kayıtsızdı. "Kes onu."

Ufak tefek esmer omzunun üzerinden Grace'e baktı. "Biliyor musun, eğer gece bunu elime geçirseydim, sanırım onu yok etmek istemesinden birazcık tiksinirdim."

Grace kendi kendine gülümsedi. Kadın bir bilseydi. "Bu onun saçı."

"Tamam," dedi hüzünlü bir iç çekişle. Onu omuzlarına kadar kesti.

"Daha kısa," dedi Julian geri çekilirken.

Güzellik uzmanı şüpheci görünüyordu. "Emin misin?"

Onayladı.

Güzellik uzmanı, Michelangelo'nun Davut'unu hatırlatan, yüzünün etrafında kıvrılan saçlarını uygun bir tarzda keserken Grace sessizce izledi.

Eğer mümkün olsaydı, eskisinden daha da göz kamaştırıcıydı.

"O nasıl?" kadın sonunda ona sordu.

Sorun değil, dedi Julian. "Teşekkür ederim."

Grace kadına bahşiş verdi, sonra da payını ödedi.

Julian'a bakarak gülümsedi. "Artık buraya aitmişsin gibi görünüyorsun."

Sanki ona tokat atmış gibi başını sağa sola salladı.

"Bu seni gücendirdi mi?" diye sordu, istemeden onu bir şekilde incittiğinden endişe ederek. Tanrı biliyordu, bu ihtiyacı olan son şeydi.

"HAYIR."

Ama içeride daha iyi biliyordu. Onun masum yorumuyla ilgili bir şey onu yaralamıştı.

Derinden.

Bira Fabrikası'ndaki kalabalığa geri dönerlerken Selena yavaşça, "Ee," dedi. "Sen Afrodit'in oğlu musun?"

Ona yandan bir bakış attı. "Ben kimsenin oğlu değilim. Annem beni terk etti, babam beni evlatlıktan reddetti ve ben Spartalı bir savaş alanında etraftaki herkesin yumruğu altında büyüdüm."

Sözleri doğrudan Grace'in kalbine saplandı. Bu kadar sert olmasına şaşmamalı. Çok güçlü.

Hiç kimsenin onu sevgiyle kollarına alıp almadığını merak etti. Sadece bir kez, talep etmeden önce onları memnun etti.

Önlerinde yürüdü. Grace onun kıvrımlı hareketlerini izledi. Ölümcül, zarif bir avcı gibi. Başparmaklarını kot pantolonunun ön ceplerine sokmuştu ve yanından geçerken aval aval bakan ve içini çeken kadınlardan habersiz görünüyordu.

Kafasında, savaş zırhı giyerken onun zamanında nasıl göründüğünü hayal edebiliyordu.

Küstahlığı ve hareketleri göz önüne alındığında, şiddetli bir dövüşçü olmalı.

Grace sessizce, "Selena," dedi. "Üniversitede Spartalıların sırf ne kadar acıya dayanabileceklerini görmek için oğullarını her gün dövdüklerini okumadım mı?"

Julian onun yerine cevap verdi. "Onlar yaptı. Ve yılda bir kez, en sert dayağa kimin bağırmadan önce dayanabileceğini görmek için yarışmalar düzenlerlerdi."

Selena, "Ve birçoğu yarışmalarda öldü," diye ekledi. "Ya dayak sırasında ya da daha sonra yaralardan."

Her şey Grace için bir araya geldi. Sparta'da eğitilmekle ilgili önceki sözleri ve Yunanlılara olan nefreti.

Selena, Julian'la konuşmadan önce Grace'e üzgün bir bakış attı. "Bir tanrıçanın oğlu olarak, oldukça dayak yiyebileceğini tahmin ediyorum."

"Evet, yapabilirim," dedi basitçe, duygudan yoksun bir ses tonuyla.

Grace, o anda Julian'a sarılmak istediği kadar kimseye ulaşıp onu elinde tutmayı hiç istememişti.

Ama onun bunu hoş karşılamayacağını biliyordu.

"Biliyor musun," dedi Selena ve gözlerindeki ifadeden Grace onun ruh hallerini yumuşatmaya çalıştığını anladı. "Biraz açım. Neden Hard Rock'ta bir burger yemiyoruz?

Julian kaşlarını derin bir V yaptı. Neden sürekli olarak hepinizin yabancı bir dil konuştuğunu hissediyorum? 'Hard Rock'ta hamburger yemek' ne anlama geliyor?"

Grace güldü. "Hard Rock Cafe bir restorandır."

Korkmuş görünüyordu. "Yemeğinin taş gibi sert olduğunu ilan eden bir yerde mi yiyorsunuz?"

Daha çok güldü. Bunu neden hiç düşünmemişti? "Bu gerçekten iyi. Hadi, sana göstereyim."

Brewery'den ayrıldılar ve otoparkın karşısındaki Hard Rock Cafe'ye gittiler.

Neyse ki, hostes onları oturmaya çağırana kadar çok beklemeleri gerekmedi.

"Hey!" dedi bir adam hostese yaklaşırken. "Önce biz geldik."

Hostes adama keskin bir bakış attı. "Masanız henüz hazır değil." Ardından, Julian'a bir çift yapışkan göz çevirdi ve genişçe gülümsedi. "Eğer beni takip edersen..."

Kadın kimseyi ilgilendirmezmiş gibi kalçalarını salladı.

Grace, kızın hareketlerini sessizce belirtirken Selena'ya gülünç baktı.

"Vurma," dedi Selena. "Bizi on kişinin önünde buraya getirdi."

Hostes onları bir arka kabine gösterdi. Julian'ın koluna hafifçe dokunarak, "Şimdi sen burada kal," dedi, "ben de sunucunun sana doğru gelmesini sağlayacağım."

"Biz neyiz, görünmez miyiz?" diye sordu Grace, hostes yanlarından ayrılırken.

"Ben de öyle düşünmeye başlıyorum," dedi Selena, arka duvara bakan kabine girerken.

Grace karşı koltuğa kaydı. Beklendiği gibi, Julian onun yanına oturdu.

Ona bir menü uzattı.

"Bunu okuyamıyorum," dedi ona geri vermeden önce.

Ah, dedi Grace, bunu düşünmediği için utanarak. "Sanırım eski askerlere okumayı öğretmediler."

Eliyle çenesini okşadı ve onun yorumuna biraz sinirlenmiş göründü. "Aslında yaptılar. Sorun şu ki, bana eski Yunanca, Latince, Sanskritçe, Mısır hiyeroglifleri ve diğer çoktan ölmüş dilleri okuyup yazmayı öğrettiler. Sizin deyiminizle o menü benim için Yunanca."

Grace sindi. Sen ortaya çıkmadan önce senin hakkında söylediğim her şeyi duyduğunu unutmama izin vermeyeceksin, değil mi?

"Büyük ihtimalle hayır."

Kolunu masanın üzerine koydu.

Selena menüsünden aşağı baktı ve nefesi kesildi. "Düşündüğüm şey bu mu?" Eline uzandı.

Julian, Grace'i hayrete düşürerek Selena'nın sağ elini kendi elinin içine alıp parmağındaki yüzüğe bakmasına izin verdi.

"Gracie, bunu gördün mü?"

Grace onu görebileceği bir yere oturdu. "Tam olarak değil. Biraz dikkatim dağıldı."

Biraz dikkatim dağıldı, evet, doğru. Bu, Everest Dağı'na yoldaki tümsek demek gibi olurdu.

Loş ışıkta bile altın parlıyordu. Tepesi düzdü ve içine yakut ve zümrüt gibi görünen şeylerle kakılmış defne yapraklarıyla çevrili bir kılıç vardı.

Çok güzel, dedi Grace.

"Bu kahrolası bir general yüzüğü, değil mi?" diye sordu. "Sıradan bir asker değildin. Sen kahrolası bir generaldin!"

Julian sertçe başını salladı. "Şartlar eşdeğerdir."

Selena sıkıntılı bir nefes verdi. "Gracie, hiçbir fikrin yok! Böyle bir yüzüğe sahip olmak, Julian'ın zamanında çok önemli biri olduğu anlamına geliyor. Bunları öylece herkese dağıtmadılar." Selena başını salladı. "Etkilendim."

Olma, dedi Julian.

Grace hayatında ilk kez Selena'nın doktorasını kıskandı. antik tarihte. Lanie, Julian ve onun dünyası hakkında umabileceğinden çok daha fazla şey biliyordu.

Ama Julian'ın erkeklerin komutanı olmaktan çıkıp kadınların kölesi haline gelmesinin ne kadar korkunç olduğunu anlaması için o dereceye ihtiyacı yoktu.

Grace, "Harika bir general olduğuna bahse girerim," dedi.

Julian dikkatini Grace'e ve o bunu söylediğinde sesinde duyduğu ham samimiyete çevirdi. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, onun iltifatı içini ısıttı.

"Ben kendimi tuttum."

"Bahse girerim büyük bir kıç tekmelemişsindir," dedi.

Julian gülümsedi. Yüzyıllardır zaferlerini düşünmemişti. "Birkaç Romalıya büyük zarar verdim."

Grace onun kendi argosunu kullanmasına güldü. "Hızlı öğrenen birisin."

"Hey," dedi Selena onların sözünü keserek. "Aşk Tanrısının yayını görebilir miyim?"

Ah, evet, dedi Grace. "Bilir miyiz?"

Julian cebinden çıkarıp masanın üzerine koydu. "Dikkatli ol," diye uyardı Selena ona uzanırken. “Altın ok yüklendi. Bir iğne ve bir sonraki gördüğün kişiye aşık olacaksın.”

Elini çekti.

Grace çatalını aldı ve yayı ona doğru sürüklemek için kullandı. "O kadar küçük mü olmalı?"

Julian gülümsedi. “'Boyut önemli değil' ifadesini hiç duymadın mı?”

Gözlerini ona çevirdi. "Bunu senin kadar iri bir adamdan duymak istemiyorum."

"Gracie!" Selena'nın nefesi kesildi. "Senin böyle konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım."

"İkinizin son birkaç gündür bana söylediklerini düşününce bu son derece yumuşaktı."

Julian saçını omzunun üzerinden arkaya attı. Bu sefer kıpırdamadı.

İlerleme kaydediyordu.

"Peki Cupid bu şeyi nasıl kullanıyor?" diye sordu.

Julian parmaklarının onun ipeksi saç tellerinin arasından hafifçe kaymasına izin verdi. Loş ışıkta bile parıldadı. Çıplak göğsünün üzerine döküldüğünü hissetmek için can atıyordu. Yüzünü içine gömmek ve yanaklarını okşamasına izin vermek.

Bakışlarını kapatırken, onun vücudunun kendisini çevreleyen hissini hayal etti. Kulağına aldığı nefesin sesi.

Julian mı? diye sordu, onu daldığı dalgınlıktan silkeleyerek. "Cupid bunu nasıl kullanıyor?"

"Yayı yayın boyutuna kadar küçültebilir ya da amacına uygun olarak büyütebilir."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bunu bilmiyordum."

Garsonları koşarak yanlarına geldi, tabağını çıkardı ve Julian'a sanki günün spesiyallerindenmiş gibi baktı.

Julian dikkat çekmeden yayı masadan kaydırdı ve cebine geri koydu.

"Seni beklettiğim için çok üzgünüm. Sana yardım edilmediğini bilseydim, oturduğun an burada olacağıma inansan iyi edersin.”

Grace genç kadına kaşlarını çattı. Kahretsin, Julian'ın bir dişi kendini ona atmadan beş saniyesi olamaz mı?

Buna sen de dahil misin?

Bu düşünceyle durakladı. O da diğerleri gibiydi. Poposuna bakıyor, vücudunun üzerinde salyalar akıyordu. Onun yanında herhangi bir yerde olmaya katlanabilmesi bir mucizeydi.

Kabinde hızla ilerleyen Grace, ona bu şekilde davranmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

O bir et parçası değildi. O bir insandı ve saygı ve haysiyetle muamele görmeyi hak ediyordu.

Üçü için ısmarladı ve garson kız içkileriyle döndüğünde, bir sipariş bufalo kanadı da getirdi.

Selena, "Bunları biz sipariş etmedik," dedi.

Ah, biliyorum, diye cevap verdi kız. Julian'a gülümsedi. "Mutfakta yedeklendik, bu yüzden yiyecekleri çıkarmak birkaç dakika daha alacak. Aç olabileceğini düşündüm, ben de bunları yakaladım. Onları beğenmediysen, sana başka bir şey bulabilirim. Ama merak etme, evdeler. Peki, başka bir şeyi tercih eder miydin?"

Oh, çifte anlam kalındı ve Grace'in çilek sarısı saçları köklerinden yolmak istemesine neden oldu.

Bunlar iyi, teşekkürler, dedi Julian.

"Aman Tanrım, bana başka bir şey söyleyebilir misin?" diye sordu kız, resmen bayılarak.

Ah, adımı söyle! Bu Mary."

"Teşekkürler Meryem."

"Ooo," diye mırıldandı kız. "Bu beni ürpertiyor." Kız, Julian'a son bir kez aç baktıktan sonra yanlarından ayrıldı.

Buna inanamıyorum, dedi Grace. "Kadınlar sana hep bunu mu yapar?"

"Evet," dedi Julian, sesinde öfke vardı. "Bu yüzden halka açık yerlere girmekten nefret ediyorum."

"Vurma," dedi Selena bir bufalo kanadına uzanırken. "Kesinlikle işe yarar. Aslında, onu daha sık dışarı çıkaralım diyorum."

Grace alay etti. "Evet, şey, eğer o küçük yaratık faturayı teslim etmeden önce üzerine adını ve numarasını yazarsa, onu incitmek zorunda kalabilirim."

Selena kahkahayı patlattı.

Grace başka bir şey soramadan Aşk Tanrısı restorana girdi ve kabinlerine yaklaştı.

Yüzünün sol tarafında, Julian'ın ona vurduğu yerde hafif bir çürük vardı. Aşk tanrısı rahat görünmeye çalıştı ama o, sanki her an kaçmaya hazırmış gibi gerginliğini hissetti. Julian'ın kısa saçlarına kaşlarını kaldırdı ama Selena'nın yanına otururken hiçbir şey söylemedi.

"Kuyu?" diye sordu.

Cupid uzun bir iç çekti. "Kötü haberi mi yoksa gerçekten kötü haberi mi istiyorsun?"

"Oh, bir bakalım... benim günümü özel kılmaya ve en kötüsünden başlayıp sonra yolumuzu yükseltmeye ne dersin?"

Aşk tanrısı başını salladı. "Elbette. En kötü ihtimalle, lanet büyük ihtimalle asla bozulmayacaktır."

Julian haberi ondan daha iyi karşıladı. O sadece kabul anlamında başını salladı.

Grace, Cupid'e gözlerini kısarak baktı. "Bunu ona nasıl yaparsın? Yüce Tanrım, ailem bana yardım etmek için dünyayı yerinden oynatırdı ama yine de onun için üzgünüm bile olmadan burada oturuyorsun. Sen nasıl bir kardeşsin?"

"Grace," dedi Julian keskin bir sesle. "Ona meydan okuma. Ne gibi sonuçlara yol açabileceğini söylemek mümkün değil."

"Bu doğru mort-"

"Ona dokunursan," dedi Julian Cupid'e sözünü keserek, "yanındaki o hançeri alır ve onunla kalbini sökerim."

Cupid, Julian'dan daha da uzaklaştı. "Bu arada, gerçekten önemli bazı detayları atlamışsın."

Julian ona kapalı bir bakış attı. "Örneğin?"

"Priapus'un bakirelerinden biriyle yattığın küçük gerçek gibi. Dostum, ne düşünüyordun? Onu alırken bornozunu ondan çıkarmaya zahmet bile etmedin. Bundan daha iyisini biliyordun. Neden böyle bir şey yaptın?"

"Hatırlarsan, o zamanlar ona oldukça kızgındım," dedi acı acı.

"O zaman annemin yandaşlarından birini seçmeliydin. Bunun için oradaydılar."

"Karımı öldüren o değildi. Priapus öyleydi."

Grace, onun sözleri üzerine ciğerlerinin sıkıştığını hissetti. O ciddi miydi?

Aşk tanrısı onun düşmanlığını görmezden geldi. "Şey, Priapus buna hâlâ kızgın. Seninle ilgili olarak bunu son hakaret olarak görüyor gibi görünüyor."

Ah, anlıyorum, diye homurdandı Julian. "Ağabey, benim arkama yaslanıp ailemi bir hevesle öldürmesine izin vermem gerekirken, kutsanmış bakirelerinden biriyle yatmaya cüret ettiğim için bana kızgın mı?" Julian'ın ses tonundaki öfke tüylerini diken diken etti. "Priapus'a neden peşlerine düştüğünü sorma zahmetine girdin mi?"

Cupid düzensiz bir nefes verirken eliyle gözlerini ovuşturdu. "Evet, Livius'u Conjara'nın dışında bozguna uğratıp yendiğin zamanı hatırlıyor musun? Livius, siz onun kafasını kesmeden hemen önce sizden intikam almak için seslendi."

"Savaştı."

"Ve Priapus'un senden her zaman ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Öç alma korkusu olmadan senin peşine düşebileceği bir açıklık arıyordu ve sen de ona bunu verdin."

Grace, Julian'a baktı ama yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Priapus'a onu görmek istediğimi söyledin mi?" diye sordu.

"Nesin sen, deli misin? Asla. Adından bahsettim ve neredeyse bir contayı patlattı.

Sonsuza kadar Tartarus'ta çürüyebileceğini söyledi. İnan bana, onun yanında olmak istemezsin."

Ah, güven bana, biliyorum.

Aşk tanrısı başını salladı. "Evet ama onu öldürürsen başa çıkman gereken Zeus, Tisiphone ve Nemesis olacak."

Sence beni korkutuyorlar mı?

"Yapmadıklarını biliyorum ama senin bu şekilde öldüğünü gerçekten görmek istemiyorum. Ve üç saniyeliğine inatçı olmayı kesersen, kendin de anlarsın. Hadi ama, gerçekten koca adamın gazabını çekmek istiyor musun?"

Julian'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, Grace öyle ya da böyle umurunda olmadığını söylerdi.

"Ama," diye devam etti Aşk Tanrısı, "Annem laneti bozmanın bir yolu olduğuna dikkat çekti."

Julian'ın yüzünde umut uçuşurken Grace nefesini tuttu. İkisi de Cupid'in detaylandırmasını bekledi.

Bunun yerine Cupid, bakışlarını restoranın karanlık iç kısmında gezdirdi. "İnsanların bunu yediğine inanıyor musun-"

Julian, Cupid'in yüzünün önünde parmaklarını şaklattı. "Lanet nasıl bozulur?"

Cupid kabinde arkasına yaslandı. "Evrendeki her şeyin döngüsel olduğunu biliyorsun. Nasıl başladıysa öyle bitecek. İskenderiye lanete neden olduğu için, İskender'in başka bir kadını tarafından çağrılmalısın. Sana da ihtiyacı olan biri. Onun için bir fedakarlık yapmalısın ve-" Cupid kahkahayı kesti.

Ta ki Julian masanın üzerinden uzanıp gömleğini avucunun içine alana kadar. "Ve?"

Aşk Tanrısı, elinden kurtulup ayıldı. "Pekala..." Cupid'in bakışları Grace ve Selena'ya kaydı. "Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Grace, "Ben bir seks terapistiyim," dedi. "Beni şok edecek bir şey söyleyemezsin."

Selena, "Ve sulu haberleri duyana kadar bu kabinden ayrılmayacağım," dedi.

"Tamam o zaman." Julian'a baktı. "İskender'in kadını seni çağırdığında, enkarnasyonunun son gününe kadar onun jöle kavanozuna kaşığını koyamazsın. Sonra, ikiniz gece yarısından önce nefs ile birleşmeli ve güneş doğuncaya kadar bedenlerinizi bir arada tutmalısınız. Herhangi bir noktada, herhangi bir nedenle ondan geri çekilirsen, hemen kitaba geri dönersin ve lanet devam eder."

Julian küfretti ve bakışlarını kaçırdı.

"Kesinlikle," dedi Aşk Tanrısı. "Priapus'un lanetinin ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun. Sihirdarını becermeden otuz gün geçirmenin hiçbir yolu yok."

Julian dişlerinin arasından, "Sorun bu değil," dedi. "Sorun, beni çağıracak İskender'li bir kadın bulmak."

Kalbi gergin bir şekilde gümbür gümbür atan Grace öne doğru oturdu. "Bu ne anlama gelir? İskender'li bir kadın mı?"

Aşk tanrısı omuz silkti. "Eh, onun adına Alexander olmalı."

"Soyadı gibi mi?" diye sordu.

"Evet."

Grace yukarı baktı ve Julian'ın işkence görmüş bakışlarını yakaladı. "Julian, benim adım Grace Alexander."

BÖLÜM 7

Julian, sözleri kafasının içinde çınlarken zihni hızla dönen Grace'e baktı.

Olabilir mi? Buna inanmaya cesaret edebilir mi?

Bunca zamandan sonra umut etmeye cesaret edebilir mi…

"Soyadın İskender mi?" inanamayarak tekrarladı.

"Evet," dedi, yüzünde yavaş, cesaret verici bir gülümseme belirdi.

Cupid ona sertçe baktı. "Siz ikiniz erlerle dost oldunuz mu?"

"Hayır," dedi Julian. "Yapmadık." Ve buna kızdığını düşünmek.

Grace, onu hayatının üçüncü büyük hatasını yapmaktan kurtarmıştı. O an onu öpebilirdi.

Cupid'in yüzünü bir gülümseme böldü. "Pekala, lanetleneceğim. Yoksa lanetlenmeyeceksin, söylemeliyim. Etrafında on dakikadan fazla kalabilen ve onu düşürmeyen bir kadın tanımadım hiç..."

"Cupid," diye çıkıştı Julian, Julian'ın yattığı kadın sayısı hakkında uzun uzun konuşmadan önce onun sözünü kesti. "Söyleyecek bilgilendirici başka bir şeyin var mı?"

"Sadece bu. Annemin lanet kırıcısı, Priapus'un öğrenmemesine bağlı. Eğer bunu yaparsa, iğrenç nasırlarından biriyle her şeyi atlatabilir."

Julian, üvey kardeşinin daha kötü davranışlarından bazılarını oldukça net bir şekilde hatırladığında yumruklarını sıktı.

Hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı bir nedenle, Priapus doğduğu andan itibaren ondan nefret etmişti. Ve yıllar geçtikçe, Priapus kardeş rekabetine yepyeni bir anlam kazandırmıştı.

Julian içkisinden bir yudum aldı. "Siz söylemedikçe öğrenmeyecek."

"Bana bakma," dedi Aşk Tanrısı. "Onun kalabalığıyla koşmuyorum. Beni kuzen Dion ile karıştırdın. Ve bu notta, adamlarımla buluşmam gerekiyor. Bu akşam yaşlı Bacchus'a büyük bir saygı duruşunda bulunmayı planlıyoruz." Aşk Tanrısı elini avuç içi yukarıya doğru uzattı. "Yayım, lütfen."

Julian onu delmesin diye dikkatli bir şekilde cebinden çıkarıp ona geri verdi.

İşte o zaman ağabeyinden ender, dürüst bir sevgi bakışı yakaladı. "Bana ihtiyacın olursa yanında olacağım. Sadece adımı söyle - Aşk Tanrısı olmayanı. Ve lütfen işi bırak

'değersiz piç' şeyleri. Sheez." Gülümseyerek onu yerden yere vurdu. "Sen olduğunu bilmeliydim."

Julian, ağabeyinin bu teklifi kabul ettiği son sefer ne olduğunu hatırladığı için hiçbir şey söylemedi.

Cupid kabinden dışarı çıktı, Grace ve Selena'ya baktı, sonra Julian'a gülümsedi. "Özgürlüğünü kazanmanda bol şans. Ares'in gücü ve Athena'nın bilgeliği seni korusun."

"Ve Hades ağarmış ruhunu kızartsın."

Aşk tanrısı güldü. "Çok geç. Bunu üçüncü yüzyılda yaptı ve o kadar da kötü değildi. Daha sonra küçük kardeşim."

Cupid neredeyse normal bir insan gibi restorandan çıkarken Julian konuşmadı.

Garson yemeklerini onlara getirdi.

Julian ekmeğin üzerindeki garip eti seçti ama içinden onu yemek gelmiyordu. İştahını kaybetmişti.

Grace eti örtmek için kırmızı bir şey döktü, sonra ekmeği bir araya getirdi ve Selena beyaz soslu bir salata yerken bir ısırık aldı.

Yukarı bakan Grace, yemek yemesini izleyen Julian'ın kaşlarını çattığını gördü. Yüzü eskisinden daha da sıkıntılıydı, çenesinde dişlerini sıktığını belli eden bir sertlik vardı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Şüpheyle gözlerini kıstı. "Eros'un dediğini yapmaya gerçekten istekli misin?"

Grace hamburgerini masaya bıraktı ve peçetesiyle ağzını sildi. Aslında, Julian'ın özgürlüğünü kazanmak için vücudunu kullanması fikrinden hoşlanmamıştı. Taahhütsüz, vaatsiz tek gecelik bir ilişki.

Julian onunla işini bitirir bitirmez gitmiş olacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Onun gibi bir adam, gezegendeki herhangi bir kadının elinden yemek yemesine sahipken neden onunla kalmak istesin ki?

Yine de onu sonsuza kadar bir kitapta yaşamaya mahkum edemezdi. Onu serbest bırakabileceği zaman değil.

"Bana bir şey söyle," dedi sessizce. "Senin o kitaba nasıl girdiğinin tüm hikâyesini bilmek istiyorum. Ve karına ne oldu?

Bunun mümkün olduğunu düşünmemişti ama çenesi daha da gerildi. Yine saklanmaya çalışıyordu.

Ama Grace kaçmasına izin vermedi. Onunla yatma düşüncesinin onu neden rahatsız ettiğini tam olarak anlamasının zamanı gelmişti. Julian, benden çok şey istiyorsun. Sosyal durumlarda erkeklerle pek deneyimim olmadı.

Kaşlarını çattı. "Sen bir bakiresin?"

"Keşke," diye nefes verdi.

Julian kelimeleri fısıldarken gözlerindeki acıyı gördü. Utangaç bakışlarını yere indirdi.

Hayır, diye kükredi zihni. Şüphelendiği şeyi yaşamadığı kesindi. Bu fikir aklından geçerken, beklenmedik bir öfke içini sardı. "Tecavüze mi uğradın?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Tam olarak değil."

Şaşkınlığı öfkesini dağıttı. "Sonra ne?"

"Genç ve aptaldım," dedi yumuşak bir sesle.

"Domuz, ailesinin ölümü nedeniyle yas tutmasından yararlandı"

dedi Selena, sesi hırçındı. "Sizi kullanan ve sonra da peşinde olduğu şeyi elde eder etmez sizi bırakan, 'Ben sadece sizinle ilgilenmek istiyorum' diyen yalancı sürüngenlerden biriydi."

"Seni incitti mi?" diye sordu.

Grace başını salladı.

Başka bir tuhaf öfke dalgası içini parçaladı. Onun başına gelenlerin kendisi için neden önemli olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde anlayamıyordu, önemliydi.

Ve onun adına intikam almak istedi.

Elinin titrediğini gördü. Kendi eliyle kapatarak, başparmağıyla parmak boğumlarının arkasını hafifçe okşadı.

"Onunla sadece bir kez yattım," dedi sessizce. "İlk seferinde acı olması gerektiğini biliyorum ama bu şekilde değil. Ve fiziksel olarak ne kadar acıtsa da, en büyük acı onun umurunda değilmiş gibi görünmesiydi. Sanki ona hizmet etmek için oradaymışım, onun için bir insan bile değilmişim gibi hissettim."

Julian'ın midesi düğümlendi. Bu duyguyu çok iyi biliyordu.

"O hafta ilerleyen saatlerde," diye devam etti Grace, "aramayınca veya telefonuna cevap vermeyince, onu görmek için dairesine gittim. Bahardı ve penceresini açık tuttu. Yanından geçerken..."

Bir hıçkırıkla boğuldu.

Selena, "O ve oda arkadaşı, yıl boyunca en çok bakireyi kimin bozacağını görmek için iddiaya girdiler," dedi. "Onun hakkında güldüklerine kulak misafiri oldu."

Karanlık ve ölümcül bir öfke üzerine çöktü. Şahsen böyle adamları tanıyordu. Ve onlara asla dayanamadı. Gerçekten de dünyayı onların kokuşmuş varlıklarından temizlemekten büyük zevk almıştı.

Grace, "Kendimi çok kullanılmış, çok aptal hissettim," diye fısıldadı. Ona baktı. Gözlerindeki ıstırap onu yakıyordu. "Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum." Bir eliyle yüzünü kapattı ama gözlerindeki aşağılanmayı görmeden önce değil.

Üzgünüm Grace, diye fısıldadı, onu kendisine doğru çekerek.

Demek o kadardı. Şeytanlarının kaynağı buydu. Julian onu sıkıca tuttu ve yanağını saçlarının tepesine dayadı. Çiçeklerin yumuşak, kadınsı kokusu etrafını sardı.

Onu yatıştırmayı ne kadar özlemişti. Ve kendini ne kadar suçlu hissetti. Hiç şüphe yok ki Penelope de kendisi tarafından kullanıldığını hissetmişti. Tanrılar onun sonunda ona çok daha fazla zarar verdiğini biliyordu.

Lanetlenmeli, diye düşündü acı bir şekilde.

Hak ettiğinden fazlasını kazanmıştı ve artık Grace'i incitmeyecekti. O iyi kalpli iyi bir kadındı ve o bundan yararlanmayı reddetti.

Sorun yok Grace, dedi yumuşak bir sesle, onu kucaklamak için kolunu onun başına doladı. Onu başının üstünden hafifçe öptü. "Bunu benim için yapmanı asla istemezdim."

Grace şaşkın bir şaşkınlıkla ona baktı. Böyle bir şey söyleyeceğine inanamıyordu. "Yapamam."

"Evet yapabilirsin. Sen sadece uzaklaş.

Sesinde öyle perili bir nota vardı ki. Tuhaf ve yabancıydı ve bir zamanlar olduğu adam hakkında ciltler dolusu şey söylüyordu. "Gerçekten bunu yapabileceğime inanıyor musun?"

"Neden? Ailemin her üyesi bunu bana yaptı. Beni tanımıyorsun bile." Onu serbest bırakırken bakışları donuklaştı.

"Julian-"

"Sözlerime güven, Grace. Ben buna değmem." Tekrar konuşmadan önce güçlükle yutkundu.

“Bir general olarak savaşta amansızdım. En ufak bir pişmanlık duymadan onları parçalara ayırırken, kılıcım altında can veren binlerce adamın dehşet dolu gözlerini hâlâ görebiliyorum.

Grace'le göz göze geldi. "Şimdi neden benim gibi birini kurtarmak isteyesin ki?"

Çocuğu kollarında nasıl kucakladığını zihninde gördü, kardeşi ona zarar verirse Aşk Tanrısını nasıl tehdit ettiğini duydu ve nedenini biliyordu. Bunları geçmişte yapmış olabilir ama saf bir şeytan değildi.

Ona her an tecavüz edebilirdi. Bunun yerine, nadiren nezaketle tanışmış olan adam onu yalnızca tutmuştu.

Hayır, geçmiş suçlarına rağmen içinde iyilik vardı.

Julian sadece zamanının bir adamıydı. Eski bir dünyada savaşlarla dövülmüş bir general. Hayal bile edemeyeceği acımasız koşullar altında bir savaş alanında büyümüş bir adam.

"Ve eşin?" diye sordu.

Çenesinde bir tik başladı. "Ona yalan söyledim, ihanet ettim, kandırdım ve sonunda onu öldürdüm."

Grace onun beklenmedik sözleriyle gerildi. "Onu sen mi öldürdün?"

"Onun canını alan ben olmayabilirim ama yine de onu öldürdüm. Yapmasaydım..." Gözlerini yumarken sesi kısıldı.

"Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Kaderimi ve onunkini kurcaladım ve sonunda Kader beni bunun için cezalandırdı."

Grace buna izin vermezdi. "Nasıl öldü?"

“Ona ne yaptığımı öğrenince deliye döndü. Eros'un yaptığı şey..." Anılar içini delip geçerken Julian yüzünü ellerinin arasına aldı. "Eros'un birinin beni sevmesini sağlayabileceğine inanacak kadar aptaldım."

Grace uzandı ve nazikçe elini onun yüzüne dokundurdu. Ona baktı. Orada otururken çok güzeldi. Bakışlarındaki şefkat onu hayrete düşürdü. Hiçbir kadın ona bu şekilde bakmamıştı.

Penelope bile. Karısı ona baktığında hep bir şeyler eksikti. Dokunuşunda bir şeyler eksik.

Kalbi, diye irkilerek fark etti. Grace haklıydı. Birinin kalbi söz konusu olmadığında bir fark vardı. İncelikliydi ama Penelope'nin okşamalarının boşluğunu her zaman hissetmiş, sözlerindeki boşluğu duymuştu ve bu, onu kararmış ruhuna kadar yakmıştı.

Aniden Cupid, Selena'nın yanında belirdi ve ona mahcup bir bakış attı. "Bir şey unuttum."

Julian uzun, keskin bir nefes verdi. “Bana öyle geliyor ki, biriniz her zaman bir şeyi unutuyorsunuz ve genellikle en önemli şey bu. Bu sefer neyi unuttun?”

Cupid bakışlarını karşılamayı reddetti. "Çok iyi bildiğin gibi, seni çağıran kadını memnun etmek zorunda hissetmeye mahkumsun."

Julian, Grace'e baktı ve karşılık olarak kasıkları gaddarca gerildi. "Bu gerçeğin fazlasıyla farkındayım."

"Ama ona sahip olmadan geçen her günün akıl sağlığından biraz daha uzaklaşacağının farkında mısın? Ayın sonunda, seks yoksunluğundan dolayı çılgın bir kaçık olacaksın ve bunu iyileştirmenin tek yolu teslim olmak. Aksi takdirde, sen, kardeşim, çok fazla fiziksel acı çekeceksin. Prometheus'un cezasını sonsuza dek Elysian Çayırlarında geçirmiş gibi gösterecek.

Selena'nın nefesi kesildi.

"İnsanlığa ateşi verdiği varsayılan tanrı Prometheus değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Aşk Tanrısı.

Grace gergin bir şekilde Julian'a baktı. "Bir kayaya zincirlenip her gün iç organlarını akbabaya yediren mi?"

"Ve her gece kuşun yemesi için yeni bir küme yetiştiriyordu," diye tamamladı Julian onun için. Tanrılar, onları rahatsız edenleri nasıl cezalandıracaklarını kesinlikle biliyorlardı.

Cupid'e dik dik bakarken damarlarında acı bir öfke dolaşıyordu. "Hepinizden nefret ediyorum."

Aşk tanrısı başını salladı. "Yaptığını biliyorum. Keşke istediğini hiç yapmasaydım. Bunun için üzgünüm. İster inan ister inanma, annem ve ben ikimiz de öyleyiz.

Duyguları çalkalanan Julian, içini umutsuzluk kaplarken hiçbir şey söyleyemedi. Penelope'nin yüzünü zihninde gördü ve yüzünü buruşturdu.

Ailesinin onu cezalandırması bir şeydi ama asla masumların peşine düşmemelilerdi.

Cupid önündeki masanın üzerine küçük bir kutu koydu. "Özgürlük için herhangi bir ümidiniz olacaksa, bunlara büyük olasılıkla ihtiyacınız olacak."

"Hediyeler taşıyan Yunanlılardan sakının," dedi Julian acı acı, lacivert satenden bir yatağın içinde duran iki çift büyük gümüş pranga ve bir dizi küçük anahtar bulmak için kutuyu açarken.

Anında üvey babasının karmaşık işini tanıdı. "Hephaistos?"

Aşk tanrısı başını salladı. "Zeus bile onları kıramaz. Kontrolünüzün kaydığını hissettiğinizde, kendinizi gerçekten sağlam bir şeye bağlamanızı ve..." - Grace'e ters ters baktı - "onu uzakta tutmanızı tavsiye ederim."

Julian derin, düzensiz bir nefes aldı. Bu ironiye gülecekti ama tam olarak toparlayamadı. Enkarnasyonları sırasında öyle ya da böyle, kendini her zaman bir şeye zincirlenmiş bulmuş gibiydi.

"Bu insanlık dışı," dedi Grace nefes nefese.

Cupid ona sert bir bakış attı. "Bebeğim, inan bana, onu zincirlemezsen pişman olacaksın."

"Ne kadar zamanım var?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu büyük ölçüde size ve ne kadar özdenetim sahibi olduğunuza bağlı." Cupid homurdandı. "Öyleyse, sen olduğun düşünülürse, onları hiç kullanmadan da geçip gidebilirsin."

Julian kutuyu kapattı. Güçlüydü ama Eros kadar iyimser değildi. İyimserliği uzun zaman önce yavaş ve acılı bir şekilde ölmüştü.

Eros onun sırtına vurdu. "İyi şanlar."

Eros yanlarından ayrılırken Julian konuşmadı. Cupid'in sözleri zihninde gezinirken o kutuya baktı. Yüzyıllar boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da Kader'in istediğini yapmasına izin vermekti.

Kurtulma şansı olduğunu düşünmek bile aptalcaydı. Bu onun kaderiydi ve bunu kabul edecekti. O bir köleydi ve köle olarak kalacaktı.

Julian mı? diye sordu. "Nedir?"

"Bunu yapamayız. Beni eve götür, Grace. Beni eve götür ve seninle sevişmeme izin ver.

Biri, büyük ihtimalle sen incinmeden önce bu işi bitirelim."

"Ama bu senin özgürlüğün için bir şans. Elindeki tek şans bu olabilir.

Daha önce hiç adında Alexander olan bir kadın tarafından çağrıldınız mı?

"HAYIR."

"O zaman bunu yapmalıyız."

"Anlamıyorsun," dedi dişlerinin arasından. "Eros'un söylediği doğruysa, dün gece geldiğinde ben ben olmayacağım."

"Sen kim olacaksın?"

"Bir canavar olacağım."

Şüpheci görünüyordu. "Senin bir canavar olabileceğini hiç sanmıyorum."

Ona ters ters baktı. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ve tanrıların çılgınlığı üzerinize çöktüğünde, yardımın ötesinde olursunuz. Tüm umutlar."

Midesine bir düğüm oturdu.

"Beni asla çağırmamalıydın, Grace." Julian içkisine uzandı.

"Belki de olması gerekenin bu olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu aniden.

"Belki de seni serbest bırakmam gerektiği için çağırdım."

Masanın karşısından Selena'ya baktı. "Selena seni kandırdığı için beni çağırdın.

Tek istediği, seni incitmesinden korkmadan gidip düzgün bir adam bulabilmen için birkaç gece zevk almandı.

"Ama belki-"

Ama yok, Grace. Öyle olması gerekmiyor."

Grace'in bakışları bileğine indi. Uzandı ve bileğinin iç kısmından kolunun yarısına kadar uzanan Yunanca yazıya dokundu.

"Ne güzel," dedi. "Dövme mi?"

"HAYIR."

"Nedir?" Grace ısrar etti.

"Priapus onu orada yaktı," dedi cevap vermekten kaçınarak.

Selena öne oturdu ve ona baktı. "'Sonsuza kadar ve ötesinde lanetlendi' diyor."

Grace elini yazının üzerine kapattı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bunca zaman ne acılar çekmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Öz kardeşinin sana neden böyle bir şey yaptığını anlayabildiğimden daha fazla.

"Aşk Tanrısının dediği gibi, Priapus'un bakirelerinden birine dokunmamam gerektiğini biliyordum."

"Peki, neden yaptın?"

"Aptaldım."

Grace, onu boğmak isteyerek dişlerini gıcırdattı. Neden sorularını cevaplayamıyordu? "Seni ne yapar-"

"Bunu tartışmak gibi bir niyetim yok," diye çıkıştı.

Kolunu bıraktı. "Hiç birinin sana yaklaşmasına izin verdin mi, Julian? Bahse girerim her zaman kimseye kalbinin yakınında güvenmeyen adamlardan biri oldun. Kimsenin senin soğukkanlı biri olduğunu bilmesine izin vermektense dilinin kesilmesini tercih eden o adamlardan biri. Penelope ile böyle miydin?

Anılar içinden akarken Julian bakışlarını kaçırdı. Açlık ve yoksunluk içinde geçen bir çocukluk anıları. Acı içinde geçen gecelerin hatıraları…

"Evet," dedi basitçe. "Hep yalnızdım."

Grace onun için hissetti. Ama vazgeçmesine izin veremezdi. Bir şekilde ona ulaşmanın bir yolunu bulacaktı. Laneti bozmaya çalışmak istemesini sağlamak için.

Kesinlikle onunla savaşmasını sağlamanın bir yolu olmalıydı. Ve onu bulmaya yemin etti.

BÖLÜM 8

Julian ve Grace Cuma akşamı trafiğinde eve gitmeden önce Selena'nın standını kapatmasına ve cipine binmesine yardım ettiler.

"Sessizsin," dedi Grace kırmızı ışıkta dururken.

Bakışlarının yoldaki diğer arabaların yolunu takip etmesini izledi. O kadar kaybolmuş görünüyordu ki, rüyayla gerçek arasında kalmış biri gibiydi.

Kısa bir duraklamanın ardından, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye yanıt verdi.

"Bana nasıl hissettiğini söyle."

"Ne hakkında?"

Grace güldü. Sen kesinlikle bir erkeksin, dedi. "Biliyorsun, erkekler seanslarım sırasında bana en zor anları yaşatıyorlar. Gelip hiçbir şey söylememek için saatte yüz yirmi beş dolar harcıyorlar. Asla çözemeyeceğim."

Bakışları kucağına düştü ve başparmağıyla generalinin yüzüğünü boş boş ovuşturduğunu gördü. Seks terapisti olduğunu söylemiştin. Bu tam olarak nedir?

Tekrar trafiğe çıkmaya başladı. "Sen ve ben bir bakıma aynı işin içindeyiz. İlişki sorunları olan insanlara yardım ediyorum. Erkeklerle samimi olmaktan korkan kadınlar ya da erkekleri biraz fazla şevkle seven kadınlar."

Nemfomanlar mı?

Başını salladı.

"Onlardan birkaçını tanıyorum," dedi içini çekerek.

"Bahse girerim."

"Ya erkekler?" O sordu.

"O kadar kolay değiller. Dediğim gibi pek konuşmuyorlar. Performans kaygısı olan birkaç erkek vakam var—"

"Bu da ne?"

"Asla sahip olmayacağından emin olduğum bir şey," dedi, onun sürekli peşinden koştuğu kibirli yolu düşünerek.

Boğazını temizleyerek açıkladı. "Yataktayken partnerlerinin kendilerine güleceğinden korkan adamlar."

"Ah."

“Eşlerine ve kız arkadaşlarına sözlü tacizde bulunan bir çiftim de var. Cinsiyetini değiştirmek isteyen bir çift...”

"Bunu yapabilirler mi?" Julian şok olmuş bir ses tonuyla sordu.

"Ah, evet," dedi elini sallayarak. "Bugün doktorların neler yapabileceğine şaşıracaksınız."

Evine doğru döndü.

Julian o kadar uzun süre sessiz kaldı ki ona radyoyu göstermek üzereydi ki adam birden, "Bu insanlara neden yardım etmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladı. “Sanırım çok güvensiz olduğum çocukluğuma geri dönüyor. Ailem beni severdi ama diğer çocuklarla nasıl ilişki kuracağımı bilmiyordum. Babam tarih profesörü, annem ev hanımıydı...”

"Bir evle mi evlendi?"

Grace güldü. Hayır, o sadece evde kaldı ve annelik işleri yaptı. Bana gerçekten bir çocukmuşum gibi davranmadılar ve bu yüzden diğer çocukların yanındayken ne yapacağımı bilemedim.

Ne demeli. Çok korkardım, titrerdim. Sonunda babam beni psikolojik danışmana götürmeye başladı ve bir süre sonra çok daha iyi oldum.”

"Erkekler hariç."

"Bu tamamen başka bir hikaye," dedi içini çekerek. "Tuhaf bir gençtim ve okulumdaki çocuklar benimle dalga geçmek istemedikleri sürece asla ortalıkta dolaşmazlardı."

"Seninle nasıl dalga geçilir?"

Grace umursamazca omuz silkti. En azından şimdi, o eski anılar onu rahatsız etmeyi bırakmıştı. Onunla uzun zaman önce barışmıştı. "Çünkü benim memem yok. Kulaklarım göze çarpıyor ve her tarafımda çiller var.

"Göğüsler?"

"Göğüsler."

Onun sıcak, uzun süreli bakışlarını göğsünde hissedebildiğine yemin etti.

Yan yan bakarak bunu doğrulayabildi. Aslında, ona gömleğini çıkarmış ve ortasındaymış gibi baktı -

"Çok güzel göğüslerin var."

"Teşekkürler," dedi beceriksizce ama yine de alışılmışın dışında iltifat bir şekilde içini ısıttı. "Senden ne haber?"

"Göğsüm yok."

Bunu o kadar ciddi, donuk bir tonda söyledi ki, kadın kahkahayı patlattı. "Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Gençken nasıl biriydin?"

"Ben zaten söyledim."

Ona tehditkar bir bakış attı. "Cidden."

"Cidden, savaştım, yedim, içtim, seks yaptım ve banyo yaptım. Genellikle bu sırayla."

"Hala tüm bu yakınlık sorunu yaşıyoruz, değil mi?" retorik bir şekilde sordu.

Ardından, danışman rolüne bürünerek, onun için konuşmasının biraz daha kolay olduğunu umduğumuz bir konuya geçti. "Savaşa ilk gittiğinde nasıl hissettiğini neden bana söylemiyorsun?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Korkmadın mı?"

"Neden?"

"Ölmek mi sakatlanmak mı?"

"HAYIR."

Bu tek kelimenin samimiyeti onu şaşırttı. "Nasıl korkmazsın?"

"Yaşamak için bir sebebin yoksa ölmekten korkamazsın."

Sözlerinin aklından çıkmayan Grace, arabasını garaj yoluna çekti.

Şimdilik bu kadar ciddi bir tartışmaya ara vermenin en iyisi olduğuna karar vererek arabadan indi ve bagajı açtı. Julian, onu eve kadar takip etmeden önce çantaları topladı.

Üst kata çıktılar ve Grace rahat kot pantolonunu almak için üst çekmecesine uzandı. Sonra şifonyerinde onun kıyafetleri için yer açtı.

"Ee," dedi boş poşetleri alıp dolabının yanındaki hasır çöp kutusuna atarak. "Cuma gecesi. Ne yapmak istersin? Sessiz bir gece mi yoksa şehre mi çıkmak istersin?

Aç bakışları vücudunun her yerinde gezinerek onu bir anda ısıttı. "Bunun cevabını biliyorsun."

"Pekala, bir oy doktorun kemiklerini atlamak için ve bir oy doktorun kemiklerini atlamak için. Başka bir seçenek duyabilir miyim?

"O zaman evde güzel, sakin bir akşama ne dersin?"

"Tamam," dedi komodinin üzerindeki telefonuna yönelirken. "Mesajlarıma bir bakayım, sonra yemeğe başlayabiliriz."

Julian telesekreterini arayıp onlarla konuşurken kıyafetlerini yerleştirmeyi bitirdi.

Grace'in sesinde telaşlı bir ton duyduğunda son eşyayı da yerine koymuştu.

"Neye ihtiyacı olduğunu söyledi mi?"

Julian ona bakmak için döndü. Gözleri hafifçe büyümüştü ve telefonu sıkı ve gergin bir şekilde tutuyordu.

"Ona bu numarayı neden verdin?" diye sordu öfkeyle. "Hastalarım ev numaramı asla alamayacak. Konuşabileceğim bir amiriniz var mı?"

Julian onun yanında durmaya gitti. "Bir sorun mu var?"

Diğer kişiyi dinlerken sessiz olmasını söylemek için elini kaldırdı.

"Pekala," dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Numaramı tekrar değiştirmem gerekecek.

Teşekkürler." Telefonu kapatıp yerine koydu. Endişe kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" O sordu.

Boynunu ovuştururken sinirli bir nefes verdi. "Telesekreter, hata yapıp bugün arayan hastalarımdan birine ev numaramı veren bu yeni kızı işe aldı."

O kadar hızlı konuşuyordu ki onu zar zor takip edebiliyordu.

"Aslında o benim hastalarımdan biri değil," diye devam etti duraksamadan. "Böyle bir adamı asla hastam olarak almazdım ama Luanne, Dr. Jenkins, o kadar seçici değil. Ve geçen hafta kişisel bir acil durum nedeniyle şehir dışına fırladı. Bu yüzden Beth ve ben, o yokken danışmanlık alması gereken hastalarını paylaşmak zorunda kaldık. Yine de bu ürkütücü adamı istemiyordum ama Beth cuma günleri çalışmıyor ve tahliye programı nedeniyle çarşamba ve cuma günleri çalışıyor."

Açık gri gözlerinde panikle ona baktı. “Onu hâlâ istemiyordum ama sosyal hizmet görevlisi bana herhangi bir sorun olmayacağına dair yemin etti. Adamın kimse için bir tehdit olmadığını söyledi.”

Julian'ın boşalttığı tüm bilgilerden başı ağrıyordu ve kullandığı kelimeler ona anlamsız geliyordu. "Bu bir problem mi?"

"Sadece biraz korkutucu," dedi, eli titriyordu. "Akıl hastanesinden salıverilmiş bir sapık."

Akıl hastanesinden bir iz sürücü mü? Bu nedir?"

Ona açıkladığında, aslında ağzı açık kaldı. "Bu insanların toplumunun başına geçmesine izin mi verdin?"

"İyi evet. Amaç onlara yardım etmektir.”

Julian dehşete kapılmıştı. Bu nasıl bir dünyaydı ki, içindeki erkekler kadınlarını ve çocuklarını böyle bir şeyden korumayı reddetmişlerdi? “Geldiğim yerde, böyle insanları ailelerimizin yanına yaklaştırmazdık. Ve kesinlikle sokaklarımızda başıboş kalmalarına izin vermedik.

"Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin," dedi acı acı. "Burada işleri biraz farklı yapıyoruz."

Julian bu sefer ona çok yabancı gelen her şeyi düşünürken başını salladı. Bu insanları ve nasıl yaşadıklarını anlayamıyordu. "Gerçekten buraya ait değilim," dedi alçak sesle.

Julian...

Ona uzanırken geri çekildi. Grace, bunun doğru olduğunu biliyorsun. Laneti bozduk diyelim; bana ne faydası var Burada ne yapmam gerekiyor? Senin dilini okuyamıyorum. Arabanı süremem veya çalışamam. Anlamadığım çok şey var. Burada kayboldum.”

Grace, gizlemek için çok uğraştığı, altında yatan ıstırap karşısında irkildi. “Sadece her şeyden bunalmış durumdasın. Ama bunu küçük adımlarla atacağız. Sana araba kullanmayı ve okumayı öğretebilirim. İşe gelince... Yapabileceğin şeyler olduğunu biliyorum.

"Örneğin?"

"Bilmiyorum. Makedonya'da asker olmaktan başka ne yaptınız?”

"Ben bir komutandım, Grace. Tek bildiğim eski bir orduyu savaşa götürmek.

Bu kadar."

Ellerini yüzünün etrafında birleştirdi ve ona sert bir bakış attı. “Bundan vazgeçmeye cüret etme. Savaştan korkmadığını söyledin, o zaman bundan nasıl korkabilirsin?”

"Ben sadece."

Grace onun onu içine aldığını fark ettiğinde garip bir şey oldu. Çok derin değildi ama yüzünden, bunu kabul ederek kendisini ona karşı savunmasız bıraktığını anlayabiliyordu. Onun böyle itiraflarda bulunan türden bir adam olmadığını içten içe biliyordu. "Sana yardım edeceğim."

O mavi gözlerdeki şüphe içini burktu. "Neden?"

"Biz arkadaşız," dedi başparmağıyla yanağına hafifçe dokunarak. "Aşk Tanrısına da söylediğin bu değil miydi?"

"Ve onun cevabını duydun. Hiç arkadaşım yok."

"Artık biliyorsun."

Eğildi ve alnını öptü, sonra onu kendine çekip sımsıkı sarıldı.

Yanık tenli pazı yüzünün yanında esnerken kalbinin yanağının altında şiddetle atışını dinlerken, sandal ağacının ılık kokusu kafasına doldu. Şefkatli kucaklaması, anlık bir fiziksel hareketten daha derine gitti, onu derinden etkiledi.

Pekala, Grace, dedi sessizce. "Bunu deneyeceğiz. Ama seni incitmeme izin vermeyeceğine dair bana söz ver."

Ona kaşlarını çattı.

"Ben ciddiyim. Bir kez zincirlendim mi, beni ne sebeple olursa olsun serbest bırakmayın. Yemin et."

"Ancak-"

"Yemin et!" sertçe ısrar etti.

"Elbette. Kendine hakim olamazsan gitmene izin vermem. Ama bana bir söz vermeni istiyorum.

Geri çekildi ve şüpheyle ona baktı ama yatıştırıcı kollarını ona doladı.

"Ne?"

Grace ellerini onun pazılarının gücüne dayadı. Avuçları onun tenine değdiği anda kollarının ürperdiğini hissetti. Gördüğü en şefkatli ifadelerden biriyle ellerine baktı.

"Bana özgür olmaktan vazgeçmeyeceğine söz ver," dedi. "Bu laneti yenmeyi denemeni istiyorum."

Garip bir yarım gülümseme attı. "Çok iyi. Denemeliyim."

"Ve başaracaksın."

Buna güldü. "Sende bir çocuğun iyimserliği var."

Gülümsemesine karşılık verdi. "Peter Pan sonuna kadar."

Peter kim?

İsteksizce kollarından çekildi. Elinden tutarak onu yatak odasının kapısına doğru götürdü. "Benimle gel, benim Makedon aşk kölem, sana Peter Pan'ı ve onun Kayıp Oğullarını anlatayım."

** * **

"Yani bu çocuk hiç büyümedi mi?" diye sordu Julian, akşam yemeğini hazırlarken.

Grace ondan salata yapmasını istediğinde şikayet etmemesine gerçekten şaşırmıştı.

Yemek yerken bıçak kullanmayı seviyor gibiydi.

Bu küçük tuhaflığı araştırmak istemeyerek spagetti sosuna odaklandı. "Hayır. Tinker Bell ile adaya geri döndü."

"İlginç."

Grace bir kaşığı sosa batırdı. Elini altından tutup tepesine üfledi ve sonra Julian'a verdi. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Eğilip ağzını açtı.

Grace onu ona yedirdi ve nasıl tattığını izledi. "Lezzetli."

"Fazla tuz yok mu?"

"Mükemmel."

Işınlandı.

"Al," dedi Julian, onun için bir parça küp peynir tutarak.

Grace bunun için ağzını açtı ama ona peyniri vermedi. Gün ışıklarını ondan öpmek için açık ağzından yararlandı.

İyi ama birisi onunki gibi hareket edebilen bir dili bronzlaştırabilmeli ya da onu korumak için bir şeyler yapabilmelidir. Böyle bir hazine asla kaybolmamalı.

Ve o dudaklar...

Mmm, o nefis dudakları ve neler yapabileceklerini düşünmek istemiyordu.

Parmaklarını onun belinin alt kısmına yaydı ve kotunun içinde şişkin olduğu kalçalarına bastırdı. Merhamet, adama fazlasıyla bahşedilmişti ve onun tüm cinsel güçlerinin kendi üzerinde salıverilmesi düşüncesiyle titriyordu.

Hatta hayatta kalabilecek miydi?

Nefesi değişirken vücudunun gerildiğini hissetti. Adam ciddi ciddi bu işin içine giriyordu ve o da bunu durdurmazsa ikisinin de kendini çekemeyeceğinden ciddi ciddi korkmaya başlıyordu.

Sıcak kucağından ayrılmaktan nefret etse de geri adım attı.

"Julian, uslu dur."

Nefesi düzensizdi, aç bir bakışı vücudunun üzerinde gezdirirken kendi kendisiyle savaştığını gördü. "Bu kadar iyi görünmeseydin, davranmak çok daha kolay olurdu."

Sözleri onu o kadar şok etti ki onlara gerçekten güldü.

"Üzgünüm," dedi yüzündeki sinirli ifadeyi görünce. "Senin aksine ben insanların bana böyle şeyler söylemesine alışkın değilim. Bir erkekten aldığım en büyük iltifat, balo için beni almaya geldiğinde Rick Glysdale'den geldi. Bana bir baktı ve 'Kahretsin, düşündüğümden daha iyi temizledin' dedi."

Julian kaşlarını çattı. Zamanının erkekleri için endişeleniyorum, Grace. Hepsi büyük aptallar gibi görünüyor."

Tekrar gülerek yanağından hafifçe öptü ve makarnalar fazla kaynamadan ocaktan almaya gitti.

Erişteleri eleğe boşaltırken ekmeği hatırladı. "Ruloları kontrol edebilir misin?"

Julian fırına gitti ve eğilerek ona arka tarafının nefis bir görüntüsünü verdi.

Grace alt dudağını ısırarak kendini oraya gitmemeye zorladı ve elini o sıkı, sıkı popoda gezdirdi.

"Yanmak üzereler."

Ah, vur! Onları dışarı çıkarabilir misin?" diye sordu, kaynayan suyu dökmemeye çalışarak.

"Elbette." Julian bulaşık bezini tezgahtan aldı ve çekmeye başladı. Birdenbire dikkatini çeken bir küfür savurdu.

Döndüğünde kumaşın alev almış olduğunu gördü.

"Buraya!" dedi yoldan çekilerek. "Lavaboya bırak."

Yaptı, ama bir kısmı onun elini tutmadan önce değil.

Grace tısladı.

"Anladım mı?" O sordu.

"Biraz kızarmış."

Julian onun elini tutup yanığı incelerken yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm," dedi parmak ucunu ağzına koymadan hemen önce.

Adam dilini parmağının hassas etinde gezdirirken, kadın hareket edemedi.

Yanma hissine rağmen iyi hissettiriyordu. Gerçekten çok iyi.

Yanmama yardım etmiyorsun, diye fısıldadı.

Parmağı hâlâ ağzındayken haince gülümsedi, sonra soğuk suyu açmak için arkasından uzandı. Ağzını açıp elini soğuk akıntının altında hareket ettirmeden önce dilini son bir kez parmağının etrafında döndürdü.

Bir eliyle parmağını orada tutarken, pencere pervazındaki saksı bitkisine uzandı ve diğer eliyle aloe bitkisinden bir parça kırdı.

"Aloe'yu nereden biliyorsun?" diye sordu.

“İyileştirici güçleri ben doğmadan önce bile biliniyordu” dedi.

Yapışkan jeli parmağına sürerken ürperti omurgasını süpürüp midesini sardı. "Daha iyi?"

Başını salladı.

Bakışları sıcaktı, sanki şimdiden tatmış gibi özlemle dudaklarına baktı. "Sanırım bundan sonra fırını senin halletmene izin vereceğim," dedi.

"Muhtemelen en iyisi için."

Yanından geçti ve yenemeyecek kadar pişmeden hemen önce ekmeği çıkardı.

Grace onlara tabak yaptı, sonra onlar Matrix izlerken Julian'ı oturma odasına, kanepenin yanında yerde yemek yemesine götürdü.

"Bu filmi seviyorum," dedi başlarken.

Julian tabağını sehpanın üzerine koydu ve onun yanına oturdu. "Her zaman yerde mi yersin?" diye sordu ağzına bir parça ekmek koymadan önce.

Vücudunun hareket senfonisinden büyülenmiş olarak, çiğnerken çenesinin nasıl esnediğini izledi.

Vücudunun ağız sulandıracak kadar muhteşem olmayan herhangi bir yeri var mıydı? Diğer sihirdarlarının ona neden öyle davrandıklarını anlamaya başlıyordu.

Onu bir ay boyunca bir yatak odasında kilitli tutma fikri ona ciddi anlamda çekici gelmeye başlamıştı.

Ve o kelepçeleri vardı…

"Pekala," dedi, şiltesine gerçekten çıplak bir şekilde uzanmış olsaydı, tüm o muhteşem altın tenin nasıl görüneceğinden düşüncelerini uzaklaştırmaya zorlayarak. "Yemek yerim

oda masası, ama çoğu gece sadece ben olduğum için, hemen hemen kanepede bir fincan çorba yapıyorum.

Erişteler dişlere dolana kadar çatalını kaşığının kasesinde ustaca çevirdi. "Seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var," dedi ısırmadan önce.

Grace omuz silkti. "Bunun için kendime sahibim."

"Aynı şey değil."

Ona kaşlarını çattı. Sesinin altında, onun bir kadın olmasına ihtimal vermediğini söyleyen bir ton vardı. Yüreğinden ve tecrübesinden konuşuyordu.

"Sanırım hepimizin bizimle ilgilenecek birine ihtiyacı var, değil mi?" o fısıldadı.

Tekrar televizyona baktı, ama o gözlerindeki özlem parıltısını yakalamadan önce değil.

Grace birkaç dakika onun filmi izlemesini izledi. Dikkati dağılmışken bile, şimdiye kadar gördüğü en kusursuz sofra adabına sahipti.

Tek bir damla sıçramazken, her yerde uçuşan spagetti sosu vardı.

Bana bunu nasıl yaptığını göster, dedi.

Merakla ona baktı. "Ne yap?"

"Yapmakta olduğun şu kaşık olayı. Beni deli ediyor. Eriştelerimi asla çatalımın dişlerine yapıştıramıyorum. Her yerde yüzerler ve dev bir karmaşa yaratırlar."

"Eh, ortalıkta ortalığı dağıtan dev eriştelere kesinlikle sahip olamayız, değil mi?"

Onun spagettiden bahsetmediğini bilen Grace, onun sözlerine güldü. "Her neyse, bunu nasıl yapıyorsun?"

Şaraptan bir yudum aldı, sonra kenara koydu. "İşte, sana bu yolu göstermem daha kolay olacak."

Kendini onunla kanepenin arasına sıkıştırdı.

"Julian..." dedi uyararak.

"Sana sadece bilmek istediğini gösteriyorum."

"Hım-hım," dedi şüpheyle.

Yine de onu iliklerine kadar, ruhuna kadar hissetmekten kendini alamadı. Muhteşem kollarıyla onu sararken göğsünün sıcaklığı sırtını ele geçirdi.

Bacaklarını onun iki yanında bükmüştü. Öne doğru eğilirken, kalçasının arkasında onun ereksiyonunu hissetti. Bir kere bu onu şok etmedi. Garip bir şekilde, buna alışıyordu.

Onun kıvrak, tonlu bedeni etrafında hareket ederken, onun gücünü, gücünü hissetti. Onu nefessiz ve kararsız bıraktı.

Alışılmadık duygular, daha önce hiç tatmadığı bir yoğunlukla içini kapladı.

Julian'ın kendisini bu kadar mutlu ve güvende hissetmesini sağlayan şey neydi?

Eğer lanet buysa, o zaman yeniden adlandırılmalıydı, çünkü içinde dönen hislerde kötü niyetli hiçbir şey yoktu.

"Tamam," diye soludu kulağına, içinden elektrik dalgaları göndererek. Ellerini ellerinin arasına aldı ve birlikte gümüş takımlarını tuttular.

Julian onun saçlarının tatlı, hoş çiçeksi kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı. Onunla sevişmeyi ne kadar çok istediğine değil, göreve odaklanmak iradesinin her zerresini kullanmıştı.

Parmakları onunkiler arasında kışkırtıcı bir şekilde kayarak onun sıcak, yumuşak tenine olan farkındalığını artırdı. Yeni bir çaresizlik onu ele geçirdi. Adını koyamadığı biri. Ondan ne istediğini biliyordu ve bu sadece onun vücudu değildi.

Ama bu düşünceleri düşünmeye cesaret edemedi.

Umut etmeye cesaret edemedim.

Onun kavrayışının ötesindeydi. Bunu kalbinde ve ruhunda biliyordu. Ve dünyadaki tüm özlemler, onun böyle bir kadına layık olmadığı şeklindeki tek temel gerçeği asla değiştiremezdi.

O hiçbir zaman layık olmamıştı…

Julian gözlerini açarak, erişteleri bir araya getirmek için kaşığı çatal olarak nasıl kullanacağını gösterdi.

Bak, diye fısıldadı, çatalı onun dudaklarına götürürken. "Basit."

Ağzını açtı ve erişteleri yavaşça dilinin üzerine koydu. Çatalı dudaklarının arasından yavaşça geri çekerken, kendini bir işkence rafına yayılmış gibi hissetti.

Sağduyusu ona ondan uzaklaşmasını söylerken kalbi vahşi, çılgın bir ritimle çarpıyordu.

Ama yapamadı. O kadar uzun zamandır yanında kimse yoktu ki. Arkadaşsız geçen o kadar…

Şu anda bırakamazdı. Nasıl olduğunu bilmiyordu.

Böylece onu beslemeye devam etti.

Grace kollarının arasına sığındı. Ellerini onunkinden indirdi ve kontrolü eline almasına izin verdi. Bir sonraki lokmayı yutarken ekmeğe uzandı ve ondan bir parçayı Julian'a yedirdi. Onu ağzına koyarken parmaklarını dişleriyle kıstırdı.

Gülümseyerek, o çiğnerken elini çenesinde gezdirdi. Ah, o kas elinin altında nasıl esniyordu. Vücudunun hareket etme şeklini, ne kadar büyük veya küçük olursa olsun her hareketle dalgalanışını seviyordu.

Bir kadın bu adamı izlemekten asla bıkmaz.

Julian şaraptan bir yudum alırken, spagettisinden gizlice bir ısırık aldı.

"Hey, şimdi," dedi alayla. "Bu benim."

Gülümserken gök mavisi gözleri parladı, sonra ona bir ısırık daha verdi.

Çiğnerken ona şarabından bir içim verdi.

Ne yazık ki, zamanlamasını yanlış değerlendirdi ve çok erken geri çekilerek çenesinden ve gömleğinin ön kısmından biraz döküldü. "Üzgünüm!" dedi parmaklarıyla çenesini silerek.

Bıyıkları yavaşça onun etini sıyırdı. "Tanrım, bu konuda berbatım."

O umursamıyor gibiydi. Elini avucuna alarak şarabı parmak uçlarından emdi.

Grace alçak sesle inledi. Dili onun parmakları boyunca kayarken, dişleri etini nazikçe kemirirken, vücuduna milyonlarca zevk şeridi yayıldı.

Yavaş yavaş hepsini tek tek temizledi. Ve işini bitirdiğinde, çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı.

Ama bu, ondan alışık olduğu, şiddetle talep eden öpücük değildi. Onu baştan çıkarıp yutmak için kullandığı kişi.

Bu nazik ve sessizdi. Yumuşak. Dudakları tüy kadar hafif ve sorgulayıcıydı.

Geri çekti. "Hala aç?" O sordu.

"Evet," diye soludu, gerçekten yemekten bahsetmiyordu, ama daha çok onun için vücudunun ağrımasından bahsetmişti.

Ona bir ısırık daha spagetti verdi.

Ve bir dahaki sefere susuzluğunu gidermeye çalıştığında, gözleri onunla dalga geçerken elini eliyle kapattı.

Julian aniden son dövüş sahneleriyle ilgilenmeye başlayınca, filmin sonuna kadar, birbirlerini nazikçe besleyerek ve birbirlerinin arkadaşlığından zevk alarak öyle kaldılar.

"Silahlarınız büyüleyici," dedi onu izlerken.

"Bir general öyle düşünür herhalde."

Ona baktıktan sonra tekrar filme döndü. "Bu oyunda en çok neyi seviyorsun?"

"Alegoriler."

Onayladı. "İçinde çok fazla Platon görüyorum."

"Platon'u biliyor musun?" şaşkınlıkla sordu.

"Gençken onu inceledim."

"Gerçekten mi?"

Pek de eğlenmiş görünmüyordu. "Bizi devirirken bize birkaç şey öğretmeyi başardılar."

"Alaycı davranıyorsun."

"Biraz."

Film bittikten sonra Julian onun ortalığı toplamasına yardım etti.

Bulaşık makinesini doldururken telefon çaldı. "Birazdan dönerim," dedi, telefonu almak için oturma odasına koşarak.

Grace, sen misin?

Grace, Rodney Carmichael'ın sesini duyunca donakaldı. "Merhaba Bay Carmichael," dedi soğuk bir sesle.

O anda, şehir dışına çıktığı için Luanne'i öldürebilirdi.

Geçen Çarşamba günü Rodney ile yalnızca bir seansı olmuştu ama bu, Luanne'i bulup eve getirmesi için bir müfettiş tutmak istemesine yetmişti.

Adam onu ürküttü.

"Bugün neredeydin Grace? Hasta değilsin, değil mi? Sana biraz getirebilirim..."

"Lisa randevunuzu yeniden ayarlamadı mı?"

"Yaptı, ama ben yapabileceğimizi sanıyordum..."

"Bakın Bay Carmichael, evimde hasta görmüyorum. Randevu saatinde görüşürüz. Tamam aşkım?"

Hat gitti.

"Lütuf?"

Julian'ın arkasından gelen sesine sıçradı ve çığlık attı.

Adam korkmasaydı komik olabilecek meraklı bir bakışla ona baktı.

"İyi misin?" O sordu.

"Evet, üzgünüm." Telefonu yere koydu. "Tam sana bahsettiğim hastaydı.

Rodney Carmichael. Beni garipsiyor.

"Tuhaflar mı?"

"Beni sinirlendiriyor." İlk kez, Julian'ın varlığına fazlasıyla minnettardı.

Aksi takdirde, hafta sonunun geri kalanında konukseverliklerini kabul ettirmek için Selena ve Bill'e gidecekti.

Hadi, dedi, mutfağın ışığını söndürürken. "Neden yukarı çıkmıyoruz, ben de sana İngilizce okumayı öğretmeye başlayayım?"

Kafasını salladı. "Vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Pekala," dedi, onun arkasına geçerek. "Bana öğretmene izin vereceğim, ama sadece kırmızı geceliğini giyersen..."

"Hayır hayır hayır." Merdivenlerde durdu ve ona bakmak için döndü. "Öyle düşünmüyorum."

Uzanıp omzundan düşen saçlarını düzeltti. "Öğrenmek için bana ilham verecek bir İlham perisine ihtiyacım olduğunu bilmiyor musun? Ve senden daha iyi bir İlham Perisi-"

Sözlerini parmaklarını dudaklarının üzerine koyarak durdurdu. "Bunu takarsam, zaten bilmediğin bir şeyi öğreneceğinden cidden şüpheliyim."

Dişleriyle parmaklarını ısırdı. Uslu duracağıma söz veriyorum.

Bunun çok kötü bir fikir olduğunu bildiğinden, onu ikna etmesine izin verdi.

Uslu dursan iyi olur, dedi omzunun üzerinden merdivenlerden yukarıya ve yatak odasına doğru devam ederken.

Grace, babasının yıllar önce küçük bir kütüphaneye dönüştürdüğü büyük gömme dolaba girdi ve eski Peter Pan kopyasını bulana kadar rafları karıştırdı.

Julian o sefil kıyafeti bulana kadar onun şifonyerini karıştırdı.

Odanın ortasında eşyaları değiş tokuş ettiler. Grace banyoya koştu ve kıyafetlerini değiştirdi ama kendini tüllü kırmızı geceliğin içinde görür görmez dondu. Ah!

Julian onu bu halde görse, çığlıklar atarak odadan kaçardı.

Onun hayal kırıklığını vücudunda görmenin utancına dayanamayarak geceliğini çıkarıp mütevazı pembe yatakhane gömleğini giydi ve odasına dönmeden önce kalın, havlu kumaştan sabahlığına sarındı.

Julian ona başını salladı. "Neden onu giyiyorsun?"

"Bak, ben aptal değilim. Erkeklerin salyalarını akıtacak türden bir vücudum yok."

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun? Sen bir adamsın?"

Onun mantığına kaşlarını çattı. "HAYIR."

"O zaman erkeklerin neye bakmak istediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü asla yapmazlar. Tamam aşkım? Erkekler, kadınların senin yüzünden salyalarının aktığı gibi benim üzerimden salya akıtmıyor.

Kahretsin, kadın olduğumu fark ederlerse bile şanslıyım.

Grace, diye soludu yataktan kalkarken. Onun eteğinde durmak için gitti.

"Buraya gel," diye emretti.

İtaat etti.

Onu tam boy aynasının tam karşısına dikti. "Bana ne gördüğünü söyle?" O sordu.

"Sen."

Yansımasına gülümsedi.

Eğilip çenesini onun omzuna yasladı. "Sana baktığında ne görüyorsun?"

"On beş ila yirmi pound kaybetmesi ve Porcelana'dan çillerim için krem söndürmesi gereken biri."

Eğlenmiş görünmüyordu.

Ellerini onun beline, kemerinin bağladığı bornozun ön kısmına götürdü.

"Gördüklerimi sana anlatayım." Ellerini açmadan kemerin üzerine koyarken neredeyse kulağına mırıldandı. "Güzel saçları gece kadar koyu görüyorum. Yumuşak ve kalın. Bir erkeğin çıplak karnının üzerinde dalga dalga hissetmekten hoşlanacağı türden saçların var. Bir erkeğin senin kokunu alabilmek için yüzünü gömmek isteyeceği saçlar."

Titriyordu.

"Öpücükler için yalvaran dolgun, şehvetli dudakları olan yaramaz bir şeytanın kalp şeklinde yüzüne sahipsiniz. Çillerinize gelince, onlar aldatıcı. Vücudunuza benzersiz ve tamamen karşı konulmaz bir genç çekicilik katıyorlar.

Böyle söyleyince kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

Sabahlığını çekiştirerek açtı ve pembe yatakhane gömleğini görünce yüzünü buruşturdu.

Cübbeyi biraz daha araladı.

"Burada ne var?" nefes aldı, gözleri onu yutuyordu.

O itiraz etmeyi düşünemeden, bornozu omuzlarından çıkardı ve ayaklarının dibine bir havuza düşürdü. Bakışları aynada onunkileri yakaladığında çenesini omzuna yaslamak için geri döndü.

Yurt gömleğinin eteğini kaldırdı.

"Julian," dedi, onun elini tutarak.

Bakışlarını aynaya kilitlediler. Grace'in sıcak, şefkatli bakışı onu büyülerken hareket edemeyen Grace donakaldı.

"Seni görmek istiyorum, Grace," dedi, onun reddedilmeyeceğini anlamasını sağlayan bir ses tonuyla.

O daha aklını toplayamadan gömleğini çıkardı ve elini karnının çıplak derisinde gezdirdi.

"Göğüslerin küçük değil," diye fısıldadı, onun üzerine dikilerek. "Bir erkek eli için mükemmel boyuttalar." Amacını kanıtlamak için uzandı ve onları iki eliyle kavradı.

"Julian," diye yarı inledi, vücudu alevler içindeydi. "Sözünü unutma."

"Terbiyesiz davranıyorum," dedi, sesi boğuktu.

Başını onun sert göğüs kaslarına yaslayan Grace, göğüslerini serbest bırakıp ellerini kaburgalarının üzerinden kalçalarına, ardından külotunun kemerinin altına kaydırırken aynada onu nefes nefese izledi.

"Güzel bir vücudun var Grace," dedi elini onun tümseğinin üzerinde gezdirirken.

Hayatında ilk kez buna gerçekten inanmıştı. Eli kısa, koyu buklelerle oynarken burnunu onun boynuna sürttü.

"Julian," diye bağırdı, onu şimdi durdurmazsa daha sonra asla durduramayacağını biliyordu.

"Şşt," diye fısıldadı kulağına. "Seni yakaladım."

Sonra vücudunun hassas kıvrımlarını ayırdı ve çekirdeğine dokundu.

Grace, ısı onu yalarken inledi. Julian onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı ve onu derinden ve tamamen öptü.

İçgüdüsel olarak, onu daha iyi tatmak için kollarında döndü.

Ardından onu kucağına aldı ve onu yatağa taşırken dudaklarından hiç ayrılmadı. Her nasılsa, öpücüğünü sürdürürken onu sırtüstü yatırmayı ve şiltede ona katılmayı bile başardı.

Adam ciddi anlamda yetenekliydi.

Ve ah, vücudu sıcaktı. Dokunuşuyla alev aldı. Onun feci erotik kokusu. Vücudunun onunkine yaslandığı hissi ile. Grace dizleriyle uyluklarını ayırıp tamamen giyinik vücudunu ona yasladığında baştan aşağı titredi.

Ağırlığı harikaydı. Zayıf kalçalarını onunkine dayadığında vücudu sert ve erkeksiydi. Kot pantolonunun içinden bile, onun ereksiyonunun vücudunun merkezine baskı yaptığını hissedebiliyordu. Sanki mıknatıslanmış gibi, kalçaları onunkini karşılamak için yükseldi.

"İşte bu, Grace," diye fısıldadı, şişmiş kasıklarını, içinde olsaydı çoktan doruğa ulaşacağını söyleyen ustaca bir şekilde ona doğru sürtmeye devam ederken. "Sana dokunduğumu hisset. Sana ve yalnız sana olan arzumu hisset. Onunla savaşma.

Adam dudaklarından ayrılıp boğazından aşağı, nazikçe emdiği göğüslerine sıcak, yakıcı öpücükler bırakırken, kadın tekrar inledi.

Ellerini onun yumuşak, sarımsı buklelerine gömerken zevkten çılgına dönmüştü.

Diliyle göğsüne eziyet ediyor ve onu tatmakta acımasızdı.

Julian'ın tüm vücudu, kıyafetlerini vücudunda tutmak için uyguladığı güç nedeniyle titredi. Onun içinde olmayı o kadar çok istiyordu ki bu, yavaş yavaş akıl sağlığını parçalıyordu.

Kalçasını onunkine her bastırdığında, harcanmamış şehvetin ıstırabından haykırmak istedi. Şimdiye kadar yaşadığı en acı-tatlı işkenceydi.

Daha da kötüsü, o ellerini arka ceplerine kaydırıp onu sımsıkı sıkmadan önce sırtında dolaştığını hissetti.

Bundan ürperdi.

Adam vuruşlarını hızlandırırken, "Evet, ah evet," diye mırıldandı.

Julian'ın başı döndü. Onun içine girmesi gerekiyordu. Ve eğer bunu bir şekilde yapamazsa, o zaman Atina'daki tüm tapınaklar tarafından, başka bir yoldan gidecekti.

Ondan uzaklaşarak aşağı doğru hareket etti ve iç çamaşırını ondan çekerken dudaklarını karnının üzerinden kalçasına doğru kaydırdı.

Grace'in tüm vücudu boyun eğmez gücünden sarsıldı. Lütfen, diye mırıldandı daha fazla dayanamayarak.

Bacaklarını birbirinden biraz daha uzaklaştırdı. Grace mecbur kaldı. Ellerini onun altına yerleştirdi, sonra kalçalarını kaldırarak bacaklarının omuzlarının üzerine düşmesine izin verdi.

Onu ağzına aldığı anda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ellerini onun saçlarına gömen Grace, titreyen dili onu yakından okşarken başını geriye attı ve zevkle tısladı. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Defalarca, içeri ve dışarı, kazdı, yaladı ve eziyet ederek onun nefesini kesti. Zayıf.

Julian gözlerini kapadı ve onu ilk kez tattığında gırtlağından alçak sesle homurdandı. Ve bundan zevk aldı. Mırıldandığı zevkinin sesi kulaklarında yankılandı. O

ona verdiği her dikkatli, şehvetli yalamaya vücudunun tepki verdiğini hissedebiliyordu. Gerçekten de, yanaklarına ve omuzlarına karşı, onun uyluklarındaki ve kalçalarındaki titremeyi hissetti.

Ona tepki olarak duygusal bir şekilde kıvrandı.

Nefesi düzensizdi, ona tam olarak neyi kaçırdığını göstermek istiyordu. Bu gece bu odadan ayrıldığında, onun dokunuşundan bir daha asla çekinmeyecekti.

Grace elini hafifçe hareket ettirirken inledi ve diliyle onu kızdırmaya devam ederken başparmağını onun içine daldırdı.

Julian! Vücudu istemsizce sallanıp titrerken nefesi kesildi.

Başparmağını ve dilini daha da hızlı, daha derine hareket ettirdi. Dönüyor ve dönüyor, deliyor ve okşuyor. Adamın bıyıklarının bacaklarının arasına hafifçe sürtünerek onu bacaklarının arasına sürtmesini hissedince başı döndü.

Ve tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, o kadar şiddetli bir şekilde serbest kaldı ki, başını geriye attı ve içinde dalgalanan derin, basamaklı zevk dalgalarından çığlık attı.

Ve yine de devam etti, ilkinin hemen ardından tekrar doruğa ulaşana kadar onun zevkini sürdürdü.

Bunu ona üçüncü kez yaptığında, bundan pekala ölebileceğini düşündü.

Zayıf ve fazlasıyla bitkin, adam amansız adımlarına devam ederken, başını yastığa yaslayarak ileri geri salladı. Lütfen, Julian, lütfen, diye yalvardı, bedeni onun dokunuşuyla kasılmaya devam ediyordu. "Artık dayanamıyorum."

Ancak o zaman geri çekildi.

Nefesi düzensizdi, başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar zonkluyordu. Hayatında hiç bu kadar yoğun bir zevk görmemişti.

Dudaklarını boğazına bastırmadan önce vücudundan yukarı doğru yavaşça öptü.

Bana doğruyu söyle Grace, diye fısıldadı kulağına. "Bunu daha önce hiç hissettin mi?"

"Hayır," diye dürüstçe fısıldadı, onun az önce ona yaptığına benzer bir şeyi deneyimleyen kadınların çok az olduğundan şüpheleniyordu. "Hiç bir fikrim yoktu."

Gözleri aç, sanki onu hâlâ yutmak istiyormuş gibi ona baktı.

Grace onun ereksiyonunu kalçasında hissetti ve kendini serbest bırakmadığını fark etti. Ona sözünü tutmuştu.

Kalbi bilgiyle gümbür gümbür atarken, sahip olduklarını deneyimlemesine yardım etmek istedi. Ya da en azından ona yakın bir mesafede.

Eğilip pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Elini tuttu, sonra dudaklarına götürdü ve avucunu tatlı bir şekilde öptü. "Güzel bir düşünce ama zahmet etme."

"Julian," dedi azarlayarak. "Erkekler için gerçekten acı verici olduğunu biliyorum, eğer yapmazlarsa-"

"Yapamam," diye ısrar etti, onun sözünü keserek.

Kaşlarını çattı. "Ne olamaz?"

"Orgazm olamıyorum."

Sözleri üzerine çenesi düştü. Kesinlikle ciddi değildi? Yine de gözleri ölümcül derecede ciddiydi.

"Bu lanetin bir parçası," dedi. "Sana zevk verebilirim ama şu anda bana dokunursan, beni daha çok incitirsin."

Onun için acıyarak uzandı ve elini yanağına koydu. "Öyleyse neden yaptın-"

"Çünkü istedim."

İnanmadı. Bir dakikalığına değil. Elini ondan çekti ve uzağa baktı. "Zorundaydın demek istiyorsun. Bu da lanetin bir parçası, değil mi?"

Eliyle çenesini tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "HAYIR. Lanetle savaşıyorum, yoksa şu anda senin içinde olurdum."

"Anlamıyorum."

"Ben de," dedi, sanki yanıtı elinde tutuyormuş gibi bakışları onunkileri tararken. Sadece benimle yat, diye fısıldadı. "Lütfen."

Grace, bu basit isteğin arkasında duyduğu acıyla yüzünü buruşturdu. Zavallı Julian'ı. Ona ne yapmışlardı?

Onun gibi birine bir insan nasıl böyle bir şey yapabilirdi?

Kitabı yataktan aldı ve onun eline verdi. "Beni oku."

Julian yastıkları yatak başlığına yığarken o kitabı açtı.

Arkasına yaslandı, sonra onu yanına yasladı. Tek kelime etmeden üzerlerini bir battaniyeyle örttü ve koluyla onu şefkatle kucakladı.

Ona Wendy ve Peter Pan'ı okumaya başlarken sandal ağacı kokusu kafasını doldurdu.

Bir saatten fazla böyle yattılar.

"Ben senin sesini seviyorum. Konuşma tarzın," dedi başka bir sayfayı çevirmek için duraksadığında.

Grace gülümsedi. "Ben de senin için aynısını söylemek zorundayım. Şimdiye kadar duyduğum en öldürücü aksana sahipsin."

Kitabı elinden aldı ve komodinin üzerine koydu. Grace ona baktı. Yüzüne nefesini kesen bir açlıkla bakarken gözleri erimiş arzuyla doldu.

Sonra onu hayretle burnunun ucundan hafifçe öptü.

Uzanıp uzaktan kumandayı aldı, sonra ışıkları en düşük ayarına getirdi. Grace onun sırtına yaslanıp onu yakınında tutarken ne diyeceğini bilemedi.

Yüzüne düşen saçlarını geriye itti ve başını onunkinin üzerine koydu. Koklama şeklini seviyorum, diye fısıldadı, kollarını ona dolarken.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Emin değildi ama ona gülümsüyor olabileceğini düşündü.

Grace onun sıcaklığına daha da sokuldu ama kot pantolonu çıplak bacaklarına sürtündü.

"Kıyafetlerin içinde rahat mısın? Senin değişmen gerekmiyor mu?"

"Hayır," dedi sessizce. "Böylece kaşığımın senden uzak duracağını biliyorum..."

"Sakın söyleme!" dedi gülerek. "Alınma, kardeşin iğrenç."

"Senden bir nedenden dolayı hoşlandığımı biliyordum."

Grace kumandayı elinden aldı. "İyi geceler Julian."

"İyi geceler tatlım."

Işığı kapattı.

Anında, Julian'ın etrafında gerildiğini hissetti, nefesinin kısa, keskin nefeslere dönüştüğünü duydu. Ondan uzaklaştı.

Julian mı?

Cevap vermedi.

Endişeyle, vücudunun üst kısmını desteklemek için kollarına yaslanmış, desteklenmiş ve kilitli olduğunu görmek için ışıkları tekrar açtı. Alnı terden ıslanmış, nefes almak için mücadele ederken gözleri vahşi ve panik içindeydi.

Julian mı?

Korkunç bir kabustan uyanmış gibi yatak odasına bakındı.

Sanki bunun bir halüsinasyon değil de gerçek olduğundan emin olmak istercesine elini kaldırıp başlığın üzerindeki duvara dayamasını izledi.

Dudaklarını yalayarak elini göğsünün üzerinde gezdirdi ve sertçe yutkundu.

O zamandı, biliyordu.

Karanlıktı. Bu yüzden sadece ışıkları kısmıştı.

"Çok üzgünüm, Julian. düşünmedim."

Konuşmadı.

Grace onu kollarının arasına aldı, bu adam kadar güçlü bir adamın ona sanki bırakamıyormuş gibi tutunmasına şaşırmıştı. Julian başını onun göğüslerine koydu.

Dişlerini sıkarken gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Ve o anda, onun o kitaba geri dönmesine asla izin veremeyeceğini biliyordu. Asla.

Bir şekilde bu laneti yeneceklerdi. Ve bittiğinde, Julian'ın sorumlulardan kendi intikamını almasını umuyordu.

BÖLÜM 9

Grace, Julian'ın arkasında uyurken sakince, huzurla nefes almasını dinleyerek saatlerce hareketsiz kaldı. Bir kalçasını bacaklarının arasına sıkıştırmıştı ve bir kolunu beline sarmıştı.

Onun vücudunu onun etrafında hissetmek, özlemle zonklamasına neden oldu.

Ve onun kokusu…

Tek yapabildiği dönüp burnunu onun teninin sıcak, baharatlı kokusuna gömmemekti. Hiç kimse ona böyle hissettirmemişti. Çok aranıyor, çok güvenli.

Çok arzu edilir.

Ve birbirlerini çok az tanıdıkları gerçeği göz önüne alındığında bunun nasıl olabileceğini merak etti.

Julian, fizikselin ötesine geçen bir seviyede onun içindeki bir şeye dokundu.

O çok güçlüydü, çok buyurgandı. Ve komik. Onu güldürdü ve kalbini burktu.

Uzandı ve parmaklarını onun önünde, çenesinin hemen altında duran elinin üzerinde hafifçe gezdirdi. O kadar güzel elleri vardı ki. Uzun ve konik. Uykuda gevşemiş olduklarında bile güçleri inkar edilemezdi. Ve vücudunda yapabilecekleri sihir...

Mucizeden başka bir şey değildi.

Başparmağını generalin yüzüğü üzerinde gezdirdi ve Julian'ın o zamanlar nasıl biri olduğunu merak etti. Lanet fiziksel yaşını değiştirmediyse, çok yaşlı görünmüyordu. Elbette, otuzdan fazla değil.

Bu kadar genç yaşta bir orduyu nasıl yönetmişti? Ancak Büyük İskender seferlerine başladığında tıraş olacak yaştaydı.

Julian savaş alanında muhteşem olmalı. Gözlerini kapatarak, onun atının üzerinde düşmanlarına karşı savaştığını hayal etmeye çalıştı. Onun zırhı içinde, Romalılara karşı göğüs göğüse savaşırken kılıcını kaldırmış canlı bir görüntüsü vardı.

"Iason?"

Onun uykusunda fısıldadığını duyunca gerilmişti.

Dönüp ona baktı. Julian mı?

Arkasında gerildi ve karışık bir İngilizce ve eski Yunanca karışımıyla konuşmaya başladı. "Yapma! Tamam! Tamam! HAYIR!"

Yatakta dik oturdu. Uyanık mı yoksa uykuda mı olduğunu anlayamıyordu.

İçgüdüsel olarak koluna dokundu.

Bir lanetle onu yakaladı ve vücudunun üzerine çekti. Sırtını yatağa yasladı. Onu tutarken gözleri vahşiydi, dudakları kıvrılmıştı.

"Lanet olsun!" diye hırladı.

"Julian," diye nefesi kesildi, adamın kolundaki tutuşu sıkılaştı ve onu bırakmaya çalıştı. "Benim, Grace!"

"Lütuf?" diye tekrarladı, onun yüzüne odaklanırken kaşları derin bir şekilde çatıldı.

Göz kırparak ondan geri çekildi. Ellerini kaldırdı ve sanki daha önce hiç görmediği uzaylı uzantılarıymış gibi onlara baktı.

ona baktı. "Seni incittim mi?"

"Hayır ben iyiyim. İyi misin?"

Hareket etmedi.

Julian mı? Ona uzandı.

Zehirliymiş gibi ondan geri çekildi. "Ben iyiyim. Sadece kötü bir rüyaydı."

"Kötü bir rüya mı yoksa kötü bir anı mı?"

"Rüyalarıma hep musallat olan kötü bir anı," diye fısıldadı, sesi kederle doluydu. Yataktan kalktı. "Başka bir yerde uyumalıyım."

Grace daha gitmeden kolundan tuttu ve onu tekrar yatağa doğru çekti. "Geçmişte hep yaptığın şey bu muydu?"

Onayladı.

"Rüyanı hiç kimseye anlattın mı?"

Julian ona dehşetle baktı. Onu ne için aldı? Annesine ihtiyacı olan sümüklü bir çocuk mu?

Acısını hep içinde taşırdı. Ona öğretildiği gibi. Anılar ancak uyuduğu zaman savunmasını geçebiliyordu. Sadece uyuduğu zaman zayıftı.

Kitapta, kabusu başına geldiğinde incinecek kimse yoktu. Ancak hapishaneden salıverildikten sonra, sancıları içindeyken istemeden yakalayabileceği birinin yanında uyumaması gerektiğini biliyordu.

Yanlışlıkla onu öldürebilirdi.

Bu düşünce onu korkuttu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hiç kimseye söylemedim."

"Anlat o zaman."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Onu yeniden yaşamak istemiyorum."

"Her rüya gördüğünde onu yeniden yaşıyorsan, o zaman fark ne? Beni içeri al, Julian.

Yardım edip edemeyeceğime bir bakayım.

Onun yapabileceğini ummaya cesaret edebilir miydi?

Sen daha iyi bilirsin.

Ve henüz ...

Şeytanları temizlemek istedi. Bir gece huzur içinde, eziyet çekmeden uyumak istedi.

"Söyle bana," diye nazikçe ısrar etti.

Yatakta yanına gelirken Grace onun isteksizliğini hissetti. Başını ellerinin arasına almış bir kenarda oturuyordu. "Daha önce bana nasıl lanetlendiğimi sormuştun. Tanıdığım tek erkek kardeşime ihanet ettiğim için lanetlendim. Sahip olduğum tek aile."

Onun ıstırabı onun içinin derinliklerine ulaştı. Çaresizce elini rahatlatıcı bir tavırla sırtında gezdirmek istedi, ama tekrar geri çekilmesine neden olmasın diye ona dokunmaya cesaret edemedi. "Ne yaptın?"

Elini saçlarının arasından geçirdi, ardından yumruğunu saçlarına geçirdi. Çenesi çelikten daha sertti, halıya baktı. "Kıskançlığın beni zehirlemesine izin verdim."

"Nasıl?"

Tekrar konuşmadan önce uzun bir dakika durakladı. "Iason'la üvey annem beni kışlaya gönderdikten kısa bir süre sonra tanıştım."

Selena'nın ona, oğulların evlerinden ve ailelerinden uzakta yaşamaya zorlandığı Sparta kışlasından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Onları her zaman bir tür yatılı okul olarak düşünmüştü. "Kaç yaşındasın?"

"Yedi."

O yaşta ailesinden zorla alındığını hayal bile edemeyen Grace nefesini tuttu.

"Bunda olağandışı bir şey yok," dedi ona bakmadan. "Ve yaşıma göre iriydim. Ayrıca kışlada yaşamak, üvey annemle yaşamaktan kesinlikle daha tercih edilebilirdi."

Sesindeki zehri duydu ve kadının nasıl biri olduğunu merak etti. "Sanırım seninle kışlada yaşadı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Her kışla, bize önderlik etmesini istediğimiz çocuğu seçtiğimiz gruplara ayrıldı. Iason grubumun lideriydi."

"Bu gruplar ne yaptı?"

"Askeri bir birlik gibi çalıştık. Okuduk, ev işleri yaptık ama hepsinden önemlisi hayatta kalmak için bir araya geldik."

Çok sert bir sözle başladı. "Neden hayatta kalayım?"

"Spartalı yaşam tarzı," dedi, sesinde hırçınlık vardı. "Babamın halkı hakkında ne kadar bilginiz var bilmiyorum ama onlar diğer Yunanlıların lüksüne sahip değillerdi.

"Spartalılar oğullarından tek bir şey istediler. Antik dünyanın en güçlü savaş gücüne dönüşmemizi istediler. Bizi geleceğimize hazırlamak için, sadece en temel ihtiyaçlarla nasıl hayatta kalacağımız öğretildi. Bize bir yıl yetmesi için bir tunik verildi ve eğer hasar görür veya kaybolursa ya da onu aşarsak, tuniksiz gitmek zorunda kalırdık. Sadece kendimiz yapmamız şartıyla bir yatağa izin verildi. Ve ergenliğe ulaştığımızda artık ayaklarımıza ayakkabı giymemize izin verilmedi.

Acı acı güldü. "Kışın ayaklarımın ne kadar ağrıdığını hâlâ hatırlıyorum.

Bizi ısıtmak için ateş veya battaniye yasaktı, bu yüzden donmalarını önlemek için geceleri ayaklarımızın etrafına paçavralar bağladık. Sonra sabah, uykularında maruz kaldıkları için ölen çocukların cesetlerini götürürdük."

Grace, tarif ettiği dünya karşısında ürktü. İçinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Daha da kötüsü, on üç yaşındayken annesinin onun için fazla olgun olduğunu söylediği seksen dolarlık bir çift ayakkabı için girdiğini hatırladı.

Julian aynı yaşta olsa paçavra arardı. Adaletsizliği onu kırdı. "Siz sadece çocuktunuz."

"Ben asla çocuk olmadım," dedi basitçe. "Ama en kötüsü, bize asla fazla yiyecek verilmedi, bu yüzden ya çalmaya ya da aç kalmaya zorlandık."

"Ve ebeveynler buna izin verdi mi?"

Omzunun üzerinden ona alaycı bir bakış attı. "Bunu vatandaşlık görevi olarak gördüler.

Ve babam Spartalı stratgoi olduğu için, çocukların ve öğretmenlerin çoğu beni gördükleri anda beni hor gördüler ve bana diğerlerinden bile daha az yiyecek verildi.

"Baban neydi?" diye sordu, kullandığı Yunanca terimi anlamayarak.

"İsterseniz en üst düzey general." Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Pozisyonu ve gaddarlıkla ilgili itibarı nedeniyle, grubum için bir paryaydım. Onlar çalmak için bir araya gelirken, ben elimden geldiğince hayatta kalmak için tek başıma kaldım. Sonra bir gün, Iason ekmek çalarken yakalandı. Kışlaya döndüğümüzde yakalandığı için cezalandırılacaklardı. Ben de öne çıktım ve suçu üstlendim."

"Neden?"

Sanki mesele önemsizmiş gibi omuz silkti. "Daha önceki dayaklarından dolayı o kadar zayıftı ki, bir daha yenebileceğini düşünmemiştim."

"O gün onu neden daha erken dövmüşlerdi?"

"Güne hep böyle başlardık. Yataklarımızdan kaldırılır kaldırılmaz feci şekilde dövüldük."

Grace yüzünü buruşturdu. "Öyleyse, sen de hastaysan, neden onun yerine dayak yedin?"

"Bir tanrıçadan doğduğum için dayak yiyebilirim."

O öğleden sonra Selena'nın sözlerini tekrarlarken Grace gözlerini kapadı. Bu sefer ona ulaşmaya karşı koyamadı. Elini pazılarının üzerine koydu.

Çekip gitmedi.

Bunun yerine, onun elini kendi eliyle tuttu ve hafifçe sıktı. O günden sonra Iason bana kardeşim dedi ve diğer çocuklara beni kabul ettirdi. Hem annemin hem de babamın başka oğulları olmasına rağmen benim daha önce hiç erkek kardeşim olmamıştı."

Güldü. "Ondan sonra ne oldu?"

Elinin altındaki kası esnetti. "İhtiyacımız olanı elde etmek için güçlerimizi birleştirmeye karar verdik. O dikkat dağıtırdı, ben de çalardım, böylece yakalanırsak bunun acısını ben çekerdim."

Neden? dilinin ucundaydı ama geri ısırdı. Kalbinde, cevabı zaten biliyordu. Julian kardeşini koruyordu.

"Zaman geçtikçe," diye devam etti, "babasının köyde gizlice onu izlemek için geldiğini fark etmeye başladım. Babasının yüzündeki sevgi ve gurur tarif edilemezdi. Annesi de aynı şekildeydi. Kendi başımıza yiyecek aramamız gerekiyordu ama yine de

her gün anne babasından birinin onun için bıraktığı bir şey buluyordu. Taze ekmek, kızarmış kuzu, bir sürahi süt. Bazen para."

"O tatlı."

Evet, öyleydi ama onun için yaptıklarını her gördüğümde içimi parçalıyordu. Ailemin benim hakkımda böyle hissetmesini istedim. Babamın bana bir kez olsun küçümsemeden bakabilmesi için hayatımdan seve seve vazgeçerdim. Ya da annemin beni görmeye gelecek kadar önemsemesi. Ona en yakın olabileceğim şey Thymaria'daki tapınağını ziyaret etmekti. Heykeline bakarak saatler geçirirdim ve gerçekten böyle mi göründüğünü merak ederdim. Beni hiç aklından geçirip geçirmediğini merak ediyorum."

Grace doğruldu ve onun sırtına yaslandı, sonra onu beline sardı. Çenesini onun omzuna yasladı. "Anneni hiç çocuk olarak görmedin mi?"

Kollarını kendi kollarıyla çevreledi ve başını kürek kemiğine yasladı. Bu jeste gülümsedi. Gergin ve stresli olmasına rağmen, başka hiç kimseyle paylaşmadığını bildiği şeyler konusunda ona güveniyordu.

Bu ona inanılmaz derecede yakın hissetmesini sağlıyordu.

"Onu bugüne kadar görmedim," dedi sessizce. "Bana başkalarını gönderirdi ama kendisi asla gelmezdi. Ona ne kadar yalvarsam da, bana gelmeyi reddetti. Bir süre sonra sormayı bıraktım. Sonunda, onun şakaklarına gitmeyi tamamen bıraktım."

Grace onun omzuna şefkatli bir öpücük kondurdu. Annesi onu nasıl bu kadar görmezden gelebilirdi?

Bir anne, çocuğunun onu ziyarete gelme ricasına nasıl cevap vermez?

Kendi anne babasını düşündü. Ona gösterdikleri sevgi ve nezaketten. Ve ilk kez, onların ölümüyle ilgili hislerinin yanlış olduğunu fark etti. Bütün bu yıllar boyunca, aşklarını bu kadar acımasızca elinden almaktansa hiç tanımamış olmanın daha iyi olacağını kendi kendine söylemişti.

Ama değildi. Anne babası ve çocukluğuyla ilgili anılar acı tatlı olsa da onu teselli etti.

Julian hiçbir zaman sevgi dolu bir kucaklamanın sıcaklığını tatmamıştı. Ne yaparsa yapsın ailesinin yanında olacağını bilmenin verdiği güven.

Julian gibi büyüdüğünü hayal edemiyordu.

"Ama sende Iason vardı," diye fısıldadı, bunun onun için yeterli olup olmadığını merak ederek.

"Yaptım. On dört yaşımdayken babam öldükten sonra, Iason onunla eve izinli gitmeme bile izin verecek kadar kibardı. Penelope'yi ilk kez bu ziyaretlerden birinde gördüm.

Grace, karısının adının geçmesiyle küçük bir kıskançlık hissetti.

Çok güzeldi, diye fısıldadı Julian ve Iason'a söz verdi.

Onun sözleriyle sakinleşti.

Ah, bu iyi değildi.

"Daha da kötüsü," dedi, onun kolunu hafifçe okşayarak, "ona âşıktı. Ne zaman ziyaret etsek, kendini onun kollarına atıp onu öpmek için orada olurdu. ona nasıl olduğunu söyle

onun için çok şey ifade ediyordu. Ayrıldığımızda, sessizce ona dikkatli olması için yalvarırdı. Sonra o da bulması için bir şeyler bırakmaya başladı.

Julian, Jason'ın Penelope'nin hediyeleriyle kışlaya döndüğünde nasıl görüneceğini hatırlayınca duraksadı.

"Bir gün evlenebilirsin, Julian," derdi Iason, onun nişanlarını havalara uçururken, "ama asla onun gibi yatağını ısıtan bir eşin olmayacak."

Iason söylemese de Julian bunun nedenini çok iyi biliyordu. Hiçbir soylu baba, kızını, kendisini kabul edecek bir ailesi olmayan, temelden doğmuş, mirastan mahrum bırakılmış bir adama vermeye asla razı olmaz.

Iason bu sözleri her söylediğinde, onu paramparça etmişlerdi. Penelope'nin, Iason'un baktığını düşünmediği zamanlarda bakışlarının üzerinde çok uzun süre kalmasına izin vermesi nedeniyle, Iason'ın kıskançlıktan yaraya tuz bastığından şüphelendiği zamanlar olmuştu. Iason onun kalbini tutmuş olabilirdi ama diğer kadınlar gibi Penelope de Julian ne zaman yaklaşsa ona bakakalmıştı.

Bu nedenle, Iason ondan kendisini ziyaret etmesini istemeyi tamamen bıraktı. Ve bildiği tek güvenli yuvadan men edilmek onu paramparça etmişti.

"Evlenmelerine izin vermeliydim," dedi Julian, koluyla Grace'in başını kavrayıp, kokusunun tatlı rahatlığını içine çekmek için yüzünü boynuna gömerken. "O zaman bile biliyordum. Ama dayanamadım. Yıllar geçtikçe onun onu sevdiğini görecektim. Gidecek bir evim bile yokken, ailesinin ona düşkünlüğünü izledim."

"Neden?" diye sordu. "Kardeşlerin olduğunu söylemiştin, yanlarında kalmana izin vermezler mi?"

Kafasını salladı. "Babamın oğulları benden tutkuyla nefret ettiler. Anneleri beni içeri alacaktı ama istediği bedeli ödemeyi reddettim. O günlerde fazla bir şeyim yoktu ama yine de onurum vardı."

"Artık senin de saygınlığın var," diye fısıldadı, onun belini daha sıkı kavrayarak. "Bilmeme yetecek kadarını gördüm."

Onu serbest bırakarak onun sözlerine baktı, çenesi gergindi.

"Iason'a ne oldu?" diye sordu, havasındayken onu konuşmaya devam etmeye çalışarak. "Savaşta mı öldü?"

Acı acı güldü. "HAYIR. Orduya katılacak yaşa geldiğimizde onu savaş alanında güvende tuttum. Penelope ve ailesine ona bir şey olmasına izin vermeyeceğime dair söz vermiştim.

Grace, kalbinin onun kollarında şiddetle çarptığını hissetti.

“Yıllar geçtikçe, insanlar huşu ve korku içinde fısıldadıkları benim adımdı. Efsanem ve zaferlerim defalarca anlatıldı. Ve Thymaria'ya döndüğümde, kendimi sokaklarda ya da gece bana kapısını açan her kadının yatağında uyudum ve savaşa dönene kadar zamanımı bekledim."

Sesinde duyduğu acıyla gözleri yaşardı. Birisi ona nasıl böyle davranabilirdi?

"Ne oldu da değiştirdin?" diye sordu.

İçini çekti. “Bir gece yatacak yer ararken, iki sevgilinin kucaklaşmasına rastladım. Hemen özür diledim ama ayrılırken Iason'un Penelope ile konuştuğunu duydum.

Kalbi daha da hızlı atarken, tüm vücudu onun kollarında kaskatı kesildi.

"Ne dedi?" diye sordu Grace.

Gözlerindeki ışık söndü. Penelope ona neden kardeşlerimin yanına hiç gitmediğimi sordu.

evler. Iason güldü ve "Kimse Julian'ı istemiyor. O, Aşk Tanrıçası Afrodit'in oğlu ve Afrodit bile onun yanında olmaya dayanamıyor.'"

Acımasız sözleri tekrarlarken Grace nefes alamıyordu ve onları duyduğunda ne hissetmiş olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

Julian düzensiz bir nefes aldı. "Sayamayacağım kadar çok kez onu korudum. Savaşta onu korumak için sayısız yara almıştı, yanıma saplanan bir mızrak da dahil ve orada benimle dalga geçiyordu. Haksızlığına dayanamazdım. Kardeş olduğumuzu düşünmüştüm. Ve sanırım sonunda, bana ailemin geri kalanı gibi davrandığından beri gerçekten öyleydik. Hiçbir zaman piç bir üvey evlattan fazlası olmadım. Yalnız ve istenmeyen. Ben sadece bir tane isterken neden onu sevecek bu kadar çok insan olduğunu anlayamıyordum.

“Sözlerine kızdım ve incindim, daha önce hiç yapmadığım şeyi yaptım. Eros'a seslendim.”

Grace bundan sonra olanları kolayca tahmin edebiliyordu. Penelope'yi sana aşık etti.

Onayladı. Penelope'ye olan sevgisini öldürmek için Iason'a kurşun okla vurdu ve Penelope'ye beni sevmesi için altın ok verildi. Bunun sonu olması gerekiyordu..."

Onu kollarında hafifçe sallayarak bir sonraki sözlerini bulmasını bekledi.

"Babasını, aile etkisinden yoksun, mirastan yoksun bırakılmış bir piçle evlenmesine izin vermesi için nihayet ikna etmem iki yılımı aldı. O zamana kadar efsanem büyümüştü ve terfi

etmiştim. Sonunda ona bir kraliyet ailesi üyesi gibi ev sahipliği yapacak kadar servet biriktirmiştim. Ve iş ona geldiğinde hiçbir masraftan kaçınmadım. Bahçelerimiz, kölelerimiz, onun istediği her şeyimiz vardı. Ona, zamanının hiçbir kadınının sahip olmadığı özgürlük ve serbestlik verdim."

"Yetmedi mi?"

Kafasını salladı. "Hala eksik bir şeyler vardı ve onun tam olarak haklı olmadığını biliyordum. Eros araya girmeden önce bile her zaman aşırı duygusaldı. Iason'a Spartalı kadınlara yasak olan bir şekilde sarılırdı ve bir keresinde Iason yaralandığında, kederinden saçlarını tamamen kestirmişti.

"Sonra, Eros onu okuyla vurduktan sonra, uzun süreli büyük bir depresyon veya öfke yaşardı. Onun için elimden gelenin en iyisini yaptım ve onu mutlu etmek için çok uğraştım."

Grace onu dinlerken saçlarını geriye doğru taradı.

"Bana beni sevdiğini söyledi, ama beni Iason'a değer verdiği kadar umursamadığını biliyordum. Kendini isteyerek bana verdi ama yine de dokunuşunda gerçek bir tutku yoktu. Onu ilk öptüğüm andan beri biliyordum.

Kendime bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştım. O günlerde çok az erkek evliliklerinde aşk yaşıyordu. Ayrıca ordumu yönetirken aylarca, hatta yıllarca yoktum. Ama sonunda sanırım annemden çok şey aldım çünkü daha fazlasını istiyordum."

Grace onun için üzülüyordu.

"Ve sonra Eros'un da bana ihanet ettiği gün geldi."

"Sana nasıl ihanet etti?" Lanetinin kaynağının bu olduğunu bilerek endişeyle sordu.

Livius'u öldürdükten sonraki gece o ve Priapus içiyorlardı. Eros sarhoş bir şekilde ona benim için yaptıklarını anlattı. Priapus hikayeyi duyar duymaz intikam almayı biliyordu.

"Yeraltına gitti ve Hafıza Havuzundan bir bardağa su doldurdu, sonra içmesi için bardağı Iason'a verdi. Su dudaklarına değdiği anda, Iason aşklarını hatırladı. Priapus ona ne yaptığımı anlattı ve ardından Penelope için biraz daha su verdi.

Julian dudaklarının hareket ettiğini hissetti ama artık kelimelerin farkında değildi. Bunun yerine gözlerini kapattı ve o sefil günü yeniden yaşadı.

Ahırdan yeni gelmişti ve avluda Penelope ile Iason'a rastlamıştı. Öpüşmek.

Hayrete düşmüş halde, kucaklaşmalarını hararetle izlerken bir korku dalgası üzerine çöktüğünde, yarı yolda durmuştu.

Iason başını kaldırıp onu kapı eşiğinde görene kadar.

Gözleri buluştuğu anda, Iason dudağını kıvırdı. "Seni değersiz hırsız! Priapus bana senin ihanetinden bahsetti. Nasıl yapabildin?"

Yüzü nefretle buruşan Penelope, Julian'a koştu ve onu tokatladı. "Seni pis piç, yaptıkların için seni öldürebilirim."

"Ve bunun için seni öldüreceğim." Iason kılıcını kınından çıkardı.

Julian, Penelope'yi yoldan çekmeye çalıştı ama o reddetti.

"Sevgili tanrılar, çocuklarınızı ben doğurdum," dedi, onun yüzünü tırmalamaya çalışarak.

Julian onun bileklerini tuttu. "Penelope, ben..."

"Bana dokunma," diye hırladı, kollarını onun kavrayışından sıyırarak. "Etimi tırmalıyor. Dürüst olmak gerekirse, düzgün bir kadının gün ışığında seni isteyeceğini düşünüyor musun? aşağılıksın İğrenç."

Onu Iason'a doğru itti. "Kalbini çıkar. Artık bana dokunuşunun kokusunu almayana kadar kanında yıkanmak istiyorum.

Iason kılıcını savurdu.

Julian bıçağın kavisinden geri sıçradı.

İçgüdüsel olarak kendi kılıcına uzandı ama durdu. İstediği son şey, Iason'un kanını almaktı. "Seninle dövüşmek istemiyorum."

"Değil mi? Kadınıma tecavüz ettin ve ona benim olması gereken çocuklar yaptın! Seni evime kabul ettim. Kimse seni yanına alamazken ben sana bir yatak verdim ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun?

Julian inanamayarak baktı. "Ödedin mi? Savaşta hayatını kaç kez kurtardığım hakkında bir fikrin var mı? Senin için kaç dayak yedim? Hatta hepsini sayabilir misin? Yine de benimle alay etmeye cüret ettin."

Iason acımasızca güldü. "Kyrian dışında herkes seninle alay ediyor, seni aptal. Aslında seni o kadar güçlü bir şekilde savunuyor ki, yalnız başına dolaştığınızda ikinizin ne yaptığınızı merak ediyorum."

Julian, kendisini Iason'ın kılıcına karşı savunmasız bırakacak olan öfkesini bastırarak, bir sonraki saldırıyı zar zor savuşturdu. Kes şunu, Iason. Bana ikimizin de pişman olacağı bir şey yaptırma."

"Pişman olduğum tek şey, bir hırsızın evime girmesine izin vermiş olmamdır," diye kükredi Iason öfkeyle ve tekrar savurdu.

Julian eğilmeye çalıştı ama Penelope arkadan ona doğru koştu ve onu ileri doğru itti.

Iason'ın kılıcı onu kaburgalarından yakaladı.

Julian acı içinde tıslayarak kendi kılıcını çekti ve temas etse kafasını uçuracak bir darbeyi savuşturdu.

Iason onunla çatışmaya çalıştı ama Julian, Penelope'yi kavganın ortasında tutmaya çalışırken kendini savunmaktan başka bir şey yapmadı.

"Bunu yapma Iason. Becerilerinin benimkinden daha düşük olduğunu biliyorsun."

Iason saldırısını bastırdı. "Onu almana izin vermeme imkan yok."

Sonraki birkaç saniye çok hızlı geçmişti ama yine de Julian bunların keskin ve net bir şekilde ortaya çıktığını gördü.

Iason kılıcını savurduğu sırada Penelope, Julian'ın serbest kolunu yakaladı. Julian onu savururken bıçak kıl payı ıskaladı. Julian dengesini kaybederek ondan kurtulmaya çalıştı ama Penelope araya girince o da, Iason'la aynı anda sendeledi.

Çarpıştıkları anda kılıcının Iason'ın vücudunun derinliklerine saplandığını hissetti.

"HAYIR!" diye bağırdı Julian, kılıcını Iason'ın midesinden çekerken, Penelope saf, ıstırap dolu bir çığlık attı.

Iason yavaşça yere düştü.

Julian dizlerinin üzerine çökerek kılıcını bir kenara fırlattı ve arkadaşını kollarının arasına aldı.

"Sevgili tanrılar, ne yaptınız?"

Kan öksürerek, Iason ona suçlarcasına baktı. "Bir şey yapmadım. Bana ihanet eden sendin. Biz kardeştik ve sen benim kalbimi çaldın.

Iason, soluk gözleri Julian'a saplanırken acıyla yutkundu. "Hayatında başkasından çalmadığın hiçbir şeye sahip olmadın."

Suçluluk ve ıstırap üzerine çökerken Julian titredi. Bunun olmasını asla istememişti. Asla kimseyi incitmek istemedim, en azından Iason. O sadece birinin onu sevmesini istemişti. Sadece hoş karşılandığı bir ev istiyordu.

Ama Iason haklıydı. Hepsi onun suçuydu. Hepsini.

Penelope'nin çığlıkları kulaklarında yankılandı. Saçından tuttu ve olabildiğince sert çekti. Gözleri çılgınca, belinden hançeri çekip aldı.

"Ölmeni istiyorum! Ölü!"

Hançeri onun koluna sapladı, sonra tekrar saldırmak için geri çekildi. Julian onun elini tuttu.

Vahşi bir çığlık atarak kendini geri çekti.

"Hayır," dedi, gözleri çıldırmıştı. "Acı çekmeni istiyorum. Benden en çok sevdiğim şeyi aldın. Şimdi aynısını senden alacağım." Odadan kaçtı.

Kederinden ve öfkesinden bunalmış olan Julian, Iason'ın vücudundan hayatın çekilip gidişini izlerken hareket edemedi.

Ta ki Penelope'nin sözleri sersemlemiş zihnine yerleşene kadar.

"HAYIR!" diye kükredi, ayağa kalktı. "Yapma!"

Çocukların çığlıklarını duymak için odasının kapısına zamanında ulaştı. Kalbi paramparça oldu, açmaya çalıştı ama kadın onu içeriden kilitlemişti.

Odalarına girdiğinde artık çok geçti.

Çok geç ...

Julian, o günün dehşeti yeniden üzerine çökerken ellerini gözlerine bastırdı ve Grace'in yatıştırıcı dokunuşunu teninde hissetti.

Onların görüntüsünü, kalbindeki korkuyu asla temizleyemeyecekti. Mutlak ıstırap.

Hayatta sevdiği tek şey çocukları olmuştu.

Ve onu bir tek onlar sevmişti.

Neden? Neden eylemleri yüzünden acı çekmek zorunda kalmışlardı? Priapus neden onları incitmeden ona işkence edemedi?

Ve Afrodit bunun olmasına nasıl izin vermiş olabilir? Ona göz yummak bir şeydi, ama çocuklarının ölmesine izin vermek...

O gün onun tapınağına gitmesinin nedeni buydu. Priapus'u öldürmeyi planlamıştı. Kafasını omuzlarından ayırmak ve bir mızrağa takmak.

"Ne oldu?" diye sordu Grace, düşüncelerini şimdiki zamana sürükleyerek.

"Oraya vardığımda çok geçti," dedi, ham bir keder içini sararken boğazı ağrıyordu. "Çocuklarımız öldü, kendi anneleri tarafından öldürüldü. Penelope çoktan bileklerini kesmişti ve yanlarında ölmek üzere yatıyordu. Doktor çağırdım ve kanı durdurmaya çalıştım." Durdurdu. "Son nefesiyle yüzüme tükürdü."

Acı onun üzerine çökerken Grace gözlerini kapadı. Hayal ettiğinden bile daha kötüydü.

Yüce Tanrım, bundan nasıl kurtulmuştu?

Yıllar boyunca çok sayıda korku hikayesi duymuştu ama hiçbiri onun yaşadıklarıyla boy ölçüşemezdi. Ve ona yardım edecek kimse olmadan, tek başına acı çekmişti. Umursayacak kimse yok.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, onu rahatlatmak için ellerini onun göğsünde ovuşturarak.

"Gittiklerine hala inanamıyorum," diye fısıldadı, sesi kederle doluydu. "Kitaptayken ne yaptığımı sordun. Orada öylece duruyorum ve oğlumun ve kızımın yüzlerini hatırlıyorum. Minik kolları beni sardığında nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

Kampanyalardan eve geldiğimde benimle tanışmak için nasıl koştuklarını. Ve o günün her anını yeniden yaşıyorum, keşke onları kurtarmak için bir şeyler yapabilseydim."

Grace gözyaşlarını sildi. Bundan hiç bahsetmemiş olmasına şaşmamalı.

Julian derin, sıkıntılı bir nefes aldı. "Tanrılar, o anılardan kurtulmam için bana deliliği bile bahşetmiyor. Bu kadar rahatlığa bile izin verilmiyor."

Ondan sonra, bundan ya da başka bir şeyden bir daha bahsetmedi. Sadece sessizce onun kollarında yatıyordu.

Gücüne hayran kalan Grace, onu tutarak saatlerce oturdu. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

Yıllar sonra ilk kez, terapistinin eğitimi onu tamamen başarısızlığa uğrattı.

** * **

Grace, pencerelerinden içeri sızan parlak güneş ışığıyla uyandı. Önceki geceyi hatırlaması tam bir dakikasını aldı.

Doğrulup Julian'a uzandı ve boş bir yataktan başka bir şey bulamadı.

Julian mı? diye sordu.

Kimse cevaplamadı.

Örtüleri geri atarak ayağa kalktı ve hızla giyindi.

Julian mı? merdivenlerden inerken seslendi.

Hiç bir şey. Kalbinin kulaklarında şiddetle çarpmasından başka tek bir ses yok.

Panik başladı. Ona bir şey mi olmuştu?

Grace, kitabın sehpanın üzerinde durduğu oturma odasına koştu. Sayfayı çevirdiğinde, Julian'ın bir zamanlar bulunduğu boş sayfayı gördü. Bir şekilde kitaba geri dönmediği için rahatlayarak evi aramaya devam etti.

O neredeydi?

Mutfağa gitti ve arka kapının hafif aralık olduğunu fark etti. Kaşlarını daha da derinleştirerek kaşlarını daha da açtı ve güverteye çıktı.

Grace, kendi eviyle onlarınki arasındaki çimlerde oturan komşuların çocuklarını görene kadar bahçeye bakındı. Ama onu en çok şaşırtan şey, onlara taşlar ve sopalarla bir oyun gösterirken yanlarında oturan Julian'dı.

İki erkek ve kızlardan biri, yanında oturmuş, iki yaşındaki kız kardeşleri aralarında yalpalayıp dururken onu dikkatle dinliyorlardı.

Grace bu sakin manzara karşısında gülümsedi. İçini bir sıcaklık kapladı ve Julian'ın kendi çocuklarıyla böyle görünüp görünmediğini merak etti.

Güverteden ayrılarak onlara doğru yürüdü.

Bobby, dokuz yaşındaki çocukların en büyüğüydü, sonra kardeşi Tommy bir yaş küçüktü ve Katie ancak altı yaşındaydı. Ebeveynleri neredeyse on yıl önce yeni evliler olarak taşınmışlardı ve yeterince arkadaş canlısı olmalarına rağmen, hiçbir zaman geçici tanıdıklardan öteye gitmemişlerdi.

"Peki, sonra ne oldu?" Julian bir dönüş yaparken Bobby sordu.

"Ordu kapana kısılmıştı," dedi Julian, kayalardan birini bir çubuğun üzerinden geçirerek.

“İçlerinden biri tarafından ihanete uğradı. Romalı yüzbaşı olmak istediği için yoldaşlarını satan genç bir hoplit.”

Bobby, "En iyileri onlardı," diye sözünü kesti.

Julian alay etti. "Spartalılarla karşılaştırıldığında onlar bir hiçti."

"Gidin, Spartalılar!" diye bağırdı. "Bu bizim okul maskotumuz."

Bobby kardeşini iterek yere devirdi. "Hikayeyi yarıda kesiyorsun."

"Kardeşine asla vurmamalısın," dedi Julian, sesi hem sert hem de garip bir şekilde nazikti. "Kardeşlerin birbirini koruması gerekir, birbirine zarar vermesi değil."

Sözlerinin ironisi kalbini burktu. Hiç kimsenin kardeşlerine bu dersi vermemiş olması çok yazıktı.

"Üzgünüm," dedi Bobby. "Peki ondan sonra ne oldu?"

Julian cevap veremeden bebek düştü ve kayaları ve çubukları etrafa saçtı. Oğlanlar ona bağırdı ama Julian, Allison'ı kaldırıp tekrar ayağa kaldırırken onları sakinleştirdi.

Bebeğin burnuna hafifçe dokunarak onu güldürdü. Sonra oyunu tekrar kurdu.

Bobby bir taşla sırasını alırken, Julian hikayeye kaldığı yerden başladı. "Makedon komutan, Romalıların ordusunu köşeye sıkıştırdığı tepelere baktı. Onları kuşatmanın bir yolu yoktu, geri çekilecek hiçbir yer yoktu."

"Teslim oldular mı?" diye sordu.

"Asla," dedi Julian inançla. "Ölüm her zaman onursuzluktan önce gelir."

Sözler zihninde yankılanırken Julian duraksadı. Bu sözler kalkanına kazınmıştı. Bir komutan olarak onlarla yaşamıştı.

Bir köle olarak onları çoktan unutmuştu.

Çocuklar yaklaştı.

"Öldüler mi?" diye sordu.

"Bazıları yaptı," dedi Julian, içinde kabaran anıları kovmaya çalışarak.

Bir zamanlar kendisinden başka efendi tanımamış bir adamın anıları. "Ama Romalıları peşlerine düşürmeden değil."

"Nasıl?" diye sordu çocuklar endişeyle.

Bu sefer Julian, bebeği oyunu yarıda kesmeden yakaladı.

"Eh," dedi Julian, Allison'a küçük kırmızı topunu verirken. Dizinin üzerine oturdu ve bir eliyle beline dolayarak onu yerinde tuttu. "Romalılar üzerlerine gelirken, Makedon komutan, Romalıların kendisinden kuvvetlerini bir falanksta toplayarak onları yukarıdaki Romalı süvariler ve okçular için kolay bir av haline getirmesini bekleyeceklerini biliyordu. Bunun yerine komutan adamlarına dağılmalarını, mızraklarını atlara doğrultmalarını ve Roma süvari hatlarını parçalamalarını emretti."

"İşe yaradı mı?" diye sordu.

Grace bile hikayeyle ilgilenmeye başladı.

Julian başını salladı. "Romalılar medeni bir ordudan böyle bir taktik beklemiyorlardı.

Hareket için tamamen hazırlıksız olan birlikleri dağıldı."

"Ya Makedon komutan?"

"Atı Mania'yı tarlada ve Romalı komutanların geri çekildiği tepede sürerken güçlü bir savaş çığlığı attı. Ona saldırmak için döndüler ama bu onlara bir fayda sağlamadı. İhanete duyduğu öfkeyle komutan onları yarıp geçti ve hayatta kalan tek bir kişi kaldı."

"Neden?" diye sordu.

"Bir mesaj vermesini istedi."

"Ne?" diye sordu.

Julian onların hevesli sorularına gülümsedi. "Komutan Roma sancağını paramparça etti, sonra kumaşını Romalı'nın yaralarının kanamasını durdurmak için kullandı.

Ölümcül bir sırıtışla Roman'a baktı ve 'Roma delenda est' dedi. Roma yok edilmelidir. Ardından mesajı Roma Senatosuna iletmesi için Romalı generali zincire vurarak evine gönderdi."

"Vay!" dedi Bobby hayranlıkla. "Keşke okuldaki öğretmenim olsaydın. Eğer olsaydın, aslında geçmişi geçebilirdim.

Julian çocuğun siyah saçlarını karıştırdı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, senin yaşındayken bu konu benim de umurumda değildi. Tek yapmak istediğim yaramazlık yapmaktı.

"Merhaba Bayan Grace!" dedi Tommy sonunda onu görünce. "Bay Julian'ın hikayesini duydunuz mu? Romalıların kötü adamlar olduğunu söyledi."

Julian başını kaldırıp birkaç adım ötede duran Grace'i gördü.

Grace gülümsedi. "Eminim biliyordur."

"Bebeğimi tamir edebilir misin?" diye sordu Katie, kağıdı Julian'a uzatarak.

Julian bebeği bırakıp bebeği aldı. Kolunu yerine geri attı.

"Teşekkürler," dedi Katie kollarını Julian'a dolayıp boynuna sarılırken.

Julian'ın yüzündeki özlem kalbini yaktı. Grace, Katie'ye baktığında gördüğü yüzün kendi kızı olduğunu biliyordu.

"Bir şey değil ufaklık," dedi boğuk bir sesle, ondan uzaklaşarak.

Katie, Tommy, Bobby? Orada ne yapıyorsun?

Emily evin yanından dönerken Grace başını kaldırdı.

"Bayan Grace'i rahatsız etmiyorsunuz, değil mi?"

Hayır, beni rahatsız etmiyorlar, dedi Grace ona.

Emily, çocuklara mızmızlanmaya devam ederken onu duymuyor gibiydi. "Bebeğin burada ne işi var? Senin arka bahçede kalman gerekiyor."

Hey, anne, diye bağırdı Bobby ona doğru koşarken. "Parcelon oynamayı biliyor musun? Bay.

Julian bize gösterdi."

Beşi ön bahçeye dönerken Grace gülerken, Bobby'nin heyecanlı konuşması etraflarında yankılandı.

Julian'ın gözleri kapalıydı ve çocukların seslerinin tadını çıkarıyormuş gibi görünüyordu.

Adam ona katılmak için hareket ettikten sonra, "Sen tam bir hikaye anlatıcısısın," dedi.

"Tam olarak değil."

"Gerçekten," dedi vurgulayarak. "Biliyor musun, beni düşündürdü. Bobby haklı. Harika bir öğretmen olurdun."

Ona sırıttı. "Komutandan öğretmene. Neden bana Yaşlı Cato deyip, bunu yaparken beni gerçekten aşağılamıyorsun?

O güldü. "Sandığın kadar gücenmiş değilsin."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Yüzündeki ifadeden ve gözlerindeki ışıktan anlayabiliyorum." Kolundan tuttu ve onu güverteye doğru götürdü. "Bunu gerçekten düşünmelisin. Selena doktora derecesini aldı. Tulane'den ve oradaki fakülteyi biliyor. Kadim uygarlığı gerçekten yaşayan birinden daha iyi kim öğretebilir?"

Cevap vermedi. Bunun yerine, çıplak ayaklarını yere değdirişini fark etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çimlerin verdiği histen keyif alıyorum," diye fısıldadı. "Bıçakların ayak parmaklarımı gıdıklaması."

Bu çocuksu harekete gülümsedi. "Bu yüzden mi dışarı çıktın?"

Onayladı. "Güneş ışığını yüzümde hissetmeyi seviyorum."

Ve kalbinde, onun hissedemeyecek kadar azına sahip olduğunu biliyordu. "Hadi, bize biraz mısır gevreği yapacağım ve güvertede yiyebiliriz."

Onu güverteye çıkan beş basamaktan yukarı çıkardı ve kendisi içeri girip mısır gevreğini doldururken onu hasır sallanan sandalyesinde bıraktı.

Döndüğünde, başını arkaya yaslamış ve gözleri dingin bir şekilde kapalıydı.

Onu rahatsız etmek istemeyerek geri çekildi.

"Varlığını tüm vücudumda hissediyorum biliyor musun? Sahip olduğum her duyguyla mı?"

diye sordu ve ardından ateşli bir bakışla onu sabitlemek için gözlerini açtı.

"Hayır," dedi gergin bir şekilde, ona kasesini uzatırken.

Kâseyi aldı ama sözlerini detaylandırmadı. Orada sessizce kahvaltısını yiyordu.

Ilık güneş ışığını içine çeken Julian, yanında Grace'in sakinleştirici varlığını hissederken yumuşak esintiyi dinledi.

Yatak odasının pencerelerinden güneşin doğuşunu izlemek için şafakta uyanmış ve Grace'in vücudunun kendisini rahatlatmasına izin vermek için bir saat harcamıştı.

Onu daha önce hiç bilmediği bir şekilde baştan çıkardı. Bir an için bu süre içinde kalmayı düşünmesine izin verdi.

Ama sonra ne olacak?

Bu modern dünyada kullanabileceği tek bir "yeteneği" vardı ve o, bir kadının hayır kurumuyla geçinip bundan hoşlanacak türden bir adam değildi.

Sonra değil ...

Anılar onu yakarken dişlerini gıcırdattı.

On dört yaşındayken, bekaretini bir kase soğuk yulaf lapası ve bir bardak ekşi sütle takas etmişti. Şimdi bile, bunca zamandan sonra, kadının ellerinin vücudunda olduğunu, giysilerini çıkardığını, kendisini nasıl memnun edeceğini gösterirken hararetle tenini tuttuğunu hissedebiliyordu.

"Ooo," diye cıvıldadı, "çok güzelsin, değil mi? Daha fazla yulaf lapasına ihtiyacın olursa, kocam evde yokken her zaman gelip beni görebilirsin."

Sonrasında kendini çok kirli hissetmişti. Çok kullanılmış.

Sonraki birkaç yıl boyunca, geceleri sıcak yataklardansa gölgelerde uyuyarak geçirmişti, çünkü sırf bir yemek ve geçici bir rahatlık için o bedeli bir daha ödemeye razı değildi.

Ve bir daha özgürlüğüne kavuşursa, bunu istemiyordu...

Julian gözlerini sımsıkı kapattı. Kendini bu dünyada göremiyordu. Çok farklıydı. çok garip

"Bitti mi?"

Başını kaldırdığında, elini kasesine uzatmış, yanında duran Grace'i gördü.

"Evet, teşekkür ederim," dedi ve ona uzattı.

"Ben hızlı bir duş alacağım. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Bakışları çıplak bacaklarına takılıp onun gidişini izledi. Daha şimdiden, onun teninin tadını dilinde alabiliyordu. Vücudunun tatlı kokusunu kokla.

Kadın ona musallat oldu. Sadece lanet değildi. Daha fazlası vardı.

Hiç karşılaşmadığı bir şey.

İki bin yılı aşkın bir süredir ilk kez kendini yeniden bir erkek gibi hissetti ve bu duyguyla birlikte kalbini dilimleyecek kadar derin bir özlem geldi.

Onu istiyordu. Beden ve ruh.

Ve onun sevgisini istiyordu.

Bu düşünce onu sarstı.

Ama gerçek buydu. Çocukluğundan beri birinin ona şefkatle sarılması için böylesine yürek burkan bir acı hissetmemişti. Onu sevdiğini ve bunu bir büyü yüzünden değil, kalbinden anladığını söyleyecek biri.

Başını geriye yaslayarak küfretti. Ne zaman öğrenecekti?

Acı çekmek için doğmuştu. Delphi Kâhini ona bu kadarını söylemişti.

"Hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekeceksin."

"Ama sevilecek miyim?"

"Bu hayatta olmaz."

Onun kehaneti tarafından ezilerek çekip gitmişti. O zamanlar tam olarak ne kadar acı çektiğini bilmiyordu.

"Aşk Tanrıçası'nın oğlu ve o bile onun yanında olmaya dayanamıyor."

Gerçeğe yüzünü buruşturdu. Grace onu asla sevmeyecekti. Kimse yapmazdı. Kaderi, çektiği acıdan kurtulmak değildi. Ve daha da kötüsü, kaderi trajik bir şekilde etrafındakilere bulaştı.

Grace'e bir şey olduğunu düşünürken göğsünde bir acı oluştu.

Buna izin veremezdi. Ne pahasına olursa olsun onu korumak zorundaydı. Bu, özgürlüğünü kaybetmek anlamına gelse bile.

Aklında bu düşünceyle onu bulmaya gitti.

** * **

Grace gözlerindeki sabunu sildi. Onları açıp, duş perdelerinin küçük aralığından kendisini izleyen Julian'ı görünce sıçradı.

"Beni korkuttun!" tersledi.

"Üzgünüm."

Onun ekstra geniş, pençe ayaklı küvetinin dışında durdu, sadece boxer giymişti ve kitaptaki pozunun aynısını duvara yaslamıştı. Geniş omuzları onu desteklemek için geriye atılmıştı ve uzun kolları gelişigüzel iki yanındaydı.

Göğüs ve gövdesinin sert, yontulmuş kaslarını görünce dudaklarını yaladı.

Davetsizce bakışları kırmızı ve sarı boxerlara kaydı.

Hiçbir erkeğin bunlarla iyi görünemeyeceğini düşünmek için çok fazla. Çünkü yaptı. İçinde ne kadar iyi göründüğünü tam olarak tarif edecek hiçbir kelime yoktu.

Ve yüzündeki o şeytani, yarı alaycı gülümseme, en soğuk kadınların bile kalbini eritebilirdi.

Adam sıcaktı.

Gergin bir şekilde, tamamen çıplak durduğunu fark etti. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

diye sordu, bezle göğüslerini örterek.

Adam onu dehşete düşürerek boxerını çıkardı ve onunla birlikte küvete girdi.

Adam onu güçlü, erkeksi varlığıyla bunaltırken, aklı pelteye döndü. Dudaklarının kenarlarında gezinen o inanılmaz, gamzeli gülümseme, onun kalbinin hızla atmasına neden oldu. Vücudu titriyor.

"Sadece seni izlemek istedim," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı. "Ellerini çıplak göğüslerinde gezdirdiğinde bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Ereksiyonunun büyüklüğüne bakılırsa, iyi bir tahminde bulunabilirdi.

Julian...

"Hmm?"

Başını boynuna doğru eğdiğinde ne diyeceğini unutmuştu. Dili etini kavururken içini bir ürperti kapladı.

Grace, ellerinin aşırı duyusal yüklenmesine ve vücudundan akan sıcak suya inledi. Bezi ağzına götürmeden önce göğüslerinden kumaşı çektiğini belli belirsiz hissetti.

Dili gergin zirvenin etrafında dönüp etinde gezinip onu yakarken zevkle tısladı.

Eğimli sırtına yaslanması için onu küvete indirdi. Sırtındaki soğuk porselen ile önündeki sıcacık vücudunun karşıtlığı, ikisinin üzerine dökülen su, onu hiç ummadığı bir şekilde heyecanlandırdı.

Daha önce devasa antika küvetin boyutunu gerçekten takdir etmemişti ama şu anda onu hiçbir şeye değişmeyecekti.

"Dokun bana Grace," dedi boğuk bir sesle, onun elini eline alıp şişmiş şaftına götürdü. "Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

Onun kadifemsi sertliğini okşadığında ürperdi.

Julian, içinde dönen duygulara gözlerini kapadı. Dokunuşu sadece fiziksel değildi, ona tanımlanamaz bir seviyede dokunmuştu. Inanılmaz.

Onu daha çok istiyordu. Hepsini istiyordu.

"Üzerimdeki ellerini seviyorum," diye soludu, kadın onu kucaklarken. Ah, tanrılar, onun için ne kadar da acıyordu. Bir an için onun gerçekten onunla sevişmesini ne kadar çok isterdi.

Onunla kalbiyle sevişmek.

Acı göğsünü delip geçti. Kaç kez seks yaparsa yapsın, sonuç aynıydı. Her zaman acıttı. Bedeni değilse, ruhunun derinliklerinde.

Hiçbir düzgün kadın gün ışığında sana sahip olmaz.

Bu doğruydu ve bunu biliyordu.

Grace onun gergin olduğunu hissetti. "Seni incittim mi?" diye sordu, elini çekerek.

Başını salladı, sonra ellerini onun boynunun iki yanına koydu ve onu derinden öptü.

Aniden, sanki ikisine de bir şeyler kanıtlamaya çalışıyormuş gibi öpücüğü yoğunlaştı.

Elini avucunun içine almak için elini kolundan aşağı kaydırdı. Parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi, sonra elini bacaklarının arasına almak için hareket ettirdi.

Grace ellerini birbirine dolayarak onu okşarken inledi. Bu şimdiye kadar yaşadığı en erotik şeydi.

Birleştirilmiş parmaklarının ritmini ona karşı hızlandırırken, baştan aşağı titriyordu. Ve parmaklarını onun içine soktuğunda zevkle haykırdı.

"İşte bu," diye fısıldadı kulağına. "Birleştiğimizi hissedin."

Nefesi kesilen Grace, diğer koluyla onun omuzlarını kavradı, vücudu alevler içindeydi. Ah, o inanılmaz bir aşıktı!

Aniden ellerini çekti, sonra bacaklarından birini kaldırıp beline doladı.

Grace, ne yapmak istediğini anlayana kadar onun izinden gitti. Kendini ona sürmeye hazırlanıyordu.

"HAYIR!" diye soludu, onu itekledi. "Julian, yapamazsın."

Gözleri, ihtiyacı ve ham açlığıyla onu yaktı. En azından senden bu kadarını istiyorum Grace. Şimdi, bana ver.

Neredeyse yaptı.

Ta ki gözlerine tuhaf bir şey gelene kadar. Tam bir gölge daha koyulaştılar, gözbebekleri genişledi.

Julian dondu. Nefesi kesildi, görünmeyen bir saldırgana karşı mücadele eder gibi gözlerini kapattı.

Bir lanetle ondan uzaklaştı. "Koşmak!" dedi.

Tereddüt etmedi.

Grace kendini onun altından çekti, havluyu aldı ve kapıya koştu. Ama onu bırakamazdı.

Kapıda durup arkasına baktı ve sanki işkence görüyormuş gibi dört ayak üzerine çöküp kıvranmasını izledi.

Acı içinde homurdanırken yumruğunu küvete vurduğunu duydu.

Mücadele ettikçe kalbi güm güm atıyordu. Keşke ne yapacağını bilseydi.

Sonunda küvette yere yığıldı.

Dehşete kapılmış ve titriyordu, banyoya doğru üç tereddütlü adım attı, adam ona uzanırsa koşmaya hazırdı.

Gözleri kapalı bir şekilde yan yatmıştı. Nefesi kesik kesik, zayıf ve bitkin görünüyordu, su üstüne yağıyor, koyu altın rengi saçlarını yüzüne yapıştırıyordu.

Suyu kapattı.

Yine de kıpırdamadı.

Julian mı?

Gözlerini açtı. "Seni korkuttum mu?"

"Biraz," diye dürüstçe yanıtladı.

Derin, sıkıntılı bir nefes aldı, sonra yavaşça doğruldu. Ona bakmadı. Bakışları omzunun ötesinde bir yere odaklandı.

Uzun bir aradan sonra, "Bununla savaşamayacağım," dedi. ona baktı.

"Kendimizi kandırıyoruz, Grace. Şimdi sakinleşmişken seni almama izin ver."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Julian onun sorusu üzerine dişlerini gıcırdattı. Hayır, istediği bu değildi. Ama istediği, iddia etme gücünün ötesindeydi.

Tanrıların sahip olmasını asla istemediği şeyleri istiyordu. Adlandırmaya cesaret edemediği şeyleri, çünkü adlandırmak yokluklarını daha da katlanılmaz hale getiriyordu.

"Keşke ölebilseydim."

Grace bu içten sözler karşısında irkildi. Onu yatıştırabilmeyi ne kadar çok isterdi. Onun acısını al.

"Biliyorum," dedi, sesi onun için dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. Kollarını onun parlak, güçlü omuzlarına doladı ve onu kendine sımsıkı tuttu.

Şaşkınlıkla yanağını onunkine dayadı.

Birbirlerine sarılırken ikisi de tek kelime etmedi.

Sonunda Julian geri çekildi. "Daha önce dursak iyi olur..."

Cümlesini tamamlamadı ama sonra bitirmesine de gerek kalmadı. Grace sonuçları çoktan görmüştü ve tekrarlanmasını istemiyordu.

Onu banyoda bırakıp giyinmeye gitti.

Julian yavaşça küvetten kalktı, sonra havluyla kurulandı. Grace'in odasında ikinci dolabın kapısını açtığını duydu ve zihninde onun çıplak vücudunun görüntüsü onu yakıp kavurdu.

Sakatlayıcı bir arzu dalgası öyle bir kuvvetle çarptı ki, neredeyse onu yere geri gönderecekti.

Kendisiyle savaşırken kollarını kendini beğenmişliğe karşı güçlendirdi. "Artık böyle yaşayamam," dedi nefes nefese. "Ben bir hayvan değilim."

Başını kaldırdı ve aynada babasını gördü. Yansımasına nefretle baktı.

Babası onu ayakta duramayacak hale gelene kadar döverken kırbacın acısını hissedebiliyordu.

"Ağlamaya cüret etme, Yakışıklı çocuk. Tek bir sızlanma değil. Bir tanrıçadan doğmuş olabilirsin ama bu senin içinde yaşadığın bir dünya ve biz burada senin gibi küçük tatlı çocukları şımartmayız.

Aklının bir köşesinde, onu yere devirip boğucu bir boyundurukla yakaladığında babasının yüzündeki nefret ifadesini görebiliyordu. Julian tekme atmış ve dövüşmüştü ama on dört yaşında komutanın hakimiyetini gevşetemeyecek kadar genç ve deneyimsizdi.

Yüzü küçümseyici bir alayla buruştu, babası hançerini Julian'ın yanağına saplayıp kemiğine kadar açmıştı. Ve bunların hepsi, babası yemek yerken karısını Julian'a bakarken yakaladığı içindi.

"Bakalım şimdi seni arzulayacak mı?"

Kesiğin zonklayan acısı dayanılmazdı ve günün geri kalanında yüzünden kanlar akmıştı. Ertesi sabah, yara iz bırakmadan kaybolmuştu.

Babasının öfkesi ölçülemezdi.

Julian mı?

İki bin yıldır duymadığı bir ses duyunca irkildi.

Odaya baktı ama bir şey göremedi.

Sesi duyup duymadığından emin olamayarak sessizce konuştu. "Athena mı?"

Önünde, kapının hemen içinde belirdi. Kıyafetleri modern olmasına rağmen, saçlarını başının üstüne yığılmış, omuzlarına siyah lüleler dökülen Yunan tarzında yapmıştı. Gülümserken açık mavi gözleri nazikti. "Annen adına geldim."

"Hala benimle yüzleşemiyor mu?"

Athena uzağa baktı.

Julian ani bir gülme isteği duydu. Neden annesinin onu görmek isteyebileceğini ummak için zahmet etti ki?

Buna alışmalı.

Athena yüzünde tuhaf, yarı hüzünlü bir ifadeyle onu izlerken koyu buklelerinden birini parmakladı. "Bunu bilseydim sana yardım edeceğimi bilmelisin. Sen benim favori generalimdin."

Birdenbire, yüzyıllar önce başına gelenleri anladı. "Benimle Priapus'a karşı oynadın, değil mi?"

O onu korumadan hemen önce suçluluğu gördü. "Yapılan yapıldı."

Dudakları öfkeyle kıvrılırken ona baktı. "Bu mu? Priapus'un benden nefret ettiğini bildiğin halde beni neden o savaşa gönderdin?"

"Çünkü kazanabileceğini biliyordum ve Romalılardan nefret ediyordum. Livius'u yenebilecek tek generalim sendin ve yaptın. Seninle onun kafasını aldığın andaki kadar gurur duymadım.

İçini burukluk kapladı. Kulaklarına inanamadı. "Şimdi bana gurur duyduğunu mu söylüyorsun?"

Onun sözlerini dikkate almadı. "Annen ve ben, Clotho ile senin adına konuştuk."

Julian onun sözleri üzerine duraksadı. Clogo, yaşamlardan sorumlu Kaderdi. Kader çarkı. "Ve?"

"Eğer laneti yenebilirsen, seni Makedonya'ya, parşömenin içine çekildiğin güne geri götürebiliriz."

"Geri dönebilir miyim?" uyuşmuş bir inançsızlıkla tekrarladı.

"Ama artık savaşamayacaksın. Bunu yaparsanız tarihi değiştirirsiniz. Seni geri gönderirsek, villana çekileceğine yemin etmelisin."

Her zaman bir yakalama vardı. Bir an bile ona gerçekten yardım edeceklerini düşünmemesi gerektiğini bilmesi gerekirdi. "Ne amaçla?"

"Kendi zamanında olacaksın. Bildiğin bir dünyada." Odaya baktı. "Ya da istersen burada kalabilirsin. Seçim senin."

Julian homurdandı. "Bir seçim."

"Bazıları hiç yoktan iyidir."

Öylemiydi? Artık emin değildi.

"Ya çocuklarım?" diye sordu, isteyerek, hayır, ailesinin hayatta kendisi için bir anlam ifade eden tek iki kişiyi geri getirmesini isteyerek.

"Bunu geri alamayacağımızı biliyorsun."

Ona lanet etti. Tanrılar ondan sadece alabilirdi. Bir kez bile vermemişlerdi.

Athena uzandı ve hafifçe yanağına dokundu. Akıllıca seç, diye fısıldadı ve sonra ortadan kayboldu.

Julian mı? Kiminle konuşuyorsun?"

Grace koridorda durakladığında gözlerini kırpıştırdı.

"Hiç kimse," dedi. "Sadece kendim."

"Ah," dedi, yalanını sorgusuz sualsiz kabul ederek. "Bu öğleden sonra seni Quarter'a geri götürmeyi düşünüyordum. Akvaryumu ziyaret edebiliriz. Ne düşünüyorsun?"

"Tabii" dedi banyodan çıkarken.

Kaşlarını çattı ama merdivenlere yönelirken başka bir şey söylemedi.

Julian üstünü değiştirmek için yatak odasına gitti. Pantolonunu giyerken, şifonyerin üzerinde Grace'in fotoğrafları gözüne ilişti. Çocukluğunda çok mutlu görünüyordu. Öylesine özgür. İkisi gülerken annesinin kollarını koruyucu bir şekilde Grace'in boynuna doladığı resmi özellikle beğendi.

O an gerçeği anladı. Aksi halde ne kadar istese de, asla burada Grace'le kalamazdı. Ortaya çıktığı gece bunu kendisi söylemişti.

Kendi hayatı vardı. Onu dahil etmeyen biri.

Hayır, onun gibi birine ihtiyacı yoktu. Sadece tanrıların istenmeyen ilgisini başına çekecek biri.

Laneti yenecek ve ardından Athena'nın teklifini kabul edecekti.

O buraya ait değildi. Eski Makedonya'ya aitti. Yalnız.

BÖLÜM 10

Birşeyler yanlıştı. Onları Quarter'a sürerken Grace bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Julian onun yanına oturmuş pencereden dışarıyı izliyordu.

Birkaç kez onu konuşturmaya çalışmıştı ama o ağzını sıkı tutmuştu. Tek anlayabildiği, banyoda olanlardan dolayı depresyona girdiğiydi. Kendini kontrol etmeye alışmış bir adamın kontrolünü bu şekilde kaybetmesi zor olmalı.

Halka açık alana çekerek arabayı park etti.

"Ooo, çok sıcak," dedi dışarı çıkarken ve yoğun, ağır havanın saldırısına uğradı.

Onun için aldığı koyu renkli güneş gözlüklerinin içinde gerçekten göz kamaştıran Julian'a baktı. Zaten terlemeye başlamıştı.

"Burası senin için çok mu sıcak?" diye sordu, onun için kot pantolon ve örgü gömlek giymesinin ne kadar kötü olduğunu düşünerek.

"Bunun yüzünden ölmeyeceğim, demek istediğin buysa," dedi alayla.

"Biraz huysuzuz, değil mi?"

"Üzgünüm," dedi ona katılırken. "Senin hatan olmayan şeyleri senden alıyorum."

"Her şey yolunda. Günah keçisi olmaya alışkınım. Aslında, bunu bir meslek haline getirdim."

Gözlerini göremediği için, sözleriyle eğlenip eğlenmediğini anlayamıyordu.

"Hastalarınız böyle mi yapıyor?"

Başını salladı. "Bazı günler gerçekten kıllı olabiliyor. Erkekler kadar kadınların da bana bağırmasını umursamıyorum."

"Seni hiç incittiler mi?" Sesindeki koruyuculuk onu ürküttü. Ve garip bir şekilde harika hissettirdi. Onu koruyacak birine sahip olmayı özlemişti.

"Hayır, yapmadılar," dedi, onun vücudundaki gerginliği gidermeye çalışarak. Ve öyle kalmasını umdu ama Rodney'nin aramasından sonra, onu inciten tek istisnanın onun olabileceğinden pek emin değildi.

Gülünç oluyorsun. Ürkütücü olması tehlikeli olduğu anlamına gelmez.

Julian'ın yüzü sert ve sertti. "Bence yeni bir meslek bulmalısın."

"Belki," dedi umursamazca. İşinden vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. "Peki, ilk olarak nereye gitmek istersin?"

Umursamazca omuz silkti. "Benim için çok az fark eder."

"O zaman akvaryuma gidelim. En azından klimalı."

Koluna girerek onu park yerinden geçirdi ve Moonwalk'tan akvaryuma doğru götürdü.

Julian kabullerini öderken sessiz kaldı ve sonra onu içeri aldı. Tüm farklı türdeki deniz canlılarını doğal ortamlarında izlemelerine olanak sağlayan insan yapımı su tünelinden geçene kadar bir daha konuşmadı.

"İnanılmaz," diye soludu, kocaman bir vatoz başının üzerinde yüzerken. Yüzündeki ifade ona bir çocuğu hatırlattı. Gözlerinde bir iç ışık parladı, kalbini ısıttı.

Aniden çağrı cihazı çaldı. Grace numarayı görene kadar küfretti.

Cumartesi günü biri onu ofisten mi arıyordu?

Ne kadar tuhaf.

Çantasından cep telefonunu çıkardı ve aradı.

Hey Grace, dedi Beth cevap verir vermez. "Dinle, burada ofisimdeyim. Dün gece zorla girildik."

"HAYIR! Kim böyle bir şey yapsın ki?"

Grace, Julian'ın kendisine yönelttiği meraklı bakışı yakaladı. Kendisi ve Luanne ile ofis alanını paylaşan psikiyatrist Beth Livingston'ı dinlerken ona geçici bir gülümseme sundu.

"Hiçbir fikrim yok. Burada parmak izi alan bir olay yeri birimi var. Söyleyebileceğim kadarıyla, önemli bir şey alınmadı. Ofisinde değerli bir şeyin var mıydı?"

"Yalnızca bilgisayarım."

"Hala burada. Başka bir şey? Para ya da herhangi bir şey?"

"HAYIR. Değerli eşyalarımı asla orada bırakmam."

"Bekle, memur seninle konuşmak istiyor."

Grace bir erkek sesi duyana kadar bekledi. Dr. İskender?"

"Evet."

"Ben Memur Allred. Görünüşe göre birisi Rolodex'inizi ve birkaç dosyanızı almış. Onları kimin isteyeceğine dair bir fikriniz var mı?"

Hayır, bilmiyorum. Oraya gelmeme gerek var mı?"

"Öyle düşünmüyorum. Temel olarak, sadece parmak izi alıyoruz, ancak aklınıza başka bir şey gelirse, lütfen bizi arayın." Telefonu Beth'e geri verdi.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır. Gerçekten yapabileceğin hiçbir şey yok. Aslında oldukça sıkıcı."

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacak."

Grace telefonu kapattı ve çantasına geri koydu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Dün gece biri ofisime girdi."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok." Grace meseleyi düşünürken kaşlarını çattı. "Birinin Rolodex'imi neden isteyebileceğini anlayamıyorum. Palm Pilot'umu geçen bahar aldığımdan beri kullanmadım bile. Bu sadece tuhaf.

"Gitmemiz gerekiyor mu?"

O, başını salladı. "Hayır."

Julian, Grace'in kendisine farklı ırkları ve yaşam alanlarını açıklayan yabancı yazıyı okurken onu çeşitli tanklar arasında gezdirmesine izin verdi.

Tanrılar, ona kitap okuduğunda onun sesinin tınısını ne kadar çok seviyordu. İçinde çok rahatlatıcı bir şey vardı. Yürürlerken bir kolunu onun omuzlarına attı. Kolunu onun beline doladı, bir parmağını kemer köprüsünde kıvırdı.

Bu jest içini ısıttı. Ve o zaman, onun vücudunun kendisine yakın hissi için yaşadığını fark etti. Ve ikisi de çıplak olsa daha çok hoşuna giderdi.

Ona gülümsediğinde, kalbinin kontrolden çıktığını hissetti. Bu kadında ona daha önce kimsenin dokunmadığı şekilde dokunan şey neydi?

Ama sonra biliyordu. Onu gören ilk kadın oydu. Görünüşü değil, vücudu değil, savaşçısının hüneri değil. Ruhunun içini gördü.

Böyle bir kişinin var olduğunu hiç bilmiyordu.

Grace ona bir arkadaş gibi davrandı. Ve ona yardım etmekle gerçekten ilgileniyordu. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Bu onun işinin bir parçası.

Yoksa öyle miydi?

Onun kadar harika ve nazik bir kadın, onun gibi bir erkeği gerçekten umursayabilir mi?

Başka bir levhada durdu. Julian onun hemen arkasında durdu ve kollarını onun omuzlarına doladı. Okurken boş boş kollarını okşadı.

Vücudu onun için yanıyordu, sesini dinlerken ve balığın yüzmesini izlerken çenesini başının üstüne yasladı. Evine geri dönüp kıyafetlerini çıkarmak için can atarken, derisinin kokusu kafasını işgal etti.

En son ne zaman bir kadını Grace'i istediği kadar çok istediğini hatırlamıyordu.

Aslında, onu istediği gibi istediğini hiç düşünmemişti. Kendini onun içinde kaybetmek istiyordu. Kurtulmak için onu çığlık attırırken tırnaklarının sırtını çizdiğini hissetmek.

Kaderler ona merhamet etsin, ama derisinin altındaydı.

Onu gerçekten korkutan da buydu. Çünkü içinde onu daha önce hiç incinmediği bir şekilde incitebilecek bir yer vardı.

O, tek başına, sonunda onu kırabilirdi.

* * *

Akvaryumdan ayrılmadan önce neredeyse bir olmuştu. Dışarıya, sıcağın onu boğduğu yere geri döner dönmez Grace irkildi. Böyle günlerde, klima olmadan önce nasıl hayatta kalındığını merak etti.

Julian'a baktı ve gülümsedi. Artık o, sonunda onun adına bu soruyu cevaplayabilecek biriydi. "Söyleyin bana, bu kadar sıcak günlerde hayatta kalmak için ne yaptınız?"

Kibirli bir kaşını kaldırdı. "Bu sıcak değil. Ateş istiyorsanız, sizi ayakta tutmak için yalnızca yarım kese su olan bir zırh giyerek bir orduyla çölde yürümeyi deneyin."

Onun için ürperdi. "Kulağa sıcak geliyor."

Cevap vermedi.

Grace insanlarla dolu olan meydana baktı. "Biz dışarıdayken Selena'yı görmek ister misin? Standında olmalı. Cumartesi genellikle onun için büyük bir gün.

"Sadece seni takip ediyorum."

Elini tutan Grace, onu sokağın aşağısına, Jackson Meydanı'na götürdü. Gerçekten de Selena bir müşteriyle standındaydı. Selena el salladığında Grace onları kesmeden yanlarından yürümeye başladı.

Hey, Gracie, Ben'i hatırlıyor musun? Yoksa okuldan Dr. Lewis mi?"

Grace, kırklı yaşlarının ortasındaki iriyarı adamı tanıdığında tereddüt etti.

Onu hatırla? Ona bir D vermiş ve tüm ortalamasını düşürmüştü. Alaska büyüklüğünde bir egosu olduğundan ve sınıftaki öğrencileri utandırmayı sevdiğinden bahsetmiyorum bile. Aslında, onlara sadist final sınavını verirken ağlayan zavallı bir kızı hatırladı. Adam kızın tepkisine gerçekten gülmüştü.

Merhaba, dedi Grace, hoşnutsuzluğunu belli etmemeye çalışarak. Adamın iğrenç olmaktan kendini alamadığını düşündü. Bir Harvard Doktorası, dünyanın onun etrafında döndüğünü düşündü.

"Bayan Alexander," dedi, onun hatırladığı ve çok nefret ettiği aynı küçümseyici ses tonuyla.

"Aslında Dr. Alexander," diye düzeltti, adamın gözlerini şaşkınlıkla açmasından memnundu.

Özür dilemekten başka bir şey olmayan bir sesle, "Beni affet," dedi.

Selena, Julian'a şeytani bir şekilde sırıtarak, "Ben ve ben antik Yunanistan hakkında konuşuyorduk," dedi. "Afrodit'in Uranüs'ün kızı olduğu kanısındayım."

Ben gözlerini devirdi. "Size sürekli olarak onun Zeus ve Dione'den doğduğu görüşünün kabul edildiğini söylüyorum. Ne zaman pes edeceksin ve bize katılacaksın?"

Selena onu görmezden geldi. "Öyleyse söyle bana Julian, kim haklı?"

"Sen," dedi Selena'ya.

Ben, Julian'a kibirli bir bakış attı. Grace, Julian'da büyük olasılıkla yalnızca bira reklamlarını ve arabaları bilen çok yakışıklı bir adam dışında hiçbir şey görmediğini biliyordu. "Genç adam, hiç Homer okudun mu? Onun kim olduğunu biliyor musun?

Grace bu soruya kahkahasını bastırdı. Julian'ın cevabını duymak için sabırsızlanıyordu.

Julian yüksek sesle güldü. "Homer'ı kapsamlı bir şekilde okudum. Ona atfedilen masallar, gerçek gerçekler antik çağda kaybolana kadar anlatılan ve yeniden anlatılan efsanelerin bir karışımıdır, oysa Hesiod Theogony'yi doğrudan Clio'nun yardımıyla yazdı.

Dr. Lewis eski Yunanca bir şeyler söyledi.

Julian İngilizce olarak, "Bu bir fikirden daha fazlası, Doktor," diye yanıt verdi. "Gerçek oluyor."

Ben, Julian'a bir kez daha baktı, ama yine de onun, Julian'a benzeyen birinin seçtiği alan hakkında bir ipucuna sahip olacağına inanmaya tam olarak hazır olmadığını görebiliyordu. "Peki sen nereden bileceksin?"

Julian Yunanca cevap verdi.

Grace, on yıl önce adamla tanıştığından beri ilk kez doktorun hayretler içinde kaldığını gördü. "Tanrım," dedi nefes nefese. "Bunun için doğmuş gibi konuşuyorsun."

Julian, Grace'e eğlenerek gülümsedi.

Sana söylemiştim, dedi Selin. "Yunan tanrılarını ve tanrıçalarını dünyadaki herkesten daha iyi biliyor."

Dr. Lewis, Julian'ın elindeki yüzüğü fark etti. "Düşündüğüm şey bu mu?" O sordu. "Bu bir generalin yüzüğü mü?"

Julian başını salladı. "Bu."

"Bakmamın sakıncası var mı?"

Julian onu parmağından kaydırdı ve ona uzattı.

Dr. Lewis derin bir nefes aldı. "Makedon mu? MÖ 2. yüzyıl, sanırım."

"Çok güzel."

"İnanılmaz bir reprodüksiyon," dedi Ben, kağıdı geri verirken.

Julian onu eline geri verdi. "Bu bir reprodüksiyon değil."

"HAYIR!" Ben inanamayarak nefesini tuttu. "Orijinal olamaz. Çok fazla bozulmamış.

Özel bir koleksiyoncu elindeydi, diye araya girdi Selena.

Ben aralarında ileri geri baktı. "Onu nasıl aldın?" diye sordu Julian'a.

Julian ödülün kendisine verildiği günü hatırlayınca duraksadı. O ve Trakyalı Kyrian, Themopoli'yi Romalılardan tek başlarına kurtardıktan sonra birlikte terfi etmişlerdi.

Uzun, acımasız ve kanlı bir savaş olmuştu.

Orduları dağılmış ve kasabayı savunmak için ikisini yalnız bırakmıştı. Julian, Kyrian'ın da onu terk etmesini beklemişti ama genç aptal ona gülümsemiş, iki eli için de birer kılıç kapmış ve

"Ölmek için güzel bir gün. Charon'a ödeme yapmadan önce bu piçlerden olabildiğince fazlasını öldürmeye ne dersin?

Tam bir deli olan Kyrian'ın her zaman beyinden çok cesareti olmuştu.

Daha sonra kutlamak için masanın altında birbirlerini sarhoş etmişlerdi. Ve sabah uyandılar ve terfi ettiler.

Tanrılar, Julian'ın Makedonya'da tanıdığı tüm insanlar arasında en çok Kyrian'ı özlemişti. Kyrian, onun arkasında durup onu savunan tek adamdı.

Julian, "Bu bir hediyeydi," dedi.

Ben, Julian'ın eline baktı, bakışları açgözlü bir huşu ile doluydu. "Satmayı düşünür müsün? Bunun için biraz para ödemeye razıyım."

"Asla," dedi Julian, Themopoly savaşında aldığı yaraları düşünürken. "Bunu elde etmek için neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Ben başını salladı. "Keşke biri bana böyle bir hediye verse. Değerinin ne kadar olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ağırlığım altın cinsinden, en son kontrol ettiğimde."

Ben yüksek sesle güldü ve elini Selena'nın kart masasına vurdu. "İyi bir.

Yakalanan generalleri geri almanın fidyesi buydu, değil mi?"

"Savaşarak ölmeyecek kadar korkak olanlar için, öyleydi."

Julian'a bakarken Ben'in gözlerinde yeni bir saygı parladı. "Kime ait olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Julian'ın yerine Selena cevap verdi. "Makedonyalı Julian. Adını hiç duydun mu Ben?

Ben'in çenesi düştü. Gözleri genişledi. "Ciddi misin? Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Selena garip bir surat yaptı.

Yapmadığını varsayarak, Ben konuşmaya devam etti. "Tesius, Julian'ın bir sonraki Büyük İskender olacağını yazdı. Julian, Kasap Diokles olarak da bilinen Spartalı Diokles'in oğluydu. O adam Marquis de Sade'ı Ronald McDonald'a benzetmişti.

"Söylentilere göre Julian, Diokles onun tapınaklarından birini saygısızlıktan kurtardıktan sonra, Afrodit ile general arasındaki bir birliktelikten doğmuştu. Elbette modern kabul gören görüş, annesinin aslında Afrodit'in rahibelerinden biri olduğudur."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Julian gözlerini devirdi. "Julian'ın kim olduğu kimsenin umurunda değil. O adam uzun zaman önce öldü."

Ben, bilgisini göstermeye devam ederken onu görmezden geldi. "Romalılar tarafından Augustus Julius Punitor olarak bilinir..." Grace'e baktı ve onun yararına ekledi, "Büyük Cezalandırıcı Julian. O ve Trakyalı Kyrian, Roma'ya karşı Dördüncü Makedonya Savaşı sırasında Akdeniz'de bir katliam yolu açtılar. Julian, Roma'yı hor gördü ve şehrin ordusuna teslim olacağına yemin etti. O ve Kyrian, neredeyse Roma'ya diz çöktürmeyi başardılar."

Julian'ın çenesi gerildi. "Trakyalı Kyrian'a ne olduğunu biliyor musun?"

Ben alçak bir ıslık çaldı. "Onunki pek hoş bir son değildi. MÖ 147'de Romalılar tarafından yakalandı ve çarmıha gerildi.

Julian bu sözler karşısında irkildi. Gözleri dolmuş, yüzüğüyle oynuyordu. "O adam muhtemelen gelmiş geçmiş en iyi savaşçılardan biriydi. Savaşı tanıdığım hiç kimsenin sevmediği kadar seviyordu." Kafasını salladı. "Kyrian'ın bir keresinde savaş arabasını bir kalkan duvarının üzerinden sürdüğünü ve Romalıların omurgasını kırdığını hatırlıyorum. Askerlerinin onları yalnızca bir avuç kayıpla yenmesine izin verdi." Kaşlarını çattı. "Onu yakaladıklarına inanamıyorum."

Ben umursamazca omuz silkti. "Julian ortadan kaybolduğunda, Kyrian bir orduyu yönetmeye layık tek Makedon generaldi, bu yüzden Romalılar sahip oldukları her şeyle onun peşine düştüler."

"Julian'a ne oldu?" diye sordu Grace, tarihçilerin konu hakkında ne söyleyeceklerini merak ederek.

Julian ona ters ters baktı.

Kimse bilmiyor, dedi Ben. "Antik dünyanın en büyük gizemlerinden biri. Burada kimsenin silahla yenemeyeceği bir general var ve sonra puf, otuz iki yaşında iz bırakmadan ortadan kayboluyor."

Ben elini Selena'nın masasına vurdu. "Julian'ı en son Conjara savaşında gören oldu. Harika bir hamleyle Livius'u zaptedilemez konumundan vazgeçmesi için kandırdı. Roma tarihinin en kötü yenilgilerinden biriydi."

"Kimin umurunda?" Julian homurdandı.

Ben onun sözünü kesmesine aldırış etmedi. "Savaştan sonra, Julian'ın Genç Scipio'ya, Scipio'nun Makedonları yenilgiye uğratmasının intikamını almak adına onun peşine düşeceğini haber verdiği söylenir. Dehşete kapılan Scipio, Makedonya'daki askerlik hizmetinden vazgeçti ve bunun yerine İspanya'da savaşmak için gönüllü oldu."

Ben başını salladı. Ama Julian tehdidi gerçekleştiremeden ortadan kayboldu. Ailesi evlerinde katledilmiş halde bulundu. Ve işte burada ilginçleşiyor." Ben, Selena'ya baktı. "Makedon

kayıtları, savaş sırasında Livius tarafından ölümcül şekilde yaralandığını ve inanılmaz bir acı içinde, düşmanları tarafından köle olarak alınmalarını önlemek için ailesini öldürmek üzere eve atını sürdüğünü söylüyor. Roma hesapları, Scipio'nun birkaç askerini gece yarısı Julian'a saldırmaları için gönderdiğini iddia ediyor. İddiaya göre onu ailesiyle birlikte öldürmüşler, sonra vücudunu parçalayıp parçaları saklamışlar."

Julian bununla alay etti. "Scipio bir korkak ve zorbaydı. Bana saldırmaya asla cesaret edemezdi..."

"Yani," dedi Grace, kendini ele veremeden Julian'ın sözünü keserek. "Hava güzel ha?"

Scipio bir korkak değildi, dedi Ben, Julian'a. Kimse onun İspanya'daki başarısını tartışamaz."

Julian'ın gözlerinde nefretin parladığını gördü.

Ben fark etmemiş gibiydi. "Genç adam, senin o yüzüğün kesinlikle paha biçilemez. Birinin onu nasıl ele geçirdiğini bilmek isterim. Bu nedenle, asıl sahibine ne olduğunu öğrenmek için canımı veririm."

Grace, Selena'ya rahatsız bir bakış attı.

Julian, Ben'e alaycı bir şekilde sırıttı. "Makedonlu Julian tanrıların gazabına uğradı ve küstahlığından dolayı cezalandırıldı."

"Bu da başka bir açıklama sanırım." Saatinin alarmı çaldı. "Kahretsin, karımı almam gerekiyor."

Ayağa kalktı ve elini Julian'a uzattı. "Düzgün tanışmadık, ben Ben Lewis."

"Julian," dedi elini sallayarak.

Ben güldü. Julian'ın şaka yapmadığını anlayana kadar. "Gerçekten mi?"

"Adını Makedon generalinizden almış diyebilirsiniz."

"Baban benimki gibiydi herhalde. Yunanlı olan her şeye aşığım."

"Onun bağlılığı aslında Sparta'yaydı."

Ben daha çok güldü. Tekrar Selena'ya baktı. "Neden onu bir sonraki Socrates kulübü toplantımıza getirmiyorsun? Adamların onunla tanışmasını çok isterim. Yunan tarihini neredeyse benim kadar iyi bilen birini sık sık bulamıyorum." Dikkatini tekrar Julian'a çevirdi. "Bir zevkti.

"Sonra," dedi Ben, Selena'ya el sallayarak.

Ben kalabalığın arasında gözden kaybolunca Selena, Julian'a, "Eh," dedi. "Sen, dostum, imkansızı başardın. Az önce bu ülkedeki önde gelen antik Yunan bilginlerinden birini etkilediniz."

Julian umursuyor gibi görünmüyordu ama Grace umursuyordu. "Lanie, sence Julian laneti bozduktan sonra profesör olabilir mi? Düşünüyordum ki o-"

Yapma, Grace, dedi Julian onun sözünü keserek.

"Neyi değil? Bir şeye ihtiyacın olacak-"

Burada kalmıyorum.

Soğuk, duygusuz bakış, onun ona büyü yaptığı ilk gece takındığı bakışın aynısıydı. Ve onun içinden geçti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Bakışlarını kaçırdı. "Athena bana eve dönmem için bir yol teklif etti. Lanet bozulunca beni Makedonya'ya geri gönderecek."

Grace nefes almakta zorlandı. "Anlıyorum," dedi, içten içe ölüyor olmasına rağmen. "Vücudumu kullanacaksın, sonra gideceksin." Boğazı daraldı. "En azından daha sonra Selena'nın beni eve bırakmasına ihtiyacım olmayacak."

Julian ona tokat atmış gibi irkildi. "Benden ne istiyorsun Grace? Neden burada kalmamı istiyorsun?"

Bunun cevabını bilmiyordu. Tek bildiği, onun gitmesini istemediğiydi.

Onun kalmasını istedi.

Ama istemiyorsa değil.

"Biliyor musun," dedi, onun onu terk etmesi düşüncesine kızarak. "Burada kalmanı istemiyorum. Aslında neden birkaç günlüğüne Selena ile eve gitmiyorsun? Selena'ya baktı. "Sakıncası yoksa?"

Selena'nın ağzı hava almak için yutkunan bir balık gibi açılıp kapandı.

Julian ona uzandı. "Lütuf-"

"Bana dokunma," dedi kolunu ondan çekerek. "Cildimin sürünmesine neden oluyor."

"Lütuf!" Selena tersledi. "Sana inanamıyorum..."

"Sorun değil," dedi Julian, sesi boş ve soğuktu. "En azından son nefesiyle yüzüme tükürmedi."

Onu incitmişti. Grace bunu onun gözlerinde görebiliyordu ama sonra onu da incitmişti. korkunç.

Sonra görüşürüz, dedi Selena'ya ve sonra Julian'ı orada öylece bıraktı.

** * **

Selena, Grace'in onlardan uzaklaşmasını izlerken başını kaldırıp Julian'a bakarken uzun ve yavaş bir nefes verdi. Tüm vücudu kaskatıydı ve çenesindeki şiddetli tikleri gördü.

"Atıyorlar, gol oluyorlar. Doğrudan kalbe ve ham sinirlere doğrudan bir vuruş.

Julian ona düşmanca bir bakış attı. "Söyle bana Kahin. Ne söylemeliydim?"

Selena kartlarını karıştırdı. "Bilmiyorum," dedi özlemle. "Dürüstlük konusunda asla yanlış gidemezsin sanırım."

Julian, Selena'nın masasının önündeki sandalyeye otururken gözlerini ovuşturdu. Grace'i incitmek istememişti.

Ve ona bu sözleri tükürürken yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı. "Bana dokunma. Cildimin sürünmesine neden oluyor.

Göğsündeki acıyla nefes almakta zorlanıyordu. Kader hala onunla dalga geçiyordu.

Olimpos'ta onlar için sıkıcı bir gün olmalı.

"Senin için bir okuma yapmamı ister misin?" diye sordu Selena, düşüncelerini geçmişten uzaklaştırarak.

"Tabii," dedi. "Neden?" Ona zaten bilmediği hiçbir şeyi söyleyemezdi.

"Sorunuz nedir?"

"Ben hiç..." Julian ona bir zamanlar Delphi'de Kahin'e sorduğu soruyu sormadan önce duraksadı.

Laneti hiç bozabilecek miyim? sessizce sordu.

Selena kartlarını karıştırdı ve üç tanesini dağıttı. Gözleri genişledi.

Onları okuması için ona ihtiyacı yoktu. Yıldırımın çarptığı bir kulesi olan bir kartı, bir kalbi delen üç kılıçtan oluşan bir kartı ve iki kişinin zincirlerini tutan bir iblisi kendi gözleriyle görebiliyordu.

"Sorun değil," dedi Selena'ya. "Aslında bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Söyledikleri bu değil," diye fısıldadı. "Ama önünüzde zorlu bir savaş var."

Acı acı güldü. "Başa çıkabileceğim savaşlar." Onu öldürecek olan kalbindeki sızıydı.

** * **

Grace garaj yoluna girerken yüzündeki yaşları sildi. Dışarı çıkarken dişlerini sıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Julian'ın canı cehenneme. Sonsuza kadar o kitabın içinde sıkışıp kalabilirdi. İhtiyaçlarını karşılayacak bir et parçası değildi.

Nasıl yapabilir-

Kapının anahtarıyla uğraştı.

"Nasıl yapamaz?" doğru anahtarı bulunca fısıldadı ve kapıyı açtı.

Öfkesi ondan dışarı aktı. Mantıksız davranıyordu ve bunu biliyordu. Paul'ün bencil bir domuz olması Julian'ın suçu değildi. Kullanılmaktan korkması onun suçu değildi.

Julian'ı, onun bir parçası olmadığı bir şey için suçluyordu ama yine de...

O sadece onu seven birini istiyordu. Onunla kalmak isteyen biri.

Julian'a yardım ederek ortalıkta kalmasını ummuştu ve...

Kapıyı kapatırken başını salladı. Ne kadar farklı olmasını istese de, olması gerektiği gibi değildi. Ben'in Julian'ın hayatı hakkında söylediklerini duymuştu. Julian'ın çocuklara savaşından bahsettiği hikaye.

Sokağın karşısına nasıl fırlayıp o çocuğun hayatını kurtardığını hatırladı.

Julian ordulara liderlik etmek için doğup büyümüştü. Onun dünyasına ait değildi.

O kendi aitti.

Onu kurtardığı bir evcil hayvan gibi tutmaya çalışması bencilceydi.

Grace ağır adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı. Kendini ondan koruması gerekecekti. Yapabileceği tek şey buydu. Çünkü derinlerde bir yerde, onun hakkında ne kadar çok şey

öğrenirse, onu o kadar çok önemsediğini biliyordu. Ve Julian'ın kalmaya hiç niyeti yoksa, o zaman incinebilirdi.

Birisi ön kapısını çaldığında merdivenlerin yarısına gelmişti. Bir an için Julian olabileceğini düşünerek morali yerine geldi... Ta ki ön kapıya varana ve verandasında ufak tefek bir adamın siluetini görene kadar.

Kapıyı açtı, sonra ağzı açık kaldı.

Rodney Carmichael'dı.

Sarı gömlek ve kırmızı kravat ile koyu kahverengi bir takım giymişti. Kısa, siyah saçları geriye doğru taranmıştı ve ona parlak bir gülümseme sundu. Merhaba Grace.

"Bay. Carmichael," dedi soğuk bir sesle, kalbi hızlı hızlı atmasına rağmen. Bu küçük, sırım gibi adamda tanımlanamayacak kadar ürkütücü bir şeyler vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece uğrayıp merhaba demek istedim. Yapabileceğimizi düşündüm..."

"Ayrılman lazım."

Kaşlarını çattı. "Neden? Sadece seninle konuşmak istiyorum."

"Çünkü evimde hasta görmüyorum."

"Evet ama ben..."

"Bay. Carmichael," dedi sertçe. "Gitmene gerçekten ihtiyacım var. Eğer yapmazsan, polisi arayacağım."

Sesindeki öfkeden etkilenmeden, aziz bir sabırla başını salladı. "Ah, demek meşgul olmalısın. Ben ilgili olabilir. Benim de yapacak çok işim var. Daha sonra uğramaya ne dersin? Bu akşam yemek yiyebiliriz."

Şaşkınlıkla ona baktı. "HAYIR."

Buna gülümsedi. Hadi, Grace. Böyle olma. Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorsun. Eğer bana izin verseydin-"

"Ayrılmak!"

"Tamam ama geri geleceğim. Konuşacak çok şeyimiz var." Arkasını döndü ve verandasından karşıya geçti.

Kalbi gümbür gümbür güm güm atan Grace kapıyı kapatıp kilitledi.

"Seni öldüreceğim Luanne," dedi mutfağa giderken. Oturma odasından geçerken penceresindeki bir şekil dikkatini çekti.

Rodney'di.

Şaşkına dönen Grace telefonu aldı ve polisi aradı.

Gelmelerinin üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Rodney tüm süre boyunca dışarıda kaldı, panjurlarının kapalı yarıklarından onu izlemek için pencereden pencereye hareket etti ve polis arabasının garaj yoluna girdiğini görene kadar arka bahçesinden koşarak geçip ortadan kayboldu.

Grace gergin sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı ve ardından memurları içeri almak için gitti.

Rodney'i kalıcı olarak ondan uzak tutmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını söyleyecek kadar kaldılar. Yapabileceği en iyi şey uzaklaştırma emri çıkarmak olurdu ama Luanne dönene kadar Rodney'i tedavi etmesi gerektiği için bu işe yaramazdı.

"Üzgünüm," dedi memur onları dışarı çıkarırken kapı eşiğinde. "Ama onu gerçekten başınızdan almamıza izin verecek hiçbir yasayı çiğnemedi. İzinsiz girmek için bir emir çıkartabilirsin, ama sabıka kaydı yoksa, ona yapacakları pek bir şey yok.

Genç subay ona anlayışlı bir bakış attı. "Pek rahat olmadığını biliyorum. Bölgede biraz daha devriye gezmeye çalışabiliriz ama yaz bizim için gerçekten yoğun bir dönem.

Şahsen, bir süre bir arkadaşınla kalmanı tavsiye ederim."

"Pekala, teşekkürler." Onlar gider gitmez, tüm kapıların ve pencerelerin sıkıca kilitlendiğinden emin olmak için evin içinde koştu.

Endişelenen Grace, Rodney'nin bir hamam böceği gibi duvardaki bir aralıktan içeri girmesini bekleyerek evin etrafına bakındı.

Keşke Rodney'nin tehlikeli olup olmadığını bilseydi. Devlet hastanesinden aldığı raporda, kadınların hayatlarına burnunu sokmak gibi rutin sapkın davranışlarından bahsetmişti ama hiç kimseye fiziksel olarak zarar vermemişti. Körü körüne ısrarıyla kurbanlarını korkutmuştu, bu yüzden en baştan değerlendirilmek üzere hastaneye gönderilmişti.

Grace'deki psikolog, Rodney'de özellikle tehlikeli bir şey olmadığını söyledi ama içindeki kadın yine de korkmuştu.

İstediği son şey bir istatistik olmaktı.

Hayır, burada onun geri gelip onu yalnız bulmasını bekleyemezdi.

Yukarı koşarak eşyalarını toplamaya gitti.

BÖLÜM 11

Selena, Julian bir turiste okuma yaparken standının önünde ileri geri dolaşırken izledi. Ooo oğlum, o adamın bütün gün yürüyüşünü izleyebilirdi. Öyle göz kamaştırıcı bir yürüyüşü vardı ki, eve Bill'in yanına koşup ona kötü şeyler yapmak için can atıyordu.

Kadınlar defalarca Julian'a yaklaştı ve o onları göndermeye devam etti. O onların entrikalarından habersiz kalırken, etrafında dolaşan kadınları izlemek gerçekten komikti. Böyle bir adamın var olduğunu hiç bilmiyordu.

Ama sonra, çok fazla yerse o bile çikolatadan bıkabilirdi.

Kadınların Julian'a verdikleri tepkiye bakılırsa, Julian onun aşırı hoşgörüden dolayı karnının epey ağrıdığından emindi. Daha da kötüsü, çok endişeli görünüyordu.

Ve ikisine de yaptıklarından dolayı kendini kötü hissediyordu. Fikri başta kusursuz görünmüştü. Keşke biraz daha düşünseydi.

Julian'ın kim olduğunu nasıl bilebilirdi? Keşke adı bir zil çalsaydı. Ancak uzmanlık alanı, Julian'ın zamanında bile eski tarih olan Tunç Çağı Yunanistan'ıydı.

Daha da kötüsü, kitaptaki adamın gerçek bir insan olduğunu gerçekten düşünmemişti.

Onun geçmişi ya da duyguları olmayan cin benzeri bir yaratık olduğunu düşünmüştü.

Oğlum, her şeyi batırdığında, bunu her zaman büyük bir şekilde yapmayı başardı.

Başını sallayan Selena, adamın çekici bir kızıldan gelen başka bir teklifi geri çevirmesini izledi. Adam ciddi bir östrojen mıknatısıydı.

Okumayı bitirdi.

Julian masasına dönmeden önce birkaç dakika bekledi. "Beni Grace'e götür."

Bu bir rica değildi. Bunu, bir zamanlar birliklerini savaş düzenine sokmak için kullandığından emin olduğu bir ses tonuyla söyledi. "O dedi ki-"

"Ne dediği umurumda değil. Onu görmem gerekiyor.

Selena kartlarını siyah ipek eşarbına sardı. Ne oluyor be? Zaten bir en iyi arkadaşa ihtiyacı yoktu. "Bu senin cenazen."

"Keşke," dedi o kadar alçak bir sesle ki doğru duyduğundan emin olamadı.

Stantını kapatmasına ve arabasını barındırmak için kiraladığı küçük kulübeye götürmesine yardım etti.

Kısa sürede Grace'in yanına gittiler.

** * **

Grace arabasını toplarken aynı anda park yerine girdiler.

Selam, Gracie, diye seslendi Selena. "Nereye gidiyorsun?"

Grace, Julian'a ters ters baktı. "Birkaç günlüğüne uzakta."

"Nerede?" diye sordu.

Cevap vermedi.

Julian arabadan indi ve doğruca Grace'e doğru yöneldi. Ne pahasına olursa olsun bu işi yoluna koyacaktı.

Arabanın bagajına bir çanta fırlattı ve ondan uzaklaşmaya başladı.

Julian onun kolunu tuttu. "Sorusuna cevap vermedin."

Grace elini silkti. "Ne yapacaksın, cevap vermezsem beni dövecek misin?" Gözleri ona kısıldı.

Hıncına yüzünü buruşturdu. "Ve neden gitmek istediğimi merak ediyorsun?"

Sonra, saklamaya çalıştığı gözyaşlarını gördü. Gözleri parlak ve parlaktı.

Acı onu derinden yaraladı. Üzgünüm Grace, diye fısıldadı, onun yanağını eliyle kavrayarak. "Seni incitmek istemedim."

Grace, onun yüzündeki pişmanlık ve hasret savaşını izledi. Dokunuşu çok sıcak ve nazikti. Bir an için, onun onu umursadığına neredeyse inanabilecekti.

Ben de üzgünüm, diye fısıldadı. "Senin hatan olmadığını biliyorum."

Yarım acı bir kahkaha attı. "Aslında, bununla ilgili her şey benim hatam."

"Hey? Siz ikiniz koşer misiniz?" diye sordu.

Julian'ın bakışları Grace'inkilere kaydı ve yoğunluğu onu titretti.

"Gitmemi istiyor musun?" O sordu.

Hayır, yapmadı. Bütün sorun buydu. Onu bir daha terk etmesini asla istemiyordu.

Durmadan.

Ellerini ellerinin arasına aldı, sonra yüzünden indirdi. "Sorun değil Selena."

"Öyleyse ben eve dönüyorum. Daha sonra."

Grace onun uzaklaştığını zar zor duydu. Julian tüm dikkatini topladı.

"Şimdi, nereye gidiyordun?" O sordu.

Polis gittiğinden beri ilk kez gerçekten yeniden nefes alabildiğini hissetti.

Julian'ın varlığıyla tüm korkusu güneş ışığı altındaki sis gibi uçup gitmişti.

Kendini gerçekten güvende hissetti. "Sana Rodney Carmichael'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Onayladı.

"Biraz önce geldi. O... o beni endişelendiriyor.

Yüzündeki sert, soğuk öfke onu hayrete düşürdü. "Nerede o şimdi?"

"Bilmiyorum. Polis geldi ve ortadan kayboldu. Bu yüzden gidiyordum. Bir otelde kalacaktım."

"Hala gitmek istiyor musun?"

O, başını salladı. O buradayken kendini tamamen korunmuş hissediyordu.

"Çantanı alayım," dedi.

Arabadan çıkardı, sonra bagajı kapattı.

Grace eve giden yolu açtı.

** * **

Günün geri kalanını sessiz bir yalnızlık içinde geçirdiler. O akşam kanepenin önünde minderlerle desteklenmiş şekilde yerde yatıyorlardı.

Grace, Peter Pan'ın geri kalanını okurken Julian'ın sert karnına başını dayadı ve onun ne kadar harika koktuğunu fark etmemek için elinden geleni yaptı. Ve kendini ne kadar harika hissetti.

Dönüp onun gergin, kaslı göğsünü ağzıyla keşfetmemek tüm iradesini kullanmıştı.

Onu izlerken elini yavaşça saçlarının arasından geçirdi. Ah, dokunuşu onu nasıl da yakıyordu. O kıyafetleri vücudundan çıkarıp onun her bir santimini tatmayı nasıl da diledi.

"Son," dedi kitabı kapatırken.

Yüzündeki hararetli ifade nefesini kesti.

Grace gerinerek sırtını ona doğru hafifçe büktü. "Başka bir şey okumamı ister misin?"

"Lütfen. Sesin beni rahatlatıyor."

Uzun bir süre ona baktı, sonra gülümsedi. Onu bu kadar derinden etkileyen son iltifatı hatırlamıyordu.

"Kitaplarımın çoğunu odamda tutarım," dedi ayağa kalkarken. "Gel, sana özel hazinemi göstereyim ve başka bir şey buluruz."

Onu üst kata kadar takip etti. Grace önce yatağa, sonra kendisine yönelttiği ateşli, özlem dolu bakışları kaçırmadı.

Görmezden gelmeyi seçen Grace, büyük gömme dolabın kapısını açtı. Işığı açtı ve babasının yıllar önce yaptığı ev yapımı rafları sevgiyle okşadı.

En yakın arkadaşıyla kitap raflarını toplarken çok komikti. İkisi de akademisyendi, korkunç bir ortalığı karıştırmışlardı ve proje tamamlanmadan önce babasının iki tırnağını karartmışlardı. Annesi, babasına Keystone Marangoz diyerek durmadan alay etmişti. Ama babası aldırış etmemişti ve onun kitaplarını gururla bitirip raflara yerleştirdiğinde yüzünde beliren ifade, kalbine silinmez bir şekilde kazınmıştı.

Bu odaya nasıl da bayılıyordu. Burada ailesinin sevgisini gerçekten hissetti. Buraya, onu rahatsız eden herhangi bir sorundan veya acıdan kaçmak için gitti.

Dolaptaki her kitap özel bir anıydı ve hepsi onun için dünyalara bedeldi. Solunda, aşk romanlarına olan bağımlılığını başlatan Shanna'ya baktı. bu

Onu bilim kurguyla tanıştıran Wolfling. Ve ilk gizem romanı olan, ödüllü Ölüm Güneşinin Bimbos'u.

Annesiyle babasının eski romanları ve babasının o doğmadan önce yazdığı ders kitaplarının üç nüshası da buradaydı.

Burası onun özel sığınağıydı ve Julian, ailesi dışında buraya girmesine izin verdiği ilk kişiydi.

Julian kalabalık raflara göz gezdirirken, "Uzun süredir kitap topluyorsun," dedi.

Başını salladı. “Onlar benim büyüyen en iyi arkadaşlarımdı. Okuma sevgisinin muhtemelen ailemin bana verdiği en büyük hediye olduğunu düşünüyorum.” Peter Pan'ı kaldırdı. “Bu, çocukken babamındı. O benim en değerli varlığım.”

Onu tekrar rafa koydu ve Black Beauty'nin bir kopyasını aldı. "Bu, annemin bana defalarca okuduğu kitaptı."

Grace ona kitaplarını hızlı bir şekilde gezdirdi. "Yabancılar," diye saygıyla soludu.

“Ortaokulda en sevdiğim kitap buydu. Oh, ve bu, Aileni Kötü Uygulamadan Dava Edebilir misin?

Julian güldü. "Senin için ne kadar önemli olduklarını söyleyebilirim. Tüm yüzün parlıyor.”

Gözlerindeki bir şey, onu da parlatacak bir yol düşündüğünü düşünmesine neden oldu.

Bu düşünceyle yutkunarak döndü ve klasiklerini sakladığı sağ tarafındaki rafı karıştırırken, Julian solundaki kitaplara baktı.

"Buna ne dersin?" diye sordu, tarihi aşk romanlarından birini ona uzatarak.

Grace, kapakta birbirine dolanmış yarı giyinik çifte gergin bir şekilde güldü. Ah, sanmıyorum.

Tek kaşını kaldırarak kapağa baktı.

"Tamam," dedi ve elinden aldı. "Suçlu sırrımı keşfettin. Tarihi romanslar söz konusu olduğunda korkunç bir bağımlıyım ama senin için en son ihtiyacın olan şey ateşli bir aşk sahnesini yüksek sesle okumam, çok teşekkür ederim.”

Bakışları onun dudaklarına odaklandı. "Buharlı bir aşk sahnesi yaratmayı tercih ederim," diye soludu, onun önünde durmak için hareket ederken.

Grace titredi. Sırtı kitaplığa dönük olduğundan geri adım atamıyordu. Vücudunu ona bastırırken bir kolunu başının üzerine koydu, sonra ağzını onunkine indirdi.

Gözlerini kapattığında tadına bakabildiği ya da koklayabildiği tek şey Julian'dı. Onu çok rahatsız edici bir şekilde çevreledi.

Bir kez olsun ellerini kendine sakladı ve kendi dudaklarıyla sadece onun dudaklarına dokundu. Önemli değildi.

Kafası hala yüzüyordu.

Karısı nasıl olur da Julian yerine başka bir erkeği seçerdi? Aklı başında bir kadın bu adamı nasıl istemez? O cennetti.

Julian öpücüğünü derinleştirerek diliyle onun ağzını keşfetti. Sırtına bastırırken kalbinin çarptığını hissetti, kaslarının etrafında esnediğini hissetti.

Daha önce başka bir insanın varlığının hiç bu kadar farkında olmamıştı. Onu tedirgin etti, varlığından bile haberdar olmadığı hisleri ona hissettirdi.

Geri çekildi ve yanağını onun yanağına bastırdı. Nefesi saçlarını karıştırdı ve her tarafını ürpertti.

İçinde olmayı o kadar çok istiyorum ki Grace, diye fısıldadı. "Bacaklarını bana doladığını hissetmek, göğüslerini göğsümde hissetmek, seninle yavaş, tatlı sevişirken inlediğini duymak istiyorum. Kokun bedenimde, nefesin tenimde olsun istiyorum."

Kendini ondan uzaklaştırmadan önce tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Ama sonra sahip olamayacağım şeyleri istemeye alışkınım," diye fısıldadı.

Uzanıp koluna dokundu. Elini elleriyle tuttu, sonra parmak boğumlarını hafifçe öptüğü dudaklarına kaldırdı.

Yakışıklı yüzündeki özlem içini sızlattı. "Bize bir kitap bulun, ben de uslu durayım."

Yanından ayrılırken Grace yutkundu. O sırada bakışları eski İlyada nüshasına takıldı. Güldü. Bunu isterdi, bundan emindi.

Onu alarak tekrar aşağı indi.

Julian kanepenin önüne oturdu.

"Bil bakalım ne buldum!" dedi heyecanla.

"Hiçbir fikrim yok."

Onu kaldırdı ve sırıttı. "İlyada!"

O gamzelerini ona gösterdiğinde ruh hali anında düzeldi. "Bana şarkı söyle, ey tanrıça."

"Çok iyi," dedi yanına otururken. "Ve bunu daha çok seveceksin. Hem orijinal Yunanca hem de İngilizce çevirisi var."

Ona verdi.

Sanki ona bir kralın hazinesini vermiş gibi görünüyordu. Kitabı açtı.

Elini saygıyla eski Yunanca yazının üzerinde gezdirirken gözleri anında sayfalarda dans etti.

Julian bunca zaman sonra onun dilini yeniden gördüğünde buna inanamadı. Onu kolundan başka bir yerde en son gördüğünden beri çok uzun zaman olmuştu.

İlyada ve Odysseia'yı her zaman sevmişti. Çocukken kışlanın arkasına saklanarak, parşömenleri tekrar tekrar okuyarak veya kasaba meydanındaki ozanları dinlemek için gizlice dışarı çıkarak saatler geçirmişti.

Grace'in kitapları hakkında ne hissettiğini çok iyi anlamıştı. Gençliğinde de böyleydi. Eline geçen her fırsatta, kahramanların olduğu fantezi dünyasına kaçmıştı.

her zaman galip geldi. İblislerin ve kötü adamların yenildiği yer. Annelerin ve babaların çocuklarını sevdiği yer.

Hikayelerde açlık yoktu, acı yoktu. Özgürlük ve umut vardı. Merhameti ve nezaketi bu tür hikayeler aracılığıyla öğrendi. Onur ve dürüstlük.

Grace yanına diz çöktü. "Evini özlüyorsun değil mi?"

Julian uzağa baktı. Tek özlediği çocuklarıydı.

Kyrian'ın aksine o savaşı hiç umursamamıştı. Ölüm ve kan kokusu, ölenlerin iniltileri. Sırf kendisinden beklendiği için savaşmıştı. Ve o liderlik etmişti çünkü Platon'un dediği gibi herkes doğası gereği ideal olarak takip edecekleri belirli bir faaliyete uygundu. Julian doğası gereği her zaman bir lider olmuştu ve başkalarını takip eden biri değildi.

Hayır, gerçekten özlemedi, ama...

"Tek bildiğim buydu."

Omzuna dokundu ama onu bozan açık gri gözlerindeki endişeydi.

"Oğlunun asker olmasını istiyor muydun?"

Kafasını salladı. "Askerlerimin çoğu gibi onun da gençliğinde katledilmesini hiç istemedim," dedi, sesi boğuktu. "Oldukça ironik, değil mi? Kyrian'ın ona doğum günü hediyesi olarak verdiği oyun kılıcını elinde tutmasına ya da ben evdeyken benimkine dokunmasına bile izin vermezdim."

Elini boynuna koydu, sonra onu kendine çekti. Dokunuşu inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Çok sıcak. İçini acı verici bir yalnızlıkla doldurdu.

"Adı neydi?"

Julian yutkundu. Öldükleri günden beri çocuklarının isimlerini yüksek sesle söylememişti. Buna cesaret edememişti ama yine de bunu onunla paylaşmak istiyordu. "Atolycus. Kızım Callista'ydı.

Gülümsemesi, sanki onların kaybından duyduğu acıyı paylaşıyormuş gibi hüzünle çevriliydi. "Güzel isimleri vardı."

"Onlar güzel çocuklardı."

"Senin gibi olsalardı, buna inanabilirdim."

Bu, birinin ona söylediği en nazik şeydi.

Julian elini onun saçlarının altından geçirdi ve ipeksi buklelerin avucuna dolmasına izin verdi. Gözlerini kapatarak sonsuza kadar böyle kalmak istedi.

Onu bırakma korkusu içini parçalamıştı. Kendi boş cehennemine çekilme fikrinden hiç hoşlanmamıştı ama şimdi onu bir daha asla görmeme, onun tatlı teninin kokusunu bir daha asla almama, bir daha asla yanaklarının sıcacık allığına elini sürmeme düşüncesi...

Dayanabileceğinden fazlaydı.

Tanrılar ve daha önce kendisinin lanetlendiğini düşünmüştü.

Geri çekildi ve onu dudaklarından hafifçe öptü, sonra kitabı aldı.

Julian yutkundu. Onu kurtarmak istiyordu ve yüzyıllardır ilk kez o da kurtarılmak istiyordu.

Kadının ona karşı uzanmaya dönebileceği yere kadar aşağı kaydı. Onu orada hissetmeyi seviyordu. Saçlarının kollarına, göğsüne döküldüğünü hissetmek.

Julian onun Odysseus ve Achilles hakkındaki okumasını dinlerken onlar sabahın erken saatlerine kadar yerde yattılar.

Onun yorulmasını izledi ama o okumaya devam etti. Esneyip bir sayfa çevirirken yukarıdaki saat üçü vurdu.

Gözlerini kırpıştırarak açmaya çalıştı ama yorgunluğu çok fazlaydı. Sonunda gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Julian kitabı onun elinden alıp bir kenara koyarken gülümsedi. Onu izlerken yanağını okşadı.

Uykulu değildi. Onunla olmanın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu. Onu izlemek, ona dokunmak. Onu özümsemek. Onu sonsuza kadar saklayacaktı.

Daha önce hiç böyle bir akşamı bir kadınla rahat rahat yatarak, kadın vücudunu el yordamıyla ellemeden, ona dokunup onu doldurmasını talep etmeden geçirmemişti.

Onun zamanında erkekler ve kadınlar birlikte pek vakit geçirmiyorlardı. Evde olduğu zamanlarda Penelope onunla nadiren konuşurdu. Aslında, ona pek ilgi göstermemişti.

Onu aradığı gecelerde, onu reddetmemişti. Ama onun dokunuşuna da asla hevesli değildi. Her zaman vücudundan hararetli bir tepki almayı başarmıştı ama kalbinden asla.

Elini Grace'in sarı saçlarının arasından geçirdi, saçların eline dolanma şeklinden memnundu. Bakışları yüzüğüne indi. Işıkta donuk bir şekilde parlıyordu.

Zihninde onun kanla kaplı olduğunu görebiliyordu. Savaşta kılıcını kullanırken parmağını nasıl ısırdığını hissedin. O yüzük onun için her şey demekti ve kolay olmamıştı. Bunu alnının teriyle ve etine yapılan iğneli saldırılar pahasına kazanmıştı. Maliyeti yüksekti ama buna fazlasıyla değmişti.

Orada bir süre sevilmese de saygı görmüştür. Ölümlü hayatında, bu onun için her şey demekti.

İçini çekerek başını arkasındaki kanepenin minderine yasladı ve gözlerini kapattı.

Sonunda uykuya daldığında, rüyalarına musallat olan geçmişin yüzleri değildi, onunla birlikte gülen açık gri gözlerin görüntüsü ve sıcak, yumuşak bir sesin göğsüne dökülen siyah saçlar, onu etkileyen kelimelerdi. tanıdıktı ama yine de bir şekilde yabancıydı.

** * **

Grace uyandığında bitkin bir şekilde gerindi. Gözlerini açtığında, başının Julian'ın karnında yattığını görünce şaşırdı. Sağ eli saçlarının arasına gömülmüştü ve aldığı derin nefeslerden onun hâlâ uyuduğunu anladı.

Ona baktı. Yüzü rahatladı, neredeyse çocuksu görünüyordu.

İşte o zaman kabusunun gelmediğini fark etti. Bütün gece uyumuştu.

Gülümseyerek onu uyandırmamaya çalışarak yavaşça ayağa kalktı.

İşe yaramadı. Kadın geri çekilir çekilmez gözleri açıldı ve onu hararetle kavurdu.

"Grace," diye soludu.

"Seni uyandırmak istemedim."

"Her şey yolunda."

Grace başparmağıyla merdivenleri işaret etti. "Duş almak için yukarı çıkıyordum. Kapıyı kilitlemeli miyim?"

Ona yakıcı bir bakış attı. "Hayır, sanırım uslu durabilirim."

Güldü. "Bunu daha önce duymuş gibiyim."

Cevap vermedi.

Grace yukarı çıktı ve hızlı bir duş aldı.

Bitirdiğinde yatak odasına gitti ve Julian'ı yatakta uzanmış İlyada nüshasını karıştırırken buldu.

Başını kaldırıp baktığında onun havludan başka bir şey giymediğini görünce bir kez daha baktı. Bu gamzeler şehvet düşkünü bir şekilde parladı ve vücudunun her yerinde ısı dansı yaptı.

"Giysilerimi alacağım ve..."

"Hayır," dedi emir veren bir ses tonuyla.

"HAYIR?" inanamayarak sordu.

Yüzü yumuşadı. Burada giyinmeni tercih ederim.

"Julian-"

"Lütfen."

Grace, onun isteği üzerine huzursuzca kıvrandı. Hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı.

"Lütfen," diye tekrar sordu hafif bir gülümsemeyle.

Hangi kadın bu bakışa hayır diyebilir ki?

Ona yan yan baktı. Tereddütle havluyu açarken, "Gülmeye cüret etme," dedi.

Göğüslerine aç bir bakış attı. "Gülmenin aklımdan en uzak şey olduğundan emin olabilirsin."

Sonra yataktan ayrıldı. Onun iç çamaşırlarını sakladığı çekmeceyi açarken zarif bir avcı gibi hareket etti. Adamın Selena'nın ona şaka hediyesi olarak verdiği siyah ipeklileri bulana kadar külotunun arasından dolaşan elini izlerken, içini tuhaf bir ürperti kapladı.

Onları dışarı çekerek, üzerine koymak için onun önünde yere diz çöktü. Nefes nefese ve sıcak bir şekilde adamın altın rengi kafasının tepesine baktı. Ayağını kaldırdı ve onu giydirmesine izin verdi.

Elleri ipeği bacağından yukarı kaydırdığında ve dudakları arkalarındaki bir izi öptüğünde, kadın titredi.

Duyularını azami derecede harap etmek için ellerini etine yaydı. Daha da kötüsü, onları yerleştirdikten sonra uzaklaşmadan önce bacaklarının arasını hafifçe okşadı.

Sonra, uyumlu siyah sutyeni çıkardı.

Kendi iradesi olmayan bir oyuncak bebek gibi, onu üzerine koymasına izin verdi. Ön mandalı kapatırken elleri göğüs uçlarını okşadı, sonra elini saten ile teni arasında kaydırdı ve her tarafını ürperten sıcak bir okşama yaptı.

Julian onun dudaklarını onunkilerle yakalamak için başını eğdi. Şimdi bile, onu almasını talep eden ateşin içinde dolaştığını hissediyordu. Bir an için de olsa kasıklarındaki ağrıyı hafifletmesini talep ediyor.

Grace öpücüğünü derinleştirirken inledi. Vasiyeti gitti, onun onu yatağına kaldırdığını hissetti ve onu önüne koydu. İçgüdüsel olarak bacaklarını onun beline doladı ve o çelik gibi karın kaslarının vücudunun merkezine baskı yaptığını hissedince tısladı.

Julian ellerini onun sırtında gezdirdi. Islak, çıplak vücudunun görüntüsü zihninde dağlandı. Odada parlak bir ışık parladığında neredeyse geri dönülmez bir noktaya gelmişti.

Gözleri bundan ağrıyan Julian ondan uzaklaştı.

"O sen miydin?" diye sordu nefes nefese, hayranlık dolu gözlerle ona bakarak.

Julian eğlenerek başını salladı. "Keşke hakkını teslim edebilseydim ama başka bir kaynağı olduğuna eminim."

Odayı incelerken gözü yatağa takıldı. Göz kırptı.

Olamaz…

"Bu nedir?" diye sordu Grace, yatağa bakmak için dönerek.

"Bu benim kalkanım," dedi, gözlerine hâlâ inanamıyordu.

Kalkanını yüzyıllardır görmemişti. Sersemlemiş bir halde, şiltenin ortasında duran ve ışıkta loş bir şekilde parıldayan yere baktı.

Üzerindeki her çentiği ve çiziği biliyordu, her izi oluşturan darbeleri hatırlıyordu.

Rüya gördüğünden korkarak elini bronz Athena ve baykuş kabartmasına uzattı.

"Ya kılıcın da?"

Grace'in elini daha dokunmadan tuttu. "Bu Cronus'un Kılıcı. Asla dokunma. İçinde onun kanı olmayan biri ona dokunursa, derisini sonsuza dek yakar."

"Gerçekten mi?" diye sordu yataktan kayarak, ondan uzaklaşarak.

"Gerçekten mi."

Kaşlarını çatarak tekrar yatağa baktı, "Neden buradalar?"

"Bilmiyorum."

"Onları kim gönderdi?"

"Bilmiyorum."

"Eh, bu pek yardımcı olmuyor."

Julian onun alayını duymamışa benziyordu. Bunun yerine, Grace onun kalkanına bakışını izledi.

Uzun süredir kayıp olan çocuğunu bulan sevgi dolu bir baba gibi elini üzerinde gezdirdi.

Kılıcı şilteden çıkardı, sonra yatağın çok altına kaydırdı. "Burada olduğunu unutma," dedi sertçe. "Asla dokunmadığından emin ol."

Doğrulup kalkana bakarken kaşlarını çattı. "Onları bana annem göndermiş olmalı. Bunu ancak o veya oğullarından biri yapabilirdi."

"Bunu neden yapsın ki?"

Julian kılıç efsanesinin geri kalanını hatırlarken gözlerini kıstı. "Eminim Priapus'la karşılaşmam gerekirse diye göndermiştir. Cronus'un Kılıcı aynı zamanda Adalet Kılıcı olarak da adlandırılır. Onu öldürmez ama kitaptaki yerimi almasına sebep olur."

"Ciddi misin?"

Onayladı.

"Kalkana dokunabilir miyim?"

"Elbette."

Grace elini Athena ve baykuşunun görüntüsünü oluşturan altın ve siyah kakmaların üzerinde gezdirdi. "Çok güzel," dedi hayranlıkla.

"Tam komutan olduğumda Kyrian bunu benim için bir hediye olarak yaptırmıştı."

Athena'nın altındaki oymaya dokundu. "Kelimeler ne diyor?"

"'Onursuzluktan önce ölüm'" dedi, kelimeler boğazında düğümlendi.

Julian, Kyrian'ın birlikte savaşları sırasında yanında durduğunu hatırlayınca özlemle gülümsedi. "Kyrian'ın kalkanında 'Galibiyet Ganimet' yazıyordu. Savaştan önce bana bakar ve 'Onuru sen al adelphos, ganimeti bana bırak' derdi."

Grace onun sesindeki tuhaf tonla duraksadı. Kalkanını tutarken nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışarak kalkanı yaklaştırdı. "Kyrian mı? Çarmıha gerilen adam?"

"Evet."

"Ondan çok hoşlandın, değil mi?"

Hüzünle gülümsedi. “Beni büyütmesi biraz zaman aldı. Yirmi üç yaşımdayken amcası, Majestelerinin incinmesine izin verirsem başıma geleceklere dair en katı uyarıyla onu emrime atadı.

"O bir prens miydi?"

Julian başını salladı. "Ve gerçekten korkusuzdu. Henüz yirmisindeyken, herhangi birinin ona zarar vermesi için cüret ederek, savaşa ya da yarım yamalak dövüşlere hücum ederdi. Her arkamı döndüğümde sanki

onu tuhaf bir aksilikten kurtarıyordu. Ama nefret etmesi zor bir adamdı. Öfkeli tavırlarına rağmen, harika bir mizah anlayışı vardı ve bir hataya sadıktı.”

Elini kalkanının üzerinde gezdirdi. "Keşke onu Romalılardan kurtarmak için orada olsaydım."

Grace anlayışla kolunu ovuşturdu. "Eminim ikiniz her şeyden kurtulmak için savaşabilirdiniz."

Sözleri üzerine gözlerinde bir kıvılcım belirdi. "Ordularımızı birlikte yürüttüğümüzde yenilmezdik." Ona bakarken çenesi kasıldı. "Roma'nın bizim olması an meselesiydi."

"İkiniz neden Roma'yı bu kadar çok istiyordunuz?"

"Prymaria'yı aldıktan sonra Roma'yı yok edeceğime yemin ettim. Kyrian ve ben çağrılmıştık ama vardığımızda çok geçti. Romalılar şehirdeki her kadın ve çocuğu soğukkanlılıkla toplayıp öldürmüşlerdi. Hiç böyle bir katliam görmemiştim.” Gözleri karardı. "Ölüleri gömmeye çalışırken Romalılar bize pusu kurdu."

Grace bu sözler karşısında soğudu. "Ne oldu?"

"Livius'u bozguna uğrattım ve onu öldürmek üzereydim ki Priapus araya girdi. Atıma bir şimşek gönderdi ve ben Romalılara atıldım. Öldüğüme emindim; sonra birdenbire Kyrian ortaya çıktı. Ayağa kalkabilene kadar Livius'u geri sürdü. Livius geri çekilme çağrısı yaptı ve biz onu öldüremeden ortadan kayboldu.”

Grace, Julian'ın tam arkasında durduğunu fark etti, bedeni kendisine o kadar yakındı ki vücut ısısını hissedebiliyordu. Göğsünü sırtına bastırmadan önce kollarını onun iki yanına yerleştirdi, şilteye yasladı.

Grace, içini kaplayan arzunun vahşiliği karşısında dişlerini sıktı. Onu tutmadı ama duyularının yıkımı da bir o kadar derindi. Başını aşağı eğdi ve burnunu onun boynuna sürttü.

Derisindeki dili vücudundaki tüm hormonları ateşledi. Göğüsleri karıncalanırken Grace sırtını kaldırdı. Onu durdurmadıysa...

"Julian," diye soludu, ama sesi niyetinde olduğu uyarı notunu taşımaktan çok uzaktı.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Soğuk bir duş almaya gidiyorum." Odadan çıkarken, onun alçak sesle öfkeli bir kelime söylediğini duydu. "Yalnız."

** * **

Kahvaltı ettikten sonra Grace, Julian'a araba kullanmayı öğretmeye karar verdi.

Lisenin otoparkına girerken, "Bu çok saçma," dedi.

"Hadi ama," diye dalga geçti, "merak etmiyor musun?"

"HAYIR."

"HAYIR?"

İçini çekti. "Tamam, biraz."

"Pekala, o halde, Makedonya'ya döndüğünüzde adamlarınıza bir park yerinin etrafında sürdüğünüz büyük çelik canavar hakkında anlatabileceğiniz hikayeleri hayal edin."

Ona şaşkın bir bakış attı. "Bu benim gitmeme razı olduğun anlamına mı geliyor?"

Hayır, bağırmak istedi. Ama onun yerine içini çekti. Kalbinde, burada onunla kalmak için yaptığı her şeyden vazgeçmesini asla isteyemeyeceğini biliyordu.

Makedonyalı Julian bir kahramandı. Bir efsane.

Asla yumuşak huylu bir yirmi birinci yüzyıl adamı olmayacaktı.

"Seni tutamayacağımı biliyorum. Sen beni eve kadar takip eden kayıp bir köpek yavrusu değilsin."

Julian onun sözleriyle gerildi. Şekilleri ne kadar doğruydu. Ondan ayrılmayı bu kadar zorlaştıran da buydu. Onu bir erkek olarak gören tek kişiden nasıl vazgeçebilirdi?

Neden ona araba kullanmayı öğretmek istediğini bilmiyordu ama o zaman dünyasını onunla paylaşmak onu memnun etmişe benziyordu. Ve nedense düşünmeye katlanamadığı bir şekilde, onu mutlu etmeyi seviyordu. "Pekala, o zaman bana bu canavarı nasıl evcilleştireceğimi göster."

Grace arabayı park etti ve koltukları değiş tokuş ettiler.

Julian içeri girer girmez, 1.80'lik bir adamın 1.80'lik bir kadının sığabileceği bir boşluğa sıkıştırılmış olduğunu görünce irkildi. "Koltuğu geri çekmeyi unuttum. Üzgünüm."

"Ne nefes alabiliyorum ne de hareket edebiliyorum ama sorun değil."

O güldü. "Koltuğun altında bir kaldıraç var. Dışarı çekin ve koltuğun arkasını hareket ettirebilirsiniz."

Denedi, ama o kadar sıkı sıkışmıştı ki ona ulaşamadı.

"İşte," dedi Grace. "Anladım."

Julian, uyluğunun üzerine eğilip dizlerinin arasına uzanırken göğüslerini bacağına bastırırken başını geriye attı. Vücudu anında sıcak ve sert bir şekilde dikkat kesildi.

Serbest bırakmak için mücadele ederken yanağını kasıklarına koyduğunda, bundan öleceğini düşündü.

"Biliyor musun, mükemmel bir konumdasın..."

Julian! tersledi. Geri çekildi ve kot pantolonundaki şişkinliği gördü. Yüzü parlak kırmızıya döndü. "Üzgünüm."

"Ben de," diye nefes verdi.

Ne yazık ki, henüz koltuğu hareket ettirmemişti, bu yüzden pozisyona bir kez daha katlanmak zorunda kaldı.

Julian dişlerini gıcırdatarak koltuk başlığını kavrayıp sıkıca sıkmak için bir kolunu başının üzerine uzattı. Vücudunun içindeki ateşli şehvete boyun eğmemek için elinden gelen tek şey buydu.

"İyi misin?" diye sordu koltuğu bırakıp kendi yerine döndüğünde.

"Ah, evet," dedi alayla. "Şu anda kasıklarımdan daha az acıtan yanan ateşlerin içinden yürüdüğüm gerçeğini düşünürsek gayet iyiyim."

"Üzgünüm dedim."

Sadece ona baktı.

Kolunu şefkatle okşadı. "Tamam, pedallara ulaşabilir misin?"

"Pedallarınıza ulaşmak isterim..."

Julian! Grace tekrar tersledi. Adam gerçekten şehvet düşkünüydü. "Konsantre olur musun?"

"Pekala, konsantre oluyorum."

"Göğüslerimden bahsetmiyorum."

Aç bakışlarını kucağına indirdi.

"Ya da orada."

Şaşırarak, somurtkan bir çocuk gibi alt dudağını şakacı bir şekilde dışarı çıkardı. Bakış ona o kadar alışılmadıktı ki, kadın tekrar güldü.

"Tamam," dedi. "En soldaki pedal sizin debriyajınız, ortadaki fren ve en sağdaki gaz. Sana onlar hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Ben hatırlıyorum."

"İyi. Şimdi yapacağınız ilk şey debriyaja basmak ve vitesi geri vitese geçirmek."

Elini arabasının ortasındaki vites koluna koydu ve ona vitesi nasıl yukarı ve aşağı hareket ettireceğini gösterdi.

"Biliyor musun, bunu benim önümde okşamamalısın Grace. Bu acımasız."

Julian! Sakıncası var mı? Ben sadece sana viteslerimi nasıl değiştireceğimi göstermeye çalışıyorum."

Homurdandı. "Keşke benim vitesimi de böyle değiştirsen."

Grace ona homurdandı.

Gözlerinde şeytani bir parıltıyla, tamamen pişmanlık duymamış görünüyordu.

Sonra geri geri gitmeye çalıştı ama debriyajı çok erken bıraktı ve arabayı durdurdu.

"Bunu yapmaması gerekiyor, değil mi?" O sordu.

"Enkaz olmasını istemiyorsan hayır."

İçini çekti ve tekrar denedi.

Bir saat sonra, Julian kaldırıma çarpmadan veya arabayı stop etmeden otoparkta dolaşmayı başaramayınca, Grace başarısız olduğunu kabul etti.

"Sürücü olduğundan daha iyi bir general olman iyi bir şey."

"Ha, ha," dedi alaycı bir şekilde ama gözlerinde gerçekten gücenmediğini anlamasını sağlayan bir parıltı vardı. "Savunmamda tek söylemem gereken, ilk arabamın bir savaş arabası olduğu."

Grace ona gülümsedi. "Eh, bu sokaklarda savaşta değiliz."

Şüpheli görünerek karşılık verdi, “Bunu söylemezdim. Unutuyorsun, gece haberlerini gördüm.”

Julian motoru kapattı. "Sanırım bir süre senin sürmene izin vereceğim."

“Muhtemelen akıllıca. Zaten şu anda yeni bir arabaya param yetmiyor."

Onunla tekrar taraf değiştirmek için dışarı çıktı. Ama bagajda yolları kesiştiğinde, Julian başını döndüren sıcak bir öpücük için onu tuttu. Ellerini ellerinin arasına aldı ve dudaklarını kemirirken onları zayıf kalçalarına sıkıca tuttu.

Tanrım, bir kadın buna alışabilir. Gerçekten, gerçekten alışmıştı.

Julian geri çekildi. "Beni eve götürüp başka şeyler kemirmeme izin vermek ister misin?"

Evet, yaptı, bu yüzden cesaret edemedi. Aslında, o bir öpücük yüzünden o kadar çılgına dönmüştü ki konuşamıyordu bile.

Julian onun yüzündeki sersemlemiş, aç ifadeye gülümsedi. Sanki hâlâ tadına varıyormuş gibi dudaklarına baktı. O anda, onu her zamankinden daha çok istiyordu. En çok da atkuyruğundaki bandı alıp saçlarının göğsüne dökülmesini istiyordu.

Kısa seti ondan alıp onun tatlı zevk mırıltılarını dinleyebileceği evinde olmalarını ne kadar çok isterdi...

"Araba," dedi, sanki bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpıştırarak. "Arabaya biniyorduk."

Julian onu yanağından hafifçe öptü.

İkisi de binip kemerlerini bağladıktan sonra Grace yan yan ona baktı. "Biliyor musun, bana öyle geliyor ki New Orleans'ta henüz deneyimlemediğin iki şey var."

"Birincisi, seni henüz bir..."

"Durur muydun!"

Boğazını temizledi. "Tamam, senin listen ne?"

"Bourbon Sokağı ve modern müzik. Bunlardan biriyle şu anda ilgilenebilirim. Grace radyoyu açtı.

Yabancı'nın "Hot Blooded" şarkısını tanıyınca güldü. Yolcusu göz önüne alındığında ne kadar uygun.

Julian dinledi ama etkilenmişe benzemiyordu.

Grace istasyonu değiştirdi.

Julian onun yaptıkları karşısında kaşlarını çattı. "Ne yaptın?"

“Başka bir istasyona geçtim. Tek yapmanız gereken bu düğmelere basmak.”

Nazareth'in "Love Hurts" şarkısını çalan bir istasyon bulana kadar onunla birkaç dakika oynadı. Müziğiniz ilginç.

"Kendi özünüzü özlemenize neden oluyor mu?"

"Duyduğum müziğin çoğu bizi savaşa götüren kavalcılar ve davulcular olduğundan, hayır. Sanırım bunu takdir edebilirim.”

"Neyi takdir ediyorsun?" küstahça sordu. "Müzik mi yoksa aşkın acıttığı gerçeği mi?"

Mizah yüzünden kaçtı. “Aşkı hiç tanımadığım için, acıtıp acıtmadığını bilemem. Ama sevilmenin nasıl olması kadar acıtabileceğini hayal edemiyorum.

Sözleriyle göğsü sıkıştı.

"Peki," diye sordu konuyu değiştirmek isteyerek, "eve varır varmaz ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Muhtemelen gidip Scipio'nun kıçını tekmeleyeceksin, değil mi?"

Buna güldü. "Ben istiyorum."

"Neden? Sana ne yaptı?”

"Yoluma çıktı."

Tamam, duymayı beklediği şey bu değildi. "Kimsenin yoluna çıkmasından hoşlanmazsın, değil mi?"

"Yapıyor musun?"

Bunu düşündü. "Sanırım hayır."

** * **

Bourbon Sokağı'na vardıklarında, Pazar öğleden sonra kalabalık kaynaşmıştı.

Grace bunaltıcı sıcağa karşı savaşırken yüzünü yelpazeledi.

Çekici bir şekilde terleyen Julian'a baktı. Nemli saçları bukleler halinde yüzünün etrafında sallanıyordu ve o güneş gözlükleriyle... ooo, bebeğim!

Tabii ki, omuzlarının genişliğini vurgulayan beyaz tişört ve zayıf, düz karın kasları bu görünüme yardımcı oluyordu. Bakışlarını düğmeli kot pantolonun üzerinde gezdirirken keşke daha bol bir pantolon seçseydim dedi.

Ama kendine güvenen, baştan çıkarıcı yürüyüşü göz önüne alındığında, bol kot pantolonların bile bu kadar ham, aleni seksiliği gizleyebileceğinden şüpheliydi.

Bir striptiz kulübünün yanından geçerlerken Julian duraksadı. Neyse ki penceredeki yarı giyinik kadınlara ağzı açık bakmıyordu ama Grace onun şokunu yeterince açık bir şekilde hissetmişti.

Julian'a sanki onu yutmak istermiş gibi bakan egzotik dansçı, dolgun alt dudağını ısırdı ve ardından göğüslerini el yordamıyla yoklarken dilini imalı bir şekilde dudaklarının çevresinde gezdirdi. Onun için parmağını kıvırdı.

Julian arkasını döndü.

"Hiç böyle bir şey görmedin, değil mi?" diye sordu Grace, kadının davranışlarından duyduğu rahatsızlığı ve Julian'ın tepkisinden duyduğu rahatlamayı gizlemeye çalışarak.

"Roma," dedi açıkça.

O güldü. "O kadar yozlaşmış değillerdi, değil mi?"

“Şaşırırsın. En azından kimse seks partisi yapmıyor...” Köşede sevişen bir çiftin yanından geçerken sözünü kesti. "Boş ver."

Grace güldü.

"Ooo, bebeğim," diye seslendi bir fahişe, başka bir kulübün yanından geçerlerken Julian'a. "İçeri gel, seni bedavaya yapacağım."

Adımlarını bozmadan başını salladı.

Grace onun elini tuttu ve onu durdurdu. "Lanetten önce kadınlar böyle miydi?"

Onayladı. “Kyrian'ın tek arkadaşım olmasının nedeni buydu. Etrafımdaki erkekler ilgiye dayanamadı ve kadınlar gittiğim her yerde peşimden gelerek ellerini zırhımın altına sokmaya çalıştı.”

Bunu bir dakika düşündü. "Ve bu kadınların hiçbirinin seni sevmediğinden emin misin?"

Şaşkınca ona baktı. "Aşk ve şehvet aynı şey değildir. Tanımadığınız birini nasıl sevebilirsiniz?”

"Sanırım haklısın."

Caddeye yöneldiler. "Peki, bana şu arkadaşından bahset. Kadınların sana nasıl baktığını neden umursamadı?

Julian gamzelerini gösterdi. "Kyrian, karısına derinden aşıktı ve başka hiçbir kadını daha az umursayamazdı. Beni asla rakip olarak görmedi."

"Karısıyla hiç tanıştın mı?"

Kafasını salladı. "Bunu hiç konuşmamış olsak da bence ikimiz de bunun çok kötü bir fikir olacağını biliyorduk."

Yüzü değişirken Grace onu izledi. Kyrian'ı hatırlıyordu, bundan emindi.

"Onun başına gelenlerden dolayı kendini suçluyorsun, değil mi?"

Julian, Kyrian'ın Romalılar onu yakaladığında neler hissetmiş olabileceğini düşünürken dişlerini sıktı. Romalıların ikisini ne kadar çok istediği düşünülürse, Kyrian'ın canına kıymadan önce ona başka ne yaptıkları bilinmezdi.

"Evet," dedi sessizce. "Benim hatam olduğunu biliyorum. Priapus'u kızdırmasaydım, Kyrian'ın onlarla savaşmasına yardım etmek için orada olurdum."

Ve Kyrian'ın kaderinin yarısının, Kyrian'ın onunla arkadaş olacak kadar aptal olmasından kaynaklandığına dair çok az şüphe vardı.

Julian içini çekti. "Parlak bir hayat ne büyük kayıp. Pervasızlığının üstesinden gelmeyi öğrenmiş olsaydı, Kyrian'ın bir gün iyi bir hükümdar olacağını biliyorum." Elini avucunun içine aldı ve hafifçe sıktı.

Grace onu neşelendirmenin bir yolunu düşünürken sessizce yürüdüler.

Marie Laveau'nun Vudu Evi'nin yanından geçtiklerinde Grace durdu ve onu içeri sürükledi.

Minyatür müzesini gezerken ona voodoo'nun kökenlerini anlattı.

"Ooo," dedi, vitrinden bir erkek vudu bebeği alırken. "Onu Priapus gibi giydirip iğnelemek ister misin?"

Julian güldü. "Rodney Carmichael'mış gibi davranmak ister misin?"

Grace gülümsemesini bastırdı. "Şimdi bu benim profesyonelliğime aykırı olur, değil mi? Ama cezbedici."

Grace, çeşitli muskaların ve mücevherlerin bulunduğu cam vitrine bakarken bebeği yere bıraktı. Kutunun ortasında siyah, mavi ve avcı yeşili ipliklerden oluşan bir kolye o kadar girift örülmüş ki ince siyah bir tele benziyormuş.

Tezgâhtar kadın onun ilgisini fark edince, "Takan kişiye iyi şans getirir," dedi.

"Görmek istermisin?"

Grace başını salladı. "Çalışıyor mu?"

"Oh evet. İplik deseni güçlü bir sihirdir."

Grace buna inanıp inanmadığını bilmiyordu ama bir hafta önce iki sarhoş kadının bir Makedon generali hayata döndürebileceğine de asla inanmazdı.

Kadına parasını ödedikten sonra Julian'a döndü.

"Eğil," dedi ona.

Şüpheci görünüyordu.

"Hadi," diye alay etti. "Eğlendir beni."

Grace onu boynuna bağlarken pazarlamacı onlara güldü. "O çocuğun şans tılsımına ihtiyacı yok, canım, eğilmişken arkasından bakan kadınların dikkatini dağıtmak için bir büyüye ihtiyacı var."

Grace, gerçekten de kıçını sallayan üç kadını görmek için arkasına baktı. İlk kez, şiddetli bir kıskançlık hançeri hissetti.

Julian doğrulmadan önce onun yanağını şefkatle öptüğünde duygu uçup gitti. Şeytani bir görünüşü vardı, sahiplenici bir kolunu onun omuzlarına attı.

Kadınların yanından geçtiklerinde, Grace kendi yaramaz dürtüsünü bastıramadı. Kadınların yanında durdu. "Bu arada, çıplakken daha da iyi görünüyor."

Julian güneş gözlüğünü takarken, "Tatlım, kesinlikle bilirsin," dedi ve sonra kolunu onun omuzlarına attı.

Grace onu yan tarafına yaslarken elini onun beline ve ön cebine kaydırdı.

Biliyorsun, diye fısıldadı Julian ona. "O eli cebimde biraz daha aşağı hareket ettirmek istersen, hiç umursamıyorum."

Onu sıktı ama elini olduğu yerde tuttu.

Kadınların kıskanç bakışları tüm yol boyunca onları takip etti.

** * **

Akşam yemeği için Grace onu yemesi için Mike Anderson's Seafood'a götürdü. Julian'ın istiridyelerini çıkarıp masanın üzerine koyarlarken irkildi.

"Ew," dedi o bir tane yerken.

Kırgın, ona kaşlarını çattı. "Çok lezzetliler."

"Öyle düşünmüyorum."

"Bunun tek nedeni, onları nasıl yiyeceğini bilmemendir."

"Elbette yaparım. Ağzını aç ve sümüksü şeyin boğazından aşağı kaymasına izin ver."

Bir yudum bira aldı. "Bunu yapmanın bir yolu da bu."

"Az önce böyle yaptın."

"Doğru ama başka bir yol denemek ister misin?"

Kararsızlık içinde dudağını ısırdı. Tavrındaki bir şey onu bu meydan okumanın üstesinden gelmenin çok tehlikeli olabileceği konusunda uyardı. "Bilmiyorum."

"Güven bana?"

"Pek sayılmaz," diye alay etti.

Omuz silkti ve biradan bir yudum daha aldı. "Senin kaybın."

"Ah, pekala," diye yumuşadı, şimdiye kadar reddetmeye devam edemeyecek kadar meraklıydı. "Ama ağzımı tıkarsam, seni uyardığımı unutma."

Julian topuklarını sandalyenin ayaklarına doladı ve onu o kadar kendine çekti ki kalçaları birbirine değdi. Ellerini kot pantolonuna sildi, sonra tabağındaki en küçük istiridyeyi aldı.

Pekala, o zaman, diye mırıldandı kulağına. Kolunu onun omuzlarına attı. "Başını geriye doğru eğ."

O yaptı. Parmaklarıyla boğazını okşadı ve tüm vücudunun ürpermesine neden oldu.

Yutkundu, dokunuşunun hassasiyeti karşısında hayrete düştü. Onun yanında ne kadar iyi hissettiğine şaşırdı.

"Aç ağzını," dedi burnuyla onun boynuna burnunu sürerken.

İtaat etti.

İstiridyeyi ağzına girmesi için eğdi. İstiridye boğazından aşağı kayarken dilini boynundan yukarı ters yönde gezdirdi.

Grace bu beklenmedik hisler karşısında ürperdi. Göğüsleri karıncalandı ve içini binlerce ürperti kapladı. İnanılmazdı! Ve bir kez olsun, istiridyenin tadını hiç umursamadı.

Nerede olduklarını hatırladıkça yüzü alev alev yanıyordu. Gözlerini açar açmaz karanlık bir köşede oturduklarına şükretti.

"Hoşuna gitti mi?" şakacı bir şekilde sordu.

Gülümsemeye karşı koyamadı. "Sen uslanmazsın."

"Yine de olmaya çalışıyorum."

"Ve takdire şayan bir şekilde başarıyorsun."

Cevap veremeden cep telefonu çaldı.

"Ah!" dedi ve çıkardı. Her kimse, çok önemli olsa iyi olur.

Cevapladı.

"Lütuf?"

Rodney'nin sesini duyunca irkildi. "Bay. Carmichael, bu numarayı nasıl buldun?

"Senin Rolodex'indeydi. Seni tekrar görmeye geldim ama evde değilsin." İçini çekti. "Bugün seninle olmayı dört gözle bekliyordum. Hâlâ o konuşmayı yapmamız gerekiyor. Ama sorun değil. Senin yanına gelebilirim. Yine mahallede psişik arkadaşını mı ziyaret ediyorsun?

Korku onu kesti. "Arkadaşımı nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında pek çok şey biliyorum, Grace. Hmmm," diye soludu telefona. "İç çamaşırını gül potpurisi ile kokluyorsun."

Grace, dehşeti devasa boyutlara ulaşırken donup kaldı. Elleri titremeye başladı. "Benim evimde misin?"

Hattın diğer ucundaki çekmecelerin açılıp kapandığını duyabiliyordu. Birden bir küfür savurdu. "Seni sürtük!" diye hırladı. "Kim o? Kiminle yattın?"

"Şimdi bu-"

Hat gitti.

Grace o kadar kötü sarsıldı ki telefonu zar zor kapatabildi.

"Nedir?" diye sordu Julian, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Rodney benim evimde," dedi, sesi titriyordu. Hemen polisi arayıp haber verdi.

Memur ona, "Seninle orada buluşuruz," dedi. "Ne yaparsan yap, biz gelene kadar içeri girme."

"Merak etme."

Julian onun ellerini onunkilerle kapattı. "Titriyorsun."

"Sence? Evimde sadece iç çamaşırımı koklayan ve bana lakap takan bir psikopat var.

Neden titriyorum?"

Derin mavi gözleri koruyuculuğuyla onu yatıştırdı. Ellerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Düşünceni takdir ediyorum Julian ama bu adam..."

"Yanına gelirse ölür. Seni bırakmayacağımı biliyorsun."

"Zaten bir sonraki dolunaya kadar olmaz."

O zaman uzağa baktı ve o bunun gerçeğini gördü. "Sorun değil," dedi cesurca. "Bunun üstesinden gelebilirim, gerçekten. Yıllardır tek başımayım. Beni taciz eden ilk müşteri o değil. Onun son olacağından şüpheliyim."

Julian'ın gözleri, onun bakışlarıyla buluştuğunda mavi alevler saçtı. "Bu insanlardan kaç tanesi seni taciz ediyor?"

"Bu senin sorunun değil. Bu benim."

Sanki onu boğmaya hazırmış gibi görünüyordu.

BÖLÜM 12

Grace, polisin geldiği sırada evine ulaştı.

Genç, iri yapılı polis, Julian'a şüpheyle baktı. "O kim?"

"Bir arkadaş," dedi.

Memur elini ona uzattı. "Tamam, bana anahtarları ver ve yeri aramama izin ver. Memur Reynolds ben bitirene kadar burada seninle kalacak.

Grace görev bilinciyle evinin anahtarlarını teslim etti.

Onun girmesini izlerken tırnağını çiğnedi. Lütfen Rodney'nin orada olmasına izin verin.

O değildi. Kısa bir süre sonra polis memuru başını sallayarak dışarı çıktı.

"Lanet olsun," diye nefes verdi.

Memur Reynolds, Julian'ın bir adım arkasında onu evine götürdü. "Gelip etrafa bir göz atmanı ve kayıp bir şey var mı diye bakmanı istiyoruz."

Ortalığı karıştırdı mı? diye sordu.

"Sadece yatak odalarında."

Kalbi hasta olan Grace eve girdi ve odasına çıkan merdivenlerden yukarı çıktı.

Julian da onun arkasından gitti ve onun soğukkanlılığını nasıl koruduğunu izledi. Yüzü o kadar solgundu ki çilleri daha da belirginleşiyordu. Bundan sorumlu olan adamı öldürebilir. Hiçbir kadın bu kadar korkmamalı, özellikle de kendi evinde.

Merdivenlerin başına geldiklerinde koridorun sonundaki kapının aralık olduğunu gördü.

Grace ona koştu.

"HAYIR!" nefesi kesildi.

Julian onun arkasından koştu.

Yüzündeki keder yüzünün kızarmasına neden oldu. Onun acısını kendi yüreğinde hissediyordu.

Bakışları darmadağınlıkların üzerinde gezinirken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yatak parçalanmış ve çekmeceler, sanki Zephyros bir tiradla gelmiş gibi devrilmişti.

Julian onu rahatlatmak için elini onun omzuna koydu.

"Bunu odalarına nasıl yapabildi?" diye sordu.

"Kimin odası?" diye sordu Memur Reynolds. "Yalnız yaşadığını sanıyordum."

"Evet. Burası annemle babamın ölmeden önceki odasıydı." Grace inanamayarak etrafına baktı. Onun peşinden gitmek bir şeydi ama bunu neden yapsındı?

Etrafına dağılmış giysilere, ona pek çok harika anı hatırlatan giysilere baktı. Babasının her gün işe giderken giydiği gömlekleri. Grace'in ödünç almak için yalvardığı, annesinin en sevdiği kazağı. Ölmeden önce babasının annesine verdiği küpeler. Artık her şey değersizmiş gibi ortalığa saçılmıştı.

Ama onun için değersiz değildi. Onlardan geriye kalan tek şey buydu. Acı kalbine derinden saplandı.

"Bunu nasıl yapabildi?" diye sordu, öfke içini parçalarken.

Julian onu kollarının arasına alıp sımsıkı tuttu. "Sorun değil Grace," diye soludu saçlarına doğru.

Ama tamam değildi. Grace bir daha düzelip düzelmeyeceğinden şüpheliydi. O hayvanın ellerini annesinin kıyafetlerinde gezdirmesine dayanamıyordu. Yataktan çarşafları sıyırırken. Nasıl cüret eder!

Julian polis memuruna baktı.

"Merak etme," dedi adam, "adamı bulacağız."

"Ve sonra ne?" diye sordu.

"Buna mahkemeler karar verecek."

Julian tiksinti dolu bir alayla onu tırmıkladı. Mahkemeler. Böyle bir hayvanı serbest bırakabilecek modern mahkemelere ihtiyacı yoktu.

Memur, "Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi. "Ama bir şey alıp almadığını görmek için etrafa bakmanıza gerçekten ihtiyacımız var Dr. Alexander."

Başını salladı.

Julian onun kucağından çekilirken cesaretine hayran kaldı ve yanaklarından akan yaşları sildi. Enkazın içinden bakmaya başladı. Julian, ona tekrar ihtiyacı olursa yakın olmak isteyerek onun yanında diz çöktü.

Kapsamlı bir aramanın ardından Grace kollarını göğsünde kavuşturdu ve memura baktı. "Hiçbir şey eksik değil," dedi ve kendi yatak odasına gitti.

Grace tereddütle içeri girdi. Hızlı bir inceleme burada da aynı tür hasarı gösterdi. Hem onun hem de Julian'ın kıyafetleri iyice aranmıştı. İç çamaşırları etrafa saçılmıştı ve yatağı çıkarılmıştı ve şilte yamuktu.

Yaratığın Julian'ın kılıcını yatağın altında bulmasını ve ona dokunma hatasına düşmesini ne kadar çok isterdi. Şimdi bu gerçekten adalet olurdu.

Ama Rodney onu bulamamıştı. Aslında, Julian'ın kalkanı hâlâ bıraktığı yerde, yatağın yanındaki duvara yaslanmıştı.

Etrafına dağılmış kıyafetlerine bakan Grace, sanki Rodney'nin ürkütücü elleri vücuduna dokunmuş gibi kendini çok ihlal edilmiş hissetti.

Grace kitap dolabının kapısının biraz aralık olduğunu gördü. Kapıya doğru yürürken kalbi atmayı bıraktı ve kapıyı daha geniş açtı. O anda, gerçekten Rodney'nin kalbini söküp üzerine bastığını hissetti.

"Kitaplarım," diye fısıldadı.

Julian onun neye baktığını görmek için odanın karşısına geçti. Arkasında dururken nefesi boğazına takıldı.

Sahip olduğu her kitap paramparça olmuştu.

"Benim kitaplarım değil," dedi dizlerinin üzerine çökerek.

Babasının yazdığı kitapların sayfalarına dokunurken Grace'in eli titriyordu. Yeri doldurulamazlardı. Bir daha asla gözlerini açıp, geçmişten onunla konuşan sesini duyamayacaktı. Kara Güzel'i açıp annesinin onu ona okuduğuna dair zayıf anısını da duyamayacaktı.

Hepsi gitmişti.

Rodney Carmichael, bir hamlede ailesini yeniden öldürmüştü.

Sonra bakışları İlyada'nın parçalanmış parçalarına takıldı. Julian'ın onu gördüğü zamanki halini hatırladığında gözleri yaşlarla doldu. O okurken birbirleriyle geçirdikleri saatler.

O saatler çok özeldi. Hikayenin sözlerinde kaybolmuş kanepenin önünde uzandıkları için çok büyülü. Kendi küçük krallıklarıydı. Kendi özel cennetleri.

"Hepsini yok etti," diye fısıldadı. "Tanrım, saatlerdir burada olmalı."

"Hanımefendi, onlar sadece-"

Julian, Memur Reynolds'ı kolundan tuttu ve yatak odasına geri çekti.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Onun için sadece kitap değiller," dedi. "Acısıyla dalga geçme."

"Ah," dedi mahcup bir şekilde. "Üzgünüm."

Julian dolabın içinde Grace'e döndü.

Elini parçalanmış sayfaların üzerinde gezdirirken kontrolsüz bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Neden bunu yapsın?"

Julian onu kaldırıp dolaptan çıkardı, sonra yatağa yatırdı. Ona o kadar sıkı sarıldı ki, zar zor nefes alıyordu ve sanki kalbi parçalanıyormuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

O anda, Julian ona bunu yapan adamı öldürmek istedi.

Telefon çaldı.

Grace çığlık attı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

"Şşt," dedi Julian, onu sabit tutarken eliyle gözyaşlarını silerek. "Her şey yolunda.

Buradayım. Seni yakaladım.

Memur Reynolds telefonu ona verdi. "Oysa cevap ver."

Julian adama ters ters baktı. Ondan o kuduz melezle konuşmasını isteyecek kadar nasıl duyarsız olabilirdi?

"Merhaba Selena," dedi Grace, sonra olanları Selena'ya anlatırken tekrar gözyaşlarına boğuldu.

Julian'ın düşünceleri, evini işgal eden ve onu derinden yaralayan adamı düşünürken hızla döndü. Onu en çok endişelendiren, adamın neyin peşinden gideceğini biliyor olmasıydı. Grace'i tanıyordu. Onun için neyin önemli olduğunu biliyordu.

Ve bu onu polisin fark ettiğinden çok daha tehlikeli yaptı.

Grace telefonu kapattı. "Patlama için üzgünüm," dedi gözyaşlarını silerek.

"Uzun bir gün oldu."

"Evet hanımefendi, anlıyoruz."

Julian, çok az erkeğin sahip olduğunu bildiği bir irade gücüyle kendini toparlamasını izledi.

Polisi evinin geri kalanından geçirdi.

Memurlardan biri, Julian'ın kitabını ona uzatırken, "Bu kitabı görmemiş olmalı," dedi.

Julian onu Grace'in elinden aldı. Memurun aksine o kadar emin değildi. Eğer piç onu yırtmaya çalıştıysa, o zaman kötü bir sürprizle karşılaşacaktı.

Kitap asla yok edilemez. Yüzyıllar boyunca, sayısız kez bunu kendi başına yapmaya çalışmıştı. Ateş bile onu bozamaz. Ancak kitap, ona Grace'in önceki sözlerinin ne kadar doğru olduğunu hatırlatmaya hizmet etti.

Birkaç gün sonra gidecekti ve onu koruyacak kimsesi olmayacaktı.

Bu düşünce onu hasta etti.

** * **

Selena garaj yoluna girerken polis nihayet gidiyordu. Kolu alçıda bağlı, uzun boylu, koyu renk saçlı bir adamla cipinden indi ve koşarak kapıya geldi.

"İyi misin?" diye sordu Grace'e sarılırken.

"Ben iyiyim," dedi Grace, ardından Selena'nın omzunun üzerinden bakarak adamı selamladı. "Selam Bill."

Merhaba Grace. Yardıma geldik."

Grace onu Julian'la tanıştırdı, sonra dördü içeri girdi.

Julian, girer girmez Selena'yı durdurdu ve onu kenara çekti. "Onu biraz aşağıda tutabilir misin?"

"Neden?"

"Halletmem gereken bir şey var."

Selena kaşlarını çattı. "Tabii, tamam."

Julian, Selena ve Bill, Grace'i kanepeye oturtana kadar bekledi. Sonra mutfağa gitti, birkaç çöp torbası aldı ve üst kattaki dolaba yöneldi.

Elinden geldiğince çabuk, Grace'in bir daha görmemesi için ortalığı toplamaya başladı. Ama dokunduğu her kağıt parçasıyla öfkesi artıyordu.

Okuyacak bir kitap ararken koleksiyonunu karıştırırken yüzündeki sevecen bakışı defalarca gördü. Gözlerini kapattığında, ona okurken saçlarının göğsüne düştüğünü görebiliyordu.

Ve o an kan istedi.

Tanrım, dedi Bill kapı aralığından. "Bütün bunları o mu yaptı?"

"Evet."

"Dostum, ne psikopat."

Julian kağıtları çantaya tıkmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi. Odaklanabildiği tek şey, ruhunda intikam isteyen çığlıktı. Priapus'a seslenen kişiyle alay konusu oldu.

Onu yaralamak bir şeydi. Ama Grace'i incitmek...

Kader adama merhamet etse iyi olur çünkü Julian merhamet etmezdi.

"Yani, Grace ile uzun zamandır mı çıkıyorsun?"

"HAYIR."

“Öyle düşünmedim. Selena senden bahsetmedi ama bir düşününce Grace'in doğum gününden beri yalnız kalmasından o kadar da endişe etmemişti. Onunla o zaman tanışmış olmalısın.”

"Evet."

“Evet, hayır, evet. Pek konuşmuyorsun, değil mi?”

"HAYIR."

"Pekala, bir ipucu alabilirim. Daha sonra görüşürüz."

Julian, eli kapağı Peter Pan'a uzatırken duraksadı. Aldı ve dişlerini gıcırdattı. Acı ona saldırdı. En çok bu kitabı sevmişti.

Elinde sıkıca tuttu, sonra onu da çantasına ekledi.

** * **

Grace ne kadar süre kanepede kıpırdamadan oturduğunu bilmiyordu. Tek bildiği canının ne kadar yandığıydı. Rodney, onu ihlal etmesiyle derinden etkilenmişti.

Selena ona bir fincan sıcak çikolata getirdi.

Grace içmeye çalıştı ama elleri hâlâ o kadar titriyordu ki, onu dökmekten korkuyordu. Bir kenara koydu. "Sanırım gidip temizliğe ihtiyacım var."

"Julian bunu zaten yaptı," dedi Bill, televizyonda kanalları çevirirken koltuğundan.

Grace kaşlarını çattı. "Ne? Ne zaman?"

"Biraz önce oradaydı, dolabı temizliyordu."

Haberler karşısında ağzı açık kalan Grace, onu bulmaya gitti.

Julian ailesinin odasındaydı. Son dağınıklığı da düzeltirken onu kapı aralığından izledi. Babasının pantolonunu Martha Stewart'ı utandıracak şekilde katladı, sonra çekmeceye yerleştirip kaydırarak kapattı.

Bir zamanlar efsanevi bir generalin onu buna mecbur kalmamak için evini temizlediğini görünce içini bir şefkat kapladı. Onun nezaketi onu kalbine kadar etkiledi.

Yukarı baktı ve bakışlarıyla buluştu. O derin mavi gözlerdeki sıcak endişe onu derinden ısıttı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Omuz silkti. "Yapacak başka bir şeyim yoktu." Sözleri gelişigüzel söylemiş olsa da sesinde kayıtsızlığını gizleyen bir ton vardı.

"Yine de minnettarım." Odaya girdi ve onun tüm sıkı çalışmasına baktı. Boğazı gergindi, elini maun ayaklığa koydu. "Bu büyükannemin yatağıydı." O ona söyledi. "Annemin, büyükbabamın onu onun için nasıl yaptığını anlattığını hala duyabiliyorum. O bir marangozdu."

Çenesi kaskatı kesilmiş, eline bakıyordu. "Zor, değil mi?"

"Ne?"

"Sevdiklerinizden vazgeçmek."

Onun kalbinden konuştuğunu biliyordu. Çocuklarını özleyen bir babanın kalbinden.

Artık geceleri ortalıkta debelenmemesine rağmen, onun hala onların isimlerini fısıldadığını duyuyor ve onları ne sıklıkta rüyasında gördüğünü bilip bilmediğini merak ediyordu.

Ve günde kaç kez onları düşünmesi ve kaybın acısını çekmesi gerektiğini merak etti.

"Evet," dedi sessizce, "ama bunu benden daha iyi biliyorsun, değil mi?"

Konuşmadı.

Grace bakışlarının odada gezinmesine izin verdi. "Sanırım devam etme zamanım geldi ama yemin ederim hala onları duyabiliyorum, hissedebiliyorum."

"Senin hissettiğin onların sevgisi. Hala içini ısıtıyor."

"Biliyor musun, bence haklısın."

"Hey," dedi Selena kapı aralığından, onların sözünü keserek. "Bill pizza istiyor. Canın yemek istiyor mu?"

Sanırım, dedi Grace.

"Senden ne haber?" Selena, Julian'a sordu.

Julian, Grace'e bilgiç bir gülümseme attı. "Biraz pizza isterim."

Grace, onu yarattığı gece sorduğunu hatırlayınca gerçekten güldü.

"Tamam," dedi Selena, "pizza."

Julian, Grace'e annesinin alyanslarını uzattı. "Onları yerde buldum."

Grace onları tekrar şifonyere koymaya başladı ama yapamadı. Bunun yerine onları sağ eline aldı ve yıllardır ilk kez onlar tarafından rahatladığını hissetti.

Odadan çıktıklarında Julian kapıyı kapatmaya başladı.

Hayır, dedi Grace yumuşak bir sesle. "Açık bırak."

"Emin misin?"

Başını salladı.

Yatak odasına girdiğinde, onun da temizlediğini fark etti. Ama bir zamanlar kitaplarının olduğu boş rafları görünce kalbi yine kırıldı.

Bu sefer Julian kapıyı kapattığında tartışmadı.

** * **

Saatler sonra, yemek yedikten sonra, Grace sonunda Bill ve Selena'yı ayrılmaya ikna etti.

"Ben iyiyim, gerçekten," diye onları kapıda defalarca güvence verdi. Uzanıp elini Julian'ın koluna koydu, varlığının gücüne minnettardı. "Üstelik, Julian'ım var."

Selena ona sert bir bakış attı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ararsın."

"Yapacağım."

Hâlâ kendini tam olarak rahat hissedemeyerek kapıyı kilitledi ve Julian'ı üst kata, odasına götürdü.

Yanında Julian ile yatakta yatıyordu.

Kendimi çok savunmasız hissediyorum, diye fısıldadı.

Saçını okşadı. "Biliyorum. Sadece gözlerini kapat ve burada olduğumu bil. Seni güvende tutacağım."

Kollarını ona doladı. Grace onun verdiği rahatlık karşısında içini çekti. Hiç kimse onu onun kadar yatıştırmamıştı.

Sonunda bitkin bir uykuya dalmadan önce saatlerce yattılar.

** * **

Grace boğazına takılmış bir çığlıkla uyandı.

"Buradayım, Grace."

Yanında Julian'ın sesini duydu ve anında sakinleşti. "Tanrıya şükür, sensin," diye fısıldadı. "Kötü bir rüya gördüm."

Omzundan hafifçe öptü. "Anladım."

İşe hazırlanmak için yataktan ayrılmadan önce elini sıktı.

Giyinmeye çalışırken elleri o kadar titriyordu ki gömleğinin düğmelerini bile ilikleyemedi.

"İşte," dedi Julian, onun yerine ilikleyebilmek için ellerini uzaklaştırarak. "Korkmana gerek yok Grace. Seni incitmesine izin vermeyeceğim."

"Biliyorum. Polisin onu yakalayacağını ve her şeyin biteceğini biliyorum."

Giyinmesine yardım ederken hiçbir şey söylemedi.

Hazır olduklarında, onları şehir merkezindeki ofisine götürdü. Midesi o kadar düğümlenmişti ki zar zor nefes alıyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı. Rodney'nin hayatını kontrol etmesine izin vermeyecekti. Sorumluydu ve kimse bunu ondan alamazdı.

Dövüşmeden olmaz.

Yine de Julian'ın varlığından memnundu. Bu onu düşünmek istemediği bir şekilde rahatlattı.

"Buna ne denir?" diye sordu Julian, onu yüzyılın başındaki ofis binasındaki devasa antika asansöre götürürken.

Grace ona kapıyı nasıl kapatacağını gösterdi ve kapılar içeride kapalıyken yaşadığı rahatsızlığı fark etti.

"Bu bir asansör," diye açıkladı. "İstediğiniz kata ulaşmak için bu butonlara basıyorsunuz. İlk sıradayım, yani sekiz." Eski topuz tarzı düğmeye bastı.

Asansör hareket ettikçe Julian daha da gerildi. "Güvenli mi?"

Meraklı bir kaşını kaldırdı. "Roma ordularını korkusuzca yenen adam, asansörden korkmaz mı?"

Ona sinirli bir bakış attı. "Romalıları anlıyorum, bu şeyi anlamıyorum."

Kolunu onun etrafına sardı. "Pek bir şey yok." Gizli kapıyı işaret etti. "O kapının dışında onu yukarı ve aşağı kaldıran kablolar var ve bir telefon var." Düğmelerin altındaki çağrı kutusunu işaret etti. "Asansörde mahsur kalırsanız tek yapmanız gereken telefonu açmak ve doğrudan bir acil durum ekibine bağlanıyorsunuz."

Gözleri karardı. "Asansör çok takılır mı?"

"Tam olarak değil. Ofisim dört yıldır burada ve şimdiye kadar bir kez bile takılıp kalmadı."

"Eğer üzerinde olmasaydın, takılıp takılmadığını nasıl bilecektin?"

"Asansörler durduklarında bu delici alarmı verirler. Güven bana, takılırsa birileri bilir."

Bakışlarını asansörün geniş alanında gezdirdi ve gözlerindeki ışıktan, onun aklında yaramaz şeyler olduğunu anladı. "Bilerek durdurabilir misin?"

O güldü. "Evet, ama gerçekten iş yerinde suçüstü yakalanmak istemiyorum."

Başını eğdi ve yanağından hafifçe öptü. "Ama işte suçüstü yakalanmak çok eğlenceli olabilir."

Grace ona sıkıca sarıldı. Onu daha iyi hissettiren şey neydi? Ne olursa olsun, her zaman işleri daha eğlenceli hale getiriyor gibiydi. Daha parlak. "Sen kötüsün," dedi isteksizce onu bırakarak.

"Doğru, ama benim bu özelliğimi seviyorsun."

Yine güldü. "Haklısın. Evet."

Kapılar açıldı ve Grace onu kısa bir mesafeden ofisine götürdü.

İçeri girdiklerinde Lisa başını kaldırdı ve gözlerini büyüttü. Julian'a baştan sona bir kez daha göz gezdirirken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Dr. Grace," diye alay etti sarı saçının bir tutamıyla oynayarak. Ateşli bir erkek arkadaşın var.

Grace başını sallayarak onları tanıştırdı ve ardından Julian'a ofisini gösterdi. Julian bilgisayarını açıp çantasını çalışma masasının çekmecesine koyarken pencerenin yanında durdu.

Onu kendisine bakarken yakalayınca duraksadı. "Gerçekten bütün gününü ofisimde mi geçireceksin?"

Omuz silkti. "Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Sıkılacaksın."

"Sizi temin ederim, sıkılmaya alışkınım."

Kötü olan şey, Grace'in o departmanda ne kadar deneyimi olduğunu biliyordu.

Onu kitabın içinde, yalnız ve karanlığa gömülmüş halde düşünürken elini yanağına koydu.

Parmak uçlarında yükselerek ona nazik bir öpücük verdi. "Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim. Sensiz burada olabileceğimi sanmıyorum."

Dudaklarını ısırdı. "Memnuniyetle."

Lisa ona seslendi. Dr. Grace, senin saatin sekiz."

Julian, "Dışarıda bekleyeceğim," dedi.

Grace gitmesine izin vermeden önce elini sıktı.

** * **

Sonraki bir saat boyunca zar zor dikkatini verdi. Düşünceleri dışarıdaki adam ve onun onun için ne kadar önemli olduğu üzerindeydi.

Ve onun gitmesi düşüncesinden ne kadar nefret ediyordu.

Seans biter bitmez hastasını dışarı çıkardı.

Lisa, Julian'a bilgisayarında nasıl solitaire oynanacağını gösteriyordu. "Merhaba, Dr. Grace," dedi. "Julian'ın daha önce hiç solitaire oynamadığını biliyor muydun?"

Grace, Julian'la eğlenerek gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Lisa randevu defterine bakmak için Julian'dan uzaklaştı. "Bu arada, saat üçünüz iptal oldu. Ve senin saatin dokuzda aradı ve birkaç dakika gecikeceğini söyledi.

"Tamam aşkım." Grace başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Siz ikiniz oynarken ben de Palm Pilot'umu almak için arabama koşacağım."

Julian yukarı baktı. "Gideceğim."

Grace başını salladı. "Bunu yapabilirim."

Duraksamadan Lisa'nın masasının etrafından dolandı ve elini anahtarları için uzattı. "Gideceğim," dedi, kabul etmeyeceğini anlamasını sağlayan bir sesle.

Tartışmak istemiyordu, anahtarlarını verdi. "Sürücü koltuğunun altında."

"Tamam, hemen dönerim."

Grace ona asker selamı verdi.

Julian eğlenmeden ofisinden ayrıldı ve koridorun sonundaki asansöre doğru yöneldi.

Düğmeye uzandı, sonra duraksadı. Tanrılar, o sıkı, köşeli şeyden nasıl da nefret ediyordu.

Ve içinde yalnız olma düşüncesi…

Etrafına baktığında bir merdiven gördü. Bir an bile tereddüt etmeden onların yerine onlara yöneldi.

* * *

Grace, Rachel'ın dosyasını evrak çantasında bulmaya çalışırken arka koltuğunda birkaç dosya bıraktığını hatırladı.

"Aklım Nerede?" diye çıkıştı kendine. Ama sonra biliyordu. Düşünceleri, hayatını tamamen değiştiren iki adam arasında dağılmıştı.

Odaklanamadığı için kendine kızdı, evrak çantasını aldı ve Julian'ın peşinden gitti.

"Nereye gidiyorsunuz Dr. Grace?" diye sordu.

Arabamda da birkaç dosya bıraktım. Hemen döneceğim."

Lisa başını salladı.

Grace asansöre gitti. Kapılar açıldığında hâlâ kayıp dosyaları aramak için evrak çantasını karıştırıyordu.

Başını kaldırmadan içeri girdi ve otomatik olarak lobi düğmesine bastı.

Kapılar kapanana kadar yalnız olmadığını fark etmemişti.

Rodney Carmichael karşı tarafta durmuş ona bakıyordu.

"Peki, o kim?"

Grace korku ve öfke dalgaları içini kasıp kavururken donup kaldı. Onu parçalara ayırmak istedi! Ama bir erkek için küçük olmasına rağmen ondan bir baş daha uzundu.

Ve çok kararsız.

Artan paniğini gizleyerek sakince konuştu. "Burada ne yapıyorsun?"

Dudağını ona doğru kıvırdı. "Soruma cevap vermedin. Evinde kimin kıyafetleri olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Saçmalık," diye haykırdı. Delirmenin eşiğindeydi ve ihtiyacı olan son şey, onlar asansörde mahsur kalırken onun üzerine düşmesiydi. "Seni ilgilendiren her şey benim işim."

Grace durumu kontrol altına almaya çalıştı. "Şimdi beni dinleyin Bay Carmichael, ben sizi tanımıyorum, siz de beni tanımıyorsunuz. Neden bana odaklandığını anlayamıyorum ama bunun durmasını istiyorum.

Asansörü durdurmak için düğmeye bastı. "Şimdi beni dinle Grace. Biz birbirimiz için mükemmeliz. Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Birlikte olmamız gerekiyordu.

Tamam, dedi onu sakinleştirmeye çalışarak. "Bunu ofisimde tartışalım." Asansörü çalıştırmak için düğmeye bastı.

Yine durdurdu. "Burada konuşuruz."

Elleri titremeye başlayınca Grace derin bir nefes aldı. Onu daha fazla sinirlendirmeden buradan gitmeliydi. "Ofisimde daha rahat ederiz."

Bu kez düğmeye uzandığında elini tuttu.

"Neden benimle konuşmuyorsun?" O sordu.

"Konuşuyoruz." Grace arama kutusuna doğru ilerledi.

"Onunla konuştuğuna bahse girerim, değil mi? Bahse girerim onunla saatlerce gülerek ve Tanrı bilir neler yaparak geçiriyorsundur. Şimdi bana onun kim olduğunu söyle."

"Bay. Carmichael-"

"Rodney!" O bağırdı. Kahretsin, benim adım Rodney.

"Tamam Rodney. Haydi-"

"Pis ellerini senin üzerinde gezdirdiğine bahse girerim, değil mi?" Onu düğmelerinden yakalayarak köşeye sıkıştırdı.

"Benimle tanıştığından beri onunla kaç kez yattın, ha?"

Grace onun boncuk gözlerindeki vahşi bakış karşısında titredi. O kayıyordu. Telefonu almak için arkasına uzandı, ama daha kulağına götürmeden o aldı.

"Ne yapıyorsun lan?" O sordu.

"Yardıma ihtiyacın var."

Telefonu tuşlara çarptırdı. "Yardıma ihtiyacım yok. Sadece benimle konuşmana ihtiyacım var. Beni duyuyor musun? Sadece benimle konuşmana ihtiyacım var!" Telefonu kontrol paneline vurarak her kelimeyi noktaladı.

Dehşete kapılan Grace, telefonun parçalanmasını izledi. Ardından saçlarını çekmeye başladı.

"Seni öptü, öptüğünü biliyorum." Saçlarını avuç avuç yolarken kelimeleri defalarca tekrarladı.

Aman Tanrım! Bir deliyle kapana kısılmıştı.

Ve çıkış yolu yoktu.

** * **

Julian, Palm Pilot'uyla Grace'in ofisine döndü. "Grace nerede?" Grace'i masasında bulamayınca Lisa'ya sordu.

“Onu görmedin mi? Sen gittikten birkaç dakika sonra arabaya indi.

Kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Evet. Bazı dosyalar falan bıraktığını söyledi.”

O başka bir şey soramadan, muhafazakar siyah bir takım elbise giymiş ve elinde bir evrak çantası olan çekici bir Afrikalı-Amerikalı kadın ofise girdi.

Ayakkabısını fırlatıp topuğuna sürtmek için kapının eşiğinde durdu. "Kesinlikle bir Pazartesi," dedi Lisa'ya. “Asansör katlar arasında sıkışıp kaldığı için sekiz kat merdiven çıkmak zorunda kaldım. Şimdi benim için ne harika haberlerin var?

Lisa neşeyle, "Merhaba Dr. Beth," dedi, elini masasının üzerindeki kitapta gezdirerek. "Saat dokuzunuz Rodney Carmichael ile."

Julian soğudu.

"Oh, hayır, bekle," dedi Lisa, "bu Dr. Grace. Senin-”

"Rodney Carmichael mı dedin?" O sordu.

"Evet. Yeniden planlamak için aradı."

Julian onun sözünü bitirmesini beklemedi. Palm Pilot'u Lisa'nın masasına fırlattı ve ofisten çıkıp asansöre doğru koştu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, tek düşündüğü Grace'e olabildiğince hızlı ulaşmaktı.

O sırada duyduğu vızıltının bir alarm zili çaldığını fark etti.

Sahip olduğu her içgüdü ona olanları anlatırken omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi. Rodney, Grace içerideyken asansörü durdurmuştu. O bundan emindi.

Aniden, kapalı asansör kapılarının arkasından boğuk bir çığlık duyuldu.

Görüşü öfke ve korkuyla buğulanarak kuyuya giden kapıyı zorlayarak açtı.

Julian dondu.

Arabayı göremedi. Tek görebildiği siyah mağaraydı. Ve tıpkı kitaba benziyordu. Daha da kötüsü, aşağı inmek onun cehennemine çekiliyormuş gibi hissettirecekti. Karanlığın.

Sıkışık. Sıkı.

Korku üzerine çökerken nefes almakta zorlandı.

Kalbinde, Grace'in aşağıda olduğunu biliyordu. Bir deliyle yalnız ve ona yardım edecek kimse yok.

Dişlerini gıcırdatarak geri çekildi ve kablolara atladı.

** * **

Şiddetle iten Grace, Rodney'i üzerinden atmaya zorladı.

"Seni paylaşmayacağım!" diye hırladı, tekrar kollarını tuttu. "Sen Benimsin."

"Benden başka kimseye ait değilim." Grace kasıklarına diz çöktü.

Yere battı.

Çaresiz kalan Grace, başının üzerindeki gizli kapıya ulaşmak için yan korkuluklara tırmanmaya çalıştı. O noktaya gelebilseydi…

Rodney onu belinden tuttu ve köşeye geri fırlattı.

Yüzü öfkeyle buruştu, kollarını onun iki yanında birleştirdi. "İçinde olan adamın adını söyle bana, Grace! Söyle bana ki kimi öldürmem gerektiğini bileyim."

Gözleri boş ve ürkütücüydü, yüzünü ve boynunu o kadar şiddetle tırmalamaya başladı ki kanlı izler bıraktı. "Sen benim kadınımsın bilmiyor musun? Birlikte olacağız. Seninle nasıl ilgileneceğimi biliyorum. Neye ihtiyacın var. Ben ondan çok daha iyiyim!"

Grace eğilerek Rodney'den uzaklaştı, sonra topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve elleriyle yakaladı. En iyi silahlar değillerdi ama hiç yoktan iyiydiler.

"Kiminle birlikte olduğunu bilmek istiyorum!" diye bağırdı.

Aynı anda Rodney öne doğru bir adım attı, başının üzerindeki kapak açıldı.

Grace yukarı baktı.

Julian delikten atladı ve zarif bir avcı gibi ölümcül bir çömelmeyle yere düştü.

Etrafını tehlikeli bir sakinlik havası sarmıştı ama ürkütücü olan gözleriydi.

Ateş ve cehennem gazabıyla, öldürme niyetiyle Rodney'e odaklandılar.

Sonra, yavaş ve metodik bir şekilde Julian tam boyuna ulaştı.

Rodney, Julian'ın boyunu kavrarken olduğu yerde kalakaldı. "Sen de kimsin?"

"Ben onun birlikte olduğu adamım."

Rodney'nin çenesi düştü.

Julian, güvende ve sağlam olduğundan emin olmak için Grace'e şöyle bir baktı ve sonra bir kükremeyle Rodney'e döndü.

Rodney'i öyle bir kuvvetle duvara fırlattı ki, Rodney tahta panellerde tek bir iz bile bırakmamasına şaşırdı.

Julian onu gömleğinden yakaladı ve duvara yasladı.

Julian konuştuğunda, sesindeki soğukluk onu ürpertti. "Öldürebileceğim kadar büyük olmaman üzücü, çünkü senin ölmeni istiyorum." Yumruğunu sıktı. "Ama az olsun ya da olmasın, seni bir daha Grace'in yanında bulursam, onun bir gözyaşı daha dökmesine neden olursan, ne bu dünyada ne de ötesinde beni seni ezmekten alıkoyacak hiçbir güç yok. Anlıyor musunuz?"

Rodney, onun hakimiyetine karşı boşuna savaştı. "O benim! Aramıza girersen seni öldürürüm."

Julian kulaklarına inanamıyormuş gibi başını kaldırdı. "Deli misin?"

Rodney, Julian'ın karnına acımasızca tekme attı.

Gözleri kararırken, Julian onu çenesine sertçe vurdu. Rodney yere yığıldı.

Julian, Rodney'nin yanında diz çöktüğünde, Grace rahatlayarak titredi. Bitmişti.

Julian uğursuzca Rodney'e, "Bilincini yitirmesen iyi olur," dedi.

Ayağa kalkan Julian onu ezici bir kucaklamayla kendine çekti. "İyi misin Grace?"

Nefes alamıyordu ama şu an umurunda değildi. "İyiyim sen nasılsın?"

"İyi olduğunu bildiğime göre artık daha iyi."

Birkaç dakika sonra polis nihayet asansörün kapısını açtı ve Grace onların katlar arasında sıkışıp kaldıklarını gördü.

Grace polisin uzattığı elini tutarken Julian onu belinden kaldırdı ve polisin onu üstlerindeki zemine çekmesine izin verdi.

Asansörden çıkar çıkmaz, Julian'a Rodney'nin baygın cesedini çıkarmasında yardım eden üç memura kaşlarını çattı. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

Diğer iki polis Rodney'nin baygın bedenini dışarı çıkarırken yaşlı polis geri çekildi. "Acil telefon operatörü bizi aradı. Sanki asansörde bir savaş çıkıyormuş gibi geldiğini söyledi."

"Öyleydi," dedi gergin bir şekilde.

"Peki kimi kelepçeleyeceğiz?"

"Bilinçsiz olan."

Grace, Julian'ın kendisine tekrar katılmasını beklerken, Julian'ın kendisine ulaşmak için indiği asansör boşluğunun karanlığını fark etti. Alanın küçüklüğü.

Ve ışıkları kapattığı gece Julian'ın yüzündeki ifadeyi hatırladı. Daha önce asansörle onun ofisine çıkarken sahip olduğu gergin bakış.

Yine de onun için gelmişti.

Şaşırmıştı, gözyaşlarının gözlerine battığını hissetti. Beni korumak için içinden geçti.

Asansörden iner inmez kollarını ona doladı ve sımsıkı sarıldı.

Julian duygularının gücüyle titredi. Hayatta ve yaralanmamış olduğu için çok minnettardı. Onu kaldırıp öptü.

"HAYIR!"

Julian, onu serbest bıraktığı anda, Rodney polisi ondan uzaklaştırdı.

Polisin silahını alıp nişan alırken kelepçeler bileklerinden birinden sarkıyordu.

Tepkileri savaşla keskinleşen Julian, Grace'i yakaladı ve silah patlarken onu sola doğru gitmeye zorladı.

Rodney'nin şutu onları ıskaladı, ancak ardından yaşlı memur Rodney'e ateş açtığında iki tane daha geldi.

Grace geri çekilmeye çalıştı. Julian ona izin vermeyi reddetti.

Rodney'nin öldüğünü görünce yüzünü göğsüne bastırdı. Bakma Grace, diye fısıldadı. "İhtiyacın olmayan bazı anılar vardır."

BÖLÜM 13

Grace, iş için giyinirken telefona, "Evet, Selena," dedi. “Bir hafta oldu. Ben iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor," dedi Selena şüpheyle. "Hala biraz sarsılmış gibisin."

Doğrusu öyleydi. Ama Julian sayesinde güvendeydi. Ve sonrasında zavallı Rodney'i görmemişti.

Polis onların ifadelerini aldıktan sonra, Julian onu evine götürmüş ve o da bu konuyu fazla uzatmamak için elinden geleni yapmıştı. "Gerçekten mi. İyiyim."

Julian yatak odasına geldi. "Geç kalıyorsun." Telefonu ondan aldı ve ona bir Danimarkalı verdi. "Giyinmeyi bitir," dedi ona ve sonra dikkatini Selena'ya çevirdi.

Grace odadan çıkarken kaşlarını çattı ve onun konuştuğunu duyamadı.

Giyinirken, Julian'ın yanında ne kadar rahat olduğunu anladı. Onun etrafında olmasına kesinlikle bayılıyordu. Onunla ilgilenmeyi ve onun da kendisiyle ilgilenmesini seviyordu. İlişkilerinin karşılıklılığı harikaydı.

"Grace," dedi başını tekrar yatak odasına uzatırken. "Hala geç kalıyorsun."

Yüksek topuklu ayakkabılarını giyerken güldü. "Gidiyorum, gidiyorum."

Ön kapıya vardıklarında, ayakkabılarının üzerinde olmadığını fark etti. "Bugün gelmiyor musun?"

"Bana ihtiyacın var mı?"

Grace tereddüt etti. Aslında onunla öğle yemeği yiyebilmekten ve seanslar arasında onunla dalga geçebilmekten hoşlanıyordu. Ama sonra, saatlerce orada oturup onu beklemenin onun için sıkıcı olduğundan emindi. "HAYIR."

Ona aç bir öpücük verdi. "Akşam görüşürüz."

İsteksizce, bıraktı ve aceleyle arabasına doğru kapıdan çıktı.

** * **

Tarihin en uzun günlerinden biriydi. Grace masasında oturmuş, hastasını kapıdan çıkarana kadar saniyeleri sayıyordu.

Saat beş olduğunda, serseri zavallı Rachel'ı kapıya koşturdu, sonra çabucak eşyalarını topladı ve eve gitti.

Oraya varması uzun sürmedi. Ön verandada onu bekleyen Selena'yı görünce kaşlarını çattı.

"Ters giden birşey mi var?" Grace ona katılırken sordu.

“Zor değil. Ama sana bir tavsiye vereyim, bu laneti boz. Julian büyük bir kaleci."

Selena yanından ayrılıp jipine binerken Grace daha da kaşlarını çattı. Şaşkın, kapıyı açtı.

Julian mı? o aradı.

"Yatak odasındayım."

Grace merdivenlere yöneldi. Onu, başını bir koluna dayamış, çok nefis bir şekilde yatakta yatarken ve önündeki şiltenin üzerinde tek bir kırmızı gül yatarken buldu.

İnanılmaz derecede muhteşem ve davetkardı. Özellikle de parıldayan gamzeleri ve gök mavisi gözlerinde ancak şeytani denilebilecek bir ışık varken.

"Kanaryayı yiyen kediye benziyorsun," dedi sessizce. "Bugün ikiniz ne yaptınız?"

"Hiç bir şey."

"Hiçbir şey," diye tekrarladı şüpheyle. Şimdi buna neden inanmadı? Çünkü biraz fazla yaramaz görünüyor.

Bakışları güle takıldı. "Benim için?"

"Evet."

Kısa, kısa cevaplarına gülümsedi ve hortumunu çıkarmadan önce ayakkabılarını yatağın yanına bıraktı.

Başını kaldırıp onu izlemek için boynunu uzatan Julian'ın çok ilgili bakışlarını yakaladı.

Tekrar gülümsedi.

Grace gülü aldı ve tatlı kokusunu aldı. "Hoş bir sürpriz," dedi bunun için Julian'ı yanağından öperek. "Teşekkür ederim."

"Beğenmene sevindim," diye fısıldadı, elini onun çene kemiğinde gezdirerek.

Grace gönülsüzce geri çekildi ve gülü komodinin üzerine koyup üst çekmeceyi açmak için odayı geçti.

Dondu. Giysilerinin üzerinde Peter Pan'ın küçük, ciltli bir kopyası vardı ve etrafına büyük kırmızı bir kurdele bağlıydı.

Nefes nefese onu eline aldı ve kurdeleyi çözdü. İlk sayfayı çevirdiğinde kalbi bir atışı atladı. "Aman Tanrım, bu imzalı bir ilk baskı!"

"Hoşuna gitti mi?"

"Beğendin mi?" dedi gözleri buğulanarak. Ah, Julian!

Kendini ona doğru fırlattı ve yüzünün her yerine öpücükler yağdırdı. "Sen harikasın!

Teşekkür ederim!"

İlk defa onun utandığını gördü.

"Bu sadece..." Dolabına göz atarken sesi kısıldı. Kapı hafif aralıktı ve içerideki ışık yanıyordu.

Elbette, yapmamıştı…

Grace yavaşça yaklaştı. Kapıyı daha geniş açtı ve içeri baktı.

İçine sıcaklık yayılırken gözleri sevinçle doldu. Rafları yine kitaplarla doluydu. Uzanıp yeni koleksiyonunun sırtlarında gezdirirken eli titriyordu.

"Hayal mi kuruyorum?" o fısıldadı.

Julian'ı arkasında hissetti. Adam ona dokunmuyordu ama yine de onu vücudunun her gözeneğiyle, her duyusuyla hissedebiliyordu. Fiziksel değildi ama dünyayı sarsıyordu. Ve onu nefessiz bıraktı.

"Hepsini bulamadık, özellikle de karton kapaklı kitaplarınızı ama Selena en önemlilerini bulduğumuzu söyledi."

Babasının kitaplarını görünce yanağından bir damla yaş düştü. Onları bulmayı nasıl başarmışlardı?

En sevdiği kitaplara bakarken kalbi güm güm atıyordu: Üç Silahşörler, Beowulf, Kızıl Mektup, Kurt ve Güvercin, Arzunun Efendisi, Düşmüş, Onu Seven Kanun Adamı, başını döndürene kadar devam etti. .

Şaşkın ve sersemlemiş halde, gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına izin verdi.

Arkasını döndü ve kollarını Julian'a doladı. "Teşekkür ederim," diye ağladı. "Ama nasıl?

Bunu nasıl yaptın?"

Omuz silkti, sonra gözyaşlarını silmek için uzandı. O sırada elini fark etti.

Ve ondan ne eksikti.

"Yüzüğün değil," diye fısıldadı, sağ elinin parmaklarından birinde yüzüğün olduğu yerde açık teni görünce. "Bana söylemediğini söyle?"

"Sadece bir yüzüktü, Grace."

Hayır değildi. Lewis onu satın almak istediğinde yüzündeki ifadeyi hatırladı.

"Asla," demişti Julian. "Bunu elde etmek için neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Ama geçmişiyle ilgili hikayelerini duyduktan sonra aklına iyi bir fikir geldi. Ve onu onun için satmıştı.

Titreyerek parmak uçlarında yükseldi ve onu şiddetle öptü.

Dudakları onunkilere değdiğinde Julian şok içinde dondu. Daha önce ona böyle bir şekilde ulaşmamıştı. Gözlerini kapatarak elini saçlarının arasına sıkıştırdı ve ağzına doğru inlerken saçlarının kolundan aşağı dökülmesine izin verdi.

Başı onun tadından döndü. Onun hissinden. Onu daha önce hiç öpülmediği şekilde öpmesinden...

Tüm kalbiyle.

Onu lanetli ruhuna kadar sarstı.

O anda, gerçekten zamanın durmasını istedi. O olmadan bir saniye daha yaşamak istemiyordu. Yanında olmadığı bir gün düşünemezdi.

Kontrolünün kaydığını hissetti. Deliliğin acısı aynı anda başını ve kasıklarını dilimledi.

Henüz değil! diye haykırdı zihni. Bitmesini istemiyordu. Şimdi olmaz. Bu kadar yakınken değil.

Çok yakın ...

Ama başka seçeneği yoktu.

İsteksizce ondan geri çekildi. "Sanırım sen de öylesin?"

Ona güldü. "Elbette istiyorum, seni deli adam." Kollarını onun beline doladı ve başını göğsüne yasladı.

Julian, alışılmadık duygular içini kasıp kavururken titredi. Onu kollarıyla sardı, kalbinin onunkiyle hızlı attığını hissetti.

Yapabilseydi, sonsuza kadar ona sarılarak böyle kalırdı.

Ama yapamadı.

Ondan geri adım attı.

Yukarı baktı, kaşları kırıştı.

Kaşlarını çatıp eliyle düzeltti. "Seni reddetmiyorum tatlım," diye fısıldadı. "Şu anda kendim gibi hissetmiyorum."

"Lanet?"

Onayladı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Savaşmam için bana bir dakika ver."

Adam sertçe yatağa doğru hareket ederken Grace dudağını ısırdı. Hareketlerinde mutlak, akıcı bir zarafet görmediği tek zamandı. Mide çukurunda korkunç bir ağrı varmış gibi zar zor nefes alıyormuş gibi görünüyordu. Elini karyola direğine o kadar sıkı doladı ki, parmak boğumlarının çıktığını görebiliyordu.

Bunu görür görmez içini bir acı kapladı ve onu teselli etmek istedi. Ona yardım etmeyi her zamankinden daha çok istiyordu.

Aslında onu istiyordu...

Onu istiyordu. Dönem.

Düşüncelerinin tüm etkisi üzerine çökerken Grace'in ağzı açık kaldı.

Onu sevdi.

Onu gerçekten, derinden ve en derinden sevdi.

Nasıl yapamazdı?

Kalbi gümbür gümbür atan Grace, bakışlarını dolabındaki kitaplarda gezdirdi. Anılar ona saldırdı. Julian'ın ortaya çıkıp kendini ona sunduğu gece, Julian'ın onu duşta sevmesi, Julian'ın onu teselli etmesi, onu güldürmesi, Julian'ın asansörün tepesinden geçerek onu kurtarması ve Julian'ın yatakta gülle birlikte uzanması. hediyelerini bulmasını izledi.

Selena haklıydı. O büyük bir kaleciydi ve onu asla bırakmak istemedi.

Bunu ona söylemek dilinin ucundaydı ama kendini tuttu. Şimdi zamanı değildi.

Bu kadar bariz bir ıstırap içindeyken değil. Savunmasız olduğu zamanlarda değil.

Bilmek isterdi.

Yoksa yapar mıydı?

Grace ona söylemenin sonuçlarını düşündü. Onun zamanında burayı sevmiyordu. Bunu biliyordu. Eve gitmek istedi. Ona nasıl hissettiğini söyleseydi, sonsuza kadar kalabilirdi.

başka bir nedeni vardı ve kalmak için kendi nedeni yoksa, onu bir zamanlar bildiği her şeyden uzak tuttuğu için ona içerlemeye başlayabilirdi. Olduğu her şey.

Ya da daha kötüsü, ya yürümezse?

Bir psikolog olarak, bir ilişkide ortaya çıkabilecek ve onu mahvedebilecek tüm sorunları herkesten daha iyi biliyordu.

Ayrılıkların en büyük nedenlerinden biri, fiziksel çekicilikten başka hiçbir şeyi paylaşmayan iki insan arasında inşa edilecek ortak zeminin olmamasıydı.

O ve Julian, iki insanın olabileceği kadar farklıydılar. O sade, yirmi birinci yüzyıl psikoloğuydu ve o muhteşem bir MÖ ikinci yüzyıl psikoloğuydu.

Makedon generali. İkisinin de yaşayabileceği bir yer bulmaya çalışan bir balık ve bir kuş hakkında konuşun!

İki farklı insan daha hiç doğmamış ve bir araya gelmemişti.

Şu anda, ikisi de ilişkinin yeniliğinin tadını çıkarıyorlardı. Ama birbirlerini o kadar iyi tanımıyorlardı. Ya bir yıl sonra gerçekten aşık değillerse?

Bu nedenle, ya lanet kalktıktan sonra değişirse?

Julian ona Makedonya'da farklı bir adam olduğunu söylemişti. Ya şu anki çekiciliğinin ya da ona olan çekiciliğinin bir kısmı lanetten kaynaklanıyorsa? Cupid'e göre, lanet Julian'ı ona karşı mecbur hissettirdi.

Ya laneti bozarlarsa ve o tamamen başka biri olursa? Artık onu istemeyen biri mi?

Sonra ne?

Eve gitme şansından vazgeçtiğinde, bir daha asla şansı olmayacağından emindi.

Grace nefes almakta zorlandı ve ona "Haydi deneyelim ve ne olacağını görelim" bile diyemediğini fark etti. Çünkü kararını verdiğinde ikinci bir şansı olmayacaktı.

Grace, Selena gibi geleceği görebilmeyi dileyerek yutkundu. Ama sonra, Selena bile zaman zaman yanılıyordu. Julian'ın iyiliği için, Grace yanılmış olmayı göze alamazdı.

Hayır, kalması için kabul edilebilir tek bir sebep olabilirdi. Onun onu sevdiği kadar onun da onu sevmesi gerekecekti.

Ve bu, sonraki on dakika içinde gökyüzünün kafasına düşmesi kadar olasıydı.

Gözlerini kapatan Grace gerçeğe yüzünü buruşturdu. O asla onun olamazdı. Öyle ya da böyle, gitmesine izin vermek zorunda kalacaktı.

Ve bu onu öldürecekti.

Julian kesik kesik bir nefes aldı ve yatağı bıraktı. Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Bu acıttı," dedi.

"Söyleyebilirim." Ona dokunmak için uzandı, ama adam yılanla temas etmek üzere olan bir adam gibi ondan geri adım attı.

Grace elini indirdi. "Ben gidip yemeği hazırlayayım."

Julian onun odadan çıkışını izledi. Onun peşinden gitmeyi o kadar çok istiyordu ki kendini zor tuttu. Ama cesaret edemedi.

Kendini toparlaması için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. İçinde dolaşan ve onu bunaltmakla tehdit eden ateşi söndürmek için daha fazla zamanı vardı.

Kafasını salladı. Dokunuşu ona nasıl bu kadar güç verirken aynı zamanda onu bu kadar inanılmaz derecede zayıflatabiliyordu?

* * *

Julian mutfakta ona katıldığında Grace konserve çorba ve sandviç yapmayı yeni bitirmişti.

"Daha iyi hissetmek?"

"Evet," dedi masaya oturarak.

Grace onun yemek yemesini izlerken kaşığını kasesinin etrafında döndürdü. Solmakta olan güneş ışığı saçlarına vuruyor ve onu vurguluyordu. Sandalyede mükemmel bir şekilde dimdik oturuyordu ve her hareket edişinde, onu bir arzu dalgası kaplıyordu. Onu bütün gün izleyebilir ve bundan asla bıkmazdı.

Daha da kötüsü, gerçekten yapmak istediği şey kalkıp yanına gitmek ve kucağına oturmaktı. Sonra, adamın gün ışığını öperken ellerini o altın rengi dalgalarda gezdirdi.

Yapma! Kendine hakim olmazsa, bu dürtüye yenik düşecekti!

"Biliyorsun," dedi tereddütle. "Düşünüyordum. Ya burada kalsaydın? Benim zamanımda yaşamak o kadar kötü mü olurdu?"

Ona attığı bakış onu yatıştırdı. "Bu tartışmayı zaten yaptık. Ben buraya ait değilim. Senin dünyanı, geleneklerini anlamıyorum. Kendimi garip hissediyorum ve bundan nefret ediyorum."

Grace boğazını temizledi. Güzel, bir daha bahsetmeyecekti.

İçini çekerek sandviçini aldı ve yedi, gerçi asıl yapmak istediği tartışmaktı.

Akşam yemeğini bitirdikten sonra, Julian onun mutfağı temizlemesine yardım etti.

"Sana okumamı ister misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi, ama o bir terslik olduğunu anlamıştı. Onunla korunuyordu, neredeyse soğuktu.

İlk ortaya çıktığından beri onu böyle görmemişti.

Grace yukarı çıktı ve yeni Peter Pan kopyasını aldı, sonra tekrar aşağı indi.

Julian çoktan yerdeydi, onlar için minderleri yığıyordu.

Koltuğuna oturdu, ona dik bir şekilde uzandı ve başını karnının yan tarafına dayadı. İlk sayfayı çevirdikten sonra okumaya başladı.

Julian ona bakarken Grace'in yumuşak, titrek sesini dinledi. Kelimeleri okurken, gözlerinin sayfa boyunca dans etmesini izledi.

Kendisine ona dokunmayacağına söz vermişti ama iradesi dışında saçlarını okşamak için uzandığını fark etti. Teniyle teması onu yaktı, ona sahip olmak için can atarken kasıklarını daha da sıkılaştırdı.

Saçlarının ipeksi samur bukleleri parmaklarını okşarken, sesinin onu buradan çok uzaklara götürmesine izin verdi. Bu kadar rahatlatıcı bir yere, neredeyse sonsuza kadar aradığı yakalanması zor ev gibi geldi.

Sadece ikisinin yaşadığı bir yer. Burada tanrılar, lanetler yoktu.

Sadece onlar.

Ve harika hissettirdi.

Grace, Julian'ın elinin saçından ayrılıp gömleğinin üst düğmesine uzandığını hissettiğinde kaşlarını kaldırdı. Umutlu bir bekleyiş içinde nefesini tuttu ama aynı zamanda duraksadı.

"Sen nesin-"

"Okumaya devam et," dedi düğmeyi delikten geçirirken.

Vücudu ısınırken bir sonraki paragrafı okudu. Bir sonraki düğmeyi geri aldı.

"Julian-"

"Okumak."

Eli bir sonraki düğmeye doğru hareket ederken başka bir paragraf okudu. Nefesi hızlanırken, kalbi hızla çarparken, eylemleri onu çılgına çeviriyordu.

Gözlerindeki aç bakışı görmek için ona baktı. "Bu nedir? Şerit okuma seansı mı? Ben bir paragraf okudum, sen düğmeyi mi açıyorsun?"

Sorusunu, sıcak elini sutyeninin üzerinde gezdirerek ve göğsünü avucunun içine alarak nazikçe yanıtladı. Grace satenin içinden ona masaj yaparken zevkle inledi. Elinin tenindeki sıcaklığı kollarını ürpertiyordu.

"Oku," diye emretti tekrar.

"Oh, evet, sanki sen..."

Sutyeninin ön mandalını serbest bıraktı, sonra göğsünü şefkatle eliyle kavradı.

Julian!

"Bana oku Grace. Lütfen."

Sanki bu mümkünmüş gibi!

Ama ses tonunun altında yatan yalvarış onun kalbini çekiştiriyordu. Julian elini onun çıplak teninde gezdirirken kendini zorlayarak dikkatini kitaba verdi.

Dokunuşu çok rahatlatıcı, çok nazikti. yüce. Bu onu baştan çıkarmak ve alevlendirmek için kullandığı ateşli okşama değildi, tamamen başka bir şeydi. Etinin derinliğini aştı. Kalbine kadar gitti.

Bir süre sonra, adamın göğüslerinin ve göğüs uçlarının çevresine, karnının aşağısına doğru çizdiği küçük halkalara alıştı. Kendini o ana, onunla paylaştığı yakınlık hissine kaptırdı.

Kitabı bitirdiğinde neredeyse on olmuştu. Julian kitabı bir kenara bırakırken parmaklarının arkasını onun sertleşmiş göğüs ucunda gezdirdi.

"Çok güzel göğüslerin var."

"Böyle düşünmene sevindim." Midesinin kulağının altında guruldadığını duydu. "Acıkmış gibisin."

"Aç olduğum şeye, yemek doymaz."

Yüzü sıcaklıkla doldu.

Elini göbek deliğinden boğazına, ardından çene hattından aşağı saçlarına kaydırdı. Başparmağıyla dudaklarının dış hatlarını çizdi.

"Ne tuhaf," dedi. "Beni uçurumun eşiğine getiren senin öpücüğün."

"Affınıza sığınırım?"

Elini tekrar karnına indirdi. "Teninin bana karşı hissini seviyorum.

Elimin altındaki teninin yumuşaklığı," dedi sessizce. "Ama sadece dudaklarımız birbirine değdiğinde akıl sağlığımın kaydığını hissediyorum. Neden bu olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Telefon çaldı.

Julian küfretti. "Bu tür şeylerden gerçekten nefret ediyorum."

"Ben de başlıyorum."

Ayağa kalkması için elini ondan uzaklaştırdı. Grace onun elini tuttu ve tekrar göğüslerine götürdü. "Bırak çalsın."

Buna gülümsedi, sonra başını onunkine doğru eğdi. Dudakları o kadar yakındı ki nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Birden sertçe geri çekildi.

Gözlerini kapatmadan hemen önce gözlerindeki ıstırabı, özlemi gördü ve kendini dizginlemeye çalışırmış gibi dişlerini sıktı.

Gidip telefonuna cevap ver, diye fısıldadı, onu bırakarak.

Grace titreyen bacaklarının üzerinde durdu ve gömleğini göğüslerinin üzerine kapatırken odayı geçerek telsiz telefonuna gitti.

"Merhaba Selena."

Julian onun konuşmasını dinledi, içini parçalayan ateşi bastırmaya çalışırken kalbi ağırlaştı.

İstediği son şey bu sığınağı terk etmekti. Grace ile tanışana kadar hayatında hiçbir şeyden bu kadar zevk almamıştı. Şimdi, zamanının her saniyesine açgözlüydü.

"Bekle, bir sorayım." Grace onun yanına geldi. "Selena ve Bill Cumartesi günü onlarla çıkmak isteyip istemediğimizi soruyorlar mı?"

"Bu sana bağlı," dedi, onun reddedeceğini umarak.

Gülümsedi ve telefonu kulağına geri koydu. "Kulağa harika geliyor Selena. Çok eğlenceli olacak... Tamam, görüşürüz o zaman."

Telefonu bir kenara koydu. "Yatmadan önce hızlı bir duş alacağım. Tamam aşkım?"

Julian başını salladı. Onun merdivenlerden çıkışını izledi. Her zamankinden daha fazla, yeniden ölümlü olmayı diledi.

Onu merdivenlerden yukarı takip edebilmek, onu yatağa yatırabilmek ve vücudunun derinliklerine gömebilmek için her şeyini verirdi.

Gözlerini kapatarak, onu çevreleyen ıslak sıcaklığı hissedebildiğine yemin etti.

Yumruğunu saçlarının arasına sıkıştırdı. Bu işkenceye daha kaç gün dayanabilirdi?

Yine de onunla savaşmak istiyordu. Akıl sağlığını, Kader'in karar verdiğinden bir saniye önce bile teslim etmeyi reddetti.

** * **

Grace, Julian'ın varlığını hissetti. Arkasını döndüğünde onu duşun dışında tamamen çıplak halde gördü.

Bakışları o altın rengi vücudun her santiminde ziyafet çekiyordu ama kalbini çalan ve nefesini kesen onun sıcak, büyüleyici gülümsemesiydi.

Tek kelime etmeden içeri girdi.

"Biliyor musun," dedi onu hayrete düşüren bir kayıtsızlıkla. "Bu sabah ilginç bir şey buldum."

Suyun üzerine düşüşünü, saçlarını kısa, ıslak lüleler halinde yüzünün çevresine düşene kadar geriye doğru kaydırmasını izledi.

"Öyle mi?" diye sordu, uzanıp bu buklelerden birini parmak uçlarıyla yakalama dürtüsüne direnerek. Ya da daha iyisi, dişleri.

"Mmm," dedi, duş başlığını yuvasından alana kadar elini duşun uzun kablosunda gezdirerek. Kadranı yumuşak bir masaja çevirdi. "Arkanı dön."

Grace itaat etmeden önce tereddüt etti.

Julian bakışlarını onun pürüzsüz, ıslak sırtında gezdirdi. Hayatı boyunca daha çekici bir kadın görmemişti.

O, sahip olmayı hayal ettiği her şeye sahipti ama yine de umut etmeye cesaret edemiyordu. Hayal etmeye cesaret edemedim.

Bakışlarını onun şehvetli kıvrımlarına indirdi. Ayakta dururken bacakları hafifçe aralanmıştı. Onları daha geniş bir alana yaymanın ve kendini onun içine atmanın görüntüsü içini yırttı.

Nefes almakta zorlanırken, duş başlığını onun omuzlarına doğrulttu.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı.

Julian konuşamıyordu. Vücudunun onunkine olan açgözlü talebine boyun eğmemek için çenesini sıktı. Ona dokunma ihtiyacı o kadar derindi ki, kitaba hapsolmuşken yemek ve su için hissettiğiyle alay konusu oldu.

Grace ona döndü, yüzü parlıyordu. Etrafına uzanıp el bezini aldı ve sabunladı. Julian onu yıkarken hareket etmedi. Elleri onun göğsünde ve karnında gezinerek ona olan açlığını daha da ateşledi.

Eli aşağı ve aşağı hareket ederken hevesli bir beklentiyle nefesini tuttu.

Grace onun sert karın kaslarına dokunurken dudağını ısırdı. Julian'ın onu izlemesini izlemek için yukarı baktı. Gözleri yarı kapalıydı ve tenine her dokunuşunun tadını çıkarıyor gibiydi.

Onu memnun etmek isteyerek, bezi vücudunun ortasındaki kahve rengi buklelerinin üzerine geçirdi. Kadın onu yavaşça ellerinin arasına almak için bacaklarının arasına uzandığında nefesini sertçe içine çekti. İçinden bir ürperti geçtiğini hissedince tekrar gülümsedi.

Yüzündeki zevk ifadesi onu memnun etti. Kalbi güm güm atarken, şişmiş şaftına hafifçe masaj yapmak için elini kaldırdı.

Adam onu kollarının arasına alıp dudaklarını boynuna gömmeden hemen önce duş başlığının küvetin kenarına çarptığını duydu.

Grace, ıslak vücutları birbirine dolanırken hissettikleri yüzünden titredi. Ona duyduğu aşk, birlikte bir hayat yaşamalarına izin verecek bir mucize için yalvararak içini kabarttı.

O an, onu içinde hissetmeyi diledi. Kalbine sahip olduğu gibi vücuduna da sahip olduğunu hisset.

Dudakları ona zevkle işkence ederken kalçasını bacaklarının arasına aldı. Bacağındaki minik tüyler, iradesini eritecek şekilde onunla dalga geçiyordu.

Grace hararetle onun ıslak, düzgün uyluğuna sürtündü ve onun boğazını emmeye devam ederken onun bacaklarının arasında kasılan güçlü kaslarının verdiği histen zevk aldı. Ah, bu

adamı ne kadar çok seviyordu. Kendisi için ne kadar önemliyse onun için de o kadar önemli olduğunu söylemesini ne kadar özlemişti.

Ellerini önce sırtında, sonra önünde gezdirdi.

Onu küvetin dibine indirirken bakışları onu kavurdu.

"Sen nesin..." Adam dilini kulağına daldırdığında, sözleri nefes nefese kaldı.

Duş başlığına uzanıp onu titreyen ısısıyla vücudunu yumruklamak için geri getirirken kolunun esnediğini hissetti. Göğüslerinin ve karnının üzerinde yavaş, şehvetli daireler çizerek gezdirdi. Suyun ve vücudunun uyarılmasıyla alevlenen kadın nefes almakta zorlandı.

Julian çaresiz bir ihtiyaçla her tarafını sardı. Daha önce hiç kimseyi memnun etmek istemediği bir şekilde onu memnun etmek istiyordu. Onun altında kıvrandığını görmek için can atıyordu. Serbest bırakılması için bağırdığını duyun.

Uyluklarını birbirinden uzaklaştırarak, bacaklarının arasına su püskürtmek için duş başlığını hareket ettirdi.

Tarif edilemez bir zevk içini kaplarken Grace'in nefesi tıkandı. Julian mı? onun içindeki parmakların verdiği hisle vücudu titreyip onu doldururken, su onun hareketlerini hızlandırırken onunla dalga geçerken nefesi kesildi.

Asla, asla böyle bir şey yaşamamıştı. Bileğini döndürerek titreşen suyu kadın dayanamayacak hale gelene kadar onun etrafında döndürdü.

Doruk noktası bir saniye sonra geldiğinde, ondan çığlık attı.

Julian, onu doldurmamak için vücudunu dimdik tutarken gülümsedi. Buna rağmen, onunla işi bitmemişti. Onunla işi asla bitmeyecekti.

Elleri, dili ve duşuyla onu beş kez daha doruğa çıkardı.

Lütfen, Julian, diye yalvardı sonuncusundan sonra. "Merhamet et. Daha fazla dayanamam."

İkisine yeterince işkence yaptığına karar veren Julian arkasına uzandı ve suyu kapattı.

Grace hareket edemiyordu. Ne kadar küçük olursa olsun, herhangi bir his onu sarsıyordu. Bacaklarının arasında ayağa kalkmış, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle kendisine bakan adamı izledi.

"Beni öldürdün," diye nefes verdi. "Şimdi cesedi saklamak zorundasın."

Buna güldü. Küvetten çıktı, sonra uzanıp onu kaldırdı.

Onu yatağa taşırken onun çıplak teninin kendi tenine değmesinin tadını çıkardı, sonra havluyla kuruladı.

Yavaşça, dikkatlice, havlu kumaşı, onun hiç kimsenin havlu kumaşın kullanılmasını istemediğinden emin olduğu bir şekilde kullandı. Onu duyusal bir şekilde kollarının üzerinden, göğüslerinden ve ardından yavaş, eziyetli girdaplarla karnından aşağı kaydırdı.

Bacaklarını benim için aç Grace.

İradesi gitti, itaat etti.

Grace, kalçalarının arasında zonklayan etleri okşayan kumaşı hissedince inledi. Sonra bez gitmiş, yerini parmaklarına bırakmış.

Julian, lütfen. Bir daha yapabileceğimi sanmıyorum."

Dinlemedi. Vücudu da yapmadı. Şaşırarak tekrar geldi.

O sırada Julian onun üzerine eğildi ve kulağına, "Bunu sana bütün gece yaptırabilirim," diye fısıldadı.

Başını kaldırıp onun gözlerine baktı ve işte o zaman lanetinin tüm boyutunu anladı. Vücudu hala tamamen dikti, alnı terle kaplıydı.

Kendisinin dayanamayacağını bildiği halde onun doruk noktasını tekrar tekrar izlemeye nasıl dayanabilirdi?

Tek düşündüğü ona olan aşkıydı, oturdu ve onu öptü.

Julian şiddetle geri çekildi. Sanki dövülüyormuş gibi kıvranarak yere çöktü.

Yaptığı şeyden dehşete düşen Grace, yataktan kaydı. Özür dilerim, dedi ona uzanarak. "Unuttum."

Sonra ona döndü, gözleri o tuhaf, korkunç koyu renkle.

Julian deliliğiyle savaşırken titredi. Sonunda onu sakinleştirmeyi başaran, yüzündeki korkuydu.

Zehirliymiş gibi ondan uzaklaştı.

Grace, onun yatağına giden basamakları ayağa kalkmak için kullanmasını izledi.

"Daha da kötüleşiyor," dedi, sesi titriyordu.

Grace konuşamıyordu. Onu acı içinde görmeye dayanamıyordu. Ve onu kenara ittiği için kendinden nefret etti.

Julian ona bakmadan kıyafetlerini topladı ve odadan çıktı.

Grace'in tekrar hareket edebilmesi için birkaç kalp atışı geçmesi gerekti. Sonunda ayakta durma yeteneğini bulduğunda giyinmeye gitti. Üst çekmeceyi açtı ve gözleri kelepçelerin olduğu kutuya takıldı.

Onu sonsuza dek kaybetmeden önce daha kaç günleri olacaktı?

BÖLÜM 14

Sonraki birkaç gün Grace'in hayatının en güzel günleriydi. Julian'ın öpüşmeme ve ateşli, mahrem dokunuşlar yapmama kuralına alıştıktan sonra, onu şaşırtan ve memnun eden kolay bir ilişkiye girdiler.

Günlerini işte, öğle yemeğinde sık sık Julian ve Selena ile buluşarak ve gecelerini Julian'ın leziz kollarında yatarak geçirdi.

Ama her geçen gün, onun ay sonunda ayrılacağını bilmek onu daha da çok sarsıyordu.

Buna nasıl dayanacaktı?

Bu konu aklından hiçbir zaman uzak olmamasına rağmen, konuyu bir daha açmayı reddetti. Sadece anı yaşayacak ve o an geldiğinde yarın için endişelenecekti.

Cumartesi gecesi Tip's in the Quarter'da Selena ve Bill ile buluştular. Orijinal Tippitina'nınkinden daha turistik olsa da, Zydeco Gecesi'ydi ve Julian'ın New Orleans'ın meşhur ettiği müziği duymasını istiyordu.

"Hey!" Selena arkadaki masalara yaklaşırken dedi. Gelip gelmediğinizi merak etmeye başlamıştım.

Grace, onları tutan şeyin ne olduğunu hatırladığında yüzünün alev alev yandığını hissetti. Bir gün banyo yaparken banyo kapısını kilitlemeyi öğrenecekti.

Bill, "Merhaba Julian, Grace," diye selamladı.

Grace, Bill'in Selena'nın flüoresan renklerle boyadığı alçı kalıbına gülümsedi.

Julian, Grace'e bir sandalye uzatırken başını Bill'e doğru eğdi, sonra yanına oturdu. Garson gelir gelmez bira ve nachos ısmarladılar, Selena ise elleriyle masanın ritmini tuttu.

Haydi, Lane, dedi Bill, sesi huysuzdu. "Seni o aralıksız gürültü yüzünden öldürmeden önce dans etsek iyi olur."

Biraz kıskanan Grace, onların gidişini izledi.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu.

Dans etmeyi severdi ama Julian'ı utandırmak istemiyordu. Modern dansın nasıl yapılacağına dair hiçbir fikri olmadığına dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Yine de teklif etmesi inanılmaz derecede tatlıydı. "Sorun yok."

Dinlemedi. Ayağa kalktı ve elini ona uzattı. "Evet yaparsın."

Dans pistine ulaşır ulaşmaz Grace, adamın göründüğü kadar iyi dans edebildiğini fark etti.

Julian sanki bunun için doğmuş gibi her adımı biliyordu. Aslında mükemmel hareketleri vardı, zarifti ama inanılmaz derecede erkeksi ve seksiydi. Grace hiç böyle bir şey görmemişti. Ve etraflarındaki kadınların ona yönelttikleri kıskanç bakışlara bakılırsa, hiçbirinin de öyle olmadığını düşündü.

Grup şarkıyı bitirdiğinde nefesi kesilmiş ve ateşliydi. "Nasıldın-"

"Terpsichore'dan bir hediyeydi," dedi Julian, kolunu onun omuzlarına atıp onu sıkıca yanına bastırırken.

"DSÖ?"

"Dans İlham perisi."

Grace gülümsedi. Hatırlat da ona bir teşekkür notu göndereyim.

Bir sonraki şarkı başladığında, Julian soluna bakarak tekrar tekrar yaptı.

Kaşlarını çattı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Grace, onun bakışlarını takip ederken.

Başını salladı ve eliyle gözlerini ovuşturdu. "Bir şeyler görüyor olmalıyım."

"Neyi görmek?"

Julian göz ucuyla gördüğü uzun boylu sarışın adamı arayarak kalabalığın arasından arkasına baktı. Adamı zar zor görmüş olsa da, onun Trakyalı Kyrian olduğuna yemin edebilirdi.

1,85 boyunda duran Kyrian, her zaman kalabalığın içinde gözden kaçırılması zor bir adam olmuştu ve çok farklı ve ölümcül bir havası vardı.

Ama Kyrian'ın burada olması, bu zamanda imkansızdı. Ona geri dönen delilik olmalı - bazı şeyleri görmesini sağlıyordu.

"Hiçbir şey," dedi.

Bu konuyu aklından çıkararak ona gülümsedi.

Bir sonraki şarkı yavaştı. Julian onu kollarının arasına aldı ve ritme göre hafifçe sallanırken onu kendine yakın tuttu. Grace kollarını onun boynuna doladı ve vücudunun ılık, sandal ağacı kokusunu içine çektiği göğsüne başını koydu. Adamın kokusunda onu tam anlamıyla alt üst eden şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama onun için ağzını sulandırıyordu.

Yanağı başının üstüne dayayarak, kalbinin atışlarını dinlerken saçlarını okşadı. Sonsuza kadar böyle kalabilirdi.

Ama çok geçmeden şarkı bitti. Ve iki tane daha hızlı olandan sonra Grace oturmak zorunda kaldı.

Julian'ın dayanıklılığına sahip değildi.

Masaya yöneldiklerinde, Julian'ın ağır nefes bile almadığını fark etti ama alnı terden sırılsıklam olmuştu.

Julian sandalyeyi onun için tuttu. Yanına oturup birasına uzandı ve derin bir yudum aldı.

Julian! Selena gülerek söyledi. "Sana karşı böyle hareketler yaptığından haberim yoktu."

Bill gözlerini devirdi. "Yine şehvet mi istiyorsun, Lane?"

Selena kocasının karnına yumruk attı. "Sen bundan daha iyisini bilirsin. İstediğim tek erkek oyuncağı sensin."

Bill, Julian'a şüpheci bir bakış attı. "Evet, doğru."

Grace, gölgenin Julian'ın yüzüne düştüğünü gördü. "İyi misin?" diye sordu.

O gamzeleri ona gülümsedi ve o sorusunu unuttu.

O ve Julian birbirlerine nachos yedirirken onlar sessizce oturup grubu dinlediler.

Grace elini dudaklarından çekerken, Julian elini tuttu ve parmak uçlarından biraz peynir yalamak için tekrar ağzına götürdü. Dili tenine sürtünerek tüm vücudunu ateşe verdi.

Grace, içini arzu kaplarken güldü. Evde kalmalarını ne kadar çok isterdi. Julian'ın kıyafetlerini vücudundan çıkarmaya ve gecenin geri kalanında peynir yalamaya bayılırdı!

Cheez Whiz'i kesinlikle alışveriş listesine ekleyecekti.

Gözleri parıldayan Julian elini kucağına götürdü ve burnunu onun boynuna hafifçe sürttükten sonra geri çekilip bir yudum daha bira aldı.

"Al, Selena," dedi Bill, Grace'in dikkatini tekrar onlara çekerek. Ona bir peçete uzattı. "Çenendeki salyayı silmek isteyebilirsin."

Selena ona gözlerini devirdi. Hey, Gracie, banyo molasına ihtiyacım var. Hadi."

Julian onun kalkması için arkasına yaslandı. Grace'in kalabalığın içinde kaybolmasını izledi, sonra neredeyse işaret üzerine kadınlar içeri girmeye başladı.

Midesi kasıldı. Neden hep ona yönelmek zorundaydılar? Sadece bir kez olsun, huzur içinde oturmak ve el yordamıyla konuşmaya başlamadan önce adını öğrenme zahmetine bile girmeyen kadınların ellerini savuşturmak zorunda kalmamak istiyordu.

"Hey bebeğim," diye cıvıldadı çekici bir sarışın, ilk o adım atarken. "Dans etme şeklini seviyorum. Neden-"

Burada birisiyle birlikteyim, dedi Julian, uyarmak istercesine gözlerini ona dikerek.

"Sen ve o?" kadın başparmağıyla Grace'in kaybolduğu yönü gösterirken güldü. "Hadi. Bir iddiayı falan kaybettiğini sandım."

Siyah saçlı bir arkadaşıyla onlara katılan başka bir kadın, "Onun onun acıma randevusu olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Kalabalığın içinden iki adam çıktı. "Üçünüz burada ne arıyorsunuz?" erkekler tarihlerini sordu.

Kadınlar Julian'a pişmanlıkla baktılar.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı sarışın, Julian'a son bir kez baktıktan sonra arkasını dönüp gitti.

Adamlar Julian'a ters ters baktılar.

Sıradan bir bira içerken kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı. Onunla savaşmanın aptallığını anlamış olmalılar çünkü kadınlarını toplayıp gittiler.

Julian tiksintiyle içini çekti. Zaman dilimi ne olursa olsun, bazı şeyler asla değişmedi.

"Hey," dedi Bill, masanın üzerinden öne doğru eğilerek. "Son zamanlarda karımla çok zaman geçirdiğini biliyorum, benim bölgeme taşınmasan iyi edersin. Beni anlıyor musun?"

Julian uzun, derin bir nefes aldı. O da değil. "Fark etmediysen söyleyeyim, tek ilgi alanım Grace."

"Evet, doğru," diye alay etti Bill. "Beni yanlış anlama, Grace'i çok seviyorum ama aptal değilim. Seni bekleyen bir sürü fileto mignon varken çizburger yemeye giden türden bir adam olduğuna inanamıyorum.

"Şahsen senin neye inandığın umurumda değil."

** * **

Grace, o ve Selena, Julian ve Bill'in yanına gelirken tereddüt etti. Julian'ın etrafındaki gerilim somuttu. Bira şişesini o kadar sıkı tutuyordu ki, camı kırmamak için nasıl davrandığından emin değildi.

Selena, kollarını kocasının boynuna dolarken, Hey, Bill, dedi. "Julian'la dans etmem senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Kahretsin, evet, sakıncası yok."

Julian hemen izin istedi ve bara gitti.

Grace hızla onu takip etti.

Arkasından gelirken bir bira daha ısmarladı.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyi."

Sesi iyi gelmiyordu. Kesinlikle iyi görünmüyordu. "Bana karşı dürüst olmadığını söyleyebilirim. Şimdi itiraf et, Julian. Sorun nedir?"

"Ayrılmalıyız."

"Neden?"

Selena ve Bill'e bir bakış attı. "Sadece akıllıca olacağını düşünüyorum."

"Neden?"

Gırtlağından alçak sesle homurdandı.

Julian cevap veremeden üç adam yanına geldi ve yüzlerindeki ifadeden Grace mutlu olmadıklarını anladı.

Daha da kötüsü, öfkelerinin kaynağı Julian gibi görünüyordu.

En büyüğü, Julian'dan yaklaşık üç santim daha kısa, ama biraz daha kalın ve daha geniş olan bir vücut geliştirme canavarıydı. Bakışlarını Julian'ın sırtında gezdirirken dudağını büktü. Ve Grace onu o ana kadar tanıyamadı.

Paul.

Kalbi sıkıştı. Fiziksel olarak, yıllar içinde çok değişmişti. Yüzü daha genişti, gözlerinin çevresinde erken kırışıklar vardı ve çok fazla saç kaybetmişti. Ama yine aynı alaycı tavrı vardı.

Uşaklarından biri, "Amber'a bulaşan oydu," dedi.

Julian'ın üzerine ölümcül bir sakinlik çöktü ve bu, omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Julian'ın ne yapacağı belli değildi ve onun gördüklerine bakılırsa Paul'ün içi, dışı kadar değişmemişti. Bir erkek kardeş poster çocuğu olan Paul, her zaman bir maiyetiyle seyahat

etmişti. Yaptığı her şeyde bir güç gösterisi yapmaya inanıyordu. O maço egosu, Julian'ı kavgaya itene kadar gitmesine izin vermedi.

Generalinin böyle bir numaraya kanmaktan daha akıllı olmasını umuyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Julian, Paul'e veya arkadaşlarına bakmadan.

Paul güldü ve arkadaşlarından birinin göğsüne bir tokat attı. "Bu nasıl bir ibne aksanı? Pretty-boy'un kız arkadaşımın peşinde olduğunu söylediğini sanıyordum. Görünüşünden ve sesinden, sizden birinin peşinde olduğunu söyleyebilirim."

Julian döndü ve Paul'e, aklı başında herkesi geri çevirecek bir bakış attı.

Paul'ün elbette hiçbir anlamı yoktu. Hiç yapmamıştı.

"Sorun nedir, Yakışıklı çocuk?" Paul alay etti. "Seni gücendirdim mi?" Arkadaşlarına bakıp başını salladı. "Düşündüğüm gibi, o güzel, ibne bir korkaktan başka bir şey değilmiş."

Julian güldü ama sesi mutlu olmaktan çok şeytaniydi.

Hadi, Julian, dedi Grace, işler daha kötüye gitmeden onun koluna girerek. "Hadi gidelim."

Paul, onu tanıyana kadar bu alaycı ifadeyi ona yöneltti. "Pekala, Grace Alexander. Uzun zaman oldu." Yanındaki kısa boylu, siyah saçlı adamın sırtına bir şaplak attı "Hey, Tom, üniversiteden Grace'i hatırlıyorsun, değil mi? Küçük beyaz külotu beni iddiamızın üstüne çıkardı.

Julian bu sözler üzerine dondu kaldı.

Grace eski acının kabardığını hissedebiliyordu ama bunu göstermeyi reddetti. Paul'e onun üzerindeki bu gücü bir daha asla vermeyecekti.

Paul, "Amber'in peşinde olmasına şaşmamalı," diye devam etti, "Muhtemelen onu becerdiğinde her yerinde ağlamayan bir kadını denemek istemiştir."

Julian, Paul'e o kadar hızlı döndü ki, hareketi zar zor takip edebildi. Paul sallandı. Julian eğildi ve Paul'ün kaburgalarına bir yumruk indirerek onu kalabalığın bir buçuk metre arasına düşürdü.

Küfür ederek Julian'a doğru koştu.

Julian kenara çekildi, Paul'e takıldı ve onu havaya fırlattı.

Paul sırt üstü yere düştü.

O hareket edemeden Julian ayağını Paul'ün boğazına koydu ve onu ayak parmaklarına kadar ürperten soğuk, küçük bir gülümsemeyle gülümsedi.

Paul, Julian'ın ayakkabısını iki eliyle kavradı ve çıkarmaya çalıştı. Bunun çabasıyla sarsıldı ama Julian yine de ayağını olduğu yerde tuttu.

Julian gerçekten ürkütücü bir ses tonuyla, "Yemek borunuzu tamamen çökertmenin sadece beş kilo aldığını biliyor muydunuz?" diye sordu.

Julian boynundaki yükü artırırken Paul'ün gözleri ve kolları şişti.

"Lütfen dostum," diye yalvardı Paul, Julian'ın ayakkabısını boğazından çıkarmaya çalışırken. "Lütfen beni incitme, tamam mı?"

Julian daha fazla baskı uygularken Grace dehşet içinde nefesini tuttu.

Tom ileri doğru bir adım attı.

"Yap," dedi Julian uyararak, "kalbini söker ve arkadaşına yediririm."

Grace, Julian'ın yüzündeki ölümcül ifade karşısında donup kaldı. Bu, geceleri onunla sevişen nazik adam değildi. Bu, bir zamanlar Roma'nın en iyilerini yerle bir eden generalin yüzüydü.

Julian'ın bu tehdidi gerçekleştirebileceğine ve yapacağına dair hiçbir şüphesi yoktu.

Geri adım atarken Tom'un yüzünün solgunluğuna bakılırsa, Tom'un da bunu bildiğini söyleyebilirdi.

"Lütfen," diye tekrar yalvardı Paul, gözyaşları yüzünden aşağı düşerken. "Lütfen beni incitme."

Bu akıldan çıkmayan sözler içini delip geçerken Grace yutkundu. Bunlar bir zamanlar Paul'ün yatağında ağladığı kişilerdi.

O sırada Julian onunla göz göze geldi. Julian'ın gözlerindeki öfkeyi ve onun için Paul'ü öldürme arzusunu gördü.

"Bırak onu Julian," dedi yumuşak bir sesle. "Bütün vücudu senin bir molekülüne bile değmez."

Julian Paul'e baktı ve gözlerini kıstı. "Benim geldiğim yerde, senin gibi değersiz korkakları sırf alıştırma olsun diye katlettik."

Tam Julian'ın Paul'ü öldüreceğinden emin olduğu sırada Paul geri adım attı. "Uyanmak."

Paul boğazını ovuşturarak yavaşça ayağa kalktı.

Julian'ın soğuk, ölü bakışı Paul'ün irkilmesine neden oldu. Leydime bir özür borçlusun.

Paul burnunu elinin tersiyle sildi. "Üzgünüm."

Julian sessizce, "Gerçektenmiş gibi söyle," dedi.

"Üzgünüm Grace. Gerçekten mi. Çok çok üzgünüm."

Grace cevap veremeden, Julian sahiplenici bir kolla onun omuzlarını kavradı ve onu kulüpten çıkardı.

Arabasına varana kadar konuşmadılar ama Grace, Julian'da ciddi bir terslik olduğunu hissedebiliyordu. Tüm vücudu gergindi, çok sıkı sarılmış bir yay gibi.

"Keşke onu öldürmeme izin verseydin," dedi Julian kot pantolonunun cebinde anahtarları ararken.

"Julian-"

"Ondan uzaklaşmanın benim için ne kadar acıttığını bilemezsiniz. Öylece çekip giden bir adam değilim." Elini arabasının üstüne vurdu, sonra arkasını döndü ve köşeye sıkıştırılmış bir aslan gibi hırladı. Lanet olsun, Grace. Bir zamanlar onun gibi adamların bağırsaklarıyla beslenmiştim. Ve oradan şuraya gittim..."

Julian, iki bin yıllık bastırılmış hatıralar zihnine hücum ederken duraksadı. Kendisini daha önce olduğu gibi saygın bir lider olarak gördü. Makedonya'nın kahramanı. Bir zamanlar tüm Roma lejyonlarını göndermiş olan adam, sancağını tanır tanımaz teslim oldu.

Ve sonra kendini dönüştüğü kişi olarak gördü. Boş bir kabuk. Çağırıcısının emrinde ve çağrısında performans gösteren, gıpta ile bakılan bir evcil hayvan.

İki bin yıldır duygusuz yaşamış, bir avuç kelimeden fazlasını konuşmadan yaşamıştı.

Hayatta kalma moduna geçmişti. Ve kendini buna kaptırmıştı.

Grace elini uzatıp onun insani tarafını bulana kadar...

Grace, Julian'ın yüzünden sayısız duygunun geçmesini izledi. Öfke, kafa karışıklığı, korku ve nihayet ıstırap. Arabanın yanına yürüdü ama ona dokunmasına izin vermedi.

"Görmüyor musun?" dedi, ses tonu duygularından dolayı hamdı. "Artık kim olduğumu bilmiyorum. Makedonya'da kim olduğumu biliyordum ve sonra bu oldum." Priapus'un koluna kazıdığı kelimeleri görebilmesi için kolunu kaldırdı. "Ve sonra bunu değiştirdin," dedi ona bakarak.

Gözlerindeki ıstırap onu delip geçti. Neden beni değiştirmek zorundaydın, Grace? Neden beni olduğum gibi bırakamadın? Kendime artık hiçbir şey hissetmemeyi öğretmiştim. Hemen geldim, bana söyleneni yaptım ve çıktım. Artık hiçbir şey istemiyordum. Ve şimdi..." Kaçamadığı bir kabusun ortasında kalmış bir adam gibi etrafına bakındı.

Ona uzandı. "Julian-"

Kafasını sallayarak onun elinden uzaklaştı. "HAYIR!" Elini saçlarının arasından geçirdi. "Artık nereye ait olduğumu bilmiyorum. Anlamıyorsun."

O zaman söyle, diye yalvardı.

"İki dünya arasında yürümenin nasıl bir şey olduğunu size nasıl anlatabilirim? İkisi tarafından da küçümsenmek mi? Ben ne insan ne de tanrıyım, melez bir iğrençliğim. Nasıl büyüdüğüm hakkında hiçbir fikrin yok.

Annem beni, beni gözünün önünden alabilecek herkese teslim eden karısına veren babama verdi. Ve son yirmi yüzyıldır takas edildim ve satıldım. Tüm hayatımı evim diyebileceğim bir yer arayarak geçirdim. Beni isteyecek biri, yüzümü veya vücudumu değil. Gözlerindeki acı dolu bakış onu yaktı.

"Seni istiyorum, Julian."

"Hayır yapmıyorsun. Nasıl yapabildin?"

Sorusuyla ağzı açık kaldı. "Nasıl olmaz? Tanrım, hayatımda hiç kimseyle olmayı seninle olmayı istediğim kadar istemedim.

"Senin hissettiğin şey şehvet."

Şimdi, bu onu kızdırdı. Onun duygularını bu kadar önemsiz bir şey olarak görmezden gelmeye nasıl cüret ederdi? Ona olan hisleri sadece şehvetten çok daha derindi, ruhuna kadar ulaştı.

"Bana ne hissettiğimi söyleme. Ben çocuk değilim.

Julian, onun sözlerine inanamayarak başını salladı. Lanet buydu. Bu olmak zorunda. Kimse onu sevemezdi. Hiç kimsenin sahip olmadığı; Doğduğu andan beri değil.

Grace'in onu sevmesi için...

Bu bir mucize olurdu. Olurdu ...

Saf mutluluk. Ve mutluluk hissetmek için doğmamıştı.

Hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekeceksin.

Bu sadece tanrıların başka bir numarasıydı. Onu cezalandırmak için gönderilen başka bir acımasız aldatmaca.

Artık yorgundu. Mücadeleden yorgun ve bitkin. O sadece acıdan huzur istiyordu. Ona her baktığında hissettiği korkutucu duygulardan bir sığınak.

Grace, Julian'ın gözlerinde gördüğü inkar karşısında dişlerini sıktı. Ama sonra, onu kim suçlayabilir?

Pek çok kez incinmişti. Ama bir şekilde, bir şekilde, onun onun için ne kadar önemli olduğunu ona kanıtlayacaktı.

O yapmak zorundaydı. Çünkü onu kaybetmek onu öldürürdü.

BÖLÜM 15

Julian hafta sonunun geri kalanında aralarında bir mesafe bıraktı. Grace, etrafındaki soyut duvarı aşmak için ne yapmaya çalışırsa çalışsın, onu uzaklaştırdı.

Kendisine okumasına bile izin vermiyordu.

Cesareti kırılmış bir halde Pazartesi sabahı işe gitti ama zahmet etmemesi gerekiyordu.

Paylaşmadığı kargaşayla dolu göksel mavi gözler dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu.

"Grace Alexander?"

Grace, yirmili yaşlarının başında inanılmaz derecede güzel sarışın bir kadının kapı eşiğinde durduğunu görmek için masasından başını kaldırdı. Avrupa'da bir moda pistinden yeni çıkmış gibi görünen heykelsi güzellik, uyumlu çorap ve ayakkabılarla birlikte kırmızı ipek Armani bir takım elbise giymişti.

Üzgünüm, dedi Grace kadına. Kapalıyım. Eğer yarın aramak istersen—"

"Seks terapistine ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?"

hazırlıksız, hayır. Ama Grace, insanların sorunları hakkında ani kararlar vermemeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Kadın, garip bir şekilde tanıdık gelen zarif, küstah adımlarla davetsiz bir şekilde ofisine girdi. Grace'in sertifikalarının ve derecelerinin asılı olduğu duvara doğru yürüdü.

"Etkileyici," dedi ama ses tonu aksini ima ediyordu.

Grace'e baştan sona bir kez daha bakmak için döndü ve güzel yüzündeki alaycı ifadeden Grace, kadının onu ciddi şekilde eksik bulduğunu anlayabildi. "Onun için yeterince güzel değilsin, biliyorsun. Çok kısa, çok geniş. Ve o elbiseyi nereden buldun?"

Tamamen gücenmiş olan Grace kaskatı kesildi. "Affınıza sığınırım?"

Kadın sorusunu duymazdan geldi. Söylesene, Julian'a benzeyen bir adamın yanında olmak, başka seçeneği olsa seninle olmak istemeyeceğini bilmek sana acı vermiyor mu? O çok ince ve zarif. Güçlü ve şiddetli. Asla onun gibi seni isteyen bir adama sahip olmadığını biliyorum ve bir daha asla olmayacaksın.

Şaşıran Grace konuşamadı.

Buna gerek yoktu; kadın duraksamadan devam etti. "Babası da öyleydi.

Julian'ı siyah saçlı hayal edin. Biraz daha kısa ve tıknaz ve neredeyse rafine değil.

Yine de, o adamın ellerinde öyle bir yol vardı ki... mmm..."

Afrodit düşünceli bir şekilde gülümsedi, gözleri odaklanmamıştı. "Elbette, Diokles savaşlarından feci şekilde yaralanmıştı. Sol yanağı boyunca uzanan bu tek korkunç iz vardı."

Bakışları öfkeyle kısıldı. "Julian'ın yüzüne bir hançer saplayıp onunki gibi yaralamaya çalıştığı günü asla unutmayacağım. Diokles'in bu suçtan pişmanlık duyacak kadar yaşadığını söyleyebilirim ama pişman olmadığından emin oldum. Julian fiziksel olarak mükemmel ve ona verdiğim güzelliği kimsenin bozmasına izin vermeyeceğim.

Afrodit'in soğuk, hesaplı bakışı iliklerine kadar ürperen Grace'e baktı.

"Oğlumu seninle paylaşmayacağım."

Afrodit'in sözlerindeki sahiplenme, Grace'in öfkesini ateşledi. Şimdi gelip böyle bir şey söylemeye nasıl cüret eder? "Julian senin için bu kadar önemliyse, neden onu terk ettin?"

Afrodit ona ters ters baktı. "Seçme şansım olduğunu mu düşünüyorsun? Zeus ona ambrosia vermeyi reddetti ve Olympus'ta hiçbir ölümlü yaşayamaz. Daha itiraz edemeden Hermes onu kollarımdan aldı ve babasına götürdü."

Grace, o anı yeniden yaşarken Afrodit'in yüzündeki dehşeti gördü.

"Kaybından duyduğum üzüntü insan ölçüsünün ötesindeydi. Teselli edilemez bir şekilde kendimi kilitledim ve nihayet ortaya çıkabildiğimde, dünyada on dört yıl geçmişti. Emzirdiğim bebeği zar zor tanıdım. Ve benden nefret etti.

Afrodit'in gözleri yaşlarla savaşıyormuş gibi parladı. "Anne olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve rahminde taşıdığın çocuğun kendi adına lanet etmesi."

Grace onun kederine sempati duyuyordu ama sevdiği Julian'dı ve onu en çok endişelendiren Julian'ın acısıydı. "Hiç ona nasıl hissettiğini söylemeyi denedin mi?"

Afrodit, "Tabii ki yaptım," diye tersledi. "Ona hediyelerimi sunarak Eros'u gönderdim. Onları hiçbir oğlunun annesi hakkında asla söylememesi gereken sözlerle geri gönderdi.

"O yaralanmıştı."

"Ben de öyleydim," diye haykırdı Afrodit. Tüm vücudu öfkesinden titriyordu.

Kızgın bir tanrıçanın ona neler yapabileceğinden endişelenen ve biraz da korkan Grace, Afrodit'in gözlerini kapatıp derin bir nefes alıp sakinleşmesini izledi.

Afrodit tekrar konuştuğunda sesi ve vücudu sert ve keskindi. "Yine de Eros'u Julian'a daha fazla adakla gönderdim. Her birini geri çevirdi. Julian'ın Athena'ya olan bağlılığına ve hizmetine kinci bir şekilde yemin etmesini izlemek zorunda kaldım." İsmi hor görüyormuş gibi tükürdü.

“Ona verdiğim doğum hediyeleriyle onun adına şehirleri fethetti; Ares'in kudreti, Apollon'un ölçülülüğü, İlham perilerinin ve Güzeller'in kutsamaları. Hatta hiçbir ölümlü silahın onu öldüremeyeceğinden veya yaralayamayacağından emin olmak için onu Styx nehrine batırdım ve Aşil'li Thetis'in aksine, kesinlikle savunmasız noktaları kalmasın diye ayak bileklerini kapladım.

Afrodit, onun yaptığına hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. "O çocuk için elimden gelen her şeyi yaptım ve bana hiç minnettarlık göstermedi. Saygı yok.

Sonunda denemekten vazgeçtim. Aşkımı reddettiği için kimsenin onu sevmeyeceğinden emin oldum.

Grace'in kalbi bu bencil sözler karşısında durdu. "Ne yaptın?"

Afrodit soğukkanlı savaşından gurur duyan bir kraliçe gibi kibirli bir tavırla çenesini kaldırdı. "Onun bana lanet ettiği gibi ben de ona lanet ettim. Vücudunu istemeden hiçbir ölümlü kadının ona bakamayacağından ve kalbinin kıskançlıkla kabardığını hissetmeden hiçbir ölümlü erkeğin yanında olamayacağından emin oldum."

Grace kulaklarına inanamadı. Bir anne nasıl bu kadar acımasız olabilir?

Ve bu düşünce biter bitmez, daha da korkunç bir başkası içini parçaladı. Penelope'nin ölüm sebebi sensin, değil mi?

Hayır, bunu Julian kendisi yaptı. Doğru, Eros bana kardeşi için ne yaptığını, Julian'ın bana değil de ona gittiğini söylediğinde çok kızdım.

"Eros'un aşk okunu geri alamayacağım için etkilerini köreltmeye karar verdim. Julian'ın Penelope ile yaşadıkları boştu ve bunu biliyordu."

Afrodit şehre bakmak için pencereye gitti. "Julian bana gelseydi, onu elinden alırdım. Ama yapmadı. Her gece ona gitmesini, onu tekrar tekrar almasını izledim ve onun onu gerçekten sevmediği gerçeğinden duyduğu huzursuzluğu, ıstırabı hissettim. Yine de yalanladı ve beni lanetledi.

"Priapus'u ilk kez ona karşı kışkırtan, onun ihaneti üzerine benim gözyaşlarımdı. Priapus her zaman oğullarım arasında en sadık olanı olmuştur. Priapus'un Julian'ın kanını almak için çıktığını görür görmez,

durdurmalıydı. Ama yapmadım. Priapus'un öfkesinin Julian'ın beni bulmasını sağlayacağını umuyordum. Benden yardım iste.”

Dişlerini sıktı. "Ama asla yapmadı."

Grace onun için hissetti ama bu, kendi oğluna yaptıklarını değiştirmedi. "Julian nasıl lanetlendi?"

Afrodit yutkundu. "Athena'nın Priapus'a Julian kadar cesur ve güçlü adamı olmadığını söylediği gece başladı. En iyi generalini kendisininkiyle karşı karşıya getirmesi için ona meydan okudu. İki gün sonra, Julian'ı savaşa girerken izledim ve kaybetmeyeceğini biliyordum. Romalıları geri püskürttüğünde, Priapus öfkelendi. Eros, yaptıklarını ağzından kaçırdığında, Priapus hemen Iason ve Penelope'nin peşine düştü. Bu olayın yansımalarının ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Afrodit titreyen kollarını kendine sardı. "Çocukların ölmesini asla istemedim. Olmasına izin verdiğim şey için günde kaç kez üzüldüğümü tahmin edemezsin."

"Onu durdurmanın hiçbir yolu yok muydu?"

Afrodit üzgünce başını salladı. "Güçlerim bile Kader tarafından sınırlanıyor. Julian onların ölümünden sonra tapınağıma doğru yola çıktığında, sonunda bana döneceğini düşünerek nefesimi tuttum. Sonra o kaltağı Priapus'un cübbesini giymiş olarak gördü. Priapus'un kendisine sahip çıkacağı törenden önce kendini ona attı ve bekaretini alması için yalvardı.

O zaman bile Julian onu geçmeye çalıştı ama ona izin vermedi. Açıkça düşünseydi, onu reddedeceğini biliyorum.

Afrodit'in yüzü öfkeyle karardı. "İskenderiye olmasaydı o gün oğlum olacaktı. Beni arayacağını biliyorum. Ama çok geçti. Kendini onun içinde bıraktığı an, çok geçti."

"Ve yine de Julian'a yardım etmeyi reddettin mi?"

"Bir oğlumu diğerine nasıl tercih edebilirim?"

Grace onun sorusu karşısında afallamıştı. "Julian'ı bir parşömene koymasına izin verdiğin anda yaptığın bu değil miydi?"

Afrodit'in gözleri öyle bir kinle parladı ki Grace bir adım geri çekildi. "Beni reddeden Julian'dı. Tek yapması gereken yardımımı istemekti ve ben de ona verirdim.

Grace duyduklarına inanamadı. Bir tanrıça için Afrodit inanılmaz derecede bencil ve dar görüşlüydü. "Bütün bu trajedi, ikinizin birbirinizi tanımayı reddetmeniz yüzünden. Julian'ı güçlendirip sonra da ona verdiğin güç için onu lanetlediğine inanamıyorum. Onu beklemek, senin adına başkalarını göndermek yerine kendin gitmek hiç aklına gelmedi mi?"

Afrodit kızgın bir bakışla onu tırmıkladı. "Ben Aşk Tanrıçasıyım ve beni süründürecek misin? Ben olmanın ve kendi oğlumun benden nefret etmesinin ne kadar utanç verici olduğu hakkında bir fikrin var mı?

"Senin için bir utanç mı? Seni sevmek için tüm dünyaya sahiptin. Julian'ın kimsesi yoktu.

Afrodit kızgın bir adım attı. "Ondan uzak dur. Seni uyarıyorum."

"Neden? Neden beni uyarıyorsun da Penelope'yi uyarmıyorsun?

"Çünkü onu sevmiyordu."

Grace bu sözler karşısında donup kaldı. "Söylüyor musun-"

Afrodit ortadan kayboldu.

"Ah, hadi ama!" Grace tavana bağırdı. "Bir konuşmanın ortasında öylece puflayıp duramazsın!"

"Lütuf?"

Beth'in sesiyle sıçradı. Arkasını döndüğünde kapıdan içeri baktığını gördü.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu.

Grace odayı işaret etti, sonra Beth'e gerçeği söylemenin daha iyi olacağını düşündü. "Kendim."

Beth şüpheyle ona baktı. "Hep kendine mi bağırıyorsun?"

"Bazen."

Beth tek kaşını kaldırdı. "Bir seansa ihtiyacımız var gibi görünüyor," dedi uzaklaşırken.

Onu hiçe sayan Grace, eşyalarını toplamak için hiç vakit kaybetmedi. Eve, Julian'a gitmek istedi.

** * **

Grace, evinin kapısını açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anladı. Julian onu karşılamak için orada değildi.

Julian mı? o aradı.

"Üst katta."

Anahtarlarını ve postasını masaya bıraktı ve basamakları ikişer ikişer çıktı.

"Kimin uğradığına inanmayacaksın..." Yatak odasının kapısına vardığında ve Julian'ı bir eli yatağına kelepçeli halde görünce sesi kısıldı. Şiltenin ortasında, gömleksiz, alnı nemli bir şekilde yatıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, korku onu tüketirken.

"Artık bununla savaşamıyorum Grace," dedi, nefes almakta güçlük çekiyordu.

"Yapmalısın."

Kafasını salladı. "Diğer elimi de zincirlemeni istiyorum. Bunu yapmak için ulaşamıyorum.

"Julian-"

Sözlerini acı, sert bir kahkahayla kesti. "Bu ne kadar ironik? Sen, ben beni zincire vurman için yalvarmak zorundayım, diğerleri ise enkarnasyonumdan birkaç saat sonra bunu özgürce yaptı."

Bakışları onunkilere saplandı. "Yap, Grace. Seni incitirsem kendimle yaşayamam."

Boğazı düğümlenmişti, onun yattığı yere doğru odayı geçti.

Yeterince yaklaştığında, uzandı ve boştaki eliyle yanağını avuçladı.

Onu dudaklarına çekti ve öyle derinden öptü ki, ondan bayılacağını sandı.

Şiddetli, talepkar, bir özlem öpücüğüydü. Ve vaatlerden biri.

Geri çekilirken dişleriyle dudaklarını ısırdı. "Yap."

Gümüş manşeti yastığının etrafına doladı.

Julian ancak o zaman rahatladı. O ana kadar, geçen hafta onun ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. Başını yastığına koydu ve derin, kesik kesik bir nefes aldı.

Grace uzandı ve onun nemli alnına dokundu. "Aman Tanrım," diye nefes verdi. O kadar ateşliydi ki neredeyse tenini yakıyordu. "Bir şey yapabilir miyim?"

"Hayır, ama sorduğun için teşekkürler."

Grace kıyafetlerini almak için şifonyerine yöneldi. Bluzunun düğmelerini açmaya başladığında Julian onu durdurdu. "Lütfen bunu benim önümde yapma. Göğüslerini görürsem..." Sanki biri ona sıcak bir dağ değneği yapıştırmış gibi başını geriye attı.

Grace, onun yanında ne kadar rahat hale geldiğini fark etti. "Üzgünüm," dedi.

Üzerini değiştirmek için banyoya gitti, ardından soğuk kompres yaptı.

Ateşli alnını yıkamak için yatak odasına döndü. Elini terden ıslanmış saçlarının arasından geçirdi. "Yanıyorsun."

"Biliyorum. Bir kömür yatağının üzerinde yatıyormuşum gibi hissettiriyor."

Kadın soğuk bezi tenine çekerken tısladı.

"Bana gününden bahsetmedin," dedi nefes nefese.

Grace, içini dolduran mutluluk ve sevgiyle boğuldu. Bunu ona her gün soruyordu.

Her gün, onunla birlikte olmak için eve gelmeyi dört gözle bekliyordu.

O gidince ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kendini bunu düşünmemeye zorlayarak dikkatini onunla ilgilenmeye odakladı.

Anlatacak fazla bir şey yok, diye fısıldadı. Annesinin söylediklerini ona yüklemek istemiyordu. O böyleyken değil. Hayatında yeterince incinmişti; durumu daha da kötüleştirmeye hiç niyeti yoktu.

"Aç mısın?" diye sordu.

"HAYIR."

Grace onun yanına oturdu. Geceyi ona kitap okumakla ateşli cildini yıkamak arasında gidip gelerek geçirdi.

** * **

Julian o gece uyumadı. Yapamadı. Tek hissedebildiği Grace'in teniydi, onun tatlı çiçeksi kokusunu aldı. Kafasını işgal etti ve duyularının dönmesine neden oldu. Vücudundaki her sinir onun için haykırıyordu.

Dişlerini gıcırdatarak gümüş zincirleri yumruklarına sıktı ve onu ele geçirmeye çalışan girdap gibi dönen karanlığa karşı savaştı. Buna teslim olmak istemiyordu.

Gözlerini kapatıp, aklı başında ve sağlıklıyken Grace'le birlikte olduğu bir dakikayı bile kaçırmak istemiyordu. Karanlığın onu almasına izin verirse, kitaba girene kadar ondan uyanmayabilir. Yalnız.

"Onu kaybedemem," diye fısıldadı. Bunun düşüncesi bile, kalbinin hâlâ sahip olduğu ne kadar küçük bir kısmını paramparça etti.

Koridordaki saat üçü vurdu. Grace kısa bir süre önce uykuya dalmıştı. Başı ve eli karnının üzerinde yatıyordu, nefesi yavaşça karnına düşüyordu.

Saçlarının tenini gıdıkladığını, sıcaklığının ruhuna sızdığını hissedebiliyordu.

Ona dokunabilmek için neler vermezdi.

Gözlerini kapadı, başını geriye yasladı ve yüzyıllar sonra ilk kez rüya görmesine izin verdi. Grace'le geçirdiği gecelerin hayalini kuruyordu. Onun yanında gülen günlerin.

Onu sevilmeyi hak ettiği gibi sevebileceği bir günün hayalini kurdu. Kendini ona vermekte özgür olacağı bir gün. Onunla bir ev sahibi olmayı hayal etti.

En çok da mutlu, gri gözleri ve tatlı, muzip gülümsemeleri olan çocukları hayal ediyordu.

Sabah ışığı kırılıp saat altıyı vurduğunda ve Grace uyandığında Julian hâlâ o şeyleri hayal ediyordu.

Yüzünü onun göğsüne sürttü ve tam bir işkence gibi burnunu ona sürttü.

"Günaydın," dedi gülümseyerek.

"Günaydın."

Bakışlarını onun vücudunda gezdirirken dudaklarını ısırdı, kaşları endişeyle kırışmıştı. "Bunu yapmamız gerektiğinden emin misin? Seni biraz rahat bırakamaz mıyım?"

"HAYIR!" dedi vurgulayarak.

Telefonunu aldı ve Beth'i aradı. "Birkaç gün gelmeyeceğim, müşterilerimden bazılarını alabilir misin?"

Julian onun sözlerine kaşlarını çattı. "Çalışmayacak mısın?" telefonu kapatır kapatmaz sordu.

Grace onun ona böyle bir soru sorduğuna inanamadı. "Ve seni burada böyle mi bırakacağım?"

"İyi olacağım."

Aklını kaçırmış gibi ona baktı. "Ya bir şey olursa?"

"Ne?"

"Ev yanabilir ya da sen onu durdurmak için çaresizken biri gelip sana kim bilir ne yapabilir."

Julian itiraz etmedi. Onunla kalmaya istekli olduğu gerçeğinden zevk aldı.

** * **

Öğleden sonra Grace, lanetin ne kadar kötüleştiğini görebildi. Vücudunun her santimi terle kaplıydı. Kollarındaki kaslar gergindi ve nadiren konuşurdu. Bunu yaptığında, sıktığı dişlerinden oldu.

Yine de ona gülümserdi, gözleri sıcak ve cesaret vericiydi ve o, kendisini kemiriyormuş gibi görünen her şeyin acısını çekerken kaslarının kasılıp esnemesini izliyordu.

Onu yıkamaya devam etti, ama bezi tenine koyar koymaz bez o kadar ısınırdı ki zar zor dokunabilirdi.

Akşam karanlığında çılgına dönmüştü.

Çaresiz, Julian'ın sanki görünmeyen biri vücudunun her santimini yüzüyormuş gibi kıvranıp küfretmesini izledi. Hiç böyle bir şey görmemişti. O kadar çok mücadele ediyordu ki, yatağı kıracağından korkuyordu.

"Buna dayanamıyorum," diye fısıldadı. Aşağı koşarak Selena'yı aradı.

** * **

Bir saat sonra Grace, Selena ve kız kardeşi Tiyana'yı içeri aldı. Simsiyah saçları ve mavi gözleri ile Tiyana, Selena'ya pek benzemiyordu. Birkaç beyaz vudu yüksek rahibesinden biri olan Tiyana, yerel bir vudu dükkanına sahipti ve Cuma geceleri mezarlık turları düzenledi.

Grace kapıyı arkalarından kapatırken, "Geldiğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi.

Selena "Sorun değil" dedi.

Tiyana bir kolunun altında bir davul tutuyordu ve düz kahverengi bir elbise giymişti. "O nerede?"

Grace onları üst kata çıkardı.

Tiyana odaya bir adım attı ve tüm Yunan panteonuna lanetler yağdırırken yatakta kıvranan Julian'ı görünce donup kaldı.

Yüzü solgundu. "Onun için hiçbir şey yapamam."

Tiyana, diye azarladı Selena. "Denemelisin."

Gözleri korkuyla açılmış olan Tiyana başını salladı. Tavsiyemi mi istiyorsun? Bu odayı kapatın ve geldiği yere dönene kadar onu bırakın. Onu gözetleyen o kadar güçlü bir şeytan var ki, onunla uğraşmaya cesaret edemiyorum." Selena'ya baktı. "Kötülüğü hissedemiyor musun?"

Grace bu sözler üzerine titredi, kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Selen?" diye sordu, çaresizce onu yatıştırmanın bir yoluna ihtiyaç duyarak. Yapabilecekleri bir şey olmalıydı.

"Yardım edemeyeceğimi biliyorsun," dedi Selena. "Büyülerim asla işe yaramaz."

HAYIR! diye haykırdı zihni. Bunu böyle bırakamazlardı.

Grace, kendini dizginlemelerine karşı savaşan Julian'a baktı. "Arayabileceğimiz başka biri var mı?"

Hayır, dedi Tiyana. "Aslında burada kalamam. Alınma, bu beni ürkütüyor." Selena'ya düz bir bakış attı. "Ve her gün uğraştığım türden acayip şeyler biliyorsun."

"Üzgünüm Gracie," dedi Selena, elini Grace'in koluna koyarak. "Biraz araştırma yapacağım ve ne bulabileceğime bakacağım, tamam mı?"

Boğazı düğümlenmiş olan Grace'in onlara göstermekten başka seçeneği yoktu.

Kapıyı kapatırken yorgun bir şekilde kapıya yaslandı.

Ne yapacaktı?

Julian için yapılacak bir şey olmadığı gerçeğini öylece kabullenemezdi. Acısını dindirecek bir şeyler olmalıydı. Düşünmediği bir şey.

Yukarı çıkarken Julian'a döndü.

"Lütuf?" Bu, kalbini burkan acı dolu bir çığlıktı.

"Buradayım bebeğim," dedi alnına dokunarak.

Vücudunu ona doğru fırlatırken tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi şiddetli bir hırıltı çıkardı.

Korkarak yataktan uzaklaştı.

Bacakları titreyen Grace, dolabına gitti ve The Odyssey'in bir kopyasını buldu. Yatağın yanındaki sallanan sandalyesini çekti ve okumaya başladı.

Onu yatıştırır gibiydi. O kadar şiddetli bir şekilde çırpınmadı.

** * **

Günler geçti ve her geçen gün Grace'in umudu sönmeye devam etti. Julian haklıydı. Bu delilikten çıkmadığı takdirde laneti bozmalarının hiçbir yolu yoktu.

Daha da kötüsü, onun acı çekmesini saatlerce, hiçbir rahatlama olmadan izlemeye dayanamıyordu. Annesinden nefret etmesine şaşmamalı. Afrodit, onun için bir şey yapmadan bunu yaşamasına nasıl izin verebilirdi?

Ve yüzyıllardır bu şekilde acı çekmişti.

Grace aklının ucundaydı. "Nasıl yapabildin!" diye öfkeyle tavana bağırdı.

"Eros!" o aradı. "Beni duyabiliyor musun? Athena mı? Birisi? Bunu yaşamasına ve hiçbir şey yapmamasına nasıl izin verirsin? Onu biraz olsun seviyorsan, lütfen ona yardım etmeme yardım et.

Beklediği gibi kimse cevap vermedi.

Grace deneyebileceği başka bir şey düşünmeye çalışırken başını eline eğdi. Mutlaka orada…

Odada bir ışık parladı.

Şaşıran Grace, Afrodit'in yatağın yanında belirdiğini görünce başını kaldırdı. Evinde bir eşek bulunca daha fazla şaşıramazdı.

Afrodit'in yüzü, oğlunun mutlak bir ıstırap içinde kıvrandığını görünce solgun ve gergindi.

Elini ona uzattı, sonra sertçe geri çekti. Elini yumruk yapıp yanına bıraktı.

O sırada Grace'e baktı. "Onu seviyorum," dedi sessizce.

"Ben de yaptım."

Afrodit'in bakışları yere düştü ama Grace içindeki kargaşayı hâlâ görebiliyordu. "Eğer onu serbest bırakırsam onu sonsuza kadar benden alacaksın. Onu serbest bırakmazsam, ikimiz de onu kaybederiz."

Afrodit bakışlarını ona kilitledi. "Söylediklerini düşündüm ve haklıydın. Onu güçlü kıldım ve bunun için onu asla cezalandırmamalıydım. Tek istediğim bana anne demesiydi. Oğluna baktı. Ben sadece beni sevmeni istedim, Julian. Sadece biraz."

Grace, Julian'ın eline dokunurken Afrodit'in yüzündeki acıyı görünce yutkundu.

Julian dokunuşu tenini yakıyormuş gibi tısladı.

Afrodit bırak. Grace, ona iyi bakacağına söz ver bana.

"O izin verdiği sürece, yapacağım. Söz veriyorum."

Afrodit başını salladı ve elini Julian'ın alnına koydu. Yıldırım çarpmış gibi başını geriye attı. Afrodit onun üzerine eğildi ve onu dudaklarından çok hafif öptü.

Bir anda tüm vücudu gevşedi.

Kelepçeler açıldı ve Julian hâlâ kıpırdamadı. Nefes almadığını anlayınca Grace'in kalbi durdu. Dehşete kapılarak titreyen elini ona uzattı.

Derin, sarsıcı bir nefes aldı.

Grace, orada olduğunu bile bilmeyen oğluna elini uzatırken Afrodit'in gözlerindeki tanıdık özlemi gördü. Julian'ın kendisini izlediğini bilmediği zamanlarda gözlerinde çok sık gördüğü özlem dolu bakışın aynısıydı.

Nasıl olur da iki insan birbirine bu kadar ihtiyaç duyarken bir yandan da birbirine ulaşamaz?

Afrodit, Julian gözlerini açar açmaz ortadan kayboldu.

Grace onun yanına gitti. O kadar kötü titriyordu ki dişleri takırdadı. Ateşi gitmişti, şimdi cildi buz gibi soğuktu.

Battaniyeyi yerden çekip üstünü örttü.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi titremişti.

"Annen seni serbest bıraktı."

Julian onun sözlerine hayretle baktı. "Annem? O buradaydı?"

Grace başını salladı. Senin için endişelendi.

Julian duyduklarına inanamadı. Mümkün müydü?

Ama annesi, onun acısına onca kez sırtını dönüp onu bu acıya terk ettikten sonra şimdi neden ona yardım etsindi? Mantıklı değil.

Julian kaşlarını çatarak yataktan aşağı kaymaya başladı.

"Hayır, yapmıyorsun," dedi sertçe. "Seni yeni geri aldım ve ben..."

"Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor," dedi onun sözünü keserek.

"Ah." Grace onun yataktan kalkmasına yardım etti.

Bacakları o kadar zayıftı ki koridorda ona yardım etmesi için onun desteğine ihtiyacı vardı. Julian onun tatlı kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı. Onu incitmekten korkarak ağırlığını onun omuzlarına çok fazla yüklememeye çalıştı.

Ona yardım ediş şekli, onu koridorda büyükbaba saatinin yanından geçirirken beline dolanmış kollarını hissetmesi yüreğini ısıttı.

Majesteleri. Gitmesine nasıl izin verebilirdi?

Kendini rahatlattıktan sonra, onun için sıcak bir banyo yaptı ve içine girmesine yardım etti.

Julian onu yıkarken Grace'e baktı. Bunca zaman yanında kaldığına inanamıyordu. Son birkaç güne dair pek bir şey hatırlamıyordu ama onun sesini karanlıkta onu yatıştırırken hatırlıyordu.

Kendisine seslendiğini duymuştu. Ve bazen, onun elini teninde hissettiğinden ve onu delilikten geri çektiğinden emindi.

Onun dokunuşu onun kurtuluşu olmuştu.

Gözlerini kapatarak, onu yıkarken ellerinin vücudunun üzerinde kayma hissinin tadını çıkardı. Göğsüne, kollarına, midesine. Ve eli yanlışlıkla onun ereksiyonuna dokunduğunda, adam bunun gücüyle sarsıldı.

Onu nasıl istiyordu.

"Öp beni," dedi nefes nefese.

"Güvenli mi?"

Ona gülümsedi. "Hareket edebilseydim, çoktan bu küvette benimle olurdun. Sizi temin ederim, şu anda bir bebek kadar çaresizim."

Sağ elini onunkilerin üzerine koyarken geçici olarak dudaklarını yaladı. Dokunuşu nazik ve sıcaktı ve sanki yutabilecekmiş gibi ağzına baktı. Bu bakış, ondan soğuğu uzaklaştırmada uzun bir yol kat etti.

Öne eğildi ve onu derinden öptü. Julian bu temas üzerine inledi, daha fazlasını istiyordu.

Onun dokunuşuna daha çok ihtiyaç duyuyor.

Şaşırarak anladı.

Grace, dudaklarını ancak elbiselerini vücudundan sıyıracak kadar, önünde çıplak durana kadar bıraktı. Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde, beline binerek onunla birlikte küvete girdi.

Julian onun tüylerini karnında hissedince inledi. Dudaklarına o kadar sıcak bir öpücükle döndü ki onu kavurdu.

Kahretsin, onu tutamadı bile! Kolları kendiliğinden kıpırdamadı. Ve çaresizce onu kendine sımsıkı tutmak istedi.

Hayal kırıklığını hissetmiş olmalı, çünkü gülümseyerek geri çekildi. "Seninle ilgilenme sırası bende," diye fısıldadı dudaklarını onun boğazına bastırmadan önce.

Julian öpücüklerini göğsünden aşağıya doğru takip ederken gözlerini kapattı. Meme ucuna ulaştığında, dilinin onunla dalga geçip onu emmesinin verdiği zevkten sersemlemişti. Hiç

ona davranışlarından daha çok dokunan herhangi bir şey vardı. En son ne zaman birinin onunla gerçekten seviştiğini hatırlamıyordu.

Ve hiç kimse bu kadar titiz olmamıştı. Yani vermek.

Kadın onu okşamak için vücutlarının arasına uzandığında, adam sertçe nefesini içine çekti. "Keşke seninle sevişebilseydim," diye fısıldadı.

Bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Bana her dokunduğunda bunu yapıyorsun."

Her nasılsa, titreyen kollarını ona saracak ve onu göğsüne çekecek gücü buldu. Dudaklarını kendi dudaklarıyla sahiplendi.

Öpücüğünü derinleştirirken ayağıyla tıpayı çektiğini duydu, bu arada eli şişmiş gövdesine hafif, nazik vuruşlarla ona eziyet etti.

Başı, onun orada ona dokunma hissiyle sallandı. Onun dokunuşu için yaşıyordu.

Onu tanımlanamaz bir şekilde özlemiştim.

Küvetteki su boşaldıktan sonra, vücudunda kavurucu bir iz bırakmak için dudaklarını bıraktı. Julian onun karnını yalayıp dilini kalça kemiğine doğru çevirirken kafasını küvetin kenarına yasladı.

Sonra, tam şokuyla, onu ağzına aldı. Julian onun başını ellerinin arasına alıp dilinin ve ağzının etrafında dönmesinin verdiği hissin tadını çıkarırken homurdandı. Bunu daha önce hiçbir kadın yapmamıştı. Ondan sadece almışlardı, hiçbiri vermemişti.

Grace'e kadar değil.

Dokunuşu, iradesinin son parçasını, ona karşı direncinin son parçasını paramparça etti. Hareketlerinin sıcaklığından tüm vücudu titriyordu.

"Üzgünüm," dedi ondan geri çekilerek. "Çok üşüdün, yine titriyorsun."

"Soğuktan titremiyorum," dedi, sesi boğuktu. "Senin yüzünden titriyorum."

Başını eğip ona amansız saldırısına geri dönerken gülümsemesi kalbini delip geçti.

Bitirdiğinde, sanki yeniden işkence görmüş gibi hissetti. Gerçekten doruğa ulaşmış olsaydı daha fazla tatmin olamazdı.

Küvetten çıkmasına yardım etti. Yine de uzuvları titriyordu. Ve yatak odasına gitmek için ona yaslanmak zorunda kaldı.

Onu yavaşça yatırdı ve tüm battaniyeleriyle üzerine örttü. Yorganı etrafına sararken alnına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Aç mısın?"

Tek yapabildiği başını sallamaktı.

Grace onu bir tas çorba ısıtacak kadar uzun süre yalnız bıraktı. Ama döndüğünde mışıl mışıl uyuyordu.

Kâseyi komodinin üzerine koydu ve arkasından yatağa girdi. O da vücudunu onunkine doladı ve uykuya daldı.

** * **

Julian'ın gücünün geri gelmesi üç gün sürdü. Tüm zaman boyunca, Grace onunla kaldı. Ona yardım ediyorum.

Onun gücünü ve bağlılığını anlamakta zorlanıyordu. Hayatı boyunca onu beklemişti.

Ve her gün geçtikçe, onu ne kadar sevdiğini anladı. Ona ne kadar ihtiyacı vardı.

Havlusunu kurularken, "Ona söylemeliyim," dedi. Onun için ne kadar önemli olduğunu bilmeden bir günün daha geçmesine izin veremezdi.

Banyodan ayrılan Julian, Grace'in Selena ile telefonda konuştuğu yatak odasına yöneldi.

“Tabii ki annesinin söylediklerini ona söylemedim. Tanrım!

Julian bir adım geri çekildi ve Grace konuşmaya devam ederken duvara yaslandı.

“Ne söylemem gerekiyordu? Ah, Julian, bu arada, annen beni hayatımı tehdit etti mi?

Sanki birisi solar pleksusuna sarsıcı bir darbe indirmiş gibi hissetti. Görüşü kararak yatak odasına girdi. "Annemle ne zaman konuştun?" diye sordu.

Grace şok içinde başını kaldırdı. "Lanie, gitmem gerek. Hoşçakal." Telefonu kapattı.

"Onunla ne zaman konuştun?" tekrar sordu.

Grace umursamazca omuz silkti. "Bana psikopat olduğun gündü."

"Ne dedi?"

Mahcup bir şekilde omuz silkti. "Gerçekten bir tehdit değildi. Sadece seni benimle paylaşmayacağını söyledi.

İçinden bir öfke geçti. Nasıl cüret eder! Annesi ondan ya da Grace'ten talepte bulunacağını zannediyordu.

Kendisi söz konusu olduğunda annesinin kalbini yumuşattığını düşünecek kadar büyük bir aptallık etmişti.

Ne zaman öğrenecekti?

"Julian," dedi Grace, onu yatağın önünde karşılamak için ayağa kalkarken. Fikrini değiştirdi. Seni serbest bırakmak için buraya geldiğinde..."

"Yapma, Grace," dedi, onun sözünü keserek. "Onu senden çok daha iyi tanıyorum."

Ve annesinin neler yapabileceğini biliyordu. Acımasızlığı, babasının yanında sönük kalıyordu.

Kalbi ağırdı, kalbinden geçenleri asla Grace'e söyleyemeyeceğini biliyordu.

Daha da kötüsü, onunla kalamayacağını biliyordu. Durmadan. Eğer bir şey öğrendiyse, o da tanrıların onun huzur içinde yaşamasına asla izin vermeyeceğiydi.

Onlardan birinin onu incitmesi ne kadar sürer? Priapus'un intikam almak için onu kullanması ne kadar sürdü? Yoksa annesi ikisinden de intikamını almaya mı geldi?

Er ya da geç mutluluğunun bedelini ödeyecekti. Hiç şüphesi yoktu. Ve Grace'in acı çekmesi düşüncesi...

Hayır. Bu, almayı reddettiği bir şanstı.

** * **

Birlikte olabildiğince çok zaman geçirdikleri için günler uçup gitti.

Julian, Grace'e klasik Yunan kültürünü ve Reddi-wip ile çikolata sosunun tadını çıkarmanın çok ilginç yollarını öğretti ve Grace ona strip Monopoly'yi ve İngilizce okumayı öğretti.

Birkaç sürüş dersi ve yeni bir debriyajdan sonra, Julian'ın umutsuz bir sürücü olduğunu fark etti.

Ona sadece birkaç gün geçmiş gibi geldi ve yine de ayın son günü o kadar hızlı geldi ki onu korkuttu.

Daha da kötüsü, gelmeden önceki gece, en şaşırtıcı keşfi yaptı.

Julian, onsuz yaşayamayacağı tek kişiydi.

Hayatının ondan önceki haline döndüğünü düşündüğünde, kalbi o kadar derinden sızladı ki bundan öleceğinden emindi.

Ama sonunda, seçimin sadece ona ait olduğunu biliyordu.

Lütfen, Julian, diye fısıldadı ona, o yanında uyurken. "Beni bırakma."

BÖLÜM 16

Bütün gün kimse pek konuşmadı. Aslında Julian, Grace'ten tamamen kaçınmıştı.

Bu, ona hangi kararı verdiğini her şeyden çok anlatıyordu.

Kalbi kırılmıştı. Yaşadıklarından sonra onu nasıl bırakabilirdi? Ne de olsa paylaştıklarından sonra?

Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Onsuz hayat dayanılmaz olurdu.

Gün batımında, Grace onu güvertesindeki sallanan sandalyede oturmuş, sanki son kez güneşi seyrederken buldu. Yüzü o kadar sertti ki, onun çok sevmeye başladığı oyunbaz adama ait olduğunu zar zor tanıdı.

Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Beni bırakmanı istemiyorum. Benim zamanımda burada kalmanı istiyorum. Seninle ilgilenebilirim, Julian. Çok para kazanıyorum ve sana bilmek istediğin her şeyi öğretebilirim."

"Kalamam," dedi dişlerinin arasından. "Anlamıyor musun? Bana yakın olan herkes tanrılar tarafından cezalandırıldı. Iason, Penelope, Callista, Atolycus." Sersemlemiş gibi ona baktı. "Sevgili Zeus, Kyrian'ı çarmıha gerdiler."

"Bu sefer farklı olacak."

Ayağa kalktı ve ona sert bir bakış attı. "Bu doğru. Farklı olacak. Burada kalıp benim yüzümden ölmeni izlemeyeceğim."

Yanından geçerek eve girdi.

Grace onu boğmak istercesine ellerini yumruk yaptı. "Seni inatçı... adamım!"

O nasıl bu kadar imkansız olabilirdi?

O sırada annesinin alyansının pırlantasının avucuna saplandığını hissetti.

Yumruğunu açarak uzun bir bakış attı. Geçmişin onu rahatsız etmesine izin vermekten vazgeçmişti. Uzun zamandır ilk kez dört gözle bekleyeceği bir geleceği vardı. İçini mutlulukla dolduran biri.

Ve Julian'ın onu bir kenara atmasına izin vermeyecekti.

Her zamankinden daha kararlı bir şekilde evin kapısını açtı ve şeytanca gülümsedi. "Benden kaçamayacaksın, Makedonyalı Julian. Romalıları yenebilirdin ama seni temin ederim ki onlar bana kıyasla pısırıklardı."

** * **

Julian kucağında kitabıyla oturma odasında oturuyordu. Elini eski yazının üzerinde gezdirdi, şimdi onu her zamankinden daha fazla hor görüyordu.

Gözlerini kapatarak Grace'in onu çağırdığı geceyi hatırladı. Gerçek bir kimliğe sahip olmamanın nasıl bir his olduğunu hatırladı. İsimsiz Yunan aşk kölesi olmak.

Uzun zaman önce, karanlık ve karanlık bir yerde kendini kaybetmişti ama yine de Grace onu bulmuştu.

Gücü ve nezaketiyle, onun en kötüsüne göğüs germiş ve onu insanlığa geri getirmişti. Sadece o, onun kalbini görmüş ve onu değerli bulmuştu.

Onunla kal.

Tanrım, kulağa ne kadar kolay geliyordu. Ne kadar basit. Ama cesaret edemedi. Çocuklarını çoktan kaybetmişti. Kalbinin hayatta kalan tek parçası Grace'ti ve onu kardeşi yüzünden kaybetmek...

Dayanabileceğinden daha fazla acı olurdu.

Onun bile bir kırılma noktası vardı. Ve artık ona diz çöktüren şeyin yüzünü ve adını biliyordu.

Lütuf.

Kendi iyiliği için gitmesine izin vermeliydi.

odaya girdiğini hissetti. Gözlerini açtığında onun kapıda dikildiğini ve ona baktığını gördü.

"Keşke bu şeyi yok edebilseydim," diye hırladı ve sehpaya geri koydu.

"Bu geceden sonra buna gerek kalmayacak."

Sözleri içini acıtmıştı. Bunu onun için nasıl yapabilirdi? En büyük korkusu kullanılmaktı ve o burada onu, kendisinin pek çok kez kullanıldığı şekilde kullanıyordu.

"Yine de sırf seni bırakabilmem için vücudunu almama izin mi vereceksin?"

Onu büyüleyen, bakışlarındaki samimiyetti. "Özgürlüğün anlamına geliyorsa, evet."

Sonraki soru boğazını düğümledi ama cevabını bilmesi gerekiyordu. "Ben gidince ağlayacak mısın?"

Uzaklara baktı ve onun gözlerindeki gerçeği gördü. Paul'den daha iyi değildi. Bencil istismarcının her parçasıydı.

Ama sonra babasının oğluydu. Er ya da geç, kötü kan her zaman kendini gösterdi.

Grace o sırada döndü ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı. Julian bakışlarını odada gezdirdi. Koltuğun önündeki boşluğa düştüğünde göğsü daha da sıkıştı.

Grace'in sesini duyduğu o geceleri özleyecekti. Onun kahkahası.

En çok da onun dokunuşunu özleyecekti.

Kalmak çok cazipti ama cesaret edemedi. Çocuklarını koruyamamıştı, Grace'i nasıl koruyabilirdi?

** * **

Julian mı?

Julian, Grace'in yukarıdan gelen sesiyle irkildi. "Evet?"

“Saat on bir buçuk. Burada olman gerekmiyor mu?”

Kot pantolonunun içindeki şişkin yumruya baktı. Sonunda onu kullanma zamanı gelmişti.

O sevinmeli. Onu ilk gördüğü andan beri tek istediği buydu.

Yine de nedense onu şimdi almayı düşünmek ona acı veriyordu.

En azından ona zarar vermezsin.

Değil mi?

Gerçekten de Paul'ün, yapmak üzere olduğu gibi onun kalbine verdiği hasarın yarısını bile yapıp yapmadığından şüpheliydi.

Julian mı?

"Geliyorum," dedi kendini kanepeden ayrılmaya zorlayarak.

Kapı eşiğinde etrafına son bir kez baktı.

Şimdi bile, Grace'i kanepede yatarken görebiliyordu, göğüsleri krem şanti ile sırılsıklam olmuş, yavaşça ve dikkatlice yalayarak temizlemişti. Onun sürüklenen kahkahasını duydu ve onu doruğa çıkarırken gözlerindeki ışığı gördü.

"Beni bırakma, Julian." Fısıldadığı sözler, dün gece onun uyuduğunu sandığı sırada söylediğinde onu yakıp kavurmuştu. Şimdi de kalbini parçaladılar.

Julian mı?

Arkasını dönerek merdivenlere gitti ve elini korkuluktan yukarı sürükledi. Bu, bu merdivenlerden son çıkışı olacaktı. En son koridorda onun odasına yürüdü.

Ve bu onu yatağında son görüşü olacaktı...

Göğsü nefes alamayacak kadar sıkıştı.

Neden böyle olmak zorundaydı?

Acı bir kahkaha attı. Bu soruyu kendine kaç kez sormuştu?

Kapısına vardığında durdu. Oda mum ışığında parıldadı ama dikkatini en çok çeken Grace'in seçtiği kırmızı sabahlığı giymiş olmasıydı.

Nefes kesiciydi.

Birden dilini yerden kaldırıp tekrar ağzına sokma ihtiyacı hissetti.

"Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?" diye sordu, sesi boğuktu.

Yaramazca gülümsedi. "Yapmalımıyım?"

Onun tarafından büyülenmişti, ona yaklaşırken hareket edemedi. "Biraz fazla giyinmedin mi?"

Cevap veremeden gömleğinin alt kısmından tuttu ve başının üzerinden çıkardı. Yere bıraktıktan sonra uzandı ve elini göğsünün üzerine, kalbinin hemen üstüne koydu. O anda onun için dünyanın en güzel kadını olmuştu. Annesinin güzelliği bile onunkiyle rekabet edemezdi.

Julian ellerini onun derisinin üzerinde gezdirirken bir heykel gibi kıpırdamadan durdu ve tüm vücudunu ürpertti.

Hayır, bunu hiç kolaylaştırmayacaktı.

Onun düğmesiyle uğraştığını ve uçtuğunu hissetti. "Grace," dedi ellerini çekerek.

"Hmm?" diye sordu, gözleri açlıktan kararmıştı.

"Boş ver."

Onu bırakıp yatağa girdi. Julian onun tül sabahlığının arasından çıplak poposunu görünce derin bir nefes aldı.

Yanına yattı ve yüzünü ona döndü.

Pantolonunu çıkarıp ona katıldı. Onu sırt üstü yatırırken, elbisesi ayrıldı ve ona sağ göğsünü hediye etti. Julian bundan yararlandı.

Ah, Julian, diye inledi.

Dilini gergin zirvenin etrafında döndürürken onun altında titrediğini hissetti. Vücudu, onunkine muhtaç bir şekilde haykırırken sıvı bir ateşti. Ama istediği sadece onun vücudu değildi. Onu istiyordu.

Ve ondan ayrılmak onu mahvedecekti.

Julian uzaklaşırken yutkundu. Bu geceyi sonsuza dek beklemişti. Bu kadın için bir sonsuzluk.

Şefkatle elini onun yüzünde gezdirdi, her bir gözeneği ve kıvrımı hafızasına kazıdı.

Değerli Majesteleri.

Onu asla unutmayacaktı.

Ruhu ona yapmak üzere olduğu şeye ağlarken dizleriyle kalçalarını ayırdı.

İstemsizce, çıplak tenleri birbirine değdiğinde onun altında yatarken ne kadar iyi hissettiğinin gücüyle sarsıldı. Sonra onun gözlerine bakma hatasına düştü.

Oradaki keder nefesini kesti.

"Hayatında başkasından çalmadığın hiçbir şeye sahip olmadın." Julian, Jason'ın sesini kafasında duyunca gerildi. İstediği son şey, ona bu kadar çok şey veren kadından almaktı.

Bunu ona nasıl yapabilirim?

"Ne için bekliyorsun?" diye sordu.

Julian bilmiyordu. Tek bildiği, bakışlarını onun üzgün, gri gözlerinden ayıramadığıydı. Onu kullanıp gitse ağlayacak gözler. Kalsa mutluluktan ağlayacak gözler.

Ama kalırsa, ailesi onu mahvederdi.

Ve o anda, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Grace bacaklarını onun beline doladı. Julian, acele et. Zamanımız Tükeniyor."

Konuşmadı. Yapamadı. Gerçekte, fikrini değiştireceğinden korktuğu için konuşmak için kendine güvenmiyordu.

Yüzyıllar boyunca pek çok şey olmuştu: yetim, hırsız, koca, baba, kahraman, efsane ve nihayet bir köle.

Yine de hiçbir zaman korkak olmamıştı.

Hayır. Makedonyalı Julian hiçbir zaman korkak olmamıştı. O, bütün bir Roma lejyonunu yere seren ve gülerek onları kafasını kesmeye cesaretlendiren komutandı.

Grace'in bulduğu adamdı ve onu seven adamdı. Onu incitmeyi reddeden o adamdı.

Grace, vücudunu kendi vücuduna getirmek için kalçalarını hareket ettirmeye çalıştı ama onu buna mecbur bırakmadı.

"En çok neyi özleyeceğim biliyor musun?" diye sordu, vücutlarının arasına uzanıp nazikçe onun çekirdeğine dokunurken.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Yüzümü içine gömdüğümde saçlarının nasıl koktuğunu. Bana yapışıp bıraktığında adımı haykırışın. Gülme şeklin. Ama hepsinden önemlisi, sabahları yüzünüze vuran güneş ışığıyla ilk iş olarak nasıl göründüğünüz. Bunu asla unutmayacağım."

Elini hareket ettirdi, sonra kalçasını onunkine doğru salladı. Ama hareketi onun vücuduna girmek yerine ikisini de inleten muhteşem bir okşamaya dönüştü.

Julian başını kulağına daldırıp burnunu boynuna dayadı. "Seni sonsuza kadar seveceğim," diye fısıldadı.

Grace, saat gece yarısını vurduğunda, onun saçlarına derin bir nefes çektiğini duydu.

Parlak bir ışık parlamasında ortadan kayboldu.

Birkaç kalp atışı boyunca Grace hareket edemedi.

Dehşete düşerek uyanmayı bekledi ama saat çalmaya devam ederken bunun bir rüya olmadığını anladı.

Julian gitmişti.

O gerçekten ve gerçekten gitmişti.

"HAYIR!" diye bağırdı, dik oturarak. Bu olamaz! "HAYIR!"

Kalbi gümbür gümbür atıyordu, alt kattaki yatak odasından, kitabın hâlâ sehpanın üzerinde durduğu yere koştu. Julian'ın ilk başta olduğu gibi ayakta durduğunu görmek için kapağı çevirdi. Ancak şimdi yerinde şeytani bir gülümseme yoktu ve saçları kısaydı.

Hayır hayır hayır! zihni tekrar tekrar tekrarladı. Neden böyle bir şey yapmış olabilir? Neden?

"Nasıl yapabildin?" diye sordu kitabı göğsüne bastırırken. Sana özgürlüğünü verirdim, Julian. Aklıma gelmezdi. Ah, Tanrım, Julian, neden kendine bunu yaptın? Ağladı. "Neden?"

Ama kalbinde biliyordu. Yüzündeki şefkatli bakış her şeyi anlatmıştı. Bunu Paul'ün yaptığı gibi onu incitmemek için yapmıştı.

Julian onu seviyordu. Ve ortaya çıktığı andan beri onu korumaktan başka bir şey yapmamıştı. Onu koru.

Sonunda bile. Bu, sonsuz hapis ve eziyetten kendi özgürlüğünü kaybedeceği anlamına gelse bile, onu ilk sıraya koymuştu.

Grace, gerçeğe ve yaptığı fedakarlığa üzülüyordu. Şimdi tek düşünebildiği, onun karanlığa mahkum edilmesiydi. Yalnız ve acı içinde.

Kitaba hapsolduğunda hissettiği açlığı, susuzluğu anlatmıştı ona. Ve zihninde, onun yatağında nasıl işkence gördüğünü gördü. Ama en önemlisi, daha sonra ona söylediklerini hatırladı.

"Yataktaki acı, kitabın içindekiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi."

Ve şimdi içerideydi. Cefa.

"HAYIR!" dedi Grace. "Bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun, Julian?"

Kitabı göğsüne bastırarak evin arka tarafına koştu. Sürgülü cam kapıyı açtı ve ay ışığında durmak için hareket etti.

"Bana geri dön, Makedon Julian, Makedon Julian, Makedon Julian!" Görünüşü için yalvarırken bunu defalarca tekrarladı.

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey.

"HAYIR! Lütfen hayır!"

Kalbi kırılan Grace, evine döndü. "Neden? Neden?" dizlerinin üzerine çöküp ileri geri sallanırken ağladı.

Ah, Julian! Anılar ona hücum ederken kırık bir sesle fısıldadı. Julian onunla birlikte gülüyor, ona sarılıyor ya da sessizce oturup düşüncelere dalıyordu. Hızla atan kalbinin hissi onunkiyle aynıydı.

Onu geri istiyordu.

Ona geri ihtiyacı vardı.

"Sensiz yaşamak istemiyorum," diye soludu kitaba karşı. "Bunu anlamadın mı, Julian? sensiz yaşayamam."

Aniden, odada bir ışık parlaması oldu.

Nefesi kesilen Grace, kendisine dönenin Julian olmasını bekleyerek başını kaldırdı.

Ama Julian değildi. Afrodit'ti.

"Bana kitabı ver," dedi Afrodit kitaba uzanarak.

Grace onu geri çekti. Bunu ona neden yaptın? diye sordu. "Senin için yeterince acı çekmedi mi? Onu saklamazdım. Böyle kapana kısılmaktansa seninle olmasını tercih ederim."

Grace gözyaşlarını sildi. "Orada yalnız. Karanlıkta yalnız," diye fısıldadı. "Lütfen onu bu şekilde bırakma. Beni onunla birlikte kitaba gönderin, lütfen.

Lütfen!"

Afrodit elini indirdi. "Bunu onun için yapar mısın?"

"Onun için her şeyi yaparım."

Afrodit'in bakışları kısıldı. "Kitabı bana ver."

Gözyaşlarından gözleri kör olan Grace, Afrodit'in kendisine katılmasına yardım etmesi için dua ederek kağıdı teslim etti.

Afrodit derin bir nefes aldı ve kitabı açtı. "Bu konuda ciddi bir cehenneme gideceğim."

Aniden başka bir ışık parlayarak Grace'in gözlerinin yanmasına neden oldu. Başı, midesinin bulanmasına neden olan baş döndürücü bir bulanıklıkla döndü. Etrafındaki her şey dönüyordu.

Birisi onu her çağırdığında Julian'ın yaşadığı şey bu muydu? Bilmiyordu ama bu tek başına tam bir işkenceydi ve ürkütücüydü.

Sonra aniden, her şey ürkütücü bir şekilde kararda.

Grace, karanlığın üzerine çöktüğü, ciğerlerini yaktığı ve gözlerinin ateş gibi yanmasına neden olduğu derin bir deliğe düştü.

Düşmemek için uzandı ve altında garip bir yumuşaklık hissetti.

Işıklar geri geldi ve kendini yatağında yatarken buldu, üstünde Julian vardı.

Sersemlemiş gibi etrafına bakındı. "Nasıl-"

Afrodit kapı aralığından, "Siz ikiniz bunu batırmasanız iyi olur," dedi. "Bunu bir daha denersem, o güçlerin bana neler yapabileceğini kimse bilemez."

Ortadan kayboldu.

Julian kapı aralığından ona baktı. "Grace, ben..."

"Kes sesini Julian," dedi daha fazla zaman kaybetmeden, "ve bana tanrıların bir kadının bir erkeği tanımasını nasıl istediğini göster."

Sonra başını kendine doğru çekti ve ona sıcak, delici bir öpücük verdi.

Onu şiddetle öptü ve güçlü, ustaca bir vuruşla kendini onun derinliklerine sapladı.

Julian başını geriye attı ve vücudunun onunkini karşılayan sıcak, parlak sıcaklığına homurdandı. Bunun hissi onu o kadar derinden sarstı ki alt dudağı bile titredi. Sevgili tanrılar, kendini onun hayal ettiğinden daha iyi hissetti.

Ve ona söylediklerini hatırladı.

"Sensiz yaşamak istemiyorum. Bunu anlamadın mı, Julian? sensiz yaşayamam."

Nefesi kesildi, vücudunun şaftının etrafında çok sıcak ve sıkı hissettiği için yüzüne baktı. Elini kavrayıp sıkıca tutmak için elini kolundan aşağı kaydırdı. "Seni incitiyor muyum?"

"Hayır," dedi, elini dudaklarına götürüp öptüğünde gözleri sıcak ve samimiydi. "Benimle kalarak beni asla incitemezsin."

"Eğer yaparsam, bana söyle ve durayım."

Kollarını ve bacaklarını ona doladı. "Şafaktan önce beni terk edersen, ben de seni sonsuza dek avlarım ve seni yenerim."

Julian bundan bir an bile şüphe duymadan güldü.

Grace, onun kollarında titreyişinden zevk alarak dilini onun boğazındaki sütunda gezdirdi.

Kalçalarını o kadar yavaş geri çekti ki, dolgunluğuyla ona işkence etti ve sonra vücudunun o kadar derinlerine saplandı ki, darbeyi ayak parmaklarına kadar hissetti.

Adamın içini doldurduğu inanılmaz hissiyle nefesini içine çekti. Vücudunun kıvrak, çevik gücü onunkine baskı yapıyor.

Gözlerini kapatarak, onun tüm vücudu boyunca esneyen kaslarının tadını çıkardı.

Bacaklarını bacaklarının etrafına doladı, bacaklarındaki tüylerin kendisini gıdıklama şeklinden zevk aldı.

Hiç böyle bir şey hissedeceğini düşünmemişti. Sadece ona olan sevgisinin içinden aktığını hissettiğinde nefes alabiliyordu. O onundu. Daha sonra onu terk etse bile, onunla bu saf mutluluğun tadını çıkaracaktı.

Onun güçlü hissinden zevk alarak, ellerini sırtında gezdirdi, aşağı, onu teşvik ettiği kalçalarına kadar.

Julian tırnaklarını onun sırtına geçirirken dudağını ısırdı. Bu kadar küçük eller nasıl onu kırma gücüne sahip olabilirdi?

Bunu asla anlamayacaktı, tıpkı onun onu neden sevdiğini anlayamayacağı gibi.

Bunun için sadece minnettardı.

"Bana bak, Grace," dedi, tekrar onun içine girerek. "Gözlerini görmek istiyorum."

Grace ona baktı. Gözleri yarı kapalıydı ve kendini kalçalarına her salladığında nefes alışında ve bakışında onun verdiği hissin tadını nasıl çıkardığını gördü. Mide kaslarının onunkine karşı kasıldığını hissetti.

Kalçalarını kaldırarak, onun çılgın adımlarıyla karşılaştı. Başını eğip onu derinden öperken, onun bacaklarının arasında kayarken hissettiği kadar iyi hissettiren başka bir şey hayal etmemişti.

Daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde, bedeni binlerce zevk kasılmasıyla patladı.

Ah, Julian! diye bağırdı, vücudunu onunkine daha da yaslayarak. "Oh evet!"

Kendini kabzasına kadar sürdü ve etrafında titrerken dondu.

Grace gözlerini açtığında onun şeytani gülümsemesiyle karşılaştı. "Bu hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu, kalçalarını döndürürken gamzeleri parlayarak ve onu derinlerinde tatlı bir okşamayla karşıladı.

Bu duygu karşısında inlememek için tüm gücünü harcadı. "Sorun değildi."

"Tamam aşkım?" dedi gülerek. "Sanırım denemeye devam etmem gerekecek."

Ondan zorla çıkmasın diye yavaşça onunla birlikte yuvarlandı.

Grace kendini onun üzerinde bulunca inledi. Uzanıp göğüslerinin ortasındaki kurdeleyi çekti. Minik gecelik açıldı.

Yüzündeki saf vecd ifadesi, onu içinde derinden hissettiği hissinden daha çok memnun etti. Gülümseyerek kalçalarını kaldırdı, sonra kendini ona daha derinden sapladı.

Onun her yerinde titrediğini hissetti. "Öyle mi sence?"

"Sorun değildi." Ama pürüzlü sesi soğukkanlılığını ele veriyordu.

O güldü.

O zaman Julian kalçasını kaldırdı ve kendisini ona daha da çok bastırdı.

Adam içini doldururken zevkle tısladı. Şık gücü, sert hissi. Ve daha fazlasını istedi. Doruğa çıktığında yüzünü görmek istedi. Ona çok eski zamanlardan beri yaşamadığı şeyi verdiğini bilmek istiyordu.

"Biliyorsun, yavaşlamazsak sabaha kadar bitkin düşeceğiz," dedi.

"Umursamıyorum."

"Acıyacaksın."

Onu vücuduyla okşadı. "Bu yüzden?"

"Öyleyse..." Elini yavaşça onun vücudundan aşağı göbeğine götürdü, sonra yumrusunu bulana kadar nemli buklelerinin arasından aşağı indirdi.

Parmakları, kalçalarının hareketine uyum sağlamak için mükemmel bir ritimle onunla oynarken Grace dudağını ısırdı. Daha hızlı ve daha hızlı gitti, daha sert ve daha derin.

Julian ellerini onun beline koyarak çılgın adımlarını sürdürmesine yardım etti.

Ona birkaç pozisyon daha gösterecek kadar ondan uzaklaşmayı ne kadar çok isterdi. Ama onlara izin verilen tek şey buydu.

Şimdilik.

Ama sabah gel…

Olasılığa gülümsedi. Sabah geldiğinde, Reddi-wip'in yepyeni bir kullanımını ona göstermeye niyetliydi.

Grace, birbirlerinin vücutlarını okşarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve birbirlerinin arkadaşlığından zevk aldılar. Kendini onun uzman dokunuşuna teslim ederken odanın etrafında döndüğünü hissetti. Ona olan sevgisinin harika hissine.

İkisi de terden sırılsıklam olmuştu ama yine de birbirlerinin tadını çıkardılar ve sonunda paylaşabilecekleri tutkunun tadını çıkardılar.

Bu sefer geldiğinde, onun üzerine yayıldı.

Ellerini onun sırtında, kalçalarında ve sonra bacaklarında gezdirirken kahkahası etrafında yankılandı.

Grace titredi.

Julian onun çıplak vücudunun onunkine yaslanmış hissinden memnundu. Göğüsleri onun göğsüne yaslanmıştı. Ona olan sevgisi içini kemiriyordu.

"Sonsuza kadar böyle yalan söyleyebilirim," diye soludu.

"Ben de."

Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. Dokunuşlarının yavaşladığını, nefesinin düzenli ve düzenli hale geldiğini hissedebiliyordu.

Birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı.

Başının üstünü öpüp gülümsedi ve kendini onun içinde tuttuğundan emin oldu. "Uyu, değerli Grace," diye fısıldadı. "Sabaha çok var."

** * **

Grace, içinde sıcak ve dolu bir şey hissederek uyandı. Hareket etmeye başladığında, çelik kadar güçlü kolların onu sabit tuttuğunu hissetti.

"Dikkatli ol," dedi Julian. "Beni kendinden uzaklaştırma."

"Uyumaya gittim?" Böyle bir şey yapmış olabileceğine şaşırarak nefesi kesildi.

"Her şey yolunda. Hiçbir şey kaçırmadın."

"HAYIR?" diye sordu, vücudunu onunkiyle okşamak için kalçalarını onunkine doğru oynatarak.

O güldü. Pekala, tamam, birkaç şeyi kaçırdın.

Grace ona bakmak için eğildi. Parmağını yanağında gezdirdi.

Dudaklarını gezdirirken dişleriyle parmağını ısırdı.

Birdenbire onun altına oturdu ve onu kucağına aldı.

"Ooo, güzel," dedi bacaklarını onun beline sararken.

"Uh-huh," diye onayladı, kalçasını onunkine doğru sallarken.

Başını eğerek göğsünü ağzına aldı. Dili onun gergin göğüs ucuyla oynadı, uzun, sıcak bir nefesini göğüs ucuna üflemeden önce onun gergin meme ucunu eziyetli bir şekilde daire içine aldı.

Titriyordu.

Diğer göğsüne geçti. Grace, dokunuşundan zevk alarak başını ona doğru kaldırdı.

Ta ki havanın aydınlandığını görene kadar.

Julian! nefes aldı. "Neredeyse şafak vakti."

"Biliyorum." dedi ve onu tekrar yatağa yatırdı.

Kendisini yukarıda tutarken ona baktı ve kalçalarını onunkine doğru itmeye devam etti.

Julian ona hayretle baktı. Onun sıcaklığını, sevgisini hissetmek. Ona asla mümkün olduğunu düşünmediği şekillerde ulaşmıştı. Ve ona daha önce hiç dokunulmamış bir yerinden dokunmuştu.

Kalbinin derinliklerinde.

Birden daha fazlasını istedi. Onun için çaresizce kalçalarını onunkine doğru salladı.

Ona daha fazla sahip olması gerekiyordu.

Grace kollarını ona doladı ve o hamlelerini hızlandırırken yüzünü onun omzuna gömdü. Çılgınca hızdan nefesi kesilene kadar daha sert ve daha hızlı gitti.

Yine ter ikisini de kapladı. Ağzından çıkan tıslamadan zevk alarak dilini boynunda gezdirdi.

Yine de, dayanamayana kadar onu defalarca doldurdu.

Serbest bırakılması hızlı ve öfkeli bir şekilde gelirken dişlerini omzuna batırdı. Geriye yaslanırken hızını kesmedi.

Uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve zevkini izledi.

Julian alt dudağını ısırdı ve daha hızlı hareket ederek onun zevkini daha önce olduğundan daha da derinleştirdi.

Ve tam gün ışığının ilk ışınları pencereden içeri sızdığında Julian'ın gözlerini kapatırken gırtlağından alçak sesle homurdandığını duydu.

Sert, derin bir itişle, serbest kalanını içine dökerken, onun her tarafının ürperdiğini hissetti.

Kafası saf, katıksız mutluluk içinde yüzerken Julian nefes alamıyordu. Orgazmının gücüyle sarsıldı. Tüm vücudu ağrıyordu ama yine de böyle bir zevki hiç tatmamıştı.

Geceden zayıftı, onun dokunuşundan zayıftı.

Ve lanet sona erdi.

Başını kaldırdığında Grace'in ona gülümsediğini gördü.

"Bitti mi?" diye sordu.

Cevap veremeden kolunda müthiş bir yanma hissetti. Tıslayarak ondan geri çekildi ve diğer eliyle yanığı kapattı.

"Nedir?" Grace ondan çekilirken sordu.

Kolunu turuncu bir parıltı kaplarken hayretler içinde izledi. Bıraktığında, eski Yunanca kelimeler gitmişti.

"Bitti," diye nefes verdi. "Yaptık."

Yüzündeki gülümseme soldu. "Hayır," dedi Julian, parmaklarını onun yanağında gezdirerek. "Sen yaptın."

Gülerek kendini onun kollarına attı. Birbirlerine öpücükler yağdırırken Julian onu sımsıkı tuttu.

Bitmişti!

O özgürdü. Sonunda, bunca zamandan sonra, yeniden ölümlü bir adam olmuştu.

Ve bunu yapan Grace'ti. İnancı ve gücü onun işini görmüştü.

Onu kurtarmıştı.

Grace onu yatakta döndürürken yine güldü.

Ama rahatlaması kısa sürdü çünkü odayı daha da parlak bir flaş doldurdu.

Kahkahası anında yok olan Grace, daha Julian kollarında gerginleşmeden önce kötü niyetli bir varlık hissetti.

Yatakta doğrulan Julian, onunla yatağın ayakucunda duran yakışıklı adamın arasına girerek onu geriye doğru zorladı.

Grace, sanki yattıkları yerde onları öldürebilirmiş gibi onlara bakan uzun boylu, siyah saçlı adamı görünce yutkundu. "Seni piç sonradan görme!" adam hırladı. "Özgür olmayı nasıl düşünürsün?"

Bir anda, onun Priapus olması gerektiğini anladı.

"Bırak gitsin Priapus," dedi Julian sesinde bir uyarı tonuyla. "Bitti ve bitti."

Priapus homurdandı. "Bana emir vermeyi mi düşünüyorsun? Sen kim olduğunu sanıyorsun ölümlü?"

Julian pis pis gülümsedi. "Ben Spartalı Diokles Hanesi'nden ve tanrıça Afrodit'ten doğan Makedonyalı Julian'ım. Yunanistan, Makedonya, Teb, Pencap ve Conjara'nın şampiyonuyum. Varlığımda dehşet içinde titreyen düşmanlarım tarafından Augustus Julius Punitor olarak bilinir. Ve sen, kardeşim, Yunanlılar için hiçbir şey ifade etmeyen ve Romalılar için sadece biraz daha fazla anlam ifade eden, daha az tanınan bir tanrısın."

Cehennemin gazabı Priapus'un yüzünü yaktı. "Hareketini öğrenmenin zamanı geldi, küçük kardeşim. Adımı anmak için oğullarıma babalık yapacak kadını benden aldın. Şimdi seninkini alıyorum."

Julian kendini Priapus'a fırlattı ama artık çok geçti. Grace ile çoktan ortadan kaybolmuştu.

BÖLÜM 17

Grace bir an yatak odasında Julian'la çıplakken, bir an sonra ona harem çadırını hatırlatan bir odada yuvarlak bir yatağın üzerinde uzanıyordu. Vücudu, o kadar yumuşak ve narin olan koyu kırmızı ipek bir örtü ile kaplıydı ki, cildinin üzerinde su kayıyormuş gibi hissettirdi.

Hareket etmeye çalıştı ama yapamadı. Korkmuş, çığlık atmak için ağzını açmıştı.

"Zahmet etme," dedi Priapus yatağa yaklaşırken. Yatağa tırmanmadan önce vücuduna aç bir bakış attı ve yanında dizlerinin üzerine oturdu. "Ben istemediğim sürece hiçbir şey yapamazsın."

Sanki teninin dokusunu ve sıcaklığını test ediyormuş gibi uzun, soğuk parmağını yanağında gezdirdi. "Julian'ın seni neden istediğini anlayabiliyorum. Bakışlarında ateş var. İstihbarat.

Cesaret. Roma zamanında doğmamış olman çok yazık. Ordularıma önderlik etmem için bana şampiyonlar verebilirdin."

Elini boğazının ortasında gezdirirken içini çekti. "Ama hayat ve Kader'in kaprisleri böyledir. Sanırım yorulana kadar seni kullanmakla yetineceğim. O zamana kadar beni memnun edersen, Julian'ın seni geri almasına izin verebilirim. Tabii çocuklarım vücudunu esnettikten sonra da seni istiyorsa."

Gözleri açlıktan yanıyordu. Ve Grace onun bakışıyla titredi.

Priapus'un bencilliğine inanamadı. Kibri. Dehşete kapılarak konuşmak istedi ama onu bundan alıkoydu.

Sevgili Tanrım, onun üzerinde tam bir güce sahipti!

Priapus cübbesini çıkarırken, görünmeyen bir güç onu yukarı itti ve sırtını yastıklara dayadı.

Çıplaklığını ve ereksiyonunu görünce Grace'in gözleri irileşti. İçini bir başka korku dalgası kapladı.

"Artık konuşabilirsin," dedi onun yanına uzanmak için hareket ederken.

"Bunu Julian'a neden yapmak istiyorsun?"

Bakışları öfkeyle kararды. "Neden? Onu duydun. İsmim annemin tapınaklarında bile nadiren yüksek sesle söylenirken, onu duyan herkes onun adına saygı duyuyordu.

Şimdi bile alay konusu oluyorum. Efsanesi dünya çapında anlatılıp anlatılırken, benim adım antik çağda neredeyse tamamen kayboldu. Yine de ben bir tanrıyım ve o, Olimpos'ta yaşamaya bile uygun olmayan bir piç tohumundan başka bir şey değil."

Çek ellerini onun üzerinden, seni değersiz dipnot. Onun ayakkabılarını silmeye uygun değilsin."

Grace'in kalbi, Julian'ın sesini duyunca güm güm atmaya başladı. Başını yastıklardan kaldırdığında, onun bulundukları kürsünün altında durduğunu gördü. Odanın ortasında kottan başka bir şey giymemiş, elinde kılıç ve kalkanıyla duruyordu.

"Nasıl?" diye sordu Priapus yataktan ayrılırken.

Julian pis pis gülümsedi. "Lanet kalktı. Güçlerim geri geliyor. Artık hepinizi takip edip çağırabilirim."

"HAYIR!" diye bağırdı Priapus. Bir anda vücudu zırhla kaplandı.

Priapus başının üzerindeki duvardan bir kılıç ve kalkan alıp Julian'a saldırırken Grace onu tutan güce karşı savaştı.

Gösteri karşısında büyülenmiş, kardeşin kardeşle savaşmasını izledi.

Hiç böyle bir şey görmemişti. Julian, ağabeyinin sert darbesine karşı şiddetli bir darbeyle karşılaştığında ürkütücü bir dansla zarafetle döndü. Çatışmanın yoğunluğundan yer ve yatak sallandı.

Julian'ın bir efsane haline gelmesine şaşmamalı.

Ama birkaç dakika sonra Julian'ın sendelediğini gördü. Kalkanını indirdi.

"Sorun ne?" Priapus, Julian'ı geri püskürtmek için kalkanını kullanarak alay etti. "Oh, unuttum.

Lanet gitmiş olabilir, ama sen hâlâ ondan bitkin durumdasın. Tekrar tam gücüne ulaşman günler alacak."

Julian başını salladı ve kalkanını daha yükseğe kaldırdı. "Seni yenmek için tüm gücüme ihtiyacım yok."

Priapus güldü. "Cesur sözler, küçük kardeş."

Kılıcını Julian'ın kalkanına indirdi.

Yeniden yumruklaşmaya başlarken Grace nefesini tuttu.

Sonra, tam Julian'ın kazanacağından emin olduğu sırada, Priapus onu kandırarak menzilini genişletmesini sağladı. Julian'ın tarafı savunmasız kalır kalmaz, Priapus kılıcını kaldırdı ve Julian'ın karnına sapladı. Julian kılıcını düşürdü.

"HAYIR!" Grace korku içinde çığlık attı.

Yüzü bir inançsızlık maskesiydi, diye karşılık verdi Julian sendeledi ama kılıç hâlâ Priapus'un elinde ve şimdi de yanındayken uzağa gidemezdi.

"Yine insansın," diye alay etti Priapus kılıcı çevirirken. Ayağını Julian'ın kalçasına dayadı ve onu geriye doğru tekmeledi.

Kılıcın ağzından kurtulan Julian sendeledi, sonra yere düştü. Kalkanı, yanındaki yere çarptığında yüksek sesle takırdadı.

Priapus, Julian'ın başında dururken gerçekten gülümsüyordu. "Ölümcül silahlarla ölemezsin küçük kardeş ama ölümsüz silahlarla ölebilirsin."

Grace'i tutan güç onu serbest bıraktı. Olabildiğince hızlı, odanın diğer tarafına koşarak Julian'ın kanlar içinde yerde yattığı yere gitti. Tüm vücudu sallanırken nefesi kısa, keskin soluklar halinde geldi.

"HAYIR!" Grace ağlayarak Julian'ın başını kucağına çekti. Dehşete kapılmış bir şekilde adamın çıplak tarafındaki açık yaraya baktı.

"Kıymetli Majesteleri," dedi Julian, kanlı elini onun yanağına dokundururken.

Dudaklarından akan kanı sildi. "Beni bırakma, Julian," diye yalvardı.

Acıyla yüzünü buruşturdu. Elini indirirken nefes almakta zorlandı. Benim için ağlama Grace.

Ben buna değmem."

"Evet öylesin!"

Elini sıkıca avucunun içine alırken başını salladı. "Sen benim kurtarıcı Grace'imsin. Sen olmasaydın, aşkı asla bilemezdim. Yutkundu ve elini kalbine götürdü.

"Ve kendimi bir daha asla tanımayacaktım."

Gözlerindeki ışığın sönmesini izledi. "HAYIR!" diye tekrar bağırdı, başını göğsüne bastırarak. "Hayır hayır hayır! Ölemezsin. Böyle değil. Beni duyuyor musun Julian! beni terk edemezsin Lütfen, lütfen gitme. Lütfen!"

Grace, kalbindeki, ruhundaki ıstırabı haykırırken ona sımsıkı sarıldı.

"HAYIR!" Şiddetli çığlık odada yankılandı ve onu sarstı.

Grace, Priapus'un ses karşısında gerçekten solgun olduğunu gördü. Bir gök gürültüsü duyuldu ve parlak beyaz bir ışıkla Afrodit önünde belirdi. Julian'ın soğuk, solgun vücuduna tepeden bakarken tanrıçanın yüzündeki ıstırap tarif edilemezdi.

Mavi gözleri inanamayarak dolan Afrodit, Priapus'a dik dik baktı.

"Sen ne yaptın?" ona sordu.

"Adil bir dövüştü anne. Ben veya o. Başka bir seçeneğim yoktu."

Afrodit tam kalbinden gelen acılı bir çığlık attı. "Zeus'un ve Kader'in gazabını ona özgürlüğünü vermeleri için çağırdım. Bunu yapmak için kim olduğunu sanıyorsun? Sanki onu hasta ediyormuş gibi Priapus'a baktı. "O senin kardeşindi!"

"O senin piç oğlundu ama asla benim kardeşim değildi."

Afrodit öfkeyle bağırdı. "Bu ne cüret!"

Tanrıça bakışlarını tekrar Julian'a çevirdiğinde, Grace onun yüzündeki kederi gördü.

"Değerli Julian'ım," diye ağladı Afrodit. "Seni incitmelerine asla izin vermemeliydim. Tatlı Kıbrıs ben bencilliğimle ne yaptım?" Yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Seni korumam gerekirken seni yalnız bıraktım."

"Ah, rahat bırak anne," dedi Priapus sanki annesinin acısından sıkılmış gibi. "Julian, zamanın başlangıcından beri hepimizin bildiği şeyi biliyordu. Sadece kendini ve senin için ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun. sen busun Julian'ın aksine, geri kalanımız bunu çok uzun zaman önce kabul etmeyi öğrendik."

Afrodit bu sözleri pek iyi karşılamadı. Aslında, bir tanrıçadan beklenebilecek tüm asalet ve zarafetle ayağa kalkarken yüzü granite döndü.

Priapus'a kaşlarını kaldırdı. "Adil bir dövüş olduğunu mu söyledin? Pekala, bir tane içelim, olur mu?

Thanatos henüz Julian'ın ruhuna sahip çıkmadı. Onu kurtarmak için henüz çok geç değil. Tek ihtiyacım olan kalbini çalıştırmak.

Grace, Julian'ın vücudunu ani bir sıcaklıkla sardığını hissetti.

Arkasına yaslanıp, midesindeki pürüzlü yarayı iyileştiren altın rengi bir auranın onu çevrelemesini izledi. Kot pantolonu yavaş yavaş eridi ve yerini altın baldırlar ve ayakkabılar aldı. Altın dalga göğsünün üzerinden geçerek onu antik altın zırh ve koyu kırmızı deri ve kumaşla kapladı. Koyu kahverengi deri bantlar kollarını kapatıyordu.

Julian'ın yüzündeki mavilik kayboldu.

Aniden tüm vücudunu sarsan derin bir nefes aldı ve ardından gözlerini açtı. Başını kaldırıp Grace'e baktı ve onun tüm ruhunu ısıtan bir gülümsemeyle gülümsedi.

İçinde mutluluk kabarırken Grace dudağını ısırdı. O hayattaydı!

"Ne oluyor bu lanet olası?" Priapus kükredi.

Üstlerinde sakince süzülen bir kadın belirdi. Priapus'a dik dik bakarken siyah saçları parıldıyordu. "Annenin dediği gibi, adil dövüşümüzü yapmanın zamanı geldi, Priapus. Çok gecikti. Ve bu kez, Julian'ın dikkatini intikamından uzaklaştıracak bir İskenderiye yok."

"Ne?" Afrodit sordu. "Athena, ne diyorsun?"

"Diyorum ki, Priapus, Julian'ın gazabından korkarak tapınağınızdan kaçarken, Priapus onu Julian'ın dikkatini dağıtmak için bilerek gönderdi."

Grace, Priapus'un yüzündeki ifadeden gerçeği anlamıştı. Dudağını kıvırdı. "Athena, seni hain sürtük. Onu her zaman şımarttın.

Athena, Afrodit'in yanında belirirken güldü. "Hiç kimse onu şımartmadı. Onu Sparta'nın yetiştirdiği en iyi savaşçı yapan da buydu. Ve şimdi senin kıçını tekmelemesini sağlayacak olan da bu."

Julian ayağa kalktı. Yüzündeki acımasız ifade Grace'in üzerine bir ürperti dalgası gönderdi.

Afrodit onunla Priapus arasında durmak için hareket etti ve Julian'a baktığında Grace, Afrodit'in gözlerindeki gururu gördü. "Sana ikinci kez hayat veriyorum, Julian. İlk seferinde ihtiyacın olan anne olmadığım için üzgünüm. Bunu değiştirmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsiniz. Şimdi yapabileceğim tek şey sana sevgimi ve kutsamamı sunmak."

Afrodit, Priapus'a baktı. "Şimdi git onun küçük şımarık kıçını tekmele."

"Anne!" Priapus sızlandı.

Julian bakışlarını kardeşine çevirdi. Priapus'a yaklaşırken kılıcını vücudunun etrafında döndürdü. "Hazır?"

Priapus uyarmadan saldırdı. Önemli olduğundan değil.

Onların dövüşünü izlerken Grace'in ağzı açık kaldı. Julian'ın daha önce yetenekli olduğunu düşünmüşse bile, şimdi dövüşme şekliyle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

Asla mümkün olabileceğini düşünmediği bir hız ve çeviklikle hareket etti.

Athena onun yanında durmak için geldi. Uzandı ve kırmızı örtünün üzerine hafifçe dokundu. "Güzel elbise."

Grace inanamayarak kaşlarını çattı. "Ölesiye dövüşüyorlar ve sen benim kıyafetlerime mi hayransın?"

Athena güldü. "Güven bana, generallerimi iyi seçerim. Priapus'un hiç şansı yok."

Grace adamlara döndü, aynı anda Julian kalkanını yanlamasına Priapus'a sürdü. Tanrı sendeledi ve Julian kılıcını doğruca böğrüne sapladı.

"Tartarus'ta çürü, seni piç kurusu," diye alay etti Julian, Priapus binlerce ışığa ayrılırken.

Grace ona koştu.

Julian kılıcını ve kalkanını bir kenara fırlattı ve onu kollarının arasına alıp döndürdü.

"Hayattasın! Sağ?" diye sordu.

"Hayattayım."

Grace o zaman kendini ona teslim etti. Zırhı onun her santimini okşarken, onu vücudundan yavaşça indirdi. Ta ki öpücüğüyle onun dudaklarını talep edene kadar.

Grace birinin boğazını temizlediğini duydu.

Athena, Grace'i bırakmayınca, "Affedersin, Julian," dedi. "Verilmesi gereken bir karar var. Seni eve göndermemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Grace titredi.

Julian ona baktı, bakışları araştırıyordu. Sanki teninin onunkine değmesinin tadını çıkarıyormuş gibi elini yavaşça yanağında gezdirdi. "Yaşadığım tüm yüzyıllar boyunca, sadece bir ev tanıdım."

Gözyaşları şişerken Grace dudağını ısırdı. Şimdi onu terk edecekti. Sevgili Tanrım, sadece bunun acısına dayanabileceğini umuyordu.

Eğilip alnından öptü. "Ve bu Grace'le," dedi saçlarına doğru.

"Eğer beni kabul ederse."

Grace gözlerini devirirken o kadar gaddar bir rahatlama hissetti ki çığlık atmak, gülmek istedi ama hepsinden önemlisi ona sonsuza kadar sarılmak istedi.

Vay canına, Julian, dedi hissetmediği bir kayıtsızlıkla. "Bilmiyorum. Yatakta payına düşenden fazlasını alıyorsun. Ve giydiğiniz o zararlı boxer şortlar... Nedir bu? Benimle geri dönersen, onlar gitmeli. Ve artık geceleri kot pantolon giymek yok, bacaklarımı sıyırıyorlar."

Ona güldü. "Merak etme. Aklıma gelenlere göre, çıplaklık en iyi sonucu veriyor."

Yüzünü ellerinin arasına alırken kahkahalarına katıldı.

Onu öpmeye çalıştığında, itici bir şekilde geri çekildi. "Ah, bu arada, bu senin zırhın mı?"

Kaşlarını çattı. "Öyle ya da öyleydi."

"Alabilir miyiz?"

"İstersen. Neden?"

"Çünkü, ooo bebeğim," dedi Grace, onun muhteşem vücuduna bir göz atarak, "bu kıyafetin içindeki ateşli bir tamalesin. Bu kıyafet tek başına günde en az dört ya da beş kez sevişmeni sağlar."

Athena ve Afrodit güldüler.

Bir ışık parlamasında, tıpkı Priapus kendini göstermeden önceki gibi, Grace'in yatak odasına geri dönmüşlerdi.

"Hey!" dedi Grace sinirli bir şekilde. "Zırh nerede?"

Miğferi, kılıcı ve kalkanıyla birlikte köşede belirdi.

"Şimdi mutlu?" diye sordu Julian onu göğsünün üzerinden çekerken.

"Çılgın."

Başını kaldırdı ve tüm vücudunu sarsan bir öpücük kondurdu. Grace onun ağzının sıcaklığından dolayı inledi. Vücudunun onunkinin altında hissettiği his.

Bir daha gitmesine asla izin vermeyecekti.

"Bu arada..."

Julian inleyerek Grace'in dudaklarından geri çekildi ve ikisini çabucak bir çarşafla örttü.

Grace çarşafı çenesine bastırdı.

"Athena," diye sordu küstahça, "bizi bölmeye devam edecek misin?"

Athena yatağa yaklaşırken biraz mahcup görünmüyordu. Elinde büyük bir altın kutu tutuyordu. "Şey, bir şey unuttum."

"Ne?" ağır bir uyum içinde sordular.

Athena cevap veremeden Afrodit belirdi. "Anladım," dedi Athena'ya kutuyu elinden almadan önce.

Athena ortadan kayboldu.

Afrodit yatağın yanında durmak için hareket ederek kutuyu Julian'ın yanına koydu ve açtı. "Eğer kalacaksan, ihtiyacın olacak birkaç şey var. Nüfus cüzdanı, pasaport, yeşil kart..."

Afrodit kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır, bekle, buna ihtiyacın olmayacak." Grace'e baktı. "Gelecek mi?"

"Hayır bayan."

Afrodit buharlaşırken gülümsedi. "Ehliyet de var ama anne tavsiyesine kulak verirsen arabayı Grace'in kullanmasına izin veririm. Alınma ama pis kokuyorsun."

Afrodit içini çekti. "Bunun için de bir tanrımızın olmaması ne yazık. Ama, peki." Kutuyu kapatıp ona uzattı. "Al, daha sonra geçebilirsin."

Afrodit uzaklaşırken Julian uzanıp onun elini tuttu. "Her şey için teşekkür ederim anne."

Oğlunun elini koluna vururken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Çocuklarınızı da onları kurtarmak için zamanında öğrenemediğim için çok üzgünüm. Thanatos onları aldıktan sonra öğrendiğim için ne kadar pişman olduğumu bilemezsiniz."

Julian onu nazikçe sıktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa arayacak mısın?" diye sordu.

"Ben aramasam da ararım."

Afrodit elini onun dudaklarına götürdü ve öptü. Aralarında ileri geri baktı. "Altı torun istiyorum. Asgari."

Hey, dedi Grace kutudan bir üniversite diploması çıkarırken. "Ona doktora derecesi verdin.

antik tarihte? Harvard'dan mı?

Afrodit başını salladı. "Orada diller ve klasik çalışmalar için de bir tane var." Julian'a baktı. "Ne yapmak isteyebileceğinden emin değildim, bu yüzden seçmene izin vereceğim."

"Bunları gerçekten kullanabilir miyiz?" diye sordu.

"Kesinlikle. Biraz daha derine inersen, onaylı transkriptlerini bulacaksın."

Grace yaptı. Onlara bakarken ağzı açık kaldı. "Adil değil, hepsi A."

"Elbette," dedi Afrodit öfkeyle. "Oğlum asla ikinci sınıf bir iş yapmaz."

Afrodit gülümsedi. "Bir evlilik cüzdanıyla uğraşmadım. İkinizin bununla kendi başınıza ilgilenmek isteyeceğinizi düşündüm. Ve Julian bir soyadına karar verir vermez, kutunun içindeki tüm belgelerde görünecek."

Afrodit belgelerin altını kazdı ve küçük bir banka cüzdanı çıkardı. "Bu arada, Makedonya'da sahip olduğun parayı modern para birimine çevirdim."

Grace kitabı açtı ve nefesi kesildi. "Kutsal yeşil guacamole! Çok zenginsin!"

O güldü. "Sana söyledim, iyi fethettim."

Afrodit elini uzattı. Julian'ın içinde bulunduğu kitap kollarında belirdi.

"Bunu koymak için güvenli bir yer bulmak isteyebileceğini de düşündüm."

Julian kağıdı ona uzatırken ağzı açık kaldı. "Priapus'un velayetini bana mı veriyorsun?"

Afrodit omuz silkti. Seni öldürdü. Bir tür ceza almadan kaçmasına pek izin veremem. Eninde sonunda çıkacaktır. Eğer iyi bir çocuksa."

Grace neredeyse zavallı Priapus için üzülecekti.

Neredeyse.

Afrodit öne eğildi ve Julian'ı yanağından öptü. "Seni her zaman sevdim. Nasıl göstereceğimi bilemedim."

Julian başını salladı. "Sanırım annen bir tanrıça olduğunda böyle oluyor. Doğum günü partileri ve ev yapımı yemekler bekleyemezsiniz."

"Doğru ama sana kız arkadaşının değer verdiği bir sürü hediye verdim."

"Bahsetmişken," dedi Grace, aklına bir fikir gelince. "Diğer kadınları mıknatıs gibi çeken şeyi frenleyebilir miyiz?"

Afrodit ona komik bir bakış attı. "Oğlum, adama bak. Aklı başında hangi kadın onu yatağında istemez ki? Hepsini kör etmem ya da onu şişmanlatmam ve kelleştirmem gerekir."

"Boş ver. Sadece baş etmeyi öğreneceğim."

"Öyle düşünmüştüm." Afrodit ortadan kayboldu.

Julian kolunu Grace'in omuzlarına doladı ve onu kendisine doğru çekti. "Ağlıyor musun?"

"Hayır neden?"

"Çünkü günün geri kalanını seninle sevişerek geçirmeye niyetliyim."

Dişleriyle çenesini ısırdı. "Ooo, bunun sesini beğendim."

O onu öptü.

Ah, bekle, dedi geri çekilerek.

Yataktan kalkarken Grace kaşlarını çattı, kitabı aldı ve koridora fırlatıp kapıyı kapattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Julian, onu nefessiz bırakan ve ateş basan o yavaş, gevşek yürüyüşle ağır adımlarla yatağına döndü. Pürüzsüz, çıplak bir canavar gibi yatağın üstüne çıktı ve onun vücudunun her yerine ateşli, şehvetli bir bakış attı. “Söylediğimiz her şeyi duyabiliyor. Ve ben bunu yaparken şahsen onun burada olmasını istemiyorum.”

Onu yan tarafına çevirirken nefesi kesildi.

"Ya da bu," dedi, elini onun bacaklarının arasına kaydırarak ve dokunuşuyla acımasızca alay ederek.

Kendini onun omurgasına yasladı.

"Ve en önemlisi, bunu duymasını istemiyorum."

Bacaklarını ayırmak için elini kalçasının iç kısmına doğru hareket ettirirken dudaklarını boynuna bastırdı, sonra kendini onun derinliklerine daldırdı.

Grace zevkle inledi.

"Senin için iki bin yıl bekledim, Grace Alexander," diye fısıldadı kulağına. "Ve sen bunun her saniyesine değdin."

SON SÖZ

BİR YIL SONRA

Julian hastane odasının kapısını açtı. Yanında annesi ve Selena varken, Grace dinleniyorsa onu rahatsız etmek istemeyerek sessizce odaya girdi.

Onu yatakta yatarken görünce korku sardı içini. O kadar solgun ve zayıf görünüyordu ki bu onu korkuttu. Onu böyle görmeye dayanamıyordu.

O onun gücüydü. Onun kalbi. Onun ruhu. Hayatında iyi olan her şey vardı.

Onu kaybetme düşüncesi dayanabileceğinden daha fazlaydı.

Grace gözlerini açtı ve onlara gülümsedi. Merhaba, diye fısıldadı.

"Hey kız!" dedi Selin. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum ama kendimi oldukça iyi hissediyorum."

Julian eğilip onu öptü. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

İhtiyacım olabilecek her şeye sahibim, dedi Grace, yüzü parlıyordu.

O gülümsedi.

"Peki, torunlarım nerede?" diye sordu annesi.

Grace, "Tartılmaya götürdüler," dedi.

Hemşireler sanki anlamış gibi beşikleri içeri soktular. Grace'in bileziğini bebeklerin bileziğine göre kontrol ettikten sonra sessizce çıktılar.

Julian, Grace'in yanından ancak oğlunu nazikçe alacak kadar ayrıldı. Minik bebeği kucağına alırken neşesi içini kapladı. Grace ona, sahip olmayı umduğundan çok daha fazlasını vermişti. Ve hak ettiğinden çok daha fazlasını.

Bebeği annesine uzatarak, "Bu Niklos James Alexander," dedi. Sonra kızını aldı. "Ve bu da Vanessa Anne Alexander." Onu annesinin diğer koluna yerleştirdi.

Annesi torununa bakarken dudakları titriyordu. "Ona benim adımı mı verdin?"

Grace, "İkimiz de istedik," dedi.

Afrodit çocuklar arasında ileri geri bakarken gözyaşları yüzünden aşağı düştü. Ah, ikiniz için sahip olduğum hediyeler.

"Anne!" dedi Julian sertçe, onun sözünü keserek. "Lütfen, hediye yok. Onlara sadece sevgini ver."

Afrodit gözyaşlarını kokladı ve güldü. "Çok iyi. Ama fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Grace, Julian elini Niklos'un kel kafasına değdirirken izledi. Bunun mümkün olduğunu düşünmezdi ama şu anda onu eskisinden daha çok seviyordu.

Birlikte oldukları her gün bir nimetti.

Ah, hey, dedi Selena, Vanessa'yı Afrodit'ten alırken. "Dün kitapçıya gittim ve Priapus gitmişti. Birkaç gün önce dolunay vardı. Şu anda biriyle vahşi maymun seviştiğine bahse girmek isteyen var mı?

Güldüler.

Julian hariç hepsi.

"Ters giden birşey mi var?" diye sordu.

"Sanırım onun için kendimi biraz suçlu hissediyorum."

"Suçlu?" Selena inanamayarak sordu. "Priapus için mi?"

Julian çocukları ve Grace'i gösterdi. "Onun düşmanlığına nasıl dayanabilirim? Onun laneti olmasaydı, asla hepinize sahip olmazdım. Baş belasıydı. Ama sonunda söylemeliyim ki, buna fazlasıyla değdi.

Afrodit'e umutla baktılar. "Ne?" masumca sordu. "Bana onun şimdi serbest kalmasını istediğini söyleme? Dersini aldığında sana söylemiştim..."

Selena başını salladı. "Zavallı yaşlı Priapus Amca," diye cıvıldadı Vanessa'ya. "Ama o kötü, kötü bir çocuktu."

Kapıyı bir hemşire açtı ve eşikte tereddüt etti. "Ee Dr. Alexander," dedi Julian'a, "burada sizinle akraba olduklarını söyleyen birkaç kişi var. Onlar... um..." Sesini alçak bir fısıltıya indirdi. "Onlar motorcu insanlar."

"Selam Julian," dedi Eros hemşirenin arkasından. "Hun Attila'ya burada iyi olduğumuzu söyle ki gelip bebekler için ooh ve aah."

Julian güldü. "Sorun yok, Trish," dedi hemşireye. "O benim erkek kardeşim."

O ve Psyche içeri girerken Eros, Trish'e suratını buruşturdu. Trish kapıyı kapatırken, "Birisi bana onu çıkarken bir darbeyle vurmamı hatırlatsın," dedi.

Julian ona tek kaşını kaldırdı. "Yayına tekrar el koymak zorunda mıyım?"

Eros, Selena'ya taşındığında ona ahududu üfledi ve Vanessa'yı elinden aldı.

“Ooh, ne kadar küçük bir kalp kırıcı olacaksın. Bahse girerim arkandan sürüler halinde koşan küçük çocuklar olacak.

Julian'ın yüzü bembeyaz oldu. Annesine döndü. "Anne, almak istediğim bir hediye var."

Afrodit umutla yukarı baktı.

"Vanessa'ya bekaret kemeri takmak için Hephaestus'la konuşur musun?"

Julian! Grace gülerek nefesini tuttu.

"Uzun süre takması gerekmeyecek. Sadece otuz ya da kırk yıl.”

Grace gözlerini devirdi. Eros'un kucağındaki bebeğe “Annene sahip olman iyi bir şey” dedi. "Çünkü baban hiç eğlenceli değil."

Julian ona küstahça kaşlarını kaldırdı. "Hiç eğlenceli değil mi?" o tekrarladı. "Komik, bu ikisini doğurduğun gün böyle söylememiştin."

Julian! Grace tersledi, yüzü alev alev yanıyordu. Ama uzun zaman önce onun iflah olmaz biri olduğunu öğrenmişti.

Ve onu böyle sevdi.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

FANTEZİ SEVGİSİ

© 2002, Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-97997-5

EAN: 978-0312-97997-3

St. Martin's Paperbacks baskısı / Şubat 2002

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.

eISBN 9781429938976

e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

GECE KEYFİ

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

Baş sayfa

özveri

Eski Bir Yunan Efsanesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

4. Bölüm

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

10. Bölüm

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

17. Bölüm

18. Bölüm

sonsöz

TUHAF Cazibe

Amanda kafasında korkunç bir zonklamayla uyandı. Kendini çok kötü hissetti.

Ne oldu?

Görünmeyen adamı hatırladıkça gerildi.

Onun sözleri.

Dehşete kapılarak kendini yukarı itti ve hemen soğuk beton zeminde, çok küçük, tozla kaplı bir odada olduğunu öğrendi...

Ve bilinmeyen bir sarışın adama kelepçeli.

Boğazına bir çığlık takıldı ama kendini tuttu.

Amanda çevresini aldı. Ne mobilya vardı ne de başka bir şey. Tek ışık tavanın ortasındaki küçük bir ampulden geliyordu.

Tamam, yani acil bir tehlikede değildi.

Hâlâ rahatlamış olmaktan uzak, yanındaki cesede baktı. Sırtı ona dönük yatıyordu ve ya ölmüştü ya da bilinçsizdi.

Tereddütle uzandı ve nabzını kontrol etmek için elini kahverengi boynuna koydu. Güçlü, ağır bir kalp atışı parmak uçlarına çarptı. Yaşadığına sevinerek onu sarsmaya çalıştı.

Gırtlağından alçak sesle inledi, sonra yavaşça gözlerini kırpıştırarak açtı.

Bir lanetle onu omuzlarından tuttu.

O hareket edemeden, onunla birlikte yuvarlandı ve bileklerini başının üzerinde tutarken onu vücudunun altındaki zemine sabitledi.

O karanlık, büyüleyici gözler şüpheyle onunkileri aradı.

Adamın her santimi ona yakın bir şekilde bastırılmıştı ve o, vücudunun kaya kadar sert ve sağlam olan tek bölümünün kollarının olmadığı gerçeğinin hemen farkına vardı.

Sert, gergin karnı yanaklarının kızarmasına neden olacak şekilde ona yaslanırken, kalçaları bacaklarının tam ortasında duruyordu. Onu sıcak ve karıncalanmış hissettiriyordu.

nefessiz.

Bana hayal gücümün sınırlarını zorlama özgürlüğü veren Kim Cardascia ve bunu yaparken beni aklı başında tutan Nancy Yost için.

Bana ve Dark-Hunter serisine verdiğiniz tüm kahkahalar ve destek için Sanctuary Hanımları ve RBL Romantiklerine. hepinizi yalarım. Sadece kendin olduğun ve aşk romanlarını benim kadar sevdiğin için teşekkürler!

Onlarsız sonsuza dek kaybolacağım arkadaşlarım için: Rickey, Lo, Janet, Cathy-Max, Deb, Rebecca ve Kim Williamon.

Sabrınız, sevginiz ve dördünüzün hayatıma kattığınız tüm inanılmaz mutluluklar için kocam ve oğullarıma. Ve son olarak, inanılmaz bir destek kaynağı olan ailem için.

ESKİ BİR YUNAN EFSANESİ

Aşırı zenginlik için doğmuş olan Trakyalı Kyrian, kılıcını savurduğu kadar güçlü bir şekilde büyü ve karizma kullanıyordu. Cesur ve cesur, etrafındaki dünyaya hükmediyordu ve doğasının çok tutkulu yanı dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Ateşli, vahşi ve huzursuz, hayatını pervasızca yaşadı. Hiçbir tehlike, hiçbir sınırlama bilmiyordu.

Dünya onun istiridyesiydi ve ondan tamamen beslenmeye yemin etti.

Ares'in gücü, Adonis'in vücudu ve yüzü ve Afrodit'in duyusal yetenekleriyle onu gören tüm kadınlar onu arıyordu. Dokunuşu bir kadının cennete gelebileceği en yakın dokunuş olduğu söylenen gururlu savaşçı prense sahip olmanın hayalini kuruyorlardı.

Ama kalbi kolay ehlileştirilebilecek bir adam değildi.

Anı yaşayan, duyuları için ve tüm arzularının çılgınca yerine getirilmesi için yaşayan bir adamdı. Hem vermeyi hem de almayı severdi.

Onu bir ecstasy gecesi için sahiplenen birkaç kadın, onun zarif vücuduna dokunmayı yalnızca hayal edebilenlere karşı efendice davrandılar.

Çünkü o tutkuydu. Arzu. Her şey şehvetli ve sıcak.

Doğuştan bir savaşçı, onu tanıyan herkes tarafından saygı görüyor ve korkuyordu. Ve Roma İmparatorluğu'nun yenilmez olduğu bir zamanda, tek başına Romalıları bir kahraman neşesiyle geri püskürttü, adına ve vatanına zenginlik ve şan getirdi.

Bir süre bilinen dünyanın hükümdarı olacağı söylendi.

Acımasız bir ihanet eylemi onu Gecenin Hükümdarı yapana kadar.

Şimdi Yaşam ile Yeraltı Dünyası arasındaki gölgeli diyarda yürüyor. Ne insan ne de canavar, o tamamen başka bir şey.

O Yalnızlıktır. O Karanlık'tır.

O, gecenin gölgesidir.

Kaderi onu hor gören ve ondan korkan ölümlüleri kurtarmak olan huzursuz, yalnız bir ruh. Ona ihanet etmeyecek tek kadını bulana kadar huzuru ve huzuru asla bilemeyecek. Karanlık tarafının ötesini görebilen ve onu tekrar ışığa getirebilen tek saf kalp.

BÖLÜM 1

"Bence onu bir karınca yuvasına kazıyıp üzerine küçük turşular atalım."

Amanda Devereaux, Selena'nın önerisine güldü. Trajedi ne olursa olsun onu güldürmeyi ablasına bırak. Soğuk bir Pazar öğleden sonra, yatağında yorganı başına çekmek yerine, Jackson Meydanı'ndaki Selena'nın tarot kartı ve el falı masasında oturmasına neden olan da tam olarak buydu.

Cliff'in macunsu, hamur gibi vücudunu bir milyon karıncanın ısırdığı düşüncesine hâlâ gülümsemeye devam eden Amanda, bu kasvetli Kasım gününde bile New Orleans'ın simgesel yapısını dolduran turistlere baktı.

Caddenin karşısındaki Cafe Du Monde'dan ılık hindiba kahvesi ve beignet kokusu gelirken, arabalar birkaç adım öteden hızla geçti. Bulutlar ve gökyüzü, Amanda'nın kasvetli ruh haline uyan ürkütücü bir griydi.

Jackson Meydanı seyyar satıcılarının çoğu kış mevsiminde stant açma zahmetine girmedi, ancak kız kardeşi Selena, psişik duruşunu arkalarındaki St. Louis Katedrali kadar bir New Orleans hazinesi olarak görüyordu.

Ve Selena'nın duruşu ne büyük bir hazineydi...

Ucuz oyun masası, annelerinin diktiği kalın mor bir bezle gizlenmişti.

sadece aileleri tarafından bilinen "özel" büyüler.

Selena olarak bilinen Ay Hanımı Madam Selene, dökümlü yeşil süet etek, mor örgü süveter ve büyük siyah ve gümüş bir paltoyla arkasında oturuyordu.

Ablasının tuhaf kıyafeti, Amanda'nın solmuş kot pantolonu, pembe örgü süveteri ve ten rengi kayak ceketiyle oldukça tezat oluşturuyordu. Ama Amanda her zaman abartısız giyinmeyi tercih etmişti. Gösterişli ailesinin aksine, öne çıkmaktan nefret ediyordu. Arka plana karışmayı çok tercih etti.

Amanda, "Erkeklerle işim bitti," dedi. "Cliff, hiçbir yere varmayan otobüsün son durağıydı. Zamanımı ve enerjimi bunlara harcamaktan bıktım. Bundan sonra tüm dikkatimi muhasebeye vereceğim."

Selena tarot kartlarını karıştırırken dudaklarını hoşnutsuzlukla kıvırdı. "Muhasebe? Şekil değiştiren olmadığına emin misin?"

Amanda gönülsüz bir kahkaha attı. "Aslında, bir şekil değiştiren olduğuma eminim. Keşke gerçek ailem çok geç olmadan gelip beni alsa ve bazı tuhaflıklar ortadan kalksa."

Selena, psişik bir solitaire oyununda tarot kartlarını açarken ona güldü.

"Senin sorunun ne biliyor musun?"

Amanda, annesi ve sekiz ablasının ona en çok kullandığı sözcükleri kullanarak, "Fazla bağnaz ve gerginim," dedi.

"Şey, evet, o da. Ama zevklerine göre çeşitlendirmen gerektiğini düşünüyorum. Bu kravatlı, hoo uğultulu, anneme-çünkü-benim-hayatım-olmayan ineklerin peşine düşmeyi bırakın.

Senin küçük kız kardeşim, kalbini hızlandırabilecek bir adamla seks yapmaya ihtiyacın var. Gerçekten pervasızca ve vahşice konuşuyorum."

"Bill gibi biri mi?" Amanda, Selena'nın Amanda'dan daha da bağnaz olan kocasını düşünerek gülümseyerek sordu.

Selena başını salladı. "Ah hayır, bu farklı. Bak, onu sıkıcı olmaktan kurtaran pervasız ve vahşi olan benim. Bu yüzden birbirimiz için mükemmeliz. Dengeliyoruz. Dengen yok. Sen ve erkek arkadaşların, Boredom City'ye doğru yol alıyor."

"Hey, adamlarımın sıkıcı olmasını severim. Güvenilirler ve büyük testosteron anları yaşamaları konusunda endişelenmenize gerek yok. Ben bir beta kızıyım, sonuna kadar."

Selena kartlarıyla oynarken homurdandı. "Bana Grace'le birkaç terapi seansına ihtiyacın varmış gibi geldi."

Amanda alay etti. "Doğru, sanki bir kitaptan uydurduğu bir Yunan seks kölesiyle evlenen bir seks terapistinden flört tavsiyesine ihtiyacım varmış gibi. Hayır, teşekkürler."

Sözlerine rağmen Amanda, Grace Alexander'ı gerçekten seviyordu. Selena'nın her zamanki çılgın arkadaş ekibinin aksine, Grace her zaman cezalıydı ve çok şükür normaldi. "Bu arada o nasıl?"

"İyi. Niklos iki gün önce yürümeye başladı ve şimdi her şeyin içinde."

Amanda sevimli sarışın yürümeye başlayan çocuğu ve ikiz kız kardeşini hayal ederken gülümsedi. Grace ve Julian'ın bebek bakıcılığına izin vermesine bayılmıştı. "Yeni bebeği ne zaman doğacak?"

"Önce mart."

"Heyecanlı olduklarına bahse girerim," dedi Amanda, hafif bir kıskançlıkla sarsıldı. Her zaman çocuklarla dolu bir ev istemişti ama yirmi altı yaşında geleceği pek iç karartıcı görünüyordu. Özellikle de tüm ailesi onaylanabilir bir kadınla çocuk yapmaya istekli bir erkek bulamadığı için.

"Biliyor musun," dedi Selena, Amanda'yı korkutan o spekülatif bakışla. "Julian'ın da bir kitaba dönüşen lanetlenmiş bir erkek kardeşi var. Deneyebilirsin—"

“Büyük hayır, teşekkürler! Unutma, tüm bu paranormal saçmalıklardan nefret eden benim. Ben hoş, normal, insan bir erkek istiyorum, bir iblis değil.”

"Priapus bir Yunan tanrısıdır, bir iblis değil."

“Kitabımda yeterince yakın. İnanın bana, siz dokuzunuz büyü yapıp hokus pokus yaparken evde yaşarken karnım doydu. Hayatımda normallik istiyorum.”

"Normallik sıkıcıdır."

"Neden kapıyı çalmadan önce denemiyorsun?"

Selena güldü. "Bir gün küçük kardeş, kanının diğer yarısını kabul etmek zorunda kalacaksın."

Amanda'nın düşünceleri eski nişanlısına dönerken sözlerine aldırış etmedi. Gerçekten Cliff'in onun için doğru kişi olduğunu düşünmüştü. Hoş, sessiz, ortalama görünüşlü bir veri giriş memuru, tam onun çayı olmuştu.

Ta ki ailesiyle tanışana kadar.

Ah! Son altı aydır, ne olacağını bildiği için onu onlarla tanıştırmayı ertelemişti. Ama ısrar etmişti ve dün gece sonunda pes etmişti.

Gözlerini kapatan Amanda, ikiz kız kardeşi Tabitha'nın ölümsüzleri takip etmek için kullandığı Goth kıyafetleri içinde kapıda onunla karşılaştığını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Kıyafet, Tabitha'nın ona göstermek zorunda olduğu bir tatar yayı ve tüm yıldız fırlatma koleksiyonuyla tamamlandı. "Bu özel. Üç yüz metreden bir vampirin kafasını koparabilir.”

Bu yeterince kötü değilse, annesi ve üç ablası mutfakta Tabitha için bir koruma büyüsü hazırlıyorlardı.

Ama en kötüsü, Cliff yanlışlıkla Tabitha'nın kendi güç iksiri olan kesilmiş süt, Tabasco sosu, yumurta sarısı ve çay yapraklarıyla doldurulmuş kupasından içtiğinde gelmişti.

Bir saattir havalanıyordu.

Daha sonra, Cliff onu eve bırakmıştı. "Böyle bir aileye sahip bir kadınla evlenemem"

nişan yüzüğünü ona geri verirken söylemişti. “Aman Tanrım, ya çocuklarımız olsaydı? Bunların bir kısmı silinirse ne olacağını hayal edebiliyor musun?

Amanda başını geriye yasladığında, bu utançtan ailesini öldürebilirdi. Bir akşam yemeği için normal olmaları onlar için çok mu fazlaydı?

Neden, ah neden, kimsenin hayaletlere, goblinlere, iblislere ve cadılara inanmadığı sıradan bir ailede doğmamış mıydı?

Düşünsene, ikisi hâlâ Noel Baba'ya inanıyormuş!

Olağanüstü derecede normal olan babası tüm saçmalıklarına nasıl katlanabildi? Sabrından dolayı kesinlikle aziz olmayı hak etti.

"Hey Millet!"

Amanda, Tabitha'nın yaklaştığını görmek için gözlerini açtı. Peki şimdi, bu sadece şeftali keskin değil mi? Bundan sonra ne olacaktı? Bir otobüs onu ezer miydi?

Bu gün daha da iyiye gidiyor.

Tek yumurta ikizini seviyordu ama şu anda değil. O anda Tabitha'nın başına çok aşağılık şeyler diledi. Acı verici kötü şeyler.

Tabitha her zamanki gibi tamamen siyah giyinmişti. Siyah deri pantolon, balıkçı yaka ve uzun siyah deri ceket. Kalın, dalgalı koyu kumral saçları uzun bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve soluk mavi gözleri parlıyordu. Tabitha'nın yanakları kızarmıştı ve neşeli adımlar atıyordu.

Oh hayır, ava çıkmıştı!

Amanda içini çekti. Nasıl olur da aynı tek yumurtadan çıkmış olabilirler?

Tabitha ceketinin cebine uzandı ve bir kağıt parçası çıkardı, sonra onu Selena'nın önündeki masanın üzerine koydu. Uzmanlığına ihtiyacım var. Yunanca, değil mi?"

Selena soruyu cevaplamadan kartlarını bir kenara koydu ve kağıda baktı.

Kaşlarını çattı. "Bunu nereden aldın?"

"Dün gece tozunu aldığımız bir vampirin üzerindeydi. Ne diyor?"

"'Karanlık Avcı yakında. Desiderius hazırlanmalı.'"

Tabitha kelimeleri düşünürken ellerini ceplerine koydu. "Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı?"

Selena, kağıdı Tabitha'ya geri verirken omuz silkti. "Bu Kara Avcı ya da Desiderius'u hiç duymadım."

Eric, 'Dark-Hunter'ın birimizin kod adı olduğunu söyledi. Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Amanda yeterince duymuştu. Tanrılar, vampir-iblis-okült saçmalıklarıyla başladıklarında bundan nasıl da nefret ediyordu. Neden büyüyüp normal dünyada yaşayamıyorlardı?

Bak, dedi Amanda ayağa kalkarak. "Size sonra yetişirim."

Tabitha yürümeye başlarken elini tuttu. "Hey, hâlâ Cliff'e kırgın değilsin, değil mi?"

"Elbette öyleyim. Tüm bunları bilerek yaptığını biliyorum."

Amanda'nın nişanını bozduğu gerçeğinden hiç utanmayan Tabitha elini bıraktı. "Senin iyiliğin için yaptık."

"Ah evet, doğru." Sahte bir gülümseme gönderdi. "Bana göz kulak olduğun için çok teşekkür ederim.

Sadece eğlenmek için uğraşırken gözümü çıkarmak ister misin?

"Hadi Mandy," dedi Tabitha, babalarının onu her şeyi affetmesine neden olan o sevimli yüz ifadesiyle. Amanda'ya onu daha fazla sinirlendirmekten başka bir şey yapmadı. "Yaptıklarımızı beğenmeyebilirsin ama bizi seviyorsun. Ve hepimizin ne olduğunu kabul edemeyen gergin bir pislikle evlenemezsin.

"Biz?" Amanda inanamayarak sordu. "Beni deliliğe dahil etme. Resesif normal genlere sahip olan benim. Sizler..."

"Tekir!"

Tabitha'nın Goth erkek arkadaşı onlara doğru koşarken Amanda sözünü kesti. Eric St. James, ikisinden sadece bir santim daha uzundu ama bir yetmiş boyunda oldukları için bu alışılmadık bir durum değildi.

Kısa siyah saçlarının arasında mor bir şerit vardı ve onu çivili bir şekilde takmıştı. Burnu delik olmasaydı ve gerçekten tam zamanlı bir iş bulup elinde tutsaydı çok tatlı olurdu.

Ve vampir avını bırak. Tanrım!

Eric, Tabitha'ya, "Gary o vampir sürüsünde bir ipucu buldu," dedi. "Hava kararmadan önce vampirleri yakalamaya çalışacağız. Hazır mısın?"

Amanda gözlerini kafasına biraz daha fazla çevirirse, bu yüzden kör olacaktı. "Bir gün, bu şekilde davranan bir insanı istemeden öldüreceksiniz. Mezarlıkta Anne Rice-Lestat canlandırma grubuna saldırdığın zamanı hatırlıyor musun?

Eric ona sırıttı. "Kimse yaralanmadı ve turistler buna bayıldı."

Tabitha, Selena'ya baktı. "Benim için biraz araştırma yapıp bu Desiderius ve Dark-Hunter hakkında bir şeyler bulabilecek misin bir bakabilir misin?"

"Hadi Tabby, sana daha kaç kez bırakmanı söyleyeceğim?" dedi Eric sinirli bir şekilde.

Vampirler bizimle sadece oynuyor. 'Dark-Hunter' hiçbir anlam ifade etmeyen öcü bir terim."

Selena ve Tabitha onu görmezden geldi.

"Elbette," dedi Selena, "ama muhtemelen Gary senin için en iyisi olur."

Eric tiksinti dolu bir nefes verdi. "O da bunu hiç duymadığını söyledi" -Eric, Tabitha'ya hararetle baktı- "bu da hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor."

Tabitha elini omzundan silkti ve onu görmezden gelmeye devam etti. "Yunanca yazıldığına göre, bahse girerim üniversite profesörü arkadaşlarınızdan biri bu konuda daha çok düşünür."

Selena başını salladı. "Akşam Grace'e gittiğimde Julian'a soracağım."

"Teşekkürler." Tabitha, Amanda'ya baktı. "Cliff için endişelenme. Tam sana göre bir adam biliyorum. Onunla birkaç hafta önce tanıştık."

Amanda, "Aman Tanrım," diye soludu. "Artık kör randevu yok. Hala sonuncusundan kurtulamadım ve bu dört yıl önceydi.

Selena güldü. "Timsah güreşçisi miydi o?"

"Evet," dedi Amanda. "Beni evcil hayvanı Koca Marthe'ye yedirmeye çalışan Timsah Mitch."

Tabitha homurdandı. "Yapmadı. Sadece yaşamak için ne yaptığını sana göstermeye çalışıyordu."

Bak ne diyeceğim, Eric'in kafanı canlı bir timsahın içine sokmasına izin verdiğin gün bir yorum yapabilirsin. O zamana kadar, timsah ağız kokusu konusunda uzman olarak, Mitch'in sadece ucuz bir Scooby atıştırmalığı aradığı görüşüne bağlı kalacağım.

Tabitha, Eric'in elini tutmadan ve onunla birlikte caddede koşmadan önce ona dilini çıkardı.

Amanda, ikisinin birbirlerine yapış yapış gözlerle bakıp orada herkes için birinin olduğunu kanıtladığını izlerken başını ovuşturdu. Kişi ne kadar tuhaf olursa olsun.

Kendine birini bulamamış olması çok kötü.

"Somurtmak için eve gidiyorum."

Dinle, dedi Selena gitmeden önce. "Neden bu geceyi Grace'le iptal etmiyorum ve ikimiz gidip bir şeyler yapmıyoruz? Cliff için simgesel bir minnacık rosto yer misin?

Amanda bu düşünceyi takdirle gülümsedi. Ailesini sevmesine şaşmamalı. Kaosa rağmen, onu önemseyen sevgili kalplerdi. "Hayır, teşekkürler. Viyana sosislerini kendim kızartabilirim. Ayrıca, Julian'a Kara Avcısı'nı sormazsan Tabitha felç geçirip ölecek."

"Tamam ama fikrini değiştirirsen bana haber ver. Oh, ve sen evdeyken, neden Tiyana'yı arayıp Cliff'e penis küçültme büyüsü yapmıyorsun?

Amanda güldü. Tamam, abla olarak bir vudu rahibesine sahip olmanın işe yaradığı zamanlar oldu. "İnan bana, bunu karşılayamaz." Selena'ya göz kırptı. "Daha sonra."

** * **

O akşam, telefon çaldığında Amanda yerinden sıçradı ve onu hayallerinden sıyırdı.

Kitabını bir kenara bırakarak telefonu aldı.

Bu Tabitha'ydı.

"Hey kardeşim, evime uğrayıp Terminatör'ü dışarı çıkarır mısın?"

Amanda haftada en az iki kez gelen tanıdık istek üzerine dişlerini gıcırdattı. Ah, yapma, Tabby. Neden yapmadın?"

"Bu kadar uzun süre ayrı kalacağımızı bilmiyordum. Lütfen. Eğer yapmazsan protesto etmek için yatağıma ıslanacak."

"Biliyorsun Tabby, benim de bir hayatım var."

"Evet, doğru, sanki kanepede tek başına oturup Kinley MacGregor'un son romansını okumuyorsun ve yarın olmayacakmış gibi çikolatalı şekerlemeler çalmıyorsun."

Amanda, önündeki sehpanın üzerine dağılmış çok sayıda yer mantarı ambalajına ve sehpanın üzerindeki Claiming the Highlander kopyasına bakarken kaşlarını kaldırdı.

Kahretsin, kız kardeşlerinin bunu yapmasından nefret ediyordu.

"Hadi," diye yalvardı Tabitha. "Bir sonraki erkek arkadaşına iyi davranacağıma söz veriyorum."

İçini çeken Amanda, kız kardeşlerine gerçekten hayır diyemediğini biliyordu. Bu onun en büyük zayıflığıydı. "Sadece sokağın aşağısında yaşıyor olman iyi bir şey, yoksa bu yüzden seni öldürmek zorunda kalırım."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Amanda alçak sesle hırlayarak telefonu kapattı. Kitabına hüzünlü bir bakış attı.

Doggone, daha yeni içine girmeye başlıyordu.

İçini çekti. Ah, en azından Terminatör birkaç dakikalığına arkadaş olabilirdi. Cidden çirkin bir çukur boğaydı ama şu anda katlanabileceği tek erkek oydu.

Koltuğundan ten rengi kayak ceketini aldı ve ön kapıdan çıktı. Tabitha iki blok ötede oturuyordu ve gece aşırı derecede karanlık ve soğuk olmasına rağmen Amanda'nın içinden araba sürmek gelmiyordu.

Eldivenlerini giyip, Cliff'in burada bu angarya işi yapmasını dileyerek kaldırımdan aşağı doğru yöneldi. Eve giderken Terminatör'ün Tabitha'nın evinden çıkmasına izin vermesi için onu kandırdığı zamanları sayamadı.

Cliff saatler sonra ilk kez aklından geçerken Amanda kaldırımın kırık bir parçasına takıldı. Ayrılmaları konusunda onu gerçekten kötü hissettiren şey, onu özlememiş olmasıydı. Aslında değil.

Geceleri konuşacak birinin olmasını özlemişti. Televizyon izleyen bir arkadaşı olmasını özlemişti ama dürüstçe onu özlediğini söyleyemezdi.

Ve onu en çok üzen şey buydu.

Çıldırmış ailesi olmasaydı, onunla gerçekten evlenebilir ve sonra onu gerçekten sevmediğini çok geç anlayabilirdi.

Bu düşünce onu soğuk kasım rüzgarlarından daha çok soğuttu.

Cliff'i düşüncelerinden uzaklaştırarak çevresine odaklandı. Sekiz buçukta mahalle, bir Pazar gecesi için bile inanılmaz derecede sessizdi. Arabalar cadde boyunca park edilmişti ve eski pürüzlü kaldırımda yürürken evlerin çoğu aydınlatılmıştı.

Her şey normaldi ama yine de ürkütücüydü. Kısmi ay yukarıda asılı duruyor, etrafına bükülmüş gölgeler düşürüyordu. Arada bir, hafif kahkaha sesleri ya da rüzgardaki sesler kulağına geliyordu.

Bu, kötülük için mükemmel bir geceydi...

"Git başımdan," dedi yüksek sesle.

Şimdi Tabitha bunu ona yaptırdı! Tanrım!

Sırada ne var? Kendini tuhaf vudu bitkileri ve timsahlar arayan kız kardeşleriyle bataklıkta yürürken bulur muydu?

Bu düşünceyle titreyerek nihayet Tabitha ve oda arkadaşının köşede kiraladıkları ürkütücü eski eve ulaştı. Gösterişli bir mor rengiyle, caddedeki en küçük evlerden biriydi. Amanda mahalledeki hiç kimsenin çirkin renk tonundan şikayet etmemesine şaşırdı. Tabby yön vermeyi kolaylaştırdığı için tabii ki buna bayıldı.

"Siyah demir parmaklıklı küçük, mor, Viktorya tarzını ara. Onu özleyemezsin."

Kör olmadıkça hayır.

Alçak, ferforje kapıyı açtıktan sonra Amanda, devasa, uğursuz bir taş çirkin yaratığın nöbet tuttuğu sundurmaya giden yürüyüş yoluna yöneldi.

"Merhaba Ted," dedi Tabitha'nın akıl okuyabildiğine yemin ettiği yaratık yaratığına. "Ben sadece köpeği salıveriyorum, tamam mı?"

Amanda ceketinin cebinden anahtarları çıkardı ve ön kapıyı açtı. Fuayeye girerken kötü kokulu bir şeyin kokusunu alınca burnunu kırıştırdı. Tabby'nin iksirlerinden biri bozulmuş olmalı.

Ya öyleydi ya da kız kardeşi yine akşam yemeği pişirmeye çalışmıştı.

Terminatörün yatak odasında havladığını duydu.

"Geliyorum," dedi köpeğe kapıyı kapatıp ışıkları açarken ve oturma odasına yönelirken.

Amanda, kafasının içinde ona koşmasını söyleyen sesi duyduğunda koridordan bir adım uzaktaydı.

Gözünü kırpıştıramadan ışıklar söndü ve biri onu arkadan yakaladı.

"Pekala," dedi ipeksi bir ses kulağına. "Sonunda sana sahibim, küçük cadı." Tutuşu sıkılaştı. "Şimdi sana acı çektirmenin zamanı geldi."

Yer onu karşılamak üzere yükselmeden bir saniye önce kafasına bir şey çarptı.

BÖLÜM 2

Amanda kafasında korkunç bir zonklamayla uyandı. Kendini çok kötü hissetti.

Ne oldu?

Görünmeyen adamı hatırladıkça gerildi.

Onun sözleri.

Dehşete kapılarak kendini yukarı itti ve hemen soğuk beton zeminde, çok küçük, tozla kaplı bir odada olduğunu öğrendi...

Ve bilinmeyen bir sarışın adama kelepçeli.

Boğazına bir çığlık takıldı ama kendini tuttu.

Panik yapma. Tüm gerçekleri öğrenene kadar olmaz.

Bildiğiniz kadarıyla, Tabitha bir tanışma randevusu tehdidini yerine getiriyor - tıpkı sizi "yanlışlıkla" Randy Davis'le birlikte üç saat boyunca erzak dolabına kilitlediği zamanki gibi.

Ya da o garip müzisyenle seni arabasının bagajında "kaçırdı".

Tabitha, ona erkeklerle tuzak kurmak için her zaman alışılmışın dışında yollar denerdi. Yine de, kız kardeşine karşı adil olmak gerekirse, Tabitha genellikle onları bir araya getirmeye zorlamadan önce adamı bayıltmazdı.

Yine de Tabitha ile hemen hemen her şey için bir ilk yaşandı. Ve aşırı kör flört çok eski T.

Daha fazla bilgi edinene kadar kendini sakin kalmaya zorlayan Amanda, çevresini inceledi. İkisi penceresiz ve paslı bir demir kapısı olmayan küçük bir odadaydılar. "Arkadaşını" yerde sürüklemeden ulaşamadığı bir kapı.

Ne mobilya vardı ne de başka bir şey. Tek ışık tavanın ortasındaki küçük bir ampulden geliyordu.

Tamam, yani acil bir tehlikede değildi.

Hâlâ rahatlamış olmaktan uzak, yanındaki cesede baktı. Sırtı ona dönük yatıyordu ve ya ölmüştü ya da bilinçsizdi.

İkincisini tercih ederek ona doğru yaklaştı. Oldukça uzun görünüyordu ve kabaca yere atılmış gibi bir pozisyondaydı.

Bacakları titreyen Amanda yavaşça dizlerinin üzerine doğruldu ve kolunun daha fazla bükülmesini engellemek için onun üzerinden geçti.

Hareket etmedi.

Bakışlarını vücudunda gezdirdi. Uzun siyah deri bir ceket, siyah bir kot pantolon ve sıfır yakalı siyah bir gömlek, yerde yatarken bile ona son derece tehlikeli bir görünüm veriyordu. Ayakları, topuklarında garip gümüş işlemeler olan bir çift siyah motorcu çizmesiyle kaplıydı.

Dalgalı sarı saçları yüzünün üzerine düşüp ceketinin yakasıyla birleşerek yüz hatlarını onun görmesini engelliyordu.

"Affedersin?" diye fısıldadı, koluna dokunmak için uzanarak. "Yaşıyor musun?"

Eli adamın pazısının sert, yağsız kasına dokunur dokunmaz nefesi kesildi. Yüzüstü vücudu sarmal çelik gibiydi. Ona biraz etli bir his yoktu. Tamamen kıvrak, güçlü bir güçtü.

Aman Tanrım!

Amanda kendini durduramadan elini onun kolundan aşağı kaydırdı. Onun hissi!

Yavaş, minnettar bir nefes verdi.

"Adam? Bayım?" onun sert, kaslı omzunu sallayarak tekrar denedi. "Bay. Goth adamım, gitmem için lütfen uyanır mısın? Ölü bir adamla bir dolapta gereğinden fazla takılmak istemiyorum, tamam mı? Hadi, lütfen, bunu Bernie'nin yerinde bir hafta sonu yapma. Benden sadece bir tane var ve sen gerçekten büyük, büyük bir adamsın.

Kıpırdamadı.

Tamam, başka bir şey denemeliyim.

Amanda dudağını ısırarak onu sırtüstü çevirdi. Yakasının düştüğü anda saçları yüzünden düştü.

Nefesi boğazında takıldı. Tamam, şimdi çok etkilenmişti.

O muhteşemdi. Çenesi güçlü ve belirgindi, elmacık kemikleri çıkıktı. Yüzü aristokrat bir şekilde kemikliydi ve çenesinde çok ufak bir yarık vardı.

Ah bebeğim, bu adam sadece çok az sayıda çok şanslı kadının canlı olarak gördüğü o ender erkeksi güzelliğe sahipti.

Daha da iyisi, şimdiye kadar gördüğü en güzel dudaklara sahipti. Dolgun ve anlamlı, o ağız uzun, ateşli öpücükler için yapılmıştı.

Aslında yüzündeki tek kusur, çenesinin alt kenarından kulağından çenesine kadar uzanan ince bir yara iziydi.

Yakışıklılık konusunda Grace'in kocasıyla kolayca rekabet edebilirdi. Ve Yarı Tanrı Julian rekabet etmesi zor bir adamdı.

Ama zaten Amanda erkeklerin görünüşünden hiç bu kadar etkilenmemişti. Zihinlerini bedenlerine tercih etti. Özellikle de bu kadar iyi görünen tanıdığı erkeklerin çoğunun IQ'ları onun ayakkabı numaralarının toplamından daha küçük olduğu için.

Tabitha'nın aksine, başını çevirmek için sevimli bir popo ve geniş omuzlardan daha fazlası gerekiyordu.

Rağmen ...

Amanda bakışlarını onun zayıf, kaslı vücudunda gezdirdi. Bu adamın durumunda, bir istisna yapmaya istekli olabilir.

En azından ölmemiş olması şartıyla.

Tereddütle uzandı ve nabzını kontrol etmek için elini kahverengi boynuna koydu. Güçlü, ağır bir kalp atışı parmak uçlarına çarptı.

Hayatta olduğu için rahatladı, onu tekrar sallamaya çalıştı. "Hey, nefis derici adam? Beni duyabiliyor musun?"

Gırtlağından alçak sesle inledi, sonra yavaşça gözlerini kırpıştırarak açtı. Amanda o gözleri görünce irkildi. O kadar koyuydular ki siyah göründüler ve ona odaklandıklarında tehditkar bir şekilde genişlediler.

Bir lanetle onu omuzlarından tuttu.

O hareket edemeden, onunla birlikte yuvarlandı ve bileklerini başının üzerinde tutarken onu vücudunun altındaki zemine sabitledi.

O karanlık, büyüleyici gözler şüpheyle onunkileri aradı.

Amanda nefes alamıyordu. Adamın her santimi ona yakın bir şekilde bastırılmıştı ve o, vücudunun kaya kadar sert ve sağlam olan tek bölümünün kollarının olmadığı gerçeğinin hemen farkına vardı. Adam düzgün, güçlü kaslardan oluşan bir duvardı.

Sert, gergin karnı yanaklarının kızarmasına neden olacak şekilde ona yaslanırken, kalçaları bacaklarının tam ortasında duruyordu. Onu sıcak ve karıncalanmış hissettiriyordu.

nefessiz.

Hayatında ilk kez kafasını kaldırıp hakkında hiçbir şey bilmediği bir adamı öpmek istiyordu.

O kimdi?

Tam bir şok içinde, başını onun yüzünün yanına indirdi ve saçlarından derin bir nefes aldı.

Amanda sertleşti. "Beni kokluyor musun?"

Derin, melodik bir kahkaha vücudunda gürledi ve ona garip bir karıncalanma dalgası gönderdi.

Onu eriten garip, kışkırtıcı bir aksanla, "Sadece parfümünüze hayran kaldım, ma fleur," diye kulağına usulca fısıldadı. Sesi o kadar derindi ki ona gök gürültüsünü hatırlattı ve içinde yıkıcı bir etki yaratarak gürledi.

Tamam, yani adam inanılmaz derecede ateşliydi ve onun boynundaki nefesi vücuduna iğne gibi binlerce ürperti yaydı.

"Sen Tabitha Devereaux değilsin." Kelimeleri o kadar yumuşak bir şekilde fısıldadı ki, ağzı kulağına değse bile onu duymak için kendini zorlaması gerekti.

Yuttu. "Biliyorsun T-"

"Şşşt," diye fısıldadı kulağına, başparmakları kadının yakaladığı bileklerini bir ritimle okşayarak ona elektrik dalgaları gönderdi. Arzu onu kavururken göğüsleri gerilmişti.

Yüzünü onunkine yaklaştırdı, bıyıklarıyla yanağını nazikçe sıyırdı ve onu bir başka ürperti dalgasının onu tüketmesine neden oldu. Hayatında hiçbir zaman onun ağırlığı kadar tahrik edici bir şey hissetmemişti ya da onun baharatlı, erkeksi kokusundan daha heyecan verici bir koku almamıştı.

"Dinliyorlar." Kyrian derin, takdir dolu bir nefes aldı.

Artık acil bir tehdit oluşturmadığından emin olduğuna göre, altındaki kadından uzaklaşması gerektiğini biliyordu, ama yine de...

Bir kadının kalçaları arasında uzanmayalı uzun zaman olmuştu. Bir kadına bu kadar yakın olmaya cesaret edeli sonsuzluk olmuştu. Göğsüne bastırılan göğüslerin sıcak yumuşaklığını unutmuştu. Boynunda sıcak, tatlı bir nefes hissi.

Ama şimdi onun altında olduğuna göre...

Ah evet, bunu hatırlıyordu. Bir kadının ellerinin çıplak sırtında gezinirken nasıl hissettiğini hatırladı. Bir kadının, onun uzman dokunuşuyla kıvranırken hissettiği şey.

Kyrian, kıyafetlerini çıkarıp onun kıvrımlarını daha iyi keşfetmeyi hayal ederken, bir an için kendini bu duyguya kaptırdı.

Ve çok daha yakından.

Dilini onun göğsünde gezdirme, o ellerini saçlarının arasına alırken şişmiş göğüs ucuyla oynama düşüncesiyle gözlerini kapadı.

Altında kıvrandı, sadece fantezisini artırıyordu.

Hımm…

Elbette onun kim ve ne olduğunu öğrenirse dehşetten solgunlaşırdı. Ve kız kardeşi gibi olsaydı, biri ölene kadar saldırırdı.

Gerçekten çok yazık. Ama sonra, insanların ondan korkmasına alışmıştı. Bu, soyunun laneti ve kurtuluşuydu.

"Kim dinliyor?" o fısıldadı.

Gözlerini açarken onun nazik, kıvrak sesinin tadını çıkardı. Pürüzsüz bir Güney aksanını ne kadar seviyordu ve bu kadının dilinden zarif bir ipek gibi yuvarlanan bir tane vardı.

Demir iradesine karşın, bedeni ona yanıt olarak acımasızca kıpırdandı. Kalçalarını genişçe açıp kendini onun sıcaklığının derinliklerine gömerken, içinde o dolgun, aralanmış dudakları tatma ihtiyacı doğdu.

Ah evet, bu kadının tadını çıkarabilirdi.

Onun tamamı.

Yüzünü daha iyi incelemek için hafifçe geri çekildi. Koyu kahverengi saçları, ışığı yakalayan kumral tutamlarla serbestçe örülmüştü. Derin mavi gözleri şaşkınlığını, öfkesini ve ruhunu yansıtıyordu. Sağ gözünün hemen altında küçük bir çil olan aldatıcı bir yüze yerleştirilmişlerdi. Sadece bu işaret onu kız kardeşinden ayırıyordu.

O ve onun kokusu.

Tabitha, onun son derece gelişmiş duyularını alt üst eden pahalı parfümler sürerken, bu kadın gül ve yumuşaklık kokuyordu.

Tam o sırada Kyrian, onu bir an için sersemletecek kadar talepkar bir ihtiyaçla istedi. En son bir kadını bu şekilde arzulamasının üzerinden yüzyıllar geçmişti.

Yüzyıllar önce hiçbir şey hissetmemişti.

Amanda'nın ereksiyonu pelvisine doğru rahatsız edici bir şekilde şiştiği için yüzü yanıyordu. Adam ölmemiş olabilirdi ama kesinlikle kaskatıydı. Ve bunun rigor mortis ile ilgisi yoktu. "Bak ahbap, bence gerçekten dinlenecek başka bir yer bulmalısın."

Bakışları aç bir şekilde dudaklarına odaklandı ve o gece yarısı gözlerinin derinliklerindeki ham özlemi gördü. Çenesi, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi sertçe esniyordu.

Erkeksi gücü ve açık cinselliği onu alt etti.

Orada, onun altında yatarken, ona karşı ne kadar savunmasız olduğunu fark etti. Ve o biçimli dudakların tadına gerçekten ne kadar çok ihtiyacı vardı.

Bu düşünce onu hem korkuttu hem de heyecanlandırdı.

Gözlerini kırpıştırdı ve yüzüne bir peçe indi, onun ruh halini ondan gizledi. Onu serbest bıraktı.

Uzaklaşırken pembe süveterindeki kanı gördü. "Aman Tanrım!" nefesi kesildi.

Kanıyor musun?

Yanına otururken derin bir nefes aldı. "Yara iyileşecek."

Amanda onun soğukkanlı ses tonuna inanamadı. Giysilerindeki kan miktarına bakılırsa, onun derinden yaralandığını ancak başka hiçbir belirti göstermediğini söyleyecekti.

"Nereniz yaralı?"

Cevap vermedi. Bunun yerine sol elini sarı saçlarından geçirdi. Sağ bileğindeki büyük gümüş kelepçeye bakmak için durdu, sonra öfkeyle onu çekmeye başladı.

Gözlerindeki ölümcül, soğuk ışıktan, kelepçelerin onu kendisinden daha fazla rahatsız ettiğini söyleyebilirdi.

Artık uyanık olduğuna ve onun üzerinde olmadığına göre, Amanda onun yüz hatlarındaki karanlık karamsarlıktan etkilenmişti. Yüzünde çok romantik ve çekici bir şey vardı.

Kahramanca bir şey.

Onu bir Regency tırmık ya da ortaçağ şövalyesi gibi giyinmiş olarak görebiliyordu. Klasik özellikleri, bu modern dünyada garip bir şekilde yersiz görünen tanımlanamaz bir kaliteye sahipti.

"Pekala," dedi bedensiz bir ses. "Karanlık Avcı uyandı."

Amanda kötü sesin, onu Tabitha'nın evinde hırpalayan kişiye ait olduğunu anladı.

"Desi, bebeğim," dedi yanındaki adam, kahverengi duvarlara bakarken azarlayıcı bir ses tonuyla. "Hala küçük oyunlarını oynuyorsun, görüyorum. Şimdi neden iyi bir Daimon olup kendini bana göstermiyorsun?

"Hepsi zamanında, Karanlık Avcı, hepsi zamanında. Görüyorsun, ben diğerleri gibi büyük, kötü kurttan kaçıp korkan değilim. O kurdu öldüren büyük, kötü ormancı benim."

Bedensiz ses dramatik bir duraklama verdi. "Sen ve Tabitha Devereaux, kardeşlerimi kovalarken acımasızdınız ve korkuyu öğrenmenizin zamanı geldi. İkinizle işim bittiğinde, ölmenize izin vermem için bana yalvarıyor olacaksınız.

Kara Avcı başını eğdi ve güldü. "Sevgili Desi, hayatımda bir gün bile yalvarmadım ve senin gibilerden bir şey için yalvarmadan önce kesinlikle güneş parlayacak."

"Kibir," dedi Desi. "Bu suçu cezalandırmayı çok seviyorum."

Kara Avcı ayağa kalktı ve Amanda onun böğründe yarayı gördü. Gömleği hafif yırtılmıştı ve oturduğu yerde kan lekesi vardı.

Ama yarayı fark etmemiş gibiydi.

"Söyle bana, kelepçelerini beğendin mi?" diye sordu. "Bu prangalar Hephaestus'un demirhanesinden. Sadece bir tanrı ya da Hephaestus tarafından yapılmış bir anahtar onları açabilir. Ve tanrılar seni terk ettiğinden beri..."

Kara Avcı odaya göz attı. Yüzündeki şiddetli bakış, şeytanın kendisini bile korkutabilirdi. "Seni öldürmekten çok zevk alacağım."

Desiderius güldü. "Küçük dostun senin ne olduğunu öğrendiğinde bu şansı yakalayacağından şüpheliyim."

Kara Avcı ona kimliğini gizli tutmasını söyleyen bir bakış attı. Buna ihtiyacı olduğundan değil. Yapacağı en son şey kardeşine ihanet etmekti.

"Bizi bu yüzden mi zincirledin?" diye sordu Kara Avcı. "Dövüşmemizi mi izlemek istedin?"

Ah hayır, dedi Desiderius. Benim planım değil. Birbirinizi öldürürseniz, benim için sorun olmaz ama niyetim sizi sabaha kadar serbest bırakmak. Görüyorsun, Kara Avcı avlanmak üzere ve ben seni izlemekten ve sana acı çektirmekten büyük zevk alacağım. Seni bulamayacağım saklanabileceğin hiçbir yer yok."

Kara Avcı sırıttı. "Beni avlayabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Oh evet. Evet ediyorum. Görüyorsun, senin zayıflığını senden daha iyi biliyorum."

"Benim zayıflığım yok."

Desiderius güldü. "Gerçek bir Kara Avcı gibi konuştun. Ama hepimizin zayıf noktası var, özellikle de Artemis'e hizmet edenlerin. Sen bir istisna değilsin."

Amanda, Desiderius'un memnuniyetle dudaklarını yaladığını neredeyse duyabileceğine yemin etti. "Senin en büyük zayıflığın asaletin. O kadın senden nefret ediyor ama güvende olmak için onu öldürmeyeceksin. O seni öldürmeye çalışırken, sen onu benden hayatın pahasına koruyacaksın. Desiderius pis pis güldü. "Tehlikedeki bir insana karşı koyamıyorsun, değil mi?"

"Desi, Desi, Desi," diye cıkladı Kara Avcı. "Seninle ne yapacağım?"

"Benimle o küstah ses tonunu almaya cüret etme."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben senden korkup kaçacak küçük bir Daimon değilim. Ben senin en kötü kabusunım."

Kara Avcı alay etti. "Klişelere başvurmak zorunda mısın? Hadi ama, Desidisastrous, B-filmi diyaloglarından daha orijinal bir şey düşünemez misin?

Odada öfkeli bir hırıltı yankılandı. Adımla dalga geçmeyi bırak.

"Üzgünüm, haklısın. En azından canını yakmadan önce sana saygı gösterebilirim.

"Ah, beni öldüremezsin, Kara Avcı. Bu sefer ölecek olan sensin. Seni ne kadar yavaşlatacağını düşündün mü? Küçük arkadaşlarının varlığından bahsetmiyorum bile. Seni bir vahşi köpek sürüsü gibi yakalayacaklar. Ve senin yerinde olsam, bunun için dua ederdim. Bir dahaki karşılaşmamızda sana çektireceğim acıyı asla bilemezsin."

Kara Avcı, dudakları gergin ve sert bir çizgi halinde, Desiderius'un tehditlerine gülümsedi. "Yeteneklerini cidden abartıyorsun."

"Göreceğiz."

Amanda bir mikrofon sesi duydu.

Kara Avcı yeniden kelepçeleri çekti. "O korku filmi retini öldüreceğim."

"Hey hey hey!" dedi kendini kurtarmaya çalışırken kolunu sallarken.

"O kol bağlı."

Durdu ve ona baktı. Bakışları yumuşadı. "İkizler. Hiç aklına gelmemişti.

Kız kardeşinin nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Nerede olduğumu ve saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Bu nedenle, burada neler döndüğünü bilmiyorum. Sen kimsin ve o adam kim?" Sonra sesini alçalttı ve "Bizi duyabiliyor mu?" diye ekledi.

Kyrian başını salladı. "Hayır, mikrofon kanalı kapalı. Şu an için, İgorvari intikamını planlıyor. Seni bilmem ama bende onun ellerini ovuşturup Dexter Laboratuvarı'ndan Dexter gibi güldüğü bir görüntüsü var."

Kyrian onu incelemek için bir dakika ayırdı. Henüz... histerik görünmüyordu ve bu şekilde kalmasını istiyordu. Ona Desiderius'un kız kardeşinin peşinde olan ruh emici bir iblis olduğunu söylemek, bunu başarmanın en iyi yolu gibi görünmüyordu.

Elbette, kız kardeşinin vampir avına olan tutkusu göz önüne alındığında, bu onun için de sürpriz olmamalı.

Gözlerini kapatarak onun zihnine uzandı ve şüphelerinin doğrulandığını gördü. İçinde sağlıklı bir korku dozu vardı.

Ablası Tabitha'nın aksine hemen sonuca varan biri değildi ama durumlarını merak ediyor ve kızıyordu. Onu korkutmadan ona her şeyi anlatması mümkündü, ama içindeki Kara Avcı, bilmesi gerektiği temelinde hareket ediyordu.

Şu anda bilmesi gereken tek şey asgari düzeydeydi. Biraz şansı varsa, ona kendisi hakkında daha fazla bir şey açıklamak zorunda kalmadan onları ayırabilirdi.

"Adım Avcı," dedi ciddiyetle. "Ve o adam kardeşine zarar vermek isteyen bir adam."

"Teşekkürler ama zaten bu kadarını aldım." Amanda kaşlarını çattı. Bütün bunlardan korkması gerekirdi ama korkmuyordu. Buna olan öfkesi çok büyüktü. Ablasının çılgın hayatına karışmayı ona bırak.

Aslında, onu yanlışlıkla yakaladıklarına memnundu, çünkü Tabitha hiç şüphesiz bir tür kamikaze numarası yapıp kendini öldürtecekti.

Kara Avcı'ya baktı ve kaşları daha da çatıldı. Tabitha'yı nereden biliyordu? Bu arada, kendi anneleri bile zaman zaman sorun yaşarken onları nasıl ayırt edebilmişti? "Kız kardeşimin arkadaşlarından biri misin?"

Onu ayağa kaldırmadan önce ona boş gözlerle baktı. "Hayır," dedi göğsünü, kalçalarını, arkasını ve bacaklarını okşarken.

Amanda, eli onunkine doğru sürüklenirken vücudunun ne kadar inanılmaz formda olduğunu fark etmemeye çalıştı. Ve eli onun sert kalçasının iç kısmına değdiğinde inleyeceğini sandı.

Seks ve hız için yaratıldı. Onun tipi olmaması çok kötü. Aslında, bir erkekte çekici bulduğu her şeyin tam bir antiteziydi.

Değil mi?

Küfür etti. "Elbette telefonum onda," diye mırıldandı onu kapıya götürmeden önce.

Düğmeyi denedikten sonra menteşeleri inceledi.

Sol botunun tokasını çözüp fırlattığında, Amanda tek kaşını kaldırdı. "Ne yapıyorsun? Yüzmeye mi gidiyorsun?

Botu yerden almak için eğilmeden önce ona kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Bizi buradan çıkarmaya çalışıyor. Sen?"

"Sana kızmamaya çalışıyorum."

Gözlerinde bir eğlence parladı, sonra dikkatini tekrar kapıya verdi.

Amanda, çizmenin topuğundaki gümüş kaplamalardan birine basışını ve ayak parmağından fırlayan beş inçlik korkunç bir bıçağı izledi. Kesinlikle Tabitha'nın tipiydi. Cebine de yıldız fırlatıp atmadığını merak etti.

"Oooo," diye yorum yaptı kuru bir sesle. "Çok korkutucu."

Ona eğlenmeyen bir bakış attı. "Bebeğim, henüz korkutucu görmedin."

Amanda, sert adam tavrıyla Ford Fairlane'ine sırıttı ve hiç kadınsı olmayan bir şekilde homurdandı.

Onu görmezden geldi. Tırtıklı bıçağı kullanarak paslı menteşeleri sökmeye çalıştı.

"Dikkatli olmazsan o bıçağı kıracaksın," diye uyardı onu.

Ona kemerli bir bakış attı. "Bu dünyadaki hiçbir şey bu bıçağı kıramaz." Yumruğuyla bota vururken dişlerini gıcırdattı. "Bu dünyadaki hiçbir şeyin bu menteşeyi hareket ettiremeyeceğine çok benziyor." Birkaç dakika daha denedi.

"Kahretsin," diye hırladı menteşe kıpırdamayı reddedince. Bıçağı geri çekti, sonra botu tekrar takmak için eğildi. Paltosunun arkası onun hareketleriyle ayrıldı ve ona güzel bir görünüm kazandırdı.

Ah evet, güzel popo.

Amanda nihayet 1,80 cm boyuna gelinceye kadar doğrulduğunda ağzı kurudu.

Ah benim, benim, benim.

Tamam, geri aldı, karşı konulamaz bulduğu bir özelliği vardı. Onun boyu. Kendisinden daha uzun olan her erkeğe her zaman enayi olmuştu. Ve bu adamla kolayca 3 inçlik topuklu ayakkabılar giyebilir ve onun erkek egosunu gücendiremezdi.

Onun üzerinde yükseldi.

Ve bundan hoşlandı.

"Kardeşimi nereden biliyorsun?" diye sordu, düşüncelerini onun dudaklarını ne kadar tatmak istediğine değil, elindeki meseleye odaklamaya çalışarak.

"Onu tanıyorum çünkü sürekli yoluma çıkıyor." Tekrar kelepçeleri kavradı. "Siz insanların nesi var ki, kendi haline bırakmanız gereken şeyleri sürekli araştırma ihtiyacı duyuyorsunuz?"

"Araştırmıyorum..." Sözleri zihnine girerken sesi kısıldı. “Siz insanlar mısınız? Bunu neden dedin ki?"

Cevap vermedi.

"Bak," dedi kelepçeyi göstermek için kolunu kaldırarak. "Şu anda seninle sıkışıp kaldım ve bir cevap istiyorum."

"Hayır, yapmıyorsun."

Bu yaptı. Alfa erkeklerden en kötü şekilde nefret ediyordu. O otoriter, ben erkeğim bebeğim bırak arabayı ben kullanayım tipleri midesini bulandırıyordu.

Pekala, maço bebeğim, dedi sinirli bir şekilde. “Kirpiklerimi siyah derideki devetüyü çiviye vuracak kadar küçük bir aptal değilim. He-man taktiklerini benimle deneme. Bilmeni isterim ki, ofisimde taşakçı olarak tanınırım.”

Kyrian ona kaşlarını çattı. Maço bebeğim? inanamayarak tekrarladı.

Son derece uzun hayatında, birinin ona karşı koyma cesaretini gösterdiği bir an bile olmamıştı. Bir ölümlü olarak, yaklaşmasından duyduğu büyük korkuyla tüm Roma ordularının kaçmasına neden olmuştu. Çok az erkek onunla göz göze gelmeye cesaret etmişti.

Bir Karanlık Avcı olarak Daimon ve Apollite lejyonlarını huzurunda deprem yaptı. Adı huşu ve saygıyla fısıldanmıştı ve bu kadın ona...

"Siyah deriden buff saplama," diye tekrarladı yüksek sesle. "Daha önce hiç bu kadar hakarete uğradığımı sanmıyorum."

"O zaman tek çocuk olmalısın."

Buna güldü. Aslında bir zamanlar üç kız kardeşi olmuştu ama hiçbiri ona hakaret etmeye cesaret edememişti.

Ona bir bakış attı. Klasik bir güzelliğe sahip değildi ama badem şeklindeki gözlerinde ona peri gibi bir çekicilik veren egzotik bir kalite vardı.

Uzun, maun saçları gevşekti ve ince omuzlarına dökülüyordu. Ama asıl çekici olan mavi gözleriydi. Sıcakkanlı ve zeki, şimdi ona karşı kin besliyorlardı.

Yanaklarına hafif bir kırmızılık bulaştı ve gözlerini bir gölge daha koyulaştırdı. İçinde bulundukları tehlikeye rağmen, ham, yorucu bir seks gecesinden sonra onun nasıl görüneceğini merak etti. Tutkuyla kararmış gözlerini, dağınık saçlarını, bıyıklarından yanaklarını ve öpücüklerinden nemli ve şişmiş dudaklarını görebiliyordu.

Bu düşünce tüm vücudunu yaktı.

Kyrian ensesinde o tanıdık karıncalanmayı hissedene kadar. "Yakında şafak sökecek."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Ben sadece." Onu sola çekti, sonra bir kaçış yolu bulmak için pas kaplı duvarları incelemeye başladı. "Serbest bırakıldığımızda, bu kelepçelerden kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Apaçık olanı belirtmen ne güzel." Amanda vücuduna baktı ve yırtık malzemenin arasından tırtıklı yarayı gördü. "Bununla gerçekten ilgilenmelisin."

"Tanrı kan kaybından ölmemi yasakladı, ha?" alaycı bir şekilde sordu. "O zaman çürüyen cesedimi taşımak zorunda kalırsın."

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "Daha hastalıklı olabilir misin? Tanrım. Büyürken idolün kimdi? Boris Karloff?

"Aslında Hannibal."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Pekala, işe yaramayacak. Kızgın bir hortlak ve sırf onlarla savaşmak için iblisler çağıran iki kız kardeşle bir evde büyüdüm. Ahbap, hepsini gördüm ve senin darağacı mizahın bende işe yaramıyor.

Ne yaptığını anlamadan gömleğinin alt kısmından tuttu ve kaldırdı.

Amanda onun çıplak karnını görünce dondu kaldı. Zayıf, sert ve düzdü ve herhangi bir cimnastikçinin imreneceği dalgalanan altılı bir karın kası vardı. Ama onun nefesini kesen şey, vücudunu kaplayan yara izlerinin çokluğuydu.

Daha da kötüsü, yan tarafında, en alt kaburgası boyunca uzanan korkunç yarığı gördü.

"Tanrım, sana ne oldu?"

Tişörtünü indirdi ve bir adım geri çekildi. "Yara izlerini kastediyorsan, hepsini açıklamam yıllarımı alır. Yarayı kastediyorsan, yardıma ihtiyacı olan bir çocuk sandığım on üç yaşındaki bir Apollite'den geldi.

"Bir tuzağa mı düştün?"

Omuz silkti. "İlk kez değil."

Amanda bakışlarını onun üzerinde gezdirirken yutkundu. Etrafını bir tehlike ve ölüm havası sardı. Şık, zarif bir yırtıcı gibi hareket ediyordu ve o gözler...

Temel çevresinden daha fazlasını alabiliyor gibiydiler. O şeytani jet gözleri, onlara tarif edilemez ruhani bir ışıltı taşıyordu.

Ve ona her baktığında nefesini çalıyorlardı.

Hiç böyle gözleri olan sarışın bir adam görmemişti. Bu kadar inanılmaz derecede yakışıklı bir adam da görmemişti. Yüz hatları keskin ve mükemmeldi.

Neredeyse doğal olmayan bir erkeksi cinsellik sızdırıyordu. Doğanın kamyon yüküyle bu adama yüklediklerini yansıtmak için ellerinden geleni yapan pek çok erkek görmüştü.

"Kara Avcı nedir?" diye sordu. "Buffy the Vampire Slayer gibi mi?"

Buna güldü. "Evet, ben küçük, bir deri bir kemik kalmış bir genç kızım, kulaklarımdan söküp takacakları küpelerle vampirlerle dövüşürken ortalıkta..."

"Kız olmadığını biliyorum. Ama Kara Avcı nedir?"

Sanki gizli bir kapı arıyormuş gibi duvarlara bakarak onu odanın içinde gezdirirken içini çekti. "Kısacası, gecenin içinden geçenleri uyguluyorum."

Sözleri üzerine sırtından bir ürperti yükseldi ama yine de onun basit açıklamasından daha fazlası olduğunu hissetti. Ölümcül görünüyordu ama çarpık ve hatta acımasız değildi.

"Neden Desiderius'u öldürmek istiyorsun?"

Çelik kapıyı tekrar açmaya çalışmadan önce ona baktı. Kolu o kadar güçlü bir şekilde sıktı ki, kapı tokmağını sökmediğine şaşırdı. "Çünkü o sadece insanları öldürmekle kalmıyor, ruhlarını da çalıyor."

Onun sözleriyle gerildi. "Bunu yapabilir mi?"

"Her şeyi gördüğünü söyledin," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Sen söyle."

Amanda onu boğmak istedi. Hayatında daha önce hiç bu kadar kibirli veya çileden çıkaran bir adamla tanışmamıştı.

"Neden hep bu doğaüstü saçmalıkların içine çekiliyorum?" diye mırıldandı. "Ortalama bir günüm olmasını istemek çok mu fazla?"

"Hayat nadiren olmasını istediğimiz gibi olur."

Sözlerine ve sesindeki tuhaf tona kaşlarını çattı.

Kyrian başını eğdi ve ona susmasını işaret etmek için elini kaldırdı.

Birdenbire kapı kolu tıkladı.

"Tak, tak," dedi Desiderius. Saklanacak gününüz var. Akşam olunca avlanırız."

"Evet, evet," dedi Hunter. "Sen ve küçük köpeğin de."

Neşeli sesi onu şaşırttı. Tüyler ürpertici sözlerin onun üzerinde kesinlikle hiçbir etkisi olmadı. "Tehditlerinden korkmuyor musun?"

Ona kuru bir şekilde baktı. "Chère, onun gibi birinden korktuğum gün, ayaklarına kapanıp kalbimi çıkarması için bıçağı ona verdiğim gündür. Tek korkum seni kız kardeşine geri götürmek ve Yüce Kraliçe Hardhead'i ben Desiderius'un yerini belirleyip ruhunu ait olduğu yere unutulmaya gönderene kadar bu meseleyi bırakmaya ikna etmek.

Amanda kendine ve içinde bulundukları tehlikeye rağmen onun sözlerine güldü. "Yüksek Kraliçe Sert Kafa mı? Tabitha'yı iyi tanıyorsun."

Onu vücuduyla dikkatlice korurken onun yorumunu dikkate almadı, ardından kapıyı yavaşça açtı. Etrafa bakmak için durdu.

Kapının dışında, gün doğumunu gösteren tozla kaplı büyük pencereleri olan dar bir koridor vardı.

"Kahretsin," diye homurdandı Hunter, odaya geri bir adım atarken.

"Ne?" diye sordu, kalbi dehşet içinde atıyordu. "Dışarıda biri mi var?"

"HAYIR."

"Öyleyse gidelim." Kapıdan çıkmaya başladı.

Kıpırdamadı.

Dişlerini sıkarak tekrar koridora baktı ve onun bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi.

"Sorun ne?" Amanda sordu. "Şafak söküyor ve kimse yok. Hadi gidelim."

Derin, ağır bir nefes aldı. "Sorun insanlarda değil. Sorun güneş."

"Ve bununla ilgili sorun...?"

Birkaç kalp atışı için tereddüt etti, sonra ağzını açtı ve dilini uzun, sivri köpek dişlerinin üzerinde gezdirdi.

BÖLÜM 3

Bay "Do Me" Muhteşem Adam bir vampir!

"Ah hayır, hayır, hayır." Amanda'nın tüm vücudu korkudan titriyordu ve bir çığlık krizine girmemek için sahip olduğu tüm özdenetimini aldı. "Kanımı mı emeceksin?"

Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Size bir avukat gibi mi görünüyorum?"

Alaycılığını görmezden geldi. "Beni öldürecek misin?"

Yüzünde hiç bir ifade yoktu, Hunter sinirli bir şekilde içini çekti. "Seni öldürmek isteseydim, sence çoktan ölmüş olmaz mıydın?"

Adam ona yaklaştı ve onu korkutmak için olduğunu bildiği alaycı, şeytani bir sırıtış sundu. Ve oğlum nasıl çalıştı?

Boştaki elini şah damarının olduğu boyun derisini okşamak için kaldırdı. Tüy kadar hafif dokunuş onu ürpertti. "Düşünsene, seni emip kurutabilir, sonra dişlerimle elini kemirip özgür olabilirim."

Gözleri korkuyla açıldı.

"Ama şanslısın, benim de öyle bir niyetim yok."

"Alaycı olma, tamam mı?" Nefes aldı, kalbi hâlâ hızlı atıyordu çünkü adamın onunla şaka mı yaptığından, yoksa gerçekten ona karşı öfkelenip kanını emmeye başlayıp başlamadığından emin değildi. "Bununla baş edemiyorum. Benim yerimde olduğunuzu hayal edin. Yatağına bulaşmasın diye Tabitha'nın köpeğini dışarı çıkarmaya gittim. Bundan kafama vurulmaya ve bir vampire zincirlenmeye gittim. Şu anda biraz tuhafsam kusura bakmayın."

Adam hayretle elini indirdi ve geri çekildi. "Haklısın. İnsanların görünürde bir sebep yokken sana saldırmasına alışkın olmadığını tahmin ediyorum."

Öte yandan, ses tonundan onun kendini bu tür durumların ortasında bulma konusunda oldukça deneyimli olduğunu anlayabiliyordu.

Ona gözlerine tam olarak ulaşmayan sıkı dudaklı bir gülümseme sundu. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben insanlardan beslenmiyorum."

Nedense, bunu söylediğini duymak ona daha iyi hissettirmişti. İnandığından değil. Ama yine de biraz güven vericiydi. "Demek Angel gibisin?"

Gözlerini ona çevirdi. "Çok fazla televizyon izliyorsun," diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, "Melek'in bir ruhu var," dedi. Yapmıyorum."

"Şimdi tekrar korkutucu olmaya geri döndün."

Yüzündeki ifade önceki sözlerini yineledi: Bebeğim, henüz korkutucu görmedin.

Kapıdan dışarı baktı. "Elbette. Güneş daha da yükselmeden bunun için koşmamız gerekecek."

Hunter ona delici bir bakış attı. "Asıl sorun, o koridorun nereye gittiğini bilmemem. Ortaya çıkması ve kendiliğinden alevler içinde yanarak özellikle acı verici bir şekilde ölmem durumunda, sizden bir iyilik istiyorum.

"Bir iyilik?" inanamayarak sordu. Adamın üzerinde ciddi bir kojon seti vardı. Ona zorbalık etti, tehdit etti, sonra da bir iyilik istemeye cüret mi etti?

"Tabii neden olmasın?" diye sordu.

Sağ elinden yüzüğü çıkarıp ona verdi. "Onu alıp bir ağaç bulmanı istiyorum."

Amanda elindeki yüzüğe kaşlarını çattı. Altın, sanki ciddi şekilde kötü muamele görmüş gibi birkaç yerinden aşınmış ve çentiklenmişti. Ya da daha doğrusu, onu taşıyan el çok fazla hasar almıştı.

Yüzüğün tepesi yassı yakutlardan yapılmıştı ve zümrüt defne yapraklarıyla çevrelenmiş ve safir bir taçla süslenmiş elmaslardan bir kılıç tasarımına sahipti. Değerli bir antika olduğunu söyleyebilirdi.

Neden ona emanet etsin ki?

Onunla ne yapacağından emin olamayınca onu kot pantolonunun cebine koydu. "Ağaç var mı?" diye sordu.

Herhangi bir ağaç. Sonra 'Artemis, seni insan formuna çağırıyorum' deyin."

"Artemis-"

Elini ağzına götürdü. "Zeus aşkına, bunu ben gittikten sonra söyle. Sözleri söyledikten sonra çok uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın belirene kadar bekleyin ve ona Desiderius'tan korunmaya ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Amanda tek kaşını kaldırdı. "Beni koruması için bir tanrıça çağırmamı mı istiyorsun?"

"Yapmazsan seni ve kardeşini yakalar."

"Neden umurunda?"

"İnsanları Daimonlardan korumak benim işim. Bir Kara Avcı böyle yapar."

Yüzü sert olmasına rağmen, gözlerinde ona hikayenin bundan çok daha fazlası olduğunu söyleyen bir ışık vardı.

Daimon nedir? diye sordu.

"Onlar, Tanrı kompleksi olan steroid kullanan vampirler. Şimdi, bana bunu yapacağına söz ver."

Neden? Garip bir istekti, ama sonra, bir vampire kelepçeli olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, neyin garip olup olmadığını kim söyleyebilirdi? "Tamam aşkım."

"İyi. Şimdi bunun için koşalım."

Kadının karşı çıkmasına fırsat vermeden, kelepçeyi bileğine taktı ve sağdaki kapıdan çıkıp koridora doğru koştu.

Paslı zeminde koşarlarken Amanda terk edilmiş bir fabrikanın içinde olduklarını fark etti.

Koridorun sonunda aşağı inen merdivenler vardı.

Hunter, beton zeminli devasa boş bir odaya açılan merdivenlerin dibine gelinceye kadar onu peşinden çekti. Eski çelik duvarlar, doğan güneşin ışınlarıyla birlikte çatlamıştı.

Kara Avcı, güneş ışığından uzağa, gölgelerin arasına geri düştü. Yüzü biraz güneşten yanmış görünüyordu, ama genel olarak çılgınca atılmalarından çok da kötü görünmüyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu nefesini düzenlemeye çalışırken.

Karanlık Avcı zor nefes bile almıyordu. Ama göğüslerine ilgiyle bakarken bakışları biraz fazla sıcaktı.

Amanda kollarını göğsünde kavuşturdu.

İlk kez, elinin tehlikeli bir şekilde göğsüne yaklaştığını fark ettiğinde onun gerçek bir gülümsemesini gördü. O kadar yakındı ki, parmak uçları göğüs ucunu okşadı ve damarlarında ateşin yanmasına neden oldu.

Gülümsemesi onu alay ederken hemen ellerini iki yanına indirdi. Ağzı sıkı ve şeytani olsa da, yine de yıkıcıydı. Gözlerindeki eğlenceli parıltı nefes kesiciydi ve yüz hatları, herhangi bir dişinin kalbini eritebilecek çocuksu bir çekiciliğe dönüştü.

Boş fabrikaya göz gezdirdi. "Şimdi keşke ya cep telefonumuz ya da metromuz olsa. New York'ta o açık pozisyonu almam gerektiğini biliyordum.

Kafası karışan Amanda ona baktı. "Açık pozisyon? Ne? Avcılık gerçekten bir iş mi?"

"Evet. Hatta bunu yapmam için bana para ödüyorlar."

"Sana kim ödüyor?"

Cevap vermek yerine, onu kızdırmaya başlayan bir hareketle sessizlik için elini kaldırdı - asıl nedeni, bunun bir belanın habercisi gibi görünmesiydi. Ve Tabitha'nın başını belaya sokmaktan bıkmıştı.

İki saniye sonra Amanda, birinin dışarıda dolaştığını duydu. Onlar dinlerken Hunter onu gölgelerin daha derinlerine çekti. Boştaki kolunu onun omuzlarına atmış, onu vücuduna yapıştırmıştı.

Amanda, sırtı onun göğsüne tam olarak bağlandığında ve yersiz bir arzu dalgası onu parçaladığında hareketsiz kaldı. Adamın sıcaklığı içini ısıttı ve o ham, erkeksi güç havası onu alt etti. Daha da rahatsız edici olan, onun davetkar deri ve sandal ağacı kokusu kafasını işgal etti.

Bu adamı istiyordu.

Nesin sen, deli mi? Adam bir vampir!

Evet, ama gerçekten çok seksi biri.

Kyrian, ona bu kadar yakınken nefes alamıyordu. Artan duyuları onu tüm vücudunda hissetti. Kalp atışlarının hızlandığını duydu, boğazının kuruduğunu hissetti ama daha da kötüsü, onun arzusunu tadabiliyordu.

Bu ona olan iştahını daha da kabartmıştı. Ve bu ona, kadınların yanından mümkün olduğunca uzak durmayı neden alışkanlık haline getirdiğini hatırlattı.

Lanet olsun, Desiderius.

Çünkü o anda ona sahip olamayacağını hatırlamak zordu. Ve nasıl koktuğunu unutmak daha da zor. Hareket şekli - kendine güvenen bir dansçı gibi. Kıvrak vücudu bir zarafet senfonisiydi ve başka hiçbir erkeğin ona vermediğinden oldukça emin olduğu bir cinsel zevki ona gösterirken onun üzerinde oturduğunu kolayca hayal edebiliyordu.

Belleri ağrı noktasına kadar gerilmişti. En son ne zaman bir kadın için bu kadar sert davrandığını hatırlamıyordu bile. Ve onu öpmemek için tüm iradesini kullanmıştı. Dudaklarını onun boğazına gömüp sıcak tatlılığını içine çekmemek...

Kyrian, tek yapması gereken elini üç inç indirmek olduğunu ve göğsünü avuçlayacağını anlayınca elini onun omzunda esnetti.

Sadece üç küçük inç...

Birden bir telsizin sesi sessizliği bozdu.

"Bir inşaat işçisi," diye fısıldadı, bir pencereye fırlayarak.

Kyrian onu gün ışığına çekerken tısladı. Onu karanlığa geri çekti.

Üzgünüm, diye fısıldadı. Onu güneşten koruduğundan emin olarak pencereye yaklaştı.

"Hey!" Amanda, adamı birkaç metre ötede eski bir traktörü kurcalarken görünce seslendi.

İnşaat işçisi ona baktı ve iki kere baktı. Kaşlarını çatıp pencereye doğru yürüdü ve içeri baktı. Gözleri onlara kısıldı. "Orada ne yapıyorsun? Bu alan halka kapalıdır."

Amanda, "Uzun hikaye," dedi. "Kısa versiyon, burada bırakıldım. Ödünç alabileceğim bir cep telefonun yoktur, değil mi?

Hâlâ kaşlarını çatarak cep telefonunu açık pencereden ona uzattı.

Hunter onu hemen elinden aldı.

"Hey!" diye tersledi, ona uzandı.

Telefonu onun ulaşamayacağı bir yere götürerek, bir numara çevirirken onu görmezden geldi.

"Neredeyiz?" Hunter telefonu kulağına götürürken inşaat işçisine sordu.

"Eski Olson Fabrikası."

Slidell'de mi?

Amanda, Kara Avcı'nın tanıyacağı şekilde kaşlarını kaldırdı. Hayatı boyunca New Orleans'ta yaşamıştı ve bu yerin varlığından haberi yoktu.

"Evet," dedi işçi.

Avcı başını salladı.

Hey, dedi telefona, benim. Slidell'deki Olson Fabrikasındayım. Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Karşı taraftaki kişiyi dinlerken duraksadı.

Amanda onu yakından izledi. Dişlerini göstermeden konuşabilmesi onu şaşırtmıştı ama dişlerini iyi gizlemişti.

Ve şimdi düşündüğüne göre, bir vampir nasıl bu kadar bronz ve sıcak olabilirdi? Nabzı ve kalp atışı nasıl olabilir?

Vampirlerin soğuk, solgun ölümsüz olması gerekmiyor muydu?

"Evet," dedi Hunter. "Tercihen güneş daha da yükselmeden buradan gitmem gerekiyor."

Kara Avcı telefonu kapattı ve pencereden inşaat işçisine fırlattı.

"Hey!" diye tersledi, telefonu geri almak için pencereden dışarı uzanarak. "Ona ihtiyacım var."

"Kimi arayacaksın?" Avcı tehditkar bir şekilde sordu.

"Seni ilgilendirmez."

Hunter telefonu elinden aldı. "Birbirimize bağlı olduğumuz sürece, bu benim işim."

Telefonu eline alırken gözlerini kıstı. "Benimle uğraş, ahbap, sağıma doğru iki adım daha atacağım."

Ateşli bakışları onu ürpertti. "Kardeşini aramaya cüret etme."

Yüzündeki kızgın ifade, şansını zorlamayı yeniden düşünmesine neden oldu. Telefonu işçiye geri verdi. "Teşekkürler," dedi.

İnşaat işçisi telefonu kemerine taktı ve onlara azarlayıcı bir bakış attı.

"Biliyorsun, ikinizin oradan gitmeniz gerekiyor. Bu b-"

Kara Avcı elini kaldırdı ve adamın gözleri anlamsızlaştı. "Binada kimse yok. Git ne yapman gerekiyorsa yap."

Adam başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Zihin kontrolü? Amanda, Hunter'a baktı.

Elbette zihin kontrolü vardı. O bir vampirdi.

Amanda, "Bunu benim üzerimde kullanmasan iyi olur," dedi.

"Merak etme. İşe yaramayacak kadar iradelisin."

"İyi."

"Durduğum yerden değil, değil."

Sözcükler keskin olsa da, gözlerinin derinliklerinde göründüğü kadar sinirli olmadığını gösteren eğlenceli bir ışık vardı.

Ona yan yan baktı. Adam gözleri kapalı, umursamaz bir tavırla bir direğe yaslanmıştı ama yine de, onun hem binanın içinde hem de dışında, etraflarındaki her şeye karşı tetikte olduğu izlenimine kapıldı.

"Neden vampir oldun?" daha iyi düşünemeden sordu. "Birisi seni isteğin dışında mı çevirdi?"

Gözlerini açtı ve bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "İstemediği sürece kimse Karanlık Avcı olamaz."

"Ve sen de istekliydin..." Beklentiyle onun açıklamasını beklerken sesi kısıldı.

"Beni rahatsız etmeyi bırakmazsa meraklı küçük bir insanı feda etmek."

Ondan korkması gerekirdi ama yine de Desiderius'un bir insana asla zarar vermeyeceğini söyleyen sözlerini zihninde duymaya devam etti.

Doğru muydu?

Emin olmak istercesine bakışlarını onun nefis vücudunda gezdirdi.

Amanda daha fazla dayanamayana kadar konuşmadan bir süre öylece durdular.

"Yani," dedi, rahatsız edici sessizliği bozmaya çalışarak. "Sence ne kadar beklememiz gerekecek?"

"Bilmiyorum."

"Kimi aradın?" tekrar denedi.

"Hiç kimse."

Amanda derin bir nefes aldı ve onu boğma dürtüsüne karşı koydu. "Sorulara cevap vermeyi sevmiyorsun, değil mi?"

"Açıkçası? konuşmayı hiç sevmem Burada sessizce durmayı tercih ederim."

"Ya damızlık?"

"Evet."

Yüzüne düşen saçlarını savurdu. "Pekala, sıkıldım ve burada dikilip senin arabanı beklemem gerekirse, zaman geçirmek için bir şeyler yapmak isterim."

Bakışları önce dudaklarına indi, sonra yavaşça göğüslerine ve kalçalarına kaydı. Gözlerini yumdu ama buna rağmen gece yarısının derinliklerindeki ham açlığı gördü. Sıcak ve talepkar olduğunu hissetti.

"Zaman geçirmek için bir yol düşünebiliyorum..."

Gözlerini büyüttü. "Beni ısırmayacaksın değil mi?"

Pis pis gülümsedi. "Seni ısırmak istemiyorum agapee-menee. Çıplak etinizin her santimini kemirmek istiyorum, özellikle de bre-"

Uzandı ve elini onun dudaklarına koyarak sözlerini durdurdu. Bıyıklarıyla tezat oluşturan yumuşaklıkları onu hayrete düşürdü. Ve elinin altındaki teninin hissi onu elektrikle sarstı. Güçlükle yutkunarak elini düşürdü. "Vampirlerin seks yapabileceğini düşünmemiştim."

Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı. "Neden sen ve ben küçük bir deney yapmıyoruz ve görmüyoruz?"

Amanda gücenmesi gerektiğini biliyordu. Kızgın olmalı. Onun sözleriyle tahrik olmaktan başka her şey olmalı. Ama bakışlarını onun ince, mükemmel vücudunda gezdirirken bu fikir ona çekici geldi.

Kyrian kafasının karıştığını hissetti. Aslında teklifini düşünüyordu. Kasıklarındaki ateş bu kadar şiddetli olmasaydı, gülerdi. Ama olduğu gibi, onunla oyun mu oynadığından, yoksa ona gerçekten teklif edip etmediğinden emin değildi.

Tek bildiği, onun aralanmış dudaklarının onu daha önce hiç olmadığı kadar cezbettiğiydi.

Vücudunun ona verdiği tepkiye şaşırması gerekmiyordu. O her zaman ona çekici gelen türden bir kadındı. Zeki. Cesur.

Ve sadece aldatıcı.

Arkasındaki duvara baktı ve onu sert, hızlı ve öfkeli bir şekilde yakalarken onu duvara sıkıştırmanın nasıl bir his olduğunu hayal etti.

Kendisini zaten onun içinde hissedebildiğine yemin etti. Kulağına inlediğini duyabiliyordu, o sırada…

Kyrian görüntüyü dağıtmak için başını salladı. Psişik yeteneklerinden nefret ettiği zamanlar oldu. Şu an kesinlikle onlardan biriydi.

Kuruyan dudaklarını yalarken, onun gibi bir kadını yatağına götürmekten çekinmediği bir zamanı hatırladı. Vücudundaki o güvenli, muhafazakar kıyafetleri soyacağı ve dizginsiz bir arzuyla çılgına dönene kadar çıplak etinin her bir santimini öpeceği bir zaman. Ona sarılıp daha fazlası için yalvarırken, onu tekrar tekrar kenara getirene kadar ona dokundu.

Kyrian, kanını kavuran sıcakta dişlerini sıktı. O günleri yeniden yaşamayı ne kadar çok isterdi.

Ama bu uzun zaman önceydi. Ve onu ne kadar istese de, alması ona ait değildi.

Onun vücudunu asla tanıyamayacaktı.

Onu asla tanıyamayacaktı. Dönem. Adını sormamasının ya da kendi adını vermemesinin nedeni buydu. Kullanmaya niyeti yoktu. Korumaya yemin ettiği başka bir isimsiz kişiden başka bir şey değildi. Bu, ulaşmayı amaçladığı kadar yakındı.

O bir Kara Avcıydı ve o da inisiye edilmemiş bir insandı. İkisi karıştırılmayacaktı.

Kyrian yaklaşan bir sirenin hafif sesini duyunca yukarı baktı. Sessizce, Tate'in zamanlamasına teşekkür etti.

Amanda bir ambulans sesi duyunca pencereden dışarı baktı. Garip bir şekilde fabrikanın önünde durdu.

Kısa bir aradan sonra fabrikanın iki ön kapısı açıldı ve ambulans içeri girdi.

"Senin araban mı?" diye sordu.

Kara Avcı başını salladı.

Ambulans, güneş ışığının ulaşmaması için fabrikanın içine yeterince derine indiğinde, uzun boylu bir Afrikalı-Amerikalı adam indi ve onlara yaklaştı. Hunter'ın güneşten yanmış yüzünü görünce hafif bir ıslık çaldı. "Dostum, berbat görünüyorsun. Kelepçeleri sormalı mıyım?"

Hunter onu şoföre doğru götürdü. "Ölmek istemiyorsan hayır."

"Tamam," dedi şoför kibarca. "Bir ipucu alabilirim ama işte bir sonraki problem.

Bunları giyen bir ceset torbasında dikkat çekmeyeceksin. İnsanlar kesinlikle fark edecekler."

Hunter, "Bunu zaten düşünmüştüm," dedi. "Soran olursa, ona onunla vahşi bir seks macerası sırasında kalp krizinden öldüğümü söyle."

Önceki gün Selena'nın sözlerini hatırlayan Amanda'nın sırtına ürkütücü bir ürperti yükseldi. "Affınıza sığınırım?"

Hunter ona, onun eziyetinden tamamen zevk aldığını gösteren eğlenceli bir bakış attı. "Anahtarı da bulamıyor."

Tate güldü.

"Sanmıyorum," dedi Amanda hararetle.

Hunter ona içini ısıtan o şeytani sırıtışla baktı ve ona attığı bakış onu ürpertti. "İyi tarafından bak; seninle çıkmak için sıraya giren adamların olacak.

Komik değilsin.

Avcı omuz silkti. "Buradan çıkmanın tek yolu bu."

Senin için belki, dedi. "Buradan tek başıma çıkıp tozunu atabilirim."

Ona alaycı bir kaş kaldırdı. "Dene."

Yaptı ve kısa sürede uzun boylu, tehlikeli vampirlerin istemedikçe kımıldamadıklarını öğrendi.

"Tamam," dedi Amanda, bileğini kelepçenin ısırdığı yeri ovuşturarak. "O zaman ambulansa bineceğiz."

Avcı yolu gösterdi.

Ambulansın arkasına vardığında, Hunter onu öyle bir kolaylıkla kaldırdı ki, bu onu ürküttü. Ona yer açmak için sola kaydı ama o kadar uzundu ki iki katına çıkmıştı. Tek bir hareketle, üstündeki siyah ceset torbasının içindeki sedyeye uzandı.

Tate tek kelime etmeden fermuarı kapattı.

"Siz ikiniz bunu çok mu yapıyorsunuz?" diye sordu.

Tate rahat bir dostlukla gülümsedi. "Her şimdi ve tekrar."

Tate çantayı eli dışarıda ve Hunter içinde olacak şekilde ayarlarken Amanda kaşlarını çattı. Tate'in bir vampire yardım etmeye bu kadar istekli olması ona tuhaf geliyordu.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Tate'e sordu.

Hunter çantanın içinden, "Beni bulduğunda bir cesetle besleniyordum," dedi.

Tate doğrulurken güldü. "Nöbetçi olduğum bir gece, ölmemiş bir cesedi almaya gittim. Hunter olmasaydı, ceset torbasındaki kişi ben olurdum."

"Kapa çeneni, Tate," diye çıkıştı Hunter, "ve sür."

"Gidiyorum," dedi Tate, Hunter'ın kendisine karşı sert davranmasına hiç gücenmemiş gibi.

"Biliyorsun," dedi Amanda, Hunter'a, Tate öne çıkıp ambulansı çalıştırırken.

"İnsanlara karşı daha kibar olmayı deneyebilirsin. Özellikle de sana yardım ettiklerinde."

Plastiğe rağmen onun ağırlaştırılmış iç çekişini duydu. "Bu tavsiyenin senin için de geçerli olması gerekmiyor mu?"

Amanda cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı. Haklıydı. Bütün bunlar başladığından beri ona karşı oldukça hırçındı. "Sanırım haklısın. Belki ikimiz de bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmalıyız."

Cevap verdiyse, siren tekrar çaldığı için duymadı. Tate onları rekor sürede hastaneye götürdü, ancak yolculuk sorunsuz olmaktan çok uzaktı.

Geldiklerinde, sanki kurutucudaki eşofmanlar gibi etrafa fırlatılmış gibi hissetti.

Tate, güneş ışığının onlara dokunmasını engelleyen bir tentenin altında, hastanenin arkasına yanaştı. Sessiz kalması için bir uyarıda bulunarak, ambulanstan inerlerken kolunu incitmemek için sedyeyi dikkatlice arkadan çıkardı.

Amanda hastane kapılarından içeri girer girmez kazağındaki kan lekelerini gizlemek için ceketini kapalı tuttu.

Tate sedyeyi kalabalık alanlardan geçirirken Hunter tamamen hareketsiz ve sessiz kaldı. Amanda yanlarında yürüdü ve kelepçelerin ne kadar bariz olduğu düşünülürse sinip ölmek istedi.

Floresan ışıklarının altında bu kadar parlak parlamak zorunda mıydılar? Desiderius güzel, küçük, polis boyunda kelepçeler bulamaz mıydı?

Oh hayır, bunların beş inç kalınlığında olması ve üzerlerinde bir tür garip Yunan tasarımı olması gerekiyordu. Ve uzunluğu dört inç kadar uzanan bir zincir. Onları gören herkes kesinlikle Tabitha'nın garip seks kataloglarından birinden geldiklerini düşünürdü.

Bunun dehşeti! Amanda daha önce bir Frederick's of Hollywood'a bile girmemişti. Bu nedenle, Victoria's Secret'ta bulunduğu birkaç kez bolca kızardı.

Ve yanlarından geçtikleri herkes onlara bakmak için döndü.

Kabul masasının önünden geçerlerken bir hademe, "Bunu en az altı aydır görmedim," dedi.

"Bunu duydum," diye yanıtladı başka bir hademe. "Acaba zavallı adam kaç yaşındaydı?"

"Bilmiyorum, ama görünüşüne bakılırsa, beni kaydet derdim."

Gülüşmeleri tüm yüzünü yaktı. Adamların vücuduna diktikleri ilgili bakışlardan, Hunter'ın flörtleri olduğu hakkındaki sözlerinin çok da yanlış olmadığını tahmin edebiliyordu.

"Merhaba Tate?" diye sordu genç bir doktor, asansörlere yaklaşırlarken. "Sormalı mıyım?"

Tate başını salladı. "Bütün tuhaf şeylerin ofisime geldiğini biliyorsun."

Amanda eliyle yüzünü kapatırken doktor güldü.

Asansör kapıları arkalarından kapanır kapanmaz Amanda alçak sesle fısıldadı,

"Hunter, yemin ederim bunun için seni öldüreceğim."

"Canım," dedi yaşlı bir hastane gönüllüsü yanından. "Bana çoktan yapmışsın gibi geldi." Amanda'nın koluna hafifçe vurdu. "Aynı şey bana ve Harvey'ime de oldu. Zavallı şey. Ben de onu özlüyorum."

Tate kahkahasında boğuldu.

Amanda inledi ve bu çilenin bitmesi için dua etti.

Morga vardıklarında Tate onları loş, metalik bir laboratuvara götürdü ve kapıyı kilitledi. Hunter çantanın fermuarını içeriden çıkardı.

"Teşekkürler," dedi Tate'e doğrulup çantayı vücudundan çıkarırken. Katlayıp bir masanın üzerine koydu.

Tate, kapının yanındaki küçük dolapta bir çekmece açtı. "Sorun değil. Şimdi ceketini ve gömleğini çıkar da sana ne olduğunu göreyim."

İyileşecek.

Tate inatla çenesini kaldırdı. "Ya enfeksiyon?"

Kyrian güldü. "Ölümsüzler enfeksiyonlardan ölmezler. Herhangi bir hastalığı taşıyacak durumda değilim."

"Ondan ölmeyebilirsin ama bu acımayacağı ve tedavi edilirse daha hızlı iyileşeceği anlamına gelmez."

Kyrian'a etkilenmeyeceğini belirten bir bakış attı. "Hayır'ı cevap olarak kabul etmeyeceğim. Şu yarayı tedavi edeyim."

Kyrian daha fazla tartışmak için ağzını açtı ama Tate hakkında bir şey biliyorsa, o da adamın inatçı olduğuydu. Zamanını boşa harcamamaya karar veren Kyrian, kelepçeler sayesinde ceketin ve gömleğin tamamen çıkmayacağını hatırlamadan itaat etti.

Bıkkın bir şekilde içini çekti ve kıyafetlerini koluna astı, sonra sedyeye geri döndü ve Tate'i beklemek için dirseklerine yaslandı.

Tate'in erzak toplamasını izlerken, Amanda'nın kalbinin attığını ve nefesinin hızlandığını duydu. Bakışlarını onun vücudunda gezdirirken yoğun ilgisini hissetti. Onu istiyordu ve ateşli arzusu onu alt üst etti.

Kyrian değişti ve kot pantolonunun birkaç beden daha büyük olmasını diledi, çünkü siyah kot ereksiyonunu şiddetli bir şekilde ısırmaya başladı.

Kahretsin, etrafta çekici bir kadın varken vücudunun ne kadar gerçek ve mecazi bir acı olabileceğini unutmuştu.

Ve çekiciydi. O büyüleyici, elf surat ve o büyük, mavi gözlerle...

Mavi gözler için her zaman aptal olmuştu.

Ona bakmasa bile, onun o dolgun, dolgun dudakları yaladığını biliyordu ve tatlarını hayal ederken boğazı kurumuştu. Onu öperken nefesinin yüzünde ve dilinin onunkine değmesindeki his.

Sevgili tanrılar, Romalıların ona işkence ettiğini düşünmüştü! En iyi sorgulayıcıları, şimdi onun yakınlığının neden olduğu fiziksel ve zihinsel ıstıraba kıyasla bir amatördü.

Görünüşünden daha da rahatsız edici olan, tüm bu konularda inanılmaz derecede iyi bir spor yapmış olmasıydı. Kadınların çoğu ondan korkarak çığlık atıyor ya da ağlıyordu.

Ya da her ikisi de.

Ama tüm çileyi uzun zamandır görmediği bir cesaret ve yürek gücüyle karşılamıştı.

Aslında ondan hoşlanıyordu ve bu onu en çok şaşırtan şeydi.

Hunter bakışlarıyla buluştuğunda Amanda sıçradı. O derin, kara gözler onunkilere saplandı ve onu sıcak ve nefessiz bıraktı.

Sedyede bir bacağını bükmüş, diğerini kenardan sarkıtmış şekilde yatıyordu. Siyah kot, uzun, güçlü vücudunu sardı.

Ve o kaslı kollar...

Yalın ve tanımlanmış, tamamen erkeksi bir güzellikti. Dirseklerinin üzerine yaslanırken pazıları esniyordu. Uzanıp ona o kadar çok dokunmak istedi ki bundan canı yandı.

Hiç şüphe yok ki, elinin altında taş gibi sert ve saten gibi olurdu.

Güç, hız ve çeviklik vaat eden yontulmuş kaslarıyla omuzları inanılmaz derecede genişti. Kasları ve kolları da aynı şekilde biçimli ve sıkıydı.

Ve midesi, aman tanrım! O düz karın kasları, kemirmek için yapılmıştı.

Davetsizce bakışları, adamın göbeğinden başlayıp dar kot pantolonun altında kaybolan ince kahve rengi saç izini takip etti. Kot pantolonundaki çıkıntının boyutuna bakılırsa, onun fazlasıyla yetenekli olduğunu ve onunla geçici olmaktan da öte ilgilendiğini anlayabiliyordu.

Bu düşünce onu daha da ateşli yaptı.

Teninin derin, altın rengi teni, onun ne olduğunu bildiğine meydan okuyordu. Bir vampirin cildi nasıl bu kadar sarımsı ve davetkar olabilir?

Ama okşamak için çağrıda bulunan ince kaslardan daha da cezbedici olan, etini boydan boya geçen çok sayıda yara iziydi. Sanki kocaman bir kaplan tarafından pençelenmiş ya da bir kırbaçla canının bir santim yakınında dövülmüş gibi görünüyordu.

Ya da her ikisi de.

Tate yaklaşırken Hunter uzandı ve sol omzuna dağlanmış küçük bir çift yay ve ok sembolü gördü. Böyle bir şeyin ne kadar canını yakmış olabileceğini düşününce irkildi ve onun bunu kabul edip etmediğini ya da birisinin onu iradesi dışında oraya koyup koymadığını merak etti.

"Yaralarından vampir arkadaşlarının seni pek düşünmediğini anlıyorum," dedi.

"Sence?" karşılık verdi.

"Her zaman böyle alaycı mıdır?" Tate'e sordu.

"Aslında sana çok iyi davrandığını düşünmüştüm." Tate, korkunç görünen yarayı alkolle temizledi. Hunter'a yerel bir yemek vermeye hazırlandı.

Hunter, Tate enjekte edemeden elini tuttu. Zahmet etme.

"Neden?" Tate kaşlarını çatarak sordu.

"Ona karşı bağışıklığım var."

Amanda'nın çenesi düştü.

Tate dikişlere uzandı.

"Bunu yapamazsın," dedi sözünü keserek. "Bunu hissedecek."

"O yaranın kapatılması gerekiyor," diye ısrar etti Tate. Tanrım, içinden kemiklerini görebiliyorsun.

"Devam et," dedi Hunter onu hayrete düşüren bir sakinlikle.

Şaşkına dönmüş halde, Tate ilk dikişi atarken sindi.

Hunter çenesini kilitli tuttu ve hiçbir şey söylemedi.

Amanda, Tate'in Hunter'la ilgilenmesini izledi. Hunter'ın ne kadar acı çekiyor olabileceğini düşündükçe kalbi burkuldu.

"Bu acıtmıyor mu?" ona sordu.

"Hayır," dedi Hunter dişlerinin arasından.

Amanda, boynundaki damarların belirginleşmesinden ve yumruklarını sıkma şeklinden yalan söylediğini anlayabiliyordu.

"İşte," dedi elini avucunun içine alarak. "Sadece sıkı tutun."

Kyrian onun elinin yumuşaklığıyla irkildi. En son ne zaman birinin ona böyle dokunduğunu hatırlamıyordu. O kadar uzun süredir bir Karanlık Avcısıydı ki basit nezaketi neredeyse unutmuştu.

Tate, minnet ve yükümlülük duygusuyla hareket etti.

Ama onun…

Elini tutması için bir sebep yoktu. Onunla zar zor medeni bir söz konuşmuştu ve yine de başka kimsenin yapmayacağı bir zamanda ona ulaştı. Ona karşı garip hissetmesine neden oldu. Koruyucu. Sunmak.

Dahası, onun basit dokunuşu onu kafese kapatılmış kalbine kadar yakıp kavurmuştu. Yutkundu, sonra kaskatı kesildi. Onun kendisine yaklaşmasına izin veremezdi. O bir ışık yaratığıydı ve o da karanlıktan biriydi.

İkisi uyumlu değildi.

"Peki, ne kadar süredir vampirsin?" diye sordu.

"Sana söylemiştim," dedi, çenesi sımsıkı kapalı, "Ben vampir değilim. Ben bir Karanlık Avcısıyım."

"Fark ne?"

Kyrian ona sert bir bakış attı. "Fark şu ki normalde insanları öldürmem ama beni sorgulamayı bırakmazsan bir istisna yapabilirim."

"Gecenin ciddi anlamda huysuz bir Yaratığısın."

"Ben de seni seviyorum."

Amanda elini indirdi. "Ah, işte bu," dedi. "Sadece seni teselli etmeye çalışıyordum. Tanrı korusun, birinin sana gerçekten iyi davranmasına izin vermelisin."

Tahriş olmuş bir şekilde, Tate'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Biz buradayken kolunu kesip beni kurtarabilir misin?"

Tate homurdandı. "Bunu yapabilirdim ama onun daha fazlasına ihtiyacı var. Onunkini yapmadan önce seninkini keserdim."

"Oh, harika, sen nesin, onun Igor'u mu?"

"Yanlış film," diye düzeltti Tate. "Igor, Frankenstein'ın uşağıydı. Renfield, düşündüğün kişi ve hayır, ben Renfield değilim. Adım Tate Bennett. Bölge adli tabibi."

Adli tabip kısmını zaten tahmin etmiştim. Ölü insanlarla dolu soğuk bir laboratuvarda olduğumuz için oldukça açık."

Tate ona kaşlarını kaldırdı. "Ve sen ona alaycı diyorsun."

Tate dikişleri çok sert çekince Hunter sarsıldı.

Üzgünüm, dedi Amanda. "Artık dikkatini dağıtmayacağım."

"Minnettar olurum."

Tate bitirir bitirmez, Hunter gömleğini ve paltosunu tekrar giydi. Yan tarafının ağrıdığını belli edecek en ufak bir tıslamayla sedyeden kaydı.

Tate'in çağrı cihazı çaldı. "Birkaç dakika sonra döneceğim. Bir şeye ihtiyacınız var mı?

"Ben iyiyim," dedi Hunter. "Ama muhtemelen kahvaltıya ve bir telefona ihtiyacı var."

Amanda onun sözlerine kaşlarını kaldırdı. Neden şimdi bir telefon almasına izin versin ki?

Tate, pisliği çabucak temizledi. "Telefon uzaktaki duvara dayalı, dışarı çıkmak için sadece dokuzu tuşla. Kafeteryadan bir şeyler alıp en kısa sürede döneceğim. Burada kal ve kapıyı kilitli tut."

Yalnız kalır kalmaz, Hunter telefonun yanındaki küçük tabureye oturabilmesi için hareket etti.

Hunter gözlerini kırpıştırarak sanki flüoresan ışıklara duyarlıymış gibi eliyle gözlerini ovuşturdu. "Plan yapmalıyız," dedi sessizce. "Bu şehirde bir Yunan tanrısının yaptığı kelepçeleri kırabilecek birini tanıyor olamazsın değil mi?"

Alaycı tavrına alışarak gülümsedi. "Aslında, sanırım biliyorum."

Yüzü anında aydınlandı. Zarif, adam kaşlarını çatmadığı veya havlamadığı zamanlarda muhteşemdi. "Kız kardeşlerinden biri mi?"

"Arkadaşlarından biri."

Onayladı. "İyi. Bunu tercihen gün batımından önce veya en azından gün batımından kısa bir süre sonra yapmalıyız. Ayrıca Tabitha'yı arayıp birkaç gün ortalıkta görünmemesini söylemelisin."

"Biliyorsun, bilgin olsun, emir almaktan nefret ederim. Ancak!" Amanda, sıralamayı alamadan sözünü keserek söyledi. "Kafamı aştığımın farkındayım. Bütün bu doğaüstü saçmalıklardan ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin. Bu yüzden seni dinlemeye hazırım, ama ben akılsızca şişirilmiş bir oyuncak bebek değil de bir insanmışım gibi davranmaya başlasan iyi olur.

Cebinden yüzüğünü çıkarıp ona geri verdi. "Ve bir şey daha, gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor."

Avcı yüksek sesle güldü.

Yüzüğü tekrar parmağına takarken, "Komik değil," diye tersledi. "Ben utançtan ölmeden bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı?"

"Bundan da öte, tuvalete girdiğim için tutuklanmadan bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrin var mı?"

Ona keskin bir bakış attı. "Erkekler tuvaletine gireceğimi sanıyorsan boşver gitsin."

"O zaman umarım tutabilirsin."

"Ben erkekler tuvaletine gitmiyorum!"

Beş dakika sonra erkekler tuvaletindeydi ve içinden Hunter'a küfrediyordu.

"Gerçekten kabadayılık yapıyorsun, değil mi?"

"Ben bunun için yaşıyorum," dedi sıkılmış bir sesle, sırtı ona dönük dururken. Kelepçeler konusunda ona daha fazla serbestlik tanımak için kolunu arkasından bükmüştü.

Amanda ona ters ters baktı. Mesanesi patlayacakmış gibi hissediyordu ama adam, kendisi ve bölme kapısı arasına sıkıştırılmış haldeyken gitmekte çok zorlanıyordu.

Ve hepsi Tabitha lanet olası köpeğini dışarı çıkarmayı hatırlayamadığı için! Eğer bu işten bir gün kurtulursa, kız kardeşini öldürecekti. Ölü. Demonte!

"Bu kadar uzun süren ne?" diye sordu.

"Sen orada dururken gidemem."

"Gidecek misin?"

“Sadece bekle! Er ya da geç sıra sana gelecek ve ben senin kıvranmasını izlemekten keyif alacağım.”

Sözleri üzerine kaskatı kesildi. "Bebeğim, beni asla kıvrandıramazsın."

Sesindeki soğukluk onu korkutmuştu.

Birkaç dakikasını aldı ama sonunda bitirdi ve yüzü ekvatordaki bir yaz öğleden sonrasından daha sıcaktı. Hunter'a bakmamaya çalışarak ellerini yıkadı.

"Ayakkabında tuvalet kağıdı var," dedi, ayağına bakarak.

Ah, elbette, dedi. “Bunu benim için daha da utanç verici yapacak herhangi bir şey. Biraz daha kişiselleşebilir misin?”

Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. Sonra o karanlık, delici bakış dudaklarına düştü.

Onun açlığını hissedebildiğine, ona dokunmak için duyduğu içsel ihtiyacı hissedebildiğine yemin etti.

O ne yaptığını anlayamadan, boştaki eliyle onun başını kavradı, başparmağıyla alt dudağını sıyırdı ve dudaklarını onunkilerle yakalamak için başını aşağı eğdi.

Sersemleyen Amanda, sıcak dudakları onunkileri ayırırken düşünemedi, hareket edemedi.

Deri kokusu ve vampir tadı duyularını ele geçirdi. Hayatında hiç onun ağzı gibi bir şey hissetmemişti. Onu kollarının arasına çekip bir çapulcu gibi ağzını çaldığında öpücüğü şiddetli ve sıcaktı.

Vücudundaki her hormon ateşlendi. Gırtlağından alçak sesle inledi. Aman Tanrım, adam öpüşebilirdi. Ve onun sert vücudunun kendisininkine verdiği his o kadar inanılmazdı ki, çaresizce ondan daha fazla tatmak isteyerek omuzlarını kavradı.

Bilenmiş kasları ellerinin altında dalgalanırken dili onunkiyle dans etti ve dili yanlışlıkla onun dişlerine sürtündüğünde, içinde beklenmedik bir zevk ürpertisi oluştu.

Onun ne olduğunu öğrendiğinden beri ilk kez, onun boynunu ısırması düşüncesi ona gerçekten çekici geldi.

Ama onu soğuk, sert zemine yatırmak ve ikisi de sıcak, terli ve tükenmiş olana kadar tüm o zayıf, kaba kuvvetle yolunu bulma düşüncesi kadar değil.

Kyrian, iki bin yılı aşkın bir süredir kendisine izin verilen ilk cennet parçasını tadarken gerildi. Sertliğine baskı yapan yumuşak, kadınsı kıvrımlarının hemen farkına vardı. Yüzyıllar önce ondan alınmış olan çiçekler ve güneş ışığı gibi koktuğunu biliyordu.

Öpüşünde sihir vardı. İşlenmemiş, dokunulmamış bir tutku. Daha önce öpülmüş olabilirdi ama hiçbir erkeğin ona böyle hissettirmediğini biliyordu.

Vücudu yanıyordu, elini sırtından aşağı kaydırdı ve onu kendisine daha da yaklaştırdı. Onu, ölümlü bir erkek olarak geçirdiği günlerden beri bir kadını istemediği bir şekilde istiyordu. Her yerine dokunmak, dişlerini nazikçe boynuna, göğüslerine sürmek için can atıyordu.

Onun kollarında kıvrandığını hissetmek...

Gözlerini kapatarak, bedeni ilkel bir ihtiyaçla onun için zonklayıp sızlarken, onun tatlı, kadınsı kokusunu içine çekti.

Amanda elini göğsünün yanından beline kaydırıp kalçasını avuçlamak için aşağı kaydırırken nefesi kesildi. Asla bir erkeğin kendisine bu şekilde davranmasına izin verecek türden bir kadın olmamıştı ama yine de Kara Avcı'da karşı koyamadığı bir şey vardı.

Onu ateşli bir şekilde duvara doğru çekip duvara sabitlediğinde, kelimenin tam anlamıyla eriyeceğini düşündü.

Göğsü onunkine bastırdı, onun ince, sert kaslarının daha da farkına varmasına neden oldu.

Güçlü kalçasıyla bacaklarını ayırdı ve daha da zonklamasına neden olacak şekilde vücudunun merkezine çarpması için kaldırdı. Adam ateşli öpücüğünü derinleştirirken Amanda zevkle tısladı.

Boşta kalan kolunu onun boynuna doladı ve başı dönerken onu daha da kendine çekti.

Böyle evcilleştirilmemiş bir yırtıcıyla sevişmek nasıl olurdu? Yaptığı her hareketle dalgalanan tüm o düzgün, gergin kasların üzerinde ellerini gezdirmek için mi?

Dudaklarını bıraktı ve diliyle ağzından kulağına bir iz bıraktı. Boynunda onun dişlerinin en bariz sıyrılışını hissetti.

Amanda, onun okşayışını özleyerek göğüsleri şişerken, ona yanıt olarak baştan aşağı titriyordu.

Ve bu sırada kalçası onun bacaklarının arasını okşuyor, daha çok yanmasına neden oluyordu.

Dizleri gevşedi ve ona daha çok battı.

Aniden, kapıda bir vuruş sesi duyuldu. Hey, siz ikiniz, dedi Tate, kapıyı açarak.

"Birisi geliyor."

Kara Avcı homurdanarak geri çekildi. O zaman ne yaptığının farkına vardı.

"Aman Tanrım," diye nefes verdi. "Az önce bir vampiri öptüm!"

"Aman tanrım, az önce bir insanı öptüm!"

Amanda gözlerini ona dikti. "Beni kafaya mı alıyorsun?"

"Çocuklar!" Tate tekrar aradı.

Hunter onun koluna girdi ve onu kapıdan dışarı çıkardı. Kapıcı onlara garip bir bakış attı ama arkalarından banyoya girerken hiçbir şey söylemedi.

Tate onları morgun dışındaki küçük ofisine götürdü.

Uzaktaki duvara eski bir ahşap masa yerleştirilmişti ve önünde iki sandalye vardı. Sağında özenle katlanmış bir battaniye ve yastık bulunan bir kanepe, solunda ise bir dizi metal dosya dolabı vardı. Tate ona masanın üzerindeki telefonu gösterdi, sonra kendi işine bakmaları için onlardan ayrıldı.

Az önce banyoda olanları ve Hunter'ın kollarında ne kadar iyi hissettiğini unutmak için elinden gelenin en iyisini yapan Amanda, Hunter yanında dururken Tabitha'yı aradı.

Tabitha, köpeği dışarı çıkarmadığı için hemen ona saldırmaya başladı.

"Tamam," dedi Amanda sinirli bir şekilde. "Terminatör yeni yorganına gol attığı için üzgünüm."

Elbette öylesin, dedi Tabitha. "Peki, dün gece sana ne oldu?"

"Ne? Psişik yetenekleriniz sizi yüzüstü mü bırakıyor? Evinde vampir tomurcuklarından biri tarafından pusuya düşürüldüm.

"Ne!" Tabitha çığlık attı. "İyi misin?"

Amanda, Hunter'a baktı ve nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Fiziksel olarak iyiydi, ama ona tanımlamaya bile başlayamayacağı garip bir şey yaptı. "Ben atlattım.

Ama seni arıyorlar, bu yüzden birkaç gün güvenli bir yerde saklanmalısın.

"Öyle düşünmüyorum."

Hunter telefonu elinden aldı. "Beni dinle küçük kız. Kız kardeşin yanımda ve eğer önümüzdeki üç gün boyunca evinden çıkıp ortadan kaybolmazsan, kız kardeşine keşke beni dinlemiş olsaydın diyeceğim."

"Ona dokunursan kazığa vururum."

Acı acı güldü. "Orada bulundum, bunu yaptım. Şimdi evinden çık da bu işi bana bırak."

"Ya Amanda?"

"Beni dinlediğin sürece o güvende."

Telefonu Amanda'ya geri verdi.

Hey, Tabby, dedi Amanda mahcup bir şekilde.

"Sana ne yaptı?" diye sordu Tabitha.

"Hiçbir şey," dedi, onun öpücüğünü hatırladıkça yüzü kızardı. Onu inanılmaz derecede azgın yapmaktan başka bir şey değil.

"Tamam, dinle," dedi Tabitha. "Eric'e gideceğim ve çeteyi toplayıp seni bulmak için yola çıkacağız."

"HAYIR!" dedi Amanda, Hunter'ın yüzündeki karanlık, kızgın ifadeyi görünce. Telefon hattından duyabildiğini fark edince kalbi durdu.

Onu duyabiliyor musun? ona ağzını açtı.

Onayladı.

İçini bir ürperti kapladı. Dinle Tabby, ben güvendeyim. Sadece onun istediğini yap. Tamam aşkım?"

"Bilmiyorum."

"Lütfen bana güven."

"Sana güveniyorum. O? Kahretsin, onun kim olduğunu bile bilmiyorum."

Biliyorum, dedi Amanda. "Sen annene git, ben iletişimde kalayım. Tamam aşkım?"

"Tamam," diye homurdandı Tabitha, "ama bu gece saat sekizde senden haber almazsam ava çıkacağım."

"Tamam, seninle sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

"Sen de."

Amanda telefonu kapattı. "Bütün bunları duydun mu?"

Hunter onun üzerine eğildi, vücudu o kadar yakındı ki onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bakışları onunkilere saplandı. "Bütün duyularım çok gelişmiş."

Bakışları, göğüs uçlarının yoğun bakış nedeniyle gerginleştiği göğsüne indi. "Orada oturup sana gerçekten zarar verip vermeyeceğimi merak ederken, kalbinin daha hızlı attığını, damarlarında akan kanını duyabiliyorum."

Adam gerçekten korkutucuydu. "İster misin?" o fısıldadı.

Bakışlarını onunla kilitledi. "Ne düşünüyorsun?"

Ruh halini ve hislerini anlamaya çalışarak ona baktı ama adam bir tuğla duvardı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

"Düşündüğümden daha zekisin," dedi bir adım geri çekilirken.

Amanda buna ne diyeceğini bilemedi. Bu yüzden işyerini aradı ve o gün için hasta olduğunu söyledi.

Hunter tekrar gözlerini ovuşturdu.

"Işıklar seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

Elini düşürdü. "Evet."

Duyuları hakkında söylediklerini hatırladı.

Başka bir şey sormasına fırsat vermeden telefonu aldı ve bir numara çevirdi.

"Merhaba Rosa. Nasılsın?"

İspanyol? irkilerek düşündü. Kusursuz İspanyolca mı konuşuyordu?

Daha da ilgi çekici olan, kelimelerin o garip aksanındaki inanılmaz derecede seksi sesiydi.

“Si, bien. Nick'le görüşmek gerekiyor, lütfen."

Hunter, bileğinde manşetin kırmızı bir iz bıraktığı yere masaj yaparken telefonu yanağıyla omzunun arasına sıkıştırdı. Kelepçeleri her gördüğünde gözlerine gelen vahşi yoğunluğu fark edip etmediğini merak etti.

"Hey, Nick," dedi bir dakika sonra. Arabamı Iberville ve Clay'in köşesinden alıp St. Claude'a getirmeni istiyorum. Doktorların otoparkına bırakabilirsin.”

Kelepçeyi bırakıp telefonu eline aldı. "Evet, çalışılması gereken gerçek bir pislik olduğumu biliyorum ama maaşı ve ikramiyeleri engelleyemezsin. Üçte yola çık ve arabamı bıraktıktan sonra eve erken gidebilirsin.

Birkaç saniye dinlerken duraksadı. "Ayrıca dolaptan yedek kasayı da al... evet, şu. Onu ve yedek anahtarlarımı hastaneye getirmeni ve Dr. Tate Bennett'e bırakmanı istiyorum.

Nick onu rahatsız eden bir şey söylemiş gibi kaskatı kesildi. "Evet, yarın izin alabilirsin ama bir şeye ihtiyacım olursa diye bipleyicini ve telefonunu açık tut."

Avcı homurdandı. “Oğlum, beni seninle üslubumu değiştirmeye zorlama. Unutuyorsun, ben senin nerede uyuduğunu biliyorum.” Sözleri sert olsa da sesinde alttan alta bir mizah tınısı vardı. "Pekala, ama debriyajı bir daha yakma. Sonra görüşürüz."

Amanda telefonu kapatırken tek kaşını kaldırdı. "Peki Nick kim?"

"Adamım."

Ona ağzı açık bakakaldı. “Tanrım, gerçekten bir soruya cevap vermiş olabilir misin? Vay canına, ölü ya da ölümsüz ya da siz vampirler her ne yapıyorsanız yapın yere yığılmadan önce Tate'i hemen buraya çağırsak iyi olur.

"Ha ha ha" dedi gülümseyerek.

İyi geceler, bu gülümsediğinde seksi bir vampir…

Nick senin ne olduğunu biliyor mu? diye sordu.

"Sadece bilmesi gereken insanlar benim ne olduğumu biliyor."

Bunu bir dakika düşündü. "Öyleyse ayrıcalıklıyım sanırım."

"'Lanetli' daha uygun olur."

"Hayır," dedi daha çok düşünürken. "Alaycı, korkutucu veya iyimser olmadığınızda, aslında etrafta olmak için fena değilsiniz." İğrenç bir şekilde ekledi, "Tabii ki, sen o üç şeyden biri olmadığında ben sadece iki dakikadır senin yanındayım, peki ben kimim ki yargılayayım?"

Yüzü yumuşadı. "Seni bilmem ama benim uyumam gerekiyor. Uzun bir gece geçirdim ve çok yorgunum."

O da oldukça yorgundu. Ama bakışlarını sahte deri koltuğa kaydırdığında, bunun ikisine de asla uymayacağını anladı.

Hunter ona sırıttı. "Sen kanepeye geç, ben yerde yatarım."

"Bunu yapabilir misin?"

"Daha kötü yerlerde yattım."

"Evet ama senin bir tabuta ihtiyacın yok mu?"

Adam ona komik bir bakış attı ama onu kanepeye götürürken hiçbir şey söylemedi.

Amanda uzanır uzanmaz bunun işe yaramayacağını anladı. "Bu hiç rahat değil. Kolum kenardan sarkarken uyuyamıyorum ve kanepenin iki katı kadar uzunum."

"Sen ne önerirsin?"

Battaniyeyi ve yastığı alıp yere, onun yanına uzandı.

Kyrian, ona vücut ısısını hissedebilecek kadar yakın dururken irkildi. Daha da kötüsü, rahat bir şekilde uyumanın tek yolu onun kolunu onun üzerine sarmaktı.

Aşıklar gibi.

Bu düşünce kalbini o kadar derinden deldi ki, en son ne zaman bir kadınla birlikte olma ve gardını indirme hatasını yaptığını hatırladığı için bir dakika nefes alamadı.

Davetsiz, kan görüntüsü ve meşakkatli, amansız acının hatırası, içini öyle bir gaddarlıkla parçaladı ki, ürkmesine neden oldu.

Bu geçmişte kaldı, dedi kendi kendine. Antik Tarih. Yine de bazı şeyleri unutmak imkansızdı. Ve süper psişik güçleri olan bir adam bile onları gömemez.

Bunu düşünme.

Anıların sırası değildi. Pratik olma zamanıydı.

Desiderius bu gece onun peşinde olacaktı ve onu ve kız kardeşini kurtarmak istiyorsa uyanık ve tamamen tetikte olması gerekiyordu.

Gözlerini kapatarak kendini rahatlattı.

Ta ki yer değiştirene ve kalçası adamın kasıklarına çarpana kadar.

Kyrian dişlerini gıcırdattı. Onun tatlı pembe kokusunu içine çekerken yanıyordu. En son bir kadınla evlenmesinin üzerinden inanılmaz uzun zaman geçmişti. Yanında biri varken gözlerini kapatmaya cüret edeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Zorunluluk bir orospuydu. Ama Romalılara karşı savaşırken bu dersi zor yoldan öğrenmişti.

Yutkunarak zihnini boşluğa zorladı. Geçmişte hatırlanmaya değer hiçbir şey yoktu. Orada, iki bin yıl sonra bile onu dizlerinin üzerine çökertebilecek kadar derin bir acıdan başka hiçbir şey yoktu.

Sadık askeri eğitimine güvenerek, odaklan, dedi kendi kendine. Şimdi dinlenme zamanı.

Amanda, onun omurgasına doğru kaşıklamak için hareket ederken gerilmişti. Ve kolunu onun üzerine koyduğunda, kalbi küt küt atıyordu.

Tüm bu ince, sert güç, en dikkat dağıtıcı şekilde sırtına bastırıldı.

Eline yüzünün önünde baktı. Bir sanatçıya ya da müzisyene aitmiş gibi görünen uzun, zarif parmakları vardı. Tanrım, ama bu adamın gerçekten bir erkek olmadığını hatırlamak zordu.

Bir vampirle yatıyorsun!

Hayır, o bir Kara Avcı. Henüz farkı gerçekten anlamış değil.

Ama yapacaktı. Öyle ya da böyle.

Amanda, Hunter'ın nefesini dinleyerek saatlerce yattı. Sonunda ne zaman uykuya daldığını anlayabilirdi çünkü kolu ona karşı gevşemişti ve boynundaki nefes eşitlenmişti.

Tate'in ofisinin dışında insanların gelip gittiğini, hastane çağrı sisteminin farklı doktorları ve emirleri çağırdığını duydu.

Öğleden biraz sonra, Tate onlara öğle yemeği getirdi ama onun Hunter'ı uyandırmasına izin vermedi. Sandviçinin yarısını yedi ve neredeyse hiç tanımadığı bir vampirin yanında nasıl bu kadar garip bir şekilde güvende hissedebildiğini merak ederek orada yatmaya devam etti.

Ona bakmak için hafifçe yana döndü. O gerçekten şahaneydi. Uyurken saçları gözlerinin üzerine düşüyordu ve rahat hatları onlarda çocuksu bir çekicilik taşıyordu.

Mükemmel dudaklarına bakarken tatlarının nasıl olduğunu hatırladı. Boynunda onların ham, güçlü hissi.

O öpücüğün kalıntıları dudaklarını yaktı, bedeni titredi.

Sayamayacağı kadar çok kez öpülmüştü ama hiçbir erkek ona onun gibi hissettirmemişti. Onun ağzına dokunuşu onu ateşe vermişti.

Bunu nasıl yapmıştı? Hunter'da kendisine rağmen ona sahip olmak için canını sıkan şey neydi?

Ölümsüz güçlerinin bir parçası mıydı?

Nemfomanyak değildi. Çok düşük ya da çok yüksek olmayan normal, sağlıklı bir cinsel dürtüsü vardı. Yine de ona her baktığında tenine, dudaklarına, saçına dokunmak istiyordu.

Onun nesi vardı?

Aklından çıkar. Gözlerini kapatarak yüzden geriye doğru saymaya başladı.

Eksi altmışa ulaştığında bunun boşuna olduğunu anladı.

İçini çekerek dalgın dalgın uzandı ve adamın elindeki yüzükle oynadı. Farkına varmadan, elini avucunun içinde tutuyordu.

Hunter daha yakına sokulurken rüyadaymış gibi mırıldandı. Sıcak nefesi yanağına düştüğünde ve ereksiyonu rahatsız edici bir şekilde kalçasına bastırdığında Amanda'nın gözleri genişledi. Onu kollarına alıp vücudunu koruyucu bir şekilde kendi bedeniyle kucaklamadan bir an önce elini daha sıkı kavradı.

Yabancı bir dilde bir şeyler fısıldadı, sonra yine derin bir uykuda, sakinleşti.

Kalbi sıkıştı. Hiç kimse onu böyle tutmamıştı. Yani sahiplenici bir şekilde. Yani tamamen.

Sanki onun gücüyle kozalanmış gibi hissetti. En tuhaf yanı, içten içe bu duyguyu kabul etmek istediğinden çok daha fazla sevmesiydi.

En sonunda kollarının arasında uyuyakalmıştı.

* * *

Amanda, bacaklarının arasına sıkıştırılmış sert bir uylukla ve kazağının altında karnını sıyıran sıcak bir elle uyandı. Hunter'ın kolu onu kendisine o kadar yakın tutuyordu ki, zar zor nefes alıyordu.

"Seni özledim," diye fısıldadı şefkatle, elini sutyeninin altına kaydırıp göğsünü avuçladı.

Amanda, sıcak parmakları yavaşça, kaynayan daireler çizerek tenine sürtünürken zevkle tısladı. Bu dokunuş onu arzuyla damgaladı ve tek yapabildiği başını ona çevirip onu öpmemek oldu.

"Bir," diye derin bir nefes aldı sevgiyle.

"Hey!" ona tersledi. Ona başka birinin adıyla hitap etmeye cüret etmesi, ruhunun derinliklerine inmişti. Eğer el yordamıyla yapacaksa, el yordamıyla kimi aradığını hatırlasa iyi ederdi. "Ne yapıyorsun?"

Kyrian tamamen uyandığında gerildi ve gözlerini kocaman açtı. Hissettiği ilk şey avucunu dolduran sıcak, yumuşak meme oldu. İkincisi, vücudunda salınmayı talep eden zonklayan ağrıydı.

Kahretsin! Elini alev almış gibi hızla çekti.

O ne halt ediyordu?

Görevi onu korumaktı, ona dokunmak değil. Özellikle de onun kollarında kendini bu kadar iyi hissettiğinde. En son bir kadınla bu hatayı yaptığında, bu onun tüm ruhuna mal olmuştu.

Amanda ondan uzaklaşıp doğrulurken onun yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Kim o?" diye sordu.

Gözlerinde nefret alevlendi. "Hiç kimse."

Tamam, bilinçliyken Theone'dan hoşlanmadı, ama orada bir dakikalığına...

Yavaşça ayağa kalktı ve kalkmasına yardım etti. "İstediğimden daha uzun uyudum. Güneş çoktan batıyor."

"Güneşle aranda olan tuhaf bir psişik şey mi bu?"

"Gün batarken ve doğarken yaşayıp öldüğüme göre, evet." Onu kapıya doğru çekti. "Öyleyse, serbest kalma konusunda görüşebileceğimiz birini tanıdığını söyledin?"

"Evet, evde olmalılar. Aramamı ve emin olmamı ister misin?

"Evet."

Amanda masaya gitti, telefonu aldı ve Grace Alexander'ı aradı.

Hey, Gracie, dedi Grace cevap verir vermez. "Bu Amanda. Bu akşam evde olup olmayacağınızı merak ediyordum. Bir iyilik isteyeceğim."

"Elbette. Kayınvalidemler bir süreliğine evdeler ama bu bebekleri oyalar. Bana söylemek istiyorsun-"

“Telefonda değil. En kısa zamanda orada olacağız.”

"Biz?" diye sordu.

Sakıncası yoksa yanımda bir arkadaşım var.

"Hayır, hiç de değil."

"Teşekkürler. Birazdan görüşürüz.” Amanda telefonu kapattı.

"Tamam," dedi Hunter'a. “St. Charles'ta yaşıyor. Yolu biliyor musun?

Cevap veremeden, Tate elinde siyah bir evrak çantasıyla içeri girdi. "Hey," dedi Hunter'a, "şu anda kalkacağını tahmin etmiştim. Birkaç saat önce Nick adında bir adam geldi ve bunu sana bıraktı.

"Teşekkürler," dedi Hunter evrak çantasını ondan alırken. Masanın üzerine koydu ve açtı.

Amanda'nın gözleri iki küçük tabanca, bir geri tepme tabancası, bir kılıf, bir cep telefonu, üç hain görünüşlü bıçak ve bir çift küçük, koyu renkli, yuvarlak güneş gözlüğü görünce patladı.

"Tate," dedi Hunter, sesinde onun yapabileceğini düşünmediği dostça bir tonla. "Sen adamsın."

"Umarım Nick hiçbir şey unutmamıştır."

"Hayır, o çiviledi."

Amanda, böylesine ağır, baştan çıkarıcı bir aksana sahip bir adamdan modern Amerikan argosu duymanın tuhaflığına kaşlarını kaldırdı.

Tate onlara başını salladı, sonra gitti.

Hunter'ın kılıfı kalçalarına bağlamasını izledi, ardından her tabancanın mermi yatağına bir mermi kilitlemek için plakayı geri kaydırdı. Emniyeti açtı, onları döndürdü, sonra ceketi onları gizleyecek şekilde kılıfına soktu.

Sonra bir kelebek bıçağı aldı ve arka cebine soktu. Diğer iki bıçak ceketinin cebine girdi ve cep telefonunu ve PDA'sını kemerine taktı.

Amanda onun silahlarına bir kaşını kaldırdı. "Sadece kalbine saplanan tahta bir kazığın bir vampiri öldürdüğünü sanıyordum."

"Kalbe saplanan tahta bir kazık hemen hemen her şeyi öldürür. Ve koşmazsa, deli gibi koş," dedi Hunter yumuşak bir sesle. "Yine leydim, çok fazla televizyon izliyorsunuz. Senin bir hayatın yok mu?”

"Evet, senin aksine, kimsenin beni öldürmeye çalışmadığı çok sıkıcı bir hayatım var. Ve biliyor musun? Bunu beğendim ve gerçekten ona geri dönmek istiyorum.

Gözleri mizahla parladı. "Pekala, o zaman gidip bizi ayıracak arkadaşını bulalım da sen sıkıcı hayatına geri dönebilesin ve ben de tehlikeli hayatıma devam edebileyim."

Ateşli, şehvetli bir bakışla onu tırmıklayarak dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Sonra güneş gözlüklerini yüzüne taktı.

Amanda'nın nabzı hızlandı. O kara gözlüklerle, her zamankinden daha duygulu bir şaire benziyordu. Kollarına geri dönüp kendisini tekrar öpmesini talep etmemek için elinden gelen tek şey buydu.

Kelepçeleri gizlemek için elini ceketinin cebine soktu, sonra onu Tate'in ofisinden çıkarıp hastane koridorundan geçirdi.

Yürürken, onun yumuşak, yırtıcı yürüyüşünü fark etti. Onun zarif havası. Adam saf, akıcı bir zarafetti. Ve bu, geliştirdiği çok tehlikeli bir havalılıktı.

Yanından geçen her kadının dikkatini çeken biri.

Ama Hunter arka çıkışa yönelirken bunu fark etmemiş gibiydi.

Karanlık otoparka vardıklarında Amanda, çalışan alanlarından birinde bir Lamborghini Diablo görünce hafif bir ıslık çaldı. Üstündeki ışık, parlak siyah boyanın üzerinde bir hale gibi parlıyordu. Normalde arabaları umursamazdı ama Lamborghini her zaman onun tek istisnası olmuştu.

Bir cerraha ait olmalıdır.

Ya da Hunter ona yaklaşana kadar öyle düşündü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben arabama biniyorum."

Çenesi düştü. "Sen buna sahipsin?"

"Hayır," dedi alayla. "Anahtar elimdeyken çalıyorum."

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese, "dolu olmalısın!"

Ona sinirli bir bakış atmak için güneş gözlüklerini burnunun köprüsüne kadar indirdi. "İki bin yılda ne kadar tasarruf edebileceğiniz inanılmaz."

Amanda, sözleri kaydedilirken gözlerini kırpıştırdı. Dürüst olabilir mi…

"Gerçekten kaç yaşındasın?" şüpheyle sordu.

Onayladı. "Tam olarak geçen Temmuz'da iki bin yüz seksen iki yaşında."

Bakışlarını onun muhteşem vücudunda gezdirirken alt dudağını ısırdı. "Yaşlı bir adama göre iyi görünüyorsun. Ben olsam seni üç yüzden fazla saymazdım."

Gülerek anahtarı kilide yerleştirdi.

Amanda onun kapıyı açmasını beklerken, içindeki şeytan onunla dalga geçmeye karşı koyamadı.

"Biliyor musun, böyle araba kullanan erkeklerin çok az şeyi telafi ettiğini söylüyorlar" - bakışlarını adamın vücudunun önünde anlamlı bir şekilde gezdirdi, kot pantolonunun çıkıntısında duraksadı - "paketler."

Ona bir kaşını kaldırdı, sonra kapıyı yukarı çekerken ona alaycı, sıcak ve haince çarpık bir gülümseme verdi.

Ne hakkında olduğunu anlamadan önce öne çıktı, erkeksi kokusu ve gücüyle onu ezdi, sonra ona kelepçeli elini tuttu ve şişmiş kasıklarına bastırdı.

Hayır. Orada telafi yok.

Kulağına fısıldamak için başını eğdi. "Daha fazla ikna etmeye ihtiyacınız varsa..."

Onu avucunun içinde hissetmesiyle nefesi kesildi. Kotunun içindeki tüp çorap değildi.

Dudaklarına baktı ve boştaki eliyle yüzünü avuçladı. O an onu tekrar öpeceğini biliyordu.

Evet lütfen!

"Tak, tak," dedi Desiderius karanlıktan.

4. BÖLÜM

"Şimdi, bu bir orospu değil mi," dedi Hunter düz bir tonda, güneş gözlüğünü çıkarıp ceketinin cebine koyarken. O kadar kasıtlı bir yavaşlıkla hareket etti ki, Amanda bunun, Desiderius'a Kara Avcı'nın onu ne kadar küçük bir tehdit olarak algıladığını anlamasını sağlama yolu olduğunu biliyordu.

"İşte buradayım, kızımı öpmeye çalışıyorum ve sen bizi bölmek zorundasın. Ne yani, bir ahırda mı büyüdün?"

Hunter, kendisini hayrete düşüren bir sakinlikle, Desiderius'la yüzleşmek için döndü. "Bu arada, kadına ya da Lamborghini'ye dokunursan ölürsün."

Desiderius, beyaz ay ışığı çemberinin altında durmak için gölgelerin arasından çıktı. Zıt yağlı yağlı lamba ışığı garip bir açıyla arkasına düşüyor ve meleksi güzelliğine rağmen ona uğursuz bir görünüm veriyordu.

"Güzel araban var Kara Avcı," dedi Desiderius. "Onu takip etmeyi çok daha kolay hale getiriyor. Tehditinize gelince, ben zaten ölü bir adamım." Mükemmel dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen de öylesin."

Modaya uygun mavi çizgili bir takım elbise giyen Desiderius, yüksek maaşlı bir erkek modele benziyordu. Teni altın rengindeydi ve kusursuzdu, sarı saçları Kara Avcı'nınkinden bir ton daha açıktı. Güzelliği o kadar kusursuzdu ki neredeyse gerçeküstüydü.

Yirmili yaşlarının ortasından daha yaşlı görünmüyordu. Cinsel çekiciliğinin ve gücünün zirvesinde bir adam.

Amanda, omurgasında bir korku ürpertisi yükselirken yutkundu. Bu kadar kötü görünen bir adamın bu kadar yüce görünmesiyle ilgili sinsi bir şeyler vardı. Gerçek doğasını gösteren tek şey, konuşurken gizleme zahmetine girmediği uzun köpek dişleriydi.

"Seni öldürmekten neredeyse nefret ediyorum, Kara Avcı. Alt ettiğim diğerlerinin aksine, çok eğlenceli bir mizah anlayışın var."

"Peki, denerim." Hunter aralarına girdi. "Şimdi, neden bunu biraz daha ilginç hale getirip kadını bırakmıyorsun?"

"HAYIR."

Bir anda saldırıya uğradılar.

Amanda keskin bir klik sesi duydu.

Dövüş sırasında onu incitmemek için onun kendisine bağlı olan elini tutan Hunter, çizmesinin ucuyla ilk altın vampiri yakaladı. Vampir bir toz bulutu halinde buharlaşıp buharlaştığında, tıkırtının botundaki bıçağın serbest kalması olduğunu fark etti.

Bıçak anında geri çekildi.

Hunter, Hollywood'dan fırlamış gibi bir hareketle başka bir vampiri dirseğiyle kesti ve onu sırılsıklam yere fırlattı. Şimşek hızında bir hareketle diz çöktü, bir kelebek bıçağı döndürdü, Daimon'un göğsüne sapladı, ardından vampir buharlaşırken döndürerek kapattı.

Avcı ayağa kalktı.

Üçüncüsü gölgelerden geldi.

Amanda içgüdüsel olarak döndü ve bacağıyla onu tekmeledi. Onu kasığından yakaladı ve inleyerek yere gönderdi.

Hunter ona tek kaşını kaldırdı.

"Aikido'da siyah kuşak," dedi.

"Başka zaman olsa bunun için seni öperdim." Gülümsedi, sonra omzunun üzerinden baktı. "Ördek."

O yaptı ve başka bir vampirin göğsüne bir bıçak fırlattı. Vampir siyah buharın içinde kayboldu.

Hunter silahı kılıfından çıkardı. "Arabaya bin," diye emretti, onu sürücü koltuğuna doğru iterek.

Tüm vücudu adrenalinden titreyen Amanda, kelepçeler ve onun elini tutuşunun izin verdiği kadar hızlı içeri girdi. Hunter vampirlere ateş ederken, vites kolunun üzerinden yolcu koltuğuna tırmandı.

Arkasından binip kapıyı kapattı ve arabayı çalıştırdı.

Aman Tanrım, Hunter inanılmazdı ve son derece sakindi. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Tamamen sakindi.

Hunter arabayı geri vitese takıp gaza bastığında başka bir güzel, sarışın vampir kaportanın üstüne atladı. Dişlerini ortaya çıkaran vampir, ön camı yumruklamaya çalıştı.

"Sana Lamborghini'ye dokunma demedim mi?" Hunter çarkı kesmeden ve vampiri havada uçurmadan önce homurdandı.

"Ve bana sizin uçamadığınızı söylediler," dedi Hunter, arabayı düzeltip sokağa doğru giderken. "Sanırım Acheron'un el kitabını güncellemesi gerekiyor."

Amanda peşlerinde iki araba olduğunu fark etti.

"Aman Tanrım," diye soludu, vites değiştirirken elinden geldiğince hareket etmesine izin vermek için elini onun kalın, erkeksi bileğine koyarak. Bu giderek çirkinleşiyordu ve istediği son şey, onu bu durumdan sağ salim kurtarmak için yapması gereken her şeye müdahale etmekti.

"Sıkı tutun," dedi Hunter radyoyu açıp hızlanırken.

Lynyrd Skynyrd'ın "That Smell" şarkısı otoparktan hızla çıkıp trafiğe çıktıklarında yüksek sesle duyuldu.

Tüm vücudu kaskatı kesilmiş olan Amanda, Katolik olmamasına rağmen Tesbih için dua etmeye başladı.

"Işıklar!" Amanda, adamın zifiri karanlıkta araba kullandığını ve camlarının yasal sınırın çok ötesinde renkli olduğunu fark edince bağırdı. "Işıklar şu anda çok iyi olurdu!"

“Gözlerimi zar zor görebildiğim kadar acıttıkları için, hayır yapmazlardı. Güven bana."

"Sana güveniyorum, sol ayağım," diye tersledi, boşta kalan eliyle emniyet kemerini cankurtaran halatı gibi tutarken. "Ben burada ölümsüz değilim."

Buna güldü. "Evet, pekala, yeterince kötü bir araba kazasındayım, ben de değilim."

Amanda ağzı açık kaldı. "Espri anlayışından gerçekten nefret ediyorum."

Gülümsemesi genişledi.

Kalabalık New Orleans caddelerinde hızla ilerlediler, korkudan hasta olacağını düşünene kadar şeritlere girip çıktılar. Adamın hareketleriyle elinin kopacağından emin olduğu birkaç seferden bahsetmiyorum bile.

Yutkunarak kendini atılmaya karşı hazırlarken mide bulantısını uzak tutmak için elinden geleni yaptı.

Büyük siyah bir Chevy yanlarında durdu ve onları bir traktör römorkuna çarpmaya çalıştı.

Amanda dişlerini gıcırdatarak çığlığını bastırdı.

"Panik yapmayın," dedi Hunter, yarının altından geçmek için direksiyonu keserken. Motoru ateşledi. "Bunu çok yaptım."

Kırmızı bir Firebird'ün onlara çarpmak için beklediği başka bir şeride girdiklerinde Amanda nefes alamıyordu. Dark-Hunter park halindeki bir arabayı kıl payı kaçırdı.

Amanda'nın paniği o kadar şiddetliydi ki tek yapabildiği ağzı açık kaldı. Ve dua et. Bol bol dua etti.

Eyaletlerarası yola vardıklarında, Amanda tüm sıkıcı hayatının gözlerinin önünden geçtiğini görmüştü. Ve gördüklerinden hoşlanmadı.

Çok kısaydı. Ölmeden önce yapmak istediği çok şey vardı...

Tabitha'yı ele geçirmek ve sümüğünü dövmek dahil.

Aniden, siyah Chevy geri döndü ve onları yoldan çıkarmaya çalıştı. Hunter frene bastı ve arabasını aniden kenara çekti. Yanlara doğru kaydılar.

Midesi bulandı.

"Biliyorsun," dedi Hunter sakince. "Romalılardan gerçekten nefret ediyorum ama onların soyundan gelenlerin iyi bir otomobil yaptığını söylemeliyim."

Vites değiştirdi ve tekrar hızlandı, Chevy'nin yanından geçti. Orta refüjü atladılar, karşıdan gelen trafiğin karşısına geçtiler ve bir çıkıştan o kadar hızlı indiler ki, onun tek görebildiği yanıp sönen bir ışık bulanıklığıydı.

Korna sesleri ve çığlık atan frenler kulaklarını doldurdu. Daimonlarla dolu Firebird siyah Chevy'ye çarptığında bunu gıcırdayan metal ve yüksek bir pop ve çıtırtı izledi. Firebird, Daimons'ın diğer arabasını trafiğin üzerinden geçtiği istinat duvarına sürdü.

Daimonların Chevy'si başka bir arabaya çarpmadan otoyolun yanında dururken Amanda hâlâ nefes alamıyordu.

Hunter, Lamborghini'yi caddede ters yöne bakacak şekilde döndürmek için direksiyonu keserken aslında çığlık attı. Frene asıldı ve arkalarında bıraktıkları kaosa bir göz attı.

Tüm vücudu titriyordu, Amanda ağzı açık kaldı.

Hunter radyoyu kapattı ve muzaffer bir edayla gülümsedi. "Ve Lamborghini'de tek bir iz bile yok. Ha! Çelik yiyin, sizi ruh emici piçler."

Vites küçülterek gaza bastı, sokakta gıcırdayan dar bir daire çizdi ve Quarter'a doğru geri döndü.

Amanda uzun, derin, yatıştırıcı nefesler almak için elinden gelenin en iyisini yaparken hayretler içinde oturdu.

"Aslında bundan hoşlandın, değil mi?"

Ah, kesinlikle evet. Yüzlerindeki ifadeyi gördün mü?" O güldü. "Dostum, bu arabayı seviyorum."

Gökyüzüne baktı ve ilahi yardım için yalvardı. "Tanrım, lütfen korkudan ölmeden önce beni bu manyaktan ayır."

Ah, hadi ama, dedi alaycı bir sesle. "Bana bunun kanını pompalamadığını söyleme."

“Evet, evet, oldu. Aslında kanım o kadar hızlı pompalanıyor ki kalbimin neden patlamadığından emin değilim.” Ona baktı. "Sen çılgın bir insansın."

Gülüşmeler anında öldü. "Öyleydim zaten."

Sesindeki boşlukla yutkundu. İstemeden, sinirini bozmuş olmalı.

Ruh halleri sakinleşen Amanda, ona Grace'in St. Charles'taki bungalovunun tarifini verdi.

Birkaç dakika sonra, Julian Alexander'ın siyah Range Rover'ının arkasındaki garaj yoluna girdiler. Arka çamurluk, bir elektrik direğine son çarpmasından dolayı hafifçe ezilmiş.

Zavallı Julian, yollarda gerçekten bir baş belasıydı. Kara Avcı'ya yandan bir bakış attı. Öte yandan, karşılaştırmalı olarak konuşursak, Julian o kadar da kötü değildi. En azından ona asla kalp krizi geçirmemişti.

Hunter onun arabanın yanından inmesine yardım etti, sonra kapıya doğru yol gösterdi. Eski tarz bungalov tamamen aydınlatılmıştı ve pencerelerin üzerindeki tül perdelerin arasından Amanda, oturma odasındaki koltukta oturan Grace'i görebiliyordu.

Minyon esmer uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve karnı Amanda'nın onu son gördüğünden iki kat daha yuvarlaktı. Bebeğin daha dokuz haftası olmamasına rağmen, zavallı Grace her an doğurabilecekmiş gibi görünüyordu.

Grace bir şeye gülüyordu ama ne Julian'dan ne de konuklarından bir iz yoktu.

Amanda eliyle saçını taramak, kirli giysilerini düzeltmek ve kan lekeli ceketinin düğmelerini iliklemek için durdu. Grace misafirleri olduğunu söyledi, bu yüzden biraz dikkat çekmemeye çalışmalıyız, tamam mı?

Zili çaldığında başını salladı.

Kısa bir bekleyişin ardından kapı açıldı ve girişte Julian Alexander'ı gördü. Altı üçte Julian, Hunter kadar çarpıcıydı. Saçları sarının aynı tonuna ve Amanda'nın şimdiye kadar gördüğü en mavi gözlere sahipti. Yüzü mükemmel bir şekilde oyulmuştu, ancak Yunan tanrıçası Afrodit'in oğlu olduğu düşünülürse, bu beklenebilecek bir şeydi.

Julian'ın yüzündeki hoş gülümseme, Hunter'ı görünce soldu.

Çenesi gevşedi.

Amanda, hareketsiz duran Hunter'dan çok benzer bir tepki görmek için döndü.

"Makedonyalı Julian mı?" Avcı inanamayarak sordu.

"Trakyalı Kyrian mı?"

Hareket edemeden, iki adam uzun süredir kayıp olan kardeşler gibi birbirlerini tuttular. Kyrian ona sarılırken kolu yukarı doğru çekildi.

"Aman tanrılar!" Julian'ın nefesi kesildi. "Bu gerçekten sen misin?"

"Buna inanamıyorum," dedi Hunter geri çekilip Julian'ın vücuduna şok içinde bir aşağı bir yukarı bakarken. "Öldüğünü sanmıştım."

"Ben?" diye sordu. "Senden ne haber? Romalıların seni idam ettiğini duydum. Sevgili Zeus, nasıl burada olabilirsin?" Julian aşağı baktı ve kelepçeleri gördü. Kaşlarını çattı.

"Ne...?"

Bu yüzden buradayız, dedi Amanda. "Birbirimize kilitlendik ve bizi ayırabileceğinizi umuyordum."

"Onları üvey baban yaptı," diye ekledi Hunter. "Etrafta bir anahtarın olma ihtimali var mı?"

Julian güldü. "Sanırım şaşırmamalıyım. En azından bu kez, vücudunun bazı kısımlarının alınmasını talep eden öfkeli bir annesi olan bir Amazon prensesi değil." Julian, oğlunu azarlayan bir baba gibi başını salladı. "İki bin yıl sonra ve sen hala inanılmaz bir karmaşanın içine giriyorsun."

Hunter ona dudaklarını kıvırarak gülümsedi. "Bazı şeyler asla değişmez. Beni tekrar sana borçlu olmak ister misin?"

Julian başını salladı. "Son saydığımda, senden iki iyilik eksiktim."

"Ah evet, Prymaria'yı unutmuşum."

Amanda, Julian'ın yüzündeki ifadeden onun yapmadığını ve ne olduğunu öğrenmek için can attığını anlayabiliyordu. Ama bunun için daha sonra zaman olacaktı.

Önce kolunu serbest bırakmak istedi. Zinciri şıngırdattı, ima etti.

Julian geri çekildi ve onların evine girmelerine izin verdi. "Aslında şanslısın," dedi onları oturma odasına götürürken.

Grace, şimdi Vanessa'yı kucağında tuttuğu sandalyesinden kıpırdamamıştı, Julian'ın muhteşem, sarışın annesi ise kanepede oturmuş, Niklos'la pelüş bir oyuncak bebekle dalga geçiyordu. Afrodit'in yanında uzun boylu, siyah saçlı bir adam oturmuş, Niklos'u kucağına almış ve ikisine gülüyordu.

Karanlık Avcı, tuhaf aile sahnesinde derin bir nefes aldı. Afrodit yukarı bakıp küfretmeden bir an önce Amanda'yı kabaca kendisinden uzaklaştırdı.

Amanda ne olduğunu anlayamadan, Afrodit kolunu dışarı attı ve elinden bir şimşek çaktı ve Hunter'a çarptı. Patlama onu yere devirdi ve onu da beraberinde çekerek yere fırlattı.

Amanda göğsünün üstüne indi. Omzundaki yanığı gördü ve için için yanan derinin ve derinin kokusunu aldı.

Yarasının dayanılmaz olması gerektiğini biliyordu ama o buna tepki bile vermedi. Bunun yerine, Hunter hızla güneş gözlüklerini çıkardı, onu göğsünden itti ve elinden geldiğince uzaklaştırmaya çalıştı.

Ayağa kalkıp Afrodit ile Afrodit'in arasına girdi.

"Bu ne cüret!" Afrodit, güzel yüzünü öfkeyle buruştururken çığlık attı. Gözleri kısıldı, kanepeden ayrıldı ve ölümcül bir yırtıcı hayvan gibi Hunter'a doğru yürüdü.

"Bizim huzurumuzda olmayacağını biliyorsun."

Julian, onlara ulaşamadan Afrodit'i yakaladı. "Anne, dur! Ne yapıyorsun?"

Julian'a baktı. "Benim önüme bir Kara Avcı getirmeye cüret mi ediyorsun? Yasak olduğunu biliyorsun!"

Julian kaşlarını çatarak Hunter'a baktı. İnançsızlık yüzüne kazınmıştı.

Hunter omzunun üzerinden Amanda'ya baktı. "Özgür olmak üzeresin ufaklık," diye fısıldadı.

Afrodit elini kaldırdı.

Dehşete kapılan Amanda, Afrodit'in onu öldürmek istediğini anladı. HAYIR! Kalbi panikle çarparken kelime boğazında düğümlendi.

Julian, Hunter'ı tekrar patlatamadan annesinin bileğini yakaladı.

"Hayır, anne," diye çıkıştı Julian. "Dark-Hunter olsun ya da olmasın, herkes benim ölümüm için dua ederken arkamda nöbet tutan tek kişi o oldu. Onu öldürürsen, bunun için seni asla affetmeyeceğim.

Afrodit'in yüzü taşa döndü.

Julian onun elini bıraktı. "Hayatım boyunca senden hiçbir şey istemedim. Ama şimdi senden oğlun olarak ona yardım etmeni istiyorum. Lütfen."

Afrodit, Julian'a bir Hunter'a baktı. Gözlerindeki kararsızlık elle tutulur cinstendi.

"Hephaistos?" Julian kanepedeki adama sordu. "Onları serbest bırakacak mısın?"

"Yasak," dedi huysuzca, "ve sen de bunu biliyorsun. Kara Avcılar ruhsuz ve bizden öteler."

Hunter sessizce, "Sorun değil, Julian," dedi. "Sadece ondan patlamanın benden geçip kadına çarpmasına izin vermemesini söyle."

Ancak o zaman Afrodit, Amanda'yı fark etti. Bakışları kelepçelere kaydı.

"Anne?" Julian tekrar sordu.

Afrodit parmaklarını şıklattı ve kelepçeler kayboldu.

"Teşekkür ederim," dedi Julian.

Afrodit kanepeye dönmeden önce, "Sadece insan dişisine yardım etmek için yaptım," dedi. "Kara Avcı tek başına."

Hunter, Julian'a sessizce teşekkür etti. Sonra döndü ve kapıya yöneldi.

"Kyrian, bekle," dedi Julian onu durdurarak. "Oraya yaralı olarak gidemezsin."

Kara Avcı'nın yüzü metanetliydi. "Kuralları biliyorsun, adelfos. Yalnız yürürüm."

"Bu gece olmaz, yapmazsın."

"Kalırsa," dedi Afrodit, "gitmek zorundayız."

Julian annesine baktı ve başını salladı. "Biliyorum anne. Ona yardım ettiğin için tekrar teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Afrodit bir ışık parlamasıyla ortadan kayboldu. Hephaestus, Niklos'u yere indirdi, sonra da buharlaştı.

Julian mı? Grace sandalyesinden seslendi. "Vanessa'yı şimdi bırakmak güvenli mi?"

"Evet," dedi.

Amanda, ikizler babalarına doğru koşarken Hunter'ın yüzündeki hüzünlü ifadeyi izledi.

Niklos, kollarını uzatırken, ona doğru mutlu bir şekilde dolandı. Amanda onu kaldırdı ve yumuşak, sarı buklelerinin tepesini öpmeden önce ona sıkıca sarıldı.

Kollarında zıplayarak güldü ve ona sarıldı.

Vanessa, gerçek Vanessa formunda doğruca Hunter'a gitti. Küçük sevgilim yabancı tanımıyordu. Elindeki yarısı yenmiş kurabiyeyi ona uzattı. "Kurabiye?" kırık, bebeksi konuşmasıyla sordu.

Önünde diz çöken Hunter, onu uzattığı elinden alırken şefkatle gülümsedi.

Avucunu küçük çocuğun koyu renkli saçlarının üzerinde gezdirdi.

Kurabiyeyi ona geri vermeden önce, "Teşekkürler tatlım," dedi usulca. "Ama ben aç değilim."

Vanessa ciyakladı ve kendini onun kollarına attı.

Amanda sonsuza kadar yaşasaydı, Vanessa'yı göğsüne bastırırken Hunter'ın yüzündeki çaresiz, acılı ifadeyi asla unutamazdı. İşte böyle bir özlemdi. acıdan. Kollarında asla bırakmak istemediği değerli bir şey tuttuğunu bilen bir adamın bakışı.

Gözlerini kapattı ve yumruğunu Vanessa'nın sırtına indirip onu sımsıkı tutarken yanağını Vanessa'nın kafasına dayadı. "Tanrılar, Julian, her zaman çok güzel bebekler yaptın."

Grace öne çıkarken Julian hiçbir şey söylemedi. Ama Amanda, arkadaşını ve kızını izlerken Julian'ın gözlerindeki ıstırabı gördü.

İkisi bakışlarını kilitledi.

Aralarında bir şeyler geçti, Amanda'nın hakkında hiçbir şey bilmediği ortak bir kabus.

Julian, Grace'in elini tuttu. "Grace, bu benim arkadaşım Trakyalı Kyrian. Kyrian, bu benim karım."

Ölümcül çömelmesinden çıkan zarif bir kara panter gibi Hunter, kollarında Vanessa'yı nazikçe tutarken ayağa kalktı. "Seninle tanışmaktan onur duydum, Grace."

Teşekkürler, dedi Grace. "Senin için de aynı şeyi söylemeliyim. Julian senden o kadar çok bahsetti ki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Hunter gözlerini Julian'a dikti. "Davranışlarımı ne kadar sık kınadığını düşününce, sana benim hakkımda söylediklerini düşününce ürperiyorum."

Grace güldü. "Çok kötü bir şey yok. Bir keresinde bütün bir genelevi kışkırttığın doğru mu?

Julian! Avcı tersledi. "Bunu ona söylediğine inanamıyorum."

Julian, hiç utanmadan, Hunter'ın sinirliliğini omuzlarından silkti. "Baskı altındaki yaratıcılık her zaman senin gücündü."

Grace nefesini tuttu, sonra elini şişmiş karnına koydu. Julian uzanıp onun koluna girdi ve onu endişeyle izledi.

Derin nefesler alan Grace karnını ovuşturdu ve onlara çekingen bir gülümseme sundu.

"Üzgünüm, bebek katır gibi tekmeliyor."

Hunter, Grace'in karnına baktı ve gözlerine garip bir ışık geldi. Amanda bir an için parıldadıklarına yemin edebilirdi.

"Başka bir çocuk," dedi sessizce, sesi mesafeliydi.

"Nasıl bildin?" diye sordu Grace şaşkınlıkla, elini karnının üzerinde gezdirmeye devam ederken. "Daha dün öğrendim."

Julian sessizce, "Bebeğin ruhunu hissedebiliyor," dedi. "Kara Avcı'nın koruyucu güçlerinden biri."

Hunter, Julian'a baktı. "Bu seferki güçlü iradeli olacak. Seviyor ve veriyor ama tamamen pervasız."

Bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlattı, dedi Julian.

Sözler Hunter'ın aklından çıkmıyordu.

"Hadi," dedi Julian, Vanessa'yı Hunter'ın elinden alıp, itiraz eder gibi ciyaklamasına rağmen yere bıraktı. "Seni yukarı çıkarmam ve o yarayı sarmam gerek."

Amanda ne yapması gerektiğinden emin olamayarak koridorda dikildi. Cevaplanmasını istediği milyonlarca soru vardı ve Hunter'ın yarası olmasaydı, şu anda yukarı çıkıyor ve hepsini soruyor olacaktı. Ama Julian haklıydı. O korkunç görünen yaranın tedavi edilmesi gerekiyordu.

Merdivenlere hüzünlü bir bakış atarak tekrar Grace'e döndü. "Bütün bu kaos karşısında inanılmaz sakinsin. Tanrılar dışarı çıkıyor, kanlı giysiler içinde insanlar geliyor ve fuayenizde havaya uçuruluyor. Özellikle durumunuz göz önüne alındığında, şimdiye kadar çıldırmış olacağınızı düşünürdüm.

Grace, ağlayan Vanessa'yı oturma odasına geri götürürken güldü. "Eh, son birkaç yılda, Yunan tanrılarının içeri girip çıkmasına oldukça alıştım. Düşünmek istemediğim diğer şeyler gibi. Julian'la evli olmak kesinlikle sakin kalma konusunda bir eğitim oldu."

Amanda merdivenlere doğru bakıp yine esrarengiz Karanlık Avcısını merak ederken gönülsüzce güldü. "Hunter -ya da Kyrian- da mı bir tanrı?"

"Bilmiyorum. Julian'ın söylediği şeylerden, her zaman Kyrian'ın bir erkek olduğunu varsaydım, ama ben de senin kadar karanlıktayım."

Grace otururken, Amanda erkeklerin bebek telsizinden konuştuklarını duydu.

Grace kapatmak için uzandı.

"Lütfen bekleyin."

Amanda oturdu ve yukarıdaki adamları dinlerken Niklos'la oynadı.

** * **

"Kahretsin, Kyrian," dedi Julian, Kyrian ona gömleğini verir vermez. "Üzerinde babamınkinden daha fazla yara izi var."

Kyrian, Afrodit'in patlamasıyla omzunda oluşan yanığı nazikçe incelerken derin bir nefes verdi.

İkisi, üst kattaki koridorun sonundaki ikizlerin odasında yalnızdılar.

Kyrian, ışığa duyarlı gözlerini acıtan parlak sarı oyuncak ayı duvar kağıdına gözlerini kısarak baktı ve güneş gözlüklerine uzandı.

Julian eski Yunan mitolojisini hatırlamış olmalı çünkü tepedeki ışıkları söndürdü ve odayı yatıştırıcı, donuk bir ışıltıya boğan küçük bebek odası lambasını yaktı.

Acısından zayıf düşen Kyrian, aynadaki yansımasının zar zor orada olduğunu fark etti. Yansıma yapamama, tüm Karanlık Avcılara bahşedilen kamuflaj avantajlarından biriydi. Bir yansımaya sahip olmalarının tek yolu, onu kendi zihinlerinden zorlamaktı. Yaralı olduklarında veya aşırı yorgun olduklarında yapılması zor olan bir şey.

Beyaz boyalı şifonyerden geri çekildi ve Julian'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "İki bin yıllık savaş bedene zarar verme eğilimindedir."

"Senin her zaman aklından çok cesaretin vardı."

Bu tanıdık sözler üzerine Kyrian'ın sırtında ürkütücü bir ürperti yükseldi. Julian'ın bunu kendisine Klasik Yunanca ile kaç kez söylediğini sayamadı.

Yüzyıllar boyunca arkadaşını ve akıl hocasını nasıl özlemişti. Dinlediği tek adam Julian olmuştu. Gerçekten saygı duyduğu birkaç adamdan biri.

Kyrian kolunu ovuşturdu. "Biliyorum, ama işin komik yanı, her zaman kafamın içinde bana sabır için yalvardığını duyabiliyorum." Ses tonunu derinleştirdi ve Julian'ın daha sert Spartalı aksanını benimsedi. "'Kahretsin, Kyrian, tepki vermeden önce hiç düşünemez misin?'"

Julian sustu.

Kyrian, Julian'ın aklından neler geçtiğini biliyordu. Geceleri, ne zaman geçmişe takılıp kalmaya yetecek kadar ara verse, onu çekiştiren aynı acı-tatlı anılar.

Onlar uzun zaman önce var olmayan bir dünyanın görüntüleriydi. Belirsiz anılardan ve kayıp duygulardan başka bir şey olmayan insanlar ve aile.

Onların dünyası özel bir dünyaydı. İlkel zarafeti kalplerinde bir sıcaklık. Kyrian şimdi bile bir zamanlar evini aydınlatan lambalardan gelen yağın kokusunu alabiliyordu. Villasından esen serin, mis kokulu Akdeniz esintisini hissedin.

Julian, Kyrian'ın düşüncelerinin aksine, modern bir buz torbası yapmak için küçük ilk yardım çantasını karıştırdı.

Julian onu bulunca, soğutma jelini serbest bırakmak için mührü açtı, sonra jeli Kyrian'ın omzuna dayadı.

Buz zonklayan tenine değdiğinde Kyrian tısladı.

Julian, "O patlama için üzgünüm," dedi. "Bilseydim..."

"Bu senin hatan değil. Ruhumu takas ettiğimi bilmenin hiçbir yolu yoktu. Konuşmaları tam olarak böyle başlatmıyorum. Merhaba, ben Kyrian. ruhum yok Senden ne haber?"

Komik değilsin.

"Tabii ki öyleyim, sadece benim espri anlayışımı hiç takdir etmedin."

"Çünkü onu ancak ölümden bir adım uzaktayken salıverirdin."

Kyrian omuz silkti, ardından acı kolunu keserken keşke yapmasaydım dedi. "Ne söyleyebilirim? Yaşlı Apollyon'la dalga geçmek için yaşıyorum." Kyrian, paketi Julian'ın elinden aldı ve geri çekildi.

Peki sana ne oldu? Bana Scipio'nun seni ve aileni öldürttüğü söylendi.

Julian alay etti. "Sen daha iyi bilirsin. Ailemi öldüren Priapus'tu. Onları ölü bulduktan sonra, onun peşinden gittiğim bir 'Kyrian' anı yaşadım."

Kyrian bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. Julian'ın bildiği kadarıyla hayatı boyunca hiç fevri bir an yaşamamıştı. Adam, kargaşa ne olursa olsun sonsuza kadar sakin ve aklı başındaydı. Kyrian'ın onda en çok sevdiği şeylerden biri olmuştu. "Ani bir şey mi yaptın?"

"Evet ve parasını ben ödedim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Kyrian'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Priapus beni lanetleyerek bir parşömene çevirdi. Karım beni serbest bırakana kadar seks kölesi olarak iki bin yıl geçirdim."

Kyrian inanamayarak nefes verdi. Böyle lanetler duymuştu. Onların acısı dayanılmazdı ve gururlu arkadaşı zor zamanlar geçirmiş olmalı. Julian hiç kimsenin hayatını yönetmesine izin veren biri olmamıştı. Tanrılar bile değil.

"Ve sen bana deli dedin," dedi Kyrian. "En azından ben sadece Romalıları kızdırdım. Panteonun peşinden gittin."

Julian ona bir tüp yanık merhemi uzattı. Konuştuğunda sesi alçak ve kalındı.

"Ben gittikten sonra ne olduğunu merak ediyordum..."

Kyrian yukarı baktı ve Julian'ın gözlerindeki ıstırabı gördü ve arkadaşının söyleyemeyeceği kadar acı veren şeyin ne olduğunu biliyordu.

Şimdi bile, Julian'ın oğlu ve kızının ölümüyle ilgili kendi kederini hissedebiliyordu. Sarı saçları ve pembe yanakları ile tarif edilemeyecek kadar güzel ve hayat doluydular.

Sadece onlar, Kyrian'ın kalbini kıskançlıkla sızlatmıştı.

Tanrılar, kendi çocuklarını, kendi ailesini nasıl da istemişti. Julian'ı ne zaman evinde görse, böyle bir hayata sahip olmak için can atıyordu.

Gerçekten istediği tek şey buydu. Huzurlu bir ocak, sevilecek çocuklar ve onu seven bir eş. Bu kadar basit şeyler, gerçekten. Yine de sonsuza kadar onun kavrayışından kurtulmuşlardı.

Şimdi, bir Kara Avcı olarak, bu tür dilekler imkansızdı.

Kyrian, Julian'ın çocuklarını her düşündüğünde hâlâ hissettiği dehşeti hayal edemiyordu. Herhangi bir erkeğin çocuklarını Julian'ın sevdiği kadar sevip sevmediğinden şüpheliydi.

Gerçekten de, beş yaşındaki Atolycus'un, babası savaşa gitmeden önce Julian'ın miğferindeki at kılını, babasına bir hediye olarak tüylerle değiştirdiği zamanı hatırlıyordu.

Julian, Makedon ordusunun en korkulan komutanlarından biriydi ama oğlunun duygularını incitmek yerine, oğlunun armağanını tüm adamlarının önünde gururla takmıştı.

Kimse gülmeye cesaret edememişti. Kyrian bile değil.

Boğazını temizledi ve bakışlarını Julian'dan kaçırdı. Callista ve Atolycus'u eskiden oynadıkları denize bakan meyve bahçesine gömdüm. Penelope'nin ailesi ona baktı ve ben de Jason'ın cesedini babasına geri gönderdim."

"Teşekkür ederim."

Kyrian başını salladı. "Yapabileceğim en az şey buydu. Benim için bir kardeş gibiydin."

Julian gönülsüzce güldü. "Sanırım bu, neden sürekli beni kızdırmak için elinden geleni yaptığını açıklıyor."

"Birisi yapmak zorundaydı. Yirmi üç yaşında bile çok ciddi ve katıydın."

"Senin aksine."

Kyrian, Julian'ın yüzyıllar önce tanıdığı adam olduğunu ancak belli belirsiz hatırlıyordu. Kaygısızdı ve savaşa hazırdı. Sıcak kanlı ve inatçı.

Julian'ın onu öldürmemiş olması bir mucizeydi. Adamın sabrı sınır tanımıyordu.

Kyrian özlemle, "Harcanmış gençliğimin şanlı günlerim," dedi.

Omzuna bakan Kyrian yatıştırıcı merhemi yanığın üzerine sürdü. Canını yakıyordu ama fiziksel acıya alışmıştı ve bu küçücük ağrıdan daha beter yaralar almıştı.

Julian ona meraklı bir bakış fırlattı. "Romalılar seni benim yüzümden aldılar, değil mi?"

Kyrian, Julian'ın gözlerindeki pişmanlık karşısında duraksadı. Sonra merhemi yanığın üzerine sürmeye geri döndü. "Kendine karşı her zaman çok katıydın, Julian. Senin hatan değildi. Sen gittikten sonra, onların güçlerine karşı kana susamış bir haçlı seferine çıktım. Bu konuda kendi kaderimi kendim çizdim ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Ama orada olsaydım, seni almalarını engelleyebilirdim."

Kyrian buna homurdandı. "Beni beladan kurtarmakta iyiydin, buna hiç şüphe yok.

Ama sen bile beni kendimden kurtaramazdın. Orada olsaydınız, Romalıların çarmıha germek için başka bir Makedon komutanı olacaktı. Güven bana. O parşömende, Scipio ve Valerius'un bizim için tasarladıkları kaderle karşılaşmaktan çok daha iyiydin."

Yine de Kyrian, arkadaşının suçunu gördü ve Julian'ı affedebilmeyi diledi.

"Ne oldu?" diye sordu. "Tarih kayıtları, Valerius'un sizi savaşta yakaladığını söylüyor.

Ama buna inanamıyorum. Savaştığın gibi değil."

"Ve tarih senin Scipio'nun suikastçıları tarafından öldürüldüğünü söylüyor. Galipler kendi hakikat versiyonlarını yaratırlar."

Yüzyıllardır ilk kez Kyrian, düşüncelerinin geçmişteki o kader gününe dönmesine izin verdi.

Bir öfke ve ıstırap dalgası üzerine yeniden çökerken dişlerini sıktı ve bu anıları neden aklının en uzak köşesine sürgün ettiğini çok iyi hatırladı. "Biliyor musun, Kader hain sürtüklerdir. Valerius tarafından alınmadım, teslim edildim, hediye paketlendi."

Julian kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Benim küçük Clytemnestra'm. Sen ve ben Romalılarla savaşırken, karım onları evinde yatağına davet ediyordu.

Julian'ın yüzü bembeyaz oldu. "Onun için yaptığın onca şeyden sonra Theone'nin sana bunu yaptığına inanamıyorum."

"Hiçbir iyilik cezasız kalmaz."

Julian, Kyrian'ın sesinde duyduğu acıyla kaşlarını çattı. Bu, Makedonya'da tanıdığı adam değildi. Trakyalı Kyrian her zaman eğlenceyi seven ve kaygısızdı.

Karşısındaki adam artık yorgundu. korumalı. Şüpheli ve neredeyse soğuk.

"Karanlık Avcı olman onun ihaneti mi?" diye sordu.

"Evet."

Julian, arkadaşına karşı şefkat ve öfke beslerken gözlerini kapattı. Aklında defalarca, Kyrian'ı yüzyıllar önce olduğu gibi görebiliyordu. onun insanı

gözleri hep gülen, muzip olmuştu. Kyrian hayatı çok az insanın sevdiği bir şekilde sevmişti.

Cömert ruhlu, doğası gereği nazik ve yürekli olan Kyrian, Julian'ı kazanmayı bile başarmıştı ve o şımarık, kibirli veletten gerçekten nefret etmek istemişti.

Ama Kyrian'dan nefret etmek imkansızdı.

"Valerius sana ne yaptı?" diye sordu.

Kyrian derin bir nefes aldı. "İnan bana, hiçbir zaman tam ayrıntıları istemezsin."

Julian, Kyrian'ın sanki zihninde bir anı canlanmış gibi irkildiğini gördü. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi Kyrian sertçe.

Julian'ın düşünceleri Kyrian'ın karısına döndü. Ufak tefek ve sarışın olan Theone, Truvalı Helen'den daha güzeldi. Julian onu yalnızca bir kez görmüştü, sonra da uzaktan. Buna rağmen, Kyrian'ı ona çeken şeyin ne olduğunu anında anlamıştı. Karşı konulamaz bir zarafet havasına ve cinsel uzmanlığa sahipti.

Onunla tanıştığında henüz yirmi iki yaşında olan Kyrian, kendisinden sekiz yaş büyük olan kadına anında aşık olmuştu. Kim onun hakkında ne derse desin, Kyrian onu asla dinlememişti. O kadını bedeninin ve ruhunun her zerresiyle sevmişti.

"Ya Theone?" diye sordu. "Bunu neden yaptığını hiç öğrendin mi?"

Kyrian merhemi tekrar çantaya attı. "Onu koruyamayacağımdan korktuğu için yaptığını söyledi."

Julian küfretti.

"Düşüncelerim biraz daha güçlüydü," dedi Kyrian sessizce. "Biliyor musun, beni en kötü düşmanıma teslim edebilecek kadar nefret ettiği bende ne olduğunu anlamaya çalışarak haftalarca orada yattım. Bu kadar büyük bir pislik olduğumu hiç bilmiyordum.

Kyrian, karısının idama başladıklarında nasıl göründüğünü hatırlayınca dişlerini sıktı. En ufak bir vicdan azabı bile duymadan onun bakışlarını düz bir şekilde karşılamıştı.

O zaman anlamıştı ki, ona yalnızca en iyi tarafını, tüm kalbini ve ruhunu vermiş olsa da, o ona kendisinden hiçbir şey vermemişti. Onun nezaketi bile değil. Keşke gözlerinde bir pişmanlık parıltısı, küçücük bir hüzün olsaydı...

Ama sadece marazi bir merak yüzünü karartmıştı.

Kalbini paramparça etmişti. Verdiği onca şeyden sonra onu sevemeyecekse, o zaman gerçekten sevilemez biri olmalı.

Babası başından beri haklıydı.

"Senin mevkine ve zenginliğine sahip bir erkeği hiçbir kadın sevemez. Yüzleş. Olacağın tek şey, oğlum, kocaman bir kese."

Bugüne kadar kalbi bunun gerçeğinden ağladı. Bir kadının kendisine bu kadar hakim olmasına bir daha asla izin vermeyecekti. Aşkın ya da başka herhangi bir şeyin onu yapması gereken şeyden alıkoymasına izin vermiyordu. Onun için önemli olan tek şey göreviydi.

Şimdi her zamankinden daha fazla.

"Çok üzgünüm," diye soludu Julian.

Kyrian omuz silkti. "Hepimiz bir şey için üzgünüz." Yırtık, kanlı gömleğine uzandı.

"Dinle," dedi Julian onu durdurarak, "neden bir duş alıp sana ödünç kıyafet vermeme izin vermiyorsun?"

Bitirmem gereken bir av var.

"Alınma Kyrian ama berbat görünüyorsun. Dövüşmeyeli uzun zaman oldu ama dolu bir mide ve sıcak bir banyoyla ne kadar kolay olduğunu biliyorum."

Kyrian tereddüt etti.

"On beş dakika?"

"Çabuk yap."

* * *

Kyrian, yatıştırıcı suyun hırpalanmış vücudunun üzerinden akmasına izin verdi. Gece henüz gençti ama o şimdiden yorgundu. Omzu zonkluyordu ve ağrıyordu ve yan tarafı pek iyi değildi.

Yine de dikkatini çeken alt kattaki kadındı.

Neden ona bu kadar ilgi duyuyordu? Yüzyıllar boyunca sayısız insanı kurtarmıştı. Onlara karşı geçici bir meraktan başka bir şey hissetmemişti.

Yine de açık, dürüst gözleri ve aldatıcı bir gülümsemesi olan bu kadın, onun yüzyıllar önce sürgüne gönderdiği bir kalbi çekiştiriyordu. Buna ihtiyacı yoktu. Kara Avcıların sabit sevgililer edinmeleri yasaktı. Zorunluluktan, cinsel karşılaşmaları tek gecelik ilişkilere düşürüldü.

Zamanda yalnız yürümek için yeniden doğdular. Her biri biliyordu. Bunun için kendilerine yemin etmişlerdi.

Daha önce hiç rahatsız etmemişti.

Uzun hayatında yalnızca bir kez, bir kadın ona gülümsediğinde midesinde bu tuhaf, baş döndürücü duyguyu hissetmişti.

Hatırlatma üzerine küfretti.

"Hadi ama, Kyrian," dedi banyo yaparken. "Evden çık, Desiderius'u öldür ve eve git. Onu gördüğünü unut."

Onu bir daha asla görmeme düşüncesi bile içini acıyla doldurdu.

Yine de ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu onun hayatıydı ve yeminle bağlı olduğu geceyi seviyordu. Görevleri ailesiydi. Onun sadık yemini kalbi.

İşi onun aşkıydı ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

** * **

Amanda mı?

Amanda, düşüncelerini yakışıklı Kara Avcı'dan uzaklaştırmaya zorlayarak, Grace'in koltukta oturduğu yere baktı.

"Bebeklerin odasına çıkıp benim için bebek bezi alır mısın?" diye sordu. "O merdivenlerden bir daha çıkarsam, aşağı inemeyebilirim."

O güldü. "Elbette. Hemen dönecek."

Amanda merdivenlerden yukarı çıktı, sonra koridora yöneldi. Banyoyu geçtiği sırada Hunter beline bir havlu sararak çıktı.

Çarpıştılar. Hunter onu sabitlemek için ellerini onun omuzlarına koydu, onu tanıdığında gözleri bir derece büyüdü.

Amanda gümüş tılsımlı bileziğinin havlu kumaştan ilmeklerden birine takıldığını fark edince donakaldı.

Daha da kötüsü, tüm o gür, kahverengi tenin görüntüsü ve güçlü ellerinin vücudunda yarattığı his, onu tatmak için ağzını sulandırdı.

Tüm yalın gücü ve kuvveti görünce kalbi güm güm atıyordu. Sıcak, temiz teninin kokusunda. Islak saçları o kadar iyi şekillendirilmiş bir yüzden geriye doğru taranmıştı ki, herhangi bir erkeğin ondan daha yakışıklı olabileceğinden şüpheliydi.

Günahkarca uzun kirpikleri olan o kara gözleri ona dikti. İçlerindeki ham açlık onu sıcak ve titrek yaptı. Sanki onu yiyip bitirebilirmiş gibi görünüyordu ve aslında o da onun tarafından yutulmak istiyordu. Tamamen. Kesinlikle.

Ve zevkle.

"Şimdi, bu ilginç," dedi Hunter, sesinde bir parça eğlenceyle.

Amanda, bileğini havlunun altındaki ani çıkıntıya tehlikeli bir şekilde yaklaştırmış halde orada dururken ne yapacağını bilemedi. Neden sürekli bağlanıyorlardı?

Bakışları adamın vücudunu kaplayan çok sayıda yara izine kaydı ve bunlardan kaçının Julian'a bahsettiği işkenceden olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

"Çoğu," diye fısıldadı, bir elini onun boynuna götürmek için hareket ettirirken.

Saçlarını okşayan parmaklarını hissetti. Omzundaki tutuşu çok hafif bir şekilde sıkılaştı.

"Ne?" diye sordu, yukarı bakarak.

"Çoğu Romalılardan."

Kaşlarını çattı. "Ne düşündüğümü nereden bildin?"

Tıpkı senin beni ve Julian'ı dinlediğin gibi ben de senin düşüncelerine kulak misafiri oluyorum.

Onun psişik güçlerini düşünürken omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Bunu yapabilirsin?"

Başını salladı ama ona bakmıyordu, sanki dokusunu ve hissini hafızasına kazımış gibi saçındaki eline bakıyordu.

Bakışları o kadar hızlı ona döndü ki, nefesi kesildi. "Düşünmekten korktuğun soruya yanıt olarak, tek yapman gereken kolunu hareket ettirmek ve anlayacaksın."

"Biliyor musun?"

"Havlu olmadan da havluyla göründüğüm kadar lezzetli görünüyorsam."

Düşünemeyecek kadar korktuğu şeyi tam olarak anlatmak için kendi sözcüklerini kullanışı karşısında yüzü alev alev yanıyordu.

Hareket edemeden onu serbest bıraktı ve bileziğine asmak için havluyu düşürdü.

Amanda, onun önünde tamamen çıplak olduğunu görünce ağzı açık kaldı. Sert, iyi tonlanmış vücudu mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Ve derisinin her tarafının altın olduğunu çabucak öğrendi. Bronz değildi, doğal ten rengiydi.

Onu çaresiz bir ihtiyaçla istiyordu.

Tek düşünebildiği, onu yatak odasına götürmek ve gecenin geri kalanında onu üstüne, üstüne ve sonra altına çekmekti.

Ah, bu adama yapmak istediği şeyler.

Dudaklarının kenarlarında yarım bir gülümseme asılı kaldı ve gözlerindeki ışıktan onun düşüncelerini okuduğunu anladı. Tekrar.

Öne doğru eğildi, yüzü onunkinin tam yanındaydı. Boynuna düşen sıcak nefesi onu yakıyordu. "Antik Yunanlıların toplum içinde çıplaklıkla hiçbir zaman bir sorunu olmadı," diye kulağına fısıldadı.

Göğüsleri gerildi.

Çenesini yukarı kaldırabilmek için elini yavaşça kaldırdı. Zihninde bir şey arar gibi görünürken bakışları onunkileri büyüledi.

Hareket edemeden, dudaklarını onunkilere indirdi.

Amanda temas üzerine inledi. Bu öpücük öncekinden farklıydı. Bu nazikti. Sunmak.

Ve bu onu yaktı.

Dudaklarını bıraktı ve çenesinden boynuna doğru alevli bir yol izledi, dili tenini çok hafifçe yalıyordu. Kollarını onun çıplak omuzlarına doladı ve ağırlığını ona verdi.

"Çok baştan çıkarıcısın," diye fısıldadı, ardından diliyle onun kulağının kıvrımını takip etti. "Ama benim yapacak bir işim var ve sen insan olmayan her şeyden nefret ediyorsun. Ve paranormal olan her şey." Geri çekildi ve ona hüzünlü bir bakış attı. "Acımak."

Havlusunu bileziğinden kurtardı, omzuna attı ve yatak odasına yöneldi. Amanda o tatlı, muhteşem kıçını görünce dişlerini sıktı.

Vücudu alevler içinde, o arkasından kapıyı kapatana kadar izledi.

Birden bebek bezini hatırladı.

Bu düşünce aklından geçer geçmez Hunter kapıyı açtı, bir tanesini fırlattı ve sonra tekrar kapattı.

** * **

Kyrian, içindeki şiddetli ihtiyaçla savaşırken kapalı kapıya yaslandı. Ham ve gaddardı ve asla sahip olamayacağını bildiği şeyler için can atmasına neden oluyordu.

Onu daha çok incitebilecek şeyler. Ve on bin ömür sürecek kadar incinmişti.

Onu düşüncelerinden uzaklaştırması gerekiyordu.

Ama orada dururken bile, hayatının yalnızlığı üzerine bir intikam duygusuyla çöktü.

"Kalbinin seni çok sık yönlendirmesine izin veriyorsun, evlat. Bir gün seni mahvedecek."

Babasının uyarısı karşısında yüzünü buruşturdu. O zamanlar bu sözlerin bir gün ne kadar doğru çıkacağına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Ben bir Kara Avcıyım.

Odaklanması gereken şey buydu. Amanda ile yok olma arasında duran tek şey oydu.

Desiderius dışarıdaydı ve onu durdurması gerekiyordu.

Ama asıl yapmak istediği şey aşağı inmek, Amanda'yı kollarına almak ve onu bütün geceyi dudakları ve elleriyle vücudunun her santimini keşfederek geçirebileceği evine götürmekti. Onun dili.

"Ben tam bir aptalım," diye hırladı, kendini Julian'ın onun için bıraktığı kıyafetleri giymeye zorlayarak.

Artık ne onu ne de geçmişini düşünmeyecekti. Daha yüksek bir çağrısı vardı. Göz ardı edilemeyecek biri.

O bir koruyucuydu. Ve bir koruyucu olarak yaşayacak ve ölecekti, bu da Amanda gibi bir kadın gibi fiziksel rahatlıkların onun için kesinlikle yasak olduğu anlamına geliyordu.

Birkaç dakika sonra, Julian'ın kot pantolonunu ve V yakalı siyah bir süveterini giymiş, kolunda deri ceketiyle odadan çıktı ve Julian, Grace, Amanda ve çocukların beklediği alt kata indi.

Julian ona küçük bir kese kağıdı uzattı.

"Vay canına," dedi Kyrian kağıdı alırken, "teşekkürler baba. İyi bir çocuk olacağıma ve diğer çocuklarla iyi oynayacağıma söz veriyorum."

Julian güldü. "Ukala."

"Bir aptaldan daha iyi." Kyrian, Amanda'ya bakarken ayıldı ve onu yakıcı bir arzu dalgası yaktı. O ağzın tadına bakmadan ona bakamamasını sağlayan şey neydi? Sıcak vücudunu kollarında hissediyor musun?

Kyrian boğazını temizledi. "Sabaha kadar burada kalmasını sağla. Daimonlar davetsiz giremez."

"Yarın geceye ne dersin?" diye sordu.

"Desiderius o zamana kadar ölmüş olmalı."

Julian başını salladı.

Kyrian gitmek için döndü ama daha kapıya ulaşamadan Amanda koluna nazikçe dokunarak onu durdurdu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Başını ona doğru eğdi.

Ayrılmak. Çünkü yapmazsa, içindeki talepkar ihtiyaca teslim olabilirdi.

Amanda'dan Julian'ın karısına baktı. "Seninle tanışmak güzeldi, Grace."

"Sen de, Komutan."

Kapıdan çıkmaya hazırlanırken, Amanda onu tekrar yakaladı ve çevirdi. Ne yaptığını anlamadan onu yanağından öptü.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı, uzaklaşırken.

Şaşırmıştı, gözlerini kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadı. Ama onu en çok etkileyen şey, onun kristal mavisi gözlerinde gördüğü, kalbinde hissettiği endişeydi. Onun gerçekten incinmesini istemiyordu.

Desiderius bekliyor.

Bu düşünce beynini parçaladı. Ayrılmak zorunda kaldı.

Yine de ondan uzaklaşmak, yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi.

"Güzel bir hayatın olsun, Cupcake," dedi ona.

"Kek mi?" Amanda gücenmiş bir ses tonuyla sordu.

O gülümsedi. "'Siyah deri saplama saplama' sözlerinden sonra, sana bir tane borçlu olduğumu düşündüm." Eline hafifçe vurdu, sonra isteksizce kolundan çekti. "Saat neredeyse sekiz, gidip kız kardeşini arasan iyi olur."

Kyrian elini bıraktı ve anında boşluğu hissetti.

Julian'a bilgiç bir bakış attı. Bu birbirlerini son görüşleri olacaktı ve ikisi de bunu biliyordu. "Hoşça kal Adelfos."

"Hoşçakal küçük kardeş," dedi Julian.

Kyrian arkasını döndü, kapıyı açtı ve tek başına arabasına doğru ilerledi.

İçeri girer girmez arkasına bakmadan edemedi. Amanda'yı göremese de kapının diğer tarafında arkasından baktığını hissedebiliyordu.

En son ne zaman birinin onun gittiğine üzüldüğünü hatırlamıyordu. Ne pahasına olursa olsun bir kadını yanında tutmak için bu kadar çılgınca bir ihtiyaç duyduğunu da hatırlamıyordu.

BÖLÜM 5

Kyrian gittikten sonra Amanda, Tabitha'yı aradı ve güvende olduğuna dair güvence verdi, ardından hızlı bir duş aldı ve Grace'ten bir çift tozluk ve sweatshirt ödünç aldı. Grace ve bebekler gece için emekli olurken, o kanepede bir tabak spagetti ile oturdu.

Julian mutfaktan geldi ve ona bir Kola verdi, sonra koltuğa oturdu.

"Tamam," dedi. "Nereden başlamalıyım?"

Bunu düşünmek zorunda bile değildi. "Başlangıç. Kara Avcıların ve Daimonların tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum. Apollites nereden geldi? Ve üçü arasında tam olarak nasıl bir ilişki var?"

Julian güldü. "Takip etmeye başladın, değil mi?" Sorusunu en iyi nasıl cevaplayacağını düşünürken buzlu çay bardağını elinde çevirdi. "Böyle zamanlarda keşke Homeros'un Kynigostaia'sı hayatta kalsaydı."

"Bil-hayır-o kelime her neyse, ne?"

Tekrar güldü ve ardından bir yudum çay aldı. "Bu, Kara Avcılar olan Kynigstosi'nin doğumunun kaydıydı ve onlar hakkında sahip olduğunuz çoğu soruyu yanıtlayabilirdi. Bir zamanlar dünyaya hakim olan iki ırkın yükselişini detaylandırdı. İnsanlar ve Apolliteler."

Amanda başını salladı. "Tamam, insanların nereden geldiğini biliyorum, peki ya Apolliteler?"

"Uzun yıllar önce Apollon ve Zeus Teb'de yürüyorlardı ki Zeus birdenbire insan ırkının büyüklüğünü ilan etti. İnsanları 'mükemmelliğin dünyevi zirvesi' olarak adlandırdı. Apollo alay etti ve yapılacak çok şey olduğunu söyledi. Kolayca üstün bir ırk yaratabileceğiyle övünüyordu. Zeus ona bunu kanıtlamasını söyledi. Böylece Apollo, çocuklarını doğurmayı kabul eden bir su perisi buldu.

"Üç gün içinde ilk dört Apollite doğdu. Bundan üç gün sonra o çocuklar büyüdüler ve üç gün sonra yeryüzünün hükümdarı olmaya hazırdılar."

Amanda peçetesiyle dudaklarını sildi. "Yani Apollites, Apollon'un çocuklarıdır.

Anladım. Şimdi, bazılarını Daimon yapan nedir?"

"Bekler misin? Bu hikayeyi anlatan benim," dedi Julian, onun üniversite öğrencilerine ayırdığından emin olduğu bir sesle sabırla. "Apollitler akıl, güzellik ve güç bakımından insanlardan çok üstün oldukları için Zeus onları, huzur içinde kalacaklarını umduğu Atlantis adasına sürgün etti. Platon'un Diyaloglarını hiç okudunuz mu bilmiyorum—"

"Alınma ama tüm üniversite kariyerimi liberal sanat derslerinden kaçınarak geçirdim."

Julian gülümsedi. "Her neyse, Platon'un Atlantis hakkında yazdıklarının çoğu doğru. Dünyaya ve nihayetinde Olympus'a da hükmetmek isteyen saldırgan bir ırktı.

Apollo, kazanmaları halinde yüce tanrı olacağı için aldırmadı."

Amanda bunun nereye gittiğini biliyordu. "Bahse girerim bu yaşlı Zeus'u mutlu etmiştir."

Julian alaycı bir tavırla, "Memnun oldu," dedi. "Ama Apollite'ler tarafından dövülen zavallı Yunanlıların yarısı kadar değil. Bundan bıkmış, kaybedilmiş bir dava için savaştıklarını fark ettiler. Böylece Apollon'u kendi taraflarına çekmek için bir plan yaptılar. Kendilerinde doğmuş en güzel kadın olan Ryssa'yı ilahi metresi olarak seçtiler."

"Truvalı Helen'den daha mı güzel?"

"Bu, Helen'den çok önceydi ve evet, hesaplar onun şimdiye kadar doğmuş en güzel kadın olduğunu iddia ediyordu. Her neyse, Apollo, Apollo olduğu için ona karşı koyamadı. Ona aşık oldu ve sonunda ona bir oğul doğurdu. Apollite kraliçesi bunu duyduğunda öfkelendi ve anne ile çocuğu öldürmeleri için bir suikast timi gönderdi. Kraliçe adamlarına, Apollon'un Apollitlere karşı misillemede bulunmaması için onları vahşi bir hayvan öldürmüş gibi göstermelerini söyledi."

Amanda bundan sonra ne olduğunu tahmin ederken alçak bir ıslık çaldı. "Apollo öğrendi."

"Evet, yaptı ve çirkinleşti. Görüyorsunuz, Apollo aynı zamanda veba tanrısıdır. Atlantis'i yok etti ve Artemis onu durdurmasaydı her bir Apollite'yi de yok edecekti."

"Bunu neden yaptı?"

"Çünkü Apolliler onun etinin ve kanının bir parçası. Onları yok etmek onu ve bildiğimiz dünyayı yok etmek olur."

Ah, dedi Amanda gözleri kocaman açılmış halde. "Bu büyük, kötü bir şey. Onu durdurduğuna sevindim.

Panteonun geri kalanı da öyleydi. Ama yine de Apollon intikam istiyordu. Apollitleri bir daha asla görmemek ve ihanetlerini hatırlamak zorunda kalmamak için güneşten kovdu. Sanki vahşi bir canavar Ryssa'yı öldürmüş gibi gösterdikleri için onlara hayvan özellikleri verdi. Dişler, bilenmiş duyular—"

"Güçleri ve hızları ne olacak?"

"Apollon'un onlardan alamayacağı psişik yeteneklerle birlikte buna zaten sahiptiler."

Amanda buna kaşlarını çattı. "Tanrıların istedikleri her şeyi yapabileceklerini sanıyordum. Tanrı olmanın amacı bu değil mi?"

"Her zaman değil. Onların da bizim gibi uydukları kanunları var. Ancak psişik güçler söz konusu olduğunda, bu kanal bir kez açıldı mı asla kapatılamaz. Bu nedenle Apollo, Cassandra onu reddettiğinde öngörü yeteneğini ondan almadı, bunun yerine kehanetlerine kimse inanmayacak şekilde yaptı.

"Ah, bu mantıklı." Amanda kolasından bir yudum aldı. "Pekala, Apollite'ler psişik ve güçlüler ve güneş ışığıyla temas edemiyorlar. Kan içmeye ne dersin? Bunu yaparlar mı, yapmazlar mı?"

"Evet, kan içiyorlar ama başka bir Apollite'den gelirse. Hatta Apollon'un laneti yüzünden birkaç günde bir birbirlerinden beslenmek zorunda kalıyorlar yoksa ölüyorlar."

"Ew," dedi burnunu kırıştırarak. "Bu iğrenç." Bu şekilde yaşamak zorunda olduğu düşüncesiyle ürperdi. "Bazıları insanlardan içiyor, değil mi?"

Julian biraz önlem aldı. "Tam olarak değil. Daimon'u dönüştürürlerse, insanların kanını emecekler, ama peşinde oldukları şey kan değil, insan ruhu."

Omurgasından aşağı bir ürperti inerken kaşını kaldırdı. Kyrian onların bu yönü hakkında şaka yapmıyordu. Harika. "Neden ruhlarımızı çalmaları gerekiyor?"

"Apollitler yalnızca üç kez dokuz yıl yaşarlar. Yirmi yedinci yaş günlerinde, vücutlarının yirmi dört saatlik bir süre içinde kelimenin tam anlamıyla toza dönüştüğü çok yavaş ve acılı bir ölümle ölürler."

Bu sefer bu düşünceyle bariz bir şekilde irkildi. "Ne kadar korkunç. Sanırım bu hikayeden çıkarılacak ders, veba tanrısını tiksindirmek değil."

"Evet," dedi Julian sertçe. Apollitlerin çoğu, kaderlerinden kaçınmak için doğum günlerinden bir gün önce kendilerini öldürürler. Diğerleri Daimon'a gitmeye karar verir. Daimonlar olarak insan ruhlarını bedenlerine alarak cezalarını aldatırlar. Ruhlarını korudukları sürece yaşayabilirler. Ama sorun şu ki, insan ruhu Apollite bir bedende yaşayamaz ve neredeyse onu alır almaz ölmeye başlar. Sonuç olarak, Daimonlar kendilerini idame ettirebilmek için birkaç haftada bir insanları avlamaya devam etmek zorunda kalıyor."

Amanda, Apollitler tarafından öldürülen insanlar için hem hayatlarını hem de ruhlarını kaybetmenin ne kadar korkunç olduğunu hayal edemiyordu. "Ölen ruhlara ne olur?"

"Sonsuza dek kayboldular. Bu yüzden Kara Avcılarımız var. Görevleri, Daimonları bulmaya çalışmak ve ruhları süreleri dolmadan önce özgür bırakmak."

"Ve bunun için gönüllüler mi?"

"Hayır, daha doğrusu askere alınmışlar."

Kaşları daha da çatıldı. "Nasıl hazırlandı?"

Julian bir yudum daha çay aldı. Bakışları yere düştü ve sanki kendi geçmişinden bir şey hatırlıyormuş gibi gözlerinde garip bir ışık gördü. Acı verici bir şey.

"Birisi korkunç bir adaletsizliğe uğradığında," dedi alçak bir sesle, "ruhları öyle yüksek bir çığlık atar ki, Olimpos'un koridorlarında yankılanır. Artemis bunu duyunca bağıranın yanına gider ve onlara bir pazarlık teklif eder. Onlara haksızlık edenlere karşı tek bir İntikam Eylemi için, ona bağlılık yemini edecekler ve ordusunda Daimon yırtıcılarına karşı savaşacaklar."

Amanda tüm bilgiler kafasında yüzerken derin bir nefes aldı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Julian yukarı baktı ve bakışları onu canlı yoğunluğuyla yaktı. "Çünkü ruhum o sesi çocuklarımın öldüğü gün çıkardı."

Gözlerinde gördüğü nefret ve acıyla yutkundu. O kadar hamdı ki, onun için canı yanıyordu. "Artemis sana gelip pazarlığı teklif etti mi?"

"Evet ve ben onu reddettim."

"Neden?"

Uzaklara baktı. "Başka bir tanrıdan intikam almaya ihtiyacım vardı ve buna izin veremeyeceğini biliyordum."

Amanda, Julian'ın kitabın içindeki tuzağa düşme hikâyesini çok iyi biliyordu. Ama onu daha çok ilgilendiren Kyrian'dı. "Kyrian karısından intikam almak için ruhunu sattı, değil mi?"

Onayladı. "Ama onu çok sert yargılama."

"Değilim," dedi dürüstçe. Kyrian'ın neler yaşadığını bilmiyordu ama öğrenene kadar onun kararını onun üzerinde tutmasına imkan yoktu.

"Söyle bana Julian, Kara Avcıların ruhlarını geri almalarının bir yolu var mı?"

"Evet, ama neredeyse hiç kimse başarılı olamıyor ve her test, her Karanlık Avcı için benzersiz."

"Bu da bana Kyrian'ın nasıl serbest bırakılabileceğini söyleyemeyeceğin anlamına geliyor."

"Bu da onun nasıl serbest bırakılabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyor."

Amanda, aklı başka bir konuya geçene kadar başını salladı. "Kara Avcılar da kan içmek zorunda mı?"

"HAYIR. İnsan olarak başladıkları için buna gerek yok. Ayrıca, kan bulma konusunda endişelenmek zorunda kalsalar, Daimonları takip etme yeteneklerine müdahale ederdi."

"Öyleyse neden dişleri var?"

Daimonları etkili bir şekilde takip edip öldürmek için onlara aynı hayvan özellikleri verildi. Dişler, onunla birlikte gelenlerin ayrılmaz bir parçasıdır.

Bu ona mantıklı geldi. "Güneş ışığının Kara Avcılar için de ölümcül olmasının nedeni bu mu?"

"Bir nevi, ama Kara Avcılar söz konusu olduğunda, daha çok onların ay tanrıçası Artemis'e hizmet etmeleri ve Apollon için bir lanet olmaları daha önemli."

"Bu hiç adil görünmüyor."

"Tanrılar nadiren öyledir."

** * **

Saatler sonra, Kyrian hain düşüncelerine lanet okuyarak arabasında oturdu.

Amanda'yı hâlâ görebiliyordu. Onun yumuşak, nazik sesini duyun. Onun vücudunu ve elindeki yumuşak göğsünü hissedin.

Böyle bir kadını istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Karanlık Avcı olacağı gece o yanını sürgüne gönderdiğini düşündü.

Yüzyıllar geçtikçe, bir kadın için sadece ara sıra bir kıpırtı hissetmişti ama bunu kontrol etmeyi öğrenmişti. gömmeyi öğrendi.

Şimdi, uzun süredir unutulmuş olan bu ihtiyaçlar, onun iyiliği için ölümcül olan baştan çıkarıcı bir kadının dokunuşuyla uyanmıştı. Onunla ilgili düşünceler dikkatini dağıttı. Ona eziyet ettim.

Onu çaresizliğin sınırında bir şekilde istiyordu.

Neden? Onu bu kadar çok özleyen şey neydi? Harika bir mizah anlayışına sahip olması ve ateş altında inanılmaz bir zarafete sahip olması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Yine de başka hiçbir kadında olmadığı kadar onu özlüyordu. Karısı bile değil.

Hiçbir anlamı yoktu.

Arabasını durdurup indi ve evine girdi. Anahtarları mutfak tezgahına fırlattı ve duraksadı. Üst kattan gelen hafif bir tıkırtı dışında ev tamamen sessizdi.

Kyrian karanlık odalardan geçerek süslü, maun merdivenlerden yukarı, ofisinin dışına çıkana kadar yürüdü. Kapalı kapıdan İranlı koşucunun üzerine ışık sızdı.

Sessizce tokmağı çevirdi ve kapıyı açtı.

"Nick, burada ne halt ediyorsun?"

Yüksek sesle küfreden Squire, döner masa sandalyesinden fırladı.

Kyrian, kendisini öldürmeye hazır 1.80 boyundaki bir insanı görünce gülmesini bastırmak zorunda kaldı. Nick'in mavi gözleri parladı ve tıraş olmaya çok ihtiyacı olan çenesi seğirdi. Nick elini omzuna gelen koyu kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, Kyrian, hareket ederken biraz ses çıkarmayı öğrenir misin? Beni çok korkuttun."

Kyrian umursamazca omuz silkti. "Eve erken gideceğini sanıyordum."

Nick sandalyeyi düzeltti ve oturmak için geri döndü, sonra sandalyeyi masanın altına itti. "Öyleydim ama senin için Desiderius araştırmasını bitirmek istedim."

Kyrian gülümsedi. Nick Gautier çoğu zaman asabi, ukala bir baş belası olabilirdi ama her zaman güvenilirdi. Kyrian'ın onu Yaver olarak seçmesinin ve onu Kara Avcılar diyarına kabul etmesinin nedeni buydu. "Yeni bir şey öğrendin mi?"

"Öyle diyebilirsin. Yaklaşık iki yüz elli yaşında olduğunu öğrendim."

Şaşıran Kyrian tek kaşını kaldırdı. Bildiği kadarıyla hiçbir Daimon bu kadar uzun yaşamamıştı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum. Kara Avcılar onun peşinden gitmeye devam ediyor ve onları öldürmeye devam ediyor. Görünüşe göre küçük Daimon arkadaşınız size acı çektirmeyi seviyor." Nick bilgisayara döndü.

"Acheron'un veritabanında tam olarak çalışma tarzı hakkında hiçbir şey yok ve Ash ile daha önce konuştuğumda, Desiderius'un nereden geldiği veya tüm hedeflerinin kimler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Ama araştırıyoruz."

Kyrian başını salladı.

Ah, bu arada, dedi Nick omzunun üzerinden bakarak, berbat görünüyorsun.

"Açıkçası öyle, çünkü bu gece gördüğüm herkes bana bunu söyledi."

Nick, Kyrian'ın ne giydiğini görene kadar gülümsedi. "Neden o kötü, Daimon öldüren kıyafetlerini giymiyorsun?"

Kyrian'ın içinden oraya gitmek gelmiyordu. Lafı açılmışken, bugün bana yeni bir deri ceket almanı istiyorum.

Nick'in mavi gözlerini şüphe kapladı. "Neden?"

"Yaşlının omzunda bir delik var."

"Neden?"

“Saldırıya uğradım. Neden başka?”

Nick bu haberden pek memnun görünmüyordu. "İyi misin?"

"İyi görünmüyor muyum?"

"Hayır, berbat görünüyorsun."

Nick'ten saklanacak bir şey yoktu. "Ben iyiyim. Şimdi, neden gidip misafir odalarından birinde yatmıyorsun? Saat sabahın dördü."

"Birazdan geleceğim. Önce bunu bitirmek istiyorum. Ayrıca, Sundown'ın Ash'i kızdırmak için ne yaptığını öğrenmenin ortasındayım."

Kyrian, Nick'i bilgisayarda yeni bir anlık mesaj olduğu konusunda uyaran "uh-oh" sesini duydu. "Jess'e söyle, Ash kızarmadan önce alay etmeyi bıraksın."

Nick kaşlarını çattı. "Jess?"

“Sundown'ın gerçek adı William Jessup Brady. Bunu bildiğini sanıyordum.

Nick güldü. "Asla. Ama bunu öğrenmem için bana çok para ödeyecek birkaç Toprak Sahibi tanıyorum." Mavi gözleri spekülatif bir hal aldı. "Rogue, Rogue'un gerçek adı da değil, değil mi?"

"HAYIR. Ben Christopher 'Kit' Baughy.”

Nick memnun bir ses çıkardı. "Şimdi bu gerçekten ciddi bir nakit değerinde."

"Hayır," diye düzeltti Kyrian. "Rogue senin bunu bildiğini öğrenirse ciddi bir kıç tekmelemeye değer."

"İyi bir nokta. Dark-Hunter'ın bir iyiliğine ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere bunu şantaj klasörüme koyacağım."

Kyrian başını salladı. Oğlan uslanmazdı. "Akşam görüşürüz."

"Evet, gece."

Kyrian kapıyı kapattı ve yatak odasına giden uzun koridora yöneldi. Geniş, yemyeşil oda, onu ışığa duyarlı gözlerini rahatsız etmeyen koyu, huzurlu renklerle karşıladı.

Nick küçük aplikteki üç mumu yakmıştı ve donuk ışık bordo duvar kağıdında titreşiyordu.

Bu oda gün ışığında Kyrian'ın cennetiydi.

Eski neoklasik antebellum evini satın alır almaz pencereleri kapattırmış ve kapatmıştı. Hiçbir Karanlık Avcı, gün ışığının onu tesadüfen bulabileceği bir yerde isteyerek uyumaz.

Kyrian kıyafetlerini çıkardı ve on dördüncü yüzyıldan beri sahip olduğu geniş yatağına uzandı ama sıkıntılı düşünceleri zihninde dönüp duruyordu.

Desiderius ondan kurtulmuştu ve sonraki birkaç gün boyunca Kyrian'ın ulaşamayacağı bir yerde olacaktı.

Lanet etmek. Ama bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu. Desiderius ortaya çıktığında beklemek ve hazır olmak dışında hiçbir şey. En azından Desiderius'un peşine düşeceğini bilmenin rahatlığını yaşıyordu.

Bu, Amanda ve Tabitha'yı güvende tutması için ona zaman kazandıracaktı.

Amanda.

Adı, parlak mavi gözlerinin zihinsel bir resmiyle birlikte zihninde gezindi. Soğuk ipek çarşaflara karşı kasıkları anında gerildi. İçini yakan derin acıyla homurdandı.

O benim değil, diye fısıldadı.

Ve Olympus'taki tüm tanrılar adına, kalbinin bir köşesi ne kadar aksini istese de, o asla olmayacaktı.

BÖLÜM 6

Amanda, çıplak karnının üzerinden kalçasına doğru kayan sıcak, güçlü bir el hissettiğinde inledi. İçgüdüsel olarak okşamaya dönüştü, bedeni anında ihtiyaçla alev aldı.

Kyrian onu sırtüstü çevirdi ve dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Başı temasta yüzdü. Tüm gücünü ve gücünü hissettiğinde. Hayatında onun dilinden daha iyi bir şey hissetmemişti. Ya da zarif sert vücudu kıvrımlı bir şekilde ona doğru kayar.

Daha da yaktı.

Öpüşü şiddetli ve sıcaktı ama yine de garip bir şekilde hassastı. Gözlerini kapatarak onun teninin baharatlı kokusunu içine çekti ve ağzının sıcaklığını tattı.

Ellerini onun altın rengi saçlarının ipeksi arasında gezdirdi, dalgaların parmaklarının etrafında kıvrılma biçiminden zevk aldı.

Geri çekildi ve omuzlarının o muhteşem kasları onun ellerinin altında toplanıp esnerken onu yakmasına neden olan güçlü bir açlıkla ona baktı. "Sana sahip olacağım," dedi şiddetle, sesi sahipleniciydi.

"Ve sana sahip olacağım," dedi, bacaklarını adamın dar kalçalarına dolarken gülümseyerek.

Şeytani, dişli gülümsemesi nefesini kesti. Onu kollarının arasına almışken, sırt üstü yuvarlandı ve onu üstüne çekti. Amanda sert, erkeksi vücudunu kalçalarının arasında hissederken yakışıklı yüzüne bakarken dudağını ısırdı.

İhtiyaç duyarak kendini onun uzun, sert şaftına sürttü. Onun okşayışına karşılık olarak homurdandı.

Ona aç bir bakış fırlattı, sonra uzandı ve sıcak elleriyle göğüslerini avuçladı. Yavaşça sıkarken ellerini kendi elleriyle kapattı.

"Bütün gece sana bakabilirim," diye fısıldadı.

Kesinlikle ilişki kurabilirdi çünkü hiçbir şey onu sonsuza kadar çıplak dolaşmasını izlemekten daha fazla memnun edemezdi.

O yürüyüş... o vücut...

Sıradan bir ölümlü kadının kaldırabileceğinden daha fazlasıydı.

Kalçasını kaldırıp onu ileri gönderdi.

Amanda kendini kollarıyla yakaladı. Onun üzerine eğildi, saçları yüzünün etrafına düşerek üzerlerinde karanlık bir gölgelik oluşturdu.

"Şimdi istediğim bu." Kyrian onun yüzünü avuçlamak için uzandı ve dudaklarını onunkine yaklaştırdı.

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak hafifçe emerken ağzı onunkiyle dalga geçti.

Amanda elini göğsünden yan tarafına ve vücudunun merkezine doğru çekerken temasa inledi. "Ve bu benim en çok istediğim şey." İki parmağını içine soktu.

Amanda parmakları acımasızca onunla dalga geçerken zevkle tısladı. İçeri, dışarı ve etrafında dönerek onu yakmak için sıcak bir ateş yaktılar.

Dudaklarından geri çekildi. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

"Sen," diye soludu.

"O zaman bana sahip olacaksın." Kyrian ellerini onun kalçalarına götürdü ve vücudunu ereksiyonuna doğru bastırdı.

Beklentiyle dudağını ısırırken, onu içinde hissetmeyi özlüyordu. En mahrem deneyimleri paylaşırken onun dolgunluğunun vücudunu esnetmesi.

Adamın şaftının ucunun çekirdeğine bastırdığını hissetti.

Tam içeri gireceğinden emin olduğu sırada çalar saat çaldı.

Amanda irkilerek uyandı.

Sersemlemiş bir halde yabancı odaya göz attı ve Grace'in evindeki çocuk odasında uyuduğunu hatırlaması tam bir dakika sürdü.

Hepsi bir rüya mıydı?

Ama çok gerçek görünmüştü. Kyrian'ın ellerini hâlâ vücudunda, nefesini boynunda hissedebildiğine yemin etti.

Ah, bu hiç adil değil, diye homurdandı yataktan kalkıp çalar saati kapatırken. Gerçekten iyi olmaya başlamıştı.

Nasıl sadece bir rüya olabilirdi? Acısını alaycı nüktelerin ardına saklayan gizemli bir yabancının ve onu büyüleyecek kadar karanlık ve ölümcül gözlerin rüyası mı?

Bilinçaltının yoğunluğunu unutmak için elinden geleni yapan Amanda, Grace'in kalın sabahlığını etrafına sardı ve banyoya yöneldi.

"Nereden geldi?" diye sordu.

Amanda, aşağıda Grace ve Julian'ın konuştuğunu duyunca koridorda duraksadı.

"Kyrian'ın bıraktığını varsayıyorum," dedi Julian.

Amanda esneyerek aşağı indi ve ikisini oturma odasında alışveriş çantaları ve kutularla çevrili halde buldu. Julian çoktan iş için haki bir pantolon ve bir süveter giymişti. Grace mavi bir hamile gecelik giymişti, Niklos ise yanındaki çuvaldan kağıt çekip parçalıyordu.

"Bütün bunlar nedir?" Amanda sordu.

Julian omuz silkti.

Haklısın, dedi Grace, bir çantada bir not bulunca. "Onlar Kyrian'dan." Notu okudu ve güldü. "Yara bandı için teşekkürler" yazıyor. Notu Julian'a uzattı.

Julian notu okurken abartılı bir nefes verdi. "Bizim zamanımızda bir arkadaşınızı ziyaret ettiğinizde hediye götürmek adettendi. Ama yani, kahretsin, bu kadar çok bırakmadık. Hediye dağlarını incelerken elini saçlarından geçirdi. "Kyrian

her zaman cömert, ama... kahretsin," diye tekrarladı. "Sanırım dün gece geri geldi ve biz uyurken onları bıraktı."

Amanda şaşırmıştı. Noel gibi görünüyordu ... Rockefeller'larda. Grace'in ikizler için düzinelerce oyuncak çıkarmasını izledi. Vanessa için oyuncak bebekler, Niklos için yapı taşları. Bir tren ve bir oyuncak at.

Grace bir çantadan küçük bir kutu çıkardı. Julian'a uzatarak, "Bu senin için," dedi.

Julian kutuyu açtı, sonra rengi soldu.

Grace baktı ve nefesi kesildi. "Bu senin generalinin yüzüğü."

Şaşkın bir bakış attılar.

"Nasıl aldı?" diye sordu.

Amanda yüzüğe bakmak için yaklaştı. Kyrian'ınki gibi, derin bir yakut zemin üzerinde elmaslardan ve zümrüt defne yapraklarından oluşan bir kılıcı vardı. "Kyrian'ın giydiği gibi görünüyor. Onunkinin üzerinde bir taç olması dışında."

Julian başını salladı. "Onunki bir kraliyet mührü ile işaretlenmiş, benimki ise kesinlikle askeri."

Kafası karışan Amanda ona baktı. "Asil?"

"Kyrian bir prensti," dedi basitçe. "Trakya tahtının tek varisi."

Amanda'nın ağzı açık kaldı. "Romalılar bir varisi çarmıha mı gerdiler? Bunu yapabileceklerini düşünmemiştim."

Julian'ın çenesi gıdıklandı. "Teknik olarak yapamazlardı ama Kyrian'ın babası, Theone ile evlendiği gün onu evlatlıktan reddetti."

"Neden?" Amanda sordu.

"O bir hetairaydı." Yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü ve ekledi, "Onlar zengin erkeklere eğlence ve refakatçi olmak üzere eğitilmiş alt sınıf kadınlardı."

"Ah," dedi, bunun ailesini nasıl kızdırabileceğini kolayca görerek. "Onunla tanıştığında bir arkadaş mı arıyordu?"

Julian başını salladı. "Kyrian, onunla bir arkadaşının partisinde tanıştı ve ondan büyülendi. İlk görüşte aşk olduğuna yemin etti. Hepimiz ona sadece servetinin peşinde olduğunu söylemeye çalıştık ama o dinlemedi.

Julian acı acı güldü. "O zamanlar bunu çok yapardı. Babası ona hayrandı ama Alkis, Kyrian'ın Theone ile evlenebilmek için Makedon prensesiyle olan nişanını bozduğunu öğrenince çok kızdı. Alkis ona bir kralın yanında bir fahişe varken hüküm süremeyeceğini söyledi. Tartıştılar ve sonunda Kyrian, babasının sarayından çıkıp doğruca Theone'ye gitti ve bir saat içinde onunla evlendi. Alkis öğrendiğinde Kyrian'a onun için öldüğünü söyledi."

Sempatik bir acı kalbini delip geçerken adamın sözleri üzerine göğsü sıkıştı. "Yani, onun için her şeyden vazgeçti mi?"

Julian sertçe başını salladı. "En kötü yanı, Kyrian ona asla sadakatsiz olmadı. Hiçbiriniz bunun nasıl bir başarı olduğunu gerçekten takdir etmiyorsunuz. Bizim zamanımızda tek eşlilik diye bir şey yoktu. Bir erkeğin karısına, özellikle de Kyrian'ın mirasına ve zenginliğine sadık kalması hiç duyulmamış bir şeydi. Ama Kyrian, Theone ile evlendikten sonra, başka birini asla istemedi. Başka bir kadına hiç bakmadım bile."

Julian'ın gözleri öfkeyle parladı. "Gerçekten onun için yaşadı ve öldü."

Amanda'nın kalbi Kyrian için sızlıyordu. Hâlâ üzerinde olması gereken acı.

Grace, Amanda'ya içinde hediye paketi yapılmış kutular bulunan üç çanta uzattı. "Bunlar senin için."

Amanda en büyük kutuyu açarak kalın dokuma tasarım bir manto buldu. Elini yumuşak, lacivert ipeğin üzerinde gezdirdi. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Çantalara baktığında, Victoria's Secret logosuyla işaretlenmiş ayakkabılar ve diğer kutuları buldu. Kızararak Julian ve Grace'in etrafındakileri açmaya cesaret edemedi. Utancından ölmek istemiyorsa hayır.

"Bedenimi nereden biliyordu?" diye sordu elbisenin üzerindeki etiketleri kontrol ederken.

Julian omuz silkti.

Amanda, kendisine hitaben yazılmış bir not bulunca duraksadı. El yazısı zarif ve netti.

Süveterin için üzgünüm. Bu kadar iyi bir spor olduğun için teşekkürler.

—Avcı

Amanda, onun yanında gerçek adını kullanmayı reddetmesi içini biraz incitmiş olsa da gülümsedi. Hiç şüphe yok ki bu onun aralarına mesafe koyma yöntemiydi.

Öyle olsun. Mahremiyetine hakkı vardı. Tehlikeli ölümsüz hayatını insanlarla herhangi bir yakın ilişki içinde olmadan yaşama hakkı. Onun için Avcı olarak kalmak istiyorsa buna saygı duyardı.

Yine de, dün gece yaşadıklarından sonra...

Kalbinde, hangi ismi kullandığı önemli değildi. Onun hakkındaki gerçeği biliyordu.

Hediyelerini toplayarak işe hazırlanmak için merdivenlerden yukarı yöneldi ama asıl yapmak istediği şey, Hunter'a nezaketinden dolayı teşekkür etmekti.

** * **

Amanda, duştan sonra yaramaz iç çamaşırlarından oluşan bir hazine bulmak için tüm hediyelerini açtı.

Hunter ona uyumlu bir jartiyerle birlikte mavi ipek çoraplar almıştı. Daha önce hiç sahip olmadığı ya da takmadığı bir şey vardı ve onu nasıl kullanacağını bulması birkaç dakikasını aldı. Uyumlu bir ipek sütyen ve tanga kıyafeti tamamlıyordu.

"Hmm..." Mesafesini korumak isteyen bir adam için, kesinlikle onun için bazı çok kişisel seçimler yaptı. Ama sonra, o bir muamma değilse de hiçbir şeydi.

Amanda elbisesine uzanırken dudağını ısırdı. Yeni iç çamaşırını giyerken inanılmaz derecede kadınsı ve yumuşak hissediyordu ve Hunter'ın ellerinin onlara dokunduğunu düşündüğünde omurgasında hafif bir ürperti yükseldi.

Elinin muhtemelen şimdi uyluklarının arasında çok yakın duran tanganın narin dantelinde gezindiğini bilmek inanılmaz derecede erotikti. Elinin göğsünü tutan bardağın içine dokunduğunu.

Onu soymak için orada olmasını ne kadar çok isterdi. Ona, giysileri kadar yakından dokunmak.

Adamın onu kollarına alıp sevişirken yüzündeki koyu, kapüşonlu ifadeyi hayal ederken, nefesini dişlerinin arasından keskin bir şekilde çekti. Bunu düşündükçe göğüsleri sızlıyor ve şişiyordu.

Elbiseyi yataktan aldı ve ona doğru tuttu. Bir an için Hunter'ın egzotik kokusunu duyduğunu sandı. Bu onun aracılığıyla arzu bıçakları gönderdi.

Giyinirken elbisenin ipeği tenine kayarak ona rüyasını hatırlattı.

Hunter'ın ellerinin vücudunda hissettiği his.

Ah, onun burada olmasını ne kadar çok isterdi. Elbisesinin düğmelerini açıp altındaki kadını keşfetmesini izlemeyi ne kadar çok isterdi. Ama asla olmayacaktı. Kyrian sonsuza kadar tehlikeli hayatına geri dönmüştü.

Arzu bıçakları anında sona erdi ve yerini kalbinde derin bir acı aldı.

Ona hiçbir anlam ifade etmeyen ama yine de orada olan bir acı. Ağrıyan. istemek. ihtiyaç.

Amanda içini çekerek ayakkabıları giydi ve Julian'ın onu işe götürmek için beklediği yere indi.

* * *

Sen ve Cliff için çok üzgünüm.

Amanda masasından başını kaldırıp ona kadar saydı. Yavaşça. Bunu ona bir kişi daha söylese çılgına dönecek, Cliff'in ofisine gidecek ve onu küçük, kanlı Cliff kebap parçalarına ayıracaktı.

Ofisteki herkese ayrılıklarından bahsetmiş ve küstahça onun dün gelemeyecek kadar bunalmış olduğunu söylemişti.

Onu öldürebilir!

"Ben iyiyim Tammy," dedi ofis müdürlerine zoraki bir gülümsemeyle.

"İşte bu," dedi Tammy. "Sen moralini yüksek tut."

Tammy giderken Amanda dudağını kıvırdı. En azından gün bitmişti. Artık eve gidebilirdi ve...

Ve bir daha asla göremeyeceği uzun boylu, yakışıklı adamı hayal et.

Bu neden Cliff'in ondan ayrılmış olmasından daha çok canını yaktı?

Hunter'ın onu bu kadar özlemesine neden olan şey neydi...?

Ama biliyordu. Muhteşem, zeki ve kahramandı. Gizemli ve ölümcüldü.

Daha da iyisi, ona o göz kamaştırıcı gülümsemeyi her gösterdiğinde kalbinin atmasına neden oluyordu.

Ve sonsuza dek gitti.

Depresyonda, ayrılmaya hazırlandı.

Amanda, dosyalarını evrak çantasına koyduktan sonra ofisinden çıkıp asansöre yöneldi ve lobiye giden düğmeye bastı. Grace'i ikizlerle dışarıda bekletmek istemiyordu. Ayrıca ofisten bıkmıştı.

Bu, hayatının en uzun günü olmuştu.

Zaten neden bir muhasebeci olmak istemişti ki? Selena haklıydı, hayatı akıllara durgunluk verecek kadar sıkıcıydı.

Asansörün kapıları camla çevrili lobiye açıldığında dışarı çıktı ve etrafına baktı. Dışarısı karanlık olmasına rağmen otoparkın ışıkları o kadar parlaktı ki Grace'in henüz orada olmadığını anlayabiliyordu. Lanet etmek! Eve gitmek için fazlasıyla hazırdı.

Sinirlenen Amanda kapının yanına gitti.

Evrak çantasını değiştirirken, Cliff arkadaşlarıyla çevrili bir şekilde bir sonraki asansörden indi.

Harika, sadece harika. Günü daha iyi ve daha iyi olmaya devam etti.

Onu tek başına gören Cliff, ona yaklaşırken bir tavus kuşu gibi kendini beğendi. "Bir sorun mu var?" diye sordu yanında dururken.

"HAYIR. Arabam henüz burada değil, dedi ters bir şekilde.

"Eh, eve bırakmaya ihtiyacın varsa..."

"Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok, tamam mı?" Karanlık soğukta beklemek için kapıdan dışarı çıktı. Kış soğuğunda donmak, yeryüzünde görmek istediği son adamın yanında bir dakika daha geçirmekten daha iyiydi.

Cliff onu binanın önünde durdurdu. Sokak lambaları koyu sarı saçlarının üzerinde belli belirsiz parlıyordu. "Bak Mandy, arkadaş olmamamız için hiçbir sebep yok."

"Bugün yaptığın numaradan sonra bu konuda cömert davranma. Kim olduğunu sanıyorsun da herkese ailemden bahsediyorsun?

"Ah, hadi ama, Mandy..."

Bundan ne kadar nefret ettiğimi bildiğinde bana Mandy demeyi kes.

Omzunun üzerinden baktı ve ofisin yarısının orada durup onu dinlediğini fark etti. "Bak, Cumartesi gecesi duygusal olarak çok perişan olduğum için dün evde kalmak zorunda kalan ben değilim."

Öfkesi alevlendi. Duygusal olarak perişan mı? O?

Onun üzerine?

Amanda ona iyice baktı. Ve ilk kez, onun ne kadar da bir gelincik olduğunu anladı.

"Özür dilerim ama dün ben de evde değildim. Aslında, neredeydim biliyor musun? Bütün günü muhteşem bir sarışın tanrının kollarında geçirdim. Seni çok aştım.

Homurdandı. "Bak, ailenin sana bulaşmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Sen de diğerleri gibi delisin. Bahse girerim yarın siyah deri giyinmiş olarak gelip vampirleri kazıklamaktan bahsediyorsundur.

Hayatında hiçbir zaman birine tokat atmayı şu an onu tokatlamak istediği kadar istememişti.

Neden onların uyumlu olduğunu düşünmüştü ki? Aşağılık ve kabaydı. Daha da kötüsü, yargılayıcıydı! Tabitha bir kaçık olabilirdi ama o onun kız kardeşiydi ve onlarla akraba olmayan hiç kimse ona hakaret etmese iyi olur!

Aniden, Cliff hakkında göz ardı ettiği her kusur ön plana çıktı. Ve hayatının bir yılını bu pisliği memnun etmeye çalışarak geçirdiğini düşünmek.

O bir aptaldı! Ve aptal, aptal…

Amanda, uzaktan ince ayarlanmış bir motorun devir sesini duymadan bir an önce ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Cliff başını sokağa çevirdi ve ağzı açık kaldı.

Dikkatini neyin çektiğini görmek için baktı ve yola çıkıp önlerindeki kaldırımda duran şık siyah bir Lamborghini görünce donup kaldı.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Kesinlikle değil…

Kapı açılıp Hunter dışarı çıkarken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Solmuş bir kot pantolon, gri ve siyah V yakalı bir süveter ve siyah deri bir ceket giymiş olan adam, son derece büyüleyiciydi.

Ve onun bu ölümcül havası onun dizlerini zayıflattı.

"Ah bebeğim," Tammy arabanın etrafından dolanırken fısıldadığını duydu.

Hunter, Amanda'nın önünde durdu ve vücuduna aç bir bakış attı. "Merhaba tatlım," dedi o derin, çağrışım yapan sesle. "Üzgünüm geciktim."

Amanda ne yaptığını anlamadan onu kollarının arasına aldı ve ona ateşli bir öpücük verdi. Ellerini sırtına bastırırken dilinin tadına bakınca bedeni yandı. Sonra aşağı indi ve onu kollarının arasına aldı.

"Avcı!" onu zahmetsizce arabaya doğru taşırken nefesi kesildi.

Ona o şeytani, sıkı dudaklı gülümsemeyi verdi. Gece yarısı gözleri sıcaktı, mizah ve açlıkla canlıydı.

Botunun ucuyla yolcu tarafının kapısını açtı ve onu içeri soktu. Evrak çantasını ve çantasını kaldırımda düşürdüğü yerden aldı ve ona verdi. Sonra döndü ve Cliff'e bilgiç bir şekilde gülümsedi. "Seni çıplak görmek için yaşayan bir kadını gerçekten sevmelisin."

Hunter kapıyı kapatıp zarif bir şekilde Lamborghini'nin sürücü tarafına geçerken Cliff'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Akıcı bir hareketle arabaya bindi ve park yerinden çıktılar.

Amanda'yı binlerce duygu sardı. Minnettarlık, kahkaha ama hepsinden önemlisi, onu tekrar görmenin verdiği mutluluk, özellikle de hem Julian hem de zihni onu asla göremeyeceğine ikna ettikten sonra.

Az önce onun için yaptıklarına inanamıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu otoparktan çıkarken.

"Bütün gün beni deli ettin," diye soludu. "Kargaşa ve acı içinde olduğunu hissedebiliyordum ama nedenini bilmiyordum. Ben de Grace'i aradım ve işten sonra seni alması gerektiğini öğrendim.

"Bana neden burada olduğunu hala söylemedin."

"İyi olduğundan emin olmak zorundaydım."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Az önce yaptım."

Sözleriyle ısınarak emniyet kemeriyle oynadı. "Kıyafetler için teşekkür ederim. Ve orada Cliff'e yaptıkların için."

"Memnuniyetle."

Şu anda elinden gelen tek şey uzanıp ona dokunmamaktı. Şahane şampiyonunu öpmek için.

Hunter vites değiştirdi ve ticaret bölgesinden uzaklaştı. "Tek bir sorum var, senin gibi bir kadın neden onun gibi biriyle evlenmek istesin ki?"

Amanda tek kaşını kaldırdı. "Nasıldın-"

"Ben medyumum, unuttun mu? 'Budala pislik'e karşı gerçek hislerin şu anda aklının her yerinde."

Utandı ve düşüncelerini koruyabilmeyi diledi.

Hunter, "Bunu ben de duydum," diye dalga geçerek, onun duyup duymadığını gerçekten merak etmesine neden oldu.

"Sürekli kafamın içine bakman konusunda yapabileceğim bir şey var mı? Bu beni gerçekten rahatsız ediyor."

"İstersen, senin üzerindeki bu gücümden vazgeçebilirim."

"Gerçekten mi? İstediğin zaman bir gücü bırakabilir misin?"

Homurdandı. "Tam olarak değil. Vazgeçebileceğim tek güç, birinin düşüncelerini görebilme yeteneğidir."

"Vazgeçtikten sonra geri alabilir misin?"

"Evet ama kolay değil."

"O zaman kov onu, ahbap."

Kyrian güldü ve yola odaklanmaya çalıştı ama asıl fark ettiği şey, ipek kaplı uyluğunun büyük bir kısmını ortaya çıkaran elbisesindeki yırtmaçtı. Daha da kötüsü, o elbisenin altına ne giydiğini biliyordu. Bütün gün uyumaya çalışırken aklından çıkmayan başka bir görüntüydü bu.

Jartiyer kemeri ve sırımla sarılmış dolgun kıvrımlarının düşüncesi... Ağzını sulandırdı. Ve tek yapmak istediği, onun en mahrem yerini koruyan minik ipek şeridi hissedene kadar elini o iyi işlenmiş eteğin altından kaydırmaktı. Ah evet, ona tam erişimi olana kadar parmaklarıyla onu kenara çekmeyi hayal edebiliyordu.

Ya da o küçük, narin ipek parçasını kalçalarından koparmak ve ipek kaplı bacakları onunkine dolanırken kendini onun derinlerine gömmek.

Hunter koltuğunda kıpırdandı ve kendine bol bir pantolon alması gerektiğini çok geç hatırladı.

Ona dokunmak cennet olurdu.

Keşke cennet onun gibi bir yaratık için bir olasılık olsaydı. Bu düşünce içini delip geçerken vitesi daha da sıkı tuttu.

"Hiçbir kadın seni paran dışında bir şey için sevmeyecek. Sözlerimi not et, evlat. Bizim gibi adamlar asla o temel ihtiyaca sahip olmayacaklar. Umabileceğiniz en iyi şey, bir çocuğun sizi sevmesidir."

Bastırılmış anı tüm netliğiyle aklına aktığında nefesi kesildi. Ve hemen ardından babasına söylediği son sözler geldi.

"Senin gibi kalpsiz bir adamı nasıl sevebilirim? Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun, ihtiyar. Ve asla yapmayacaksın.

Bunun acısı nefesini kesti. Asla geri alınamayacak bir öfkeyle söylediği sözler.

Bunları en çok sevdiği ve saygı duyduğu tek kişiye nasıl söyleyebilirdi?

"Ee," diye sordu Amanda dikkatini dağıtarak, "dün gece Desiderius'a ne oldu? Onu yakaladın mı?

Düşüncelerini temizlemek ve buraya ve şimdiye odaklanmak için başını salladı. "Tartışmamızdan sonra bir cıvata deliğine girdi."

"Ne?"

"Bir cıvata deliği. Daimonlar için Sığınak," diye açıkladı. "Boyutlar arasındaki astral açıklıklardır. Daimonlar birkaç günlüğüne içeri girebilirler ama kapı açıldığında tekrar gitmek zorunda kalırlar."

Amanda, anlattığı şey karşısında afallamıştı. Bu nasıl mümkün olabilir? "İktidarın Daimonlara adaletten kaçmaları için böyle bir sığınak sağladığına inanamıyorum."

"Yapmadılar. Daimonlar cıvata deliklerini kendi başlarına keşfettiler." Ona pis bir gülümseme gönderdi. "Ama şikayet etmiyorum. İşimi çok daha ilginç kılıyor."

"Pekala, sıkılmadığın sürece," dedi alayla. "İşinin sıkıcı hale gelmesinden gerçekten nefret ederim."

Onu ateşe veren bir bakış attı. "Chère, senin yanındayken sıkılmak imkansız gibi bir his var içimde."

Sözleri onun içinde acı veren bir sinire dokundu. "Böyle hisseden tek kişi sensin," dedi Selena ile yaptığı konuşmayı hatırlarken. "Bana Boredom Şehri'ne doğru yol aldığım söylendi."

Bir ışıkta durdu ve ona delici bir bakış attı. "Bu yorumu anlamıyorum, çünkü uyandığımdan beri bana 'Bay. nefis deri adam.'"

Yüzü alev alev, hatırasına güldü.

"Ayrıca," diye devam etti Hunter, "kalkanı kaldıran sen olduğun halde, bunu söyledikleri için insanları suçlayamazsın."

"Affedersin?"

İlk vitese geçti ve caddeye yöneldi. "Bu doğru. Heyecan arayan yanınızı, bir gün sakinleştiricilerin yerini alması garanti olan bir kariyerin altına gömüyorsunuz. Tuttuğunuz tutkuyu gizleyen donuk renkler ve boğazlı kazaklar giyiyorsunuz."

"Yapmıyorum," dedi, hiddetle tüyleri diken diken oldu. "Beni bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorsun. Ve beni sadece kendi seçtiğim bir kıyafetle gördün."

"Doğru ama senin tipini biliyorum."

"Evet, doğru." Reddettiğini mırıldandı.

"Ve tutkunu ilk elden tattım."

Amanda'nın yüzü bu sefer daha da alevlendi. Gerçeği inkar edemezdi. Ancak bu, onun doğrudan kalbinin içini görüyormuş gibi görünmesinden hoşlanması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bence sen kendinin diğer yarısından korkuyorsun," diye devam etti. "Bana antik Yunan perisi Lyta'yı hatırlatıyorsun. O bir kişinin iki yarısıydı. İki parça birbiriyle savaştı ve onu - ve onu tanıyan herkesi - perişan etti, ta ki bir gün bir Yunan askeri iki yarıya gelip onlara katılana kadar. O günden sonra kendisiyle ve başkalarıyla uyum içinde yaşadı."

"Ne yani, seni perişan ettiğimi mi söylüyorsun?"

O güldü. "HAYIR. Seni eğlenceli buluyorum ama bence gerçek doğanı kabul edip onunla savaşmak için bu kadar çabalamazsan çok daha mutlu olursun."

"Bu, insan kanı içmeyen bir vampirden mi geliyor? Söyle bana, sen de doğanla savaşmıyor musun?"

Buna gülümsedi. Belki de haklısın. İçimdeki vahşi canavarı serbest bırakırsam belki ben de daha mutlu olurum." Ona göz ucuyla baktı. "Benim o parçamı idare edip edemeyeceğini merak ediyorum."

"Anlam?"

Cevap vermedi. "Seni nereye götürmem gerekiyor? Julian'ın mı, annenin mi yoksa senin yerin mi?"

"Eh, sen benim evime doğru gittiğine göre, sanırım oraya. Tulane'den birkaç blok ötede oturuyorum.

Kyrian trafiğe odaklanmak için elinden gelenin en iyisini yaptı, ancak zihninde defalarca rüyasının parıltılarını görmeye devam etti. Kahretsin, en son ne zaman böyle canlı bir rüya gördüğünü hatırlamıyordu. Sabah erkenden uyanmıştı, sertti ve onun için acı çekiyordu. Ve onun kokusunun yastıklarında olduğuna yemin edebilirdi. Onun cildi.

Günün geri kalanını uyumak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak geçirmişti ama en iyi ihtimalle düzensiz geçmişti. Bu kadını o kadar derin bir ihtiyaçla istiyordu ki, onun yanında olmak bile onu ürpertiyordu.

Hayatında hiçbir zaman onun önerdiği şeyi yapmaktan daha fazlasını istememişti: kendini onun üzerine salıp onu yutmak.

Keşke cesaret edebilseydi.

Hava kararır kararmaz, onu aramaya gitmişti.

Dark-Hunter hayatında ilk kez bir insanın peşine düşmüştü.

"Biliyor musun," dedi, o yumuşak, kıvrak çekiş, omurgasından aşağı doğruca kasıklarına bir elektrik yükü gönderiyordu. "Beni almak zorunda değildin. Ofisi arayıp beni kontrol edebilirdin.

Kyrian, yüzüne yayılan sıcaklığı hissedince boğazını temizledi. Kahretsin! Onu kızartmış mıydı? İki bin yüz altmış yıl önce nasır bir genç olduğundan beri yüzü kızarmamıştı. "Numaran bende yoktu."

"Herhangi bir telefon rehberinden veya herhangi bir bilgiden almış olabilirsin. Ve tabii ki Grace'te var.

kendisine gülümsediğini hissetti.

"Kahretsin, muhtemelen onu beynimden çıkarabilirdin." Bakışları şeytani, şüpheli bir hal aldı. "Eminim beni tekrar görmek istedin, değil mi?"

"Hayır," dedi biraz hızlı bir şekilde.

"Hmm-hmmm." Sesinde inançsızlık yankılanıyordu. "Neden buna inanmıyorum?"

"Muhtemelen hiçbir zaman değerli bir yalan söyleyemediğim için."

İkisi de güldü.

Arabayı sürerken Amanda onu izledi. Küçük, yuvarlak güneş gözlüklerini takmıştı ve herhangi bir erkeğin hak ettiğinden daha gösterişli görünüyordu.

"Bana bir şey söyle?" diye sordu.

Tek kaşını beklentiyle kaldırdı, ama dümdüz karşıya bakmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi.

"Karanlık Avcı olmayı gerçekten seviyor musun?"

Ona baktı ve aslında dişlerini gösteren bir gülümsemeyle gülümsedi. "Her gece kahramanı oynayacağın kaç tane iş olduğunu söyle bana. Maaşım astronomik ve sonsuza kadar yaşıyorum. Bu işte sevilmeyecek ne var?"

"Ama sen hiç yalnız kalmıyor musun?" diye sordu.

"Bir kalabalığın içinde olabilirsin ve yalnız olabilirsin."

"Sanırım öyle. Hala..."

Yan yan ona baktı. "Neden bilmek istediğini bana sormuyorsun?"

"Düşüncelerimi okuyabildiğine göre neden cevap vermiyorsun?"

Gülümsemesi, bir sonraki yemeğini yeni bulmuş bir kurt gibi aç bir şekilde genişledi. "Evet tatlım, bence inanılmaz derecede seksisin. Ve seni evime geri götürmekten ve ayak parmaklarını kıvırmaktan başka bir şey istemem.

Isı yüzünü tüketti. "Bunu yapma şeklinden nefret ediyorum. Sen Tabitha'dan daha kötüsün. Yüce Tanrım, tüm Kara Avcıların böyle bir gücü var mı?"

"Hayır bebeğim, sadece ben." Sonra ekledi, "Her birimizin kendine özgü yetenekleri var."

"Söylemeliyim ki, gerçekten farklı bir tane olmasını isterdim."

"Pekala aşkım. Senin için gitti. Artık akıl okumak yok."

Amanda onu izlerken, onun küstah ve maço olmasına rağmen, her şeyin altında hala düzgün bir kalp olduğunu fark etti. "Sen iyi bir adamsın Avcı."

"Ben iyi bir vampirim demek istiyorsun."

"Evet ama sen kan emmiyorsun."

Bunun üzerine ağzının bir kenarı kıvrıldı. "Demek bunu sana Julian söyledi, öyle mi?"

"Evet yaptı. Karanlık Avcıların, Apollitlerin aksine, Apollon'un lanetinin o kısmından kurtulduklarını söyledi."

"Kayıt olsun," dedi uğursuzca, "yaşamak için kana ihtiyacımız yok ama onu içen, Besleyiciler denen bazı Karanlık Avcılar var." Vites değiştirdi. "Bence sen ve Julian dün gece konuşarak çok fazla zaman harcadınız."

"Belki." Ama sonra Hunter en sevdiği konu haline geldi. Zavallı Julian'ı gecenin yarısında Kyrian ve Kara Avcılar hakkında sorular sorarak uyanık tutmuştu.

Daimonların sadece yirmi yedi yıl yaşadığı doğru mu?

Onayladı. "İşte bu yüzden çok tehlikeliler. Apollitlerin çoğu kendilerine yeni bir gün satın almak için her şeyi yapar."

Julian'a göre Karanlık Avcılar bu yüzden ruhsuzdu. Daimonların en güçlü ruhları almasını engelledi. Ve Daimonlar ne kadar güçlü ruh aldılarsa, ödünç alınan zamanda o kadar uzun yaşadılar.

"Senin gibi biri," dedi Kyrian, "en iyi Daimon yemidir. Ruhunu aldıklarında, tüm psişik güçlerini de beraberlerinde götürüyorlar."

Amanda alay etti. "Gücüm yok."

"Hangi yalan seni mutlu ediyorsa."

"Yalan değil," dedi savunmaya geçerek. "Hiçbir yeteneğim yok. En azından sayıları ezmeyi gerektirmediği sürece.

"Pekala, hesap kırıcı, sana inanıyorum."

Sözleri bunu söyleyebilirdi ama sesi öyle değildi. İnatçı adama gözlerini kısarak onu evine doğru yönlendirdi.

Yaklaştıklarında, gece gökyüzünde dalgalanan gri duman bulutları gördü. "Bu bir ev yangını mı?"

"Evet, o da büyük gibi görünüyor."

"Oh hayır," yaklaştıkça nefesi kesildi ve evinin yandığını gördü.

Ama Hunter orada durmadı, sokaktan aşağıya, başka bir alevin uğuldadığı Tabitha'ya gitti.

Kapının mandalını ararken gözleri doldu. "Tabitha!" diye bağırdı, kız kardeşinin evin içinde olabileceğinden korkarak.

Göz kırpabileceğinden daha hızlı olan Hunter arabadan indi ve yanan eve koştu.

Kalbi gümbür gümbür gümbür gümbür atan Amanda arabadan fırladı.

Topuklu ayakkabılarını tekmeledikten sonra verandaya koştu ama çıplak ayakla içeri girmeye cesaret edemedi.

"Avcı?" diye seslendi, alevlerin ötesini görmeye çalışarak. "Tabitha!"

Lütfen iyi ol, Tabby. Lütfen hala işte olun!

Kyrian'ı görmeyi veya duymayı beklerken, bir motosiklet Tabitha'nın bahçesinden geçti ve patika yanında gıcırtılı bir şekilde durdu.

Bir adam şimşek gibi hareket ederek siyah miğferini çıkardı, yere fırlattı ve sonra eve doğru o kadar hızlı koştu ki kadın yüzünü bile seçemedi. Hunter, Tabitha'nın oda arkadaşını taşıyarak kapıdan çıktığı sırada o arka tarafa gitti.

Amanda, Hunter'ı çimenlere kadar takip etti ve Allison'ı çimlere yatırdı.

"Tabitha orada değil," dedi. Başını Allison'ın baygın bedenine doğru eğdi. "Çok fazla duman soludu." Etraflarındaki sokağı taradı; yakınlarda birkaç komşu durdu ama hiçbiri öne çıkmadı. "Lanet olası ambulans nerede?" diye hırladı.

Terminatör koşarak yanlarına geldi. Önce Allison'ın, sonra Amanda'nın yüzünü yaladı.

Beyaz ve siyah köpeği okşayan Amanda, motosikletle gelen adamı görmek için başını kaldırdı. En az Hunter kadar yakışıklıydı ama yine de ruhani bir yanı vardı. Mistik.

Sarı saçları sol şakağından göğsünün ortasına kadar inen iki uzun örgü dışında kısa kesilmişti. Üzerinde kırmızı ve altın rengi Kelt parşömenleri ve boynunda kalın bir altın torç bulunan fermuarlı siyah bir motosiklet ceketi giymişti.

Hunter'ın yanında diz çöktü ve eldivenli elini Allison'ın vücudunun yaklaşık bir inç yukarısında gezdirdi.

"Ciğerleri yanmış," dedi sessizce.

"Ona yardım edebilir misin, Talon?" diye sordu.

Talon başını salladı. Eldivenlerini çıkardı ve ellerini Allison'ın kaburgalarına koydu.

Birkaç saniye sonra Allison'ın nefesi yavaş ve düzenli hale geldi.

Talon, Amanda'nın bakışlarıyla buluştu. Kyrian'la tıpatıp aynı gözlere sahip olduğunu görünce ürperdi.

Bu yeni Kara Avcı'da çok rahatsız edici ve tuhaf bir şeyler vardı.

Adamın durgun olduğunu fark etti. Dipsiz bir gölet gibi. İçinde hem aldatıcı hem de korkutucu olan sakin bir dinginlik vardı.

Ve gerçekten kötü bir şeyler döndüğünü anladı. Yoksa aynı anda başka bir Kara Avcı neden burada olsun ki?

"Yangınları Desiderius çıkardı, değil mi?" diye sordu.

Adamların ikisi de hayır anlamında başlarını salladı.

Hunter, Talon'a baktı. "Senin hedefin?"

"Tahminimce bir araya gelmişler. Seninki saklanırken benimki seni çıkarmaya çalışıyor."

Sonunda itfaiye ekipleri geldi. Üçü yan tarafta durmak için hareket ederken, bir EMT ekibi Allison'la görevi devraldı.

"Kahretsin, Talon, bu yeni," dedi Hunter elini saçlarından geçirirken. "Bizi tamamen savunmasız bırakıyor."

Talon, başını Tabitha'nın yanan evine doğru eğdi. "Evet biliyorum. Biz yapamazken onların güçlerini birleştirebilmeleri berbat bir şey."

"Neden yapamıyorsun?" Amanda sordu.

Talon, Hunter'a döndü. "Ne kadarını biliyor?"

"Gerektiğinden çok daha fazla."

"Ona güvenebilir miyiz?"

Hunter ona yan yan baktı; gözlerindeki belirsizlik onu incitti. Hayatını kurtaran adama asla zarar verecek bir şey yapmazdı.

"Bu akşam Acheron'dan ona istediği bilgiyi vermemi söyleyen bir sesli mesaj aldım."

Talon kaşlarını çattı. "Bu bana T-Rex gibi gelmedi."

"Biliyor musun, Acheron ona böyle hitap etmenden gerçekten nefret ediyor."

"Tam olarak bu yüzden kullanıyorum. Ve T-Rex'in tam yetki vereceğine inanmakta zorlanıyorum."

"Evet, ama Acheron'u tanıyorsun. Bunun bir amacı olmalı ve kendi yıpranmış zamanında, eminim bizi aydınlatmak için etrafta dolaşacaktır.

"Öyleyse söyle bana," diye ısrar etti. "Neden güçlerinizi birleştirmiyorsunuz?"

"Bizi horoz dövüşünden veya güçlerimizi insanlara veya tanrılara karşı kullanmaktan alıkoymak için,"

Avcı açıkladı. “Sonuç olarak, bir araya gelir gelmez birbirimizin güçlerini tüketmeye ve onları sönümlemeye başlıyoruz. Ne kadar uzun süre birlikte kalırsak, o kadar zayıf oluyoruz.”

Amanda ağzı açık kaldı. "Adil değil."

"Hayat nadiren öyledir," dedi Talon.

Hunter, Talon'a döndü. "Hedefinizin nerede olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"İzleme sinyalini burada kaybettim. Bu yüzden yakınlarda bir cıvata deliği olduğunu tahmin ediyorum.”

"Harika," dedi Hunter, "gerçekten harika."

Talon aynı fikirdeydi. "Bence ikisini de dışarı atmak için Kattalakis'i çağırmalıyız."

"Hayır," dedi Hunter çabucak. "Bu, uğraştığımız tipik bir Daimon değil ve içimden bir ses bana Desiderius'a bir Kurt Avcısı yerleştirmenin bir dinamit fıçısına el bombası atmak gibi olacağını söylüyor. İhtiyacımız olan son şey ruhlarından birini alması. Bununla verebileceği zararı hayal edebiliyor musun?

"Avcı mıydı?" Amanda sordu. "Kurt adam gibi mi?"

Talon boğazını temizledi. "Tam olarak değil."

"Geceyi koruyoruz," dedi Hunter. "Bu yüzden Kara Avcı. Ve onlar..." Talon'a araştıran bir bakış attı.

Açıklamayı Talon üstlendi. "Were-Avcıları..." O da doğru kelimeyi arıyormuş gibi Hunter'a baktı.

Avcı omuz silkti. "Büyücüler mi?"

"Benim için çalışıyor," dedi Talon.

Ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikri olmayan Amanda için işe yaramadı.

Büyücüler mi? Merlin gibi mi?”

Ah, lanet olsun, diye mırıldandı Talon. Bakışlarını Hunter'a kilitledi. "T-Rex'in söylediklerinden emin misin?"

Hunter cep telefonunu kemerinden çıkardı, kayıtlı mesajları arasında gezindi ve Talon'a verdi. "Kendin dinle."

Talon yaptı. Kısa bir bekleyişin ardından telefonu Hunter'a geri verdi ve Amanda ile yüz yüze geldi.

"Tamam o zaman şöyle açıklayalım. Dört temel Daimon veya vampir türü vardır: kan emiciler, ruh emiciler, enerji/rüya emiciler ve avcılar."

Amanda başını salladı. Bu ona mantıklı geldi. "Siz katillersiniz."

Hunter homurdandı. "Ne? Elinde kumandayla mı doğdun?"

"Hayır," diye düzeltti Talon, Hunter'ın alaycılığını görmezden gelerek. "Slayer'lar tüm vampirlerin en kötüsüdür çünkü kurbanlarından hiçbir şey istemezler. Sadece yok etmek için yok ederler. Vampirlerin en güçlüleri olduklarından bahsetmiyorum bile."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Desiderius onlardan biri mi?"

Talon ona açıklamaya devam ederken Hunter olumsuz bir şekilde başını salladı. "Bildiğimiz dünyayı korumak için, Daimonları kontrol etmek ve yok etmek için yaratılmış üç avcı ırkı vardı. Bize 'Koruma Piramidi' deniyor. Kara Avcılar, insan kanı ve ruhlarıyla beslenenlerin peşine düşer. Rüya Avcıları enerji ve hayal emicilerin peşine düşer ve Kurt Avcıları avcıların peşine düşer."

Amanda kaşlarını çattı. "Sanırım anlamadığım şey, neden hepsini yapan tek bir grubun olmadığı."

"Çünkü yapamayız," dedi Hunter. "Eğer bir kişi ya da grup, varoluşun dört âleminde yürüyecek kadar güçlüyse, dünyayı köleleştirebilirdi. Hiçbir şey ve hiç kimse onları durduramazdı. Ve tanrılar çok kızardı."

"Hangi dört alem?"

"Zaman, uzay, dünya ve rüyalar," dedi Talon.

Amanda derin bir nefes verdi. "Tamam, şimdi bu korkutucu. Bazılarınız zamanda yürüyor mu?"

"Ve uzay ve rüyalar."

"Ah." Amanda başını salladı. "Yani Rod Serling bir Kurt Avcısı mıydı?"

Pek eğlenmiş görünmüyorlardı.

"Tamam," dedi. "Kötü mizah girişimi. Ben sadece tüm bunları çözmeye çalışıyorum."

Talon güldü. "Yapma. Bin beş yüz yılı aşkın bir süredir hepsini anlamaya çalışıyorum ve hala bir şeyler öğreniyorum.

Avcı yüzünü buruşturdu. "Sen? Ne zaman sapladığımı düşünsem, Desiderius gibi biri çıkıyor ve kuralları tamamen değiştiriyor."

"Doğru," dedi Talon kısa bir kahkahayla. Omuzlarını silkti. "Korkunç şeylerden bahsetmişken, gitmem gerek. Biz konuşurken bile rehberlerim kayboluyor."

Hunter ürpermiş numarası yaptı. "Benim önümde ölülerle konuşmandan nefret ediyorum."

Talon ona gülünç, eğlenmeyen bir bakış attı. "Bana 'Ölü İnsanlar Görüyorum' tişörtünü gönderen pislik sen misin?"

Avcı güldü. "Bu Wulf olurdu. Bu konuda şaka yaptığını sanıyordum."

"O değildi. Üç gün önce aldım. Bunun için onu geri alacağım." Talon, Amanda'ya baktı. "Onu yakınında tut."

Avcı başını salladı.

Talon omzunun üzerinden itfaiye ekiplerinden birine baktı. "Sadece ben miyim yoksa arkamdaki Apollite itfaiyecisi bize biraz fazla mı dikkat ediyor?"

"Evet, onu da yakaladım. Sanırım onu sorgulamalıyım."

"Bu aksam olmaz. Önce onu emniyete al. Apollite'ı sorgulayacağım."

Hunter keyifle kaşını kaldırdı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Kahretsin, hayır, Yunan. Ben de seni iyi tanıyorum." Talon siyah Harley-Davidson'una geri döndü ve miğferini yerden aldı. "Sonuçları size daha sonra e-postayla gönderirim."

"E-posta mı?" Amanda sordu. "Sormalı mıyım?"

Avcı omuz silkti. "Uzun bir yol kat ettik. Aramızda bilgi taşımaları için koşuculara para ödüyorduk.

"Ah," dedi, sonra sokağın karşısında gölgelerin arasında tek başına duran bir adam fark etti. Ateşi izlemek yerine Hunter ve Talon'la daha çok ilgileniyor gibiydi.

Talon onlara katıldı.

"Soru," diye fısıldadı Amanda sokağın karşısındaki muhteşem sarışın gölgeyi incelerken. "Bütün Daimonlar sarışın mı?"

"Evet," dedi Hunter. "Tüm Apollitler gibi."

"O zaman bir Apollite'yi Daimon'dan nasıl ayırt edebilirsin?"

Talon, "Bizi engellemedikleri sürece onları hissedebiliriz," dedi. "Ama bir insan için bunu anlamanın tek yolu, bir Apollite karşıdan karşıya geçtiğinde, insan ruhlarının toplandığı göğsünün ortasında siyah dövme görünümlü bir sembolün belirmesidir."

"Ah," dedi tekrar, onları izleyen adamı izlemeye devam ederek. "Söyle bana, sence hedeflerin, saldırmadan önce güçlerinizi tüketmek için ikinizi kasten bir araya mı getiriyor?"

Adamlar ona şaşkın bir bakış attılar.

"Neden öyle diyorsun?" diye sordu.

"Uzman değilim ama arkandaki adam bana bir Daimon gibi geldi."

Bir ışık parlaması Talon'un sırtına çarpıp onu yere göndermeden önce kelimeler dudaklarından zar zor döküldü.

Hunter onu arabaya doğru iterken küfretti. Üzerinden atladı ve doğruca Talon'a saldıran Daimon'a doğru koştu. İkili, kıyasıya bir mücadele içinde kollarını kavuşturup yere düştü.

Amanda, Talon'a doğru yola çıktı. Kan içindeydi. Kalbi gümbür gümbür atarak onu kaldırmaya çalıştı ama bunu yapamadan başka bir Daimon onlara saldırdı.

İçgüdüsel olarak tepki vererek Talon'un kemerinden Kelt hançerini aldı ve Daimon'u göğsünden yakaladı. Adam tısladı, sonra geri çekildi.

Talon ayağa kalktı. Elinden hançerini kaparak, kaçarken onu Daimon'un arkasına fırlattı. Daimon bir ışık parlamasıyla ortadan kayboldu.

Hunter karanlığın içinden çıktı, nefes almakta zorlanıyordu ve Talon'un hançerini yerden alıp Kelt'e geri verdi. "İyi misin?" O sordu.

Talon kolunu esnetirken yüzünü buruşturdu. “Daha kötü kanadım. Sen?"

"Daha beter kanadım."

Talon, Amanda'ya kısaca başını salladı. "Yardım için teşekkürler." Eliyle omzunun arkasını ovuşturdu. “Kadınını emniyete al. Sonra konuşacağız."

"Elbette."

Amanda, Talon'un uzun bacağını motosikletinin üzerinden atmasını izlerken yüzünü buruşturdu. Hareketleri yavaş ve sabitti ve tek başına bu, içinde olması gereken acının kanıtıydı.

"Gerçekten iyi mi?"

"Çabuk iyileşiriz. Yaraların çoğu yirmi dört saatten kısa sürede yok olur."

Uzaktan bir siren çaldı. Kyrian, ışıkların yanıp söndüğü sokağa baktı. "Polis geliyor. Onlar gelmeden yola çıkmamız gerekiyor.”

Peki ya Allison?

“Uyandığında iyi olacak. Talon'un dokunuşu ölüm dışında her şeyi iyileştirebilir."

"Ya Terminatör?"

Hunter bir ıslık çalıp arabasının kapısını açtı. Terminatör'ü koltuğuna oturttu.

"Sıkı bir sıkışıklık olacak ama bence başarabiliriz."

Amanda arabaya bindi ve Terminatör'ü elinden geldiğince kucağında ayarladı. Hunter yanına oturana kadar onun elindeki ve kolundaki kanı görmedi. Yaralı mısın?

“Kolumdaki et yarası. İyileşecek.

Tanrım, Avcı. Yaptığın şeyi yapmaya nasıl katlanabiliyorsun?”

O güldü. "O kadar uzun süredir yapıyorum ki, gerçekten ölmeden önce hayatın nasıl olduğunu hatırlamıyorum."

Sözleri onu ürpertti. "Gerçekten ölmedin, değil mi? Bütün bunlar hakkında biraz bulanıkım. Bir kalp atışınız var ve kanıyorsunuz, cildinizin dokunulamayacak kadar sıcak olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu hayatı ima ediyor, değil mi?”

Arabayı çalıştırdı ve polisten uzaklaşarak caddeye doğru yöneldi. "Evet ve hayır. Bir insan öldüğünde, Artemis ruhlarımızı tuzağa düşürmek için güçlerini kullanır. Ruh kontrol altına alındıktan sonra hayata geri döndürülürüz.”

"Nasıl?"

“O sırada öldüğüm için hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, her şeyin kararduğını hissettiğim ve ardından daha önce hiç bilmediğim güç ve güçlerle uyandığım."

Amanda, Terminatör'ün kulaklarını okşarken ve onu susturmak için köpeğin kafasını karnına bastırırken bunu düşündü. "Bu tekrar ölebileceğin anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Sonra ne olacak?"

Avcı derin bir nefes aldı. "Ruhlarımızı geri almadan önce ölürsek, yeryüzünde sonsuza dek güçsüzce yürürüz. Gölgeler olarak cismani bedenlerimizde kapana kısıldık ama gerçek bir özümüz yok, bu da hiçbir şeye dokunamayacağımız veya Kahinler dışında kimse tarafından duyulamayacağımız anlamına geliyor. Yemek ve su için can atıyoruz, ancak açlığı veya susuzluğu yatıştırmanın hiçbir yolu yok. Kısmi lanetten tam lanete kısa bir yolculuk.”

Amanda böyle bir kaderin dehşeti karşısında ağzı açık kaldı. Böyle bir şeyin onun başına gelmesi düşüncesine dayanamıyordu. "Bir Daimon seni öldürse bile bu olur mu?"

Onayladı.

"Adil değil."

Ona baktı. “Nasıl bir hayat yaşadın küçüğüm, her şey adil ve adaletsizmiş gibi görünüyor? Yaşam ve ölüm sadece vardır. Fuarın bununla hiçbir ilgisi yok.”

Bu açıklamada çok anlamlı bir şey vardı.

Böyle hissetmek için kaç kez haksızlığa uğramıştı?

Bu düşünceyi hemen bir başkası izledi. "Julian ruhunu geri alabileceğini söyledi."

"Teoride evet."

"Teoride?" diye sordu Terminatör, Hunter'a bakmak için başını kaldırırken.

Hunter uzandı ve Terminatör tekrar sakinleşene kadar köpeğin başını okşadı.

“Bize bir hüküm verildi, ancak son iki bin yılda sadece bir avuç başarılı oldu. Deneyenlerin çoğu Shades oldu.”

Amanda kaşlarını çattı. Ne kadar korkunç. Ses tonundan, Hunter'ın bunu asla denemeyeceği gerçeğine boyun eğdiğini söyleyebilirdi. Neden?

"Ruhunu geri almak için ne yapman gerekirdi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Yolun kurtarılması her Karanlık Avcı için farklı olduğundan hiçbirimiz bunu yapmıyoruz. Tek bildiğim, gerçek anı geldiğinde Kara Avcı'nın ya serbest bırakılacağı ya da sonsuza dek lanetleneceği."

Kyrian'ın ona söylemediği şey, Kara Avcı'nın özgür olabilmesi için ruhunu onları seven birinin ellerine teslim etmesi gerektiğiydi. Karısı tarafından bu kadar şiddetli bir şekilde yakıldıktan sonra, ölümsüz ruhunu boşverin, bedeni veya kalbi konusunda bir daha asla kimseye güvenmeyecekti.

Güvendikleri kişi testi geçemediği için birçok kardeşinin Shades olarak kapana kısıldığını görmüştü.

Ve aklının bir köşesinde hiçbir kadının onu asla sevemeyeceği bilgisi vardı. Ufacık bile değil. Bırak onu özgür kılacak kadar sevmeyi.

"Neden bu hayatı kabul ettin?" diye sordu.

Tek kaşını kaldırdı. “Size sınırsız gelirim ve ölümsüzlüğüm olduğunu söyledim. Beğenmeyecek ne var?”

Yine de Amanda buna inanmadı. Çok kolaydı ve o kadar da yüzeysel görünmüyordu. "Bana açgözlü biri gibi görünmüyorsun."

"HAYIR?"

"HAYIR. Sen bundan daha temellisin. Daha cömert. Açgözlü insanlar senin bıraktığın gibi düşünceli hediyeleri Julian ve ailesine bırakmazlar." Çenesinin esnediğini gördü ve onu mükemmel bir şekilde çivilediğini biliyordu. "Yüzüğünü nasıl geri aldın ki? Julian burayı birkaç yıl önce sattığını söyledi.

Hunter o kadar sessiz kaldı ki cevap vereceğini düşünmedi. Sonunda konuştu. "Yaklaşık bir yıl önce onu giyen bir adamı Daimon saldırısından kurtardım. Gördüğümde gözlerime inanamadım. Ondan almayı teklif ettim ama onu kurtardığım için bana verdi."

Amanda, onun içini görebildiği gibi onun içini de görebilmeyi dileyerek gözlerini ona dikti. "Neden istedin?"

Yüzüne bir peçe düştü ve bu konunun onu ne kadar rahatsız ettiğini anlayabiliyordu.

"Kuyu?" cevap vermeyeceği belli olunca sordu.

"Ne dememi istiyorsun?" diye sordu, sesi keskin ve huysuzdu. "Gördüğümde bir anlık zayıflık yaşadığımı mı? Bir an vatan hasreti çekmenin acısını hissettiğimi mi? Evet ben yaptım. Artık ruhu olmayan Kara Avcı'nın bir kalbi olduğunu biliyorsunuz. Mutlu musun?"

"Senin bir kalbin olduğunu zaten biliyordum."

Kırmızı ışıkta durup ona baktı. Sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını şiddetli bir şekilde çattı.

"İster inan ister inanma," diye devam etti, "yaptığın her şeyde kendini gösteriyor."

Adam ona inanamıyormuş gibi başını salladı, sonra tekrar ışığa baktı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu doğruydu ve yine de…

Onun ilgisini çekmişti. büyülenmiş Erkek olmayan bu adam ona seslendi ve onu baştan çıkardı. Hayatta tek istediği normal olmaktı. Çocuklarla birlikte sıcak, sevgi dolu bir yuvaya sahip olmak. Sakin bir hayat.

Ona bunların hiçbirini teklif edemezdi.

Yine de Kyrian'a baktığında, onu düşündüğünde başına çok tuhaf şeyler geliyordu. Sadece şehvet değildi.

Daha fazlası vardı.

Kalbini biraz daha mutlu, biraz daha hassas yapan tanımlanamaz bir şey.

Onun yanında olmak, onu uçuran bir şeydi.

Onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etti.

Eğer yaptıysa da, bunu o sert dış görünüşünün arkasına iyice saklamıştı.

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

Sinirli bir şekilde içini çekti. "Ne oluyor be? Bana başka her şeyi sordun."

Onun yakıcı sözlerini dikkate almadı. "Neden Kara Avcı oldun?"

Ne pahasına olursa olsun intikam almak istiyordum.

"Birine karşı mı?"

Bu sefer yüzündeki acı, burun deliklerinin hafif açılıp kapanması yanlış anlaşılmıyordu.

Eli direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki, teninden keskin bir şekilde çıkıntı yapan parmak boğumlarını görebiliyordu.

Amanda, Terminatör'ün kulaklarını okşarken derin bir nefes aldı. Onu düşmanlarının eline teslim edecek kadar soğukkanlı olan bir kadından intikam almak istediği için onu suçlayamazdı. "Julian bana tanrıların sana intikam alman için yirmi dört saat verdiğini söyledi. Ona ne yaptın?

Çenesinde bir tik başladı ve konuştuğunda ses tonu öfke doluydu. "Onun için aileme sırtımı döndüm. Bir krallıktan vazgeçtim ve beni gerçekten seven insanları incittim. Theone yüzünden aileme söylediğim son sözler incitici ve acımasızdı.

Ve babama öldüğümü haber verdiklerinde, bunun acısı onu deliye çevirdi.

"Kendisini çocukluk odamın penceresinden aşağıdaki avlu taşlarına fırlattı ve orada kırık bir adam olarak benim adımı söyleyerek öldü. Annem öldüğü güne kadar bir daha tek kelime konuşmadı ve en küçük kız kardeşim ne kadar üzüldüğünü dünyaya duyurmak için saçlarını yoldu.

"Kuvvetlerimize önderlik etmem için ben olmadan, Romalılar vatanımı işgal etti ve ele geçirdi. Halkım onurunu, milliyetini kaybetti ve yüzyıllarca Roma işgali altında acı çekti."

Avcı ona baktı. "Söyle bana, karıma ne yapardın?"

Sesindeki acıyı dinlerken gözleri doldu. Onun için nasıl da acıyordu.

Yüce Tanrım, hiç kimse yanlışlıkla birinin onları sevdiğini düşündüğü için böyle bir cezayı haketmedi.

Ama onu en çok etkileyen şey, Theone'nin ona yaptıklarından hiç bahsedilmemesiydi. Sadece ailesine ve ülkesine mal olduğu için üzgündü.

Ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki nasıl kaçınacağından emin değildi. Bunun yerine dikkatini Terminatör'de tuttu. Köpeği, Hunter'ı tutmak istediği gibi tutuyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı boğazına oturan sızı yumruğunun arasından. "Sanırım onu da öldürürdüm."

"Her halükarda insan öyle düşünür."

Sırtından yukarı bir ürperti yükseldi. "Yapmadın, değil mi?"

Hayır, yapmadım. Ellerimi boynuna dolamıştım ve o ağlamaklı, korkulu gözleriyle bana baktığında hayatına son vermek üzereydim. Bir an onu öldürmek istedim ve sonra bildiğim şey, gözyaşlarını sildim, titreyen dudaklarını öptüm ve onu orada huzur içinde bıraktım.

Dişlerini sıktı. "Yani, görüyorsun, gelmiş geçmiş en büyük aptalın yanında oturuyorsun. Asla almadığı bir intikam için ruhunu satan bir adam."

Geçmişinin tüm dehşeti ona çarptı. Karısı yüzünden onca acı çekmesine, onca şey kaybetmesine rağmen onu hâlâ seviyordu. Harika.

Theone ona ne yapmış olursa olsun, sonunda onu affetmişti.

Bu kadar çok sevgi ve sadakat gösterebilen birine nasıl ihanet edilebilirdi?

Amanda bunu anlayamıyordu. "Üzgünüm."

"Olma. Dedikleri gibi, yatağımı yaptım ve içinde çarmıha gerildim. Kör ve aptal olan bendim. Beni sevdiğini bir kez bile söylemediğini çok geç fark ettim.

Sesindeki pişmanlık ve keder onu parçaladı. Garden District'e doğru ilerlerken, "Senin hatan değildi," dedi. "Sana ihanet etmeye hakkı yoktu."

Bana asla ihanet etmedi. Kendime ihanet ettim.

Yüce Tanrım, o güçlüydü. Böyle bir sorumluluğu kendi omuzlarına almaya bu kadar istekli birini hiç tanımamıştı. Etrafında tuttuğu o demir duvardan geçebilmek için bir yol bulmayı nasıl da diledi.

Amanda, tonlarca sarkan İspanyol yosunuyla kaplı büyük meşe ve çamların bulunduğu antebellum malikanelerinin yanından geçerken kalbi ağırlaştı.

Hunter sokağın sonundaki bir arabaya bindi. Ağaçlar evin görüşünü engelliyordu ve iki büyük taş kaide, üç buçuk metre yüksekliğindeki dövme demirden ağır bir kapıyı koruyordu. Araziyi çevreleyen yüksek kırmızı tuğlalı bir duvar sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu.

Yer bir kaleye benziyordu.

Torpido gözünden bir uzaktan kumanda aldı, düğmeye bastı ve ağır kapılar ardına kadar açıldı.

Uzun, kıvrımlı garaj yolunda ilerlerken Amanda'nın nefesi boğazına takıldı ve sonunda onun nerede yaşadığını görebildi.

Çenesi düştü. Evi çok büyüktü! Neoklasik mimari, gördüğü en iyi mimarilerden biriydi. Evin etrafında uzun sütunlar uzanıyordu ve üst balkonlarda süslü beyaz demir parşömenler vardı.

Hunter evin arkasına gitti ve altı arabalık bir garaja girdi ve burada onun da bir Mercedes, bir Porsche, eski bir Jaguar ve garip bir şekilde yerinde olmayan yeni bir Buick'e sahip olduğunu gördü.

Tamam, Lamborghini ona Hunter'ın çok parası olduğu konusunda ipucu vermişti ama onun böyle yaşadığını hiç düşünmemişti.

Kraliyet ailesi gibi.

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Tabii ki yaptı, çünkü o öyleydi. Bir prens. Eski Yunanistan'ın gerçek hayattaki bir prensi.

Garaj kapısı arkalarından kapanırken, Hunter onun arabadan inmesine yardım etti. Terminator'ü arka bahçesinde serbest bıraktı, sonra onu devasa evin içine götürdü. Küçük bir koridordan geçip, zayıf, yaşlı bir İspanyol kadının fırından nefis bir şeyler çıkardığı mutfağa girerlerken, bakışları her şeyi aynı anda algılamaya çalıştı.

Koyu yeşil duvarları ve mermer tezgahları kaplayan paslanmaz çelik gereçler ve antikalarla dolu mutfağı devasaydı.

Hunter, anahtarlarını kapının yanındaki tezgâha bırakırken, "Rosa," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla. "Burada ne yapıyorsun?"

Rosa sıçradı ve göğsünü okşadı. "Tanrım, m'ijo, beni on yıldan korkuttun."

"Doktorun dediğini yapmazsan seni daha fazla korkutacağım. Sen ve ben bir anlaşma yaptık. Miguel'i tekrar aramak zorunda mıyım?

Tavuk tavasını ocağa koyarken iri kahverengi gözlerini ona dikti.

"Şimdi beni tehdit etme. O çocuğu ben doğurdum ve ona izin vermeyeceğim

git bana ne yapmam gerektiği konusunda ders ver. Ve bu senin için de geçerli. Sen doğmadan çok önce kendi evime bakıyordum. Beni anlıyor musun?"

"Evet hanımefendi."

Rosa, Amanda'yı görünce duraksadı. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Seni bir kadınla görmek güzel, m'ijo."

Hunter, Amanda'ya mahcup bir bakış attı. Yiyecekleri kontrol etmek için sobanın yanına gitti. "Bu çok güzel kokuyor Rosa, gracias."

Rosa, onun işinin tadını çıkarmasını izlerken gururla gülümsedi. "Biliyorum; bu yüzden başardım.

Çöpte TV yemekleri ve fast food poşetleri görmekten bıktım. Arada bir gerçek yemek yemelisiniz. O işlenmiş şeyler seni öldürür."

Hunter ona nazik, dudaklarını gererek gülümsedi. "Sanırım halledebilirim."

Rosa homurdandı. "Hepimiz yapabileceğimizi düşünüyoruz ve bu yüzden şimdi kalp ilacı almam gerekiyor."

"Ve lafı açılmışken," dedi Hunter azarlayıcı bir bakışla ona dönerek, "şimdiye kadar evde olman gerekiyor. Bana söz verdin."

"Ben gidiyorum. Buzdolabına senin için bir salata koydum. İkinize de yetecek kadar olmalı."

Hunter, Rosa'nın paltosunu sandalyenin arkasından aldı ve giymesine yardım etti. "Yarın izin alıyorsun."

"Ama bahçıvan geliyor."

"Nick onu içeri alabilir."

"Ancak-"

"Nick halledebilir, Rosa."

Elini şefkatle okşadı. "Sen iyi bir çocuksun, m'ijo. Çarşamba görüşürüz."

"Ama öğleden önce değil."

Güldü. "Öğleden önce değil. İyi geceler."

Hoşçakal.

"Yani," diye dalga geçti Amanda, yalnız kalır kalmaz. "Aslında birine nasıl iyi davranılacağını biliyorsun."

Adam ona gülümseme dürtüsünü bastırmaya çalışırken, onun ağzının kenarlarının seğirdiğini gördü.

"Sadece havam bana çarptığında."

Çekmeceden bir çatal ve bıçak çıkardı ve küçük bir parça tavuk kesti.

Ah, bu iyi, dedi. Bir parça daha kesti. "İşte, bunu tatmalısın."

Amanda ne yaptığını anlamadan önce, onu kendisine yedirmesine izin verdi. Baharatlar ağzını doldurduğu anda, ne kadar mahrem bir anı paylaştıklarını anladı.

Gözlerindeki bakışa göre, Hunter'ın aklına kendisinden yaklaşık iki saniye sonra geldiğini söyleyebilirdi.

"Çok iyi," dedi ondan geri adım atarak.

Hunter başka bir şey söylemeden onlar için tabakları yerleştirmeye koyuldu. Onu izlerken, gecenin tüm dehşeti üzerine çöktü.

"Evim gitti," diye soludu. "Tamamen gitti."

Kyrian, onun acısının kendisine ulaştığını hissedince tabakları bir kenara bıraktı. Sarsıcı bir kayıp dalgasıydı.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri kederle parlıyordu. "Neden evimi yaktı? Neden?"

"En azından içinde değildin."

"Ama olabilirdim. Aman Tanrım, Avcı, Tabitha normalde o saatte evde olur! Ya orada olmasaydın? Allison ölmüş olurdu. Tabitha ölebilirdi." Panik içinde etrafına bakınırken ağladı. "Biz ölene kadar durmayacak, değil mi?"

Hiç düşünmeden onu kollarının arasına aldı ve kendine yaklaştırdı. "Sorun değil Amanda, seni yakaladım." Kyrian ne yaptığını anlayınca donakaldı.

Onun adını kullanmıştı. Ve bununla birlikte, bazı iç engellerin parçalandığını hissetti.

Amanda'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Sadece bir ev olduğunu biliyorum ama her şeyim oradaydı. En sevdiğim kitaplar, anneannemin ölmeden önce benim için ördüğü battaniye.

Ben olan her şey oradaydı."

"Her şey değil. Hala burdasın."

Onun göğsüne ağladı. Kyrian gözlerini kapadı ve ona tutunurken yanağını başının üstüne dayadı. Bir kadını teselli etmeyeli yüzyıllar olmuştu.

Böyle hissettiğinden beri yüzyıllar geçti. Ve bu onu derinden sarstı.

"Desiderius Tabitha'ya ulaşabilir mi?"

"Hayır," diye fısıldadı, tatlı gül kokusunu içine çekmemeye çalışarak. Başarısız oldu ve kasıkları onun için kasılıp yanarken vücudu anında tepki verdi. "Özel bir insan evinde kaldığı sürece adam ona ulaşamaz. İnsanların biraz koruması olsun diye onları lanetleyen Apollon'un onlara koyduğu sınırlamalardan biri de bu."

Amanda düzensiz bir nefes aldı ve ondan uzaklaştı. "Üzgünüm," dedi yüzündeki yaşları silerek.

Elinin nasıl titrediğini fark edince dişlerini sıktı. Onu böyle incittiği için Desiderius'u öldürebilirdi.

"Normalde insanların yanında ağlamam."

"Özür dileme," diye fısıldadı, yüzünü ellerinin arasına alarak. "Aslında bu koşullar altında herkesin yapması gerekenden çok daha iyi dayanıyorsun."

O uzun, koyu, ıslak kirpiklerin altından ona baktı. Gördüğü savunmasızlık karşısında kalbi sıkıştı. Onu düşünmek istemediği bir düzeyde etkileyen bir güvenlik açığı.

Onu istiyordu. çaresizce.

Bunu çok uzun zamandır hissetmemişti, hayır, diye düzeltti, başka bir kadına karşı böyle hissetmemişti, Theone bile. Bu sadece şehvet ya da aşk değildi, onunla bir bağ hissetti.

Tek bir kalbin iki parçası gibiydiler.

Ama bu bir yalandı. Bu olmak zorunda. Artık aşka inanmıyordu. Pek bir şeye inanmadım.

Ve henüz ...

Tekrar inanmak istemesini sağladı. Unuttuğu şeyleri özletti. Uyandığında saçlarında şefkatli bir el gibi şeyler. O uyurken yanında yatan sıcak bir vücut hissi.

Ondan önce neredeyse güçsüzdü.

Cep telefonu çaldı. Kyrian onu kemerinden çıkardı ve cevapladı.

Talon'du.

"Kadın yanınızda mı?" diye sordu.

"Evet neden?"

"Çünkü senin büyük bir sorunun var. Apollite bana yangınların evlerin içine gizlenmiş elektronik bir zamanlayıcıdan çıktığını söyledi."

Kyrian kaşlarını çattı, sonra Amanda'nın dün ona söylediği başka bir şeyi hatırlayınca buz kesti. Amanda mı? diye sordu, onun dikkatini kendisine çekerek. "Desiderius'un seni Tabitha'nın evindeyken yakaladığını söylememiş miydin?"

Başını salladı. "Oturma odasında."

Midesine soğuk bir korku düğümü çöktü. "Bunu duydun mu?" diye sordu Talon'a.

Talon küfretti. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Biri Desiderius'u içeri davet etmiş olmalı, bu da demek oluyor ki etrafta onunla ya da onun için çalışan bir insan var. Param, Tabitha'nın bu kadar aptal olmayacağını söylüyor.

Amanda, "Allison da istemez," diye söze girdi. "Şüpheli birine dikkat etmesi gerektiğini biliyor."

Kyrian düşündü. "Herhangi bir fikir?" diye sordu Talon'a.

"Bilmiyorum."

"Rehberin ne diyor?"

Ceara hiçbir şey bilmiyor. Ve bir sonraki küçük problem, sırtım iyileşmiyor.

Midesi biraz daha kasılırsa elmasa dönüşecekti. "Nasıl iyileşmiyor?"

“Astral bir patlamayla vuruldum. Bir tanrının kullandığı türden.”

Kyrian soğudu. "Ben bir tanrı öldürmedim, bir Daimon öldürdüm."

"Biliyorum."

Kyrian alçak sesle küfretti. "Neyin içine girdik?"

"Beni yener, ama daha fazlasını öğrenene kadar, ona sıkıca oturmanı öneririm. Sahip olduğu kullanılmayan güçlerle Desiderius tüm gücünün peşinde olacak. Eminim şimdiye kadar kardeşi yerine ona sahip olmayı tercih ederdi.

Kyrian, Amanda'nın masasına oturmasını izlerken telefonun yönünü değiştirdi. Tanrım, onun incindiği düşüncesine dayanamıyordu. Bu fikrin acısı onu sarstı. "Sırtın için bir şey yapmamı ister misin?"

"HAYIR. Sadece cehennem gibi acıyor.

Kyrian bu duyguyu biliyordu. Afrodit'in omzu hâlâ sızlıyordu. "Desiderius'un kendisine karşı çıkan son sekiz Karanlık Avcıyı nasıl öldürdüğünü anlamaya başlıyorum."

"Evet," diye onayladı Talon. "Ve dokuz ve on olmamızı istemiyorum."

"Ben de değil. Tamam, Amanda'yı yanımda güvende tutacağım ama hala kız kardeşi sorunumuz var."

"Şu an için Eric'in Tabitha'ya tasma takmasını sağlayabilirim. Amanda'nın onunla iletişim halinde olduğundan emin ol, yoksa hayatımızı daha da zorlaştıracak."

"Yapacak." Kyrian telefonu kapattı ve telefonunu tezgahın üzerine fırlattı.

"Bir sorun mu var?" Amanda sordu.

Kendine rağmen güldü. "Sanırım daha iyi bir soru olurdu, yanlış olan bir şey var mı?"

"Ve bu demek ki?"

"Sıkıcı hayatın yeni bitti demek. Ve önümüzdeki birkaç gün benimkinin ne kadar tehlikeli olduğunu öğreneceksin gibi görünüyor."

BÖLÜM 7

Ah hayır, dedi Amanda, Kyrian'la burun buruna gelmek için parmak uçlarında yükselerek. Tek kaşını kaldırdı ve sözlerini inkar etmesi için gözleriyle onu cesaretlendirdi. Konuşurken, her kelime kısa ve kırpılmıştı. "Sen çok yanlışsın. Hayatımı geri istiyorum. Sıkıcı olmasını ve uzun olmasını istiyorum."

Son sözü vurgularken ruhu onu eğlendiriyordu. Sinirlendiğinde muhteşemdi ve yanaklarındaki o rengi ne kadar süre yüksek tutabileceğini merak etti. O gür mavi gözlerdeki ateş.

Daha da iyisi, inancının ağırlığıyla göğüsleri inip kalkarken, zihninde onu nefessiz bırakacak başka şeylerin görüntüleri yanıp sönüyordu.

Onu nefessiz tutmak istiyordu. Tutkusunu tam olarak tatmak istedi.

Kyrian'ın dudakları onunkini öpmek için kaşındı, elleri onun vücuduna dokunmak için ağrıyordu, ta ki o zevkle haykırana kadar.

Tanrılar, ama bu kadın onu daha önce hiç olmadığı kadar baştan çıkarmıştı. Ve bir zamanlar baştan çıkarılmayı açıklamaya meydan okuyan bir şekilde sevmişti. Yüzyıllar boyunca, bu küçük kişilik kusurunu unutmuştu ama yanında uyandığından beri, eskiden olduğu ölümlü adamı acı bir şekilde hatırlamıştı.

Yavaş yavaş, azar azar, onun etrafına ördüğü engelleri, uyuşukluğu yıktığını hissedebiliyordu. Yüzyıllardır duygularından uzaklaşmıştı. Ve

O zamanlar değer verdiği ölümlüler olmasına rağmen hiçbiri ona onun kadar dokunmamıştı.

Onun için çok garipti.

Neden o?

Neden şimdi? Şimdi, Desiderius'la başa çıkmak için düşünce netliğine ihtiyacı varken.

Kader bir kez daha onunla oynuyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

O nemli, dolgun dudaklara bakarken kanının damarlarında güm güm attığını hissedebiliyordu.

Onları şimdiden tadabiliyordu. Onu hisset. Sevgili tanrılar, ona nasıl da can atıyordu.

O, tek başına, onun içindeki aç canavarı uyandırdı. Onun vücudunu hırlayıp yavaş yavaş yutmak isteyen kısmı, bütün gece boyunca, milim milim çalıştı.

Ama Amanda bir insandı ve ona kendinden hiçbir şey veremezdi. Ruhu ve sadakati Artemis'e aitti.

Ayrıca Amanda'nın normallik hayalini kurmaya hakkı vardı. Ortalama bir erkekle bir ev ve aile hayalleri.

Kendi hayallerini acımasızca, intikamla elinden aldıktan sonra, şimdi bunu ona yapmayı reddediyordu.

Uzun, dolu ve sıkıcı hayatına sahip olmayı hak ediyordu. Herkes kalbinin isteklerini elde etme şansını hak etti.

Boğazında ona duyduğu arzuyla sızlayan yumruyu yuttu ve o anda onu düşüncelerinden kovması gerektiğini anladı.

O asla onun olamaz.

Kaderi, onu seven bir aileye geri dönmek ve onu sevebilecek ölümlü bir adam bulmaktı.

…

Bu düşüncesini bitirmedi. Düşünmesi bile çok acı vericiydi.

"Senin iyiliğin için," diye fısıldadı, onun saçlarına dokunma dürtüsüne direnerek, "Umarım bu doğrudur, ama korkarım sahip olduğun işlenmemiş, keşfedilmemiş güçler ve Tabitha'nın yaptığı vampir avcılığı düşünülürse, bu olmayacak. önümüzdeki birkaç gün sıkıcı hayatını yaşaman mümkün."

Onunla göz temasını kesti. "Gücüm yok." Sesi keskindi, ancak daha önceki inancından yoksundu.

Uzanıp çenesine dokundu, yüzünde gördüğü sıkıntıyı, anlamadığı korkuları teselli etmeye çalıştı. Kendisine verilen hediyeleri neden kabul etmemişti?

Onlara sahip çıkmayabilirsin Amanda ama oradalar. Önsezileriniz ve telepatiniz var. Projeksiyon ve empati. Birçok yönden Tabitha'nınkine benziyorlar ama senin güçlerin onunkinden çok daha güçlü."

Canlı safir gözlerine geri döndü. "Bana yalan söylüyorsun."

Suçlaması onu şaşırttı. "Neden bunu yapayım?"

Yuttu. "Bilmiyorum. Sadece gücümün olmadığını biliyorum."

Onlardan neden bu kadar korkuyorsun?

"Çünkü…"

Başını kaldırdı, sesi kısıldı ve cümlesini tamamlamadı.

"Çünkü?" sordu.

Ona baktı ve gözlerindeki keder nefesini kesti. "On beş yaşımdayken," dedi kısık bir sesle, "bir rüya gördüm." Yanındaki tezgahı kavrarken gözyaşlarını geri gönderdi. "O zamanlar bende çok vardı. Her zaman gerçek oldular. Bunda, en iyi arkadaşım bir araba kazasında öldü. Onu gördüm. Paniğini hissettim ve ölmeden önce aklından geçen son düşünceleri duydum."

Kyrian onun sesinde duyduğu acıyla dişlerini sıktı. Uzanarak onun elini avucunun içine aldı. Buzlu parmakları titriyordu.

"Onu okulda gördüğümde, o gün eve Bobby Thibideaux ile gitmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ona rüyamı bile anlattım." Gözyaşları tekrar düştü. "Dinlemedi. Bana aptal, huysuz ve kıskanç olduğumu çünkü benden değil ondan hoşlandığını söyledi.

O günü tekrar yaşar gibi başını salladı. "Kıskanmadım Hunter, sadece ölmesini istemedim."

Elini ısıtmak için parmaklarını okşadı. "Biliyorum Amanda."

"İnmesi için ona bağırırken ben arabaya bindi. Okuldaki herkes bana bakıyordu ama umurumda değildi. Tabitha gitmeleri için beni çekti ve herkes gülüyordu.

Kuruyan dudaklarını yaladı. "Ertesi sabah eve dönerken ikisinin öldüğünü öğrendiklerinde gülmüyorlardı. Bana ucube dediler. Sonraki üç yıl boyunca kimse yanımda olmak istemedi. Ben bir şeyler gören o garip kızdım.

Ona bakarken gözlerinde öfke parladı. "Söylesene, insanları benden korkuttuklarında bu sözde güçlerin ne faydası var? Neden değiştiremeyeceğim şeyleri görebiliyorum?

Bunun ne faydası var?"

Kyrian'ın ona verecek bir cevabı yoktu. Tek yapabildiği onun içindeki acıyı ve kargaşayı hissetmekti.

"Anlamıyor musun?" diye devam etti. "Durduramadığım zaman geleceği bilmek istemiyorum. Normal olmak istiyorum," diye ısrar etti, sesi son kelimede çatlamıştı. "Talon ya da büyükannem gibi olmak ve ölü insanların benimle konuşmasını istemiyorum. Ne hissettiğini bilmek istemiyorum. Sadece hayatımı diğer insanlar gibi yaşamak istiyorum. Bunu hiç istemez misin?"

Kalbini sıkıştıran asılsız ıstıraba karşı gözlerini kapatan Kyrian, onun teninin yumuşaklığını bıraktı ve ondan geri adım attı. "Yapsam da fark etmez."

Amanda onun yüzündeki ifadeyle irkildi. Onu bir şekilde yaralamıştı. "Üzgünüm Hunter, öyle demek istemedim ki..."

"Sorun değil," dedi yavaşça. Bir sandalyenin yanında durmak için hareket etti ve onun kenarını nasıl kavradığını izledi. Her ne kadar gizlemeye çalışsa da acısını hissedebiliyordu.

"Haklısın," dedi sonunda. "Güneş ışığını yüzümde hissetmeyi özlediğim zamanlar oluyor. O kadar çok şeyi özlüyorum ki hepsini saymaya bile başlayamıyorum. Yapılacak en iyi şeyin, onun hatırasıyla kendime eziyet etmemek olduğunu öğrendim." Ona baktı ve gözlerindeki sıcaklık onu kavurdu. "Ama bizim gibi insanların özel yetenekleri var. Normal olamayız."

Amanda bunu duymak istemedi. Kalbi bu haberi kaldıramadı. Belki de yapamazsın.

Ama yapabilirim. Artık o güçleri hissetmeme izin vermiyorum. Benim için öldüler."

Acı acı güldü. "Ve benim inatçı olduğumu düşünüyorsun."

"Avcı, lütfen," dedi, ses tonunda duyduğu ıstıraptan nefret ederek. "Keşke dünden önceki gün olsaydı. Keşke uyanabilsem ve tüm bunlar bir kabus olsa."

O an onu korkutan bir şey hissetti. Bahsettiği güçlerin sadece hızlı bir sancısıydı. Ve onun düşüncelerini duydukça, bunun hissi içini delip geçti.

Keşke benimle hiç tanışmasaydın, demek istiyorsun.

Ona doğru ilerledi. "Avcı..."

Onun dokunuşundan kaçtı ve telefonun olduğu tezgaha gitti. Telefonu aldı ve ona verdi. "Tabitha'yı ara ve Cuma'ya kadar annende kalmasını söyle. Gündüzleri gelip gidebiliyor ama hava karardıktan sonra mutlaka içeride kalması gerekiyor."

"Bundan hoşlanmayacak."

Gece yarısı gözlerinde ağırlaştırılmış öfke için için için için yanıyordu. "O zaman annen onu bağlasın.

Burada sıradan vampirlerle uğraşmıyoruz. Bu Daimonlar son derece tehlikeli bazı güçlerin kilidini açtılar ve Talon ve ben neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar onun dikkat çekmemesi gerekiyor.

"Tamam aşkım. Ben elimden geleni yapacağım."

Onayladı. "Sen onunla konuşurken, ben üstümü değiştireceğim."

Amanda onun mutfaktan çıkışını izledi, kalbi ağırdı. Değişecek kadar bile ondan ayrılmasını istemiyordu. Onu takip etmek ve o kıyafetleri çıkarmasına yardım etmek için tuhaf bir dürtü hissetti...

Bunun yerine Tabitha'nın cep telefonunu aradı.

"Ah, Tanrıya şükür iyisin," dedi Tabitha, sesi gözyaşlarıyla doluydu. "Polis az önce bana evlerden bahsetti ve ben senin eve dönme vaktinin geçtiğini biliyordum."

Amanda'nın kendi gözleri yaşardı ama onları geri çekmeye zorladı. Ağlamak bir şey kazandırmaz. Evler gitmişti ve dünyadaki tüm gözyaşları onları geri getirmeyecekti. Şimdi odaklanması gereken şey, hepsinin Desiderius'un gazabından sağ çıkmasıydı.

"Allison nasıl?" diye sordu, dikkatini korkudan uzaklaştırmaya çalışarak.

"O iyi. Annesi zaten hastanede. Biz konuşurken bile onu görmek için arabadayım. Terminator'e ne olduğunu kimse bilmiyor."

"Ona sahibim."

Tabitha rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim abla. Sana çok şey borçluyum. Peki şimdi neredesin?"

Amanda'nın yanıtlamaktan korktuğu soru buydu. Tabitha öğrendiğinde aklını başından alacaktı. "Söylememeyi tercih ederim," diye sözünü kesti.

Sessizlik.

Birkaç dakika uzadı ve Amanda'nın karşı uçtan tek duyduğu trafiğin gürültüsü oldu.

Tabitha onu okumaya çalışıyordu.

Lanet etmek!

Tabitha, kelimeyi Amanda'nın düşündüğü anda söyledi. "Yine o vampirle birliktesin, değil mi?"

Amanda sindi. Biri vampir avcısı olan kız kardeşine bir vampire aşık olduğunu ve geceyi onun evinde geçirmeyi planladığını nasıl söylerdi?

Bunun kolay bir yolu yoktu.

İçini çekerek bunu açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştı. "O bir vampir değil... Kesinlikle. O daha çok sana benziyor."

"Hı hı," dedi Tabitha. "Nasıl benim gibi? Göğüsleri var mı? Erkek arkadaşı var mı? Yoksa bir şeyleri öldürmeyi mi seviyor?"

Amanda dişlerini gıcırdattı. "Tabitha Lane Devereaux, bu kadar kaltak olma. Bir şeyleri öldürmekten hoşlanmadığını da biliyorum ve seninle Twenty Questions oynamak istemiyorum. Sizin yerinizde bana saldıran adam gerçekten korkutucu ve oynadığınız diğer korkunç şeyler gibi değil. Bu farklı. Hunter gizlenmeni istiyor ve ben de aynı fikirdeyim.

“Avcı mı? Bu, daha önce senin hayatını bana tehdit eden aynı kan emici hortlak mı?”

"Öyle demek istemedi."

"Oh hayır? Yani hayatınız üzerine bahse girmeye hazır mısınız?”

"İkimizin de hayatı üzerine bahse girmeye razıyım."

"Sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Konuşmalarına dikkat et küçük kız. Senin aksine ben ne yaptığımı biliyorum. Hunter'a güveniyorum. Ve bu Desiderius denen adam cidden kötü. Hannibal Lecter kötülüğü gibi.”

Amanda, Tabitha'nın tiksintiyle homurdanırken gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordu. "İkisinden de korkmuyorum."

"Belki de biraz korku öğrenmelisin. Ben şahsen korkuyorum.

"O zaman neden seni koruyabileceğimiz bir eve gelmiyorsun?"

Çünkü Hunter'la kalmak istiyorum. Amanda bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu.

Ama inkar etmek yoktu. Onun yanında kendini güvende ve korunmuş hissediyordu.

Henüz onu başka bir yere götürmeyi teklif etmemişti. İsteseydi gitmesine izin vereceğinden hiç şüphesi yoktu ama yine de...

O istemedi.

Ama bunu Tabitha'ya söylemeye cesaret edemedi. Aralarındaki şeyler yeterince kötüydü, bu yüzden kız kardeşine aklına gelen tek bahaneyi teklif etti. “Bunu yapamam. Bu şey benim peşimdeyken olmaz.”

Tabitha tekrar küfretti. "Bu Avcı denen adamın seni bir tür akıl büyüsü altında tutmadığını nasıl bilebilirim?"

Amanda, Hunter'ın fabrikada kendisine söylediği sözleri hatırlayınca buna güldü. "Çünkü senin gibi ben de işe yaramayacak kadar inatçıyım. Ayrıca Julian Alexander'ın bir arkadaşı.

Julian ve Grace'e güveniyorsun, değil mi?

"İyi evet. Elbette."

"O zaman arkadaşlarına güven."

"Tamam," dedi Tabitha gönülsüzce. "Ama güvenim zayıflıyor. Güvende olmanı istiyorum.”

"Ben de senin için aynısını istiyorum. Hunter, gündüz olduğu sürece güvende olduğunu söyledi, ama güneş battıktan sonra annemin evinde olduğundan emin ol ve orada kal. Aslında, hastaneye gitmen gerektiğini düşünmüyorum. Muhtemelen hemen şimdi annemlere gitmelisin.

"Allison benim en iyi arkadaşım, onu görmem gerek."

Ya onları ona götürürsen? Bildiğin tek şey, zaten seni izlediklerini."

Tabitha alçak sesle homurdandı. "Bu hoşuma gitmedi. Hiç ama tamam. Haklısın. Onları Allison'a çekmek istemiyorum. Annem her şeyin üstesinden gelebilir. Bir sonraki sokaktan dönüp gece için annemlere gideceğim. Bana ihtiyacın olursa ararsın."

"Yapacak."

Amanda telefonu kapattı ve Hunter'ın bıraktığı yerden tabağını aldı. Onu büyük bir resim penceresinin yanına yerleştirilmiş küçük kahvaltı masasına taşıdı. Evin arkasında, bir gül çardağı, Yunan heykelleri ve yontulmuş çalılarla tamamlanmış güzel, eski moda bir avluya bakıyordu. Alan, beyaz alçı duvarlara ürkütücü bir parlaklık veren antika kandillerle aydınlatılıyordu.

Amanda, Hunter dönene kadar birkaç dakika tek başına oturdu. Geniş omuzlarını saran uzun kollu siyah bir tişört giymişti. Kollarının kollarını yukarı çekmişti ve o, kolu boyunca uzanan korkunç kesiği gördü.

Daimon seni ısırdı mı yoksa bıçak yarası mı?

Hunter karşısına otururken ona baktı. "Isırık yarası."

Üşüdü. Bakıma ihtiyacın var, değil mi?

"Hayır, yaranın tamamı yarın geçmiş olacak."

"Evet ama bu tür şeyler seni bir vampire dönüştürmez mi?"

Güldü ve ona komik bir bakış attı. "Teknik olarak ben zaten bir vampirim. Dönmeye gelince, Apollite olmadıkça bu imkansız."

"Yani insanları ısırıp onları vampir yapamazlar mı?"

"Uyku vakti hikayesi."

Bunu bir dakika düşündü. "Peki vampirler hakkındaki tüm bu yanlış anlamalar nereden geliyor?"

Yemeğinden bir lokma yuttu ve içti. "Çoğunlukla köylüler korkar. Atlantis'in okyanusa çekildiği günden beri, Apollites ve Daimons'a zulmedildi. Bir zamanlar tüm Yunan şehir

devletleri Kara Avcıları biliyordu ve bize saygı duyuluyordu. Ama zaman geçtikçe ve Kara Avcılar daha yalnızlaştıkça, mitler ve efsaneler dışında çoğunlukla unutulduk. Acheron ve diğerleri bundan hoşlandılar. Ash, bizden bahseden eski yazıları toplayıp saklayacak kadar ileri gitti."

"Acheron?" diye sordu tavuğundan bir parça keserek. "Sürekli ondan bahsediyorsun. Kim o?"

"Artemis tarafından seçilen ilk Kara Avcıydı."

"Ve hâlâ yaşıyor mu?"

"Ah evet. Sanırım bu hafta Kaliforniya'da."

Ona bir kaşını kaldırdı.

Avcı gülümsedi. "Birkaç günde bir yeni bir yere seyahat ediyor."

"Nasıl? Neden?"

Omuz silkti. "Sanırım on bir bin yaşına geldiğinde işler oldukça sıkıcı olmaya başlıyor.

Nasıl olduğuna gelince, ses bariyerini aşabilen özel yapım bir helikopteri var."

Amanda haberi sindirdi ve bu en yaşlı Kara Avcı'nın neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Nedense aklıma Yoda geldi. Etrafta dolaşan ufak tefek, gri-yeşil tenli bir ihtiyar eğilip diğerlerine kırık dökük bilgece sözler söyledi.

"Acheron'la hiç tanıştın mı?" diye sordu.

Kyrian başını salladı. "Hepimiz sahibiz. Tüm yeni Kara Avcıları eğitiyor ve bir bakıma bizim gayri resmi liderimiz. Ayrıca, görgü kurallarını çiğnediğimizde, tanrıların bizi idam etmesi için çağırdığı tetikçinin o olduğuna dair bir teori var."

Bunun sesini hiç beğenmedi. "Nasıl?"

"Örneğin insanları avlamak. Uyulması gereken bir Davranış Kurallarımız var. Kitlelerin önünde güçlerimizi ifşa etmek yok, Apollites veya Daimons vb. ile ilişki kurmak yok.

Böyle bir şeye sahip olduklarını bilmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı ama aynı zamanda bu adamlardan birinin sahip oldukları güçlerle kötüye gittiğini düşünmek de korkutucuydu. "Kara Avcıların birbirlerine zarar vermesi yasaksa ve siz birbirinizin güçlerini tüketiyorsanız, Acheron nasıl cellat olabilir?"

"Güçlerimizi tüketmiyor." Bir yudum şarap aldı. Ash, kobay Dark-Hunter'dı. İlk olduğu için, tanrılar sistemdeki tuhaflıkları tam olarak çözememişlerdi. Yani onun bazı... tuhaf yan etkileri var diyelim mi?"

Şimdi kesinlikle bazı mutant yaşam formlarını hayal ediyordu. Peltek konuşan küçük bir kambur Kara Avcı.

"Ve tam olarak kaç tane Kara Avcı var?" diye sordu.

"Binlerce."

Amanda'nın çenesi gevşedi. "Cidden?"

Gözlerindeki ışıktan cevabı görebiliyordu.

"Yenileri ne sıklıkla oluşturulur?"

"Sık sık değil," dedi sessizce. "Çoğumuz epeydir buralardayız."

"Vay canına," diye nefes verdi. "Yani Acheron en yaşlıysa, en genç kim?"

Kyrian cevabı düşünürken kaşlarını çattı. "Düşününce, Tristan, Diana veya Sundown derdim ama Acheron'a danışmam gerekir."

"Gün batımı mı? Lakabı mı yoksa annesi ondan pek hoşlanmadı mı?"

O güldü. "O bir silahşordu ve aranıyor posterlerinde kullandıkları isim buydu. Yetkililer onun en iyi işini hava kararduktan sonra yaptığını iddia etti."

Tamam, dedi Amanda yavaşça. Şimdi bir Vahşi Bill Hickok karakterini canlandırdı.

Çarpık bacakları, tüylü sakalı ve yanağında bir tomar tütünle tamamlandı. "Sizin Karanlık Avcılar tüccar olmadığınızı anlıyorum ya da..."

"Kanunlara uyan terbiyeli insanlar mı?"

Güldü. "Senin ahlaksız olduğunu ima etmiyordum ama benim ne yapmaya çalıştığımı anladın."

Kyrian gülümsemesine karşılık verdi. "Ayıp" kesinlikle konuğunu ilgilendiren düşüncelerini tarif ederdi. "Karanlık Avcı olmak belli bir tavır ve tutku gerektirir. Artemis avlanmaktan aciz birini seçerek ne kendisinin ne de bizim zamanımızı harcamak istemiyor. Sanırım hepimizin deli, kötü ve ölümsüz olduğunu söyleyebilirsin."

Gülümsemesi genişledi ve sağ yanağında çok küçük bir gamze belirdi. Bunu daha önce hiç fark etmemiş olması ne tuhaftı. "Sana kötü ve ölümsüz vereceğim, ama gerçekten deli misin?"

"Deli derken deliyi kastediyorsan, o zaman ne derdin?"

Gözleri kötü bir şekilde parladı. "Kesinlikle deli olduğunu. Ama biliyor musun, sanırım senin bu huyunu seviyorum. Öngörülemezlik için söylenecek bir şey var."

Kyrian, itirafına en çok hangisinin şaşırdığından emin değildi. Hızla bakışlarını kaçırdı, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Ondan hoşlanıyordu... Sözler, içinde gerçekten çocuksu bir tepki uyandırdı. Birine koşarak, "Benden hoşlanıyor, benden hoşlanıyor," demek için tuhaf bir dürtü hissetti.

Ey tanrılar, o da neydi?

İki bin yaşındaydı. Bu tür davranışlar için yaşı çoktan geçti.

Yine de duyduğu tatmin ve mutluluk inkar edilemezdi.

Yemeklerini yerken aralarına garip bir sessizlik çöktü.

Amanda bitirirken evini düşünmemek için elinden geleni yaptı. Tüm kaybettiği. Bununla yarın ilgilenecekti. Şu an sadece geceyi atlatmak istiyordu.

Kyrian'ın tabağını lavaboya götürüp durulamasını izlerken, "Tabitha olduğu yerde kalıyor," dedi.

"İyi."

"Biliyor musun," dedi sessizce, "tanıştığımız gece kız kardeşim hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini bana hâlâ söylemedin."

Tabağı ve çatal bıçakları bulaşık makinesine koydu. "Talon ve Tabitha'nın ortak bir arkadaşı var."

Bunun üzerine Amanda'nın gözleri büyüdü. Bir köstebek... kim düşünebilirdi ki. "Tabitha'nın Hayvanat Bahçesi Ekibinden biri mi?"

Onayladı.

"DSÖ?"

"Bu kişi bizim için casusluk yaptığına göre, onun kim olduğunu sana söylemeyeceğim."

Buna güldü, sonra kim olduğunu anlamak için gözlerini kıstı. "Gary olduğuna bahse girerim."

"Hiçbir şey vermiyorum."

İlgi çekiciydi ama ondan önceki Kara Avcı kadar değil. Amanda içini çekerek yemeye devam etti ve zengin bir şekilde döşenmiş mutfağa göz gezdirirken, Kyrian yiyecekleri kaldırdı. Bir Yunan tapınağını belli belirsiz andıran mermer bir kahvaltı tezgahı vardı. Oturduğu masayı mutfağın geri kalanından ayırıyordu. Önünde üç uzun bar taburesi vardı.

Her şey berrak, temiz ve muazzamdı.

“Bu bir kişi için büyük bir ev. Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"Yüz yıldan biraz fazla."

O boğuldu. "Ciddi misin?"

"Hareket etmem gerekmiyor. New Orleans'ı seviyorum."

Kalkıp tabağını ona götürdü. “Ciddi kök saldın, değil mi?

Burada daha önce nerede yaşıyordun?”

"Bir süreliğine Paris," dedi tabağı bir kenara bırakarak. "Cenevre. Londra, Barselona, Hamburg, Atina. Ondan önce dolaştım.”

Konuşurken yüzüne baktı. Ruh halini gösteren hiçbir belirti yoktu. Duygularını ondan saklıyordu ve onu ortaya çıkarmanın bir yolu olup olmadığını merak etti. Kulağa gerçekten yalnız geliyor.

"Sorun değildi." Hala yüz ipucu yok.

"Buraların herhangi birinde hiç arkadaşın oldu mu?"

"Hayır gerçek değil. Yüzyıllar boyunca birkaç Squire'ım oldu ama çoğunlukla yalnızlığı tercih ederim."

"Efendiler?" diye sordu. Ne garip. "Orta Çağ'daki gibi mi?"

"Bunun gibi bir şey." Ona baktı ama detay vermedi. "Senden ne haber? Hayatın boyunca burada mı yaşadın?”

“Doğdu ve büyüdü. Annemin ailesi, Buhran sırasında Romanya'dan göç etti ve babamın halkı taşra Cajunlarıydı.”

Buna güldü. "Bunların çoğunu tanıyorum."

"Yüz yıldır burada yaşadığına bahse girerim ki yaşamışsındır."

Amanda, Hunter'ın yaşamış olması gereken hayatı düşündü. Yüzyıllar süren yalnızlık, değer verdiği insanların o hiç değişmeden yaşlılıktan ölmesini izlemek. Onun için zor olmuş olmalı.

Ama bununla birlikte, hayatının gerçekten çok güzel birkaç avantajı olmuş olmalı.

"Sonsuza kadar yaşayacağını bilmek nasıl bir duygu?"

Omuz silkti. “Dürüst olmak gerekirse, artık bunu düşünmüyorum. Dünyanın geri kalanı gibi ben de kalkıp işimi yapıyorum ve yatıyorum.”

Kulağa ne kadar basit geliyordu. Yine de ondan başka bir şey sezmişti. Köklü bir hüzün. Hayalsiz yaşamak çok acı verici olmalı. İnsan ruhunun çabalamak için hedeflere ihtiyacı vardı ve Daimonları öldürmek ona pek bir amaç gibi gelmiyordu.

Bakışlarını tezgaha indirdi ve Hunter'ın bir erkek olarak nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalıştı. Julian ona savaştan sonra nasıl içeceklerini ve Hunter'ın ne kadar çok çocuk istediğini anlatmıştı.

Daha da kötüsü, Hunter'ın Vanessa'yı tutarken nasıl göründüğünü hatırladı.

“Hiç çocuğunuz oldu mu?”

Metanetini geri kazanana kadar gözlerinden yalnızca bir anlığına yoğun bir acı geçti.

"Hayır, Kara Avcılar kısırdır."

"Demek iktidarsızsın."

Öfkeyle nefesini tuttu ve ona baktı. "Zorlu. Seks yapabilirim, sadece üreyemem.”

"Ah." Burnunu ona şeytani bir şekilde kırıştırdı ve ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Bu gerçekten meraklı bir soruydu. Üzgünüm."

"Her şey yolunda."

Hunter bulaşık makinesini çalıştırdı. "Evi gezmek ister misin?"

"Ev?" diye sordu, inanmayan bir kaşını kaldırarak. "Eğer bu bir evse, iki odalı bir gecekonduda yaşıyorum." Artık hiçbir yerde yaşamadığını hatırladığında nefesi kesildi. Boğazını temizleyerek bu düşünceyi bir kenara itti. "Evet," dedi sessizce. "Görmek isterim."

Hunter onu solundaki kapı aralığından devasa büyüklükte bir oturma odasına götürdü. Duvarlar, taç pervazları ve madalyonlar eski moda zarafet ve zarafetleriyle kesinlikle muhteşemdi, ancak evdeki mobilyalar olabildiğince moderndi.

Oda, ziyaretçileri etkilemek için değil, konfor için dekore edilmiştir. Ama sonra vampirlerin çok sık misafir ağırlamadıklarını düşündü.

Bir duvarda JVC bileşen sistemi, büyük ekran TV, çift katlı VCR ve DVD oynatıcı bulunan devasa bir eğlence merkezi sıralanmıştı.

Her yerde lambalar olmasına rağmen, oda sadece üç süslü aplikten çıkan mumlarla aydınlatılıyordu.

"Modern ampulleri sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu Hunter bir şamdanı yakmak için hareket ederken.

"Hayır," dedi. "Gözlerim için fazla parlaklar."

"Işık seni incitiyor mu?"

Onayladı. "Karanlık Avcıların gözleri karanlığa göre yapılmıştır. Göz bebeklerimiz sizinkinden daha büyüktür ve aynı şekilde genişlemezler. Sonuç olarak, gözlerimiz insan gözlerinden çok daha fazla ışık alıyor."

O konuşurken, yerden tavana pencerelerin evi gün ışığından koruyacak siyah panjurlarla kapatıldığını fark etti.

Siyah deri bir kanepenin etrafından dolanırken Amanda olduğu yerde kalakaldı.

Önünde bir tabut oturuyordu.

"Öyle mi..." Cümlesini tamamlayamadı. Her gün içinde uyuyan Hunter'ın korkunç bir görüntüsünü tutarken değil.

Hunter ona baktı, sonra onun şok olmuş bakışlarıyla gözlerini kırpmadan karşılaştı. "Evet," dedi donuk bir sesle. "Evet öyle. Bu benim... sehpam."

Yanına gitti, kapağı kaldırdı ve içinden bir uzaktan kumanda çıkardı. "Yarın izlemek istersen televizyon için."

Amanda başını salladı. Şimdi bunu fark ettiğinde, etrafta bir sürü garip küçük vampir biblosu olduğunu gördü. Minyatür heykeller, küçük tatar yayları, hatta şöminenin üzerinde bir vampir tarot güvertesi.

Hunter tarot kartları destesini alırken, "Nick bunun komik olduğunu düşünüyor," dedi. "Ne zaman içinde veya üzerinde vampir olan bir şey bulsa, onu buraya getiriyor ve bulmam için bana bırakıyor."

"Seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, çoğu zaman iyi bir çocuktur."

Onu eski malikanede oda oda gezdirirken kaybolmaya başladı. "Burası ne kadar büyük?" diye sordu bir oyun odasına girdiklerinde.

"On iki yatak odası var ve yedi bin metrekareden biraz fazla."

"Tanrım, daha küçük alışveriş merkezlerinde bulundum."

O güldü.

Oyun odasının ortasına gösterişli bir bilardo masası kurulmuştu, atari oyunlarından oluşan bir koleksiyon ve önündeki alçak bir sehpanın üzerine dizilmiş bir dizi oyun konsollu büyük

ekran bir TV. Ama en tuhaf bulduğu şey, bir çift beysbol eldiveni ve odanın bir köşesindeki açılır kapanır masanın üzerinde duran bir beysbol topuydu. Amanda yanlarına gitti.

Hunter, "Bazı geceler Nick'le top oynuyorum," diye açıkladı.

"Neden?"

Omuz silkti. "Bir şeyleri çözmeye çalışırken kafamı boşaltıyor."

"Nick aldırmaz mı?"

Buna güldü. "Nick her şeye bakar. Ondan şikayet etmediği bir şey yapmasını istediğimi hiç sanmıyorum."

"O zaman neden onu yanında tutuyorsun?"

"Cezaya obur biriyim."

Şimdi gülme sırası ondaydı. "Bu Nick ile tanışmayı gerçekten çok isterim."

"Yarın yapacaksın kuşkusuz."

"Gerçekten mi?"

Onayladı. "İhtiyacın olan her şeyi ona söyle, o senin için alır. Seni herhangi bir şekilde gücendirirse bana haber ver, uyandığımda onu öldürürüm."

Sesinde ona bunun boş bir tehdit olmayabileceğini söyleyen bir not vardı.

Hunter büyük Fransız kapıları açtı ve onu camla çevrili bir atriyuma götürdü. Tavan temizdi ve başlarının üzerinde titreşen bir milyon yıldız görünüyordu ve ayakkabıları karo zeminde boş boş tıkırdıyordu.

"Burası çok güzel."

"Teşekkürler."

Odanın ortasındaki üç kadından oluşan büyük bir heykele doğru yürüdü. Parça kesinlikle nefes kesiciydi. En küçüğü elinde bir parşömenle yan yatmış, diğer ikisi sırtlarını birbirine vermiş oturuyorlardı. Biri şarkı söylerken diğeri lir tutuyordu. Ama onu en çok şaşırtan, boyanma biçimleriydi. Her biri gerçek görünüyordu ve Hunter'a çarpıcı bir benzerlik taşıyorlardı.

"Bu Yunanistan'dan mı?" diye sordu.

Başıyla onaylarken yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Onlar benim kız kardeşlerimdi."

Kalbi ağırlaştı, onları yakından inceledi.

Hunter parşömeni olanın koluna nazikçe dokundu. Onlu yaşlarının sonundaki gerçek boyutlu bir kız heykeline bakarken kaşları hafifçe çatıldı. Mavi toga benzeri elbise, gözleriyle mükemmel bir uyum içindeydi.

"Althea en gencimizdi," dedi, sesi bir oktav daha kalındı. "Sessiz ve utangaçtı ve gergin olduğunda tuhaf bir kekemeliği vardı. Tanrılar, ondan nasıl da nefret ediyordu,

ama tatlı olduğunu düşündüm. Diana" -elinde kırmızılar giymiş lirli olanı gösterdi- "benden iki yaş büyüktü ve fahişe mizacı vardı. Babam birbirimize çok benzediğimizi ve bu yüzden asla anlaşamayacağımızı söyledi. Ve Phaedra benden bir yaş küçüktü ve bir meleğin sesine sahipti."

Amanda sarı giyinmiş genç kadına baktı.

Kız kardeşlerine karşı çok hassas bir zarafet vardı. Heykeltıraş onları hareket halindeymiş gibi yakalamıştı. Giysilerinin kıvrımları bile gerçekçi ve zarifti. Hiç böyle bir işçilik görmemişti. O kadar gerçekçi görünüyorlardı ki neredeyse onunla konuşmalarını bekliyordu.

Onu bu kadar incitmesine şaşmamalı.

"Onları çok sevdin."

Onayladı.

"Onlara ne oldu?"

Uzaklaştı. "Evlendiler ve uzun, mutlu hayatları oldu. Diana ilk oğluna benim adımı verdi.

Onunla en çok savaşan kişinin böyle bir şey yaptığına dair hafif bir gülümseme dudaklarını büktü. İlişkileri için çok şey anlattı. Kadınlara bakarken onun arabada Althea hakkında söylediklerini hatırladı. Ağabeyinin gittiğini öğrendiğinde uzun, dalgalı sarı saçlarının hepsini kesmişti. Onu sevdiği kadar onlar da onu sevmiş olmalılar.

"Karanlık Avcı'ya geçişin hakkında ne düşündüler?"

Boğazını temizledi. "Hiç bilmediler. Onlara göre ben ölüydüm."

"Öyleyse hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun-"

"Onları yaşarken duyabiliyordum. Tıpkı Tabitha'ya kalbini açıp onun başı dertte olduğunu anladığın gibi, onları hisset."

Onun sözleriyle sertleşti. "Bunu nasıl bildin?"

"Sana söyledim, güçlerini hissedebiliyorum."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi ve ondan bir şey saklayıp saklayamayacağını merak etti.

Korkunç bir adamsın.

Garip bir ışık gözlerini kararttı. "Ben bir adam değilim. Öteye geçtiğimde insanlığımdan vazgeçtim."

Bunu o söyledi ama o daha iyi biliyordu. Ruhu olmayabilirdi ama adamın iyi bir kalbi vardı ve insancıl değilse hiçbir şeyi yoktu. "Theone'den intikamını hiç almadığın halde neden Kara Avcı olmayı kabul ettin?"

"O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu."

Bu birkaç kelimeyle içinde bir şeyler eridi. Belki de sesindeki yalnızlık, gözlerindeki kaderin sakin kabulüydü. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama eski hayatına öylece dönüp bu adamı unutamayacağını biliyordu.

Onun iyiliğini çok fazla görmüştü. Onun acısı çok fazla. Ve Tanrı yardımcısı olsun, onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, onu o kadar çok istiyordu.

Açıklamaya meydan okuyan bir şekilde onu istedim. Daha yeni tanışmışlardı ama yine de onları birbirine bağlayan bir şey vardı.

Amanda onu açlık ve hararetle inceleyen o acı dolu gözlere baktı. O, annesinin "kayıp yarım" dediği şeydi. Bu, annesinin babasını tanımlamak için kullandığı tabirdi. Selena'nın Bill'den bahsederken kullandığı terim.

Amanda hayatında ilk kez anladı. Ve onu onunla bulduktan sonra öylece bırakamayacağını biliyordu.

Dövüşmeden olmaz.

Düşüncelerinden habersiz olan Hunter döndü ve onu eve geri götürdü. Ona alt kattaki bir yatak odalı süiti gösterdi. "Burada uyuyabilirsin. Sana giymen için daha rahat bir şeyler getireceğim."

Amanda yemyeşil yatak odasında dolaştı. Kral boy çiftlik yatağı eski bir filmden fırlamış gibi görünüyordu. Koyu yeşil boya, küçük bir odayı küçücük gösterebilirdi ama bu devasa alanda, odaya tuhaf, ev gibi bir his veriyordu.

Hunter birkaç dakika sonra siyah bir tişört ve onu tamamen yutacak bir eşofmanla geri döndü. "Teşekkürler," dedi ve onları ondan aldı.

Önünde durmuş, gözleri onunkileri araştırıyordu.

Elini kaldırıp parmağını çenesinden aşağı kaydırarak onu şaşırttı. Kısa tırnağı yavaşça etini sıyırdı ve tüm vücudunu ürpertti. Onu öpmek istediğini biliyordu ve onun öpücüğünü ne kadar çok istediğine şaşırmıştı.

Ama onu öpmedi. Sadece o kara, aç gözlerle ona baktı.

Sonra başparmağının ucunu onun dudaklarının üzerinde gezdirdi ve kadın onun ne kadar iyi hissettiğine dair inlemesini zar zor geri aldı. Ne güzel kokuyordu. Aralarındaki hava gergindi. Karşılıklı arzu ve ihtiyaçla. Gücü nefesini kesti ve onu aynı anda hem zayıf hem de güçlü yaptı.

Tam onu öpeceğinden emin olduğu sırada geri çekildi. "İyi geceler Amanda."

Kalbi gümbür gümbür atarken onun gidişini izledi.

** * **

Kyrian, ofisine doğru attığı her adımda kendisine lanet okudu. Onu öpmeliydi. O sahip olmalıydı…

Hayır, doğru olanı yapmıştı. Aralarında asla bir şey olmayacaktı. Kara Avcılar kadınları birkaç geceliğine alabilirdi ama onlarla ciddi bir ilişki kurmaları yasaktı. Tehlike çok büyüktü.

Kadınları Daimonlara karşı savunmasız hale getirdi ve Kara Avcı'yı zayıflattı.

Onu temkinli yaptı ve bu iş kolunda ihtiyat seni öldürdü.

Daha önce onu hiç rahatsız etmemişti.

Bu gece, acı onu neredeyse kırmaya yetmişti.

İçindeki bu duygulardan nefret ediyordu. Ona ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu. Uzun zaman önce duygularını sürgüne göndermişti ve bu şekilde yaşamayı tercih ediyordu; kargaşadan uzak, güvenli bir kozada.

"Onu aklımdan çıkarmalıyım." Ofisine girdi ve Dark-Hunter.com Web sitesinde oturum açmaya gitti.

Anlık mesajlaşma programı gelen mesajlarla yanıp sönüyordu ve her zamanki gibi e-postası diğer Kara Avcılardan gelen notlarla doluydu. Teknoloji harika bir şeydi. Birbirimizle iletişim kurabilmek gerçek bir nimetti. Uzun gecelerle uğraşmayı daha katlanılabilir hale getirdi ve önemli bilgileri değiş tokuş etmelerini sağladı.

Kyrian siyah deri koltuğuna oturdu ve yanıp sönen simgeye çift tıkladı. Acheron'dan bir nottu.

Nick aradı, Desiderius'un kıçına tekmeyi bastığını söyledi. İyi misin?

Kyrian dişlerini sıktı ve ardından bir yanıt yazdı. "Bunun için onu öldüreceğim. Ben iyiyim. Desiderius bir cıvata deliğinin içinde. Onun hakkında ne biliyorsun?

Birkaç yıl önce Cromley'i alt eden o, yani büyük bir güçle karşı karşıyasınız. Cromley's Squire ile konuştum ve Desiderius'un Cromley'in kafasını karıştırmaktan büyük zevk aldığını söyledi. D., Cromley'i en iyi şekilde bahsedilmeyen bir şekilde öldürdü. Şahsen, keşke D. peşimden gelse, iyi bir dans partnerine ihtiyacım var. Daimonlarımın ayakları topal.

Kyrian, Ash'in kuru zekasına güldü. Adamın topal Daimonlara karşı gerçekten sabrı yoktu.

"Talon astral patlamalar kullandıklarını söyledi. Buna hiç rastladın mı?"

On bir bin yılda, dürüstçe söyleyebilirim ki... hayır, hayır. Bu bir ilk. Kahinleri aradım ve Kaderler ile iletişim kuruyorlar. Ama nasıl olduklarını biliyorsun. Eminim şöyle bir geri dönüş yapacaktır: "Gökyüzü yeşil olduğunda ve dünya siyaha döndüğünde, Daimonlar size bolca cesaret verecek. Aradığın harika korkunç olanı öldürmek için benzersiz bir şey bulmalısın." Ya da bunun gibi saçmalıklar. Kahinlerden gerçekten nefret ediyorum. Akıl oyunları oynamak isteseydim Rubik Küpü alırdım.

"Bilmiyorum Ash, bu konuda oldukça iyisin. Bir Kâhin pozisyonu almak istemediğinizden emin misiniz?"

Şunu hayal edin General, orta parmağım sonuna kadar uzatılmış ve tam size nişan almış durumda. Şimdi çalışmama izin ver. Takip etmem gereken Daimon'lar, düşmanlaştırmam gereken Kara Avcılar ve baştan çıkarmam gereken kadınlar var. Sonra konuşuruz.

Artık konuşacak havasında olmayan Kyrian, Dark-Hunter sitesinden çıkış yaptı. E-postasını açtı ama aslında okumak da istemiyordu.

İstediği şey, iddia etme yeteneğinin ötesindeydi.

İstemeden koridorda dolaştı, sonra merdivenlerden aşağı indi.

Ne yaptığının farkına varmadan kendini Amanda'nın odasının dışında buldu. Elini koyu renkli ahşap kapıya bastırdı ve parmaklarını açtı. Gözlerini kapattığında, onun tişörtünün altında uzun bacakları çıplak halde yatakta oturduğunu görebiliyordu.

Ateş kanına işledi. Evini kaybetmenin acısını hissedebiliyordu. Desiderius'un kız kardeşini incittiğini düşünürken duyduğu korkuyu ve Tabitha'nın oda arkadaşı için duyduğu endişeyi hissedin.

Daha da kötüsü, tuttuğu gözyaşlarını hissedebiliyordu. O çok güçlüydü. Çok yetenekli.

Daha önce onun gibi bir kadın tanımamıştı.

Sabah gördüğü rüya onu parçaladı. Onu hala kollarında hissedebiliyordu.

"Seni istiyorum."

Bu sözleri gerçekten söylediğini duymak için her şeyini verirdi. Sanki onu yiyip bitirebilirmiş gibi ona baktığını görmek.

Şu anda yapmak istediği tek şey kapıyı tekmelemek ve onunla sevişmekti. Ona dokunmak için. Tut onu.

Hoş geldin.

Ama öyle olması gerekmiyordu.

Kalbi ağırlaştı, kendisini ondan ayrılmaya zorladı.

Yapacak işleri vardı.

** * **

Amanda saate baktı. On iki otuz. Normalde şimdiye kadar mışıl mışıl uyuyor olurdu.

Ama Hunter için gece hâlâ genç olacaktı.

Geç saatlerde ne yaptığını merak etti. Daimonları her gece öldürmediği kesin. Onlardan o kadar çok yoktu, değil mi?

Ne yaptığının farkına varmadan yataktan kalktı ve devasa evin içinde dolaşmaya başladı. Hunter'ın nerede olduğunu bilmiyordu. Onu gezdirirken odasını gösterme zahmetine girmemişti.

Ama içgüdüsü ona odasının üst katta olacağını söylüyordu. Muhtemelen ondan olabildiğince uzağa.

Dışarıda garip bir şey duyduğunda merdivenlerin yarısına gelmişti. Garip bir ıslık sesiydi.

Geri adım atarak karanlık oyun odasına giden yolu buldu. Işık yoktu ama dışarıda ay ve yıldızlar o kadar parlaktı ki, avluda gölgeli bir figür görebiliyordu. İlk dürtüsü Hunter'ı aramak oldu; durakladı.

Bu figürde çok tanıdık bir şeyler vardı. Fransız kapılarına yaklaşınca Terminator ve Hunter'ı tanıdı. Hunter bir tişört ve eşofman giymişti. Bir beysbol topunu ağla kaplı bir çerçeveye atıyordu ve bu da onu kendisine geri sektiriyordu.

Topu atar atmaz Terminatör peşine düşer, ardından köpek Hunter'a geri dönerdi.

Görünce gülümsedi. Hunter, Terminatör'e hafifçe vurdu, sonra topu atmaya geri döndü.

Gitmeye başladı ama yapamadı. Bunun yerine, kapıyı çarparak açtı.

Hunter anında döndü. Unutulan top sekerek kafasına çarptı. Başını ovuştururken tısladı ve Terminatör beyzbol topunun peşinden koştu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu, sesi keskindi.

Beni öpmene ihtiyacım var.

Yuttu. "Sadece nerede olduğunu bilmiyordum."

"Şimdi yapabilirsin."

Sesindeki buz geri gelmişti. Bu, kısa bir süre önce onunla birlikte olan Avcı değildi, bu, fabrikada onunla birlikte uyanan Kara Avcıydı. korumalı.

Mesafe.

Ve kalbine kadar ulaştı. Onu çıldırtan sadece beyzbol topunun kafasındaki yumru değildi; eski engelleri yeniden yerindeydi. Onu uzaklaştırıyordu.

Bu ipucunu anlayarak başını salladı. "Evet, peki, iyi geceler."

Kyrian onun gidişini izledi. Onu yaralamıştı. Bunu hissedebiliyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

Onu geri ara.

Ama ne amaçla?

Aralarında asla bir şey olamaz. Arkadaşlık bile değil.

Dişlerini gıcırdatarak atışına geri döndü. Çalışırken Desiderius'a odaklanmaya çalıştı. Daimon'u yakalamaya çalıştı.

Yararsızdı.

Amanda hala onunlaydı. Gözlerini kapattığında gördüğü onun yüzüydü. Duyularına nüfuz eden kokusu.

Onu düşüncelerinden uzaklaştırmasaydı kendini öldürtecekti. Ve ölürse, Desiderius onun peşine düşecekti.

Homurdanarak topu fileye doğru attı. Geri tepme anında topu yakalamak için döndü ama eli temas etmeden önce şiddetli bir acı kafatasını kesti.

Kyrian küfretti. Elinin içiyle sağ gözünün üzerine koydu ve acıyla mücadele ederken bir görüntü içini yırttı.

Bu Desiderius'tu.

Görüntü keskinleşirken donup kaldı. İnanılmaz bir netlikle Desiderius'un onu öldürdüğünü gördü.

Ve Amanda'nın ağladığını duydu.

BÖLÜM 8

Amanda uykuya daldıktan sonra, rüyaları bir süre tuhaf, kıvrımlı bir kaleydoskop gibi şekilsiz ve formsuz bir şekilde birleşti. Yabancı görüntüler, insanlar ve yerler, kafası onlardan yüzene kadar zihninde dönüp durdu.

Bir süre sonra daha odaklı hale geldiler ve onları net bir şekilde görebiliyordu. Yanlarından geçerken tanımadığı insanlar onu selamladı.

İnanılmaz derecede gerçek görünüyordu; bir rüyadan çok unutulmuş bir hatıra gibi. Bu insanları daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, onları isimlerinden tanıyordu. Onlar hakkında sadece bir arkadaşın bilebileceği şeyler biliyordu.

Gülen ve kutlayan adamların sesini duydu. Eski zırhlar giyen askerlerle dolu soluk kırmızı bir çadırın farkına vardığında garip bir neşe ve hüzün karışımı hissetti.

"Harikaydın," dedi yaşlı bir asker, sırtına vurarak. Onu ikinci komutanı olarak tanıdı. Güvendiği ve ona tapan bir adam. Dimitri her zaman rehberlik ve güç için ona bakmıştı.

Yüzünün sol tarafında yeni, açık bir yara vardı ama yaşlı gri gözleri parıldıyordu.

Zırhı kanla kaplı olmasına rağmen, oldukça zarar görmemiş görünüyordu. "Julian'ın bu zaferi görmek için burada olmaması üzücü. Bugün sizinle gurur duyardı Komutan. Bu gece tüm Roma'nın ağladığını garanti edebilirim."

O an rüyanın kendisiyle ilgili olmadığını anladı.

O Kyrian'dı...

Kyrian'ın yüzü ter, kir ve kanla lekelenmişti, uzun, deri bağlı saçları darmadağınıktı. Sol şakağından göğsünün ortasına kadar inen üç uzun ince örgüsü vardı. Adam tek kelimeyle muhteşemdi ve tamamen insandı.

Koyu yeşil gözleri zaferle parıldadı ve eşi benzeri olmayan bir adamın duruşuna sahipti. Kaderinde büyüklük olan bir adamın.

Kyrian elindeki şarap kadehini kaldırdı ve çadırındaki adamlara seslendi. "Bu zaferi Makedonyalı Julian için ilan ediyorum. Her neredeyse, Scipio'nun yenilgisine güldüğünü biliyorum."

Adamlardan yüksek bir tezahürat yükseldi.

Kyrian bir içki aldı, ardından yanındaki daha yaşlı askere baktı. "Valerius'un Scipio ile orada olmaması üzücü. Ben de onunla yüzleşmeyi dört gözle bekliyordum. Ama önemi yok." İçeride toplanan tüm erkeklerin onu duyabilmesi için sesini yükseltti. "Yarın bizzat Roma'ya yürüyeceğiz ve o sürtüğe diz çöktüreceğiz."

Adamlar onaylarını haykırdılar.

"Savaş alanında, elinde bir kılıçla yenilmezsin," dedi yaşlı adam huşu içinde. "Yarın bu zamanlar, bilinen dünyanın hükümdarı olacaksın."

Kyrian başını salladı. Andriscus yarın Roma'nın hükümdarı olacak. Ben değil."

Yaşlı adam donakalmış görünüyordu, sonra Kyrian'ın boynuna doğru eğildi ve sesini yalnızca Kyrian'ın duyabileceği şekilde alçalttı. "Onun zayıf olduğunu düşünenler var. Karar verirsen seni destekleyecek olanlar-"

"Hayır, Dimitri," dedi Kyrian nazikçe sözünü keserek. "Düşünceni takdir ediyorum ama ordusunu Andriscus için yönetmeye yemin ettim ve bunu ölene kadar da yapacağım. Ona asla ihanet etmeyeceğim."

Dimitri'nin yüzündeki ifade şaşkınlığını gösteriyordu. Kyrian'ın sadakatini alkışlamalı mı yoksa lanetlemeli mi emin değildi. "Dünyaya hükmetme fırsatını geri çevirecek tanıdığım tek adam sensin."

Kyrian güldü. "Krallıklar ve imparatorluklar mutluluk getirmez, Dimitri. Sadece iyi bir kadının ve çocukların sevgisi bunu yapar."

"Ve fetih," diye ekledi Dimitri.

Kyrian daha da geniş gülümsedi. "En azından bu gece, bu doğru görünüyor."

"Komutan?"

Kyrian, çadırdaki adamları yaran bir adam görmek için arkasındaki sese doğru döndü.

Asker mühürlü bir mektup uzattı. "Bunu bir kurye getirdi. Bugün erken saatlerde Romalı bir habercide bulundu."

Ondan alan Kyrian, dışarıda Genç Valerius'un mührünü gördü. Merakla parşömeni açıp okudu ve her kelimede paniği arttı. Kalbi daha hızlı atıyordu. "Benim atım!" diye bağırdı, kalabalık çadırdan koşarak. "Atımı eyerleyin."

"Komutan?"

Onu dışarıda takip eden ikinci komutanına döndü. Kaşlarını endişeli bir şekilde çattı. "Dimitri, ben dönene kadar yetki sende. Benden haber alana kadar orduyu tepelere, Romalılardan uzaklaştırın. Bir hafta içinde dönmezsem, adamları Punjara'ya götür ve Jason'la güçlerini birleştir."

"Emin misin?"

"Evet."

Siyah aygırıyla bir genç öne çıktı. Kalbi gümbür gümbür atan Kyrian kendini eyere attı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Valerius atıyla benim villama geliyor. Onu başından savacağım."

Dimitri dehşet içinde atın dizginini tuttu. "Onunla buluşmaya tek başına gidemezsin."

"Sizi bekleyecek vaktim yok. Karım tehlikede. Tereddüt etmeyeceğim." Kyrian atını döndürdü ve kampta mahmuzladı.

Amanda, Kyrian'ın artan paniğini hissedince yatakta kıvrıldı. Ne pahasına olursa olsun karısını koruma ihtiyacı. Öfkeyle ata binerken, her gelişinde at değiştirirken günler birbirini kovalıyordu.

bir köyde meydana geldi. Dinlenmek veya yemek yemek için asla durmadı. Aklında tek bir düşünce olan, ele geçirilmiş bir iblis gibiydi. Theone. Theone. Theone.

Gece yarısı evine ulaştı. Yorgun ve korkmuş bir şekilde atından atladı ve içeri girmek için kapıyı yumrukladı.

Yaşlı bir adam ağır ahşap kapıyı çekerek açtı. "Ekselânsları?" inanamayarak sordu.

Kyrian adamın yanından geçti, bakışları büyük fuayesini tarayarak düşmanlık belirtileri aradı. Korku dolu bakışlarıyla olağan dışı hiçbir şey karşılaşmadı. Yine de teselli bulmadı. Henüz değil. Onu kendi gözleriyle görene kadar sakin olmayacaktı. "Karım nerede?"

Yaşlı hizmetçi soru karşısında kafası karışmış görünüyordu. Ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Sonunda konuştu. "Yatağında, Majesteleri."

Aç, bitkin ve zayıf Kyrian, uzun, sütunlu koridorda evin arkasına doğru koştu.

"Onlar mı?" onu görmek için çaresizce koşarken seslendi.

Koridorun sonundaki bir kapı açıldı. İnanılmaz derecede güzel ve minyon sarışın bir kadın koridorda durmak için geldi. Kapıyı arkasından kapattı ve Kyrian'ın dağınıklığına azarlayıcı bir bakış attı.

O yaşıyordu ve zarar görmemişti. Ve o, sevgi dolu gözlerinin gördüğü en güzel görüntüydü.

Uzun, altın rengi saçları dağılmıştı, yanakları parlak pembeydi. Çıplak vücudunun üzerine çok ince beyaz bir çarşaf sıkıştırdı. "Kyrian mı?" diye sordu sertçe.

İçini bir rahatlama kapladı ve gözleri yaşlarla doldu. O yaşıyordu! Tanrılara şükür.

Gözyaşlarını silerek onu kollarının arasına aldı ve kendine yakın tuttu. Kaderlere merhametleri için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"Kyrian," diye tersledi, dokunuşuyla tüyleri diken diken oldu. "İndir beni. O kadar kötü kokuyorsun ki zar zor nefes alıyorum. Ne kadar geç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet," dedi boğazındaki sıkı düğümün ardından, içini bir sevinç kaplarken. Onu yere bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. O kadar yorgundu ki, zar zor ayakta durabiliyor veya düşünebiliyordu ama uyumuyordu. Güvende olana kadar değil. "Ve seni buradan uzaklaştırmalıyım.

Giyinmek."

Kaşlarını çattı. "Beni nereye götüreceksin?"

"Trakya'ya."

"Trakya?" diye sordu. "Deli misin?"

"HAYIR. Romalıların bu tarafa doğru ilerlediği haberini aldım. Seni saklaması için babama götürüyorum. Şimdi acele et!"

Yapmadı. Bunun yerine, gri gözlerinde öfke belirirken yüzü tehlikeli bir şekilde karardı.

"Senin baban? Onunla yedi yıldır konuşmadın. Beni koruyacağını sana düşündüren ne?"

"Eğer istersem babam beni affeder."

İçindekiler

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

SON SÖZ

önsöz

sonsöz

önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

4. Bölüm

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

10. Bölüm

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

"Baban ikimizi de kapı dışarı edecek. Bildirisini oldukça kamuoyuna açıkladı. Hayatımda yeterince utandım, yüzüme karşı bana orospu dediğini duymaya ihtiyacım yok.

Ayrıca villamdan çıkmak istemiyorum. Burayı seviyorum."

Kyrian onun sözlerini dikkate almadı. “Babam beni seviyor ve ne istersem yapacak. Göreceksin. Şimdi giyin.

Omzunun üzerinden baktı. "Polydus?" dedi bunca zamandır Kyrian'ın arkasında bekleyen yaşlı hizmetkâra. "Efendiniz için bir banyo hazırlayın ve ona yiyecek ve şarap getirin."

"Biri-"

Elini dudaklarına koyarak Kyrian'ın sözlerini durdurdu. "Sus, lordum. Gecenin bir yarısı. Berbat görünüyorsun ve daha da kötü kokuyorsun. Seni temizleyelim, besleyelim ve uyutalım ve sonra sabah beni güvende görmek için ne yapılması gerektiğini tartışabiliriz.

"Ama Romalılar..."

"Buraya gelirken birini gördün mü?"

"Şey... hayır."

"O halde şu anda herhangi bir tehlike olamaz, değil mi?"

Tartışamayacak kadar yorgun olduğunu kabul etti. "Sanmıyorum."

"Gel o zaman." Elinden tuttu ve onu ana koridordaki küçük bir odaya götürdü.

Amanda'nın gördüğü bir sonraki şey, küçük bir ateş ve mumlarla aydınlatılan bir odaydı. Theone onu yıkarken Kyrian yaldızlı bir küvette arkasına yaslanmıştı.

Elini avucunun içine aldı ve bıyıklı yanağına tuttu. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Dokunuşun beni başka hiçbir şeyin olmadığı kadar rahatlatıyor.

Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle gülümsedi ve ona bir bardak şarap uzattı. "Tesalya'yı Romalılardan aldığını duydum."

“Evet. Valerius öfkelendi. Roma'ya yürüyene kadar bekleyemem. Ona henüz sahip olacağım, sözlerimi not et.”

Kyrian bardağı bitirdi ve bir kenara koydu. Vücudu yanarak karısına uzandı ve onu kendisiyle birlikte küvete çekti.

"Kyrian!" nefesi kesildi.

"Şşşt," diye soludu onun dudaklarına doğru. "Senden bir öpücük alırdım."

Kabul etti, ama onda bir soğukluk vardı. Bunu hissedebiliyordu.

"Sorun ne aşkım?" diye sordu, geri çekilerek. "Bu gece çok uzak görünüyorsun. Sanki düşüncelerin başka bir yerdeymiş gibi."

Beline sarıldığında ve onu vücuduna alırken yüzü yumuşadı. "Uzak değilim. Yoruldum."

Gülümsedi, sonra ona doğru hareket edince inledi. "Seni uyandırdığım için beni affet. Sadece güvende olduğunu bilmek istedim. Sana bir şey olursa yaşayamam." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve baş parmaklarıyla yanaklarını okşadı. "Seni her zaman seveceğim Theone. Sen soluduğum havasın."

Dudaklarını öperek tadının tadını çıkardı.

Yavaşça ona binerken kollarında biraz gevşemiş gibiydi. Bu arada bakışları sanki bir şey bekliyormuş gibi onu izliyordu...

Kyrian doruğa ulaşır ulaşmaz onu izlemek için küvete yaslandı. Yeni doğmuş bir yavru kadar zayıftı. Ama evdeydi ve karısı onun gücüydü. Onun sığınağı.

Bu düşünce aklından geçer geçmez kafasında garip bir uğultu başladı.

İçinden bir baş dönmesi dalgası geçti.

Ve bir anda onun ne yaptığını anladı. "Zehir?" nefesi kesildi.

Biri üstünden atlayıp küvetten ayrıldı. Aceleyle kendine bir havlu sardı. "HAYIR."

Kyrian küvetten çıkmaya çalıştı ama başka bir baş dönmesi dalgası onu yakaladı. Tekrar suya düştü. Uyuşturulmuş zihninde düşünceler rastgele dolaşırken nefes alamıyordu.

Ama aklındaki en önemli şey, sevdiği kadının ihanetiydi. Dünyaları verdiği bir kadın.

"Biri, bana ne yaptın?"

Onu soğuk bir şekilde izlerken çenesini kaldırdı. "Senin yapamadığını yapıyorum. kendimi koruyorum Roma gelecek, Kyrian. Andriscus değil. Makedon tahtına çıkacak kadar asla yaşayamayacak.”

Karanlık düştü.

Amanda, kafatasına şiddetli bir ağrı saplandığını hissettiğinde inledi. Işık geri döndüğünde, Kyrian'ı kırk beş derecelik bir açıyla eğilmiş soğuk bir taş levhanın üzerinde çıplak yatarken buldu. Kolları ve bacakları halatlarla vinçlere bağlanmıştı.

Orta büyüklükteki odanın bir köşesine kurulmuş, üstü her türlü işkence aletiyle kaplı eski bir masaya göz attı. Uzun boylu, siyah saçlı bir adam, sırtı Kyrian'a dönük, masadaki ikramlara bakıyordu.

Kyrian kendini çok yalnız ve ihanete uğramış hissetti. Yani tamamen savunmasız.

Savunmasızlığı hiç tatmamış biri için korkunç bir duyguydu.

Şöminede yanan ateş nedeniyle oda boğucu bir şekilde sıcaktı. Amanda her nasılsa dışarıda yazın başları olduğunu biliyordu. Pencereler açıktı ve odaya deniz, çiçek ve zeytin kokuları taşıyan hafif bir Akdeniz esintisi esiyordu. Kyrian dışarıdan kahkahalar duydu ve midesi bulandı.

Ölmek için çok güzel bir gündü…

Masadaki adam başını kaldırdı. Aniden döndü ve Kyrian'a tehditkar bir bakış attı. Adam inanılmaz derecede yakışıklı olmasına rağmen, yüzünde çekiciliğini elinden alan soğuk bir alay vardı. Adam bir engerek yılanının acımasız, ışıltılı gözlerine sahipti. Ruhsuz, hesapçı ve şefkatten tamamen yoksundular.

"Trakyalı Kyrian." Pis pis gülümsedi. "Sonunda buluştuk. Bunun tam olarak planladığın gibi olmadığından eminim, değil mi?

"Valerius," diye hırladı adamın omzunun üzerindeki duvardaki pankartı görür görmez.

O kartal amblemini nerede görse tanırdı.

Odayı geçerken Roman'ın gülümsemesi genişledi. Valerius'un yüzünde saygı yoktu. Sadece kendini beğenmiş memnuniyet.

Valerius başka bir şey söylemeden halatları Kyrian'ın uzuvlarına bağlayan vinci çevirdi.

İpler gerildi, Kyrian'ın kaslarını çekti, bağlarını yırttı ve kemiklerini eklemlerinden ayırdı.

Kyrian gözlerini sımsıkı kenetledi ve vücudunu kasıp kavuran ıstıraba dişlerini gıcırdattı.

Vinci daha da sıkan Valerius güldü. "Güzel, sen güçlüsün. Hemen sızlanan ve ağlayan küçük çocuklara işkence etmekten nefret ediyorum. Tüm eğlenceyi kaçırıyor."

Kyrian hiçbir şey söylemedi.

Valerius, Kyrian'ın vücudunu acı verici bir şekilde gergin tutmak için vinci yerine kilitledikten sonra, bir dizi silahın ve aletin durduğu masaya doğru yürüdü. Elinde ağır bir demir tokmak tuttu. "Şirketimde yeni olduğuna göre, seni Roma'nın düşmanlarıyla nasıl başa çıktığı konusunda eğitmeme izin ver..."

Ağır adımlarla Kyrian'a döndü ve Kyrian'a kışkırtıcı bir sırıtış sundu. "Önce dizlerinizi kırıyoruz. Bu şekilde, ben senin için hazır olana kadar misafirperverliğimden ayrılmayacağını biliyorum."

Valerius tokmağı Kyrian'ın sol dizine indirerek eklemi anında paramparça etti.

Tarif edilemez bir acı içini delip geçti. Bağırmamak için dudağını ısıran Kyrian, ellerini bağlayan ipleri kavradı. Kesik bileklerinden akan sıcak kanın kollarından aşağıya doğru ilerlediğini hissedebiliyordu.

Valerius, Kyrian'ın diğer dizini kırdıktan sonra ocaktan kızgın bir demir aldı ve ona getirdi. "Sadece bir sorum var. Ordun nerede?"

Kyrian gözlerini kıstı ama hiçbir şey söylemedi.

Valerius sıcak demiri uyluğunun iç kısmına dayadı.

Valerius, Kyrian'a işkence yaparken Amanda yaraların izini kaybetti. Her saat, her gün kararlı bir güçle.

Bir insanın bu kadar çok acı çekebileceğini ve yaşamaya devam edebileceğini hiç bilmemişti.

Kyrian'ın yüzüne su çarptığında nefesi kesildi.

"Benden kaçmak için kendinden geçebileceğini sanma. Ben dileyene kadar da aç kalma."

Valerius, Kyrian'ın saçını tuttu ve acımasızca başını çekti, ardından boğazından aşağı et suyu döktü. Tuzlu sıvı yüzündeki ve dudaklarındaki kesiklere batarken Kyrian tısladı. Et suyunu yuttu ama yine de Valerius onu ağzına döktü.

Valerius, "İç, kahretsin," diye hırladı. "İçmek!"

Kyrian tekrar bayıldı ve soğuk su onu tekrar uyandırdı.

Valerius ona tekrar tekrar saldırırken, günler ve geceler zaman geçtikçe birbirine karıştı. Hep aynı soruyu sormak. "Ordunuz nerede?"

Kyrian tek kelime bile etmedi. Bir kez bile bağırma. Çenesini o kadar sıkı kilitli tuttu ki, Valerius onu zorla beslemek için zorla açmak zorunda kaldı.

"Komutan Valerius," dedi bir asker odaya girerken, Valerius vinçleri tekrar Kyrian'ın kollarına ve bacaklarına doğru çevirdi. "Böldüğüm için bağışlayın lordum ama sizinle görüşmek isteyen Trakyalı bir elçi var."

Kyrian'ın kalbi atmayı bıraktı. Haftalardır ilk kez içini bir umut ışığı sardı ve içini neşeyle doldurdu.

Onun babası ...

Valerius astına merakla kaşlarını kaldırdı. "Bu oldukça eğlenceli olmalı. Ne pahasına olursa olsun, onu içeri alın."

Asker gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra, daha yaşlı, iyi giyimli bir adam, peşinde iki Romalı askerle odaya girdi. Adam Kyrian'a o kadar çok benziyordu ki, Amanda bir an onun babası olduğunu düşündü.

Adam, Kyrian'ın kanlı, şekilsiz bedenini tanıyacak kadar yaklaştığında nefesi kesildi.

Onuru unutulmuş, amcası koşarak yanına gitmiş. "Kyrian mı?" Kyrian'ın kırık koluna dikkatlice dokunarak inanamayarak nefes aldı. Mavi gözleri acı ve endişeyle doluydu.

"Sevgili Zeus, sana ne yaptılar?"

Kyrian'ın, amcasının üzüntüsünü görmekten büyük bir utanç ve keder duyduğunu hissetti. Kyrian'ın içinde, Zetes'in gözlerinde yüzen suçluluk duygusundan kurtulma ve babasından kendisini affetmesini istemesi için yalvarma ihtiyacı hissetti.

Kyrian konuşmak için ağzını açtığında, ağzından çıkan tek şey boğuk bir gaklamaydı. Canı o kadar çok acıyordu ki, fiziksel acısının ağırlığından gıcırdayan dişleri takırdadı.

Kyrian'ın boğazı o kadar acımıştı ve boğulmuştu ki boğulmuştu ama tamamen iradesinin gücüyle sonunda titreyen dudaklarının arasından konuştu. "Amca."

"Olabilir mi, gerçekten konuşabiliyor mu?" diye sordu Valerius onlara katılarak. “Dört haftadır hiçbir şey söylemedi. Bundan başka hiçbir şey…”

Kyrian'ın uyluğuna yeniden sıcak bir damga vurdu.

Dişlerini sıkan Kyrian sarsıldı ve tısladı.

"Kes!" diye bağırdı Zetes, Valerius'u yeğeninden uzaklaştırarak.

Kyrian'ın morarmış yüzünü şefkatle ellerinin arasına aldı. Kyrian'ın şişmiş dudaklarından kanı temizlemeye çalışırken Zetes'in yanaklarından yaşlar düştü.

Valerius'a baktı. “On araba dolusu altınım ve mücevherim var. Onu serbest bırakırsan babası daha fazlasını vaat ediyor. Trakya'yı size teslim etmekle yetkilendirildim. Ve kız kardeşi Prenses Althea da kendisini sana köle olarak teklif etti. Tek yapman gereken onu eve götürmeme izin vermen."

HAYIR! Kyrian'ın iç çığlığını duydu ama kelime onun yanan boğazına takıldı.

"Belki. Onu eve götürmene izin vereceğim... İdam edildikten sonra.”

"HAYIR!" Zetes dedi. "O bir prens ve sen..."

“O bir prens değil. Reddedildiğini herkes biliyor. Babası fermanı ile oldukça alenen oldu.”

"Ve sözünü geri aldı," diye ısrar etti Zetes. Kyrian'a baktı, gözleri nazik ve yatıştırıcıydı. "Sana söylediği şeyi kastetmediğini söylememi istedi. Sana güvenip seni dinlemesi gerekirken aptal ve kördü. Baban seni seviyor, Kyrian. Tek istediği, seni ve Theone'u kollarını açarak karşılayabileceği eve gelmen. Onu affetmen için sana yalvarıyor.”

Bu son sözler Kyrian'ın içini Valerius'un demir markalarından daha acı bir şekilde yaktı. Özür dilemesi gereken babası değildi. Aptal olan babası değildi.

Onu sevmekten başka bir şey yapmamış bir adama zalim davranan Kyrian'dı. Bunun ıstırabı içini yeniden sardı.

Tanrılar ikisine de merhamet etsin, çünkü babası başından beri haklıydı.

Zetes, Valerius'a baktı. “Oğlunun hayatı için sana her şeyi verir. Herhangi bir şey!"

"Herhangi bir şey," diye tekrarladı Valerius. "Ne kadar cazip ama bizi yenmeye yaklaşan tek adamı serbest bırakmak için ne kadar aptal olmam gerekir?" Zetes'e baktı. "Asla."

Valerius hançeri kemerinden çıkardı. Kabaca, Kyrian'ın şakağındaki üç uzun, ince komutanın örgüsünü yakaladı ve onları testereyle kesti.

"İşte," dedi, onları Zetes'e uzatarak. "Onları babasına götür ve oğlunun benden alacağı tek şeyin bu olduğunu söyle."

"HAYIR!"

"Muhafızlar, Majestelerinin götürülmesini sağlayın."

Kyrian, amcasının yakalanıp odadan sürüklenmesini izledi.

"Kyrian!"

Kyrian kısıtlamalarına karşı mücadele etti ama vücudu o kadar ağrılı ve kırılmıştı ki yapmayı başardığı tek şey kendine daha çok zarar vermek oldu.

Zetes'i geri aramak istedi. Anne babasına söylediği her şey için ne kadar üzgün olduğunu söylemek istedi.

Onların haberi olmadan ölmeme izin verme.

"Bunu yapamazsın!" Kapılar çarparak kapanıp sözünü kesmeden önce Zetes bir an çığlık attı.

Valerius uşağına döndü. "Hanımımı getir."

Hizmetçi gider gitmez Kyrian'a döndü. Büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekti. "Görünüşe göre birlikte geçirdiğimiz süre sona ermiş. Eğer baban senin dönmeni bu kadar çok istiyorsa, bana karşı yürümesi an meselesi. Seni gerçekten kurtarması konusunda kesinlikle riske giremem, değil mi?

Kyrian gözlerini kapattı ve başını Valerius'un muzaffer alayından uzaklaştırdı. Zihninde babasını o son, kader gününde ikisi taht odasının ortasında ayak parmaklarına dikilirken gördü. Julian o güne Titanların Savaşı adını vermişti. Çünkü ne o ne de babası dinlemeye ya da boyun eğmeye istekli değildi.

Babasına söylediği sözleri duydu. Hiçbir oğlun bir ebeveyne söylememesi gereken sözler.

Bunun ıstırabı, Valerius'un ona verdiği her şeyden yüz kat daha şiddetliydi.

Eylemlerinden dolayı yas tutarken, işkence odasının kapıları Theone'yi içeri almak için açıldı. Mahkemeyi tutan bir kraliçe gibi, başı dik bir şekilde odaya girdi.

Valerius'un yanında durdu ve ona sıcak, davetkar bir gülümseme verdi.

Kyrian, ihanetinin ağırlığı üzerinden geçerken ona baktı. Bu bir kabus olsun.

Sevgili Zeus, lütfen bunun gerçek olmasına izin verme. Kırık bedeninin ve ruhunun kaldırabileceğinden daha fazlasıydı.

"Biliyor musun Kyrian," dedi Valerius kollarını Theone'ye dolayıp burnunu onun boynuna dolarken. “Eş seçiminiz için sizi takdir edeceğim. Yatakta olağanüstü, değil mi?”

Bu, ona indirilen en acımasız darbeydi.

Valerius onun arkasında dönüp göğüslerini ellerinin arasına alıp yoğururken, biri Kyrian'ın gözlerine utanmadan baktı. Yüzünde aşk yoktu. Hiçbir pişmanlık.

Hiç bir şey. Sanki bir yabancıymış gibi ona baktı.

Onu hırpalanmış ruhuna kadar kesti.

"Gel Theone, kocana eve geldiği gece neyi böldüğünü gösterelim."

Valerius klipsi himationundan çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Çıplak vücudunu kollarının arasına aldı ve onu öptü.

Theone'nin Valerius'un zırhını çıkardığını görünce Kyrian'ın kalbi parçalandı. Onun dokunuşunu hevesle karşıladığının görüntüsü.

Dayanamadı, gözlerini kapattı ve arkasını döndü. Ama yine de onları duydu. Karısının onu doldurması için Valerius'a yalvardığını duydu. Onun zevkle inlediğini duydum. Ve düşmanının kollarında doruğa ulaştığında, kalbinin kuruduğunu ve öldüğünü hissetti.

Sonunda Valerius onu kırmıştı.

O zaman acının onu almasına izin verdi. Hiçbir şey hissetmeyene kadar üzerine akmasına izin verin. Mutlak ve tam bir ıssızlıktan başka bir şey değil.

Bitirdiklerinde, Valerius onun yanına geldi. Islak elini Kyrian'ın yüzüne sildi ve Kyrian çok iyi bildiği kokuya lanet okudu.

"Karının kokusunu bedenimde hissetmeyi ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

Kyrian yüzüne tükürdü.

Öfkelenen Valerius masadan bir hançer çıkardı ve onu vahşice Kyrian'ın midesine sapladı. Soğuk metal vücudunu işgal ettiğinde Kyrian'ın nefesi kesildi. Valerius kötü niyetli bir şekilde bileğini döndürdü ve bıçağı çevirerek daha derine itti.

Söyle bana Theone, dedi Valerius, hançeri çekip Kyrian'ı halsiz ve nefes nefese bırakırken gözlerini Kyrian'dan hiç ayırmadan. “Kocanı nasıl öldüreyim? Bir prense yakışır şekilde onun kafasını kesmeli miyim?”

"Hayır," dedi himation'ını etrafına sarıp Kyrian'ın ona düğün günlerinde verdiği broşla sabitlerken. “O, Makedon isyancıların ruhu ve bel kemiğidir. Onu şehit etmeyi göze alamazsınız. Ben olsam onu adi bir hırsız gibi çarmıha gererdim. Roma'ya saldırmanın ne şeref ne de şan olduğunu bilmesi için Roma'nın düşmanlarına örnek olmasına izin verin.”

Valerius acımasızca gülümsedi, sonra ona bakmak için döndü. "Aklının çalışma şeklini seviyorum." Onu yanağından hafifçe öptü, sonra kendisi giyindi.

"Ben ayarlamaları yaparken kocanıza veda edin." Onları yalnız bıraktı.

Theone sonunda ona yaklaşırken Kyrian acısını bastırmak için mücadele etti. Vücudu öfke ve ıstıraptan titriyordu. Yine de bakışları boştu. Soğuk.

"Neden?" O sordu.

"Neden?" diye tekrarladı. "Neden düşünüyorsun? Bir fahişenin isimsiz kızıydım. Herhangi bir adamın beni uygun gördüğü şekilde kullanmasına izin vermekten başka seçeneğim olmadan aç ve fakir büyüdüm.

"Seni korudum," diye tısladı yarılmış, kanlı dudaklarının arasından. "Seni sevdim. Seni incitebilecek herkesten korudum.”

Ona gözlerini kıstı. "Sana ulaşmak için duvarlarımı yıkmalarından korkarak evde otururken senin Roma'ya karşı savaşmana izin vermeyeceğim.

Sonumun Julian'ın karısı gibi kendi yatağımda idam edilmesini ya da köle olarak satılmasını istemiyorum. Hurda aramaya, vücudumu satmaya geri dönemeyecek kadar yol kat ettim. Güvenliğimi istiyorum ve onu korumak için her şeyi yapacağım.”

Onu daha kötü incitemezdi. Onu zengin bir cepten başka bir şey olarak görmemişti.

Hayır, buna inanamıyordu. Buna inanmayı reddetti. Onunla ilgilendiği bir an, sadece bir an olmalıydı. Bu kadar kör olamaz mıydı?

"Beni hiç sevdin mi?"

Omuz silkti. "Bir teselli olacaksa, tanıdığım en iyi aşık sendin. Seni kesinlikle yatağımda özleyeceğim.”

Kyrian acı dolu bir öfke çığlığı attı.

"Kahretsin, Theone," dedi Valerius geri dönerken. "Ona işkence etmene izin vermeliydim. Ondan bir kez bile bu kadar acı çekmedim.

Askerler büyük bir haçla geldiler. Onu masanın yanına yere yatırdılar, sonra Kyrian'ı kestiler.

Uzuvları kırıldı, yere battı.

Kabaca, onu kaldırdılar ve ormanın üzerine bıraktılar.

Kyrian, Theone'yi izlemeye devam etti. Alnında merhamet bile yoktu. Sadece hastalıklı bir hayranlıkla baktı.

Düğün günü evinden ayrıldığında yine anne ve babasının asık suratlarını gördü. Zetes'in Valerius'a teklifini duydum.

Kyrian onun için hepsine ihanet etmişti. Ve şimdi ona yaptıklarından dolayı üzgünmüş gibi bile davranamıyordu. Ailesine ve ülkesine nelere mal oldu.

O, Yunanistan'ın Roma tiranlığını savuşturmak için son umuduydu. Halkları ile kölelik arasında duran tek şey oydu.

Tek bir ihanet eylemiyle, onların tüm özgürlük hayallerini yerle bir etmişti.

Ve hepsi aptal bir aptal olduğu için ...

Babasının son veda sözleri kulaklarında çınladı. O seni sevmiyor, Kyrian. Hiçbir kadın seni asla sevemeyecek ve aksini düşünürsen lanet olası bir aptalsın!

Bir asker bileğinin üzerine metal bir kazık yerleştirdi ve bir başkası ağır bir demir çekici geri çekerken onu orada tuttu.

Romalı muhafız onu kazığa indirdi...

Amanda çivinin kolunu deldiğini hissettiğinde çığlık atarak uyandı. Doğrulup, bunun bir rüya olduğundan emin olmak için bileğini tuttu.

Kolunu ovuşturarak ona baktı. O her zaman olduğu gibiydi ve yine de…

Rüya gerçek olmuştu. Bunu biliyordu.

Anlamadığı bir güç tarafından yönlendirilen Kyrian'ı bulmak için odasından çıktı. Şafak söktükten hemen sonra karanlık evin içinde, maun merdivenlerden yukarı ve uzun bir koridorda koştu. İçgüdülerini evin batı tarafındaki bir dizi kapıya kadar takip etti.

Tereddüt etmeden, kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir yatak odasının çifte kapısını ardına kadar açtı. Eski moda, perdeli bir yatağın yanında yanan tek bir mum, uzaktaki duvara gölge düşürüyordu. Altın rengi ve kahverengi perdeler geri çekilip direklere tutturulmuş, krem rengi tüller ise yatağı koruyordu. Öyle bile olsa, Avcısının sanki gördüğü kâbusun aynısının ortasındaymış gibi pas rengi çarşafların üzerinde kıvrandığını görebiliyordu.

Kalbi gümbür gümbür atarak yatağa koştu.

Kyrian, Amanda'nın soğuk, nazik elini göğsünde hissettiği anda kabusundan uyandı. Gözlerini açtığında onu yanında otururken buldu, bakışları korkudan kararmıştı, onu incelerken kaşları çatılmıştı.

Elleri göğsünün her yerinde gezinirken kaşlarını çattı. Sanki onu hiç görmemiş gibiydi, sanki garip bir trans halindeydi.

Onun varlığı karşısında şaşkına dönmüş, tam bir sessizlik içinde yatıyordu.

İpek çarşafı geri çekti ve karnında, göbeğinin hemen solundaki yara izine dokundu.

Bıçağı buraya sapladı, diye fısıldadı dar yara izini okşarken.

Sonra bileğini tuttu ve şefkatle oradaki yara izlerinin izini sürdü. "Buraya ve buraya çivi çakmışlar."

Sonra eline gitti ve başparmağının ucunu onun parmak uçlarına sürttü. "Tırnaklarını kopardılar."

Uzanıp onun sakallı yanağını avucunun içine aldı. Gözlerinde binlerce duygu barındırıyordu ve o kristal mavisi derinliklerin görüntüsü nefesini ondan çalıyordu.

Hiçbir kadın ona böyle bakmamıştı.

"Zavallı Avcım," diye fısıldadı. Gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve o daha ne yaptığını anlamadan çarşafı ondan çekti ve tüm vücudunu sorgulayıcı bakışlarına maruz bıraktı. Anında sertleşti, onun için endişelendiğini görünce vücudu zonkladı.

Valerius'un bir zamanlar sıcak bir marka koyduğu yaralı uyluğuna dokundu.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi, parmakları onun buruşmuş derisini okşuyordu. Gerçekti. Bunu sana gerçekten yaptılar…”

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri yaşlarla doluyordu. "Seni gördüm. Seni hissettim."

Kyrian kaşlarını daha da çattı. Bu mümkün müydü?

Onu uyandırdığında rüyasında infazını görüyordu. Güçleri, uyurken bile ona ulaşmasına izin verecek şekilde birleşmiş olabilir mi?

Korkunç bir düşünceydi. Eğer bu doğruysa, bu onların fiziksel seviyeden çok daha yüksek bir seviyede birbirlerine bağlı oldukları anlamına geliyordu.

Anlamı…

Bu düşüncesini bitirmedi. Ruh eşi diye bir şey yoktu, özellikle de içlerinden birinin ruhu kalmadığında. Bu mümkün değildi.

Amanda ona bakarken, karşısındaki adam için kalbinin derinliklerine kadar sızladı.

Bu kadar işkenceye ve ihanete nasıl dayanmıştı?

Yüzyıllar boyunca yanında taşımıştı. Yalnız. Her zaman yalnız. Her zaman incinmek ve istemek, rahatlamadan.

Umut yok.

"Çok fazla acı," diye fısıldadı.

Ona yaptıklarından dolayı Theone'nin kellesini nasıl da istiyordu. Ama en çok Hunter'ı yatıştırmak istiyordu. Kalbindeki azabı hafifletmek istedi. Geçmişinin acısını sil.

Ona umut edecek bir şey vermek istedi.

Ona çocuk ve onu sevebilecek bir kadın hayalini vermek istedi.

Tanrı ona merhamet etsin ama o kadın olmak istiyordu.

Kendini durduramadan eğildi ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Temasa inledi ve öpücüğüne karşılık verirken yüzünü ellerinin arasına aldı.

Amanda onu daha önce hiçbir erkekte tatmadığı şekilde tattı. Dilleri dans ederken, onu ruhuna kadar hissedebiliyordu. Hayatında hiçbir zaman yatakta cesur olmamıştı. Ama sonra asla böyle bir adam istememişti.

Bütünüyle.

Amanda dudaklarını onun köprücük kemiğine, Valerius'un yüzüğünü sürükleyip kanlı bıraktığı yara izine bastırırken gözlerinden yaşlar aktı.

Böyle bir güç. Böyle bir aşk. Bir erkeğin onu karısını sevdiği gibi sevmesi için her şeyini verirdi.

Daha da önemlisi, Hunter'ın onu sevmesini istiyordu. Onun kalbini istiyordu. Aşkın ne olduğunu bilen, bağlılığı ve şefkati anlayan bu adamı istiyordu.

Kabul etse de etmese de ona ihtiyacı vardı.

Hiç kimse sonsuza kadar yalnız yürümemeli. Hiç kimse onun incindiği gibi incinmemeli.

Tek suçu birini kendinden daha çok sevmek olduğunda değil.

Vücuduna tırmanıp beline binerken nefesi onunkine karıştı.

Kyrian, onun tişörtünün altında hiçbir şey olmadığını fark edince inledi. Onun çıplak karnına doğru kayarken uylukları sıcak ve nemliydi, içinde ona o kadar çok ihtiyaç duyan bir ateşi tutuşturdu ki onu korkuttu.

Onu uzaklaştır.

Ama yapamadı. Bu aksam olmaz. Aklında hâlâ taze olan kabustan sonra değil.

Doğru ya da yanlış, teselliye ihtiyacı vardı. Yeniden sevildiğini hissetmek istiyordu. Bir kadının ellerinin vücudundaki yumuşaklığını bilmek istiyordu. Teninde Amanda'nın kokusu.

Kyrian uzanıp elini adamın etrafına sararken titriyordu. "Aman tanrılar," diye soludu onun dudaklarına doğru. İki bin yılı aşkın süredir kimse ona böyle dokunmamıştı.

Sıcak, sert şaftını okşarken tüm vücudu zonkluyor ve ağrıyordu.

Bugün ona sahip olacaktı. Artık onu uzaklaştırmasının hiçbir yolu yoktu.

Nefesi düzensizdi, parmaklarının onu kavrayışından, avucunun şaftı boyunca yukarıya, sonra da onu nazikçe kucakladığı tabana doğru sürtmesiyle titredi. Parmakları onun alt tarafını sıyırdı, onu daha da sertleştirdi, daha da ısıttı, ta ki içinden patlayacağını düşünene kadar.

Ellerini yavaşça onun vücudunda gezdirdi, her eğimin ve kıvrımın tadını çıkardı. Yumuşacık teninin ve T-shirt'ün avucuna ve parmaklarına değmesinin tadını çıkarıyordu. Burnunu onun boynuna sürttü ve Kara Avcı enkarnasyonundan bu yana ilk kez, bir insanı beslemek için karşı konulamaz bir dürtü hissetti.

Damarlarında akan kanın sesi kulaklarını doldurdu. Ham enerjisi onu çağırdı ve içindeki Kara Avcı'nın onun yaşam gücünü denemesini istedi.

Yasaktı. Hiçbir Karanlık Avcı'nın insan boynunu delmemesi gerekiyordu. Yine de diliyle onun gırtlağını okşarken, içinde derinlere yerleşmiş bir ihtiyaç yandı.

Dişleriyle onun boynunu sıyırdı ve dudaklarının altında aktığını hissedebildiği kanı tatmamak için sahip olduğu her türlü kontrolü aldı. Titremenin kadının vücuduna yayıldığını ve elinin altındaki göğüs ucunu daha da sıkılaştırdığını hissetti.

Homurdanarak geri çekildi, ağzını kavradı ve elini tişörtün altından bacaklarının arasındaki koyu renkli üçgene kaydırırken onu derinden öptü.

Dikkatlice ayırıp ona ilk kez dokunurken parmaklarıyla dalga geçen o minik tüyleri hissedince inledi.

Şaşkınlıkla yerinden sıçradı, sonra onun şaftına yaptığı peri vuruşlarını hızlandırırken hoş geldin diye mırıldandı.

Kyrian şimdiden ne kadar ıslandığına inanamıyordu. Tanrım, onu nasıl da istiyordu. Etinin her santimini tatmak istedim. Kendini onun ateşli sıcaklığının derinliklerine sürmek için.

Ama anın tadını çıkarmak istediği için direndi. Onu şefkatle, yavaşça keşfetmek istedim.

Bu sabahın sonsuza kadar sürmesini istiyordu.

"Tadın çok güzel," diye fısıldadı, tişörtü yakasından eteğine kadar yırttı, ondan çekip yere fırlattı. Boynundan göğüslerine giden bir yolu kemirdi.

Amanda, dili ve dişleriyle göğüs ucuna hafifçe dokunurken sırtını büktü. Cildindeki o keskin dişlerin hissi onu lav gibi yakıyordu.

Bir kez daha elini bedenlerinin arasına daldırdı ve onun en çok ağrıyan yerine dokundu. Parmakları onun etrafında döndü, alay ediyor ve yatıştırıyor, deliyor ve okşuyor, onları onun derinliklerine kaydırırken ve eliyle ona sıcak, tatlı sevişirken onun için daha da fazla yanmasına neden oluyordu.

"Seni istiyorum, Hunter," diye soludu onun dudaklarına doğru. "Asla böyle birini istemedim."

Gülümseyerek, onu hayrete düşüren bir güç rahatlığıyla onu altına yatırırken dişlerini gösterdi.

Amanda onun sert, ince vücudunu kendisininkinin üzerinde hissedince inledi. Ağırlığı nefesini kesti ve bacaklarını onun kalçalarına doladı.

O tamamen sinirli bir güçtü. Onun vücudundan onunkine dalga dalga yayıldı.

O zarif, bilenmiş kaslar, yaptığı her zarif hareketle onun etrafında esniyordu. Ama daha da büyüleyici olanı, gösterdiği ölçülü güçtü. Saldırmaya hazır vahşi bir aslan gibi.

Onu daha çok istiyordu. Onu içinde hissetmek için canı yanıyordu. İki bin yılı aşkın bir süredir hiçbir kadının ona sahip çıkmadığını bildiği bir şekilde ona sahip çıkmaya can atıyordu. Bu adamın kalbini istiyordu.

Dahası, ona daha önce hiçbir kadının sahip olmadığı bir şekilde sahip çıkmak istiyordu.

İhtiyacı olan her şey olmak istiyordu. Nefesi, kalbi ama en çok da kayıp ruhu.

Bunu ona geri vermek istedi. Onu çektiği acıdan kurtarmak için. Onu geçmişinden kurtarmak için.

Yanlışlıkla düşüncelerini itiraf etmeden önce sırtını bükerek onu derinden öptü.

Eğer bir gün öğrenirse, ondan uzaklaşacağından hiç şüphesi yoktu.

Bu isteyeceği en son şeydi. Bu yüzden on yıldan fazla bir süredir ilk kez bastırılmış güçlerini topladı ve zihnini ve kalbini ondan saklamak için düşüncelerini korudu, her ihtimale karşı onun içini görebilirdi.

Bugün, onun tesellisi olacaktı.

Kyrian, Amanda'nın vücudunun onunkinin altında olduğunu hissedince homurdandı. Böyle bir kadına güvenmeyeli inanılmaz uzun zaman olmuştu.

Göğüslerini bırakıp kaburgalarını, kalçalarını kemirirken vücudundan ter fışkırdı, sonra tekrar yukarı çıktı.

Onu insanlık dışı bir ihtiyaçla istiyordu. Adını koymaya cesaret edemediği şeyleri ondan istiyordu.

Ona sahip çıkma, onu elde tutma düşünceleri aklında olmamalıydı.

Ve yine de öyleydiler.

Amanda elini saçlarının arasından geçirdi. Adam dudaklarından boğazına, ardından onu tatmak için zaman ayırdığı göğüslerine doğru kemirirken onu yakın tuttu. Dili onun sertleşmiş göğüs uçlarında geziniyor, alay ediyor ve okşuyordu. Onu bir ziyafetteki aç bir adam gibi yerken doyumsuz görünüyordu.

Sonra yavaşça, dikkatlice onun vücudundan aşağı doğru ilerledi. Uzun köpek dişleri cildini öyle bir hassasiyetle sıyırdı ki, onu hayrete düşürdü. Ellerini kalçalarının altında gezdirirken onu yaktı. Dilini kalça kemiğinden kalçasına doğru kaydırdı.

Bacaklarını daha geniş açtı ve yavaşça iç uyluğuna doğru ilerledi. Nefesini tuttu, onun dokunuşunu beklerken kıvranıyordu.

Tereddüt ettiğinde, ona baktığını görmek için aşağı baktı. Yüzündeki ham, sahiplenici bakış nefesini kesti.

Parmağını nazikçe, yavaşça yarığın aşağısında ve sonra tekrar yukarı kaydırırken bakışları onunkileri büyüledi. Dokunuşuna karşılık olarak titredi. Narin kıvrımlarını ayırdı ve bir yandan onu izlerken onu ağzına aldı.

Amanda, içini delip geçen şiddetli coşku karşısında haykırdı. Bunu daha önce hiçbir erkek ona yapmamıştı.

Gözlerini kapattı ve onun içinde yankılanan bir şekilde inledi. Dili içeri ve dışarı kaydı, yaptığı her şehvetli yalamayla tüm vücudunun sarsılmasına ve titremesine neden oldu.

Elini onun darmadağınık buklelerinin arasından geçirerek sırtını kavislendirdi ve ona tam olarak erişmesini sağlamak için bacaklarını daha da açtı.

Kyrian onun tadı karşısında titredi. Hiçbir şeyi bu kadını istediği kadar istememişti. Onda onu çılgına çeviren bir şeyler vardı.

Ama Kara Avcı güçlerinin zorlandığını hissedebiliyordu. İçindeki hayvanın uyandığını hisset.

Savaşırken veya takip ederken kullandığı güçler bunlardı. Çevresini daha büyük bir seviyede algılamasını sağlayan güçler. Kalbinin göğsünde çarptığını fark etmesini sağladılar. Dudaklarına ve diline karşılık veren vücudundaki küçük titremelerden.

Ona verdiği zevki hissetti ve bu, onun yüzünü beşik gibi saran uyluklarından akan kanla aynı anda vücudunun zonklamasına neden oldu. Dişlerini onun uyluğuna geçirme ve dilinde onun kanını tatma dürtüsüne bir kez daha karşı koyarken gözlerini kapattı.

Adam onu memnun etmeye devam ederken Amanda ona sıkıca sarıldı. Dişleri onu nazikçe sıyırdı ve içini ürpertti. Gözlerini açtı ve onun eylemlerine odaklandığını gördü. Sanki tamamen ona odaklanmış gibiydi, başka bir şey değil.

Onun seks olduğunu fark etti. Onun varlığı, yalnızca Daimonları takip ettiğinden emin olduğu aynı yoğunlukta ona ve onun zevkine odaklanmıştı.

Ve serbest bırakıldığında, o kadar şiddetli, o kadar eziciydi ki, başını geriye atıp çığlık attı.

Yine de onunla işi bitmemişti. Kendini serbest bırakırken homurdandı ama yalamaları hiç durmadı. Onun vücudunda ziyafet çekmeye devam ettikçe hızlandılar, güçlendiler.

Zevkle tısladı.

Sonunda yavaşlaması iki kez daha gelene kadar değildi. Ve o zaman bile, çekip gitmeden önce son sarsıntının onu sarsmasını bekledi.

Adam onun bacaklarının arasından kalktı ve yemeğini yemeye hazırlanan aç, güçlü bir canavar gibi yavaşça, metodik bir şekilde onun vücudunda gezindi.

Gözleri jet gibi parladı ve kesik kesik nefes alırken dişleri görünüyordu.

"Bana bak, Amanda," diye emretti, elini kalçasından aşağı kaydırırken. "Seni aldığımda gözlerini görmek istiyorum."

Yutkunarak onun istediğini yaptı.

Yüzünü avucunun içine aldı ve onu derinden öptü, sonra elini kendi eline aldı ve şişmiş şaftına götürdü.

Söylenmeden, ne istediğini biliyordu. Kalçalarını bükerek, onu derinden doldurana kadar yavaşça, santim santim uzun, tam santim içine soktu. Onun gücünü içinde hissedince inledi. Gözlerinde aç, gerekli bakış at.

Elini çekmeye başladığında, elini onunkiyle kapattı ve ona yasladı.

Gözlerindeki açlık yoğunlaştı. "Birleştiğimizi hissetmeni istiyorum," dedi düzensiz bir şekilde.

Amanda kendini parmaklarının arasına kaydırırken yutkundu ve onun içinde daha da derinlere indi. İç ve dış. Hayatında bildiği en erotik, inanılmaz şeydi.

Aynı anda inlediler.

Amanda onun kalçalarına güçlü bir şekilde vururken yüzündeki zevki gördü.

Ah, Hunter, diye soludu.

Durdu ve ona baktı. "Şu anda içindeki Kara Avcı değil, Amanda. Benim, Kyrian."

Joy, onun ona ne teklif ettiğini anlayınca içinden patladı. Onun içine girmesine izin verdiği gibi, onun da içine girmesine izin vermişti.

Uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Kyrian," diye soludu.

O gülümsedi. "Düşündüğümden daha iyi hissediyorsun," dedi, kadın vücudunda bir ürperti hissetti.

Başını aşağı eğdi ve ona şiddetli, hızlı darbeler gönderirken şefkatli bir öpücükle dudaklarını aldı. Sert, uzun ve derin. Vücuduna saf bir mutluluk saçarak onu parçaladılar.

"Ah, Kyrian," diye onun dudaklarına doğru inledi, zevkinin yeniden arttığını hissetti.

Adı dudaklarından çıkar çıkmaz, başına tuhaf bir şey gelmeye başladı.

İçinde bir şeyler değişti ve erotik bir dalgalanma hissetti.

Aman Tanrım, diye nefes verdi.

Aniden, onun kendisini hissettiğini hissetti.

Sanki gerçekten tek bir kişiymiş gibiydiler. Onu içinde hissediyordu ve kendini onun etrafında hissedebiliyordu.

Kyrian da bunu hissettiği için nefes almakta zorlandı. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Amanda elini sırtından aşağı kaydırdı. Kendi omurgasında okşamayı hissetti. Şimdiye kadar yaşadığı en inanılmaz şeydi.

Vuruşlarını hızlandırdı ve kadın ona sarıldı, volkanik bir ihtiyaçla ikisinin de aklını kaçırmıştı.

Şiddetli bir yüce zevk anında bir araya geldiler. Kyrian başını geriye attı ve kendisini onun derinlerine gömerken kükredi. Amanda onun kollarında sallanırken haykırdı.

Üzerine çöktüğünde onu sıkıca tuttu. Kendi içine doğru süzülürken onu bedeniyle kucakladı.

Sonra, en büyük üzüntüsüne rağmen, onun kendisinden uzaklaştığını hissetti.

"Ne oldu?" nefes aldı.

"Bilmiyorum ama harikaydı. İnanılmaz. Mutlak en iyisi."

Hafifçe gülerek başını kaldırdı ve donuk mum ışığında gözlerinin görüntüsüne kaşlarını çattı. Artık siyah değil, tuhaf bir ela yeşiliydiler. "Kyrian mı?"

Odaya baktı, sonra yüzünü buruşturdu. "Güçlerim gitti," diye fısıldadı. İşte o zaman, zayıflığının onu alt ettiğini hissetti.

Zar zor hareket edebiliyordu.

Daha da kötüsü, adam elinin içiyle sağ gözünün üzerine koyup tısladığında, yoğun bir ıstırabın kafatasını işgal ettiğini hissetti.

Adam tam bir ıstırap içinde yanında yatarken, "Aman Tanrım," diye soludu. "Ne yapabilirim?"

Sıktığı dişlerinin arasından, "Talon'u ara," dedi. "Telefonda iki ve bir pound işareti çevirin."

Komodinin yanına gitmek için döndü ve telefonu kendisine çekti, ardından hızla numarayı çevirdi.

Talon ikinci çalışta cevap verdi.

Talon'un sesinden derin uykuda olduğunu anlayabiliyordu. "Sorun nedir?" kim olduğunu söyledikten sonra sakince sordu.

"Bilmiyorum. Kyrian'a bir şey yaptım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, arkadaşına bir şey yapabileceğine inanmakta güçlük çektiğini söyleyen bir tonda.

"Emin değilim. Gözleri farklı bir renkte ve acı içinde ikiye katlanmış durumda."

"Gözleri ne renk?"

"Yeşil."

Talon tekrar konuşmadan önce birkaç hızlı kalp atışıyla sessiz kaldı. Onunla konuşmama izin ver.

Telefonu Kyrian'a verdi.

Kyrian, başka bir acı dalgası onu harap ederken telefonu sıkıca kavradı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Sanki Kara Avcı ve insan yarıları birbiriyle savaş halindeydi.

Pençe, diye soludu.

Hey, dostum, dedi Talon. "İyi misin?"

"Asla. Neler oluyor?"

"Düşüncesizce, Dark-Hunter güçlerini boşaltmanın yolunu bulduğunu söyleyebilirim.

Tebrikler dostum, son cümleni buldun."

"Evet ve ben de bu konuda çok istekliyim."

"Akıllı olma. Hatırlanması gereken şey geçici olduğu. Bence."

Talon'un sesindeki şüphe onu rahatlatmayarak, "Ne kadar süre?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Güçlerimi hiç tüketmedim."

Kyrian başka bir acı dalgasına karşı tısladı.

"Kavga etmeyi bırak," diye çıkıştı Talon. "Sadece durumu daha da kötüleştiriyorsun. Rahatla."

"Ah evet, bildiğin gibi."

Talon homurdandı. "İnan bana, savaşılacak zamanlar vardır ve bu onlardan biri değil. Sadece onunla git.

"Git onunla, kıçım. O kadar kolay değil. Sanki ikiye bölünmüşüm gibi hissediyorum."

"Biliyorum," dedi Talon, sesi sempatiyle kalındı. "Güçlerini kaybettiğinde ne yapıyordun?"

Kyrian, Amanda'ya mahcup bir bakış atarken boğazını temizledi. "Ben... şey..." Açıklama konusunda tereddüt etti. Onu utandırmak isteyeceği en son şeydi.

Ama sonra, zorunda değildi.

"Yüce Diarmuid Ua Duibhne," diye kükredi Talon, "onunla yattın ve bu seni tüketti, değil mi?"

Kyrian daha yüksek sesle boğazını temizledi, sonra istediği her şeyi öğrenebilecek bir Kara Avcı'dan bir şeyler saklamaya çalışmanın beyhude olduğunu anladı. "Sonuna kadar hiçbir şey olmadı"

"Ahhhh, anlıyorum," dedi Talon, sanki bir şey onun için netleşmiş gibi sözcükleri uzatarak. Bir dahaki sefere konuştuğunda, sesi tuhaf bir şekilde Dr. Ruth'a benziyordu. "Geldikten sonra yaşadığın o anı biliyor musun? Tamamen tükenmiş, doygun ve çaresiz olduğunuzda? Güçlerini emen şeyin bu olduğuna bahse girer misin?

Yine de bunların hiçbiri Kyrian için bir anlam ifade etmiyordu. "Geri kalanınız kadınlarla her zaman bu olmadan yatıyorsunuz."

"Evet ama hepimizin farklı bir baskı noktası var, bunu biliyorsun. Zihninizde, o doruk anını sizi bir Kara Avcı yapan şeyle bir tutmalısınız. Ya öyleydi ya da belki onun güçleriydi. Belki de seninkiyle kaynaşıp onları emdiler."

"Delilik bu."

"Senin için başımı ağrıtan baş ağrın kadar delice, bu arada. Şimdi beni Amanda'ya geri ver.

Kyrian yaptı. Seninle konuşmak istiyor.

Amanda telefonu aldı.

"Dinle," dedi Talon, sesi sert ve keskindi. "Burada ciddi bir sorunumuz var. Kyrian, güçleri geri gelene kadar aşağıda."

"Ne kadardır?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama muhtemelen biraz zaman alacak ve o zamana kadar o bir insan ve iki bin yılı aşkın süredir insan olmadığı için buna karşı zayıf. Hassas."

Tekrar Kyrian'a baktığında paniğe kapıldı. Bir eli hâlâ gözlerinin üzerindeydi ve o, vücudunun gerginliğinden ne kadar acı hissettiğini anlayabiliyordu.

"Gün batımına kadar normale dönecek mi?"

"Umarım. Çünkü değilse, Daimonlar ona sahip olacak."

İçini korku kaplarken boğazı düğümlendi. İstediği son şey, onun yüzünden incinmesiydi. "Ona yardım edemez misin?"

"HAYIR. Kurallarımıza aykırı. Tek başımıza avlanıyoruz. Kyrian ölmeden Desiderius'un peşinden gidemem."

"Bu ne tür bir Kod?" diye bağırdı.

"Genellikle kulak zarımı delmeyen türden," diye tısladı Talon. "Kahretsin kızım, o ciğerlerinle bir opera soprano olarak parlak bir geleceğin var."

Komik değilsin.

"Biliyorum. Bunların hiçbiri değil. Şimdi bir saniye beni dinle. Utanç verici olacak, başa çıkabilir misin?"

Sert sesi onu duraksattı. Ona ne söyleyecekti? "Bence de."

"İyi. Şimdi bizim sorunumuz Kyrian'ın gelmesinden kaynaklanıyor diye düşünüyorum. Artık bunu yapmasına izin vermemen şart. Çünkü güçlerini tekrar ondan çekmesi için gerçekten iyi bir şans var. Ondan uzak durmalısın."

Amanda'nın kalbi bu sözlerle sızladı. Uzandı ve Kyrian'a dokundu. "Tamam," diye nefes verdi.

"Elbette. Şu anda yediyi biraz geçiyor. İkimize de bir iyilik yap ve Nick gelene kadar ona göz kulak ol.

"Yapacağım."

Talon veda etti ve telefonu kapattı, sonra komodinin üzerine geri koydu.

Kyrian ona baktı ve yeşilimsi gözlerinde gördüğü acı içini parçaladı. “Sadece daha iyi hale getirmek istedim. Seni asla incitmek istemedim."

Elini avucunun içine aldı ve nazikçe tuttu. "Biliyorum."

Onu kollarının arasına aldı ve yakın tuttu ama yine de vücudunun sertliğini hissedebiliyordu.

"Daha iyisini yaptın, Amanda," diye soludu kulağına. "Bana verdiğin şeyi suçlu hissederek geri alma."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece seni biraz tutmama izin ver."

Sözleri kalbini sıkıştırdı. Kollarına sarılmıştı ve sıcak nefesinin boğazına düştüğünü hissetti.

Kyrian yüzünü onun saçlarına gömdü ve onun tatlı kokusunu içine çekti. Kendini hiç bu kadar zayıf hissetmemişti ama yine de onun varlığıyla ilgili bir şeyler ona güç veriyordu.

"Çıkarma hakkın var." Talon'un sözleri kafasının içinde çınladı. Bir Karanlık Avcı, ölümsüz güçlerini tüketecek bir şey bulduğunda, ruhlarını geri kazanabilirlerdi. Daha önce hiç düşünmediği bir şeydi. Asla hayal etmeye cesaret edemeyeceği bir şey.

Yeniden insan olabilirdi.

Kalıcı olarak.

Ama ne amaçla? O neyse oydu. Sonsuz bir savaşçı. Hayatını seviyordu. Ona verdiği özgürlüğü ve gücü seviyordu.

Yine de Amanda'yı kollarına almış, teni teni çıplakken orada yatarken, unutulmuş başka şeyleri düşünmeye başladı. Kalbinin en derin çatlaklarına sürgün ettiği şeyler.

Gözlerini kapattığında onun Niklos'u tuttuğunu gördü. O iyi bir anne olurdu.

Ve tekrar uykuya daldığında, bir yanı onun harika bir eş olacağını biliyordu.

* * *

Amanda, birinin göğüslerinin etrafında yavaş yavaş, kavurucu halkalar çizdiğini görünce uyandı. Gözlerini açtı ve Kyrian'ın elinin onu nazikçe yoğurduğunu görmek için aşağı baktı. Kalçasını bacaklarının arasına gömmüştü.

Uzun, sivri dişleriyle boynunu kemirirken elini aşağı, karnının üzerinde kaydırırken kalbi güm güm atıyordu.

"Beni ısıracak mısın?" diye sordu.

Kahkahası boğazından aşağı titreşti. "Hayır aşkım, seni yiyeceğim."

Sırtüstü dönerek yukarı baktı ve onun gözlerinin öncekinden daha da yeşil olduğunu gördü.

Açık, muhteşem, canlı bir yeşildi. Uzandı ve parmağını sağ gözünün hemen altında gezdirdi. “Neden renk değiştirdiler?”

"Kara Avcı güçlerimi kaybettiğimde gözlerim insan rengine döndü."

Rüyasındaki rengi belli belirsiz hatırladığında ona kaşlarını çattı. "Ruhunu kaybetmeden önce gözlerinin rengi bu muydu?"

Başını salladı, sonra başını eğdi ve onun gırtlağını emdi.

"Bunu sen mi yapacaksın?" diye sordu elini omurgasından aşağı kaydırırken. "Talon dinlenmen gerektiğini söyledi."

"Dinleniyorum."

Adam yumuşak etini bacaklarının arasından ayırıp uzun, güçlü parmaklarıyla onu okşarken, kadın derin bir nefes aldı. "Dinlenmiyorsun, oynuyorsun."

Gözleri onunkini aradı. "Seninle oynamak istiyorum."

"Ama bu seni zayıflatmaz mı?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Ama ya..."

Sözlerini sıcak, kavurucu bir öpücükle kesti. Amanda'nın düşünceleri dağıldı.

Dudaklarını dişleriyle ısırdı ve geri çekildi. Yeşil gözleri kalbini delip geçti. "Artık içindekini hissedemiyorum Amanda. Beni istemediğini söyle, gitmene izin vereyim."

"Seni istiyorum Kyrian." Bu ne kadar yetersiz bir ifadeydi.

Ona gülümsedi, sonra kendini onun derinliklerine sürdü.

Amanda, onun kendisini doldurma gücüne inledi.

Kyrian'ın kafası, altındaki kadının sıcaklığında yüzdü. Mümkün olsaydı, şimdi ona bir saat önce olduğundan daha iyi hissediyordu.

Yüzüne baktı ve tutku sarhoşu gözlerinden zevk aldı. Yanaklarındaki kızarıklık. O gerçekten güzeldi.

Şiddetli bir sahiplenme dalgası içini parçaladı. O kadar yoğun bir duyguydu ki neredeyse unutmuştu.

Nereden geldiğini anlayamıyordu, ama varlığını sarstı.

Ve bir zamanlar Theone için hissettikleriyle alay konusu oldu.

Anlamamıştı ve aslında araştırmaya da cesaret edemiyordu. Duygularını bilmek onu ancak daha fazla incitebilirdi.

Amanda, içindeki uzun, dolgun vuruşların her birinin tadını çıkarırken bacaklarını onun etrafına doladı. Sevişmenin böyle olabileceğini hiç düşünmemişti. Hiç bu kadar yoğun bir zevk hayal etmemiştim.

Ve serbest bırakıldığında, ağladı.

Kyrian onun açık dudaklarını kavradı ve üç güçlü darbeyle daha ona katıldı.

Nefesi kesildi, ona baktı. "Sanırım sana bağımlıyım."

Kalbinin atmasına neden olan bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Merhaba Kyrian!"

Kyrian'ın yatak odasının kapısı hızla açılıp yirmili yaşlarının ortalarında uzun boylu, yakışıklı bir adam ortaya çıkmadan önce çarşafı üzerlerine çekecek zamanı henüz bulamamıştı.

Amanda, Nick'in ela mavisi, iri iri açılmış bakışlarıyla karşılaşınca donakaldı. Koyu kahverengi saçları uzundu ve yüzünden geriye doğru taranmıştı ve gülümsediğinde derin gamzeleri ortaya çıkıyordu. "Lanetleneceğim, yattın."

"Nick," diye homurdandı. "Çıkmak."

"Evet ama Desiderius hakkında gerçekten bilmek isteyeceğin bazı haberlerim var. Neden üzerine bir şeyler giyip birkaç dakika sonra benimle ofiste buluşmuyorsun? Nick utanmadan onlara bir kez daha alaycı bir bakış attı ve odadan çıktı.

"Bana daha sonra hatırlat, onu gerçekten öldürmem gerekiyor."

Amanda onun bakışlarıyla karşılaşana kadar güldü. "Yeşil gözlerle çok farklı görünüyorsun," diye fısıldadı, elini onun bıyıklı yanağına koyarak.

Başka bir kavurucu öpücük için dudaklarını yakalayarak karşılık verdi. Dili, onu nefessiz ve güçsüz bırakan sahiplenici bir tavırla onun diliyle alay etti ve alay etti. "Seninle ilgili karşı koyamadığım ne var?"

"Büyüleyici kişiliğim mi?" alay etti.

Gülerek onu burnundan hafifçe öptü. Amanda onun yataktan kalkmasını izledi. Odayı geçip banyosuna giderken bakışları onun çıplak poposuna ziyafet çekti.

O duş alırken yatağında kıvrıldı ve onun kollarında nasıl hissettiğini hatırladı. Kokusu ona yapıştı ve o bundan zevk aldı. Sanki ona aitmiş gibi hissettiriyordu ama yine de bunu asla yapamayacağını biliyordu.

O bir Kara Avcıydı ve o bir muhasebeciydi. Daha önce iki tane daha uyumsuz insan doğmamıştı. Yine de kalbi dinlemedi. Onu hiç bilmediği bir seviyede isteyen bir yanı vardı.

Ve aklının bir köşesinde, onu Kara Avcı yemininden kurtarmak için ne gerektiğini merak etmekten kendini alamadı.

BÖLÜM 9

Kyrian koridorda yürüdü ve ofisinin kapısını açtı. Nick antika maun masada sırtı ona dönük oturuyordu. Nick parmaklarını bilgisayar klavyesinin tuşlarının üzerinde gezdirirken koltukta kıpırdanırken siyah deri arkaya yatırılabilen ofis koltuğu gıcırdadı.

Tanıdık bir manzaraydı.

İnternette, Nick bir yarı tanrıydı, bu da hacker terminolojisinde, sunucu ne kadar güvenli olursa olsun hemen hemen her şeye sızabileceği anlamına geliyordu. Bu nedenle Nick, Chris Eriksson ve Daphne Addams, Dark-Hunter ve Squires'ın tüm kayıtlarını tuttukları ve birbirleriyle iletişim kurdukları Dark-Hunter.com Web sitesini tasarlamak, sürdürmek ve güvenliğini sağlamakla görevlendirilmişlerdi.

Nick'in okulda ahlakı şüpheli kadınlardan başka bir şey bulduğunu bilmek güzeldi.

"Peki, odama ne soktun?"

Nick şeytani bir sırıtışla omzunun üzerinden baktı. "Dostum, yattın. Bu zamanla ilgili."

"Kes şunu."

Nick homurdanarak dikkatini tekrar anlık mesajına verdi. "Bu kadar iyi görünen bir kadınla sevişip on dakika sonra bu kadar kötü bir ruh haline girebilen tanıdığım tek erkeksin. Kahretsin, seksin seni daha iyi hissettirmesi gerektiğini bilmiyor muydun?

Kyrian küstah Yaverine gözlerini devirdi. Kurallar ve düzenlemeler Nick Gautier için hiçbir zaman geçerli olmamıştı. Oğlan ondan hiç korkmamıştı. Kyrian'ın ne olduğunu öğrendiği gece bile.

"Nick..." diye uyardı.

Nick bilgisayarda küçük bir pencere açtı ve mesajı okudu. "Tamam tamam.

İşte Kahinlerden gelen anlaşma:

"Apollite doğumlu ve Daimon doğumlu, seni yas tutacak olan o.

"Şarap tanrısının kanı ve banyosu aracılığıyla saf gazap olarak var olur.

"Onu son kontrol altına almak için ruhu olan Kara Avcı'yı bulmalısın."

Kyrian, Kahinler tarafından kendilerine verilen tipik bir saçmalık olan bilmeceye kaşlarını çattı. Tanrılar, onlardan nasıl da nefret ediyordu. Bir kere olsun, çıkıp bunu sade, basit bir dille söyleyemezler miydi?

Oh hayır. Zeus korusun, Kahinler aslında insanları korumalarına yardım etmeli.

"Bu ne demek oluyor?" Nick'e sordu.

Nick onunla yüzleşmek için sandalyede döndü. "Acheron bunu sadece ruhu olan bir Kara Avcı'nın Desiderius'u öldürebileceğini söyleyecek şekilde yorumladı. Bu yüzden kimse ona karşı başarılı olamadı. Bu basit bir kehanet ve bunun nasıl çalıştığını biliyorsun."

"Ruhu olan Kara Avcı diye bir şey yoktur. Zaten tam bir ruh değil."

"Öyleyse Kahinler ve Ash'e göre Desiderius asla öldürülemez."

Kyrian yavaşça nefes verdi. "Bu sabah duymak istediğim bu değildi."

"Evet ve tek söyleyeceğim şey, bu sefer sizin yerinizde olmadığım için çok mutluyum." Nick kaşlarını çattı. "Gözlerin yeşil. Ne oldu?"

"Hiç bir şey."

Nick başını eğdi ve ona şüpheli bir bakış attı. "Bir sorun var." Cep telefonuna uzandı. "Ash'i tekrar aramam gerekiyor mu?"

Kyrian telefonu elinden aldı ve ona öldürücü bir şekilde baktı. "Acheron'u bunun dışında bırakın. Bunu ben halledebilirim."

"Evet, yapsan iyi olur. Son sinirimi bozuyorsun ama başka bir Kara Avcı'yı kırmaktan nefret ederim."

Kyrian ona homurdandı. "Bu nedir? Bir aşk ilanı mı?"

"Bu bir sadakat meselesi. Streigar'ın yaptığı gibi düştüğünü görmek istemiyorum."

Bu düşünce Kyrian'ı ayılttı. Streigar, kendisini gün ışığına çıkaran vampir avcısı insanlar tarafından tuzağa düşürülen acımasız bir Kara Avcıydı. Ölümü, Kara Avcı ve Toprak Sahibi dahil hepsini üzmüştü.

"Endişelenme," diye temin etti Nick'i, "şafak sörfçü olmayacağım. Kendim halledebilirim."

"Streigar'ın da böyle söylediğine bahse girerim?"

Kyrian homurdandı. "Senin bugün dersin yok mu?"

Nick buna güldü. "Oğlum, ben taşralı bir Cajun'um, hiçbir zaman sınıfım olmadı, cher." Boğazını temizledi ve kalın Cajun aksanını bıraktı. "Ve hayır, bugünün kaydı. Önümüzdeki sömestr ne alacağımı bulmam gerekiyor."

"Tamam ama bugün yapmanı istediğim birkaç şey var."

"Ve bu diğer günlerden nasıl farklı?"

Alaycılık, senin adın Nick Gautier.

"Amanda'yı giysi alışverişine götürmeni istiyorum. Daimonlar onun evini yaktı ve sırtındaki giysilerden başka bir şeyi yok."

Nick tek kaşını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla sırtında hiçbir şey yoktu. Onun önü de."

Kyrian gözlerini Yaverine dikti.

"Tıslama." Nick sahte bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Onun senin olduğunu biliyorum ve asla tecavüz etmem ama adamım, ben de kör değilim."

"Bir gün Timsah yemi..."

"Evet, doğru. Bana emir verecek kadar ne kadar yaşadığını bilmeseydim, bu tehdidin ağırlığı olabilirdi. Gecenin her saatinde beni aramazsan delirirsin.

Kyrian bunu inkar edemezdi. Takip edilecek Daimonlar olmadığında geceler uzun ve sıkıcı oluyordu. Ve sabahın üçünde Nick'i dinlemek biraz eğlence sağladı.

Nick Palm Pilot'unu çıkardı ve üzerine notlar aldı. "Pekala, gizli görev, kadını alışverişe götür." Kyrian'a baktı. "Bu arada, bunun için tehlike ödemesi istiyorum. Alışveriş merkezinden cidden nefret ediyorum."

Kyrian güldü. "Bunu giyiminden anlayabiliyorum."

Nick ona sahte yaralı bir bakış attı. Affedersiniz, Bay Armani. Grunge görünümünü seviyorum.

"Üzgünüm. Bir çöp konteynırının altından yeni çıkmış gibi görünmenin moda olduğunu unutup duruyorum."

Öfkeden kekeleyen Nick, gücenmiş gibi yaptı. "Neden kıçını yatağına geri götürüp sızan çekiciliğini kadınına saklamıyorsun? 'Çünkü böyle devam

edersen, seni kazığa oturtacağım..." Sonra alçak sesle, "sen uyurken" diye ekledi.

Kyrian kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekala, ikramiyeni alacaksın ama ona iyi davran. Alaycılığınızı minimumda tutun."

"Evet, ey büyük Lord ve Efendi." Nick bir not daha ekledi: "Kadına karşı nazik ol, çeneni kapalı tut" - sonra başını kaldırdı. "Bu arada, onun kıyafetlerine harcayacağım paranın bir sınırı var mı?"

"HAYIR. Ne kadar harcamak isterse."

"Gereksiz İşaretleme ve Lord ve Taylor'ı ziyaret edin. Pekala, sıradaki?"

"Alacakaranlıktan önce onu buraya getir yoksa senin Cajun postunu Talon'un timsahlarına yedireceğim."

Gözlerinde bir korku parıltısı parladı. Nick timsahlardan nefret ederdi ama Kyrian'ın bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Tamam, bu beni korkutuyor."

Ayrıca Talon'a gidip bir srad almanı istiyorum. Desiderius'a geleceğini düşünmeyeceği bir sürpriz yapalım."

Nick, Talon'un yuvarlak hançerlerinden bahsedildiğinde gözle görülür bir şekilde sinmişti. Ginsu'yu tereyağı bıçağı gibi gösteren eski bir silahtı. "O şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Evet ediyorum." Kyrian derin bir nefes aldı. "Şimdi biraz uyumaya ihtiyacım var. Bugünkü birincil işin Amanda'ya bakmak."

Nick Palm Pilotunu kapattı ve kemerine taktı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Kyrian cevap vermedi. cesaret edemedi. İkisinin de bunu bilmesine gerek yoktu.

Bunun yerine, Nick'i bilgisayarın başına oturttu ve odasına geri döndü.

* * *

Hızlı bir duştan sonra, Kyrian büyük sayvanlı yatağında uyurken, Amanda giyinmek için sessizce yatak odasına girdi.

Banyodan gelen tek ışıkla oda tamamen karanlıktı. Buradan kimse gece mi gündüz mü olduğunu söyleyemezdi ve yine de Kyrian her zaman güneşin ne zaman yükseldiğini biliyor gibiydi.

Çıplaklığını korumak için ortasının üzerine örtülü çarşafla orada yatarken onu izlemek için yatağa doğru adım attı. Ah, o adamın bir vücudu vardı...

Bütün gün ona bakabilir ve dudakları ve elleriyle biraz daha keşfetmeyi özlediği tüm o gür, sarımsı tenden sıkılmazdı. Onun hakkında bu kadar bağımlılık yapan şey neydi?

O şiirsel dudakları öpmek ve ellerini onun başındaki altın dalgalarda gezdirmek için can atıyordu ama uykusunu bölmek istemiyordu. Gücüne ihtiyacı vardı.

Odadan çıktıktan sonra aşağı, mutfağa yöneldi.

Gün ışığı, odanın beyaz mermerinde parlak ve neşeli bir şekilde parıldıyordu. Nick bar taburesine oturmuş bir üniversite ders kataloğuna bakarken Rosa pastırma kızartıyordu.

Muhtemelen yirmi dört yaşından büyük olmayan Nick zayıf ve yakışıklıydı. Omuz hizasındaki koyu kahverengi saçları biraz düzeltilmiş olabilirdi ama bir şekilde onun yontulmuş yüz hatlarına uyuyordu. Daha iyi günler görmüş bol bir süveter ve dizinde delik olan solmuş bir kot pantolon giymişti.

"Hey, Rosa," dedi gözlerini kataloğundan kaldırmadan, "gelecek dönem İspanyolca dersi alırsam çalışmama yardım eder misin?"

"Si. Kyrian'ın da öyle olacağını tahmin ediyorum."

"Harika," dedi alayla. "Bununla Antik Yunan Uygarlığı arasında, hayatımın kahrolası zamanını geçireceğim."

"Nick!" Rosa azarladı. “Böyle bir dil kullanıyorsun. Bir beyefendiye yakışmıyor.”

"Üzgünüm."

Rosa, Nick'in yanına bir tabak tost, domuz pastırması ve yumurta koydu, sonra döndü ve kapı eşiğinde Amanda'yı gördü. "İşte buradasın sinyorita. Aç mısın?"

"Biraz."

Gel, dedi Nick'in yanındaki tabureyi işaret ederek. "Otur ben sana kahvaltı hazırlayayım."

"Teşekkürler Rosa."

Rosa gülümsedi.

Amanda, Nick'in yanına oturdu. Elini kot pantolonuna attı ve ona uzattı. Çekici, gamzeli bir gülümsemeyle, "Nick Gautier," dedi. "'Nick, kıçını buraya getir, sana ihtiyacım var...' olarak bilinir. Boşluğu doldurun."

O güldü. "Otoriter, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok." Nick cep telefonunu kemerinden çıkardı ve ona uzattı. "Bahsetmişken, patron işi araman gerektiğini söyledi."

"Teşekkürler."

Rosa kahvaltısını hazırlarken patronunu arayıp evini anlatmış.

Neyse ki müdürü anlayışlıydı ve ona halletmesi için iki haftalık bir izin verdi.

Telefonu kapatır kapatmaz Amanda, kaybını hatırladığı için kendini kötü hissetti. "Evimi yaktıklarına inanamıyorum."

"Senin evin?" diye sordu. "Onu kim yaktı?"

"Yetkililer bunu araştırıyor," dedi Kyrian oturma odası yönünden.

Amanda arkasını döndüğünde onun kapıda durduğunu gördü. Solgun ve huzursuz görünüyordu.

Rosa gülümsedi. "M'ijo, bugün buradasın. Nick senin gideceğini söyledi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Yüzü hassas olmasına rağmen bakışlarını Rosa'ya dikti.

"Bu sabah zamanında geldin, değil mi?"

Rosa sorusunu duymazdan geldi. "Gel ve otur. Sana yiyecek bir şeyler yapayım."

Kyrian, açık pencerelerden mutfağa sızan güneş ışığına temkinli bir bakış attı.

Karanlık oturma odasına doğru bir adım attı. "Teşekkürler Rosa ama aç değilim.

Nick, seni bir dakika görmem gerekiyor.

Nick ona bilmiş bir şekilde gülümsedi. "En azından bana kıçımı hareket ettirmemi söylemedi."

Nick, dedi Kyrian. Kıçını kaldır oğlum.

Nick, Kyrian'ın yanına giderken Rosa önüne bir tabak koydu. “Zavallı ufaklık. Evsiz ne yapacaksın?”

"Bilmiyorum. Sanırım sigorta şirketimi aramam gerekiyor. Kalacak bir yer bul…”

Yapılması gereken her şeyi düşünürken Amanda'nın sesi kısıldı.

Bütün hayatını değiştirmek zorunda kalacaktı. Her şey. Diş fırçası, ayakkabılar, kitaplar, mobilyalar, telefonlar. Bir çift iç çamaşırı bile yoktu.

Şaşkın, iştahını kaybetti.

Ne yapacaktı?

Nick tezgâha geri geldi ve kataloğunu aldı, sonra kapı eşiğinde Kyrian'a döndü. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Saat birde kayıt yaptırmam gerekiyor, eğer dönmezsek, derslerime online kayıt olabilir misiniz? Uyuman gerektiğini biliyorum ama gelecek dönem Greek Civ almayı gerçekten istiyorum.”

"Neden?"

Dr. Alexander öğretiyor ve gerçekten iyi olması gerekiyor.”

Julian Aleksandr mı? Amanda sordu.

Evet, dedi Nick, ona dönerek. "Onu biliyorsun?"

Kyrian'a bilgiç bir bakış attı. "Kyrian'ın yarısı kadar değil."

Nick ürperdi. "Ah, dostum, sizden bir tane daha olamaz. Harika. Şimdi beni vur ve sefaletimden kurtar.”

"Beni baştan çıkarma." Kyrian kataloğu aldı. "Saat bir. Başka bir şey?"

"Evet, o gözler hakkında bir şeyler yap, beni ürkütüyorlar."

Kyrian, Nick'in buyurgan ses tonuna kaşlarını uyararak kaldırdı. "Siz ikinize iyi eğlenceler."

"Eğlence?" Amanda, Kyrian yanlarından ayrılırken sordu.

Nick taburesine oturmak için döndü. "Alışverişe gidiyoruz." Dudaklarını kıvırdı ve bu kelimeyle ürperdi.

"Ne için?"

Bir bardak portakal suyu aldı. "Neye ihtiyacınız varsa leydim. Kürkler, elmaslar, her neyse."

Elmaslar mı? diye sordu, bu çirkin düşünceye gülerek.

"Kyrian'da, bu yüzden parasız kal diyorum. Gerçekten."

Güldü. "Bunu yapamam. Benim kendi param var."

"Evet, ama neden harcıyorsun? Adamın ne kadar zengin olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sana söz veriyorum, alışveriş merkezini al ve fark etmeyecek bile."

Amanda'nın bunu yapmaya niyeti yoktu. Yine de giyecek başka bir şeye ihtiyacı vardı. "Tamam, anneme de uğrayabilir miyiz?"

"Elbette. Bugünkü görevim, benden istediğin şekilde sana hizmet etmek.

Şeytani gülümsemesine başını salladı.

* * *

Sigorta şirketini yangınla ilgili olarak aradıktan sonra Amanda, Nick'in onu alışverişe götürmesine izin verdi. Ama onu hayal kırıklığına uğratan, Nick'in herhangi bir şey için ödeme yapmasına izin vermemesiydi.

Nick beşinci kez, "Emir altındayım," dedi. "Siz alışveriş yapın, ben öderim."

Ona iyi huylu bir şekilde homurdandı. "Her zaman emirleri yerine getirir misin?"

"Bunu her zaman şikayet ederek yaparım."

Dükkandan çıkıp Nick çantalarını taşırken alışveriş merkezine geri dönerken bir kez daha güldü. "Kyrian için ne kadar süredir çalışıyorsun?" yürüyen merdivene binerlerken sordu.

"Sekiz yıl oldu."

Ağzı açık kaldı. "Gerçekten, o kadar yaşlı görünmüyorsun."

"Evet, başladığımda henüz on altı yaşındaydım."

"O yaşta bir Toprak Sahibi olabilir misin?"

Nick, yürüyen merdivenden yanlarında inen dar, kısa etekli çekici bir genç kadına bakmak için başını çevirdi, sonra soruyu cevaplamadan önce ona gamzeli bir gülümsemeyle baktı. "Uzun zamandır onun ne olduğunu bilmiyordum. Ben sadece 'zavallı çocuğa yazık' kompleksi olan çılgın bir zengin adam olduğunu düşünmüştüm.

Yürüyen merdivenden inip alt kattan geçerken kaşlarını çattı. "Neden böyle düşündün?"

Nick taşıdığı çantaları düzeltti. "Yanında bir kariyer suçlusunun oğlunu görüyorsunuz leydim. Babam on bir yıl önce Angola'da bir hapishane isyanı sırasında öldü."

Amanda, böyle bir babayı kaybetme düşüncesi karşısında yüzünü buruşturdu. "Ve senin annen?"

"Bourbon Sokağı'nda egzotik bir dansçıydı. Ben onun çalıştığı kulübün arka odasında fedailerin müşterileri sıkıştırmasına yardım ederek büyüdüm.

Amanda, anlattığı hayat karşısında ürperdi. "Üzgünüm."

Umursamazca omuz silkti. "Olma. Annemin kusurları olabilir ama o iyi bir anne ve harika bir hanımefendi. Elimizdeki az şeyle elinden gelenin en iyisini yaptı. On beş yaşındayken babam onu hamile bıraktı ve babası onu evden attı. Yani babam ceza sistemine girip çıkarken döner kapıya vururken sadece ikimizdik. Hiçbir zaman fazla bir şeyimiz olmadı ama o beni her zaman sevdi."

Amanda onun sesinde duyduğu aşka gülümsedi. Annesine taptığı belliydi. "Peki Kyrian'la nasıl tanıştın?"

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir an duraksadı. "Ergenlik çağıma geldiğimde, annemin utanç içinde başını öne eğmesini izlemekten bıkmıştım. Ben biraz daha yiyebileyim diye yemeksiz kalması. Onunla çalışmak için yürüdüğümüzü ve bakışlarının özlemle mağaza vitrinlerine nasıl baktığını izlediğimi hatırlıyorum. İçini çekti. "Çok aç gözleri vardı."

Bakışları sertti, deliciydi. "Annem, Tanrı'nın bu gezegene koyduğu en iyi kalpli kadındır. Ve beni beslemek için kendini alçaltmasına dayanamadım. Adamlar onu sürekli okşuyor. Ya da çok isteyip de buna gücü yetmeyen bir

şey gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek. On üç yaşında daha fazla dayanamadım ve çalmaya başladım.”

Amanda'nın boğazı düğümlendi. Buna göz yummuyordu ama onu bu yüzden yargılamayacaktı da.

“Bir gece içinde bulunduğum çete birkaç turisti soymaya karar verdi ve çizgiyi çektim. Dükkan soymak ve zengin insanların evlerine girmek başka bir şeydi, ama birini incitmek niyetinde değildim.”

Yani, bir hırsız olarak bile Nick'in onuru vardı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Adamlar bana çok kızdılar ve beni döverek biraz pratik yapmaya karar verdiler. Bir an ayaklarının altındaydım, sopayla dövülüyordum ve sonra bir baktım ki bu adam bana elini uzatıp iyi olup olmadığımı soruyordu.

"Kyrian mı?"

Nick başını salladı. “Beni hastaneye götürdü ve başıma ve bıçak yaralarıma dikiş atmaları için para ödedi. Annem gelene kadar benimle kaldı. Beklerken, okuldan sonra ayak işlerini halletmek için onun yanında işe gitmek isteyip istemediğimi sordu.”

Nick'i zeki bir genç olarak hayal edebiliyordu. Her şeyin altındaki iyiliği bulmak için Nick'in iğneleyici kişiliği aracılığıyla gördüğü Kyrian'ın karakteri hakkında çok şey söylüyordu. "Kabul ettin mi?"

İlk başta değil. Dünyanın bütün parasına sahip bir adamın yanında olmak istediğimden emin değildim. Artı, annem Kyrian'dan çok şüpheleniyordu. Hala öyle. Neredeyse hiçbir şey yapmamam için bana neden bu kadar çok para ödediğini anlayamıyor. O güldü. "Onun için uyuşturucu sattığıma hâlâ yarı yarıya inanıyor."

Amanda bu düşünceyle alay etti. Zavallı annesi. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Tanrı kompleksi olan Howard Hughes olduğunu." Ayıldı ve ona sert bir bakış attı.

Kyrian'a hayatımı borçluyum. O gece beni bulmasaydı nerede olacağımı bilemezdim.

Kesin olan bir şey var ki, Loyola'da bir Jag ile dolaşan bir hukuk öncesi öğrencisi olmazdım. Onun büyük bir pislik olduğunu biliyorum, ama her şeyin altında gerçekten iyi bir adam.

Amanda, alışveriş merkezinden çıkarken onun sözlerini düşündü ve aldıklarını Nick'in gümüşi siyah Jag'ının bagajına yerleştirdi.

Arabaya bindiler ve kemerini bağladı. "Kyrian onun ne olduğunu sana ne zaman söyledi?"

Nick arabayı çalıştırdı, sonra park yerinden geri geri çıktı. "Liseden mezun olduğumda. Bana Yaveri olarak kalıcı bir iş teklif etti."

"Ve bir Squire tam olarak nedir?"

Trafiğe çıktı ve vites değiştirirken sağ elinde örümcek ağına benzer tuhaf bir dövme fark etti. Tuhaf bir Yunan tasarımına sahipti ve tüm Toprak Sahiplerinin böyle bir işarete sahip olup olmadığını merak etti.

"Kara Avcıları gündüz saatlerinde korumak ve ihtiyaç duydukları her şeyi elde etmek için kurulduk. Yiyecek, giyecek, araba, evlerinin bakımı, her neyse. Bir zamanlar, uyudukları özel mahzenlerde kelimenin tam anlamıyla nöbet tuttuk, bu da tüm vampirlerin tabutta uyuması efsanesini başlatan şeydi. Güneş ışığı onlar için ölümcül olduğu için, güneşe maruz kalma ihtimalinin olmadığı mağaralarda veya izole odalarda uyurlardı. Verdiğimiz hizmetin karşılığında da bize maddi destek sağlıyorlar."

"Demek her Kara Avcı'nın bir Yaveri var?"

"HAYIR. Bazı Kara Avcılar yalnız gitmeyi tercih eder. Ben Kyrian'ın üç yüz yılı aşkın bir süredir sahip olduğu ilk Yaverim."

Kyrian'ın bunca zaman yalnız kalması düşüncesiyle irkildi. Onun malikanesinin katlarında teselli arayan ve hiçbir şey bulamayan huzursuz bir ruh gibi dolaştığını hayal edebiliyordu.

"Ya bırakmak istersen?" Nick'e sordu.

Nefesini dişlerinin arasına aldı. "Gerçekten o kadar kolay değil. Squires'ın, Hotel California'ya benzeyen bütün ayrıntılı bir organizasyonu var - istediğiniz zaman kontrol edebilirsiniz, ancak asla ayrılamazsınız. Dışarı çıktığınızda sizi takip edecekler.

ölene kadar. Onlara veya Kara Avcılara ihanet edersen, pişman olmayacaksın."

Uğursuz sesi omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Gerçekten mi?"

"Ah evet. Bu adamlardan bazıları, binlerce yıl öncesine dayanan uzun bir Squirehood aile geçmişinden geliyor.

"Kölelik gibi mi?" diye sordu.

"HAYIR. İstediğim zaman gidebilirim, Efendimin yeminini bozamam. Yemin bir kez yapıldı mı bozulmaz ve ebedidir. Evlendiğimde, karım Kyrian'ın ne olduğunu ya da onun için ne yaptığımı asla bilemeyecek, o da bir Toprak Sahibi olmadığı sürece. Çocuklarım yetişkinliğe ulaştıktan sonra, onları dahil edip etmemeye karar verebilirim. Onları içeri almayı seçersem, Acheron ve Artemis'in önüne çıkmaları gerekecek, onlar da başvurularını gözden geçirecek ve umarız onaylayacaktır."

Şimdi bu gerçekten korkutucuydu, çünkü o bu sözleri söylerken aklına korkunç bir düşünce geldi. "Ya ben? Tehdit oluşturduğumu düşünmezler mi?”

Kırmızı ışıkta durup ona bakmak için döndüğünde yüzü ölümcül bir ciddiliğe büründü. "Bunu yaparsan, Toprak Sahiplerinden biri seni öldürür."

Yuttu. "Bu rahatlatıcı değil."

"Öyle olması gerekmiyor. Görevlerimizi çok ciddiye alıyoruz. Karanlık Avcılar, insan ırkı ile kölelik veya yok oluş arasında duran tek şey. Onlar olmasaydı, Apollite'ler ve Daimon'lar hepimize sahip olurdu."

* * *

Kyrian yatakta uzanmış, uyumak için elinden geleni yapıyordu ama Amanda'yı defalarca içinde hissetti.

Evinin kalıntılarındaydı. Bunu biliyordu. Gözyaşlarını, öfkesini hissetti. Umutsuzluğu.

Ve onun için acıyordu.

Şu an yanında olmayı ne kadar çok isterdi. Onu rahatlatmak. Gün ışığı özgürlüğünün kaybı onu daha önce hiç rahatsız etmemişti ama şimdi rahatsız ediyordu. Bir Kara Avcı olmasaydı, onun yanında durabilir ve ona gücünü sunabilirdi. Onun desteği.

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve acıyı bastırmaya çalıştı. Acılı bir öfke nöbeti içinde bu yolu seçmişti. Artık çıkış yolu yoktu. Artemis ordusunu şevkle korudu ve çıtayı o kadar yükseğe koymuştu ki, tüm bu süre boyunca Kyrian, ruhlarını geri kazanan sadece üç Kara Avcı tanımıştı.

Diğerleri denerken ölmüştü.

"Bir ruha ne gerek var ki zaten?" gözlerini açıp yatağının üzerindeki kahverengi ve altın renkli kanopiye bakarken nefes aldı. "Bütün yaptığı insanı zayıflatmak."

Hayatının bir anlamı vardı. Amacı vardı.

O halde neden Amanda'ya duyduğu umutsuz ihtiyaç içinde bir şeyler acıyordu?

Yüzyıllardır yaşamadığı bir duyguydu ve bir zamanlar onu seven herkese ihanet etmesine neden olan bir duyguydu.

"Tekrar zayıf olmayacağım," diye fısıldadı. Amanda'nın onu kasten inciteceğini düşünmemişti. Korktuğu kendisiydi, çünkü bir kez kalbini ya da sadakatini verdiğinde, onu asla geri almazdı.

Tek bir temel gerçeğe ulaştı. Kendisinden ve onu güvende tutmak için kat edeceği mesafelerden korkuyordu.

* * *

Amanda'nın evinin kalıntılarını ve annesinin evini ziyaret ettikten sonra, Nick arabayı Fransız Mahallesi'nin kalbine sürdü ve Chartres'a yürüyebilmeleri için bir ara sokağa park etti. Amanda'yı, Dream Dolls and Accessories adlı küçük bir butik olana kadar yarı kalabalık perakende alanından geçirdi.

Amanda kaşlarını çattı. Oyuncak bebek mağazasına mı gidiyorlardı? Bu ne kadar tuhaftı?

"Biz ne yapıyoruz?" diye sordu, onun için kapıyı açarken.

"Bebekçiyi görmeye gidiyoruz."

Tamam, aptalca bir soru sor…

Şüpheyle Nick'e baktı. "Biliyor musun, gerçek boyutlarda Barbie yaptıklarını sanmıyorum."

Bir adım arkasında Nick ile dükkana girerken ona homurdandı. “Bir Barbie aramıyorum ve bu gezi bana göre değil. Kyrian için buradayım.”

Şimdi gerçekten endişeliydi. "Neden?"

O cevap veremeden, yaşlı bir bayan kapının yanındaki çalışma tezgahından başını kaldırıp baktı ve Amanda'nın tüm dikkatini çekti. Elinde yüzünü yeniden boyadığı bir Barbie bebek vardı.

Kadın, ışıklı ve çift odaklı göz siperi olan garip turuncu bir başlık takmıştı. Arkadan sıkı bir topuz yaptığı bembeyaz saçlarını kapatmıştı. Yaşlı, kahverengi gözleri parlak ve dostçaydı.

"Küçük Nicky," dedi anaç bir ses tonuyla. "Seni bu öğleden sonra ve böylesine güzel bir misafirle buraya getiren nedir? Seni bir kadınla ilk kez gördüğüme inanıyorum. Elindeki küçük boya fırçasıyla ona işaret etti. "En azından birlikte görülmeye değer biri. Çok güzel görünüyor ve görünüşünden bahsetmiyorum, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan.”

Nick elini saçlarından geçirdi ve Amanda'ya mahcup bir bakış attı.

"Liza, aşkım," dedi yüksek bir sesle, ona şeytani, büyüleyici bir sırıtışla. "Gelip parlayan yüzünü görmek için gerçekten bir nedene ihtiyacım var mı?"

Buna güldü. "Yaşlı olabilirim, Nicholas Gautier, ama henüz aptal değilim." Başını hafifçe vurarak başlığının sallanmasına neden oldu. "Eski eriştem hâlâ bitmek üzere ve senin gibi bir adam sosyal bir görüşme için beni görmeye geldiğinden beri hatırlayamayacağım kadar çok yıl geçti. Şimdi gel kulağıma fısılda ve bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Nick fısıldamaya gitti ve o zaman Liza'nın biraz sağır olduğunu anladı. Aslında, Nick o kadar yüksek sesle konuşmaya başladı ki, Amanda her kelimeyi net bir şekilde duydu.

Plastik patlayıcı sipariş ettiğinde bile.

"Şimdi unutma," dedi. "Kyrian, Talon'unki gibi bir tane istiyor."

"Seni duydum, Nicky," dedi Liza iyi huylu bir tavırla. "Ne, sağır olduğumu mu düşünüyorsun?" Amanda'ya göz kırptı.

"Ne zaman geri gelmeliyim?" diye sordu.

Lisa dudaklarını büzdü. "Bana bir iki gün ver. Yapabilir misin?" Bebeği elinde tuttu.

"Barbie, Dark-Hunter olmamasını beklemez."

Nick güldü. "Tabii Liza, teşekkürler."

Kapıya yöneldiklerinde Liza onları durdurdu. "Biliyorsun," dedi Amanda'ya sendeleyerek ona doğru gelirken. Yaşlı kadın zar zor bir buçuk metreyi aştı. Amanda'nın koluna hafifçe vurdu. "Zarif bir görünüşün var. Sevimli küçük bir melek gibi.”

Amanda minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Liza lensleri başlığına doğru kaldırdı ve kapının yanındaki rafa doğru yürüdü. Parmak uçlarında yükseldi ve raftan özel yapım bir Barbie aldı. Tamamen beyazdı, uzun, kıvırcık siyah saçları vardı ve hafif, incecik melek kanatları ve güzel beyaz boncuk işlemeli bir elbisesi vardı.

Amanda daha önce hiç bu kadar güzel ya da narin bir şey görmemişti.

Liza ona uzattı. "Adı Starla. Buraya her zaman gelen tanıdığım bir hanımefendi gibi yüzünü boyadım.” Sanki oyuncak bebek onunla konuşuyormuş gibi bebeği kulağına tuttu.

Başını salladı ve Barbie'yi Amanda'ya verdi. Seninle eve gitmek istediğini söylüyor.

Amanda'nın çenesi düştü. Özellikle de oyuncak bebeğin üzerindeki dört yüz dolarlık fiyat etiketini görünce. "Teşekkürler Liza, ama bunu alamam," dedi, geri vermeye çalışarak.

Liza elini sallayarak reddetti. "Senin, tatlım. Sana göz kulak olacak bir meleğe ihtiyacın var.”

"Ancak-"

Sorun yok, dedi Nick, başını kapıya doğru eğerek. Sonra alçak bir sesle:

"Reddeterek onun duygularını incitme. Onları vermeyi seviyor.

Amanda yaşlı kadına sarıldı. "Teşekkürler Lisa. Ona her zaman değer vereceğim.”

Liza onları tekrar durdurduğunda neredeyse kapıdan çıkmışlardı. Bebeği geri aldı. "Bir şey unuttum," dedi. "Starla çok özel." Liza bebeğin bacaklarını birleştirip başını aşağı bastırdı.

Ayaklarından kurşun kalem inceliğinde, üç inçlik iki bıçak fırladı.

"Daimonlar için," dedi Liza, bıçaklar geri çekilene kadar kafayı yukarı çekerek.

"Güzellik bazen ölümcül olduğunda en iyisidir."

Tamam, diye düşündü Amanda yavaşça. Tüm bunlardan ne çıkaracağından pek emin değildi.

Liza bebeği ona verdi ve tekrar koluna vurdu. "Siz ikiniz kendinize iyi bakın."

Nick, "Yapacağız," dedi ve bu sefer caddeye kadar geldiler.

Amanda ne düşüneceğini bilemeden elindeki bebeğe baktı.

Nick arabaya kadar ona güldü.

"Liza bir Yaver, değil mi?" diye sordu Amanda, Jag'a binip Starla'yı çok dikkatli bir şekilde kucağına yerleştirirken.

“Emekli ama evet. Xander'ın bakımını Brynna'ya devredene kadar yaklaşık otuz beş yıl boyunca bir Efendi ve Kahindi.”

"Kyrian'a bot yapan Liza mı?"

Motoru çalıştırırken başını salladı. "Başka bir Kara Avcı büyük silahlar yapıyor. Kılıçlar, botlar vb. Liza, plastik taşıyan sarkaçlar gibi küçük silahlar yapıyor. Mücevherleri ve diğer zararsız nesneleri ölümcül yapmayı seven başarılı bir sanatçı.”

Amanda derin bir nefes verdi. "Siz çocuklar korkutucusunuz."

Buna güldü, sonra saatine baktı. “Neredeyse üç oldu. Hâlâ Talon'a gitmemiz gerekiyor ve seni hava kararmadan geri götürmem gerekiyor, bu yüzden acele etmeliyiz.

"Tamam aşkım."

Şehirden çıkıp derin bataklığa doğru kırk dakika sürdüler.

Uzun, dolambaçlı bir toprak yolun sonunda, büyük, eski bir baraka/ev benzeri bir yapıya geldiler. Üzerindeki yeni kilitler olmasaydı, onu yüz yıldır kimsenin kullandığına inanamayacaktı. Peki, bu ve önündeki tuhaf posta kutusu. Kutudan hem çapraz hem de yatay olarak geçen dev gümüş çiviler gibi görünen siyahtı.

Pençe tuhaf, dedi Nick onun ona baktığını yakalayınca. "Posta kutusunu tehlikeye atmasının komik olduğunu düşünüyor."

Nick arabasındaki uzaktan kumandayla garaj kapısını açtı. İçeri çekilirken nefesi kesildi ve Nick, Jag'ı park etti.

İçeride, kiremit ve çelik barakada bir Viper, beş Harley-Davidson koleksiyonu ve bataklığın üzerinde arkaya yanaşmış küçük bir katamaran bulunuyordu.

"Vay canına," diye nefes aldı, diğerlerinden farklı duran bir Harley'i görünce. Şık ve siyah, loş ışıkta parlıyordu. Belli ki değerli bir eşyaydı ve Talon'un dün gece ona bindiğini hatırladı.

Nick yanaşmış katamarana doğru giderken arabaya ya da motosikletlere aldırış etmedi.

"Talon burada mı yaşıyor?" diye sordu, berrak, temiz rıhtımda ona katılırken ve ilkinin yanında başka bir tekne için yeterince yer bıraktıklarını fark etti.

Onun katamarana binmesine yardım etti, sonra bataklığa açılan garaj kapısını açmak için hareket etti. "Evet, eski bir Kelt olarak doğayı seviyor. Korkunç olsa bile."

Amanda tek kaşını kaldırdı. "O gerçekten eski bir Kelt mi?"

"Ah evet. Beşinci veya altıncı yüzyıldan. O bir şefti. Babası bir druid yüksek rahibiydi ve annesi ondan önceki liderdi."

"Gerçekten mi?"

Tekneyi çözerken başını salladı, sonra içine atladı. Oturduğunda, dönen motoru çalıştırdı.

"Nasıl Kara Avcı oldu?" diye bağırdı.

Klanı ona ihanet etti, dedi Nick, tekneyi bataklığa doğru sürerken. "Ona kanından birini kurban etmeleri gerektiğini söylediler. Ya kendisiydi ya da kardeşi. Kabul etti, ancak onu bağlar bağlamaz kardeşini gözünün önünde öldürdüler. Çıldırdı ama bağlı olduğu için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu öldürmek için döndüklerinde hepsinden intikam yemini etti."

Tanrım, hiçbirinin mutlu bir hayatı yok muydu?

"Klan üyelerini mi öldürdü?" diye sordu.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Amanda bunu düşünürken sessizce oturdu. Zavallı Talon. Çok sevdiği kız kardeşlerinden birinin gözlerinin önünde ölmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Zamanın büyük bir bölümünde onu kızdırabilirlerdi ama onlar onun için dünyalara bedeldi ve içlerinden birini inciten herkesi öldürürdü.

O adamın o gün hissetmiş olması gereken dehşet. Hala onu rahatsız ediyor olmalı.

Nick, inanılmaz derecede küçük bir kabinle karşılaşana kadar bataklığın derinliklerine doğru ilerledi. Sekiz yüz fit kare olduğundan bile şüpheliydi. Dışarıdan, Nick'in arabasını bıraktıkları barakadan bile daha yıkık görünüyordu. Kaba ahşap açık, güneşten solmuş bir griydi ve sanki en ufak bir esintiyle ufalanacakmış gibi görünüyordu.

Yaklaştıklarında, kabinin arkasında iki büyük jeneratör ve başka bir katamaran bulunan bir rıhtım gördü.

"Kasırga mevsiminde ne yapar?" diye sordu Nick tekneyi kapatırken.

"Gerçekten hiçbir şey. Talon'un güçlerinden biri, havayı kontrol edebilmesidir, bu yüzden o kadar büyük bir tehlike oluşturmaz. Ancak o uyurken ve hava koşullarından habersizken, gün ışığında mekanın parçalanma olasılığı her zaman vardır. Bu durumda, tost oldu.

"Tehlikeli yaşamayı seviyorlar, değil mi?"

O güldü. “Yaptıklarını yapmak için belirli bir cins gerekiyor. Felaketle flört etmek hemen hemen temel bir gerekliliktir.

Tekneden ilk inen Nick olduğu yerde kalması için bir uyarıda bulundu. Derme çatma rıhtımdan kamara kapısına giden dar, eski bir patika boyunca dikkatle yürüdü, sonra ona da kendisine katılmasını işaret etti.

Bir timsah ona yaklaşırken, "Geri çekil, Beth," diye çıkıştı.

Amanda tekneye geri atladı.

Sorun değil, diye onu temin etti Nick. "Talon'u gün ışığında koruyorlar. Benimle olduğun sürece zararsızlar.”

"Bunu bilmiyorum," dedi, gönülsüzce tekrar tekneden ayrılırken.

Devasa büyüklükteki dört timsah ona gaddarca baktı ve kapıya kadar onu takip etti. En iri timsah arkalarındaki verandaya çıkıp kuyruğunu sallayınca Amanda'nın boğazı korkuyla sıkıştı.

Onlara tısladı.

Nick, "Kes sesini Beth," diye çıkıştı. "Yoksa yemin ederim seni bavul yaparım." Nick solmuş eski kapıyı çaldı.

Talon'un kalın aksanlı sesi içeriden, "Henüz hava kararmadı, Nick," diye tıslayarak, onun onlar olduğunu nasıl anladığını merak etmesine neden oldu. "Ne istiyorsun?"

"Hava kararmadan Kyrian için srad'ına ihtiyacım var."

Amanda kapının diğer tarafından hışırtı duydu. Birkaç saniye sonra kilit tıkladı ve kapı en ufak bir çatlağı açtı. Nick kapıyı daha da açarak onları içeri aldı.

Karanlıkta görmeye çalıştı ama Nick küçük bir masa lambasını açana kadar şansı olmadı.

Amanda içeriyi görür görmez dondu. Duvarlar siyaha boyanmıştı ve mekan bir askeri kontrol odası gibi görünüyordu. Her yerde bilgisayarlar ve elektronik aletler vardı. Kulübenin yeri ve dışı bunu inkâr etse de adam bir tekno bağımlısıydı.

Bakışları Talon'a değdiğinde çenesi ardına kadar açıldı. Adam tamamen çıplaktı.

Ve gerçekten iyi görünüyordu.

Gövdesinin sol tarafında, önü ve arkasında ve sol koluna kadar uzanan garip kırmızı ve siyah Kelt dövmeleriyle kaplı kusursuz vücuduna baktı.

Büyük, ejderha başlı meşalesi loş ışıkta parlıyordu. Ve adam günahkar bir şekilde yakışıklı olmasına rağmen, garip bir şekilde ondan etkilenmedi.

Kestiği inanılmaz resim için onu takdir etti ama o, Kyrian'ın yaptığı gibi onun kalbini hızlandırmadı. Ona karşı en ufak bir cinsel arzu da hissetmiyordu.

Ve Talon, soyunma durumundan kesinlikle utanmıyordu.

Nick ona eğlenerek gülümsedi. "Sizi uyarmalıydım, eski savaşçılar çıplaklık hakkında fazla düşünmezler. Giyim, hiçbirinin sahip olmadığı modern bir takıntı. Talon'a baktı. "Celt, ona şok vermeden önce üzerine bir şeyler giy."

Talon ona homurdandı. "Neden? Yatağa geri dönüyorum. İhtiyacın olanı al ve kapıyı arkandan kilitle.” Arka köşedeki şiltesinde durdu ve Amanda'ya aç bir bakış attı. "Elbette, Amanda'dan ayrılmak istersen, biraz uyanık kalmaya ve sosyalleşmeye ikna olabilirim."

Nick alay etti. "Kahretsin Talon, kadınsız bir saat dayanamaz mısın?"

“Biri sorun değil. İki ya da üçe geldiğimde sabırsızlanıyorum. Talon siyah şilteye uzanmak için döndü. Yan dönerek gözlerini kapattı.

En azından telefonu çalana kadar. Talon küfretti, yuvarlandı ve cevap verirken, Nick devasa silah dolabına gidip iki çirkin görünen yuvarlak hançer şeyini aldı.

"Wulf, daha uyanmadım bile," diye homurdandı Talon. "Ve gerçekten umurumda değil ve zaten neden bana antik Yunanistan hakkında bir şeyler soruyorsun? Orada mı yaşadım? Cevap kesinlikle hayır… Bilmiyorum, umursama… Dayan.” Arkasını döndü ve Nick'e baktı. "Nick, Pollux Tarikatı'nı hiç duydun mu?"

Nick ona baktı. "Kyrian'ı veya diğer Yunanlılardan birini aramanız gerekir."

"Bunu duydun mu?" Talon bir saniye dinledi, sonra tekrar Nick'e döndü. Ash geziniyor, Brax, Jayce ve Kyros MIA ve Kyrian telefonuna cevap vermiyor. Wulf bunun gerçekten önemli olduğunu söylüyor.”

Bu cümlenin anlamı her iki adamı da aynı anda etkilemiş gibiydi.

Talon telefona konuştu. "Kyrian'a en son ne zaman ulaşmaya çalıştınız?"

Nick cep telefonunu çıkardı ve aradı.

Amanda, "Duşta olabilir," diye önerdi.

Nick başını salladı. "Öyle olsa bile, Rosa cevap verirdi."

Bir dakika sonra Nick cep telefonunu kapattı. "Cidden bir şeyler ters gidiyor."

BÖLÜM 10

Kyrian, yatak odasının kapısı açılır açılmaz uyandı.

Tamamen bilinci yerinde olmayan Rosa'nın odasına girdiğini hissetti ve neden onu rahatsız ettiğini merak etti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Sırt üstü yuvarlandı. "Bir şey…"

Hafif, parıldayan bir ağ onu örttüğünde ve onu yatağa sabitlediğinde cümle sona erdi.

Kyrian, içinde bir öfke kabarırken dondu kaldı. Kapana kısılmaya dayanamadı, özellikle de sırt üstü yatarak. Kana susamışlık, öldürücü bir çılgınlıkla içini doldurdu.

Ta ki Rosa'yı görene kadar.

Yatağının yanında durdu, alnı ter içindeyken ona kayıp, sersemlemiş gözlerle bakıyordu. İspanyolca kelimeleri tekrar tekrar fısıldadı, "Debe matarle, debe matarle."

Onu öldürmeli, onu öldürmeli…

Elindeki baltayı kaldırdı.

"Rosa," dedi Kyrian olabildiğince sakin bir şekilde. "Satırı yere bırak."

"Debe matarle..." Yatağa yaklaştı.

"Rosa, haga esto yok. Bunu yapma. Çıkmama izin ver. Déjeme para arriba, lütfen."

O kadar kötü titriyordu ki, Kyrian her an felç veya kalp krizi geçireceğinden korktu.

Zayıf vücudu bu kadar strese dayanamazdı.

"Desiderius senin kötü olduğunu söylüyor, m'ijo. Ölmelisin."

Kyrian, puslu çılgınlığından kurtulmanın ve onu gerçeğe döndürmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. "Rosa, beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Satırı daha yukarı kaldırdı.

Ağın altında çaresiz kalan Kyrian, parıldayan çeliğe baktı ve onu kesmesini bekledi. Ona yalvarmak, onu dinleyene kadar bağırmak istedi ama buna cesaret edemedi.

yaşlı kadına neler yapabileceği korkusu. O eklemeden de yeterince stres altındaydı. Ona zarar vermeden önce ölecekti.

Cep telefonu çaldı.

İspanyolca, "Biliyorum, Desiderius," diye fısıldadı. "Biliyorum. Ölmeli." Sanki onu sabit tutmak istercesine elini Kyrian'ın göğsüne koydu. Hareket edebildiğinden değil. Ağ onu tamamen hareketsiz tuttu. "Parçalara ayrılmalıdır."

Kyrian baltayı indirirken gerilmişti.

Onu kıl payı farkla ıskaladı.

"M'ijo," diye fısıldadı. Hayat, gözlerinin içine dönmeden bir saniye önce gözlerine geri döndü.

Yere düştü.

Yaralandığı için dehşete düşen ve kendi savunmasızlığı yüzünden paniğe kapılan Kyrian, tüm gücüyle fileye karşı savaştı. Faydası yoktu. Bu, Artemis'in ağlarından biriydi ve bir kez onun altında yakalandığında, herhangi bir av tamamen kapana kısılmıştı.

Tanrı aşkına, Rosa onu nasıl ele geçirebilmişti? Desiderius bile ona erişmemeliydi. Yalnızca bir tanrı ya da yarı tanrı ölümsüz bir silahı kutsal dinlenme yerinden alabilirdi ve özellikle Artemis silahlarını iyi korurdu.

Ve Daimon bir cıvata deliğinden uzanıp Rosa'yı nasıl kontrol edebilirdi? Hiçbir Daimon o kadar güçlü değildi.

Burada ne halt dönüyordu?

Bunun boşuna olduğunu bilmesine rağmen, Kyrian hapsedilmesine karşı savaştı. Her dakika geçtikçe anılar zihnine hücum etti.

"Nasıl bir duygu, Komutan?" Valerius'un sesi geçmişten ona alay etti. "Tamamen benim kontrolüm altındasın. Tamamen güçsüz. Savunmasız." Romalı'nın yüzündeki şeytani gülümsemeyi hâlâ görebiliyor, gördüğü işkencenin ıstırabını hissedebiliyordu. "Benim için kıvranmanı izlemekten keyif alacağım. Benim merhametim için yalvardığını duymak.

Her anı yeniden yaşarken Kyrian'ın görüşü karardı. Nefes almak için mücadele etti. Tekrar tuzağa düşmeyecekti. Böyle değil.

Ele geçirilmiş bir adam gibi, sahip olduğu her güç kırıntısıyla ağla savaştı.

* * *

Hava karardıktan bir saat sonra, eve önce Nick girdi, Amanda ve Talon ise sadece bir adım gerideydi.

"Rosa?" diye bağırdı Nick, mutfaktan ve oturma odasından merdivenlere doğru koşarak.

"Kyrian mı?"

Kimse cevaplamadı. Kyrian'ın yatak odasına doğru merdivenlerden yukarı koşarlarken Amanda'nın kulaklarında o ürkütücü sessizlik çınladı. Nick kapıları öyle güçlü bir şekilde açtı ki, esinti yatağın perdelerini kıpırdattı.

Oda boştu.

Amanda her şeyi incelerken kapı eşiğinde tereddüt etti. Yatak örtüleri dışında hiçbir şey yerinde değildi.

Henüz …

Yanlış bir şey hissetti. İçinde derinlerde bir şey, uykuda olan güçlerini harekete geçirdi ve Kyrian'la bağlantı kurmasını sağladı. Endişesini sezdi. Öfkesi.

Talon yatağa gitti ve parıldayan gümüş bir ağı kaldırırken küfretti. "Bu inanılmaz," diye hırladı, yumruğunu sıkarak.

"Nedir?" Amanda sordu.

“Bir diktyon. Artemis'in ağlarından biri.”

Amanda'nın bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Talon'un yüzünden bunun iyi olmadığını söyleyebilirdi. Kyrian hiçbir yerde bulunmazken Kyrian'ın yatağında da olmamalıydı.

Panik, içini eskisinden daha da vahşice dilimledi. "Neden burada?"

"Hiçbir fikrim yok ama Kyrian altında olsaydı, onu üstüne atan kişi tarafından kaçırıldığını söylerdim." Talon eğildi ve yerden bir balta aldı.

Amanda'nın paniği arttı ve iradesi dışında güçleri Kyrian'ı arayarak arttı. Psişik yeteneklerinin onu kontrol etmesine izin verme düşüncesinden nefret ediyordu ama onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Bir şeyler bilmesi gerekiyordu.

Gözlerini kapatarak onu steril bir ortamda gördü. Endişeliydi ama kadın ondan herhangi bir tehlike sezmedi. "Cep telefonunu aramayı dene," dedi Talon'a.

Ona "ah" bakışı attı. "Bir düzine kez denedim."

"Bir düzine ve bir dene."

İfadesi, onun buyurgan tonunu bir nebze olsun takdir etmediğini söylüyordu. "Elbette,"

isteksizce kabul etti. "Ne oluyor be? Boşluğun hayatta amaçları vardır." Talon ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı ve aradı.

Nick etrafına bakınarak, "Boğuşma belirtisi yok," dedi.

"Kyrian," diye çıkıştı Talon, Amanda'ya garip bir bakış atarak. "Hangi cehennemdesin?"

Amanda bir adım daha yaklaştı, haklı olduğunu anlayınca kalbi güm güm atıyordu.

"Biz oraya varana kadar sen kıpırdama." Talon telefonu kapattı ve Nick'e baktı. "Hastanede. Rosa kalp krizi geçirdi."

Nick, "Aman Tanrım," diye soludu. "O iyi mi?"

"Hastanede cep telefonuyla konuşmaması gerektiği için bu konuya girmedi. Oraya vardığımızda bizi bilgilendireceğini söyledi."

* * *

Kyrian bekleme odasında endişeyle volta attı. İçinde öfke ve korku savaşıyordu. Bunun için Desiderius'un kellesini istedi. Öyle ya da böyle Daimon'a bunu ödetecekti.

"Bırak Rosa iyi olsun," diye soludu milyonuncu kez.

"Kyrian mı?"

Amanda'nın yatıştırıcı sesini duyunca döndü. Onun kendisine yaklaştığını görünce içini açıklanamaz bir sevinç ve rahatlama kapladı.

Ne yaptığının farkına varmadan onu kollarının arasına aldı ve o kadar sıkı tuttu ki kadın itiraz etti. Ama kendine hakim olamadı. Onu canlı ve zarar görmemiş görünce rahatlaması çok büyüktü. Artık Desiderius'un birinin evine ne kadar kolay girebileceğini bildiğine göre, onun için hiçbir yer güvenli değildi.

Desiderius ona her yerden ulaşabilirdi. Onu öldürmek için herhangi birini kullanın.

Bu düşünce onu dehşete düşürdü ve aklının bir köşesinde, Desiderius'un onu kendisine karşı kullanabileceği konusunda onu uyaran küçük bir ses vardı.

Eğer ona bir şans verirlerse.

Kyrian yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu derinden öptü. Daimon'u öldürecekti. Desiderius cıvata deliğinden çıkar çıkmaz Daimon artık yaşamayacaktı. Ve hayatında ilk kez bir can almaktan zevk alacaktı.

Yukarı baktı ve Talon'un kınayan bakışlarını yakaladı ve Kelt'in aklında hangi düşüncelerin olduğunu biliyordu. Dark-Hunters'ın kimseye romantik bir bağ kurmaması gerekiyordu. Bu, Kanunun ilk ve en gerekli kuralıydı. Kalbi söz konusu olduğunda hiç kimse net düşünemezdi. Tüm erkekler arasında Kyrian bunu biliyordu.

Yine de ona karşı hissettiklerini değiştirmedi.

Kyrian, Talon'a "Amanda'yı güvende tutman için sana ihtiyacım var," dedi.

Talon gözlerini kıstı. "Bana ne olduğunu anlat."

"Desiderius beni tuzağa düşürmek için Rosa'yı kullandı. Onun üzerinde tam kontrole sahipti. Bunu Rosa'ya yapabiliyorsa, herkese yapabilir."

Talon yavaşça nefes verdi. "Ve neden yalnız yaşadığımı merak ediyorsun."

Kyrian onun uyarı tonunu ve Talon'un Amanda'ya attığı anlamlı bakışı duymazdan geldi.

Kyrian, Amanda'nın bakışlarıyla karşılaştı ve başparmağıyla onun yanağını hafifçe okşadı. Amanda, kardeşini aramanı istiyorum. Ona arkasını kollamasını ve yalnız kalmamasını söyle. Kız kardeşlerinden birine bir koruma konisi kaldırt ya da onu Desiderius'tan korumak için ne yapıyorlarsa onu yap. Başka hangi güçlere sahip olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Endişesini ve korkusunu hissetti. Kalbi göğsünde atıyordu.

"Sanırım bunlar normal Daimon güçleri değil?" diye sordu.

"HAYIR. Hiç böyle bir şeyle karşılaşmadık." Talon'a baktı. "D'Alerian'la konuştum ve Desiderius'un onun gücüne karşı direnişlerini zayıflatmak için insan bilinçaltıyla uğraştığını söyledi. D'Alerian biraz yardım sağlayabilmelidir, ancak mutlak korumayı garanti edemez. Acheron'u ara ve başıboş bir haydut tanrımız olduğunu düşündüğümü söyle. İçlerinden biri Desiderius'a yardım ediyor olmalı. Başka bir açıklama yok. Kimin ve neden olduğunu bilmemiz de yardımcı olacaktır."

Talon başını salladı. "Ne yapacaksın?"

"Bunu bu gece bitirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Eğer onun cıvata deliğini bulabilirsem, içine gireceğim."

Talon'un gözleri sertti. "Kyrian, sen bir Kurt Avcısı değilsin. İçeri girersen bir daha çıkamazsın. Denerken kendinizi öldüreceksiniz ya da daha kötüsü, sonsuza kadar boyutlar arasında sıkışıp kalacaksınız. Kattalakis'i arayayım..."

"Sana söyledim, bir Kurt Avcısının bu adamın yanına yaklaşmasına izin vermeyiz. Buna şimdi her zamankinden daha fazla ikna oldum. Desiderius ruhlarından birini ele geçirirse Tanrı hepimizin yardımcısı olsun. Bu alamayacağımız bir risk." Amanda'ya ve yüzündeki endişeye baktı. Ne olursa olsun onu koruyacaktı. "Kuralların ikinci kuralı, yapman gerekeni yapmalısın. Ben ölürsem sırada sen varsın. Ve eğer öyleysen, başarısız olma."

Amanda Kyrian'ın kolunu tutarken Talon başını salladı. "Kyrian," diye fısıldadı, "seni orada yalnız başına istemiyorum."

"Biliyorum Amanda. Ama rakipsiz kalamayacak kadar güçlü ve tehlikeli. Neredeyse Rosa'yı öldürüyordu." Kyrian, onu neredeyse öldüreceği kısmını atladı. Bunu bilmelerine gerek yoktu.

Tanrılara şükür D'Alerian, Rosa'nın bilinçaltındaki kargaşayı hissetmiş ve anladığında gelmişti. Rüya Avcısı'nın müdahalesi olmasaydı, Kyrian hala yatağında mahsur kalacaktı.

Ve Amanda'sız yatağına hapsolmak, istediği bir şey değildi.

"Nick," dedi, onun yanından Efendisine bakarak. "Doktordan haber alır almaz beni ara." Gitmeye başladı ama Amanda onu durdurdu.

Ne istediğini anlamadan önce, onu dudaklarına çekti ve kör öptü.

Dili onunkini okşarken dudakları onunkini çekiştirdi. Ceketinin yakalarını kavrayan ellerini hissetti. Onun için duyduğu korkuyu hissetti ve yaralı kalbini saf bir mutlulukla kavurdu. "Dikkatli ol," dedi sert bir sesle.

Çenesine hafifçe dokundu. "Yapacağım."

Amanda, midesinde mide bulandırıcı bir hisle onun gidişini izledi. "Talon, ona yardım edemeyeceğine emin misin?"

"İnan bana, 'yardım yok' kuralından ben de senin kadar nefret ediyorum. Ama yardım etmeye çalışırsam, onu sadece zayıflatırım.

Nick ona telefonunu verdi. "Tabitha'yı ara ve onu uyar."

Amanda ilk numarayı çevirirken aklına başka bir düşünce geldi. "D'Alerian kimdir ve bilinçaltımızı nasıl koruyabilir?"

Talon, "Sana bahsettiğimiz Rüya Avcılarından biri," dedi.

Kaşlarını çattı. "Peki çocuklar, hangisi olduğunuzu seçebilecek misiniz?"

Talon başını salladı. "Rüya Avcıları bambaşka bir tür. Tanrılardan doğdular, insanlardan yapılmadılar."

"Ya Kurt Avcıları? Nerden geliyorlar?"

"Onlar ciddi anlamda kötü bir büyüye sahip yarı insan, yarı Apollit."

Onu boğmak için yükselen korkuyu yuttu. Kulağa hiç iyi gelmiyordu. "Onların iyi adamlar olduğunu sanıyordum."

"Bazıları öyle ama bazıları da avcı."

"Zaman ve uzayda yürüyebilen bir büyücünün güçleriyle," dedi, midesi düğümleniyordu.

"Ve ara sıra rüyalar," diye ekledi Nick.

Amanda gergin bir şekilde güldü. "Biliyor musun, bunların hiçbirini bilmezken çok daha mutluydum."

Talon, "Bu yüzden bunu sessiz tutmak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz," dedi. "İnan bana, insanlar dışarıda onları neyin beklediğini bilselerdi geceleri asla uyuyamazlardı."

Amanda bir daha uyuyup uyuyamayacağını merak ederek başını salladı.

Dehşete kapılarak kız kardeşinin numarasını çevirmeyi bitirdi. Artık neyle uğraştıkları hakkında daha çok şey öğrendiğine göre, kız kardeşini Lord King Badass'a ve tek umutları olan Kara Avcı'ya dikkat etmesi için ikna etmesi gerekiyordu.

* * *

Kyrian bütün geceyi New Orleans sokaklarında boşuna arayarak geçirdi. Desiderius hâlâ sığınağındaydı ve hiçbir yerde ondan ya da başka bir Daimon'dan eser yoktu. Güçleri hâlâ tam kapasiteye ulaşmamış olabilir veya Daimon'un konumunu korumanın bir yolu olabilir. Her ne ise, Kyrian onun izini bulamamıştı. Elektronik izleyicisi bile yardımcı olmadı.

Şansına lanet etti.

Kara Avcı varoluşunda hiç bu kadar kararsız olmamıştı.

Bu duygudan hiç hoşlanmadı. Özellikle de Amanda'nın hayatı, iblisi bulup onu durdurup durduramayacağı arasında denge kurduğunda.

Tiksinti ve bitkinlik içinde evine doğru yol aldı. Her şey karanlık ve sessizdi.

Amanda evin üst katındaydı. Onun varlığını bir dokunuş gibi hissedebiliyordu ve bu onu düşünmek istemediği bir şekilde rahatlatıyordu.

Onun burada olduğunu bilmek bile...

İçinden mutluluk akıyordu.

Ama onu aramadı. Aklında çok fazla şey vardı. Çözmesi gereken şeyler. Düşünmek.

Bilardo salonuna girdi, eldivenini ve beysbol topunu aldı, sonra da atmaya gitti.

Topa odaklanarak aklının başka yerlere gitmesine izin verdi. Acı dolu geçmişinde ve hala devam eden şüphelerde dolaşın.

Karısı onu neden sevmiyordu?

Theone'nin ona ihanet ettiği günden beri yanına yaklaşan herkesten şüpheleniyordu. Karısına sahip olduğu her şeyi vermişti ve yine de yeterli olmamıştı. Eğer onun sevgisini kazanamıyorsa, başka kimseninkini de kazanamazdı. Bunu biliyordu.

Yüzyıllar boyunca Kyrian bunun önemli olmadığına kendini inandırmıştı. Hiç kimseye ihtiyacı olmadığını.

Amanda'ya kadar. Savunmasını aşmıştı ve şimdi onun önünde kendini çıplak hissediyordu.

Sadece o, onun kalbini açmış ve ona en derinlerine dokunmuştu. Onu istiyordu. Akıl.

Vücut. Ruh. Onun sahiplenmek istemediği hiçbir parçası yoktu.

Solunda bir hareket dikkatini çekti.

Başını çevirdiğinde Amanda'nın eşofmanları içinde kapıdan geldiğini gördü. Onları onun üzerinde ne kadar seksi bulduğuna inanamadı. Saçlarını iki örgü halinde yüzünün yanında toplamıştı. Giyiminde masum ve neredeyse çocuksu bir hava vardı ama ona yaklaşan kadında kız gibi bir şey yoktu.

İçindeki adamı temellerine kadar salladı.

"Ne zamandır evdesin?" diye sordu.

Kyrian cevap verecekti ama o anı ona doğru yürüyüp yanağını öpmek için seçti. İçini garip bir his kapladı. Eylemleri gerçek bir şefkatti.

"Ne yapıyorsun?" O sordu. "Dördü geçiyor."

"Uyuyamadım."

Avlu odasının diğer ucuna yürümek için onun yanından ayrıldı. Yüzünü ona çevirdiğinde, elinde Nick'in beyzbol eldivenini gördü. Bir profesyonel gibi, topu yakalamak için eldiveni kaldırdı.

Gülümsedi ve topu yavaşça ona attı.

Onu yakaladı, sonra hızlı bir topla karşılık verdi ve tokat gibi bir tokatla eldivenine çarptı ve avucunu derinin altında yaktı. "Ah!" elindeki acıyla alay etti. Nick'ten daha iyi fırlattı. "Etkilendim."

Ona göz kırptı. “Zavallı babamın oğluna en yakın şey bendim. Bana oynamayı öğretti.”

Kyrian topu ona geri attı. "Sana iyi öğretti."

Gülümsemesi genişledi. Birkaç dakika sessizce topu attılar. Tanrılar, böylesine kutsal olmayan bir saatte onunla bunu yapmaya istekli bir kadın bulacağını hiç düşünmemişti. Nick bile şikayet etti ama Amanda onunla olmaktan memnun görünüyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordu. "Onu buldun mu?"

"HAYIR." İçini çekti. "Anlayamıyorum."

"Olacaksın."

Sesindeki mutlak güveni duyunca tereddüt etti. "Hiç şüphen yok mu?"

"Hiçbiri. Bize zarar vermesine izin vermeyeceğini biliyorum.

"Rosa'ya yardım edemedim."

"Üzgünüm," dedi, topu yakalayıp geri verirken. "Bu gerçeği kabullenmek senin için zor olmalı ama bu senin hatan değildi. Onu korumak için elinden geleni yaptın."

Kyrian dişlerini sıktı. "Acıtıyor. Mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla. Ona ulaştığına inanamıyorum.

Ona hüzünle gülümserken gözleri sempatik ve sıcaktı. "Sanırım yangın çıkarmak için evlerimize nasıl girdiğini açıklıyor."

Onayladı. "Muhtemelen Allison'ı kullandı. Onu odasında baygın halde buldum, tıpkı Rosa gibi. Bence insan zihni bunun stresini kaldıramıyor.”

"Yardım ederse, Tabitha, Allison'ın iyi olduğunu ve şimdi eve döndüğünü, bu nedenle Rosa'nın kalıcı bir hasar olmadan iyileşmesi ve normale dönmesi gerektiğini söyledi."

"Bunu bilmek güzel." Kyrian, onunla top oynarken onu izledi. Ve beysbol topunun her atışında daha çok kaydığını hissetti.

Ona aşık olduğunu biliyordu ve buna karşı güçsüzdü.

Aslında, ne kadar uzun süre oynarlarsa, onu o kadar çok istiyordu. Topu atmak için geri çekildiğinde gömleğinin sımsıkı çekişini izledi. Ve saçlarının buklelerinin yüzüne gelişini seviyordu ve o da onları geri taramak zorunda kaldı. Dudakları aralandı ve nefesi ağırlaştı.

Kendisini, onun yakalamak için uzanmasını izlemek için kasıtlı olarak topu onun başının üzerinden atarken buldu. Her yaptığında, eşofman üstü yukarı kalkıyor ve onun aç bakışlarına karnının bir kısmını gösteriyordu. Sonra göğüsleri sallanarak, kalçaları sallanarak topun peşinden koşardı. Ama en iyi yanı, topu almak için eğildiğinde onun orantılı poposunu görmesiydi. Tanrılar, ama o kadın en iyi popoya sahipti...

Daha fazla dayanamayarak eldiveni yere fırlattı.

Kyrian ona doğru uzun ve kararlı adımlar atarken Amanda donakaldı. Amacını anlayamadan, onu kollarının arasına aldı ve şiddetle öptü.

Adam ayaklarını yerden kaldırırken o harika, sert kaslar onun etrafında esniyordu.

Boyundan dolayı hiçbir erkek onu kucağına alamamıştı ama yine de Kyrian bunu o kadar kolay yaptı ki, kalbi küt küt atmaya başladı. Onun ona hissettirdiklerini seviyordu. Çok kadınsı. Çok minyon.

Dili ağzında gezinirken bacaklarını onun beline doladı. Ah, bacaklarının arasından esneyen sert, gelişmiş karın kaslarının cenneti... Adam mükemmeldi.

Hırlayarak, eli poposunu kavrarken dişleriyle dudaklarını ısırdı.

Dudaklarını bıraktı ve burnunu boynuna sürterek çenesinin altından kemirdi. Sıcak nefesini teninde hissettiğinde tüm vücudu eridi. Ah evet, bütün gün istediği buydu. Sadece kollarının onu tuttuğunu hissetmek için. Ona duyduğu tüm sevgiyi ona verebileceği kollarında olması.

Kalbini yeniden doldurması için ona ihtiyaç duyarak zonkladı.

Kyrian isteğinin gücüyle sarsıldı. Defalarca, onun içine girerken nasıl hissettiğini hatırladı. Kollarına girerken yüzündeki ifade.

Onun için yandı ama yine de onu almaya cesaret edemedi.

Şimdi değil. Desiderius'la savaşmak için gücüne ihtiyaç duyduğunda değil.

Yine de vücudu onu dinlemedi. Ona dokunmak zorundaydı. Tenini hissetmek zorundaydım.

Kendini durduramadan dizlerinin üzerine çöktü ve onu soğuk karo zemine yasladı.

Amanda, onun yüzündeki ham açlığı görünce yutkundu. Elbiselerini o kadar hızlı çıkardı ki, ellerini üzerinde neredeyse hiç hissetmedi. Ama onu çıplak bıraktığında, tamamen farklı bir hikayeydi.

Ancak o zaman yavaşladı.

Tamamen giyinikti, ay ışığında çıplak vücuduna bakarken ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, onları takip etti ve avuçlarıyla sert göğüs uçlarını dalgalandırdı. "Gördüğüm en güzel kadınsın," dedi alçak bir sesle.

Amanda bundan daha iyisini biliyordu. Karısının güzelliğini görmüştü ama onun hakkında böyle hissettiğini bilmek içini ürpertti. O kesinlikle şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Dönem.

Onu tutkuyla öpmek için eğilirken, o gömleğinin düğmelerini açmak için uzandı.

Kyrian onun ellerini tuttu ve hayır anlamında başını salladı. O zarif, yumuşak ellerin tenine dokunmasına izin verirse, kaybolacağını biliyordu.

Bunun yerine sırayla her bir avuç içini öptü, sonra tekrar boğazına, göğüslerine döndü. Dudakları, dili ve dişleriyle onun vücudunu örnek aldı.

Kyrian onun tadına baktığında, bilenmiş güçlerinin kabardığını hissetti. Çaresiz ve sıcak, ağzını göğüslerinden saten karnına, sonra da uyluklarına doğru sürdü. Bacaklarını ona açtığında onun zevkle soluduğunu duydu.

Tam o anda, onu alt eden bir gaddarlıkla ona sahip olmak istedi. İlkel ve her şeyi tüketen bir şeydi. Ve tek düşünebildiği Amanda'ydı.

Kanı kulaklarında zonkluyordu.

Gücünden titreyerek gözlerini kapattı ve en çok arzuladığı vücudunun tatlılığını tatmak için onu ağzına aldı.

Amanda onun dilini içinde hissedince inledi. Ellerini saçlarına gömerek kalçasını ona doğru kaldırdı. Onu tattığı kadar vahşiydi. O kadar vahşi ve titizdi ki, onun ağzıyla kendisiyle seviştiğine dair inanılmaz duyguya tısladı.

Ateşli okşamalarında kesinlikle acımasızdı ve geldiğinde, onu parçaladı, çığlık atmasına ve şimdiye kadar deneyimlediği en keyifli orgazmla kıvranmasına neden oldu.

Yine de onun tadına baktı. Tekrar ve tekrar. Dili ve ağzı döndü ve alay etti, onu okşadı, ilkinden daha yoğun başka bir orgazmın sancıları arasında kaybolana kadar onu ikna etti. Başı ondan döndü ve vücudundaki her bir sinir ucu karıncalandı.

O sırada Kyrian ondan uzaklaştı ve sıcak, nefes nefese bir yırtıcı gibi vücuduna doğru süründü.

Dudaklarını ayırıp onun boynuna öyle yoğun bir açlıkla bakarken gözleri öncekinden daha da siyahtı ki onu ürküttü.

"Kyrian mı?" diye sordu.

Kyrian, zihnindeki sisin içinden onu zar zor duyabiliyordu. Koklayabildiği tek şey onun kokusuydu. O zonklarken ve daha fazlası için acı çekerken, onun vücudu onunkine bastırdı.

Al onu. Tadına bak. Ona sahip çık.

Onu senin yap…

Boynundaki damarın nabzını izlerken dişlerini gıcırdattı. Tek bir tat…

Bir tat…

Ama bu onun iradesine aykırı olurdu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Onu ne olursa olsun almasını gerektiren açlığına karşı mücadele etti. Kasıkları onun için yanıyordu. İhtiyaçları kontrolden çıktı.

Onun kokusu her tarafını sarmıştı. Odaklanabildiği tek şey oydu. Tüm düşünebildiği.

Ve bu onu tehlikeli yaptı. Ölümcül.

Hırlayarak son iradesini de topladı ve kendisini ondan uzaklaşmaya zorladı.

"Koş, Amanda," diye hırladı.

Amanda tereddüt etmedi. Onunla ilgili bir sorun vardı. Kıyafetlerini alarak odasına koştu.

Kyrian soğuk zeminde yatarken onun ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Acı içinde kıvranırken elini yanan ereksiyonuna bastırdı.

Bu şimdiye kadar deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Sevgili Zeus, bir dakika daha geçseydi dişlerini ona saplayacaktı.

Gözlerini kapatarak içindeki canavarla savaşırken titriyordu. Sonuçları ne olursa olsun, onu defalarca almasını talep eden canavar.

* * *

Amanda, yatak odasına ulaşana kadar titremeyi bırakmadı. Kyrian ona koşmasını söylediğinde yüzündeki vahşi ifadeyi asla unutamayacaktı.

Ondan daha önce hiç korkmamıştı ama tam o sırada onun içindeki Karanlık Avcı'yı görmüştü ve Daimonların dehşet içinde ıslanmalarına neden olduğundan emindi.

Derin derin nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tek istediği normal bir ilişkiydi.

Ama sonra bir vampirle normal olmak çok şey istiyordu.

Kalbi hızla çarparken, aynada kendini görünce duraksadı. Dudakları adamın öpücüklerinden şişmişti, boynu, onun bıyıklarının ona sürttüğü yerden dolayı kırmızıydı.

Amanda mı?

Kapıdan Kyrian'ın sesini duyunca duraksadı. "Evet?" tereddütle sordu.

Kapıyı iterek açtı ama içeri girmedi. "Seni korkuttum mu?"

"Açıkçası?"

Onayladı.

"Evet."

Ateşli bakışları onu delip geçti. "Üzgünüm."

Bunu kastettiğini biliyordu. Gözlerindeki suçluluğu görebiliyordu.

"Neden eve gitmek istemedin?" diye sordu Kyrian, alçak ses tonu odanın sessiz sessizliğini bozarak.

Sorusuyla gerildi. "Gitmemi istiyorsun?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vereceğini sanmıyordu. Sonunda, "Hayır, bilmiyorum" diye fısıldadı.

Bu üç kelimede o kadar çok içten duygu vardı ki, aşkını ilan etmiş olsaydı daha fazla şaşkına dönemezdi.

Onun için başladı ve o bir adım geri attı. Hala kendine tam hakim olamadığını fark etti. Buna rağmen onu istiyordu.

"O zaman hoş geldin sözüm bitene kadar gitmeyeceğim."

Kyrian onun sözleri üzerine dondu kaldı. Aklının bir köşesinde, Amanda evindeki konukseverliğini yitirmeden önce dünyanın kesinlikle sona ereceği düşüncesi vardı. Ve hemen ardından, dünya yok olduğunda onun hala hayatta olacağı bilgisi geldi ve Amanda...

Ölümsüzlük gerçeği ve ikisi için asla sonsuza dek mutlu olamayacağı bilgisi karşısında yüzünü buruşturdu.

BÖLÜM 11

Sonraki gece, Amanda ile olanlar Kyrian'ın peşini bırakmadı.

Onunla kaybetmeye çok yaklaşmıştı. E çok yakın …

Gece yarısı French Quarter'ın çatılarında yürürken bunu aklından zorladı.

Çatının kenarında yürürken, aşağıdaki ara sokaklara bakarken soğuk rüzgarlar deri ceketini kırbaçlıyordu.

Bir kedi gibi, sık sık kimsenin onun geldiğini göremediği yükseklerde sinsice gezinirdi. En azından çok geç olana kadar.

Bir şey duyunca duraksadı.

"Beni incitme." Korkmuş ses rüzgarda zayıftı ve birkaç blok öteden geliyordu.

Bir çitadan iki kat daha hızlı ve emin adımlarla, konuşan kişiyi bulana kadar çatıların üzerinden süzülerek geçti. Çoğu kişi için, karanlık bir ara sokakta gasp edilen zavallı bir adam gibi görünürdü ama dört sarışın Daimon, Kyrian'ın Kara Avcı vizyonuyla vurgulanıyordu.

Sahnenin sıradanlığına kaşlarını kaldırdı. Nedense Daimonlar dörtlü ya da altılı seyahat etmeyi severdi.

Zavallı insanı eski, yıkık bir binaya sıkıştırdılar.

İnsanla ilgili bir şeyler ona garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Adam Daimonlara cüzdanını vermeye çalışırken çöpün keskin kokusu vardı.

"Al," dedi, sesi titriyordu. "Sadece beni incitme."

En uzun Daimon güldü. "Ah, sana zarar vermeyeceğiz, küçük insan. Seni öldüreceğiz."

Kyrian, dengesini sağlamak için kollarını açarak çatıdan indi. Üç kat aşağıdaki sokağa düşerken siyah ceketi rüzgarda dalgalanıyordu.

Arkalarında sessizce çömeldi.

"Bir şey duydun mu?" Daimonlardan biri etrafına bakınarak sordu.

"Yalnızca çarpan bir insan kalbinin sesi." En uzun Daimon adamı yakaladı.

"Ya da," dedi Kyrian, yavaşça tam boyuna yükselirken. Paltosunu geri çekti ve elini Talon'un sradının kabzasına koydu. "Ölmek üzere olan dört Daimon'un sesi."

Kurbanlarından uzaklaştıklarında, insanı tanıdı. Cliff'ti.

Cliff onu aynı anda tanıdı.

"Sen!" diye kükredi. "Burada ne yapıyorsun?"

Lanet olsun, Kader, diye düşündü Kyrian. Amanda'yı inciten adama yardım etmek isteyeceği en son şeydi. Ona eski nişanlısının tüm hikayesini anlatmıştı. Cliff'in ailesine yönelik sert eleştirilerine kadar. Adam onun yardımını hak etmiyordu.

Lanet olsun, Kod.

Kyrian yüksek sesle, "Görünüşe göre senin hayatını kurtarıyorum," dedi.

"Senin yardımına ihtiyacım yok."

Dört Daimon, Cliff'e bakmak için döndüler, sonra kahkahalara boğuldular.

Daimon lideri, "Onu duydun, Kara Avcı," dedi. "Senin yardımına ihtiyacı yok. Hadi devam et. Çekip gitmek."

Ayrılmak için olması gerekenden daha cazip olan Kyrian, yavaşça nefes verdi. "Evet, ama biliyorsun, bazen onlar kurtarılmak istemeseler bile onları kurtarman gerekir."

En uzun Daimon saldırdı. Kyrian srad'ı fırlattı ama Daimon'la temas kuramadan Cliff Daimon'u yakaladı ve döndürerek uzaklaştırdı. "Şimdi sana kimin kötü olduğunu göstereceğim." Orada durup ona gülen Daimon'a yumruk attı.

Srad duvardan sekerek iki parçaya ayrıldı. Moron! Cliff'in saçma sapan kahramanlıkları olmasaydı, Daimon ölmüş olurdu.

Kendini zorlayan Kyrian, Daimon saldırmadan önce Cliff ile Daimon'un arasına girmek için koştu. Zar zor başardı. Olduğu gibi, sonunda Cliff'in sarkık vücuduna tekmelendi.

İkisi yere düştü. Düşüşle birlikte yuvarlanan Kyrian, tek bir hızlı hareketle ayağa kalkarken, Cliff yerde mücadele etti.

Kyrian zayıf olana gözlerini devirme dürtüsüne direndi. "Şimdiden kaçar mıydın?"

Cliff ayağa kalkarken kükredi. "Ben de en az senin kadar onlarla savaşabilirim."

Kyrian embesil karşısında gırtlağından alçak sesle homurdandı. Her şeyden önce, Cliff ancak 1.80 boyundaydı, Daimonlar ise Kyrian'ın boyunda ve üzerindeydi. Cliff bir kanepe savaşçısının vücuduna sahipti ve Daimonlar iyi bilenmiş ve öldürmeye hazırdı.

Ah evet, Cliff büyük bir tehditti.

Hareket edemeden önce, iki Daimon ona koştu. Kyrian ilkini çizmesiyle yakaladı ve Daimon'u toz haline getirdi. Diğeri ona kılıçla saldırdı.

Kyrian yukarı ve geriye doğru takla atarak üstlerindeki yangın merdiveninde durdu.

"Hey!" Cliff dedi. "Bunu nasıl yaptın?"

Diğer üç Daimon merdiveni onun peşinden tırmanmaya başlamadan önce cevap verme şansı olmadı. Kyrian ara sokağa geri sıçradı.

Daimonlar izledi.

Kyrian kendini onlar için hazırladı. Lider yaklaşır yaklaşmaz, Cliff uzun bir ikiye dörde koşarak yanına geldi. Daimonlar Kyrian için hareket ederken aynı zamanda Daimonları vurmak için sallandı.

İkisi arasında kalan Kyrian manevra yapamadı. Sonuç olarak, Cliff'in tahtası onu kafasının arkasından yakaladı.

Sendeleyerek geri çekilirken kafatasına bir ağrı saplandı.

Başını sallayan Kyrian, iki Daimon belinden tutup onu yere düşürmeden bir saniye önce kendine geldi. Kollarından tuttular ve onu dağıttılar. Onu orada tuttukları anda paniğe kapıldı ve eski hatıraları içini doldurdu.

Daimonlardan biri, "Onun savunmasızlığını bulduk," dedi. "Desiderius'a kollarını iki yana açınca çıldırdığını söyle."

Onu bulmuş olabilirlerdi ama hiçbiri onu ortaya çıkaracak kadar uzun yaşayamazdı.

Öfkeyle kükreyen Kyrian, bacaklarını başının üzerine kaldırdı ve kendini bacaklarının arasına aldı. Dişlerini gösterdi, önce bir Daimon'u, sonra diğerini bıçakladı.

Kalan Daimon sokağa doğru havalandı. Kyrian diğer srad'ı doğrudan Daimon'un sırtına fırlattı. Buharlaştı.

Kyrian döndüğünde Cliff'in ağzı açık ona baktığını gördü.

Yüzü kül renginde olan Cliff'in gözleri, bayılmadan bir an önce kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı.

Tiksinen Kyrian, onu kontrol etmeye gitti. Nabzı hızlı ama kararlıydı. "Sende ne gördü?" diye sordu cep telefonunu çıkarıp ambulansı çağırırken.

* * *

Saatler sonra - Cliff'in yaşayacağından emin olduktan sonra - Kyrian evine girdi.

Hâlâ Desiderius bulunamadı. Herhangi bir yer.

Lanet etmek.

Amanda'yı merakla izlemek için mutfak kapısında durdu. Saat neredeyse sabahın beşiydi ve görünüşe göre çorba ve sandviç yapıyordu.

Bu ne kadar tuhaf?

Onun varlığından tamamen habersiz, zarif bir su perisi gibi mutfakta dolaştı. Yanılmıyorsam Grieg'in "In the Hall of the Mountain King" şarkısını mırıldandı. Ne garip bir seçim.

Hayatında daha baştan çıkarıcı bir kadın görmemişti. Bir parça şeffaflık veren ama vücudunu onun görüşünden tamamen gizleyen ipek bir yatakhane gömleği giymişti. Açık mavi rengi, soluk teni ve kumral saçları için mükemmel bir tamamlayıcıydı.

Vücudu, onun görüntüsüne anında tepki verdi, sertleşip ısındı.

Onu ne kadar çok izlerse, onu o kadar çok istiyordu.

Çorbayı kupalara doldurdu, sonra sıcaklığını test etmek için parmağını çorbaya daldırdı.

Ölümsüz bir adamın kaldırabileceğinden daha fazlasıydı.

Bir gölge gibi hareket ederek yanına geldi ve elini tuttu.

Kimliğini kaydedene kadar soluk soluğa baktı. Ona gülümseyerek parmağını ağzına götürdü ve orada dilini parmağının etrafında döndürerek çorbanın ve kadının tadına baktı.

"Lezzetli," diye soludu.

Yanaklarını bir kızarıklık kapladı. "Merhaba tatlım, iş nasıldı?"

Donna Reed taklidine yüksek sesle güldü. "Nick at Nite'ı yine mi izliyordun?"

Utangaç bir şekilde omuz silkti. "Bir kez olsun eve sıcak bir yemek yemek istersin diye düşündüm. Seni karşılayacak boş, karanlık bir evden başka hiçbir şeyin olmaması çok yalnız olmalı."

Bilemeyeceği kadar çok. Ona, kendisini çağıran aralanmış dudaklara baktı. Döndüğünde kimse onu selamlamayalı yüzyıllar olmuştu.

Yüzyıllardır anlatılmamış yalnızlık ve yalnızlık.

Terk edilmiş fabrikada uyanıp da onu kavuran o iri, zeki mavi gözlere baktığı anda yok olan yalnızlık ve yalnızlık.

Amanda, Kyrian'ın sonraki eylemleri için tamamen hazırlıksızdı. Onu ele geçirilmiş bir adam gibi öptü. Elleri onun sırtında gezinirken diliyle okşuyor ve deşiyordu, sonra kıçını kavrıyordu.

Adamın kendisiyle bu şekilde ilgilenmesine izin vermesi onu hâlâ şaşırtıyordu ama buna zerre kadar aldırmıyordu. Kendini hiçbir zaman özellikle seksi biri olarak düşünmemişti. Onunla tanışana kadar değil.

Kyrian'a gelince, doyamıyordu.

Onu her zaman yanında istiyordu. Ona sarılmak, ona dokunmak, yanında olmak istedim.

Yapabilseydi, kendisini sonsuza kadar ona kelepçelerdi.

Öpücüğünden kopmadan elini onun gömleğinin altına kaydırdı ve onun için zonklayan ıslak sıcaklığını aradı. Parmakları kayarken ve acımasızca onunla dalga geçerken, ona dokunduğunda inledi. Tanrım, bu adam ona nasıl da özlemişti.

"Kyrian, senin çorban," dedi nefes nefese.

Geri çekildi, nefesi kesik kesik, dudakları onun tadına bakmaktan şişmişti. "Bekleyecek."

Bu gece onda her zamankinden daha yabani bir şeyler vardı. Vahşi ve kötü bir şey. Onu masaya taşıdı ve üstüne yatırdı.

Gözleri sıcak ve aç, bacaklarının arasında durdu ve ona baktı. "İşte burada bir krala layık bir ziyafet var."

Ve sonra onun üzerine düştü. Amanda, onun araştıran ellerinde bir anda her tarafını kaplamış gibi görünen öfkeyle nefesini tuttu. Dokunuşu onu heyecanlandırdı. Onu tatmin etti ve daha çok özlem duymasını sağladı.

Adam onu deli gibi öperken, vücutlarının arasına uzandı ve ona dokunabilmek için pantolonunun fermuarını açtı. Zaten kaya gibi sertti ve zonkluyordu ve onu ellerinin arasına aldığında dudaklarına doğru inledi.

Onu şaşırttı. Kimseye ihtiyacı olmayan ama yine de onun kollarında çok hassas olan bu ölümsüz savaşçı. Şaftını okşarken titreyen ve onu nazikçe avucunun içine alan bu adam.

Kyrian, elleri onun üzerindeyken düşünemiyordu. Tek yapabildiği onun kokusunu almak, onun tadına bakmaktı.

Onu tamamen istiyordu.

Arzudan çılgına dönmüş ve anı düşünememişken, onun ellerini ondan çekti ve kendini ona doğru sürdü.

Amanda, onun derinlerinde hissettiği inanılmaz hisle inledi. O çok kalın ve sertti.

Kendini harika bir şekilde tok hissediyordu. Kalçasını sert ve yavaş bir şekilde onunkine doğru sallarken bacaklarını onun beline doladı.

"Ah evet, Kyrian," diye inledi, sırtını bükerek.

Elini gazlı bezle kaplı vücudunun üzerinde gezdirdi ve göğüslerini ellerinin arasına alarak ona doğru itmeye devam etti.

Acele etmeden seviştiler. Amanda onun boğazını kemirirken ve dişleriyle derisini kazırken, yumruklarının gücüyle kıvrandı. Gözlerini kapatarak, onunla olan o inanılmaz bağı yeniden hissetti. Onlar birdi.

Kollarında titredi ve onun adını dudaklarına fısıldayarak onu arzuyla titretti.

Ve dünya paramparça olduğunda, her yerde renkleri gördüğüne yemin etti.

Kyrian onun doruğunu izledi, vücudunun onunkini kavradığını hissetti. Tanrılar, kendini nasıl da tatmin etmeye can atıyordu ama buna cesaret

edemiyordu. Daha şimdiden güçlerinin azaldığını hissetti. Onu güvende tutmak için ihtiyaç duyduğu güçler.

Dişlerini gıcırdatarak isteksizce ondan çekildi.

Sessizce giysilerini düzeltti ama tüm varlığı ağrıyordu. Elinin içiyle kot pantolonuna bastırarak ereksiyonunu sıkıştıran kumaşı gevşetmeye çalıştı.

Yararsızdı.

Amanda onun sert, garip hareketlerini izlerken ona sempati duydu. Onu nasıl tatmin edebilir ve kendisi zevk almazdı? Onun için tam bir işkence olmalıydı.

Yine de bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Sessizce yemeğini yerken, kalbi onun için ağladı. Zavallı savaşçısı.

Ve aklının bir köşesinden, onu ne kadar istese de asla bir ilişki yaşayamayacakları konusunda onu uyaran küçük bir ses geldi.

* * *

Amanda öğleden sonra üçü biraz geçe uyandı. Kyrian uyumaya devam ederken o kalktı, duş aldı ve giyindi.

Tanrım, adam yakışıklıydı. Bir kolunu başının etrafında kaldırmıştı ve uyurken ölümsüz bir kara savaşçıdan çok küçük bir çocuğa benziyordu.

Aniden eğildi ve onun aralık kalmış dudaklarını öptü. Ona uzandı, onu boynundan yakaladı. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki zar zor nefes alıyordu.

"Kyrian mı?" diye fısıldadı, kurtulmaya çalışarak. "Tatlım, beni maviye çeviriyorsun."

Hiç aldırış etmedi. Sonunda kafasını onun kollarından kurtarabilmesi tam üç dakikasını aldı.

"Tamam," diye soludu, o yan tarafına dönerken. "Bana bunu bir daha yapmamam gerektiğini hatırlat."

Amanda yorganı üzerine çekti ve parmak uçlarına basarak odadan çıktı.

Nick'i alt kattaki oturma odasında bir çift paten giymiş, bir uçtan bir uca fermuar çekerek kağıtları sıralarken buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Durdu ve omuz silkti. "Kaykayımı evde kullandığımda Kyrian sinirleniyor."

Amanda güldü. "Tamam aşkım. Ama patenleri de sevmediğini tahmin ediyorum."

"Muhtemelen hayır, ama kahretsin, burası çok büyük ve A noktasından B noktasına gitmem gerekiyor.

bacaklarımı yıpratmadan."

Yine güldü. Nick, ona alıştıktan sonra bulaşıcıydı.

Dar bir daire çizdi ve mutfağa kaydı. Oturma odasının yarısına gelmeden önce, onun için bir bardak portakal suyuyla geri döndü.

"Teşekkürler," dedi, kağıdı ondan alırken. "Rosa hakkında ne haber?"

Miguel daha iyi olduğunu söyledi. Aradığımda, Wheel of Fortune izliyordu."

"İyi."

"Evet, Kyrian mutlu olacak."

Aniden, arkasından yüksek bir çarpma sesi geldi. Desiderius'un içeri girmesinden dehşete kapılarak döndü ve eskiden on ikinci yüzyıldan kalma bir el oyması masanın olduğu yerde büyük bir altın ve elmas yığını gördü.

"Aman Tanrım," dedi Nick tiksinti dolu bir ifadeyle. "Kyrian da o masayı çok beğendi. Evlat, hiç sinirlenecek mi?

"Bu nedir?" diye sordu Amanda, kralın külçe altın ve pırlantalarla verdiği fidyeye bakmak için ayağa kalkarak.

Nick içini çekti. Maaş günü.

"Affedersin?"

Omuz silkti. "Artemis, parayı Dark-Hunters'ın hesaplarına öylece havale edebileceği gerçeğini anlamadı. Yani ayda bir, garip bir yerde bir tomar altın ve elmasla karşılaşıyoruz. Havuza düştüğünde tam bir sürtüktü."

"Şaka değil," dedi Amanda, miktar karşısında hayrete düşerek. "Birisi yaralanabilir."

“Bu yalan değil. Kyrian'ın üçüncü Yaverini öldüren de bu.”

Ona bakmak için döndü ve şaka yapmadığını hemen anladı.

“Peki, bütün bunlarla ne yapıyorsun?” diye sordu.

O gülümsedi. “Saint Nick'i oynuyorum. Kasabada onu para birimine çevirecek bir Squire var. Oradan çoğu hayır kurumlarına gidiyor. Yüzde ikisi, görev sırasında ölen ya da emekli olan Beyefendilerin aileleriyle ilgilenen bir Squire fonuna aktarılıyor ve diğer yüzde ikisi, Kara Avcılar için şık oyuncaklar yapan bir araştırma tesisine gidiyor.”

"Kyrian kendine ne kadar ayırıyor?"

"Hiçbiri. Sadece insanken sahip olduğu paranın faiziyle yaşıyor.

"Gerçekten mi?"

Onayladı.

Vay. Adam ciddi bir şekilde bir ölümlü olarak yüklenmişti. "Tamam, gerçekten meraklı bir soru sorabilir miyim?"

Nick gülümsedi. "Ne kadar kazandığımı bilmek ister misin?"

"Evet."

"Beni çok mutlu bir adam yapmaya yetecek kadar."

Telefon çaldı.

Amanda meyve suyunu kanepeye götürüp gazeteyi okumak için otururken Nick kayarak uzaklaştı. Meyve suyunu siyah tabut sehpanın üzerine koydu.

Birkaç dakika sonra, Nick kaşlarını çatmış, aceleyle içeri girdi. Uzaktaki duvarın yanındaki gardıroba doğru ilerlerken onunla konuşmadı. Bütün bir cephaneliği sergilemek için kilitli kapıyı açtı.

Korku onu tüketti. "Neler oluyor? Telefondaki kimdi?”

"Bu, tam alarm uyarısıyla arayan Acheron'du."

Kaşlarını çattı. Çılgın hareketlerinden bunun iyi olmadığını biliyordu. "Bu ne anlama gelir?"

Yüzündeki ifade onu dondurdu. "'Kıyamet kopuyor' deyimini biliyor musun?"

"Evet."

“Tam alarm için icat edildi. Nedense, bu bölgede cıvata delikleri bırakan yüksek Daimon konsantrasyonu vardır ve bu olduğunda Daimonlar tam güçlerine ulaşır ve ihtiyaç duysalar da duymasalar da beslenirler. Tam alarmdan daha kötü olan tek şey güneş tutulmasıdır. Bu gece işler çirkinleşecek.”

Amanda saat yedide onun bununla ne demek istediğini ilk elden öğrendi.

Nick ona Acheron'un söyledikleri hakkında bilgi verirken o, Kyrian'ın "kahvaltısını" temizliyordu.

Kyrian normalde dışarı çıktığı silahların iki katını seçmişti ve telefon çaldığında kapıdan çıkmak üzereydi. Amanda bunu yanıtladı.

"Anne?" diye sordu ağlama sesini tanıyınca. Kalbi durdu. "Nedir?"

Kyrian kapıda kaskatı kesildi, sonra onun yanına koştu.

Mandy, dedi annesi hıçkırıklarının arasından. “Bu Tekir…”

Amanda daha fazla bir şey duymak istemedi. Hıçkırıkları içinde boğuldu ve telefonu düşürdü. Bir sonraki bildiği şey, Nick annesiyle konuşurken Kyrian'ın onu kollarına aldığıydı.

Amanda onun kollarında titrerken histerik annesinin Nick'le konuşmasını dinlerken Kyrian'ın görüşü donuklaştı. Gözyaşları onu ıslattı ve düşerken Desiderius'u öldürmeye yemin etti.

"Sorun değil," diye fısıldadı Amanda'ya karşı. "Sadece yaralandı."

Geri çekildi ve ona baktı. "Ne?"

Kyrian yanaklarından akan yaşları sildi. "Onu öldürmedi tatlım." Annesinden toplayabildiğine göre, durumu kötü olsa da Tabitha hayatta kalacaktı.

Ancak Desiderius bunu yapmazdı.

Nick telefonu kapatarak, "Tabitha hastanede," dedi. "Neyse ki sadece iki Daimon vardı ve grubu onlarla savaşmayı başardı." Kyrian'a baktı. "Biliyor musun, bana öyle geliyor ki Desi, seni bir kavgada kafanı kaybedecek kadar kızdırmak için onunla oynuyor. Sadece iki Daimon gönderip daha fazla göndermemesinin başka bir nedeni yok.”

"Nick, kapa çeneni!" Kyrian tersledi. Amanda'nın daha fazla üzülmesi, isteyeceği en son şeydi. Onu dudaklarından hafifçe öptü. "Nick seni hastaneye götürecek."

Cep telefonunu çıkardı ve çoktan şehre doğru yola çıkmış olan Talon'u aradı.

Kelt'e, Desiderius onları bekliyor olabilir diye evine gitmesini ve Amanda'ya eşlik etmesini söyledi.

Kyrian, dedi Amanda telefonu kapatırken. "Bu gece dışarı çıkmanı istemiyorum. İçimde gerçekten kötü bir his var."

O da öyle. "Gitmek zorundayım."

"Lütfen beni dinle-"

"Şşt," dedi parmağını onun dudaklarının üzerine koyarak. "Ben öyle yapıyorum, Amanda. Ben buyum."

Kyrian elinden geldiğince çabuk onu Nick'in arabasına bindirdi ve Talon o kan emici, ruh çalan domuzu bulmak ve tanıştıkları gece yapması gerekeni yapmak için şehir merkezine giderken onları takip etti.

* * *

Kyrian, Desiderius'u aramak için Fransız Mahallesi'ni tararken saatler geçti. Daimonlar bu gece güçlerini tazeleyeceklerdi ve er ya da geç onların en önemli beslenme alanlarında boy göstereceklerini biliyordu.

Desiderius, diğer kardeşleri gibi, dikkatsiz ve genellikle sarhoş turistlerin bulunabileceği Fransız Mahallesi'ne musallat olmayı tercih etti.

Şimdiye kadar hiçbir şey yoktu.

Yanından geçerken bir fahişe, Hey, bebeğim, diye seslendi. Arkadaş ister misin?

Kyrian yüzünü ona döndü, sonra cüzdanındaki tüm parayı, yaklaşık beş yüz doları çıkardı ve ona uzattı. "Neden bu gece izin alıp gidip güzel bir yemek yemiyorsun?"

Yüzü şaşkına döndü, parayı aldı ve koştu.

Kyrian, onun kalabalığın arasından sıyrılmasını izlerken içini çekti. Zavallı kadın. Onu iyi bir şekilde kullanmasını umuyordu. Yapmasa bile, parayı kesinlikle onun kullanabileceğinden çok daha fazla kullanabilirdi.

Göz ucuyla gümüş bir parıltı gördü. Kafasını çevirdiğinde kalabalığın içinde iki genç adam buldu. Kesinlikle insandılar.

İlk başta, Nick'in bir zamanlar olduğu tipik sokak çetesi gençleri gibi göründüler, onu nasıl izlediklerini fark edene kadar çivi kadar sert ve siyah ceketler giymişlerdi.

Sanki onun ne olduğunu biliyorlarmış gibi.

İçgüdüleri tetikte olan Kyrian, onların bakışlarına karşılık verdi. Yirmili yaşlarının başında görünen en uzun boylu olan sigarasını söndürdü ve gözlerini Kyrian'dan hiç ayırmadan karşıdan karşıya geçti.

Kyrian'ın vücuduna soğuk bir bakış attı. "Karanlık Avcı sen misin?"

Kyrian tek kaşını kaldırdı. "Uşak sen misin?"

"Ses tonunu beğenmedim."

"Ve senden hoşlanmıyorum. Tanıtmalardan vazgeçtiğimize ve birbirimizden hoşlanmadığımızı ilan ettiğimize göre, neden beni tasmanı tutana götürmüyorsun?

Adam gözlerini ona kıstı. "Evet, neden yapmıyorum?"

Bu bir tuzaktı. Kyrian bunu biliyordu. Öyle olsun. Bu yüzleşmeyi istiyordu. Bunun için fazlasıyla hazırlıklıydı.

İsteyerek onların peşinden gitti.

Onu arka sokaklardan küçük, kapalı bir avluya götürdüler. Çalılar duvarların çoğunu gizledi ve uzun bitkiler bölgedeki sokak ışıklarını engelledi.

Kyrian bunların hiçbirini tanımadı. Ama önemli değildi.

Büyük bir çitin etrafından dönerlerken, bekleyen Desiderius'u gördü. Kötü gülümsemesiyle Daimon, paniğe kapılmış hamile bir kadını boğazına bıçak dayayarak kollarına aldı.

"Hoş geldin, Kara Avcı," dedi, boştaki eliyle kadının şişmiş karnını okşadı.

“Bulacak kadar şanslı olduğum şeye inanabiliyor musun? Bir fiyatına iki yaşam gücü.”

Başını eğdi ve burnunu kadının boynuna sürttü. "Mmm, sadece gücü kokla."

"Lütfen," diye yalvardı kadın histerik bir sesle. "Bana yardım edin lütfen. Bebeğime zarar vermesine izin verme.”

Kyrian, içinde Desiderius'un kanının ellerine bulanmasını talep eden öfkeyle savaşırken derin bir nefes aldı. "Dur tahmin edeyim, onun hayatını benimkiyle takas edecek misin?"

"Kesinlikle."

Rakibini sinirlendirmeye çalışan Kyrian, etrafındaki altı Daimon'u ve iki insan suçluyu incelerken yorgun bir nefes verdi. Kadın olmasaydı, onları kolayca alabilirdi. Ama herhangi birine karşı bir hamlede Desiderius'un onun boğazını keseceğinden hiç şüphesi yoktu. Gerçekten de Daimons, hamile bir kadının ruhunu almaktan çok daha fazlasına değer vermiyordu.

"Bundan biraz daha orijinal bir şey düşünemez misin?" Kyrian, Desiderius'un hakareti kabul edecek kadar kibirli olduğunu bildiği için onunla alay etti. "Demek istediğim, sınırlarını zorla.

Çılgın bir deha olman gerekiyor ve sunabileceğin tek şey bu mu?

"Eh, madem etkilenmedin, bırak onu öldüreyim." Bıçağı boğazına dayadı.

Kadın çığlık attı.

"Beklemek!" Daimon kan alamadan önce Kyrian tersledi. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Desiderius gülümsedi. "Öyleyse silahlarınızı bırakın ve çite yaslanmak için hareket edin."

Bunları nereden biliyordu?

"Tamam," dedi Kyrian yavaşça. "Ve neden?"

"Çünkü öyle dedim!"

Nedenini anlamaya çalışan Kyrian, Talon'un silahlarını ceketinin altından çıkardı ve yavaşça çite doğru ilerledi. Önünde durduğunda, iki insan bileklerini tuttu ve etraflarına halatlar yerleştirdi.

Aniden geriye doğru çekildi, kolları çite doğru açıldı. Kyrian çılgınca savaştı. Kalbi gümbür gümbür atarken, onu tutan ipleri çekti. Tüm sakin, soğuk Dark-Hunter mantığı uçup gitti ve onu panik sancıları içinde bıraktı. Bir tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvan gibi kendini dizginlemeye çalıştı.

Bundan kurtulması gerekiyordu. Çaresiz bağlı kalmayacaktı. Böyle değil. Bir daha asla.

İplere karşı savaştı, bileklerinin etrafındaki eti yırttı. Umursamadı. Tek istediği özgürlüğüydü.

Desiderius, "Sana zayıflıklarını bildiğimi söyledim," dedi. "Hamile bir insanı incitmeme asla izin vermeyeceğin gerçeğine kadar." Eğilip kızı yanağından öptü.

"Melissa, uslu bir kız ol ve Kara Avcı'ya fedakarlığı için teşekkür et."

Kyrian, Desiderius'un kucağından ayrılıp en yaşlı erkeğin yanında durmak için hareket ederken donakaldı.

Başından beri işin içindeydi.

Orospu çocuğu, ne zaman öğrenecekti?

"Ölmeye hazır mısın?" diye sordu.

Kyrian dişlerini ona gösterdi. "Bu kadar ukala olmazdım. Beni henüz öldürmedin."

"Doğru, ama gece henüz yeni, değil mi? Artemis'in ayakçısıyla oynayacak çok zamanım var."

Kyrian, başka bir panik dalgası onu tüketmekle tehdit ederken ipleri kavradı ve tüm gücüyle çekti. Sakinleşmesi gerekiyordu. Bunu biliyordu ama yine de Roma'daki işkencesinin o eski, akıldan çıkmayan anıları ona eziyet ediyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Desiderius, öne çıkarak. "Biraz solgun görünüyorsunuz, Komutan. Yenilginin getirdiği aşağılanmayı hatırlıyor musun? Sizi hazırlarken Romalı cellatların dokunuşu mu?"

"Cehenneme git!" Kyrian botunu serbest bıraktı ve Desiderius'a tekme attı.

Desiderius menzil dışına sıçradı. Ah evet, o botları unutmuşum. Senden sonra bir sonraki Dark-Hunter hedefim olarak eski güzel Kell'i bulmam gerekecek. O yokken, hepiniz silah uzmanınız olmadan ne yaparsınız? Başını kıza doğru eğdi. "Melissa, sevgili ol ve komutanı çizmelerinden kurtar."

Kız öne çıkarken Kyrian dişlerini gıcırdattı. Dark-Hunter yasası, kendisine zarar vermeye çalışan insanlara karşı kendisini korumasına izin veriyordu, ama özellikle hamileyken ona zarar veremezdi. Farkında olmasa da o daha küçücük bir kızdı. "Neden hayatını onunla mahvediyorsun?" botlarını çıkarırken ona sordu.

"Bebeğim geldiğinde, beni ölümsüz yapacak."

"O güce sahip değil."

"Yalan söylüyorsun. Vampirlerin can alabileceğini veya can verebileceğini herkes bilir. Sizden biri olmak istiyorum.”

Demek Desiderius, insan yardımcılarını bu şekilde askere alıyordu. "Asla bizden biri olamazsın. Bitirdiğinde seni öldürecek.”

Ona güldü.

Desiderius dilini şaklattı. "Seni katliamına hazırlarken bile onu korumaya çalışıyor. Ne kadar tatlı. Söyle bana, Romalı kardeşlerine karşı bu kadar düşünceli miydin?

Kyrian vücudunu Desiderius'a doğru fırlattı.

Gölgelerin arasından büyük bir çekiçle bir Daimon çıktı. Kyrian onu tanıdığı anda dondu kaldı. İki bin yılı aşkın süredir bir tane bile görmemişti.

"Evet," dedi Desiderius, Kyrian'a yaklaşırken. "Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?

Söyle bana, Valerius onu bacaklarını kırmak için kullandığında nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?

Desiderius başını salladı. "HAYIR? O zaman hafızanı tazeleyeyim.”

Desiderius çekici sol dizine indirip kemikleri anında parçaladığında Kyrian dişlerini sıktı. Sağ bacağına benzer bir darbe indirdikten sonra, Daimon onun önünde durmaya cesaret etti.

Kyrian elleriyle kendini kaldırdı. Bacaklarına ağırlık vermeye çalıştı ama ağrı imkansız hale getirdi.

Desiderius, çekici Daimon'a geri verirken ona gülümsedi. Sonra cebinden bir şey çıkardı.

Kyrian, çarmıha germek için kullandıkları antik Roma çivilerini tanıdığında içini hiddetle doldurdu.

"Söyle bana, Karanlık Avcı," dedi Desiderius gülümseyerek, "bu gece için sana bir yer ayırmamı ister misin?"

BÖLÜM 12

Amanda irkilerek uyandı. Tabitha'nın hastane odasında Nick'in karşısında uyuyakaldığını fark etmesi tam bir dakika sürdü. Annesi kısa bir süre önce yuvarladıkları karyolada uyuyordu ve o ve Nick kapının yanındaki iki rahatsız sandalyeye oturmuşlardı.

Tabitha, doktorların sabaha kadar onu izlemek istediği yatakta hala uyuyordu. Bir Daimon, kız kardeşinin yanağına çirkin bir yara izi bırakacak şekilde gaddarca bir çizgi kesmişti. Vücudunda morluklar ve kesikler vardı ama doktor onlara Tabitha'nın iyileşeceğine dair güvence vermişti.

Kız kardeşleri, annelerinin ısrarıyla eve gitmişti ama Amanda, ikisinin de bir şeye ihtiyacı olursa diye evde kalmıştı. Babası elinde iki fincan kahveyle odaya döndüğünde kalbi küt küt atarak başını kaldırdı. Birini Nick'e uzattı. "Benimkini istiyor musun kedicik?" Amanda'ya bardağını ona uzatarak sordu.

Amanda, gördüğü görüntüyü hatırlayana kadar babasının nezaketine gülümsedi.

"İyi misin?" babası sordu.

Kalbi hızla çarparak Nick'e baktı. "Kyrian'ın başı dertte."

Nick bir kahve içmeden önce güldü. "Rüya görüyordun."

Hayır, Nick. Başı belada. Onu gördüm."

"Rahatla Amanda, gerçekten kötü bir gün geçirdin ve Tabitha için endişeleniyorsun. Bu anlaşılabilir bir durum ama Kyrian asla haddini aşmaz. O iyi. Güven bana."

"Hayır," diye ısrar etti, "beni dinle. Güçlerimden nefret ettiğimi ilk kabul eden benim ama bana yalan söylemediklerini biliyorum. Onun paniğini ve acısını hissedebiliyorum. Onu bulmalıyız.

"Oraya gidemezsin," dedi babası. "Ya bu Desiderius seni bekliyorsa?

Ya Tabby'ye yaptığı gibi seni incitmesi için birini gönderirse?

Babasının soluk mavi gözleriyle karşılaştı ve ona küçük bir gülümseme sundu. "Baba, gitmem gerekiyor. Ölmesine izin verememem."

Nick içini çekti. Amanda, hadi ama. O ölmeyecek."

Paltosunun cebini karıştırdı. "O zaman bana arabanın anahtarlarını ver, ben kendim gideyim."

Nick şakacı bir şekilde onun elinden anahtarlarını aldı. "Kyrian benim kellemi alırdı."

"Onu öldürürlerse senin kelleni alamazlar."

Yüzündeki kararsızlığı gördü. Nick kahvesini yere koydu, sonra cep telefonunu alıp çevirdi.

"Bak," dedi. "Cevap vermiyor."

"Gecenin bu saatinde bunun bir anlamı yok. Bir kavganın ortasında olabilir."

"Ya da ciddi şekilde yaralanabilir."

Nick, kemerinin üzerindeki yuvasından cep telefonunu çıkardı ve çalıştırdı. Birkaç saniye sonra yüzü bembeyaz oldu.

"Nedir?"

"İzleyicisi kapalı."

"Anlam?"

"Onu izleyemiyorum. Hiçbir Kara Avcı izleyicisini kapatmaz. Başları belaya girerse bu onların can simidi." Nick ayağa fırladı ve ceketini üzerine geçirdi. "Tamam hadi gidelim."

Babası kapıyla aralarına girdi. Nick'e göre aynı yükseklikteydi ve tüm vücudunu dövüşe hazırlamıştı. "Bebeğimi oraya incinsin diye götüremezsin. Önce seni öldüreceğim."

Amanda, Nick'in yanından geçti ve babasını yanağından öptü. "Sorun değil, baba. Ne yaptığımı biliyorum."

Gözlerindeki ışıktan, kendisinden şüphe duyduğunu biliyordu.

"Bırak onu Tom," dedi annesi yatağından. "Bu gece onun için bir tehlike yok. Aurası saf."

"Emin misin?" annesine sordu.

Başını salladı.

Babası içini çekti ama yine de şüpheli görünüyordu. Nick'e baktı. "Onun incinmesine izin verme."

İnan bana, dedi Nick, yapmayacağım. Onun iyiliği için senden çok daha korkunç birine hesap veriyorum.”

Babası isteksizce gitmelerine izin verdi.

Amanda hastaneden otoparka koştu, sonra koşarak Nick's Jag'e gitti.

Nick'in arabasına bindiklerinde Amanda, Kyrian'ı vizyonunda nerede gördüğünü hatırlamak için elinden geleni yaptı. "Küçük, karanlık bir avluydu."

Nick homurdandı. Burası New Orleans, canım. Bu bana hiçbir şey söylemiyor.”

"Biliyorum. Sanırım Quarter'daydı. Ama bilmiyorum. Kahretsin, sadece bilmiyorum.” Karanlık sokaklara yanlarından geçerken göz gezdirdi. "Onu bulmamıza yardım edebilecek, arayabileceğimiz bir Kara Avcı var mı? Belki de Talon'u geri almalıyız?

"Hayır, Talon kendi hedefinin peşinde." Cep telefonunu ona verdi. "Yeniden aramaya bas ve Kyrian'ı aramaya devam et."

Defalarca yaptı ama yine cevap yoktu.

Şafak yaklaşırken Amanda çaresiz kaldı. Onu yakında bulamazlarsa, ölmüş olacaktı.

Dehşete kapılarak daha önce hiç cesaret edemediği şeyi yaptı. Başını koltuğa yasladı ve test edilmemiş güçlerinin tüm gücüne dokunmak için kasıtlı olarak kendi derinliklerine uzandı. İçinden korkunç bir dalgalanma geçti, onu ısıttı ve zonkladı.

Kafasında, bazıları eski, bazıları tanımlanamaz görüntüler yüzüyordu.

Tam güçlerinin ona hiçbir şey söylemeyeceğinden emin olduğu sırada aklına net bir görüntü geldi. St.

Philip Sokağı," diye fısıldadı. "Onu orada bulacağız."

Philip'e park ettiler ve arabadan indiler.

Amanda nasıl olduğunu bilmiyordu ama Nick'i dar sokaklardan aşağı, doğruca karanlık bir avluya yönlendirdi. Binaları dolaştılar ve hiçbir şey görmediler.

"Kahretsin Amanda, o burada değil."

Onu zar zor duydu. İçgüdülerine uyarak uzun bir çitin etrafından dolandı, sonra olduğu yerde kalakaldı.

Kyrian bir çite asılıydı, tüm vücudu yere yığılmıştı.

"Aman Tanrım," diye soludu ona doğru koşarken.

Yavaşça başını kaldırdı ve kanlı yüzünü görünce nefesi kesildi. Onu o kadar şiddetli dövmüşlerdi ki zar zor gözlerini açabiliyordu.

Amanda mı? fısıldadı. "Gerçekten sen misin yoksa rüya mı görüyorum?"

Gözyaşları gözlerini doldurdu. "Evet Kyrian. Benim."

Nick onun yanında durup Kyrian'ın kolundaki tırnaklardan birine dokunmak için uzanırken küfretti. Temas edip Kyrian'ı daha çok incitmeden önce elini sertçe geri çekti. Tekrar küfreden Nick'in gözlerindeki öfkeyi gördü. "Tanrım, onu bir tahtaya çivilemişler."

Amanda bu düşünceyle kusmak istedi. Yaralardan Desiderius'un tam olarak ne yaptığını anlayabiliyordu. Kyrian'ın infazını canlandırmıştı.

"Seni buradan çıkarmalıyız," dedi.

Kyrian boğuldu, ardından kan öksürdü. "Yeterli zaman yok."

O haklı, diye onayladı Nick. "Beş, belki on dakika sonra şafak sökecek. Güneş doğmadan onu asla eve götüremeyeceğiz."

"O zaman Tate'i ara."

"Buraya zamanında gelemedi." Kyrian'ın birisinin ortasına çivi çaktığı eline dokunduğunda Nick'in çenesinde bir tik belirdi. "Tate zamanında gelse bile onu nasıl serbest bırakabileceğimizden emin değilim."

"Sorun değil," dedi Kyrian, sesi gergindi. Yutkundu ve Nick'in acı dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Amanda'yı Talon'a götür ve onu ve Tabitha'yı korumasını sağla."

Nick koşmaya başladı.

Nick'i görmezden gelen Amanda, Kyrian'a odaklandı. "Ölmene izin vermeyeceğim," diye ısrar etti, ses tonu tiz ve keskindi. "Kahretsin, Kyrian, bu şekilde ölüp Gölge olamazsın. Sana izin vermeyeceğim.

Gözlerindeki şefkatli bakış nefesini kesti. "Sadece seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Keşke hak ettiğin kahraman olabilseydim."

Amanda yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona bakmasını sağladı. Dudaklarından ve burnundan akan kanı silerken elleri titriyordu. "Vazgeçmeye cüret etme. Beni duyuyor musun?

Eğer ölürsen Desiderius'un Talon'u da alamayacağını kim söyleyebilir? Benim için savaş, Kyrian. Lütfen!"

Kyrian yüzünü buruşturdu. "Sorun değil, Amanda. Beni bulduğuna sevindim. Yalnız ölmek istemedim… tekrar."

Gözyaşları yüzünden aşağı düşerken kalbi kelimelerle tekledi. HAYIR! Çığlık ruhunda yankılandı.

Onun ölmesine izin veremezdi. Böyle değil. Onu koruyup kolladıktan sonra değil. Onun için bu kadar çok şey ifade etmeye başladıktan sonra değil.

Zihninde tekrar tekrar, değerli Karanlık Avcısını dünyalar arasında sıkışıp kalmış halde dolaşırken hayal etti. Daima aç. Sonsuza dek yalnız.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Nick elinde bir levye ile döndü.

"Ne yapıyorsun?"

Nick ona sert bir bakış attı. "Onun bu şekilde ölmesine izin vermeyeceğim. Onu serbest bırakacağım." Çiviyi Kyrian'ın elinden almaya çalıştı.

Kyrian acıdan kaskatı kesildi.

"HAYIR!" Amanda bağırdı.

Nick uçmaya başladı. "Ne oluyor be?"

Daha ne yaptığını anlamadan güçlerinin içinde yükseldiğini hissetti. Onun kontrolü dışında bir şelale gibi ileri doğru dalgalandılar.

O anda çiviler Kyrian'ın vücudundan kurtuldu ve Kyrian onun kollarına düştü. "Bana yardım et, Nick," diye soludu, ayakta kalmaya ve onu ayakta tutmaya çalışarak.

Nick dehşete kapılmıştı.

Sersemliği üzerinden silkelenen Nick, Kyrian'ı kollarının arasına aldı. Ağırlığından sendeledi ama elinden geldiğince hızlı bir şekilde arabaya doğru ilerledi. "Gün doğmadan onu eve götürmek için hâlâ yeterli zamanımız yok," dedi kesik kesik hecelerle.

"Onu kız kardeşime götürebiliriz. Sadece bir blok ötede yaşıyor.”

"Hangi kız kardeş?"

“Esmeralda. Uzun siyah saçlı olanla daha önce tanışmıştın.

"Vudu baş rahibesi mi?"

"Hayır, ebe."

Başka bir şey söylemeden, Nick onları rekor sürede Essie'nin evine götürdü. Biraz zaman aldı ama tam güneş karşılarındaki çatının üzerinden yükselmeye başlarken Kyrian'ı verandaya çıkarmayı başardılar.

Amanda, kız kardeşinin Viktorya döneminden kalma dar evinin kapısını yumrukladı. “Esmeralda mı?

Acele etmek! Kapıyı aç."

Kapı kolu çevrilmeden bir an önce Victorian dantel perdenin ardından kız kardeşinin gölgesini gördü. Amanda kapıyı iterek açtı ve Nick, bir saniye bile kaybetmeden Kyrian'ı fuayeye taşıdı.

Nick, Kyrian'ı çağdaş koyu yeşil koltuğa yatırırken, Esmeralda'ya Perdeleri indir, diye emretti.

"Affedersin?" diye sordu. "Bu nedir?"

"Sadece yap, Essie, birazdan açıklayacağım."

Essie isteksizce Nick'in emirlerini yerine getirdi.

Amanda, Kyrian'ın yüzüne dokundu. "Seni berbat bir hale getirdiler."

"Tabitha nasıl?" Kyrian zayıf bir şekilde sordu. Amanda, kendisi bu kadar incinmişken, onun kız kardeşi için duyduğu endişeden etkilenmişti.

Esmeralda sehpanın üzerindeki telefonu alarak, Ambulans çağırıyorum, dedi.

Nick telefonu elinden aldı. "HAYIR."

Esmeralda'nın yüzündeki ifade çoğu erkeği yatıştırırdı. Nick gözünü bile kırpmadan ona ters ters baktı.

Amanda, "Sorun yok, Essie," diye onu temin etti. "Onu hastaneye götüremeyiz."

"Yapmazsan ölecek."

"Hayır," dedi Nick, "yapmayacak."

Esmeralda inanamayan bir kaşını kaldırdı.

Amanda, O insan değil, diye açıkladı.

Esmeralda şüpheyle gözlerini kıstı. "O halde o kim?"

"O bir vampir."

Hepsine sövüp sayarken yüzünü öfke kapladı. Evime bir vampir mi getirdin? Tabitha'ya olanlardan sonra mı? Amanda, beynin neredeydi?

Amanda, "Sana zarar vermeyecek," diye ısrar etti.

"Sen çok dürüstsün. Ben arayacağım—”

Nick, Esmeralda ile telefonun arasına girdi. "Birini ararsan telefonu duvardan sökerim."

"Oğlum," dedi Essie uyaran bir tonda, "iki saniye bile düşünme sen-"

"Yapma!" Amanda bağırdı. "Kyrian'ın yardımına ihtiyacı var Esmeralda ve küçük kardeşin olarak bunun için sana yalvarıyorum."

"Yapıyor musun-"

Essie, lütfen.

Essie'nin gözlerindeki kararsızlığı gördü ve aklındaki düşünceleri biliyordu. Bir yandan Esmeralda kötü ölümsüzlere yardım etmek istemiyordu; öte yandan, kız kardeşine gerçekten hayır diyemedi.

"Lütfen Es, senden daha önce hiç iyilik istemedim."

"Doğru değil. Bobby Daniels'ın oynadığı maçta giymek için lisede en sevdiğim kazağımı ödünç almıştın."

"Ee!"

"Pekala," diye yumuşadı, "ama bu evdeki birini ısırırsa, ona kazığım."

Kyrian, Esmeralda ve Amanda onun kanlı giysilerini ondan çıkarırken hareketsiz yatıyordu. O kadar kötü acıyordu ki zar zor nefes alıyordu. Defalarca Daimonların kendisine saldırdığını gördü ve kan istedi.

"Bırak güneş onu alsın." Desiderius'un alaycı sesi kulaklarında çınladı.

O piç ödeyecekti. Kyrian bundan emin olmayı planladı.

Amanda'nın kalbi, Kyrian'ın vücudundaki yaralar karşısında burkuldu. Kolları ve elleri çivi delikleriyle kaplıydı.

Hayatında hiç kimseden nefret etmemişti ama o anda Desiderius'tan o kadar büyük bir tutkuyla nefret etti ki, burada olsaydı onu çıplak elleriyle paramparça ederdi.

Kyrian'dan yalnızca ailesini arayıp Tabitha'yı kontrol edecek kadar ayrıldı.

Essie, Kyrian'ı sararken, Nick yerde volta atıyordu.

"Desiderius için ne yapmamı istiyorsun?" Nick, Kyrian'a sordu.

"Ondan uzak dur."

"Ama kendine bak."

"Ölümsüzüm. Bundan kurtulacağım. Yapmazsın.

"Evet, şey, oraya varmak için üç dakika daha harcamış olsaydık, sen de hayatta kalamazdın."

Nick, diye uyardı Amanda. "Yardım etmiyorsun. Dinlenmesi gerekiyor."

"Üzgünüm," dedi elini sinirli koyu kahverengi saçlarının arasından geçirerek. "Endişelendiğimde saldırıyorum. Bu bir savunma mekanizması."

"Sorun yok, Nick," dedi Kyrian. "Eve git ve biraz uyu."

Çenesi kaskatı kesilmiş Nick başını salladı. Amanda'ya baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım."

O gider gitmez Esmeralda, Kyrian'la ilgilenmeyi bitirdi. "Bu gerçekten acıtmış olmalı.

Ne oldu?"

"Aptaldım."

"Pekala Aptal," dedi Esmeralda anlamlı bir şekilde, "o bacakları takmamız gerekecek ve bende atel yok."

"Telefonu ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

Esmeralda kaşlarını çatarak ona uzattı.

Amanda numarayı çevirirken dikkatli bir şekilde yüzündeki kanı yıkadı. "Nasıl bu kadar aklı başında olabiliyorsun?" ona sordu. "Bu senin için dayanılmaz olmalı."

"Bir aydan fazla bir süre Romalılar tarafından işkence gördüm Amanda. İnan bana, bu hiçbir şey."

Yine de, onun için acı çekmesine neden oldu. Buna nasıl dayanabilirdi?

O aradığı kişiyle konuşurken o dinledi.

"Evet biliyorum. Birazdan görüşürüz."

Amanda telefonu ondan aldı.

Kyrian gözlerini kapadı ve Esmeralda ona mutfağa işaret ederken dinlendi.

"Şimdi bir açıklama istiyorum. Neden kanepemde yaralı bir vampir var?

"O benim hayatımı kurtardı; Ben sadece iyiliğe karşılık veriyorum."

Esmeralda ona baktı. "Tabitha öğrenirse ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Biliyorum ama ölmesine izin veremezdim. O iyi bir adam, Es."

Yanakları solgunlaştı, Esmeralda'nın çenesi düştü. "Hayır, o yüz değil."

"Ne yüzü?"

"O ağlayan, Brendan-Fraser-ekrandaki yüz."

"Affedersin?" Amanda gücenerek sordu.

"Ona aşıksın."

Amanda yüzünün kızardığını hissetti.

Mandi! Beynin nerede?"

Kyrian'ın yattığı kanepeye bakarak kardeşinin araştıran bakışlarından kaçındı.

Bak Essie, ben aptal değilim ve çocuk da değilim. Aramızda asla bir şey olamayacağını biliyorum.”

"Ancak?"

"Ama ne?"

"Cümlenin sonunda bir 'ama' olması gerekiyor gibi görünüyorsun."

"Eh, yok." Amanda onu nazikçe merdivenlere doğru itti. "Şimdi yatağına dön ve biraz uyu."

“Evet, doğru. Ben uyurken Bay Vampire'ın içimizden birini atıştırmamasını sağlayacak mısın?"

"Kan emmez."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Öyle dedi."

Essie kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona alaycı bir bakış attı. "Pekala, bu onu resmi kılıyor, değil mi?"

"Durur muydun?"

Hadi Mandy, dedi kanepeyi işaret ederek. "Adam bir katil."

"Onu tanımıyorsun."

“Ben de hiç timsah tanımıyorum ama evimde bir tane bile bırakmayacağımdan eminim.

Bir hayvanın doğasını değiştiremezsin.”

"O bir canavar değil."

"Emin misin?"

"Evet."

Yine de kız kardeşinin gözlerindeki şüpheciliği görebiliyordu. "Öyle olsa iyi olur küçük kız, yoksa hepimiz çok kötü bir bedel ödeyeceğiz."

* * *

Birkaç saat sonra Esmeralda iş için giyinirken Amanda, Kyrian için küçük bir kahvaltı hazırladı.

"Düşünceni takdir ediyorum ama gerçekten aç değilim," dedi nazikçe.

Tabağı sehpanın üzerine koydu. Şefkatle elini, çoktan kanın sızmış olduğu kolundaki bandajda gezdirdi. "Keşke beni dinleseydin ve evde kalsaydın."

"Bunu yapamam Amanda. Bir yeminim ve yerine getirmem gereken bir görevim var."

İş. Onun için önemli olan tek şey buydu ve onu önemsediği için mi koruduğunu yoksa görevinin gerektirdiği şeyin ayrılmaz bir parçası mı olduğunu merak etti. "Yine de güçlerime inandığını söylüyorsun ve ben sana söylediğimde..."

Amanda, lütfen. Başka bir seçeneğim yoktu."

Başını salladı. "Umarım onu öldürürsün."

"Yapacağım."

Amanda elini sıktı. "Daha önce söylediğin kadar emin görünmüyorsun."

"Çünkü geceyi bir tahtaya çivilenmiş halde geçirdim ve bu sabah kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Komik değilsin.

"Biliyorum," dedi. "En fazla hasarı vermek için nereye saldıracağını gerçekten bilmesi beni rahatsız ediyor. Şuraya kadar—"

Birkaç dakika bekledi ama adam detay vermedi. "İle?" sordu.

"Hiç bir şey."

"Kyrian, konuş benimle. Seni bu duruma nasıl soktuğunu bilmek istiyorum."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Daha ona baskı yapamadan biri kapıyı çaldı.

"Lütfen," dedi sessizce, "git D'Alerian'ı içeri al."

"Rüya Avcısı mı?"

Onayladı.

Merakla ayağa kalktı ve ön kapıyı açtı, sonra geri çekildi. Verandadaki adam hiç de beklediği gibi değildi. Üzerinde yükselen Rüya Avcısı'nın gece kadar siyah saçları ve o kadar renksiz ve solgun gözleri vardı ki parlıyor gibiydiler. Bir Kara Avcı gibi baştan aşağı siyah giyinmiş olan adam, gözlerinin tuhaf eğilimi ondan başka tarafa bakmayı istemese, dikkatleri üzerine çekerdi. Bu garipti. Gerçekten garip. Her kadını şehvetli bir korkuyla ağzı açık bırakacak bir adama bakmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Tek kelime etmeden onun yanından geçti ve Kyrian'a gitti. Kapı elinden fırladı ve gün ışığının odaya girmemesi için çarparak kapandı.

D'Alerian, Kyrian'ın yattığı kanepeye doğru ilerlerken düzgün ve zarif bir yürüyüş yaptı. Deri ceketini çıkardı ve siyah gömleğinin kollarını tekrar kollarına çekti.

"Ne zamandan beri kapıyı çalıyorsun?" diye sordu.

"İnsanı korkutmak istemediğim için." D'Alerian, Kyrian'ın vücuduna bir bakış attı.

"Berbatsın."

"İnsanların bana söyleyip durduğu şey bu."

D'Alerian'ın yüzünde mizah yoktu. Hiç bir şey. Talon'dan bile daha dingin ve sakindi. Sanki hiçbir duygudan yoksun gibiydi.

D'Alerian elini uzattı ve koltuklardan biri kanepenin yanında durmak için hareket etti.

Ona aldırmadan Kyrian'ın omzuna dokundu. "Uyu, Kara Avcı."

Ve daha sözlerini bitirmeden Kyrian mışıl mışıl uykuya daldı.

Amanda, Rüya Avcısı elini Kyrian'ın omzunda tutup gözlerini kapatırken izledi. Ancak o zaman D'Alerian'ın yüzündeki duyguları gördü. Sanki işkence gören kendisiymiş gibi nefesi kesildi ve gerilmişti. Aslında Kyrian'dan bekleyeceği tüm acıyı gösterdi.

Birkaç dakika sonra D'Alerian elini çekti ve sandalyede öne doğru eğildi, nefes almakta güçlük çekiyordu. Sanki bir kabusu defetmek ister gibi elleriyle yüzünü kapattı.

Ona baktığında, bakışlarının yoğunluğu onu yerinden sıçrattı.

"Sonsuza kadar böyle bir şey görmedim," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Ne gibi?"

Derin, düzensiz bir nefes verdi. "Desiderius'un ona nasıl ulaştığını bilmek ister misin?"

Başını salladı.

Anıları. Hiç kimsede böyle ıstıraplı bir acı hissetmemiştim. Onun üzerine geldiklerinde onu zayıflatırlar. Ve yaptıkları sürece, savaş sakinliğini her zaman kaybedecek.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"O anıları silmenin bir yolunu bulamazsan olmaz. Ona bu şekilde musallat olmaya devam ederlerse, o ölüme mahkumdur." D'Alerian, Kyrian'a baktı. "Akşama kadar uyuyacak. Onu rahatsız etme. Uyandığında yürüyebilecek ama yine de zayıf olacak. Birkaç gün Desiderius'un peşinden gitmesine izin vermemeye çalış. Artemis ile konuşacağım ve neler yapılabileceğine bakacağım."

"Teşekkür ederim."

Başını salladı ve altın bir ışık parlamasıyla gözden kayboldu. İki saniye sonra ceketi de buharlaştı.

Boş koltuğuna oturan Amanda tavana baktı ve gergin bir şekilde güldü. Hayatında tek istediği normallikti. Artık bir vampir aşığı ve bir Düş Avcısı, her neyse, kız kardeşinin evine girip çıkarken başka bir vampir onu öldürmeye çalışıyordu.

Hayat ironik değilse hiçbir şeydi.

Kyrian'ı izlemek için başını çevirdi. Nefes alması öncekinden daha kolaydı ve yüzündeki sert kaş çatma silinmişti. Vücudundaki izler korkunçtu, ama onlar bile bazılarını solmuş gibi görünüyordu.

Desiderius ona ne yapmıştı?

* * *

Kyrian, açık pencerelerden süzülen ay ışığıyla uyandı. İlk başta, hareket etmeye çalışana ve acı tüm vücudunu kesene kadar nerede olduğunu hatırlayamadı.

Dişlerini sıkarak yavaşça doğruldu ve Esmeralda'yı önünde kocaman bir haç ve boynunda bir sarımsak kolye ile ayakta buldu.

"Orada kal, ahbap. Ve bu zihin birleştirme şeylerinden herhangi birini denemeyin.

Kyrian elinde olmadan güldü. "Biliyor musun, haçlar bizde işe yaramıyor, sarımsak da işe yaramıyor."

"Evet, doğru," dedi ona biraz daha yaklaşarak. "Sana dokunsam yine de söyler miydin?"

Yeterince yaklaştığında, Kyrian haçı elinden aldı. "Ah, ah, ah!"

numara yaptı, sonra göğsüne tuttu. "Gerçekten," dedi ciddiyetle ve ona geri verdi.

“Etkisi yok. Sarımsağa gelince, o sarımsak ve kokuyor ama seni rahatsız etmiyorsa onunla yaşayabilirim.”

Esmeralda kolyeyi çıkardı. "Öyleyse savunmasızlığın nedir?"

"Sana söyleyeceğim gibi."

Başını kaldırdı. "Mandy haklıydı, çileden çıkarıyorsun."

"Ben onu yemeden önce babamla konuşmalıydın."

Esmeralda'nın rengi soldu ve iki adım geri çekildi.

"Seninle dalga geçiyor, Es. Babasını hiç yemedi.”

Kyrian, Amanda'nın kapı eşiğinde arkasında durduğunu görmek için döndü. "Bundan emin misin?"

Güldü. "Pekâlâ ve bizimle alay ettiğine göre kendini daha iyi hissediyor olmalısın." Amanda öne çıktı ve kollarındaki bandajları kontrol etti. "Tanrım, neredeyse iyileştiler."

Nick'in o öğleden sonra uyurken düşürdüğü gömleklerden birine uzanıp giyerken başını salladı. “D'Alerian'a teşekkürler. Birkaç saat sonra tamamen gitmiş olacaklar.”

Amanda kanepeden kayarken onu izledi. Hâlâ iyileşmekte olduğu gerçeğini yalnızca hareketlerinin yavaşlığı ele veriyordu. "Kalkman gerekiyor mu?"

"Hareket etmem gerekiyor, sertliğe yardımcı olacak." Onun yanından geçerken, "Yine de bir kısmı," diye mırıldandı.

Mutfağa girmesine yardım etti. "Essie, spagetti kaldı mı?"

"Spagetti yiyor mu?"

Amanda ona baktı. "Yapıyor musun?"

Esmeralda'ya tehditkar bir bakış attı. "İtalyanların boynunu yalamak kadar iyi değil ama kötü de değil."

Amanda, ablasının yüzündeki dehşet dolu ifadeye güldü. "Onu rahat bıraksan iyi olur yoksa sen uyurken sana kazık atabilir."

Mutfak masasına oturdu ve onun vücuduna sıcak, özlem dolu bir bakış attı. "Şahsen, biz uyanıkken sana kazık atmayı tercih ederim."

Bir tabak spagetti hazırlarken onun çifte anlamına gülümsedi. "Benimle tekrar dalga geçmene çok sevindim. Bu sabah seni bulduğumuzda seni kaybetmiş olmaktan korktum.

"Tabitha nasıl?"

"O iyi. Biz konuşurken bile onu eve gönderiyorlar."

"İyi." Yüz ifadesinden derinden rahatsız olduğunu anlayabiliyordu.

"Nedir?" diye sordu mikrodalga zamanlayıcısını ayarlarken.

"Desiderius dışarıda ve yine öldürecek. Öylece uzanamam ve—"

Amanda elini onun dudaklarına götürerek sözünü kesti. "Kendini öldürtürsen, bunun kime ne faydası olur?"

"Bütün mülkümü miras alacağı için Nick'e yardımı dokunur."

Komik değilsin.

"Bunu bana çok söylüyorsun."

Hafifçe gülümsedi. "Tekrar Desiderius'un peşine düşmeden önce bunu iyice düşünmemiz gerekiyor. Şu anda senin öldüğüne inanıyor, bu yüzden onu şaşırtmak için tek şansımız var.

"Biz?"

"Onunla tekrar tek başına dövüşmene izin vermeyeceğim. Beni ve benimkini tehdit ediyor ve kenarda oturup onun saldırmasını beklemekten bıktım.

Kyrian uzandı ve onun yüzünü avuçladı. "Yaralanmanı istemiyorum."

"O zaman onun kıçını tekmelemene yardım etmem için bilmem gerekenleri bana öğret."

Buna gülümsedi. "İki bin yılı aşkın süredir kimseyle savaşmadım."

"Asla öğrenmek için çok yaşlı değilsin."

Homurdandı. "Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezsin."

"Şimdiki zaman gibisi yok."

"Zaman çok önemlidir."

"Kendine yardım edenlere Allah yardım eder."

O güldü. "Bunu kazanmama izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Şimdi seni doyurmama izin ver, sonra sen uyurken yaptığım araştırmayı sana göstereyim."

Kyrian, onun spagettisinin üzerine peynir damlamasını izledi. Hayatında onun gibi bir kadınla hiç karşılaşmamıştı.

Desiderius gittikten ve ölmeyi bekledikten sonra, son anlarını onun yatağında nasıl göründüğünü hatırlayarak gözleri kapalı geçirmişti. Onun kollarında hissettiği gibi.

Bu onu istemeye hakkı olduğundan daha fazla rahatlatmıştı.

Ya Desiderius'u öldürmekte yine başarısız olursan?

Bu fikir onu dehşete düşürdü. Amanda yalnız kalacaktı. Gözlerini kapadı ve onun Tabitha gibi hastanede yattığını düşündü. Ya da daha kötüsü.

Hayır, Amanda haklıydı, ona kendini korumayı öğretmesi gerekiyordu.

Desiderius çok tehlikeliydi. Çok kurnaz. Daha da kötüsü, piç sözünü yerine getirmişti. Nereye vuracağını çok iyi biliyordu.

"Kyrian mı?"

Amanda'ya baktı.

Spagetti ve salata tabağını ona getirip masaya koydu, sonra elini onun alnına koydu. "Bunu düşünme."

"Ne hakkında düşünmek?"

Desiderius. O kadar çok düşündün ki, yemin ederim düşüncelerini duyabiliyordum."

Esmeralda mutfağa başını uzattı. "Cara'nın bebeğini doğurmaya gidiyorum. Onunla yalnız kaldığına emin misin?"

"Ben iyiyim Essie. Git, kov, git."

"Tamam ama sonra ararım."

Amanda kız kardeşine homurdandı ve Kyrian'a baktı. "Hiç dokuz anneyle yaşamayı denedin mi?"

"Hayır, sahip olduğumu söyleyemem."

Yemeğini bitirip Nick'i aradıktan sonra, Amanda onu yıkanması için yukarı çıkardı.

Kyrian gömleğinin düğmelerini açıp çıkarırken tamamen hareketsiz durdu, ardından pantolonunu çözdü. Parmakları ona değdiğinde sertleşti. "Biliyor musun, on yıllardır gerçek bir banyo yapmadım. Ben her zaman duş alırım."

"Pekala, bu daha eğlenceli olacak - söz veriyorum." Parmak uçlarında yükselerek onu dudaklarından hafifçe öptü.

Kyrian, onu küvete yerleştirirken onun izinden gitti. Bir el bezini köpürttüğünde sıcak su tenine harika bir his verdi. Parmaklarıyla çenesinin çizgisini çizdi.

Amanda kıyafetlerini çıkardı, sonra küvette ona katıldı.

Kyrian onu kollarının arasına aldı ama kız ona doğru hareket ettikçe eski anılar ona saldırdı.

Birdenbire eski evindeydi ve Theone'u kendisine karşı hissedebiliyordu. Onun soğuk yüzünü görün.

Amanda onun kaskatı kesildiğini hissetti. "Seni incittim mi?"

"Bırak beni," dedi onu iterek.

Onunla ilgili bir sorun vardı. Kötü bir şey. "Kyrian mı?"

Onun gözlerine bakmıyordu ve aniden D'Alerian'ın daha önce ne demek istediğini anladı.

Kyrian'ı şeytanlarından kurtarmaya kararlı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Kyrian, ben Theone değilim ve sana asla ihanet etmeyeceğim."

"Bana izin ver-"

"Bana bak!" ısrar etti. "Gözlerimin içine bak."

O yaptı.

"Seni besledim, sana ilaç vermedim. Seni asla incitmem. Asla."

Kyrian kaşlarını çattı.

Karnının üzerinde yükseldi, vücudu onunkine doğru kaydı. "Sev beni, Kyrian,"

dedi elini göğsüne koyarak. "Bu anıları silmeme izin ver."

Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu ama onun çıplak, ıslak tenini kendi boynunda hissettiğinde, sıcak nefesini boynunda hissettiğinde, onu uzaklaştırmak istemediğini anladı. Bir kadının rahatlığından o kadar uzun süre ayrı kalmıştı ki. Sevecen bir dokunuş olmadan çok uzun.

Düşüncelerini uzaklaştırarak ona doğru kaydı. "Güven bana, Kyrian," diye fısıldadı kulağına, dilini adamın kulak memesinin hassas etinde gezdirmeden hemen önce.

Ateş onun içinden geçti. "Amanda," diye soludu, kızın adı morarmış dudaklarında bir kurtuluş duasıydı.

Geçmişinden kurtulmak için çok uğraşmıştı, onu kovmak için çok uğraşmıştı ama yine de o her zaman yüzeyin hemen altında, hiç beklemediği anda onu bıçaklamayı bekliyordu.

Fakat şimdi değil. O kollarındayken değil.

Amanda, gözlerindeki perdenin düştüğünü gördü. İlk defa ruhu olmayan adamın ruhunu gördü. Daha da iyisi, sıcağı ve özlemi gördü. Ona olan ihtiyacı.

Gülümseyerek, onu daha fazla incitmemeye dikkat ederek nazikçe dudaklarını öptü.

Onu şaşırtacak şekilde, öpücüğü derinleştirdi ve kollarını ona doladı. Elini saçlarına daldırdı ve onu o kadar sıkı tuttu ki nefesi kesildi. Dili, kendi dilini ateşleyen bir açlıkla onunkini okşadı.

Amanda aralarına uzandı ve onu eline aldı, sonra onu yavaşça, harika santimlerle içine çekti.

Yaralarına dikkat ederek ona yavaş ve kolay bindi.

Kyrian başını geriye yasladı ve onun vücudunu onunkiyle okşarken yüzündeki memnun ifadeyi izledi. Uzanıp eliyle çenesini kavradı. "Sen benim hak ettiğimden çok daha fazlasısın."

Amanda onun dudaklarını kendi dudaklarına aldı ve onu sertçe öptü, dişleriyle dudaklarını çekiştirdi.

Tanrım, ama adam öpüşebilirdi. Darbelerini hızlandırırken dili onun dişlerini sıyırdı. İniltisi onun içinde yankılandı.

Öpücüğünü derinleştirirken elleriyle başını tuttu. Duygularından bunalmış, şiddetle onun kollarına geldi. Onu daha da sert öptü.

"İşte bu, Amanda," diye fısıldadı, göğsünü eline alıp nazikçe sıktı. "İkimiz için gel."

Amanda gözlerini açtı ve gece yarısının derinliklerindeki ham açlığı gördü. "Bu sana büyük haksızlık."

O gülümsedi. “Gerçekten umursamıyorum. Sadece içinde olmak yeterli.”

Bir an bile inanmayan Amanda, onun küvetten çıkmasına yardım etti ve onu havluyla sardı. Onu misafir odasındaki yatağa yatırdı, ardından sabahları gün ışığının içeri sızmamasını sağlamak için pencereleri dikkatle mühürledi.

Kyrian'ın uyurken izledi, harap olmuş vücudu o kadar hızlı iyileşiyordu ki neredeyse görebiliyordu.

Keşke onun yaralı kalbini de bu kadar kolay iyileştirebilseydi.

Zulmü için karısına lanet olsun.

Aşağıdan kapının çalındığını duydu.

Konuğuna son bir kez baktıktan sonra koridora çıktı ve kapıyı açmak için aşağı indi ve Nick'i küçük bir bavulla verandada dururken buldu.

"Biraz daha giysiye ve birkaç şeye daha ihtiyacı olacağını düşündüm."

Amanda onun düşünceliliğine gülümsedi ve eve girmesine izin verdi. "Teşekkürler. Eminim Kyrian bunu takdir edecektir."

Nick valizi kanepenin yanına koydu. "O nerede?"

"Yukarıda, uyuyordur umarım."

Dinle, dedi Nick sertçe. "Talon iyi olduğundan emin olmak için annene dönerken Tabitha'nın peşini bırakmıyor ve Esmeralda ve

ailenizin geri kalanı. Artık Desiderius, Kyrian'ın öldüğünü düşündüğüne göre, ne yapacağı ya da hanginizin peşine düşeceği belli değil. Ailenizdeki herkese arkalarını kollamalarını söyleyin."

Kyrian yatakta uzanırken onları dinledi. Amanda'nın sesindeki korkuyu duyabiliyordu. Endişe. Ve onu ortadan kaldırmanın bir yolunu biliyordu.

Desiderius onun hala hayatta olduğunu bilseydi, Amanda'nın kız kardeşlerinin peşine düşmek için beklerdi. Kyrian, Daimon'un başlıca hedefiydi; onlar sadece ikramiye idi.

Yavaşça, acı içinde yataktan yuvarlandı ve giyindi.

BÖLÜM 13

"Kyrian, seni rahatsız etmekten nefret ediyorum..." Amanda yatak odasının kapısını açıp yatağı boş bulunca sözünü kesti.

"O nerede?" diye sordu Nick, arkasından odaya girerken.

"Bilmiyorum, bir saniye önce buradaydı."

Nick küfrederek telefonunu çıkardı ve durdu. "Kahretsin, yanında telefonu yok."

"Kesinlikle gitmez."

Gidip banyoyu kontrol etmeye başladı, ama onu "ah" bakışıyla durdurdu.

"Elbette yapardı." Pencereye gitti ve Kyrian'ın Nick'in Jag'ını garaj yolundan çekmesini izlediler.

* * *

Kyrian'ın ilk durağı oyuncak bebek dükkanıydı. Niyeti Desiderius'un dalkavuklarından birini bulmaktı ve ihtiyacı olan son şey onunla karşılaştığında silahsız olmaktı.

Kapıyı açıp küçük zilin başının üzerinde çınladığını duyduğunda saat sekizi biraz geçiyordu. Liza hemen arkadan geldi, kırış kırış yüzü sıcak ve dostçaydı, ta ki adamın yüzündeki iyileşen morluklara bir göz atana kadar.

"General," dedi, sesi azarlayıcıydı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim Liza, teşekkür ederim. Sadece siparişimi almaya geldim."

Kaşlarını çattı. "Dün Nicky'ye verdim, sana söylemedi mi?"

Kyrian sessizce küfretti. Anlaşıldı. Nick'in bir şey almayı hatırladığı tek sefer, Kyrian'ın ondan beklemesini istediği zamandı.

Ardından Kyrian, dükkânın arka tarafında, bordo perdelerin arkasından hafif bir hışırtı duydu. Kyrian garip bir kıpırdanma hissetti. Uzun zamandır hissetmediği biri.

Omurgasından aşağı ürperti geçer geçmez perdeler kendiliğinden açıldı. Ortaya çıkan siluet, gölgeler içinde küçük dükkâna hakim oldu. 1,80 boyunda ve tamamen siyahlar içinde, tüm yaşam formlarını korkudan titreten ya da saygıyla doğrultan bir adamdı.

Ya da Kyrian'ın durumunda, bu onun gözlerinin kamaşmasına neden oldu.

Acheron'un huysuz yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Siyah Ray-Ban Predator güneş gözlükleri gözlerini kapatsa da kadınları onu gördüklerinde bayıltmayı başarıyordu. Kibirli ve sert, esir almadı ve kimseye çok az merhamet gösterdi.

Acheron pek çok kendine has özelliği olan bir yaratıktı, en tuhafı sürekli değişen saç rengiydi. O kadar sık değiştiriyordu ki, Karanlık Avcıların çoğu hafta boyunca onu hangi renge boyayacağına dair bahse girdi. Bu gece, uzun, koyu yeşil saçlarını eski moda bir sıra halinde geriye toplamış ve ince bir örgüsü ensesinden gevşek bir şekilde göğsünün üzerine düşmüştü.

"Acheron," diye selamladı Kyrian onu sinirli bir şekilde. "Beni kontrol etmeye mi geldin?"

"Asla küçük kardeşim. Gezmek için buradayım. Söyleyemiyor musun?”

"Evet. Turist gibi görünüyorsun. O koyu yeşil saçlar her seferinde geçiyor.”

Ash bu alaya güldü. "Pekala, Talon onun adını koruduğuna göre...

Tabita mı? Ve sen desi-do-yanlış peşindesin, ikiniz bir el atabilirsiniz.”

"En son yardım istediğimde, Artemis bana bedensiz bir el gönderdi."

Ash sırıttı. "Tanrılarla uğraşırken spesifik olman gerektiğini biliyorsun.

Ayrıca bilgim var.”

"E-postayla gönderebilirdin."

Ash omuz silkti. "Burada bulunmamın hiçbir anlamı yok. Sana ve Desiderius'a karışmayacağımı biliyorsun."

Şimdi, buna neden inanmadı?

Ah evet, çünkü Acheron Parthenopaeus konu Daimonları belaya sokmaya geldiğinde kendi işine hiç aldırış etmemişti. "Bunu daha önce duymuş gibiyim."

"Pekala," dedi umursamazca omuz silkerek, "istenmeyen bilgilerimi alacağım ve..."

"Kahinlerin söylediklerini zaten duydum."

"Ama hikayenin geri kalanını bilmiyorsun," diye araya girdi Liza.

Acheron ona kaşlarını çattı.

"Hangi hikaye?" diye sordu.

Acheron ceketinin cebinden bir parça sakız çıkardı ve paketini açtı. Titizlikle. "Bilmek istemediğini söylemiştin."

"Tamam, onsuz peşinden gideceğim."

Kyrian kapıya vardığında Ash'in sesi onu durdurdu. "Desiderius'un bir Daimon'dan görebileceğiniz her şeyin ötesinde güçlere sahip olmasını tuhaf bulmuyor musunuz?"

Ah, dedi Kyrian, onunla yüzleşmek için arkasını dönerek. "Bir düşüneyim. Evet."

Liza, Acheron ona yan yan bakana kadar kıs kıs güldü. Doğruldu, sonra bir kahkaha patlattı. Özür dileyerek dükkânın arkasına koştu ve kıkırdadı.

Acheron onun gidişini izledi, sonra Kyrian'la yüzleşmek için döndü. Ayıldı. "Pekala, işte gerçekler. Görünüşe göre yaşlı Bacchus bir gece azmış ve bir Apollite bebekle sevişmiş.

Dokuz ay sonra Desiderius'u doğurdu.

"Bok."

Acheron, Liza'nın Artemis'e benzeyecek şekilde şekillendirdiği oyuncak bebeklerinden birini alırken, "Evet," diye onayladı. Şaşırtıcı benzerlik karşısında kaşlarını çattı, sonra onu tekrar rafına koydu. "İyi haber şu ki, tarihin her yerinde piçler kol gezdiği için yaşlı Baba Bacchus'un umurunda bile değil. Kötü haber, Desiderius, Daddykins'in hayatındaki yirmi yedi yıllık süre sınırını umursamadığı için biraz sinirlenmişti. Yarı tanrı olduğu için, bundan biraz daha uzun yaşaması gerektiğini düşündü. Diyelim ki ölümsüzlüğe ulaşan biri."

"Demek Daimon'a dönüştü."

Acheron başını salladı. "Ve bu eklenen yarı tanrı güçlerle, hız, güç ve becerilerde bize eşit. Ve bizden farklı olarak, onun bir Kodu yok."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor, değil mi? Eğer tanrılardan intikam alamıyorsan, onlara hizmet edenlerin peşinden git.”

"Kesinlikle. Ve biz birinci sınıf Desi yemiyiz.

"Bir soru."

"Cevap."

Kyrian onun alayını duymazdan geldi. "Neden onu yenen ruhlu bir Kara Avcı olmak zorunda?"

"Çünkü bu kehanet ve sen kehanetin nasıl çalıştığını biliyorsun."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Acheron eline aldığı bebeğe baktı. "Dün gece Artemis'le konuştum. Biraz zaman aldı, ama onu ondan kurtardım.

Kyrian bunu bir dakika düşündü. Acheron her zaman tanrıçanın en sevdiği Kara Avcı olmuştur. Acheron'u tercih etmesi, birçok Kara Avcı'nın kalbinde uzun süredir devam eden bir kin olmuştu. Ama Kyrian aldırmadı. Atlantislilerin Artemis'ten bilgi alıp onlara verme yeteneği için minnettardı.

"Biliyor musun," dedi Acheron'a, "bir gün bana ikinizin arasındaki bu ilişkiyi ve neden bir tanrının huzurunda bulunabilen ve yakalanamayan tek Kara Avcı olduğunuzu açıklamak zorunda kalacaksınız." kızarmış."

Bir gün, olabilir. Ama bu gece olmayacak." Acheron ona geri çekilebilir bir kılıç ve fırlatan bir hançer verdi. "Şimdi kıçını yatağına geri koy. Bitirmen gereken bir işin var ve gücüne ihtiyacın var.”

Kyrian ondan uzaklaşmaya başladı.

Ah ve Kyrian?

Onunla yüzleşmek için döndü.

"Eve yalnız gitme."

"Affedersin?"

"Desiderius'ta senin numaran var. Orası artık güvenli değil.”

"Eğer umurumda değil-"

"Beni dinleyin General," dedi Acheron tehditkar bir sesle. “Desi'yi Road Kill Diner'da bir sonraki menü maddesi yapma yeteneğinizden burada kimse

şüphe duymuyor; ancak, korumanız gereken başka insanlar da var, bunlara sizin kadar dinleyen inatçı bir Cajun ve neredeyse hiç kullanılmamış güçlere sahip bir büyücü de dahil. O yüzden, bir kez olsun, dediğimi yapıp tartışmadan yapabilir misin?

Kyrian sıkıca gülümsedi. "Sadece bu seferlik, o yüzden buna alışma."

Acheron, Kyrian'ın dükkandan çıkışını izledi. O gider gitmez Liza arkadan geldi.

"Ruhunu Artemis'ten aldığını neden ona söylemedin?" diye sordu.

Ash elini cebinde madalyonun durduğu yere kaydırdı. "Henüz zamanı değil, Liza."

"Zamanının geldiğini nasıl bileceksin?"

"Güven bana, yapacağım."

Başını salladı ve perdeleri onun için açık tuttu. "Şimdi, yaralarını sarması gereken insanlardan bahsetmişken, buraya geri gel ve sana yardım etmeme izin ver. Tanrım, ama sırtı senden daha kötü durumda olan birini hiç görmedim. Neden birinin seni böyle dövmesine izin veriyorsun, beni aşıyor. Ve onlara izin vermek zorunda kaldığını biliyorum. Senin güçlerine sahip bir Kara Avcı, istemedikçe asla böyle bir şeyi kabul etmez."

Ash cevap vermedi ama sebebini biliyordu. Artemis, Karanlık Avcılarından birini asla isteyerek bırakmaz. Özgürlüklerinin bedeli ağırdı.

Kyrian'a Desiderius'u öldürme şansı vermek için etinin bir kısmını feda etmeyi kabul etmişti.

Hepsinden önemlisi, sırtındaki yırtık ve bere, General'e mutluluk şansı kazandırmıştı. Bir Karanlık Avcı ruhunu geri istediğinde, isteyerek katlandığı kanlı bir ayindi.

Hiçbirinin bilmediği bir ritüel.

Onunla Artemis arasında olanlar özeldi. Ve bunu hep böyle tutacaktı.

* * *

Kyrian, daha önce serserileri bulduğu Bourbon Sokağı'na doğru ilerledi. Yan tarafındaki ağrı azalıyordu ama yine de dayanılmazdı. Aradığını bulması tam yarım saatini aldı.

Ve serserinin yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

"Vay be!"

Kyrian koşamadan onu yakaladı. "Desiderius'a bitirmediğimizi söyle."

Çocuk başını salladı.

Kyrian onu serbest bıraktı ve onun caddede hızla ilerlemesini izledi.

Savaşın ilk kuralının sürpriz bir saldırının neredeyse bir zaferi garantilemek olduğunu biliyordu ve az önce en iyi sürprizini gerçekleştirmişti. Yine de, Amanda'nın veya onun aile üyelerinden birinin yaralanması riskini göze alarak avantajını korumayı reddetti. Desiderius, mücadele etmesi gereken bir Kara Avcı olduğu sürece onların peşine düşmezdi.

Topallayarak Nick'in arabasına döndü ve sonunda ona huzur veren tek şeye geri döndü.

* * *

"Nerelerdeydin?" Amanda, Kyrian döner dönmez sordu.

"Yapacak bir şeyim vardı."

Nick küfretti. "Desiderius'u bulmaya gittin, değil mi?" Tekrar küfür etti. "Ona hayatta olduğuna dair haber gönderdin."

Kyrian, kanepeye gidip otururken onu görmezden geldi.

"İyi misin?" Amanda sordu.

Uzanırken başını salladı.

Nick ona ters ters baktı. Kanepenin etrafında dönerek yumruklarını iki yanında sıktı ve açtı.

"Kahretsin, Kyrian, neden sen-"

Nick, bırak beni. Modumda değilim."

Nick'in burun delikleri açıldı. "Tamam, git ve kendini öldürt. Zaten ne umurumda? Evi, arabaları, her şeyi alıyorum. Öyleyse devam et ve ona yaralı ve yarı ölü olduğunu söyle. Bak ne diyeceğim, neden kapıyı açık bırakıp onu buraya davet etmiyorum?

Amanda nazikçe, "Nick, yardımcı olmuyorsun," dedi.

Nick'in gözlerindeki acıyı gördü. Karanlık Avcısı için sahip olduğu evlat sevgisi. "Biliyor musun?" dedi dişlerini sıkarak. Umrumda değil. Çünkü kimseye ihtiyacım yok." Kyrian'ı işaret etti. "Sana, parana ya da hiçbir şeye ihtiyacım yok. Kendimden başka kimseye ihtiyacım olmadı. Öyleyse devam et ve öl, çünkü umurumda değil.

Nick gitmek için döndü.

Kyrian, göz kırpabileceğinden daha hızlı bir şekilde Nick'in önünde ayağa kalkmıştı.

Nick ona ters ters baktı. "Yolumdan çekil."

Kyrian'ın yüzü asi bir ergene karşı bir babanın sabrını gösteriyordu. "Nick, senin yüzünden ölmeyeceğim."

"Evet, doğru. Sence Streigar, Sharon ekstra çıtır çıtır kızarmış Kara Avcıya dönüşmeden önce bunu ona kaç kez söylemiştir? Nick, Kyrian'ın kolunu silkti ve evden dışarı fırladı.

Kemerinden cep telefonunu çıkarıp çevirirken Kyrian'ın çenesinde bir tik başladı.

"Acheron," dedi kısa bir aradan sonra, "benim hiç şüphesiz yeni bir antrasit Jag XKR üstü açık arabasıyla Mahalle'ye giden hain bir Efendim var. Aptalca bir şey yapmadan önce onu yakalayabilir misin?"

Kaşları endişeyle kırıştı, Kyrian dinlerken onun gözleriyle karşılaştı. "Evet teşekkürler."

Acheron'un söylediği bir şeye son derece sinirli görünüyordu. "Evet, ey büyük efendi ve efendi, dinleniyorum."

Yüzüne şok olmuş bir ifade geldi. "Ayakta durduğumu nereden biliyorsun?"

Kısa bir duraklamanın ardından homurdandı. "Isır beni, Ash. Nick'le iyi şanslar." Telefonu kapattı.

Acheron'un tam olarak ne söylediğini bilmese de, onun ana fikrini anladı.

"Haklı, yatmalısın."

Kyrian'ın kara gözleri parladı. "Korkmana gerek yok."

"İyi, Nick. Bana nasıl hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyacın olmadığını ve sonra evden nasıl fırladığını anlatmak ister misin?

Kyrian ona mahcup bir gülümseme sundu. "Artık ona neden tahammül ettiğimi biliyorsun. Bir kabukta iki bezelye."

Amanda, kalbi her ikisine de acısa da güldü. "Dur tahmin edeyim, onun yaşında sen de onun gibiydin?"

"Aslında o benden çok daha hoşgörülü. O kadar da inatçı değil."

Amanda onun kucağına adım attı ve bir kolunu onun beline doladı. "Hadi, yukarı çıkalım."

Kadının kendisini misafir odasına götürmesine ve yatağına geri koymasına izin vermesi onu hayrete düşürdü.

Onu soyarken pembe, iyileşen yaralarını gördü. Kolunu eline alarak küçük tırnak deliklerine dokundu. "Olanlardan sonra bu kadar çabuk ayağa kalktığına inanamıyorum."

İçini çekti. "Bir Kara Avcı'yı uzun süre zaptedemezsin."

Amanda onun sözlerini zar zor duydu. Yaralara dokunurken zihninde görüntüler canlandı. Kyrian'ın öfkesini, acısını hissetti. Sonra geleceğin bir parıltısını gördü. Bir duvara yayılmış ve Desiderius'un insafına kalmış Kyrian'ın.

Kyrian'ın ölmesi.

Nefes nefese, bıraktı ve geri çekildi.

Kyrian ona kaşlarını çattı. "Nedir?"

Amanda paniğe kapılırken göğsüne hafifçe vurdu. Anksiyete kriziyle elinden geldiği kadar savaştı ama içinde gördükleri yüzünden çığlıklar atıyordu.

Onun ölmesine izin veremezdi. öyle değil

Kendini sakinleşmeye zorlayarak Kyrian'a baktı. "Geçmişini bırakmalısın. Onu elinde tuttuğun sürece, Desiderius seni yok edebilecek."

Uzaklara baktı. "Biliyorum."

"Ne yapacaksın? Bunu hatırlamayı kesmezsen, sana tekrar sahip olacak.”

"Ben halledebilirim, Amanda."

"Yapabilir misin?" diye sordu, onun yeniden can çekiştiğini görünce boğazı düğümlendi. Ah, sevgili Tanrım, lütfen öyle olmasın. Onu kaybetmeye dayanamazdı. Kollarını ona dolamadan, sesini duymadan tek bir gün geçirme düşüncesi...

Onun kahkahası.

Hayal edilemezdi. Acı dayanılmaz.

"Kendimi kontrol edebilirim," diye ısrar etti.

Ama gerçeği biliyordu. İnfazını ilk elden deneyimlemişti. Daha da kötüsü, onun bununla hiç ilgilenmediğini biliyordu. Tam olarak değil. Sadece onu aklından uzaklaştırmıştı.

Birdenbire, onu ondan nasıl temizleyeceğine dair bir fikri vardı.

En azından işe yarayacağını umuyordu.

"Hemen döneceğim."

Kyrian, duyguları çalkalanarak onun gidişini izledi. Zayıflıklarını herkesten daha iyi biliyordu. Desiderius'un tek yapması gereken kollarını iki yana açmaktı ve paniğe kapılmıştı.

O kadar acı verici anılara kapılmıştı ki onlara karşı güçsüzdü.

Ellerini gözlerinin üzerinde gezdirdi. Tüm bunları aklından çıkarmanın bir yolu olmalıydı.

Daimon'la aklı başında yüzleşmenin bir yolu.

Olası çözümleri düşünürken dakikalar geçti.

Kyrian, birinin onu izlediğini fark etti.

Amanda'yı kapı eşiğinde elinde bir tepsiyle ve üzerinde uzun, dökümlü beyaz saten bir bornozla görünce gördü. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle odaya girdi ve tepsiyi komodinin üzerine koydu.

Kyrian kaşlarını çattı.

Yatağa zarifçe yaklaştı, sonra bir dizini büktü. Sabahlığın yırtmacından dışarı baktı. Bacağını yatağa dayayarak onu sırtüstü çevirdi. Yine de onun çoraplı bacağına ve bornozun altındaki jartiyer kemerine baktı.

Elini cebine atıp uzun ipek bir fular çıkardığında gülümsemesi daha da genişledi.

Kyrian'ın kaşları, onu bileğine sararken daha da derinleşti. "Ne yapıyorsun?"

"Daha iyi hale getireceğim."

"Neyi daha iyi yapmak?"

"Geçmiş."

Kolunu karyola direğine doğru çekerken Amanda, diye homurdandı. Onu oraya bağlamayı planladığını anlayınca ondan uzaklaştı. "HAYIR!"

Kolunu tuttu ve göğüslerinin arasına aldı. "Evet."

Amanda onun gözlerindeki paniği izledi. "Hayır," diye tekrarladı kararlı bir şekilde.

Dudaklarını yalayarak elini dudaklarına götürdü. Ağzını açarak, onun işaret parmağının ucunu nazikçe emdi. "Lütfen Kyrian? Pişman olmayacağına söz veriyorum.”

Onu izlerken arzu midesini bulandırıyordu. Dili onun teninde, parmaklarının arasından aşağı doğru kaydı. Sonra tırnaklarıyla bileğinin ve kolunun içini sıyırdı, tüm vücudu boyunca ürpertiler yükseldi.

Elini dudaklarından sabahlığının ara kısmına, sonra da içinden çıplak göğsüne götürdü.

"Güzel lütfen?"

Nefesi kesildi, elini onun üzerine kapattı. Tek yapabildiği, onun kendisine ne sorduğunu hatırlamaktı.

Onun tam güvenini istiyordu. İki bin yılı aşkın süredir kimseye veremediği bir şeydi.

En son bu hatayı yaptığında başına gelenlerden dehşete düşerek, onun bakışlarıyla karşılaştı ve iradesinin parçalandığını hissetti. Bir gün ona ihanet edecek miydi?

Şansını denemeye cesaret edebilir mi?

Bu sefer kolunu direğe doğru götürdüğünde, dişlerini gıcırdattı, ama o yontulmuş ahşaba sabitlerken hareket etmedi. Yine de kalbi küt küt atıyordu.

Amanda az önce küçük bir zafer kazandığını biliyordu. Gülümseyerek eşarbını gevşek bir şekilde bağladı. "Her an kurtulabilirsin," dedi ona. "Sadece kelimeyi söyle, seni serbest bırakacağım, ama yaparsan, hemen duracak."

"Ne durduracak?"

"Göreceksin."

Amanda diğer kolunu tuttu ve o bileğe bir eşarp bağladı. Kyrian onu izledi, nefesi keskin ve düzensizdi. Onu bağlarken hiçbir şey söylememesi onu hayrete düşürdü. Alnında ter boncuk boncuk.

Eşarplara doğru çekti, kasları dalgalandı ve toplandı. "Bu hoşuma gitmedi." Kendini kurtarmak için hareket etti.

Vücuduna tırmanan Amanda, bileklerini ellerinin arasına aldı ve onu orada tuttu. Başını yere eğdi ve dudaklarıyla onun dudaklarına dokundu.

Kyrian, onun dilinin dudaklarının kenarı boyunca ilerlediğini ve içeri girmek için yalvardığını hissettiğinde gerilmişti. Ağzını açarak onu içeri buyur etti. Dilini diliyle okşayışına, tadına inledi.

Ağzı, ruhsuz bir adamın gelebileceği kadar cennete yakındı. Gül kokusu kafasını işgal etti, baş dönmesine ve ısınmasına neden oldu. nefessiz. Elleri göğsünü okşarken zaman durdu ve o göğüslerinin kendisine bastırdığını hissetti.

Kucağına gelene kadar onu bağladığını hatırlamıyordu.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak ipeği çekiştirdi.

Kumaşın yırtılma sesiyle Amanda kavurucu öpücüğünden geri çekildi.

"Unutma," dedi boğuk bir sesle, "eğer özgür olursan, soğuk bir duştan başka bir şey alamazsın."

Anında hareket etmeyi bıraktı.

Amanda üzülerek ondan geri çekildi.

Kemerine ulaşana kadar ellerini yavaşça cübbesinden göğüslerinin üzerinde gezdirdi.

Vakit kaybetmeden kemeri çözdü ve ona çıplak göğüslerini göstermek için cübbeyi ayırdı.

Cübbenin ayaklarının dibinde yere düşmesine izin verdiğinde bedeni yanıyordu.

Onun zevkine göre çıplak değildi. Onun için aldığı lacivert jartiyeri giymişti.

Görünce ağzı sulandı.

Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde yatağa yürüdü ve göğüsleri adamın karnından göğsüne doğru ilerlerken, şehvetli bir kedi gibi vücuduna tekrar tırmandı. Kyrian, onun üzerine uzandığını, göğüslerinin onu okşadığını hissedince tısladı.

"Nasıl gidiyoruz General?"

Yuttu. "İyi."

Gülümseyerek, dudakları ve diliyle onun çene çizgisini takip etti.

Bunu yaptığında daha iyiyim, diye fısıldadı, onun dokunuşuyla vücudu alev alev yanıyordu.

Gülerek geri çekildi. "O zaman seni ecstasy ile kör etmeme ne dersin?"

Kravatlara karşı zorlandı. "Görünüşe göre tamamen seninim, tatlım."

Bunun doğru olmasını ne kadar da isterdi. Amanda yataktan kalkıp tepsiye gitti. Ilık balı alırken, Romalıların Kyrian'da kullandıkları kaynar yağı hatırladı. Cildine döküp onu haşlarken yüzündeki ifadeyi hatırladı.

Kalbi sıkışarak, onun insafına kaldığı yere geri döndü. Şişeyi göğsünün üzerinde tuttu ve o da hatırladıkça gözlerinden gölgenin geçtiğini gördü.

Kyrian, sıcak bal çıplak tenine ilk değdiğinde istemsizce irkildi. Ama haşlanma acısı yoktu. Kabarcık oluşumu veya cilt yanması yok. Aslında iyi hissettirdi.

Gevşeyerek, Amanda'nın balda küçük daireler çizip tırnaklarını sürüklediği meme uçlarının çevresine bulaştırmasını, üzerine ve sonra midesine ürpertiler göndermesini izledi.

Balı bir kenara bıraktı, sonra yavaş yavaş adamın derisindeki her parçasını yaladı. Kadın onu yıkarken mutlu bir zevkle kıvrandı. Dili adamın göbeğine saplandı ve bu onu onun için daha da zorlaştırdı.

Karnının alt kısmından ona bakarken gırtlağından alçak sesle güldü. Sonra, Adem elmasına ulaşan uzun bir yalamayla göğsünü kaldırdı. Tıslayarak, onun boynuna daha fazla erişmesini sağlamak için başını geriye doğru eğdi ve kadın tenini hafifçe ısırdığında, tüm vücudunu bir ürperti kapladı.

Amanda, diye soludu.

Ona gülümseyerek yataktan kalktı ve küçük bir kase aldı.

Amanda cesaretinin nereden geldiğini bilmiyordu. Hiç böyle davranmamıştı ama ne pahasına olursa olsun Kyrian'ı kurtarmak istiyordu. Ayrıca, bunu onun için yaparken ona garip bir şeyler oluyordu. Sanki bir yanı özgürlüğüne kavuşuyordu.

Bu düşünceden sıyrılarak parmaklarını krem şanti kasesine daldırdı ve sonra onun dudaklarına götürdü. Başparmağıyla o şiirsel ağzın dış hatlarını çizdi.

Amanda beline binerken Kyrian krem şantiyi dudaklarından yaladı. Oh, onun ıslaklığını onun üzerinde hissetmek. Onu çılgına çevirdi. Ve kendini şişmiş şaftına sürterek hareket ettiğinde, bunun zevkinden öleceğini düşündü.

"Sizi besleyeyim Komutan," diye fısıldadı, sonra parmağını yavaşça ona krem şanti yedirmek için kullandı.

Kyrian, duyguları girdap gibi yükselirken yutkundu. Valerius'un zulmünü yeniden canlandırıyordu. Ama ondan acı yoktu. Sadece daha önce hiç tatmadığı bir coşku.

Bakışlarını ona kilitleyerek, ona geçici bir gülümseme sundu.

"Bunu neden yapıyorsun?" O sordu.

"Çünkü seni önemsiyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen tanıdığım en harika adamsın. Kabul ediyorum, inatçı ve çileden çıkarıcısın ama aynı zamanda kibar, güçlü ve vericisin. Ve sen bana öyle hissettiriyorsun..."

Tek kaşını kaldırdı.

Amanda arkasına yaslandı ve ona baktı. "Şimdi bu ne anlama geliyor?"

"Ne?" masumca sordu.

"O bakış."

Kyrian kaşlarını çattı. "Ne bakışı?" Ona ulaşmaya çalıştı, sonra kendini dizginlediğini hatırladı.

Onları unutmuş olması ne tuhaftı.

Amanda onu öpmek için başını eğdi.

Kyrian, onun dudaklarını dudaklarının üzerinde hissedince, dilinin onun ağzına girip çıkarken, yanında krem şanti tadı taşıdığını hissedince inledi.

Geri çekti. "Bunu beğendin mi?"

"Evet ediyorum."

"O zaman buna bayılacaksın."

Onun vücudunu aşağı kaydırışını izledi, sonra krem şantiyi aldı ve onunla ona bir peştamal yaptı. Soğuk krem onu kaplarken parmakları ereksiyonunu sıyırdı.

Kyrian, vücudunun her yerine ısı gönderen hisle inledi.

Amanda bacaklarını dürterek ayırdı ve yaptığı işe baktı.

Bakışlarını ona kilitledi, sonra vücudunu ayaklarının dibine bıraktı ve kesesini nazikçe ağzına aldı.

Dilinin vücudunun en hassas yerini yaladığını hissedince homurdandı. Onu şefkatle içine çekip dilini etrafında döndürdüğü diğer tarafa doğru ilerlerken dili dönerek, yalayarak ve delerken ağzı onun etrafında kapandı.

Kyrian zevk dalgaları onu harap ederken ellerindeki bağları sıktı. Hiçbir şey onun ağzından ya da dilinin teninde gezinmesinden daha iyi hissettirmemişti.

Kesesinden kremayı yalamayı bitirdiğinde, şaftına başladı. Kyrian, onun kendisini izlemesini izlerken, onun yanında ağzını kapatırken ipleri gerdi.

Diliyle adamın şaftının ucunu kızdırmak için başını eğdi. Dilini ucunun etrafında döndürürken nefesi kesildi, sonra tüm uzunluğunu ağzına aldı. Eli onu altından okşarken kafası zevkten yüzüyordu.

Kadının ne kadar iyi hissettiğini görünce tısladı ve sarsıldı. İçgüdüsel olarak sırtını bükerek kendini onun ağzının derinliklerine gönderdi. İtiraz etmedi.

Kyrian, içindeki hayvanın uyandığını hissettiğinde inledi. Onu kör bir saplantıyla arzuluyordu.

"Amanda," dedi, sesi boğuk ve pürüzlüydü. "Seni tatmak istiyorum."

Ona bir tur attı, sonra ona bakmak için başını kaldırdı. "Nasıl tadına bakayım?"

Vücudunu ölçeklerken nefesi yoğunlaştı.

Belini kavradı, ellerini kaburgalarına koydu ve ona baktı. Bana ne yapmak istediğini söyle, dedi, sözleriyle yanakları kızardı.

Ona baktığında duygularını hissetti. Korkmuştu ve emin değildi ama ne pahasına olursa olsun ona yardım etmek istiyordu. Olması gerekenden daha fazla etkilenen Kyrian dudaklarını yaladı. "Göğüslerini hissetmek istiyorum," dedi hırıltılı bir sesle.

"Bunun gibi?" diye sordu, onun için onları alırken.

Ellerinin kendi üzerinde, göğüslerini kavradığı görüntüsü onu inletti. "Evet," dedi nefes nefese. "Ve onları tatmak istiyorum."

Ona gülümseyerek, göğsünü onun aralık dudaklarına tuttu.

Kyrian şişmiş meme ucunu ağzına alıp tadına bakarken ipleri gerdi. Onun keyifli mırıltıları kulaklarını doldurdu ve onu teşvik etti.

Kravatları çekerek kumaşı daha çok parçaladı.

Pis pis güldü. "Kendini özgür bırakırsan Kyrian, o zaman ben giyinirim ve dururuz. İstediğin bu mu?"

Başını salladı ve kollarını gevşetti.

"Öyleyse başka ne istiyorsun?"

"Sen." O daha durduramadan içten sözler dudaklarından döküldü.

"Ben?" diye sordu, yüzü umutluydu.

Onlar için bir gelecek olmadığını bildiği halde ona yol gösteremeyince, "Senin içinde olmak istiyorum," diye ekledi.

Onun hayal kırıklığı sancısını hissetti ve bu onu derinden yaraladı. "Amanda-"

"Şşt," dedi elini onun dudaklarına koyarak. "Tamamen seninim," diye fısıldadı, kendini onun şişmiş şaftına saplarken.

Kyrian, onun boyuna doğru akan ıslaklığının inanılmaz hissiyle gözlerini kapattı.

Amanda öne doğru eğildi ve onu sert ve yavaş sürerken dudaklarını onunkilerle yakaladı.

Dudaklarını onun boynuna sürttü ve vuruşlarını hızlandırırken onun inlemesini dilinde hissetti.

Kalçasını ona doğru çevirirken onun kıvrandığını hissedebiliyordu.

Kafasını geriye yasladı ve kafese kapatılmış bir canavar gibi hırladı. Ayaklarını şilteye dayadı ve kalçalarını yukarıya bastırdı, kendini ona daha da fazla bastırdı.

Amanda geldiğinde, bunun gücüyle çığlık attı.

Kyrian'ın kaskatı kesildiğini hissetti.

"Hareket etme," diye tısladı.

Adam gözlerini sımsıkı kapatıp dişlerini gıcırdatırken sorgusuz sualsiz itaat etti. Onun vücudu onunkinin altında titredi ve alnında boncuk boncuk terler gördü.

Bir dakika sonra uzun bir nefes verdi. Gözlerini açtı ve ona baktı.

"Artık özgür kalabilir miyim?"

Hala gelmediğini anlayınca başını salladı. Bütün gücüyle onunla savaşmıştı.

Nedenini anlasa da, ona yeterince güvenmediğini anlayınca bir yanı kırıldı.

Kes şunu! diye çıkıştı kendine. Bu ne tür bir bencil aptallık? Güçlerine ihtiyacı var.

Şimdi herzamankinden daha fazla.

Onu şaşırtan Kyrian, kravatın kumaşını kolayca yırttı ve ellerini serbest bıraktı.

Hemen onu kollarının arasına aldı ve kendine yaklaştırdı. "Teşekkürler tatlım"

dedi onu nazikçe öperek.

Ona gülümsedi. "Memnuniyetle."

Buna güldü ve onu yanına uzanması için oturttu. Arkasına yaslandı ve sanki bırakmaya korkuyormuş gibi onu tuttu.

Uykuya dalması çok uzun sürmedi. Sıcak nefesi çıplak omzuna düştü.

Amanda bundan keyif aldı ve onun bu gece yaptıkları sayesinde Desiderius'la bir sonraki karşılaşmasında hayatta kalacağını umdu.

* * *

Amanda çalan telefonun sesine uyandı. Kyrian'dan geri çekildiğinde, sarılmış halde yattıklarını fark etti. Onunla yaptıklarını hatırladığında yüzü alev alev yanıyordu. Hiç bu kadar arsız olmamıştı ama yine de onunlayken aldırmıyordu.

Kollarından kayarak Esmeralda'nın odasındaki telefonu aldı. "Merhaba?"

Esmeralda'ydı. Mandy, çok şükür hala oradasın. Arabam bozuldu. Yolun kenarındayım. Gelip beni alma şansın var mı?”

"Elbette."

Konumu not etti, sonra hızlı bir duş aldı ve giyinmek için misafir odasına geri döndü.

Kyrian'ın üzerine eğildi ve yanağından öptü. O uzaklaşırken, onu tuttu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Essie'yi almak için."

"Güvenli değil."

“Güpegündüz. Ben iyiyim."

Gözlerindeki isteksizliği gördü. "Gün batımına ne kadar var?"

"Daha saatler var."

"Tamam ama hemen geri gel."

"Evet, efendim, Komutan, efendim."

Komik değilsin.

Onu dudaklarından öptü ve gitti.

* * *

Kyrian kısa bir süre sonra uyandı. Ayağa kalktığında yaralarının neredeyse tamamen geçtiğini gördü.

Kanlı sargıları açtı ve kapının yanındaki küçük çöp sepetine attı.

Amanda mı? kapıya seslendi.

Kimse cevaplamadı. Evdeki sesleri dinledi ve onu yalnızca sessizlik karşıladı.

Henüz dönmemiş olmalı.

Kıyafetlerini alarak banyoya gitti.

Duş almak, tıraş olmak ve üstümüzü değiştirmek uzun sürmedi. Temizlendikten sonra yavaşça odaya geri döndü. Amanda'yı görünce kapıda durdu. Dar bir kot pantolon ve onun ziyafet çekmeyi sevdiği kıvrımları saran siyah bir süveter giymişti.

Saçları dökülmüş, çok güzel görünüyordu.

Çöp kutusunu incelerken sessizce arkasından yürüdü.

Konuşmadan, boynunu kemirmek için başını eğdi. Dudaklarını tenine değdirdiği anda kokusunu aldı.

Bu Amanda değildi.

Bu Tabitha'ydı.

BÖLÜM 14

Tabitha onunla yüzleşmek için dönerken Kyrian bir adım geri çekildi. Hırpalanmış yüzü, Desiderius'un kölelerinden aldığı dayaktan hâlâ bereliydi ve dikişleri kapatmak için bir yanağına bir bandaj takmıştı. Titrek, sert bir dövüş duruşuna geçti.

Amanda'nın dünyada en çok sevdiği insanlardan birini korumayı başaramadığı için içini bir ıstırap kapladı.

Bir daha olmayacağına yemin etti.

"Sen kimsin?" diye sordu. "Esmeralda nerede?"

Kyrian, kaybolan yansımasını görmek için aynaya baktı ve Tabitha da onu fark etmeden hızla bir adım daha geri çekildi. "Eve giderken arabası bozuldu.

Amanda onu almaya gitti."

Ağzını kapalı tutması gerektiğini çok geç fark etti çünkü onun eşsiz aksanını algıladığında gözlerinde tanıma alevlendi.

"Sen!" çığlık attı. "Kız kardeşlerime ne yaptın?"

"Güvendeler."

"Cehennem gibi!" Onu aceleye getirdi.

Onu incitmek istemeyen Kyrian ayağa kalktı ve koridorda koştu.

"Vampir!" çığlık attı.

Aşağıdan gelen hışırtıları duydu ve onun evde yalnız olmadığını anladı.

"Perdeleri aç." Tabitha emri haykırırken, üst kattaki koridordaki pencere sırasını koruyan perde kordonunu tuttu ve çekti.

Gün ışığı ona dokunurken Kyrian tısladı. Tırabzanın üzerinden atlayarak aşağıdaki oturma odasına indi.

Onun boyunu anlayan iki çift göz büyüdü. Koyu saçlı adamın rengi soldu ama sarışın kadın hemen tepki vererek daha fazla perde açmak için pencereye koştu.

Kyrian hareket edemeden, Tabitha onun üzerindeydi. Tekmeledi ve onu tam ağrıyan yanında yakaladı. "Geber, vampir pisliği!"

Kyrian dişlerini ona göstererek tısladı, sonra ondan uzaklaştı ve mutfağa yöneldi. Odanın içine sızan güneş ışığını görünce kapının eşiğinde durdu. İçeri girip onu öldürmeyecek hiçbir yer yoktu.

Omzuna sert ve keskin bir şey saplandı. Hırlayarak döndü ve uzun bir hançerle Tabitha'yı gördü. Onu tekrar bıçaklamak için geri çekildi.

Kyrian onun bileğini tuttu ve aynı anda iki arkadaşı ona koştu. Dördü geriye sendeledi. Kyrian onlardan birini fırlattı ve serbest kaldı. Oturma odasına geri koşmaya çalıştı ama Tabitha bir şekilde onun önüne geçmeyi başardı.

Hançeri midesini kesecek şekilde savururken Tabitha'nın gözlerinde nefret yandı.

Kyrian bir ışık huzmesine geri sıçradı. Ağrı sırtını yırttı. Tekrar tıslayarak ondan kaçtı ve gölgelerde kalmaya çalışarak oturma odasına koştu.

Onu kapıya kadar ittiler ve kapıya çarptılar. Desiderius onu yere devirirken sözleri kulaklarında çınladı.

"Seni bir vahşi köpek sürüsü gibi alt edecekler."

Tabitha onun göğsüne oturdu, eli boğazındaydı ve iki arkadaşı onu kollarından tutup aşağı indirdi. Dün ona böyle saldırsalardı, panikten çıldırırdı. Ama bugün, Amanda'nın dün gece onu dizginlediğini hatırladığında tuhaf bir berraklık hissetti.

"Kız kardeşime ne yaptın?" diye sordu Tabitha.

"Hiç bir şey."

"Bana yalan söyleme! Çöp kutusundaki kanı gördüm."

Onu incitmemek için elinden gelenin en iyisini yapan Kyrian, bacaklarını kaldırdı ve onları Tabitha'nın vücudunun üst kısmına doladı ve hançer boğazını zar zor sıyırırken onu çekti.

Yumruğuyla sağ tarafındaki adamı karnından yakaladı, ardından kadını uçarak üzerlerinden kanepeye gönderdi. Tabitha dişlerini uyluğuna geçirirken küfretti.

Kyrian, Tabitha'nın elinden bıçağı çekti ve parke zeminin derinliklerine sapladı. "Beni dinle."

"HAYIR!" diye çığlık attı, kıvranıyor ve yumruk atıyordu.

Kyrian onunla birlikte yuvarlanarak onu yere sabitledi. İçgüdü, onu bayıltmasını istedi, ama yüzü Amanda'nınkine çok yakın görünce ona asla vuramayacağını anladı.

Arkadaşları onu tekrar yakaladığında, bu tereddüt anı ona mal oldu. Kyrian onlarla birlikte yuvarlandı ve aynı anda ayağa kalktı, kapı açıldı ve odaya daha fazla ışık saçıldı.

Küfür ederek zar zor bir köşeye döndü.

Amanda'nın tiz sesi çınladı. "Durmak!"

Kyrian nefesini düzenlemeye çalışırken, insanlar Amanda'nın sesini duyduklarında donup kaldılar. Sırtından aşağı kan sızarken yeni yaraları zonkluyordu. Amanda onun yanına koştu ve hasarı incelemek için ellerini onun üzerinde kaydırdı.

Tabitha hançeri yerden çekti. Kızgın gözlerini ondan hiç ayırmadan, kararlı adımlarla ona yaklaştı. "Çekil yolumdan, Mandy. Bir vampir öldüreceğim."

"Yanlış," diye araya girdi Esmeralda, kapıyı kapatıp onunla Tabitha'nın arasına girerek. "İkiz kardeşinin erkek arkadaşını öldürmek üzeresin."

Tabitha ağzı açık kaldı ve adımın ortasında durakladı. Kyrian'dan Amanda'ya baktı. "Affedersin?"

Amanda onu görmezden geldi. "İyi misin?"

Eliyle kanayan kolunu ovuşturdu. "Asla daha iyi değil."

"O?" Tabitha inanamayarak sordu. "Ya ben ve çocuklar? Bizi sorduğunu görmüyorum. Neredeyse kafamızı koparacaktı."

Amanda kardeşine baktı. "Hiçbirinizin kan kaybettiğini görmüyorum. İnanın bana, gerçekten incinmenizi isteseydi, hiçbiriniz ayakta olmazdınız.

Tabitha tiksinti dolu bir alayla onları tırmıkladı. "Bir vampiri mi savunuyorsun?"

"Kyrian'ı savunuyorum," dedi vurgulayarak.

Tabitha dudağını daha da fazla kıvırarak onlara baktı. "Sen nesin?

İnanılmaz? Kan içen, sonsuza kadar yaşayan, zevk için öldüren ve gidemeyen bir erkek arkadaş istiyorsun.

gün ışığında dışarıda? Mandy, sonunda Kaybedenlerin Kralı'nı bulduğuna inanıyorum. Tebrikler. Cliff'in zavallılığının üstesinden kimsenin gelebileceğini düşünmemiştim.

Bu, bütün bir hakaret ve tizlik seline yol açtı.

"Beceriksiz? Son üç yılda iki haftadan fazla çalışmamış bir erkekle çıkan bir kadından bunu duymak istemiyorum."

"En azından Eric'in bir ruhu var."

"Kyrian'ın bir kalbi var."

Ah, lütfen. Sence bu telafi eder mi? Söyle bana Mandy, onun için her şeyden vazgeçmeye hazır mısın? Senin hayatın, senin geleceğin mi? Bir vampir bir muhasebeciye ne sunabilir? Çocuk istiyorsun. Bunları sana verebilir mi?"

Onların kavgasını dinlerken Kyrian'ın kalbi sıkıştı. Tabitha'nın ağzından çıkan her kelimeyle, onun ne kadar haklı olduğunun giderek daha fazla farkına vardı.

Eve giren gün ışığına baktı.

Kendisi için ölümcül ve Amanda için hayati önem taşıyan gün ışığı. İnsanoğlunun nefes almak için ihtiyaç duyduğu kadar güneş ışığına ihtiyacı vardı. Amanda onunla olduğu sürece asla huzur bulamayacaktı. Onun için tüm hayallerini feda etmesi gerekecekti.

Bu onun yapmasına asla izin veremeyeceği bir şeydi.

Kalbi kırılmış bir şekilde gölgeler boyunca merdivenlere doğru sürüündü.

"Siz ikiniz kavga etmeyi keser misiniz!" Esmeralda bağırdı.

Kyrian merdivenlerden çıkarken onlara daha fazla aldırış etmedi.

* * *

Amanda, Kyrian'ın gittiğini fark edene kadar birkaç dakika ve bir kamyon dolusu hakaret geçti. "Kyrian mı?"

Esmeralda, "Yukarı çıktı," dedi.

Amanda merdivenlere yöneldi ama Tabitha onu durdurdu. "Bunu kendine yapamazsın."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Tabby. O bir Kara Avcı, vampir değil."

"Evet ve Julian Alexander aralarında gerçek bir fark olmadığını söyledi. İkisinin de hayvani özellikleri var ve öldürücüler."

"Julian'ın bunu söylediğine inanmıyorum."

"İnanıp inanmaman umurumda değil, bu doğru. Ve sen bunu düşünürken sana Julian'ın söylediği başka bir şeyi anlatayım. Artemis erkek arkadaşını daha serbest dolaşmasına izin vermeden öldürecek."

Kalbi bir inkar çığlığı atarken, Amanda geri çekildi ve yukarı çıktı. Kyrian'ı yatak odasında eşyalarını toplarken buldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ayrılıyor."

"Dışarı çıkamazsın. Öğleden hemen sonra."

Yüzü ifadesizdi, soğuktu. "Tate'i aradım."

"Kyrian..." Ona dokunmak için uzandı.

"Bana dokunma," diye hırladı, dişlerini ona göstererek. "Tatha'nın ne dediğini duydun. Ben bir hayvanım, ben insan değilim."

"Dün gece yattığım bir hayvan değildi."

"Değil mi?"

"HAYIR." Elini yanağına koydu.

Yüzü kaskatı kesilmeden önce, dokunuşunun tadını bir an için çıkardığını gördü. Elini yanağından çekti. "Bunu söylüyorsun Amanda, ama yine de kaç kez dişlerimi senin boynuna geçirmekten geri çekilmek zorunda kaldığımı biliyor musun? Kanını kaç kez dilimin altında hissettim ve tadına bakmak istedim?

Korkuyla yutkundu. Ama buna boyun eğmeyi reddetti. Sadece onu korkutmaya çalışıyordu. "Beni asla incitmedin ve bunu yapmadan önce öleceğini biliyorum."

Bavulunu alıp ondan ayrılırken hiçbir şey söylemedi.

Koridor boyunca onu merdivenlerin tepesine kadar takip etti. "Böyle ayrılamazsın."

"Evet yapabilirim."

Fuayeye inemeden onu durdurdu. "Beni bırakmanı istemiyorum."

Kyrian onun sözleri üzerine duraksadı. Onu parçalayan sözler. Onu bırakmak da istemiyordu. Onu omzunun üzerinden atmak, odaya taşımak ve onunla sonsuza kadar sevişmek istiyordu.

Ona sahip çıkma hakkı istiyordu. Ona sahip olma hakkı.

Ama öyle olması gerekmiyordu. Tanrıçanın hizmetkarıydı. Hayatı kendisine ait değildi.

"Kendi dünyana geri dön, Amanda. Orası güvenli."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. Parlak mavi gözleri, onunkini öyle acı verici bir ihtiyaçla aradı ki, bu onun daha çok canını yakmasına neden oldu. "Güvenlik istemiyorum, Kyrian. Seni istiyorum."

Onun şefkatli dokunuşundan uzaklaştı ve merdivenlerden aşağı indi. "Öyle söyleme."

"Neden?" diye sordu onu takip ederek. "Gerçek bu."

"Bana sahip olamazsın," dedi, onunla yüzleşmek için merdivenlerde hızla dönerken, sıktığı dişlerinin arasından. "Ben zaten sahibim."

"O zaman seni sevmeme izin ver." Sesindeki yalvarış isteğini yerine getirdi. Tanrılar, kendini ona açmak ne kadar kolay olurdu. Onu kollarına almak ve...

O aynı kalırken onun yaşlanmasını izleyin. Yaşlılıktan öldüğünde ve onu sonsuza kadar yaşaması için bıraktığında onu kollarında tut. Yalnız.

Düşüncenin acısı onu sakatlamaya yetmişti. Onsuz bir hayat, düşünmek istediği bir şey değildi. Ve sadece birkaç gün sonra gitmesine izin vermek bu kadar acıtıyorsa, birkaç on yıl içinde daha ne kadar kötü olurdu?

Bu, yaralı kalbinin kaldırabileceğinden daha fazlaydı.

"Yapamazsın."

"Neden?" diye sordu.

"Bazı şeyler olması gerektiği gibi değil."

Koluna dokundu, gözleri ona kendi tarafını görmesi için yalvarıyordu. Ama yapamadı. cesaret edemedi.

"Belki de olması gereken budur."

"Yanılıyorsun."

Kapıda bir vuruş sesi duyuldu.

Amanda, Esmeralda'nın kapıyı açmasını izledi. Tate sedyesini getirdi.

Ceset torbasını gördüğünde Kyrian'ın yüzündeki boyun eğmiş, acılı ifade sonsuza kadar kalbine kazınacaktı.

"Gitme Kyrian," diye son bir kez yalvardı, bu sefer onun dinlemesi için dua etti.

"Başka seçeneğim yok."

"Evet yaparsın. Lanet olsun seni inatçı adam. Bir seçeneğin var. beni bırakma."

Sanki başı ağrıyormuş gibi eliyle gözlerini ovuşturdu. "Neden kalmamı istiyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum."

Tabitha'nın öfkeli laneti mutfaktan çınladı ve ardından o kadar yüksek bir sessizlik geldi ki sağır ediciydi.

Kyrian, ıstırap ona saldırırken gözlerini kapattı. Bir kadının ona bunu söylediğini ve ciddi olduğunu duymak için sonsuza kadar beklemişti.

Ama artık çok geçti.

"En son bir kadının beni sevdiğine inandığımda, onun için bir imparatorluktan vazgeçtim ve çarmıha gerilirken onun gülüşünü izledim. Aptal olma, Amanda. Aşk gerçek değil. Bu bir yanılsama.

sen beni sevmiyorsun Yapamazsın."

O tartışamadan, adam zarafetle ceset torbasına girdi ve fermuarını kapattı.

"Beni bırakma!" diye bağırdı, kalın plastiğin içinden adamın kolunu tutarak.

"Beni eve götür, Tate."

Tate sedyeyi kapıdan içeri iterken ona hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Amanda hayal kırıklığıyla homurdandı. "Lanet olsun sana, Kyrian Hunter. Lanet olsun."

Kyrian onun boğuk sözlerini duydu. Onu parçaladılar. Tanrısız bir aptaldı.

Onu bırakma, diye yalvardı kalbi.

Ama başka seçeneği yoktu.

Bu onun seçtiği yoldu. Kararı, sonuçları ve fedakarlıkları tam olarak bilinerek verilmişti.

Amanda ışığa aitti ve o karanlığa aitti. Bir şekilde, o olmadan ruhunu geri almanın bir yolunu bulacak ve bulduğunda da Desiderius'u öldürecekti.

Amanda ve Tabitha özgür olacak ve o da bildiği hayata geri dönecekti. Kendine yemin ettiği hayat.

Ama kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu. O da onu seviyordu. Hayatında başka hiçbir şeyi sevmediği kadar çok.

Ve gitmesine izin vermek zorunda kaldı.

BÖLÜM 15

Amanda Kyrian'ın evine vardığında saat beşi biraz geçiyordu ve alacakaranlık yaklaşıyordu. Koyu mavi Taurus'unu evin önüne park etti ve büyük ön kapıya doğru yürüdü, sonra kapıyı çaldı.

Nick'in cevap vermesini bekliyordu; bunun yerine kapı, ona hiç kimseyi göstermek için yavaşça açıldı.

Kaşlarını çatarak içeri girdi.

Kapı anında arkasından çarparak kapandı ve irkilerek paniğe kapılmasına neden oldu. Şimdi düşündüğüne göre, ön kapılar da aynı şeyi yapmıştı. Ancak o zaman, Kyrian'ın arabasını video monitörlerinde gördüğünü ve eve seslenmeye fırsat bulamadan kapıları açtığını varsaymıştı.

Şimdi o kadar emin değildi.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu, hâlâ etrafta kimseyi görmemişti. Sessiz ev tamamen boş görünüyordu. "Merhaba?" diye sordu, yavaşça fuayeye girerek. "Nick? Kyrian mı?

"Yani sen Amanda Devereaux'sun."

Salondan gelen sesi duyunca donakaldı. Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir aksanla derin ve kışkırtıcıydı. Zengin ses ona sessiz gök gürültüsünü hatırlattı.

Bir an için Daimon olabileceğinden korktu, ta ki gözleri kanepede oturan şaşırtıcı derecede yakışıklı adamı görebilecek kadar ayarlanana kadar. Sırt üstü yatmış, bacakları kanepenin kolundan sarkmış, elleri başının arkasında karanlıktan onu izliyordu.

Gömleksiz ve yalınayak, dar bir deri pantolon giymişti. Uzun, koyu yeşil saçları ve sol omzunda, kuyruğu aşağı ve pazılarının çevresinde kıvrılan stilize edilmiş küçük bir kuş dövmesi vardı. Teni Kyrian'ınkiyle aynı altın rengindeydi ve boynuna taktığı küçük altın kolye kusursuz bir görünüm sergiliyordu.

"Ve sen?" diye sordu.

"Acheron Parthenopaeus," dedi o sabit, derin sesle. "Tanıştığımıza memnun oldum." Sözleri herhangi bir sıcaklık ya da duygudan yoksundu.

Tamam, bu Yoda değildi. Eh, ikisinin de yeşil kafaları olması dışında.

Kanepede oturan adam yirmili yaşlarının başında görünüyordu ama yine de onda genç görünümüne gölge düşüren bir sertlik vardı. Sanki cehennemi ilk elden görmüş ve yolculuktan sonsuza dek daha akıllı dönmüş gibiydi.

Uzanmış haldeyken bile hayranlık uyandırdı ve kadının omurgasından aşağı bir korku ürpertisi indi.

Acheron'da gerçekten korkutucu olan bir şey vardı, ama bunun ne olduğunu anlayamıyordu.

Onu çok tedirgin etti.

"Demek kötü şöhretli Acheron sensin."

Yıkıcı derecede yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Geceleri dolaşan büyük barbar sürüsünün efendisi ve efendisi."

"Gerçekten misin?"

Umursamazca omuz silkti. "Tam olarak değil. Rüzgarları dizginlerken daha şanslı olurdum."

Gergin bir şekilde güldü.

Yavaşça ayağa kalktı ve sinsice yaklaşan büyük bir canavar gibi ona yaklaştı. Yaklaştıkça, varlığının gücü ve büyüklüğü onu alt etti.

En az 1,80 boyunda, tarif edilemeyecek kadar güçlü bir özle onun üzerinde yükseliyordu.

"Tanrım," diye nefes verdi, ona bakmak için boynunu uzatırken. "Sizin dev olmanız gerektiğine dair yazılı olmayan bir yasa mı var?"

Dişlerini ona göstererek güldü. "Ne söyleyebilirim? Artemis, Kara Avcılarını uzun boylu seviyor. Kısa boylu erkeklerin başvurmasına gerek yok."

Önünde durduğunda gözlerini gördü.

Çenesi gevşedi. Kyrian'ın aksine parıldıyorlardı. Bunun için başka bir kelime yoktu. Onu izlerken, gözleri tamamen mavi ve gümüş bir spektrumda kaydı. Cıva gibi, renkler değişti ve karıştı. Bu ona değişen dalgaları olan kabarmış bir denizi hatırlattı.

İddialı, değil mi? diye sordu, onun kendisini izlemesini izlerken.

"Bunu yapmaları mı gerekiyor?"

Dudakları sımsıkı bir gülümsemeyle gülümsedi ama arka cebinden bir siyah opak güneş gözlüğü çıkarıp takarken tepki vermedi. Artık gözleri kapalı olduğu için, boynundaki garip yara izini fark etti. Boğazına sıkılırken sanki birinin el izi yanmış gibi görünüyordu. Çok, çok garip.

"Seni buraya getiren nedir, küçük insan?" diye sordu.

"Kyrian'ı görmeye geldim."

"Görülmek istemiyor."

"Pekala," dedi, kendisini bir nanosaniyede parçalayabileceğinden emin olduğu bu Karanlık Avcı'ya karşı güçlü durmak için omurgasını sertleştirerek. "Bizim için neyin en iyi olduğunu her zaman bilemeyiz."

Buna güldü. "Çok doğru. Yani onu kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?

"Benden şüphen mi var?"

Sanki onun cesaretini değerlendiriyormuş gibi başını kaldırdı ve etrafında küçük bir daire çizdi. Yanından geçerken sırtındaki iyileşen yaraları gördü. Üst üste bindiler ve çaprazlandılar

bazı bükülmüş nehir haritası gibi. Ama en tuhaf yanı, korkunç olduğu kadar güzel de olan karmaşık bir desen oluşturuyor gibi görünmeleriydi.

Görünce kalbi tekledi. Görünür her iz için saatlerce süren ıstıraba katlanmış olmalı.

Bakışlarını onun zayıf, kaslı sırtından ayırdığında, Artemis'in Kyrian'ın omzundakiyle aynı olan yay izini buldu. Sadece Acheron'unki sağ kalça kemiğinin üzerindeydi.

"Biliyorsun," dedi alçak, uğursuz bir ses tonuyla. "Bu dünyada on bir bin yıldan fazla yürüdüm leydim." Durdu ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Hayatımda senin için hayal bile edilemeyecek şeyler gördüm ve sen senden şüphe duyup duymadığımı mı soruyorsun?"

Cümlesini bitirmeden önce yüzünü görebilmek için bir adım geri çekildi.

"Hanımefendi, soluduğunuz havadan bile şüpheliyim."

"Anlamıyorum."

Kafa karışıklığını görmezden geldi. "Onun ruhunu istiyorsun."

"Affedersin?" diye sordu, içinden sinirsel bir titreme geçerken.

"Sizi hissediyorum hanımefendi. Seni duyuyorum. Zihniniz bir duygu ve korku girdabıdır: Ona sahip olabilir misiniz? Seni seviyor mu? Seni hiç sevebilir mi? Onu gerçekten seviyor musun? İkinizin birlikte olmanın bir yolunu bulabilmeniz için en ufak bir şans var mı? Yoksa sadece kendini mi kandırıyorsun?”

O, kalbindeki düşünceleri ve şüpheleri açığa çıkarırken titredi.

Önünde durdu ve o ona bakana kadar çenesini eğdi. Gözlerinden ruhunu incelediğini hissedebiliyordu ama onun sıvı gümüş bakışlarından hiçbir şey göremiyordu. Tek gördüğü, güneş gözlüğünün siyah camlarında yansıyan kendisiydi.

Konuştuğunda, sesi onun kafasının içinden geliyor gibiydi. "Seni en çok rahatsız eden soru, bu süreçte kız kardeşini öldürmeden onu nasıl kurtaracağın."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Garip bir yarım gülümseme attı. "Benim güçlerim senin için anlaşılmaz."

"O zaman neden Kyrian'ı yeniden incitmeden Desiderius'u öldürmüyorsun?"

Elini çenesinden indirdi. "Yapamam."

"Neden?"

“Kyrian'ın yapamamasıyla aynı nedenle. Onunla savaşacak ruhum yok. Beni öldürecekti ve geçmişimin günahları göz önüne alındığında, kullanacağı yöntemleri düşündükçe ürperiyorum.”

Bunu bir an düşündü. Desiderius, Kyrian'ı tıpkı Kyrian'ın bir ölümlü olarak öldüğü gibi öldürmeye çalışmıştı, bu da Acheron'un çarmıha gerilmeden bile daha kötü bir şey yaşamış olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu korkunç Kara Avcı'yı tam olarak ne öldürmüştü?

Ve bu düşüncenin hemen ardından başka bir şey geldi. "Bir Kara Avcı ruhunu nasıl geri alır?"

Avını köşeye sıkıştıran bir aslan gibi onu duvara dayadı. Etrafındaki hava mistik bir enerji ve güçle cızırdıyor gibiydi. "Ruhlar tuhaf şeylerdir hanımefendi. Sadece özgür irade ile geçirilebilirler. Ona sahip olan, isteyerek bırakmalı.”

"Yani, Kyrian'ın ruhunu elinde tuttuğuna göre Artemis'i çağırmam gerekiyor?"

Buna pis pis güldü. "Seni canlı canlı yerdi küçük kız."

Ses tonu onun öfkesini ateşledi. Bay Badass olabilir ama o bir çocuk değildi. "Bana patronluk taslama."

Ah, sana patronluk taslamıyorum. Ben sadece seni uyarıyorum. Tanrıçaya karşı koymaktan acizsin. O rüzgar. Kaderimizin hanımı ve sen, küçük kız, onun eğlenmek için yutup tüküreceği küçük bir lokmadan başka bir şey değilsiniz.

"Bu canlı görüntü için teşekkür ederim," dedi, bu düşünceyle midesi bulandı.

Buna gülümsedi. Sonra sert yüz hatları yumuşadı. "Onu kurtarmak istiyorsun, değil mi?"

Yine onun düşüncelerine kulak misafiri olduğu hissine kapıldı. “Tabii ki istiyorum. O benim için her şey demek.”

Onayladı. "Sen temiz kalplisin. Bu gerçekten işe yarayabilir.

Şimdi bu, onu söylediği veya yaptığı her şeyden daha çok korkuttu. Ses tonundaki bir şey ona fikrinin çok riskli olduğunu söylüyordu. "Ne işe yarayabilir?"

Acheron tabut sehpasının üzerinde duran siyah bir sırt çantasına geçti. İçine uzandı ve siyah oymalı ahşap bir kutu çıkardı. Gümüş semboller ve klasik Yunan yazısı kaplıydı. "Aradığın şey burada."

Kırmızı bir madalyonu tutan zengin siyah kadife astarını göstermek için kutuyu açtı.

Acheron'un gözleri gibi parıldadı. Ancak renkleri kırmızıdan sarıya ve turuncuya döndü.

Dönen bir rüzgar gibi görünen orta oymayı yalıyormuş gibi görünen renkler.

Dokunmak için uzandığında, "Ne kadar güzel," diye soludu.

Acheron onu uzanabileceği yerden çekti. "Ona dokunursan seni cehennem ateşi gibi yakar."

Anında elini indirdi. "Nedir?"

"Kyrian'ın ruhu."

Onun bıkkın sesini duyduğunda kalbi atmayı bıraktı. Yutkunarak madalyona baktı. Gerçekten onun ruhu olabilir mi?

Hayır, mümkün değildi. "Bana yalan söylüyorsun."

"Asla yalan söylemem," dedi Acheron basitçe. "Gerek yok."

Yine de, her şeyden çok istediği şeye onun sahip olduğuna inanmaya hazır değildi. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Desiderius'u öldürebilmesi için ona geri vermeme yardım edebileceğini umuyordum."

"Nasıl iade edeceksin?"

Acheron madalyonu aldı, avucunun içine aldı ve kutuyu kapattı.

"Seni yakmıyor mu?" diye sordu.

Ona sinsi bir gülümseme sundu. "Sana söyledim, benim güçlerim senin hayal gücünün ötesinde."

"O zaman neden onu Kyrian'a iade etmiyorsun?"

"Çünkü o bana güvenmiyor ve senin aksine benim kalbim yok, saf ya da başka türlü." Madalyonu inceliyormuş gibi ters çevirdi. "Görüyorsun, bir Kara Avcı'nın ruhunu geri kazanmasının tek bir yolu var. Saf, sevgi dolu bir kalp, madalyonu avucunun içine almalı ve Kara Avcı doğaüstü güçlerini tüketirken onu tutmalıdır. Bir Kara Avcı ancak insan parçası kaldığında normal bir şekilde ölebilir."

"Affınıza sığınırım?"

Adam ona baktı ve gözlerini göremese de ona baktığını biliyordu. "Ruhunu geri vermenin tek yolu, insan kalbinin atmasını durdurmaktır. Son kez attığında, madalyon ruhun yakalandığı işarete yerleştirilmelidir. Madalyondan ayrılacak ve vücuduna tekrar girecek."

Söylediklerini idrak etmeye çalışırken kafası zonkluyordu. "Anlamıyorum. Kalbinin atmasını nasıl durdurursun?"

"Karanlık Avcı güçlerini tüketirsin, sonra da kalbine saplarsın."

Geri adım attı, aklı dönüyordu. "HAYIR! Daimon gibi buharlaşacak. Beni onu öldürmeye ikna etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Kara Avcılar benim çocuklarım ve birinin incinmesine izin vermeden önce kendimi bir Gölge'ye mahkûm etmeyi yeğlerim. Ruhunu ona nasıl iade edeceğini sordun, ben de sana cevap verdim. Onu serbest bırakmak istiyorsan, onun içini boşaltmalı ve öldürmelisin.”

O başka bir söz söyleyemeden, Acheron onun elini tuttu ve kendi elindeki madalyonun üzerine getirdi. Ondan gelen ısı dayanılmazdı. Elini bir propan meşalesinin üzerinde tutmak gibiydi.

"Şimdi ona dokunduğunu hayal et," diye fısıldadı. "O zaman tutmayı düşün. Madalyonu kazığa oturtulduğu andan, kalbi atmayı bırakana ve tekrar vücuduna bırakana kadar elinizde tutmanız gerekecek.”

Bileğini daha sıkı kavradı ve onun gizli bakışlarının kendisini delip geçtiğini hissedebiliyordu. "Onu yeterince seviyor musun?"

"Ben..." Amanda tereddüt etti. "Daha ne kadar tutmam gerekiyor?"

"Ne kadar sürerse sürsün. Bunu sana söyleyemem. Her Kara Avcı için farklıdır.”

"Ya ruh özgürleşmeden onu bırakırsam?"

"O zaman Kyrian sonsuza dek ne Karanlık Avcı ne de İnsan olarak yürümeye mahkumdur. Gölge olarak bu dünya ile ahiret arasında sıkışıp kalacaktır. Yemek için can atacak ve asla yemek yiyemeyecek. Susayacak ve asla içmeyecek. Sonsuza dek acı çekecek.”

Amanda madalyona dehşet içinde baktı. "Buna şans veremem."

Acheron elini bıraktı, sonra madalyonu kutuya geri koydu. "Desiderius'la karşılaştığında nasılsa ölecek."

"Başka bir yolu olmalı," diye fısıldadı.

"Yok."

Göğsü sıkıştı, Kyrian'ın güçlerini tükettiğini ve onu savunmasız bıraktığını hayal etmeye çalıştı. Bunu ona yapabilir miydi?

Acheron kutuyu sırt çantasına geri koymak için harekete geçti.

Bekle, dedi onu durdurarak. "Madalyonun tam olarak ruhun yakalandığı yere yerleştirilmesi gerektiğini söyledin."

"Evet."

"Bunu nasıl bulacağım?"

Kalçasındaki fiyonk işaretini işaret etti. "Marka, ruhlarımızı ele geçirdiğinde Artemis'in bize nerede dokunduğunu size her zaman gösterecek."

Amanda konuşmak için ağzını açtı ama gürleyen bir ses onu susturdu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Amanda arkasında Kyrian'ı bulmak için döndü.

Acheron'a baktı. "Onu neden içeri aldın?"

Acheron ona uyarıcı bir bakış attı. Hiçbir şey söyleme, diye fısıldadı onun zihninden. "Bana uygun," dedi yüksek sesle.

Kyrian'ın yüzü sertleşti. "Sana yapmamanı söylemiştim."

Acheron dişleri bir an için parlayarak gülümsedi. "Ve ne zamandan beri seni dinliyorum?"

Kyrian ters ters baktı.

Amanda'nın bakışları Kyrian'ın vücuduna kaydı ve onun yine siyah kot pantolonunu, gömleğini ve botlarını giydiğini fark etti. "Bu gece onun peşinden gitmeyeceksin, değil mi?"

"Başka seçeneğim yok."

Omzunun üzerinden patronuna baktı. "Acheron..."

Acheron kayıtsızca omuz silkti. "Bu onun kararı."

Yaralı, diye ısrar etti.

"O bir Kara Avcı. Güçlü ve zayıf yönlerini bilir. Karar vermesi ona kalmış."

İçini bir hayal kırıklığı kapladı ve ikisini de öldürmek istedi. "Ölmesine izin mi vereceksin?"

Kyrian onun sözünü keserek, "Bunun Acheron ile hiçbir ilgisi yok," dedi. "Dediği gibi, yargılamak benim için."

"Evet, pekala, kararın berbat."

"Evet, tabitha da seninki için aynı şeyi söylüyor."

Ona ters ters baktı.

Onunla göz temasını kesene kadar ona baktı. Sonra Acheron'a baktı.

Benim için ona göz kulak ol.

"Bu bir emir mi?" Acheron inanamayarak sordu.

"Göt olma."

Alaycı bir kaş kaldırdı. "Ben bir Ash'im, eşek değil."

Kyrian'ın çenesinde bir tik belirdi. "Ve tutmam gereken bir randevum var. Daha sonra." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Amanda oturma odasında donakalmıştı.

Ve garaj kapısının açılma sesi ve Kyrian'ın arabasının çalışmasıyla kalbi paramparça oldu. Adam çok inatçıydı!

"Yanılmıştı, Acheron. Sen eşek değilsin, o.

Acheron güldü.

Amanda ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışırken elleriyle gözlerini ovuşturdu. Ama kalbinde biliyordu. Kyrian öyle ya da böyle ölecekti.

En azından onu öldürürse, bir şansı vardı. "Bana madalyonu ver."

Acheron kutuyu ona uzattı. "Emin misin?"

"Kesinlikle hayır."

Kutuyu almaya çalıştı ama adam onu tuttu. “Ne yaparsan yap, bunu eline aldıktan sonra fikrini değiştirme. Ona yapabileceğin en zalimce şey olurdu. Sevdiği kadının elinden ölmesindense Desiderius'la savaşırken ölmesini tercih ederim.

Tekrar."

Eli onunkinin altında titriyordu. "Ona asla zarar vermem."

Alınma ama bunu en son duyduğumda kadın madalyonu aldıktan on saniye sonra düşürdü. Beni bir daha yanlış anlama.”

"Yapmayacağım."

Sertçe başını salladı ve madalyonu ona verdi. "Unutma, kazığı koyduğu anda onu eline almalısın. Ölene kadar tut, sonra madalyonu pruva işaretinin üzerine koy.”

“Bittiğini nasıl anlayacağım?”

"Güven bana, bileceksin."

Amanda madalyonu, Liza'nın ona verdiği Barbie bebeğin bulunduğu kutunun yanındaki sırt çantasına koydu. Tabitha'nın saldırıya uğradığı gece bebeği taşımaya başlamıştı.

Muhtemelen aptalcaydı ama her ihtimale karşı bebeğin orada olduğunu bilmek onu rahatlattı.

Ayrıca silah taşımaktan daha iyiydi ve bacaklarındaki çivilere rağmen daha güvenli olduğundan emindi.

Çantasını kapatırken cep telefonu çalmaya başladı. Yan keseden çıkarıp cevapladı.

"Mandy, sen misin?"

Cliff'in genizden gelen sesini duyunca burnunu kırıştırdı. "Düşündüm-"

Dinle, dedi onun sözünü keserek. "Korkunç bir şey oldu..."

Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. Fazla romantik olmalarına rağmen, onun için endişelenmekten kendini alamadı. O bir pislik olabilirdi, ama birkaç hafta öncesine kadar, onunla evlenmeye niyetliydi. "Ne?"

"Annem," dedi hıçkırarak. "Bak, aramızın pek iyi olmadığını biliyorum ama arayacak başka kimsem yok. Lütfen buraya gelir misin? Yalnız kalmak istemiyorum.”

Tereddüt etti. Tuhaf, mide bulandırıcı bir duygu midesini kastı. Bunu Cliff'i tekrar görme düşüncesine katlanamamasına bağlayarak, onu inkar etmenin ne kadar bencilce olacağını anladı. Ona ihtiyacı vardı. Birkaç dakikalığına gider, sonra buraya dönüp Kyrian'ı beklerdi. "Tamam, ben geliyorum."

"Teşekkür ederim."

Acheron ona kaşlarını kaldırdı. "Ters giden birşey mi var?"

"İhtiyacı olan bir arkadaş."

Onayladı. "Sen git, ben de kardeşini bulup ona göz kulak olacağım." Acheron siyah bir tişört giydi. "Bu arada, dikkatli ol."

"İle ilgili?"

"Gece vakti ve kötü şeyler orada dolaşıyor."

İçinden bir korku dalgası daha geçti. "Korkmalı mıyım?"

"İçgüdünün sesini dinle küçük kız. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Kendisine her zaman "küçük kız" demesinden nefret ediyordu ama yine de bu konuda sinirlenmiş gibi görünmüyordu. "Belirsiz olmayı seviyorsun, değil mi?"

"Kara Avcı ya da peygamber olmak bir seçimdi. Şahsen ben kes ve öldür olayını dualardan ve nilüfer pozisyonundan daha çok seviyorum."

Acheron Parthenopaeus çok tuhaf bir bireydi.

Amanda anahtarlarını çıkardı ve arabasına geri döndü. Garaj yolundan otobana doğru sürerken, Acheron'un onu tek başına göndermesinin ne kadar tuhaf olduğunu anladı...

Kyrian ondan ona göz kulak olmasını istediğinde bunu neden yapsındı?

Çünkü Tabitha'nın sokaklarda yürürken başının belaya girme olasılığı senin Cliff's'e gitmenden çok daha fazla.

Ah evet. Bu her şeyi açıklıyor. Cliff'in evindeki tek tehlike, onun canını sıkarak ölmesi olacaktır.

* * *

Oraya varması uzun sürmedi.

Amanda, Cliff'in birinci kattaki dairesine yürüdü, sonra kapıyı çaldı ve onun cevap vermesini bekledi.

O kapıyı açtı. Bir çift Levi's ve sarı düğmeli bir gömlek giymişti.

"Ne?" diye sordu, omzunun üzerinden bakarak. "Bu sefer sana arabayı süren arkadaşın yok mu?"

Sesinde duyduğu kıskançlığa baktı. Nasıl cüret eder! "Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti ve kapıyı daha geniş açtı. "Hiç bir şey. Sadece bu gece üzgünüm. Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler."

Yine kafasının içinde ona gitmesini söyleyen o sesi duydu. Bir aptal gibi, umursamadı ve içeri girdi.

Kapıyı kapatıp arkasından kilitledi.

"Pekala," dedi mutfaktan tanıdık bir ses. "Burada ne var?"

Desiderius gölgelerin arasından çıkarken Amanda donup kaldı.

BÖLÜM 16

"Sen!" Amanda çığlık attı ve kapıya yöneldi.

Cliff onu yakaladı. "Çok hızlı değil."

"Nasıl yapabildin?" Cliff'e sordu. Sonra dönüp Desiderius'a baktı. "Neden burada olduğunu anlamıyorum. Nasıl?"

Desiderius içini çekti. "Lütfen bunu olması gerekenden daha fazla klişeleştirme. Kyrian'ı tuzağa düşürmek için böylesine ilkel bir oyuna başvurmak zorunda kalmam yeterince kötü. Şimdi benden kaçıp beni öldürebilmen için tüm planımı sana yıkmamı mı bekliyorsun? Kafasını salladı. "Biliyor musun, ben de kötü filmler izlerim."

Aniden, düşüncelerinde Desiderius'u hissetti. Onun anılarını kışkırttığını ve burnunu soktuğunu hissetti. Kafasında tuhaf görüntüler canlanırken başı ağrıyor ve yüzüyordu.

Desiderius'un onu kucaklayıp okşadığı görüntüler. Boynunda nefesi.

Daha da kötüsü, Amanda, onun şiddetli zihinsel saldırısının baskısı altında zihnindeki engellerin yıkıldığını hissetti.

Söz verdiğin gibi, Cliff. Sesi çok zayıf bir mesafeden geliyordu. Rüzgardaki belirsiz bir fısıltı gibi. "Güçleri saf, neredeyse hiç dokunulmamış."

"Biliyorum. Onunla ilk tanıştığımda beni ona çeken şey buydu." Cliff gülümsedi. "Ve Kyrian'ın o gece ara sokakta nasıl dövüştüğüne dair topladığımız bilgilerle, onu yenmek için hiç sorun yaşamayız."

Desiderius daha küçük canavara bakarken duraksadı. İnsanları aşağının en aşağısı olarak görüyordu. Ne de olsa onlar sadece tanrılar için yiyecekti.

Altlarındaki tek şey, Cliff gibi melezlerdi. Yarı Apollite, yarı insan, sümüklü korkak işine yaramıştı.

Sonuç olarak, Cliff'in Apollite'li babasının, çocuğun mirasıyla ilgili gerçek gerçeği ona aktaramadan öldüğü için minnettar olması gerekirdi.

Cliff'in insan annesine gelince...

Eh, lezzetli bir lokma olmuştu.

Desiderius, evcil hayvan olarak bir meleze sahip olmanın bir gün işe yarayacağını her zaman biliyordu. O iğrenç yaratığı büyütmek zorunda kaldığın onca yıl şimdi o kadar itici gelmiyordu.

Ve Cliff bu küçük büyücüyü kendi ofisinde bulduğunda, Desiderius onun ruhunu ve güçlerini beraberinde götürmeden önce, Cliff'in psişik güçlerini ortaya çıkarmasını ve geliştirmesini bekleyerek zamanını beklemişti.

Ama dirençliydi.

Bütün bunların sonucunu kim tahmin edebilirdi? Cliff, kız kardeşinin davranışları yüzünden Amanda'dan paniğe kapılıp ondan ayrıldıktan sonra, Desiderius büyücü kadının pençelerinden kaçmadan önce onu ele geçirmek için hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Cliff ona ikizlerin ne kadar yakın olduğunu ve Cliff'in Tabitha'nın evine ne sıklıkta geldiğini söyler söylemez, Desiderius'un planı şekillenmişti.

Amanda'yı Kara Avcı'ya kelepçelediğinde, Amanda'nın panikleyip güçlerini Tabitha'yı korumak için Kara Avcı'yı öldürmek için kullanacağını umarak onu kız kardeşiyle karıştırıyormuş gibi yapmıştı. Kara Avcı'yı korumak için güçlerini kullanacağını hiç düşünmemişti.

Önemli olduğundan değil.

Şimdi kanal açıkken, yolma için olgunlaşmıştı.

"Beni şimdi mi getireceksin?" diye sordu. "Beni de mi ölümsüz yap?"

"Kesinlikle."

Amanda, Desiderius'un Cliff'e doğru yürüdüğünü ve onu kollarının arasına aldığını zar zor fark etti. Desiderius dişlerini Cliff'in gönüllü boynuna saplamadan hemen önce dişlerinin parladığını gördü.

Başı daha da dönüyor, yere doğru süzüldüğünü hissetti. Çok geç, düşüncelerinin artık kendisine ait olmadığını fark etti.

* * *

Kyrian, uzun siyah deri ceketi bacaklarının etrafında dalgalanırken Fransız Mahallesi'nin kalbinde durup etrafına baktı. Turistler, tehlikeden habersiz, etrafta dolaşarak Bourbon Caddesi'ni sıraladılar. Bazıları, cafcaflı ışıklar gözlerini acıttığı için onu siyahlar içinde, güneş gözlüğü takmış halde görünce duraksadı.

Serin kış rüzgarlarında caz, rock ve kahkahanın birbirine karışan kakofonisini duyabiliyordu.

Zihnini dikkat dağıtıcı şeylere uyuşturarak, hem güçleri hem de teknolojisiyle uzandı ve hala Desiderius'tan bir iz yoktu.

"Lanet olsun," diye hırladı.

Ağrıyan omzunu Tabitha'nın ona saldırdığı yeri ovuşturdu.

Acıya masaj yaparken, Amanda'nın görüntüsü kardeşininkinin yerini aldı. Onun, dün gece ona en şefkatli sevgiyi gösterirken üzerine örtüldüğü şekliyle gülen yüzünü gördü. Hiç kimse ona bu kadar derinden dokunmamıştı.

"Çünkü seni seviyorum."

Bu sözler kalbini dağladı. Daha çok, çünkü onun sesindeki duygularını duymuştu.

Onları daha önce hiçbir kadının kastetmediği bir şekilde kastediyordu.

Onu sevdi.

Ve onu sevdi. Onu o kadar çok sevdi ki, ona sahip olamayacağını bilerek ölmek istedi. Kader acımasız sürtüklerdi. Bunu yüzyıllar önce öğrenmişti. Yine de bu soğuk gecede, o tek temel gerçek içini yaktı.

Bana gel Amanda, sana ihtiyacım var.

Bu düşünceyle irkildi.

"Bunu düşünme," diye fısıldadı, boşuna olduğunu bilerek.

Tek bir dilek hakkı olsa...

Düşünceyi uzaklaştırmaya zorladı. Gerçekleştirmesi gereken bir görevi vardı. Desiderius'u durdurması gerekiyor.

Telefonu çaldı. Cep telefonunu kemerinden çıkardı ve cevapladı.

Talon'du. Ash sana tuhaf bir şeyler döndüğünü söylememi istedi. Daimonlar bu gece gruplar halinde saldırıyor. Şimdiye kadar on tane çiviledim ve o dört tane daha peşinde. Seni tetikte istiyor."

"Dedeme söyle merak etmesin. Quarter'da her şey sessiz."

"Pekala, sadece orada krikoya kapılma."

"Merak etme. Kendim halledebilirim."

"Bu arada," dedi Talon. Eric, Tabitha ile birlikte. Onun da Mahallede dolaştığını, Desiderius'u avladığını söyledi."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Keşke. Ash, Garden District'te onu takip ediyordu ama bir grup Daimon'un turistlerin peşine düştüğünü görünce gitmesine izin vermek zorunda kaldı.

Kyrian, takip cihazının vızıldadığı sırada telefonu kapattı. Yakınlarda Daimonların olduğunu işaret etti. İzleyicisini ceketinin cebinden kaparak sinirsel aktivitelerini bir blok ötedeki bir ara sokağa kadar takip etti.

Dört insana saldıran altı Daimon bulmak için karanlık alana girdi.

"Hey!" Kyrian onları kurbanlarından uzaklaştırmak için aradı. Ceketinin kenarını düzeltti ve geri çekilebilir kılıcını çıkardı. Taşın kabzasına bastırarak, onu beş fit uzunluğa kadar uzattı.

"Söyleyin bana," dedi Kyrian, Daimonlara kendi etrafında döndürürken, "hiç sinirli bir eski Yunan generali gördünüz mü?"

Daimonlar kendi aralarında temkinli bir bakış attılar.

Kyrian onları tartarken kılıcını iki elinde tutarak çömeldi. "Hoş bir manzara değil. Gerçekten mi."

"Onu elde etmek!" lider aradı ve hemen ona koştular.

Kyrian, toza dönüşmesine neden olan bir savuşturmayla ilkini yakaladı. Zarif bir kedi gibi döndü ve üst kısmı ortadan kesilen ikincisini yakaladı. Daimon nefesini tuttu ve buharlaştı.

Kyrian bu saldırıdan geri sıçrayamadan Daimonlardan biri onun ağrıyan kolunu yakaladı ve kılıcı elinden aldı. Kyrian döndü ve çizmesinin ucuyla onu yakaladı. O da buharlaştı.

Bir diğeri onu belinden yakaladı ve duvara geri çarptı.

Diğer ikisi kapandı.

Belindekine tekme attı, aynı anda ona yaklaşan ikisi buharlaştı.

Tabitha'nın titreyen ayakları üzerinde durduğunu gördü. "Çelik yiyin, sizi vampir köpekler," dedi Kyrian'a bir yıldız fırlatırken.

Onu koruma olarak ve ona zarar vermemek için fırlattığı gerçeği karşısında şaşkına dönerek, onu eline aldı ve son Daimon'u öldürmek için kullandı.

Tabitha'ya vardığında, o yerde diz çökmüştü. Boynu durmadan kanıyordu, yüzü solgundu. Kyrian sıkıştırmak için gömleğinin bir kısmını yırttı, ardından ambulans çağırdı.

"Erik?" diye sordu, diğer kurbanların yattığı karanlığı görmeye çalışırken sesi gergindi. "Öldü mü?"

"Buradayım bebeğim."

Eric oldukları yere doğru sendeledi. Tabitha'nın yanına düştü ve onu kollarının arasına aldı.

"Ölmeyecek," diye güvence verdi Kyrian.

Eric başını salladı. "Ona bu gece dışarı çıkmamasını söylemeye çalıştım. Kötü olacağına dair. Dinlemiyor."

"Aileden geçer."

Tabitha, 911'e talimat verirken Kyrian'ın koluna dokundu. "Beni neden kurtardın?"

Eric, "Kyrian'ın yaptığı bu, Tabby," diye fısıldadı.

Eric onu tutarken, Kyrian yerdeki diğer iki kişiyi kontrol etti. Esmeralda'nın evinde ona saldıranlarla aynı kişilerdi. Ne yazık ki Eric ve Tabitha kadar şanslı değillerdi.

"Eric," dedi onlara dönerek, "ne oldu?"

Erik omuz silkti. "Bir dakika onlara sahip olduk ve sonra bize düşman oldular."

"Bir şey söylediler mi?"

Erik, Tabitha'yı yakınında tutarken hasta görünüyordu. "'Ruhunu yutacağım."

Kyrian bir kalp atışı için ona baktı, sonra onların çarpık mizah anlayışlarına dişlerini sıktı. "Daimons çok fazla B filmi izliyor."

Tabitha uzandı ve Kyrian'ın eline dokundu. "Teşekkür ederim."

Onayladı. "Minnettarlığımı iade ediyorum."

"Dostum, Kyrian," diye soludu Eric. "Onlar hakkında haklıydın. Daimonların daha önce hiç böyle hareket ettiğini görmemiştim. Uyarını dinlemeliydim."

Tabitha kaşlarını çatarak aralarına baktı. Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?

"Babam, Kyrian'ın arkadaşı Talon için çalışırdı." Eric, Kyrian'ın bakışlarıyla buluştu. "Kyrian'ı hayatım boyunca tanıdım, Tabby. İnan bana, o iyi adamlardan biri."

O başka bir şey söyleyemeden ambulans geldi.

Kyrian, haberi vermek için Amanda'yı aramadan önce ikisi de içeri girip tıbbi bakım altına alınana kadar bekledi.

Cep telefonuna cevap vermedi.

Annesini, kız kardeşini ve evini aradı. Kimse cevaplamadı.

Korkudan midesi kasılarak arabasına yöneldi. Belki Amanda hâlâ evinde onu bekliyordu.

Ya da belki Desiderius'un elinde...

Onun Tabitha gibi saldırıya uğradığını hayal etti. Tabitha'nın arkadaşları gibi onu kanlı ve ölü gördüm. Düşüncenin dehşeti ve acısı onu mahvetti.

Amanda iyi olmalıydı. Ona bir şey olursa yaşayamazdı.

Ele geçirilmiş bir iblis gibi, Lamborghini'sinin gidebileceği kadar hızlı bir şekilde eve gitti.

Onun iyiliği için korkuyla titreyen bedeni, dinleyerek garajdan ve karanlık eve koştu.

Lütfen, tanrılar, herhangi bir şey. Sadece ona zarar gelmesine izin verme.

Amanda'nın yukarıda, yatak odasında onun Grieg ezgisini mırıldandığını duydu. Rahatlama ve minnettarlık onu o kadar sarstı ki neredeyse sendeleyecekti. İyi ve sağlıklı olduğundan emin olmak için onu görmesi gerekiyordu. Rahatlayarak derin bir nefes alan Kyrian, merdivenlerden yukarı koştu ve kapıyı açtı.

Dondu.

Amanda duvar apliklerindeki mumları yakmıştı. Hayatında gördüğü en cimri, en saf beyaz geceliği giymişti. Uzun bacakları çoraplarla ve dantelli beyaz bir jartiyerle kaplıydı. Sırtı ona dönük, yatağın üzerine eğilmiş, banyodan sonra cildine sürdüğü gül yağıyla çarşaflarını kokluyordu.

Mum ışığı kremsi vücudunun dış hatlarını mükemmel bir şekilde sergiliyordu.

Onu görünce tüm vücudu yandı. Duygularından bunalmış bir şekilde yatağa gitti ve kendini onun sırtına yasladı. Onu kollarının arasına aldı ve rahatlamayla sarsılırken başını onunkine yasladı.

Amanda hayattaydı ve zarar görmemişti.

Zevkle inledi. Ses, içinde yankılanarak arzusunu daha da artırdı.

"Dokun bana Kyrian," diye soludu, onun ellerini belinden çekip göğüslerine götürdü. "Bu gece seni hissetmeye ihtiyacım var."

Onun da ihtiyacı vardı. Onu kaybedecek kadar dehşete kapıldıktan sonra, onu aklını karıştıracak şekilde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Avucunun içinde sertleşmiş, gazlı bezle kaplı göğüs uçlarını hissedince hırlayarak, boynunun kokulu etini tatmak için başını eğdi.

Kollarında döndü, uzandı ve güneş gözlüğünü yüzünden çıkardı, sonra dudaklarını onunkilerle kapladı.

"Amanda," diye soludu, kızın gül kokusu başını çevreleyip onu cezbederken. "Bana ne yapıyorsun?"

Dilini çenesi boyunca, ardından çenesinin altından boynuna doğru izleyerek ona cevap verdi. Paltosunu omuzlarından geçirip yere düşürürken, içinde binlerce ürperti dolaştı.

Gömleğini çıkardı ve ellerini altından geçirerek derisini dağladı.

Kafasındaki ses onu itmek istedi ama yapamadı. Gerçekte, asla yapamazdı.

Bu kadını seviyordu. Bu konuda söylenecek daha fazla bir şey yoktu. O gerçekten onun ruh eşiydi. Artık inkar etmeyecekti.

Bu küçücük an için ona duyduğu aşktan zevk alacaktı. Onu arzulama biçiminden keyif al.

Gözleri aç, pantolonunu çıkardı ve ellerini şişmiş şaftının üzerinde kaydırdı. "Ellerimde hissetmeni seviyorum," diye fısıldadı onu okşarken. "Söyle bana Kyrian, düşüncelerimi okuyabiliyor musun?"

Kyrian onun dokunuşunun tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Onu kucakladığında ürperdi.

"Hayır," diye nefes verdi. "Benden istediğinde bu güçten vazgeçtim."

Onu kaldırıp yatağın kenarına koydu ve dizlerinin arasında durdu. Elbisesinin önünü açarken ve ona göğüslerini açarken kalbini aydınlatan bir gülümsemeyle gülümsedi.

Vücudu alev alev yanan Kyrian, ona bakabilmek için bacaklarını birbirinden uzaklaştırdı.

Tanrılar, ona bakmayı ne kadar çok seviyordu. Dizlerinin üzerine çökerek onu ağzına aldı.

Onu tamamen tattığında boğuk bir çığlık attı. Kyrian dilini onun üzerinde gezdirirken gözlerini kapattı. Onu doruğa getirirken uylukları yüzünün etrafında titriyordu.

Eli saçlarını kavradı ve bu arada kalçalarını yüzüne doğru salladı.

Ah evet, diye inledi.

Kyrian tamamen bitene kadar bekledi. Ancak o zaman ayağa kalktı.

Ona bakarken gözleri sıvı ve sıcaktı. Yatağın üzerine çıktı ve onu soymayı bitirdi, sonra yataktan onun önüne kaydı ve ona sırtını teklif etti.

Söylenmeden, onun ne istediğini biliyordu. Gırtlağından alçak sesle hırlayarak, güçlü bir itişle kendini onun içine soktu.

Zevkle inledi, parmak uçlarında yükseldi ve sonra onu kabzasına kadar vücudunun içine almak için kendini yere bıraktı.

Kyrian'ın tüm vücudu titriyordu.

Omzunu öpüp elini yumuşak göbeğinin üzerinden geçirdi, sonra şişmiş ucuna dokunabilmek için alt buklelerinin arasından aşağı kaydırdı. Kalçasını tamamen hareketsiz tutarken eliyle onu şefkatle okşadı. Zevklerini kontrol etmesine izin verdi.

Amanda, adını haykırarak tekrar gelene kadar onu vücuduyla sağdı.

Zevklerinin birleştiğini ve güçlerinin ondan kayıp gittiğini hissettiği anda, ondan çekildi. Nefesi düzensizdi, tek yapamadığı, harcanmamış şehvetinin acısıyla ikiye katlanmamaktı.

Amanda bir kez olsun ona acımadı. Bunun yerine döndü ve onu hevesle öptü.

"Amanda," dedi ondan uzaklaşmaya çalışarak.

"Şşt, Kyrian," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Güven bana."

İçgüdülerine karşın yaptı. Onu yatağa yatırdıktan sonra üzerine çıktı.

Kyrian onu kendi vücuduna geri götürürken sarsıldı.

Onu içinde hissettiği için inanılmaz derecede iyi hissetti. Ona binerken onun zevkini hissetti.

Esrikliği artarken, üstte, bacaklarının arasına girene kadar onu yuvarlamasına izin verdi. Kendini biraz daha iyi hissederek, ona sert ve hızlı bir şekilde bindi.

Bu sefer dışarı çıkmak için gittiğinde, onun etrafına sarıldı ve onu sımsıkı tuttu.

Kyrian ona doğru sallanırken, şaftını vücudunun daha derinlerine çekerken kaşlarını çattı. Vücudu onunkini kavradığında inledi.

"Amanda, dur," dedi kesik kesik nefes alarak. Devam ederse, kaybolacaktı.

Adam tekrar geri çekilmeye çalıştı ve o yine sıkıca tuttu ve kendini ona doğru kaydırdı. Kyrian orgazmını engellemeye çalışarak dişlerini gıcırdattı.

Doruk noktasını tekrar hissedene kadar işe yaradı. Ağlaması ve ona sarılması, kaldırabileceğinden daha fazlaydı. İsteği dışında vücudu serbest bırakıldı.

Kyrian başını geriye yasladı ve zevkinin acımasızlığıyla bağırdı. Amanda'nın kollarında olmaktan gerçekten daha iyi bir şey yoktu. Onun vücudu.

İki bin yıldır ilk kez kendini evinde gibi hissetti.

Ve bu şefkatli duygular içini kaplarken, Karanlık Avcı güçlerinin tekrar geri çekildiğini hissetti.

HAYIR!

Amanda onu hafifçe dudaklarından öptü ve onunla birlikte döndü. İtiraz edemeyecek kadar zayıftı. Tek yapabildiği ona bakmaktı.

Yataktan kalkıp üzerine bir bornoz geçirdi.

Amanda mı? O çağırdı.

Bir süre sonra elinde bir kadeh şarapla geri döndü. "Herşey yolunda. Buradayım aşkım, dedi.

Şarap kadehini dudaklarına tuttu. Ona tamamen güvenerek onu içti.

Birkaç dakika sonra oda yüzmeye başladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, içini bir korku duygusu kaplarken.

Ama zaten biliyordu.

Yüzyıllar önceki Theone gibi, ona ilaç vermişti.

Son görüşü, Desiderius'u yatak odasına kabul etmek için kapıyı açmasıydı.

BÖLÜM 17

Kyrian, elleri başının üzerinde bağlı olarak uyandı. Tanıdık olmayan bir evin içindeki karanlık, rutubetli bir duvara yaslanmıştı. Eski moda oda, etrafında dans eden gölgeler oluşturan mumlarla aydınlatılıyordu ve etrafını saran fısıltılar duydu. Yerin görünüşüne bakılırsa, Garden District'teki kendi evinden o kadar da uzakta olmayan eski bir ev olduğunu tahmin edebilirdi.

Odayı tararken, Amanda ve Desiderius'u, Desiderius'un kolu onun omuzlarına dolanmış, ondan birkaç adım ötede dururken buldu.

İnançsızlık onu alt etti.

Tekrar olmasın. Sevgili tanrılar, yine olmaz.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Zihni ona bir şeylerin ters gittiğini söylemeye çalışmıştı. Desiderius'un Amanda'ya ulaşabileceğini bile biliyordu. Ama dinlememişti. Ona olan aşkının, ona olan ihtiyacının onu kör etmesine izin verecekti.

Kyrian gözlerini sımsıkı kapattı.

En çok canını yakan şey, Desiderius'un onu öldürdüğünde ona ne yapacağını bilmekti.

Onu koruyamayan Amanda, Desiderius'un insafına kalmıştı.

Gerçekten yeniden Theone gibi olurdu. Valerius onu idam ettikten sonra Romalı, Theone'yi bir gün acımasızca düşmanlarının eline teslim edebilecek bir fahişeyi yatağında istemediğini söyleyerek dışarı atmıştı.

Theone, Makedonların askeri liderine ihanet edip onların yenilgisine neden olduğu için eve dönememişti. Çok sevdiği villa yerle bir olmuştu. Değer verdiği her şeye el konmuştu.

Vatandaşları tarafından zulüm gören Yunanistan'dan Roma'ya kaçmıştı ve orada yıkık bir güveçte bir fahişe oldu.

Ondan iki yıldan az bir süre sonra hastalıktan ölmüştü.

Sonunda, o kadar çok engellemeye çalıştığı kadere kendisi sebep olmuştu.

Gözlerini açan Kyrian, Amanda'yı ondan birkaç adım ötede gördü. Bir kot pantolon ve siyah bir balıkçı yaka giymişti. Saçlarını geriye topladığında,

ona bir oyuncak bebek tutarken onun profilini mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Bunu ona nasıl yapabilirdi?

Ama sonra biliyordu. Desiderius'un güçleri kaldırabileceğinden fazlaydı. Her nasılsa, D'Alerian'ın çabalarına rağmen, Daimon onun rüyalarını işgal etmiş ve fikrini değiştirmişti.

Öfke görüşünü kararttı. Onun ölmesine izin vermeyecekti. Böyle değil. Zayıflığına rağmen ipleri tuttu ve elinden geldiğince sert çekti.

"Demek uyandın."

Desiderius ve Amanda onun önünde durmak için hareket ettiler. Gözleri alaycı bir şekilde bakan Desiderius, bir elini Amanda'nın omzuna koydu. "Acı verici, değil mi? Onu öldürmeden önce onunla yatacağımı ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını bilmek.

"Cehenneme git."

Desiderius güldü. "Önce sen, Komutan. Önce sen." Uzun, şeytani bir parmağını Amanda'nın çene hattında gezdirdi. Hiç tepki vermedi. Sanki bir tür transa girmiş gibiydi. “Onu senin karşına alırdım ama seyirciye asla dayanamazdım. Hiç bu kadar bükülmemiştim. Kendi şakasına güldü.

Kyrian ipin bir derece gevşediğini hissetti. Çalışarak, tüm dikkatini özgürlüğünü kazanmaya verdi.

İpler tekrar gerildi.

Desiderius güldü. "Gerçekten senin özgür kalmana izin verecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" İleriye doğru bir adım attı ve Kyrian'la neredeyse burun buruna durdu. "Bu sefer, hayatta kalmanı tehlikeye atmayacağım."

Kyrian sanki Daimon başının yanında vızıldayan küçük bir sinekmiş gibi sırıttı. "Ooo, bot giyiyor olsaydım, onların içinde titriyor olurdum."

Desiderius ona inanamayarak baktı. "Hiç korkmuyor musun?"

Kyrian ona kuru bir bakış attı. “Beni koruyacak tek bir kılıçla koca bir Roma lejyonunun karşısına çıktım. Şimdi, aşağılık kompleksi olan, beş para etmez, yarı tanrı bir Daimon'dan neden korkayım ki?"

Daimon dişlerini göstererek ona tısladı. Arbaleti masadan aldı ve ona çelik bir ok yerleştirdi. "Benimle alay etmemeyi öğreneceksin. Ben uğraştığın biri değilim.

"Neden? Sizi özel yapan nedir?"

“Babam Bacchus. Ben bir tanrıyım!”

Kyrian homurdandı. Savaşın ilk kuralı: rakibinizin öfkesini kaybetmesini sağlayın. Duygular muhakemeyi gölgeliyor ve insana aptalca şeyler yaptırıyordu ve bu, ona özgür kalması ve ikisini de kurtarması için ihtiyaç duyduğu açıklığı veriyordu.

Ayrıca, Desiderius'un şakağında zonklayan damarın belirginleşmesi hoşuna gitmişti. Düşmanlarıyla alay etmeye geldiğinde dokunuşunu kaybetmediğini bilmesini sağladı. "Senin ne olduğun zavallı. Sen bir zorba ve psikopatsın. Babanın sana ihtiyacı olmadığına şaşmamalı.

Desiderius öfkeyle bağırdı. Arbaleti Kyrian'ın yüzüne sertçe indirdi.

Kyrian'ın başı darbeden dolayı ağrıyordu. Dudaklarında kan tadı vardı. Kesiğin üzerinde dilini gezdirerek Daimon'a şakladı.

"Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Kara Avcı. Ölmek için doğmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

"Hepimiz ölmek için doğduk."

Ah evet, insanlar ve onların bizimkinden üç kat daha uzun olan sınırlı yaşamları. Onlara nasıl acıyorum.”

Kyrian'ı boğazından tuttu ve kafasını duvara yasladı. "Sevdiğin kadının gözlerinin önünde çürümesini izlemek nasıl bir duygu biliyor musun? Eleanor sadece yirmi yedi yaşındaydı. Yirmi yedi! Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hatta ona bir insan getirdim ve yine de onu kurtaracak ruhu almayı reddetti. Sonuna kadar saftı.

Desiderius'un gözleri bu anı karşısında donuklaştı. "Çok güzel ve nazikti. Babama yardım etmesi için yalvardım ve o bana sırtını döndü. Bu yüzden güzel karımın birkaç saat içinde yaşlanmasını izledim. Kollarımda çürüyene kadar vücudunun yaşlanmasını izledim.”

"Senin için üzgünüm," dedi Kyrian sessizce. "Ama bu yaptığın şeyi mazur göstermez."

Desiderius öfkesini haykırdı. “Ben ne yaptım? İnsanların sahip oldukları yaşam armağanını çarçur etmelerini izlerken lanetli bir ırkta doğmaktan

başka hiçbir şey yapmadım. Onları öldürerek onlara bir iyilik yapıyorum. Sıkıcı, yavan hayatlarını hafifletiyorum.”

Mavi gözleri tehlikeli bir şekilde kararan Desiderius dudağını kıvırdı. "Doksan yıl önce kardeşlerinizden birini öldürdüğümde Kara Avcı el kitabınızın bir kopyasını almıştım. Beni en çok etkileyen giriş, her zaman bir Daimon'un kalbine gitmenin söylendiği yerdi. En savunmasız noktasından saldırmak için.”

Arbaleti Amanda'ya doğrulttu. "Kalbin o olurdu, değil mi?"

Kyrian dehşetini maskeledi. Onun korkusu. Zayıf olmasına rağmen, onu tutan ipleri daha sıkı kavradı ve Daimon Amanda'yı incitme şansı bulamadan Desiderius'u kalan tüm gücüyle tekmelemek için ayaklarını kaldırdı. Desiderius geri sendeledi, tatar yayı ondan uzaklaşarak yere doğru yöneldi.

"Koş, Amanda!" O bağırdı.

Hareket etmedi.

Kyrian duvara yaslandı. "Kahretsin, Amanda, lütfen benim için koş."

Onu hiç duymuyor gibiydi. Mırıldanıp bebeğini kavrarken sadece boşluğa bakarak durdu.

Desiderius kendini düzeltirken güldü. Kyrian'a kinle bakarken dudaklarındaki kanı yaladı. "O benim, Kara Avcı. Ruhunu ve güçlerini almadan önce onu çok iyi kullanacağımı bilerek ölebilirsin."

Desiderius arbaleti doğrudan Kyrian'ın kalbine atmadan bir saniye önce şeytani bir gülümsemeyle gülümsedi.

Vücuduna saplanan cıvatanın gücü onu duvara doğru itti. Kyrian, vücudunu ısıran çeliğin acısıyla nefesini tuttu.

Desiderius onun önünde durmak için öne çıktı. Gözleri eğlenerek, parmağını yaradan sızan az miktardaki kanda gezdirdi. "Ne yazık Kara Avcı kanı

içmek zehirlidir. Normalde yaşamak zorunda olduğumdan daha zengin ve kalın olduğundan eminim.”

Kyrian, kalbi atmaya çalışırken kelimeleri zar zor duydu. Kulakları çınladı. Bu şimdiye kadar hissettiği en acı verici şeydi. Gözleri körelince son bir kez Amanda'ya bakmak için döndü.

Onu izlerken yüz hatları buruştu ve bir an için onu hatırlıyormuş gibi yaptı. Ölmekte olduğunu bildiğini ve umursadığını.

Kendisi olsaydı, ona koşacağını biliyordu.

Karısının aksine, onun ölümünü duyduğunda ağlardı. Ve garip bir şekilde bu onu rahatlattı.

Desiderius onu bırakıp omzuna vurmaya gitti. "Haydi Amanda, sevgiline veda öpücüğü ver."

Kyrian ona yaklaşırken nefes almakta zorlandı. Ona söylemek istediği çok şey vardı. Sözlerini gerçekten duyarken ona söylemiş olmayı dilediği o kadar çok şey vardı ki.

En azından yalnız ölmeyecekti.

"Seni seviyorum Amanda," diye fısıldadı, bir şekilde onun ona sözlerini daha sonra hatırlayacağını ve onları kastettiğini anlayacağını umarak.

Gözleri boştu, öne doğru eğildi ve dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı ve elini omzuna bastırdı.

Ölümün karanlığının üzerine çöktüğünü hissetti ve ölürken onun fısıldadığı son sözleri duydu. "Seni sonsuza kadar seveceğim, karanlık savaşçım."

Sonra her şey kayboldu.

Amanda, bebeğin elbisesinin altında tuttuğu madalyondan Kyrian'ın cansız bedenine sızan ısıyı hissedince nefesini tuttu. Onun yeniden uyanmasını beklerken eli titriyordu ve geçen her saniye daha çok titriyordu.

Çalışmıyordu…

Oh tanrım hayır! Sonuçta Acheron ona yalan söylemişti!

Madalyon buz gibi soğuyup elinden düşerken gözyaşları gözlerini yaktı.

Yine de Kyrian kıpırdamadı.

Duvara yaslandı, yüzü bembeyazdı. Vücudu soğuk.

HAYIR!

Bitmişti ve Kyrian ölmüştü.

HAYIR!

Desiderius'un şeytani kahkahası karanlık odada çınladı ve tüm ruhunun ıstırap içinde ağlamasına neden oldu.

O an o da ölmek istedi. Bunların hepsi onun hatasıydı. Kenarda durup Kyrian'ın ölmesine izin vermiş ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı. Kederi kabardı ve gırtlağına bir türlü çıkamayan bir çığlık olarak yerleşti.

"Seni seviyorum, Amanda." Sözleri onu sonsuza dek rahatsız edecekti.

Hıçkıra hıçkıra kollarını Kyrian'ın vücuduna doladı ve onu kendine yakın tutarak uyanıp konuşmasını istedi. Lütfen Tanrım, benden bir şey al ama lütfen yaşamasına izin ver.

Amanda mı? Desiderius ona yanına dönmesini emrederken sesi keskindi.

Kyrian'a daha sıkı sarıldı, kafasını cıvatanın yanına, göğsüne koydu ve yaşam gücünü ona verdi.

Amanda bir şey duyunca donakaldı. Hafif bir sesti ama onu havaya uçurdu.

Kyrian'ın kalp atışlarını duydu.

Geri çekilip, onun gözlerinin fal taşı gibi açılmasını izledi.

Kyrian, Amanda'nın gözyaşlarından parıldayan koyu mavi gözlerine baktı. Artık boş olmayan gözleri bir amaçla onunkilere baktı. Ve sevgiyle.

Yüzü yumuşadı, elini onun göğsünün üzerinden geçirdi ve şimşek serbest kaldı.

O anda, ona ihanet etmediğini anladı. Onu serbest bırakmıştı.

"Ruhunu geri aldın, Trakyalı Kyrian," diye fısıldadı, bileklerindeki ipler çözülürken. "Şimdi bu piçe ödetelim."

Desiderius ne olduğunu anlayınca öfkeyle çığlık attı. Kyrian, Kara Avcı güçlerine sahip değildi ama önemli değildi.

İki bin yılı aşkın bir süredir ilk kez ruhuna sahipti ve onun hissi ve Amanda'nın ona ihanet etmediğini bilmek onu canlandırmıştı.

Daimon ölü bir adamdı.

Desiderius kapıya koştu.

Çarparak kapandı. Amanda, "Partiden bu kadar çabuk ayrılmanı istemem," dedi. "Bizi bu kadar hoş karşılamak için yaptığın onca şeyden sonra olmaz."

Amanda mı? dedi Kyrian tereddütle.

Ona baktı, gözleri ona Acheron'unkini hatırlatacak şekilde hafifçe parlıyordu. "Desiderius benim için güçlerimin kilidini açtı," dedi sessizce. "Telekinezi ve telepatiyi kendisi için kullanmayı düşündü." Desiderius'a bakıp gülümsedi.

"Sürpriz. Onları serbest bıraktığında, üzerimdeki tüm kontrolü kaybettin."

Desiderius kapıyı açmaya çabaladı.

Kyrian, avının peşinden koşan aç bir panter gibi onu takip etti. "Sorun ne Desiderius, sıradan bir insandan mı korkuyorsun?"

Hırlayarak döndü. "Seni yenebilirim. Ben Tanrı'yım."

"O zaman yap."

Desiderius ona küfrederek saldırdı. Kyrian'ı belinden tuttu ve duvara doğru itti. Desiderius onu ısırmak için ağzını açtı.

"Ah, cehennem gibi," diye hırladı Kyrian. "Ruhumu sana kaptırmak için geri almadım." Daimon'u kasıklarına diz çöktü.

Desiderius sendeleyerek ondan uzaklaştı.

"Kyrian."

Amanda'yı kılıcıyla görmek için döndü. Ona fırlattı.

Bıçağı uzatarak Desiderius'a gitti. Daimon savrulmasını savuşturdu ve ona astral patlama yapmak için elini kaldırdı. Kyrian, patlama göğsüne arbalet okunun olduğu yerden vururken küfretti. Geri sendeledi.

Acıttı.

Sersemlemiş halde, Desiderius ona saldırırken kendini savunamadı. Desiderius'un darbesini bekleyerek kendini hazırladı.

Hiç gelmedi.

Bunun yerine Amanda, Daimon'u kendi patlamasıyla patlattı.

Kyrian ona kaşlarını çattı. "Bebeğim, bunu halledebilir miyim, lütfen?"

Ona dudağını uzattı. "Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum. Ayrıca, yeterince hırpalanmadın mı?"

Cevap veremeden Desiderius tekrar ona koştu.

Amanda onların dövüşünü izlerken nefesini tuttu. Zayıf olmasına rağmen, Kyrian muhteşemdi. Desiderius'u ters çevirdi ve kılıcını aldı. Desiderius masadan bir kılıç aldı ve ona saldırdı.

İkisi nişanlanırken çelik çarpışma sesi yankılandı.

Yürü bebeğim, diye fısıldadı, oyuncak bebeğini ellerinin arasına alarak.

Kyrian kazanırdı. zorundaydı. Onun şimdi öldüğünü göremeyecek kadar çok şey yaşamıştı.

Kavgalarını izlerken güneşin doğduğunu fark etti. Sadece kapalı pencerelerden baktığını görebiliyordu.

Desiderius bunu gördü ve küfretti, ardından Kyrian'a bir üst darbe indirerek kılıcı elinden kurtardı.

Nefesini tuttu.

Desiderius, Kyrian'ı kılıcının düştüğü yerden uzaklaştırırken gülümsedi. Ne diyeceğim, dedi kötü bir şekilde. "Neden Hades'e elimden gelenin en iyisini yapmıyorsun?"

"Kyrian!"

Kyrian, Amanda'nın oyuncak bebeğini ona doğru fırlattığını görmek için döndü. İçgüdüsel olarak onu yakaladı. Bebeğin ayaklarındaki bıçaklar elini ısırırken küfretti.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Gülerek Desiderius'un darbesinden kurtuldu ve Daimon'u bebeğin ayaklarıyla tam kalbinden yakaladı. "Hades'e kendin söyle," dedi, Desiderius'un ağzı açık kalırken.

Desiderius, Kyrian'la göz göze geldiğinde zaman durdu. Daimon'un yüzü bir dizi duygu, inançsızlık, korku, öfke ve acıdan geçti.

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar Desiderius parçalandı.

Kyrian ve Amanda, anın tüm etkisi üzerlerine çarptığında donup kaldılar.

Bitmişti. Desiderius ölmüştü. Amanda ve Tabitha güvendeydi.

Kyrian'ın ruhu vardı.

Ve sevdiği kadın onun hayatını kurtarmıştı.

Kalbi güm güm atan Kyrian, bebeği yere bıraktı ve Amanda'ya doğru yürüdü.

"Sen çok başarılı bir aktrissin."

"HAYIR. Çok korkmuştum." Titreyen elini göğsüne uzattı. "Bunu yaptığında neredeyse çığlık atacaktım. Ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Acheron bana özgür olmak için ölmen gerektiğini söyledi ve ben seni öldüremeyeceğimi biliyordum. Tek şansımızın Desiderius'un bunu benim için yapmasına izin vermek olduğunu biliyordum.

Kyrian onun elini tuttu ve parmakları avucuna değdiğinde kabarcıkları hissetti. Etine dağlanmış madalyon sembollerini görmek için elini çevirdi. "Acı verici olmalı."

"Ben iyiyim."

Onun soğukkanlı ses tonuyla yutkundu. Onun için yaptıklarını nasıl göz ardı edebilirdi? İnanamayarak bir kaşını kaldırdı. Onun için elini mahvetmişti. "Ömür boyu yaralısın."

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Sanırım hayatımda gördüğüm en güzel şey." Öne eğilip kulağına fısıldadı. "Senin için ikinci, yani."

Kyrian yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. "Teşekkürler, Amanda."

Onu izlerken yüzündeki neşe soldu ve ona korkmuş bir bakış attı. "Julian ve Acheron, istersen Artemis'i şimdi çağırabileceğini ve ruhunu ona geri verebileceğini söylediler."

"Şimdi, neden böyle bir şeyi seçeyim ki?"

Omuz silkti. "Sen bir Kara Avcısın."

Onu dudaklarından hafifçe öptü. "Ben bir kadına aşık bir adamım. Seni istiyorum, Amanda. Kutsanmış kısa ölümlü hayatımın geri kalanı için. Şafakta seninle kollarımda uyanmak ve çocuklarımızın oynamasını ve dövüşmesini izlemek istiyorum. Kahretsin, bana cevap verdiklerini bile duymak istiyorum.

Ona gülümsedi. "Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Elini tuttu ve onu odadan çıkardı.

Kyrian, oturma odasında sabahın ilk ışıklarını görünce olduğu yerde kalakaldı.

Alışkanlıktan, ona bakarken geri çekildi.

Parlak güneş ışığı gözlerini rahatsız etmiyordu. Derisinde yanma yoktu.

Amanda'nın elini sıkarak kendini kapıdan içeri doğru yürümeye zorladı.

Ve iki bin yılı aşkın süredir ilk kez gün ışığına çıktı. Güneş ışığının tenindeki hissi inanılmazdı. Sıcaklık, erkenden gelen hafif esinti. Kalbi hızla çarparken, açık mavi gökyüzüne baktı ve beyaz bulutları gördü.

Şanlı bir gündü.

Amanda'ya borçluydu.

Onu kollarının arasına alarak yakın tuttu. "Selam olsun Apollon," diye fısıldadı.

Amanda ona sevgiyle sarılırken gülümsedi. "HAYIR. Afrodit'e selam olsun.”

BÖLÜM 18

Kyrian sol elindeki alyansa hayretle baktı. Amanda'yı hayatına sokan talihe hâlâ inanamıyordu.

Amanda'nın onu ışığa geri döndürmesinin üzerinden yedi ay geçmişti. Gecesi ve gündüzüyle birlikte olduğu yedi harika ay. Artık kendisininkinden daha güçlü olan güçlerini kabul etmesi, geliştirmesi ve kullanmasına yardım etmekten.

Onun için önemli olduğundan değil. Onu güvende tutmaya yetecek kadar Kara Avcı gücü kalmıştı. Ve onun güvenliği onun için en önemli şeydi.

Bu ve her sabah onun güzel yüzündeki gülümsemeyi görmek için uyanmak.

Ve şimdi evlilerdi.

Amanda onu arkadan yakaladı ve sıkıca sıktı. "Burada tek başına ne yapıyorsun?" diye sordu.

Arkasına döndüğünde onu gelinliğiyle gördü. Süt beyazı rengi, cildini mükemmel bir şekilde ortaya çıkardı. Yanakları heyecandan kızarmıştı ve gözlerinde ay ışığı parlıyordu.

"Biraz temiz hava alıyordum."

Onu aynı anda hem zayıf hem de güçlü yapan bir gülümsemeyle gülümsedi. "Partiyi bırakıp onun için koşmak ister misin?"

O güldü. "O devasa kalabalığın sadece sekizi benim, geri kalanı senin misafirin."

"Ah," dedi burnunu kırıştırarak. "Boş ver. Gerçekten çirkinleşebilir. Ayrıca, Xenobia Teyzem bizi lanetleyebilir."

Onu evinin balo salonuna götürürken kolunu onun omuzlarına attı.

Devereaux-Flora klanının yüz elli üyesi dans ederken, yemek yerken ve konuşurken orkestra çaldı. Miguel, Rosa ve Liza, Amanda'nın kız kardeşi Selena ile bir masada oturmuş, Grace ve küçük oğluyla gülüyorlardı.

Amanda, annesi ve babasını ziyaret etmesi için onu terk etti.

Talon, Nick, Julian ve Acheron etrafını sardı.

Julian onu tebrik etti. "Bu bir bekçi," dedi.

Kyrian başını salladı. "Evet o."

"Dostum," dedi Talon özlemle. "Öğleden önceki üç saçmalık seansımızı özleyeceğim. Wulf, Doom rakibini kaybettiği için şimdiden duvarlara tırmanıyor."

Kyrian, Dark-Hunter kardeşleriyle internette geçirdiği yalnız geceleri hatırladığında gülümsedi. "Viking'e endişelenmemesini söyle. Arada sırada gizlice yaklaşıp ona meydan okuyacağım."

Acheron şampanyasından bir yudum aldı. "Peki, kısa ömrünle ne yapacaksın?"

Kyrian, Amanda'nın üç yaşındaki Niklos'u kucaklayıp onunla dans etmesini izledi. Bir gün harika bir anne olacaktı. "Ben onu yaşayacağım. Mutlu bir şekilde."

Nick'in elleri pantolonunun ceplerindeydi. "Sanırım hizmet edecek başka bir Kara Avcı aramaya başlamalıyım..." Anlamlı bir şekilde Talon'a baktı.

"Cehennem gibi Timsah yemi, bana o bakışları atma. Kyrian'ın sabrına sahip değilim. Ayrıca kamaramda sadece bana ve bilgisayarıma yetecek kadar yer var."

Ash, Nick'e, "Endişelenme," diye güvence verdi. "Sana hizmet edecek birini bulacağım."

Nick korkmuş görünüyordu. "Lütfen bana iyilik yapma. Zarek'in psikopat kıçına hizmet etmem için beni Alaska'ya gönderdiğine dair hayallerim var."

Kyrian, Amanda kaşlarını çatarak onlara katılana kadar güldü.

"Ne oldu bebeğim?" O sordu.

"İşte, um ... bir, um..."

Adamlar ona beklentiyle baktılar.

"Evet?" diye sordu Kyrian.

"Garaj yolunda bir UPS kamyon filosu var."

Adamlar, yedi UPS kamyonunun sıralandığı evin önüne gitmeden önce birbirlerine şaşkın bakışlar attılar.

Sürücülerden biri Kyrian'a yaklaştı. "Merhaba," dedi selam vererek. "Bay K.'yi arıyorum.

Avcı.”

"O ben olurum," dedi Kyrian.

"İyi. Bu şeyi nereye istediğine dair bir fikrin var mı?

"Bütün bu şeyler de ne?"

Şoför ona eşyaları gönderen kişilerin isimlerinin yazılı olduğu bir pano verdi. “Wulf Tryggvason, Zoe, Blade Fitzwalter, Diana Porter, Cael, Brax, Samia, Arien, Kyros, Rogue, Kell, Dragon, Simon, Xander St. James, Alexei Nikolov, Badon Fitzgilbert…”

Dark-Hunter isimleri durmadan gitti.

"Biliyor musun Kyrian," dedi Acheron gülerek, "daha büyük bir ev alman gerekecek."

"Evet," dedi Talon, "ama çocuk sahibi olana kadar bekle. Bunun iki katını alacağına bahse girerim.”

Hepsi kahkahayı patlattı.

Amanda, Kyrian'ın kucağına adım attı ve ona baktı. "Bence Kara Avcı kohortların seni özleyecek. Pişman olmadığına emin misin?”

Kyrian onu yanağından hafifçe öptü. Hiçbiri. Sen?"

"Asla."

Acheron, iki yeni evlinin kol kola eve girmesini izledi.

"Nereye gittiklerine bahse girmek ister misin?" diye sordu.

Ash güldü. "Bahis yok. Ben zaten biliyorum." Şoföre döndü ve hediyeleri oturma odasına bırakmasını söyledi. "Sanırım düğün hediyem sabah bir paketleme ekibi tutmak olacak."

Nick güldü. "Gidip onlara nereye koyacaklarını göstereyim ki Kyrian gıdıklanmasın."

"Yardım edeceğim," dedi Talon.

Ash, Nick'in sürücülerin önüne geçmesini ve Talon'un çok daha ölçülü bir hızla onu takip etmesini izledi. Karanlığı ve çok iyi bildiği gecenin seslerini dinledi. Arkasında hafif bir kıpırdanma hissetti.

Bu, geceden bile daha yakından tanıdığı bir varlıktı.

Şampanyasının son kalanını da içti. Arti burada ne yapıyorsun? Bir davetiyen olduğundan haberim yoktu.”

Uzun, zarifçe sivrilen bir el omzuna dokundu. Smokininin içinden bile, onu okşarken onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Olağanüstü uzun boylu ve heybetli, zarif, duyusal bir rüzgar gibi hareket ediyordu. Yumuşak. Zarif.

Ve çok şiddetli bir şekilde karıştırıldığında tamamen yok edebilir.

"Ben bir tanrıçayım," dedi, Yunan aksanı düzgün ve kültürlüydü. "Davetiyeye ihtiyacım yok."

Acheron, solunda duran Artemis'i görmek için başını çevirdi. Zengin açık kumral saçları ay ışığında parlıyordu ve yanardöner yeşil gözleri parlıyordu.

"Umarım onlara geçmiş olsun dileklerini sunmaya gelmişsindir," dedi.

Yeni boyanmış siyah saçlarıyla boş boş oynarken ona yan yan baktı. Mükemmel dudaklarını kurnaz bir gülümseme büktü. "Evet. Ama asıl soru şu, değil mi?”

Ash bu ima karşısında kaskatı kesildi. "Nasıl bir soru bu? Yaparim bilirsin."

"Yeşil gözlü küçük canavarın seni şüpheye düşürmediğinden emin olmak için kontrol ediyordum."

Bakışlarını ona dikti. "Tanıdığım tek yeşil gözlü canavar sensin."

Sözleri üzerine derin bir nefes aldı ama gülümsemesi hiç değişmedi. "Oooo," diye mırıldandı cinsel içerikli bir tonda. "Acheron yaşlandıkça çirkinleşiyor." İyi manikürlü bir tırnağıyla çenesini okşarken çenesini omzuna dayadı.

"İyi ki senden hoşlanıyorum, yoksa pişmiş ekmek olurdun."

İçini çekti. “Evet, şanslıyım. Bu arada, doğru terim 'toast'.

Artemis günlük argoyu asla takip edemiyordu ama yine de onu kullanmaktan zevk alıyor gibiydi. Ya da her neyse, kötüye kullanmak. Onu düzeltmeye cesaret edip edemeyeceğini görmek için bilerek yaptığından şüphelendiği zamanlar vardı.

"Mmmm," dedi, şakacı bir şekilde kollarını onun beline dolayarak. "Çok alıngan olman hoşuma gidiyor."

Acheron ondan uzaklaştı. "Peki, Kyrian'ın yerini alması için New Orleans'a kimi transfer ediyorsunuz?"

İğrenç bir şekilde dudaklarını yaladı ve gözlerinde haylazlık parladı. Ama cevap veremeden Julian onlara yaklaştı.

"Küçük Kuzen Artemis," dedi selamlayarak.

"Makedonyalı Julian," dedi soğuk bir sesle. Burada olduğunu bilmiyordum.

"Aynı."

"Pekala," dedi Acheron. "Tanışa gerek olmadığını bilmek güzel."

Artemis, Julian'a tehditkar bir bakış attı. "Evet, şey, keşke kalabilseydim ama kalamam."

Kaybolmadan önce öne doğru eğildi ve cevabı Acheron'un kulağına fısıldadı.

Sisin içinde parıldarken haberlerle soğudu.

Artemis'in gezegendeki en büyük sürtük olabileceği zamanlar oldu.

Julian ona tek kaşını kaldırdı. "Ne dedi?"

"Hiç bir şey." Acheron'un isteyeceği son şey o bombayı Julian ve Kyrian'ın üzerine atmaktı.

Ve bunu kesinlikle bir düğünün ortasında yapmayacaktı.

Julian'a döndü. "Yani General, en iyi arkadaşınızı geri aldınız. Bahse girerim ikinizin de başı ciddi bir belaya girecek.

Julian güldü. "Pek olası değil."

Her nasılsa Acheron buna inanmakta zorlandı. Tıpkı Artemis'in yeterince rahat ayrılacağına inanmakta güçlük çektiği gibi.

SON SÖZ

Amanda dudaklarını öperken Kyrian'ın saçlarını yüzüne doğru itti. Gelinliği ve smokini, ipek çarşaflara dolanmışken yerde bir yığın halinde istiflenmişti.

"Çok kaba davranıyoruz, değil mi?" diye sordu.

Kyrian gülümsedi. "Evet ama kabalığı severim."

O güldü. Sonra onu öptü ve dünyadaki her şeyi unuttu.

"Öyleyse söyle bana," diye sordu insan dişleriyle kulağının altını kemirirken. "Muhasebeci olmayı özlüyor musun?"

"Hiç de bile. Sen?"

"Asla muhasebeci olmadım."

Burnunu ısırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Kara Avcı olmayı özlüyor musun?”

Kulağını yaladı ve üzerine ürpertiler gönderdi. "Bazen evet. Ama seni tercih ederim."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Gözlerine bakmak için geri çekildi. "Kalbimin ve ruhumun her parçasıyla."

Güzel, diye fısıldadı onu öperek. "Çünkü artık yeniden ölümlü olduğuna göre, bebek ve benim dikkatli olmana ihtiyacımız var."

Kyrian dondu. "Ne?"

Ona gülümsedi. “Biz hamileyiz Bay Hunter. Yaklaşık altı hafta boyunca.”

Kyrian onu derinden öptü ve kollarının arasına aldı. "Bu, Bayan Hunter, şimdiye kadar duyduğum en iyi haber."

Amanda yüzünü ellerinin arasına aldı. “Seni seviyorum, Trakyalı Kyrian. Ve seni asla kaybetmek istemiyorum."

"Seni seviyorum Amanda Devereaux-Hunter ve sana yemin ederim ki asla sevmeyeceksin."

Amanda, hayatında ilk kez gerçekten sonsuza dek mutlu bir şey olduğunu bilerek onu tekrar öptü. Bir vampirle evlenmek anlamına gelse bile.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.

GECE KEYFİ

Telif hakkı © 2002, Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Night Embrace'ten alıntı telif hakkı © 2003, Sherrilyn Kenyon.

Her hakkı saklıdır.

Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-97998-3

EAN: 80312-97998-0

St. Martin's Paperbacks baskısı / Ekim 2002

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.

eISBN 9781429906104

İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014

e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

GECE KUTLAMASI

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

Baş sayfa

özveri

önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

4. Bölüm

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

10. Bölüm

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

17. Bölüm

18. Bölüm

19. Bölüm

Bölüm 20

sonsöz

telif hakkı

Beni destekleyen ve konferanslarda ve kitap imza günlerinde ve e-postalarımı ve mektuplarımı okuduğumda bana tarifsiz gülümsemeler veren hayranlarım için.

Varlığı her zaman bir sıcaklık kaynağı olan RBL Romantica ve DH posterlerine.

Hayatımı değerli kılan ailem ve arkadaşlarım için. Ve bana inanan ve kalbimde ve aklımda yaşayan insanlara dünyayı tanıtma fırsatı vermeye istekli olan Kim ve Nancy için.

Hepinize teşekkür ederim! Umarım her biriniz hak ettiğiniz tüm nimetlere ve zenginliklere sahip olursunuz. Sarılmalar!

önsöz

MS 558, GLIONNAN

Kükreyen köy ateşleri, siyah kadifenin içinden kıvrılan yılanlar gibi karanlık gökyüzünü yalayarak gecenin yükseklerine kadar yandı. Puslu karanlığın içinden, ölüm ve intikam kokusuyla keskin bir duman yükseldi.

Görüntü ve koku Talon'a neşe getirmeli.

Olmadı.

Hiçbir şey ona bir daha neşe getiremezdi.

Hiç bir şey.

İçini dolduran acı ıstırap felç ediciydi. Zayıflatıcı. Dayanabileceğinden bile fazlaydı ve bu düşünce neredeyse onu güldürmeye yetiyordu...

Ya da lanet.

Evet, acısının dayanılmaz ağırlığından küfretti.

Yeryüzünde onun için bir anlam ifade eden her insanı birer birer kaybetmişti.

Hepsi.

Yedi yaşında öksüz kalmış ve küçük kız kardeşine bakmanın ağır sorumluluğunu bırakmıştı. Gidecek hiçbir yeri olmadığından ve bebeğe bakamayacak durumda olduğundan, bir zamanlar annesi tarafından yönetilen klana geri dönmüştü.

O doğmadan önce anne ve babasını sürgüne göndermiş bir klan.

Talon zorla salonuna girdiğinde amcası kral olarak birinci yılındaydı.

Kral isteksizce onu ve Ceara'yı kabul etmişti ama klanı asla kabul etmemişti.

Talon onları buna zorlayana kadar değil.

Ailesine saygı duymamış olabilirler ama Talon onların kılıç koluna ve öfkesine saygı duymalarını sağlamıştı. Ona hakaret eden herkesi sakatlama veya öldürme isteğine saygı gösterin.

Erkekliğe adım attığında kimse onun doğumuyla dalga geçmeye, annesinin anısına ya da onuruna leke sürmeye cesaret edemiyordu.

Savaşçı saflarında yükselmiş ve silahlar, dövüş ve liderlik hakkında elinden gelen her şeyi öğrenmişti.

Sonunda, bir zamanlar onunla alay eden insanlar tarafından oybirliğiyle amcasının halefi seçilmişti.

Talon, varis olarak amcasının sağ tarafında durmuş ve bir düşman pusuya onları hazırlıksız yakalayana kadar onu amansızca korumuştu.

Yaralı ve fiziksel ıstırap içinde olan Talon, amcasını kollarında tutmuş, Idiag ise aldığı yaralardan ölmüştü.

"Karımı ve Ceara'yı koru oğlum," diye fısıldamıştı amcası ölmeden önce. "Seni aldığıma pişman etme."

Talon söz vermişti. Ancak bundan sadece birkaç ay sonra, teyzesinin düşmanları tarafından tecavüze uğradığını ve öldürüldüğünü bulmuştu. Vücuduna saygısızlık edildi ve hayvanların avlanması için bırakıldı.

Tam bir yıldan daha kısa bir süre sonra, değerli karısı Nynia'yı göğsüne bastırmış, o da son nefesini vermiş ve onu nazik, yatıştırıcı dokunuşundan sonsuza kadar yoksun bırakmış, yapayalnız bırakmıştı.

O onun dünyası olmuştu.

Onun kalbi.

Onun ruhu.

O olmadan, artık yaşamak istememişti.

Kalbi kadar ruhu da kırıktı, ölü doğan oğullarını onun cansız kollarına vermiş ve ikisini Nynia ile çocukken oynadıkları körfezin yanına gömmüştü.

Sonra annesi ve amcasının öğrettiği gibi yaptı.

Klanına liderlik etmek için hayatta kalmıştı.

Kederini elinden geldiğince bir kenara bırakarak, yalnızca klanın iyiliği için yaşamıştı.

Bir reis olarak, azgın denizi dolduracak kadar kan dökmüş ve halkı için kendi etinde sayısız yara açmıştı. Klanını, onları fethetmeye çalışan tüm

anakaralılara ve kuzeyli klanlara karşı zafere taşımıştı. Ailesinin çoğu ölünce klanına sahip olduğu her şeyi vermişti. Sadakati. Onun aşkı.

Hatta onları tanrılardan korumak için kendi hayatını bile teklif etmişti.

Ve klan üyeleri, bu dünyada sevdiği son şeyi tek bir kalp atışında almışlardı.

Ceara.

Ne pahasına olursa olsun koruyacağına annesine, babasına ve amcasına yemin ettiği çok sevdiği küçük kız kardeşi. Altın rengi saçları ve gülen kehribar rengi gözleriyle Ceara. Çok genç. Çok kibar ve verici.

Bir adamın bencil hırsını tatmin etmek için klanı, adam onları durduramayarak bağlı halde yatarken gözlerinin önünde onu öldürmüştü.

Ona yardım etmesi için seslenirken ölmüştü.

Dehşete kapılmış çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

İnfazından sonra klan ona sırtını dönmüş ve onun da hayatına son vermişti. Ancak Talon'un ölümü onu rahatlatmamıştı. Sadece suçluluk hissetmişti. Suçluluk ve ailesine yapılan yanlışları düzeltme ihtiyacı.

Bu intikam dolu ihtiyaç her şeyi, hatta ölümü bile aşmıştı.

"Tanrılar hepinizi kahretsin!" Talon yanan köye doğru kükredi.

"Tanrılar bizi lanetlemez, biz sözlerimiz ve eylemlerimizle kendimizi lanetleriz."

Talon arkasından gelen sese sertçe döndüğünde tamamen siyahlar içinde bir adam gördü. Küçük yokuşu tırmanan bu adam, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Gece rüzgarı, sol elinde tuttuğu büyük, kıvrık bir savaşçı asasıyla yürürken, figürün etrafında dönüyor, ince dokuma pelerinini dalgalandırıyordu. Koyu, eski meşe ağacına semboller oyulmuştu, üst kısmı deri bir kordonla tutturulmuş tüylerle süslenmişti.

Ay ışığı, adamın üç uzun örgü halinde taktığı, dünyevi olmayan simsiyah saçlarının üzerinde dans ediyordu.

Gümüşi, parıldayan gözleri hayalet sisler gibi dönüyor gibiydi.

Parlayan gözleri ürkütücü ve rahatsız ediciydi.

Bir devin boyunda duran Talon, daha önce hiç kimseye bakmak zorunda kalmamıştı ve yine de bu yabancı bir dağ büyüklüğünde görünüyordu. Adam yaklaşana kadar değildi.

Talon kendisinin sadece birkaç santim daha uzun olduğunu ve ilk göründüğü kadar yaşlı olmadığını fark etti. Gerçekten de yüzü, ergenlik ile olgunluk arasındaki o değerli eşikte duran mükemmel bir gencin yüzüydü.

Biri daha yakından bakana kadar. Orada, yabancının gözlerinde çağların bilgeliği yatıyordu. Bu delikanlı değildi, çok savaşmış ve çok şey görmüş bir savaşçıydı.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben Acheron Parthenopaeus," dedi, Talon'un yerel Kelt dilini kusursuzca konuşan tuhaf bir aksanla. "Artemis tarafından seni yeni hayatın için eğitmem için gönderildim."

Yunan tanrıçası Talon'a çok eski zamanlardan beri dünyayı dolaşan bu adamı beklemesini söylemişti. "Bana ne öğreteceksin, Büyücü?"

"Sana talihsiz insanları avlayan Daimonları öldürmeyi öğreteceğim. Güneş ışınları seni öldürmesin diye gündüzleri nasıl saklanacağını sana öğreteceğim. Sana dişlerini insanlara göstermeden nasıl konuşacağını ve hayatta kalmak için bilmen gereken her şeyi göstereceğim."

Kör edici bir acı bir kez daha içini sararken Talon acı acı güldü. Ağrıyordu ve o kadar çok acıyordu ki güçlükle nefes alıyordu. Tek istediği barıştı.

Onun ailesi.

Ve gittiler.

Onlar olmadan, artık hayatta kalmayı hiç istemiyordu. Hayır, kalbindeki bu ağırlıkla yaşayamazdı.

Acheron'a baktı. "Söyle bana Büyücü, bu ıstırabı benden alacak bir büyün var mı sende?"

Acheron ona sert bir bakış attı. "Evet, Kelt. Sana o acıyı, artık sana batmayacak kadar derinine nasıl gömeceğini gösterebilirim. Ancak hiçbir şeyin karşılıksız verilmediği ve hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmediği konusunda uyarılmalıdır. Bir gün sana kendini yeniden hissettirecek bir şey gelecek ve onunla birlikte çağların acısını sana getirecek. Sakladığınız her şey ortaya çıkacak ve bu sadece sizi değil, yakınınızdaki herkesi yok edebilir."

Talon bu son kısmı görmezden geldi. Şimdilik tek istediği kalbinin kırılmadığı bir gündü. Eziyetinden bir an kurtulmuş. Bunun için her türlü bedeli ödemeye hazırdı.

"Hiçbir şey hissetmeyeceğime emin misin?"

Acheron başını salladı. "Sadece dinlersen sana öğretebilirim."

"Öyleyse bana iyi öğret Büyücü. Bana iyi öğret.”

Bölüm 1

GÜNÜMÜZ, NEW ORLEANS

"Biliyor musun Talon, ruh emici bir Daimon'u iyi bir dövüş olmadan öldürmek, sevişmeden sevişmeye benzer. Tam bir zaman kaybı ve kesinlikle tatmin edici değil.”

Talon, Café Du Monde'da köşedeki bir masada oturmuş, siyah hindiba kahvesi ve pancarlarıyla garsonunun dönmesini beklerken Wulf'un sözlerine homurdandı. O vardı

Sol elinde eski Sakson parasını parmaklarının arasında yuvarlayarak önündeki karanlık sokağı taradı ve turistlerin ve yerel halkın gelip geçmesini izledi.

Bin beş yüz yıl önce duygularının çoğunu sürgüne gönderen Talon'un artık zevk almasına izin verdiği yalnızca üç şey vardı: gevşek kadınlar, sıcak hindiba kahvesi ve Wulf'la telefon görüşmeleri.

Bu sırayla.

Adil olmak gerekirse, Wulf'un arkadaşlığının onun için bir fincan kahveden daha önemli olduğu zamanlar oldu.

Ancak bu gece onlardan biri değildi.

Alacakaranlıktan hemen sonra uyandığında acınası bir şekilde kafeini düşük bulmuştu ve teori ölümsüzlerin bağımlılık yapamayacağı yönünde olsa da, üzerine bahse girmezdi.

Tanrıça Caffeina'yı aramaya gelmeden önce pantolonunu ve deri ceketini giymeye zar zor vakit ayırmıştı.

Soğuk New Orleans gecesi alışılmadık derecede sakindi. Mardi Gras'a bu kadar yakınken alışılmadık bir şekilde sokakta çok fazla turist bile yoktu.

Yine de New Orleans'taki en önemli Daimon sezonuydu. Yakında vampirler turistleri takip edecek ve onları açık bir ziyafet gibi avlayacaktı.

Ancak Talon, Wulf'un kriziyle başa çıkmasına ve beklemeyen açlığı beslemesine izin verdiği için, sessiz olduğuna o an için memnundu.

Talon cep telefonuna, "Gerçek bir İskandinav gibi konuştun," dedi. "İhtiyacın olan şey, kardeşim, hizmetkar fahişelerle ve savaşarak Valhalla'ya girmeye hazır Vikinglerle dolu bir bal likörü salonu."

"Bana bundan bahset," diye onayladı Wulf. Daimonların savaşçı olduğu ve dövüş eğitimi aldığı eski güzel günleri özlüyorum. Bu gece bulduklarım dövüş hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve 'silahım her şeyi çözecek' zihniyetinden bıktım.

"Yine mi vuruldun?"

"Dört kere. Yemin ederim... Keşke buraya Desiderius gibi bir Daimon getirebilseydim. Bir kereliğine güzel bir pis ve kirli dövüşü çok isterim.

"Ne dilediğine dikkat et, onu elde edebilirsin."

"Evet biliyorum. Ama kahretsin. Bir kez olsun bizden kaçmayı bırakıp ataları gibi dövüşmeyi öğrenemezler mi? Her şeyin eski halini özlüyorum."

Talon, yakınlardaki sokaktan geçen bir grup kadını izlerken siyah Ray-Ban Predator güneş gözlüklerini düzeltti.

Şimdi dişlerini geçirebileceği bir meydan okuma vardı...

Kapalı dudaklarının altında dilini uzun sol köpek dişinin üzerinde gezdirirken maviler giymiş güzel sarışın bir kadını izledi. Bin beş yüz yaşındaki bir erkeği bile reşit olmayan biri gibi hissettirebilecek kadar yavaş, baştan çıkarıcı bir yürüyüşü vardı.

Bundan bir parça istedi.

Lanet Mardi Gras.

Sezon için olmasaydı, Wulf'u kapatır ve ilk rahatını gerçekleştirmek için onun peşinden koşardı.

Görev. Nasıl kokuyordu.

İçini çekerek düşüncelerini tekrar konuşmalarına çevirdi. "Size söylüyorum, en çok Talpinas'ı özlüyorum."

"Onlar ne?"

Talon hızla görüş alanından çıkan kadınlara hüzünlü bir bakış attı.

"Doğru, senden önceydiler. Karanlık Çağların daha iyi bir bölümünde, tek amacı bedensel ihtiyaçlarımızı karşılamak olan bir Efendiler klanımız vardı."

Talpinas'ı ve onların bir zamanlar kendisine ve Kara Avcı kardeşlerine sağladıkları teselliyi hatırlarken, Talon takdirle nefesini tuttu. "Dostum, harikaydılar. Ne olduğumuzu biliyorlardı ve bizimle yattıkları için fazlasıyla

mutluydular. Cehennem, Toprak Sahipleri onlara sizi nasıl memnun edeceklerini bile öğretti."

"Onlara ne oldu?"

"Sen doğmadan yaklaşık yüz yıl kadar önce, bir Kara Avcı Talpina'sına aşık olma hatasını yaptı. Ne yazık ki geri kalanımız için Artemis'in testini geçemedi. Artemis o kadar kızmıştı ki devreye girdi ve Talpinaları bizden kovdu ve onlarla sadece bir kez yatmalısın kuralını uyguladı.

Daha fazla tepki olarak Acheron, Efendinize asla dokunma yasasını çıkardı. Size söylüyorum, yedinci yüzyıl Britanya'sında tek gecelik düzgün bir ilişki bulmaya çalışmadan yaşamamışsınızdır."

Wulf homurdandı. "Bu asla benim sorunum olmadı."

"Evet biliyorum. Seni kıskanıyorum. Geri kalanımız varlığımıza ihanet etmemek için kendimizi sevgililerimizden geri çekerken, siz korkmadan kurtulacaksınız.

"İnan bana Talon, olması gereken tek şey bu değil. Tercihen yalnız yaşıyorsun. Onlardan ayrıldıktan beş dakika sonra kimsenin seni hatırlamamasının ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Wulf uzun, yorgun bir nefes verdi. "Christopher'ın annesi sırf onun adına çalıştığı kişiyle tanışabilmek için geçen hafta tek başına buraya üç kez geldi. Onu ne için tanıyorum? Otuz yıl? Ve on altı yıl önce eve geldiğimde kendi evime zorla girdiğimi düşündüğü için beni polise çağırdığı zamanı da unutmayalım."

Talon, Wulf'un sesindeki acıya yüzünü buruşturdu. Bu ona neden artık fiziksel zevkten başka bir şey hissetmesine izin vermediğini hatırlattı.

Duygular hayatta hiçbir amaca hizmet etmiyordu ve onlar olmadan çok daha iyi durumdaydı.

"Üzgünüm küçük kardeş," dedi Wulf'a. "En azından bize ve seni hatırlayabilen Yaverine sahipsin."

"Evet biliyorum. Modern teknoloji için tanrılara şükürler olsun. Yoksa deliririm."

Talon katlanır sandalyesinde kıpırdandı. "Konuyu değiştirmek istemem ama Artemis'in Kyrian'ın yerini alması için New Orleans'a kimi getirdiğini gördün mü?"

"Valerius olduğunu duydum," dedi Wulf inanamayarak. "Artemis ne düşünüyordu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kyrian biliyor mu?" diye sordu.

Acheron ve ben, bariz bir nedenle, onu çarmıha geren ve ailesini mahveden adamın torununun ve tüküren görüntüsünün, evinin hemen aşağısındaki şehre taşınacağını söylememeye karar verdik. Ne yazık ki, er ya da geç öğreneceğinden eminim."

"Adam, insan olsun ya da olmasın, Kyrian yolları kesişirse onu öldürür - yılın bu zamanında başa çıkman gereken bir şey değil."

"Bana anlat."

"Peki, bu yıl Mardi Gras görevini kim aldı?" diye sordu.

Talon, her yıl bu zamanlarda meydana gelen Daimon patlamasıyla mücadeleye yardım etmek için yarın geçici olarak şehre taşınacak olan antik Greko-Romen köleyi düşünürken elindeki madeni parayı düşürdü. Zarek, insan kanıyla beslenen bilinen bir Besleyiciydi. En iyi ihtimalle dengesiz, en kötü ihtimalle psikotikti. Kimse ona güvenmedi.

Ve özellikle de bir Kara Avcı'nın ziyarete gelmesini umduğu için, Zarek'in burada olması Talon'un şansıydı. Başka bir Kara Avcı'nın huzurunda olmak güçlerini tüketebilirdi ama yine de Zarek'in psikozuyla uğraşmaktansa bakacağı çekici bir kadına sahip olmayı tercih ederdi.

Ayrıca, aklındaki şey için, kendisinin ve bir Avcının Kara Avcı güçlerine zaten ihtiyaçları yoktu...

"Zerek ithal ediyorlar."

Wulf lanetledi. "Acheron'un onun Alaska'dan ayrılmasına asla izin vereceğini düşünmemiştim."

"Evet, biliyorum ama Artemis'in kendisinden onun burada olmasını istediği haberi geldi. Görünüşe göre bu hafta psikopat bir buluşma yaşıyoruz... Bir dakika, Mardi Gras geldi. Hah."

Wulf tekrar güldü.

Sonunda garson kız kahvesini ve üzeri pudra şekeriyle kaplı üç pancardan oluşan küçük bir tabak getirdi. Talon takdirle içini çekti.

"Kahve geldi mi?" diye sordu.

"Ah evet."

Talon kahvesinden bir nefes aldı, bir kenara koydu ve bir beignet aldı. Yaya Alışveriş Merkezi'nin aşağısındaki Jackson Meydanı'nın sağ tarafında, caddenin karşısında bir şey gördüğünde pastaya zar zor dokunmuştu. "Adamım."

"Ne?"

"Kahrolası Fabio uyarısı."

"Hey, sen de hedefe çok uzak değilsin sarışın."

"Isır beni, Viking."

Zamanlamaya sinirlenen Talon, geceyi takip eden dört Daimon grubunu izledi. Irklarının tanrısal güzelliğine sahip olan uzun boylu ve altın sarısı sarışın Daimonlar. Turistleri öldürmeleri için gözetlerken kendi güçleriyle sarhoş, serseri tavus kuşları gibi ortalıkta dolaşıyorlardı.

Doğaları gereği Daimonlar korkaktı. Sadece gruplar halindeyken ve ancak o zaman son çare olarak yerlerinde durup Kara Avcılara karşı savaştılar. İnsanlardan çok daha güçlü oldukları için, açıkça onları avladılar, ancak bir Kara Avcı'nın yanlarına yaklaşmasına izin verdiler ve saklanmak için koştular.

Bir zamanlar böyle olmadığı zamanlar olmuştu. Ancak genç nesiller atalarından daha dikkatliydi. Onlar kadar iyi eğitimli veya becerikli değillerdi.

Ancak, on kat daha ukalaydılar.

Talon gözlerini kıstı. "Negatif bir insan olsaydım, şu anda cidden sinirlenirdim."

"Bana sinirli geliyorsun."

"Hayır, bu sinir bozucu değil. Bu hafif bir tedirginlik. Ayrıca, bu adamları görmelisin."

Talon, Daimonlar için bir konuşma icat ederken Kelt aksanını bıraktı. Sesini doğal olmayan bir şekilde yüksek bir seviyeye yükseltti. "Hey Muhteşem George, sanırım bir Kara Avcı kokusu alıyorum."

"Oh hayır, Dick," dedi sesini iki oktav alçaltarak, "pislik yapma. Burada Karanlık Avcı yok."

Talon falsettosuna döndü. "Bilmiyorum…"

"Bekle," dedi Talon, yine derin bir sesle. "Turist kokusu alıyorum. Büyük ... güçlü ruhu olan bir turist."

"Durur muydun?"

"Mürekkep lekelerinden bahset," dedi Talon, Dark-Hunters'ın Daimonlar için kullandığı aşağılayıcı tabiri kullanarak. Tüm Daimonların basit Apollitlerden insan avcısı olmaya geçiş yaptıklarında göğüslerinde oluşturdukları garip kara lekeden kaynaklanıyordu. "Kahretsin, tek istediğim bir bardak kahve ve küçük bir beignetti."

Talon neyin öncelikli olması gerektiğini tartışırken içkisine özlemle baktı. "Kahve …

Daimonlar … Kahve … Daimonlar…"

"Bence bu durumda Daimonlar kazansa iyi olur."

"Evet ama hindiba kahvesi."

Wulf dilini şaklattı. "İnsanları korumadığı için Acheron tarafından kadeh kaldırılmak isteyen Talon."

"Biliyorum," dedi tiksintiyle içini çekerek. "Gidip son kullanma tarihlerini vereyim. Sonra konuşuruz."

Talon ayağa kalktı, telefonunun fermuarını motosiklet ceketinin cebine soktu ve hasretle pancarlarına baktı.

Oh, Daimonlar bunun bedelini ödeyecekti.

Dilini yakan kahveden hızlıca bir yudum alarak masaların arasından geçti ve Presbytere binasına doğru yürüyen vampirlere doğru ilerledi.

Kara Avcı tetikte olduğunu hissedince, Talon meydanın karşı tarafına yöneldi. Onlara kafa tutacak ve ruh çalma yöntemlerinin bedelini ödediklerinden emin olacaktı.

Ve yenmemiş pancarları için.

Bölüm 2

O gecelerden biriydi. Sunshine Runningwolf'u neden çatı katından ayrılmaya zahmet ettiğini merak ettiren türden.

“Bir insan, tüm hayatı boyunca yaşadığı bir şehirde kaç kez kaybolabilir?”

Sayı sonsuz gibiydi.

Odaklanmış kalabilmesi elbette yardımcı olabilirdi ama hasta bir pire kadar dikkat süresine sahipti.

Hayır, aslında şimdiye ve buraya odaklanmayı nadiren sürdüren bir sanatçının dikkat süresine sahipti. Kontrolden çıkmış bir sapan gibi, düşünceleri bir konudan diğerine ve sonra tekrar konuya kaydı. Zihni sürekli olarak yeni fikirler ve teknikler arasında dolaşıp duruyordu - etrafındaki dünyanın yeniliği ve onu en iyi nasıl yakalayacağı.

Ona göre her yerde ve her küçük şeyde bir güzellik vardı. Bu güzelliği başkalarına göstermek onun işiydi.

Ve iki, üç, belki de dört sokak ötede inşa ettikleri o düzgün bina, Fransız Mahallesi'nden St.

O zararlı şeyi içtiğinden değil. Bundan nefret ediyordu. Ancak retro-beatnik Coffee Stain'in duvarlarında güzel sanat eserleri vardı ve arkadaşları galonlarca katranlı sıvı içmeye düşkün görünüyordu.

Bu gece o ve Trina oraya gideceklerdi...

Aklı tekrar binaya gitti.

Eskiz defterini çıkarıp birkaç not daha aldı ve küçük bir ara sokaktan sağa döndü.

İki adım attı ve bir duvara çarptı.

Ancak bunun bir duvar olmadığını fark etti, tökezlemesini önlemek için iki kol etrafına sarılırken.

Yukarı baktığında dondu.

Ay, Caramba! Öyle biçimli bir yüze baktı ki, bir Yunan heykeltıraşın bile onun hakkını verebileceğinden şüphe etti.

Buğday rengi saçları gece parlıyor gibiydi ve yüzünün düzlemleri...

Mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel. Tamamen simetrik. Vay.

Hiç düşünmeden uzandı, çenesini tuttu ve farklı açılardan görmek için yüzünü çevirdi.

Hayır, optik illüzyon değil. Açı ne olursa olsun, yüz hatları mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi.

Yine mi? Kesinlikle kusursuz.

Bunu çizmesi gerekiyordu.

Hayır. Yağlar. Yağlar daha iyi olur.

pasteller!

"İyi misin?" O sordu.

"Ben iyiyim," dedi. "Üzgünüm. Seni orada dururken görmedim. Ama yüzünün saf bir ritmi olduğunu biliyor musun?

Kırmızı pelerininin omzunu okşarken ona dudaklarını sımsıkı bir şekilde gülümsetti. "Evet ediyorum.

Ve Kırmızı Başlıklı Kız, Büyük Kötü Kurt'un bu gece dışarıda olduğunu ve aç olduğunu biliyor musun?

Neydi o?

Sanattan bahsediyordu ve o…

Adamın yalnız olmadığını anlayınca bu düşünce uçup gitti.

Dört erkek ve bir kadın daha vardı. Hepsi delicesine güzel. Ve altısı da ona lezzetli bir lokmaymış gibi baktı.

Uh-oh.

Boğazı kurudu.

Sunshine, vücudundaki her duyu ona koşmasını söylerken bir adım geri çekildi.

Onu aralarına alarak daha da yaklaştılar.

"Şimdi, şimdi, Kırmızı Başlıklı Kız," dedi birincisi. "Bu kadar çabuk gitmek istemezsin, değil mi?"

"Hmm, evet," dedi, dövüşmeye hazırlanırken. Çok az şey biliyorlardı, çıkmayı alışkanlık haline getiren bir kadın, ihtiyaç duyduğunda hızlı bir tekme atmaktan daha fazlasını yapabilen kasvetli motorcu tipleriydi. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

Ona uzandı.

Birdenbire dairesel bir şey yüzünün yanından geçerek adamın uzattığı kolunu sıyırdı. Adam kanayan kolunu göğsüne çekerken bir küfür savurdu. O şey, Zeyna'nın çakramı gibi sekti ve bir gölgenin onu yakaladığı sokağın açıklığına geri döndü.

Sunshine, bir adamın ana hatlarını görünce ağzı açık kaldı. Silahı loş ışıkta haince parlarken, tamamen siyahlar içinde, bir savaşçı duruşuyla bacaklarını ayırarak duruyordu.

Yüzünden hiçbir şey göremese de, sürekli değişen aurası mamut gibiydi ve ona güçlü olduğu kadar ürkütücü bir varlık veriyordu.

Bu yeni yabancı tehlikeliydi.

Ölümcül.

Saldırmayı bekleyen ölümcül bir gölge.

Sessizce durdu, saldırganlara baktı, silahı kayıtsızca ama bir şekilde tehdit edercesine sol elinde tutuyordu.

Sonra, etrafını saran adamlar yeni gelene hücum ederken tam bir kaos patlak verdi...

Talon, srad'ının kilidini açtı ve üç bıçağını tek bir hançer haline getirdi.

Kadına ulaşmaya çalıştı ama Daimonlar ona topluca saldırdı. Normalde, onları yok etmekte hiçbir sorun yaşamazdı ama Karanlık Avcı Kodu, güçlerini deneyimsiz bir insana açıklamasını yasakladı.

Lanet etmek.

Bir an onları gizlemek için bir sis çağırmayı düşündü ama bu, Daimonlarla savaşmayı daha da zorlaştıracaktı.

Hayır, onlara herhangi bir avantaj sağlayamazdı. Kadın burada olduğu sürece, elleri arkasından bağlı olarak dövüşüyordu ve Daimonların insanüstü gücü ve gücü göz önüne alındığında, bu hiç de iyi bir şey değildi. Hiç şüphe yok ki bu yüzden saldırmışlardı.

İlk kez ona karşı bir şansları vardı.

"Koş," diye emretti insan kadına.

Daimonlardan biri onu yakaladığında ona itaat etmeye başladı. Kasığına bir tekme ve iki büklüm olduktan sonra sırtına bir darbe ile Daimon'u düşürdü ve koştu.

Talon onun hareketine tek kaşını kaldırdı. Pürüzsüz, çok pürüzsüz. Kendine dikkat edebilen bir kadını her zaman takdir etmişti.

Dark-Hunter güçlerini kullanarak, onu artık kendisine daha çok odaklanmış olan Daimonlardan korumaya yardımcı olması için arkasına bir sis duvarı çağırdı.

"Sonunda," dedi gruba. "Hepimiz yalnızız."

Lider gibi görünen kişi ona koştu. Talon telekinezisini Daimon'u kaldırmak, tepetaklak döndürmek ve duvara çarpmak için kullandı.

Yanına iki kişi daha geldi.

Talon birini srad hançeriyle yakaladı, diğerini diz çöktü.

İkisini kolayca yarıp geçti ve bir başkasına uzanmak üzereyken içlerinden en uzun olanının kadının peşinden koştuğunu fark etti.

Başka bir Daimon saldırıp onu solar pleksusta yakaladığında, bu anlık dikkat dağınıklığı ona mal oldu. Darbenin gücü onu geriye doğru savurdu, ayakları yerden kesildi.

Talon yumrukla yuvarlandı ve dik bir şekilde vurdu.

"Şimdi!" diye bağırdı dişi Daimon.

Talon dengesini tam olarak toplayamadan, başka bir Daimon onu belinden yakaladı ve geriye, sokağa doğru itti.

Tanımlayamadığı kadar hızlı giden devasa bir aracın tam yoluna girdi.

Izgarasının sağ bacağına çarparak anında paramparça olduğunu varsaydığı bir şey vardı.

Onu kaldırıma doğru fırlattı.

Talon yaklaşık elli yarda yuvarlandı, sonra karanlık araç caddede yalpalayarak gözden kaybolurken bir sokak lambasının altında midesinin

üzerinde durdu. Sol yanağını keskin asfalta dayamış, ellerini iki yana açmış yatıyordu.

Tüm vücudu ağrıyor ve zonkluyordu ve acıdan zar zor hareket edebiliyordu. Daha da kötüsü, bilinci yerinde kalmaya çalışırken başı zonkluyordu.

Ama zordu.

Bilinçsiz bir Kara Avcı ölüdür. Aklıma Acheron'un el kitabının beşinci kuralı geldi. Uyanık kalması gerekiyordu.

Güçleri yaralarının acısıyla azalırken, sis kalkanı dağılmaya başladı.

Talon küfretti. Ne zaman herhangi bir olumsuz duygu hissetse, güçleri azalıyordu. Onlara bu kadar hakim olmasının bir başka nedeni de buydu.

Duygular onun için birden fazla şekilde ölümcüldü.

Talon, Daimonların başka bir ara sokaktan kaçtığını gördüğü sırada, yavaşça ve dikkatlice ayağa kalktı. Bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu. Onları şu anki durumunda asla yakalayamazdı ve yakalasa bile onlara yapabileceği en kötü şey üzerlerine kanamaktı.

Elbette Kara Avcı kanı Daimonlar için zehirliydi...

Bok. Daha önce hiç başarısız olmamıştı.

Talon dişlerini gıcırdatarak kendisini tüketen baş dönmesi dalgasıyla savaştı.

Kurtardığı kadın ona koştu. Yüzündeki şaşkın ifadeden, ona nasıl yardım edeceğinden emin olmadığını söyleyebilirdi.

Artık onu yakından görebildiğinde, onun peri benzeri yüzüne kapılmıştı. Büyük, koyu kahverengi gözlerinde ateş ve zeka derinden yanıyordu. Ona, yüzyıllar önce insanken kılıcına ve sadakatine yemin ettiği kuzgun tanrıça Morrigán'ı hatırlattı.

Uzun, düz siyah saçları, her boyutta örgüler halinde başının etrafına dökülüyordu. Ve bir yanağında kömür lekesi vardı. Aniden elini yüzüne sürdü ve yüzünü sildi.

Teni çok yumuşak, çok sıcaktı ve tuhaf bir şekilde paçuli ve terebentin gibi kokuyordu.

Ne garip bir kombinasyon...

"Aman Tanrım, iyi misin?" diye sordu kadın.

"Evet," dedi Talon sessizce.

Ambulans çağıracağım, dedi.

"Hayır!" Talon kendi dilinde söyledi, vücudu bu hareketi protesto etti. "Ambulans yok"

İngilizce ekledi.

Kadın kaşlarını çattı. "Ama yaralısın..."

Bakışlarını sertçe karşıladı. "Ambulans yok."

Zeki gözlerinde bir ışık belirene kadar ona kaşlarını çattı, sanki bir aydınlanma yaşamış gibi. "Yasadışı bir uzaylı mısın?" o fısıldadı.

Talon, ona sunabileceği tek mazereti değerlendirdi. Ağır, eski Kelt aksanıyla bu doğal bir varsayım olurdu. Onayladı.

"Tamam," diye fısıldadı, hafifçe koluna vururken. "Ambulans olmadan seninle ben ilgilenirim."

Talon, ışığa duyarlı gözlerini acıtan parlak lamba ışığından uzaklaşmak için kendini zorladı. Kırık bacağı itiraz etti ama umursamadı.

Hasarlı bacağındaki baskıyı kaldırabileceği bir tuğla binaya yaslanmak için topalladı. Yine dünya eğildi.

Lanet etmek. Güvenliğe gitmesi gerekiyordu. Hâlâ akşamın erken saatleriydi ama ihtiyacı olan son şey, güneş doğduktan sonra şehirde mahsur kalmaktı. Ne zaman bir Kara Avcı yaralansa, doğal olmayan bir uyuma isteği duyardı. Kısa sürede eve gelmezse onu tehlikeli bir şekilde savunmasız bırakacak bir ihtiyaçtı.

Nick Gautier'e yaralandığını bildirmek için cep telefonunu çıkardı ve telefonunun kendisinin aksine ölümsüz olmadığını çabucak öğrendi. Parçalar halindeydi.

"İşte," dedi kadın, onun yanında durmak için hareket ederek. "Sana yardım edeyim."

Talon ona baktı. Hiçbir yabancı ona bu şekilde yardım etmemişti. Kendi savaşlarını vermeye ve ardından tek başına arkalarını temizlemeye alışmıştı.

"Ben iyiyim," dedi. "Sen git yap-"

"Seni bırakmayacağım," dedi. "Benim yüzümden yaralandın."

Tartışmak istedi, ama vücudu rahatsız edemeyecek kadar zonkluyordu.

Talon kadından uzaklaşmaya çalıştı. İki adım attı ve dünya yeniden değişmeye başladı.

Bildiği bir sonraki şey, her şey karardı.

Güneş ışığı, yere düşmeden önce adamı zar zor yakaladı. Boyu ve ağırlığı karşısında sendeledi ama bir şekilde düşmesini engelledi.

Olabildiğince nazikçe, onu kaldırıma indirdi.

Dikkat et, dedi elinden geldiğince nazik bir şekilde.

Olduğu gibi, kaldırıma oldukça güçlü bir şekilde çarptı ve kafası kaldırımda neredeyse bir göçük oluşturduğu için onun için yeniden canını yakmasına neden oldu.

Üzgünüm, dedi, ona bakmak için doğrulurken. "Lütfen bana bunun sana bir beyin sarsıntısı vermediğini söyle."

Yardım etmeye çalışarak onu daha fazla incitmemiş olmayı umuyordu.

Şimdi ne yapacaktı?

Tamamen siyah giyinmiş yasadışı motorcu görünümlü uzaylı çok iriydi. Onu sokakta başıboş bırakmaya cesaret edemiyordu. Ya saldırganları geri gelirse? Ya da bir sokak serseri onu devirdi mi?

Burası, bilinçliyken bir insanın başına hemen hemen her şeyin gelebileceği New Orleans'tı.

Bilinçsiz …

Eh, nahoş olanların ona neler yapabileceğini kimse bilemezdi, bu yüzden onu yalnız bırakmak bir seçenek değildi.

Tam paniğine yenik düşerken birinin ona seslendiğini duydu.

Wayne Santana'nın eski püskü mavi Dodge Ram'ının kaldırıma yanaştığını görene kadar etrafına bakındı. Otuz üç yaşındaki Wayne'in çok daha yaşlı görünen, sert ve yakışıklı bir yüzü vardı. Siyah saçları gri ile serbestçe bağcıklıydı.

Onu orada görünce rahat bir nefes aldı.

Penceresini sonuna kadar indirdi ve dışarı eğildi. "Hey, Güneş, neler oluyor?"

"Wayne, bu adamı kamyonete bindirmeme yardım eder misin?"

Bu konuda gerçekten şüpheci görünüyordu. "Sarhoş mu?"

"Hayır, yaralı."

"O zaman ambulans çağırmalısın."

"Yapamam." Ona yalvaran bir bakış attı. "Lütfen Wayne? Onu evime geri götürmeliyim."

"Arkadaşınız mı?" daha da şüpheyle sordu.

"Şey, hayır. Burada biraz çarpıştık."

"O zaman onu bırak. İhtiyacın olan son şey, başka bir motorcuyla ilişki kurmak. Ona ne olduğu bizi ilgilendirmez."

"Wayne!"

"O bir suçlu olabilir, Sunshine."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

Wayne, on yedi yıl önce kasıtsız adam öldürmekten hüküm giymişti. Cezasını çektikten sonra birkaç ayını iş bulmaya çalışarak geçirmişti. Parasız, yaşayacak yeri olmayan ve eski bir mahkumu herhangi bir şey yapması için tutmaya istekli kimsesi olmayan, babasının kulübüne iş başvurusu yaptığında hapse geri dönmek için başka bir suç işlemenin eşiğindeydi.

Babasının itirazlarına karşın Sunshine onu işe almıştı.

Beş yıl sonra, Wayne bir iş günü bile kaçırmamış ya da geç kalmamıştı. Babasının en iyi çalışanıydı.

"Lütfen Wayne?" diye sordu, ona hayatındaki erkekleri kendi iradesine boyun eğdirmeyi asla başaramayan yavru köpek bakışını atarak.

Wayne, ona yardım etmek için kamyondan inerken bir dizi rahatsız edici ses çıkardı. "Bir gün o koca kalbin başını belaya sokacak. Bu adam hakkında bir şey biliyor musun?"

"HAYIR." Tek bildiği, başka kimsenin zahmet etmeyeceği bir zamanda onun hayatını kurtarmış olduğuydu. Elbette böyle bir adam ona zarar vermezdi.

O ve Wayne, bilinmeyen adamı düzeltmek için mücadele ettiler ama bu kolay olmadı.

"Tanrım," diye mırıldandı Wayne, onunla aralarında sendelerken. "O çok iri ve kahrolası bir ton ağırlığında."

Sunshine aynı fikirdeydi. Adam en az 1,80 cm ince, sağlam kaslıydı. Gövdesinin üst kısmını gizleyen kalın deri motosiklet ceketiyle bile, ne kadar düzgün ve kaslı olduğuna şüphe yoktu.

Hayatında hiç bu kadar sert, çelik gibi bir vücut hissetmemişti.

Biraz uğraştıktan sonra, sonunda onu kamyona bindirdiler.

Babasının kulübüne doğru ilerlerken, Sunshine yabancının başını omzuna koydu ve yüzünün keskin hatlarından gelen dalgalı sarı saçlarını geriye doğru itti.

Ona eski bir savaşçıyı hatırlatan vahşi, evcilleştirilmemiş bir görünüşü vardı.

Gevşek bir tarzda omuzlarına dökülen altın sarısı saçları, görünüşüne özen gösterdiğini, ancak bu konuda takıntılı olmadığını gösteriyordu.

Kapalı gözlerinin üzerinde koyu kahverengi kaşları bir kavis çizdi. Yüzü, bütün gün sakal uzatmasıyla sert bir şekilde nefisti. Bilinci yerinde olmasa bile ikna ediciydi ve son derece muhteşemdi ve onun yakınlığı onun içinde derinlerde gerekli bir şeyi harekete geçirdi.

Ama bu yabancıda en çok sevdiği şey, onun sıcak erkeksi ve deri kokusuydu. Boynuna burnunu sokmak ve sarhoş olana kadar baş döndürücü karışımı içine çekmek istedi.

"Ee," dedi Wayne arabayı sürerken. "Ona ne oldu? Biliyor musunuz?"

"Mardi Gras şamandırası ona çarptı."

Kamyonetin kabininin loş ışığında bile Wayne'in ona deli misin? bak. "Bu gece tören yok. Nereden geldi?"

"Bilmiyorum. Sanırım tanrıları falan gıdıklamış olmalı."

"Ha?"

Wayne'in sorusunu cevaplarken elini adamın darmadağınık sarı saçlarının arasından geçirdi ve sol şakağından sarkan iki ince örgüyle oynadı. “Büyük bir Bacchus şamandırasıydı. Ben sadece bu zavallı adamın, onun tarafından ezildiğine göre koruyucu tanrımızı aşırı derecede gücendirmiş olması gerektiğini düşünüyordum.

Wayne alçak sesle mırıldandı. "Başka bir kardeşlik şakası olmalı. Görünüşe göre her yıl onlardan biri bir şamandıra çalıyor ve içinde keyifli bir yolculuk yapıyor. Acaba bu sefer nereye park edecekler?”

“Şey, buradaki arkadaşımın üzerine park etmeye çalıştılar. Onu öldürmedikleri için mutluyum."

"Uyandığında eminim o da olacaktır."

Şüphesiz. Sunshine yanağını yabancının kafasına dayadı ve onun yavaş, derin nefeslerini dinledi.

Onun hakkında bu kadar karşı konulamaz bulduğu şey neydi?

Adamım, dedi Wayne kısa bir sessizliğin ardından. "Baban buna çok kızacak.

Tanımadığım bir adamı senin evine götürdüğümü öğrendiğinde akşam yemeğinde hayalarımı yiyecek.

"O zaman ona söyleme."

Wayne ona kötü ve pis bir bakış attı. "Ona söylemeden geçemem. Sana bir şey olursa, benim hatam olur.”

Yabancının kavisli kaşlarının keskin hatlarını takip ederken sinirli bir şekilde içini çekti. Neden ona bu kadar tanıdık geliyordu? Onu daha önce hiç görmemişti ama yine de tuhaf bir deja vu duygusu içindeydi. Sanki onu bir şekilde tanıyormuş gibi.

Garip. Çok, çok garip.

Ama sonra tuhaflığa alışmıştı. Konuyla ilgili kitabı annesi yazmıştı ve Sunshine konuyu yeniden tanımlamıştı.

"Ben büyük bir kızım Wayne, başımın çaresine bakabilirim."

"Evet ve senin gibi kendi başlarının çaresine bakabileceklerini sanan küçük kızlardan yemek yapan bir grup iri, kıllı adamla on iki yıl yaşadım."

"Güzel," dedi. "Onu benim yatağıma koyacağız ve ben de ailemde yatacağım. Sonra sabah annem ya da erkek kardeşlerimden biriyle onu kontrol edeceğim.”

"Ya sen eve varmadan uyanıp seni çalarsa?"

"Ne çalıyor?" diye sordu. “Kıyafetlerim ona uymuyor ve benim değerli hiçbir şeyim yok. Zaten Peter, Paul ve Mary koleksiyonumu beğenmediği sürece hayır.

Wayne gözlerini devirdi. "Pekala, ama ona seni incitmesine fırsat vermeyeceğine dair bana yemin etsen iyi olur."

"Söz veriyorum."

Wayne pek de memnun görünmüyordu ama onları Canal Caddesi'ndeki çatı katına doğru sürerken teknik olarak sessizliğini korudu. Ancak tüm yol boyunca içinden küfretti.

Neyse ki Sunshine, çevresinde bunu yapan erkekleri görmezden gelmeye alışmıştı.

Doğrudan babasının barının üzerinde bulunan çatı katına vardıklarında, yabancıyı kamyondan çıkarıp evine sokmaları on beş dakika kadar sürdü.

Güneş ışığı, Wayne'i çatı katından geçerek, yatak odası alanını büyük odanın geri kalanından izole etmek için bir tel boyunca batik pembe pamuklu kumaş gerdiği alana götürdü.

Bilinmeyen misafirini dikkatlice yatağına yatırdılar.

Pekala, hadi gidelim, dedi Wayne, onu kolundan tutarak.

Sunshine dokunuşunu nazikçe omuz silkti. "Onu böyle bırakamayız."

"Neden?"

"Kan içinde."

Wayne'in yüzü öfkesini gösteriyordu. Er ya da geç herkesin etrafına baktığı bir bakıştı bu - tamam, çoğu zaman daha erken oluyordu. "Git koltuğa otur da onu soymama izin ver."

"Güneş ışığı..."

“Wayne, ben yirmi dokuz yaşındayım, üniversitede çıplak resim yapan boşanmış bir ressamım ve iki ağabeyimle büyüdüm. Erkeklerin çıplak göründüğünü biliyorum. Tamam aşkım?"

Gırtlağından alçak sesle hırlayarak yatak odasından çıktı ve kanepesine oturmaya gitti.

Sunshine, tamamen siyahlar içindeki kahramanına dönerken derin bir nefes aldı. Onun yatağında çok heybetli görünüyordu.

O da tam bir karmaşaydı.

Onu incitmemek için çekinerek, motosiklet ceketinin fermuarını açmak için uzandı, ki bu hayatında gördüğü en zarif şeydi. Birisi her tarafına altın ve kırmızı Kelt parşömenleri boyamıştı. Tek kelimeyle güzeldi. Antik sanat üzerine gerçek bir çalışma ve bilmesi gerekir.

Hayatı boyunca Kelt şeylerine ilgi duymuştu. Sanat ve kültürlerine dişlerini keserdi.

Ceketin fermuarını açar açmaz, onun altında hiçbir şey olmadığını görünce şok içinde duraksadı. Ağzını sulandıran ve vücudunun anında zonklamasına neden olan gür, esmer ten dışında hiçbir şey yoktu. Gerçek hayatta hiç bu kadar sert ve formda bir vücuda sahip bir adam görmemişti. Her kası belirgindi ve gevşemişken bile gücü ortadaydı.

Adam bir tanrıydı!

O mükemmel oranları çizmek ve onları ölümsüzleştirmek için can atıyordu. Bu kadar iyi bir vücudun kesinlikle korunması gerekiyordu. Ceketini çıkardı ve dikkatlice yatağın üzerine koydu.

Eşarplı komodinin üzerinde duran lambayı yakıp ona iyice baktı ve gördüğü şeyle yere yığıldı.

Ca-ram-ba!

Ona saldıran insanlardan bile daha muhteşemdi. Dalgalı sarı saçları ensesinde uygun bir şekilde kıvrılmıştı ve iki uzun, ince örgüsü çıplak göğsüne doğru sarkıyordu. Gözleri kapalıydı ama koyu renk kirpikleri günahkâr bir şekilde uzundu. Yüzü, yüksek, kavisli kaşlarla mükemmel bir şekilde oyulmuştu ve çok ağırbaşlı ama evcilleştirilmemiş bir görünüşü vardı.

Adamın uyanık ve üzerinde dikilmiş olduğu bir görüntü zihninde parıldarken, yine garip bir deja vu duygusu yaşadı. Kendini yavaşça vücuduna girip çıkarken ona gülümseyişi...

Güneş ışığı, acı verici bir ihtiyaç içinde zonklarken bu düşünceyle dudaklarını yaladı.

Bir yabancıya bu kadar ilgi duymayalı uzun zaman olmuştu. Ama bu adamla ilgili bir şey, onun tadına bakmak için gerçekten canını yakıyordu.

Kızım, erkeksiz çok uzun kaldın.

Ne yazık ki, gerçekten vardı.

Sunshine yaklaşıp boynundaki meşaleyi daha iyi görünce kaşlarını çattı. Kalın ve altın, birbirine bakan Kelt ejderha başları vardı.

Tuhaf olan, aynı tasarımı yıllar önce sanat okulunda çizmiş ve hatta kendisi için bir meşale haline getirmeye çalışmış olmasıydı, ancak parça büyük bir karmaşayla sonuçlanmıştı. Bu kadar karmaşık bir şey yapmak için çok fazla metal işleme yeteneği gerekiyordu.

Daha da etkileyici olanı, sol kolu da dahil olmak üzere gövdesinin sol tarafının tamamını kaplayan kabile vücut dövmesiydi. Ona Kells Kitabı'nı hatırlatan Kelt sanat eserlerinden oluşan görkemli bir labirentti. Ve tahminini kaçırmadıysa, Kelt savaş tanrıçası Morrigán'a bir saygı duruşu olarak tasarlanmıştı.

Hiç düşünmeden elini dövmesinin üzerinde gezdirerek karmaşık tasarımın izini sürdü.

Sağ kolunda, pazı çevresinde eşleşen üç inçlik bir kaydırma şeridi vardı.

İnanılmaz. Dövmelerini kim çizdiyse kesinlikle Kelt tarihlerini biliyordu.

Ve parmağı onun meme ucuna değdiğinde, sanatçısının tasarımı takdir etmesinden sarsıldı.

Bakışları onun ince kaslı kaburgaları ve bir vücut geliştirme şovunun parçası olması gereken sıkı ve iyi biçimli karın kasları üzerinde gezinirken, içindeki kadın öne çıktı.

Ah evet, bu yakışıklı bir adamdı.

Pantolonunda çok fazla kan olmasına rağmen, buna neden olacak herhangi bir yaralanma görünmüyordu. Düşününce pek fazla morluk bile yoktu. Bacchus kamyonunun ona çarptığı yerde bile değil.

Bu ne kadar tuhaftı?

Boğazı kuruyan Sunshine sineğine uzandı.

Bir yanı o siyah pantolonun altında ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Boxer mı külot mu?

Şimdiye kadar bu kadar iyiyse, ancak daha iyi olabilirdi...

Güneş ışığı!

Bu sadece bir sanatçının vücudunu takdir etmesiydi, dedi kendi kendine.

Evet, doğru.

Bu düşünceyi görmezden gelerek pantolonunun fermuarını açtı ve altında hiçbir şey olmadığını keşfetti.

Komando!

Koyu sarı bukleler arasında yuvalanmış son derece bahşedilmiş erkekliğini görünce yüzü alev aldı.

Hadi ama Sunshine, bir erkeği ilk kez çıplak görmüyorsun. Tanrım! Altı yıllık sanat okulunda bolca çıplak erkek gördünüz. Ve bugüne kadar bunlardan bolca yaşadın, eski dev Jerry'nin tam olarak küçük olmadığından bahsetmiyorum bile.

Evet ama hiçbiri bu kadar iyi görünmemişti.

Dudağını ısırarak onun ağır, siyah Harley çizmelerini çıkardı, sonra pantolonunu onun uzun, kaslı bacaklarından aşağı kaydırdı. Elleri kısa sarı saçlarla cömertçe örülmüş teniyle temas ettiğinde tısladı.

Ah evet, kesinlikle ateşli ve iyiydi.

Pantolonunu katlarken durdu ve elini kumaşın üzerinde gezdirdi. Dokunduğu en yumuşak malzemeden yapılmışlardı. Neredeyse güderi gibi, sadece farklı. Garip bir dokuydu. Gerçek deri olamazlardı. Çok inceydiler ve —

Onu yatağında görünce düşünceleri durdu.

Oh evet bebek. Artık bu her kadının fantezisiydi. Onun insafına kalmış muhteşem bir çıplak adam.

Yanık tenli bir kolu karnının üzerine dolanmış ve bacaklarını hafifçe ayırmış halde pembe yorganın üzerine uzandı, sanki onun orada ona katılmasını ve ellerini o sıska, sert vücutta aşağı yukarı gezdirmesini bekliyormuş gibi.

Bakmak için tatlı biriydi.

O güçlü, muhteşem vücuda tırmanmak ve onun üzerine bir battaniye gibi sarılmak için can atarken nefesini dişlerinin arasına aldı. Onu vücuduna alırken ve gecenin geri kalanında ona vahşi maymun sevişirken onun büyük, güçlü ellerini teninde hissetmek.

Hımmm!

O harikulade altın derinin tadı için dudakları yanıyordu. Ve tamamen altın tenliydi.

Üzerinde bronzlaşma çizgisi yoktu.

ver bana!

Güneş ışığı temizlemek için başını salladı. Tanrım, ona karşı tam bir salak gibi davranıyordu.

Ve henüz …

Bu adam hakkında çok özel bir şey vardı. Bir siren şarkısı gibi ona seslenen bir şey.

"Güneş ışığı?"

Wayne'in sabırsız çağrısına atladı. Onun varlığını tamamen unutmuştu. "Bir dakika," dedi.

Sadece bir kez daha göz atmak istiyorum. Bir kadının ara sıra iyi bir bakışa ihtiyacı vardı ve bir kadın ne sıklıkla bilinçsiz yakışıklı bir tanrıya bakma şansı bulurdu?

Misafirini okşama dürtüsüne direnerek üzerine bir battaniye örttü, ceketini yataktan aldı ve odadan çıktı.

Kanepeye doğru yürürken kanlı pantolonunu inceledi. Kan nereden gelmişti?

Pantolonu inceleyemeden Wayne onları elinden aldı ve arka cebinden cüzdanı aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Onu kontrol ediyorum. Bu adamın kim olduğunu görmek istiyorum.” Wayne cüzdanı açtı ve kaşlarını çattı.

"Ne?"

“Bir bakalım, yedi yüz otuz üç dolar nakit ve zerre kadar kimlik yok. Ehliyet, kredi veya banka kartı bile yok.” Wayne diğer cebinden büyük bir hançer çıkardı ve hançeri ölümcül görünen üç bıçaktan oluşan bir çember haline getiren bir serbest bırakma hareketi yaptı.

Wayne daha da yüksek sesle küfretti. "Kahretsin, Sunshine, sanırım kendine bir uyuşturucu satıcısı buldun."

"Uyuşturucu satıcısı değil."

"Ah evet, nereden biliyorsun?"

Çünkü uyuşturucu satıcıları kadınları tecavüzcülerden kurtarmıyor. Ama bunu Wayne'e söylemeye cesaret edemedi. Bu ona sadece ders verir ve ona hazımsızlık verirdi.

"Sadece yapıyorum, şimdi onu geri koy."

* * *

"Kuyu?" Dionysos otel odasına girerken Camulus, Dionysos'a sordu.

Styxx, onun sesini duyunca başını dergisinden kaldırdı. Kelt tanrısı Camulus, onlar haber beklerken otel süitinde karşısındaki kanepede oturuyordu.

Siyah deri bir kot pantolon ve gri bir süveter giymiş antik tanrı, Dionysos gittiğinden beri aralıksız kanalları çeviriyordu, bu da Styxx'in uzaktan kumandayı elinden kapıp demir-cam sehpaya çarpmasına neden oldu.

Ama sadece bir aptal bir tanrıdan uzaktan kumanda aldı.

Styxx'in bir ölüm arzusu olabilirdi ama ölmeden önce acımasızca işkence görme arzusu yoktu.

Bu yüzden Styxx dişlerini gıcırdatmış ve Camulus'u görmezden gelip Dionysos'un dönüşünü beklemek için elinden geleni yapmıştı.

Camulus, uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Onda şeytani ve şeytani bir şeyler vardı, ama o zaman, onun bir savaş tanrısı olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu anlaşılabilir bir şeydi.

Dionysos kapının hemen içinde durakladı. Uzun kaşmir paltosunu çıkardı, sonra kahverengi deri eldivenlerini ellerinden çıkardı.

Altı onda, şarabın ve aşırılığın tanrısı çoğu insan için korkutucu bir manzara olurdu. Ama o zaman, Styxx sadece iki inç daha kısaydı ve bir kralın ve ölümü özleyen bir adamın oğlu olduğu için çok az korkutucu buluyordu.

Dionysos ne yapacaktı? Onu cehennem gibi yalnızlığına geri mi gönderelim?

Oradaydı, bunu yaptı ve bunu kanıtlamak için Ozzy tişörtüne sahipti.

Dionysos bir tüvit ceket, lacivert balıkçı yaka ve pileli kahverengi pantolon giymişti. Kısa koyu kahverengi saçları, sarı vurgularla mükemmel bir şekilde çizgi halindeydi ve bir

tertemiz keçi sakalı Başarılı bir milyarder kodaman gibi görünüyordu ve aslında tanrının rakiplerini sakatlayarak ve diğer işleri devralarak eğlendiği büyük bir uluslararası şirketi yönetiyordu.

Yüzyıllar önce iradesi dışında emekliliğe zorlanan Dionysos, zamanını Olimpos ile neredeyse Styxx kadar nefret ettiği ölümlü dünya arasında geçirdi.

"Soruma cevap ver Bacchus," dedi Camulus. "Cevap bekleyecek senin çüksüz Yunanlılarından biri değilim."

Dionysos'un gözlerinde öfke alevlendi. "Bana karşı daha medeni bir tavır takınsan iyi olur, Cam. Ben senin gazabından dehşetle titreyecek, uyuşuk Keltlerinden biri değilim. Dövüşmek mi istiyorsun oğlum, hadi."

Camulus ayağa fırladı.

"Vay, bir saniye," dedi Styxx, onları sakinleştirmeye çalışarak. "Savaşmayı ikiniz dünyayı ele geçirdiğiniz zamana saklayalım, tamam mı?"

İkisi de ona, aralarına girecek kadar deliymiş gibi baktılar.

Hiç şüphe yok ki öyleydi. Ama birbirlerini öldürürlerse, o asla ölmezdi.

Cam, Dionysos'a ters ters baktı. "Evcil hayvanın haklı," dedi. "Ama tanrılığımı geri aldığımda, sen ve ben konuşacağız."

Dionysos'un gözlerindeki parıltı, dört gözle beklediğini söylüyordu.

Styxx derin bir nefes aldı. "Peki, kadın Talon'la birlikte mi?" Dionysos'a sordu.

Dionysos soğukça gülümsedi. "Tıpkı saat gibi." Camulus'a baktı. "Bunun onu hareketsiz kılacağından emin misin?"

"Onu hareketsiz bırakacağını asla söylemedim. Onu etkisiz hale getireceğini söyledim.”

"Fark ne?" diye sordu.

"Fark şu ki, Acheron için daha da büyük bir dikkat dağıtıcı ve endişe kaynağı olmak üzere. Sonunda Atlantisliyi zayıflatmanın başka bir yolu.”

Styxx bunun sesini beğendi.

Şimdi tek yapmaları gereken Karanlık Avcı ve kadının bir arada kalmasını sağlamaktı. En azından Mardi Gras'a kadar, bu dünya ile Kolasis arasındaki eşik, Atlantis Yok Edicisini esaretinden kurtarabilecek kadar aşılacak kadar ince oluncaya kadar.

Bunun en son meydana gelmesinden bu yana altı yüz yıl geçmişti ve tekrar meydana gelmesi için sekiz yüz yıldan fazla bir süre geçmesi gerekiyordu.

Styxx, sekiz yüz yıl daha yaşama düşüncesi karşısında irkildi. Sekiz asırlık yalnızlık, hiç bitmeyen monotonluk ve acı. Koruyucularının gelip gitmesini, yaşlanıp ölmelerini, onlar ölümlü hayatlarını aileleri ve arkadaşlarıyla çevrili bir şekilde yaşarken izlemekten.

Ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlardı.

Bir insan olarak bir zamanlar ölümden korkmuştu. Ama bu çok eski çağlar önceydi.

Şimdi Styxx'in korktuğu tek şey, varoluşunun dehşetinden asla kaçamayacak olmasıydı. Yüzyıllar boyunca, evrenin kendisi patlayana kadar yaşamaya devam edeceğini.

Çıkmak istiyordu ve otuz yıl öncesine kadar buna dair bir umudu yoktu.

Şimdi yaptı.

Dionysos ve Camulus tanrılıklarını geri almak istediler ve bunu yapmak için Yok Edici ve Acheron'un kanına ihtiyaçları vardı. Styxx'in içinde Atlantis kanı olmaması üzücüydü, yoksa seve seve kendini kurban olarak sunardı.

Olduğu gibi, Acheron, Yok Edici'nin serbest bırakılmasının anahtarını tek başına elinde tutuyordu.

Styxx, Acheron'u onlara teslim edebilecek tek canlı yaratıktı.

Sadece birkaç gün daha ve her şey yoluna girecekti. Eski güçler dünyaya hükmetmek için geri dönecekti ve o…

Sonunda özgür olacaktı.

Styxx tatlı bir beklentiyle içini çekti. Tek yapması gereken, Tanrıların birbirlerini öldürmelerini engellerken Karanlık Avcıları birbirlerinin boğazında tutmak ve dikkatlerini dağıtmaktı.

Talon ya da Acheron ne olduğunu anlarsa, onu durdururlardı. Bunu yapacak tek güç onlardaydı.

Onlara karşı oydu ve bu sefer, bu sefer on bir bin yıl önce başladığı işi bitirecekti.

Burada işi bittiğinde Kara Avcılar lidersiz kalacaktı.

Özgür olacaktı ve herkesin bildiği gibi dünya tamamen yeni bir yer olacaktı.

Styxx gülümsedi.

Sadece birkaç gün daha…

Bölüm 3

Talon uyandığında kolunun yandığını gördü.

Tıslayarak elini pencereden içeri akan güneş ışığından son derece pembe bir yatağa çekti. Vücudunun daha fazla ölümcül ışınlarla temas etmesini önlemek için kendini beyaz hasır başlığa yasladı.

Eline soğuk hava üfledi ama yine de yanıyor ve acıyordu.

Hangi cehennemdeydi?

Yüzyıllardır ilk kez, içinde bir belirsizlik dalgasının dolaştığını hissetti.

Talon hiçbir zaman kendi unsurunun dışına çıkmadı. Asla kontrolden çıkma. Tüm hayatı aşırı denge ve ölçülülükle geçti.

Kara Avcı varoluşu boyunca hiçbir zaman kendini kararsız ya da kafası karışmış bulmamıştı.

Ama şu anda nerede olduğu, günün saati veya pembe perdelerin diğer tarafında duyduğu kadınların kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerini acı bir şekilde delen parlak güneş ışığına karşı gözlerini kısarak garip odaya baktı ve iki açık pencere arasında sıkışıp kaldığını fark etti. Kalbi sıkıştı. Yataktan çıkmanın güvenli bir yolu yoktu. Gidebileceği tek yön, solunda ve köpüklü pembe bir komodinin bulunduğu köşeydi.

Lanet etmek.

Başındaki zonklayan ağrının arasından, önceki gece, şaşırtıcı bir netlikle aklına geldi. Saldırı.

Kadın …

Büyük büyük her ne ise ona çarpıyor.

Vücudu ağrıyor ve ağrıyor olsa da Kara Avcı güçleri uyurken iyileşmesini sağlamıştı. Birkaç saat içinde ağrı bile geçmiş olacaktı.

O zamana kadar, güneş ışığının bu ölüm tuzağından kurtulması gerekiyordu. Talon gözlerini kapatarak kara bir bulutun güneşi örtmesini istedi, böylece parlak gün ışığı artık görme yetisine zarar vermesin.

İsteseydi, gündüz gökyüzünü gece kadar karartmaya yetecek kadar bulut toplayabilirdi.

Ama bu ona bir fayda sağlamayacaktı.

Gün ışığı hala gündüzdü.

Eşsiz Dark-Hunter güçleri ona elementler, hava durumu ve şifa üzerinde büyük bir kontrol sağladı, ancak Apollo'nun alanı üzerinde kontrol sağlamadı. Aydınlık ya da karanlık, gündüz hâlâ Apollon'a aitti ve Apollo teknik olarak emekliye ayrılmış olsa da, Yunan tanrısı bir Kara Avcı'nın vardiyasında dolaşmasına asla müsamaha göstermezdi.

Apollon onu gün ışığında dışarıda veya bir pencerenin yanında görse, Talon kaldırımdaki kızarmış domuz pastırmasından başka bir şey olmazdı.

Ekstra çıtır Celt ona hiç hitap etmedi.

Gözleri artık yanmadığından, Talon yataktan ayrılmaya yeltendi, sonra duraksadı. Onunla paçuli ve terebentin kokulu çarşaflar arasında hiçbir şey yoktu.

Kıyafetlerime ne oldu? Dün gece soyunmadığına oldukça emindi.

Onlar…?

Hafızasını yoklarken kaşlarını çattı. Hayır, mümkün değildi. Onunla seks yapacak kadar uyanık olsaydı, güneş doğmadan çok önce burayı terk edecek kadar uyanık olurdu.

"Nerede?"

Yatağın etrafına bir duvar oluşturacak şekilde asılmış pembe batik kumaşın diğer yanından gelen yabancı sesi duyunca yukarı baktı.

İki saniye sonra, kumaş kayarak açıldı ve otuzlu yaşlarının sonunda gibi görünen çekici bir kadın ortaya çıktı. Uzun siyah saçları kalın bir örgü halinde toplanmıştı ve uzun dökümlü siyah bir etek ve tunik giymişti.

Dün gece tanıştığı kadına oldukça benziyordu. Ve ilk bakışta, genç meslektaşıyla karıştırılması kolay olurdu.

"Hey Sunshine, arkadaşın uyandı. Onun adı ne?"

"Bilmiyorum, Starla. Ben sormadım.

Oh, ama bu gittikçe daha da garipleşiyor.

Onun varlığından rahatsız olmayan kadın, yatağın komodinin durduğu yan tarafına doğru odaya girdi. "Steve benziyorsun," dedi, eğilip pembe

eşarpları kaldırdı ve altına gizlenmiş bir yığın dergiyi karıştırmaya başladı. "Aç mısın Steve?"

Cevap veremeden önce sesini yükseltti. "Burada değil."

"Art Papers'ın eski nüshalarının altında."

"Burada değil."

Güneş ışığı odaya girdi. Bir peri prensesinin zarafetiyle yürürken, uzun kollu mor bir elbise giymişti, o kadar parlaktı ki, adam renk tonundan gözlerini kısmak zorunda kaldı. Pencerenin önünden geçerken, kumaşın oldukça ince olduğunu fark etti, ona onun gür, geniş kıvrımlarının ve o elbisenin altında hiçbir şey giymediği gerçeğinin hoş bir görüntüsünü verdi.

Yanık teninden başka bir şey yok.

Boğazı kurudu.

Ellerine bulaşan boyayı bir havluyla silerken, ona bakmadan komodinin yanına gitti.

"Tam burada," dedi, bir dergi çıkarıp yaşlı kadına uzatırken.

Sonunda Sunshine yatağa baktı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Aç mısın?"

"Kıyafetlerim nerede?"

Starla'ya mahcup bir bakış attı. Adını sordun mu?

"Ben Steve."

"Steve değil."

Sunshine, Starla'yı onunla yüzleşmek için döndürürken ona aldırış etmedi. Her iki kadın da, sanki o cansız bir merakmış gibi yatakta orada yatan adama baktı.

Talon pembe çarşafı beline doğru kaldırdı. Sonra birden kendine geldi, çıplak bacağını da örtünün altına soktu ve ince pamuğun altında vücudunun orta kısmı pek belli olmasın diye dizini büktü.

İki kadın hâlâ ona bakıyorlardı.

"Sana ne söylediğimi gördün mü?" Güneş ışığı sordu. "Gördüğün en inanılmaz auraya sahip değil mi?"

“Kesinlikle yaşlı bir ruh. Druid kanıyla. Bundan eminim."

"Sence?" Güneş ışığı sordu.

"Ah evet. Bir geçmiş yaşam regresyonu yapmamıza ve ne bulacağımıza bakmamıza izin vermesi için onunla konuşmalıyız.

Tamam, ikisi de deliydi.

"Kadınlar," dedi sertçe. "Kıyafetlerime ihtiyacım var ve onlara şimdi ihtiyacım var."

"Bak," dedi Sunshine. "Aurasının nasıl değiştiğini görün. Kesinlikle yaşıyor."

"Biliyor musun, bunu daha önce hiç görmedim. Bu gerçekten farklı." Sonra Starla dergiyi karıştırırken odadan çıktı.

Güneş ışığı hâlâ ellerindeki boyayı siliyordu. "Aç?"

Bunu nasıl yaptı? Bir konudan diğerine nasıl geçebilir ve sonra tekrar geri dönebilir?

"Hayır," dedi, onu ana konuda tutmaya çalışarak. "Kıyafetlerimi istiyorum."

Aslında ürktü. "Pantolonundaki etiketlere ne oldu?"

Talon bu tuhaf soru karşısında kaşlarını çattı. Gerginliğini ve öfkesini dizginliyordu ama bu kadının yanında olmakla ilgili bir şey bunu zorlaştırıyordu. "Affınıza sığınırım?"

"Şey, kanla kaplı olduklarını biliyorsun..."

Midesine kötü bir his yerleşti. "Ve?"

"Onları temizleyecektim ve..."

"Kahretsin, onları yıkadın mı?"

"Onlara kurutma kadar zarar veren yıkama değildi."

"Deri pantolonumu mu kuruttun?"

"Eh, deri olduklarını bilmiyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekten yumuşak ve garip hissettiler, bu yüzden onların tüy gibi bir şey olduğunu düşündüm. Tüylü elbisemi pantolonun gibi dağılmadan ve çekmeden her zaman yıkarım."

Talon eliyle alnını ovuşturdu. Bu hiç iyi olmadı. Gün ortasında evinden çıplak bir şekilde nasıl çıkabilirdi?

"Biliyorsun," diye devam etti, "giysilerinin etiketlerini gerçekten kesmemelisin."

Gerçek, derin bir hiddet hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama şimdi bunu hissetmeye başlıyordu. “Bunlar özel, el yapımı deri pantolonlardı. Asla etiketleri olmaz.”

"Ah," dedi, daha da mahcup görünerek. "Sana biraz daha alırdım ama etiketleri olmadığı için kaç beden alacağımı bilemedim."

"Harika. Garip yerlerde sıkışıp kalmak için yaşıyorum, çıplak.”

Ona gülümsemeye başladı, sonra daha iyi düşünür gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana gerçekten uymayan bazı pembe eşofmanlarım var ve uysalar bile, eminim onları zaten giymek istemezsin, değil mi?"

"HAYIR. Cüzdanımı da yıkadın mı?”

"Oh hayır. Pantolonundan çıkardım.”

"İyi. Nerede?"

Tekrar sessizleşti ve kaçınılmaz bir korku duygusu onu tüketti.

"Bilmek istiyor muyum?" O sordu.

"Pekala..." Kendisi ve eşyaları için kıyamet habercisi gibi göründüğü için bu kelimeden nefret etmeye başlamıştı. “Çamaşırhanedeki çamaşır makinesine senin anahtarlarınla koydum ve sonra çamaşır makinesi için bozuk param olmadığını fark ettim ve bozuk para makinesine gittim. Sadece bir saniyeliğine gitmiştim ama döndüğümde cüzdanın gitmişti.

Talon yüzünü buruşturdu. "Ya anahtarlarım?"

"Ee, tek bir şeyi yıkadığında makinenin dengesini bozduğunu biliyor musun? Anahtarlarınız tepesinden sarsıldı ve küçük bir kanalizasyona gittiler.

"Onları geri almadın mı?"

"Denedim ama onlara ulaşamadım. Üç kişiyi daha denedim ama onlar da gitti.”

Talon hayretler içinde oturdu. Daha da kötüsü, ona sadece yardım etmeye çalıştığı için ona kızamıyordu bile. Ama gerçekten, gerçekten delirmek istiyordu.

“Param yok, pantolonum yok, anahtarım yok. Ceketim hâlâ duruyor mu?”

“Evet, güvenli. Snoopy Pez dağıtıcınızı da çamaşır makinesinden kurtardım. Çizmelerin ve bıçağın da burada," dedi, onları yatağın yanında yerden kaldırarak.

Talon başını salladı, dün gece onun hakkında sahip olduğu her şeyi mahvetmediğini öğrenince garip bir şekilde rahatladı. Tanrılara şükür motosikleti Bira Fabrikası'na bırakılmıştı. Ona ne yapmış olabileceğini düşününce ürperdi. "Kullanabileceğim bir telefon var mı?"

"Mutfakta."

"Lütfen onu bana getirir misin?"

“Kablosuz değil. O şeyleri hep kaybediyorum ya da bir yere düşürüp kırıyorum.

Sonuncusu tuvalette boğulmakla sonuçlandı.

Talon huzursuzca kadına ve odadaki zayıf güneş ışığına baktı. Hangisinin kendisi için en ölümcül olduğunu merak etti.

"Perdeleri indirir misin?" O sordu.

Kaşlarını çattı. "Güneş ışığı seni rahatsız ediyor mu?"

"Buna alerjim var," dedi, Kara Avcıların benzer durumlarda yakalandıklarında kullandıkları yalana düşerek.

Yine de herhangi bir Karanlık Avcı'nın kendisini buna benzer bir durumda bulduğundan şüpheliydi.

"Gerçekten mi? Daha önce hiç güneş ışığına alerjisi olan birini tanımadım.”

"Eh, öyleyim."

"Demek vampir gibisin?"

Kelime eve biraz fazla yaklaştı. "Tam olarak değil."

Pencereye gitti ama perdeyi indirdiğinde pencere düştü.

Gri güneş ışığı yatağın üzerine dökülüyordu.

Talon bir lanetle köşeye fırladı ve solgun güneş ışınlarını kıl payı kaçırdı.

"Gün ışığı, ben..." Starla'nın sesi odaya girerken kesildi ve onu köşede çıplak dururken gördü. Sanki ilginç bir mobilya parçasıymış gibi ona tuhaf, tarafsız bir şekilde baktı.

Talon ve alçakgönüllülük yabancıydı ama onun ona bakışı onu son derece rahatsız etti.

Talon güneş ışığına rağmen yataktan pembe battaniyeyi aldı ve beline bastırdı.

"Biliyor musun Sunshine, evlenmek için böyle bir adam bulmalısın. Biri o kadar iyi asılmış ki, üç ya da dört çocuktan sonra bile duvardan duvara olmaya devam ediyor."

Talon ağzı açık kaldı.

Güneş güldü. "Starla, onu utandırıyorsun."

"Ah, inan bana, bu utanılacak bir şey değil. Gurur duymalısın. Dikme.

İnan bana genç adam, senin yaşındaki kadınlar bundan biraz almak ister.

Talon açık çenesini sertçe kapattı. Bunlar, yanında olma talihsizliğini yaşadığı en tuhaf kadınlardı.

Tanrılar, onu buradan çıkarın.

Starla pencerede Sunshine'a baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Güneşe alerjisi var."

"Dışarısı çok bulutlu, neredeyse karanlık."

"Biliyorum, ama içinde olamayacağını söylüyor."

"Gerçekten mi? Yani eve bir vampir mi getirdin? Serin."

"Ben vampir değilim," diye yineledi.

"Tam olarak değil," dedi daha önce, dedi Sunshine. "Tam olarak vampir olmayan nedir?"

"Bir kurt adam," dedi Starla. "Onun aurasıyla mantıklı. Vay canına, Sunny, kendine bir kurt adam bulmuşsun.

"Ben bir kurt adam değilim."

Starla bu haberden gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ne yazık. Biliyor musun, New Orleans'ta yaşarken en azından arada bir ölümsüzlerle ya da lanetlenmişlerle karşılaşmayı beklersin." Sunshine'a döndü. "Hareket etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun? Belki Anne Rice'ın yanında yaşarsak bir vampir ya da kurt adam görebiliriz."

Güneş ışığı gölgenin yerini aldı. "Bir zombi görmekten mutlu olurum."

Ah, evet, diye onayladı yaşlı kadın. "Biliyor musun, baban biz evlenmeden hemen önce bataklıkta bir tane gördüğünü söyledi."

"O muhtemelen peyoteydi, anne."

"Ah. İyi bir nokta."

Aralarında ileri geri bakarken Talon'un çenesi yine gevşedi. Anne ve kızı? Kesinlikle öyle davranmıyorlardı ve Starla da ondan çok daha yaşlı görünmüyordu.

Güneş ışığı, ama yüz hatlarının benzerlikleri inkar edilemezdi. Ya da ikisinin tuhaflığı.

Ah evet, delilik o aile ağacının köklerinde derinlere iniyordu.

Güneş ışığı diğer pencerenin gölgesini indirdi.

Battaniyeyi etrafına saran Talon, dikkatlice odanın içinden geçti ve perdelerin diğer tarafında oldukça çıplak, açık bir çatı katı bulunca rahatladı.

Sol tarafında, Sunshine'ın küçük bir çizim stüdyosunu ayırdığı yerde bir sıra pencere daha vardı. Ancak çatı katının geri kalanı mutluluk verici bir şekilde karanlıktı ve güneş ışığından yoksundu.

Battaniyeyi kalçalarına sarılı halde mutfaktaki telefona doğru ilerledi.

"Pekala, Sunshine, artık uyandığına göre ve tehdit etmeyeceğine katılıyorum..."

Talon bu yorum üzerine kaşlarını kaldırdı. Hayatında tehdit etmediği bir an bile olmamıştı! O bir Kara Avcıydı. Tek başına bu terim, kötülüğe kötü bir isim veren şeylerde dehşet uyandırdı.

“—Kulübe gidip bazı faturaları ödeyeceğim, bazı siparişler vereceğim ve gerçek bir iş yapacağım.”

"Tamam, Starla, sonra görüşürüz."

Bu yerden gitmesi gerekiyordu. Bu kadınlar sadece sağduyudan yoksun değil, aynı zamanda kelimelerle anlatılamayacak kadar tuhaftılar.

Starla, Sunshine'ın yanağını öptü ve gitti.

Birkaç dakika aradıktan sonra, Talon duvarda telefon kablosunu buldu ve onu, çok çeşitli kuru boya fırçaları ve akrilik tüplerin de bulunduğu bir mutfak çekmecesinde saklanan eski moda çevirmeli telefona kadar takip etti.

Vahşi flüoresan renklerle boyanmış telefonu çekmeceden çıkardı ve tezgahın üzerine, içinde küçük tarçın kokulu pirinç kekleri olan domuz biçimli pembe bir kurabiye kavanozunun yanına koydu.

Ahizeyi kaldırıp bir zamanlar Trakyalı Kyrian'ın Efendisi ya da insan yardımcısı olan Nick Gautier'i tuşladı. Kyrian birkaç ay önce Amanda Devereaux ile evlenip resmi Kara Avcı statüsünü geride bıraktığından beri, Nick Talon'un resmi olmayan, yarı zamanlı Yaveri olmuştu. Talon bir Efendi istediğinden değil. İnsanların onun yanında ölmek için kötü bir yolu vardı ve Nick'in bir gün çocuğu öldürmesi garanti olan bir ağzı vardı.

Yine de, bir Squire'ın işe yaradığı zamanlar oldu. Şimdi kesinlikle onlardan biriydi.

Cep telefonu müşterisinin müsait olmadığı mesajı gelene kadar telefon çaldı.

Lanet etmek. Bu, tekrar yapmaktansa ölmeyi tercih edeceği tek aramayı yapması anlamına geliyordu. Diğer Kara Avcılar bunu öğrenirse, sonunu asla öğrenemezdi. Squires bir gizlilik yemini etti. Bir Karanlık Avcı hakkında utanç verici veya onları tehlikeye atabilecek herhangi bir şeyi açıklamaları yasaktı.

Ne yazık ki, Squired olmayan diğer insan yardımcılar böyle bir yemin etmediler.

Ah evet, Nick Gautier onu ele geçirdiğinde ölü bir adamdı.

Zihnini başına geleceklere hazırlayarak, ilk çalışta cevap veren Trakyalı Kyrian'ı aradı.

Pençe mi? dedi Kyrian sesini tanır tanımaz. "Öğlen oldu, sorun ne?"

Talon mutfağa girmek için yanından geçerken "Puff the Magic Dragon" şarkısını söyleyen Sunshine'a bir bakış attı. "Ben... şey... bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Herhangi bir şey."

"Benim evime gitmeni ve yedek anahtarlarımı, başka bir cep telefonunu ve biraz parayı almanı istiyorum."

"Evet tamam. Bisikletini bırakmak zorunda kaldın mı?”

"Evet, Brewery'nin otoparkında, bu yüzden onu bu gece için bana getirmeni istiyorum."

"Tamam, onu nereye getireceğim?"

"Hatta beklemek." Talon telefonu kulağından çekti. "Güneş ışığı?"

Ona bakmak için döndü.

"Ben hangi cehennemdeyim?" Omzunda telefon olmasına rağmen Kyrian'ın alaycı kahkahasını duydu.

"Canal Caddesi'ndeki gece kulübü Runningwolf'u biliyor musun?"

Onayladı.

"Doğrudan bunun üzerindeyiz."

"Teşekkürler." Bilgileri Kyrian'a iletti.

"Talon, yemin ederim, hormonların bir gün seni öldürtecek."

Kyrian'ı düzeltme zahmetine girmedi. Birbirlerini bin yılı aşkın süredir tanıyorlardı ve Talon daha önce hiç böyle yakalanmamıştı. Kyrian, bu çatı katına nasıl geldiği gerçeğine inanamayacaktı. Kahretsin, buna kendisi de zar zor inanıyordu. "Ayrıca bana kıyafet getirmeni istiyorum."

Kulağındaki sessizlik sağır ediciydi.

Ah evet, Talon onu ele geçirdiğinde Nick tam bir ölüydü.

"Ne?" Kyrian tereddütle sordu.

"Kıyafetlerimi kaybettim."

Kyrian güldü. Zor.

"Kes sesini, Kyrian, komik değil."

"Hey, benim durduğum yerden çok komik."

Evet, Talon'un kalçalarına pembe bir battaniye sarılı durduğu yerden öyle görünmüyordu.

"Tamam," dedi Kyrian, ayılarak. "Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız."

"Biz?"

"Ben ve Julian."

Talon yine sindi. Eski bir Kara Avcı ve bir Kahin. Harika. Harika. Onu bu kadar yarı yolda bırakmazlardı ve akşama kadar içlerinden birinin bunu herkesin gülmesi için Dark-Hunter.com Web sitesinde yayınlaması garanti edilirdi.

"Pekâlâ," dedi Talon, öfkesini bastırarak. "Biraz sonra görüşürüz."

"Biliyorsun," dedi Sunshine, telefonu kapatır kapatmaz. "Gidip sana kıyafet alabilirim.

Sana borçluyum.

Talon çatı katına göz attı. Sanki bir şişe Pepto-Bismol patlamış ya da Şapkalı Kedi ziyarete gelmiş gibi görünüyordu. Her yer pembeydi. Ama onu en çok etkileyen, mobilyalarının harap hali ve parça parça dekorasyonlarıydı.

Açlıktan ölmek üzere olan bir sanatçı olduğu kesindi, bu kadının alabileceği son şey iki bin dolarlık bir pantolondu ve Talon vücuduna kot giymeden önce dünya durup paramparça olurdu.

"Sorun değil," dedi ona. "Arkadaşlarım ilgilenecek"

Ona bir tabak kek ve çimen gibi görünen bir şey getirdi. "Bu ne?"

"Kahvaltı... ya da öğle yemeği." Almayınca ekledi, "Yemen lazım. Bu senin için iyi. Keten tohumu ve yonca filizi içeren kızılcık kepekli bir çörek."

O tabakta yiyeceğe benzeyen hiçbir şey yoktu. Özellikle de Kelt reisi olmak için doğup büyüyen bir adam için.

Pekala Talon, bununla başa çıkabilirsin. "Kahveniz var mı?"

"Ey! Hayır, o şey seni öldürür. Bitki çaylarım var ama."

"Bitkisel çaylar? Bu malç, içecek değil."

"Oooo, Bay Picky yatağın ters tarafında uyandı."

Hiçbir insan ona karşı bu kadar küstah olmamıştı. Nick bile daha iyi biliyordu. Kendini tamamen dışında hisseden Talon pes etti.

"İyi. Banyon nerede?"

Sonra hemen arkasından şu düşünce geldi, Lütfen bana bir arabanın otoparkta değil de bu çatı katında olduğunu söyle.

Çatı katının karanlık bir köşesini işaret etti. "Tam orada."

Asılı bir perdeyle ayrılmış başka bir alandı. Bu ne kadar harikaydı?

Ve yanlışlıkla Orta Çağ'ın bittiğini düşünmüştü.

Ah, ne güzel anılar… hayır.

Talon oraya doğru yürüdü ve perdeyi çekip battaniyeyi yere atmıştı ki Sunshine ona katıldı. Elinde pembe bir havlu ve el bezi tuttu ve onu orada çıplak dururken görünce olduğu yerde kalakaldı.

Havluyu lavabonun üzerine koydu ve etrafında dolanarak onu baştan aşağı süzdü. "Sen sadece mükemmel bir erkeksin, bunu biliyor musun?"

Bir arabayı boyutlandıran biri gibi görünmeseydi gururu okşanırdı. Ona bunu söyleten arzu değildi. Ses tonu, annesininki gibi soğuktu.

Sıcak, pürüzsüz elini sırtından aşağı, dövmesinin üzerinde gezdirdi. "Sana bu dövmeyi kim yaptıysa çok yetenekli bir sanatçıymış."

Eli belkemiğinden kalçasına doğru kayarken üzerine bir titreme yayıldı. "Amcam yaptı," dedi kendini tutamadan. Yüzyıllardır kimseyle amcasından bahsetmemişti.

"Gerçekten mi? Vay." Elini sağ kürek kemiğindeki Dark-Hunter yay ve ok işaretine doğru omuzlarının üzerinden kaydırdı. "Bu nereden geldi?"

Talon dokunuşunu omuz silkti. Bu, deneyimsiz bir insana asla bahsetmeyeceği bir işaretti. "Mühim değil."

O sırada bakışları adamın ereksiyonuna düştü. Yüzü havlu kadar pembeleşti. "Üzgünüm,"

dedi hızlıca. “Harekete geçmeden önce düşünmeme eğilimindeyim.”

"Farkettim." Ama durumu bu kadar kötü yapan şey, onun ereksiyonuna bakmaya devam etmesiydi. Henüz başka bir yere bakmamıştı.

"Sen gerçekten büyük bir adamsın."

Bin yılı aşkın bir süredir ilk kez yanaklarının ısındığını hissetti. Havluyu alan Talon, üzerini örttü.

Ancak o zaman bakışlarını kaçırdı. "Gel, sana bir tıraş bıçağı getireyim." Ayaklı lavabonun yanındaki derme çatma pembe hasır dolabı karıştırırken dizlerinin üzerine çöktü ve ona poposunun güzel bir görüntüsünü verdi. Arama yaparken kalçaları kışkırtıcı bir şekilde hareket ediyor, sadece onun arzusunu artırıyordu.

Dişlerini sıktı. O kadın hayatında gördüğü en seksi popoya sahipti. O tül eteği kaldırıp onun içine girmeyi düşündükçe kasıklarının daha da yanmasına neden olan bir şey. İkisi de terleyip tükenene kadar onun nemli sıcağına girip çıkmaktan.

Ah evet, kesinlikle bir erkeği tatmin edebilecek bir kadındı. Her zaman dolgun kıvrımları olan kadınlara düşkündü ve...

Pembe bir ustura ve diş fırçasıyla çıktı.

Talon bu tür kız gibi şeyler kullanma düşüncesiyle dudağını kıvırdı. "Pembe olmayan bir şeyin var mı?"

"İstersen bende mor bir ustura var."

"Lütfen."

Daha koyu pembe bir tane çıkardı.

"Bu mor değil," dedi Talon. "O da pembe."

Gözlerini ona çevirdi. "X-Acto bıçağımı istemiyorsan, sahip olduğum tek şey bu."

Son derece cazip, usturayı ondan aldı.

Pençe ayaklı küvete girip duş perdesini kapatana kadar güneş hareket etmedi. Ancak o zaman, onun çıplak poposunun nefis görüntüsü karşısında parmaklarını ısırmasına izin verdi. Kesinlikle onun resmini çizmek zorunda kalacaktı.

O adam seksiydi. Yanıyor. Ve o çılgınca egzotik aksanıyla her konuştuğunda, kadın eridi. İngilizce ve İskoçya'nın benzersiz bir kombinasyonu gibi geldi.

Yüzünü yelpazeleyerek kendini banyodan çıkıp mutfağa gitmeye zorladı.

Ama asıl yapmak istediği giysilerini çıkarmak, arkasından duşa girmek ve ondan merhamet dileyene kadar o gür, uzun, sıska vücudunu köpürtmekti.

Ellerinin altındaki tüm o esnek, sert ten hissi... Cennet. Saf cennet.

Ve pantolonu için kızmamıştı bile! Her şeyi ne kadar iyi karşıladığına hâlâ inanamıyordu. Normalde, erkekler şimdiye kadar ona bağırırdı ve o da onları kapı dışarı ederdi.

Ama o sadece omuz silkmişti. Oooo, bundan hoşlandı.

Şimdi düşündüğüne göre, gerçekten de gösterdiği çok çeşitli duygulara sahip değildi. Sabrın vücut bulmuş haliydi, bu çok güzel bir hız değişikliğiydi.

"Merhaba Steve?" o aradı.

"Benim adım Steve değil," dedi duştan. "Bu Talon."

Pençe ne?

"Sadece Pençe."

Güldü. Pençe. Ona yakıştı.

"Ne istemiştin?" O çağırdı.

"Ne?" diye sordu.

"Bir sorunun varmış gibi beni aradın. Ne istiyorsun?"

Güneş ışığı hatırlamaya çalışırken dudağını ısırdı. Hata. "Unuttum."

Aslında onun güldüğünü duydu. Vay. Bu bir ilkti. Şimdiye kadar çoğu erkek ona delirmiş olurdu.

Sunshine sonraki beş dakikayı, bir şekilde buzdolabına yerleştirdiği eskiz defterini bulmaya çalışarak geçirdi. Tekrar. Kahvaltı tezgahına oturdu ve en yeni keşfini çizmeye başladı.

Pençe.

Yüzünün iyi şekillendirilmiş yüzeylerini, vücudundaki karmaşık dövmeyi çizmek için zaman harcadı. Daha mükemmel vücut ölçülerine sahip başka bir adam görmemişti. Ve farkına bile varmadan, o satırlarda kayboldu. Yaratıcılığının akmasına ve duştaki adam hakkında inanılmaz derecede büyüleyici bulduğu şeyleri yeniden üretmesine izin verirken aklını kaybetti.

O ne kadar zaman geçtiğini anlamadan, duşu kapattı ve ince kalçalarına nemli bir havlu sararak perdenin arkasından çıktı.

Ah, anne.

Sunshine bir kez daha takdirle elini ısırma dürtüsünü hissetti. Hareketleriyle sallanan iki ince örgüsü dışında, altın sarısı saçları geriye doğru taranmıştı ve simsiyah gözleri zeka ve gizli güçle parlıyordu. Gözleri hiç bu kadar koyu görmemişti, özellikle de sarışın bir adamda.

O kadar güçlü bir varlığı vardı ki, ona bakmak bile nefesini kesiyordu. Sanki etrafındaki hava enerji ve güçle dolu gibiydi ve en çok bunu sanatıyla yakalayabilmeyi diledi.

Ancak hiç kimse bu kadar yoğun bir aurayı kopyalayamaz veya yaratamaz. Bu sadece bedende deneyimlenebilecek bir şeydi.

Ona yaklaştığı her adımda kalbi daha da hızlı atıyordu. Adam fazlasıyla erkeksiydi. Yani çok seçim.

Yoğunluğu, ham hayvani çekiciliği... onun kanını ateşe verdi.

Dün gece onun yatağında yakışıklıydı, ama dik ve bilinçli, tamamen yıkıcıydı.

"Biliyorsun, Talon," dedi, bakışlarıyla adamın mükemmel kaslarının hatlarını izleyerek.

"Havlular sana çok yakışıyor. Böyle dışarı çıkarsan yepyeni bir moda çılgınlığı başlatırsın."

Dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme gezindi. "Her zaman aklına gelen her şeyi söyler misin?"

"Çoğunlukla. Kendime sakladığım bazı düşüncelerim var. Eskiden umursamazdım ve hiçbir şey söylemezdim ama sonra bir keresinde üniversitedeki oda arkadaşım psikopat birimini benim hakkımda aradı.

Biliyor musun, gerçekten de beyaz önlükleri var."

Talon, ondan sezdiği samimiyet karşısında kaşlarını kaldırdı. Bu gerçek bir hikayeydi. Kadın eksantrikti kuşkusuz ama bir çatlaktan da uzaktı.

Şey, belki o kadar uzak değil.

El değmemiş "kahvaltısına" uzandı ve içinde tanımlayamadığı parlak küçük parçacıklar bulunan sözde çörekleri aldı. "Hala kekini yemedin."

Evet, doğru. Çizmelerini de yememişti hâlâ ve onun elindeki o şey yerine çizmelerinden biriyle ziyafet çekmeyi tercih ederdi.

"Aç değilim."

En azından yemek için değil.

Çöreği tezgâha bıraktı ve adam gümbürdediğine yemin etti. Kaşlarını çatarak uzandı ve onun torcuna dokundu. Parmakları adamın boynundaki deriye sürtünerek vücudundaki ürpertileri ve diğer şeyleri yükseltti.

"Bu çok güzel. Her zaman bir meşale istedim, ama bana benzeyen birini asla bulamadım.” Başparmağını sağ ejderha kafasının üzerinde gezdirdi. "İskoçya'dan mısınız?"

"Tam olarak değil," dedi, onun düğün gününde teyzesinden bir hediye olan parçayı inceleme şeklini izleyerek. Hem o hem de Nynia, ondan uygun torklar almıştı. Onu çıkarmanın, başa çıkmak istediğinden daha fazla acıya neden olacağı gerçeği dışında, onu neden hala taktığını bilmiyordu. Tuhaf bir şekilde, torku kaldırmak, Nynia'yı yeniden kaybetmek gibi olurdu.

Aklı, isteği dışında, Nynia'nın meşaleyi boynuna taktığı ana kaydı. Gülümsemesi kör ediciydi ve onu dudaklarından öperken yüzü aşkla doldu.

Tanrım, onu nasıl özlemişti. Bunca asırdan sonra bile. Saçlarının sıcaklığını hâlâ koklayabildiğine yemin ettiği zamanlar oldu. Dokunuşunu hisset. Yıllar sonra bile hala hissedebildiğine yemin ettiğin, kayıp bir uzvun hayalet kaşıntısı gibiydi.

Sunshine'da ona karısını hatırlatan bir şeyler vardı. Ve mesele sadece iki kadının da onu deli edecek yeteneğe sahip olması değildi.

Güneş ışığı garip bir şekilde büyüleyiciydi. Tıpkı onun gibi, başka bir seviyedeki şeyleri, bu varoluş düzleminden gizlenen şeyleri gördü.

Zihni şimşek çakmaları gibi bir şeyden diğerine geçiyordu, bu kafa karıştırıcı olduğu kadar merak uyandırıcıydı da. Nynia, bu özelliğe sahip tanıdığı tek kişiydi.

Ölümlü bir adam olarak, Nynia'nın benzersiz mantığı onu sık sık şaşırtmıştı.

"Biliyor musun," dedi Sunshine, "çok fazla 'tam olarak değil' diyorsun. Tam olarak bir vampir değilsin.

Tam olarak İskoçyalı değilsin ve gün ışığına alerjin var. Başka ne?"

"Kepekli çöreklerden ve otlardan nefret ederim."

Kadın buna güldü, içini ısıtan zengin, gırtlaktan gelen bir ses. Onun uzun, zarif parmaklarındaki kömürü temizlemek için lekeli bir bez kullanmasını hayranlıkla izledi. "Arkadaşlarının gelmesine ne kadar var?"

"Birkaç saat, şüphesiz. Şehrin çok dışında yaşıyorum.”

Sunshine kalçalarını saran havluya baktı. Onu bu şekilde burada tutarsa ne olacağı belli olmazdı.

Aslında vardı, bu da onun üzerine gerçekten bir şeyler giymesi gerektiği anlamına geliyordu... bir an önce.

Derin bir nefes aldı, hareketi sert, belirgin karın kaslarını vurguluyordu.

Ah evet, bu cazibeyi örtbas etmesi gerekiyordu.

"Sana ne diyeceğim, Soyadı Olmayan Bay Talon. Neden dışarı çıkıp arkadaşların gelene kadar sana giyecek bir şeyler getirmiyorum?

Çünkü gitmeni istemiyorum. Talon bu tuhaf, alışılmadık düşünce karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Bu nereden gelmişti?

Bu kadında çekici bir şeyler vardı. Güçlü ve aynı zamanda savunmasız bir şey. İçinde, kendisine yaptıklarını telafi etme ihtiyacı hissetti. Neden, hayal edemiyordu. Özellikle de onun hayatını kurtardığı için.

Onu sokakta bıraksaydı, şimdi ölmüş olacaktı. Kaldırımda kızarmış bir leke.

"Gerek yok, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama ısrar ediyorum. Pantolonunu mahvettiğimden beri yapabileceğim en az şey bu.”

Simsiyah, düz saçlarının çevrelediği nazik, çekici yüzüne baktığında, dudaklarının kıvrılışı onu büyüledi. O gevşemişken bile gülümsemelerini sürdürme biçimleri. Sunshine onun adından daha fazlasıydı, aynı zamanda onun tavrıydı. Mutlu, sıcak.

O tamamen karşı konulmazdı ve onun tadına o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki, neden daha önce ondan numune almadığından emin değildi.

Onu tatması gerekiyordu. Onu hissetmek için.

Talon onun dudaklarını incelerken Sunshine izledi. Obsidyen bakışlarında bir buzulu ateşe vermeye yetecek kadar sıcaklık vardı. Adam ona henüz dokunmamıştı ve yine de onun kendisini hararetle, ihtiyaçla çevrelediğini hissedebildiğine yemin etti.

Etrafındaki hava cinsellikle yüklü görünüyordu. Neredeyse erotizm ve özlemle cızırdadı. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Talon'dan insanlık dışı bir cinsel çekicilik fışkırdı. Daha önce hiçbir erkeğe çekilmediği bir şekilde ona çekildi.

Gözleri kısıldı, başını eğdi ve kelimenin tam anlamıyla başını döndürmesine neden olan ustaca bir öpücükle dudaklarını aldı. Vücudu eridi.

Dili tutkuyla ağzına girerken dudaklarının tadı onunkine değdiğinde inledi. Onu bar taburesinden kaldırıp güçlü kollarının arasına aldı ve ellerini sırtında gezdirerek elbisesinin kumaşını yumruklarının arasında sıktı.

Adamın kaslarının etrafında esnediğini hissettiğinde, ham, erkeksi kokusu içini doldurdu. Erkeksi gücü neredeyse onun kaldırabileceğinden fazlaydı.

Bu, bir kadının vücudunda yolunu bilen dünyevi bir adamdı. Bunu onun ustaca öpücüğünde, onu tam olarak nerede ve nasıl okşayacağını bildiği şekilde hissedebiliyordu.

Bedeni arzuyla yanarken, onun karnına karşı daha da sertleştiğini hissettiğinde onun çıplak omuzlarını kavradı.

Hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Sanki onun için açlıktan ölüyor gibiydi.

Sadece o.

Sonunda geri çekildiğinde, ağırlığını ona teslim ettiğini ve kaslarını bile sıkmadan onu tamamen desteklediğini fark etti. Tanrım, adam güçlüydü.

Baş parmağını onun şişmiş dudaklarının üzerinde gezdirdi, gözleri o kadar sıcak ve hassastı ki, onun öpücüğünden daha da nefessiz kalmasına neden oldu. "Ben otuz üç bel ve otuz sekiz iç dikişim."

"Um-hmm," diye soludu onu duymadan. Başka bir öpücük için ona doğru eğildi.

Talon, onun yüzündeki sersemlemiş ve hayranlık dolu bakış karşısında içinde garip bir kıpırdanma hissetti.

"Beni tekrar öp," diye fısıldadı, onun dudaklarını onunkilerle kenetlemeden bir an önce.

Yanlışlıkla dilini dişlerine sürtmesine ve onun hakkındaki gerçeği öğrenmesine izin vermemeye dikkat ederek, ağzını keşfederken başını ellerinin arasına aldı.

Ama onun tadı onu deliliğe bu kadar yaklaştırdığında geri çekilmek zordu. Paçuli ve terebentin kokusu onu sarhoş etti ve elbisesinin eteğini yukarı çekip elini dolgun kalçalarının üzerinden ona doğru kaydırmak için can atıyordu...

Dili tehlikeli bir şekilde dişlerine yaklaştı.

Geri çekilerek onu serbest bıraktı.

Bu rahatlık için biraz fazla yakındı ama ona ulaşmak istediği kadar yakın değildi. Bakışlarını elbisesinden belli olan vücuduna indirdi. Küçücük ya da minyon değil, dolgun gövdeli bir kadındı. Ve onun büyük, dolgun göğüsleri vardı - bu, her zaman düşkün olduğu bir şeydi.

Dişlerini kenetleyerek, onu kollarına alma ve o göğüsleri ağzıyla tatma arzusuyla savaştı. Onun elleri.

Onun dili.

Daha da iyisi, dişleri...

"Tamam," dedi tuhaf, tiz bir sesle. "Bu hoştu." Ellerini birbirine vurdu ve bir adım geri gitti. Bakışları havluya düşene kadar koyu kahverengi gözlerine ışık geri gelmedi. "Kıyafetler. Pişman olmayacağım bir şey yapmadan önce kıyafete ihtiyacın var. Bedenin neydi, Steve?”

Pençe.

Pençe. Boyut. Kıyafetler. Onu ört.”

Talon, gözleri arzuyla onun üzerinde gezinirken, onun zihnini odakta tutmaya çalışmasını izlerken gülümsedi.

Bu kadından hoşlanıyordu. Tuhaf özelliklerine rağmen, onda çok canlandırıcı ve saf bir şeyler vardı.

"Ben gidip Talon kıyafetleri alacağım." Gitti, birkaç saniye sonra geri geldi. "Anahtarlar,"

dedi mutfak tezgahının üzerindeki pembe kutuya doğru giderken. "Araba için anahtar lazım." Sadece tekrar dönmek için ayrıldı. "El çantası. Kıyafet için para.”

Talon bir kez daha yanından ayrılırken elini ıslak saçlarının arasından geçirdi ve başka bir şey unutup unutmadığını merak etti.

O vardı.

"Ayakkabılar," dedi bir dahaki sefere. "Alışveriş yapmak ve ayaklarınızı sıcak tutmak için ayakkabılarınız olmalı." Ayaklarını kapının yanında bir çift katırın içine kaydırdı.

"Bir paltoya ne dersin?" diye sordu Talon, onun tekrar dışarı çıktığını fark edince. "Kış zamanı."

Paltolar kışın iyidir, dedi, dolabı olduğunu tahmin ettiği kapının yanındaki rafa giderek. Hiç onun tarzı gibi görünmeyen eski, kahverengi bir palto giydi. "Kısa süre sonra geri gelin."

"Beklemek."

Ona bakmak için durakladı.

Talon odayı geçip yanlış düğmelenmiş ceketini çözerken dudaklarını kıvırdı.

Düzleştirerek doğru şekilde ilikledi.

"Teşekkür ederim," dedi, kasıklarına ve karnına tuhaf şeyler yapan bir gülümsemeyle.

Talon'un tek yapabildiği başını sallamaktı, özellikle de asıl yapmak istediği onu kollarına alıp yatağa taşımak ve öğleden sonranın geri kalanında onunla sevişmek olduğundan.

"Geri geleceğim," dedi dışarı çıkarken.

O gittikten sonra, sonunda genişçe gülümsemesine izin verdi. O kesinlikle başka bir şeydi.

Ona sert bir kışın ardından ılık bir bahar gününü hatırlatan bir şey. Kimse ona onun gibi dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Birisi onun düşüncelerinde kalmayalı uzun zaman olmuştu.

"Ondan hoşlanıyorsun."

Omzunun üzerinden orada titreşen ruha bakmak için başını çevirdi. "İlginç biri," dedi Ceara'ya.

Ceara onun yanında durmak için ilerledi. Bu varoluş düzlemi ile bir sonraki arasında gidip gelirken solgun yanakları ruhani bir allığa sahipti.

Yüzyıllar önce tamamen ebedi istirahatine ya da yeniden doğuşuna geçmeliydi ama onu yalnız bırakmayı reddetmişti.

Ve bu son derece bencilce olsa da, Talon ona eşlik ettiği için minnettardı. Özellikle de Dark-Hunter kardeşleriyle modern teknoloji aracılığıyla iletişim kuramadığı günlerde.

O zamanlar izolasyonu cehennem gibiydi. Günlerini yalnız geçirmiş, lanetinden korktuğu için hiçbir insanı yanına yaklaştırmaya cesaret edememişti. Hiçbir şey için kimseye ulaşmaya asla cesaret edemem.

Bildiği tek rahatlama, kız kardeşinin seyrek ziyaretleriydi.

Ama Ceara'ya her baktığında, onu ne kadar yüzüstü bıraktığını acı bir şekilde hatırlıyordu. Öldüğü gün ona yardım edebilmeliydi. Aptal olmasaydı, hak ettiği hayatı yaşayacaktı. Koca ve çocuklarla dolu bir hayat.

Bunun yerine, o aptal, kibirli bir pislik olduğu için feda edilmişti.

Ölümleri onu paramparça ettikten sonra ona ilk gelişi. Hak etmiş olmasına rağmen ondan hiçbir suçlama, hiçbir nefret gelmemişti.

Ona sadece şefkat ve sevgi göstermişti.

"Seni asla yalnız bırakmayacağıma söz verdim, karıcığım. Ve yapmayacağım. Senin için her zaman burada olacağım."

Yüzyıllar boyunca, onun varlığı, onu ayakları yere basan ve işlevini yerine getirmesine izin veren tek şey olmuştu. Arkadaşlığı ve sevgisi her zaman onun için dünyadaki her şey demekti.

Ceara, sağ baldırındaki morluklara kardeşçe elini dokundurdu. Bunu gerçek bir dokunuş gibi hissedemedi ama bu hareket teninin karıncalanmasına neden oldu. "Artık seni rahatsız etmiyor mu?"

"HAYIR. Ben iyiyim."

"Speirr," dedi, onun adını yerel Kelt dilinde söyleyerek. "Bana karşı dürüst olman gerektiğini biliyorsun, bràthair."

Yanağındaki bir tutam sarı saçı fırçalamak için uzandı ama ona dokunamayacağını hatırladı.

Geçmişi hatırladığında gözlerini kapattı.

Klanları onu on altıncı yaş gününden birkaç gün önce katletmişti.

"O bizim tanrılara sunacağımız kurban olacak ve onlar da liderimizin günahları için bizi bağışlayacaklar..."

Talon, içinde kabaran keder ve suçluluk duygusuna karşı dişlerini sıktı. Ölümü onun suçuydu. Sanki bıçağı tutan kendisiymiş gibi onu kesinlikle öldürmüştü.

Ama bu düşünceleri bir kenara itti ve çalışması için ihtiyaç duyduğu uyuşukluğu buldu.

Artık insan değilim ve geçmiş de yok. Acheron'un nakaratları zihninden geçerek her şeyi bastırmasına izin verdi.

Sadece şimdi ve gelecek vardı. İnsan hayatı onun çok gerisindeydi, tüm varlığı karanlıkta onları neyin beklediğine dair hiçbir bilgisi olmayan insanları avlayan kötülüğü bulup yok etmek olan bir Kara Avcıydı.

"Bacağım" -kalbinin aksine- "sadece biraz acıyor."

Ona başını salladı. "Burası senin için güvenli bir yer değil, Speirr. Çok fazla ışık var. Burada olmandan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum. Elimden geldiğince çabuk ayrılıyorum."

"Pekala, o zaman bana ihtiyacın olana kadar gideceğim."

Gözden kayboldu ve onu yalnız bıraktı. Tekrar.

Talon'un bakışları, ona katıldığında Sunshine'ın oturmakta olduğu tezgaha takıldı. Üzerinde çalıştığı çizimi görünce kaşlarını çattı.

Onu eline aldığında, onun benzerliğini ne kadar iyi yakalamış olmasından etkilenmişti.

Kadın parlak bir sanatçıydı. En basit satırlara bile duygu ve anlam katmayı başardı. Hiç böyle bir şey görmemişti.

Ne yazık ki onu burada bırakamazdı.

Sayfayı yırttı ve güçlerini onu yakmak için kullandı. Kara Avcıların, benzerlerinin herhangi bir ortamda veya biçimde yakalanmasına izin vermeleri yasaklandı. Kimsenin kanıta ihtiyacı yoktu

onların ölümsüzlüğü. Bu tür kanıtlar yalnızca sorulara ve hiçbirinin istemediği komplikasyonlara yol açardı.

Sadece o gittikten sonra tekrar yapmamasını umuyordu.

Talon çatı katına göz attı ve tüm alanın çerçeveli ve çerçevesiz sanat eserleriyle dolu olduğunu fark etti. Yer, uzun bir çizim masası ve üç şövale yarım kalmış projelerle dağılmıştı.

Odayı geçerek onları daha yakından incelemeye gitti. Onlara bakarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı, sonra yatak odasının yanındaki duvara yaslanmış başka tablolar buldu.

Sunshine, çalışmalarında canlı renkleri severdi ve tuval üzerindeki fırça darbeleri, hanımefendinin kendisi kadar hafif ve nazikti.

Ama onu en çok büyüleyen çömlekçiliğiydi. Parçalar ateşli bir renk karışımıydı ve tasarımları modern olmaktan uzaktı. Bu tür otantik kopyaları çoğaltmak için Yunan ve Kelt kültürlerini kapsamlı bir şekilde çalışmış olmalı. Geçmişe ne kadar sadık oldukları dikkat çekiciydi. Daha iyisini bilmeseydi, onları bir Kurt Avcısı'nın zamanında öne çıkardığına yemin edebilirdi.

Kapıda bir vuruş sesi duyuldu.

Talon baktığı kaseyi diğerlerinin yanına kapının yanındaki rafa koydu. Kapıya gitti ve diğer tarafta duran Kyrian ve Julian'ı görmek için açtı.

Onu çatı katında neredeyse çıplak dururken görünce ikisi de ağzı açık kaldı.

Talon hızla kapıyı çarparak kapattı.

Kyrian kahkahalarla kükredi. Talon sindi.

Kyrian diğer taraftan, Hadi, Tally, diye dalga geçti. “Kıyafetlerini, anahtarlarını istemiyor musun? Oh bekle, biraz haysiyete ne dersin?

Talon kapıyı açtı, Kyrian'ı gömleğinden tuttu ve içeri çekti. "Sen tam bir pisliksin."

Julian Alexander içeri girerken Kyrian daha da çok güldü.

Talon, ifadesinden Julian'ın da gülmek istediğini anlayabiliyordu ama o gülmemek için büyük çaba harcıyordu. Talon bunu takdir etti.

Kyrian ise o kadar kibar değildi. "Dizlerin güzel ahbap ama kıllı bacaklar için bir Bush Hog işe yarar."

"Kapa çeneni." Talon, Kyrian'ın elinden kıyafet çantasını aldı ve deri pantolonunu çıkardı. "Julian, sadece bir yetişkin olduğun ve bana gülmediğin için teşekkür etmek istiyorum."

Elleri pantolonunun ceplerinde, Julian başını salladı. "Pekala, senin yerinde olduğum için anlatabilirim. Tabii ki, benim savunmamda, havlum en azından koyu yeşildi ve pembe değildi.

Talon inlerken ikisi kahkahalarla kükredi.

Kyrian havlunun kenarına hafifçe vurdu. "Bu nedir? Dantel?"

"Hayır," dedi Julian, "sanırım buna tığ işi deniyor."

Talon dişlerini ikisine gösterdi. "Dikkatli olsanız iyi olur, yoksa sizden beslenmeye karar verebilirim."

"Ah, yarı insan," diye hatırlattı Julian ona. "Benden beslenirsen sana cehennemden bir karın ağrısı veririm."

Onlara hırlayan Talon, havlusunu hemen pantolonuyla değiştirdi.

"Yani," dedi Kyrian. "Artık Ravyn mi oldun? Her gün kıyafetlerini değiştireceğini Nick'e önceden haber vermeme gerek var mı?

Talon, Katagari Kara Avcı'dan bahsedildiğinde gözlerini devirdi. Ravyn, güneş doğduktan sonra sık sık çıplak yakalanan bir şekil değiştiriciydi. "Hayır, tek seferlik bir şey." Umarım.

"Nick'ten bahsetmişken, o nerede? Bu angarya için onu aramaya çalıştım."

"Sınıfta."

"Evet, şey, hâlâ Dark-Hunter maaş bordrosunda, bu yüzden ona telefonunu açık tutmasını söyle."

"Ooo," dedi Kyrian. "Şiddetli çıplaklığınla huysuzlaşıyorsun."

Siyah tişörtünü giyerken Talon onu görmezden geldi.

* * *

Sunshine, Jackson Meydanı'nda Selena Laurens'in tarot kartı standının yanında durdu. Selena'nın kahverengi kıvırcık saçları leopar desenli bir fularla arkadan bağlanmıştı ve ince vücudu siyah-beyaz kazayağı desenli bir paltoyla örtülmüştü.

"Selam Sunny," diye selamladı Selena onu. "Sanatınla burada olmadığın için hasta falan mısın diye merak ediyordum."

"Ah hayır, biri geldi."

Selena ona tek kaşını kaldırdı. "Eski biri mi yoksa yeni biri mi?"

"Yeni."

Selena biraz şüpheci görünüyordu. "Umarım bu, çıktığın son aptaldan daha hoştur."

Sunshine, Greg'i hatırlayınca burnunu kırıştırdı. Sert bir motorcuydu, pek çekici değildi ve onu eski kız arkadaşı Sara ile karıştırıp duruyordu - biriyle seks yaparken yanlış isimle anılmak gibisi yoktu.

Onu kapı dışarı etmeden bir gün önce ondan üç yüz dolar borç aldığından bahsetmiyorum bile. Yine de, her şey düşünüldüğünde, ondan kurtulmak için harcanan üç yüz dolara değdi.

"O görünüyor." Talon'un kıyafetlerinin olduğu çantasına vurdu. "Pekala, ona geri dönmem gerekiyor..."

"Güneş ışığı!" Selena tersledi. "Bana yapmadığını söyle."

"Ne olmadı?"

"Onu çatı katınızda gözetimsiz bırakın."

"Sorun değil. O güvende."

diye inledi Selena. "Kadın, senin o cömert kalbin, başını daha çok belaya sokuyor. Bu adamı hiç tanıyor musun?"

Güneş derin bir nefes aldı. Herkesin ona ders vermesinden çok sıkılmıştı. "Sonra görüşürüz, Madam Selene." Selena tüm yol boyunca ona telaşla bakarken caddeden arabasına doğru koştu.

Ah! Neden kimse ona güvenemiyordu? O iki yaşında değildi. Ve dalgın olmak aptallıkla eş tutulmuyordu. Nezaketi onu öldürüyorsa, o zaman bütün duygularını ve sahip olduklarını sefalete uğrattığı soğuk, duygusuz bir hayat yaşamaktansa ölmesi daha iyiydi.

Ayrıca Talon diğer erkekler gibi değildi. Bunu biliyordu. Tanıdığı çoğu erkekten çok daha yürekli görünüyordu.

Heyecan vericiydi. Tehlikeli. Gizemli.

Hepsinden iyisi, çatı katında çıplak bekliyordu.

Arabasına binerek eve doğru yola çıktı.

Babasının kulübesine varması ve her zaman park ettiği yere gelmesi uzun sürmedi. Sunshine, siyah bir Lamborghini'nin yanına park edilmiş devasa siyah bir Harley motosikleti görünce kaşlarını çattı.

Talon'un arkadaşları mı?

Hmm, belki Wayne haklıydı. Belki Talon bir uyuşturucu satıcısıydı.

Ondan pek emin olmadığından arabasından indi ve boş kulübe açılan arka kapıyı kullandı.

Çatı katına çıkan çelik ve beton merdivenlerden hızla çıktı.

Kapıyı iterek açarken, testosteron seviyeleri Richter ölçeğinin dışında olan üç adamı görünce donup kaldı. Kesinlikle yıkıcıydılar.

Bir eskiz defterine ihtiyacı vardı. Hemen.

Talon, siyah deri pantolon ve ölümcül erkeksi mükemmelliğinin her çatlağını saran dar bir tişört giymişti.

Mutfağındaki iki adamla konuşuyordu - inanılmaz derecede yakışıklı iki adam. İşsiz motorcular gibi değil, profesyoneller gibi giyinmiş erkekler.

Ne kadar harika bir şekilde canlandırıcı.

"Selam Sunshine," diye selamladı onu Talon. "Bunlar benim arkadaşlarım."

Talon boyunda olan elini ona uzattı. "Kyrian Avcısı," dedi, Talon'unkine hiç benzemeyen büyüleyici bir aksanla.

Sunshine ismi tanıdığında onun güçlü, nasırlı elini sıktı. "Yani sen Selena'nın kayınbiraderisin. Sürekli senden ve Amanda'dan bahsediyor.

Kyrian, gülen yeşil gözleri ve rahat bir gülümsemesiyle Talon'dan biraz daha zayıftı. Sarı saçları Talon'unkinden bir ton daha koyuydu ve çok havalı bir şekilde kesilmişti. "Benim hakkımda söylediklerinden korkmam gerektiğini düşünüyorum. Onu tanımak, anlatmak yok.

Güneş gülümsedi. "Her şey yolunda, söz veriyorum."

Talon, lacivert süveter ve haki pantolon giyen diğer adamı takdim ederek, "Bu Dr. Julian Alexander," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Julian elini uzatarak.

Sunshine aynı şekilde karşılık verdi. Julian diğer ikisinden beş santim daha kısaydı ama yine de aurası her zerre kadar güçlü ve güçlüydü. Gözleri muhteşem bir maviydi ve saçları Kyrian'ınkiyle aynı tondaydı. Aynı zamanda üçü arasında en uysal olanıydı ama gözleri de daha az dostane değildi.

"Doktor?" diye sordu.

"Loyola'da Klasikler öğretiyorum."

"Ah. Selena Laurens'i de tanıyor musun?

Julian başını salladı. "Çok iyi. O, karımla en iyi arkadaş."

"Lütuf?" Güneş ışığı dedi. "Gracie ile evli misin?"

Tanıma onları aynı anda vurdu.

"O sendin?" diye sordu, onu arkadan görmek için bir adım atarak. Ah evet, şimdi hatırladı. "Sen Bay Sıcak Alt'sın!"

Yüzü utançtan kızardı.

"Sıcak Alt?" diye sordu. "Bunu duymam lazım."

Ah evet, diye ekledi Kyrian.

"Gitmemiz gerek," dedi Julian, Kyrian'ı kapıya doğru iterek.

Ah, cehennem gibi, dedi Kyrian. "Bunu duyana kadar olmaz."

Julian, Kyrian'ı kapıdan dışarı iterek, "Seni tekrar görmek güzel, Güneş Işığı," dedi.

Talon, "Endişelenme, Kyrian," diye seslendi. "Size tüm ayrıntıları vereceğimden emin olabilirsiniz."

Kapı çarparak kapanırken Sunshine elbise çantasını tezgahının üzerine koydu. "Sanırım bunlara ihtiyacın olmayacak."

"Üzgünüm." Tezgaha yaslanıp onu izledi. "Peki, bana Julian'la nasıl tanıştığını anlat."

Omuz silkti. "Sanat eserlerimi Jackson Meydanı'nda satıyorum ve Selena'nın yanında bir stant alanım var. Birkaç yıl önce, bu cesur adamı dar bir atlet ve şortla işe getirdi. Julian'ın o zamanlar çok uzun saçları vardı. Her neyse, onu izlemek için toplanmış büyük bir kadın kalabalığı vardı. Selena bunun bir

felaket olduğunu düşündü ama onun eskizlerini satarak o kadar çok para kazandım ki umursamadım.

İçinden tuhaf bir kıskançlık dalgası geçerken Talon kaşlarını çattı. Ve daha kendini tutamadan, "Eskizlerden herhangi birini sakladın mı?" diye sordu.

"Sadece bir tane kalmıştı ve onu yaklaşık bir yıl önce Grace'e verdim."

Kabul etmek istediğinden daha rahatlamış olan Talon, onun kendisini izlemesini izledi. Bakışları onun dudaklarının kıvrımında, çenesinin çizgisinde gezindi ve ona sahip olmak, dudaklarını bir kez daha öpmek ona acı veriyordu.

"Biliyor musun, gülümsediğinde gerçekten yakışıklı oluyorsun."

"Ben miyim?" diye sordu, bundan garip bir memnuniyet duyarak.

"Evet öylesin."

Kalması için artık bir sebep kalmadığını anlayınca Sunshine yutkundu. Umursaması gerektiğinden değil; işine geri dönmesi gerekiyordu. Ama aynı zamanda onun gitmesini de istemiyordu. "Sanırım artık giyindiğine göre gidiyorsun."

Güneş ışığına yan gözle baktı. "Korkarım güneş batana kadar gidemem."

"Ah." Güneş, içindeki baş dönmesini bastırmaya çalıştı.

Boğazını temizledi. “Yapmanız gereken işler varsa…”

Ah hayır, dedi çabucak, sonra duraksadı. "Yani, ben... şey... seni burada yalnız bırakmak kabalık, çok kabalık olur. Özellikle televizyonum ya da yapacak başka bir şeyim olmadığı için.”

Dudaklarını yaladı. "Madem gidemeyeceksin, öğleden sonranın geri kalanında ne yapmak istersin?"

"Açıkçası?"

"Evet."

"Seninle sevişmekten daha iyi bir şey istemiyorum."

4. Bölüm

Sunshine, Talon'un dürüstlüğü karşısında irkilerek geri çekildi. Ama bundan da öte, neredeyse hiç tanımadığı bir adam olan ondan aynı şeyi ne kadar çok istediği karşısında şaşkına dönmüştü. Yine de onunla sevişmeyi ne kadar çok istediği inkâr edilemezdi.

O ilahi derecede güçlü erkek vücudunun her santimini okşamak için ne kadar canı yanıyordu.

Şehvet ona yanlış gelmiyordu. Garip bir şekilde doğru ve sadece doğal görünüyordu. Garip bir şekilde onu tanıyormuş gibi hissetti. Sanki karanlık bir sokakta tesadüfen karşılaşan yabancılardan çok daha samimi olmaları gerekiyormuş gibi.

Onu anlayamadığı bir seviyede istiyordu.

Lafı dolaştırmazsın, değil mi? küstahça sordu.

"Hayır," dedi, kapkara gözleri hararetli gücüyle onu yakıyordu. "Yapmıyorum."

Arzunun gücü, onu büyüleyerek onu sardı. O çok yoğun, çok büyüleyiciydi. Ve kendini açıklanamaz bir şekilde ona çekildiğini fark etti.

Uzanıp saçının bir buklesine dokundu. Arzu damarlarında dolaşarak zonklamasına neden oldu.

Vücutları başka hiçbir yere değmemişti ama yine de onu vücudunun her hücresiyle hissedebildiğine yemin etti.

İhtiyaçla titredi.

Isı ile.

Arzu ile.

Eğilip kulağına fısıldadı, nefesi tenini gıdıklıyordu. “Anı yakalamaya her zaman kesin olarak inandım. İstediğimi istediğim zaman alırken. Ve şu anda, Sunshine, seni istiyorum. Vücudunun her santimini tatmak istiyorum. nefesini hissetmek

seninle sevişirken boynumda Dilimi alıp durmam için yalvarana kadar her bir parçanı keşfetmek için.”

Bunu söyleme şekliyle ürperdi. "Hayat kısa sanırım."

Dudaklarını yanağına sürttüğünde kısa bir kahkaha attı. Bıyıklı teni onunkiyle dalga geçiyordu ve onun erkeksi hissi karşısında ürperdi. "Bazıları için diğerlerinden daha çok."

Her ikisinin de üzerine ciddiyet çökerken güneş ışığı derin bir nefes aldı. Odanın havası sadece ciddi değildi, aralarındaki hava müstehcenlikle doluydu.

Cinsel elektrikle.

Talon ağzını tehlikeli bir şekilde onunkine yaklaştırdı.

Yavaşça.

Baştan çıkararak.

Dudaklarının onunkine sahip çıkmasını beklerken zaman askıya alınmıştı. Tutkusunu tekrar tatmak için beklerken.

Sonra onu kollarına aldı ve öyle sahiplenici bir şekilde öptü ki nefesi kesildi.

Sunshine onu dudakları ve kalbiyle tattığında inledi. Sahip olduğu her duyguyu işgal etti. Dili onunkine sürtünürken kasları onun ellerinin altında toplandı ve esnedi. Kafeslenmemiş bir canavar gibi gırtlağının derinliklerinden alçak sesle hırladığını duydu.

Tekrar titredi.

Parmak uçlarını adamın sıcak ensesine değdirdi, parmaklarını yukarıya, onun altın saç tellerinin arasından geçirip teninin etrafına sarmalarına izin vermeden önce oradaki yumuşak, hassas tenle oynadı.

Bu adamın kollarında hissettiği duyguyu ne kadar seviyordu. Derinin ve Talon'un kokusu kafasını işgal etti ve dönmesine neden oldu. Vücudunun güçlü sertliğiyle etrafını sardı.

Adamın ereksiyonu midesine baskı yaparken onun ona olan arzusunu hissetti ve bu kendi ereksiyonunu ateşledi, onun vücudu, dokunuşu için sızlamasına neden oldu. Onu o kadar çaresizce içinde istiyordu ki bu onu hayrete düşürdü. Hayatında hiç böyle bir adam istememişti.

Onu kollarının arasına aldı ve öpücüğünü derinleştirirken ağırlığını destekledi. Zahmetsizce, güçlü elleri poposunu kalçalarına bastırdı, böylece çıkıntısı onun çekirdeğine bastırdı. Deri ve insanla olan yakın temasına inledi.

Onu olabildiğince sert bir şekilde öpüp bacaklarını onun beline doladı.

Memnun gülüşünün vücudundan çıktığını hissetti. Midesinin onu bacaklarının arasından okşamasına, göğsünün onunkine değmesine ve onu daha da alevlendirmesine neden oldu.

Oh, tatlım, ne yapıyorsun?

Sunshine onun mantıklı sesini kafasının içinde duydu. Üniversiteden beri tek gecelik ya da bu durumda tek günlük bir ilişki yaşamamıştı. Bunu bir kez yaptığında, sonrasında kendini o kadar kalitesiz hissetmişti ki, bir daha asla yapmayacağına yemin etmişti.

Ve işte o fiyaskoyu tekrarlamanın eşiğindeydi.

Yazık, bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Soyadı bile değil.

Ama nedense bunların hiçbiri önemli değildi. Odaklanabildiği tek şey, onu tutarken ne kadar iyi hissettiğiydi. Yatağında ve onun ondan gerçekten hoşlanmış olması ne kadar harika görünüyordu. Olması gerekenden daha fazla. Mantıklı olandan daha fazlası.

Doğru ya da yanlış, vücudunu onunla paylaşmak istiyordu.

Hayır, buna ihtiyacı vardı. Kalbinin derinliklerinde istediği buydu. Ve her zaman kalbi onu nereye götürürse götürsün onu takip etmişti.

Bu konuda hiçbir pişmanlık olmayacaktı. İkinci bir tahmin yok.

Elbisesinin eteğini kalçalarının üzerine kaydırdı. Teninde sürünen soğuk malzemeyi ve ardından ellerinin sıcaklığını hissedince ürperdi. Çıplak poposunu avuçlayana kadar avuçlarını kalçalarının arkasından yukarı kaydırdı. Zevkle homurdandı, sesi derin ve ilkeldi.

Gerekli.

"Hissetme şeklini seviyorum, küçük Güneş Işığı," diye soludu onun dudaklarına doğru.

Sunshine, iri, güçlü elleri onun çıplak tenindeyken doğru dürüst düşünemiyordu. Başını dudaklarının onu yaktığı boynuna daldırdı. Şefkatle ısırırken dişleri tenini sıyırdı.

Tenine sıcak, ürpertici bir yalama yaptığında dişlerinin ne kadar keskin olduğu hakkında yorum yapmak üzereydi.

Düşünceleri dağıldı.

Adam fazlasıyla lezizdi; o sıska, sert vücudun tadına bakmadan gitmesine izin veremezdi. Tişörtünü başının üzerine çekti ve ellerini göğsünün ve dövmesinin üzerinde gezdirdi. Ah evet, bunu istiyordu!

Onu istiyordu.

Talon, onun koyu kahverengi gözlerindeki ham açlığı görünce ona dudaklarını gererek gülümsedi.

Bu kadının tadını çıkaracaktı.

Onun her ince santimini.

Yaşama tutkusu ve zevkiyle, onun ne kadar iyi bir sevgili olduğunu kanıtlayacağını ancak hayal edebilirdi.

Onu büyüleyen bir kadın bulmayalı uzun zaman olmuştu. Bir Kara Avcı olarak sevgililerini bir daha asla göremeyeceğini bildiği halde rastgele seçmişti.

Yüzyıllar boyunca tek gecelik ilişkilerle yetinmişti. Kendilerine verebileceği birkaç saatlik zevkten başka bir şey istemeyen ahlaksız kadınlarla.

Hepsiyle gecenin karanlığında tanışmıştı.

Asla gün ışığında.

Onları yatıştırmak için çok az konuştuktan sonra, onları çılgınca becermiş ve sonunda kendi yollarına gitmişlerdi. Çoğu zaman isimlerini sorma zahmetine bile girmemişti.

Ama aklının bir köşesinde, bugün bir şeylerin farklı olduğunu biliyordu.

Sunshine'da bir şeyler farklıydı.

Bir âşıkla en son gerçek bir kahkahayı paylaşmasının üzerinden kaç yüzyıl geçtiğini sayamıyordu.

Ve bu kadın onu güldürdü. Onu deli etti.

Hepsinden iyisi, onu yaktı.

Güneş ışığı onun dünyasına girmiş ve onu alt üst etmişti. Uzun zaman önce gömdüğü duygulara dokunmuştu. Bin beş yüz yıl önce ölmüş bir adam için bu büyük bir başarıydı.

Ona anlamadığı duygular yaşattı. Noel sabahı bir çocuk gibi hissetti, manzaralar ve kokularla aşırı yüklendi. Duyguları onu ihtiyaçla eziyordu.

Onun için arzu ile.

Beklentiyle dudaklarını yalayarak, elini onun ipeksi baldırında, kalçalarına kadar gezdirdi. Bu kadın, okşadığı en güzel kıçlara sahipti. O bileklerini arkasından kenetlerken elbisesini beline kadar itti.

Onun böyle sarıldığını hissedince başı döndü. Onun ıslaklığını karnında hissettiğinde, baldırlarının iç ısısı belini yaktı.

Dudaklarına dönerek onu yatağa taşıdı ve yatağın üzerine yatırdı.

Tutuşunu bozmadan onun üstüne uzandı ve şişmiş kasıklarını onun içine gömmek için sabırsızlandığı kısmına bastırırken onu tamamen, derinden öptü. Ağzının sıcaklığını tattı ve zevkle inlemelerini dinledi.

Gözlerini kapatarak onun eşsiz kokusunu içine çekti ve onu yıkamasına izin verdi.

Sunshine onun üzerinde ne kadar iyi hissettiğine ağlamak istedi. Dudakları onunkine işkence ederken, pantolonunun derisi onu yakından okşuyordu. Örgüleri yaptığı her hareketle boynunu gıdıklıyordu. Ellerini vücudunun üzerinde gezdirirken, her yerini araştırırken, kendini feci bir şekilde harika hissetti.

O uzaklaştığında neredeyse protesto etmek için sızlanacaktı.

Elbisesini üzerinden çekip yere fırlattı. Onun önünde fiziksel olarak çıplak olmaktan daha fazlasını hissetti. Nedense ruhsal olarak da kendini çıplak hissediyordu. Sanki bir şekilde onun içini görebiliyordu, sanki onun hakkında kimsenin bilmediği şeyleri biliyor gibiydi.

Sanki fiziksel bağlarını aşan bir seviyede birbirlerine bağlıymışlar gibi.

En azından o geri dönüp üstüne yatana kadar öyle sanıyordu. Sonra düşünceleri tekrar dağıldı ve o an ile bir oldu. Onun bu hissi gerçekten garipti.

Sunshine, tadı ne kadar harika diye tısladı. Erkeksi bıyıklarının diken diken ettiği tüm o gür, esmer teni. Bir erkeğin çenesinin tadını çok severdi.

Hiçbir erkek bundan daha mükemmelini tatmamıştı.

Ellerini beline doladı, uçmasına doğru. Şişkinliği çok büyüktü. Hafifçe geri çekilerek pantolonunu açıp ona ilk kez dokunurken onun yüzünü izledi.

Gözlerini kapattı ve kendini onun ellerine doğru hafifçe sallarken boğazının derinliklerinden homurdandı. Ah, onun orada olduğu hissi hoşuna gitmişti. Onun için çok sert ve hazırdı.

Parmaklarını onun kısa buklelerinin arasından geçirdi ve onun yumuşak ısısını avucunun içine alacak şekilde elini aşağıya doğru hareket ettirdi.

Talon zevkle inledi. Onu böyle tutması inanılmaz derecede iyi hissettirmişti.

Sayamayacağı kadar çok seks yapmıştı ama yine de bu deneyimde yeni bir şeyler vardı.

Taze bir şey.

Ayak parmaklarını içine sokup çıkarabilmek için pantolonunu daha da aşağı indirdi. Kaşlarını çatana kadar ikisi de onun çizmelerini hâlâ giydiğini hatırladılar.

"Oops," dedi gülümseyerek.

Talon kıkırdadı, onu derinden öptü ve çizmelerini çıkarmak için döndü. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve çıplak vücudunu onun çıplak sırtına yasladı, göğüslerinin omurgasına değmesi onu titretti.

"Bu dövmeye bayılıyorum," dedi diliyle yavaşça sırtında gezdirirken.

"Bunu yapmana bayılıyorum," dedi çizmelerini ve pantolonunu bir köşeye fırlatırken. Kadın ağzıyla sırtını keşfederken, yatağın kenarını kavradı.

"Özel bir anlamı var mı?"

Kadın diliyle izleri takip etmeye geri dönerken gözlerini kapattı. "Koruma, güç ve uzun ömür için Kelt sembolleri." Talon bu ironiye dişlerini sıktı. Amcası, derisine o işaretleri yerleştirdiğinde yeğenini neyin beklediğinden habersizdi. Ömrü ne kadar uzun olacaktı.

Uzun, sıcak bir yalama yaptı, sonra geri çekildi. "Amcanın bunu yaptığına inanamıyorum. Babam benimkini gördüğünde bir ineği vardı."

Talon omzunun üzerinden ona baktı. "Dövmen mi var?"

Sol bacağını beline doladı ve ona bileğinin içini gösterdi. Bu çok küçük, stilize edilmiş bir Kelt güneşiydi ve üzerinde yaratıcılık için pürüzlü bir sembol vardı.

Gülümseyerek elini üzerinde gezdirdi. "Çok güzel."

“Evet, ama günlerce acıdı. Seninkinin ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Hiçbir fikri yoktu. Özellikle de onunki steril iğneler ve makineler zamanından çok önce yapıldığından beri. Amcası, tasarımı üç aylık bir süre boyunca titizlikle vücuduna yerleştirmişti. Bir kısmı enfekte olmuştu ve sadece Nynia'nın bitkisel yetenekleri onun hayatını kurtarmıştı.

"O kadar da kötü değildi."

"Ooo," dedi alaycı bir şekilde, burnunu kırıştırarak. "Bay. Sert adam."

"Acıdı dememi mi tercih edersin?"

"Acı hissettiğini kabul etmek asla acıtmaz."

"Bebeğim," dedi nazikçe. “Acı hissetmiyorum. Durmadan."

Ona şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten mi? Azıcık bile değil?"

Duygularını dizginlerken başını salladı. Kaybettiklerinin acısını hissetmeye cesaret edemiyordu. Bunca asırdan sonra bile onu yok ederdi. "Zaman ve enerji kaybı. Aynı zamanda zihni tüketir ve yorar.”

"Ama acı olmadan neşe de olamaz. Aşırılıkları takdir etmemizi sağlayan dengedir.”

Şimdi bu derin bir kavramdı. Onun yatağında çıplak kıçlı oturduklarını düşünürsek çok derindi. "Her zaman bir erkekle çıplakken mi felsefe yaparsın?"

Dişleriyle yaramazca onun omzunu ısırdı. "Bunu yapmaya istekli bir adam bulmak oldukça zor."

Bakışlarını göğüslerine indirdi. "Kıyafetlerini çıkarmadan bu kadar iyi görünmesen çok daha kolay olurdu herhalde."

Başını daldırıp göğüslerinden birini ağzına alırken inledi. Yatağa uzandı, onu da yanına çekti.

Talon, kadının büzülmüş areolasını dilinin altında hissedince içini çekti. Elini kalçasının kıvrımından aşağı, yumuşak uyluğunun üzerinden ve ıslak buklelerinin arasından, onun en çok can attığı kısmına dokunana kadar fırçaladı.

Yarığını kızdırabilene kadar hassas kıvrımları dikkatlice ayırırken inledi ve titredi.

Ah evet, onun bu kısmını istiyordu. Başını yastıklara yasladığını görmek ve onun için gelirken yüksek sesle çığlık attığını duymak istedi.

Sunshine, bacaklarını daha geniş açarak vücuduna erişmesini sağlarken, onun başını göğsüne bastırdı. Adamın elinin onu okşadığını hissedince sızladı ve zonkladı. Ve parmaklarını içine daldırdığında, haykırdı.

Vücudu inanılmaz bir şekilde onun için yandı. Sıcak ve şiddetliydi ve onu ihtiyaçtan titretiyordu. Bir erkeği hiçbir zaman bunu istediği kadar istememişti. Onu yakınına çekmek istedi. Gerçekten tek bir varlıkta eriyene kadar daha yakın ve daha yakın.

Daha fazla bekleyemedi, ona kendi derinliklerinde rehberlik edebilmek için vücutlarının arasına uzandı.

Hep bir ağızdan inlediler.

Güneş ışığı sırtını bükerek onu daha da içine çekti. Çok sert ve sıcaktı, çok doluydu.

Kendisini doldurmasından daha iyi bir şey hissetmemişti.

Bacaklarının üzerine oturdu ve yavaşça, derinden ona kayabilmesi için kalçalarını çekti.

Onun mahrem vuruşlarının yoğun zevkinden kıvranmasına neden olan, yuvarlanan bir ritimdi.

Yüzünde şefkatli bir ifadeyle onu izlerken ona baktı.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı, kalçalarını onunkine doğru yuvarladı ve kendini onun içine daha da derine ve daha çok itti.

"Sen de," dedi dizlerini tutarken.

Onu izlerken gözleri karardı ve kendini onların birlikteliğine teslim etti. Onunla hiç böyle sevişen bir erkek olmamıştı. Sanki seksten başka bir şey değildi. Sanki onun vücudundan başka hiçbir şey hissetmiyormuş gibi.

Kendini içeri ve dışarı, sert ve derin kaydırırken kalçalarıyla öyle bir yolu vardı. Elleriyle onunla dalga geçti, parmakları hamlelerine zamanında onu okşuyordu. Dokunuşunun verdiği zevk, varlığının her hücresine işlemişti.

Ve geldiğinde orgazm o kadar yoğundu ki çığlık attı.

Talon, vücudu onunkini kavrarken, onun coşkusunun sesiyle homurdandı. Ağlayarak uzandı ve onu üstüne çekti.

Sonra, en tuhaf şeyi yaptı... burnunu onun boynuna ve yüzüne sürdü, yanağına ve omzuna öpücükler yağdırdı.

Talon dondu.

Tüm vücudunu onunkine sararken kolları onu sıkıca tuttu. Dokunuşunun ve hareketlerinin şefkati onu delip geçti, duyguları üzerindeki baskısını kırdı.

Sanki onu gerçekten önemsiyor gibiydi. Sanki onun için bir anlamı varmış gibi. Sanki onunla sevişiyormuş gibi.

Şimdiye kadar sadece bir kadın onu böyle tutmuştu...

Zar zor nefes alıyordu. Bin beş yüz yıldır ilk kez, yalnızca ilkel bir dürtüyü tatmin etmekle kalmıyor, bir kadınla sevişiyormuş gibi hissediyordu.

Hayır, bu anlamsız bir seks değildi.

Onu hissetti. Ona bağlı hissettim. Birbirleriyle hiçbir bağı olmayan yabancılardan daha fazlasıymış gibi hissettim.

Boynuna burnunu sokmaya ve kendini ona doğru itmeye devam ederken dudakları tenini kavurdu. Onu sıkıca tuttu ve gözlerini kapattı. Hisleri ve duyguları anın zevkiyle sarsıldı.

Onun kollarına geldiğinde, hırpalanmış ve yorgun kalbinin özüne kadar titredi.

Orada savunmasız ve panik içinde yatıyordu.

Hayır, bunu hissetmiş olamaz. Onu hissetmiş olamaz. Bu mümkün değildi.

yanılmıştı. Sahip oldukları şey seksti. İnanılmaz derecede harika seks, ama bundan fazlası değil.

Seks.

Basit.

Temel.

Karmaşık değil.

Ve öyle ya da böyle bunu kendisine kanıtlayacaktı...

Sunshine tamamen tatmin olmuş bir mutluluk içinde yatıyordu, kesik kesik nefes alıyor, yavaşça kendi içine doğru sürükleniyordu. Bu şimdiye kadar

yaşadığı en inanılmaz orgazmdı. Onun nasıl hissettiğine, ona nasıl dokunduğuna inanamıyordu.

Başını kalbine yaklaştırdı ve düzensiz nefesinin göğsüne düştüğünü hissetti.

Onu tüm vücuduyla kucakladı ve onun sıcak erkeksi ağırlığını içine çekti.

Geldikten hemen sonra dozunu alan erkeklere alışkındı, erkek sırtüstü dönüp onu göğsünün üzerine uzanması için çektiğinde tamamen hazırlıksızdı.

"Seninle işim bittiğini düşünmedin, değil mi?" kulağına sordu.

"İyi evet."

O güldü. "Leydi Sunshine, daha yeni başladım."

Adamın bu sözlerini sonraki birkaç saat içinde kanıtlaması onu hem sevindirdi hem de korkuttu.

Onun yatağında, yerde, kanepesinde seviştiler. Onu o kadar çok farklı pozisyona soktu ki, sanki tüm Kama Sutra'yı yeniden canlandırıyormuş gibi hissetti.

Sonunda, onu tezgahın üzerine koyduğu ve ardından onunla yavaşça, şefkatle seviştiği mutfağa vardılar.

Aman Tanrım, adam inanılmaz hissetti! Bütün bir sporcu takımından daha dayanıklıydı ve iş onunla sevişmeye geldiğinde tamamen utanmazdı. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştı ve vücudu ve onun beklentileri konusunda kendini bu kadar rahat hissediyordu.

Böyle bir adam bulmak çok zordu.

Bir daha asla yüzü kızarmadan bakamayacağı tezgahla işlerini bitirdikten sonra, Talon çıplak durmuş, yiyecek ararken iki saç örgüsünü kulağının arkasına sıkıştırmış, buzdolabına bakıyordu.

Son turlarından beri hâlâ derin derin nefes alıyordu ve Sunshine, bu öğleden sonraki maratondan bir noktada çarpık bacaklı olup olmadığını merak etti.

Yine de, beslenme arayışında kapları hareket ettirirken şahane görünüyordu. Çıplak poposu gözler için bir ziyafetti ve alt çekmecesine bakmak için eğildiğinde, onu kucaklamak ve okşamak için elini onun kaslı uyluğunun bacaklarının arasından geçirmesine karşı koyamadı.

Nefesini dişlerinin arasından sertçe içine çekti ve doğruldu.

Sunshine, buzdolabını aramaya geri dönmeden önce ona hızlı bir öpücük kazandıran yaramaz bir sırıtış verdi.

"Leydim, etten yapılmış bir şeyiniz var mı?"

Sunshine elini onun sırtında gezdirerek, son orgazmı sırasında tırnaklarını batırdığı yerdeki kırmızı izleri düzeltti. "Soya burgerlerim var ve dışarıdayken biraz granola bar, buğday tohumu ve yulaf ezmesi aldım."

Aslında sızlandı.

"Üzgünüm. Ben katı bir vejeteryanım."

İçini çekti. "Ve ben katı bir etoburum."

Dudaklarını yaladı ve onun oyunbaz kıstırmalarını ve etindeki ısırıklarını hatırlayınca gülümsedi.

"Farkettim."

Ona doğru döndü ve onun çıplak vücudunu kendisininkine yasladı. Sanki bu öğleden sonra yaptıkları onca şeyden sonra hâlâ onun tadını çıkarabiliyormuş gibi dudaklarını öptü. Sonra geri çekti. "Seni tekrar ne kadar istesem de, beni besleyecek senin ateşli, dolgun vücudundan daha fazlasına sahip olmalıyım."

En üst raftan onun soya peynirini ve tezgâhın üzerindeki kepekli krakerleri aldı.

Güneş ışığı onu peynir konusunda uyarmaya başladı ama daha iyi düşündü. Kemirmek için ondan başka bir şeye ihtiyacı vardı, ama dürüst olmak gerekirse, onun çiğneme oyuncağı olmayı seviyordu.

Adam doyumsuzdu ve hepsinden önemlisi, yaptığı işte şampiyondu.

Tezgâhından Snoopy Pez dağıtıcısını alıp oturma odasına geri dönmesini merakla izledi.

Sunshine su bardaklarını aldı ve onu Art Deco sehpaya kadar takip etti.

Talon onun önüne oturdu ve peyniri dilimledikten sonra krakerlerin üzerine koydu. Onu bir tane besledi. "Öyleyse söyle bana, ben burada olmasaydım bugün ne yapıyor olurdun?"

O güldü. "Bir kere muhtemelen daha rahat oturuyor olacağımdan eminim."

Yüzü eğlendi, burnunu onun boynuna sokmak için başını eğdi. "Daha iyi hissettirmek için herhangi bir şeyi ovalayabilir miyim?"

Onun derin, şehvetli sesine tısladı. Başımı belaya sokan senin onu ovmandır.

Dilini köprücük kemiği üzerinde gezdirdi, sonra geri çekildi ve bir kraker yedi.

boğuldu.

Güneş ışığı ona suyu uzattı.

Talon hızla içti ve ona kaşlarını çattı. "Bu şey kaç yıllık?" Peynirin üzerindeki son kullanma tarihini kontrol etti ve kaşlarını çattı. "Soya?" dedi sonunda paketi tanıyınca. "Soya peyniri yememe izin veriyor musun?"

"Bu senin için iyi."

"O iğrenç."

Ah, dedi, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. “Seni zavallı bebek. Ben çok üzgünüm."

"Hayır değilsin."

"Doğru değil. Üzgünüm, senin gibi büyük bir adamın dayanabileceği hiçbir şeyim yok.

Talon arkasına yaslandı ve ona başını salladı. Kyrian'a kıyafetleriyle birlikte bir hamburger getirmesini sağlamalıydı. Buna rağmen, onunla geçirdiği günden çok keyif almıştı.

Zehirli atık ürünler olarak sınıflandırılması gereken şeyleri yemek anlamına gelse bile.

Utanarak başka bir krakere uzandı, bu sefer onun iğrenç tadına daha hazırlıklıydı. Tamamen iradesiyle, açlığını zorlukla gidermelerine rağmen altı peynirli kraker yuttu.

Tanrılara şükür Pez'i vardı. Snoopy'yi kaparak, tadı öldürmek için hızla üç Pez küpünü ağzına attı.

"Bunu nasıl yiyebilirsin?" diye sordu. "Aromalı şekerden başka bir şey değil."

"Evet, ama iyi şeker."

Ona burnunu buruşturdu.

Talon ona pis pis sırıttı. "Bunları yemenin en iyi yolunu biliyorsun, değil mi?"

O, başını salladı.

Snoopy'nin kafasını geri çekti ve parmaklarıyla küçük kareyi çıkardı. Dudaklarına tuttu. "Hafifçe ısır ve dişlerinin arasında tut."

Tereddüt etti, sonra itaat etti.

Talon bir saniye boyunca onun dişlerinin arasında küple çıplak oturmasını izledi. Sonra öne doğru eğildi ve dilini kullanarak onu serbest bıraktı.

Güneş ışığı onun şekerle birleşen tadıyla inledi. Ağzını açarak ona uzun, ateşli bir öpücük verdi. "Şimdi, bu güzeldi."

"Sisteminizi kirletmeye değer mi?"

"Umm-hmm," diye nefes aldı, parmak ucunu onun çenesinde gezdirerek.

Tüm Pezler bittiğinde, Snoopy dağıtıcısını aldı ve ona baktı. "Bu sizin karakterinize çok aykırı görünüyor, Bay Sert Adam. Altı suçluyla tek başına mücadele edebilen bir adamın bir Peanuts Pez'i taşıyacağına inanmakta zorlanıyorum."

Siyah saçlarını omzundan geriye doğru attı ve elinin buklelerin arasında kalmasına izin verdi.

“Aslında dağıtıcıları topluyorum. Bu, 1969 model eski bir model.”

"Gerçekten mi?"

Onayladı.

Tekrar baktı. "Değeri çok mu?"

"Birkaç yüz dolar."

"Şaka yapmıyorum?"

"Şaka yapmıyorum."

"Vay. Ve neredeyse çamaşır makinesine dolduruyordum.”

Buna güldü. “Yapmadığına sevindim. Ben ve Snoopy çok eskilere gidiyoruz.

Snoopy'yi elinden alıp sehpanın üzerine koydu. Onunla yüzleşmek için geri döndüğünde, gözlerindeki parıltı, onun oldukça aşina hale geldiği bir parıltıydı.

"Gerçekten ağrıyor musun?" O sordu.

Her şey düşünüldüğünde öyle olmalıydı ama dokunuşu o kadar nazikti ki o öyle değildi. "Değilim. Sen?"

"Asla daha iyi değil."

Yere yaslandı ve onu kendine doğru çekti. Güneş ışığı onun üzerine oturdu ve çelik gibi karın kaslarının ona karşı ne kadar iyi hissettiğine inledi.

Onu şaşırtacak şekilde, yine sertleşmişti. "Hiç eskimiyorsun, değil mi?"

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona karanlık, ciddi bir bakış attı. "Sensin aşkım.

Kesinlikle sen Başkası olsaydı, saatler önce kıvrılıp uyurdum.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Elini şişmiş şaftına götürdü. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bu sabah daha fazla vitamin almalıydım."

"Ve hala denemediğimiz birkaç pozisyon olduğunu düşünüyorum."

* * *

Talon, güneş batarken Sunshine'ın yatağında uyandı. Terebentin ve paçuli kokusunu teninde hissedince uykulu bir zevkle gülümsedi.

Güneş ışığı.

Hala onun kollarındaydı, mışıl mışıl uyuyordu. Vücudunun tekrar sertleşmeye başladığını hissedince şaşırdı.

Bu öğleden sonra, tam bir hafta olmasa bile en az bir veya iki gün tok kalmalıdır.

Bu nedenle, hareket edememesi gerekir.

Yine de onu tekrar almak istedi. Şu anda. Onun kollarının ve bacaklarının kendisine dolandığını, kendisini yakın tuttuğunu ve onun etinin onunkine sürtündüğü hissine kendini kaptırdığını hissetmek istedi.

Sadece Nynia ona böyle hissettirmişti. Ona karşı tamamen doyumsuzdu. Ona bakmak onun için yanmaktı.

Bu kadar çekici başka bir kadın bulacağını hiç düşünmemişti. Yine de tek yapmak istediği gecenin geri kalanını Sunshine'da geçirmekti. Kendini tekrar tekrar onun nemli sıcaklığına gömerken, onun nefesini boynunda hissetmek.

Ama yapamadı. Jackson Meydanı'nda Acheron ile buluşması gerekiyordu.

Sokakta öldürmeye hazır Daimonlar olduğundan ve koruması gereken masum insanları olduğundan bahsetmiyorum bile.

Pençe mi?

İçinden, onun uykulu sesiyle irkildi. O uyurken sessiz bir çıkış yapmayı ummuştu.

Dağınık çıkışlardan nasıl da nefret ediyordu.

"İyi akşamlar aşkım," diye mırıldandı, alnını öperek.

Gözlerini kamaştıran bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ayrılıyor musun?"

"Evet, gidip biriyle görüşmem gerekiyor."

"Tamam," dedi.

Yataktan kalktı ve üzerine bir çarşaf sardı. "Seninle tanışmak gerçekten harikaydı, Talon. Harika bir gün için teşekkürler."

O zaman onu yalnız bıraktı.

Talon kaşlarını çattı. Bu normalde sevgililerinin en azından bir süre daha kalması için ona yalvardığı kısımdı. Tanıdıkları en iyi aşık olduğunu söyledikleri ve sonra ona bir daha asla sahip olamayacakları düşüncesiyle ağladıkları yer.

Ancak Sunshine, onun gitmesiyle tamamen iyi görünüyordu. En ufak bir üzgün gibi görünmüyordu.

Bu neydi?

Yataktan fırladı ve mutfakta, kendisine bir bardak pembe meyve suyu doldururken dişlerinin arasında bir pirinç keki tutan onu bulmak için odadan çıktı.

"Güneş, iyi misin?"

Pirinç kekini ağzından aldı ve ona baktı. "Ben iyiyim."

Yüzü bir derece soldu. "Aman Tanrım, şimdi bana sahip çıkmayacaksın ya da tuhaflaşmayacaksın, değil mi? Lütfen bana Trina'nın bana anlattığı, bir kadından biraz seks yapıp sonra onun sahibi olduğunu düşünen adamlardan biri olmadığını söyle.

Biraz seks mi?

Biraz seks!

Talon afallamıştı. Aşıklarından ayrılmaya alışmıştı ama bu şimdiye kadar yaşadığı en kolay zaman olmalıydı ve bunu garip bir şekilde rahatsız edici buluyordu.

Rahatsız edici.

Alçakgönüllülük.

Özellikle ikisinin devam ettiği yol göz önüne alındığında. Bu şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks maratonuydu. Onun tutkusu ve dayanıklılığıyla inanılmaz bir şekilde tanışmıştı.

Şimdi onun kapıdan çıkıp gitmesine razı mıydı?

"İyi olduğuna emin misin?" tekrar sordu.

"Bak, çok iyi, tamam mı? Bunu kabul ettiğimde daha sonra ortalıkta dolanmayacağını biliyordum. Ben aptal değilim, biliyorsun. Ben büyük bir kızım. Sen gerçekten büyük bir adamsın ve eminim geri dönmen gereken bir hayatın var. Gözlerinden panik geçti. "Aman Tanrım, evli değilsin, değil mi?"

"Hayır ben evli değilim."

Rahatlamış bir nefes verdi. "Öyleyse zarar yok, faul yok."

Meyve suyu sürahisini geri getirmek için buzdolabına giden kısa mesafeyi geçti.

"Güneş ışığı?"

Ona huysuz bir bakış atmak için duraksadı. "Ne, Talon? Ayrılık kaygısı yaşamıyorsun, değil mi? Bugün eğlenceliydi ve buna değdi ama işe geri dönmeliyim. Bu gece yapmam gereken tonlarca işim var."

"Evet, ama..." Cümlesini tamamlamadı. Reddetti.

"Ancak?"

Çenesini sıkıca kapattı. Güzel, eğer gitmesini istiyorsa, gitmişti.

Zaten günü onunla geçirmemeliydi.

Mardi Gras'a bu kadar yakınken dikkatini dağıtacak şeyleri kaldıramazdı. Koyu saçlı bir baştan çıkarıcı kılığında gelen birini boşver.

"Hiçbir şey," dedi.

Rahatlamış görünüyordu. "Madem biriyle tanışman gerekiyor, sen gidip duş al, ben de bize yemek hazırlayayım."

Talon onu duşa aldı ama işini bitirdiğinde tofu salatası ve soya bifteği yemeyi reddetti.

Deri ceketini tişörtünün üzerine geçirirken, "Tekrar teşekkürler, Güneş Işığı," dedi. "Gerçekten iyi bir gün geçirdim."

Salatasını atıştırıp bir sanat dergisini karıştırırken, "Ben de," dedi gülümseyerek.

Ondan ayrılmasını ne kadar iyi karşıladığına hâlâ inanamıyordu. Lanet etmek.

Bir yanı, en azından kendisini araması için yalvarmasını beklemeye devam etti.

E-postasını isteyin.

Bir şey.

Ama yapmadı.

Adamım, yirmi birinci yüzyıldan nasıl da nefret ediyordu.

Kapıya yönelirken yukarı baktı. "Kendine iyi bak Talon. Ve gelecekte, lütfen kaçak Mardi Gras şamandıralarının yolundan uzak durmaya çalış, tamam mı?

Talon afallamış bir şokla iki kaşını da kaldırdı. "Affedersin?"

"Dün gece biçildiğin zamanı hatırlamıyor musun?"

Talon tereddütle başını salladı, ona çarpan şeyin bu olduğuna inanamıyordu. "Mardi Gras şamandırası bana mı çarptı?"

"Evet, Bacchus'tu."

Şimdi bu, yaralanmaya hakaret ekliyordu. Tanrım. Sadece Nick'in bunu öğrenmemesini umuyordu.

Durmadan.

* * *

Nicholas Ambrosius Gautier bu dünyaya pek fazla bir beklentiyle gelmemişti. Bir kariyer suçlusu ve genç bir Bourbon Street striptizcisinin piç oğlu olarak doğdu, değildi.

tam olarak yasalara en çok uyan insan. Aslına bakılırsa, ortaokul rehberlik danışmanı bir keresinde ona Ölüm Cezasını Alma Muhtemel Olması için oy vermişti.

Ancak bir gece, Nick birlikte koştuğu çeteye karşı durduğunda, kader onun hayatını değiştirmiş ve ukala bir çocuğu alan, onu temizleyen ve ona gerçek bir gelecek veren bir Kara Avcı koruyucu meleği göndermişti.

Şimdi, dokuz yıl sonra, bir hukuk öğrencisiydi ve babası gibi ceza ruleti oynamak yerine, neredeyse saygın bir vatandaştı. Neredeyse etkili kelime olmak.

Hepsi Trakyalı Kyrian ve Acheron Parthenopaeus'a teşekkürler.

Onlar için yapmayacağı şey yoktu ve bu yüzden en son kız arkadaşıyla yola çıkmak yerine, gün batımından hemen sonra boş bir araziye park etmiş arabasında oturmuş, onun yüzüne gerçekten kocaman bir gülümseme yerleştirmişti.

Araba çalışırken bile burası soğuktu. Kemiklerin derinliklerine işleyip onları sızlatabilen o nemli, dondurucu soğuk. Kahve termosu bitmiş, Nick sadece eve dönüp buzları eritmek istemişti.

Bunun yerine, Talon'un Mardi Gras takviyesinin teslim edilmesini bekliyordu çünkü son dokuz yüz yılını Alaska'da geçirmiş olan Zarek araba kullanmayı

bilmiyordu. Görünüşe göre, karla mahsur kalan Kara Avcılar için ulaşım araçları arabalar değildi.

Yee-freakin'-haw. Bu, hayatı boyunca bekleyebileceği bir olaydı.

"Nick, orada mısın?"

"Evet," dedi Jaguar'ının yolcu koltuğunda bulunan ve kendisini gelen helikopterle iletişim halinde tutan portatif radyoya. "ETA'nız nedir?"

"Yaklaşık iki dakika," dedi Mike.

Nick siyah H-53E Sea Dragon Sikorsky helikopteri için karanlık gökyüzünü taramaya başladı.

Bu, Efendilerin Kara Avcıları nakletmek için sıklıkla kullandıkları, uzun menzilli, özel yapım askeri sınıf bir helikopterdi. Helikopter hızlı ve çok yönlüydü ve uçuş sırasında yakıt ikmali yapılabiliyordu.

Arka bölümü, güneş ışığının Kara Avcılara dokunmasını engelleyen çelik bir yolcu alanıyla donatılmıştı. Yolcu bölmesindeki camlar, bir Kara Avcı'nın isterse hava karardıktan sonra dışarıyı görmesini sağlamak için anahtarın çevrilmesiyle aydınlatılabilir.

Acheron gibi birkaç Karanlık Avcı kendi helikopterlerine sahipti ve gerektiğinde onları uçurdu.

Ancak bu gece, bir Dorean Squire olan Mike Callahan (hizmet ettiği belirli bir Karanlık Avcı olmadığı anlamına gelir) Alaska'dan Zarek'i getirecekti.

Nick, çevrimiçi Squire bülten panolarında Moesia'lı Zarek'in psikozlu olduğuna dair pek çok söylenti duymuştu. Bu bilginin ne kadar doğru olduğundan emin değildi ama birkaç dakika içinde ilk elden öğrenecekti.

"Hey, Mike," dedi pilota telsizle. "Ne kadar kötü?"

Mike homurdandı. "Sana şöyle anlatayım. Silahınız varsa boşaltın."

"Neden?"

"Çünkü yapmazsan, bu pisliği vuracaksın, bu da onu daha çok kızdıracak. Bir kez olsun Daimonlara gerçekten acıyorum."

Bu pek cesaret verici gelmedi.

"Ne? Acheron'dan daha mı kötü?"

Nick, sözüme inan. Hiç böyle bir şey görmediniz. Artık Artemis ve Ash'in onu neden Alaska'ya kilitlediğini biliyorum. Anlayamadığım şey, Artemis'in neden onun büyük bir nüfusa taşınmasını istediği. Bence benzin istasyonuna el bombası atmak gibi bir şey."

Ah evet, artık midesi düğümlenmişti.

Nick, helikopter Acheron'un ziyareti sırasında kullandığı özel uçak pistine inerken bekledi. Tarlanın bir ucunda harap bir ambar gibi görünen bir bina duruyordu.

Gerçekte, bir alarm sistemi ve bomba sığınağı görevi görecek kadar kalın kapılarla donatılmış, modifiye edilmiş modern bir hangardı. O ahır şu anda Acheron'un kendisini ve özel yapım Buell motosikletini taşımak için kullandığı yirmi sekiz milyon dolarlık MH-60K Sikorsky helikopterini barındırıyordu.

Ash bir gün önce şık bir şekilde gelmişti.

Şimdi Zarek.

Evet, Mardi Gras korkutucu görünmeye başlamıştı.

Nick arabadan indi ve telsizini bagaja kilitledi, ardından Mike motoru durdurana ve bıçaklar dönene kadar sahanın yanında durdu.

Her şey hareket etmeyi bıraktığında, zayıf, orta yaşlı Squire helikopterden indi ve kaskını çıkardı. Mike hiçbir zaman aşırı arkadaş canlısı olmamıştı, ama bu gece tamamen tiksinmiş ve son derece sinirli görünüyordu.

"Bunu sana kıskanmıyorum," dedi Mike, miğferini tekrar koltuğuna yerleştirirken.

"Hadi, benimle uğraşmayı bırak, Mike. O kadar kötü olamaz."

Mike yolcu kapısını açar açmaz Nick fikrini değiştirdi ve Moesia'dan Zarek'e ilk bakışını yakaladı.

Zarek açıklıktan Lucifer'in en derin çukurundan çıkması gibi omzunda o kadar büyük bir çiple çıktı ki, Nick helikopteri yerden indirmeyi başardıklarına şaşırdı.

Tamamen siyah giyinen Zarek, kot pantolon, Harley motorcu botları ve uzun kollu bir tişört giymişti. Bir New Orleans kış gecesini oluşturan soğuk, nemli havadan tamamen habersiz görünüyordu. Sol kulağında, kabzası kurukafa ve çapraz kemiklerden oluşan uzun gümüş bir kılıç küpesi vardı.

Zarek, siyah keçi sakalının daha da kötüleştirdiği bir alayla dışarı çıktı. Düz siyah saçları omuzlarına değiyordu ve simsiyah gözleri

küçümseme ve nefret. Nick kötü tavırlara alışıktı; Kahretsin, sütten kesilmişti. Ama durumu Zarek'ten daha kötü olan bir adamla hiç tanışmamıştı.

Nick'e babasının eve getirdiği katilleri hatırlattı. Soğuk. Duygusuz.

Ölümcül. Zarek sana ne zaman baksa, seni tabut boyuna göre ölçtüğü hissine kapılırdın.

Zarek sol elini helikopterin yan tarafına dayadı ve büyük siyah bir spor çantası alacak kadar geriye yaslandı. Nick hayranlıkla Zarek'in kocaman eline baktı. Başparmağı da dahil olmak üzere her parmak uzun, mafsallı gümüş bir pençeyle kaplıydı ve uçları o kadar keskindi ki, Nick bunun Zarek'in tercih ettiği silah olması gerektiğini anladı.

Bu adam öldürdüğü şeylerle aşağı inmeyi ve kirlenmeyi severdi.

Kahretsin, Zarek için psikotik olarak adlandırılmak bir adım olurdu.

Helikopterden uzaklaşırken Zarek dişlerini göstererek Mike'a tısladı.

Mike bir kez olsun yorum yapmadı. Bu, Nick'e her şeyden çok Zarek'in ne kadar gaddar olduğunu gösteriyordu. Mike'ın böyle bir şeyi kabul edip ukalaca yorum yapmayacağını hiç görmemişti.

"Pekala, zavallı Mike'la alay etmeyi bitirdiysen, gitmeye hazır mısın?"

Nick, Zarek ona bakar bakmaz bu sözlere pişman oldu. Buz gibi, düşmanca bakış onu soğuk rüzgarlardan bile daha fazla soğuttu. "Bana biraz söz verirsen küçük çocuk, senden bir elekten geçecek kadar kalmayacak."

Nick kolay kolay korkmadı ama bu sözler o kadar içtenlikle söylendi ki, bir adım geri çekildi ve bir kez olsun koca çenesini kapalı tuttu.

Başka bir söz söylemeden Zarek, bir yırtıcı hayvanın ölümcül zarafetiyle, dudakları sürekli bir hırıltıyla kıvrılmış halde arabaya doğru yürüdü. Spor çantasını döşeme tahtasına fırlattı, sonra bindi ve arabanın kapısını çarparak kapattı.

O anda, Nick arka koltuğu olmayan bir araba aldığına ciddi ciddi pişman oldu.

Öte yandan, Zarek'in gaddar, öngörülemez doğası göz önüne alındığında, Nick onun arkasında olmaktansa yanında olmasını tercih ederdi.

Mike rahat bir nefes verdi ve sırtına vurdu. "Tanrı seni beğensin evlat. Eminim bu gece senin yerinde olmak istemezdim.

Nick hiçbir zaman aşırı dindar olmamıştı. Ama antrasit Jag'ına doğru yürürken dinini yeniden buldu.

Bindi ve arabayı çalıştırdı, sonra şehre doğru yöneldi. Yaklaşık yarım saat içinde Jackson Meydanı'nda Talon, Valerius ve Acheron ile buluşmaları gerekiyordu. Kahretsin, bu hayatının en uzun yolculuğu olacaktı.

Hızlandırıcıyı daha da aşağı itti - warp hızı ona çok yakışırdı.

Arabayı sürerken, Nick bakışlarını tekrar tekrar Zarek'in sol dizine doğru uzanan gümüş pençelerle kaplı sol eline çevirmekten kendini alamadı.

Sessizlik sağır edici ve durgundu ve yalnızca Zarek'in pençelerini siyah kot kumaşa doğru esnetmesiyle rahatladı. Bir süre sonra metalik tırmalama sesi Nick'in sinirlerini bozmaya başladı. Radyoyu açtı.

"Rock sever misin?" O sordu.

Radyo hemen kapandı.

Nick, Zarek'in Kara Avcı güçlerinden birinin telekinezi olduğunu anlayınca yutkundu.

"Küçük çocuk, ben senin arkadaşın değilim. Ben senin Karanlık Avcın değilim ve senin kahrolası randevun da değilim.

Sadece sana bir soru sorduğumda benimle konuşuyorsun. Aksi takdirde çeneni kapalı tut, gözlerini benden uzak tut ve beni Fransız Mahallesi'ne götürecek kadar uzun yaşayabilirsin.

Nick direksiyonu kavradı. Tamam, bu onu kızdırdı ama intihara meyilli hale getirecek kadar değil. Sadece mutlak bir aptal bu kadar ölümcül bir adamla uğraşır.

Zarek spor çantasını açtı ve içinden kredi kartı büyüklüğünde bir MP3 çalar ve bir çift koyu renk güneş gözlüğü çıkardı. Kulaklıklarını ve güneş gözlüklerini taktıktan sonra başını koltuğa yasladı. Nick kulaklıklardan Nazareth'in Hair of the Dog şarkısının fısıltıyla çaldığını duydu. Gerçek antisosyal marş. Ne kadar uygun.

Araba radyosu beklenmedik bir şekilde tekrar açıldığında, Nick gerçekten de sıçradı.

Ah evet, Zarek psikotik bir SOB idi ve onu arabasından ne kadar çabuk Acheron'a götürürse, Nick o kadar mutlu olacaktı.

* * *

Acheron'la buluşmak için Yaya Alışveriş Merkezi'ni geçtiğinde Talon hâlâ Güneş Işığı'nı düşünüyordu. Caddede bir gece önce Sunshine ile tanıştığı yere baktı ve midesi bulandı.

Onu nasıl özlemişti. Ve bu hepsinin en çılgın kısmıydı. Onu zar zor tanıyordu. Hayatına bir kasırga gibi girmiş, tam bir yıkıma ve kaosa yol açmıştı ve yine de...

İçini çekti. Güzel bir eğlence olmuştu. Ama ilgilenmesi gereken işleri vardı.

Onunla yaptığı gezi sona ermişti. Onu bir daha asla görmeyecekti.

İşte buydu.

Bu andan itibaren, o artık yoktu.

Evet, doğru.

Talon kafasındaki alaycı sesi duymazdan geldi. Onu unutmaktan başka çaresi yoktu. Yüzyıllar önce bir anlaşma yapmıştı ve bu, sonsuza dek onurlandıracağı bir anlaşmaydı. Onun için asla bir ev, bir aile ve kesinlikle bir kız arkadaş ya da eş olmayacaktı. Artemis'in yeminini etmemiş olsa bile bu tür şeyler ona yasak olacaktı.

Ayrıca hayatını olduğu gibi seviyordu. Çok fazla özgürlüğü vardı. İstediğini yapma zamanı ve ona çekici gelen her şeyi satın alacak kadar para.

Kara Avcı olarak yaşamak güzeldi.

Çok güzel.

Meydana girerken, Acheron Parthenopaeus'un kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir binanın duvarına yaslandığını gördü. Uzun boylu Atlantisli savaşçı, bir sokak sanatçısının Scooby-Doo temasını yorumlamasını dinleyen kalabalığın arasından sıyrıldı.

Uzun metalik mor saçları olan ve gün batımından çok sonra bile etrafını saran siyah güneş gözlüğü takan 1.80 boyundaki Acheron'u gözden kaçırması zor bir adamdı.

Talon, Acheron'dan genellikle T-Rex olarak söz eder. Takma ad, adamın eski yaşından çok korkutucu, etobur varlığından geliyordu.

Acheron'un ölümcül aurasında gerçekten ürkütücü bir şeyler vardı. İçinden tehlikeli bir tsunami gibi aktı. Adamın etrafındaki hava, mistik enerjiyle o kadar güçlü bir şekilde yüklü görünüyordu ki, ona çok yakın durursanız kollarınızın veya ensenizin arkasındaki deriyi ürpertebilirdi.

Kalabalığın T-Rex'e verdiği yatağa bakılırsa, Talon bunu hisseden tek kişinin kendisi olmadığını söylerdi.

Sonra Talon, Acheron'un bir kolu gümüş zincirli siyah motosiklet ceketini ve dikiş yerine bağcıklı deri pantolonunu fark edince düzeltti, belki de Acheron'un eksantrik, alışılmışın dışında görünüşü insanların onu rahat bırakmasına neden oluyordu.

Her ne ise, kimse o adamın yoluna çıkmak istemiyordu.

Acheron başını çevirdi.

Gözlerini kapatan siyah güneş gözlüklerine rağmen Talon, T-Rex'in dosdoğru kendisine baktığını biliyordu. Talon, Acheron'un yeni yüz ifadesini fark edince kısa bir kahkaha attı. Gümüş bir burun saplaması.

T-Rex'in çok garip iki tutkusu vardı: Vücudunu delmek için her zaman yeni yerler buluyordu ve saç rengi, öngörülemeyen Louisiana havasından daha hızlı değişiyordu.

T-Rex'in ayrıca boynunda gelip giden garip bir el izi izi vardı. Yara izinin gerçek olup olmadığından ya da Acheron'un onları şaşırtmak için kullandığı tuhaf bir numara olup olmadığından kimse emin değildi. Aksanı da aynı şekildeydi. Acheron'un sesinin ağır olduğu ve Talon'un Atlantis'ten geldiğini varsaydığı tuhaf bir melodik aksanla ağırlaştığı zamanlar vardı ve diğer zamanlarda T-Rex'in sesi, televizyonda programlanan herhangi bir Amerikalı gibi geliyordu.

Kadim savaşçı, insanların onun hakkında şüphe duymasını sağlamaktan büyük zevk alıyor gibiydi. Talon'dan bile daha özeldi ve bu bir şeyler söylüyordu.

Acheron anarşi logosuyla süslenmiş siyah süet sırt çantasını sokaktan aldı. Omzunun üzerinden attı, sonra müzisyenin gitar kutusuna birkaç bozuk para attı ve oraya yöneldi.

Acheron tehlikeli bir avcının uzun bacaklı akıcı yürüyüşüyle aralarından geçerken kalabalığın birkaç üyesi gözle görülür şekilde gerildi ve irkildi. Ona bakmaya cesaret edenler hemen bakışlarını kaçırdılar.

Acheron dünya üzerinde bir ölümlüye zarar verecek son insan olduğundan bu gerçekten ironikti. İnsanlığın sahip olduğu en eski koruyucuydu.

Yüzyıllar boyunca Daimonlarla tek başına savaşmıştı.

Yalnız.

Arkadaşsız veya Squire olmadan.

Talon, Acheron'un bizzat Ares tarafından dövüşmek üzere eğitildiğine dair söylentiler duymuştu. Diğer söylentiler, Acheron'un bir tanrının oğlu ve efsanevi bir Atlantis kahramanı olduğunu iddia etti.

Ama temelde Acheron hakkında uzun boylu, özel, korkutucu ve çok, çok tuhaf olması dışında kimse bir şey bilmiyordu.

Acheron yaklaşırken, Talon başını Acheron'un yüzünü çevreleyen dört küçük örgülü mor saçlarına doğru eğdi. "Biliyor musun, sanırım T-Rex'i bırakıp sana Barney demeye başlamalıyım."

Acheron'un ağzının bir köşesi kıvrıldı. Bana kızma, Celt. Talon'un deri pantolonuna, tişörtüne ve ceketine eğlenerek baktı. "Seni tamamen bu etkinlik için giyinmiş görmek güzel."

Talon, bu yorumun altında yatan anlam karşısında yüzünü buruşturdu. "Kyrian benden bahsetti, öyle mi?"

"Ah evet. Pembe havlu parçası en sevdiğim kısımdı."

Kyrian bunun bedelini ödeyecekti. Talon onu yakalamak zorunda kalsa bile. "Yemin ederim... Nick biliyor mu?"

Acheron, ufacık bir dişi parıldayan gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi.

Lanet olsun, şimdi mahvolmuştu.

Oh, ne halt, buna değdi. Öğleden sonrayı Sunshine ile geçirmek her türlü utancı fazlasıyla telafi etmişti.

T-Rex sanki bir şey sezmiş gibi omzunun üzerinden baktı ve deri ceketinin bir köşesi boğazından aşağı sarkarak el izinin tekrar kaybolduğunu gösterdi.

Talon, Valerius'un onlara yaklaştığını görmek için onun görüş alanını takip etti. Valerius, Kyrian'ın Kara Avcı görevlerini üstlenmek için ilk geldiğinde Romalı generalle yalnızca bir kez karşılaşmıştı.

Valerius, Talon'un ceketine ve meşalesine bir kez bakmış ve Celt kelimesini küçümsemiş, böylece Talon'a bu Karanlık Avcı ile arkadaşlığının Mardi Gras sırasında Bourbon Caddesi'nde bir tank için park yeri bulmak kadar muhtemel olduğunu bildirmişti.

Ve bir düşünün, New Orleans'ta bu pislikle sonsuza kadar kalmaya mahkumdu. Nick'in dediği gibi, yee-feakin'-haw.

Roman'ın siyah saçları kusursuz bir sıra halinde geriye doğru toplanmıştı. Siyah pileli pantolon, makosen ayakkabı, balıkçı yaka ve uzun kaşmir bir ceket giymişti. Daha iyi bilmeyen biri, Daimon celladı değil, varlıklı bir avukat gibi görünürdü.

Ve Talon'un elinden gelen tek şey, Valerius'un ve özellikle de goth hareketinin poster çocuğu olan Acheron'un yanında dururken ne kadar yersiz göründüğüne gülmemekti.

Acheron'un burnundaki gümüş çiviye ve sivri burunlu çizmelerinin kenarlarını süsleyen gümüş tokalara kadar.

Acheron, ceketinin cebinden çıkardığı kırık cep saatine bakarken Valerius'a, "Ne kadar dakiksin," dedi. Saat, yaklaşık yüz yıl önce büyük bir Daimon ayaklanması sırasında bir aksilik yaşamıştı. Saat hayatta kalmıştı, Daimonlar hayatta kalmamıştı.

Acheron'a bakan Valerius'un kara gözleri içerlemeyle parlıyordu. "Komutanım olmandan hoşlanmayabilirim, Yunan, ama bir asker olarak, şirketinden hoşlanmasam da sana itaat edeceğim."

Talon sırıttı. "Vay canına, T-Rex, onun yanında olmak bile seni sıcak ve tüylü yapmıyor mu?"

Kendinden daha iyi olanlara saygı göster, Celt, diye hırladı Valerius, üst dudağını bükerek. "Ya da biz Romalıların sizin barbar türlerinizle nasıl başa çıktığımızı gösteririm."

Sözler can sıkıcı bir eğlenceden başka bir duygu uyandırmadı ama Talon hiçbir zaman bir hakaretin yorumsuz geçmesine izin verecek türden bir adam olmamıştı.

Artık yollarını değiştirmek için kesinlikle çok yaşlıydı.

Ah, buna saygı duy, dedi Valerius'u tersleyerek.

Acheron, Talon'a doğru atılan Valerius'u zar zor yakaladı. Kendini fiziksel olarak aralarına yerleştirdi; Talon'un buna ihtiyacı olduğundan değil ama Valerius'un gözlerindeki öfkeye bakılırsa, Romalı kesinlikle ihtiyacı vardı.

"Çocuklar beni bir daha ayırmak zorunda bırakmayın." Acheron, Valerius'a dik dik baktı ve Romalı'yı geri adım atmaya zorladı. "İnan bana Val, savaşlarımda senin savaşmana ihtiyacım yok ve Talon'a gücenmem."

"Benim adım Valerius." Valerius krallara yakışır, kibirli bir hareketle ceketini düzeltti. "Ve ona güceniyorum."

Evet, peki, yeni olan neydi? Adam her şeye güceniyor gibiydi.

Her zamanki gibi, ne zaman iki veya daha fazla Kara Avcı bir araya gelse, Talon güçlerinin zayıfladığını hissediyordu. Artemis'in Karanlık Avcılarının güçlerini birleştirip tanrıların peşinden gitmemelerini veya insanlığı avlamamalarını sağlamak için kullandığı bir korumaydı. Bunun tek istisnası Acheron'du. Atanmış eğitmen ve türünün en yaşlısı olarak onun varlığı onların güçlerini tüketmedi ama diğer herkesinkiler tüketti.

Daha uzun süre birlikte kalamazlar ya da gece için tükenmiş olurlar.

Talon, Valerius'un omzunun üzerinden baktı ve köşedeki fırının yanından geçip onlara doğru gelen Nick ve Zarek'i gördü. "Cansız görünün beyler," dedi Acheron ve Valerius'a, "işte takviyemiz geliyor."

Valerius arkasını döndü ve Romalıların asil havası ve terbiyesiyle çelişen kaba bir küfür savurdu.

"Yine sana," diye hırladı Zarek, Acheron'un yanında dururken.

Valerius'un yüzündeki tiksinti barizdi. "Başka bir kahrolası Yunan değil."

"Sorun nedir Roman?" diye sordu. "Yunanlılar seni rahatsız mı ediyor?"

Burun delikleri genişledi, Valerius Zarek'e alayla baktı. "Güven bana, atı geride bıraktıklarında Truva'da olsaydım, o gün sahilde kızarmış Rum olurdu."

Talon yapmacık bir sempatiyle tısladı. "Kahretsin, T-Rex, senin atalarından gerçekten nefret ediyor."

Acheron ona komik bir bakış attı. "Alınma Talon, ben onlardan önce buradaydım."

"Ah evet, üzgünüm." Talon, normalden çok daha sessiz olan Nick'le bakıştı. Squire biraz gergin görünüyordu.

Hmm, bu ilginçti. Adamın o tür bir bastırma gücü varsa, Zarek'i yanında tutması gerekirdi. Nick'in kapatma anahtarı olduğunu bilmek güzeldi.

"Uçuşunuzla ilgili bir sorun mu var?" Acheron, Zarek'e sordu.

"Pilotumu yemedim, demek istediğin buysa. Ve buradaki küçük Nicky hala nefes alıyor ve kanamıyor.

"Pekala," dedi Acheron, düz bir ses tonuyla. "Sanırım bu geçen sefere göre bir gelişme."

Talon, Acheron'un şaka yapıp yapmadığından emin değildi ama Zarek'in itibarını bildiği için bunun doğru olduğundan şüphesi yoktu. Söylentilere göre Zarek, Acheron'un kendisi için gönderdiği son Squire Acheron'u kesip yemişti.

Talon beşine bir göz attı.

Onlar rengarenk bir grup muydu yoksa neydi? Tek ortak noktaları boylarıydı.

Boyları Nick'in 1,80'den Acheron'un 1,80'e kadar değiştiği için toplu olarak NBA'den gelen mülteciler gibi görünüyor olmalılar.

Nick kot pantolon, koyu yeşil bir süveter ve bomber ceket giymişti - zengin bir üniversite öğrencisinin mükemmel görüntüsü. Talon, New Orleans'ın önde gelen motorcu barı olan Sanctuary'den yeni ayrılmış bir motorcuya benziyordu. Acheron, yerel yeraltı gotik mekânı olan Zindandan kaçmış bir mülteciye benziyordu. Valerius profesyonel birlikti ve Zarek...

Zarek bir şeyi öldürmeye hazır gibi görünüyordu.

“Öyleyse neden bir araya geliyoruz?” diye sordu.

Valerius'un gözlerindeki iğrenç nefret yakıcıydı. "Seninle konuşan oldu mu köle?"

Acheron, pençesi Valerius'un savunmasız boğazını kesmeden önce Zarek'in elini zar zor yakaladı.

Talon daha önce Acheron'un birini durdurmak için bu kadar çabaladığını görmemişti. Zarek'in gücü hakkında çok şey söylüyordu.

Ve öfkesi.

"Kes!" Acheron, Zarek'e emir verdi. "Başka bir Kara Avcı Z'nin yanında olmayalı uzun zaman oldu biliyorum ama unutma, ona ne yaparsan yap on kat hissedeceksin."

Zarek'in yüzü sertleşti. "Kabul edebileceğim acı, alamayacağım şey o."

Valerius'un dudakları hâlâ kıvrıktı. Daimonların oynaması için neden kırbaçlanan bir çocuğa ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum. Biliyor musun, o hayattayken o kadar değersizdi ki, babam onu elimizden alması için bir köle tacirine para ödemek zorunda kaldı."

Zarek vahşi bir canavarın hırıltısını çıkardı. Bir an sonra, Acheron ondan kurtuldu ve Zarek, Valerius'a fırladı. Romanı belinden yakaladı ve ikisi sokağa fırladı. Zor.

Talon onu Valerius'tan çekemeden önce, Talon onu yukarı çekerken, Zarek Roman'ın kaburgalarına bir dizi sert yumruk ve son bir tekme attı.

Acheron'un söylediği gibi, Zarek'in yüzü Valerius'a verdiği her darbeyi gösteriyordu. Burnu ve dudakları aşırı derecede kanıyordu. Zarek fark etmişe benzemiyordu ve fark ettiyse bile, siyah gözlerindeki tatminkâr parıltı, eski Romalı kölenin bunun bedeline değdiğini düşündüğünü gösteriyordu.

Valerius ayağa kalktığında sadece biraz daha bastırılmıştı. "Bunun için dövülmelisin."

Talon, Zarek'i daha sıkı tuttu.

Zarek öfkeyle onu itti. Çek ellerini üzerimden, Celt. Sonra Valerius'a döndü. "Beni dövmeyi dene, seni zavallı bok parçası, ben de sana o kara kalbini zorla yediririm."

"Yeterli!" Acheron kükredi. "Biriniz bir kelime daha ederse yemin ederim ikinizin de kalbini yerinden sökerim."

Valerius dudaklarındaki kanı sildi.

Zarek, Valerius'a öldürücü bir şekilde bakarken elini yüzünde gezdirerek kanı temizledi.

Acheron sonsuz sabırlı bir adamdı ve Talon Acheron'u daha önce hiç öfkeli görmemişti. Ama şimdi gördü.

Acheron, Kara Avcılara dik dik baktı. “Bir dahaki sefere üçünüze e-posta göndereceğim.

Bu toplantıyı yapmaya karar verdiğimde ne düşünüyordum?”

Nick söze girdi. "A, biliyorum. Birkaç bin yaşında olan adamların aslında yetişkin gibi davranabileceklerini mi?

Zarek, Nick'in karnına dirsek attı.

"Hata," dedi Zarek, Acheron'a. "İstemsiz kol spazmı."

Acheron alçak sesle küfretti. "Yemin ederim, Daimons ya da değil, uslu durmazsan Z, seni Antarktika'ya göndereceğim ve orada çürümeye bırakacağım."

"Ooo," diye soludu Zarek sıkılmış bir ses tonuyla. “Korkuyorum. O katil penguenler ve kıllı foklar gerçekten korkutucu.”

Acheron, Zarek'e alçak sesle bir uyarıda bulundu.

Talon hüsrana uğramış liderine acıdı. Acheron'un neden bu buluşmayı ayarladığını biliyordu. Atlantisli, üçünün yolları kesiştiğinde ne olacağını bilmek istemişti. Ön tarafta ne kadar düşmanlık olduğunu görmek ve onu kontrol etmek için burada olmak daha iyidir.

Zarek'in onları ayıracak biri olmadan Valerius'un sümüğünü dövebileceği rastgele bir karşılaşma şansı.

Artık Acheron tam olarak neyle uğraştığını ve aralarına ne kadar mesafe koyması gerektiğini biliyordu. Talon, Atlantislinin bilgeliğini selamlamak zorunda kaldı. Acheron görünüşte genç olabilir, ancak güçleri, bilgisi ve ona cevap veren haydut Karanlık Avcılarla başa çıkma yeteneği açısından gerçekten eskiydi.

Acheron her birine bir bakış attı. "Kendinize beş dakika hakim olabilirseniz, şehri bölmemiz gerekiyor. Mezarlıkları alabilecek tek kişi ben olduğum için, onları alacağım. Valerius, seni bahçede ve iş bölgelerinde istiyorum, Zarek ve Talon Mahalleyi alabilir. Mardi Gras'ta hepimizin en geç dokuzda Vieux Carré'de olması gerekiyor.

Nick'e döndü. "Beklemedesiniz. Birimizin düşmesi durumunda, hemen harekete geçmeni istiyorum.

"Sadece küçük bir sorun."

"Ve bu?"

Nick başıyla Valerius'u işaret etti. "Eğer düşerse, tek başınadır."

Zarek gülümsedi. "Bu çocuğu bir nedenden dolayı sevdiğimi biliyordum."

Nick ona inanmayan bir bakış attı.

"Nick," dedi Acheron, uyarı dolu bir sesle, "senin görevin hepimize karşı. Valerius, ben, Talon ve Zarek gibi bir Kara Avcı.

"Yemin ettiğimi biliyorum ama Trakyalı Kyrian'ı korumaya yemin ettim ve ona işkence edip çarmıha geren adama yardım etmek için tek kaşımı bile kaldırmadan cehennem Noel Baba'nın buzdağından daha soğuk donacak."

Valerius'un gözleri parladı.

"O onun büyükbabasıydı, o değil."

Nick parmağıyla Valerius'u işaret etti. "O da oradaydı, olanları izliyordu ve durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bunu yapabilecek birine yardım etmeyi reddediyorum.” Ash'e dönüp baktı. "Seni psikopat ve Talon koruyacağım ama onu değil."

"Psikopat mı?" Zarek tekrarladı. "Hmm, hoşuma gitti."

Acheron, Zarek'i görmezden geldi. "Nick-"

Valerius, "Sorun değil, Greek," diye sözünü kesti. "Her halükarda onun halktan yardımını almaktansa ölmeyi tercih ederim."

Zarek, "Öyleyse üç oy verin," dedi. "Onun da ölmesini tercih ederim. Şimdi hep birlikte, bu pisliği adadan oylayalım.”

Talon eğlencesini sakladı ve Acheron'un Zarek ile Valerius'u ufacık Kara Avcı parçalarına ayırmasının ne kadar süreceğini merak etti.

Belki de Nick'e bir faraş hazırlamasını söylemeliydi. Acheron'un yüzündeki ifade, beklemenin fazla sürmeyeceğini söylüyordu.

"İyi öyleyse," dedi Acheron, Nick'e. "Eric St. James'i ara ve Valerius'un herhangi bir şeye ihtiyacı olursa, Valerius için Barnacle Squire statüsünü devam ettirmesini sağla."

Nick başını salladı. "Onun Zarek'i de korumasına izin verebilir miyim? Hâlâ endişelenmem gereken bir okulum var.”

Acheron cevap veremeden Valerius küçümsedi, "Bir köleyle eşit olarak çalışmayacağım ve onunla bir hizmetçiyi paylaşmayacağım."

Zarek'in burun delikleri açıldı. "İnan bana oğlum, eşit değiliz. O kadar altımdasın ki, kıçımı silmene izin vereceğime bokun içinde oturmayı tercih ederim."

Talon, Valerius'u Zarek'e varmadan yakaladı.

Acheron ile bakıştı. "Bu eğlenceli olacak, değil mi? Daimonlarla savaşırken ikisini sürekli ayırıyor. Her şeyi unutup bitene kadar evlerimize mi kapanalım?”

Ancak Kyrian, Valerius'un şehirde olduğunu öğrenirse Zarek'in saldırısını sevgi dolu bir kucaklama gibi gösterecek olması daha da cesaret kırıcıydı. Ve Kyrian artık bir Kara Avcı olmadığı için, güçleri Artemis'in kısıtlamasıyla azaltılamazdı. Romalıyı öldürmek için dizginleri serbest olacaktı.

Acheron sinirle içini çekti. "Seninle aynı fikirde olmaya neredeyse hazırım." Valerius'a döndü.

"Gidin mahallelerinizde devriyeye çıkın."

Valerius ona oldukça alaycı bir Romalı selamı verdi, sonra topukları üzerinde döndü ve onlardan ayrıldı.

Aralarındaki hava oldukça ısındı. Cehennem, Zarek bile neredeyse...

katlanılabilir. Adamın vücudunda gözle görülür bir gerginlik oluştu.

"Seninle ve Kyrian'la mı yoksa Nick'le mi kalıyorum?" diye sordu.

Acheron ceketinin cebinden bir anahtar çıkarırken sustu. Kendi evinizin olmasının en iyisi olduğunu düşündük. Nick'e senin için Dauphin Caddesi'nde bir şehir evi kiralattım.

Pencereleri siyaha boyadı ve hepsinin gün ışığından korunmasını sağladı.”

Zarek'in yüzü taşa döndü ve kara gözleri parladı. Nedense, adam Acheron'un elinden anahtarı kapıp gitmek için dönerken çok öfkeliydi.

Acheron, "Nick'in sana yerini göstermesini sağlayacağım," dedi.

"Kimsenin bana bir şey göstermesine ihtiyacım yok," diye hırladı Zarek. "Kendi başıma bulacağım."

Zarek uzaklaştıktan sonra, Nick yüzünü buruşturdu. "Biliyorum," dedi Acheron'a. "'Nick, psikopatın peşine düş ve ona nerede yaşadığını göster.' Ancak bunu yaparken tehlike ödemesi almaya hak kazanmam gerektiğini belirtebilir miyim?

Acheron tek kaşını kaldırdı. Burada benimle kalmanın sağlığınız için çok daha tehlikeli olduğunu söyleyebilir miyim?

Nick şaşırmış numarası yaptı. "Ne? Hala burada mıyım? Oh hayır, üzgünüm, on dakika önce ayrıldığımı sanıyordum.

Zarek'in peşinden koştu.

Yalnız kaldıklarında, Talon elini saçlarından geçirdi. "Bazı geceler kalkmaya değmez, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok." Acheron sanki vücudundaki tüm gerilimi dışarı atıyormuş gibi uzun, derin bir nefes verdi.

"Öyleyse söyle bana T-Rex, Artemis'e bunu sana yıkması için ne yaptın?"

Beklendiği gibi, Acheron hiçbir şey söylemedi. Talon'un bildiği kadarıyla, kendisi ya da tanrıçayla olan ilişkisinin tam doğası hakkında hiçbir zaman kişisel bir şey açıklamamıştı.

"Benimle yürü, Talon."

Kulağa pek hoş gelmiyordu ama Talon onu takip etti.

Acheron, Yaya Alışveriş Merkezi'nden çıkıp Pirate's Alley'den Royal Caddesi'ne doğru ilerlerken sessizliğini korudu.

Acheron, St. Louis Katedrali'nin hemen yanında, arkasındaki küçük bahçenin yanında durdu.

Talon huzursuzca etrafına bakındı. Kara Avcılar kutsal yerlerde pek başarılı olamıyordu. Ruhlarını kaybetmiş insanlar olduklarından, bedenlerini kaybetmiş ruhlar onlarla birlikte yaşamak isterdi. Güçlü bir Karanlık Avcı, ruhlarla savaşabilirdi, ancak yalnızca Acheron ele geçirmeye karşı tamamen bağışıktı.

Kara Avcıların yalnızca yeni evlerde yaşamasının ve Nick'in hayaletlerin takılmadığından emin olmak için Zarek'in konağına bir medyum

götürmesinin ana nedeni buydu. Ele geçirilmiş bir Kara Avcı korkunç bir şeydi.

"Bana günü birlikte geçirdiğin kadından bahset."

Acheron'un sözleriyle irkildi. Adamın güçleri onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti.

"Anlatacak bir şey yok, gerçekten."

"Bana yalan söyleme Talon. Güneş ışığı hala içinizde. Onu orada hissedebiliyorum. O senin düşüncelerinde ve kanında."

Adam gerçekten ürkütücüydü. "Bak, görevlerimin nerede olduğunu biliyorum. Artemis'e bir yemin ettim ve onu bozmanın bir yolunu bulmaya çalışmıyorum."

"Beni ilgilendiren bu değil."

"Öyleyse nedir?" diye sordu.

"Klanından intikam aldığın gece sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Hiçbir şey bedelsiz gelmez."

"Kesinlikle. Bu kadın senin içinde küçük kardeşim. Eğer onu dışarı çıkarmazsan, sana gömmeyi öğrettiğim o duyguların kilidini açacak."

"Bu o kadar kötü mü olur?"

Acheron güneş gözlüklerini çıkardı ve o eskimeyen, zamansız parlayan gözleriyle ona sert, ciddi bir bakış attı. "Evet, olurdu. Aklı başında, aklı başında güvenebileceğim tek Kara Avcı sensin. Odaklanmana ihtiyacım var, özellikle yaklaşan Daimon Festivali ve kasabada birbirinden nefret eden iki Karanlık Avcı varken.

"Duyguların, güçlerinin anahtarıdır, Talon. Kontrolünü kaybettiğinde, onunla birlikte Kara Avcı ölümsüzlüğünü de kaybedersin ve libidonu kontrol edemediğin için seni ölü görmek istemiyorum."

"Merak etme. Kontrol altındayım."

"İyi. Sadece bu şekilde kaldığından emin ol çünkü aksi takdirde kendini öldürteceksin."

Bölüm 5

Sunshine telefonu açar açmaz Selena, Sunshine'ın kulağına, Ah, Tanrıya şükür oradasın, dedi. "Nerelerdeydin? Bütün gün telefonu açıp size ulaşmaya çalıştım. Biliyorum o lanet şeyi asla bulamayacaksın, ama naber kızım

... O kadar endişelendim ki oraya gidip iyi olup olmadığına veya bu bilinmeyen adamın seni çatı katında öldürüp öldürmediğine bakmak üzereydim. Selena sonunda tiradının ortasında bir nefes aldı. "Lütfen bana hâlâ orada olmadığını söyle."

Telefonu kulağıyla omzu arasında tutarken boya lekeli ellerini silen Sunshine, Selena'nın endişeli sesine ve anaç konuşmasına gülümsedi. Hayır, Selena, Bay Bodacious gitti. Bazı arkadaşlarla buluşması gerekiyordu."

"Peki, ne zaman ayrıldı?"

"Birkaç dakika önce."

"Güneş ışığı!"

"Ne?" diye masum numarası yaptı.

"Ah, tatlım," dedi Selena, "bana bütün günü onunla Parcheesi falan oynayarak geçirdiğini söyleme."

Gün ışığı tam olarak ne yaparak geçirdiklerini hatırladığında dudağını ısırdı. Bu onu yeniden ısıttı ve karıncalandırdı. "Parcheesi'ye gidemedik ama birkaç kez tavla masasında oynadık. Ve kanepede, mutfak tezgahında, yerde, sehpada ve—"

"Aman Tanrım, TMI - çok fazla bilgi var. Bana bu konuda şaka yaptığını söyle."

"Hayır, biraz değil. Sana söylüyorum Selena, Energizer Bunny'yi boşver, bu adam her şeye sahipti."

diye inledi Selena. "Ne düşünüyordun? Onunla yeni tanıştın.

"Biliyorum," dedi Sunshine, bu kadar aptalca bir şey yaptığı için bir deli olduğu konusunda arkadaşına tamamen katılarak. "Bana göre değil ama kendime hakim olamadım. Tıpkı Frostbyte Cafe'nin önünden geçerken beni yakalayan ve yoldan çıkıp üç kez Ben ve Jerry'nin Chunky Monkey'inden almamı sağlayan o tuhaf manyetik güç gibiydi."

Bu onun en büyük kusuruydu. Sunshine, Chunky Monkey'i asla geçememişti.

Baştan çıkarmanın gücü çok fazlaydı Selena. Buna karşı koyamadım. O bir Chunky Monkey kutusuydu ve tek düşünebildiğim, 'Birisi bana bir kaşık versin' oldu.”

Ah, aman Tanrım, dedi Selena.

"Evet. Bu garipti. Ben buradaydım, o buradaydı ve sonra 'Hadi yapalım' dedi ve bir baktım ki kaşık elimdeydi ve onu almaya gidiyordum."

Selena tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Lütfen bana kimsenin kaşık kullanmadığını söyle."

Güneş şeytani bir şekilde gülümsedi. "Hayır, kaşık yok, ama bir sürü yalama oluyordu."

Ah, ah, ah! Beni öldürüyorsun. Oraya gitme.”

Güneş güldü. “Kendimi durduramıyorum. O kadar ateşliydi ki, onun olağanüstü ateşliliğini sizinle paylaşmak için derin bir ihtiyaç duyuyorum."

Selena ona homurdandı. "En azından onu tekrar görecek misin?"

"Hayır, ne yazık ki değil. Soyadını bile almadım.”

"Güneş ışığı! Kızım sen delisin."

"Evet biliyorum. Hayatta bir kez olabilecek türden bir şeydi.”

"Sheez, iyi misin? Seni incitmedi mi?”

Ah hayır, hiç de değil. Hayatımın en güzel günüydü. Garip, değil mi?”

Ah Tanrım, Sunny. Bunu yaptığına inanamıyorum. Tüm o tuhaf arkadaşlarının yanında o kadar çok dolaşıyorsun ki, onların kötü alışkanlıklarını kapıyorsun. Hiç tanımadığın sokak adamlarını eve getiriyorsun. Bir bakmışsın masa üstünde çıplak dans ediyor olacaksın...

Oh bekle, o bendim.

Güneş güldü. "Merak etme. Bir daha asla olmayacak. Beni bilirsin, ara sıra çıkarım ama genellikle bir erkekle en azından birkaç normal, sıkıcı gün geçiririm. Tabii ki, hiç kimse evimi bu adamın yaptığı gibi sallamadı. Anayı temellerine kadar düzledi.”

Selena çığlık attı. "Bana bunu söyleyip durduğuna inanamıyorum."

Sunshine, Selena'nın onunla dalga geçmeye devam ederken sesindeki eziyet dolu endişeye güldü. "Bu adamla bütün günü yatakta geçirdiğime inanamıyorum, ama bunu bir kalp atışı içinde tekrar yapardım. Sana söylüyorum, bunlar hayatımın en iyi on sekiz saatiydi."

"Tanrım, onu bütün bir gün boyunca tanımadın mı?"

"Eh, onu artık tanıyorum. Onun her bir nefis santimini. Bu arada, çok fazla inç vardı.

"Kes şunu Sunny," diye yalvardı Selena, sesi kahkahadan çatlamıştı. "Artık dayanamıyorum.

Tüm zamanların cinsel sporcusunun New Orleans'ta koştuğunu bilmeme gerek yok ve ben bir avukatla evliyim. Bu çok acımasız."

Güneş yine güldü. "Pekala, Bill iyi biri, hem de çok Bill'e benzer bir şekilde."

"Aman Tanrım, teşekkürler, şimdi de faturamı yırtıyorsun."

"Üzgünüm. Bill'i sevdiğimi biliyorsun, ama bu adam gerçekten, gerçekten harikaydı. Ağır, saykodelik telefonu arkasında sürükleyen Sunshine, biraz guava suyu almak için mutfağı geçerek buzdolabına doğru gitti. Selena'yla dalga geçmek eğlenceliydi ama tuhaf bir şekilde içinde Talon'un ayrılmasına son derece üzülen bir yanı vardı.

Gerçekten çok eğlenmişti ve sadece yatakta, yerde ya da seviştikleri diğer beş bin yerde değil. Onunla konuşmak da eğlenceliydi.

Hepsinden iyisi, ona karşı sabrını kaybetmemişti.

Buzdolabını açtı, sonra tekrar güldü.

"Ne?" diye sordu.

Sunshine, Talon'un değerli Snoopy Pez dağıtıcısının ayağa kalktığını ve ona baktığını gördü.

İnanamadı.

Demek o duştayken buzdolabında yaptığı şey buydu. Onu yakaladığında rahatsız görünmesine şaşmamalı.

Ne kadar sevimli.

"Aaa, bana Snoopy Pez dağıtıcısını soya peynirinin üstüne bırakmış."

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Sunshine, soğuk plastik oyuncağı eline alarak. "İçten bir şaka."

Ah, sakın bana peynirle bir şey yaptığını söyleme.

"Hayır, sadece yedik. Tanrım, Selena, aklını çöplükten çıkar. Her şeyin seksle ilgisi yok."

"Eh, ikiniz için öyle. Bütün ilişkinin temeli seksten başka bir şey değil gibi görünüyor... Oh bekle, onunla tanışalı sadece on sekiz saat oldu. Bu bir ilişki olarak nitelendirilebilir mi?

"İnan bana, seks yapma şekli önemli. Ayrıca bana Pez dağıtıcısını bıraktı."

"Ooo," diye alay etti Selena, "o cesur ve cömert. Ne adam Ama."

"Hey şimdi, cesur motorcuma karşı adil ol. Değerli bir Pez dağıtıcısı. 1960'lardan kalma bir koleksiyoncu ürünü."

"Evet ama sana telefon numarasını bıraktı mı?"

"Şey hayır, ama Snoopy'yi bulabileyim diye en üst rafa koydu."

"Yeterince söylendi. Dava kapandı. Snoopy değerli bir şey haline geldiğinde hala kaybeden trene biniyorsun.

"Tamam, güzel Selena, beni aşk şenliğimden aşağı çekiyorsun ve ben gün batımı sonrası kızıllığımı kaybediyorum. Bir erkekle en son yattığımdan bu yana on ay geçti ve muhtemelen sonsuza dek sürecek ve eşcinsel olmayan başka biri kapımı karartmadan önce bir gün olacak, bu yüzden işime geri döneyim ve öğleden sonramın muhteşemliğinin tadını çıkarayım. "

"Peki tatlım. Seni sonra arayacağım. Sadece endişelendim. Sen işine dön yarın görüşürüz."

"Tamam teşekkürler. Hoşçakal."

Sunshine telefonu kapattı ve elindeki Snoopy'ye baktı. O güldü.

Talon mükemmel olmayabilir, hatta ara sıra hata yapıp bir Mardi Gras şamandırasına çarpabilirdi, ama o harika bir adamdı ve bu devirde büyük adamlar bulmak zordu.

Onu bir daha asla göremeyecek olması çok yazıktı. Ama sonra olabilecekler için üzülecek türden bir kadın değildi. Uğruna çok çalıştığı iyi bir kariyeri olan bir sanatçıydı.

Biriyle ciddi bir ilişki şu anda aradığı bir şey değildi.

Yalnız yaşamayı severdi. Ne zaman ve nerede isterse onu alıp gitme özgürlüğüne sahip olmayı çok seviyordu. Yirmili yaşlarının başındaki kısa evliliği, bir erkeğin bir eşten ne beklediği konusunda ona iyi eğitim vermişti.

O fiyaskoyu tekrar ziyaret etmeye hiç niyeti yoktu.

Talon eğlenceli bir öğleden sonra eğlencesi olmuştu ama o sadece bundan ibaretti. Hayatı şimdi her zaman olduğu gibi devam edecekti.

Onun düşüncesiyle kalbi hafifledi, Snoopy'yi yatak odasına aldı ve yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu.

Güneş gülümsedi. Daha önce hiç hatırası olmamıştı. Ama onun için Snoopy buydu.

Harika bir günün simgesel bir hatırlatıcısı.

İşine dönmeden önce yatağın yanındaki ışığı söndürerek, "İyi bir hayat yaşa, Talon," dedi. "Belki bir gün tekrar görüşebiliriz."

* * *

Talon kendini Canal Caddesi'ndeki Runningwolf's kulübünün dışında bulduğunda saat gece biri biraz geçiyordu. Kendi kendine burada olduğunu söylemeye çalışmıştı çünkü Daimonlar genellikle sarhoş insanların kolayca topladığı kulüplerin içinde ve çevresinde asılı bulunurdu.

Kendine sadece işini yaptığını söylemeye çalışmıştı.

Ama kulübün yukarısındaki karanlık pencerelere bakıp Sunshine'ın orada, yatağında mı yoksa şövale resminin başında mı olduğunu merak ettiğinde daha iyi biliyordu.

Onun yüzünden buradaydı.

Talon alçak sesle küfretti. Acheron haklıydı. Yüzyıllardır kimsenin içinde olmadığı bir şekilde onun içindeydi.

Ne kadar denerse denesin onu aklından çıkaramıyordu.

Defalarca onu hissedebiliyordu. Vücudunu onunkinin altında, nefesini teninde hisset. Kulağına fısıldayan yumuşak Güney aksanının sesini duyun.

Ve ona dokunduğunda...

Cennetten bir şarkı gibiydi.

Bu öğleden sonra ona verdiği fiziksel rahatlık ve arkadaşlık onu derinden etkilemişti.

Cinsel olmayan bir şekilde hoş karşılandığını hissetmişti.

Ona ne yapmıştı? Neden bunca yüzyıldan sonra bir kadın duygularının içine sızmıştı?

Onun düşünceleri?

Daha da sinir bozucu olan, eğer bir insan olsaydı şimdi onunla birlikte olacağını biliyordu.

sen insan değilsin

Hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Ne olduğunu çok iyi biliyordu. Olduğu şeyi seviyordu.

İşiyle gelen özel bir tatmin vardı.

Ve henüz …

Speirr? Ne yapıyorsun?"

Ceara'nın karanlıktan gelen sesi ve birinin onu yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalamış olması gerçeğiyle gerildi.

"Hiç bir şey."

Yanında belirdi. Parıldayan yüzü bilerek gülümsedi.

Bıkkın bir nefes verdi. Neden doğrudan düşüncelerini görebilenlerden bir şey saklamaya çalışıyordu?

"Evet, tamam," diye isteksizce itiraf etti, "bu yüzden onu kontrol etmek ve nasıl olduğuna bakmak istedim."

"O iyi."

"Ve bu beni gerçekten rahatsız ediyor." O farkına varmadan kelimeler ağzından çıktı.

Ceara buna güldü. "Üzgün olmasını mı bekliyordun?"

"Elbette. En azından bir iki an pişmanlık duymalıydı.

Ceara dilini şaklattı. Zavallı Speirr. Ayı ve yıldızları astığını düşünmeyen tek canlı kadını buldun."

Gözlerini ona çevirdi. "Yani belki biraz kibirli davranıyorum..." Tek kaşını kaldırdı ve adam kendini düzeltti. "Yani çok kibirli davranıyorum ama kahretsin, onu düşüncelerimden çıkaramıyorum. Nasıl hiçbir şey hissetmez?"

"Hiçbir şey hissetmediğini söylemedim, sadece üzgün olmadığını söyledim."

"Demek benim için bir şeyler hissetti?"

"İstersen daha fazla araştırma yapabilirim."

"Nae," dedi Talon çabucak. Ceara'nın bütün öğleden sonra Sunshine'la ne yaptığını öğrenmesi, isteyeceği en son şeydi.

Ceara saftı ve onu öyle tutmak istiyordu.

Kız kardeşi vücudunun etrafında küçük bir daire çizdi. Nedense bunu yapmayı her zaman sevmişti. Küçük bir kızken, etrafında son hızla koşarken kıkırdayarak onun başını döndürmüştü.

Artık önünde genç bir kadın olmasına rağmen, kalbinde onu her zaman kucağında saatlerce oturup saç örgüsüyle oynayan ve ona bebek konuşmasını mırıldanan o tombul küçük yürümeye başlayan çocuk olarak görüyordu.

Tıpkı Derya gibi…

Anısıyla midesi kasıldı.

Ceara onun tek kız kardeşi değildi. Aralarında üç tane daha doğmuştu. Fia hayatının ilk yılında ölmüştü. Tress, annelerini de öldüren aynı hastalıktan öldüğünde beş yaşına kadar yaşamıştı.

Ve Derin…

Dört yaşında ölmüştü.

Talon'un onunla dalga geçtiği perileri görmek isteyerek gün doğarken dışarı çıkmıştı. O uyurken onları sık sık gün doğarken pencereden gördüğünü anlatmıştı.

Kendisi daha beş yaşındayken birinin kulübesinden ayrıldığını duymuştu. İlk başta onun babası olduğunu düşünmüştü. Ama tekrar uykuya daldığında, Dere'nin onların yatağında olmadığını fark etmişti.

Hemen ayağa kalktı ve onu bulmak için dışarı fırladı.

Perinin sabahın ilk ışıklarında oynaştığını söylediği denize bakan uçurumun kenarındaki kayaların üzerinde kaymıştı.

Çığlığını duydu ve olabildiğince hızlı koşmaya başladı.

Ona ulaştığında artık çok geçti. Genç kolları o gelene kadar dayanamamıştı.

Üzerinden dalgalar geçerken aşağıda kayaların üzerinde yatıyordu.

Şimdi bile onu orada yatarken görebiliyordu. Anne babasını bu haberle uyandırdığında yüzlerindeki ifadeyi görebiliyordu.

En kötüsü de babasının gözlerindeki suçlamayı görebiliyordu.

Ebeveynlerinden hiçbiri bu sözleri yüksek sesle söylememişti ama içten içe bunun için onu suçladıklarını biliyordu.

Önemli olduğundan değil. Kendini suçladı. Her zaman vardı.

Ceara ve Tress'e karşı bu kadar korumacı olmasının nedeni buydu. Neden en küçük kız kardeşinin başına kötü bir şey gelmeyeceği konusunda bu kadar kararlıydı?

Bu gece, Ceara'nın adımlarında bir tereddüt gördü.

"Peki, Daimon dünyasından haberler neler?" ona sordu.

Ceara duraksadı. "Nasıl bildin?"

"Bu gece garip bir şekilde sessizdin. Diğerleriyle görüşmüyorsan, ben avlanırken saklanmak sana göre değil."

Gözleri sıcak bir şekilde parladı. "Senden asla saklanamam." Kollarını kendine sardı. "Konuşma oldu. Burada bir güç var. Daimon doğmamış biri."

"Goblin, gulyabani, şeytani? Ne?"

"Kimse emin görünmüyor. Kaynağını çevreleyen Daimonlar var ama onlardan biri değil. Bu başka bir şey.”

"Bir tanrı?"

Bıkkınlıkla yukarı baktı. "Bilen birini bulmaya çalışıyorum ama henüz..." Durdu ve ellerini ovuşturdu. "Dikkatli olmanı istiyorum, Speirr. Bu şey her ne ise, büyük bir kötülük barındırıyor. Kin."

"Bulabilir misin?"

"Denedim ama ne zaman yaklaşsam hareket ediyor. Sanki kaynak benden uzak durması gerektiğini biliyormuş gibi.”

Bu iyi değildi, özellikle de hemen köşede Mardi Gras varken. Bacchus şehre geldiğinde, en ılımlı şeyler bile çılgına döndü. Talon'a göre, bir şey ya da biri, planı ne olursa olsun, kutlamanın aşırılıklarına güveniyormuş gibi geldi.

Talon'un düşünceleri, caddede önünden bir araba geçerken dağıldı. Eski bir VW Beetle'dı. Biri üstünü karanlıkta parlayan yıldızlarla koyu maviye, alt yarısını ise kırmızı barış sembolleriyle parlak güneş sarısına boyamıştı.

Görünce gülümsedi. Daha önce ayrıldığında kulübün dışına park edilmişti.

İçgüdü ona bunun Sunshine'a ait olması gerektiğini söyledi. Böyle bir canavarlıkta başka hiç kimse ölü olarak yakalanmayacaktı.

Şüphelerine uygun olarak araba, Runningwolf'un arkasındaki sokağa saptı.

Bilenmiş Kara Avcı görüşüyle, onun arabasından inip arka koltuktan kapalı bir kutu çıkarmak için duraklamasını izledi. Vücudu anında sertleşti.

Bu gece siyah saçlarını iki örgü halinde yüzünün yanından aşağıya doğru taramıştı. Gür kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sergileyen uzun, fuşya renkli bir süveter giymişti.

Kafasında ona doğru yürümeyi, onu önüne doğru çekmeyi ve onun sıcak paçuli kokusunu içine çekmeyi hayal edebiliyordu. Elini önünden aşağıya, küçük düğmelerle kapatılmış dar siyah süveterine doğru kaydırdı. Ona maruz kalana kadar bu düğmeleri kumaşın içinden geçirmek.

Vücudu ağrıyan bir istekle yandı.

"Speir?"

Ceara'nın sesi onu düşüncelerinden sarstı. "Üzgünüm, dikkatim dağıldı."

“Gidip daha fazla araştıracağımı söyledim. Yoksa burada kalıp seni yerde tutmamı mı istiyorsun?

"Hayır, teşekkürler. cezalıyım.”

"İçinizde bir çelişki seziyorum. Gitmemi istediğinden emin misin?”

On beş dakika içinde dünyanın sonunun geleceğinden neredeyse emindim. Hayır, emin değildi. Çünkü Sunshine'a her baktığında, geri kalan her şeyi unutmak gibi kötü bir eğilimi vardı.

Ona bakmaktan başka bir şey istememek. ona dokunmak için

"Eminim."

"Pekala öyleyse. senin için dinleyeceğim Bana ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım."

Ceara ortadan kayboldu ve onu karanlıkta yalnız bıraktı.

Sunshine arabasının kapısını çarparak kapattı ve kulübün arka kapısından girdi.

Ne yaptığının farkına bile varmadan ona doğru bir adım attı.

Talon ellerini yüzünde gezdirdi. Onu düşüncelerinden çıkarması gerekiyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Dark-Hunters çıkmıyordu ve kesinlikle kız arkadaşları da yoktu. Kell dışında kimse yoktu ama o zaten tuhaftı ve Kell'in kız arkadaşı Acheron için sürekli bir sinir kaynağıydı.

Talon, Acheron'u kızdırmayı umursadığından değil. Atlantisliyi sinirlendirmek aslında zevkliydi ama Sunshine'ın hayatını bu şekilde alt üst edemezdi.

Dark-Hunters çıkmadı ve özellikle bununla çıkmadı. Dersini çoktan almıştı ve zor öğrenmişti.

Diğerlerinin aksine kendi tanrıları tarafından lanetlenmişti. Bir Squire sahibi olmayı reddetmesinin nedeni buydu. Neden yanında kimseyi bulundurmayı reddetmişti?

"Benden aldığın şey için, Morrigantes'li Speirr, bir daha asla sevdiğin birinin huzurunu ya da mutluluğunu bulamayacaksın. Sonsuza kadar yalnız yürümen için sana lanet ediyorum. Değer verdiğin herkesi kaybetmek sana lanet olsun.

"Birer birer acı çekip ölecekler ve sen bunu durdurmak için güçsüz olacaksın. Senin ıstırabın, yaptıkların yüzünden onların mahvolacağını bilmek ve onları ne zaman, nerede ve nasıl alt edeceğimi merak etmek olacak. Hepsine sahip çıkacağım ve sadece senin acı çekmeni izlemek için yaşayacağım.”

Bunca asırdan sonra bile kızgın tanrının sözleri kulaklarında çınladı.

Talon, karısının kollarında ölmesini hatırlamanın verdiği acıyla inledi. "Ölmekten korkuyorum, Speirr..."

Hepsi onun suçuydu.

Her ölüm.

Her trajedi.

Aptalca bir hatayla bu kadar çok hayat nasıl paramparça olabilirdi? Duygularının onu yönetmesine izin vermişti ve sonunda sadece kendi hayatını değil, sevdiklerinin hayatını da mahvetmişti.

Gerçeği karşısında yüzünü buruşturdu.

Istırap onu o kadar derinden yaktı ki, bunun gücüyle yüksek sesle küfretti.

Gara'nın boğum boğum yaşlı sesi, "Lanetli doğdun," diye fısıldadı kafasının içinde. “Asla olmaması gereken bir birliğin piç olarak doğdu. Şimdi dışarı çık ve tanrıların gazabı başıma gelmeden bebeği de yanına al.

Yedi yaşındayken, annesinin yanında çalıştığı yaşlı kadına çaresiz bir inançsızlıkla bakmıştı. Annesi ve Tress hastalanınca, Gara annesinin işlerini yapmasına izin vermişti.

Annesinin ölümünden sonra yaşlı kadın ona düşman olmuştu.

"Ama gidersem Ceara ölecek. Bir bebeğe nasıl bakılacağını bilmiyorum.”

"Hepimiz ölüyoruz oğlum. Bir fahişenin çocuğuna ne olacağı beni hiç ilgilendirmez. Şimdi dışarı çık ve kaderimizin ne kadar çabuk değiştiğini hatırla. Annen bir kraliçeydi. Morrigantes'in en sevileni. Şimdi o da hepimiz gibi ölü bir köylü. Onu kaplayan kire bile değmez.”

Acımasız sözler çocuğunun kalbini parçalamıştı. Annesi hiç fahişe olmamıştı.

Tek hatası babasını sevmek olmuştu.

Morrigantes'in Feara'sı onun için dünyanın bütün hazinelerine bedeldi. Değeri ölçülemezdi…

"İt şunu," dedi kendini sakinleştirmek için derin nefesler alarak.

Acheron haklıydı, duygularını gömmek zorundaydı. Başından beri onu yoldan çıkaran şey onlardı. İşlevini sürdürebilmesinin tek yolu hatırlamamaktı. Hissetme.

Yine de hissetmekten kendini alamadı. Bin beş yüz yıl önce gömdüğü anılarını bastıramıyor gibiydi...

"Böylece fahişenin oğlu sığınağı için size yalvarmak için geri döndü kralım. Söyle bana, Kral Idiag, onun kafasını mı keseyim yoksa sadece burun deliklerini mi keseyim ve sonra bu zavallıyı değersiz bir pislik gibi ölmesi için fırtınaya atayım mı?

Talon, annesinin halkının kahkahalarını hâlâ duyabiliyordu. Herkes gibi amcasının da onu ve Ceara'yı terk edeceği korkusunu genç kalbinde hissedin. Kız kardeşi ona sağlayamadığı yiyecek ve sıcaklığı isteyerek ciyaklarken, o göğsüne bastırmıştı.

Henüz iki aylık olan Ceara, onu beslemeye çalıştığı mesaneyi emmeyi reddetmişti.

Durmadan yolculuk ettikleri üç gün boyunca, çığlık atıp ağlamaktan başka bir şey yapmamıştı.

Ne denerse denesin, Ceara yatıştırılmayacaktı.

Idiag ona o kadar uzun süre bakmıştı ki, amcasının onları ölüme göndereceğinden emindi. İnsanlar ortak nefeslerini tutmuş, krallarının kararını açıklamasını beklerken salondaki ateş çıtırdamıştı.

Talon o zamanlar annesinden nefret etmişti. Kız kardeşinin hayatı için yalvarmasına neden olduğu için ondan nefret ediyordu.

Sadece kaçmak ve aşağılanmasından saklanmak isteyen denenmemiş bir delikanlıyken ona bu şekilde acı çektirmek.

Ona hiç acımayan çığlık atan bebekten saklanın.

Ama o bir söz vermişti ve sözünden asla dönmedi. Amcasının yardımı olmadan başka bir kız kardeş daha ölecekti.

Idiag nihayet konuştuğunda gözleri boştu. Duygusuz. "Hayır, Parth," demişti muhafızına. “Kışın sertliğine göğüs gererek bize ulaşmak için çok acı çekti,

özellikle de ayaklarında paçavradan başka bir şey yokken. Onlara barınak vereceğiz. Bebek için bir sütanne çağırın.”

Talon rahatlayarak yere yığılmak istemişti.

"Ya oğlan?"

"Annesinin kaçtığı cezadan sağ kurtulursa burada kalmasına da izin verilecek."

Talon dişlerini gıcırdatarak uyguladıkları meşakkatli işkenceyi hatırladı. Dayak ve açlık günleri.

Onu hayatta tutan tek şey, ölürse Ceara'nın kovulacağı korkusuydu.

Sadece onun için yaşamıştı.

Şimdi hiçbir şey için yaşıyordu.

Talon, onu sokakta Sunshine'ın kulübünden ve onun rahatlığından uzaklaştırmak için ayaklarını zorladı. Bir şekilde serbest bırakılan bu anılardan uzağa.

Huzurunu bulması gerekiyordu.

Geçmişi unutması gerekiyordu. Gömmek için.

Ama yürürken, bastırılmış düşünceler ve anılar zihninden yuvarlandı.

İstemeden karısını bulduğu günü hatırladı...

Ninia.

Şimdi bile, onun adının anılması bile onu dizlerinin üstüne çökertmeye yetiyordu. Onun için her şey olmuştu. Onun en iyi arkadaşı. Onun kalbi. Onun ruhu.

Tek başına ona teselli vermişti.

Onun kollarında, diğerlerinin onun hakkında ne düşündüğünü umursamamıştı. Dünyada sadece ikisi vardı.

Ölümlü bir adam olarak onu ilk ve tek sevgilisi olarak almıştı.

"Sen yanımdayken nasıl başka bir kadına el uzatabilirim Nyn?"

Bu sözler, ölümünden beri kaç kadınla yattığının hatırasıyla birlikte şimdi onu rahatsız ediyordu. Onun için hiçbir şey ifade etmeyen kadınlar. Sadece fiziksel bir arzuyu hafifletmek için tasarlanmış uçuşlar yapıyorlardı.

Onlar hakkında hiçbir şey bilmek istememişti.

Karısı dışında hiçbir kadını gerçekten tanımak istemedim.

Nynia ve ona verdiği mükemmel aşk, içinde bir şeye dokunmuş ve onu kanatlandırmıştı. Ona dünyada daha önce hiç görmediği şeyleri göstermişti.

Nezaket.

Konfor.

Kabul.

Kafasını karıştırmış, sinirlendirmiş ve çılgınca mutlu etmişti.

Öldüğünde onu da yanına almıştı. Fiziksel olarak hayatta kalmıştı ama kalbi hayatta değildi.

O gün de ölmüştü.

Ve bir kadını bir daha böyle arzulamayı hiç düşünmemişti. Zarif bir ressamın elinin sıcaklığını teninde hissedene kadar.

Sunshine'ı düşünmek bile kendini enayi gibi hissetmesi için yeterliydi.

"Çıkarın onu aklımdan," dedi dişlerinin arasından. Bir daha asla bu kadar dayanılmaz acıya açık olmasına izin vermeyecekti. Değer verdiği birini bir daha asla kollarına alıp onun ölmesini izleyemezdi.

Asla.

Hayatında yeterince incinmişti. Daha fazla dayanamadı.

Sunshine onun için bir yabancıydı ve öyle kalacaktı. Kimseye ihtiyacı yoktu.

Hiç sahip olmadı.

Talon, rüzgardaki tuhaf bir ses düşüncelerini böldüğünde donup kaldı. Kulağa belli belirsiz bir Daimon beslemesi gibi geliyordu...

Palm Pilot'unu ceketinin cebinden çıkardı ve izleme programını açtı.

Daimonların psişik yeteneklerinden kaynaklanan yüksek nöron aktivitesinin izlerini toplamak için tasarlanan izleme programı, Dark-Hunters'ın hava

karardıktan sonra Daimonların herhangi bir konsantrasyonunu tam olarak belirlemesine izin verdi. Gündüz saatlerinde Daimonlar dinlenirken, beyin aktiviteleri izleyicilerin herhangi bir işe yaramayacak kadar insaniydi.

Ama güneş battıktan sonra…

O küçük beyinleri çatlamaya ve uğuldamaya başladı.

Talon buldukları karşısında kaşlarını çattı.

Hiçbir şey göstermiyordu ve Dark-Hunter duyuları da Daimon'u algılamadı ama içgüdüsel içgüdüsü radarın dışındaydı.

Karanlık bir sokağa doğru yöneldi. Bir kadın tökezleyerek ona doğru düştü. Başını kaldırıp ona baktığında gözleri parlıyordu. Boynunda baktığı anda bile iyileşen küçük bir ısırık yarası vardı ve bluzunun yakasında kan izleri vardı.

"İyi misin?" diye sordu onu düzeltirken.

Çılgın ve belirsiz bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ben iyiyim. Asla daha iyi değil.” Ondan uzaklaştı ve sağındaki binaya yöneldi.

O anda ne olduğunu anladı.

Onun bulunduğu sokağa doğru ilerlerken dinmek bilmeyen bir öfke üzerine çöktü. Karanlık gölgeyi gördü ve onu bir kalp atışında tanıdı.

"Lanet olsun, Zarek. Bu şehirdeyken beslenme saçmalıklarını bıraksan iyi olur.

Zarek eliyle dudaklarındaki kanı sildi. "Ya da ne, Kelt? Bana vuracak mısın?”

"Boğazını parçalayacağım."

Buna güldü. "Ve bu süreçte kendini öldürmek mi? Senin içinde yok.”

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ve asla öğrenemeyeceğin bir şekilde taptığın tanrıya dua etsen iyi olur."

Yüzünde saf şeytani bir ifade olan Zarek, Talon'un onu iyice kızdırmak için tasarlandığını bildiği bir şekilde dudaklarını şapırdattı.

İşe yaradı.

"Ona zarar vermedim. Üç dakika sonra hatırlamayacak bile. Asla yapmazlar.

Talon onu tutmak için hareket etti ama Zarek elini yakaladı. "Bana dokunmaman için seni uyarmıştım, Celt. Kimse bana dokunamaz. Durmadan."

Talon omuz silkti. "Sen de hepimiz gibi yemin ettin. Kasabamdaki masumları avlamana izin vermeyeceğim."

"Oooo," diye soludu Zarek. "Ne kadar klişe, küçük ortak. Gün doğana kadar dışarıda olmamı ister misin, yoksa daha iyisi, bu kasaba ikimiz için yeterince büyük değil mi?

"Senin problemin ne?"

Zarek onu geçmeye başladı.

Başka birini avlamasına izin vermek istemeyen Talon, onu duvara itti. Sanki o da duvara çarpmış gibi kendi sırtı şiddetle zonkluyordu ama umurunda değildi.

Zarek'in masum insanların hayatlarını özgürce kontrol etmesine izin vermeyecekti.

Zarek'in gözleri nefretle parladı. "Bırak beni Celt, yoksa kolunu koparırım. Ve biliyor musun? Bu süreçte ikimizi de kaybetsem umurumda değil. Aramızdaki fark bu.

Acı benim dostum ve müttefikimdir. Ondan korkuyorsun."

"Cehennem gibi."

Talon'u ondan uzaklaştırdı. "Öyleyse nerede? Hmmm? Köyünüzü alevler içinde terk ettiğiniz gece acınızı gömdünüz."

Talon bu sözler üzerine duraksadı, Zarek'in bunu nasıl bildiğini merak etti ama Zarek'in onu yargıladığını düşündükçe öfkesi öfkesini bastırdı. "En azından ben buna katılmıyorum."

Zarek buna güldü. "Yuvarlanıyor gibi mi görünüyorum? Sen gelene kadar onunla eğleniyordum. Yemeğin tadına varmak istercesine tekrar dudaklarını yaladı.

"Bir ara denemelisin, Celt. İnsan kanını tatmak gibisi yok. Daimonların insan ruhlarını almadan önce neden beslendiklerini hiç merak ettiniz mi? Neden insanı hemen öldürmüyorlar? Çünkü seksten daha iyi. Bunu yaptığınızda doğrudan zihinlerinin içini görebileceğinizi biliyor muydunuz? Duygularını hissediyor musun? Bir an için, onların yaşam gücüyle gerçekten bağ kurarsınız. Bu çok yüksek bir seviye."

Talon ona ters ters baktı. "Nick haklı, sen psikopatsın."

"Doğru terim sosyopatik ve evet, öyleyim. Ama en azından kendimle ilgili hayallerim yok.”

"Anlam?"

Omuz silkti. "Anlamını nerede bulabilirsen oraya götür."

Adam iğrençti. dayanılmaz. "Neden herkesin senden nefret etmesini sağlamak zorundasın?"

Zarek buna homurdandı. "Ne? Şimdi arkadaşım olmak istiyor musun, Celt? Rolümü temizlersem, dostum olur musun?

"Sen tam bir pisliksin."

"Evet ama en azından ne olduğumu biliyorum. hiçbir iddiam yok. Druid mi, Dark-Hunter mı yoksa playboy mu olduğunu bilmiyorsun. Uzun zaman önce, bir zamanlar sizi insan yapan parçalarınızı gömdüğünüz karanlık delikte kendinizi kaybettiniz.”

Talon, kendisiyle bilgece oynamaya çalışan bu kadar aşağılık, bencil bir yaşam formunun karşısında dehşete düşmüştü. "Bana insanlık dersi mi veriyorsun?"

"Cehennem kadar ironik, değil mi?"

Talon'un çenesi gıdıklandı. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

Gümüş pençeleri parıldayan Zarek, ceketinin cebinden yavaşça bir sigara çıkardı ve onu eski moda bir altın çakmakla yaktı.

Çakmağı cebine geri koyarak sigaradan uzun bir nefes aldı, dumanı üfledi ve Talon'a alaycı, orantısız bir şekilde alay etti. "Aynen."

Zarek yüzünü buruştururken son bir kez yüzünü buruşturarak yavaşça ondan uzaklaştı, ara sokaktan çıkıp tekrar sokağa doğru yürüdü.

"Beslemeyi bırak Zarek, yoksa seni kendim öldürürüm. Yemin ederim."

Zarek pençeli elini kaldırdı ve adımlarını kesmeden ya da arkasına bakmadan onu savuşturdu.

Zarek gecenin içinde gözden kaybolurken, Talon gırtlağından alçak sesle hırladı. Acheron onunla uğraşmaya nasıl dayanabilirdi? O adam bir ağacın sabrını deneyebilir.

Bir gün Artemis, Zarek'i yere sermek zorunda kalacaktı. Gerçekte Talon, Zarek'in infaz emrinin henüz verilmemiş olmasına hayret etmişti. Ama belki de Artemis onu buraya bu yüzden göndermişti. Alaska'da Zarek, araziyi herkesten daha iyi bildiği ve bir cellattan kaçınabileceği kendi sahasındaydı.

Burada Zarek, bu sokakları avucunun içi gibi bilen Acheron'un insafına kalmıştı. Emir gelirse Zarek'in saklanacak yeri kalmazdı.

Kesinlikle bir düşünceydi.

Talon, Zarek'ten kurtulmak için başını salladı. Eski köle, bu gece aklında olmasını isteyeceği son kişiydi.

Cep telefonu çaldı. Talon, Acheron'un kalın Atlantis aksanını bulmak için cevap verdi.

“Hey, Depo Bölgesi'ndeki Ticaret Caddesi'ndeyim. Burada seninle konuşmak istediğim bir cinayet mahalli var.

"Yoldayım." Talon telefonu kapattı ve motosikletini bıraktığı yere gitti.

Bisikletini alıp olay yerine varması uzun sürmedi. Polisler her yerdeydi, tanıkları sorguluyor, alanı işaretliyor, notlar ve fotoğraflar çekiyordu.

Gösteriyi izlemek için çok sayıda yerli ve turist toplandı.

Parlak polis ışıklarından gözleri ağrıyan Talon bisikletini park etti ve saçları artık sarı olan Acheron'a doğru ilerledi.

Tanrım, adam saç rengini çoğu insanın çorap değiştirdiğinden daha sık değiştiriyordu.

"Naber T-Rex?"

Acheron takma ad karşısında yüzünü buruşturdu ama yorum yapmadı. Başını bir ceset torbasıyla sarılı ama henüz mühürlenmemiş cesede doğru eğdi. "O kadın yaklaşık bir saat önce öldü. Bana ne hissettigini anlat."

"Hiç bir şey." Kelime dudaklarından çıkar çıkmaz Talon anladı. Ne zaman biri ölse, ruhu devam etmeden önce kısa bir süre oyalanırdı. Bunun tek bir istisnası vardı - ruh başka biri tarafından yakalanıp tuzağa düşürüldüğünde. "Bir Daimon cinayeti miydi?"

Acheron hayır anlamında başını salladı.

"O yeni bir Kara Avcı mı?"

Yine sallamak yok. “Birisi, onun hayatını emene ve giden ruhunu çalana kadar onunla beslendi. Sonra onu pençe gibi bir şeyle parçaladılar. Polis bunun bir hayvan olduğuna kendilerini ikna etmeye çalışıyor ama yaralarının derinliği ve kesinliği çok kesin.”

Talon soğudu. "Zarek'in taktığı gibi pençeler mi?"

Acheron ona doğruca bakmak için başını çevirdi. Talon'un tek görebildiği karanlık merceklerde kendisiydi. "Ne düşünüyorsun?"

Talon polisin bölgede çalışmasını izlerken elini çenesinin kenarında gezdirdi. Bu rahatsız ediciydi.

"Bak T-Rex, Zarek'e karşı zaafın olduğunu biliyorum ama onu birkaç dakika önce bir kulübün dışında öğle yemeği yerken bulduğumu söylemeliyim. Ne demek istediğimi anlıyorsan, biraz fazla eğleniyor gibiydi.

"Yani bu kadını onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Talon, Zarek'i sokakta kadınla yakaladığında söylediklerini hatırlayınca tereddüt etti. Onu incitmedim. Bu, başka birini incittiğinin bir itirafı mıydı yoksa beslendiği kadınları asla incitmediğinin bir ifadesi miydi?

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladı Talon. “Bana yetenekli olup olmadığını soruyorsan, kesinlikle evet derdim. Ama daha fazla kanıt olmadan bir adamı Shadedom'a göndermekten kesinlikle nefret ederim."

Gölgelik, ruhsuz ölen her Kara Avcı'nın başına gelen cehennemi bir varlıktı. Artık gerçek bir bedenleri ya da ruhları olmadığı için, özleri bu varoluş düzlemi ile bir sonraki arasında sıkışıp kalan sonsuzluktan mustaripti. Bunun akla gelebilecek en meşakkatli işkence olduğu söyleniyordu.

"Yani ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bunu onun yaptığına inanıyor musun?"

Acheron'un yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ama soruyu yanıtlamadı. Talon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Tüm bunlarla ilgili bir şeyler doğru görünmüyordu.

Bu nedenle, Acheron'la ilgili bir şeyler de pek doğru görünmüyordu.

Acheron ondan bir adım uzaklaştı. "Arkadaşım Zarek ile gidip konuşacağım, bakalım ne diyecek."

Talon kaşlarını çattı. Bu kesinlikle doğru değildi. Acheron asla kimseye onun olarak bahsetmedi.

"ahbap."

"Bu arada," dedi Acheron. "Nasılsın? Gergin görünüyorsun. huzursuz."

Öyleydi. Sanki birisi hormonları ve duyguları üzerinde bir bent kapağı açmıştı ve bunu tekrar nasıl kapatacağından emin değildi.

Ama bunu Acheron'a yüklemek niyetinde değildi. Kendini kontrol edebiliyordu.

"Ben iyiyim."

Talon adli tıp görevlisinin gelişini izlemek için Acheron'dan bir anlığına gözlerini kaçırdı. "Bu arada, T-Rex, burun saplamana ne oldu ve..." Arkasını döndüğünde ve boşluktan başka bir şey görmediğinde sesi kısıldı.

Talon etrafına bakındı.

Acheron gitmişti. Varlığına dair tek iz, bir saniye önce durduğu yerde betonu işaretleyen iki kanlı ayakkabı iziydi.

Ne oluyor be?

Acheron bunu daha önce hiç yapmamıştı. Dostum, bu gece her geçen saat daha da tuhaflaşıyordu.

"... Canal Caddesi'nde bir karışıklık var. Club Runningwolf'ta..."

Polis tarayıcısından kulak misafiri olduğu sözler üzerine Talon'un kalbi durdu.

Güneş ışığı.

Sahip olduğu her içgüdü ona, onun da dahil olduğunu söylüyordu. Bisikletine koştu ve hızla kulübe doğru geri döndü.

Bölüm 6

Talon, Sunshine'ın kulübüne tekrar ulaştığında, kulübün girişinin dışındaki sokakta ve arkasındaki sokakta tam bir kaos vardı.

Sağlık görevlileri üç yaralı memurla ilgilenirken, iki ambulansın park ettiği yerde büyük bir insan kalabalığı dışarıda durdu. Birisi onları hamur haline getirmişti.

Memurun bir dedektife raporunu verdiğini duyunca bir ambulansın yanında durdu.

"En az 1.80 boyundaydı. Yalın, kaslı yapı. Beyaz erkek, siyah giyinmiş, uzun siyah saçlı ve keçi sakallı. Elinde bu kocaman gümüş pençe şeyiyle yirmili yaşların ortalarından sonlarına kadar. Onu yakaladığımızda şeytanın ta kendisine benziyordu. Dostum, bizi bir hiçmişiz gibi parçaladı. Ona en az iki kurşun sıktım ve onu vurduğumda gözünü bile kırpmadı. Bize doğru gelmeye devam etti. PCP falan kullanıyor olmalı."

Talon dondu.

Zarek. Bu tanıma uyan başka kimse yoktu.

Lanet etmek. Zarek buradayken bölgeyi terk etmemeliydi. Zarek gittikten birkaç dakika sonra onlara saldırmış olmalı.

"Peki ne oldu?" diye sordu dedektif.

"Ben ve Gabe ara sokakta çıkan bir kavgayla ilgili rahatsız edici bir telefon aldık. Pençeli adamın iki adamla dövüştüğünü görmek için zamanında geldik. Durmaları için bağırdık ama adam bizi görmezden geldi. Onların kalplerini söküp aldı. Hemen önümüzde."

Talon inledi. Zarek'in bir çift Daimon çıkardığını görmüşlerdi. Harika. Harika. Gözlerini kapatıp küfretti. Bu gece oralarda apse dişlerle orantı yapmaya başlamıştı.

"Silahımı çekip pençeli adama durmasını söylediğim sırada Johnny geldi. Vahşi bir canavar gibi üzerimize saldırdı. Bildiğim bir sonraki şey, yerde kanlar içinde yatıyorum, siz buradasınız ve o gitti."

"Ya cesetler?"

"Güvenlik için arabalara binmeye çalışırken onları yanında götürmüş olmalı.

Sana söylüyorum Bob, adam deliydi."

Talon ellerini saçlarından geçirdi. Kasabaya bir gece bile gelmemişti ve şimdi Zarek'in bütün polis gücü onu arıyordu.

Adam nasıl bu kadar uzun süre dayanmayı başarmıştı?

Telefonu tekrar çaldı, ancak arayanın kimliği arayanın kimliğini göstermedi. Acheron'un telefonu neredeyse hiç numara kaydetmediği için onun Acheron olmasını beklerken, diğer uçta Zarek'in kalın Yunan aksanını duyunca şaşırdı. Daimonlar, kız arkadaşın Celt ile parti yapmak istedi. Onu korumasız bırakmayın."

Telefon öldü.

Talon'un omurgasından yukarı ürkütücü bir ürperti yükseldi. Zarek o ve Sunshine'ı nasıl bilebilirdi?

Adamın güçleri, Acheron'unkilerle aynı seviyedeydi.

İçgüdüleri tetikte olan Talon başının üzerindeki çatıya, kulübün bitişiğindeki terk edilmiş eski eczaneye baktı. Karanlık gökyüzüne karşı kontrast oluşturan bir figür vardı. Bir insanın gözüyle çatıda duran adam görünmezdi ama Talon'un keskinleştirilmiş Kara Avcı görüşü onu net bir şekilde görüyordu.

Bu Zarek'ti.

Zarek başını ona doğru eğdi, telefonu cebine koydu, sonra geri çekildi ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

Talon kaşlarını çattı. Sapık Zarek bunca zamandır Sunshine'ı mı izliyordu? Polisler onu ararken bile mi?

Zarek'ten ne kadar farklıydı?

Talon hemen telefonundaki otomatik geri arama özelliğini açtı.

"Ne?" diye sordu Zarek, somurtkan bir sesle. "Polisler beni bulmadan buradan gitmeye çalıştığımı görmüyor musun?"

"Runningwolf'ta ne yapıyordun?"

"Burnumu karıştırıyorum, Celt. Ne düşünüyorsun? Daimonları sokakta gördüm ve onları içeride takip ettim."

Bu durumu açıklıyordu ama Talon'un daha büyük bir endişesi vardı. "Beni ve Sunshine'ı nasıl bildin?"

Daimonların ikiniz hakkında konuşurken kulak misafiri oldum. Daha dikkatli olmalısın, Celt.

Böyle bir hata pahalıya mal olabilir.”

"Nasıl pahalı, Zarek? Az önce kanı ve ruhu çekilmiş bir kadın cesedi gördüm.”

"Ooo," diye nefes verdi Zarek. “İşte flaş bir haber. Bu bir Daimon saldırısıydı. Bunun onların MO'su olma eğiliminde olduğunu hiç fark ettiniz mi?

"Evet, ama bir kadını öldürürken pençesini kaldıran bir Daimon hiç tanımadım. Senin varmi?"

Kısa bir duraklama oldu. "Sen ne diyorsun?"

"Bence biliyorsun, Zarek."

"Evet ve kıçımı öpebilirsin Celt. Belki de orospunu onlara bırakmalıydım.

Telefon yine kapandı.

Talon dişlerini gıcırdattı, Zarek'i bulma, onu dövme ve ağzını yıkama ihtiyacı ile Sunshine'ın iyi olduğundan emin olma ihtiyacı arasında sıkışıp kalmıştı.

Telefonunu cebine koyarak Zarek'i kendisiyle konuşacağını söyleyen Acheron'a bırakmaya karar verdi. Acheron zaten Zarek'i idare etmede çok daha iyiydi.

En azından Ash piçini öldürebilir ve bu sırada ölmezdi.

Talon, Zarek'in Daimonların Güneş Işığının peşinde oldukları yönündeki uyarısını düşünürken uzun bir nefes verdi. Biraz mantıklı gelmedi.

Daimonlar neden onun peşinde olsun ki? Daimonlar ikisini nasıl bilebilir?

Bu, ona birçok gecede ikinci saldırıyı yaptı. Daimonlar kurbanlarını buldukları yere götürdüler. Kaçan birini takip etmediler. Bir sonraki kullanışlı yemeğe geçtiler.

Ondan ne istediklerini bilmiyordu ama öğrenene kadar onu tehlikeye atmayacaktı.

Kalabalığı tarayan Talon, Sunshine'ı kulübün dışındaki bir ışığın hemen altında, üniformalı bir polis memuruyla konuşan iriyarı, siyah saçlı, kaslı bir adamın yanında dururken buldu. Daha önce giydiği fuşya rengi kazağı

olmadan sadece ince siyah kazağını giymişti. Kolları üşümüş gibi göğsünde çaprazlanmıştı.

Talon kalabalığı yararak onun yanına geldi.

Onu gördüğü an yüzü aydınlandı. Pençe mi? Burada ne yapıyorsun?"

Düşündüğünden daha rahatlamıştı. Onu burada zarar görmemiş halde görmek ve adını dudaklarından duymak...

Ona karşı hiçbir şey hissetmemeliydi ama yine de onun bakışlarıyla her karşılaştığında hissettiği ham duyguları inkar edemezdi.

"İyi misin?" diye sordu, ceketini silkip ona doğru kaldırarak.

Ceketini giymesine yardım etmesine izin verirken başını salladı. "Ne olduğunu duydun mu? Adamın biri arabamı park ettiğim ara sokakta çıldırdı ve iki kişiyi öldürdü.

Ardından polise saldırdı. Bu korkunç!"

Daha o düşünemeden, Talon onu kollarının arasına aldı ve kendine yakın tuttu. Titriyordu ve üşüyordu ama yine de kendini o kadar harika hissediyordu ki onu bırakmak istemiyordu. "Yaralanmadığına sevindim."

Polis memuruyla konuşan adam onlara sert bir şekilde kaşlarını çatarak baktı. "Biliyor musun ahbap, seni Adam'dan tanımıyorum ama tutunduğun kişi benim küçük kız kardeşim.

Bu yüzden senin için en akıllıca hareketin onu bırakıp kendini tanıtman olduğunu düşünüyorum. Hemen.”

Talon gülümsemesini geri aldı. Adamın ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Bazı şeyler çok kutsaldı ve küçük kız kardeşler de bunlardan biriydi.

İsteksizce ondan çekildi.

Sunshine kardeşinin koluna hafifçe vurdu. "Talon, bu benim kardeşim Rain. Rain, Talon ile tanış.”

Ağabeyi homurdandı. "Tanrım, Talon gibi bir isme sahip olan ailen de hippiler olmalı."

"Bunun gibi bir şey."

Sunshine kardeşine, "Bu onun çok sevdiği bir tabir," dedi. "Bu ve tam olarak değil."

Rain onu tarttı, sonra elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum Talon. İşe dönsem iyi olur. Sunny, bizden birine ihtiyacın olursa bağır.

Gülümsemesine engel olan Talon ima edilen tehdidi gözden kaçırmamıştı. Adam bir Kara Avcı'nın ne kadar güç kullandığını bir bilse...

"Biz?" Talon tekrarladı.

Ağabeyi, Talon'un omzunun üzerinden yine polisle konuşan iki adamı işaret etti. Yaşlı adam, şamanik güçleri kolayca fark edilebilen bir Kızılderili idi ve diğer erkek kardeşi neredeyse Sunshine'ın yüz klonuydu. "Babamız ve ağabeyimiz Storm da kulüpte çalışıyor."

Talon, Rain'le yüzleşmek için dönerken dudaklarını gererek gülümsedi. "Fırtına, Yağmur ve Güneş, ha?"

yüzünü buruşturdu. "Annem yapıyor. Üçte durduğuna sevindim. Bana bir sonrakinin adının Bulutlu Gün olacağı söylendi."

Buna güldü. Tanrım, onu nasıl özlemişti. Şu anda tek yapmak istediği onu kollarına alıp yatağına götürmek ve yaralanmadığından emin olmak için her santimini incelemekti.

Evet, tamam, yani bu düşünce için daha az saf bir nedeni daha vardı. Ama yine de ona kimsenin dokunmadığını kendi kendine kanıtlamak için delice bir ihtiyaç duyuyordu.

Tamamen bütün ve güvende olduğunu.

Bakışlarını onun iyi olduğundan emin olarak vücudunun her yerinde gezdirdi. Onun için duyduğu endişe o kadar uzun zamandır deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu ki bununla nasıl başa çıkacağından gerçekten emin değildi.

Rain izin istedi ve onları yalnız bırakarak kulübe geri döndü.

Ona söyleyecek bir şey düşünmeye çalışırken aralarında bir gariplik oluştu.

Sonunda boğazını temizledi. "Seni bir daha göreceğimi düşünmemiştim."

Buna ne cevap vereceğini bilmiyordu, özellikle de niyeti bu olduğu için. "BEN

... şey..."

"Ah, Snoopy'yi geri istiyorsun."

"Hayır," dedi hızlıca. "Senin için geri döndüm."

Yüzüne yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet. Saldırıyı duydum ve endişelendim," dedi kendini tutamadan.

"Gerçekten mi?" diye tekrarladı.

Onayladı.

Daha geniş gülümseyerek kendini onun kollarına attı. "Çok tatlıydın."

Pek sayılmaz, diye düşündü Talon, onu kucağına alıp sıcak paçuli kokusunu içine çekerken. Ama onun kollarında iyi hissettiğini kabul etmeliydi. Göğüsleri ona karşı dümdüzdü ve tek düşünebildiği tatlarının ne kadar lezzetli olduğu, ellerinde ne kadar yumuşak ve güzel hissettikleriydi.

Bu düşünceyle içten içe kıkırdadı.

Ondan uzaklaş...

Onu korumalıyım.

İnsanları korumaya yemin etmişti. Özellikle Daimonların avlayacağı kişiler. Onu yanında tutmak onun göreviydi. Ona göz kulak olmak için.

Hey, ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsun, Talon? Konuştuğun kendinsin ve dünyadaki hiçbir yalan beni bunun için ahlaki veya asil bir nedenin olduğuna ikna etmeyecek. Tekrar onun yatağında olmak istiyorsun. Kabul et.

Hadi ama, birkaç gün kendime hakim olabilirim. Korunması gerekiyor ve bunu başka kim yapabilir?

Zarek söz konusu bile değildi. Sonunda ondan beslenirdi ve psikopat ona dokunmaya cüret ederse Talon onu öldürürdü. Valerius bir "pleb"e göz kulak olmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Nick ona bir hamle yapacak ve azgın kurbağayı öldürmek zorunda kalacaktı. Kyrian'ın yeni bir bebeği olmuştu ve düşünemeyecek kadar yorgundu ve Acheron...

Bebek bakıcılığı konusunda endişelenmek için onu çeken çok fazla sorumluluğu vardı.

Bu onu ve onu yalnız bıraktı.

"Biliyor musun Sunshine, bence çatı katında yalnız kalmamalısın."

Ondan uzaklaştı. İnan bana, değilim. Bu gece Storm'la eve gidiyorum."

Talon duraksadı. Bu da bir seçenek değildi. Ağabeyi iri bir adamdı ama bir Daimon'la boy ölçüşemezdi.

"Bilmiyorum Güneş. Düşünüyorum..." Şey, gerçekten ne düşündüğünü, özellikle müstehcenlikle sınırlanan kısmı söyleyemedi.

Ama sonra buna gerek kalmadı. Pis bir gülümsemeyle gülümsedi. "Biliyor musun, eğer seninle eve gelmemi istiyorsan tek yapman gereken sorman."

"Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim."

Parmak uçlarında yükseldi ve ona şeytani bir bakış attı. "Senden başkası için olmazdı."

Bu sözler kalbini hoplattı. Bu kadından gerçekten hoşlanıyordu. Cesur, tuhaf ve şımarıktı.

Sunshine elini tuttu ve onu kulüpten geçirerek en sağ arka köşedeki bir kapıya götürdü. Talon'un akşamın erken saatlerinde tanıdığı arka koridora açılıyordu. Sağda arabasının park edildiği dış kapı, solda ise çatı katına çıkan çelik merdiven vardı. Merdivenlere yöneldi.

Sunshine, zihinsel olarak kendini azarlarken Talon'un elini sımsıkı tuttu. Özellikle bu gece iki cinayet işlendiğine göre, muhtemelen bunu yapmamalıydı. Ama içgüdüsel olarak Talon'un onu asla incitmeyeceğini biliyordu. Onun hayatını kurtarmıştı ve ona uzaktan bile zarar verecek hiçbir şey yapmamıştı.

Ayrıca, onunla olmaktan hoşlanıyordu. Sanat malzemelerini yanına alıp yarın programa geri dönebilirdi.

Bu gece, onunla sadece birkaç dakika daha geçirmek istedi. Hayatının zorluklarına geri dönmeden önce, onun sıcaklığının tadını çıkarmak için bir akşam daha.

Ona ceketini teklif etmesi çok düşünceliydi. Sıcaklığı ve kokusu ona yapışmış, derinlere sokulmak istemesine neden olmuştu.

Çatı katına girdi, ona ceketini geri verdi ve gece çantasını toplamaya giderken onu beyaz ve pembe çizgili kanepesinin yanında bıraktı. Dürüst olmak gerekirse, zaten Storm'dansa onunla kalmayı tercih ederdi.

Fırtına horladı.

Yüksek sesle.

En son ağabeyinin evine gittiğinde, korku duymadan dairedeki herhangi bir şeye dokunmadan önce iki saatini orayı temizlemek zorunda kaldığından bahsetmiyorum bile. O tam bir domuzdu ve ona hoş karşılandığını hissettirmeyi umursamıyordu.

Aksine, ona büyük ağabeyinin yerine geçmekten mutluluk duyacağı yatılı bir hizmetçi muamelesi yaptı.

Ve ole ağabey kokuşmuş. Kelimenin tam anlamıyla değil, mecazi anlamda.

Bir parça kıyafet, ayakkabı ve saç tokası alıp diş fırçası ve nemlendiricisiyle birlikte hasır çantasına tıkıştırdı -bir kadının nemlendiriciye her zaman ihtiyacı vardır- sonra yeniden Talon'a katıldı.

Çatı katının arkasında, pencerelerin yanında durmuş, Jackson Meydanı için yaptığı manzara resimlerine bakıyordu. Nefesi boğazında takıldı.

Bu adamda bu kadar güçlü olan şey neydi? Dalgalı sarı saçları yüzünün etrafına düşerken, iki ince örgüsü omzuna kadar sarkıyordu. Siyah deri pantolonunun poposu o kadar inceydi ki, her iki yanağına da Grade A Prime damgası basılmıştı. Ve sırtı... Ceketi üzerindeyken bile ne kadar mükemmel ve iyi şekillendirilmiş olduğunu biliyordu.

Adamın işini tutan iri, sarımsı ellerine baktı. Çok güçlüydüler ve aynı zamanda hassaslardı. Vücudunda hissettiklerini, onları kemirdiğinde parmaklarının tadına baktı.

Adam, sarı kafasının tepesinden siyah motorcu botlarının dibine kadar tek kelimeyle şahaneydi.

Ona katıldığında hafifçe döndü. "Katedralin üzerine doğan güneşi resmetme şeklini beğendim. Baktığımda neredeyse güneşi hissedebiliyorum.”

İltifatı içini ısıttı. Bir sanatçı, eseriyle ilgili yeterince iltifat duymadı.

"Teşekkür ederim. Benim favorim, üzerindeki gün batımı. Binaların etrafında kaybolan ışığı izlemeyi seviyorum. Bazı tabelalara ve camlara çarptığında, onları ateş gibi parlatıyor ve parlatıyor.”

Uzanıp yüzünü sıcak avucunun içine aldı. "Bir şeyleri yakalamak için inanılmaz bir yöntemin var."

Dudağını ısırdı ve ona yapmacık bir gülümseme sundu. "Evet ediyorum." Ve o bunu çok az biliyordu, ama tamamen onu da yakalamaya niyetliydi. Bir süre için en azından.

Bir süreliğine tutup besleyebileceğin vahşi, evcilleştirilmemiş bir yaratık gibiydi ama sonunda kendi iyiliğin kadar kendi iyiliğin için de onu bırakman gerektiğini biliyordun.

"Peki, söyle bana, nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

Boğazını temizleyip elini yanağından çekti.

Yüzündeki rahatsız ifade midesinin bulanmasına neden oldu. "Aman Tanrım, senin kendi yerin var, değil mi? Annenle ya da ürkütücü yaşlı bir teyzeyle yaşamıyor musun?

Bundan rahatsız görünüyordu. "Tabii ki benim kendi yerim var. Bu sadece..." Sesi kısıldı ve bakışlarını kaçırdı.

Ah şey, işte geliyor... "Yatılı bir kız arkadaşın mı var?"

"HAYIR."

Ah! Düşündüğünden bile daha kötüydü. "Yatılı erkek arkadaş mı?"

Gece yarısı gözleri öfkeyle parlarken ona baktı. "Tanrım, Sunshine, sen benim ne olduğumu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum Talon. Ben basit bir soru sordum ve sen bana tuhaf geldin. Ne düşünmem gerekiyor?" Bakışlarını adamın giydiği pahalı motorcu kıyafetine çevirdi. Adamın grubu yenecek bir vücudu vardı ve gerçek olamayacak kadar cesurdu. Bu bir kadının gitmesine neden oluyordu, hmmm...

"Ve sen de çok fazla deri giyiyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

Ona kötü bir bakış attı. "Ben bir sanatçıyım, biliyorsun. Çok fazla eşcinsel ve biseksüel erkekle takılma eğilimindeyim.

Daha önce alınmış gibi görünse bile, şimdi yüzündeki ifadeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

"Artık dikkate bile almadığım bir klişe var. Çok teşekkür ederim. Bilgin olsun, motosikletimi mahvettiğimde ve asfaltta kaymaya başladığımda postumu koruduğu için deriyi severim.

"Eh, bu da doğru. Peki, sana nerede yaşadığını sorduğumda neden bana garip geldin?

"Çünkü sana nerede yaşadığımı söylersem bana tuhaf davranacağını düşündüm."

Aklına milyonlarca korkunç yer geldiğinde tereddüt etti. Bir mezarlıkta veya mahzende yaşıyordu. Yıkık dökük bir kulübe. Bir karton kutu. Bir liman evi. Arızalı bir karavan veya otobüs. Yüce Tanrım, bu şehirde evinin neresi olabileceği belli değildi. "Tamam, acayip bir yerde yaşıyorsun, değil mi?"

"Bayou'da yaşıyorum."

Rahatladı, bu kadar aptalca bir şey yüzünden kaçamak konuşmasıyla alay etti. "Ah lütfen, bataklığın yanında yaşayan birkaç kişi tanıyorum."

Bataklıkta değil, Sunshine. Bataklıkta yaşıyorum."

O ciddi miydi? Aklı başında kim bataklıkta yılanlar, timsahlar ve onun düşünmek bile istemediği diğer şeylerle yaşadı? Silah taşıyan ve öldürülen cesetleri timsahlara yedirmek gibi pek çok yasa dışı faaliyette bulunan şeyler.

Bataklıkta mı yaşıyorsun?

Onayladı. "Dışarısı gerçekten huzurlu. Sizi rahatsız edecek modern sesler yok. Komşu yok. Trafik yok. Neredeyse yüzyıllar önce yaşıyormuş gibi hissedebilirsiniz."

Bunu söylerken hüzünlü bir bakış vardı. "Bu senin için çok şey ifade ediyor, değil mi?"

"Evet. Öyle."

Güldü. Evet, bataklıkta tek başına Talon'u görebilirdi. Ona, dışarıda sadece doğayı emerek saatler geçirmeyi seven babasını çokça hatırlattı. İkisi de o sessiz evrenle barış tavrını paylaştı.

"Orada ne kadar yaşadın?"

Ona bakmaktan kaçındı. "Gerçekten uzun bir süre."

Güneş başıyla onayladı.

Kapıya doğru yola çıktıklarında hasır çantasını bıraktı ve köşeden Studiopack French Easel Sırt Çantası'nı aldı. Bir hevesle başka bir yere gidip resim yapmaya karar verirse diye her zaman stokunu iyi tuttu.

"Bu nedir?" O sordu.

Ona göz kırptı. “Hareket halindeki bir sanatçı, bu benim. Hiçbir yere erzak almadan gitmem.”

Sırt çantasını elinden alırken gülümsedi. "Yani, hâlâ maceracı hissediyorsun, öyle mi?"

"Her zaman. Sadece gator-gone spreyini getir ve tamamen seninim.

Talon, sırıtmak için aptalca bir dürtü daha hissettiğinde ona baktı. Dişlerini ona göstermemek için gösterdiği çabadan yüzü ağrımaya başlamıştı. Son derece komik ve eğlenceliydi.

Değilse, bir dereceye kadar aşağılayıcı.

Hâlâ onun kıyafetleri hakkındaki varsayımlarıyla dalga geçiyordu. Bu kadının kafasına takılanlar…

Ama bu onun hakkında hoşuna gitmişti. Onunla oyun oynamıyordu ama aklına ne kadar çirkin gelirse gelsin, aklına ne gelirse onu söylüyordu.

Sunshine kapıyı kilitledi, merdivenlerin yarısına kadar indi ve sonra durdu. "Ah dostum, gece çantamı unutmuşum." Merdivenleri hızla çıkıp çatı katına geri dönmeden önce tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Birkaç dakika sonra hasır çantasıyla dışarı çıktı, merdivenlerin başına ulaştı ve sonra ceketinin olmadığını hatırladı.

Bir kez daha ona katılmadan önce içeri girdi. "Yemin ederim omuzlarımda balkabağı taşırdım."

Sözlerinin zihnine sinmesi bir saniye sürdü; kafası vücudundan çıkarsa kafasını kaybederdi.

Gülerek yanından geçerken merdivenlerde durdu. "Bu arada, deri içinde eşcinsel görünmüyorum."

Güneş ona bakmak için döndü. Vücuduna, anında sertleşmesine neden olan ateşli, şehvetli bir bakış attı. "Hayır bebeğim, yapmıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, o kıyafeti kimseyi ilgilendirmez gibi giydiğini söylemeliyim.

Kulübün çıkışına kadar onu takip ederken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Ah evet, onu eve getirdikten sonra ikisinin halletmeleri gereken bitmemiş bir işleri vardı.

Aklına bile gelmemesi gereken bir işti ama koruması gereken bir itibarı vardı.

Ayrıca, ona bir intikam borcu vardı. Kulübesinden ayrıldığında, onun cinsel yöneliminden veya kendisine olan ilgisinden bir daha asla şüphe etmeyecekti.

Dış kapılara ulaştıklarında Sunshine, Talon'u kulüpten uzaklaştırdı.

"Kardeşine nereye gittiğini söyleyecek misin?"

O, başını salladı. "Birazdan onu arayıp söyleyeceğim. İnan bana, yüz yüze yapmak istediğim bir şey değil."

"Stern, öyle mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

Talon onu bisikletine götürdü ve yan çantalardan yedek bir kask çıkardı. "Sırt çantanı buraya koymak ister misin?"

Sırt çantasını ondan alırken başını salladı ve omuz silkti. "Motosikletler ve yürüyüş için tasarlandı. Onu giyiyorum. Gerçekten o kadar ağır değil."

"Çok bisiklete biniyorsun, değil mi?"

"Evet, istiyorum."

Talon onun miğferini takıp takmasını izledi. Dostum, kadın onun için güzeldi. Uzun, zarif parmakları örgülerini kolayca topladı ve koyu kahverengi gözleri parladı.

Gece taktığı küçük güneş gözlüklerini çıkardı ve kendi kaskını taktı, sonra bisiklete binip marşa bastı. Sunshine bisikletle ona katıldı. Vücudunu onunkine yaklaştırdığında kolları onun beline dolandı.

Talon neredeyse inleyecekti. Onun her zerresinin yakın bir şekilde, erotik bir şekilde kendisine bastırıldığını hissedebiliyordu. Göğüsleri sırtında, kalçalarının iç kısmı kalçalarında.

Ve kollarının onu tutma şekli...

Elini belinden pantolonundaki sert çıkıntıya doğru kaydırdığını hayal edebiliyordu, burada onu kucaklayıp derinin içinden okşayabiliyordu. Adam ona sahip olmak için sertleşip gerilirken, pantolonunun fermuarını açıp eliyle onu nazikçe yoğurması.

Daha da iyisi, onun önünde diz çökmüş onu ağzına aldığını görebiliyordu...

Bilinmeyen duygular içinde dönüyor, onu tersyüz ediyordu. Tek istediği onu sonsuza kadar burada tutmaktı. Bisikleti durdurmak ve ağzı ve dişleriyle dolgun, dolgun vücudunun her santimini tatmak için.

Onu yutmak istedi.

Vücudu nihai zevkten titrerken adını söyleyene kadar onu tatmak ve kızdırmak.

Kadın bir orgazmın ortasında sırtını kavrarken, istemsizce, onun vücudunun kendisine yaslandığını hissetti.

Bugün onun vücudunu son orgazmik ürperti geçene kadar gerdiğini, sonra gevşediğini ve tenine öpücükler yağdırdığını öğrenmişti.

Eşi benzeri olmayan tatlı bir duyguydu.

Talon, onun vücuduna duyduğu arzuya boyun eğmemek için kendini kontrol etme çabasıyla dişlerini sıktı. Onları kasabanın içinden, yaşadığı bataklığa doğru sürdü.

At sürerken, Sunshine başını kürek kemiklerinin arasına dayadı ve Talon'un ince, kaslı karın kaslarını daha sıkı kavradı. Çatı katında çıplak dururken nasıl göründüğünü hatırladı. Sevişirken onun üzerine eğilirken nasıl göründüğünü. Yavaş. Kolay. Sonra hızlı ve öfkeli.

Bu adamın vücuduyla tanımlanamaz bir yolu vardı. Bir kadına zevk vermenin her yolunu biliyordu.

Güneş ışığı, karanlık gecede atlarını sürerken onun kollarının altında göğsünün inip kalktığını hissedebiliyordu. Onunla yaptığı şey çılgıncaydı ve yine de kendini durduramadı.

Talon zorlayıcıydı. Tehlikeli. Karanlık ve gizemli. Onunla ilgili bir şey, onun içine girmek ve sonsuza kadar orada kalmak istemesine neden oluyordu.

Deli, ha?

Yine de ona yaptıklarını inkar etmek mümkün değildi. Onu her düşündüğünde hissettikleri. Ceketini yırtıp dövmesinin her santimini yalayabilmek için ona bisikleti durdurması için bağırmak istemesi.

Güçlü, erkeksi vücudunun her santimi.

Ah, bu adamı nasıl istiyordu.

"İyi misin?"

Talon'un derin aksanlı sesinin kulaklarında yankılanmasıyla gerildi. "Hey, miğferleriniz mikrofonlu."

"Evet biliyorum. Ama sen iyi misin?”

Onun endişesine gülümsedi. "Ben iyiyim."

"Emin misin? Bir saniye önce bir şey seni ürkütmüş gibi sıçradın.

Hayır, gerçekten. Ben iyiyim."

Talon o kadar emin değildi ve şu anda Karanlık Avcı güçlerinden birinin zihin okumasını da içermesini diliyordu. Ne yazık ki, güçleri daha çok elementlere komuta etme, iyileştirme, projeksiyon ve telekinezi çizgisinde ilerliyordu. Kendini ve başkalarını daha iyi koruyabiliyordu, bu yüzden, Zarek'in aksine, polislerin veya başka birinin onu bir Daimon öldürürken görmesinden asla endişe etmesi gerekmiyordu.

Onu insanların gözünden korumak veya kafalarını karıştırmak için elementleri çağırabilirdi. Gerekirse, gerçeklik algılarını değiştirmek için birine yeni düşünceler bile yansıtabilirdi.

Ama o bunu yapmamayı tercih etti. İnsan zihni zayıftı ve bu tür taktiklerin kalıcı hasarlar bıraktığı biliniyordu.

Esrarengiz güçleriyle büyük bir sorumluluk getirdi. Bunu ona Acheron öğretmişti.

Çocukken kendisinden daha güçlü ve kudretli kişiler tarafından istismara uğrayan Talon'un başka kimseyi mağdur etmeye niyeti yoktu. Onu elde etmek için başka birini mahvedecek kadar çok istediği veya ihtiyaç duyduğu hiçbir şey yoktu.

Uzun, virajlı bir toprak yolun sonundaki garajına varana kadar bir daha konuşmadılar. Burada ışık yoktu, kaldırım yoktu. Louisiana yaban hayatından başka bir şey yok.

Farları hiçliğin ortasında garip bir posta kutusunu aydınlatırken Sunshine kaşlarını çattı. İki uzun gümüş çiviyle delinmiş gibi görünen kara bir kutuydu. Biri kutunun içinden yatay olarak, diğeri çapraz olarak gidiyordu.

Yaklaştıkları harap barakayı görünce irkildi ve buranın onun evi olmamasını diledi. İnmeye hazır gibiydi.

Temiz, pırıl pırıl posta kutusu olmasaydı, birinin yüz yıldan uzun süredir burada olduğuna inanmazdı.

Talon bisikleti durdurdu ve kaslı bacaklarının arasında dik tuttu. Cebinden küçük bir uzaktan kumanda çıkardı ve onu harap olmuş kulübenin kapısını açmak için kullandı. Yavaşça kalktı.

Işıklar yandığında güneş ağzı açık kaldı ve "kulübenin" içini gördü.

Binanın içi ile ilgili hiçbir şey yoktu. Yüksek teknoloji ürünü ve pırıl pırıldı ve motosikletlerle dolu bir servet ve şık siyah bir Viper ile doluydu.

Aman Tanrım, o bir uyuşturucu satıcısıydı!

Midesi, kendini neye kaptırdığına dair korkuyla düğümlendi. Onunla buraya asla gelmemeliydi!

Motosikleti arabanın yanına park etti, sonra onun koltuktan inmesine yardım etti.

"Şey... Talon?" diye sordu eski model Harley koleksiyonuna bakarak. "Geçimini nasıl sağlıyorsun? Yasadışı bir uzaylı olduğunu söyledin, değil mi?”

Miğferini, her birinin en az bin dolara mal olduğundan emin olduğu on iki kaskın bulunduğu rafa koyarken o tanıdık, gergin dudaklı gülümsemesini takındı. "Evet ve ilk sorunuzu yanıtlayacak olursak, bağımsız olarak zenginim."

"Ve sen nasıl bu hale geldin?"

"İçinde doğdum."

Sunshine biraz daha iyi hissetti ama yine de onu en çok rahatsız eden soruyu sorması gerekiyordu. "Yani uyuşturucu kaçakçılığı gibi yasa dışı bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

Bir kez daha gücenmiş göründü. "Tanrım hayır, kadın. Neden böyle düşündün?"

Gözleri kocaman açılmış, pahalı garaja ve yüksek teknolojili erkek oyuncaklarına baktı. "Hiçbir fikrim yok."

Bir düğmeye bastı ve ana kapıyı kapatıp onları kilitledi.

Adam onu iki çok güzel, pahalı katamaranının yanaştığı garajın arkasına götürürken, o da onun peşinden gitti. Bu binadaki her şey gerçekten son teknolojiydi. "Bütün bu paraya sahipsen, neden yasadışı bir uzaylısın?"

Talon homurdandı. Ona, Amerika bir ülke bile olmadan önce bu bataklığa düştüğünü ve yasal olması için herhangi bir kokuşmuş kağıda ihtiyacı olmadığını, ancak bir Kara Avcı olarak ona yaşam tarzları hakkında herhangi bir şey söylemesinin yasak olduğunu söyleyebilirdi. ya da varoluş. Bu yüzden kolay ve gerçek bir bahane seçti. “Evrakları doldurmak için gündüz saatlerinde adliyeye gitmeniz gerekiyor. Güneş ışığına çıkamadığım için…”

Ona şüpheyle baktı. "Vampir olmadığına emin misin?"

"Seni gördüğüm ana kadar değildim."

"Anlam?"

Yanında durmak için hareket etti, böylece ona bakmak için boynunu uzatmak zorunda kaldı. Vücudu çaresiz bir şekilde onunkini arzularken, ona bakarken çenesi esniyordu.

"Yani, dişlerimi derinize geçirip sizi yutmaktan başka bir şey istemem."

Alt dudağını ısırdı ve ona bir kez daha hararetli bir küstahlık yaptı. "Mmm, böyle konuşman hoşuma gidiyor."

Kollarına girdi.

Onu öpmek için başını eğdiğinde Talon'un vücudu yandı.

Sunshine onun tadına inledi. Bu adamda onu bu kadar çeken ve onu yutmak istemesine neden olan şey neydi?

Aniden geri çekildi ve kadın itiraz edercesine somurttu.

Acele etsek iyi olur, dedi. "Çok geçmeden şafak sökecek ve benim kamarama hâlâ bir yolculuk var."

Kulübeniz mi? Bu kulübe gibi bir şey mi?

"Göreceksin." Katamaranı çalıştırmak için ondan uzaklaştı.

Sunshine koltuğa oturdu ve kemerini bağladı. Onu emniyete aldıktan sonra, garajın rahatlığından çıkıp bataklığın ürkütücü karanlığına doğru yola koyuldular. Motorun motoru o kadar gürültülüydü ki, onun kabinine doğru hızla giderlerken kulakları ağrıyordu.

Dışarısı o kadar karanlıktı ki gözlerini hiçbir şeye odaklayamıyordu.

Talon tekneyi sürmeyi nasıl görebildi? Her an bir ağaca ya da kütüğe çarpmalarını bekliyordu.

Yine de Talon, herhangi bir tereddüt etmeden veya hızlarını yavaşlatmadan onlara zahmetsizce manevra yaptı.

Birkaç dakika sonra gözleri karanlığa alıştı ve ana hatları ve bataklık gazını görebildi. Çoğunlukla, sadece sis ve suya düşen hayvanlara benzeyen birkaç şey gördü.

Belki de kör olması daha iyiydi.

Sonunda, bataklığın derinliklerine kurulmuş, izole edilmiş küçük bir kulübeye ulaştılar. Yalnız. Yalıtılmış.

Verandanın tepesinden İspanyol yosunu sarkıyordu ve yerin ahşabı, gecenin karanlığında bile göze çarpan hafif bir griye dönüşmüştü.

Talon katamaranı küçük bir iskelenin yanına park etti ve indi. Rıhtıma binmesine yardım etti ve onu dar tahtadan karanlık verandaya doğru takip ederken, kapının önünde iki timsah olduğunu fark etti.

Çığlık attı.

"Şşt," dedi Talon gülerek. "Korkacak bir şey yok."

Adamın eğilip en büyük timsahın kafasına hafifçe vurması onu aşırı şaşırttı.

"Hey Beth, bu gece nasıl gidiyor?"

Timsah çenesini şaklattı ve sorusunu anlamış gibi ona tısladı.

"Kızı tanıyorum. Özür dilerim, unuttum."

"Sen nesin? Dolittle?”

Tekrar güldü. "HAYIR. Bu ikisini yavruyken buldum ve büyüttüm. Biz aileyiz. Onları o kadar uzun süredir tanıyorum ki neredeyse akıllarını okuyabiliyorum.”

Soy ağacında da sürüngenler vardı. Sadece onunki iki ayak üzerinde yürüyordu.

Büyük olan yanına geldi ve Crocodile Cafe'nin günlük spesiyalitesiymiş gibi ona baktı. "Benden hoşlandığını sanmıyorum."

Kibar ol Beth, dedi Talon.

Timsah kuyruğunu savurdu, sonra verandadan bataklık suyuna atladı. Diğeri ona baktı, çenesini şaklattı, sonra arkadaşına katıldı.

Talon kamarasının kapısını açtı ve loş bir masa lambasını yaktı. Sunshine, erkek kardeşinin temizlik yeteneklerine sahip olacağından biraz korkarak tereddütle içeri girdi.

Ya da içeride timsahlardan daha kötü bir şey olacağını. Onu beslemek istediği canavar bir anakonda gibi bir şey.

Kapıda tereddüt etti.

Yer, dışarıdan göründüğünden daha büyüktü, ama yine de temelde sadece bir odaydı. Solunda küçük bir mutfak ve sağında banyo olduğunu tahmin ettiği bir kapı vardı.

Bilgisayarlar ve diğer elektronik ekipmanlarla kurulmuş üç büyük masası vardı. Ve kabinin arkasında yerde büyük siyah bir şilte vardı.

Her şeyin temiz ve sıhhi olduğu için minnettardı. Tüm erkeklerin erkek kardeşlerinin domuzları olmadığını bilmek ne kadar rahatlatıcıydı.

"Burada ilginç bir yerin var, Talon. Boş, siyah duvarları sevdiğimi söylemeliyim."

Ses tonuyla homurdandı. "Bu pembe bir bulutun içinde yaşayan bir kadından mı?"

"Doğru ama burada her şey çok karanlık. Bunu iç karartıcı bulmuyor musun?"

Omuz silkti. "Tam olarak değil. Artık bunu hiç düşünmüyorum."

"Kaba olmak istemem ama bana öyle geliyor ki bunu çok yapıyorsun."

"Ne yap?"

"Şeyler hakkında düşünme. Sen sadece var olan adamlardan birisin, değil mi? Ne geçmişi ne de yarını düşünmek. Sadece önümüzdeki bir saat içinde yapmayı planladığın şey."

Talon anahtarlarını ana bilgisayarının yanındaki masaya bıraktı. Çok zekiydi.

Ölümsüzlüğün dezavantajlarından biri, gerçekten hedef odaklı olmamanızdı.

Onun dünyası ayağa kalkmak, Daimonları takip etmek ve öldürmek ve ardından eve dönmekten ibaretti.

Bir Kara Avcı asla geleceği düşünmezdi. Ne olursa olsun gelmeye devam etti.

Geçmişe gelince…

Oraya gitmeye gerek yoktu. Yapacağı tek şey, hatırlamaması daha iyi olduğu anıları didik didik etmekti.

Ona ve koyu kahverengi gözlerindeki tutkulu parıltıya baktı. Parıldayan ve onu büyüleyen bir yaşam sevgisi vardı. Tekrar böyle yaşamak nasıl olurdu? Geleceği dört gözle beklemek ve onun için plan yapmak mı?

"Muhtemelen sürekli geleceği düşünüyorsun," dedi sessizce.

"Elbette."

"Geleceğinde ne görüyorsun?"

Sırt çantasını omuz silkti ve masasının yanına koydu. "Duruma göre değişir. Bazen sanatımın Guggenheim'da ya da Met'te sergilenmesini hayal ediyorum."

"Hiç bir aile sahibi olmayı hayal ettin mi?"

"Herkesin bu hayalleri vardır."

"Hayır, herkes değil."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

Talon, karısının yüzünü ve oğlunun onun içinde hareket ettiğini hissedebilmek için eli karnında, yanında uyurken uyanık yattığı geceleri hatırladığında sessizleşti.

O zamanlar gördüğü rüyalar.

Nynia'nın gözlerinin içine baktığında, sonsuzluğu görmüştü. İkisinin yaşlı ve mutlu olduğunu ve etraflarının çocukları ve torunlarıyla çevrili olduğunu hayal etmiştim.

Ve abartılı duygusal bir hareketle ikisini de lanetlemiş ve ikisinin paylaştığı her rüyayı mahvetmişti.

Sahip oldukları her umut.

Acı göğsünü yırtarken yüzünü buruşturdu.

"Hayır," diye fısıldadı boğazındaki ani yumruyu geçiştirerek. “Bir aile sahibi olmayı hiç düşünmüyorum.”

Sunshine, onun sesinde duyduğu kalınlığa kaşlarını çattı. Boğazını temizledi.

Peki ya onun sorusu onu incitmiş olabilir?

Çantasını ve sırt çantasını nereye koyacağını gösterirken telefon çaldı.

Talon, birkaç temel eşyayı paketten çıkarıp kabinin etrafına dizerken, cevap vermek için harekete geçti.

"Hey Nick... evet, Zarek'i duydum." Dinlerken ona mahcup bir bakış attı.

Hayır, adamım. ben... şey. Şu anda yalnız değilim, tamam mı?”

Ondan uzaklaştı, ama yine de onu net bir şekilde duyabiliyordu. Biraz gergin davranıyordu ve bunun nedenini merak etti.

"Daha önce Zarek ile konuştum ve bu olmadan hemen önce kesinlikle kırmızı mojo suyunu emiyordu. Ona ne oldu bilmiyorum ama çok kötü bir ruh hali içindeydi.”

Birkaç dakika durakladı. "Evet ve dinle, burada bir kadın var, adı Sunshine. Seni herhangi bir şey için ararsa, ağzını açmadan onun için al…

Evet, sana geri döndüm. Telefonu kapattı.

"Nick kim?" diye sordu.

“O benim kişisel asistanım. Maaş bordrosunda, bu yüzden neye ihtiyacın olursa, sadece dörde ve pound işaretine bas ve cep telefonunu çalsın.

Ooo bu çok güzeldi. "Gerçekten mi? Kişisel asistanınız var mı?”

"İnanılmaz, değil mi?"

"Pekala, senin tanıdığım bir hisse senedi portföyü ve bir asistanı olan ilk motorcu olduğunu söylemeliyim."

O güldü.

"Peki, 'kırmızı mojo suyu' nedir?" diye sordu. "Bir çeşit şarap mı?"

Çok rahatsız görünüyordu. "Bunun gibi bir şey."

Sırlarıyla yine oraya gitti. Ah! Adamın biraz gevşemesi gerekiyordu. Daha güvenilir ol.

Kesinlikle onun üzerinde çalışması gerekecekti.

Talon küçük mutfağa yöneldi. "Seni bilmem ama ben biraz gerginim. Normalde şafaktan birkaç saat sonrasına kadar uyumam. Aç mısın?"

Onun dolapları karıştırıp birkaç tava çıkarmasını izledi. "Pek sayılmaz ama istersen sana bir şeyler hazırlayabilirim."

Başını kaldırdı, yüzü onun teklifiyle irkildi. "Teşekkürler. Bu iyi olur."

Elinden tavayı alıp ocağa koydu. "Peki, ne havasındasın?"

Bakışları onun vücudunda dolaşıp onu anında ısıtırken, günahkâr bir şekilde dudaklarını yaladı.

Gerekli.

"Krem şanti ve çikolata kaplı al dente çıplak Sunshine'a ne dersiniz?" Saçlarını ensesinden geriye doğru taradı. "Üstüne kiraz bile koyabiliriz."

Buna güldü. "Bu ayarlanabilir."

Güneş ışığı inledi, başını eğdi ve göğüslerini ellerinin arasına alırken burnunu onun boynuna sürttü.

Göğüsleri karıncalanıp şişti ve arzu onu bir anda ıslatıp onun için zonklamasına neden oldu.

"Hep böyle doyumsuz musun?" diye sordu.

"Yalnızca istediğim bir şey gördüğümde," dedi, elini onu bacaklarının arasına almak için hareket ettirerek. "Ve en çok seni istiyorum."

Kot pantolonun içinden onu okşayan parmaklarının ne kadar iyi hissettiğine tısladı.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu, kot pantolonunun düğmelerini çözerken ellerini izlemek için aşağı baktı. Uzun, ince şekilli parmakları, dantelli beyaz külotu görünene kadar kanatları kenara iterek fermuarını açtı. Elini elastik bandın altına daldırıp vücudunun merkezini bulduğunda, diliyle kulağını okşadı, nefesi teninde sıcaktı.

Elini orada görünce, parmaklarının onun alt dudaklarını nazikçe okşadığını görünce güneş yüzünü buruşturdu. Parmaklarını onun içine kaydırırken, bronz teni beyazın üzerinde karanlık bir şekilde göze çarpıyordu.

İnleyerek kendini ona sürttü, onu yeniden içinde hissetmeye ihtiyaç duydu.

Arkasında diz çöküp kot pantolonunu ve külotunu serbest bırakmadan önce vahşi bir canavar gibi homurdandı.

Sunshine, emri üzerine ayakkabılarını ve kot pantolonunu çıkarmasına izin verdi.

Dizlerinin üzerine çökmüştü ve hâlâ tamamen giyinikti, yüzünü kendisine çevirip bacaklarının arasındaki karanlık üçgene baktı.

Obsidyen bakışları onunkilerle buluştu ve içindeki ateşi gördü. "Kendini benim için aç Sunshine. Beni içeri davet etmeni istiyorum."

Sorduğu şey karşısında kızardı. Hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı ama yine de onu memnun etmek istiyordu.

Engellemelerini yutarak bacaklarını ayırdı ve ona alt dudaklarını açmak için uzandı. "Tamamen seninim bebeğim."

Yüzünü onun bacaklarının arasına gömüp onu ağzına alırken vahşi, aç bir canavar gibiydi.

Güneş zevkle haykırdı. Destek almak için tezgaha yaslandı. Dili döndü, sonra nazikçe emdi ve kemirdi. Ellerini onun yumuşak saçlarına gömdü, dokunuşuyla vücudu yanıyordu.

Göğüs uçları o kadar sıkıydı ki acıyordu. "Ah evet, Talon, evet," diye soludu onu kendine daha da bastırarak.

Talon onun tadına bakarken gırtlağından derin ve alçak bir sesle hırladı. Zarif eli saçlarını çekiştirirken kadınsı kokusu kafasını işgal etti.

Dilini yarığın sert kenarında gezdirerek önündeki kadının tadına baktı. Herhangi biri ya da herhangi bir şey ona bu kadar zevk vermeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ama lütfen onu yaptı.

Tutkusu, yaratıcılığı, tuhaflığı. Bunların hepsi onu iradesi dışında çeken bir mıknatıstı.

Onu yaladı ve alay etti. Onu tattım. Zevk mırıltıları onun olsun ve o geldiğinde, adını söyleyerek, ondan yıldızları gördüğüne yemin etti.

Talon'un yerden yükseldiğini görmek için aşağı baktığında Sunshine'ın nefesi kısa, keskin iç çekişlerle geldi. Kara gözleri ve hâlâ aç yüzüyle onun üzerinde dikildi.

"Seninle ilgili karşı koyamadığım ne var?" O sordu. "Sana her yaklaştığımda, tek düşünebildiğim seni tatmak."

Elini, onun sertleştiğini ve onun için zonkladığını hissettiği kasığına götürdü.

"Bilmiyorum," dedi, sesi pürüzlüydü, elini belinin altına daldırdı ve parmaklarını onun şişmiş erkekliğinin etrafına dolayıncaya kadar kısa, kıvırcık saçlarının arasından geçirdi.

Derin bir nefes aldı.

"Ama ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum," dedi, elini aşağı indirerek onun yumuşak kesesini aradı.

Gözlerini kapattı, onu okşarken çenesi esniyordu. Ona zevk verdiğini biliyordu ama yine de dokunuşu ona acı veriyormuş gibi davrandı.

Üzerinde süveter ve süveter varken vücudunun alt kısmı açıkta dururken kendini garip bir şekilde savunmasız hissediyordu. Talon hala tamamen giyinikti.

Erotik ve rahatsız ediciydi.

Talon, sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı. Artık tamamen çıplaktı.

O değildi.

Ustalıkla, şefkatle ellerini onun üzerinde gezdirdi. "Bana fantezilerini anlat Sunshine. Gece geç saatlerde yatakta tek başına yatarken rüyanda ne gördüğünü söyle bana."

Hayatında hiç böyle bir samimiyeti paylaşmamıştı ama daha ne yaptığının farkına varmadan ona güvendiğini fark etti. "Yakışıklı bir yabancının bana yaklaştığını hayal ediyorum."

Onun arkasında daire çizdi. "Ve?"

"Karanlık ve sıcak. Arkamda durduğunu ve beni kendisine doğru çektiğini hayal ediyorum.

Onu hiç göremezken beni arkamdan aldığını hissetmek, onu sadece hissedebiliyorum.

Talon ondan uzaklaştı ve ışığı söndürdü.

Güneş ışığı karanlıkta titredi. Pençe mi?

"Şşt." Derin, aksanlı sesi onu yutmuş gibiydi.

Sonra ellerini üzerinde hissetti. Tamamen kördü, adam onu önüne doğru çekerken tamamen sansasyoneldi ve ceketini ve gömleğini çıkardığını fark etti. Ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, ensesini ısırırken onları avuçladı.

Yıllardır bu hayali kurmuştu ama daha önce hiç gerçek olmamıştı. Hayalindeki adamın yüzünü hiç görmemişti. Bu gece, Talon'u tasavvur etti. Onu bacaklarının arasından okşamaya devam ederken elinin nasıl göründüğünü hayal etti.

Pantolonunun fermuarını açtığını duydu. Anlamadığı bir dilde ona fısıldarken vücudunun sıcaklığı onunkini ısıttı. Sesini kalınlaştırdı, daha da çekici yaptı.

Erotik.

Sonra onun içindeydi, sıcak ve sertti. Adam kendini tekrar tekrar onun derinliklerine gömerken sırtını bükerek inledi.

Ellerini saçlarına daldırırken omuzlarını ısırdı. Boynu.

Dokunuşu sıcaktı, yakıcıydı.

Onu öne doğru eğdi.

Güneş ışığı, ona eskisinden daha da derinden girerken nefesini tuttu. Kendini ona doğru itti, vücuduna o kadar yoğun bir şekilde zevk üfledi ki, onun hareketleriyle aynı anda inliyor ve nefesi kesiliyordu.

Talon, onun vücudunun kendisininkini kavradığını hissedince dişlerini sıktı. Çok ıslak ve sıcaktı, çok ipeksiydi. Çılgıncaydı ama onun içindeyken, neredeyse kayıp ruhunu hissedebiliyordu.

"Benim için gel, Güneş Işığı," diye fısıldadı Gaelic'te, sonra onun onu anlamadığını hatırlayarak ona çeviriyi teklif etti.

Pençe. Sesi acı ve zevk karışımıydı. Sıcak, zorlu ihtiyaç. Doruk noktasındaydı.

Ulaşmasına yardım etmek isterken elini yarığına götürdü ve vuruşlarına zamanında okşadı.

Kollarına gelir gelmez neredeyse anında çığlık attı. Talon, o ilahi haz yerine hızla ona katıldı.

Adam onun çıplak vücudunu kendisine doğru çekerken ikisi de terli ve nefes nefeseydi. Kulağına güldü, bir kez olsun gülümsediğinde dişlerini gizlemek zorunda kalmadığı için minnettardı.

Karanlıkta onu göremiyordu.

Ama onu açıkça görebiliyordu. Uzun, siyah örgüleri aşağı sarkmış, sırtıyla onun göğsü arasına sıkışmıştı. Onların kokusu havada yoğun bir şekilde asılıydı ve ona karşı ıslak ve sıcaktı.

Onu bir sandalyeye taşıdı ve kucağına onunla oturdu. İkisi de hâlâ nefes nefese ve zayıftı.

Arkasına yaslandı, sonra onu kendine yakın tutmak için kolunu onun boynuna doladı. Ağzını ve dilini onun yanağında gezdirerek onu nazikçe ısırdı.

Güneş ışığı daha önce hiç bir erkekle böyle olmamıştı.

Elbette sevişmişti ve eski kocası azgın bir kurbağaydı ama kimseyi Talon'u istediği gibi istememişti.

Onun vücudu o kadar sıcak ve sertti ki, doğuştan o kadar erkeksiydi ki, onun kucağından bir daha kıpırdamak istemiyordu.

Memnuniyetle içini çekti.

"Talon, bunu tanıştığın her kadınla mı yapıyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadı kulağına. "Yapmıyorum ve daha önce kamarama hiç kadın getirmemiştim. Sen kesinlikle özel bir vakasın.”

"Emin misin?"

"Pozitif. Senden ne haber? Tanıştığın her erkekle eve gider misin?”

Yüzünü görebilmeyi dileyerek arkasına yaslandı. "HAYIR. Sana söz veriyorum, sen de özel bir durumsun.”

Onu nazikçe öptü.

Uzun bir süre öylece oturdular, şafağın sessiz sessizliğinde kaybolmuş halde birbirlerine sarılarak.

Sunshine, Talon için ne hissettiğinden emin değildi. Bir yanı ona sonsuza kadar bu şekilde tutunmak istiyordu, bir yanı da yeni tanıştığı bir adam hakkında böyle şeyler düşündüğü için aptal olduğunu söylüyordu.

Evet, deri pantolon içinde harika görünüyordu ve vücudunun her parçasını sallayabiliyordu ama günün sonunda ortalıkta dolanmaya zahmet eder miydi, yoksa tanıdığı diğer her erkek gibi mi olurdu? Bencil. İyelik.

yargılayıcı.

Kesin olarak bilmiyordu.

Etrafta bekleyip öğrenmek isteyip istemediğinden emin değildi.

Güneş ışığı esnedi. Uzun bir geceydi, duygusal ve fiziksel olarak yorucuydu.

Şimdi tek yapmak istediği o sıcak erkek vücuduna sarılıp uyumaktı.

Talon birden garip hissetti. O zamanlar onu buraya getirmek iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi onunla gerçekten yatağa gitmeyi düşündüğüne göre...

Karısının ölümünden beri yaşamadığı bir yakınlıktı bu. Kadınlarla pek çok kez sevişmişti ve sonrasında ikisi de kısa bir süreliğine uykuya dalmışlardı ama bu tamamen farklıydı.

Aslında günü birlikte geçireceklerdi. Uyuyor. Vücutları birbirine değiyor...

Tekrar esnedi. "Hemen döneceğim."

Onun için ışığı açan Talon, çantasından bir tişört alıp banyosuna giderken hiçbir şey söylemedi.

O yokken diğer odada onu dinledi. Kadın yüzünü yıkarken ve dişlerini fırçalarken akan suyun sesini duyabiliyordu.

Bu çok tuhaf hissettirdi.

Anılar kafasından geçti. Bilerek unuttuğu bir hayatın anıları.

Gömdüğü bir adamın anıları.

Kendini uykuya hazırlarken karısını beklemek için yatağa girdiği sayısız geceyi hatırladı. Onun, ateş ışığında parıldayana kadar saçlarını taradığını ve ona katılmadan önce saçlarını ördüğünü izlediği geceler.

Ateşin önünde dikiş dikerken onun uğultusunu dinlediği geceler...

Sunshine'ın küçük bir kozmetik çantası, pembe bir saç fırçası ve muhtemelen onun paçuli yağını içeren küçük bir şişeyi yerleştirdiği şifonyerine baktı.

Eşyaları arasında yersiz görünen zarif eşyalara baktı. Kadınsı ve yabancı olan ve içini bulandıran şeyler.

Hayatını biriyle paylaşmayı ne kadar özlemişti. İlgilenecek birinin olması, onunla ilgilenen birinin olması.

Bu, çok ama çok uzun zamandır düşünmediği bir şeydi. Düşünmeye cesaret edemediği bir şey.

Şimdi bunu düşündüğüne göre, bir Kara Avcı olarak hayatın derin yalnızlık anları yaşadığını kabul etmek zorundaydı.

Siyah saçları hala örgülü ve bacakları gömleğinin eteğinden dışarı bakarken güneş doğdu. Yüzündeki gülümseme, savaşçının kalbini çekiştirdi.

Yüzyıllar önce, hayatta kalırsa sevgi dolu kolların sıcacık kucağına geri döneceğini bilerek, savaşı dört gözle beklemişti. Bir arkadaşın rahatlığı.

Bir Karanlık Avcı olarak, savaştan sonra umabileceği en iyi şey, bilgisayarın veya telefonun başına kıvrılıp savaşı yüzlerce hatta binlerce mil ötede yaşayan biriyle paylaşmaktı.

Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti.

Bu gece nedense öyle oldu.

"İyi misin?" diye sordu.

Onayladı.

Sunshine cevabından pek emin değildi. Yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Burada kalmamla ilgili fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır," dedi hızlıca. Sadece uzun bir gece oldu.

Başını salladı. "Bana anlat."

Yatağına tırmandı ve siyah yorganı üzerine çekti, ardından yatağın yanındaki lambayı söndürdü.

Talon ona bakmak için döndü. Yüzü duvara dönük şekilde yan yattı. Başı onun kral yastığının yanında küçük görünüyordu ve yatağının karanlığının karşısında çok küçük ve kadınsı görünüyordu.

Her şeyden önce nefis görünüyordu.

Onun yanına uzandı. Kendine engel olamadan onu kollarının arasına aldı ve arkasına yaslandı.

"Mmm," diye uykulu bir şekilde nefes aldı. "Bunu yapman gerçekten hoşuma gidiyor."

Gözlerini kapatıp onun eşsiz kokusunu içine çekerken acı tüm vücudunu delip geçti. Onun kollarında inanılmaz derecede iyi hissediyordu.

Hayır! aklı kükredi. Yapamadı. Onunla bu şekilde ilgilenmesine izin veremezdi.

Aralarında asla bir şey olamaz. Yarın kendi hayatına dönerken onun da kendi hayatına dönmesine izin vermesi gerekecekti.

Bu işlerin yolu buydu.

Yavaşça başının arkasından öpüp içini çekti ve kendini uyumaya zorladı. Ona asla sahip olamazdı; onun için geçici bir hevesten fazlası olamaz.

Asla.

Sunshine, Talon'un nefesini dinleyerek bir süre orada yattı. Bu adamın yanında yatarken hissettiklerini tam olarak ifade edecek hiçbir kelime yoktu. Sanki yakışıyorlardı. Sanki birlikte olmak için yaratılmışlar gibi.

Nedendi?

Uyku onu ele geçirene kadar orada ne kadar yattığından emin değildi ama sonunda uyuduğunda kendini çok garip bir rüya görürken buldu...

Talon'u muhtemelen yirmi yaşından büyük olmayan genç bir adam olarak görüyordu. Uzun altın sarısı saçları sırtında örülürken, daha kısa ve ince iki örgüsü sol şakağından sarkıyordu. Genç yüzü kalın, koyu sarı bir sakalla kaplıydı ama yine de onu tanıdı.

Onu, onun için tüm dünya anlamına gelen genç bir adam olarak tanıdı.

Kendini onun üzerinde tuttu, sert, erkeksi vücudu çıplaktı ve onun kalbini aynı anda hem inip hem de sızlatacak bir şefkatle onun içine girip çıkarken onunkine bastırdı.

Ah, değerli Nyn, diye fısıldadı kulağına. Konuştuğu her kelimeyi noktalayarak, kendisini derin ve sert bir şekilde onun içine soktu. "Seni nasıl bırakabilirim?"

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü, sonra onunla sevişirken kehribar rengi gözlerine bakabilmesi için onu geri zorladı. Başka seçeneğin yok, Speirr. Bunu yapmamak için mirasçı olamayacak kadar çok mücadele ettin ve çok acı çektin. Bu, amcan öldüğünde klanın seni kralları olarak kabul etmesini sağlayacak."

Gözlerindeki ıstırabı gördü ve vücudunun kendisinin etrafında katılaştığını hissetti. "Biliyorum."

Birbirlerini çok seviyorlardı. Her zaman vardı. O altı, erkek ise sekiz yaşındayken onu bir horoz tarafından kırbaçlanmaktan asilce kurtarmıştı.

O, onun kalbinin kahramanı olmuştu.

Ayrı büyümüşler ama hiç ayrılmamışlardı.

Çocukken bile arkadaşlıklarının sona ereceğini veya alaya alınacağını biliyorlardı ve Speirr on bin ömür sürecek kadar alay konusu olmuştu.

Onu asla daha fazla incitmezdi.

Bu yüzden ailelerinden ve görevlerinden kaçıp birlikte olacakları zamanları kimseye söylememişlerdi.

Yıllarca toplantıları masum geçmişti. Oyun oynamak veya balık tutmak için buluşmak.

Bazen yüzmek için, ya da hissettikleri kalp kırıklıklarını paylaşmak için.

Birbirlerinin vücutlarına dokunmaya ancak bu geçen yıl cesaret edebilmişlerdi.

O bir balıkçının kızıydı - en alt tabakadandı. Yine de Speirr ona hiçbir zaman diğerlerinin davrandığı gibi davranmamıştı. Balık yağı koktuğundan ya da yıpranmış ve yamalı giysiler giydiğinden hiç bahsetmedi.

Ona saygı duymuş ve onun arkadaşlığına onunkine değer verdiği kadar değer vermişti.

Aralarında asla bir şey olamayacağını bile bile bekaretini ona seve seve vermişti. Bir başkasıyla evlenmek zorunda kalacağı günün geleceğini bilmek.

Kalbini kırmış olsa da, onu şimdi bırakmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu. Annesinin bıraktığı lekeyi silmek için başka biriyle evlenmesi gerekiyordu. Kanda olduğu kadar ruhta da asil olduğunu herkese kanıtlamak için.

"İyi bir koca olacaksın, Speirr. Sana sahip olduğu için şanslı.”

"Yapma," dedi onu daha sıkı tutarak. "Seninleyken başka birini düşünmek istemiyorum. Tut beni, Nyn. Bir an için annemin oğlu değilmişim gibi davranayım.

Dünyada sadece sen ve ben varız ve bizi ayıracak hiç kimse ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmama izin ver."

Acı ona hücum ederken gözlerini sımsıkı kapattı.

Bunun doğru olmasını ne kadar çok isterdi.

Ona bakmak için geri çekildi. Şefkatle yüzünü avuçladı. "Sen kalbimdeki tek sıcaklıksın. Kışımın gördüğü tek güneş ışığı.”

Ah, onu böyle nasıl severdi. Şiddetli, cesur savaşçı prens, kalbinde yaşayan ozan olmaya cesaret ettiğinde. Onun bu tarafını sadece o biliyordu. Onun bir şair yeteneğine sahip olduğunu sadece o biliyordu.

Dünyanın geri kalanı için her zaman şiddetli ve güçlü olmalıdır. Tartışılmaz hüner ve beceriye sahip bir dövüşçü.

Ama en çok sevdiği şairin kalbiydi.

"Ve sen benim ateşimsin," diye soludu. "Ve şimdi gidip amcanla görüşmezsen, seni söndürür."

Ondan uzaklaşırken küfretti.

Giyinişini izledi ve zırhını yeniden giymesine yardım etti. O bir prensti. Sadece başlıkta değil, tavır ve biçimde. Daha asil bir adam olmamıştı.

Giyindikten sonra, onu kollarının arasına aldı ve son bir kavurucu öpücük verdi.

"Bu gece buluşalım mı?"

Uzaklara baktı. "Eğer istersen, Speirr. Ne istersen yaparım ama yeni karının seninle düğün gecesinde tanışmasının adil olacağını düşünmüyorum.”

Sanki ona tokat atmış gibi irkildi. "Haklısın, Nin. Her şeyden önce, bu senin için adil olmaz.”

Sunshine, Nynia'dan ayrıldığını ve Speirr'e doğru ilerlediğini hissettiğinde inledi. Hâlâ körfezin yanındaydılar, ancak şimdi hissettiği kişi oydu. Duyguları.

Onları onun gözlerinden görüyordu.

Speirr, Nynia'nın kucağından çıkmasını izlerken kalbi kırılmıştı. İçindeki acı o kadar yoğundu ki, onu sakatlayacağından korktu.

Gittiğini anlayınca elini uzattı.

Kayıp.

Onun için sonsuza kadar kaybettim.

Tıpkı annesinin olduğu gibi.

Tıpkı kız kardeşleri ve babası gibi.

Tanrım, bu çok haksızlıktı.

Ama sonra, hayat asla adil olmadı. Özellikle de görevleri ve sorumlulukları olan bir adam için. Kendisine ve kız kardeşine saygıyı kılıcının ucunda zorlamak zorunda kalan bir adam.

Hayatı hiçbir zaman kendisine ait olmamıştı.

Ondan uzaklaşarak atına bindi ve klanları ile onları kuzeyde sınırlayan Galya-Kelt kabilesi arasındaki evliliği sonlandırabilmeleri için teyzesi ve amcasıyla buluşmaya gitti.

Bu evlilik sonunda başkasının varis olmasını isteyen dedikoducuların ve felaket tellallarının dillerini susturacaktı.

Rüyası değişirken güneş ışığı uykusunda çırpındı. O gün Talon'u otuzlu yaşlarının başındaki güzel bir kadınla ondan sadece birkaç yaş büyük bir adam arasında dururken gördü. Kadın, Talon'la aynı sarı saçlara ve mavi gözlere sahipken, adam siyah saçlı ve siyah gözlüydü.

Eski bir ahşap salonun ortasında duruyorlardı. Oda, üçünü de tanımayan insanlarla doluydu. Herkes güzel ekoseler giymiş ve altın takılar takmıştı.

Speirr'in amcası siyah deri zırh ve teyzesi uzun, ekose bir etekle altın zırh giymişti.

Orada toplanan insanlara göre Talon güçlü ve gururlu görünüyordu. Sert ve asil.

Galyalıların savaştaki hüneriyle ilgili hikayeleri yeniden anlatırken odada yankılanan fısıltı sesleri, birbirlerine onun Morrigán'ın gözde savaşçısı olduğunu söylüyordu.

Tanrıçanın kendisinin savaşta onun yanında yürüdüğü ve herhangi birini güzelliğini bozmaya veya kılıcını köreltmeye cüret ettiği söylenirdi.

Kimsenin bilmediği şey, Speirr'in geliniyle tanışmayı beklerken kaçmaya hazır olduğuydu.

"Yemin ederim delikanlı, bir tay kadar ürkeksin," diye fısıldadı teyzesi gülerek.

"Sen de öyleydin, Ora," diye dalga geçti amcası. "Anne babamız bizi birbirimize bağlarken kıpırdanmayı bırakmazsan babanın seni kendi tarafına bağlamakla tehdit ettiğini hatırlıyorum."

"Evet, ama ondan çok daha gençtim."

Teyzesi teselli etmek için elini omzuna koydu. Speirr genç bir kadın karşısına çıkarıldığında derin bir nefes aldı.

"Kızım Deirdre," dedi Kral Llewd.

O güzeldi. Speirr'in ilk düşüncesi buydu. Daha önce hiç görmediği kadar altın sarısı saçları ve nazik ve nazik mavi gözleri vardı.

Ama onun Nynia'sıyla boy ölçüşemezdi. Başka hiçbir kadın ona yaklaşamazdı.

Speirr içgüdüsel olarak geri çekildi.

Amcası onu öne doğru itti.

Deirdre davetkar bir şekilde gülümsedi. Gözleri sıcak ve kabullendi.

Tekrar geri adım attı.

Bu sefer teyzesi onu gelinine doğru dürttü. "Ona ne söyleyeceksin delikanlı?"

"Ben..." Speirr onları birbirine bağlayacak kelimeleri biliyordu. Onları durmadan prova etmişti.

Ama şimdi boğazına takıldılar.

Nefes alamıyordu.

Tekrar geri adım attı ve teyzesi ile eniştesi onu tekrar ona ve aniden kasvetli görünen bir kadere doğru itti. Soğuk.

"Speirr," dedi amcası sesinde bir uyarı tonuyla. "Kelimeleri söyle."

Yap yoksa her şeyi kaybedersin.

Bunu yaparsan tek şeyi kaybederim.

Aklında, Nynia'nın gözlerindeki acıyı gördü. Saklamaya çalıştığı gözyaşlarını gördü.

Speirr dişlerini sıktı ve çenesini kararlılıkla esnetti. "Bunu yapmayacağım." Döndü ve koridordan ayrıldı, kapıya doğru yol alırken ve köye girerken şok nefeslerini duydu.

Birkaç saniye sonra teyzesi ve amcası koşarak arkasından geldiler. Amcası onu kolundan tutup sertçe durdurduğunda, atının yolunu yarılamıştı.

"Neyin var?" diye sordu.

"Speir?" dedi teyzesi daha nazik bir tonda. "Nedir?"

Aralarında ileri geri baktı, kalbinden geçenleri anlamalarını sağlayacak kelimeleri aradı. "Onunla evlenmeyeceğim."

Ah evet, yapacaksın, dedi amcası sertçe. Kara gözleri ona ateş saçıyordu. "Şimdi oraya geri dön ve bu işi bitir."

Nae, dedi inatla. "Başkasını severken onunla evlenmeyeceğim."

"DSÖ?" bir ağızdan sordular.

"Nynia."

Derin bir kaş çatma alışverişinde bulundular.

"Nynia da kim?" diye sordu amcası.

"Balıkçının kızı mı?" dedi teyzesi.

İki soru birden aklına geldi. Ta ki teyzesinin yorumu amcasının zihnine kaydedilene kadar.

"Balıkçının kızı mı?" o tekrarladı.

Amcası onu ensesine atmak için hareket etti ama Speirr elini tuttu ve ona dik dik baktı. Amcası tarafından dövüldüğü günler çoktan geride kalmıştı.

"Deli misin?" diye sordu amcası, kolunu burkarak kurtararak. "Onu nereden tanıyorsun?"

Speirr, amcasının kınamasını bekleyerek gerildi. Hiç şüphe yok ki en sonunda tıpkı annesine yaptıkları gibi onu da klanlarından sürgün edeceklerdi.

Bunların hiçbiri önemli değildi.

Nynia, onu gerçekten kabul eden tek kişiydi.

O hayatının sefaletine geri dönmek zorundayken başka biriyle evlenerek onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Onsuz yaşlanmayı reddediyordu.

"Anlamadığını biliyorum ve gidip Galyalı'nın kızıyla evlenmem gerektiğini biliyorum ama yapamam." Birinin içinde bulunduğu kötü durumu anlayacağını umarak teyzesine baktı. “Nynia'yı seviyorum. Onsuz yaşamak istemiyorum.”

"Gençsin ve aptalsın," dedi amcası. “Tıpkı annen gibi, kalbinin seni yönetmesine izin veriyorsun. Bunu yapmazsan, annenin ayıbını asla yaşayamazsın. Alay edilen bir fahişeden başka bir şey olarak görülmeyeceksin. Şimdi o salona geri dön ve Deirdre ile evlen. Şimdi!"

Nae, dedi kararlı bir şekilde.

"Öyleyse bana yardım et Speirr, bunu yapmazsan bunun için sürgüne gönderilirsin."

"O zaman beni sürgüne gönder."

"Nae," dedi teyzesi tartışmalarına müdahale ederek.

Doğal dünyayı daha yüksek bir seviyeye her gördüğünde aldığı o uzak, uzak bakışı tuttu. "Tanrılar burada iş başında, Idiag. Gözlerine bak. Nynia onun ruh eşidir. Birlikte olmaları amaçlanıyor.”

Amcası küfretti. "Bu klanımız için harika bir ittifak olurdu," diye mırıldandı acı acı. "Halklarımız arasında barışı sağlayacak ve hiç kimsenin benim varisim olarak Speirr'e itiraz etmeyeceğini garanti edecekti. Ama tanrıların iradesiyle tartışmayacağım."

Speirr'in koluna hafifçe vurdu. Git, Speirr. Ben bu toplantıdan elimden geldiğince kurtarmaya çalışırken ve umarım bir savaşı önlerken, git Nynia'na sahip çık."

Speirr inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. Amcası hayatında ilk kez ona karşı nazik ya da merhametli davranmıştı. "Öyle mi demek istiyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Dostum, sağduyu bana dönmeden gitsen iyi olur."

Speirr atına doğru koşarken bağırdı. Sonra geri koşarak teyzesine, sonra amcasına sarıldı. "Teşekkür ederim. İkinize de teşekkürler."

Olabildiğince hızlı atına koştu ve arkasına atladı. Topuklarını kanatlarına dayadı ve kendi topraklarına doğru yola çıktı.

Speirr, ormanı ölü bir koşuyla yırttı. Siyah aygırı birbirine dolanmış çalıların ve yabani otların arasından uçarak arkalarındaki kiri tekmeledi. Ağaçların arasından sızan güneş ışığı, atı daha hızlı sürerken zırhını benekliyordu.

Nynia'sına ulaşması gerekiyordu…

* * *

Nynia, annesi içinde on tane pis kokulu balığın bulunduğu eski, yıpranmış sepeti ona uzatırken içini çekti. "Bunu teslim etmeli miyim?" diye sordu annesine, merhamet dileyen bir sesle.

"Kardeşin bir iş için gitti ve onu istiyorlar. Şimdi git çocuğum. Senden daha fazla tartışma kabul etmeyeceğim."

Nynia sepeti alırken dişlerini sıktı. Bundan nasıl nefret ediyordu. Eala'nın hiç şüphesiz teslimatını almak için bekleyeceği demircinin evine gitmektense dayak yemeyi tercih ederdi. Kendi yaşındaki Eala, demircinin kızıydı ama sanki Speirr'inki kadar asil bir soydan geliyormuş gibi davranıyordu.

Kız, onu küçük düşürmekten büyük zevk aldı.

Ve bugün, Nynia'nın havasında değildi. Kalbini kaybetmekten bu kadar acı çekerken olmaz.

Şimdiye kadar onun Speirr'i bir başkasıyla evli olacaktı. Onun için sonsuza kadar kaybolacaktı.

Gözyaşlarını kırpıştırarak annesi, babası ve erkek kardeşiyle paylaştığı küçük kulübeden ayrıldı ve balıkçı, tabakçı ve kasaptan rüzgara karşı, diğer insanların yaşadığı köyün daha güzel tarafına yöneldi.

Ah, Speirr, diye fısıldadı gözyaşlarını silerken. Onsuz tek bir günü nasıl atlatabilirdi? Hayatı boyunca, işinin sefaletinde onu görmesini sağlamıştı. Her zaman toplantılarını dört gözle beklemişti. Göl kenarında onunla kahkaha ve eğlenceyi paylaşmayı dört gözle bekliyordum.

Şimdi o günler sonsuza dek gitmişti.

Döndüğünde, yeni bir eşle olacaktı.

Bir gün kraliçesi çocuklarını doğuracaktı…

Acı ona daha çok saldırdı. Nynia, aşık olacağı tek adam ve onun çocuklarını asla doğurmayacağı gerçeğiyle, köyde amaçsızca yürüdü. Onu bir daha asla tutamamak.

Demircinin kulübesine yaklaştı ve Eala'nın bugün yalnız olmadığını gördü. Küçük bir arkadaş grubuyla birlikte durmuş konuşuyordu. Oğlanlardan üçünü tanıdı ve ona sık sık hatırlattıkları gibi balık kokmasaydı kızlar da onun arkadaşı olurlardı.

Ah zahmet, dedi Eala tiksintiyle. "Pis kokulu balık kız. Çabuk millet, nefesinizi tutun yoksa moraracaksınız.”

Nynia çenesini kaldırdı. Sözleriyle onu incitemezlerdi. Bugün değil. Yeterince incinmişti.

Sepeti Eala'nın ellerine itti.

Ela çığlık attı. "Sen aşağılıksın, Nynia!" diye bağırdı, sepeti düşürdü ve dans ederek ondan uzaklaştı. "Hiçbir erkek bu kadar pis kokan bir kadını istemez. Öyle mi, Dearg?”

Dearg, Nynia'ya spekülatif bir bakış attı. "Bilmiyorum. Geçen gün Speirr'e ne verdiğini gördüğümüze göre burnumu tutmaya razıyım."

Yüzü alev alev olan Nynia, ormanda sevişirken birisinin ona ve Speirr'e rastlamış olmasından dehşete düşmüştü.

"Ne diyorsun, Aberth?" Dearg başka bir yakışıklı gence sordu.

“Evet. Özellikle güçlü bir kılıç kuşandığına göre, bir iki kadeh için iyi olur, ama Speirr gibiysen ve adi pislik zevkine göreyse onunla evlenebilirsin. Yapmamayı tercih ederim."

Onların kaba kahkahaları kulaklarında çınladı.

Aşağılanan ve utanan Nynia, koşarak yaklaşan bir atın sesini duyduğunda onlardan uzaklaşmaya başlamıştı.

Köydeki herkes bu sesle sessizleşti. Binicinin çok acelesi olduğu belliydi. Atı köye doğru ilerleten kalın, derin sesi duyulabiliyordu.

Speirr ormandan uçarak çıktığı anda insanlar yolundan çekildi.

Nynia onu izlerken hareket edemiyordu.

Başı öne eğilmişti ve hem kendisi hem de at ter içinde kalmıştı. Güç, güzellik ve formda birleşmiş olan ikisi, seyretmesi vahşi ve ürkütücü bir manzaraydı.

Sanki Annwn iblisleri peşlerindeymiş gibi uçuyorlardı.

Onun yanından geçerek evine doğru ilerlemesini bekliyordu.

Yapmadı.

Bunun yerine Speirr, vahşi hayvan şaha kalkıp havayı eşeleyerek atını dizginledi.

Eyerinden atladı ve onu kollarının arasına aldı.

Kalbi sevinçle çarpıyordu ama bundan korkuyordu. Buradaki darmadağınık görünümünün ne anlama geldiğinden korkuyordu.

"Fiù?" diye sordu tereddütle, prens için uygun bir terim kullanarak, bu kadar çok tanık varken onu asla kendi adıyla çağıramayacağını biliyordu. "Benden sana ne kalır?"

Kehribar rengi gözleri parlak ve parlaktı ve ona bakarken kalbiyle doluydu. "Sana sahip olurdum aşkım," dedi nefes nefese. "Hayatımın geri kalanında her gün. Seninle evlenmeye geldim, Nyn. Eğer bana sahip olursan.”

Gözyaşları gözlerini doldurdu. Amcan mı?

"Bize iyi dileklerini sunuyor ve döndüğünde sizinle görüşecek."

Onu sıkıca tutarken elleri titriyordu.

"Sen benimsin, değerli Nyn," diye fısıldadı. "Hayatımda başka kimseyi istemiyorum."

"Balık gibi kokmama rağmen mi?"

Buna güldü. "Ve terli bir at gibi kokuyorum. Biz mükemmel bir çiftiz, sen ve ben."

Böyle bir şeyi ancak o söylerdi.

Gözyaşları onu kendine yakın tutarken yüzünden aşağı yuvarlandı ve mutluluktan ağladı.

Speirr'i ona geri dönmüştü ve gitmesine asla izin vermeyecekti. Birlikte olmaları gerekiyordu.

Sonsuza kadar ...

* * *

Sunshine, kalbinin derinliklerinde sıcak bir dinginlik duygusuyla uyandı. Arkasında Talon'un ağırlığını hissetti ve uykulu bir şekilde gülümsedi.

Talon'la ilgili olması dışında gördüğü rüyayı gerçekten hatırlamıyordu.

Ve bu onu rahatlatmıştı.

Kol saatine baktı ve öğleden hemen sonra olduğunu gördü. Şimdiye kadar işte olmalı, sanat eserlerini meydanda satıyor olmalı.

Yine de bu şilteden çıkmak istemiyordu.

Dönerek Talon'un vücuduna sokuldu.

Başını omzuna koydu ve göğsündeki dövmenin izini sürdü. Çok sıcak ve davetkardı.

"Evde olman güzel aşkım." Bu sözleri ona, dün gece sevişirken daha önce yalnızca bir kez duyduğu bir dilde fısıldadı ama yine de onu anladı.

Ayağa kalktı ve onun hala mışıl mışıl uyumakta olduğunu fark etti. Pençe mi?

Kıpırdamadı.

"Speir?" diye sordu, aklına neden bu ismin geldiğini merak ederek, ama nedense ona böyle hitap etmesi doğru gibi geldi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kaşlarını çattı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Güneş başını salladı.

Gözlerini kapattı, döndü ve uyumaya devam etti.

Oh, bu çok tuhaftı.

Neden bu ismi biliyordu ve neden buna tepki verdi?

Rüyasının bir parçası mıydı?

Hatırlamaya çalıştı ama hayatı pahasına yapamadı.

Orada sırtı ona dönük yatarken, aklında bir şey gördü. Belirsiz bir çocukluk anısı gibiydi.

Talon'u büyük bir taş masanın üzerine uzanmış ergen bir genç olarak gördü. Etraflarında ona Stonehenge'i belli belirsiz hatırlatan başka yekpare taşlar vardı.

Uzun boylu, koyu renk saçlı bir adam üzerine eğilirken Talon kolları başının altında yüzüstü yatıyordu. Adamın siyah cübbesi, Talon'u yıpranmış bir kırbaçla döverken dalgalanıyordu.

Talon dosdoğru ona bakıyordu, çenesini sımsıkı kilitli tutarken gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Benimle sonra buluş. Sözleri ona söyledi ve o da başını salladı.

Güneş ışığı paniğe kapılarak geri çekildi.

Rüyası ona koşarak geri döndü, yataktan fırladı ve Talon'un cep telefonunu aldı, sonra annesini aradı. Talon onun konuşmasını duymasın diye kabin kapısının dışına çıktı.

"Güneş ışığı?" diye sordu annesi, Sunshine'ın sesini tanır tanımaz. "Neredesin? Storm, dün gece onu aramadan ektiğini söyledi.

"Özür dilerim anne. Beni tanıyor musun. Dikkatim dağıldı ve aramayı unuttum. Dinle, bir şey bilmem gerekiyor. Yıllar önce, sen ve büyükannemin

üzerimde tüm o geçmiş yaşam regresyon şeyini yaptığınız zamanı hatırlıyor musunuz?

"Evet?"

"Sen ve büyükannem bana eski bir Kelt olduğumu söylediğinizi hatırlıyorum, değil mi?"

"Evet."

"Bundan daha özel bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır gerçek değil. Annemi arayıp hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmeliyim. Onu tanıyor olabilir.

Neden? Paniklemiş gibisin."

Panikledim. Tuhaf bir geçmişe dönüş gibi şeyler yaşıyorum. Başka ne denir bilmiyorum. Bu sadece çok, çok garip.

"Steve'le misin?"

"Talon, anne, onun adı Talon. Ve evet, öyleyim."

"Onu önceki hayatında tanıdığını mı düşünüyorsun?"

Sunshine kapıya baktı ve yutkundu. "Açıkçası anne, onunla evli olduğumu düşünüyorum."

Bölüm 7

Acheron, Zarek'in kapısını çaldığında gün batımından kısa bir süre sonraydı. Günün çoğunu Artemis'le, insan yetkililer artık Zarek'i aradığı için yapılması gerekenleri tartışarak geçirmişti.

Artemis'in beyaz minderli tahtında kayıtsızca uzandığını, güzel yüzünün tamamen ilgisiz olduğunu hâlâ görebiliyordu. "Sana zaten söyledim, Acheron, öldür onu. Adamın karakterine sadece sen körsün. Bu yüzden en başta onun New Orleans'ta olmasını istedim.

Ne kadar ileri gittiğini ilk elden görmeni istedim."

Ash buna inanmayı reddetti. Zarek'in pisliğini herkesten daha iyi anlıyordu. Size çarpmadan önce ilk darbeyi vurma ihtiyacı.

Bu yüzden, Zarek'in merhametle öldürülmesi gereken kuduz bir hayvan olmadığını tanrıçaya kanıtlaması için Artemis'le pazarlık yapmıştı.

Ama Ash onunla herhangi bir şey için pazarlık yapmaktan nasıl da nefret ediyordu. Yine de Zarek'in infaz emrini imzalamayacaktı. Henüz değil. Hâlâ umut varken değil.

Tekrar çaldı. Daha güçlü. Zarek üst katta uyuyorsa onu duymayabilirdi.

Kapı yavaşça açıldı.

Ash içeri girdi, gözleri anında zifiri karanlığa alıştı. Kapıyı zihinsel bir itmeyle kapattı ve duyularıyla uzandı.

Zarek solundaki oturma odasındaydı.

Eski köle kaloriferi açmayı ihmal etmişti, bu yüzden evde soğuk bir soğuk vardı. Ama sonra Zarek, Alaska'daki sıfırın altındaki sıcaklıklara o kadar alışmıştı ki, muhtemelen Şubat ayında New Orleans'ın daha ılıman soğuğunun farkına bile varmamıştı.

Oturma odasına giden Ash, Victoria tarzı kanepenin yanında yerde yatan Zarek'i görünce durdu. Sadece siyah eşofman giymiş olan Zarek uyuyor gibiydi ama Ash uyumadığını biliyordu.

Zarek'in duyuları kendisininki kadar keskindi ve eski köle, tamamen uyanık ve saldırmaya hazır olmadan kimsenin uyku alanına girmesine asla izin vermezdi.

Ash bakışlarını Zarek'in çıplak sırtında gezdirdi. Omurgasının alt kısmında oldukça stilize edilmiş bir ejderha vardı. Sırtının şu anda tuttuğu tek iz buydu ama Ash, Zarek'in derisinin o kadar derin yaralarla kaplı olduğu bir zamanı hatırladı ki Ash onları ilk gördüğünde irkildi.

Valerius'un ailesi için kırbaçlanan bir çocuk olan Zarek, Valerius veya erkek kardeşleri çizgiyi her geçtiğinde bunun bedelini ödeyerek büyümüştü.

Yara izleri sadece sırtında değildi. Bacaklarında, göğsünde, kollarında ve yüzündeydiler.

Kör olan sol gözünün üzerindeki bir yüz yarası o kadar şiddetliydi ki, Zarek gözünü zar zor açabilmişti. Yanağındaki gözünün altındaki yara izi yüzüne çarpık, şekilsiz bir görünüm vermişti.

İnsan yaşamı boyunca, Zarek belirgin bir şekilde topallayarak yürümüştü ve sağ kolu neredeyse hiç çalışmıyordu.

Zarek karşıya geçip Kara Avcı olduğunda, Ash'in bakışlarına bile bakamamıştı. Ash her hareket ettiğinde irkilerek yere bakmıştı.

Normalde Ash, yeni yaratılan Kara Avcılara fiziksel yaralarını koruma veya onları kaldırma seçeneği sunardı. Zarek'in durumunda, sormamıştı. Zarek'in vücudu o kadar ağır hasar görmüştü ki onları hemen silmişti.

İkinci eylemi, adama karşı koymayı öğretmek olmuştu.

Ve yaptığı karşılıktı. Ash eğitimini bitirdiğinde, Zarek ona inanılmaz güçler verecek kadar güçlü bir öfke salmıştı.

Ne yazık ki, aynı zamanda adamı kontrol edilemez hale getirdi.

"Bana bakmaya devam edeceksin Büyük Acheron, yoksa bana yeni bir tane çiğnemeye hazır mısın?"

Ash içini çekti. Zarek hâlâ kıpırdamamıştı. Kolunu başının altına sıkıştırmış, sırtı ona dönük yatıyordu.

"Sana ne dememi istiyorsun Z? Bir polise saldırmaktan daha iyisini biliyordun. Üçünü boşver."

"Ne olmuş? Beni kelepçelemelerine ve bir hücrede gün doğumunu bekleyebileceğim bir hapishaneye götürmelerine izin mi vermeliydim?

Zarek'in kinini duymazdan geldi. "Ne oldu?"

Daimonları öldürdüğümü gördüler ve beni tutuklamaya çalıştılar. Ben sadece kendimi korudum.”

"Kendinizi korumak için birine beyin sarsıntısı, birine kırık kaburga ve diğerine kırık bir çene vermek gerekmez."

Zarek ayağa kalkıp ona baktı. “Başlarına gelenler kendi hatalarıydı.

Onlara söylediğimde geri çekilmeleri gerekirdi.”

Ash, Zarek'in bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Zarek, öfkesini Artemis'ten bile daha hızlı harekete geçirme yeteneğine sahipti. "Kahretsin Z, sen uslu değilsin diye Artemis'in bokunu yemekten bıktım."

"Sorun nedir, Majesteleri? Eleştiriyi kaldıramıyor musun? Sanırım asil bir şekilde büyüdüğünde böyle oluyor. Davranışınızın sansürlenmesi konusunda asla endişelenmenize gerek yok. Herkes senin mükemmel olduğunu düşünüyor. Bu arada hayatın boyunca eğlenmekte özgürsün. Söylesene, seni Kara Avcı yapan neydi? Biri çizmelerini sıyırıp yanına kâr kalsın mı?”

Ash gözlerini kapattı ve yirmiye kadar saydı. Yavaşça. On kişinin asla onu sakinleştirmeye yetmeyeceğini biliyordu.

Zarek o tanıdık alayla onu tırmıkladı. Eski köle ondan her zaman nefret etmişti. Ama Ash bunu kişisel algılamadı. Zarek herkesten nefret ediyordu.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum, Ey Büyük Acheron. Bana ne kadar acıdığını biliyorum ve buna ihtiyacım yok. Gerçekten tanıştığımız ilk gece bana bakışını unutabileceğimi düşünüyor musun? Bana göstermemeye çalışırken gözlerinde korkuyla orada dikildin.

“Pekala, iyiliğini elde ettin. Küçük dökümcünüzü temizlediniz ve onu güzel ve sağlıklı hale getirdiniz. Ama bunun için botlarını yalayacağım ya da kıçını öpeceğim anlamına geldiğini düşünme bile. Boyun eğdirme günlerim sona erdi.”

Ash, adamı uzaktaki duvara çarpma dürtüsüne karşı savaşırken, gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Beni zorlama Z. Seninle senin kavrayışının bile ötesinde kötü olan ölümcül bir varlık arasında duran tek şey benim."

Devam et o zaman. Beni öldür. Gerçekten umrumda mı sanıyorsun?”

Hayır, yapmadı. Zarek bir ölüm arzusuyla doğmuştu. Hem ölümlü bir adam hem de bir Kara Avcı olarak. Ama Ash bir daha asla Kara Avcı'yı öldürmeyecek ve onu Gölgelik'in ıstırabına göndermeyecekti. Bu varoluşun dehşetini ilk elden biliyordu.

"Keçi sakalını tıraş et, küpeyi çıkar ve lanet pençelerini gizli tut. Akıllıysan polislerden uzak durursun.”

"Bu bir emir mi?"

Ash güçlerini kullanarak Zarek'i yerden kaldırdı ve kabaca tavana yapıştırdı.

"Şansını zorlama oğlum. Seninle yaşadım.

Zarek gerçekten güldü. "Kendinizi Disneyland'de kiralamayı hiç düşündünüz mü?

İnsanlar bu yolculuk için bir servet öderdi.”

Ash dişlerini küstah kıça göstererek daha yüksek sesle homurdandı.

Hayatta onun için hiçbir anlamı olmayan bir adamın gözünü korkutmak cidden zordu. Zarek'le uğraşmak, ona kontrolden çıkmış bir çocuğu olan bir ebeveyn gibi hissettiriyordu.

Ash, onu boğmanın cazibesine kapılmadan önce onu yere indirdi.

Zarek ayakları zeminle birleşirken gözlerini kıstı. Umursamaz bir şekilde spor çantasına yürüdü ve bir paket sigara çıkardı.

Atlantisli ile alay edilmemesi gerektiğini biliyordu. Acheron isterse onu anında söndürebilirdi. Ama sonra, Acheron hala insanlığını elinde tutuyordu. Aslında diğer insanlara karşı merhameti vardı ki bu, Zarek'in hiçbir zaman sahip olmadığı bir zayıflıktı. Şimdiye kadar kimse onu umursamamıştı, öyleyse neden başka birini umursasın ki?

Acheron gitmek için dönerken sigarasını yaktı.

"Talon, Kanal çevresinde devriye gezecek, bu yüzden Jackson Meydanı'ndan Esplanade'ye kadar olan bölgeyi almanı istiyorum."

Zarek dumanı üfledi. "Başka bir şey?"

"Uslu ol Z. Zeus aşkına uslu dur."

Acheron kapıyı dokunmadan açıp evinden çıkarken Zarek sigarasından uzun bir nefes çekti.

Sigarasını dişlerinin arasında tuttu ve ellerini dağılmış siyah saçlarının arasından geçirdi.

Davranmak.

Emire neredeyse gülecekti.

Belanın hep onu aramaya gelmesi onun suçu değildi. Ama hiçbir zaman bir şeyden kaçan biri de olmamıştı. Vuruşlarına ve acılarına katlanmayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Dün geceyi hatırlayınca dişlerini sıktı. Daimonları, Sunshine'ın çatı katına çıkarken sokakta görmüştü. Ona nasıl zarar vermek istediklerinden bahsettiklerini duydum. Kimse görmeden onlarla savaşma şansı bulana kadar onları takip etmişti.

Sonra bildiği şey, yanında dört kurşun yarası olduğu ve bir polisin ona donması için bağırdığıydı.

İlk başta, onu tutuklamalarına izin vermeyi ve ardından kefaletini ödemesi için Nick'i aramayı düşünmüştü, ancak polislerden biri copuyla sırtına vurunca, tüm iyi niyetleri doğrudan cehenneme döndü.

Kırbaçlanan bir çocuk olarak günleri sona ermişti.

Bir daha kimse ona dokunamayacaktı.

* * *

Sunshine, Talon'ın kulübesinin dışında oturmuş, Cameron Scott'ın ondan ısmarladığı resimler üzerinde çalışıyordu. Talon içeride uyurken, o saatlerdir burada, neden hala onunla onun bataklığında olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Dün gece kardeşinin yanına gitmesi gerekirken neden onunla buraya gelmişti?

Birlikte geçmiş yaşamlarıyla ilgili ifşası onu gerçekten korkutmuştu.

O, onun pasif, June Cleaver karısı olmuştu...

Güneş titredi. Kimsenin karısı olmak istemiyordu.

Artık değil.

Evlilik bir kadın için kaybedilen bir girişimdi. Eski kocası, erkeklerin bir eşten çok, onlara anında seks sağlayabilecek bir hizmetçiyi istediklerini ona çok iyi öğretmişti.

Onun gibi bir sanatçı olan Jerry Gagne mükemmel bir eşleşme gibi görünmüştü. Sanat okulunda tanışmışlardı ve onun karamsar, gizemli gotik şıklığına aşık olmuştu.

Hayatının o döneminde onu şevkle sevmişti ve onsuz bir gün bile düşünemiyordu.

Hayatlarının geri kalanında onlara yetecek bir kabuk yapabilecek iki rahat bezelye olduklarını düşündü. Jerry'nin yaratma ihtiyacını anlayacağını ve ona saygı duyacağını ve bir sanatçı olarak büyümesi için ihtiyaç duyduğu alanı ona vereceğini varsaymıştı.

Jerry'nin istediği şey, o bir sanatçı olarak büyürken onunla ilgilenmesiydi. Onun ihtiyaçları ve arzuları her zaman onun için arka planda kalmıştı.

Evlilikleri iki yıl, dört ay ve yirmi iki gün sürmüştü.

Hepsi kötü değildi. Bir yanı onu hâlâ seviyordu. Arkadaşlarından ve hayatını paylaşacak biriyle olmaktan keyif almıştı ama başka birinin çoraplarını nereye koyduğundan sorumlu olan kişi olmaya geri dönmek istemiyordu - kendi çoraplarını nereye koyduğunu zar zor hatırlıyordu. Birisi ev yapımı boyaları için alması gereken yumurtaları almayı unuttuğu için projelerini bırakıp dükkana gidiyor.

Değişen hep onun planlarıydı. Bekleyebilecek şeyleri.

Jerry ona hiçbir zaman taviz vermemişti.

Kendini tekrar bir erkeğe kaptırmak istemiyordu. Kendi hayatını istiyordu. Kendi kariyeri.

Talon harika bir adamdı ama ona kendisi gibi bir yaratıkmış gibi geldi. Mahremiyetine değer veren bir yalnız. Şimdiye kadar harika zaman geçirmişlerdi ama uyumlu olmadıklarından emindi.

Gün ışığında kalkıp resim yapmayı gerçekten seven biriydi. Talon bütün gece ayakta kaldı. Tofu ve granolayı severdi. Abur cubur ve kahveyi severdi.

O ve Jerry aynı programı sürdürmüş, aynı beğenileri almış ve bak ne olmuştu. Eğer bunu başaramazlarsa, Talon ile herhangi bir gerçek ilişki için kesinlikle iyiye işaret değildi.

Hayır, hayatına geri dönmesi gerekiyordu.

Kalkıp yemeklerini yer yemez, ona kendisini eve götürmesini söyleyecekti.

* * *

Talon uykusunda içini çekti. Karısını en son rüyasında görmeyeli uzun zaman olmuştu. cesaret edememişti. Nynia'nın düşünceleri her zaman onun kalbini yerinden sökme gücüne sahipti.

Ama bugün, onunla oradaydı. Orada, birlikte olabilecekleri rüyalarında.

Boğazı düğümlenmiş, ocağının önünde oturmasını izledi, bebeğe kıyafet dikerken karnı çocuğuyla birlikte şişti. Beş yıllık evlilikten ve bir ömür boyu süren dostluktan sonra bile, onun kanını karıştırıp kalbini sevgiyle şişirmeyi başardı.

Amcasının küçümseyici bakışları ve klanın küçümsemesi altında büyüdüğünden, onu sadece kendisini rahatlatmak için bulmuştu. Ona sevildiğini hissettiren tek kişi oydu.

Annesinin ona çok küçük bir çocukken söylediği ninniyi mırıldanarak dinledi.

Tanrım, ona ne kadar ihtiyacı vardı. Şimdi her zamankinden daha fazla. Savaşmaktan, amcasının ölümünden beri halkının kendisine yönelttiği taleplerden bıkmıştı.

Annesi ve babasıyla ilgili fısıltıları duymaktan bıkmıştı.

O genç bir adamdı ama bu gece kendini yaşlı hissetti. Ve soğuk.

Ta ki Nynia'ya bakana kadar. Onu derinden ısıttı ve her şeyi daha iyi hale getirdi.

Bunun için onu ne kadar çok seviyordu.

İlerleyerek, onun sandalyesinin önüne çöktü ve başını kucağına koydu. Alışık olmadığı bir şekilde kollarını ona doladı ve bebeğin protesto etmek için kolunu tekmelediğini hissetti.

"Döndün," dedi nazikçe, elini saçlarının arasından geçirerek.

Konuşmadı. Yapamadı. Normalde onu aramadan önce zırhındaki ve vücudundaki kanı yıkardı ama günün kederi hâlâ kalbinde çok tazeydi.

Onun nazik, yatıştırıcı dokunuşunu vücudunda hissetmeye, o an için onun güvende ve hâlâ yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Kalbinin içindeki sızlayan acıyı ancak o dindirebilirdi.

Teyzesi ölmüştü. sakat. Öğlen yemeğine gelmeyince onu aramaya gittiğinde cesedi bulmuştu.

Sonsuza kadar yaşasa, bu korkunç manzarayı asla unutamazdı. Kollarında ölen annesinin hatırasıyla birlikte içinde yaşayacaktı.

"Bu tanrıların laneti," diye fısıldamıştı Parth o akşam erken saatlerde, Talon'un onun kardeşiyle konuştuğunu duyacak kadar yakında olduğunu bilmeden. “O fahişenin oğlu. Lanetli bir soy yaratmak için bir Druid'le yattı ve şimdi bunun bedelini hepimiz ödeyeceğiz. Tanrılar hepimizi cezalandıracak.”

"Liderlik için Speirr'in kılıcına meydan okumak ister misin?"

"Onun gibi birine ancak bir aptal meydan okur. Cuchulainn bile ona eşit olamaz.”

"O zaman seni bir daha duymaması için tanrılara dua etsen iyi olur."

Talon, hayatı boyunca peşini bırakmayan fısıltıları bastırmaya çalışarak gözlerini sımsıkı kapattı.

"Speir?" Nynia onun yüzünü okşadı. "Hepsi öldürüldü mü?"

Onayladı. Halasını eve getirdikten sonra adamlarını toplamış ve Kuzey Galya kabilesinin peşine düşmüştü. Hançerlerinden birini onun vücudunun yanında bulmuş ve sorumluların onlar olduğunu anında anlamıştı.

"Gerçekten lanetlendim, Nyn." Sözler boğazında düğümlendi. Bir ömür boyu, ailesinin yaptıklarından dolayı lanetlenmediğini başkalarına kanıtlamaya çalıştıktan sonra, şimdi kendi yaptıkları yüzünden lanetlenmişti. “Amcam öldüğünde seni dinlemeliydim. Kuzey klanından asla intikam almamalıydım. Şimdi tek yapabileceğim, tanrılarının bir sonraki adımda benden ne alacağından korkmak."

Ama kalbinde, zaten biliyordu. Dünyada elinde tuttuğu kadından daha değerli hiçbir şey yoktu.

Ölmek üzereydi.

Onun yüzünden.

Hepsi onun suçuydu. Hepsini.

Kuzey klanının tanrılarının gazabını başlarının üzerine tek başına o indirmişti.

Durdurmanın bir yolu yoktu. Onu yanında tutmanın hiçbir yolu yok.

Bunun acısı dayanabileceğinden fazlaydı. "Morrigán'a kurbanlar sundum ama Druidler bana bunun yeterli olmadığını söylüyor. Daha ne yapabilirim?”

"Belki de bu son. Belki de şimdi biter.”

Öyle umuyordu. Alternatif …

Nae, Nynia'sını kaybedemezdi. Tanrıları ondan başka her şeye sahip olabilirdi...

Rüyası ileriye, geleceğe kayarken Talon inledi. Karısını, bebeklerini dünyaya getirmek için uğraşırken kucağına aldı.

İkisi de ateşten ve saatlerce süren çabadan ter içinde kalmıştı. Ebe bir pencere açmış ve dışarıda yağan kardan içeriye serin bir esinti bırakmıştı.

Nynia karı her zaman sevmişti ve hava her ikisine de her şeyin yoluna girebileceğine dair umut vermişti. Belki de bebek hepsi için yeni bir şans olacaktı.

"İtmek!" kadın emretti.

Nynia onu kavrayıp çığlık atarken tırnakları onun kollarını ısırdı. Talon yanağını onunkine dayadı, onu kendine yakın tuttu ve kulağına fısıldadı. "Seni yakaladım aşkım. Seni hiçbir zaman bırakmayacağım."

Oğulları onun içinden çıkıp ebenin ellerine doğru koşarken derin bir inledi ve sonra rahatladı.

Nynia, yanağını öpüp ona sımsıkı sarılırken güldü.

Ancak çocuk, yaşlı kadının kendisini uyandırma girişimlerine cevap vermeyi reddedince sevinçleri yarıda kaldı.

"Bebek öldü." Kadının sözleri kafasında çınladı.

"Hayır!" diye hırladı. "O uyur. Onu uyandır.

“Hayır, benim triyatım. Çocuk ölü doğdu. Gerçekten üzgünüm.”

Nynia onun kollarında ağladı. "Sana oğlunu veremediğim için çok üzgünüm Speirr. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın, Nyn. Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın.

Dehşete kapılan ve kalbi kırılan Talon, ebe oğullarının küçük vücudunu yıkayıp giydirirken Nynia'yı yakın tuttu.

Bakışlarını bebekten alamıyordu.

Oğlunun on minik parmağı, on mükemmel parmağı vardı. Bir tutam kalın, siyah saç. Yüzü güzel ve sakindi. Mükemmel.

Çocuk neden yaşamadı?

Neden nefes almadı?

Talon acıyı bastırmak için dişlerini gıcırdatarak çocuğun uyanmasını diledi. Sessizce oğlundan haykırmasını ve yaşamasını istedi.

Bu kadar mükemmel bir şey nasıl nefes almazdı? Bebek neden hareket edemiyor ve ağlayamıyordu?

O onların oğullarıydı.

Değerli bebekleri.

Çocuğun hayatta ve iyi olmaması için hiçbir sebep yoktu. Talon'un bir aptal olması dışında bir sebep yok.

Kendi oğlunu öldürmüştü.

Gözlerinde yaşlar birikti. Elini kaç kez Nynia'nın karnına götürüp oğlunun hareketlerinin gücünü hissetmişti? Bir babanın sevgi dolu gururunu hissettiniz mi?

Bebeğin doğumuna kadar olan günleri işaretlemişlerdi. Onun için umutlarını ve hayallerini paylaşmışlardı.

Ve şimdi çoktan kalbini kazanmış olan çocuğu asla tanıyamayacaktı. Çocuğun gülümsediğini veya büyüdüğünü asla görmeyin.

Nynia ağlayarak, "Çok üzgünüm, Speirr," diye tekrar tekrar mırıldandı.

Kollarını ona doladı ve teselli edici sözler fısıldadı. Onun için güçlü olmalıydı. Şimdi ona ihtiyacı vardı.

Onun yanağından öpen Talon, gözyaşlarını zorladı ve ona teselli teklif etti. "Sorun değil aşkım. Daha fazla çocuğumuz olacak.” Ama kalbinde gerçeği

biliyordu. Tanrı Camulus, bir çocuğunun yaşamasına asla izin vermezdi ve Talon, Nynia'yı bir daha asla bu duruma sokmayacaktı. Onu çok seviyordu.

Bir saat sonra, yüzünün tüm rengi solduğunda, hâlâ onu tutuyordu. Umutlarının sonuncusu da paramparça olduğunda ve onu çınlayan ıstırap dışında her şeyden mahrum bıraktığında.

Nynia kan kaybından ölüyordu.

Ebe elinden geleni yapmış ama sonunda vedalaşmak için onları yalnız bırakmıştı.

Nynia onu terk ediyordu.

Nefes alamıyordu.

Çalışamadı.

O ölüyordu.

Talon, Nynia'yı kaldırmış ve ona yaslamıştı. Onun kanına bulanmıştı ama fark etmemişti bile. Tek düşünebildiği onu yanında tutmak, onu iyileştirmekti.

Benim için yaşa!

Kendi yaşam gücünü onun vücuduna akıttı ama bu yeterli olmadı.

Başka her şeyi - hayatını, topraklarını, halkını - almak için tanrılarla sessizce pazarlık yaptı.

Herhangi bir şey. Yeter ki ona kalbini bırak. Onu bu şekilde kaybedemeyecek kadar çok ihtiyacı vardı.

"Seni seviyorum, Speirr," diye fısıldadı usulca.

boğuldu.

"Beni bırakamazsın, Nyn," diye fısıldadı, kadın kollarında titrerken. "Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum."

"Annene söz verdiğin gibi Ceara ile ilgileneceksin." Soğuk eliyle dudaklarında gezinirken yutkundu. "Cesur Speirr'im. Daima güçlü ve verici. Bran bizi tekrar bir araya getirene kadar seni diğer tarafta bekleyeceğim.

Gözyaşları kontrolünü aşarken gözlerini kapattı. "Sensiz yaşayamam, Nyn. Yapamam."

"Yapmalısın, Speirr. Halkımızın sana ihtiyacı var. Ceara'nın sana ihtiyacı var."

"Ve sana ihtiyacım var."

Yutkundu ve korku dolu gözleriyle ona baktı. "Korkuyorum, Speirr. ölmek istemiyorum Çok soğuk hissediyorum. Daha önce sensiz hiçbir yere gitmedim."

"Seni sıcak tutacağım." Üzerine daha fazla kürk çekti ve kollarını ovuşturdu. Onu sıcak tutabilseydi, onunla kalırdı. olacağını biliyordu…

Onu sıcak tutabilseydi.

"Neden hava kararıyor?" diye sordu, sesi titriyordu. "Henüz havanın kararmasını istemiyorum. Sadece seni biraz daha tutmak istiyorum."

"Seni tutacağım, Nyn. Endişelenme aşkım. Sana sahibim."

Tek bir gözyaşı düşerken elini yanağına koydu. "Keşke senin hak ettiğin eş olsaydım, Speirr. Keşke sana istediğin tüm çocukları verebilseydim."

Daha konuşamadan bunu hissetti. Kollarında gevşemeden önceki son nefesiydi.

Öfkelenen ve kalbi kırılan Talon, başını geriye attı ve acı içini delip geçerken savaş narasını attı. Gözyaşları yüzüne düştü.

"Neden!" tanrılara kükredi. "Lanet olsun Camulus. Neden! Neden beni öldürüp onu rahat bırakmadın?"

Beklendiği gibi, kimse cevap vermedi. Morrigán onu terk etmiş, bu acıyla yüzleşmesi için onu yalnız bırakmıştı.

"Tanrılar senin gibi bir fahişeye neden yardım etsin, evlat? Daha iyilerinin botlarını yalamak dışında hiçbir şeye uygun değilsin.

"Şuna bak Idiag, kendisinden önceki babası gibi acınası ve zayıf. O asla bir şey olmayacak. Onu şimdi öldürmemize ve daha iyi bir çocuk yetiştirmek için yemeği ayırmamıza izin versen iyi olur.

Geçmişin sesleri, ağrıyan kalbini parçalayarak içini kamçıladı.

"Sen bir prens misin?" Nynia'nın onu horozdan kurtardığı günden beri çocukluk sesini duydu.

"Ben bir hiçim," diye yanıtlamıştı.

"Hayır, lordum, siz bir prenssiniz. Sadece bu kadar soylu biri, bir köylüyü kurtarmak için korkunç horoza göğüs gerebilir.”

Kendisini asil ya da iyi hissetmesini sağlayan tek kişi oydu.

Onun yaşama isteği uyandıran tek kişi oydu.

Kıymetli Nynia'sı nasıl gitmiş olabilir?

Hıçkırarak onu ve bebeği saatlerce kucağında tuttu. Güneş dışarıda karın üzerinde parıldayana kadar onları tuttu ve ailesi cenaze hazırlıkları yapmalarına izin vermesi için ona yalvardı. Ama onları hazırlamak istemedi.

Onları bırakmak istemiyordu.

Tanıştıkları günden beri, birkaç saatten fazla ayrı kalmamışlardı.

Aşkı ve dostluğu ona çok şey yaşamıştı. Yıllar geçtikçe, onun gücü olmuştu.

O onun en iyi parçasıydı.

"Ne yapacağım Nyn?" onu sallarken soğuk yanağına fısıldadı. “Ben ne yapacağım…”

Yalnız, onunla orada oturmuş, kaybolmuştu. Soğuk. Ağrıyan.

Ertesi gün, onu ikisinin çocukluk buluşmalarına ilk başladıkları körfezin yanına gömmüştü. Hâlâ onu beklediğini görebiliyordu, yüzü beklentiyle parlıyordu. Karda koştuğunu, bir avuç dolusu top topladığını, böylece ona gizlice yaklaşıp tuniğinin içine düşürdüğünü hayal edebiliyordu.

O zaman onu kovalayacaktı ve o da gülerek kaçacaktı.

Karı o kadar çok sevmişti ki. Başını geriye atmayı ve beyaz, saf pulların güzel yüzüne ve altın sarısı saçlarına düşmesine izin vermeyi her zaman sevmişti.

Böyle bir günde ölmüş olması bir şekilde yanlış görünüyordu. Onu büyük bir mutlulukla dolduracak bir gün.

Acı içinde yüzünü buruşturarak, hiç kar yağmayan bir yerde yaşamayı diledi. Bunu bir daha asla görmemesi ve kaybettiği her şeyi hatırlamaması için sıcak bir yere.

Tanrım, nasıl gitmiş olabilir?

Talon kederden homurdandı. Dondurucu karda elleri ve dizleri üzerindeydi, kalbi acı veren sefalet dışında her şeyden yoksundu.

Odaklanabildiği tek şey, yerde yatan, bebeğini göğsüne bastırmış Nynia idi. Onu korumak, ısıtmak için orada olmadığı gerçeğini. Elinden tutup gittiği yere götürmek.

Omzunda küçük bir el hissetti.

Yukarı baktığında kardeşinin küçük yüzünü gördü. Ceara trajediden payına düşenden fazlasını görmüştü.

"Hala seninleyim, Speirr. Seni yalnız bırakmayacağım."

Talon kollarını onun beline doladı ve onu kendine çekti. Ağlarken onu tuttu.

Elinde kalan tek şey oydu. Ve onu güvende tutmak için tanrılara meydan okurdu.

Nynia'yı koruyamamıştı ama Ceara'yı koruyacaktı.

Onunla ilgilenmeden kimse ona zarar veremezdi...

* * *

Talon gün batımından hemen önce midesinde bir hastalık hissi ile uyandı.

Kendini çok yalnız hissetti.

Duyguları ham ve paramparçaydı. Yüzyıllardır böyle hissetmemişti. Acheron'un ona duygularını gömmeyi öğrettiği geceden beri böyle incinmemişti.

Bu gece hayatının yalnızlığını gerçekten hissetti. Ağrıyan yanık göğsünü delip geçti ve nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Ta ki derisinde ve yatağında garip bir şeyin kokusunu alana kadar.

Paçuli ve terebentin.

Güneş ışığı.

Onu ve onun hareketli hayatında tökezleme şeklini düşündüğünde kalbi anında aydınlandı.

Onun değerli kokusunu içine çekerek döndü ve yatağını boş buldu.

Talon kaşlarını çattı. "Güneş ışığı?"

Etrafına baktı ve onu hiçbir yerde göremedi.

"Beni rahat bırakır mısın seni yürüyen çizmeler!"

Kapısının diğer tarafından Sunshine'ın sesine kaşlarını kaldırdı. Ayağa kalkamadan, kapı açıldı ve Sunshine'ın Beth'e telaşlandığını ve timsahın protesto için tıslad ığını gördü.

İkisi kapı aralığında boğuştular.

"Şövalemi bırak, seni bavul fabrikasından kaçan mülteci. Kürdan için biraz oduna ihtiyacın varsa, verandada bir demet var."

Sunshine'ı kabininde ve Beth'i verandada savaşırken görünce ağzının kenarı kıvrıldı.

"Beth," diye tersledi. "Ne yapıyorsun?"

Beth şövaleyi bırakarak ağzını açtı. Sunshine elinde şövalesiyle geriye doğru tökezleyerek kabine girdi. Timsah ona tıslad ı ve tersledi, kuyruğunu salladı ve sinirli bir şekilde Sunshine'a baktı.

"Hava kararmadan önce seni içeri zorladığını ve bir şeyin seni yemeye karar verdiğini söylüyor," dedi Sunshine'a.

Bataklık Nefesine bu tarafa geldiğimi söyle. O neden..." Sunshine durdu ve ona baktı. "Tanrım, gerçekten bir timsahla mı konuşuyorum?"

Sırıttı. "Her şey yolunda. Onu her zaman yaparım."

"Evet, ama alınma, sen biraz tuhafsın."

Çaydanlığa siyah diyen tencere olmasaydı...

Beth'i kovdu, kapıyı çarptı ve sanat malzemelerini bir köşeye koydu.

Talon onu ilgiyle izliyordu, özellikle de eğilirken kot pantolonunun arkasını güzelce kavradığı için.

"Ne kadardır ayaktasın?" O sordu.

"Birkaç saat. Senden ne haber?"

"Şimdi uyandım."

"Hep bu kadar geç mi uyursun?" diye sordu.

"Bütün gece uyanık kaldığıma göre, evet."

Ona gülümsedi. "Bence gece kuşu olmayı yepyeni bir düzeye çıkardın."

Yanındaki şilteye oturmak için hareket etti ve boya lekeli ellerini kalçalarına sürterek, onun dikkatini onların ne kadar mükemmel şekillere sahip olduklarına ve elini ellerinin içlerinden yukarı, ortasına doğru gezdirmeyi ne kadar çok isteyeceğine çekti. vücut …

Bu düşünceyle sertleşti.

"Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?" diye sordu. "Mutfakta seni öldürmesi ya da çürütmesi garanti olmayan pek bir şey yok ama sanırım yumurta beyazından bir omlet bulabilirim."

Yumurta beyazı omletin tadının nasıl olacağını düşününce yüzünü buruşturdu. Muhtemelen soya peynirinden daha kötü olurdu.

Tanrım, birinin bu kadını çikolatalı Reddi-wip shot'larla tanıştırması gerekiyordu. Ve bu düşüncenin hemen ardından, Sunshine'ın çikolata kaplı tadı nasıl olurdu sorusu geldi - dün gece onunla bunu yapma şansını hiç bulamamıştı.

Onun düşüncelerinden habersiz, tiradına devam etti. “Kepek pullarını hiç duymadın mı? Tam buğday?"

"Hayır, yapmadım." Elini, parmak uçlarıyla cildinin yumuşaklığını kızdırmak için kolundan yukarı, boynuna götürdü. Hmmm, onun etine dokunmayı ne kadar çok seviyordu.

Ona ders vermeye devam etti. "Biliyor musun, bu şekilde yemek yersen, bir otuz yıl daha yaşadığın için şanslısın. Yemin ederim, Willy Wonka'nın Çikolata Fabrikasında mutfağınızda bulduğum her şeyden daha fazla besin var.

Talon sadece gülümsedi.

Neden ondan bu kadar etkilenmişti? Ona ders verirken sesini dinledi ve sinirlenmek yerine gerçekten keyif aldı.

Ona ne yiyeceğini söylemeye zahmet edecek kadar onun hakkında endişelenen birinin olması güzeldi.

"Senin için biraz atıştırmama ne dersin?" O sordu.

Sunshine cümlenin ortasında duraksadı. Cevap vermeyi düşünmeden önce, onu kendine çekti ve dudaklarını talep etti.

Ne kadar iyi hissettiğine inledi. Tadı ne kadar harika. Ereksiyonunu kalçasının altında hissedebiliyordu.

Vücudu onunkinin karşısında eridi.

Bildiği bir sonraki şey, onun dairesini şiltenin üzerinde sırtüstü yatırdığı ve onun dokunuşunu beklerken göğüsleri gerilirken üzerine eğilip kazağının düğmelerini açtığıydı.

"Dikkatimi dağıtmakta çok yeteneklisin," dedi.

"Ben miyim?" diye sordu, göğüslerinin arasındaki vadiyi öperek.

"Hım-hmmm," diye soludu.

Adam çenesinin hemen altındaki deriyi kemirirken vücudunun tamamı ürperdi. Eliyle göğsünü kavrayıp parmaklarıyla nazikçe yoğururken sıcak nefesi onu kavurdu.

Ellerini onun darmadağınık saçlarının arasından geçirdi, örgüleri cildine sürtünerek onu gıdıklayıp alay ederken onu kendine yakın tuttu. Vücudu, onun kabarcıklı dokunuşunu arzulayarak zonkluyor ve yanıyordu.

Talon gözlerini kapattı ve teninin tatlı kokusunu içine çekti. Çok sıcak ve yumuşaktı.

Çok kadınsı. Dili ve dişleriyle boynuyla dalga geçerken elini bronzlaşmış teninde gezdirdi.

Elleri onun üzerinde kaydı.

Ah, bu kadının tadını beğenmişti. Onun altında nasıl hissettiğini sevdim.

Elini sutyeninin siyah dantelinin üzerinden geçirerek nazikçe okşadı. Zevkle tısladı, bacakları onunkine doğru kaydı. Daha önce kotun vücudundaki hissine hiç aldırış etmemişti ama Sunshine onu giydiğinde hiç umursamadı.

Sutyeninin önündeki mandalı açtı ve göğüslerini sorgulayan eline bıraktı. Avucunu sert yumruların üzerinde ileri geri gezdirdi ve hissettiklerinden zevk aldı.

Onlara doğru öptü.

Sunshine başını ona tuttu ve sırtını büktü. Diliyle bir memeyi dalgalandırdı, kadın zevkten çığlık atmak isteyene kadar onu salladı ve emdi. Sanki en ufak bir dokunuştan bile şehvetli coşkunun her parçasını çekip çıkarmanın gizli bir yolunu biliyor gibiydi.

Ve onu tutarken garip bir şey oldu. Uzun zaman öncesine geri döndü…

Talon'un şimdi yaptığı gibi onu tuttuğunu gördü.

Ancak baharın sonlarıydı ve ormanda, sessiz bir gölün yanında uzanıyorlardı. Yakalanmaktan korkuyordu ve aynı zamanda onun özlemiyle içini sızlıyordu.

Bir koluyla onun üzerinde dururken ve serbest eliyle elbisesinin üstünü açarken gözleri koyu bir kehribar rengindeydi ve tutkuyla kararmıştı.

"Seni sonsuza kadar istedim, Nyn." Fısıldadığı sözler, başını daldırıp serbest kalan göğüslerinden örnek alırken onu parçaladı. Bir adamın onu orada öptüğünün verdiği yabancı histen zevkle inledi. Daha önce bir erkeğin ona dokunmasına asla izin vermemişti. Kimsenin onun vücudunu görmesine izin vermemişti.

Biraz utanmış olsa da bunu ona inkar edemezdi. Ona bu kadar zevk verdiğinde değil.

Annesi ona uzun zaman önce erkeklerin ihtiyaç ve isteklerinden bahsetmişti. Kendilerini bir kadının içine yerleştirmeleri ve onu ele geçirmeleri hakkında.

O andan itibaren, Speirr'den başka hiçbir erkeğin onu bu yola götürmesini istemeyeceğini biliyordu. Onun için her şeyi yapardı.

Elbisesinin eteğini kalçalarına kadar kaldırdı ve vücudunun alt kısmını sıcak, aç bakışlarına maruz bıraktı. Adam vücudunun en mahrem yerine bakabilmek için bacaklarını birbirinden ayırdığında titredi.

İçgüdüleri bileklerini birbirine kenetlemekti ama kendini buna uymaya zorladı. Kendini ona açtı ve o ona öyle büyük bir özlemle bakarken nefesini tuttu ki bu onun içini acıttı.

Elini karnından ve dış uyluğundan aşağı kaydırdı. Sonra çok yavaş bir şekilde elini uyluğunun iç kısmında gezdirerek hem yanmasına hem de titremesine neden oldu. onu kapattı

araştıran parmakları onun bacaklarının arasında zonklayan bakir ete dokunduğunda inledi.

Adamın onu okşadığı ve alay ettiği garip duyguyla başı döndü. Bacaklarını daha geniş açtı, sonra parmaklarını derinlere indiği yere kaydırarak vücudunun titremesine neden oldu.

Elini hareket ettirip vücudunu bacaklarının arasına koyduğunda inledi. Sert şaftının iç uyluğuna doğru zonkladığını hissetti.

"Bana bak Nynia."

Gözlerini açtı ve ona baktı.

Gözlerindeki aşk onu yakıyordu. “Henüz çok geç değil. Beni istemediğini söyle, ben de herhangi bir zarar görmeden gideceğim.”

"Seni istiyorum, Speirr," diye fısıldadı. "Ben sadece seni istiyorum."

Eğildi ve onu şefkatle öptü, sonra kendini onun içine kaydırdı.

Bakire kafasını parçalayıp onu tamamen doldururken neden olduğu acıyla gerilmişti. Dudağını ısırdı ve o yavaşça ona doğru sallanırken onu kendine yakın tuttu.

"Benim altımda kendini çok iyi hissediyorsun," diye soludu, sesi derin, yarı iniltiliydi. Düşündüğümden bile daha iyi.

"Senin emrinde kaç kadın var, Speirr?" Sözlerinden dehşete düşmüştü ama bilmek istiyordu ve sorusunun ne kadar aptalca olduğunu anlayamayacak kadar gençti.

Onun içinde hareket etmeyi bıraktı ve gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Yalnızca sen, Nyn. Ben de senin kadar bakireyim. Kendilerini bana teklif eden başka kadınlar da oldu ama elimde tutmayı hayal ettiğim tek kadın sensin.”

Kalbi yükseldi. Gülümseyerek bacaklarını onun ince, çıplak kalçalarına doladı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve burunları birbirine değene kadar onu kendine doğru çekti.

Ah, Speirr, diye fısıldadı Sunshine, onu kendine yakın tutarak.

Talon onun kollarında kaskatı kesildi.

Son bin yılda Ceara'dan başka hiç kimse onun gerçek adını kullanmamıştı. Ve şimdiye kadar sadece bir kadın onun adını az önce Sunshine'ın söylediği gibi söylemişti.

Sorun sadece ne söylediği değildi, bunu söylediği zamanki sesinin ritmiydi. Omurgasından aşağıya gönderdiği ürperti.

"Bana ne dedin?"

Güneş hatasını fark edince dudağını ısırdı. Tanrım, muhtemelen ona başka bir adamın adıyla seslendiğini düşündü. Eski hayatına dair hiçbir anısı olmayacaktı. O da yapmamalı. Bu geri dönüşlerin nereden geldiğini bilmiyordu.

Tek bildiği, onu korkuttuklarıydı.

Büyükannesi gerçekten geçmiş yaşam gerilemesi içindeydi ve onu reenkarnasyona derin bir saygı duyarak yetiştirmişti. Büyükanne Morgan'ın ona iyi öğrettiği bir şey vardı ki, yeniden doğduğunda her zaman eski hayatını unutursun.

Öyleyse neden onu hatırladı?

"Boğazımı temizliyordum," dedi, onun inanacağını umarak. "Sana ne dediğimi sanıyordun?"

Talon rahatladı. Belki bir şeyler duyuyordu. Belki de bu kadının ona hissettirdikleri uzun zamandır unuttuğu anılarını yeniden gün yüzüne çıkarıyordu. Ya da belki de onu bu şekilde istediği için hissettiği suçluluktu.

Sadece Nynia onu gerçekten böyle yakmıştı.

Güneş ışığı çok farklıydı. O istemese bile hissettiriyordu. Buna karşı savaştığı zaman bile.

Ellerini saçlarına daldırdı ve çenesini ısırmak için onu aşağı çekti.

Ellerinin üzerinde hissettiği his, onun altındaki vücudunun sıcaklığı...

Onun üzerine eğildi ve dudaklarını teninin tuzunu tadabileceği omzuna bastırdı.

Talon derin bir iç çekti. Memnuniyetle.

Sonra, en derin öfkesiyle, telefonu çaldı.

Talon küfrederek cevap verdi ve diğer uçta Acheron'u buldu.

"Bu gece kadını korumanı istiyorum. Onu kendi evinde tut.

Talon kaşlarını çattı. Bir an Ash'in Sunshine'ın yanında olduğunu nasıl bildiğini merak etti ama adamın güçleri korkutucu değilse de hiçbir şeydi. "Bana ondan uzak durmamı söylediğini sanıyordum."

"İşler değişti."

Sunshine dişleriyle meme ucuna dokunurken Talon inlemesini ısırdı. Onu burada tutmak zor olmaktan uzaktı. "Bu gece bana ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Evet." Acheron telefonu kapattı.

Talon telefonu bir kenara fırlattı ve şeytani bir sırıtışla Sunshine'a baktı. Bu gece çok daha iyi oldu.

Bölüm 8

Ash, Club Runningwolf'tan ayrıldığında gece yarısına yakındı.

Talon hangi cehennemdeydi? Sokaklarda devriye geziyor olmalıydı.

Ash saatlerdir ona ulaşmaya çalışıyordu.

Nick'i tekrar aradı ve Nick'in de Talon'u ne gördüğünü ne de ondan haber aldığını öğrendi.

Bu Kelt'ten çok farklıydı. Talon'un iyi olduğunu ve yaralanmadığını hissedebiliyordu ve eğer isterse Talon'un izini sürebilirdi. Ama Ash güçleriyle hiç bu kadar müdahaleci olmamıştı. Avlanıp takip edildiği için, bunu başka birine yapmaya dayanamazdı. Acil bir durum olmadıkça hayır.

Özgür irade, hafifçe kurcalayacağı bir şey değildi.

Ash telefonu ceketine geri koyarken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Bak ne kadar çaresiz..."

"Evet, ama hepimizi besleyecek kadar güçlü."

Sesler zihninden Örümcek Adam'ın örümcek hisleri gibi fısıldıyordu...

Ve duvar tırmanıcısı süper güçleri olduğunu düşündü.

Pah-kiralama.

Ash gözlerini kapattı ve seslerin kaynağını buldu. Dört erkek ve iki dişi Daimon, Royal Caddesi'ndeki bir ara sokaktaydı. Motosikletine doğru yola çıktı, sonra kendini durdurdu. Onlara geleneksel yöntemlerle zamanında ulaşmasının hiçbir yolu yoktu.

Etrafına bakınarak kimsenin onu görmediğinden emin olduktan sonra havadaki iyonları etrafına topladı. Bedeninin hiçliğe dağılmasına izin verdi ve güçlerini zaman ve madde fiziğini bükmek için kullandı.

Görünmeden, şehrin içinden bir kadının köşeye sıkıştırıldığı sokağa doğru fısıldadı. Daimonlarla çevrili, kollarını ona dolamış, sinmiş bir şekilde duruyordu.

"Lütfen beni incitme," diye yalvardı. "Çantamı al ve beni rahat bırak."

En uzun Daimon elini saçlarının arasından geçirdi ve şeytanca gülümsedi. "Ah, bu acıtmayacak. Zaten uzun sürmez.”

Acheron katılaştı. Kadını korumak ve kafasını karıştırmak için bir kalkan çağırdı. Zihninde, saldırganlarını korkutup kaçıran bilinmeyen bir figür görür ve hatırlardı.

Gerçekte ıslık çaldı.

Daimonlar hep bir ağızdan ona döndüler.

"Merhaba," dedi umursamaz bir tavırla onlara doğru yürürken. "Siz Daimonlar, tesadüfen masum bir insanın ruhunu emmeyi planlamıyordunuz, değil mi?"

Birbirlerine baktıktan sonra koşmaya başladılar.

"Ah, sanmıyorum," dedi Ash, ara sokaktan kaçmalarını engellemek için arkalarına bir kalkan daha çekerek. "Hiçbir Daimon buradan canlı çıkamaz."

Görünmez duvara çarptılar ve geri döndüler.

Dostum, dedi Ash, sinmiş numarası yaparak. "Ön camdaki böceği gerçekten hissettiriyor, değil mi?"

Ayağa fırladılar.

Ash'in boyunda olan en uzunları gözlerini kıstı. "Senden korkmuyoruz Kara Avcı."

"İyi. Bu şekilde mücadele daha adil hale gelir.” Ash ellerini açarak düşüncelerinden bir asa oluşturdu.

Kadınlar geri çekilirken erkek Daimonlar hemen ona saldırdı.

Acheron asasıyla ona ulaşmak için ilk Daimon'u çevirdi, ardından ucunu ikinciye çarptı. Asanın bir ucunu betona sapladı ve zıplayıp üçüncüyü tekmelerken bunu dengelemek için kullandı. Bıçağı çizmesinin ucundan çıkardı ve doğruca Daimon'un göğsüne sapladı. Daimon parçalandı.

İlk ikisi kendilerini yukarı iterken diğer ikisi geri çekilirken Ash zarif bir şekilde sokağa indi.

"Haydi kızlar," diye alay etti. Utangaç olma. En azından sana kurbanlarına verdiğinden daha fazla bir dövüş şansı veriyorum.

"Bak," dedi lider, sesi titriyordu. "Bırakın gidelim, size bazı önemli bilgiler vereceğiz."

Ash alay etti. "Daha fazla insan öldürebilmen için gitmene izin vermeme değecek hangi bilgiye sahip olabilirsin?"

"Buna değer," dedi bir başkası. "Bu yaklaşık..." Sözleri boğuk bir ağlamaya dönüştü.

Ash hareket edemeden tüm Daimonlar parçalandı.

Yüzyıllardır ilk kez hareket edemeyecek kadar sersemlemişti.

Ne oldu öyle?

İnsan kadın çömeldiği yerden uçarak geldi ve kendini onun kollarına attı.

"Beni kurtardın!"

Ash kaşlarını çattı. Onu tutkuyla öpene kadar onu nasıl görebildiğini anlayamadı.

"Kahretsin, Artemis," diye hırladı, onu iterek. "Bırak beni."

Gırtlağından rahatsız edici bir ses çıkardı. Onu serbest bırakarak, sarışın insan kılık değiştirmesinden ateşli tanrıçalığına parladı. Kestane rengi saçları omuzlarının etrafında kıvrılırken, elleri kalçalarında durup ona somurttu. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

"On bir bin yıl sonra, senin tadının nasıl olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Somurtkan bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçek bir insan olsaydım, bahse girerim bu gece benimle yatardın."

Tiksintiyle içini çekti ve asasının buhara dönüşmesine izin verdi. "Senin küçük kıskançlığına ayıracak vaktim yok. Biliyorsun, halletmem gereken başka şeyler var."

Dudaklarını yaladı ve yanına bir adım attı, sonra elini omuzlarının üzerinde gezdirdi. Kulağına fısıldamak için eğildi. "Ben ilgilenmen gereken şeylerden biriyim aşkım.

Benimle eve gel Acheron. Zamanına değmesini sağlayacağım.” Dilini kulağının etrafında gezdirerek vücudunun ürpertilerini yükseltti.

Ash onu omuz silkti. "Başım ağrıyor."

"İki yüz yıldır başın ağrıyor!"

Ona kuru bir şekilde baktı. "Ve on bir bin yıldır regl oldun."

Buna güldü. "Bir gün aşkım, bir gün..."

Ash aralarına biraz daha mesafe koydu. Ellerini gelişigüzel bir şekilde onun vücudunda gezdiremeyecek kadar yeterliydi. "Neden buradasın?"

Omuz silkti. "Seni dövüşürken görmek istedim. Tamamen ciddi ve ölümcül olmanı seviyorum. Hareket ettiğinizde kaslarınızın dalgalanma şekli. Beni gerçekten heyecanlandırıyor.

Bir kez olsun onun Amerikan argosunu kötüye kullanmasını düzeltme zahmetine girmedi. Bunun yerine, onun onu bu şekilde manipüle edeceği görüşü karardı. Oynadığı oyunlardan nefret ediyordu, özellikle de diğer insanların hayatlarını ilgilendirdiklerinde. "Demek Daimonları yoktan var ettin ve sonra onları öldürdün?"

Aralarındaki mesafeyi kapattı. Ah hayır, onlar gerçekti. Ve onları zaplayan ben değilim. İnan bana, saldırırken vücudunun hareket etme şeklini seviyorum. Sen savaşırken onları asla teslim etmem."

"'Onları dışarı çıkar' mı demek istiyorsun?"

"Mmm... içeri... dışarı..." Artemis ellerini göğsünden aşağı kaydırırken onun omzunu ısırdı. "Böyle konuşmaya devam edersen seni eve götürürüm."

Başı zonklamaya başlamıştı. Elini, onu kucakladığı kasık yerinden çıkardı. Artie, bir dakika odaklanabilir misin? Onları sen vurmadıysan, kim yaptı?"

"Bilmiyorum."

Ondan uzaklaştı. Tekrar.

En sevdiği oyuncağı elinden alınmış ve ona ters ters bakan bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. "Saçını dağıtmandan nefret ediyorum ve burnundaki bu şey de ne?"

Ash saplamanın kaybolduğunu ve deliğin kapandığını hissetti. Dişlerini sıktı. Hiç şüphe yok ki saçları da yine sarıydı. "Kahretsin Artemis, bana sahip değilsin."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Sen bana aitsin, Acheron Parthenopaeus," dedi, sesi öfke ve sahiplenme doluydu. "Hepiniz. Akıl beden ve ruh. Bunu hiç unutma."

Gözlerini kıstı. Benim üzerimde gerçek bir hakimiyetin yok, Artie. Bunu ikimiz de biliyoruz. Her şey söylenip bittiğinde, benim güçlerim seninkilerle alay ediyor."

Ah hayır aşkım. Karanlık Avcı ordun ve korudukları insanlar senin için senden daha önemli olduğu sürece, senin üzerinde her zaman gücüm olacak." Ona soğukça gülümsedi, sonra insan aleminden çıktı.

Ash küfretti ve ara sokağa bir şimşek çakmak için çocukça bir dürtü hissetti.

Hiç şüphe yok ki onu tapınağına geri çekmeye çalışıyordu.

Bir aptal gibi gidecekti. zorundaydı. Daimonları kimin vurduğunu hala bilmiyordu ve eğer Artemis değilse, onunla oynayan başka biri daha vardı.

Ve onu kırmaya cesaret eden diğer aptalların vay haline. Artemis'e mecbur olduğu için müsamaha gösterdi.

Başka birine katlanmak zorunda değildi. Ve Archon'un dikenli çekiciyle, onu kızdıran bir sonraki kişinin kafasını koparırdı.

* * *

"Pekala," dedi Sunshine, Talon'a yatağında sadece ödünç aldığı bir Tshirt'le otururken, bacaklarını altına sıkıştırmıştı. "Beni sonsuza kadar burada tutmayı mı planlıyorsun, yoksa ne?"

Yanında yatarak, eklemesinde ısrar ettiği M&M'leri bulana kadar onun onlar için yaptığı tabağı karıştırdı. "Bağlı olmak. Bana bu sağlıklı saçmalıkları yedirmeye devam edecek misin yoksa buzdolabından arta kalan bifteği alabilir miyim?

Bir çilek daha yerken ona burnunu buruşturdu. Küçük, gizli taze meyve zulasını buzdolabının alt çekmecesinde bulmuş olmasına hâlâ şaşırıyordu. Adamın toksik olmayan herhangi bir şeyi yemekten hoşlanmadığı görülüyordu.

“Dolabındaki çöpleri yiyerek nasıl sağlıklı kaldığını anlamıyorum. Beş çeşit patates cipsi saydığımı biliyor muydun?

"Gerçekten mi? Altı olmalı. Bütün barbeküyü yedim mi?

"Komik değilsin." Ama yine de güldü.

"Rahatla," dedi, onun yaptığı muz cipslerine uzanırken. "Bir muz ye."

Ona kemerli bir bakış attı, sonra bakışlarını muzip bir şekilde muhteşem çıplak vücudunda gezdirdi. "Muzunu çoktan yedim."

Ona gülümsedi. "Muzum sana sahip oldu demek daha doğru olur sanırım."

Sunshine ona çilek vermek için eğilirken yine güldü. Dilini parmaklarının üzerinde gezdirirken elini dudaklarına götürdü ve geri çekilmesine izin vermeden önce derisini hafifçe ısırdı.

Daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu.

Ama maalesef devam edemedi.

Gerçeklik ona çarptığında kalbi battı. Onu terk etmesi olduğundan daha da zor bir hale gelmeden önce buradan gitmesi gerekiyordu. Onu ya da kendisini incitmek istemiyordu.

Biliyorsun, Talon, dedi çilekleri toplayarak. "Son birkaç gündür eğlenceliydi ama gerçekten eve dönmem gerekiyor."

Talon yemeğini yuttu ve bir bardak su içti. Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Daimonlar hala onun peşindeyse ve Ash onun korunmasını istiyorsa onu eve götüremezdi.

Görev ihmali, Atlantislilerin affedeceği bir şey değildi.

Karanlık Avcılar koruyuculardı. Kodlarını korumayı başaramayan herkes, kendilerini sonsuza dek acı verici bir azap içinde geçirirken buldu.

Bu tehdide ihtiyacı olduğundan değil. Gerçek şu ki, Sunshine'ın incindiğini görmek istemiyordu. Onu gereğinden fazla sevmişti.

En kötüsü de onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Biriyle bir akşamı paylaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ve onunla konuşmak çok kolaydı. Çok komik ve sıcak.

"Senden istesem gece kalır mısın?"

Gözlerindeki hüznü gördü. "İsterdim ama yarın ne olacak? O zaman beni tam olarak eve götüremezsin ve tekneni kullanırsam kamarandan çıkmanın bir yolu olmaz."

"Yarın akşam seni eve bırakabilirim."

Uzanıp onun küçük saç örgüleriyle oynadı. Gülümsemesi nazikti ve pişmanlık doluydu. Hayır, Talon. Ne kadar istesem de eve dönmem gerekiyor. Yapacak bir işim var ve bağımsız olarak zengin değilim. Meydanda olmadığım her gün, para kazanmadığım bir gündür. Yemek zorundayım, biliyorsun. Buğday tohumu ucuz değil."

"Eğer mesele sadece paraysa-"

"Değil Talon. Hayatıma geri dönmeliyim."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Er ya da geç şirketten ayrılmak zorunda kalacaklardı.

Onu istediği gibi geri alacaktı ve karanlıktan sonra gölgelerde saklanarak onu hâlâ koruyabilirdi.

"Dünyanın bir parçası ol ama içinde asla."

Acheron'un ona bu sözleri söylediği uzun zaman önceki geceyi hatırladı.

"Yaptığımız iş nedeniyle insanlarla etkileşim halinde olmak zorundayız. Ama biz onların arasında dolaşan görünmeyen gölgeler olmalıyız.

"Asla kimsenin seni tanımasına izin verme. Yaşlanmadığınızı anlamaları için onlara asla şans vermeyin. Karanlıkta her zaman dikkatli, her zaman tetikte ilerleyin. İnsanlarla kölelik arasında duran tek şey biziz. Biz olmadan hepsi ölür ve ruhları sonsuza dek kaybolur.

"Sorumluluklarımız büyük. Savaşlarımız sayısız ve efsanevi.

"Ama gecenin sonunda, senden korkan dünyayı kurtarmak için ne yaptığını kimsenin bilmediği eve yalnız gidiyorsun. Asla ihtişamınızın tadını çıkaramazsınız. Aşkı ve aileyi asla bilemezsiniz.

"Biz Kara Avcılarıyız.

"Biz sonsuza kadar güçlüyüz.

"Sonsuza kadar yalnızız."

Talon derin bir nefes aldı. Onunla olan zamanı sona ermişti. "Tamam," dedi. "Seni geri götüreceğim."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu derinden öptü. Ve onun tadına baktıkça, düşünceleri geçmişe doğru sürükleniyordu.

"Speir?" amcasının hiddetli sesi kapısının diğer tarafından seslendi. “Benimle gerçekten iş yapmak için bir öğleden sonra karının kucağından kendini ayırır mısın lütfen? Yemin ederim, siz ikiniz nasıl devam ediyorsunuz, şimdiye kadar neden beş düzine çocuğunuz olmadığını anlayamıyorum.

Nynia ona hafifçe binerken yukarıdan güldü. "Yine başın belada."

"Evet ama sen buna değersin Nyn."

Sık sık yaptığı gibi, Nynia eğilip burunlarını ovuşturdu ve ardından onu tutkuyla öptü ve üzerinden kaydı. "Gitsen iyi olur yoksa amcan ikimizin de kellesini alır."

Talon bu anı ve içinde uyandırdığı acı karşısında yüzünü buruşturdu.

Sunshine geri çekildi ve tıpkı Nynia'nın her zaman yaptığı gibi burnunu onunkine sürttü.

Üşüdü.

Bir şeyler doğru değildi. Bu anılar, eylemleri…

Onun duygularını uyandırma şekli.

Koyu kahverengi gözlerine bakabilmek için Sunshine'ın yanağını avuçladı. Ona karısını hatırlatan hiçbir özelliği yoktu ama davranışları...

Pençe mi? Sorun nedir?"

Konuşamıyordu. Ona bin beş yüz yıl önce aşık olduğu bir kadını hatırlattığını söylemeye cesaret edemedi.

"Hiçbir şey," dedi sessizce. "Giyinmen gerek."

O kalktı.

"Speir?"

Talon battaniyeyi kaptı ve Ceara kamarasına girerken üzerini örttü.

"Bir sorun mu var?" Sunshine, onun ani rahatsızlığını fark ederken sordu.

Kafasını salladı.

Ceara, Sunshine'ı görünce birden durdu. Gözleri genişledi. "Misafirin mi var?"

Cevap vermedi. Ceara'nın onlarla birlikte olduğu gerçeğine dair Sunshine'a ipucu vermeden yapamazdı.

"Bir problem mi var?" O sordu.

"Hayır," dedi Güneş.

"Evet," diye yanıtladı Ceara. "Acheron'un seni aradığını biliyor muydun?"

Talon kaşlarını çattı. Komodinin üzerinden cep telefonunu aldı ve Acheron'un numarasını çevirdi.

Kimse cevaplamadı.

"Telefonu kapalı mı?" O sordu.

Sunshine'ın kaşlarını çatması onunkine uyuyordu. "Kimin telefonu?"

Ceara başını salladı. "Bütün gece sana ulaşmaya çalıştı."

Kaşlarını çattı. Aşağıya bakarak Nick'i aradı.

Yine cevap yok.

"Bu çok tuhaf," dedi Talon. "Kimse cevap vermiyor."

Sunshine konuyu omuz silkti. "Tam olarak değil. Saat neredeyse gecenin ikisi, belki uyuyorlardır."

"Güven bana," dedi, "bu adamlar şu anda tamamen uyanık." Ablasına doğru döndü. "Ceara, Acheron nerede?"

"Ceara?" Güneş ışığı sordu. Acheron mu? Neden bahsediyorsun?"

Ceara onun sözünü kesmesine aldırış etmedi. "Şu anda Artemis'in yanında ama senin için endişeleniyor."

"Gelmek için neden bu kadar bekledin?" diye sordu.

"Buraya daha erken gelemezdim. Bir şey beni senden alıkoydu."

"Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum. Bir şeyin gücü etrafınızda kozalanmış. Karanlık ve şeytani bir şey."

"Kiminle konuşuyorsun?" Güneş ışığı sordu.

"Gün ışığı lütfen, birazdan açıklayacağım. Öncelikle birkaç cevaba ihtiyacım var.” Ceara'ya baktı.

Ceara merakla Sunshine'a bakıyordu. Yanına yürüdü ve elini omzuna koydu.

Güneş titredi. "Neydi o?"

Ceara, sanki bu temas onu şok etmiş gibi geri sıçradı. "Nynia," diye nefes verdi, kaşlarını çatarak ona baktı.

İçinden bir şey inkar edercesine haykırdı. Bu kez Ceara ile konuştuğunda, onların yerel Kelt dilinde konuştu. Hayır, o değil. Bu mümkün değil."

"Mümkün olsun ya da olmasın, bràthair, o o. Nynia'nın ruhuna sahip. Hissedemiyor musun?”

Talon kalbi güm güm atarak Sunshine'a baktı.

Gerçekten olabilir mi?

Battaniyeyi kalçalarına sararak Sunshine'ın durduğu yere gitti ve ellerini yüzünün iki yanına koydu. Kara gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı.

İnkar etmesine rağmen, onu hissetti. Lambanın ışığı altında ona ilk baktığı anda onu hissetmişti.

İçindeki en derin köşeden, başından beri onun Nynia'sı olduğunu biliyordu. Onu tattığı ilk anda biliniyordu.

Gerçeği karşısında elleri titriyordu.

"Bu nasıl olabilir?" O sordu.

Ama kalbinde, zaten biliyordu. Camulus onu kendisine göndermişti.

Onu yeniden yok etmek için buradaydı.

Göğsü nefes alamayacak kadar sıkıştı.

Bu yüzden ondan bu kadar etkilenmişti. Neden ondan ayrılmak istemiyordu. Camulus, bir kez daha onun ölümünü izlemek zorunda kalması için onu baştan çıkarmasını istedi. Onun kollarında.

Gözlerini kapatan Talon, Sunshine'ı kendisine doğru çekti ve onu sımsıkı tuttu, onu elde tutmak için cennet ve dünyayla savaşmayı istemekle sonunda her zaman kaybedeceğini bilmek arasında kalmıştı.

Hiç kimse bir tanrıyı yenmedi.

Sunshine onun ezici kucağında nefes almakta zorlanıyordu. "Talon, beni korkutuyorsun.

Neler oluyor?"

"Mühim değil. Sadece seni eve götürmem gerekiyor.”

Tanrılar burada olduğunuzu anlayıp bunun için sizi cezalandırmaya karar vermeden önce benden uzaklaşın.

"Speir?" diye sordu Ceara, sesi mesafeli geliyordu. Burada kalamam. Yine çekiliyorum.”

"Ceara?"

O gitti.

Talon duygularını bastırdı. Şu anda onlara sahip olmaya gücü yetmezdi.

Yapacak çok işi vardı ve Sunshine'ı güvende tutma zorluğuyla yüzleşmek için tüm güçlerine ihtiyacı vardı.

Ceara'nın güçlerine ve Acheron'un telefonuna neyin müdahale ettiğini öğrenmesi de cabası.

Sunshine'ın hayatı onun ellerindeydi. Bu sefer onu yüzüstü bırakmayacaktı.

Talon, tarihi değiştirebilmeyi dileyerek dişlerini gıcırdattı.

"Benimle kal Speirr, lütfen kalbinde intikam duygusuyla yola çıkma."

Amcasının öldürüldüğü gün Nynia'yı dinlemiş olsaydı, hayatı tamamen farklı bir yön alabilirdi.

Ama keder ve öfkeyle dolup taşan Nynia'nın talebini reddetmişti ve Nynia konuyu tartışmamıştı.

Her zamanki gibi Nynia kenara çekilmiş ve istediğini yapmasına izin vermişti. Doğruca kuzey Galya kabilesine gitmiş ve hem kendisinin hem de Galyalıların tuzağa düşürüldüğünü asla bilmeden onları yerle bir etmişti.

Gerçeği öğrendiğinde özür dilemek için çok geçti.

Galyalılar, savaş tanrısı Camulus'un koruması ve Camulus'un insan oğlunun önderliği altındaydı. Savaş tanrısının gazabı hâlâ Talon'un hayatında yankılanıyordu.

"Sadece senin acı çektiğini görmek için var olacağım..."

Bu, Camulus'un iyi bir şekilde yerine getirdiği bir sözdü.

Hayır, Camulus'la dövüşüp kazanamazdı. Bir Kara Avcı olarak güçlü ve kudretliydi ama bir tanrıyı öldürecek kadar değil.

Temel olarak, Sunshine'ı hayatına geri döndürmez ve derhal hayatından çıkarmazsa mahvolmuştu.

* * *

Giyindiklerinde ve Sunshine üç kez geri dönmek zorunda kaldığı eşyalarını aldıktan sonra, Talon onun teknesine binmesine yardım etti ve New Orleans'a doğru yola çıktı. Aralarına ne kadar çabuk mesafe koyarsa, o kadar güvende olacaktı.

Şehre vardıklarında Acheron ile temasa geçecek ve Acheron'un Mardi Gras'a kadar ona göz kulak olması için başka bir Karanlık Avcı veya Efendi çağırıp çağıramayacağını soracaktı. Varlığı onu peşinde olan Daimonlardan daha fazla tehlikeye atmayacak biri.

Garajına vardıklarında Talon motosikletini geride bırakıp bu gece Viper'ı kullanmaya karar verdi. Hıza ihtiyacı vardı ve Sunshine'ı daha fazla tehlikeye atmaya niyeti yoktu.

Düşünmek istediğinden daha fazla hız yapma yasasını çiğneyen Talon, onu çatı katına çıkardı ve ardından Acheron'u aramak için duvar telefonunu kullandı.

"Şehirde ne yapıyorsun?" diye sordu Acheron.

"Bana ulaşmaya çalıştığınız söylendi."

Kim tarafından söylendi? Talimatlarımın açık olduğunu sanıyordum. Kadınla kamaranda kalacaktın.”

Talon kaşlarını çattı. Bu tuhaftı. Ceara daha önce hiç yanılmamıştı ve ona hiç yalan söylememişti. "Yaptın, ama sonra..." Anlamaya çalışırken duraksadı.

Burada ne oluyordu?

"Evet?"

"Hiçbir şey T-Rex. Sanırım yanlış anladım.”

"Öyleyse neden hala benimle telefondasın?" diye sordu. "Onu kulübeye geri götürmelisin. Şimdi."

Talon onun kibirli ses tonunu hiç umursamadı. Ash kaçamak ve sinir bozucu olabilirdi ama daha önce hiç otoriter bir pislik olmamıştı. "Yapamam T-Rex. Garip bir şey düşüyor.

Onu burada bırakmak zorundayım.”

"Neden?"

Talon, Sunshine'ın onun konuşmasını duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. Çatı katına kadar ona tek kelime etmemişti ve şimdi kanepede oturmuş resim çiziyordu ve ondan tamamen habersiz görünüyordu.

Bunu böyle tutmak istedi.

Güvende olmak için sesini alçalttı. "O benim eşim."

"Affedersin?"

Talon sesini daha da alçalttı. "Bence Sunshine, Nynia'nın reenkarne edilmiş hali."

"Peki, bu ilginç değil mi?"

Evet ve artık onu koruyamam. Ona bakacak başka birine ihtiyacım var, tamam mı?

"Evet, ikileminizi görebiliyorum."

Talon kaşlarını çattı. İkilem? Bu Acheron tarzı bir kelime değildi. "Seninle ilgili bir sorun mu var, T-Rex?"

"HAYIR. Ben sadece bu durum için endişeleniyorum. Onu şimdi mi terk ediyorsun?

"Yapmam gerek."

"Belki de yarın geceye kadar beklemelisin."

"Ne?"

"Bu gece oraya kimseyi getiremem. Ben başka birini devralana kadar neden onu korumaya devam etmiyorsun? Onu izlemesi konusunda Zarek'e pek güvenmiyorum, ya sen?

"Asla. Haklısın. Onu burada korumasız bırakmak kesinlikle istemiyorum."

"Evet. Bu bir sorun olabilir. Sen günü orada geçir, yarın ben hallederim."

Telefon öldü.

Talon midesinde tuhaf bir hisle telefonu kapattı. Bu konuşmayla ilgili bir şey doğru görünmüyordu.

Ama odanın diğer tarafına baktığında, endişeleri Sunshine'ın görüntüsü tarafından gölgelendi.

Hâlâ kanepesinde oturuyor, defterine bir şeyler çiziyor ve hafif bir melodi mırıldanıyordu.

Nynia'nın ninnisiydi. Çalışırken söylediği aynı şarkı.

Özlem ve acı onu o kadar güçlü bir şekilde parçaladı ki zar zor hareket edebildi.

Ama onu alt eden ona duyduğu aşktı.

İstemeden kendini ona yaklaşırken buldu. Önünde diz çöktü, başını kucağına koydu ve ne kadar farklı görünse veya hareket etse de yanında olduğu için minnettar olarak onu sımsıkı tuttu.

Nynia'sı geri dönmüştü.

Sunshine, eylemlerinin tanıdıklığı karşısında şaşkına döndü. İçgüdüsel olarak, birlikte geçmiş yaşamlarını daha da fazla hatırlarken elini onun altın rengi saçlarının yumuşaklığında gezdirdi. Bunu daha önce yapmıştı. Bir cok zaman.

"Neler oluyor Talon?"

"Keşke sana söyleyebilseydim." Ona bakmak için başını kaldırdı. O jet gözlerindeki azap ona ulaştı ve kalbinin onun için atmasına neden oldu.

Talon geri çekildi.

Artık onun kim olduğunu bildiğine göre, ondan ayrılmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Bu hayatı başka biriyle yaşamak zorunda kalacaktı.

Ne seçeneği vardı? Onu incitecek bir şeyi asla yapmazdı. Tekrar olmasın.

Onu bir kez öldürmüştü, bir daha öldürmeyecekti.

Lanet onu hâlâ bağlıyken birlikte olmalarının hiçbir yolu yoktu.

* * *

Styxx, Talon'la yaptığı konuşmayı düşünürken cep telefonuyla oynuyordu.

O gülümsedi.

Bu çok tatlıydı. Talon, Sunshine'ın reenkarne olmuş ölü karısı olduğunu zaten biliyordu.

Mükemmel. Sadece mükemmel. Daha iyi bir zamanlama bekleyemezdi. Her şey planlarına göre ilerliyordu.

Zarek yemi yutmuş ve kendisine tuzak kurulmasına izin vermişti. Talon artık karısı tarafından yeterince dikkati dağılmıştı. Valerius, Dionysos'un kontrolü altındaydı.

Ve Acheron…

Bunun için çok özel bir şey planlamıştı.

New Orleans'ın Cajun Fransız halkının dediği gibi, Laissez les jeux startuper…

Oyunlar başlasın.

Bölüm 9

"Sanırım şimdi gidiyorsun," dedi Sunshine, bir yanı onun gitmesini istemese de sessizce. Onun gideceğini düşünürken geniş çatı katı birdenbire biraz ıssız göründü.

Kulübesinde yemek tabaklarını hazırlayarak ve birbirleriyle sevişerek çok eğlenmişlerdi.

Ama artık onunla seks macerası sona ermişti. Artık kendi yollarına gitme zamanı gelmişti.

O halde onu bir daha asla görmemeyi düşünmek neden bu kadar canımı yakıyordu?

Talon başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

Elini bıraktı ve kapıya yöneldi. Yan taraftaki terk edilmiş binada uyuyacak bir yer bulabilirdi. Buradan çok uzak olmayan bir kat bul ki, sabaha kadar ona göz kulak olabilsin. O zaman yarın geceye kadar binada uyuyabilirdi.

Bu şekilde daha kolay olurdu. İlişkiyi şimdi bitirirse ikisi için de daha kolay.

Onunla bir gün daha geçirmenin bir anlamı yoktu. Ona kendisinden daha fazla bir şey veremeyeceğini bildiğinde değil.

Onun için tehlike oluşturduğu sürece değil.

Kapı koluna uzandığında güneş ışığı acıdı.

Gidiyordu.

Bitmişti.

Nefes alamıyordu. Onu bir daha görmeme düşüncesiyle midesine şiddetli bir ağrı saplandı.

Burada öylece oturup onun bu şekilde gitmesine izin veremezdi. Pençe mi?

Durdu ve ona dönüp baktı.

"Neden gece kalmıyorsun? Gün doğmadan eve dönemeyeceğini biliyorum.”

"Hayır, yapmasam daha iyi."

"Ama nereye gideceksin?"

Omuz silkti.

Bırak onu …

Yapamadı. Böyle değil. Sadece doğru görünmüyordu. "Hadi. Yarın sabah erkenden çatı katından çıkacağım ve ben çalışırken yer tamamen sana ait olacak. Kimse seni rahatsız etmeyecek. Söz veriyorum."

Talon tereddüt etti.

Ayrılmak.

Emir kafasında yankılandı. Buna ihtiyacı vardı.

Yapamadı.

Sakıncası olmadığına emin misin? O sordu.

"Hiç de bile."

Talon derin bir nefes aldı ve ona doğru döndü.

Karısı.

Onun nihai kurtuluşu.

Nihai yıkımı.

Nynia onun için her şeydi. Tüm bu yüzyıllar boyunca duygularından güvende olduğunu düşünmüştü. Karısının hatıralarıyla gelen acılardan emin.

Şimdi her şey geri gelmişti. Hatta eskisinden daha acı verici.

"Bir sorun mu var?" Güneş ışığı sordu.

"Yorgunum galiba," dedi ceketini çıkarıp yere koyarken.

İyi gelişmiş vücudunu sergileyen dar tişörtünü görünce güneş yuttu. Etkileyici formu onu perçinledi. Adamın sahip olduğu en iyi popo derisi vardı. Bacakları uzun, biçimli ve muhteşemdi ve kendisininkine dolandığında nasıl hissettiklerini çok iyi hatırlıyordu.

Onun tüm erkeksi gücünün ve güzelliğinin onun kollarında yattığı hissi… bacaklarının arasına sıkıştığı…

Bunu hayal ederken neredeyse yüksek sesle inleyecekti.

Ama artık aralarında bir duvar vardı. Sanki bir parçasını ona kapatmış gibiydi.

Vücudunu ve kahkahasını onunla paylaşan şefkatli adam gitmişti. Şimdi kendisine saldıranları hırpalayan ve onları dehşet içinde kaçmaya gönderen güçlü canavarı görüyordu.

Onun nazik yanını nasıl da özlemişti.

"Bana karşı katı davrandın, değil mi?"

Şaşkın kaşlarını ona kaldırdı ve sorusu karşısında şaşkın görünüyordu. "Hanımefendi, ne zaman yanıma gelseniz kaskatı kesiliyorum."

Yanaklarında sıcaklık yükseldi ve alay etti. "O kadar katı demek istemiyorum. Bu tür bir sertlik diğerinden çok daha iyi olsa da. En azından bununla, benden hoşlandığını biliyorum.

Talon, ereksiyonunun açıkça görülebildiğinden emin olduğu pantolonuna bakarken inledi. Bariyerlerinin yıkıldığını hissetti. Her zaman Nynia ile birlikte olduğu gibi, onunla birlikte olma arzusu hissetti.

Nynia ile kendisi olmuştu. Onun arkadaşından başka bir şey olmasını asla beklememişti.

Nyn, üzerine tükürülen ve reddedilen zavallı küçük çocuğu hiç görmemişti. Daha iyilerinden sonra temizlemek için yapılan kişi.

Sürünmeye zorladıkları kişi.

Dövülmekten ve taciz edilmekten bıktığı için dönüştüğü soğuk kalpli delikanlıyı hiç görmemişti.

Çocukken kalbini katılaştırmış ve yumruklarına dayanmayı öğrenmişti. Kendisi, annesi ya da kız kardeşi hakkında sarılıklı göz atan ya da yorum yapan herkesi geri tükürmeyi ve aşağılamayı öğrenmişti.

Kendi kendine kimsenin sevgisine veya ilgisine ihtiyacı olmadığını söylemişti. Ve böylece vahşi bir hayvan gibi yaşamayı öğrenmişti, biri ona dokunmaya çalıştığında her zaman saldırmaya hazırdı.

Nynia'ya kadar. İçindeki canavarı evcilleştirmişti. Ona karşı nazik olmasına izin vermişti. Sert ve boyun eğmez olmaktan başka bir şey olmak. Savunmacı ve acımasız.

Onunla sadece Speirr olmuştu. Birinin onu sevmesini isteyen çocuk/adam. Kim birinin sevmesini isterdi.

Talon birisiyle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Karanlık Avcı kardeşleri tavsiye için ona döndü. Acheron, gücü, bilgeliği ve sakin liderliği için ona güveniyordu.

Hiçbiri, Wulf bile onu gerçekten tanımıyordu. Kalbini şimdi karşısında oturan kadın dışında kimseye açmamıştı.

Bu hayatta kendini açmaya cesaret edemediği bir kadın.

"Doyumsuzsun, değil mi?" diye sordu.

"Yalnızca seninle," diye fısıldadı, bir zamanlar olduğu kadınla şimdi olduğu kadın arasında barışmaya çalışırken ona daha da yaklaşarak. "Sana dokunmaktan asla vazgeçemedim. senin içinde olmak. Nefesini tenimde hissetmek. Güzel ellerin vücudumda."

Sunshine onun sözleri üzerine titredi.

Ona büyük bir iz süren canavar gibi yaklaştı. Vücudu bir hareket senfonisiydi.

Erkeksi, deri kokusu duyularını ele geçirdi ve ağzını sulandırdı.

Öpücüğü karşısında başı döndü ama yorumlarından şaşkına dönerek onu geri itti. "Sanki beni uzun zamandır tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Nedenmiş?"

"Seni ezelden beri tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki seni yüzyıllardır kalbimde tutuyormuşum gibi."

Bu sözler üzerine titredi. Bu onun rüyalarına giren adamdı. Kelt şairi ve reisi. Savaşa gittiğini, sonra da onu sevmek için eve döndüğünü hatırladığı adam.

Ama bu adam olamazdı değil mi?

Yine de bunu düşündüğünde, rüyalarının gerçekte ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Onlarda sarışın ve mavi gözlüydü ama Talon...

Talon aynı görünüyordu.

Vücudundaki dövmeye kadar. Şakağında örgüler. Hatta aynı meşaleyi takmıştı. Farklı olan tek şey göz rengiydi.

Bu doğru olamazdı. Bütün bunlarda garip bir şeyler vardı. Onu var olduğunu hiç bilmediği bir düzeyde korkutan bir şey.

Aynı adam olabilir mi?

Yapabilir miydi?

Bu mümkün görünmüyordu ama yine de babası ve annesiyle yaşarken, hayatında pek çok imkansız şey görmüştü. Bu dünyada iş başında olan uhrevî güçler vardı.

Talon'un öpücüğünden geri çekildi ve sağ kulağının hemen altındaki deriyi görebilmek için başını eğdi.

Orada küçük bir yara izi vardı. Nynia olarak Speirr'e çocukken balık tutarken verdiği küçük bir yara. Çubuğu atmak için geri çekmişti ve kanca kulağını yakalamıştı.

Yıldız şeklindeki yara hala oradaydı.

Her zaman olduğu gibi.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Hayır, mümkün değildi.

Öylemiydi?

Belirsizlik içinde titriyordu.

Aç gözlerle ona bakarken gözleri kısılmıştı. Nefesi yavaşça yüzüne düştü. Kalbinin ellerinin altında çarptığını, gücünün ve sıcaklığının kendisine ulaştığını hissedebiliyordu.

"Seni çok özledim Nyn ... Nyn ... komşu."

Sunshine anında geri çekilirken dondu. Yüzünden, onun da söylediği şeye kendisi kadar şaşırdığını söyleyebilirdi.

"Bana ne dedin?"

"Komşu," dedi hızlıca.

"Bundan önce."

"Hiç bir şey."

Tamam, bu çok tuhaftı. Ve bir açıklama istiyordu, hayır buna ihtiyacı vardı.

"Talon," dedi, sandalyeyi onun önüne bırakarak. "Bana neler olduğunu anlat. Nynia'nın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Obsidyen gözleri parladı. "Yapıyor musun?"

Aman Tanrım, bu doğruydu! Onu tanıyordu. Bir şekilde geçmişi de hatırladı.

O biraz değişmemişti. Gün ışığında olamazdı. Amerikan vatandaşı değildi ve henüz...

Oh, bunu çözmek için bir roket bilimcisi gerekmedi. Her nasılsa, Talon Speirr'di.

O bir vampirdi ya da bir ölümsüz ya da öyle bir şeydi. Bunu biliyordu.

"Beni nasıl hatırlıyorsun?" ona sordu.

"Seni nasıl unutabilirim?"

Dudaklarını büktü ve onu tekrar itti. "Pürüzsüz, ama bu sorumu yanıtlamıyor. Sende gerçekten tuhaf bir şeyler var, Talon. Ve şimdi rüyalarımda olduğun gibi olman da mantıklı değil. Ben bile aynı görünmüyorum. Ama sen yaparsın. Neden?"

Talon ona söylemek istedi ama kelimeleri bulamadı. Sen öldükten sonra intikam için ruhumu artık bana sahip olan bir Yunan tanrıçasına sattım böylece sonsuza kadar onun için vampir avlayıp öldürebileyim. O bile bu sözün doğruluğuna inanmakta güçlük çekiyordu ve bin beş yüz yıldır onun gerçekliğini yaşıyordu.

Ona hırladı. "Yine gerginsin."

"Sadece anı yaşayamaz mısın? Beni olduğum gibi kabul et?”

"Tamam aşkım. Ama bana bir şeye cevap ver.”

"Ne?"

"Liseden ne zaman mezun oldun?"

Sorduğu sorudan rahatsız olmuşa benziyordu. "Yapmadım."

"O halde hangi yıl okulu bıraktın?"

Talon ondan uzaklaştı. Bunlar cevaplayamayacağı şeylerdi. Cevaplamayı reddettiği şeyler.

Gözlerindeki acı kalbini sıkıştırdı.

"Anlaşma nedir, Talon? Aptal değilim. Hiç kimse güneş ışığına karşı bir pencerenin önüne bile geçemeyecek kadar alerjisi yoktur. Ve sakın dişlerini

göstermediğin gözümden kaçmadı sanma. Öpüştüğümüzde onlara çok yaklaşırsam hemen uzaklaşıyorsun."

Talon, ona onu unutturmak için güçlerini kullanmaya cesaret etmeyi diledi. Bu konuyu daha az uçucu bir şeye değiştirmek için. "Ne? Vampir olduğumu kabul etmemi mi istiyorsun? Dolunay olduğunda aya uluduğumu mu?”

"Sen? Yapıyor musun?" Ona doğru adım attı ve ağzını açmaya hazırmış gibi elini çenesine koydu. "Bana dişlerini göster, Talon."

Geri adım attı. "Yapamam."

Ona kötü bir bakış attı. "Sen Speirr'sin, değil mi? Bir şekilde sensin, sen, rüya gördüğümde görüyorum. değil mi?”

Uzaklara baktı.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye ısrar etti sesini yumuşatarak. "Sadece bilmem gerekiyor."

"Ne fark eder ki?" diye tersledi, bu konuşmadan bıkmıştı.

"Beni dışarı atar mısın?"

"Hayır," dedi nefes nefese, sesi uzlaşmış gibiydi. "Seni asla kapı dışarı edebileceğimi sanmıyorum."

"Öyleyse neden bilmek zorundasın?"

Gözlerini ona diktiğinde ateş geri döndü. "Çünkü hayatını paylaşmak için bana karşı açık ve dürüst olmanı istiyorum."

Sözleri onu parçaladı. Ölümlü bir adam olarak ona sahip olmanın ne kadar umutsuz göründüğünü hatırladıkça, yüreğinde acı bir özlem kabardı. O zamanlar aralarında sadece sosyal konum ve dedikodu vardı. Artık tüm evren onları ayrı tutmak için birleşmişti. "Sana hayatımı paylaşmak istediğimi düşündüren ne? Belki de seni sadece seks için kullanıyorum."

Yüzü asıldı, ondan uzaklaştı. "Sen?"

Gözlerindeki acı onu paramparça etti. Onu incitmek istemedi.

"Sen?" diye sordu, soruyu ona çevirerek. "Benden ne istediğini söyle, Güneş."

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bir yanım sana çekiliyor ve bir yanım senden korkuyor.

Gözlerinin içinde çok karanlık bir şey var. Seni daha yakından tanımak isteseydim, izin verir miydin?”

"Hayır," dedi dişlerinin arasından, "yapamayız."

"O zaman neden yapamayacağımıza dair bana bir sebep borçlusun. Benim yerime karar verecek bir babaya ihtiyacı olan bir çocuk olmadığımı biliyorsun. Bana saygı duyduğunu sanıyordum.”

"Evet."

"O zaman bana bir yetişkin gibi davran. Kendinle ilgili en temel soruyu bile yanıtlamayı neden reddettiğini söyle bana."

İstediği şey imkansızdı. Acheron ya da Artemis onu yemininden kurtarmadıkça ona şu anki hayatından asla söz edemezdi.

"Sana kim olduğumu söylersem, hayatın tehlikede olacak."

"New Orleans'ta şehirdeki en popüler kulüplerden birinin üzerinde yaşıyorum ve arabamı dün gece iki adamın öldürüldüğü bir ara sokağa park ediyorum. Hayatım her zaman tehlikede.”

"Dün gecekiler insan değildi ve öldürülmediler." Talon bunun kaçmasına neden izin verdiğini bilmiyordu.

"Peki onlar neydi?"

Ona söyle …

Emir çok güçlüydü. Sessizlik Yasasını bir kez bile bozmamıştı. Asla.

Daimonlar, kız arkadaşın Celt ile parti yapmak istedi. Onu korumasız bırakmayın.”

Dışarıda ona neyin saldırdığını bilmeye hakkı vardı.

Pençe. Kollarının arasına girdi ve ellerini yüzüne koydu. Dokunuşu yatıştırıcı ve sıcaktı.

Neredeyse onu parçalamayı başardı.

"Güven bana. Her ne ise, asla kimseye söylemeyeceğim.

"Yapamam Güneş. Yapamam."

"Yapmayacaksın, Talon. Yapmayacaksın. Sinirli bir nefes verdi ve ellerini indirdi.

"İyi. Sırlarını sakla. Devam et ve beni havaya uçur. Mutlu bir hayat yaşa ve ne yapıyorsan onu yap.”

Ondan uzaklaştı.

Talon ona uzandı ama o elini atladı. "Güneş ışığı…"

"Bana dokunma. Sana kızgınım."

"Lütfen bana kızma."

O, başını salladı. Ah, o yavru köpek gözlerinde iyisin. Sesindeki o derin nota. Ama artık umursamayacak kadar ileri gittim. Sadece bırak."

Sesindeki ve emrindeki acıyla yüzünü buruşturdu. Kalbine kadar onu kesti.

O an bir şeyin farkına vardı. Zarek ve Acheron haklıydı. Korkmuştu.

Gitmekten korkuyorum ve kalmaktan korkuyorum.

İstediği son şey, Nynia'yı tekrar kaybetmekti ve yine de Sunshine'a baktığında, onun karısının ruhuna sahip olsa bile onun karısı olmadığını anladı.

O başka biriydi. Yeni ve çileden çıkaran biri. Nynia ona asla kızmazdı. Öfkesini hak ettiğinde bile. Her zaman çekingen ve utangaç olmuştu.

Sunshine gibi cesur ve talepkar değil.

Eğer bir konuyu kendi haline bırak derse, Nynia başını sallar ve konuyu kapatırdı. Asla bir Daimon'a diz çökmez ya da bir timsahla dövüşmezdi.

Ama daha da şaşırtıcı olanı, Sunshine'daki ateşi sevdiğini kabul etmek zorunda kalmasıydı. Ona ve etrafındaki dünyaya karşı koyma yeteneği.

"Ne?" diye sordu, gördüğüne inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak. "Hala burdasın? Sana bir emir verdiğimi sanıyordum.”

Kendine rağmen gülümsedi. "Seni bırakmak istemiyorum Güneş. Beni olduğum gibi kabul edemez misin?"

Güneş uzağa baktı. "Senin hakkında ne kadar az şey biliyorsam hoşuma gidiyor Talon, ama sorun şu ki senin hakkında ne kadar az şey biliyorum. Bataklıkta yaşıyorsun, çok paran var ve soyadın yok gibi görünüyor ve büyük, ürkütücü timsahları seviyorsun ve ayak işlerini yapan Nick adında bir adama sahipsin. Bu kadar. Talon bilgim bu kadar ve gerçekten kısa bir liste.”

Bakışlarıyla karşılaştı. “Temel biyografisi konusunda bana bile güvenmeyen bir adamla ilişki kurmayı reddediyorum. Şimdi tek istediğin sevişmekse, işte kapı. Eğer gerçekten kalmak istiyorsan, bana kendin hakkında bir şeyler anlat. Anlamlı bir şey.”

"Ne gibi?"

"Bana en iyi arkadaşının adını söyle."

"Wulf Tryggvason."

Şok oldu, çenesini düşürdü. “Aman Tanrım, az önce bir soruya cevap verdin. Bence dünyanın sonu gelebilir.”

"Komik değilsin. Peki kalabilir miyim?

Bir an düşünür gibi dudaklarını büzdü. "Güzel, ama sadece güneş doğmadan eve dönemeyeceğini bildiğim için."

Sorularını cevaplayana kadar aralarına mesafe koymaya kararlı olan Sunshine arkasını döndü ve yatak odasına gitti. Yatağından bir yastık ve battaniye aldı, sonra oturma odasına döndü ve ona verdi.

Pembe yorganını ve yastığını tutarken tamamen şaşkın görünüyordu. "Bu ne?"

"Benimle temize çıkana kadar, kanepeyi alabilirsin."

"Dalga geçiyorsun."

"Oh hayır. Azıcık bile değil. Kafanın içine girmeme izin verene kadar yatağıma geri dönmene izin vermeyeceğim.

Talon karşı duvara doğru yürüyüp panjurlarını indirirken tamamen sersemlemişti.

"Sana Wulf'tan bahsetmiştim," dedi.

Ona doğru döndü, bakışı eğlenmedi. "Bana tek bir isim verdin. Ooooo. Bu bana senin hakkında çok şey anlatıyor, değil mi? En iyi arkadaşlarım Trina Devereaux ve Selena Laurens. Şimdi bu sana benim hakkımda ne anlatıyor? Nada. Zilch. Hiç bir şey. Bu sadece sinirlendiğimde arayabileceğim biri olduğu anlamına geliyor ve inan bana, çok geç olmasaydı deli gibi onlardan birini arardım.

Talon homurdandı ama bu onu zerre kadar etkilemedi. Kadının tamamen çok fazla küstahlığı vardı.

"Öyleyse bana Wulf'tan bahset," dedi yavaşça, ona doğru bir adım atarak. "Yaşamak için ne yapıyor? Burada, New Orleans'ta mı yaşıyor? O evli mi? Onu ne zamandır tanıyorsun?”

"Minnesota'da yaşıyor ve evli değil."

Memnun görünüyordu ama aynı zamanda küstah bir bakış da atmayı başardı.

"Onunla nasıl tanıştın?"

Yüz iki yıl önce Mardi Gras'ta, Wulf geçici görev için şehre taşındığında - ki bu, Sunshine'a asla söyleyemeyeceği bir şeydi.

Talon sıkıntılı bir nefes verdi. "Onu uzun zamandır tanıyorum."

"Ooo," diye tekrar nefes aldı. "Böyle cevaplar oylamayla göreve gelmeni sağlar ama benim yatağıma geri dönmeni sağlamaz. Ve kesinlikle bedenime yaklaşmana izin vermeyecekler.”

"Mantıksız davranıyorsun."

“Ha!”

Bu çok haksızlıktı. Onu korumaya çalışıyordu ve o burada ondan veremeyeceği bir şey istiyordu. Onun incindiğini görmek istemediği için vücudunu ondan esirgemek.

Bunu ona nasıl yapabilirdi?

Devam eden ısrarına kızarak, "Ben senin kocanım," diye çıkıştı.

Homurdandı ve şaşkın bir bakışla onu taradı. "Bu hayatta olmaz dostum." Teftişi için sol elini kaldırdı. "Parmağımda alyans göremiyorum ve son baktığımda, siyah savaş atının sırtında kasabaya koşarak ayaklarımı yerden kesip senin olmamı istememiştin."

Talon onun sözleriyle buz kesti. "Şunu hatırlarsın?"

Başıyla onaylarken öfkesinin bir kısmı geçmiş gibiydi. "Ve bunu nasıl hatırladığını bilmek istiyorum."

Battaniyeyi ve yastığı koltuğa fırlattı ve dimdik uzandı. "Sana söyledim, söyleyemem."

"O zaman iyi geceler tatlım. Güzel rüyalar gör.” Onu alnından öpmek için öne çıktı ve odasına yürüdü.

Asil bir şekilde sinirlenen Talon, onun perdeleri kapatırken büyük bir gösteri yapmasını izledi. O kadının onu yakmasını sağlamanın bir yolu vardı ve bu sefer iyi bir şekilde değildi.

Öfkeliydi.

Özellikle komodinin ışığını açtığında ve ince kumaştan vücudunu açıkça görebildiğinde.

Kalbi güm güm atıyordu. Elbiselerini tombul vücudundan çıkarıp çırılçıplak yatağına girerken, adam bakışlarını ondan ayıramadı.

Onu orada yatarken hayal edebiliyordu, pembe pamuklu çarşafları sıcak, ıslak kalçalarının arasına sıkıştırmıştı. Kolunu otlatarak ve sol göğsünün koyu renkli ucunu kısmen gizleyerek yan yattığında göğüsleri birbirine bastırılmıştı. Sırtı çıplaktı ve onun hevesli bakışlarına açıktı ve saçları başının etrafında yelpaze gibi dağılmış, sadece onun arkasına uzanıp onu vücuduna yaklaştırmasını bekliyordu.

Sonra elini uyluğuna kaydırır, yumuşak etini kavrar ve bacağını kaldırır, vücudunu açar, böylece arkadan onun derinlerine kayabilirdi.

Ah evet, sıcak vücuduna girip çıkarken, onun yumuşak arkasını kasıklarında hissedebiliyordu. Elini bacaklarının arasına sokarken ve ona en tatlı, en şefkatli aşkı yaparken parmaklarıyla onu okşarken başını çenesinin altına sıkıştırdığını hissedin.

Dokunuşuyla kıvranırken ve kendinden geçmiş bir halde inlerken odunsu paçuli kokusu onu çevreleyecekti.

Vücudundaki her hormon birdenbire uyandı ve kasıkları onu talep ederek kasıldı.

Nynia bunu ona asla yapmazdı. Kendisine ulaşmasını asla reddetmemişti. Bir kez değil. Tek yapması gereken parmağını kıvırmak ya da kaşını kaldırmaktı ve karısı memnuniyetle onun kollarına atılmıştı.

Şu an onu her zamankinden daha çok özlüyordu.

"Güneş ışığı?"

Hayır, Talon, dedi kararlı bir şekilde, ışığını söndürerek. "Cevap hala hayır."

"Sana hiçbir şey sormadım."

"Adımı söylediğinde sesindeki o notayı biliyorum ve ne istediğini biliyorum ve sen de benim ne istediğimi biliyorsun. Bilin bakalım hangimiz pes etmek

zorunda kalacağız?” Durdu, sonra ekledi, "Ve kayıtlara geçsin, o ben değilim."

Bıyık altından küfretti. Bu hayatta çok inatçıydı. İstediği zaman, istediğini veren yumuşak başlı Nynia'sına ne olmuştu?

Güzel, o zaman bırakın orada hiç rahatsız edilmeden ve çıplak olarak yatsın.

Vücudu bu kelime üzerine sıçradı.

İnleyerek döndü ve onu bir daha görmemek için kanepenin arkasına döndü.

O yetişkin bir adamdı, bunun üstesinden gelebilirdi. Kendini kontrol edebiliyordu.

Ah, kahretsin! Daha önce hiçbir kadın onu geri çevirmemişti. Bu dayanılmaz ve çileden çıkarıcıydı.

Daha da sertleşirken yumruğunu yastığa vurdu. Kanepe için fazla büyüktü ve çok rahatsızdı ama burada ya uyuyacaktı ya da ölecekti.

* * *

Sunshine, Talon'un kanepede dolaşmasını dinledi. Neredeyse onun için üzülüyordu.

Neredeyse.

Ama onun sırlarından bıkmıştı. Onun şifreli oyunlarından bıktım. Özellikle bir şişe Tylenol bile olmadığına göre, onun muhtemelen bir uyuşturucu satıcısı olmadığını öğrenecek kadar evinin etrafını gözetlemişti, ama her türden ilginç elektronik aleti vardı. Bir sürü deri, ithal bira ve bir savaş gemisini batırmaya yetecek kadar DVD. Bulduğu tuhaf silahlardan bahsetmiyorum bile. Bazıları tasarım açısından oldukça eskidir.

Hayatında çok tuhaf bir şey vardı ve ne olduğunu anlayana kadar ona daha fazla yaklaşmasına izin vermeyecekti. Yapışkan gözlerinin onu tekrar yoldan çıkarmasına izin vermeden önce, onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi kendine borçluydu.

Döndü ve kendini uyumaya zorladı. Yarın çalışması gerekiyordu. Onun aksine, sonsuz bir gelir kaynağı yoktu.

* * *

"Pekala, bak kim döndü."

Sunshine okumakta olduğu kitabı bıraktı ve Selena küçük arabasını ona doğru sürerken Selena'ya gülümsedi. Bol mor bir elbise ve siyah bir pelerin giymiş olan Selena, arabasını Sunshine'ın çanak çömlek ve eskiz standının sağına park etti ve oyun masasını ve psişik eşyalarını hazırlamaya başladı.

"Biliyorum," dedi Sunshine özlemle, aşk romanı Born in Sin'in sayfasını işaretleyip bir kenara koyarken. "Son birkaç gündür meşguldüm. Üzgünüm."

Selena iskambil masasının üzerine mor bir bez serdi. "Yani bu adam hakkında bir şey öğrenebilecek miyim? Senin için bir okuma yapmamı ister misin?”

Sunshine, Selena'nın işaretlerini yerleştirmesine yardım etmek için taburesinden kalkarken içini çekti. "Abur cuburdan başka bir şey yemeyen, bir ton parası olan, bataklıkta yaşayan ve kayınbiraderi Kyrian'ı tanıyan dev bir sarışın motorcu seks tanrısı olması dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyorum...

Oh, ayrıca Grace'in kocasını da tanıyor."

Selena'nın yüzü bembeyaz oldu. Başını kaldırdı, irkildi. Pençe mi? Talon'la mı görüşüyordun? Birden fazla?"

Güneş ışığı dondu, heyecan ve korku arasında kaldı. Selena doğru görünmüyordu. Haberlerde oldukça hasta görünüyordu.

"Onu biliyorsun?" diye sordu.

Rahatsız olan Selena etrafına bakındı. "Aman Tanrım, lütfen, lütfen bana onun Mardi Gras şamandırasıyla vurulan seks sporcusu olmadığını söyle. Lütfen bana hayalini kurduğum adamın Talon olmadığını söyle. Tanrı aşkına, onunla yemek yedim.”

"Tamam, sana o olduğunu söylemeyeceğim ama... o. O harika değil mi?

diye inledi Selena. “Aman tanrım. Onun hakkında söylentiler duymuştum ama bunların gerçekten doğru olduğunu kim bilebilirdi? Buna inanamıyorum.”

Güneş rahatladı. Sonunda, Selena'dan çıkarması şartıyla, ona bazı cevaplar verebilecek biri. Ancak Selena, geleceğinden daha az olacak gibi görünüyordu.

"Lainie, onun hakkında bildiklerini anlatsan iyi olur."

Selena ağzını açtı ama çenesinin duruşundan Sunshine onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"Bana hiçbir şey söyleyemeyeceğini söyleme cüretinde bulunma," dedi Selena'dan önce. "Bunu ondan yeterince duydum."

Selena ağzını kapattı. "Eh, bir kere o iyi bir adam. O her zamanki işsiz motorcu değil ve bir geleceği var. Gerçekten uzun bir gelecek."

"Ve başka?"

Selena korundu.

Sunshine, Selena'nın müşterileri için kullandığı katlanır sandalyesini açtı ve yanına oturdu. "Hadi Lainie. Bu adamdan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum ve bana hiçbir şey söylememesi, hatta doğum gününü bile söylememesi beni deli ediyor. Peki ne biliyorsun?

"Hiçbir şey söylememem gerekiyor Sunny. Gizlilik yemini ettim."

"Kim tarafından yemin edilmiş?"

Selena tarot kartı kutusunu masanın üzerine koydu. "Söylememem gerekiyor," diye tekrarladı.

"O ne, Mafya?"

Ah hayır, dedi, sesi uyarıyla kalınlaşmıştı. "Mafyayı İzciler gibi gösteriyorlar. Bunlar kimsenin cezasız kalmayacağı adamlar."

Mafyadan daha kötü biri mi?

"Onlar kim?"

"Bak," dedi Selin. "Diyelim ki o Tabitha'nın iş kolunda, tamam mı?"

Güneş kaşlarını çattı. "Bayan iç çamaşırları mı? Bunu satacak tipe pek benzemiyor.

"Hayır, şapşal. Geceleri yaptığı şey.

Sunshine anladığı gibi ağzıyla küçük bir O oluşturdu. "O bir vampir avcısı mı?"

"Evet ve gerçekten iyi bir tane."

Bu, sokakta nasıl tanıştıklarını açıklıyordu. Bir nevi, ona saldıranların vampir gibi görünmemesi dışında. Aslında yuppilere benziyorlardı.

"Bundan çok daha fazlası var, değil mi?" Güneş ışığı sordu.

Selena başını salladı.

Şeytani bir şekilde gülümsedi. "Ve sen, dünyadaki en iyi arkadaşım, Chunky Monkey kepçelerini ve etli kek e-postalarını bir çırpıda paylaşan ruh kardeşim, bana on beş pound ekleyen, köpüklü, fırfırlı, kireç rengi bir nedime elbisesi giydiren kadın. kalçalarım, bağırsaklarını bana dökeceksin, değil mi?”

Selena sertleşti. "Adil değil ve elbise kireç değildi, nane rengiydi."

“Kireçli bir yeşildi ve hasta bir fıstık gibi görünüyordum. Ama bu konunun dışında.

Her şeyi dökeceksin çünkü aşkta her şey mübahtır."

Sunshine, bu ifadenin son kısmına en çok hangisinin şaşırdığından emin değildi.

Selena yüzünü ona döndü. "Ne? Bana Talon'u sevdiğini mi söylüyorsun?

Sunshine, Talon'a olan hislerini çözmeye çalışırken arkasına yaslandı. Onda hayran olduğu, hasretini çektiği o kadar çok şey vardı ve aynı zamanda şimdi onun kim ve ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Tek bildiği, ona her baktığında ona nasıl hissettirdiğiydi. Şu an eve gitmek ve onunla birlikte olmak isteme şekli.

"Açıkçası Selena, bilmiyorum. Ne zaman onun yanında olsam kendimi çok canlı hissediyorum. O kadar sıcak ve korunmuş ki, dünyadaki hiçbir şey bana dokunamaz veya mutluluğumu bozamaz. O sadece bana uyuyor. Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum…”

Selena'nın biblolar, rün taşları ve tarot sembolleriyle dolu psişik standına bakarken duraksadı. İkinci kez düşündüğümde, Selena'ya deli olmak elbette normaldi.

Sunshine anlamasını sağlamaya çalışarak ona baktı. "Talon ve ben başka bir hayatta evlendik."

Selena'nın gözlerinde karanlık bir ışık belirdi. Konuştuğunda sesi fısıltıdan farksızdı. "Talon bunu biliyor mu?"

Başını salladı. "Dün gece onu kanepede uyuttuğum zaman bana karım bile dedi."

"Kanepede mi uyuyacaksın?"

"Uzun Hikaye."

Selena kartlarından birini çevirdi. Ölüm kartına baktı, sonra Güneş Işığına baktı. "Önceki hayatında olduğunu söylemiş miydi?"

"HAYIR. Aslında onu rüyamda gördüğümde farklı görünüyorum ama o öyle değil. Hatta aynı dövmelere sahip ve bu tuhaflığın ötesinde tuhaf. O dövmeleri yaptırdığını bile hatırladım. Şimdi deli olup olmadığımdan emin değilim.

Selena, Sunshine'ın elini onunkiyle kapladı ve hafif, sempatik bir şekilde sıktı. Hayır tatlım. Sen bir kaçık değilsin, en azından bu konuda değil.

"Öyleyse neler oluyor?"

Selena etrafına bakındı, sonra daha yakına eğildi ve sanki birinin kulak misafiri olacağından korkarmış gibi sesini tekrar alçalttı. "Sunny, bana doğruyu söyle, Talon'a karşı niyetin ne?"

Sunshine bu sorudan rahatsız oldu. "Sen nesin? Annesi? Sabah ona saygı duyacağıma söz veriyorum."

Selena gözlerini devirdi. "Bu gerçekten ciddi, Güneş. Şu anki ilgin, senin ya da onun onlara ihanet edeceğini düşünürlerse ikinizi de öldürmekten çekinmeyecek bazı ciddi kötü şeylerle oynuyor."

Sunshine, Selena'nın ölümcül ciddi ses tonuyla yüzünü buruşturdu. Bu iyi değildi. "O bir vampir, değil mi? Biliyordum!"

"Tam olarak değil."

"Onun söylediği şey bu. Bu yüzden sana ona sorduğum şeyi soracağım - 'tam olarak vampir olmayan' nedir?

"Bir Kara Avcı."

Sunshine, sonunda bir cevap bulabildiği için şaşkına dönmüştü. Tabii ki, cevap hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama yine de uzun zamandır beklenen bir başlangıçtı. "Ve bu...?"

"Bir İntikam Yasası için ruhunu satan ölümsüz bir vampir avcısı."

Sırtından yukarı bir ürperti yükseldi. "Ruhunu kime sattı, şeytan?"

"Tanrıça Artemis."

Güneş kaşlarını çattı. Şimdi bu duymayı beklediği en son şeydi. Ama sonra, tüm bu konuşmanın ne kadar garip olduğu göz önüne alındığında, hiçbir şeye şaşırmamalıydı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Selena yavaşça hayır anlamında başını salladı.

"Ama bu mantıklı bile değil. Demek istediğim, dünyada o kadar çok vampir yok, değil mi? Kaç tane Kara Avcı olabilir ki? O tek mi?”

Selena'nın ifadesinden, cevabın hoş olmayacağını biliyordu. "Binlerce Kara Avcı ve sayısız vampir var. Daha doğrusu, vampir kelimesinden çok daha uzun süredir ortalıkta dolaştıkları için onlara Daimon deniyor.”

Sunshine her şeyi sindirmeye çalışırken sersemlemiş bir halde orada oturdu. “Bunu anlamıyorum. Demek istediğim, her zaman teoride vampirlere inandım, ama gerçekte değil ve dışarıda o kadar çok olduğuna ve onlar için gerçek avcılarımız olması gerektiğine inanmakta zorlanıyorum. Bakışlarını Selena'ya kilitledi. "Alınma ama ben her zaman kız kardeşin Tabitha'nın biraz kaçık olduğunu düşünmüşümdür."

Selena garip bir şekilde güldü. "Öyle ama konumuz bu değil."

Sunshine, Selena'nın ona söylediklerini kabullenmeye çalıştı. Hala buna inanması gerektiğinden emin değildi. Talon gerçekten ölümsüz bir vampir avcısı olabilir mi?

Yine de, çok garip bir şekilde, pek çok şeyi açıklıyordu. Bir çok şey.

Tanrım, o gerçekten bir vampir avcısıydı!

Kendini hasta hissetti. Vampirler nereden geliyor? Selena'ya "Bunlar iblis mi yoksa filmlerdeki gibi insanlardan mı yaratılmışlar?" diye sordu.

Selena duraksadı, sonra yavaşça konuştu. "Pekala, sana kısa bir tarih dersi vereyim ve bunun bir anlam ifade etmesine yardımcı olup olmadığına bakayım. Çağlar önce iki ırk yaratıldı: insan ırkı ve Apolliteler. Apollites, tanrı Apollon'un çocuklarıydı. Her şekil, form ve modada bizi geride

bırakacak bir süper yarış yaratmak istedi. Güzellerdi, son derece uzunlardı ve çok büyük psişik güçleri vardı.”

Sunshine, saldırganlarını hatırlarken yutkundu. Bu kesinlikle onlara benziyordu.

"Ama bu tür güçlere sahip diğer birçok kişi gibi," diye devam etti Selena, "Apollite'ler onları kötüye kullandılar ve insanlığa boyun eğdirmeye çalışarak insanlara karşı savaşmaya başladılar."

"Apollite'ler vampir miydi?"

"Hayır," dedi Selena, "beni geçiyorsun. Yunanlılar ile Apollitler arasındaki savaş sırasında Apollitler, Apollon'un metresini ve oğlunu öldürdüler. Cinayetlerine öfkelenen Apollo, Apollite anavatanı Atlantis'i yok etti.

"İhanetlerinden dolayı Apollite'ler, hayatta kalmak için birbirlerinin kanını içmek zorunda kalacakları şekilde lanetlendiler ve Apollon'un onları görebileceği tek bir gün ışığının altına bile ayak basmaları yasaklandı. Metresi onu öldürdüklerinde yirmi yedi yaşında olduğu için, Apollitlerin hepsi yirmi yedinci yaş günlerinde korkunç bir ölüme mahkûm edilmişlerdi.”

"Nasıl öl?"

"Yirmi dört saatlik bir süre içinde yavaş yavaş parçalanır ve bozulurlar."

Güneş ışığı ağzı açık kaldı. "Ah, ne kadar korkunç."

Selena, kartını alıp desteye geri verirken kabul etti. “Bu kaderden iki şekilde kaçınırlar. Ya doğum günlerinden bir gün önce kendilerini öldürürler ya da

Daimon'u çevir ve hayatlarını uzatmak için insanları öldürmeye ve ruhlarını kendi bedenlerinde toplamaya başla.

"Nasıl?"

Selena omuz silkti. "Tam olarak emin değilim. Ben sadece ölene kadar kanımızı akıttıklarını, sonra ruhlarımızı bedenlerine aldıklarını biliyorum. Ruh canlı olduğu sürece daha uzun yaşayabilirler. Ama sorun şu ki, insan ruhu onu ele geçirdikleri anda ölmeye başlıyor. Bu yüzden hayatlarını sürdürmek için yeni ruhlar toplamak sürekli bir arayış.”

"Ve bu ruhların bir araya gelmesi onları vampir yapan şey mi?"

Daimonlar, vampirler, hortlaklar, onlara ne demek istersen. Kanınızı ve ruhunuzu emerler ve size hiçbir şey bırakmazlar. Bir nevi avukatlar gibi.” Selin gülümsedi. "Bekle, az önce kocama hakaret ettim."

Sunshine mizah girişimini takdir etti ama yine de tüm bunları sindirmeye çalışıyordu.

"Ya Kara Avcılar? Nerden geliyorlar? Onlar da Apollite mi?”

"Hayır, onlar eski savaşçılar. Atlantis okyanusa battıktan sonra, Yunan tanrıları Apollon'un Daimonları yaratıp üzerimize salmasına kızdılar, bu yüzden kız kardeşi Artemis onları avlamak ve yok etmek için bir ordu yarattı. Kara Avcılar. Talon onun askerlerinden biri.”

"Onları nasıl yarattı?"

"Bilmiyorum. Ruhlarını ele geçirmek için bir şeyler yapar ve ardından Avcı'yı hayata döndürür. Geri getirildiklerinde, Daimonları avlamaya ve öldürmeye konsantre olabilmeleri için Avcılara hizmetkarlar ve para verilir. Onların tek işi, ruhlar ölmeden önce çalınan ruhları kurtarmaktır.”

Sunshine tüm bu bilgileri özümsediğinde derin bir nefes aldı. Onun ya da Talon için iyi görünmüyordu. "Öyleyse Talon sonsuza dek Artemis'in hizmetine yemin etti o halde." Sunshine düzensiz bir nefes verdi. Tanrım, gerçekten onları seçebiliyorum. Hiçbir yere varmayan, umutsuz bir ilişki hakkında konuşun.”

"Şart değil."

Sunshine yukarı baktı ve Selena'nın yüzündeki sinsi bakışı yakaladı. "Ne?"

Selena kartlarını karıştırdı. "Biliyorsun, Kyrian bir zamanlar Karanlık Avcıydı..."

Sunshine'ın kalbi bu sözler üzerine sıçradı. "Gerçekten mi?"

Selena başını salladı. “Bir çıkış maddesiyle geliyorlar. Gerçek aşk ruhlarını onlara geri verebilir ve onları Artemis'in hizmetinden kurtarabilir."

"Yani umut var mı?"

"Tatlım, her zaman umut vardır."

10. Bölüm

Sunshine, Selena'dan alabildiği her ilginç ayrıntıyı topladıktan sonra standını erkenden topladı ve çatı katına geri dönmeye karar verdi. Oraya vardığında, Talon hâlâ kanepede uyuyordu.

Onu izlerken dudakları kıvrıldı. Çok sevimli ve rahatsız görünüyordu. Pembe ve beyaz kanepe için gerçekten çok iriydi ve kolları ile bacakları hiçliğe doğru sarkıyordu.

Gömleğini ve ceketini çıkarmış ve onları sehpanın üzerinde düzgün bir şekilde katlanmış halde bırakmıştı ve büyük Harley çizmeleri, onun altında yerde duruyordu.

Sarı saçları dağınıktı ve yüz hatları gevşemiş, günahkarca uzun kirpikleri yanaklarına yuvalanmıştı. Keyifli bir uykuda nefes alırken iki ince örgüsü yastığın üzerinde duruyordu.

Yüzünün yanında büyük, bronzlaşmış bir erkek eli vardı.

Şimdi ona baktığında, adı ölümle eşanlamlı olan eski bir ölümsüz savaşçı olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Ama kalbini yumuşatan ve nabzını hızlandıran biri.

Şahaneydi.

Sunshine, vücudundaki karmaşık kabile dövmesine baktı. Yani, o gerçekten bir Kelt'ti. Gerçek bir canlı, nefes alan, fundalık ve kırlarda çıplak koşan bir Kelt.

Büyükannesi buna bayılacaktı.

Gözlerini kapatan Sunshine, Nynia'nın üzerine akıp gitmesiyle anılarının geçmesine izin verdi. Ama bu anılar gerçekten ona ait değildi. Bir zamanlar izlediği bir filmin anıları gibiydiler.

Onun için gerçektiler ve aynı zamanda değillerdi. O artık Nynia değildi ve Talon...

O zaman da aynı adam değildi.

Speirr öfke ve değişken duygularla doluydu. Talon duygu patlamaları yaşadı ama çoğunlukla sakindi ve duygularından bağımsızdı.

İkisi de aynı değildi ama yine de bir şekilde birlikte olmaları gerektiği hissinden kurtulamıyordu.

Ama Selena'nın söylediği doğruysa, o zaman onun sevgilisi olmaktan çok daha yüce bir mesleği vardı.

Artık Nynia olmadığından bahsetmiyorum bile. İçinde Nynia'nın bazı parçaları yaşıyordu ama o tamamen yeni ve farklı bir insandı.

Talon'u Sunshine olduğu için mi seviyordu yoksa önceki hayatından kalan bir şey miydi?

Hiç emin olur muydu?

"Senden başka kimseyi sevmeyeceğim, Nyn." Keltçe sözleri kafasının içinde yankılanıyordu.

Yavaş yavaş, eski yaşamlarına dair tüm anıları ona geri geliyordu. Sanki biri mühürlü bir kapıyı açmıştı ve anılar dışarı akıyordu.

Ablasını, annesini, babasını biliyordu. Hatta amcası, teyzesi ve piç kuzeni.

Genç bir çocukken, ikisi birlikte göl kenarında oynamak için ilk kez gizlice dışarı çıktıklarında nasıl göründüğünü hatırladı.

Klanın ona nasıl davrandığını hatırladı. Druid babası tarafından baştan çıkarılan kraliçe annesinin skandalı. Talon'un anne babası, klanın babasını öldürmesini ve yasak ilişkileri nedeniyle annesini dövmesini engellemek için gecenin bir yarısı nasıl kaçmıştı?

Bu yüzden herkes Talon'dan nefret etmişti. Annesinin zayıflığından, Baş Rahiplerini baştan çıkarıp onları öndersiz bırakmasından onu sorumlu tutmuşlardı.

Annesinin kendi ihtiyaçlarını ve isteklerini halkınınkinden üstün tuttuğu için onu suçlamışlardı.

Talon, yaptıklarını telafi etmek için herkesin ihtiyaç ve isteklerini kendisininkinden üstün tutmuştu.

Sunshine'ın çektiği her şeyi hatırladığında boğazı düğümlendi.

Nynia, Talon'un kollarında çığlık atan bir bebekle donmuş bir halde koridora düştüğü o soğuk, karlı gecede oradaydı. Pelerini, kız kardeşini sıcak tutmak için etrafına sarmıştı. Ayakkabıları, içmeyi reddettiği Ceara sütünü almak için satılmıştı.

Talon meydan okurcasına hepsinin önünde durmuştu. Genç vücudu, sundukları her türlü kötülüğü almaya hazırdı. Şimdi bile onun kehribar rengi genç gözlerini alevlendiren saf kararlılığını görebiliyordu.

"Annen?" Kral Idiag sormuştu. "O nerede?"

"Neredeyse iki hafta önce öldü."

"Ve senin baban?"

"Altı ay önce bizi Saksonlardan koruyan bir saldırı sırasında öldürüldü." Talon önce kucağında çığlık atan bebeğe baktı, sonra tekrar amcasına baktı. Yüzü yumuşamış ve korkusunu ele vermişti. Cesur yüzündeki tek çatlak buydu. "Lütfen Majesteleri, lütfen küçük kız kardeşime merhamet edin. Onun da ölmesine izin verme."

Idiag ona merakla bakmıştı. Ya sen, oğlum? Kendin için merhamet diliyor musun?"

Talon başını sallamıştı. Hayır, Majesteleri. Benim için hiçbir şey istemiyorum."

Amcası Ceara'yı kızı olarak evlat edinmişti ama Talon'u hiçbir zaman gerçekten kabul etmemişti. Herkes gibi o da onu küçümsemişti.

Idiag, onu asla klanın kötü niyetinden veya darbelerinden korumamıştı.

Bunun yerine, Talon'a bunu bir erkek gibi kabul etmesini çünkü hak etmişti ve asla sızlanmamasını söylemişti.

Talon da öyle yapmıştı.

Sunshine, Talon'u göl kenarında kılıcıyla talim yaparken bulduğunu sayamadı.

"Beni kabul etmelerini sağlayacağım, Nyn. Şimdiye kadar doğmuş en iyi savaşçı olacağım ve benimle saygıdan daha az konuşmaya asla cesaret edemeyecekler."

Kızgın, incinmiş çocuğun büyüyüp küstah, vahşi bir adama dönüşmesini izlemişti. Ölümcül bir kasıntıyla ve o kadar sert bir şekilde kaşlarını çatarak yürümüştü ki, en katı kalpli bile onun yaklaşmasıyla küçüldü.

Amcasının kalbine girmek için savaşmıştı. Ondan nefret eden klan bile, düşmanlarına karşı onları yönetebilecek tek kişinin kendisi olduğunu anlayana kadar savaştı.

Kimse Talon'un bakışlarına bakmaya cesaret edememişti ve sadece korkulu fısıltılarla annesini ya da onu küçük düşürmeye cesaret edebilmişlerdi.

Amcasının onu kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Ya Talon'u kabul edecek ya da savaşta tahtını ona kaptıracaktı.

Talon yenilmezdi. Güçlü. Boyun eğmez.

Güçlü bir adam.

Onunla yalnız kalana kadar. Ancak o zaman yüz hatları yumuşadı.

Ancak o zaman gülmeye ve gülümsemeye cesaret etti.

Ve onu en çok rahatsız eden şey, onun kollarında ölürken ona aşkını fısıldayan Talon'un hatırasıydı...

Boğazı gergin olan Sunshine, çantasını ve kahve termosunu masaya koydu, sonra yere, başının yanında diz çöktü. Hassasiyet içini doldurdu.

Bu adamı gerçekten seviyordu.

Birçok yönden değişmişti.

Birçok yönden Talon yapmamıştı.

Hâlâ tek başına yürüyen aynı vahşi savaşçıydı. Başkalarını önüne koyan aynı adam.

Kaşlarının çizgisini parmak ucuyla takip etti. Sonra öne eğilip yanağından öptü.

Şaşırdı, o kadar hızlı uyandı ki kanepeden düştü.

Güneş ışığı kahkahasını bastırdı. "Üzgünüm."

Talon dik bir şekilde kanepeye geri kayarken sersemlemiş bir şekilde etrafına bakındı. Nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Boğazını temizleyerek, bacaklarının üzerinde oturan ve yüzünde tuhaf, ağlamaklı bir ifadeyle onu izleyen Sunshine'a kaşlarını çattı.

"Ne yapıyordun?" O sordu.

"Uyuyan Güzel'i öperek uyanıyordum."

Neredeyse onun paçuli kokusu kadar baştan çıkarıcı bir şey koklayana kadar onun sözlerine kaşlarını çattı. "Kahve?"

Sehpanın üzerindeki termosu ona uzattı. "Ve beignet. Benim guava suyum ve kızılcık kekimdense onları yemeyi tercih edersin diye düşündüm."

Talon ona şüpheyle baktı ve bir kapsülün onu kaçırıp vücudunu kullanıp kullanmadığını merak etti. Bu, "zehirsiz" yiyecek bir şeyler arayarak saatlerce kamarasını karıştıran kadın olamazdı. Onu kanepesinde tek başına geçirdiği sefil bir güne sürgüne gönderen öfkeli baştan çıkarıcı kadın da. "Artık bana kızgın değil misin?"

"Bana güvenmeni istiyorum, Talon. Bu değişmedi."

Talon, gözlerindeki acıya dayanamayarak bakışlarını kaçırdı. Onu incitmek istemiyordu, ondan bir şey saklamak istemiyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

Pek çok yönden onun karısıydı ve daha pek çok açıdan değildi. Onu yeniden öğrenmek zorundaydı.

Ama onu en çok şaşırtan şey, onu tanımaktan ne kadar keyif aldığıydı.

Sunshine, etrafta olması inanılmaz derecede seksi, eğlenceli ve eğlenceli bir kadındı.

Torbadan şeker kaplı bir beignet çıkardı. "Aç?"

Evet, öyleydi ve sadece yemek için değil. Onun vücuduna aç, onun arkadaşlığına aç.

Her şeyden çok, gözlerinin ona yeniden gülmesini ve incinmeyle gölgelenmemesini istiyordu.

Elini dudaklarına doğru kaldırıp pastayı ona uzattı. Almadı elinden. Bunun yerine, öne doğru eğildi ve onun onu izlemesini izlerken bir yandan da ondan bir ısırık aldı.

Sunshine hamur işlerini kemirirken titredi, sonra onun dudaklarını öpmek için harekete geçti. Onun şekerli tadına inledi.

Memnuniyetle içini çekerek onu kalçalarına binebilmesi için kanepeye geri oturmaya zorladı.

"Mmm," diye soludu. "Böyle uyanmayı seviyorum."

Beignet'i bir kenara koydu ve dikkatlice ona termostan bir fincan kahve doldurdu.

Onu izlerken biraz gergin görünüyordu. "Lütfen bunu üzerime dökme."

Ona kemerli bir bakış attı. "Ben unutkanım Talon, beceriksiz değilim."

Yine de elinden geldiğince çabuk bardağı elinden aldı ve hindiba aromalı kahveyi içti. Üst kısmını termosun üzerine vidaladı ve bir kenara koydu.

O içerken güneş ışığı elini onun darmadağınık saçlarında gezdirdi ve altın rengi dalgaların onun parmaklarını sarmasına izin verdi. Hareketleriyle kasları dalgalanıyor, onun arzuyla yanmasına neden oluyordu. O gerçekten muhteşem, karşı konulamaz bir adamdı.

"Bana kendin hakkında kişisel bir şey söyleseydin ne kadar iyi olurdum bir düşün."

Dişlerini sıktı. "Acımasızsın."

Parmağını onun bıyıklı çenesinde gezdirdi ve onun altında sertleşirken gözlerinin kararmasını izledi. "Sadece istediğim bir şey gördüğümde."

Talon çuvaldan bir beignet daha çıkardı ve yemesi için ona uzattı.

Yüzünü buruşturarak geri çekildi. "O şey sağlığın için tehlikeli."

"Bebeğim, hayat senin sağlığın için tehlikeli. Şimdi biraz ısır ve bir soruyu cevaplayayım.

Kuşkuyla ama denemeye istekli bir şekilde bir ısırık aldı, sonra tadının ne kadar yozlaşmış ve güzel olduğuna inledi. Ona çokça Talon'u hatırlattı.

Talon onun beignetinin tadını çıkarmasını izlerken gülümsedi. Ta ki pastadan göğüslerine düşen şekeri fark edene kadar. Vücudu daha da sertleşti.

Bir ısırık daha aldı ve göğüslerinin üzerine daha fazla şeker döküldü.

Boğazı kurudu.

Kendini durduramadan, başını daldırdı ve kazağının derin V etindeki pudra şekerini yaladı.

Başını ona doğru uzatırken zevkle inledi. Başını onunkinin üzerine koydu ve konuştu. "Peki, Wulf'u ne zamandır tanıyorsun?"

Tadı ve kokusuyla dikkati dağılan adam, düşünmeden cevap verdi. "Yüz yıl."

Sözcükler kayda geçer geçmez kaskatı kesildi. "Yani, ben..."

"Sorun değil," diye fısıldadı, kulağını yalayıp onu ürpertmeden önce. "Senin bir Kara Avcı olduğunu biliyorum."

Geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Bir arkadaşım söyledi."

"DSÖ?"

"Önemli mi?" Kendini ona doğru kaydırdı ve ona bakabilmek için ellerini omuzlarına koydu. Koyu kahverengi gözleri onu samimiyetle yakıyordu. "Sana asla ihanet etmeyeceğimi söylemiştim. Onu kastettim."

"Senin o terimi bilmemen gerekiyor."

"Biliyorum."

Talon, Kara Avcılar ve onların dünyası hakkında bir şeyler bildiğini biri öğrenirse ona ne olacağından korkarak bakışlarını kaçırdı. "Arkadaşınız size başka ne söyledi?"

"Senin ölümsüz olduğunu. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordu ama klanından intikam almak için ruhunu sattığını söyledi."

Gözlerini kıstı. "Sana nedenini söyledi mi?"

"Nedenini bilmiyordu."

"Başka ne dedi?"

"Bu gerçek aşk, ruhunu sana geri verebilir ve seni Artemis'e yemininden kurtarabilir."

Bu doğruydu ve yine de onun durumunda önemli değildi. Özgür ya da değil, ona asla sahip olamazdı.

"Özgürlüğümü istememem şartıyla demek istiyorsun."

"Değil mi?"

Yere baktı.

Çenesini eliyle kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Pençe mi?

Ellerini avuçlarına aldı ve her birini öptü, sonra tuttu. Bu kadınla nasıl bir ömür geçirmek istiyordu. Tek istediği buydu.

Asla sahip olamayacağı tek şeydi.

"Cevaplaması kolay bir soru değil Sunshine. Ben yemin ettim ve her zaman yeminimin arkasında dururum.”

"Senin için bir şey ifade ediyor muyum?"

Talon, onun sorusu üzerine irkildi. Sonsuzluğun geri kalanını birlikte geçirmeleri için ruhunu seve seve satardı. "Evet, biliyorsun ama birbirimizi çok az tanıdığımızı kabul etmelisin."

"Biliyorum ama yine de sana baktığımda seni tanıyorum Talon. Seni kalbimin o kadar derinlerinde hissedebiliyorum ki acıyor. Sen de hissetmiyor musun?”

Evet yaptı. Ama bunu ona söyleyemezdi. cesaret edemedi. Aralarında duran duygulardan daha fazlası vardı. Onunla olmayı seçerse son derece mutsuz olacak iki eski tanrının gazabı vardı.

"Tehlikeli bir hayat yaşıyorum Sunshine. Artemis'in ruhumu teslim edeceğine dair hiçbir garanti yok. Geçmişte Dark-Hunters'ın bu isteğini reddettiği çok sayıda vaka oldu ve vazgeçse bile testini geçip beni serbest bırakacağının garantisi yok.

"Yüzyıllar önce büyük bir Kelt tanrısını kızdırdığım ve ne zaman bir insanı sevmeme izin versem, onun onları öldürdüğü gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bataklıkta neden yalnız yaşıyorum sanıyorsun? Münzevi olmaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Hiçbir şeyi bir Squire'a veya bir insan arkadaşa sahip olmaktan daha çok istemezdim ama buna cesaret edemiyorum."

Sanki bir planı varmış gibi gözlerine o tanıdık, çelik gibi bakış yerleşti. “Kimi işaretledin?”

"Kamulüs."

"Ne yaptın..." Sesi alçaldı ve sanki bir şey hatırlıyormuş gibi dalgın bir bakış attı. "Oğlunu öldürdün."

Talon gözlerini kapattı. Geri dönüp o gün yaptıklarını geri alabilmeyi ne kadar çok isterdi.

Nynia ile evde kalıp amcası için yas tutsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Evet," diye nefes verdi. "Idiag'ı öldüren saldıran gruba oğlunun önderlik ettiğini sanıyordum."

"Çünkü onun kızıyla değil benimle evlenmeyi seçtin."

Onayladı. "Kederden kör olmuştum ve kızının başka biriyle evlendiğini öğrenmek için zaman ayırmadım." O günü ve kalbinde hâlâ yaşayan ıstırabı hatırladıkça yutkundu.

"Nynia beni durdurmaya çalıştı ve ben dinlemedim. Savaşçılarını ve krallarını öldürdükten sonra, Camulus savaş alanında yanıma geldi ve bana küfretti. Amcamın saldırısının beni almaya çalışan gayri meşru oğlu tarafından düzenlendiğini sonraya kadar öğrenmedim.

Ceara, kral olabilmesi için yoldan çekildi. Sonra çok geçti. Zar atılmıştı ve tüm kaderimiz mühürlenmişti. Bütün bunların gerçeği benim ölümüme kadar ortaya çıkmadı.

O günün ıstırabı içini yeniden sararken yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana yaptıklarım için çok üzgünüm. Bize ne yaptım. Hayatımda geri dönüp bu yanlışı düzeltmeyi dilemediğim bir gün bile olmadı."

"Sen yapmadın Talon. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın." Güneş ışığı, suçluluk duygusunu ve acısını dindirmeye çalışarak onu kendisine yakın tuttu. "Kesinlikle Camulus'un lanetini yenmenin bir yolu var. yok mu?"

"Hayır," dedi. "Onun ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Ona bakmak için geri çekildi. "Ama hiç onu yatıştırmaya ya da onunla bunun hakkında konuşmaya çalıştın mı?"

Cevap veremeden, kapısı çarparak açıldı.

Sunshine nefesini tuttu ve ardından Talon'un kucağından fırladı. Sanki dünyanın bütün zamanı varmış gibi yürüyen bir adamın kapısından yavaşça içeri girdiğini görünce kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Boyu neredeyse Talon kadar değildi, muhtemelen 1.80'den fazla değildi. Yüzünün etrafına serbestçe dökülen uzun siyah saçları vardı ve siyah deri bir kot pantolon, gri henley ve siyah V yakalı bir kazak giymişti.

Şaşırtıcı derecede yakışıklıydı ama aynı zamanda çevresinde karanlık, uğursuz bir aura vardı. Başkalarına acı çektirmekten zevk aldığını söyleyen biri.

Talon ayağa kalktı, savaşa hazırdı.

Yabancı kendini beğenmiş, kibirli bir gülümseme sundu. "Umarım izinsiz girmeme aldırmazsın ama kulaklarım yanıyordu. Doğal olarak, gelip ikinizin neden bahsettiğini görmem gerekiyordu.

Söylenmeden, bunun Camulus olduğunu biliyordu.

Talon bir küfür savurdu, sonra bildiği bir sonraki şey, Talon'un sehpasının üzerindeki paltosunun altından iki hançer çıktı ve Talon'un ellerine uçtu.

Başparmağıyla kilidi açtı, bıçakları üç bıçaktan oluşan bir daire şeklinde fırlattı, sonra çömelerek tanrıyla çatışmaya hazır olduğunu belirten tehditkar bir duruş aldı.

"Beklemek!" dedi, Talon'un hayatına mal olabilecek bir kavgayı önlemeyi umarak. Camulus'a baktı. "Neden buradasın?"

Camulus şeytanca güldü. Soğukkanlılıkla. "Seni öldürerek Speirr'e kesinlikle işkence etmek için buradayım. Başka neden gelme zahmetine gireyim ki?

Dehşete kapılarak geri adım attı.

Bu adamla müzakere etmek için çok fazla. O şeytanın vücut bulmuş haliydi.

Talon kanepenin üzerinden tanrının gırtlağına doğru sıçradı.

Camulus havadan bir kılıç çıkardı. Ah Speirr, seni nasıl özledim. Hiç kimse senin gibi dövüşmedi."

Sunshine'ın gözleri birbirlerine girerken genişledi. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Hollywood'u unut. İkisinde de hiçbir şey yoktu. Kötü niyetle ve mükemmel bir beceriyle savaştılar.

Talon, srad'larla Camulus'un kılıcını savuşturdu, ardından bir sonraki vuruşta eğildi. Tanrı bir sonraki saldırısını hazırlarken, Talon döndü ve bir hançerle onu kolundan yakaladı.

Kanı yaradan akarken tanrı tısladı.

Onu almana izin vermeyeceğim, dedi Talon dişlerinin arasından. "Önce seni öldüreceğim."

Camulus eskisinden daha sert saldırdı. Daha hızlı.

Talon onunla vuruş için vuruşla tanıştı. Ölümcül saldırı için ölümcül saldırı.

"Yerini asla öğrenemezsin, Speirr. Ne zaman kılıcı bırakıp kibarca oynaman gerektiğini asla bilemezdin."

Talon kılıcını iki bıçak arasına sıkıştırdı. "Düşmanlarla iyi oynamam. Ben onları idam ederim." Geri sendeleyen Camulus'a kafa attı.

Tanrı başını salladı. "Gelişmişsin."

"Becerilerimi mükemmelleştirmek için bin beş yüz yılım oldu."

Talon hamle yaparken kapıdan altı adam daha girdi.

İki tanesi gözlerine parlak fenerler tuttu.

Talon bir küfür savurdu ve eğildi, sanki ışıklar aklını başına alıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Camulus, "Bunun için gerçekten daha fazla zamanım olmasını isterdim," dedi. "Ama korkarım ki artık sıkıldım."

Talon, sehpadaki lambayı alıp ona ulaşan ilk adamın kafasına indiren Sunshine'a döndü.

"Lanet olsun Camulus!" diye hırladı.

Ah, şimdi, Speirr. Lanetlenen sensin.”

Talon, Sunshine'a ulaşmaya çalıştı ama adamlardan biri ona ateş açtı. Kurşunlar öldürücü değildi ama göğsünü, sırtını ve kollarını yaraladıkları için son derece acı vericiydiler. Sendeledi ve sonra düştü.

Sunshine, Talon'un yere düştüğünü görünce çığlık attı. Dehşete kapılarak ona doğru ilerledi ve ardından omzunun arkasından bir merminin saplandığını hissetti. Tek düşünebildiği Talon'u ve kendisini kurtarmaktı. Evinde silah yoktu ama yatak odasında beysbol sopası vardı.

Ulaşmak zorundaydı.

Bir tanrıya karşı küçük bir korumaydı. Yine de, zayıf bir şans hiç olmamasından iyiydi.

Yatak odasına koşarken kendisine isabet eden kurşunun olmadığını fark etti.

Güçlü bir sakinleştiriciydi.

Yürümeye çabalarken oda gözlerinin önünde yüzüyordu. Bacakları ağırdı, hareket etmesi zordu ve sanki çamurlu betonda yürümeye çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Hareket etmek çok fazla çaba gerektiriyordu.

Bildiği bir sonraki şey, her şeyin karardığıydı.

Kanayan ve yaralanan Talon, elinden geldiğince savaştı. Her ayağa kalktığında, biri doğrudan gözlerine başka bir ışık tuttu ve vücuduna daha fazla kurşun sıktı. Gözleri ateş gibi yanıyordu ve zar zor açabiliyordu.

Sunshine'a ulaşmak için mücadele etti.

Camulus ona bir cıvata ile vurdu ve onu uzaktaki duvara çarptı.

Talon ona baktı, vücudu kanarken zonkluyor ve ağrıyordu.

Camulus kayıtsızca Sunshine'ı kollarının arasına aldı ve ona baktı. “O oldukça küçük bir şey, değil mi? İlk seferinde olduğundan bile daha sevimli.” Dudaklarını büken uğursuz bir sırıtışla Talon'a baktı. "Onunla ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrin yok." Onu yanağından öptü. "Ama sana söz veriyorum, öğreneceksin."

Talon öfkesinin ağırlığıyla kükredi. "Öyleyse bana yardım et Camulus, ona zarar verirsen seni öldürürüm."

Camulus başını geriye atıp güldü, sonra odadan gelişigüzel adımlarla çıktı.

Camulus onu indirirken Talon acıdan zar zor nefes alabildi ve dizlerinin üzerine düştü. Kanla kaplıydı, bu da artık kaygan olan parke zeminde hareket etmeyi daha da zorlaştırıyordu. Ama bu onu denemekten alıkoymadı.

Önemli olan tek şey Sunshine'ı güvende tutmaktı.

Birisi panjurları pencerelerden indirmeye başladı ve güneş ışığı odaya döküldü.

Gün ışığı tenini kavururken Talon homurdandı ve Camulus'un gözden kaybolduğu kapıya doğru atıldı.

Üç adam ona doğru koştu ve onu geri devirdi.

Tekme ve yumruklarla onların arasından geçerek Camulus'u takip etti.

Arkalarından sokağın içinde gözden kayboldukları kulübün arka kapısına kadar koştu.

Sadece onu kurtarmayı düşünen Talon, derisinin tutuştuğunu hissedene kadar güneş ışığında olduğunun farkında değildi. Küfür ederek kulübe geri döndü ve Camulus'un arabada durup Talon'un yüzünü görebilmesi için Sunshine'ın başını kaldırmasını çaresizce izledi.

Karına veda et, Speirr. Merak etme. Ona çok iyi bakacağım.”

Camulus onu bir arabaya bindirdi ve uzaklaştı.

"HAYIR!" Talon bağırdı. O, Sunshine'ın ölümü olmayacaktı.

Tekrar olmasın.

Bölüm 11

Nick, Yaya Alışveriş Merkezi'nin köşesini döndüğünde ve Corner Cafe'nin dışında onu bekleyen Ash'i gördüğünde saat öğleden sonra dörde yakındı. Atlantisli, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve bir bacağını soğuk bir tavırla duvara yaslamış halde kırmızı tuğlalı duvara yaslanmıştı ve yine de Nick, Ash'in en ufak bir provokasyonda harekete geçebileceğini biliyordu.

Siyah deri bir pantolon, siyah bir tişört ve korsan/Koloni tarzı uzun bir palto giymiş olan Ash, etrafındaki geniş bir rıhtım oluşturan turist kalabalığını izliyordu.

Ölümcül, karanlık bir aura onu çevreledi. Vahşi bir yırtıcı hayvanın etrafındaki aura gibi hem zarif hem de seyretmesi çekici ama insana her an öğle yemeğine dönebileceğini gösteren bir aura.

Hiç kimse en yaşlı Kara Avcı'ya nasıl yaklaşılacağından emin değildi ve bu yüzden çoğu insan Ash'e dişçiye gidiyormuş gibi davrandı.

Dürüst olmak gerekirse, Nick onun için üzüldü. Bu kadar çok güce sahip olmak ve güvenecek kimseye sahip olmamak zor olmalı. Ash, hem fiziksel hem de zihinsel olarak ona yaklaşan herkesle arasına büyük bir mesafe koydu.

Nick ona takıldığı diğer erkekler gibi davranmaya çalıştı ve Ash'in bundan hoşlandığından şüphelendi.

En azından Nick'in yanındayken diğer Avcılar ve Toprak Sahiplerine kıyasla daha rahat görünüyordu.

"Bak anne, bir dev!"

Nick döndüğünde Ash'i işaret eden beş yaşlarında küçük bir kız gördü.

Annesi Ash'e şöyle bir baktı, kızını kollarına aldı ve bacakları onu taşıyabildiğince hızla caddenin karşısına, katedrale doğru koştu.

Ash, annesine hâlâ ona bakmasını söyleyen küçük kıza el salladı. Zavallı adam.

Nick aralarındaki mesafeyi kapattı. "Biliyor musun, biraz daha az korkutucu giyinirsen insanlar sana bunu yapmayabilir."

Ash, güneş gözlüklerini işaret parmağıyla burnunun üstüne indirerek ona buruk bir şekilde gülümsedi. "Güven bana Nick, mesele giysiler değil."

Muhtemelen haklıydı. Ash'in onda doğal olmayan bir şekilde korkutucu ve ölümcül bir yanı vardı - sanki Ash hakkında pek de insan olmayan bir şey biliyormuşsunuz gibi.

Nick, Ash'in saç rengini değiştirdiğini fark etti. Tekrar. Bu sabah Kyrian'dayken Ash'in saçları mordu. "Siyah saçlı olmaya geri dön, ha?"

"Sinir bozucu olmaya geri dön, ha?" alay etti.

Nick güldü.

Ash kendini duvardan uzaklaştırdı ve yerden siyah sırt çantasını aldı. Nick, Ash'in onu geride bırakacağını hiç bilmemişti ve içinde ne olduğunu her zaman merak etmişti.

Ancak, öğrenmeye çalışacak kadar intihara meyilli değildi. Ash o çantayı değerli bir mücevher gibi korudu.

"Peki, testin nasıldı?" diye sordu.

Berbattı. Seninle mikroskobik iki yönlü iletişimcimi kullanabilirdim. Julian Alexander ile Klasik Yunan uygarlığını alıyorum ve o beni tekmeliyor. O adam sıkı bir tatbikat hocası.”

"Evet, asla adam kayırma taraftarı olmadı."

Nick başını yarısına kadar dolu olan restorana doğru eğdi. "Bu toplantıyı yaparken yemek yememin bir sakıncası var mı? Çalışmak için öğle yemeğini atladım ve şimdi açlıktan ölüyorum.”

Ash, "Tabii," dedi ve kapıyı ilk onun girmesi için açık tuttu.

Şimdi Nick düşününce, Ash bunu çok yapardı. Kimsenin arkasına geçmesine asla izin vermedi.

Her zaman bir şeye sırtı dönük durur ya da kalabalığı önünde tutardı.

Annesi buna silahşor kaşıntısı derdi. Her an görünmeyen bir saldırıyla karşılaşmayı bekleyen birinin o gergin seğirmesi.

Nick bar tezgahının uzak ucunda otururken Ash bir tabureye oturdu ve lokantaları ve kapıyı görebilmek için sırtını duvara verdi.

İri yarı, yaşlı bir barmen yanlarına geldi. "Siz ikinize ne alabilirim?" diye sordu derin, boğuk bir sesle.

Nick, "Bana bir Bud Light ver," dedi.

Barmen başını salladı ve ardından Ash'e döndü. "Senden ne haber?"

"Aynı."

Barmen gözlerini kıstı ve Ash'e baştan aşağı bir kez daha baktı. Nick gülümsememek için dişlerini sıktı. Barmen konuşmadan önce ne olacağını biliyordu. "Kimliğin var mı, evlat?" Ash'e sordu.

Nick güldü.

Ash arka cebinden sahte kimliğini çıkarıp barmene verirken Nick'in taburesine tekme attı, o da onu çok dikkatli bir şekilde inceledi.

"Alınma," dedi barmen en sonunda, "ama o güneş gözlükleriyle bunun sen olup olmadığını anlayamıyorum. Bir bira istiyorsan evlat, onları çıkarmalısın.

Ash çene kası tiklerken güneş gözlüklerini çıkardı.

Barmen, ürkütücü gümüş rengini görür görmez boğazını temizledi.

“Adamım, üzgünüm. Kör olduğunu fark etmemiştim. İşte kimliğiniz.”

Nick, barmen Ash'in elini tutup devlet tarafından verilmiş kimlik kartını eline alırken daha da çok güldü. Ash, kart gören tek Kara Avcıydı.

Barmen uzaklaşırken Nick, Ash'le dalga geçmeye karşı koyamadı. "Peki, bu seni gözle görülür şekilde zorluyor mu?"

"Hayır," dedi Ash, kimliğini cebine sokarak, "ama beni rahat bırakmazsan, seni nefes darlığına sokacağım."

Nick ayıldı. Yavaşça. "Üzgünüm, benim için çok komik. Jamie'nin senin için yaptığı kimliğe bayıldım. 1980 doğumlu. Evet, doğru. Hem sen gerçekten hangi yılda doğdun?”

Ash alnını ovuşturdu. “MÖ 9548”

Tarihten etkilenen Nick, Vay canına, diye soludu. Ash'in yaşlı olduğunu biliyordu ama bu ona ilk kez tam olarak yılın söylendiği zamandı. "Sen gerçekten pislikten daha yaşlısın."

Barmen biralarıyla geri döndü. "Bir şey yiyor musun?" barmen sordu.

Nick barbunya ve pilav ısmarladı, sonra barmen tekrar uzaklaşırken konuşmalarına geri döndü. "Bu seni kaç yaşında yapar?"

Ash cevap vermeden önce bir yudum bira aldı. "On bir bin beş yüz elli bir yaşında ve evet, onu her gün hissediyorum."

“Vay canına, hiçbir fikrim yoktu. Kahretsin, o zamanlar insanlarımız olduğunu bile bilmiyordum.

"Evet, taş ocağında dinozorların sırtında çalışan ve Çakmaktaşlarla koşan orijinal Bedrock ekibinin bir parçasıydım. Barney Rubble kısaydı ama iyi bir taş-muşta oyunu oynadı.”

Nick homurdandı, sonra güldü. Adam son derece tuhaf olmasına rağmen Ash'ten gerçekten hoşlanıyordu. “Peki, neden buradayım?”

"Seninle Kyrian'ın bizi duyamayacağını bildiğim bir yerde konuşmak istedim."

"Tamam neden?"

Ash cevap veremeden, uzun, biçimli bacakları olan ve çok kısa siyah bir etek giyen uzun boylu, esmer, nakavt yanlarındaki bara doğru yürüdü. Nick'e ilgisizce baktı, sonra zarif, manikürlü elini Ash'in göğsüne koydu, parmak uçlarında yükseldi ve Ash'in kulağına fısıldadı.

Ona nazik bir gülümseme verdi. "Sağ ol tatlım ama biriyle ilişkim var."

Esmer somurttu ve Ash'e bir kartvizit verdi. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Söz veriyorum, ısırmayacağım.”

"Evet, ama biliyorum," dedi Ash alçak sesle, kadın uzaklaşırken.

Nick bunu duyduğundan emin değildi, bu yüzden barmen yemeğini getirirken Ash'in sessiz yorumlarını görmezden gelmeyi seçti.

"Biliyor musun," dedi Ash'e, "bu hiç adil değil. Nasıl oluyor da bir ucube gibi giyiniyorsun ve kadınlar hala seni istiyor anlamıyorum."

Ash başını çevirdi ve ona keyifli bir gülümseme gönderdi. "Aldığında, aldın."

"Evet, ama onu isteyenler için cidden can sıkıcı. Yapabileceğiniz en az şey paylaşmaktır.” Nick yemekten bir ısırık aldı. "Bu arada, kiminle ilişkin var?"

Ash cevap vermedi. Asla yapmadı. “Tartışmamıza geri dönelim. Burada olmanızın nedeni, Kyrian'a Valerius'un New Orleans'ta olduğu haberini vermek için yardımınıza ihtiyacım olması."

Nick ekmeğini yuttu. Ah, cehennem gibi.

Nick, bu ciddi. Er ya da geç yolları kesişecek ve hem onun hem de Julian'ın buna hazırlanmasını istiyorum. Zeus korusun, içlerinden biri Val'i öldürürse, Artemis'in dizginleri onların peşine düşecek. İkisinin de acı çektiğini ya da öldüğünü görmek istemiyorum. Onlara ihtiyacı olan eşleri ve çocukları var.”

Nick ağzını sildi ve yutkundu. "Benden ne yapmamı istersiniz?"

"Beni desteklemeni istiyorum. Kyrian'ı Valerius'tan intikam alması gerekmediğine ikna etmeme yardım et.”

Nick plastik çatalını fasulyelerin arasından geçirirken yorgun bir nefes verdi. Bu, söylemesi yapmaktan çok daha kolay olan bir şeydi. "Benden çok şey istiyorsun, Ash.

Şahsen, o kibirli piç kurusunu alt etmesi için ona yardım etmek isterim.”

"Nicholas Ambrosius Gautier, konuşmana dikkat et!"

Nick, annesinin melodik Cajun aksanını duyunca irkildi. Yüzünde Nick-başın belada değil- kaşlarını çatarak onun arkasında durdu. Kırk yaşında çok daha genç görünüyordu ve uzun sarı saçlarını topuz yapmıştı. Kot pantolon ve mavi bir süveter giymiş, annesi olmasaydı çok çekici olabilirdi.

Ash, Nick'in birasını ona yaklaştırdı.

Annesi Ash'e dilini şaklattı. "Şimdi onu koruma, Ash." Nick'e parmağını salladı. "Sürüyor musun?"

"Hayır anne oturuyorum."

"Benimle dalga geçme. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ona, genellikle başını beladan kurtarmaya yarayan büyüleyici gülümsemesini sundu. "Bu benim ilkim ve daha fazla sürersem araba kullanmayacağım."

Hem huysuz hem de sevgi dolu olmayı başaran aynı anaç kaş çatmayla Ash'e döndü. "Senden ne haber? O motosikletin üzerinde misin?”

"Hayır bayan."

Nick onun sözünün kesilmesine sinirlenerek, "Anne," dedi, "burada ne yapıyorsun?"

"İşe gidiyordum ve ikinizi burada gördüm. Sadece uğrayıp merhaba demek istedim çünkü geç saatlere kadar evde olmayacağım ve sen şafak vakti bana

bir veda etmeden evden kaçtın. Ona incinmiş bir bakış attı. “Bir anne, suç olmadan oğluyla günde beş dakika geçiremez mi?”

Şimdi tam bir topuk gibi hissediyordu. "Özür dilerim anne. Bu sabah iş için birkaç şey yapmam gerekiyordu ve daha fazla çalışma zamanım olsun diye bunu halletmek istedim.”

Saçını karıştırdı. "Sorun değil, anlıyorum."

Sonra Ash'e tepeden tırnağa baktı, ceketini açtı ve endişeyle içini çekti. "Yemin ederim seni son gördüğümden daha zayıfsın." Barmene gelmesini işaret etti ve Ash için kırmızı fasulye ve pirinç ısmarladı. "Başka bir şey ister misin?" ona sordu.

"Hayır teşekkürler."

Parmağını Ash'e salladı. "Hepsini yiyeceksin değil mi?"

"Evet hanımefendi."

Nick, Ash'in Eddie Haskell taklidine ve annesinin on bir bin yaşındaki bir savaşçıya annelik yapmaya çalışmasına gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Sadece Cherise Gautier böyle bir küstahlığa sahip olabilirdi. "Anne, ona bebek yapmana ihtiyacı yok."

Acheron'un ceketinin yakasını düzeltti ve eliyle düzeltti. İnan bana Nick, tıpkı senin gibi ona göz kulak olacak birine ihtiyacı var. Siz çocuklar, büyüdüğünüzü ve dünyaya meydan okumaya hazır olduğunuzu sanıyorsunuz.”

Bir bilseydi…

"Şimdi," diye devam etti, "neden bu gece Ash'i Sığınağa getirmiyorsun ve ona biraz çilekli kek ve Cajun mücveri yapıp o cılız kemiklerine biraz et sürmeme izin vermiyorsun? Gerekirse arka odada çalışabilir ve ben çalışırken bana eşlik edebilirsin.”

Annesi onun büyüdüğü gerçeğini asla kabul etmeyecekti. Ona göre, o her zaman beş yaşında olacak ve ona göz kulak olması için ona ihtiyaç duyacaktı. Yine de annesini seviyordu.

"Evet tamam. Çalışmam gerekmiyorsa, uğrarım.”

"Aferin çocuk." Çantasına uzanıp iki yirmilik çıkardı ve Ash'e verdi. "Bununla barbunya ve pirincin parasını ödeyebilirsin ve bir bira daha içersen eve taksiye binsen iyi olur. Beni yakaladın?"

Ash parayı alırken, "Evet, Bayan Gautier," dedi. "Teşekkürler."

Gülümsedi, ardından Nick'i yanağından öptü ve Ash'in kolunu sıktı. "Siz çocuklar uslu durun ve beladan uzak durmaya çalışın."

Nick başını salladı. "Yapacağız."

Nick gittikten sonra Ash'e döndü. "Dostum, bunun için üzgünüm. Onunla bu kadar havalı olduğun için teşekkürler.

Nick, annen için asla özür dileme. Ona sahip olduğun için şükret. Ash ona kırk doları uzattı.

İnan bana, öyleyim, dedi Nick parayı cebine koyarken. Annesinin sevecen doğasına gülümsedi.

Her zaman dünyaya annelik yapmak gibi çılgınca bir ihtiyacı olmuştu ama sonra, on beş yaşında ona hamile olduğunu öğrendiklerinde babasının evinden atılmıştı.

Bu nedenle, başka bir terk edilmiş veya ihmal edilmiş genç olduğunu düşündüğü herhangi birine yakınlık duyma eğilimindeydi.

Barmen Ash'in barbunyası ve pirinciyle döndü.

Ash ona bir göz attı ve Nick'e doğru kaydırdı. "Umarım açsındır."

Nick öyleydi ama iki sipariş onun bile kaldırabileceğinden fazlaydı. Aniden, Ash'in yemek yerken bir kez bile görmemiş olduğu aklına geldi. "Hiç yemek yer misin?"

"Evet ama benim ihtiyacım olan şey menüde yok."

Bunun peşine düşmek istemeyen Nick kaşlarını çattı. “Şimdi düşündüm de, neden gün ışığında buluşuyoruz? Nasıl güneşe çıkarsın da alevler içinde yanmazsın?”

"Ben özelim."

"Ahhh, yani gözle görülür şekilde meydan okunan şeye geri döndük, ha?"

Ash başını salladı.

Ash birasına uzanırken gözünün ucuyla televizyonu fark etti. Başını çevirdiğinde, ilk haberlerde Zarek'in resmini görünce inanamayarak vücudunun uyuştuğunu hissetti.

Bir garson sesi açtı.

"...dün gece Depo Bölgesi'nde bir kadını öldüren adam olduğuna inanılıyor..."

Nick küfretti. "Düşündüğüm kişi bu mu?"

Ash, Zarek'in Daimon'larla kavgasını ve polisin gelişini kaydeden web kamera resimlerini izlerken sadece başını sallayabildi.

"... polis departmanı şüpheli hakkında herhangi bir bilgi için bir ödül teklif ediyor."

Nick ve Ash, Zarek'in yüzünün mükemmel bir resmini gösterirken hep birlikte küfrettiler.

"Sikildik," diye soludu Nick.

Ash, "Maviye vidalanmış ve dövmeli," diye hırladı. Cep telefonunu ceketinden çıkardı ve Zarek'i aramak için bardan ayrıldı. İhtiyacı olan son şey, birinin bu konuşmaya kulak misafiri olmasıydı.

Nick onu dışarıda takip etti. "Ne yapacağız?"

Ash iptal düğmesine bastı. "Telefonu kapalı. Hâlâ uyuyor olmalı."

"Sorumu görmezden mi geliyorsun yoksa duymadın mı?"

"Seni duydum Nick. Bilmiyorum. Onu gizli tutmalıyız. Bu resimlerle, hüküm giymiş sayılır."

"Onlarla dalga geçebilir misin?"

"Bilmiyorum. Güçlerim en iyi ihtimalle modern elektronikle şüpheli. Yapabileceğim en iyi şey onları havaya uçurmak..." Haberlerde Zarek'in yüzünden bile daha yürek burkan bir şey görünce sesi kısıldı.

Ash tiksintiyle içini çekti ve kararan gökyüzüne baktı. "Orada sıkıldın mı Artie, yoksa ne?"

"Ha? Naber?"

Ash, doğrudan kendilerine doğru gelen iki figüre doğru başını Chartres Caddesi'ne doğru eğdi. Boyları neredeyse ona eşit olan kardeşler, iki tehlikeli avcı gibi yavaş ve ritmik bir şekilde hareket ediyorlardı. Sağa sola baktılar, yanlarından geçtikleri herkesi bir rakip, bir fetih ya da bir kurban olarak değerlendiriyormuşçasına etraflarını süzdüler.

İkisi de siyah giyinmiş, motorcu botlarının etrafında dönen uzun deri paltolar giymişlerdi. Her birinin bir eli sanki bir silahı saklıyormuş gibi ceketinin kıvrımlarına sıkışmıştı.

Ah evet, bunlar Ash'in tanıdığı en tehlikeli yaratıklardan ikisiydi. Dahası, onları tehdit eden herkesi bir an bile tereddüt etmeden öldürecekleri için.

"Köpekleri kim dışarı bıraktı?" Ash hırladı.

Nick kaşlarını çattı. "Ne?"

Nick'e, "Katagarya'dan taşınan iki üyemiz var," diye açıkladı.

Katagarya, insan şeklini alabilen ve kurbanları veya can attıkları herhangi bir şeyi elde etmek için toplumdan geçebilen hayvanlardı. Diğer tüm vahşi hayvanlar gibi, son derece ölümcül ve öngörülemezlerdi.

"Aman Tanrım," diye soludu Nick, "bana onların Avcı olduğunu söyleme."

"Bu, kime sorduğunuza bağlı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Arcadialılar onlara Avcı derlerdi. Ama Katagaryalı kardeşlerine göre onlar Strati."

Nick kaşlarını çattı. "Strati ne demek?"

"Katagarya askerleri için doğru terim. Avcılar, önlerine çıkan herkesi ve her şeyi ayrım gözetmeksizin öldürür. Strati, çoğunlukla kendilerini, sürülerini ve bölgelerini korumak için öldürür."

"Yani buraya mı aitler?"

İki kurt yaklaşırken Ash başını salladı. Onu görünce yavaşladılar.

"Acheron Parthenopaeus," dedi Vane, onun önünde durarak. "Uzun zaman oldu."

Ash başını salladı. Onları son görüşünün üzerinden en az birkaç yüz yıl geçmişti.

O zamanlar, zaman içinde kendi benzersiz türlerini avlayan insan Arcadialılardan kaçıyorlardı. İki erkek kardeş, kız kardeşlerini düşmanlarından saklamak için güvenli bir yer bulmaya çalışıyorlardı.

Vane, iki erkek kardeşten en büyüğüydü; kırmızımsı vurgularla omuz hizasında koyu kahverengi saçları vardı. Vahşi yeşil gözleri hiçbir şeyi kaçırmazdı. Fang, Vane'den yaklaşık bir inç daha uzundu ve kısa siyah saçları ve ela gözleri vardı. İkisi de yalnızken tehlikeliydi - birlikte neredeyse yenilmezdiler.

Van. Fang," dedi Ash, sırayla her birine başını eğerek. "Sizi New Orleans'a getiren nedir?"

Vane, Nick'e şüpheli bir bakış attı, sonra Nick'le ilgili bir şeylerin fazla tehditkar olmadığına karar vermiş olmalı. "İnkar ediyoruz."

Ash bu terim karşısında yüzünü buruşturdu, bu da Katagarya kurtlarının burada bir sürüleri olduğu ve bir süreliğine New Orleans'a yerleşmeyi planladıkları anlamına geliyordu. "Bu gerçekten kötü bir fikir. Mardi Gras ve o zamanlar parti yapma eğiliminde olan birçok Daimonumuz var. Çantanı almalısın—”

"Yapamayız," dedi Vane onun sözünü keserek. "Grubumuzda doğum yapmak üzere olan altı dişi var."

"Ve bu sabah doğum yapan biri daha," diye ekledi Fang. "Yasalarımızı biliyorsun. Yavrular seyahat edecek yaşa gelene kadar burada sıkışıp kaldık.”

Bu gittikçe daha iyiye gidiyordu. Hamile Katagarya, ruhlarının gücü ve ırklarının taşıdığı psişik güçler nedeniyle Daimon mıknatıslarıydı. New Orleans'ın, Vane ve Fang'ın postlarını almaktan daha çok sevecek üç Arcadialı grubuna ev sahipliği yaptığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Burada üç grup Arkadyalı Nöbetçi olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Vane'in gözleri tehditkar bir şekilde karardı. "O zaman onlara geri çekilmelerini söylesen iyi olur. Yavrularımız var ve onları inimizin yakınında yakalarsam parçalara ayırırım.”

Ash derin bir nefes aldı ve hasta hissetmeseydi karşılaştığı şeyin saçmalığına gülerdi. Bu onun günü değildi.

Uğraşması gereken azgın, sinirli bir tanrıçası vardı. MIA olan bir Kelt. Bir şehirdeki bir Romalı general, üç adamla birlikte karnını deşmek istedi. Polisin cinayetten istediği kontrol edilemeyen bir Kara Avcı. Ve şimdi de

düşmanlarının tam kalbinden yedi litre yavru çıkaran bir Katagarya kurt sürüsü.

Evet, sorumlu olmak güzeldi…

Nick havayı kokladı ve etrafına bakındı. "Bu nedir? Bamya kokusu mu alıyorum?

Nick onlara yaklaşırken Vane ve Fang kaskatı kesildi.

Vane kendi kendine homurdansa da, Nick sol eline sakladığı parlak pembe kutuyu göstermek için Vane'in ceketinin bir köşesini geri çekti.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Gumbo," dedi Vane, sesi alçak ve sertti.

"Kurt adamlar ne zamandan beri bamya yiyor?"

Ash, Nick'in sorusu karşısında irkildi.

Fang, Nick'e doğru hamle yaptı ama Ash onu yakaladı ve o Nick'in boğazına ulaşamadan onu geriye doğru zorladı.

"Biz kurt adam değiliz sığır çocuğu," diye hırladı Fang. “Biz kurduz. Dönem."

Nick bu hakaret karşısında kafası karışmış görünüyordu. "Sığırcı mı?"

Ash, "Argo terim," dedi. “İnsanları yiyecek olarak görmelerinden kaynaklanıyor.”

Nick bir adım geri attı.

"Pembe kutular ha?" diye sordu Ash, bu düşünceyle eğlenerek. Onları saklamalarına şaşmamalı.

Vane, Nick'ten ona tehditkar bir bakış attı. "Anya'nın canı bamya ve çikolata istiyordu. Ve onu Flamingo Odasından istedi, başka hiçbir yerden istemedi.”

Ash, dudaklarının kenarlarının seğirdiğini hissetti. "Kardeşin için bu işi yapacağına inanamıyorum."

Fang homurdandı. "Evet, unutma, orospu terimi bizim dişilerimiz için icat edildi."

Vane ona homurdandı. "O bizim çöp arkadaşımız, Fang. Ona saygı göster.”

Fang'ın gözleri parladı ama ağabeyine boyun eğerek başını eğdi.

Vane pembe kutuyu Fang'a verdi, sonra cebinden bir kalem çıkardı ve bir sayı yazdı. Ash'e uzattı. "Bu benim hücrem. Daimonlarla ilgili yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Sürümüzde bir düzine Strati var ve isteyeceğimiz en son şey Daimonların dişilerimizi ve yavrularımızı koklaması."

Ash numarayı aldı ve cebine koydu. Strati'nin geri kalanının taşındığını fark ettiğinde bunu zar zor gizlemişti.

Vahşi bir köpek sürüsü gibi sokak köşesinde sinsice dolaşıyorlardı. Yelpazelenmiş ve siyah giyinmiş, ölümcül katillere çok benziyorlardı. Sokaktaki herkes onlardan uzaklaştı ve gergin bir şekilde onlara baktı.

Alçakgönüllü olmak için çok fazla. Ama sonra, Were-Avcıları onların var olduğunu kimin veya neyin bildiğini hiç umursamamışlardı. Biri onlara sorun çıkarırsa, öğle yemeği olarak biterlerdi.

Strati onu ve Nick'i çevreledi.

Kara Avcı, diye homurdandı Stefan. Ash ile aynı yükseklikte olan o, Strati lideri ve Vane'in can düşmanıydı. İkisi mecbur kaldıklarında birlikte savaştılar ama başka türlü birbirlerine dayanamazlardı. "Filolarımızla ne yapıyorsun?"

Ash, Stefan'ın bir erkek sürü üyesi için sevgi dolu bir tabir kullanırken dudaklarının nasıl kıvrıldığını fark etti. Vane, Fang ve sürü arkadaşları arasında hiçbir aşk kaybolmamıştı. Yine de Ash bir yabancıydı ve sürü her zaman kendisini herhangi bir yabancıya birleşik bir bütün olarak sundu.

“Bilgi paylaşıyordum” dedi.

Stefan gözlerini Vane'e dikti. "Malzemelerimizi aldınız mı?"

Vane, Nick'e bakarken homurdandı. "Sığırların kokuyu alabildiği ve senin alamadığın üzücü bir gün."

Stefan saldırmaya başladı ama Vane'in yüzündeki sert ifade yaşlı adamı geriletti. Stefan, yaşı ve tecrübesi nedeniyle liderdi. Vane, yalnızca ona henüz meydan okumadığı için ikincildi. Vane, Stefan'a üstünlük için meydan okumayı seçerse, kimin kazanacağına hiç şüphe yoktu.

"Daha sonra," dedi Stefan, Strati'nin büyük bölümünü götürmeden önce Ash'e.

Vane ve Fang geride kaldı.

Bize ihtiyacın olursa numarayı kullan Ash, dedi Vane.

Ash başını salladı.

Sürülerinin geri kalanına katıldılar ve arkalarındaki sokağa park ettikleri motosikletlere bindiler.

Ash, onlar gözden kaybolana kadar kıpırdamadı.

"İşte bu korkunç bir grup insan, değil mi?"

Ash yavaşça, "Hayır, Nick," dedi. "Adam değiller. Onlar hayvan. Kısa bir süre için insan kılığına girmiş olabilirler ama günün sonunda hepsi kurttur."

Cep telefonu çaldı.

Ash bunu yanıtladı. Bu Talon'du, sesi acı ve öfke doluydu.

"Yardımına ihtiyacım var T-Rex. Club Runningwolf'dayım. Sunshine'ı aldılar."

"Sunshine'ı kim aldı?"

Kelt tanrısı Camulus. Güneş batar batmaz onun peşinden gideceğim."

Bölüm 12

Talon öfkeliydi. Ceara'yı arıyordu ve Ceara henüz cevap vermemişti. Ruh-yürüyüşü yapmaya çalışmış ve başaramamıştı.

Serbest bırakılmış duyguları güçlerini kısıtlıyordu ve düzgün düşünebilmek için onları ele geçirmesi gerekiyordu.

Ama imkansızdı.

Sunshine'ı bulması gerekiyordu.

Onu koruyacak kimse olmadan orada yalnızdı. Ve eğer ona bir şey olursa, bunu Camulus'a ödetmenin bir yolunu bulacaktı -tanrı olsun ya da olmasın, kimse onu bir daha incitemeyecekti.

Runningwolf'un arka kapısının içindeki alanda kafese kapatılmış bir aslan gibi volta atıyordu. Öfke damarlarında kaynadı. Keskin ve somuttu. Elleriyle bir şeyleri parçalamak istedi. Dişleriyle bir şeyleri parçala.

Karanlık Avcı'nın en karanlık yanı serbest kalmıştı ve ilk kez Zarek'in hissettiklerinin bir kısmını anlayabiliyordu.

O kadar ham, o kadar güçlü bir öfkeydi ki, onu tamamen kontrol etti.

Elini kapının yanındaki tuğla duvara vurdu.

"Onu geri alacağım!" diye homurdandı.

Harap olmuş vücudu zonkluyor ve kanıyordu, yaraları o kadar çok canını yakmasına ve uyumak için ezici bir ihtiyaç duymasına rağmen yukarı, Sunshine'ın çatı katına çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Yatıp yaralarını sarmayacaktı.

Onu tekrar öldürürse uyanık kalacaktı.

Aklında defalarca Nynia'nın kollarında öldüğünü görmeye devam etti, ancak şimdi gördüğü Sunshine'ın yüzüydü. Onun tatlı Güneyli sesinin ona seslendiğini duydu.

Güneş batar batmaz, Sunshine'ı bulmaya ve onu eve getirmeye gidiyordu. Ona ne pahasına olursa olsun.

Tanrı, yoluna çıkacak kadar aptal olan herkesin yardımcısı olsun.

Acheron ve Nick arka kapıya varıp kulübün karanlık koridoruna girdiklerinde gün batımına on beş dakika kalmıştı. Talon, açıklıktan içeri giren solmakta olan güneş ışığından uzaklaşmak için geri çekildi.

"Ne oldu?" diye sordu Ash, Nick kapıyı kapatırken.

Talon, içindeki öfke ve endişeyle mücadele etti. Duyguları o kadar güçlüydü ki, eğer güçleri azalmasaydı, bu binayı temeline oturtmak için düşüncelerinden başka bir şey kullanamayacağından emindi. "Camulus yaklaşık yarım düzine insanla içeri girdi. Dark-Hunter için yüklü olarak ve halojen el fenerleri taşıyarak geldiler."

"Kanıyor musun?" diye sordu Nick, gözleri karanlığa alışırken. Solgun ve korkmuş görünerek, Talon'un yaralarına gözlerini kısarak baktı. "Tanrım, deli gibi kanıyorsun."

Talon, Nick'in gergin ses tonunu dikkate almadı. "Beni vurdular."

Hayır, dostum, dedi Nick. "Seni İsviçre peynirine çevirdiler. Ash, sırtına bak."

Ash bunu görünce homurdandı. "İyi misin?"

"Ağrım ama avlanacak kadar iyiyim ve bir sürü de öldürebilecek durumdayım."

Tanrım, diye soludu Nick. Güçlerinin iyileştirmeyi de kapsadığını sanıyordum.

Talon ona gülerek baktı. "Yaparlar ama ben acıyı ve yaraları vücuduma çekerek iyileşirim. Yaralanan benken bunu yapmak biraz zor."

Ash, "Nick," diye emretti. "Git Talon'a daha fazla kıyafet getir. Şimdi."

Nick emri yerine getirmek için hemen ayrıldı.

Ash, o ürkütücü gümüş gözleriyle Talon'a sert bir bakış attı. "Düzinelerce kurşun deliği etini delip geçerken oraya kanlar içinde gidemezsin. Bence insanlar biraz şüphelenebilir ve nasıl dik durabildiğinizi ve örneğin ölü olmadığınızı merak edebilir. İhtiyacım olan son şey, başka bir Kara Avcı'nın akşam haberlerini yapması."

Talon düzene karşı kararlıydı. "Sana söyledim T-Rex. Güneş batar batmaz yola çıkıyorum. On üç dakika ve devam ediyor."

Ash ona ters ters baktı. "Kahretsin, Kelt. Kendine hakim olup bunu iyice düşünsen iyi olur."

"Ben iyiyim Acheron. Birkaç kişiyi öldürmenin iyileştiremeyeceği bir sorunum yok."

Ash'in gözleri daha da kısıldı. "Arkanı dön ve yüzünü duvara dön."

Ash'in ne amaçladığından emin olmayan ama ona tamamen güvenen Talon itaat etti.

Ash'in elini sırtının ortasına doğru uzattığını hissetti. Dokunuşu sıcak ve heyecan vericiydi ve tüm vücuduna ısı yaydı. Yaraları daha da zonklamaya başlayınca Talon tısladı. Sonra birkaç kalp atışı içinde kurşunlar derisinden dışarı fırladı ve kurşun delikleri kendi kendilerine kapanmaya başladı.

Orospu çocuğu, Ash'in böyle bir güce sahip olduğunu hiç bilmemişti. Cidden etkilenmişti.

Yaraları iyileşirken Talon'un cep telefonu çaldı.

O cevap verirken Ash ondan uzaklaştı.

"Onu hâlâ özlüyor musun, Speirr?"

"Lanet olsun Camulus. Lanet olsun!"

Bir kahkaha ona cevap verdi. "Söyle bana, aşkı bilip de kaybetmek mi daha iyi yoksa hiç tatmamak mı daha iyi?"

Talon kırmızı gördü. "O nerede?"

Pençe mi?

Sunshine'ın dehşete kapılmış sesini duyunca midesi şiddetle buruldu. "Bebeğim, iyi misin?" diye sordu, sesi çatlamıştı.

"Bana zarar vermediler ama Commerce Caddesi'ndeki bir depoya gelmeni istiyorlar.

BEN-"

"Güneş ışığı!" diye bağırdı Talon, kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Güneş, orada mısın?"

Ah, o burada, Speirr. Ama sana ihtiyacı var. Onu istiyorsan saat tam yedide 609 Commerce'de ol. İstediğin kadar arkadaşını getir ve bu gece Sunshine'ı kimin eve kaç parça halinde götüreceğini görelim."

Telefon öldü.

Kör, yakıcı bir öfke içini delip geçti. Güneşin tehdidinden habersiz, kapıya yöneldi.

Ash onu yakaladı. Talon, bana bak.

Reddetti. Tek görebildiği Sunshine'ın ölü olduğuydu.

"Pençe!" diye bağırdı. Sıkıca tutun. Eğer oraya böyle gidersen, ölürsün."

"Bu konuda ne biliyorsun?"

Kelt. Ash onu daha sıkı tuttu. "Onların istediğini yapıyorsun. Günün son dakikalarına doğru koşmak üzeresiniz. Düşünmek. Sahip olduğum tüm Kara Avcılar arasında, onun doğru yolda olması için güvendiğim tek kişi sensin. Sana bunu yapmalarına izin verme."

Öfkesini ve korkusunu bastırmaya çalışırken Talon'un nefesi düzensizdi. "Ölmesine izin verememem."

"Kendine hakim olursan yapmaz. Öfkeni dizginlemelisin." Ash onu serbest bıraktı.

Talon kapıya bakarken yumruklarını sıktı ve açtı.

Düşün, Talon, dedi Ash, sesi tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı. "Sana öğrettiklerimi hatırla.

Öfkeni kontrol edemediğin için Karanlık Avcı olduğunu unutma. Huzurunu bulmalısın. Bakiyeniz."

Talon derin bir nefes aldı ve öfkesini yavaşça dışarı attı. Çok yavaşça. "Elbette. Çoğunlukla sakinim."

"İyi. Çünkü senin çoğunlukla ölmüş olmanı istemiyorum." Ash ondan uzaklaştı. "Nick'in senin kıyafetlerinle dönmesini bekleyeceğiz ve sonra gidip onu alacağız."

Talon başını salladı, midesi hâlâ beklemek zorunda olduğu için düğümlenmişti. Ama Ash haklıydı.

Camulus'un dediğini tam olarak yapmasaydı sırf kin için onu öldürürdü.

Talon bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. "Onu şimdi öldürecek, değil mi?"

"Bilmiyorum Talon. Umarım değildir."

Talon, Camulus'un ona verdiği adresi hatırlayınca bir an duraksadı.

"Ticaret Sokağı. O kadının öldürüldüğü yer neredeyse burası değil mi?”

Acheron şaşkın görünüyordu. "Hangi kadın?"

"Görmem için beni çağırdığın kişi."

Ash ona boş gözlerle baktı.

"Biliyorsun," diye ısrar etti Talon, "Zerek tarafından öldürülmüş olabileceğini düşündüğün kadın."

Acheron kaşlarını çattı. "Seni öldürülmüş bir kadını görmeye çağırmadım ve kesinlikle Zarek'in bir kadını öldüreceğini hiç düşünmemiştim."

"Evet yaptın."

Acheron yavaşça başını salladı. "Hayır yapmadım."

Talon kaşlarını çattı. Adamın nesi vardı? Acheron sonunda bunak mıydı?

Bu kadar dağınık olmak ona göre değildi.

Şu anda Talon'un işi buydu.

"T-Rex, seninle orada tanıştım. Hatırlamak? Beni aradın ve ben seninleyken, Zarek polisle küçük partisini verdi. Sen olduğunu biliyorum. Bu dünyada senin boyunda sana benzeyen başka bir adam yok.”

Acheron'un yanaklarının rengi soldu. Talon daha iyisini bilmeseydi, Acheron'un gözlerinde gerçek bir endişe gördüğüne yemin ederdi.

Bir şeyler gerçekten yanlıştı.

"Ne var Ash?"

Acheron ondan uzaklaştı. "Yapmam gereken bir şey var. Burada kal, ben de Sunshine'ın peşine düşmek için bolca vaktimde geleceğim."

Acheron kapıya yönelirken Talon onun kolunu yakaladı. "Bana bu konuda bilgi versen iyi olur.

Şimdi."

"Yapamam."

"Acheron, Kâhin oynamanın zamanı değil. Neler olup bittiğini ve neyle uğraştığımızı biliyorsan, itiraf etmelisin.”

Acheron, Talon'u tamamen şaşırtacak şekilde ortadan kayboldu.

* * *

Ash kendini boyutlar arasındaki küçük bir ağ bölgesi olan Katoteros'a fırlatırken nefes alamıyordu. Bu, kendisinden başka kimsenin adım atmaması gereken özel alanıydı.

Yüzyıllar önce, Hades onu bu hiçliğe göndermişti. Daha doğrusu Hades onu buraya hapsetmişti.

Artemis'in onu serbest bıraktığı günden beri Ash burayı ona ne olduğunu hatırlatmak için bir mihenk taşı olarak kullanmıştı.

O ne olmuştu…

Ash şimdi kontrol için mücadele ediyordu. Düşüncelerini toplaması için birkaç dakikası olması gerekiyordu. Duyguları.

Midesi düğümlendi, anılar ve acı sırayla ona saldırdıkça hasta hissetti. Etrafındaki hava cızırdadı ve zamanla onun uçucu durumuna geldi.

Kendine hakim olması gerekiyordu. Duygularını açığa çıkarmayı göze alamazdı.

Böyle giderse kimse onu durduramazdı.

Ash ellerini uzun siyah saçlarının arasından geçirdi ve eski savaş narasını haykırdı.

Şimşek çaktı ve gri gök gürültüsü bulutları, üzerindeki ürkütücü mavi-siyah gökyüzünde dalgalandı.

Bu oluyor olamaz. Şimdi değil.

Ve yine de başka bir açıklama yoktu. Styxx ücretsizdi. Bir şekilde Vanishing Isle'dan kaçmış ve New Orleans'ta serbest bırakılmıştı.

Nasıl olmuş olabilir?

Şimdi Styxx o gibi davranıyordu. Ash'in adamlarıyla karışıyor ve onlarla konuşuyordu.

…

Korku kalbini deldi.

Styxx, Ash'in geçmişini herhangi birine açıklamadan önce onu durdurmak zorundaydı. Ash, birinin onun insan hayatını bilmesi düşüncesine katlanamıyordu. Ne olduğu hakkında bilgi sahibi olmak.

Ne yapmıştı…

"Acheron?"

Artemis'in sesiyle irkildi. "Burası benim yerim, Artie. Bana buraya asla gelmeyeceğine söz vermiştin."

Onun önünde somutlaştı. "Acını hissettim."

"Sanki umrunda."

Yüzüne dokunmak için uzandı ama o kollarını göğsünde kavuşturdu ve ondan uzaklaştı. İçini çekti ve elini düşürdü. "Umurumda, akribos. Bildiğinden daha fazlası. Ama burada olma sebebim bu değil. Zarek'i öğrendim.

Ash gırtlağından alçak sesle homurdandı. Tabii ki yaralandığı için asla gelmeyecekti.

Acı çekmesinin kendisi için hiçbir şey ifade etmediğini ona uzun zaman önce öğretmişti. "Ben hallediyorum."

“Nasıl halletmek? O açığa çıktı ve şimdi insan yetkililer tarafından aranıyor. Her şeyi tehlikeye atıyor. Ölmeli.”

"HAYIR." Kelimeyi ona hırladı. "Ben hallederim. Sadece daha fazla zamana ihtiyacım var.”

Yüzünde o tanıdık hesaplayıcı bakış vardı. "Peki bu istediğin zaman karşılığında bana ne vereceksin?"

"Kahretsin, Artemis, neden seninle her şey bir pazarlık olmak zorunda? Senden istediğim için bir kez olsun bir şey yapamaz mısın?

"Hiçbir şey bedava değil," dedi onun etrafında bir daire çizerken. Elini sırtına götürdüğünde kıkırdadı. “Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir. Bir iyilik karşılığında bir iyilik gerektirir.”

Derin bir nefes aldı ve olacaklara kendini hazırladı. Beğenin ya da beğenmeyin, Zarek'i güvende tutmak için ona yalvarır gibi davranması gerekecekti. "Ne istiyorsun?"

Saçlarını ensesinden geriye doğru çekti ve burnunu dudakları ve burnuyla okşadı. İsteği dışında vücudu ürperdi ve sertleşti.

Konuştuğunda sesi alçak ve boğuktu. "Ne istediğimi biliyorsun."

"İyi," dedi teslim olmuş bir şekilde. "Bana sahip olabilirsin ama henüz Thanatos'u gönderme. Zarek'i Alaska'ya geri götürmeme izin verin.

"Mmm," diye soludu adamın boynuna doğru. "Bak... işbirliği yaptığın zaman çok daha iyi."

Derisini yalayınca kaskatı kesildi.

"Soru?" dedi soğukça. "Styxx'i sırf beni becermek için mi serbest bıraktın?"

Keskin bir şekilde geri çekildi ve ona şok olmuş bir bakış atmak için etrafından dolandı. "Ne?"

Ash, gerçeği öğrenmek isteyerek onu dikkatle izledi. "Styxx New Orleans'ta başıboş."

Artemis şaşırmış görünüyordu. "Sana bunu asla yapmam, Acheron. Onun kaçtığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Emin misin?"

Kendisine rağmen, onun kendisine ihanet etmediğini öğrenince rahatladı. Tekrar.

"Talon onu gördü ve ben olduğumu sandı."

Artemis elini dudaklarına bastırdı. Yeşil gözleri korkmuştu. "Senin için gelecek."

"O zaten öyle. Eminim Zarek'le klübün dışındaki o küçük dans, Zarek'i öldürmen için bir tuzaktı. Hiç şüphe yok ki, Styxx adamlarımı etkisiz hale getirmeye çalışıyor. Ya beni korumalarını engellemek için ya da dikkatimi dağıtmak için.

"Sana sahip olmasına izin vermeyeceğim," dedi kesin bir şekilde.

Bu benimle kardeşim Artie arasında. Bunun dışında kalmanı istiyorum." Ash ondan biraz daha uzaklaştı. "Pazarlığımızı yerine getirmek için şafakta döneceğim. Bu arada Zarek'i bana bırak.

* * *

Vane, kız kardeşinin bamyasını yemesine yardım ederken hala insan formundaydı.

Onun hassas yanını görmesine izin verdiği tek canlı oydu. Dünyanın geri kalanına karşı, karma mirasları nedeniyle sürülerinin Anya ve Fang'ı avlamaması için her zaman acımasız ve sert olmalıdır.

Vane elini Anya'nın kalın, yumuşak tüylerine bastırdı ve içindeki acıyı bastırmaya çalıştı. O ve Fang, bu dünyada gerçekten sahip olduğu tek şeydi.

Bütün bunlar onun için bir anlam ifade etmişti.

Anya'nın Strati savaşçısı Orian'la çiftleştiği gün, Vane nöbet geçirmişti. Pervasız ve aptal eşinin erken bir ölümle karşılaşacağını her zaman biliyordu.

Birkaç hafta önce, Kader onun haklı olduğunu kanıtlamıştı.

Orian'ın öldüğünü öğrendiğinde ve ona Orian'la çiftleşmekten daha fazlası olduğunu söylediğinde, hâlâ onun sesini duyabiliyordu. Wolfwain'in onu kendisine bağlamasına da izin vermişti. Yaşam güçleri bir araya geldiğinde, Orian'ın yavrusunu taşıması dışında normalde Orian'ın ölümü onun olacaktı.

Ama yavrular bu dünyaya gelir gelmez, sonsuzluğun diğer tarafında eşine katılacaktı.

Kalbi kırıldı, Vane gözyaşlarını kırpıştırdı.

Anya yukarı baktı ve yüzünü yaladı.

"Bamya sever misin, ha?" diye sordu iki eliyle kulaklarını okşayarak.

Kahkahasını kafasında duydu. "Aldığın için teşekkürler."

Onayladı. Onun için, basit bir su içmek için cehennemin ateşlerinden geçerdi.

Yanına çöktü ve başını kucağına yasladı. "Diğerleri şüphelenmeden kurt kılığına girmelisin."

Kürkünün parmaklarını nasıl kavradığını izledi. Gittiğinde onu nasıl özleyecekti. O, şimdiye kadar gördüğü en güzel kurt kuğuydu ve görünüşünü kastetmiyordu. En çok özleyeceği onun nazik kalbiydi. Her zaman onun için endişelendiği gibi.

"Yapacağım Anya. Sadece birkaç dakika daha istiyorum.”

Fang'ın arkasından kurt şeklinde geldiğini hissetti. Ağabeyi kafasıyla sırtına tosladı, sonra şakacı bir şekilde omzunu kıstırdı.

Sağlarında bir ışık parlaması belirdi. Vane, bataklıkta duran Acheron'u bulmak için yukarı baktı. Atlantisli yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı, sonra sessizce konuştu. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Fang homurdandı.

"Sorun yok, adelfos," dedi Vane, kardeşini geri iterek. "Anya'ya göz kulak ol."

Vane ayağa kalktı ve Acheron'u inden uzağa, ormana doğru yürüdü. Sürüsünden herhangi biri, içine bir Kara Avcı getirdiğini öğrenirse, hayatı sona ermişti.

"Beni aramalıydın, Ash."

“Bu bekleyemezdi. Bir sorunum var ve bana yardım edeceğine güvendiğim tek kişi sensin.”

Şimdi bu onu şok etti. son derece. "Bana güven?"

Ash ona alaycı bir bakış attı. "Hayır gerçek değil. Ama ben gibi davranan ve Avcılarımı tehdit eden bir dönek var."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bana bir borcun var, Vane ve senin ve Fang'ın yedek olarak hareket etmenize ihtiyacım var. Geldiğini görmeyecekleri biraz kaslara ihtiyacım var.

"Ne zaman?"

"Şimdi."

* * *

Talon, Sunshine'ın çatı katının zemininde volta attı. Hızla vücudundaki kanı yıkadı ve Nick'in getirdiği kıyafetleri giydi. Sakinliğini koruyordu ama bu gerçek bir meydan okumaydı.

Ceara, "O zarar görmemiş, Speirr," dedi. "Yemin ederim."

Rahatlayarak uzun, yorgun bir nefes verdi. Bu sefer Ceara'nın yanına gelmeyi başardığı için minnettardı ama onunla kalmak onun için zor bir mücadeleydi. Onu engelleyen güç, daha önce hiç karşılaşmadıkları bir güçtü.

Ceara'nın bununla biraz daha mücadele etmesini ve Sunshine'ı korumasına ve gözetlemesine yardım etmeye devam etmesini umuyordu.

"Bana tam olarak nerede olduğunu söyleyebilir misin?" kız kardeşine sordu.

Ah, Tanrım, dedi Nick, oturduğu kahvaltı tezgahından Ash'in dönmesini beklerken.

"Yine ölülerle konuşmuyorsun, değil mi? Bunu yapmandan nefret ediyorum."

Kapa çeneni Nick.

Nick dudağını büktü. "'Kapa çeneni, Nick, kalk, otur, getir.' Ben de seni seviyorum Celt."

Talon ona ters ters baktı. "Neden gidip ağzını meşgul edecek bir şeyler bulmuyorsun?"

"Yapabileceğim bir şey." Nick bar taburesinden indi ve mutfağa yöneldi.

"Nae, onu bulamıyorum," dedi Ceara. "Tam olarak yerini belirleyemiyorum. Sana söyledim, güçlü bir şey onu koruyor. Bana bir tanrının gücü gibi gelmeye başlayan bir şey."

"Kamulus?"

"Emin değilim. Bir kısmı bir Kelt tanrısı olabilirmiş gibi hissettiriyor ama yine de daha fazlası var."

"Ne?"

"Daha çok güçler karışmış gibi. Sanki iki tanrı kendilerini koruyormuş gibi."

"Neden?"

Omuz silkti.

Nick küfretti. "Burada yiyecek yok. Ot, soya peyniri ve boktan başka bir şey yok.

Kola bile yok. Dostum, T, kız arkadaşın mahvolmuş.”

Nick bir kalıp soya peyniri çıkardı ve kokladı. "Yine de bu yenilebilir gibi görünüyor.

Demek istediğim, peyniri gerçekten mahvedemezsin, değil mi?

"Evet, Nick. Peyniri ye.” Nick bıçağı dilimlemek için ararken Ceara'ya döndü. "Onu serbest bırakacaklar mı?"

"Sana geleceği söyleyemem Speirr, kuralları biliyorsun."

"Yaşayacağını bilmek zorundayım."

Ceara cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bugün yapacak."

"Ve yarın?"

Ceara uzağa baktı. "Bunu sana söyleyemem."

Talon küfretti.

Aniden, parlak bir ışık parlaması odaya girdi. Talon gözlerini parıltıdan korudu ve Acheron ile iki adamın kapının hemen içinde belirmesini izledi. İki adamı daha önce hiç görmemişti ama bir bakış ona onların Katagarya olduğunu anladı. Etraflarındaki hava hayvansı, psişik güçle doluydu.

"Aman Tanrım," diye çıkıştı Nick. "Bu saçmalıklardan nefret ediyorum. Beni çok korkuttun Ash, bana bu boktan peyniri yedirdin. Talon'a baktı. "Bu şey de ne?"

"Soya peyniri."

Katagarya tiksinti dolu bir bakış attı.

"Akşam yemeğim bu kadar," dedi daha uzun olan Katagarya. “Artık tüm sistemi kirlendi.

Hücre dokusunu terk etmesinden en az bir hafta önce ve tekrar yenilebilir hale gelmesi gerekiyor.

Nick oldukça solgunlaştı.

"Sunshine'ın peşine düşmeye hazır mısın?" Acheron, Talon'a sordu.

Kararlılıkla dolu olan Talon başını salladı. "Hadi yapalım."

Acheron mutfakta Nick'e baktı. Nick, Zarek'e gitmeni ve onu şimdilik gözden uzak tutmanı istiyorum. Ev hapsinde, bu yüzden onu dışarıda yakalarsam, o da bokun içinde, sen de öyle.

Nick yüzünü buruşturdu. "Tamam, ama bilgin olsun, eğer bir kadının hayatı söz konusu olmasaydı, sana o sırayı doldurmanı söylerdim."

Nick bir yandan mırıldanarak Katagarya'yı geçerek kapıdan çıktı. "'Nick, arabamı getir, kıyafetlerimi getir, bacayı temizle, yatağımı yap, psikopatımı izle, terliklerimi getir.' Evet, o terlikleri alıp gerçekten rahatsız bir yere yapıştıracağım.

Talon tam işinin bittiğini düşündüğü sırada son bir ayrılık yorumu duydu. "Yemin ederim, annem bana Fido adını vermeliydi."

"Hey, en iyi arkadaşımın adının Fido olduğunu bilmeni isterim," dedi daha uzun olan Katagaria omzunun üzerinden.

Diğer Katagarya onu hafifçe itti. "Durur muydun?"

Acheron, ilk yorumu yapan daha uzun boylu, kısa siyah saçlı Katagaria'yı gösterdi. "Talon, Fang ile tanış." Uzun saçlı ve yeşil gözlü olanı işaret etti.

"Ve kardeşi Vane."

"Onlar niye burada?" Talon, Acheron'a sordu.

"Kötü adamlar yeniden halojen ışıklarla silahlanırsa, Katagarya üzerinde senin üzerinde yarattığı etkiyi yaratmayacaklarını söyleyelim."

"Evet," dedi Vane pis pis gülümseyerek. "Işıklar sadece daha fazla saldırmamızı sağlıyor."

Güzel, köşelerinde en az bir sürpriz vardı.

Şimdi bir de Camulus'u ele geçirebilse.

"Plan nedir kızlar?" Fang sordu.

Acheron, "Hiçbirimizin ölmemesi için," dedi.

Vane onları çatı katından aşağıya, Talon'un arabasına götürdü. Talon, Katagarya'ya ait olması gereken iki siyah ve gri Ninja motosikletini gördü. Yabani hayvanlar, düşmanlarından kaçınmak için hızlı hareket etmek zorunda olduklarından, koşmak veya yürümek yerine yarış bisikletlerini tercih etme eğilimindeydiler, bu da savaşmak için ihtiyaç duydukları gücü tüketti.

Talon saatine baktı. Buluşmaya yirmi dakika vardı. Bir yanı Ash'in onları depoya göndermesini diledi ama sormaması gerektiğini biliyordu.

Ash bu tek güç konusunda kaprisliydi ve onu kullanması istendiğinde oldukça hırçınlaştı.

Diğer üçü bisikletlerini çalıştırırken, Talon Viper'a bindi. Ara sokaktan ilk o çıktı, hemen arkasındaki adamlarla birlikte Ticaret Sokağı'na yöneldi.

Birkaç dakika sonra Depo Bölgesi'ne ulaştılar.

Sokaklar hem turistik hem de yerel etkinliklerle doluydu. Bu popüler bölge, New Orleans'ın önde gelen sanat bölgesiydi ve genellikle Güney'in SoHo'su olarak anılırdı.

Talon'un 1980'lerde popüler bir sanat galerisi olan terk edilmiş eski depoyu bulması uzun sürmedi. 1990'ların başında kapanmıştı ve o zamandan beri boştu. Büyük camlı pencereler karanlıktı, bazıları kısmen tahtalarla kapatılmış ve kırılmıştı. Bir zamanlar kırmızı olan kapılar şimdi çatlamış ve soyulmuştu ve kalın bir zincir ve asma kilitle bir arada tutulmuştu.

Adamlar araçlarından inip bir grup halinde toplanırken içeriden tek bir ses bile gelmedi.

"Uh, çocuklar," dedi Fang yavaşça miğferini çıkarırken, "bunun büyük olasılıkla bir tuzak olduğunun farkında mısınız?"

"Hayır, öyle mi düşünüyorsun?" Talon alaycı bir şekilde sordu.

Fang gözlerini devirdi.

Talon güçlerini topladı, yükselmelerine izin verdi ve ne kadar parçalanmış olduklarını hissetti. Bu iyi değildi.

O binanın içinde neyin beklediğini bilmiyordu ama Sunshine'ı güvende tutmak için cehennemin içinden geçerek savaşacaktı. Güçler veya güçler yok.

Ash arkadan çekerken binaya yöneldiler.

"Ooo," dedi Fang, Talon asma kilidi açarken. "Kırıp girmek. Güzel anıları geri getiriyor, değil mi Vane?”

"Kapa çeneni Scooby," dedi Vane, beyinsiz, korkak bir köpek yavrusu için aşağılayıcı kurt Katagaria terimini kullanarak. "Ve arkanı kolla."

Talon kilidi açıp kapıyı açtı. Kapı menteşelerinden düşerken yüksek sesle gıcırdadı.

Talon küfretti, sonra sinirli bir şekilde kapıyı kenara itti.

Binaya teker teker girerek dağıldılar ve en az on yıllık toz, örümcek ağları ve pislikle kaplı karanlık, boş odada durdular.

Arada bir, dışardan bir araba geçer, farlar harap olmuş iç kısmın bir kısmını aydınlatırdı.

Üst kattan gelen tuhaf, ritmik gümbürtü ve yerde koşuşturan kemirgenlerin sesi dışında mekan tamamen sessizdi.

"Ewwww-eee-wwww," diye seslendirdi Fang, bir B-filminin müziklerini anımsatan bir sesle.

"Hey Ash, kanımı emmek ister misin?"

Ash ona komik ve boş bir bakış attı. "Hayır, teşekkürler. İstediğim son şey senden parvo kapmak ya da hidrantların arasında bacağımı kaldırmama neden olan başka bir acayip köpek hastalığına yakalanmak.

Vane, kardeşinin kafasının arkasına bir şaplak attı. "Bir dahaki sefere seni eve bırakacağım."

"Hey, bu acıttı," dedi Fang, başını ovuşturarak.

"Evet, ama bu kadar değil." Bedensiz ses birdenbire geldi.

Talon havada dönen bir şey duydu. Yörüngesinden kaçınmak için başını keskin bir şekilde sola doğru hareket ettirdi ve omzunun yanından geçerken onu yakaladı.

Orta çağdan kalma devasa fırlatma baltasına kaşlarını kaldırarak onu Vane'e uzattı.

Van dudağını büktü. Katagari pek de eğlenmiş görünmüyordu. "Hey sik kafalı, bir şey bilmelisin." Vane başparmağıyla bıçağın kenarını test etti. "Kardeşime saldırıyorsun, beni gerçekten kızdırıyorsun."

Vane baltayı fırlatana geri fırlattı.

Projektörler karanlığı delmeden hemen önce Talon bir inilti duydu.

Talon ve Ash acı içinde tısladılar, eğildiler ve gözlerini siper ettiler.

Sonraki saniyede bir şey çatırdadı ve ışıklar söndü.

Talon birinin çığlığını duyduğuna göre, Ash hedefine çarpmış olması gereken bir köşeye bir şimşek fırlattı. Odayı yanık et kokusu sardı.

Sonra Daimonlar saldırarak karanlığın içinden çıktı. Talon kendisine ulaşan ilk kişiyi yakaladı ve onu yere fırlattı. Botundaki bıçağı serbest bıraktı ama Daimon'u öldürmek için kullanamadan başka biri onu belinden yakaladı ve geri itti.

Fang gülerek, "Lanet olsun, Daimon yemeği," dedi. "Hey Vane, beyaz et mi istersin yoksa esmer mi?"

Vane, Daimonlardan birini göğsünden bıçakla tam kalbinden yakaladı. Daimon parçalandı. Başka bir Daimon'la uğraşan kardeşine güldü.

"Ben bir bacağını tutsam, sen diğerini tutsan bir dilek tutup çekeriz?"

Talon onlara gözlerini devirdi, sonra arkasını döndü ve çizmesinin ucuyla onu yakalayan Daimon'un işini bitirdi.

Fang'ın sırtına doğru ilerleyen ilk Daimon'un peşinden gitti. Talon onu Katagari'ye varmadan hemen önce yakaladı.

Daimon tıslayarak ona döndü ve onu bıçaklamaya çalıştı. Talon bileğini ters çevirdi ve bıçağı elinden aldı.

"Kötü hareket, mürekkep lekesi," dedi Talon, vampire vurarak. İblis geri sendeledi. Talon, işini bitirmek için bıçağı kullandı. Daimon, çalınan ruhlar vücudundan kurtulup tavana doğru sürüklenirken parçalandı.

Göz ucuyla bir şey Talon'un dikkatini çekti. Ash'in bir grup Daimon tarafından saldırıya uğradığını görmek için başını çevirdi.

Ash asasıyla onlara karşı savaşıyordu ama o kadar çok saldırıyorlardı ki bu, bir karınca yuvasının ortasında dururken karıncaları savuşturmaya çalışmak gibiydi.

Talon yardıma gitti.

Tüm Daimonlar nereden gelmişti?

Genellikle yılın bu zamanında New Orleans'ta toplanırlardı, ama kahretsin... dünya nüfusunun yarısı burada, bu odadaymış gibi görünüyordu.

Talon, Katagarya ve Ash birlikte çalışarak onların işini bitirdi.

Ash, sonuncusu dağılırken, "Teşekkürler," dedi.

Talon başını salladı ve srad'ını tek bir hançer olacak şekilde katladı, sonra çizmesine geri koydu.

"Pekala," dedi Fang, kalın bir Güneyli aksanını taklit ederek. "Onları öldürdüğünüzde Daimonların arkalarını temizlemelerinin çok hoş olduğunu söylemeliyim. Bir Arcadialıyı öldürmekten çok daha iyi." Ellerini onlara doğru tuttu. "Bak anne, karışıklık yok."

"Fang'ın kapatma düğmesi var mı?" Talon, Vane'e sordu.

Biraz özür diler gibi görünen Vane hayır anlamında başını salladı.

Ama Talon artık onlara dikkat etmiyordu.

Odaklanması gereken çok daha önemli işleri vardı. "Sunshine'ı bulmalıyız," dedi merdivenlere yönelirken.

Ash, Bekle, diye seslendi. "Orada ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Talon hiç yavaşlamadı. "Ve oraya varana kadar bilemeyeceğim."

Onu kurtarmaktan başka düşüncesi olmayan Talon, gümbürtüyü takip ederek üst koridorun uzak ucundaki bir kapıya gitti. Oraya vardığında Vane, Fang ve Ash ona yetişmişti.

Talon, savaşa hazır bir şekilde kapıyı hızla açtı.

Başka bir Daimon grubu yerine buldukları şey, küçük bir fenerle aydınlatılan bir odada bir yatağa bağlı Güneş Işığıydı. İnliyor, sanki alev alıyormuş gibi kıvranıyor ve bükülüyordu.

Onda bir sorun olduğundan korkan Talon, Vane ve Fang daha fazla Daimon için odayı ararken onun yanına koştu.

Ona ne yapmışlardı?

Ona dokunmuş veya zarar vermiş olsalardı, onları yakalar ve parçalara ayırırdı.

Talon onu yataktan bırakır bırakmaz mengene benzeri bir tutuşla ona sarıldı.

"Merhaba bebeğim," diye derin bir nefes aldı, ellerini onun saçlarının arasından ve vücudunun üzerinde gezdirirken kendini ona sürttü. "Seni düşünüyordum, bana gelmeni istiyordum."

Odadaki diğerlerinden habersiz, onu ateşli bir şekilde öptü ve kıyafetlerini çıkarmaya çalıştı. Talon bir dakika boyunca hareket edemeyecek kadar sersemlemişti.

Sonra onun onu istediği kadar onu da isteyen hormonları yükseldi.

Onu yatağa geri itti ve sanki onu oracıkta yapmaya hazırmış gibi vücuduna tırmandı.

Vücudu anında alev aldı, Talon daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Giysilerini üzerinde tutmak için kelimenin tam anlamıyla mücadele etmesi gerekiyordu. Yalnız olsalardı itiraz etmeyeceğinden değil.

Ancak seyirci önünde performans sergilemesinin hiçbir yolu yoktu.

Acheron onu izledi, gözlerinde bir şey yoktu.

Acheron'un ifadesinde, Talon'a kötü bir kabusu yeniden yaşayan birini hatırlatan bir şeyler vardı.

"Güneş ışığı?" dedi Talon, onda hasar olup olmadığını kontrol etmeye çalışırken. "İyi misin?"

"Umm-hmm," diye inledi Sunshine çenesinden boynuna doğru kemirirken. Vücudu onun için anında sıcak ve sertti.

"Hadi bebeğim," diye fısıldadı kulağına. "Sana ihtiyacım var. Şu anda."

"Selam Vane," dedi Fang. "İnsan dişilerinin kızgınlığa girebileceğini bilmiyordum, değil mi?"

Vane kardeşine komik bir bakış attı.

Fang'ı en azından dizginlemedi. "Talon'u yıprattıktan sonra bir Katagari dişisinin yapacağı gibi bir vekile ihtiyacı olacağını mı düşünüyorsun? Normalde insanları sevmem ama bunun bir parçası için cazip gelebilirim.

Talon kırmızı gördü.

Vane eliyle kardeşinin ağzını kapattı ve onu geri çekti. "Fang, bence dursan iyi olur yoksa Talon seni bir kurt kebabına çevirebilir."

Ash, transtan uyanmak istercesine başını salladı. Sunshine'ı Talon'dan uzaklaştırdı. Sunshine, serbest kalması için mücadele ederken vahşi bir kedi gibi savaştı ve tısladı. Ash, Talon'un anlayamadığı bir dilde bir şeyler fısıldadı ve Sunshine hemen onun kollarında gevşedi.

"Ona ne yaptın?" Talon öfkeyle sordu.

"Tehlikeli bir şey yok." Sunshine'ı dikkatle Talon'un kucağına yerleştirdi. "Onu sakinleştirmek ve onu sağ salim eve götürmeni sağlamak için küçük bir uyku büyüsü."

Ash, Sunshine'ın elini kaldırdı ve tenini kokladı.

Talon, Sunshine'ın vücuduna nüfuz etmiş gibi görünen garip baharatlı portakal kokusunu çoktan almıştı.

Ash, Vane ve Fang'a döndü. "Bizi aşağıda bekler misiniz?"

Vane başını eğdi. "Daha fazla Daimon'un saklanmadığından emin olmak için binayı bir kez daha tarayacağız."

Kardeşini odadan çıkardı.

Talon, ona tekrar sahip olduğu için minnettar, ancak ona yapılanlardan endişe duyarak Sunshine'ı göğsüne bastırdı. Ash'in ne kadar tuhaf davrandığını da fark etmişti; adam normalden çok daha tuhaftı. "Onun nesi var?"

Ash uzun, yorgun bir nefes verdi. "Eycharistisi adlı bir ilaç kullanıyor." Talon kaşlarını çattığında, yabancı kelimeyi tanımladı. "Zevk."

"Tekrar gel?"

"Çok güçlü bir afrodizyak. Vücudu endorfinlerle doldurur ve tüm engellemeleri yok eder. Bir vuruş ve kullanıcının tek düşünebildiği, onları orgazm olmaya teşvik edecek birini bulmaktır.

Talon, birinin ona neden böyle bir şey verdiğini düşünürken öfke çöktü. "Camulus'un onunla seks yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, sanırım başka biri bunu bana bir mesaj ve sana bir uyarı olarak yaptı."

"Nasıl yani?"

Ash'in yanakları kırmızı beneklerle beneklenmişti - bu sadece adam gerçekten kızdığında olan bir şeydi. Talon, bin beş yüz yılda Ash'in derisinin sadece üç kez beneklendiğini görmüştü.

"Zevk, Atlantis'in uyuşturucu du jour'uydu ve tüm kıta Ege'nin dibine battığından beri üretilmedi."

Talon'un midesine kötü bir his yerleşti. Bu sadece Sunshine ve onunla ilgili değildi.

Acheron'a gözlerini kıstı. "Neler oluyor T-Rex? Önce sana benzeyen ama sen olmayan biri benimle dalga geçiyor. Ve şimdi biri, anavatanınızla birlikte on bir bin yıl önce ortadan kaybolan bir ilaca ulaşmış ve onu Camulus tarafından kaçırılan Sunshine'a vermiş. Anlaşma ne?"

"Galiba Camulus'un başka biriyle takım kurduğunu söyleyebilirim."

"DSÖ?"

Beklendiği gibi, Acheron cevap vermedi. "Bu işin dışında kalmana ihtiyacım var."

"Bu kişi beni içine çekmeye devam ederken bunun dışında kalmak benim için oldukça zor. Ve Sunshine tehdit altında olduğu sürece bunun dışında kalmayacağım.

"Sana ne diyorsam onu yapacaksın, Talon."

"Ben senin oğlun değilim, Ash. Benimle bir ton daha alsan iyi olur. Hızlı."

Ash'in yanakları daha da kızardı. "Yetkimi mi sorguluyorsun?"

"Hayır, senin kararını sorguluyorum. Kiminle ve neyle karşı karşıya olduğumuz ve bu adamın neden Sunshine'a bu ilacı verdiği konusunda bana açıklama yapmanı istiyorum.

"Sana bir açıklama borçlu değilim, Celt. Bilmen gereken tek şey, benim gibi davranan eski bir düşmanım olduğu."

"Neden?"

"Eh, belli ki bana iyi davranmak ve arkadaşlarımı kazanmak değil, değil mi?"

Talon, Acheron'un geçmişini kimseye anlatamamasına homurdandı. Adam neden bu kadar gizemliydi?

"O bir şekil değiştirici mi yoksa bir yarı tanrı mı?"

"Son kontrol ettiğimde insandı."

"O zaman neden sana benziyor? Akraba mı?”

"Seninle Twenty Questions oynamayacağım, Talon. O seni ilgilendirmiyor. O benim."

"En azından gelecekte ikinizi nasıl birbirinden ayırabileceğimi bana açıklar mısınız?"

Acheron güneş gözlüklerini çıkardı. "Gözlerimiz. Böyle gözlerle doğmuş tek insan benim. Onlara sahip olmayacak ve kendini ifşa etme korkusuyla güneş gözlüklerini çıkarmayacak."

"Bu adam neden senin peşinde?"

"Ölmemi istiyor."

"Neden?"

Acheron ondan uzaklaştı. "Siparişleriniz basit. Onu bataklığa geri götür.

Ona ne kadar ilaç verdiler bilmiyorum ama eminim uyandığında hala ilacı hissediyordur. İnan bana, yaptığında, yüzüne gerçekten kocaman bir gülümseme yerleştirecek.

"Sana güveniyorum," diye tekrarladı Talon. "Kendinle ilgili en temel gerçekler konusunda bile kimseye güvenmediğin halde bunu söyleyip durman ne tuhaf. Bu neden Ash?"

Beklendiği gibi, Ash cevap vermedi. Ve o anda Talon, Sunshine'ın onunla uğraşırken nasıl hissetmesi gerektiğini anladı.

Ona tahammül etmesi bir mucizeydi.

"Hey Ash," diye seslendi Vane alt kattan. "Burada görmen gereken bir şey var."

Talon, Sunshine'ı kaldırdı ve aşağıya taşıdı. Ash de onları takip etti.

Vane ve Fang ana odanın dışında küçük bir odadaydılar. Uzaktaki duvara birisi üç kadın ve bir güvercin sürüsünden oluşan ürkütücü bir Yunan sembolü çizmişti. Üzerine üç not yapıştırılmıştı - her kadının başının üstüne bir tane.

Talon birinin kendisi, birinin Sunshine ve birinin de Ash için olduğunu gördü.

Odayı geçen Acheron mektupları indirdi, Talon'a hitaben yazılan mektubu açtı ve yüksek sesle okudu. "Beni dinlemedin Celt. Onu güvende olacağı bataklığında tutman için seni uyarmıştım.

"'Eminim onu ne zaman, nerede ve nasıl öldüreceğimi bilmiyor olman şimdi seni paramparça ediyordur. Ama emin ol, onu öldüreceğim.'"

Sıradaki Sunshine'ı açtı ve onu da yüksek sesle okudu. "'Talon, Sunshine'ın mektuplarını mı okuyorsun? Ne? Kız arkadaşına güvenmiyor musun?

"'Merak etme. Sana sadakatsizlik yapmadı. Zor olsa da en azından henüz değil. Her birimizi becermesin diye onu bağlamak zorunda kaldık.'"

Talon öfkeyle haykırdı. "Öyleyse bana yardım et, o orospu çocuğunu bulacağım ve kalbini sökeceğim."

Öfkelenen Ash sonuncuyu açtı ama bu sefer yüksek sesle okumadı.

Not ona yazılmıştı. El yazısı farklıydı.

seni tanıyorum küçük kardeşim Yaptığın her şeyi biliyorum. Nasıl yaşadığını biliyorum.

En çok da uyumak için kendine söylediğin yalanları biliyorum.

Söylesene, senin hakkındaki gerçeği öğrenseler Kara Avcıların senin hakkında ne düşünürdü?

Onları yolumdan uzak tutun yoksa hepsini ölü görürüm.

Ve seni Mardi Gras'ta göreceğim.

Ash notu avucunun içine aldı ve düşünceleriyle parçaladı. Güçsüz bir öfke tüm vücudunu sardı ve kanını ateşe verdi. Styxx bir savaş istiyorsa, çok daha fazla Daimon toplasa iyi olur.

Styxx'in neye karşı oynadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"O ne dedi?" diye sordu.

"Hiç bir şey. Sunshine'ı kendi evine götür ve ilacın etkisi geçene kadar orada tut, sonra beni ara." Katagarya onları binadan çıkarırken Ash gözlerini ovuşturdu.

Dışarı çıkar çıkmaz Talon, diğerleri yakınlarda dururken Sunshine'ı arabaya yerleştirdi.

Vane, Ash'e bakarken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ee Ash, bütün bunlar seni nereye götürüyor?"

“Temelde berbat. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde, polisler onu bulmadan Zarek'i buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım ve tahminimi kaçırmazsam, düşmanımın bir sonraki eylemi Kyrian ve Julian'a yeni komşularının kim olduğunu söylemek olacak. ”

Talon, Acheron'un bakışlarını yakaladı. "Dikkatinizin dağınık ve odaklanmamış olmasını istiyor."

Ash başını salladı. "Evet ve bu işte gerçekten iyi bir iş çıkarıyor."

Talon'un aklına bir fikir geldi. "Biliyor musun, sanırım hepimiz bir şeyi unutuyoruz."

"Ve bu?"

Talon, Acheron'a kasabadaki tek Kurt Avcıları grubunun kurt vatanseverler olmadığını hatırlatmak için Katagarya'yı gönderdi. "Arkadaşının Sanctuary'i bilmediğini. Sanırım gidip ayı klanını beklemeye almalıyız. Eminim Papa Peltier ve çocuklar Mardi Gras konusunda bize yardım etmekten çok mutlu olacaklardır. Bana birkaç iyilik borçlular ve Daimonlar bu gece yaptıkları gibi ortaya çıkarsa, alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacak.

"Doğru."

"Ve senin yerinde olsaydım," diye devam etti Talon, "tıpkı senin yapmayı planladığın gibi Kyrian'a Valerius hakkındaki haberi verirdim. Ve Zarek'i burada, şehirde hazır tutun."

Peki ya polis?

"Güven bana T-Rex, şehrimi biliyorum. Mardi Gras'ta polisin dikkati o kadar dağılır ki, Zarek onlara kendini tanıtabilir ve onun o olduğunu anlamazlar. Ama senin yerinde olsam, 'arkadaşın' izliyordur diye Z'yi buradan çıkarıyormuş gibi yapardım. Mike'ı ara ve içeri uçmasını sağla ve Z olduğunu düşünmeleri için Eric'i karanlıkta dışarı çıkar. Ve Zarek'i saklanıp Valerius'u o geceye kadar göm.

Acheron çenesini kaldırdı. "Riskli."

"Bataklıkta yaşamak da öyle."

Van ilerledi. "Talon'un evinin etrafına nöbetçiler yerleştirebilirim. Ona karşı tekrar harekete geçerlerse, Fang ve ben anında orada olabiliriz."

"Neden bize yardım etmeye isteklisin?" diye sordu. "Karanlık Avcıların çürümesine izin vermenin senin politikan olduğunu sanıyordum."

"Bu. Ama yine de Acheron'a borcum var." Acheron'a döndü. "Bu iş bittikten sonra, tamamen ödenmiş sayın."

Acheron başını salladı. "Tamamlamak."

Talon grupla vedalaştıktan sonra arabaya binip eve doğru yola çıktı.

Arabayla mahalleden uzaklaşırken uzanıp Sunshine'ın elini tuttu ve sımsıkı tuttu. Kemikleri avucunun içinde çok kırılgandı ama yine de bu hanımın sahip olduğu gücü biliyordu. Zarafet ve kararlılık.

Camulus onu aldığında çok korkmuştu.

Bu korkuyla yaşamayı sevmiyordu. Hiçbir şey hissetmekten hoşlanmıyordu. O kadar uzun süredir duygulardan yoksundu ki, şimdi onlara sahip olmak daha da fazla acıtıyordu.

Sakinliğini nasıl da özlemişti. Tam kontrole sahip olmasına alışmıştı ama yine de ona her baktığında duygularının kontrolden çıktığını hissediyordu.

Güneş ışığı ona o kadar derinden dokundu ki, bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Ve bu sadece Nynia olduğu için değildi. Çünkü o oydu.

Güneş ışığı gücü, cesareti ve ateşi barındırıyordu. O kendi başına biriydi ve onun meydan okumasını seviyordu.

Onun için değerliydi.

Talon şimdi onu bir erkek olarak sahip olduğundan daha çok seviyordu.

Ve bu düşüncenin acısı onu sakat bırakmaya yetmişti.

* * *

Talon onu evine geri götürdü ve dikkatlice şiltesine yatırdı. Acheron'un ona ne yaptığından emin değildi ama o huzur içinde uyuyordu.

Telefonu çaldı.

Diğer tarafta Ash'i bulmak için cevap verdi.

"Onunla geri döndün mü?"

"Evet, hala uyuyor."

"İyi. İkiniz için endişelendim."

Kaşlarını çattı. Bu Acheron'un sesiydi ama bu Acheron'un normalde kabul edeceği bir şey değildi.

Tüm içgüdüleri alarma geçti. Bu kesinlikle Acheron değildi. Ses ve ton aynıydı ama artık iki kişi olduklarını öğrendiğine göre kişiliklerindeki farkı duyabiliyordu.

Bu sahtekardı.

"Peki sence ilacın vücudundan çıkması ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bir doz, sizi bir ila üç gün arasında herhangi bir yerde pompalayabilir.

"Gerçekten mi? Bu konuda çok şey biliyor gibisin."

"Evet, şey, ölümlüyken ona o kadar bağımlıydım ki onun için ruhumu satmaya hazırdım."

Peki sen kim olabilirsin? diye sordu.

"Affedersin?"

"Senin Acheron olmadığını biliyorum."

Kulağına karanlık bir gülüş geldi. "Çok iyi, Kara Avcı. Çok güzel. Bunun için senin ve Sunshine'ın bir gün daha yaşamasına izin vereceğim."

Talon homurdandı. "Oğlum, benim için bir tehdit olabileceğini düşünüyorsan, benim hakkımda öğrenmen gereken çok şey var. Bir daha onun yanına gelirsen, senin postundan çizme yaparım."

Ah, sanmıyorum. Ama bu sefer beni anlamış olmandan etkilendim. Bizi ayırabilecek misin diye merak etmeye başlamıştım."

Talon telefonu daha sıkı kavradı. "Evet, peki, eğer Acheron'u taklit edeceksen, onun hakkında biraz daha fazla şey öğrenmeyi deneyebilirsin."

"Güven bana Kara Avcı," dedi, sesi kendinden emin ve şeytaniydi. "Acheron'u senden çok daha iyi tanıyorum. Onun hakkında seni susturacak ve ondan sonsuza kadar nefret etmene neden olacak şeyler biliyorum. O senin ve diğerlerinin düşündüğü gibi değil."

“Onu on beş asırdır tanıyorum. Sanırım şimdiye kadar onun karakteri hakkında bir iki şey biliyorum.”

"Yapıyor musun?" alaycı bir şekilde sordu. Ölmesine izin verdiği bir kız kardeşi olduğunu biliyor muydunuz? Koridordan sadece birkaç metre aşağıda olduğunu ve onun yardımı için bağırdığını. Ve o uyuşturulmuş ve sarhoş bir sersemlik içinde yatarken, o paramparça mı oldu?

Talon, adamın tarif ettiği şey karşısında dehşete düşmüştü. Ama Acheron'u bundan daha iyi tanıyordu.

Acheron, uyuşturulmuş olsun ya da olmasın, asla bir yabancıya yardım etmeyecek kadar uzağa gitmezdi. Onun koruması altına girenlere gelince, Acheron onları güvende tutmak için cenneti hareket ettirirdi.

"Sana inanmıyorum."

"Olacaksın. Ben burada işim bitmeden hepiniz onun hakkındaki gerçeği öğreneceksiniz.” Sahtekar telefonu kapattı.

Talon telefonunu komodinin üzerine fırlattı ve ellerini yüzünde gezdirdi. Bu bir kabustu.

Bin yıldır tanıdığı bir arkadaşını koruma ihtiyacı ile ruhu onun için kendi hayatından daha önemli olan bir kadını koruma ihtiyacı arasında kalmıştı.

Ve kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Amcasının katledilmesini izlediğinde bile. En azından o zaman elinde bir silah tutmuş ve saldırganlarını görmüştü.

Bu sefer tutunacak sağlam bir şey yoktu. Dışarıda iki düşman vardı.

Biri Acheron taklidi yapıyor, diğeri ise gaddar bir kan davasıyla korkak bir tanrı.

Ne yapacaktı?

Arkasını döndü ve Güneş'e baktı.

Siyah saçları yastığının üzerinde kara bir buluttu. Yüzü gevşemiş ve huzurluydu, bronz teni onun çarşaflarına karşı yatıştırıcı bir görüntü oluşturuyordu. Şimdi bile onu kollarında hissedebiliyor, vücudunun sıcaklığını kendi teninde hissedebiliyordu.

Onu nasıl koruyabilirdi?

"Morrigán'a güven, Speirr. Sana olan sadakatinden asla şüphe etme. Eylemlerini asla sorgulama. Yapabildiği zaman sana her zaman yardım edeceğini bil yeter." Bunlar babasının ona söylediği son sözlerdi.

Gözlerini kapatan Talon, o gece ateş ışığında babasının yüzünü hâlâ görebiliyordu. Babası onu kucaklayıp yatağına gönderirken yaşlı adamın gururunun ve sevgisinin parıldadığını görün.

Bu sözlere sımsıkı sarılmıştı ve hiç kimse onu savaşta yenememişti. Pusu veya hile ile değil.

Sonunda, onu yok eden, evindeki düşmanı olmuştu. Şüphelendiği son kişi.

Kuzeni kral olmayı o kadar çok istemişti ki iktidara gelmenin tek yolunun hem Talon'u hem de Ceara'yı öldürmek olduğunu biliyordu.

Talon, kuzeninin teyzesi ve amcasının ölümü için hazırlık yaptığından hiçbir zaman şüphelenmemişti.

Talon, adamın ihanetini ancak Druidler onu ve Ceara'yı öldürdükten sonra öğrenmişti.

Talon'un klanından intikam almak için ortaya çıktığı gece kuzeni, Talon'un kendisini bağışlamasını sağlamaya çalışarak her şeyi itiraf etmişti.

Önemi yoktu. Genç, kızgın ve incinmiş Talon, hepsinden intikamını almış, sonra duygularını bir kenara atmış ve kalbini katılaştırmıştı.

Sakin bir sokakta onu yakıp kavuran iri kahverengi gözlerle bir peri güzeli ona bakana kadar sertleşti.

O onu seviyor. Gülüşü, zekası.

Ona yeniden hissettirmişti. Onu tamamladı.

Onsuz, hiç yaşamak istemiyordu.

Ama onun yüzünden öldürüldüğünü görmeyi reddetti.

Gitmesine izin vermeliyim.

Başka seçeneği yoktu.

Bölüm 13

Zarek, Jackson Brewery'nin üst yaya geçidinde Wilkinson Sokağı'na bakıyordu. Decatur Sokağı'nda yürüyen, dükkanlara, restoranlara ve kulüplere girip çıkan insanlara bakarken ellerini demir tırabzana dayamıştı.

Acheron'dan, Mardi Gras'a kadar şehir evinde kalması gerektiği haberi gelmişti. Muhtemelen dinlemeliydi ama emir almak artık onun çok iyi olduğu bir şey değildi.

Ayrıca, Alaska'daki sert Şubat iklimi onu tamamen eve bağlı tuttu.

Kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyordu.

Fairbanks'ten ayrıldığında, sıfırın altında on dörttü. Şu anda New Orleans'ta hava elli yedi dereceydi ve nehirden esen soğuk rüzgara rağmen hiç alışık olduğu gibi değildi.

Karşılaştırıldığında, bu ılık bir yaz gecesiydi.

Fairbanks'te Haziran sonu ve Temmuz günleri doksanlı yıllara kadar yükselebilse de, güneş battığında ve asla tamamen karanlığa dönüşmeyen ürkütücü alacakaranlıkta dışarı çıkabildiğinde, bir geceyi bu kadar sıcak hissedebildiği için çok şanslıydı. bunun gibi.

Ve tabii ki, Fairbanks'te yaz ortasında, güneş tekrar doğup onu tekrar içeriye zorlamadan önce birkaç dakikadan fazla dışarı çıkabilseydi gerçekten şanslı olurdu.

Dokuz yüz yıl boyunca, o sert, aşırı araziye sürgün edilmişti.

Şimdi sonunda, bir erteleme aldı.

Gözlerini kapatan Zarek, hayat dolu havayı içine çekti. Yiyecek ve nehir karışımının kokusunu aldı. Kahkaha ve eğlencenin sesini duydum.

Bu şehri gerçekten çok seviyordu. Talon ve Kyrian'ın bunu iddia etmesine şaşmamalı.

Sadece burada biraz daha kalabilmeyi diledi. Onun türünden başkalarının olduğu yerde kalın. Onunla konuşacak insanların olduğu yer.

Ama sahip olamayacağı şeyleri istemeye alışmıştı.

Sağdaki kapı açıldı ve küçük bir çocuk dışarı çıktı. Cüce, bir ayak bileği ısıran için yeterince tatlıydı. Kısa kahverengi saçları vardı ve ağlıyordu. Çocuk, Zarek'in orada durduğunu görünce aniden ayağa kalktı.

Zarek onu görmezden geldi.

"Hey bayım?" dedi çocuk sesi titreyerek. "Bana yardım eder misiniz? Kayboldum."

Zarek derin bir nefes aldı ve korkuluktan uzaklaştı.

Pençeli elini pantolonunun cebine soktu ve arkasını döndü. "İnan bana evlat. Bu hissi biliyorum."

Çocuğa çıplak elini uzattı ve çocuğun ne kadar küçük ve güvenilir olduğuna şaşırdı. Hayatında birine ulaşıp ona zarar vermeyeceğine güvendiği bir an hatırlamıyordu. "Peki kimi arıyoruz? Annen mi, baban mı?”

"Annem. O gerçekten güzel ve iri.”

Zarek başını salladı. "Onun adı ne?"

"Anne."

Şimdi bu gerçekten yardımcı oldu… değil. "Kaç yaşındasın evlat?"

"Ben bu kadarım." Gözyaşlarını kokladı ve dört küçük parmağını kaldırdı. "Kaç yaşındasın?"

"Dört parmaktan çok daha fazlası."

Çocuk on tanesini de kaldırdı. "Bu kadar mı?"

Zarek elinde olmadan gülümsedi. "Hadi," dedi kapıyı açarak. "Eminim içeride anneni bulmana yardım edebilecek biri vardır."

Zarek onu Bira Fabrikasına götürürken çocuk yeniyle yüzünü sildi. Bir kadının nefesinin kesildiğini duyduğunda fazla uzaklaşmamışlardı.

“Oğlumla ne yapıyorsun?”

"Anne!" Oğlan kadına doğru fırladı.

Çocuğu tuttu ve Zarek'e attığı vahşi, şüpheci bakış, aceleyle oradan ayrılmasının akıllıca olacağını anlamasını sağladı.

Bazı geceler karanlık ve uğursuz görünmek işe yaramıyordu.

"Güvenlik!" diye bağırdı.

Zarek küfretti ve koşarak kapıdan çıktı. Tırabzanın üzerinden bir kat aşağıdaki merdivenlere atladı ve hızla kalabalığın içinde kayboldu.

Ya da öyle düşündü.

Wilkinson'ın yarısına gelir gelmez Acheron'un gölgelerde beklediğini gördü.

Bu tam da ihtiyacı olan şeydi - Acheron, Nick'i dolaba kilitlediği ve yerinde kalması emri altındayken evi terk ettiği için onu çiğneyecekti.

diye hırladı Zarek. Bana kızma, Ash.

Acheron buna kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

Ensesindeki tüyler yükseldi. Acheron fazla gevşemişti ve Acheron'un her zaman birbiriyle temas ettiğinde olduğu gibi omuzlarında gerginlik yoktu.

İki bin yılı aşkın bir süre önce birbirlerinden hoşlanmadıklarını ilan etmişlerdi.

Karşısındaki adam, Zarek Acheron'un dost olduğu Kara Avcılardan biriymiş gibi davranıyordu.

Omurgasına bir ürperti gönderdi.

Dayanabileceği nefret ve öfke, dost canlısı bir Acheron onu tedirgin ediyordu.

"Beni çiğnemek için burada değil misin?" diye sordu.

“Şimdi, bunu neden yapayım?” Omzuna vurdu.

Zarek ondan uzaklaşırken tısladı. "Sen de kimsin?"

"Sorun ne Zarek?"

Bunun Acheron olmasına imkan yoktu.

Zarek, adamın yüzünden güneş gözlüklerini çıkarmak için telekinezisini kullandı. Dönen cıva gözleri yerine, bu adamın mavi gözleri vardı.

Yabancı, insan gözlerini ona kıstı. "Bu akıllıca değildi."

Zarek'in bildiği bir sonraki şey, kendisine bir şimşek isabet ettiğiydi.

* * *

Sunshine nihayet uyandığında Talon egzersiz çubuğuna bağlıydı ve ters mekik çekiyordu.

Tıslayarak yatakta yavaşça doğruldu. Yavaşça. "Burası çok sıcak," dedi, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu.

Talon onu izlerken vücudunu gevşetti ve parmak uçları zemini fırçalarken baş aşağı sarkmasına izin verdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Gömleğini başının üzerinden çıkardı ve göğüslerini kavrayan siyah dantelli sütyeni görünce anında gerildi.

"Acıktım," diye soludu, sutyeninin ön mandalını serbest bırakarak. "Yemek için değil."

Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı ve bu sırada kadın ellerini göğüslerinin üzerinden pantolonunun üzerinden geçirdi.

Ah, bu acımasızdı.

Yavaşça, şehvetli bir şekilde pantolonunu çıkardı. "Sana ihtiyacım var Talon."

"Soğuk bir duşa ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

İz süren bir dişi aslan gibi ona doğru ilerledi.

Büyülenen Talon, ona ulaşana ve elini kalçalarından aşağı kaydırana kadar hareket etmedi. Burnunu burnuna sokmak ve dizlerinin arkasını yalamak için başını eğdi.

Talon onun ne kadar iyi hissettiğine inledi. Çizmelerini bardan çıkarmaya niyetlenerek kendini yukarı çekerken vücudu sertleşti ve zonkladı. Ama hiç şansı olmadı.

Güneş, dudaklarını büktü ve onu tutkuyla öptü.

Sunshine geri çekilip onun gece yarısı karası gözlerine bakarken düzgün düşünemedi. Vücudu canlıydı. Yanıyor. Odaklanabildiği tek şey, onu içinde barındırma ihtiyacıydı. Ellerinin onun vücudunda olması için yanan bir kaşıntı.

Hiç bu kadar güçlü bir şehvet hissetmemişti. Bir erkeğin vücudunun her bir parçasını tatmak ve hissetmek için büyük bir açlık.

Ah, onu ne kadar da istiyordu.

Ellerini tuttu ve göğüslerine götürdü. Benimle seviş, Talon. Lütfen."

Talon tereddüt etti. "Bunu sen ateş altındayken yapmalı mıyız bilmiyorum..." Kadın şortunu dizlerine kadar iterken, Cümlesini yarıda kesti.

Daha önce hiç tatmadığı güçlü bir şehvete sahip olan Sunshine, onun hassas kalça kemiğini nazikçe kemirdi. Kadın elini kısa buklelerinin arasından geçirirken, onu avucunun içine alana kadar parmaklarının etrafına dolanmasına izin verirken, adam boğazının derinliklerinden inledi ve onu mahmuzladı.

Art arda gelen zevk dalgaları onu harap ederken Talon hareket edemiyordu.

Elini şaftında gezdirerek daha da sertleşmesini sağladı. "Hımm," diye soludu.

"Burada ne var?"

Şaftının ucunu ağzına aldı, diliyle etrafında dolaştırdı ve onu nemli sıcaklığının derinliklerine çekti. Çıplak bacaklarına uzanarak zevkle homurdandı ve onu kendine yaklaştırdı.

Parmakları kesesini okşayarak tüm vücuduna zevk dalgaları gönderirken, ağzına daha çok emdi.

Burada asılı olması çok iyi bir şeydi. Kendini ne kadar iyi hissetse de, eğer ayakta dursaydı, şu anda hiç şüphesiz yerde olurdu.

Gözlerini kapatan Talon, dilinin ve ağzının onu okşamasının, onu yalamasının, emmesinin ve onun coşkusunu tehlikeli bir düzeye çıkaran elinin verdiği hissin tadını çıkardı.

Talon koluyla onun beline dolandı ve kalça kemiğinin hassas noktasını kemirdi. Boğazının derinliklerinden inledi. Titreşimi tüm vücudunda yankılandı.

Talon bacaklarını dürttüğünde Sunshine titredi. Kollarını beline doladı, parmaklarıyla onu şefkatle okşarken ona ziyafet çekti. Her hareketinde karın kaslarının esnediğini hissedebiliyordu. Sertlikleri onu çılgına çevirdi ve onu ağzına aldığında yüksek sesle inledi.

Başı dönüyor, o ağzıyla vücudunda büyü yaparken, dili ve dudaklarıyla onunla dalga geçmeye devam etti. Daha önce hiç böyle bir karşılıklı verme duygusu hissetmemişti. Karşılıklı birbirine dokunma ve zevk verme ihtiyacı.

Dili onun çekirdeğinin üzerinde gezindi, onu okşadı ve onu öyle bir yüksekliğe çıkardı ki dizleri güçsüz kaldı. Ellerini sırtından aşağı, omuzlarına kaydırdı ve onu kendisine daha da yaklaştırdı.

Utanmadan ona karşı sallandı, bu sırada karşılığında onu yaladı ve alay etti, vücudunun tuzluluğunu tattı.

Zevk dalgaları içini parçalamadan önce bedeni mutlulukla titredi. Ağlayarak, salıverilmesinin kendisini yıkamasına izin verdi.

Yine de vücudundaki son titremeyi de söküp atana kadar kemirdi ve alay etti.

Ancak o zaman Sunshine geri çekildi. Ona baktı ve gülümsedi. "Tadını seviyorum," dedi, sesi boğuktu.

Gülümsemesine karşılık verdi. "Biliyor musun, yüzün çok kızarmış."

Kendini toparlayıp ayaklarını bardan kurtarırken güldü. "Ve bundan dolayı başım ağrıyor, ama kafamın patlaması umurumda değil. Sen buna fazlasıyla değersin."

Şortunu yukarı çekmeye başladı ama onu durdurdu.

Ellerini ve dudaklarını onun çelik gibi karın kaslarından bacaklarına doğru kaydırarak ayakkabılarını ve şortunu çıkardı. "Seni tepeden tırnağa yalayacağım."

Tek kaşını kaldırdı.

Parmaklarını ayak parmaklarının arasında gezdirerek her tarafını ürpertti. "Seninle işim bitmeden merhamet dilemeni sağlayacağım."

Şimdi yerine getirilmesini istediği bir söz vardı. Talon ayak parmaklarını birer birer yalarken gözlerini kapattı ve inledi. Dili şehvetli bir şekilde aralarında kayarak onu heyecanlandırdı ve vücudunu daha da sertleştirdi. Daha sert.

Sonra vücudunu yukarı kaldırdı, tırnakları etini sıyırıyordu. Kötü bir Slav aksanıyla, "Oynamak için benimsin," dedi.

Talon onun bacaklarını kemirirken tısladı. Dili ve dişleri bacaklarının etini, kalçalarının iç kısmını gıdıkladı.

Gırtlaktan bir kahkaha atarak geri çekildi ve ona gülümsedi.

Talon, göğüslerini ellerinin arasına alıp penisinin çevresine sararken onu ateşli bir şekilde izledi. O kendini aşağı yukarı ovuştururken ellerini yumruk yaptı.

"Bunu beğendin mi?" kötü bir tonda sordu.

"Evet," dedi, sesi derin ve pürüzlüydü.

"O zaman başka neleri beğenebileceğine bir bakalım."

Güneş ışığı onu şilteye taşıdı ve tekrar uzanma pozisyonuna itti, sonra yavaşça vücuduna doğru sürünerek kalçalarına oturdu.

Parmaklarını içinde gezdirirken nefesi kesildi. Onun için çok ıslaktı, çok ateşliydi. Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı.

Sırtını şilteye yasladı, sonra bacaklarının arasına diz çöktü.

Kalbi hızla çarparken ona baktı.

"Ayaklarını arkamdaki duvara koy."

Onun istediğini yaptı.

Kalçalarını kaldırdı, sonra kendini içeri sürdü.

Sunshine onu zevkle doldururken haykırdı. O kadar kalın ve dolgundu ki, onun bacaklarının arasında sallanırken vuruşları ustacaydı. Bu pozisyondan, o kalçalarını daha fazla kaldırabilirken ve onu her vuruşta daha derine ve daha sert bir şekilde iterken, o ona tamamen nüfuz edebildi.

Talon onun ne kadar iyi hissettiğine homurdandı. Ellerini onun kalçalarına koydu ve daha hızlı hareket etti.

Bir kolunu şilteye dayayarak kendini ona doğrulttu ve parmaklarını nemli siyah saç üçgeninin arasından kaydırıp yarıklarını okşayabilmek için boştaki elini aşağıya doğru çekerken dudaklarını öptü.

Parmaklarını darbelerine zamanında vurmak için kullandığında tüm vücudu titriyordu. Kendini onun derinlerine daldırdı ve sonra duraksadı, onun nemli sıcaklığının verdiği hissin tadını çıkardı. Ah, bu kadına nasıl da ihtiyacı vardı. Onunla bu bağlantıya ihtiyacı vardı.

Aralarındaki bu sadece fiziksel değildi. Çok daha fazlasıydı.

İnledi, sonra yavaşça ona doğru sallanmaya başladı.

"İşte bu bebeğim," diye fısıldadı kulağına. "Bana istediğin kadar bin."

Ve yaptı.

Gözlerini kapatarak orgazmını engellemek için dişlerini gıcırdattı, böylece kadının kendisinden zevk aldığını hissedebilmişti. Onu böyle seviyordu. Vahşi ve talepkar. Onun kollarında tamamen utanmazdı.

Onu ne kadar özlemişti ve ona tekrar sahip olduğu için ne kadar minnettardı.

Ona sahip olmak istiyordu. Onu sonsuza kadar ona zincirlemek için.

Nasıl olduğunu bir bilseydi.

İhtiyaçtan çaresizce dizlerinin üzerine oturdu ve kontrolü yeniden eline aldı.

Talon kendini ona eskisinden daha da derin bir şekilde çarparken Sunshine coşkuyla homurdandı. Vuruşlarını çılgınca bir ihtiyaçla karşıladı.

Ve tekrar geldiğinde, onun adını inledi.

Ona katılmadan önce kulağının derinliklerine güldüğünü duydu.

Adam ondan uzaklaşıp şilteye uzanırken gülümsedi. Onu öperek bir battaniye gibi üzerine örttü.

"Mmm," diye soludu. Tanıştığımız ilk gece sana yapmak istediğim şey buydu.

"Ne? Beynimi mi mahvettin?

Şakacı bir şekilde karnına yumruk attı. "O da, ama hayır, senin battaniyen olmak istedim."

Ellerini saçlarının arasından geçirerek başını okşadı. "Bebeğim, canın ne zaman isterse benim battaniyem olabilirsin."

Kesinlikle dürtü hissetti. Hain bir şekilde gülümseyerek kendini ona sürttü ve sonra ona derin, tutkulu bir öpücük verdi.

"Seninle işim bitmedi biliyor musun?" dedi, onun sözlerini kullanarak.

"HAYIR?"

O, başını salladı. "Daha yeni başlıyorum."

* * *

Şafakta Talon terli ve bitkindi. Ve bir adamın ağrıyabileceğini bilmediği yerleri ağrıyordu.

Bir daha seks yapmak isteyip istemediğinden emin değildi...

Talon bu düşünceye güldü. Evet, doğru. Ama en azından başka bir maratona çıkmadan önce birkaç saat dinlenmek istiyordu.

Sunshine nihayet uykuya daldığında, eli saçlarına dolanmış ve bacağını çıplak kalçalarının üzerine atmış halde yanında uzanmış haldeyken hâlâ derin derin nefes alıyordu.

Tanrım, Ash iştahı konusunda şaka yapmıyordu. Vücudunu, yapabileceğini bilmediği pozisyonlara getirmişti. Şu anda hiç enerjisi yoktu.

Aslında, bu yataktan bir daha asla çıkmak istemiyordu ve eğer bir kez daha dönüp onu yakalasaydı, sızlanabilirdi bile.

Bu düşünceyle inleyerek komodinin yanına uzandı, telefonunu aldı ve kontrol etmesi için Acheron'u aradı. Tek umduğu bu sefer telefonun gerçekten çalışıyor olmasıydı.

O yaptı.

Acheron her zamanki gibi ilk çalışta cevap verdi.

"Hey, iyi Ash mi yoksa kötü Ash mi?"

"İyi, kötü, silahlı olan benim."

Talon cevap üzerine homurdandı. Acheron'un hayran olduğu karanlığın ordusu filminden bir alıntıydı. "Yalnızca gerçek Ash bu alıntıyı yapacak kadar tuhaf olabilir."

Tanrım, teşekkürler Celt. Ee n'aber? Sunshine daha uyanmadı mı?”

"Evet, yaptı."

"Ve hala yürüyüp hareket edebiliyor musun?"

"Oraya gitmeyelim."

Ash kısa, yarım bir kahkaha attı. "Evet tamam. Neye ihtiyacın var?"

"Sunshine'la buraya döndükten kısa bir süre sonra sahtekardan bir telefon aldım."

Tam bir sessizlik ona cevap verdi. Hücre hattındaki paraziti bile duyamıyordu.

"Hey, T-Rex, orada mısın?"

"Buradayım. Ne dedi?"

"Çoğunlukla senden nefret ettiğini. İlk başta sen olduğunu sandım ama kulağa doğru gelmediğini bildiğim birkaç şey söyledi.

"Örneğin?"

"Kendisinin - seni kastederek - Sunshine'ı beslediği bu ilaca bağımlı olduğunu söyledi. Senden bu kadar kişisel bir şey çıkarmak, aslanın dişini sakinleştirici kullanmadan çıkarmak gibidir."

Acheron yine tamamen sessizdi.

"Hey dostum, hala benimle misin?" diye sordu.

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Evet, ölmesine izin verdiğin bir kız kardeşin olduğunu söyledi. Ona yalancı dedim ve birkaç hakaret ettik, sonra telefonu yüzüme kapattı.

Talon, Nick'in arka planda Ash'i çağırdığını duydu ve Zarek, Nick'e onu bırakması için homurdandı. "Ters giden birşey mi var?"

Nick, Zarek'i yeni getirdi. Yaralı. Bırak seni bırakayım.”

"Tamam, ama tekrar ara ve neler olduğunu bana bildir."

"Yapacak." Telefon öldü.

Şimdi bu da tuhaftı. Talon kaşlarını çatarak telefonunu bıraktı ve Sunshine'a döndü.

* * *

Güneş çığlık çığlığa uyandı.

Talon şiltenin üzerinde çırpınırken onu yakaladı. "Şşşt," diye soludu saçlarına doğru. Benim, Talon. Güvendesin."

Ona karşı titriyordu. "Hala olduğumu sanıyordum..." Kollarını ona doladı. "Aman Tanrım, Talon, çok korkmuştum."

Öfke kalbini delip geçti. "Seni koruyamadığım için üzgünüm. Seni incittiler mi?"

O, başını salladı. "Sadece beni korkuttular. Özellikle de Styxx dedikleri.

"Styxx mi? Yunan nehri gibi mi?"

Başını salladı. "Ona çılgınca bir bakışı vardı. Hayalet gibi. Gözleri nefretle doluydu ve sürekli bir hırlaması vardı. Camulus onu sakinleştirmeye devam etmek zorunda kaldı."

Talon dişlerini gıcırdattı. Her iki pisliği de bulmaya ve onlara büyük bir zarar vermeye tamamen niyetliydi. "Üzgünüm bebeğim. Sana söz veriyorum, bir daha asla seni ele geçiremeyecekler."

Sunshine kollarını ona doladı. "Beni bulduğuna çok sevindim ama nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Camulus beni aradı."

Haber onu hayrete düşürdü. "Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım sadece kafamla oynamak istiyor. Bu şekilde bükülmüş.

Orada oturdu, midesi bulanıyordu. "Bana ne verdiler?"

"Bir tür uyuşturucu. Bir afrodizyak. Seninle kullandılar mı?

"Hayır," dedi. "Beni içmeye zorladılar, sonra beni yalnız bıraktılar. Gerçekten iğrenç şeylerdi. Hâlâ başım dönüyor ve garip hissediyorum." Ona baktı ve gülümsedi. "Ama seninle ne yaptığımı hatırlıyorum."

"Evet, ben de."

Güldü ve vücudu hareketi protesto etti. "Sen de benim kadar ağrıyor musun?"

"Yataktan kalkmak için hiç acelem yok diyelim."

Sunshine, onun yanında güvende olmanın rahatlığını yaşarken dövmesinin izini sürdü. Onu yeniden yanında hissetmek çok güzeldi. Sesinin sesini duymak için. Ona ateş ettikleri kurşunları ve yaralarından bir şekilde öleceğinden ne kadar korktuğunu hatırladı.

Artık vurulduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

"Seni öldürmedikleri için çok mutluyum," diye soludu.

"İnan bana, ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Elini göğüs ucunun üzerinde gezdirdi ve aniden midesinin bulandığını hissedince donakaldı.

"Güneş ışığı?"

Yataktan kalkıp banyoya koştu.

Talon onun peşinden gitti ve vücudundaki ilacın geri kalanını boşaltırken onu tuttu.

Sunshine orada ne kadar kaldığını bilmiyordu. Sanki hiç durmayacak gibiydi.

Talon tüm bu süre boyunca onunla kaldı, saçını tuttu, yüzünü soğuk, nemli bir bezle yıkadı.

"İyi misin?" nihayet ne zaman durduğunu sordu.

"Bilmiyorum. Ben kötü hissediyorum."

Başının tepesini öptü. "Sana kola ve kraker getireceğim. Midenizi yatıştırmanıza yardımcı olacaktır."

Kadın ona teşekkür etti ve o kola almaya giderken dişlerini fırçalamak için lavaboya gitti.

Banyodan çıktığında Talon'u yatakta onu beklerken buldu.

Yanına oturdu ve yorganı vücuduna çekti. Hala titriyordu ve midesi bulanıyordu.

Talon ona bir kraker ve bir kutu kola uzattı.

"Hmm," dedi, onları ondan alırken. "Yatağında kraker yememe izin verdiğine göre benden çok hoşlanıyor olmalısın."

Yüzüne düşen saçları geriye doğru itti. Gözleri yoğunluğuyla onu yaktı. "Evet ediyorum."

Sözleri onu ürpertti. "Öyle mi, Talon? Yoksa sevdiğin Nynia mı? Bana baktığında Sunshine'ı mı yoksa karını mı görüyorsun?

"İkinizi de görüyorum."

Sunshine cevabı karşısında irkildi. Duymak istediği bu değildi. Hayatı boyunca kendisi olmak için mücadele etmişti. Ailesi onu kabul etmişti ama çıktığı erkeklerin hepsi onu değiştirmek istemişti.

Jerry bile.

Çıktığı son erkek, ona eski kız arkadaşını hatırlattığı için onunla ilgilenmişti.

Şimdi Talon'a eski karısını hatırlatıyordu.

Kaybettiği için kazanamadı.

Neden birisi onu Sunshine olduğu için sevemezdi?

Karısı reenkarne olmasaydı, Talon şimdi bu kadar hassas ve özenli olur muydu?

"Benim hakkımda neyi seviyorsun?" diye sordu, krakerini kemirerek.

"Ateşini seviyorum ve vücudunu seviyorum."

Sağ ol. Bu, şişman ve çirkin olsaydım kapıya koşarsın anlamına mı geliyor?

Ben olsam kapıya koşar mıydın?

Dokunma. Adam hızlı bir dönüş yaptı. "Muhtemelen. Hiç şüphe yok ki, senden kaçmaya çalışırken onu kırardım.

Buna güldü. "Yapsaydın peşinden koşardım."

"İster misin?"

"Evet yapardım."

Ama Sunshine'ın mı yoksa Nynia'nın mı peşinden koşardı?

Bu soru onu rahatsız etti.

Güneş eğilip alnını öptü. "Senin biraz uyuman gerekiyor. Gerçekten yorgun görünüyorsun.” Ve yaptı.

Neredeyse öğlen olmuştu ve onun aksine, bütün gün ayakta kalmaya alışkın değildi.

"Tamam aşkım. Unutma, Nick dört yaşında ve bir şeye ihtiyacın olursa telefonda pound işareti var. Ve uzağa gitme. Camulus geri gelecek, ne zaman bilmiyorum. En azından burada timsahların onları yavaşlatacağını biliyorum. Bu yüzden, bir şey olursa sana ulaşabilmem için yeterince yakın olduğundan emin ol."

Başını salladı. "Kabinde değilsem, kapının hemen dışında resim yapıyor olacağım. Söz."

"Tamam aşkım." Burnunu nazikçe yanağına sürttü, sonra onu öptü. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Güneş ışığı onu yatağa yatırdı, giyindi, ışıkları söndürdü ve resim yapmak için sessizce dışarı çıktı.

Öğleden sonra verandada otururken, Talon'un yüzyıllardır burada yaşadığını ve bunca zaman boyunca bataklığın güzelliğini gün ışığında bir kez bile görmediğini fark etti.

Suya vuran güneş ışığını hiç görmemişti. Rıhtımın yanındaki kütüğün üzerindeki yosunun canlı yeşilini hiç görmedim. Geceleri kenarlardaki renkler çıkarıldı.

Böyle yaşamak zorunda olması çok yazıktı. Sensiz bir dünyada yapayalnız...

Aklına gün ışığı kelimesi gelince irkildi.

Tanrım, diye mırıldandı. "Ne kadar sevimsiz değil mi?"

Yine de kalbinin onun için acı çekmesine engel olmadı.

O yalnızlıktı.

Camulus yüzünden Talon kimseyi kendisine yaklaştırmaya cesaret edemiyordu. Ne kadar korkunç olmalı.

Alacakaranlıkta sanat malzemelerini topladı ve iskeleden Beth'in ona göz dikmesiyle içeri girdi. Sunshine otoriter timsaha burnunu buruşturdu ve ona krakerlerinden kalanları fırlattı.

Sunshine fiziksel olarak çok daha iyi hissetti ama zihinsel olarak ağrıyordu.

Uyurken Talon'u izledi. O gecenin bir yaratığıydı. Gerçekten. Onu değiştiremezdi. Durmadan.

O ölümsüzdü.

O bir insandı.

Onlar için umut yoktu.

Bu düşünce ağlamak istemesine neden oldu.

"Onların bir çıkış maddesi var."

Ama Talon'un bunu kabul etmesi gerekecekti, peki ya sonra? Karısı olmak zorunda mıydı?

Onun Nynia gibi olmasını bekler miydi?

Bu düşünceyle ürperdi. Alınma ama Nynia olarak bir ahmaktı.

Kocanı memnun etmek için yaşamak yanlış olduğundan değil ama Nynia olarak bunu tamamen yeni bir düzeye taşımıştı. Nynia onu hiç sorgulamamış, ona hiçbir şey söylememişti.

Atla dedi, atladı ve ne kadar yükseğe olduğunu sorma zahmetine bile girmedi. Kendi düşünceleri ve istekleri ne olursa olsun, o her ne istemişse onu yapmıştı.

O bir Stepford karısıydı. Ah!

Sunshine, mecbur kalırsa bu şekilde davranabileceğini sanmıyordu. Açık sözlü ve inatçıydı. Bazen biraz bencil bile oluyordu.

Bir erkekle karşılıklı bir ortaklık istiyordu. Bir sanatçı olarak ihtiyaçlarını karşılayabilecek biri. O onu takdir ederken onu takdir edebilecek biri, hatalar ve her şey.

Kendini beğendi. Hayatını beğendim.

Talon'layken, onu Sunshine olduğu için mi sevdiğinden, yoksa Nynia yüzünden mi ona müsamaha gösterip göstermediğinden asla tam olarak emin olamayacaktı.

Gerçeği nasıl bilecekti?

* * *

Talon saçlarını okşayan bir elin yumuşaklığıyla uyandı. Ona kimin dokunduğunu anlamak için gözlerini açmasına gerek yoktu. Onu kalbinin derinliklerine kadar hissedebiliyordu.

Güneş ışığı.

Yanına oturduğunu görünce gözlerini kırpıştırdı.

"Günaydın," dedi.

"Akşam."

Ona bir fincan kahve uzattı. Talon yaltaklanmayı bekleyerek bir içki aldı ama aslında iyiydi. Çok güzel.

Şaşırmış bakışına güldü. “Ailem barda kahve satıyor. O şeyleri içmeyebilirim ama nasıl yapacağımı biliyorum.

"Bunu çok iyi yapıyorsun."

Işınlandı.

Talon onu izlemek için yatağına oturdu. "Ben uyurken sen ne yaptın?"

“Çalıştı. Bir müşteriyle tanışmam ve sipariş ettiği bazı parçaları ona göstermem gerekiyor. Eğer onlardan gerçekten hoşlanırsa, restoran zinciri için sanat eserleri ve duvar resimleri tedarik etmem için bana bir sözleşme yapacak.”

"Gerçekten mi?" diye sordu, haberlerden etkilenmişti.

Gözleri heyecanla parladı, yanakları pembeleşti. Onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirdi. “Sözleşmeyi alırsam, artık meydanda durmak yok. Sonunda kendi stüdyomu açacak kadar param olacak."

"Biliyorsun, bunun için sana para verebilirim."

Üzerine bir hüzün çöktü. "Ailem de olabilir, ama bu kendi başıma yapmak istediğim bir şey. Kimsenin bana bir şey vermesini istemiyorum.”

Bunu iyi anlamıştı. Ölümlü hayatının çoğunu kendini başkalarına kanıtlamakla geçirmişti. "Yardım almaktan asla zarar gelmez."

"Biliyorum. Ama aynı olmayacaktı. Ayrıca, bir restorana girip eşyalarımın orada asılı olduğunu görmek gerçekten hoş olur diye düşünüyorum.”

“Evet, olurdu. Umarım sözleşmeyi alırsınız.”

Tekrar gülümsedi. "Senden ne haber? Ne umuyorsun?”

"Umarım gündüz saatlerinde bir kasırgada kabinim asla parçalanmaz."

O güldü. "Cidden."

"Ciddiyim. Olursa çirkinleşebilir.”

Topuklarının üzerine oturdu. "Gelecek için gerçekten bir planın yok, değil mi?"

“Planlanacak bir şey yok, Sunshine. Ben bir Karanlık Avcısıyım.”

"Bırakmayı hiç düşündün mü?"

"Asla."

"Şimdi bile değil mi?"

Bunları düşünürken sustu. “Belki Camulus'u geçebilirsem. Ancak…"

Sunshine, bu tökezleme bloğunu çok iyi anlayarak başını salladı. Camulus, Talon'u affedip affetmeyeceğini sorduğunda ona gülmüştü.

“Ben onu rahat bırakmadan dünya yok olacak. Ben yaşadığım sürece oğlumun canına kıymanın bedelini o ödeyecek.”

Ama Talon'a bundan bahsetmedi. Onu üzmek istemedi.

Bir şekilde Camulus'tan başka bir yol bulacaktı.

"Tamam," dedi. "Bir daha bahsetmeyeceğim. Sahip olduğumuz zamanın tadını çıkaralım.”

"Bir plan gibi görünüyor."

Geceyi sessizce, oyun oynayarak ve konuşarak geçirdiler. Güneş ışığı mutfağını taradı ve hatta yenilebilir vücut boyası yapmaya yetecek kadar malzeme buldu.

Talon, onu çikolatalı Reddi-Whip shot'larla tanıştırdı ve çökmekte olan çırpılmış kremayı yerken yüzündeki coşkudan memnun kaldı.

Ve Talon sonunda onu çikolataya bulayıp yaladı.

Bir sanatçıya sahip olmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi?

Talon hayatında hiçbir şeyden bu geceden daha fazla keyif almamıştı. Hiç bu kadar gülmemişti. Çok rahat ve rahat hissettim. Artık ondan saklanmak yoktu. Hem bir Karanlık Avcısı hem de bir erkek olarak onun ne olduğunu biliyordu.

Gece yarısından kısa bir süre sonra uykuya daldı ve onları düşünmesi için onu yalnız bıraktı.

Talon verandada oturmak için dışarı çıktı. Dışarısı huzurlu ve soğuktu. Bataklıktaki sis yoğundu ve suyun dalgalandığını duyabiliyordu.

Yüzyıllar boyunca bu onun tek başına varoluşu olmuştu.

Burada tek başına oturup karanlığı dinleyerek kaç kez oturduğunu sayamadı.

Ve kapalı kapının diğer tarafında onu bekleyen cennet vardı.

Keşke onu elinde tutabilseydi.

Bir adam bir tanrıyı nasıl geri püskürttü? Hatta mümkün müydü?

Ölümlü bir adam olarak, bu düşünce hiç aklına gelmemişti ama şimdi...

Şimdi merak etti…

* * *

Talon güneş doğduktan birkaç saat sonra yattı. Sunshine'ın masasını karıştırdığını duyduğunda sadece bir saattir uyuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Teknenin anahtarlarını arıyorum."

"Neden?"

"Sana söyledim, bir müşteriyle görüşmem gerekiyor."

Talon onun söylediklerine odaklanmaya çalışırken bulanık gözlerini ovuşturdu. "Ne?"

"Sana dün gece bahsetmiştim, unuttun mu? Onunla saat on birde standımda buluşmam gerekiyordu. Söz veriyorum, onunla buluşacağım ve mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim.”

"Bunu yapamazsın."

Durdu ve ona baktı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana söylemiştim. kariyerime."

"Güneş, aptal olma. Bahsettiğimiz bu senin hayatın.”

"Evet öyle." Masayı aramaya geri döndü. "Ve hasta bir psikopatın benim istediğim şey için tek atışımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. İnan bana, eğer o ucube bugün yanıma gelirse, bunun yaptığı son hata olduğundan emin olurum. Daha önce peşimde olduklarını bilmiyordum. Şimdi yapıyorum ve kendime bakabiliyorum.

Onu umursamamaya cüret edeceğine kızan Talon ayağa kalktı. "Buradan gitmene izin vermeyeceğim."

"Bana ne yapacağımı söyleme, Talon. Kendi babam bana emir vermez. Ben yetişkin bir kadınım, kendi düşüncelerim var ve kimsenin hayatımı bana dikte etmesine izin vermeyeceğim.”

“Kahretsin, Sunshine, mantıklı ol. Senin incinmeni istemiyorum.”

"Neden? Beni seviyorsun çünkü?"

"Evet ediyorum."

O öfkeli sözleri hırlayınca ikisi de donup kaldı.

Kalbi çırpındı. Buna inanmak istedi. çaresizce. Ama bu doğru muydu?

"Gerçekten öyle misin?" diye sordu, sesi kalın ve ağırdı.

Talon onun masasının üzerinde onunkinin aynısı, sadece daha küçük olan meşalenin bulunduğu kadife astarlı gümüş sandığı açmasını izledi.

Bir kadının meşalesi.

Nynia'nın meşalesi.

Açık kutuyu ona uzattı. "Yoksa sevdiğin Nynia mı?"

Talon, karısının meşalesini görmeye dayanamayarak gözlerini kapattı. Onu yüzyıllar önce yok etmeliydi.

Ama yapamadı.

Kapatmış ve gözden uzak tutmuştu.

Düşüncelerinden hiç çıkmamıştı.

Sunshine kutuyu kapatıp masasına geri koydu. "Bunu yapmak zorundayım. Benim için. Hayatımı korkarak yaşamayacağım. Camulus birlikte olduğumuzu biliyor. Kasabada olduğu kadar kolay burada da beni yakalayabilir ya da öldürebilir. O bir tanrı, Talon. Ondan saklayabileceğimiz bir şey yok."

Talon, onun sözleri onu delip geçerken yüzünü buruşturdu. Zihninde, amcasının kendi tarafına geçmeye çabalarken kesildiğini gördü. Talon ona ulaşamadan amcasını yere düşüren öldürücü darbeyi gördü.

Acı göğsünü delip geçti. Sunshine'ın kendine ait bir şeye sahip olmak için kendini kanıtlama ihtiyacını çok iyi anlamıştı. Ama onu oraya tek başına korumasız gönderemezdi.

Ayrıca, onunla savaşmak ve onu korumak için tam gücüne ihtiyacı vardı, bu da daha fazla dinlenmeye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Bu gece yorgunken dışarı çıkarsa ikisini de öldürtebilirdi.

O buradayken yatağına dönerse, gözlerini kapattığı anda kabinden gizlice çıkacağından hiç şüphesi yoktu.

Ve eğer onun teknesini alırsa, Nick'in ona kulübedeki diğer tekneyi getirmesini sağlayana kadar burada mahsur kalacaktı.

Kahretsin.

"İyi," dedi sinirli bir şekilde cep telefonuna uzanırken. Ash dışında bir tanrıyla savaşacak ve muhtemelen ondan kaçacak güce ve güce sahip tek bir kişi vardı. "Gidebilirsin ama yanında birini götürüyorsun."

"DSÖ?"

Vane cevap verirken onu susturmak için elini kaldırdı.

Katagari onun sesini duyduğuna pek sevinmiş gibi görünmüyordu. "Beni araman için sana izin vermedim, Celt."

"Isır beni Kurt çocuk. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bunun için bana bir iyilik borçlu olacaksın.

Sunshine'a baktı.

Onun için, herhangi bir şey.

"Ve bunu ödemeye hazırım," dedi Vane'e.

"Tamam o zaman neye ihtiyacın var?"

"Gün ışığında insan şekline girebilir misin?"

Vane alay etti. “Açıkçası öyle. Hiç baş parmaklarınız olmadan bir telefona cevap vermeyi denediniz mi?

Seninle kurtça değil İngilizce konuştuğumdan bahsetmiyorum bile.”

Talon bu alaycılık üzerine alçak sesle homurdandı. "Evet, ama gün ışığında insan kılığına girip savaşabilir misin?"

Bunun üzerine homurdandı. "Ah evet. Gün ışığı beni rahatsız etmiyor.”

"İyi. Sunshine'ın bu sabah kısa bir süre için Jackson Meydanı'na gitmesi gerekiyor."

"Ash ile bunu kabul ettin mi?"

"HAYIR."

Van güldü. "Kenarında yaşayan. Bayıldım. Tamam, ne yapmamı istiyorsun?

"Akşam çökünce ben devralana kadar onu korumanı istiyorum."

“Bir bekçi köpeği geliyor. Oraya gitmem için bana yarım saat ver.”

"Pekala, teşekkürler."

"Her zaman söyleyebilirim Celt, ama bu tek seferlik bir anlaşma."

"Evet biliyorum."

Güneş telefonu kapatırken kaşlarını çattı. "O kimdi?"

"O Vane'di."

"O da mı Karanlık Avcı?"

"Aşk yok. Kurtadamınla tanışmak üzeresin.”

Bölüm 14

Sunshine, Vane'in herhangi bir kurt adam olmadığını keşfetti. Yansıttığı sert, sert auraya bakılırsa, o bir kurt adamdı.

Solmuş bir kot pantolon ve beyaz bir tişört ile yıpranmış bir motosiklet ceketi, siyah kovboy çizmeleri ve trafiği sıkacak bir vücutla kabine girdi.

Ve güneş gözlüğünü çıkardığında nefesi boğazında takıldı.

Talon'la boyları bile şaşırtıcı derecede güzeldi. Şaşırtıcı derecede yeşil gözleri, ilk bakışta son derece koyu bir kestane gibi görünen, ancak daha yakından bakıldığında bilinen tüm renklerden yapılmış gibi görünen saçlarıyla mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Kül ve altın, kırmızı ve siyah izleri vardı. Hayatında hiç böyle saç görmemişti.

En azından bir insan üzerinde…

Uzun giydi, yakasının hemen altında asılıydı. Onunla hiç vakit geçirmediğini söyleyebilirdi, sadece ellerini fırçaladı ve gitti.

Ama onu en çok cezbeden şey, onun sızdığı ham, aleni erkek cinselliğiydi. Talon'un seksiliğiyle tam orada sıralanan biri. Vane, sanki saldırmaya hazırmış gibi başını aşağıda tutarak, bir yırtıcı hayvanın akıcı zarafetiyle hareket etti.

Grrrr, ama adam alımlı bir canavardı.

"Erkencisin," dedi Talon.

Vane omuz silkti, vücudu bir hareket senfonisiydi. "Sürüden ayrılmam sandığım kadar uzun sürmedi."

Kurt adam ona baktı ve dizlerini eriten bir gülümseme verdi. "Dişi Celt konusunda bana gerçekten güvenecek misin?"

"Evet, öyleyim, çünkü bu bataklıkta ben hüküm sürüyorum."

Vane kaşlarını şüpheyle kaldırdı. "Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz, Vane. Aileni korumak için ordumu kapında kamp kurdum. Ben de senden aynısını istiyorum."

Güvenine saygı duyacağım Celt. Ama ne kadar nadiren verdiğini bildiğim için.

Aralarında karşılıklı bir anlayış bakışı geçti.

Vane güneş gözlüklerini tekrar taktı. "Hazır mısın bebeğim?"

Sunshine, onun gelişigüzel sevgisi karşısında sertleşti. Yakışıklı olabilirdi ama onun yanına kalmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. "Sen benim erkek arkadaşım ya da erkek kardeşim değilsin, o yüzden 'bebek' olayını bir kenara bırak, tamam mı?"

Bir dizi öldürücü gamze gösterdi. "Evet hanımefendi." Yanından geçene kadar kapıyı açık tuttu. Hava karardıktan sonra görüşürüz Celt.

"Evet yapacaksın."

Sunshine verandada duraksadı ve buradan gidecekleri yere baktı. "Teknen nerede?"

“Tekne işini yapmıyorum. Gürültülü ve çok uzun sürüyor.”

"O zaman buradan nasıl çıkacağız?"

Vane şeytani bir şekilde gülümsedi ve elini ona uzattı. "Güven bana?"

Şaka mı yapıyordu? "Hayır, seni tanımıyorum bile."

Baştan çıkarıcı ve büyüleyici, sıcak, zengin bir sesle güldü, ama garip bir şekilde, onun üzerinde gerçek bir etkisi olmadı. Onun ne kadar çekici olduğunu takdir edebilirdi ama kalbi ve sadakati Talon'a aitti.

"Tamam o zaman, Dorothy," dedi. "Gözlerini kapat, topuklarını üç kez tıklat ve şöyle de:

'Ev gibisi yok.'"

"Ne?"

Gözünü kırpıştıramadan, onun elini tuttu ve verandadan ağaçların arasından küçük bir patikanın geçtiği ormanlık bir alana fırladılar. Nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ama Talon'un kulübesi görünürde yoktu.

Güneş nefesini tuttu. "Ne yaptın?"

"Seni ışınladım."

"Sen nesin, Scotty?"

Sanki onun rahatsızlığından zevk alıyormuş gibi ona alaycı bir bakış attı. “Doğru bir şekilde yanal zaman atlaması olarak adlandırılıyor. Az önce seni

Talon'un verandasından, bataklıktan motosikletimin saklandığı yere kadar yatay zamanda taşıdım. Basit."

“Yatay zaman mı? Anlamıyorum."

"Zaman üç yönde akar," diye açıkladı. “İleri, geri ve yanal. Hiçbir şey yapmazsanız, zaman her zaman ileriye doğru akar, ancak Rytis'i tam olarak yakalarsanız, diğer yönlerden birini seçebilirsiniz.

Tamamen kafası karışmış halde, ona ne söylediğini anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Rytis nedir?"

"Daha iyi bir terim olmadığı için, warp uzayı."

Kaşlarını çatmaya devam edince ceketini çıkardı. “Bunu şöyle açıklayayım.” Ceketinin omzunu sağ eliyle, yeninin ucunu sol eliyle tuttu.

"Zaman böyle... Eğer buradan gitmek istiyorsan" -sağ elini hareket ettirdi- "buraya"

dedi solunu hareket ettirerek, "ne kadar gitmen gerektiğini görüyor musun?"

Kolunun uzun olduğunu fark edince başını salladı. Adamın gerçekten uzun kolları vardı.

"Rytis, etrafımızda her zaman hareket eden esasen görünmez dalgalardır. Gezegendeki her şey aracılığıyla. Yankılanırlar ve akarlar ve bazen bükülürler. Özünde, bunu yapıyorlar.” Sağ ve sol eli yan yana olacak şekilde giysinin yenini ellerinin arasına sıkıştırdı. "Artık elden ele seyahat etmek birkaç saat yerine birkaç saniye sürüyor."

"Vay canına," anlamışçasına nefes aldı. "Yani herhangi bir zaman yönünde seyahat edebilir misin? Hatta zamanda geriye gidebilir misin?”

Onayladı.

"Ve o şeyi nasıl yapıyorsun? Bu Rytis'i nasıl yakalarsın?”

Ceketini tekrar omzuna attı. "Bebeğim, bu dünyada her şeye gücü yeten Oz benim ve yapamayacağım pek bir şey yok."

Ah, bu adam sinir bozucu olmaya başlamıştı. "Bana bebeğim demeyi kes."

Başını ona doğru eğdi ve bir ağaca doğru ilerledi. İki saniye sonra, birdenbire şık, koyu gri bir motosiklet belirdi.

"Tamam, bunu nasıl yaptın?"

"Kısacası, ben bir büyücüyüm. İnsanoğlunun bildiği ve henüz keşfedilmemiş birkaç fizik kanununu bükebilirim."

Etkilenmişti. "Bu ciddi bir yetenek."

Yine o karanlık, derin kahkaha. "Bebeğim, Talon'la olmasaydın, sana gerçek yeteneklerimin nerede olduğunu gösterirdim."

Onun da yapacağına bahse girdi.

Ona bir kask verdi.

"Bana kesinlikle beni sinirlendirmek için bebeğim diyorsun, değil mi?"

"Babam her zaman onun alt bölgelerinde midye olmak için doğduğumu söylerdi. Sanırım elimde değil."

"Bana bir iyilik yap. Denemek."

Gamzelerini göstererek güneş gözlüğünü çıkardı, motosiklet ceketinin iç cebine koydu ve başına bir kask taktı.

Öyleyse söyle bana, dedi. "Bütün bu sihirli şeyleri yapabiliyorsan, neden kasabaya bisikletle gidiyoruz? Bizi meydana doğru zamanda atlayamaz mısın?"

Ona cevap verirken çene kayışını bağladı. "Yapabilirdim. Ancak Acheron'un sık sık söylediği gibi, bir şeyi yapabiliyor olmanız yapmanız gerektiği anlamına gelmez. Şahsen, bir adamın laboratuvar deneyi olmak istemiyorum, bu yüzden eğer yardım edebilirsem, kalabalık alanlara girip çıkmamaya çalışıyorum.

Bu ona mantıklı geldi. "Zamanda yolculuk yapabildiğine göre geçmişi değiştirmeyi hiç düşündün mü?"

"Evet."

"Hiç yaptın mı?"

Başını salladı ve yüzüne karanlık bir ciddiyet çöktü. "Bu dünyada kendi haline bırakılmaları en iyisi olan bazı güçler var. Birinin kaderini değiştirmek kesinlikle onlardan biri. İnanın bana, Kaderler, kendi alanlarıyla uğraşacak kadar aptal olan herkesi incitmek gibi kötü bir yola sahip."

Onun uğursuz sözleri kulaklarında çınladı. Sanki bir zamanlar bu hatayı yapmış gibiydi ve o da yapıp yapmadığını sormak istedi, ama içinden bir ses ona bunu yapmasına izin vermesini söyledi.

Sunshine kaskını taktı, sonra motosikletin arkasına çıktı ve aralarında biraz mesafe bırakmak için elinden geleni yaptı. Vane yakışıklı bir adamdı ama onunla ilgili bir şey onu aşırı derecede geriyordu ve bu onun bir kurt adam ya da zamanda yürüyen biri olduğu gerçeği değildi.

Onda güvenmediği bir şeyler vardı.

İsteği üzerine, onu sanat eseri arabasını kilitli tuttuğu küçük sanat galerisine götürdü ve Jackson Meydanı'na götürmesine yardım etti.

Oraya vardıklarında saat onu biraz geçiyordu ve şimdiden büyük bir kalabalık toplanmıştı.

"Anlamıyorum," dedi Vane, arabasını Selena'nın kart standına doğru sürerken. "Sadece bir müşteriyle tanışmak istiyorsan neden dükkan kuruyorsun?"

Cameron sattığım her şeyi görmek istediğini söyledi. Onun için her şeyi ortaya çıkarmak zorunda kalırsam, başka insanlara da satabilirim."

Nereye kuracağını gösterdi.

Vane yaptı ama bundan pek memnun görünmüyordu.

Selena onları görünce iki kez baktı. "Yeni biri mi, Sunny?"

"Hayır, o sadece-"

"Bekçi köpeği," dedi elini ona uzatarak. "Sen Selena Laurens'sin, değil mi?

Amanda'nın ablası mı?

Selena elini sıkarken başını salladı. "Amanda'yı tanıyor musun?"

"Kyrian'ı tanıyorum."

"Sadece ben miyim yoksa herkes Kyrian'ı biliyor mu?" Güneş ışığı sordu.

Selena güldü, sonra Sunshine'ın daha ucuz çanak çömlek parçalarını koyduğu kart masasını açan Vane'e döndü. “Gün ışığı, bu yüzden senin bir DH olmadığını biliyorum. Sen bir Efendi misin?”

Gerildi. "Bana hakaret etme. Kimse için getirmiyorum.

Sunshine standını kurarken, O pek arkadaş canlısı biri değil, diye açıkladı. "Sanırım kuduz falan var."

Vane ona yarı eğlenmiş, yarı tedirgin bir şekilde gülümsedi. "Biliyor musun Sunshine, ruhunu beğendim."

Sunshine tepki vermeye başladı ama birinin onu izlediğini hissetti.

Korkmuş ve endişeli bir halde, kendisine kendisi kadar tanıdık gelen parlak, gülümseyen bir yüz görene kadar kalabalığa baktı.

Güneş ışığı ışınlandı.

Çok uzun boylu olmamasına rağmen, yaşlı kadın kalabalığın içinde göze çarpıyordu ve giydiği sadece delicesine parlak kırmızı gömlek değildi. Yaşlı kadının Talon veya Vane'inki kadar güçlü ve güçlü bir özü ve varlığı vardı.

Çelik grisi saçları örgüler halinde başının etrafına dolanmıştı. Yüzü bir ömür boyu mutluluk ve gülümsemelerle kaplıydı ve koyu kahverengi gözleri parlak ve nazikti. İnsanları son derece bilge kadına çeken türden gözler.

"Büyükanne!" Sunshine, yaşlı kadın yaklaşırken dedi. "Burada ne yapıyorsun? Mardi Gras sırasında bir daha New Orleans'a adım atmayacağına yemin ettiğini sanıyordum.

Büyükannesi onu sıkıca sıktı, sonra ona bakmak için geri çekti. Birbirlerini en son görmelerinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti.

Oh, büyükannesini tekrar görmek harikaydı!

Büyükannesi, Sunshine'ın sağlıklı olduğundan emin olmak istercesine elini kolunda aşağı yukarı gezdirdi. "Niyetim buydu ama annen aradı ve Kelt olmakla ilgili bir sürü sorunun olduğunu söyledi. Ben de uğrayıp sana sürpriz yapayım dedim."

"Kesinlikle yaptın. Ama burada olduğun için mutluyum."

Vane'i görünce büyükannesi kaşlarını azarlarcasına kaldırdı. "Ve sen?"

"Vane Kattalakis."

Tekrar Sunshine'a baktı. "Annenin bana bahsettiği bu Talon nerede?"

"Daha sonra burada olacak Grammy."

Başını salladı, sonra gömleğinin altından küçük bir madalyon çıkardı ve Sunshine'ın boynuna yerleştirdi.

"Bu ne?"

Büyükannesi, ona bakan herkes tarafından anlaşılabilecek şekilde ayarladı.

"Bunu kalbine yakın tut ufaklık. O adam bir daha peşine düşerse seni kimin koruduğunu ona haber ver."

"Hangi adam?" diye sordu, büyükannesinin onun kaçırıldığını bilmemesini umarak.

O yaptı.

"Ne olduğunu biliyorum Sunny. Yaparim bilirsin."

Boşver. Büyükannesinin bazı ürkütücü psişik yetenekleri vardı.

"Kolyenin onu korkutacağını sanmıyorum Grammy."

"Şaşırırsın. Olmazsa, başına geleni hak ediyor demektir." Büyükannesi onun omzuna hafifçe vurdu ve Selena'ya döndü. "Size gösterdiğim egzersizleri yaptınız mı Bayan Laurens?"

"Evet hanımefendi. Güçlerimin her gün büyüdüğünü hissedebiliyorum."

"İyi. Şimdi Starla'ya dönsem iyi olacak. O rütbeli piç bebeğimin yanına gelirse—"

"Büyükanne!" Güneş nefesini tuttu. Hayatında büyükannesinin böyle bir kelime kullandığını hiç duymamıştı.

"Eh, öyle. Torunumla dalga geçiyorum. Siğillerini yağda kaynatıp kafasını kurtlara yem edeceğim."

Vane buna boğuldu. "Bilirsin, kurtlar kafa yemeyi pek sevmezler. Et, evet, ama kafalar çeneleri gerçekten zorluyor. Kafatasının dişlerinin arasına sıkışmasından bahsetmiyorum bile."

Büyükannesi ona soldurucu bir bakış attı. "Benimle akıllı mı davranıyorsun, oğlum?"

"Evet."

"Genç adam," dedi büyükannesi kibirli bir sesle, "annen sana hiç terbiye öğretmedi mi?"

"Annem bana tek bir şey öğretti ve yemin ederim ki bu görgü kuralları değildi."

Büyükannesi başını salladı. "Bunu görebiliyorum. Ama yine de hayatta öğrenmen gereken çok önemli bir dersin var.”

"Ve bu?"

"Bir gün kardeşin dışında birinin sana yaklaşmasına izin vermek zorunda kalacaksın."

Yüzü taşa döndü ve gözlerindeki bakış vahşi ve şiddetliydi. "Kardeşlerim hakkında ne biliyorsun?"

“Senin umursayacağından daha fazla. Önünde zor bir yol var, Vane Kattalakis. Keşke senin için kolaylaştırabilseydim, ama seyahat etmek sadece senin. Sadece hatırla, düşündüğünden çok daha güçlüsün.”

"İnanın bana hanımefendi, gücümden asla şüphe duymadığım tek şey."

Büyükannesi buna gülümsedi. "Diğer insanlara söylediğimiz yalanlar inanılmaz, değil mi?"

Büyükannesi ona sırtını döndü. "Selena, Güneş. Siz ikiniz kendinize iyi bakın. Ve Sunshine, bu gece geldiğinde kalbinin sesini dinle. Onun emrettiğini yapın, sizi yarı yolda bırakmayacak.”

"Tamam, büyükanne, yapacağım."

Büyükannesi onu yanağından öptü, sonra St. Anne'e doğru yola koyuldu.

Gözden kaybolduktan sonra Sunshine, Vane'in tedirgin göründüğünü görmek için geri döndü. "Üzgünüm.

Bunu insanlara çok yapıyor. Aklına ne gelirse onu söyleme eğiliminde.”

Van konuşmadı. Bunun yerine kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtını meydanı çevreleyen siyah demir parmaklığa yasladı.

Sunshine standını kurmayı bitirdikten sonra saatine baktı.

Cameron'ın doğum yapmasına daha az bir süre vardı, bu yüzden eskiz defterini çıkardı ve karalamaya başladı.

Farkına varmadan, onu kaçıran adamın resmini çizmişti.

Vane taslağa baktı. "Çok iyi benzerlik."

Güneş ışığı soğudu. "Bu adamı tanıyor musun?"

"İyi evet. Tabii ki istiyorum. Talon da öyle. Selena da muhtemelen onu tanıyordur.”

"Selena," dedi Sunshine, arkadaşına doğru giderken. "Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette, bu Acheron."

"Acheron kim?" diye sordu. Etrafındaki herkes onun adından söz edip duruyordu ama onun kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Daha iyi bir açıklama olmadığı için," dedi Vane, "Talon'un patronu."

"Talon'un patronu beni neden kaçırsın ki? Sence bu beni Talon'dan uzak tutmak için mi?"

Vane buna güldü. Onun tarzı değil. Ash seni Talon'dan uzak tutmak isteseydi kapında belirir ve seni korkutur. Ayrıca, kurtarma ekibini sana yönlendiren oydu.”

Bunu bilmek güzeldi.

Ama neden tıpkı onu kaçıran adama benziyordu?

Kaşları daha da çatıldı. "Talon beni Camulus'tan uzaklaştırdığında orada mıydı?"

“Evet ve ben de öyleydim. Hatırlamıyor musun?

O, başını salladı. Tek hatırlayabildiği Talon'du. "Talon ve Acheron'u ne kadar iyi tanıyorsun?" Vane'e sordu.

Omuz silkti. "Talon ile yeni tanıştım ama yüzyıllar boyunca Acheron'la bir iki kez yolum kesişti."

"Sen de mi ölümsüzsün?"

Hayır anlamında başını salladı. "Benim türüm insanlardan çok daha uzun yaşıyor."

"Ne kadardır?"

"Yaklaşık bin yıl, bir veya iki yüzyıl ver ya da al."

Vay. Bu oldukça uzun bir süreydi.

Sunshine, geleceğini planlamak için bu kadar zamana sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Ama içinden bir ses ona bu kadar

uzun yaşamanın bir lütuf kadar büyük bir lanet de olabileceğini söylüyordu, özellikle de bunu tek başına yaşamak zorundaysan.

Sunshine, etraflarındaki kalabalığı tararken Vane'i izledi. O ela yeşili gözleri her şeyi anlıyor gibiydi.

"Talon bana bir şey söylemeyi reddederken neden bunun hakkında konuşmaya bu kadar açıksın?"

Omuz silkti. "Gizlilik yemini etmedim ve son birkaç gündür yeterince ürkütücü bok gördüğüne göre benim hakkımda bilgi sahibi olman sorunların en küçüğü. Ayrıca, gerçekten insan taklidi yapan bir kurt olduğumu herkese söylemeye cüret ediyorum."

Durdu ve ona şeytani bir şekilde sırıttı. Yavaşça, "Sana meydan okuyorum," dedi. "Bu, dostum, seni bir lastik odaya kilitler."

Bundan hiç şüphesi yoktu. Ve bu onun hakkında konuşmakta neden bu kadar özgür hissettiğini açıklıyor.

"farklılıklar." "Sen gerçekten bir kurt musun?"

Onayladı.

"Öyleyse nasıl insan olabilirsin?"

"Biz sizin halkınızdan farklı bir türüz. Benim ırkım yaklaşık dokuz bin yıl önce, büyük büyükbabam oğullarının DNA'larını birkaç seçkin hayvanla sihirli bir şekilde birleştirerek hayatlarını kurtarmaya karar verdiğinde yaratıldı. Böylece doğduk. Bir oğul iki melez yaratık yaptı. Bir insan kalbi ve bir hayvan kalbi tutan biri.

Doğrudan hayvanın soyundan geliyorum."

"Demek bir kurdun kalbine sahipsin?"

Yine başını salladı. "Ve insanın ahlakı ve kendini koruma içgüdüsü de."

"Hiç insan olmayı diledin mi?"

"Hayır asla. Neden yapayım?"

Yine de onun bir şeyler sakladığını hissetti. Duygularında kabul etmeye istekli olduğundan çok daha fazlası vardı ve onun bu konuyu derinlemesine incelemesini istemediği açıktı.

Bu yüzden konuyu değiştirdi. “Form değiştirdiğinizde acıyor mu? Tamamen kıllı olduğun ve kemiklerin çatırdadığı filmlerdeki gibi mi?

Bunun üzerine homurdandı. "HAYIR. Bu kesinlikle bir Hollywood dramatizasyonu. Sihirden doğduğumuz için, çoğunlukla onu acısız kullanırız. Talon'un kabininden bisikletime geldiğimizde senin hissettiğin kadar acının dönüştüğünü hissediyorum. Aldığın tek şey, içinden geçen küçük bir elektrik buklesi. Doğru yaparsan aslında biraz zevkli.

"Bütün bunları yapabilmek için temiz olmalı." Başını yana eğdi, gözlerini kıstı ve ona baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir kurt olarak nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum."

"Hiç öğrenmemek için dua et."

Ondan geri adım attı. "Biliyor musun, bence siz gerçekten insanları korkutmakta başarılısınız."

"Bazen yaparız."

Bunu daha fazla araştırmak istemeyen Sunshine beklemeye devam etti.

Maalesef Cameron gelmedi.

Vane, onu Talon'a geri döndürmeye çalıştı ama o reddetti. "Belki geç kalmıştır. Belki bir toplantısı falan vardı. Öylece ayrılamam.

Vane bunun üzerine alçak, çok kurt gibi bir hırıltı çıkardı ve sehpasının arkasına oturdu, o taburesinde oturmuş eşyalarını satıp resim çizerken sırtını siyah demir parmaklığa dayadı.

Öğleden sonra uzadı ama hiçbir şey olmadı.

Cameron hala gelmemişti.

Selena kısa bir mola için dörtte ayrıldı.

Vane şimdi arkasındaki kaldırımda oturuyordu. Uzun bacaklarını sokağa uzatmıştı ve onları ayak bileklerinden bağdaştırmıştı. Kollarına yaslanmıştı. Pozisyon, pamuklu tişörtünü kusursuz vücudunun üzerine sıkıca çekti.

"Bunu her gün mü yapıyorsun?" O sordu.

"Hemen hemen."

"Dostum, bu çok sıkıcı. Delirmemek için ne yapıyorsun?”

"Genellikle eskiz veya resim yaparım ve ne olduğunu anlamadan gün geçer ve eve gitme zamanı gelir."

"Şey, anlamadım."

Sanatçı olmayan insanlar asla yapmadı.

"Merhaba Sunshine, yeni bir şey buldun mu?"

Sunshine döndü ve Bride McTierney'nin arabanın karşı tarafından kendisine yaklaştığını gördü. Uzun boylu, iri yapılı, şehvetli bir tip olan Bride, Botticelli'nin meleklerinden birinin yüzüne sahipti.

Saçları o kadar koyu kumraldı ki, Gelin dışarıda olmadığı sürece siyah görünüyordu. Sonra koyu, parlak bir kırmızıydı. Gelin genellikle onu, dalları yüzünün etrafına düşen bir klipsle giyerdi.

Gerçek bir sevgili olan Bride, onun düzenli müşterilerinden biriydi. Hatta Sunshine'ın resimlerinden bazılarını alıp butiğinde kullanmıştı.

"Hayır," dedi Sunshine, "özür dilerim. Son zamanlarda fantazi ya da Jackson Meydanı gibi şeyler çizmiyorum. Çoğunlukla ısmarlama parçalar üzerinde çalışıyorum.”

"Fareler, yeni bir daireye taşındım ve senin sıkıcı duvarları katlanılabilir kılacak bir şeyin olmasını umuyordum."

Güneş kaşlarını çattı. Bride, Iberville'deki yerini sevmişti. "Neden hareket ettin?"

"Taylor geceleri onca yolu şehre gelmekten hoşlanmıyor, bu yüzden onun çalıştığı yere daha yakın yaşarsam daha kolay olur diye düşündüm."

"Ama mahallede çalışıyorsun."

"Biliyorum. Bu hepimizin aşk için yapması gereken fedakarlıklardan biri.” Sunshine'a bir gülümseme sundu ama Sunshine bunun sadece bir görünüş olduğunu anladı.

Sunshine'ın korktuğu da buydu.

Neden aşk için fedakarlık yapmak zorunda kalan hep kadındı? Sadece bir kez, onun yerine bir erkek yapamaz mı?

Gelin içini çekti. "İsteyeceğim yeni bir şey çizersen beni ara, tamam mı?"

"Yapacağım. Bu arada, gerçekten iyi görünüyorsun. Kilo mu verdin sen?"

Gelin ışınlandı. “On altı bedene düştüm. Ama sana her zaman açlıktan öldüğümü söylemeliyim.”

"Evet, ama sen bir nakavtsın."

"Teşekkürler. Taylor beni kulübünde haftada dört kez toplanan ve kilo vermeme yardımcı olan bir aerobik sınıfına kaydettirdi.

"Pek hoşlanmış gibi görünmüyorsun."

Acı, bakışlarını kaçırırken Gelin'in gözlerini kararttı. "Sadece eşofman giyip sonra tek parça streç giysi giymiş iki beden kadınlarla dolu bir odaya girmekten nefret ediyorum - sanki bu derslere gerçekten ihtiyaçları varmış gibi. Diyetten daha çok Krispy Kreme'ye gitmeyi istememe neden oluyor.

Güneş güldü. Bana bundan bahset. Şahsen on numaranın altındakiler için çuval dışında bir şey yapmaları gerektiğini düşünmüyorum.”

Gelin yine gülümsedi. "Elbise bedenleri ve sıska kadınlardan bahsetmişken, sanırım dükkana dönsem iyi olur. Kendine iyi bak, tamam mı?

"Sen de."

Gelin, dükkânına doğru uzaklaştı.

"O kimdi?" Vane şimdi ayağa kalkmış, gözlerinde aç bir parıltıyla Bride'ın arkasından bakıyordu.

Bunu nasıl yaptı? Adam, daha doğrusu kurt, ürkütücü bir sessizlikle hareket etti.

Adı Bride McTierney. Iberville'de bir butiği var.

"O... çok hoş."

Sunshine öyle düşündüğü için şaşırmıştı. Çoğu erkek, Bride'ın boyu ve Rubenevari yapısı karşısında gözünü korkutmuş ya da düpedüz dışlamıştı.

Vane sanki bir süper modeli canlı canlı görmüş gibi görünüyordu.

Şimdi bu iyi olabilir...

Göz kırptı ve kaldırımda oturmaya geri döndü.

"Biliyorsun, ikinizi tanıştırabilirim."

Ona baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Yine de yeşil gözlerindeki pişmanlığı görmüştü.

"Kurtlar insanlarla sosyalleşmez. Bizim ne olduğumuzu öğrenince çıldırıyorsunuz. Dişilerinizin oldukça zayıf olduğundan bahsetmiyorum bile. Çiftleştiğimde partnerimi morarma veya öldürme korkusuyla geri çekilmekten hoşlanmıyorum."

"Ve insanlar fikrimi söylediğimi düşünüyor. Tanrım. Bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"Sana söyledim, ben insan değilim. Engellemelerinizi paylaşmıyorum."

Bunun yeterince doğru olduğunu düşündü. Ama yazık oldu. Gelin, onu olduğu gibi kabul eden ve ona her zaman katı diyetler ve egzersiz rejimleri uygulamayan bir erkeği kullanabilirdi.

"Yani," dedi Vane birkaç dakika sonra. "Seninle Kelt arasında ne var? Siz ikiniz gelişigüzel şehvetli misiniz yoksa daha fazlası mı var?

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü benden tam bir biyografi istedin. Dönüşün adil oyun olduğunu düşünüyorum.

Güneş yanıma oturdu. "Bilmiyorum. Talon'la birlikteyken sanki uyum sağlamış gibiyiz. Sanki onu bulana kadar özlediğimi bilmediğim bir parçammış gibi.

"O da aynı şekilde mi hissediyor?"

Özlemle içini çekti. "Kim bilir? Onunla bazen söylemek zor. Onun sevdiği kişinin ben olduğumdan pek emin değilim."

"Doğru. Duygular onun güçlü yanı gibi görünmüyor. Yine de beni araması için onun için çok şey ifade ediyor olmalısın.

"Nasıl düşünüyorsun?"

"Acheron'un emirlerine karşı gelmek, bir Kara Avcı için akıllıca bir şey değil. O adamın onlar üzerinde ölüm kalım kontrolü var. İkincisi, Talon seni güvende tutmak için benimle takas yapmaya istekliydi. Yine, yapılacak akıllıca bir şey değil.

"Neden, onu incitmeyeceksin, değil mi?"

"Şu anda değil ama halkımın içinde yaşadığı tehlikeyi düşündüğünde, kendini bir Katagari Avcısına mecbur etmek bariz aptallıktan bir adım uzakta."

"Ne Avcısı?"

"Ne olduğumun gerçek terimi."

Güneş ona kaşlarını çattı. "Tamam, Katagari Avcısı tam olarak nedir?"

"Pişmanlık duymadan öldüren biri."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi ve yine de onun böyle bir şey yapabileceğine inanmakta güçlük çekti. Vahşiydi kuşkusuz ama söylediklerine rağmen vicdansız da görünmüyordu. "Bunu gerçekten yapar mıydın?"

"Bebeğim, kendi annemi öldürürdüm ve iki kere düşünmezdim."

Büyükannesinin kardeşleri hakkında söylediklerini hatırladı. "Evet, ama kardeşini mi yoksa kız kardeşini mi öldürürsün?"

Uzaklara baktı.

Omzunu dürttü. "Sandığın kadar ahlaksız değilsin, Vane Kattalakis. Bence içinde düşündüğünden daha fazla insan olabilir.

Sunshine arabasına döndü ve taburesine oturdu. Etrafındaki insanları taramaya devam etti, ancak güneş battığından ve Cameron görünmediğinden, uzaktan bile tehditkar görünen kimseyi görmedi.

Korumasından başka kimse yok.

* * *

Talon gün batımından önce kalkıp giyinmişti. Ayrılmak ve Sunshine'ı bulmak için can atarak kulübesinin zemininde volta atıyordu.

Endişeli, Vane'i aradı.

"Hala yaşıyor ve zarar görmemiş," dedi Vane selam vermeden. "Gün ışığı," diye seslendi, "seni falan yemediğime dair biraz güvence isteyen Kelt."

Talon, Sunshine'ın telefona uzanmasını beklerken, Vane'in tuhaf mizah anlayışına başını ovuşturdu.

Pençe mi?

"Merhaba bebeğim iyi misin?" diye sordu Talon, onun güneylinin pürüzsüz sesini kulağında duyunca rahatladı.

Bu, tanıdığı en kutsanmış sesti.

"Ben iyiyim. Kesinlikle hiçbir şey olmadı. Bugün gerçekten sıkıcıydı. Vane hariç. Çok Cujoesque bir şekilde ilginç.

O gülümsedi. Onun iyi olduğunu öğrenince ruh hali bir anda hafifledi. "Bahse varım. Dikkatli ol, elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"Tamam aşkım. Yakında görüşürüz."

Kadın ona bir öpücük sesi çıkardığında kalbi sıkıştı ve ardından telefonu Vane'e geri verdi. Tanrım, o kadını nasıl da seviyordu.

Ahh, Tally, seni de yalarım.

"Kapa çeneni, kasık koklayıcı. Bana sevgi dolu sesler çıkarmana izin yok, sadece tatlım.

Vane homurdandı. "Biliyorsun, bir gün bunu sana gerçekten ödeteceğim."

"Evet, senin için fazladan birkaç kuru mama getireceğim."

Vane iyi huylu bir şekilde güldü. "Bunun için bataklık faresi, bana ekstra güzel bir tabak pirzola borçlusun."

"Anladın. Bu arada, nasılsın? Sorunsuz bir şekilde insan formunu koruyor musun?"

"Ben sadece şeftaliyim. Kıyafetlerimin çoğunu falan üzerimde tutmayı bile başardım."

"Evet, öyle yapıyorsun. Sıska vücudunun Sunshine'ımı kör etmesini falan isteme.

"İnan bana, eğer senin şişko, kıllı kıçını görünce kör olmadıysa, benimki ona zarar vermez."

"Kıllı? Affedersiniz ama beni kesinlikle ağabeyinizle karıştırdınız."

Vane yine güldü.

"Cidden, ama güneş yaklaşık on beş dakika içinde batacak. Hemen yola çıkıyorum.”

"Kaleyi kontrol altında tutuyorum, Custer. Merak etme."

"Teşekkürler Boğa. Biraz sonra görüşürüz."

Talon telefonu kapattı ve teninde onu her zaman güneşin gittiği ve gitmenin güvenli olduğu konusunda uyaran karıncalanmayı hissedene kadar bekledi.

* * *

Sunshine, Vane'den köşeyi dönüp kola standına giden kısa mesafeyi yürümesini ve ona içecek bir şeyler getirmesini istediğinde, hava karardıktan yaklaşık kırk beş dakika sonraydı.

Adam direndi, ama sonunda onu hâlâ görüş alanında olacağına ve o dönene kadar oradan ayrılmayacağına ikna etti.

Sıraya girer girmez Selena'nın kısık düdüğünü duydu.

"Şimdi o adam büyük S ile korkunç görünüyor. Her yerinde seri katil yazıyor."

Sunshine döndü ve son derece uzun boylu, koyu saçlı bir adamın köşeyi döndüğünü gördü. Decatur Sokağı'nda sıralanan atlar, o yanlarından geçerken homurdandı ve huzursuzca hoplayıp zıpladı.

Sanki onun hakkında kötü bir şey sezmiş gibiydiler.

O kadar inanılmaz derecede uğursuz görünüyordu ki midesi kasıldı. "Vane'i geri aramalı mıyım?"

"Bilmiyorum." Selena iskambil masasından kalktı ve Sunshine'ın yanında durmak için hareket etti.

"Sana bir hamle yaparsa, onu yakalarım ve sen çığlık atarsın."

"Tamam aşkım. Belki de yanımızdan geçip gitmeye devam eder.”

Yapmadı.

Onunla birlikte gelirken arabasına baktı, sonra duraksadı.

Sunshine'ın bakışları sol elindeki gaddar görünümlü gümüş pençelere takıldı.

Arabasına yaklaşırken tek kelime konuşmadı. Yutkundu ve içgüdüsel olarak Selena'ya yaklaştı. Adam bu kadar vahşi görünmeseydi inanılmaz derecede yakışıklı olurdu.

Selena ile gergin bakışlar alışverişinde bulundu.

Karanlık, ölümcül bakışları, bir müze kataloğunda gördüğü bir Yunan tasarımına göre şekillendirdiği kaselere odaklanmıştı. Onun yapabileceğini düşünmediği bir nezaketle elini kırmızı figürlü bir kasenin üzerinde gezdirdi.

Sanki tasarım onun için acı-tatlı bir anıyı geri getirmiş gibi, gözlerini bir özlem şimşeği kararttı. "Bunları sen mi yapıyorsun?"

Yoğun siyah bakışları onunkilerle buluştuğunda gerçekten irkildi. Derin, kışkırtıcı bir sesi vardı ve o kadar ağır aksanlıydı ki, onun sorusunu anlaması bir dakikasını aldı. "Evet."

"İyi iş."

Silahını çıkarıp onu vurmuş olsaydı, daha fazla sersemletemezdi. "Teşekkürler."

Elini cebine attığında, Vane'in cüzdanını çıkarmakta olduğunu anlayana kadar Vane için bağırmaya kendini hazırladı. "Ne kadar?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Talon'un yaklaştığını görmek için adamın arkasına baktı. Uzun, öfkeli yırtıcı adımları onu onun yanına getirdi. Hızlı.

Yabancı, "Seni hiç ilgilendirmez, Celt," diye homurdandı.

"Sunshine'dan uzak dur Zarek, yoksa yemin ederim seni yere sererim."

Zarek cüzdanını tekrar cebine soktu ve Talon'a bakmak için döndü. "Dene, Celt, kalbini avucumun içine alacağım."

Talon hamle yaptı ve onu geri itti.

Zarek ona doğru savurdu ama Talon eğilip onu tekrar itti.

Vane onları ayırmak için birdenbire ortaya çıktı. "Hey hey hey!" Talon'a hırlayarak onu Zarek'ten uzaklaştırdı. "Bu ne hakkında?"

"Seni onun yanında yakalamasam iyi olur, Zarek. İçtenlikle söyledim."

Zarek pençesiyle onu savuşturdu, sonra arkasını döndü ve öfkeyle Presbytere binasına doğru yürüdü.

Sunshine, Talon'un yüzündeki vahşi ifadeyi görünce dehşete kapıldı. Gerçekten birini öldürebilecekmiş gibi görünüyordu.

Pençe mi?

"Geri çekilin," diye uyardı Vane. "İyi misin Celt?"

Talon cevap veremedi. Tek hissedebildiği, içinde yükselen öfkeydi. Zarek'i paramparça etmek zorunda kaldığı talepkar, ateşli ihtiyaç.

Zarek'i gördüğü an, aklında kurbanıyla ara sokaktaki Zarek'e dönmüştü.

Sunshine'a bu şekilde saldıran varsa, Tanrı adamın yardımcısı olsun.

Sonuçları ne olursa olsun onu öldürecekti.

Talon yorum yapmadan Sunshine'ı kendine çekti ve orada tuttu. Elini saçlarına attı, sıcak paçuli kokusunu içine çekti ve onu tutarken hissettiği huzurun tadını çıkardı.

"Onu izlemen gerekiyordu, Vane," diye hırladı Kurt Avcısı'na.

"Sadece Zarek'ti, Celt. Sakin ol. Bulaşıklarına bakmaktan başka bir şey yapmıyordu."

"Ona zarar verebilirdi."

"Ama yapmadı."

"Evet ve bunun için çok şanslısın."

* * *

Zarek, Pirate's Alley'den aşağı inerken hâlâ öfkeden kuduruyordu.

Ne zaman öğrenecekti? Ne zaman birine yardım etmeye çalışsa, o her zaman arkasını dönmüş ve kıçını ısırmıştı.

Kadını gördüğü anda tanımıştı ve Talon'un onu neden korumasız bıraktığını merak ediyordu.

Dişlerini sıktı. "İyi. Bırak ölsün.”

Zaten ne umurundaydı ki?

Sokağın sonuna yaklaştığında durdu. İçini yabancı, soğuk bir his kapladı. İnsandan Kara Avcı'ya geçtiği geceden beri hissetmediği bir şeydi bu.

Zarek.

Karşısında Dionysos'tan başkasını göremeyince döndü. Yunan tanrısı kısa kahverengi saçlarını kusursuz bir şekilde taramıştı. Lacivert boğazlı kazağının üzerine koyu renkli bir tüvit ceket giymişti ve bir tür yüksek maaşlı kurumsal akıncı gibi görünüyordu.

"Eğer beni mahvedeceksen, Dionysos, vur gitsin."

Dionysos güldü. "Lütfen bana Dion deyin. Dionysos çok modası geçmiş.”

Tanrı ona yaklaşırken Zarek kaskatı kesildi. Varlığın gücü inkar edilemezdi ve etrafındaki havanın cızırdamasına neden oldu. Neden benimle konuşuyorsun?

Dionysos başparmağıyla Yaya Alışveriş Merkezini işaret etti. "Talon'la olan küçük konuşmanıza kulak misafiri oldum. Bir anlaşma yapabileceğimizi düşünüyordum, sen ve ben.”

Zarek bu fikirle alay etti. "Bu, Lucifer ile bir anlaşma yapmak gibi olurdu."

"Evet ama kükürt gibi kokmuyorum. Ve daha iyi giyiniyorum. Luc her zaman bir pezevenk gibi görünür.” Zarek'e bir sigara ikram etti. "Devam et, bir tane al. Hatta bu senin markan.”

Zarek onu aldı ve sigarayı yakarken ona şüpheyle baktı. "Peki anlaşma nedir?"

"Basit. Kasabada benim için bazı iyilikler yapan bir oğlum var. Dün gece onunla karşılaştın. Patronuna benzeyen kişi.”

"Evet, piçi tanıyorum. Benim de ona borcum var.”

"Biliyorum. İkinizin bu şekilde tanışması talihsizlikti. Ama öfkeni bir kenara koyabilirsen, anlaşmamı daha çok beğeneceğini düşünüyorum.”

"Ve bu?"

“Oğlumun birkaç şeye ihtiyacı var. Şimdi seni öldürebiliriz, ama senin gibi bir adam düşünüyorum.

'özel' yetenekler ve beceriler, bedensiz bir Gölge olarak sonsuzlukta sürüklenmektense bizim tarafımızda daha iyi olurdu.” Dionysos duraksadı.

"Konuşmaya devam et."

“Tek ihtiyacım olan avlanmaman. Acheron'un istediği gibi eve git ve Mardi Gras'a kadar orada kal. Kutlamam sırasında Styxx sizinle iletişim halinde olacak. Ona son hazırlıklarda yardım et, ben de sana en çok istediğin şeyi vereyim."

"Peki ben en çok neyi istiyorum?"

"Acı çekmenize bir son."

Zarek tanrının hakkını vermeliydi, ne sunacağını biliyordu, tamam. "Beni kandırmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

“Styks ırmağı üzerine yemin ederim ki, bize yardım ederseniz, sizi acılarınızdan kurtarırım.

Tamamen. Hile yok. Boşluk yok. Bir patlama ve sen ölümün bile ötesindesin.”

"Ya yapmazsam?"

Dionysos şeytanca gülümsedi. "Hades, Tartarus'ta seni bekleyen güzel bir köşeye sahip."

Zarek sigarasından bir nefes çekti ve karanlık bir kahkaha attı. "Sanki bu beni korkutuyor. Ne yapacak? Eti vücudumdan mı ayıracaksın? Kemiklerimi kırmak mı? Daha da iyisi, neden beni tutup kanayana kadar ya da bana bok kürekletene kadar tepinmiyorsun? Oh bekle, orada bulundum, bunu yaptım ve video kaseti aldım.

Dionysos'un yeşil gözleri parladı. "Artemis'in yaşamana izin verdiğine inanamıyorum."

"Bundan daha iyi bir tehdidi olmayan bir tanrı olduğuna inanamıyorum. Ama endişelenme," dedi, Dionysos saldırmaya hazır gibi görünürken. "Zaten bu pisliklerden nefret ediyorum ve kaç tanesini Shades'e çevirdiğin umrumda değil."

Tanrı anında sakinleşti.

"Cep numaramı bildiğini sanıyorum?" diye sordu.

Dionysos başını salladı. "İletişimde olacağız."

"İyi. Salı görüşürüz.”

* * *

Talon'un ısrarı üzerine Sunshine arabasını topladı ve adamların onu sanat galerisine götürmesine izin verdi. Ama uzaklaşmaya başladıklarında onları durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Talon, arabasının küçük yan kapısını açarken.

"Hiç bir şey."

Zarek'in bakmakta olduğu kaseyi çıkarırken ona kaşlarını çattı. Vane'e uzattı. "Bunu benim için Zarek'e götürür müsün?"

Talon dehşete kapılmıştı. "Nesin sen, deli misin?"

Hayır, Talon. O adam çok acı çekiyor. Bence birinden iyilik isteyebilir.

Vane alay etti. "Kullanabileceği şey iyi bir kıç tekmelemek."

Vane lütfen. Sunshine onu almaya çağırdı.

İsteksizce yaptı. "Tamam, ama eğer bana fırlatırsa, biraz tazminat isteyeceğim."

Onu yanağından öptü.

"Kötü bir tazminat ama Talon'un huzurunda bunu halledeceğim."

Vane kaseyi aldı ve sokağa doğru yola koyuldu.

Hâlâ kaşlarını çatmış olan Talon'a döndü. "Zarek eline geçen ilk fırsatta onu duvara çarpacak ve kıracak."

"Öyle düşünmüyorum. Yapsa bile, her zaman bir tane daha yapabilirim.”

Arabasını kilitlemesine yardım etti ve sonra onu tekrar sokağa çıkardı. "Öyle cömert bir kalbin var ki."

"Bana öyle diyorlar. O halde, Styxx için avlanmaya gidelim mi?”

"Asla. Senin incinmeni göze almayacağım."

Ona hırladı. "Dinle, büyükannem bu öğleden sonra bana bir şey söyledi. Bu gece kalbimi takip etmemi söyledi. Bununla ne demek istediğini bilmiyorum ama ona güveniyorum.

O olağanüstü bir psişik. Bana söylediği her şey gerçekleşti.”

"Bak Sunshine, ne dediğine engel olamıyorum. Sadece sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorum. Nynia öldüğünde çok kaybolmuş ve üşümüştüm ve o zamandan beri ısınmadım. Ellerini üzerimde hissedene kadar değil. Sensiz baş edebilmemin tek yolu hissettiklerimi gömmek ama artık bunu yapamayacak gibiyim. Seninleyken tek yapabildiğim hissetmek ve ihtiyaç duymak.”

"Ben de böyleyim."

“Peki bu bizi nerede bırakıyor?”

"Bilmiyorum Talon. Keşke yapsaydım."

Meydana doğru yürürlerken Talon kolunu onun omzuna attı. Etrafındaki diğer çiftleri fark etti.

Mortgage ödemesinden başka dertleri olmayan normal, mutlu bir çift olabilmelerini ne kadar çok isterdi.

Ama öyle olması gerekmiyordu.

Camulus ikisiyle de oynuyordu ve Sunshine sakatlanacaktı.

Talon ikisini de korumanın tek bir gerçek yolunu biliyordu.

"Peki nereye gidiyoruz?" Güneş ışığı sordu.

"Bir mucize hakkında bir tanrı göreceğiz."

Bölüm 15

Artemis ellerini onun uzun, sarı saçlarında gezdirirken Ash dişlerini gıcırdattı. Onun parmaklarının arasına bir bukle çekmesini ve parmak ucuyla bukleyi ileri geri sallamasını izlerken gözlerini kapattı.

"Gitmem gerek," dedi.

Baştan çıkarıcı bir şekilde somurttu, zarif elini onun çıplak göğsünden aşağı kaydırdı, tırnaklarını nazikçe tenine sürttü. "Gitmeni istemiyorum."

"Bırak beni, Artie. Başka birini incitmeden önce Styxx'i bulmalıyım. Dün gece neredeyse Zarek'i öldürüyordu.

"Kimin umurunda? Zarek'in ölmesi daha iyi."

"Bu çoğumuz için söylenebilir."

Bir çift yumuşak altın iple karyola direklerine sabitlenmiş olan kollarından aşağı tırnaklarını acı içinde tırmıkladı. "Böyle konuşmandan nefret ediyorum. Senin için yaptığım onca şeyden sonra çok nankörsün."

Ah evet, onun için çok şey yapmıştı. Daha çok ona benziyordu ve çok azı nazik ya da eğlenceli olmuştu.

"Beni bağlarını kırmaya zorlama, Artie." Güçlerini onu çözmek için kullandıysa

"özel" kordonlar, Olympus aracılığıyla diğer tanrıları onun tapınağındaki varlığı konusunda uyaran bir sinyal gönderecekti. Ne zaman onu "ziyaret etse" yetkileri ciddi şekilde kısıtlanıyordu.

Kapıları açmak veya giyinip soyunmak gibi önemsiz salon tipi numaralar yapabilirdi, ancak bundan daha fazlası Olimpos tanrıları tarafından alınır ve onların bilinmeyen güç kaynağını araştırmalarına neden olur.

Artemis'in korktuğu tek şey buydu.

"Bundan hoşlanırsın, değil mi? Zeus'un ya da diğerlerinden birinin seni yatağımda bulması için mi?"

"O zaman bırak beni."

Bileklerinden altın ipler çözüldü. Ash, şafaktan beri ilk kez kollarını hareket ettirirken içini çekti ve dolaşımın tekrar ellerine geçmesine izin verdi.

İçine bir yorgunluk dalgası çarptı, ama onu silkeledi.

Artemis, her zamanki gibi, onunla birlikteyken onun uyumasına hiç izin vermemişti ve şimdi iki gündür aralıksız uyanıktı.

O kadar yorgundu ki uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

"Oh, tahmin et senin için ne buldum," dedi Artemis. "Değersiz ağabeyim Dion, iktidar için seninkiyle ve Galya savaş tanrısı Camulus'la birlikte oldu. Bu bir şapşal mı yoksa ne?”

Acheron dondu. "Ne dedin?"

"Dion ve Cam tanrılıklarını geri alabileceklerini düşünüyorlar ve elebaşları olarak kardeşini kullanıyorlar. Rockball'ın şansı diyebilir misin?” O güldü. "Bir düşün, unutulmuş bir Galya savaş tanrısı, tek şöhret iddiası şarap içip sevişmek olan kardeşim ve tek iyi özelliği tesadüfen sana benzeyen kardeşin. Ve lahananın onları zafere götürebileceğini düşünüyorlar.” Burnunu çekti, sonra tekrar güldü. "Bu eziklerin ne planladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Acheron ona baktı. Yeteneklerini hafife alabilirdi, ama ne yapmak istediklerine dair sinsi bir şüphesi vardı.

Mardi Gras'ta, bu dünya ile Atlantis Destroyer'ın tutulduğu dünya arasındaki engel ince olacaktı.

Styxx'i planlarına dahil etmeleri için tek bir neden olabilir...

Yok Ediciyi serbest bırakmak istediler ve bunu yapmanın tek yolu Ash'i öldürmekti.

Ash öyle ya da böyle bunun olmamasını sağlayacaktı.

Gelin Mardi Gras, hepsinin büyük bir sürprizi vardı.

Kiminle ve neyle karşı karşıya oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Yok Edici, onların komuta etme veya kontrol etme yeteneklerinin çok ötesindeydi. Bir kez serbest bırakıldığında, hayal edilebilecek en acımasız antik tanrıydı. Kendi ailesinin her üyesini katletmiş biri. Daha sonra, durdurulup hapsedilmeseydi tüm dünyayı yok edecekti.

Camulus ve Dionysus, onu öldürdükten sonra onunla pazarlık yapmayı düşündüyseler, acınası bir şekilde yanılıyorlardı.

Onunla mantık yürütmeye çalıştıkları düşüncesine neredeyse gülecekti. Mardi Gras gecesi şüphesiz ilginç olurdu.

"Bu arada," dedi Artemis, yatakta çıplak bir şekilde uzanıp çıplak ayağını onun omurgasında uzun, soğuk bir okşamayla gezdirirken, "sen buradayken çocukların çok kötüydü."

Ash bileğini ovmayı bıraktı ve ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Emirlerinize doğrudan itaatsizlik ederek, Zarek bu akşam erken saatlerde dışarıdaydı ve o ve Talon, Fransız Mahallesi'nde kavga etti."

Öfke onu sardı. "Ne? Ne zaman?"

"Yaklaşık iki saat önce."

"Kahretsin, Artemis," diye hırladı. Neden bana söylemedin?

Omuz silkti ve dikkatini kendisine çekmek için elini çıplak göğüslerinin üzerinde gezdirdi. "Seni olduğun yerden sevdim ve sana söylersem gideceğini biliyordum."

Ash ona ters ters baktı. Bencilliği sınır tanımıyordu. Ona kızdı, parmaklarını şaklattı ve kıyafetlerini vücuduna geri koydu. Saçlarını siyaha boyadı ve yerden sırt çantasını aldı.

"Sendeki o saç renginden nefret ediyorum," dedi huysuzca, onun saçını sarıya döndürürken.

Gerildi. "Evet, şey, sarışından daha çok nefret ettiğim tek renk kumral." Saçını tekrar siyah yaptı, sonra onunkine uygun bir gölge verdi.

Ash içinden New Orleans'a dönmesini emrederken, onun öfkeli çığlığı tapınakta yankılandı.

* * *

Sunshine, 688 Ursulines Bulvarı'ndaki motorcu barına yaklaşırken bir adrenalin patlaması hissetti. Arkadaşlarla buluşmak, iyi yemek yemek ve yapılacak her türlü eğlenceli şeyi bulmak için şehirdeki en iyi yerdi.

Sığınağa gideceğimizi bana söylememiştin.

Talon kaşlarını çattı. "Sığınak hakkında bilgin var mı?"

"Tatlım, bu kasabada Bodacious Gods Ülkesi Sığınak'ı bilmeyen tek bir kadın bile yok. Kahretsin, ben ve kız arkadaşlarım bir araya gelip Mama Lo'ya, ciddi bir şekilde meraklı olmayan herhangi bir erkeği işe almama politikası nedeniyle bir ödül olarak oylamak istiyoruz.

Yüzündeki kırgın ifadeyi fark etti ve gülmeden edemedi. Tutkulu olmadığın için değil. Sanctuary Hotties'e karşı kesinlikle kendinizi tutabilirsiniz. Ama kabul et, buranın kadınlar için Hooters gibi olduğunu hiç fark etmedin mi?

"HAYIR. Dürüstçe söyleyebilirim ki, Sanctuary'deki erkeklerin ne kadar yakışıklı olduğunu hiç fark etmemiştim. Benim de hiç umurumda olmadı."

Kulübün dışı, 1801'de inşa edilmiş tipik bir New Orleans binasıydı. Tuğla pas rengindeydi ve eski moda salon tipi kapıların üzerinde kocaman bir tabela asılıydı. Bir motosikletin park edilmiş olduğu bir tepenin üzerinde yükselen dolunayı gösteriyordu ve buranın Sığınak, Uluyanların Evi olduğunu gururla ilan ediyordu - Uluyanlar kulübün ev grubuydu ve onlar da çok güzel görünümlü bir grup adamdı.

Bar, haftanın yedi günü, günde yirmi dört saat açıktı ve sahibi Peltier ailesine aitti. Sahibi, Mama Lo'nun, kadına şehri güzelleştirdiği için bir ödül daha garanti eden on bir gösterişli oğlu vardı.

Her biri, bir kadının nefesini kesmesi garanti olan birinci sınıf bir erkek örneğiydi.

İçeri girdiklerinde Dev Peltier kapıdaydı. Normal bir fedai, aynı dördüzlerden biriydi. Sunshine, dörtlülerden birini eve götürmek istemeyen bir kadınla hiç tanışmamıştı. Bu nedenle, hepsini eve götürmek ve yatak odasında eşleşen kitap ayracı olarak kullanmak istediler. Ancak arkadaşlarının dördüzlerin arasına sıkıştırmak istedikleri kitaplar değildi.

Dev'in bir çift delici mavi gözleri ve sırtının ortasına düşen uzun, dalgalı sarı saçları vardı. Kardeşlerinden birinin aksine Dev olduğunu bilmesinin tek yolu, kolundaki yay ve ok dövmesiydi.

Bunun Talon'un omzundaki markayla aynı olduğunu fark edince duraksadı.

Hey, dostum, dedi Dev, Talon'u görünce French ve Cajun karışımı bir ürpertici, ateşli, derin aksanıyla. İkisi beşlik çaktı. "Nerelerdeydin?"

"Dışarıda ve hakkında. Sen?"

Dev ona pis pis sırıttı. "Çoğunlukla içeri ve dışarı."

Talon güldü. "Oraya gitmiyorum."

Dev ona baktı ve göz kırptı. "Hey, küçük Sunshine, neden bu ezikle takılıyorsun? Bahis falan mı kaybettin?

Ya da başka bir şey, dedi gülümseyerek.

"Dev'i tanıyor musun?" diye sordu Talon, sanki bu düşünce onu kıskandırmış gibi bedeni kaskatı kesildi.

"Evet," diye yanıtladı Dev, o yapamadan. "Sürekli geliyor. O ve Aimee arkada bilardo oynuyorlar."

"Buraya yalnız mı geldin?"

Sunshine, Talon'u şakacı bir şekilde omzuna itti. "Durur muydun? Sen benim babam değilsin ve Dev ve kardeşleri sayesinde kimse beni burada rahatsız edemez."

"Doğru Talon, politikamı biliyorsun. Hiç kimse bir kadını taciz edilmek istemediği sürece Sığınak'ta taciz edemez."

"Aimee istisna," diye ekledi Sunshine. Devasa Peltier klanının tek kızı olan Aimee, erkek kardeşlerinden biri veya aşırı uzun, kaslı babası felç geçirmeden bir erkeğe yaklaşamazdı.

"Çifte düz." Dev, siz kapıdan girer girmez, başını kulübün köşesinde saklanan tabuta doğru eğdi. "Kız kardeşime çıkma teklif eden son salak o."

Talon tekrar güldü. "Gitmek istemediğim bir yer daha var. Eros'u arıyorum, buraya geldi mi?"

"Yukarıda, deponun yanında, Rudy, Justin ve Etienne ile poker oynuyorlar."

"Teşekkürler." Talon onu barın yemek için masaların ve kabinlerin kurulduğu ön yarısından geçirdi. Bu gece mekan oldukça kalabalıktı ve Howlers'tan gelen müzik yüksek ve güçlüydü.

"Hey, Talon," diye bağırdı Sunshine kulağına. "Senin ve Dev'in vücutlarında neden aynı ok ve ok işareti var?"

Dev'in kapıda durduğu yere baktı. "Dev, onun bir..." işareti taşımasının komik olduğunu düşünüyor. Sesi alçaldı, ama onun söze dökülmeyen anlamını gözlerindeki parıltıdan anladı.

Yay işareti, bir Kara Avcı'nın imza işareti olmalıdır. "O da mı?"

"Hayır, o tamamen farklı bir cins."

Anlayış onu parçaladı. "Vane gibi bir cins mi?"

Durdu ve duyulmadan konuşabilmek için başını eğdi. "Evet ve aynı zamanda hayır."

O halde farklı türden bir kurt-canavar olmalı. "Bu, tüm ailesinin değişebileceği anlamına mı geliyor..." -bir patron çok yaklaşınca vites değiştirdi- "kıyafetlerini tamamen yeni bir şeye mi çeviriyor?" o bitirdi.

Onayladı.

Vay! Kim biliyordu? Bütün bir aile, kasabanın en popüler yerlerinden birini işletiyordu.

Çok şık.

Talon doğruldu ve bilardo masalarının bulunduğu arka tarafa yöneldi. İnsanların yemek yemesi ve aşağıda çalan grubu izlemesi için ek masaların kurulduğu yukarıdaki alana çıkan süslü bir çam merdiveni vardı.

Üst kattaki alan bile bu gece doluydu.

Talon durmadan onu müdavimlerin yanından geçirdi ve soldaki bir köşeye kurulmuş olan son masaya yöneldi.

Beş kişi oturdu ve dördü poker oynuyordu. Etienne Peltier, ağabeyi Dev'den daha zayıftı ama daha az kaslı değildi. Omuz hizasında, düz sarı saçları ve ancak melek denilebilecek bir yüzü vardı. Ama Sunshine'ın birden fazla kez öğrendiği gibi, o yakışıklı vücutta şeytanın kendisi yaşıyordu. Kimse Etienne'i geçmek istemedi.

Rudy St. Michel, Etienne'in yanına oturdu. Ortalama bir görünüşü vardı, uzun siyah saçları ve görünür etin her santimini kaplayan renkli dövmeleriyle tipik bir New Orleans avaresine benziyordu. Burada çalışmaya yaklaşık bir yıl önce başlamıştı ve alt kattaki atari oyunlarından sorumluydu.

Başka bir fedai olan Justin Portakalian, Rudy'ye iki kart uzatırken sırtını duvara vermiş ve deri kaplı uzun bacağını tahta bir sandalyenin üzerine uzatmıştı. Orta uzunlukta, koyu kahverengi saçları ve kinle parıldayan ela gözleri ile Peltier'lerden herhangi biri kadar muhteşemdi. 1,80 boyunda ve terimi yeniden tanımlayan kötü bir tavırla, Sunshine'ın her zaman kaçınmaya çalıştığı biriydi. Fazla konuşmuyordu ve son erkek arkadaşını arka kapıdan atmıştı. Gerçekten.

Ayrıca Justin'in cinayetten hapisten yeni çıktığına dair bir söylenti duymuştu ve onun ölümcül tavrıyla ilgili bir şeyler bu spekülasyona biraz inandırıcılık katmıştı.

Tanımadığı diğer iki kişi. Biri, kucağında zar zor giyinmiş güzel bir kızıl saçlı sarışın bir motorcuydu. Yukarı baktı, Talon'u gördü ve dudaklarından gülümseme soldu. "Senin burada ne işin var Celt?"

"Seninle konuşmam lazım."

"Kazandığımı görmüyor musun?"

Talon dirseğinin yanından poker fişlerine baktı. "Evet, ayrıca hile yaptığını da görüyorum."

"Ne?" Diğer adamlar aniden canlandı.

"Pençe, seni pislik!" Sarışın boğazını temizledi. Şaka yapıyor. Bana bir dakika ver, tamam mı?

Rudy, elindeki beş kartı düzeltirken, Justin ve Etienne'e homurdandı. "Neden dalga geçtiğinizi bilmiyorum. İkiniz de hile yapıyorsunuz."

Justin, Rudy'ye pek de eğlenmemiş bir bakış atarken, Etienne o büyüleyici şeytani gülümsemeyle gülümsedi.

Sarışın motorcu masadan uzaklaştı, sonra aceleyle geri döndü ve kartlarını aldı.

"Her ihtimale karşı," dedi diğerlerine.

Sarışın yanlarına gelir gelmez Talon onları tanıştırdı. "Sunshine, Eros ve Psyche ile tanışın."

Sunshine merakla onlara baktı. "Sadece bu isimlerin sevimli olduğunu düşünüyorlar, değil mi? Onlar gerçekten Eros ve Psyche değiller."

Eros ona sinirli bir bakış attı. "Neden benimle konuşuyor?"

"Cupid," dedi Talon, sesinde bir uyarı tonuyla. "İyi oyna." Psyche'a döndü.

"Lütfen bana bir iyilik yapar mısın Psyche ve ben kocanla uğraşırken Sunshine'ı oyalar mısın?"

"Tabii tatlım." Psyche kolunu Sunshine'ın omuzlarına attı. "Hadi, gidip alt katta ne tür bir belaya bulaşabileceğimize bir bakalım."

Sunshine, Psyche'yi sahneden pek de uzak olmayan aşağıdaki kata çıkan gösterişli merdivene kadar takip etti. Tüm alan dansçılarla, Howlers'ın şarkısını dinlemek isteyen insanlarla ve muhteşem grup üyelerine göz gezdirmek isteyen kadınlarla doluydu.

O ve Psyche, Nick Gautier adlı bir adamın Sanctuary komilerinden biri olan Wren ile oyun oynadığı bir bilardo masasına gittiler. Wren, çevresinde görünmez olmayı tercih ettiğini söyleyen bir aurası olan sessiz, utangaç bir tipti. Yine de onda tehlikeli bir şeyler vardı. İçe dönük alanını rahatsız edecek kadar aptal biriyle seve seve dövüşür gibiydi.

Koyu sarı saçları uzundu ve pek de rasta olmayan bir tarzda takmıştı ama ondan da çok uzak olmayan bir şeydi. Gözleri o kadar soluk griydi ki neredeyse renksiz görünüyorlardı.

Nick Gautier'e gelince, Sunshine onunla burada birkaç kez karşılaşmıştı. Annesi aşçılardan biriydi ve sık sık akşam yemeğine gelir ve Wren ile hızlı bir bilardo oynardı.

Nick hafif Cajun aksanıyla, "Merhaba bayanlar," dedi.

Psyche ipucunu elinden aldı. "Hayalarını topla, Nick. oynamak istiyoruz."

Nick güldü. "Psych, bir kadının bir erkeğe yapmasını asla söylememesi gereken şeylerden biri hayalarını sallamaktır."

Onu görmezden gelen Psyche, Wren'e baktı. Sakıncası yok, değil mi?

Wren hayır anlamında başını salladı ve işaretini Sunshine'a verdi. Tek kelime etmeden hızla kalabalığın içinde kayboldu.

Sunshine, Nick'e, "Sizi rahatsız etmek istemedim çocuklar," dedi.

"Ah, merak etme. Wren ve ben çok oynarız. Ne olursa olsun mutfağa geri dönmesi gerekiyordu. Hanımlar içecek bir şey ister misiniz?"

"Bira," dedi Psyche.

"Su."

Başını salladı ve gitti.

Sunshine, Nick kalabalığın arasında gezinirken izledi. Psyche'a döndü. "Demek sen ve Eros buraya sık geliyorsunuz?"

Başını salladı. "Seni burada birkaç kez bile gördüm. Genelde Aimee ve siyah saçlı bir piliçle takılırsın.

Trina.

"Bu o."

Psyche isteka topunu aldı ve dizdi. "Evet," dedi, toplardan altısını ceplerine göndererek atışını yaparken. "Ben bir tanrıçayım ve Eros da bir tanrı."

"Nasıl bildin-"

“Ben bir tanrıçayım. Kafandaki her düşünceyi duyabiliyorum.” Bahşişini yazarken Sunshine'a gülümsedi.

"Bunu bilmek gerçekten rahatsız edici bir gerçek."

"Yine de değil mi?" Psyche ucuna üfledi, tebeşiri bir kenara bıraktı ve ceplerine üç top daha vurdu. "Ve ne düşündüğünü bildiğim için, yanıt evet."

"Neyin cevabı?"

"Talon seni sevse de sevmese de."

Psyche topların geri kalanını masanın üzerine batırırken Sunshine yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Bana Nynia'yı anlatamayacağı hissine kapıldığım zamanlar oluyor. Sanırım onu benden daha çok seviyor."

Psyche yine topları fırlattı. "Alınma ama bu çok saçma. Sen ve Talon ruh eşisiniz. Kim veya ne olursan ol seni her zaman sevecek. Sen, dostum, bir kambur balina olarak geri dönebilirsin ve o seni severdi. Elinde değil. İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız.”

"Evet ama-"

"Aması yok, Güneş." Önünde durmak için hareket etti. “Ben ruhların ve ruh eşlerinin tanrıçasıyım. Diğer Olimpos tanrılarının aksine, birbiri için yaratılmış iki insan gördüğümde anlıyorum. Sen ve Talon bu gece ölürseniz ve daha sonra dünyanın kutup uçlarında yeniden doğarsanız, er ya da geç ikiniz yeniden birleşirsiniz. Bu, ruh eşleriyle ilgili bir hiledir. Tek başına hayatta kalabilirsin, lanet olsun, başka insanlarla bile olabilirsin ama hiçbiriniz diğeriniz olmadan asla tam olamazsınız.” Adamları bıraktıkları yukarı kata baktı. "Siz ikiniz bununla istediğiniz kadar savaşabilirsiniz. Ama yapacağınız tek şey, kendinizi perişan etmek.”

Sunshine'ın omzuna hafifçe vurdu. "Bana inanmadığını biliyorum. Kabullenmenin zaman alacağını biliyorum. Ve bununla birlikte, ilişkinizdeki sorun sizi sevip sevmemesi değil. Bu düşünceyi düşünmeye bile gücü yetmez.”

"Neden?"

“Çünkü yaptığı anda Camulus seni öldürecek. Talon bunu biliyor. Tekrar ölmenden korktuğu için seni sevmesine izin vermeyecek.”

Sunshine onun sözleriyle yutkundu. Her şey o sinirli ve sinir bozucu Kelt tanrısına geri dönmeye devam etti. "Camulus'u dolaşmanın bir yolu var mı?"

"Belki."

"Belki? Yapabileceğin en iyi şey bu mu?”

"Hey, hiç olmamasından iyidir."

Doğru, ama yine de bundan daha fazla umut istiyordu.

Peki ya Artemis? Güneş ışığı sordu. "Camulus'u geçsek bile, ona ne olacak?"

Psyche, asla unutulmaması gereken bu gerçeği düşünürken işaretini ellerinde çevirdi. O kurnaz. Onunla çok dikkatli pazarlık yapmalısın.”

"Yani onunla konuşmam mümkün mü?"

"Mümkün."

Sunshine'ın aklı bu düşünceyle döndü. Onlar için gerçekten bir umut olabilir mi?

* * *

Talon, Eros'u depoya götürdü ve kapıyı kapattı. Quinn Peltier birkaç on yıl önce, Peltier'lerin ve diğer seçkin arkadaşların ihtiyaç duymaları halinde acil durum mahremiyetine sahip olabilmelerini sağlamak için odaya ses yalıtımı yaptırmıştı.

Başlangıçta oda, kulüp doluyken içlerinden birinin yanlışlıkla ayıya dönüşmesi durumunda bir bekletme yeri olarak planlanmıştı, ancak zamanla bu geldi.

kardeşlerden birinin beklemeyecek bir kaşıntıları olursa istekli bir kadını alması için uygun bir yer olarak hizmet etmek.

Ama bu başka bir hikayeydi.

Talon tepedeki loş ışığı yaktı ve Eros'la yüz yüze geldi. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

“İyilik, cehennem. Bana yaklaşan her Kara Avcıyı buharlaştırmam gerektiğini bilmiyor muydun?"

Talon ona gülerek baktı. "Bir dahaki sefere Psyche'nin haberi olmadan benden poker parası ödünç almak istediğinde bunu hatırlayacağım."

Eros iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "İyi bir nokta. Tamam, sana ne yapabilirim?”

Talon tereddüt etti. Eros'un kendisine korktuğundan farklı bir cevap vermesi için sessizce dua etti.

"Kelt tanrısı Camulus'u tanıyor musun?"

Eros omuz silkti. "Tam olarak değil. Ares, Kel, Ara ve diğer savaş tanrılarıyla koşuyor. Aşk ve şehvet tanrısı olarak, onlarla ilişki kurma eğiliminde değilim. Neden?"

"Çünkü onun tarafından lanetlendim ve laneti bozmamın bir yolu olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Açıkçası?"

"Evet."

“Büyük ihtimalle hayır. Savaş tanrıları kural olarak gerçekten bağışlayıcı değildir. Bir nevi toplu imha zihniyetiyle birlikte geliyor. Ama bu senin ne yaptığına ve onun neyi lanet olarak kullandığına bağlı.”

"Oğlunu ben öldürdüm ve o benim bir insanı sevmemi yasakladı. Bunu yaptığımda, onları öldürüyor.

"Ooo," diye soludu Eros. "Üzgünüm dostum, ama böyle bir şeyde, bir çıkış cümlesi asabilirsin. İntikam, savaş tanrılarının kemiklerine işlemiş. Şimdi, içinizde bir tanrının kanı varsa, biraz kozunuz olabilir. Yapıyor musun?"

"HAYIR. Ben tamamen insanım, zaten kan açısından."

“O zaman tamamen mahvoldun.”

Talon, şaşırmasa da gerçeğe dişlerini sıktı. O zamana kadar kendisi ve Sunshine için bir gelecek görmeye başladığını fark etmemişti.

Aklının bir köşesinde gerçekten umut vardı.

Ama boşunaydı.

"Günışığı tutmanın bir yolu yok."

Eros, "Onu seviyorsan, eminim bedelini ödeyecektir," diyene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

Talon, yapması gereken şeye kendini hazırladı. Kalbini yerinden söküp ağlamak istemesine rağmen. Bunu yapması gerektiğini biliyordu.

Onu korumanın tek yolu buydu.

"İyi o zaman. Son bir ricam var."

Eros ona anlayışlı bir bakış attı. "Aşkınızı öldürmek için sizi kurşun okla vurmamı istiyorsunuz."

Onayladı.

Eros fiyonklu kolyesini boynundan çıkardı ve büyüttü.

Talon ona nişan alırken elini tuttu. "Henüz değil. Tamam aşkım? Onunla biraz daha zaman geçirmek istiyorum. Gece yarısına kadar bekleyebilir misin?"

Yayı tekrar kolye boyuna küçülten Eros, başını salladı ve Talon'un omzuna hafifçe vurdu.

"Aşk ısırır, adamım. İnan bana, biliyorum."

Talon, Psyche'ı düşündü ve içinde bir kıskançlık sancısı hissetti. "Evet, ama aşkına sahip çıkmalısın."

"Doğru. O bölümde çok şanslıyım." Eros sanki bir şey onu rahatsız etmiş gibi kıpırdandı. "Seni nereden vurmamı istersin?"

"Acıtmayacak bir yere."

Eros gözlerini devirdi.

Talon ciddi bir şekilde cevap verdi. "Runningwolf'un kulübü. Onu gece yarısı orada tutarım.

Eros başını sallayarak iki adım uzaklaştı. "Gece yarısı görüşürüz."

"Teşekkürler Eros. Sana borçluyum."

"Evet yaparsın."

Talon karşılıklı anlayışla başını eğdi. Artık Vane ve Eros'a borçluydu. Gittiği hızda, her şey söylenip yapılmadan önce ruhundan çok daha fazlasını kaybedebilirdi.

Sonunda Sunshine'ın hayatını kaybetmemesi için dua etti.

Ama şimdi bunu düşünmeyecekti. Tek sahip olduğu, sevdiği kadınla geçirebileceği birkaç saatti.

Ondan nefret etmeyi öğrenmeden önce geçirdikleri kısa zamanın tadını çıkarmak istiyordu.

Talon odadan çıktı ve aşağıda Psyche ile bilardo oynayan Sunshine'ı görünce durdu.

Orada çok güzeldi. Sahne ışıkları gece yarısı siyahı saçlarıyla oynuyordu. Ve dolgun, tatlı vücudu... Mükemmeldi.

Güneş onun için her şeydi.

Talon'un düşünceleri, orta boylu zayıf bir adamın Sunshine ile konuştuğunu ve Sunshine'ın bundan memnun görünmediğini fark edince dağıldı.

Birden konuşmaları sözlü bir kavgaya dönüştü. Parmağıyla adamı dürttüğünde ve onu geri ittiğinde Sunshine canlandı.

Psyche işaretini bıraktı ve aralarına girdi.

Talon kırmızı gördü.

Müşterileri veya Sunshine'dan başka bir şeyi düşünmeden elini tırabzana koydu ve bacaklarını iki yana salladı ve aşağıdaki zemine düştü.

Aşağıdaki insanlar nefesini tuttu ve dağıldı.

Bacağındaki ağrı bir adım attıkça şiddetlendi. Talon umursamadı. Gördüğü tek şey Sunshine'ın sıkıntılı yüzüydü. Duyduğu tek ses onun kızgın sesiydi.

"Bunu nasıl yaparsın Jerry, seni yılan!"

"Sana daha önce de söyledim Sunny, iş dünyasında her şey mübahtır."

"Ama o benim müşterimdi. Bugün bütün gün orada oturup onun gelmesini bekledim."

"Evet, şey, uyursan kaybedersin."

"İşte başka bir söz," dedi Talon, adamı yakalayıp yüzünü ona çevirerek. "Kimse benim kızıma karışamaz."

Sunshine, Talon'un yüzündeki ifade karşısında donup kaldı. Gerçekten korkutucuydu. Jerry'ye, sanki Jerry filetosu yapmaktan bir santim uzaktaymış gibi baktı.

"Sorun değil, Talon," dedi, onun başını belaya sokmasını ya da daha kötüsü sümüklüböcüğü dövdüğü için tutuklanmasını istemiyordu.

Jerry'nin ifadesinden, onun küçümseyici bir şeyler söylemek için can attığını anlayabiliyordu, ama Talon'un cüssesi ve gaddarlığı dudaklarını mühürlemişti.

Talon'un koluna girdi. "Hadi bebeğim, gidelim."

Talon, adamı gerçekten parçalamak istedi. Sunshine'ın müvekkilini ondan çalmaya nasıl cüret eder?

Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Öfkesi patladı ve tısladı, onu bağlı tutmak için kullandığı kontrolü zorladı.

"Kim bu piç?" Talon, Sunshine'a sordu.

"Ben onun kocasıydım, peki ya sen?"

Talon'un gözleri parladı. "Aynen."

Talon ona gerçekten vurmuş olsaydı, Jerry daha fazla şok olmuş görünemezdi.

Talon, Sunshine'a baktı. Bir yanı, başka biriyle evlenmeye cüret ettiği için fazlasıyla ihanete uğramış hissediyordu. Birlikte geçmiş yaşamları hakkında hiçbir fikri olmaması önemli değildi.

Hala acıyor.

Gözleri ondan özür diledi. "Sana söyleyecektim."

"Ne zaman Güneş?"

Döndü ve Jerry'ye baktı. "Sen bir pisliksın. Seninle evlenecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

Artık sessiz olan kalabalığın arasından yürümeye başladı.

Hey, Sunny, diye seslendi Jerry arkasından. "Bir ara Fallini's'e gittiğinden ve çalışmalarıma hayran kaldığından emin ol. Baktığın zaman en iyi sanatçının kazandığını unutma."

Talon onun gözlerindeki yaşları gördü.

Öfkesi patladı.

Omuzlarını döndürerek döndü ve Jerry'ye o kadar sert vurdu ki ayakları yerden kesildi. Sert bir gümbürtüyle bilardo masasına indi ve bilardo topları yuvarlanıp zıpladı.

Ayı klanının birkaç üyesi, kameralar yanıp sönerken küfretti.

"Göstermemek için yol, Celt," dedi Justin alayla yanından.

Talon panteri görmezden geldi. Sunshine'ın elini tuttu ve onu kalabalığın arasından geçirdi.

Nick onu ve Sunshine'ı kapıda karşıladı. Dostum, Ash bunu öğrendiğinde çılgına dönecek. Bir Mardi Gras kalabalığının arasında buna tanık olmak için böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Sen Zarek'ten betersin."

"Sadece temizlediğinden emin ol."

"Temizle şunu, lanet olsun. Yukarıdan atlayışınızı kaç kameranın yakaladığını biliyor musunuz? Annem şimdi senin Kyrian'ın sattığından şüphelendiği ilaçları kullandığını düşünüyor. Mahvolduk. Hayatım tost. Uyuşturucu tacirleri için çalışmakla ilgili ders almak üzereyim…

Tekrar. Allah razı olsun annem o kadar aptal ki ayılar için çalıştığının farkında bile değil. Çok mahvoldum.

"Endişelenme," dedi Dev onlara katılırken. Arkandayız, Celt. Olumsuzlukları temizlemek bizim uzmanlık alanımızdır. Buradaki hiç kimse yarın onu hatırlamayacak ve biz de elektronik aksamların hiçbirinin bir şey göstermediğinden emin olacağız. Bir resim için sahip oldukları tek şeyin büyük siyah bir leke olduğu için herkes işaretlenecek.

"Ya ben?" diye sordu. "Senin zihin birleştirme şeylerinden hiçbirini istemiyorum."

"İnsanlar dedim, Nicky."

Nick son derece gücenmiş görünüyordu.

"Teşekkürler," dedi Talon, Dev'e.

"İstediğin zaman. Yarın Mardi Gras için görüşürüz."

Talon başını ayıya doğru eğdi ve tüm bacağı zıplayarak kırılmış gibi hissetse de Sunshine'ı dışarı çıkardı.

Sokağa çıktıklarında, onunla yüzleşti. "Evliydin?"

"Yedi yıl önceydi, Talon. Genç ve aptaldım."

Evliydin, diye tekrarladı. "Ona."

Güneş derin bir nefes aldı ve içini çekti. "Evet."

"Buna inanamıyorum."

Ah, hadi Talon, bana bir şans ver. Varlığından bile haberim yokken bana karşı bir şey söyleme. Kızmaya hakkı olan biri varsa, bence bu ben olmalıyım."

"Affedersin?"

"Selena bana senden ve temsilcinden bahsetti, ahbap. New Orleans'taki hemen hemen her kadınla nasıl yattığını. Bana bundan bahsetmek ister misin?"

"Bu farklıydı."

"Neden? Kadın olduğum için mi? Bakire olmadığımı biliyordun, Talon. Ne bekliyordun?"

Talon bilmiyordu. Ama sonra, gerçekten önemli değildi.

Bu geceden sonra ondan zaten nefret edecekti. Akşamı onunla kavga ederek geçirmek isteyeceği en son şeydi.

Sahip oldukları tüm zaman buydu.

"Tamam Güneş. Haklısın. Üzgünüm."

Güneş şaşkına dönmüştü. İlk kez bu kadar kolay pes edecek bir erkek tanıyordu.

"Gerçekten öyle misin?"

"Evet," dedi, bakışları içtendi. "Kavga etmek istemiyorum tamam mı? Onu unutalım da gidip yemek yiyelim."

Elini dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarını öptü. "Kulağa iyi geliyor."

Iberville'deki küçük bir kafeye yürürlerken, onun hafif bir topalladığını fark etti. "İyi misin?"

"Evet, korkuluktan atladığımda bacağımı burktum," dedi. "Ne zaman sinirlensem, Karanlık Avcı güçlerimi kaybediyorum ve onlar olmadan vücudum insan oluyor."

Doktora ihtiyacın var mı?

Kafasını salladı. "Sakin kaldığım sürece yemek yerken iyileşmeli."

Talon, restorana varıp oturmalarına kadar geçen süre boyunca onu yakınında tuttu. Onunla ilgili her şeyi ezberledi. Onu hep böyle hatırlayacaktı ve bu anılar, Nynia olarak onunkilerle birlikte içinde yaşayacaktı.

Yoksa Eros onu vurduğunda bu anılarını mı kaybedecekti?

Zihni, onu artık sevememek için bir şekilde onları çarpıtabilir miydi?

Bu düşünceyle midesi düğümlendi. Nynia ve Sunshine ile ilgili anılarının rahatlığına bile sahip olmamak nasıl olurdu?

Dokunuşunun yumuşaklığını, tenindeki paçuli kokusunu hatırlamamak mı?

Ona her baktığında gözlerinin nasıl parladığını?

Dişlerini gıcırdatarak bunu düşünmemeye ve kalbindeki acıyı hissetmemeye çalıştı.

Bu onunla ve kaybedecekleriyle ilgili değildi.

Bu onunla ilgiliydi.

Bunu onun için yapmak zorundaydı.

Yemek yerken başını öne eğmiş, karşısındaki koltuğa oturmuştu. Mum ışığı saçlarının karanlığını yansıtıyor, tenini kremsi bir bronzluk yapıyordu. Tadı için ağzını sulandıran kremsi bir bronzluk.

Talon, Nohut salatasını kesip yerken ellerinin zarif hareketlerini izledi. O uzun, sivri parmakları severdi. Onları ağzıyla alay etmeye, onları vücudunda hissetmeye bayılıyordu.

“Sanatçı olmak istemene neden olan şey neydi?” O sordu.

"Ellerimle çalışmayı seviyorum."

Masanın üzerinden uzanıp onun sol elini kendi avucunun içine aldı. Onun hassas kıvrımını, avucunun içinde ne kadar zarif hissettirdiğini inceledi. "Çok güzel ellerin var."

Gülümsedi ve onunkiyle onu sıktı. "Teşekkür ederim. Bir sanatçının sahip olabileceği en değerli şey onlar. Onlara bir şey olacağına dair kabuslar görürdüm, onları bir daha çömlekçilik ya da resim yapmak için kullanmamı engelleyecek ciddi bir yara ya da yanık. Sanat benim hayatım. Yaratmasaydım ne yapardım bilmiyorum."

Talon, içini ıstırap kaplarken gözlerini kapattı. Duyguları girdap gibi döndü ama onları bastırdı. zorundaydı.

Saat onlar için ilerliyordu.

Sunshine ona salatasından bir lokma yedirdi ve o da utanmamak için elinden geleni yaptı.

"Gözlerin neden artık kehribar renginde değil?" diye sordu.

Lokmasını yuttu ve şaraptan bir yudum aldı. "Tüm Dark-Hunter paketinin bir parçası. Daimonları bulup öldürebilmemiz için avcılara dönüştük. Gözlerimiz kararır ve karanlıkta görebilmemiz için insan gözlerinden çok daha fazla genişler."

"Ya dişlerin? Onları kan emmek için mi kullanıyorsun?"

Kafasını salladı. "HAYIR. Kan hiçbir zaman benim zevkime göre olmadı. Dişler de paketin sadece bir parçası."

"Ve yaptığın şeyi seviyor musun?"

"Eğlenceli ve zorlu olduğu zamanlar ve biraz sıkıcı olduğu zamanlar vardır. Çoğunlukla umursamıyorum.

Bunu kabul ediyor gibiydi.

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika yemek yedi. "Talon, neden ruhundan vazgeçtin?"

Uzaklara baktı. Zihninde o günü çok net görebiliyordu. Elleri başının üzerinde bağlı, göğsü çıplak ve kurban sembolleriyle kanla işaretlenmiş olarak sunakta yatıyordu. Serin bir gün olmuştu ve klanının her üyesi oradaydı.

Siyah cüppeler içindeki Druid rahibi ona tepeden bakmış ve acımasızca gülümsemişti.

"Ceara'yı yakalayın."

Kuzeninin sözleri kafasının içinde çınlamıştı. Neler olduğunu anlaması tam bir dakika sürmüştü. Dehşete kapılan Talon, adamlarının kız kardeşinin kollarını tutmasını izlemişti.

Speirr! Bana yardım et, bràthair, lütfen!”

Bilekleri kanayana ve acıyana kadar iplere karşı savaşmıştı. Onu serbest bırakmaları için bağırmıştı.

Kafesteki bir hayvan gibi, ona ulaşmaya çalışmıştı.

Defalarca ona seslendi.

"İkinizin de annenizin yaptıkları yüzünden ölmeniz tanrıların isteği."

Kuzeni hançerini Ceara'nın kalbinin derinliklerine saplamıştı.

Talon'a bakmıştı, gözleri dehşet içinde ve nefes almak için mücadele ederken yaşlarla doluydu.

En kötüsü de onun gözlerindeki hayal kırıklığını görmüş olmasıydı.

Ona inanmıştı, onu koruması için ona güvenmişti.

Adamlar onu serbest bırakmıştı ve o tökezleyerek ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmüştü.

"Speir?" Kanlı elini ona doğru uzatırken sesi titriyordu. "Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı, sesi bir çocuk gibiydi.

Gözlerinin önünde ölmüştü.

Öfkeden nefes nefese, savaş narasının atılmasına izin vermiş ve sonra hepsini lanetlemişti. Morrigán'ın gazabını bastırmıştı ve Morrigán onu görmezden gelmişti.

İntikam çığlığına cevap veren Artemis'ti.

Gördüğü son şey, Druid'in başını geride tutması ve ardından vahşinin boğazını kesmesiydi.

Talon derin bir nefes alıp verdi ve o anıları gömmeye çalıştı. Bu geçmişte kaldı ve şimdi dikkat etmesi gereken Sunshine vardı.

"Gençlik öfkesiydi," dedi hissetmediği bir sakinlikle. "Bu kadar kısa sürede çok şey kaybetmiştim - teyzem, amcam, sen ve oğlumuz. Seni kaybettikten

sonra, keder içinde dolaştım. Her günün her dakikasını atlatmak için mücadele ettim. Devam etmemi sağlayan tek şey, klanın ve Ceara'nın bana ihtiyacı olduğunu bilmekti.

"Druidler bana gelip klanı korumak için hayatımı tanrılara vermem gerektiğini söylediklerinde, aslında içim rahatlamıştı. Beni kurban sunağına yerleştirmelerine izin verirken iki kere düşünmedim."

Talon, aklında yine kız kardeşini görünce dişlerini gıcırdattı. O gün nasıl göründüğünü. "Ceara ağlıyordu ama güçlü olmaya çalışıyordu. Murrdyd ona sırtını dönüp klan üyelerime onu yakalamalarını söyleyene kadar her şey olması gerektiği gibi gidiyordu. Tanrıları memnun etmek için ikimizin de ölmesi gerektiğini söyledi."

"Gerçek bu muydu?"

"HAYIR. Kral olmak istiyordu. Meşru mirasçılar olduğumuz için hem Ceara'ya hem de bana ihtiyacı vardı. Benim ölmemi istemesini anlayabiliyorum ama Ceara'yı öldürmek zorunda değildi.

Dayanamadığım adaletsizliğiydi."

Elini onunkinin üzerine koydu. "Bebeğim, çok üzgünüm."

Hissettiği ıstıraba karşı gözlerini kırpıştırırken elini sıktı. Hayatında tanıdığı tek rahatlık bu kadının dokunuşuydu. "Sonunda onlar da öyleydi."

"Ne yaptın?"

Talon o gecenin anılarını susturmaya çalışırken boğazını temizledi. Pişmanlıklar

Köyünde kasıp kavuran kararlı bir canavar gibiydi.

Aklındaki tek düşünce kuzenine ulaşmaktı.

Piçin bedelini ödüyorum.

"Köyü dolaşıp Ceara'yı öldürenlerle arama giren herkesi öldürdüm. Ben Murrdyd'e doğru savaşırken kadınlar ve çocuklar kaçtı. Ondan intikamımı aldıktan sonra bütün köyü yakıp yerle bir ettim."

"Ve o zamandan beri Artemis'e hizmet ediyorsun?"

Onayladı.

"Onunla hiç tanıştın mı?"

“Sadece bir kez benimle ruhum için pazarlık etmeye geldiğinde. Benimle, bir ruhun bu dünyadan ayrıldıktan sonra kapana kısıldığı ama henüz bir sonrakine gitmediği alt bölgede tanıştı.”

"Ondan beri onu görmedin mi?"

Kafasını salladı. "Tanrılarla iletişim kurmamıza izin verilmiyor. Bizi bir pislik olarak görüyorlar.”

"Peki ya Eros?"

Derin bir nefes aldı ve eğlenceyi seven, saygısız aşk tanrısını düşününce içinde bir mizah sızısı hissetti. "O biraz farklı. Nedense bizimle takılmayı seviyor.”

Sunshine, akşam yemeğini bitirirken onun sözlerini düşündü. Zavallı Talon. Çok fazla acı yaşamıştı. Çok fazla keder.

Onu hâlâ Nynia ile karıştırıyor olması onu bir dereceye kadar rahatsız etmişti. Aynı ruhu paylaşabilirlerdi ama nihayetinde tamamen farklı iki insandılar.

Gerçekten önemli olduğundan değil. Artemis'e bağlı olduğu ve Camulus tarafından lanetlendiği sürece asla özgür olamazdı. Asla bir geleceği olamazdı.

Psyche ile konuşurken, tanrıça ona Artemis'i nasıl çağıracağını anlatmıştı.

Sunshine gerçekten o tanrıçayla güzel bir sohbet etmek ve Talon'un özgürlüğünü yeniden kazanıp kazanamayacağını görmek istiyordu. Bunu başardıysa, belki Camulus'u da durdurmak için bir şeyler yapabilirlerdi.

Akşam yemeğini ödedikten sonra restorandan çıkıp babasının kulübüne doğru yola çıktılar.

Sunshine, Talon'un onu neden eve götürmek istediğini bilmiyordu ama biraz daha yalnız kalabilmeleri için fark edilmeden onları içeri soktu.

Talon onu dans pistine götürdü.

Sunshine, bir erkeğin dans ederken ne kadar seksi olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti.

Şahsen, her zaman çoğu erkeğin oldukça aptal göründüğünü düşünmüştü.

Ama Talon değil. Hayatında gördüğü en seksi şeydi.

Şarkı bittiğinde, Talon onu babası ve erkek kardeşiyle tanıştırmaya çağırdı. Yakınlarda oturuyorlardı, Wayne onlara yardım ederken kulübün evrak işlerini ve muhasebe istatistiklerini gözden geçiriyorlardı.

"Merhaba baba, Storm ve Wayne."

Başlarını kaldırdılar ve arkasında Talon'u görene kadar gülümsediler.

"Güneş, iyi misin?" babası sordu.

"Ben iyiyim. Sadece Talon'la tanışmanı istedim. Talon, babam, Daniel Runningwolf."

Talon elini teklif etti ama babası reddetti.

"Ben bir şamanım ve sana dokunamam."

Talon anladığını belirten bir bakışla ona başını salladı. "Özür dilerim, düşünmemiştim."

Wayne izin istedi.

O gittikten sonra, babasının koyu kahverengi gözleri sertçe parlayarak Sunshine'a baktı. Starla bana erkek arkadaşının ruhsuz olduğunu söylemedi kedicik.

"Muhtemelen çıldıracağını düşündü. Sen?"

"Evet."

Sunshine hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bu arada annem nasıl?"

"O iyi. Senden ne haber?"

"Ben iyiyim, baba. Merak etme."

"Ben senin babanım Güneş. Senin için endişelenmek benim tam zamanlı işim."

Ona gülümsedi. "Ve bunu çok iyi yapıyorsun."

Yine de pek rahatlamış görünmüyordu.

Talon öne çıktı. "Daniel, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Sunshine, Talon'un sesindeki uğursuz tınıya kaşlarını çattı. Babası hafifçe başını sallamadan önce gözleri daha da kısıldı. "Sunshine, Storm'la kal."

İkisinin uzaklaşmasını ve üzerine bir korku dalgasının çökmesini izledi.

Bir şeyler kesinlikle yanlıştı.

* * *

Talon, babasını barın başka bir köşesine götürdü. Sunshine'a baktı ve kalbi burkuldu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bak, benden hoşlanmadığını biliyorum."

Senden hoşlanmıyor musun? Sen ruhsuz bir katilsin. Tamam, bunu koruyucu bir tavırla yapıyorsun ama bu artık insan olmadığın temel gerçeğini değiştirmiyor."

"Biliyorum ki. Bu yüzden buradayız. Bu gece Sunshine'ı korumanıza bırakacağım. Ona zarar vermek isteyen bazı insanlar var ve ona göz kulak olursanız gerçekten minnettar olurum. Peşindeki şey onu tekrar almaya çalışırsa diye yarın gece sonrasına kadar yakınlarda, gözden uzakta kalacağım.

"Eşimin bana söylediğine göre, Sunshine onu gönüllü olarak bırakmana izin vermiyor."

"Dört dakika sonra, beni bir daha asla görmek istemeyecek. Sana söz veriyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Talon barın üzerindeki duvarda asılı duran büyük Budweiser saatine bakarken boğazını temizledi.

Süreleri neredeyse dolmuştu.

Lanet olsun Kader.

"Hiçbir şey," dedi sessizce. "Sözlerime güven, kızın senindir."

Daniel başını salladı.

Talon, Sunshine'a geri dönerken bütün varlığı ağrıyordu. Eros'un yapmak üzere olduğu düşünceye dayanamıyordu. Onu o kadar derin bir seviyede kesti ki, anlaşılmazdı.

ama yapılması gerekiyordu.

Birlikte olamazlardı. Aksini düşünmek aptallıktı.

Hayatını kurtarmak için bunu yapmak zorundaydı.

Göz ucuyla, Eros'un tanrı biçiminde göründüğünü gördü. İnsanlara görünmeyen aşk tanrısı, Talon'un Karanlık Avcı duyuları tarafından kolaylıkla fark edilebilirdi.

"Emin misin?" Eros'un sesi kafasında yankılandı.

Talon eğildi, Sunshine'ı nazikçe dudaklarından öptü ve sonra başını salladı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve nefretle kararacakları anı bekleyerek kahverengi gözlerine baktı. Sertleşmesini ve onu lanetlemesini bekliyorum.

Eros yayını kaldırdı ve doğruca Sunshine'a fırlattı.

Talon, acı verici beklenti içini delip geçerken yutkundu.

Hoşçakal aşkım.

Ona yüzünü buruşturdu. Ah! Talon, bana vurdun mu?

Başını salladı ve nefretin gözlerine gelmesini bekledi.

Olmadı.

Kaşları çatılırken saniyeler yavaşça geçti.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Eros'un onu vurduğu kalbini ovuşturdu.

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde yukarı baktı ve bakışlarını Eros'a odakladı. Aşk tanrısı mı?

Eros endişeyle etrafına bakındı. "Beni görebilirsin?"

"Evet," dedi.

Eros değişti ve biraz yeşil göründü.

Talon, içini kötü bir his kaplarken kaşlarını çattı. "Ne oldu Eros? Neden benden nefret etmiyor?”

Eros daha da rahatsız görünüyordu. "Siz ikiniz ruh eşi olamazsınız, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Sunshine. "Psyche öyle olduğumuzu söyledi."

Eros mahcup bir şekilde sırıttı. “Hay aksi. Sanırım karımla konuşmam gerekiyor. Kahretsin, bana söylemeliydi.

"Hata mı?" Talon tekrarladı. "Eros, ah, senin sözlüğünde olmasa iyi olur."

Eros boğazını temizledi. "Kimse bana ikinizin ruh eşi olduğunuzu söylemedi. Bak, bu” -yayını kaldırdı- “sadece şehvet ve delicesine aşık olma üzerinde işe yarar. Ruh eşleri tam bir 'topsuz oyun'dur.

Bu tür bir aşk, öldüremem. Hiçbir şey yapamaz."

Sunshine ne olduğunu anlayınca ağzı açık kaldı. O anda Talon'u boğmak istedi. Senden nefret etmemi sağlamaya mı çalıştın?

Talon şimdi Eros kadar mahcup görünüyordu. "Tatlım, açıklayabilirim."

Öfke vücudunun her zerresini sararken ona baktı. "Ah, pekala açıklayacaksın. Aklımla ve kalbimle oynamaya nasıl cüret edersin? Bu kadar el altından bir şey yapmanı takdir etmiyorum.

"Gün ışığı," dedi babası. "O haklı. Onunla bir geleceğin olamaz. O insan değil.”

"Onun ne olduğu umurumda değil. Onunla ortak bir şeyimiz var ve onun böyle bir şey yaptığına inanamıyorum.”

"Artık onu görmeni yasaklıyorum." Babasının sesi sertti.

Öfkesini babasına yöneltti. “Ve ben on üç yaşında değilim. Neyi yasaklayıp yasaklamadığın umurumda değil, baba. Bu onunla benim aramda.”

Talon yavaşça, her kelimeyi vurgulayarak, "Bir daha ölmeni izlemeyeceğim," dedi.

"Ve manipüle edilmeyeceğim. Ben de senden öylece vazgeçmeyeceğim.”

Talon döndü ve kulüpten fırladı, duyguları çalkalanıyordu. Bunu yapamazdı. Yapamadı.

Gitmesine izin vermek zorundaydı.

İkisinin de iyiliği içindi.

Arkasına bakmadan motosikletinin yanına gitti. Bindi, ama tekmelemeye fırsat bulamadan Sunshine kolunu tuttu.

"Benden bu şekilde kurtulamayacaksın."

Dişlerini ona gösterdi. "Benim ne olduğumu anlamıyor musun?"

Güneş ışığı yuttu. Birden Psyche'nin söylediği her şey ona mantıklı geldi. O halkının lideri Speirr değildi. Yaşamak için kalbini taşa çeviren korkmuş küçük çocuk. Nynia'nın kalbini çalan ve kimsenin sahip olmadığı bir zamanda ona sahip çıkan adam.

Bu, sonsuza kadar yabancıları gecenin karanlık şerrinden koruyan Karanlık Avcı Talon'du.

Onu daha da çok sevdi.

Kalbine şarkı söyledi. O olmadan geleceğini hayal bile edemiyordu.

Aralarında duran her şeyi nasıl fethedeceğini bilmiyordu ama o, uğruna savaşmaya değerdi.

"Senin ne olduğunu biliyorum, Talon. Sen sevmek için doğduğum adamsın. Sevmek için doğduğum tek adam."

"Ben bir adam değilim. Artık değil."

"Sen benimsin ve savaşmadan gitmene izin vermeyeceğim."

Talon ne yapacağını bilemedi. Sesinin tonu onu delip geçti.

İçindekiler

Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm
19. Bölüm
Bölüm 20
sonsöz
sonsöz
GİRİŞ
SON SÖZ
sonsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5

Onu ezmek ve sonsuza kadar ona sarılmak istiyordu.
Onu uzaklaştırmak ve lanetlemek istedi. Ondan nefret etmesi için.
Kollarına girdi ve onu derinden öptü.
Talon onun tadına inledi. Yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen, onu bisikletinin üzerine çekti ve çalıştırdı, sonra trafiğe yöneldi.
Sevgisi ve öfkesi kabararak onları şehrin dışına, bataklığının kıyısına kadar sürdü. Tüm bu süre boyunca onun kokusu ve verdiği his ona nüfuz etti ve duygularını daha da uçucu hale getirdi. Bedeni ona o kadar yakındı ki, odaklanabildiği tek şey buydu.
Onun sıcaklığı, onun aşkı.
Ona sahip olmak zorundaydı.
Dayanamadı, ormana girdi ve motoru durdurdu.
Sunshine, ona bakarken gördüğü vahşi ifadeden kısmen korkmuştu.
Onu yakalayıp sertçe öptüğünde gözleri ateş ve tutkuyla parlıyordu.
Açlığı onu parçaladı, onu kışkırttı. Sırtını benzin deposuna yasladığında kollarını onun omuzlarına doladı.
Onu hiç böyle görmemişti. Sanki tüm duyguları kontrolden çıkmış, sadece ona dokunmak için yaşıyormuş gibiydi. Elleri göğsünü ellerinin arasına alabilmek için bluzunu gevşetirken boynunu ve yüzünü öptü.
Vahşi ve evcilleşmemişti ve ona ikiden fazla eli varmış gibi geldi. Sanki aynı anda her yerine dokunuyor gibiydi.
Onu umutsuzca istiyordu. Onu, ona duyduğu aynı ihtiyaçla istiyordu.
Dudaklarını öptü, tişörtünü başının üzerinden çıkarırken şişmiş kasıklarına sürtündü. Ellerini onun geniş göğsünde gezdirdi, kaslarının gerildiğini ve esnediğini hissetti.
Uzun eteğini kalçalarının üzerine kadar itti.
Sana ihtiyacım var, Talon, diye fısıldadı.
Talon ona sahip olmak istedi. Her parçası bunun için haykırıyordu. Hayatı boyunca hiç böyle hissetmemişti. Onun içine girmesi gerekiyordu. Ona dokunmak zorundaydım. Ellerini teninde, nefesini boynunda hissetmek zorundaydı.
Bu onu sarsacak kadar güçlü bir ihtiyaçtı.
Pantolonunun fermuarını açıp ereksiyonunu serbest bırakmadan önce sinekliğiyle uğraştı. Elleriyle onu kınına soktuğunda titriyordu.
Ellerinin üzerinde ne kadar harika hissettiğini görünce boğuldu. "İşte bu, Sunshine," diye soludu saçlarına doğru. "Beni eve getir."
Sırtını büktü ve onu nazikçe vücudunun ıslak sıcaklığına doğru yönlendirdi.
Talon, onu hissedince vahşice homurdandı.
Bir hayvan gibi, onunla öfkeyle sevişti.
Nefes nefese ve arzudan zayıf düşen Sunshine, zevkten başı dönene kadar kendisini ona doğru iterken onu ona sıkıca tuttu. Tanıştıklarından beri ilk defa dişlerini ondan saklamadı. Onu gerçekte olduğu gibi görmesine izin verdi.
Bu adamın vücudunda yaşayan evcilleşmemiş canavarı ona bildirin.

Bakışları birbirine kenetlenmişti, o kendini uyluklarının arasında sallarken yüzündeki coşkuyu izledi.
Adamın ve yırtıcının büyüsüne kapılarak yüzünü ellerinin arasına aldı.
Hayatı boyunca ölümsüz varlıkların, kurbanlarını ele geçiren vampirlerin hikayelerini duymuştu.
Bu gece, onun olmak istedi.
Talon onun yanında kontrolden çıkmıştı. Bunu biliyordu. Duyguları kabarıyor, düşünemiyordu.
Sadece hissedebiliyordu. O onun odak noktasıydı. Onun her şeyi.
Kokusu kafasına işliyor, vücudunu kaplıyor, duyularını artırıyordu.
Damarlarında akan kanın sesini duydu, kalbinin göğsünde çarptığını hissetti.
Yumuşak, kadınsı teninin sıcaklığı onunkine değiyordu.
Al onu!
Vahşi bir komuttu.
ilkel.
Talep etmek.
Aklı başında olsaydı, kendine hakim olurdu. Olduğu gibi, yapamadı.
Şimdi, geceyi takip eden canavar oydu. Ona sahip olmak tek düşüncesi, onun derinliklerine kaydı ve sonra dişlerini boynunun derinliklerine sapladı.
Tam bir cinsel coşku ikisini de parçalayana kadar onun şaşkınlığını yalnızca bir an hissetti.
Bedenleri ve zihinleri birleşmişti. katıldı.
Kafasındaki her düşünceyi hissetti. Her duygu. Her korku. Her neşe.
Onu Nynia'yı sevdiği kadar sevmediği korkusuna kadar kalbinin içini gördü.
Onu asla eskisi kadar sevemeyeceğini. Onun umutsuzluğunu ve kararlılığını hissetti.
En çok da onun sevgisini hissetti.
Şiddetle homurdanarak onun özünün kendisini kaplamasına izin verdi.
Varlığının her köşesine sızmasına izin ver. Artık aralarında sır kalmamıştı.
Artık saklanacak yer yok.
O onun için ne kadar çıplaksa, o da onun için o kadar çıplaktı.
Ve ona olan aşkı, şimdiye kadar yaşadığı en inanılmaz duyguydu.
Talon, kafası ve vücudu patlarken kendini derinlere itti. Orgazmları o kadar şiddetliydi ki motosikleti dik tutamıyordu. Ne olduğunu anlamadan önce, duyuları ona geri döndüğünde hala birbirine dolanmış halde yerde yatıyorlardı.
Sunshine ay ışığında ona baktı, kıyafetleri darmadağındı ve yüzü hayrandı.
Zihninde, onun düşüncelerini hâlâ duyabiliyordu. Onu kaybetme korkusu, onu koruma ihtiyacı.
Kız kardeşinin ölmesine izin verdiği için suçluluğunu gördü. Nynia'ya yapılan yanlışı düzeltme ihtiyacı.
İçinde sürekli yoldaş olarak yaşayan üzüntü ve keder.
Her şeyden önce, onun onu tutma ihtiyacını gördü. Onu yüzüstü bırakmama ihtiyacı.

Hayal ettiği hiçbir şeye benzemeyen gücünü ve gücünü hissetti. O bir avcıydı.
Ve o onun sevdiği adamdı. Onu seven ve onun için her şeyi yapmaya hazır olan biri.
Hatta kendi hayatından bile vazgeçer.
"Seni seviyorum, Talon," diye soludu.
Talon, elini onun boynuna götürüp kan izlerini yok ederken yaptığına inanamadı. Onun tadı zihnine, duyularına nüfuz etti.
Zarek haklıydı, bu şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz sarhoşluktu. Ve şimdi onun kalbinin içini gördüğüne göre...
Tanrılar, ne yapmıştı?
Bir anlık umursamaz tutkuyla ikisinin de yıkımının tohumlarını ekmişti.

Bölüm 16
Talon onu kulübeye geri götürdü ama onunla konuşmadı. Ne diyeceğinden emin değildi.
Adamın onu ısırmış olmasına aldırış etmiyor gibiydi ki bu çok iyi bir şeydi. Ama aklından çıkaramıyordu.
Onun zevki.
Onun duyguları.
Onun aşkı.
Onu sonsuza dek rahatsız edecekti.
Güneş, masa lambasını açarken tazelenmek için banyoya gitti.
Birkaç saniye sonra birisi kapıyı çaldı.
Talon çizmesinden srad'ını çıkardı. Evine pek ziyaretçi gelmezdi.
"Kim o?"
"Ben Ash, Celt. Koroner olmasın."
"Acheron mu yoksa Styxx mi?"
"Bu T-Rex ve ben güneş gözlüğü takmıyorum."
Bir numaraya hazırlanan Talon, kapıyı dikkatlice açtı. Gerçekten "eski ürkütücü gözler" idi
ve memnun görünmüyordu.
"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.
Daimonlarla savaşmak. Senden ne haber?"
Ash'in sesindeki alay ve kınamayı yakaladı. "Burada Daimonlar mı vardı? Nerede?"
"Katagarya sığınağına saldırdılar ve ben de Vane ile Fang'a yardım etmeye gittim."
Talon bu haber karşısında yüzünü buruşturdu. Dövüşmeye yardım etmek için burada olmalıydı. Kahretsin, resmen her şeyi batırmıştı. "İyiler mi?"
"HAYIR. Çatışmada kız kardeşleri ve yavruları öldü."
Haberler karşısında Talon'un kalbi sıkıştı. Bu çok iyi bildiği bir acıydı. Kardeşler, onun kaybı yüzünden harap olacaklardı. "Dostum, üzgünüm."
"Peki, neredeydin?"
O cevap veremeden Ash onun yerine cevap verdi. "Bekle, bunu biliyorum. Sanctuary'de dijital fotoğraf makineleri ve kameralarla donanmış bir otobüs dolusu Japon turiste güçlerinizi gösteriyordunuz. Tebrikler dostum, küreselleştik."
Talon eliyle yüzünü kapattı. "Tanrım, ciddi misin?"
"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"
Hayır, gerçekten sinirli görünüyordu.
"Buna inanamıyorum," dedi Talon.
"Sen? Buna inanamıyor musun? Senin kıçını kurtarmak için Artemis'e gitmesi gereken benim. Zarek için çıldırıyordu, şimdi ona Bay Cool-Sakin-ve-Collected'ın turistlerle dolu bir barda Örümcek Adam izlenimini yaptığını ve Tokyo haberlerinin ana özelliği haline geldiğini ona nasıl açıklayacağım? Amerikan kültürünün nesi yanlış?

"Soru. Bir dakikadan kısa sürede kaç kuralı çiğnedin?
"En kötüsü, şimdi Nick'in beni araması ve siz ortalıkta rastgele kendinizi ifşa ederken neden her şeyi gizli tutması gerektiğini öğrenmek istemesi. Küçük hıyar zam bile istiyor çünkü hiçbiriniz sır tutamazken o sır saklayabilir."
"Açıklayabilirim."
"Tamam bekliyorum."
Talon yaptığı şey için bir sebep bulmaya çalıştı.
Bir tane yoktu.
"Tamam anlatamam. Bana bir dakika ver."
Ash gözlerini kıstı. "Hala bekliyorum."
"Düşünüyorum."
Güneş ışığı banyodan çıktı ve Acheron'u görür görmez bembeyaz kesildi.
Talon'un duvardaki asalarından birini kaptı ve peşinden gitti.
Acheron onu kafasına doğru savururken onu eline aldı. "Hey!"
Sunshine, Talon'a döndü. "Beni kaçıran o!"
"Yapmadım," dedi Acheron kibirli bir şekilde asayı onun elinden çekerken. "Bu benim patronum Sunshine. Acheron."
Ağzıyla küçük bir O oluşturdu. "Vane ikinizin birbirine benzediğini söyledi. Şaka yapmıyordu. Şimdi biraz daha sakin olmama rağmen, ona pek benzemiyorsun. O korkutucuydu ama sen... sen gerçekten korkutucusun.
"Daha fazla zamanım olsaydı, iltifat edilmiş hissederdim." Asayı Talon'a verdi. "Dışarıda Celt, böylece konuşmamızı bitirebiliriz."
Talon kendisine emir verilmesinden hoşlanmazdı ama bu durumda başka seçeneği yoktu.
Gerçekten her şeyi batırmıştı ve Ash'in kendini ifade etme hakkı vardı.
Talon hepsini çok kötü bir duruma sokmuştu.
Ash'in elleri belinde beklediği iskelede durmak için dışarı çıktı.
Ash'in yüzü öfkeden benek olmuştu. "Biliyor musun, bu gece gerçekten harika bir gece geçirdim. Kyrian ve Julian'a Valerius'un şehirde olduğunu söylemeliyim ve onları Roman'ın peşine düşmekten alıkoymak için, bilmiyorum, üç, dört saat harcadım. Sonra, tam rahatlayıp işimi yapabileceğim sırada, bataklıkta Daimonlar olduğunu ve onları öldürecek Talon olmadığını öğrendim. Talon neden burada değildi? Çünkü Tarzan, Jane'i Çita'dan kurtarmak için balkondan aşağı sallanıyordu.
"Şimdi tek yapabileceğim burada durup, bir sonraki fiyasko, lütfen, bu taraftan, demek."
Talon ona ters ters baktı. "Bu kadar alaycı olmana gerek yok. Her şeyi batırdığımı biliyorum, tamam mı?"
"Hayır, Sunshine'ın dairesinde pantolonun olmadan yakalanmak ayıptır. Bu sadece batırmaktan biraz daha büyük.
"Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim."
Ash bakışlarını kaçırdığında çenesinde bir tik sesi geldi. "Yarın gece hakkında hala havada kalan pek çok şey var. Pek çok bilinmeyen faktör. Bildiğimiz şey iyi değil.

Val'i bir çam kutusuna koymak isteyen Julian ve Kyrian var. Romalıların soyundan olmayan birine yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmak istemeyen Val. Bu gece olanların intikamını almak isteyecek olan iki kızgın kurt. En iyi gününde aklı başında olan ve şu anda New Orleans'ın en iyileri tarafından aranan Zarek. Nick psikopatların arkasını temizlemekten bıktığı için işi bıraktığını haykırıyor. Bu konuda herkesin aklını başına almak isteyecek kızgın bir tanrıça. Ve sahip olduğum güvenilir tek Avcı sensin."
Ash duraksadı ve ona sert bir bakış attı. "Ve dostum, alınma ama günlerdir güvenilir biri değilsin."
"Ben iyiyim, T-Rex."
"Hayır Talon, değilsin. Sunshine yüzünden kirişlerden sallanıyor ve masum insanları yumrukluyordunuz. Sadece kendini değil, hepimizi ve Peltier'leri bir kadını incinmekten korumak için riske attın. Kafan neredeydi?
Öfke içini parçaladı. "Ben çocuk değilim Ash. Nasıl öncelik vereceğimi biliyorum."
"Normalde öylesin. Ama sen kalbinle düşünüyorsun, kafanla değil ve bu hepimizi öldürür. Biz Kara Avcılarıyız, Talon, hissetmiyoruz."
Başka bir zaman olsa buna katılırdı ama şu anda Talon çok fazla hüsrana uğramış bir öfke hissediyordu. Bu derse ihtiyacı yoktu. Riskleri ve tehlikeleri Ash'ten bile daha iyi biliyordu. Tehlikedeki her şeyi fazlasıyla anladı.
"Kontrol altına aldım."
"Yapıyor musun?" diye sordu. "Çünkü benim durduğum yerden, sen bilmiyorsun. Sana Sunshine'ı burada tutmanı söylediğimde doğrudan bana itaatsizlik ettin. Katagarya ve Eros ile anlaşmalar yaptın ve bu senin görevin değil. Bu tür yükümlülüklerde bulunmazsın, Talon. Bunun nasıl olabileceğine dair bir fikrin var mı?"
"Bunu yapmak zorundaydım. Karımı korumak zorundayım. Neye mal olduğu umurumda değil."
"Eşin?" Ash başını salladı. Talon, bana bak.
Talon yaptı.
Ash ona dikkatle baktı, bakışları soğuk ve duygusuzdu. "Karınız öldü. Bin beş yüz yıl önce öldü ve memleketinize gömüldü. Güneş ışığı Nynia değil."
Talon öfkesi ve acısıyla kükredi. Bu doğru değildi. Sunshine onun karısıydı. Bunu hissetti. Bunu biliyordu. Onun için önemli olan tek şey oydu.
Bütün bunlar önemliydi.
İki kez düşünemeden Acheron'a saldırdı. Atlantislinin boğazını ellerinin arasına aldı ve anlamasını sağlamaya çalışarak onu salladı.
"O ölmedi!" diye hırladı. "Lanet olsun, o ölmedi."
Ash, hakimiyetini bozdu ve güçlerini onu hareketsiz kılmak için kullandı. Talon kurtulmaya çalışırken tısladı ve hırladı ama faydasızdı.
Ve o anda, gerçekte ne kadar ileri gittiğini anladı.
Acheron'a saldırdım.
Bu düşünce onu ayılttı. Ash haklıydı. Sakinleşip kendine hakim olmazsa hepsini öldürebilirdi.

Hepsi.
Ash derin bir nefes aldı ve onu serbest bıraktı. Talon, vermen gereken bir karar var. Kara Avcıların karısı yoktur. Ailelerimiz yok. Günün sonunda kendimizden başka kimsemiz yok. Sorumluluğumuz, tek sorumluluğumuz kendilerini Daimonlardan koruyamayan insanlara karşı. Kafanı toparlamalısın.”
"Biliyorum." Talon düzensiz bir şekilde nefes aldı.
Ash başını salladı. Sonra gözleri garip, koyu bir gümüş rengine döndü.
"Bana ne yapmak istediğini söyle.
Ruhun için Artemis'e yalvarmamı ister misin?
Talon bunu düşündü. Şu anda, yüzleşmeyi hiç düşünmediği bir uçurumun üzerinde duruyordu. Tüm Kara Avcı varlığı boyunca bir kez bile Nynia'nın geri döneceğini hayal etmeye cesaret etmemişti.
Yapacağını…
Gözlerini kapattı ve kıkırdadı.
Nynia dönmemişti. Acheron haklıydı.
Nynia ölmüştü.
Şu anda kamarasındaki kadın karısı değildi.
O Sunshine'dı. Ateşi ve cesareti olan canlı, sevecen bir kadın.
Karısının ruhuna sahip olabilirdi ama o başka biriydi. Onsuz yaşamak istemediği biri.
Tutmaya cesaret edemediği biri.
Sanki kalbi parçalanıyormuş gibi hissetti. Güneş ışığı insandı. Zamanla onu unutabilir ve başka bir hayata sahip olabilir. Sevecek başka biri.
Bu düşünce onu delip geçti ama bunu yapmak zorundaydı.
Her halükarda onu kaybedecekti. En azından bu şekilde, onu öldürmeyecek bir mutluluk şansı vardı.
"Hayır," dedi Talon sessizce. "Sunshine'ı Camulus'un gazabına kaptıracağımı bile bile ruhumu geri almak istemiyorum. Bu pahasına özgürlüğümü istemiyorum.”
"Emin misin?"
Başıyla onayladı, ardından hayır anlamında başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, T-Rex, artık hiçbir şeyden emin değilim." Ona baktı. "Hiç birini sevdin mi?"
Acheron bakışlarını metanetle karşıladı ve soruya yanıt vermedi. "Biliyor musun, hayat ve aşkla ilgili olan şey şu ki, insanlar nadiren değişirken ikisi de sürekli değişiyor. Bu kadını tanıyorsan ve onu gerçekten seviyorsan, ona sahip olma özgürlüğüne sahip olma şansına değmez mi?”
"Ama onu kaybedersem..."
"Bu bir eğer, Celt. Bana öyle geliyor ki kesin olan tek şey, en azından denemezsen onu kesinlikle kaybedeceksin."
"Ama gitmesine izin verirsem, en azından yaşıyor olacak."
"Nynia'nın öldüğü günden beri yaşadığın gibi mi?"
"Adil değil."

“Adil olmak için para almıyorum. Daimon'un kıçını tekmelemek için para alıyorum." Acheron yorgun bir iç çekti. "Biliyor musun, yüzyıllar önce Çin'de bana 'Korkunun kendisini yönetmesine izin veren, efendisinden korkar' diyen bilge bir adamla tanıştım."
"Konfüçyüs mü?"
"Hayır, Minh-Quan. Bana şimdiye kadar yapılmış en iyi zong zi olduğu söylenen şeyi satan bir balıkçıydı.”
Talon bu beklenmedik yorum karşısında kaşlarını çattı. Acheron'la ilgili olan şey buydu, ondan ne alacağınızı asla tam olarak bilemezdiniz.
"Sen garip bir adamsın, Acheron Parthenopaeus. Söylesene, benim yerimde olsan ne yapardın?”
Acheron kollarını göğsünde kavuşturdu. "Asla kendimden başka biri olmaya cüret etmem, Talon. Yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda olan ben değilim.
Bunu yapmak senin için, tek başına.”
Talon içini çekti. "Bir tanrıyla savaşıp kazanmak mümkün mü?"
Gözleri donuklaştı. Talon onu merakla izledi. Acheron'un geçmişinde, sorusunun aklına takılan bir şey vardı. Acheron'un yüzündeki ifadeye bakılırsa derin ve karanlık bir şey.
"Kelt ve Yunan tanrıları insanlara çok benziyor. Hata yaparlar. Ve bu hatalar sonunda bizi ya yapacak ya da bozacak şeylerdir.”
"Şu anda bir Kahin gibi konuşuyorsun."
"Korkunç, değil mi?"
"Korkutucu değil, sadece rahatsız edici." Talon ondan uzaklaşmaya başladı. Pençe.
Durdu ve Acheron'la yüzleşmek için döndü. "Soruna cevap vermek için. Evet, bir tanrıyla olan savaşları kazanabilirsin. Ancak müzakere etmek çok daha kolay.” Acheron'un ses tonu ona deneyimin sesiyle konuştuğunu söylüyordu.
"Sonsuza kadar acı çekmeni isteyen bir tanrıyla nasıl pazarlık yaparsın?"
"Çok dikkatli ol küçük kardeşim. Çok dikkatli." Acheron uzaklara, bataklığa baktı.
"Biliyor musun, bence gerçekten önemli bir şeyi gözden kaçırıyor olabilirsin."
"Ve bu?"
"Kaybettiklerimizi geri almak için çok azımıza ikinci bir şans verilir. Nynia sana geri döndüyse, belki bunun bir nedeni vardır.
Acheron kollarını açtı. Numaram sende var Celt. Dilekçeyle ilgili fikrini değiştirirsen bana haber ver. Ancak kararınızı hızlı vermeniz gerekiyor. Yarın geceye kadar zihninin açık olmasına ihtiyacım var."
“Kyrian'a bir şans vermediğin halde neden bana bir seçenek sunuyorsun? Artemis'e ricada bulundun ve o bilmeden ruhunu Amanda'ya verdin."
Acheron omuz silkti. “Kyrian'ın başka seçeneği yoktu. Bir ruh olmasaydı, Desiderius onu öldürürdü. Ruhunu geri almazsan hayatın tehlikede değil, Talon.

Sadece kalbin öyle. Ve senin de çok iyi bildiğin gibi, kalbin olmadan da yaşayabilirsin. Ama gerçekten istiyor musun?”
Acheron'un on bir bin yaşında bir bilge değil de göründüğü yirmi bir yaşındaki sümüklü çocuk olmasını ciddi ciddi dilediği zamanlar oluyordu. Bu kesinlikle o zamanlardan biriydi.
"Sunshine'ı benimle kasabaya geri götüreceğim."
"Hayır," dedi Talon otomatik olarak. "Onu koruyabilmem için burada kalıyor."
"Bu bir soru değildi, Celt. Düşünmek için ondan ayrı zamana ihtiyacın var. Yarın geceden önce düşüncelerinizi temizleme zamanı."
Tartışmaya başladı, sonra Ash'in haklı olduğunu anladı.
Nasıl olsa gitmesine izin vermek zorunda kalacaktı. Şimdi de yapabilir. İkisi için de daha kolay olurdu.
"Tamam, ben onu almaya gidiyorum."

* * *

Sunshine, Talon'un kapıdan girdiğini gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Yüzü asıktı, gözleri kararmıştı.
"Ne oldu?" diye sordu.
"Acheron seni çatı katına geri götürecek." Sesi o kadar duygusuzdu ki midesinin bulanmasına neden oldu.
"Anlıyorum. Ve onunla aynı fikirde misin?
"Evet. Bence en iyisi bu.”
Ama o gitmek istemedi. Kalmayı ne kadar çok istediğinin derinliği onu ürküttü. "Anlıyorum."
Ahşap bir şekilde eşyalarını toplamaya başladı. Ama içinde, içinde ölüyordu.
Talon onu böyle görmeye dayanamadı. Onu alıp kimsenin onları bulamayacağı bir yere kaçmak istedi. Onu güvende tutmak için.
Tek sorun, kimsenin bir tanrıdan saklanamamasıydı.
Er ya da geç Camulus onları bulacak ve sonra ölecekti.
Elini uzatırken sırt çantasını aldı. "Anladım."
Başını salladı, gözleri parlak ve parlaktı.
Onu Acheron'un beklediği yere götürürken ikisi de konuşmadı. Sırt çantasını Ash'e uzattı.
"Bu... şey... eğlenceliydi, Talon," dedi. "Seni tekrar görecek miyim?"
Kaşlarını çatarak onu izleyen Ash'e sanki buna kendisi bir cevap vermek istermiş gibi baktı.
"Hayır," dedi yavaşça.
Boğazını temizledi ama konuşmadı. Bunun yerine Acheron'a doğru yürüdü.
"Ben hazırım."
Ash geri çekildi ve katamarana giden yolu onun göstermesine izin verdi.
"Celt," dedi, "tartışmamız hakkında fikrini değiştirirsen beni ara."
Talon başını salladı.

Kalbi kırılırken Sunshine'ın kendini bağlamasını izledi. Ash tekneyi çalıştırdı ve ardından onları bataklığa doğru yönlendirdi.
Bitmişti.
O gitti.
Ben Karanlık'ım. Ben Shadow'um.
Ben Gecenin Hükümdarıyım.
İnsanlık ile insanlığın yok edildiğini görmek isteyenler arasında yalnız ben duruyorum. Ben Muhafızım.
Ruhsuz Muhafız.
Ne İnsan, ne Apollite, Ben Canlılar aleminin, Ölüler aleminin ötesinde varım.
Ben Karanlık Avcı'yım.
Ve ben Ebediyim... bana asla ihanet etmeyecek o tek saf kalbi bulmadığım sürece. İnancı ve cesareti ruhumu bana geri getirebilecek ve beni tekrar ışığa getirebilecek olan.
Camulus için değilse...
“Kaybettiklerimizi geri almak için hepimize ikinci bir şans verilmiyor. Nynia sana geri döndüyse, belki bunun bir nedeni vardır.
Sunshine'ın onu terk ettiğini görünce sızlayarak sırtını döndü ve kulübesine geri döndü. Kapıyı kapatıp etrafına bakındı.
Burada o kadar çok boşluk vardı ki artık Sunshine gitmişti. Evini mutlulukla doldurmuştu. En çok da içini mutlulukla doldurmuştu.
Bakışları masasının üzerindeki pembe makyaj çantasına takıldı. Saç fırçası ve saç tokasıyla birlikte unutmuştu.
Zavallı Sunshine, her şeyi unutuyordu.
"Speir?"
Ceara'yı yanında görmek için sertçe döndü. "Lurach, sen de mi beni yargılamak için buradasın?"
"Hayır, brathair, sadece seninle konuşmak için buradayım."
"Ne hakkında?"
Ona uzandı ve dokunamayacaklarını hatırlayınca elini bıraktı. "Ayrılmadan önce sana tanrı Bran ile yeniden doğmak için anlaştığımı söylemek istedim."
Talon'un ciğerleri tutuldu.
Hareket edemiyordu.
Nefes alamıyordu.
Ceara gitti mi?
Hayır! Söz onu parçaladı.
Onu terk edemezdi. Şimdi değil. Bunca zamandan sonra değil. Ona bıraktığı tek teselli oydu.
Aynı zamanda, bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu. Kalmasını ne kadar istediğini bilmesini sağlamak için.
Kalmasına ne kadar ihtiyacı vardı.
Yapsaydı, istediğini yapar ve geleceğinden vazgeçerdi...
Asla bu kadar bencil olamazdı.

"Nihayet bunu kabul etmeni sağlayan şey nedir?" diye sordu, sesini düz ve pürüzsüz tutmaya özen göstererek.
"Zamanı geldi, Speirr. Hayatımı yeniden yaşamak istiyorum. Geçen sefer sahip olmadığım her şeyi bulmak için. Aşk. Çocuklar. Hatta bir iş ve bir ipotek."
İçindeki acı bu kadar tazeyken onun espri yapma girişimine gülümseyemedi. Çok zayıflatıcı.
Ama kalbinde onun haklı olduğunu biliyordu. Yüzyıllar önce kendisinden reddedilen şeylere sahip olmasının zamanı gelmişti.
Tüm bunlara ve daha fazlasına sahip olmasını istiyordu. Hayatın ona getirebileceği her türlü mutluluğu hak ediyordu. "Seni özleyeceğim."
"Ben de seni özleyeceğim, brathair'im."
Ona boş olduğunu bildiği bir gülümseme sundu. "Sana en iyisini diliyorum, Lurak. Kalbimi seninle gönderiyorum."
"Biliyorum Speirr. Ben de seni seviyorum ama artık Nynia'n var. Bensiz yalnız olmayacaksın."
Evet yapacağım. Çünkü onu da tutamam.
Sabırla başını salladı. "Seni her zaman hatırlayacağım, Ceara."
Gözleri üzgün, pişmanlıkla içini çekti. "Ben gideyim en iyisi. Güle güle Speirr."
Talon veda ederken boğuldu. Sözü söyleyemedi. Bunu söylemek çok acıttı. Bunun gerçek olacağını söylemek ve umutsuzca bunun gerçek olmasını istemiyordu.
Bunun uyanabileceği kötü bir rüya olmasını istiyordu.
Ama değildi. Gerçekti. Hepsini.
Güneş ışığı gitmişti.
Ceara gitmişti.
Kimsesi yoktu.
Kendini terk edilmiş hissederek Ceara'nın odadan çıkışını izledi.
Kalbi paramparça oldu, dizlerinin üzerine çöktü ve Nynia'nın gömüldüğü günden beri yapmadığı bir şey yaptı.
O ağladı.
Aklında, oğlu Speirr annesini ve kız kardeşlerini cani savaşçılardan korurken, babasının Saksonlar tarafından katledildiğini görebiliyordu. Annesini ve kız kardeşini yıkıcı bir çiçek hastalığından hasta gördü. Yaşlı kadın ona acı çektirmekten zevk alırken, onun Gara için elinden geldiğince sıkı çalıştığını gördüm. Geceleri kız kardeşleriyle ilgileniyordu. Ve annesinin hayatının son birkaç ayında, kendine bakamayacak kadar hasta olduğu zamanlarda, ona da bakmıştı.
Ceara'yı ona bakmak için her şeyi denediği için teselli edilemez bir bebek olarak gördü. Gidecek yerleri yokken Gara'nın onları karanlık geceye çevirdiğini hatırladı.
O gece de kar yağıyordu ve tek düşünebildiği kız kardeşini hayatta tutmaktı. Sahip olduğu tek şey oydu.
Ve böylece o çığlık atıp ulurken onu kar fırtınasında taşımıştı.

Annesinin halkını bulana kadar donmuş topraklarda fersahlarca ilerlemişti.
Ablası için yalvarmış, yalvarmış ve dayanamayacak hale gelene kadar onu dövmelerine izin vermişti.
Kendisi için hiçbir zaman bir şey istememişti.
Nynia'yı bulana kadar değil.
Onu almış ve kendisinin yapmıştı ve kendi aptallığıyla onu kaybetmişti.
Asla birlikte olamazlar. Asla.
ben yalnızlığım
ben kederim
Talon öfkeyle haykırdı.
Birden sağında bir şey dikkatini çekti. Talon kaşlarını çattı.
Yatağının altından bir şey sarkıyordu.
Ona doğru ilerledi ve onu çıkardı.
Kalbi atmayı bıraktı. Sonra çarpmaya başladı.
Güneş ışığı onları onun için bırakmıştı. Kamarasının ve rıhtımın üç resmi ve verandasından manzara vardı.
Gün ışığında manzarayı yakalayan canlı, canlı renklere baktı.
Güzeldiler ama onları ona veren kadın kadar güzel değillerdi.
Ona hayatının en büyük hediyelerini vermiş bir kadın.
İki tablo arasına sıkıştırılmış bir not buldu.
Açarken midesinin düğümlendiğini hissetti.
Gördüğüm kadarıyla bataklık burası ama tuvalde yakalayamadığım şey seni gördüğüm gibisin.
Hiçbir fırça ya da boya senin ne kadar kahraman olduğunu gösteremez.
Adımı fısıldadığındaki sesini asla tasvir edemeyecek. Bana dokunduğunda tenimin karıncalanma şekli.
İçimdeki senin tutkun.
Seni seviyorum Talon. Seni tutamayacağımı biliyorum. Hiç kimse vahşi bir hayvanı evcilleştiremez.
Yapacak bir işin var, benim de. Umarım beni düşündüğünde, yüzünün bir gülümsemesi olur.
Aşk her zaman,
Güneş ışığı
Notu dört kez tekrar okudu.
Yüzyıllardır Nynia'yı sevmişti. Ama Sunshine için hissettikleri çok daha fazlaydı.
"Evet, bir tanrıyla savaş kazanabilirsin." Acheron'un sözleri aklında gezinip duruyordu.
Talon düzensiz bir nefes aldı.
Evet, kazanabilirdi. Yarın gece dışarı çıkacak ve Acheron için Mardi Gras'la ilgilenecekti.
Ama bir kez bitti…
Camulus'u çağıracak ve bu işi sonsuza kadar bitirecekti.
Çarşamba sabahı, o ya da Camulus ölmüş olacaktı.

17. Bölüm

Sunshine, çatı katına girdiklerinde Acheron'dan ne anlayacağından emin değildi. Zayıf ve aşırı uzun boyluydu ve o gözleri...

Titriyordu.

Onlarla ilgili bir şey, onun içini doğrudan görebiliyormuş gibi görünmesini sağlıyordu. Sanki sahip olduğu her düşünceyi duyabiliyormuş gibi.

Sırt çantasını kanepenin yanına bıraktı ve sanki burada kimsenin olmadığından emin olmak istercesine çatı katında bir daire çizerek yürümesini izledi ama yine de onun yalnız olduklarını doğrulamak zorunda olmasının gerçek bir ihtiyaçtan çok alışkanlık olduğunu hissetti.

Çok ölümcül, zarif bir havası vardı. Bir avcının yolu. Acheron'da özünde cinsel bir şeyler vardı. Zorlayıcı, baştan çıkarıcı bir şey. Onun yanında olmak bile ona uzanıp dokunmak istemesine neden oluyordu.

Sanki güçlü feremonları söndürüyor gibiydi ve aynı zamanda ondan korkuyordu. O, vahşi doğada öldürücü, güzel bir hayvan gibiydi, o bir yanınız kucaklamak isterken, diğer yanınız onun kolunuzu koparma olasılığının kolunuzu koparma olasılığının ona sarılmak kadar yüksek olduğunu biliyordu.

Çekici ve şiddetliydi ve onun kapıya koşmak istemesine neden oldu. Konuştuğunda, sesinin güçlü tonu onu irkiltti ama onu en çok etkileyen şey, sesinin ne kadar erotik olduğuydu. O kadar derindi ki gümbürdüyordu ve söylediği her hece baştan çıkarıcı bir okşama gibi sırtından aşağı iniyordu.

Tüm vücudu ve karakteri kadınları cinsel olarak baştan çıkarmaktan başka bir amaçla yaratılmamış gibi görünen hiç kimsenin yanında olmamıştı.

Evlat, hiç işe yaradı mı?

"Kardeşin Storm aşağıda temizlik yapıyor. Geceyi seninle geçirmesini isteyebilirsin.

"Fırtına'nın aşağıda olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben sadece."

Kaşlarını çattı - o, büyükannesinden bile daha ürkütücüydü. "Neden kalmıyorsun?"

"Yapmamı istiyor musun?"

Hayır gerçek değil. Ama onu gücendirmek istemiyordu. "Muhtemelen yapman gereken şeyler vardır."

Adam ona, onun gerçek tepkisini duyduğunu gösterir gibi görünen, ağzı sıkı bir şekilde gülümsedi. "Öyleyse iyi geceler Güneş."

Kapıya yöneldi.

"Acheron, bekle."

Durdu ve ona baktı.

"Talon'u bırakmakla doğru şeyi mi yapıyorum?" diye sordu. "Ona ihtiyacın var, değil mi?"

Cıvalı gözleri onu kavurdu. "Bence büyükannenin sana söylediklerini dinlemelisin, Sunshine. Kalbinin sesini dinle."

"Bunu nasıl bildin?"

Ona bir gülümseme ipucu verdi. "Pek çok şey biliyorum."
Bu çok ürkütücü bir adamdı. Addams ailesinin kayıp bir üyesi olup olmadığını merak etti.
Acheron topukları üzerinde döndü ve kapısından çıktı.
Sunshine birkaç dakika orada durup Talon konusunda ne yapması gerektiğini tartıştı.
Ama sonunda, kalbinin ondan ne istediğini biliyordu…
Psyche'ye bir tanrıça çağırmanın mümkün olup olmadığını sormuştu.
Psyche'nin dürüst olup olmadığından emin değildi ama öğrenmenin tek bir yolu vardı.
"Artemis," dedi yüksek sesle. "Seni insan formuna çağırıyorum."
Hiçbir şey olmadı.
Ses yoktu, büyük bir ışık parlaması yoktu.
Hiç bir şey.
Depresyonda, yatak odasına gitti.
"Sen kimsin? Ve neden beni çağırdın?”
Arkasından gelen huysuz, kalın aksanlı ses ile dondu kaldı.
Arkasını döndüğünde, kanepesinin yanında duran inanılmaz derecede uzun, güzel bir kadın gördü.
Artemis'in bir meleğin yüzünü çevreleyen uzun, kıvırcık kumral saçları ve burada olmaktan mutlu görünmeyen canlı yeşil gözleri vardı.
Tanrıça uzun, beyaz bir kınına benzer bir elbise giymişti ve elleri kalçalarında duruyordu.
"Sen Artemis misin?"
“Gee, bir düşüneyim. Artemis'i mi yoksa Peter Pan'ı mı aradınız?"
Artemis kesinlikle gece geç kalan biri değildi. Huysuz kelimesine yepyeni bir anlam kazandırdı. "Artemis'i çağırdım."
"Öyleyse yeşiller giymediğime ve bir kadın vücuduna sahip olmadığıma göre, ergenlik öncesi bir erkek çocuğu olmadığıma göre, sanırım o ben olmalıyım."
"Hep böyle sinirli misin?"
"Hep böyle aptal mısın?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Sunshine'a soldurucu bir bakış attı. "Bak küçük insan, sana sabrım yok. sen benim bir tanem değilsin
konular ve boynundaki o madalyon beni çok rahatsız ediyor. O yüzden bana ne istediğini söyle ki sana defolup gitmeni söyleyeyim."
Bu iyi görünmüyordu. Talon'un patronu-leydisi ciddi bir fahişeydi. "Talon'un ruhunu senden geri alıp alamayacağımı sormak istiyordum."
Soruyla başını kaldırdı. "Morrigantes'ten Speirr'i mi kastediyorsun? Morrigán'dan kaçırdığım Kelt reisi mi?
"Evet."
"HAYIR."
"HAYIR?" Sunshine inanamayarak sordu.
"Yankı var mı? Hayır insan, onun ruhu bana ait ve ona sahip olamazsın.”
"Neden?"

"Çünkü öyle dedim."
Güneş dehşet içindeydi. Ona da kızgınım. Artemis asla Bayan Cana yakın seçilemezdi. Tanrıçanın bazı kişisel ilişki seminerlerine ihtiyacı vardı.
"Pekala, bu onu resmi kılıyor, değil mi?"
Artemis kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Küçük kız, kiminle veya neyle uğraştığın hakkında bir fikrin var mı?"
Sunshine derin bir nefes aldı ve sabır için dua etti. Talon'un ruhuna sahip olan kişiye karşı öfkesini kaybetmeyi göze alamazdı. Geri istiyorsa değil. Bir tanrıça olarak Artemis'in onu yeterince kızdırırsa muhtemelen ölmesini dileyebileceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.
"Biliyorum Artemis. Üzgünüm. Seni gücendirmek istemiyorum. Talon'a aşığım ve birlikte bir geleceğimiz olmasını istiyorum. Onu yanımda tutmak için her şeyi yapardım. Bunu anlayamıyor musun?”
Artemis'in yüzü sanki bir şey anlayabilirmiş gibi bir derece yumuşadı. "Evet anladım."
"O zaman ben-"
"Cevap hala hayır."
"Neden?"
"Çünkü bu dünyada hiçbir şey bedava değildir. Onun ruhunu geri istiyorsan, onu hak etmelisin ya da bedelini ödemelisin.”
"Nasıl?"
Artemis omuz silkti. Yapamazsın. İstediğim veya değer verdiğim hiçbir şeyin yok, bu yüzden takas edecek hiçbir şeyin yok.
"Ah, hadi ama, ciddi misin?"
"Ölümcül." Artemis buharlaşarak ortadan kayboldu.
Ah! Sunshine kadını boğmak istedi. Nasıl bu kadar bencil olabiliyordu?
"Artemis!" kendini durduramadan seslendi. "Cidden berbatsın!"
Gözlerini kapatan Sunshine içini çekti. Şimdi ne yapacaktı? O bencil düvenin Talon'un ruhunu bırakmasına imkan yoktu.
Ne yapacaklardı?

* * *

Amanda Devereaux-Hunter sabah yedi buçukta uyandı. Dalgın dalgın saate baktı ve gözlerini kapadı, sonra saat aklına geldiğinde tüm uyanıklığıyla sarsıldı.

Saat yedi buçuktu ve küçük kızı Marissa saat beşteki beslenmesi için uyanmamıştı.
Pek paniğe kapılmamıştı ama kesinlikle bebeği için endişelenmişti, ayağa kalktı ve yanındaki odada bulunan çocuk odasına gitti.
Beşiğe yaklaştığında kalbi durdu.
Boştu.
Sadece üç haftalıkken, Marissa'nın kalkıp uzaklaşmasına hiç ihtimal yoktu.
Aman Tanrım, bu Desiderius'tu!
Onlar için geri gelecekti!

Bu düşünceyle dehşet onu sardı. O ve Kyrian o canavarı yendiklerinden beri, kendilerinden intikam almak için ölümden döndüğüne dair kabuslar görüyordu.
"Kyrian!" Yatağa geri döndü ve kocasını uyandırdı.
"Nedir?" diye sordu huysuzca.
"Ben Marissa. O gitti."
Kyrian doğruldu, artık tamamen uyanıktı. "Nereye gitti?"
"Beşikte değil. Nerede olduğunu bilmiyorum."
Yataktan fırladı ve yerden pantolonunu aldı. Amanda, Kyrian'ı beklemeden üst kata koştu, kalbi hızla çarpıyordu.
Bebeği nerede olabilir?
Çocuğunu kaybetme düşüncesi onun en büyük kabusuydu.
Ön kapının açık olup olmadığına bakmak için merdivenlerden aşağı koştu. Belki biri gelip onu almış olsaydı.
Oturma odasına girerken, Amanda aniden durdu. Varlığının özüne kadar şok olmuştu, bakışlarını şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz manzaraya odakladı.
Acheron, Marissa'nın kaslı göğsünün üstünde, çenesinin altında, halinden memnun bir şekilde sarılırken, deri kanepede uzanıyordu.
Tabut biçimli sehpanın üzerinde boş bir mama şişesiyle birlikte bir paket bebek bezi duruyordu.
İçini aynı anda bir rahatlama ve inançsızlık kapladı.
Bir yıldan biraz uzun bir süre önce Acheron ile ilk tanıştığında, Acheron hayatında gördüğü en korkunç şey olmuştu. İnanılmaz güçlere ve çelişkilere sahip bir adam, hepsinin unutulmasını dileyeceğinden hiç şüphesi yoktu ve yine de o, kocaman ellerinde şefkatle kucağında küçük kızıyla yatıyordu.
"Bir şey mi..." Kyrian'ın sesi o da onları görünce azaldı.
Omzunun üzerinden ona baktı. "Ash'in bebekleri sevdiğini bilmiyordum."
"Ben de yapmadım. Evde Marissa'ya rahatsız edici şekilde davrandığından, onlara ihtiyacı olmadığını düşündüm."
Kyrian haklıydı. Ash, Marissa'nın yanından olabildiğince uzak durmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ne zaman ağlasa, aslında ürküyor ve aceleyle çıkış yapıyordu. Amanda, kızına gerçekten bakacağını asla tahmin edemezdi.
Odayı geçerek bebeğe uzandı.
Ash o kadar vahşi ve şiddetli bir bakışla uyandı ki, duyulabilir bir nefesle geri çekildi.
Kanepede doğruldu ama daha fazla ilerlemedi.
Onu ve Kyrian'ı görünce gözlerini kırpıştırdı.
"Özür dilerim," diye nefes verdi Ash. "Sen olduğunu fark etmemiştim."
"Ben de onu senden alacaktım."
Hâlâ ellerinin arasında uyuyan Marissa'ya baktı. "Ah. Gazını çıkarırken uyuyakalmış olmalıyım."
Onu Amanda'ya verdi ve bunu yapma şekli ona çok şey anlattı. Acheron'un bir bebeğe birkaç defadan fazla dokunduğunu söyleyen bir uzmanlığı vardı.

"Umarım seni korkutmamışımdır," dedi özür dilercesine. "Geldiğimde ağlıyordu ve iyi olduğundan emin olmak için yukarı çıktım." Garip bir şekilde solgun görünüyordu, sanki bir bebeğin ağlaması onun için bir şekilde acı vericiydi. "İkiniz hala uyuduğunuz ve ben de ayakta olduğum için size biraz ara vereyim dedim."
Amanda eğilip onu yanağından öptü. "Sen iyi bir adamsın Ash. Teşekkürler."
Ondan geri çekilirken yüzünde acı dolu bir bakış geçti. Koltuktan kalkıp yerden çantasını aldı. "Yatağa devam edeceğim."
Koridora doğru ilerlerken Kyrian onu durdurdu. "İyi misin Acheron? Biraz sarsılmış görünüyorsun."
Ash buna güldü. "Ben ne zaman sarsıldım ki?"
"İyi bir nokta."
Kyrian'ın omzuna vurdu. "Sadece yorgunum."
"Evet, dün nerede geçirdiğini merak ediyordum. Buraya asla uyumak için gelmedin."
"Halletmem gereken bir şey vardı. Beklemeyecek bir şey."
Amanda içini çekti. "Biliyor musun Ash, bir gün birine güvenmeyi öğrenmen gerekecek."
Ash, İyi geceler Amanda, dedi. Başını Kyrian'a doğru eğdi ve merdivenlere yöneldi.
Acheron üst katta gözden kaybolurken Amanda kocasına katıldı. "Onu yirmi bin yıldır tanıdığına ve hakkında o kadar az şey bildiğine inanamıyorum ki bana gerçek saç rengini bile söyleyemiyorsun."
Omuz silkti. "Ash o kadar kendine yetiyor ve kontrollü ki, onun hakkında isminden başka bir şey bileceklerinden şüpheliyim."

* * *

Güneş ışığı sabaha kadar yatağında yattı ve Talon uyurken derin, eşit nefeslerinin sesini hatırladı.

Onun dizini uyluklarının arasında yüksekte tutmayı nasıl sevdiğini ve sol eli saçlarına gömülmüş kolunu sahiplenici bir şekilde göğsünün üzerinde tutmayı nasıl sevdiğini hatırladı.
Onu nasıl özlemişti.
Sonra, düşünceleri geçmişe sürüklendi. Öbür hayatına çok uzak...
"Gitme, Speirr. Bunda kötülük var. Bunu biliyorum."
Kızgındı, kolunu onun kavrayışından kurtardı. "Amcam Nynia'yı öldürdüler. Onu gözlerimin önünde yere ser. İntikamımı alana kadar dinlenmeyeceğim."
Nynia olarak, konuyu açmak için onu kaybetmekten çok korkmuştu. Her zaman her şeyde ona saygı duymuştu. O onun kocasıydı. Ama kalbinde, onun asla geri döndürülemeyecek meseleleri harekete geçirmek üzere olduğunu biliyordu.
Ve haklıydı.
Tıpkı bu gecenin bir şekilde her şeyi yoluna koyacağını bildiği gibi.
Ya Talon'u kaybederse?

Bunun düşüncesine, hayatını onsuz yaşama düşüncesinden daha fazla katlanamıyordu.
Çatı katına, tanıdık şeylere baktı.
Jerry'den boşandığı günden beri tek istediği kariyeri ve sanatıydı.
Şimdi, eşyalarıyla yalnız başına, onun için o kadar da önemli görünmüyordu.
Sanatı geceleri onu tutmadı. Bu onu güldürmedi ya da baştan çıkarmadı.
Vücudunun arzuyla yanmasına ya da orgazmla titremesine neden olmadı.
Bir pislik olduğu için Jerry'nin burnuna yumruk atmadı.
Bunu sadece Talon yaptı.
Bunu sadece Talon yapabilirdi.
Gözyaşları birikirken gözleri Snoopy dağıtıcısına düştü. "Gitmesine izin veremem."
Keşke onu nasıl tutacağını bilseydi.

* * *

Zarek, oturma odasının karanlık köşesine oturmuş, dışarıdaki şehrin uyanışını dinliyordu.

Uyuması, gelecek gece için dinlenmesi gerekiyordu ama ihtiyacı olan huzuru bulamıyor gibiydi.
Telefonu çaldı.
Diğer uçta Dionysos'u bulmak için cevap verdi.
"Bu gece için hazır mısın?"
Zarek cevap vermeden önce bir yudum votka aldı. "Her zaman sorun çıkarmaya hazırım."
"İyi. Talon artık Styxx'te olduğundan, bu geceki hazırlıklar için biraz daha çaba gerekiyor. Sunshine'ı Kelt'ten alıp bana getirmen gerekiyor. On bir buçukta depoda olması gerekiyor. Şimdi dinlen ve Talon ile Valerius'u öldürmeye hazır ol."
Bunu sorunsuz bir şekilde yapabilirdi. "Ya Acheron?"
"Onu bize bırakın."
Telefon öldü.
Zarek cep telefonunu bir kenara fırlattı ve dikkatini yeniden votkaya verdi.
Zaten dörtte üçünü içmişti. Kara Avcıların sarhoş olamamaları üzücüydü. Bu nedenle, uyuşamadılar bile. Alabilecekleri tek uyarılmış zevk insan kanıydı.
Gözlerini kapatarak dün gece tadına baktığı kadını hatırladı. Şimdi tutkuyla doluydu. Kahkaha Aşk bile. Ve orada kısa bir süre için kendisini saran acıdan başka bir şey hissetmişti.
Başını duvara yasladı ve votkayı bitirdi ve pürüzsüz tadının boğazını yakmasına izin verdi.
Ve orada tek başına otururken Sunshine'ın tadının nasıl olacağını merak etmekten kendini alamadı...

* * *

Talon çarşaflarındaki terebentin kokusuyla tek başına ayağa kalktı. Onları yıkaması gerekirdi ama onun son parçasını da kaybetme düşüncesine katlanamıyordu.

Güneşini istiyordu. Ona ihtiyacı vardı.
Ve sonsuza dek onun için kayboldu.
İçini çekerek kalktı, duş aldı ve giyindi, sonra şehre doğru yola çıktı.
Bu gece her şeye karar verilecekti.
Güneş batar batmaz motosikletiyle Ash'in herkesle buluşmasını söylediği Sığınağa gitti.
Onlarla barda buluşmak yerine, yine ayı klanına ait olan yandaki binaya gitti.
Mutfakta kilitli bir kapıyla bara bağlanan diğer bina, ayıların ve bazı ölü personelin yaşadığı yerdi. Ev, bir doktor ve bir veteriner ile tamamlanmış derme çatma bir hastane ile donatılmıştı.
Sığınak bir bardan daha fazlasıydı. Yardıma ihtiyacı olan her Karanlık Avcı ya da Kurt Avcısı için güvenli bir sığınaktı.
Talon, Peltier Evi'nin oturma odasına kabul edildiğinde, Peltier dördüzleri, Daimons için Mardi Gras kalabalığında devriye gezmek üzere çoktan gönderilmişti.
Julian ve Kyrian, Mama Lo Peltier'in sabaha kadar onları koruduğu üst kattaki bir nezarethanede kilitlendiler. Talon oturma odasında bile, yüzünde alaycı bir ifadeyle şöminenin yanında duran Valerius'u öldürmekle tehdit ettiklerini duyabiliyordu.
Nick içi doldurulmuş bir sandalyeye oturmuş bir torba patates cipsi yiyordu ve Eric St. James kanepede oturmuş boşluğa bakıyordu.
Neredeyse otuz yaşında olan Eric çok daha genç görünüyordu. Uzun siyah saçları vardı ve goth beklenmedik durumlarından biriydi.
Topluluklarına ikinci nesil bir Efendi olarak gelmişti ama Dorean Statüsü'nü tercih ediyordu, yani belirli bir Avcı'ya hizmet etmiyordu. Kendisine ihtiyacı olan herkese hizmet etti.
"Acheron, beni buradan çıkarsan iyi olur," diye bağırdı Kyrian üst kattan. "Beni duyuyor musun?"
Talon, sırtı karşı duvara dayalı duran Ash'e, "Bir partiyi kaçırmış gibiyim," dedi.
"Hiçbir fikrin yok. Kyrian ve Julian'ı sabaha kadar kilitli tutmanın en iyisi olduğuna karar verdim. Amanda ve Grace'i arayıp onlar için endişelenmemelerini söyledim."
Valerius, Ash'e, "Onları salıvermeni gerçekten isterdim," dedi.
Ash yorum yapmaya tenezzül etmedi.
Bunun yerine, Talon'a baktı. "Bu gece neredeyse normal görünüyorsun. Öyle mi kalacaksın?”
"Sana kendimi tutabileceğimi söylemiştim." Şimdiye kadar, çalışıyordu.
Talon, şafak sökerken Camulus'la kapışacağı gerçeğiyle barışıktı.

Ash konuşmak için öne çıktığında, Talon Zarek'in görünürde olmadığını anladı.
O da yukarıda mıydı?
"Zerek nerede?" Ash'e sordu.
"Onu Sunshine'ı koruyorum."
Şimdi bu onun sakinliğini bozdu.
"Cehennem gibi!" Talon kükredi.
"Güven bana Talon. Zarek'in doğru şeyi yapacağına inanıyorum."
Talon'un yanıtı empatikti. "Ona güvenmiyorum. Hiç. Ve bundan sonra, sana güvenip güvenmediğimden emin değilim.
Ash, "Bu kadar çekişme yeter," dedi. "Sadece sana söylediğimi yap ve her şey yoluna girecek."
"Meli?" diye sordu.
Ash konuştuğunda, sesinde Talon'un Ash'in onlara anlattığından ne kadar çok şey bildiğini merak etmesine neden olan tuhaf bir ton vardı. "Kaderimiz var Talon ama insan iradesi onları alt edebilir. Eğer herkes talimat verdiğim gibi yaparsa, işler olması gerektiği gibi yürümeli."
Talon dişlerini sıktı. "Ya yapmazsak?"
"Hepimiz mahvolduk."
Nick alaycı bir şekilde, Vay canına, Ash, dedi, çok rahatlatıcısın.
Ash ona alaycı bir bakış attı. "Yine de olmaya çalışıyorum."
Nick'in cevabı düzdü. "Takdire şayan bir şekilde başarısızsın."
Talon hala yanıyordu.
Ash hepsiyle konuştu. "Herkesin bilmesini istediğim şey, önümüzde gerçekten uğursuz bir gecenin olduğu. Görünüşe göre Dionysos ve Camulus güçlerini birleştirerek kendilerini tam tanrılıklarına geri döndürmeye çalışıyorlar."
"Bunu nasıl yapmayı planlıyorlar?" diye sordu.
"İkisi bunu kendi başlarına yapacak kadar güçlü değiller. Onlara yardım etmesi için üçüncü bir tanrının gücüne ihtiyaçları var."
"Hangi tanrı?" hepsi aynı anda sordu.
"Apollymi."
"Apollymi de kim?" diye sordu. "Onu hiç duymadım bile."
Ash'in ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrıldı. "O benim zamanıma dayanan eski bir tanrı. Yaşam, intikam ve ölüm üzerinde güçleri olan biri. Atlantisliler ona sevgiyle Yok Edici adını verdiler."
"Hades gibi mi?" diye sordu.
"Ah hayır," dedi Ash uğursuzca, "bu tanrı Hades'i bir İzci gibi gösteriyor. Apollymi, kurbanlarının işini demir bir çekiçle bitirir ve kusurlu iblislerden oluşan bir orduya komuta eder.
"En son biri onu serbest bıraktığında, dünyaya vebalar ve ıstıraplar yayıldı ve Atlantis'i doğruca denizin dibine gönderdi. Yunanistan'a yöneldi, tüm ülkeyi yerle bir etti ve nihayet hücresine geri döndürülmeden önce onları kültürel olarak binlerce yıl geriye götürdü. Yok Edici bu dünyaya kutsal cehennemi salacak.

New Orleans'tan başlayarak.”
"Aman Tanrım," dedi Nick alaycı bir şekilde. “Sadece bu şeyleri bilmeyi seviyorum.”
Ash onu görmezden geldi.
"Öyleyse Yok Edici'yi nasıl serbest bırakmayı planlıyorlar?" diye sordu.
Ash derin bir nefes aldı. "Bunu yapmanın tek yolu bir Atlantislinin kanıdır."
Senin kanın, dedi Talon. Hayatta kalan tek Atlantisli Ash olduğu için bu kesindi.
Ash başını salladı. "Gece yarısı, bu uçakla onun yaşadığı uçak arasındaki eşik aşılabilecek kadar ince olacak. Eğer onu serbest bırakırlarsa…”
"Başka ülseri olan var mı?" diye sordu.
Talon sorusunu duymazdan geldi. "Onları nasıl durduracağız?"
"Büyük bir inançla ve sana yapmanı söylediğim şeyi tam olarak yaparak."
Nick bunun üzerine homurdandı. "Benden başka Ash'in tüm bunlar hakkında biraz fazla muğlak davrandığını düşünen var mı?"
Ash dışında herkes elini kaldırdı.
Ash onlara, "Komik değilsin," dedi.
Ash, Valerius'a baktı. "Peltier'lerle sokaklarda sana ihtiyacım var. Saat on bir buçukta Dionysos, dikkatimizi dağıtmak için Daimon'larını halkın üzerine salmayı planlıyor.
Bulduğunuz herhangi birini öldürün.
"Nick," dedi Ash, "gerekirse senin ve Eric'in seferber olmaya hazır olmasını istiyorum."
Squires başını salladı.
Ash güneş gözlüklerini taktı. Talon, benimle kal. Sen ve ben Dionysos ve tayfasının peşine düşeceğiz.”
"Meraktan soruyorum," dedi Talon, "tüm bunları nereden biliyorsun?"
Ash onu görmezden geldi.
Pekala çocuklar, dedi Ash, dışarı çıkın ve sokakları koruyun.
"Sadece bir soru?" Eric ona sordu.
"Elbette."
“Belki ben yoğun oluyorum ama bu adamlar neden şimdi gücün peşindeler? Bunu neden geçen yıl ya da başka bir zamanda yapmadılar? Neden beklemek?"
Ash'in cevabı hiç de rahatlatıcı değildi. “Güçlerini geri almaya çalıştıkları ilk sefer değil bu. Bu, başarılı olmak için sahip oldukları en iyi şans.”
Tamam, dedi Eric yavaşça. "Peki en başta güçlerine ne oldu?"
Talon, Ash'in yerine cevap verdi. “Bir tanrıya tapınma sona erdiğinde güçleri de azalır. Eğer bir tanrı başka bir tanrı tarafından mağlup edilirse, o zaman güçlerinin bir kısmı galip tarafından emilir ve eski konumunu geri kazanma yeteneğini kaybeder."
Eric başını salladı. "Tamam, son bir şey. Güçlerini geri kazanırlarsa ne olur?”
Ash uzağa baktı. "Umarım öğrenmeyiz."
"Neden?"

"Çünkü Atlantis efsanesine göre, Yok Edici'nin dünyanın sonu olan Telikos'u getirecek kişi olduğu varsayılır. Hiç şüphesiz Dionysos ve Camulus, Apollymi'nin onu serbest bıraktıklarında onlara katılmayı ve gücünü onlarla paylaşmayı iki kez düşünmeyecek kadar minnetle aşılacağını düşünüyorlar. "Bilmedikleri şey, Apollymi'nin Atlantis tanrıları tarafından hapsedilmesinin gerçekten iyi bir nedeni olduğu. Diğer tanrılar bile Apollymi'nin gazabından korktular ve
sonunda hepsini öldürdü. Ne yaparsak yapalım, kaçmasına asla izin veremeyiz. Onu bu gece serbest bırakırlarsa, bu varoluş hakkında bildiğin her şey değişecek. Her şey."
Talon, "Dünyayı kurtarmayı seviyorum," dedi. "Hayatta başka bir gün."
Ash derin bir nefes aldı. "Ve bu notta yapacak işlerimiz var."
Talon başını salladı ama içinden Sunshine'ı bir kez daha görebilmeyi diledi. Onun yüzünü bir daha görmeden ölmek istemiyordu.
Görev, nasıl kokuyordu.
Önce Valerius yola çıktı.
Talon, Nick ve Eric arka kapıdan dışarı çıktılar ve Ash arkadan çekti.
Ash evden çıkarken arka kapı çarparak kapandı ve uzun siyah paltosunun kuyruk ucunu yakaladı.
Ash aniden durdu ve küfretti.
Nick, Acheron'un tuzağa düştüğünü görünce kahkahalarla uludu. "İçindeki kötü kızı hemen çıkarmıyor mu?"
Ash tek kaşını kaldırdı.
Kapı kendi kendine açıldı, ceketini serbest bıraktı, sonra tekrar çarparak kapandı.
Nick anında ayıldı. "Ve bu da onu tam olarak senin içine geri koyuyor."
Ash, Nick'in saçlarını bir ağabey gibi karıştırdı. "Arkamızı kollayın ve Kyrian dönene kadar Amanda'nın sinirlerini yatıştırın."
"Anladın."
Ash ve Talon gösterişli avludan çıkıp sis gibi yoğun turist ve yerel halkın arasına girdiler.
Dışarıda yüzlerce insan vardı. Dünyanın kaderinin, içlerinden ağır ağır ilerleyen siyahlar giymiş iki adamın ellerinde olduğundan haberi olmayan yüzlerce kişi.
Bu gece yorgun olan iki adam. Yorgun.
Birincisi, sorumluluklarının ağır yükü dışında hiçbir şey hissetmediği içindi. Ash sadece uzanıp dinlenmek için tek bir günden fazlasını istemiyordu. Bir anın değerinde rahatlığı bulmak için bir gün.
Sonsuzluğu ikinci bir şansı bekleyerek geçirmişti.
Geçmişinin enkazından ve geleceğini oluşturan lanetten bir kaçış bekliyordu.
Bu gece, on bir bin yıldır ilk kez kardeşiyle yüzleşmek zorunda kaldı.
İkisi hiçbir zaman eşit düzeyde olmamıştı. Styxx, doğduğu andan itibaren ondan nefret etmişti.
Ash için bu çok uzun bir gece olacaktı.

Talon'un düşünceleri Sunshine'daydı. Yüzünün nazik kıvrımında. Dokunuşunun güzelliği.
Çatı katındaki resminde miydi?
Onu mu düşünüyordu?
"Seni seviyorum." Sözleri onu parçaladı.
Talon ona dokunmayı dileyerek dişlerini sıktı. Bu gecenin sonunda sonsuza kadar Camulus'tan kurtulacağını umuyordu.
İnanç, Talon, dedi Ash, sanki ne düşündüğünü biliyormuş gibi.
"Deniyorum."
Talon derin bir nefes aldı.
Ölümü onu ilgilendirmedi. Ölmesine izin veremediği gün ışığıydı. Doğru ya da yanlış, bunu halledecek ve sabah geldiğinde güvende olacaktı.
Ne olursa olsun.

18. Bölüm

Sunshine, Zarek'in talimatlarını Depo Bölgesi'ne kadar takip etti, ancak oraya yoğun trafikte ulaşmak kolay olmadı. Muhtemelen daha hızlı yürüyebilirlerdi.

Normalde trafik onu rahatsız etmezdi; ancak, Zarek pek arkadaş canlısı değildi ve huysuz ruh hali ile sokakta sendeleyerek yola çıkan sarhoş eğlence düşkünleri arasında, Zarek'in sinirleri epeyce kızarmıştı.

Bu gece neden dışarı çıkmaları gerektiğinden pek emin değildi ama Zarek, Ash'in güvenliği için taşınmasını istediğine dair ona güvence vermişti. Talon'un Camulus ve Styxx'ten uzakta saklandığını bilerek daha iyi dövüşebileceğine söz vermişti.

"Peki, ne kadar süredir Kara Avcısın?" diye sordu, aralarındaki gerilimi azaltmak için bir şeyler yapmaya çalışarak.

“Umurunda değil, öyleyse neden soruyorsun?”

"Pekala, sen sadece Bay Sıcak ve Tüylü'sün, değil mi?"

Ona soğukça baktı. "Yaşamak için bir şeyleri öldürdüğünüzde, bu, içinizdeki sıcak ve tüylü havayı alma eğilimindedir."

"Talon öyle değil."

"Pekala, onun için zorbalık."

Boğa gibi giyinmiş bir adama çarpmamak için frene basarken homurdandı. Arabasının kaputuna vurdu ve bağırdı, sonra caddenin karşısına koştu.

Güneş ışığı, tampon tampona giden trafikte daha da yavaş bir şekilde yeniden ilerledi. "Talon'dan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Onu her gördüğümde ölmesini diliyorum."

Zarek'in bıkkın ses tonuna kaşlarını çattı. "Bunu demek isteyip istemediğini anlayamıyorum."

"İçtenlikle söyledim."

"Neden?"

"O bir pislik ve hayatımda yeterince pislik yaşadım."

"Sen de Ash'ten nefret ediyor musun?"

"Bebeğim, herkesten nefret ediyorum."

"Ben bile?"

Cevap vermedi.

Bundan sonra güneş ışığı onu rahatsız etmedi. Zarek'te gerçekten ürkütücü bir şeyler vardı.

Soğuk ve ulaşılmaz bir şey. Sanki herkesi kendisinden uzaklaştırdığı gerçeğinden zevk alıyor gibiydi.

Zarek kendi sorusunu sorarak onu şok edene kadar en az yirmi dakika geçti.

"Kelt'i seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Neden? Onu önemsemeni sağlayan şey ne?"

Zarek'in bundan çok daha derin bir şey istediğini hissetti. Sanki aşk kavramı ona o kadar yabancıydı ki anlamlandırmaya çalışıyordu.

“Beni güldüren iyi bir adam. Bana bakıyor ve ben yerin her yerinde eriyorum.
Onunla birlikteyken uçabileceğimi hissediyorum.”
Zarek başını ondan uzaklaştırdı ve dışarıdaki Mardi Gras kalabalığını izledi.
"Hiç aşık oldun mu?" tekrar denedi.
Yine cevap vermedi. Bunun yerine onu St. Joseph Caddesi'ndeki bir depoya yönlendirdi.
Yer karanlıktı ve ürkütücüydü. "Olmamız gereken yer burası mı?" diye sordu.
Onayladı.
Binanın arkasındaki ara sokağa park etti ve arabayı terk ettiler.
Zarek onu bir arka kapıdan içeri ve bir dizi merdivenden yukarı çıkardı.
Koridorun sonundaki kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin verdi.
Güneş içeri girdi. İlk bakışta, uzun boylu sarışın adamın yeni saç rengine sahip Acheron olduğunu düşündü. Ama yanında duran Camulus'u görünce öyle olmadığını anladı.
Camulus ile tanımadığı esmer bir adam arasında duran Styxx'ti.
Sunshine koşmak için döndü.
Zarek uğursuz bir şekilde kapıyı kapattı ve önünde blok pozisyonu aldı.
Yüzündeki ifade, onun içinden geçmesine izin vermeye niyeti olmadığını söylüyordu.
Camulus, “İçeri gelin, gelin” dedi örümcek sineğe.
Sunshine adamlarla yüzleşirken çenesini kaldırdı. Camulus son derece yakışıklıydı ama saf şeytani bir gülümsemesi vardı.
Zarek'ten bile daha fazla ve bunu başarmak zordu.
Tanımadığı adam, açık kahverengi saçlı ve keçi sakallı, çok uzun boyluydu. Son derece zarif, iyi yetiştirilmiş bir görünüşü vardı.
"Senin Dionysos olduğuna dair çılgınca bir tahminde bulunacağım," dedi Sunshine, Selena'nın bir zamanlar ona Mardi Gras'ın koruyucu tanrısı hakkında söylediklerini hatırlayarak.
Sanki onu tanıdığı için gururu okşanmış gibi gülümsedi. "Suçlu."
Camulus derin bir nefes verdi. “O çok parlak. Onu öldürmek neredeyse utanç verici. Ama... ah pekala.”
"Ona zarar veremezsin," dedi Zarek kapıdan. "Onu buraya getirirsem zarar görmeyeceğine söz vermiştin."
"Yalan söyledim," dedi Dionysos. "Beni dava et."
Zarek tanrı için harekete geçti ama Sunshine onu durdurdu. Bunu neden yaptığından gerçekten emin değildi, sanki o odadaki bir müttefike en yakın şey oydu.
Bu gece Talon'a nasıl zarar vermeyi planladığını tam olarak bilerek Camulus'a döndü.
"Beni Talon'un önünde öldürmene izin vermeyeceğim."
Hepsi güldü. Zarek hariç hepsi.
Camulus, "Bizi durduramazsınız," dedi.

Zarek ona baktı, sonra karanlık bakışları onun kolyesine kayarken iki kere baktı.
"Uh, tanrılar, sanırım bir şey unuttunuz."
Dionysos dudağını büktü. "Hiçbir şeyi unutmayız."
"Ah, tamam," dedi Zarek alaycı bir tavırla, "o halde onun bir Nişan Madalyonu taktığını zaten biliyor olmalısın."
Anında ayıldılar.
"Ne?" diye hırladı Camulus.
Sunshine, büyükannesinin kolyesini gömleğinden çıkardı ve onlara doğru tuttu. Bunun kendisine yardımcı olabileceğine gerçekten inanamıyordu ama hey, bu noktada her şey denemeye değerdi.
"Büyükannem, Morrigán'ın beni her zaman koruyacağını söyledi."
Camulus küfretti. Ah, bu doğru değil. Tekrar küfür etti.
"Bu şey gerçekten işe yarıyor mu?" diye fısıldadı Zarek'e.
Bildiğinden daha fazla, diye fısıldadı. "Morrigán'ı kızdırmadan seni öldüremez."
"Peki, kim biliyordu?" dedi, bilgiye hayran kalarak. "Serin."
"Evet," diye onayladı Zarek. "Drakula ile çarpışmaktan iyidir."
Işınlandı. "Dionysos'a karşı da işe yarar mı?"
Onayladı.
Bu iyiydi. Çok çok iyi. "Tamam o zaman konuşalım."
"Ne hakkında konuşmak?" Dionysos tısladı.
"Sen değil. O." Başını sallayarak Camulus'u işaret etti. "Talon'un laneti hakkında konuşmak istiyorum."
Camulus'un gözleri parladı. "Peki ya?"
"Kaldırmanı istiyorum."
"Asla."
Madalyonunu ona uzattı. "Yap ya da..." Zarek'e yan yan baktı. "Bunun ona zarar verme gücü var mı?"
"Sadece önce seni incitirse."
Lanet etmek. Bu nasıl bir korumaydı? Bu şeyleri kim bulduysa onunla konuşması gerekiyordu.
Hesaplayıcı bir parıltı Camulus'un gözlerini aydınlattı. Sıkılmış gibi içini çekti. "Pekala, seni öldüremeyeceğime göre, sanırım bunun yerine Talon'u öldürmekle yetinmem gerekecek."
Terör onu tüketti. "Ne?"
Camulus umursamazca omuz silkti. "Niyetim ona acı çektirmekken, seninle sonsuza dek mutlu yaşamasına izin vermem oldukça anlamsız. Sen ölemeyeceğine göre, o ölmek zorunda kalacak."
Madalyonu aniden terleyen tutuşuyla tutarken eli titriyordu. "Askerlerinden birini öldürürsen Artemis kızmaz mı?"
Gülmeye başlayan Dionysos'a baktı. "Artemis, sevgilim, kesinlikle umursardı. Ancak, bunun için Kelt panteonuyla bir savaş başlatmayacak. Benden farklı olarak, Cam onun gazabından güvende."

“Sadece kokmuyor mu?” diye sordu. Mutlu gülümsemesi korkunç sözlerini yalanlıyordu.
Güneş ağlamak istedi. Bu oluyor olamaz.
Kendini kurtararak Talon'u ölüme mahkum etmişti.
HAYIR! Bunun olmasına izin veremezdi. "Tamam, başka bir yolu olmalı."
Camulus meseleyi düşünür gibi gözlerini kıstı. “Belki vardır. Söyle bana Güneş. Talon'un mutluluğu senin için ne ifade ediyor?"
"Her şey," dedi içtenlikle.
"Her şey. Eh, bu kesinlikle çok fazla. Bakışları çelik gibi soğuk, korkutucu bir hal aldı. "Senin için kendi ruhun kadar önemli mi?"
"Gün ışığı," dedi Zarek. "Yapma."
Dionysos, "Sen, topuk," diye hırladı.
Zarek parmaklarını çıtlattı. "Bana ne yapacağımı söyleme. Bundan hoşlanmadım.
Sunshine onları görmezden geldi. "Bana ne diyorsun Camulus?"
Ellerini ceplerine soktu ve hava durumu hakkında gevezelik eden biri kadar soğukkanlı davrandı, onun ölümsüz kaderinin kaderini belirlemedi. “Basit bir ticaret. Onun lanetini kaldırıyorum.
Sen bana ruhunu ver.”
Güneş tereddüt etti. "Kolay görünüyor."
"Bu."
"Öyleyse ruhuma sahip olduktan sonra onunla ne yapacaksın?"
"Hiçbir şey. Tıpkı Artemis'in Talon'unkini sakladığı gibi, onu da yanımda tutacağım."
"Ya vücudum?"
"Bir bedenin çalışması için bir ruha ihtiyacı yoktur."
Zarek elini onun omzuna koydu. "Yapma Güneş. Bir tanrıya asla güvenemezsin.”
"Elbette yapabilirsin," dedi Styxx. "Onlara güvenmek şimdiye kadar yaptığım en iyi şey."
"Bilmiyorum," diye soludu, kalbini ve zihnini yoklayarak ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

* * *

Acheron ve Talon kalabalık caddede duruyorlardı. Her yerde insanlar vardı, çoğu Mardi Gras'ı kutlarken sarhoştu.

Talon, büyük bir bebek bezi ve sahte bir çift altın kanatla yanında dans eden bir adam olarak iki kez çekim yaptı. Uzun sarı saçları altın bir kordonla arkadan toplanmıştı ve bir elinde tatar yayı, diğerinde bir şişe Jack Daniel's tutuyordu. Sarhoş olan adam, yanından geçtiği insanlara altın oklarını keyfi olarak atıyordu.
"Eros!" Talon yayı ondan kaparak tersledi. "Ne yapıyorsun?"
"Kutlama yapıyorum."

Acheron, Eros'un "kostümüne" pek de eğlenmeyen bir bakış attı.
"Kalkmanın nesi var?"
Eros omuz silkti. “Onları yenemiyorsan, onlara katıl. Bebek bezinde Cupid bekliyorlar, işte buradayım. Bebek bezinde şirin Cupid.” Kolunu Talon'un omuzlarına attı. Tanrı o kadar sarhoştu ki kendi başına zar zor ayakta durabiliyordu. "Hey, ilginç bir şey öğrendim. Dion, bu geceki şenlikler için başka bir tanrıyla takım kurdu. Ve bunun bana sorduğun adam olduğuna inanır mısın? Yüzü nasıl Camululu?”
Talon bu isimden soğudu. "Kamulus?"
“Evet, o. Dion'un senin kadınınla parti yapacaklarını ve Alaska'lı psikopat Hunter'ın onu onlara teslim edeceğini söylediğini duydum.
Kanı kaynayan Talon, Eros'u itti ve arabasına doğru ilerlemeye başladı. Acheron onu yakaladı. Ash'in yüzündeki ifadeden, bunun Ash'in zaten bilmediği bir şey olmadığını söyleyebilirdi. "Pençe..."
"Biliyordun!" Talon ihanete hırladı. "Nasıl yapabildin?"
Ash ona sert bir bakış attı. "Sorun değil Talon."
"Cehennem gibi." Öfke onu sıkıca kavradı. Acheron ona nasıl böyle ihanet edebilirdi?
Sunshine'ı cezalandırılmasını isteyen tek tanrıya vereceğini bildiği bir adamın ellerine nasıl teslim edebilirdi?
"Lanet olsun sana, cehenneme kadar lanet olsun!"
Acheron'un çenesine yumruk attı.
Ash darbeyi çekinmeden aldı ama Talon ona tekrar vurmak için harekete geçtiğinde elini yakaladı. "Bu hiçbir şeyi başarmıyor."
"Kendimi daha iyi hissettiriyor."
Ash onu deri ceketinin omzundan tuttu ve hareketsiz tuttu. "Beni dinle Talon. İkinizi kurtarmanın tek yolu hakimiyetinizi sürdürmek. Güven bana."
"Sana güvenmekten bıktım, Ash. Özellikle de iade etmeyeceksen. Bana burada neler olduğunu ve ona sırt çevireceğini bile bile neden Zarek'i ona gönderdiğini anlat.
"İşlerin olması gerektiği gibi."
Öfke onu devirdi. Kader hakkında ders verilecek bir çocuk değildi.
"Sen kimsin ki bunu söylüyorsun? Belirsiz yorumların ve ürkütücü güçlerinle tanrıymış gibi davransan da sen bir tanrı değilsin. Geleceği benden daha fazla bilmiyorsun.” Talon ona hırladı. "Eğer ölürse, bana yardım et, seni öldürürüm."
"Beni dinle Celt," dedi sertçe. "Camulus'un lanetini bozmak istiyorsan, ikiniz bu gece onunla birlikte yüzleşmelisiniz. Bu, ondan kurtulmak için elde edebileceğin tek atış.”
Talon bunların hiçbirini beğenmedi. Gizliliği için Ash'e lanet olsun.
"Neredeler?"
"Bir depodalar. Sakinleşirsen, seni ona götüreceğim.
"Gece daha bitmedi, Talon. İçinize bakın ve eskiden sahip olduğunuz huzuru bulun.

Eğer onu bulamazsan, daha savaşmaya başlamadan kaybetmişsin demektir.”
Talon yaptı ama zordu. Neredeyse imkansız. Ama başka seçeneği yoktu. Kendini dizginlemesi gerekiyordu yoksa Sunshine için bir işe yaramazdı. Kafası rahatladığında, Acheron gitmesine izin verdi.
"Sürdürmek." Ses, Talon'un kafasının içinden geliyor gibiydi.
Ash elini onun omzuna koydu.
Bir an Bourbon Sokağı'ndayken, bir an sonra bir deponun önündeydiler.
"Ne yaptın?" diye sordu Talon, onların ortadan kaybolduğunu kaç kişinin gördüğünü merak ederek.
"Yapmam gerekeni yapıyorum. Endişelenme, kimse bizi giderken veya gelirken görmedi. Ben bu tür hatalar yapmam.”
Talon öyle umuyordu.
Ash kapıyı onun için açık tuttu ve Talon, binaya giden yolu gösterdi.
Üst kattan şimşeğe benzer bir şey çaktığında ana odanın yarısını geçmişlerdi. Çığlıklar havayı kiralar.
Talon, peşinde Ash'le merdivenlere koşarken sakinliğini kaybetti.
Bir kapıdan koştular ve kanlar içinde olan ve kollarında Sunshine taşıyan Zarek tarafından neredeyse eziliyorlardı.
"Ne oluyor be?" diye sordu Talon, manzaradan dehşete düşerek. "Ona ne oldu?"
Zarek cevap veremeden kapı çerçevesinden fırladı.
"Koşmak!" diye bağırdı.
Kimsenin şansı yoktu. İğrenç kanatlı iblis sürüsü odaya uçtu. Talon küfretti. Onlar gibisini hiç görmemişti. Pas rengindeydiler ve üzerlerine doğru uçarken ölüm perileri gibi ciyakladılar.
Kırbaç gibi kullandıkları üç dikenli kuyrukları vardı.
Acheron ellerini kaldırdı ve onlara elektrik enerjisi verdi. Geri çekildiler ama gelmeye devam ettiler.
Acheron, "Sunshine'ı buradan çıkarın," diye emretti.
Sadece aşağıdan gelen Daimonları bulmak için merdivenlere geri döndüler.
Talon iki srad fırlatarak yaratıklardan dördünü çıkardı ama bu onları yavaşlatmadı bile. "Etrafımız sarıldı."
Acheron, Talon'un anlayamadığı bir dilde konuştu. İblisler, onun emriyle sersemlemiş gibi durakladılar ve etrafta uçuşmaya başladılar.
"Bu, iblisleri uzun süre tutamayacak," diye bağırdı Ash, sesi ruhani kanat çırpışları ve gök gürültüsünün arasından güçlükle duyulabiliyordu.
Ash ellerini kaldırdı ve Daimonlar aralarında görünmez bir bariyer gibi görünen bir şeye çarptı.
Talon, binadan çıkmanın başka bir yolunu bulmayı umarak Zarek'i koridora götürdü.
Daha küçük bir odanın kapısını iterek açtı.
"Sanırım ölüyor." Zarek'in sesi vücudunu ürpertti.
"Ölmüyor."
"Talon, sanırım ölüyor," diye tekrarladı.

İblisler unutulmuş, Talon onu Zarek'in kollarından aldı ve dikkatlice yere yatırdı.
Yüzü o kadar solgundu ki, onu titretti.
"Güneş ışığı?" nefes aldı, kalbi küt küt atıyordu. "Bebeğim, bana bakar mısın?"
Gördü ama görmeye alıştığı canlılık yerine acı ve derin bir pişmanlık gördü.
"Özgürsün, Talon," diye fısıldadı. "Ona laneti bozdurdum."
"Ne?"
"Seni özgür kılsın diye ruhunu Camulus'a sattı." Zarek ona dudağını kıvırdı. “Ona yapmamasını, bunun bir numara olduğunu söyledim. Dinlemedi ve kabul eder etmez piç kurusu onu patlattı.”
Talon boğuldu. "HAYIR!" diye kükredi ikisine de. "Güneş, neden?"
"Seni öldüreceğini söyledi. Sadece ruhumu alacağını düşündüm, Talon. Bunu yapacağını bilmiyordum. Önce beni öldürmeden ruhumu ele geçiremeyeceğini bilmiyordum.
Talon madalyonu Sunshine'ın boynundan kopardı. "Lanet olsun sana, Morrigán," diye bağırarak onu duvara fırlattı. "Onu da nasıl terk edersin?"
Soğuk elini dudaklarına bastırdı, "Şşt bebeğim. Bunu söyleme. Bu benim hatam."
“Ona her zaman bir sorun olduğunu söyledim. Ama doğru soruları sormadı.”
Talon onun nefes almak için mücadelesini izlerken gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Zihninde, hem bu hayatta hem de önceki hayatında birlikte geçirdikleri her anı defalarca hatırladı.
İlk seviştiklerinde Sunshine'ın parlak, şefkatli yüzünü gördü. Onu Beth'le şövale için güreşirken gördüm.
Karalama yaparken "Puff the Magic Dragon" şarkısını söylediğini duydum.
Ellerini ellerinin arasına alıp boya, terebentin ve paçuli kokan ellerini öptü.
Nefes kesen sanat eserleri yaratan eller.
Onu bir dokunuşla parçalayabilecek eller...
"Seni bir daha kaybetmeyeceğim," dedi nefes nefese. "Böyle değil."
Zarek öne çıktı. "Ne yapıyorsun Kelt?"
"Benden uzak dur."
Talon ellerini göğsündeki yaranın üzerine koydu ve gözlerini kapattı.
Kendini sakinleşmeye zorladı, duygularını onu terk etmeye zorladı ve sonra Kara Avcı güçlerini çağırdı ve onların onu yıkamasına izin verdi. Ölümsüz gücü aktı, yükseldi. Şişti ve ellerinden vücuduna doğru ilerledi.
Sırasıyla onun yarasını kendi göğsüne çekerken kolları yandı.
Normalde bunu yaptığında canı yanardı. Bu gece, acı sakatlayıcıydı çünkü bu yara küçük bir yaralanma değildi.
Ölümlüydü.
Kalbinin delinmesinin buruk ıstırabından nefesi kesilen Talon, ondan uzağa, geriye doğru düştü.
Güneş ışığı hareketsiz yatıyor, acının geri dönmesini bekliyordu.
Olmadı.

Zaten ölmüş olduğundan korkarak, Camulus'un patlamasının onu vurduğu göğsüne dokunmak için uzandı. Artık orada bir yara yoktu.
Pençe mi? Zarek'in ona baktığını görünce ayağa kalktı.
"Oh tanrım hayır!" Talon'u yerde kanlar içinde yatarken görünce çığlık attı. Yanına gidip onu kollarının arasına aldı. "Sen ne yaptın?"
Zarek, "Yaralarını kendi vücuduna aldı," diye açıkladı. "Şimdi senin ölmen yerine o ölecek."
"Hayır Talon, hayır! Lütfen ölme," diye yalvardı.
"Şşt," dedi Talon sessizce. "Sorun değil."
Ash koşarak kapıdan içeri girdi, onlara şöyle bir baktı ve küfretti. "Ne oldu?"
"Kelt onun yaralarını sardı." Zarek'in sesi bir fısıltıdan farksızdı ve inanamayarak doluydu.
Kapıya bir şey çarptı. Zor.
Merak etme, dedi Ash. "Odada bir kalkanım var. Tanrılar, onu ihlal edene kadar buraya giremezler."
"Evet ama bu hızla giderlerse kapıyı her an kırabilirler."
dedi Zarek. Ash'i Talon'a doğru itti. "Git, onu buradan çıkar. Arkanı kolladım.
"Emin misin?" diye sordu.
Zarek başını salladı.
"Öyleyse bana yardım et, Köle," diye hırladı Dionysos kapının diğer tarafından. "Bunun için seni yok edeceğim."
Zarek soğuk soğuk güldü. "Gel biraz al."
Ash odanın karşı tarafındaki kapıyı açtı.
Güneş çok korkmuştu. Neler olduğunu bilmiyordu. Zarek'in dönüp onlara yardım ettiğine hâlâ inanamıyordu. Kanlar içinde kalan Talon'un görüntüsünün ötesini de düşünemiyordu.
Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki kaçıp saklanmak istedi. Ama yapamadı. Talon'un kendisi için güçlü olmasına ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratmayı reddetti.
Zarek'ten uzaklaşırken ona seslendi. "Hey Günışığı?"
Ona baktı.
"Kase için teşekkürler." Sonra tanrıların Ash'in bariyerini ve kapıyı aşmasını beklemek için arkasını döndü.
Yaptıkları karşısında hayrete düşen Sunshine, Ash'in Talon'u koridordan soldaki son odaya taşımasına yardım etmek için koştu.
Ash onu dikkatlice yere yatırdı ve ardından güçlerini kullanarak odayı mühürledi.
Sunshine, Talon'un yanında diz çökerken eli titriyordu. Solgundu ve titriyordu. Tüm vücudu ter ve kanla kaplıydı. "Bekle bebeğim," diye fısıldadı, şimdi onu duyup duymadığından bile emin değildi.
"O ölümsüz, değil mi?" Ash'e sordu. "O iyi olacak."
Ash başını salladı. "Kalbi delinmiş. Atmayı bıraktığında ölecek. Tekrar."
Yüzü asıktı, Ash tavana baktı. "Artemis!" O bağırdı. "Kıçını kaldır buraya, hemen."

Tanrıça yanında belirirken bir ışık parlaması Sunshine'ı neredeyse kör etti.
Artemis, Acheron'a öfkeyle baktı. "Senin problemin ne?"
"Talon'un ruhuna ihtiyacım var. Şimdi."
Ona inanılmaz bir şekilde güldü. "Affedersin Acheron ama bunun bedelini ödemedin."
"Kahretsin, Artie, ölüyor. Pazarlık yapacak vaktim yok."
Omuz silkti. "Öyleyse iyileştir onu."
"Yapamam ve sen de bunu biliyorsun. Bu ölümcül bir tanrı cıvatası yarası. Buna müdahale etme iznim yok."
Sunshine, odanın içinde bir elektrik dalgasının aktığını hissetti.
Bencil tanrıçaya bakarken öfke gözünü kararttı. Sunshine üzerine atılmaya başladı ama Ash onu yakaladı ve geri çekti.
Güneş ışığı korku ve öfkeyle titredi.
"Onu bana ver şimdi." Acheron'un kalın sesi gök gürültüsü gibiydi. "Yap ve ben de sana tam bir teslimiyet haftası vereceğim."
Hesapçı bir parıltı Artemis'in gözlerini kararttı. "Bana iki tane ver."
Sunshine, Ash'in yüzündeki öfkeyi ve teslimiyeti gördü. "Tamamlamak."
Artemis elini uzattı ve avucunda büyük bir kestane rengi taş belirdi.
Ash onu almaya gittiğinde, Artemis onu ulaşamayacağı bir yere çekti.
"Şafakta bana geleceksin."
"Yapacağım, yemin ederim."
Artemis memnuniyetle gülümsedi ve ardından taşı Ash'e verdi. Ash, Talon'a döndü.
Ardından Sunshine'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Sunshine, bunu elinize almanız ve ruhu bedenine geri dönene kadar damganın üzerinde tutmanız gerekecek."
Uzandı ama Talon bileğini yakaladı. Kolunda zayıflamış tutuşunu hissedene kadar onun hala bilincinin yerinde olduğunu bile bilmiyordu.
"Yapamaz, Ash."
"Pençe!" dedi, onu durdurduğu için kızdı. "Ne yapıyorsun?"
"Hayır, Güneş Işığı," diye fısıldadı Talon, sesi gergindi. "Eğer onu alırsan, elini yaralar. Sizi bir daha asla çizemez veya boyayamaz hale getirebilir."
En büyük korkusu.
Talon'un acı dolu gözlerine baktı.
En büyük aşkı.
Yarışma yoktu.
Ash'in elinden taşı aldı ve etini kavururken haykırdı.
"Talon'un gözlerine dikkat et." Ash'in sesini kafasının içinde duydu. "Ve Zeus aşkına, lütfen onun ruhunu bırakma. Odaklan..." Odaklandı ve acı azaldı, ama yine de taşın elini yaktığını hissedebiliyordu.
Talon'un simsiyah gözlerine bakarken zaman durdu. Bu hayatın ve bir öncekinin hatıraları zihninde birleşti. Kendi ölümüne, onu yakın tutan Talon'a döndü.
Eğilip onu öptü. "Seninleyim aşkım."

Talon son nefesini verdi ve rahatladı. Saf korku onu tüketirken kendi kalbi de atmayı bıraktı.
Lütfen, lütfen, bu işe yarasın!
Ash elini Talon'un yay ve ok markasının üzerine koydu. Isı yavaş yavaş azaldı ve taşın rengi donuklaştı.
Yine de eli yanmıştı.
Tamamen soğuyunca taşı düşürdü ve bekledi.
Talon kıpırdamadı.
Nefes almadı.
Orada, tamamen hareketsiz ve ona tepkisiz bir şekilde yatıyordu.
Pençe mi? diye sordu, onun gitmiş olduğu korkusuyla tüm vücudu titriyordu.
Tam onun öldüğünden eminken derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı.
Sunshine onun kehribar rengi gözlerini görünce neşeli bir çığlık attı.
Arkalarındaki kapı hızla açılınca ona sıkıca sarıldı.
Daimonlar, iblisler ve iki tanrı odaya doluştu. Hiçbir yerde Zarek'ten iz yoktu. Sadece onu öldürmemiş olmalarını umuyordu.
Talon ayağa fırladı ve Sunshine ile diğerlerinin arasına girdi.
Ash savaşmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı.
"Gece yarısı," dedi Dionysos gülerek. Gösteri başlasın.
İblisler kenara çekildi ve aralarından Acheron'un "ikizi" çıktı.
"Merhaba Acheron," dedi Styxx, ne nazik ne de konuksever bir tonla. "Uzun zaman oldu, değil mi? On bir bin yıl falan mı?”
Talon nefesini tuttu. Gördüklerine inanamadı.
Bundan şüphelenmişti, ama şimdi gerçek onun üzerine çöktü. Ash'in bunca zaman bir ikiz kardeşi olmuştu.
Neden saklamıştı? Ve Styxx nasıl hala hayatta olabilir ve aynı zamanda bir Kara Avcı olamaz?
Mantıklı değil.
Styxx, Acheron'a yaklaştı.
Ash sertçe, "Geri çekil, Styxx," dedi. "Sana zarar vermek istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım. Onu bırakmana izin vermeyeceğim.”
Styxx, Talon'un bakışlarıyla karşılaştı ve güldü. Kötü bir pembe dizi gibi, değil mi? İyi ikiz, kötü ikiz.”
Öfkeli bakışları Acheron'a döndü. "Ama o zaman biz gerçekten ikiz değiliz, değil mi Acheron? Bir süreliğine aynı rahmi paylaştık.”
Styxx, gözle görülür biçimde gerilen Ash'in arkasında durmak için harekete geçti. Birinin ona bunu yapmasına izin vermek Ash'e göre değildi ama yine de görünmeyen bir güç tarafından donmuş gibi görünüyordu.
Styxx ona o kadar yakındı ki onları bir el zar zor ayırdı.
Dokunmadılar.
Styxx, Ash'in kulağına yakın alçak bir sesle konuşmak için öne eğildi. "Ona iyi olanın kim olduğunu söyleyelim mi Acheron? Ona hangimizin hayatını onurlu bir şekilde yaşadığını söylemeli miyim? Yunanlılar ve Atlantisliler hangimize saygı duydu ve kime güldü?”

Styxx elini Ash'in boynuna götürdü ve tam olarak Ash'in yara izinin olduğu yere koydu.
Ash'in kulağına Talon'un anlayamadığı bir dilde fısıldayabilmek için Ash'i kendine doğru çekti.
Ash sanki bir kabusun sancıları içindeymiş gibi nefes nefese kaldı.
Gözleri perili ve donuktu, nefesi düzensizdi. Yine de Styxx'in hakimiyetini kırmak için hareket etmedi.
Talon ne yapması gerektiğinden emin olamayarak izledi. Ash kesinlikle bununla başa çıkabilirdi. Ash'in üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey bilmemişti.
"İşte bu, Acheron," dedi Styxx İngilizce, sıkılı dişlerinin arasından. "Geçmişi hatırla.
Ne olduğunu hatırla. Hepsini yeniden yaşamanı istiyorum. Yaptığın her kötü şeyi yeniden yaşa. Anne babamı senin için ağlattığın her gözyaşı. Her an sana bakmak zorunda kaldım ve yüzümü sıktığın için utandım.
Talon, Ash'in gözlerinin yaşlarla dolmasını ve Ash'in titremesini izledi.
Ash'in hangi sırları sakladığını bilmiyordu ama onu bu şekilde etkilemek için korkunç olmalılar.
Kişisel olarak Ash'in geçmişinde ne yaptığı umurunda değildi. Ash'in bin beş yüz yıl boyunca şefkatli ve terbiyeli biri olduğunu hiç görmemişti.
Sır ya da değil, ikisi arkadaştı.
"Bırak onu," diye emretti Talon.
Styxx başını salladı ama Ash'i serbest bırakmayı reddetti. Ash'in boğazını sıktı. "Estes'in ne zaman öldüğünü hatırlıyor musun, Acheron? Babamla benim seni bulma şeklimiz mi? Onu asla unutmayı başaramadım. Seni her düşündüğümde, sahip olduğum görüntü bu. İğrençsin. İğrenç."
"Onu öldürün," diye emretti Dionysos, "ve geçidi açın."
Styxx onu duymuyor gibiydi, dikkati Ash'e odaklanmıştı.
Camulus bir hançerle onlara doğru ilerledi. Talon ona koştu ve silah için savaştılar.
Styxx, Ash'e alay etmeye ve hakaret etmeye devam ederken iblisler saldırdı.
"Öldür onu, Styxx," diye tekrar emretti Dionysos. "Yoksa geçidi kaçıracağız."
Styxx ceketinin altından bir hançer çıkardı.
Camulus ile olan kavgası unutulmuş, Talon onlara ulaşmaya çalışmıştır. Ama başaramadı.
Styxx elini kaldırdı ve hançeri doğrudan Ash'in kalbine sapladı. Onu kabzasına kadar gömdü.
Ash nefesini tuttu ve sanki bir şey onu ele geçirmiş gibi sırtını büktü.
Hançer havada fırladı ve Dionysos'un başının üzerindeki bir duvardan sekti. Işık yaradan dışarı aktı, sonra yarayı kavurdu.
Bir sonraki anda, herkesin ayaklarını yerden kesen bir şok dalgası odadan geçti. Tanrılar yere çakılmışken Styxx uzak bir köşeye savruldu.
Acheron yerden yükseldi ve onun birkaç santim üzerinde kanat çırparak havada asılı kaldı.

Görünmeyen güce karşı dik duramayan Talon, Sunshine'a doğru sürünerek onu her ne oluyorsa ondan korumak için onu yakınında tuttu.
Kimse dayanamadı. Tanrılar bile değil.
Acheron'un vücudundan şimşekler çakarak camları ve ışıkları söndürdü. Elektrik enerjisi her yerde patladı ve tısladı. Işık huzmeleri gözlerini ve ağzını delerken Acheron başını geriye yatırdı. Adamın içinden ateş ediyor gibiydiler ve sonra parlak ışık parlamaları yayarak odaya çıktılar.
Daimonlar ve iblisler tek bir parlak ışıkta patladı.
Acheron'un kolunun altından kanatlı bir ejderha çıkıp sanki onu koruyormuş gibi etrafına dolandı.
Ya da belki onu yutmak.
Talon hayatı boyunca hiç böyle bir şey görmemişti.
"Bu ne lan?" diye sordu. "Styxx, ne yaptın?"
"Hiç bir şey. Bu portal açılışından mı?"
"Hayır," dedi Dionysos. "Bu tamamen başka bir şey. Kimsenin bana bahsetmediği bir şey."
Tavana baktı ve "Artemis!" diye bağırdı.
Artemis ortaya çıktı ve anında diğerleriyle birlikte yere çakıldı.
Talon, ona karşı titrerken onu şiddetle kavrayan Sunshine'ı daha sıkı kavradı.
Artemis, Acheron'a bir kez baktı ve yüzü öfkeden kızardı. "Acheron'u kızdıran salak kim?" diye sordu.
İki tanrı Styxx'i işaret etti.
"Sizi aptallar!" diye hırladı. "Ne düşünüyordun?"
Dionysos, "Yok Ediciyi diriltmek için bir Atlantisliyi öldürmemiz gerekiyordu," dedi. "Bir tek Acheron kaldı."
"Ah, çok aptalsın!" Artemis tersledi. "Planının kötü olması gerektiğini biliyordum. Onu öylece bir hançerle öldüremezsin. Fark etmediysen, o bir insan değil. Beynin neredeydi?"
Dionysus dudaklarını ona doğru kıvırdı. "Evcil hayvanınızın bir tanrı katili olduğunu nereden bilebilirdim? Ne tür bir aptal kendini kendi türünden birine bağlar?"
"Pekala, ne yapmam gerekiyordu?" Artemis karşılık verdi. "Bay Her Şeye Gücü Yeten Tanrı-katili ile takılmak mı yoksa kendime bir Mardi Gras şamandırası alıp onunla takılmak mı?" Yorumundan son derece rahatsız görünen Camulus'u işaret etti. "Sen tam bir gerizekalısın," dedi kardeşine. "Sarhoş okul çocuklarının koruyucu tanrısı olmana şaşmamalı."
"Affedersiniz," diye çıkıştı Talon onlara. "Siz tanrılar bir saniye odaklanabilir misiniz? Burada biraz sıkıntımız var."
"Ah, kapa çeneni," diye çıkıştı Dionysos. "Seni ezdiğimde geri çekilmem gerektiğini biliyordum."
Talon'un çenesi gevşedi. "Bana şamandırayla vuran sen miydin?"
"Evet."
Camulus, Dionysos'a, "Lanet olsun, oğlum," dedi. "Uzun bir yoldan düştün. Dün Yunan tanrısı… bugün beceriksiz şamandıra sürücüsü. Sheez ve ben

seninle mi takıldım? Ne düşünüyordum? Artemis haklı, ne tür bir salak, ölü karısıyla eve gidebilmek için bir adamı biçmek için bir şamandıra alır? O zaman onu öldürüp tüm planı mahvetmediğin için şanslısın.”
"Hey, hiç o şeylerden birini sürmeyi denedin mi? Tam olarak kolay değil. Ayrıca, o bir Kara Avcı. Onu öldürmeyeceğini biliyordum. Onu eve götürmesini sağlayacak kadar onu incitecek bir şeye ihtiyacım vardı. İşe yaradığını hatırlatmama gerek var mı?”
Artemis onlara homurdandı. "Çok zavallısın. Aramızda ortak bir gen paylaştığımıza inanamıyorum.”
Artemis, erkek kardeşine kötü bir bakış atarak onları tutan görünmez güce karşı mücadele etti. Diğerleri gibi o da Ash'e ulaşamadı.
"Acheron!" o aradı. "Beni duyabiliyor musun?"
Bedensiz kahkahalar odayı doldurdu.
Ash başını öne eğdi ve içinden daha fazla şimşek çaktı. Ejder benzeri canavar, onu daha sıkı kavradı ve tanrıçaya ateşli bir nefes tısladı.
Artemis onun bacağına tırmanmaya çalıştı ama geri çekildi, ondan uzaklaştı.
"Biliyorsunuz millet," diye bağırdı Camulus. "Fikir Acheron'u öldürmek, Apollymi'yi serbest bırakmak ve tanrı statümüzü geri almaktı. Onu kızdırıp dünyanın sonunu getirme. Şahsen ben hiçbir şeyin hükümdarı olmak istemiyorum. Ama biri bu adamı durdurmazsa, söylediği ilahi, bildiğimiz şekliyle hayatı ve dünyanın yaratımını iptal edecek.
"Ne yapacağız?" Sunshine, Talon'a sordu.
Aklına tek bir şey geldi.
Acheron'u kendine getirmek zorundaydı.
Talon onun dudaklarını öptü, sonra ondan uzaklaştı. Onu geri almak için ölmemişti, sadece şimdi onu kaybetmek için.
Kalan güçlerini topladı ve onu kozalamalarına izin verdi. Artık Kara Avcı ölümsüzlüğüne sahip değildi ama kendisine verilmiş olan tüm psişik güçleri elinde tutuyordu.
Umarım yeterli olurlar.
Yavaşça ayağa kalktı.
Üzerine bir şimşek çaktı.
Talon onu saptırdı. Ash'in yanına ulaşana kadar girdabın içinde yavaşça ilerledi.
Sakin kaldığı sürece Ash'in gazabından korunuyor gibiydi.
"Bırak, T-Rex."
Ash onunla anlamadığı bir dilde konuştu.
"Geri çekil ya da öl diyor," diye tercüme etti Styxx. "Yok Ediciyi çağırıyor."
Talon, "Bunu yapmana izin veremem," dedi.
Kahkahalar tekrar yankılandı.
Acheron'u söylediği şeyden uzaklaştırmak isteyen ve deneyecek başka bir şey bilmeyen Talon, ona koştu.
Ash'i tam ortasından yakaladı ve yere düşürdü. Ejderha çığlık atarak ayağa kalktı.
Talon, Ash'e vururken bunu görmezden geldi.

Sunshine, ikisinin dövüşünü izlerken nefesini tuttu. Tüm bina parçalanacakmış gibi hissetti.
Altındaki zemin sallandı.
İki büyük ilkel canavar gibi birbirine kilitlenmişlerdi ve dünyanın kaderi kimin kazanıp kimin kaybedeceğine bağlıydı.
Savaşlarının marazi güzelliği ve zarafetiyle büyülenmiş bir halde onları izlerken bir dua fısıldadı.
Zarek kanlar içinde kapıdan içeri girdi ve hemen geriye, bir duvara fırlatıldı.
Artemis tekrar Acheron'a ulaşmaya çalıştı ve Talon'la savaşırken onu tekrar geri fırlattı.
Camulus, "Çocuğun hakkını vereceğim," dedi. "O her zaman bir savaşçıydı."
Talon bu sözleri duyunca dövüşmeyi bıraktı.
"Yerini asla öğrenemezsin, Speirr. Ne zaman kılıcı bırakıp kibarca oynaman gerektiğini asla bilemezdin."
Camulus haklıydı. Şimdiye kadar, Talon ne zaman savaşacağını ve ne zaman geri çekileceğini asla bilememişti.
Ash'e ulaşmasını sağlayan şey sakin olmasıydı.
Sonra, Kara Avcı olacağı gece Acheron'un ona söylediklerini hatırladı. "Sana o acıyı, artık sana batmayacak kadar derinine nasıl gömeceğini gösterebilirim. Ancak hiçbir şeyin karşılıksız verilmediği ve hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmediği konusunda uyarılmalıdır. Bir gün sana kendini yeniden hissettirecek bir şey gelecek ve onunla birlikte çağların acısını sana getirecek. Sakladığınız her şey ortaya çıkacak ve bu sadece sizi değil, yakınınızdaki herkesi yok edebilir."
Şimdi bu sözlerin aslında kime söylendiğini merak etti. O mu yoksa Ash mi?
Acheron'a baktı ve kendisine saldıran adamın öfkesini gördü. Ash'in o gece kastettiği buydu.
İkisi de kendilerini o kadar uzun süre öyle bir bağla tutmuşlardı ki, öfkeleri akıl yürütmelerini sağlayamıyordu. Geri çekilmeleri ve savaş hattını yeniden düşünmeleri gerektiğinde saldırmalarını sağladı.
Gözlerini kapatan Talon, Acheron'un ona öğrettiği gibi yatıştırıcı sakinliği çağırdı.
Ash ona tekrar koştu.
Talon bu kez savaşmak yerine onu bir kardeş gibi kucakladı.
Talon'un daha önce hiç bilmediği bir güce ve kudrete sahipti, Ash'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve eski dostunun onu görmesini sağlamaya çalıştı.
Ash'in yüz hatları artık yakışıklı ya da insani değildi. Onlar sapkın bir iblisinkilerdi. Gözleri kan kırmızısı ve sarıydı ve içlerinde merhamet yoktu.
Üşüdüler. Kötü.
Renkler ateş gibi dönüyor ve dans ediyordu.
Talon daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.
Ash'in böyle bir güce sahip olduğunu kim bilebilirdi?
Ama onu durdurmak zorundaydı.
Öyle ya da böyle.
"Acheron," dedi sakince, yavaşça. "Yeterli."

İlk başta Ash'in onu duyduğunu düşünmedi. Acheron, Sunshine'ı yerde görmek için başını çevirene kadar değil.
"Talon," diye boğuk bir sesle tısladı. Ash'in gözleri titredi, sonra tekrar Talon'a baktı.
Aniden, odanın içinden başka bir şok dalgası geçti, bu birincisinin tersi yöndeydi. Sanki serbest kalan güç Acheron'a geri dönüyor gibiydi.
Ejderha tavana doğru fırladı, sonra gözden kayboldu.
Ash'in yüz hatları, Talon'un yüzyıllar önce tanıdığı adamın yüzüne dönüştü.
Ash artık gümüş rengi olan gözlerini kırpıştırdı ve sanki bir kabustan uyanıyormuş gibi etrafına bakındı.
Ash tek bir yorum bile yapmadan Talon'dan uzaklaştı, kollarını onun göğsüne doladı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi odanın karşısına geçti.
Artemis'in yanından geçerken ona uzandı ama Artemis onun dokunuşundan kaçındı ve yürümeye devam etti.
Artemis hırlayarak kardeşine döndü. "Babam seni ele geçirene kadar bekle yeter."
"Ben? Bu gece ne planladığımı biliyordu. Ona Acheron'dan bahsedene kadar bekle!"
Artemis dudağını büktü. "Ah, kapa çeneni, mızmız çocuk." Elini uzattı ve onu odadan çıkardı.
Artemis bakışlarını ona çevirdiğinde Styxx geri çekildi.
"Sen," dedi, sesinde tiksinti vardı.
Styxx sesli bir şekilde yutkundu. "Onun gibi birini nasıl koruyabilirsin? Ben öldükten sonra, o..."
"Seni ilgilendirmez," dedi onun sözünü keserek. "Sen ve değerli ailen, ona sırtınızı döndünüz ve onun hatası olmayan bir şey için onu mahkum ettiniz."
"Onun hatası değil mi? Lütfen." Styxx bir şey daha söylemeye çalıştı ama sesi kayboldu.
"Böylesi daha iyi," dedi Artemis. "Komik, ikiniz de birbirinize benziyorsunuz ama yine de mızmızlanıyorsunuz.
Zeus'a şükür, Acheron'da o kadar iğrenç bir kalite yok. Ama o her zaman bir erkekti ve sümüklü küçük bir çocuk değildi."
Styxx'i duvara dayadı. "Sana inanamıyorum. Sana mükemmel bir varlık verdim.
Arzu edebileceğiniz her şeyle dolu kendi adanız ve ne yaptınız?
Sonsuza kadar Acheron'dan nefret ederek, onu öldürmenin yollarını planlayarak geçirdin. Sen merhameti hak etmiyorsun."
"Beni öldüremezsin," diye ciyakladı Styxx. "Bunu yaparsan, Acheron da ölür."
"Ve Kader'in senin yaşam gücünü onunkine bağladığı günü de lanetliyorum." Sanki onu olduğu yerde parçalamaktan başka bir şey istemiyormuş gibi gözlerini kıstı. "Haklısın. Seni öldüremem ama hayatı senin hayal edebileceğinden daha kötü bir cehenneme çevirebilirim."
"Bana ne yapacaksın?" diye sordu.
Kötü bir şekilde gülümsedi. "Göreceksin küçük insan, göreceksin."

Styxx ortadan kayboldu.
Artemis onlara bakmak için döndü. Derin bir nefes aldı ve katlanarak sakinleşiyor gibiydi.
"Ruhunla ilgilen Speirr," dedi Talon'a. "Senin için çok pahalıya satın alındığını bil." Sonra o da ortadan kayboldu.
Bu onları Camulus'la baş başa bıraktı.
"Eh," dedi Talon Kelt tanrısına. "Arkadaşların seni terk etmiş gibi görünüyor."
Camulus içini çekti. "Ne yazık. Fazlalık, Savaş ve Yıkım. Birlikte, dünyada iyi vakit geçirebilirdik. Oh iyi. Onu senden tekrar almakla yetinmek zorunda kalacağım. Ne de olsa bana ruhunu verdi ve şimdi ona sahip çıkmak istiyorum. Ve tabii ki, ruhlarla ilgili eğlenceli olan şey, onların ancak ölü bir bedenden alınabilmesidir."
Camulus onun için başladı.
Talon, savaşmaya hazır şekilde askerlerini çıkardı.
Birdenbire parlak bir flaş odayı aydınlattı. Sunshine için neredeyse Talon'unki kadar değerli olan bir forma dönüştü.
Büyükanne mi? Sunshine inanamayarak sordu.
Büyükannesi Camulus'la aralarına girdi. Sert bir bakışla Kelt tanrısına baktı. Korkma tatlım. Bupkis sahibi değilsin.
Camulus onun görünüşü karşısında afallamıştı. "Morrigan mı? Burada ne yapıyorsun? Bu seni ilgilendirmez."
"Ah evet, öyle." Büyükannesi küçük yaşlı bir kadından, Talon'un ölümlü olduğu günlerde tanıştığı güzel savaş tanrıçasına dönüştü.
Talon soğudu.
Güneş ışığı sıçradı. "Affedersin? Bu nedir?"
Büyükannesi özür dilercesine Sunshine'a baktı. "Böyle öğrenmeni istemezdim Ufaklık ama Acheron ve ben onların Apollymi'yi salmalarını engellemek zorundaydık. Ve Talon'u serbest bırakmak için ikinizin burada Camulus'la yüzleşmenize ihtiyacımız vardı."
Talon ağzı açık kaldı.
Ash tüm bunları biliyor muydu? Neden ona söylememişti?
Morrigán, Camulus'a döndü. Üzgünüm Cam. Bir kez olsun ince yazıları okumayı unuttun. Planın için Nynia'nın ölümlü ebeveynler olarak yeniden doğmasına izin vermesi konusunda Bran'la anlaştın.
Büyükanne ve büyükbabasının da ölümlü olduğunu hiç belirtmedin.
"Sana ve Artemis'e savaş açmadan Speirr'in senin lanetinden ve pazarlığından kurtulmasına yardım edemeyeceğim için yapabileceğim en azından karısını senin dokunamayacağın birinin bedeninde ona geri vermek olduğunu düşündüm. Nynia, Sunshine'ın etimden et, kanımdan kan olduğu için şimdi yeniden doğuyor. Speirr onun boynundan içtiğinde kanımı ona aldı ve şimdi o da benim korumama sahip."
Camulus küfretti.
Büyükannesi burnunu kırıştırdı. "Sadece kokuyor, değil mi? Benimle dövüşmek istemiyorsan onu ya da onu öldüremezsin."

Talon, Sunshine ile şaşkın bir bakış attı.
"Bir gün, Morrigan. Bir gün..." Camulus aniden odadan çıktı.
Morrigán derin bir nefes aldı, sonra onlarla yüzleşmek için arkasını döndü.
"Tebrikler çocuklar."
"Özgürüm?" diye sordu Talon, buna hâlâ inanamıyordu.
Morrigan başını salladı. "Karanlık Avcı güçlerin sağlamken."
Güneş tereddüt etti. "O hâlâ bir Kara Avcı mı?"
"Hayır," dedi büyükannesi. Artemis, ruhunu teslim ettiğinde onu yemininden kurtardı. Bir kişiye psişik güçler bahşedildiğinde, sonsuza dek onunla kalırlar."
Güneş gülümsedi. "Yani artık gün ışığına çıkabilir mi?"
"Evet." Morrigan aniden rahatsız göründü. "Bu arada, ikinize söylemem gereken bir şey var."
"Ne?" diye sordular, ikisi de onun ne söyleyeceğinden korkarak.
"Pantheon'umuzun işleyiş şekli yüzünden ikiniz..." Dudağını ısırdı ve ellerini ovuşturdu.
"Biz neyiz?" Talon, bundan sonra olacaklardan korkarak sordu. Bir tanrıyla uğraşırken insan asla çok dikkatli olamaz.
"Vazgeçmediğin sürece ölümsüzsün."
Güneş ışığı yanıp söndü. "Ne?"
Büyükanne boğazını temizledi. "Sen ve kardeşlerin ölümsüz doğdunuz, tatlım. Bu yüzden otuzunu zorluyor olmana rağmen hala bir bebek gibi görünüyorsun."
"Bu annemin de ölümsüz olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu.
"HAYIR. Baban olmadığı için, onunla yaşlanmak için ölümsüzlüğünden vazgeçmeye karar verdi. Ama ona ölümsüzlük veren benim kanım olduğu için ondan sana, sonra da senden Talon'a geçti.
Joy, Talon'u parçaladı. "Yani onun bir daha ölmesini izlemek zorunda kalmayacağımı mı söylüyorsun?"
"Asla. Sen seçmedikçe hayır.
Ah, hayır, dedi Talon gülerek.
"Ben de o kadarını düşündüm." Morrigán geri adım attı. "Eh, eminim ikinizin de yapacak çok işi vardır. Bir düğün planlamak gibi. Git bir sürü bebek yap." Ellerini avuçlarının içine aldı ve sonra birbirine bastırdı.
"Sizden çok sayıda büyük torun bekliyorum."
Morrigán ortadan kayboldu ve onları şaşkınlık içinde birbirlerine bakmaya bıraktı.
Güneş ona bakarken dudaklarını yaladı. Bu gece olan her şeye inanamıyordu.
En önemlisi, Talon'un kendisine ait olduğuna inanamıyordu. "Öyleyse ilk hareket tarzımız nedir?"
Kehribar rengi gözlerine o tanıdık bakış geldi. "Bebek yapmaya mı çalışıyorsun?"
Ona güldü. "Kulağa iyi geliyor, ama kamarana dönmemiz muhtemelen gecenin geri kalanını alacak."

"Doğru, ama çatı katın o kadar da uzakta değil..."
Güneş gülümsedi. "Hayır, değil."
Elini öptü ve ardından onu odadan çıkardı.
Binayı terk ettiler ve eve giden Mardi Gras kutlamalarının korkunç kalabalığına karıştılar. Sokağa ulaşana kadar el ele yürüdüklerinde Sunshine'ın yüreği hafifledi.
Dev bir şamandıra onu kıl payı ıskalarken nefesi kesilerek Talon'u geri çekti. Sonra kahkahayı patlattı. "Seninle Mardi Gras yüzenlerin nesi var?"
"Sorun şamandıralar değil, aşkım, sensin. Ne zaman etrafta olsan, diğer her şey benim dikkatimden kayboluyor."
İğrenç bir şekilde dudağını ısırdı. "Böyle konuşmaya devam edersen seni kesinlikle eve götüreceğim, kilitleyeceğim ve anahtarı atacağım."
"Benim için sorun yok, sadece bunu yaparken çıplak olduğundan emin ol."

19. Bölüm

Zarek, Talon ve Sunshine'ın kalabalığın içinde kaybolmasını izledi. Sunshine için mutluydu ama ikisinin birbirleri için ne hissettiklerini anlayamıyordu. Aşkın hiçbir türünü tatmamıştı.

"Siktir et," diye hırladı, topallayarak binadan uzaklaştı. Kasaba evine geri dönmesi gerekiyordu.

"Dionysos senin için gelecek."

Arkasından Acheron'un sesini duyunca duraksadı. "Bu yüzden?"

Ash yaklaşırken içini çekti. "Ateşkes yapamaz mıyız?"

Zarek bu düşünceyle alay etti. "Neden? Karşılıklı küçümseme bize çok yakışıyor."

"Z, bunun için çok yorgunum. Bana Artemis ile kullanmam için bir şey ver. Sana bir şans daha vermesini isteyecek bir şey."

Zarek acı acı güldü. "Evet, doğru. Orada gördüklerimden sonra, zincirini onun çektiğine gerçekten inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Ne kadar aptal görünüyorum?"

"İşler her zaman göründüğü gibi değildir."

Belki, ama Zarek bu konuda pes etmeye niyetli değildi. Bu gece asil bir şekilde kendini becermişti.

Tanrılara düşman olduğu an, ona bunu ödeteceklerini biliyordu.

Umurunda olduğundan değil.

Onun için gelsinler.

"Bak," dedi Acheron'a sırtını dönerek, "yorgun ve açım ve yaralarım iyileşene kadar uzanmak istiyorum, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

Zarek, bir grup üniversite öğrencisi gülerek ve birbirleriyle alay ederek yanlarından geçerken duraksadı. Onları merakla izledi.

Bir köşeyi döndüler ve gözden kayboldular.

Çığlık atan ve tezahürat yapan sarhoş turistlere ve yerlilere baktı.

Saat neredeyse gece bir olmuştu ve kalabalığa dağılması söylenmesine rağmen şehir hala canlı ve canlıydı.

"Ne zaman döneceğim?" diye sordu Zarek, alacağı cevaptan korkarak.

"Yarın. Nick iki gibi seni almaya gelecek. Seni gün ışığına maruz bırakmadan uçak pistine çıkarabilecek renkli bir minibüsü olacak."

Zarek, Alaska'ya dönmeyi düşünürken gözlerini kapattı ve yüzünü buruşturdu. Birkaç hafta sonra bahar gelecekti.

Yine eve kapanacaktı.

Solunda bir flaş dikkatini çekti. Üç saniye sonra kalabalığın arasından bir Daimon koşarak geldi. Daimon dişlerini gösterdi ve sanki kiminle ya da neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi Zarek'e hırladı.

Zarek, yapmak üzere olduğu şeyi tahmin ederek şeytanca gülümsedi.

"Sen nesin?" Daimon, onu ne zaman korkutmayı veya sindirmeyi başaramadığını sordu.

Zarek dudaklarını kıvırdı. "Oh lütfen, sana iş tanımını vermeme izin ver. Ben, Kara Avcı.
Sen, Daimon. Ben vurdum, sen kanıyorsun. Ben öldürürüm, sen ölürsün."
"Bu sefer değil." Daimon saldırdı.
İçgüdüsel olarak hareket eden Zarek, onu boğazından yakaladı ve pençesini kullanarak onu öldürdü.
Daimon, Valerius koşarak kalabalığın arasından geçerken buharlaştı.
Romalı güçlükle nefes alıyordu ve belli ki bir süredir Daimon'u kovalıyordu.
Valerius, Ash'e baktı ve başını eğdi, ardından Zarek'e baktı ve donakaldı.
Zarek, onun şok olmuş bakışlarını gözünü bile kırpmadan karşıladı. Ash'in emriyle keçi sakalını kazımıştı.
Tanıdıklık, Valerius'un gözlerini kırpmadan orada dururken gözlerini kararttı.
Zarek ona buruk bir şekilde gülümsedi. "Sürpriz," dedi sessizce. "Geldiğini görmediğine bahse girerim."
Başka bir şey söylemeden kalabalığa doğru ilerledi ve Valerius ile Acheron'u kendi hallerine bıraktı.

Bölüm 20
ŞAFAKTA NEW ORLEANS
Kardeşler. Antresindeki mermer büste bakarken bu kelime Valerius'un kalbinde asılı kaldı.
Bu, babasının yüzüydü.
Bu, kardeşinin yüzüydü.
Zarek.
Orada durmuş geçmişle bugünü uzlaştırmaya çalışırken acı onu harap etti.
Neden benzerliği hiç görmemişti?
Ama biliyordu. Bu geceden önce Zarek'e hiç bakmamıştı.
Acınası bir soylu köle olan Zarek, dikkatini o kadar çekmişti ki, çocuğa zar zor bakmıştı.
Hayatlarında onu gerçekten gördüğü sadece bir kez olmuştu.
Zarek'in ne için dövüldüğünü artık hatırlayamıyordu. Bu nedenle, Zarek'in cezalandırılmasına neden olan eylemi hangi erkek kardeşinin işlediğini bile hatırlayamıyordu. Diğerlerinden birininki kadar onun da kabahati olabilirdi.
Tek hatırladığı, Zarek'i bir insan olarak ilk kez tanıdığı zamandı.
Zarek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çıplak, yaralı sırtı kanlı ve yırtık bir şekilde parke taşlı zeminde yatıyordu.
Valerius'u en çok etkileyen şey, Zarek'in yüzündeki ifadeydi. Çocuğun gözleri boşalmıştı. Boş. Tek bir gözyaşı belirgin değildi.
Valerius o sırada Zarek'in bu kadar sert bir dayak karşısında neden ağlamadığını merak etmişti ama sonra Zarek'in asla ağlamadığını anladı.
Zavallı köle, onu döverken tek bir kelime bile etmemişti. Ne yaparlarsa yapsınlar, ne söylerlerse söylesinler, çocuk bunu bir erkek gibi karşıladı, ağlamadan, yalvarmadan. Sadece sert, soğuk metanet.
Valerius, kendisinden daha genç birinden böyle bir gücü tasavvur edemezdi.
Ne yaptığının farkına varmadan, uzanıp Zarek'in sırtındaki izlerden birine dokunmuştu. Ham ve kanayan, o kadar acı verici görünüyordu ki, böyle bir yaraya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştı, tüm sırt bunlarla dolu değil.
Zarek kıpırdamadı.
"İhtiyacın var mı..." Valerius cümlenin son cümlesinde boğulmuştu. Zarek'in kalkmasına yardım etmek istemişti ama birisi onun böyle bir şey yaptığını görürse ikisinin de cezalandırılacağını biliyordu.
"Ne yapıyorsun?"
Babasının kızgın sesi yerinden sıçramasına neden oldu. Dürüstçe, "Ben-arkasına bakıyordum," diye yanıtladı.
Babası gözlerini ona dikmişti. "Neden?"
"Merak ettim." Valerius, babasının yanında her zaman kekelemesinden nefret ediyordu.
"Neden? Sence bu onu incitiyor mu?”

Valerius cevap veremeyecek kadar korkmuştu. Babasının gözlerine sık sık gelen o ölü bakış vardı. Tanıdığı nazik, sevgi dolu babası anlamına gelen bir bakış gitmişti ve onun yerine acımasız ordu komutanı gelmişti.
Babasını sevdiği kadar, kendi oğullarına karşı bile hemen her türlü soğukkanlı gaddarlığı yapabilen ordu komutanından korkuyordu.
"Cevap ver oğlum. Sence bu onu incitiyor mu?”
Onayladı.
"Onu incitmesi umurunda mı?"
Valerius, onlar ona ihanet etmeden önce gözyaşlarını kırpıştırmıştı. Gerçek şuydu ki umurundaydı ama o kadar yüksek sesle nefes almaya cüret ederse babasının öfkeden uçacağını biliyordu. “H-hayır.
Umurumda değil.”
"O zaman ispatla."
Valerius aniden bunun ne anlama geldiğinden korkarak gözlerini kırpıştırdı.
"Kanıtla?"
Babası sehpadan kırbacını almış ve ona vermişti. "Ona on kırbaç daha vur yoksa sana yirmi kırbaç vururum."
Kalbi kırık ve eli titreyen Valerius kamçıyı almış ve kırbaçları indirmişti. Kırbaç kullanmaya alışık olmadığı için Zarek'in sırtını tamamen ıskalamıştı. Kirpikleri Zarek'in yara izi olmayan kollarına ve bacaklarına indi. Daha önce hiç dövülmemiş bakir et.
Zarek ilk kez tıslamış ve kirpiklerden irkilmişti. Öyle ki, son kırbaç Zarek'in yüzünün tam alnının altından geçti.
Zarek kirli parmaklarının arasından kan fışkırırken gözlerini kapatarak çığlık atmıştı.
Valerius, kölenin gözünü kör ettiği için babasının onu övdüğünü duyunca kusmak istemişti.
Babası aslında onun sırtını sıvazlamıştı. "İşte bu, oğlum. Her zaman en savunmasız oldukları yerden saldırın. Bir gün iyi bir general olacaksın.”
Zarek o zaman ona bakmıştı ve boşluk gitmişti. Yüzünün sağ tarafı kan içindeydi ama sol gözüyle Zarek hissettiği tüm acıyı ve ıstırabı aktarmıştı. Hem içe hem de dışa yöneltilen tüm nefret.
Bu bakış, bugüne kadar Valerius'un içinde kazınmıştı.
Babası, o bakıştaki küstahlık yüzünden Zarek'i bir kez daha dövmüştü.
Zarek'in hepsinden nefret etmesine şaşmamalı. Adamın buna hakkı vardı.
Valerius, Zarek'in ebeveynliği hakkındaki gerçeği öğrendiğine göre daha da fazlası.
Zarek'in gerçeği ne zaman öğrendiğini merak etti. Neden hiç kimse ona söylememişti.
Öfkelenen Valerius, babalarının taş büstünü kavradı.
"Neden?" diye sordu, artık bir yanıtı olmayacağını bilerek.
Ve o anda babasından her zamankinden daha çok nefret etti. Damarlarında akan kandan nefret ediyordu.
Ama günün sonunda o Romalıydı.
Bu onun mirasıydı.

Doğru ya da yanlış, bunu inkar edemezdi.
Başını yukarı kaldırarak fuayeden üst kattaki yatak odasına çekildi.
Ancak merdivenleri çıkarken son bir kez daha saldırdı.
Arkasını dönerek bacağını tekmeledi ve kaideyi yakaladı.
Babasının büstü taş mermer zemine devrildi ve paramparça oldu.
NEW ORLEANS, O ÖĞLEDEN SONRA
Helikopter havalanırken Zarek arkasına yaslandı. Eve gidiyordu.
Hiç şüphe yok ki orada ölecekti.
Artemis onu öldürmediyse, Dionysos'un öldüreceğinden emindi. Dionysos'un tehdidi kulaklarında çınladı. Sunshine'ın mutluluğu için, ona geçmişindekilerden çok daha büyük dehşetler yaşatacağından emin olan bir tanrıya ihanet etmişti.
Zarek, ona gerçekten zevk veren tek şeyin insanları kızdırmak olduğu gerçeği dışında, bunu neden yaptığını hâlâ bilmiyordu.
Bakışları sırt çantasına ilişti.
Ne yaptığını anlamadan el yapımı kaseyi çıkardı ve elinde tuttu.
Ellerini Sunshine'ın oymuş olduğu karmaşık desenlerin üzerinde gezdirdi.
Muhtemelen bu kase için saatler harcamıştı.
Sevgi dolu ellerle okşadım…
“Bir bez bebek için zamanlarını harcıyorlar ve bu onlar için çok önemli hale geliyor; ve kim onu onlardan alırsa ağlarlar…"
Aklından Küçük Prens'ten bir pasaj geçti. Sunshine zamanının çoğunu buna harcamış ve işini ona vermişti. Muhtemelen basit yeteneğinin ona ne kadar dokunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
"Gerçekten zavallısın," diye soludu, elindeki kâseyi tutarken tiksintiyle dudağını kıvırdı. "Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve değersiz bir kil parçası için kendini ölüme terk ettin."
Gözlerini kapatarak yutkundu. Doğruydu.
Bir kez daha bir hiç uğruna ölecekti.
"Ne olmuş?"
Bırak ölsün. Belki o zaman bir tür teselli bulurdu.
Kendi aptallığına kızan Zarek, düşünceleriyle kâseyi paramparça etti. MP3 oynatıcısını çıkarıp Nazareth's Hair of the Dog'a gitti, kulaklıklarını taktı ve Mike'ın helikopterin camlarını açıp ölümcül güneş ışığını üzerine almasını bekledi.
Ne de olsa Dionysos'un Toprak Sahibine yapması için para ödediği şey buydu.
TARTARUS
Styxx'in etrafını saran çığlıklar, karanlığı delip geçti. Bir şeyler görmek için elinden gelenin en iyisini yaptı ve yalnızca işe yaramaya can atan gözlerin tuhaf, nokta atışı hayalet ışıklarını gördü.
Burası soğuktu. Buzlu. Sarp bir kaya boyunca ilerlediğini ancak 1,8'e 1,8 metrelik küçük bir hücrede kapatıldığını öğrenmek için yokladı. Rahatça uzanabileceği kadar yer bile yoktu.

Birden yanında bir ışık belirdi. Koyu kızıl saçlı, açık tenli ve bir tanrıçanın yeşil, dönen gözleriyle genç, güzel bir kadına dönüştü. Onu anında tanıdı. Hafıza tanrıçası Mnimi idi. Onun benzerliğini tapınaklarda ve parşömenlerde sayısız kez görmüştü.
Onu yakından incelerken elinde eski moda bir kandil tutuyordu.
"Neredeyim?" diye sordu.
Sesi, kristal yaprakların arasından fısıldayan bir esinti gibi hafif ve yumuşaktı. "Tartarus'tasın."
Styxx öfkesini yuttu. Çağlar önce antik Yunanistan'da öldüğünde, Elysian Çayırları cennetine yerleştirilmişti.
Tartarus, Hades'in işkence etmek istediği kötü ruhları kovduğu yerdi.
"Buraya ait değilim."
"Nereye aitsin?" diye sordu.
"Ben aileme aitim."
Ona bakarken gözleri hüzünle parlıyordu. "Hepsi yeniden doğdu. Artık geriye kalan tek ailen, nefret ettiğin kardeşin."
"O benim erkek kardeşim değildir. O asla benim kardeşim olmadı."
Onlardan uzakta bir şey dinliyormuş gibi başını kaldırdı. "Garip. Acheron senin hakkında hiç böyle hissetmedi. Ona ne kadar zalim olursan ol, o senden asla nefret etmedi."
Onun ne hissettiği umurumda değil.
"Doğru," dedi, sanki onun en derin düşüncelerini biliyormuş gibi, sanki onu kendisinden daha iyi tanıyormuş gibi.
"Dürüst olmak gerekirse, seni anlamıyorum, Styxx. Yüzyıllar boyunca, Vanishing Isle size eviniz olarak verildi. Arkadaşların ve bilinen her türlü lüksün vardı. Orası Elysian Çayırları kadar huzurlu ve güzeldi ama senin tek yaptığın Acheron'dan daha fazla intikam planları yapmaktı. Güzel evinizin ve ailenizin, huzurlu ve mutlu çocukluğunuzun anılarını sizi rahatlatmak için verdim ve siz onlardan zevk almak yerine onları nefretinizi körüklemek için kullandınız."
Beni mi suçluyorsun? Benden her şeyimi çaldı. Umduğum ya da sevdiğim her şey.
Onun yüzünden ailem öldü, krallığım gitti. Benim hayatım bile onun yüzünden sona erdi."
"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Kendine yalan söyleyebilirsin Styxx ama bana değil. Kardeşine ihanet eden sendin. Sen ve baban. Ondan korkmanın seni kör etmesine izin verdin. Sadece onu değil, kendini de mahkûm eden kendi davranışlarındı."
"Bu konuda ne biliyorsun? Acheron kötüdür. Kirli. Dokunduğu her şeyi kirletiyor."
Parmaklarını lambanın alevinde gezdirerek küçük hücrenin karanlığında ürkütücü bir şekilde titreşmesini sağladı. Bu arada gözleri yoğunluğuyla onu yakıyordu. "Hafızanın güzelliği bu, değil mi? Gerçekliğimiz her zaman hakikat algılarımız tarafından gölgelenir.

Olayları bir şekilde hatırlıyorsun ve bu yüzden onun için nasıl olduğunu bilmeden kardeşini yargılıyorsun.”
Mnimi elini onun omzuna koydu. Sıcaklığı tenini yaktı ve o konuştuğunda alçak tonu şeytani, sinsi geliyordu. "Sana hediyelerin en değerlisini vermek üzereyim, Styxx. Sonunda anlayışa sahip olacaksın.”
Styxx kaçmaya çalıştı ama başaramadı.
Mnimi'nin ateşli dokunuşu onu hareketsiz tuttu.
Zamanda geriye koşarken başı dönüyordu.
Güzel annesinin yaldızlı yatağında yattığını gördü, vücudu ter içinde, yüzü küldendi, bir görevli onun soluk mavi gözlerinden nemli, sarı saçlarını fırçalarken. Annesinin o gün olduğundan daha neşeli göründüğünü hiç görmemişti.
Oda saray görevlileriyle doluydu ve kral olan babası, devlet başkanlarıyla birlikte yatağın yanında duruyordu. Uzun, vitray pencereler açıktı ve temiz deniz havasının yaz sonunun sıcağında rahatlama sağlamasına izin veriyordu.
Ebe, yeni doğan bebeği bir battaniyeye sararak, "Bu bir başka güzel çocuk," dedi mutlu bir şekilde.
"Tatlı Apollymi'nin ellerine sağlık, Aara, beni gururlandırdın!" dedi babası, yüksek bir sevinç çığlığı odada yankılanırken. "İkiz adalarımıza hükmedecek ikiz çocuklar!"
Annesi, ebenin ilk doğan bebeği temizlemesini gülerek izledi.
İşte o zaman Styxx, Acheron'un doğumunun gerçek dehşetini öğrendi, babasının ondan sakladığı karanlık sırrı öğrendi.
Acheron ilk doğan oğuldu. O değil.
Artık Acheron'un bebek bedeninde olan Styxx, yeni doğan ciğerlerinden nefes almak için mücadele etti. Sonunda bir alarm çığlığı duyduğunda derin ve temiz bir nefes almıştı.
"Zeus merhamet etsin, en büyüğünün biçimi bozuk Majesteleri."
Annesi başını kaldırdı, kaşları endişeyle kırışmıştı. "Nasıl yani?"
Ebe onu, ikinci doğan bebeği göğsüne koyan annesine taşıdı.
Korkan bebek sadece teselli edilmek istedi. Geçen aylarda rahmini paylaşan kardeşine uzandı. Kardeşine dokunabilseydi, her şey yoluna girecekti. Bunu biliyordu.
Bunun yerine annesi, erkek kardeşini gözden ve ulaşamayacağı bir yere çekti. "Olamaz,"
annesi ağladı. "O kördür."
"Kör değil Majesteleri," dedi en yaşlı bilge kadın kalabalığı yararak öne çıkarken. Beyaz cübbesi altın ipliklerle yoğun bir şekilde işlenmişti ve solmuş gri saçlarının üzerine süslü bir altın çelenk takmıştı. "Sana tanrılar tarafından gönderildi."
Kral, kraliçeye öfkeyle gözlerini kıstı. Sadakatsiz miydin? Aara'yı suçladı.
"Hayır, asla."
“Öyleyse nasıl oluyor da sizin sulbünüzden geliyor? Burada hepimiz buna şahit olduk.”

Oda bir bütün olarak, birinin onu kucaklaması ve teselli etmesi için ağlayan minik, çaresiz bebeğe boş gözlerle bakan bilge kadına baktı. Sıcaklık.
"Bu çocuk bir yok edici olacak," dedi, kadim sesi herkes onun duyurusunu duyabilsin diye yüksek ve çınlayarak. “Onun dokunuşu birçok kişiye ölüm getirecek. Tanrılar bile onun gazabından kurtulamayacak."
"Öyleyse onu şimdi öldür." Kral, muhafızlarına kılıcını çekip bebeği öldürmelerini emretti.
"Hayır!" dedi bilge kadın, kralın isteğini yerine getiremeden muhafızı durdurarak.
"Bu bebeği öldürürseniz oğlunuz da ölür Majesteleri. Yaşam güçleri birleşir. Onu erkekliğe yükseltmen tanrıların isteğidir.
Bebek, etrafındakilerden sezdiği korkuyu anlamayarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Tek istediği, kardeşi tutulduğu gibi tutulmaktı. Birinin ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için.
Kral, "Bir canavar yetiştirmeyeceğim" dedi.
Başka seçeneğin yok. Bilge kadın bebeği ebeden alıp kraliçeye sunmuş. "O sizin vücudunuzdan doğdu Majesteleri. O senin oğlun."
Bebek daha da yüksek sesle ciyakladı ve tekrar annesine uzandı. İkinci bebeğini eskisinden daha da sıkı tutarak ondan uzaklaştı. Emzirmeyeceğim. ona dokunmayacağım Gözümün önünden çek.”
Bilge kadın çocuğu babasına götürdü. Peki ya siz Majesteleri? Onu kabul etmeyecek misin?”
"Asla. O çocuk benim oğlum değil.”
Bilge kadın derin bir nefes aldı ve bebeği odaya sundu. Tutuşu gevşekti, dokunuşunda sevgi ya da şefkat yoktu.
"O zaman keder nehri nedeniyle Acheron olarak adlandırılacak. Yeraltı nehri gibi, yolculuğu karanlık, uzun ve kalıcı olacaktır. O, hayat vermeye ve almaya muktedir olacaktır.
Hayatı boyunca yalnız ve terkedilmiş olarak yürüyecek - her zaman nezaket arayacak ve her zaman zulüm bulacaktır.
Bilge kadın, ellerindeki bebeğe baktı ve oğlanın hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak basit gerçeği söyledi. "Tanrılar sana merhamet etsin küçüğüm. Başka kimse asla yapmayacak.
OLYMPUS DAĞI
Ash, Artemis'in kutsal tapınağına yaklaştığında, düşünceleriyle büyük çifte kapıyı açtı.
Başını dik tutarak siyah süet sırt çantasının dolgulu askısını kavradı ve Artemis'in oturmuş kadınlarından birinin lavta çalıp şarkı söylemesini dinlediği taht odasına giden süslü, yaldızlı kapı aralığından geçmeye zorladı kendini.
Dokuz çift kadınsı göz merakla ona bakmak için döndü.
Sekiz görevlisi kendisine söylenmeden eşyalarını topladılar ve onun görünüşünde her zaman yaptıkları gibi odadan dışarı fırladılar. Kapıyı ihtiyatlı bir şekilde arkalarından kapattılar ve onu Artemis'le baş başa bıraktılar.

Ash, Artemis'in Olympus'taki özel alanına ilk kez girmesine izin verildiği zamanı hayal meyal hatırladı. Genç bir adamken, taht odasını çevreleyen girift oymalı mermer sütunlar karşısında büyülenmişti. Ayaklarının altındaki mermer ve altın zeminden altı metre yükseldiler ve karmaşık bir şekilde yaban hayatı sahneleriyle kabartmalı kubbeli altın çatıya ulaştılar. Bu odanın üç tarafında duvar yoktu. Bunun yerine, beyaz, kabarık bulutların göz hizasında süzüldüğü mükemmel gökyüzüne baktı.

Taht rahat olduğu kadar süslü de değildi. Kolaylıkla bir yatak olarak ikiye katlanabilen büyük boy bir şezlong, açık odanın merkezini kaplıyordu ve altın püsküllü ve süslemeli, gösterişli, yozlaşmış fildişi yastıklarla kaplıydı. Bu tapınağa şimdiye kadar sadece iki kişinin ayak basmasına izin verilmişti. Artemis'in ikiz kardeşi Apollon ve kendisi.

Ash'in seve seve vazgeçeceği bir onurdu.

Artemis, kıvrak vücudunu neredeyse çıplak bırakan saf beyaz bir peplos giymişti. Göğüslerinin koyu pembe uçları sertti ve tül kumaşa karşı buruşmuştu ve göğüs ucunun bacaklarının üzerinde yükselerek ona uyluklarının birleştiği yerdeki koyu kestane rengi üçgeni bir an için gösterdi.

Ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi ve dikkatini mükemmel, güzel yüzüne geri verdi.

Onu büyülenmiş bir ilgiyle izlerken uzun, kumral bukleleri yeşil gözleri kadar yanardöner görünüyordu. Yan yattı, kollarını şezlongun yüksek sırtlığında kavuşturdu ve çenesini elinin arkasına dayadı.

Ash derin bir nefes alarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve önünde durdu.

Artemis, onun vücuduna açgözlü bir şekilde bakarken ince bir şekilde kemerli kaşını kaldırdı. "İlginç.

Her zamankinden daha meydan okuyan görünüyorsun, Acheron. Bana söz verdiğin boyun eğmenin hiçbir kanıtını göremiyorum. Talon'un ruhunu iptal etmem gerekiyor mu?

Onun böyle bir şey yapacak gücü olduğundan emin değildi ama zaten riske atmaya da niyeti yoktu. Daha önce onun blöfünü görmüş ve bundan pişman olacak kadar yaşamıştı.

Sırt çantasını omzundan silkti ve yere bıraktı. Sonra deri ceketini çıkarıp sırt çantasının üzerine örttü. Dizlerinin üzerine çökerek ellerini deri kaplı baldırlarına koydu, dişlerini gıcırdattı ve başını eğdi.

Artemis kendini şezlongdan ayırdı ve ona yaklaştı. "Teşekkürler, Acheron," dedi nefes nefese onun arkasında durmak için hareket ederken. Elini saçlarının arasından geçirdi, altın sarısına çevirdi ve omuzlarına ve göğsüne dökülecek şekilde örgüsünden kurtardı.

Artemis, adamın ensesinin sol tarafındaki saçı kenara iterek altındaki eti onun bakışlarına maruz bıraktı. Uzun tırnağını çıplak teninden aşağı kaydırdı, kollarının ve göğsünün ürpermesine neden oldu.

Ve sonra en çok nefret ettiği şeyi yaptı.

Nefesini boynunun arkasından üfledi.

İçinden sinme dürtüsüyle savaştı. Bu duygudan nasıl ve neden nefret ettiğini yalnızca o biliyordu. Ona kendi dünyasındaki yerini hatırlatmak için yaptığı acımasız bir şeydi.
"Düşündüğünün aksine Acheron, seni benim irademe boyun eğdirmekten zevk almıyorum. Senin burada olmanı kendi isteğinle tercih ederim - eskiden bana geldiğin gibi."
Ash o günleri hatırlayarak gözlerini kapattı. O zamanlar onu çok sevmişti. Onun yanından ayrılmak zorunda kaldığı her an canı yanıyordu.
Ona inanmıştı ve ona başka hiç kimseye vermediği tek şeyi vermişti: güvenini.
O onun dünyası olmuştu. Onun mabedi. Kimsenin onu kabul etmeyeceği bir zamanda, onu hayatına kabul etmiş ve aranmanın nasıl bir şey olduğunu ona göstermişti.
Birlikte gülmüşler ve sevmişlerdi. Daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı şeyleri onunla paylaşmıştı.
Sonra, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, soğuk bir şekilde ona sırtını dönmüş ve onu acı içinde ölüme terk etmişti. Yalnız.
O gün aşkını reddetmiş ve sonunda ailesi kadar kendisinin de ondan utandığını kanıtlamıştı.
Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.
Asla yapmazdı.
Gerçekler canını acıtmıştı ama bunca zaman sonra bunu kabul etmişti. Onun için asla bir meraktan öte bir şey olmayacaktı. Kendi eğlencesi için yanında beslediği küstah bir evcil hayvan.
Artemis yine nefret ettiğini bildiği bir hareketle onun arkasında diz çöktü, dizleri hafifçe onun kalçalarına değiyordu. Elini onun omzunda gezdirdi ve ardından kolundaki karmaşık kuş dövmesinden aşağı indi.
"Mmm," diye mırıldandı, yüzünü onun saçlarına sürerken. "Seni bu kadar istememe neden olan şey nedir?"
"Bilmiyorum, ama bir gün çözersen bana haber ver, kesinlikle durduracağım."
Tırnaklarını dövmesinin derinliklerine batırdı. "Benim Acheron'um, her zaman meydan okuyan. Her zaman sinir bozucu.
Tişörtünü yırtarak açtı ve vücudundan çıkardı.
Ash onun sırtını önüne çekip açlıkla ellerini onun çıplak göğsünde gezdirirken nefesini tuttu. Her zamanki gibi bedeni ona ihanet etti ve onun dokunuşuna tepki verdi. Derisi ürperdi ve kasıkları sertleşirken midesi kasıldı.
Dilini köprücük kemiğinde gezdirirken sıcak nefesi boynuna çarptı. Dar deri pantolonunun bağcıklarını çözerken, ona daha fazla erişim sağlamak için başını sağa doğru eğdi.
Ash nefesi kesildi, ellerini kalçalarına bastırdı ve olacakları bekledi.
Şişmiş şaftını serbest bıraktı ve elleriyle kılıfladı.
Dili onun boynuyla dalga geçiyordu, sağ elini erkekliğinin ucuna kadar yukarıya doğru koştu ve onu incitecek kadar sertleşene kadar okşadı. Sağ

eli onu kızdırmaya devam ederken diğer elini aşağı indirip götürüp alttan okşadığında inledi.
"Çok iri ve kalınsın, Acheron," diye fısıldadı boğuk bir sesle, onu daha da hızlı okşayabilmek için parmaklarını onun kendi ıslaklığına bulamak için kullanırken. Daha güçlü. "Ellerimde hissetme şeklini seviyorum."
Saçlarına derin bir nefes aldı. "Nasıl kokuyorsun." Yüzüyle omzunu sıvazladı. "Adımı söylediğinde çıkardığın ses." Dilini kürek kemiği üzerinden boynuna doğru gezdirdi. "Kendini ne zaman zorlasan yanaklarının beneklenmesi."
Onun kulağını ısırdı. "Kendini içimde bıraktığında yüzündeki ifade."
Sonraki sözlerini kulağına fısıldayabilmek için göğüslerini onun omurgasına yasladı. "Ama en çok senin tat alma şeklini seviyorum."
Ash uzun köpek dişlerini onun boynuna geçirirken gerildi. Anlık acı hızla fiziksel zevke dönüştü.
Omzunun üzerinden uzanarak, onun başını boynuna yasladı ve eskisinden daha hızlı okşadığı için kendini ellerine doğru salladı. Onun ve güçlerinin içinden aktığını, onları seksin mahremiyetinden bile daha yakın bir şekilde birleştirdiğini hissetti.
Başı hiçbir şey göremeyecek hale gelene kadar döndü. Tek hissedebildiği Artemis'ti. Onun talepkar elleri, sıcak, canlı nefesi boğazında, kalbi onunkiyle aynı anda çarpıyordu.
Senkronize edildiler. Onun zevki onundu ve şu an için, insan anlayışını aşan bir seviyede birbirine bağlı, tek kalp atışlı tek bir yaratıktılar.
Onun ona olan arzusunu hissetti. Aklının, vücudunun ve kalbinin her parçasına sahip olma ihtiyacı.
Boğuluyormuş gibi hissetti. Sanki onu kendisinden uzağa, bir daha asla geri dönüş yolunu bulamayacağı soğuk, karanlık bir hücreye çekiyor gibiydi.
Zihninde ona fısıldadığını duydu. Benim için gel, Acheron. Bana gücünü ver. Gücün. Bana sahip olduğun her şeyi ver.”
Onun izinsiz girmesine karşı savaştı ve her zamanki gibi savaşı kaybetti. Sonunda, ona istediğini vermekten başka seçeneği yoktu.
Ash başını geriye attı ve tüm vücudu tam bir orgazm coşkusu içinde sallanırken kükredi. Yine de özünü ve güçlerini kendi vücuduna alarak ondan içti.
O onundu. Ne düşünürse, ne ister, ne hissederse hissetsin, her zaman ona ait olacaktı.
Nefes nefese ve onun elindeyken zayıf düşen Ash, ona yaslandı ve göğsünden ince bir kan izinin akmasını izledi...

sonsöz
ÜÇ AY SONRA
Küçük yağlı boya kutusunu oturma odasına taşırken Sunshine gülümsedi. Onları Talon'un bataklığına tepeden bakan yeni stüdyosuna götürmeyi düşünüyordu ama
kocasının eski kulübesinin resimlerini duvara astığını görür görmez durmuştu.
Orada olduğunu bilmiyor gibiydi. Çerçeveli manzarayı kaldırıp duvara yerleştirirken arka cebinden çekiç sarkıyordu.
İkisi Mardi Gras'tan sonra çatı katından çıkar çıkmaz Talon onlara kendi evlerini yapmaya karar vermişti.
Her detayı birlikte tasarlamışlardı. Son derece büyük bir bilgisayar odası ve oyuncakları için bir garaj ve sanatı için açık, havadar bir stüdyo. Hatta devasa Pez dağıtıcı koleksiyonunu sergileyen rafları olan bir oyun odası bile vardı. Snoopy, orta rafın ortasında önemli bir yer edindi.
Ama en sevdiği oda, ebeveyn yatak odalı süitlerine bitişik olan küçük odaydı. Umarım bir gün kreş olur.
"Merkeze koydum mu?" diye sordu, arkasında durduğunu bildiği için onu şaşırttı.
"Bana iyi görünüyor."
Omzunun üzerinden ona baktı ve onun güzel biçimli poposuna baktığını yakaladı.
"Tablodan bahsediyordum."
"Ben de senin popondan bahsediyordum ama tablo da iyi görünüyor."
Yanına yaklaşıp kutuyu elinden alırken güldü.
Elini saçlarının arasından geçirdi ve ona hafif bir öpücük kondurdu. Güneş ışığı kalçalarına ulaştı ve poposunu sıkıca sıktı.
Talon gırtlaktan, "Bunu yapmaya devam edersen," dedi, "bugün daha fazla eşya boşaltma işi yapmayacağız."
Ona şeytani bir sırıtış verdi. "Sorun yok. Taşınmak için sonsuzluğun geri kalanına sahip değiliz gibi değil.
"Pekala, bu durumda..." Kutuyu yere bıraktı ve onu kollarının arasına aldı.
Kapalı havuza doğru yönelirken Sunshine güldü. "Beni nereye götürüyorsunuz?"
Bakışları tamamen cinseldi. "Henüz zorla girmediğimiz tek odaya."
"Sen doyumsuzsun."
"Biliyorum. Çekirdeğe kötülük.
Yemek odasının yanından geçtiklerinde, küçük, sarılmış bir paketi kapması için onu yeterince uzun süre yere yatırdı.
Talon kaşlarını çattı, sonra onu omzunun üzerinden attı ve onunla birlikte evin arka tarafına koştu.
Onu nazikçe havuzun yanına yatırdığında Sunshine hâlâ gülüyordu.
"Bu ne?" hediyesini verdikten sonra sordu.
"Senin için bir yeni eve taşınma partisi hediyesi."

Bir Eddie Munster Pez dağıtıcısı bulmak için açtı.
Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bir tane bulduğuna inanamıyorum."
Sunshine yaralı sağ elini kaldırdı ve öptü. Sonra elinde çevirdi ve yanığın dönen şeklini inceledi.
Onu çatı katına götürdüğünde Talon'un yaptığı ilk şey, madalyonu tutmaktan aldığı elindeki yara izini silmek olmuştu.
Şimdi o yara onunki yerine onun elindeydi.
"Seni seviyorum, Talon," diye fısıldadı. "Bilebileceğinden çok daha fazlası."
Kehribar rengi gözleri içten yoğunluğuyla onu kavururken sol eliyle onun yanağına dokundu. "Ben de seni seviyorum Güneş. Gücünüz için ve soya ürünlerinden vazgeçtiğiniz için teşekkür ederim."
Buna güldü, sonra onu tutkuyla öptü.
Talon onun birkaç dakika önce getirdiği kutuyu görünce ondan uzaklaştı.
Nynia'nın meşalesini tutan kutu da dahil olmak üzere masasından topladıkları şeylerin bir koleksiyonunu tutuyordu.
"Bir şeyler yapmak istiyordum." Boynundaki meşaleyi çıkardı ve Nynia'nınkinin yanına yerleştirdi.
Sunshine, onun bataklığa bakan arka verandanın kapısını kaydırarak açmasını izlerken kaşlarını çattı.
"Ne yapıyorsun?"
"Geçmişi rahat bırakıyorum. Nynia'yı ne kadar sevsem de seni daha çok seviyorum ve seninle sevişirken kimin gözlerine baktığımdan asla şüphe etmeni istemiyorum."
Meşaleleri atmak için geri çekildi.
Güneş elini tuttu. Bu meşalelerin onun için ne anlama geldiğini ve onun için ne yaptığını tam olarak biliyordu.
Dudaklarını öperek onları ondan aldı. Gülümseyerek geri çekildi. "Senden asla şüphe etmeyeceğim, Talon."
Meşalesini aldı ve boynuna geri verdi.
Şefkatle gülümsedi, sonra diğerini onun etrafına yerleştirdi.
Ellerinin köprücük kemiği üzerinde hissetmesiyle teni karıncalandı.
Gözlerinin içine baktığında onunla tanıştığı geceyi hatırladı. Üzerinden geçen şamandıranın görüntüsü.
Onlara yaşattığı onca şey için Dionysos'tan nefret etmesi gerekse de bunu yapamıyordu.
Ne de olsa, beceriksiz tanrı destekleseydi, onun hikayesi tamamen farklı bir sonla biterdi.
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
GECE KUTLAMASI
Telif Hakkı © 2003, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin olmaksızın hiçbir

şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-312-98482-0
EAN: 80312-98482-3
St. Martin's Paperbacks baskısı / Temmuz 2003
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429976190
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
ŞEYTANLA DANS ETMEK
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
özveri
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15

sonsöz

telif hakkı

Tüm okuyucularım için – bana ve seriye, özellikle RBL, Sanctuary ve HunterLegends'in hanımlarına gösterdiğiniz tüm e-postalar ve harika destek için çok teşekkür ederim. Beni aklı başında tutan ve döngüleri ve DH bbs'yi yönetmeye yardımcı olan Lo, Nick, Tasha ve Brynna'ya. Verdiğiniz muazzam destek ve yaptığınız iş için Janet'e. Her zaman günümün en önemli özelliği olan ve bana mutlu sonların gerçekten olabileceğini hatırlatan kocam ve çocuklarım için. Ve özellikle sadece DH dünyasının dış sınırlarını keşfetmeme izin vermekle kalmayan, aynı zamanda evrenimi hepinizle paylaşmama izin veren Kim ve Nancy için. Tanrı hepinizi korusun ve korusun. Sarılmak!!

GİRİŞ

Yeni

Orleans

Mardi Gras'tan Sonraki Gün

Helikopter havalanırken Zarek koltuğunda arkasına yaslandı. Alaska'daki evine gidiyordu.

Hiç şüphe yok ki orada ölecekti.

Artemis onu öldürmediyse, Dionysos'un öldüreceğinden emindi. Şarabın ve aşırılığın tanrısı, Zarek'in ihanetinden duyduğu hoşnutsuzluğu ve ceza olarak Zarek'e ne yapmayı planladığını en açık biçimde ortaya koymuştu. Sunshine Runningwolf'un mutluluğu için Zarek, insan geçmişindekilerden bile daha kötü dehşetlere maruz kalmasına neden olacağı kesin olan bir tanrıya ihanet etmişti.

Umurunda olduğundan değil. Zarek'in hayatta ya da ölümde umursadığı pek bir şey yoktu.

İnsanları kızdırmanın ona gerçekten zevk veren tek şey olması dışında, Talon ve Sunshine için neden kıçını tehlikeye attığını hala bilmiyordu.

Bakışları ayaklarının dibinde duran sırt çantasına takıldı.

Ne yaptığının farkına varmadan, Sunshine'ın kendisine verdiği el yapımı kaseyi çıkardı ve elinde tuttu.

Hayatında birisinin ona parasını ödemek zorunda olmadığı bir şey verdiği tek zamandı.

Ellerini Sunshine'ın oymuş olduğu karmaşık desenlerin üzerinde gezdirdi. Muhtemelen bu kase için saatler harcamıştı.

Sevgi dolu ellerle okşadım…

“Bir bez bebek için zamanlarını harcıyorlar ve bu onlar için çok önemli hale geliyor; ve kim onu onlardan alırsa ağlarlar..."

Aklından Küçük Prens'ten bir pasaj geçti. Sunshine zamanının çoğunu buna harcamış ve görünürde hiçbir sebep yokken ona sıkı çalışmasını vermişti. Muhtemelen basit yeteneğinin ona ne kadar dokunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gerçekten zavallısın," diye soludu, tiksintiyle dudağını bükerken kâseyi elleriyle kavradı. "Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve değersiz bir kil parçası için kendini sonsuz ölüme teslim ettin."

Gözlerini kapatarak yutkundu.

Doğruydu.

Bir kez daha bir hiç uğruna ölecekti.

"Ne olmuş?"

Bırak ölsün. Ne önemi vardı?

Onu yolculuk sırasında öldürmezlerse, iyi bir dövüşle dışarı çıkacaktı ve Alaska'da iyi dövüşler çok azdı ve çok uzaktı.

Meydan okumayı dört gözle bekliyordu.

Kendisine ve genel olarak dünyaya kızan Zarek, kaseyi düşünceleriyle paramparça etti, sonra pantolonunun tozunu silkeledi.

MP3 oynatıcısını çıkarıp Nazareth's Hair of the Dog'a gitti, kulaklıklarını taktı ve Mike'ın helikopterin camlarını açıp ölümcül güneş ışığını üzerine almasını bekledi.
Ne de olsa bu, Dionysos'un Toprak Sahibine yapması için para ödediği şeydi ve adamın biraz aklı varsa buna itaat ederdi çünkü Mike yapmazsa, keşke yapmış olsaydım diyecekti.
1
Acheron Parthenopaeus birçok sır ve güce sahip bir adamdı. İlk doğan Kara Avcı ve türünün lideri olarak, dokuz bin yıl önce onlarla onları yaratan av tanrıçası Artemis arasında bir tampon görevi üstlenmişti.
Nadiren zevk aldığı bir iş ve her zaman nefret ettiği bir pozisyondu.
Artemis, hatalı bir çocuk gibi, onu aşağı çağırmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek için onu zorlamaktan başka bir şey yapmayı sevmiyordu.
Onlarınki güç dengesine dayanan karmaşık bir ilişkiydi. Onu sakin ve mantıklı tutma yeteneğine yalnızca o sahipti.
En azından çoğu zaman.
Bu arada, insan kalması için ihtiyaç duyduğu tek besin kaynağına sahipti. şefkatli.
O olmasaydı, insanlığı avlayan Daimonlardan bile daha kötü ruhsuz bir katil olacaktı.
O olmasaydı ne kalbi ne de vicdanı olurdu.
Mardi Gras gecesinde, Talon'un ruhunu serbest bırakması ve Kara Avcı'nın hizmetlerinden ayrılmasına ve ölümsüzlüğünü sevdiği kadınla geçirmesine izin vermesi için iki haftalık köleliğini değiş tokuş etmesi için onunla pazarlık yapmıştı.
Talon, talihsiz kurbanlar aramak için dünyayı dolaşan vampirleri ve diğer şeytani yaratıkları avlamaktan kurtulmuştu.
Artık Ash, Zarek'in avının ilerleyişi hakkında onu bilgilendirmek için onun kaprislerine güvenmek zorunda olduğu Artemis'in tapınağında kilitliyken güçlerinin çoğunu kullanmaktan men edilmişti.
Zarek'in hissettiği ihaneti biliyordu ve bu onu kemiriyordu. Tamamen yalnız bırakılmanın, içgüdüsel olarak hayatta kalmanın ve çevresinde sadece düşmanların olmasının ne demek olduğunu herkesten daha iyi anlamıştı.
Ash, adamlarından birinin böyle hissetmesi düşüncesine dayanamıyordu.
Ash, Artemis'in ayaklarının dibindeki mermer zemine otururken, "Thanatos'u iptal etmeni istiyorum," dedi.
Ona her zaman aşırı doldurulmuş bir şezlongu hatırlatan fildişi renkli tahtının üzerine uzanmıştı. Dekadan ve yumuşaktı, saf bir hazcı zevk çalışmasıydı.
Artemis bir rahatlık yaratığı değilse bile hiçbir şeydi.
Sırtüstü dönerken muzip bir şekilde gülümsedi. Beyaz, tüllü biberleri vücudunu kapladığından daha fazlasını gösteriyordu ve hareket ettikçe alt yarısının tamamı ona açıktı.
İlgisiz, bakışlarını onunkine kaldırdı.

Bir çift dar siyah deri pantolon dışında çıplak olan vücuduna ateşli, şehvetli bir bakış attı. Boynundaki ısırık yarasını örten uzun sarı saçlarından bir tutamla oynarken, parlak yeşil gözlerinde memnuniyet parlıyordu.
İyi beslenmişti ve onunla birlikte olmaktan memnundu.
O ikisi de değildi.
"Hala zayıfsın, Acheron," dedi sessizce, "ve benden talepte bulunacak durumda değilsin. Ayrıca, benimle geçirdiğiniz iki hafta daha yeni başladı. Söz verdiğin boyun eğdirme nerede?"
Ash onun üzerinde yükselmek için yavaşça yükseldi. Kollarını onun iki yanında birleştirdi ve burunları neredeyse birbirine değene kadar kendini alçalttı. Gözleri bir derece genişledi, sözlerine rağmen zayıflamış olsa bile hangisinin daha güçlü olduğunu bildiğini anlamasına yetecek kadar. Evcil hayvanını geri çek, Artie. İçtenlikle söyledim. Avcılarımı takip etmek için bir Thanatos'a gerek olmadığını sana uzun zaman önce söylemiştim ve oynadığın bu oyundan bıktım. Onu kafese koymak istiyorum."
"Hayır," dedi neredeyse huysuz bir tonda. Zarek ölmek üzere. Senfoninin sonu. Daimonları öldürürken resmi gece haberlerine konu olduğu an, tüm Karanlık Avcıları tehlikeye atmıştı. İnsan yetkililerin onlar hakkında bir şey öğrenmesine izin veremeyiz. Eğer Zarek'i bulurlarsa..."
"Onu kim bulacak? Senin zulmün yüzünden hiçliğin ortasına kilitlendi."
"Onu oraya ben koymadım, sen koydun. Onun öldürülmesini istedim ve sen reddettin. Alaska'ya sürgüne gönderilmesi tamamen senin suçun, bu yüzden beni suçlama."
Ash dudağını büktü. "Sen ve kardeşlerin onun hayatıyla oynuyorsunuz diye bir adamı öldürecek değilim."
Zarek için başka bir kader istiyordu. Ama şimdiye kadar ne tanrılar ne de Zarek işbirliği yapmamıştı.
Her neyse, lanet olası özgür irade. Bu, hepsinin ihtiyaç duyduğundan daha fazla belaya girmesine neden oldu.
Ona gözlerini kıstı. "Neden bu kadar umursuyorsun, Acheron? Bu Kara Avcı'yı ve senin ona duyduğun sevgiyi kıskanmaya başlıyorum."
Ash kendini ondan uzaklaştırdı. Adamlarından biri için endişelenmesini müstehcen bir dille ifade etti.
Tabii ki, bunda iyiydi.
Zarek için hissettiği, akraba kardeşliğiydi. Adamın motivasyonunu herkesten daha iyi anlıyordu. Zarek'in neden öfke ve hüsranla saldırdığını biliyordu.
Bir köpeğin vahşileşmeden önce alabileceği çok fazla tekme vardı. Kendisi dönüşmeye o kadar yakındı ki, yüzyıllar önce kuduz olduğu için Zarek'i suçlayamazdı.
Buna rağmen Zarek'in ölmesine izin veremezdi. Böyle değil. Zarek'in hatası olmayan bir şey için değil. New Orleans sokağında Zarek'in insan polislere saldırdığı olay, Dionysus tarafından Zarek'i insanlara ifşa etmek ve Artemis'in adamın hayatı için bir kan avı çağrısı yapmasına neden olmaktan başka bir sebep olmaksızın ayarlanmıştı.

Thanatos veya Squires, Zarek'i öldürürse, Zarek sonsuza dek dünyada yürümeye mahkum olan bedensiz bir Gölge olacaktı. Sonsuza kadar aç ve acı çekiyor.
Sonsuza dek acı içinde.
Ash bu anı karşısında yüzünü buruşturdu.
Bu düşünceye dayanamayarak kapıya yöneldi.
"Nereye gidiyorsun?" Artemis sordu.
"Themis'i bulmak ve başlattığın şeyi geri almak için."
Artemis aniden önünde belirdi ve kapıya giden yolu kapattı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."
"Öyleyse köpeğini geri çek."
"HAYIR."
"İyi." Ash sağ kolundan omzundan bileğine kadar uzanan dişi ejderha dövmesine baktı. "Simi," diye emretti. "İnsan biçimini al."
Ejderha kendini derisinden kaldırdı, şeklini bir metreden uzun olmayan genç, şeytani bir kadına dönüştürdü. Zahmetsizce onun sağına doğru süzülüyordu.
Bu enkarnasyonda kanatları, genellikle onlar için bordo rengini tercih etse de, lacivert ve siyahtı. Kanatlarının daha koyu rengi, gözlerinin rengiyle birleşince, Simi'nin kendisini burada, Olympus'ta bulduğu için ne kadar mutsuz olduğunu anlatıyordu.
Gözleri beyazdı, kırmızı çerçeveliydi ve uzun sarı-sarı saçları etrafında dalgalanıyordu.
Uğursuzdan daha güzel siyah boynuzları ve uzun sivri kulakları vardı. Dökümlü kırmızı elbisesi, kıvrak, kaslı vücudunu sarıyordu ve bir inçten sekiz fit uzunluğa kadar insan biçiminde veya seksen fit kadar büyük bir ejderha kadar herhangi bir boyuta dönüştürebiliyordu.
"HAYIR!" dedi Artemis, Charonte iblisini kontrol altına almak için güçlerini kullanmaya çalışırken. Yalnızca Ash veya annesi tarafından çağrılabilen veya kontrol edilebilen Simi'yi şaşırtmadı.
"Ne istiyorsun, akri?" Simi, Ash'e sordu.
"Thanatos'u öldür."
Simi, ellerini neşeyle ovuşturup Artemis'e pis pis sırıtırken dişlerini gösterdi. Ah, güzelim! Kızıl saçlı tanrıçayı çıldırtabilirim!”
Artemis umutsuzca Ash'e baktı. "Koluna geri koy."
"Boş ver Artemis. Bir katile komuta edebilecek tek kişi sen değilsin. Şahsen, senin Thanatos'unun benim Simi'me karşı ne kadar dayanacağını görmek ilginç olurdu."
Artemis'in yüzü bembeyaz oldu.
"Uzun sürmeyecek, akri," dedi Simi, "efendi ve efendi" için Atlantis terimini kullanarak Ash'e. Sesi sakin ama güçlüydü ve oldukça müzikal bir tona sahip şarkı söyleyen bir niteliğe sahipti. "Thanatos barbeküdür." Artemis'e gülümsedi. “Ve barbekümü seviyorum.

Bana onu nasıl istediğini söyle, akri, normal tarif veya ekstra çıtır. Ben de kısmen ekstra çıtır çıtırım. Derin yağda kızartıldıklarında daha yüksek sesle çıtır çıtırlar. Hatırlatıyor, biraz ekmek kırıntısına ihtiyacım var."
Artemis sesli bir şekilde yutkundu. "Onun arkasından gönderemezsin. Sensiz kontrol edilemez."
"Yalnızca ona yapmasını söylediğim şeyi yapıyor."
"O şey senle ya da sensiz bir tehdit. Zeus, insan dünyasına tek başına gitmesini yasakladı."
Ash bununla alay etti. "O senden daha az tehlikeli ve her zaman tek başına dışarı çıkıyor."
"Onu bu kadar dikkatsizce serbest bıraktığına inanamıyorum. Ne düşünüyorsun?"
Onlar tartışırken, Simi deri ciltli küçük bir deftere bir liste yaparak odanın içinde süzülüyordu. "Ooo, bir bakalım, baharatlı barbekü sosumu almam gerekiyor. Kesinlikle biraz fırın eldiveni,
Çünkü ateşte kızartıldığı için çok kızacak. Etin güzel ve elma tadında olması için talaş yapmak için birkaç elma ağacı almam gerekiyor. O ekstra nefisliği ver, çünkü o Daimon aromasını sevmiyorum. Ah!
"Ne yapıyor?" diye sordu Artemis, Simi'nin kendi kendine konuştuğunu anlayınca.
"Thanatos'u öldürmek için ihtiyaç duyduğu şeylerin bir listesini yapıyor."
"Onu yiyecek gibi görünüyor."
"Muhtemelen."
Artemis'in gözleri kısıldı. "Onu yiyemez. yasaklıyorum."
Ash uğursuz bir yarım kahkaha attı. "İstediğini yapabilir. Ona israf etmemeyi, istememeyi öğrettim."
Simi durakladı ve Artemis'e homurdanmak için listesinden başını kaldırdı. "Simi çevreye çok duyarlı. Toynak hariç her şeyi yiyin. Bunları sevmiyorum, dişlerimi acıtıyorlar." Ash'e baktı. "Thanatos'un toynakları yok, değil mi?"
"Hayır, Simi, bilmiyor."
Simi mutlu bir şekilde ağladı. "Ooo, bu akşam yemek güzel. Barbekü için bir Daimon alıyorum. Artık gidebilir miyim Akri? Yapabilirmiyim? Yapabilirmiyim? Rica edebilir miyim?" Simi, bir doğum günü partisinde küçük, mutlu bir çocuk gibi dans etti.
Ash, Artemis'e baktı. "Tamamen sana bağlı, Artie. Senin sözüne göre yaşar ya da ölür."
"Hayır, akri!" Simi kısa, sersemlemiş bir duraklamanın ardından sızlandı. Sanki acı çekiyormuş gibi konuşuyordu.
"Bunu ona sorma. Hiç eğlenmeme izin vermedi. O kötü bir tanrıça!"
Ash, onunla bir tartışmayı kazandığında Artemis'in bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Gözleri zorlukla dizginlediği bir öfkeyle yanıyordu.
"Benden ne yapmamı istersiniz?"
"Zarek'in yaşamaya uygun olmadığını, başkaları için tehdit oluşturduğunu söylüyorsun. Senden tek istediğim, onu Themis'in yargılaması. Yargıcı,

Zarek'in etrafındakiler için bir tehlike oluşturduğunu anlarsa, Simi'yi hayatına son vermesi için peşine kendim gönderirim.”
Artemis birbirlerine zehirli alaylar yağdırırken Simi dişlerini gösterdi. Sonunda Artemis ona baktı. "Pekala, ama senin iblisine güvenmiyorum. Thanatos'un geri çekilmesini sağlayacağım ama Zarek suçlu bulunduktan sonra işini bitirmesi için Thanatos'u göndereceğim."
"Simi," dedi Ash, Charonte arkadaşına. "Bana dön."
Bu düşünceden tiksinmiş görünüyordu. "Bana dön, Simi," diye dalga geçti Simi, form değiştirirken. "Tanrıçayı kızartmaya gitme. Thanatos'u kızartmaya gitme.” Atı andıran tuhaf bir homurtu çıkardı. "Ben bir yo-yo değilim, akri. Ben bir Simi'yim. Bir şeyi öldüreceğim konusunda beni heyecanlandırıp sonra hayır demenden nefret ediyorum. Bundan hoşlanmadım. Sıkıcı. Artık eğlenmeme asla izin vermiyorsun.”
"Simi," dedi, onun adını vurgulayarak.
İblis somurttu ve sonra vücudunun sol tarafına uçtu ve pazılarının üzerinde stilize bir kuş şeklinde koluna döndü.
Ash, Simi her gittiğinde ya da tenine döndüğünde hissettiği, oradaki küçük yanığı eliyle ovuşturdu.
Artemis, Simi'nin yeni şekline kinle baktı. Sonra, bir eliyle Simi'nin görüntüsünün üzerinde gezdirirken, onun etrafından dolandı ve sırtına yaslandı. "Bir gün seni kolunun üzerindeki o canavardan kurtarmanın bir yolunu bulacağım."
"Elbette yapacaksın," dedi, Artemis sırtına yaslanırken teninde nefes alırken, Artemis'in dokunuşuna katlanmak için kendini zorlayarak. Bu, Ash'in hiçbir zaman kolayca tahammül edemediği bir şeydi ve Ash'in nefret ettiğini bildiği bir şeydi.
Omzunun üzerinden ona baktı. "Ve bir gün sırtımda yatan canavardan kurtulmanın bir yolunu bulacağım."
* * *
Astrid avlusunda tek başına oturmuş en sevdiği kitap olan Antoine de Saint-Exupéry'nin Küçük Prens'ini okuyordu. Ne kadar okursa okusun, içinde her zaman yeni bir şeyler buluyordu.
Ve bugün iyi bir şey bulması gerekiyordu. Ona dünyada güzellikler olduğunu hatırlatacak bir şey. masumiyet Neşe. Mutluluk.
En çok da umudu bulmak istiyordu.
Leylak kokulu nehirden yumuşak, hafif bir esinti mermer Dor sütunlarının arasından ve onun oturduğu beyaz hasır şezlongun üzerinden süzüldü. Üç kız kardeşi bir süredir buradaydı ama onları göndermişti.
Onu onlar bile teselli edemedi.
Yorgun ve hayal kırıklığına uğramış, kitabında teselli aramıştı. İçinde, hayatında tanıdığı insanlarda eksik olan bir iyilik, bir iyilik gördü.
Ahlak yok muydu? Nezaket yok mu?
İnsanlık sonunda ikisini de yok etmeyi başarmış mıydı?

Kız kardeşleri, onları ne kadar severse sevsin, herkes kadar acımasızdı. Kendileriyle ilgili olmayan herkesin yalvarışlarına ve acılarına tamamen kayıtsızdılar.
Artık hiçbirine dokunulmadı.
Astrid, onun en son ne zaman ağladığını hatırlamıyordu. En son gülmüştü. Artık uyuşmuştu.
Uyuşukluk onun türünün lanetiydi. Ablası Atty, yargıç olmayı seçerse bu günün geleceği konusunda onu uzun zaman önce uyarmıştı.
Genç, kibirli ve aptal olan Astrid, onun başına asla gelemeyeceğini düşünerek aptalca uyarıyı görmezden gelmişti.
İnsanlara ve onların acılarına asla kayıtsız kalamazdı.
Ancak şimdi ona başkalarının duygularını getiren yalnızca kitaplarıydı. Onları gerçekten “hissedemese” de, karakterlerin gerçek dışı ve sessiz duyguları onu bir ölçüde rahatlattı.
Ve eğer bunu yapabilseydi, bu onu ağlatırdı.
Astrid, arkasından birinin ona yaklaştığını duydu. Nedenini sormasınlar diye kimsenin okuduğunu görmesini istemeyen ve şefkatini kaybettiğini kabul etmek zorunda kalan Astrid, kitabı sandalyenin minderinin altına sıkıştırdı. Döndü ve annesinin, üç benekli geyikten oluşan küçük bir grubun otladığı, bakımlı çimenlikten geçtiğini gördü.
Annesi yalnız değildi.
Artemis ve Acheron onun yanındaydı.
Annesinin uzun kızıl saçları otuz yaşından büyük görünmeyen bir yüzün etrafına yakışacak şekilde bukleler halinde bırakılmıştı. Themis özel dikim kısa kollu mavi bir gömlek ve haki pantolon giymişti.
Hiç kimse onu Yunan adalet tanrıçası sanmazdı.
Artemis klasik bir Yunan biberi giymişti, Acheron ise tipik siyah deri pantolonunu ve siyah tişörtünü giymişti. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüştü.
Omurgasından aşağı bir ürperti indi, ama Acheron ne zaman yaklaşsa hep öyle oluyordu.
Onda zorlayıcı ve karşı konulamaz bir şey vardı.
Aynı zamanda ürkütücüydü.
Onun gibi birini hiç tanımamıştı. En iyi açıklama yeteneklerine meydan okuyacak şekilde çekiciydi. Sanki varlığı herkesi o kadar güçlü bir arzuyla doldurmuştu ki, elbiselerini yırtmak, onu yere atmak ve anlatılmamış yüzyıllar boyunca onunla sevişmek istemeden ona bakmak zordu.
Ama onda cinsel çekiciliğinden daha fazlası vardı. Ayrıca eski ve ilkel bir şey vardı. Tanrıların bile ondan korktuğu kadar güçlü bir şey.
Yanında yürüyen Artemis'in gözlerinde bile o korkuyu görebiliyordunuz.
İkisi arasındaki ilişkinin ne olduğunu kimse bilmiyordu. Birbirlerine hiç dokunmadılar, nadiren birbirlerine baktılar. Yine de Acheron, Artemis'i tapınağında görmeye sık sık gelirdi.

Astrid çocukken, o da onu ziyarete gelirdi. Onunla oyunlar oynayın ve çok sınırlı güçlerini nasıl yöneteceğini öğretin. Ona hem geçmişten hem de gelecekten sayısız kitap getirmişti.
Aslında ona Küçük Prens'i veren Acheron'du.
Bu ziyaretler, ergenliğe girdiği gün neredeyse sona ermişti ve Acheron'un ne kadar çekici bir erkek olduğunu anlamıştı. Aralarında somut bir duvar bırakarak ondan uzaklaştı.
"Onuru neye borçluyum?" diye sordu Astrid, üçü onu çevrelerken.
"Senin için bir işim var canım," dedi annesi.
Astrid'in yüzü acıyla doldu. "Biraz izin alabileceğim konusunda anlaştığımızı sanıyordum."
"Hadi ama Astrid," dedi Artemis. "Sana ihtiyacım var küçük kuzen."
Acheron'a kötü kötü baktı. "Yeraltına alınması gereken bir Kara Avcı var."
Astrid'i yorum yapmadan izleyen Acheron'un yüzü kayıtsızdı.
Astrid içini çekti. Bunu yapmak istemedi. Yüzyıllardır başkalarını yargılamak onu duygusal olarak iflas ettirmişti. Artık kimsenin acısını hissedemeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştı.
Kendi bile değil.
Merhamet eksikliği kız kardeşlerini mahvetmişti. Şimdi onu da mahvedeceğinden korkuyordu.
"Başka yargıçlar da var."
Artemis tiksinti dolu bir nefes verdi. "Onlara güvenmiyorum. Onu suçlu bulmak kadar masum bulma ihtimali de olanların kanayan kalpleri var. Doğru ve gerekli olanı yapmaktan vazgeçemeyecek, inatçı, tarafsız bir yargıca ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."
Ensesindeki tüyler yükseldi. Astrid bakışlarını Artemis'ten kollarını göğsünde kavuşturmuş duran Acheron'a kaydırdı. Bakışları değişmeden, o ürkütücü dönen gümüş gözleriyle Astrid'i izledi.
Bu, ondan ilk kez haydut bir Kara Avcı'yı yargılamasının istenmesi değildi ve yine de bugün Acheron hakkında farklı bir şey sezmişti.
"Onun masum olduğuna inanıyor musun?" diye sordu.
Acheron başını salladı.
"O masum değil," diye alay etti Artemis. “Gözünü kırpmadan herkesi ya da her şeyi öldürürdü. Kendisinden başka hiç kimse için bir ahlakı ve kaygısı yoktur.”
Acheron, Artemis'e bu sözlerin ona tanıdığı başka birini hatırlattığını belirten bir bakış attı.
Astrid'in dudaklarına bir gülümseme getirmeyi neredeyse başardı.
Annesi onlara yer açmak için birkaç adım geride kalırken, Acheron Astrid'in şezlongunun yanına çömeldi ve bakışlarını düz bir şekilde karşıladı. "Yorgun olduğunu biliyorum Astrid. Bırakmak istediğini biliyorum ama başka kimsenin onu yargılayacağına güvenmiyorum.”
Astrid, onun başka kimseye söylemediği şeylerden bahsederken kaşlarını çattı. Ayrılmak istediğini kimse bilmiyordu.

Artemis sarılıklı bir bakışı Acheron'a çevirdi. "Yargıç seçimime neden bu kadar hoşgörülü davranıyorsun? Tüm dünya tarihinde hiç kimseyi masum bulmadı.
"Biliyorum," dedi inanılmaz yakışıklılığından bile daha baştan çıkarıcı olan o zengin, derin sesle. "Ama doğru şeyi yapacağına güveniyorum."
Artemis ona gözlerini kısarak baktı. "Nasıl bir numara planladın?"
Astrid'i sinir bozucu bir yoğunlukla izlemeye devam ederken yüzü tamamen kayıtsızdı. "Hiç bir şey."
Astrid, görevi yalnızca Acheron sayesinde üstlenmeyi düşündü. Daha önce ondan hiçbir şey istememişti ve o çocukken onu kaç kez teselli ettiğini çok iyi hatırlıyordu. Onun için bir baba ve ağabey gibiydi.
"Ne kadar kalmam gerekiyor?" onlara sordu. "İçeri girersem ve Karanlık Avcı kurtarılamaz durumdaysa, hemen çıkabilir miyim?"
"Evet," dedi Artemis. "Aslında, onun suçlu olduğuna ne kadar erken karar verirsen hepimiz için o kadar iyi."
Astrid yanındaki adama döndü. "Acheron?"
Başıyla onayladı. "Karar verdiğin şeye uyacağım."
Artemis ışınlandı. "O zaman bir anlaşmamız var, Acheron. Sana bir yargıç verdim."
Acheron'un dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme oynadı. "Gerçekten de öyle."
Artemis aniden gergin göründü. Bir Acheron'a, bir Astrid'e baktı, sonra tekrar geri döndü.
"Benim bilmediğim neyi biliyorsun?" ona sordu.
Acheron sessizce, "Astrid'in içinde derin bir gerçek barındırdığını biliyorum," derken, o solgun, dönen gözler Astrid'i delip geçti.
Artemis ellerini beline koydu. "Ve bu?"
"Kişi ancak kalbiyle doğru bir şekilde görebilir. Esas olan gözle görülmez.'"
Acheron yaklaşırken Küçük Prens'ten okumakta olduğu tam satırı aktarırken Astrid'in sırtından aşağı bir ürperti daha indi.
Ne okuduğunu nereden biliyordu?
Kitabın onların görüş alanından tamamen gizlendiğinden emin olmak için aşağı baktı.
Oldu.
Ah, evet, Acheron Parthenopaeus korkutucu bir adamdı.
Annesi sessizce, "İki haftan var kızım," dedi. "Daha az zaman alacaksa, öyle olsun. Ama iki haftanın sonunda, öyle ya da böyle, Zarek'in kaderi senin elinle belirlenecek."
2
Zarek, MP3 çalarının pilleri biterken küfretti. Sadece şansı.
İnişlerine hâlâ epey bir saat vardı ve isteyeceği en son şey, helikopterin kokpit inlemesinde Mike'ı dinlemek ve onu Alaska'ya şoförle götürmek zorunda kalmaktan şikayet etmekti. Zarek'in güneşsiz, ışıksız kompartımanını Mike'tan bir ayaklık sağlam siyah çelik ayırsa da, Mike yanında oturuyormuşçasına duvarların arkasından duyabiliyordu.

Daha da kötüsü, Zarek ona yaklaşıyormuş gibi görünen küçük yolcu kompartımanında sıkışıp kalmaktan nefret ediyordu. Her hareket ettiğinde, bir kolunu veya bacağını duvara çarptı. Ama gün ışığında uçtukları için ya küp ya da ölümdü.
Hâlâ tam olarak emin olamadığı bir nedenden dolayı Zarek küpü seçmişti. Kulaklıkları çıkardı ve kulakları hemen helikopterin bıçaklarının ritmik vuruşları, şiddetli kış rüzgarları ve Mike'ın statik dolu radyoda yaptığı o anki konuşmayla doldu.
"Peki, sen mi yaptın?"
Zarek endişeli, yabancı erkek sesine kaşlarını kaldırdı.
Ah, güçlerinin güzelliği. Süpermen'i kıskandıracak şeyler duymuştu. Ve tartışmalarının konusunu biliyordu…
O.
Daha doğrusu ölümü.
Mike'a onu öldürmesi için bir servet teklif edilmişti ve yaklaşık on iki saat önce New Orleans'tan ayrıldıkları andan beri, Zarek orta yaşlı Squire'ın ya kapalı pencereleri açıp onu ölümcül güneş ışığına maruz bırakmasını ya da denize atmasını bekliyordu. onun
bölme ve onu, içindeki ölümsüzlüğü alması garanti olan bir şeyin üzerine bırakın.
Bunun yerine, Mike onunla oynuyordu ve henüz düğmeyi çekmemişti. Zarek'in umursadığı gibi değildi. Mike bir şey denerse Toprak Sahibine öğretebileceği birkaç numara daha vardı.
"Hayır," dedi Mike, helikopter hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar sola doğru alçalırken ve Zarek'i kompartımanın duvarına çarptı. Pilotun bunu sadece sıçmak ve kıkırdamak için yaptığından şüphelenmeye başlıyordu.
Zarek kendini buna hazırlarken helikopter tekrar yana yattı.
"Bunu çok düşündüm, ama biliyorsun, bu piç kurusunu kızartmanın onun için çok iyi olduğunu düşünüyorum. Onu Blood Rite Squires'a bırakmayı ve yavaş yavaş ve acı çekerek öldürmelerine izin vermeyi tercih ederim. Şahsen, psikopatın merhamet için çığlık atmasını isterim, özellikle de o zavallı, masum polislere yaptıklarından sonra."
Zarek'in çenesindeki kas, dinlerken hızlı, öfkeli kalp atışıyla aynı anda tiklemeye başladı. Evet, o polisler gerçekten masumdu, tamam mı? Zarek ölümcül olsaydı, dayak onu ya öldürürdü ya da şu anda komada yatıyor olurdu.
Ses telsizden tekrar konuştu. "Kahinlerden Artemis'in kendisini öldüren Toprak Sahibine iki katını ödeyeceğini duydum. Bunu, Dionysos'un onu öldürdüğün için sana ödeyeceği paranın üstüne koydun ve ben şahsen bunu geçiştirmekle aptallık ettiğini düşünüyorum."
"Kuşkusuz ama beni sakinleştirecek kadar param var. Ayrıca, sikin tavırlarına ve alaylarına katlanmak zorunda kalan benim. Kendini çok fena sanıyor. Kafasını kesmeden önce onu biraz daha yere indirdiklerini görmek istiyorum."

Zarek, Mike'ın sözlerine gözlerini devirdi. Adamın onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi.
İnsanlara ulaşmaya çalışmanın bir faydası olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti.
Yaptığı tek şey tokat atmasıydı.
MP3 çalarını tekrar siyah spor çantasına tıkıştırdı ve dizini kabaca duvara yapıştırırken yüzünü buruşturdu. Tanrılar, onu bu sıkışık, sıkışık yerden çıkarın. Bir lahit içinde olmak gibi hissettim.
"Konsey'in bu av için Nick'in Kan Ayini statüsünü etkinleştirmemesine şaşırdım," dedi diğer ses. "Geçen haftayı Zarek'le geçirdiğine göre, onun için doğal olacağını düşünürdüm."
Mike homurdandı. "Denediler ama Gautier reddetti."
"Neden?"
"Hiçbir fikrim yok. Gautier'in nasıl olduğunu bilirsin. Emirleri pek iyi almaz. Başlamak için onu neden Squirehood'a aldıklarını merak etmeme neden oluyor. Acheron veya Kyrian'dan başka ağzına katlanabilecek bir Karanlık Avcı düşünemiyorum."
"Evet, o bir ukala. Ve lafı açılmışken, Kara Avcım bana çağrı atıyor, işe gitsem iyi olur. Zarek'e karşı dikkatli ol ve onun yolundan uzak dur."
"Merak etme. Onu dışarı atacağım ve diğerlerinin izini bulması için bırakacağım, sonra senin 'Rumpelstiltskin' demenden önce kıçımı Alaska'dan çıkaracağım."
Radyo kapandı.
Zarek karanlıkta tamamen hareketsiz oturdu ve kokpitte Mike'ın nefes alışını dinledi.
Yani, pislik onu öldürmekle ilgili fikrini değiştirmişti.
Pekala, kabadayılık yap. Squire nihayet bir top ve yarım bir beyin geliştirmişti. Son birkaç saat içinde bir noktada Mike intiharın çözüm olmadığına karar vermiş olmalı.
Bunun için Zarek onun yaşamasına izin verirdi.
Ama ayrıcalık için ona acı çektirecekti.
Ve tanrılar onun için gelenlere yardım etsin. Alaska'nın içini oluşturan donmuş zeminde Zarek yenilmezdi. Diğer Karanlık Avcılar ve Toprak Sahiplerinin aksine, dokuz yüz yıllık arktik hayatta kalma eğitimi almıştı. Sadece o ve keşfedilmemiş vahşi doğada geçen dokuz yüz yıl.
Elbette, Acheron her on yılda bir sırf hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için ziyarete gelirdi ama ondan başka kimse gelip aramamıştı.
Ve insanlar onun neden deli olduğunu merak ettiler.
Yaklaşık on yıl öncesine kadar, onu ücra kulübesinde yaşamaya zorlayan uzun yaz aylarında dış dünyayla hiçbir teması olmamıştı.
Telefon yok, bilgisayar yok, televizyon yok.
Aynı kitap yığınını ezberleyene kadar tekrar tekrar okumanın sessiz yalnızlığından başka bir şey değildi. İşyerleri hala açıkken ve insanlarla etkileşim kurabilirken, kırsaldaki kulübesinden Fairbanks'e seyahat edebilmesi için gecelerin yeterince uzamasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Bu nedenle, bölge herhangi bir insan teması kurabilecek kadar kalabalık olduğundan bu yana sadece yaklaşık bir buçuk yüzyıl geçmişti.
Ondan önce, anlatılmamış yüzyıllar boyunca, yakınında başka bir insan olmadan burada tek başına yaşamıştı. Uzak bir ormanda yaşayan tuhaf, uzun boylu, dişleri olan bir beyaz adam görünce dehşete kapılan yerlileri yalnızca ara sıra görmüştü. Onun 1,80 boyundaki misk öküzü parkasına bir bakar, sonra Iglaaq'ın onları yakalayacağını haykırarak diğer yöne olabildiğince hızlı koşarlardı.
Son derece batıl inançlı olarak, ona dayalı koca bir efsane oluşturmuşlardı. Geriye çılgın Kara Avcı'yla yüzleştiklerini söyleyebilmek için ormanına girmeye cesaret eden kış Daimonlarının ender ziyaretleri kaldı. Ne yazık ki, sohbetten çok dövüşle ilgilenmişlerdi ve bu yüzden onlarla olan ilişkisi her zaman kısa sürmüştü. Monotonluğu hafifletmek için birkaç dakikalık bir mücadele ve ardından yine kar ve ayılarla baş başaydı.
Ve ayıcık bile değillerdi.
Aurora borealis'in manyetik ve elektrik yükleri, Kurt Avcılarından herhangi birinin kuzeye kadar uzaklaşmasını neredeyse imkansız hale getirdi. Aynı zamanda elektronik ve uydu bağlantılarını da mahvetti, iletişimini yıl boyunca periyodik olarak kararttı, öyle ki bu modern dünyada bile hâlâ acı verici bir şekilde yalnızdı.
Belki de her şeye rağmen onu öldürmelerine izin vermeliydi.
Yine de bir şekilde kendini her zaman devam ederken buldu. Bir yıl daha, bir yaz daha.
Bir iletişim kesintisi daha.
Temel hayatta kalma, Zarek'in bildiği tek şeydi.
New Orleans'ı hatırlayınca yutkundu.
O şehri ne kadar sevmişti. Canlılık. sıcaklık. Egzotik kokuların, görüntülerin ve seslerin karışımı. Orada yaşayan insanların ne kadar iyi olduklarının farkında olup olmadıklarını merak etti. Böylesine büyük bir kasabayla kutsandıkları için ne kadar ayrıcalıklıydılar.
Ama bu artık onun arkasındaydı. O kadar kötü bir şekilde hata yapmıştı ki, ne Artemis ne de Acheron'un büyük insan kalabalığıyla etkileşime girebileceği kalabalık bir bölgeye geri dönmesine izin verme şansı yoktu. Sonsuza kadar o ve Alaska vardı. Gerçekten umabileceği tek şey büyük bir nüfus patlamasıydı, ancak havanın sertliği göz önüne alındığında, bu onun Hawaii'de konuşlanması kadar olasıydı.
Aklında bu düşünceyle spor çantasından kar takımlarını çıkarıp giymeye başladı. Geldiklerinde sabahın erken saatleriydi ve hava hâlâ karanlıktı ama şafak çok uzakta olmayacaktı. Güneş doğmadan kamarasına varmak için acele etmesi gerekecekti.
Cildine vazelin sürüp paçalı donunu, siyah balıkçı yaka süveterini, uzun misk öküzü ceketini ve yalıtımlı kışlık botlarını giydiğinde, helikopterin karaya doğru alçaldığını hissedebiliyordu.
Zarek ani bir hareketle spor çantasındaki silahları gözden geçirdi. Çok çeşitli aletleri taşımayı uzun zaman önce öğrenmişti. Alaska tek başına

olmak için zor bir yerdi ve ne zaman ölümcül bir şeyle karşılaşacağını asla bilemezdin.
Yüzyıllar önce Zarek, tundradaki en ölümcül şey olmaya karar vermişti.
İner inmez Mike motoru durdurdu ve dışarı çıkmadan önce kanatların dönmesinin durmasını bekledi, sıfırın altındaki sıcaklığa küfretti ve arka kapıyı açtı. Mike, Zarek'e helikopteri boşaltması için yeterince yer açmak üzere geri adım atarken ona tiksindirici bir şekilde alay etti.
"Eve hoş geldin," dedi Mike, sesinde neşeli bir kin vardı. Pislik, Squires'ın onu takip etmesi ve onu parçalaması düşüncesinin tadını çıkarıyordu.
Zarek de öyleydi.
Mike nefesini eldivenli ellerine üfledi. "Umarım hatırladığın tek şey budur."
Oldu. Burada hiçbir şey değişmedi.
Zarek, şafak öncesi karanlıkta bile karın parlaklığından irkildi. Gözlüğünü korumak için gözlerinin üzerine indirdi ve dışarı çıktı. Spor çantasını aldı, omzuna astı ve bir hafta önce özel yapım Ski-Doo MX Z Rev'ini bıraktığı, iklim kontrollü kulübeye doğru çıtırdayan karın içinden güçlükle ilerledi.
Ah, evet, şimdi hatırladığı donma noktasının altındaki sıcaklıktı, kutup havası o kadar şiddetliydi ki, açıkta kalan derisinin her bir parçasını yakıyordu. Dişlerini gıcırdatmamak için sıktı - bu, bir adamın dişlerinin yerine uzun, keskin dişleri olduğu zaman hoş olmayan bir şeydi.
Eve Hoşgeldin …
Zarek onunla yüzleşmek için döndüğünde Mike kokpite geri dönüyordu.
Hey, Mike, diye seslendi, sesi soğuk sessizlikte çınlıyordu.
Mike durakladı.
Helikopterin altına canlı bir el bombası atmadan önce "Rumpelstiltskin," dedi.
Mike karda olabildiğince hızlı koşarak sığınağa ulaşmaya çalışırken kokuşmuş bir küfür savurdu.
Zarek, öfkeli Toprak Sahibi'ni görünce ve Mike'ın telaşlı ayaklarının altında çıtırdayan karın sesini görünce uzun zamandır ilk kez gülümsedi.
Helikopter, Zarek kar makinesine ulaştığı anda patladı. Deri kaplı uzun bacağını siyah koltuğun üzerine attı ve yirmi üç milyon dolarlık Sikorsky helikopterinin parçaları karın üzerine ateşli metal yağdırırken arkasına baktı.
Ahh, havai fişekler. Onları nasıl severdi. Manzara neredeyse kutup ışıkları kadar güzeldi.
Mike, özel yapım bebeğinin alevler içinde yükselişini izlerken hala küçük, kızgın bir çocuk gibi küfrediyor ve aşağı yukarı zıplıyordu.
Zarek motorunu çalıştırdı ve Mike'ın yanına gitti, ancak barakayı patlatmak için başka bir el bombası atmadan önce değil, böylece Squire'ın onu kullanmasını engelledi.
Altındaki kar makinesi titreşirken, atkısını Mike konuşurken onu anlayabilecek kadar aşağı çekti. Güneyi işaret ederek, "Kasaba buradan dört mil uzakta," dedi. Mike'a küçük bir tüp vazelin fırlattı. "Dudaklarını kapalı tut ki kanamasınlar."

"Seni öldürmeliydim," diye hırladı Mike.
"Evet, yapmalıydın." Zarek yüzünü kapattı ve motorunu çalıştırdı. "Bu arada, ormanda kurtlara rastlarsan, unutma, onlar gerçekten kurttur ve sinsi sinsi dolaşan Kurt Avcıları değildir. Ayrıca sürüler halinde gezerler, yani bir tane duyarsanız arkasında daha fazlası vardır. Bunun için en iyi tavsiyem, bir ağaca tırmanın ve bir ayı gelip sizden sonra tırmanmaya karar vermeden önce sıkılmalarını umun.
Zarek makinesini döndürdü ve üç yüz dönümlük ormanın ortasında kulübesinin beklediği kuzeydoğuya doğru yöneldi.
Muhtemelen Mike'a yaptıklarından dolayı kendini suçlu hissetmeliydi ama hissetmedi. Squire az önce değerli bir ders öğrenmişti. Artemis veya Dionysos ona bir daha teklifte bulunduğunda, bunu kabul ederdi.
Zarek bileğini döndürerek kar makinesine engebeli, karlı patikadan geçerken daha fazla güç verdi. Eve varmak için daha çok yolu vardı ve zamanı daralıyordu.
Şafak geliyordu.
Lanet etmek. Mach Z'sini sürmeliydi. Şu anda kullandığı MX Z Rev'den daha şık ve hızlıydı, ama neredeyse o kadar eğlenceli değildi.
Zarek üşümüş, aç ve yorgundu ve garip bir şekilde tek yapmak istediği tanıdık şeylere geri dönmekti.
Diğer Toprak Sahipleri onu yakalamak istiyorsa, öyle olsun. En azından bu şekilde önceden uyarılmıştı.
Helikopterin ve barakanın gösterdiği gibi, önden silahlı.
Onu almak isterlerse, onlara şans diledi. Buna ve bir sürü takviyeye ihtiyaçları olacaktı.
Meydan okumayı dört gözle bekleyerek, kar makinesini donmuş arazide uçurdu.
Issız kulübesine vardığında gün doğumundan hemen önceydi. O yokken daha fazla kar yağmış ve kapısını kapatmıştı. Kar makinesini kamarasına bağlı küçük kulübeye çekti ve üzerini bir muşambayla örttü. Motor ısıtıcısının fişini prize takmaya başladığında ne MX'in ne de yanına park etmiş Mach'ın prizinde elektrik olmadığını fark etti.
Öfkeyle homurdandı. Lanet etmek. Hiç şüphe yok ki Mach'ın bloğu sıfırın altındaki sıcaklıklardan çatlamıştı ve eğer dikkatli olmazsa MX'in motoru da çatlardı.
Zarek, güneş tepelerin üzerinden yükselmeden önce jeneratörlerini kontrol etmek için dışarı koştu, ancak ikisinin de donmuş ve çalışmadığını gördü. Yumruğuyla birine vururken tekrar hırladı.
Pekala, konfor için çok fazla. Bugün o ve küçük odun sobası olacakmış gibi görünüyordu. En iyi ısı kaynağı değildi ama elde edebileceğinin en iyisiydi.
"Harika, harika," diye mırıldandı. Kamarasının zemininde soğuk bir uykuya katlanmak zorunda kaldığı ilk sefer değildi bu. Şüphesiz bu son olmayacaktı.
Bu sabah daha kötü görünüyordu çünkü geçen haftayı New Orleans'ın ılıman ikliminde geçirmişti. O oradayken o kadar sıcaktı ki, ısıyı kullanmaya hiç ihtiyacı bile olmamıştı.

Adamım, orayı nasıl özlemişti.
Gün doğumundan önceki zamanının kritik derecede kısaldığını bildiğinden, güçlükle kar makinesine geri döndü ve etrafındaki ısıyı olabildiğince fazla tutmaya yardımcı olmak için motorunu parkasıyla doldurdu. Sonra spor çantasını koltuktan aldı ve kamarasına girebilmek için kapısını kazmaya gitti.
Kapıdan çıkarken başını eğdi ve eğildi. Tavan alçaktı, o kadar alçaktı ki, dik dursa başının tepesi tavana değiyordu ve dikkat etmezse odanın ortasındaki tavan vantilatörü başını kesebilirdi.
Ancak alçak tavan gerekliydi. Kışın göbeğinde ısı değerli bir maldı ve kimsenin isteyeceği son şey, üç metrelik bir tavanın altında toplanmasıydı. Daha alçak bir tavan, daha sıcak bir yer anlamına geliyordu.
Dokuz yüz yıl önce buraya sürgün edildiğinde barınağını inşa etmek için fazla zamanı kalmamıştı. Gündüzleri bir mağarada uyurken, nihayet Home Crappy Home'u inşa edene kadar geceleri kulübe üzerinde çalışmıştı.
Evet, geri dönmek güzeldi…
Zarek spor çantasını odun sobasının yanına bıraktı. Sonra döndü ve bazen kamarasına fazla yaklaşmayı göze alan Alaska vahşi yaşamından onu korumak için eski moda tahta sürgüyü kapının üzerindeki beşiğine yerleştirdi.
Oymalı duvarda eliyle yoklayarak orada asılı olan feneri ve ona iliştirilmiş küçük kibrit kutusunu buldu. Dark-Hunter'ın görme yeteneği gece için tasarlanmış olmasına rağmen tamamen karanlıkta göremiyordu. Kapı kapalıyken, kabini o kadar sıkı bir şekilde kapatılmıştı ki kalın ahşap duvarlarına hiçbir ışık giremezdi.
Feneri yakarken soğuktan titreyerek yüzünü evinin içine çevirdi. Mekanın her santimini yakından biliyordu. Duvarları sıralayan her kitap rafı, onu süsleyen her el oyması, süs çentiği.
Mobilya konusunda hiçbir zaman fazla bir şeyi olmamıştı. İki uzun dolap; biri bir avuç giyeceği için, biri de yiyeceği için. Televizyonu ve kitap rafları için de bir stand vardı ve bu kadardı. Eski bir Roma kölesi olan Zarek, buna pek alışkın değildi.
İçerisi o kadar soğuktu ki atkısının ardından bile nefesini görebiliyordu ve küçük alana bakarken yüzünü buruşturarak bilgisayarına ve televizyonuna baktı - tekrar kullanabilmesi için ikisinin de buzunun çözülmesi gerekiyordu. İçlerine nem girmemiş olması koşuluyla.
Bunun için endişelenmek istemeyerek, konserveden başka bir şey saklamadığı arka taraftaki kilerine gitti. Ayılar ve kurtların yemek kokusu aldıklarında, onu hemen istenmeyen bir ziyarete gideceklerini uzun zaman önce öğrenmişti. Sırf aç ve aptal oldukları için onları öldürmeye niyeti yoktu.
Zarek bir kutu domuz eti ve fasulye ve konserve açacağı alıp yere oturdu. Mike, New Orleans'tan Fairbanks'e on üç saatlik yolculukları sırasında onu beslemeyi reddetmişti. Mike, Zarek'i beslemek için güneş ışığına maruz bırakma şansını istemediğini iddia etmişti.

Gerçekte, Toprak Sahibi bir pislikti ve açlık Zarek için yeni bir şey değildi.
"Ah, harika," diye mırıldandı, konserveyi açıp içinde donmuş haldeki çekirdekleri bulunca. Buz kıracağını çıkarmayı düşündü, sonra fikrini değiştirdi. O kadar aç değildi ki, domuz eti ve fasülye dondurması ona çekici geldi.
Tiksintiyle içini çekti, sonra kapıyı açtı ve kutuyu olabildiğince ormanın içine fırlattı.
Şafak sökmeden kapıyı çarparak kapatan Zarek, cep telefonunu, MP3 çalarını ve dizüstü bilgisayarını bulana kadar spor çantasını karıştırdı. Vücut ısısı donmalarını önlesin diye telefonu ve oynatıcıyı pantolonunun içine soktu. Sonra odun sobasını yakana kadar dizüstü bilgisayarını bir kenara koydu.
Sobanın karşısındaki köşeye gitti ve oraya yığdığı oymalı ahşap figürlerden bir avuç aldı ve sobanın içine yerleştirmek için hareket etti.
Küçük demir kapıyı açar açmaz duraksadı.
İçinde üç yeni doğan seti olan küçük bir vizon vardı. Rahatsız edilmelerine kızan anne, birbirlerine bakarlarken ona bir uyarı tısladı.
Zarek ona tısladı.
"Dostum, buna inanmıyorum," diye mırıldandı Zarek öfkeyle.
Vizon, o yokken soba borusundan aşağı inip taşınmış olmalı. Onu bulduğunda muhtemelen hâlâ sıcaktı ve soba, ini için son derece güvenli bir yerdi.
"En azından elli kadar arkadaşını yanında getirebilirdin. Yeni bir palto kullanabilirim.
Dişlerini gösterdi.
Sinirlenen Zarek kapıyı kapattı ve çırayı köşedeki yığına geri verdi. O bir pislikti, ama o bile onları dışarı atmazdı. Ölümsüz olduğu için soğuğa dayanacaktı. Anne ve genç yapmazdı.
Dizüstü bilgisayarını aldı ve sıcak tutmak için ceketinin içine sıkıştırdı ve paletinin olduğu uzak köşeye gitti. Uzanırken, yerin daha sıcak olduğu bir yerde uyumayı düşündü, ama o zaman neden zahmet etsin ki?
Gizli bodrum katına ulaşmak için sobayı hareket ettirmesi gerekecekti ve bu da anne vizonun yine canını sıkacaktı.
Yılın bu zamanı gün ışığı kısaydı. Gün batımına sadece birkaç saat kalmıştı ve o bu donmuş araziye fazlasıyla alışmıştı.
Elinden geldiğince çabuk, erzak ve yeni bir jeneratör için şehre gidecekti.
Yorganları ve kürkleri üzerine çekerek uzun, yorgun bir nefes verdi.
Zarek gözlerini kapattı ve zihninin geçen haftaki olaylar üzerinde dolaşmasına izin verdi.
"Teşekkürler Zarek."
Sunshine Runningwolf'un yüzünü hatırlayınca dişlerini gıcırdattı. Büyük koyu kahverengi gözleri inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı ve çoğu erkeğin tercih ettiği sıska model tiplerinden çok uzaktı; onun yanında olmayı bile zorlaştıran dolgun, yuvarlak bir vücudu vardı.

Dostum, şansı varken onun boynundan bir ısırık almalıydı. Neden onun kanının tadına bakmadığından hâlâ emin değildi. Hiç şüphe yok ki bu onu şimdi bile sıcak tutardı.
Oh iyi. Sonsuz bir listede sahip olduğu başka bir pişmanlığa yaz.
Düşünceleri ona döndü…
Nick'in onu iniş alanına götürmesini beklerken New Orleans'taki evinde beklenmedik bir şekilde güneş ışığı belirmişti.
Siyah saçları örgülüydü ve kahverengi gözlerinde, daha önce biri ona baktığında hiç görmediği bir dostluk vardı.
"Uzun süre kalamam. Talon'un uyanıp beni gitmiş bulmasını istemiyorum ama sen gitmeden önce bizim için yaptıkların için sana teşekkür etmeliyim."
Ona ve Talon'a neden yardım ettiğini hâlâ bilmiyordu. Tanrı ikisini yok etmeye çalışırken neden Dionysos'a meydan okumuş ve tanrıya karşı savaşmıştı.
Onların mutluluğu için kendini ölüme teslim etmişti.
Ama dün ona baktığında, bir şekilde buna değermiş gibi gelmişti.
Ve uykunun onu ele geçirmesine izin verirken, Squires kulübesini bulup onu içerideyken yakıp yıktığında buna hâlâ değip değmeyeceğini merak etti.
Bu düşünceyle homurdandı. Ne oluyor be? En azından ölmeden önce birkaç dakika ısınmış olacaktı.

* * *

Zarek ne kadar uyuduğundan emin değildi. Uyandığında hava yine kararmıştı.

Umarım, kar makinesinin donma şansı olacak kadar uzun uyumamıştır. Yapmış olsaydı, kasabaya doğru uzun ve soğuk bir yürüyüş olurdu.
Döndü ve acıyla yüzünü buruşturdu. Dizüstü bilgisayarının üzerinde yatıyordu. Daha da rahatsız edici bir şeyi ısıran telefon ve MP3 çalardan bahsetmiyorum bile.
Dondurucu soğuğa karşı titreyerek kendini zorladı ve gardırobundan bir parka daha aldı. Hava için giyindikten sonra, derme çatma garajına gitti.
Dizüstü bilgisayarı, telefonu ve MP3 çaları sırt çantasına koydu ve omuzlarına astı, sonra kar makinesinin üzerine oturdu ve motorun paketini açtı.
Neyse ki ilk denemede başladı. Şükürler olsun! Belki de şansı dönüyordu. Uyurken kimse ona kadeh kaldırmamıştı ve aslında biraz sıcak yiyecek alıp birkaç dakikalığına buzunu çözebileceği Fairbanks'e gidecek kadar gazı vardı.
Küçük iyilikler için minnet duyarak ülkesine yöneldi ve onu medeniyete götürecek uzun, inişli çıkışlı yolculuk için güneye döndü.
Umrunda olduğundan değil. Artık içine girilecek bir uygarlık olduğu için fazlasıyla minnettardı.
Zarek altıyı biraz geçe kasabaya geldi.

Kar makinesini Sharon Parker'ın kasaba merkezine yürüme mesafesindeki evine park etti. Eski garson kadınla yaklaşık on yıl önce, onu gece geç saatlerde Kuzey Kutbu'nda nadiren kullanılan bir arka yolun kenarında bozuk arabasının içinde bulduğunda tanışmıştı.
Altmışa yakındı ve yardım gelmeden önce kendisinin ve bebeğinin öleceğinden korkarak battaniyelerin altına toplanmış ağlıyordu. Yedi aylık kızı astım hastasıydı ve Sharon onu solunum tedavisi için hastaneye götürmeye çalışıyordu, ancak herhangi bir sigortası ve ödeyecek parası olmadığı için kabulünü reddetmişlerdi.
Bir yardım kliniğine yönlendirilmişti ve onu bulmaya çalışırken kaybolmuştu.
Zarek onları hastaneye geri götürmüş ve bebeğin bakımını karşılamıştı. Beklerken, Sharon'ın dairesinden çıkarıldığını ve iki yakasını bir araya getiremediğini öğrenmişti.
Bu yüzden Sharon'a bir pazarlık teklif etmişti. Bir ev, araba ve para karşılığında, ona Fairbanks'e her gelişinde konuşabileceği arkadaş canlısı birini ve birkaç ev yapımı yemek artığı veya yemek - etrafta ne varsa veriyordu.
En güzeli de, yazın yirmi üç buçuk saat gündüz vakti kamarasında kilitliyken, kadın postaneye ya da dükkâna uğrayıp ona kitap ve erzak getirir, kapısının önüne bırakırdı.
Şimdiye kadar yaptığı en iyi anlaşma olmuştu.
Ona hiçbir zaman kişisel bir şey sormamıştı, hatta yaz aylarında kamarasından neden ayrılmadığını bile. Hiç şüphe yok ki, onun eksantrik yollarını önemsemeyecek kadar mali desteğine sahip olduğu için çok minnettardı.
Buna karşılık, Zarek onun kanını hiç almamış ya da ondan kişisel bir şey istememişti. Onlar sadece işveren ve çalışandı.
Zarek mi?
Blok ısıtıcısını kar makinesine takarken kafasını çiftlik tarzı evinin ön kapısından dışarı uzattığını görmek için başını kaldırdı. Koyu kahverengi saçları, bir ay önce onu son gördüğünden daha kısaydı - omuzlarının etrafında sallanan küt bir kesimi vardı.
Uzun boylu, zayıf ve son derece çekici, siyah bir süveter ve kot pantolon giymişti. Diğer erkeklerin çoğu muhtemelen şimdiye kadar ona karşı harekete geçerdi ve bir gece yaklaşık
dört yıl önce, ondan daha mahrem bir şey isterse seve seve vereceğini ima etmişti ama Zarek reddetmişti.
İnsanların ona çok yaklaşmasından hoşlanmıyordu ve kadınların seksi anlamlı bulma gibi kötü bir eğilimleri vardı.
Yapmadı. Seks seksti. Temel ve hayvansıydı. Vücudun yemeğe ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacı olan bir şey. Ama bir adam bifteği yemeden önce onunla çıkacağına dair söz vermek zorunda değildi.
Öyleyse neden kadınlar bacaklarını açmadan önce bir sevgi vasiyetine ihtiyaç duydular?

Anlamadı.
Ve asla Sharon'la bir ilişkisi olmayacaktı. Onunla seks, ihtiyaç duymadığı bir komplikasyondu.
Zarek, sen misin?
Eşarbını yüzüne indirdi ve karşılık verdi. "Evet benim."
"Geliyor musun?"
"Bir dakika içinde geri döneceğim. Gidip birkaç şey almam gerekiyor.”
Başını salladı, sonra içeri girdi ve kapıyı kapattı.
Zarek, onun evinin sokağındaki dükkâna doğru ilerledi. Frank's General Store'da her şeyden biraz vardı. Hepsinden iyisi, çok çeşitli elektronik ve jeneratörlere sahipti. Ne yazık ki, dükkanı daha fazla kullanamayacaktı.
Yaklaşık on beş yıldır oldukça düzenli bir müşteriydi ve Frank biraz kalın kafalı olmasına rağmen, Zarek'in bunca zaman içinde hiç yaşlanmadığını fark etmeye başlamıştı.
Er ya da geç, Sharon da bunu fark edecek ve ölümlü dünyadaki tek bağlantısından vazgeçmek zorunda kalacaktı.
Ölümsüzlüğün en büyük dezavantajı buydu. Kimsenin yanında uzun süre dolaşmaya cesaret edemiyordu yoksa onun kim ve ne olduğunu öğreneceklerdi. Ve diğer Kara Avcıların aksine, ne zaman kendisine hizmet etmesi ve kimliğini koruması için bir Yaver talep etse, Konsey bunu reddetmişti.
Görünüşe göre itibarı o kadar yüksekti ki kimse ona yardım etme görevini istemiyordu.
İyi. Zaten hiç kimseye ihtiyacı olmamıştı.
Zarek dükkâna girdi ve bir dakika içinde gözlüklerini ve eldivenlerini çıkarıp ceketinin düğmelerini açtı. Arkada Frank'in katiplerinden biriyle konuştuğunu duydu.
"Şimdi iyi dinle evlat. O biraz tuhaf bir adam ama ona iyi davransan iyi edersin, duydun mu beni? Bu mağazada bir ton para harcıyor ve ne kadar korkutucu göründüğü umurumda değil, nazik ol.”
Arkadan ikisi çıktı. Frank ona bakmak için olduğu yerde kalakaldı.
Zarek ona baktı. Frank onu keçi sakallı veya sakallı, kılıç ve çapraz kemikli küpesi ve sol eline taktığı gümüş pençelerle görmeye alışmıştı. Acheron'un ona New Orleans'ta bırakmasını emrettiği üç şey.
Sakalsız göründüğünü biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Ama en azından aynada kendine bakmak zorunda değildi. Kara Avcılar, yalnızca istedikleri zaman bir yansıma yapabilirdi.
Zarek bunu hiç istememişti.
Yaşlı adam, dostça olmaktan çok alışılmış bir gülümsemeyle gülümsedi ve ona doğru ağır adımlarla ilerledi. Fairbanks halkı son derece cana yakın olsa da, çoğu yine de Zarek'in etrafında geniş bir mesafe bırakma eğilimindeydi.
İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.
"Bugün senin için ne alabilirim?" diye sordu.

Zarek, kendisini merakla izleyen gence baktı. "Yeni bir jeneratöre ihtiyacım var."
Frank nefesini dişlerinin arasına aldı ve Zarek geleceğini bildiği şeyi bekledi. "Orada biraz sorun olabilir."
Frank bunu hep söylerdi. Zarek'in neye ihtiyacı olursa olsun, onu elde etmek sorun olacaktı, dolayısıyla bunun için en yüksek doları ödemek zorunda kalacaktı.
Frank sakallı yüzündeki gri favorileri kaşıdı. "Sadece bir tane kaldı ve yarın Wallaby'lere teslim edilmesi gerekiyor."
Evet, doğru.
Zarek, bu gece Frank'in pazarlık oyununu oynayamayacak kadar yorgundu. Bu noktada, evinin elektriğini geri almak için her şeyi ödemeye hazırdı.
"Almama izin verirsen, içinde senin için fazladan altı bin var."
Frank kaşlarını çattı ve sakalını kaşımaya devam etti. "Pekala, şimdi başka bir sorun var.
Wallaby bunu çok istiyor."
"On bin, Frank ve bir saat içinde Sharon'ın evine ulaştırabilirsen iki tane daha."
Frank ışınlandı. "Tony, adamı duydun, jeneratörünü yükle." Yaşlı adamın gözleri hafif ve neredeyse dostçaydı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"
Zarek başını salladı ve gitti.
Sharon'a doğru geri döndü ve yakıcı rüzgarları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.
Kapıyı açmadan önce kapıyı çaldı ve içeri girdi. İşin garibi, oturma odası boştu. Gecenin bu saatlerinde, Sharon'ın kızı Trixie genellikle etrafta koşuşturuyor, bir iblis gibi oynuyor ve bağırıyor ya da aşırı protesto altında ev ödevi yapıyordu.
Arka odalarda onu duymadı bile.
Bir an için, Efendilerin onu bulmuş olabileceğini düşündü ama bu çok saçmaydı. Kimse Sharon'u bilmiyordu. Zarek, Squires'la tam olarak konuşma koşullarında değildi.
Konsey veya diğer Kara Avcılar.
"Merhaba Sharon?" O çağırdı. "Her şey yolunda?"
Mutfaktan koridora doğru yavaşça yürüdü. "Döndün."
İçine kötü bir his çöktü. Bir şeyler doğru değildi. Hissedebiliyordu. Gergin görünüyordu.
"Evet. Bir şey mi oldu? Bir randevu falan kaçırmadım, değil mi?
Ve sonra duydu. Nefes alan bir adamın, mutfaktan çıkan ağır ayak seslerinin sesiydi.
Adam koridordan yavaş, metodik bir yürüyüşle indi - tıpkı sabırla avını izlerken manzarayı bulmak için acele etmeyen bir yırtıcı hayvan gibi.
Adam koridorda Sharon'ın arkasında durduğunda Zarek kaşlarını çattı. Zarek'ten sadece bir santim daha kısaydı, uzun koyu kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve Batı tarzı taşralı bir tozluk giymişti.

Adamın etrafında ölümcül bir aura vardı ve gözleri bir araya gelir gelmez Zarek ihanete uğradığını anladı.
Bu başka bir Kara Avcıydı.
Ve binlerce Kara Avcıdan Sharon ve onun hakkında bilgisi olan sadece bir kişi vardı...
Zarek kendi aptallığına lanet okudu.
Kara Avcı başını ona doğru eğdi. Zarek'in çok iyi bildiği yoğun bir Güney aksanıyla, "Z," dedi. "Senin ve benim konuşmamız gerekiyor."
Zarek, Sharon ve Sundown'a birlikte bakarken nefes alamıyordu. Sundown, iki bin yılı aşkın yaşamı boyunca kendini açtığı tek kişiydi.
Ve Sundown'ın neden burada olduğunu biliyordu.
Sundown, Zarek'i bir tek biliyordu. Onun uğrak yerlerini, alışkanlıklarını biliyordu.
Onu en iyi arkadaşından daha iyi kim yakalayabilir ve öldürebilir?
"Ne hakkında konuşmak?" diye sordu huysuzca, gözlerini kısarak.
Sundown, onu korumak istercesine Sharon'ın önünde durmak için harekete geçti. Bir an için bile Zarek'in onu tehdit edeceğini düşünmesi en çok onu incitmişti. "Neden burada olduğumu bildiğini düşünüyorum, Z."
Evet, gayet iyi biliyordu. Sundown'ın ondan ne istediğini tam olarak biliyordu. Güzel, hızlı bir ölüm, böylece Sundown, Artemis ve Acheron'a dünyada her şeyin yeniden düzeldiğini bildirebilsin ve ardından kovboy Reno'daki evine dönebilsin.
Ama Zarek daha önce bir kez sessizce infazına gitmişti. Bu sefer, olduğu gibi hayatı için savaşmayı amaçladı.
"Unut gitsin Jess," dedi Sundown'ın gerçek adını kullanarak.
Döndü ve kapıya koştu.
Zarek, Sundown onu yakalayıp durdurmadan önce bahçeye geri dönmeyi başardı.
Dişlerini ona gösterdi ama Jess bunu fark etmemiş gibiydi.
Zarek onun karnına sert bir yumruk attı. Jess'in sendelemesine ve Zarek'in dizlerinin üstüne çökmesine neden olan güçlü bir vuruştu. Ne zaman bir Kara Avcı diğerine saldırsa, saldıran Kara Avcı darbeyi alandan on kat daha kötü hissediyordu. Bundan kaçınmanın tek bir yolu vardı - Artemis'in yasağını kaldırması. Jess'ten almamış olmasını umuyordu.
Zarek bunun verdiği acıyla nefes almakta zorlandı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Jess'in aksine, fiziksel acı onun alışık olduğu bir şeydi.
Ama uzağa gidemeden, gölgelerde Mike ve diğer üç Squires'ı gördü. Kara Avcı için silahlandıklarını gösteren kararlı adımlarla onlara doğru yürüyorlardı.
Sundown, "Onu bana bırakın," diye emretti.
Onu görmezden geldiler ve gelmeye devam ettiler.
Etrafında dönen Zarek, kar makinesine yöneldi ve motorunu parçalanmış halde buldu.
Belli ki o Frank'in yanındayken meşguldüler.
Kahretsin. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Onu kasabaya zorlamak için jeneratörlerini imha etmiş olmalılar. Onu vahşi bir hayvanla avlanan avcılar gibi ormandan dışarı atmışlardı.
İyi. Bir hayvanın izini sürmesini isteselerdi, o olurdu.
Elini uzattı ve telekinezisini kullanarak Squires'ın ayaklarını yerden kesti.
Kendini tekrar incitmek istemeyen Zarek, Jess'i atlattı ve kasabaya koştu.
Daha fazla Squires düşüp ona ateş açmadan çok uzağa gitmedi.
Kurşunlar vücudunu yararak derisini parçaladı. Zarek tısladı ve bunun acısıyla sendeledi.
Yine de koşmaya devam etti.
Başka seçeneği yoktu.
Yerde kalırsa onu parçalara ayıracaklardı ve hayatı ciddi şekilde berbat olsa da Gölge olmaya hiç niyeti yoktu. Onlara onu öldürme zevkini de vermeyecekti.
Zarek bir binanın yan tarafına döndü.
Ortasına sert bir şey çarptı.
Baş üstü yere yuvarlanırken ıstırap içinde patladı. Nefesi tamamen kesilerek karda sırt üstü dinlenmeye geldi.
Soğuk, acımasız gözlere sahip bir gölge, üzerinde durmak için hareket etti.
En az altı sekiz, adam doğaüstü erkeksi bir mükemmelliğe sahipti. Açık sarı saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı ve gülümsediğinde Zarek'le aynı dişleri ortaya çıkarıyordu.
"Sen nesin?" diye sordu Zarek, yabancının Daimon veya Apollite gibi görünse de Daimon veya Apollite olmadığını biliyordu.
"Ben Thanatos, Kara Avcı," dedi Klasik Yunanca, anlamı
"ölüm." "Ve seni öldürmek için buradayım."
Zarek'i paltosundan yakaladı ve sanki bir bez bebekmiş gibi onu uzaktaki binaya fırlattı.
Zarek sertçe duvara çarptı ve sokağa kaydı. Vücudu o kadar kötü acıyordu ki canavardan sürünerek uzaklaşmaya çalışırken uzuvları titriyordu.
Zarek durdu. "Bir daha böyle ölmeyeceğim," diye hırladı. Katledilmeyi bekleyen korkak bir hayvan gibi karnının üzerinde değil.
Dövülen değersiz bir köle gibi.
Öfkesiyle güçlenen bedeni ayağa kalktı ve Thanatos'la yüzleşmek için döndü.
Yaratık gülümsedi. "Omurga. Nasıl seviyorum. Ama iliğini emmeyi sevdiğim kadar değil."
Zarek ona uzanırken onun kolunu yakaladı. "Ne sevdiğimi biliyor musun?"
Zarek yaratığın kolunu kırdı ve onu boynundan yakaladı. "Son nefesini veren bir Daimon'un sesi."
Thanatos güldü. Ses kötü ve soğuktu. "Beni öldüremezsin Kara Avcı. Ben senden bile daha ölümsüzüm."
Thanatos'un kolu anında iyileşirken Zarek ağzı açık kaldı.
"Sen nesin?" Zarek tekrar sordu.
"Sana söyledim. Ben Ölüm'üm ve hiç kimse Ölüm'ü yenemez veya Ölüm'den kaçamaz."

Kahretsin. Artık mahvolmuştu.
Ama mağlup olmaktan çok uzaktı. Ölüm onu alabilirdi ama piç bunun için çalışmak zorunda kalacaktı.
"Biliyor musun," dedi Zarek, kırbaçlanan bir çocukken anlatılmamış dayaklardan acı çekmesine izin veren gerçeküstü sakinliğe bürünerek. "Bahse girerim ki çoğu insan onlara o cümleyi verdiğinde dehşet içinde altlarına sıçarlar. Ama biliyor musunuz, Bay ben-korkutucu-olmak istiyorum ve sefil bir şekilde-başarısız oluyorum? Ben bir insan değilim. Ben bir Karanlık Avcısıyım ve genel hatlarıyla benim için bir bok ifade etmiyorsun."
Tüm güçlerini elinde topladı ve ardından doğrudan Thanatos'un solar pleksusuna güçlü bir darbe indirdi. Yaratık geri sendeledi.
"Artık burada oturup seninle oynayabilirim." Thanatos'a şaşırtıcı bir darbe daha indirdi. "Ama seni ikimizin de sefaletinden kurtarmayı tercih ederim."
Tekrar saldıramadan, bir pompalı tüfek patlaması onu tam olarak arkadan vurdu. Zarek şarapnelin vücudunu delip geçtiğini hissetti ve kıl payı kalbini ıskaladı.
Uzaktan polis sirenleri duyuldu.
Thanatos onu boğazından tuttu ve parmak uçlarında durmak zorunda kalana kadar kaldırdı. "Daha da iyisi, neden seni seninkinden çıkarmıyorum?"
Nefes almakta zorlanan Zarek, dudaklarının kenarından bir kan izi aktığını hissettiğinde acımasızca gülümsedi. Metalik tadı ağzını kapladı. Yaralandı ama yılmadı.
Daimon'a alaycı bir şekilde gülümseyerek piçi mücevherlere diz çöktü.
Daimon buruştu. Zarek yine Daimon'dan, Toprak Sahiplerinden ve polislerden kaçmaya başladı, ama eskisi kadar hızlı değildi.
Ağrı görüşünü bulanıklaştırdı ve ne kadar çok koşarsa canı o kadar çok acıyordu.
Vücudunun ıstırabı dayanılmazdı.
Çocukken aldığı tüm dayaklarda bu kadar incinmemişti. Devam etmeyi nasıl başardığını bilmiyordu. Sadece bir yanı uzanmayı reddedip onu almalarına izin verdi.
Onları ne zaman kaybettiğinden emin değildi, belki de tam arkasındaydılar. Zarek, kulaklarındaki uğultu nedeniyle tam olarak söyleyemedi.
Yönünü şaşırmış bir halde yavaşladı ve daha fazla ileri gidemeyene kadar tökezledi.
Karın içine düştü.
Zarek diğerlerinin onu tutmasını bekleyerek orada yattı. Thanatos'un başladıkları işi bitirmesini bekliyordu ama saniyeler geçtikçe onlardan kaçmış olması gerektiğini fark etti.
Rahatlayarak ayağa kalkmaya çalıştı.
Yapamadı. Vücudu artık işbirliği yapmıyordu. Yapabileceği en iyi şey, önünde kulübe tarzı büyük bir ev gördüğü yerde bir metre daha sürünmekti. Sıcak ve rahat görünüyordu ve aklının bir köşesinde kapıya varabilirse içerideki kişinin ona yardım edebileceği düşüncesi vardı.
Bu düşünceye acı acı güldü.

Hiç kimse ona yardım etmemişti.
Bir kez değil.
Hayır, bu onun kaderiydi. Bununla savaşmanın bir faydası yoktu ve aslında dünyada tek başına mücadele etmekten bıkmıştı.
Gözlerini kapatarak uzun, düzensiz bir nefes aldı ve kaçınılmaz olanı bekledi.
3
Astrid "misafirinin" yaralarını kontrol ederken yatağın kenarına oturdu. Dört gündür, o ona göz kulak olurken, o bilinçsizce onun yatağında yatmıştı. Ellerinin altındaki gergin kaslar sıkı ve güçlüydü ama onları göremiyordu. Onu göremedi.
Birini yargılamak için gönderildiğinde görme yeteneği her zaman kaybediliyordu. Gözler aldatabilir. Olayları diğer duyulardan çok farklı şekilde yargıladılar.
Astrid, şu anda gerçekten böyle hissetmese de her zaman tarafsız olmalı. Kaç kez sadece kandırılmak için açık bir kalple içeri girmişti?
En kötü durum Miles olmuştu. Haydut bir Kara Avcı, çekici ve eğlenceliydi. Canlılığı ve her şeyi bir oyuna dönüştürme yeteneğiyle onun gözlerini kamaştırmıştı.
Ne zaman onun sınırlarını zorlamaya çalışsa, testlerine gülüp geçmiş ve her konuda iyi bir sporcu olduğunu göstermişti.
Mükemmel, dengeli bir adam gibi görünmüştü.
Hatta bir ara ona aşık olduğunu sanmıştı.
Sonunda onu öldürmeye çalışmıştı. Tamamen ahlaksız ve acımasızdı. Soğuk. Duygusuz. Sevebildiği tek kişi kendisiydi ve kafasında bir pislikten başka bir şey olmadığı halde, insanlık tarafından haksızlığa uğramıştı, bu yüzden onlara ne isterse yapmakta sorun yoktu.
Ve bu, Astrid'in Kara Avcılarla olan en büyük sorunuydu. Genellikle lağımlardan toplanan insanlardı. Beşikten mezara kadar başkaları tarafından üzerlerine tükürüldüler, dünyaya düşman oldular. Artemis onları dönüştürürken bunu asla dikkate almadı. Tek istediği, Acheron'un komutası altındaki bir askerdi. Oluşturulduktan sonra Artemis ellerini yıkadı ve başkalarının izlemesi ve bakımını yapması için bıraktı.
En azından Artemis'in çizdiği çizgiyi geçene kadar. Sonra tanrıça onları yargılamak ve idam ettirmek için koştu ve hiçbir kanıtı olmamasına rağmen Astrid, Artemis'in bu protokolü sadece Acheron'un ona kızmasını önlemek için izlediğinden şüpheleniyordu.
Yani Astrid, bir Kara Avcı'nın yaşamasına izin vermek için bir neden bulmak için yüzyıllar boyunca birçok kez çağrılmıştı.
Hiç sahip olmadı. Bir kez değil. Yargıladığı herkes tehlikeli ve kabaydı. İnsanlığı takip ettikleri Daimonlardan daha fazla tehdit eden bir tehdit.
Olimpos adaleti, insan adaletinin yaptığı gibi işlemedi. Masumiyet varsayımı yoktu. Olympus'ta bir kez suçlanan sanık, merhamete layık olduğunu kanıtlamalıdır.
Hiç kimse yoktu.

Astrid'in şimdiye kadar merhamete en yakın olduğu kişi Miles'tı ve bakın nasıl da sonuçlanmıştı. Onun masum olduğuna hükmetmeye ne kadar yaklaştığını ve sonra onu tekrar dünyaya saldığını düşünmek onu dehşete düşürdü.
Bu deneyim onun için bardağı taşıran son damla olmuştu. O zamandan beri kendini herkesten uzaklaştırmıştı.
Bir erkeğin güzelliğinin veya çekiciliğinin onu bir daha kandırmasına izin vermeyecekti. Artık işi yatağındaki bu adamın kalbine girmekti.
Artemis, Zarek'in kalbi olmadığını söylemişti. Acheron hiçbir şey söylememişti. Ona sadece, doğru şeyi yapması için ona bağlı olduğunu söyleyen delici bir bakış atmıştı.
Ama doğru olan neydi?
"Uyan Zarek," diye fısıldadı. "Kendini kurtarmak için sadece on günün kaldı."

* * *

Zarek, kırbaçlanan bir çocuk ve köle olarak acımasız geçmişi göz önüne alındığında, buna inanması zor olan tarif edilemez bir acıyla uyandı. Özellikle de bir insan olarak acı, hayatındaki tek kesinlik olduğundan beri.

Başı zonklayarak, altında soğuk kar ve zemin hissetmeyi umarak hareket etti.
Bunun yerine, ne kadar sıcak hissettiğine şaşırdı.
Ben öldüm, diye düşündü alayla.
Rüyaları bile onu hiç bu kadar sıcak bırakmamıştı.
Yine de gözlerini kırpıştırıp ocakta yanan bir ateş ve üzerinde bir yığın yorgan bulunca, kendisinin çok canlı olduğunu ve başka birinin yatak odasında yattığını fark etti.
Toprak tonlarında dekore edilmiş odaya baktı: uçuk pembeler, bronzlar, kahverengiler ve koyu yeşil. Kütük kabin duvarları, rustik bir kabinin görünümünü ve hissini isteyen, ancak iyi yalıtılmış ve rahat olduğundan, cereyan ve soğuk olmadığından emin olmak için yeterli parası olan birini ifade eden üst kabuk tipiydi.
Yatağı, on dokuzuncu yüzyılın sonundan kalma büyük yatakların pahalı bir demir kopyasıydı. Solunda eski moda bir sürahi ve leğenin durduğu küçük bir komodin vardı.
Bu yerin sahibi kim ise, yüklendi.
Zarek zengin insanlardan nefret ederdi.
"Saşa?"
Zarek, yumuşak, melodik ses karşısında kaşlarını çattı. Bir kadın sesi. Koridorun sonundaki başka bir odadaydı ama kafatasındaki ağrıdan onun yerini tam olarak belirleyemedi.
Yumuşak bir köpek havlaması duydu.
Ah, kes şunu, diye azarladı kadın nazik bir ses tonuyla. "Senin duygularını gerçekten incitmedim, değil mi?"

Zarek, başına gelenleri anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Jess ve diğerleri onun peşindeydi ve bir evin önünde düştüğünü hatırladı.
Evden biri onu bulmuş ve içeri sürüklemiş olmalıydı, ama birinin neden rahatsız olacağını tahmin edemiyordu.
Önemli olduğundan değil. Jess ve Thanatos onun peşinde olacaklardı ve özellikle koşarken ne kadar kan kaybettiği göz önüne alındığında, nerede olduğunu anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu. Hiç şüphe yok ki, doğrudan bu kulübenin kapısına giden bir yol vardı.
Bu da bir an önce buradan gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Jess, kendisine yardım edenleri incitecek hiçbir şey yapmazdı ama Thanatos'un neler yapabileceğini kimse bilemezdi.
Aklına yanan bir köy geldi. Ölü yatan insanların korkunç görüntüsüne…
Zarek bu anı karşısında irkildi ve şimdi neden peşini bırakmayacağını merak etti.
Neler yapabileceğinin bir hatırlatıcısı olduğuna karar verdi ve neden buradan uzaklaşması gerektiğinin bir hatırlatıcısıydı. Kendisine iyi davranan birini incitmek istemiyordu.
Tekrar olmasın.
Kendini vücudunun acısını unutmaya zorlayarak yavaşça doğruldu.
Köpek anında koşarak odasına geldi.
Ama köpek olmadığını fark etti, yatağının yanında durup ona hırladı. Büyük, beyaz bir ağaç kurduydu. Ondan nefret ediyormuş gibi görünen biri.
"Geri çekil Scooby," diye çıkıştı. "Senden daha büyük ve daha kötü kurtlardan çizmeler yaptım."
Kurt, sanki sözlerini anlamış ve onu kanıtlaması için cüret ediyormuş gibi daha fazla diş gösterdi.
"Saşa?"
Kadın kapısında belirdiğinde Zarek dondu kaldı.
lanet olsun bana…
O inanılmazdı. Uzun sarı saçları bal rengiydi ve ince omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. Sert Alaska ikliminden çok dikkatli bir şekilde korunduğu belli olan pembe yanakları ve dudaklarıyla cildi solgundu. Boyu 1,80'e yakındı ve beyaz örgülü bir süveter ve kot pantolon giymişti.
Gözleri soluk, uçuk maviydi. O kadar hafif ki, ilk bakışta neredeyse renksizdiler.
Ve kurdun yerini belirlemeye çalışırken yavaş ve metodik bir şekilde hareket ederken ellerini uzatmış bir şekilde odaya geldiğinde, onun tamamen kör olduğunu fark etti.
Kurt ona iki kez havladı, sonra dönüp sahibine gitti.
"İşte buradasın," diye fısıldadı, onu okşamak için diz çökerek.
“Havlamamalısın, Sasha. Misafirimizi uyandıracaksın.”
"Uyanığım ve eminim bu yüzden havlıyor."
Sanki onu görmek ister gibi başını ona doğru çevirdi. "Üzgünüm. Pek arkadaş olmuyoruz ve Sasha yabancılarla biraz asosyal olmaya meyilli.”
"İnan bana, bu duyguyu biliyorum."

Yine elini uzatarak yatağa doğru yürüdü. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, yerini tespit ederken omzuna hafifçe vurarak.
Zarek, onun sıcak elini teninde hissedince irkildi. Nazikti. kavurucu Ve bu onun yabancı bir yanını sızlattı. Ama en kötüsü, kasıklarını sertleştirdi. Sıkı. Birinin ona dokunmasına asla dayanamazdı.
"Bunu yapmamanı tercih ederim."
"Ne yap?" diye sordu.
"Bana dokun."
Yavaşça geri çekildi ve refleksten çok alışkanlıkmış gibi metodik bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Dokunarak görüyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sana dokunmazsam, tamamen kör olurum."
"Evet, şey, hepimizin sorunları var." Yatağın karşı tarafına geçti ve ayağa kalktı. Deri pantolonu ve birkaç bandaj dışında çıplaktı. Onu soymuş ve yaralarını tedavi etmiş olmalı. Bu düşünce kendisini oldukça tuhaf hissettirdi. Daha önce yaralandığında kimse onunla ilgilenme zahmetine girmemişti.
Neden yapsın ki?
Acheron ve Nick bile New Orleans'ta yaralandıktan sonra onu kendi haline bırakmıştı. Teklif ettikleri en iyi şey, yalnız başına iyileşebilmesi için eve bırakmaktı.
Onlara karşı biraz daha az düşmanca davransaydı ona daha fazlasını teklif edebilirlerdi elbette ama düşmanlık onun en iyi yaptığı şeydi.
Zarek kıyafetlerini pencerenin yanındaki sallanan sandalyede katlanmış halde buldu. Kaslarının acı verici protestolarına rağmen onları çekmeye başladı. Karanlık Avcı güçleri, çoğunlukla uyurken iyileşmesine izin vermişti, ancak Rüya Avcıları ona yardım etse olacağı kadar iyi durumda değildi. Uykuları sırasında onları iyileştirmek için sık sık yaralı Karanlık Avcılara gelirlerdi, ama Zarek'i değil.
Herkesi korkuttuğu kadar onları da korkuttu.
Böylece, darbelerini almayı ve acıyla baş etmeyi öğrenmişti. Bu onun için iyiydi. Ölümsüz olsun ya da olmasın, yakınlardaki insanları sevmiyordu. Hayat yalnız daha iyiydi.
Gömleğinin arkasında pompalı tüfek patlamasının ona çarptığı deliği görünce yüzünü buruşturdu.
Evet, hayat kesinlikle tek başına daha iyiydi. “Arkadaşının” aksine istese de kendini sırtından vuramazdı.
"Kalktın mı?" diye sordu bilinmeyen kadın, sesi şaşırmıştı. "Pansuman?"
"Hayır," dedi sinirle. "Halınıza işiyorum. Ne yaptığımı sanıyorsun?”
"Körüm. Bildiğim kadarıyla gerçekten benim halımın üzerine işiyorsun ki bu arada çok güzel bir halı, bu yüzden umarım şaka yapıyorsundur.
Onun dönüşüyle garip bir keyif dalgası hissetti. Hızlı ve akıllıydı. Bu hoşuna gitti.
Ama kaybedecek vakti yoktu. "Bakın hanımefendi, beni buraya nasıl soktunuz bilmiyorum ama minnettarım. Ancak gitmeliyim. İnan bana, yapmazsam çok pişman olacaksın.”

Onun düşmanca sözleriyle kendini yataktan itti ve ancak o zaman adam bunları ona hırladığını fark etti.
"Dışarıda kötü bir kar fırtınası var," dedi, sesi eskisinden daha az dostçaydı. "Bir süre kimse bir yere gidemeyecek."
Zarek, penceresinin perdelerini açana kadar buna inanmadı. Kar o kadar hızlı ve yoğun yağıyordu ki, yoğun beyaz bir duvar gibi görünüyordu.
Bıyık altından küfretti. Sonra daha yüksek sesle, "Bunu ne zamandır yapıyor?" diye sordu.
"Son birkaç saat."
Burada sıkışıp kaldığını anlayınca dişlerini gıcırdattı.
Onunla.
Bu gerçekten iyi değildi ama en azından diğerlerinin onu takip etmesini engelleyecekti. Şans eseri, kar izini gizleyecekti ve Jess'in soğuktan nefret ettiğini kesinlikle biliyordu.
Thanatos'a gelince, yani, adı, dili ve görünüşü göz önüne alındığında, Zarek onu da eski bir Akdenizli olarak kabul ederdi ve bu, Zarek'in her ikisine karşı hala bir avantajı olduğu anlamına geliyordu. Kar üzerinde nasıl hızlı hareket edileceğini ve hangi tehlikelerden kaçınılması gerektiğini yüzyıllar önce öğrenmişti.
Alaska'da geçen dokuz yüz yılın bir gün işe yarayacağını kim bilebilirdi?
"Nasıl ayağa kalkıp hareket edebiliyorsun?"
Sorusu onu ürküttü. "Affedersin?"
"Birkaç gün önce seni getirdiğimde ciddi şekilde yaralanmıştın. Şimdi nasıl hareket edebiliyorsun?”
"Birkaç gün?" diye sordu, onun sözleriyle hayrete düşerek. Elini yüzünde gezdirdi ve kalın bıyıklarını hissetti. Bok. Günler geçmişti. "Kaç tane?"
"Neredeyse beş."
Kalbi güm güm atıyordu. Dört gündür buradaydı ve onu bulamamışlar mıydı? Bu nasıl mümkün oldu?
Kaşlarını çattı. Bununla ilgili bir şeyler doğru görünmüyordu.
Sırtında bir silah yarası hissettiğimi sandım.
Gömleğin açık kalan deliğini görmezden gelen Zarek, siyah atletini kafasına geçirdi.
Onu vuranın Jess olduğundan emindi. Av tüfeği, kovboyun tercih ettiği silahtı. Tek tesellisi, Jess'in de kendisi kadar ağrıyor olduğu düşüncesiydi. Artemis yasağını kaldırmadığı sürece. O zaman piç tatminden başka bir şey hissetmezdi.
Silah yarası değildi, diye yalan söyledi. "Az önce düştüm."
"Alınma ama bu tür yaralara sahip olmak için Everest Dağı'ndan düşmen gerekir."
"Evet, belki bir dahaki sefere tırmanma malzemelerimi yanıma almayı hatırlarım."
Kaşlarını çattı. "Beni kafaya mı alıyorsun?"
"Hayır," diye yanıtladı dürüstçe. "Sadece ne olduğuna girmek istemiyorum."

Astrid, ona hırlamadan konuşamayan bu kızgın adam hakkında daha fazla şey anlamaya çalışırken başını salladı. Uyanık, hoş olmaktan uzaktı.
Sasha onu bulduğunda ölmek üzereydi. Hiç kimse onun kadar kötü bir şekilde dövülüp vurulmamalı ve sonra da eskisi gibi ölüme terk edilmemeli.
Squires ne düşünüyordu?
Dört günlük dinlenmeden sonra bile haydut Kara Avcı'nın dayanabilmesine şaşırmıştı.
Böyle bir muamele insanlık dışıydı ve insanlığı korumaya yemin etmiş olanlara yakışmıyordu. Bir insan Zarek'i bulsaydı, kimliği onların dikkatsizliği yüzünden daha da açığa çıkacaktı ve insanlar onun ölümsüzlüğünü öğreneceklerdi.
Bu, tamamen Archeron'a bildirmeyi amaçladığı bir şeydi.
Ama bu daha sonra gelecekti. Şimdilik, Zarek ayaktaydı ve hareket ediyordu. Ölümsüz yaşamı ya da ölümü tamamen onun ellerindeydi ve onun ne tür bir adam olduğunu görmek için onu baştan sona sınamak niyetindeydi.
İçinde şefkat kalmış mıydı yoksa o da onun kadar boş muydu?
Onun işi, Zarek'i öfkelendiren şeylerin somut örneği olmaktı. Ne yapacağını görmek için onu toleransının doruklarına ve ötesine itecekti.
Eğer onunla kendini kontrol edebilseydi, onun güvenli ve aklı başında olduğuna karar verirdi.
Onu herhangi bir şekilde incitmek için saldırırsa, onu suçlu bulur ve ölürdü.
Testler başlasın…
Onun hakkında bildiklerini aklından geçirdi. Zarek insanlarla konuşmayı sevmezdi. Zenginleri sevmiyordu.
En önemlisi, kendisine dokunulmasından veya hakkında emir verilmesinden nefret ederdi.
Bu yüzden boş konuşma ile ilk düğmesine basmaya karar verdi.
"Saçın ne renk?" diye sordu. Görünüşte zararsız olan bu soru, kanını yıkarken elinin altında hissetmiş olduğu gibi hafızasının parlamasına neden oldu.
Saçları yumuşacık, pürüzsüzdü. Parmaklarının arasından duyusal bir şekilde kaymış, onları okşamıştı. Dokunuşundan, çok kısa ya da çok uzun olmadığını biliyordu, ancak şekillendirildiğinde muhtemelen omuzlarına düşüyordu.
"Affedersin?" Sesi onun sorusuna şaşırmışa benziyordu ve bir kez olsun ona bu sözleri hırlamadı.
Çok güzel bir sesi vardı. Zengin ve derin. Yunan aksanıyla yankılanıyordu ve ne zaman konuşsa, içinde tuhaf bir ürperti oluşuyordu. Doğuştan bu kadar erkeksi bir sese sahip başka bir erkek görmemişti.
"Saçın," diye tekrarladı. "Ne renk olduğunu merak ediyordum."
"Neden umurunda?" diye sordu.
Omuz silkti. "Sadece merak. Yalnız başıma çok zaman geçiriyorum ve renklerin neye benzediğini tam olarak hatırlamasam da yine de onları hayal etmeye çalışıyorum. Ablam Cloie bir keresinde bana her rengin bir dokusu

ve hissi olduğunu söyleyen bir kitap vermişti. Örneğin kırmızı, sıcak ve inişli çıkışlı olduğunu söyledi.
Zarek ona kaşlarını çattı. Bu tuhaf bir konuşmaydı, ama sonra, rahatsız edecek kadar uzun süre hareketsiz duran biriyle herhangi bir şey hakkında konuşması gerektiğini anlayacak kadar yalnız başına zaman geçirmişti.
"Siyah."
"Ben de öyle düşünmüştüm."
"Öyle mi?" kendini tutamadan sordu.
Yatağı çevirip ona biraz fazla yaklaşırken başını salladı. O kadar yakın duruyordu ki vücutları neredeyse birbirine değiyordu. Ona dokunmak için garip bir dürtü hissetti. Cildinin göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için.
Tanrım, o çok güzeldi.
Vücudu kıvrak ve uzundu, göğüsleri mükemmel bir avuç dolusuydu. En son bir kadını becermeyeli uzun zaman olmuştu. Birine bu kadar yakın olduğundan beri onun kanını tatmamıştı.
Şimdi onunkini tadabileceğine yemin etti. Duyguları ve hisleri içini doldurup onu hissizlik ve acıdan başka bir şeyle doldururken, o ondan içerken, onun kalp atışının dudaklarına çarptığını hissedin.
İnsan kanı içmek yasak olsa da, ona zevk veren tek şey buydu. Acıyı içine gömüp umutları, hayalleri yaşamasını sağlayan tek şey.
İnsan hissetmesine izin veren tek şey.
Ve insan hissetmek istiyordu.
Onu hissetmek istiyordu.
"Saçların serin ve ipeksiydi," dedi yumuşak bir sesle, "gece yarısı kadifesi gibiydi."
Sözleri penisinin ihtiyaç ve şehvetle gerilmesine neden oldu.
Serin ve ipeksi.
Bacaklarının onunkine sürtündüğünü düşünmesine neden oldu. Kalçalarını ve baldırlarını kaplayan narin, kadınsı deriden. Kendini ona vururken bacaklarına karşı hissedecekleri yol.
Nefesi kesik kesikti, onun dar, rengi solmuş kot pantolonunu uzun bacaklarından aşağı indirmenin ve onları genişçe açmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Elini kısa, kıvırcık saçlarında gezdirmek, ona yakın bir şekilde dokunana kadar, kulağına mırıldanıp kendini ona sürttüğünde tatlı öz suları parmaklarını kaplayana kadar okşamak.
Onu arkasındaki yatağa yatırmak ve ikisi de doruğa ulaşana kadar onun ılık, ıslak sıcaklığının derinliklerine dalmak nasıl olurdu?
Ağzını vücudunda hissetmek.
Elleri onu okşuyor.
Ona dokunmak için uzandı.
Fantezisinin gücünden hareket edemeyen Zarek, elini onun omzuna koyarken tamamen hareketsiz kaldı. Kadının, dumanın ve güllerin kokusu içini doldurdu ve çaresizce eğilip yüzünü onun kremsi tenine gömüp onun

tatlı kokusunu içine çekme ihtiyacı hissetti. Dişlerini onun yumuşak, narin boynuna geçirmek ve içindeki yaşam gücünü tatmak için.
Farkında olmadan dişlerini göstererek dudaklarını açtı.
Ona olan ihtiyaç neredeyse eziciydi.
Ama vücuduna dokunma arzusu kadar talepkar değil.
"Düşündüğümden daha uzunsun." Üst pazılarının kıvrımını izledi. Daha da sertleşirken üzerine bir ürperti yayıldı.
Onu istiyordu. Kötü.
Isır onu …
Kurdu hırladı.
Zarek ona bakmaya devam ederken bunu görmezden geldi.
Kadınlarla ilişkileri her zaman kısa ve aceleye getirilmişti. Bir kadının seks yaparken onunla yüzleşmesine veya ona dokunmasına asla izin vermemişti. Kadınlarını her zaman arkadan dört ayak üzerinde tutmuştu, bir hayvan gibi öfkeli ve hızlıydı.
Vücudunu doyurmak için ihtiyaç duyduğu süre dışında onlarla hiç zaman geçirmek istememişti.
Yine de bu yabancıyı kollarına alıp onu yüz yüze becermeyi kolayca tasavvur edebiliyordu. Bütün gece boyunca onu ağır ağır ve sert bir şekilde sürerken ve ondan içerken nefesini teninde hissetmek...
Elini kolundan aşağı kaydırırken konuşmadı ve onu neden kendisinden uzaklaştırmadığına bir anlam veremiyordu.
Nedense dokunuşuyla onu hareketsiz tuttu.
Ağır kasıkları şiddetli bir ihtiyaçla yanıyordu. Daha iyisini bilmeseydi, onu kasten tahrik ettiğine yemin ederdi.
Ama dokunuşunda, ona sadece onu "görmek" istediğini söyleyen bir masumiyet vardı.
Bunda cinsel bir şey yoktu.
En azından onun tarafından değil.
Zarek ondan uzaklaştı ve aralarına dört fitlik iyi bir mesafe koydu.
zorundaydı.
Bir dakika daha ve onu o yatakta çırılçıplak bırakacaktı ve insafına bırakacaktı...
Kimseye merhamet ettiğinden değil.
Elini indirdi ve sanki ona dokunmasını beklermiş gibi kıpırdamadan durdu.
Yapmadı. Bir dokunuş ve herkesin düşündüğü hayvan olacaktı.
"Adınız ne?" Kendini durduramadan soru bitmişti.
Ona kasıklarını seğirten dostça bir gülümseme sundu. Astrid. Ve senin?"
Zarek.
Gülümsemesi genişledi. “Sen Yunansın. Aksanına bakılırsa öyle düşündüm.”
Kurdu ayaklarının etrafında döndü ve onunla göz göze gelmek için yanına oturdu. Tehdit edercesine dişlerini gösterdi.
O hayvandan gerçekten nefret etmeye başlamıştı.
"Sana bir şey ısmarlayabilir miyim, Zarek?"
Evet, o yatağa çıplak sürün ve sabaha kadar sana tecavüz etmeme izin ver.

Bu düşünceyle yutkundu ve onun adının onun dudaklarından duyulmasıyla kasıkları daha da gerildi.
Eliyle onu okşasaydı daha sert olamazdı.
Onun ağzı …
Onun nesi vardı? Hayatı için kaçıyordu ve tek düşünebildiği seks miydi? Tam bir aptal oluyordu.
"Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Ben iyiyim."
Midesi guruldayarak ona ihanet etti.
"Bana aç gibi geldin."
Dürüst olmak gerekirse açlıktan ölüyordu ama o anda yemekten çok onun tadına bakmaya can atıyordu. "Evet. Sanırım öyleyim."
"İşte," dedi ona uzanarak. "Kör olabilirim ama yemek yapabilirim. Sasha mutfakta bir şeyler taşımadığı sürece güvecime zehir vermeyeceğime söz veriyorum.
Zarek onun elini tutmadı.
Gergin ya da garipmiş gibi yutkundu, sonra elini indirdi ve odadan çıktı.
Sasha ona tekrar homurdandı.
Zarek homurdandı ve ayağını bacağını koparmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünen can sıkıcı köpeğe vurdu.
Astrid kapı eşiğinde durup onlara doğru dönerken, Astrid'in yüzünde odaklanmamış bir kınama ifadesi yakaladı. "Sasha'ya kötü mü davranıyorsun?"
"HAYIR. Sadece selamına karşılık veriyorum.” Odadan fırlarken kurdun kulakları hâlâ gerideydi. "Rin Tin Tin benden pek hoşlanmışa benzemiyor."
Omuz silkti. "O kimseyi pek sevmiyor. Bazen ben bile.
Astrid döndü ve arkasında Zarek ile birlikte koridora yöneldi. Bu adam hakkında çok uğursuz bir şey vardı. Ölümcül. Ve dokunduğunda kolunda hissettiği sadece güç değildi.
Herkesi, hatta körleri bile ondan uzak durmaları konusunda uyarıyormuş gibi görünen doğal olmayan bir karanlık sızdı. Büyük ihtimalle Sasha'nın tepkisi buydu. Son derece rahatsız ediciydi.
Hatta korkutucu.
Belki de Artemis haklıydı. Belki de onu suçlu bulup evine gitmeli…
Ama ona saldırmamıştı. En azından henüz değil.
Astrid onu üç bar taburesinin olduğu kahvaltı tezgahına götürdü. Kız kardeşleri onları daha önce ziyarete geldiklerinde ve son görevi hakkında onu uyardıklarında onları oraya yerleştirmişlerdi.
Üç kız kardeşi de annesi için Zarek'i yargılamaya karar verdiği için son derece mutsuzdu, ama sonunda işini yapmasına izin vermekten başka çareleri kalmamıştı.
Kaderin bile kontrol edemediği bazı şeyler vardı.
Özgür irade bunlardan biriydi.
"Sığır yahnisi sever misin?" diye sordu Zarek'e.
“Seçici değilim. Kendim pişirmek zorunda olmadığım sıcak bir şeye sahip olduğum için minnettarım.”

Sesindeki sertliği fark etti. "Bunu çok mu yapıyorsun?"
Cevap vermedi.
Astrid sobaya doğru ilerledi.
Tencereye yaklaştığında, Zarek aniden oradaydı, elini tuttu ve onu geri çekti. O kadar hızlı ve sessizce hareket etmişti ki, kadın korku içinde nefesini tuttu.
Hızı ve gücü onu duraksattı. Bu adam isterse onu gerçekten incitebilirdi ve onun için hazırladığı şey göz önüne alındığında, bu çok ciddi bir farkındalıktı.
"Bırak ben yapayım," dedi sertçe.
Sesindeki yersiz öfkeyle yutkundu. “Çaresiz değilim. Bunu her zaman yapıyorum.
Onu serbest bıraktı. "Tamam, elini yak o zaman, umurumda değil." Ondan uzaklaştı.
"Saşa?" o aradı.
Kurdu yanına geldi ve nerede olduğunu anlaması için bacağına yaslandı. Diz çöküp başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini kapattı.
Aklını kullanarak Sasha'nınkiyle bağ kurdu, ta ki Sasha'nın görme yetisini kendisininmiş gibi kullanabilene kadar. Tezgaha geri dönerken Zarek'i gördü ve nefesini tutmamak için kendini zorladı.
Onunla etkileşime girme şansı bulamadan önce görünüşünün karakteri hakkındaki fikrini etkileyeceğinden korktuğu için, bundan önce onu görmek için Sasha'yı kullanmamıştı.
Şimdi ne kadar haklı olduğunu biliyordu.
Zarek inanılmaz derecede yakışıklıydı. Uzun, siyah saçları düzgündü ve geniş omuzlarından biraz aşağı sarkıyordu. Giydiği siyah balıkçı yaka, ince yapılı kaslarla dalgalanan bir vücuda yapışmıştı. Yüzü zayıf ve iyi şekillendirilmişti. Uçakları, örtülüyken bile
bıyıklarda, mükemmel erkek oranlarında bir çalışma vardı. Yine de güzel değildi, çok yakışıklıydı. Uzun siyah kirpikleri ve yüzünü yumuşatan sert dudakları dışında neredeyse tekinsiz görünüyordu.
Ve oturduğunda, deriyle kaplı, iyi şekillendirilmiş bir poponun muhteşem manzarasını gördü.
Adam bir tanrıydı!
Ama adam oturup tezgâha bakarken onu en çok etkileyen şey, onun geceyarısı gözlerindeki derin hüzündü. Orada gezinen lanetli gölge. Yorgun görünüyordu. Kayıp.
En önemlisi, korkunç derecede yalnız görünüyordu.
Onlara baktı ve kaşlarını çattı.
Astrid, Sasha'nın başını okşadı ve sanki olağandışı bir şey olmamış gibi ona sarıldı. Zarek'in onun neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasını umuyordu.
Kız kardeşleri onu, bu Kara Avcı'nın telekinezi ve hassas işitme gibi aşırı güçlere sahip olacağı konusunda uyarmıştı ama hiçbiri onun sınırlı güçlerini hissedip hissedemeyeceğini bilmiyordu.

Sadece telepatik olmadığı için minnettardı. Bu onun işini çok daha karmaşık hale getirirdi.
Ayağa kalktı ve Zarek için bir kase almak üzere dolaba gitti ve çok dikkatli bir şekilde yahniyi kepçeyle içine doldurdu. Sonra onu tezgâha, Zarek'in durduğu yerden pek de uzak olmayan bir yere götürdü.
Uzanıp kaseyi ondan aldı. "Tek başına mı yaşıyorsun?"
"Sadece ben ve Sasha." Bunu neden sorduğunu merak etti.
Ablası Cloie, Zarek'in çok az provokasyonla şiddete başvurabileceği konusunda onu uyarmıştı.
Acheron'a ve yanına yaklaşan herkese saldırdığı biliniyordu.
Dark-Hunter söylentisi, Alaska'daki sürgününün, sorumlu olduğu bir köyü yok etmesinden kaynaklandığını söyledi. Nedenini kimse bilmiyordu. Sadece bir gece çıldırmış ve oradaki herkesi öldürmüş, sonra da evlerini yerle bir etmişti.
Kız kardeşleri, onun bakış açısına halel getirme korkusuyla o gece olanlar hakkında ayrıntılı bilgi vermeyi reddetmişlerdi.
Zarek'in suçu için Artemis onu donmuş vahşi doğaya sürmüştü.
Zarek sadece onun yaşam düzenini merak ediyor olabilir miydi yoksa sorusunun daha uğursuz bir nedeni mi vardı?
"Bir şey içmek ister misiniz?" ona sordu.
"Elbette."
"Ne tercih edersin?"
"Umurumda değil."
Sözleri üzerine başını salladı. "Pek seçici değilsin, değil mi?"
Boğazını temizlediğini duydu. "HAYIR."
"Sana bakışından hoşlanmıyorum."
Sasha'nın kafasındaki kızgın sözlerine kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir erkeğin bana bakışından hoşlanmıyorsun."
Kurt alay etti. "Yine de gözlerini senden ayırmadı Astrid. Şimdi seni izliyor. Başı eğik ama sana bakarken gözlerinde şehvet var. Sanki seni çoktan altında hissedebiliyormuş gibi. Ona ya da o bakışa güvenmiyorum. Bakışları çok yoğun. Onu ısırabilir miyim?”
Nedense Zarek'in onu izlediğini bilmek içini ısıtıyor ve ürpertiyordu. "Hayır Saşa. Kibar ol."
Kibar olmak istemiyorum Astrid. İçimdeki her içgüdü onu ısırmamı söylüyor. Eğer benim hayvani yeteneklerime biraz saygı duyuyorsan, izin ver onu şimdi yere indireyim ve ikimizi de bu soğuk yerde on gün daha kurtarayım.
Ona başını salladı. "Onunla yeni tanıştık, Sasha. Ya Lera yüzyıllar önce seninle ilk karşılaşmasında seni suçlu bulsaydı?
"Demek yine iyiliğe inanıyorsun?"
Astrid duraksadı. Hayır, yapmadı. Büyük ihtimalle Zarek ölmeyi hak ediyordu, özellikle de kendisine söylenenlerin yarısı doğruysa.
Yine de Acheron'un sözü aklından çıkmıyordu.
"Acheron'a on dakikadan fazla zaman borçluyum."
Sasha alay etti.

Zarek'e bir fincan sıcak çay doldurdu ve ona uzattı. "Bu biberiye çayı, olur mu?"
"Her neyse."
Elinden aldığında, parmaklarının sıcaklığını kendi parmaklarına değdirdiğini hissetti.
İçinden inanılmaz bir telaş geçti. Onun şaşkınlığını hissetti. Hararetli ihtiyacı. Onun doymamış açlığı.
Bu onu gerçekten korkuttu. Bu her şeyi yapabilecek bir adamdı. Neredeyse tanrısal güçlerden biri.
Ona her istediğini yapabilirdi...
Dikkatini dağıtması gerekiyordu.
Ve kendisi.
Peki sana gerçekten ne oldu? diye sordu, Sessizlik Kurallarını çiğneyip ona diğerleri tarafından arandığını söyleyip söylemeyeceğini merak ederek.
"Hiç bir şey."
"Pekala, o zaman sırtımda bir delik açabilecek bir şey varsa, umarım hiçbir şeyle karşılaşmam."
Çayını aldığını duydu ama konuşmadı.
"Daha dikkatli olmalısın," dedi.
"İnanın bana, dikkatli olması gereken ben değilim." Bu sözleri söylerken sesi uğursuzdu ve ölümcüllüğünü pekiştiriyordu.
"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.
Yine hiçbir şey söylemedi. Adam tam bir sessizlik duvarıydı.
Bu yüzden ona bir kez daha baskı yaptı. "Arayıp iyi olduğunu haber vermemiz gereken biri var mı?"
"Hayır," dedi, ses tonu boştu.
Bunu düşünürken başını salladı. Zarek'e hiçbir zaman bir Efendi verilmemişti.
Zarek'in eskiden olduğu gibi sürgüne gönderilmeyi hayal edemiyordu.
Hapsedildiği sırada, dünyanın bu bölgesi çok seyrek nüfusluydu.
İklim sert. misafirperver değil. Issız. kasvetli
Burada sadece birkaç gündür yaşıyordu ve alışması biraz zaman almıştı.
Ama en azından uyum sağlamasına yardımcı olacak annesi, kız kardeşleri ve Sasha vardı.
Zarek kimse tarafından reddedilmişti.
Diğer Karanlık Avcılara refakatçi ve hizmetkar olmasına izin verilirken, Zarek varoluşuna yalnızlık içinde katlanmak zorunda kalmıştı.
Yalnız.
Hiçbir şekilde bir mühlet almayacağını bile bile, günleri boyunca mücadele ederken yüzyıllar boyunca nasıl acı çekmiş olabileceğini hayal edemiyordu.
Deli olmasına şaşmamalı.
Yine de bu, davranışı için bir mazeret değildi. Daha önce ona söylediği gibi, herkesin sorunları vardı.
Zarek yemeğini bitirdikten sonra bulaşıkları lavaboya götürdü. Hiç düşünmeden onları durulayıp temizledi, sonra bir kenara koydu.

"Bunu yapmak zorunda değildin. Onları temizlerdim."
Tezgahın üzerindeki bulaşık bezine ellerini sildi. "Alışkanlık."
"Sen de yalnız yaşamalısın."
"Evet."
Zarek onun kendisine yaklaşmasını izledi. Kişisel alanına izinsiz girerek tekrar onun tarafına geçti. Yanında durmayı istemekle yakınlığına lanet okumak arasında gidip geliyordu.
Uzaklaşmaya karar verdi. "Bak, benden uzak durabilir misin?"
"Yaklaşmam seni rahatsız ediyor mu?"
Hayal edebileceğinden daha fazlası. Onun yanındayken, onun ne olduğunu unutmak kolaydı. Normal olabilecek bir insanmış gibi davranmak kolaydı. Ama bu o değildi.
Bu asla o olmamıştı.
"Evet, öyle," dedi, tehditkar bir ses tonuyla. "İnsanların bana yaklaşmasını sevmiyorum."
"Neden?"
"Bu seni ilgilendirmez, hanımefendi," diye çıkıştı ona. "İnsanların bana dokunmasından ve yanıma gelmelerinden hoşlanmıyorum. Bu yüzden geri çekil ve canın yanmadan beni rahat bırak.
Kurt, bu sefer daha şiddetli bir şekilde ona tekrar hırladı.
"Ve sen, Kibbles," diye hırladı kurda, "beni rahat bıraksan iyi olur. Bir daha homurdanırsan yemin ederim sana kaşıkla iğdiş edeceğim."
"Sasha, buraya gel."
Kurt anında onun yanına giderken izledi.
"Bizi bu kadar rahatsız edici bulmana üzüldüm," dedi. "Ama bir süreliğine birbirimize yapışmış gibi göründüğümüz için, biraz daha sosyal olmayı deneyebilirsin. En azından sivil."
Belki de haklıydı. Ama kötü olan şey, nasıl sosyal olunacağını bilmiyordu, medeni olmayı boşver. Ne insan hayatında ne de Kara Avcı hayatında kimse onunla sohbet etmek istememişti.
On yıl önce Dark-Hunter.com Web sitesinde sohbet etmek için ilk oturum açtığında bile, diğer, daha yaşlı Dark-Hunter'lar nöbet geçirip ona saldırmıştı.
Sürgündeydi. Sürgününün kuralları, hiçbirinin onunla konuşmamasını gerektiriyordu.
Bülten panolarına, sohbet odalarına, hatta özel döngülere mesaj yazması yasaklanmıştı.
Oyun odalarından birinde Myst rakibinin gelmesini bekleyen Jess'e tesadüfen rastlamıştı. Dark-Hunter yaşında, Zarek'le konuşmaması gerektiğini bilemeyecek kadar küçük olan Jess, onu bir arkadaş gibi selamlamıştı.
Yeniliği Zarek'i savunmasız bırakmıştı ve bu yüzden kendini kovboyla konuşurken bulmuştu. O farkına bile varmadan, bir şekilde arkadaş olmuşlardı.
Peki bu ona ne kazandırmıştı?

Sırtında bir kurşun deliğinden başka bir şey yok.
Unut gitsin. Konuşmasına gerek yoktu. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ve onun kim ve ne olduğunu öğrenirse polisi arayacak olan bir insan kadınla arkadaş olmak en son isteyeceği şeydi.
"Bak prenses, bu sosyal bir görüşme değil. Hava düzelir düzelmez buradan gidiyorum. O yüzden beni birkaç saat rahat bırakın ve burada yokmuşum gibi davranın."
Astrid biraz geri adım atmaya ve ona biraz daha alışmasına izin vermeye karar verdi.
Burada birkaç saatten çok daha uzun süre mahsur kalacağını bilmiyordu. O isteyene kadar fırtına dinmeyecekti.
Şimdilik, ona düşünmesi ve toparlanması için zaman tanıyacaktı.
Geçmesi gereken başka testler de vardı. Kabul etmeyeceği testler.
Ama daha sonra bunun için zaman vardı. Şu anda hâlâ yaralı ve ihanete uğramış durumdaydı.
"Tamam," dedi, "bana ihtiyacın olursa yatak odamda olacağım."
Onu izlemesi için Sasha'yı mutfakta bıraktı.
Sasha, "Onu izlemek istemiyorum," diye çıkıştı.
Sasha, itaat et.
"Ya iğrenç bir şey yaparsa?"
Saşa!
Kurt hırladı. "İyi. Ama ondan küçük bir ısırık alabilir miyim? Sırf ona bana sağlıklı bir saygı göstermek için mi?
"HAYIR."
"Neden?"
Bunun üzerine odasına girerken duraksadı. "Çünkü içimden bir ses ona saldırırsan onun güçlerine sağlıklı saygıyı görenin sen olacağını söylüyor."
"Evet, doğru."
Saşa! Lütfen."
"Tamam, onu izliyorum. Ama iğrenç bir şey yaparsa buradan giderim."
Uslanmaz arkadaşına içini çekti ve Zarek'le bir sonraki irade savaşına başlamadan önce biraz dinlenmek için yatağına uzandı.
Astrid derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Zarek'i kontrol edebilmek için Sasha ile tekrar bağlantı kurdu. Şimdi ön penceresinin önünde durmuş, kara bakıyordu.
Gömleğinin arkasındaki düzensiz yırtığı gördü. Yüzündeki yorgunluğu gördüm. Korkmuş ve aynı zamanda kararlı görünüyordu.
Yüz hatlarında bir yaşsızlık vardı. Bir şekilde uğursuz görünümüyle çelişen bir bilgelik.
"Sen nesin Zarek?" sessizce merak etti.
Sorunun ardından hastalıklı bir şekilde başka bir soru geldi. Önümüzdeki birkaç gün içinde onun kim ve ne olduğunu tam olarak öğrenecekti. Artemis haklıysa ve gerçekten ahlaksız ve ölümcülse, Sasha'nın onu öldürmesine izin vermekten çekinmezdi.

"Uyan Astrid. Psikotik suçlunuz bıçaklarla oynuyor.”
Astrid, kafasında Sasha'nın sesiyle hemen uyandı. "Ne?" fark etmeden önce yüksek sesle sordu. Yatağında doğruldu.
Aklında Sasha'nın zihinsel bir görüntüsü parladı. Zarek'i mutfağında tüm çatal bıçak takımlarının saklandığı çekmeceyi karıştırırken gördü.
Zarek büyük bir kasap bıçağı çıkardı ve başparmağıyla kenarını kontrol etti. Yaptığı hareketlere kaşlarını çattı.
Ne yapıyordu?
Bıçağı kenara koydu ve çekmecedeki diğerlerinin yanına döndü.
Sasha homurdandı.
Zarek, "Kapa çeneni, Scooby," diye hırladı. Bir çıngıraklı yılan çiftliğinden daha fazla zehri olan Sasha'ya vahşi, acımasız bir bakış attı. "Sana hiç pooch güvecini ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?
Sende bana bir hafta yetecek kadar et var."
Sasha ilerledi.
Dur! zihinsel olarak arkadaşına tersledi.
Hadi Astrid. Onu ısırmama izin ver. Sadece bir kere.
Hayır, Sasha. Geri dur.
Yaptı, ama bu konuda çok isteksizdi. Geri çekildi, gözlerini küçük bir soyma bıçağı çıkaran Zarek'ten ayırmadı. Zarek, Sasha'ya bakarak bıçağa tekrar dokundu. Zarek'in gece yarısı gözlerinde, arkadaşına bıçak kullanmayı gerçekten düşündüğünü gösteren parıltıyı görebiliyordu.
Sonunda kasap bıçağını çekmeceye geri koydu ve soyma bıçağını çalışma odasına aldı.
Zarek ocağın yanındaki çıra yığınına gidip büyük bir odun parçası çıkardığında Astrid'in kaşları daha da çatıldı. Onu kanepeye götürdü ve oturdu.
Her adımda onu takip eden ve sonunda Zarek'in ayaklarının dibine oturan Sasha'yı görmezden gelen Zarek, tahtayı yontmaya başladı.
Astrid, beklenmedik davranışlarıyla donakalmıştı.
Parça üzerinde çalışarak tam bir sessizlik içinde sayısız dakika orada oturdu. Ama onu sabırlı ve sessiz tavrından daha çok şaşırtan şey, oyduğu kurdun şekillenmesiydi. Çok kısa bir sürede bir uzvun parçasından olağanüstü bir Sasha benzerliğine dönüştü.
Sasha bile izlemek için başını eğmişti.
Zarek'in elleri, uzman bir zarafetle bıçağı tahtanın üzerinde gezdirdi. Sadece parçayı Sasha ile karşılaştırmak için yukarı baktığında durakladı. Adam son derece yetenekli bir sanatçıydı ve yeteneği onun hakkında bildikleriyle tamamen çelişiyor gibiydi.
İlgisini çeken Astrid kendini kalkıp oturma odasına dönerken buldu. Hareketleri, Sasha ile olan zihinsel bağını kopardı. Yürümek her zaman işe yarardı. Görüşünü yalnızca tamamen hareketsiz olduğu zamanlarda kullanabiliyordu.
Zarek, arkasındaki havanın kıpırdadığını hissedince yukarı baktı.

Bakışları Astrid'e takılınca duraksadı ve Astrid nefesini kesti. Bir evde insanların olmasına alışkın olmadığı için onu selamlamalı mı yoksa sessiz mi kalmalı kararsızdı.
Sadece onu izlemeyi seçti.
Çok kadınsı ve güzeldi. Bir nevi Sharon gibi, ancak onda Sharon'da olmayan bir savunmasızlık duygusu vardı. Sharon, kendisininkine rakip olabilecek akıllı bir ağza sahipti ve bekar bir ebeveyn olarak onun yılları, ona karşı çok sert bir tavır bırakmıştı.
Ama Astrid'i değil. Bazı insanların ondan faydalanmasına veya mağdur olmasına neden olacak kadar nazik bir yumuşaklığı vardı.
Bu düşünce, içinde beklenmedik bir öfke sarsıntısı yarattı.
Astrid odaya girdi ve daha önce yolundan çekildiği pupa doğruca yöneldi. İlk düşüncesi onu bırakıp düşmesine izin vermek oldu, ama zamanında zorlukla yolundan çekti. Osmanlıyı ıskaladı, ancak ona rastlayarak bıçağın kaymasına neden oldu.
Son derece keskin bıçak elini derinden keserken Zarek tısladı.
Zarek mi?
Cilalı parke zeminlere ve pahalı kilimlere kan damlatmadan önce zonklayan yarayı sarmak için mutfağa koşarken onu duymazdan geldi.
Küfür ederek bıçağı lavaboya bıraktı ve durulamak için suyu açtı.
Onu mutfağa kadar takip etti. Zarek mi? Bir sorun mu var?"
"Hayır," diye tersledi, elindeki kanı yıkayarak. Yaranın derinliğini görünce yüzünü buruşturdu. İnsan olsaydı, bunun için dikişe ihtiyacı olurdu.
Astrid onun yanında durmak için hareket etti. "Kan kokusu alıyorum. Yaralandın mı?"
Neyi kastettiğini anlamadan önce, elini ellerinin arasına aldı ve elleriyle yokladı. Yarasına nazikçe dokunurken dokunuşu tüy kadar hafifti ama yine de elinin onun üzerindeki hissi onu yere serdi. Sanki birisi karnına balyozla vurmuş gibi hissetti.
Ona o kadar yakındı ki tek yapması gereken öne eğilmek ve onu öpmekti.
Boynunun tadına bak.
Onun kanı…
Hiçbir kadın onu böyle baştan çıkarmamıştı.
Hayatında ilk kez birinin dudaklarını tatmak istiyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıp diliyle ağzını yalamak.
Tutulmak nasıl bir duygu…?
Benim neyim var?
Kimsenin sahip olduğu türden bir adam değildi ve bunu da istemiyordu.
Tam olarak değil.
O sadece istedi…
"Bu derin," dedi sessizce, sesi onu daha da büyüledi.
Aşağıya baktı ama eli yerine tek görebildiği, göğüslerinin arasındaki, kazağının V yakasının açıkta bıraktığı derin vadiydi. Yumuşak tümseklerin arasına batırmak için elini birkaç santim hareket ettirmesi yeterliydi. Eliyle kucaklayana kadar süveterini biraz kenara itmek.

"Ne oldu?" diye sordu.
Zarek, tatmin talep ederken kasıklarının ağrımasına ve zonklamasına neden olan görüntüyü dağıtmak için gözlerini kırpıştırdı. "Hiç bir şey."
"Bildiğin tek kelime bu mu?" Elini eliyle tutarken yüzünü buruşturdu ve lavabonun üzerindeki dolaptan bir şişe peroksit çıkarmak için uzandı. Hangi kutu olduğunu bildiğine şaşırdı ama sonra dolaptaki her şey kasıtlı ve dikkatli bir şekilde yerleştirilmiş gibi göründü.
Sıvıyı kesiğinin üzerine döktüğünde tekrar tısladı. Dezenfektan kadar soğukluğu da yakıyordu.
Yine de, onun şefkatli davranışları ve elinin üzerindeki yumuşaklığı karşısında şaşkına dönmüştü.
Lavabonun yanındaki bulaşık havlusu için eliyle etrafı yokladı. Bulduğunda onu eline sardı. "Yüksekte tut. Bir doktor çağıracağım—”
"Hayır," dedi sertçe, onun sözünü keserek. "Doktor yok."
"Ama yaralısın."
"İnan bana, bu hiçbir şey."
Astrid bunu söylerken sesindeki tutukluğu fark etti. O konuşurken onu görebilmeyi her zamankinden daha çok diledi. "Sana çarptığım için mi kesildin?"
Cevap vermedi.
Astrid duyularıyla ona ulaşmaya çalıştı ve hiçbir şey bulamadı. Yanında mı yoksa tamamen yalnız mı olduğunu anlayamıyordu.
Duyuları onu daha önce hiç yarı yolda bırakmamıştı.
Onu "hissetme" yeteneğinin olmaması korkutucuydu.
Zarek mi?
"Ne?"
Onun derin, aksanlı sesini kulağına bu kadar yakından duyunca gerçekten sıçradı. "Soruma cevap vermedin."
“Evet, ne olmuş yani? Zaten nasıl incindiğim umurunda değil."
Sanki ondan uzaklaşıyormuş gibi sesi kısıldı.
"Sasha, o nerede?"
"Çukuruna doğru gidiyor."
Koridorda Sasha'nın hırladığını duydu.
"Yine sana," diye homurdandı Zarek.
"Biliyorsun," dedi daha yüksek sesle. “Köpeklerin kısırlaştırıldıklarında daha uzun yaşadıklarını duydum. Ayrıca daha arkadaş canlısılar.”
"Oh, evet, hadi seni kısırlaştıralım ve seni etkileyip etkilemediğini görelim, sen-"
Saşa!
"Ne? O iğrenç. Ve ben bir köpek değilim.”
Sasha'nın başını okşamak için koridorda yürüdü. "Biliyorum."
Zarek pencereye gidip perdeleri çekerken kurdu ve kadını görmezden geldi. Saat sabahın birini biraz geçiyordu ve kar fırtınası daha önce olduğu kadar şiddetliydi.

Lanet etmek. Buradan asla çıkamayacaktı. Tek umduğu şey, havanın ormanına geri dönmesine izin verecek kadar uzun süre bozmasıdır. Squires, Jess ve Thanatos'un onu kamarasında beklediğine şüphe yoktu ama hiçbirinin bilmediği birkaç "güvenli" bölge daha vardı. Silah ve erzak bulabileceği yerler.
Ama ona ulaşmak için topraklarında olması gerekiyordu.
Zarek mi?
Sıkıntılı bir nefes verdi.
"Ne?" tersledi.
"Bana karşı o tonu kullanma," dedi sesinde onun küstahlığına kaşlarını kaldırmasına neden olan keskin bir notla. “İnsanların evimin neresinde olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Kibar ol, yoksa sana çıngırak taktırırım.”
İçinde garip bir gülme isteği duydu. Ama kahkaha ve o yabancıydı.
"Denediğini görmek isterim."
"Hep böyle huysuz musun yoksa yatağın yanlış tarafında mı uyandın?"
"İşte bu bebeğim, buna alış."
Tam yanında durmak için geldi ve o, onun bunu sırf onu kızdırmak için bilerek yaptığı hissine kapıldı. "Ya alışmak istemezsem?"
Onunla yüzleşmek için döndü. "Beni zorlama prenses."
"Oooo," dedi etkilenmemiş bir sesle. "Sonrasında Incredible Hulk gibi konuşuyor olacaksın. 'Beni kızdırma, kızdığımda benden hoşlanmazsın.'”
Genel yönüne kibirli bir bakış attı. Benim için korkutucu değilsiniz Bay Zarek. Böylece kapıdaki tutumu kontrol edebilir ve buradayken kibar davranabilirsiniz.
İnançsızlık onu sarstı. Son iki bin yılda hiç kimse onu bu kadar kolay göz ardı etmemişti ve şimdi onun onu göz ardı etmeye cüret etmesi onu kızdırmıştı. Ona, onun içini gören insanların çok fazla kötü anısını hatırlattı. Ona hiç değer vermeyen insanlar.
Bir Kara Avcı olarak kendine verdiği ilk yemin, bir daha asla başkalarının saygısını veya nezaketini kazanmaya çalışmaktan endişe etmeyeceğiydi. Korku çok daha güçlü bir araçtı.
Onu bir duvara dayadı.
Astrid, arkasındaki duvar kaçışını engellerken Zarek'in kendisine baskı yaptığını hissedince paniğe kapıldı. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Nefes alamıyordu. Hareket edemedim.
O çok büyüktü, çok güçlüydü.
Hissedebildiği tek şey oydu. Onu güç ve tehlikeyle çevreledi. Ölümcül refleksler vaadiyle. Ondan korkmasını sağlamaya çalışıyordu, bunu biliyordu.
Çok iyi çalışıyordu.
Ona dokunmadı ama sonra dokunmak zorunda da kalmadı. Onun varlığı tek başına ürkütücüydü.
Karanlık. Tehlikeli.
Ölümcül.

Kulağına öfkeyle konuşmak için eğildiğini hissetti. "Güzel istiyorsan bebeğim, lanet olası köpeğinle oyna. Bir erkekle oynamaya hazır olduğunda beni ara."
Cevap veremeden Sasha saldırdı.
Zarek, Sasha'nın çılgın hareketleriyle etrafındaki hava acımasızca karışırken bir küfür savurarak sendeleyerek ondan uzaklaştı.
İçgüdüsel olarak irkilen Astrid, kurt ve adamın dövüş sesini duyduğunda nefesini tuttu. Görmek için kendini zorladı ama etrafı sadece karanlık ve ezici öfkeli seslerle çevriliydi.
Saşa! diye bağırdı, aralarında neler olup bittiğini görmeyi dileyerek.
Duyduğu tek şey tıslamaların, hırıltıların ve küfürlerin birbirine karışmasıydı.
Sonra sert bir şey yanındaki duvara çarptı.
Sasha havladı.
Zarek'in arkadaşına yaptıklarından dehşete düşen Astrid yere diz çöktü ve el yordamıyla Sasha'nın ocağın önünde yatmakta olduğu yere gitti.
"Saşa?" Titreyen elini kürkünün arasında gezdirerek yara aradı.
Hareket etmedi.
Korku içini doldururken kalbi atmayı bıraktı. Sasha'ya bir şey olsaydı, Zarek'i kendisi öldürürdü!
Lütfen, lütfen iyi ol…
"Saşa?" Onu yakın tuttu ve düşüncelerini onunkine uzattı.
"Onu öldüreceğim. Bu yüzden bana yardım et, yapacağım.
Sasha'nın öfkesi karşısında rahatlayarak titredi. Zeus'a şükür hayattaydı!

* * *

Zarek yırtık gömleğini çıkardı ve köpeğin pençeleri ve dişleriyle derisini parçaladığı sağ kolundaki, boynundaki ve omzundaki kanı tutmak için kullandı.

Öfkesini güçlükle bastırdı. Öldüğü günden beri bir saat içinde bu kadar çok yaralanmamıştı.
Hırlayarak şişmiş kırmızı ete baktı. Yaralanmaktan nefret ediyordu.
Tek yapabildiği, ine geri dönmemek ve o lanet köpeğin hayatı boyunca başka bir canlıya saldırmamasını sağlamaktı.
Kan istiyordu. Kurt Kanı.
Bu nedenle, insan kanı istiyordu. Öfkesini yatıştırmak ve ona ne olduğunu hatırlatmak için hızlı bir ısırık.
Onun bir tadı…
Astrid banyoya girdi ve onunla karşılaştı.
Vücudunun onunkine çarptığını hissedince homurdandı.
Yorum yapmadan onu lavabodan uzaklaştırdı ve ilk yardım çantasını almak için diz çöktü.
"'Affedersiniz' diyebilirdiniz."
"Seninle konuşmuyorum," diye tersledi.

"Ben de seni seviyorum bebeğim."
Alaycılığı karşısında donup kaldı ve genel yönüne baktı. "Sen gerçekten bir hayvansın, değil mi?"
Zarek onun sözleri üzerine dişlerini gıcırdattı. Herkesin onu gördüğü tek şey buydu. Artık yollarını değiştirmek için çok yaşlıydı. "Hav! Hav."
Ona kızarak gitmeye başladı, sonra durdu. Bir hırıltı ile ona doğru döndü. "Biliyor musun, nereden geldiğin konusunda hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Hiçbir şey size diğer insanları veya Sasha'yı incitme hakkını vermez. O sadece beni koruyordu, sen ise
… Sen bir kabadayıdan başka bir şey değilsin."
Acımasız, korkunç görüntüler hafızasını yırtıp atarken Zarek hareketsiz kaldı. Köyünün alevler içinde görüntüsü.
Etrafa dağılmış yatan cesetler.
Çığlık atan insanların hafif sesleri.
Kalbinin içinde kan isteyen öfke...
Acı onu yırtarken yüzünü buruşturdu. Anılarından neredeyse kendinden nefret ettiği kadar nefret ediyordu.
"Bir gün birinin sana biraz nezaket öğretmesi gerekecek." Astrid döndü ve çalışma odasına doğru yöneldi.
"Evet," dedi dudağını bükerek. "Git köpeğine bak prenses. Sana ihtiyacı var.
Zarek ise kimseye ihtiyaç duymuyordu.
Hiç sahip olmadı.
Bu düşünceyle uyandığı odaya gitti.
Fırtına olsun ya da olmasın, gitme zamanı gelmişti.
Paltosunu çıplak göğsünün üzerine çekti ve düğmelerini ilikledi. O da ateşli silahla hasar görmüştü ve iyileşmesini tekrar havaya açık bırakacaktı. Öyle olsun.
Zaten donarak ölecek gibi değildi. Ölümsüzlüğün bazı avantajları vardı. Delik, daha fazla kıyafet bulana kadar omurgasından aşağı güzel bir serin esinti akmasını sağlayacaktı.
Giyindikten sonra kapıya yöneldi ve sıcak ateşin önünde diz çökmüş, ona bakarken evcil hayvanını yatıştırıp teselli eden Astrid'i fark etmemek için elinden geleni yaptı.
Görüntü, mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde içini acıttı.
Evet, buradan defolup gitmesinin zamanı gelmişti.

* * *

"Ayrılıyor."

Astrid, kafasında Sasha'nın sesini duyunca irkildi. "Ne demek gidiyor?"
"Şu anda arkanda, giyinmiş ve dışarı çıkıyor."
Zarek mi?
Kapısının çarpılmasıyla cevaplandı.

Zarek kapının dışında donup kaldı. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak. Rüzgarın ısırığı o kadar şiddetliydi ki nefesini kesiyor ve tüm vücuduna şiddetli bir ürperti gönderiyordu.
Dışarısı o kadar soğuktu ki zar zor hareket edebiliyordu. Kar hızla ve şiddetle yağıyordu ve o kadar yoğundu ki, burnunun ucundan bir inçten fazlasını göremiyordu. Gözlükleri bile donmuştu.
Aklı başında kimse bu gece dışarıda olmazdı.
Bu yüzden deli olması iyi bir şeydi.
Dişlerini gıcırdatarak kuzeye yöneldi. Kahretsin, ama eve uzun, sefil bir yürüyüş olacaktı. Şafaktan önce bir tür sığınağa varmayı umuyordu. Değilse, Artemis ve Dionysos birkaç saat içinde iki mutlu tanrı olacaklardı ve yaşlı Acheron'un hayatında bir baş ağrısı daha az olacaktı.
Zarek mi?
Uğultulu rüzgarların arasından Astrid'in sesini duyunca küfretti.
Cevap verme.
bakma
Ama zorunluydu. Kendini durduramadan arkasına baktı ve orada onun kulübeden paltosuz çıktığını gördü.
"Zarek!" Karda tökezledi ve düştü.
Onu bırak. Güvende olduğu yerde kalmalıydı.
Yapamadı.
Tek başına çaresizdi ve onu dışarıda ölüme terk etmeyecekti.
Denizciyi korkutan pis kokulu bir lanet mırıldanarak onun yanına gitti. Onu sertçe kaldırdı ve evine doğru itti. "Donarak ölmeden önce içeri girin."
"Senden ne haber?"
"Ya ben?"
"Burada da kalamazsın."
"İnan bana prenses, bundan daha kötü koşullarda uyudum."
"Burada öleceksin."
"Umurumda değil."
"Peki yaparım."
Zarek, ona bir tokat atmış olsaydı, çok daha az şaşırırdı. En azından umduğu gibi.
Bu sözler kulaklarında çınlarken bir dakika boyunca hareket edemedi. Yaşaması ya da ölmesi kimsenin umurunda olduğu fikri ona o kadar yabancıydı ki nasıl tepki vereceğinden bile emin değildi.
"İçeri gir," diye hırladı, onu nazikçe kapıdan dışarı iterek.
Kurt ona hırladı.
"Kapa çeneni, Sasha," diye çıkıştı daha o fırsat bulamadan. "Senden bir ses daha çıkarsa seni dışarı çıkaracağım."
Kurt, sanki onu anlamış gibi öfkeyle havayı kokladı, sonra evin arkasına fırladı.
Astrid soğuktan titrerken Zarek kapıyı kapattı. Yağan kar eridi ve onu anında ıslattı. O da ıslanmıştı, umursadığından değil. Fiziksel rahatsızlığa alışmıştı.

O değildi.
"Ne düşünüyordun?" diye bağırdı ve onu kanepeye oturttu.
"Benimle o ses tonunu almaya cüret etme."
Bunun yerine ona homurdandı ve askıdan bir havlu alabileceği banyoya gitti. Sonra yatak odasına gitti ve bir battaniye aldı.
ona döndü. "Sırılsıklamsın."
"Farkettim."
Astrid, onu örten battaniyenin ani, beklenmedik sıcaklığına şaşırdı, özellikle de onun peşinden gittiği için onu aptal olarak nitelendiren kızgın, çakıllı sözleri göz önüne alındığında.
Zarek onu sıkıca sardı ve önünde diz çöktü. Kürk astarlı terliklerini ayaklarından çıkardı ve soğuğun acı verici yanığından başka bir şey hissedene kadar donmuş ayak parmaklarını ovuşturdu.
Daha önce hiç böyle bir soğuğu yaşamamıştı ve onu ısıtacak kimse yokken Zarek'in kaç kez bu soğuğu yaşadığını merak etti.
"Bu yaptığın aptalca bir şeydi," dedi sertçe.
"Öyleyse neden yaptın?"
Cevap vermedi. Bunun yerine ayağını indirdi ve etrafından dolandı.
Başını örten bir havlu hissedene kadar ne yapacağını bilmiyordu.
Gergindi, onun sert olmasını bekliyordu.
O değildi. Aslında, saçını havluyla kurularken dokunuşu inanılmaz derecede nazikti.
Bu ne kadar tuhaftı? Onunla bu kadar şefkatle ilgileneceğini kim düşünebilirdi?
Tamamen beklenmedikti.
Belki de göründüğünden daha fazlası vardı…
Zarek, ellerine düşen ıslak saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu görünce dişlerini gıcırdattı. Havluyu teniyle tutmaya çalıştı ama olmadı. Saç telleri sürekli olarak etine sürtüyor ve onu yakıyordu.
Bir kadını öpmek nasıl olurdu?
Onu öpmek nasıl olurdu?
Daha önce hiç eğilimi olmamıştı. Ne zaman bir kadın denese, dudaklarını onunkilerden uzaklaştırmıştı. Kimseyle yaşamak istemediği bir yakınlıktı.
Yine de şimdi onun için özlem duyuyordu. Astrid'in nemli, pembe dudaklarını tatmak için açlık hissettim.
Sen nesin? Zihinsel mi?
Evet oydu.
Hayatında bir kadına, bir arkadaşa ya da yol arkadaşına yeri yoktu.
Doğduğu andan itibaren tek bir kaderi olduğunu öğrenmişti.
İzolasyon.
Ait olmaya çalıştığında bile işe yaramadı. O bir yabancıydı. Tek bildiği buydu.
Havluyu saçından çekti ve elini o nemli buklelerin arasından geçirip taramak isteyerek ona baktı. Teni hâlâ kül rengi ve soğuktan griydi. Ama daha az sevimli değildi. Daha az davetkar değil.

Kendini durduramadan, çıplak elini onun üşümüş yanağına koydu ve teninin yumuşaklığının kendisini delmesine izin verdi.
Tanrılar, ama ona dokunmak bile çok iyi hissettiriyordu.
Dokunuşundan ya da yalpalamasından geri çekilmedi. Orada oturdu ve bir erkek gibi ona dokunmasına izin verdi.
Bir sevgili gibi…
Zarek mi? Sesi belirsizlik doluydu.
"Buz gibi hissediyorsun," diye homurdandı, sonra onu terk etti. Ondan ve onun içinde uyandırdığı tuhaf duygulardan uzaklaşması gerekiyordu. Onun etrafında olmak istemiyordu.
Evcilleştirilmek istemiyordu.
Kendisinin başka bir insana bağlanmasına her izin verdiğinde, ihanete uğramıştı.
Herkes tarafından.
Çok uzakta yaşadığı için güvende görünen Jess bile.
Yankılanan bir acı sırtına saplandı.
Görünüşe göre Jess yeterince uzakta yaşamamıştı.
Zarek, karın yağmaya devam ettiği mutfak penceresinden dışarı baktı.
Astrid er ya da geç uyuyacak ve sonra gidecekti.
Sonra onu durduramadı.
* * *
Astrid, Zarek'in peşinden gitmeye başladı ama kendini durdurdu. Ne yapacağını görmek istiyordu. Ne amaçladı.
Sasha, o ne yapıyor?
Kendini sabit tuttu ve Sasha'nın görüşünü kullandı. Zarek ceketinin düğmelerini çözüyordu. Çıplak göğsünü görünce nefesi kesildi. Ceketini çıkarıp onun merdiven arkalıklı sandalyesinin arkasına asarken vücudundaki her kas dalgalandı.
Adam tek kelimeyle muhteşemdi. Esmer, çıplak sırtı ve davetkar geniş omuzları.
Nefis.
Ama onu sersemleten şey, Sasha'nın saldırısıyla tamamen dağılmış olan sağ kolu ve omzuydu.
Astrid, arkadaşının yaptıklarını görünce nefesi kesildi. Öte yandan Zarek, aldığı korkunç yaralardan zerre kadar rahatsız olmuşa benzemiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi işine devam etti.
"Buna bakmak zorunda mıyım?" Sasha kafasının içinde sızlandı. "Çıplak bir adama bakınca kör olacağım."
"Kör olmayacaksın ve o çıplak değil." Maalesef.
Astrid bu alışılmadık düşünce karşısında biraz şaşırmıştı. Daha önce hiç bir erkeğe bakmamıştı ama kendini Zarek'in büyüsüne kapılmış halde buldu.
"Evet ben ve evet o. Zaten öğle yemeğimi kaçırmama neden olacak kadar çıplak.” Sasha mutfaktan çıktı.
Sasha, kal.

"Ben köpek değilim Astrid ve bu buyurgan ses tonu umurumda değil. Kendi seçimimle seninle kalıyorum, seninkiyle değil.”
"Biliyorum Saşa. Üzgünüm. Lütfen benim için kal.”
Zarek'i anımsatan bir tavırla hırlayan Sasha, mutfağa geri döndü ve onu izlemek için oturdu.
Zarek, mutfakta bir şeyler arayarak dolaşırken Sasha'ya aldırış etmedi. Kaşlarını çatarak küçük bir tava çıkardı. Buzdolabına doğru ilerlerken, sırtının küçük bir kısmına işlenmiş stilize bir ejderhayı görünce nefesi kesildi. Ve tam üstünde, birinin onu vurduğu yerdeki şiddetli görünüşlü yaraydı.
Beklenmedik bir sempatiyle yüzünü buruşturdu. Uzun zamandır ilk kez biri için gerçekten üzülüyordu. Kötü ve acı verici görünüyordu.
Zarek sanki zar zor fark etmiş gibi hareket etti.
Buzdolabına gitti ve onun sütünü ve anlık olarak satın aldığı büyük Hershey çikolatasını çıkardı. Sütü tencereye boşalttı ve üzerine çikolata parçalarını ekledi.
Ne garip. Kafasını ısırmış, gözünü korkutmuş, sonra onunla ilgilenmişti ve şimdi de sıcak çikolata yapıyordu.
"Senin için değil," dedi Sasha ona.
"Sus, Saşa."
"Öyle değil. Beni çikolatayla zehirlemeye çalıştığına bahse girer misin?
"Peki, o zaman yeme."
Zarek arkasını döndü ve Sasha'ya uğursuz bir alayla baktı. "Lassie, kuyuda Timmy'yi bulmaya gitmek ister misin? Hadi kızım, senin için kapıyı bile açıp bisküvi atarım.”
"İşte psiko-Avcı, dişlerimi senin içinde bulmak istiyorum-"
Saşa!
Elimde değil. Beni rahatsız ediyor. Çok fazla."
Zarek, Astrid'in Sasha için yerden yaklaşık on beş santim yukarıda olan küçük bir tepsiye yerleştirdiği su ve yemek kaplarına baktı.
Sasha dişlerini gösterdi. "Benim yemeğim değil, dostum. Onu kirletirsen, bana yardım et, ben de senin bokunu ısırırım."
Sasha, lütfen.
Zarek paslanmaz çelik kaselere yaklaştı.
"Sana söyledim Astrid, piç beni zehirleyecek. Ya suyuma tükürecek ya da daha kötüsünü yapacak.”
Zarek en beklenmedik şeyi yaptı. Eğildi, neredeyse boşalmış olan su kabını aldı, lavaboda yıkadı ve tekrar suyla doldurdu, sonra dikkatlice tepsiye geri koydu.
Astrid, davranışlarından en çok hangisinin etkilendiğinden emin değildi. O ya da Sasha.
Sasha kasesine gitti ve şüpheyle kokladı.
Zarek ellerini yıkamak için lavaboya döndü. Çikolatalı süt ısınınca bir bardağa döktü ve ona getirdi.

"İşte," dedi, sesi her zamanki kaba, düşmanca tonuyla çınlıyordu. Elini tuttu ve bardağa götürdü.
"Nedir?" diye sordu.
"Arsenik ve kusmuk."
Bu düşünce karşısında tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Ve yine de bunu çok sessizce hacklemeyi başardın. Kim biliyordu? Teşekkürler. Daha önce hiç kusmadım. Eminim çok özeldir."
Zarek'in daha kibar, nazik bir tarafı olduğunu düşünmek için çok fazla.
"İç ya da içme," diye homurdandı. "Umurumda değil."
Odadan tekrar çıktığını duydu.
Astrid bardağı tuttu. Onu Sasha'nın gözlerinden geçirmesini izlemiş olmasına ve onu kirletecek hiçbir şey yapmadığını bilmesine rağmen, onun itici yorumundan sonra tadına bakmak konusunda hâlâ isteksizdi.
"Seni izliyor," dedi Sasha ona.
Başını çok yavaşça kaldırdı. "Nasıl yani?"
"Sanki tadına bakman için sana meydan okuyormuş gibi."
Astrid ne yapacağını tartışarak nefesini tuttu. Kendi başına bir sınav mıydı? Kendisine güvenmesini mi istiyordu?
Derin bir nefes alarak mükemmel sıcaklıkta ve çok lezzetli olan çikolatayı içti.
Zarek onun cesaretine hayran kaldı. Yani blöfünü görmüş ve ona güvenmişti. Bir yabancının ona verdiği hiçbir şeyi asla içmezdi ve onun içmesi onu şaşırttı.
Ona gönülsüz bir saygı duydu. Kadının çok cesareti vardı, bunu ona verirdi. Ama günün sonunda, cesaret pek bir şey ifade etmiyordu ve yapacakları tek şey, Thanatos ayrılma şansı bulamadan onları bulursa onu öldürtmek.
Onu öldürmek için gönderilen iblisi, Daimon'u ya da her neyse onu hatırladığında bakışları donuklaştı.
Bunca zaman boyunca Kara Avcılar, Acheron'un Artemis'in haydut Kara Avcıları izlemek ve öldürmek için kullandığı tazı olduğunu varsaymışlardı. Gerçeği bilen tüm erkekler artık dünyada Shades olarak dolaşıyordu. Açlık ve susuzluk hissedebilen ama yine de onu doyurmasına asla izin verilmeyen ruhsuz, bedensiz varlıklar.
Dünyayı hissedebiliyor ve hissedebiliyorlardı ama kimse onları hissedemiyor veya hissedemiyordu.
O varlığı anladı. Ölümlü bir insan olarak yaşadığı yirmi altı yıl boyunca kendisi de bir insan olmuştu.
Ancak o zaman onun varlığından haberdar olmayan bir dünya tercih edilebilirdi. Çünkü insanlar onun ortalıkta olduğunu anlayınca acısını artırmak için ellerinden geleni yaptılar.
Onu incitmek ve küçük düşürmek için ellerinden geleni yaptılar.
Bakışları bir kez daha keskinleşirken içini öfke kapladı. Her detayın Astrid'in zenginliğini gösterdiği tertemiz kabine baktı. Onun insan varoluşunda, onun gibi bir kadın, onun yoluna çıkmaya cesaret etmesinden başka hiçbir sebep olmaksızın yüzüne tükürürdü.

Onun o kadar altında kalırdı ki, bakışlarını yüzüne kaldırmaya cüret ettiği için bile dövülürdü.
Onun gözlerine bakmak onun ölümü olurdu.
"Bu köle sizi rahatsız mı ediyor hanımefendi?"
Anılar zihninden geçerken yüzünü buruşturdu.
On iki yaşındayken, pazar yerindeki bir kadını işaret eden ağabeylerini dinleyecek kadar aptallık etmişti.
“O senin annen, kölen. bilmiyor muydun? Amcam onu daha geçen yıl serbest bıraktı.”
"Neden ona gitmiyorsun, Zarek? Belki sana acır ve seni de serbest bırakır.”
Daha iyisini bilemeyecek kadar genç ve aptaldı, ona gösterdikleri kadına bakakalmıştı.
Onun kadar siyah saçları ve mükemmel mavi gözleri vardı. Annesini daha önce hiç görmemişti.
Onun bu kadar güzel olduğunu hiç bilmiyordum.
Ama kalbinde her zaman Venüs'ten daha güzel olmuştu. Onu, efendisinin dediğini yapmaktan başka çaresi olmayan, kendisi gibi bir köle olarak tasavvur etmişti. Doğumdan sonra onun kollarından nasıl koparıldığına dair bütün bir rüya kurmuştu. Kendisine geri verilmesi için nasıl ağlamıştı. Kaybolan oğlu için her gün nasıl da hasret çekmişti.
Bu arada, onu şefkatli kollarından intikamla uzak tutan acımasız babasına verilmişti.
Zarek onu seveceğinden emindi. Bütün anneler çocuklarını severdi. Diğer kadın kölelerin ona ihtiyacı olmamasının nedeni buydu. Tüm tayınlarını ve sevgilerini kendilerine saklıyorlardı.
Ama bu kadın... onundu.
Ve onu sevecekti.
Zarek ona koşmuş ve onu kucaklamış, kim olduğunu ve onu ne kadar sevdiğini anlatmıştı.
Ama sıcak bir karşılama olmamıştı. Anne şefkati yok.
Ona büyük bir tiksinti ve dehşetle bakmıştı. Ona tıslarken dudakları acımasızca kıvrılmıştı, "O fahişeye seni ölü görmek için iyi para ödedim."
Kardeşleri ona gülmüştü.
Zarek, onun reddi karşısında hareket edemeyecek veya nefes alamayacak kadar ezilmişti. Annesinin onu öldürmesi için başka bir köleye rüşvet verdiğini öğrenince yıkılmıştı.
Bir asker, kendisini rahatsız edip etmediğini sormak için onlara yaklaştığında soğuk bir şekilde şöyle demişti:
“Bu değersiz köle bana dokundu. Bunun için dövülmesini istiyorum.”
İki bin yıl sonra bile bu sözler onda yankılanıyordu. Dönüp onu emrini neşeyle yerine getiren askerlere bırakırken yüzündeki acımasız ifade gibi...
"Sen değersizsin köle. Hiçbir şey için iyi. Seni hayatta tutmak için gereken kırıntılara bile değmezsin. Şanslıysak belki ölürsün ve bize değeri olan bir köle için kış tayınını kurtarırsın.”

Anıları onu ele geçirirken Zarek homurdandı. Sebep oldukları acıyla baş edemeyince, güçleriyle saldırdı. Çukurdaki bütün ampuller paramparça oldu, ocaktaki ateş kükredi, önünde yatan Sasha'yı kıl payı kaçırdı. Resimler duvarlardan düştü.
Tek istediği acının bitmesiydi...
Astrid, kulaklarına yabancı seslerin saldırısına uğrarken çığlık attı. "Sasha, neler oluyor?"
"Piç beni öldürmeye çalıştı."
"Nasıl?"
“Şömineden arka tarafıma bir ateş topu fırlattı. Dostum, kürküm yandı. Bir çeşit nöbet geçiriyor ve güçlerini kullanıyor.”
Zarek mi?
Tüm kabin öyle bir şiddetle sarsıldı ki, yarı yarıya parçalanacağını umdu.
"Zarek!"
Tam bir sessizlik çöktü.
Astrid'in tek duyabildiği onun kalbinin atışlarıydı.
"Ne oluyor?" Sasha'ya sordu.
"Bilmiyorum. Ateş söndü ve hiçbir şey göremiyorum. Tamamen siyah. Işıkları paramparça etti.”
Zarek mi? tekrar denedi.
Yine kimse cevap vermedi. Paniği üç katına çıktı. Onu öldürebilirdi ve ne o ne de Sasha onun geldiğini görmeyecekti.
Ona her şeyi yapabilirdi.
"Beni neden kurtardın?"
Koltuğa otururken kulağının hemen yanından gelen sesle yerinden sıçradı. Ona o kadar yakındı ki sıcak nefesini teninde hissedebiliyordu.
"Yaralandın."
"Yaralandığımı nasıl anladın?"
"Seni içeri alana kadar yapmadım. Ben... Sarhoş olabileceğini düşündüm.
“Sadece tam bir aptal, kör olduğu ve yalnız yaşadığı zaman, yabancı bir adamı evine getirir. Bana aptal gibi gelmiyorsun.”
Yuttu. Sandığından çok daha zekiydi.
Ve çok daha korkutucu.
"Neden buradayım?" diye sordu.
"Sana söyledim."
Kanepeyi o kadar sert itti ki kanepe birkaç santim öne kaydı. Sonra onun önüne geldi ve onu minderlere tutturdu. Şiddetli varlığından onu titretiyordu.
"Beni nasıl içeri aldın?"
"Seni sürükledim."
"Yalnız?"
"Elbette."
"Yeterince güçlü görünmüyorsun."
Korkuyla nefesi kesildi. Ne için gidiyordu? Ona ne yapmak niyetindeydi?
"Göründüğümden daha güçlüyüm."

"Kanıtla." Bileklerini tuttu.
Onunla birkaç saniye boğuştu. "Gitmeme izin ver."
"Neden? Seni itiyor muyum?
Sasha homurdandı. Yüksek sesle.
Hareket etmeyi bıraktı ve yüzünün orada olduğunu umduğu yere baktı.
Zarek, dedi kararlı bir şekilde. "Beni incitiyorsun. Gitmeme izin ver."
Onu şok edecek şekilde yaptı. Hafifçe geri çekildi ama öfkeli varlığı hâlâ elle tutulurdu. Baskıcı. Korkutucu.
"Akıllıca bir şey yap prenses," diye homurdandı kulağına. "Benden uzak dur."
Kendisinden uzaklaştığını duydu.
"O suçlu," diye çıkıştı Sasha. Astrid. Onu yargıla.
Yapamadı. Henüz değil. Zarek onu korkutsa da. Her ne kadar şu anda dengesiz ve ürkütücü görünse de.
Onu gerçekten incitmemişti. Onu sadece korkutmuştu ve bu kimsenin ölmesi gereken bir şey değildi.
Bundan sonra, onun bir gece nasıl olup da nöbet tutmakla görevlendirildiği köydeki herkesi öldürebildiğini çok iyi anlamıştı.
Onunla böyle kapışır mıydı?
Ölümsüz olduğu için onu öldüremezdi ama ona zarar verebilirdi.
Daha küçük bir yargıç, yalnızca bu geceki eylemlerine dayanarak karar verebilir. Kendini baştan çıkardı, ama yapmadı. Henüz değil.
"İyi misin?" Sasha, bir karar talebine cevap vermeyi reddettikten sonra sordu.
"Evet."
Ama yalan söylüyordu ve içinde Sasha'nın bunu bildiğine dair bir his vardı.
Zarek onu daha önce kimsenin yapmadığı şekilde korkuttu.
Yüzyıllar boyunca sayısız erkek ve kadını yargılamıştı. Katiller, hainler, kafirler. Adını koy.
Ama hiçbiri onu korkutmamıştı. Hiçbiri onu korumak için kız kardeşlerine koşmak istememişti.
Zarek yaptı.
Onda gerçekten aklı başında olmayan bir şeyler vardı. Deliliğini saklamaya çalışan insanlarla uğraşmaya alışmıştı. İçerideyken yiğit kahramanları oynayabilen adamlar soğuk ve acımasızdı.
Zarek sert bir çıkış yaptı ama yine de onu incitmemişti.
En azından henüz değil.
Ama onun zorbalık taktiklerini bırakmak zorunda kalacaktı.
Acheron'un kendisine söylediği sözleri hatırladı: "İnsan ancak kalbiyle doğru görebilir..."
Zarek'in kalbinde ne vardı?
Uzun bir nefes alan Astrid duyularıyla uzandı ve Zarek'i bulmaya çalıştı. Daha önce olduğu gibi, onu hiç bulamadı. Sanki kendini saklamaya o kadar alışmıştı ki kimsenin radarına girmiyordu. Yükseltilmiş olanı bile değil.
"O nerede?" Sasha'ya sordu.

"Odasında sanırım."
"Neredesin?"
Sasha gelip ayaklarının dibine oturdu. "Artemis haklı. İnsanlığın iyiliği için, o indirilmelidir. Bu adamda ciddi bir sorun var."
Astrid bunu düşünürken kulaklarını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Acheron, Zarek'i yargılayabilmem için Artemis'le takas yaptı. Bunu sebepsiz yere yapmazdı. Sadece bir aptal Artemis ile herhangi bir şey için takas yapar. Ve Acheron aptal olmaktan çok uzak. Zarek'te iyi bir şeyler olmalı yoksa—"
"Acheron her zaman adamları için fedakarlık yapacak. Onun yaptığı bu," diye alay etti Sasha.
"Belki…"
Ama o daha iyi biliyordu. Acheron her zaman dahil olan herkes için en iyi olan şeyi yapardı. Daha önce düzenbaz bir Kara Avcı'yı yargılama ya da infaz etme zamanı geldiğinde hiç müdahale etmemişti ve yine de ondan bunu yargılamasını kişisel olarak istemişti…
Zarek'in dokuz yüz yıl önce köyünü yok ettiği ve masum insanları öldürdüğü için öldürülmesine izin vermemişti.
Zarek gerçekten bir tehlike oluştursaydı, Acheron onlarla asla bir duruşma için pazarlık yapmaz veya Kara Avcı'nın yaşamasına izin vermezdi. Bunun daha fazlası olmalıydı.
Acheron'a inanmak zorundaydı.
O yapmak zorundaydı.

* * *

Zarek odasında tek başına oturmuş, açık perdelerin ardından dışarıda yağan karı izliyordu.

Sallanan sandalyeye oturdu ama hareketsiz kaldı. "Erimesinden" sonra, evi dolaşıp ampulleri değiştirmiş ve bozuk resimleri toplamıştı. Şimdi her şey ürkütücü bir şekilde sessizdi.
Tekrar sinirlenmeden önce buradan gitmesi gerekiyordu. Neden fırtına kopmuyordu?
Salonun ışığı yanarak onu geçici olarak kör etti.
Kaşlarını çattı. Astrid körken neden ışıkları kullandı?
Onun koridorda çalışma odasına doğru yürüdüğünü duydu. Bir yanı ona katılmak, onunla konuşmak istiyordu. Ama hiçbir zaman boş konuşmayı seven biri olmamıştı.
Havadan sudan konuşmayı bilmiyordu. Hiç kimse onun söylemek zorunda olduğu hiçbir şeyle ilgilenmemişti.
Bu yüzden kendini tuttu ve bu ona çok yakıştı.
"Saşa?"
Melodik sesinin sesi kırık bir cam gibi içinden geçti.
"Ben bir ateş daha yakarken sen burada otur."

Yardım etmek için neredeyse ayağa kalktı ama kendini sandalyesinde kalmaya zorladı. Zenginlerin hizmetçisi olduğu günler sona ermişti. Ateş istiyorsa, o da onun kadar ateş yakabilirdi.
Tabii ki çırayı yakmayı görebiliyordu ve elleri çok çalışmaktan kabaydı. Onunkiler yumuşaktı. Narin.
Yatıştırabilecek kırılgan eller…
Farkına varmadan, çalışma odasına yöneldi.
Astrid'i ocağın önünde diz çökmüş, demir ızgaraya yeni kütükler atmaya çalışırken buldu.
Bununla mücadele ediyordu ve bu süreçte yanmamak için elinden geleni yapıyordu.
Tek kelime etmeden onu geri çekti.
Endişeyle nefesi kesildi.
"Yolumdan çekil," diye hırladı.
"Senin yolunda değildim. Benimkine girdin."
Hareket etmeyi reddettiğinde, onu kaldırdı ve koyu yeşil koltuğa bıraktı.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ifadesi ürkmüştü.
"Hiç bir şey." Ocağa döndü ve ateşi yaktı. "Sahip olduğun onca paraya rağmen burada sana yardım edecek birinin olmadığına inanamıyorum."
"Kimsenin bana yardım etmesine ihtiyacım yok."
Sözleri üzerine duraksadı. "HAYIR? Kendi başına nasıl dolaşıyorsun?"
"Ben sadece istiyorum. Kimsenin bana çaresizmişim gibi davranmasına dayanamıyorum. Ben de herkes kadar yetenekliyim."
"Senin için zorbalık, prenses." Ama ona karşı başka bir saygı dalgasının kabardığını hissetti. Büyüdüğü dünyada, onun gibi kadınlar hiçbir zaman kendileri için bir şey yapmadılar. Onun gibi insanları her heveslerine hizmet etsinler diye satın almışlardı.
"Neden bana sürekli 'prenses' diyorsun?"
"Sen busun, değil mi? Ailenin ışıl ışıl sevgilim."
Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl biliyorsun?"
"Sende kokusunu alabiliyorum. Hayatında bir an bile endişe duymamış insanlardan birisin. Şimdiye kadar istediğin her şeyi elde ettin."
"Her şey değil."
"HAYIR? Şimdiye kadar neyin eksikliğini çektin?"
"Görme yeteneğim."
Zarek, onun sözleri kulaklarında çınlarken sustu. "Evet, kör olmak berbat bir şey."
"Nereden bileceksin?"
"Orada bulundum, bunu yaptım."
6
"Kör müydün?" diye sordu.
Zarek cevap vermedi. Bunun ağzından çıkmasına izin verdiğine inanamıyordu. Bu, Jess'e bile bahsetmediği bir şeydi.
Sadece Acheron biliyordu ve Acheron çok şükür ki sırrı saklamıştı.

Bu gece geçmişini ve orada bekleyen acıyı tekrar ziyaret etmek istemeyen Zarek, ini terk etti ve fırtınayı huzur içinde bekleyebilmek için kapısını kilitlediği odasına döndü.
En azından tek başına kendine ihanet etme veya kimseyi incitme konusunda endişelenmesine gerek yoktu.
Ama sandalyesinde otururken, onu rahatsız eden geçmişin görüntüleri değildi.
Gül ve odun kokusuydu bu, bir kadının berrak solgun gözleriydi.
Parmak uçlarının altındaki yumuşak, soğuk yanağının hatırladığı his.
Kadınsı ve davetkar hatlarını çerçeveleyen nemli, dağınık saçları.
Ondan kaçmayan ya da utanmayan bir kadın.
Şaşırtıcı ve şaşırtıcıydı. Başka biri olsaydı, kurduyla oturduğu ine bile geri dönüp onu güldürebilirdi. Ama insanları nasıl güldüreceğini bilmiyordu. Mizahı, özellikle de ironiyi tanıyabilirdi ama şaka yapacak ya da diğer insanları gülümsetecek türden bir adam değildi. Özellikle bir kadın değil.
Bu gerçek onu daha önce rahatsız etmemişti.
Bu gece oldu.

* * *

"Suçlu mu?"

Astrid kafasında Artemis'in sesini duyunca irkildi. Zarek'in evine getirilmesinden bu yana her gece Artemis onu bu tek soruyla rahatsız etmişti - Jeanne d'Arc'ın seslerle eziyet ettiğini hissedene kadar.
"Henüz değil, Artemis. Daha yeni uyandı."
"Peki, bu kadar uzun süren ne? Yaşadığı sürece, Acheron gergin ve onun heyecanlanmasından kesinlikle nefret ediyorum. Onu şimdiden haydut olarak yargılayın.
"Neden Zarek'in ölmesini bu kadar çok istiyorsun?"
Sessizlik çöktü. İlk başta Artemis'in onu terk ettiğini düşündü, bu yüzden cevap geldiğinde şaşırdı. "Acheron kimsenin acı çektiğini görmekten hoşlanmaz. Özellikle Kara Avcılarından biri değil. Zarek yaşadığı sürece Acheron incinecek ve Acheron ne düşünürse düşünsün onun incindiğini görmek hoşuma gitmiyor."
Astrid, Artemis'in böyle bir şey söylediğini hiç görmemişti. Tanrıça tam olarak nezaketi ya da şefkatiyle ya da kendinden başka kimseyi düşünmesiyle tanınmıyordu.
"Acheron'u seviyor musun?"
Cevap verdiğinde Artemis'in sesi keskindi, "Acheron seni ilgilendirmez Astrid.
Sadece Zarek öyle ve yemin ederim Acheron'un sadakatini biraz daha kaybedersem bunun için çok üzüleceksin."
Astrid, onun düşmanca tonu ve tehdidi karşısında kaskatı kesildi. Onu incitmek Artemis'ten daha fazlasını gerektirirdi ve eğer tanrıça kavga istiyorsa hazırlıklı gelse iyi olur.

Artık işinden hoşlanmıyor olabilirdi ama Astrid işini ciddiye alıyordu ve hiç kimse, özellikle de Artemis, erken bir karar vermesi için ona zorbalık etmeyecekti.
"Eğer Zarek'i çok erken yargılarsam, sence de Acheron kızıp yeniden yargılama talep etmez mi?"
Artemis kaba bir ses çıkardı.
"Ayrıca Acheron'a karışmayacağını söyledin Artemis. Kararımı etkilemek için benimle iletişime geçmeyeceğine dair ona yemin ettirdin ve yine de sen bunu yapmaya çalışıyorsun. Ona yaptıklarından bahsetsem nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?
"İyi," diye çıkıştı. "Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Ama şimdiden ayağa kalk!”
Sonunda yalnız kalan Astrid, bundan sonra ne yapması gerektiğini, Zarek'in tekrar kırılıp daha şiddetli bir hale gelip gelmeyeceğini görmek için onu nasıl zorlayabileceğini düşünerek çalışma odasında oturdu.
Evine saldırmıştı ama ona değil. Sasha ona saldırmıştı ve kurdu incitmiş olsa da kurt onu çok daha fazla incitmişti. Aralarında dürüst bir kavga olmuştu ve Zarek saldırı için Sasha'yı öldürmeye çalışmamıştı. Kurtu üzerinden atmış ve sonra onu yalnız bırakmıştı.
Zarek, Sasha'dan intikam almak yerine ona su vermişti.
Zarek'in şimdiye kadarki en kötü suçu, kavgacı olması ve gerçekten korkutucu bir varlığa sahip olmasıydı. Yine de somurtkanlığıyla çelişen nazik şeyler yaptı.
Sağduyusu, Artemis'in istediğini yap, onu suçlu bul ve kaç dedi.
İçgüdüleri ona beklemesini söylüyordu.
Ona ya da Sasha'ya öfkeyle saldırmadığı sürece, Sasha bunu takip edecekti. Ama onlara saldırırsa, o zaman kapının dışındaydı ve kızarmıştı.
“Masum insan diye bir şey yoktur…”
Astrid yorgun bir nefes verdi. Bunu birbirleriyle en son konuştuklarında kız kardeşi Atty'ye söylemişti. Bir yanı dürüstçe buna inanıyordu. Tüm bu yüzyıllarda bir kez bile birini masum bulmamıştı. Şimdiye kadar yargıladığı her erkek ona yalan söylemişti.
Hepsi onu aldatmaya çalışmıştı.
Bazıları ona rüşvet vermeye çalışmıştı.
Bazıları ondan kaçmaya çalışmıştı.
Bazıları onu dövmeye çalışmıştı.
Ve biri onu öldürmeye çalışmıştı.
Zarek'in hangi kategoriye gireceğini merak etti.
Güçlenmek için derin bir nefes alan Astrid ayağa kalktı ve Sasha'nın insan formundayken giydiği kıyafetleri karıştırmak için odasına gitti.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sasha, ona katılırken.
Hiç düşünmeden yüksek sesle, "Zarek'in giysilere ihtiyacı var," dedi.
Sasha onun ellerini ısırdı ve kıyafetlerini tekrar dolabın dibindeki sepete tıkıştırdı. "Kendini alabilir. Onlar benim."

Astrid onları geri çekti. "Hadi Sasha, kibar ol. Burada hiç kıyafeti yok ve giydikleri de yırtık pırtık.”
"Bu yüzden?"
Keşke onları görebilseydim, pantolon ve gömlekleri sıraladı. "Çıplak bir adama bakmak zorunda kalmaktan şikayet eden sendin. Üzerinde bir şeyler görmeyi tercih edersin diye düşündüm.”
"Dışarıya işeyip kaselerden yemek yemek zorunda olduğum gerçeğinden de şikayet ediyorum ama onun yanındayken banyoyu veya sofra takımını kullanmama izin verdiğini görmüyorum."
Ona başını salladı. "Durur muydun? Yaşlı bir kadın gibi dırdır ediyorsun.”
Ağır bir kazak aldı.
"Hayır," diye tersledi Sasha. “Bordo süveter değil. Bu benim en sevdiğim."
Sasha, yemin ederim. Çok şımarıksın!”
"Ve bu benim süveterim. Geri koy."
Zarek'e götürmek için ayağa kalktı.
Sasha, tüm yol boyunca şikayet ederek onu takip etti.
"Sana yeni bir tane alacağım," diye söz verdi.
"Yenisini istemiyorum. Şundan istiyorum."
"Ona zarar vermeyecek."
"Evet o yapacak. Kıyafetlerine bak. Mahvoldular. Ve vücudunun giydiğim bir şeye dokunmasını istemiyorum. Onu kirletecek.”
Ah, ne büyük keder, Sasha. Çıkmak. Dört yüz yaşındasın ve enik gibi davranıyorsun. Sanki onda bit falan yok.”
"Evet o yapar!"
Bacağını hissedebileceği bir yere baktı. Kazağı dişleriyle kavradı ve kızın elinden çekti.
Saşa! yüksek sesle bağırdı ve peşinden koştu. "Bana o süveteri ver yoksa yemin ederim seni iğdiş ettiririm."
Kurt evin içinden koştu.
Astrid elinden geldiğince hızlı bir şekilde onun peşinden gitti. Eşyaların nerede olması gerektiği konusunda hafızasına güveniyordu.
Biri sehpanın yerini değiştirmişti. Bacağı köşesine çarpınca tısladı ve dengesini kaybetti. Kendini tutmak için elleriyle uzandı, sadece masanın yana yattığını hissetti. Ağırlığının altında verdi.
Cam tepe yanlara doğru düşerek nesneleri uçurdu.
Kafasına bir şey çarptı ve bir şey paramparça oldu.
Astrid hareket etmekten korkarak donakaldı.
Neyin kırıldığını bilmiyordu ama ses açıktı.
Cam neredeydi?
Kalbi gümbür gümbür atıyordu, körlüğüne lanet okudu. Kendini kesme korkusuyla hareket etmeye cesaret edemedi.
"Saşa?" diye sordu.
Cevap vermedi.
"Hareket etme." Zarek'in derin, buyurgan sesi omurgasından aşağı ürperdi.

Bildiği bir sonraki şey, iki güçlü kolun onu gerçekten ürkütücü bir kolaylıkla yerden kaldırmasıydı. Onu kaya gibi sert ve ince bir vücuda yasladı. Onu sığınaktan uzaklaştırırken yaptığı her harekette dalgalanan biri.
Kollarını, dokunuşuna tepki olarak sertleşen geniş, erkeksi omuzlara doladı.
Yüzüne düşen nefesi tüm vücudunun erimesine neden oldu.
Zarek mi? geçici olarak sordu.
"Bu evde seni taşıyabilecek, bilmem gereken başka biri var mı?"
Adam onu mutfağa götürüp bir sandalyeye oturturken alaycı tavrını görmezden geldi.
Isısını anında özledi. Göğsüne ne beklediği ne de anladığı garip bir ağrı getirdi.
"Teşekkür ederim," dedi sessizce.
Cevap vermedi. Bunun yerine, onun odadan çıktığını duydu.
Birkaç dakika sonra geri döndü ve çöp kutusuna bir şey attı.
"Scooby'ye ne yaptığını bilmiyorum," dedi neredeyse normal bir ses tonuyla, "ama bir köşede süveterinin üzerine uzanmış ve bana hırlıyor."
Bu görüntüye gülme isteğini bastırdı. "Kötü davranıyor."
"Evet, benim geldiğim yerde kötü olan şeyleri yeneriz."
Astrid, onun sözlerine ve bunların altında yatan duyguya kaşlarını çattı.
"Bazen anlayış cezadan daha önemlidir."
"Ve bazen değil."
"Belki," diye fısıldadı.
Zarek lavabodaki suyu açtı. Sanki yine ellerini yıkıyor gibiydi.
Tuhaf, bunu çok sık yapıyor gibiydi.
"Bulabildiğim kadar bardağı kaldırdım," dedi akan suyun sesini bastırarak, "ama masanızın üzerindeki kristal vazo fena halde paramparça oldu. Birkaç gün orada ayakkabı giymek isteyebilirsin."
Astrid, davranışlarından ve uyarısından garip bir şekilde etkilendi.
Sandalyesinden kalktı ve yanında durmak için zemini geçti. Onu göremese de şimdi hissedebiliyordu. Onun sıcaklığını, gücünü hissedin.
Adamın ham şehvetini hissedin.
Onu arzu ve ihtiyaçla baştan çıkararak, içinde ve vücudunda titredi.
Yabancı bir yanı onu ilkel bir sıcaklık vaadiyle çağıran pürüzsüz, esmer tene uzanıp dokunmak için can atıyordu. Şimdi bile onun derisinin nasıl göründüğünü hatırlıyordu. Işığın üzerinde oynama şekli.
Dudaklarını kendi dudaklarına çekip tadının nasıl olduğunu görmek istedi.
Şefkatli olup olamayacağına bakın.
Yoksa kaba ve güçlü mü olurdu?
Astrid onun düşünceleri karşısında şok olmalı. Bir yargıç olarak böyle bir merakı olmaması gerekiyordu ama bir kadın olarak buna engel olamıyordu.
Bir erkeği arzulamayalı çok uzun zaman olmuştu. Hatta içinde, Acheron'un inandığı iyiliği onda bulmayı özleyen bir yanı bile vardı.
Bu onun da yüzyıllardır yapmak istemediği bir şeydi.
Zarek'in nezaketi yersizdi. "Sana ihtiyacım olduğunu nereden bildin?"
"Camın kırılma sesini duydum ve kapana kısıldığını düşündüm."

Güldü. "Çok tatlıydın."
Kendisine baktığını hissediyordu. Bu düşünceyle teni oldukça ısındı. Göğüsleri sertleşti.
"Ben tatlı değilim prenses. Güven bana."
Hayır, tatlı değildi. O zordu. Dikenli ve garip bir şekilde büyüleyici. Evcilleştirilmesi gereken vahşi bir canavar gibi.
Keşke biri onun gibi bir şeyi evcilleştirebilseydi.
Sağduyuya cevap vermek istemiyormuş gibi görünen vücudunun kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak, "Sana kıyafet vermeye çalışıyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Ödünç almak istersen dolabımın dibinde daha çok kazak var."
Suyu kapatıp ellerini kurulamak için bir kağıt havluyu yırtarken bununla alay etti. "Kıyafetlerin bana uymuyor prenses."
O güldü. “Onlar benim değil. Onlar bir erkek arkadaşa ait.”
Zarek ona bu kadar yakınken nefes alamıyordu. Tek yapması gereken hafifçe eğilmekti ve onun hafifçe aralanmış dudaklarını öpebilirdi.
Uzan ve ona dokunacaktı.
Onu gerçekten korkutan şey, ona ne kadar dokunmak istediğiydi. Vücudunu onunkine bastırmayı ve sert erkeksi hatlarına karşı onun yumuşak kıvrımlarını hissetmeyi ne kadar çok istiyordu.
Daha fazlasını istediğini hatırlamıyordu.
Gözlerini kapatırken, ikisinin çıplak bir görüntüsüyle dağlandı. Beynini yerinden çıkarabilmek için onu önündeki tezgahın üzerine koyması. Ayakta duramayacak kadar yorgun olana kadar onun sıcaklığına girip çıkmak. Hareket edemeyecek kadar ağrılı.
Teninin sıcaklığını onunkine değdirdiğini hissetmek istiyordu. Nefesi onun etindeydi.
En çok onun kokusunu teninde hissetmek istiyordu. Ondan korkmayan veya onu hor görmeyen bir kadına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek. Tüm bu yüzyıllar boyunca, parasını ödemediği bir kadını asla düzmemişti. Çoğu zaman buna bile sahip değildi.
O kadar uzun zamandır yalnızdı ki…
"Bu erkek arkadaşın nerede?" diye sordu, onu başka bir adamla düşünürken sesi garip bir şekilde kalındı. Olmaması gereken bir şekilde acıyordu.
Sasha onlara bakmak ve havlamak için odaya geldi.
Astrid tereddüt etmeden, "Arkadaşım öldü," dedi.
Zarek tek kaşını kaldırdı. "Nasıl öldü?"
"Mmm, parvo geçirdi."
"Bu bir köpek hastalığı değil mi?"
"Evet. Trajikti.”
"Hey!" dedi Sasha, Astrid'e. "Tekrar gönderdim."
Uslu dur yoksa sana parvo veririm.
Zarek ondan uzaklaştı. "Onu özlüyor musun?"
Sasha'nın havladığı yöne baktı. "Hayır gerçek değil. O biraz acıdı.”
"Sana acıyı göstereceğim, su perisi. Sadece bekle.”

Astrid gülümsemesini geri aldı. "Yani kıyafetlerle ilgileniyor musun?" diye sordu Zarek'e.
"Elbette."
Onu odasına götürdü.
"Sen çok kötüsün," diye hırladı Sasha. "Sadece bekle. Bunun için seni geri alacağım. Çok sevdiğin yorganı biliyor musun? Tost. Ben de senin yerinde olsam terliklerimi bir daha kullanmazdım."
Onu görmezden geldi.
Zarek onu yumuşak pembe tonlarında dekore edilmiş odasına alırken konuşmadı. Hepsi kadınsı ve yumuşaktı. Ama onu rahatsız eden havadaki kokuydu.
Güller ve odun dumanı.
Onun gibi kokuyordu.
Bu koku onu o kadar katı ve sert yaptı ki canı yandı. Penisi sert fermuarını gererek ona bakmaktan başka bir şey yapması için yalvardı.
İstemeden bakışları yatağında oyalandı. Onu orada uyurken hayal edebiliyordu. Dudakları aralanmış, vücudu gevşemiş ve çıplak...
Açık pembe örtüler çıplak uzuvlarını sarmıştı.
"Hadi bakalım."
Bakışlarını yataktan dolaba kaydırmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Hasır bir çamaşır sepetinde düzgünce katlanmış erkek giysilerine erişmesini sağlamak için geri çekildi. "Ne istersen alabilirsin."
Şimdi, eğer bir tane duyduysa, yüklü bir ifade vardı. Tek sorun, en çok istediği şeyin kesinlikle o sepette olmamasıydı.
Bu yüzden Zarek ona teşekkür etti ve ona küçük gelmemesi gereken siyah bir süveter ve gri boğazlı kazak çıkardı. Neden zahmet ettiğini merak ederek, "Odamda üstümü değiştireyim," dedi.
Odadan çıkıp çıkmaması umurunda değildi. Sanki onu ya da herhangi bir şeyi görebiliyormuş gibi değildi.
Evde çoğu zaman yarı çıplak gezerdi.
Ama bu uygar değildi, değil mi?
Ne zamandan beri uygarsın?
Bu gece ortaya çıktı.
Sasha odadan çıkarken ona havladı, ardından kurt Astrid'e havlamak için odaya koştu.
"Sus, Sasha," dedi. "Yoksa seni garajda uyuturum."
Onları görmezden gelen Zarek, yeni kıyafetlerini giymek için odasına gitti. Kapıyı kapattı ve kendini çok tuhaf hissederek orada dururken kıyafetleri bir kenara koydu. Ona teklif ettiği sadece kıyafetlerdi. Ve sığınak.
Yatak.
Yiyecek.
Zarif, pahalı bir şekilde döşenmiş odaya baktı. Burada kaybolmuş hissetti. Kendinden emin değil. Hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı.
Kendini burada insan gibi hissediyordu.

Her şeyden önce hoş karşılandığını hissetti. Sharon'ın yanında hissetmediği bir şey.
Yüzyıllardır tanıdığı herkes gibi, Sharon da ona yapması için para verdiği şeyi yaptı.
Ne fazla ne eksik. Ne zaman onun yanına yaklaşsa, kendini rahatsız ediyormuş gibi hissediyordu.
Sharon resmi ve soğuktu, özellikle de onun kendisine yaptığı pası görmezlikten geldikten sonra.
Her zaman ondan korkan bir yanı olduğunu hissetmişti. Özellikle kızı ortalıktayken, sanki onun onlara çıldırmasını falan bekliyormuş gibi, bir yanı onu izliyordu.
Bu ona her zaman hakaret etmişti ama sonra hakaretlere o kadar alışmıştı ki, omuz silkti.
Ama bunu Astrid'le hissetmedi.
Ona normalmiş gibi davranıyordu. Olmadığı gerçeğini unutmasını kolaylaştırdı.
Zarek çabucak giyindi ve Astrid'in kanepede yanlamasına oturmuş braille alfabesiyle yazılmış bir kitap okuduğu çalışma odasına geri döndü. Sasha, ayakucundaki kanepede dinleniyordu. Kurt başını kaldırdı ve kurt grisi gözlerinde nefret gibi görünen bir ifadeyle ona baktı.
Mutfaktan soyma bıçağını almış olan Zarek başka bir tahta parçası kaptı. "Peki nasıl oldu da evcil hayvan olarak bir kurda sahip oldun?" diye sordu, talaşları ocağa atmak için ateşe en yakın sandalyeye oturarak.
Onunla neden konuştuğunu bilmiyordu. Normalde buna zahmet etmezdi ama yine de garip bir şekilde onun hayatını merak ettiğini fark etti.
Astrid ayaklarının dibindeki kurdu okşamak için uzandı. “Gerçekten emin değilim. Tıpkı senin gibi ben de onu yaralı halde yatarken buldum ve onu getirip sağlığına kavuşturdum. O zamandan beri benimle."
"Onu evcilleştirmene izin vermesine şaşırdım."
Buna gülümsedi. "Ben de. Bana güvenmesini sağlamak kolay olmadı.”
Zarek bunu bir an düşündü. "'Çok sabırlı olmalısın. Önce benden biraz uzağa -şöyle- çimlere oturacaksın.'”
Zarek en sevdiği pasajlardan birini alıntılamaya devam ederken Astrid'in ağzı şokla açıldı. Ona bir şey fırlatmış olsaydı, daha fazla sersemleyemezdi.
"Küçük Prens'i tanıyor musun?"
"Bir iki kez okudum."
Bu kadar hatasız bir şekilde alıntı yapabilmesi için bundan daha fazlası.
Astrid, Zarek'e bakabilmesi için Sasha'ya dokunmak üzere tekrar eğildi.
O yontulurken ondan kedi köşesine oturdu. Ateşin ışığı gece yarısı gözlerinde oynadı.
Siyah süveter vücudunu sarmıştı ve siyah favorileri yüzünü kapatsa da, onun ne kadar yakışıklı olduğu onu bir kez daha etkiledi.
Çalışırken onda neredeyse rahatlamış bir şeyler vardı. Ağzının sert alaycı bükülmesiyle savaşan şiirsel bir zarafet. Onu siyah kot pantolonundan daha sıkı saran ölümcül aura.

"O kitabı seviyorum," dedi sessizce. “Her zaman favorilerimden biri olmuştur.”
Konuşmadı. Uzun, sivri parmakları üzerinde zarif bir şekilde hareket ederken, elinde dikkatlice tuttuğu tahta parçasıyla öylece oturdu.
Etrafındaki hava ilk kez bu kadar karanlık görünmüyordu. Çok tehlikeli. Tam olarak barışçıl diyemezdi ama eskisi kadar uğursuz değildi.
"Çocukken okudun mu?" diye sordu.
"Hayır," dedi sessizce.
Başını eğdi ve onun çalışmasını izledi.
Durdu, sonra kaşlarını çatarak ona bakmak için döndü.
Astrid, Sasha'yı bırakıp arkasına yaslandı.
Zarek onu ve köpeğini izlerken hareket etmedi. Burada çok garip bir şey vardı: Ona öyle söylediği her içgüdü. Sasha'ya baktı.
Daha iyisini bilmeseydi…
Ama neden bir kurt adam kör bir kadınla Alaska'da olsun ki? Buradaki manyetik alanlar, havadaki elektronlar sihirleriyle ortalığı kasıp kavururken tutarlı bir şekli korumakta zorlanacak olan bir Arcadian veya Katagari erkeği için zor olacaktır.
Hayır, olası değildi.
Ve henüz …
Onlardan şömine rafındaki küçük yıldönümü saatine baktı. Sabahın dördüne yakındı. Onun için daha erkendi ama pek çok insan saatine uymuyordu.
"Hep bu kadar geç saatlere kadar mı kalırsın prenses?"
"Bazen."
"Senin kalkman gereken bir işin yok mu?"
"HAYIR. Aile param var. Ya sen, Beyaz Atlı Prens?”
Sözleri üzerine Zarek'in eli kaydı. Aile parası. Tahmin ettiğinden daha da yüklüydü. "Yaşamak için çalışmak zorunda olmamak güzel olmalı."
Astrid onun sesindeki acıyı duydu. "Parası olan insanlardan hoşlanmıyorsun, değil mi?"
"Kimseye karşı ön yargılı değilim prenses. Herkesten eşit derecede nefret ediyorum.”
Onun hakkında bunu duymuştu. Artemis'ten onun kaba, kaba, kaba ve Artemis'in tanıdığı en iğrenç pislik olduğunu duydum.
İğrençler Kraliçesi'nden geliyordu, bu bir şeyler söylüyordu.
"Soruma cevap vermedin Zarek. Geçimini nasıl sağlıyorsun?"
"Bu ve şu."
"Bu ve bu ha? O zaman serseri misin?”
"Evet dersem beni bırakır mısın?"
Ses tonu düz ve duygusuz olmasına rağmen, onun yanıtını beklediğini hissetti.
Onu dışarı atmasını isteyen bir yanı olduğunu.
Onu bekleyen bir parçası.
"Hayır Zarek. Sana burada bir ricam olduğunu söyledim.”

Zarek oymayı bıraktı ve ateşe baktı, sözleri onu beklenmedik bir şekilde titretti. Ama gördüğü alevler değildi, onun yüzüydü. Tatlı sesi, çoktan ölmüş olduğunu düşündüğü bir kalbin derinliklerinde yankılandı.
Hiç kimse onu hiçbir yerde karşılamamıştı.
"Seni öldürebilirim ve kimse bilmez."
"Beni öldürecek misin, Zarek?"
Anılar içini kemirirken Zarek yüzünü buruşturdu. Kendini harap olmuş köyünde cesetler arasında yürürken gördü. Onları boğazları kanamış, evleri yanmış halde görmek...
Onları koruması gerekiyordu.
Bunun yerine, hepsini öldürmüştü.
Ve nedenini bile bilmiyordu. Onu ele geçiren öfke dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. Kana ve kefarete duyduğu ihtiyaç.
"Umarım, prenses," diye fısıldadı.
Kalkıp odasına döndü ve kapıyı kilitledi.
Sadece onun da aynısını yapmasını umuyordu.

* * *

Saatler sonra Astrid, Zarek'in kesik kesik uyurken aldığı ağır nefes alışını dinledi. Ev artık sessizdi, onun gazabından güvendeydi. Hava şeytani aurasını kaybetmişti ve her şey sakin, huzurlu görünüyordu - bir kabusun sancıları içindeymiş gibi görünen adam dışında.

Yorgundu ama uyumak istemiyordu. Aklında çok fazla soru vardı. Acheron'la Zarek hakkında konuşabilmeyi ve bu adamla ilgili kurtarılmaya değer bulduğu şeyin ne olduğunu sorabilmeyi ne kadar çok isterdi. Ama Artemis bu duruşmayı ancak Acheron'un tamamen dışında kalması ve kararı etkileyecek hiçbir şey yapmaması halinde kabul etmişti. Astrid, Acheron ile konuşmaya çalışırsa, Artemis testi bitirir ve Zarek'i hemen öldürürdü.
Konuğunu öğrenmenin başka bir yolu olmalıydı.
Yatağında kurt kılığında uyuyan Sasha'ya baktı. İkisi birbirini yüzyıllardır tanıyordu. Patria'sı Artemis'e karşı Mısır tanrıçası Bast ile savaşmak için anlaşma imzaladığında, o bir yavrudan ancak daha fazlasıydı.
Tanrıçalar arasındaki savaş sona erdiğinde, Artemis ona karşı savaşan herkes için bir yargılama talep etmişti. Astrid'in üvey kız kardeşi Lera gönderilmiş ve diğerlerinin liderliğini takip etmekten sorumlu tutulamayacak kadar genç olan Sasha dışında hepsini suçlu bulmuştu. Kendi sürüsü, daha on dört yaşında olmasına rağmen, günahlarının bağışlanması için onlara ihanet ettiğini düşünerek anında ona karşı dönmüştü. Katagarya dünyasında, hayvan içgüdüleri ve kurallar üstün geldi. Sürü her zaman birleşik bir bütündü ve sürüyü tehdit eden herkes, kendilerinden biri olsa bile katledildi.
Onu neredeyse öldüreceklerdi. Ama şans eseri, Astrid onu bulmuş ve sağlığına kavuşturmuştu ve Olimpos tanrılarından gerçekten nefret etse de, ona düşkün olmasa da genellikle hoşgörülüydü.

Onu her an terk edebilirdi ama gidecek başka yeri yoktu. Arcadian Were-Avcıları, bir zamanlar Olimpos tanrılarına sırt çeviren Katagarya Avcıları'yla birlikte koştuğu için onun ölmesini istediler ve Avcılar, vatanına ihanet ettiğini düşündükleri için onun ölmesini istediler.
Hayatı en iyi ihtimalle şimdi bile istikrarsızdı.
O zamanlar vahşiydi ve halkı tarafından parçalanmaktan korkuyordu.
Yüzyıllar önce ikisi, her ikisinin de yararına olan bir ittifak kurmuştu. O daha yavruyken diğerlerinin onu öldürmesini engellemişti ve o görmediği her an ona yardım etmişti.
Zamanla arkadaş oldular ve şimdi Sasha ona olan sadakatinden uzak kaldı.
Sihirli Katagari güçleri onunkinden çok daha güçlüydü ve onları genellikle onun isteği üzerine kullanıyordu.
Şimdi bunu düşündü.
Katagarya zamanda yolculuk yapabilir…
Ama sadece sınırlamalarla. Hayır, Zarek uyanmadan önce onu burada tutacak bir şeye ihtiyacı vardı.
Böyle zamanlarda, bir su perisi değil de tam bir tanrıça olmayı diliyordu.
Tanrıların yapabileceği güçler vardı…
Aklına bir fikir gelince gülümsedi.
"M'Adoc," dedi yavaşça, Oneroi'lardan birini çağırarak. Onlar, bilinç ve bilinçaltı arasındaki gölge diyar olan Phantosis'e hakim olan uyku tanrılarıydı.
Etrafındaki hava, Oneroi ortaya çıkarken hissedebildiği görünmez, güçlü bir enerjiyle titredi.
İki metreye yakın boyuyla M'Adoc onu gölgede bırakıyordu - bu, deneyimlerinden bildiği bir şeydi. Şu anda onu göremese de neye benzediğini tam olarak biliyordu. Uzun siyah saçları o kadar koyu olurdu ki ışığı zar zor yansıtırdı ve gözleri o kadar solgun bir maviydi ki neredeyse renksiz görünür ve parlıyormuş gibi görünürdü.
Kendi türünden herkes gibi o kadar yakışıklıydı ki, görenler ona bakmakta bile zorlanıyordu.
"Küçük kuzen," dedi, sesi heyecan verici ve baştan çıkarıcı ama yine de duygudan yoksundu…
Oneroi'de duygular yasaklandığından beri. Uzun zaman oldu. En az üç ya da dört yüz yıl.”
Başını salladı. "Meşguldum."
Nerede durduğunu anlaması için koluna dokunmak için uzandı. "Ne istiyorsun?"
"Kara Avcı Zarek hakkında bir şey biliyor musun?" Oneroi, hem fiziksel hem de zihinsel olarak genellikle Kara Avcıların şifacılarıydı. Kara Avcılar, korkunç bir şekilde haksızlığa uğramış veya ihlal edilmiş insanlardan yaratıldığından, yeni oluşturulan Kara Avcılara, onları zihinsel olarak iyileştirmeye yardımcı olması ve böylece başkalarını incitmeden dünyada işlev görebilmeleri için genellikle bir Düş Avcısı atanırdı.

Kara Avcı zihinsel olarak iyileştiğinde, Rüya Avcısı onları zaman içinde takip edecek ve yaralandıklarında fiziksel olarak iyileşmelerine yardımcı olacaktı. Bu yüzden Kara Avcılar ne zaman incinseler doğaüstü bir uyku ihtiyacı duyuyorlardı.
Oneroi sadece rüyalarda etkiliydi.
"Onu biliyorum."
Bir açıklama bekledi ama adam detaya girmeyince, "Ne biliyorsun?" diye sordu.
Yardımın o kadar ötesinde ki, benim türümden hiç kimse ona yardım etmeyecek.
Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. "Asla?"
"Bazen o uyurken bir Skotos ona gider, ama onlar yalnızca onun öfkesinin bir kısmını kendilerine almak için giderler. O kadar yoğun ki, hiçbiri de ayrılmadan önce uzun süre dayanamıyor."
Astrid şaşırmıştı. Skoti, şeytanlardan zar zor daha fazlasıydı. Oneroi'nin erkek ve kız kardeşleri, insan duygularını beslediler ve duyguları yeniden hissedebilmek için onu kullandılar. Kontrolsüz bırakıldığında, Skoti son derece tehlikeliydi ve "tedavi ettikleri" kişiyi öldürebilirdi.
Birinin ziyareti Zarek'i yatıştırmak yerine deliliğini daha da artırırdı.
"O neden böyle? Öfkesini ne besliyor?
"Ne önemi var?" diye sordu. "Bana ölüm için işaretlendiği söylendi."
"Acheron'a önce onu yargılayacağıma söz verdim. Sadece ben söylersem ölecek."
"Öyleyse kendini bu zahmetten kurtarmalı ve onun ölüm emrini vermelisin."
Neden herkes Zarek'in ölmesini istiyordu? Ona karşı bu kadar düşmanlığı anlayamıyordu. Adamın yaptığı gibi davranmasına şaşmamalı.
Ondan hoşlanan oldu mu?
M'Adoc sonsuzlukta hiç kimse hakkında bu kadar sert konuşmamıştı. "Bu sana göre değil."
Omzundaki eli gerdiğinde derin bir nefes aldığını duydu. "Kuduz bir köpek kurtarılamaz, Astrid. Köpek dahil herkes için en iyisi onu yere bırakmaktır."
"Gölgelik yaşamaktan daha mı tercih edilir? Deli misin?"
"Zerek'in durumunda öyle olurdu."
O dehşete kapılmıştı. "Bu doğru olsaydı, Acheron ona merhamet eder ve onu yargılamamı istemezdi."
"Acheron onu öldürmez çünkü bu kendini öldürmek gibi olur."
Bunu bir dakika düşündü. "Ne demek istiyorsun? Ben onlarda hiç benzer bir şey görmüyorum."
M'Adoc'un onunkiyle onun zihnini yokladığı izlenimine kapıldı. "Pek çok ortak yönleri var, Acheron ve Zarek. Çoğu insanın göremediği veya anlayamadığı şeyler. Bence Acheron, Zarek'in kurtarılamıyorsa kendisinin de kurtarılamayacağını düşünüyor."
"Neyden kurtuldun?"
"Kendisi. Her iki erkeğin de kendi acılarını seçme eğilimi vardır. Sadece akıllıca seçmiyorlar."

Astrid bu sözleri duyunca tuhaf bir şeyler hissetti. Midesinde hafif bir bıçak saplanması gibi bir ağrı.
Uzun zamandır hissetmediği bir şey. Aslında her iki adam için de acıttı.
En çok da Zarek'e acıdı.
"Kendi acılarını nasıl seçerler?"
M'Adoc detaylandırmayı reddetti. Ama sonra, bunu çok yaptı. Uyku tanrılarıyla uğraşmak, bir kahinle uğraşmaktan yalnızca bir adım daha az sinir bozucuydu.
"M'Adoc, bana Zarek'in neden herkes tarafından terk edildiğini göster."
"İstediğini sanmıyorum-"
Göster bana, diye ısrar etti. Bilmesi gerekiyordu ve içten içe bunun işiyle düşündüğü kadar ilgili olmadığından şüpheleniyordu. Bilme ihtiyacı profesyonel olmaktan çok kişisel geliyordu.
Sesi tamamen duygusuzdu. "Bu kurallara KARŞI."
"Sonuç ne olursa olsun, buna katlanacağım. Şimdi beni izle. Lütfen."
M'Adoc onu yatağın üzerine oturttu.
Astrid arkasına yaslandı ve Rüya Avcısı'nın onu baştan çıkararak uyumasına izin verdi. Birini uykulu yapmak için kullanabilecekleri birkaç serum vardı ya da küçük bir uyku tanrısı olan Wink'in sisini kullanabilirlerdi.
Oneroi ve diğer uyku tanrıları uzun süredir Wink'i ve sisini insanları kontrol etmek için kullanmıştı.
Hangi yöntemi seçerlerse seçsinler, kime yönelirlerse etkilensinler hemen hemen etkileniyorlardı.
Astrid, M'Adoc'un onun üzerinde hangi yöntemi kullandığından emin değildi ama gözlerini kapatır kapatmaz kendini Morpheus'un krallığına doğru süzülürken buldu.
Burada yargılarken bile görme yeteneği vardı. Görevleri sırasında hep hayal kurmayı sevmesinin nedeni buydu.
M'Adoc yanında belirdi. Erkeksi güzelliği bu alemde daha da çarpıcıydı.
"Bundan emin misin?"
Başını salladı.
M'Adoc onu Phantosis'in salonundaki bir dizi kapıdan geçirdi. Burada bir kallitechnis veya rüya ustası, herkesin rüyalarında hareket edebilir. Geçmişe, geleceğe ya da insan anlayışının ötesindeki alemlere yolculuk yapabilirler.
M'Adoc bir kapıya ulaştı ve duraksadı. "Geçmişinin hayalini kuruyor."
"Görmek istiyorum."
Kendi kendisiyle tartışır gibi tereddüt etti. Sonunda kapıyı açtı.
Astrid önden içeri girdi. O ve M'Adoc, onları görebilen veya hissedebilen herhangi birinden uzakta, olay yerinden uzakta durdular. Buna gerçekten ihtiyaçları olduğundan değil ama Zarek'in rüyasına karışmadığından emin olmak istiyordu.
Rüya gören insanlar, uyku tanrıları onlara izin verdiğinde rüyalarında sadece Oneroi veya Skoti'yi görebilirlerdi. Bir su perisi olarak Zarek'e görünmez olup olmadığından emin değildi.

Rüyasında etrafına bakındı.
Onu en çok etkileyen şey, her şeyin ne kadar canlı olduğuydu. Çoğu insan kabataslak ayrıntılarla rüya gördü. Ama bu, bu çok netti ve geride bıraktığı dünya kadar gerçekti.
Eski bir Roma atriyumunda toplanmış üç küçük çocuk gördü.
Yaşları dört ile sekiz arasında değişen bu kişiler, ellerinde sopalarla gülüyor ve bağırıyorlardı. "Tadın, tadın, tadın."
On iki yaşlarında dördüncü bir çocuk koşarak yanından geçti. Siyah saçları ve mavi gözleri çarpıcıydı ve Sasha'nın gözlerinden gördüğü adama olağanüstü benziyordu.
"Bu Zarek mi?"
M'Adoc başını salladı. "Bu onun üvey kardeşi, Marius."
Marius diğerlerinin yanına koştu.
Başka bir çocuk, bastonuyla yerdeki her şeye vurmadan önce, "Yapmayacak, Marius," dedi.
Marius sopayı kardeşinin elinden aldı ve yerdeki yumruyu dürttü.
"Sorun ne köle? Artıkları yemek için fazla mı iyisin?”
Astrid yerde yatan başka bir çocuk olduğunu anlayınca nefesi kesildi. Çürük lahana yemeye zorlamaya çalıştıkları paçavralar giymiş biri. Oğlan cenin pozisyonunda kıvrılmış, neredeyse insan gibi görünmeyecek kadar başını kapatmıştı.
Sopalı olanlar onu dürtmeye ve vurmaya devam etti. Darbelerine veya hakaretlerine cevap vermeyince tekmelemek.
"Bütün bu çocuklar kim?" diye sordu.
"Zarek'in üvey erkek kardeşleri." M'Adoc onları işaret etti. Marius, biliyorsun. Marcus, mavi giyinmiş, kahverengi gözlü olan. Sanırım dokuz yaşında. Lucius, beş yaşına yeni giren ve kırmızılar içindeki bebektir. Sekiz yaşındaki Aesculus.”
Zarek nerede?
"Yerde başı örtülü olan o."
Bundan şüphelenmesine rağmen irkildi. Dürüst olmak gerekirse, bakışlarını ondan alamıyordu. Hala hareket etmemişti. Ona ne kadar sert vururlarsa vursunlar, ne söylerlerse söylesinler. Orada kımıldamayan bir kaya gibi yatıyordu.
"Neden ona işkence ediyorlar?"
M'Adoc'un gözleri üzgündü, çocukları izlerken Zarek'in duygularının bir kısmını emdiğini anlamıştı. “Çünkü yapabilirler. Babaları Gaius Magnus'du. Ailesi dahil herkesi sert bir yumrukla yönetti. O kadar kötüydü ki bir gece başka bir adama gülümsemeye cüret ettiği için annelerini öldürdü.”
Astrid bu haber karşısında dehşete düştü.
"Magnus, oğullarını gaddarlık konusunda eğitmek için kölelerini kullandı. Zarek onların kırbaçlanan çocuklarından biri olma talihsizliğine uğradı ve diğerlerinin aksine ölecek kadar şanslı değildi.”
M'Adoc'un ona ne söylediğini zar zor anlıyordu. Zamanında pek çok zulüm görmüştü ama bunun gibisini hiç görmemişti.

Özellikle o bir aileden olduğu için ona bu şekilde davranmalarına izin verilmesi hayal bile edilemezdi.
"Onların Zarek'in üvey kardeşleri olduğunu söylemiştin. Onlar köle değilken o nasıl oluyor da köle oluyor? Ölen anneleri aracılığıyla mı akrabaydı?”
"HAYIR. Babaları, amcalarının Yunan kölelerinden birinin üzerinde Zarek'i acımasızca doğurdu. Zarek doğduğunda annesi, hizmetçilerden birine Zarek'i dışarı çıkarması ve ölmesi için ifşa etmesi için rüşvet verdi. Hizmetçi bebeğe acıdı ve onu öldürmek yerine bebeğin babasına gitmesini sağladı.”
Astrid yerdeki çocuğa baktı. "Babası da istemedi." Bu bir gerçeğin ifadesiydi.
Bu yerde hiç kimsenin çocuğu istemediğine şüphe yoktu.
"HAYIR. Ona göre Zarek kusurluydu. Daha zayıf. Zarek'in kanı onun içinde olabilir ama aynı zamanda değersiz bir kölenin kanını da taşıyordu. Böylece Gaius, Zarek'i babasına olan nefretlerini ondan çıkaran kölelerine teslim etti. Ne zaman kölelerden ya da uşaklardan biri Zarek'in babasına ya da erkek kardeşlerine kızsa, çocuk bunun acısını çekiyordu. Herkesin günah keçisi olarak büyüdü.”
Marius'un Zarek'i saçından yakalayıp yukarı çekmesini izledi. Güzel yüzünün durumunu görünce nefesi boğazında takıldı. Kendisi on yaşından büyük değildi, o kadar kötü yaralanmıştı ki zar zor insan gibi görünüyordu.
"Sorun ne köle? Aç değil?"
Zarek cevap vermedi. Kurtulmaya çalışarak Marius'un elini tuttu. Ama tek bir itiraz sözü söylemedi. Sanki ya daha iyisini biliyordu ya da tacize o kadar alışıktı ki zahmet etmedi.
"Bırak onu!"
Zarek'in yaşına yakın başka bir çocuğu görmek için döndü. Zarek gibi siyah saçları ve mavi gözleri vardı ve kardeşlerine çok benziyordu.
Yeni gelen, Marius'a koştu ve onu Zarek'i serbest bırakmaya zorladı. Büyük çocuğun elini arkasından kıvırdı.
"Bu Valerius," dedi M'Adoc onun yerine. "Zerek'in kardeşlerinden bir diğeri."
"Senin derdin ne, Marius?" diye sordu Valerius. "Daha zayıf olanları avlamamalısın. Ona bak. Zar zor ayakta durabiliyor.”
Marius bükülerek kurtuldu, sonra Valerius'a ters vuruş yaparak onu yere düşürdü. "Sen değersizsin, Valerius. Büyükbabanın adını taşıdığına inanamıyorum. Onu küçük düşürmekten başka bir şey yapmıyorsun.”
Marius sanki çocuğun varlığından tiksinmiş gibi alayla güldü. "Zayıfsın. korkak. Dünya, yalnızca onu alacak kadar güçlü olanlarındır. Yine de savaşamayacak kadar zayıf olanlara acıyacaksın. Aynı rahimden çıktığımıza inanamıyorum.”
Marius Zarek'e dönerken diğer çocuklar Valerius'a saldırdı.
"Haklısın köle," dedi, Zarek'i saçından yakalayarak. “Lahanaya değmezsin. Yemeğin için hak ettiğin tek şey gübre."
Marius onu doğru fırlattı...
Astrid, olacağını bildiği şeye dayanamayarak rüyadan çekildi.

Diğer insanlara karşı hiçbir şey hissetmemeye alışmıştı, şimdi duygularının altında eziliyordu.
Aslında onun için öfke ve acı içinde titriyordu.
Bunun olmasına nasıl izin verilebilirdi?
Zarek kendisine verilen hayatı yaşamaya nasıl dayanabilirdi?
O anda, onun çocukluğundaki rolleri nedeniyle kız kardeşlerinden nefret etti.
Ama o zaman Kader bile her şeyi kontrol edemezdi. Bunu biliyordu. Yine de, şımartılması gereken bir çocuk için kalbindeki acıyı dindirmedi.
Öfkeli, sert bir adama dönüşen bir çocuk.
Bu kadar sert olması şaşırtıcı mıydı? Kendisine gösterilen tek şey hor görmekken, başka türlü olmasını nasıl bekleyebilirdi ki?
"Seni uyardım," dedi M'Adoc ona yeniden katılırken. "İşte bu yüzden Skotiler bile onun rüyalarını ziyaret etmeyi reddediyor. Her şey düşünüldüğünde, bu onun daha hafif anılarından biri."
"Nasıl hayatta kaldığını anlamıyorum," diye fısıldadı, bir anlam vermeye çalışarak. "Neden kendini öldürmedi?"
M'Adoc ona dikkatle baktı. "Buna sadece Zarek cevap verebilir."
Ona küçük bir şişe uzattı.
Astrid kana çok benzeyen koyu kırmızı sıvıya baktı. Aptallar. Bu, Oneroi'ler tarafından çok kısa bir süre için bir hayalperestle bütünleşmelerini sağlayabilen, onların veya bir başkasının yaptığı ender bir serumdu.
Rüyalarda yol göstermek ve yönlendirmek, uyuyan bir kişinin başka bir kişinin hayatını daha iyi anlayabilmesi için deneyimlemesine izin vermek için kullanılabilir.
Oneroi'den sadece üçü ona sahipti. M'Adoc, M'Ordant ve D'Alerian. Anlayış ve şefkat dağıtmak için çoğunlukla insanlarla birlikte kullandılar.
Bir yudum ve rüyalarındaki Zarek olabilir. Onu tamamen anlayacaktı.
O olacaktı.
Ve onun tüm duygularını hissedecekti...
Atılması gereken çok büyük bir adımdı. Derinlerde bir yerde, onu alırsa asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.
Öte yandan, Zarek'te öfke ve nefretten başka bir şey olmadığını da anlayabilirdi. Diğerlerinin onu olmakla suçladığı hayvan olabilir.
Bir yudum ve o gerçeği bilecekti...
Astrid tıpayı çıkardı ve şişeden içti.
Zarek'in şimdi ne hakkında rüya gördüğünü bilmiyordu, sadece az önce tanık olduğu rüyadan çıkmış olmasını umuyordu.
O vardı.
Zarek artık on dört yaşındaydı.
Astrid ilk başta kendi körlüğünün geri döndüğünü düşündü, ta ki onun olduğunu anlayana kadar.
Zarek'in gözünden "görmek". Daha doğrusu göz. Her göz kırpmaya çalıştığında yüzünün sol tarafının tamamı ağrıyordu. Bir yara izi yanağını kapatmış, yüzünün kaslarını ağrıtmıştı.

Sağ gözünün biraz çalışır durumda olmasına rağmen üzerinde katarakta benzer garip bir pus vardı ve onun anılarının onunki haline gelmesi ve ne olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü.
İki yıl önce pazar yerinde bir asker tarafından o kadar fena dövülmüştü ki sağ gözünün kornea tabakası ciddi şekilde hasar görmüştü. Bundan birkaç yıl önce sol gözü, kardeşi Valerius tarafından bir başka dayakla kör edilmişti.
Zarek, gölgeler ve bulanıklıklardan fazlasını göremiyordu.
Umurunda olduğundan değil. En azından bu şekilde kendi yansımasını görmek zorunda kalmıyordu.
Artık insanların küçümseyici bakışlarından da rahatsız olmuyordu.
Zarek, pazar yerindeki eski, kalabalık bir sokakta ayaklarını sürüyerek ilerledi. Sağ bacağı kaskatıydı, onca kez kırıldığı ve oturmadığı için zar zor bükülebiliyordu.
Bu nedenle sol bacağından biraz daha kısaydı. Çoğu insan kadar hızlı hareket etmemesine neden olan sarsıcı bir yürüyüşü vardı. Sağ kolu da aynı şekildeydi. İçinde çok az hareket vardı veya hiç yoktu ve sağ eli neredeyse işe yaramazdı.
Sağlam sol eliyle üç dörtgeni kavradı. Çoğu Romalı için değersiz olan ama onun için değerli olan madeni paralar.
Valerius, Marius'a kızmıştı ve Marius'un çantasını pencereden dışarı fırlatmıştı.
Marius başka bir köleyi madeni paraları almaya zorlamıştı ama üç dörtlük para alınmamıştı. Onlardan haberdar olmasının tek nedeni sırtından vurmuş olmalarıydı.
Zarek madeni paraları teslim etmeliydi ama deneseydi, Marius bunun için onu yenebilirdi. Kardeşlerinin en büyüğü onu görmeye dayanamıyordu ve Zarek uzun zaman önce Marius'tan olabildiğince uzak durmayı öğrenmişti.
Valerius'a gelince…
Zarek en çok ondan nefret ediyordu. Diğerlerinin aksine, Valerius ona yardım etmeye çalıştı ama Valerius her seferinde yakalanmış ve Zarek'in cezası artmıştı.
Ailesinin geri kalanı gibi o da Valerius'un hassas kalbinden nefret ediyordu. Diğerleri gibi Valerius da onun üzerine tükürse daha iyi olur. Çünkü sonunda Valerius, zayıf olmadığını herkese kanıtlamak için onu daha çok incitmek zorunda kaldı.
Pişen ekmek kokusunu alan Zarek topallayarak fırıncının tezgâhına gitti.
Koku harikaydı. Ilık. Tatlı. Ondan bir parça tatma düşüncesi yüreğini hoplattı ve ağzını sulandırdı.
Yaklaştıkça insanların ona küfrettiğini duydu. Gölgelerinin ondan uzaklaştığını gördü.
Umursamadı. Zarek onun ne kadar itici olduğunu biliyordu. Doğduğu andan beri ona böyle söylenmişti.
Kendisine bir seçim şansı verilseydi, kendisini de terk ederdi. Ama olduğu gibi, bu topal, yara bere içinde sıkışıp kalmıştı.

Kör olduğu kadar sağır da olabilmeyi diledi. O zaman çınlayan hakaretlerini duymak zorunda kalmayacaktı.
Zarek, bir sepet ekmek başında duran genç bir adam olabileceğini düşündüğü şeye yaklaştı.
"Buradan uzaklaş!" genç adam hırladı.
"Lütfen efendim," dedi Zarek, bulanık bakışlarını yerde tutmaya özen göstererek. "Bir dilim ekmek almaya geldim."
"Senin için hiçbir şeyimiz yok, sefil."
Kafasına sert bir şey çarptı.
Zarek acıya o kadar alışmıştı ki gözünü bile kırpmadı. Madeni paraları adama vermeye çalıştı ama koluna bir şey çarptı ve değerli madeni paraları elinden düşürdü.
Bir parça taze ekmek için çaresiz kalan Zarek, parayı almak için dizlerinin üzerine çöktü. Kalbi güm güm atıyordu. Onları bulmak için elinden geldiğince gözlerini kıstı.
Lütfen! Madeni paralarına sahip olması gerekiyordu! Kimse ona daha fazlasını vermeyecekti ve Marius ile Valerius'un tekrar savaşıp savaşmayacağı ya da ne zaman savaşacağı belli değildi.
Çılgınca toprakta aradı.
Parası neredeydi?
Nerede?
Bozuk paralardan yalnızca birini bulmuştu ki birisi sırtına süpürge gibi bir şeyle vurmuştu.
"Git buradan!" diye hırladı bir kadın. "Müşterilerimizi kaçırıyorsunuz."
Dayaklara süpürge darbelerini fark edemeyecek kadar alışmış olan Zarek, diğer iki madeni parasını aradı.
Onları bulamadan kaburgalarına sert bir tekme yemişti.
"Sağır mısın?" bir adam sordu. "Git buradan, seni değersiz dilenci, yoksa askerleri çağırırım."
Bu, Zarek'in ciddiye aldığı bir tehditti. Bir askerle son karşılaşması sağ gözüne mal olmuştu. Kalan küçük görüşünü kaybetmek istemiyordu.
Annesini ve onun aşağılamasını hatırladıkça yüreği sızladı.
Ama bundan da öte, askerler onu dövmeyi bitirdikten sonra eve döndüklerinde babasının nasıl tepki verdiğini hatırladı.
Babasının cezası onlarınkini merhametli göstermişti.
Eğer bir daha şehirde keşfedilirse, babasının ne yapacağı belli olmazdı.
Villalarının arazisinin dışına çıkma izni yoktu. Bırakın çalıntı üç madeni parası olduğu gerçeğini.
Şimdi sadece bir tane.
Bozuk parasını sımsıkı kavrayarak, harap olmuş bedeninin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde fırıncıdan uzaklaştı.
Kalabalığın arasından geçerken yanağında ıslak bir şey hissetti. Sadece orada kan bulmak için fırçaladı.
Zarek, alnının üstündeki yarayı bulana kadar başını yokladığında yorgun bir şekilde içini çekti. Çok derin değildi. Yeter ki acıtsın.

Hayattaki yerine teslim oldu, onu sildi.
Tek istediği taze ekmekti. Sadece bir parçası. Sormak için bu kadar çok muydu?
Bulanık görüşünü ve burnunu başka bir fırıncı bulmak için kullanmaya çalışarak etrafına bakındı.
Zarek mi?
Valerius'un sesini duyunca paniğe kapıldı.
Zarek kalabalığın arasından koşarak villalarına doğru koşmaya çalıştı ama fazla uzaklaşamadan ağabeyi onu yakaladı.
Valerius'un güçlü tutuşu onu hareketsiz tuttu.
"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Zarek'in sakat kolunu kabaca sallayarak. "Diğerlerinden biri seni burada bulursa sana ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?"
Tabii ki yaptı.
Ama Zarek cevap veremeyecek kadar korkmuştu. Tüm vücudu yaşadığı dehşetin ağırlığıyla sarsıldı. Tek yapabildiği, her an başlayacağından emin olduğu darbelere karşı yüzünü korumaktı.
"Zarek," dedi Valerius, sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı. "Neden sana söyleneni hiç yapmıyorsun? Yemin ederim dövülmekten zevk alıyor olmalısın. Yaptığın şeyleri başka neden yapasın ki?"
Valerius, onu hasarlı omzundan kabaca tuttu ve villalarına doğru itti.
Zarek tökezledi ve düştü.
Son parası da elinden yuvarlandı ve caddenin karşısına düştü.
"HAYIR!" diye soludu Zarek, peşinden sürünerek.
Valerius onu yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Neyin var?"
Zarek, bulanık bir çocuğun madeni parasını alıp kaçmasını izledi. Açlık sancılarından midesi kasıldı; tamamen mağlup oldu.
"Sadece bir dilim ekmek istedim," dedi, kalbi kırık, dudakları titriyordu.
"Evde ekmek var."
Hayır. Valerius ve kardeşlerinin ekmeği vardı. Zarek, diğer kölelerin veya köpeklerin bile yemeyeceği artıklarla beslendi.
Hayatında sadece bir kez taze ve başkasının tatmadığı bir şeyi yemek istedi. Kimsenin tükürmediği bir şey.
"Bu nedir?"
Zarek, içinden her zaman kırık camlar gibi geçen gümbürdeyen ses karşısında irkildi.
Bunun imkansız olduğunu bile bile at sırtında oturan komutana kendini görünmez kılmaya çalışarak geri çekildi.
Adam her şeyi gördü.
Valerius, Zarek'in hissettiği kadar paniğe kapılmış görünüyordu. Delikanlı, babasına hitap ederken her zaman olduğu gibi kekeledi. "Ben... ben... ben..."
"O kölenin burada ne işi var?"
Valerius'un gözleri irileşip yutkunduğunda Zarek bir adım geri çekildi.
Valerius'un bir yalan aradığı belliydi.

Valerius hemen, "Ww-mm-pazarına gidiyorduk," dedi.
"Sen ve köle?" Komutan inanamayarak sordu. "Ne için? Onu yenmek için yeni bir kırbaç almayı mı umuyordun?”
Zarek, Valerius'un yalan söylememesi için dua etti. Valerius'un onu korumak için yalan söylemesi onun için her zaman daha kötüydü.
Keşke gerçeği söylemeye cesaret edebilseydi, ama kölelerin kendilerinden daha iyilerle asla konuşmadıklarını uzun zaman önce öğrenmişti.
Ve babasına hitap etmesine diğerlerinden daha fazla izin verilmedi.
"Ww-peki... ben..."
Babası bir küfür savurdu ve Valerius'un suratına tekme attı. Darbenin gücü Valerius'u burnu kanlar içinde Zarek'in yanında yattığı yere devirdi.
"Onu şımartma şeklinden bıktım." Babası atından indi ve dizlerinin üzerine çöküp başını örterek gelecek dayağı bekleyen Zarek'e doğru hücum etti.
Babası onu hâlâ ağrıyan kaburgalarına tekmeledi. "Kalk, köpek."
Zarek, böğründeki acıdan ve onu tüketen dehşetten nefes alamıyordu.
Babası onu tekrar tekmeledi. "Kalk, kahretsin."
Zarek tek yapmak istediği koşmak olsa da kendini ayakta durmaya zorladı. Ama yapmamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Koşmak sadece cezayı daha da kötüleştirdi.
Böylece darbelere karşı hazırlıklı olarak orada durdu.
Babası onu boynundan tuttu ve şimdi o da ayağa kalkmış olan Valerius'a döndü. Valerius'u elbiselerinden yakaladı ve ona hırladı. "Beni iğrendiriyorsunuz. Annen öyle bir fahişeydi ki, sana hangi korkak babalık yaptı diye merak ediyorum. Benden gelmediğini biliyorum.”
Zarek, Valerius'un gözlerinde acının parıldadığını gördü ama bunu çabucak maskeledi. Bu, babalarının Valerius'a her kızdığında söylediği yaygın bir yalandı. Valerius'un da Zarek kadar onun oğlu olduğunu anlamak için ikisine bakmak yeterdi.
Babası, Valerius'u ondan uzaklaştırdı ve Zarek'i saçından tutarak bir bölmeye doğru çekti.
Zarek, tutuşunun bu kadar canını yakmamak için elini babasının elinin üzerine koymak istedi ama buna cesaret edemedi.
Babası ona dokunmasına dayanamadı.
"Sen bir köle tüccarı mısın?" babası sordu.
Karşılarında yaşlı bir adam duruyordu. "Evet efendim. Bugün seni bir köleyle ilgilendirebilir miyim?”
"HAYIR. Sana bir tane satmak istiyorum.”
Zarek ne olduğunu anlayınca ağzı açık kaldı. Evinden ayrılma düşüncesi onu korkutmuştu. İşler ne kadar kötü olsa da, diğer kölelerden hayatın onun için önemli ölçüde daha kötüye gidebileceğini bilecek kadar çok hikaye duymuştu.
Yaşlı köle taciri neşeyle Valerius'a baktı.
Valerius geri çekildi, yüzü bembeyazdı.
"Yakışıklı bir çocuk, lordum. Onun için güzel bir ücret alabilirim.”
Komutan, "O değil," diye hırladı. "Bu."

Zarek'i tiksintiyle dudağını büken köle tacirine doğru itti. Adam burnunu kapattı. "Bu bir şaka mı?"
"HAYIR."
"Baba-"
"Sus Valerius, yoksa teklifini senin için kabul ederim."
Valerius, Zarek'e anlayışlı bir bakış attı ama akıllıca davranarak sessiz kaldı.
Köle taciri başını salladı. "Bu değersiz. Onu ne için kullandın?"
"Kırbaçlanan bir çocuk."
"Artık bunun için çok yaşlı. Müşterilerim daha genç, çekici çocuklar istiyor. Bu sefil, dilenmekten başka hiçbir işe yaramaz."
"Onu al, sana iki dinar vereyim."
Zarek, babasının sözlerine ağzı açık kaldı. Onu alması için bir köle tacirine mi para ödüyordu? Böyle bir şey duyulmamıştı.
"Onu dört olarak alacağım."
"Üç."
Köle taciri başını salladı. "Öyleyse üç kişilik."
Zarek, sözleri içinde yankılanırken nefes alamıyordu. O kadar değersizdi ki babası ondan kurtulmak için para ödemek zorunda mı kalmıştı? Kölelerin en ucuzu bile hâlâ iki bin dinar değerindeydi.
Ama o değil.
Herkesin iddia ettiği kadar değersizdi.
Hepsinin ondan nefret etmesine şaşmamalı.
Babasının adama ödeme yapmasını izledi. Babası ona bir kez daha bakmadan Valerius'u kolundan tuttu ve onu uzaklaştırdı.
Köle tüccarının daha genç bir versiyonu bulanık görüşüne girdi ve itici bir şekilde nefes verdi. "Onu ne yapacağız, Peder?"
Köle tüccarı madeni paraları dişleriyle test etti. "Diğer köleler için lağım çukurunu temizlemesi için onu gönder. Hastalıktan ölürse kimin umurunda? Kâr için gerçekten satabileceğimiz birindense temizlemesi daha iyi."
Genç adam buna gülümsedi.
Bir sopa kullanarak Zarek'i bölmelere doğru dürttü. "Haydi, sıçan. Sana yeni görevlerini göstereyim."

* * *

Astrid, kalbi küt küt atarak rüyadan uyandı. Zarek'in acısı içini sararken, alışık olduğu karanlıkla çevrili yatağında yatıyordu.

Hiç bu kadar çaresizlik hissetmemişti. Böyle bir ihtiyaç.
Böyle bir nefret.
Zarek herkesten nefret ediyordu ama en çok da kendinden nefret ediyordu.
Adamın deli olmasına şaşmamalı. Böyle bir sefaletle nasıl yaşayabilmişti?
"M'Adoc?" o fısıldadı.
"Burada." Onun yanına oturdu.
"Bana ve Lotus serumuna da biraz daha serum bırak."
"Emin misin?"

"Evet."
7
Zarek öğleden hemen sonra uyandı. Gün boyunca çok nadiren uyudu. Daha çok uyuklamak gibiydi. Yazın kamarası rahat uyuyamayacak kadar sıcak, kışın ise çok soğuk oluyordu.
Ama çoğunlukla, rüyalarının asla uzun süre uyumasına izin vermemesiydi. Geçmiş ona huzur veremeyecek kadar musallat olmuştu ve bilinçsizken bu anıları uzak tutamıyordu.
Ama gözlerini açıp dışarıda esen rüzgarı duyunca nerede olduğunu hatırladı.
Astrid'in kulübesi.
Dün gece perdeleri sımsıkı kapatmıştı, böylece dışarıda hâlâ kar yağıyor mu, yağmıyor mu anlayamıyordu. Önemli olduğundan değil. Gündüz saatlerinde burada mahsur kaldı.
Onunla kapana kısıldım.
Yataktan kalktı ve koridordan mutfağa doğru yürüdü. Evde olmayı ne kadar çok isterdi. Gerçekten önemli bir içkiye ihtiyacı vardı. Votka, aklında oyalanan rüyaları gerçekten kovalayamazdı. Ama yanması biraz rahatsız ediciydi.
Zarek mi?
İçine ipeksi bir okşama gibi inen yumuşak sese döndü. Vücudu buna anında tepki verdi.
Tek yapması gereken onun adını düşünmekti ve bu onu taş gibi sert ve muhtaç kılıyordu.
"Ne?" Normalde vermeyeceği halde neden ona cevap verdiğini bilmiyordu.
"İyi misin?"
Bunun üzerine homurdandı. Hayatında bir kez bile iyi olmamıştı. "Burada içecek bir şeyin var mı?"
"Meyve suyu ve çayım var."
"İçki, prenses. Bu yerde ısırdığın bir şey var mı?”
"Sadece Sasha ve tabii ki sen."
Zarek, evcil hayvanının ona saldırdığı kolundaki korkunç kesiklere baktı. Başka bir Kara Avcı olsaydı, o yaralar şimdi geçmiş olurdu. Ama şanslıydı, birkaç gün daha burada olacaklardı.
Tıpkı sırtındaki delik gibi.
İç çekerek buzdolabına uzandı ve portakal suyunu çıkardı. Kapağını açtı ve kabın kendisine ait olmadığını ve buranın onun yeri olmadığını hatırlamadan önce neredeyse kabı dudaklarına götürüyordu.
İçindeki gaddar taraf ona gidip içmesini söyledi, asla bilemeyecekti, ama o sesi dinlemedi.
Dolaba gitti ve bir bardak çıkardı, sonra doldurdu.
Astrid, Zarek'in hâlâ mutfakta olduğuna dair yalnızca belli belirsiz işaretler duyabiliyordu. O kadar sessizdi ki emin olmak için kendini zorlaması gerekti.
Öne doğru yürürken lavaboya yöneldi. "Aç mısın?"

Alışkanlık dışında uzandı ve elini sıcak, çıplak bir kalçaya dokundurdu. Pürüzsüzdü, davetkardı.
Parıldayan.
Elinin onun çıplak teninde hissettiği beklenmedik his karşısında afallamış halde, Zarek'in üzerinde herhangi bir giysi olmadığını fark edene kadar elini onun bacağından aşağı indirdi.
Adam mutfağında tamamen çıplaktı.
Kalbi sıkıştı.
Ondan uzaklaştı. "Bana dokunma."
Sesindeki öfkeyle ürperdi. "Kıyafetlerin nerede?"
"Ben kot pantolonla uyumam."
Eli, parmaklarının altındaki teninin hatırasıyla yanıyordu. "Pekala, onları buraya gelmeden önce giymeliydin."
"Neden? Körsün. Beni görebileceğin gibi değil.
Doğru, ama Sasha uyanık olsaydı, bu konu yüzünden sinir krizi geçiriyordu.
"Bana eksikliklerimi hatırlatmana ihtiyacım yok, Beyaz Atlı Prens. İnan bana, seni göremediğimin gayet iyi farkındayım."
"Evet, pekala, hayır dualarını say."
"Neden?"
"Çünkü ben bakmaya değmezim."
Sesinde duyduğu samimiyetle çenesi gevşedi. Sasha'nın gözlerinden gördüğü adam, bakmaya değerden daha fazlasıydı. O muhteşemdi.
Şimdiye kadar gördüğü herhangi bir erkek kadar yakışıklıydı.
Sonra gördüğü rüyayı hatırladı. Diğer insanların bir zamanlar ona baktığı gibi.
Aklında, o hâlâ diğer insanların dövdüğü ve lanetlediği yaralı sefildi.
Ve bu onun onun için ağlama isteği uyandırdı.
"Bir şekilde bundan şüpheliyim," diye fısıldadı boğazındaki sıkı yumruyu geçerek.
"Yapma."
Koridorda yanından öfkeyle geçtiğini duydu. Kapısını çarparak kapattı.
Astrid mutfağında durmuş ne yapacağını tartışıyordu.
O çok kayıptı.
Bunu şimdi anladı.
Hayır, diye düzeltti. Onu gerçekten hiç anlamamıştı. Nasıl yapabilirdi?
Hiç kimse ona kendisine davranıldığı gibi davranmaya cesaret edememişti. Annesi ve kız kardeşleri ona burunlarını yukardan bakmaya cüret eden herkesi öldürürlerdi. Onlardan uzaklaşmaya çalışırken bile onlar onu her zaman dünyadan korumuşlardı.
Zarek sevgi dolu bir dokunuşu hiç tatmamıştı.
Aile sıcaklığı hiç bilinmedi.
Her zaman, onun anlamaya bile başlayamayacağı bir şekilde yalnız kalmıştı.
Yeni keşfettiği duygularından bunalmıştı, ne yapması gerektiğinden emin değildi. Ama ona yardım etmek istiyordu.
Sadece kapısını kilitlediğini keşfetmek için koridordan aşağı gitti. Zarek mi?

Ona tekrar cevap vermeyi reddetti.
İçini çekerek başını kapıya yasladı ve ona ulaşmasının bir yolu olup olmadığını merak etti.
Kurtulmak istemeyen bir adamı kurtarmanın herhangi bir yolu.

* * *

Thanatos, Artemis'in emrine çok kızdı.

"Kaldır, kıçım." Ayağa kalkmaya niyeti yoktu. Dokuz yüz yıldır bu direktifi bekliyordu.
Moesia'dan Zarek'e karşı skoru eşitlemek için bir şans bekliyorum.
Artık hiç kimse ve özellikle de Artemis onun önünde duramazdı.
Zarek'e sahip olacaktı ya da denerken ölecekti.
Thanatos buna gülümsedi. Artemis düşündüğü kadar güce sahip değildi.
Sonunda günü kazanan onun iradesi olacaktı.
onun değil.
O onun için bir hiçti. İddia etmeye kararlı olduğu amaca ulaşmak için bir araçtan başka bir şey değildi.
İntikam sonunda onun olacaktı.
Thanatos uzaktaki kabinin kapısını yumrukladı. Kapının diğer tarafından alçak, paniklemiş sesler duyabiliyordu - kadınlarını ve çocuklarını saklamak için koşan Apollitler.
Onları aramaya gelen herkesten korkarak yaşayan Apolliler.
"Ben lirin ışığıyım," dedi Thanatos, yalnızca bir Apollite veya Daimon'un bilebileceği sözler söyleyerek. Bir Daimon veya Apollite kendi türünden bir başkasını sığınmak için aradığında kullanılan kelimeler. Bu ifade, onları lanetleyen ve terk eden güneş tanrısı Apollon ile olan akrabalıklarına bir göndermeydi.
"Gün ışığında nasıl yürüyorsun?" Bu bir kadın sesiydi. Biri korkuyla dolu.
“Ben Dayslayer'ım. Kapıyı aç."
"Bunu nereden biliyoruz?" Bu sefer konuşan bir adamdı.
Thanatos gırtlağından alçak sesle homurdandı.
Neden bu insanlara yardım etmek istedi?
Onlar değersizdi.
Ama sonra biliyordu. Bir zamanlar, uzun zaman önce, onlardan biriydi. O da Efendilerden ve Kara Avcılardan korkarak saklanıyor olmalıydı. Gün ışığında onlar için gelen zavallı insanlardan korkarak...
Hepsinden nasıl da nefret ediyordu.
"Bu kapıyı açacağım," diye uyardı Thanatos onları. "Kapıyı çalmamın tek nedeni, kilidi açıp ben girmeden gün ışığından çekilebilmendi.
Şimdi ya kilidini aç ya da tekmeleyeceğim.”
Kilit sesini duydu.
Derin, sakinleştirici bir nefes alarak kapıyı yavaşça itti.
İçeri girip kapıyı kapatır kapatmaz kafasına bir kürek geldi.

Thanatos onu yakaladı ve sertçe çekti, bir kadını gölgelerin arasından çıkardı.
"Çocuklarıma zarar vermene izin vermeyeceğim!"
Küreği ondan aldı ve ona sinirli bir bakış attı. "İnan bana, onlara zarar vermek istesem beni durduramazsın. Kimse yapamazdı. Ama bunun için burada değilim. Senin akrabalarını avlayan Kara Avcı'yı öldürmek için buradayım."
Sanki bir melekmiş gibi ona baktığında güzel yüzünü bir rahatlama kapladı.
"O halde sen gerçekten Dayslayer'sın." Ses erkeksiydi.
Thanatos, bir Daimon erkeğinin gölgelerden ayrıldığını görmek için başını çevirdi. Daimon yirmili yaşlarının başından daha yaşlı görünmüyordu. Tüm cinsi gibi, Daimon da bir fiziksel mükemmellik örneğiydi. Gençliği ve fiziksel duruşuyla güzel olan uzun sarı saçları sırtından aşağı örülmüştü. Sağ yanağına dövme yapılmış üç kan kırmızısı gözyaşı damgasını vurmuştu. Thanatos, ırkını anında tanıdı.
Daimon, Thanatos'un aramaya geldiği ender Spathi savaşçılarından biriydi.
"Gözyaşları senin çocukların için mi?"
Daimon kısaca başını salladı. "Her biri bir Kara Avcı tarafından katledildi. Ben de karşılık olarak Avcı'yı öldürdüm."
Thanatos adam için üzülüyordu. Apollitlerin gerçek bir seçenekleri yoktu ve yine de ölüme karşı yaşamı seçmeye cesaret ettikleri için cezalandırıldılar. İnsanların ve Kara Avcıların iki seçenekten birine sahip oldukları söylense ne yapacaklarını merak etti: gençliklerinin ortasında acı içinde öl ya da insan ruhlarını alıp yaşa.
Bir Apollite olarak Thanatos ölmeye hazırdı.
Tıpkı karısı gibi…
Zarek bu seçeneği bile ailesinin elinden almıştı.
Deli olan Kara Avcı, köyünden geçerek köydeki herkesi yerle bir etmişti. Zarek hepsini yok edene kadar erkekler kadınları ve çocukları zar zor saklayabilmişti.
Zarek'in yoluna çıkan hiç kimse hayatta kalmamıştı.
Hiç kimse.
Zarek, Apollite ve Daimon'u ayrım gözetmeksizin öldürmüştü. Ve bu suç için aldığı tek ceza sürgündü.
Sürgün!
İçini öfke kapladı. O gecenin hatırası Thanatos'un kalbinde ebediyen iltihaplanırken, Zarek bu yüzyıllar boyunca nasıl rahat içinde yaşamaya devam ederdi?
Ama bu nefreti bir kenara itti. Öfkesinin onu yönetmesine izin vermenin zamanı değildi. Düşmanı kadar soğuk ve hesapçı olmanın zamanı gelmişti.
"Kaç yaşındasın Daimon?" Thanatos, Spathi'ye sordu.
"Doksan dört."
Thanatos tek kaşını kaldırdı. "İyi iş çıkardın."
"Evet bende var. Saklamaktan bıktım."

Bu duyguyu biliyordu. Karanlıkta yaşamaya zorlanmaktan daha kötü bir şey yoktu.
Hayatı sınırlı yaşamak.
"Korkma. Hiçbir Kara Avcı senin peşinde olmayacak. Bundan emin olmak için buradayım."
Adam gülümsedi. "Senin bir efsane olduğunu düşündük."
"Bütün iyi mitlerin kökleri gerçekliğe ve hakikate dayanır. Annen sana bunu öğretmedi mi?"
Spathi'nin gözleri karardı, tekinsizdi. "O yirmi yedi yaşına geldiğinde ben sadece üç yaşındaydım. Bana hiçbir şey öğretecek vakti yoktu."
Thanatos teselli etmek için elini adamın omzuna koydu. "Bu gezegeni geri alacağız kardeşim. İçiniz rahat olsun, bir kez daha bizim günümüz geldi. Senin türünden diğerlerini çağıracağım ve ordularımızı birleştireceğiz. İnsanların artık onları koruyabilecek kimsesi yok."
"Kara Avcılar ne olacak?" diye sordu kadın.
Thanatos gülümsedi. "Geceye mahkumlar. Değilim. Ne zaman istersem onları takip edebilirim." O güldü. "Onların yaralarına karşı bağışıklığım var. Ben onların hepsi için Ölüm'üm ve şimdi halkımın yanında yeniden evimdeyim. Birlikte bu dünyayı ve üzerinde yaşayan herkesi yöneteceğiz."

* * *

Zarek cennetin kokusuyla uyandı. Rüya gördüğünü düşünebilirdi ama rüyaları hiç bu kadar hoş olmamıştı.

Yatakta yatarken hareket etmekten korkuyordu. Lezzetli aromanın onun hayal gücünün bir ürünü olacağından korkuyordu.
Midesi guruldadı.
Kurt havlamasını duydu.
"Sus, Saşa. Misafirimizi uyandıracaksın."
O sırada Zarek gözlerini açtı. Misafir. Astrid dışında hiç kimse ona daha önce böyle seslenmemişti.
Düşünceleri New Orleans'ta geçirdiği haftaya döndü.
"Seninle ve Kyrian'la mı yoksa Nick'le mi kalıyorum?"
Kendi evinizin olmasının en iyisi olduğunu düşündük.
Acheron'un sözleri, içinde artık sahip olduğunu bile bilmediği bir şeyi tekmelemişti.
Kimse onu yanlarında istememişti.
Umursamamayı öğrendiğini sanıyordu.
Yine de Astrid'in basit sözleri, Acheron'un sahip olduğu yabancı yanını etkiledi.
Yataktan kalktı, giyindi, sonra onu bulmaya gitti.
Zarek kapı eşiğinde durmuş, onun mikrodalgada krep yapmasını izliyordu. Körlüğü göz önüne alındığında, inanılmaz derecede kendi kendine yeterliydi.
Kurt ona baktı ve homurdandı.

Astrid, onu duyup duyamayacağını anlamak istercesine başını kaldırdı. Zarek mi? Odada mısın?"
"Kapı." Bunu ona neden söylediğini bilmiyordu. Neden hala burada olduğunu bilmiyordu.
Kabul edildi, fırtına hâlâ şiddetliydi, ancak burada modern kolaylıklardan yoksun yaşadığı yüzyıllar boyunca bu tür birçok fırtınadan geçmişti. Çok da uzun olmayan bir zaman önce, kışın ölünce yiyecek bulmak zorunda kalacağı bir zaman vardı. Karı erit ki içecek bir şeyler bulsun.
"Krep yaptım. Beğenir misin bilmiyorum ama istersen bende yaban mersini ve akçaağaç şurubu ya da taze çilek var.
Tezgaha gidip bir tabak aldı.
"Otur, ben sana getiririm."
"Hayır, prenses," dedi sertçe. Başkalarına hizmet etmeye zorlandığı için, kimsenin kendisine hizmet etmesini reddetti. "Kendim düzeltebilirim."
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Güzel, Beyaz Atlı Prens. Saygı duyabileceğim bir şey varsa, o da kendi başının çaresine bakanlardır."
"Neden bana öyle seslenip duruyorsun? Beni kafaya mı alıyorsun?"
Omuz silkti. "Sen bana 'prenses' diyorsun, ben de sana 'Yakışıklı Prens' diyorum. Dönüşün adil oyun olduğunu düşünüyorum.
Ona gönülsüzce saygı göstererek ocağın yanında bir tabakta duran pastırmaya uzandı. "Göremezken bunu nasıl kızartırsın?"
"Mikrodalga. Bunun için zamanlayıcıyı zorluyorum."
Kurt geldi ve bacağını koklamaya başladı. Sanki gücenmiş gibi ona baktı ve ona havlamaya başladı.
"Kes sesini, Benji," diye hırladı. "Hayalarını yalayan birinden hijyenim hakkında bir şey duymak istemiyorum."
"Zarek!" Astrid'in nefesi kesildi. "Az önce bunu söylediğine inanamıyorum."
Dişlerini sıktı. Tamam, artık konuşmayacaktı. Zaten en iyi yaptığı şey sessizlikti.
Kurt sızlandı ve havladı.
"Şşşt," diye teselli etti. "Yıkanmak istemiyorsa bizi ilgilendirmez."
İştahı kesilen Zarek tabağını masaya koydu ve onları daha fazla gücendiremeyeceği odasına döndü.

* * *

Astrid, Zarek'i orada bulmayı umarak masaya doğru ilerledi. Tek bulduğu yenmemiş yemek tabağıydı.

"Ne oldu?" Sasha'ya sordu.
"Duyguları olsaydı, onları incittiğini söylerdim. Değilmiş gibi, bizi öldürebilmek için bir silah bulmak üzere odaya geri döndü.
Saşa! Bana az önce ne olduğunu anlat."
"Tamam, tabağı koydu ve gitti."
"O nasıl görünüyordu?"
"Hiç bir şey. Herhangi bir duygu göstermedi."

Bu ona hiç yardımcı olmadı.
Zarek'in peşinden gitti.
"Git buradan," diye çıkıştı, onun kapısını çalıp iterek açtıktan sonra.
Astrid, onu görebilmeyi dileyerek kapı eşiğinde durdu. "Ne istiyorsun Zarek?"
"Ben..." sesi kısıldı.
"Sen ne?"
Zarek doğruyu söyleyemedi. Isınmak istiyordu. Hayatında sadece bir kez sıcaklık istedi. Sadece fiziksel değil, zihinsel sıcaklık.
"Ben ayrılmak istiyorum."
Sözleri üzerine içini çekti. "Dışarı çıkarsan ölürsün."
"Ya yaparsam?"
"Hayatınızın sizin için gerçekten hiçbir değeri veya anlamı yok mu?"
"Hayır, değil."
"Öyleyse neden kendini öldürmedin?"
Bunun üzerine homurdandı. "Neden yapayım? Hayatımda sahip olduğum tek zevk, etrafımdaki herkesi kızdırdığımı bilmek. Eğer ölseydim, bu hepsini mutlu edecekti. Tanrı korusun, bunu asla yapmam.
Kadın şaşırarak güldü. "Keşke şaka yapıp yapmadığını anlamak için yüzünü görebilseydim."
"İnan bana, değilim."
"O zaman senin için üzgünüm. Keşke seni mutlu eden bir şeyin olsaydı."
Zarek bakışlarını ondan kaçırdı. Mutlu. Bu kelimeyi anlamamıştı bile. Ona nezaket kadar yabancıydı. Merhamet.
Aşk.
Artık onun sözlüğüne hiç girmeyen bir kelime vardı. Diğerlerinin ne hissetmesi gerektiğini hayal edemiyordu.
Aşk için Talon, Sunshine yaşayabilsin diye neredeyse ölüyordu. Sunshine, aşk uğruna ruhunu Talon'u kurtarmak için takas etmişti.
Tek bildiği nefret ve öfkeydi. Onu sıcak tutan tek şey buydu. Onu hayatta tutan tek şey.
Nefret ettiği sürece, yaşamak için bir nedeni vardı.
"Neden bu kulübede tek başına yaşamak istiyorsun?"
Omuz silkti. “Kendime ait bir yerim olmasını seviyorum. Ailem beni sık sık ziyaret eder ama yalnız kalmayı tercih ederim.”
"Neden?"
"Çünkü küçük düşürülmekten nefret ediyorum. Annem ve kız kardeşlerim çaresizmişim gibi davranıyorlar. Benim için her şeyi yapmak istiyorlar.”
Astrid onun bir şey daha söylemesini bekledi.
Yapmadı.
"Banyo yapmak ister misin?" Kısa bir bekleyişin ardından sordu.
"Seni rahatsız ediyor muyum?"
O, başını salladı. "Hiç de bile. Tamamen size kalmış.”
Zarek banyo yapmak gibi şeylerle hiçbir zaman gerçekten ilgilenmek zorunda kalmamıştı. Köleyken temiz olup olmadığı kimsenin umurunda

değildi ve aslında kimse ona gereğinden fazla yaklaşmak istemesin diye kirli kalmıştı.
Bir Kara Avcı olarak, Alaska'ya sürülmesinden önce bile tamamen yalnızdı. Ve bir kez burada yıkanmak kadar basit bir şey yapmak o kadar zor olmuştu ki, onu neredeyse tamamen terk etmişti.
Fairbanks yerleşmeye başladıktan sonra, yalnızca şehre gideceğini bildiğinde kullandığı büyük bir küvet almıştı.
New Orleans'ta kısa süreli kalışı, akan sıcak ve soğuk su ve su soğuyana kadar tam bir saat sürebilen duşların değerli bir zevki olmuştu.
Astrid ona yıkanmasını emretmiş olsaydı, bunu düşünmezdi. Ona bir seçenek sunduğu için banyoya yöneldi.
"Havlular koridordaki dolapta."
Zarek banyonun hemen dışındaki dolabın önünde durup kapıyı açtı. Evdeki her şey gibi, bakımlıydı. Tüm havlular özenle katlanmıştı. Cehennem, hatta evin geri kalanına uyması için renk koordine edildi.
Büyük, kabarık, yeşil bir tane kaptı ve yıkanmaya gitti.
Astrid suyun geldiğini duydu. Derin, güçlendirici bir nefes aldı.
Tuhaf, Sasha bundan bahsedene kadar Zarek'in banyo yapmadığını fark etmemişti. Koklamamıştı falan ve ellerini o kadar çok yıkadı ki kadın onun geri kalanının da temiz olduğunu sandı.
Mutfağa döndüğünde Sasha'yı Zarek'in kreplerini yerken buldu.
"Ne yapıyorsun?"
"Onları istemedi. Üşüyorlardı.”
Saşa!
"Ne? Yiyecekleri israf etmek hoş değil.”
Zarek için bir parti daha yapmak üzere hareket ederken kurda başını salladı. Belki duştan çıkınca daha sosyal olabilirdi.
O değildi. Krepleri yutarken daha da asık suratlıydı.
"İğrenç biri," dedi Sasha ona. "Hayvan gibi yiyor. Kör olduğun için şükret."
"Sasha, adamı rahat bırak."
"Boş ver kıçım. Çatalını kürek gibi kullanıyor ve yemin ederim bir kerede bütün bir gözlemeyi ağzına tıktı.”
Astrid rüyasında olmasaydı iğrenirdi. Hiç kimse ona en temel görgü kurallarını bile öğretmemişti. Tıpkı Sasha'nın ona dediği hayvan gibi yerde bir köşeye çekilmişti.
İnsan hayatında yiyecek kıttı. Ve bu düşüncenin hemen ardından başka bir şaşırtıcı farkındalık geldi. O bir Kara Avcıyken yiyecek de kıt olurdu.
Kendi türünün diğerlerinin aksine, Zarek'in gündüzleri yiyeceklerini ekecek ve büyütecek bir Efendisi yoktu. Hayvanlara bakmak ve yemeklerini yapmak. Yüzyıllar boyunca, kışın yiyecek kaynaklarının ciddi şekilde sınırlı olduğu Alaska'nın sert ikliminde yaşamıştı.
Bu düşünceyle aniden midesi bulandı. Hiç şüphe yok ki bir insan olarak açlıktan ölürdü.
Kara Avcılar yetersiz beslenmeden ölemezdi. Ama bundan bir insan kadar onlar da muzdarip olabilirler.

Onun için bir tabak daha krep yaptı.
"Bu ne?" diye sordu, onu yanına koyarken.
"Hala açsan diye."
Adam hiçbir şey söylemedi ama şurubun kapağını açtığını duymadan hemen önce tabağı masanın üzerine kaydırışını dinledi.
Sasha, "Onun yeniden şurupla pankek çorbası yapmasına dayanamıyorum," dedi. "Bana ihtiyacın olursa çalışma odasında olacağım."
Astrid, Zarek'in yemek yemesini dinlerken onu görmezden geldi. Onu görmeyi ne kadar çok isterdi.
Hayır, bilmiyorsun, dedi Sasha.
Sasha'nın aşırı tepki gösterdiğini hissetti. Kurdu, Zarek'in kusursuz tavırları olabileceğini ve Sasha'nın şikayet edeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.
Zarek yemeğini bitirdikten sonra masadan kalktı ve tabağını yıkadı.
Hayır, o bir domuz değildi. Kendisine sırtını dönmüş bir dünyayla nasıl başa çıkacağını bilemeyen, yalnız, incinmiş bir adamdı.
Onda Acheron'un yaptığını gördü ve Atlantisli'ye olan saygısı, kimsenin görmediğini göremediğini anlayacak kadar büyük ölçüde arttı.
Şimdi Zarek'i onunla işi biten bir tanrıçadan kurtarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.
Eğer yapmazsa, Artemis onun ölmesini emredecekti.
Raftan bir kağıt havlu koparmasını dinledi.
“Haberlerde fırtınanın devam ettiğini duydum. Fırtınanın ne zaman kopacağı hakkında hiçbir fikirleri yok. Yüzyılların en kötü kar fırtınası olduğunu söylediler.”
Zarek uzun, yorgun bir nefes verdi. "Bu gece gitmem gerekiyor."
"Yapamazsın."
"Başka seçeneğim yok."
"Hepimizin seçenekleri var."
"Hayır yapmıyoruz prenses. Yalnızca parası ve nüfuzu olan insanların seçenekleri vardır. Geri kalanımız için, hayatta kalmak için ne yapmamız gerektiğini temel ihtiyaçlar belirliyor.” Zemini geçti. "Gitmek zorundayım."
Astrid panikledi. O bir Kara Avcı olduğu için gerçekten gidebilirdi. Yargıladığı insanların aksine, bu gece kulübeden çıkarsa Zarek'in hayatı tehlikeye girmeyecekti. Soğuk ve sert olacaktı ama o buna alışmıştı.
Ne yapacaktı?
Onu takip ederse, onun da ölümsüz olduğunu çok çabuk anlayacaktı.
Bir an kız kardeşlerini aramayı düşündü, sonra kendini durdurdu. Bunu yapsaydı, bunu unutmasına asla izin vermezlerdi. Bunu tek başına halletmesi gerekiyordu.
Ama gitmeye bu kadar kararlıyken onu burada tutan ne olabilirdi?
Kapıya doğru döndü ve tezgahın üzerindeki bir şeyi devirdi. Onu alırken, kendisine M'Adoc'un verdiği serumları hatırlatan küçük bir baharat şişesi hissetti.
Yeterince yüksek dozda Lotus serumu, Zarek'i birkaç gün baygın tutardı...
Ama sonra, uyanmanın hiçbir yolu olmadan kabuslarına hapsolacaktı.

Böyle bir şey onun delirmesine neden olabilir.
Veya rüyalarını bir Skoti gibi yönlendirebilirdi.
Denemeye cesaret edebilir mi?
Tekrar düşünemeden, komodinin içine sakladığı şişeyi almak için odasına gitti.
Şimdi serumu Zarek'e ulaştırmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.
8
Zarek fırtınaya doğru gidiyordu. Montunun kapüşonunu kaldırdı ve koridorda ilerlemeye başladı.
Astrid onu kapının yarısında karşıladı. Onu orada beklediğini görünce duraksadı.
Arzu içini sardı, onu sertleştirdi ve acıttı. Yüzü üzgün görünüyordu ve bunun yeniliği onu en çok hayrete düşürdü.
Tanrım, o çok güzeldi. Bir an gerçekten burada onunla kalabilmeyi diledi.
Onun yabandan getirip evcilleştirdiği kurt kadar şanslı olabileceğini.
Bir yıldıza uzanmaya cesaret etmeyi diledi.
Yap!
Zarek kendini o yakıcı arzuya teslim edemeden ellerini yumruk yaptı.
Kölelerin istekleri ve hayalleri yoktu.
Kendileri için fazla iyi olan kadınlara şehvet duymuyorlardı.
Ona dokunmak istemesi bir yana, ona bakmamalıydı bile.
Ona karşı ne kadar savaşırsa savaşsın, ne kadar Acheron ve Artemis'e sövüp saysa da gerçeği biliyordu. İki bin yıl sonra hâlâ bir köleydi.
Biri, onun ölmesini isteyen bir Yunan tanrıçasına aitti.
Kaderini istediği kadar inkar edebilirdi ama sonunda bu dünyadaki yerini biliyordu.
Astrid gibi kadınlar, onun gibi erkekler için yaratılmamış. Terbiyeli, medeni erkekler için yaratılmışlardı. "Nezaket" gibi basit sözcüklerin anlamını bilen adamlar,
"sıcaklık", "şefkat", "arkadaşlık".
Aşk.
Onu geçmeye başladı.
"İşte," dedi bir fincan sıcak çay uzatırken.
Aroma tatlı, hoştu ama onu yanaklarındaki hafif kızarmanın görüntüsü kadar ısıtmadı. "Bu ne?"
“Arsenik ve kusmuk derdim ama zaten bana o kadar az güveniyorsun ki buna cesaret edemiyorum. Biraz ballı sıcak biberiye çayı. Gitmeden önce içmeni istiyorum. Yolculuğunda seni sıcak tutmaya yardımcı olacak.”
Onun kabalığını yinelemesi onu biraz eğlendiren Zarek, ilk başta onu fırlatıp atmak istedi.
Ama bunu tam olarak yapamadı. Çok düşünceli bir hediyeydi ve düşünceli hediyeler onun deneyiminde son derece nadirdi.
Bu basit hareketin onu ne kadar derinden etkilediğini itiraf etmekten nefret ediyordu.
Bu düşünceyle daha da sertleşti.

Ona teşekkür ettikten sonra bardağın kenarından ona bakarak içti.
Tanrılar, onu nasıl özleyecekti; ama bu her şeyden daha az mantıklıydı.
Çayı içerken gözleri onu görünce iç geçirdi.
Kot pantolonu, bir erkeğin beline dolamayı hayal etmekten kendini alamadığı uzun, biçimli bacaklarını sarıyordu.
Omuzları.
Ama en çok istediği şey onun poposuydu. Adam onun için ne kadar yandığını hissedebilsin diye onun yumuşaklığını kasıklarına bastırırken, elleriyle tutması için yalvardı.
İstemeden onu kollarında çıplak hayal etti. Kendini onun sıcak, ıslak vücudunda kaybederken, dudakları onunkilerde, göğüsleri ellerindeydi.
Buradan gitmeliyim.
Zarek çayın son yudumunu da içti, sonra boş bardağı ona geri verdi.
Bardağı elinde tutarak ondan bir adım uzaklaştı, yüzü eskisinden daha da üzgündü. "Keşke kalsaydın, Zarek."
O ender kelimelerin sesinden zevk aldı. Onları kastetmese bile, yine de ona acı veriyorlardı. "Tabii ki yaparsın prenses."
"Evet." Yüzündeki samimiyet onu yaktı.
Ama onun yorumundan en çok hissettiği öfkeydi. "Bana yalan söyleme. Ben yalanlara dayanamam."
Kapıya odaklanarak onun yanından geçti ama kapıya vardığında kafası buğulanmaya başladı.
Görüşü karardı.
Zarek bakışlarını odaklamaya çalışırken duraksadı. Uzuvları bir anda ağırlaştı. Kurşun. Sadece nefes almak için bir mücadeleydi.
Bu neydi?
Kapıya uzandığında dizlerinin büküldüğünü gördü. Sonra her şey karardı.
Astrid, Zarek'in yere çarpma sesini duyunca irkildi. Düşmeden önce onu yakalayabilmeyi ne kadar çok isterdi. Ama görme yeteneği olmadan yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Yanına gidip iyi olduğundan emin olmak için kontrol etti.
Neyse ki, aldatmacası için hiç de kötü görünmüyordu.
"Saşa?" diye seslendi, Zarek'i yerden kaldırmak için yardımına ihtiyacı vardı.
"Ne oldu?" diye sordu Sasha, onun yanında durmak için gelirken.
"Ona ilaç verdim."
Sasha'nın insan şekline girdiğini hissetti.
Arkadaşının artık çıplak olacağını deneyimlerinden biliyordu - şekil değiştirdiğinde hep öyleydi.
Onu sadece ender durumlarda parıldadığını görmüştü. Bir Katagari Lykos olarak, onun doğal ve tercih edilen durumu kurdunkiydi, ancak doğuştan gelen büyülü yetenekleri, ihtiyaç duyulduğunda veya istendiğinde zaman zaman insan şeklini almasına izin verdi. Güçleri ve gücü insan formunda kurt formunda olduğundan daha zayıftı, bu yüzden hayvan vücudunu tercih etti.

Yine de, akrabalarının insan olarak yapmayı tercih ettiği bazı şeyler vardı. Çiftleşmek ve yemek yemek gibi şeyler.
Bir insan olarak, Sasha'nın uzun sarı saçları o kadar solgundu ki neredeyse kurt kürkü kadar beyazdı. Gözleri, her iki enkarnasyonu da delip geçen koyu bir elektrik mavisiydi. Ve yüzü…
Büyüleyici ve yontulmuş. Yüz hatları mükemmel ve sertti. Eril.
Zarek'inki kadar zinde ve kaslı bir vücudu olduğu için ona cinsel açıdan hiç ilgi duymamış olması çok yazıktı.
Ama tüm güzelliği ve çekiciliğine rağmen Sasha, onun için sadece bir arkadaştı. Sık sık aşırı korumacı bir ağabey gibi davranan biri.
"Ne düşünüyordun?" diye sordu büyücü gücünün ağırlığını taşıyan derin bir bariton tonla. Katagarya'nın sadece adını söyleyerek herhangi bir kadını canlı baştan çıkarabileceği söylendi.
Cinsel hünerleri ve dayanıklılıkları, tanrılar arasında bile bir efsaneydi.
Yine de tek yapabildiği, Sasha'nın baştan çıkarıcı çekiciliğini takdir etmekti. Bir kez olsun buna boyun eğmemişti.
"Test bitene kadar bu kabini terk edemez, bunu biliyorsun."
Sasha sinirli bir nefes verdi. "Onu uyuşturmak için ne kullandın?"
"Lotus serumu."
"Astrid, bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sayısız ölümlü öldürdü. Bir yudum ve bundan delirebilirler. Ya da daha kötüsü, ona o kadar bağımlı hale gelirler ki rüyalarından uyanmayı reddederler."
"Zarek ölümlü değil."
Sasha içini çekti. "Hayır, değil."
Topuklarının üzerine oturdu. "Onu yatağına götür, Sasha."
Etrafındaki hava öfkeyle cızırdadı. "'Lütfen'im nerede?"
Sağa döndü ve ona ters ters baktığını umdu. "Son zamanlarda neden bu kadar imkansızsın?"
"Neden bu kadar otoriter davranıyorsun? Bence bu adam seni etkiliyor ve bundan hoşlanmıyorum." Tekrar konuşmadan önce durakladı. "Asla unutma, Astrid, burada kendi isteğimle varım. Beni senin yanında tutan tek şey senin incindiğini görmek istemem."
Uzandı ve elini onun koluna koydu. "Biliyorum Saşa. Teşekkür ederim."
Eliyle onun elini tuttu ve hafifçe sıktı. "İçine girmesine izin verme perisi. Onda o kadar çok karanlık var ki, sahip olduğunuz tüm iyiliği tamamen yok edebilir."
Bunu bir dakika düşündü. Uzun zamandır kendini iyi görmüyordu. Uyuşukluk ona yüzyıllardır hükmediyordu. "Senin için aynı şeyi söyleyecek insanlar var."
"Beni tanımıyorlar."
"Ve biz Zarek'i tanımıyoruz."
"Onun türünü senden çok daha iyi tanıyorum, su perisi. Hayatımı bunun gibi adamlarla dövüşerek geçirdim. Dünyayı düşman gören ve çevresindeki herkesten nefret edenler." Sasha onu bıraktı ve Zarek'i yerden kaldırırken ofladı. "Kalbini koru, Astrid. Tekrar incindiğini görmek istemiyorum."

Astrid, Zarek'i yatağına götürürken yere oturdu ve Sasha'nın uyarısını düşündü. Haklıydı. Miles tarafından o kadar kandırılmıştı ki, kör olmasına rağmen onun gerçekte ne olduğunu görememişti.
Ama sonra, Miles kibirli bir adam olmuştu. Boş bir tane.
Zarek ikisi de değildi.
Miles kendinden başka kimseyi umursamıyorken başkalarını umursuyormuş gibi yapmıştı.
Zarek hiç kimseyi umursamıyordu, en azından kendisi.
Ama kesin olarak öğrenmenin tek bir yolu vardı.
Ayağa kalkarak Sasha'ya bir bardak meyve suyu doldurdu.
"Onunla şimdi ne yapacaksın?" Sasha birkaç dakika sonra ona tekrar katıldığında sordu.
"Biraz uyumasına izin vereceğim," dedi kaçamak bir şekilde.
Sasha onun aklından geçenleri bilseydi, sinir krizi geçirirdi ve Sasha'nın öfkeli bir kurt adamla uğraşacak havası yoktu.
Yorum yapmadan aldığı bardağı ona verdi. Buzdolabını açmasını dinledi ve sonra o yiyecek ararken tezgahın yanında beklemek için hareket etti.
Sasha, Zarek'le ilgilenirken, Sasha'nın içeceğine küçük bir damla Lotus serumu koymuştu.
Serumun üzerinde çalışması biraz daha uzun sürdü. Metabolizmaları nedeniyle, Were-Avcıları uyuşturmak her zaman insanlardan daha zor olmuştur.
"Astrid, bana bunu senin yapmadığını söyle?" Sasha, ilacın etkisini göstermeye başlamasıyla kısa bir süre sonra söyledi. Adamın biçimindeki bir değişikliğin habercisi olan hafif bir elektrik çıtırtısı duydu.
Astrid ona doğru geldiğini hissetti. O zaten bir kurttu ve mışıl mışıl uyuyordu.
Artık tek başına, ışıkların ve sobanın kapalı olduğundan ve ısının rahat bir seviyeye ayarlandığından emin olarak evinin içinde yürüdü.
Odasına gitti ve Idios serumunu çıkardı. Elinde tutarak Zarek'in odasına gitti.
Bir yudum aldı, sonra bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek ve kalbinin hangi sırları barındırdığını öğrenmek için onun yanında uyumak için kıvrıldı...

* * *

Zarek, New Orleans'taydı. Fransız Mahallesi'ndeki Eski Ursuline Manastırı'nın yanında dururken, serin gece havasında uzaktan gelen müzik süzüldü.

Bir grup turist, Anne Rice'ın Lestat'ı gibi giyinmiş bir tur rehberinin etrafında toplanmışken, uzun siyah bir pelerin giymiş ikinci bir "vampir" ve takma dişler geri çekilip onu izliyordu.
Rehber şehirdeki ünlü bir cinayeti anlatırken turistler dikkatle dinliyordu.

Manastırın ön basamaklarında kanları tamamen çekilmiş iki ceset bulundu. Eski efsaneler, manastırın bir zamanlar geceleri şehri avlamak için dışarı çıkan vampirleri barındırdığına inanıldığını söylerdi.
Zarek bu saçmalığa homurdandı.
Andre adında üç yüz yaşında bir vampir olduğunu iddia eden rehber ona baktı.
Andre, Zarek'i işaret ederek grubuna "Hey," dedi. "Orada gerçek bir vampir var."
Grup, onlara kötü kötü bakan Zarek'e bakmak için tek vücut gibi döndü.
Daha iyi düşünemeden, Zarek dişlerini onlara gösterdi ve tısladı.
Turistler çığlık atarak kaçtılar.
Tur rehberleri de öyle.
Zarek gülseydi, koşabildikleri kadar hızlı sokağı yıkıp geçerken gördüklerine gülerdi. Haliyle, neden olduğu kargaşayı ancak dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek takdir edebilirdi.
"Bunu yaptığına inanamıyorum."
Omzunun üzerinden baktığında Acheron'un gölgelerde siyah bir hayalet gibi durduğunu, siyahlar giydiğini ve spor uzun mor saçlar yaptığını gördü.
Zarek omuz silkti. "Ne zaman koşmayı bırakıp bunun üzerine düşünseler, bunun gösterinin bir parçası olduğunu düşünecekler."
“Tur rehberi olmaz.”
"Bunun bir şaka olduğunu düşünecek. İnsanlar her zaman bizi uzaklaştırır.”
Acheron derin bir iç çekti. "Yemin ederim Z. Artemis'e tekrar insanlarla kaynaşabileceğini göstermek için burayı kullanmanı umuyordum."
Acheron'a gülerek baktı. "Tabii öyleydin. Neden beni boka bulamıyorsun ve işin başındayken bana bunun çamur olduğunu söylemiyorsun?
Yürümeye başladı.
"Benden uzaklaşma, Z."
Durmadı.
Acheron, güçlerini onu taş duvarın kenarına sabitlemek için kullandı. Zarek, Kara Avcı'nın başına kredi vermek zorunda kaldı. En azından Acheron ona dokunmaması gerektiğini biliyordu. Acheron iki bin yılda bir kez ona fiziksel olarak elini sürmemişti. Atlantisli, bu tür bir temasın ne kadar zihinsel ıstıraba yol açtığını anlamış gibiydi.
Tuhaf bir şekilde, Acheron'un buna saygı duyduğunu hissetti.
Acheron onunla göz göze geldi ve onu tuttu. "Geçmiş öldü Z. Yarın, bu hafta burada vereceğin karar ne olursa olsun o olacak. Artemis'e terbiyeli olduğunu kanıtlaman için sana bu şansı vermek beş yüz yılımı aldı. Akıl sağlığınız ve hayatınız için, onu mahvetmeyin.”
Acheron onu serbest bıraktı ve turistlerin peşinden gitti.
Zarek tekrar yalnız kalana kadar kıpırdamadı. Sessizce bir şeyler düşünürken Acheron'un sözlerinin üzerine çökmesine izin verdi.
Bu şehri terk etmek istemiyordu. Jackson Meydanı'nda toplanan kalabalığı görmeye geldiği andan itibaren New Orleans büyüsüne kapılmıştı.
En çok da sıcaktı.

Hayır, bunu mahvetmezdi. Görevini yapacak ve burada yaşayan insanları koruyacaktı.
Ne pahasına olursa olsun, Artemis'in kalmasına izin vermesi için yapması gerekeni yapacaktı.
Asla başka bir insanı öldürmezdi…
Dört kişilik bir grup gözüne çarptığında Zarek caddede ilerlemeye başlamıştı.
Aşırı boyları, sarı saçları ve güzel görünümleriyle onları Daimon sanıyordu. Kendi aralarında fısıldıyorlardı ama yine de onları net bir şekilde duyabiliyordu.
"Patron, onun Club Runningwolf'un yukarısındaki bir çatı katında yaşadığını söyledi."
Daimonlardan biri güldü. "Kız arkadaşı olan bir Kara Avcı. Böyle bir şeyin var olduğunu düşünmemiştim."
"Ah evet. Geri ödemeler cehennem olacak. Onun bitkin, çıplak vücudunu yatağında onu beklerken bulunca nasıl hissedeceğini bir düşünün."
Zarek tam o sırada onlara saldırmaya başladı, ancak bir grup insan bir bardan tökezleyerek sokağa çıkınca duraksadı. Hedeflerini hedefleyen Daimonlar onlara bakmadı bile.
Turistler sokakta kaldılar, güldüler ve şakalaştılar, daha önceki bir çarpışma olmasaydı Daimonların doğruca onlara yöneleceğini asla bilemediler.
Hayat çok kırılgan bir şeydi.
Dişlerini gıcırdatarak, Zarek Daimonları görünmeyecekleri bir ara sokakta köşeye sıkıştırana kadar beklemesi gerektiğini biliyordu.
Onları hâlâ izleyebildiği ve duyabildiği gölgelere geri döndü ve onları Sunshine'ın çatı katına doğru takip etti...
Astrid, Zarek'i rüyalarında takip ederken ve onun öfkesi ile acısının içine sızmasına izin verirken başı ağrıyordu. Daimonlarla savaştığı ve ardından polisler tarafından saldırıya uğradığı ara sokakta onunla birlikteydi.
Ve onu Güneş Işığından sonra nöbet tutması konusunda uyarmak için Talon'u aradığında çatıda onunla birlikteydi. Zarek'in öfkesini hissetti. Onu sadece küçümseyen ve azarlayan insanlara yardım etme arzusu.
Onu yanlış bir şekilde yargılamak.
Onlara nasıl ulaşacağını bilmiyordu.
Bu yüzden onun yerine onlara saldırdı. Onlar ona saldıramadan onlara saldırdı.
Sonunda, başa çıkamayacağı kadar fazlaydı. Kendini ondan uzaklaştırması gerekiyordu, yoksa onun duygularının ham yoğunluğuyla kendini delirmiş bulabilirdi.
Kendini ondan ayırmak için bir mücadeleydi. Bağlayıcı serum güçlüydü ve onları bir arada tutmak istiyordu ama bir su perisi olarak o daha güçlüydü.
Tüm güçlerini toplayarak, artık Zarek'in ve anılarının bir parçası olmayana kadar geist'ini ondan kopardı.
Artık sadece bir rüya gözlemcisiydi, yani izleyebiliyordu ama onun duygularını hissedemiyordu.

Ama kendininkini hissedebiliyordu ve bu adam için daha önce mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde acı çekiyordu. İyileşen duygularının hamlığı onu alt etti. Geçmişi ve yara izleri, onu uzun süredir saran uyuşmuş kozayı patlatarak onu parçaladı.
Yüzyıllardır ilk kez başka birinin ıstırabını hissetti. Bundan da öte, onu yatıştırmak istiyordu. Olduğu şeyden kaçamayan bu adamı tutmak için.
O izlerken Zarek'in rüyası karardı. Onu şiddetli bir kar fırtınasında mücadele ederken gördü. Üzerinde gömlek veya ayakkabı olmadan sadece siyah deri bir pantolon giymişti. Kollarını etrafına sardı, soğuktan titredi ve tökezleyip beline kadar gelen buz gibi karın içine düşerken uluyan rüzgarlara küfrederek ileri doğru yürüdü.
Her düştüğünde kendini yukarı itti ve yoluna devam etti. Gücü onu hayrete düşürdü.
Rüzgârlar geniş, esmer omuzlarını kırbaçlıyor, uzun siyah saçlarını temiz traşlı yüzüne savuruyordu. Fırtınanın ötesini görmeye çalışır gibi gözlerini kıstı.
Ama etraflarında hiçbir şey yoktu. Beyaz, çorak manzaradan başka bir şey yok.
Onu rahatsız eden soğuğa karşı uyuşmuş olan Astrid, onu takip etti.
"Ölmeyeceğim," diye hırladı Zarek, yürürken hızlanarak. Yıldızsız, siyah gökyüzüne baktı. "Beni duyuyor musun Artemis? Acheron? İkinize de tatmin etmeyeceğim.
Ardından, bir oyuncağın peşinden koşan bir çocuk gibi çatırdayan karda güçlükle yürümeye başladı. Ayakları soğuktan kıpkırmızıydı, çıplak teni benekliydi.
Astrid yetişmek için mücadele etti.
Düşene kadar.
Zarek karda sessizce yatıyordu, bir kolu başının üstünde ve diğer kolu önünde, koşmaktan nefes nefese kalmıştı. Omurgasının dibinde nefesiyle hareket eden dövmeye baktı.
Kar taneleri çıplak vücudunun üst kısmına ve deri pantolonuna düşerken sırtüstü dönerek kapkara gökyüzüne baktı. Islak siyah saçları başına yapışmıştı. Soğuktan dişleri takırdarken derin derin nefes almaya devam etti.
Yine de kıpırdamadı.
Sadece ısınmak istiyorum, diye fısıldadı. "Bir kez olsun ısınmama izin ver. Ateşini benimle paylaşabilecek bir yıldız yok mu?”
Garip sorusuna kaşlarını çattı ama rüyalarda tuhaf ifadeler ve olaylar sıradandı.
Zarek tekrar yuvarlandı ve kendini yukarı itti, ardından kar fırtınasında yoluna devam etti.
Onu ormanın ortasındaki küçük, ıssız bir kulübeye götürdü. Tek bir pencere vardı ama içerideki ışık, kutup fırtınasının soğuk ıssızlığında parlak bir işaretti.
Çok davetkar görünüyordu.

Astrid içeriden gelen kahkahaları ve konuşmaları duydu.
Zarek yan pencereye doğru sendeledi. Güçlü bir restoranın dışında duran ve asla hoş karşılanmayacağını bildiği küçük, aç bir çocuk gibi içeri bakarken derin derin nefes aldı ve elini buz tutmuş cam bölmeye yasladı.
O da içeriyi görebilmek için arkasından geldi.
Kulübe Kara Avcılarla doluydu. Şöminede yanan bir ateş gürlerken bir şeyi kutluyorlardı. Birbirleriyle kardeşler gibi gülerken, içerken ve konuşurken bol bol yiyecek ve içecek vardı. Bir aile.
Astrid, Acheron dışında hiçbirini tanımadı. Ama Zarek'in hepsini tanıdığı açıktı.
Yumruğunu sıkarak kendini pencereden uzaklaştırdı ve kulübenin ön kapısına yöneldi.
Zarek şiddetle üzerine vurdu. "Beni içeri al," diye talep etti.
Kapıyı uzun boylu sarışın bir adam açtı. Üzerinde kırmızı Kelt işlemeli siyah deri motosiklet ceketi ve bir çift siyah deri pantolon giymişti. Koyu kahverengi gözleri küçümseyiciydi ve yakışıklı yüzünde son derece tatsız bir ifade vardı. "Seni burada kimse istemiyor, Zarek."
Sarışın kapıyı kapatmaya çalıştı.
Zarek, adamın kendisini kapatmasını engellemek için bir elini kapı pervazına, diğerini de kapıya dayadı. "Lanet olsun sana Kelt. Girmeme izin ver."
Acheron, Zarek'in yolunu kesmek için öne çıkarken Kelt geri çekildi. "Ne istiyorsun Z?"
Acheron'un bakışlarıyla karşılaşan Zarek'in yüzü kederliydi. "İçeri gelmek istiyorum." Tereddüt etti ve bir sonraki sözlerini söylediğinde gözleri aşağılanma ve ihtiyaçla parladı.
"Lütfen Acheron. Lütfen girmeme izin ver."
Acheron'un yüzünde hiçbir duygu yoktu. Bir değil.
"Burada istenmiyorsun Z. Aramızda asla istenmeyeceksin."
Kapıyı kapattı.
Zarek tahtaya vurdu ve küfretti. "Lanet olsun Acheron! Hepinize lanet olsun!”
Sonra kapıyı tekmeledi ve kulpu tekrar denedi. "Neden beni öldürmüyorsun, seni piç kurusu! Neden?"
Zarek bu kez konuştuğunda sesindeki öfke gitmişti. Boş ve gerekliydi, acı vericiydi ve onu ölmeyi istediğinden daha fazla etkiledi. "Bırak beni Ash, söz veriyorum uslu duracağım. Yemin ederim. Lütfen beni burada yalnız bırakma. Artık üşümek istemiyorum. Lütfen!"
Zarek'in kapıya vurup kapıyı açmalarını talep etmesini izlerken Astrid'in yüzünden yaşlar düştü.
Kimse gelmedi.
Sanki o yokmuş gibi kahkahalar içeride devam etti.
O anda Astrid, hissettiği ıssız yalnızlığı tamamen anladı. Yalnızlık ve terk edilmişlik.

"Hepinizin canı cehenneme!" diye kükredi Zarek. “Hiçbirinize ihtiyacım yok. Hiçbir şeye ihtiyacım yok.
En sonunda Zarek sırtını kapıya verdi ve ardından soğuk, girdaplı rüzgarların ortasında diz çökmek için kaydı. Saçları ve kirpikleri beyazdı ve kardan donmuştu, açıkta kalan cildi kırmızıydı.
Sanki neşelerinin sesi kaldırabileceğinden fazlaymış gibi gözlerini kapattı. "Hiçbir şeye ya da kimseye ihtiyacım yok," diye fısıldadı.
Ve sonra rüyadaki her şey değişti. Kabin, Alaska'daki geçici evi olana kadar şekil değiştirdi.
Rüyasında artık Karanlık Avcılar yoktu. Artık fırtına yok. Mükemmel, huzurlu bir geceydi.
Astrid. Adını nazik bir dua gibi üfledi. "Ben seninle olmak isterdim."
Bu alçak sesle söylenen sözleri duyunca hareket edemedi. Adını daha önce hiç söylememişti ve adının dudaklarındaki sesi melodik bir şarkı gibiydi.
Bulutların arasından bir milyon yıldızın parıldadığı karanlık gökyüzüne baktı. "Merak ediyorum," dedi yine Küçük Prens'ten alıntı yaparak, "'gökteki yıldızlar bir gün her birimiz kendi yıldızımızı bulalım diye mi yakılıyor?'"
Zarek yutkundu ve göğü izlemeye devam ederken kaslı kollarını bacaklarının etrafında kavuşturdu. “Yıldızımı buldum. O güzellik ve zarafettir. Zarafet ve iyilik. Kışın gülüşlerim. O cesur ve güçlü. Cesur ve baştan çıkarıcı.
Tüm evrendeki diğerlerinin aksine ve ben ona dokunamam. Denemeye bile cesaret edemiyorum.”
Astrid çok şiirsel konuşurken nefes alamıyordu. İsminin Yunanca'da "yıldız" anlamına geldiği gerçeğini hiç düşünmemişti.
Ama Zarek vardı.
Kesinlikle hiçbir katilin içinde böyle bir güzellik olamaz?
"Astrid veya Afrodit," dedi usulca, "o benim Kirke'm. Ancak bir erkeği hayvana dönüştürmek yerine hayvanı insan yapmıştır.”
Sonra üzerine bir öfke çöktü ve önündeki karı tekmeledi. Acı acı güldü. "Sahip olamayacağım bir yıldızı isteyen lanet olası bir aptalım."
Özlemle baktı. "Ama o zaman, tüm yıldızlar insan erişiminin ötesinde ve ben insan bile değilim."
Zarek başını kollarına gömdü ve ağladı.
Astrid daha fazla dayanamadı. Bu rüyadan çıkmak istedi ama M'Adoc'un yardımı olmadan kendini uykudan uyandıramadı.
Tek yapabildiği Zarek'i izlemekti. Camın üzerindeki gliserin gibi onu delip geçen ıstırabını ve kederini izleyin.
Hayatta çok güçlüydü. Herhangi bir darbeye dayanabilecek bir demir dövme. Kendisinden uzak tutmak için diğer insanlara saldıran biri.
Onun içindekini ancak rüyasında görüyordu. Güvenlik açığı.
Ancak burada, onun kimseye göstermeye cesaret edemediği adamı gerçekten anlamıştı.
Küçümsemeleriyle incinmiş hassas kalp.

Astrid acısını hafifletmek istedi. Elinden tutup ona dışarıda kilitli olmadığı bir dünya göstermek istedi. Ona birine ulaşıp bayılmamanın nasıl bir şey olduğunu gösterin.
Astrid'in yargıladığı onca yüzyıl boyunca bir kez bile kimseye karşı böyle hissetmemişti. Zarek onun varlığından bile haberdar olmadığı bir yerine dokundu.
En çok da kalbine dokundu. Korktuğu bir kalp artık çalışmıyordu.
Ama onun için yendi.
Burada öylece durup, onun yalnızlığında acı çekmesini izleyemezdi.
Daha iyi düşünemeden, kendini boş kamarasına attı ve kapıyı açtı...
Yukarı bakıp cennetin yüzünü görünce Zarek'in kalbi atmayı bıraktı. Hayır, o cennet değildi.
O daha iyiydi. Çok daha iyi.
Bu rüyada, o dışarıda bırakıldıktan sonra kimse kapıyı açmamıştı.
Ama Astrid vardı.
Kapıda durdu, yüzü nazikti. Açık mavi gözleri artık kör değildi. Sıcak ve misafirperverlerdi. "İçeri gel Zarek. İzin ver seni ısıtayım."
Kendine hakim olamadan ayağa kalktı ve kızın uzattığı elini tuttu. Gerçek hayatta asla yapmayacağı bir şeydi. Sadece bir rüyada ona dokunmaya cesaret edebilirdi.
Teni o kadar sıcaktı ki onu yakıyordu.
Onu kollarının arasına aldı ve yakın tuttu. Zarek, yeni bir kucaklaşma ve göğüslerinin onun göğsüne değmesiyle sarsıldı. Nefesi onun donmuş tenindeydi.
Demek sarılmak böyle bir duyguydu. Sıcak. yatıştırıcı Mucizevi.
Hayatı boyunca insan teması o kadar sınırlıydı ki, tek yapabildiği gözlerini kapatmak ve onun vücudunun sıcaklığını onunkini sarmaladığını hissetmekti.
Onun yumuşaklığı.
Onun sıcak, tatlı kokusunu içine çekti ve içini parçalayan yeni keşfedilen duyguların keyfini çıkardı.
Bu bir kabul müydü?
Bu nirvana mıydı?
Kesin olarak bilmiyordu. Ama bir kez olsun bu rüyadan uyanmak istemiyordu.
Aniden omuzlarına sıcak bir battaniye sarıldı. Kolları onu hâlâ sımsıkı tutuyordu.
Zarek onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve yanağını onunkine bastırdı. Ah, teninin onunkine dokunma hissi...
O çok yumuşaktı.
Hiç kimsenin bu kadar yumuşak olduğunu hayal etmemişti. Çok hassas ve davetkar.
Onun yanağının sıcaklığı soğuğun yakıcı yanığını alıp götürdü. Tamamen eriyene kadar vücudunda süzüldü. Yüzyıllardır buzla kaplı olan kalbi bile.

Astrid, Zarek'in dikenli yanağını kendisininkine değdirdiğinde titredi. Tenine hafifçe vuran nefesini.
Beklenmedik hassasiyeti onu parçaladı.
Nezaketin deneyimlediği bir şey olmadığını bilecek kadar hayatını görmüştü ama yine de onu çok dikkatli tuttu.
Çok sıcaksın, diye fısıldadı kulağına. Sıcak nefesi boynunu gıdıkladı ve her tarafını ürpertti.
Geri çekildi ve sanki kendisi için tarif edilemeyecek kadar değerliymiş gibi ona baktı. Parmak boğumlarının arkasını onun çenesine sürttü. Sanki yanında olduğuna inanamıyormuş gibi ona bakarken gözleri o kadar karanlık ve eziyetliydi.
Bakışları kararsız, işaret parmağının ucuyla dudaklarına dokundu. "Daha önce hiç kimseyi öpmedim."
İtirafı onu hayrete düşürdü. Bu kadar yakışıklı bir adam nasıl hiç öpüşmezdi?
Gözlerinde ateş parladı. "Seni tatmak istiyorum, Astrid. Seni altımda sıcak ve ıslak hissetmek istiyorum. Seni becerirken gözlerine bakmak için.
Kabalığı karşısında ürperdi. Bilinçli Zarek'ten beklediği buydu ama bunu bundan almayı reddetti.
Onu bundan daha iyi tanıyordu.
Şimdi önerdiği şey yasaktı. Saldırılarıyla fiziksel çizgiyi geçmesine asla izin verilmedi.
Onu bu kuralı çiğnemesi için baştan çıkaran tek kişi Miles olmuştu. Ama o bu cazibeyle karşılaşmış ve akıllıca davranarak kendini ondan uzak tutmuştu.
Zarek ile o kadar kolay değildi. Bu adamla ilgili bir şey ona daha önce hiçbir şeyin dokunmadığı şekilde dokunmuştu.
Onun eziyet çeken siyah gözlerine baktığında, onun yaralı kalbini gördü...
O nezaketi hiç tanımamıştı.
Sevgi dolu bir dokunuşun sıcaklığını asla bilemedin.
Açıklayamıyordu ama onun ilki olmak istiyordu ve onun da kendisinin olmasını istiyordu. Onu kucaklamak ve biri tarafından hoş karşılanmanın nasıl bir şey olduğunu ona göstermek istedi.
Bunu yaparsanız yargıç olarak işinizi kaybedebilirsiniz.
Olmak istediği tek şey buydu.
Bunu yapmasaydı, Zarek hayatını kaybedebilirdi. Şimdi ona ulaşırsa, belki ona birine güvenmenin sorun olmadığını öğretebilirdi.
Belki içindeki şaire dokunabilir ve ona, diğer insanların onun daha nazik tarafını görmesine izin vermekte özgür olabileceği bir dünya gösterebilirdi.
Başkalarıyla arkadaş olmanın sorun olmadığını ona göster.
Sonunda Acheron'un ne demek istediğini anladı.
Ama Zarek'i nasıl kurtarabilirdi? Korumak için gönderildiği insanlara saldırmış ve onları öldürmüştü.
Bunu bir daha asla yapmayacağına dair kanıta ihtiyacı vardı.
Bulabilecek miydi?

O yapmak zorundaydı. Başka seçenek yoktu. İstediği son şey, onun daha fazla incindiğini görmekti.
Ne olursa olsun bu adamı savunacaktı.
"Seni becermeyeceğim Zarek," diye fısıldadı. "Durmadan. Ama seninle sevişeceğim.”
Şaşkın ve kararsız görünüyordu. "Hiç kimseyle sevişmedim."
Soğuk elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını öptü. "Öğrenmek istiyorsan benimle gel."
Zarek ondan çekilirken nefes alamıyordu. Başı garip, yabancı duygu ve duygularla dönüyordu. Ona sunduğu şeyden korkuyordu.
Ona dokunursa, bu onu değiştirir miydi?
Ne ondan ne de kimseden nezaket beklemiyordu. Zavallı ve korkunç şekilde yaralı bir köle, bakire olarak ölmüştü ve bir Kara Avcı olarak kadınları yalnızca ender durumlarda becermişti. İki bin yılda bir kez bile, onu alırken bir aşığın gözlerine bakmamıştı.
Birinin onu tutmasına, hatta dokunmasına asla izin vermemişti.
Astrid'i takip ederse her şey değişecekti.
Rüyasında, gözleri vardı ve onu görebiliyordu…
Evcilleştirilecekti. Hayatında ilk defa birine bağlanacaktı.
Fiziksel. Duygusal.
Bu bir rüya olsa bile, onu sonsuza kadar ona doğru değiştirecekti çünkü derinlerde bir yerde, bakmaya cesaret edemediği bir yere gömülmek istediği şey buydu.
Zulümle ezilmiş bir kalbe gömüldü.
Zarek mi?
Başını kaldırıp yatak odasının kapısında durduğunu gördü. Uzun sarı saçları omuzlarının etrafında dalgalanıyordu ve üzerinde düğmeli ince bir pamuklu gömlekten başka bir şey yoktu. Uzun bacakları çıplaktı, davetkârdı. Arkasındaki ışık, vücudunun her değerli kıvrımını çizerek ince kumaştan görünüyordu…
Zarek yutkundu. Bunu yapsaydı, tek başına Astrid tüm dünyada onun için eşsiz olurdu.
O onun olacaktı.
O onun olacaktı.
Evcilleştirilecekti.
Sadece bir rüya …
Ama rüyalarında bile kimse onu evcilleştirmemişti.
Şimdiye kadar.
Kalbi gümbür gümbür atarak yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı.
Hayır, evcilleştirilmeyecekti. Bununla değil, onunla değil. Ama bu rüyada onun olacaktı.
Hepsi onun.
Astrid, onu yatağa taşırken Zarek'in yüzündeki şiddetli, kararlı ifadeyi görünce titredi. Obsidyen gözlerinde açlık alev alev yanıyordu. İçinde Zarek'in haklı olabileceğine dair tuhaf bir his vardı.

Bu kadar vahşi bir adam asla bir kadınla sevişmez.
Aklı başında tarafı ona ondan uzaklaşmasını söylüyordu. Çok geç olmadan bunu durdurmak için.
Ama başka bir yanı bunu reddetti. Bu ona adamın gerçek cesaretini gösterecekti.
Onu yatağa yatırdı ve sanki ezberliyormuş gibi parmak uçlarıyla dudaklarını fırçaladı. Onları tatmak. Sonra yavaşça dudaklarını ayırdı ve kendi dudaklarıyla örttü.
Astrid, öpücüğünün tutkusuna tamamen hazırlıksızdı. Vahşiliği. Hem sert hem de hassastı. Talep etmek. Sıcak. Tatlı. Ağzının her santimini keşfetmeden önce dili onunkine sürtünerek onun tadına vardığında şiddetle homurdandı.
Daha önce hiç öpüşmemiş bir adam için inanılmazdı. Adam damağını tattığında, dili zevk mızraklarıyla onun içinden geçerken titredi.
Ellerini onun yumuşak saçlarına gömdü ve o onun verdiği coşkudan neredeyse bayılana kadar yalayıp kemirirken inledi. Hiç böyle bir şey bilmemişti.
Zarek gibi bir şey.
Bir erkeği öpmeyeli uzun zaman olmuştu ve hiçbir erkeğin tadı ondan daha güzel olmamıştı. Şimdi korkmuştu. Sadece ondan değil, kendinden.
Hiçbir erkek ona dokunmamıştı. Sorumluluğuna dokunmama yeminini asla bozmamıştı.
Zarek'in dokunuşu ona her şeye mal olabilirdi ama yine de onu uzaklaştırmayı kendi içinde bulamıyordu.
Hayatında bir kez olsun kendisi için bir şey istedi. Ulaşılmaz olana dokunmak istiyordu. Zarek'e özel bir şey vermek için. Onunla birlikte olmak isteyen biriyle nadir bir barış anı.
Başka hiç kimse bunu onun kadar takdir edemezdi.
Sadece o anlardı...
Zarek gömleğinin düğmelerini açmak için ondan geri çekildi. Ama yapmak istediği onu ondan koparmaktı. Kendini onun içinde kaybetmek, hissettiği tüm öfkeli tutkuyla ona sahip olurken onu kendine ezmek istiyordu.
Ama rüyasında bile ona bu şekilde davranmazdı.
Garip bir nedenden dolayı ona karşı şefkatli olmak istiyordu. Onunla vahşi bir hayvan gibi değil, bir erkek gibi seks yapmak istiyordu.
Bir anlık zevk peşinde koşarak ona öfkeyle vurmak istemiyordu. Bu gecenin sürmesini istiyordu. Tüm zamanını ona sarılarak geçirmek istedi.
Hayatında bir kez birinin ona sanki önemliymiş gibi davranmasını istiyordu. Sanki onunla ilgileniyormuş gibi.
Fantezilerinin veya hayallerinin onu buraya getirmesine bir kez bile izin vermemişti.
Bu gece yaptı.
Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona insanmış gibi bakan solgun gözlerini görene kadar başını eğdi. Onda iyi bir şey gören gözler.
"Çok yakışıklısın Zarek."

Sakin, tatlı sözleri içini parçaladı. Çekici hiçbir yanı yoktu. Hiç olmamıştı. O hiçbir şeydi.
Ama onun değerli yüzüne baktığında, bir an için sanki daha fazlasıymış gibi hissetti.
Gerçekten bir hiç olsaydı, böyle bir kadın ona kesinlikle dokunmazdı. Rüyasında bile değil…
Vücuduna bakabilmek için gömleğini sıyırdı. Göğüsleri orta büyüklükteydi, pembe meme uçları sert ve şişmişti, ona bir tat vermesi için yalvarıyordu. Karnı çok hafif yuvarlaktı, cildi solgun ve davetkârdı. Ama nefesini kesen şey, onun hafifçe aralanmış bacaklarının görüntüsüydü. Gerçek cennet vaadini taşıyan bacaklarının arasındaki nemli koyu sarı buklelerin görüntüsü. Ya da en azından onun gibi bir adamın elde etmeyi umabileceği kadar yakın.
Astrid, Zarek'in vahşi bakışlarının vücudunu incelemesini izlerken nefesini tuttu. O kadar yakıcıydı ki, gerçek bir dokunuş gibi hissetti.
Pantolonunu çıkarmak için yataktan kalktı.
Adamın onun için şişmiş ve sert olduğunu görünce yutkundu. Kahverengi teni siyah tüylerle kaplıydı ve şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz erkeksi görüntüydü. O güzeldi. Karanlık savaşçısı. Onun aksine, bu gecenin gerçek olduğunu biliyordu. Uyandıklarında ikisi de bunu hatırlayacakken bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.
Görevi tarafsız kalmaktı. Ama bu adama ya da onun acısına karşı tarafsız değildi.
Onu elinden geldiğince rahatlatmak istiyordu.
Kimse katlanmak zorunda kaldığı hayatı hak etmiyordu. Bozulmalar ve düşmanlık.
Vücudunu onunkinin üzerine koydu ve onu kollarının arasına aldı. Ağırlığı nefisti.
Gözlerini kapadı ve onun sert, erkeksi vücudunu her santimiyle hissederken, onun gücünün ve kuvvetinin kendisini kaplamasına izin verdi.
Zarek nefes almakta zorlandı. Onun sıcak vücudunun onunkine karşı hissi, şimdiye kadar tattığı en inanılmaz duyguydu.
Onu ısıtan gözlere bakarken, elleri çıplak sırtında gezindi.
Aşağılama yoktu. Öfke yok.
Güzel gözlerdi.
Onu nazikçe öptü, üst dudağını aldı ve ağzındaki balın tadına bakarken şefkatle emdi.
Onun insan yaşamı boyunca, ne zaman yanlarına yaklaşsa kadınlar ürkmüştü. Çığlık atmışlar ve ona bir şeyler fırlatmışlardı.
Birine dokunmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışarak birçok gece uyanık kalmıştı.
Onu saran kollarının hissini hayal etmeye çalışıyordu.
Bunun gerçekliği, zihninin canlandırdığı her şeyden çok daha büyüktü.
Bu rüya sona ermeden önce, ikisi de merhamet dilenene kadar ona tekrar tekrar sahip çıkmaya niyetlendi.

Astrid, Zarek öpücüğünden ayrılıp dudaklarını ve dilini onun boğazından aşağı, göğsüne doğru kaydırırken inledi. Onun sert ereksiyonunu ve yumuşak kesesini kalçasında yakıcı ve samimi hissetti ve bu onu ürpertti. Dilini şişmiş meme ucunun etrafında gezdirirken, nazikçe emip kıstırırken göğsünü nazikçe eline aldı.
Başını ellerinin arasına aldı ve onun mutlulukla inlemesini izledi. Sanki onun vücudu onun için ambrosia gibiydi. Onu tatmak için zaman harcadı. Cildinin her santimi yalandı ve alay edildi. Tadı ve doymuş. Sanki ona doyamıyordu. Hiçbir erkeğin bunu ona yapmasına izin verilmemişti ve olacaklardan çok korkuyordu. Seksin ne olduğunu bilmesine rağmen, onun hissi ona yabancıydı.
Ama sonra, Zarek'in uyandırdığı duygular da öyleydi.
Bütün adalet perilerinin bakire ve iffetli olması gerekiyordu.
Hiç kimse onlara elini süremeyecekti.
Astrid artık umursamıyordu. Annesi onun tutkusunu kesinlikle anlardı. Ne de olsa Themis'in çok sayıda çocuğu olmuştu. Astrid'in babası, annesinin bahsetmeyi reddettiği ölümlü bir adamdı ve hiç kimse Fates'in babasının adını veya makamını bilmemişti.
Elbette annesi bu tek günahını affederdi.
Bir gece istemek için çok mu fazlaydı?
Yine de bunu düşünürken, onunla bir gecenin yeterli olup olmayacağını merak etti.
Astrid'in kollarındaki tatlı kokusu ve verdiği his, Zarek'in başını döndürdü. Nefis etin her santimini yalayıp kemirirken ve onun zevk mırıltılarını dinlerken homurdandı. Yaşaması için ihtiyaç duyduğu şey oydu.
Ona daha fazla sahip olması gerekiyordu.
Zarek kalçalarını açıp onu ağzına alırken Astrid kendinden geçmiş bir şekilde ciyakladı.
En yüksek zevk tüm vücudunu kasıp kavururken konuşamıyor ve nefes alamıyordu. Her yalama, her nazik emme, ona şiddetli bir coşku dalgası gönderiyordu.
Böyle bir şey onun için hayal bile edilemezdi.
Yaptıkları karşısında utanmalıydı.
O değildi. Aslında, bundan daha fazlasını istiyordu.
Ondan daha fazlası.
Kalbi hızla çarparken, onu baldırlarının arasında görmek için aşağı baktı. Gözlerini kapalı tuttu ve yüzü, sanki onun tadına bakılmasından ne kadar zevk alıyorsa, onun tadına bakmaktan o kadar zevk alıyormuş gibi görünüyordu.
Elini onun ipeksi saçlarına gömerken bacaklarını daha fazla açarak ona erişmesini sağladı. Zarek ona karşı karanlık bir kahkaha attı, ona bir başka haz verici heyecan gönderdi, sonra kısa favorilerini onun yarığına sürttü. Boğazının derinliklerinde inledi.
Parmaklarını onun içine kaydırdı, ona duyduğu acıyla zonklayan yerde daireler çizdi.

Onunla vakit geçirdi ve tüm bu süre boyunca vücudu zevkle titredi.
Birinin böyle hissedebileceğini kim bilebilirdi?
Ecstasy, artık dayanamayacak hale gelene kadar inşa edildi ve inşa edildi.
İlk kez geldiği gibi onun adı dudaklarından yırtıldı.
Yine de pes etmedi. Sadece zevkinin sesine homurdandı ve ona durması için yalvarana kadar ona eziyet etmeye devam etti.
"Lütfen Zarek. Lütfen bana merhamet et."
Ona bakmak için geri çekildi. Ağzının bir köşesi kıvrılırken gözleri onun içinde parladı. "Merhamet et, prenses? Daha yeni başladım."
Devasa, vahşi bir canavar gibi onun vücuduna tırmandı, vücudu onunkiyle aynı hizaya gelene kadar yolunu yaladı ve kemirdi.
Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ardından onu derinden öptü. tutkuyla
Astrid dizini onun bacaklarının arasına yerleştirirken inledi. Kıvırcık tüyleri tenini okşuyor, beklenti içinde titremesine neden oluyordu.
Zarek'in kafası Astrid'in kokusu ve tadıyla uğuldadı. Onun ipeksi uzuvlarının yumuşaklığı onunkini okşuyordu. Hiçbir şey, kıçını avuçlamak ve ona daha yakın bastırmak için sırtından aşağı kayan ellerinden daha iyi hissettiremezdi.
Onun için tekrar gelirken hiçbir şey onun dudaklarında onun adından daha iyi ses çıkarmıyordu.
İki bin yıldır ilk kez insan olduğunu hissetti.
En çok da istendiğini hissetti.
Uyluklarını daha da açarken ona bakabilmek için hafifçe geri çekildi.
İstediği buydu. Onun altında vahşi ve ıslaktı. Esrikliğinden kör olana kadar kremsiliğinin onu kapladığını hissetmek.
İçeri girdiğinde yüzünü görmek istedi. Adamın kendisine yapmasına izin verdiği şeyden pişman olup olmadığını görmek istedi.
Kendini en kötüsüne hazırlayarak, bakışlarını kendi bakışlarıyla tuttu ve vücudunun kadifemsi sıcaklığının derinliklerine kaydı.
Aldığı zevkten başı dönüyordu. Onun zevkinden.
Tısladı, onun omuzlarındaki tutuşu sıkılaşırken sırtını kamburlaştırdı.
Ama küçümseme yoktu; pişman olma.
Gözleri gerekli bir tutkuyla ve onun anlamaya bile başlayamadığı diğer şefkatli duygularla parlıyordu.
Bu kadının mucizesine ve ona az önce verdiği şeye sevinerek, elinde olmadan gülümsedi.
Astrid onun sertleştiğini ve içinde zonkladığını hissettiği için nefes alamıyordu. İçinde bir erkeğin olmasının nasıl bir şey olduğunu defalarca hayal etmeye çalışmıştı ama hiçbir şey onu bu gerçekliğe hazırlamamıştı. Zarek'in sertliğini hissetmek için.
Sanki bu anın sürmesini istiyormuş gibi, onun içinde olmak ona yetiyormuş gibi, ona yavaş ve rahat bir şekilde biniyordu. Bacaklarını onun kalçalarına doladı ve ona baktığı gibi ona baktı.
O kadar inanılmazdı ki, onun içinde ve onun üstünde olduğu hissi.
Ağırlığının zevkini seviyordu. Onu izlerken yüzündeki ifade.

"Merhaba," dedi, bu kadar samimi bir şekilde birleşmişken onu orada görmek aniden garip hissetmişti.
Yüzü şaşkın ve eğlenceli arasında bir haçtı. "Merhaba prenses."
Adam onu tekrar tekrar sert ve derin bir şekilde okşarken yanaklarını avuçlarının arasına almak için uzandı. Ah, onun orada olduğu hissi. O kadar derindeydi ki neredeyse ucunun göbeğinin içini ovuşturduğuna yemin edebilirdi.
Zarek, elleri yüzüne dokunurken onun altında olmanın verdiği hissin tadını çıkarırken gözlerini kapattı.
Erkeklerin kadınlar için öldürmesine şaşmamalı. Bunu şimdi anlamıştı. Talon'un neden Sunshine için ölmeye razı olduğunu biliyordu.
Astrid onun varlığından bile haberdar olmadığı bölgelerine dokundu. Onun kalbi. Onun ruhu. Onu hayal bile edilemeyecek yüksekliklere çıkardı.
Burada, onun kollarında ilk kez huzuru hissetti.
Bir yanı şimdi çok sakin, çok sakindi ve bir yanı alev alev yanıyordu, ona dokunmak için can atıyordu.
Zarek, boynunun narin etini kemirebilmek için onun üstüne çömeldi. Kulağı. Vücudundan aşağı ürpertilerin geçtiğini hissetti.
Dişleriyle derisini kazıdı, onları batırmak için can atıyordu.
Tadı nasıl olurdu?
Ona daha ne tür duygular hissettirecekti?
"Beni ısıracak mısın, Zarek?" diye sordu, boğazını dudaklarının altında titreterek.
Dilini boynunda zonklayan damar üzerinde gezdirdi. "Yapmamı istiyor musun?"
"HAYIR. Bundan korkuyorum. Senin için diğer kadınlar gibi olmak istemiyorum."
"Prenses, asla o olamazsın. Sen benim için eşsizsin."
"Ben senin gülün müyüm?"
Küçük prensin dersini düşünürken kısa bir kahkaha attı. "Evet, sen benim gülümsün.
Milyonlarca gezegende ve yıldızda sadece bir tane var."
Ona sarılarak cevap verdi.
Bu kucaklama onu daha önce hiçbir şeyin yapmadığı bir şekilde delip geçti. İçinde bir şeyler kopup patlıyor, onu şefkat ve sıcaklıkla boğuyor gibiydi.
Onun için gelirken kendini onun derinliklerine gömdü.
Astrid onun doruğunu hissettiğinde dudağını ısırdı. Onun kollarında titredi.
Onu kendine çekip omzunu öptüğünde gülümsedi.
Çok hareketsizdi. Çok sessiz.
Böyle bir şeyi yapabileceği kimin aklına gelirdi? O her zaman çok sert ve güçlüydü.
Onun varlığı, etrafındaki havanın çıtırdamasına ve cızırtısına neden oluyordu.
Fakat şimdi değil. Şimdi sadece sessizlik vardı.

Zarek, zayıf ve bitkin bir halde onun üzerinde yatıyordu, vücudu hâlâ onunkiyle birleşmişti. Hareket etmek istemedi.
Yapamadı.
Dokunuşu muhteşemdi. Ama bundan daha fazlası, ona bağlı hissediyordu. Ve bunu daha önce hiç hissetmemişti.
Bu gerçekten bir rüya mıydı? Lütfen tanrılar, hayır. Lütfen bu gerçek olsun. Umutsuzca gerçek olmasına ihtiyacı vardı.
Zarek burnunu tekrar boynuna sürerken Astrid gözlerini kapattı. Nedense kendini vahşi, kontrol edilemez bir canavarı evcilleştirmiş gibi hissetti.
Elini abanoz saçlarının arasından geçirirken bacaklarını onunkilerin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi, vücuduyla onu kucakladı. Şaşkınlıkla ona bakmak için hafifçe geri çekildi.
Bunu bu gece yaptığı için çok mutluydu.
Onu tekrar öpmek için başını eğdi.
Kokusunu içine çekti, dudaklarının şefkatinden içti. "Ah, Zarek," diye soludu.
Zarek, adının onun dudaklarından duyulmasıyla gözlerini sımsıkı yumdu. Çok şiddetli, acı tatlı bir acıydı ve içini parçaladı.
Boynundaki hassas cildi ısırdı ve dişlerinin etini sıyırmasına izin verdi.
Gerçek hayatta, şimdiye kadar onu ısırırdı.
Onun vücudunu asla kendi bedeniyle almazdı.
Ondan içerken duygularını paylaşacaktı ve rüyasında tadının nasıl olacağını merak etti...
Dudaklarını açtığında, onun damarlarındaki kanın nabzını dilinde hissetti.
O kadarını biliyordu ki, o çok tatlı olurdu.
Zarek mi?
Sözleriyle boğazı titredi. "Evet?"
"Seni en çok böyle hassas olduğun zaman seviyorum."
Ondan uzaklaştı ve karnına bir şey gıdıklanınca kaşlarını çattı.
"Bir sorun mu var?"
Her şey. Bu onun hayali değildi. Bu gerçeküstü bir andı. Rüyaları hiçbir zaman hoş olmadı. Bir kez bile aralarında bir sevgilisi olmamıştı.
Hiç kimse onunla onun gibi konuşmamıştı.
Acheron onu kovduktan sonra hiç kimse kapıyı açıp kabine girmesine izin vermemişti.
Yataktan kalkıp pantolonunu giydi. Kaçmak zorundaydı. Birşeyler yanlıştı. Bunu içten içe biliyordu. Burası olması gereken yer değildi.
Onunla hiçbir işi yoktu.
Rüyasında bile değil.
Astrid, giyinirken Zarek'in yüzündeki paniğin titremesini izledi. Battaniyeyi etrafına sardı ve yanına gitti. "Benden kaçmak zorunda değilsin."
Senden kaçmıyorum, diye homurdandı. "Kimseden kaçmam."
Astrid kabul etti. Hayır, yapmadı. Herhangi bir insanın olmaya hakkı olduğundan daha güçlüydü. Kimsenin katlanmaması gereken darbeler ve darbeler aldı.

"Benimle kal, Zarek."
"Neden? Ben senin için bir hiçim."
Koluna dokundu. "Herkesi uzaklaştırmak zorunda değilsin."
Hırlayarak, onun dokunuşunu uzaklaştırmak için omuz silkti. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."
"Anlıyorum Zarek," dedi, ona göstermek istediğini görmesini sağlamanın bir yolu olmasını dileyerek. "Evet. Onlar seni incitmeden önce diğer insanları incitmeyi istemeni anlıyorum."
"Elbette biliyorsun prenses. Ne zaman birini incittin? Biri seni ne zaman incitti?"
"Bana içindeki iyiliği göster, Zarek. Orada olduğunu biliyorum. Tüm acı ve incinmenin altında bir yerlerde sevmeyi bilen birinin olduğunu biliyorum. Nasıl büyütüleceğini ve korunacağını bilen biri."
Pantolonunun düğmelerini iliklerken soğuk bir alayla onu tırmıkladı. "Sen bir bok bilmiyorsun." Ona vahşi bir hırıltı fırlattı ve kapıya yöneldi.
Astrid onu takip etmeye başladı, sonra vazgeçti.
Ne yapacağını bilmiyordu. Ona nasıl ulaşılır?
Sözlerini onu kızdırmak için değil, rahatlatmak için söylemişti. Ancak Zarek ona asla beklediği gibi tepki vermedi.
Hayal kırıklığına uğradı, giyindi ve onun peşinden gitti.
Görünüşe göre kibarlık Zarek'e uymuyor.
Bu yüzden farklı bir yol seçti.
Koridorda yanından geçti ve onun için ön kapıyı açtı.
Zarek durakladı; kapının dışında gün ışığıydı ve alevler içinde patlamamıştı.
Belki de bu bir rüyaydı.
Olmalıydı ve yine de…
"Ne yapıyorsun?" ona sordu.
"Kapıyı açarken içinden geçerken kıçına çarpmasın."
"Neden?"
"Ayrılmak istediğini söyledin. O zaman git. Çıkmak. Seni ittiğim apaçık ortadayken seni burada tutmak istemiyorum."
Mantığı onu şaşırttı. "Neden bahsediyorsun?"
"Ne demek istiyorsun, neden bahsediyorum? Açık değil mi? Seninle yatıyorum ve sen beni yeterince hızlı bırakamazsın. Üzgünüm senin için yeterince iyi değildim. En azından denedim.
Onun için yeterince iyi değil mi? Şaka mı yapıyordu?
İnanamayarak ona baktı. Aptallığından dolayı onu lanetlemekle onu teselli etmek arasında gidip geliyordu.
Öfkesi galip geldi. Değersiz misin? O zaman ben neyim? Ölmeden önce acınası bir lanetin bile altında olduğumun farkında mısın? Kimse bana vücudunun herhangi bir yeri ile dokunmazdı. Beni yoldan çıkarmak için bir sopa bile kullanırlarsa şanslıydım. O yüzden orada durup incinmiş gibi davranma ve benimle değersiz olmaktan bahsetme. Şimdiye kadar hiç kimse sırf seni gözden kaçırmak için bir başkasına para ödemek zorunda kalmadı."

Zarek, az önce ona ne söylediğini anlayınca donakaldı. Yüzyıllardır kendi içinde sakladığı şeylerdi bunlar. Hiç kimseyle konuşmadığı şeyler. Yüreğinde çürüyen, yüzyıllar boyunca onu yiyip bitiren acı gerçekler. Kimse onu yanlarında istememişti.
Astrid'e kadar değil.
Bu yüzden kalamadı. Onu ısıttı ve gerçek olamayacağını bildiği için bu onu korkuttu.
Bu, kaderin ona verdiği başka bir acımasız işkenceydi.
Uyandığında yanında olacaktı ve onun ona ihtiyacı olmayacaktı. Gerçek Astrid'e ait değildi.
Asla yapmazdı.
"O halde senin ne olduğunu göremiyorlarsa kör olmuşlardır, Zarek. Kaybeden onlar, sen değilsin.”
Tanrım, ona nasıl da inanmak istiyordu.
Ona inanmaya ne kadar ihtiyacı vardı.
"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?"
"Sana söylemiştim, Zarek. Senden hoşlanıyorum."
"Neden? Başka hiç kimse sahip olmadı.
"Bu doğru değil. Başından beri arkadaşların oldu ama sana yardım etmelerine asla izin vermedin.”
"Acheron," dedi kelimeyi fısıldayarak. "Jess." Sundown'u düşünerek dudağını kıvırdı.
"İnsanlara ulaşmayı öğrenmelisin."
"Neden? Beni sırtımdan vurabilmeleri için mi?”
"Hayır, seni sevebilsinler diye."
"Aşk?" Bu düşünceye güldü. "Buna kimin ihtiyacı var ki? Tüm hayatımı onsuz yaşadım. Buna ihtiyacım yok ve kesinlikle kimseden istemiyorum.
Onun önünde güçlü durdu. Boyun eğmez. "Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama ben gerçeği biliyorum." Elini ona uzattı. "Birine güvenmeyi öğrenmelisin Zarek. Hayatın boyunca cesur oldun. Şimdi bana o cesareti göster. Elimi tut.
Bana güven ve yemin ederim sana ihanet etmeyeceğim.”
Orada kararsızca durdu, kalbi hızla çarpıyordu. Hiç bu kadar korkmamıştı. Onu öldürdükleri gün bile.
"Bana güven lütfen. Ben asla sana zarar vermem."
Eline baktı. Uzundu, zarifti. Narin. Minik bir el.
Bir sevgilinin eli.
Koşmak istedi.
Bunun yerine, elini kaldırıp parmaklarını onunkilere bağlarken buldu.

9

Astrid'in elinin sıcak gücünü kendi ellerinde hissettiğinde gözyaşları yanaklarından aşağı düştü; onun uzun, sivri parmaklarının onunkilerle dolanmış olduğunu gördüğünde.
Eli iri, erkeksiydi ve onun elini güçle sarmıştı.

O eller öldürmüştü ama aynı zamanda korumuştu. Onunla ilgilendiler ve onu memnun ettiler.
Bu basit hareketle, sonunda onunla bağlantı kurduğunu biliyordu.
Ulaşılamaz olana yeni ulaşmıştı.
Sonra temas kesildi.
Elini ondan çekerken Zarek'in yüzü sertleşti. "Değiştirilmek istemiyorum. senin tarafından değil Kimse tarafından değil."
Öfkeyle hırlayarak onu itti ve kapıdan dışarı çıktı.
Astrid daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı.
Küfür etti.
Kalmadığı için ona lanet olsun. Bu kadar aptal olduğu için ona lanet olsun.
"Sana söyledim, o sert biridir."
M'Adoc'un arkasında durduğunu ve karda gömleksiz yürüyen Zarek'in ardından kapıdan dışarı baktığını gördü.
"Ne zamandır kulak misafiri oluyorsun?" Oneroi'ye sordu.
"O kadar uzun değil. Bir rüyaya ne zaman müdahale etmeyeceğimi biliyorum."
Anlamlı bir şekilde gözlerini kıstı. "Daha iyisin."
Onu ve sözlü olmayan tehdidini hiçe sayarak, Zarek'in karda ilerlemesini izlemek için hareket etti.
"Peki, şimdi ne yapacaksın?" O sordu.
"Aklını dinleyene kadar onu sopayla döv."
M'Adoc kuru bir sesle, "Bunu deneyen ilk kişi sen olmazdın," dedi. "Mesele şu ki, buna karşı bağışıklığı var."
Uzun, yorgun bir nefes verdi. Doğruydu.
"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Onun söz konusu olduğu yerde kendimi çok çaresiz hissediyorum."
M'Adoc'un solgun parlayan gözlerinin arkasında bilgece bir şey titreşti. "Bu konuda ne onu ne de kendini burada tuzağa düşürmemeliydin. Bu alemde çok uzun süre kalmak tehlikeli."
"Biliyorum ama başka ne yapabilirdim ki? Yerinde durmayacak ve kamaramı terk etmeye kararlıydı. Buna izin veremeyeceğimi biliyorsun." Durdu ve Düş Avcısı'na yalvaran bir bakış attı. "Yönlendirmeye ihtiyacım var, M'Adoc. Keşke Acheron ile konuşabilseydim. Bana Zarek'ten bahsedebilecek tanıdığım tek kişi o.
"HAYIR. Zarek sana söyleyebilirdi.
"Ama etmeyecek."
Bakışlarıyla karşılaştı. "Yani pes ediyorsun, öyle mi?"
"Asla."
Ona duygularını sifonu çektiğini gösteren nadir bir gülümseme verdi. "O kadarını düşündüm. Artık yılmadığınızı bilmek güzel."
"Ama ona nasıl ulaşabilirim? Bu noktada her türlü fikir ve öneriye açığım."
M'Adoc elini uzattı ve avucunda küçük, koyu mavi bir kitap belirdi. Ona verdi.
Astrid, Küçük Prens'in elindeki kopyasına baktı.

M'Adoc, "Bu, Zarek'in de en sevdiği kitap," dedi.
Zarek'in ondan alıntı yapmasına şaşmamalı.
M'Adoc geri çekildi. “Bu bir kalp kırıklığı ve hayatta kalma kitabı. Bir sihir, umut ve vaat kitabı. Onunla konuşması garip, değil mi?”
O sırada M'Adoc rüyadan fırladı ve onu kitabı karıştırırken bıraktı.
M'Adoc'un belirli pasajları ve paragrafları işaretlediğini gördü.
Astrid kapıyı kapattı ve aniden kamarada beliren rahat koltuğa götürdü.
Güldü. Tüm uyku tanrıları bilmeceler ve mecazlarla konuşmayı severdi.
Nadiren doğrudan bir şey söylediler, ancak insanları cevapları için çalıştırdılar.
Oneroi'nin başı M'Adoc ipuçlarını bu kitapta bırakmıştı.
Bu ona Zarek hakkında herhangi bir fikir verebilirse, onun işaretlediklerini okurdu.
Belki o zaman Zarek'i kurtarmak için bir umudu olabilir.

* * *

Jess küçük markete daldı ve yağmurdan yeni çıkmış ıslak bir köpek gibi silkindi. Burası o kadar soğuktu ki dayanamadı.

Zarek, merkezi ısıtmadan önce Alaska'da nasıl hayatta kalmıştı? Arkadaşına hak vermek zorundaydı. Bir adamın arkadaşlarından veya toprak sahiplerinden herhangi bir yardım almadan buraya gelmesi için zor ve tehlikeli olması gerekirdi.
Şahsen, tabancayla dövülmeyi ve çırılçıplak bir yuvaya atılmayı tercih ederdi.
Tezgâhın arkasında yaşlı bir beyefendi vardı ve sanki Jess'in içeri girer girmez neden küfrettiğini anlamış gibi ona bilmiş bir gülümsemeyle baktı.
Adamın kalın, gri saçları ve tuz-biber rengi sakalı vardı. Eski yeşil süveterinde yırtıklar vardı ama iyi ve sıcak görünüyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"
Jess atkıyı yüzünden indirdi ve adama sert, dostça bir baş selamı verdi.
Manners, içerideyken siyah Stetson'unu çıkarmasını dikte etti, ama bunu yapıp vücut ısısının bir onsunun bile kaçmasına izin verirse kahretsin.
Birazına ihtiyacı vardı.
"Merhaba, efendim," dedi kibarca. "Sade kahve ya da elinizdeki sıcak başka bir şey arıyorum. Çok ateşli.”
Adam güldü ve arkadaki bir cezveyi işaret etti. "Buralı olmamalısın."
Jess kahveye yöneldi. "Hayır efendim ve bunun için Tanrı'ya şükür."
Yaşlı adam yine güldü. "Ahh, biraz daha burada kal, kanın öyle bir yoğunlaşacak ki sen fark etmeyeceksin bile."
Bundan şüphe etti. Bu kadar soğuğu hissetmemek için kanının donmuş olması gerekirdi.
Tarihte donarak ölen ilk Karanlık Avcı olmadan önce kıçını Reno'ya geri götürmek istedi.

Jess ekstra büyük bir Strafor bardağa doldurdu ve tezgaha yöneldi. Çantayı yere koydu ve beş milyon kat ceket, fanila gömlek, süveter ve paçalı donu karıştırdı ve ödemek için arka cebinden cüzdanını çıkardı. Bakışları, birinin el oyması bir kovboy heykelini sallanan bir bronkoya yerleştirdiği küçük bir cam kasaya takıldı.
Jess önce atı, sonra adamı tanıyınca kaşlarını çattı.
Bu o idi.
Geçen yaz Zarek'e son aygırının eyerini kırarken çekilmiş bir fotoğrafını e-postayla göndermişti.
Bu fotoğrafın tam bir kopyası değilse kahretsin.
"Hey," dedi yaşlı beyefendi de bunu fark edince. "Tıpkı benim heykelime benziyorsun."
"Evet efendim, fark ettim. Nereden aldın?"
Adam, benzerliklerini karşılaştırırken heykele bir ona bir ileri geri baktı.
"Geçen Kasım ayında yaptığımız yıllık Noel müzayedesi."
Jess buna kaşlarını çattı. "Noel müzayedesi mi?"
“Kutup Ayısı Kulübü her yıl yoksullar ve hastalar için para toplamak için bir araya geliyor. Yıllık bir müzayedemiz var ve son olarak, oh, bilmiyorum, yirmi yıldır, Noel Baba sattığımız bu türünün tek örneği el oyması heykeller ve figürinlerden oluşan birkaç büyük çanta bıraktı. . Yerel bir sanatçı ya da nerede yaşadığını kimseye bildirmek istemeyen bir şey olması gerektiğini düşünüyoruz. Her ay posta kutumuza da isimsiz olarak büyük bir havale gelir. Çoğumuz hepsini yapanın aynı adam olduğunu düşünürüz.”
"Noel Baba'daki gibi mi?"
Adam başını salladı. Aptalca bir isim olduğunu biliyorum ama ona başka ne isim vereceğimizi bilmiyoruz.
Sadece kışın gelip iyi işler yapan bir adam. Polis onu birkaç kez bizim merkezimize kadar çantaları taşırken görmüş ama rahat bırakmış. Yaşlılar için araba yollarını kürekle kazıyor ve muhtemelen kasabada görmüş olduğunuz o ayrıntılı buz heykellerinden birçoğunu oyuyor.”
Jess çenesinin gevşediğini hissetti ve dişlerini beyefendiye göstermeden önce hızla çenesini kapattı. Evet. O heykelleri görmüştü.
Ama Zarek?
Eski kölenin yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. Arkadaşı en iyi ihtimalle huysuz, en kötü ihtimalle düpedüz huysuzdu.
Ama zaten Zarek burada vakit geçirmek için ne yaptığını ona hiç söylememişti. Jess'e gerçekten hiçbir şey söylemedim.
Jess kahvenin parasını ödedikten sonra tekrar sokağa çıktı.
Yolun sonuna, buzdan heykellerden birinin bir kavşakta durduğu yere kadar yürüdü. Bir geyiğin yorumu, neredeyse sekiz fit boyunda duruyordu. Ay ışığı, o kadar girift bir şekilde oyulmuş yüzeyde parıldadı ki, geyik serbest kalıp eve koşmaya hazır gibi görünüyordu.
Zarek'in işi mi?
Sadece doğru görünmüyordu.

Jess kahvesinden bir yudum daha almaya gittiğinde kahvenin çoktan soğuduğunu fark etti.
"Alaska'dan nefret ediyorum," diye mırıldandı, kahveyi yere fırlattı ve ardından fincanı süzdü.
Daha çöp kovası bulamadan cep telefonu çaldı.
Arayanın kimliğini kontrol ederek, burada Zarek'i arayan Blood Rites Squires'tan Justin Carmichael olduğunu gördü. Görünüşe göre Kahinler, Artemis ve Dionysos'un Zarek'in ölmesini istediği haberini alır almaz Konsey'e haber vermişler, o da karşılığında en yavan Blood Rite Squires grubunu haydut Kara Avcı'yı avlayıp öldürmeleri için göndermişti.
Zarek'le aralarında duran tek şey Jess'ti.
New York City'de doğup büyüyen Justin, yirmi dört yaşlarında daha genç bir adamdı ve Jess'in pek umursamadığı edepsiz bir tavrı vardı.
Aramayı cevapladı. "Evet, Carmichael, neye ihtiyacın var?"
"Bir problemimiz var."
"Ve bu olur mu?"
"Zerek'e yardım eden kadını tanıyor musun? Sharon?
"Ya ona?"
"Onu yeni bulduk. Oldukça kötü bir şekilde dövüldü ve evi yerle bir oldu. Param, Zarek'in intikam peşinde olduğunu söylüyor."
Jess'in kanı dondu. Saçmalık. Onunla konuştun mu?"
"İnan bana, onu bulduğumuzda konuşacak durumda değildi. Şu anda doktorların yanında ve o piç kurusunu bulup başka birini incitmeden ona bunu ödetip ödeyemeyeceğimizi görmek için Zarek'in kulübesine geri dönüyoruz.
"Ya Sharon'ın kızı?"
"Olay olduğunda bir komşunun evinde kalıyordu. Tanrıya şükür. Zarek tekrar gelirse diye Mike ona göz kulak oluyor.
Jess nefes alamıyordu ve bunun nedeni havadaki donmuş ısırık değildi. Bu nasıl olabilirdi? Squires'ın aksine, Zarek'in bunda parmağı olmadığını biliyordu.
Zarek'in gerçekte nerede olduğunu bir tek o biliyordu.
Ash, olup bitenlerin gerçeği konusunda ona güvenmiş ve onu, Zarek'in testi bitene kadar kimsenin yalan söylememesini sağlamakla görevlendirmişti.
Şey, işler sonbaharda bir kaz sürüsünden daha güneye gitti.
"Ben gelene kadar kıpırdama," dedi Toprak Sahibine. "Seninle kulübesine gitmek istiyorum."
"Neden? Onu indirdiğimizde tekrar yolumuza çıkmayı mı düşünüyorsun?
Bu sözler onu bir kirpi sürüsü gibi ovuşturdu. "Oğlum, o tonu alıp sifonu çeksen iyi olur. Ben konuştuğun bir Squire değilim; Cevap verdiğin adamlardan biriyim.
Neden gittiğim seni ilgilendirmez. Ben söyleyene kadar kıpırdama, yoksa bir keresinde Wyatt Earp'ün çekmecelerine nasıl işediğini göstereceğim."
Carmichael tekrar konuşmadan önce tereddüt etti. Bunu yaptığında sesi hoş ve soğuktu.

"Evet efendim. Oteldeyiz ve sizi bekliyoruz.”
Jess telefonu kapattı ve cebine geri koydu.
Sharon için kendini kötü hissediyordu. Hiçbir şekilde tehlikede olmamalıydı. Toprak Sahiplerinden hiçbiri ona zarar vermeye cesaret edemezdi.
Ve diğerlerinin ne düşündüğünün aksine, yapabilseydi bile Zarek'in bunu yapamayacağını biliyordu.
Zarek, ona kendisinden daha zayıf olanların peşine düşecek biri gibi gelmedi.
Ama o zaman başka kim buna cesaret edebilirdi?

* * *

Astrid, Zarek'i yanmış bir ortaçağ köyünün merkezinde tek başına buldu.

Her yere dağılmış, yanmış ve yanmamış cesetler vardı. Erkek ve kadın. Her yaşta Çoğunun, sanki bir Daimon veya benzeri bir yaratık onlardan beslenmiş gibi boğazları yırtılmıştı.
Zarek, yüzü asık bir halde aralarında yürüdü. Gözleri işkence gördü. Tanık olduğu dehşetten onu korumak istercesine kollarını kendine dolamıştı.
"Neredeyiz?" diye sordu.
Şaşkına, "Taberleigh" diye cevap verdi.
"Taberley?"
"Benim köyüm," diye fısıldadı, sesi endişeli ve gergindi. “Üç yüz yıl burada yaşadım. Genç bir kızken beni bir kez gören yaşlı bir kocakarı vardı. Ara sıra bana bir şeyler bırakırdı. Bir kuru koyun budu, bir tulum bira. Bazen onlara göz kulak olduğunuz için teşekkür etmek için bir nottan başka bir şey yoktur.” Astrid'e baktı, yüzü asılmıştı. "Onları korumam gerekiyordu."
Daha ona köye ne olduğunu soramadan yaşlı bir kadının boğuk çığlıklarını duydu.
Zarek ona doğru fırladı.
Kadın, yırtık giysilere sarılmış, yaşlı vücudu parçalanmış halde yerde yatıyordu. Kan ve morluklarla kaplıydı.
Astrid, Zarek'in ifadesinden bahsettiği kadının bu olduğunu anlamıştı.
Zarek onun yanında diz çöktü ve o nefes almaya çalışırken dudaklarındaki kanı sildi.
Kadının yaşlı gri gözleri ona odaklanırken suçlayıcı bir ifadeyle parlıyordu.
"Nasıl yapabildin?"
Kocakarının gözlerindeki hayat soldu, onları donuklaştırdı, donuklaştırdı. Onun kollarında gevşedi.
Zarek öfkeyle haykırdı. Kadını bıraktı ve kendini ayağa kaldırdı. Ellerini öfkeyle saçlarının arasından geçirerek geniş bir daire çizdi.
Nefes nefese, herkesin iddia ettiği gibi delirmiş gibi görünüyordu.
Astrid onun için acıdı. Bunun neyle ilgili olduğunu anlamadı. Neyi yeniden yaşıyordu.
Onu takip etti. Zarek, burada ne oldu?

Yüzü ıstırap içinde, onunla yüzleşmek için arkasını döndü. Gece yarısı gözlerinin derinliklerinde nefret ve suçluluk yanıyordu.
Etrafındaki cesetleri göstermek için kolunu kaldırdı. Onları ben öldürdüm. Hepsi."
Sözcükler boğazından yırtılmış gibi çıktı. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sadece öfkeyi, kana susamayı hatırlıyorum. Onları öldürdüğümü bile hatırlamıyorum. Yanıma geldiklerinde ölen insanların flaşları."
Yüzü kasvetliydi. Gözleri kendinden nefretle doldu. "Ben bir canavarım. Sana neden sahip olamadığımı şimdi anladın mı? Neden seninle kalamıyorum? Ya bir gün seni de öldürürsem?"
Gerçek bir panik ve korku onu yutarken, onun sözleriyle göğsü daraldı. Onu yanlış mı değerlendirmişti?
"Bütün erkekler suçludur." Bu, kız kardeşi Atty'nin en sevdiği sözdü. "Dürüst insanlar, henüz yalan söylemeyi öğrenmemiş bebeklerdir."
Dehşete kapılan Astrid, cesetlere baktı...
Gerçekten böyle bir şey yapabilir miydi?
Şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu. Bu katliamdan kim sorumluysa ölmeyi hak etti. Bu, Artemis'in onu neden insanların yanında istemediğini açıklamanın ötesindeydi.
Astrid bu düşünceyle duraksadı.
Bir dakika bekle …
Birşeyler yanlıştı.
Tamamıyla hatalı.
Astrid etraflarındaki cesetlere baktı. İnsan bedenleri. Kimi çocuk, çoğu kadın.
Bunu Zarek yapmış olsaydı, Acheron onu anında öldürürdü. Acheron, zayıf ve savunmasızları avlayanlara müsamaha göstermeyi reddediyordu. Ve özellikle bir çocuğa zarar veren herkes.
Acheron'un korumak için gönderildiği insanları yok edip öldürebilecek bir Kara Avcı'nın yaşamasına katlanmasının hiçbir yolu yoktu. Bunu vücudunun her zerresiyle biliyordu.
"Bunu yaptığına emin misin?" diye sordu.
Sorduğu soru karşısında donakalmış görünüyordu. "Başka kim yapardı? Burada başka kimse yoktu. Benden başka dişleri olan birini görüyor musun?"
"Belki bir hayvan..."
Hayvan bendim, Astrid. Bunu yapabilecek başka kimse yoktu."
Hala inanmıyordu. Başka bir açıklaması olmalıydı. "Onları öldürdüğünü hatırlamadığını söylemiştin. Belki de yapmadın."
Gözlerinde öfke ve acı alevlendi. "Yeterince hatırlıyorum. Bunu yaptığımı biliyorum. Herkes biliyor. Bu yüzden diğer Kara Avcılar benden korkuyor. Neden benimle konuşmuyorlar? Neden koruyacak kimsenin olmadığı bir yere sürgün edildim. Neden her gece Artemis'in beni Fairbanks'ten daha da az insanın olduğu bir bölgeye taşıyacağından korkarak uyanıyorum."

Bir yanı onun doğruyu söylediğinden korkuyordu ama bunu önemsemedi. Şiirsel konuşabilen ve elleriyle güzel sanat eserleri yapabilen, kendisini yaralayan bir hayvana bakabilen, acı çeken adamın bunu asla ama asla yapamayacağını kalbinde biliyordu.
Ama kanıta ihtiyacı olacaktı.
Sezgi, annesine veya Artemis'e sunmak için yeterli kanıt olmayacaktır. Masumiyetinin kanıtlanmasını isteyeceklerdi.
İnsanları öldüremeyeceğinin kanıtı.
"Keşke bunu neden yaptığımı bilseydim," diye homurdandı Zarek. "Beni onları öldürebilecek ve hatta hatırlamayabilecek kadar çılgına çeviren şey neydi?"
Ona baktı, gözleri kasvetliydi. "Ben bir canavarım. Artemis haklı. Ben normal insanlara ait değilim."
Sözleri üzerine gözlerinden yaşlar aktı. "Sen bir canavar değilsin, Zarek." Buna inanmayı reddetti.
Astrid onu kollarının arasına aldı ve kabul edeceğinden emin olmadığı bir teselli teklif etti.
Önce sanki onu uzaklaştıracakmış gibi kaskatı kesildi, sonra gevşedi. Yavaşça nefes verdi, sarılmasını kabul ettiği için minnettardı.
Gergin, güçlü kolları onu kaslarla dalgalanan sıska bir vücuda yasladı. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Aynı zamanda çok sert ve hassastı. Yanağı onun sert göğüslerine, göğüsleri onun çıkıntılı karın kaslarına bastırılmıştı.
Elini sırtından aşağı kaydırarak onun kollarında titremesine neden oldu.
Astrid, onun üzerinde sahip olduğu bu yeni güce gülümsedi. O bir adalet perisi olduğu için kadınlığı geri planda kalmak zorunda kalmıştı. Kadınsı ya da şehvetli hissetmek için zaman yoktu.
Ama şimdi bunu hissediyordu.
Onun yüzünden. Hayatında ilk kez bedeninin farkındaydı. Kalbinin onunkiyle aynı anda nasıl attığının farkındaydı. Ona sarılan kollarının verdiği hisle kanının kaynaması.
O an onun için bir şeyler yapmak istedi.
Onu gülümsetmek istiyordu.
İsteksizce ondan geri çekildi ve elini uzattı. "Benimle gel."
"Nerede?"
"Sıcak bir yere."
Zarek tereddüt etti. İnsanlara sadece onu inciteceklerine güvenirdi. Ve bu konuda onu asla hayal kırıklığına uğratmamışlardı.
Birinin onu incitmeyeceğine güvenmek tamamen başka bir şeydi.
Derinlerde bir yerde ona güvenmek istiyordu.
Hayır, ona güvenmeye ihtiyacı vardı.
Sadece bir kere.
Derin bir nefes alarak isteksiz elini onun elinin içine koydu.
Onu köyden uzakta, parlak bir sahile götürdü. Zarek ışığın alışılmadık parlaklığına karşı gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini kıstı.

Neredeyse unutmuş olduğu yabancı güneşin parıltısını kesmek için elini kaldırdı.
Daha önce hiç sahile gitmemişti. Sadece dergilerde ve televizyonda resimler görmüştü.
Ve gün ışığını görmeyeli yüzyıllar olmuştu. Gerçek gün ışığı.
Güneş teninde parlıyordu, sıcaktı. karıncalanma.
Isının donmuş vücuduna işlemesine izin verdi. Güneş tenini okşasın ve yüzyılların sefaletini ve yalnızlığını eritsin.
Sadece siyah deri pantolon giymiş olan Zarek, kumsalda yürüdü, her şeye baktı ve özellikle hiçbir şeye odaklanmadı.
Bu, New Orleans'ta kaldığı süreden bile daha iyiydi. Dalgalar sahile vururken etraflarında kükredi, rüzgar saçlarını savurdu. Kum ılıktı ve ayaklarına yapışmıştı.
Astrid onun yanından koşarak suyun kenarına geldi.
Elbiselerini vücudundan küçük mavi bir bikiniye kadar soyarak izledi.
Ona, sıcağa rağmen ürpermesine neden olan, cilveli, ateşli bir bakış attı.
"Bana katılmak istermisin?"
"Bikiniliyken garip görüneceğimi düşünüyorum."
Ona güldü. “Şaka mıydı bu? Gerçek bir şaka yapmış olabilir misin?
"Evet, ele geçirilmiş falan olmalıyım."
Aldatılmış aslında. Bir deniz perisi tarafından.
Kararlı bir yürüyüşle ona doğru geldi.
Zarek nefes alamayarak bekledi. Taşımak. Sanki onun kalçalarının küstah sallanmasıyla yaşıyor ya da ölüyordu.
Önünde durdu ve pantolonunun düğmelerini açtı. Göbeğinden kasıklarına kadar uzanan ince saç parçasına sürtünen parmaklarının hissi onu sarstı. Onu tekrar tatmak isteyerek anında sertleşti.
Kirpiklerinin altından ona bakarken yavaşça pantolonunun fermuarını açtı. Ereksiyonunu serbest bırakmasına bir milimetre kala, cesaretini kaybetmiş gibiydi. Dudağını ısırarak ellerini ters yönde, onun göğsüne doğru çekti.
Zarek ellerini onun çıplak göğsüne koyarken hâlâ nefes alamıyordu.
"Kimse dokunmazken sen neden bana dokunuyorsun?" O sordu.
"Çünkü bana izin verdin. Sana dokunmayı seviyorum.”
Şefkatli okşayışı onu yakıp kavururken gözlerini kapattı. Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar inanılmaz hissettirebilir?
Kollarına girdi ve içgüdüsel olarak onu kucakladı. Göğüsleri karın kaslarına sürtünerek onu daha da sertleştirdi ve ağrımasına neden oldu.
"Hiç sahilde seviştin mi?"
Sözleriyle nefesi kesildi. "Sadece seninle seviştim prenses."
Tatlı, acı verici bir öpücük için onun dudaklarını yakalayabilmek için parmak uçlarında yükseldi.
Geri çekilerek fermuarının son küçük parçasını da açıp onu eline alırken ona gülümsedi. "Pekala, Frosty the Snow-Zarek, yapmak üzeresin."

* * *

Ash, Artemis'in tapınağında, taht odasının hemen dışında, güzel, çok renkli şelaleye bakabileceği terasta tek başına oturuyordu. Altın sarısı saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış, çıplak sırtını çıkıntılı bir sütuna dayamış, mermer bir tırabzanın üstüne oturmuştu.

Artemis'in koruması sayesinde avcılardan ve diğer tüm tehlikelerden korunan yaban hayatı, zeminin bulutlardan oluşan bir avluda otladı. Tek ses, akan sudan ve ara sıra yabani bir kuşun çığlığından geliyordu.
Burası huzurlu olmalıydı ama yine de tüm sakinliğine rağmen Ash tedirgindi.
Artemis ve görevlileri, Zeus'un tüm Olimpos tanrıları üzerinde mahkeme düzenlediği Theocropolis'e gitmesi için onu terk etmişti. Saatlerce gitmiş olacaktı.
Bu bile onu memnun edemezdi.
Zarek'in testine ne olduğunu öğrenmek istedi. Bir şeyler ters gidiyordu, bunu biliyordu. Bunu hissedebiliyordu ama araştırmak için güçlerini kullanmaya cesaret edemiyordu.
Artemis'in gazabını kaldırabilirdi ama bunu asla Astrid veya Zarek'in üzerine salmazdı.
İşte burada oturdu, güçleri kısıtlandı, öfkesi ve hüsranı dizginlendi.
“Akri, biraz kolundan çıkabilir miyim?”
Simi'nin sesi, ham duygularının biraz keskinliğini aldı. Ne zaman onun bir parçası olsa, adını söylemedikçe ve ona bir emir vermedikçe hiçbir şey göremiyor ya da duyamıyordu. Hatta onun düşüncelerine karşı bağışıktı. Sadece onun duygularını hissedebiliyordu. Ne zaman tehlikede olsa, onun izni olmadan onu terk etmesine izin verildiği tek zaman, bilmesini sağlayan bir şey.
"Evet Simi. İnsan şeklini alabilirsin.”
Kendini çekti ve yanında tezahür etti. Uzun sarı saçları örgülüydü. Gözleri fırtınalı bir griydi ve kanatları uçuk maviydi.
"Neden bu kadar üzgünsün Akri?"
"Üzgün değilim Simi."
"Evet öylesin. Seni tanıyorum Akri, kalbinde o acı var, tıpkı Simi'nin her ağladığında hissettiği gibi.
"Asla ağlamam, Sim."
"Biliyorum." Başını omzuna yaslayabilmek için ona yaklaştı. Siyah boynuzlarından biri yanağını sıyırdı ama Ash aldırmadı. Kollarını ona doladı ve onu yakın tuttu.
Gözlerini kapatarak onu sıkıca kucakladı ve küçük başını ellerinden birinin arasına aldı.
Sarılması, sıkıntılı ruhunu yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. Bunu sadece Simi yapabilirdi. Ondan fiziksel taleplerde bulunmadan ona tek başına dokundu.
Onun "bebeği" olmaktan başka hiçbir şey istemedi.
Çocuksu ve masum, ihtiyaç duyduğu merhem oydu.

"Peki, şimdi kızıl saçlı tanrıçayı yiyebilir miyim?"
En sık sorulan soruya gülümsedi. "Hayır Simi."
Başını kaldırdı ve ona dilini çıkardı, sonra korkuluklara çıplak ayaklarının dibine oturmak için eğildi. "Onu yemek istiyorum, Akri. O kötü bir insan.
"Çoğu tanrı öyledir."
"Hayır değiller. Bazıları doğru ama ben Atlantislileri daha çok seviyorum. Onlar çok güzellerdi. Onların çoğu. Archon ile hiç tanışmadın, değil mi?"
"HAYIR."
"Şimdi, kaba olabilir. Senin gibi sarışındı, senin kadar uzundu, eh, senden daha uzundu ve senin kadar yakışıklıydı ama senin kadar yakışıklı değildi. Kimsenin senin kadar yakışıklı olduğunu düşünmüyorum. Tanrılar bile değil. Konu dış görünüş olunca kesinlikle türünün tek örneğisin... Oh-" İkizini hatırlayınca irkildi. "Şey... gerçekten türünün tek örneği değilsin, değil mi? Ama sen diğerinden daha tatlısın. O senin kötü bir kopyan. Sadece senin kadar sevimli olmayı diliyor.
Gülümsemesi genişledi.
Parmağını çenesine koydu ve sanki düşüncelerini toplamaya çalışıyormuş gibi bir dakika durdu. "Şimdi bununla nereye gidiyordum? Şimdi hatırladım. Archon senin aksine pek çok insanı sevmiyordu. Ne zaman gerçekten çok sinirlensen yaptığın şeyi biliyor musun? Bir şeyleri havaya uçurabileceğiniz ve her şeyi ateşli, tıknaz ve dağınık hale getirebileceğiniz yer mi? Bunu da ancak senin kadar incelikle yapamazdı. Sende çok incelik var, Akri. Çoğundan daha fazla.
Ama konudan sapıyorum. Archon benden hoşlandı. 'Simi, sen kaliteli bir iblissin' dedi. Yine de hiç kalitesiz bir iblis gördünüz mü? Benim bilmek istediğim de bu."
Eğlenen Ash, ölümlü yaşamı boyunca tapınılan tanrılar ve tanrıçalar hakkında gevezelik ederken onu dinledi. Tanrılar ve tanrıçalar artık çoktan öldü. Onun doğrusal olmayan hikayelerini ve mantığını dinlemeyi severdi. Küçük bir çocuğun dünyayı çözmeye ve bir şeyler hatırlamaya çalışmasını izlemek gibiydi. Bir dakikadan diğerine ağzından ne çıkacağını söylemek mümkün değildi. Her şeyi bir çocuk gibi net bir şekilde görüyordu.
Eğer bir problemin varsa, onu öldürdün.
Sorunun sonu.
İncelikler ve politika onun ötesindeydi.
Simi öyleydi. Ahlaksız ya da gaddar değildi, sadece aldatma ya da ihanetten haberi olmayan tanrısal güçlere sahip son derece genç bir iblisti.
Onu nasıl kıskanıyordu. Bu yüzden onu bu kadar dikkatli koruyordu. Kendisine verilen zor dersleri onun öğrenmesini istemiyordu.
Onun hiç tatmadığı çocukluğu yaşamayı hak ediyordu. Korunan ve korunan biri. Kimsenin onu incitmesine izin verilmeyen biri.
O olmadan ne yapacağını bilmiyordu.
Ona verildiğinde bir bebekten başka bir şey değildi. Kendisi ancak yirmi bir yaşındaydı, ikisi birbirini hemen hemen büyütmüştü. İkisi de türünün bu dünyadaki son örneğiydi.

On bir bin yıldan fazla bir süredir sadece ikisi olmuştu.
Herhangi bir hayati organ kadar onun bir parçasıydı.
O olmadan ölecekti.
Tapınağın kapısı açıldı. Dişlerini göstererek tıslayan Simi, Artemis'in erken döndüğünü haber verdi.
Ash onaylamak için başını çevirdi. Gerçekten de, tanrıça ona doğru ilerliyordu.
Yorgun bir nefes verdi.
Artemis, Simi'nin ayaklarının dibinde oturduğunu görünce hemen ayağa kalktı. "Kolunun ne işi var?"
"Benimle konuşuyorsun, Artie."
"Gitmesini sağla."
Simi ofladı. "Söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim, seni yaşlı düve inek. Ve sen yaşlısın.
Gerçekten, gerçekten eski. Bir de inek."
"Simi," dedi Ash, onun adını vurgulayarak. "Lütfen bana geri dön."
Simi, Artemis'e kötü bir bakış attı, ardından karanlık, şekilsiz bir gölgeye dönüştü. Ona doğru ilerledi ve gövdesinin üzerinde, her iki kolunun etrafını ve aşağısını saran ateşli sarmallarla kocaman bir ejderha olmak için göğsünün üzerine uzandı.
Ash bu manzaraya karanlık bir şekilde güldü. Bu, Simi'nin ona sarılma ve aynı zamanda Artemis'i ayarlama şekliydi. Artemis, Simi'nin vücudunun her yerini bu kadar kaplamasından nefret ediyordu.
Artemis tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Hareket ettir."
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden bu kadar erken döndün?"
Anında gerginleşti.
İçindeki kötü his üç katına çıktı. "Ne oldu?"
Artemis ayaklarının dibindeki sütuna yürüdü, kolunu sütuna doladı ve mermere yaslandı. Dudağını endişelendirirken biberinin yaldızlı kenarıyla oynadı.
Ash dimdik oturdu, midesi bulandı. Eğer bu kadar kaçamaksa, bir şeyler akıllara durgunluk verecek kadar ters gitmişti. "Söyle bana, Artemis."
Bıkkın ve kızgın görünüyordu. "Sana neden söyleyeyim? Bana sadece kızacaksın ve neredeyse öyle kalacaksın. Sana söylüyorum, o zaman gitmek isteyeceksin ve gidemeyeceksin ve sonra bana bağıracaksın.
Midesindeki düğüm sıkılaştı. "Konuşmak için üç saniyen var yoksa ailenden birinin senin tapınağında yaşadığımı öğrenmesinden duyduğun korkuyu unutuyorum. Güçlerimi kullanacağım ve ne olduğunu kendi başıma öğreneceğim."
"HAYIR!" diye tersledi, ona bakmak için dönerek. "Bunu yapamazsın."
Çenesinde tik başladı.
Sütunu aralarına koyarak geri çekildi. Güç istercesine derin bir nefes aldı, sonra küçük, korkmuş bir çocuğun sesiyle konuştu. "Thanatos serbest."
"Ne!" diye kükredi, bacaklarını yere indirip ayağa kalktı.
"Görmek! Bağırıyorsun."

"Ah, güven bana," dedi sıktığı dişlerinin arasından, "bu bağırmak değil. Henüz yanına bile yaklaşamadım.” Ash kendini korkuluktan uzaklaştırdı ve uzun balkonda öfkeyle volta attı. Ona saldırmamak için tüm gücünü harcadı.
"Bana onu geri çağıracağına söz vermiştin."
"Denedim ama kaçtı."
"Nasıl?"
"Bilmiyorum. Ben orada değildim ve şimdi boyun eğmeyi reddediyor.
Ash ona ters ters baktı.
Thanatos serbestti ve onu durdurabilecek tek kişi Artemis'in tapınağında ev hapsindeydi.
Hileleri ve vaatleri için ona lanet olsun. Buradan ayrılmasına imkan yoktu. Olimposluların aksine, bir kez söz verdiğinde, buna bağlıydı.
Yeminini bozmak onu öldürür. Gerçekten.
İçini öfke sardı. Onu ilk seferinde dinlemiş olsaydı, bu kabusu yeniden yaşıyor olmayacaklardı. "Dokuz yüz yıl önce, sonuncusunu öldürdüğümde, Thanatos'u yeniden yaratmayacağına dair bana yemin etmiştin. Bu kaç kişiyi öldürdü? Kaç tane Kara Avcı? Hatırlıyor musun?”
Sertleşti ve bakışlarına karşılık verdi. "Sana söyledim, senin halkını kuşatacak birine ihtiyacımız vardı. Bunu yapmayacaksın. Şeytanını bile kontrol edemezsin. Başka bir tane yapmamın tek nedeni buydu. Yaramazlık yaptıklarında onları infaz edebilecek birine ihtiyacım var. Sen, sadece onlar için bahaneler uyduruyorsun. "Anlamıyorsun Artemis. Vaa, vaa, vaa." anladım tamam Benden başkasına ilgi göstermeyi tercih ediyorsun, ben de konuştuğumda beni dinleyen birini yarattım.” Anlamlı bir şekilde ona baktı.
"Bana gerçekten itaat eden biri."
Ash yumruklarını sıkıp açarken üç kez ona kadar saydı. Tüm kontrolünü ihlal etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşan, ona saldırmak ve onu incitmek istemesini sağlamanın bir yolu vardı.
"Beni bu işe başlama, Artie. Bana öyle geliyor ki 'itaat', celladınla aynı cümleye ait bir kelime değil.”
Kapatılmasından ve intikam susuzluğundan deliye dönen son Thanatos, İngiltere'yi öyle bir güçle kasıp kavurmuştu ki Ash, insanların ve Kara Avcıların kırk kişiyi gerçekten yok eden şeyin gerçeğini öğrenmesini engellemek için bir "veba" hikayeleri uydurmak zorunda kalmıştı. ülke nüfusunun yüzde
Ash, Artemis'in yeniden dünyaya saldığı şeyi düşünerek ellerini yüzünü ovuşturdu. Ondan hatırlamasını istediğinde bunu yapması için çok geç olduğunu bilmeliydi.
Ama bir aptal gibi, onun sözünü tutacağına güvenmişti.
O daha iyi bilmeliydi.
"Lanet olsun Artemis. Thanatos, Daimonları toplama ve onlara emirlerini yerine getirme yetkisine sahiptir. Onları yüzlerce mil öteden arayabilir. Avcılarımın aksine, gün ışığında yürür ve öldürülmesi imkansızdır. Sahip olduğu tek güvenlik açığı onlar tarafından bilinmiyor.”

Onunla alay etti. "Pekala, bu senin kendi hatan. Onlara ondan bahsetmeliydin.”
"Onlara ne söyledin, Artemis? Uslu dur yoksa orospu-tanrıça çılgın katilini senin üzerine salacak mı?”
"Ben orospu değilim!"
Önünde durmak için hareket etti ve sırtını sütuna yasladı. "Ne yarattığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"
"O bir hizmetçiden başka bir şey değil. Onu hatırlayabilirim.
Titreyen ellerine ve alnındaki boncuk boncuk terlere baktı.
"Öyleyse neden titriyorsun?" O sordu. "Bana nasıl kurtulduğunu anlat."
Yuttu. Ama ona aradığı bilgiyi akıllıca verdi. "Dion yaptı. Ben sana söylemeye gelmeden hemen önce koridorda böbürleniyordu.
"Dionysos?"
Başını salladı.
Ash bu sefer kendine lanet okudu. Tanrı'nın New Orleans'taki kavgalarıyla ilgili hatırasını silmemeliydi. Aptalın tam olarak neyle uğraştığını bilmesine izin vermeliydi. Dionysos'u ondan o kadar korkuttu ki, Olimpos tanrısı bir daha asla onunla veya adamlarından herhangi biriyle yüzleşmeye cesaret edemeyecek.
Ama hayır, Artemis'i korumaya çalışmıştı. Ailesinin onun kim ve ne olduğunu bilmesini istemiyordu.
Onlar için o sadece onun evcil hayvanıydı. Kolayca bir kenara atılan ve reddedilen bir insan merakı.
Bir bilseler…
Herkesin o geceye dair hafızasını yeterince silmişti, böylece sadece bir kavga olduğunu ve kazananların kim olduğunu hatırlayabilsinler.
Artemis bile her şeyi hatırlamıyordu.
Artemis, Dionysos'un intikam için Zarek'in peşine düşmeyeceğine söz vermişti. Ama sonra Artemis, Zarek'i kendisi öldürmeyi düşünmüştü.
Ne zaman öğrenecekti?
Ona asla güvenilemezdi.
Ash ondan uzaklaştı. "Birini kilitlemenin ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok. Unutuldukları bir deliğe yerleştirmek için.”
"Ve sende yap?"
Ash, bastırılmış anılar içini doldururken sustu. Ne zaman geçmişi düşünmeye cesaret etse onu rahatsız eden acı dolu, acı anılar.
"Bunun nasıl bir his olduğunu asla öğrenmemek için dua etsen iyi olur. Delilik, susuzluk. Öfke. Bir canavar yarattın Artemis ve onu öldürebilecek tek kişi benim."
"Öyleyse bir sorunumuz var, değil mi? ayrılamazsın.”
Gözlerini kıstı.
Tekrar geri adım attı. "Sana söyledim, Kahinlerle temasa geçeceğim ve onu tekrar eve getirmelerini sağlayacağım."
"Daha iyisin, Artemis. Çünkü onu kontrol altına almazsan, dünya seni geceleri çığlıklar atarak uyandıran şeyin ta kendisi olacak.”

* * *

Zarek, dalgalar vücutlarının üzerinden geçerken hâlâ Astrid'in içinde, kumsalda yatıyordu. Bu rüya o kadar gerçek ve yoğundu ki, ondan asla uyanmak istemiyordu.

Ona gerçekten sahip olmak nasıl olurdu?
Ama bunu düşünürken bile gerçeği biliyordu. Astrid gibi bir kadının onun gibi bir adama ne ihtiyacı ne de ihtiyacı vardı.
Sadece rüyasında istenebilirdi. gerekli.
İnsan.
Suyun çıplak vücudundan akmasını izleyebilmek için yanına taşındı. Saçları ıslaktı, tenine yapışmıştı. Sıcak güneş ışığının tadını çıkarmak ve kıvrımları ve ipeksi teniyle onu baştan çıkarmak için kıyıya yeni yüzmüş bir deniz perisine benziyordu.
Elini kollarının ve göğsünün üzerinde gezdirirken kalbinin atmasına neden olan tatlı bir gülümsemeyle ona baktı.
Astrid de sessizce uzanmış onu izliyordu. Zarek şimdi o kadar kaybolmuş görünüyordu ki, sevişmeleri kafasını karıştırmış gibiydi.
Bu adamı biraz evcilleştirmek için ne gerektiğini merak etti. Sadece onun gördüklerini diğer insanların da görebilmesi için yeterliydi.
En azından şimdi ona küfretmeden ya da ondan uzaklaşmadan kendisine dokunmasına izin veriyordu.
Bu bir başlangıçtı.
Elini göğsünün sert yüzeyleri üzerinde, karnının mükemmel tanımları üzerinde aşağı indirdi. Elini aşağı indirirken gözlerinde açlık alevlendi.
Astrid, ona karşı daha da cesur olmaya cesaret edip edemeyeceğini merak ederek dudaklarını yaladı. Hala herhangi bir şeye nasıl tepki vereceğinden emin değildi.
Göbeğinden aşağı inen küçük, kıtır kıtır saçlarla oynadı, parmaklarını onların arasından geçirdi. Şimdiden sertleşmeye başladı…
Zarek onu izlerken nefesini tuttu. Göbeğinin çevresine daireler çizip tırnağını karnındaki kısa, hafif toz halindeki saçlarda gezdirirken eli onun vücudunda harika hissetti.
Şimdiden onu yeniden arzuluyordu.
Sonra elini daha aşağı kaydırdı.
Kesesini avucunun içine alırken homurdandı. Sıcak eli onu sardı ve zarif bir şekilde sıktı.
Kasığı sarsıldı ve tüm kan bölgeye geri dönerek onu sertleştirdi ve onun için acı verici hale getirdi.
Parmağını şaftının aşağısına, onunla oynadığı yere kadar kaydırdı. "Bunu yaptığımda hoşuna gittiğini düşünüyorum."
Ona bir öpücükle cevap verdi.
Astrid gösterdiği tutkuyla inledi. Dili onunkiyle dans ederken, onun elinde zonkluyor, onu en yüksek ihtiyaç düzeyine kadar heyecanlandırıyordu.

İsteksizce geri çekildi, ona bilmediği bir şeyi vermek için çaresizdi.
Nezaket.
Kabul.
Aşk.
Bu kelime aklına takıldı. Onu sevmediğini biliyordu. Onu çok az tanıyordu, ama yine de…
Onu tekrar hissettirdi. Sonsuza dek kaybolmaktan korktuğu duygulara dokundu. Bunun için ona çok şey borçluydu.
Dudaklarını hafifçe öperek vücudunu aşağı kaydırdı.
Zarek, yaptıklarına kaşlarını çattı. Kendini karnının üzerine koyana kadar onun ne planladığını bilmiyordu. Eliyle onu okşamaya devam ederken çıplak sırtı ona maruz kaldı.
Elini onun uzun, ıslak sarı saçlarının arasından geçirdi ve nefesi kalçasını gıdıklarken çıplak sırtında gezdirdi. Teni çok yumuşak, çok hassastı. Hiçbir yerinde leke yoktu.
Daha aşağı hareket etti.
Zarek onun şaftının ucunu yavaşça sıcak ağzına alırken nefesi kesildi.
Zevkten donmuştu. Dudaklarının ve dilinin onu okşaması daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Orada ona Astrid dışında hiçbir kadın dokunmamıştı.
Buna asla izin vermemişti.
Ama bundan sonra onu herhangi bir şekilde inkar edebileceğinden şüpheliydi. Hiç kimsenin sahip olmadığı bir şekilde onun üzerinde hak iddia etmişti.
Astrid onun tuzlu tadına inledi. Kız kardeşleri ona bundan bahsettiğinde, bunu her zaman müstehcen ve iğrenç bulmuştu. O zamanlar ve sonrasındaki yüzyıllar boyunca, bir erkekle böyle bir şey yaptığını hayal bile edemezdi. Ama bunu Zarek için yaptı; içindeki duygularda müstehcen hiçbir şey yoktu.
Tadında müstehcen bir şey yok.
Ona ender bir zevk anı yaşatıyordu ve garip görünse de bundan o da zevk alıyordu.
Omuzlarını kavradı ve ona verdiği her yalama, kemirme ve emzirmeye karşılık olarak inledi. Sıcak yanıtı onu harekete geçirdi. Onu gerçekten memnun etmek istiyordu. Ona hak ettiği her şeyi vermek için.
Zarek, onun istediğini yapmasına izin vererek sırtını büktü. Bunu yapmasına izin vermesi onu şaşırttı. Daha önce hiç bir âşığına vücudunu emanet etmemişti. Kontrol her zaman tam olarak ondaydı.
Kadın ona dokunmadı. Durmadan.
Onu okşamadı ya da öpmedi.
Onu eğdi, işini yaptı ve uzaklaştı.
Ama Astrid ile durum farklıydı. Kendini onunla paylaşıyormuş gibi hissetti.
Sanki kendini onunla paylaşıyormuş gibi.
Karşılıklı ve güzeldi.

Astrid, Zarek'in parmaklarının yarığından aşağı kaydığını hissettiğinde irkildi. Bacaklarını onun için açarak, ağzıyla onu memnun etmeye devam ederken ona erişim sağladı.
Parmakları okşayıp delerken Zarek daha çok yanına döndü.
Serin dalgalar etraflarında koşarken, onun dokunuşunun sıcaklığından ürperdi. Güneşin tenindeki sıcaklığı, onun dokunuşunun sağladığı ısıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.
Onu yaktı.
Bacaklarını birbirinden biraz daha uzaklaştırdı.
Astrid ağzını kapatırken inledi.
Adam dilini vücudunun merkezinde, dokunuşunu daha çok arzuladığı yerde gezdirirken, başı zevkle yüzüyordu. Dili onun üzerinde gezinerek onu mızrakladı. Onu baştan çıkarmak.
Ona daha şeytani zevklerle işkence edebilmek için pelvisini kendisine yaklaştırırken elleri kalçalarını kavradı.
Zarek, kendisi onun tadına bakarken onun da tadına bakma duygusuyla sarsıldı. Bu, paylaştıkları seksten çok daha fazlasıydı.
Haklıydı, birbirleriyle sevişiyorlardı.
Ve kayıp ruhuna kadar onu sarstı.
Birbirleriyle zaman geçirdiler, okşadılar, okşadılar, ikisinin de doyduğundan emin oldular. Saf bir duygu patlamasında bir araya geldiler.
Zarek onunla dalga geçmeye devam ederken Astrid geri çekildi.
Ona o kadar odaklanmıştı ki, Zarek suya dikkat etmiyordu. Büyük bir dalga üzerlerinden geçene kadar değil.
Büyük miktarda su yutarken tükürdü.
Dalga geri döndü ve ikisini de boğularak nefes nefese bıraktı.
Astrid güldü, sesi tatlı ve canlıydı. "İşte bu ilginçti."
Ona gülümseyebilmek için vücudunu öptü. "Bence daha ağırlaştırıcı."
Yanaklarına dokunmak için elini kaldırdı. "Yakışıklı Prens'in gamzeleri var."
Anında gülümsemeyi bıraktı ve uzağa baktı.
Başını ona doğru çevirdi. "Gülümsemeyi bırakma Zarek. Senin bu yanını seviyorum.”
Gözleri öfkeyle parladı. "Yani diğer yanımı sevmiyor musun?"
Ona tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Çok huysuzsun." Çıplak poposunu ellerinin arasına alana kadar elini sırtından aşağı kaydırdı. "Bugünden sonra, senin her yönüne bayıldığımı fark etmedin mi? Bazıları diğerlerinden daha dikenli olsa da.” Amacını vurgulamak için elini onun bıyıklı yanağında gezdirdi.
Bir derece rahatladı. "Seninle olmamalıyım."
"Ve ben seninle olmamalıyım. Yine de buradayız ve bundan çok mutluyum.”
Poposunu ona doğru salladı ve karşılık olarak onun inlemesine neden oldu.
Sanki onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi ona baktı ve zihninde o gerçek değildi. O sadece bir rüyaydı.
Astrid uyandığında nasıl tepki vereceğini merak etti. Bunların herhangi biri yardımcı olur mu yoksa ondan daha fazla uzaklaşır mı?

Kötü anılarını ondan uzaklaştırabilmeyi diledi. Ona sevgi ve şefkatle dolu mutlu bir çocukluk verin.
Mutluluk ve dostluk dolu bir hayat.
Başını göğüslerinin arasına koydu ve güneş ikisini de ısıtırken, altında ondan daha fazlasını hissetmekten memnunmuş gibi sessizce orada kaldı.
"Bana mutlu bir anını anlat Zarek. Hayatında iyi olan tek bir şey var."
O kadar uzun süre tereddüt etti ki cevap vereceğini düşünmedi.
Konuştuğunda, sesi o kadar yumuşaktı ki, onun içinin sızlamasına neden oldu. "Sen."
Gözlerinde yaşlar toplandı. Bir şekilde onun sıkıntılı, huzursuz ruhunu yatıştıracağını umarak onu bedeniyle kucakladı, kucağına aldı.
Astrid o zaman bu adam için savaşacağını biliyordu ve aklının bir köşesinde korkutucu bir farkındalık oluştu.
Ona aşık oluyordu.
Bu fikir, düşüncelerinde korkutucu bir hayalet gibi asılı dururken bir an nefes alamadı.
Ama onun için hissettiklerini, onu güvende ve mutlu görmek için ne kadar ileri gidebileceğini inkar edemezdi.
Kalbi karnında gümbür gümbür atarken nefesi meme ucunu dalgalandırdı.
Kimse ona onun dokunduğu gibi dokunmamıştı ve mesele sadece seks değildi. Onu yumuşak ve kadınsı hissettiriyordu. arzu edilir
Ona bebek yapmadı ve yine de ona bakmak için çok nazik şeyler yaptı.
Gözlerini kapatarak onun ağırlığının ve suyun içine girmesine izin verdi.
Pürüzsüz, serin teninin onu yatıştırmasına izin verin.
Ne yapacaktı? Zarek kimsenin onu sevmesine izin verecek türden bir adam değildi.
Özellikle de onu yargılamak için gönderilmiş bir kadın için değil.
Onun ne olduğunu öğrenirse ondan nefret edecekti.
Bu bilgi onu parçalayarak günün mutluluğunu çaldı.
Ama eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacaktı.

* * *

Jess siyah Ford Bronco'dan ayrıldı ve testereyle kesilmiş tüfeğini koltuğun altından çıkardı.

Her ihtimale karşı.
Gece rüzgarları soğuktu, kardan yansıyan ay ışığı parlak ve ürkütücüydü.
Güneş gözlüklerini düzeltti ama pek bir fark yaratmıyorlardı.
Alaska iklimi, Kara Avcı'nın hassas gözleri için zordu.
Zarek'in evi karanlık ve boştu ama önüne parlak kırmızı bir kar makinesi park etmişti. Onunla Reno'dan buraya gelen Jess'in Efendisi Andy Simms, Bronco'dan çıktı ve kar makinesine şüpheyle baktı.
Siyah saçları ve kahverengi gözleri olan ancak 1.80 boyunda olan Andy yirmi bir yaşına yeni girmişti. Jess için sadece birkaç ay çalışmıştı ve Andy'nin babası geçen bahar emekli olduktan sonra gelmişti.

Jess, yavruyu doğduğu günden beri tanıyordu ve ona küçük bir erkek kardeş gibi bakma eğilimindeydi.
Sinir bozucu ve hepsi.
"Bu başka bir Toprak Sahibi mi?" diye sordu Andy, kar makinesini işaret ederek.
Jess başını salladı. Squires, arkalarında duran iki SUV'un içindeydi.
Dört çeker arabalarından inip onun çevresine toplandıklarında, sinirli bir sığır sürüsünden daha fazla gürültü çıkardılar.
Toplamda on iki Efendi vardı ama Jess sadece birkaçını tanıyordu.
Otto Carvalletti grubun en uzunuydu. 1,85 boyunda, simsiyah saçları vardı, biraz uzundu ama adam sanki üzerinde çok zaman harcamış gibi iyi şekillendirilmişti.
Her zaman delici bir şekilde baktı ve Jess, adam gülümsemeyi başarırsa yüzünün çatlayacağını düşündü.
Otto'nun ailesinin yarısı İtalyan Mafyası, diğer yarısı ise bilinen en eski Squire ailelerinden biriydi. Gerçek bir mavi kan olan Otto'nun büyükbabası bir zamanlar Toprak Sahipleri Konseyi'nin başındaydı.
Tyler Winstead onlara Milwaukee'den geldi. Henüz 1.70 boyunda olan sarışın adam, gözlerini görene kadar sağlıklı görünüyordu. Bakışlarında sağlıklı hiçbir şey yoktu. Sadece yoğunluk.
Allen Kirby'den ayrıldı. Başka bir çok kuşak Squire olan Allen, bu av için Toronto'dan çağrılmıştı. Otto asla iki kelime konuşmadığından, Allen sürünün ukalasıydı.
Ama içinden bir ses Jess'e, eğer isterse, Otto'nun Allen'ın iğneleyici yorumlarını kolayca alt edebileceğini söylüyordu.
"Burada olacağını biliyordum," dedi Allen kar makinesine küstahça bakarken.
Jess ona bıkkın bir bakış attı. Zarek değil. İnan bana, kırmızı onun rengi değil.”
Ama kar makinesinin bir Kara Avcı'ya ait olduğundan şüpheleniyordu. Güçlerinin tükendiğini şimdiden hissedebiliyordu.
"O olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.
Jess tüfeği omzuna dayadı. "Ben sadece."
Toprak Sahiplerine yerlerinde kalmalarını emretti ve garaj yolundan kar makinesine doğru ağır ağır ilerledi. Dişlerini kullanarak sol elinden eldiveni çıkardı ve motorun üzerine yerleştirdi.
Hava soğuktu ama bu sıfırın altındaki sıcaklıkta bunun hiçbir anlamı yoktu, birdenbire fark etti ve zahmet ettiği için bile kendini aptal gibi hissetti. Kar makinesi beş dakika veya beş saat burada olabilirdi. Bu tür bir soğukta, hararetli bir ateş bile söndükten birkaç dakika sonra soğur.
Peki kime aitti?
Sağa sola baktı, kimseyi göremedi.
Ta ki solunda hafif bir gümbürtü duyana kadar. Silahını omzundan çekmek için zar zor zamanı vardı ki dört Daimon yeşilliklerin arasından sıyrıldı.

Onu görünce duraksadılar, sonra başlarını öne eğdiler ve ona doğru koşmaya başladılar.
Jess birini av tüfeğiyle göğsüne dayayarak yakaladı, ardından silahının dipçiğini kullanarak ikincisini yukarı ve aşağı doğru çevirdi.
Bir tatar yayı yüzünün yanından fırladı, onu kıl payı ıskaladı ve Jess ayağının dibindeki Daimon'u öldürürken bir Daimon'a çarptı. Sonuncusu saldırdı, ama daha bir adım atmadan göğsüne başka bir ok saplandı ve toz haline geldi.
"Pis kan emici fareler."
Uzun boylu, yapılı bir kadının görünüşünden önce gelen yumuşak, kadınsı sese kaşlarını kaldırdı.
Uzun, siyah saçları sırtından aşağı örülmüştü ve ona biraz Yenilmezler'den Emma Peel'i hatırlatan dar siyah deri bir pantolon giymişti. Ama ona yaklaşan kadın için çok daha yıkıcıydı.
Arkasındaki ormandan ikinci bir Karanlık Avcı çıktı. Beyaz-sarı saçları ve "bana bulaş ve canın yansın" diyen bir yırtıcı eli ile Jess'ten on santim daha uzundu. Uzun bir kürk manto giymişti ve kutup soğuğunda son derece rahat görünüyordu.
Kadın, Jess'in yanında durup ona elini uzattı. "Antikabe'li Syra."
Jess başını eğdi ve onun elini tuttu. "Jess Brady, hanımefendi, tanıştığımıza memnun oldum."
"Gün batımı," dedi diğer Kara Avcı onlara katılırken. Ellerini ceplerinde tuttu. "Senin hakkında çok şey duydum. Evinden çok uzaktasın."
Jess ona şüpheyle baktı. "Ve sen?"
"Bjorn Thorssen."
Başını sırayla Viking savaşçısına doğru eğdi. Söylentiye göre Bjorn, Karanlık Çağ Normandiya'sını işgal eden orijinal İskandinavlardan biriydi.
Bjorn'a, "Adını duydum," dedi ve ardından Syra'ya bakmak için döndü. "Ama alınmayın hanımefendi, sizi tanımıyorum."
"Elbette biliyorsun. Döngüdeki pislikler bana Yukon Jane diyor.
Buna gülümsedi. Yukon Jane, MÖ üçüncü veya dördüncü yüzyıldan kalma bir Amazon savaşçısıydı. Neredeyse Zarek kadar huysuz olduğu söyleniyordu. Avlanmayı ve öldürmeyi severdi ve bir zamanlar onu kızdıran bir kralı sakatladığı için Yukon'da görevlendirilmişti.
"Pekala, şimdi," Jess onun zarif duruşunu bir kez daha takdir edercesine verirken hain bir sırıtışla ağır ağır konuştu, "tek söyleyebileceğim, arkadaşlığınızdan zevk aldığınız o hakaretlerin hiçbiri değil, Bayan Syra. Aksi takdirde, sana Kraliçe Jane derlerdi."
Buna sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sen de çekici ve kibarsın. Zoe haklıydı.
Jess'in sırıtışı genişledi.
Allen boğazını temizledi. "Eh, Lord Güleryüzlü ve Leydi Lethal, bir dakikanızı alabilirsek avlamamız gereken bir psikopat var."
Jess, omzunun üzerinden Allen'a baktı ama o yorum yapamadan Syra tatar yayından bir ok daha attı.
Allen uçarak gitti ve karda sırtüstü yere indi.

Syra ona doğru yürüdü ve yere baktı. “Özellikle Squires'ı sevmiyorum ve Blood Rites'tan gerçekten nefret ediyorum. O yüzden kendini biraz acıdan kurtar ve bir daha benimle konuşma. Ya da bir dahaki sefere sana bir Daimon cıvatası kullanırım.”
Eğilip kullandığı düz başlı cıvatayı aldı.
Jess güldü. Sabırlı bir kadından hoşlanırdı.
Ve ölümcül bir amaç.
"Yani," dedi, arkasını dönüp çoğuna göz dikerek. "Son dört gündür Fairbanks'e doğru yola çıkan bir grup Daimon'u kovalıyordum. Bjorn, Anchorage'dan bir kabileyi takip etti. Bu neden burada olduğumuzu açıklıyor. Geri kalanınız ne olacak? Jess, Daimonları Reno'dan Alaska'ya kadar takip ettin mi?
Otto, Squires grubundan çıktı ve Syra'nın önünde durdu. "Moesia'lı Zarek'i öldürmeye geldik ve yolumuza çıkarsan küçük kız, seni öldürürüz."
"Lanetleneceğim," dedi Jess, Otto'ya bakmak için güneş gözlüğünü burnunun üstüne indirirken. "Konuşur. Daha doğrusu hırlıyor.”
"Ama ağzına dikkat etmezse uzun sürmez." Syra, Otto'ya acımasız ve ölümcül bir bakış attı.
"Kayıtlara geçsin, Squire, beni kaşımak için senden daha fazla adam gerekir."
Otto onun bakışlarına çapkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Kaşıyan bir kadın için yaşıyorum. Sadece arkanda tuttuğundan emin ol bebeğim. Yara izlerini sevmiyorum.”
Otto yanından geçti.
"Squires'tan gerçekten nefret ediyorum," diye hırladı Syra. Başka bir yassı cıvata çıkardı ve doldurdu, sonra Otto'ya ateş etti.
O kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse görülemeyecekti, Toprak Sahibi arkasını döndü ve gözünü bile kırpmadan onu yakaladı. Şimşeği burnuna tuttu ve sevgiyle içine çekti. "Mmm," dedi. "Gül.
Benim favorim."
Jess, Andy'ye bilgiç bir bakış attı. "Belki de ikinizi yalnız bırakmalıyız."
"Evet," dedi Allen kısa bir kahkaha atarak, "bu bana biraz huysuz ve huysuz çiftleşme ayinlerini hatırlatıyor. Şimdi tek ihtiyacımız olan Nick Gautier.
Otto, midesine temas edince homurdanan Allen'a cıvatayı fırlattı.
Otto'ya dik dik bakarken Syra'nın yüzü pancar kıpkırmızıydı, o da onu görmezden gelip kabine doğru ağır adımlarla ilerledi.
"Sizin bir Squire'ınız var mı, Jess?" diye sordu, o ve Bjorn yanında yürürken.
Andy'ye doğru başını salladı. "Onu enikten büyüttüm."
"Dinliyor mu?"
"Çoğu gün."
"Şanslısın. Son üç atışımı yaptım.” Kabine doğru yönelirken, Syra ekledi, "Ve düz sürgü de değildi."
Eh, en azından mürettebata iki yeni eklemeyle işler biraz daha eğlenceliydi. Ancak Jess, Bjorn, Syra ve üç Squires'ın arkasından Zarek'in kulübesine girdiğinde mizahı öldü.

Küçük kare alana başka kimse sığmayacağı için grubun geri kalanı dışarıda beklemek zorunda kaldı.
Bu, kabinin dışarıdan göründüğünden daha büyük olduğu bir durum değildi. Tam tersiydi.
İçeride, yer bakımlıydı, ancak sıkışık ve kasvetli.
Squires, sade iç mekanı aydınlatan halojen fenerler tuttu. Yerde eski, yıpranmış bir yastık ve birkaç yıpranmış battaniye ve kürk bulunan bir palet vardı. Televizyon yere kurulmuştu ve duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı. Evdeki tek eşya iki dolaptı.
"Tanrım," dedi Allen. "Bir hayvan gibi yaşıyor."
"Hayır," dedi Syra, başlıklara göz atmak için raflara doğru yürürken. "Köle gibi yaşıyor. Onun için bu, alışkın olduğundan bir adım ötede olacak."
Jess'in bakışlarıyla buluştu. "Adamı tanıyor musun?"
"Evet ve haklısın." Jess odanın içinde dolaşırken tavan vantilatörünün önünden kaçmak zorunda kaldı. Zarek'in kendisinden beş santim daha uzun olduğunu hatırladı.
"Kahretsin," dedi parmağıyla vantilatörü çevirirken ve Zarek'in ona bir zamanlar söylediği başka bir şeyi hatırladı.
"Ne?" diye sordu.
Jess, Zarek'in sadece birkaç kutu yiyecek ve bir ton açılmamış votka şişesi içeren kilerini incelemekte olan Alaskalı Avcı'ya baktı. "Yazın burası ne kadar sıcak oluyor?"
Bjorn omuz silkti. "Yazın kalbinde, seksenlerin ve doksanların doruklarına çıkabilir.
Neden?"
Jess tekrar küfretti. "Bir kez Zarek ile konuştuğumu hatırlıyorum. Ona nasıl olduğunu sordum. 'Pişirme' dedi." Jess küçük tavan vantilatörüne başını salladı. "Ne demek istediğini şimdi anladım.
Yazın ortasında penceresiz ve klimasız bu yerde kapana kısıldığınızı hayal edebiliyor musunuz?"
Syra alçak bir ıslık çaldı. "Günün her saati güneş ışığı alıyoruz. Günde on dakikadan fazla dışarı çıkabiliyorsan şanslısın."
"Banyo için ne yapıyor?" diye sordu.
Syra sol köşede küçük bir lazımlık gösterdi.
"Ne zamandır burada?" Jess'e sordu. "Sekiz, dokuz yüz yıl mı?"
Jess başını salladı.
Alçak bir ıslık çaldı. "Deli olmasına şaşmamalı."
Allen alay etti. "Aldığı parayla salak kendine bir malikane yaptırabilirdi."
"Hayır," dedi Jess. "Bu onun tarzı değil. İnan bana, hiçbir şeye alışmadığın zaman, hiçbir şey beklemezsin."
Syra, dağ gibi oyulmuş heykelciklerin yığıldığı köşeye doğru yürüdü.
"Bunlar ne?"
Jess, kabinin duvarlarını fark edince kaşlarını çattı ve duvarların her bir santiminin heykelciklerle eşleşen girift oymalarla kaplı olduğunu fark etti. Birden markette gördüğü ahşap heykelleri hatırladı.

Kasabada gördüğü buzdan heykeller.
Zavallı Zarek, bu küçücük kulübeye kapatıldığı aylar boyunca can sıkıntısından defalarca kaçmış olmalı.
Kahretsin, Jess'in evinde daha büyük bir garajı vardı. "Bunun, Zarek burada kilitliyken bir parça akıl sağlığını koruma girişimi olduğunu söyleyebilirim."
Bjorn, yavrularıyla birlikte bir kutup ayısına benzeyen boyalı bir heykelcik aldı. "Bunlar inanılmaz."
Syra başını salladı. “Onlar gibisini hiç görmedim. Yüzyıllar boyunca böyle yaşamak zorunda kalmış birini öldürmemiz pek doğru görünmüyor.”
Allen homurdandı. "Gözlemekle suçlandığı köydeki herkesi öldürdükten sonra yaşamasına izin verilmesi pek doğru görünmüyor."
Otto, Toprak Sahibine ilginç bir bakış attı. Jess bilmese, adamın Zarek'i öldürme konusunda ikinci kez düşündüğünden şüphelenirdi.
Bakışları kilitlendi.
Hayır, şüphesiz. Aslında, Otto'nun başka nedenlerle gönderilmiş olabileceğinden şüpheleniyordu.
... olduğu gibi.
Bjorn, "Evet çocuklar, çok eğlenceliydi," dedi. Ama güçlerim Jess ve Syra yüzünden azalıyor ve Daimon göçüyle ilgili halletmemiz gereken küçük bir mesele var. Bunu neden yaptıklarına dair bir fikri olan var mı?”
Hepsi en yaşlı olan Syra'ya baktı.
"Ne?" diye sordu.
"Hiç böyle bir şey gördünüz mü, duydunuz mu?"
O, başını salladı. "Daimon'ların ekip oluşturduğunu duydum. Siz doğmadan önceki yüzyıllarda, onların savaşçı Daimonları vardı. Ama en azından bin yıldır hiç kimse bir Spathi görmedi. Bütün bunlar beni aşar. Acheron'a ulaşamamamız üzücü. Daha fazla bilgiye sahip olabilir.”
Bjorn kabinden çıktı.
Jess arkayı çekti ve kulübenin içine bir kez daha baktı.
Lanet etmek. Arkadaşı ve Zarek'e verilen hayat için gerçekten üzüldü. Ormanda tek başına, kırkın altından doksanın altına kadar değişen sıcaklıklarda sıkışıp kalmayı hayal bile edemiyordu.
Ash'in Zarek'e bu kadar acımasına şaşmamalı.
Toprak sahiplerinden altısı SUV'lara gitti ve benzin konteynırlarını boşalttı.
"Ne yapıyorsun?" Jess şüpheyle sordu.
Kızıl saçlı bir Squire, "Onu yakıyor," dedi. "Avlanmak istiyorsan, sen-"
"Cehennem gibi!" Jess, adamın elinden kabı aldı ve ormana doğru fırlattı. "Dünyada sahip olduğu tek şey bu. Bunu ondan almana asla izin vermem."
Allen ona alayla baktı. "O kadını dövdü."
Jess bakışlarını kıstı. "Bunu bana henüz kanıtlamadın."
Allen, arkadaşını nasıl savunabileceğini anlayamıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Ya Zarek yapmadıysa? Kim yaptı?"
"Yaptım."

Jess, hayatında gördüğü en büyük Daimon sürüsünü görmek için başını kaldırdı. En az kırk başları olmalıydı ama saymak zordu - özellikle de hepsinin görünür olduğunu düşünmediği için. Karanlık Avcı sezgisi ona daha fazlasının hâlâ ormanda olduğunu ve yedek olarak hareket ettiğini söylüyordu.
Bazıları deri, bazıları kürk mantolar giyiyordu. Bazıları erkek ve diğerleri kadındı. Ama birkaç ortak noktaları vardı. Sarı saçlar, sivri dişler ve türlerine işlemiş olan o doğal olmayan çekicilik.
Buna rağmen, liderlerini tanımak için bir bakış yeterliydi. Bu, Zarek'in peşindeyken tanıştığı bir Daimon'du. Ama çoğu Daimon'un yaptığı gibi ondan kaçmak yerine bu, Zarek'in peşinden koşmuştu.
Yaparken bile Zarek'in peşinden koşmak.
Lider, diğerlerinden bir baş daha uzun ve onlardan biraz önde duruyordu. Arkasındakilerin aksine, bakışlarında korku yoktu.
Yalnızca ham, somut bir belirleme. Ve ruhu derinlere işleyen bir anlamsızlık.
Syra, inanmazlıkla mizah karışımı bir ses çıkardı. "Bu ne lan?"
Daimon lideri gülümsedi. "'En kötü kabusun' derdim ama klişelerden nefret ederim."
"Marone, sen gerçeksin."
"İyi" taraftaki herkes dönüp, lidere Şeytan'ın ziyaretine bakıyormuş gibi bakan Otto'ya baktı.
"Bu adamı tanıyor musun, Carvalleti?" diye sordu.
"Zaten onu tanıyorum," dedi, derin ve ağır bir ses tonuyla. “Ben çocukken babam bana Thanatos adlı Daimon'dan bahsederdi. Hep onun uydurduğunu düşündük.”
"Neyi uyduruyorsun?" diye sordu Bjorn, Thanatos'a doğru bakarken.
Dayslayer adlı bir Kara Avcı celladının hikayeleri. Nesiller boyunca ailem aracılığıyla aktarılan bir hikaye. Efendiden Efendiye.”
"Ve sen bana bu pisliğin o olduğunu mu söylüyorsun?" Bjorn sordu, aynı zamanda Syra dedi ki,
"Karanlık Avcı celladı mı?"
Otto başını salladı. "Sözde Artemis, haydut olmanız durumunda sizin için bir avcı ayarladı. Gün ışığında yürüyebilir ve yaşamak için kana ihtiyacı yoktur. Efsaneye göre o yenilmez.”
Thanatos alaycı bir şekilde alkışladı. "Çok iyi, küçük Efendi. Etkilendim."
Otto'nun gözleri buz gibiydi. "Babam Thanatos'u yaklaşık bin yıl önce Acheron'un öldürdüğünü söyledi."
Bjorn, "Akıllı olmak istemem," dedi, "ama bana ölü gibi görünmedi."
Thanatos güldü. "Değilim. En azından senden daha fazla değil.”
Thanatos onlara yavaşça, metodik bir şekilde yaklaştı.
Jess gergindi, savaşa hazırdı.
Thanatos ellerini arkasında kavuşturdu ve Otto'ya buruk bir gülümseme sundu. "Soru, insan, baban sana hiç Spathi Daimonlarından bahsetti mi?"
Thanatos, Kara Avcılara baktı. "Siz yaşlı Avcılar, onları hatırlıyorsunuzdur herhalde?" Nostaljik bir şekilde içini çekti. "Ah, o günler... Kara Avcılar bizi

avladı, biz onları katlettik. Evlerimizi, Avcıların ele geçirilmeden gidemeyecekleri yer altı mezarlıkları ve mahzenlerde yaptık. Apollite veya Daimon olmak için ilginç bir zamandı."
Omzunun üzerinden, onları çoğunlukla gergin bir şekilde süzen Daimon sürüsüne baktı. Hiç korkusu olmayan bir iki kişi vardı ve bunlar Jess'in en çok dikkat ettiği kişilerdi.
Savaşçı Daimonlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama insan ruhunun tadına varmak isteyen herkesi nasıl idam edeceğini biliyordu.
Thanatos tekrar konuştuğunda sesi karanlık ve uğursuzdu. "Ama bu, biz uygarlığı ve modern kolaylıkları keşfetmeden önceydi. İnsan dünyası, onlardan biri olma bahanesiyle geceleri var olabileceğimiz kadar gelişmeden önce.
İş ve ev sahibi Apollites. Daimonlar Nintendo oynuyor. Bu dünya ne hale geliyor?"
Thanatos o kadar hızlı hareket etti ki kimsenin gözünü kırpacak zamanı olmadı. Elinden bir patlama yaptı ve tüm Squires'ın ayaklarını yerden kesti. Yüzünde memnun bir ifadeyle içinde bulunduğu kaosu inceledi. "Şimdi, halkımın hepinizden beslenmesine izin vermeden ve Kara Avcıları öldürmeden önce, belki de biraz konuşmalıyız, hmm...? Yoksa siz Avcılar, birbirinizi zayıflatırken gerçekten benimle savaşmak mı istiyorsunuz?
"Ne hakkında konuşmak?" diye sordu Jess, Syra'ya yaklaşarak. Onun kendi başının çaresine bakabileceğini bilmesine rağmen, bir kadını korumak onun için kökleşmiş bir alışkanlıktı.
"Zerek nerede," dedi Thanatos dişlerinin arasından.
"Bilmiyoruz," dedi Syra.
"Yanlış cevap."
Bilinmeyen Efendilerden biri uluma attı. Jess, adamın kolunun hiçbir şey tarafından ikiye ayrılmasını dehşet içinde izledi.
Kutsal Madre de Dios, hiç böyle bir şey görmemişti.
Björn saldırdı.
Thanatos onu yakaladı ve yere fırlattı. Bjorn'un omzundaki Artemis'in yay ve ok işaretini ortaya çıkarmak için Bjorn'un gömleğini yırttı.
Thanatos, Bjorn'un damgasını süslü bir altın hançerle bıçakladı.
Bjorn bir Daimon gibi parçalandı.
Hiçbiri kıpırdamadı.
Jess, içini öfke kaplarken zar zor nefes alıyordu. Daimon için bu çok kolay olmuştu. Şimdiye kadar Kara Avcılara yalnızca üç şekilde ölebilecekleri söylenmişti. Tamamen parçalanma, güneş ışığı veya kafa kesme.
Görünüşe göre Acheron çok önemli ve son derece hızlı bir ölme yolunu atlamıştı.
Bu iyi değildi ve şu anda kimsenin onları uyarmadığı için kızgındı.
Ama bunun beklemesi gerekecekti. Burada masum insanlar vardı ve Thanatos ile Syra'nın huzurunda savaşırsa, ikisi de elleri arkadan bağlı olarak savaşacak, Thanatos ise tüm gücüyle savaşacaktı.
"Zerek'i istiyor musun?" diye sordu.

Thanatos yavaşça ayağa kalktı. "Bu yüzden buradayım."
Jess gördükleri karşısında sarsılmıştı ve Bjorn'u uzun zamandır tanımasa da adam yeterince terbiyeli görünüyordu. Bir yoldaşı kaybetmek çok yazıktı, özellikle de Thanatos'a.
Daha sonra yas tutacaktı; Şu anda, Squires'ın hayatta kalmasını sağlamak istiyordu.
Jess bakışlarını Syra'ya kaydırdı ve ona zihinsel bir projeksiyon gönderdi. "Squires'ı kurtar. Asshole'u koşuya çıkarıyorum.
Yüksek sesle, "Öyleyse beni takip edin ve elinizdeki her şeyi getirin" dedi. Zarek seni öldürmekten zevk alacak."
Jess, Bronco'su için koştu.

* * *

Zarek, Astrid'i kucağına alarak dalgaların arasında hâlâ çıplak yatıyordu. Son birkaç saat içinde kaç kez seviştiklerini sayamadı. O kadar çok kez uyandığında ağrıyıp ağrımayacağını merak etmişti.

Hiç kimse rüyalarda bile bu kadar akrobatik olamaz ve bunu gösterecek fiziksel bir zararı olmaz.
Sevişmelerinden bitkin düşmüştü ama yine de benzerini hiç tatmadığı bir huzur hissediyordu.
Diğer insanların hissettikleri bu muydu?
Astrid eğildi. "En son ne zaman pamuk şeker yedin?"
Beklenmedik sorusuna kaşlarını çattı. "Pamuk şeker nedir?"
Şok içinde ağzı açık kaldı. "Pamuk şekerin ne olduğunu bile bilmiyorsun?"
Kafasını salladı.
Gülümseyerek ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. "Tahta kaldırıma gidiyoruz."
Tamam, gerçekten aklını kaçırmıştı. "Tahta kaldırım yok."
"Ah, evet var, o kayaların hemen diğer tarafında."
Zarek daha önce orada olmayan bir iskele görmek için oraya baktı.
Rüyasına kendisinin değil de onun emriyle girmiş olması ne kadar tuhaftı.
Ona şüpheyle baktı. "Sen Astrid taklidi yapan bir Düş Avcısı Skotos musun?"
"Hayır," dedi gülümseyerek. Senden bir şey almaya çalışmıyorum Zarek. Sadece sana hoş bir anı yaşatmaya çalışıyorum."
"Neden?"
Astrid onun yüzündeki ifadeye iç çekti. Nezaket anlayışının o kadar ötesindeydi ki, neden onu gülümsetmek istediğini bile anlayamıyordu.
"Çünkü sen bir tanesini hak ediyorsun."
"Ne için? Ben hiçbir şey yapmadım."
"Yaşıyorsun Zarek," dedi kelimeleri vurgulayarak, onun anlamasını sağlamaya çalışarak. "Sadece bunun için bile biraz mutluluğu hak ediyorsun."
Gözlerindeki şüphe onu yaktı.

Ona ulaşmaya kararlı, kendine bir çift beyaz şort ve mavi bir kolsuz bluz "yarattı", sonra onun bir çift siyah kot pantolon ve bir tişört giymesine yardım etti.
Onu "rüya" kalabalığına götürdü.
Eski moda tahta kaldırıma çıkan merdivenlerden çıkarken Zarek sessizdi. İnsanlar ona çok yaklaştığında gözle görülür şekilde gerilmişti. Onun acımasızca aşağılamaktan bir adım uzakta olduğu hissine kapılmıştı.
"Sorun yok Zarek."
Çok yaklaşan bir adama alayla baktı. "Kimsenin bana dokunmasından hoşlanmıyorum."
Yine de, kolunu onunkine dolamış olduğu gerçeğiyle ilgili hiçbir şey söylemedi.
Erimesine neden oldu.
Kendi kendine gülümseyerek onu bir bayanın sosisli sandviç ve pamuk şeker sattığı küçük bir tezgaha götürdü. Ekstra büyük bir çanta aldı ve bir avuç dolusu hafif, kabarık pembe şeker çıkardı ve ona uzattı.
"Hadi bakalım. Bir ısırık ve ambrosianın tadının nasıl olduğunu anlayacaksın.
Zarek ona uzandı ama kadın elini onun yolundan çekti. "Bunu sana yedirmek istiyorum."
Öfke gözlerinde patladı. "Ben senin elinden yiyecek bir hayvan değilim."
Sözleri üzerine yüzü düştü ve neşesi anında azaldı. "Hayır Zarek.
Sen bir hayvan değilsin. Sen benim sevgilimsin ve seninle ilgilenmek istiyorum."
Zarek onun sevimli, samimi yüzüne bakarken onun sözleriyle donup kaldı.
Onu önemsiyor musun?
Bir yanı bu fikre öfkeyle hırladı, ama başka, yabancı bir yanı onun sözleriyle birdenbire uyandı.
Onun aç bir parçasıydı.
Özlem dolu bir bölüm. Gerekli.
O kadar uzun zaman önce mühürleyip terk ettiği bir parçasıydı ki, onu sadece belli belirsiz hatırlıyordu.
Uzaklaş.
Yapmadı.
Bunun yerine kendini eğilip dudaklarını açmaya zorladı.
Garip şeker ağzının içinde buharlaşırken bile onu yakan bir gülümsemeyle gülümsedi.
Elini yanağına koydu. "Görüyorsun, acımıyor."
Hayır, olmadı. Sıcak ve harika hissettiriyordu. Hatta neşeli.
Ama bu bir rüyaydı.
Biraz sonra uyanacak ve yine üşüyecekti.
Yalnız.
Gerçek Astrid ona pamuk şeker vermez ve onu sörfte tutmaz.
Kıymetli yüzünde ona korku ve şüpheyle bakardı. Kendisinden nefret ettiği kadar ondan da nefret eden beyaz bir kurt tarafından korunacaktı.

Gerçek Astrid, onu evcilleştirmek için gereken zamanı asla harcamaz. Önemli olduğundan değil. Hakkında ölüm fermanı vardı. Gerçek Astrid için zamanı yoktu.
Temel hayatta kalmaktan başka bir şey için zamanım yoktu. Bu yüzden bu rüya onun için çok önemliydi.
Hayatında bir kez olsun, iyi bir gün geçirmişti. Sadece uyandığında bunu hatırlayacağını umuyordu.
Astrid onu atari salonunda gezdirdi, oyunlar oynadı ve abur cubur yedi. Zarek ona sadece internette okuduğunu söyledi. Hiç gülümsemese de merakında bir çocuk gibiydi.
"Bunu dene," dedi ona bir elma şekeri uzatarak.
Astrid dişleri olan elma şekerlerini yemenin kolay bir şey olmadığını çabucak öğrendi.
Sonunda ondan bir ısırık almayı başardığında, beklentiyle başını kaldırdı.
"Kuyu?"
Cevap vermeden önce yuttu. "Bu iyi, ama bu deneyimi tekrarlamak istediğimi sanmıyorum. Bunu elde etmek için gereken tüm çalışmaları telafi edecek kadar iyi değil."
Elmayı büyük beyaz bir çöp tenekesine atarken güldü.
En sevdiği oyunlardan biri olan Skee-Ball oynamayı öğretebilmek için onu atari salonuna aldı. Bunda inanılmaz derecede iyiydi.
"Böyle atmayı nereden öğrendin?"
"Alaska'da yaşıyorum prenses, buz ve kar diyarı. Bunun kartopu atmakla arasında pek bir fark yok."
Buna şaşırdı. Aklında onun karda oynadığına dair komik bir görüntü vardı ki bu tamamen karakter dışı olurdu. "Kiminle kartopu atarsın?"
Başka bir topu rampadan yukarı ve orta daireye yuvarladı. "Hiç kimse. Çıldırsınlar ve onları öldürmeme yetecek kadar yaklaşsınlar diye onları ayılara fırlatırdım.
"Küçük ayıları mı öldürdün?"
Ona komik bir bakış attı. "Küçük değillerdi prenses, sana söz veriyorum. Ve tavşanların aksine, onlardan birden fazla yemek yapabilirsiniz ve bir palto veya battaniye yapmak için çok fazla post gerekmez. Kışın ölüsünde, yiyecek pek bir şey yok. Çoğu zaman bakkallar olmadan önce ya ayı etiydi ya da aç kalıyordu."
Sözleri üzerine Astrid'in göğsü sıkıştı. Onun için hayatta kalmanın kolay olmayacağını biliyordu ama anlattığı şey ona uzanıp onu yakın tutmak istemesine neden oldu. "Onları nasıl öldürdün?"
"Gümüş pençelerimle."
O dehşete kapılmıştı. "Ayıları pençeyle mi öldürdün? Lütfen bana bunu yapmanın daha kolay yolları olduğunu söyle. Mızrak, yay ve ok, tabanca?"
"Silahlardan çok önceydi ve ayrıca bu ayıya adil olmazdı. Bana uzaktan saldıramaz. Onun pençeleri olduğunu ve benim de pençelerim olduğunu düşündüm. Kazanan hepsini alır."
İnanamayarak başını salladı.

Ona hak vermek zorundaydı, en azından Zarek bu konuda şaka yapıyordu.
"Yaralanmadın mı?"
Umursamazca omuz silkti, sonra bir top daha attı. "Açlıktan ölmekten iyidir. Ayrıca, kesilmeye alışkınım." Ona yaramaz bir bakış attı. "Ayı postu ister misin prenses? Epey bir koleksiyonum var."
Sorusunda herhangi bir mizah bulamamıştı.
Boğazı düğümlenmiş olan Astrid, ona anlattıklarından dolayı ağlamak istedi. Aklından onun tek başına, yaralı, kendisinden en az on kat daha ağır olan bir ayıyı sırf yemek yiyebilsin diye kutup karında sürüklediği görüntüler geçti.
Ve ayıyı eve götürmek bunun sadece başlangıcıydı. Diğer hayvanlar onun avının veya kanlarının kokusunu almadan önce derisini yüzmesi ve kesmesi gerekiyordu.
Sonra pişirin.
Ona yardım edecek kimse yok ve bunu yapmak ya da aç kalmaktan başka çare yok.
Hiç yemek yemeden kaç gün geçirdiğini merak etti…
"Yirmi iki saat veya daha fazla gün ışığınız olduğunda yazın yemek yemeye ne dersiniz? Yani, eti uzun süre muhafaza edemezsiniz ve size herhangi bir şey ekmeye veya biçmeye yetecek kadar zaman tanımaz. Sonra ne yaptın?"
"Açlıktan öldüm prenses ve kış için dua ettim."
Gözlerinde yaşlar birikti. "Çok üzgünüm Zarek."
Çenesi büküldü. Ona bakmayı reddetti. "Olma, senin hatan değil. Ayrıca açlık, susuzluk kadar kötü değildi. Şişelenmiş su için tanrılara şükürler olsun. Ondan önce, kapımın önünde kısa bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen kuyuya gidemediğim birkaç gün oluyordu."
Başka bir topa uzandı.
Astrid onu durdurmak için elini onun elinin üzerine koydu.
Yüzünü ona çevirdi, dudakları hafifçe aralandı. Onu kollarının arasına aldı ve öptü, onu biraz rahatlatmak, bir dereceye kadar teselli etmek istiyordu.
Zarek onu kendisine ezdi. Onu tam olarak tatmak ve gücünün kendisini yıkamasına izin vermek için ağzını açtı.
Bir homurtu ile geri çekildi. "Neden buradasın?"
"Senin için buradayım Beyaz Atlı Prens."
"Sana inanmıyorum. Gerçekten neden buradasın? Benden ne istiyorsun?"
İçini çekti. "İnanılmaz derecede şüphecisin."
"Hayır, ben gerçekçiyim ve böyle rüyalar benim başıma gelmez."
Ona bir kaşını kaldırdı. "Asla?"
"Son iki bin yılda değil zaten."
Parmağının ucuyla alnındaki çizgiyi düzeltti ve ona gülümsedi. "Eh, bazı şeyler değişiyor."
Zarek buna bir an bile inanmayarak başını salladı.
Bazı şeyler hiç değişmedi.
Asla.
"Zarek!"

Göğsünde garip bir çekiş hissetti.
Ama bunu yapan Astrid değildi.
"Bir sorun mu var?" diye sordu.
"Zarek!"
Onu çağıran bir erkek sesiydi. Kilometrelerce öteden gelmiş gibi görünen biri.
"Birden garip hissettim."
"Nasıl tuhaf?" diye sordu.
"Zarek!"
Berrak tahta kaldırım karardı. Görüşü azalmaya, başı dönmeye başladı.
Zarek, Astrid'den uzaklaştığını hissetti. Onunla kalmak için tüm gücüyle savaştı.
Hayaliyle kalmak.
Bitmesini istemiyordu. Kimsenin onu istemediği bir dünyada uyanmak istemiyordu.
Ona geri dönmesi gerekiyordu.
Lütfen, sadece bir dakika daha…
Zarek! Kahretsin oğlum, beni sana tokat atmak zorunda bırakma. Şu anda ihtiyacım olan son şey beyin sarsıntısı. Şimdi kalk!”
Zarek uyandığında Jess'in üzerine eğildiğini ve onu sertçe sarstığını gördü. Küfür ederek kovboyu duvara doğru tekmeledi.
Jess tahtadan sekerken, Jess'in iğrenç yemini kendisininkine denk geldi.
Zarek'in sırtı ve kolu, Jess'in yaralarına tepki olarak zonkladı.
Ama umursamadı. Kovboya o kadar çok yara eklemeyi amaçladı ki, ikisi de topallamadan yürüyemeyecekti.
Sırtından vurulduğu için piç kurusuna borçluydu.
Ve borçlarını her zaman faiziyle birlikte tam olarak ödedi.
Zarek hırlayarak yataktan çıktı, savaşa hazırdı.
"Vay, Z!" dedi Jess, Zarek'in ona savurduğu yumruktan kaçarak. "Sakin ol."
Zarek, yaralı bir ceylanı izleyen bir aslan gibi onu takip etti. Ceylanı akşam yemeği yapmaya niyetlenen…
"Sakin ol? Beni sırtımdan vurdun, seni orospu çocuğu.”
Jess'in yüzü taşa döndü ve ona soğuk, ürpertici bir bakış attı. "Oğlum, sakın anneme hakaret etme ve durup bunu bir dakika düşünsen iyi olur. Silah tutacak kadar büyüdüğümden beri ücretli bir katildim. Senin aptal kıçını vursaydım, şu anda bir kafan olmayacaktı. Bir arkadaşım tarafından sırtımdan vurulmuş biri olarak, kesinlikle bu iyiliği kimseye iade etmek istemezdim. Senin gibi huysuz bir küstah bile değil. Ayrıca sana ulaşmak için neden kendimi inciteyim ki? Tanrım, oğlum, aklını kullan.”
Zarek hâlâ ona inanmaya hazır değildi. Çoğunlukla iyileşmiş olsa da, sırtı, birinin onu öldürmek için elinden geleni yaptığını hatırlatıyordu. "Öyleyse beni kim vurdu?"
"Şu aptal Squires'lardan biri. Hangisi olduğunu bilsem fena olmaz. Senin değilken hepsi birbirine benziyor."
Zarek, son birkaç gündür olan her şeyi çözmeye çalışırken tereddüt etti.

Kafasında her şey biraz bulanıktı. Gerçekten hatırladığı son şey, Astrid'in kulübesinden ayrılmaya çalıştığıydı...
Etrafına bakındığında hala burada olduğunu anlayınca kaşlarını çattı.
Jess, üzerine tırmandığını hatırlamadığı bir yatakta tamamen giyinik halde yatarken onu uyandırmıştı.
Astrid'in de o yatakta yattığını görünce kaşlarını çattı.
Gördüğü rüyalar...
Ne oluyor be?
Jess tüfeğini yeniden doldurdu. "Bak buna vaktim yok. Thanatos'un kim olduğunu biliyor musun?
"Evet tanıştık."
"Güzel, çünkü bu gece şimdiden bir Karanlık Avcı öldürdü ve tam arkamda. Hazır olmana ihtiyacım var. Hızlı."
Zarek'in midesi bu sözlerle alt üst oldu. "Ne?"
Jess'in yüzü sert ve ölümcüldü. "Bir Kara Avcı'yı hiç ter dökmeden alt etti. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim. Şimdi Thanatos senin için geliyor Z. Tilki gibi davranıp Dallas'tan defolup gitme zamanı.
Bu ne anlama geliyordu? Zarek'in başı daha önce ağrıdıysa, kovboy konuşmasının son parçasını deşifre etmeye çalışırken hissettiği ağrıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi.
"Ne yaparsan yap," dedi Jess, uyarı dolu derin ve kalın bir sesle, "Thanatos'u ok ve yay işaretine yaklaştırmayın. Görünüşe göre Daimon'ların göğüslerinin ortasındaki mürekkep lekesi gibi çalışıyor. Küçük bir bıçak ve biz toz oluyoruz.
Zarek sözlerine kaşlarını çattı. “Ne ok ve yay işareti? Bende yok.”
Jess alay etti. "Tabii ki. Hepimizin bir tane var.
"Hayır, bilmiyorum."
Jess silahından başını kaldırdı, yüzünde hiç bir eğlence yoktu. "Belki senin bakmadığın bir yerdedir. Kıçın falan gibi. Bir tane aldığını biliyorum. Artemis'in ruhunuzu ele geçirdiğinde size dokunduğu yer orası."
Zarek ona başını salladı. "Artemis bana hiç dokunmadı. Utanmadan yanıma yaklaşamadı, bu yüzden beni bir Kara Avcı yapmak için bir sopa kullandı. Yemin ederim üzerimde iz yok.”
Jess'in çenesi inanamayarak düştü. "Bekle bekle bekle. Bana seni Daimonların olmadığı ve zayıf bir noktanın olmadığı bir yere tıktıklarını mı söylüyorsun? Bu ne tür bir bok? Daimon Central'da kimsenin bahsetme zahmetine girmediği bir Aşil topuğuyla yaşıyorum ve sen senin için hiçbir tehlikenin olmadığı bir yerde yaşıyorsun ama yine de bir tehliken yok mu?
Jess yerde volta attı. Bu, Zarek'in gece geç saatlerde yaptıkları telefon görüşmelerinden birinde öğrendiği bir alışkanlıktı. Jess bir kez rant yapmaya başladığında, onu bundan vazgeçirmek zordu.
"Bu resimde adil olmayan ne var?" diye haykırdı Jess. "Sonra Ash, kıçını kurtarmam için buraya gelmemi istedi ve burada sen Teflonken biz sinekler gibi düşüyoruz.

"Hayır, bununla ilgili bir sorunum var. Seni seviyorum dostum ama da-yam. Bu doğru değil. Ben burada taşaklarımı donduruyorum ve senin korunmaya ihtiyacın yok. Bu arada kolumda 'Hey, steroid kullanan Daimon, beni burada öldür' yazan bir hedef tahtası var."
Yine de Jess saçmaladı. "Benzini ödemek için cüzdanımı çıkarmak için anahtarlarımı ağzıma soktuğumun ve orada donduklarının farkında mısın? Yapmak istediğim son şey, burada, Tanrı'nın unuttuğu yerde, Jersey'li Katil Toprak Sahibi Guido dışında kimsenin daha önce adını duymadığı, çıldırmış bir şeyin ellerinde ölmek mi? Yemin ederim bunun için birinin kıçını istiyorum.
Jess derin bir nefes aldı ama daha bağırmaya başlayamadan kabinin ön kapısı birden açıldı.
Bütün ev onun gücünden sarsıldı.
Zarek omurgasında soğuk, tanıdık bir ürperti hissetti.
Zihninde belli belirsiz bir anının izi belirdi. Belirsiz ve rahatsız ediciydi. Bunu daha önce hissetmişti…
Düşünecek vakti olmadan, yatak odasının kapısını çarparak kilitlemek için telekinezisini kullandı.
Jess'i pencereye doğru itti. "Evin içinde bir yerde bir kurt var. Onu bul ve çıkar."
Kapıya bir şey şiddetle çarptı.
"Dışarı çık Zarek," diye homurdandı Thanatos. Daimonlarla oynamayı sevdiğini sanıyordum.
"Evet, seninle oynayacağım, seni piç kurusu." Thanatos kapıya saldırmaya devam ederken Zarek telekinezisiyle pencereyi havaya uçurdu ve Jess'i pencereden itti.
Odanın karşısına geçen Zarek, yatakta hâlâ mışıl mışıl uyumakta olan Astrid'i yakaladı ve pencereden Jess'e uzattı. "Onu buradan çıkarın."
Kapı parçalanana kadar Jess, Astrid'i ondan zar zor almıştı.
Zarek yavaşça arkasına döndü. "Annen sana araya girmenin hoş olmadığını öğretmedi mi?"
Thanatos ona soğuk, sert bir bakış attı. "Annem ben daha bir yaşındayken dağıldı. Bana bir şey öğretecek zamanı yoktu. Ama sen bana düşmanlarımı nasıl avlayacağımı ve öldüreceğimi çok iyi öğrettin."
Zarek bu sözler karşısında o kadar şok olmuştu ki, bu onu ilk saldırıya karşı açık bıraktı.
Thanatos onu göğsüne doğru bir patlamayla yakaladı.
Zarek acıdan güç alarak onunla birlikte yuvarlandı.
Bunda iyiydi.
Kendini saldırmaya hazırlarken, iki kez silah sesi duyuldu. Thanatos sendeledi, sonra hırlayarak döndü.
Daimon'un kafatasının arkasındaki iki kurşun deliğini görünce Zarek'in gözleri genişledi. Anında iyileşen kurşun delikleri.
Jess koridordan küfretti. "Sen nesin?"
"Jess," diye çıkıştı Zarek. "Çıkmak. Bunu halledebilirim.

Thanatos, Jess'e doğru giderken, Zarek arkasından koştu ve onu kapı çerçevesine vurdu.
"Gitmek!" Jess'e bağırdı. "Seninle burada savaşamam. Tüm güçlerime ihtiyacım var."
Jess başını salladı ve ön kapıya koştu. Zarek onun kurdu çıkaracak kadar uzun süre durakladığını duydu.
"Sonunda yalnız." Thanatos onu uzaktaki duvara doğru iterken güldü. "Ah, acının zevki."
Thanatos tiksinti dolu bir alayla onu tırmıkladı. "Gerçekten delilik çekiyorsun, değil mi?"
"Zorlu. Her dakikasından keyif aldığımı söylemeliyim." Zarek, elleri sıcaktan yanana kadar güçlerinin içinden geçmesine izin verdi. İyonları havaya yönlendirdi ve onları tamamen doldurdu, ardından onları Thanatos'a yönlendirdi.
Patlama onu koridorun yarısına kadar yere düşürdü.
Daha fazla güç toplayan Zarek, onu tekrar yuvaya savurdu. Adam şöminenin yanında yere düşene kadar Thanatos'a vurmaya devam etti.
Zarek akıllı olsaydı, avantajı kullanır ve kaçardı.
Ama o kadar akıllı değildi. Ayrıca Thanatos hemen peşinden gelirdi ve o çok yaşlıydı ve kaçamayacak kadar sinirliydi.
Thanatos ayağa kalktı.
Zarek onu bir kez daha patlattı ve kanepenin üzerine devirdi ve orada bir yığın halinde yere düştü.
Artık hareket etmeyen Daimon'a başını salladı. "Ne diyeceğim, neden büyük çocuklarla oynamaya hazır olduğunda beni aramıyorsun?"
Zarek evden çıktı ve güçlerini kullanarak kapıyı arkasından kilitledi.
Thanatos'un kapıya vurarak kaçmaya çalıştığını duyabiliyordu.
Zarek arkasına bakmadan Thanatos'a ait olması gereken kar makinesine doğru yürüdü. Benzin deposunu açtı ve içinde bol miktarda benzin olduğundan emin oldu.
Motordan bir hortum kopardı, sonra gazı ağzına çekmek için kullandı.
Kulübeye geri dönerken arka cebinden çakmağını çıkardı.
Çakmağı yaktı, sonra eve gaz püskürttü ve kapının alev almasını izledi.
Birkaç yolculuktan sonra geri çekildi ve Astrid'in evini hızla tüketen alevleri inceledi.
Zengin olması iyi bir şeydi.
Bundan sonra yaşamak için yeni bir yere ihtiyacı olacak gibi görünüyordu.
Zarek ceketinin cebinden bir sigara çıkardı ve gülümsedi. Konuşan Kafalar'ın klasik şarkısını mırıldandı, "'Üç yüz altmış beş derece ... evi yakıp yıkıyor.'"

* * *

Astrid bir kükremeyle uyandı. Görme yetersizliği, uyuşturulmuş uykusundan çekildiğini anlayana kadar onu bir an için sersemletti.

Ama nasıl?
Hem o hem de Zarek en azından bir gün daha uyumalı.
Vücudunun seslerinden ve dik duruşundan artık yatağında olmadığını anlayabiliyordu.
Sanki birinin arabası gibiydi.
Zarek mi? tereddütle sordu.
"Hayır hanımefendi," kalın bir Güney aksanıyla kalın bir ses duyuldu. "Adı Gün Batımı."
Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Zarek nerede? Saşa!”
Bir el teselli edercesine koluna dokundu. "Şimdi sakin ol sevgilim. Her şey yoluna girecek.”
"Kurdum nerede?"
Yüzünün önündeki havanın kıpırdanmasından, Sundown'ın elini burnunun ucundan yaklaşık bir santim ötede salladığını anlayabiliyordu.
"Evet, körüm," dedi sinirli bir şekilde. "Bana Sasha'nın nerede olduğunu söyle."
"Ayaklarının dibindeki tüylü şey o."
Rahatlayarak küçük bir nefes verdi, ama bu endişesinin yalnızca yarısıydı.
"Ya Zarek?"
"Onu geride bıraktık."
"Hayır," dedi, kalbi bir kez daha gümbür gümbür atıyordu. "Onu bırakmamam gerekiyor."
“Bizim hiç-”
Astrid, ifadesinin geri kalanını duymadı. Arabanın kapısını açmaya çalışmakla çok meşguldü.
Güçlü bir el onu geri çekti. “Vay küçük hanım, burada yaptığım şey tehlikeli. Seni kulübeden olabildiğince uzağa götürmeliyim. Güven bana, bununla başa çıkabilecek biri varsa, Zarek de yapabilir.
"Hayır, yapamaz," dedi ayağa kalkmaya çalışarak. "Ona geri dönmeliyim. Onunla olmadığımı anlayan olursa ölür. Anlıyor musunuz?"
"Bayan-"
Elini itti. Thanatos onun için gönderilecek. Geri dönmeliyim."
"Thanatos'u biliyor musun?"
Astrid dişleri yoklamak için Sundown'ın ağzını bulmaya çalışarak uzandı. Elinden kaçtı.
"Acheron için mi çalışıyorsun?" diye sordu.
"Yapıyor musun?"
"Bana cevap ver. Sen onun... adamlarından biri misin?”
Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Evet."
Rahat bir nefes aldı. Küçük iyilikler için Zeus'a teşekkür edin. “Ben Zarek'in yargıcıyım. Onu gözetimsiz bırakırsam, Artemis Thanatos'u onu öldürmesi için çağırır."
"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum. Zaten yaptı. İkisini sadece dışarı çıksınlar diye senin evinde bıraktım.
Astrid'in başı döndü. Bu nasıl olabilir?

"Thanatos olduğundan emin misin?"
"Bunu söyledi ve biz Avcıları parçalama şeklinden sonra, ona inanma eğilimindeyim."
Astrid bu haberler karşısında kendini kötü hissetti. Bu oluyor olamaz.
Artemis neden anlaşmalarını bozsun?
Artemis'in bir karar için sabırsızlandığını biliyordu ama yine de...
"Beni geri almak zorundasın. Zarek onu öldüremez. Hiçbiriniz yapamazsınız."
"Ne demek istiyorsun?"
"Sadece Acheron Thanatos'u öldürme gücüne sahiptir. Sadece Acheron. Hiçbirinizin ona karşı şansı yok."
Gün batımı lanetlendi. "Elbette. Sıkı tutunun ve yanılmanız için Tanrı'ya dua ediyorum, hanımefendi."
Jess, ona bir karnaval gezisini hatırlatan bir hareketle arabayı döndürürken Astrid, Sasha'nın kıpırdandığını hissetti.
"Şşşt, Sasha," dedi, ona dokunup yatıştırmak için uzanarak.
"Neredeyiz? Ne oldu?"
Sundown'a bakmak için hafifçe hareket ettiğini hissetti. Alçak bir homurtu çıkardı.
"Peki A Fistful of Dollars'tan gelen bu mülteci de kim?"
"O bir arkadaş. O yüzden kibar ol."
"Güzel? İyi. Onu ısırmayacağım. Daha şimdi." Sasha biraz geri çekildi.
"Neden bir kamyondayım?
Buraya nasıl geldim? Ve neden kafam patlayacakmış gibi geliyor?"
"Sana ilaç verdim."
İçinde belirgin bir his vardı, Sasha ona gözlerini kısmış ve dişlerini göstermişti. "Sen ne?"
Sesindeki öfkeyle irkildi. "Başka bir seçeneğim yoktu. Ama sonra bana bağır. Şu anda bir sorunumuz var."
"Ve bu?"
"Thanatos serbest. Ve zaten Zarek'in peşinde."
"Güzel, Dayslayer'ın zevki var."
Saşa!
Elimde değil. Psiko-canavardan hoşlanmadığımı biliyorsun."
İçini çekerek elini Sasha'nın kürküne gömdü ve onun gözlerini kendi gözleri gibi kullandı. Pencereden onu görebilmek için kucağına tırmandı.
Birkaç mil sonra, kamarasına yaklaştıklarında manzarayı tanıdı.
Ama onu asıl korkutan, uzaktaki büyük bir ateşin görüntüsüydü.
Gün batımı lanetlendi ve hızlandı.
Yaklaştıklarında kulübesinin yandığını gördü. Önünde yalnız bir gölge vardı ama bunun Zarek mi yoksa Thanatos mu olduğunu anlayamıyordu.
Dehşete kapılmış halde, hâlâ hayatta olanın Zarek olduğunu umarak nefesini tuttu.
Kesin olarak söyleyebileceği, Sundown durana kadar değildi.

Rahatlayarak zayıfladı. Ateşin yanında silüet oluşturan Zarek'ti. Sasha'yı bırakarak kapıyı açtı ve onu gördüğü yere doğru koştu.
Astrid'in Thanatos'tan nasıl kurtulduğu veya Cellat'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Önemli olan tek şey Zarek'e ulaşmaktı. Yaralanmadığından emin olmak için ona dokunmak istedi.
Yolun yarısında korkunç, erkeksi bir çığlık havayı yardı.
Astrid nereden geldiğini bulmaya çalışırken kayarak durdu.
Yan tarafında çıtırdayan karın sesini duydu ve bunun Gün Batımı olduğunu, Zarek'e doğru gittiğini varsaydı. Sasha arkadan geldi ve ağzıyla elini burnunu çekti.
Hiçbirinden gelmiş gibi görünmüyordu.
Sonra birdenbire bir patlama sesi duyuldu.
Dizlerinin üzerine çöktü ve neler olduğunu görmek için Sasha'yı kullandı.
Evi havaya uçmuştu. Ateş ve enkaz havaya yükseldi ve uğursuz bir şekilde aurora borealis ile karıştı.
Ateşli kalıntıların ortasından Thanatos geldi. Hasarsız ve hasarsızdır. Saçları bile yanmamıştı.
Korkunç bir manzaraydı.
Zarek küfretti. "Sen hiç ölmez misin?"
Thanatos cevap vermedi. Bunun yerine, darbeden kaçan ve şaşırtıcı bir darbe indiren Zarek'e hamle yaptı.
Sundown ona doğru ilerledi. "Seni almalıyım-"
Sundown cümlesini bitiremeden koşmaya başladı.
Sasha, diye seslendi. "Saldırı."
"Cehennem gibi!" Sasha tersledi. "Senin koruyucun olabilirim ama o Artemis'in evcil hayvanı. Onu öldüremem. Onu korkuttuğum için bile şanslıyım. Ve insanların yaralı kurtlara ne yaptığını biliyorsun... Onları vuruyorlar."
Astrid panikledi. Göremiyordu. Sadece dövüşen adamların homurtularını, ete çarpan etin sesini duyabiliyordu.
Biri onu yakaladı ve yere fırlattı, sonra vücudunu kendi bedeniyle kapladı. Çığlık attı.
"Yapma!" diye tersledi Zarek.
Onunla birlikte yuvarlandı, sonra onu yukarı çekti ve ileri doğru itti.
"Neler oluyor?" diye sordu, onu ilerletmeye devam ederken.
"Pek değil," dedi sıkılmış ama nefesi kesilmiş bir ses tonuyla. Yenilmez bir pislik beni öldürmeye çalışıyor. Ve senin burada olmaman gerekiyor." Onu bıraktı. "Onu buradan çıkar, Jess."
"Yapamam."
Zarek dudağını büktü. Gücünün boşa gitmesini karşılayabilseydi, bunun için Jess'e vururdu.
Bunun yerine tek yapabildiği, onu amansızca takip eden Thanatos'la yüzleşmek için dönmekti.
"Sorun nedir Zarek? Ölmekten mi korkuyorsun?"

Astrid'i Jess'e doğru iterken homurdandı. "Ölmek kolaydır. Zor olan yaşamak."
Thanatos sanki bu sözler onu hazırlıksız yakalamış gibi duraksadı.
Zarek'e ihtiyacı olan şeyi verdi. Daimon hançerini botunun içindeki gizli kılıfından çekerek ileri atıldı ve Thanatos'un göğsüne, mürekkep lekesi gibi görünen bir lekenin olması gereken yere sapladı. Normalde saldırı, bir Daimon'un vücudunda hapsolmuş insan ruhlarını serbest bırakırdı. Çıkışlarının gücü genellikle Daimon'u havaya uçurmak için yeterliydi ve anında ayrışmaya neden oluyordu.
Bu sefer işe yaramadı.
Thanatos hançeri çıkardı ve ona uzandı. "Ben bir Daimon değilim, Kara Avcı. hatırlamıyor musun? Seninle tanışana kadar bir Apollite idim.
Zarek kaşlarını çattı.
Thanatos onu yakasından tuttu ve sıkıca tuttu. "Öldürdüğün karımı hatırlıyor musun? Yok ettiğin köy benim mi?”
Anılar zihninden geçti. Zarek kendi köyünden başka bir şey görmedi.
Hayır bekle. Bir şey hatırladı…
Yenilmez bir Daimon'un parıltısı, ama karşılaştığı adam değil.
Bunun kırmızı, parlak gözleri vardı.
Hayır, o başka biriydi.
Düşünceleri New Orleans'a döndü.
İle …
Neden hatırlamıyordu?
Dionysos ve Camulus'a emirlerini büzgen kaslarına sokmalarını söylediğinde, depo odasında yanında bulunan Sunshine Runningwolf'u hatırladı ve ardından hatırladığı bir sonraki şey kalabalık caddede Acheron'dan ayrıldığı oldu.
Başından bir şimşek çaktı.
Bir şey gördü…
Acheron muydu?
Gördüğü kendisi miydi?
Zarek anıları düzeltmek için mücadele etti.
Siktir et. İhtiyacı olan tek hatıra buydu.
Thanatos'u kasıklarına diz çöktü.
Daimon ikiye katlandı.
"Ölü ya da diri, toplara tekme atıldığında hala acıyor, değil mi?"
Daimon yanıt olarak tısladı ve küfretti.
Zarek birleşik yumruklarını Thanatos'un sırtına indirdi. "Bu adamın nasıl öldürüleceğine dair herhangi bir önerisi olan varsa, ona açığım."
Jess başını salladı. “Dinamitim bitti. Hiç el bomban var mı?
"Benden değil."
Thanatos doğruldu. "Geber, Kara Avcı."
"İyi. Öl, neden olmasın?” Zarek başını eğdi ve ona saldırdı. Silahları kilitlediler ve yere çarptılar.

Thanatos ayağa kalktı ve gömleğini yırttı. Ellerini hareket ettirme şeklinden Zarek, Jess'in bahsettiği ok ve yay işaretini aradığını anlayabiliyordu.
"Sürpriz, sik kafalı, annen sana benim hakkımda birkaç şey söylemeyi unuttu."
Zarek uzaktan bir motorun yaklaştığını duydu. Jess'in Astrid'i gitmeye çağırmasının ve Sasha ona havlayıp onu iterken Astrid'in bunu reddetmesinin üzerine gelen vızıltıyı duydu.
Aniden, Zarek Thanatos'tan ayrıldığı sırada bir kar makinesi uçarak geldi.
"Ördek!"
Zarek sesi tanımıyordu ve normalde itaat etmezdi ama ne oluyor? Bu Daimon tarafından kıçına tekme atılmasından bıkmıştı.
Yere çarptı ve koyu yeşil kar makinesi üzerinden uçarken yoldan çekildi. Üzerindeki adam siyah bir miğferle tamamen siyah giyinmişti. Yeni gelen, kayarak durdu ve bir silah çıkardı.
Parlak bir ışık parlaması karanlığı yarıp geçti. İşaret fişeği Thanatos'u göğsünün ortasından vurdu ve uçan Daimon'u devirdi.
Thanatos kükredi. "Bana ihanet etmeye nasıl cüret edersin! Sen bizden birisin."
Adam uzun bacağını kar makinesinin üzerinden sarkıttı ve Zarek'in hâlâ yerde yatmakta olduğu yere doğru giderken işaret fişeği tabancasını yeniden doldurdu.
"Evet," dedi acı bir şekilde. Bunu Bjorn'u alt etmeden önce düşünmeliydin.
Yeni gelen silahını ateşledi ve Thanatos'u geri devirdi. "Dayanabileceğim tek kişi oydu."
Yabancı uzandı ve Zarek'in ayağa kalkmasına yardım etti. Kaskını çıkarıp Zarek'e verdi. "Kadını al ve dışarı çık. Acele etmek."
Zarek yabancıyla göz göze geldiği anda onu tanıdı.
Bu, kendisinden daha fazla nefret edilen, tanıdığı tek Karanlık Avcıydı.
Doğurmak mı?
Sarışın Apollite Dark-Hunter başını salladı. "Git," dedi yeniden doldururken. "Onu durdurabilecek tek kişi benim ama onu öldüremem. Apollo aşkına, biri Acheron'a ulaşsın ve ona Dayslayer'ın dışarıda olduğunu söylesin."
Zarek, Astrid için koştu.
"HAYIR!" Thanatos kükredi.
Zarek, patlamayı Thanatos'un elinden çıkmadan önce gördü. İçgüdüsel olarak hareket ederek Spawn'a doğru geri çekildi. Patlama onu ıskaladı ama Astrid'in kurduna çarptı.
Hayvan havladı, sonra kurttan insana, sonra tekrar kurda dönüştü.
Zarek, Astrid'in evcil hayvanının bir Katagari Kurt Avcısı olduğunu anlayınca sözünü kesti.
Şimdi neden Katagari arkadaşı olan kör bir kadın haydut bir Kara Avcı'yı alsın ki?
"Saşa?" Astrid aradı.
Zarek Astrid'e giderken Jess onu korumak için Katagari'ye koştu.
"Arkadaşınız vuruldu, prenses."

Korku kaşlarını çattı. "O iyimi?"
Onu aldı ve Jess'e getirdi, sonra Jess'in hem onu hem de kurdu güvenli bir yere götüremeyeceğini anlayınca küfretti. Bir enerji patlamasından sonra, Katagarya bir süreliğine formlarına girip çıkma eğilimindeydi.
Jess, kurt adamı Bronco'sunun güvenliğine götürmek için mücadele etti. Jess elinden geldiğince çabuk ayrıldı.
Zarek miğferi Astrid'in kafasına geçirdi. "Görünüşe göre sadece sen ve ben varız, prenses. Hiç şüphe yok ki seni burada Daimon'la bırakmış olmayı dileyeceksin.
Astrid, Zarek'in ses tonunda duyduğu öfke ve nefret karşısında tereddüt etti. "Sana güveniyorum Zarek."
"O zaman sen bir aptalsın."
Kolunu tuttu ve Spawn ve Thanatos'u duymaması için onu uzaklaştırdı. Kabaca, bir kar makinesine binmesine yardım etti.
Kendisini kavga seslerinden uzaklaştırmasını bekliyordu. Bunun yerine, ona doğru yöneldiler.
Yakınlarına bir şey çarptığında içgüdüsel olarak yüzünü kapattı.
"Devam et," diye çıkıştı Zarek. "Acele etmek."
Koltuğun eğildiğini hissetti, sonra tüm gürültüden uzaklaşıyorlardı. Başka bir şeyin olmasını beklerken Astrid'in kalbi gümbür gümbür atıyordu.
Saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika sonra Zarek kar makinesini durdurdu.
Birisi inerken yine koltukta hareket hissetti. Zarek'in kolları hâlâ etrafında olduğundan, onun Spawn olduğunu düşündü.
"Teşekkürler," dedi Spawn. "Moesia'lı Zarek'in imdadıma yetişeceğini hiç beklemiyordum."
Aynen, Spawn. Daimonlar ne zamandan beri kendi türleriyle savaşıyor?"
Spawn'ın sesinden zehir damlıyordu. "Ben asla bir Daimon olmadım, Roman."
"Ve ben hiçbir zaman kahrolası bir Romalı olmadım."
Spawn kısa, acı bir kahkaha attı. "O zaman ateşkes?"
Zarek'in arkasında kıpırdandığını hissetti.
"Ateşkes." Zarek dönüp geldikleri yöne bakar gibiydi.
"Benden sonraki şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
"Terminatörü düşün. Tek fark, Artemis'in yaptırımına sahip olması."
"Ne demek istiyorsun?"
"Halkımın Dayslayer hakkında bir efsanesi var. Artemis'in içimizden birini kişisel koruması olarak seçtiği yazıyor. Halkından daha çok sevilen Dayslayer'ın bilinen bir savunmasızlığı yoktur. Serbest bırakıldıktan sonra amacı Kara Avcıları yok etmektir.”
"Yani bana onun Öcü olduğunu mu söylüyorsun?"
"Benden şüphen mi var?"
"HAYIR. Gördüklerimden sonra olmaz.”
Spawn'ın uzun bir nefes verdiğini duydu. "Artemis'in senin için bir kan avı çağrısı yaptığını duydum. Seni öldürenin Acheron olacağını düşündüm.”

"Evet, şey, güven bana, henüz idam edilmedim. Beni bitirmek için bundan daha fazlası gerekecek.
Zarek duraksadı. "Meraktan soruyorum, hepinizin burada ne işi var? Acheron yeniden bir araya gelme çağrısında bulundu ve beni davet etmedi mi?
"Bjorn, bir grup Daimon'u kovaladığı için geldi. Çağrıyı hissettiğim için geldim."
"Çağrı mı?" diye sordu. Dürüst olmak gerekirse, Apollites ve Daimons hakkında çok az şey biliyordu. Orası Apollon ve Artemis'in alanıydı.
Spawn, "Bu bir yön bulma ışığı gibi," diye açıkladı, "ve Apollite kanına sahip herkes için karşı konulamaz. Thanatos'un şimdi bile bana seslendiğini hissedebiliyorum. Sanırım buna karşı koyabilmemin tek nedeni bir Kara Avcı olmam. Eğer olmasaydım... Diyelim ki çok korkunç bir dönemdesiniz.
Zarek homurdandı. "Şüpheli. Peki onu nasıl öldürürüm?"
"Yapmıyorsun. Artemis onu bizi takip edip öldürebilsin diye yaptı. Bilinen bir savunmasızlığı yok. Gün ışığı bile yok. Daha da kötüsü, sana sığınak olmaya çalışan herkesi yok edecek."
Sana sığınmak...
Zarek'in aklına yine köyü geldi.
Kollarında ölen yaşlı kadına...
Beyni ona ne söylemeye çalışıyordu?
"Thanatos daha önce hiç peşime düştü mü?" Spawn'a sordu.
Spawn alay etti. "Hala yaşıyorsun, o kadar açık ki cevap hayır."
Hala ...
Zarek kar makinesinden indi. "İşte, Astrid'i al ve..."
"Beni duymadın mı Zarek? Onu alamam. Thanatos seni koruduğu için onu öldürecek.
Onu bırakırsan ölür."
"Benimle kalırsa ölür."
"Hepimizin sorunları var ve o senin. Benim değil."
Astrid, Zarek'in Spawn'ı başından savdığını hissetti.
Spawn şüphesini doğrulayarak, "En iyi gününde değil, Greek," dedi.
Zarek tekrar kar makinesinin üzerine oturdu.
"Merhaba, Zarek?" diye sordu. "Yanında cep telefonu var mı?"
"Hayır, eviyle birlikte battı."
Onlara dönerken Spawn'ın karda çıtırdayan ayak seslerini duydu. "Bunu al ve güvende olduğunda Acheron'u ara. Belki kadın konusunda sana yardım edebilir."
"Teşekkürler." Bu kelime şükrandan daha çok kavgacıydı. "Ama telefon ya da kar makinesi olmadan ne yapacaksın?"
"Kıçımı dondur." Küçük bir duraklama oldu. Benim için endişelenme. Seni temin ederim, iyi olacağım."
Zarek'in kolları onu yeniden sardı. Kar makinesini tekrar çalıştırdığını duydu.
"Nereye gidiyoruz?" ona sordu.

"Up Shit Creek küreksiz."
11
"Pekala," dedi Astrid, sesi onunki kadar alaycıydı, "umarım bir haritan vardır. Daha önce hiç orada bulunmadım."
"İnan bana, avucumun içi gibi biliyorum. Hayatımın çoğunu orada yaşadım."
Zarek kar makinesinin sınırlarını zorlarken Astrid, gülmesi mi yoksa inlemesi mi gerektiğinden emin olamayarak önündeki tanka sımsıkı sarıldı. O kadar kötü titredi ki, altlarında parçalanacağını yarı yarıya bekledi.
"Kaptan," dedi en iyi Scotty aksanıyla. "Dayanacağını sanmıyorum. Warp motorları daha fazlasını kaldıramaz. Parçalanacak."
Daha iyisini bilmese, Zarek'ten bir kahkaha uğultusu duyduğuna yemin edebilirdi.
Dayanacak, dedi, sağ kulağına derin, delici sesiyle. Dondurucu sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan titremelere neden oldu.
"Sonuçta körlüğüm için minnettar olabilirim sanırım," dedi. "İçimden bir ses, sürdüğünüz pervasız hızı görebilseydim, muhtemelen felç geçireceğimi söylüyor."
"Şüphesiz."
Onun hazır anlaşmasına gözlerini devirdi. "Birini nasıl teselli edeceğine dair hiçbir fikrin yok, değil mi?"
"Fark etmediysen prenses, sosyal beceriler benim işim değil. Kahretsin, evsiz olduğum için şanslısın.
Ah, o kötü biriydi.
Ama yakıcı karşılıklarında neredeyse büyüleyici bir şey vardı. Kızgın ve ısırıcıydılar ama nadiren huysuzlardı ve artık onun herkesten sakladığı gerçek Zarek'i gördüğüne göre, bu dikenlerin ne olduğunu biliyordu.
Zırh.
Herkesi ondan uzak tutmak için gönderildiler. Kalbinize kimsenin girmesine izin vermezseniz, ihanetle asla incinmek zorunda kalmazsınız.
Böyle yaşarken nasıl durduğunu bilmiyordu. Sürekli acı ve yalnızlık içinde. Yaptığı veya söylediği her şeye nefretin yön vermesine izin vermek.
Zarek, dokuz başlı Hydra'dan daha fazla zehirle dolu sert bir adamdı. Ama Hydra bile sonunda denkini bulmuştu.
Bu gece Zarek onunkiyle tanışmıştı ve o Thanatos değildi.
Astrid ondan vazgeçmeyecekti.
Kulakları çınlayana ve vücudu kemiklerine kadar soğuyana kadar at sürdüler. Bir daha buzlarını çözüp çözemeyeceğini merak etti.
Dondurucu havadan habersiz görünen Zarek, sanki Thanatos'un onları takip etmesini engellemeye çalışıyormuş gibi sürekli olarak zikzaklar çiziyordu. Ölümsüzlerin soğuktan ölemeyeceği kavramının bir efsane olduğundan tam emin olduğunda, Zarek sonunda durdu.
Motoru kapattı.
Ani sessizlik sağır ediciydi. Baskıcı.

Zarek'in kalkıp kar makinesinden inmesine yardım etmesini bekledi ama Zarek'in tek yaptığı kaskı başından çekmek oldu. Onu bir lanetle savuşturdu.
Yere çarptığını duydu, sonra sessizlik geri geldi ve sadece nefes almalarıyla bozuldu.
Zarek'in öfkesi ona somut bir tehdit gibi ulaştı. Canlı ve korkutucuydu.
Bir yanı onu incitmek istiyordu, bunu hissedebiliyordu ama bunun altında onun acısını da hissediyordu.
"Sen kimsin?" Zarek'in sesi talepkardı ve her zerresi kutup kışı kadar soğuktu.
Kollarını ona dolamıştı ve sesi tam kulağının dibindeydi.
"Sana söyledim."
"Bana yalan söyledin prenses," diye homurdandı. "Akılları okuyamayabilirim ama göründüğün gibi olmadığını biliyorum. İnsan kadınının Katagarya yoldaşları yoktur. Gerçekte kim olduğunu ve neden rüyalarımda dolaştığını bilmek istiyorum.
Gerginlikten titriyordu. Şimdi onunla ne yapacaktı?
Onu Thanatos için terk eder miydi?
Ona gerçeği söylemekten korkuyordu ama yine de yalanlar, mecbur kalmadıkça uyguladığı bir şey değildi.
Ona kızmakta haklıydı. Ona yalan söylediğinden değil; ona sadece birkaç şey söylemeyi ihmal etmişti. Gerçek amacı, ona neden yardım ettiği ve nefret ettiği kurdun bir erkeğe dönüşebileceği gibi şeyler...
Sasha'nın öldüğü konusunda yalan söylemişti ama Sasha bunu hak etmişti. Ve ona ilaç vermişti.
Evet, tamam, yani bu yıl Bayan Canayakınlığa uygun değildi ama o zaman Zarek de değildi.
Özellikle şu anki ruh halinde değil.
Zarek'in sıcak nefesi açıkta kalan yanağına düştü. "Sen nesin?" o tekrarladı.
Astrid, aldatma zamanının bittiğine karar verdi. Gerçeği bilmeyi hak ediyordu ve Artemis çoktan anlaşmayı bozup Thanatos'u gönderdiğine göre, tanrıçayı daha fazla korumanın ne anlamı vardı?
"Ben bir su perisiyim."
"Umarım o kelimeden önemli bir hece çıkarmışsındır prenses."
"Affedersin?" Ne demek istediğini anlaması bir saniyesini aldı. Bunu yaptığında yüzü alev aldı. “Ben erkek delisi değilim! Ben bir su perisiyim. su perisi Hayır!
Birkaç dakika hareket etmedi veya konuşmadı.
Zarek, önündeki kadını düşünürken yavaşça nefesini verdi ve bir kez olsun öfkesini dizginlemeye çalıştı.
Kahrolası bir su perisi. Böyle bir şey olduğunu bilmesi gerekirdi.
Evet, doğru. Sanki Alaska'da bir Yunan perisi fikri aklına gelmesi gereken bir şeymiş gibi. Onun türü genellikle sahillerde, okyanuslarda ve ormanlarda dolaşıyordu ya da Olympus'ta kalıyordu.

Kar fırtınası sırasında gelip yaralı bir Karanlık Avcıyı evlerine sürüklemediler.
Varlığının nedeni ona çarptığında midesi kasıldı.
Biri onu buraya göndermişti.
Onun için.
Gidonu şiddetle kavradı, ona yapabileceklerinden korktuğu için bırakmak istemiyordu. "Sen ne tür bir su perisisin prenses?"
"Adalet," dedi sessizce. "Themis'e hizmet ediyorum ve buraya seni yargılamak için gönderildim."
"Beni yargıla?" Son derece tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Ah, inanılmazsın."
Zarek hayatında kimseyi bu kadar incitmeyi hiç bu kadar istememişti.
Öfkesine yenik düşmeden kar makinesinden kalkıp aralarına boşluk koydu.
Bu onun şansı mıydı yoksa neydi?
Sonunda onu yargılamadığını düşündüğü birini bulmuştu ve o gerçekten de tek amacı onu ve onun yaşam tarzını yargılamak olan bir yargıçtı.
Oh, evet, onları nasıl seçeceğini gerçekten biliyordu.
Tanrılar hâlâ ona gülüyorlardı. Onunla dalga geçiyorum.
Hepsi.
Öfkeyle, kar makinesinin etrafında dolaştı ve onun koltukta oturmasını, ellerini kucağında kavuşturmuş ve başını öne eğmiş, son derece ciddi ve düzgün görünmesini izleyebilmek için dolaştı.
Hepsi hanımefendi.
Onunla bu şekilde uğraşmaya nasıl cüret eder! Kim olduğunu sanıyordu? İnsanların onunla uğraşmasından bıkmıştı. Oyunlardan ve yalanlardan bıktım.
Hakim. Acheron onu öldürmeden önce bir yargıç göndermişti. Ooo, Zarek bu düşünceden kıpkırmızı kesildi.
Belki de ona bir tarafsızlık numarası yaptıkları için gurur duymalıydı. Suçlanan bir köle olarak aldığından çok daha fazlasıydı.
"Senin için sadece bir oyundu, değil mi prenses? Gel Zarek, kucağıma otur. Bana neden uslu durmadığını söyle.'" Görüşü karardı. Ölümcül. "Siktir git hanımefendi ve onları da siktir et."
Kafası birdenbire kalktı. Zarek, lütfen!
"Ne yani, Acheron'un haklı olduğuna mı karar verdin? Ben psikopatım, bu yüzden köpeklerini beni öldürmeleri için mi gönderdin?
Ayağa kalktı ve onun sesini duyduğu yere döndü. "HAYIR. Thanatos'un senin peşinden gönderilmemesi gerekiyordu. Acheron'a gelince, seni asla mahkum etmez. O olmasaydı, şimdi ölmüş olurdun. Sana gelip hayatını kurtarmanın bir yolunu bulabilmem için Artemis'le kim bilir ne takas yaptı."
Homurdandı. "Evet, doğru."
"Gerçek bu, Zarek," dedi, sesi samimiydi. "İstediğin kadar inkar et ama bu senin tarafında olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor."
Sadece takdir edebilmesini dilediği iğrenç bir bakışla onu tırmıkladı. "Seni donarak ölmen için burada bırakmalıyım. Oh, bekle, sen ölümsüz bir su perisisin. Ölemezsin."

Çenesini kaldırdı ve en kötüsünü üstlenmeye hazırmış gibi ayağa kalktı. "İstersen beni bırakabilirsin. Ama tanıdığım adam o kadar duygusuz ya da acımasız değil. Asla birini ölüme terk etmezdi.”
Dişlerini gıcırdattı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."
Astrid kar makinesinden ayrıldı. Yavaşça yürürken, onunla fiziksel temas kurmak için elini uzattı. Buna ihtiyacı vardı ve bir şey ona onun da ihtiyacı olduğunu söylüyordu. "İçindeydim, Zarek. Başka kimsenin ne yapmadığını biliyorum.”
"Ne olmuş? Bunun beni senin için sıcak ve sevimli mi yapması gerekiyor? Bak, küçük prenses beni kurtarmak için rüyalarıma girdi. Ooo, çok duygulandım. Şimdi ağlamalı mıyım?”
Kolunu tuttu.
Onun gibi kasları da gergin ve sertti. Şiddetli. "Yapma!"
Buz gibi yanaklarına iki eliyle dokunmak için uzandı. Yolculuktan rahatsız olmuşlardı ama yine de onun buz gibi parmaklarını ısıtmayı başardılar.
Onun geri çekilmesini yarı yarıya beklerken, çekmeyince şaşırdı. Orada bir heykel gibi duruyordu. Hareketsiz. Soğuk. Katı.
Astrid yutkundu, anlamasını sağlamanın bir yolunu arıyordu. Kendisine bu kadar zarar vermeyi bırakması için ona ulaşabilmesinin bir yolunu diliyordu.
Neden gerçeği göremiyor?
Zarek yüzünü sıcak ellerinin arasına alırken nefes alamıyordu.
Kirpiklerindeki minik kar taneleri ve sarı saçlarıyla çok güzeldi. Yüzündeki acıyı, yumuşaklığı gördü.
Ona yardım etmek istiyor gibiydi ama yine de buna kendini inandıramıyordu.
İnsanlar her zaman kendilerine hizmet ettiler. Hepsi.
O bir istisna değildi.
Yine de ona inanmak istiyordu.
Ağlamak istiyordu.
Ona ne yapmıştı?
Kısa bir süreliğine rüyalarında belki de o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlamıştı. Bir tür mutluluğu hak ettiğini.
Tanrılar, tam bir aptaldı.
Nasıl bu kadar aptal ve güvenilir olabilmişti? O daha iyi biliyordu.
Güven sadece insanları öldürmek için kullanılan bir silahtı.
Onun dünyasında yeri yoktu.
Astrid baş parmaklarıyla onun yanaklarını okşadı. "Ölmeni istemiyorum Zarek."
"İşte önemli olan prenses. Evet."
Gözleri doldu ve kirpiklerindeki kar taneleri eridi. "Sana inanmıyorum. Thanatos sana bu dileği seve seve yerine getirirdi ama sen yine de onunla savaştın. Neden?"
"Alışkanlık."

Sanki ondan bıkmış gibi gözlerini kapattı. Yüzündeki tutuşu daha da sıkılaştı, sonra tam bir şok içinde, gülmeye başladı. "Gerçekten elinde değil, değil mi?"
Tepkisi karşısında tamamen şaşırmıştı. "Neye yardım?"
Pisliğin tekisin, dedi, sesi gülmekten kırılmıştı.
Gülmeye devam ederken, ona inanamayarak baktı. Daha önce kimse ona gülmeye cesaret edememişti. En azından öldüğü günden beri.
Sonra en beklenmedik şeyi yaptı. Kollarının arasına girdi ve ona sarıldı. Kahkahası onun vücudunu onunkiyle temas ettirdi ve onu ateşe verdi.
Bu ona rüyasını o kadar çok hatırlattı ki...
Kollarını onun boynuna doladı ve onu kendine yakın tuttu.
Hiç kimse onu böyle tutmamıştı. Onu kucaklamalı mı yoksa uzaklaştırmalı mı bilemedi.
Sonunda kollarını beceriksizce ona dolarken buldu. Tıpkı rüyasındaki gibi hissediyordu. Her zerre kadar harika.
En çok bundan nefret ediyordu.
Ona sıkıca sarıldı. "Acheron'un beni sana göndermesine çok sevindim."
"Neden?"
"Çünkü senden hoşlanıyorum Zarek ve bence benden başkası şimdiye kadar seni öldürürdü."
Ondan öncekinden daha fazla şüphelenerek onu bıraktı ve geri çekildi.
"Bana ne olacağı seni neden ilgilendiriyor? içimde oldun; dürüstçe söyle seni korkutmadım."
İçini çekti. "Dürüstçe evet. Beni korkutuyorsun ama aynı şekilde sende de iyilik gördüm."
"Ya sana rüyamda gösterdiğim köy? Benim yok ettiğim."
Kaşlarını çattı. "Kırılmış ve parçalanmıştı. Bana bir hatıra gibi gelmedi, başka bir şey gibi geldi."
"Ne?"
"Bilmiyorum. Bence olanlarda senin hatırladığından daha fazlası var."
Kafasını salladı. Kendi içinde hiç inancı yokken nasıl ona güvenebilirdi?
"Sen gerçekten körsün, değil mi?"
"HAYIR. Seni görüyorum Zarek. Daha önce kimsenin sahip olmadığını sandığım bir şekilde."
"Seni temin ederim prenses, gerçek beni görseydin, saklanmak için koşardın," diye alay etti.
"Sadece o kisvenin altında beni bekleyeceğini bilseydim."
Söylediği şeyle yere serildi.
Bunu kastetmedi.
Başka bir oyundu. Başka bir test.
Hiç kimse onu istememişti. Annesi değil, babası değil. Sahipleri değil. Kendisiyle olmak bile istemiyordu.
Öyleyse nasıl yapabilirdi?
Zarek, içini psişik bir titremenin kapladığını hissedince duraksadı.
"Thanatos geliyor."

Gözleri korkuyla büyüdü. "Emin misin?"
"Evet."
Onu kar makinesine doğru çekti. Çok geçmeden şafak sökecekti.
Tuzağa düşecekti ama Thanatos...
Daimon gün ışığında yürüyebilecekti.
Zarek kollarını Astrid'e doladı. Kendisine yaptıklarından dolayı onu burada bırakmalı, kaçması için ona daha fazla zaman kazandırıp kazandırmayacağını görmek için onu Thanatos'a teslim etmeliydi. Yine de onu korumak gibi çılgınca bir fikri vardı.
Hayır, bu bir fikir değildi. Onu güvende tutmak zorunda olduğu bir özlemdi.
Aptallığına teslim olarak kar makinesini çalıştırdı ve mülküne doğru yöneldi.
Yolculuklarına devam ederlerken Astrid derin bir nefes aldı. Düşünmeyi umursadığından daha fazla kuralı ihlal etmişti.
Yine de Zarek'in etrafını sardığını hissettiğinde buna değdiğini biliyordu.
Onu kurtarmak zorundaydı.
Ne olursa olsun.
Kendini hiç bu kadar kararlı hissetmemişti. Ya da kendinden daha emin.
Ona hiç tatmadığı bir güven ve güç verdi.
Ona ihtiyacı vardı. Söylediği hatta düşündüğü şeye rağmen. Ona acı verici bir şekilde ihtiyacı vardı.
Adamın dünyada başka kimsesi yoktu. Ve anlayamadığı bir nedenle, güvendiği tek kişi olmak istiyordu. Onu evcilleştirebilecek tek kişi.
Tekrar durmadan önce onları neredeyse bir saat sürdü.
"Neredeyiz?" diye sordu kar makinesinden inerken.
"Kulübem."
"Güvenli mi?"
"Az değil. Görünüşe göre burada kıyamet kopmuş.”
Zarek etrafına bakınırken hayretler içinde kaldı. Karda hâlâ kan vardı ama kimden olduğunu anlayamıyordu.
Gerçeklik eve çökerken, manzara onu parçaladı.
Burada bir Kara Avcı ölmüştü.
Onun türü sık sık ölmezdi ve bu gece ölen adam için tuhaf bir acı hissetti.
Doğru değildi.
Adil değildi.
Bu bedeli ödemesi gereken biri varsa bu kendisi olmalıydı. Thanatos'la yüzleşmek için burada olmalıydı.
Masum bir adamın Gölge'ye dönüşmesi düşüncesi, Artemis'in kanını istemesine neden oldu.
Acheron hangi cehennemdeydi? Kara Avcılar için kıçını tehlikeye atmaya istekli biri için, Atlantisli inanılmaz bir şekilde yoktu.
Dudağını bükerek kar makinesine geri döndü.
"Hadi," dedi. "Yapacak çok şeyimiz var."
Yürüdü ve kendi yolunu bulması için onu terk etti.
"Yardımına ihtiyacım var, Zarek. Bana eşyaların nerede olduğunu söylemeni istiyorum ki hiçbir şeye çarpmayayım.

Kendi başının çaresine bakabileceğini iddia ettiği gerçeğini ona hatırlatmak dilinin ucundaydı. Sonra anıları canlandı ve sadece gölgeleri görmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı.
Onları göremediği için bir şeylerin içine girmek.
Artık ona dokunmak istemiyordu.
Bunun düşüncesinden bile nefret ediyordu çünkü onu her hissettiğinde, onu daha çok arzuluyordu.
İstemeden kendini onun elini avucunun içine alırken buldu. "Hadi prenses."
Astrid gülümsemesini geri aldı. Ses tonu sertti ama yine de kalbinde küçük bir zafer hissetti. "Prenses" kelimesini hakaret olarak kullanmayı bıraktığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Artık ona böyle seslendiğinde sesinin bu kadar hafif yumuşadığını fark ettiğini bile sanmıyordu.
Bazen rüyalarında, onu uzak tutmak için kullandığı hakaret bir sevecenliğe dönüşmüştü.
Zarek onu kamarasına götürdü.
"Burada dur," dedi, onu kapının hemen soluna yerleştirerek.
Onun sağında hışırdadığını duydu. O meşgulken, ona doğru gelmek için elini duvara sürttü. Orada bulduğu şey onu şaşırttı.
Kaşlarını çatarak elini duvarın derin çukurları ve düzlemleri üzerinde gezdirdi. İnanılmaz bir dokunma hissiydi. karmaşık. Karmaşık. Ama dokunduğu şey o kadar büyüktü ki neyi temsil ettiğini tam olarak anlayamıyordu.
Eliyle deseni takip ederken tüm duvarı kapladığını fark etti.
"Bu nedir?" diye sordu.
"Bir kumsal sahnesi," dedi dikkati dağılmış bir şekilde.
Tek kaşını kaldırdı. "Duvarına bir plaj sahnesi mi kazınmış?"
"Sıkıldım, tamam mı?" tersledi. “Ben de bir şeyler oyuyorum. Yazın bazen tahtam bitiyor ve duvarları ve rafları yontuyorum.”
Tıpkı onun evinde yonttuğu kurt gibi.
Astrid yan duvara uzanırken bir şeye takıldı. Birkaç şey düştü ve ayaklarının üzerine saçıldı.
Zarek küfretti. "Sana olduğun yerde kalmanı söylediğimi sanıyordum."
"Üzgünüm." Eşyaları almak için eğildi ve bunların tahtadan yapılmış hayvanlar olduğunu gördü.
Onlardan onlarca var gibiydi.
Parmaklarını üzerlerinde gezdirip yerden alırken her bir parçanın karmaşıklığı karşısında şaşkına döndü. "Bütün bunları sen mi yaptın?"
Onları kapıp geri yığarken cevap vermedi.
"Zarek," dedi sert bir sesle, "konuş benimle."
"Peki ne diyeceğim? Evet, lanet olası şeyleri oydum. Genellikle bir gecede üç veya dört tane yaparım. Ne olmuş?"
"O zaman onlardan daha fazla olmalı. Diğerleri nerede?"
"Bilmiyorum," dedi, sesi biraz daha az düşmancaydı. "Bazılarını kasabaya götürüp dağıtıyorum ve geri kalanını jeneratörler söndüğünde yakıyorum."
"Senin için bir şey ifade etmiyorlar mı?"

"HAYIR. Hiçbir şey benim için bir bok ifade etmiyor.”
"Hiç bir şey?"
Zarek yanında diz çökmüş olan kadına bakarken duraksadı. Yanakları kaşınmıştı, cildi artık onun kamarasında ilk uyandığı zamanki gibi yumuşak ve korumacı değildi. Omzunun üzerinden baktı ama o bunun, onun nerede olduğundan tam olarak emin olmamasından kaynaklandığını biliyordu. Dudakları hafifçe aralanmış, saçları dağınıktı.
Zihninde onu kollarında görebiliyor, derisinin onunkine sürtündüğünü hissedebiliyordu. Ve o anda şaşırtıcı bir keşifte bulundu.
Bir şeyi önemsiyordu.
O.
Ona yalan söyleyip onu kandırmış olsa da, onun incinmesini istemiyordu. Onun hassas cildinin aşırı hava koşullarından zarar gördüğünü görmek istemiyordu.
Böyle bir sertlikten korunmalıdır.
Bu zayıflık için kendinden nasıl da nefret ediyordu.
"Hayır, prenses," diye fısıldadı, yalan boğazına düğümlendi. "Hiçbir şey umurumda değil."
Sonra yüzüne dokunabilmek için uzandı. "Bu yalan senin için mi yoksa benim için mi?"
"Yalan olduğunu kim söylüyor?"
"Ediyorum, Zarek. Umursamayan bir adama göre, güvende olduğumdan emin olmak için büyük çaba sarf ettin." Ona gülümsedi. "Seni tanıyorum Beyaz Atlı Prens. Gerçekten senin içinde ne olduğunu görüyorum.”
"Körsün."
O, başını salladı. "Senin kadar kör değilim."
Sonra en beklenmedik şeyi yaptı. Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilerle yakaladı.
Bu temas, onun nemli, tatlı dudaklarının hissedilmesiyle içinde bir şeyler paramparça oldu.
Dilinin onunkine değmesi.
Bu bir rüya değildi.
Bu gerçekti.
Ve harikaydı. Daha önce tattığı kadar güzeldi, şimdi çok daha iyiydi.
Öpücüğün kontrolünü eline alarak onu kendine bastırdı. Onu yutmak istedi. Sertliği bitene ve doyuncaya kadar onu şu anda yere götürmek.
Ama gördüğü rüyalar bir göstergeyse, kasıklarındaki ateşi dindirmek için tek bir seks eyleminden fazlası gerekirdi.
Bu kadını bütün gece sevebilir ve sabah olduğunda daha fazlası için yalvarmaya devam edebilirdi.
Astrid, öpücüğünün şiddetinden nefes alamıyordu. Vücudunun ısısı onunkini ateşledi.
O gerçekten vahşiydi, onun savaşçısıydı.

Soğuk elini göğsünü kavrayana kadar gömleğinin altına kaydırdı. Avucunu şişmiş meme ucunda gezdirebilmek için parmakları sütyeninin bağcıklarını kenara ittiğinde titredi.
Kimsenin ona böyle davranmasına asla izin vermemişti. Ama sonra, onunla daha önce hiç yapmadığı pek çok şey yapmıştı.
Hayatı boyunca ihtiyatlı ve düzgün davranmıştı. Kurallara göre yaşayan ve asla onları kırmaya, hatta esnetmeye çalışmayan türden bir kadın.
Zarek içindeki bir şeyi serbest bıraktı. Vahşi ve harika bir şey.
Beklenmedik bir şey.
Eli daha aşağıya, göbeğinin üzerinden beline doğru hareket ederken dudaklarından geri çekildi.
Adam pantolonunun düğmelerini açarken ve ardından fermuarını aşağı kaydırırken titredi. Rüyalarında, gerçek olmadığına dair hala bir miktar koruma vardı. Her şeyin bir rüya olmasından.
Bu gece o bariyer ortadan kalktı. Bu alemde ona bir kez dokundu mu, geri dönüşü yoktu.
Bu da ne? Zaten onun için geri dönüş yoktu. O asla eskisi gibi olmayacaktı.
"Seni kendi katımda becermeme izin verir misin prenses?" diye sordu, sesi açlıktan boğuk ve derindi.
"Hayır, Zarek," diye soludu. "Ama benimle istediğin yerde sevişebilirsin."
Elini elinin içine aldı ve pantolonunun içinden pamuklu külotunun içine kaydırdı.
Davet edercesine bacaklarını açarken Zarek'in nefesi düzensizdi. Yerde yatan kadına baktı. Buruşuk gömleği yukarı çekilerek yuvarlak göbeği ortaya çıkarken, eli açık pembe pamuklu iç çamaşırına dayanmıştı. Yavaşça tümseğine masaj yaparken, kemerinin altından saçlarının küçük tutamları görünüyordu.
Pantolonunun fermuarını açtı ve ereksiyonunu dışarı çıkardı. Onu sıcak ellerinin arasına alırken hareket edemiyordu.
Vücudu yanıyordu, o onu okşarken ona yakından dokunabilmek için elini kalçalarının birleştiği yerdeki nemli buklelerin arasından aşağı kaydırdı. Zaten çok ıslanmıştı, alt dudakları şişmiş, daha fazlası için yalvarıyordu.
Elleri ona masaj yaptı ve acı çekecek kadar sertleşmesine neden oldu. Parmaklarını onun yarığının üzerinde kaydırdı, mırıldandığı zevkten memnundu.
Meme ucuyla oynamak için başını göğsüne daldırdı. Onu tatmak için zaman ayırarak emdi ve alay etti.
Ondan daha fazlasını isteyerek, parmaklarını onun içine kaydırmaya gitti, ancak onu hayrete düşüren bir şeye dokundu. Rüyada olmayan bir şey.
Üşüdü.
Geri çekildiğinde, araştıran parmaklarının altında kızlık zarını hissedince kaşlarını çattı. "Sen bir bakiresin?"
"Evet."
Küfür edip ondan uzaklaştı.
"Sen bakiresin," diye tekrarladı. "Nasıl bakire olabilirsin?"

"Kolay. Daha önce hiç bir erkekle yatmadım.”
"Ama benim hayallerim..."
"Onlar rüyaydı Zarek. Bu gerçekten benim vücudum değildi.
Görüşü karardı. Yersiz bir kıskançlık içini kemiriyordu. Küçük su perisi müthiş bir boşluk bulmuştu. "Kaç tane erkeği uykusunda becerdin peki?"
"Seni p * ç!" diye tersledi, yerde oturur pozisyona geldi. "Yüzünü bulabilseydim, bunun için seni tokatlardım!"
Kızgın, kıyafetlerini düzeltti ve ondan uzaklaştı. Yanakları kıpkırmızıydı, elleri titriyordu, ikisine de alçak sesle küfretmeye devam etti.
İşte o zaman biliyordu.
Söylediklerinden suçlu olsaydı, onlara bu kadar kızmazdı.
Hiç başka bir erkekle birlikte olmamıştı.
Sadece onu.
Bu bilgi onu yere serdi.
Başka kimseye teklif etmediği bir şeyi ona neden teklif ettiğini anlayamıyordu.
Onun dünyasında anlamsızdı.
"Neden benimle olmak istiyorsun?"
Giyinirken duraksadı ve ona doğru baktı. "Hiçbir fikrim yok. huysuzsun Kaba. İğrenç. Hayatımda bundan daha terbiyesiz birini görmedim ve … ve … ağırlaştırıcı Kimseye saygınız yok, kendinize bile. Tek yapabileceğiniz seçmek, seçmek, seçmek. Nasıl mutlu olunacağını bile bilmiyorsun.”
Astrid devam etmek için ağzını açtı, sonra Zarek'in kendisine sorusunu yönelttiği sırada ses tonunu fark edince durdu.
Yavaşça arıyordu. suçlayıcı değil.
Her şeyden çok, onun derinlerinden gelmişti.
Ve böylece ona kalbinden cevap verdi. "Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun, Zarek? Seninle olmak istiyorum çünkü sende beni ateşleyen ve titreten bir şey var.
Seni ne zaman yanımda hissetsem, uzanıp sana dokunmak istiyorum. Seni yakınımda tutabilmem ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilmem için seni içime kaydırmak. Başka kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."
"Ben çocuk değilim," dedi öfkeyle.
Astrid karanlığın içinden uzandı ve elini onun önünde yerde buldu.
Onu kucağına aldı ve sıkıca tuttu. "Hayır, sen çocuk değilsin. Sen hiç olmadın. Çocuklar korunmalı ve bakılmalıdır. Ağladığında seni tutacak kimsen yoktu.
Hiç kimse seni sakinleştirmedi. Üzgün olduğunuzda size asla hikayeler anlatmadılar veya sizi güldürmediler.
O zaman hayatının trajedisi ona ulaştı, kalbine nüfuz etti ve ona yapılan tüm adaletsizlikler için ağlama isteği uyandırdı.
Çocukken hafife aldığı şeyler ona inkar edilmişti. Arkadaşlık, mutluluk, aile, ikramlar. Ve en önemlisi aşk.
Hayatı çok adaletsiz olmuştu.

Elini kaslı kolunda gezdirdi, saç derisini okşayabilmek için saçlarına gömdü. "Benimle seviş, Zarek. Geçmişini senden alamam ama şimdi seni tutabilirim. Kısa bir süreliğine de olsa bedenimi seninle paylaşmak istiyorum."
Onu güçlü bir şekilde kendine çekti ve ateşli bir şekilde öptü. Adam onu yere yatırırken sırtını bükerek inledi.
Astrid ayakkabılarını çıkardı, ardından pantolonunu ve külotunu çıkardı. Gömleğini çıkardı ve sütyenini çıkardı.
Utanması gerekirdi - daha önce hiç kimsenin önünde soyunmamıştı. Giyinikken asla çıplak olmadılar.
Yine de utanmadı.
Onun yanında kendini güçlü hissediyordu. Kadınca. Onu istediğini biliyordu ve sadece onu memnun etmek istiyordu.
Buzlu zemine yaslandı.
Büyülenen Zarek, Astrid davet edercesine dizlerini büküp bacaklarını açarken hareket edemedi.
Göğüs uçları soğuktan ve arzusundan büzülmüştü. Saçları açıktı, omuzlarına dökülüyordu ve elleri karnının üzerinde duruyordu.
Ama baktığı şey onun özüydü. Onun için çoktan ıslanmıştı, vücudu da onunki gibi ihtiyaçtan şişmişti.
"Üşüyorum Zarek," diye fısıldadı. "Beni ısıtacak mısın?"
Kalkmalı ve onu orada öylece bırakmalıydı.
Yapamadı.
Hiç kimse ona bu kadar değerli bir hediye teklif etmemişti.
Astrid'den başka kimse yok.
Battaniyeyi paletinden aldı ve onunla onu örttü. Kendi kıyafetlerini çıkardı, sonra ona katıldı. Uyluklarını daha da açarak, vücudunun en mahrem yerine bakmak için bir an ayırdı.
O güzeldi.
Parmaklarını onun sert yarığında gezdirerek kürklerinin sıcaklığı altında daha da ürpermesine neden oldu. Başparmaklarını kullanarak onu açtı, sonra ağzına almak için aşağı daldırdı.
Astrid, Zarek'in dilinin ona sürtündüğünü hissedince nefesi kesildi. Onu yaladı ve alay etti, nefesi poposunu ısıttı.
Sıcak elleri kalçalarını kavradı, onu ağzına ve yüzünün dikenli derisine yaklaştırdı.
Sanki onun tadı cennet gibiymiş gibi inledi. Dudaklarını yalayarak, onu memnun ederken yüzünü avuçlamak için uzandı.
Çenesinin ellerinin altında esnediğini hissettiğinde kalbi gümbür gümbür atıyordu.
Rüyalarındaki dokunuşu inanılmazdı ama gerçekte çok daha yoğundu.
Çok daha tatmin edici.
Kalbi hızla çarparken başı dönüyordu. İçinde dizginlenemeyen bir coşku dans etti ve kendisini onun dudaklarına bastırırken onun adını söylemesine neden oldu.

Ve geldiğinde, bedeni binlerce zevk kıvılcımına ayrılırken, adamın başını ona yaslayarak çığlık attı.
Yine de mutluluktan inleyene kadar onu yaladı ve alay etti.
Zarek, onun yerde nefes nefese kaldığını görmek için geri çekildi. Üst kısmı adamın kürkleri ve battaniyeleriyle örtülmüştü ama alt kısmı çıplaktı ve onun ve onun sıvılarının karışımından fenerin loş ışığında parlıyordu.
Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri parlıyordu.
Daha önce onun yerinde hiç bir kadın olmamıştı. En çok da çıplak değil.
Örtülerini ondan uzaklaştırdı. Şişmiş, hassas göğüslerine sürtünürken nefesi kesildi. Zarek ondan sadece kıyafetlerini çıkaracak kadar uzaklaştı.
Adam vücudunu kendi bedeninin üzerine yatırdığında ve sıcaklığının onu ısıtmasına izin verdiğinde ona uzandı.
Sert göğüs uçları göğsüne sürtünürken Zarek homurdandı. Şaftının ucu, bacaklarının arasındaki nemli tüylere bastırdı.
Astrid onları tekrar battaniyeyle örttü ve onu vücuduyla kucakladı.
Tanrılar, onun altındayken kendini ne kadar iyi hissediyordu. Yüz yüze.
Bacakları onun beline dolandı. Elleri onun çıplak sırtını okşuyordu.
Başını eğdi ve onu öptü, diliyle ağzını yokladı.
Ama nüfuz etmek istediği onun ağzı değildi...
Parmaklarını onunkilere kenetleyene kadar elini kolundan aşağı kaydırdı.
Elini başlarının üzerinde tutarak öpücüğünü derinleştirdi.
Astrid, Zarek'in ağırlığını değiştirdiğini ve onun gür, dalgalanan erkek vücudunun tamamını onunkiyle aynı hizaya getirdiğini hissettiğinde yutkundu.
Şaftının ucunu onun çekirdeğine bastırdı. Sırtını bükerek onun içini doldurmasını bekledi.
Öpüşünü derinleştirdi ve tek bir itişte derinlere kaydı.
Astrid, aldığı zevkin önüne geçen ani acı karşısında sinip inledi.
Zarek hemen çıkardı. "Aman Tanrım, Astrid, seni incittim mi? Üzgünüm. Canının acıyacağını bilmiyordum."
Pişmanlığı o kadar ani ve içtendi ki, onu acıdan daha fazla sersemletti.
Özürler ve Zarek, kirpiler ve balonlar gibi bir araya gelen iki şeydi.
Açıkçası, ne yaptığını bilmiyordu.
Sorun değil, dedi, rahatlayana kadar onu öperek. "İlk seferinde acıtması gerekiyordu."
"İlk yaptığımda acımadı. İnan bana."
Buna güldü. "Bu bir kadın meselesi, Beyaz Atlı Prens. Sorun değil, gerçekten.
Vücuduna uzandı ve onu hala sert ve zonklarken buldu. Onu okşarken boğazının derinliklerinden inledi.
Dudağını ısırarak onu kendisine doğru yönlendirdi.
Gerildi, onu eve taşımasına izin vermedi. "Seni incitmek istemiyorum."
İçini neşe doldurdu. "Yapmayacaksın, Zarek. İçimde olmanı istiyorum."
Kendini tekrar yavaşça onun içine kaydırmadan önce birkaç dakika daha tereddüt etti.

İkisi de inledi.
Astrid, onun içinde derin ve sert olduğuna dair inanılmaz hisle sırtını kamburlaştırdı. O çok doluydu. Yani buyurgan.
Ellerini adamın kaslı sırtında ve omuzlarında gezdirdi.
Daha mükemmel olan tek şey, onu severken onun gözlerine bakabilmekti. Onu rüyalarında görmekten kaçırdığı tek şey buydu. Artık ona karşı duyduğu his çok daha zengin olsa da, onu tekrar izleyebilmeyi diliyordu.
Adını inleyerek, dudaklarını boğazına bastırdı ve ona ağır ağır binerken dişleriyle derisini sıyırdı.
Zarek'in kalbi, onun sıcak, ıslak hissinin tadını çıkarırken hızla çarpıyordu. Vücudunun yumuşaklığının onu yatıştırmasına izin verdi.
Dokunuşunda cennet vardı. Dudaklarında adının sesinde cennet.
Böyle bir kadını almanın onun böyle hissettirebileceğini bir kez bile hayal etmemişti.
Yüzünü ellerinin arasına aldı.
"Ne yapıyorsun?" fısıldadı.
"Seni görmek istiyorum."
Elini onun elinin üzerine koydu ve sonra avucunu öpebilmek için yüzünü çevirdi.
Astrid, ona karşı yavaş ve sert hareket ederken, hareketlerinin hassasiyeti karşısında eridi.
Bıyıkları onun ellerine batıyordu ama dudakları yumuşak ve nazikti. Evcilleştirilmiş bir panter gibiydi. Kalbi hala vahşi olan ama onunla ilgilendiğiniz ve çok hızlı hareket etmediğiniz sürece gelip elinizi ısırabilirdi.
Öne doğru eğildi ve dudaklarını boynuna bastırdı. Ellerini onun güçlü sırtından kalçalarına kadar gezdirirken titredi.
Onun orada olduğu hissini ne kadar seviyordu. Kalçalarının onunkilere baskı yaptığı hissi.
Ellerini önüne getirdi ve vücutları arasında kaydırdı.
Onun içine girip çıktığını hissedebilmek için ıslak şaftını elleriyle çevrelerken, saçları nazikçe derisini sıyırıyordu.
Zarek ona binerken ona dokunduğunda nefesini tuttu. Ah, ellerinin üzerindeki tatlılık…
Nerede birleştirildiklerini keşfederken onu öptü ve kesesini nazikçe sıktığında, tehlikeli bir şekilde orgazma yaklaştığı için homurdandı.
"Sakin ol prenses," dedi ellerini ondan çekerek. "Henüz gelmek istemiyorum. Seni bir süre daha hissetmek istiyorum."
Astrid onun boğuk sözlerine gülümsedi. Kollarını başının üstünde tuttu ve göğsünü hafifçe kıstırmak için başını aşağı indirdi.
Bu adamı nasıl seviyordu.
Hatalar ve sinirlilik ve hepsi.
Tamamen seninim bebeğim, diye fısıldadı. "Acele etmeyin."
Ve yaptı. Hala onun içindeyken ulaşabileceği her santimini öptü.

Her sevecen okşamanın etkisi artıyordu çünkü bu hareketin nadirliğini biliyordu. Bu, herhangi birine sarılacak bir adam değildi. Kendisine gülümseyen hiçbir kadına isteyerek gitmedi.
O, inini ancak onun ayak seslerini duyduğunda terk eden tilkisiydi.
Onu bir tek o evcilleştirmişti.
Ona olduğu gibi asla kimseye ait olmayacaktı.
Astrid tekrar adını söyleyerek geldi.
Zarek vuruşlarını hızlandırdı ve başı dönerek mutluluk içinde ona katıldı.
Nefes nefese ve halsiz halde onun üstüne uzanmış, kalbinin göğsüne çarpmasını dinliyordu.
Onunla olmaktan, onun tatlı, terli teninin kokusunun kendisini sakinleştirmesine ve yatıştırmasına izin vermekten daha çok tercih edeceği bir yer yoktu.
Hiç bu kadar sıcak olmamıştı. Çok doymuş.
Çok mutlu.
Tek istediği burada onunla çıplak yatmak ve dünyanın geri kalanını unutmaktı.
Maalesef yapamadığı tek şey buydu.
Onu nazikçe öpüp geri çekildi. "Giyinmeliyiz. Thanatos buraya gelir mi bilmiyorum ama benim param geleceğini söylüyor."
Başını salladı.
Zarek kızlık zarını açtığı yerden baldırlarındaki kanı görünce tereddüt etti.
Dişlerini sıkarak, onu bir hayvan gibi yere yatırdığı için utanarak arkasını döndü. Bunu haketmedi.
Onu hak etmiyordu.
Ne yapmıştı?
Onu mahvetmişti.
Oturup omzuna dokundu. Bunun hissi içini parçaladı. Tanıdıktı.
Muhteşemdi.
O zaman neden midesini bulandırıyordu?
Zarek mi? Bir sorun mu var?"
"Hayır," diye yalan söyledi, ona ne düşündüğünü söyleyemedi. Onun gibi biriyle asla yatmamalıydı. Onun o kadar altındaydı ki, onun nezaketini hak etmiyordu.
Hiçbir şeyi hak etmiyordu.
Yine de uzanıp ona dokundu. Ona mantıklı gelmiyordu.
Yanağını sırtına yasladı ve koluyla beline sardı. Elini rahatlatıcı bir hareketle göğsünün üzerinde gezdirirken zar zor nefes alıyordu.
"Pişman değilim, Zarek. Umarım siz de aynı şekilde hissedersiniz."
Sırtını ona yasladı ve sızlayan kalbinin paylaştıklarını gölgelemesine izin vermemeye çalıştı.
"Hayatımın en güzel gecesinden nasıl pişman olabilirim?" Jess onu uyandırdığından beri olan her şeyi hatırladığında acı acı güldü. "Pekala, peşimizde olan Terminatör ve benim ölmemi isteyen tanrıça dışında ve-"

"Resmi anladım," dedi gülerek. Burnunu onun boynuna sürterek ürpertiler gönderdi.
"Umutsuz görünüyor, değil mi?"
Bunu düşündü. “'Umutsuz', bir zamanlar umut olduğunu ima eder. Bu da anlamadığım başka bir kelime. Umut sadece seçenekleri olan insanlar için vardır.”
"Ya bilmiyorsun?"
Sarı saçlarından bir tutamla oynadı. Ben bir köleyim, Astrid. Ben umudu hiç tanımadım. Sadece bana söyleneni yapıyorum.”
"Yine de asla sahip olmadın."
Bu tam olarak doğru değildi. Bir insan olarak, herhangi bir şeyi protesto etmek için ağzını açmaya asla cesaret etmemişti. Dayak üstüne dayak, aşağılama üstüne aşağılama almış ve hiçbir şey yapmamıştı.
Dövüşmeyi ancak bir Kara Avcı olarak öğrenmişti.
"Sasha'nın iyi olduğunu düşünüyor musun?"
Aniden konu değiştirmesi onu şaşırttı. "Evet. Jess, hayvanlar konusunda bir dahidir. Katagarya bile.”
Buna kıkırdadı. "Vay canına, Zarek, sonuçta birini teselli etmeyi öğrendiğine inanıyorum. Onun bir yerlerde bir hendekte ölü yattığını umduğunu söylemeni yarı yarıya bekliyordum.
Kalbinin hemen üzerinde duran teninin üzerindeki küçük eline baktı.
Doğruydu.
Onu evcilleştiriyordu.
Onu değiştirmek.
Ve onları öldürmeye gelen canavardan daha çok korkuttu onu.
Thanatos'la başa çıkabilirdi ama bu duygular...
Onun karşısında çaresizdi.
"Evet, pekala, şansımız yaver giderse, yardımın ötesinde olacak."
Buna güldü, sonra onu hafifçe sırtından öptü. Giyinmek için uzaklaştı.
Zarek kalbi hızla çarparak onu izledi. Onun hakkında, olduğundan daha fazlası olmayı istemesine neden olan şey neydi?
Onun için, aslında terbiyeli olmak istiyordu. Tür.
insancıl.
Hiç olmadığı şeyler.
Kendini zorlayarak eski kıyafetlerini çöp kutusuna attı ve gardırobundan yenilerini çıkardı. En azından artık ceketinin arkasında delik yoktu. Onu eski parkalarından birine sokması birkaç dakikasını aldı.
"Bu ne?" diye sordu.
"Seni ceketinden daha sıcak tutacak."
Adam onlar için eldivenler, şapkalar ve atkılar toplarken o da kollarını çok uzun olan kollarının arasından geçirdi.
"Nereye gidiyoruz? Birazdan şafak sökmeyecek mi?”
“Evet ve göreceksin. Bir nevi.”
Onu düzgün bir şekilde giydirdikten ve yalıtımlı botlarını giydikten sonra, altındaki gizli kapıya ulaşabilmek için odun sobasını bir kenara çekti.

Astrid'in delikten aşağı inmesine yardım etti, ardından aşağı indi ve gizli kapıyı kapattı.
Telekinezisini kullanarak ocağı tekrar yerine yerleştirdi.
"Neredeyiz?"
"Tüneller."
Zarek el fenerini açtı. Burası bir mezardan daha karanlık ve cehennemden daha soğuktu. Ama güvende olacaklardı. En azından kısa bir süre için. Thanatos gündüz vakti gelseydi, burayı bilmeyecekti. Kimse yapmadı.
"Tüneller ne?"
"Kısacası can sıkıntım. Kulübemi parçaladıktan sonra altını kazmaya başladım. Yazın bana hareket etmem için daha fazla alan vereceğini düşündüm ve burası yazın o kadar sıcak, kışın o kadar soğuk değil. Her zaman paranoyak olduğumdan bahsetmiyorum bile, Acheron bir gün beni öldürmeye gelecekti. Onun bilmediği bir kaçış yolu istiyordum."
"Ama zemin donmuş durumda. Nasıl yönettin?"
"Ben bir insandan daha güçlüyüm ve bunun üzerinde çalışmak için dokuz yüz yılım vardı. Kapana kısılmış ve sıkılmış olmak insanlara çılgınca şeyler yaptırıyor."
"Çin'e giden bir tünel kazmak gibi mi?"
"Kesinlikle."
Onu dar koridordan aşağıya, içinde silahların saklandığı küçük bir odaya götürdü.
"Bugünlük burada mı kalıyoruz?"
"Güneşten kendiliğinden alev almak istemediğime göre, yapılacak en güvenli şeyin bu olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"
Başını salladı.
Taşıyabileceği kadar ateş gücüne sahip olduğunda, onu en uzun tünelin sonuna götürdü. Üstlerindeki gizli kapı, kulübesini çevreleyen yoğun ormana açılıyordu. Hava karardıktan sonra ayrılmak için güvenli bir yer olurdu.
"Neden gidip biraz uyumuyorsun?" dedi.
Hiç düşünmeden misk öküzü parkasını çıkardı ve onu yere küçük bir palet yaptı.
Astrid itiraz etmeye başladı, sonra kendini durdurdu. Nezaket eylemleri Zarek'e yabancıydı. Yaptığı iyilikten şikayet edecek değildi.
Onun yerine paltosunun üzerine uzandı.
Ama ona katılmak için hiçbir adım atmadı. Sınırlı alanda dolaştı ve onun uyumasını bekliyor gibiydi.
Ne planladığını merak ederek gözlerini kapattı ve uyuyor numarası yaptı.
Zarek, Spawn'ın verdiği cep telefonunu almadan önce birkaç dakika bekledi. Merdivenleri tırmandı ve telefon için biraz sinyal alabilmek için ormana açılan gizli kapıyı açtı.
Şafak öncesi ışığın içeri girmesine izin vermemeye özen gösterdi.
Zarek bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama denemek zorundaydı.

Ash'in numarasını çevirdi ve GÖNDER'e bastı.
"Haydi, Acheron," dedi alçak sesle. "Lanet telefona cevap ver."
Ash'in olduğu yerde cep telefonunun asla çalmayacağını bilen Astrid sessizce yatıyordu. Artemis buna izin vermezdi.
Ama Artemis her şeyi kontrol etmiyordu.
Astrid sınırlı güçlerini kullanarak sinyale "yardım etti".

* * *

Ash, telefonu çalar çalmaz sıçrayarak uyandı. Alışkanlık dışında, sırt çantasına ulaşmak için yatakta yuvarlandı, sadece nerede olduğunu ve Artemis'in tapınağındayken telefonuna cevap vermesine izin verilmediğini hatırladı.

Düşününce, telefonu hiç çalmıyor olmalı. Olympus'ta sinyali taşımak için bir baz istasyonu varmış gibi değildi.
Bu, Astrid'den gelmesi gerektiği anlamına geliyordu...
Ama Artemis onu su perisi ile konuşurken yakalarsa, ona saldıracak ve anlaşmadan cayacaktı. Onun kendisine ne yaptığı umurunda değildi ama Artemis'in öfkesini Astrid'in üzerine salmaya niyeti yoktu.
Dişlerini gıcırdatarak telefonunu çıkardı ve o mesajı dinlerken telesekretere cevap verdi.
Duydukları gözlerini karartmıştı.
Astrid değildi. Bu Zarek'ti.
"Kahretsin, Acheron, neredesin?" Zarek homurdandı, ardından birkaç saniye sessizlik oldu. "Ben... benim yardımına ihtiyacım var."
Zarek'in söylemesini hiç beklemediği dört kelimeyi duyunca Ash'in midesi bulandı.
Eski kölenin herhangi birinden bir şeye ihtiyacı olduğunu kabul etmesi kötü olmalı.
Özellikle o.
"Bak Acheron, ölü bir adam olduğumu biliyorum ve umurumda değil. Durumum hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama yanımda biri var. Adı Astrid ve adalet perisi olduğunu söylüyor. Bu şey, Thanatos, benim peşimde ve bu gece şimdiden bir Karanlık Avcı öldürdü. Astrid'i ele geçirirse onu da öldüreceğini biliyorum. Onu benim için korumalısın Acheron... lütfen. Ben Thanatos'la dövüşürken gelip onu almanı ve güvende tutmanı istiyorum. Benim için yapmayacaksan onun için yap. Bana yardım etmeye çalıştığı için ölmeyi hak etmiyor."
Ash yatakta doğruldu. Telefonu o kadar sıkı tuttu ki, elinde şiddetle ısırdı. Cevap vermek istedi. Ama cesaret edemedi. İçinden öfke ve acı yükseldi.
Artemis ona bir kez daha ihanet etmeye nasıl cüret eder?
Bunun için ona lanet olsun.
Thanatos'u söz verdiği gibi yazmayacağını bilmeliydi. Onun için söndürülen bir hayat daha neydi?
Hiç bir şey. İstediği dışında hiçbir şey onun için önemli değildi.

Ama umursadı. Artemis'in asla anlayamadığı bir şekilde önemsiyordu.
“Spawn'ın telefonuyla kulübemdeyim. Ara beni. Onu bir an önce buradan çıkarmalıyız."
Telefon öldü.
Ash battaniyeleri geriye attı ve kıyafetlerini vücuduna sardı. Öfkeyle telefonu sırt çantasına koydu ve yatak odasının kapılarını takırtıyla açtı.
Artemis, ikiz kardeşi Apollon ile birlikte tahtına oturdu.
O girince ikisi de sıçradı.
Artemis'in ona dinlenmesi gerektiğini söylemesine şaşmamalı.
Onun ve Apollon'un aynı odada olmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Artemis ve Simi'den bile "daha iyi" anlaştılar.
Apollon onu suçladı.
Ash elini uzattı ve tanrıyı geri itti. "Benden uzak dur Güneşli çocuk. Bugün sana karşı havamda değilim."
Ash kapıya yöneldi ve Artemis'in yine yolunu kapattığını gördü. "Ne yapıyorsun?"
"Ayrılıyorum."
"Yapamazsın."
"Çekil yolumdan, Artemis. İçinde bulunduğum ruh halinde, orada durmaya devam edersen seni incitebilirim.”
Burada iki hafta kalacağına yemin etmiştin. Olimpos'tan ayrılırsan ölürsün. Sözünden cayamazsın, bunu biliyorsun.”
Ash gözlerini kapadı ve öfkesi içinde unuttuğu ufacık bir şeye küfretti. Olimpos tanrılarının aksine yemini bağlayıcıydı. Yemin ettikten sonra, ne kadar isterse istesin yeminle bağlıydı.
Burada ne işi var? Apollon homurdandı. "Bana onun artık buraya gelmediğini söylemiştin."
"Kapa çeneni, Apollon," dedi Artemis'le birlikte.
Ash bir adım geri çekilirken Artemis'e ters ters baktı. "Bana neden Thanatos hakkında yalan söyledin?
Bana yeniden kaleme alındığını söylemiştin.”
Yalan söylemedim.
"HAYIR? O halde neden dün gece Alaska'da başıboş dolaşıp Kara Avcılarımı öldürdü, sen bana onu yeniden kaleme aldığını söyledikten sonra?
"Zerek'i o mu öldürdü?"
Dudağını kıvırdı. "Yüzündeki o umutlu ifadeyi sil. Zarek yaşıyor ama başka biri daha öldürüldü.”
Yüzü düştü. "DSÖ?"
"Nasıl bilebilirim? Burada seninle sıkışıp kaldım.
Bunu söyleme şekliyle sertleşti. "Kahinlere, Dion onu serbest bıraktıktan sonra onu yazmalarını söyledim. Öyle yaptıklarını varsaydım.”
"O halde bu sefer onu kim saldı?"
İkisi de Apollo'ya bakmak için döndüler.
"Ben yapmadım," diye çıkıştı Apollon. "O yaratığı nerede barındırdığını bile bilmiyorum."

Ash, "Yapmasan iyi olur," diye homurdandı.
Apollon ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Beni korkutamazsın, insan. Seni bir kez öldürdüm, yine yapabilirim.”
Ash yavaşça, soğuk bir şekilde gülümsedi. O zamandı, bu şimdiydi ve tanrıya tanıtmak için hemen hemen her şeyi vereceği yepyeni bir kurallar dizisiyle yepyeni bir sahada oynuyorlardı. "Deneyin lütfen."
Artemis aralarına girdi. "Apollo, git."
"Ondan ne haber?"
"O seni ilgilendirmez."
Apollo, ikisi de onu itiyormuş gibi görünüyordu. "Onun gibi bir şeyin şakağına girmesine izin verdiğine inanamıyorum."
Yüzü kızaran Artemis, kardeşine bir şey söyleyemeyecek kadar utanarak bakışlarını kaçırdı.
Ash'in ondan beklediği buydu.
Kendisinden ve ilişkilerinden utanan Artemis, Ash'i her zaman elinden geldiğince diğer Olimposlulardan uzak tutmaya çalışmıştı. Yüzyıllardır, diğer tanrılar onun onu görmeye geldiğini biliyorlardı. Birlikte ne yaptıkları ve onunla ne kadar süre kaldığı hakkında dedikodular çoğalmıştı ama Artemis aralarında bir ilişki olduğunu asla doğrulamamıştı. Başka birinin yanında ona dokunmaya asla tenezzül etmemişti.
On bir bin yıl sonra bile onun onun küçük kirli sırrı olmasının onu hâlâ rahatsız etmesi tuhaftı. Paylaştıkları ve yaptıkları onca şeyden sonra, başkaları etraftayken ona bakmaya dayanamıyordu.
Yine de onu kendisine bağladı ve gitmesine izin vermedi.
İlişkileri hastaydı ve o bunu biliyordu.
Ne yazık ki, bu konuda başka seçeneği yoktu.
Ama ondan kurtulabilseydi, elinden geldiği kadar hızlı koşardı. Bunu kendisi kadar o da biliyordu.
Bu yüzden ona bu kadar sıkı tutunmuştu.
Apollo yüzünü buruşturarak onu tırmıkladı. "Tsoulus."
Ash, antik Yunan hakareti karşısında kaskatı kesildi. Ona ilk kez böyle hitap edilmiyordu. Bir insan olarak buna meydan okurcasına, hastalıklı bir neşeyle cevap vermişti.
Gerçekten inciten tek şey, on bir bin yıl sonra, onun için o zamanki kadar uygulanabilir olduğu bilgisiydi.
Ancak şimdi unvandan zevk almıyordu.
Şimdi ruhunu derinden yaraladı.
Artemis kardeşini kulağından tuttu ve kapıya doğru çekti. "Çık dışarı," diye hırladı onu dışarı itip kapıyı çarparak çarparken.
Acheron'la yüzleşmek için döndü.
Ash kıpırdamamıştı. İçindeki hakaret hâlâ için için yanıyordu.
"O bir salak."
Ash ona itiraz etme zahmetine girmedi. Tamamen kabul etti.
"Simi, insan kılığına gir."
Simi, yanında tezahür etmek için yeninden süzüldü. "Evet, akri?"

"Zerek ve Astrid'i koruyun."
"HAYIR!" Artemis tersledi. "Bırakamazsın, Zarek'e olan her şeyi anlatabilir."
"Öyleyse bırak ona. Anlaması zamanı geldi."
"Neyi anladın? Senin hakkındaki gerçeği bilmesini istiyor musun?"
Ash içinden bir dalga geçtiğini hissetti ve gözlerinin gümüşten kırmızıya döndüğünü biliyordu. Artemis geri adım atarak sahip olduklarını daha da kanıtladı.
Ash dişlerinin arasından, "Ondan sakladığım seninle ilgili gerçek buydu," dedi.
"Öyle miydi Acheron? Gerçekten benimle mi ilgiliydi yoksa senin hakkında ne düşüneceğinden korktuğun için mi onun o geceye dair anılarını sildin?
Dalga derinleşti.
Ash, çok geç olmadan Artemis'i susturmak için elini kaldırdı ve güçleri onu kontrol altına aldı. Son beslenmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve kendini kontrol edemeyecek kadar değişkendi.
Dövüşmeye devam ederlerse, ne yapacağı belli olmazdı.
Yanında bekleyen Simi'ye baktı. "Simi, Zarek ile konuşma ama Thanatos'un ikisini de öldürmediğinden emin ol."
"Thanatos'u da öldürmemesini söyle."
Ash tartışmaya başladı, sonra durdu. Ne zamanları vardı, ne de kendini yeterince sıkı tutabiliyordu. Thanatos, Zarek ve Astrid'i öldürseydi, hayat herkes için çok daha karmaşık olurdu.
"Thanatos'u öldürme, Simi. Şimdi git."
"Tamam, Akri, ben onları koruyacağım." Simi ortadan kayboldu.
Artemis yeşil gözlerini ona dikti. "Kendi kendine gönderdiğine inanamıyorum. Zarek ve Thanatos'un toplamından daha kötü."
Başka seçeneğim yok, Artie. Astrid ölürse ne olacağı hakkında hiç düşündün mü? Kız kardeşlerinin nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?
"Onlar istemedikçe ölemez."
"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Kader'in bile kontrol edemediği bazı şeyler var. Ve sizi temin ederim ki, eğer çılgın evcil hayvanınız sevgili bebek kız kardeşini mahvederse, bunun için kellenizi isteyeceklerdir."
Ash'in bundan daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Çünkü Artemis kafasını kaybederse, herkesin bildiği gibi dünya gerçekten korkutucu bir şeye dönüşecekti.
"Ben gidip Kahinlerle konuşacağım."
"Evet, bunu yap Artie ve bunu yaparken Thanatos'un peşine düşüp onu eve getirmeyi kendin düşünsen iyi olur."
Dudağını kıvırdı. "Ben bir tanrıçayım, uşak değil. Kimse için getirmiyorum.
Ash, ona o kadar yakın durmak için hareket etti ki, aralarında zar zor bir el mesafesi vardı. Aralarındaki hava, savaşan güçleriyle, ham duygularının gaddarlığıyla dalgalanıyordu. "Er ya da geç hepimiz altımızda olan şeyleri yapmak zorundayız. Bunu unutma Artemis."
Ondan uzaklaştı ve arkasını döndü.

"Kendini bu kadar ucuza satman, Acheron, bunu yapmak zorunda olduğum anlamına gelmez."
Sözleri içini delip geçerken, sırtı hâlâ ona dönük halde donakaldı. Zalim ve serttiler. Bunun için ona lanet okumak dilinin ucundaydı.
Yapmadı ve kontrolü için çok şanslıydı.
Bunun yerine sakince konuştu ve kasıtlı olarak her kelimeyi özenle seçti. Senin yerinde olsam, Artie, gerçekten hak ettiğimi asla almamak için dua ederdim. Ama Thanatos, Astrid'i öldürürse seni ben bile kurtaramam."
12
Zarek telefonu yere attı ve ceketinin üzerinde uyuyan Astrid'e baktı. Onun da dinlenmeye ihtiyacı vardı ama bunu tam olarak beceremedi.
Uyuyamayacak kadar yaralıydı.
Gizli kapıyı kapattıktan sonra paletine doğru ilerledi.
Anılar içinden geçti.
Kendini bir fırlamada gördü. Yüzleri ve alevleri gördüm. Öfkesinin hiddetinin içinde cızırdadığını hissetti. Koruması gereken insanları öldürmüştü.
Öldürdü …
Kafasında şeytani bir kahkaha yankılandı. Bir şimşek odayı doldurdu.
Ve Kül…
Zarek hatırlamaya çalıştı. New Orleans'ta olanları neden hatırlamıyordu? Köyünde neler olmuştu?
Her şey parçalanmıştı ve hiçbir şey anlam ifade etmiyordu. Sanki yere atılmış binlerce yapboz parçası gibiydi ve neyin nereye gittiğini anlayamıyordu.
Dar alanlarda volta atıyor, geçmişi hatırlamak için elinden geleni yapıyordu. Thanatos'un yaklaştığını belli eden sesleri dinlerken saatler yavaşça geçti.
Bir ara öğlene doğru bitkinlik onu ele geçirdi ve Astrid'in yanına uzandı. İstemeden onu kollarının arasına alıp saçlarının tatlı, güzel kokulu kokusunu içine çekerken buldu.
Ona sarıldı, gözlerini kapattı ve güzel bir rüya için dua etti...

* * *

Zarek öne doğru itilip eski Roma avlusundaki kırbaç direğine sabitlenirken tökezledi. Parçalanmış, yıpranmış biberleri ondan koparıldı ve tüm vücudu, onu cezalandırmak için orada toplanan üç kişiye çıplak kaldı.

On bir yaşındaydı.
Kardeşleri Marius ve Marcus, babaları deri kamçıyı açarken, yüzlerinde bıkkın bir ifadeyle önünde duruyorlardı.
Almak üzere olduğu sızlayıcı acıyı çok iyi bilen Zarek şimdiden gergindi.
Marius, "Ona ne kadar kırbaç attığın umurumda değil, Peder," dedi. "Maxillius'a hakaret ettiğim için üzgün değilim ve onu bir daha gördüğümde bunu tekrar yapmaya niyetliyim."

Babaları hareket etmeyi bıraktı. "Ya sana bu zavallı kölenin senin kardeşin olduğunu söylesem?
O zaman umursar mıydın?”
İki çocuk kahkahayı patlattı. “Bu sefil mi? İçinde Roma kanı yok.”
Babası öne geçti. Elini Zarek'in saçlarına gömdü ve kardeşleri onun yaralı yüzünü görsün diye başını kaldırdı. "Akraba olmadığından emin misin?"
Gülmeyi kestiler.
Zarek nefes alamayarak kendini tamamen hareketsiz tuttu. Ebeveynini her zaman biliyordu. Diğer köleler, öfkelerini ve nefretlerini ailesinin geri kalanından çıkarmaya cesaret edemedikleri için yemeğine tükürdüğünde ve ona bir şeyler fırlattığında ya da ona vurduğunda her gün ona bunu hatırlatıyordu.
"Ne diyorsun, Peder?" diye sordu.
Babası, Zarek'in kafasını direğe dayadı ve sonra onu bıraktı. "Amcanın en sevdiği fahişenin babası oldum. Neden bana bir bebek olarak gönderildi sanıyorsun?”
Marius dudağını büktü. "O benim kardeşim değil. Bu kabuktansa Valerius'a sahip çıkmam daha iyi."
Marius, Zarek'e yaklaştı. Eğildi, Zarek'i bakışlarıyla buluşturmaya çalıştı. Başka çaresi olmayan Zarek gözlerini kapattı. Kardeşlerinin yüzüne bakmanın daha da sert bir dayak anlamına geleceğini uzun zaman önce öğrenmişti.
“Ne diyorsun köle? İçinde Roma kanı var mı?”
Zarek hayır anlamında başını salladı.
"Sen benim kardeşim misin?"
Yine başını salladı.
"O zaman soylu babama yalancı mı diyorsun?"
Zarek, yine onlar tarafından kandırıldığını anlayınca donakaldı. Panikleyerek görevden uzaklaşmaya çalıştı. Bunun üzerine başına geleceklerden kaçmak istedi.
"Sen?" diye sordu.
Kafasını salladı.
Ama çok geçti. Kırbaç, ürkütücü bir tıslamayla havayı yararak sırtına saplandı ve çıplak etini parçaladı.

* * *

Zarek titreyerek uyandı. Kardeşlerinden birinin burada olmasını yarı yarıya bekleyerek doğrulup çılgınca etrafa bakınırken nefes almakta zorlanıyordu.

Zarek mi?
Sırtında şefkatli bir elin sıcaklığını hissetti.
"İyi misin?"
İçinde eski anılar alevlenirken konuşamıyordu. Marius ve Marcus'un gerçeği öğrendikleri andan, Zarek'in babasının onu alması için bir köle

tacirine rüşvet verdiği güne kadar, kardeşleri akraba oldukları gerçeğini Zarek'e ödetmek için ellerinden geleni yapmışlardı.
Tek bir barış günü bile yaşamamıştı.
Dilenci, köylü ya da soylu, hepsi ondan daha iyiydi.
Ve hepsi için acınası bir kırbaçlanan çocuktan başka bir şey değildi.
Astrid oturdu ve kollarını onun beline doladı. Titriyorsun. Üşüyor musun?"
Yine de cevap vermedi. Onu kendisinden uzaklaştırması gerektiğini biliyordu ama o anda rahat etmesini istedi. Birinin ona değersiz olmadığını söylemesini istiyordu.
Ondan utanmadıklarını söyleyecek biri.
Gözlerini kapatarak onu kendine çekti ve başını omzuna koydu.
Astrid, onun alışılmadık davranışları karşısında şaşkına dönmüştü. Saçlarını okşadı ve onu kollarının arasında yavaşça salladı. Sadece onu tutuyorum.
"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" sessizce sordu.
"Neden? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."
"Çünkü umursuyorum, Zarek. Daha iyi hale getirmek istiyorum. Eğer izin verirsen."
Sesi o kadar kısıktı ki, ne dediğini duymak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Hiçbir şeyin iyileştirmediği bazı acılar vardır."
Elini onun sakallı yanağına koydu. "Örneğin?"
Tekrar konuşmadan önce birkaç kalp atışı için tereddüt etti. "Nasıl öldüğümü biliyor musun?"
"HAYIR."
"Yerdeki bir hayvan gibi ellerimin ve dizlerimin üzerinde merhamet dileniyor."
Onun sözleriyle irkildi. Onun için o kadar çok acıyordu ki, göğsündeki sıkışmadan zar zor nefes alıyordu.
"Neden?"
Sertleşti ve yutkundu. İlk başta geri çekileceğini sandı ama hareket etmedi. Orada kaldı ve onu tutmasına izin verdi.
"Babamın benden nasıl kurtulduğunu gördün mü? Köle tüccarının beni alması için nasıl para ödedi?"
"Evet."
"O köle tüccarıyla beş yıl yaşadım."
Sanki bunu ona itiraf etmeye zar zor dayanabiliyormuş gibi kollarını ona doladı. "Bana nasıl davrandıklarını tahmin edemezsin. Temizlemek zorunda kaldığım şey.
"Her gün uyandığımda, kendimi hala hayatta bulmak için lanetler okudum. Her gece uyurken ölmek için dua ettim. O hayattan kaçmak için tek bir hayalim bile olmadı. Köle olarak doğduğunuzda, kaçma fikri aklınıza gelmez. Bana yaptıklarını hak etmediğim düşüncesi hiç aklıma gelmedi. Ben öyleydim. Tüm bildiğim. Ve beni oradan uzaklaştırmak için kimsenin beni satın alacağına dair hiçbir umudum yoktu. Ne zaman bir müşteri gelip beni görse, keskin nefes alışlarını duydum. Dehşete kapılmış alaylarının bulanık gölgelerini gördüm."

Astrid'in gözleri bu sözler üzerine yaşardı. O kadar yakışıklı bir adamdı ki, herhangi bir kadın ona sahip olmak için canını verirdi ama görünüşü vahşice bozulmuştu. Zulümden başka hiçbir sebep olmadan.
Kimse eskisi gibi sakat bırakılmamalı ve aşağılanmamalı.
Hiç kimse.
Başka bir canlıya asla açmadığından emin olduğu şeyi ona açmaya devam ederken, dudaklarını alnına bastırdı ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Sesinde duygu yoktu. Hissettiği acıya dair tek ipucu, vücudunun gerginliğiydi.
Henüz gitmesine izin vermediği gerçeği.
"Bir gün güzel bir bayan geldi," diye fısıldadı. Refakatçisi olarak bir Romalı askeri vardı. Koyu mavi peplos giymiş kapıda duruyordu. Saçları gece yarısı göğü kadar siyahtı, cildi pürüzsüz ve lekesizdi. Onu çok net göremiyordum ama diğer kölelerin onun hakkında fısıldaştıklarını duydum ve bunu ancak bir kadın gerçekten istisnai olduğunda yapıyorlardı.”
Astrid'in içinden bir kıskançlık saplandı.
Zarek onu sevmiş miydi?
"Kimdi o?" diye sordu.
"Bir köle isteyen başka bir soylu kadın."
Zarek nasırlı parmaklarının arasında kızın bir tutam saçıyla oynarken nefesi boynuna çarptı. Bu hareketin şefkati onda kaybolmamıştı.
"Lozanları temizlediğim hücreye yaklaştı," dedi. “Ona bakmaya cesaret edemedim ve sonra 'Bunu istiyorum' dediğini duydum. Diğer adamlardan birini kastettiğini varsaydım. Ama benim için geldiklerinde şaşkına dönmüştüm.
Astrid hüzünle gülümsedi. “Gördüğünde iyi bir şey olduğunu anladı.”
"Hayır," dedi sertçe. “Kocası beklenmedik bir şekilde eve geldiğinde kendisini ve sevgilisini uyaracak bir hizmetçi istedi. Kendisine sadık kalacak bir köle istiyordu. Ona her şeyi borçlu olacak biri. Oradaki en sefil yaratık bendim ve bana bunu hatırlatmayı asla ihmal etmedi. Tek kelime etse beni cehennemime geri gönderirdi.
O zaman ondan uzaklaştı.
Uzandığında onu yanında otururken buldu. "Öyle mi?"
"HAYIR. Kocası benim varlığıma öfkelenmesine rağmen beni tuttu. Beni görmeye dayanamadı. Çok iğrençtim. Sakat. Yarı kör. O kadar kötü yaralanmıştım ki çocuklar beni ne zaman görse ağlardı. Kadınlar nefeslerini tutup gözlerini kaçırıyor, sonra sanki durumumun onlara bulaşmasından korkuyormuş gibi ayaklarını sürüyerek önümden çekiliyordu.
Astrid tarif ettiği şey karşısında yüzünü buruşturdu. "Ona ne kadar süre hizmet ettin?"
"Altı yıl. Ona tamamen sadıktım. Benden ne isterse yapardım.”
"Sana karşı nazik miydi?"
"HAYIR. Tam olarak değil. O sadece bana karşı daha nazikti. Bana herkesten daha fazla bakmak istemiyordu. Bu yüzden beni küçük bir hücrede sakladı ve sadece sevgilisi ziyarete geldiğinde beni dışarı çıkardı.

Kapının yanında durur ve muhafızların efendisini selamlamasını dinlerdim. Onlar birlikteyken ne zaman geri gelse, odasına koşup onları uyarmak için kapıyı çalardım.”
Bu ona onun ölümü hakkında çok şey açıklıyordu. "Böyle mi öldün? Lordu onları uyardığını fark etti mi?”
"HAYIR. O gün onu uyarmak için kapıya gittim ama oraya vardığımda acı içinde ağladığını ve sevgilisine onu incitmeyi bırakmasını söylediğini duydum. Onu döverken bulmak için içeri koştum. Onu kaldırmaya çalıştım. Ama bana sırt çevirdi. Sonunda kocasının dışarıda olduğunu duydu ve gitti. Bana da gitmemi söyledi ve ben de ayrıldım.”
O günün hatırası içini yeniden kemirirken Zarek sustu. Odası olan küçük hücreyi hâlâ görebiliyordu. Kokusunu ve yaralı vücudunu koklayın. Askeri Carlia'nın üzerinden çekmeye çalışırken Arkus'un defalarca yumrukladığı yüzünün ve boynunun acısını hissedin.
Asker onu öyle şiddetli bir şekilde dövmüştü ki, bunun onu öldürmesini beklemişti. Daha sonra o kadar acımış ve kırılmıştı ki, Carlia'nın onu tuttuğu deliğe topallayarak geri dönerken güçlükle hareket edebiliyor, güçlükle nefes alabiliyordu.
Zarek yerde oturmuş, gözlerini duvara dikmiş, vücudunun ağrımasını diliyordu.
Sonra kapı çarparak açıldı.
Başını kaldırdığında, yaşlı adamın yüzünü buruşturan kaba bir öfkeyle ona dik dik bakan Carlia'nın kocası Theodosius'un bulanık görüntüsünü görmüştü.
İlk başta Zarek masumane bir şekilde senatörün karısının sadakatsizliğini öğrendiğini ve eve her gelişinde onu uyarmakla kendi payına düşeni yaptığını düşünmüştü.
Olmamıştı.
"Bu ne cüret!" Theodosius onu saçından tutup hücreden dışarı fırlatmıştı. Adam onu villanın avlusunda Carlia'nın odalarına kadar dövmüş ve tekmelemişti.
Zarek, ondan sadece birkaç adım ötedeki yatak odasına dökülmüştü. Bu sefer neden saldırıya uğradığına dair hiçbir fikri olmadan, yerde yatıyordu, dövülmüş, kanlar içinde ve titriyordu.
Çaresiz, onun bir şey söylemesini bekledi.
Çürük yüzü kül rengindeydi, yırtık ve kanlı elbisesini perişan vücuduna bastırmış, yırtık pırtık bir kraliçe gibi orada durmuştu.
"Sana tecavüz eden bu mu?" Theodosius karısına sordu.
Soru üzerine Zarek'in ağzı anında kurumuştu. Hayır, bunu doğru duymuş olamazdı.
Kadın görevlisi onu teselli etmeye çalışırken, kendini tutamayarak ağladı.
"Evet. Bunu bana o yaptı.”
Zarek, yalanına inanamayan Carlia'ya bakmaya cesaret etti. Onun için yaptığı onca şeyden sonra...

Onu korumak için sevgilisinden aldığı dayaktan sonra. Bunu ona nasıl yapabilirdi?
"Hanımım-"
Theodosius acımasızca kafasına tekme atmış, sözlerinin geri kalanını kesmişti.
"Sessiz ol, seni değersiz köpek." O zaman karısına döndü. "Sana gitmen gerektiğini söylemiştim.
onu lağımda. Bunun gibi yaratıklar için üzüldüğünde ne olduğunu görüyor musun?
Sonra Theodosius muhafızlarını çağırmıştı.
Zarek apar topar odadan çıkarılmış ve yetkililere teslim edilmişti.
Masumiyetini protesto etmeye çalışmıştı ama Roma adaleti tek bir temel ilkeye bağlıydı: masum olduğu kanıtlanana kadar suçlu.
Bir köle olarak sözü, Carlia'nınkiyle karşılaştırıldığında bir hiçti.
Bir hafta boyunca Romalı yargıçlar, ondan tam bir itirafta bulunmaya işkence etmeyi başardılar.
Onların acı verici işkencelerini durdurmaları için her şeyi söylerdi.
O hafta yaşadığı kadar acıyı hiç tatmamıştı. Babasının gaddarlığı bile Roma hükümetinin araçlarıyla boy ölçüşemezdi.
Ve böylece mahkum edilmişti. Hiçbir şekilde bir kadının etine dokunmamış bir bakire olan o, sahibine tecavüz etmekten idam edilecekti.
"Beni hücremden sürüklediler ve herkesin üzerime tükürmek için toplandığı kasabadan geçirdiler," diye fısıldadı Astrid'e. "Bana aklınıza gelebilecek her türlü ismi takarak alay ettiler ve çürümüş yiyecekleri fırlattılar. Askerler beni vagondan çözdüler ve kalabalığın ortasına sürüklediler. Beni ayağa kaldırmaya çalıştılar ama iki bacağım da kırılmıştı. Sonunda, kalabalık beni taşlasın diye beni orada ellerimin ve dizlerimin üzerinde bıraktılar.
Biliyorsun, hala vücuduma yağan kayaları hissedebiliyorum. Bana ölmemi söylediklerini duy.
Astrid hikayesini bitirirken nefes almakta zorlandı.
"Çok üzgünüm, Zarek," diye fısıldadı, onun için can atıyordu.
"Bana patronluk taslama," diye homurdandı.
Ona doğru eğildi ve dudaklarını yanağına bastırdı. İnan bana, değilim. Senin gücünle asla kimseye patronluk taslamam.
Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama o onu sıkıca tuttu. "Güçlü değilim."
"Evet öylesin. Hayatının acısına nasıl katlandın bilmiyorum. Her zaman yalnız hissettim, ama senin hissettiğin gibi değil.
Yan tarafına yaslandığında bir derece rahatladı. Onu şimdi görebilmeyi diledi.
Kara gözlerindeki duyguları gör.
"Biliyorsun, gerçekten deli değilim."
Güldü. "Sen olmadığını biliyorum."
Uzun, yorgun bir iç çekti. Fırsatın varken neden Jess'le çıkmadın?
Artık güvende olabilirsin.”
"Yargı tamamlanmadan önce seni terk edersem, Kader seni öldürür."

"Ne olmuş?"
"Ölmeni istemiyorum Zarek."
"Sürekli bunu söylüyorsun ve ben hâlâ nedenini bilmiyorum."
Çünkü seni seviyorum. Sözler boğazında düğümlendi. Bunları ona yüksek sesle söyleyecek cesarete sahip olmayı umutsuzca istiyordu ama onun bunu kabul etmeyeceğini biliyordu.
Yakışıklı Prensi değil.
Homurdanır ve onu uzaklaştırırdı çünkü aklında böyle bir şey yoktu.
Anlamadı.
Bunu yapıp yapmayacağını bilmiyordu.
Astrid onu tutmak istedi. Onu rahatlatmak için.
Ama en çok onu sevmek istiyordu. Aynı anda hem acımasına hem de yükselmesine neden olan bir şekilde.
Zarek onun ya da bir başkasının onu sevmesine izin verir miydi?
"İnanman için sana ne söyleyebilirim?" diye sordu. "Sana değer verdiğimi söylesem gülerdin. Seni sevdiğimi söylesem öfkeyle çekip giderdin. Öyleyse bana neden ölmeni istemediğimi söyle."
Çene kaslarının elinin altında çalıştığını hissetti. "Keşke seni buradan çıkarabilsem prenses. Benimle olmana gerek yok."
"Hayır Zarek, bilmiyorum. Ama ben seninle olmak istiyorum."
Zarek hayatında duyduğu en güzel sözleri söylerken yüzünü buruşturdu.
Onu şaşırttı. Artık aralarında duvar yoktu. Sırlar yok. Onu kimsenin sahip olmadığı bir şekilde tanıyordu.
Ve ondan iğrenmedi.
Onu anlamadı. "Çoğu zaman yanımda olmak bile istemiyorum. Neden sen?”
Onu itti. “Yemin ederim, üç yaşında bir çocuk gibisin. Neden? Neden? Neden? Gökyüzü neden mavi? Neden buradayız? Köpeğimin neden kürkü var? Bazı şeyler öyle, Zarek.
Mantıklı olmak zorunda değiller. Onları kabul et.”
"Ya yapamazsam?"
"O halde Thanatos'un ölmeni istemesinden daha kötü sorunların var."
Bunu bir süre düşündü. Kendisine teklif edileni kabul edebilir miydi? cesaret etti mi?
Nasıl arkadaş olunacağını bilmiyordu. Zevkten gülmeyi ya da kibar olmayı bilmiyordu.
İki bin yaşından büyük bir adam için hayat hakkında gerçekten çok az şey biliyordu.
"Söyle prenses. Açıkçası. Beni nasıl yargılayacaksın?”
Cevap vermekten çekinmedi. "Yapabilirsem seni beraat ettireceğim."
Buna acı acı güldü. “Yapmadığım bir şey için yargılandım ve yaptıklarımdan beraat ettim. Bunda doğru olmayan bir şeyler var.”
Zarek...
"Ve şimdi kararınızı kabul edecekler mi?" diye sordu, onun sözünü keserek. "Tam olarak tarafsız değilsin, değil mi?"

"Ben..." Astrid bunu düşünürken duraksadı. "Kabul edecekler. Diğer insanlarla birlikte olmanın güvende olduğunu onlara kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyız."
"Bundan pek emin görünmüyorsun prenses."
O değildi. Tarafsızlık yeminini sonsuza dek bir kez bile bozmamıştı.
Zarek ile o vardı.
"Uzan Zarek," dedi, onun omzundan çekerek. "İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var."
Zarek onun dediğini yaptı. Adamın üzüntüsüne ve sevincine göre, başını onun göğsüne koydu ve iyice sokuldu.
Bir kadını hiç böyle tutmamıştı ve elini onun uzun sarı saçlarının arasından geçirirken buldu. Göğsüne yayarak. Ona bakabilmek için başını eğdi.
Göğsünde, siyah jarse gömleğinin altında sert ve şişkin olan meme ucunun çevresinde aylak aylak daireler çizerken gözleri kapalıydı.
Ona tarif edilemez bir yakınlık hissetti. Nasıl olduğunu bilseydi, sonsuza kadar böyle kalmalarını isterdi. Ama hayaller ve umutlar ona aşk ve nezaket kadar yabancıydı.
Onun aksine, bir gelecek görmedi.
Ölümünü sadece zihninde net bir şekilde gördü.
Thanatos onu öldürmemiş olsa bile Astrid'le kalmayı dilemenin bir anlamı yoktu.
O bir tanrıçaydı.
O bir köleydi.
Ölümlüler aleminde nasıl bir yeri varsa, onun da onun dünyasında yeri yoktu.
Yalnız. O hep yalnızdı. Ve o öyle kalacaktı.
Thanatos'tan sağ çıkıp çıkmaması önemli değildi. Sadece onun güvende olduğunu görmek için yaşıyordu.
İçini çekerek gözlerini kapattı ve kendini tekrar uyumaya zorladı.

* * *

Astrid uyurken Zarek'i dinledi. Eli onun saçlarına gömülmüştü ve bilinçsizken bile onu bırakmaya korkuyormuş gibi ona tutunmuştu.

Tekrar kafasının içine girebilmeyi diledi. Onun gece yarısı siyahı gözlerine bakıp karanlık savaşçısının güzelliğini görebilmesi için bir an diledi.
Ama onun için yanıp tutuşmasına neden olan yüzü ve vücudu değildi.
Hırpalanmış ve yaralı kalbinin içindeki adamdı. Şiir ve sanat yaratabilen kişi. Savunmasızlığını dikenlerin ve sert karşılıkların arkasına saklayan kişi.
Ve onu sevdi. Kötü ve kötü olduğu zamanlarda bile. Kızgınken bile.
Ama sonra, onun bu yanını anladı.
Bir insan nasıl bu kadar acıya katlanabilir ve bundan etkilenmez?
Peki şimdi ona ne olacaktı?
Kararından vazgeçse bile Artemis'in onun Alaska'dan ayrılmasına izin vereceğinden şüpheliydi.

Sonsuza kadar burada kapana kısılacaktı.
Onun yalnızlığı düşüncesiyle ürperdi.
Peki ya ona?
Onsuz hayatına nasıl geri dönebilirdi? Aslında onunla olmaktan hoşlanıyordu. Çok tuzlu bir şekilde eğlendiriyordu.
Astrid mi?
Başını kaldırdı, adının onun dudaklarından çıkmasına şaşırmıştı. Onu ilk kez rüyalarının dışında kullanıyordu. Uyandığının farkında bile değildi.
"Evet?"
"Beni aşık et."
Gözlerini kapadı ve adından tat aldığı kadar bu sözlerden de zevk aldı.
İğrenç bir şekilde ona kaşlarını kaldırdı. "Neden?"
"Çünkü şu anda senin içinde olmaya ihtiyacım var. Sana bağlı hissetmek istiyorum.
Sözleriyle boğazı düğümlendi. Nasıl olur da ondan bu kadar basit bir ricayı reddedebilirdi?
Astrid dizlerinin üzerinde doğruldu ve onun kalçalarının üzerine oturdu.
Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu yakıcı bir öpücük için aşağı çekti.
Bir erkeğin böyle olabileceğini hiç düşünmemişti. Çok sert ve bir o kadar da hassas.
Dişleriyle onun dudaklarını ve çenesini ısırdı. "Dinleniyor olmalısın."
"Dinlenmek istemiyorum. Zaten nadiren uyurum.”
Bunun doğru olduğunu biliyordu. Aralıksız birkaç saatten fazla uyuduğu tek zaman, kadının ona ilaç verdiği zamandı. Rüyasında gördüklerine ve M'Adoc'un söylediklerine bakılırsa, nedenini gayet iyi anlamıştı.
Ve kalbinde onu yatıştırmak istedi.
Gömleğini kafasından çıkardı.
Zarek onun çıplak göğüslerini ve tenini görünce yutkundu. Onun altında şişti. Seviştiklerinden bu yana sadece birkaç saat geçmişti.
Hayır, onu becermedi.
Bu yüzden şimdi onu hissetmeye ihtiyacı vardı. Çaresizce onun ellerini etine doladı.
Onun çıplak vücudu ona karşı.
Çünkü birbirlerini kırmadılar. Paylaştıkları bundan çok daha fazlasıydı.
Temel ve ilkeldi ve yüceydi.
Ona ne yapmıştı?
Ama sonra biliyordu.
İmkansızı başarmıştı. Kendini onun ölü kalbine kaydırmıştı.
Astrid tek başına canını acıtıyordu. İstemesini sağladı.
Onu insan yaptı.
Onun kollarında insanlığını keşfetmişti. Kayıp ruhu bile.
Onun için bir anlamı vardı ve en azından onun için bir anlamı varmış gibi davranabilirdi.
Pantolonunun fermuarını açmak için yavaşça uzandı, böylece elini pembe pamuklu külotunun içine sokabildi ve parmaklarını onun nemli sıcaklığına

batırdı. Kendisine bu şekilde dokunmasına izin vermesi onu hâlâ şaşırtıyordu.
Kabul edildi ki, bir Kara Avcı olarak kadınlar, bir insan olduğu zamanlara göre ona karşı çok daha anlayışlı olmuşlardı ama bu onu değiştirmemişti. Acheron'un vücudunu onarmasının artık ona çekilmesinin tek sebebi olduğunu bildiğinden, onlardan kaçınmıştı.
Bu yüzden kendisine teklif edenlere hırlamış ve otuzbir çekmekten yorulduğunda onlardan sadece bir avuç almıştı.
Ama sonunda, onun için hiçbir şey ifade etmemişlerdi. Hiçbirinin yüzünü bile hatırlamıyordu.
Astrid onu okşarken inledi.
Zarek, diye fısıldadı, nefesi hafifçe onun yanağına çarpıyordu. "Ellerinin vücudumda bıraktığı hissi seviyorum."
"Ben bir köle, sen de bir tanrıça olmana rağmen mi?"
"Senin bir köle olduğun gibi ben de bir tanrıça değilim."
Onunla çelişmeye başladı, sonra durdu. Hiçbir şeyin bu anı bozmasını istemiyordu. Bu onunla geçirdiği son an olabilirdi.
Thanatos her an kapıdan içeri girip onu öldürebilirdi ve ölmesi gerekiyorsa bir anlık mutluluk istiyordu.
Ve onu mutlu etti. Mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde.
Onunla birlikteyken, içinde bir şey uçmak istiyor gibiydi. Kahkaha atmak. Baştan aşağı sıcaktı.
"Biliyorsun," diye fısıldadı. "Sanırım daha önce yanılmışım. Sanırım beni bir erkek delisi yaptın."
Zarek buna gülümsedi ve pantolonunu açıp kendini pantolonundan kurtarmak için elini ondan çekti. Onları bacaklarından dizlerine doğru itti ama tamamen çıkarmak için onu yerinden oynatmak istemedi.
Onu kaldırdı ve sonra kendi üzerine oturttu.
Hep bir ağızdan inlediler.
O hâlâ çoğunlukla giyinikken onu tepeden çıplak izlemek çok erotikti. Kalçasını yerden kaldırdı, ellerini onun çıplak göğüslerinin üzerinde gezdirirken kendini onun sıcaklığının derinliklerine itti.
Astrid, Zarek'in içindeki sertliği görünce nefesi kesildi. Sert, kaslı göbeği ortaya çıkacak şekilde gömleğini yukarı kaldırmıştı ama o hâlâ tamamen giyinikti. Deri pantolonu, yaptığı her hareketle kalçalarına değiyordu.
Elleri onu terk etti.
Birkaç saniye sonra, yumuşak kürk parkasını çıplak teninde hissetti.
"Üşümeni istemiyorum," diye açıkladı sessizce.
Düşünceli oluşundan etkilenerek ona gülümsedi. "Sen içimdeyken nasıl üşüyebilirim?"
Ardından ayağa kalkıp kollarını ona doladı. Dudakları, onu nefessiz ve güçsüz bırakan ateşli bir tutkuyla onunkileri ele geçirdi.
Astrid kollarına girerken haykırdı.
Zarek onun orgazmının son titremesini de ondan çekip alana kadar bekledi, sonra hâlâ içindeydi ve onu yere yasladı.

Onu tekrar öperek, kendi huzurunu arayarak hamlelerini hızlandırdı.
Ve bulduğunda gözlerini kapatmadı. Bunu kendisine veren kadına baktı.
Onun altında yatıyordu, kesik kesik nefes alıyordu, gözleri görmeyen, dokunuşu büyüleyiciydi.
O zaman onun için yapmayacağı hiçbir şey olmadığını biliyordu. İsteseydi, sırf onu gülümsetmek için cehennem ateşlerinden geçerdi.
Bilgiye lanet okudu.
Zarek mi?
Ondan uzaklaşırken dişlerini gıcırdattı. "Ne?"
Çenesini eline aldı ve yüzünü kendisine çevirdi, sonra onu şiddetle öptü.
"Benden yüz çevirmeye cüret etme."
Onu varlığının her zerresiyle hissettiği için nefes alamıyordu. Çıplak poposu adamın kasıklarına değiyordu, teni onunkine karşı soğuktu.
Ama onu ısıtan, dudaklarının sıcaklığı ve nefesiydi.
Onun yılmaz iradesinin ateşi. Yüzyıllarca süren yalnızlığı ve acıyı alıp götürerek içini yaktı.
"'Biliyor musun - çiçeğim'" diye soludu. “'Ondan ben sorumluyum.'” Onu nazikçe öptü.
“'Kendini zarar görmekten koruyacak dört dikeni bile yok.'”
Astrid, Küçük Prens'ten alıntı yaparken dinledi. "O kitabı neden bu kadar çok seviyorsun?" diye sordu.
“Çünkü gökyüzüne baktığımda çanları duymak istiyorum. Gülmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."
Dudakları hüzünle kıvrıldı. Kitabın dersi buydu. İnsanlara önemsemenin sorun olmadığını ve bir kez birinin kalbine girmesine izin verdiğinde asla umursamayacağını hatırlatmak içindi.
gerçekten yalnız Gökyüzüne bakmak gibi en basit şey bile, sevdiğiniz kişi uzaktayken bile size rahatlık verebilir. "Ya sana gülmeyi öğrettiysem?"
"Ehlileştirilirdim."
“Yapar mısın? Yoksa ağzı açık, ağzı açık, gülü yememesi gerektiği halde yiyen koyun mu olurdunuz? Bir şekilde bunun evcilleştirilse bile kontrolün dışında olacağını düşünüyorum.
Astrid o zaman en dikkate değer şeyi hissetti. Zarek'in dudakları elinin altında kıvrıldı.
"Gülüyor musun?"
"Gülüyorum prenses. Ama geniş anlamda değil. Diş yok."
"Ya da dişler?"
"Ya da dişler."
Öne eğildi ve onu tekrar öptü. "Güldüğün zaman çok güzel olduğuna bahse girerim."
Adam buna homurdandı, sonra onun giyinmesine yardım etti.
Astrid, kalbinin ritmini duyabilmesi için ona bir kez daha sokuldu. Sesini, onun gücünün altında hissetmesini seviyordu.
Hayatları tehlikede olsa da, burada garip bir şekilde güvende hissediyordu. Onunla.

Ya da öyle düşündü.
Sessizlikte, üstlerinde tuhaf bir tırmalama sesi duydu.
Zarek sıçradı.
"Nedir?" o fısıldadı.
"Yukarıda, kamaramda biri var."
Korku onu tüketti. "Thanatos olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Evet."
Onu nazikçe üzerinden uzaklaştırdı ve duvara dayadı. Dehşete kapılmış bir halde, onun ve yukarıdakilerin hareketlerini dinlerken tamamen hareketsiz kaldı.
Zarek bir el bombası aldı ve tekrar düşündü. İstediği son şey onları yeraltına hapsetmekti. Sol elinin her parmağını kaplayan yedek gümüş pençelerini çekti ve koridordan sobasının altındaki kapaklı kapıya doğru ilerledi.
Üzerinde hafif ayak sesleri duydu.
Sonra bir lanet.
Aniden, yine sessizlik oldu.
Zarek, yukarıda kimin olduğunu ve ne yaptıklarını duymak için çaresizce gerildi.
Arkasındaki hava hareketlenirken omurgasından aşağı garip bir ürperti indi.
Astrid'i görmeyi umarak döndü.
O değildi.
13
Arkasında, uzun sarı saçları, sivri kulakları ve yarasaya benzer büyük kanatları olan tuhaf, şeytani bir kadın duruyordu. Çok garip bir şekilde sevimliydi.
Hareket etmeden ona baktı.
Zarek saldırdı.
Dövüşmek yerine gıcırtıyla döndü ve mağaranın arka tarafına koştu.
Zarek, Astrid'e ulaşmadan onu durdurmak niyetiyle onu takip etti ama yapamadı.
İblis doğruca ona doğru koştu ve Astrid'in arkasından koşarak onu aralarına soktu. İblisin kanatları, sanki onu korumak istercesine vücudunun etrafında kasıldı ve kıvrıldı.
Astrid ihtiyatla ona bakarken iblis elini Astrid'in omzuna koydu. "Ona beni rahat bırakmasını söyle, Astrid. Yoksa onu mangalda pişirip Akri'yi bana kızdırmak zorunda kalacağım. Akri'yi kızdırmak istemiyorum."
Astrid kendi eliyle iblisin elini tuttu. Simi mi? Sen olduğunu?"
"Evet. C'est moi. Boynuzlu küçük iblis.”
Zarek pençelerini indirdi. Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?
Astrid onunla tekrar yüz yüze geldiğinde kaşlarını çattı. "Onu tanımıyor musun?"
“O bir iblis. Onu neden tanıyayım ki?
"Çünkü o Acheron'un arkadaşı."

Tamamen afallayan Zarek, Acheron'unkine çok benzeyen tuhaf gözleri olan küçük yaratığa bakakaldı. Solgun ve parlıyorlardı ama onunkinin kenarları kırmızıydı. "Ash'in bir arkadaşı mı var?"
İblis homurdandı. Ayağa kalktı ve Astrid'in kulağına yüksek sesle fısıldadı. "Karanlık Avcılar sevimli ama çok aptal."
Astrid kahkahasını bastırırken ona sinirli bir bakış attı.
"Senin burada ne işin var Simi?" diye sordu.
İblis tünelin etrafına baktı ve ona küçük bir çocuğu hatırlatan bir şekilde somurttu. "Acıkmış hissediyorum. Hiç yiyecek var mı? Çok ağır olmayan bir şey. Belki bir ya da iki inek?”
Hayır, Simi, dedi Astrid. "Yemek yok."
Astrid'den uzaklaşırken iblis kaba bir ses çıkardı. "Hayır Simi. Yemek yok,'" alay etti. "Akri gibi konuşuyorsun. "Onu yeme Simi, ekolojik bir felakete neden olursun." Ekolojik felaket nedir, bilmek istediğim bu mu? Akri benim acıktığımı söylüyor ama bunun pek doğru olduğunu düşünmüyorum ama bu konuda söyleyeceği tek şey bu.
İkisini de umursamayan iblis, silahlarını aramaya başladı.
Bir el bombası aldı ve onu ısırmaya çalıştı.
Zarek onu elinden kaptı. "Bu yemek değil."
İblis, konuşacakmış gibi ağzını açtı, sonra hemen kapattı. "Neden karanlık bir deliktesin, Astrid? Düştün mü?"
"Saklanıyoruz, Simi."
"Saklanmak mı?" Tekrar homurdandı. "Neyden?"
"Thanatos."
"Öfff..." İblis gözlerini devirdi ve elini umursamazca salladı. "Neden o zavallıdan saklanıyorsun? İyi mangal bile yapmazdı. Açgözlülüğümden zar zor kurtuldum. Hmmm... Nasıl oluyor da burada yemek yok?” Astrid'e şüpheyle baktı.
Zarek aralarına girdi.
İblis ona dilini çıkardı ve malzemelerini aramaya geri döndü.
"Neden buradasın?" diye sordu.
İblis onu görmezden geldi. Sasha nerede, Astrid? İyi mangal yapardı. Kurt etiyle ilgili bir şey. Tüm o kılları çıkardıktan sonra çok lezzetli. Mangalda pişirilmiş saç pek lezzetli değil ama bir tutamda işe yarar.”
"Çok şükür burada değil. Ama neden Acheron olmadan buradasın?
"Akri gelmemi söyledi."
"Akri kim?" diye sordu.
Simi onu görmezden geldi.
Acheron, diye açıkladı Astrid. "Akri, 'efendi ve efendi' için Atlantis dilinde bir terimdir."
Bununla alay etti. "Pekala, la-di-da. Bu kadar büyük bir kafası olmasına şaşmamalı, evcil bir iblis onu takip ediyor ve ona 'efendi ve efendi' diyor.”
Astrid ona sinirli bir bakış attı. "O öyle değil Zarek ve Simi'nin yanında ona hakaret etmesen iyi olur. Bu tür şeyleri kişisel algılama eğiliminde ve Acheron burada onu durdurmazsa, o bir nükleer bombadan daha ölümcül.”

Küçük iblise yeni bir saygıyla baktı. "Gerçekten mi?"
Astrid başını salladı. "Onun ırkı bir zamanlar tüm dünyaya hakimdi. Olympos tanrıları bile Charontes'ten korkuyordu ve onları yenip dizginlerini yalnızca Atlantisliler alabildi."
Simi yukarı baktı ve dişlerini şeytani bir şekilde ortaya çıkaran geniş, dişlek bir sırıtış verdi. Leziz bir lokmanın tadını çıkarır gibi dudaklarını yaladı. "Şu Olimpos tanrılarını mangalda pişirmek isterdim. Çok lezzetliler. Bir gün ben de o kızıl saçlı tanrıçayı yiyeceğim."
"Artemis'ten hoşlanmıyor," diye açıkladı Astrid.
Böylece toplandı.
"Simi ondan nefret ediyor ama akri 'Hayır Simi, Artemis'i öldüremezsin' diyor. Uslu dur Simi, ona ateş etme, kel bırakma Simi.' Hayır hayır hayır. Tüm duyduğum bu."
Anlamlı bir şekilde Zarek'e baktı. "Bu kelimeyi sevmiyorum. 'HAYIR.' Kulağa bile kötü geliyor. Simi, kendisine söyleyecek kadar aptal olan herkesi mangal yapma eğilimindedir. Ama akri değil. Bana hayır demesine izin verildi; Sadece yaptığı zaman hoşuma gitmiyor.
Zarek, Simi'nin bir kelebek gibi kutudan kutuya zıplamasını izlerken kaşlarını çattı. Artemis'in ona her ay ödediği altın ve mücevher dükkânını bulunca sersemlemiş bir şekilde haykırdı.
"Bakmak!" dedi Simi, bir avuç elmas alırken. "Akri gibi kıvılcımların var. Her şeyini bana veriyor." Zümrüt bir kolyeyi boğazına kadar tuttu.
"Parıltılar içinde güzel göründüğümü söylüyor, 'özellikle gözlerimle eşleşen kırmızı olanlar. Al, Astrid," dedi onlara başka bir kolye getirip Astrid'in boynuna takarak.
"Göremediğini biliyorum Astrid ama senin gibi çok güzel. Bunu takmalısın ve sonra da ışıltıların var. Astrid'in kafasına baktı. "Ama yine de eşek arısı yok. Senin de bir iblis olabilmen için bir gün sana eşek arısı ayarlamamız gerekiyor. İblis olmak eğlenceli - insanların seni çalıştırmaya çalışması dışında... Bekle, bu doğru kelime değil. Unutuyorum ama ne demek istediğimi biliyorsun."
Onda garip bir şekilde karizmatik bir şey vardı, ama pek de haklı görünmüyordu... birden fazla yönden.
"O iyi mi?" diye sordu Astrid'e. "Yani, alınma, benden daha düşünceli konuşuyor."
Astrid güldü. "Acheron'un onu çok şımarttığını ve Simi'nin tam olarak büyümediğini hatırlamalısın."
"Evet, öyleyim," dedi Simi ona beş yaşındaki bir çocuğu hatırlatan bir tonda. Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen tuhaf, şarkı söyleyen bir aksanı vardı.
"Simi'nin ihtiyaçları var," diye devam etti boş boş. "Bir sürü ihtiyaç. Bir kere Akri'nin plastik kartına ihtiyacım var. çok güzel İnsanlar onlara verdiğimde bana pek çok şey veriyorlar. Ooo, bana verdiği, üzerinde kendi adımın yazılı olduğu yeni plastik kartı gerçekten beğendim. Mavi ve ışıltılı ve üzerinde Simi Parthenopaeus yazıyor."

Başı dönen bir çocuk gibi baktı. “Bunun hoş bir havası yok mu? Tekrar söylemek zorundayım. Simi Parthenopaeus. Bunu çok beğendim. Hatta köşede benim resmim var ve söylemem gerekirse ben çok çekici bir şeytanım. Akri de söylüyor. "Simi, sen çok güzelsin." Bana bunu söylemesi hoşuma gidiyor.”
"Her zaman böyle gevezelik eder mi?" Zarek, Astrid'in kulağına alçak sesle fısıldadı.
Başını salladı. "İnan bana, onun da saçmalamasına izin vermek akıllıca olur. Ona sessiz olmasını söylersen çok üzülür. Bir zamanlar bunu yapan daha küçük bir tanrıyı yemişti.
Simi şaşkın aklına başka bir düşünce gelmiş gibi başını kaldırdı. "Ve özellikle birdenbire erkeklerden hoşlandım." İstemsizce sinen Zarek'e baktı. Ama o değil. O çok karanlık. Mavi gözlü insanları seviyorum çünkü bana kartımı hatırlatıyorlar.
New'deki bu büyük reklam panosundaki Calvin Klein modeli Travis Fimmel gibi insanlar
Akri beni en son oraya götürdüğünde York'taydım. O çok iyi ve bende onu ateşte kızdırmaktan başka şeyler yapmak istememe neden oluyor. Beni sıcak ve karıncalandırıyor.
"Tamam Simi. Sıcak ve ürpertici. Sanırım konuları değiştirmemiz gerekiyor, dedi Astrid.
Zarek onun hakkındaki yorumlarından dolayı rahatlamış mı yoksa aşağılanmış mı hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Ama kesinlikle konuda bir değişikliğin iyi olacağı konusunda hemfikirdi.
Astrid, Simi'nin olabileceğini düşündüğü yere döndü ama Simi çoktan hareket etmişti.
Tekrar.
İblis hareketsiz oturmaktan nefret ediyor gibiydi.
"Simi, Acheron seni neden buraya gönderdi?"
Simi bir kutudan kılıflı bir hançer çıkardı ve Zarek'in kaşlarını kaldırmasına neden olan bir beceriyle onu inceledi. Çocuksu görünebilirdi ama Simi'nin silahlarını tutuşunda çocukça hiçbir şey yoktu.
Bıçağın dengesini bir profesyonel gibi test etti. "Seni Thanatos'tan korumak için, böylece kız kardeşlerin çıldırıp dünyayı mahvetmesinler. Ya da böyle bir şey. Neden hepiniz dünyanın sonundan korktuğunuzu bilmiyorum. O kadar da kötü değil, gerçekten. En azından o zaman Akri'nin annesi özgür olsun. O zaman Simi'de her zaman bu kadar huysuz olmazdı.
Zarek onun sözleriyle irkildi. "Ash'in annesi hâlâ yaşıyor mu?"
Eliyle ağzını kapattı ve hançeri yere düşürdü. "Ah, Akri bunu ne zaman söylesem kızıyor. Kötü Simi. artık konuşmuyorum Yiyeceğe ihtiyacım var."
Simi kutuları açmaya geri dönerken Zarek başını ovuşturdu. Bu harikaydı. Koruması gereken bir su perisi, onları öldürmesi gereken bir psikopat ve şimdi de mücadele etmesi gereken bir akıl iblisi vardı.
Oh, evet, bu gittikçe daha iyi hale geldi.
Simi'nin açıklamalarını düşünür gibi kaşlarını çatmış Astrid'e baktı.

"Kız kardeşlerin kimler Astrid, dünyayı yok edebilirler?" diye sordu.
Astrid biraz sindi ve huzursuzca kıpırdandı.
Bu daha da kötüleşmek üzereydi.
Bunu biliyordu.
Daha da sinerek, "Kaderler," diye fısıldadı.
Zarek soğudu. Oh, evet, hayatı, ne kadar kötü olursa olsun, Shitsville'e doğru hızla gitti ve görünürde hiçbir rampa yoktu.
"Kız kardeşlerin Kaderdir," diye tekrarladı, her kelimeyi yavaşça ve yanlış anlaşılma olmasın diye net bir şekilde telaffuz ederek.
Başını salladı.
Öfke onu sardı. "Anlıyorum. Kız kardeşleriniz, her şeyden sorumlu olan üç Kader olan Moirae'dir. Kimseye merhameti, acıması olmadığı bilinen kadınlar.
Tanrıların bile korktuğu kadınlar."
Dudağını ısırdı. "Gerçekten o kadar da kötü değiller. Onları doğru ruh hallerinde yakalarsanız, neredeyse hoş olabilirler.
"Aman Tanrım." Zarek öfkesinin patlamasını engellemek için çabalarken ellerini saçlarının arasından geçirdi. Ash'in Simi'yi göndermesine şaşmamalı. Astrid'e bir şey olursa ne olacağı belli olmazdı. "Lütfen bana bir aile tartışması olduğunu ve kız kardeşlerinle birbirinizle konuşmadığınızı söyleyin. Senin adının anılmasına dayanamadıklarını."
"Hayır, hayır, biz son derece arkadaşız. Ben ailenin bebeğiyim ve onlar benim için daha çok üç anne gibiler."
Zarek bunun üzerine sızlandı. "Yani bana şu anda Acheron'un sevgili evcil hayvanından ve Kaderler'in en sevilen kız kardeşinden sorumlu olduğumu mu söylüyorsun?"
Simi gözlerini büyüttü. "Fang-boy'a evcil hayvan olmadığımı söyle. Bana daha iyi bir ses tonu almazsa gerçekten çok pişman olacak."
Astrid, Simi'nin yorumunu görmezden geldi. "O kadar da kötü değil."
"HAYIR? O zaman kesinlikle bana iyi bir şey söyle, Astrid.
"Senin masum olduğuna karar verdiğimde muhtemelen benim tarafımı tutacaklar."
"Muhtemelen?"
Tembelce başını salladı.
Zarek bunun üzerine homurdandı. Ona bırak. Ne zaman bir şey tarafından mahvolsa, bu asla küçük bir şekilde değildi.
Astrid iblise döndü. "Simi, neden Zarek ile konuşmuyorsun?"
"Çünkü akri yapma dedi. Yine de seninle konuşamayacağımı söylemedi.
"Sana söylediği her şeyi yapıyor musun?" Zarek ona sordu.
Simi onu görmezden geldi.
"Evet, öyle," diye yanıtladı Astrid. "Ama iyi haber şu ki, Simi de yalan söyleyemez. Yapabilir misin, Simi?"
"Peki, neden yapayım? Yalanlar çok kafa karıştırıcı."
Oh, evet, sanki o değilmiş gibi. Bu iblis kadar kafası karışan birini veya başka bir şeyi hiç görmemişti.

"Acheron neden sana Zarek'le konuşmamanı söyledi?"
"Bilmiyorum. O kızıl saçlı sürtük-tanrıça gelip seni korumamı söyleyince çok kızdı. Böyle gitti…"
İblis kendi formundan parlayarak Acheron'un formuna geçti. Zarek ve Astrid'i koruyun. Şimdi."
Artemis'e dönüştü. "HAYIR!" tersledi. "Onu bırakamazsın, Zarek'e her şeyi anlatır."
Artemis'e benzeyen Simi elini yanağına koydu ve Astrid'e yüksek sesle fısıldadı. "Kızıl saçlı tanrıçanın Zarek'in köyünde olanları anlatıp durduğu ve Akri'nin ona kızdığı kısım burası. Neden onu öldürüp bu işi bitirmeme izin vermediğini bilmiyorum ama sonunda dedi ki..."
Bir kez daha Ash'in vücuduna girdi. "Simi, Zarek ile konuşma ama Thanatos'un ikisini de öldürmediğinden emin ol."
Simi küçük, hafif şeytani haline geri döndü. Ben de tamam dedim ve burada Zarek ile konuşmuyorum.
"Vay canına," dedi Zarek tek iblis gösterisini durdururken. "O da bir video kamera. Ne kadar uygun."
Ona öldürücü bir bakış attı ama sözlerini Astrid'e yöneltti. "Simi'nin Karanlık Avcıları yakalayabildiği ve kimsenin fark etmediği günleri özlüyorum."
Astrid, elini tutan ve ona iyi huylu, tatlı bir bakışla bakan Simi'yi bulmak için ilerledi. İblisin ondan hoşlandığı belliydi.
"Artemis'in köyünde Zarek'in bilmesini istemediği ne oldu?"
Simi omuz silkti. "Bilmiyorum. Zaten her zaman paranoyaktır. Akri'nin gidip geri gelmeyeceğinden korkuyorum, ona sürekli yapmasını söylüyorum. Ama dinliyor mu? HAYIR." Bir sonraki yorumu Ash'in sesiyle çıktı. "O seni ilgilendirmez, Simi. Anlamıyorsun, Simi."
Başka bir kaba ses çıkardı. "Anladım tamam. Orospu-tanrıçanın, insanlara iyi davranmayı öğrenene kadar Simi'nin mangal yapmasına ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Ateş üzerinde oldukça çekici olacağını düşünüyorum. Onu o yaşlı deniz cadısına falan benzetebilirim."
"Simi!" Astrid onun adını vurguladı ve iblisi konu üzerinde tutmaya çalışıyormuş gibi onu kollarından tuttu. "Lütfen bana Zarek'in köyünde ne olduğunu anlat."
Ah, bu. Şey, Thanatos olayı, şu an senden sonraki değil, ondan önce gelen çılgına döndü ve herkesi öldürdü. Zavallıların hiç şansı yoktu.
Akri o kadar kızmıştı ki bunun için kahpe-tanrıçanın kalbini istedi, ama ben onun alacak kalbi olmadığını söylüyorum.
Zarek sanki biri ona tokat atmış gibi hissetti. "Sen ne diyorsun? Yani onları benim öldürmediğimi mi söylüyorsun?
Astrid'in aklı, Simi'nin ifşa ettiği şeyle döndü. Zarek köyünü yok etmekte masumsa neden sürgüne gönderilmişti?
"Onları Zarek öldürmedi mi?" Simi'ye sordu.
"Tabii ki değil. Hiçbir Kara Avcı onların suçlamalarını öldürmez. Öyle olsa Akri onları yerdi.

Zarek onları Apollite'leri öldürdü - bu da herkesi çıldırttı.
Zarek kaşlarını çattı. Apollites hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Köyünde hiç kimse olmamıştı. "Hangi Apolliteler?"
Astrid sorusunu tekrarladı.
Simi, sanki sohbeti sürdürmekte zorlanan onlarmış gibi, yavaş ve dikkatli konuşuyordu. "Thanatos'un top yemi olarak kullanmak için topladıkları. Tanrım, sizler Daimonlar ve Apolliteler hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz? Thanatos onları çağırabilir ve kendisi için bir şeyler yapmalarını sağlayabilir. Bazen insanlarla da yapabilir.
"Artemis tarafından İskoçya'da bir Karanlık Avcı'yı öldürmesi için gönderildi, sonra bunu yaptıktan sonra, onları yok edebilmek ve tüm Apollite'ler barış içinde yaşayıp insanlardan beslenebilmek için diğer tüm Karanlık Avcıların peşine düştü. hiçbiriniz için endişelenmeden çocuklar.
Astrid, dokuz yüz yıl önce nerede olduğunu hatırladığında, Simi'nin sözleriyle ürperdi. "Miles'ı İskoçya'da öldüren Thanatos mu?"
"Evet," diye onayladı Simi.
"Sonra Zarek'in peşinden mi gitti?"
Simi heyecanlı bir ses çıkardı. "O bir Kara Avcı, değil mi? Söylediklerimi takip edemediğiniz bir tür garip insansı şey mi yaşıyorsunuz?
Astrid, onu biraz sakinleştirmek için Simi'nin elini okşadı. "Özür dilerim Simi. Bize hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bazı şeyler söylüyorsun."
Simi başını kaldırdı ve Zarek'e baktı. "Ah, sanırım sorun değil. Yine de... Thanatos hakkında bir şeyler bilmelisin. Seni ve her şeyi öldürebilmesi."
Astrid, Zarek'in konuşmak üzere olduğunu hissetti. Simi'yi sorgulamaya devam ederken ona öldürme işaretini verdi.
"Simi, Zarek neden peşinden gelen ilk Thanatos'u hatırlamıyor?"
"Çünkü yapmaması gerekiyordu. Akri, Thanatos'u onun önünde öldürmek zorunda kaldı ve bunu, Zarek tüm bu karmaşa hakkında hiçbir şey hatırlamasın diye yaptı."
Zarek, onun sözleri içeri sızarken yavaşça nefes verdi. Ash hatırlamasın diye öyle yapmıştı.
"Acheron beynimi mi karıştırdı?"
Astrid'in yüzü rahatlamayla doldu. "Sen masumsun, Zarek."
Öfke onu parçaladı. "Yani bu tanrının unuttuğu cehennem deliğine Acheron Thanatos'u öldürdüğü için mi sürgün edildim? Bu ne biçim bir saçmalık?"
Öfkeyle zemini arşınladı. "O piç kurusunu öldüreceğim."
Simi anında "küçük" bir ejderha şekline büründü. Tünellerine sıkışmış bir tane. Ona tıslarken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Akri'me hakaret mi ettin?"
Savaşa hazır olan Zarek, ona evet demek için ağzını açtı ve Astrid'in onu koruduğunu gördü.
Aralarında durdu ve onu arkasında tuttu.
"Hayır Simi. Zarek'in kızmakta hakkı var. Yapmadığı bir şey yüzünden sürgüne gönderildi."
Simi, insansı formuna geri döndü. "Hayır değildi. Apolliteleri öldürdüğü için sürgüne gönderildi."

Simi, Artemis'in şeklini aldı. Bak, sana söyledim Acheron, o bir deli. Onları öldürmekten daha iyisini biliyordu.”
Acheron oldu. "Onun ne yapması gerekiyordu? Kendilerini üzerine atıyorlar, onu öldürmeye çalışıyorlardı. Nefsi müdafaaydı.”
"Bu bir cinayetti."
"Yemin ederim Artemis, bunun için Zarek'i öldürürsen o kapıdan çıkıp giderim ve bir daha geri dönmem."
Kendine döndü. "Görmek. Bu yüzden sürgüne gönderildi. Orospu-tanrıça, Akri'nin kendisini terk etmesini istemedi, bu yüzden etrafında başka insanlar olmadığı sürece Zarek'in burada yaşamasına izin verdi.”
Simi kasvetli tünele baktı. “Dürüst olmak gerekirse, kendim ölmeyi tercih ederim. Burası Katoteros'tan daha sıkıcı ve Katoteros'tan daha sıkıcı olabileceğini bilmiyordum. Düzeltilmiş duruyorum. Bir dahaki sefere Akri bana evin o kadar da kötü olmadığını söylediğinde ona inanabilirim. Burada düzgün yemek bile yok. Televizyon da yok.”
Zarek geri adım attı ve geçmişi hatırlamaya çalışırken boş boş duvara baktı, Simi ise hiç duraksamadan gevezelik etti.
Hala köylülerin çığlıklarını duyabiliyordu ama şimdi merak etti...
Gerçekten kimin çığlıklarını duymuştu?
Astrid ona doğru geldiğini hissetti. Varlığının sıcaklığı içine sızmıştı. Koluna dokunarak onun refleks olarak yanmasına neden oldu. Dokunuşuyla ilgili bir şey onu her zaman sarstı ve ona dönüşmek istemesine neden oldu.
Ona dokunma isteği uyandırdı.
"İyi misin?" diye sordu.
"Hayır gerçek değil. O gece bana ne olduğunu bilmek istiyorum.”
Anlamış gibi başını salladı. "Simi, Acheron'un Zarek'in anısına yaptıklarını geri alabilecek bir şey var mı?"
"Hayır. Akri yanılmaz. Pekala, birkaç şey dışında ve onlar hakkında konuşmayız.
Çünkü bu Akri'yi huysuzlaştırıyor. 'Yanılmaz' kelimesini seviyorum. Aynı benim gibi. yanılmaz.”
"Öyleyse umutsuz," dedi Zarek alçak sesle. "Masum olduğuma dair bir kanıtım yok ve orada ne olduğunu asla öğrenemeyeceğim."
Astrid ona gülümseyerek, "O kadar emin değilim," dedi. Henüz benden vazgeçme Zarek. Söylediklerinin kanıtını alırsak, kararım geçerli olacaktır. sen masumsun Kimse buna itiraz edemeyecek. Kız kardeşlerim yanlış bir şekilde yargılanmanıza izin vermeyecek.”
O alay etti. "Taşlanarak öldürüldüğümde ben de masumdum prenses. Adalete ya da kız kardeşlerine pek inancım yoksa kusura bakma.”
Astrid yutkundu. Doğruydu, masumlar da sık sık acı çekiyordu. Annesi herkese adalet sağlamak için çabalasa da, annesi ve kız kardeşleri bu gerçeği evrenin kuralı olarak görmezlikten geldiler.
Bazen haksız şeyler de oluyordu. Bunun başka yolu yoktu.
Zarek mükemmel bir örnekti.

Yine de başına gelenlerle ilgili gerçeği öğrenmesi gerekiyordu. O kadarını hak etmişti.
Simi mi? Zarek'e o gece olanları göstermenin bir yolu var mı?
Simi bunu düşünürken işaret parmağını yanağına hafifçe vurdu. "Bende öyle tahmin ediyorum.
Akri ona hiçbir şey 'gösteremeyeceğimi' söylemedi, sadece onunla konuşamayacağımı söyledi."
Astrid gülümsedi. Simi, Acheron'un yapmasını emrettiği her şeye ilişkin yorumunda her zaman son derece gerçekçi olmuştu.
"Mısın? Lütfen?"
Simi, Zarek'in yanına gitti ve çenesini onun eline aldı.
Zarek itiraz etmeye başladı ama onun elinden içine bir şey sızmış gibiydi. Onu felçli tuttu.
Simi, onun artık kırmızı ve sarı gözlerine bakana kadar yüzünü eğdi ve orada geçmişi gördü.
Etrafındaki her şey uçup gitti ve odaklanabildiği tek şey Simi'nin gözleriydi.
Görüntüler önce kızın gözbebeklerinde, sonra da doğrudan onun zihninde titreşti. Olanların hiçbirini hatırlamıyordu. Kendi hayatının bir filmini izlemek gibiydi.
Köyünün alevlerinin yanıp kül olduğunu gördü. Cesetler dağıldı. Yüzyıllardır aklından çıkmayan şeyler. Ama bu sefer gördüğü tek şey bu değildi.
Daha fazlası vardı…
Ondan alınan unutulmuş görüntüler.
Köye tökezlediğini gördü. Şaşkın. Sinirli. Hasar çoktan verilmişti; sorumlu değildi.
Köye ondan önce başkası gelmişti.
Her zaman yaptığı gibi kollarına aldığı yaşlı kadını gördü. Ancak bu sefer her zamanki suçlamasından fazlasını söyledi. "Ölüm seni aramaya geldi. Herkesi öldürdü çünkü ona nerede yaşadığını söylememizi istedi. Bilmiyorduk ve bu onu kızdırdı." Yaşlı gözleri nefret ve kınamayla yanmıştı. "Neden gelmedin?
Hepsi senin suçun. Bizi koruman gerekiyordu ve bizi öldüren sendin. Kızımı öldürdün."
Yaşlı kadının yüzünü gördü. Daimonların yaptıklarını görünce öfkesini tekrar hissetti.
…
Gerçeği anlayınca Zarek'in kalbi güm güm atmaya başladı.
Suçlamalarını öldürmekten masumdu.
Hiçbiri onun hatası değildi. Yangını fark ettiğinde normal turlarını atıyordu ve onlara doğru koştu, ama o zamana kadar çok geçti.
Thanatos, gün ışığında köye gelmiş ve onu yok etmişti. Onları kurtarmasının hiçbir yolu yoktu.
Simi, onun gözlerine bakarken onu, Taberleigh'deki ölümlerin sorumlularını aramak için gittiği Apollite köyüne yaptığı unutulmuş beş gecelik yürüyüşten geçirdi.

Spathi Daimon'larla her adımda savaşmıştı ve içlerinden biri ona, halklarını birleştirip Kara Avcıları yok edecek Dayslayer'dan bahsetmişti. Spathi ölürken gülerek Zarek'e Kara Avcıların saltanatının sona erdiğini söylemişti. Dayslayer insan dünyasını geri alacak ve ardından Olimposluları alt edecekti.
Her gece geçtikçe ve Spathis'in sayısı arttıkça, Zarek dünyanın neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak anladı. Geçtiği her insan köyü yok edildi. İnsanlar öldü.
katledildi. Ölmek istemeyen Daimonlar tarafından tüketildi.
Hiç böyle bir yıkım görmemişti. Böyle bir atık.
Bir Efendi'ye sahip olsaydı, onu diğer Kara Avcıları uyarması veya Acheron'u bulması ve savaşmaya yardım etmesi için buraya getirmesi için gönderirdi. Olduğu gibi, sadece o vardı ve başkası acı çekmeden yıkımı durdurmak istedi.
Üşümüş ve aç Zarek, halkını katleden gizemli varlığı koruyan Apollite köyüne doğru savaşmıştı.
Zarek gün batımından sadece bir saat sonra gelmişti. Tipik olduğu gibi, Apollite'ler evlerini yer altına yapmışlardı. Yeraltı mezarları karanlık ve soğuktu ve ruhlardan tamamen yoksundu. O zamanlar, Apollite'ler evlerini sık sık ölülerin yanına yapmışlardı, böylece hızlı bir şekilde toparlanmaya ihtiyaçları olursa bedensiz ruhları alabilirlerdi. Ayrıca onlara bir kalkan sağladı. Karanlık Avcılar ruhsuz bedenlerden oluştuğu için, bedenlere ihtiyaç duyan ruhların onlara sahip olmak gibi kötü bir eğilimleri vardı. Böylece yer altı mezarları ve mahzenler, Apolliteler ve Daimonlar için en iyi saklanma yerleri oldu.
O gelmeden önce tüm ruhlar soyulduğu için, Zarek yer altı mezarlarında yolunu kolayca bulmuştu.
Yeraltı sığınağının koridorlarını ve odalarını ararken, orada Apollite veya Daimon aileleri olmadığını, yalnızca aceleyle ayrıldıklarına dair kanıtlar olduğunu keşfetti.
Bir odada, ağlayan bebeği olan bir kadın buldu.
Nefesi kesilerek ona baktı.
"Sana zarar vermeyeceğim," dedi.
Yardım için bağırmaya başladı.
Zarek evinden çıkmış ve kapıyı kapatmıştı.
Düşünceleri tek bir kişiye odaklanmıştı.
Thanatos.
Spathi'nin ona söylediği şey, Artemis tarafından tüm Karanlık Avcıları öldürmesi için gönderilmişti.
Yaratıcıları onlara ihanet etmiş ve yenilmez bir canavar yaratmıştı.
Önce o durdurmadıysa. O zamanlar Artemis'ten nefret etmişti. Ondan sadece Thanatos'u yarattığı için değil, bunun gibi bir şeyi kimseyi uyarmadan dünyaya saldığı için de nefret ediyordu.

Yeraltı mezarlarından geçerken Daimons ve Apollites ona saldırdı. Onlarla savaştı, üzerine gelen herkesi kılıçla öldürdü. Hayır, Daimon ya da Apollite olmalarını umursamamıştı. Önemi yoktu.
Sadece intikamı vardı.
Thanatos'u daha uzun koridorlardan birinde bulmuştu. Apollitlerin kumaş depoladıkları bir odada bir düzine adamıyla birlikteydi.
Zarek orada beş Apollit ve sekiz Daimon saydı.
Ama onu duraksatan şey, Thanatos'un yanında duran yalnız Apollite kadınıydı. Spathis gibi giyinmişti ve savaşmaya hazırdı.
Thanatos ona kötü kötü gülümsemişti.
"Bakın," demişti Apollite'lere ve toplanmış Daimonlara. “O ancak birdir, biz ise çokuz. Kara Avcılar o kadar vahşi değiller. Sayılarını zayıflatmadan birleştiremezler. Onların bizi öldürmesi kadar biz de onları kolayca öldürebiliriz. İşaretini delersen o da senin gibi ölür."
O zaman onu aceleye getirmişlerdi.
Zarek onların arasından geçmeye çalışmıştı. Ama daha önce hiç karşılaşmadığı kadar güçlü bir şekilde savaşmışlardı. Sanki Thanatos'tan güç alıyorlardı.
İşaretini bulmaya çalışırken kıyafetlerini yırtarken onu yakaladılar ve yere fırlattılar.
Zaten önceki kavgalarda yaralanmıştı. Açlığından zayıflamış.
Sahip olduğu her şeyle savaşmasını engellemedi.
"Artemis'in izini taşımıyor!" içlerinden biri haykırmıştı.
"Elbette öyle." Thanatos görmek için öne çıkmıştı.
Zarek bu fırsatı kaçırmak için kullanmıştı. Kılıcıyla Thanatos'un kafasına saldırmıştı.
Thanatos kendini korumak için geri çekilmiş ve kadını önüne itmişti.
Tepki verecek vakti olmayan Zarek, kılıcına saplanırken çaresizce orada durdu.
Patlamadığında, onun bir Daimon olmadığını anladı. O bir Apollite idi.
Dehşete kapılmıştı, bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerindeki yaşları gördü. Ona yardım etmek istemişti.
Onu yatıştırmak için.
İstediği en son şey onun incindiğini görmekti. Daha önce hiç bir kadına zarar vermemişti... onu kendisine tecavüz etmekle suçlayan kadına bile.
O zamanlar Artemis'ten nefret ettiğinden daha fazla kendinden nefret etmişti, daha hızlı olmadığı gerçeğinden nefret ediyordu. Bunun yerine Thanatos'u öldürmediğini.
Apollite'lerden biri haykırdı.
Bir adam. Kadını almak ve ölürken onu kucaklamak için ileri atıldı.
Adam ona kin ve nefretle baktı.
Yeni Thanatos'un yüzüydü.
Zarek bunu görünce Simi'den uzaklaşmaya çalıştı. Ama onu sıkıca tuttu. Onu geçmiş oyununu izlemeye zorladı.

Thanatos onu boğazından yakalamış ve duvara doğru itmişti. "İşaretli olsun ya da olmasın, seni parçalara ayırırsam yine de ölebilirsin."
Kadın yüzünden suçluluk duyan Zarek, kavga etme zahmetine bile girmemişti. Sadece bitmesini istemişti.
Ama Thanatos onun peşine düştüğünde, Acheron birdenbire ortaya çıkmıştı. "Bırak onu."
Kalan Daimonlar ve Apolliteler korku içinde dağılmıştı. Artık ölmüş olan karısını tutan tek adam kalmıştı.
Thanatos, Ash'le yüzleşmek için yavaşça dönmüştü. "Ya yapmazsam?"
Ash, elinden Thanatos'a bir patlama yaptı ve Thanatos anında Zarek'i bıraktı. Zarek şişmiş yemek borusundan nefes nefese yere düştü.
Ash, "Bu bir seçim değildi," dedi.
Thanatos saldırmak için acele etmişti.
Ash'in gözleri koyu, koyu bir kırmızıya dönmüştü. Kandan daha koyu, dönen bir ateşle doluydular.
Thanatos'un ona saldıracağı noktada, yenilmez suikastçı toza dönüştü.
Kimse ona dokunmamıştı.
Ash kıpırdamadan, gözünü bile kırpmadan orada durmuştu.
Yalnız Apollite o zaman ona saldırmıştı. Ash onu döndürdü ve adamı sırtı Ash'in önüne gelecek şekilde kollarının arasına sıkıştırdı. Apollite kurtulmak için mücadele etmişti ama Ash onu zahmetsizce tutmuştu.
Apollite'ın kulağına, "Şşt, Callyx," diye üfledi. "Uyumak..."
Apollite çöktü.
Ash onu yere indirdi.
Şaşıran Zarek, Ash ona yaklaşırken hareket etmedi. Ash'in Apollite'ın adını nasıl bildiğini veya Thanatos'u nasıl bu kadar kolay öldürdüğünü bilmiyordu. Hiçbiri mantıklı değildi.
Ash ona dokunmaya çalışmadı. Yanına çömeldi ve başını kaldırdı. "İyi misin?"
Zarek sorusunu duymazdan gelmişti. "Artemis neden ölmemizi istiyor?"
Ash ona kaşlarını çatmıştı. "Neden bahsediyorsun?"
Spathis bana söyledi. Bizi öldürmek için bir ordu kuruyor. Ben ... idim-"
Ash elini kaldırdı. Sanki bir şey Zarek'in ses tellerini felç etmiş gibi hissetti.
Ash ona bakarken yüzünde bir kararsızlık belirdi. Atlantisliyi zihninde hissedebildiğine yemin etti, bir şeyler arıyordu.
Sonunda Acheron içini çekti. "Çok şey gördün. Bana bak, Zarek.
İtaat etmekten başka çaresi yoktu.
Ash'in gözleri bir kez daha tuhaf, dönen gümüş rengine büründü. O zaman her şey puslu, karanlık oldu. Zarek bunaltıcı sıcağa karşı mücadele etti.
Son duyduğu Ash'in sesiydi. "Onu eve götür, Simi. Dinlenmesi gerekiyor."
Simi, Zarek'i serbest bıraktı.
O geceki olayların tekrarı, hafızasının kabataslak ayrıntılarını doldururken, orada hareketsiz durdu.
Gördükleri karşısında şaşkına dönmüştü. Ne öğrenmişti.
"Bütün bunları bana nasıl gösterdin?" ona sordu.

İblis omuz silkti.
Bu can sıkıcı olmaya başladı. Ash'e onunla konuşmama emrini verdiği için lanet olsun.
"Astrid, lütfen ona sorumu sor."
Astrid yaptı.
Simi ona sanki yoğunmuş gibi baktı. "İnsanın aklından hiçbir şey geçmez. Sadece yanlış yere yerleştirildi, aptalca. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken Astrid'e, "Parçaları görebilmek için çıkardım ve o da bana baktığında onları gördü. Kolay."
Keşfettiği her şeyden uyuşmuş olan Zarek, sabırla bitirmelerini bekleyen Astrid'e baktı.
"Acheron nedir?" ona sordu.
"Bilmiyorum," dedi Astrid.
Zarek uzaklaştı, New Orleans'ı hatırlamaya çalışırken aklı dönüyordu. "New Orleans'ta yine aklımı kullanarak bir şey yaptı, değil mi?"
Simi ıslık çaldı ve odanın etrafına baktı.
"Simi, öyle mi?" diye sordu.
"Akri bunu sadece mecbur kaldığında yapıyor. New Orleans'ta kötü olan bazı şeyler vardı. Kara Avcıların ve Olimpos tanrılarının bilmesine gerek olmayan şeyler."
Zarek dişlerini sıktı. "Örneğin?"
Astrid sorusunu tekrarladı.
"Hiçbirinizin bilmesine gerek yok dedim."
İblisi boğmak istiyordu ama Ash'in az önce yaptığı şeyden sonra bundan vazgeçti. "Acheron neden saklanıyor?"
Simi ona tısladı ve öfkeyle Ash'in emrini unuttu. Akri kimseden saklanmaz. Buna ihtiyacı yok. Akrimi kim incitirse onu yerim."
Zarek onu görmezden geldi. "O bir insan mı?" diye sordu Astrid'e.
Astrid uzun bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ne zaman kız kardeşlerime onun adını ansam, kaçamaklı ve sessiz oluyorlar. Tek başına onları korkutuyor gibi görünüyor.
Nedenini hep merak etmişimdir ama Olympus'ta kimse onun hakkında fazla konuşmayacaktır. Gerçekten çok tuhaf."
Astrid'in ifadesi spekülatifti, iblisin yönüne döndü. "Simi, bana Acheron'dan bahset."
"O harika ve harika ve bana bir tanrıça gibi davranıyor. Tanrıça Simi. O benim."
Astrid bunun üzerine biraz yüzünü buruşturdu. "Yani, bana onun doğumundan bahset."
Ah, bu. Acheron MÖ 9548'de Yunanistan'ın Didymos adasında doğdu."
"Kimin için doğdu?"
"Didymos ve Lygos Kralı Icarion ve Kraliçe Aara."
Zarek, cevabın Astrid'i şaşırttığını söyleyebilirdi ama bu onu şaşırtmadı. Ash'in asilzade olduğundan her zaman şüphelenmişti. Onda doğal olarak muhteşem bir şey vardı.

“Ben efendiyim, sen ise hizmetkarsın” diyen bir şey. Eğil ve kıçımı öp.”
Zarek'in onu hiç umursamamasının nedeni buydu.
"Ash bir yarı tanrı değil mi?" diye sordu.
Simi, sorusuna gürültülü bir şekilde güldü. Akri bir yarı tanrı mı? Lütfen."
Zarek, Simi'nin ortaya koyduğu şeyi anlayınca kaşlarını çattı. "Bekle, Ash'in Atlantisli olduğunu sanıyordum?"
Astrid başını salladı. “Duyduğum son derece ender söylentilere göre, onun Yunanistan'da doğup Atlantis'te büyüdüğünü söylüyorlar. Söylentiye göre Zeus'un oğullarından biridir. Ama dediğim gibi, çoğu insan onun hakkında pek bir şey söylemek istemiyor.”
Simi tekrar güldü. "Yaşlı şimşek kıçı gibi mi görünüyor? Hayır. Zeus'un oğlu mu? Akri'm ne kadar hakaret edebilir ki?
Zarek bunu bir dakika düşündü ve sonra aklına başka bir şey geldi. "Simi şu anda Ash ile iletişim kurabilir mi?"
"Evet."
"O zaman ona buraya gelip seni korumasının daha iyi olacağını söyle."
Simi'nin gözleri parladı. Kanatları çırptı.
"Simi," dedi Astrid çabucak. "Öyle demek istemedi. Ash buraya gelebilir mi?
Biraz sakinleşti. "HAYIR. Kötü düve tanrıçaya Olympus'ta iki hafta kalacağına söz verdi. Yeminini bozamaz.”
"Öyleyse Thanatos'u nasıl öldürürüm? Burada riske gireceğim ve Ash'in aramızda ona öylece bakıp 'kabartma' yapmasını sağlayabilecek tek kişinin Ash olduğunu söyleyeceğim.”
"Simi onu öldürebilir."
Hayır, yapamam. Akri öyle dedi.”
"O halde onu nasıl durduracağız?" diye sordu.
Simi omuz silkti. "Akri izin verseydi, onu mangalda pişirebilirdim ama sen ateş üflemediğin için bunu yapman biraz zor olabilir."
"Bir alev makinem var."
Astrid başını ona doğru salladı. "Neyin var?" diye sordu.
Omuz silkme sırası ondaydı. "Hazırlanmakta fayda var."
"Pekala," dedi Simi. "Marshmallow kızartmak için bunlar güzel ama Thanatos'u sadece kızdırırlar. Normal ateş ona zarar vermez. Ateşimle dışarı çıkan gerçekten temiz jelatinimsi bir yapışkan maddem var ve kurbanlarıma fışkırmasın diye fışkırtıyor. Görmek ister misin?"
"HAYIR!" dediler bir ağızdan.
Simi gerildi. "HAYIR? Bu kelimeyi sevmiyorum.”
Astrid hemen, "Seni seviyoruz Simi," dedi. "Sadece yapışkanından korkuyoruz."
Astrid, Zarek'i Simi'yi sevmesi konusunda düzeltmeye başlarken karnına vurdu.
"Ah," dedi Simi, "anlıyorum. Tamam, yaşayabilirsin.”
Orada gerçekten yiyecek olmadığını anlayan Simi, yere bağdaş kurarak oturdu.

Bir tutam saçını küçük parmağının etrafında döndürürken kendi kendine mırıldandı. "Yani, QVC'niz var mı?"
Korkma tatlım, dedi Astrid.
"Sabun Ağı var mı?"
Zarek başını salladı.
Televizyonun var mı? Simi huysuz bir yürümeye başlayan çocuğun sesine benzeyen bir sesle devam etti.
"Üzgünüm."
"Dalga mı geçiyorsun?" Simi çenesini eline dayadı ve ona baktı. "Siz sıkıcı insanlar. Bir iblisin kablosuna ihtiyacı var. Akri beni kandırdı. Kablo olmadan gitmem gerektiğini söylemedi. Pilleri olan şu minicik televizyonlardan bir tane bile yok mu?
Evet ve o notta, Astrid'i Simi'den uzaklaştırdı.
"İşe yaramayacak," diye fısıldadı.
"Ne?"
"Beni duymasın diye çekiyor. Her şeyi duyar."
O durdu. "Pekala, o zaman kulak misafiri olacak."
Zarek orada durmuş Astrid'e bakıyordu. Yüzünün her çizgisini, vücudunun her kıvrımını ezberlemek.
Onu korumak için ne yapacağını bilmiyordu. Jess gündüz gelip onu alamazdı ve onu güvenli bir yere götürmek için Squires'a da güvenmiyordu. Kendileri onu öldürmek için dışarıdayken saklandığı yeri onlara bildirme fikrinden bahsetmiyorum bile, parlak bir hareket gibi görünmüyordu. Güvenecek kimse yoktu ve Astrid'i korumanın bildiği tek yolu Thanatos'u arayıp bu işi bitirmekti.
Bu gece Thanatos'u bulacak ve içlerinden biri ölecekti.
Astrid'e söylemek istemediği bir şeydi. Bilseydi gitmesine izin vermezdi.
"Bak, bu gece yemeğe ihtiyacımız olacak. Seni ve Simi'yi burada güvenli bir yere bırakacağım ve ben de erzak aramaya gideceğim.
"Neden Simi'yi göndermiyorsun? Hiçbir şey ona zarar veremez."
Zarek bakışlarını parmak uçlarında This Little Domuzcuk oynayan iblise kaydırdı.
"Evet, ama kendi başına dışarı çıkmasına izin verilmesi gerektiğini düşünmüyorum, sence?"
Astrid tereddüt etti. "Haklı olabilirsin."
Zarek yere çöktü ve onu kendisiyle birlikte aşağı çekti. Gün batımına iki saatten az kaldığını görmek için saatine baktı.
Onun için çok şey ifade eden kadınla birlikte olmak için iki saatten az bir süre.
Başını göğsüne yaslayıp üzerinde daireler çizerken gözlerini kapattı.
"Bana iyi bir şey söyle prenses. Bana bu iş bittiğinde ne yapacağını söyle."
Astrid bunu düşünürken elini daireler çizmeyi bıraktı. İstediği Zarek'le kalmaktı. Ama nasıl?
Artemis'in gitmesine izin vermesi gerekecekti ve kuzenini Artemis'in oyuncaklarını paylaşmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Seni özleyeceğim Beyaz Atlı Prens."
Bunun üzerine gergin olduğunu hissetti. "Gerçekten yapacak mısın?"
"Evet yapacağım. Senden ne haber?"
"Hayatta kalacağım. Her zaman yaparım."
Evet yaptı. Onu hayrete düşüren şekillerde.
Astrid çene hattını takip etti. "Dinleniyor olmalısın."
"Dinlenmek istemiyorum. Sadece bir süreliğine seni hissetmek istiyorum."
Buna gülümsedi.
"Siz ikiniz öpüşecek misiniz?" diye sordu. "Belki yukarı falan çıkmalıyım."
Astrid güldü. "Sorun değil Simi. Senin önünde öpüşmeyeceğiz."
Uyuyor mu? diye sordu.
"Bilmiyorum. Simi, uyuyor musun?"
"Evet ediyorum. Benim de güzel bir yatağım var. Üzerinde ejderhalar oyulmuş ve tepesinde bu büyük eski fildişi rengi gölgelik var. Akri uzun zaman önce benim için özel yaptırmıştı ve başlığında kurmalı dansçısı var. Ben bir bebek iblisken, Akri beni yatağa yatırdıktan sonra onu kurardı ve ben de uyuyana kadar onu izlerdim. Bazen bana da ninniler söylerdi. Akri iyi bir baba. Simi'sine çok iyi bakıyor."
"Ya sen prenses?" diye sordu. "Çocukken seni annen mi yatırdı?"
"Her gece, eğer birini yargılamıyorsa ve o zaman kız kardeşim Atty yargılardı."
Astrid, Zarek'e onu kimin yatırdığını sormadı. Zarek bunun cevabını zaten biliyordu.
Hiç kimse.
Ona daha çok sokuldu.
Zarek tünelin pürüzlü tepesine baktı. Elli yılı aşkın bir süre önce, bir gün yanında bir sevgilisiyle burada yatacağını bilmeden bu kısmı kazmış olması ne kadar komik.
Astrid.
Onunla hiçbir işi yoktu. Ona dokunmaya hakkın yok.
Onun gibi bir adamın asla sahip olamayacağı kadar cennete yakındı.
Yine de ondan vazgeçmek istemiyordu. Şimdi değil.
Asla.
Tarih boyunca uğrunda öleceği tek kişi oydu.
Hiç şüphe yok ki bu gece yapacaktı.
14
Thanatos, bir Spathi savaşçısının evinde sıcak, rahat bir yatakta yatıyordu. Spathi'nin aile üyeleri (hem Daimonlar hem de Apolliteler) gibi Spathi'ler de yatak odalarında uyuyorlardı ve dışarı çıkmanın güvenli olacağı gün batımını bekliyorlardı.
Dün gece Zarek'in izini kaybettikten sonra, Thanatos bitkinlik onu ele geçirene kadar aradı.
Daimonlar onu buraya dinlenmesi için getirmişti ve hâlâ yorgun olmasına rağmen artık uyuyamıyordu. Kabusları onu harap ederken değil.

Onu Tartarus'taki kafesine geri çağırmaya çalışan Kahinlerin çağrısını hissedebiliyordu.
Topuk atmayı reddetti.
Dokuz yüz yıldır bunu bekliyordu. İntikamını bekliyor.
Artemis onu yarattığı gün, Moesia'lı Zarek'i öldürebileceğine söz vermişti. Sonra bilinmeyen bir nedenle pazarlıklarını değiştirmişti.
Hiçbir şey onun söylediği gibi gitmemişti.
Zenginlik ve rahatlık içinde yaşamak yerine küçücük bir hücreye kapatılmış, unutulmuş ve yapayalnız kalmıştı.
"Hayatta olduğunu kimse bilemez," demişti ona. En azından sana ihtiyacım olana kadar.
Ve böylece beklemişti. Yıldan yüzyıla, yüzyıldan yüzyıla, tanrıçaya ya onu serbest bırakması ya da öldürmesi için bağırıyordu.
Hiç cevap vermemişti.
Ve Apollite soyunu dehşete düşüren kısa yaşam süresinden daha kötü şeyler olduğunu öğrenmişti.
Karanlık bir delikte ölümsüzlük çok daha kötüydü.
Geri dönmeyecekti. Bir daha kimse onu kafese kapatamayacaktı. Önce bütün Olimpos'u yerle bir edecekti.
Artemis, Kara Avcılarının çılgına dönmesinden o kadar korkmuştu ki ilerisini düşünememişti. Onu durdurabilecek kimse yoktu.
Aklından bir şey geçti. Bir hatıra parçası.
Kendisini bir Apollite olarak gördü … gördü …
Görüntü, karısını öldüren Zarek'inkiyle değişti.
Thanatos öfkeyle kükredi.
Hayır, Zarek'i öldürmek çok kolaydı.
Adamın kendisi gibi acı çekmesini istiyordu.
Acı çekmek.
Ağrı …
Dokuz yüz yıldır ilk kez gülümsedi. Evet. Zarek dün gece bir kadını korumuştu. Kar makinesinde onu kendine yaslamıştı.
Kadını.
Thanatos ayağa kalktı ve ceketini üzerine geçirdi. Yorgun olmasına rağmen daha fazla uyumaya çalışmadı. Çabucak, sessizce giyindi.
Kara Avcı'yı bulacaktı. Kadınını bul.
O ölecekti ama Zarek... o yaşayacaktı. Tıpkı Thanatos'un yaptığı gibi. Sonsuz bir acı içinde, yitirdiği aşkına hasret.

* * *

Zarek, onlar konuşurken uyuyakalmış olan Astrid'e bakarken duraksadı.

konuşmak
Bunu gerçekten kimseyle yapmayı hiç düşünmemişti. Ama sonra, onunla yaşamayı hiç düşünmediği pek çok şey yapmıştı.
Uyurken bile yorgun görünüyordu. Tatlı gözlerinin altında halkalar vardı.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve onu rahatsız etmemek için uzaklaştı. İblis, onun oturduğu yerde yerde yatıyordu. O da mışıl mışıl uyuyordu. Bir eli başının altında kıvrılırken diğer eli çenesinin altındaydı. Ona küçük bir kızı hatırlattı. Ash'in ondan hoşlanmasına şaşmamalı.
Astrid'e baktı. Onun gücü.
Onun zayıflığı.
Simi, Ash'indi.
Ve ikisinden de sorumluluğu vardı.
O yükün tüm ağırlığını hisseden Zarek fazladan bir battaniye kaptı ve iblisin üzerini örttü.
Uykusunda gülümsedi ve çok yumuşak bir sesle, "Teşekkürler, akri," dedi.
Zarek, hâlâ Astrid'in altında duran ceketine özlemle baktı.
Bir battaniye daha alıp onun da üstünü örttü. Elini cebine atarak birkaç dakika önce Simi'ye yiyecek almak için kamarasına girdiğinde topladığı küçük eşyaları çıkardı.
Onları Astrid'in yanına koydu ve uyandığında ne olduklarını "görebilmesi" için elini üzerlerine koydu.
Elini yüzünde gezdirmesine izin verdi.
"Seni özleyeceğim," diye soludu, Gölge olduktan sonra bile onun ona eziyet edeceğini biliyordu.
Ne de olsa, ona yemekten veya havadan daha çok ihtiyacı vardı.
O onun hayatıydı.
Derin bir nefes alarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve ısınmasına izin verdi. Onun kollarında ateşli ve yumuşak olduğunu hayal etti. Onu almaya geldiğinde nasıl göründüğünü.
Adını her söylediğinde sesinin nasıl çıktığı.
Evet, onu kesinlikle özleyecekti.
Bu yüzden onu güvende tutması gerekiyordu.
Kendisini sunduğu rahatlıktan uzaklaştırarak iki kadını terk etti.
Ormana açılan tünelin sonuna gitti.
Taşıyabileceği kadar çok ateş gücüyle donanmış olarak, gizli kapıyı açtı, üzerine soğuk hava hücum ederken titredi ve Thanatos'u bulmak için ayrıldı.

* * *

Garip bir ses uykusunu istila edince Astrid sıçrayarak uyandı.

"Bu Zarek'i beğendim. O kaliteli insanlar!”
Simi'nin sesini tanıdığında gözlerini kırpıştırarak açtı. Astrid elinin altında bir şey hissedene kadar hareket etmeye başladı.
Zarek'in bazı heykelcikleri orada duruyordu ve parmaklarıyla onların çizgilerini çizerken ne olduklarını anladı.
Her biri Küçük Prens'ten bir karakterdi. Toplamda altı kişiydiler: Küçük Prens'in kendisi, koyun, fil, gül, tilki ve yılan.

Ayrıntılara "gördüğü" diğer parçalardan daha fazla önem verilmiş zarif parçalardı.
Dişlerimi kullanmak zorunda kalmayayım diye bana konserve açacağı bile verdi. Bunu sevdim. Metal dişlere zarar verir.” Simi dudaklarını şapırdattı. "Domuz eti ve fasulye dondurması. Lezzetli! Benim favorim."
Simi mi? dedi Astrid doğrularak. Zarek nerede?
"Bilmiyorum. Birkaç dakika önce uyandım ve bana bıraktığı bu nefis yemeği buldum.”
Zarek mi? Astrid aradı.
Cevap vermedi.
Tabii ki, onun için bu tipikti.
"Simi, kabinde mi?"
"Bilmiyorum."
"Lütfen gidip bakar mısınız?"
"Zarek!" Simi bağırdı.
"Simi, bunu ben yapabilirdim."
İblis ağır, sinirli bir iç çekti. "Tamam ama çekirdeklerimin erimesine izin verme." Durdu, sonra ekledi, "Akri seni korumamı söyledi Astrid, seni getirmemi değil. Zarek büyük bir Kara Avcı ve kendi başına dolaşabiliyor.”
Astrid iblisin yok olduğunu hissetti.
Birkaç dakika sonra geri geldi. "Hayır, orada da değil."
Astrid'in kalbi güm güm atıyordu.
Belki de daha fazla yemek için gitmişti.
"Bir not bıraktı mı, Simi?"
"Hayır."

* * *

Zarek, ulaştığı ilk Apollite evinin kapısını tekmeleyerek açtı. Küçük Apollite topluluğu onlarca yıldır burada, Fairbanks'in varoşlarında yaşıyordu ama o onları rahat bırakmıştı.

Dark-Hunter Code, herhangi bir Avcının, insanlardan beslenen Daimonlara dönüşene kadar bir Apollite'ye zarar vermesini yasakladı. Kendilerini tuttukları, insanlara zarar vermedikleri ve yirmi yedi yaşında ölene kadar hayatlarını sürdürdükleri sürece, herhangi bir insanla aynı korumayı görüyorlardı.
En azından Simi'ye göre Zarek'in sürgüne gönderilmesinin nedeni buydu. Artemis ve tanrılar için bir Apollite'yi öldürmek, bir insanı öldürmek kadar ciddi bir suçtu.
Ama şu anda Zarek, Astrid'i güvende tutmak için bu kanunu ve diğer kanunları seve seve çiğnerdi.
Kapı açılır açılmaz, evin kadın sakinleri çığlık atarak saklanmak için koşarken, erkekler ona koştu.
Zarek onları duvarlara sabitlemek için telekinezisini kullandı.

"Deneme bile," diye hırladı onlara. "Seninle uğraşacak havamda değilim. Thanatos için buradayım."
Adamlardan biri, "Burada değil," dedi.
"O kadarını düşündüm. Ama sonra, ona haber ulaştırabileceğini de düşündüm. Yapabilir misin?"
"HAYIR."
Evin arkasından bir çocuk sesi, "Bizi öldürecek," diye bağırdı.
Çocuğun ses tonundaki korku onu biraz olsun sakinleştirdi.
Zarek, yakaladığı Apollitleri serbest bıraktı. "Thanatos'a söyle, eğer beni isterse, onu şehrin dışında, Bear's Hollow'da bekliyor olacağım. Bir saat içinde orada olmazsa, buraya geri geleceğim ve hissedebildiğim Daimonları temizleyeceğim.
Döndü ve kapıdan çıktı.
Zarek onlardan biraz uzakta durdu.
Kapıyı arkasından kilitlediler ve kimin Thanatos'u getirmesi gerektiğine karar verene kadar kendi aralarında fısıldaştılar.
Mesajını ileteceklerinden memnun olan Zarek sırıttı ve kar makinesine doğru yöneldi.
Bindikten sonra buluşma yerine gitti ve beklemek için arkasına yaslandı.
Spawn'ın cep telefonunu çıkardı ve Jess'i aradı.
Kovboy üçüncü çalışta cevap verdi. "Hey Eskimo, sen misin?"
"Evet benim. Dinle, Astrid'i kamaramda bıraktım."
"Ne yaptın? Sen-"
"Evet, ben deliyim ama onlar oldukları yerde güvendeler. Üç saat kadar beklemeni ve sonra gidip onu almanı istiyorum. Bu bana yeterince zaman vermeli."
"Ne için yeterli zaman?"
"Merak etme. Kamarama gir ve Astrid'e kim olduğunu söyle. Başka bir kadınla saklandığı yerden çıkacak. Ufaklığa karşı nazik ol, o Ash'e ait."
"Hangi ufaklık?"
"Göreceksin."
"Üç saat içinde mi?" Jess tekrarladı.
"Evet."
Jess birkaç saniye durakladı. "Ya sen, Eskimo?"
"Ya ben?"
"Aptalca bir şey yapmıyorsun, değil mi?"
"HAYIR. Akıllıca bir şey yapıyorum." Zarek telefonu kapattı.
Telefonu çantasına atıp sigarasını ve çakmağını çıkardı. Beklerken bir sigara yaktı ve buz gibi soğuğa ceketini almadan oturdu.
Ama paltoyu düşünürken aklı Astrid'e döndü ve içi oldukça ısındı.
Onunla bir kez daha sevişmeyi ne kadar çok isterdi.
Onun tenini onunkinin üzerinde hissettim. Yüzünde nefesi. Elleri onun etinin üzerinde geziniyor.
Hiç onun gibi bir şey ya da kimse tanımamıştı ama sonuçta o bir su perisiydi.

Evrendeki hiç kimseye tamamen benzemez.
Onun hakkında hissettiklerine hâlâ inanamıyordu.
İçindeki hiç bitmeyeceğini düşündüğü acıyı nasıl dindirebilirdi?
Düşüncelerini geçmişten nasıl uzaklaştırdığı garip. Her şeyden uzakta.
Talon'un Sunshine için ölmeye istekli olmasına şaşmamalı.
Artık onun için tamamen mantıklıydı.
Ama Zarek, Astrid için ölmek istemiyordu. Onun için yaşamak istiyordu.
Ölümsüzlüğünün geri kalanını onun yanında geçirmek istiyordu.
Yapamadı.
Etrafındaki dağlara bakarken Olimpos'u düşündü. Astrid'in evi.
Ölümlüler orada yaşayamazlardı ve tanrılar da dünyada yaşamazlardı.
Aralarında umutsuz bir durum vardı.
Ve bunu bilecek kadar pragmatikti. Herhangi bir şeyin onları bir araya getirebileceğini bir an bile düşünecek boş bir tarafı yoktu. Tıraş olacak yaşa gelmeden önce hissettiği her türlü iyimserlik ondan atılmıştı.
Yine de, kayıpla sızlayan tarafını durduramadı. Astrid'in onunla kalması için ruhunun derinliklerinden haykıran yanı.
"Lanet olsun, Kader. hepinize lanet olsun.”
Ama sonra vardı. Çok uzun zaman önce.
Yaklaşan bir kar makinesinin motorunun gümbürtüsünü duydu.
Zarek yaklaşıp durana kadar hareket etmedi. Bacaklarını önünde uzatmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, koltuğunda yanlamasına oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, binicinin inmesini sabırla bekliyordu.
Thanatos miğferini çıkardı ve gördüklerine inanamıyormuş gibi ona baktı.
"Gerçekten buradasın."
Zarek başını eğdi ve yaratığa soğuk, uğursuz bir sırıtış sundu. "Köpeğin kılı bebeğim. Er ya da geç hepimiz şeytanla dans ederiz. Bu gece sıra sende."
Thanatos gözlerini kıstı. "Sen kibirli bir piçsin."
Zarek sigarasını yere düşürdü ve botunun topuğunun altında ezdi.
Kendini kar makinesinden uzaklaştırırken acı acı güldü.
"Hayır, kibirli bir piç değil. Ben bir yıldıza dokunan bir pislikten başka bir şey değilim.” İki Glock'u da omuz kılıflarından çıkardı. "Artık seni sefaletinden kurtaracak orospu çocuğuyum."
Zarek ateş açtı.
İşe yaramasını beklemiyordu ve haklıydı.
Thanatos'un sendelemesinden başka bir şey yapmadı. Ve Zarek'i biraz daha iyi hissettir.
Şarjörleri karın içine fırlattı, yeniden doldurdu ve tekrar ateş etti.
Thanatos güldü. "Beni silahla öldüremezsin."
"Biliyorum ama seni vurmak çok eğlenceli." Ve biraz şansla, Thanatos'u, Zarek'in onu öldürme şansına sahip olabileceği kadar zayıflatabilir.
Sahip olduğu tek şey buydu.
Son mermisini tükettiğinde silahlarını Thanatos'a fırlattı ve ardından iki el bombası attı.
Hiçbiri işe yaramadı.

Thanatos'u zar zor duraklattı.
Zarek homurdanarak ona koştu.
Kavga ederken yere düştüler. Zarek elindeki her şeyle tekme ve yumruklar attı.
Thanatos gittikçe kan kaybediyordu ama o da öyleydi.
"Beni öldüremezsin Kara Avcı."
"Eğer kanarsan, ölebilirsin."
Thanatos başını salladı. "Bu sadece insanların daha iyi hissetmeleri için birbirlerine söyledikleri bir efsane."
Zarek onu tekmeledi ve geri çekilebilir kılıcını kınından çıkardı. Kabzadaki düğmeye bastı ve beş fitlik uzunluğa kadar uzattı. "Karanlık Avcılar da efsanedir ama kafamızı keserseniz ölürüz. Senden ne haber? Kafanı yerine koyabilir misin?”
Daimon'un gözlerinde paniğin titreştiğini gördü.
"Ben öyle düşünmedim." Zarek bıçağı kaldırdı.
Thanatos eğildi ve ondan uzaklaştı. Kemerinden büyük, süslü bir hançer çıkardı.
Zarek'in kılıç becerileri biraz paslanmıştı ama savaştıkça hafızası ona geri geldi.
Oh, evet, bir şeyleri nasıl şişleyeceğini çok iyi hatırlıyordu.
Thanatos'u göğsünden kesti. Daimon tısladı ve tökezledi.
"Korkmuş görünüyorsun, Thanatos."
Dudaklarını kıvırdı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum, en azından sizden."
Thanatos, geri çekilemeden ona saldırdı. Zarek'in kılıçlı kolunu yakaladı ve büktü. Acı içini delip geçerken Zarek tısladı.
Ama bu, Thanatos'un sol koluna verdiği bıçak yarasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.
Küfür etti.
Kolu uyuşmuş, Zarek kılıca tutunamamıştı.
Thanatos onu yere devirdi.
Dizini Zarek'in omurgasına koydu ve boynu ortaya çıkana kadar saçını çekti.
Zarek onu başından savmaya çalıştı ama Thanatos'un kafasını kesmesini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.
Hançerin bıçağı boynunu kesti.
Zarek bıçağın boğazını kesmesine yardım etmesin diye hareket etmekten korkarak nefesini tuttu.
Bıçak tam boynunu kestiği anda, karın üzerinde bir ışık patlaması Thanatos'a çarptı ve onu geri devirdi.
Zarek karda yüzüstü yere yığıldı.
"Hayır, hayır, hayır," dedi Simi, Zarek'in yanında insan kılığında belirirken. Akri, Zarek'i öldüremeyeceğini söyledi. Kötü Thanatos.”
Vücudu inanılmaz derecede ağrıyan Zarek, Thanatos ayağa kalkarken sırt üstü yuvarlandı.
"Ne cehennemdesin?" Thanatos sordu.

"Boş ver," dedi, Zarek'in yanına diz çökerek. Alnındaki kesiğe dokundu ve kanayan koluna ve boynuna baktı. "Oh, hayır, canın çok yandı, Kara Avcı. Simi çok özür dilerim. Geri geleceğini düşündük ama sonra Astrid endişelendi ve beni seni aramaya çağırdı. Pek iyi görünmüyorsun ama. Önceden çok daha çekiciydin."
Thanatos onlara doğru yürüdü.
Zarek kendini zorlayarak ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Simi, canın yanmadan git."
Bir at gibi homurdandı. "Bana zarar veremez. Hiç kimse yapamaz."
Thanatos hançerle saldırdı.
"Gör, izle." Simi arkasını döndü ve Thanatos'un onu göğsünden bıçaklamasına izin verdi.
Hançeri kabzasına kadar batırdı, sonra hızla çekip çıkardı.
Acıyla inlerken şeytanın gözleri büyüdü.
İlk başta Zarek, sendeleyene kadar çalıyor olabileceğini düşündü. Acı çeken bir inanamayarak Zarek'e bakarken gözlerinde yaşlar vardı.
"Acıtmaması gerekiyor," diye ağladı küçük bir çocuk gibi. Ben yenilmezim. Akri öyle dedi."
Kalbi güm güm atıyordu.
Dudaklarından kan damlıyordu.
Zarek, Thanatos'u tekmeledi ve Simi'yi kollarının arasına aldı. Yaralı kolu acıdan titrese de Simi ile birlikte kar makinesine doğru koştu.
Thanatos geride durmuş bekliyordu.
Ayrılmalarını izledi ve gülümsedi. "İşte bu, Zarek. Kadınına geri koş. Bana onu nereye sakladığını göster.

* * *

Artemis şok dalgasının şakağından bir deprem gibi geçtiğini hissetti. Bir şey öfkeli, uğursuz bir kükreme çıkardı.

Hizmetçileri yukarı baktı, yüzleri bembeyazdı.
Artemis tahtına oturdu. Daha iyisini bilmeseydi, düşünürdü…
Özel odalarının kapısı parçalandı. Parçalar, sanki şiddetli bir kasırga tarafından itiliyormuş gibi odanın içinde uçuştu.
Kadınları çığlık attı ve beklenmedik girdaptan korunmak için dışarıdaki kapıya koştu. Artemis de koşmak istedi ama korkusu onu hareketsiz bıraktı.
Acheron'un bu tarafını görmesi son derece nadirdi.
Onu bu kadar ileri götüremeyecek kadar korkmuştu.
Uzun siyah saçlarını savurarak yatak odasından çıktı. Doğal olmayan güçleri yükselirken gözleri kan kırmızısıydı, ateş gibi dönüyordu. Dişleri aşırı büyümüş ve büyüktü.
O evrende en çok korktuğu şeydi. Bu durumda, onu sadece geçici bir düşünceyle öldürebilirdi.
Panikledi. Eğer onu sakinleştirmezse, diğer tanrılar onun varlığını hissedecek ve herkes cehenneme dönecekti.

En çok onun için.
Yeteneklerini kendisininmiş gibi gizlemeyi umarak güçlerini onunkileri maskelemek için kullandı. Şans eseri, diğer tanrılar onun kendi öfke nöbetleri geçirdiğini varsayarlardı.
"Acheron?"
Atlantis dilinde ona küfretti ve görünmez bir duvarla onu geride tuttu. Onun ıstırabını hissetti. Dayanılmaz bir acı çekiyordu ama nedenini bilmiyordu. Tapınağındaki her şey, onun güçlerinin ve öfkesinin girdabında dönüyordu. Hala yere basan tek şey ikisiydi.
"Artemis? Bir problemim var."
Astrid'in sesini kafasının içinde duyunca irkildi. "Şimdi değil, Astrid. Burada bir durumum var."
"Dur tahmin edeyim, Acheron kızgın mı?"
Öfkemi geçtim Astrid. Sesi alçak, derin ve kulağa kötü geliyordu.
Acheron'un kanlı bakışları Artemis'i delip geçti. "Simi nasıl yaralandı?"
Artemis'in korkusu üç katına çıktı. "İblis yaralandı mı?"
"Simi ölüyor." Astrid ve Acheron aynı anda konuştular.
Artemis ağzını kapattı. Aniden hasta hissetti. Hasta. Dehşete kapılmış ve inanılmayacak kadar korkmuş.
Eğer onun iblisine bir şey olursa...
Onu öldürürdü.
Acheron güçlerini onu kabaca kendisine çekmek için kullandı. "Thanatos hançerlerimden birini nereden buldu, Artemis?"
Bu soruyla birlikte içini bir suçluluk duygusu sardı. Yedi bin yıl önce ilk Thanatos'u yarattığında ona Kara Avcıları öldürmesi için silahlar vermişti. O zamanlar, onları öldürmek için Acheron'un Atlantis hançerlerinden birini kullanmasının ilahi adalet olduğunu düşünmüştü.
Acheron bir hançerin kaybolduğunu fark eder etmez tüm silahlarını toplamış ve onları yok etmişti.
Şimdi nedenini anlamıştı.
Bunu şeytanını korumak için yapmıştı.
"Hançerinin ona zarar vereceğini bilmiyordum."
"Lanet olsun Artemis. Benden her şeyi aldın. Her şey!"
Acısını, üzüntüsünü hissetti. Bunun için ondan nefret ediyordu. Yarın ölse bile umurunda olmayacaktı.
Ama iblis için ağladı.
Neden onu böyle sevip korumamıştı?
"Gidip senin için getireceğim, Acheron."
Acheron onun yanından ayrılmasını engelledi. "Bir şey yapma Artemis. Seni biliyorum.
Ona hiçbir şekilde yardım etmeyecek veya onu iyileştirmeye çalışmayacaksın. Sadece onu al ve hemen buraya, bana getir. Styx Nehri üzerine yemin edin."
"Yemin ederim."
Onu serbest bıraktı.

Artemis parıldayarak tapınağından Astrid, Simi ve Zarek'in yeraltında saklandığı yere doğru parladı. İblis, yanında diz çökmüş Zarek ve Astrid ile yerde yatıyordu.
"Akri'yi istiyorum!" Simi ağladı. Çığlık atıyor ve histerik bir şekilde ağlıyordu.
"Şşt," dedi Zarek onu yatıştırarak. Yarasının üzerine bir turnike tuttu. Hem turnike hem de eli kan içindeydi. "Sakin olmalısın Simi. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."
"Babamı istiyorum! Beni eve götür, Astrid. Şimdi eve gitmem gerekiyor."
"Yapamam Simi. Anneme bir karar verene kadar bu yetki benden alındı."
"Akri istiyorum," diye tekrar feryat etti. "O olmadan ölmek istemiyorum. Korkuyorum. Lütfen, lütfen beni eve götür. Ben sadece babamı istiyorum."
Zarek, üzerlerine bir gölge düştüğünde yukarı baktı.
Kara Avcı olduğu günden beri görmediği bir yüzdü bu.
Artemis.
Uzun kumral saçları kıvrak ve güzel vücudunun etrafında kıvrılmıştı. Uzun, beyaz bir elbise giymişti ve yeşil gözleri tünelin loş ışığında uğursuzca parlıyordu.
Yarı yarıya onun onu öldürmesini beklerken nefesini tuttu. Hiçbir Kara Avcı'nın bir tanrının huzuruna çıkmasına asla izin verilmedi.
Simi onu gördü ve korkunç bir çığlık attı. "O değil! Düve tanrıçası beni öldürecek!"
"Kapa çeneni," diye çıkıştı Artemis. "İnan bana, seni ölü görmeyi çok isterim ama ölürsen, bunun sonunu asla duymayacağım."
Artemis tüm çabalarına rağmen onu kucağına aldı.
Astrid ve Zarek'e baktı. "Onu yargıladın mı?"
Astrid cevap veremeden arkalarındaki gizli kapak açıldı.
Zarek, Thanatos'un içinden geldiğini görünce küfretti.
Artemis'e Astrid'i Simi ile birlikte götürmesini emretmek için döndü ama o çoktan ortadan kaybolmuştu.
Onu tek başına koruması gerekiyordu.
Bunun için lanet Artemis!
"Koşmak!" diye bağırdı Astrid'e. Onu kamarasına açılan gizli kapıya doğru itti.
"Ne oluyor?"
"Thanatos burada, onu öldürebilecek bir tanrısal gücün yoksa koş!"
"Artemis nerede?"
"Buharlaştı."
Astrid tiksintiyle baktı, sonra dediğini yaptı.
Zarek onun kalkmasına yardım ederken Thanatos onlara ulaştı.
Zarek onu geri itti.
"Benden kaçamayacaksın Kara Avcı. Ama sonra, peşinde olduğum gerçekten sen değilsin.
Bu sözler karşısında kanı donan Zarek, aşağı baktığında Thanatos'un bakışlarının Astrid'e kilitlendiğini gördü.

Thanatos dudaklarını yaladı. "İntikam soğuk yenen bir yemektir."
Astrid bodrumdan çıktıktan sonra, Zarek tekrar merdivenden indi ve Thanatos'u yumruklamaya başladı. "Alaska'dayız, sik kafalı. Burada her şey soğuk."
Zarek onu tekrar duvara çarptı ve ardından gizli kapıya doğru koştu. Kulübeye girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Zarek odun sobasını üzerine kaydırdı, sonra vizonu ve takımlarını çıkarmak için içeri uzandı. Annesi onu ısırdı ama o yılmadı.
Elinden geldiğince nazikçe onları sırt çantasına koydu ve kabinden dışarı fırladı.
Astrid kapısının hemen dışındaydı.
Zarek, sen misin?
O onu öptü.
"Sen olsan iyi olur."
Bunun üzerine homurdandı.
Kaybedecek vakti olmadan Thanatos'un kar makinesine koştu ve ondan bir hortum kopardı. Astrid'i aracına götürdü. "Buradan gitmelisin prenses. Güçlerim onu uzun süre zapt edemez."
"Bu şeyi sürmeyi göremiyorum."
Zarek, yüzünü ezberleyerek ona baktı. Bulutların arasından sızan ay ışığının altında nasıl baktığını ezberleyerek.
O güzeldi, onun yıldızı.
Tüm evrendekilerden farklı olarak.
Thanatos'un serbest kaldığını duydu.
Sonra daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Bu, Ash'in ona yüzyıllar önce gösterdiği bir güçtü ama hiç kullanmadığı bir güçtü.
Bu gece yaptı.
Onu tutkuyla öptü.
Astrid, Zarek'in dudaklarının sıcaklığını hissetti. Dili onunkiyle dans ederken gözleri yanmaya başladı.
Tıslayarak ondan geri çekildi, ancak etrafındaki her şeyi görebildiğini fark etti.
Kalbi durdu.
Zarek onun önünde duruyordu, gözleri soluk, soluk maviydi. Dudakları şiş ve morarmıştı, bir gözü siyah ve maviydi.
Burnunun ve kulağının çevresinde kurumuş kan kabuklanmıştı. Giysileri de yırtılmış ve kan içindeydi.
Eziyetine kadar dövülmüştü ve ona bu konuda tek kelime bile etmemişti.
Thanatos'un onu bıçakladığı yerden hâlâ kolundan aşağı akan kanı görünce boğuldu.
Sırt çantasını ona verdi, sonra çalıştırana kadar kar makinesiyle uğraştı.
"Git Astrid. Fairbanks bu tarafta." Ormanın içinden geçen bir patikayı işaret etti. "Oraya varana kadar durma."
"Senden ne haber?"
"Benim için endişelenme."

"Zarek!" tersledi. "Seni burada ölüme terk etmeyeceğim."
Yüzünü ellerinin arasına alırken ona üzgün bir gülümseme sundu. "Sorun değil prenses. Senin için ölmeyi umursamıyorum.”
Onu dudaklarından hafifçe öptü.
Thanatos kabin kapısından dışarı fırladı.
"Kar makinesine bin Zarek. Şimdi!"
Kafasını salladı. "Böylesi daha iyi, Astrid. Eğer ölürsem, seni incitmek için bir sebebi kalmayacak.”
Onun sözleriyle kalbi paramparça oldu. Onun için yapmaya hazır olduğu fedakarlıkta.
İtiraz etmeye başladı ama kar makinesi havalandı. Fren yapmaya çalıştı ama Zarek güçlerini gazı açık tutmak için kullanmış olmalı.
Gördüğü son şey kör bir Zarek'in Thanatos'la yüzleşmek için dönmesiydi.

* * *

Ash, Simi'nin önünde belirdiği anda Artemis'in elinden aldı.

Artemis'in yatağına götürürken "bebeği"ni nazikçe kollarının arasına aldı.
"Akri!" Simi burnunu göğsüne sürterek feryat etti. “Simi yaralandı. Bana incinemeyeceğimi söylemiştin.”
"Biliyorum Sim, biliyorum." Derme çatma bandajını çekip ona verilen zararı görmekten yarı korkarak onu yakın tuttu.
Gözyaşları yanaklarına düşerek kendi gözlerinin dolmasına neden oldu.
Alışkanlık dışında, ona şarkı söylemeye başladı, o daha yavruyken ona söylediği eski bir Atlantis ninnisi.
Biraz sakinleşti.
Ash soğuk yanaklarından akan yaşları sildikten sonra bezi çekti.
Hançeri onu yarıp geçmiş, kalbini kıl payı ıskalamıştı ama yara temizdi ve kan akışı yavaşlamıştı. Şüphesiz Zarek sayesinde.
Adama ödeyemeyeceği kadar çok şey borçluydu.
Ash güçlerini toplayarak elini onun yarasının üzerine koydu ve yarasını iyileştirdi.
Simi etrafına baktı, sonra ona baktı. Simi daha mı iyi?
Başını salladı ve gülümsedi. Simi daha iyi.
Simi göğsüne baktı. Gömleğini yukarı çekti ve iyi olduğunu kendi kendine doğrulamak istercesine altına da baktı.
Gülerek kendini onun kollarına attı.
Ash, ölmediği için ölçüsüz bir minnettarlıkla ona sarıldı.
Gitmesine izin vermesi için sızlanana kadar onu yakın tuttu.
Alnından öperek onu serbest bıraktı. "Bana dön, Simi."
Bir kere olsun tartışmadı. Ejderha biçiminde kendini onun kalbinin üzerine yerleştirdi.
Ait olduğu yer orasıydı.
Yavaşça dönen Ash, Artemis'e baktı.

Bir pike içinde, elleri kalçalarında ve vücudu gergin bir şekilde durdu. "Hadi ama, hala kızgın değilsin. Doğru şeyi yaptım. Onu sana geri getirdim."
"O!" diye havlayarak onu zıplattı. "Simi o değil, Artemis. O bir kadın ve bir kez olsun onun adını söylediğini duymak istiyorum.
Meydan okurcasına çenesini dışarı çıkardı. Yeşil gözlerini kısarak kendini şunu söylemeye zorladı:
Simi.
Başını onaylarcasına eğdi. "Doğru olana gelince... hayır, Artie. Doğru olan benden çalmamaktı. Doğru olan, sana başka bir Thanatos yaratmamanı söylediğimde beni dinlemek olurdu. Bugün yaptığın şey akıllıcaydı. Bu yüzden yanlış bir şey yapıp seni öldürmeyeceğim. Ama Thanatos başka bir konu."
"Onu öldürmek için buradan ayrılamazsın."
"Onu öldürmek için buradan ayrılmam gerekmiyor."

* * *

"Seni p * ç!" Thanatos, Zarek'i kenara iterken kükredi.

Zarek ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudu artık tepki vermiyordu.
Onun acımayan hiçbir yeri yoktu. Ağrımadı
Hala kar makinesinin doğru yönde gitmesini sağlamak için güçlerini kullanıyordu.
Tükenmiş, savaşacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Thanatos'u zaten göremediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.
Darbeler ona her yönden geliyor gibiydi.
Tıpkı o insanken olduğu gibi.
Zarek güldü.
"Bu kadar komik olan ne?"
Zarek karda yatıyordu, kanlar içindeydi ama gülmeye devam ediyordu.
"Sen. Ben. Genel olarak hayat ve her zamanki gibi kıçımın donması gerçeği.
Thanatos acımasızca yan tarafını tekmeledi. "Sen psikopatsın."
Evet oydu. Ama en çok o yorgundu. Ayağa kalkıp hareket edemeyecek kadar yorgun. Artık savaşmak için çok yorgun.
Astrid'i düşündü.
Onun için savaş…
Hayatında bir kez olsun, uğruna yaşayacak bir şeyi vardı. Kör kıçını kaldırıp dövüşmek için bir sebep.
Gözlerini sımsıkı kapatarak, sendeleyen güçlerinin bir kısmını yaratığa karşı kullanmak üzere toplamaya çalıştı.
Zarek kınından çıkan bir hançerin sesini duydu.
"Zarek..." Ash'in sesi zihnine fısıldadı.
Görme yeteneği beklenmedik bir şekilde geri gelince Zarek irkildi. "Ne oluyor be?"
Sol elinde beş parlak pençe belirdi.

Zarek elini yumruk yapıp parmak uçlarının keskin uçlarının avucunu ısırdığını hissettiğinde onları görünce gülümsedi.
Ash onu her zaman biraz fazla iyi tanımıştı.
Ash'in sesi, "Thanatos'un kürek kemikleri arasında bir hilal var," diye fısıldadı.
“Bıçakla ve o öldü. Artemis, kapatma düğmesi olmadan asla bir şey yaratmaz.”
Zarek ayağa kalkmak için ters döndü.
Thanatos şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Demek içinde daha çok mücadele var."
"Görünüşe göre şeytan karı görmek için kıçını Alaska'ya kadar uzatmış. Hadi serseri, hadi dans edelim.”
Zarek ona vurdu ve Thanatos geri uçtu.
Görünüşe göre Ash ona pençelerinden fazlasını vermişti. Güç ve kudret, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu.
Zarek hissettiği tüm acı yok olurken derin bir nefes aldı.
Thanatos yüzüne vurdu.
Acı gelip geçerken Zarek güldü. Bu onu şaşırtmadı bile.
Thanatos'un rengi soldu.
"Evet, korkmalısın." Onu geri devirdi. "Buradaki en kötü şey olmaman çok kötü, değil mi?"
Zarek onu kaldırıp fırlattı.
Thanatos karda yuvarlandı. Kalkmaya çalıştı ve geri düştü.
Zarek onu takip etti.
Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.
Onu tutmak için ayağını Thanatos'un sırtına koydu ve hilal işaretini ortaya çıkarmak için ceketini ve gömleğini yırttı.
Yani Ash yalan söylememişti.
"Beni öldürebilirsin Karanlık Avcı ama bu, Dirce'ı öldürdüğün için ölmen gerektiği gerçeğini ortadan kaldırmayacak. O masumdu ve sen onu katlettin.”
Zarek tereddüt etti. "Dirce?"
"Onu hatırlamıyor musun?" Thanatos ona suçlarcasına bakmak için bükülürken öfkeyle gerilmişti. "Onu öldürdüğünde sadece yirmi yaşındaydı."
Zarek'in düşünceleri, Simi'nin ona gözlerinde göstermiş olduğu şeye parladı...
Thanatos'un kılıcına sapladığı sarışın kadın.
"O senin miydi?"
"Karım, seni piç kurusu."
Zarek, Thanatos'un işaretine baktı.
Onu öldürmeli.
Ama yapamadı.
İkisi de aynı kişi tarafından kandırılmıştı. Artemis.
Ve intikam almak istediği için Thanatos'u öldürmesi adil değildi.

İntikam onun çok iyi anladığı bir şeydi. Kahretsin, bunun için kendi ruhunu satmıştı.
Aynısını yaptığı için Thanatos'u nasıl suçlayabilirdi?
Zarek, kendisine doğru gelen bir kar makinesinin sesini duydu.
Bakmadan onun Astrid olduğunu biliyordu. Hiç şüphe yok ki kavga yüzünden dikkati dağıldığı anda arkasını dönmüştü.
Thanatos'u yere bağlamak için Ash'in ona verdiği güçleri kullandı.
Daimon serbest bırakılması için çığlık attı.
Ölüm diye haykırdı.
Zarek ikisinin de sesini biliyordu. Çoğu gece aynı şeyi yaparak uyanık kalırdı.
Merhametli olsaydı onu öldürürdü. Ama bu onun işi değildi.
O bir Kara Avcıydı ve Thanatos...
Zarek, Acheron'un halletmesi için onu terk ederdi.
Astrid kar makinesini park etti ve koşarak ona doğru geldi.
Gözleri artık görebildiğinden daha koyu bir maviydi.
Kontrol altında mı?
Onayladı.
Kendini onun kollarına attı. Zarek geriye doğru tökezledi.
"Sakin ol prenses. Ayakta durmamın ve oturmamamın tek nedeni irade gücüm."
Astrid, Zarek'in ötesine baktı ve Thanatos'un yerde ikisine de küfrederek yattığını gördü. "Onu neden öldürmedin?"
Benim yerim değil. Ayrıca, Artemis'in kucak köpeği olmaktan çıktım. 'Düve tanrıçasına' kaybolmasını söylememin zamanı geldi."
Astrid'in rengi soldu. Öylece gidemezsin, Zarek. Seni öldürecek.
Acımasızca gülümsedi. "Bırak denesin. Savaşacak havamdayım." Bunun üzerine homurdandı. "Yine de, her zaman savaşma havasındayım."
Astrid onun sözleri üzerine nefesini tuttu. Ona umut verdiler.
"Peki ya biz?" diye sordu.
İlk kez ona baktığında yüzündeki ıstırabı, gece yarısı gözlerindeki acıyı görebiliyordu. "Biz diye bir şey yok prenses. Hiç olmadı."
Astrid tartışmak için ağzını açtı ama o bunu yapamadan annesi, insan kılığına girmiş Sasha ile birlikte ortaya çıktı.
Astrid ona komik bir bakış attı. "Biraz geç kaldın anne."
"Kardeşlerini suçla. Atty bana yerimde kalmamı söyledi. İzin verir vermez geldim."
Sasha, ona dik dik bakan Zarek'e dudağını kıvırdı.
"Üzgünüm Scooby, LivaSnaps'im bitti."
Sasha dudaklarını kıvırdı. Senden gerçekten nefret ediyorum.
Zarek ona uygun bir şekilde alay etti. "Duygular tamamen karşılıklı."
Themis, Astrid'e hitap ederken adamları görmezden geldi. "Onu yargıladın mı kızım?"
"O masum." Hâlâ onlara küfreden Thanatos'u işaret etti. "İşte merhametinin ve insanlığının kanıtı."

Kulakları sağır eden bir çığlık duyuldu. Bunu tam bir sessizlik izledi.
"Bu da neydi böyle?" diye sordu.
"Artemis," dedi Astrid, annesi ve Sasha ile aynı ağızdan.
Themis içini çekti. "Bu gece Acheron'un yerinde olmak istemezdim."
"Neden?" diye sordu.
Cevap veren Sasha'ydı. "Asla bir tanrıçayı kızdırma. Seni paçayı kurtardığı için ona ne yapacağını bilemezsin.
Zarek, Acheron'un geçmişte kendisine söylediği ve Artemis'in öfkesini ondan çıkardığını ima eden bazı şeyleri hatırladığında kendini kötü hissetti.
"Onu gerçekten cezalandırmıyor mu?"
Yüzlerindeki ifade ona gerçeği gösteriyordu.
Ash'in işini kolaylaştırmasını istediği o anları hatırlayan Zarek yüzünü buruşturdu. Her seferinde Ash'e cehennemde yanmasını söylemişti.
Sasha, Thanatos'a gitti.
"Ona ne olacak?" diye sordu.
Themis omuz silkti. Artemis'e bağlı. O ona ait."
Zarek bunun üzerine içini çekti. "Belki de onu öldürmeliydim."
Astrid onun yenini kullanarak yüzündeki kanı sildi.
"Hayır," dedi annesi. "Simi ve kızım için yaptıkların ve Thanatos'a gösterdiğin merhamet, tarafsızlık yeminini ihlal etmesine rağmen kararının devam etmesine izin vermemin nedenidir."
Astrid ona gülümsedi ama işlerin gidişatından memnun değildi.
Gel, Astrid, dedi annesi. "Eve gitmemiz gerek."
Bu sözler kalbine bıçak gibi saplanırken Zarek gözlerini ondan alamıyordu.
Gitmesine izin ver …
zorundaydı.
Yine de vücudunun her bir molekülü, onu elinde tutması için ona bağırıyordu. Uzanmak ve onun elini tutmak için.
"Bu konuda söyleyeceğin bir şey var mı Kara Avcı?" diye sordu annesi.
Söyledi ama kelimeler ağzından çıkmıyordu.
Zarek hayatı boyunca güçlü olmuştu. Bu gece güçlü olacaktı. Onu asla kendisine bağlamayacaktı. Bu doğru olmaz.
"Bazen yıldızlar dünyaya düşer."
Acheron'un sözlerini zihninde duydu. Doğruydu. Yaptılar ve sonra gezegendeki pisliklerin geri kalanı gibi sıradan hale geldiler.
Yıldızı türünün tek örneğiydi.
Onun diğerleri gibi olmasına asla izin vermeyecekti. Sıradanlaşmasına veya lekelenmesine asla izin vermeyin.
Hayır, onun yeri gökyüzüydü. Ailesiyle beraber.
Kokuşmuş evcil kurduyla.
Onunla asla.
"Güzel bir hayat yaşa prenses."
Astrid'in dudakları titredi. Gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu. "Sen de Beyaz Atlı Prens."

Sasha Thanatos'u toplarken annesi elini tuttu. Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldular.
Her şey o gelmeden önceki gibiydi.
Ve yine de hiçbir şey aynı değildi.
Zarek, bahçesinin ortasında tek başına duruyordu. Rüzgar yoktu. Her şey hareketsizdi.
Hala.
Sakinlik.
Kırılan kalbi dışında her şeyi.
Astrid gitmişti.
Bu onun iyiliği içindi.
Öyleyse neden kalbi bu kadar kırık hissediyordu?
Zarek başını eğdiğinde kolundan damlayan kanı fark etti.
Ayılar ya da kurtlar kokuyu kapmadan yaraya baksa iyi olur. İçini çekerek boş kamarasına girdi, kapıyı kapattı ve sürgüledi. Odayı geçip dolabına gitti ve açtı.
Buradaki yarayı sarmanın gerçekten bir yolu yoktu. Jeneratörü hiç teslim edilmediğinden, su soğukta donmuştu ve herhangi bir şeyi çözecek ısı yoktu.
Peroksiti bile donmuştu.
Zarek küfrederek oksijenli suyu kilerine geri koydu, sonra onun yerine bir şişe votka aldı. Çamurlu ve kalındı ama yine de sıvıydı.
Dışarıdan gelen hafif bir zil sesi duydu. Avlusuna geri döndüğünde, Astrid'in bıraktığı sırt çantasını aldı. Vizon ve takımları hala içerideydi ve hala huysuzdu.
Onları görmezden gelen Zarek telefonunu çıkardı. "Evet?" dedi, cevap verdi.
"Ben Jess. Acheron'dan Andy ve bana eve gitmemizi söyleyen bir telefon aldım. Önce seni kontrol etmek istedim, hala hayatta olduğundan emin olmak istedim.
Zarek vizonu ve takımlarını evine aldı ve tekrar ocağının güvenli yerine koydu. "Telefona cevap verdiğimden beri tahminim evet, hala yaşıyorum."
"Ukala. Hala gelip Astrid'i almama ihtiyacın var mı?
"Hayır, o..." Bu kelimeyle boğuldu. Boğazını temizleyerek zorla çıkardı. "O gitti."
"Üzgünüm."
"Ne için?"
Sessizlik aralarında asılı kaldı.
Birkaç saniye sonra Jess tekrar konuştu. "Bu arada, sana hiç Sharon'dan bahseden oldu mu? Tüm bu kargaşada zamanım olmadı.”
Zarek, eli ocakta, duraksadı. "Ya ona?"
"Thanatos seni bulmaya çalışırken canını yaktı ama o iyi olacak. Otto yeni bir ev aldığından ve hastaneden eve geldiğinde ona bakacak birinin olduğundan emin olmak için birkaç gün daha burada kalacak. Sadece bilmek isteyeceğini düşündüm. Ben... uh... senden ona çiçek gönderdim.

Yavaşça nefes verdi. Onun incinmiş olması ve kendisinin haberi olmaması ona acı veriyordu.
Dokunduğu her şeyi mahvetti. "Teşekkürler Jess. Benim için yaptığın çok nazik bir şeydi. Bunu takdir ediyorum."
Telefonun ahizesine bir şey çarptı. Zor. Zarek'in kulağının çınlamasına neden oldu.
"Affedersin?" Jess inanamayarak sordu. "Bu konuştuğum Donmuş Zarek, değil mi? Tuhaf bir kapsül insanı değil mi?"
Jess'in şakasına başını salladı. "Benim, siksiz."
"Hey, şimdi, bu çok kişisel. Senin hakkında o kadar çok şey bilmeme gerek yok."
Zarek gönülsüzce gülümsedi. "Kapa çeneni."
"Tamam o zaman. Dışarı çıkacağım ve Mike'ın kıçımı buradan çıkarmasına izin vereceğim, hala bir kısmı donmamış durumdayken... Oh, hey, bu arada, Spawn bir süre önce yola çıktı. Telefonunu geri verme konusunda endişelenmemeni söylediği söylendi. Bir Apollite için fena sayılmaz ve buradan o kadar da uzakta değil. Belki de onu bir ara aramalısın.
"Çöpçatanlık mı oynuyorsun?"
"Hımm, hayır. Kesinlikle hayır ve yine tüm bu düşünce zinciriyle beni korkutuyorsun. Siz Yunanlılar hakkında yeterince hikaye duydum. Aslında, bak ne diyeceğim, Spawn hakkında hiçbir şey söylemediğimi unut. Ben gidiyorum. Kendine iyi bak Z. İnternette görüşürüz."
Zarek telefonu kapattı ve kapattı. Belki de. Zaten onu arayan tek kişi Jess'ti.
Kamarasının ortasında durdu, o kadar çok ağrıyordu ki zar zor nefes alıyordu.
Artık tek başınayken, Astrid'e anlama yetisine meydan okuyacak şekilde ihtiyacı vardı. Ondan bir şey istiyordu.
Hayır, bir şeye ihtiyacı vardı.
Ocağı bir kenara kaydırarak, onu tuttuğunu hatırlayabildiği tüneline geri döndü. Burada, karanlıkta, onun hâlâ yanındaymış gibi davranabilirdi. Gözlerini kapatsa, rüyasındaymış gibi davranabilirdi.
Ama o değildi. Tam olarak değil.
Zarek kesik kesik bir nefes verdi ve yerden ceketini aldı. Onu çekmeye başladığında, bir gül kokusu aldı.
Astrid.
Paltoyu tenine bastırdı ve onun kokusunu alabilmek için yüzünü kürkün derinliklerine gömdü.
Duygular ve anılar içinden geçip onu harap ederken onu titreyen ellerinde tuttu.
Ona ihtiyacı vardı.
Tanrım, onu seviyordu. Onu hayal bile edemeyeceği kadar çok seviyordu. Ona verdiği her dokunuşu hatırlıyordu. Onun etrafında yaptığı her gülüş. Onu insan yapma şekli.
Ve onsuz yaşamak istemiyordu. Bir an için değil. Tek bir tane değil.

Zarek, onu bir daha görmeme düşüncesiyle başa çıkamayarak dizlerinin üzerine çöktü.
Onun kokan paltosunu tutarak ağladı.

* * *

Ash, Zarek'ten uzaklaşarak ona yas tutması için mahremiyet sağladı.

Artemis, göğsünde Simi kasasıyla taht odasında yalnızken, dışarıda, tapınağın avlusundaydı, karar üzerine çığlık atan öfke nöbetlerinden birini yaşıyordu.
"Bu ölümlüler ne aptallar," diye soludu.
Ama sonra o da aşk için bir aptal olmuştu. Aşk herkesi aptal yerine koydu. Tanrılar ve insanlar aynı.
Yine de Zarek'in Astrid'in gitmesine izin verdiğine, Astrid'in gitmesine inanamadığı kadar inanamıyordu.
Aman Tanrım!
Artemis önünde belirdi. "Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi. "Hayatının tamamında asla bir erkeği masum olarak yargılamadı!"
Sakince ona baktı. "Sadece daha önce hiç masum bir adamı yargılamadığı için."
"Senden nefret ediyorum!"
Buna acı acı güldü. Ah, lütfen beni umutlandırma. Bu düşünceyle neredeyse beni dürtecektin. En azından bana bu sefer nefretinin beş dakikadan fazla süreceğini söyle.
Ona tokat atmaya çalıştı ama elini tuttu. Bunun yerine onu öptü, sonra çığlık atarak dudaklarından ayrıldı.
Ash tekrar gözden kaybolurken başını salladı.
Zamanla sakinleşirdi. Her zaman yaptı.
Ama şu anda endişelenmesi gereken başka şeyler vardı.
Gözlerini kapatarak Olimpos ile insan dünyası arasındaki mesafeyi aştı.
Orada aradığını buldu.

* * *

Zarek, kendisini beyaz ve altın rengi bir odanın ortasında bulmak için başını kaldırdı. Yaban hayatı sahnelerinin kabartmalı olduğu altın kubbeli tavanı ile çok büyüktü. Oda beyaz mermer sütunlarla çevriliydi ve ortasında fildişi büyük bir kanepe vardı.

Onu en çok şaşırtan şey, Acheron'un kanepenin önünde durmuş, o garip, dönen gümüşi gözlerle ona baktığını görmekti.
Atlantislinin uzun, altın sarısı saçları vardı ve garip bir şekilde savunmasız görünüyordu - ki bu Acheron için imkansızdı. Dar siyah deri bir pantolon ve düğmeleri açık bırakılmış uzun kollu siyah ipek bir gömlek giymişti.
"Simi için teşekkürler," dedi Acheron, başını ona doğru eğerek.
"Yaralandığında onun için yaptıklarını takdir ediyorum."

Zarek boğazını temizledi, ayağa kalktı ve Acheron'a kızgın bir bakış attı. "Neden kafamı karıştırdın?"
"Yapmak zorundaydım. İnsanların bilmemesi daha iyi olan bazı şeyler var.”
"Kendi halkımı öldürdüğümü düşünmeme izin verdin."
Gerçek senin için daha kolay olur muydu? Yaşlı kocakarının yüzü yerine, genç bir kadın ve kocasının yüzü musallat olurdunuz. Aranıza giren herhangi bir Karanlık Avcıyı öldürme bilgisine sahip olacağınızdan bahsetmiyorum bile.
Valerius da dahil ve bunu yapsaydın seni kurtaramazdım. Durmadan."
Zarek, kardeşinden söz edildiğinde irkildi. Ash bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de haklıydı. Valerius'u öldürmek için bilgisini kullanmış olabilir. "İnsanların akıllarıyla oynamaya hakkınız yok."
Acheron'un anlaşması onu hayrete düşürdü. Hayır, bilmiyorum. Ve ister inan ister inanma, nadiren yaparım. Ama gerçekten kızgın olma sebebin bu değil, değil mi?”
Zarek gerildi. "Ne demek istediğini bilmiyorum."
"Evet, biliyorsun, Z." Gözlerini kapattı ve bir şey dinliyormuş gibi başını kaldırdı. "İçindeki her düşünceyi biliyorum. Tıpkı o gece yaptığım gibi, Taberleigh'den sonra Apolliteleri ve Daimonları katlettiniz. Anılarını yok ederek sana huzur vermeye çalıştım ama sen almadın. Hayallerini durduramadım ve M'Adoc yardım etmedi. Bunun için özür dilerim. Ama şu anda benim sana yardım etmeye çalıştığımda yaptığımdan çok daha büyük bir sorunun var.
"Evet? Bu da ne?"
Acheron elini kaldırdı ve avucundan bir görüntü yansıttı.
Astrid'in ağladığını görünce Zarek'in nefesi kesildi. Ağlarken onu tutan diğer üç kadınla birlikte küçük bir avluda oturuyordu.
Görüntüye doğru yürüdü, ancak ona gerçekten dokunamadığını hatırladı.
"Çok acıyor," diye hıçkırdı.
"Atty, bir şeyler yap!" dedi sarışın bir kadın, en büyükleri gibi görünen kızıl saçlı kadına bakarak. "Onu incittiği için onu öldür."
"Hayır," diye feryat etti Astrid. “Cesaret etme. Onu incitirsen seni asla affetmem."
"Yanındaki o kadınlar kim?" diye sordu.
“Üç Kader. Atty veya Atropos, kızıl saçlı olandır. Kloto, Astrid'i tutan sarı saçlı, kara saçlı olan ise Lachesis veya Lacy.
Zarek onlara baktı, Astrid'e verdiği acıyla kalbi sızladı. İstediği en son şey onu incitmekti. "Bunu bana neden gösteriyorsun?"
Acheron sorusunu kendi sorularından biriyle yanıtladı. "New Orleans'ta sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"
Zarek ona alayla baktı. "O zaman bana çok şey söyledin."
Böylece Acheron bunu tekrarladı. “'Geçmiş öldü, Z. Yarın verdiğin karar neyse o olacak.'”

Acheron'un bakışları onun içini yaktı. "Dionysos'un yardımıyla o gece New Orleans'ta polislere saldırdığında her şeyi mahvettin ama Sunshine'ı kurtararak kendine bir şans daha kazandın." Ash, Astrid'i işaret etti. "Burada çok önemli bir seçeneğin daha var Z. Neye karar vereceksin?"
Acheron elini kapattı ve Astrid ile kız kardeşlerinin görüntüsü kayboldu.
"Herkes sevilmeyi hak eder, Zarek. Sen bile."
"Kapa çeneni!" diye hırladı. "Ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorsunuz, Majesteleri." Zarek başlığı tükürdü. Yaşadıklarını bilmeden ona ders veren insanlardan bıkmıştı.
Acheron gibi birinin ona aşktan bahsetmesi kolaydı. Bir prens, insanların ondan nefret etmesi hakkında ne biliyordu? Onu hor görmek mi?
Ne zaman kimse Atlantisli'ye tükürdü?
Ama Acheron konuşmadı.
En azından kelimelerle değil.
Bunun yerine Zarek'in aklına bir görüntü geldi. Eski bir Yunan evinin ortasında zincirlenmiş sarışın bir gençten biri. Çocuk dövülürken kanlar içinde kaldı.
Çevresindekilerden merhamet dileniyordu.
Genci tanıyan Zarek'in nefesi kesildi...
Acheron sessizce, "Seni kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyorum," dedi. "Nadir bir şansın var, Z. Berbat etme."
Hayatında ilk kez Acheron'u dinledi. Ve ona yeni keşfedilmiş bir saygıyla baktı.
Tahmin edebileceğinden çok daha fazla birbirlerine benziyorlardı ve Acheron'un Zarek'i bu kadar uzun zaman önce terk eden insanlığı nasıl bulduğunu merak etti.
"Ya ona zarar verirsem?" diye sordu.
"Ona zarar vermeyi planlıyor musun?"
"Hayır, ama ben burada yaşayamam ve o..."
"Neden ona sormuyorsun, Z?"
Peki ya annesi?
Peki ya ona? Thanatos için Artemis ile savaşmaya razıydın. Astrid de bir o kadar değerli değil mi?”
"Daha fazla." Ateşli bir kararlılıkla Ash'in bakışlarıyla karşılaştı. "O nerede?"
Zarek gözünü kırpıştıramadan Acheron'un ona gösterdiği avluda buldu kendini.
Atty tıslayarak baktı. "Buraya kimse giremez!"
Acheron'un Clotho dediği kişi ona saldırmaya başladı. Ama Acheron yanında belirince aniden ayağa kalktı.
Zarek, gözlerinde yaşlarla orada oturan ve ona sanki bir hayaletmiş gibi bakan Astrid'e konsantre olurken onları görmezden geldi.
Kalbi gümbür gümbür atarak ona doğru yürüdü ve sandalyesinin önünde diz çöktü.
"Yıldızların ağlamaması gerekiyor," diye fısıldadı, sadece onun duyabilmesi için. "Gülmeleri gerekiyordu."

"Kalbim yokken nasıl gülebilirim?"
Elini avucunun içine aldı ve her parmağının ucunu öptü. "Senin bir kalbin var." Elini elinin üzerine koydu. "Yalnızca senin için atan biri, prenses."
Ona titreyen bir gülümseme sundu. "Neden buradasın, Zarek?"
Yanaklarından akan yaşları sildi. "Eve benimle gelirse gülümü almaya geldim."
"Oraya gitme bile," diye haykırdı Atty. "Astrid, lütfen bana o saçmalığı dinleyeceğini söyleme?"
"O bir erkek, küçük kardeşim," diye söze girdi Lacy. "Dudakları hareket ediyorsa, yalan söylüyordur."
"Üçünüz neden bu işin dışında kalmıyorsunuz?" Acheron dedi.
Av sertleşti. "Affedersin? Biz Kader'iz ve—”
Acheron'dan gelen yan bir bakış onu yarı yolda kesti.
"Neden onları rahat bırakmıyoruz?" Atty kız kardeşlerine dedi. Acheron kollarını göğsünde kavuşturmuş Zarek ve Astrid'i izlerken üçü aceleyle uzaklaştı.
Zarek hâlâ bakışlarını Astrid'den ayırmamıştı. "Röntgenci mi olacaksın, Ash?"
"Bağlı olmak. Bana bakmam için bir şey verecek misin?”
"Orada durmaya devam edersen, ben varım." Sonra omzunun üzerinden baktı.
Acheron başını ona doğru eğdi ve gitmek için arkasını döndü. Bunu yaparken, esinti gömleğinin bir kısmını yakaladı ve bir omzunun parıltısını gösterecek şekilde geriye doğru uçurdu.
Zarek ortaya çıkan kırmızı izlerden irkildi. Deneyimlerinden bildiği yaralar bir kırbaçtan geliyordu.
"Beklemek!" dedi Astrid, Acheron'u durdurarak. "Peki ya Zarek'in ruhu?"
Acheron, "Artemis?" diye seslenmeden önce hafifçe kaskatı kesildi. Yanında parıldadı.
"Ne?" diye hırladı.
Onlara doğru başını salladı. "Astrid, Zarek'in ruhunu istiyor."
"Ah, sanki umurumdaymış gibi ve onun burada ne işi var?" Gözlerini Astrid'e dikti.
"Onu buraya getirmekten daha iyisini bilmelisin."
Ash boğazını temizledi. "Zerek'i buraya ben getirdim."
"Ah." Artemis anında sakinleşti. "Neden bunu yaptın?"
"Çünkü onlar birbirine ait." İronik bir şekilde gülümsedi. "Kader bu."
Artemis gözlerini devirdi. "Oraya gitme bile."
Astrid ayağa kalktı. Zarek'in ruhunu istiyorum Artemis. Ona geri ver.”
"Bende yok."
Hepsi onun sözleriyle şaşkına dönmüştü.
"Ne demek sende yok?" diye sordu Acheron, sesi keskin ve kızgındı. "Bana onu kaybettiğini söyleme."
"Tabii ki değil." Zarek ve Astrid'e baktı ve Zarek bilmese onun utanmış göründüğünü söylerdi. "Gerçekten hiç almadım."

Üçü de ona inanamayan gözlerle baktı.
"Tekrar gel?" diye sordu.
Artemis, Zarek'e bakarken dudağını büktü. Dayanamadım. Bu, ona dokunmamı da içerirdi ve o zamanlar iğrençti. Ürperdi. "Ona elimi sürmemin hiçbir yolu yoktu. O kokuyordu.
Acheron ağzı açık Zarek'e baktı. "Seni şanslı piç." Sonra Artemis'e döndü. "Eğer ona dokunmadıysan, bunca zaman nasıl ölümsüz bir Kara Avcı oldu?"
Artemis onu kibirli bir şekilde küçümsedi. "Her şeyi bilmiyorsun, değil mi Acheron?"
Ona doğru bir adım attı ve kadın ciyaklayarak aralarına daha fazla mesafe koydu.
"Ona ichor enjekte ettim," dedi hemen.
Zarek şaşırmıştı. İkor, tanrıların kanında bulunan ve onları ölümsüz yaptığı söylenen bir mineraldi.
"Kara Avcı güçleri ne olacak?" diye sordu.
"Diğerleri gibi olmadığını anlamayın diye dişleriyle birlikte ona bunları ayrı ayrı verdim."
Acheron ona yorgun, tiksindirici bir bakış attı. Ah, bunun cevabından nefret edeceğimi biliyorum. Ama bilmek zorundayım. Peki ya güneş ışığı, Artemis? Ruhuna sahip olduğuna göre tahminimce gün ışığından hiç kovulmadı, değil mi?”
Yüzündeki ifade bunu doğruluyordu.
"Seni kaltak!" Zarek hırlayarak ona doğru koştu.
Ona ulaşmasını engelleyen kişinin Acheron olması onu şaşırtmıştı.
"Gitmeme izin ver. Boğazını parçalamak istiyorum!”
Astrid onu geri çekti. Onu rahat bırak Zarek. Kendi sorunları var.
Zarek dişlerini göstererek Artemis'e tısladı.
Anında kaybolan dişler.
Zarek dilini insan dişlerinin üzerinde gezdirdi.
"Bir hediye," dedi Acheron.
Zarek, Astrid'in kollarını onun beline doladığını fark edince bir derece, hatta daha fazla sakinleşti. Göğüslerini omurgasında hissedebilmesi için önü sırtına sıkı sıkıya bağlıydı.
Gözlerini kapatarak onun verdiği hissin tadını çıkardı.
Astrid kulağına, "Artemis'ten kurtuldun, Zarek," dedi. "Masum olduğuna karar verildi ve sen ölümsüzsün. Söyle bana, sonsuzluğun geri kalanında ne yapmak istiyorsun?
"Kumsalda sıcak bir yere gidip uzanmak istiyorum."
Astrid'in kalbi sözleriyle sıkıştı. Aptalca onun hakkında bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştü.
"Anlıyorum."
"Ama en çok," dedi kollarında ona dönerek, "herkesi kızdırmak istiyorum."
"Herkes?" diye sordu, kalbi daha da fazla kırılıyordu.
"Evet," dedi, ona ender rastlanan bir gülümseme bahşederek. "Anladığım kadarıyla, eğer seni terk edersem sadece ben ve sen mutsuz oluruz. Seni

yanıma alırsam, bizden başka herkes sinirlenir, özellikle de senin kurt dediğin uyuz şey. Bu benim için ciddi bir çekiciliğe sahip.”
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Onunla beni etkilemeye çalışıyorsan, Yakışıklı Prens, sen-"
Sözlerini öyle yüce bir öpücükle durdurdu ki ayak parmakları kıvrıldı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.
Zarek dudaklarını ısırdı, sonra ona bakmak için geri çekildi. Benimle gel, Astrid.
"Neden yapayım?"
Bakışları onunkileri yaktı. "Çünkü seni seviyorum ve güneşin üzerinde yatsam bile orada sensiz donacağım. Kahkahaları duyabilmem için yıldızıma ihtiyacım var.”
Heyecanla gülerek ona bir "Eskimo" öpücüğü verdi. "Bora Bora, işte geliyoruz."
Zarek sözlerini gerçek bir öpücükle bitirdi.
Gerçekten uzun bir tane.
15
Ash, Thanatos'un tutulduğu küçük, sıkışık hücrenin kapısını açtı.
Bir yanı, Thanatos'un aldığı Bjorn'un hayatı ve incittiği insanlar için adamın kanını istiyordu. En çok da Simi ve onun yeni keşfettiği korkusu için kanını istiyordu.
Ama bir yanı Thanatos'un neden çıldırdığını anlamıştı.
O da bir dereceye kadar deliliğe sahipti. Son on bir bin yıldır onu hayatta tutan buydu.
Thanatos içeri girerken yukarı baktı, yüzü solgun ve eziyetliydi. "Sen kimsin?"
Ash, dışarıdan gelen ışığın yerdeki zavallı adamı aydınlatabilmesi için kenara çekildi. “Bana son kader de. Sana huzur vermeye geldim küçük kardeşim.”
"Beni öldürecek misin?"
Ash eğilip Thanatos'un belindeki kınından hançerini çekerken başını salladı. Bıçağı kaldırdı ve bıçağı kaplayan eski oymalara baktı. Tüm Atlantis hançerleri gibi bu da tepeden tırnağa dalgalıydı. Haç kabzası som altındandı ve ortasında büyük bir yakut vardı.
Gerçek olmaktan çok efsane olan uzun zaman önce ölmüş bir halkın hançeriydi. Böyle bir hazine, değerin ötesindeydi.
Yanlış kişinin elindeyse bu silah Simi'ye zarar vermekten daha fazlasını yapabilir. Dünyayı yok edebilir.
Bir öfke dalgası içini parçaladı. Bazen Artemis'i öldürmemek neredeyse imkansızdı.
Ama burası onun yeri değildi. Beğenin ya da beğenmeyin, onu kendi aptallığından bile korumak için buradaydı.
Ash, Atlantis güçlerini topladı ve onları hançeri hiçliğe eritmek için kullandı. Simi'sine bir daha kimse zarar veremezdi.
Ve kimse dünyayı yok edemezdi. Onu korumak için buradayken değil.

Elini Thanatos'a uzattı. "Ayağa kalk Callyx. Senin için bir seçeneğim var.
Adımı nereden biliyorsun?
Ash, onu ayağa kaldırıp sorusunu yanıtlamadan önce onun elini tutmasını bekledi. "Senin hakkında her şeyi biliyorum ve kaybettiklerin için çok üzgünüm. Bunu durduramadığım için daha da üzgünüm."
"Thanatos güçleriydi, değil mi?" dedi sessizce. "Karımı diğer Thanatos öldürdü, Zarek'i değil."
Ash başını salladı. Yüzyıllar önce Callyx'in hafızasını silmeye çalışmıştı ama Artemis, Callyx'i hizmetkarı yapmak için hafızayı Apollite'a geri vermişti.
"İnsanların eski bir sözü vardır. Mutlak güç kesinlikle yok eder."
Hayır, diye fısıldadı Callyx. "Mutlak intikam bunu yapar."
Ash, bu alt cehenneme sürgün edilmişken Apollite'a bir miktar netlik geldiğini görmekten memnundu.
"Benim için bir seçeneğin olduğunu mu söyledin?" Callyx tereddütle sordu.
"Ya sonsuz istirahatin için Elysian Fields'e salıverilirsin ya da seni şu anki yaşında Ohio, Cincinnati'ye canlı olarak yerleştirebilmen için bir pazarlık yaptım."
Callyx kaşlarını çattı. "Cincinnati, Ohio nedir?"
"Amerika denen bir ülkede güzel bir şehir."
"Neden oraya gitmek isteyeyim?"
"Çünkü Ohio Eyalet Üniversitesi'nde dans bölümünde okuyan bir ikinci sınıf öğrencisi var ve tanışmak isteyebileceğini düşünüyorum." Ash elini açtı ve ona kızın bir resmini gösterdi. Uzun sarı saçları ve büyük mavi gözleri ile çok güzeldi ve dersten sonra bir arkadaş çemberi içinde durdu.
"Dirce," diye soludu Callyx, sesi onun adını duyunca titriyordu.
"Aslında o artık Allison Grant. İnsan bir kadın."
Ash'in bakışlarıyla karşılaşan Callyx'in gözleri işkence gördü. "Ama sadece birkaç yıl içinde ölmeye lanetlenmiş bir Apollite olurdum."
Başını hafifçe salladı. "Onunla olmayı seçersen, sen de insan olacaksın. Callyx veya Thanatos olmakla ilgili hiçbir şey hatırlamayacaksın. Sizin dünyanızda Daimonlar veya Apolliteler diye bir şey olmayacak. Karanlık Avcılar veya kadim tanrılar yok. Bütün bunlardan tamamen habersiz olacaksın."
"O zaman kim olduğumu hatırlamazsam onu nasıl bulacağım?"
Ash, Dirce'i görünmeyecek şekilde elini kapattı. "Onu bulmanı sağlayacağım. Yemin ederim. Orada kendin öğrenci olacaksın."
"Ve aile?"
"Zengin amcası Ash'in öldüğü ve seni mirasının tek varisi yaptığı bir yetim olacaksın.
Yaşadığınız sürece hiçbiriniz hiçbir şey istemeyeceksiniz."
Callyx'in dudakları titredi. "Adamlarından birini öldürsem bile bunu benim için yapar mısın?"
Bjorn'dan söz edildiğinde Ash'in çenesi gerildi. "Affetmek, yiğitliğin en iyi parçasıdır."
"Her zaman bunun 'takdir yetkisi' olduğunu düşünmüşümdür."

Ash başını salladı. “Takdir kolaydır. Zor olan, kendinizi ve başkalarını affetme cesaretini bulmaktır.”
Callyx bunu birkaç dakika sessizce düşündü. "Sen akıllı bir adamsın."
Ash buna yarı yarıya güldü. "Tam olarak değil. Ee, karar verdin mi?”
Callyx'in bakışları, Ash'in yapacağını bildiği cevabı söylemeden önce onunkilere saplandı. Başka seçenek yok. Dirce olmadan cenneti nasıl bilebilirim? Cincinnati'ye gitmek istiyorum."
"Böyle hissedebileceğini düşündüm."
Ash geri çekilerek Callyx'in dileğini yerine getirdi.
Thanatos'un hücresinde tek başına olan Ash karanlık, rutubetli duvarlara baktı ve kendi iblisleriyle savaştı. Artemis'in onu buna mahkum etmeye hakkı yoktu.
Bir gün cezasını alacaktı.
Ama önce ilgilenilmesi gereken Dionysos meselesi vardı. Şarap tanrısı bir dahaki sefere Artemis'in evcil hayvanlarından birini Ash'in adamlarının üzerine salmak istediğinde, iki kere düşünecekti.
Ayrıca ilgilenmesi gereken birkaç kişi daha vardı. Hala ok ve yay işaretiyle ilgili bilgileri Jess, Syra ve Toprak Sahiplerinden silmek gibi küçük bir mesele vardı.
Zarek'ten de silmeliydi kuşkusuz ama ona yeterince zarar vermişti.
Zarek kimseye söylemezdi ve meşgul olacağı daha önemli işleri vardı.
Ayrıca, her şey Ash'in bildiği gibi olursa, Zarek kendisi ve Kara Avcılar hakkında işaretlerinin sırrından çok daha ilginç şeyler öğrenecekti.

* * *

Artemis tahtında tek başına oturmuş yastıklarıyla oynuyordu. Acheron uzun zaman önce gitmişti ve endişelenmeye başlamıştı.

Olimpos'u terk edemezdi ama başka şeyler yapabilirdi...
Zeus öğrenirse başını büyük belaya sokabilecek şeyler.
Belki de dağda bir öğleden sonrayı özgür geçirmesine izin vererek aptallık etmişti.
Tam onu bulmaya hazır olduğu sırada tapınağının kapıları açıldı.
Uzun adımlarla aralarından geçen Acheron'u görünce gülümsedi.
Acheron'u muhteşemdi.
Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve siyah deri pantolonu baştan çıkarmak için yaratılmış vücudunu sarıyordu. Başkalarını memnun etmek için yapılmış bir vücut.
Kapılar arkasından kapandı.
Vücudu sıcak, tatlı bir beklentiyle kendini yukarı itti. Gözlerindeki vahşi bakışı tanıdı.
Ham, katıksız açlık.
Aniden bacaklarının arasında biriken nemi hissettiğinde, arzu damarlarında yoğun ve ağır bir şekilde akıyordu.
Bu onun en çok sevdiği Acheron'du.

Avcı. İstediğini alıp pazarlık etmeyen.
Ona yaklaştığında kıyafetleri vücudundan ayrıldı.
Kendi de öyle.
Güçlerinin büyüklüğü karşısında ürperdi. Onunla alay eden güçler.
Beslenmeden çok uzun süre gitmişti. İkisi de biliyordu. Ne zaman belli bir noktaya gelse merhameti ölüyor, ahlaksızlaşıyor, duygusuzlaşıyordu.
O noktaya gelmişti.
Adam onu yakalayıp sert, kaslı vücuduna yaklaştırdığında inledi. Ereksiyonu kalçasında yanıyordu.
"Ne istiyorsun Acheron?" diye sordu, ama nefes darlığı, kayıtsızlığını ele veriyordu.
Ateşli bakışları onun çıplak vücudunu taradı ve daha da yanmasına neden oldu. Atlantis dilinde, "Ne istediğimi biliyorsun," dedi. "Sonuçta ben Besin Zincirinin en tepesindeyim ve sen...
sen Gıdasın."
Kalçalarını ayırırken gözleri kırmızıya döndü.
Artemis inledi ve ustalıkla onun içine girer girmez geldi. Başı dönüyordu, onu kendine yakın tuttu, ellerini onun pürüzsüz, kaslı sırtında gezdirirken, adam başını döndüren, zonklayan bir ritimle tekrar tekrar içine daldı.
Evet, istediği buydu. Bu onun aşık olduğu Acheron'du. Tutması gereken tanrılara bile meydan okuyacağı adam.
Onu sonsuza dek kendisine bağlayabilmek için uğruna her kuralı çiğnediği adam.
Onunla öfkeyle sevişti, açlığı arttı ve kendi açlığını ateşledi.
Artemis geleceğini bildiği şeyi beklerken başını yana eğdi.
Acheron'un gözleri kırmızı bir ateş gibi döndükten bir an önce kendini alçalttı ve ondan beslenebilmek için dişlerini onun boynuna geçirdi.
Artemis bir ağızdan geldiklerinde haykırdı. Güçleri onun içinde dolaşırken, onu içindeki güçlü his dışında her şeye karşı kör etti.
İstediği kadar ona hükmediyormuş gibi davranabilirdi ama günün sonunda gerçeği biliyordu.
Ona hükmetti.
Ve bunun için ondan nefret ediyordu.

SON SÖZ

Bora Bora

Zarek kumsalda uzanmış, güneşin ve sıcak rüzgarın tenini yakmasına izin vermişti. Ah, o his!

Yaklaşık bir aydır buradaydılar ve o hala sahilde olmaya doyamıyordu. Astrid ile gece gündüz birlikte olmaktan.

Göğsüne soğuk bir şeyin düştüğünü hissetti.

Gözlerini açtığında, Astrid'in tepesinde onu izlerken gülümsediğini gördü. Bir elinde küçük bir kase, diğerinde bir bardak tutuyordu.

"Dikkat et prenses, soğuk bir şeyin bana dokunmasından nefret ettiğimi biliyorsun."

Yanına diz çöktü ve göğsündeki su damlasını silmeden önce kâseyi kenara koydu, dokunuşu güneşten daha yakıcıydı.

Bakışları adamın vücudunda gezindi ve şimdi oldukça büyük bir tümseği olan mayosuna indi.

Buna pis pis gülümsedi. "Biliyor musun, bir keresinde bir film izlediğimi hatırlıyorum..."

Gözlerindeki parıltıdan şüpheleniyordu. "Evet?"

Bardağından bir buz küpü çıkardı ve ağzına attı.

Zarek, onun onu yaladığını görünce büyülenmiş bir halde izledi.

Onu çıkardı, sonra derisinin üzerine yerleştirdi.

"Astrid..."

"Şşşt," dedi, göğüs ucunu sert ve sağlam olana kadar daire içine alarak. Sıcak nefesini üfleyerek daha da şişmesine neden oldu. "Üşümenin en güzel tarafının ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Seni eritmek."

Zarek ağzını ona doğru indirip dilini meme ucunun üzerinde ileri geri sallarken inledi.

Geri çekildiğinde, küçük bir protesto için sızlandı.

Umursamadı ve ellerinden kaçtı.

"Unutmadan..." dedi ellerini şakacı bir şekilde kenara iterek, "ve bunu yapmaya devam edersem, unutacağım... senin için bir şeyim var."

Zarek dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Lütfen bana Scooby'nin ziyarete geleceğini söyleme."

Gözlerini ona çevirdi. "HAYIR. Sasha şimdilik New Orleans'taki Sanctuary'de kalıyor. Sahilde kaldığımız için kör olmasın diye 'çıplak kıçını görmeye' gelmeyi reddediyor."

Zarek pek de eğlenmiş görünmüyordu. "Peki, o zaman ne?"

Ona kasesini verdi.

Zarek içindekilere baktı ve bu ona biraz limonlu Jell-O'yu hatırlattı. "Bu nedir?"

"Çok lezzetli yemek. Bir lokma alırsan seni Olympus'taki evime götürebilirim. Aksi halde üç gün sonra seni burada bırakıp eve yalnız gitmek zorunda kalacağım."
"Neden?"
Parmak uçlarıyla alnındaki kaşlarını düzeltti. "Bu dünyada yaşayamayacağımı biliyorsun. Sadece kısa bir süre kalabilirim. Eğer istersen kalabilirsin, ben de elimden geldiğince geri geleceğim, ama—"
Sözlerini bir öpücükle kesti.
Zarek geri çekildi. "Yanında bir köleyle ortaya çıktığında diğerleri ne diyecek?"
"Sen bir köle değilsin Zarek ve ne dedikleri umurumda değil. Yapıyor musun?"
Bunun üzerine homurdandı. "Hiç de bile."
Ambrosiyi dudaklarına tuttu.
Zarek ona hızlı bir öpücük verdi, ardından ambrosiayı yedi ve nektarını içti. Acıtmasını ya da yakmasını bekliyordu ama tıpkı bir zamanlar ona verdiği pamuk şeker gibi yere düştü. Tatlı, şekerli tat ağzında anında eridi.
"Öyle mi?" şüpheyle sordu.
Başını salladı. "Bu kadar. Ne? Havai fişek falan mı bekliyordun?"
"Hayır, onları sadece seninle sevişirken bekliyorum."
"Aww," diye nefes verdi, burnunu burnuna sürterek. "Benimle güzel konuşmana bayılıyorum."
Zarek onun elini öptü ve onunla tanıştığından beri olanları düşünerek gülmeye başladı.
"Komik olan ne?" diye sordu.
"Düşünüyorum da, burada bir yıldıza dokunan ve sonra onu yarı tanrı yapan bir köleyim. Şimdiye kadar yaşamış en şanslı piç olmalıyım.
Mavi gözleri alev alev yanıyordu. "Evet, öylesin Beyaz Atlı Prens ve bunu sakın unutma."
"İnan bana prenses. yapmayacağım.
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
ŞEYTANLA DANS ETMEK. Telif Hakkı © 2003, 2012, Sherrilyn Kenyon. Her hakkı saklıdır. Bilgi için, adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY
10010.
www.stmartins.com
ISBN 978-1-250-00913-5 (ciltli)
İlk olarak Aralık 2003'te St. Martin's Press tarafından kitlesel pazar formatında yayınlandı First St. Martin's Press Ciltli Baskı: Eylül 2012
eISBN 9781429976183
İlk e-Kitap baskısı: Nisan 2010
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com

adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
gecenin öpücüğü
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
Thrylos
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm

sonsöz
telif hakkı
Thrylos
Atlantis:
Efsanevi. Mistik. Altın. Gizemli. Şanlı ve büyülü.
Hiç olmadığını iddia edenler var.
Ancak bu modern teknoloji ve silah dünyasında güvende olduklarını düşünenler de var. Tüm eski kötülüklerden güvende. Büyücülerin, savaşçıların ve ejderhaların çoktan öldüğüne bile inanıyorlar.
Kendilerini kurtaracağını sanıp, bilim ve mantıklarına sarılan aptallardır.
Gözlerinin önünde olanı görmeyi reddettikleri sürece asla özgür ya da güvende olamazlar.
Çünkü tüm eski mitler ve efsanelerin kökleri gerçeğe dayanır ve bazen gerçek bizi özgür kılmaz. Bazen bizi daha çok köleleştirir.
Ama gelin, güzel varlıklar ve beni dinleyin, şimdiye kadar var olan en mükemmel cennetin tarihi hakkında bir hikaye anlatın. Efsanevi Herakles Sütunları'nın ötesinde, büyük Ege'de, daha önce veya daha sonra gelenlerden çok daha gelişmiş bir insan ırkını besleyen, bir zamanlar gururlu bir ülke vardı.
İlkel tanrı Archon tarafından zamanın kadim sisleri arasında kurulan Atlantis, adını Archon'un "zarif güzellik" anlamına gelen en büyük kız kardeşi Atlantia'dan almıştır.
Archon, amcası okyanus tanrısı Ydor ve kız kardeşi Eda'nın (dünya) yardımıyla adayı, tüm odaya sahip olacak ilahi çocukları ile kıtayı doldurabilmeleri için toprağı karısı Apollymi'ye vermeleri için büyüledi. eğlenmek ve büyümek için gerekli.
Apollymi, hediyesine öyle bir sevinçle ağladı ki, gözyaşları toprağı sel gibi doldurdu ve Atlantis'i şehir içinde şehir yaptı. Beş su kanalıyla çevrili ikiz adalar.
Burada ölümsüz çocuklarını doğuracaktı.
Ancak çok geçmeden büyük Yok Edici Apollymi'nin kısır olduğu keşfedildi. Archon'un isteği üzerine Ydor, Eda ile konuştu ve birlikte adaları doldurmak ve Apollymi'nin kalbine yeniden neşe getirmek için bir Atlantis ırkı yarattılar.
İşe yaradı.
Tanrı-kraliçenin onuruna altın ve güzel olan Atlantisliler, diğer tüm insan ırklarından çok daha üstündü. Sadece onlar Apollymi'ye zevk verdi ve büyük Yok Edici'yi gülümsetti.
Eski tanrıları gibi barışçıl ve adil olan Atlantis halkı savaş bilmiyordu. Yoksulluk yok. Doğanın dengesi içinde uyumlu bir şekilde yaşamak için psişik zihinlerini ve büyülerini kullandılar. Kıyılarına gelen tüm yabancıları hoş karşıladılar, şifa ve refah hediyelerini onlarla paylaştılar.

Ancak zaman geçtikçe ve diğer panteonlar ve halklar onlara meydan okumak için ortaya çıktıkça, Atlantisliler anavatanları için savaşmak zorunda kaldılar.
Atlantis tanrıları, halklarını korumak için sonradan görme Yunan panteonuyla sürekli çatışmaya girdi. Onlara göre Yunanlılar asla anlayamayacakları şeylere sahip olmak için savaşan çocuklardı. Atlantisliler, herhangi bir ebeveynin öfkeli bir yürümeye başlayan çocuğa yapacağı gibi onlarla başa çıkmaya çalıştı. Adil bir şekilde. Sabırla.
Ama Yunanlılar eski bilgeliklerini dinlemezlerdi. Diğerlerinin yanı sıra Zeus ve Poseidon, Atlantis'in zenginliklerini ve dinginliğini kıskanıyorlardı.
Yine de adalarına en çok göz diken Apollon'du.
Acımasız, kurnaz bir tanrı olan Apollon, Atlantis'i eski tanrılardan devralmak için bir araç kullanır. Babası ve amcasının aksine, Yunanlıların Atlantislileri açık bir savaşta asla yenemeyeceğini biliyordu. Eski ileri uygarlık ancak içeriden fethedilebilirdi.
Böylece Zeus, Apollon'un savaşan ırkı Apollitleri anavatanları Yunanistan'dan yasakladığında, Apollon çocuklarını bir araya topladı ve onları denizin üzerinden Atlantis kıyılarına götürdü.
Atlantisliler, Yunanlılar tarafından zulüm gören psişik, tanrısal Apollite ırkına sempati duydular. Apolliteleri kuzen olarak gördüler ve Atlantis yasalarına uydukları ve hiçbir çekişmeye yol açmadıkları sürece onları hoş karşıladılar.
Apollite'ler herkesin önünde kendilerine söyleneni yaptılar. Atlantis tanrılarına kurbanlar sunarken, babaları Apollon ile yaptıkları antlaşmayı asla bozmadılar. Her yıl aralarından en güzel bakireyi seçtiler ve bir gün tanrılar olarak hüküm sürecekleri yeni bir yuva verme nezaketinden dolayı Apollon'a bir adak olarak onu Delphi'ye gönderdiler.
MÖ 10.500 yılında güzel aristokrat Clieto, Delphi'ye gönderildi. Apollo anında aşık oldu ve ona beş çift ikiz doğurdu.
Aşığı ve çocukları aracılığıyla kaderini önceden gördü. Sonunda onu Atlantis'in tahtına götüreceklerdi.
Metresini ve çocuklarını, Atlantis kraliyet ailesiyle evlendikleri Atlantis'e geri gönderdi. Apollo'nun daha büyük çocukları yerli Atlantislilerle evlenip iki ırkı bir araya getirerek çocuklarını daha da güçlü kıldıkları için onlar da öyle yapacaktı. Atlantis tacının gücünü ve ona sadakatini sağlamak için kraliyet soyunu saf tutacak tek kişi oydu.
Atlantis ve çocukları için planları vardı. Apollon, onlar aracılığıyla tüm dünyaya hükmedecek ve babasının kendisinden önceki eski tanrı Cronus'u devirdiği gibi babasını da devirecekti.
Apollon'un kendisinin her neslin kraliçesini ziyaret edeceği ve Atlantis'in erkek varisinin babası olacağı söylendi.
Her büyük oğul doğduğunda Apollo, bu oğlun Atlantis tanrılarını devirip devirmeyeceğini öğrenmek için kehanetlerine giderdi.
Her yıl hayır söylendi.
MÖ 9548'e kadar

Apollon, adeti olduğu üzere, kralı bir yıldan fazla bir süre önce ölmüş olan Atlantis kraliçesini ziyaret etti. Ona bir hayalet olarak geldi ve rüyasında ölü kocasını görerek uyurken oğlunun babası oldu.

Aynı zamanda Atlantis tanrılarının kendi kaderlerinin farkına vardıkları yıldı. Atlantis tanrılarının kraliçesi Apollymi, kendisini Archon'un çocuğuna hamile buldu.

Yüzyıllar boyunca kendi çocuğu için özlem duyduktan sonra, Yok Edici sonunda arzularını yerine getirdi. Atlantis adasının o gün geliştiği ve her zamankinden daha fazla refaha sahip olduğu söylendi. Tanrı-kraliçe, haberini diğer tüm tanrılara anlatırken neşeyle kutladı.

Kader onun duyurusunu duyar duymaz Apollymi ve Archon'a baktılar ve Apollymi'nin doğmamış oğlunun hepsinin ölümüne neden olacağını ilan ettiler.

Birer birer, üç Kaderin her biri tek bir kehanet satırı söyledi.

"Bildiğimiz dünyanın sonu gelecek."

"Bütün kaderimiz onun ellerinde olacak."

"Bir tanrı olarak, her hevesi üstün gelecek."

Tahminlerinden dehşete düşen Archon, karısına doğmamış bebeği öldürmesini emretti.

Apollymi reddetti. Kıskanç Kaderlerin sözleriyle çocuğunun gereksiz yere öldüğünü görmek için çok uzun süre beklemişti. Ablasının yardımıyla oğlunu erken dünyaya getirdi ve onu fani dünyada sakladı. Archon'a taştan bir bebek doğurdu.

"Senin sadakatsizliklerinden ve yalanlarından bıktım, Archon. Bugünden itibaren kalbimi sana karşı katılaştırdın. Benden sahip olabileceğin tek şey taştan bir bebek.

Öfkelenen Archon, onu bu dünya ile onlarınki arasındaki cehennem diyarı olan Kalosis'te tuzağa düşürdü.

"Oğlunuz ölene kadar orada kalacaksınız."

Ve böylece Atlantis tanrıları, Apollymi'den bir itirafta bulunmaya zorlayana kadar Apollymi'nin kız kardeşine düşman oldular.

"Ay güneşi yuttuğunda ve Atlantis zifiri karanlığa gömüldüğünde doğacak. Kraliçe annesi onun doğumundan korkarak ağlayacak."

Tanrılar, oğlunun doğumu yakın olan Atlantis kraliçesine gittiler. Tahmin edildiği gibi, doğum yapmak için mücadele ederken ay güneşi tuttu ve oğlu doğduğunda Archon bebeğin öldürülmesini talep etti.

Kraliçe ağladı ve Apollon'a kendisine yardım etmesi için yalvardı. Sevgilisi, kendi oğlunun eski tanrılar tarafından öldürülmesini kesinlikle görmeyecektir.

Ancak Apollo onu görmezden geldi ve yeni doğan oğlunun gözleri önünde katledilmesini çaresizce izledi.

Kraliçenin bilmediği şey, Apollo'ya ne olacağının zaten söylendiği ve doğurduğu oğlunun değil, kendisininkini kurtarmak için rahminde değiştirdiği başka bir çocuk olduğuydu.

Apollo, kız kardeşi Artemis'in yardımıyla oğlunu, Apollo'nun rahibeleri arasında büyüdüğü Delphi'ye götürmüştü.
Yıllar geçtikçe ve Apollo başka bir varis babası olmak için Atlantis kraliçesine geri dönemediğinde, ona olan nefreti arttı. Kaybettiği çocuğun yerine bir çocuk verme zahmetine katlanamayan Yunan tanrısını hor görüyordu.
Kraliçe, tek çocuğunun kurban edilmesine tanık olduktan yirmi bir yıl sonra, babası Yunan tanrısı Apollon'dan olan başka bir çocuk öğrendi.
Bu, tanrının kutsamasını Atlantislilerle savaş halinde olan Yunanlılara yöneltme umuduyla tanrıya bir adak olarak verilen bir Yunan prensesinden doğdu.
Haber kraliçeye ulaşır ulaşmaz, içindeki acılık, gelgiti onu alt edene kadar derinlerde kabardı.
İmparatorluğunun varisinin nerede bulunacağını sormak için kendi rahibesini çağırdı.
"Atlantis'in varisi, Aricles'in evinde oturuyor."
Apollon'un yeni doğan oğlunun doğduğu ev.
Kraliçe, Apollon'un kendi çocuklarına ihanet ettiğini bilerek, bildiriye öfkeyle çığlık attı. Onların yerini alacak yeni bir ırk yaratırken unutuldular.
Kraliçe, kişisel muhafızlarını çağırarak, Apollo'nun metresi ve çocuğunun öldürülmesini sağlamak için onları Yunanistan'a gönderdi. Çok sevdiği tahtına ikisinin de oturmasına asla izin vermezdi.
"Yunanlılar bunun vahşi bir hayvan tarafından yapıldığına inansınlar diye onları parçaladığınızdan emin olun. Bunun için kıyılarımıza bakmalarını sağlayacak hiçbir şey istemiyorum."
Ancak tüm intikam eylemlerinde olduğu gibi bu da ortaya çıktı.
Kalbi kırılan Apollon, düşünmeden, bir zamanlar seçtiği ırkın hepsini lanetledi. "Apollite doğumlu olan herkese bir veba. Bu gün ektiğin her şeyi biçersin. Hiçbiriniz değerli Ryssa'mın yaşını geçemeyeceksiniz. Yirmi yedinci doğum gününüzde hepiniz acı içinde yok olacaksınız. Hayvan gibi davrandığınız için onlar olacaksınız. Besin kaynağınızı yalnızca kendi türünüzün kanında bulmanızı sağlar. Ve bir daha asla seni göreceğim diyarımda yürüyemeyeceksin ve bana ihanet etmek için ne yaptığını hatırlamaya zorlanamayacaksın."
Apollon, lanet söylenene kadar Delphi'deki kendi oğlunu hatırlamıyordu. Diğerleriyle birlikte aptalca lanetlediği bir oğlu.
Bir kere konuşuldu mu böyle şeyler asla geri alınamaz.
Ama bundan da öte, kendi yok oluşunun tohumlarını ekmişti. Apollon'un en değerli başrahibesinin oğlunun düğün gününde Apollo, hayatta değer verdiği her şeyi oğluna emanet etmişti.
"Ellerinde, geleceğimi tutuyorsun. Senin kanın benim ve ben senin ve müstakbel çocukların sayesinde yaşıyorum."
Apollon, bu bağlayıcı sözlerle ve bir anlık öfkeyle kendini yok olmaya mahkum etmişti. Oğlunun soyu bir kez öldü mü, o zaman Apollon ve onunla birlikte güneşin kendisi de ölürdü.

Görüyorsun, Apollo sadece bir tanrı değil. O güneşin özüdür ve evrenin dengesini elinde tutar.
Apollon'un öldüğü gün, dünya ve burada yaşayan herkes ölür.
Şimdi yıl MS 2003 ve antik tanrının kanını taşıyan tek bir Apollite çocuğu kaldı...

Bölüm 1

Şubat

2003

Paul, Minnesota

Ah, tatlım, büyük aygır alarmı. Saat üç."

Cassandra Peters, kalabalık barda döndüğünde en sevdikleri yerel grup Twisted Hearts'ın çaldığı sahneye bakan ortalama görünümlü, koyu saçlı bir adam görünce Michelle Avery'nin şehvet dolu ses tonuna güldü.

Long Island Buzlu Çayını yudumlarken müziğin ritmine ayak uyduran Cassandra onu bir dakika inceledi. "Niteliklerini" kapsamlı bir şekilde taradıktan sonra, "O bir Süt Adam," diye karar verdi.

görünüşü, arabası ve oduncu kıyafetinden oluşuyordu.

Michelle başını salladı. "Hayır hanımefendi, o kesinlikle bir Cracker."

Cassandra, bir adamı neden yataktan atmayacaklarına bağlı olan derecelendirme sistemlerine gülümsedi. Süt Adam, alışılmadık bir şekilde çekici olduğunu ve her an yatağa bir bardak süt getirebileceğini kastediyordu. Krakerler bir adım öndeydi ve Kurabiyeler tanrıydı.

Ancak eril çekicilikte son nokta, Pudralı Çörek olarak derecelendirildi. Toz haline getirilmiş bir çörek dağınık olmakla kalmıyor, aynı zamanda sürekli diyet zihniyetlerini ihlal ediyor ve bir kadına onu ısırması için yalvarıyordu. Bugüne kadar hiçbiri bir Pudra Çörek ile canlı olarak karşılaşmamıştı. Yine de her zaman umutluydular.

Michelle, Brenda ve Kat'in omuzlarına hafifçe vurdu ve dikkat çekmeyecek bir şekilde dik dik baktığı adamı işaret etti. "Kurabiye?"

Kat başını salladı. Kraker.

"Kesinlikle Cracker," diye onayladı Brenda.

“Ah, ne biliyorsun? Düzenli bir erkek arkadaşın var," dedi Michelle, grup şarkılarını bitirip ara verirken Brenda'ya. "Tanrım, sizler sert eleştirmenlersiniz."

Cassandra, arkadaşıyla konuşan ve uzun bira içen adama baktı. O onun kalbini çarpmadı ama çok az erkek yaptı. Buna rağmen rahat, açık bir tavrı ve hoş, arkadaşça bir gülümsemesi vardı. Michelle'in ondan neden hoşlandığını anlayabiliyordu.

"Zaten bizim ne düşündüğümüzü neden umursuyorsun ki?" Michelle'e sordu. "Ondan hoşlanıyorsan, yukarı çık ve kendini tanıt."

Michelle dehşete kapılmıştı. "Bunu yapamam."

"Neden?" diye sordu.

"Ya şişman ya da çirkin olduğumu düşünürse?"

Cassandra gözlerini devirdi. Michelle, çirkin olmaktan çok uzak, çok zayıf bir esmerdi. Hayat kısa Michelle. Çok kısa. Bildiğin tek şey, o hayallerinin erkeği olabilir ama burada kalıp salyaların akarak ve rol yapmayarak kalırsan asla bilemeyeceksin.

"Tanrım," diye soludu Michelle, "bu bugün için yaşa tavrını ne kadar kıskanıyorum. Ama yapamam.”

Cassandra onu elinden tuttu ve kalabalığın arasından adama doğru çekti. Omzuna dokundu.
Şaşırarak arkasını döndü.
Cassandra'ya baktığında gözleri büyüdü. 1,80 boyunda, bir doğa ucubesi olmaya alışmıştı. Haklı olarak, adam onun kendisinden beş santim daha uzun olmasına gücenmiş görünmüyordu.
Normal bir 1,60 olan Michelle'e baktı.
Merhaba, dedi Cassandra bakışlarını ona çevirerek. "Hızlı bir anket yapıyorum. Evli misin?"
Kaşlarını çattı. "HAYIR."
"Birini görmek?"
Arkadaşına şaşkın bir bakış attı. "HAYIR."
"Eşcinsel mi?"
Çenesi düştü. "Affedersin?"
"Cassandra!" Michelle tersledi.
İkisini de görmezden geldi ve arkadaşı kaçmaya çalışırken Michelle'in elini sımsıkı tuttu. "Kadınlardan hoşlanıyorsun, değil mi?"
"Evet," dedi gücenmiş bir sesle.
"Güzel, çünkü buradaki arkadaşım Michelle senin çok tatlı olduğunu düşünüyor ve seninle tanışmak istiyor." Michelle'i aralarına çekti. "Michelle, bu..."
Michelle'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştığında gülümsedi. "Tom Cody."
Cassandra, "Tom Cody," diye tekrarladı. "Tom, bu Michelle."
"Merhaba" dedi elini ona uzatarak.
Cassandra, Michelle'in ifadesinden, arkadaşının onu boğması mı yoksa teşekkür etmesi mi gerektiğinden emin olmadığını anlayabiliyordu.
Merhaba, dedi Michelle elini sallayarak.
Yarı uyumlu olduklarından ve ilk buluşmada ısırmadığından emin olan Cassandra, onları bırakıp Brenda ve Kat'in yanına gitti.
Cassandra yanlarına gelir gelmez Kat, "Ona bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.
"Daha sonra seni öldürecek."
Brenda sindi. "Bir daha bana bunu yaparsan seni öldürürüm."
Kat kolunu Brenda'nın omuzlarına attı ve ona şefkatle sarıldı. "Ona istediğin kadar bağırabilirsin tatlım ama onu öldürmene izin veremem."
Brenda, Kat'in yüreğinden konuştuğunu bilmeden Kat'in yorumuna güldü.
Cassandra'nın gizli korumasıydı ve beş yıldır onunla birlikteydi. Rekor.
Cassandra'nın korumalarının çoğunun yaklaşık sekiz aylık bir iş beklentisi vardı.
Ya öldüler ya da tam olarak kimin ve neyin peşinde olduğunu gördükleri anda işi bıraktılar. Onların düşüncesine göre, babasının onu hayatta tutmak için onlara ödediği fahiş miktardaki para bile riske girmeye değmezdi.
Ama Kat değil. Cassandra'nın şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha azimli ve küstahtı.

Kat'in Cassandra'nın tanıdığı, kendisinden daha uzun olan tek kadın olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. 1,80 boyunda ve şaşırtıcı derecede güzel olan Kat, gittiği her yerde büyük bir giriş yaptı. Sarı saçları omuzlarından biraz aşağı sarkıyordu ve o kadar yeşil gözleri vardı ki gerçek görünmüyordu.
"Biliyorsun," dedi Brenda, Tom ve Michelle'in konuşup gülmesini izlerken Cassandra'ya. "Güvenini kazanmak için her şeyimi verirdim. Hiç kendinden şüphe duydun mu?”
Cassandra dürüstçe yanıtladı. "Her zaman."
"Hiç göstermiyorsun."
Bunun nedeni, arkadaşlarının aksine, Cassandra'nın yaşamak için yalnızca sekiz ayı daha kalmış olma ihtimalinin çok düşük olmasıydı. Hayattan korkmayı ya da çekinmeyi göze alamazdı. Sloganı, her şeyi iki eliyle tutmak ve onunla koşmaktı.
Sonra tekrar, tüm hayatı boyunca koşmuştu. Fırsatları olsa onu öldürecek olanlardan kaçmak.
Ama hepsinden önemlisi, bir şekilde, bir şekilde kaçınılmaz olanı önleyebileceğini umarak kaderinden kaçıyordu.
Altı yaşından beri dünyayı dolaşmasına rağmen, mirası hakkındaki gerçeği keşfetmeye, ondan önceki annesinin olduğundan daha yakın değildi.
Yine de, doğan her gün umutluydu. Birinin ona hayatının yirmi yedinci yaş gününde sona ermek zorunda olmadığını söylemesi umuduyla. Bir yerde birkaç aydan, hatta günden fazla kalabileceğine dair umutluydu.
"Hub-ba!" dedi Brenda, girişe doğru bakarken gözleri kocaman açıldı. "Sanırım kurabiyelerimizi buldum! Ve hanımlar, üç tane var.”
Onun şaşkın ses tonuna gülen Cassandra arkasını döndü ve inanılmaz derecede seksi üç erkeğin kulübe girdiğini gördü. Hepsinin boyu 1,80'in oldukça üzerindeydi, derileri ve saçları altın sarısıydı ve son derece muhteşemlerdi.
İçinden korkunç, yakıcı bir ürperti geçtiğini hissettiğinde kahkahası anında kesildi. Bu onun fazlasıyla aşina olduğu bir duyguydu.
Ve kalbine terör damgasını vuran oydu.
Pahalı kazaklar, kot pantolonlar ve kayak ceketleri giymiş üç adam, barın sakinlerini ölümcül yırtıcılarmış gibi taradılar. Cassandra titredi. Bardaki insanların ne kadar tehlikede olduklarından haberleri yoktu.
Hiçbiri.
Ah, sevgili Tanrım…
Selam Cass, dedi Brenda. "Git beni onlarla tanıştır."
Cassandra, onu uyarmak için Kat ile göz teması kurarken başını salladı. Brenda'yı adamlardan ve onların karanlık, aç görüşlerinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Bunlar kötü haber, Bren. Gerçekten kötü haber.”
Yarı Apollite olmanın bir erdemi, annesinin türünden başkalarını ayırt edebilmesiydi.

Ve içinden bir ses, kalabalığın içinde yürüyen, baştan çıkarıcı gülümsemelerle kadınları tarayan erkeklerin artık basit Apollitler olmadığını söylüyordu.
Onlar, insanları öldürerek ve ruhlarını çalarak kısa ömürlerini uzatmayı seçen zalim bir Apollite türü olan Daimon'lardı.
Eşsiz, güçlü Daimon karizmaları ve ruhlara olan açlıkları vücutlarının her bir gözeneğinden kan akıyordu.
Kurbanlar için buradaydılar.
Cassandra paniğini yuttu. Onlar ona çok yaklaşıp gerçekte kim olduğunu keşfetmeden önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.
Çantasındaki küçük tabancaya uzandı ve bir kaçış yolu aradı.
Arkadan, dedi Kat, onu kulübün arkasına doğru çekerek.
"Neler oluyor?" diye sordu.
Aniden Daimonların en uzunu olduğu yerde kalakaldı.
Onlarla yüzleşmek için döndü.
Çelik gibi gözleri yoğun bir ilgiyle Cassandra'ya dikildi ve Cassandra onun zihnine girmeye çalıştığını hissedebiliyordu. İzinsiz girişini engelledi ama artık çok geçti.
Arkadaşlarının kollarından tuttu ve başını onlara doğru eğdi.
Lanet etmek. Bu berbattı.
Gerçekten.
Barın kalabalığıyla onlara ateş açamadı, Kat da açamadı. El bombaları arabadaydı ve hançerlerini koltuğun altında bırakmayı seçmişti.
Şimdi bana sai'lerinin yanında olduğunu söylemek için iyi bir zaman, Kat.
Hayır. Kamalarınız üzerinde mi?”
"Evet," dedi alaycı bir şekilde, elde taşınan küçük tırpanlara benzeyen silahlarını düşünerek. "Evden ayrılmadan önce onları sütyenimin içine soktum."
Kat'in eline soğuk bir şey sıkıştırdığını hissetti. Aşağıya baktığında kapalı uchiwa dövüş fanını gördü. Çelikten yapılmış fan, bir Ginsu bıçağı kadar tehlikeli olacak şekilde bir tarafı keskinleştirildi. Katlanmış ve sadece on bir inç uzunluğunda, bir
zararsız bir Japon yelpazeydi ama Kat ya da Cassandra'nın elinde ölümcüldü.
Kat onu bir yangın çıkışının olduğu sahneye doğru çekerken Cassandra vantilatörü daha sıkı kavradı. Daimonlar saldırdığında ona yakın olarak onu tehlikeye atmadan önce Daimonlardan uzağa ve Brenda'dan uzağa, çıkışın yakınındaki kalabalığın içine geri sürüklendi.
Saklanmanın bir yolu olmadığını anlayınca ikisinin de boyuna lanet okudu. O ve Kat herkesin karşısında bu kadar dik dururken, Daimonların bu kalabalıkta bile onları görmesini engellemenin bir yolu yoktu.
Başka bir uzun boylu, sarışın adam kaçışlarını engellediğinde Kat olduğu yerde kalakaldı.
İki saniye sonra, her ikisi de barda üçten fazla Daimon olduğunu fark edince, kulübün kendi tarafında kıyamet koptu.

En az bir düzine vardı.
Kat, Cassandra'yı çıkışa doğru itti, ardından Daimon'u tekmeleyerek gürültüye bağıran ve feryat eden bir grup insanın üzerine fırlattı.
Başka bir Daimon av bıçağıyla ona doğru gelirken Cassandra yelpazesini açtı. Bıçağı çıtaların arasından yakaladı ve ellerinden çevirdi, ardından bıçağı Daimon'u göğsüne saplamak için kullandı.
Anında dağıldı.
Daimonlardan biri, "Bunu ödeyeceksin kaltak," diye homurdandı, onu suçlarken.
Bardaki birkaç adam ona yardım etmek için hareket etti, ancak diğer müşteriler çıkışlara yönelirken Daimonlar onları çabucak halletti.
Dört Daimon, Kat'ın etrafını sardı.
Cassandra onlarla savaşmasına yardım etmesi için ona ulaşmaya çalıştı ama başaramadı. Daimonlardan biri korumasını, Kat'in yakındaki bir duvara uçmasına yol açan şiddetli bir darbeyle yakaladı.
Kat bir gümbürtüyle vurdu, sonra yığın halinde yere indi. Cassandra ona yardım etmek istedi ama bunu yapmanın en iyi yolu Daimonları bardan ve arkadaşından uzaklaştırmaktı.
Koşmak için döndü, sadece tam arkasında duran iki Daimon daha buldu.
Vücutlarının çarpışması dikkatini o kadar dağıttı ki Daimonlardan biri elinden pervaneyi ve bıçağı çekip aldı.
Düşmemek için kollarını ona doladı.
Uzun boylu, sarışın ve yakışıklı Daimon, dişi olan her şeyi kendisine çeken nadir bir cinsel auraya sahipti. İnsanları etkili bir şekilde avlamalarını sağlayan bu özdü.
"Bir yere mi gidiyorsun prenses?" diye sordu, bileklerini ellerinin arasına alarak ve silahı için savaşma yeteneğini engelleyerek.
Cassandra konuşmaya çalıştı ama derin, kara gözleri onu tamamen tutsak etti. Güçlerinin zihnine ulaştığını, kaçma yeteneğini uyuşturduğunu hissetti.
Diğerleri ona katıldı.
Yine de önündeki kişi ellerini onun bileklerinde, büyüleyici bakışlarını onunkilerde tuttu.
"Pekala, peki," dedi en uzun olanı, soğuk parmağını yanağından aşağı kaydırırken. "Bu gece beslenmek için dışarı çıktığımda bulmayı umduğum son şey kayıp varisimizdi."
Başını onun dokunuşundan uzaklaştırdı. "Beni öldürmek seni kurtarmayacak," dedi. "Bu sadece bir efsane."
Onu tutan kişi, lideriyle yüzleşmek için onu çevirdi.
Daimon lideri güldü. Hepimiz değil miyiz? Bu bardaki herhangi bir insana vampir olup olmadığını sor ve ne diyecekler? Ona kötü kötü bakarken dilini uzun köpek dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Şimdi dışarı çık ve yalnız öl yoksa arkadaşlarına ziyafet çekeriz."
Yırtıcı bakışlarını, yeterince uzakta olan ve Tom tarafından o kadar büyülenmiş olan Michelle'e kaydırdı ki Michelle, büyük, kalabalık barda

Cassandra'nın tarafında olup biten kavganın farkında bile değildi. "Esmer güçlü. Sadece onun ruhu bizi en az altı ay beslemeli. Sarışına gelince..." Bakışları, nasıl incindiğinin farkında olmayan insanlarla çevrili Kat'in yattığı yere kaydı. Hiç şüphe yok ki Daimonlar güçlerini etraflarındaki insanların zihinlerini bulandırmak ve onların karışmasını engellemek için kullanıyorlardı.
"Eh," diye devam etti uğursuzca, "biraz atıştırmanın kimseye zararı olmaz." Kolunu tutarken onu tutan Daimon bıraktı.
Katliamına sessizce gitmek istemeyen Cassandra, katı ve yoğun eğitimine geri döndü. Arkasındaki Daimon'un kollarına geri adım attı ve topuğunu onun ayağına indirdi.
Küfür etti.
Yumruğunu önündeki Daimon'un midesine gömdü, sonra diğer ikisinin arasından fırlayıp kapıya yöneldi.
İnsanlık dışı hızıyla, en uzun Daimon onun yolunu yarı yolda kesti. Onu acımasızca durdurmak için çekerken dudaklarında acımasız bir gülümseme kıvrıldı.
Dışarı attı, ama ona zarar vermesini engelledi.
"Yapma." Derin sesi büyüleyiciydi ve ona itaatsizlik etmesi durumunda ölümcül bir zarar vereceği vaadiyle doluydu.
Bardaki birkaç kişi onlara bakmak için döndü ama Daimon'dan gelen tek bir kötü bakış ve yola koyuldular.
Kimse ona yardım etmezdi.
Hiçbiri cesaret edemedi.
Ama henüz bitmemişti... Onlara asla teslim olmayacaktı.
Tekrar saldıramadan, kulübün ön kapısı bir arktik patlamasıyla açıldı. Daimon kendisinden daha kötü bir şey sezmiş gibi başını kapıya doğru çevirdi.
Gözleri panikle büyüdü.
Cassandra onu şaşkına çeviren şeyin ne olduğunu görmek için döndü ve sonra o da bakışlarını alamadı.
Rüzgâr ve kar, en az 1,80 boyunda duran bir adamın etrafında girdap gibi girdaba girdi.
On derecelik havada dolaşan çoğu insanın aksine, yeni gelenin üzerinde yalnızca rüzgarda dalgalanan uzun, ince siyah deri bir ceket vardı. Üzerinde düz siyah bir süveter, motorcu botları ve vahşi, cinsel vaadlerle çağıran ince, sert bir vücudu saran bir çift dar siyah deri pantolon vardı.
Eşi benzeri olmadığını bilen bir adamın kendine güvenen, ölümcül havası vardı. Dünyayı onu alt etmeye cesaret eden bir adamın.
Bu bir avcının yürüyüşüydü.
Ve kanının donmasına neden oldu.
Saçları sarı olsaydı, onun başka bir Daimon olduğunu varsayabilirdi. Ama bu adam tamamen başka bir şeydi.
Omuzlarına kadar uzanan simsiyah saçları, mükemmel bir şekilde yontulmuş yüzünden geriye doğru savrulmuştu, bu da onun kalbinin

atmasına neden oldu. Kara gözleri soğuktu. Çelik gibi. Yüzü asık ve duygusuzdu.
Ne güzel ne de kadınsı, adam o kadar Pudralı Çörekti ki, onu yatağında paylaşmak zorunda bile kalmazdı!
Bir işaret feneri gibi çekilen ve bardaki kalabalığa aldırış etmeyen yeni gelen, karanlık, ölümcül bakışlarını bir Daimon'dan diğerine kaydırdı, ta ki yanındakine odaklanana kadar.
Yakışıklı yüzüne yavaş, şeytani bir gülümseme yayıldı ve en ufak diş dişlerini gösterdi.
Doğruca onlara yöneldi.
Daimon küfretti ve ardından onu önüne çekti.
Cassandra, cebinden bir silah çıkarıp şakağına dayayana kadar direndi.
İnsanlar saklanmak için koşarken barda çığlıklar ve bağırışlar yükseldi.
Diğer Daimonlar, bir savaş oluşumu gibi görünen bir şeye, onun yanında durmak için hareket ettiler.
Yeni gelen onları tartarken alçak, uğursuz bir kahkaha attı. Jet gözlerindeki ışık ona dövüşü ne kadar dört gözle beklediğini söylüyordu.
Bakışları aslında onları tahrik ediyordu.
"Bir rehin almak için kötü bir biçim," dedi gök gürültüsü gibi gürleyen, derin, düzgün aksanlı bir sesle. "Özellikle de seni zaten öldüreceğimi bildiğinde."
Cassandra o anda yeni gelenin kim ve ne olduğunu anladı.
O bir Kara Avcıydı - sonsuza dek insan ruhlarını besleyen Daimonları avlamak ve infaz etmek için harcayan ölümsüz bir savaşçı. Onlar, insanlığın savunucuları ve halkı için Şeytan'ın kişileştirilmesiydi.
Bunları hayatı boyunca duymuştu ama öcü gibi o da onları şehir efsanelerine bağlamıştı.
Ama karşısındaki adam onun hayal gücünün bir ürünü değildi. O gerçekti ve duyduğu hikayeler kadar ölümcül görünüyordu.
"Çekil yolumdan Kara Avcı," dedi Daimon onu tutan, "yoksa onu öldürürüm."
Tehditten keyif almış gibi görünen Kara Avcı, kızgın bir çocuğu azarlayan bir ebeveyn gibi başını salladı. "Biliyor musun, bir gün daha o sığınakta kalmalıydın.
Bu gece Buffy gecesi ve bu da tamamen yeni bir bölüm."
Karanlık Avcı sinirli bir şekilde içini çekmek için durakladı. "Evde sıcacık, Sarah Michelle Gellar'ın askılı atkısıyla kıç tekmelemesini seyrederken, dondurucu soğukta buraya gelip seni öldürmek zorunda olmamın beni ne kadar kızdırdığı hakkında bir fikrin var mı?"
Cassandra'yı daha sıkı kavrayan Daimon'un kolları titriyordu. "Onu elde etmek!"
Daimonlar hemen saldırdı. Kara Avcı ilkini boğazından yakaladı. Akıcı bir hareketle Daimon'u kaldırdı ve onu sıkı bir yumrukla tuttuğu duvara çarptı.
Daimon sızlandı.
"Nesin sen, bebek mi?" diye sordu Kara Avcı. "Tanrım, eğer insanları öldüreceksen, en azından onurlu bir şekilde ölmeyi öğrenebilirsin."

İkinci bir Daimon sırtına atladı. Kara Avcı vücudunun alt kısmını bükerken çizmesinin ucundan uzun, şeytani görünüşlü bir bıçak fırladı. Bıçağı Daimon'un göğsünün ortasına sapladı.
Daimon anında toz haline geldi.
Karanlık Avcı'nın pençesindeki Daimon, onu ısırmaya ve tekmelemeye çalışırken uzun köpek dişlerini parlattı. Kara Avcı, onu üçüncü Daimon'un kollarına attı.
Geri sendelediler ve bir yığın halinde yere düştüler.
Kara Avcı, ayaklarını geri kazanmaya çalışırken birbirlerine tökezleyen iki Daimon'a başını salladı.
Daha fazla saldırıya uğradı ve hastalık derecesinde güzel olduğu kadar korkutucu da olan bir kolaylıkla onları yarıp geçti.
"Hadi ama dövüşmeyi nereden öğrendin?" diye sordu iki kişiyi daha öldürürken. “Bayan Manners'
Kız Okulu?” Daimonlara küçümseyici bir şekilde alay etti. “Küçük kız kardeşim üç yaşındayken senden daha sert vurabilirdi. Lanet olsun, Daimon'a dönüşeceksen en azından birkaç dövüş dersi alıp sıkıcı işimi daha da zorlaştırabilirsin.
ilginç." Yorgun bir şekilde içini çekti ve tavana baktı. "İhtiyacın olduğunda Spathi Daimonları nerede?"
Kara Avcı'nın dikkati dağılırken, onu tutan Daimon silahı şakağından çıkardı ve ona dört el ateş etti.
Kara Avcı çok ağır ağır onlara doğru döndü.
Yüzüne yayılan öfkeyle onu vuran Daimon'a dik dik baktı. "Onurunuz yok mu? Nezaket yok mu? Lanet beyin yok mu? Beni kurşunla öldüremezsin. Sadece beni kızdırıyorsun.
Böğründe kanayan yaralara baktı, sonra derideki deliklerden ışığın girmesi için ceketini çıkardı. Tekrar küfür etti. "Ve az önce benim kahrolasılığımı mahvettin"
favori ceket.”
Kara Avcı Daimon'a homurdandı. "Bunun için ölürsün."
Cassandra hareket edemeden Kara Avcı elini onlara doğru savurdu. İnce siyah bir kordon dışarı fırladı ve Daimon'un bileğini sardı.
Kara Avcı, göz kırpamayacağı kadar hızlı bir şekilde aralarındaki mesafeyi kapattı, Daimon'un bileğini çekti ve ön kolunu sıktı.
Daimon'dan sendeleyerek uzaklaştı ve kırık müzik kutusuna yaslanarak yollarından çekildi.
Kara Avcı, bir eli hâlâ Daimon'ın kolundayken, onu boğazından yakaladı ve ayaklarından kaldırdı. Zarif bir kavis çizerek Daimon'u bir masaya fırlattı. Camlar, Daimon'un sırtının ağırlığı altında paramparça oldu. Tabanca soğuk, metalik bir gümbürtüyle ahşap zemine çarptı.
"Annen sana bizi öldürmenin tek yolunun bizi parçalara ayırmak olduğunu söylemedi mi?" diye sordu Kara Avcı. "Tabanca yerine odun parçalayıcı getirmeliydin."

Tutmasına karşı umutsuzca savaşan Daimon'a dik dik baktı. "Şimdi, çaldığın insan ruhlarını serbest bırakma konusuna bakalım." Kara Avcı çizmesinden bir kelebek bıçak çıkardı, çevirerek açtı ve Daimon'un göğsüne sapladı. Daimon, arkasında hiçbir şey bırakmadan anında bozuldu.
Son ikisi kapıya koştu.
Kara Avcı ceketinin altından bir dizi fırlatma bıçağı çıkarıp onları ölümcül bir hassasiyetle kaçan katillerin sırtına fırlatmadan önce çok uzaklaşmadılar. Daimonlar patladı ve bıçakları uğursuzca yere çarptı.
Kara Avcı, inanılmaz derecede kasıtlı bir sakinlikle çıkışa yöneldi. Sadece bıçaklarını yerden alacak kadar durdu.
Sonra geldiği gibi hızlı ve sessizce gitti.
Bardaki insanlar saklandıkları yerden çıkıp çılgına dönerken Cassandra nefes almakta zorlandı. Neyse ki Kat bile kendini yukarı itti ve tökezleyerek ona doğru geldi.
Arkadaşları koşarak yanına geldi.
"İyi misin?"
"Ne yaptığını gördün mü?"
"Öldüğünü sanmıştım!"
"Tanrıya şükür, hala hayattasın!"
"Senden ne istiyorlardı?"
"O adamlar kimdi?"
"Onlara ne oldu?"
Kulağına o kadar hızlı ve karışık gelen sesleri zar zor işitiyordu ki kimin hangi soruyu sorduğunu anlayamıyordu. Cassandra'nın aklı hâlâ onu kurtarmaya gelen Karanlık Avcı'daydı. Neden onu kurtarmak için uğraşmıştı?
Onun hakkında daha çok şey bilmesi gerekiyordu...
Daha iyi düşünemeden Cassandra, gerçek olmaması gereken bir adam arayarak onun peşinden koştu.
Dışarıda, siren sesleri havayı dolduruyor ve gitgide yükseliyordu. Bardaki biri polisi aramış olmalı.
Karanlık Avcı, ona yetişip onu durdurana kadar sokağın yarısına gelmişti. Yüzü kayıtsızdı, o derin, kara gözleriyle ona baktı. Göz bebeklerini seçemeyecek kadar siyahtı. Rüzgâr saçlarını yontulmuş yüz hatlarında savurdu ve nefesinden çıkan bulut onunkiyle karıştı.
Hava buz gibiydi ama onun varlığı onu o kadar ısıtmıştı ki hissetmedi bile.
"Polis konusunda ne yapacaksın?" diye sordu. "Seni arıyor olacaklar."
Dudaklarının kenarlarına acı bir gülümseme takıldı. "Beş dakika sonra o bardaki hiç kimse beni gördüğünü hatırlamayacak."
Sözleri onu şaşırttı. Bu, tüm Karanlık Avcılar için geçerli miydi? "Ben de unutacak mıyım?"
Onayladı.
"Öyleyse, hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."
Wulf duraksadı. İlk kez birisi ona Kara Avcı olduğu için teşekkür etmişti.

Oval yüzünün etrafında düzensiz bir şekilde sıralanan sıkı, çilek sarısı buklelerin zenginliğine baktı. Uzun saçlarını sırtına doğru örmüştü. Ve ela yeşili gözleri parlak bir canlılık ve sıcaklıkla doluydu.
Harika bir güzellik olmasa da, yüz hatlarında davetkar, baştan çıkarıcı, sessiz bir çekicilik vardı.
İstemeden elini çenesine, kulağının hemen altına dokunmak için kaldırdı. Kadifeden daha yumuşak olan narin teni, soğuk parmaklarını ısıttı.
En son bir kadına dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.
En son bir tane tattığından beri.
Kendini durduramadan eğildi ve o ayrık dudakları kendi dudaklarıyla yakaladı.
Wulf, vücudu kükreyerek canlanırken onun tadına homurdandı. Hiç ağzının balından daha tatlı bir şey tatmamıştı. Onun temiz, gül kokulu teninden daha sarhoş edici bir şey koklamamıştı.
Elleri onun omuzlarını kavrayıp onu kendisine daha çok bastırırken dili onun diliyle dans etti. Vücudunun başka yerlerde ne kadar yumuşak olacağı düşüncesiyle sertleşti ve katılaştı.
Ve o anda onu hayrete düşüren bir aciliyetle istedi. Uzun, çok uzun zamandır hissetmediği çaresiz bir ihtiyaçtı.
Cassandra'nın duyuları, onun dudaklarının beklenmedik bir şekilde onun dudaklarına temas etmesiyle birlikte döndü. Onun öpücüğünün gücü ve açlığı gibi bir şeyi hiç tatmamıştı.
Sandal ağacının hafif kokusu tenine yapıştı ve bira ile vahşi, evcilleştirilmemiş erkeksiliğin tadına baktı.
Barbar.
Onu tanımlayan tek kelime buydu.
Ağzını ustalıkla yağmalarken kolları ona dolandı.
O sadece Daimons için ölümcül değildi. Bir kadının duyuları için ölümcüldü.
Tüm vücudu yanarken kalbi gümbür gümbür atıyor, onun gücünü içinde çılgınca tatmak istiyordu.
Onu çaresizce öptü.
Dişleriyle dudaklarını kemirirken yüzünü ellerinin arasına aldı. Dişleri.
Aniden, ellerini onun sırtında gezdirirken öpücüğünü derinleştirdi ve onun onun için ne kadar sert ve hazır olduğunu hissedebilmesi için onu o ince, erkeksi kalçalara yaklaştırdı.
Onu tüm varlığıyla hissetti. Vücudundaki her hormon cızırdadı.
Onu korkutan bir gaddarlıkla istiyordu. Hayatında bir kez bile böyle ateşli, yürek burkan bir arzu duymamıştı, özellikle de bir yabancı için.
Onu uzaklaştırıyor olmalı.
Bunun yerine kollarını onun geniş, kaya kadar sert omuzlarına doladı ve onu sımsıkı tuttu. Uzanıp o pantolonun fermuarını açıp onu doğruca, talepkar bir ihtiyaçla zonklayan kısmına yönlendirmemek için elinden gelen tek şey buydu.

Bir yanı sokakta olmalarını umursamıyordu bile. Onu burada istiyordu. Şu anda. Onları kim veya ne görmüş olursa olsun. Onu korkutan, içindeki yabancı bir parçaydı.
Wulf, onu yanlarındaki tuğla duvara tutturmasını ve o uzun, biçimli bacaklarını beline dolamasını talep eden, içindeki aciliyetle savaştı.
Günahkâr kısa eteğini kalçalarının üzerine kadar itmek ve tatlı bir şekilde onun adını haykırana kadar vücudunun derinliklerine gömülmek.
Sevgili tanrılar, ona sahip olmak için ne kadar da can atıyordu.
Keşke yapabilseydi…
İsteksizce, onun kucağından geri çekildi. Başparmağını şişmiş dudaklarının üzerinde gezdirdi ve onun altında kıvranırken nasıl hissedeceğini merak etti.
Daha da kötüsü, ona sahip olabileceğini biliyordu. Onun arzusunu tamamen tatmıştı. Ama onunla işi bittiğinde, ona dair hiçbir anısı olmayacaktı.
Dokunuşunun hatırası yok. Onun öpücüğü.
Onun adı …
Vücudu onunkini sadece birkaç dakika yatıştırabilirdi.
Birilerinin onu hatırlamasını özleyen kalbindeki yalnızlığı dindiremeyecekti.
"Hoşçakal tatlım," diye fısıldadı, arkasını dönmeden önce yanağına hafifçe dokunarak.
Öpüşmelerini sonsuza kadar hatırlayacaktı.
Onu hiç hatırlamayacaktı…

* * *

Karanlık Avcı ondan uzaklaşırken Cassandra hareket edemedi.

Gecenin içinde kaybolduğunda, onun var olduğunu tamamen unutmuştu.
"Ben buradan nasıl çıktım?" diye sordu, ısıran soğuğu uzaklaştırmak için kollarını etrafına sararken.
Dişleri birbirine çarparak bara koştu.

Bölüm 2

Wulf, koyu yeşil Expedition'ını beş arabalık garajına çektiğinde hâlâ bilinmeyen kadını düşünüyordu. Uzaktaki duvara park etmiş kırmızı Hummer'ı görünce kaşlarını çattı ve arabasını durdurdu.

Chris evde ne halt ediyordu? Geceyi kız arkadaşının evinde geçirmesi gerekiyordu.

Wulf öğrenmek için içeri girdi.

Chris'i oturma odasında büyük bir şeyi bir araya getirirken buldu... bir şey. Metalik kolları ve ona kötü tasarlanmış bir robotu hatırlatan şeyleri vardı. Chris'in dalgalı siyah saçları sanki hayal kırıklığı içinde çekiştiriyormuş gibi öne doğru fırlamıştı. Çeşitli aletlerle birlikte odanın her yerine dağılmış parçalar ve kağıtlar vardı.

Wulf, Chris üsse sığdırmaya çalıştığı uzun, metalik direkle mücadele ederken alaycı bir eğlenceyle izledi.

Chris çalışırken kollarından biri düştü ve kafasına vurdu.

Küfür ederek gönderiyi düşürdü.

Kurt güldü. "Yine QVC mi izliyorsun?"

Chris üssü tekmelerken başının arkasını ovuşturdu. "Benimle başlama, Wulf."

"Oğlum," dedi Wulf sertçe, "ses tonunu kontrol etsen iyi olur."

"Evet, evet, beni korkutuyorsun," dedi Chris sinirli bir şekilde. "Senin ürkütücü, yürek burkan varlığın altındayken bile altını ıslatıyorum. Titrediğimi ve titrediğimi görüyor musun? Ooo, ahhh, ooo."

Wulf, Efendisine başını salladı. Çocuğun onunla alay edecek hiçbir anlamı yoktu. "Seni bebekken ormana götürmem ve orada ölüme terk etmem gerektiğini biliyordum."

Chris homurdandı. "Ooo, iğrenç Viking mizahı. Doğumda babamın beni muayene için size sunmak zorunda kalmamasına gerçekten şaşırdım. Barnaútburðr'u karşılayamayacak olman iyi bir şey, ha?"

Wulf ona dik dik baktı - bunun bir işe yarayacağını bir an bile düşünmedi. Sadece alışkanlığın gücüydü. "Soylarımın sonuncusu olman sana katlanmak zorunda olduğum anlamına gelmez."

"Evet, ben de seni seviyorum Koca Adam." Chris projesine geri döndü.

Wulf ceketini omuz silkti, sonra kanepesinin arkasına astı. "Yemin ederim, böyle devam edersen kablolu yayın aboneliğimizi iptal edeceğim. Geçen hafta ağırlık tezgahı ve kürek makinesiydi. Dün o yüz ifadesi, şimdi de bu. Tavan arasındaki boku gördün mü? Bir hurda satışına benziyor."

"Bu farklı."

Wulf gözlerini devirdi. Bunu daha önce duymuştu. "Bu arada ne oluyor?"

Chris kolu tekrar yukarı kaldırırken duraklamadı. "Bu bir güneş lambası. Solgun teninden bıkmış olabileceğini düşündüm."

Şaşkınca ona baktı. Wulf, annesinin koyu Galyalı genleri sayesinde, özellikle de bin yılı aşkın bir süredir gün ışığına çıkmadığı düşünülürse, pek solgun sayılmazdı.

"Christopher, kışın ortasında Minnesota'da bir Viking oldum. Derin bir bronzluk olmaması, tüm İskandinav bölgesiyle gider. Zaten neden Avrupa'ya baskın düzenledik sanıyorsun?”
"Orada olduğu için mi?"
"Hayır, buzları eritmek istedik."
Chris onu tersledi. "Bekle, bağladığımda bunun için bana teşekkür edeceksin."
Wulf taşların üzerinden geçti. "Neden buradasın, bununla dalga geçiyorsun? Bu gece bir randevun olduğunu sanıyordum.”
"Yaptım ama onun evine vardıktan yirmi dakika sonra Pam benden ayrıldı."
"Neden?"
Chris ona nefret dolu, somurtkan bir bakış atmak için durdu. "Uyuşturucu satıcısı olduğumu düşünüyor."
Wulf, bu beklenmedik beyan karşısında tamamen afallamıştı. Chris ancak 1,80 boyundaydı, ince bir yapısı ve dürüst, açık bir yüzü vardı.
Çocuğun şimdiye kadar yaptığı en "yasadışı" şey, bir kez, çaydanlığa para düşürmeden bir Kurtuluş Ordusu Noel Baba'sının yanından geçmekti.
"Ona bunu düşündüren ne?" diye sordu.
"İyi, görelim bakalım. Yirmi bir yaşındayım ve kurşun geçirmez tekerlekleri ve pencereleri olan, yaklaşık çeyrek milyon dolar değerinde özel yapım, zırhlı bir Hummer kullanıyorum. Minnetonka'nın dışında ücra, devasa bir arazide, mülkten ne zaman ayrılsam beni takip eden iki koruma dışında kimsenin bildiği kadarıyla yapayalnız yaşıyorum. Garip saatler tutuyorum. Randevumdayken, işe koyulup sana bir varis vermemi söylemek için genellikle beni üç ya da dört kez ararsın. Ve kargo deposunda silah satıcınızdan aldığım harika oyuncaklarınızdan bazılarını yanlışlıkla gördü.
"Onlar keskinleşmemişti, değil mi?" Wulf sözünü kesti. Chris'in keskinleştirilmiş silahları kullanmasına asla izin verilmedi. Aptal, hayati bir vücut parçasını falan kesebilir.
Chris içini çekti ve tiradına devam ederken soruyu görmezden geldi. "Ona bağımsız olarak zengin olduğumu ve kılıç ve bıçak toplamayı sevdiğimi söylemeye çalıştım ama o bunu kabul etmedi." Wulf'a başka bir buz gibi bakış attı. "Biliyor musun, bu işin gerçekten canını sıktığı zamanlar oluyor. Ve kelime oyunu kasıtlıydı.
Wulf huysuzluğunu bir adım öteye götürdü. Chris ona sürekli olarak sinirleniyordu, ancak Wulf çocuğu doğduğu andan itibaren büyüttüğü ve Chris, soyunun hayatta kalan son üyesi olduğu için, Wulf ona karşı son derece hoşgörülüydü. "Öyleyse Hummer'ı sat, bir Dodge al ve bir karavana taşın."
Ah, evet, doğru. Geçen yıl Hummer'ı bir Alpha Romeo ile takas ettiğimi hatırlıyor musun?
Arabayı yaktın, bana yeni bir Hummer aldın ve bir daha yaparsam beni bir fahişeyle odama kilitlemekle tehdit ettin. Ayrıcalıklara gelince... Buralara bakma zahmetine girdiniz mi? Isıtmalı bir kapalı havuzumuz, surround sesli bir tiyatromuz, iki aşçımız, üç hizmetçimiz ve etrafta patronluk tasladığım

bir bilardocumuz var, diğer her türlü eğlenceli oyuncağımızdan bahsetmiyorum bile. Disneyland'dan ayrılmaya niyetim yok. Bu düzenlemedeki tek iyi kısım bu. Yani, hayatım berbat olacaksa, Mini-Winni'de yaşamamın hiçbir yolu yok. Ki seni tanıyorsam, bir şeytan tırnağı yersem diye silahlı muhafızlar nöbet tutarken beni ön tarafa park ettirirdin.
"O zaman kovuldun."
"Isır beni."
"Benim tipim değilsin."
Chris kafasına bir İngiliz anahtarı fırlattı.
Wulf onu yakaladı ve yere düşürdü. "Seni asla evlendirmeyeceğim, değil mi?"
"Lanet olsun Wulf. Ben zar zor yasalım. Seni hatırlayabilen çocuklara sahip olmak için çok zamanım kaldı, tamam mı? Sheez, sen babamdan daha kötüsün. Görev, görev, görev."
"Biliyorsun, baban sadece-"
Annemle evlendiğinde on sekiz yaşındaydı. Evet, Wulf, biliyorum. Bunu bana saatte sadece üç ya da dört kez söylüyorsun."
Wulf, yüksek sesle düşünmeye devam ederken onu görmezden geldi.
"Yemin ederim, ergenlik çağındaki hormonal dalgalanmanın tamamını kaçıran tanıdığım tek erkek sensin. Sende bir sorun var oğlum."
"Bir fizik muayene daha yaptırmayacağım," diye çıkıştı Chris. "Bir azgın olmamam gerçeği dışında bende veya yeteneklerimde yanlış olan bir şey yok. Bir kadını onun önünde çıkarmadan önce onu tanımayı tercih ederim."
Wolf başını salladı. "Seninle ilgili ciddi bir sorun var."
Chris onu Eski İskandinav dilinde lanetledi.
Wulf onun küfürlerini görmezden geldi. "Belki de bir vekil tutmayı düşünmeliyiz. Belki bir sperm bankası alırsın."
Chris alçak sesle homurdandı, sonra konuyu değiştirdi. "Bu gece ne oldu? Şimdi gittiğinden daha sinirli görünüyorsun. Panterlerden biri kulüplerinde sana kötü bir şey mi söyledi?
Wulf, bu gece gittiği kulübün sahibi olan Katagarya panter sürüsünü düşünürken homurdandı. Bu akşam ilk iş, izcilerinden birinin şehirde sinsice dolaşan bir grup bilinmeyen Daimon gördüğünü haber vermek için onu aramışlardı. Birkaç ay önce panterlere sorun çıkaran da yine aynı gruptu. Cehennem, Kara Avcıların, Kurt Avcılarının ve Apollitelerin binanın içindeyken üzerlerine gelecek bir düşman korkusu olmadan toplanabildikleri, dünya çapında kurulmuş birçok sığınaktan biriydi. Cehennem, canavar yaratıklar, tesiste beslenmedikleri veya onlara istenmeyen ilgi göstermedikleri sürece Daimonlara bile müsamaha gösteriyorlardı.
Were-Avcıları, Daimonları kendileri öldürme konusunda fazlasıyla yetenekli olsalar da, kural olarak genellikle bunu yapmaktan kaçındılar. Ne de olsa Apollite ve Daimonların kuzenleriydiler ve bu nedenle onlarla başa çıkmak için çok müdahaleci bir yaklaşım benimsediler. Aynı şekilde, Were'ler kuzenlerini öldüren Kara Avcılara karşı aşırı hoşgörülü değildi. Mecbur

kaldıklarında veya onlara fayda sağladığında onlarla birlikte çalıştılar, ancak bunun dışında mesafelerini korudular.
Dante, Daimonların kulübüne doğru yola çıktıklarını öğrenir öğrenmez, Wulf'a bir uyarı mesajı göndermişti.
Ama Chris'in de ima ettiği gibi, panterler, yerlerinde çok uzun süre kalan Kara Avcılara pek de dostça davranmazlardı.
Silahlarını giysilerinin içinden çıkaran Wulf, onları karşı duvardaki gardıroba geri götürdü. Hayır, dedi Chris'in sorusunu yanıtlayarak.
"Panterler iyiydi. Daimonların daha çok mücadele edeceğini düşünmüştüm.
Özür dilerim, dedi Chris anlayışla.
"Evet ben de."
Chris duraksadı ve ifadesinden Wulf, çocuğun dalga geçmeyi bir kenara bıraktığını ve onu neşelendirmeye çalıştığını anladı. "Eğitim yapmaya hazır mısın?"
Wulf silahlarını kilitledi. “Neden rahatsız oluyorsun? Neredeyse yüz yıldır düzgün bir dövüş yapmadım. Bu düşünceden iğrenerek, Chris'in yaktığı parlak ışıklara duyarlı olan gözlerini eliyle ovuşturdu. "Sanırım bir süre Talon'a hakaret edeceğim."
"Ah, hey!"
Wulf, Chris'e bakmak için durakladı.
“Gitmeden önce 'barbekü' deyin.”
Wulf, Chris'in onu neşelendirmek için her zamanki son çaresine inledi. Bu, Chris'in küçük bir çocuk olduğundan beri onu sinirlendirmek için yaptığı kalıcı bir şakaydı. Bunun nedeni, Wulf'un konuşurken, özellikle de "barbekü" gibi belirli sözcükleri söylediğinde, onu kıvranmasına neden olan eski İskandinav aksanını hâlâ sürdürmesinden kaynaklanıyordu.
"Komik değilsin Rugrat. Ve ben İsveçli değilim.”
"Evet evet. Hadi, İsveçli şefin sesini çıkarın.”
Kurt homurdandı. The Muppets'ı izlemene asla izin vermemeliydim. Daha da önemlisi, Chris çocukken İsveçli Aşçı gibi davranmamalıydı. Tek yaptığı, çocuğa onu sinirlendirecek bir şey daha vermekti.
Ama yine de onlar bir aileydi ve en azından Chris onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordu.
Çalıştığı için değil.
Chris kaba bir ses çıkardı. "Pekala, seni ihtiyar Viking somurtkanı. Bu arada, annem seninle tanışmak istiyor. Tekrar."
Wulf inledi. "Onu birkaç gün daha erteleyebilir misin?"
"Deneyebilirim ama onun nasıl olduğunu biliyorsun."
Evet yaptı. Chris'in annesini otuz yılı aşkın süredir tanıyordu.
Ne yazık ki, onu hiç tanımıyordu. Tıpkı onun kanından doğmamış herkes gibi, yanından ayrıldıktan beş dakika sonra onu unuttu.
"Tamam," diye yumuşadı Wulf. "Onu yarın akşam getir."
Wulf, evin altındaki odalarına giden merdivenlere yöneldi. Çoğu Kara Avcı gibi, yanlışlıkla güneşe maruz kalma olasılığının olmadığı yerlerde uyumayı tercih ediyordu. Ölümsüz bedenlerini yok edebilecek çok az şeyden biriydi.

Kapıyı açtı ama Chris masasının yanındaki küçük mumu yaktığı için tepedeki ışıkla uğraşmadı. Bir Kara Avcı'nın gözleri neredeyse hiç ışığa ihtiyaç duymayacak şekilde tasarlanmıştır. Karanlıkta, insanların güpegündüz görebildiklerinden daha iyi görebiliyordu.
Süveterini çıkarıp yan tarafındaki dört kurşun yarasını nazikçe dürttü. Mermiler etinden temiz bir şekilde geçmişti ve cilt çoktan iyileşmeye başlamıştı.
Yarası canını yakmıştı ama onu öldürmeyecekti ve birkaç gün içinde dört küçük yara izinden başka bir şey kalmayacaktı.
Yan tarafındaki kanı silmek için siyah tişörtünü kullandı ve yıkayıp sarmak için banyoya gitti.
Wulf temizlenip bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giyer giymez müzik setini açtı. Önceden programlanmış şarkılar, Slade telsiz telefonunu alıp bilgisayar ekranını açarak Dark-Hunter.com Web sitesinde oturum açarak son cinayetlerini diğerlerini güncellerken My Oh My ile başladı.
Callabrax, her ay kaç Daimon'un öldürüldüğünü takip etmeyi severdi. Spartalı savaşçı, Daimon geçişlerinin ve saldırılarının ay döngüleriyle ilgili olduğuna dair garip bir fikre sahipti.
Şahsen Wulf, Spartalı'nın çok fazla zamanı olduğunu düşünüyordu. Ama sonra, ölümsüz oldukları için hepsi yaptı.
Karanlıkta oturan Wulf, çalan şarkının sözlerini dinledi.
Kadına inanıyorum, aman tanrım. Hepimizin konuşacak birine ihtiyacı var, aman tanrım…
Şarkı sözleri, iradesi dışında, eski evinin ve kar yağışı kadar beyaz saçları ve deniz kadar mavi gözleri olan bir kadının görüntülerini canlandırdı.
Arnhild.
Bunca yüzyıldan sonra neden hala onu düşündüğünü bilmiyordu ama düşündü.
Babasının çiftliğinde kalıp onunla evlenseydi ne olurdu diye düşünürken derin bir nefes aldı. Herkes bunu bekliyordu.
Arnhild bunu beklemişti.
Ama Wulf reddetmişti. On yedi yaşında, kontuna vergi ödeyen basit bir çiftçininkinden farklı bir hayat istemişti. Macera ve savaşlar istiyordu.
Görkem.
Tehlike.
Belki Arnhild'i sevseydi, bu onu evde tutmak için yeterli olabilirdi.
Ve eğer bunu yapmış olsaydı…
O kahrolası aklından sıkılmış olurdu.
Bu gece onun sorunu buydu. Heyecan verici bir şeye ihtiyacı vardı. Kanını karıştıracak bir şey.
Sokakta bıraktığı ateşli, baştan çıkarıcı çilek-sarışın gibi bir şey…
Chris'in aksine, yabancı bir kadınla soyunmak onun kaçındığı bir şey değildi.

Ya da en azından eskiden kaçmadığı bir şey. Elbette, onu şu anki kaderine götüren şey, bilinmeyen kadınlarla çıplak olmaya istekli olmasıydı, bu yüzden belki de Chris'in biraz aklı vardı.
Bu rahatsız edici düşünceden uzaklaşmak isteyen Wulf, Talon'un numarasını çevirdi ve şarkısını Led Zeppelin'in "Göçmen Şarkısı" olarak değiştirmek için uzaktan kumandaya tıkladı.
Talon, Wulf'un Kara Avcılar'da oturum açtığı sırada cep telefonuna cevap verdi.
özel mesaj panoları.
"Hey, küçük kız," dedi Wulf alay edercesine ve aynı anda yazıp konuşabilmek için kulaklığına geçti. “Bugün senin 'Pis İşler Pis Ucuz Bitti' tişörtünü aldım. Komik değilsin ve ben ucuza çalışmıyorum. Yaptığım şey için çok para bekliyorum.”
Talon alay etti. "Küçük kız? Ara versen iyi olur yoksa oraya gelir ve Viking kıçına tekmeyi basarım.”
"Soğuktan ne kadar nefret ettiğini bilmesem, bu tehdidin biraz ağırlığı olabilir."
Talon gırtlağından derin bir kahkaha attı.
"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu.
"Yaklaşık 1.80."
Wulf inledi. "Biliyor musun, bu berbat şaka her duyduğumda daha da komik olmuyor."
"Evet biliyorum. Ama sadece seni taciz etmek için yaşıyorum.”
"Ve çok başarılısın. Chris'ten ders mi alıyorsun?
Talon'un eliyle telefonu kapatıp sade kahve ve pancar ısmarladığını duydu.
"Demek zaten bu gece dışarıdasın?" Garson gittikten sonra Talon'a sordu.
"Biliyorsun. Mardi Gras zamanı ve çok sayıda Daimon var.”
Saçmalık. Kahve ısmarladığını duydum. Yine kaçtın, değil mi?”
Kapa çeneni, Viking.
Wolf başını salladı. "Kendine gerçekten bir Squire bulmalısın."
“Evet, doğru. Bir dahaki sefere Chris ve onun ağzı hakkında şikayet ettiğinde sana bunu hatırlatacağım.
Wulf, Kara Avcı arkadaşlarının gönderilerini okurken sandalyesinde arkasına yaslandı. Görevler arasında aklını kaçıran tek kişinin kendisi olmadığını bilmek rahatlatıcıydı.
Kara Avcılar birbirlerini tüketmeden fiziksel olarak bir araya gelemeyecekleri için
güçler, internet ve telefonlar bilgi paylaşmanın ve iletişimde kalmanın tek yoluydu.
Teknoloji onlar için bir nimetti.
"Dostum," dedi Wulf, "sorun bende mi yoksa geceler mi uzuyor?"
"Bazıları diğerlerinden daha uzun." Talon'un sandalyesi telefonda gıcırdadı. Kelt'in masasının önünden geçen bir kadını görebilmek için arkasına yaslandığına şüphe yok. "Peki, neyin var?"
"Huzursuzum."

Git seviş.
Talon'un her şey için hazır cevabına homurdandı. Daha da kötüsü, Kelt'in seksin her türlü hastalık için her derde deva olduğuna gerçekten inandığını biliyordu.
Ama sonra düşünceleri kulüpteki kadına döndüğünde, Wulf bunun işe yaramayacağından o kadar da emin değildi.
En azından bu gece için.
Ancak sonunda, onu hatırlamayan başka bir kadınla geçireceği bir gece ona çekici gelmemişti.
Uzun zamandır yoktu.
"Sorun bu değil," dedi Wulf mesajları incelerken. “İyi bir dövüş için can atıyorum. Yani, kahretsin, en son ne zaman gerçek bir Daimon dövüşü yaptın? Bu gece çıkardıklarım üzerime uzandı. Hatta biri ona vurduğumda sızlandı.”
"Hey, onlar seni ele geçirmeden onları aldığına sevinmelisin."
Belki …
Ama Wulf bir Vikingti ve olaylara Keltler gibi bakmıyorlardı.
"Biliyor musun Talon, ruh emici bir Daimon'u iyi bir dövüş olmadan öldürmek, sevişmeden sevişmeye benzer. Tam bir zaman kaybı ve kesinlikle tatmin edici değil.”
"Gerçek bir İskandinav gibi konuştun. Kardeşim senin ihtiyacın olan şey, hizmetkar fahişelerle ve savaşarak Valhalla'ya girmeye hazır Vikinglerle dolu bir bal likörü salonu.
Doğruydu. Wulf, Spathi Daimons'ı kaçırdı. Artık onlar savaşa eğlence katan bir savaşçı sınıftı.
Her neyse, onun düşünce tarzından.
Wulf dudağını bükerek, "Bu gece bulduklarım dövüş hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı," dedi. "Ve 'silahım her şeyi çözecek' zihniyetinden bıktım."
"Yine mi vuruldun?" diye sordu.
"Dört kere. Yemin ederim… Keşke buraya Desiderius gibi bir Daimon getirebilseydim. Bir kereliğine güzel bir pis ve kirli dövüşü çok isterim.
"Ne dilediğine dikkat et, onu elde edebilirsin."
"Evet biliyorum." Talon'un hayal bile edemeyeceği bir şekilde. Ama kahretsin. Bir kez olsun bizden kaçmayı bırakıp atalarının öğrendiği gibi dövüşmeyi öğrenemezler mi? Her şeyin eski halini özlüyorum.”
Talon takdirle ağır ağır nefes verirken diğer uçta bir duraklama oldu.
Wolf başını salladı. Yakınlarda kesinlikle bir kadın vardı.
"Sana en çok Talpinas'ı özlediğimi söylüyorum."
Wulf kaşlarını çattı. Bu daha önce hiç duymadığı bir terimdi. "Onlar ne?"
"Doğru, senden önceydiler. Karanlık Çağların daha iyi bir bölümünde, tek amacı bedensel ihtiyaçlarımızı karşılamak olan bir Efendiler klanımız vardı."
En iyi arkadaşının tek yönlü bir aklı olduğunu bilmek güzeldi ve Wulf, Kelt'i dünyevi yollarından çıkarabilecek tek kadınla tanışmak için para ödeyecekti.
"Dostum, harikaydılar," diye devam etti Talon. “Bizim ne olduğumuzu biliyorlardı ve bizimle yattıkları için fazlasıyla mutluydular. Cehennem,

Toprak Sahipleri onları seni nasıl memnun edecekleri konusunda bile eğitti."
"Onlara ne oldu?"
"Sen doğmadan yaklaşık yüz yıl kadar önce, bir Kara Avcı Talpina'sına aşık olma hatasını yaptı. Ne yazık ki geri kalanımız için Artemis'in testini geçemedi. Artemis buna o kadar kızdı ki devreye girdi ve Talpinas'ları bizden kovdu ve o kadar harika ki "onlarla sadece bir kez yatmanız gerekiyor" sözünü uyguladı.
kural. Bununla ilgili daha fazla tepki olarak, Acheron "Asla Efendinize Dokunmayın" ile geldi.
kanun. Size söylüyorum, yedinci yüzyıl Britanya'sında tek gecelik düzgün bir ilişki bulmaya çalışmadan yaşamamışsınızdır."
Wulf homurdandı. "Bu asla benim sorunum olmadı."
"Evet biliyorum. Seni kıskanıyorum. Geri kalanımız varlığımıza ihanet etmemek için kendimizi sevgililerimizden geri çekerken, siz korkmadan kurtulacaksınız.
"İnan bana Talon, olması gereken tek şey bu değil. Tercihen yalnız yaşıyorsun. Onlardan ayrıldıktan beş dakika sonra kimsenin seni hatırlamamasının ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı?
Wulf'u varlığıyla ilgili rahatsız eden tek şey buydu. Ölümsüzlüğü vardı.
Varlık.
Adını koy.
Ancak Christopher çocuk sahibi olmadan ölseydi, onu hatırlayabilecek hiçbir canlı insan kalmazdı.
Bu ayıltıcı bir düşünceydi.
Wulf içini çekti. "Christopher'ın annesi sırf onun adına çalıştığı kişiyle tanışabilmek için geçen hafta tek başına buraya üç kez geldi. Onu ne için tanıyorum? Otuz yıl? Ve on altı yıl önce eve geldiğimde kendi evime zorla girdiğimi düşündüğü için beni polise çağırdığı zamanı da unutmayalım."
Talon içtenlikle, "Üzgünüm küçük kardeş," dedi. "En azından bize ve seni hatırlayabilen Yaverine sahipsin."
"Evet biliyorum. Modern teknoloji için tanrılara şükürler olsun. Yoksa deliririm." Biraz sustu.
"Konuyu değiştirmek istemem ama Artemis'in Kyrian'ın yerini alması için New Orleans'a kimi getirdiğini gördün mü?"
"Valerius olduğunu duydum," dedi Wulf inanamayarak. "Artemis ne düşünüyordu?"
"Hiçbir fikrim yok."
"Kyrian biliyor mu?" diye sordu.
Acheron ve ben, bariz bir nedenle, onu çarmıha geren ve ailesini mahveden adamın torununun ve tüküren görüntüsünün, evinin hemen aşağısındaki şehre taşınacağını söylememeye karar verdik. Ne yazık ki, er ya da geç öğreneceğinden eminim."
Wolf başını salladı. Her şeyin kendisi için daha kötü olabileceğini düşündü. En azından Kyrian'ın ya da Valerius'un sorunları yoktu.

"Adam, insan olsun ya da olmasın, Kyrian yolları kesişirse onu öldürür - yılın bu zamanında başa çıkman gereken bir şey değil."
"Bana anlat," diye onayladı Talon.
"Peki, bu yıl Mardi Gras görevini kim aldı?" diye sordu.
"Zerek ithal ediyorlar."
Wulf, Alaska, Fairbanks'ten Kara Avcı'dan bahsedildiğinde küfretti. Bir zamanlar köyü ve korumakla görevlendirildiği insanları yok eden eski köle hakkında çok sayıda söylenti vardı. "Acheron'un onun Alaska'dan ayrılmasına asla izin vereceğini düşünmemiştim."
"Evet, biliyorum ama Artemis'in kendisinden onun burada olmasını istediği haberi geldi. Görünüşe göre bu hafta psikopat bir buluşma yaşıyoruz... Bir dakika, Mardi Gras geldi. Hah."
Wulf tekrar güldü.
Talon'un mutlu bir şekilde iç çektiğini duydu.
"Kahve geldi mi?" diye sordu.
"Ah evet."
Wulf, bir fincan kahve kadar basit bir şeyden zevk alabilmeyi dileyerek gülümsedi.
Ama bu düşünce aklından geçer geçmez Talon'ın "Ah, adamım" diye homurdandığını duydu.
"Ne?"
"Kahrolası Fabio uyarısı." Talon kelimeleri küçümseyici bir şekilde tükürdü.
Wulf, Talon'un kendi sarı saçlarını düşünürken tek kaşını kaldırdı. "Hey, sen de hedefe çok uzak değilsin sarışın."
"Isır beni, Viking. Negatif bir insan olsaydım, şu anda cidden sinirlenirdim biliyorsun."
"Bana sinirli geliyorsun."
"Hayır, bu sinir bozucu değil. Bu hafif bir tedirginlik. Ayrıca, bu adamları görmelisin."
Talon, Daimonlar için bir konuşma icat ederken Kelt aksanını bıraktı. Sesini doğal olmayan bir şekilde yüksek bir seviyeye yükseltti. "Hey Muhteşem George, sanırım bir Kara Avcı kokusu alıyorum."
"Oh hayır, Dick," dedi sesini iki oktav alçaltarak, "pislik yapma. Burada Karanlık Avcı yok."
Talon falsettosuna döndü. "Bilmiyorum..."
"Bekle," dedi Talon yine derin bir sesle, "turist kokusu alıyorum. Büyük ... güçlü ruhu olan bir turist."
"Durur muydun?" dedi Wulf gülerek.
"Mürekkep lekelerinden bahset," dedi Talon, Dark-Hunters'ın Daimonlar için kullandığı aşağılayıcı tabiri kullanarak. Tüm Daimonların üzerinde geliştirdiği garip kara lekeden kaynaklanıyordu.
basit Apollitler olmaktan insan katillerine geçtiklerinde sandıklar.
"Kahretsin, tek istediğim bir bardak kahve ve küçük bir beignetti."
Talon'un cık-cık sesini duydu. Sonra arkadaşı yüksek sesle tartışmaya başladı. "Kahve... Daimonlar

… Kahve … Daimonlar…”
"Bence bu durumda Daimonlar kazansa iyi olur."
"Evet ama hindiba kahvesi."
Wulf dilini şaklattı. "İnsanları korumadığı için Acheron tarafından kadeh kaldırılmak isteyen Talon."
"Biliyorum," dedi tiksintiyle içini çekerek. “Gidip son kullanma tarihlerini vereyim. Sonra konuşuruz."
"Daha sonra." Wulf telefonu kapattı ve bilgisayarı kapattı. Saate baktı. Daha gece yarısı bile olmamıştı.
Lanet etmek.

* * *

Cassandra, Kat ve Brenda üniversite apartmanlarına döndüklerinde saat gece yarısını biraz geçmişti. Brenda'yı biriminin önüne bıraktılar, sonra bir daireyi paylaştıkları yere geri döndüler. Arabadan inip iki odalı dairelerine girdiler.

Cehennem'den ayrıldığından beri, Cassandra'nın aklında bir şeyler yolunda gitmiyormuş gibi korkunç bir kıpırtı vardı.
Yatmaya hazırlanırken bütün akşamı zihninde yeniden yaşadı. Michelle'in dersinden sonra arkadaşlarıyla birlikte kulübe gitmişti ve geceyi Twisted Hearts ve ardından Barleys oyununu dinleyerek geçirmişlerdi.
Michelle'in Tom'la tanışması dışında olağandışı bir şey olmamıştı.
Öyleyse, neden kendini bu kadar... bu kadar... tuhaf hissediyordu?
huzursuz.
Mantıklı değil.
Kaşlarını ovuşturarak Medieval Lit kitabını aldı ve Beowulf'un Eski İngilizce versiyonuyla mücadele etmek için elinden geleni yaptı.
Mitchell dersine hazırlanmayan utandırıcı yüksek lisans öğrencilerini severdi, bu yüzden Cassandra ödevi okumadan yarın gelmeyecekti.
Ne kadar sıkıcı olursa olsun.
Grendrel, küt, kütük,
Grendrel, küt, kütük,
Vikingleri teknelerinde görün,
Biri bana Cliff'in Notlarını versin...
Küçük şarkı söylemesi bile ilgisini çekemedi.
Yine de Eski İngilizce kelimeleri okurken, siyah gözleri ve dolgun, sıcak dudakları olan uzun boylu, koyu saçlı bir savaşçı hayal edip duruyordu.
İnanılmaz hız ve çevikliğe sahip bir adam.
Gözlerini kapattığında, onun soğukta ayakta durduğunu gördü, üzerinde uzun siyah bir deri ceket vardı ve yüzünde şöyle bir ifade vardı...
çöküş.
Görüntüyü daha net hale getirmeye çalıştı ama bu görüntü uçup gitti ve onun yokluğu için acı çekmesine neden oldu.
"Benim sorunum ne?"

Gözlerini büyüttü ve kendini okumaya zorladı.

* * *

Wulf yatak odasının kapısını kilitledi ve erkenden -dördü biraz geçe- yattı. Chris saatlerdir uyuyordu. Televizyonda hiçbir şey yoktu ve diğer Karanlık Avcılara karşı çevrimiçi bilgisayar oyunları oynamaktan sıkılmıştı.

Bu gece "acil" Daimon tehdidini çoktan ortadan kaldırmıştı. Bu düşünceyle içini çekti.
Kış aylarında, Daimonlar tüm soğuk olayda pek büyük olmadıkları için güneye bir ara verme eğilimindeydiler. Yiyeceklerini "ambalajından çıkarmak" zorunda kalmaktan nefret ediyorlardı ve kat kat kat ve süveterlere sarılı insanlara saldırmanın son derece hantal olduğunu düşünüyorlardı.
İlkbaharda, buzların erimesinden sonra işler toparlanacaktı ama bu arada geceler uzundu ve savaşlar seyrekti.
Belki iyi bir uyku çekerse yarın akşam kendini daha iyi hissedebilir. Denemeye değerdi.
Ancak Wulf uykuya daldığı anda rüyaları sürüklenmeye başladı. Sopayı tekrar gördü ve tanımadığı kadının dudaklarını kendi dudaklarında hissetti. Onu tutarken ellerini üzerinde hissetti...
Tekrar bir sevgili tarafından hatırlanmak nasıl olurdu?
Sadece bir kere?
Garip, dönen bir sis onu yuttu ve bildiği bir sonraki şey, kendisini yabancı bir yatakta bulmuştu.
Wulf yatağın büyüklüğü karşısında yüzünü buruşturdu - Sadece tam boy bir yataktı, bu yüzden ayaklarının yatağın kenarından sarkmasını önlemek için bacaklarını bükmek zorunda kaldı.
Kaşlarını çatarak karanlık odaya baktı. Beyaz duvarlar sadeydi ve sanat posterleriyle kaplıydı. Bununla ilgili bir şeyin kurumsal bir niteliği vardı. Pencerenin yanında duvara gömülmüş bir masa, içinde televizyon ve müzik seti olan kutu benzeri bir şifonyer ve köşede duvarlara garip gölgeler düşüren bir lav lambası vardı.
İşte o zaman yatakta yalnız olmadığını anladı.
Yanında biri yatıyordu.
Wulf, sırtı ona dönük yatarken vücudunu gizleyen iffetli pembe bir flanel elbise giymiş kadını inceledi. Üzerine eğilip ördüğü kıvırcık, çilek sarısı saçlarını gördü.
Kulüpten kadını tanıdığı an gülümsedi. Bu rüyayı çok beğendi...
Ama onun sakin yüzünün görünüşünden hoşlanmadığı kadar değil.
Ve Daimonların aksine, yemeğini "paketini açmaya" aldırış etmiyordu.
Vücudu anında hareketlendi, onu sırtüstü çevirdi ve elbisesinin düğmelerini açmaya başladı.

Bölüm 3

Flanel elbisesinin düğmelerini açan güçlü, sıcak elleri hissettiğinde Cassandra'nın gözleri hızla açıldı. Şaşırarak, kulüpte hayatını kurtarmış olan Kara Avcı'ya baktı.

Ona tepeden bakarken gece yarısı gözleri arzuyla açıldı.

"Sensin," diye soludu, kafası gördüğü rüyalardan dolayı bulanıktı.

Buna gülümsedi ve sözlerinden memnun göründü. "Beni hatırladın mı?"

"Elbette. Nasıl öpüştüğünü nasıl unutabilirim?

Elbisesini ayırıp elini çıplak teninde gezdirdiğinde gülümsemesi şeytani bir şekilde genişledi. Avucunun tenine değen sıcaklığıyla inledi. Onun ateşli dokunuşuyla göğüsleri karıncalanırken, isteği dışında bir arzu saplandı içini. Kaba parmaklarının nasırları, onun şişmiş meme uçlarını hafifçe sıyırdı. Midesinin daha da kasılmasına neden oldu. Bacaklarının arasında nem biriktikçe zonklamasına neden oldu ve onun tüm gücünü vücuduna almak için daha fazla istemesine neden oldu.

Viking kurtarıcısının yatağında tamamen çıplak olduğunu fark etti. Şey, belki tamamen değil. Thor'un çekicinden yapılmış gümüş bir kolye ve küçük bir haç takmıştı.

Tamam, bu onu zorluyordu. Ama kolyeyi esmer tenine iyi bir şekilde takmıştı.

Loş ışık, muhteşem vücudunun her hatlarını okşuyordu. Omuzları geniş ve kaslıydı, göğsü erkeksi oranların mükemmel bir heykeliydi.

Ve onun arkası…

Efsanelere konu oldu!

Göğsü ve bacakları koyu renk saçlarla hafifçe örtülmüştü. Güçlü, hafif bıyıklı çenesi, bir kadının başını arkaya eğip tatlı boynuna devam edinceye kadar yalaması için yalvardı.

Ama onu büyüleyen şey, sağ omzunun tamamını kaplayan ve pazılarını çevreleyen son derece stilize bir bantla biten karmaşık İskandinav dövmesiydi. Güzeldi.

Yine de kollarındaki adama mum tutmadı.

O muhteşemdi. Ağız sulandıran bir şekilde.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, o sıcak diliyle göğüslerinin çevresinde daireler çizerken.

"Seninle sevişiyorum."

Uyumasaydı, bu sözler onu korkuturdu. Ama tüm korku düşünceleri ve diğer her şey, onun göğsünü avucunun içine alırken dağıldı.

Zevk ve beklenti içinde tısladı.

Nazikçe ona masaj yaptı, nasırlı avucunu onun gergin göğüs ucuna öyle sıkı bir hale gelene kadar ovuşturdu ki kadın onu öpmesi için yalvarmak istedi. Onu emzirmesi için yalvar.

"Çok yumuşak," diye fısıldadı dudaklarına da sahiplenmeden önce.

Cassandra içini çekti. Ellerini onun çıplak, geniş omuzlarında gezdirirken vücudu şaşırtıcı bir yoğunlukla yanıyordu. Onların beğenisini hiç

hissetmemişti. İyi biçimlendirilmiş ve mükemmel, gücü ve gücüyle dalgalandılar.
Ve onu daha çok hissetmek istiyordu.
Elini ondan uzaklaştırdı ve saç örgüsüne uzandı. Saçını çözerken onu incelemesini izledi. "Saçlarını neden böyle yapıyorsun?" diye sordu o sarhoş edici derecede derin, aksanlı sesle.
"Yapmazsam buklelerim birbirine dolanıyor."
Gözleri, sanki onun örgüsünün bir tür iğrençlik olduğunu düşünüyormuş gibi alev aldı. “Hoşuma gitmedi. Saçların bağlanamayacak kadar güzel.”
Ellerini serbest kalan buklelerinde gezdirdi ve bakışları anında hassaslaştı. Yumuşak. Çıplak göğüslerini örtene kadar saçlarını parmaklarıyla taradı. Bukleleri ve dokunuşuyla meme uçlarıyla alay ederken nefesi tenine çarptı.
"İşte," dedi, İskandinav aksanı yumuşak ve akıcıydı. "Daha güzel bir kadın, hiç görmedim."
Vücudu erimiş olan Cassandra, onun kendisini izlemesini izlemekten başka bir şey yapamadı.
Şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Kadının ilkel ihtiyaçla gümbürdemesine neden olan barbarca erkeksi.
Bunun tehlikeli bir adam olduğu açıktı. Temel. Zor. Boyun eğmez.
"Adın ne?" diye sordu, o boynunu kemirmek için başını daldırırken. Bıyıklı yanakları tenini karıncalandırıyor, onun tadına baktıkça tüm vücudunu ürpertiyordu.
"Kurt."
Bu gece yarısı fantazisinin kaynağını anlayınca ürperdi. "Beowulf gibi mi?"
Açlıkla gülümsedi ve ona uzun, köpek dişlerini kısa bir an için gösterdi. "Aslında ben daha çok Grendel gibiyim. Seni yutmak için sadece geceleri dışarı çıkıyorum.”
Adam göğsünün alt tarafını uzun, nefis ve kötü bir şekilde yalayınca yeniden titredi.
Şimdi bu, bir kadını nasıl memnun edeceğini çok iyi bilen bir adamdı. Ve daha da iyisi, bitirmek için acelesi yok gibiydi, bunun yerine onunla zamanını aldı.
Daha önce herhangi bir şüphe varsa, tek başına bunun bir rüya olduğunu söylüyordu!
Wulf dilini onun yumuşak teninde gezdirdi ve onun tuzlu-tatlı etini tattığı sırada onun zevk mırıltılarından memnun kaldı. Bu kadının sıcak, yatıştırıcı hissine ve kokusuna bayılıyordu.
O nefisti.
Yüzyıllardır böyle bir rüya görmemişti. Çok gerçekti ve yine de olmadığını biliyordu.
O sadece onun aç hayal gücünün bir ürünüydü.
Buna rağmen, ona daha önce hiç bilmediği bir şekilde dokundu. Ve o kadar güzel kokuyordu ki…
taze gül ve toz gibi.
Kadınca. Yumuşak.

Onu tatmasını bekleyen yumuşak bir lokma. Ya da daha iyisi, yutmak.
Geri çekilerek onun güneş rengini hatırlatan saçlarına geri döndü. Bukleler parmaklarını sararken ve taş kalbinin kenarlarını çekiştirirken, ateşli altın bukleler onu büyüledi. "Çok güzel saçların var."
"Sen de öyle," dedi saçlarını yüzünden geriye doğru çekerken.
Çenesinin kıvrımını çizerken tırnağıyla bıyıklarını kazıdı. Tanrım, en son bir kadına sahip olmayalı ne kadar olmuştu?
Üç, dört ay?
Üç, dört yıl mı?
Sonsuz bir şekilde uzadığında zamanı takip etmek zordu. Tek bildiği, emrinde böyle bir kadına sahip olma hayalinden uzun zaman önce vazgeçmiş olduğuydu.
Hiçbir kadın onu hatırlayamadığı için düzgün kadınları yatağına almayı reddetmişti.
Seksten sonra uyanmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu ve kendisine ne yapıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Orada ne kadarının gerçek ne kadarının rüya olduğunu merak ederek uzanmak.
Bu yüzden, karşılaşmalarını, hizmetleri için para ödeyebileceği kadınlara havale etmişti ve o zaman ancak bekârlığına kesinlikle katlanamadığı zaman.
Ama bu onun öpücüğünü hatırlamıştı.
Onu hatırlamıştı.
Bu düşünce kalbini hoplattı. Bu rüyayı sevmişti ve yapabilseydi sonsuza kadar içinde kalacaktı.
"Bana adını söyle, villakat."
Cassandra.
Boğazının sütununu öperken, kelimenin dudaklarının altında gürlediğini hissetti. Dilinin etini okşamasına tepki olarak titredi.
Ve onu sevdi. Okşamalarına karşılık verirken çıkardığı seslere bayılmıştı.
Ateşli, hevesli ellerini onun çıplak sırtında gezdirdi ve sağ elini sol omzundaki dağın üzerinde durdurdu.
"Bu nedir?" merakla sordu.
Ok ve yay işaretine baktı. "Av ve ay tanrıçası Artemis'in işareti."
"Bütün Kara Avcılarda var mı?"
"Evet."
"Ne garip…"
Wulf artık flanel bariyere dayanamadı. Onu daha çok görmek istiyordu.
Wulf elbisesinin eteğini kaldırdı. "Bu yakılmalı."
Kaşlarını çattı. "Neden?"
"Çünkü beni senden uzaklaştırıyor."
Tek bir çekişle onu başının üzerine çekti.
Gözleri bir an için genişledi, sonra kendi tutkusuyla karardı.
"Şimdi böylesi daha iyi," diye fısıldadı, onun gergin göğüslerini, dar belini ve hepsinden önemlisi, baldırlarının birleştiği yerdeki çilek sarısı buklelerini görünce ziyafet çekerek.

Elini göğüslerinin arasında, karnının üzerinde ve kalçasının çevresinde gezdirdi.
Cassandra uzandı ve kaslarının kayalık arazisinden zevk alarak elini onun muhteşem göğsünün muhteşem derisi üzerinde gezdirdi. Kendini çok harika hissetti. Vücudu yaptığı her hareketle dalgalanıyordu.
Ölümcül gücü inkar edilemezdi ama yine de yatağında evcilleştirilmiş bir aslan kadar nazikti. Onun sıcak, ustaca dokunuşundaki şefkate inanamadı. Karanlık, karamsar yüz hatları onu derinden etkiledi ve etrafındaki dünyayı algılarken gözleri çok hayati bir zekaya sahipti.
Bu vahşi canavarı evcilleştirmek istiyordu.
Onu elinden beslemek için.
Bu düşünceyle, Cassandra vücutlarının arasına uzandı ve sert aletini avucunun içine aldı.
Gırtlağından alçak sesle homurdandı, sonra anlamsız bir şekilde onu öptü. Şık, kaslı bir yırtıcı gibi, onun ağzının üzerinden geçerek onu öpücükleriyle yaktı.
"Evet," diye soludu, kadın onu elleriyle kınına koyarken. Nefesi düzensizdi, ona öyle keskin bir açlıkla bakıyordu ki, onu beklentiden ürpertiyordu.
"Dokun bana Cassandra," diye fısıldadı, onun elini kendi elleriyle kaplayarak.
Gözlerini kapatırken izledi ve onu nasıl okşayacağını gösterdi. Cassandra onu ellerinin arasında hissedince dudağını ısırdı. O iri bir adamdı. Büyük, kalın ve güçlü.
Çenesi çelik gibi, gözlerini açtı ve sıcak bir bakışla ona şarkı söyledi. Oyun zamanının bittiğini biliyordu.
Zincirlerinden kurtulmuş bir yırtıcı gibi, onu sırt üstü yatırdı ve dizleriyle kalçalarını ayırdı. Uzun, sıska vücudunu onunkinin üzerine indirdi ve söz verdiği gibi onu yuttu.
Elleri ve dudakları öfkeli bir yoğunlukla vücudunun her santimini araştırırken Cassandra'nın nefesi kesildi. Ve elini bacaklarının arasına soktuğunda, her yeri titriyordu. Uzun parmakları onun içini okşadı ve derinlere daldı, zayıflayana kadar onunla dalga geçti.
Ondan geri çekilirken kulağına, "Çok ıslaksın," diye homurdandı.
Cassandra bacaklarını iki yana açarken titredi.
Bana bak, diye emretti. "Seni aldığımda zevkini görmek istiyorum."
Ona baktı.
Bakışları kilitlendiği an, kendini onun derinliklerine gömdü.
Zevkle inledi. O kadar sert ve şişmandı ki, onun kalçalarına bastırırken harika hissetti.
Wulf, onunla sevişirken ve onun altındaki sıcak, ıslak vücudunun verdiği hissin tadını çıkarırken onun yüzünü izleyebilmek için geri çekildi. Elini omurgasında gezdirirken dudağını ısırdı, sonra tırnaklarıyla sırtına bir çizik attı.
Yanıt olarak homurdandı, onun vahşiliğini istiyordu.
Onun tutkusu.

Ellerini belinin alt kısmına yerleştirerek onu daha hızlı zorladı. Onu isteyerek daha fazla mecbur etti. Kalçalarını ona doğru kaldırdı ve o da güldü.
Kontrolü elinde tutmak istiyorsa, kesinlikle ona izin verme havasındaydı. Yuvarlanarak, vücudundan ayrılmadan onu üstüne çekti.
Ona bakarken nefesi kesildi.
"Bana bin, geyik yavrusu," diye soludu.
Koyu renk ve evcilleşmemiş gözleri öne doğru eğildi, saçlarını onun göğsüne savurdu ve adam hala vücudu tarafından zar zor korunana kadar aşağı kaydı, sonra geri düşerek onu kabzasına kadar içine çekti.
Bunun gücünden sarsıldı.
Göğüslerini avuçladı ve zevklerini kontrol altına alırken hafifçe sıktı.
Cassandra onun altında hissettiklerine inanamadı. Bir erkekle sevişmeyeli uzun zaman olmuştu ve daha önce hiç böyle bir erkek olmamıştı.
Doğuştan erkeksi olan biri. Çok erkeksi ve vahşi.
Annesinin halkını dehşet içinde titretmesi dışında hakkında hiçbir şey bilmediği biri.
Ve onun hayatını kurtarmıştı.
Onu rüyalarına çağıran bastırılmış cinselliği olmalıydı. Ölmeden önce biriyle iletişim kurma ihtiyacı.
Bu onun en büyük pişmanlığıydı. Annesinin ailesinin laneti yüzünden diğer Apollite'lere yaklaşmaktan çekiniyordu. Kendisinden önceki annesi gibi o da onlardan biri olarak insan dünyasında yaşamaya zorlanmıştı.
Ama o asla onlardan biri olmamıştı. Tam olarak değil.
Tek istediği kabul edilmekti. Geçmişini anlayabilecek ve lanetli bir soydan hikayeler anlattığında onun aklı başında olduğunu düşünmeyen birini bulmak.
Ve geceyi takip eden canavarlar.
Artık kendisine ait bir Karanlık Avcısı vardı.
En azından bu gece için.
Bunun için minnet duyarak onun üzerine uzandı ve vücudunun sıcaklığının kendisini yatıştırmasına izin verdi.
Wulf yüzünü avuçladı ve zevkin zirvesini deneyimlemesini izledi. Sonra onunla birlikte yuvarlandı ve kontrolü ele aldı. Vücudu onun etrafında kasılırken, onun derinliklerine doğru itti. Nefesi, onun hareketlerini şarkı söylüyormuş gibi bir şekilde noktaladı.
O güldü.
Ta ki kendi vücudunun patladığını hissedene kadar.
Cassandra serbest kaldığını hissettiğinde tüm vücudunu ona sardı. Onun üstüne çöktü.
Ağırlığı orada çok iyi hissettiriyordu. Çok güzel.
"Bu inanılmazdı," dedi, hâlâ samimi bir şekilde birleşmişken ona gülümsemek için başını kaldırarak. "Teşekkür ederim."
Gülümsemesine karşılık verdi.
Tam yüzünü avuçlamak için uzandığı sırada çalar saatin çaldığını duydu.

Cassandra sıçrayarak uyandı.
Saati kapatmak için uzandığında kalbi hâlâ hızlı atıyordu. Ve ancak o zaman saçlarının artık örgülü olmadığını ve elbisesinin buruşuk bir yığın halinde yerde yattığını fark etti...

* * *

Wulf irkilerek uyandı. Kalbi hızla çarparken saatine baktı. Saat altıyı biraz geçiyordu ve üst kattaki hareketlerden sabah olduğunu anlayabiliyordu.

Kaşlarını çatarak karanlıkta etrafına baktı. Olağandışı bir şey yoktu.
Ama rüya…
İnanılmaz derecede gerçek görünüyordu.
Yan döndü ve yastığını avucunun içine aldı. "Lanet olası psişik güçler," diye homurdandı. Onu hiç rahat bırakmadılar. Ve şimdi ona sahip olamayacağını bildiği şeylerle işkence ettiler.
Tekrar uykuya daldığında, teninde hafif gül ve pudra kokusu aldığına neredeyse yemin edebilirdi.

* * *

Cassandra kahvaltı masasına otururken Kat, Hey, Cass, diye selamladı.

Cassandra cevap vermedi. Defalarca Wulf'u görmeye devam etti. Ellerini vücudunda hissetmeye devam etti.
Daha iyisini bilmese, onun hala yanında olduğuna yemin edebilirdi.
Ama hayalindeki sevgilisinin kim olduğunu bilmiyordu. Neden ona musallat oldu.
Çok tuhaftı.
"İyi misin?" diye sordu.
"Evet sanırım. Sadece dün gece iyi uyuyamadım."
Kat elini Cassandra'nın alnına koydu. "Ateşli görünüyorsun ama değilsin."
Ateşi vardı tamam ama hastalıktan değil. Bir yanı uyumaktan, gizemli adamını bulmaktan ve günün geri kalanında onunla sevişmeye devam etmekten başka bir şey istemeyen bir yanı vardı.
Kat mısır gevreğini ona uzattı.
"Bu arada, Michelle aradı ve dün gece onu Tom'la tanıştırdığın için sana teşekkür etmemi istedi. Onunla bu gece Inferno'da buluşmasını istiyor ve o da onunla gidip gidemeyeceğimizi öğrenmek istedi.
Cassandra, Kat'in sözleri hafızasında bir şeylerin kaybolmasına neden olurken irkildi.
Aniden önceki gece Cehennemi gördü. Daimonları gördüm.
Hissettiği dehşeti hatırladı.
Ama en çok Wulf'u hatırladı.
Hayallerinin şefkatli aşığı değil, Daimonları onun önünde öldüren karanlık, ürkütücü adam.
"Aman Tanrım," diye soludu, her ayrıntı kristal berraklığında netleşirken.

"Beş dakika sonra o bardaki hiç kimse beni gördüğünü hatırlamayacak."
Sözleri aklını yırttı.
Ama onu hatırlıyordu.
Kuyu.
Onunla eve mi gelmişti?
Hayır. Cassandra, onun kendisini terk ettiğini net bir şekilde hatırlayınca bir derece sakinleşti. İçeri girip kulüpteki arkadaşlarına yeniden katılmasını.
Tek başına yatmıştı.
Ama çıplak uyanmıştı. Vücudu nemli ve doymuş…
"Cass, endişelenmeye başlıyorum."
Cassandra derin bir nefes aldı ve her şeyi silkeledi. Bu bir rüyaydı. Öyle olması gerekiyordu. Başka hiçbir şey mantıklı değildi. Ama Daimonlar ve Karanlık Avcılar gibi doğaüstü şeylerle uğraşırken işler nadiren mantıklı geliyordu.
"İyiyim ama sabah dersime gitmiyorum. Bence biraz araştırma yapıp bir ayak işi yapmalıyız."
Kat öncekinden daha endişeli görünüyordu. "Emin misin? Hiçbir şey için dersi kaçırmak sana göre değil."
"Evet," dedi ona bir gülümseme sunarak. "Sadece gidip dizüstü bilgisayarı al ve Kara Avcılar hakkında neler bulabileceğimize bir bakalım."
Kat bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Neden?"
Cassandra, annesinin adamları tarafından kovalandığı onca yıl boyunca, dünyasının gerçeklerini yalnızca iki korumaya açmıştı.
Cassandra daha on üç yaşındayken onu neredeyse öldürecek olan bir kavgada ölen biri.
Diğeri, gerçeği ilk korumaya göre çok daha kolay kabul eden Kat'tı.
Kat ona sadece bakmış, gözlerini kırpıştırmış ve "Harika. Onları öldürüp hapse girmeyebilir miyim?"
O zamandan beri Cassandra, Kat'tan hiçbir şey saklamamıştı. Arkadaşı ve koruması, Apollitler ve gelenekleri hakkında Cassandra kadar çok şey biliyordu.
Ki bu çok değildi. Apollitlerin, var olduklarını kimsenin bilmesine izin vermemek gibi kötü bir huyu vardı.
Yine de, onun deli ya da sanrılı olduğunu düşünmeyen birini bulmak çok rahatlatıcıydı. Ama son beş yılda Kat, işin aslını öğrenecek kadar Daimon ve Apollite'ın peşlerine düştüğünü görmüştü.
Son birkaç ayda Cassandra yaşamının sonuna yaklaşırken, Daimon saldırıları o kadar geri çekilmişti ki, Cassandra biraz normal görünebiliyordu. Ama Cassandra güvende olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Asla güvende olmayacaktı.
Öldüğü güne kadar değil.
"Sanırım dün gece bir Kara Avcı ile tanıştık."
Kat kaşlarını çattı. "Ne zaman?"
"Kulüpte."
"Ne zaman?" diye tekrarladı.

Cassandra ona söylemekte tereddüt etti. Bazı ayrıntılar onun için bile yarım yamalaktı ve daha fazlasını hatırlayana kadar Kat'i endişelendirmek istemiyordu.
"Onu kalabalıkta gördüm."
"O zaman onun bir Kara Avcı olduğunu nereden biliyorsun? Bana bunların masal olduğunu söylediğini sanıyordum."
"Gerçekten bilmiyorum. Siyah saçlı ve dişleri olan garip bir adam olabilirdi, ama eğer haklıysam ve o burada şehirdeyse, bilmek istiyorum çünkü bana düşüp ölmeyeceğimi söyleyebilir. aylar."
"Pekala, puanlar iyi alındı. Ama biliyorsun, Cehennem'de takılan sahte Goth vampirlerinden biri de olabilirdi." Cassandra yemeğini bitirirken Kat, dizüstü bilgisayarı alıp mutfak masasına koymak için yatak odasına gitti.
Hazır olur olmaz Cassandra çevrimiçi olarak imzaladı ve Katoteros.com'a yöneldi. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce bulduğu, Apollite'lerin birbirleriyle konuşabileceği çevrimiçi bir topluluktu. Kamu tarafında, bir Yunan tarihi sitesine benziyordu, ancak şifre korumalı alanlar vardı.
Sitede Dark-Hunters hakkında hiçbir şey yoktu. Bu yüzden o ve Kat, hükümetin sunucularına girmekten bile daha imkansız olduğu ortaya çıkan özel alanlara girmeye çalışmak için biraz zaman harcadılar.
Başkalarının nerede olduklarını keşfetmelerini istemedikleri doğaüstü varlıkların nesi vardı?
Tamam, yani gizliliğe duyulan ihtiyacı anladı. Yine de, bazı cevaplara ihtiyacı olan bir kadın için tam bir baş belasıydı.
Yardım için bulabildiği en yakın şey bir "Kahin'e Sor" bağlantısıydı.
Cassandra tıkladığında basit bir e-posta yazdı. "Kara Avcılar gerçek mi?"
Ondan sonra, Dark-Hunters'ı aradı ve bubkes buldu. Sanki hiçbir yerde yok gibiydiler.
Oturumu kapatmadan önce, Oracle'dan yalnızca iki kelimelik bir yanıtla e-postası geri geldi.
Sen?
Belki de sadece efsanedirler, dedi Kat tekrar.
"Belki." Ancak efsaneler, kadınları Wulf'un onu öptüğü gibi öpmedi ve onun rüyalarına girmedi.

* * *

İki saat sonra Cassandra son çare olarak babasını kullanmaya karar verdi.

Kat, onu babasının St. Paul şehir merkezindeki yüksek ofisine götürdü. Her şey düşünüldüğünde, sabahın geç saatlerinde trafik hafifti ve Kat, arabadan kaçma tarzıyla ona yalnızca küçük bir kalp krizi geçirmeyi başardı.
Günün saati veya trafik sıkışıklığı ne kadar kötü olursa olsun, Kat her zaman Daimonlar peşlerindeymiş gibi arabayı sürerdi.
Kat arabayı garaja soktu ve yavaş hareket eden bir Toyota'nın etrafından dolanıp iyi bir noktaya çarpmadan önce otomatik kapıyı kırpıştırdı.
Sürücü onları ters çevirdi, sonra yoluna devam etti.

"Yemin ederim Kat, video oyunu oynuyormuş gibi sürüyorsun."
"Evet evet. Yolumdan çekilmezlerse onları vurmak için kaputun altındaki ışın tabancasını görmek ister misin?”
Cassandra güldü, bir yanı Kat'in orada gerçekten bir şeyler saklayıp saklamadığını merak etse de. Arkadaşını tanımak mümkündü.
Arabayı otoparkta bırakıp binaya girer girmez büyük ilgi gördüler. Ama hep yaptılar. İnsanların her ikisi de 1,80'in üzerinde olan iki kadın görmesi pek mümkün değildi. Kat'in o kadar çarpıcı güzelliğinden bahsetmiyorum bile, Cassandra'nın Hollywood dışında herhangi bir yere uyum sağlaması için kadının kafasını kesmesi gerekirdi.
Başsız bir koruma işe yaramaz olduğundan, Cassandra LA Modelleri için çalışması gereken bir kadına müsamaha göstermek zorunda kaldı.
Şirket muhafızları onları kapıda selamladı ve içeri buyur etti.
Cassandra'nın babası, dünyanın en büyük ilaç araştırma ve geliştirme şirketlerinden biri olan Peters, Briggs ve Smith Pharmaceuticals'ın kötü şöhretli Jefferson T. Peters'ıydı.
Binanın içinden geçerken yanından geçtiği insanların çoğu ona kıskanç gözlerle baktı. Onun babasının tek varisi olduğunu biliyorlardı ve hepsi onun yaptırdığını düşündüler.
Bir bilseler…
Sonunda yirmi ikinci kata geldiğinde yönetici asistanı onu, "İyi günler, Bayan Peters," diye selamladı. "Babana haber vereyim mi?"
Cassandra son derece çekici, sıska, çok tatlı ama ona her zaman on kilo vermesi gerektiğini hissettiren ve düzeltmek için elini bilinçli bir şekilde saçlarının arasından geçiren kadına gülümsedi. Tina, hiçbir molekülü yerinde olmayan, titizlikle iyi giyimli insanlardan biriydi.
Kusursuz bir Ralph Lauren takımı giyen Tina, kolej eşofmanı ve kot pantolonunu giyen Cassandra'nın tamamen antiteziydi.
"Yalniz mi?"
Tina başını salladı.
"İçeri girip ona sürpriz yapacağım."
"Kesinlikle yapacaksın. Seni gördüğüne sevineceğini biliyorum.”
Tina'yı işine ve Kat'i Tina'nın masasının yanındaki bir sandalyede beklemeye bırakan Cassandra, babasının kutsal işkolik alanına girdi.
Çağdaş bir tasarıma sahip olan ofisinin "havalı" bir havası vardı ama babası soğuk bir adamdan başka her şeydi. Annesini tutkuyla sevmişti ve Cassandra'nın doğduğu andan itibaren sahip olduğu her şeyle ona düşkündü.
Babası, seçkin gri ile bağcıklı koyu kumral saçları olan son derece yakışıklı bir adamdı. Elli dokuz yaşında, formda ve düzgündü ve kırklı yaşlarının başına daha yakın görünüyordu.
Apollite'lerin veya Daimon'ların herhangi bir yerde çok uzun süre kalırsa onu bulmasından korktuğu için ondan uzakta büyümeye zorlanmış olsa da, o dünyanın öbür ucundayken bile ondan hiç bu kadar uzakta olmamıştı. Sadece bir telefon veya hatta bir uçak yolculuğu uzakta.

Yıllar geçtikçe, beklenmedik bir şekilde kapısına hediyeler ve kucaklamalarla gelmişti...
bazen gece yarısı. Bazen gün ortasında.
Çocukken, o ve kız kardeşleri, onları tekrar görmek için ne zaman geleceğine dair iddiaya girerlerdi. Hiçbirini yarı yolda bırakmamış, tek bir doğum gününü bile kaçırmamıştı.
Cassandra bu adamı dünyadaki her şeyden çok seviyordu ve diğer Apolliler gibi sekiz ay içinde ölürse ona ne olacağı onu korkuttu. Annesini ve dört ablasını toprağa verirken yaşadığı kedere ve kedere pek çok kez tanık olmuştu.
Her ölüm, özellikle de annesini ve son iki kız kardeşini öldüren bomba yüklü araç kalbini paramparça etmişti.
Böyle bir darbeye daha dayanabilecek miydi?
Bu ürkütücü düşünceyi bir kenara iterek onun çelik ve cam masasına yaklaştı.
Telefondaydı ama kafasını kağıt yığınından kaldırıp onu gördüğü anda telefonu kapattı.
Yüzü anında aydınlandı, ayağa kalktı ve ona sarıldı, sonra endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak geri çekildi. "Burada ne yapıyorsun bebeğim? Senin derste olman gerekmiyor mu?"
Koluna hafifçe vurdu ve öndeki rahat sandalyelerden birine çökerken onu masanın yanına geri çağırdı. "Muhtemelen."
"O zaman neden buradasın? Beni görmeye gelmek için dersi asmak sana göre değil."
O, Kat'in önceki duygularını tekrarlarken güldü. Belki de alışkanlıklarını biraz değiştirmesi gerekiyordu. Onun konumunda, tahmin edilebilir davranışlar tehlikeli bir sorumluluktu. Seninle konuşmak istiyordum.
"Hakkında?"
"Karanlık Avcılar."
Solgunlaştı, ne kadar bildiğini ve ne kadarını paylaşacağını merak etmesine neden oldu. Onu aşırı korumaya yönelik kötü bir eğilimi vardı, dolayısıyla uzun süreli koruma mirası buydu.
"Neden onlar hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun?" ihtiyatla sordu.
"Çünkü dün gece Daimonlar tarafından saldırıya uğradım ve bir Kara Avcı hayatımı kurtardı."
Ayağa fırladı ve masanın yanına koştu. "Yaralandın mı?"
"Hayır babacığım," diye onu temin etmek için acele etti ve adam vücudunda herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol etmeye çalıştı.
"Sadece korktum."
Sert bir şekilde kaşlarını çatarak geri çekildi ama ellerini onun kolunda tuttu. Pekala, dinle. Okuldan çekilmen gerekiyor, biz-"
"Baba," dedi kararlı bir şekilde, "mezuniyetten bir yıldan az bir süre geri çekilmeyeceğim.
Koşmayı bitirdim.

Sekiz aydan fazla yaşamayacak olsa da yaşama ihtimali vardı. Kesin olarak öğrenene kadar, hayatını olabildiğince normal bir şekilde yaşamaya yemin etmişti.
Yüzündeki dehşeti gördü. "Bu tartışılacak bir şey değil, Cassandra. Seni Apollite'lerden koruyacağıma dair annene yemin ettim ve edeceğim. Seni de öldürmelerine izin vermeyeceğim.”
Bu ofisi ve şirketi yaptığı kadar kutsal bir yemini hatırladığında dişlerini sıktı. Annesinin ailesinden kendisine miras kalan mirası çok iyi biliyordu. Yüzyıllar önce, Apollitlerin lanetlenmesine onun atası sebep olmuştu. Kıskançlıktan, büyük-büyük-neyse, tanrı Apollon'un oğlunu ve metresini öldürmek için askerler göndermişti. Misilleme olarak, Yunan güneş tanrısı tüm Apollitleri gözünden uzaklaştırmıştı.
Apollite kraliçesi adamlarına anne ve çocuğu bir canavar öldürmüş gibi göstermelerini emrettiğinden, Apollon tüm Apollitelere canavarların özelliklerini verdi.
uzun köpek dişleri, hız, güç ve avcının gözleri. Hayatta kalabilmek için birbirlerinin kanıyla beslenmek zorunda kaldılar.
Kızgın tanrı onları bir daha asla görmek zorunda kalmasın diye onları gün ışığından kovmuştu.
Ama en acımasız darbe, onları sadece yirmi yedi yıllık bir ömürle lanetlemişti - metresinin Apollitler tarafından öldürüldüğü yaştaydı.
Bir Apollite, yirmi yedinci yaş gününde bütün günü ağır ağır, acı içinde çürüyerek geçirdi. O kadar korkunç bir ölümdü ki, çoğu doğum günlerinden bir gün önce ondan kaçmak için intihar etti.
Bir Apollite'nin sahip olduğu tek umut, bir insanı öldürmek ve insan ruhunu kendi bedenine almaktı. Kısa ömürlerini uzatmanın başka yolu yoktu. Ama Daimon'u döndürdükleri an karşıya geçtiler ve tanrıların gazabını çağırdılar. O zaman Karanlık Avcılar, tuzağa düşen ruhlar kuruyup ölmeden önce onları öldürmek ve çalınan insan ruhlarını serbest bırakmak için çağrıldı.
Sekiz kısa ay sonra Cassandra yirmi yedi yaşına girecekti.
Bu onu korkutan bir şeydi.
O yarı insandı ve bu nedenle gün ışığında yürüyebiliyordu ama üstü örtülü kalmak zorundaydı ve şiddetli bir şekilde yanmadan çok uzun süre dışarıda kalamazdı.
Uzun köpek dişleri, on yaşındayken bir diş hekimi tarafından törpülenmişti ve kansız olmasına rağmen, kan ihtiyacı iki ayda bir yapılan nakillerle karşılanıyordu.
O şanslıydı. Yıllar boyunca tanıştığı bir avuç yarı Apollite, yarı insan, çoğunlukla Apollite mirasına meyletmişti.
Hepsi yirmi yedi yaşında ölmüştü.
Hepsi.
Ancak Cassandra, içinde doğum gününü geride bırakacak kadar insan olduğu umudunu hep korumuştu.
Yine de nihayetinde bilmiyordu ve "durumu" hakkında ondan daha fazlasını bilen birini asla bulamamıştı.

Cassandra ölmek istemiyordu. Geride bıraktığı onca canlı varken şimdi değil. Herkesin en çok yaptığı şeyi istiyordu. Bir koca. Bir aile.
En çok da bir gelecek.
"Belki bu Kara Avcı benim karışık kanım hakkında bir şeyler biliyordur. Belki o-"
"Annenlerin adı geçerse paniğe kapılır," dedi yanağını okşarken. "Apollitler hakkında çok az şey biliyorum ama hepsinin Kara Avcılardan nefret ettiğini biliyorum. Annen onlara kimsenin mantık yürütemeyeceği şeytani, ruhsuz katiller dedi."
"Onlar Terminatör değil, baba."
"Annenin onlardan bahsettiği gibi, onlar."
Bu doğruydu. Annesi saatlerce onu ve kız kardeşlerini üç şeyden uzak durmaları konusunda uyarmıştı: Kara Avcılar, Daimonlar ve Apolliteler - sırasıyla.
"Annem biriyle tanışmadı bile. Bildiği tek şey, ailesinin ona söyledikleriydi ve bahse girerim onlardan biriyle hiç karşılaşmamışlardır. Ayrıca, ya bu Kara Avcı daha uzun yaşamanın bir yolunu bulmama yardım edecek anahtarsa?
Elindeki tutuşu sıkılaştı. "Ya anneni öldüren Daimonlar ve Apolliteler gibi seni öldürmek için gönderilmişse? Efsanenin ne dediğini biliyorsun. Seni öldürünce, üzerlerinden lanet kalkar."
Bunu bir an düşündü. Ya haklılarsa? Ya benim ölümüm diğer tüm Apollitlerin normal bir şekilde yaşamasına izin verirse? Belki de ölmeliyim."
Yüzü öfkeden kızarmıştı. Elini daha sıkı tutarken bakışları onunkilere yansıdı. "Cassandra Elaine Peters, bir daha böyle dediğini duymasam iyi olur. Beni anlıyor musun?"
Cassandra, yapmak isteyeceği son şeyken kan basıncını yükselttiği için pişmanlık duyarak başını salladı. Biliyorum, baba. Sadece üzgünüm."
Alnından öptü. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum."
Ayağa kalkıp sandalyesine dönerken yüzündeki azabı gördü.
İkisinin de ne düşündüğünü söylemedi. Uzun zaman önce, küçük bir araştırmacı grubuna onun nadir görülen hastalığına bir "tedavi" bulma görevini emanet etmişti, ancak modern bilimin kadim bir tanrının gazabı karşısında çaresiz kaldığını öğrenmişti.
Belki haklıydı, belki Wulf onun için de herkes kadar tehlikeliydi. Kara Avcıların Daimonları öldürmeye yeminli olduğunu biliyordu ama Apollite'lerle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyordu.
Annesi kimseye güvenme demişti, özellikle de kendi insanlarını öldürerek geçimini sağlayanlara.
Yine de içgüdüleri ona, sonsuza dek kendi ırkını avlayarak geçirmiş bir ırkın onlar hakkında her şeyi bileceğini söylüyordu.
Öte yandan, bir Kara Avcı, yeminli düşmanlarıyken neden bir Apollite'ye yardım etsin ki?
Aptalca bir fikirdi, değil mi?

Hayır, Cassie, dedi babası nazikçe. "Hiç de aptalca değildi. Sadece senin incindiğini görmek istemiyorum."
Ayağa kalktı ve onu kucaklamak ve öpmek için gitti. "Sınıfa gidip unutacağım."
"Yine de bir süre ayrılmayı düşünmeni diliyorum. O Daimonlar seni görselerdi, burada olduğunu başka birine söyleyebilirlerdi.
"Güven bana baba, zamanları yoktu. Kimse burada olduğumu bilmiyor ve ben ayrılmak istemiyorum."
Durmadan.
Söz, aralarında konuşulmadan asılı kaldı. İkisi de saatin onun için geçtiğini düşünürken babasının dudaklarının titrediğini gördü.
"Neden bu akşam yemeğe gelmiyorsun?" babası sordu. "İşten erken çıkacağım ve—"
"Michelle'e bir şeyler yapabileceğimize söz verdim. Yarın görüşürüz mü?
Adam başını salladı ve onu o kadar güçlü sıktı ki, beline doladığı kollarının baskısı yüzünden yüzünü buruşturdu. "Dikkatli ol."
"Yapacağım."
Yüzündeki ifadeden, gitmek istediğinden daha fazla gitmesini istemediğini söyleyebilirdi. "Seni seviyorum Cassandra."
"Biliyorum. Ben de seni seviyorum baba." Ona bir gülümseme sundu ve onu işine bıraktı.
Cassandra ofisinden ve binadan dışarı çıkarken, aklı Wulf'la ilgili rüyalarına ve onun kollarında hissettiklerine kaydı.
Kat onun arkasına geçti ve tamamen sessiz kalarak ona ihtiyaç duyduğu alanı verdi.
Korumasında en çok sevdiği şey buydu.
Bazen Kat psişik olarak ona bağlıymış gibi geliyordu.
Cassandra omzunun üzerinden Kat'a, Starbucks'a ihtiyacım var, dedi.
"Senden ne haber?"
"Her zaman java için oyun. Bana öğütülmüş fasulye ver ya da öldür.
Caddede kafeye doğru yürürken, Cassandra Kara Avcılar hakkında giderek daha çok düşünmeye başladı.
Bunları daha önce annesinin onu korkutmak için kullandığı mitler olarak görmezlikten geldiği için, eski Yunanistan'ı okurken onları hiç araştırmamıştı. Çocukluğundan beri boş zamanlarını annesinin tarihini ve eski efsaneleri araştırarak geçirirdi.
Okuduklarında Kara Avcılar hakkında bir söz bulduğunu hatırlamıyordu, bu da annesinin gerçek insanlar değil de öcü hikayeleri anlattığını zihninde doğruluyordu.
Ama belki gözden kaçırmıştı...
"Merhaba Cassandra!"
Starbucks'a yaklaşırken okuldaki çocuklardan birinin ona el salladığını görünce başını kaldırdı. Ondan birkaç santim daha kısaydı ve bir İzci tarzında çok tatlıydı. Kısa siyah saçları kıvırcıktı ve sevimli mavi gözleri vardı.

Onda bir şeyler ona The Andy Griffith Show'daki Opie Taylor'ı hatırlattı ve ona "hanımefendi" demesini yarı yarıya bekliyordu.
Chris Eriksson, diye fısıldadı Kat alçak sesle.
"Teşekkürler," dedi Cassandra aynı derecede alçak bir tonda, minnettar Kat'ın adını hatırlaması kendisininkinden çok daha iyiydi. Yüzleri her zaman hatırlayabilirdi ama isimler çoğu zaman aklından kaçardı.
Önlerinde durdu.
"Merhaba Chris," dedi ona gülümseyerek. Gerçekten çok iyiydi ve her zaman ihtiyacı olan herkese yardım etmeye çalıştı. "Seni buraya ne getirdi?"
Anında rahatsız görünüyordu. "Ben... uh... Birisi için bir şeyler topluyordum."
Kat ona ilgiyle baktı. Kulağa biraz şüpheli geliyor. Umarım yasadışı değildir."
Kızardı iyice. "Hayır, yasa dışı değil. Sadece biraz kişisel."
Nedense Cassandra bunun yasa dışı olduğu izlenimini daha çok beğenmişti.
O oldukça tuhaf görünürken bir iki dakika bekledi.
Chris, Eski İngilizce sınıfında bir lisans öğrencisiydi. Ne zaman bir şeyi tercüme etmekte sorun yaşasa notlarını karşılaştırmak dışında birbirleriyle pek konuşmamışlardı. Chris, profesörün evcil hayvanıydı ve tüm testlerde mükemmel bir puan aldı.
Sınıftaki herkes eğriyi savurduğu için onu asmak istedi.
"Bu öğleden sonraki dersin ödevini yaptın mı?" sonunda sordu.
Başını salladı.
"Harikaydı, değil mi? Gerçekten heyecan verici şeyler." Yüzünden, gerçekten bunu kastettiğini anlayabiliyordu.
"Dişlerimi Novocain olmadan deldirmek gibi," dedi, bunun komik ve şakacı olması niyetiyle.
O şekilde almadı.
Yüz hatları düştü. "Üzgünüm. Yine bir inek oluyorum. Endişeyle kulağını çekti ve bakışlarını yere indirdi. Gitsem iyi olur. Yapmam gereken başka şeyler de var."
Adam ondan uzaklaşırken ona seslendi, "Hey, Chris?"
Durdu ve ona baktı.
"Aşırı Korumalı Çocuk Sendromu mu?"
"Affedersin?"
"Sen de aşırı korunan bir çocuksun, değil mi?"
Boynunun arkasını kaşıdı. "Nasıl bildin?"
"İnan bana, sende klasik belirtiler var. Eskiden bende de vardı ama yıllarca süren yoğun terapiden sonra onları saklamayı öğrendim ve artık neredeyse normal şekilde çalışabilirim."
Buna güldü. "Terapistin adını bulabildin mi?"
Güldü. "Elbette." Cassandra başını kafeye doğru eğdi. "Bir fincan kahve içmek için bize katılmaya vaktin var mı?"
Sanki ona Fort Knox'un anahtarlarını vermiş gibi görünüyordu. "Evet teşekkürler."

O ve Kat, sahibi eve yeni gelmiş mutlu bir köpek yavrusu gibi hemen arkalarında Chris ile birlikte Starbucks'a doğru yol aldılar.
İçeceklerini içtikten sonra, ışığın onu yakamayacağı pencerelerden uzağa, arkaya oturdular.
"Öyleyse neden Eski İngilizceyi alıyorsun?" Chris, Kat tuvalete gitmek için izin aldıktan sonra sordu. "Bu tür bir cezaya gönüllü olacak birine benzemiyorsun."
Daha iyi bir terim bulamayınca, "Ben her zaman eski... şeyleri araştırmaya çalışıyorum," dedi. Bir yabancıya, ömrünü uzatma umuduyla kadim lanetleri ve büyüleri araştırdığını açıklamak zordu. "Senden ne haber? Bir bilgisayar dersinde kendini evinde gibi hissediyorsun."
Omuz silkti. “Bu dönem As olarak kolayın peşindeydim. Geçebileceğim bir şey istedim.
“Evet, ama Eski İngilizce? Nasıl bir evin var?”
"Gerçekten konuştukları bir yer."
"Çıkmak!" dedi inanamayarak. "Gerçekten bunu kim konuşuyor?"
"Yaparız. Gerçekten mi." Sonra ona anlayamadığı bir şey söyledi.
Az önce bana hakaret mi ettin?
"Hayır," dedi ciddiyetle. "Asla böyle bir şey yapmam."
İki kez aldığı sırt çantasına bakarken gülümsedi. Fermuarı açılmış bir kesenin açığa çıkardığı eski püskü, kahverengi bir ajanda vardı. Planlayıcı, üzerinde ilginç bir rozet bulunan bordo bir kurdele tutuyordu. Rozet, çapraz iki kılıç bulunan yuvarlak bir kalkan resmine sahipti ve kılıçların üzerinde DH baş harfleri vardı.
Bugün aklında tamamen başka bir DH türü varken bunu görmek ne kadar tuhaf
Belki de bir alametti…
"DH?" diye sordu ambleme dokunarak. Ters çevirdi ve içine kazınmış "Dark-Hunter.com" kelimesini görünce kalbi durdu.
"Ha?" Chris onun eline baktı. "Ah... Ah!" dedi, yine anında gerginleşerek. Onu elinden aldı ve sırt çantasına geri koydu, sonra fermuarını kapattı. "Bu sadece bazen oynadığım bir şey."
Bu onu neden bu kadar gergin yaptı? Yani açıkça rahatsız mı? "Yasa dışı bir şey yapmadığına emin misin, Chris?"
"Evet, güven bana. Yasadışı bir düşüncem olsa bile yakalanır ve kuyruğuma tekmeyi basardım.”
Kat onlara yeniden katıldığında Cassandra bundan o kadar emin değildi.
Dark-Hunter.com …
Kelimelerin arasına bir tire koyarak onları aramaya çalışmamıştı. Ve şimdi deneyebileceği bir Web adresi vardı.
Sınıf ve okul hakkında birkaç dakika daha sohbet ettiler, sonra Chris'in işlerini öğleden sonraki Eski İngilizce dersinden önce bitirebilmesi ve onun bir sonraki dersten önce kampüse dönebilmesi için yollarını ayırdılar.
Günde bir dersi kaçırabilir ama iki dersi...
Hayır. Cassandra, adanmış değilse bir hiçti.

Çok geçmeden, güvenli bir şekilde masasına yerleşti ve diğer öğrenciler onun etrafında konuşurken Klasikler hocasının gelmesini bekledi. Kat, koridorun hemen aşağısındaki küçük bir bekleme alanında Kinley MacGregor romanı okuyordu.
Cassandra profesörü beklerken Palm Pilot'unu açtı ve internette biraz gezinmeye karar verdi. Dark-Hunter.com'a yazdı.
Sayfa yüklenirken bekledi.
Bunu yaptığı anda nefesi kesildi.
Oh, bu iyi olmaya başladı…

4. Bölüm

Chris, Eski İngilizce sınıfına yaklaşırken içini çekti. Tipik bir emme ve boşaltma günüydü. Hayatı harika olmalı. Dünyanın bütün parası ondaydı. Bilinen her lüks. Gezegende, istese ona ait olmayacak hiçbir şey hayal edemezdi.

Hatta Wulf, Britney Spears'ı geçen baharda Chris'in yirmi birinci doğum günü partisinde şarkı söylemesi için uçakla getirmişti. Tek sorun, katılanların kendisi, korumaları ve Chris'in kafasından yaralanmadığından veya darbe almadığından emin olmak için sürekli koşuşturan Wulf'tan oluşmasıydı.

Wulf'un onu Britney'e pas vermesi için üç milyon kez teşvik etmesinden bahsetmiyorum bile. Ya da en azından, hâlâ kulaklarında çınlayan büyük bir kahkahayla reddettiği teklifini ona teklif et.

Chris'in tek istediği normal bir hayattı. Bundan daha çok, özgürlüğünü istiyordu.

Sahip olamayacağı tek iki şeydi bunlar.

Wulf, etiketlenip takip edilmediği sürece evden çıkmasına izin vermezdi. Chris'in herhangi bir yere uçabileceği tek zaman, Kara Avcıların lideri Acheron'un bizzat gelip onu alması ve her zaman görüş alanında tutmasıydı. Toprak Sahipleri Konseyi'nin her üyesi, Chris'in Wulf'un erkek kardeşiyle olan son kan bağı olduğunu anladı. Bu nedenle, ulusal bir hazineden daha gayretle korunuyordu.

Kendini o kadar yabancı bir tür gibi hissediyordu ki tam anlamıyla bir ucube olmayacağı bir yer bulabilmeyi diliyordu.

Ama imkansızdı. Kaderinden kaçış yoktu.

Ne olduğundan kaçış yok…

Son varis.

Chris ve çocukları olmadan, Wulf sonsuza kadar yalnız kalacaktı çünkü sadece Wulf'un kanından doğan bir insan onu hatırlayabilirdi.

Bununla ilgili tek sorun o çocuklar için bir anne bulmaktı ve kimse gönüllü olmak istemedi.

Kulakları hâlâ Belinda'nın on dakika önceki reddiyle çınlıyordu.

"Seninle dışarı çıkmak? Pah-kiralama. Büyüdüğünde ve doğru giyinmeyi öğrendiğinde beni ara.

Dişlerini gıcırdatarak onun sert sözlerini düşünmemeye çalıştı. Sırf ona çıkma teklif etmek için en iyi haki pantolonunu ve lacivert süveterini giymişti. Ama tatlı ya da havalı olmadığını biliyordu.

Bir aptalın sosyal zarafetine sahipti. Komşu çocuğunun ortalama yüzü ve bir salyangozun kendine güveni.

Tanrım, zavallıydı.

Chris, iki erkek Theti Squires'ın "sağduyulu" bir mesafeden onu takip ettiğini görmek için sınıfının kapısında durdu. Otuzlu yaşlarının ortalarında, her ikisi de 1,80 boyundaydı, koyu renk saçları ve sert yüzleri vardı. Toprak Sahipleri Konseyi tarafından kendisine verilen tek görevleri, Wulf'u mutlu

edecek kadar çocuk doğurana kadar ona göz kulak olmak ve başına bir şey gelmemesini sağlamaktı.
Gün ışığında büyük bir tehdit olduğundan değil. Nadir durumlarda bir Doulos—
Apolliteler için insan hizmetkarlar - bir Toprak Sahibine saldırabilirlerdi ama bunlar bugünlerde ulusal haberlerde yer almaya değecek kadar enderdi.
Geceleri, Chris'in bir randevusu olmadığı sürece mülkü terk etmesi yasaktı. Biricik kız arkadaşı onu terk ettikten sonra bu imkansız görünüyordu. Onunla çıkacak başka birini bulma ihtimali karşısında içini çekti. Kan testlerine ve fizik muayeneye tabi tutulmaları gerekecekken neden yapsınlar?
Boğuk bir sesle inledi.
O sınıftayken, Thetis kapının dışındaki istasyonları işgal ederdi, böylece Chris'in ucube durumunu, yalnız doğasından bile daha fazla garanti ederdi. Ve yalnız olduğu için onu kim suçlayabilir? Tanrım, kendine zarar verme ihtimaline karşı kaçmasına izin verilmeyen bir evde büyümüştü. Herhangi bir nezle olursa, Squires' Council onu tedavi etmesi için Mayo Clinic'ten uzmanlar çağırırdı. Babasının diğer Squire ailelerinden onunla oynamaları için ithal ettiği birkaç çocuğa, ona asla dokunmamaları, onu kızdırmamaları veya Wulf'u onlara kızdıracak herhangi bir şey yapmamaları yönünde kesin emirler verilmişti.
Böylece “arkadaşları” gelir, onunla oturup televizyon izlerdi. Başlarının belaya girmesinden korktukları için nadiren konuşurlardı ve hiç kimse bir hediye getirmeye ya da bir patates cipsi kadarını paylaşmaya bile cesaret edemezdi. Chris'in onunla oynamasına izin verilmeden önce her şeyin iyice aranması ve detoks edilmesi gerekiyordu. Ne de olsa, küçük bir mikrop ve o kısır olabilir veya Tanrı korusun ölebilir.
Uygarlığın yükü onun üzerindeydi ya da daha doğrusu Wulf'un soyunun yükü onun üzerindeydi.
Chris'in hayatındaki tek gerçek arkadaşı, birkaç yıl önce internette tanıştığı bir Squire üyesi olan Nick Gautier'di. Chris'in yaldızlı statüsünü anlamak için dünyalarında çok yeni olan Nick, ona bir insan gibi davranmıştı ve Cajun, beraberinde gelen faydalara rağmen Chris'in hayatının ciddi şekilde berbat olduğu konusunda hemfikirdi.
Kahretsin, eve gelip ona eğitim vermesi için profesörler tutmak yerine Wulf'u üniversiteye gitmesine izin vermesi için ikna edebilmesinin tek nedeni, burada gerçekten uygun bir yumurtalık donörüyle karşılaşabileceği gerçeğiydi. Wulf bu olasılık karşısında sersemlemiş ve onu her gece yeni bir kadınla tanışıp tanışmadığı konusunda sorguya çekmişti.
Daha da önemlisi, onunla gol atmış mıydı?
Tekrar içini çeken Chris odaya girdi ve öğrencilerin çoğunun kendisine yönelttiği bakışları veya alayları görmemek için bakışlarını aşağıda tuttu. Mitchell'in evcil hayvanı olduğu için ondan nefret etmeseler bile, aşırı ayrıcalıklı bir inek olduğu için ondan nefret ediyorlardı. Buna alışmıştı.

Arka köşedeki boş bir koltuğa çöktü ve defterini ve metnini çıkardı.
"Merhaba Chris."
Dostça kadın sesiyle irkildi.
Yukarı baktığında Cassandra'nın ışıldayan gülümsemesini gördü.
Tamamen şaşkına dönmüştü, ona cevap verebilmesi için tam bir dakika geçmesi gerekti. "Merhaba," diye yanıtladı topallayarak.
Bu kadar aptal olduğu için kendinden nefret ediyordu. Nick muhtemelen onun elinden yemek yemesini sağlayabilirdi.
Onun yanına oturdu.
Ter içinde kaldı. Boğazını temizleyerek onu ve ondan kendisine doğru süzülen hafif gül kokusunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Her zaman inanılmaz kokardı.
Cassandra ödev için kitabını açtı ve Chris'i izledi. Şimdi kafede olduğundan daha gergin görünüyordu.
Kalkanı bir kez daha görebilmeyi umarak sırt çantasına baktı ama o kalkanı tamamen gizlemişti.
Lanet etmek.
Ee, Chris, dedi yumuşak bir sesle, ona biraz daha yaklaşarak. "Seninle daha sonra çalışabilir miyim diye merak ediyordum."
Bembeyaz kesildi ve neredeyse kaçmaya hazır gibi görünüyordu. "Çalışmak? Benimle?"
"Evet. Bu işi çok iyi bildiğini söyledin ve ben sınavdan A almak istiyorum. Ne düşünüyorsun?"
Gergin bir şekilde ensesini ovuşturdu - bunu çok sık yaptığına göre bu bir alışkanlıktı. "Seninle çalışmamı istediğinden emin misin?"
"Evet."
Utangaç bir şekilde gülümsedi ama onun bakışlarına bakmayı reddetti. "Tabii, sanırım sorun olmaz."
Mitchell içeri girip herkese sessiz olmalarını emrettiğinde Cassandra memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.
Son dersinden sonra Dark-Hunter.com Web sitesinde saatler geçirmiş, her bölümünü incelemişti. Yüzeyde, bir tür rol yapma grubu ya da kitap sitesi gibi görünüyordu.
Ancak şifre korumalı tüm bölümleri vardı. Ne kadar denerse denesin erişemediği gizli döngüler ve alanlar. Ona Apollite sitesini hatırlatan pek çok şey vardı.
Hayır, bu bir oyun grubu değildi. Gerçek Kara Avcılara rastlamıştı. Bunu biliyordu.
Onlar modern dünyanın son büyük gizemiydi. Kimsenin bilmediği yaşayan efsaneler.
Ama orada olduklarını biliyordu. Ve toplumlarına girmenin bir yolunu bulacak ve bu onu öldürse bile bazı cevaplar bulacaktı.
Profesör Hrothgar ve Shield hakkında gevezelik ederken o sınıfta oturmak hayatında yaptığı en zor şeydi. Biter bitmez eşyalarını topladı ve Chris'i beklemeye başladı.

Kapıya yaklaştıklarında, siyahlar giymiş iki adamın hemen yanlarından gelip ona göz diktiklerini gördü.
Chris tiksinti dolu bir ses çıkardı.
Cassandra elinde olmadan güldü. "Yanındalar mı?"
"Keşke hayır diyebilseydim."
Kolunu anlayışla sıvazladı. Koridorun sonunda Kat'in ayakta durduğu ve kitabını kaldırdığı yeri işaret etmek için çenesini salladı. "Ben de bir tane aldım."
Chris buna gülümsedi. "Tanrıya şükür, tek ben değilim."
"Hayır, merak etme. Sana tamamen anladığımı söyledim."
Yüzündeki rahatlama elle tutulur cinstendi. "Peki ne zaman okumak istersin?"
"Şimdi nasıl?"
"Tamam, nerede?"
Cassandra'nın girmek için can attığı tek bir yer vardı. Dün gece tanıştığı adam hakkında daha fazla ipucu vermesini umuyordu. "Yerinizi?"
Gerginliği anında geri dönerek şüphelerini doğruladı. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."
"Neden?"
"Ben sadece... bu sadece... ben, um, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, tamam mı?"
Zaten engellendi. Cassandra sinirini gizlemek için kendini zorladı. Onun savunmasını aşmak istiyorsa dikkatli adım atması gerekecekti. Ama sonra bunu anladı. Saklayacak kendi sırları vardı.
"Tamam, yeri sen seç."
"Kütüphane?"
Kıllandı. "Orada hiç rahat edemiyorum. Her zaman susmam söylenmesinden korkmuşumdur. Daireme geri dönmek ister misin?"
Teklifi karşısında tamamen şaşkına dönmüş görünüyordu. "Gerçekten mi?"
"Elbette. Yani, genellikle ısırmam falan.
O güldü. "Evet, ben de." Onunla birlikte iki adım attıktan sonra onları takip eden adamlara döndü. "Sadece onun evine gidiyoruz, tamam mı? Neden gidip çörek filan yemiyorsunuz?
En azından onu kabul etmediler.
Kat güldü.
Cassandra, öğrencilerin otoparkına giden yolu açtı ve ardından Chris'e dairesine giden yolu gösterdi. "Orada görüşürüz?"
Başıyla onayladı ve kırmızı bir Hummer'a doğru ilerledi.
Cassandra, Kat'in sürücü koltuğunda beklediği gri Mercedes'ine koştu.
Cassandra, Chris'in fazla beklememesini ve daha da kötüsü fikrini değiştirmemesini umarken eve doğru yola koyuldular.
En azından sırt çantasını arama şansı bulana kadar olmaz.

* * *

Chris tuvalete giderken onu sırt çantasıyla yalnız bırakana kadar iki saatlik sıkıcı Beowulf çalışması ve bir demlik kahve aldı. Kat ölü dilin ve Chris'in bu konudaki coşkusunun migren ağrısına neden olduğunu iddia ederek çoktan yatak odasına çekilmişti.

Chris ortadan kaybolur kaybolmaz Cassandra aramaya koyuldu.
Neyse ki aradığını bulması uzun sürmedi...
Gün planlayıcısını daha önce gördüğü sırt çantasında buldu. Klasörü el yapımı deriydi ve önünde garip bir amblem vardı: çift yay ve ok sağa bakacak şekilde yukarı doğru eğilmiş bir ok.
Tıpkı rüyasında Wulf'un omzunda gördüğü gibi...
Elini kahverengi derinin üzerinde gezdirdi, sonra açtığında her şeyin Runik alfabesiyle yazılmış olduğunu gördü. Dili Eski İngilizceye benziyordu ama okuyamıyordu.
Eski İskandinav belki?
"Ne yapıyorsun?"
Chris'in keskin sorusu üzerine sıçradı. Onu daha da fazla şüphelendirmeyecek bir şey söylemesi birkaç saniyesini aldı. "Sen o oyunculardan birisin, değil mi?"
Mavi bakışları ona kısıldı ve keskinleşti. "Neden bahsediyorsun?"
“Ben… um, Dark-Hunter adlı bu siteye gittim ve bir kitap serisi ve oyunla ilgili tüm bu tanıtımları buldum. Kitabını daha önce gördüğümden beri, orada çalan üyelerden biri olup olmadığını merak ediyordum.”
Ne söylemesi gerektiğini görmek için zihnini ve yüzünü araştırdığını söyleyebilirdi.
Uzun bir aradan sonra, "Evet, siteyi arkadaşım Nick yönetiyor," dedi.
"Orada oynayan birçok ilginç insanımız var."
"Bunu gördüm. Altında oynadığın Hellion veya Rogue gibi isimlerden birine sahip misin?
Öne çıktı ve gün planlayıcısını ondan aldı. "Hayır, sadece 'Chris'i kullanıyorum."
"Ah. Peki özel alanlarda neler oluyor?”
"Hiçbir şey," dedi biraz hızlı bir şekilde. "Sadece birkaçımız birbirimize sövüyoruz."
"Öyleyse neden özel?"
"Nasılsa öyle." Kitabı elinden aldı ve sırt çantasına geri koydu.
"Bak şimdi gitmem gerekiyor. Sınavda bol şans.”
Cassandra onu durdurmak ve daha çok soru sormak istiyordu ama onun kendisi ya da onlar hakkında başka bir şey öğrenmesine izin vermeyeceği acı verici bir şekilde açıktı.
"Teşekkürler Chris. Yardımın için minnettarım.
Başını salladı ve aceleyle çıkış yaptı.
Cassandra mutfağında tek başına sandalyeye oturmuş, nasıl devam edeceğini tartışırken başparmağını çiğniyordu. Chris'i evine kadar takip

etmeyi düşündü ama bu pek işe yaramazdı. Hiç şüphe yok ki, korumaları Kat'in arabasını sürerken bile onu yakalayacaktı.
Ayağa kalktı, odasındaki dizüstü bilgisayara gitti ve onu başlattı.
Tamam, Dark-Hunter sitesi, Dark-Hunter'lar bir kitaptaki karakterlermiş gibi tasarlandı. Çoğu insan bunu kabul ederdi, ama ya sitedeki hiçbir şeyin yanlış olmadığı açısından tekrar gözden geçirirse?
Hayatını saklanarak geçirmişti ve öğrendiği bir şey vardı... saklanacak en iyi yer açıktaydı. İnsanlar önlerinde olanı görmeme eğilimindeydiler.
Görseler bile, bunu açıklamanın yollarını buldular. Bunun kendi hayal güçlerinin bir ürünü ya da gençlik şakaları olduğunu söylerlerdi.
Hiç şüphe yok ki Kara Avcılar da aynı şeyi düşündü. Ne de olsa herkesin vampirleri ve iblisleri bildiği ve onların bir Hollywood efsanesi olduğunu düşündüğü bu modern dünyada, saklanmak zorunda bile olmayacaklardı. Çoğu insan onları eksantrik olarak yazardı.
Sitenin girişini izledi, ardından listelenen Avcıların profil sayfalarına geçti. Squire'ın adı Chris Eriksson olan Wulf Tryggvason adlı bir karakter için orada bir tane vardı. İddiaya göre Wulf, lanetlenmiş bir Viking savaşçısıydı...
Cassandra, Wulf'un adını kopyaladı ve ardından Eski İskandinav efsane ve tarih arama motoru olan Nillstrom'da arama yaptı.
"Bingo," diye fısıldadı, birkaç giriş belirirken.
Galyalı Hristiyan bir anne ve İskandinav bir babadan dünyaya gelen Wulf Tryggvason, sekizinci yüzyılın ortalarında ölümü kayıt altına alınmamış ünlü bir maceracı ve akıncıydı. Aslında, onu öldürmeye çalışan bir Mercian savaş ağasına karşı bir savaşı kazandıktan bir gün sonra ortadan kaybolduğunu söylüyordu. Popüler inanışa göre, o gece savaş ağasının oğullarından biri onu intikam amacıyla öldürmüştü.
Cassandra yatak odası kapısının açıldığını duydu. Başını kaldırdığında Kat'in kapıda durduğunu gördü.
"Meşgul musun?" diye sordu.
"Sadece biraz daha araştırma yapıyordum."
"Ah." Kat omzunun üzerinden okumak için ilerledi. “'Wulf Tryggvason. Korsan, risk alan ve savaşçı, Avrupa'da savaşarak hem Hıristiyan hem de pagan için para ödedi. Bir zamanlar tek sadakatinin kılıcına ve onunla birlikte seyahat eden kardeşi Erik'e olduğu yazılmıştı...' İlginç. Bunun Cehennem'de gördüğün adam olabileceğini mi düşünüyorsun?
"Belki. Adını hiç duydun mu?
"Hiç de bile. Jimmy'ye sormamı ister misin? Tamamen Viking tarihiyle ilgileniyor.
Cassandra bunu bir an düşündü. Kat'in arkadaşı Yaratıcı Anakronizm Derneği'ndeydi ve Viking kültürünü incelemek için yaşadı.
Ama şu anda onu ilgilendiren Wulf'un geçmişi değildi. Bu onun hediyesiydi ve en çok istediği şey onun için modern bir adresti.
"Sorun değil."
"Emin misin?'
"Evet."

Kat başını salladı. "Tamam o zaman, ben odama gidip kitabımı bitireyim. Sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getirmemi ister misin?”
Cassandra bu teklife gülümsedi. "Bir soda harika olur."
Kat ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra bir Sprite ile geri döndü. Cassandra ona teşekkür etti ve Kat onu yalnız bırakırken işine geri döndü. Cassandra sörf yaparken içkisini yavaşça yudumladı. Yaklaşık bir saat sonra o kadar yorgundu ki artık gözlerini açık tutamadı.
Esneyerek saati kontrol etti. Saat henüz beş buçuktu. Buna rağmen göz kapakları o kadar ağırdı ki ne kadar denerse denesin uyanık kalamıyordu. Bilgisayarını kapattı ve kısa bir şekerleme yapmak için yatağına yöneldi. Başını yastığa koyduğu anda uykuya daldı. Normalde, Cassandra ne zaman öğle uykusuna yatsa, pek rüya görmezdi.
Bugün tamamen farklıydı.
Bugün rüyaları neredeyse gözlerini kapattığı anda başladı.
Ne garip …
Ama işin en tuhaf yanı, hayal dünyasının daha önce gördüğü hiçbir şeye benzememesiydi. Normal ihtişam veya korku rüyaları yerine, bu seferki huzurluydu. Nazik. Ve içini sıcak bir güvenlikle doldurdu.
Bir ortaçağ hanımı gibi yumuşak, koyu yeşil bir elbise giymişti. Kaşlarını çatarak elini güderiden daha yumuşak olan kumaşın üzerinde gezdirdi. Büyük bir şöminede sıcak bir ateşin yandığı taş bir kulübede tek başına, eski bir ahşap masanın yanında durdu. Rüzgarlar, kış rüzgarlarını dışarıda tutmaya çalışırken gürültüyle takırdayan ahşap bir kepenkle kapatılmış bir pencerenin dışında uğulduyordu.
Arkasındaki kapıda birinin sesini duydu.
Cassandra tam zamanında arkasını döndü ve Wulf'un kapıyı açtığını gördü. Onu bir tür zincir zırh yeleği giymiş görünce kalbi durdu. Kocaman kolları çıplaktı, gövdesi ve zırhı, içinde İskandinav desenleri olan deri bir yelekle kaplıydı. Tasarımlar sağ omzundaki ve pazısındaki dövmeyle eşleşiyordu. Konik miğferi başını örtüyordu ve yüzünü örten, neredeyse görmesini engelleyen daha fazla zırh vardı. Ama o yoğun, hararetli gözler için, oradakinin Wulf olduğunu asla bilemezdi. Bir elinde küçük bir savaş baltası tutuyordu, omzunun üzerine dayamıştı. İlkel ve vahşi görünüyordu. Bir zamanlar dünyanın sahibi olan türden bir adam. Hiçbir şeyden korkmayan biri.
Karanlık bakışları odayı taradı, sonra onda durdu. Yüzünün alt yarısında yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümsemenin kırılıp dişlerini ortaya çıkarmasını izledi.
"Cassandra, aşkım," diye selamladı, sesi sıcak ve büyüleyiciydi. "Burada ne yapıyorsun?"
"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe yanıtladı. "Burasının neresi olduğundan bile emin değilim."
Buna güldü, derin, gürleyen bir sesle, sonra kapıyı kapatıp sürgüledi.
“Evimdesin, villakat. En azından uzun zaman önce benim evim olan yerde.”

Bir masa, sandalyeler ve kürkle kaplı çok büyük bir yatakla döşenmiş sade eve baktı. "Tuhaf, Wulf Tryggvason'un benim yerim diyebileceğim bundan daha iyi bir yeri olduğunu düşünürdüm."
Baltayı masanın üzerine koydu, sonra miğferini çıkarıp baltanın üzerine yerleştirdi.
Cassandra, karşısındaki adamın erkeksi güzelliğinden etkilenmişti. Kimsenin rakip olamayacağı ham, cinsel bir çekiciliği vardı.
"Büyüdüğüm küçük çiftliğe kıyasla burası bir konak, leydim."
"Gerçekten mi?"
Onu kendisine doğru çekerken başını salladı. Gözleri onu kavurdu ve içini derin, acı verici bir ihtiyaçla doldurdu. Onun ne istediğini tam olarak biliyordu ve onu neredeyse hiç tanımasa da bunu ona vermeye fazlasıyla istekliydi.
Wulf boğuk bir sesle, "Babam bir zamanlar, ben doğmadan yıllar önce yoksulluk yemini etmiş, savaş halindeki bir akıncıydı," dedi.
İtirafı onu şaşırttı. "Ona bunu yaptıran nedir?"
Onun üzerindeki tutuşu sıkılaştı. “Korkarım tüm erkeklerin düşüşü... Aşk. Annem, baskınlarından birinin ardından babası tarafından kendisine verilen tutsak bir Hıristiyan köleydi. Onu kandırdı ve sonunda onu evcilleştirdi ve bir zamanlar gururlu bir savaşçıyı, yeni bulduğu Tanrı'yı gücendirmesin diye kılıcını kaldırmayı reddeden uysal bir çiftçiye dönüştürdü.
Sesindeki ham duyguları duyabiliyordu. Savaş yerine barışı seçen herkese duyduğu nefret. "Onun seçimine katılmadın mı?"
"Evet, kendini ve sevdiklerini koruyamayan bir adam ne işe yarar?" Gözleri karardı, ölümcül. İçlerindeki öfke onu ürpertti. "Jütler yağmalamak ve köleleri almak için köyümüze geldiğinde, bana ellerini uzattığı ve onu ezmelerine izin verdiği söylendi. Hayatta kalan herkes korkaklığından dolayı onunla alay etti. Bir zamanlar adından söz edildiğinde düşmanlarını korkudan titreten adam, katliamda savunmasız bir buzağı gibi öldü. Kendini savunmaya çalışmadan nasıl öylece durup öldürücü bir darbe indirebildiğini hiçbir zaman anlayamadım.”
Adamın acısı ona ulaşırken, parmaklarıyla alnını düzeltmek için uzandı. Ama sesinde duyduğu nefret ya da küçümseme değildi. Suçluluktu. "Ben çok üzgünüm."
"Ben de öyleydim," diye fısıldadı, gözleri daha da fırtınalı bir hal aldı. “Onu orada ölüme terk etmem yeterince kötü değildi ama kardeşimi de yanıma aldım. Biz yokken onu koruyacak kimse yoktu.”
"Neredeydin?"
Bakışlarını yere indirdi, ama yine de kendini suçladığını görebiliyordu. Tıpkı Spathi Daimonların annesini ve kız kardeşlerini öldürdüğü geceyi geri alabilmeyi dilediği gibi, o da geri dönüp o anı değiştirmek istiyordu.
"Bir önceki yaz savaş ve zenginlik aramak için ayrılmıştım." Onu serbest bıraktı ve mütevazı evine baktı. "Ölümünün haberi bana ulaştıktan sonra, zenginlik benim için artık önemli görünmedi. Anlaşmazlıklar bir yana, onun yanında olmalıydım.”

Çıplak koluna dokundu. "Babanı çok sevmiş olmalısın."
Yorgun bir nefes verdi. Bazen. Diğer zamanlarda ondan nefret ettim. Olması gereken adam olmadığı için ondan nefret ediyordu. Babası saygın bir konttu ama yine de aç dilenciler gibi yaşıyorduk. Kendi akrabamız tarafından alay edildi ve üzerine tükürüldü. Annem, acı çekmemizin Tanrı'nın isteği olduğunu söyleyerek hakaretlerden gurur duydu. Bir şekilde bizi daha iyi insanlar yapıyordu ama ona asla inanmadım. Babamın inançlarına körü körüne bağlılığı beni daha çok kızdırdı. O ve ben sürekli savaştık. Onun izinden gitmemi ve tacizlerini kabul edip hiçbir şey söylememi istedi.”
Gözlerindeki azap, elinin onunkine değen şefkatinden bile daha fazla dokundu ona.
“Olmadığım bir şey olmamı istedi. Ama diğer yanağımı çeviremezdim. Hakarete hakaretle cevap vermemek benim doğamda asla yoktu. Darbe ile darbe.”
Döndü ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu sana neden söylüyorum?"
Cassandra bir an düşündü. "Rüya eminim. Muhtemelen aklındadır.” Neden rüyasında olduğunu düşünse de hayal edemiyordu.
Aslında bu rüya her geçen dakika daha da tuhaflaşıyordu ve bilinçaltının neden buraya geldiğini anlayamıyordu.
Gizemli Kara Avcısı hakkında neden bu fanteziyi uyduruyordu...?
Onayladı. “Evet, şüphesiz. Korkarım bir zamanlar bana yapılanı Christopher'a yapıyorum. Hayatını kendisininmiş gibi yaşamasına izin vermeli ve seçimlerine bu kadar sık karışmamalıyım.”
"Neden yapamıyorsun?"
"Açıkçası?"
Güldü. "Dürüstlüğü kesinlikle yalanlara tercih ederim."
Hafifçe güldü, ardından yüzü yine düşünceli bir ifadeye büründü. "Ben de onu kaybetmek istemiyorum."
Sesi o kadar derin ve acı vericiydi ki, kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Yine de onu kaybetmekten başka seçeneğim olmadığını biliyorum."
"Neden?"
"Herkes ölür leydim. En azından ölümlü alemde. Yine de etrafımdaki herkes defalarca yok olurken ben devam ediyorum. Bakışlarını onunkine kaldırdı. Yüzündeki ıstırap, içinin derinliklerine kadar ulaştı. "Sevdiğin birini ölürken kollarında tutmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
Annesinin ve kız kardeşlerinin ölümlerini düşündükçe Cassandra'nın göğsü sıkıştı. Patlamadan sonra yanlarına gitmek istemişti ama o, onların kaybının acısıyla ulurken koruması onu geri çekmişti.
Onlara yardım etmek için çok geç Cassie. Koşmak zorundayız.”
O gün ruhu haykırmıştı.
Bazen şimdi bile hayatının adaletsizliğine haykırıyordu.
Evet, biliyorum, diye fısıldadı. "Ben de sevdiğim herkesin öldüğünü gördüm. Babam bana kalan tek şey."
Bakışları keskinleşti. "O zaman bunu yüzyıllar boyunca binlerce kez yaptığınızı hayal edin.

Siz devam ederken ve her yeni nesille yeniden başlarken onların doğuşunu, yaşadığını ve sonra öldüğünü izlediğinizi hayal edin. Ne zaman ailemden birinin öldüğünü görsem, kardeşim Erik'in yeniden ölmesini izliyor gibi oluyorum. Ve Chris..." Sanki Chris'in isminin anılması ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Yüzü ve şekliyle benim kardeşim." Ağzının bir köşesi alaycı bir keyifle yukarı kalktı. “Ve mizacın yanı sıra ağız da. Kaybettiğim tüm aile içinde, onun ölümüne katlanılması en zor olacak sanırım.”
Gözlerindeki savunmasızlığı gördü ve bu acımasız adamın bu kadar insani bir kusuru olması onu derinden etkiledi. “O hâlâ genç. Bütün hayatı önündedir.”
"Belki... ama kardeşim düşmanlarımız tarafından öldürüldüğünde sadece yirmi dört yaşındaydı. Oğlu Bironulf'un babasının savaşta düştüğünü gördüğündeki genç yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Tek düşünebildiğim çocuğu kurtarmaktı.”
"Belli ki yaptın."
“Evet. Bironulf'un babası gibi ölmesine asla izin vermeyeceğime yemin ettim. Hayatı boyunca onu güvende tuttum ve yaşlı bir adam olarak uykusunda öldü. Huzur içinde.” Bir an durakladı. "Sanırım sonunda babamınkinden çok annemin inançlarına uyuyorum. İskandinavlar, Valhalla'nın koridorlarına girebilelim diye savaşta genç yaşta ölmeye inanırdı ama annem gibi ben de sevdiklerim için farklı bir kader istiyordum. Ne yazık ki onun duygularını çok geç anladım.
Wulf, bu düşünceleri uzaklaştırmak istermiş gibi başını salladı. Kaşlarını çattı. "Yanımda bu kadar güzel bir hizmetçi varken bunu düşündüğüme inanamıyorum. Harekete geçmektense konuşmayı tercih ettiğimde gerçekten yaşlanıyorum," dedi derin bir kahkahayla. "Hastalıklı düşüncelerim yeter."
Onu güçlü bir şekilde kendisine doğru çekti. "Şimdi çok daha verimli bir şekilde harcayabilecekken neden zamanımızı boşa harcıyoruz?"
"Üretken olarak nasıl?"
Gülümsemesi şeytani, sıcaktı ve onu yiyip bitiriyordu. “Dilimden çok daha iyi yararlanılabileceğini düşünüyorum. Ne diyorsun?"
Söz konusu üyeyi, kulağını ısırana kadar boğazından yukarı doğru koşturdu. Sıcak nefesi boynunu yaktı ve titremesine neden oldu.
Ah evet, diye nefes verdi. "Bunun dilini çok daha iyi kullandığını düşünüyorum."
Elbisesinin arkasını çözerken güldü. Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde onu omuzlarından çekti ve doğruca yere düşmesine izin verdi. Kumaş vücudundan ayrılırken ve soğuk hava onu okşarken tenine karşı duyusal bir şekilde kaydı.
Önünde çıplak, derin bir titremeyi bastıramadı. Zırhını giymiş halde onun önünde dururken açığa çıkması çok tuhaftı. Koyu renk gözlerinde ateşin ışığı oynuyordu.

Wulf, önündeki kadının süssüz güzelliğine baktı. Onu en son rüyasında gördüğünden bile daha tatlıydı. Elini şefkatle göğsünün üzerinde gezdirdi ve meme ucunun avucunu kızdırmasına izin verdi.
Ona İskandinav şiir tanrıçası Saga'yı hatırlattı. Zarif, rafine. Nazik. Ölümlü bir adam olarak reddettiği şeyler.
Şimdi onun büyüsüne kapılmıştı.
Ona neden güvendiğini hâlâ bilmiyordu. Bu kadar özgürce konuşmak ona göre değildi ama yine de onu baştan çıkarmıştı.
Ama onunla burada sevişmek istemiyordu. Anılarının ve başarısız olduklarına dair suçluluk duygusunun ona saldırdığı geçmişte değil. Bundan daha iyisini hak ediyordu.
Gözlerini kapatarak onları modern yatak odasının bir kopyasına dönüştürdü. Sadece birkaç değişiklik yaptı…
Cassandra hafifçe geri çekilip etrafına bakınırken nefesi kesildi. Onları çevreleyen duvarlar, zeminden tavana pencerelerden oluşan sağındaki duvar dışında beyaz süslemeli yansıtıcı siyahtı. Açık pencereler, rüzgarda dalgalanan, onlara doğru uzanan ve odadaki düzinelerce mumdan gelen mum ışığını dans ettiren tül beyaz perdelerle çevrelenmişti.
Ama mumlar sönmedi. Yıldızlar gibi etraflarında parıldadılar.
Odanın ortasında, yükseltilmiş bir platformun üzerinde büyük bir yatak vardı. Siyah ipek çarşaflar ve kuştüyü yorganın üzerine kalın siyah ipek bir yorgan vardı. Yatak, dört direk arasında girift bir kare gölgelik oluşturan süslü demir işçiliğinden yapılmıştır.
Etrafına daha fazla beyaz tül malzeme sarıldı ve rüzgarda bükülmeye bırakıldı.
Wulf artık çıplaktı. Onu kollarının arasına aldı ve büyük, davetkar yatağa doğru taşıdı.
Cassandra, Wulf'un ağırlığı yukarıdan üzerine bastırırken altındaki yumuşak şilteyi hissedince içini çekti. Bir bulutun içine sıkıştırılmış gibiydi.
Yukarı baktığında tavanda bir ayna olduğunu fark edince güldü ve Wulf'un arkasında uzun saplı bir gül tuttuğunu gördü.
Duvarlar parladı, sonra onlar da ayna oldu.
"Bu kimin fantezisi?" diye sordu Wulf gülü öne çıkarıp yumuşak taç yapraklarını sağ göğsünün şişmiş göğüs ucuna değdirirken.
"Bizim, blomster," dedi Wulf kalçalarını ayırıp iri vücudunu bacaklarının arasına koyarken.
Onun tüm gür gücünün onun üzerinde yattığının verdiği zengin hisle inledi. Vücudunun erkeksi tüyleri, onunkileri aşırı şehvetli bir esrikliğe sürükledi. Onu tüketmek için dışarı çıkmış karanlık, yasak bir canavar gibi kıvrımlı bir şekilde onun üzerinden geçti.
Cassandra, üstündeki aynada onun hareket etmesini izledi. Onu rüyasında yaratmış olması ne tuhaftı. Hayatında her zaman çok dikkatli olmuştu. Ona kimin dokunmasına izin verdiğine çok dikkat etti. Yani gerçek hayatta buna cesaret edemediği halde bilinçaltında şanlı bir sevgili yaratmıştı.

Ölüm cezasına çarptırıldığı için kimsenin ona aşık olmasını veya onunla ilgilenmesini istemiyordu. Onun yasını tutacak bir çocuk doğurmak istemiyordu. Yalnız bırakılacak, korkmuş bir çocuk.
Avlandı.
İstediği son şey, arkasında Wulf gibi birini ölümüne üzülmek için bırakmaktı.
Çocuğunun, eylemleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir lanet yüzünden gençliğinin en parlak döneminde ölmesini izlemek zorunda kalacak biri.
Ama rüyalarında onu bedeniyle sevmekte özgürdü. Burada korku yoktu. Söz vermiyorum. Kırılacak kalp yok.
Sadece onlar ve bu mükemmel an.
Wulf onun kalçasını ısırırken gırtlağının derinliklerinden inledi. Tısladı ve başını avuçladı.
Ellerinin saçlarındaki yumuşaklığının onu rahatlatmasına izin verdi.
O kadar uzun süredir rüyalarında geçmişte geziniyordu. Her zaman onu ticaret yerlerine kandıranı arıyordu. Asla bir Kara Avcı olmak kaderinde yoktu. Artemis'e asla yemin etmemiş ya da hizmetinin karşılığında bir İntikam Yasası almamıştı.
Wulf, erkek kardeşinin ölümünde hissettiği acıyı dindirecek birini arıyordu. İçine girip Erik'i anavatanlarından çok uzakta bir savaşa sürüklediğini bir an için unutabileceği hassas bir vücut.
Morginne mükemmel bir cevap gibi görünmüştü. Onun için olduğu kadar o da onun için hevesliydi.
Ama Kara Avcı ile geçirdiği bir gecenin ertesi sabahı her şey değişmişti. Her nasılsa, ya cinsel karşılaşmaları sırasında ya da hemen sonrasında, onunla ruh takası yapmıştı. Artık ölümlü değildi, kendini yeni bir hayatın içinde bulmuştu.
Ve hiçbir ölümlünün onu hatırlamaması için Morginne tarafından acımasızca lanetlendi. Bu arada İskandinav tanrısı Loki ile sonsuzluğu geçirebilmek için Artemis'in hizmetinden kaçmıştı.
Onun ayrılık laneti en acımasız darbe olmuştu ve bugüne kadar anlamadığı bir şeydi.
Daha sonra yeğeni Bironulf bile onu tanımamıştı.
Acheron Parthenopaeus durumuna acımasaydı Wulf tamamen kaybolacaktı. Kara Avcılar'ın lideri Acheron ona Morginne'in hilesini kimsenin geri alamayacağını ama Acheron'un bunu değiştirebileceğini söylemişti. Bironulf'un kanından bir damla alan Acheron, kanını taşıyan herkesin Wulf'u hatırlaması için bunu yapmıştı.
Ayrıca Atlantisli, Wulf'a psişik güçler vermiş ve Wulf'a nasıl ölümsüz hale geldiğini ve güneş ışığına duyarlılığı gibi sınırlarının neler olduğunu açıklamıştı.
Artemis, Wulf'un "yeni" ruhunu elinde tuttuğu sürece, ona hizmet etmekten başka seçeneği yoktu.
Artemis'in onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Gerçekten umursadığından değil. Ölümsüzlüğün faydaları vardı.

Altındaki kadın kesinlikle onlardan biriydi. Elini kalçasında gezdirdi ve nefes alışını dinledi. Tuz ve kadın tadı aldı. Pudra ve gül kokuyordu.
Kokusu ve tadı onu daha önce hiç bilmediği bir seviyeye getirdi. Yüzyıllardır ilk kez bir kadına karşı sahiplenici bir duyguya kapıldı.
Bunu saklamak istedi. İçindeki Viking kükredi ve hayata döndü. İnsan olduğu zamanlarda, onu kaçırır ve onu ondan uzak tutmaya cesaret eden herkesi öldürürdü.
Bunca asırdan sonra bile medeni olmaya yaklaşamadı. İstediğini aldı. Her zaman.
Cassandra, Wulf onu ağzına aldığı anda havladı. Bedeni ona olan arzuyla cızırdadı. Sırtını kamburlaştırdı ve yatağın üzerindeki aynada onu izledi. Wulf'un sırt kasları gerilirken onunla dalga geçmesinden daha erotik bir şey görmemişti. O onu memnun ederken, onun esmer, çıplak vücudunun her santimini görebiliyordu. Ve inanılmaz bir vücudu vardı.
Dokunmak istediği biri.
Bacaklarını vücudunun altında hareket ettirerek, onun sert uzunluğunu nazikçe okşamak için ayaklarını kullandı.
Cevap olarak homurdandı. "Çok yetenekli ayakların var, villakat."
"Seni okşarsam daha iyi olur," dedi, Kırmızı Başlıklı Kız'ın Koca Kötü Kurt tarafından yendiğini hissettiği gerçeğini düşünürken hafif bir sesle.
Kahkahası onunkine katıldı. Ellerini onun saçlarının yumuşak dalgalarına gömdü ve istediğini yapmasına izin verdi. Etrafında döndürürken dili, şimdiye kadar bildiği en inanılmaz şeydi. Yalama, alay etme, tatma.
Tam daha iyi hissedebileceğini düşünmediği bir anda, iki parmağını içine kaydırdı.
Cassandra hemen geldi.
Yine de, mutluluktan alevler içinde kalana ve zayıf düşene kadar onu okşamaya devam etti.
"Mmm," diye soludu, ondan uzaklaşarak. "Sanırım kedim aç."
"Aç kaldım," dedi, tıpkı onun kendi teniyle ziyafet çektiği gibi kendisinin de onun teniyle ziyafet çekebilmesi için onu vücudundan çekerek.
Dudaklarını onun boynuna bastırdı ve onun için umutsuzca aç olan her yerini kemirdi. Bu adamda onu arzuyla çılgına çeviren şey neydi? O muhteşemdi. Sıcak. Seksi. Hiç böyle birini istememişti.
Wulf, onun onu yakalama şekline dayanamadı. Bu onu onun için deli ediyordu. Neredeyse başı dönene kadar ihtiyacını artırdı.
Daha fazla dayanamayarak onu yan tarafına çevirdi ve içine girdi.
Cassandra içini dolduran beklenmedik zevk karşısında haykırdı. Tamamen yan yattığı için, içinde bu pozisyonda hiç bir erkek olmamıştı. Wulf o kadar derindi ki, onu rahmine kadar hissedebildiğine yemin etti.
Zevkle çığlık atmak isteyinceye kadar, aynalı duvarda onu tekrar tekrar, daha derine ve daha derine saplarken izledi.
Onun gücü ve kuvveti şimdiye kadar bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Her kuvvetli vuruş onu güçsüzleştirdi, nefessiz bıraktı.
O gelmeden bir an önce tekrar geldi.

Wulf ondan geri çekildi ve yanına uzandı. Yüreği tutkularının öfkesinden gümbür gümbür atıyordu. Ama yine de doymamıştı. Ona uzanarak, onu vücudunun her santimiyle hissedebilmek için göğsünün üzerinden çekti.
"Muhteşemsin, villakat."
Yüzünü göğsüne sürttü. "Sen de fena değilsin, villwulf."
Onun uydurma sevgisine güldü. Bu kadını ve zekasını gerçekten sevmişti.
Cassandra, Wulf'un kollarının huzurunda yatıyordu. Hayatında ilk kez kendini tamamen güvende hissetti. Sanki hiçbir şey ya da hiç kimse ona dokunamazmış gibi. Hiç böyle hissetmemişti. Çocukken bile değil. Ne zaman tanımadığı biri kapıyı çalsa hep korkarak büyümüştü.
Her yabancı zan altındaydı. Geceleri, onun ölüsünü görmek için kolayca bir Daimon veya Apollite olabilir. Gün boyunca, onun peşinde bir Doulos olabilir.
Ama bir şey ona, Wulf'un onu tehdit etmelerine asla izin vermeyeceğini söylüyordu.
Cassandra mı?
Rüyasına giren bir kadın sesiyle kaşlarını çattı.
Cassandra mı?
İstemeden, sadece kendini kendi yatağında uyurken bulmak için rüyasından çekildi.
Kapı çalma devam etti.
Cass mi? İyi misin?"
Michelle'in sesini tanıdı. Yatakta doğrulabilmesi için yeterince uyanmak bir mücadeleydi.
Bir kez daha çıplaktı.
Cassandra kaşlarını çatarak onun kıyafetlerinin buruşuk bir yığın halinde olduğunu gördü. Bu da neydi? Uyurgezerlik falan mı yapıyordu?
"Buradayım Chel," dedi ayağa kalkıp kırmızı bornozunu giyerken. Diğer tarafta arkadaşı ve Kat'i bulmak için kapıyı açtı.
"İyi misin?" diye sordu.
Esneyen Cassandra gözlerini ovuşturdu. "Ben iyiyim. Sadece biraz kestiriyorum.
Ama kendini gerçekten iyi hissetmiyordu. Daha çok bir tür narkoleptik gibi hissetti.
"Saat kaç?"
Kat, "Saat sekiz buçuk, tatlım," dedi.
Michelle aralarında ileri geri baktı. "Benimle Cehennem'e geri döneceğinizi söylemiştiniz, ama canınız istemiyorsa..."
Cassandra, Michelle'in sesindeki hayal kırıklığını yakaladı. "Hayır, hayır, sorun değil. Giyineyim de gidelim."
Michelle ışınlandı.
Kat ona şüpheyle baktı. "Kendini iyi hissettiğinden emin misin?"
"Ben iyiyim, gerçekten. Dün gece iyi uyuyamadım ve sadece biraz kestirmeye ihtiyacım vardı.

Kat kaba bir ses çıkardı. "Sen ve Chris'in okuduğu Beowulf'un hepsi bu. Tüm enerjini senden emdi. Beowulf... karabasan... aynı şey."
Şimdi bu, Cassandra'nın rahatı için eve biraz fazla yakındı.
Gergin bir şekilde güldü. "Evet. Birkaç dakika içinde çıkacağım."
Cassandra kapıyı kapattı ve buruşuk kıyafetlerine doğru döndü.
Burada ne oluyordu?
Beowulf gerçekten bir karabasan mıydı?
Belki …
Saçma düşünceyi bir kenara atarak kıyafetlerini aldı ve çamaşır sepetine koydu, sonra kendine bir kot pantolon ve lacivert bir süveter giydi.
Ayrılmaya hazırlanırken içini garip bir ürperti kapladı. Bu gece bir şeyler olacaktı. Bunu biliyordu. Annesinin psişik güçlerine sahip değildi ama ne zaman iyi ya da kötü bir şey olsa güçlü duygular besliyordu.
Ne yazık ki, çok geç olana kadar hangisinin olacağını söyleyemedi.
Ama bu gece kesinlikle bir şeyler vardı.

Bölüm 5

"Kolasi'ye hoş geldiniz," dedi Stryker, emriyle saldırmaya her zaman hazır olan Daimon ordusunun liderlerini incelerken, Atlantis dilinde cehennem anlamına gelen bir kelime söyleyerek, alçak sesle.

Atlantis Yok Edicisinin oğlu olarak on bir bin yıl boyunca onlara önderlik etmişti.

Yok Edici tarafından özenle seçilen ve Stryker tarafından eğitilen bu Daimonların hepsi seçkin katillerdi. Kendi kardeşleri onlardan Spathi Daimons olarak bahsetti. Gerçek bir Spathi'nin ne olduğunu anlamayan hem Apollite'ler hem de Kara Avcılar tarafından piç haline getirilmiş bir terim. Bunun yerine, terimi onlarla savaşan herhangi bir Daimon'a uyguladılar. Ama bu doğru değildi.

Gerçek Spathi tamamen başka bir şeydi.

Apollon'un çocukları değillerdi. Tıpkı Karanlık Avcıların ve insanların düşmanları oldukları gibi, Apollon'un da düşmanlarıydılar. Spathis, sahip olabilecekleri Yunan veya Apollite mirası ne olursa olsun uzun zaman önce terk etmişti.

Atlantislilerin sonuncusuydular ve bundan gurur duyuyorlardı.

Kara Avcıların ve insanların haberi olmadan binlercesi vardı.

Binlerce. Hepsi zavallı bir insanın, Apollite'ın ya da Kara Avcı'nın hayal etmeye cüret edebileceğinden çok daha yaşlıydı. Daha zayıf Daimonlar dünyada saklanarak yaşarken, Spathis bu alemden insan alemine seyahat etmek için laminaları veya cıvata deliklerini kullandı.

Evleri başka bir boyutta vardı. Yok Edici'nin hapiste yaşadığı ve Apollo'nun ölümcül ışığının asla parlamadığı Kalosis'te. Onlar onun askerleriydi. Oğulları ve kızları.

Sadece çok seçkin birkaçı tabakaları kendi başlarına çağırabilirdi - bu, Yok Edici'nin sık sık miras bırakmadığı bir hediyeydi. Oğlu olarak Stryker istediği zaman gelip gidebilirdi ama annesinin yanında kalmayı seçti.

Son on bir bin yıldır yaptığı gibi…

Bunca zaman boyunca, bu gece için iyi plan yapmışlardı. Babası Apollon onları lanetledikten ve Stryker ile çocuklarını korkunç bir şekilde ölüme terk ettikten sonra, Stryker annesini isteyerek kucaklamıştı.

Ona yolu gösteren Apollymi'ydi. Babası hepsini yirmi yedi yaşında ölüme mahkum etmiş olmasına rağmen hayatta kalabilmeleri için onlara insanların ruhlarını bedenlerine almayı öğreten oydu.

Sen benim seçilmişlerimsin, demişti ona. "Benimle savaşırsan dünya bir kez daha Atlantis tanrılarına ait olur."

O günden beri ordularını özenle topladılar. "Ziyafet" salonunda etrafını saran üç düzine general, aralarındaki en iyi savaşçılardı. Hepsi, kayıp varisin ne zaman ortaya çıkacağına dair casuslarından haber bekledi.

Bütün gün onların ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ama şimdi güneş battığı için, bir kez daha ulaşılabilecek bir yerdeydi.

Her an geceyi yönetip kalbini ondan söküp alabilirlerdi.

Stryker'ın değer verdiği değerli bir düşünceydi.
Salonun kapıları açıldı ve dışarıdaki karanlıktan Stryker'ın hayatta kalan son oğlu Urian geldi. Babası gibi tamamen siyah giyinmiş olan Urian'ın siyah deri bir kordonla sabitlenmiş bir kuyrukta taktığı uzun sarı saçları vardı. Oğlu herkesten daha yakışıklıydı ama o zaman bütün ırkları güzeldi. Ölümcül bir yırtıcının gururu ve zarafetiyle yürürken Urian'ın koyu mavi gözleri parladı. Stryker en büyük oğlunu ilk getirdiğinde, onunla fiziksel olarak aynı yaşta olan bir adama babalık yapmak tuhaf gelmişti ama bu bir yana, onlar baba ve oğuldu.
Dahası, müttefiklerdi.
Ve Stryker, çocuğunu tehdit eden herkesi öldürürdü.
"Herhangi bir kelime?" oğluna sordu.
"Henüz değil. Kurt Avcısı onun kokusunu kaybettiğini ama onu tekrar alacağını söyledi."
Stryker başını salladı. Dün gece barda bir grup Daimon'un öldüğü kavga haberini onlara Kurt Avcısı casusları getirmişti.
Normalde böyle bir dövüş onlar için anlamsız olurdu ama Kurt Avcısı onlara Daimonların kurbanlarına "mirasçı" dediklerini söylemişti.
Stryker onu yeryüzünde arıyordu. Beş yıl önce, Belçika'da onu neredeyse öldürüyorlardı ama koruması onlara kendini feda etmiş ve kaçmasına izin vermişti.
O zamandan beri, onu hiç görmemişti. İnsanlarından hiçbiriyle anlatısal karşılaşma yok. Varis, annesi kadar kurnaz olduğunu kanıtlamıştı.
Yani oyunu oynamışlardı.
Bu gece o maç bitecekti. Stryker, St. Paul'da yaptığı devriyeler ve ona hizmet eden Kurt Avcısı arasında, onun bu gece bulunacağından emindi.
Oğlunun sırtına vurdu. "En az yirmi kişinin hazır olmasını istiyorum. Hepimizden kaçmasının hiçbir yolu yok.
"Illuminati'yi çağıracağım."
Stryker onaylarcasına başını eğdi. Illuminati, o ve oğlunun yanı sıra Destroyer'ın korumaları olan otuz kişiden oluşuyordu. Her biri, dünyaya bir kez daha hükmedebilmek için ölüler diyarından kurtulacağına dair annesine kan yemini etmişti.
O gün geldiğinde dünyanın prensleri olacaklardı. Sadece ona cevap verilebilir.
O gün nihayet üzerlerindeydi.

* * *

Wulf, içinde mantığa kulak asmayan bir baskı hissetmesi dışında bu gece neden Cehennem'e gittiğini bilmiyordu.

Bunun, rüyalarına musallat olan kadına daha yakın hissetme ihtiyacından kaynaklandığından şüpheleniyordu. Şimdi bile onun gülümsemesinin güzelliğini görebiliyor, vücudunun kendisini karşıladığını hissedebiliyordu. Ya da daha iyisi, tadına bakın.

Onunla ilgili düşünceler ona eziyet etti. Yüzyıllar önce bir daha arkasına bakmadan bir kenara ittiği duygu ve ihtiyaçların kapılarını araladılar. Kimin ihtiyacı vardı? Yine de onu tekrar görmekten daha çok istediği bir şey yoktu.
Mantıklı değil.
Bu gece aynı yerde olma şansı neredeyse imkansızdı.
Yine de gitti. Elinde değildi. Sanki kendi üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş da, görünmeyen bir güç tarafından yönlendiriliyormuş gibiydi.
Arabasını park ettikten sonra, soğuk ve soğuk gecede sessiz bir hayalet gibi sessiz sokakta yürüdü. Kış rüzgarları etrafında esiyor, açıkta kalan derisini ısırıyordu.
Onu Artemis'in hizmetine sokan da buna çok benzeyen bir gece olmuştu.
O zaman da bir arayış içindeydi. Ancak o zaman arayışın doğası farklıydı.
Ya da vardı?
Sen var olmayan bir huzuru arayan gezgin bir ruhsun. Tek iç gerçeği bulana kadar kayıp olacaksın. Ne olduğumuzdan asla saklanamayız. Tek umut onu kucaklamak.

İçindekiler

Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm
sonsöz
Bölüm 9
sonsöz
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 12

Morginne ve Loki'nin ruhlarını nasıl değiştirdiklerini kendisine açıklamasını isteyerek, onu aradığı gece yaşlı kahinin ona ne söylemeye çalıştığını bugüne kadar gerçekten anlamamıştı.
Belki de gerçek bir açıklaması yoktu. Ne de olsa, içinde yaşadığı acayip bir dünyaydı ve her dakika daha da garipleşiyor gibiydi.
Wulf Cehenneme girdi. İçi ve dışı siyaha boyanmış, içi ve dışı boyanmış yanardöner alevler vardı ve kulübün sessiz, dans eden ışıkları altında ürkütücü bir şekilde parıldadı.
Kulübün sahibi Dante Pontis, kendisi ve diğer iki "adam"ın bulunduğu kapıda onu karşıladı.
koruma ücretleri alıyor ve kimlikleri kontrol ediyorlardı. İnsan formundaki Katagari panteri ironik bir şekilde "vampir" gibi giyinmişti. Ama sonra Dante böyle şeylerin komik olduğunu düşündü...
dolayısıyla kulübün adı.
Dante siyah deri pantolon, kırmızı ve turuncu alevli motorcu botları ve siyah bir şair gömleği giymişti. Panter gömleğinin bağcıklarını açık bırakmıştı ve fırfırlı yakası boynunun etrafında kıvrılırken ipek bağcıklar göğsünden aşağı iniyordu. Uzun siyah deri ceketinde de on dokuzuncu yüzyıl havası vardı ama Wulf bunun bir kopyası olduğunu biliyordu - o zamanlar hayatta olmasının avantajlarından biri, o dönemin modasını çok iyi hatırlamasıydı.
Dante'nin uzun siyah saçları serbestçe omuzlarına dökülüyordu. "Wulf," dedi, Wulf'un gerçek olmadığını bildiği bir dizi dişini göstererek.
Panterin gerçek hayvan formunda sadece böyle dişleri vardı.
Wulf manzara karşısında başını kaldırdı. "Bunlar da ne?"
Dante dişlerini göstererek daha geniş gülümsedi. “Kadınlar onları sever. Sana bir set al derdim ama sen zaten iyi donanımlı geldin.”
Wulf buna güldü. "Oraya gitmiyorum."
"Lütfen yapma."
Yine de, kötü ikili anlamlar bir yana, Cehennem'e gelmek her zaman iyi hissettirmişti, Were-Avcıları onu gerçekten orada istemese bile. Birinin adını hatırladığı birkaç yerden biriydi. Evet, tamam, Cheers'daki Sam Malone gibi hissetti ama burada barda oturan Norm veya Cliff yoktu. Daha çok Spike ve Switchblade gibi.
Dante'nin yanındaki "adam" eğildi. "O bir DH mi?"
Dante'nin gözleri kısıldı. Yanındaki adamı yakaladı ve diğer fedaiye doğru itti. "Kahrolası Arkadyalı casusu arka tarafa götür ve onunla ilgilen."
Adamın yüzü bembeyaz oldu. "Ne? Ben Arkadyalı değilim.”
"Saçmalık," diye hırladı Dante. "Wulf'la iki hafta önce tanıştınız ve gerçekten Katagarya olsaydınız onu hatırlardınız. Sadece lanet olası bir panter yapamaz.”
Wulf, hiçbir Katagarya'nın hafife almadığı hakarete kaşlarını kaldırdı. “Were” kelimesinin kökü insan anlamına geliyordu. Bu terimi hayvan isimlerinden önce koymak iğrençti.
İnsan şeklini alabilen hayvanlar oldukları gerçeğiyle övünen Katagarya'ya hakaret, tersi değil.

Kurt Avcısı olarak adlandırılmalarına müsamaha göstermelerinin tek nedeni, aslında hayvan şekline girebilen insanlar olan Arkadialıları avlayıp öldürmeleriydi.
Türlerinin erkeklerinin genellikle cinsel amaçlarla insan dişileri avladığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Görünüşe göre, insan kılığında seks onlar için hayvan kılığında olduğundan çok daha zevkliydi ve erkeklerin bu alanda doymak bilmez iştahları vardı.
Ne yazık ki Wulf için, onu hatırlayabilen dişi Kurt Avcıları asla kendi türlerinin dışında eş aramadılar. Erkeklerin aksine, dişiler eş bulma umuduyla seks yaptılar. Erkekler sadece zevkin peşindeydiler.
"Ona ne yapacaksın?" diye sordu Wulf, Dante'nin fedaisi Arcadian'ı sürükleyip götürürken.
"Sana ne, Kara Avcı? Ben senin işine karışmam, sen de benimkine karışma."
Wulf ne yapacağını tartıştı, ama diğer adam gerçekten bir Arcadian casusuysa, büyük olasılıkla durumu kendi başına halledebilir ve özellikle bir Kara Avcı'dan gelecek yardım düşüncesinden hoşlanmazdı. Were'ler son derece bağımsızdı ve herhangi birinin veya herhangi bir şeyin onlara müdahale etmesinden nefret ediyorlardı.
Böylece Wulf konuyu değiştirdi. "Kulüpte Daimon var mı?" Dante'ye sordu.
Dante başını salladı. "Ama Corbin içeride. Yaklaşık bir saat önce geldi. Bu gece yavaş olduğunu söyledi. Sokaktaki Daimonlar için çok soğuk."
Wulf, aynı zamanda bölgeye atanan Kara Avcı'dan bahsedildiğinde başını salladı. Corbin ayrılmaya hazır olmadığı sürece burada uzun süre kalamazdı.
İçeri girerek ona merhaba demeye gitti.
Bu gece sahnede grup yoktu. Bunun yerine bir DJ yüksek sesle opera müziği çalıyordu, belli belirsiz Chris'in Goth Metal'i çağırdığını hatırladı.
Kulüp, yanıp sönen parlak flaş ışıklarıyla karanlıktı. Dante'nin, onlar kulüpteyken Dark-Hunter müdahalesini minimumda tutma girişimi, Dark-Hunter görüşüne zarar verdi. Wulf güneş gözlüğünü çıkardı ve bunun neden olduğu acının bir kısmını hafifletmek için taktı.
İnsanlar etraflarındaki her şeyden habersiz, yerde dans ediyorlardı.
"Selamlar."
Corbin'in sesini kulağında duyunca sıçradı. Kadının zamanı bükme ve ışınlanma gücü vardı. İnsanlara gizlice yaklaşarak onları şaşırtmak için yaşadı.
Arkasındaki son derece çekici kızıl saçlıyı görmek için döndü. Uzun boylu, kıvrak ve ölümcül Corbin, insan yaşamı boyunca bir Yunan kraliçesi olmuştu. Hâlâ o muhteşem duruşu ve o kadar kibirli bir üstünlüğü vardı ki bu, herkesin ona dokunmadan önce ellerini yıkaması gerektiğini düşünmesine neden olabilirdi.
Ülkesini, şüphesiz kendi halkının öncüsü olan bir barbar kabilenin işgalinden kurtarmaya çalışırken ölmüştü.
"Merhaba Binny," dedi, ona yalnızca seçilmiş birkaç kişinin kullanmasına izin verdiği bir takma adla hitap ederek.

Bir elini onun omzuna koydu. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun."
"Ben iyiyim."
"Bilmiyorum. Belki de birkaç günlüğüne Chris'in yerine Sara'yı gönderip sana bakmalıyım.
Endişesiyle içini ısıtarak onun elini eliyle kapattı. Sara Addams onun Yaveriydi.
"Tüm ihtiyacım olan bu. Bana hizmet etmesi gerektiğini hatırlayamayan bir Toprak Sahibi."
"Ah, evet," dedi Corbin burnunu kırıştırarak. "O dezavantajı unuttum."
"Merak etme. Chris değil. Sadece iyi uyuyamadım."
"Bunu duyduğuma üzüldüm."
Wulf, birkaç Were'nin onlara baktığını fark etti. "Onları tedirgin ettiğimizi düşünüyorum."
Kulübün etrafına bakınırken güldü. "Belki. Ama param, ne yaptığımı hissettiklerini söylüyor.
"Hangisi?"
"Bu gece burada bir şeyler olacak. Bu yüzden geldim. Sen de hissetmiyor musun?"
"O güce sahip değilim."
"Öyleyse minnettar ol, bu bir sürtük." Corbin ondan uzaklaştı. "Ama madem buradasın, ben biraz temiz hava almak için dışarı çıkıp kulübü sana bırakacağım. Güçlerimin tükenmesini istemiyorum."
"Daha sonra."
Başını salladı ve bir anda gözden kayboldu. Sadece hiçbir insanın onun bunu yaptığını görmemiş olmasını umdu.
Wulf, kulüpte tuhaf ve kopuk hissederek yürüdü. Neden burada olduğunu bilmiyordu. Çok aptalcaydı.
O da gidebilir.
Döndü, dondu…

* * *

Cassandra bu gece Cehennem'deyken kendini çok tuhaf hissetmişti. Aklı sürekli bir önceki geceye gidiyordu. Kat bile onun rahatsızlığını seziyordu.

Kafasında birbiriyle savaşan iki ses vardı. Biri ona hemen gitmesini söylüyor, diğeri de kalmasını söylüyor.
Şizofren falan olabileceğinden korkmaya başlamıştı.
Michelle ve Tom yanlarına geldi. "Hey çocuklar, size pataklamaktan nefret ediyorum ama Tom ve ben konuşmak için sessiz bir yere gidiyoruz, tamam mı?"
Cassandra onlara gülümsedi. "Elbette. Siz ikinize iyi eğlenceler."
Onlar gider gitmez Kat'e baktı. "Kalmamıza gerek yok, ha?"
"Ayrılmak istediğine emin misin?"
"Evet bence de."

Cassandra sandalyesinden kalktı ve çantasını aldı. Paltosunu giyerken, duvar gibi hareketsiz duran birine girene kadar hiçbir şeye dikkat etmiyordu.
"Ah, üzgünüm..." Rüyalarına musallat olan yüze on santim kadar baktığında sözleri yarıda kesildi.
Bu o idi!
İncil'e göre o sağlam, muhteşem erkek vücudunun her santimini biliyordu.
Kurt mu?
Wulf, onun dudaklarında kendi adını duyduğunda, anlayamayacak kadar sersemlemişti. "Beni tanıyor musun?"
Yüzünde bir kızarma belirdi ve işte o zaman anladı...
Bunlar rüya değildi.
Ondan uzaklaşmaya başladı.
"Cassandra, bekle."
Cassandra onun adını onun dudaklarında duyunca donakaldı.
Adını biliyordu…
Koşmak! Kafasının içinde annesinin sesi gibiydi ama emir, onun ondan kaçmak istemeyen tarafı tarafından bastırıldı.
Elini ona doğru uzattı.
Cassandra onun dokunuşunu isteyerek ona bakarken nefes alamıyordu.
Onun gerçek dokunuşu.
Kendini durduramadan ona uzandı.
Tam ona dokunacakken, omzunun üzerinden bir ışıltı gözüne takıldı.
Dans pistinde tuhaf, aynaya benzer bir görüntünün belirdiğini görmek için onun arkasına baktı. Ortasından şeytanın vücut bulmuş hali olan bir adam çıktı.
En az 1,80 boyundaydı, baştan aşağı siyah giyinmişti ve kusursuz yüzünü çerçeveleyen kısa abanoz saçları vardı. O da en az Wulf kadar yakışıklıydı.
Ve Wulf gibi koyu renkli bir güneş gözlüğü takıyordu. Üzerindeki tek renk, ortasında motosiklet ceketinin önüne boyanmış siyah bir ejderha olan parlak sarı bir güneşti.
Siyah saçlarına rağmen o bir Daimon'du. Sahip olduğu her Apollite içgüdüsüyle bunu biliyordu. Dahası, açılış boyunca daha fazla Daimon tarafından takip edildi. Hepsi sarışın ve siyah giyinmişti.
Doğal olmayan bir çekicilik ve erkeklik sızdırdılar. Hepsinden önemlisi, ölümcül bir hassasiyetle sızdılar.
Beslenmek için burada değillerdi. Öldürmek için buradaydılar.
Nefes nefese geri çekildi.
Wulf, Cassandra'yı neyin şaşırttığına bakmak için döndü. Kulübün ortasındaki bir cıvata deliğinden Daimonların gelişini izlerken çenesinin gevşediğini hissetti.
Dante, koşarken pantere dönüşen insan kılığında önden koşarak geldi.
Onlara yaklaşamadan, siyah saçlı Daimon ona doğru bir ok fırlattı.
Katagari, elektrik yüklü ok onu panterden insana ve sonra tekrar insana çevirirken, bir ciyaklamayla yere çarptı.

Bar çıldırdı.
"İnsanların zihin kalkanını koruyun!" DJ dahili telefondan bağırdı ve orada bulunan Katagarya'yı, tıpkı rutin olarak her zaman "garip" bir şey yaptıkları gibi, insanların toplanması ve geceye dair anılarının yeniden düzenlenmesi ve/veya tasfiye edilmesi gerektiği konusunda uyardı.
kulüplerinde oldu.
En çok da insanların korunmaya ihtiyacı vardı.
Daimonlar dağıldı, kulübün çevresini sardı ve yanlarına gelen tüm Katagari'lere saldırdı.
Wulf saldırmak için kalabalığı yararak koştu.
Daimon'u sarı atkuyruğuyla yakaladı ve döndürdü. Daimon, uzanamayacağı bir yere sıçradı. "Bu senin dövüşün değil, Kara Avcı."
Wulf botlarından iki uzun hançer çıkardı. "Sanirim oyle."
Saldırdı ama Daimon'un şimşek gibi hareket etmesi onu hayrete düşürdü. Wulf'un saldırmak için yaptığı her hamleye karşılık verildi ve karşılık verildi.
Vay be. Hayatında Daimonların böyle hareket ettiğini hiç görmemişti.
"Sen nesin?" diye sordu.
Sarışın Daimon güldü. "Biz Spathis'iz, Kara Avcı. Gecenin karanlığında gerçekten ölümcül olan tek şey biziz. Sen..." Wulf'un vücuduna tiksindirici bir bakış attı. "Sen sadece bir rol yapıyorsun."
Daimon onu boynundan yakaladı ve yere fırlattı. Wulf güverteye sert bir şekilde vurdu. Bıçakları elinden uçup giderken nefesi vücudunu hain bir havlamayla terk etti.
Daimon, çaresiz bir bebekmiş gibi ona vurarak üstüne atladı.
Wulf onu yere serdi ama bu zordu. Were-Avcıları Daimonlarla çatışırken odanın her yerinde kavgalar oldu.
Cassandra için endişelenerek uzak bir köşede sarışın bir kadınla saklandığını gördü.
Onu buradan çıkarması gerekiyordu.
Dövüştüğü Daimon, Wulf'un baktığı yere baktı. "Baba," diye seslendi. "Mirasçı." Doğrudan Cassandra'yı işaret etti.
Wulf, Daimon'u geri püskürtmek için dikkat dağınıklığından yararlandı.
Spathis, uyumlu bir birim olarak rakiplerini etkisiz hale getirdi ve konumlarından Cassandra ile sarışın kadının saklandığı yere atladı.
Kelimenin tam anlamıyla gökten düştüler ve düzene girdiler.
Wulf onlara doğru koştu ama kadınlara ulaşamadan Cassandra ile sarışın çömeldiği yerden çıktı.
Daimon lideri anında dondu.
Sarışın, Daimonları Cassandra'dan uzak tutmak istermiş gibi kollarını dümdüz uzattı.
Aniden, kaynağı bilinmeyen bir rüzgar kulüpte kırbaçlandı.
Daimonlar dondu.
Dans pistinde başka bir ışıltılı kapı açıldı.
Wulf'la savaşan Daimon alay ederek, "Bunlar laminalar," dedi. Sarışın kadına döndü ve sırıttı.

Yüzleri kızgın olan Spathis, dizilişten ayrıldı ve birer birer geri yürüdü. Lider hariç.
Bakışları değişmeden sarışın kadına baktı. "Bu daha bitmedi," diye homurdandı.
Hareket etmedi ya da kıpırdamadı. Sanki kadın taştan yapılmış gibiydi. Veya komada.
Daimon lideri arkasını döndü ve portaldan yavaşça geçti. İçinden geçtiği anda yok oldu.
Kat mı? Cassandra ayağa kalkarken sordu.
Sarışın kadın sendeleyerek geri çekildi. Ah, Tanrım, öldüğümü sandım, diye nefes verdi Kat, vücudu titriyordu. "Onları gördün mü?"
Wulf onlara katılırken Cassandra başını salladı.
"Onlar neydi?" diye sordu.
"Spathi Daimons," diye soludu Cassandra. Arkadaşına inanamayarak baktı. "Onlara ne yaptın?"
Hiçbir şey, dedi Kat, yüzü masumdu. "Burada öylece durdum. Beni gördün. Neden ayrıldılar?”
Wulf, Kat'e şüpheyle baktı. Gitmeleri için hiçbir sebep yoktu. Mücadeleyi kazanıyorlardı.
Hayatında ilk kez, onları yenme yeteneğinden bir an için bile olsa şüphe hissetmişti.
Corbin yanlarına geldi. "Onlardan herhangi birini aldın mı?"
Wulf, Corbin'in ne zaman döndüğünü merak ederek başını salladı. Güçlerinin tükendiğini fark etmemişti bile ama Spathis'lerin kıçını tekmelemelerine bakılırsa bunda şaşılacak bir şey yoktu.
Corbin sanki kavgada yaralanmış gibi omzunu ovuşturdu. "Ben de yapmadım."
Bu ifadenin etkisi ikisi üzerinde de kaybolmadı.
İkisi Cassandra'ya döndü.
"Senin peşindeler miydi?" diye sordu.
Cassandra son derece rahatsız görünüyordu.
Wulf, Corbin'e, "Dante ve ekibiyle sen ilgilen," dedi. "Bunu ben hallederim."
Wulf kadınlara dönerken Corbin yola koyuldu. "Beni nasıl hatırlayabilirsin?" Ama sonra cevap o kadar açıktı ki zaten biliyordu. "Sen Apollite'sin, değil mi?"
Kesinlikle bir Kurt Avcısı değildi. Onlarda şüphe götürmez bir aura vardı.
Cassandra, "Yarım," diye fısıldarken bakışlarını yere indirdi.
Küfür etti. Anlaşıldı. "Yani lanetlerini kaldırmak için öldürmeleri gereken Apollite varisi sen misin?"
"Evet."
"Bu yüzden mi hayallerimle dalga geçiyorsun? Seni koruyacağımı mı sandın?"
Alındı, onu öfkeli bir bakışla taradı. "Sana hiçbir şey yapmadım, dostum. Bana gelen sensin.”

Ah, bu iyi bir şeydi. “Evet, doğru. İşe yaramadı. Benim işim türünüzü öldürmek, sizi korumak değil. Tek başınasın prenses."
Döndü ve uzaklaştı.
Cassandra ona tokat atmakla ağlamak arasında gidip geliyordu.
Bunun yerine peşinden gitti ve onu durdurdu. Bilgin olsun, senin ya da başka birinin beni korumasına ihtiyacım yok ve yapacağım en son şey halkımın Şeytanından bana yardım etmesini istemek. Sen bir katilden başka bir şey değilsin ve avladığın Daimonlardan biraz daha iyi değilsin. En azından hala ruhları var.”
Yüzü sertleşen Wulf, kolunu onun elinden kurtardı ve gitti.
Cassandra bunun böyle sonuçlanması karşısında çığlık atmak istedi. İşte o zaman, bir yanının ondan gerçekten hoşlanmaya başladığını fark etti.
Rüyalarında çok şefkatliydi.
Tür.
Ona halkı hakkında soru sorma düşünceleri bu kadardı. Rüyasında gördüğü adam değildi. Bedenen korkunçtu. Berbat!
Masaların devrildiği ve Katagarya'nın pisliği temizlemeye çalıştığı kulübe baktı.
Bütün bunlar nasıl bir kabusa dönüşmüştü.
Hadi, dedi Kat. "Şu Daimonlar geri gelmeden seni eve götürelim."
Evet, eve gitmek istiyordu. Bu gecenin yaşanmış olduğunu unutmak istiyordu ve eğer Wulf ona bu gece gelirse...
Spathis'in ona karşı sert olduğunu düşündüyse de, sert görmemişti.

* * *

Stryker adamlarını salonda bırakıp Apollymi'yi görmeye gitti. Spathis'ten sadece onun huzuruna çıkmasına izin verildi.

Tapınağı, tüm Kalosis'teki en görkemli binaydı. Siyah mermer, alt dünyalarının loş ışığında bile parlıyordu. İçeride, tapınak bir çift korkunç ceredon tarafından korunuyordu - köpek başlı, ejderha gövdeli ve kuyruklu yaratıklar.
akrep. İkisi ona hırladılar ama geride kaldılar. Stryker'ın, Yok Edici'nin yanına yaklaşmasına izin verdiği dört varlıktan biri olduğunu uzun zaman önce öğrenmişlerdi.
Annesini oturma odasında, iki Charonte iblisi kanepesinin yanında otururken buldu. Kişisel koruması Xedrix sağındaydı. Ten rengi lacivert, gözleri canlı sarıydı. Eşit derecede mavi olan saçlarının arasından siyah boynuzlar göze çarpıyordu ve kanatları koyu kan kırmızısıydı. Bir eli Yok Edici'nin omzunda, kıpırdamadan durdu.
Diğer iblis daha alt düzeydeydi ama nedense annesi Sabina'yı tercih ediyordu.
Sarı tenini tamamlayan uzun, yeşil saçları vardı. Gözleri saçlarıyla aynı renkti ve boynuzları ve kanatları turuncunun tuhaf, derin bir tonuydu.

İblisler onu yakından izlediler ama annesi düşüncelere dalmış gibi otururken ne hareket etti ne de konuştu.
Pencereleri açıktı ve ölen erkek kardeşinin anısına sadece siyah çiçeklerin büyüdüğü bir bahçeye bakıyordu. Yok Edici'nin diğer oğlu anlatılamaz bir şekilde yüzyıllar önce ölmüştü ve o, bugüne kadar onun yasını tuttu.
Tıpkı Stryker'ın devam eden hayatına sevindiği gibi.
Uzun beyaz-sarı saçları mükemmel dalgalar halinde etrafına dökülüyordu. Yaşından büyük olmasına rağmen Apollymi yirmili yaşlarının ortasında güzel bir genç kadının yüzüne sahipti.
Siyah tül elbisesi kanepenin siyahına karışıyor ve birinin nerede bitip diğerinin başladığını görmeyi zorlaştırıyordu.
Kucağında siyah saten bir yastıkla dışarıya bakarken hareketsizdi. "Beni özgürleştirmeye çalışıyorlar."
Sözleri üzerine duraksadı. "DSÖ?"
“Şu aptal Yunanlılar. Minnettarlıkla yanlarında olacağımı düşünüyorlar.” Acı acı güldü.
Stryker bu düşünce üzerine alaycı bir şekilde gülümsedi. Annesi, Yunan panteonundan şevkle nefret ediyordu. "Başarabilecekler mi?"
"HAYIR. Elekti onları durduracak. Her zaman yaptığı gibi.” Ona bakmak için başını çevirdi.
Solgun, solgun gözlerinin rengi yoktu. Kirpiklerinde buz parlıyordu ve yarı saydam cildi yanardönerdi, ona narin, kırılgan bir görünüm veriyordu. Ama Yok Edici'de kırılgan hiçbir şey yoktu.
Adından da anlaşılacağı gibi, yıkımdı. Ailesinin her üyesini, asla geri dönmeyecekleri ölüm diyarına göndermişti.
Gücü mutlaktı ve insan dünyasını görebildiği ama ona katılamadığı Kalosis'te hapsedilmesinin tek yolu ihanetiydi. Stryker ve Daimon arkadaşları bu diyara gelip gitmek için cıvata deliklerini kullanabilirdi ama o yapamazdı.
Atlantis'in mührü kırılana ve Stryker'ın bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmayana kadar değil. Apollymi bunu ona asla açıklamamıştı.
"Varisi neden öldürmedin?" diye sordu.
"Abadonna geçidi açtı."
Annesi yine gerçek görünmeyecek kadar hareketsizdi. Birkaç saniye sonra güldü.
Ses yumuşak ve nazikti, havada müzik gibi çınlıyordu.
"Aferin, Artemis," dedi yüksek sesle. “Öğreniyorsun. Ama ne seni ne de koruduğun o uyuz kardeşi kurtaramayacak.” Kendini kanepesinden itti, yastığı koydu ve Stryker'a doğru yürüdü. "Yaralandın mı, m'gios?"
Ne zaman ona oğlu diye hitap etse, içinde bir sıcaklık dalgası hissediyordu.
"HAYIR."
Xedrix, Yok Edici'nin kulağına fısıldamak için hareket etti.
"Hayır," dedi yüksek sesle. "Abadonna'ya dokunulmamalı. Sadakatleri koptu ve adını verebileceğim bazı tanrıçaların aksine onun nazik doğasından

yararlanmayacağım. Bunda masum ve bunun için onu cezalandırmayacağım.”
Yok Edici iki parmağını çenesine vurdu. "Soru şu ki, o sürtük Artemis ne planlıyor?"
Gözlerini kapattı. Abadonna'ya seslenerek, "Katra," diye soludu.
Birkaç saniye sonra Apollymi tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Cevap vermeyi reddediyor... İyi,"
dedi Stryker'ın bu diyarı aşabileceğini ve Katra tarafından duyulabileceğini bildiği bir sesle.
"Gerekirse Artemis'i ve Apollon'un varisini koru. Ama beni durduramayacağını bil. Hiç kimse yapamaz."
Stryker'a döndü. "Katra'yı varisinden ayırmamız gerekecek."
"Nasıl? Abadonna geçidi açmaya devam ederse güçsüz kalırız. Biliyorsun, her açıldığında içinden geçmeliyiz.”
Yok Edici yine güldü. "Hayat bir satranç oyunudur, Strykerius, bunu daha öğrenmedin mi? Piyonları korumak için ne zaman hareket etsen, vezirini saldırıya açık bırakıyorsun.”
"Anlam?"
"Abadonna aynı anda her yerde olamaz. Eğer mirasçıya ulaşamıyorsan, Abadonna'nın değer verdiği başka bir şeye saldır."
Buna gülümsedi. "Bunu söyleyeceğini umuyordum."

Bölüm 6

Cassandra o kadar kızgındı ki ne yapacağını bilemedi. Aslında yaptı. Ancak bu, Wulf'u bir odaya bağlamayı ve elinde onu dövmek için çok büyük bir süpürge bulundurmayı içeriyordu.

Ya da daha iyisi, dikenli bir sopa!

Ne yazık ki, iğrenç ahmağı bağlamak için ondan ve Kat'tan daha fazlası gerekir.

Kat, onu dairesine geri götürürken, bir pırasa bezelyesinin tüm şefkatine sahip olan embesillere bağırıp sövüp saymamak için mücadele etti.

Kendisini hayallerindeki Wulf'a ne kadar açtığını fark etmemişti.

Ona kendinden ne kadar çok şey vermişti. Hiç kimseye, hele bir erkeğe güvenecek türden bir kadın olmamıştı. Yine de onu kalbine ve vücuduna kabul etmişti.

Daha ne kadar-

Düşünceleri değişirken sessiz tiradına ara verdi.

Beklemek ...

Rüyalarını da hatırladı.

Onu yapmaya çalışmakla suçlamıştı...

"Kulüpteyken neden bunu düşünmedim?" Cassandra yüksek sesle sordu.

"Neyi düşünüyorsun?"

Yüzü gösterge panelinin ışığıyla aydınlanan Kat'e baktı. "Wulf'un barda ne dediğini hatırlıyor musun? O beni rüyalarından hatırladı, ben de onu kendi rüyamdan. Sence rüyalarımız gerçek olabilir mi?"

"Wulf barda mıydı?" diye sordu Kat, Cassandra'ya kaşlarını çatarak. "Hayalini kurduğun Kara Avcı bu gece orada mıydı? Ne zaman?"

"Onu görmedin mi?" Cassandra karşı çıktı. "Dövüşten hemen sonra yanımıza geldi ve Apollite olduğum için bana bağırdı."

"Bize doğru gelen tek kişi Daimon'du."

Cassandra onu düzeltmek için ağzını açtı, sonra Wulf'un insanların onu unutmasıyla ilgili söylediklerini hatırladı. Yazık, her ne ise, korumasının da onu tamamen unutmasına neden olmuştu.

"Tamam," dedi tekrar deneyerek. "Wulf'un orada olduğunu unutun ve diğer soruya dönelim. Sence gördüğüm rüyalar gerçek olabilir mi? Belki bir çeşit alternatif bilinç falan?"

Kat homurdandı. "Beş yıl önce vampirlerin gerçek olduğunu düşünmüyordum. Bana farklı gösterdin. Tatlım, senin tuhaf hayatın göz önüne alındığında, hemen hemen her şeyin mümkün olduğunu söyleyebilirim."

Doğru. "Evet ama bunu yapabilen birini hiç duymadım."

"Bilmiyorum. Bugün daha önce Dream-Hunters hakkında internette gördüğümüz şeyi hatırlıyor musun? Rüyalara sızabilirler. Sence bununla bir ilgileri olabilir mi?

"Bilmiyorum. Belki. Ancak Dream-Hunter.com sitesi, rüyalara kendilerinin sızdıklarını söyledi. Orada iki kişiyi bir rüyada bir araya getirmeleriyle ilgili hiçbir şey yoktu.
"Evet, ama eğer uyku tanrılarıysalar, kendi alanlarında iki kişiyi bir araya getirebilmeleri mantıklı."
"Ne diyorsun Kat?"
"Belki Wulf'u düşündüğünden daha iyi tanıyorsundur diyorum. Belki de onunla gördüğün her rüya gerçek olmuştur."
* * *
Wulf, St. Paul'dan geçerken aklında gerçek bir varış noktası yoktu. Odaklanabildiği tek şey Cassandra ve hissettiği ihanetti.
"Öyle görünüyor," diye hırladı. Bunca zaman boyunca ve sonunda onu hatırlayacak uygun bir kadın bulmuştu ki onun bir Apollite olduğu ortaya çıktı - etkileşim kurması için tamamen tabu olan tek kadın türü.
"Ben tam bir aptalım."
Telefonu çaldı. Wulf onu aldı ve cevapladı.
"Ne oldu?"
Karşı taraftan Acheron Parthenopaeus'un kalın aksanlı sesini duyunca irkildi. Ash ne zaman gerçekten sinirlense, Atlantis aksanına dönüyordu.
Wulf cahil oynamaya karar verdi. "Ne?"
"Dante'den bu gece kulübündeki saldırıyla ilgili bir telefon aldım. Tam olarak ne oldu?"
Wulf yorgun bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Bir cıvata deliği açıldı ve bir grup Daimon çıktı. Bu arada liderlerinin siyah saçları vardı. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."
"Bu onun doğal saç rengi değil. Güven bana. Stryker, L'Oréal'i bir süre önce keşfetti."
Bu haber sıcak bıçak gibi içinden geçerken Wulf yoldan çekildi. "Bu adamı tanıyor musun?"
Acheron cevap vermedi. "Sen ve Corbin'in Stryker ve adamlarından geri çekilmenize ihtiyacım var."
Acheron'un ses tonunda Wulf'un kanını donduran bir şey vardı. Daha iyisini bilmeseydi, orada gerçek bir uyarı duyduğuna yemin ederdi. "O sadece bir Daimon, Ash."
"Hayır değil ve diğerleri gibi beslenmek için dışarı çıkmıyor."
"Ne demek istiyorsun?"
"Uzun Hikaye. Bak, şu anda New Orleans'tan ayrılamam. Burada halletmem gereken yeterince bok var, muhtemelen bu yüzden Stryker saçmalıyor. Dikkatimin dağıldığını biliyor."
"Evet, peki, merak etme. Dayanamadığım bir Daimon ile hiç karşılaşmadım."
Acheron itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Tekrar tahmin et, küçük kardeş. Biriyle yeni tanıştın ve güven bana, o daha önce tanıştığın hiçbir şeye benzemiyor. Desiderius'u evcil bir hamster gibi gösteriyor."

Trafik hızla akıp giderken Wulf koltuğunda arkasına yaslandı. Bunda kesinlikle Acheron'un söylediğinden daha fazlası vardı. Tabii ki, adam bu konuda iyiydi. Acheron, tüm Karanlık Avcılardan sırlar sakladı ve kendisi hakkında hiçbir kişisel bilgiyi asla açıklamadı.
Esrarengiz, kendini beğenmiş ve güçlü Acheron, Kara Avcıların en yaşlısıydı ve hepsinin bilgi ve tavsiye için başvurduğu kişiydi. Acheron, iki bin yıldır Başka Kara Avcılar olmadan Daimonlarla tek başına savaştı. Cehennem, adam Daimonlar yaratılmadan önce bile ortalıktaydı.
Ash, onların ancak tahmin edebilecekleri şeyleri biliyordu. Ve şu anda Wulf'un bazı cevaplara ihtiyacı vardı.
"Desiderius hakkında pek bir şey bilmezken bu seferki hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu.
Beklendiği gibi, Ash cevap vermedi. "Panterler bu gece bir kadınla birlikte olduğunu söylediler.
Cassandra Peters.
"Onu sen de mi tanıyorsun?"
Ash soruyu yine görmezden geldi. "Onu korumana ihtiyacım var."
"Saçmalık," diye çıkıştı Wulf, zaten onun tarafından kullanıldığını hissetmesine kızarak. İstediği son şey, kafasını karıştırması için ona bir şans daha vermekti. Kimsenin onunla oynamasından hiç hoşlanmamıştı ve Morginne'in onu kullanıp ona ihanet etmesinden sonra, istediğini elde etmek için başka bir kadının onu becermesi ihtiyacı olan son şeydi.
"O bir Apollite."
"Onun ne olduğunu biliyorum ve ne pahasına olursa olsun korunmalı."
"Neden?"
Acheron hayretle yanıtladı. "Çünkü dünyanın kaderi onun elinde, Wulf. Eğer onu öldürürlerse Daimonlar sorunlarımızın en küçüğü olacak."
Bu gece duymak istediği bu değildi.
Wulf, Ash'e homurdandı. "Böyle şeyler söylemenden gerçekten nefret ediyorum." Aklına başka bir düşünce gelince duraksadı. "Madem o kadar önemli, neden burada onu korumuyorsun?"
"Çoğunlukla bu Buffy olmadığı ve korunacak tek bir Cehennemağzı olmadığı için. Burada, New Orleans'ta Armageddon'da koltuk altlarıma kadar varım ve ben bile fiziksel olarak aynı anda iki yerde olamam. O senin sorumluluğunda, Wulf. Beni hayal kırıklığına uğratma.
Wulf, daha iyi yargılamasına karşın, Ash'in ona Cassandra'nın adresini vermesini dinledi.
"Ya Wulf?"
"Evet?"
"Kurtuluşun, tıpkı arabanızın anahtarları gibi, genellikle hiç beklemediğiniz yerde ve zamanda bulunduğunu fark ettiniz mi?"
Ash'in ezoterik sözlerine kaşlarını çattı. Adam gerçekten çok tuhaftı. "Bu ne demek oluyor?"
"Göreceksin." Ash telefonu kapattı.

"Kâhin oynamasından gerçekten nefret ediyorum," dedi jipini çevirip Cassandra'nınkine doğru ilerlerken, sıktığı dişlerinin arasından.
Bu berbattı. İstediği son şey, onu tamamen baştan çıkaran bir kadının yanında olmaktı.
Gerçek teniyle asla dokunamayacağını bildiği bir kadın. Bu, şimdiye kadar yaptığından daha büyük bir hata olurdu. O bir Apollite idi. Ve son bin iki yüz yılı hayatını onun türünün peşinden koşarak ve onları öldürerek geçirmişti.
Yine de kadın, içini parçalayacak bir şekilde ona seslendi.
Ne yapacaktı? Tek yapmak istediği onu kollarına alıp gerçek hayatta da rüyalarındaki kadar lezzetli olup olmadığını görmekken nasıl bir Kara Avcı kodunu sürdürüp ondan uzak durabilirdi...

* * *

Kat, Cassandra'nın kapıyı kilitlemesine izin vermeden önce daireyi iyice aradı.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu. Daimonları yendik.
Belki, dedi Kat. “Kafamın içinde bana her şeyin bitmediğini söyleyen o adamın sesini duyup duruyorum. Sanırım arkadaşlarımız geri dönecekler. Çok yakında."
Cassandra'nın gerginliği intikamla geri geldi. Bu gece çok yaklaşmıştı. Kat'in Daimonlarla savaşmalarına izin vermeyi reddetmesi ve bunun yerine barın bir köşesine saklanmayı seçmesi, ona bu adamların ne kadar tehlikeli olduklarını anlatıyordu.
Kat'in onu neden onlardan uzaklaştırdığından hâlâ emin değildi.
İkisi de kimseden ve hiçbir şeyden korkmadı.
Şimdiye kadar değil.
"Yani ne yapmalıyız?" diye sordu.
Kat kapıyı üç kez kilitledi ve silahı çantasından çıkardı. "Başımızı dizlerimizin arasına alıp kıçımıza veda öpücüğü."
Cassandra beklenmedik sözler karşısında afalladı. "Affedersin?"
"Hiç bir şey." Kat, ona gözlerine pek ulaşmayan cesaret verici bir gülümseme sundu. Gidip bir telefon görüşmesi yapacağım, tamam mı?
"Elbette."
Cassandra odasına gitti ve annesinin öldüğü geceyi tekrar yaşamamak için elinden geleni yaptı. Bütün gün midesinde kötü bir his vardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi.
O güvende değildi. Hiçbir Daimon bu gece yaptıkları gibi saldırmamıştı. Kulüpteki Daimonlar beslenmek veya oynamak için dışarı çıkmamıştı. Özel olarak eğitilmişlerdi ve sanki tam olarak nerede olduğunu biliyorlarmış gibi dışarı çıkmışlardı.
O kimdi?
Ama nasıl?
Onu şimdi bile bulabilirler miydi?

İçini terör doldurdu. Şifonyerine gitti ve üst çekmeceyi açtı. İçinde, annesinin halkının ona teslim ettiği hançer de dahil olmak üzere küçük bir silah cephaneliği vardı.
Güvenlik battaniyesi olarak kaç kişinin hançer kullandığını bilmiyordu ama onun gibi büyüyen pek fazla insan da yoktu.
Kını beline sabitledi ve omurgasının dibine sakladı. Birkaç ay içinde ölümü an meselesi olabilirdi ama bir gün olması gerekenden daha erken ölmeye hiç niyeti yoktu.
Ön kapısı çalındı.
Dikkatli bir şekilde odasından çıktı ve oturma odasına girdi, Kat'in de habersiz ziyaretçilerini merak ettiğini görmeyi bekliyordu.
Kat orada değildi.
Kat mı? diye seslendi, Kat'ın odasına doğru bir adım atarak.
Kimse cevaplamadı.
Kat mı?
Vurma, öncekinden daha zorlu bir şekilde devam etti.
Şimdi korkmuş, Kat'ın odasına gitti ve kapıyı iterek açtı. Oda boştu. Tamamen. Kat'in oraya girdiğine dair hiçbir işaret yoktu.
Kalbi sıkıştı. Belki Kat bir şey için arabaya gitmişti ve dışarıda kalmıştı?
Kapıya geri döndü. "Kat, sen misin?"
"Evet, beni içeri al."
Cassandra onun aptalca davranışına sinirli sinirli güldü ve kapıyı açtı.
Dışarıdaki Kat değildi.
Koyu saçlı Daimon ona gülümsedi. "Beni özledin mi prenses?" dedi Kat'inkine benzer bir sesle.
Buna inanamadı. Gerçek olamazdı. Bu tür şeyler filmlerde olur, gerçek hayatta olmaz.
"Nesin sen, kahrolası Terminatör mü?"
"Hayır," dedi sakince kendi sesiyle. "Ben sadece Yok Edici'nin yolunu hazırlayan Haberciyim."
Ona uzandı.
Cassandra geri çekildi. Davetsiz eve giremezdi. Arkasına uzanarak hançerini çıkardı ve onun kolunu kesti.
Bir tıslamayla geri çekildi.
Arkasında birini görünce döndü.
Başka bir Daimon'du. Hançeriyle onu göğsünden yakaladı.
Altın-siyah bir bulut halinde buharlaştı.
Üzerinden bir gölge daha geçti.
Dönerek Stryker'ı tekmeledi ama adam kapıdan tamamen çıkmadı.
Bunun yerine, yalnızca daha fazla engelledi.
"Hızlısın," dedi, kolu anında onun gözlerinin önünde iyileşirken. "Sana bunu vereceğim."
"Yarısını bile bilmiyorsun."
Daimonlar ona her yönden geldi. Evine nasıl girmişlerdi?

Ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Şu anda odaklanabileceği tek şey hayatta kalmaktı.
Kendisine ulaşan bir sonraki Daimon'a diz çöktü ve ikincisiyle savaştı. Stryker, sanki kavga onu eğlendirmiş gibi geride kaldı.
Başka bir Daimon, bu uzun sarı atkuyruğu olan, saldırdı. Cassandra onu ters çevirdi. Onu bıçaklamaya gittiğinde, Stryker birdenbire kolunu tutmak için çıktı.
"Kimse Urian'a saldırmaz."
Elindeki hançeri çekerken çığlık attı. Cassandra ona vurmak için harekete geçti ama bakışları onunla buluştuğu anda tüm düşünceleri dağıldı.
Gözleri garip, dönen bir gümüşe döndü. Onu büyüleyen ve düşüncelerini yulaf ezmesine çeviren hipnotik bir dansla hareket ettiler.
İçindeki tüm mücadele bir anda yok oldu. Stryker'ın dudaklarında kurnaz, baştan çıkarıcı bir gülümseme kıvrıldı.
"Dövüşmediğinde ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?" Onun nefesini boğazında hissetti.
Görünmeyen bir güç, adamın boynuna ve zonklayan şah damarına erişmesini sağlamak için başını yana doğru eğdi.
İçeride, Cassandra kendi kendine savaşması için bağırıyordu.
Vücudu itaat etmeyi reddetti.
Stryker uzun dişlerini onun boynuna geçirmeden bir an önce gürledi. Acı onu dilimlerken tısladı.
"Lafını bölüyor muyum?"
Cassandra, Wulf'un sesini zihninin uyuşmuş sisi arasından ancak belli belirsiz tanıyabildi.
Bir şey Stryker'ı ondan uzaklaştırdı. Daimon'u geri devirenin Wulf olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.
Wulf onu kollarının arasına aldı ve onunla birlikte koştu. Cassandra büyük, koyu yeşil bir Expedition'a yönelip onu içine fırlatırken başının geriye düşmesini zar zor engelleyebildi.
Wulf arabaya bindiği anda, bir şey ona sert bir şekilde çarptı. Karanlığın içinden kaputun üzerinde büyük, siyah bir ejderha belirdi.
"Onu dışarı çıkar ve yaşayabilirsin," dedi ejderha, Stryker'ın sesiyle.
Wulf, SUV'unu geri vitese alıp ateşleyerek cevap verdi. Direksiyonu çevirdi ve canavarı uçurdu.
Ejderha çığlık attı ve onlara bir ateş patlaması üfledi. Wulf devam etti.
Ejderha uçup onlara doğru daldı, sonra parıldayan bir altın bulutu içinde kaybolmadan önce gökyüzüne doğru bir kavis çizdi.
"Bu da neydi böyle?" diye sordu.
"O Apostolos," diye mırıldandı Cassandra, şaşkınlığından kurtulmaya çalışırken.
"O, Atlantis Destroyer'ın oğlu ve başlı başına bir tanrı. Çok mahvolduk."
Wulf tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Evet, şey, beni öpene kadar kimsenin beni becermesine izin vermem ve o piç kurusunu öpmemin cehennemde bir kartopu şansı bile olmadığına göre, biz mahvolmadık."

Ancak Keşif Gezisi aniden motosikletli sekiz Daimon tarafından çevrelendiğinde, bunu yeniden düşündü.
En az üç saniye.
Wulf, Daimonları incelerken güldü. "Bunlardan birini sürmenin güzelliğini biliyor musun?"
"HAYIR."
Expedition'ını üç bisiklete çarptı ve onları yoldan düşürdü.
"Bir Daimon'u sivrisinek gibi ezebilirsin."
"Pekala, ikisi de kan emici böcekler olduğuna göre, devam edin derim."
Wulf ona yan yan baktı. Ölümün ortasında bile mizahını koruyabilen bir kadın. Bu hoşuna gitti.
Kalan Daimonlar, onunla Mad Max'i canlandırmayı yeniden düşünmüş ve SUV'undan geri çekilmiş olmalı. Dikiz aynasından gözden kaybolmalarını izledi.
Cassandra kendini koltuğa daha çok iterken rahatlamış bir nefes verdi. Başını çevirdi ve Daimonların nereye kaybolduğunu görmeye çalıştı. Onları gören yoktu.
"Ne geceydi," dedi sessizce, düşünceleri dağılırken ve dairede olan her şeyi hatırlarken. Kat'in gelmediğini hatırlayınca bir kez daha paniğe kapıldı.
"Beklemek! Geri dönmeliyiz."
"Neden?"
"Korumam," dedi, onun kolunu tutarak. "Ona ne olduğunu bilmiyorum."
Bakışlarını önlerindeki yola dikti. "Dairede miydi?"
"Evet belki." Cassandra düşünürken duraksadı. "Tam olarak emin değilim. Odasına bir telefon görüşmesi yapmaya gitti ve sonra benimle kapıya gelip gelmeyeceğini görmek için gittiğimde orada değildi." Kolunu bıraktı.
Kalbinin içinde korku ve keder savaştı. Ya bunca yıldan sonra Kat'in başına bir şey gelseydi? "Onu öldürdüklerini mi düşünüyorsun?"
Ona baktı, sonra şerit değiştirdi. "Bilmiyorum. Bardaki sarışın kadın o muydu?
"Evet."
Cep telefonunu kemerinden çıkardı ve bir arama yaptı.
Cassandra beklerken tırnaklarını kemiriyordu.
Telefonda birinin zayıf sesini duydu.
"Selam Binny," dedi Wulf. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Minnesota Üniversitesi'nin yanındaki Sherwood öğrenci dairesinden yeni ayrıldım ve orada bir zayiatımız olabilir ya da olmayabilir..." Cassandra'ya baktı, ama gözlerinde onun ne düşündüğü ya da hissettiği konusunda hiçbir ipucu yoktu. "Evet, bu gecenin gerçek bir ucube festivali olduğunu biliyorum. Daha yarısını bile bilmiyorsun."
Telefonla el değiştirdi.
"Arkadaşının ismi ne?" Cassandra'ya sordu.
Kat Agrotera.
Kaşlarını çattı. "Bu ismi neden biliyorum?" Kiminle konuşuyorsa onu iletiyordu.

"Kahretsin," dedi kısa bir duraklamanın ardından. "Onunla akraba olabileceklerini düşünüyor musun?"
Bir kez daha Cassandra'nın olduğu yöne baktı. Ancak bu sefer kaşlarını çatması çok uğursuzdu. "Bilmiyorum. Ash bana onu korumamı söyledi ve şimdi koruması onu Artemis'e bağlayan bir soyadı taşıyor. Tuhaf bir tesadüf olabilir mi?”
Cassandra bunun üzerine başını kaldırdı. Kat'ın soyadının aynı zamanda eski Yunanlıların Artemis için kullandıkları pek çok lakaptan biri olduğu gerçeğini daha önce hiç düşünmemişti.
Arkasında bir sürü Daimon ile Belçika'dan kaçtıktan sonra Kat ile Yunanistan'da tanışmıştı. Bir gece bir kavgada ona yardım ettikten sonra Kat, o yaz Yunan mirasıyla temasa geçmek için gelmiş bir Amerikalı olduğunu söylemişti.
Kat'in, patlayıcı kullanma becerisine sahip bir dövüş sanatları uzmanı olduğunu söylemesi bir bonus olmuştu. Cassandra ona eski korumasının yerine yeni bir koruma aradığını açıklamış ve Kat hemen onunla anlaşma imzalamıştı.
Kat, "Kötü şeyleri incitmeyi seviyorum," diye itiraf etmişti.
Wulf içini çekti. “Ben de bilmiyorum. Tamam aşkım. Sen gidip Kat'i ara, ben de Cassandra'yı eve götüreyim. Ne bulduğunu bana bildir. Teşekkürler."
Telefonu kapattı, sonra telefonunu kemerine geri koydu.
"Ne dedi?"
Sorusuna cevap vermedi. Tam olarak değil zaten. Agrotera'nın Artemis'in Yunanca isimlerinden biri olduğunu söyledi. 'Güç' veya 'vahşi avcı' anlamına gelir. Bunu biliyor muydun?"
"Bir bakıma." İçine bir damla umut doldu. Eğer bu doğruysa, belki de tanrılar onun ailesini her şeye rağmen terk etmemişti. Belki kendisi ve geleceği için bir umut vardı.
"Siz ikiniz Kat'i Artemis'in beni koruması için mi gönderdiğini düşünüyorsunuz?"
Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Bu noktada ne düşüneceğimi bilmiyorum. Artemis'in sözcüsü bana senin dünyanın sonunun anahtarı olduğunu ve benim seni korumam gerektiğini söyledi ve—"
"'Dünyanın sonunun anahtarı' ile ne demek istiyorsun?" diye sordu, sözünü keserek.
O da onun hissettiği kadar şaşırmış görünüyordu. "Bunu bilmediğini mi söylüyorsun?"
Tamam, Dark-Hunters'ın uçabileceği ve sanrılara kapılabileceği açıktı.
"HAYIR. Aslında, şu anda düşünüyorum da, ikimiz de değilsek, o uyuşturucuyu bir kenara bırakıp bu geceye yeniden başlamamız gerekiyor.”
Wulf onun yorumuna hafif bir kahkaha attı. "Kafayı bulamamam gerçeği olmasaydı, buna katılabilirdim."
Cassandra'nın kafası karıştı. Az önce söylediklerinin doğruluk payı var mıydı? "Haklıysan ve dünyanın mahvolmasının anahtarı bensem, o zaman senin yerinde ben olsam bir vasiyet hazırlardım."

"Neden?"
"Çünkü sekiz aydan kısa bir süre içinde yirmi yedi yaşına giriyorum."
Wulf, bu sözleri söylerken onun sesindeki tınıyı duydu ve karşı karşıya olduğu kıyameti fazlasıyla anladı. "Yarı Apollite olduğunuzu söylemiştiniz."
"Evet, ama lanetten sağ kurtulan bir yarı-Apollite hiç tanımadım, ya sen?"
Kafasını salladı. "Yalnızca Kurt Avcıları Apollite lanetinden muaf görünüyor."
Cassandra bu gece olanları düşünürken pencereden dışarıdaki trafiği izleyerek sessizce oturdu.
"Bekle," dedi, dairesine gelen Daimonları hatırladığında. "O adam evime nasıl girdi? Daimonların davetsiz olarak evinize girmesinin yasak olduğunu sanıyordum."
Wulf'un cevabı rahatlatıcı olmaktan uzaktı. Kaçak.
"Affedersin?" diye sordu, iki kaşını birden kaldırarak. "'Kaçak deliği' ile ne demek istiyorsun?"
Otoyolu bir çıkış rampasına çevirdi. "O tanrıları sevmeliyim. Daimons'ın alışveriş merkezlerine ve halka açık alanlara girmesine izin veren aynı boşluk, apartman dairelerine ve apartmanlara girmelerine izin veriyor.
"Nasıl yani?"
"Alışveriş merkezleri, apartmanlar ve benzeri şeyler tek bir varlığa aittir. Bu kişi veya şirket, binalarının birden fazla insan grubuna açık bir şekilde hizmet vermesine izin verdiğinde, esasen Daimonlar dahil her şeye kozmik bir karşılama paspası koyarlar."
Oh, bu inanılmazdı! Şok içinde gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi bana bunu mu söylüyorsun? Neden kimse bunu bana daha önce söylemedi? Bunca zaman güvende olduğumu sanıyordum."
"Korumanızın daha iyi bilmesi gerekirdi. Eğer gerçekten Artemis'e bağlıysa."
O zaman belki de değildir. Biliyorsun, o sadece normal bir insan olabilir.
"Evet, kollarını açıp Spathi Daimonları korkutan biri mi?"
Orada bir anlamı vardı. bir nevi. "Neden kaçtıklarını bilmediğini söyledi."
"Ve daha sonra onlarla yüzleşmen için seni orada yalnız bıraktı..."
Cassandra ima ettiğini anlayınca eliyle gözlerini ovuşturdu. Kat, Daimon'larla çalışıyor olabilir mi? Artemis onun ölü mü yoksa diri mi olmasını istiyordu?
"Tanrım, kimseye güvenemem, değil mi?" Cassandra yorgun bir şekilde nefes aldı.
"Gerçek dünyaya hoş geldin düşes. Herhangi birimizin güvenebileceği tek kişi kendimizdir."
Buna inanmak istemiyordu ama bu geceden sonra sahip olduğu tek gerçek bu gibi görünüyordu.
Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra Kat gerçekten bir hain olabilir miydi?
"Güzel, çok güzel," diye soludu. "Bana bir şey söyle, yatağa geri dönebilir miyim ve bütün bu günü yeniden yaşayabilir miyim?"
Kısa bir kahkaha attı. "Üzgünüm, tekrarı yok."

Ona sinirli bir bakış attı. "Oğlum, tamamen rahatlık içindesin, değil mi?"
Cevap vermedi.
Cassandra ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışırken karşıdan gelen arabaları izledi.
Bu gece neler olduğunu anlamaya çalışmasına bile başlamalıydı.
Wulf onları şehirden Minnetonka'nın dışındaki büyük bir araziye sürdü. Bölgedeki tüm evler ülkenin en zengin insanlarından bazılarına aitti.
Wulf o kadar uzun bir garaj yoluna döndü ki nerede bittiğini göremedi. Tabii ki, beş fit yüksekliğindeki kar yığınları buna yardımcı olmadı.
Siperindeki küçük bir düğmeye bastı.
Demir kapılar ardına kadar açıldı.
Garaj yolunda ilerlerlerken Cassandra yavaşça, minnettar bir şekilde nefes verdi ve onun "evini" gördü. "Saray" çok daha uygun olurdu ve babasının evinin tam olarak küçük patates olmadığı gerçeği göz önüne alındığında, bu çok şey ifade ediyordu.
Büyük Yunan sütunları ve kışın derin karı ve ayazında bile hâlâ yontulmuş gibi görünen bahçeleri ile yüzyılın başına çok benziyordu.
Onları ahır gibi görünecek şekilde tasarlanmış beş arabalık bir garaja giden virajlı garaj yolundan sürdü. İçinde Chris'in Hummer'ı (gösterişli plakası VIKING'i gözden kaçırmak zordu), iki eski model Harley, gösterişli bir Ferrari ve gerçekten havalı bir Excalibur vardı. Garajın içi o kadar temizdi ki ona bir galeriyi hatırlatıyordu. Süslü taç pervazlarından mermer zemine kadar her şey "en çılgın hayallerinin bile ötesinde zengin" diyordu.
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Fiyordun yanındaki küçük taş kulübenden çok uzun bir yol kat ettin. Zenginliğin o kadar da kötü olmadığına karar vermiş olmalısın.”
SUV'u park eden Wulf kaşlarını çatarak ona bakmak için döndü. "Şunu hatırlarsın?"
Bakışlarını adamın muhteşem kafasının tepesinden siyah motorcu çizmelerinin ucuna kadar gezdirdi.
Ona hâlâ kızgın olsa da, bu kadar ateşli bir adama bu kadar yakın olmanın verdiği cinsel farkındalığın sıcak ürpertisini bastıramıyordu. Bir eşek için gerçekten şahaneydi.
Ve bundan bahsetmişken, onda da çok güzel bir tane vardı.
“Bizimle ilgili tüm rüyaları hatırlıyorum.”
Kaşları çatıldı. "O zaman gerçekten kafamı karıştırdın."
"Zorlu!" diye çıkıştı, onun ses tonundan ve suçlamasından alınmıştı. "Onunla hiçbir ilgim olmadı. Tek bildiğim, benimle dalga geçen sendin.
Wulf kamyondan indi ve kapıyı çarptı.
Cassandra da aynı şeyi yaptı.
"D'Aria!" tavana doğru bağırdı. "Kıçını buraya getir. Şimdi!"
Wulf'un yanında açık mavi bir sis parıldadığında ve güzel bir genç kadın göründüğünde Cassandra şaşkına döndü. Simsiyah saçları ve uçuk mavi gözleri ile neredeyse bir meleği andırıyordu.

Yüzü duygusuz olan D'Aria, onunla göz göze baktı. "Bana bunun kaba olduğu söylendi, Wulf. Duygularım olsaydı, onları incitirdin."
"Üzgünüm," dedi pişmanlıkla. "Kıskanmak istememiştim ama sana rüyalarım hakkında bir şey sormam gerekiyordu."
D'Aria bir ona bir Cassandra'ya baktı ve o zaman Cassandra anladı. Bu, Dream-Hunter.com Web sitesinde okuduğu Düş Avcılarından biriydi. Tüm Rüya Avcıları siyah saçlara ve solgun gözlere sahipti. Bu Yunan uyku tanrıları bir zamanlar Zeus tarafından lanetlenmişti, öyle ki hiçbiri duyguları hissetme yeteneğine sahip değildi.
Gerçekten çok güzellerdi. ruhani. Ve D'Aria katı olmasına rağmen onda ışıltılı bir şeyler de vardı. Odadaki diğer her şey kadar gerçek olmadığını bilmeni sağlayan bir şey.
Cassandra, D'Aria'nın etten mi yoksa başka bir şeyden mi yapıldığını anlamak için rüya tanrıçasına uzanıp dokunmak için ani, neredeyse çocuksu bir dürtü hissetti.
"Siz ikiniz rüyanızda mı tanıştınız?" D'Aria, Wulf'a sordu.
Wulf başını salladı. "Gerçek miydi?"
D'Aria bunu düşünürken hafifçe başını kaldırdı. Soluk gözleri onlara uzak, kırılgan bir bakış attı. "İkiniz de hatırlıyorsanız, o zaman evet." Wulf'a bakarken bakışları keskinleşti. "Ama hiçbirimizden değildi. Benim gözetimim altında olduğunuz için, diğer Oneroi'lardan hiçbiri bana söylemeden rüyalarınıza müdahale etmezdi."
"Emin misin?" ısrarla sordu.
"Evet. Hepimizin uymaya özen gösterdiğimiz tek kural budur. Bir Kara Avcı, bakması için birimize verildiğinde, doğrudan bir davet olmadan asla izinsiz girmeyiz."
O çok tanıdık kaş çatma Wulf'un kaşlarını çattı. Cassandra, "gerçek" Wulf'un o uğursuz, yoğun bakış dışında herhangi bir ifadeye sahip olup olmadığını merak etmeye başlıyordu.
"Senin gözetimin altında olduğum için, onunla kurduğum rüyaları nasıl bilmezsin?"
D'Aria, onun için oldukça garip görünen bir hareketle omuz silkti. Omuz silkmenin alışılmış bir ifade olduğu belliydi. "Beni rüyalarına çağırmadın, incinmedin ya da benim iyileşmeme ihtiyacın olmadı. Bilinçsiz zihnini sebepsiz yere gözetlemem, Wulf. Rüyalar özel meselelerdir ve davet edilmedikleri yere sadece şeytani Skotiler gider."
D'Aria ona bakmak için döndü. Elini uzattı. "Bana dokunabilirsin, Cassandra."
Adımı nereden biliyorsun?
"Senin hakkında her şeyi biliyor," dedi Wulf. "Düş Avcıları içimizi görebilir."
Cassandra tereddütle D'Aria'nın eline dokundu. Yumuşak ve sıcaktı. İnsan. Yine de çevresinde statik elektriğe benzeyen, sadece farklı olan garip bir elektrik alanı vardı. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.
D'Aria sessizce, "Bu alemde pek farklı değiliz," dedi.
Cassandra elini geri çekti. "Ama senin hiç duygun yok?"

"Son zamanlarda bir insanın rüyasının içindeysek, bazen bunu yapabiliriz. Kısa bir süre için duyguları sifonlamaya devam etmek mümkün.”
Wulf, "Skoti daha uzun süre sifon yapabilir," diye ekledi. "Bu yönden Daimonlara benziyorlar. Skoti ruhunuzla beslenmek yerine duygularınızla beslenir."
Enerji vampirleri, dedi Cassandra.
D'Aria başını salladı.
Cassandra, Rüya Avcıları hakkında kapsamlı bir şekilde okumuştu. Dark-Hunters'ın aksine, Oneroi hakkında hayatta kalan bir ton eski edebiyat vardı. Uyku tanrıları Yunan edebiyatı boyunca ortaya çıktı, ancak insanları uyurken avlayan kötü Skoti'den nadiren söz edildi.
Cassandra'nın onlar hakkında bildiği tek şey, eski uygarlıklarda onlardan çok korkulduğuydu. Öyle ki, birçok eski insan, uyku iblislerinin gece yarısı ziyaretine maruz kalmasınlar diye Skoti'den ismini bile anmaktan korkuyordu.
"Artemis bunu bize yapar mıydı?" Wulf, D'Aria'ya sordu.
"Neden yapsın ki?" D'Aria karşı çıktı.
Wulf hafifçe kıpırdandı. "Artemis prensesi koruyor gibi görünüyor. Onu rüyalarıma bunun için göndermiş olabilir mi?”
"Sanırım çoğu şey mümkün."
Cassandra, D'Aria'nın sözlerini şevkle ve ender görülen bir umut ışığıyla kavradı. "Bir sonraki doğum günümde ölmek zorunda kalmamam mümkün mü?"
D'Aria'nın duygusuz bakışı, sözlerinden daha fazla umut vaat etmiyordu.
“Eğer benden kehanet istiyorsan, çocuğum, bunu sana verememem. Gelecek, her birimizin kendi başımıza karşılaması gereken bir şeydir. Şimdi söylediklerim doğru olabilir de olmayabilir de.”
"Ama bütün yarı-Apollitler yirmi yedi yaşında ölmek zorunda mı?"
Cassandra bir cevap için çaresizce tekrar sordu.
"Bu da bir Kahin sorusu."
Cassandra hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı. Tek istediği biraz umuttu. Küçük bir rehberlik.
Hayatın bir yılı daha.
Bir şey. Ama görünüşe göre çok fazla şey istiyordu.
"Teşekkürler D'Aria," dedi Wulf derin ve güçlü bir sesle.
Düş Avcısı başını onlara doğru eğdi, sonra gözden kayboldu. Ondan hiçbir iz yoktu.
Sinyal yok.
Cassandra yüzyıllardır yaşamış bir adamın zarif garajına baktı. Sonra sağ eline taktığı ve annesinin ölmeden birkaç gün önce ona verdiği küçük mühürlü yüzüğe baktı. İlk atalarından beri ailesinden geçen bir yüzük erken toza dönüşmüştü.
Cassandra birdenbire gülmeye başladı.
Wulf, onun mizahından kafası karışmış görünüyordu. "İyi misin?"

"Hayır," dedi ayılmaya çalışarak. "Sanırım bu gece bir ara tekerlek kırdım. Ya da en azından Rod Serling'in Alacakaranlık Kuşağı diyarına adım atın.”
Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"
"Bir bakalım..." Altın rengi Harry Winston saatine baktı. "Saat daha on bir ve bu gece şekil değiştiren panterlere ait gibi görünen bir kulübe gittim, burada bir grup vampir kiralık katil ve olası bir tanrı bana saldırdı. Eve sadece söz konusu kiralık katiller, tanrı ve ardından bir ejderha tarafından tekrar saldırıya uğramak için gitti. Bir Kara Avcı beni kurtarmıştı. Korumam bir tanrıçanın hizmetinde olabilir ya da olmayabilir ve şimdi bir uyku ruhuyla tanıştım. Berbat bir gün ha?”
Onunla canlı olarak tanıştığından beri ilk kez, Wulf'un huysuz yakışıklı yüzünde bir gülümseme izi gördü. "Durduğum yerden hayatta sıradan bir gün" dedi.
Ona yaklaştı ve boynunda Stryker'ın onu ısırdığı yeri inceledi. Parmakları teninde sıcaktı. Yatıştırıcı ve nazik. Adamın kokusu kafasını doldurdu ve bir an için geri dönüp yeniden arkadaş olabilecekleri bir dilek dilemesine neden oldu.
Gömleğinde çok az kan vardı. "Zaten kapanmış gibi görünüyor."
"Biliyorum," dedi sessizce. Apollite tükürüğünde pıhtılaştırıcı bir jel vardı, bu yüzden bir yara açtıklarında sürekli kan emmek zorunda kalıyorlardı. Yoksa yemek yemeye fırsat bulamadan yara kapanırdı. Salgıladıkları jel, bir Apollit gözlerine tükürürse insanları da kör edebilir.
Isırığın onu Stryker'la hiçbir şekilde birleştirmediği için minnettardı. Sadece Kurt Avcıları bu yeteneğe sahipti.
Wulf ondan geri adım attı ve onu evine götürdü. Onun güvenliğini sağlama görevinin kendisine neden verildiğinden emin değildi ama Acheron aksini söyleyene kadar görevini yapacaktı. Duygular lanet olsun.
Kapıyı açar açmaz cep telefonu çaldı.
Wulf, diğer uçta Corbin'i bulmak için cevap verdi. "Hey, Kat'i buldun mu?"
Evet, dedi Corbin. Bana sadece çöpü atmaya gittiğini ve geri dönüp Cassandra'yı gitmiş bulduğunu söyledi.
Bilgiyi kafası karışmış görünen Cassandra'ya iletti.
"Kat ile ne yapmamı istiyorsun?" Cassandra'ya sordu.
"Buraya gelebilir mi?"
Evet. Ekvator donduğunda. Kat'ı ve onun sadakatini öğrenene kadar Chris'in ya da evinin yanına yaklaşmasına izin vermeyecekti. "Hey, Bin, seninle kalabilir mi?"
Cassandra yeşil gözlerini ona kinle kıstı. "Ben öyle demedim."
Onu susturmak için elini kaldırdı. "Evet tamam. Yerleştiğimizde seni arayacağım.” Telefonu kapattı.
Cassandra, onun küstah tavrı karşısında tüylerini diken diken etti. "Ben susturulmaktan hoşlanmıyorum."
"Bak," dedi telefonunu tekrar kemerine takarken. Arkadaşın hakkında daha çok şey öğrenene kadar onu Christopher'ın yaşadığı evime davet

etmeyeceğim. Hayatımla bahse girmeyi umursamıyorum ama onunkiyle bahse girmeden yine lanetlenirim. Anladım?"
Cassandra, rüyalarında ona Chris hakkında söylediklerini ve Chris'in onun için ne kadar önemli olduğunu hatırlarken tereddüt etti. "Üzgünüm. Bunun hakkında düşünmedim. Demek o da burada yaşıyor?”
Arka koridordaki ışığı açarken başını salladı. Sağında bir merdiven, solunda ise küçük bir banyo vardı. Koridorun biraz ilerisinde mutfak vardı. Geniş ve havadar, titizlikle temiz ve tasarım açısından çok moderndi.
Wulf anahtarlarını sobanın yanındaki küçük rafa astı. "Kendini evinde gibi hisset. Buzdolabında bira, şarap, süt, meyve suyu ve soda var.”
Bardakların ve tabakların bulaşık makinesinin üzerinde tutulduğu yeri ona gösterdi.
Mutfaktan çıktılar ve onu açık, davetkar bir oturma odasına götürmeden önce ışıkları söndürdü. İki siyah deri kanepe, uyumlu bir koltuk ve bir sehpa olarak ortaçağ tasarımına sahip süslü gümüş bir kutu vardı. Bir duvarda büyük ekran TV, stereo, DVD ve VHS oynatıcıların yanı sıra insanlığın bildiği her oyun sistemiyle tamamlanmış bir eğlence merkezi vardı.
İri, hantal Viking savaşçısının oyun oynadığını hayal ederken bu görüntü karşısında başını kaldırdı. Bu, onun ve aşırı ciddi tavrının karakterine tamamen aykırı görünüyordu. "Sen oyna?"
"Bazen," dedi, sesi alçaktı. “Chris çoğunlukla oynuyor. Bilgisayarımın önünde sebze yemeyi tercih ederim.”
Aklına gelen görüntüye gülmekten kendini alıkoydu. Wulf, basitçe "sebze" olamayacak kadar yoğundu.
Wulf ceketini çıkardı ve kanepesinin üzerine örttü. Cassandra birinin koridordan oturma odasına doğru geldiğini duydu.
"Hey Koca Adam, gördün mü..." Chris odaya lacivert pazen pijama altı ve beyaz bir tişörtle girerken sesi kısıldı.
Ağzı açık kaldı.
Cassandra, Merhaba Chris, dedi.
Chris aralarında ileri geri bakarken birkaç dakika konuşmadı.
Sonunda konuştuğunda, sesi kızgınlık ve kızgınlık karışımıydı. "Hayır hayır hayır. Bu doğru değil. Sonunda beni evine alacak bir kadın buldum ve sen onu kendin için eve mi getirdin?"
Chris'in yüzü sanki başka bir düşüncesi varmış gibi solgunlaştı. Ah, lütfen onu eve benim için değil de kendin için getirdiğini söyle. Beni yine pezevenk etmedin Wulf, değil mi? Yemin ederim, eğer yaparsan seni uykunda kazığa vururum.”
"Affedersiniz," dedi Cassandra, Chris'in Wulf'u eğlendirmiş gibi görünen tiradını yarıda keserek.
"Tam burada duruyorum. Benim nasıl bir kadın olduğumu düşünüyorsun?”
"Çok hoş," dedi Chris anında kendini affettirerek, "ama Wulf aşırı derecede baskıcı ve insanlara kendi istediğini yapmaları için zorbalık yapma eğiliminde."

Wulf bunun üzerine homurdandı. "Öyleyse seni neden üremeye zorlayamıyorum?"
"Görmek!" dedi Chris elini zaferle kaldırarak. "Tarihte kendine ait bir Viking yentası olan tek insan benim. Tanrım, keşke babam doğurgan bir adam olsaydı."
Cassandra, Chris'in sözlerinin zihninde canlandırdığı görüntüye güldü. "Viking yentası ha?"
Chris bıkkın bir nefes verdi. "Hiçbir fikrin yok..." Durdu ve sonra ikisine kaşlarını çattı. "Peki neden burada, Wulf?"
"Onu koruyorum."
"İtibaren?"
Daimonlar.
Büyük kötü olanlar, diye ekledi Cassandra.
Chris bunu tahmin ettiğinden daha iyi karşıladı. "Bizi biliyor mu?"
Wulf başını salladı. "Hemen hemen her şeyi biliyor."
"Bu yüzden mi Dark-Hunter.com'u soruyorsun?" Chris, Cassandra'ya sordu.
"Evet. Wulf'u bulmak istedim.
Chris hemen şüphelendi.
"Sorun değil, Chris," diye açıkladı Wulf. "Bir süre bizde kalacak. Ondan hiçbir şey saklamana gerek yok."
"Yemin ediyor musun?"
"Evet."
Chris bundan çok memnun görünüyordu. "Demek birkaç Daimon'la dövüştünüz, ha? Keşke yapabilseydim. Bir tereyağı bıçağı bile alsam Wulf çıldırıyor.
Cassandra güldü.
"Gerçekten," dedi Chris içtenlikle. "O bir anne tavuktan daha kötü. Peki siz ikiniz kaç tane Daimon öldürdünüz?
"Hiç," diye mırıldandı Wulf. "Bunlar ortalama bir ruh emiciden çok daha güçlüydü."
"Pekala, bu seni mutlu etmeli," dedi Chris, Wulf'a. "Nihayet kanlar içinde ve morarıncaya kadar seninle savaşabilecek birine sahipsin." Cassandra'ya döndü. "Wulf sana küçük sorununu açıkladı mı?"
Cassandra'nın gözleri, Wulf'un sahip olabileceği "küçük" sorunu düşünmeye çalışırken genişledi.
Bakışları farkında olmadan kasıklarına indi.
"Hey!" diye tersledi Wulf. "Bu hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Bu onun sorunu."
"Saçmalık!" diye tersledi Chris. "Orada da herhangi bir sorunum yok. Benim tek sorunum, her zaman sevişmek için bana yaltaklanman.
Ah, Cassandra gerçekten de bu konuşmanın götürdüğü yere gitmek istemiyordu. Her iki adam hakkında da çok fazla bilgi vardı.
"Pekala, o zaman hangi sorundan bahsediyordun?" Chris'e sordu.
"Odadan çıkarsan, koridorun sonuna geldiğinde onu hatırlamayacak olman gerçeği."

Ah, dedi anlayışla. "O."
"Evet, o."
"Sorun değil," dedi Wulf kollarını göğsünde kavuştururken. "Beni hatırlıyor."
Ah, dostum, dedi Chris, yüzü tiksintiyle buruşmuştu. “Bir akrabam üzerinde hamleler mi yapıyorum? Bu çok iğrenç.”
Wulf gözlerini devirdi. "Bizimle akraba değil."
Chris yaklaşık yarım saniye rahatlamış göründü, sonra tekrar hasta göründü. "Pekala, o zaman bu daha da berbat. Sonunda benim tam bir ezik olduğumu düşünmeyen bir kadın buldum ve o senin için burada mı? Bu resimde yanlış olan ne?”
Kris durakladı. Daha iyi bir düşüncesi varmış gibi yüzüne ışık geri geldi. "Ah, bekle, ne söylüyorum? Eğer seni hatırlarsa, paçayı sıyırırım! Wahoo!” Chris kanepenin etrafında dans etmeye başladı.
Cassandra onun kaotik, ritim dışı hareketlerine baktı. Wulf'un gerçekten de çocuğu daha çok dışarı çıkarması gerekiyordu.
"Fazla heyecanlanma Christopher," dedi Wulf, kanepenin etrafından dolanıp Wulf'u dansa dahil etmeye çalışırken ondan kaçarak. "O bir Apollite olur."
Chris dondu, sonra sakinleşti. "Olamaz, onu gün ışığında gördüm ve dişleri yok."
"Ben yarı Apollite'im."
Chris, aniden ondan beslenmeye başlayacağından korkar gibi Wulf'un arkasına geçti. "Peki, onunla ne yapacaksın?"
“Bir süre ev konuğum. Öte yandan, çantalarınızı toplamanız gerekiyor. Wulf onu koridora doğru itti ama Chris kımıldamayı reddetti. "Seni tahliye etmesi için Konsey'i arıyorum."
"Neden?"
"Çünkü peşimizde sıra dışı güçleri olan kötü bir Daimon var. Çapraz ateş arasında kalmanı istemiyorum.”
Chris ona komik bir bakış attı. "Ben bebek değilim Wulf. Sıkıcı olmayan bir şeyin ilk belirtisinde beni saklamak zorunda değilsin.”
Chris'in sözlerine rağmen Wulf, yeni yürümeye başlayan bir çocukla uğraşan sabırlı bir ebeveyn görünümündeydi.
"Hayatını riske atmıyorum, o yüzden git eşyalarını topla."
Chris tiksinti dolu bir homurtu çıkardı. "Morginne'in sana yaşlı bir kadının ruhunu verdiği ve seni herhangi bir annenin olabileceğinden daha kötü yaptığı güne lanet ediyorum."
"Christopher Lars Eriksson, hareket et!" Wulf öyle buyurgan bir tonda havladı ki Cassandra gerçekten sıçradı.
Chris ona sadece sıkılmış, boş bir bakış attı. Ağır bir şekilde içini çekerek döndü ve çıktığı koridordan aşağı geri yürüdü.
"Yemin ederim," diye homurdandı Wulf o kadar alçak bir sesle ki onu zar zor duydu, "bazen onun canını alabilirim."
"Eh, onunla dört yaşındaymış gibi konuşuyorsun."

Wulf ona o kadar tehditkar bir bakış attı ki, aslında onun gazabından geri adım attı. "Bu seni ilgilendirmez."
Cassandra ellerini kaldırdı ve bakışlarından biriyle karşılık verdi. Affedersiniz, Bay Kötü-Götlü, ama bana farklı bir tonla yaklaşacaksınız. Sen patladığında ben senin sırılsıklam orospunun değilim. Burada kalmak zorunda değilim."
"Evet yaparsın."
Ona kemerli bir bakış attı. "Sanmıyorum ve benimle konuşurken sesindeki o öfkeyi çıkarmazsan tek göreceğin şey o kapıdan çıkan popom olacak."
Ön kapıyı işaret etti.
Ona verdiği gülümseme şeytani ve soğuktu. "Hiç bir Viking'ten kaçmayı denedin mi?
Batı Avrupalıların ne zaman adımız geçse altlarını ıslatmalarının çok iyi bir nedeni var."
Sözleri onu ürpertti. "Cesaret edemezsin."
"Beni denemekten çekinmeyin."
Cassandra yutkundu. Belki de bu kadar kendinden emin olmamalıydı. Boşver şunu. Eğer kavga istiyorsa, fazlasıyla hazırdı. Hayatını Daimon'larla savaşarak geçirmiş bir kadın, herhangi bir Karanlık Avcı'yı alt etmeye fazlasıyla yatkındı.
"Sana şunu hatırlatmama izin ver, Bay Viking-Savaşçı-Barbar-Hoodlum, senin ataların ateş ve yiyecek ararken, benimkiler elementlere hükmediyordu ve
modern dünyanın bile dokunamayacağı bir imparatorluk kurmak. Bu yüzden, yapabileceğin şeylerle beni tehdit etme. Bunu senden veya bir başkasından almaya niyetim yok. Anladım?"
Onun sözlerine şaşırarak güldü ve onun önünde durmak için hareket etti. Gözleri karanlıktı, tehlikeliydi ve ona ne kadar kızgın olsa da onu kızdırıyordu. Vücudunun ısısı onunkini yaktı.
Şimdi daha da nefessizdi.
Onun ve pantolonunun her bir kadınsı parçasını oluşturan o kaba, rahatsız edici erkekliğin daha çok farkındaydı.
Elini onun yanağına koydu. Ağzının bir köşesi keyifle yukarı kıvrılmıştı. Onu izlerkenki görüntüsü tamamen yıkıcıydı. "Benim zamanımda, ağırlığınca altından daha değerli olurdun."
Sonra en beklenmedik şeyi yaptı, başını eğdi ve onu öptü.
Cassandra onun vahşi tadı karşısında inledi. Ağzını yağmalarken nefesi onunkiyle karıştı, onun için ısınmasına ve zonklamasına neden oldu.
Ama sonra, bu zor değildi. Bu kadar nefis bir şekilde mükemmel olduğu zamanlarda değil. Çok erkeksi ve şiddetli.
Tüm vücudu onun yakınlığıyla cızırdadı. Boğazında alçak sesle homurdanırken dilinin tadı onunkiyle dans ederken.
Onu kendine yaklaştırdı. O kadar yakındı ki, penisinin çıkıntısını kalçasında hissedebiliyordu. O zaten sertti ve onun ne kadar yetenekli bir sevgili olduğunu ilk elden biliyordu. Bu bilgi onu daha da nefessiz bıraktı. Muhtaç.

Poposunu kavrayabilene ve onu kendisine daha da yakınlaştırana kadar ellerini sırtından aşağı kaydırdı.
Öfkesi, bu adama duyduğu arzunun altında eridi.
"Şimdi eskisinden daha tatlısın," diye soludu onun dudaklarına doğru.
Konuşamıyordu. Doğruydu. Bu çok daha şiddetliydi. Rüyalarındaki her şeyden çok daha parlak. Tek yapmak istediği giysilerini çıkarıp onu yere atmak ve ikisi de terleyip doyuncaya kadar binmekti.
Her parçası, bu fantaziyi gerçekleştirmesi için ona haykırıyordu.
Kadının kadınsı kıvrımlarını kendisine karşı ve ellerinde hisseden Wulf nefes alamıyordu.
Onu delice istiyordu. çaresizce. Daha da kötüsü, ne kadar tutkulu olduğunu tam olarak anlayacak kadar onu rüyalarında görmüştü.
O bir Apollite. Yasak meyvenin en yüksek hali.
Akıl sağlığının sesi zihninde dolaştı.
Dinlemek istemedi.
Ama başka seçeneği yoktu.
Onu serbest bırakarak kendini ondan ve onun içinde yarattığı ihtiyaçtan uzaklaşmaya zorladı.
Gitmesine izin vermemesi onu şaşırtmıştı. Onu dudaklarına geri çekti ve kendi ağzıyla ağzını mahvetti. Gözlerini kapattı ve sahip olduğu her duyuya nüfuz ederken zevkle tısladı. Gül ve pudra kokusu onu sarhoş etti.
Bu kokuya doyabileceğini sanmıyordu. Onun vücuduna karşı gıcırdayan vücudunun.
Onu hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.
Uzaklaştı ve ona baktı. Yeşil gözleri parlıyordu, yanakları tutkusuyla kızarmıştı. "İmkansız bir şeyi isteyen tek kişi sen değilsin Wulf. Benden ben olduğum için ne kadar nefret etsen de, kaç yüzyıldır halkımı katleden bir adamın hayalini kurduğumu bilmek benim nasıl hissettiğimi bir düşün.
"On iki," dedi kendini tutamadan.
Onun sözleriyle yüzünü buruşturdu. Elleri yüzünden ayrıldı. "Kaçımızı öldürdün? Hatta biliyor musun?”
Kafasını salladı. Ölmeleri gerekiyordu. Masum insanları öldürüyorlardı.”
Gözleri karardı ve suçlayıcı bir hal aldı. Hayatta kalıyorlardı, Wulf. Asla yirmi yedi yaşında ölme seçimiyle yüzleşmek zorunda kalmadın. Çoğu insanın hayatı yeni başladığında, bir ölüm cezasına bakıyoruz. Çocuklarının büyüdüğünü asla göremeyeceğini bilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Kendi torunlarını hiç görmedin mi? Annem sadece bir mevsim çiçek açması gereken bahar çiçekleri olduğumuzu söylerdi. Hediyelerimizi dünyaya getiriyoruz ve sonra başkaları peşimizden gelsin diye toz olup gidiyoruz.”
Avucuna çiçek yaprakları şeklinde dövme yapılmış beş küçük pembe gözyaşı damlasını görebilmesi için sağ elini kaldırdı. “Sevdiklerimiz öldüğünde onları böyle ölümsüzleştiriyoruz. Bir tane annem var, diğer dördü de kız kardeşim. Kız kardeşlerimin kahkahalarının güzelliğini kimse bilmeyecek. Kimse annemin gülümsemesindeki nezaketi hatırlamayacak. Sekiz ay içinde,

babamın gömecek kadar yüzü bile kalmayacak. Dağılmış toz olacağım. Ve ne için? Benim büyük-büyük-büyük-her ne yaptıysam bir şey için mi? Hayatım boyunca yalnızdım çünkü kimsenin beni tanımasına cesaret edemiyorum. Arkamda babam gibi yasımı tutacak birini bırakma korkusuyla sevmek istemiyorum.
"Belirsiz bir rüya olacağım ama yine de buradasın, Wulf Tryggvason. Bir zamanlar dünyayı dolaşıp köylere saldıran Viking cur. Hazinenizi ve şöhretinizi ararken insan yaşamınız boyunca kaç kişiyi öldürdünüz? Yaşamak için öldüren Daimonlardan daha iyi miydiniz? Seni bizden daha iyi yapan ne?”
"Aynı şey değil."
Adamın bu kadar bariz olanı göremediğine inanamamıştı. “Değil mi? Biliyorsunuz, Web sitenize gittim ve orada listelenen isimleri gördüm. Trakyalı Kyrian, Makedon Julian, Valerius Magnus, Jamie Gallagher, William Jess Brady. Hayatım boyunca tarih okudum ve bu isimlerin her birini ve günlerinde yarattıkları terörü biliyorum. Çoğunuzun ölümsüz olmasına rağmen Kara Avcıların ölümsüzlüğe sahip olması neden sorun değil? insan olarak katillerken, hiç yapmadığımız şeyler yüzünden doğuştan lanetlenmişken? Adalet bunun neresinde?”
Wulf onun sözlerini duymak istemedi. Daimonları ve yaptıklarını neden yaptıklarını hiç düşünmemişti. Yapacak bir işi vardı ve bu yüzden onları öldürdü. Kara Avcılar haklıydı. İnsan koruyucularıydılar. Daimonlar takip edilmeyi ve öldürülmeyi hak eden avcılardı. Daimonlar kötüdür.
"Ben şeytan mıyım?"
Hayır, değildi. O idi …
Adını koymaya cesaret edemediği şeylerdi.
"Sen bir Apollite'sin," dedi zorla.
"Ben bir kadınım Wulf," dedi basitçe, sesi duygu doluydu. "Ağlıyorum ve yas tutuyorum. Gülüyorum ve seviyorum. Tıpkı annemin yaptığı gibi. Bu gezegendeki herkesle benim aramda bir fark görmüyorum.”
Bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerindeki ateş onu kavurdu. "Anlıyorum, Cassandra. Farkı görüyorum.”
Sözleri onu çabucak kesti. "O halde konuşacak başka bir şeyimiz yok. Biz düşmanız. Olabileceğimiz tek şey bu.”
Wulf, değiştirilemeyecek bir gerçeği söylerken derin bir nefes aldı. Apollon'un kendi çocuklarını lanetlediği günden beri Kara Avcılar ve Apollitler can düşmanları olmuşlardı.
"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, bunun farkına varmasıyla boğazı düğümlendi.
Onunla düşman olmak istemiyordu.
Ama nasıl başka bir şey olabilirler?
Bu hayatı kendi başına seçmemişti ama onu şimdi yaşayacağına söz vermişti.
Onlar düşmandı.
Ve onu içten içe öldürdü.

"Sana nerede uyuyabileceğini göstereyim." Onu, istediği tüm mahremiyete sahip olabileceği Chris'in karşısındaki kanada götürdü.
Wulf geniş, rahat bir yatak odasını ona verirken Cassandra hiçbir şey söylemedi.
Kalbi ağırdı, aptalca ve aptalca şeyler için can atıyordu. Ondan ne istiyordu? Halkını öldürmesini engellemenin hiçbir yolu yoktu. Bu dünyanın yoluydu ve hiçbir argüman bunu değiştiremezdi.
Onunla ya da başka bir erkekle bir ilişki kurma ümidi yoktu. Hayatı artık tamamen bitmişti. Peki bu onları nerede bıraktı?
Hiçbir yerde.
Bu yüzden, hayatının trajedilerinde onu görmüş olan mizaha başvurdu. Sahip olduğu tek şey buydu. "Söyle bana, eğer bu yerde kaybolursam, beni tekrar bulabilecek bir arama ekibin var mı?"
Gülmedi. Artık aralarında sağlam bir duvar vardı. Kendini ondan tamamen kapatmıştı. Aynen öyleydi.
"Ben gidip sana yatacak bir şeyler getireyim." Ondan uzaklaşmaya başladı. "Nerede uyuduğunu görmem konusunda bile bana güvenmeyeceksin, değil mi?"
Bakışları deliciydi. "Nerede yattığımı zaten gördün."
Rüyalarının en erotik halini hatırladığında yüzü kıpkırmızı oldu. Adam onunla ağır ağır, tutkulu sevişirken, esmer vücudunun aynalarda kendi vücuduna doğru kaymasını izlediği yer. "Siyah demir yatak mı?"
Başını salladı, sonra onu terk etti.
Cassandra tek başına şilteye oturdu ve düşüncelerini uzaklaştırdı. "Burada ne yapıyorum?" Bir yanı her şeyi boşver ve Stryker'la şansını dene dedi. Ama bir yanı da rüyalarına geri dönmek ve o gün hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordu.
Hayır, istediği asla sahip olamayacağını bildiği tek şeydi...
Yasaklanmış bir fantazi istiyordu - sahip olacağı ve elinde tutacağı bir erkek. Birlikte yaşlanabileceği biriyle. Bebeğini dünyaya getirirken elini tutabilen biri.
O kadar imkansızdı ki, o hayalleri yıllar önce gömmüştü.
Şimdiye kadar, reddedilen şeyler için canını yakacak hiç kimseyle tanışmamıştı. Bir çift siyah göze bakıp bir Viking savaşçısının bir çocuğu güvende tutmakla ilgili konuşmasını dinleyene kadar.
Geçmişinden dolayı suçluluk duyan bir adam.
Şimdi özledi. Ve bu imkansız bir arzuydu.
Wulf asla onun olamazdı ve öyle olsa bile birkaç ay içinde ölürdü.
Başını ellerinin arasına almış ağlıyordu.

Bölüm 7

Kat, yanında arabada oturan kumral saçlı Kara Avcı'ya, "Beni Cassandra'ya götür," diye hırladı. Birinin çevresini kontrol etmesine izin vermek onun doğasında yoktu.

"Onu koruyabilecek tek kişi benim."

"Evet," dedi Corbin, malikanesinin garaj yoluna girerken. "Onu neyden koruyarak harika bir iş çıkardın... çöpten, değil mi?"

Kat bunun üzerine kırmızıyı gördü. Avcıyı toza çevirme dürtüsü, annesinin miras aldığı kötü huyunun bir yan ürünü olarak içini kapladı. Neyse ki Kat, Corbin'in içinde babasından daha fazlasına sahipti ve uzun zaman önce derin nefes almayı ve çocuksu dürtülerine teslim olmamayı öğrenmişti. Kızmak bir şey kazandırmaz. Cassandra'yı bulması gerekiyordu ve bunu yapmak için güçlerini kullanırsa Stryker, Cass'in yerini de bulabilirdi. O pislik, Kat'in güçlerinin ince nüanslarını nasıl takip edeceğini ve onları ona karşı kullanmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Bu yüzden barda onunla dövüşmemişti. Beğenin ya da beğenmeyin, Stryker ondan daha güçlüydü. Çoğunlukla, istediğini elde etmek için kimi incittiğini umursamadığı için. Bu da onu Cass'e götürmesi için Avcı'ya ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Kat, Destroyer'a gidip ona Cassandra'yı rahat bırakmasını söyleyebilmek için en fazla beş dakikalığına dairelerinden ışınlanmıştı.

Yok Edici'nin, kendisi yokken Stryker ve adamlarını göndermek için bu dikkat dağıtmayı kullanacağını nereden bilebilirdi?

Kendini o kadar ihanete uğramış hissetti ki nefes alamıyordu. Bunca yüzyıldan sonra görev bilinciyle hem Apollymi'ye hem de Artemis'e hizmet etmişti. Şimdi ikisi onu birbirlerine karşı kullanıyorlardı ve o bundan hiç hoşlanmamıştı.

İkisi de babasının neden ren geyiği oyunlarını oynamak istemediğini merak ettiler. Kendini her zaman bu durumların dışında tutmayı başardığı için Kat'tan çok daha akıllıydı. Sadece o her iki tanrıçayı da anlıyor gibiydi. Onu aramayı ne kadar çok isterdi. Muhtemelen bunu birkaç saniye içinde bitirebilirdi.

Ama onu dahil etmek her şeyi daha da kötüleştirirdi.

Hayır, bunu kendi başına halletmek zorundaydı.

Ayrıca, artık iki tanrıçanın da ne istediği umurunda değildi. Son beş yılda Cassandra'ya aşırı derecede düşkün olmuştu ve arkadaşının incinmeyi bırakın, kullanılmasını bile istemiyordu.

Hepsinin Cassandra'yı rahat bırakmasının zamanı gelmişti.

Corbin arabadan indi.

Kat onu garaja kadar takip etti, ardından Corbin evinin kapısını açarken durdu. "Bak, hepimiz aynı takımdanız."

Avcı ona deliymiş gibi baktı. "Tabii öyleyiz tatlım. Şimdi içeri gel de sana göz kulak olayım ve Cassandra'yı bir daha düşmanlarına bırakmak gibi bir şey yapmamanı sağlayayım."

Kat, gücünü kapıyı kapalı tutmaya yetecek kadar kullandı. Corbin tokmağı salladı ve eliyle tahtaya vurdu.
"Biliyor musun," dedi Kat öfkeyle, "Cassandra'nın ölmesini isteseydim, sizce de son beş yılda onu öldüremez miydim? Şimdiye kadar neden bekleyeyim?"
Corbin kapıdan uzaklaştı. "Onu beş yıldır tanıdığını nereden bileceğim?"
Kat buna alaycı bir şekilde güldü. "Ona sor, göreceksin."
Corbin düşünceli bir şekilde ona baktı. "O zaman neden onu bu gece korumasız bıraktın?"
Kat, Corbin onun samimiyetini görebilsin diye bakışlarını ona kilitledi. "Sana yemin ederim ki, o cinayete meyilli kaçıkların ortaya çıkacağını bilseydim, o apartmandan bir adım bile atmazdım."
Yine de Corbin'in bakışları ondan şüphe duyuyordu. Bir yandan Kat, kadının korumacılığına hayrandı. Öte yandan, onu boğmak istiyordu.
Corbin yavaşça, "Bilmiyorum," dedi. "Belki dürüstsün ve belki de boktansın."
"İyi." Kat hayal kırıklığıyla ellerini kaldırdı. "Kanıt mı istiyorsun?"
"Sende var mı?"
Kat arkasını dönerek gömleğinin eteğini kaldırdı ve Corbin'e sol kalçasının hemen üzerindeki çift yay ve ok işaretinin bulunduğu yeri gösterdi. O marka Artemis'in markasıydı.
Corbin'in gözleri büyüdü. "Karanlık Avcı olmadığını biliyorum. Sen nesin?"
"Ben Artemis'in hizmetkarlarından biriyim ve tıpkı senin gibi Cassandra'yı güvende görmekle görevlendirildim. Şimdi beni ona götür.

* * *

Wulf kapıyı kısaca çaldı, ardından kapıyı iterek açtı ve Cassandra'nın gözlerini sildiğini gördü. Görünce donup kaldı. "Ağlıyor musun?"

"Hayır," dedi boğazını temizleyerek. "Gözüme bir şey kaçtı."
Yalan söylediğini biliyordu ama gücüne saygı duyuyordu. Gözyaşlarını erkekleri manipüle etmek için kullanmayan bir kadın bulmak güzeldi.
Odaya tereddütle girdi. Onun ağladığı düşüncesi bile kendi göğsünü ağrıtıyordu.
Daha da kötüsü, onu kollarının arasına alıp teselli etmek için delice bir ihtiyaç duydu.
Yapamadı. Onunla mesafesini koruması gerekiyordu.
"Ben... şey... bunları Chris'ten ödünç aldım." Elindeki eşofmanı ve tişörtü ona uzattı.
"Teşekkürler."
Wulf bakışlarını ondan ayıramadı. Uzun kızıl-sarı saçları yüzünden geriye doğru çekilmişti. Onda bir şeyler ona korkmuş küçük bir kızı hatırlatıyordu ve aynı zamanda kaya gibi sağlam ve kararlı bir şeyler vardı.
Serin yanağını avucunun içine aldı ve ona bakması için başını eğdi.
Rüyasında onu yatağına yatırıyor ve dudaklarını tadıyordu.
Gömleğini açarken...

"Hayatın boyunca böyle mi savaştın?"
Başını salladı. "Hem Daimonlar hem de Apolliteler ailemi avlıyor. Bir zamanlar yüzlerce kişiydik ve şimdi sıra bende. Annem bize her zaman daha fazla çocuğumuz olması gerektiğini söylerdi. Çizgiyi devam ettirmenin bize bağlı olduğunu.
"Neden yapmadın?"
Zarifçe burnunu çekti. "Neden yapayım? Eğer ölürsem, bizim ölümümüzün onları özgür kılacağını söyleyen efsanenin hiçbir gerçeği olmadığını görecekler."
"Demek Daimon olmayı hiç düşünmedin o zaman?"
Ondan uzaklaştı ve gözlerindeki gerçeği gördü.
"Yapabildin mi?" ona sordu. "Yaşamak için masum birini öldürebilir misin?"
"Bilmiyorum," dedi, gömleği ve pantolonu şifonyere koymak için yataktan uzaklaşırken. "Birincisinden sonra kolaylaştığını söylüyorlar. Ve içinde bir kez yabancı bir ruh olduğunda, seninle ilgili her şey değişir. Başka bir şey oluyorsun. Kötü ve umursamaz bir şey. Annemin dönüşen bir erkek kardeşi vardı. Ona gelip onu da bir Daimon yapmaya çalıştığında sadece altı yaşındaydım. Kabul etmeyince onu öldürmeye çalıştı. Sonunda, kız kardeşlerim ve ben bir dolaba saklanırken koruması onu öldürdü. Korkunçtu. Demos Amca bize karşı her zaman çok iyi olmuştur."
Konuşurken gözlerindeki hüzün, kalbini sardı ve sımsıkı sıktı.
Genç hayatında ne kadar dehşet gördüğünü tahmin edemiyordu.
Ama sonra çocukluğu da kolay geçmemişti. Utanç, aşağılanma. Bunca asırdan sonra bile, onun acısını hâlâ hissedebiliyordu.
Bazı acılar hiç dinmedi.
"Senden ne haber?" diye sordu, aynada yansıması olmadığı için omzunun üzerinden ona bakarak. "İlk canına kıydıktan sonra bir adamı öldürmenin daha kolay olduğunu gördün mü?"
Sorusu onu kızdırdı. "Ben kimseyi öldürmedim. Ben sadece kendimi ve kardeşimi korudum."
"Ah, anlıyorum," dedi sessizce. "Yani soymak için birinin evine daldığınızda ve onlar sizin vahşetinize boyun eğmek yerine sizinle kavga ettiğinde bunun cinayet olduğunu düşünmüyorsunuz, öyle mi?"
İlk baskınlarından birkaçını hatırladığında içini utanç doldurdu. O zamanlar halkı çok uzaklara seyahat etmiş, gecenin bir yarısı başka insanlara, başka topraklara baskın yapmak için köylere saldırmıştı. Öldürmenin peşinde değillerdi, bunun yerine ellerinden geldiğince çok kişiyi canlı bırakmak istiyorlardı. Özellikle köle peşinde olduklarında dış pazarlarda satabiliyorlardı.
Annesi, kendisinin ve Erik'in komşularının diğer oğullarıyla birlikte baskınlara başladığını öğrendiğinde dehşete düşmüştü.
Onları bakımsız evlerinden atmadan önce, "Oğullarım benim için öldü," diye hırlamıştı. "İkinizi de bir daha asla görmek istemiyorum."
Ve yapmamıştı. Sonraki baharda ateşten öldü. Kız kardeşi onları bulması ve haberi iletmesi için köyün gençlerinden birine para ödemişti.

Saygılarını sunmak için evlerine dönmeden önce üç yıl geçti. O zamana kadar babası öldürülmüş ve kız kardeşi işgalciler tarafından alınmıştı. Wulf onu serbest bırakmak için İngiltere'ye gitmişti ve onlar köyünden ayrıldıktan sonra Erik orada ölmüştü.
Brynhild onlarla ayrılmayı reddetmişti. "Sen ve Erik'in ektiğini ben de biçerim. Senin ve Erik'in sattığı kişilere hizmet etmek için köle olmam Tanrı'nın isteğidir. Ve ne için, Wulf? Kâr ve zafer için mi? bırak beni kardeşim Artık senin savaş yöntemlerini istemiyorum.
Bir aptal gibi onu terk etmişti ve o da bir yıl sonra Anglelar onun küçük köyünü işgal ettiğinde öldürülmüştü. Hayat ölümdü. Kaçınılmaz olan tek şey buydu.
Bir insan olarak, onunla iyi tanışmıştı. Bir Kara Avcı olarak o bir uzmandı. Cassandra'dan uzaklaştı. "O zamanlar zamanlar farklıydı."
"Gerçekten mi?" diye sordu. "Karanlık Çağlarda insanların kesilmek üzere koyun olması gerektiğini daha önce hiç duymamıştım."
Wulf şiddetli bir hırıltıyla ona dönerken Cassandra sindi. "Yaptığım şey için özür dilememi bekliyorsan, yapmayacağım. Kılıç kolunun gücünden başka hiçbir şeye saygı duymayan bir ırkta doğdum. Babam kavga etmez diye alay edilerek ve alay edilerek büyüdüm. Bu yüzden onlara onun gibi olmadığımı, savaşta yanlarında olabileceğimi ve duracağımı kanıtlayacak kadar büyüdüğümde, kabul ettim.
"Evet, pişman olacağım şeyler yaptım. Hangi kişi yapmadı? Ama asla bir kadını öldürmedim ya da tecavüz etmedim. Ne bir çocuğa, ne de kendini savunamayan bir adama zarar verdim. Halkınız bir çocuğun veya hamile bir kadının ölümüne her şeyin üstünde değer veriyor. Onları kokuşmuş hayatlarını uzatmaktan başka bir amaçla takip etmezler. Bu yüzden bana vaaz vermeye cüret etme."
Yutkundu ama takdire şayan bir şekilde duruşunu korudu. Bazıları öyle. Tıpkı bazılarınızın tecavüz etmek ve yağmalamak için yaşadığı gibi. Bana kendi annenin, baban tarafından esir alınmış bir köle olduğunu söylemedin mi? Bu sana şaşırtıcı gelebilir, Wulf Tryggvason, ama adamlarımdan bazıları sadece seninki gibi insanları besliyor. Katiller. Tecavüzcüler. Sadece hak eden insanları öldürmeye yemin etmiş Akelos adında bir Daimon dalı var."
"Yalan söylüyorsun."
"Hayır," dedi, ses tonu samimiydi, "bilmiyorum. Tuhaf, seninle ilk tanıştığımda, bizi avladığın için halkım hakkında benden daha çok şey biliyor olabileceğini düşünmüştüm. Ama yapmıyorsun, değil mi?
Hepiniz için biz sadece hayvanız. Gerçeği öğrenmek için içimizden biriyle konuşma zahmetine bile değmez."
Doğruydu. Daimonları, ölmesi gereken katiller oldukları gerçeğinden başka hiç düşünmemişti.
Apollites'e gelince...
Bunları hiç düşünmemişti.
Artık "Apollite" tabirine uyan "insan" bir yüze sahipti.
Sadece bir yüz değil... bir dokunuşu vardı.

Bir sevgilinin nazik fısıltısı.
Ama neyi değiştirdi?
Hiç bir şey. Günün sonunda, o hâlâ bir Karanlık Avcı'ydı ve yine de Daimonların peşine düşecek ve bulduğu herkesi öldürecekti.
Aralarında söylenecek başka bir şey yoktu. Bu, ikisinin de aşamadığı bir engeldi.
Böylece çatışmadan çekildi. "Geceleri evde, gündüzleri bahçede özgürce dolaşabilirsin."
"Ya gitmek istersem?"
O alay etti. "Chris'e bunun ne kadar kolay olduğunu sor."
Zümrüt gözlerine o tanıdık ışık geldi. Ona meydan okuyan ve onun üzerinde gerçek bir gücü olmadığını söyleyen kişi. Onda en çok hayran olduğu şeylerden biri de o ateş ve güçlü iradeydi. "Biliyor musun, imkansız durumlardan kurtulmaya alışkınım."
"Ben de Apollitleri ve Daimonları takip edip bulmaya alışkınım."
Tek kaşını kaldırdı. "Bana meydan mı okuyorsun?"
Kafasını salladı. "Sadece gerçeği belirtiyorum. Sen git ve ben seni buraya geri getireyim. Gerekirse zincire vurulur."
Ona aniden Chris'i hatırlatan komik bir bakış attı. "Beni de cezalandıracak mısın?"
"Bunun için biraz yaşlı olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Stryker ve adamları seni yeniden bulmak için salyalar akıtırken buradan ayrılmanın senin için ne kadar aptalca olacağını bilecek kadar zeki olduğunu düşünüyorum."
Cassandra onun haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. "En azından babamı arayıp nerede olduğumu söyleyebilir miyim ki endişelenmesin?"
Cep telefonunu kemerinden çıkarıp ona uzattı. "İşin bittiğinde oturma odasına bırakabilirsin."
Döndü ve kapıyı açtı.
"Wulf," dedi o gitmeden önce.
Onunla yüzleşti.
"Yaptığın her parçayı yakmam gerektiğini bildiğim halde beni yeniden kurtardığın için teşekkür ederim."
Bakışları yumuşadı. "Her tarafımı yakmıyor, Cassandra. Bunu ancak sen yaparsın."
O odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken çenesi gevşedi.
Bu sözler içini kemirirken donakalmıştı. Viking savaşçısının daha hassas bir tarafı olabileceği kimin aklına gelirdi? Ama o zaman gerçeği bilmeli.
Rüyasında onun kalbini görmüştü.
Gerçek olan rüyalar. O birkaç değerli saatte, adamın kalbini bir an için görmüştü.
Onun korkuları.
O hariç herkesten sakladığı ve sakladığı şeyler...
"Aklımı kaçırmış olmalıyım," diye soludu. Halkını öldürdüğü gerçeğini hiç umursamayan bir adama karşı nasıl şefkat hissedebilirdi?

Ve aklının bir köşesinde, Daimon'a dönüşürse Wulf'un onu da öldürüp öldürmeyeceğini merak etti.

* * *

Wulf, Chris'in kanepede uzanmakta olduğu oturma odasına girerken uzun ve yorgun bir nefes verdi. Tam da ihtiyacı olan şey, bu gece kendisine söyleneni yapamayacak bir kişi daha.

Thor, hiçbirinin biraz aklı yok muydu?
"Sana eşyalarını toplamanı söylediğimi sanıyordum."
"Git topla, dişlerini fırçala, seviş. Tek yaptığın bana ne yapacağımı söylemek." Chris televizyondaki kanalları çevirdi. "Ayaklarıma bakarsanız, toplandığımı ve bir sonraki siparişimi beklediğimi göreceksiniz, çok teşekkür ederim."
Wulf aşağı baktı ve kanepenin önünde siyah bir sırt çantası gördü. "Tek alacağın bu mu?"
"Evet. Fazla bir şeye ihtiyacım yok ve ihtiyacım olan başka ne varsa satın alabileceğime eminim, çünkü Konsey, büyük kötü İskandinav'nın başlarına bir Viking gelmesin diye alay edilmesi gereken büyülenmiş kişinin ben olduğumu biliyor.
Wulf kumaş koltuk minderlerinden birini ona fırlattı. Nazikçe.
Chris yastığı arkasına sıkıştırdı ve kanalları çevirmeye devam ederken yanıt vermedi.
Wulf diğer koltuğa oturdu ama aklı sürekli olarak misafir kanadında bıraktığı kadına kaydı. Onun söz konusu olduğu yerde kafası çok karışmıştı ve kafa karışıklığı, onun çok deneyim sahibi olduğu bir şey değildi. Her zaman basit bir adam olmuştu. Bir sorunu varsa, onu ortadan kaldırdı. Cassandra'yı kendi başına ortadan kaldıramadı. Teoride yapabilirdi ama bu yanlış olurdu. Yapabileceği en yakın şey, onu kapıdan atmak ve kendi başının çaresine bakmasına izin vermek ya da Corbin'e teslim etmek olurdu. Ama Ash onu kendi bakımıyla görevlendirmişti ve o da yükümlülüklerini yerine getirmeye inanmıyordu. Ash onu izlemesini istiyorsa, bunun bir nedeni olmalı. Atlantisliler hiçbir zaman çok iyi bir sebep olmadan hiçbir şey yapmadılar.
"Peki Cassandra bizim hakkımızda ne kadar şey biliyor?" diye sordu.
"Her şey görünüyor. Dediği gibi, o bir Apollite."
"Yarım."
"Yarım, bütün, fark nedir?"
Chris omuz silkti. "Fark şu ki, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Üniversitemdeki diğer zengin fahişelerin çoğu gibi sümüklü değil.
"Bu kadar saygısız olma, Christopher."
Chris gözlerini devirdi. "Üzgünüm, o terimden ne kadar nefret ettiğini unutmuşum."
Wulf, televizyon izlerken başını eline dayadı. Cassandra farklıydı.

Ona yeniden insan olduğunu hissettirdi. Normal olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamasını sağladı. Hoş karşılandığını hissetmek.
Bunlar uzun zamandır hissetmediği şeylerdi.
“Aman Tanrım. Siz ikiniz, Lanetlenmiş Sofa Köyü'ne benziyorsunuz.”
Wulf, kapı eşiğinde duran Cassandra'yı görmek için başını geriye eğdi.
Onlara başını sallayarak öne çıktı ve telefonu ona verdi.
Chris güldü ve sesi kıstı. "Biliyor musun, seni burada evimde görmek beni çıldırtıyor."
"İnan bana, senin evinde olmak kafamı karıştırıyor."
Chris onun yorumunu görmezden geldi. "Odaya geri döndüğünde onu hatırlamanın ne kadar tuhaf olduğundan bahsetmiyorum bile. İkinizi tanıştırmak için derin bir ihtiyaç hissediyorum.
Wulf'un telefonu Black Sabbath'ın “Ironman” şarkısını çalmaya başladı. Onu aldı ve açtı. Wulf cevap verirken Cassandra, Chris'in yanına oturmak için yürüdü.
"Burada ne işi var?"
Cassandra, Wulf'un sert sorusuna kaşlarını çattı.
"Güvenlik arıyor," dedi Chris ona.
"Nereden biliyorsunuz?"
"Şarkı. Wulf, eskortlarım için 'Ironman' oynamasının komik olduğunu düşünüyor. Sitenin aşağısındaki, kapıdan pek de uzak olmayan güvenlik evinde yaşıyorlar. Birisi garaj yoluna girmiş ve içeri girmek için vızıldamış olmalı.
Ve babasının güvenlik konusunda paranoyak olduğunu düşündü. "Burası neresi Fort Knox?"
"Hayır," dedi Chris ciddiyetle. "Aslında Knox'a zorla girebilir veya çıkabilirsiniz. Buradan çıkmanın tek yolu, en az iki muhafızın sürekli seni takip etmesi.
"Duvarı aşmaya çalışmış gibisin."
"Sayamayacağın kadar çok kez."
Wulf'un odasında ona söylediklerini hatırlayınca güldü. "Wulf işe yaramaz olduğunu söyledi."
"Bu. İnan bana, buradan bir çıkış olsaydı şimdiye kadar onu bulur ve kullanırdım.”
Wulf telefonu kapattı ve ayağa kalktı.
"Bu benim için mi?" diye sordu.
"Hayır, Corbin."
"Kat'la olan o mu?" Cassandra, Wulf'a sordu.
Ön kapıya giderken başını salladı.
Cassandra, parlak kırmızı bir Lotus Esprit'in evin önünde durduğunu görmek için zamanında onun peşinden gitti. Yolcu kapısı, arabadan inip eve koşan Kat'i göstermek için açıldı.
Hey, evlat, iyi misin?
Cassandra gülümsedi. "Emin değilim."
"O neden burda?" Kara Avcı yanına yaklaşırken Wulf, Corbin'e sordu.

Avcı, Wulf'a yaklaşırken ellerini ceplerine soktu. "O da Artemis'in hizmetinde. Onun işi Cassandra'yı korumak ve sana yardım etmesine izin vermenin akıllıca olacağını düşündüm.
Wulf, Kat'e şüpheyle baktı. "Yardıma ihtiyacım yok."
Kat kıkırdadı. "Rahatlayın Bay Macho, geçit töreninize yağmur yağdırmayacağım. Ama bana ihtiyacın var. Stryker'ı şahsen tanıyorum. Onu saptırmak için sahip olduğun tek şansın benim."
Wulf bu sözlere inanması gerektiğinden emin değildi. "Onu kulüpte tanımadığını söylemiştin."
"Kimliğimi açığa vurmak istemedim ama bu siz ikinizi ayırmadan önceydi ve Stryker onu tekrar bulmadan önce Corbin'i beni Cassandra'ya geri vermesi için ikna etmem gerekti."
"Ona güveniyor musun?" diye sordu Corbin'e.
"Birine güvendiğim kadar. Ama beş yıldır Cassandra ile birlikte olduğunu ve Cassandra'nın henüz ölmediğini belirtti.
"Doğru," dedi Cassandra. "Bunca zaman ona üstü kapalı güvendim."
"Tamam," dedi Wulf gönülsüzce. Corbin'in bakışlarıyla karşılaştı.
"Telefonunu açık tut, seni ararım."
Corbin başını salladı ve arabasına geri döndü.
"Resmi olarak tanışmadık," dedi Kat, Corbin uzaklaşırken Wulf'a elini uzatarak.
"Ben Katra'yım."
Elini sıktı. "Kurt."
"Evet biliyorum." Kat onları eve, Chris'in hâlâ kanepede oturduğu oturma odasına götürdü.
Wulf kapıyı kilitledi ve arkalarından sürgüledi.
"Bu arada Wulf," dedi Kat, Chris'in sırt çantasının yanında dururken. "Christopher'ı korumak için göndermeyi düşünüyorsanız, bunu yeniden düşünmenizi öneririm."
"Neden?"
Baş parmağıyla televizyonu gösterdi. "'İyi adamın yan tekmesini kaçıralım ve onu fidye için tutalım' bölümünü kaç kez gördünüz?"
Wulf bunun üzerine homurdandı. "İnan bana, kimse onu Toprak Sahibi Konseyi'nden kurtaramaz."
"Au contraire," dedi Kat alaycı bir tavırla. "Stryker onu bulmakta en ufak bir sorun yaşamayacak.
Onun bu evden çıkmasına izin verdiğiniz an, Stryker ve İlluminati'si onun peşine düşecek.
karda beyaz. Onu almadan başka bir korunan alana asla giremez. Gerçekten."
"Onu öldürmeye cesaret edemezler, değil mi?" diye sordu.
"Hayır," dedi Kat. "Bu Stryker'ın tarzı değil. Cezalandırmayı ve insanları en çok incittiği yerden vurmayı seviyor. Chris'i geri gönderecek, tamam mı? Çocuk artık sağlam olmayacak."
"Nasıl sağlam?" Chris endişeyle sordu.

Kat bakışlarını onun kasıklarına indirdi.
Chris hemen elleriyle kendini örttü. "Saçmalık."
"Ah, hayır, oyuncak bebek. Stryker, Wulf'un üreme yeteneğinize ne kadar değer verdiğini biliyor. İkinizden de alacağı tek şey bu."
"Chris," dedi Wulf sertçe, "odana git ve kapıyı kilitle."
Chris tereddüt etmeden odadan çıktı.
Wulf ve Kat birbirlerine baktılar. "Bu Stryker'ı bu kadar iyi tanıyorsan, onun için çalışmadığını nereden bileceğim?"
Kat bunun üzerine homurdandı. "Ondan hoşlanmıyorum bile. O ve benim, yüzyıllar boyunca birkaç kez karşılaşmamıza neden olan ortak bir arkadaşımız var.
"Yüzyıllar mı?" diye sordu. Yüzyıllardır olduğu gibi mi? Sen nesin Kat?"
Kat onu teselli edercesine koluna vurdu. Üzgünüm Cass. Sana daha önce söylemeliydim ama söylersem bana güvenmeyeceğinden korktum. Beş yıl önce, Stryker neredeyse seni öldüreceği zaman, Artemis sana bir daha o kadar yaklaşmasın diye beni gönderdi."
Bu açıklama üzerine Cassandra'nın başı döndü. "Yani kulüpte portalı açan sen miydin?"
Başını salladı. Burada dokuz çeşit yemini çiğniyorum ama isteyeceğim en son şey senin incindiğini görmek. Yemin ederim."
Wulf ilerledi. "Zaten birkaç ay sonra ölecekken onu güvende tutmak için bunca zahmete ne gerek var?"
Kat derin bir nefes aldı ve geri çekildi. Sonunda konuşmadan önce sırayla her birine baktı. "Artık onu güvende tutmak için burada değilim."
Wulf, Kat ile Cassandra'nın arasına girdi. Savaşmaya hazırmış gibi gerildi. "Bununla ne demek istiyorsun?"
Kat, Wulf'un arkasından Cassandra'nın bakışlarıyla karşılaşabilmek için başını yana eğdi. "Taşıdığı bebeğin sağlıklı doğmasını sağlamak için şimdi buradayım."

Bölüm 8

"Mm-benim neyim?" diye sordu Cassandra, Kat'in sözleriyle şaşırarak. Bunu doğru duymuş olamazdı. Hamile olmasına imkan yoktu.
"Senin bebeğin."
Belli ki işitmesi iyiydi. "Ne bebek?"
Kat derin bir nefes aldı ve yavaşça konuştu ki bu iyi bir şeydi çünkü Cassandra tüm bunları takip etmekte zorlanıyordu. "Sen hamilesin, Cass. Sadece, ama bebek hayatta kalacak. Bundan iki kat emin olacağım."
Cassandra dürüst olmak gerekirse, sanki biri ona şok edici bir darbe indirmiş gibi hissetti. Zihni, Kat'in ona ne söylediğini zar zor algılayabiliyordu. "Hamile olamam. Kimseyle birlikte olmadım."
Kat'in bakışları Wulf'a gitti.
"Ne?" diye sordu.
"Babası sensin," dedi Kat.
Ah, cehennem gibi. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim ama Kara Avcılar çocuk sahibi olamaz. Biz kısırız."
Kat başını salladı. "Doğru, ama artık gerçekten bir Kara Avcı değilsin, değil mi?"
"Öyleyse ben neyim?"
"Ölümsüz, ama diğer Kara Avcıların aksine ölmedin. Durmadan. Diğerleri, vücutları bir süre ölü olduğu için kısırlaşır. Öte yandan seninki, bin iki yüz yıl önceki kadar sağlam."
"Ama ona dokunmadım," diye ısrar etti Wulf.
Kat bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Ah, evet yaptın."
"Bu bir rüyaydı," dedi Wulf ve Cassandra hep bir ağızdan.
"İkinizin de hatırladığı bir rüya mı? Hayır, sen Cassandra'nın soyunu yenileyebilmen için bir araya getirildin ve Cassandra'ya seninle olabilmesi için daha önce ilaç veren ben olduğum için bilmem gerekirdi.
Ah, hasta olacağım, dedi Cassandra, kanepenin koluna yaslanmak için geri çekilerek. "Bu olamaz. Bu mümkün değil."
Ah, pekala, dedi Kat alaycı bir tavırla, şimdi araya gerçeklik girmesin, olur mu? Demek istediğim, hey, sen mitolojik varlıkların soyundan gelen mitolojik bir varlıksın ve ölümsüz bir koruyucunun evindesin, yanından ayrıldıktan beş dakika sonra hiçbir insan onu hatırlayamaz. Ondan bir rüyada hamile kalamayacağınızı kim söyleyebilir? Ne? Şimdi gerçeklik alemine mi atlıyoruz?
Cassandra'ya delici bir bakış attı. "Bak bak ne diyeceğim, Wulf burada gün ışığında dışarı çıkabildiğinde ve kendiliğinden alevler içinde yanmadığında ya da daha iyisi, sen, Cass, gerçekten bir kumsala gidip güneşlenebildiğinde, doğa kanunlarına inanacağım. "
Wulf o kadar afallamıştı ki, Kat mızmızlanmaya devam ederken hareket edemedi. Cassandra çocuğuna hamile miydi? Bu asla, asla düşünmeye veya umut etmeye cesaret edemediği bir şeydi.
Hayır, inanamadı. Yapamadı.

"Rüyamda onu nasıl hamile bırakmış olabilirim?" diye sordu Kat'in sözünü keserek.
Biraz sakinleşti ve aslında onlara açıkladı. "Çeşitli rüyalar vardır. Onlar için farklı alemler. Artemis, Rüya Avcılarından birinin ikinizi de yarı bilinçli bir duruma çekmesini sağladı, böylece bir araya gelebilesiniz, diyelim mi?
Wulf buna kaşlarını çattı. "Ama bunu neden yapsın ki?"
Kat eliyle Cassandra'yı işaret etti. "Başka kimseyle yatmazdı. Onunla birlikte olduğum beş yılda bir erkeğe gözlerinde şehvetle bakmadı bile. Daimonları öldürmek için kulübe adım attığın geceye kadar. Ateş böceği gibi parladı. Senin peşinden koştuktan sonra, sonunda ona mutlu bir şekilde yatacağı birini bulduğumuzu düşünmüştüm.
Ama siz ikiniz normal, doğal olanı yapıp evinize dönüp tavşanlar gibi çiftleştiniz mi? Hayır. Hiçbir şey olmamış gibi kasılarak geri geliyor. Sheez. İkiniz de umutsuzsunuz.” Kat içini çekti. "Yani Artemis, Cass'i rüyalarına sokmak için sokakta ikinizin arasındaki o anlık bağı kullanabileceğini ve böylece onu bu şekilde hamile bırakabileceğini düşündü."
"Ama neden?" diye sordu. "Hamile olmam neden bu kadar önemli?"
“Çünkü güldüğün efsane doğru. Apollo'nun doğrudan soyunun sonuncusu da ölürse, lanet kalkar."
"Öyleyse bırak öleyim ve Apollitleri serbest bırakayım."
Kat'in yüzü uyarıyla karardı. "Özgür olacaklarını asla söylemedim. Gördün mü, Fates'in eğlenceli yanı hiçbir şeyin kolay olmaması. Lanet kalktı çünkü Apollo seninle birlikte ölecek. Senin kanın ve hayatın onunkiyle bağlantılı. O öldüğünde, Artemis ve ay gibi güneş de onunla birlikte ölür. Onlar gittikten sonra geriye dünya kalmıyor. Hepimiz öldük. Hepimiz."
Hayır, hayır, hayır, diye soludu Cassandra. "Bu doğru olamaz."
Kat'in ifadesinde hiçbir rahatlama yoktu. "Doğru, tatlım. İnan bana. Aksi takdirde burada olmazdım.”
Cassandra, içinde olup bitenlere anlam vermeye çalışırken ona baktı. Çok eziciydi. "Neden bana daha önce söylemedin?"
"Yaptım ve sen o kadar korktun ki Artemis ve ben onu hafızandan silip daha yavaş baştan başlamaya karar verdik."
Öfke onun içinden geçti. "Ne yaptın?"
Kat defansa döndü. "Senin iyiliğin içindi. Zorla hamile kalma ihtimaline o kadar kızmıştın ki Artemis bunun gerçeğiyle başa çıkabilmek için bir babaya ve bir bebeğe ihtiyacın olduğuna karar verdi. Sana bunu açıkladığımda, bir erkeği kullanıp avlanacak bir bebeği geride bırakmaktansa kendini otobüsün altına atmaya hevesliydin.
Wulf'u bulman harika, değil mi? Güçleriyle Apollite'ler ve Daimon'lar ölmeden yanına yaklaşamazlar."
Cassandra, Kat'a doğru yola çıktı ve Wulf'un ona ulaşamasın diye onu geri çektiğini gördü. "Yapma Cassandra."
Ah, lütfen, diye yalvardı Cassandra. "Onu birkaç dakikalığına boğmak istiyorum." Yanlışlıkla arkadaş sandığı kadına kızgın bir bakış attı. "Sana

güvendim ve sen beni kullandın ve bana yalan söyledin. Beni erkeklerle tanıştırmaya çalışmana şaşmamalı.
"Biliyorum ve üzgünüm." Gözleri Kat'in bunu kastettiğini söylüyordu ama Cassandra o anda buna inanmakta güçlük çekiyordu. “Ama her şeyin en iyi şekilde nasıl çalıştığını görmüyor musun? Wulf, dünyayla olan son kan bağını kaybetmekten korkmaktadır. Sizde çocuğunuza ve torunlarınıza sizi ve ailenizi anlatabilecek ölümsüz biri varken, sizin sayenizde o onu hatırlayacak başka bir dizeye sahip olur. Onlara göz kulak olabilir ve hepsini güvende tutabilir. Artık kaçmak yok, Cass. Bunu düşün."
Cassandra, Kat'in sözleri zihnine yerleşirken kıpırdamadı. O hatırlanacak ve çocukları güvende olacaktı. Tek istediği buydu. Bu yüzden şimdiye kadar hiç çocuk sahibi olmayı düşünmemişti.
Ama buna inanmaya cesaret edebilir mi?
Apollite'ler bebeklerini yirmi haftadan biraz fazla bir sürede hamile bıraktılar. İnsanların zamanının yarısı.
Ömürleri bu kadar kısa olduğundan, bazı garip fizyolojik farklılıklar vardı. Apollites on bir yaşında yetişkinliğe ulaştı ve genellikle on iki ila on beş yaşları arasında evlendi.
Annesi babasıyla evlendiğinde sadece on dört yaşındaydı ama annesi yirmili yaşlarının ortalarında herhangi bir insan kadına benziyordu.
Cassandra yüzü okunamayan Wulf'a baktı. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"
“Dürüst olmak gerekirse, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Dün bir numaralı endişem Chris'i sevişmekti. Şimdi, Kat uyuşturucu kullanmıyorsa veya hayal görmüyorsa, tüm dünyanın kaderini elinde tutan bir parçamı taşıyorsun.
"Bunlardan herhangi bir şüphen varsa Acheron'u ara," dedi Kat.
Wulf bakışlarını ona dikti. "O bilir?"
Kat biraz önlem aldı ve ilk kez gergin göründü. "Artemis'in ona, ikinizi bir araya getirip bir bebek yapmakla ilgili bu özel planı anlattığından cidden şüpheliyim. Ne zaman özgür iradeye müdahale etse ona kızıyor ama sana kehanet hakkında anlattığım her şeyi kolayca doğrulayabiliyor."
Cassandra, "arkadaşının" Web sitesinde okudukları adamlardan birini gerçekten tanıdığını duyunca acı bir şekilde eğlenerek yarım bir kahkaha attı. Kat'in Stryker ve adamlarını da tanıdığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. "Meraktan soruyorum, tanımadığın biri var mı?"
"Hayır, pek sayılmaz," dedi Kat biraz huzursuzca. "Uzun zamandır Artemis'le birlikteyim."
"Peki bu ne kadar uzun?" diye sordu.
Kat cevap vermedi. Bunun yerine geri çekildi ve ellerini çırptı. "Biliyor musun? Sanırım birbirinizle baş başa konuşmanız için size birkaç dakika vermeliyim. Sanırım gidip Cass'in odasını araştıracağım.
Kat başka bir şey söylemeden Cassandra'nın kanadına giden koridora doğru fırladı. Cassandra bunun doğru yol olduğunu nasıl bildiğini tahmin edemiyordu. Ayrıca Kat da tam olarak insan değildi.

Wulf, Kat ortadan kaybolana kadar kıpırdamadı. Hâlâ Kat'in onlara söylediği her şeyi kabullenmeye çalışıyordu.
"Bunların hiçbirini bilmiyordum, Wulf. Yemin ederim."
"Biliyorum."
Çocuğunun annesi olan ona baktı. İnanılmazdı ve hissettiği kafa karışıklığına rağmen, bildiği tek gerçek, bir yanının keyifle bağırmak istediğiydi. "Kendini iyi hissediyor musun? Sana bir şey getirmem gerekiyor mu?”
Başını salladı, sonra ona baktı. Yeşil gözleri onu ihtiyaçla yakıyordu.
"Aslında seni bilmem ama şu an sana sarılabilirim."
Zihinsel olarak, ona bağlanmanın akıllıca olacağını düşünmüyordu. Son kullanma tarihi kısa olan bir kadına kendini açmak için, ama yine de onu kollarının arasına çekerken buldu ve onun bedeninin kendisininkine değdiği hissine kapılmamak için kendini germek zorunda kaldı. Kollarını beline dolarken nefesi boynundaki deriyi gıdıkladı.
Burada kendini çok iyi hissediyordu. Çok doğru. Tüm bu yüzyıllar boyunca, bu sıcaklık hissi gibi bir şeyi hiç tatmamıştı. Onu titreten şey neydi? Onu sıcak ve ağrılı mı yaptı?
Gözlerini kapatarak onu kendine yakın tuttu ve pudra ve gül kokusunun kendisini düşman olmaları gerektiğini unutturmasına izin verdi.
Cassandra da gözlerini kapattı ve Wulf'un sıcaklığının içine sızmasına izin verdi.
Böyle dokunulmak harika bir duyguydu. Bu cinsel değildi, yatıştıran türden bir dokunuştu. Onları zaten paylaşmış oldukları yakınlıklardan çok daha fazla birbirine bağlayan bir ilişki.
Halkıma faydası olmadığını söyleyen biri beni nasıl rahatlatabilir?
Yine de yaptığı inkar edilemezdi.
Sonra tekrar, duygular nadiren mantıklıydı.
Orada dururken, korkunç bir düşünce hissettiği huzuru bozdu. "Bebeğim Wulf, kısmen Apollite olacağı için nefret mi edeceksin?"
Wulf, sanki bunu düşünmemiş gibi onun kollarında gerildi. Ondan uzaklaştı. “Nasıl Apollite olacak?”
"Bilmiyorum. Ailem çoğunlukla safkandı. Annem, insan bir babanın bizi daha iyi koruyabileceğini düşündüğü için bu geleneği bozdu.” Annesinin ölmeden kısa bir süre önce ona verdiği sırları hatırladıkça midesi bulandı. "En azından çocuklarından ve torunlarından daha uzun yaşayacağını düşündü."
"Onu kullandı."
"Hayır," dedi nefes nefese, onun bir dakikalığına bile böyle düşünmesine gücenerek. Annem onu severdi ama senin gibi o da bizi korumak için görevini yapıyordu. Sanırım o öldüğünde ben çok küçük olduğum için, hepimiz çocuksuz ölürsek rolümün ne kadar önemli olacağını bana söyleyecek vakti olmadı. Ya da belki o da bilmiyordu. Sadece soyumuzu devam ettirmenin her Apollite'nin görevi olduğunu söyledi.”

Wulf televizyonu kapatmak için hareket etti ama şimdi ona bakmıyordu. Dikkatini, bir kaidenin üzerinde yan yatmış eski bir kılıcın durduğu şömine rafında tuttu. “Ne kadar Apollitesin?
Dişlerin yok ve Chris gün ışığında yürüyebileceğini söyledi.
Cassandra yanına gidip ona tekrar dokunmak istedi. Ona yakın hissetmeye ihtiyacı vardı ama onun onu hoş karşılamayacağını da biliyordu.
Zamana ve cevaplara ihtiyacı vardı.
"Çocukken dişlerim vardı," diye açıkladı, ondan hiçbir şey saklamak istemeyerek. Çocuklarının hayatta kalmak için neye ihtiyacı olabileceğini bilmeyi hak ediyordu. "Ben on yaşındayken babam, beni insanların arasında daha iyi saklamak için onları törpüledi. Halkımın geri kalanı gibi benim de yaşamak için kana ihtiyacım var ama bunun Apollite olması ya da her gün içmem ya da içmem gerekmiyor.”
Cassandra, hayatının gerekliliklerini ve insan olarak doğmayı ne kadar çok istediğini düşünürken duraksadı. Ama sonuçta, kendisinden daha Apollite olma eğiliminde olan kız kardeşlerinden çok daha şanslıydı. Dördü de gün ışığında yürüyebilen Cassandra için hayatın ne kadar kolay olduğunu kıskanmışlardı.
"Genellikle birkaç haftada bir kan nakli için doktora giderim" diye devam etti.
"Babamın kendisi için çalışan araştırma doktorlarından oluşan bir ekibi olduğundan, diğer doktorları pek insan olmadığım konusunda uyarmadan ihtiyacım olanı alabilmem için nadir bir hastalığım olduğunu söyleyen testler uydurdu. Sadece kendimi zayıf hissetmeye başladığımda giderim. Ve çoğu Apollite kadar çabuk yaşlanmadım. Tıpkı bir insan dişi gibi ergenliğime girdim.
"O zaman belki çocuğumuz daha da insan olur." Bu sözleri söylerken sesindeki umutlu notayı kaçıramadı ve onun gibi o da aynı şey için dua etti. Bir insan bebeğe sahip olmak gerçekten bir mucize olurdu.
Wulf'un bebeğe kendilerinin diye hitap etmesinden duyduğu sevinçten bahsetmiyorum bile. En azından bu iyiye işaretti.
Ne de olsa bebek için.
"Bebeği reddetmiyor musun?" diye sordu.
Bakışı onu su toplamıştı. "Rüyalarımızda seninle olduğumu biliyorum ve Kat'in dediği gibi ben tanrıların neler yapabileceğinin yaşayan kanıtıyım. Yani, hayır, bunun gerçekliğinden şüphe duymuyorum. Bebek benim ve ona baba olacağım.”
"Teşekkür ederim," dedi gözlerinden yaşlar süzülürken. Umut etmeye cesaret edebildiğinden çok daha fazlasıydı.
Boğazını temizledi ve gözyaşlarını sildi. Ağlamayacaktı. Bunun üzerinde değil.
Cassandra şanslıydı ve bunu biliyordu. Kendi türünden diğerlerinin aksine, çocuğunun onu güvende tutacak bir babası olacaktı. Büyümesini izleyebilecek biri. "İyi yanından bak, bana sadece birkaç ay tahammül etmen gerekiyor ve sonra sonsuza dek senin saçından çıkıyorum."

Ona öyle vahşi bir bakış attı ki geri adım atmasına neden oldu. "Ölümü asla hafife alma."
Sevdiklerinin ölümünü izlemekle ilgili rüyalarında söylediği şeyi hatırladı.
İnan bana, bilmiyorum. Hayatlarımızın ne kadar kırılgan olduğunun fazlasıyla farkındayım. Ama belki bebek yirmi yedi yıldan daha uzun yaşar."
"Ya olmazsa?"
Cehennemi devam edecekti, ama şimdi daha da kötü olacaktı çünkü onlar onun doğrudan varisleri olacaktı.
Onun çocuğu.
Torunları. Ve hepsinin genç yetişkinler olarak ölmesini izlemek zorunda kalacaktı.
"Bu işe bulaştığın için çok üzgünüm."
"Ben de." Onun yanından geçti ve aşağı inen bir dizi merdivene yöneldi.
"En azından bebeği tanıyacaksın, Wulf," diye seslendi arkasından. "O seni hatırlayacak. Ölmek zorunda kalmadan önce bebekle sadece birkaç haftam olacak. Beni asla tanımayacak."
Olduğu yerde kalakaldı. Tam bir dakika hareket etmedi.
Cassandra herhangi bir belli edici duygu için izledi. Yüzü ifadesizdi.
Herhangi bir yorum yapmadan aşağı inmeye devam etti.
Onun işten çıkarılmasını düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Şimdi odaklanacağı başka şeyler vardı, örneğin içinde büyüyen minik bebek gibi.
Odasına giderken hazırlıklara başlamak istedi. Onun için zaman çok kritik ve çok kısaydı.

* * *

Wulf odasına girdi ve kapıyı kapattı. Kendisine söylenen her şeyi sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Baba olacaktı.
Çocuk onu hatırlayacaktı. Peki ya çocuk Cassandra'dan daha Apollite ise?
Genetik tuhaf bir bilimdi ve ne kadar tuhaf olabileceğini görecek kadar uzun yaşamıştı. Chris'e bak. Erik'in oğlundan beri kimse Erik'e bu kadar benzememişti.
bin iki yüz yıldan fazla bir süre önce ölmüştü. Yine de Christopher, Wulf'un erkek kardeşinin tıpatıp aynısıydı.
Chris, Erik'in mizacına ve tavrına bile sahipti. Aynı adam olabilirler.
Peki ya çocuğu bir gün Daimon'a dönüşürse? Kendi oğlunu veya kızını avlayıp öldürebilir mi?
Bu düşünce içini buz gibi yaptı. Onu korkuttu.
Wulf ne yapacağını bilemedi. Tavsiyeye ihtiyacı vardı. Bunu halletmesine yardım edebilecek biri. Telefonunu alıp Talon'u aradı.
Kimse cevaplamadı.
Lanet olsun, yardım edebilecek tek bir kişi tanıyordu. Acheron.
Atlantisli ilk çalışta cevap verdi. "Ne oldu?"
Ash'in kinizmi ile alay etti. "Hayır 'merhaba Wulf, nasıl gidiyor'?"

"Seni tanıyorum Vikings. Sadece bir sorun olduğunda ararsın. Ee n'aber? Cassandra ile takılmakta sorun mu yaşıyorsun?
"Ben baba olacağım."
Tam bir sessizlik ona cevap verdi. Haberin Ash'i olduğu kadar onu da şaşırttığını bilmek güzeldi.
"Pekala, sanırım sorumun cevabı kocaman bir hayır, ha?" Ash sonunda sordu. Sormadan önce tekrar duraksadı. "İyi misin?"
"Yani bir kadını hamile bırakmama şaşırmadın mı?"
"HAYIR. Yapabileceğini biliyordum.
Öfke onu sıkıca sararken Wulf'un çenesi gevşedi. Ash bunca zamandır biliyor muydu? "Biliyor musun, bu bilgi benim için çok önemli olabilirdi, Ash. Bunu bana daha önce söylemediğin için sana lanet olsun."
"Sana söyleseydim ne değişirdi? Son on iki yüzyılı, onu hamile bırakma korkusuyla bir kadına dokunma paranoyaklığıyla geçirirdin ve o da seni babası olarak hatırlamazdı. Bu halinle sana yeter. Bunu da eklemenin amacını görmedim."
Wulf hâlâ kızgındı. "Ya başka birini hamile bırakırsam?"
"Yapmadın."
"Nereden biliyorsunuz?"
İnan bana, biliyorum. Birini hamile bıraksaydın, sana söylerdim. Bu kadar önemli bir şeyi saklayacak kadar büyük bir göt değilim.
Evet, doğru. Eğer Ash bunu kabul etmezse, Atlantislinin bahsetmediği başka hangi hayati konuların olduğunu bilmek mümkün değildi. "Bana yalan söylediğini kabul ettikten sonra şimdi sana güvenmem mi gerekiyor?"
"Biliyor musun, bence Talon'la çok fazla konuşuyorsun. Birden ikiniz aynı kişi gibi konuştunuz. Evet Wulf, bana güvenebilirsin. Ve sana asla yalan söylemedim. Sadece birkaç gerçeği atladım.
Wulf yanıt olarak hiçbir şey söylemedi. Ama Ash'i bunun için canını dişine takacak kadar uzun bir süre önünde tutmayı çok isterdi.
"Peki Cassandra hamileliğiyle nasıl başa çıkıyor?" diye sordu.
Wulf soğudu. Ash'in gerçekten ürkütücü olduğu zamanlar oldu.
"Cassandra'nın anne olduğunu nasıl bildin?"
"Kendimi uyguladığımda pek çok şey biliyorum."
"O zaman belki de bu ayrıntılardan bazılarını paylaşmayı öğrenmelisin, özellikle de başka insanların hayatlarını ilgilendiriyorsa."
Ash içini çekti. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, tüm bunların gidişatından ben de senin kadar mutlu değilim. Ama bazen her şeyin yolunda gitmesi için ters gitmesi gerekir."
"Ne demek istiyorsun?"
"Bir gün göreceksin küçük kardeşim. Söz veriyorum."
Wulf dişlerini gıcırdattı. "Oracle oynamandan gerçekten nefret ediyorum."
"Biliyorum. Hepiniz öyle. Ama ne söyleyebilirim? Seni sinirlendirmek benim işim."
"Bence yeni bir meslek bulmalısın."

"Neden? Sahip olduğumdan zevk alıyorum. Ama Ash'in sesindeki bir ses, Atlantisli Wulf'a bu konuda da yalan söylediğini söylüyordu.
Böylece Wulf mekan değişikliğine karar verdi. "Madem bana yardımcı olacak bir şey vermek istemiyorsun, izin ver konuyu bir dakikalığına değiştireyim. Artemis'in cariyelerinden biri olan Katra'yı tanıyor musunuz? O burada ve bizim tarafımızda olduğunu iddia ediyor. Beş yıldır Cassandra'yı koruduğunu söylüyor ama ona güvenmeli miyim emin değilim.
"Hizmetçilerin isimlerini bilmiyorum ama Artemis'e sorabilirim."
Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan tuhaf bir nedenden dolayı. Sonuçta Ash tamamen her şeyi bilen biri değildi. "Tamam aşkım. Arkadaş canlısı değilse hemen bana haber ver.
"Bunu kesinlikle yapacağım."
Wulf kapatmak için hareket etti.
"Bu arada," dedi Ash telefonu çeker çekmez.
Wulf onu kulağına yerleştirdi. "Ne?"
"Bebek için tebrikler."
Wulf bunun üzerine homurdandı. "Teşekkürler. Belki."

* * *

Cassandra büyük evin etrafında dolaştı. Bir müzede dolaşmak gibiydi.

Her yerde Eski İskandinav eserleri vardı. Orijinal olduğundan emin olduğu, ünlü ressamların daha önce hiç görmediği yağlı boya tablolarından bahsetmiyorum bile.
Özellikle siyah saçlı bir adam ve karısının Jan van Eyck tarafından odasının dışında bir tane vardı. Bazı açılardan ona ünlü Arnolfini portresini hatırlattı ama bu seferki çift tamamen farklı görünüyordu. Sarışın kadın canlı kırmızı, adam lacivert giyinmişti.
"Torunlarımdan ikisinin düğün portresi."
Arkasından Wulf'un derinden gelen sesiyle sıçradı. Yaklaştığını duymamıştı.
"Bu güzel. görevlendirdin mi?"
Başını salladı ve resimdeki kadını gösterdi. "Isabella, van Eyck'in çalışmalarının oldukça hayranıydı, bu yüzden onlar için mükemmel bir düğün hediyesi olacağını düşündüm. Efendim Leif ile evlenmek üzere gönderilen başka bir Squire ailesinin en büyük kızıydı. Chris, üçüncü kızlarının soyundan geliyor."
"Vay canına," diye nefes aldı, etkilenmişti. "Hayatım boyunca, mirasım ve soyum hakkında bir şeyler öğrenmek için uğraştım ve işte karşınızda, Chris için yürüyen bir ders kitabı. Ne kadar şanslı olduğu hakkında bir fikri var mı?"
Omuz silkti. "Onun yaşındayken çoğu insanın geçmişleriyle ilgilenmediğini öğrendim.
Sadece onların geleceği. Yaşlandıkça bilmek isteyecektir."
"Bilmiyorum," dedi, ne zaman ona Eski İngilizce öğretmeye çalışsa Chris'in gözlerinin nasıl parladığını düşünerek. "Bence onun hakkında senin

düşündüğünden çok daha fazlasını biliyor. Sınıfın yıldız öğrencisidir. Gidişini dinlemelisin. Biz okurken, kültürünüz hakkında hemen hemen her şeyi biliyor gibiydi.
Wulf'un yüz hatları yumuşadı ve onu rüyalarında gördüğü daha kibar bir adama dönüştürdü. "Demek dinliyor."
"Evet o yapar." Cassandra odasına doğru yola çıktı. "Geç oldu ve gerçekten uzun bir gece oldu. Ben uyumaya gidiyordum."
Wulf onun elini tuttu ve onu durdurdu. "Seni almaya geldim."
"Neden?"
Ona dikkatle baktı. "Artık benim bebeğime hamile olduğuna göre, korunmaya ihtiyacın olursa sana ulaşamayacağım bir yerde burada uyumanı istemiyorum. Gün ışığında gelip gidebileceğini söylediğimi biliyorum ama yapmamanı tercih ederim. Daimonların tıpkı bizim gibi insan yardımcıları var. Onlardan birinin sana ulaşması çok kolay olurdu."
İlk tepkisi ona ağzını doldurmasını söylemek oldu ama içinde bir şey kendini tuttu. "Bana emir mi veriyorsun?"
"Hayır," dedi sessizce. "Sana soruyorum. Senin ve bebeğin güvenliği için."
Buna ve onun kimseden bir şey istemeye alışkın olmadığını söyleyen ses tonuna gülümsedi. Wulf ile özgür iradenin tam olarak eşanlamlı olmadığını bilecek kadar Chris'e yeterince emirler yağdırdığını duymuştu.
"Tamam," dedi, ona hafifçe gülümseyerek, "ama sırf bana sorduğun için."
Yüz hatları rahatladı. Yazık, adam böyle göründüğünde muhteşemdi.
"Dairenden istediğin bir şey var mı? Arkasından birini gönderebilirim."
"Kıyafetler güzel olur. Makyaj ve diş fırçası daha da fazla."
Telefonunu çıkardı ve aradı. Cassandra, kapıyı açarken kendisini güvenlik görevlilerine tanıtmasını dinledi ve onu odasına kadar takip etti. Bir sandalyede oturup kitap okuyan Kat yorum yapmadan başını kaldırdı.
"Hatta beklemek." Telefonu ona verdi. "Al, onlara neye ihtiyacın olduğunu ve nerede yaşadığını söyle."
"Neden?"
"Çünkü onlara söylersem, söylediklerimi beş dakika içinde unutacaklar ve binayı terk etmeyecekler. Her zaman birisinin olması gerekir, genellikle Ash, Chris veya arkadaşım Talon, onlara ne yapmam gerektiğini söyler veya onlara e-posta gönderirim. Ve şu anda e-posta veya kısa mesaj çok uzun sürer."
O ciddi miydi?
Kat, kitabını bir kenara koyarken, Ben de onlarla gidebilirim, dedi. "Aslında onun ne kullandığını biliyorum ve kendime ait birkaç şey almak istiyorum."
Wulf mesajı muhafızlarına iletti ve ardından Cassandra'nın her kelimesini tekrar etmesini sağladı.
Gardiyanla konuşmayı bitirdiğinde telefonu kapattı. Tanrı merhamet etsin ve hayatının mahvolduğunu düşünmüştü. "Yani bana insanların seninle bir konuşmayı bile hatırlayamadığını mı söylüyorsun?"
"Hayır asla."

O halde Chris'i nasıl gizli tutuyorsun? Onlara gitmesinin sorun olmadığını söylediğini söyleyemez mi?
Kurt güldü. "Çünkü onun güvenliğiyle ilgili herhangi bir emir önce Ash aracılığıyla yerine getirilmelidir ve Chris bunu biliyor. Güvenlik görevlileri, Ash'in doğrudan emri olmadan asla hareket etmezdi."
Vay canına, adam katıydı.
Cassandra, Wulf'un ona verdiği kıyafetleri şifonyerden alırken Kat, Cassandra'ya nazik bir şekilde gülümsedi. "Bu sefer işi bu kadar iyi halletmene sevindim. Ve Wulf da. İşleri çok kolaylaştırıyor."
Cassandra başını salladı. Gerçekten de oldu.
Keşke Wulf, bebeği doğurduğu kadar kolay bir şekilde onun mirasını kabul edebilseydi. Ama kaderinde ölmek varken bunun ne yararı olacaktı?
Belki de bu, işe yaraması için en iyi yoldu. Bu şekilde onun yasını tutmayacaktı.
Hayır, dedi kafasındaki ses. Wulf'tan bundan daha fazlasını istiyordu. Rüyalarında paylaştıklarını istiyordu.
Bencil olmayı bırak.
Cassandra bu düşünceyle yutkundu. O haklı. Wulf'tan uzak durmak daha nazik olurdu. Onun için üzüleceğini bilmek isteyeceği en son şeydi.
Ne kadar az insan onun yasını tutarsa o kadar iyi. Annesi ve kız kardeşleri için incittiği kadar onun için de incitilmesi düşüncesinden nefret ediyordu. Düşüncelerinde olmadığı bir gün yoktu. Bir yanı onları bir daha asla göremeyecek kadar ağrımıyordu.
T-shirt ve eşofmanı kollarına aldıktan sonra Wulf, onunla birlikte evinin içinden geçti. Onun güçlü varlığı, içinde derinlerde bir şeye dokundu. Böyle hissetmeyi hiç hayal etmemişti.
"Biliyor musun, burada çok güzel bir yerin var," dedi.
Sanki bir süredir bunu fark etmemiş gibi etrafına bakındı. "Teşekkürler. Yüzyılın başında Chris'in büyük-büyük-büyükannesi tarafından yaptırılmıştır. On beş erkek çocuğu vardı ve onları ve çocuklarını büyütmek için yeterli alan istiyordu." Ne zaman ailesinden bahsetse sesinde şefkatli bir ton vardı. Her birini derinden sevdiği belliydi.
"Peki onlara ne oldu da bir tek Chris kaldı?"
Hüzün gözlerini kararttı ve onun kederi için kalbini sızlattı. "En büyük oğul, birkaç kuzeni ve amcasıyla birlikte Titanik'te yolcu olarak indi. 1918'deki grip vebası üç kişiyi daha öldürdü ve ikisini daha kısırlaştırdı. Savaş dört tane daha aldı.
İkisi çocukken, biri gençken bir av kazasında öldü. Diğer ikisi Stephen ve Craig evlendi. Stephen'ın bir oğlu ve iki kızı vardı. Oğul, 2. Dünya Savaşı'nda öldü ve kızlarından biri on yaşında hastalıktan, diğeri ise daha bebek doğmadan doğum sırasında öldü.
Cassandra onun sözleriyle ve sesinde duyduğu acıyla yüzünü buruşturdu. Her birini çok sevdiği o kadar belliydi ki.
Craig'in dört oğlu vardı. Biri 2. Dünya Savaşı'nda öldü, biri bebekken, biri karısıyla trafik kazasında öldü, diğeri de Chris'in büyükbabasıydı."

Üzgünüm, dedi, anlayışla onun koluna dokunarak. Chris'i bu kadar şevkle korumasına şaşmamalı. "Bu kadar çok kişinin savaşa gitmesine izin vermene şaşırdım."
Eliyle onun elini kapattı. Gözlerindeki bakış, ona dokunuşunu ne kadar takdir ettiğini anlatıyordu. "İnan bana, onları durdurmaya çalıştım. Ama inatçı bir adamı evde tutmak için yapabileceğiniz çok şey var. Sonunda, Erik'le onun isteği dışında evi terk ettiğimizde babamın nasıl hissettiğini anlıyorum."
"Ama annenin neden seni eve kabul etmeyi reddettiğini anlamıyorsun." Bunun üzerine adımın ortasında durakladı. "Bunu nasıl bildin?"
"Ben..." Az önce ne yaptığının farkına vardığında duraksadı. "Üzgünüm. Arada sırada gelip geçen düşünceleri okuyabiliyorum. Bunu kastetmedim ve üzerinde hiçbir kontrolüm yok, sadece oluyor.
Gözleri yine fırtınalıydı.
"Bilirsin." Onu biraz rahatlatmayı umarak tekrar denedi. “Bazen insanlar öfkeyle sonradan pişman olacakları şeyler söyler ve yaparlar. Eminim annen seni affetmiştir.”
"Hayır," dedi, sesi alçak ve derindi. "Beni inanmam için yetiştirdiği şeylerden vazgeçmiştim. Bunu atlatabileceğinden şüpheliyim."
Cassandra, kolyeyi elinde tutana kadar boynundaki gümüş zinciri çekti. Tıpkı rüyadaki gibi, elinde Thor'un çekici ve küçük bir haç vardı. "Her şeyi bıraktığını düşünmüyorum. Bunu başka neden giyiyorsun?”
Wulf, annesinin haçını ve amcasının tılsımını tutan parmaklarına baktı. O kadar uzun süredir taktığı kadim emanetler ki varlıklarını zar zor hatırlıyordu.
Onlar geçmişti ve o onun geleceğiydi. İkilik, içinin derinliklerine kadar ulaştı. "Bana öfkeyle söylenen sözlerin asla hatırlanamayacağını hatırlatmak için."
"Yine de çok sık öfkeyle konuşuyorsun."
Homurdandı. “Bazı hatalar kırılamaz.”
"Belki." Parmak uçlarında yükseldi ve onu dostça bir jest olarak öptü. Wulf, onu kendine çekip kadınsı vücudunun her santimini hissedebilmek için sıkıca göğsüne bastırırken onun tadına homurdandı.
Onu nasıl istiyordu. Elbiselerini üzerinden yırtmak ve ona her baktığında belinde hissettiği yakıcı ağrıyı bastırmak istiyordu. Onu tanıyan bir kadının olması çok iyi hissettirmişti.
Adını ve ona söylediklerini hatırlayan biri.
Onun için paha biçilemezdi.
Cassandra onun dudaklarının onun dudakları üzerinde olduğunu hissedince boğazının derinliklerinden inledi. Dişleri hafifçe onun dudaklarını sıyırıyor, dili onunkine değiyor.
Adamın kaslarının elinin altında esnediğini hissetti, incelikle bilenmiş ve son derece tehlikeli bir vücudun kıvrılmış çeliğini hissetti.
O çok eziciydi. Çok şiddetli ve yine de garip bir şekilde hassas. Bir yanı onu hiç bırakmak istemiyordu.

Bir parçası ondan bunu yapmasını istedi.
Bunu düşündükçe sızlayarak öpüşmelerini derinleştirdi ve isteksizce geri çekildi.
Wulf onu tekrar kollarına çekmekten başka bir şey istemiyordu. Kalbi hızla atarken, vücudu yanarken ona baktı. Neden onu bir insan olarak görmemişti?
Ne önemi vardı? O hala bir Apollite ve o başka bir tür olacaktı.
Onlarınki imkansız bir ilişkiydi ve yine de işbirlikçi bir tanrıça onları bir araya getirmişti. Cassandra'nın ruhu ve tutkusu onu büyülemişti. Onun sesi, onun kokusu.
Onunla ilgili her şey onunla konuşuyordu.
İlişkileri başından beri lanetliydi.
O ölecek.
Kelimeler onun içini dilimledi. Çok uzun zamandır yalnızdı, kalbi yara bere içindeydi ve kayıptan kana bulanmıştı. Ve orada başka bir yara izi olacaktı.
Bunu biliyordu. Bunu hissedebiliyordu.
Wulf sadece bunun iyileşeceğini umuyordu ama içinden bir ses ona bunun olmayacağını söylüyordu. Onun varlığı tıpkı diğerleri gibi onun içinde oyalanacaktı.
Yüzü onu rahatsız edecekti…
Sonsuza kadar.
O anda, araya girdiği için Artemis'ten nefret etti. Onu bu hayata zorladığı ve ona kaybetmekten başka çaresi olmayan bir kadın verdiği için ondan nefret ediyordu.
Doğru değildi.
Ve ne için? Apollon sinirlenip kendi halkını lanetlediği için mi?
"Kan hatları çok kırılgan." Cassandra başını sallayana kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi.
Chris'i neden bu şekilde koruduğunu açıklıyor.
Hiçbir fikri yoktu.
Onu odalarına inen basamaklardan aşağı indirdi. "İtiraf etmeliyim ki Apollo'nun kendisininkine daha iyi bakmamasına şaşırdım. Özellikle de ne kadar önemli olduğu düşünülürse."
"Senin gibi biz de çok sayıda başladık ve hızla azalarak bana ulaştık. Neslimizin tükenmesi için avlanmamızın kimseye faydası olmadı elbette."
Wulf, yanındaki duvarda tuş takımı bulunan kilitli kapısının önünde durdu. "Paranoyak mı?" diye sordu.
Kodu girerken alaycı bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Burada gündüzleri çalışan bir sürü hizmetçimiz var ve varlığımı hatırlamadıkları için hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar. Bu şekilde, Chris okuldayken odama girip davetsiz misafirleri var diye bağırmazlar."
Bu ona çok mantıklı geldi. "Bu kadar anonim olmak nasıl bir şey?"
Kapıyı açtı ve tepedeki loş bir ışığı yaktı. "Bazen görünmez olmak gibi. Benim için çok garip olan şey, seni ve Kat'i yeniden görebilmek ve kendimi sana yeniden tanıtmak zorunda kalmamak."

"Ama Acheron ve Talon da seni hatırlıyor."
"Doğru. Kara Avcılar ve Katagaria Kurt Avcıları beni hatırlayabilirler ama diğer Kara Avcıların fiziksel mevcudiyetinde uzun süre kalamam ve Kurt Avcıları ne zaman yanlarına yaklaşsam gergin ve huysuz oluyorlar. Etraflarında kendilerinden olmayan birinin olması fikrinden hoşlanmıyorlar."
O yatağına doğru ilerlerken Cassandra etrafına bakındı. Oda çok büyüktü. Bir duvarın yanında ona NASA'yı hatırlatan bir bilgisayar istasyonu vardı, siyah çağdaş masanın üzerindeki gümüş renkli Alienware bilgisayara kadar. Ama onu asıl şaşırtan, sağ köşedeki büyük siyah yataktı. Tam da rüyasında olduğu gibiydi. Etraflarındaki duvarlar, yansıtacak kadar parlak siyah bir mermerdi ama Wulf, rüyalarının aksine, artık duvarlarda hiçbir yansıma yapmıyordu. Pencere de yoktu.
Solundaki duvarda daha fazla portre vardı ve altlarında uzun, maun bir büfe duruyordu. Büfenin üstü yüzlerce gümüş resim çerçevesiyle doluydu. Önünde büyük ekran TV ile birlikte üst kattaki gibi siyah deri bir kanepe ve tekli koltuk vardı.
Geçmişteki sayısız yüze bakarken, şimdi Kat'ın odası olan yukarıdaki portredeki kadını düşündü. Wulf onun hakkında çok şey biliyordu ve bu, onun o duvardaki ve büfedeki her bir yüz hakkında ne kadar çok şey bildiğini merak etmesine neden oldu. Muhtemelen onun hakkında çok az bilgisi olan insanların yüzleri. "Kendini sürekli olarak Isabella'ya yeniden tanıtmak zorunda mıydın?"
Kapıyı kapatıp arkasından kilitledi. "Onunla biraz daha kolaydı. Bir Toprak Sahibinin ailesinden olduğu için benim lanetli Kara Avcı olduğumu anladı ve bu yüzden benimle ne zaman tanışsa gülümser ve 'Sen Wulf olmalısın' derdi. Seninle tekrar tanıştığıma memnun oldum.'"
"Yani bütün eşleri seni biliyor mu?"
"Hayır, sadece Squire ailelerinden olanlar. Ortalama bir insana, bodrumda gördüklerini veya konuştuklarını hatırlamayacakları ölümsüz bir Viking olduğunu tam olarak açıklayamazsınız. Yani Chris'in annesi gibi olanlar benim var olduğumu asla bilmeyecekler."
Oturup çizmelerini çıkarırken onu izledi. Adamın olağanüstü büyük ayakları vardı...
"Chris'in annesi bir Toprak Sahibi değil mi?" diye sordu, bu çıplak ayakların onun daha fazla çıplak tarafını görme isteği uyandırdığı gerçeğinden uzaklaşmaya çalışarak.
"HAYIR. Yerel bir lokantada çalışırken babası onunla tanıştı. Ona o kadar aşıktı ki müdahale etmedim.
"Neden sadece Chris'leri vardı?"
Çizmelerini masasının altına koyarken içini çekti. "Çocukları çok kolay taşıyamadı.
Doğumundan önce üç düşük yaptı. Chris bile yedi hafta erken doğdu. Doğduktan sonra babasına ikisinin de bir daha hamilelik yaşamasını istemediğimi söyledim."

Soyunun onun için ne kadar önemli olduğu göz önüne alındığında buna şaşırmıştı. "Gerçekten yaptın mı?"
Onayladı. “Onlardan bunu yapmaya devam etmelerini nasıl isteyebilirim? Doğum yapmak onu neredeyse öldürüyordu ve düşükler her zaman kalbini kırıyordu.
Yaptığı takdire şayan bir şeydi. Onun gerçekten daha önce olmasından korktuğu barbar olmadığını bilmekten memnundu. "Sen iyi bir adamsın Wulf. Çoğu insan başka birini düşünmezdi.”
Homurdandı. "Chris seninle aynı fikirde olmazdı."
"Bence Chris bir tabelaya karşı çıkar."
Ondan gerçek bir kahkaha ile ödüllendirildi. Derin ve hoştu ve içini ürpertiyordu. Aksanlı sesini gerçekten çok seviyordu.
Ah, oraya gitme…
Onun ne kadar nefis biri olduğunu düşünmemesi için bir şeyler yapması gerekiyordu.
"Eh," dedi esneyerek, "yorgunum, yeni hamileyim ve gerçekten iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var." Arkasındaki kapalı kapıyı işaret etti. "Banyo?"
Onayladı.
"Tamam aşkım. Üzerimi değiştirip yatacağım."
"Ecza dolabında yeni bir diş fırçası var."
"Teşekkürler."
Cassandra yatmaya hazırlanmak için onu terk etti. Banyoda tek başına dolabı açtı ve duraksadı. İçeride neşter ve dikişler de dahil olmak üzere her türlü tıbbi malzeme vardı.
Wulf, ondan daha fazla doktora gidememeli.
Yeni diş fırçasına uzanırken, Daimonların ona yaptığı kurşunları hatırladı. Bakışları tekrar malzemelere kaydı.
Kendi yaralarıyla ilgilenmek zorunda kalmış olmalı. Yalnız. Onlar hakkında tek kelime bile etmemişti. Rüyalarında da yoktular.
Sonra Stryker'ın onu bıçakladığında nasıl iyileştiğini düşündü ve Wulf'un vücudunun da aynı yenilenme yeteneğine sahip olup olmadığını merak etti.
"Zavallı Wulf," diye soludu üstünü değiştirirken.
Burada olmak çok garipti. Onunla, kendi alanında. Bir kez bile geceyi bir erkekle geçirmemişti. Yattığı birkaç adam anlık flörtlerdi ve elinden geldiğince çabuk yerlerini terk etmişti. Kalmaya ve birbirlerine bağlanmalarına gerek yoktu.
Ama Wulf'a bağlıydı. Olması gerekenden çok daha fazlası. Yoksa o muydu? Bebeğinin babasıydı. Bir dereceye kadar yakın olmaları gerekmez mi? Sadece doğru görünüyordu.
Banyodan ayrıldığında onu oturma alanındaki tekli koltukta çıplak ayakları dışında tamamen giyinik halde otururken buldu.
"Yatağı alabilirsin," dedi. "Kanepeyi alacağım."
"Gerek yok, biliyorsun. Beni hamile falan bırakamazsın.
Onun sözlerinden eğlenmiş görünmüyordu.

Cassandra aralarındaki mesafeyi kapatıp onun elini tuttu. "Hadi, Koca Adam. Seni bekleyen mükemmel bir yatağın varken o aşırı uzun vücudu küçük bir koltuğa sıkıştırmana gerek yok.”
"Daha önce hiç bir kadınla yatmadım."
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı.
"Uyumak," diye açıkladı. "Geceyi hiç biriyle geçirmedim."
"Asla?"
Kafasını salladı.
Evlat, hayal edebileceğinden çok daha fazla benziyorlardı. "Eh, yeni deneyimler için asla çok yaşlı değilsin. Belki öylesindir ama çoğu durumda bu doğru bir ifadedir.”
Kaşlarını o tanıdık seviyeye kadar derinleştirdi. "Senin için her şey şaka mı?"
"Hayır," dedi dürüstçe onu yatağa doğru götürürken. “Ama mizah, hayatımın korkularını nasıl aştığımdır. Yani, hadi. Gülmek ya da ağlamak ve ağlamak o kadar fazla enerji alıyor ki, günü atlatmak için ihtiyacım var, anlıyor musun?
Saçını örmek için onu bıraktı.
Wulf onun ellerini tuttu ve örmesini engelledi. "Bunu yapmandan hoşlanmıyorum."
Gece yarısı gözlerindeki aç bakışı yuttu. Yüzündeki o ifadeyle burada, odasında tuhaf bir deja vu duygusu vardı. Yapmaması gerekmesine rağmen, onun karanlık bakışlarındaki ateşi görmek hoşuna gidiyordu. Ellerinin onunkiler üzerinde yarattığı his hoşuma gitmişti.
Ya da daha iyisi, ellerinin onun vücudunda yarattığı his...
Wulf onunla işi olmadığını biliyordu, aynı yatağı paylaşmak gibi bir işi yoktu ama yine de kendini bundan alıkoyamıyordu.
Bu sefer gerçekten tenine dokunmak istiyordu. Vücudunun sıcaklığının yorgun kalbini yatıştırmasına izin verirken, bacaklarının kendisine dolanmasını istedi.
yapma
Emir o kadar güçlüydü ki neredeyse kulak verecekti ama Wulf Tryggvason hiçbir zaman emirleri dinleyecek türden bir adam olmamıştı.
Kendi bile değil.
Yeşil gözlerindeki tutkulu sıcaklığı görebilmek için başını kaldırdı. Onu yaktı. Dudakları memnuniyetle aralandı.
Parmaklarını onun çilek sarısı saçlarına gömene kadar çene çizgisinde gezdirdi. Sonra ağzını eline aldı. Sıcaklığın tadına baktı.
Ellerini sırtında gezdirirken kollarını sıkı ve talepkar bir şekilde ona yaklaştırdı.
Vücudu kıpırdandı, aleti hemen sertleşti.
İnleyerek onu kollarının arasına aldı. Şaşırtıcı bir şekilde, bacaklarını kaldırdı ve beline doladı.

Vücudunun ısısı onu acıtsa bile onun tepkisine güldü. Çekirdeğini kasıklarına bastırdı ve bu, onun o kısmının kendisine ne kadar yakın olduğunun farkına varmasını sağladı.
Gözleri tutkuyla kararmıştı, gömleğini başının üzerinden çekiştirdi.
"Aç mısın, köylü?" dudaklarına doğru mırıldandı.
"Evet," diye soludu onun zevkiyle.
Wulf onu yatağına yatırdı. Vücutlarının arasına uzandı ve pantolonunun fermuarını açtı. Onun hevesli eli uzanıp ona dokunduğu anda boğazının derinliklerinden homurdandı. Onun şaftını okşayan parmaklarının hissi, onun her yerini sarstı. Dokunulmaktan ne kadar hoşlandığını bile hatırladı. okşadı
Bunun mucizesinden neredeyse ağlayacak gibi oldu. Belki de asırlar öncesinden bir Apollite ya da We sevgilisi almalıydı.
Hayır, diye düşündü, dudaklarını onun boğazına bastırıp gül kokusunu içine çekerken. Cassandra olamazlardı ve o olmasaydı onlar da onun ihtiyaç duyduğu şeyden yoksun kalacaklardı.
Bu kadında onu dolduran bir şeyler vardı. Bu onu hiç kimsenin sahip olmadığı bir şekilde yaktı.
Bir Apollite'yi yatağına götürmesini yasaklayan yasayı ancak onun için çiğneyebilirdi.
Wulf tişörtü kafasından geçirirken Cassandra kollarını kaldırdı. Çıplak vücudunun sıcaklığının onunkine ne kadar iyi bastırdığını hissedince inledi. Tüm bu görkemli erkek teni, gözleri için ilahi bir şölendi.
Parmaklarının arkasını göğüslerinin üzerinde gezdirerek onları sıkılaştırdı ve ağrıttı. Doğru olanı ağzına aldı ve kalbinin çarpmasına neden olacak şekilde onun tadını çıkardı. İleri geri sallarken dili hafif ve nazikti. Adamın ona verdiği yoğun zevk karşısında midesi bulandı.
Sonra öpücüklerini daha aşağı, karnının üzerinde gezdirdi. Elleri eşofmanı aşağı kaydırırken kalça kemiğini kemirmek için durdu.
Cassandra kalçalarını kaldırdı, böylece onları kaydırabilirdi. Onları yere düşürdü, sonra bacaklarını genişçe açmak için ellerini kullandı.
O vücudunun en mahrem yerine bakarken, o da ona ihtiyaç duyan bir beklentiyle baktı. Vahşi ve aç görünüyordu. İyelik. Ve içinden bir elektrik dalgalanması gönderdi.
Parmaklarını yarığında gezdirirken tısladı. Dokunuşu onu hem eğlendiriyor hem de heyecanlandırıyordu. Dokunuşu kutsaldı. Tatmin edici ve kışkırtıcı.
Wulf, onun eline sürtünürken yüzündeki zevki izledi. Ona cevap verme şeklini seviyordu. Tamamen açık ve savunmasızdı.
Yatağa tırmanarak vücudunu onunkinin üzerine koydu ve sonra onunla birlikte yuvarlandı. Aç bir şekilde öpüşürken vücudunu onun etrafına sardı. Teni, onu daha da ateşleyen duyulara hitap eden bir senfonide onunkine doğru kaydı. Wulf kucağında onunla birlikte oturdu. Elleri saç derisini okşarken uzun bacaklarını beline doladı, parmakları saçlarının arasında dolaşıyordu.

O kendini kaldırıp onu vücuduna alırken hissettiklerinden dürüstçe korkuyordu. Ona aç bir şekilde bindi, ihtiyacı olanı alırken ve can attığını ona verirken vücudu onunkini sağıyordu.
Gitmesine izin vermek istemedi. Bu yataktan bir daha hiç ayrılmak istemiyordum.
Cassandra, Wulf'un gerçekten içinde derin bir yerde olmasının coşkusuyla dudağını ısırdı. O çok sert ve kalındı. Kendini rüyalarında olduğundan daha iyi hissediyordu.
Göğsündeki açık renk tüyler onun hassas göğüsleriyle dalga geçerken poposunu avuçlayıp onu hareket etmeye zorladı. Tutkuyla kararmış gözlerine baktı.
Kalçasını onun kasıklarına tekrar tekrar vururken nefesleri senkronizeydi. Hiç böyle bir adamla sevişmemişti. Kucağında vücutları birbirine sarılmıştı. Bu şimdiye kadar yaşadığı en samimi şeydi.
Wulf onu emzirirken başını geriye eğdi. Başını okşarken zevkten bunaldığını hissetti.
Ve geldiğinde, yüksek sesle ağladı.
Wulf, onun orgazm olurken yüzünü izlemek için başını kaldırdı. Onun için çok güzeldi. Vücudundan ayrılmadan onu tekrar yatağa yatırdı, sonra kontrolü ele aldı. Gözlerini kapatarak, onun altında hissettiği sıcak ve ıslak his dışında hiçbir şey düşünmedi.
Geçmiş yoktu, yarın yoktu. Karanlık Avcı yok. Apollite yok.
Sadece ikisiydi. Elleri sırtında, bacakları kendisininkine dolanmış, o da kendisini onun derinliklerine iterken.
Buna her şeyden daha çok ihtiyaç duyduğundan, yüzünü onun saçlarına gömdü ve kendini onun derinliklerine bıraktı.
Cassandra, sarsıldığını hissedince Wulf'u sımsıkı tuttu. Nefesi boynunu gıdıkladı. Vücudu terden sırılsıklam olmuştu ve uzun siyah saçları teniyle dalga geçiyordu. Akşam karanlığında düzensiz nefes alırken ikisi de kıpırdamadı.
Ağırlığının üzerine baskı yapmasıyla rahatladı. Sert, erkeksi vücudunun onunkileri karıncalandırdığı hissi. Ellerini adamın kaslı sırtında, yara izlerinde gezdirdi, sonra boş boş omzundaki dövmenin izini sürdü.
Gözlerine bakabilmek için kendini kaldırdı. "Sanırım sana bağımlıyım."
Bunu duymak içini biraz hüzünlendirmiş olsa da, onun beyanına gülümsedi. Loş ışıkta yumuşacık ve narin görünen saçları yüzüne dökülmüştü. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak onu öptü.
Kolları ona dolandı. Bu hissi seviyordu. Korunmuş hissetmesini sağlıyordu. Güvenli.
Rüya gibi iç çekerek geri çekildi. "Gidip temizlenmem gerekiyor."
Onu serbest bırakmadı. "Bunu yapmanı istemiyorum."
Karışıklık içinde başını ona doğru salladı.
Kulağına hırıltılı bir sesle, "Tohumumu senin üzerinde görmek hoşuma gidiyor, Cassandra," dedi. "Benim kokum teninde. Seninki benimkinde.

Hepsinden önemlisi, sabah bu gece ne yaptığımızı hatırlayacağını ve adımı hala bileceğini bilmek hoşuma gidiyor."
Elini onun bıyıklı yanağına koydu. Gözlerindeki acı onu derinden etkiledi. Onu hafifçe öptü, sonra ona sarıldı.
Sadece kendini onun arkasına atabilecek kadar geri çekildi. Onu şefkatle kucaklarken başını onun pazılarına yasladı. Kalbi sevinçle çarparken, onun nefes alışını dinledi.
Başını kaldırdı, yanağından öptü, sonra bir elini saçlarına gömerek oturdu. Birkaç dakika içinde mışıl mışıl uyuyordu. Hayatının en huzurlu anıydı. Kalbinin derinliklerinde, bu gece Wulf'un kendisine kimsenin görmesine izin vermediği bir yanını gösterdiğini biliyordu.
Sert ve sertti. Ama onun kollarında şefkatli bir aşıktı. Ve aklının bir köşesinde böyle bir adamı sevmeyi öğrenebileceği düşüncesi vardı. Zor olmazdı.
Cassandra sabahın erken saatlerindeki durgunlukta sessizce yatıyordu. Saatin kaç olduğundan emin değildi, sadece Wulf, şimdiye kadar soğuk olduğunu fark etmediği bir tarafını ısıtmıştı.
Orada yatarken, Wulf'un kaç yüzyıldır bunun gibi bir bölgeyle sınırlı kaldığını merak etti. Ona bu evin yüz yıldan biraz daha eski olduğunu söylemişti.
Etrafına bakınarak, her gün, on yıl sonra burada yalnız olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı.
Onun için yalnızlık olmalı.
Bebeği orada hayal etmeye çalışırken uzandı ve elini karnına koydu. Erkek mi kız mı olurdu? Onun gibi açık renkli mi yoksa babası gibi koyu mu?
Büyük olasılıkla bebeğin gerçek saç rengini asla bilemeyecekti. Çoğu çocuğun bebeklik dönemindeki saçları döküldü ve bunu ancak yürümeye yeni başlayana kadar anlayabilirdiniz.
O zamana kadar ölmüş olacaktı. İlk dişinden önce öldü. İlk adımı veya sözü. Çocuğunu hiçbir zaman tanıyamayacaktı.
ağlama…
Ama elinde değildi.
Cassandra mı?
Wulf'un uykulu aramasına cevap vermedi. Bunu yaparsa sesi ona ihanet ederdi.
Sanki ağladığını biliyormuş gibi onu kendine çevirdi ve kollarının arasına aldı. "Ağlama."
"Ölmek istemiyorum Wulf," diye hıçkırdı onun göğsüne doğru. "Bebeğimden ayrılmak istemiyorum.
Ona söylemem gereken çok şey var. Benim var olduğumu bile bilmeyecek.”
Wulf bu içten sözleri duyunca onu daha sıkı kavradı.
Ona korkularının ne kadar aptalca olduğunu söyleyebilmeyi ne kadar çok isterdi ama değildi. İkisinin de değiştiremeyeceği bir kader için ağladı.
Vaktimiz var, Cassandra. Bana kendin, annen ve kız kardeşlerin hakkındaki tüm hikayelerini anlat, ben de bebeğin hepsini bilmesini sağlayayım. Ve

bundan sonraki her bebek. Seni unutmalarına izin vermeyeceğim. Durmadan."
"Söz?"
"Sana yemin ederim, tıpkı yemin ettiğim gibi onları sonsuza kadar güvende tutacağım."
Sözleri onu sakinleştirmiş gibiydi. Onu kollarında nazikçe sallayan Wulf, hangisinin daha kötü durumda olduğunu merak etti. Bebeğin büyüdüğünü görecek kadar yaşayamayan anne ya da bebeğin ve ondan sonrakilerin ölmesini izlemekle lanetlenen baba.

Bölüm 9

Wulf, üç hafta boyunca Chris ve Cassandra'yı ev hapsinde tuttu. Ancak zaman geçtikçe ve hiçbir Daimon görünmediğinde, biraz aşırı tepki gösterip göstermediğini merak etmeye başladı.

Thor, Chris'in saatte en az beş kez onu bununla suçladığını biliyordu. Cassandra, nefret etmesine rağmen okuldan tamamen çekilmişti. Sadece üç haftalıktı ama daha çok üç aylık gibi görünüyordu. Midesi dışarı fırlıyor, hepsinin içinde gerçekten bir çocuk olduğunu bilmesini sağlıyordu. Kendini duygusal olarak ondan uzak tutmaya çalışırken bile Wulf'un gördüğü en güzel şeydi.

Ama zordu. Özellikle de birlikte geçirdikleri zamanın çoğunu onu bebekleri için kaydederek geçirdikleri için. Çoğu zaman bebeğe geçmişini, annesini ve kız kardeşlerini anlatırken son derece sakindi. Onun babası. Bebekle paylaştığı her güzel anıyla, ona daha da yaklaştığını hissetti.

Üzerinde mühür yüzüğü olan elini adamın tuttuğu küçük video kameraya gösterirken, "Bak, bu," dedi. Wulf merceği ona odakladı. "Annem bana bunun Atlantis krallarının evlendiklerinde kullandıkları gerçek alyans olduğunu söyledi."

Cassandra ona üzgün üzgün baktı. "Bütün bu yüzyıllar boyunca nasıl hayatta kaldığından emin değilim. Annem bana versin diye babama vermişti. Babanın da sana vermesini sağlayacağım."

Ne zaman bebeğin onsuz geleceği hakkında konuşsa, bu onun bir parçasını öldürüyordu. Haksızlığı kalbini paramparça etti.

Gözlerinde acı, pişmanlık.

Ve ne zaman ağlasa canı daha çok yanıyordu. Onu elinden geldiğince sakinleştirecekti ama sonunda ikisi de tüm bunların sonucunun ne olacağını biliyordu.

Durdurmanın bir yolu yoktu.

Babası, onunla buluşmak için gündüz saatlerinde sık sık gelirdi. Cassandra, babası zaten onu hatırlamayacağı için babasını Wulf ile tanıştırmadı. Bunun için gerçekten minnettardı.

Bunun yerine Cassandra, babasını Chris ile tanıştırdı ve bebek doğduktan sonra ikisinin iletişim halinde kalması için planlar yaptılar.

Acheron, Mardi Gras gecesinde aramış ve Cassandra'ya göz kulak olması ve bebeği koruması için Wulf'u Karanlık Avcı görevinden hemen uzaklaştırmıştı. Wulf'un olağan devriyelerini devralmak ve Stryker ya da diğerleri peşlerine düşerse nöbet tutmaya yardımcı olmak üzere iki Kara Avcı daha St.

Ash ayrıca ona Cassandra'nın hamileliği için ihtiyaç duyduğu şeyler konusunda onlara yardım edebilecek Spawn adında bir Apollite Kara Avcı adını vermişti. Wulf, Spawn'ın evine bir mesaj bırakmak için her gece aramıştı ama Spawn henüz yanıt vermemişti.

Acheron'a bir daha ulaşamamıştı.

Telefonu çaldı.

Cassandra, Wulf'un cebinden telefonunu çıkarıp cevaplamasını izledi. Onun endişelendiğini biliyordu, sadece kendisi ve Chris için değil. En iyi arkadaşı Talon ortadan kaybolmuştu ve Kara Avcılardan hiçbiri haftalardır onunla herhangi bir iletişim kurmamıştı.
Daha da ilginci, Acheron da MIA'ya gitmişti. Kat onlara bunun için endişelenmemelerini söylese de Wulf ona bunun kötü bir alamet olduğunu söyleyip duruyordu. Görünüşe göre Acheron, kimsenin ona ulaşamadığı zamanlar yaşamasıyla ünlüydü.
Kat onlara, Artemis'in kimsenin Acheron'u incitmesine asla izin vermeyeceğine dair güvence vermişti. Zarar görmüş olsaydı, bunu hepsi bilirdi.
Cassandra, Chris ve Kat ile birlikte yerde oturmuş Life oynuyordu. Daha önce Trivial Pursuit oynamaya çalışmışlar ve bir Kara Avcı ile bir tanrıçanın ölümsüz nedimesinin Cassandra ve Chris'e karşı kesinlikle haksız bir avantaja sahip olduğunu öğrenmişlerdi.
Hayatta önemli olan tek şey şanstı.
"Pekala, lanetleneceğim," dedi Wulf birkaç dakika sonra telefonu kapatıp oyuna yeniden katıldıktan sonra.
"Bir şey mi oldu?" Cassandra taşını hareket ettirirken sordu.
"Talon ruhunu geri aldı."
"Hiçbir yolu yok," diye ağzından kaçırdı Chris, şok içinde tekrar yere oturarak. "Bunu nasıl yaptı?"
Wulf'un yüzü duygusuzdu ama Cassandra onu, yüz hatlarının gerginliğini görecek kadar iyi tanımıştı. Arkadaşı için mutluydu ama onun da biraz kıskandığını görebiliyordu. Onu suçladığından değil.
Wulf tekrar yanına oturup oyun parasını ayarlarken, "Bir sanatçıyla tanıştı ve birbirlerine aşık oldular," dedi. "Mardi Gras'ta ruhunu geri aldı ve onu serbest bıraktı."
Chris, Wulf'un duyurusu üzerine tiksinti dolu bir ses çıkardı. Ah adamım, bu berbat. Şimdi geriatri devriyesinde Kyrian'a katılmak zorunda kalacak."
"Chris!" Cassandra uygunsuz bir kahkaha atarak nefesini tuttu. "Bunu söylemek korkunç bir şey."
"Evet ama bu doğru. Bir kadın için ölümsüzlüğü takas etmeyi hayal edemiyorum. Alınmayın hanımlar ama bunda doğru olmayan bir şeyler var."
Wulf dikkatini oyun tahtasında tuttu. "Talon ölümsüzlüğünü takas etmedi. Kyrian'ın aksine, onunkini tutması gerekiyor."
Ah, dedi Chris. "O zaman harika. Onun için iyi. Dostum, pastanı alıp yemek güzel olmalı, ha?"
Aralarında ileri geri bakınca Chris'in yüzü kızardı ve az önce ne söylediğini anladı. "Demek istediğim-"
Wulf hayırsever bir tavırla, "Sorun değil, Chris," dedi. Ama gözleri hissettiği acıyı ele veriyordu.
Kat sırasını aldı.
Cassandra uzandı ve parmaklarını Wulf'un parmaklarına geçirdi. "Karanlık Avcıların serbest kalabileceğini bilmiyordum."

"Nadirdir," dedi Wulf, onun elini daha sıkı kavrayarak. "En azından geçen seneye kadar öyleydi. Talon ve Kyrian bildiğimiz iki kişi oluyor."
"Üç," diye ekledi Kat, taşını tahtada hareket ettirirken.
"Üç?" diye sordu. Şok olmuş görünüyordu.
Kat başını salladı. "Üç Kara Avcı serbest bırakıldı. Dün gece Artemis'i kontrol etmeye gittiğimde diğer hizmetçilerin bundan bahsettiğini duydum."
Dün gece döndükten sonra Kat'in onlara söylediklerini hatırlayan Cassandra, "Onunla konuşma şansın olmadığını sanıyordum," dedi.
Ah, yapmadım. Tapınak kapısında büyük Rahatsız Etmeyin işareti var. Apollo'dan başka hiç kimsenin onun alanına dalmaya cesaret edemediği belirli zamanlar vardır. Ama diğer korilerin bu konuda dedikodu yaptığını duydum. Görünüşe göre Artemis bu konuda pek mutlu olmamış."
"Hmm..." dedi Cassandra bunu düşünürken.
"Başka kim serbest bırakıldı?" diye sordu.
"Moesia'lı Zarek."
Chris, Kat'e sanki yeni bir kafa filizlenmiş gibi bakarken Wulf'un çenesi gevşedi.
Chris homurdandı. "Artık bununla dolu olduğunu biliyorum, Kat. Zarek ölüm için işaretlendi. Hayatta olmaz."
Kat ona baktı. "Evet, şey, ölmedi ve onun yerine serbest kaldı. Artemis, bir Avcı daha kaybederse herkesin kellesini tehdit etti."
Bu sözler Cassandra'yı rahatlatmadı. Wulf için ne kadar az olduklarını ancak hayal edebiliyordu.
Wulf alçak sesle, "Zarak'ı serbest bırakacakları günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. "O kadar psikotik ki, neredeyse ben Kara Avcı olduğum sürece onu sürgünde tuttular."
Cassandra bunun üzerine derin bir nefes aldı. Wulf bu şekilde lanetlenmişken Zarek gibi birinin özgür olması doğru gelmiyordu.
Chris, Kat'in elinden Pringles kutusunu alırken, "Talon özgür olduğuna göre, Nick bir Kara Avcı için ne yapıyor merak ediyorum," dedi. "Valerius'a hizmet edeceğini hayal bile edemiyorum."
"Hiç şüphesiz," dedi Wulf. Cassandra'ya, Valerius'un Kyrian'ın ailesini mahveden ve Yunan generalini çarmıha geren adamın torunu olduğunu açıkladı. Nick, Kyrian'ın eski Yaveri ve yakın arkadaşı olduğu için, ailesi Kyrian'a bunu yapan adama asla hizmet etmeyecekti.
Wulf, Kat ve Chris Kara Avcılar hakkında konuşmaya devam ederken, Cassandra bu gece öğrendiklerini düşündü.
"Seni serbest bırakabilir miyim?" Cassandra, Wulf'a sordu.
Garip bir bakış gözlerini kararttı. "HAYIR. Diğer Kara Avcıların aksine, benim bir itirazım yok."
"Neden?"
Wulf, dönüşü için çarkı döndürürken yorgun bir nefes verdi. "Artemis'e hizmet etmem için kandırıldım. Diğer herkes gönüllü oldu."
"Nasıl kandırdın?"
"O sendin?" Wulf sorusunu yanıtlayamadan Kat araya girdi.

Cassandra, Kat'e döndü. "Biliyor musun?"
"Şey, evet, olduğu sırada büyük bir brouhaha vardı. Artemis, Morginne'in onu yenmesine hâlâ kızgın. Tanrıça kimsenin onu alt etmesinden hoşlanmaz ve özellikle de sahip olduğu bir ölümlü olduğunda.
"Bunu nasıl yaptı?" diye sordu.
Kat, Pringles'ları cilalayamadan Chris'ten geri aldı. O çocuk yemek yemeyi severdi. Bu şekilde yemek yerken nasıl bu kadar zayıf kalmayı başardığını henüz çözememişlerdi.
Üzülerek kalktı ve şüphesiz daha fazla atıştırmalık almak için mutfağa yöneldi.
Kat kutuyu bacağının yanına koydu. "Morginne, İskandinav tanrısı Loki ile bir anlaşma yaptı. Nornlardan birinin bir günlüğüne başka biriyle yer değiştirmesine izin verdiği söylenen bir devedikeni kullandı.
Wulf onun sözlerine kaşlarını çattı. "Öyleyse nasıl dayanabildiler?"
"Loki'nin kanı. İskandinav tanrılarının bazı garip kuralları var ve Morginne'i kendisi için istedi, bu yüzden onu elinde tutmak için onun ruhunu seninkiyle değiştirdi. Artemis, Morginne'i geri almak için onunla savaşa girmek istemiyordu. Zaten senin daha iyi bir Avcı olacağını düşündü.
Wulf'un gözleri kısıldı.
Kat onun koluna anlayışla vurdu. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bunun için Morginne'e hâlâ işkence ediyor ve onun da hiçbir kusuru yok. Yapsa bile Artemis onu öldürürdü. Bunu yapmamasının tek nedeni, Loki'nin onu hâlâ korumasıdır."
"Daha iyi hissetmemi sağlamıyor."
"HAYIR. Sanırım olmazdı."
* * *
Stryker loş ziyafet salonunun zemininde kan isteyerek volta attı. Üç haftadır Wulf veya Cassandra'dan bir iz bulamamışlardı.
Onu çekip çıkarmak için babasına bile ulaşamadılar.
Allah hepsini kahretsin.
Oğlu Urian'ı şimdi üzerinde çalıştırıyordu ama işe yaramaz görünüyordu.
"Bir Kara Avcı'nın nerede yaşadığını bulmak ne kadar zor olabilir?"
"Onlar kurnaz, kyrios," dedi Zolan, "efendi" için Atlantis dilindeki saygılı terimi kullanarak.
Zolan, onun üçüncü komutanı ve Stryker'ın en güvendiği askerlerinden biriydi. Acımasızca öldürme ve kimseye merhamet göstermeme yeteneği nedeniyle Spathi saflarında terfi etmişti. On bin yılı aşkın bir süre önce gıpta ile bakılan "genel" statüsüne ulaşmıştı.
Stryker gibi, saçını siyaha boyamayı seçti ve merkezinde bir ejderha olan sarı bir güneşin Spathi sembolünü - Yok Edici'nin amblemini - taktı.
"Olmasalardı," diye devam etti Zolan, "onları uyurken hizmetkarlarımız aracılığıyla izleyip öldürebilirdik."
Stryker, Zolan'a o kadar kötü bir bakış attı ki, Daimon ondan uzaklaştı. Sadece oğlu, öfkesinden yılmayacak kadar cesaret gösterebilmişti. Urian'ın cesaretinin eşi benzeri yoktu.

İblis Xedrix salonda karşısına çıktı. Daimonların aksine Xedrix, Stryker'ın kendi dünyalarındaki yüksek itibarını kabul etmedi veya boyun eğmedi. Çoğu zaman, Xedrix ona bir efendiden çok bir hizmetçi gibi davrandı. Stryker'ı daha da kızdıran bir şeydi.
Hiç şüphe yok ki iblis, Yok Edici'nin gözündeki yerinin onu korumak için yeterli olduğunu düşünüyordu ama Stryker gerçeği biliyordu. Annesi onu kesinlikle seviyordu.
"Majesteleri sizinle biraz konuşmak istiyor," dedi iblis alçak, eşit bir ses tonuyla.
Hayırsever Grace. Stryker bu başlığı her duyduğunda gülmek istedi ama daha iyisini biliyordu. Annesinin pek espri anlayışı yoktu.
Kendini tahtından kaldırdı ve onun özel odalarına girmeye razı oldu. Annesi, suyun bu dünyadan geriye doğru parlak bir borudan insanlar alemine aktığı bir havuzun başında duruyordu. Suyun etrafında ince bir gökkuşağı sisi ve buhar vardı. Tanrıça burada olup bitenleri anlayabilmek için ağlayabilirdi.
"Hamile," dedi tanrıça arkasına dönmeden.
Stryker, tanrıçanın bahsettiği "dişi"nin Cassandra olduğunu biliyordu.
"Nasıl olabilir?"
Tanrıça ellerini kaldırdı ve havada bir daire çizdi. Havuzdan gelen su kristal bir top gibi oluştu. Havadan başka hiçbir şey onu tutmasa da, bir saniye tutana kadar döndü.
ikisinin de ölmesini istediği kadının görüntüsü. Topta ona Cassandra'yı nasıl bulacağına dair herhangi bir işaret verecek hiçbir şey yoktu.
Apollymi, tırnağıyla görüntünün üzerinde sürükleyerek görüntünün sallanmasına ve bozulmasına neden oldu.
"Artemis bize müdahale ediyor."
"Hem anneyi hem de çocuğu öldürmek için hâlâ zaman var."
Buna gülümsedi. "Evet var." Ellerini açtı ve toptan çıkan su, havuzuna geri döndü. "Şimdi grev zamanı. Elekti, Artemis tarafından tutuluyor.
Seni durduramaz. Ne zaman saldırdığını bile bilmeyecek."
Stryker, Elekti'den söz edildiğinde irkildi. Abadonna gibi, Stryker'ın da ona saldırması yasaktı.
Kısıtlamalardan nefret ederdi.
Annesine "Nereye saldıracağımızı bilmiyoruz" dedi. "Biz arıyorduk..."
Ceredonlardan birini al. Evcil hayvanlarım onları bulabilir."
"Bu diyarı terk etmelerinin yasak olduğunu sanıyordum."
Acımasız bir yarım gülümseme annesinin dudaklarını büktü. "Artemis kuralları çiğnedi; ben de öyle. Şimdi gidin m'gios ve beni gururlandırın."
Stryker başını salladı ve keskin bir şekilde arkasını döndü. Yok Edici'nin sesi onu duraksatana kadar üç adım attı.
"Unutma, Strykerius, Elekti dönmeden varisi öldür. Onunla meşgul olmayacaksın. Durmadan."
Durdu ama arkasına bakmadı. "Neden ona dokunmam hep yasaklandı?"
"Bizimki nedenini sorgulamak değil. Bizimki sadece yaşamak ya da ölmek."

Kadın ona çarpıtılmış insan alıntısını yaparken dişlerini gıcırdattı.
Tekrar konuştuğunda, sesindeki soğukluk onu daha da kızdırdı. "Bunun cevabı, hayatına ne kadar değer verdiğin, Strykerius? Bütün bu yüzyıllar boyunca seni yakınımda tuttum ve seni ölü görmek gibi bir arzum yok.
"Elekti beni öldüremez. Ben bir tanrıyım."
"Ve senden daha büyük tanrılar düştü. Birçoğu benim gazabıma. Sözlerime kulak ver, evlat.
Onlara iyi kulak verin."
Stryker yoluna devam etti ve sadece adı "kasırga" anlamına gelen Kyklonas'ı serbest bırakacak kadar durdu. Ceredon bir kez serbest bırakıldığında ölümcül bir tehdit oluşturuyordu. Stryker'a çok benziyor.

* * *

Wulf'un telefonu tekrar çaldığında gece yarısına yakındı. Cevap verirken, tanımadığı huysuz bir Yunan aksanı duydu.

"Bu Spawn, Viking. Ben yokken birkaç yüz kez mi çaldın?
Wulf, adamın sertleşmiş ses tonunu duymazdan geldi. "Nerelerdeydin?"
Spawn'ın yanıtı alçak sesle hırlayan bir meydan okuma olarak çıktı. "Ne zamandan beri sana cevap veriyorum? Seni tanımıyorum bile, dolayısıyla bu seni ilgilendirmez."
Birisi bu gece için kişilik haplarını almamıştı. "Bak, seninle kişisel olarak bir sorunum yok, Daimon..."
"Ben bir Apollite'ım, Viking. Büyük fark."
Evet, doğru. "Üzgünüm. Amacım gücendirmek değildi."
"Senden alıntı yaparsam Viking, evet, doğru."
Vay be!
"Ve evet, ben de duydum."
Wulf öfkesini bastırdı ve zihnini boşalttı. En son isteyeceği şey, Cassandra'nın peşindeki Daimonlar kadar ölümcül olabilecek bir yabancıya kendini ihanet etmekti. "Bu kadar çok şey biliyorsan, neden aradığımı da bilmelisin."
Sessizlik ona cevap verdi.
Kısa bir aradan sonra Spawn gırtlağından derin bir kahkaha attı.
"Düşüncelerini benden uzaklaştıramazsın Wulf. Elinde tuttuğun telefon gibi seninle doğrudan temasım olduğu sürece kendini benden korumanın bir yolu yok. Ama endişelenme. Ben senin problemin değilim. Apollo'nun gerçekten de koruması gereken bir varisi olmasına şaşırdım.
Bebek için tebrikler."
"Teşekkürler," dedi Wulf pek içten değildi.
"Ve sorunuzu yanıtlayacak olursam, bilmiyorum."
"Biliyor musun?"
"Buçukluklar yirmi yedi yaşından sonra yaşarsa. Ama sonra her şey mümkün. Birkaç ay içinde kendimize Orville Redenbacher's ısmarlamalıyız, sonra arkanıza yaslanıp gösterinin tadını çıkarmalıyız diyorum."

Apollite'nin bu kadar trajik bir şeyi hafife alması onu öfkelendirdi. "Kapa çeneni Spawn. Seni hiç komik bulmuyorum.”
“O zaman daha çok yazık. Tam bir komedyen olduğumu düşünüyorum.”
Wulf, Apollite Dark-Hunter'ı parçalamaktan başka bir şey istemiyordu.
"Öyleyse senin bana ulaşamadığın Alaska'da yaşamam iyi bir şey, ha?"
"Nasıl yaparsın?"
“Ben bir telepatım. Düşüncelerini senden önce bile biliyorum.”
"Öyleyse neden böyle bir pisliksin?"
“Çünkü ben bir telepatım, empati değil. Nasıl hissettiğin umrumda değil, sadece ne düşündüğün. Ama Ash'ten ikinize yardım etmemi söyleyen bir mesaj da aldığıma göre, sanırım yardım edeceğim.
Wulf alaycı bir şekilde, "Aferin sana," dedi.
"Evet, öyle, özellikle de çoğunuzdan ne kadar nefret ettiğimi düşünürsek. Ama Cassandra benim adamlarımdan biri olduğu için iyi oynamaya çalışacağım. Yerinde olsam, oğlunu doğurmasına yardım etmesi için ona Apollite ebesi bulurdum.
Sözleri üzerine Wulf'un kalbi sıkıştı. "Erkek mi?"
"Henüz değil, ama biraz daha şekillendiğinde olacak."
Wulf bu düşünceye gülümsedi, ama dürüst olmak gerekirse, içinde küçük bir parça bir kız çocuğu olmasını diledi. Cassandra gittikten sonra ona annesini hatırlatabilecek biri.
Bu düşünce onu gitmesi gerekmeyen bir yere götürmeden önce susturarak Spawn'ın Cassandra'nın ihtiyaç duyacağı şeyler listesini dinledi.
“Benim halkım insanlardan biraz farklı. Özel diyet endişeleri ve çevresel değişiklikler var. ”
"Cassandra'nın kan nakline ihtiyacı olduğunu biliyorum," dedi Wulf, onun son iki gündür ne kadar solgun göründüğünü düşünerek. "Daha önce bana kendini zayıf hissettiğini söylemişti."
"Güven bana, bundan daha fazlasına ihtiyacı var."
"Örneğin?"
Spawn soruyu görmezden geldi. Birkaç arama yapacağım ve ikinize yardım etmeye istekli birini bulabilecek miyim bir bakacağım. Şanslıysak seni alacak bir koloni bile olabilir. Söz veremem. Şu anda diğer takım için vuruş yaptığım için, adamlarım benden nefret etmeye ve onlarla ne zaman iletişime geçmeye çalışsam beni öldürmek gibi kötü bir eğilime sahip."
"Minnettarım, Spawn."
"Evet ve ikimiz de daha iyi bilirken nezaket adına bana yalan söylemeni takdir ediyorum. Şu anda bana müsamaha göstermenin tek sebebi Cassandra. İyi geceler Wulf.”
Telefon öldü.
"İyi gitmediğini anlıyorum."
Omzunun üzerinden baktığında Cassandra'nın odasının kapısında durduğunu gördü. Düşünceleri Spawn'ın yakıcı kişiliğine odaklanmıştı ve onun içeri girdiğini duymamıştı. "Balla kaplı bir ayı mağarasına girmek gibi."

Ona yaklaşırken gülümsedi. "İlginç bir görüntü."
Spawn'ın onun ihtiyaçları hakkında söylediklerini düşündü. Neredeyse bir aydır hamileydi. O iyi miydi? "Nasıl hissediyorsun?"
"Çok çok yorgun. Erken yatmak için aşağı indim."
Bunun üzerine yarım ağız bir kahkaha attı. "Yalnızca bizim dünyamızda gece yarısı erken sayılırdı." Onu nazikçe kucağına çekti.
Onun karşısına kolayca yerleşti ve onunla ne kadar rahat hale geldiğini fark etti.
"Evet, biliyorum," dedi başını çenesinin altına sokup göğsüne yaslarken. "Gececi olmanın zevkleri."
İçini çekti. "Ben küçük bir kızken, anneme güneş ışığı getirmeye çalışırdım. O kadar kötü hissettim ki, bunu gerçekten hiç görmemiş veya hissetmemişti. Bu yüzden onu kavanozlarda yakalamaya çalışırdım. Bu başarısız olduğunda, kavanozlar dolusu şimşek böceği yakaladım ve ona eğer yakalayabilirsek
yeteri kadar, o zaman güneş gibi görünürdü. Güler, bana sarılır ve sonra onları serbest bırakır ve bana hiçbir şeyin hayatını bir kafeste yaşamaması gerektiğini söylerdi."
Kurt gülümsedi. Kavanozlarını annesine getirdiğini hayal edebiliyordu. "Eminim hoşuna gitmiştir."
Elini onun ön kolunda gezdirdi ve aylak aylak tenini okşarken tüm vücudunu ürpertti. "Ablam da onun gibiydi. Güneşe hiç tahammülü yoktu. İçinde üç dakikadan fazla kalsaydı, yanarak çıtır çıtır olurdu."
"Üzgünüm."
İkisi sustu, Wulf ise gözlerini kapadı ve onun gül kokusunun içine sinmesine izin verdi. Ona karşı çok yumuşaktı. Eğrileri hamileliğinden gür ve dolgun. Tek istediği onu tatmaktı.
"Ölümün acıttığını mı düşünüyorsun?" diye sordu, sesi nefessiz bir fısıltıdan başka bir şey değildi.
Bu düşünceyle acı onu paramparça etti. "Bebeğim, bunu kendine neden yapıyorsun?"
Yapmamaya çalışıyorum, diye fısıldadı. "Gerçekten istiyorum ama kendimi yedi ay içinde bir daha asla güneş ışığını göremeyeceğim gerçeğini düşünmekten alıkoyamıyorum." Dökülmemiş gözyaşlarından parıldayan ve parıldayan gözleriyle ona baktı. "Seni asla görmem. Kat. Bu köhne mahzen."
"Odalarım eski püskü değil."
Ona buruk, tatlı bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Sanırım kutsamalarımı saymalıyım. En azından ne zaman öleceğimi bilme avantajına sahibim. Bu şekilde her şeyi düzene sokabilirim."
Hayır, yapamazdı, çünkü onunla daha fazla zaman geçirdikçe, ona daha da yaklaşıyordu.
Bu son üç hafta inanılmazdı. Neredeyse normal hissetmeyi öğrenmişti. Yukarı çıkıp Kat'e ve ona kendini tanıtmak zorunda kalmamak çok güzeldi. Alacakaranlıkta uyanmak ve onu yanında yatarken bulmak, onu tanımak, onun dokunuşu...

İçini çekerek kendini onun kucağından itti ve yatağa doğru yöneldi.
Bir adım attı ve sendeledi.
Wulf, düşmeden önce onu kollarının arasına almak için yıldırım hızıyla hareket etti. "İyi misin?"
"Şapşal konuşma."
Bunları geçen haftadan beri alıyordu. "Kan göndermem gerekiyor mu?"
"HAYIR. Sanırım bu hamilelikle ilgiliydi.
Onu yatağa taşıdı ve nazikçe yatırdı.
Cassandra, Viking savaşçısını ve onun ilgisini görünce gülümsedi. Neye ihtiyacı varsa ya da istiyorsa, ya birini gönderdi ya da gidip kendisi aldı.
Geri çekilmeye başladığında dudaklarını öptü. Umutsuzca onu geri öperken tepkisi onu ürküttü. Ağzının her santimini keşfederken vahşi bir hayvan gibiydi. Dili onun diliyle dans etti ve dişlerine sürtündüğünde titredi.
İçindeki yırtıcıyı, barbarı hissetti. Kana susamışlığı ve merhameti tattı.
Hırlayarak gömleğini yukarı kaldırdı, böylece göğsünü eline alabilirdi.
Cassandra onun talepkar dokunuşu karşısında içini çekti. Normalde çok hassastı ama bu gece dokunuşu vahşiydi. Pantolonunu ve külotunu o kadar hızlı bir şekilde çıkardı ki kot ve ipeğin onu terk ettiğini zar zor hissetti.
Pantolonunu sonuna kadar çıkarmaya bile tenezzül etmemişti. Bunun yerine, onları kalçalarının hemen altına, onun içine girebilecek kadar aşağı itti.
Cassandra içini o kadar tatlı bir mutlulukla doldururken inledi ki, ağlamak istedi. Kendini ona doğru iterken o kadar vahşiydi ki, her derin, delici vuruştan zevk alıyordu.
Wulf nefes alamıyordu. Onunla hiçbir işi yoktu. Gitmesine izin vermekten başka çaresi yokken onu korumasının içine almasına izin veremiyordu ama kendine hakim olamıyordu.
Onu kollarında hissetmeye ihtiyacı vardı. Vücudunu onun altında hissetmeye ihtiyacı vardı.
Sırtını kavislendirip onun için gelirken tırnaklarını adamın derisine batırdı.
O mutlu yerde ona katılmadan önce titremesinin geçmesini bekledi.
Onu ya da bebeği incitmemek için dikkatlice vücudunun üzerine uzandı. Tek istediği, onun kendisine dolandığını, çıplak bacaklarını vücudunu kucakladığını hissetmekti.
"İyi misin?" sessizce sordu. "Bu kadar acele edecek biri değilsin."
Kadının sözleri onu delip geçerken Wulf gözlerini kapattı. Onu sadece Cassandra tanıyordu. Alışkanlıkları. Sevdiği ve sevmediği. Ve onları hatırladı. Bütün bu yüzyıllarda, bunları öğrenmiş olan tek aşık oydu.
Onsuz ne yapacaktı?
Kapıda bir vuruş sesi duyuldu.
Selam, Cass? Chris aradı. "Hala ayaktaysan, istediğini söylediğin için sana pizza ısmarladım. Birkaç dakika içinde burada olur.”
Wulf kaşlarını çatarak buna kıkırdadı. Vücutları hâlâ birleşikti. "Sen buraya geldikten sonra ona bir dilim biberli pizza için adam öldüreceğimi

söyledim," diye açıkladı. Sesini yükselterek, "Teşekkürler, Chris. Birkaç dakika içinde geri geleceğim.”
Wulf'un kaşları daha da çatıldı. “Dinlenmeye ihtiyacınız varsa…”
"Dalga mı geçiyorsun? Pizza için öldürürüm dediğimde ciddiydim.”
"Daha önce bir şeyler söylemeliydin. Chris seni aşçıya yaptırırdı.
"Biliyorum ama ben yukarı çıktığımda Marie tavuğu yemeye başlamıştı bile ve onun duygularını incitmek istemedim. O gerçekten hoş bir bayan.”
"Biliyorum."
Wulf'un yüzündeki afallamış bakışı gördü.
Marie neredeyse sekiz yıldır orada çalışıyordu ve yanlışlıkla Chris'in patronu olduğunu düşündü. Marie, Cassandra'ya Chris'in babasının onu nasıl işe aldığının tüm hikayesini anlatmıştı ve üç yıl önce, Chris'in babasının oturma odasında kalp krizi geçirmesinden sonra, Chris'in annesi onu tekrar yaşamak zorunda kalmasın diye şehrin diğer ucundaki yeni bir eve taşınmıştı. evin içinden her geçtiğinde kocasının ölümü.
Annesi de Chris'in gitmesini sağlamaya çalışmıştı ama bariz bir nedenden ötürü o, Wulf'la geride kalmıştı. Ev, babası tarafından Chris'e emanet edilmişti, bu yüzden Chris'in annesi evi satıp onu taşınmaya zorlayamadı.
Son sekiz yılda Wulf'un Marie ile kaç kez tanıştığı bilinmiyordu.
"Üzgünüm Wulf."
"Olma, ben alışığım."
Ondan çekildi ve giyindi, sonra kıyafetlerini giymesine yardım etti. Ama tökezlemesinden korktuğu için merdivenlerden yukarı yürümesine izin vermedi.
Bunun yerine, onu kanepeye taşıdı ve onun için bir yastık ve battaniye getirirken onu yatırdı.
Adam geri dönüp battaniyeyi etrafına sarınca Cassandra onun nezaketine gülümsedi ve ardından uzaktan kumandayı Chris'ten kaptı.
"Hey!" Chris öfkeyle tersledi.
Hamile değilsin, Chris. Cassandra'ya uzattı.
İyi, dedi Chris somurtkan bir sesle. Bak bakalım senin için bir bebeğim olacak mı?
“Evet, doğru. Etrafına baktığın zaman, çocuğumun torunları olacak.
Chris dehşete kapılmıştı. "Oh, oh, oh, bunu senden duymak istemiyorum, boynuz kafa." Bu, Chris'in Wulf'u sinirlendirmek için kullandığı tanıdık bir hakaretti. Cassandra, Chris bunun Vikinglerin Orta Çağ'da boynuzlu miğferler taktığına dair yanlış bir inançtan kaynaklandığını açıklayana kadar bunu anlamamıştı.
"İşte bu," diye devam etti Chris, "Okulları Stanford'a değiştiriyorum. Bu kadar kardan bıktım zaten. Orada da sevişmeyebilirim ama en azından sınıftaki kadınlar parka giymeyecek.”
Kat odaya girdi ve gözlerini devirdi. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu ikisi her bir araya geldiklerinde iki küçük çocuk gibi mi tartışıyorlar?"
Cassandra, "Çocuklar gibi tartışıyorlar," dedi. "Başkalarını iğnelemeyi olimpik bir spor haline getirmeye çalıştıklarını düşünüyorum."

Chris ağzını açarken aynı anda kapı çaldı. "Pizza," dedi ayağa kalkarken. Cassandra'nın içini garip bir titreme kapladı. Boynunun arkasını ovuşturarak etrafına bakındı.
"İyi misin?" diye sordu.
"Bence de." O sadece... tuhaf...
Başını kanepeye yasladığında elinde pizzayla Chris'i ve dışarıda kuryeyi gördü. Chris ona ödeme yaptı.
Hey, dedi adam, Chris geri çekilirken. "Bir saniye içeri girip telefonu kullanmamın sakıncası var mı? Bir sonraki teslimat için mağazayı aramam gerekiyor."
Chris başını salladı. "Veranda için sana bir cep telefonu getirmeme ne dersin?"
"Hadi dostum, burası çok soğuk. Bir arama yapmak için içeri giremez miyim?"
Chris daha da geri çekilirken Wulf ayağa kalkmış hızla kapıya doğru ilerliyordu.
Özür dilerim dostum, dedi Chris daha sert bir sesle. "Bu eve tanımadığın kimse giremez mi, kapische?"
"Chris," diye tersledi Wulf, sesi alçak ve sertti. "Geri gel."
Chris bir kez olsun tartışmadı.
Wulf duvardan bir kılıç alırken, verandadaki Daimon yalıtımlı pizza poşetinden iki büyük hançer çıkardı.
Daimon, Chris'e bir hançer fırlattı, ardından Wulf ile çatışmak için döndü. Chris geri sendeledi, yüzü yere düşerken solgundu.
Kat onu yakaladığında Cassandra ayağa kalkarak Chris'e doğru ilerliyordu. "Bebeği düşün.
Kımıldamamak."
Kat, Chris'e yardım etmek için kanepeden atlarken başını salladı. Cassandra ne olur ne olmaz diye duvardan bir kılıç daha aldı, savaşa hazırdı.
Şans eseri, Kat ona ulaşana kadar Chris zarar görmeden ayağa kalkmıştı. Pizza ise DOA idi. Tanrıya şükür kutu hançeri saptırmıştı.
Wulf ve Daimon verandada savaşmaya devam ettiler.
"Kahretsin," diye soludu Chris, Kat arkasında, Cassandra'ya doğru koşarken. "Eve doğru giden bir sürü daha var."
"Ne?" diye sordu Cassandra, bunu düşündükçe dizleri çözülüyordu.
Wulf verandadakini öldürdü ve kapıyı çarparak kapattı.
"Cehennemin canı cehenneme, Chris, iyi misin?"
Chris başını salladı.
Wulf odayı geçti ve yine de onu inceledi, sonra onu kollarının arasına aldı ve şiddetle tuttu.
"Hey, üzerimden kalk seni homo." Chris kıkırdadı. "Beni iğrendiriyorsun. Bir şeye sarılmak istiyorsan, Cassandra'ya sarıl."
Wulf'un neredeyse bırakmadan hemen önce dişlerini sıktığını gördü. Oğlanla göz göze gelmek için eğilirken bir elini şiddetle Chris'in omzunda tuttu.

"Bir daha o kapıyı açarsan Christopher Lars Eriksson, o aptal kafanı koparırım." Chris'i koridora doğru itti. "Git kalkanları indir."
"Bu nedir, Atılgan mı?" diye sordu Kat, Chris, Wulf'un emrini yerine getirmek için koşarken.
"Hayır, kurşun geçirmez metal güvenlik panjurlarımız var. Daimonların neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama pencereden molotof kokteyli veya başka bir şey atabilmelerini istemiyorum."
İyi düşünce, diye soludu Kat.
Chris çelik panjurları indirirken bütün ev sallandı.
Wulf, onları kontrol etmesi için güvenliği çağırırken öfkeden titriyordu.
"Merhaba?" Ses sadece yabancı değildi, aynı zamanda ağır aksanlıydı. Kabul edildi, gardiyanlar onu asla hatırlamadı, ancak Wulf, Konsey'in Chris'i korumak için gönderdiği güvenlik gücünün her bir üyesini biliyordu.
Wulf'un içinde kötü bir his vardı. "Bu kim?"
"Kim olduğunu düşünüyorsun, Kara Avcı? Pizza için gönderen kişiye iltifatlarım.
Gece yarısı atıştırmalığının tadını çıkardık."
Wulf telefonu daha sıkı kavradı. "Muhafızlarım nerede?"
"Oh, biri tam burada, ama kendini pek konuşkan hissetmiyor. Ölüm, en geveze insanları bile sessizleştirmenin bir yolunu buluyor. Diğerine gelince... o... ah, bekle, şimdi ölü.
Oğullarım az önce onun işini bitirdi.
"Bunu ödeyeceksin."
"Pekala, o zaman neden buraya gelip faturayı bana vermiyorsun?"
"Yoldayım." Wulf telefonu kapattı ve Stryker'ı şişlemek niyetiyle kapıya yöneldi.
Kapıya ulaşamadan Kat onu yakaladı. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu öfkeyle.
Kızgın bir şekilde ona baktı. "Bunu bitireceğim."
Ona kemerli bir bakış attı. Yapamazsın. Buradan çıktığın an seni öldürecek."
"Öyleyse ne yapmamı istiyorsun?"
"Chris ve Cassandra'yı koru. Hemen döneceğim."
Kat evden dışarı fırladı.

* * *

Kat, Stryker'ın enerjisini biledi ve onu nöbetçi kulübesinde buldu. Yerde yatan iki ölü adamı görünce yüzünü buruşturdu. Dışarıda kutuları açan ve bir saldırı için hazırlanan en az bir düzine Daimon vardı.

Muhafız kulübesinin içinde sadece dört Daimon vardı. Stryker, Urian, Icarus ve Trates.
Trates monitörlerden başını kaldırdı ve beti benzi attı.
"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Kat.
Stryker yavaşça, metodik bir şekilde döndü ve alaycı bir sırıtışla ona baktı. İçinde korku yoktu, sadece alaycı bir eğlence vardı. "Pizzacıyı yediğimizde

korumalar dışarı çıktı ve bizi durdurmaya çalıştı. Öldükten sonra onları içeri sürükledik.”
Adamın sözleri ve yaptıklarına saygısızlığı midesini bulandırdı ama ceredonu onlarla birlikte monitörlerden birinde gördüğü andaki kadar değil. Böylece Apollymi, onunla ilgili kuralları değiştirmişti. Lanet etmek.
"Sen çok kötüsün," dedi dişlerinin arasından.
Sözleri onu iltifat ediyormuş gibi gülümsedi. "Teşekkürler aşkım, bununla gurur duyuyorum."
Kat portalı Kalosis'e geri açtı. "Hepinizin eve gitme vakti geldi."
Stryker açıklığa baktı, sonra güldü. Korkma tatlım. Annem şu anda beni daha çok seviyor. Böylece o portalı çok çekici kıçına sokabilirsin. Benim ve oğlumun yapacak işleri var. Ya bize katılın ya da ayrılın.”
Kat hayatında ilk kez bir korku ürpertisi hissetti. "Gitmek zorundasın. Kurallar bunlar. Portal açılıyor ve içinden geçmeniz gerekiyor.”
Stryker öne çıktı, gözleri uğursuz ve soğuktu. "Hayır, yapmıyoruz."
Portal kapandı.
Farkına vardığında nefesi kesildi. Yok Edici ona da bir anahtar vermiş ve kontrolü ona vermişti.
Stryker ona o kadar yakın duruyordu ki bu onu ürpertti. Eliyle yüzünü avuçladı. "Seni bu şekilde koruması üzücü. Aksi takdirde yüzyıllar önce seni tadacaktım.”
Ona öfkeyle baktı. "Elini üzerimden çek ya da kaybet."
Adam onu şaşırtarak itaat etti, ama önce onu kabaca öptü.
Kat çığlık attı ve ona tokat attı.
O güldü. "Eve git küçük kız. Burada kalırsan yaralanabilirsin."
Vücudu titreyen Kat, eve geri döndü. Cassandra oturma odasının ortasındaydı, Wulf ise duvara dayalı bir dolaptan kendini silahlandırıyordu.
"Kullanabileceğim neyin var sende?" diye sordu Kat, gardıropta ona katılarak.
Wulf ona gülünç bir şekilde baktı. "İşlerin iyi gitmediğini kabul ediyorum."
"HAYIR. Aslında, kapakları kapatmamız gerekiyor. İşler gerçekten çirkinleşmek üzere.”
Chris koşarak odaya geldi, kafası bir futbol kaskıyla kaplıydı.
"Senin sorunun ne?" diye sordu Kat, onu görünce.
Wulf baktı ve kaşlarını çattı. "Şimdi miğferi mi takıyorsun?"
"Evet," dedi Chris, eşofmanının önüne bir yastık sıkıştırırken. "Şimdi kaskı takıyorum. Eğer ikiniz de dikkat etmiyorsanız diye söylüyorum, bizim küçük Daimon'larımız çimlerde meşgul."
"Biliyoruz."
"Ah," dedi Chris dolaba gidip kurşun geçirmez bir ceket çıkarırken. “Öyleyse bir sorum var. Panjurların ateşe ve mermilere dayanabileceğini biliyorum. HUKUK roketine ve dinamitine nasıl karşılar?”
Wulf cevap veremeden evi bir patlama sarstı.

10. Bölüm

"Dikkatli olun," diye uyardı Stryker adamlarını eve bir el daha ateş ederken. "Pek olası değil ama evi havaya uçurmadan önce dışarı çıkmaları için onlara bir şans ver."
"Neden?" diye sordu. "Amacın varisi öldürmek olduğunu sanıyordum."
Urian adama, "Sen tamamen aptal mısın?" diyen sinirli bir bakış attı. "Evet, ama bu süreçte Abadonna'ya zarar verirsek, tersyüz olmanın nasıl bir his olduğunu öğreneceğiz. Gerçekten. Çoğu varlık gibi ben de cildimin vücudumun dışında olmasını seviyorum."
Trates, "O ölümsüz," diye tartıştı. "Onun için bomba nedir?"
"Bizim gibi ölümsüz, kemik kafalı." Urian, roketataları Trates'in elinden kaptı ve Icarus'a verdi. "Vücudunu parçalara ayırın ve ölecek. Böyle bir şey olursa Yok Edici'nin bize ne yapacağını hiçbiriniz bilmek istemezsiniz."
Icarus daha dikkatli nişan aldı.
Stryker oğlunu başıyla onayladı, ardından düşüncelerini ekibinin geri kalanına yansıttı. "Çıkışlara dikkat et. Dark-Hunter'ın buradan bir arka çıkış yolu olacağını biliyorum.
Kaçtıklarında, onları yakalasan iyi olur. Hazır ol."

* * *

Chris eşofmanının önüne bir yastık daha sıkıştırırken Cassandra kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsun?"
"Varlıklarımı korumak. Kat'in Stryker ve pizza bıçağıyla ramak kala kala hakkında söylediklerinden sonra, değerli mücevherlerimle riske girmek istemiyorum.
"Şükürler olsun," dedi Wulf alçak sesle. "Oğlan sonunda biraz beyin geliştirdi."
Chris ona somurtkan bir bakış attı ve Wulf bunu görmezden geldi.
Wulf, Daimonların konumlarını görebilmeleri için televizyonu açtı ve parametre kameralarına geçirdi. Birkaçı çimlerin üzerinde koşuyordu.
"Görünüşe göre o patlama doğu kanadının bir kısmını yok etmiş," dedi Wulf sessizce.
Garajda bir patlama daha oldu.
Chris heyecanlı bir çığlık attı. "Sanırım Hummer'ı yakaladılar. Evet!"
Christopher! Wulf ona tersledi.
Elimde değil, dedi Chris, biraz sakinleşerek. "O şeyden gerçekten nefret ediyorum. Ayrıca, beni her şeyden korumayacağını söylemiştim. Görmek. El bombalarına karşı değersizdi."
Wulf, Yaverine doğru başını salladı, ardından Cassandra'nın gardıroptan silahları aldığını fark etti. "Ne yapıyorsun?" Silahlara dokunmasını engellemek için şimşek hızıyla ona doğru ilerledi.
Sinirli bir nefes verdi. "Kendimi silahlandırıyorum."

"Cehennem gibi. Senin işin-”
"Hayatta kalmak için," dedi, yüzü kararlıydı. Göğsünün ürpermesine yol açan hafif bir okşamayla koluna nazikçe dokundu. Orada öyle güzel duruyordu ki, dünyaya meydan okumaya hazırdı.
"Endişelenme Wulf, ben aptal değilim. Onlarla çatışmaya girip birinin mideme tekme atmasını göze almayacağım. Aynı şekilde, burada öylece durup, dayanacak bir şey olmadan beni almalarına izin vermeyeceğim. Silahsız kalmaya senin kadar alışkın değilim.
Bu konuda haklı, dedi Kat, Cassandra'nın arkasında durmak için hareket ederek. "Onun oyuncak ayısı 15 cm'lik geri çekilebilir bir bıçak ve kalkık burunlu bir 38'lik Özel."
Wulf, Cassandra'ya ve onun gözlerindeki saf kararlılığa baktı. O anda ona başka hiç kimsede olmadığı kadar hayrandı.
Geri çekilerek onu dolaba götürdü ve bileklerini her bir koluna taktı.
Ona bıçakların serbest bırakılmasını ve nasıl sallandıklarını gösterdi.
"Ve bu..." Küçük kalibreli bir Beretta Panther çıkardı. Tam dolu klipsi kola kaydırdı ve emniyeti çalıştırdı. "Sadece dikkatlerini çekmek için."
Onu gizli bir kılıfa yerleştirdi, sonra kalçasına bağladı.
Cassandra ona bakarken yüzü yumuşadı. Nedense bu bakış tüm vücudunu ısıtmıştı. "O zaman plan nedir?"
"Onun için koş."
"Nereye?" diye sordu. "Başka bir Kara Avcı'nın evine gidersek, bu senin ve onların gücünü tüketir. Alınma ama bence bu adamlar ortalama bir Daimon'dan biraz daha güçlüler ve senin kıçına tekme atıldığını görmek istemiyorum. En azından bu gece, korumam gereken şeyler varken.
Başka bir patlama, kalkanlarla kapatılan cam pencereleri paramparça etti.
Wulf, Cassandra ile pencereler arasına daha fazla mesafe koyarken, "Başka seçeneğimiz yok Chris," dedi. “Sabaha kadar bekleyip bize gün ışığında tahliye şansı vermeyecekler ve eğer gitmezsek etrafımızdaki evi havaya uçuracaklar.
Sadece açık bir tahliye planımız olması gerekecek.”
Chris ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Bu açık tahliye planı fikrini gerçekten ama gerçekten sevmiyorum. Daha iyi bir şeyi olan var mı?”
Şaşkınlıkla karşılık veren Kat'e baktılar. “Ben bu dünyadan değilim. Nereye saklanacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Wulf ile gidelim diyorum.”
"Artemis'e ne oldu?" diye sordu. "Bize yardım edecek mi?"
Kat başını salladı. "Üzgünüm. Şu anda meşgul ve dürüst olmak gerekirse, dünyanın sonu gelse umurunda bile değildi. Onu bu konuda rahatsız edersem öfke nöbetleri geçirir.”
"Tamam o zaman," dedi Wulf. "Herkesin en ağır kıyafetlerini giymesini ve bir an önce gemiden atlamaya hazır olmasını öneriyorum."

* * *

Stryker güvenlik kameralarını yakından izledi. Mirasçının ve muhafızlarının içeride fazla kalmayacağını biliyordu. Adamları zaten tüm garajı havaya uçurmuştu ve

şimdi yavaş yavaş evin içine bölüm bölüm ateş ediyorlardı. Dışarıda çok fazla hasar vardı ama içeride ne kadarının yapıldığını tam olarak anlayamıyordu.
Önemli olduğundan değil. Bu işe yaramazsa, yakarlardı. Alev makinelerini zaten hazırda tutuyordu.
Onun tuzuna değen herkesin çıkış tünelleri olurdu. Ve Wulf kesinlikle onun tuzuna değdi.
Urian şimdiye kadar birkaç çıkış bulmuştu.
Oğlunun tek yapması gereken, avları binayı terk etmeden önce hepsini bulduklarından emin olmaktı.
"Urian?" oğluna telepatik olarak sordu. "Yerinde misin?"
"Evet. Tüm çıkışları kapattık."
"Neredesin?"
"Arka çimenlik. Neden? Bir şeyler mi ters gidiyor?"
"Hayır, sadece onlara ulaşabileceğimizden emin olmak istiyorum."
"Onlar bizim, Peder. Rahatlamak."
"O öldükten sonra yapacağım."

* * *

Wulf suçlamalarını son bir kez daha inceledi. Toplandılar ve hazırdılar. Öte yandan, yetersiz giyinmişti. Daha fazla dövüşmesi gerekebileceği ihtimaline karşı özgürce hareket edebilmesi gerekiyordu.

"Tamam çocuklar," dedi uyararak. "Unutma, sessizce hareket etmeliyiz. Geceleri daha iyi görebilirler..." Kiminle konuştuğunu anlayınca duraksadı. "Eh, zaten Chris'in yapabileceğinden daha iyi. Ben yol gösteririm. Kat, sen arkayı çek ve bir şey olursa bağır ve üzerimizden kaybolma.
"Anladın."
Wulf, Cassandra'ya cesaret verici bir gülümseme sundu. Elini eline aldı ve örgü eldivenini öptü, keşke derisini orada hissedebilseydim.
O da gülümseyip yüzünü atkısıyla kapattı.
İsteksizce elini bırakarak onları yatak odasına götürdü. Üst katta daha fazla patlama oldu.
Wulf, parçalanan şeylerin sesine homurdandı. "Yemin ederim, hepsini Stryker'ın postundan çıkaracağım."
Cassandra, "Sadece polislerin nerede olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi. "Elbette birileri tüm bunları duymuştur."
"Bilmiyorum," diye ekledi Chris. "Oldukça uzaktayız. Muhtemelen kimse bilmiyor."
Bir patlama daha evi salladı.

Cassandra, "Birinin bunu duyması gerekiyor," dedi. Orayı savaş alanına çevirdiler” dedi.
"Pekala, umalım da polisler gelmesin," diye ekledi Kat arkasından.
Cassandra omzunun üzerinden ona baktı. "Neden?"
"Çünkü eğer yaparlarsa, Daimonlar için başka bir gece yarısı atıştırması olacaklar."
Cassandra bu düşünceyle dudaklarını büktü. "Aman Tanrım, Kat, bu korkunç!"
"Ama fazlasıyla doğru," dedi Wulf, onları yatağının yanından geçirip çoğu insanın yatak odası büyüklüğündeki dolabına götürürken. "Düşündüğünün aksine Cassandra, Daimonlar merhametle öldürülmesi gereken kuduz hayvanlardan başka bir şey değiller."
Gerildi ama bir kez olsun onunla tartışmadı.
Dolabın içinden geçerlerken Cassandra gardırobuna kaşlarını kaldırdı. Asılı eşyalardan her bir çift ayakkabıya kadar her şey renksizdi. Büyük bir kara delik gibi görünüyordu. "Siyah gibi, değil mi?"
Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Amacına hizmet ediyor. Pastel renklerde göz korkutucu görünmek zor.”
Buna güldü ve onun en iyi nasıl çıplak göründüğü hakkında yorum yapmaya başladı ama sonra kendini tuttu. Chris ve Kat sevgili olduklarını bilmiyor değildi ama yine de bunu etraflarında yüksek sesle söylemek doğru gelmiyordu.
Wulf tuş takımına bir dizi kod bastı ve acil durumlarda evin altına ve arazisine inşa ettiği kendi özel yer altı mezarlarına açılan arkadaki gizli bir kapıyı açtı.
Dürüst olmak gerekirse Daimons'ın evini bombalaması, bunu yaptırdığında aklına gelen şeylerden biri değildi.
Daha çok, gün ışığında bir evde çıkan yangını veya belki de daha normal, dişleri olmayan teröristler tarafından bir eve yapılan istilayı düşünüyordu. Kim biliyordu?
Gerçek ortaçağ modasına uygun olarak koridor, aynı anda birden fazla kişinin geçmesini engellemek ve peşlerinden gelen biri olursa koridoru kapatmayı kolaylaştırmak için uzun ve dardı.
Bazen paranoyak olmak için para ödedi.
Wulf bir el feneri aldı ve onları tek sıra halinde içine soktu.
Beş yollu bir ayrılığa gelmeden önce birkaç dakika yürüdüler.
"Vay canına," dedi Chris, Cassandra ve Wulf'un yanından dikizlerken. “Bütün bunlar nereye gidiyor?”
Wulf en sağdakini ışıkla işaret etti. "Bu garaja gidiyor, bir sonraki güney kapısının hemen ötesindeki tarlaya gidiyor, ortadaki yerin daha altındaki bir bomba sığınağı için. Bir sonraki ana kapının dışındaki sokağa çıkıyor ve bu da -solunu işaret etti- "kayıkhaneye gidiyor."
"Dostum, keşke bunu çocukken bilseydim, burada çok eğlenebilirdim."
"Evet, kaybolabilir ya da yaralanabilirdin ve kimse bilmezdi."
Chris ona ahududu üfledi.

Onu görmezden gelen Wulf, onları arazisi boyunca uzanan uzun, dolambaçlı tünelden geçirdi. Kayıkhane, daha iyi bilmeyen insanlara, mülkünün bir parçası değilmiş gibi görünmesi için bir kenara çekildi.
Bu, kayıkhanenin tasarımıyla birlikte kasıtlıydı.
Büyüklüğü beş bin fit kareden büyük olan kayıkhane, tekne koleksiyonunu barındıran ilk katıyla sudan bir ev gibi görünüyordu. İkinci katta dört yatak odası, bir mutfak, oturma, yemek ve oyun odaları vardı. Yıllar geçtikçe bu, Acheron şehre her geldiğinde misafir konaklama yeri olarak hizmet etmişti.
Wulf, Stryker'ın mülkünün bu kadar aşağısında bir kaçış yolu olduğunu anlayacak kadar zeki olmadığını umuyordu.
Tünelin sonunda, kayıkhanenin arkasında bir saklama dolabının içinde açılan gizli bir kapıya çıkan çelik bir merdiven vardı.
İlk önce Wulf gitti, her şeye hazırdı. Bu kapıdaki kilit yangın durumunda manueldi.
Wulf şifreyi çevirdi ve ardından serbest bırakma sesinin duyulmasını bekledi.
En kötüsünü bekleyerek yavaşça kapıyı itti.
Odada veya dışında hiçbir hareket yoktu. Yürüyen birinin ya da bir şeyin sesi yok. Birkaç dakika dinledi ama tek duyabildiği buzun çıtırtısı ve rüzgarın uğultusuydu.
Her şey yolunda görünüyordu…
Gizli kapıdan geçerek Cassandra'nın kalkmasına yardım etmek için uzandı. Chris ve ardından Kat tırmanırken, o dolabın içinde biraz uzaklaştı.
"Tamam," diye fısıldadı Wulf onlara. "Şimdiye kadar iyi görünüyor. Seni istiyorum," dedi Cassandra'ya.
"ve Chris geride kalsın. Herhangi bir şey olursa, siz ikiniz tünellere geri dönün ve kapıyı arkanızdan kilitlemek için kırmızı düğmeye basın.
Ya sen ve Kat? diye sordu.
"Kendi başımızın çaresine bakacağız. Sen ve Chris önemli şeylersiniz."
Cassandra'nın gözleri ona aynı fikirde olmadığını söylüyordu.
"Tekneyi emniyet kemerinden buza indirmek birkaç dakika sürer," diye açıkladı ona. "Umalım ki Daimonlar bunu duymasın."
Cassandra başını salladı ve onu hafifçe öptü. "Dikkat olmak."
Wulf ona nazikçe sarıldı ve ardından kapıyı açtı. Bir adım attı, sonra ayağı yerdeki büyük ve sağlam bir şeye çarptığında duraksadı.
Hayır bekle.
Geride kalan bir giysiydi. Ona Daimon'u hatırlatan bir şey kaldı.
Wulf geri çekilebilir kılıcını çizmesinden çekerken aynı anda hafif bir gölge ona doğru hareket etti. Saldırmak için hazırlandı.
"Sorun değil," diye fısıldadı kadınsı bir ses. "Ben bir dostum."
Wulf sakinleşmekten çok uzaktı.
Cassandra'nın telaşla nefesinin kesildiğini duydu. Ona doğru baktığında, onun ne yapacağından emin değilmiş gibi kapı eşiğinde tereddüt ettiğini gördü.
"Phoebe?" nefes aldı. "Gerçekten sen misin?"

Phoebe, annesiyle birlikte ölen kız kardeşlerinden birinin adıydı.
Gölge, Cassandra'nınkine çarpıcı biçimde benzeyen yüzünü görebilmeleri için ışığa adım attı. Tek farkları saçlarıydı. Phoebe'ninki altın sarısı ve düzdü ve Cassandra'nın sıkı, çilek sarısı bukleleri vardı. Phoebe siyah bir pantolon giymişti ve üzerinde herhangi bir silah varmış gibi görünmüyordu. Benim, Cassie. Ben sana yardım etmek için buradayım."
Cassandra geri çekildi ve yeni gelene şüpheyle bakan Chris'le çarpıştı.
Kat bile gergindi.
Cassandra, kız kardeşine bir kez daha inanmazlık yaptı. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."
"Ben öldüm," diye fısıldadı Phoebe.
"Sen bir Daimon'sun," dedi Wulf suçlarcasına.
Phoebe başını salladı.
Ah, Phoebe, dedi Cassandra, sesi hayal kırıklığıyla kalınlaşmıştı. "Nasıl yapabildin?"
"Beni yargılama küçük kardeşim. nedenlerim vardı Şimdi seni güvenli bir yere götürmeliyiz."
Cassandra kaskatı kesilerek, Sanki sana güvenecekmişim gibi, dedi. "Demo Amca'yı hatırlıyorum."
"Ben Demos Amca değilim ve seni kendime dönüştürmeye hiç niyetim yok."
Phoebe ona doğru bir adım attı ama Wulf, niyetinin ne olduğunu anlayana kadar onun Cassandra'ya yaklaşmasını engelledi.
Phoebe ona sinirli bir bakış attı, sonra tekrar kardeşine baktı. Lütfen Cassie, bana inanmalısın. Sana asla ama asla zarar vermem. Annemin ruhu üzerine yemin ederim."
Kapıdan başka bir Daimon girdi. Erkek. Uzun boylu ve sarışındı ve Wulf onu kulüpten çok iyi hatırlıyordu. Daimon onun içini tekmeledi.
Bu, Stryker'dan babası olarak söz eden Daimon'du.
Kat'in nefesi kesildi.
"Acele et, Phe," dedi Daimon, Cassandra'nın kız kardeşine. "Bunu daha fazla örtbas edemem." Wulf'un bakışlarıyla gözünü kırpmadan karşılaşacak kadar uzun süre durakladı. İki adamın öfkesi ve nefreti, Cassandra'yı ürpertecek kadar somuttu. Birinin diğerine her an saldırmasını yarı yarıya bekliyordu.
"Neden bize yardım ediyorsun?" diye sordu.
Daimon tiksintiyle dudağını büktü. "Sanki seni umursuyorum, Kara Avcı. Ben sadece karımın küçük kız kardeşini korumasına yardım etmek için buradayım. Ki bence hala aptalca bir fikir."
Kendisine sinirle bakan Phoebe'ye baktı.
Phoebe, "Yarın bu konuda kendini daha iyi hissedeceksin," dedi.
Daimon homurdandı. "Seni sevmem iyi bir şey."
Kat ağzı açık kaldı. "Urian'ın bir kalbi mi var? Kim biliyordu?"
Urian ona ters ters baktı. "Kapa çeneni, Abadonna."
Cassandra, Urian ona yaklaşırken Phoebe'nin yüzündeki aşkı gördü. Phoebe, "Annem öldüğünde beni kurtaran Urian," diye açıkladı. "Bomba patladıktan

sonra beni arabadan çekip sakladı. Annemi ve Nia'yı da kurtarmaya çalıştı ama onlara zamanında yetişemedi.”
Cassandra bu konuda ne düşüneceğini bilemedi. Hayatları boyunca Urian'ın türü tarafından kovalandıklarında, bırakın Stryker'la akraba olanı bir Daimon'un onlara yardım etmesi mantıklı değildi. "Neden?"
"Bunun için zaman yok," diye tısladı Urian. "Babam aptal bir adam değil. Ölen iki adamdan haber alamayınca çabucak anlayacaktır.”
Phoebe başını salladı ve ardından Cassandra'ya döndü. Senden bana güvenmeni istiyorum Cassie. Yemin ederim pişman olmayacaksın.”
Cassandra, Wulf ve Kat ile kaşlarını çattı. "Ona güvenebileceğimizi düşünüyorum."
Wulf önce Urian'a sonra da Kat'a baktı. "Sadist olduklarını söylemiştin. Bizim kafamızla oynama ihtimalleri var mı?”
Urian buna alçak, acı bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrin yok."
Phoebe kocasının karnına bir şaplak attı. "Dikkatli ol Uri. Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun.”
Karısına kaşlarını çatan Urian, karısının vurduğu karnını ovuşturdu ama başka bir şey söylemedi.
Devam et, dedi Kat. "Yalan söylüyorsa, artık onu nasıl inciteceğimi biliyorum." Bakışları anlamlı bir şekilde Phoebe'ye gitti.
Urian kaskatı kesildi. "Yok edici olsun ya da olmasın, ona dokunursan seni öldürürüm Katra."
"O zaman birbirimizi anlarız," dedi Wulf. "Çünkü Cassandra'ya bir şey olursa, Kat sorunlarının en küçüğü."
Urian öne çıktı ama Phoebe onu geri gitmeye zorladı. "Acele etmemiz gerektiğini söylemiştin."
Phoebe'ye bakıp başını sallayınca Urian'ın sert yüz hatları yumuşadı. Başka bir söz söylemeden, onları çoktan buzun üzerinde bekleyen siyah bir şişme bota doğru götürdü.
Gemiye önce Chris bindi, ardından Kat.
Cassandra da aynı şeyi yaptı. "Bu, Kanadalı Atlıların arama ve kurtarma için kullandığı tekneyle aynı mı?" Wulf'a sordu.
Wulf gücenmiş gibi boğazını temizledi. "İkisini de aynı şirket yapıyor ama benimkinin biraz daha güzel olduğunu düşünmek isterim."
Ve öyleydi. Yastıklı sandalyelere kadar aşırı peluş.
"Evet," dedi Chris koltuğa oturup kemerini bağlarken. "Dudley Do-Right biziz."
Wulf dümeni alırken Cassandra ona gülümsedi. Ablası atladı, sonra kocasının rıhtımda kaldığını ve onlara katılmak için herhangi bir harekette bulunmadığını anlayınca duraksadı.
Phoebe'nin yüzü daha da solgundu. "Bizimle gel, Uri," diye yalvardı, uzanıp onun elini tuttu. Sesi gerginlik ve endişe doluydu.
Cassandra, her birinin ne kadar tutunmak ve asla bırakmamak istediğini gösteren birleşik ellerine baktı.
"Bunu öğrenirlerse seni öldürürler."

Özlemle Phoebe'ye bakan Urian'ın yüzündeki acı, Cassandra'nın ikisi için de acı çekmesine neden oldu. "Yapamam bebeğim, yapamayacağımı biliyorsun. Kalmak ve izlerini örtmek zorundayım ama mümkün olan en kısa sürede seninle iletişime geçeceğime söz veriyorum." Phoebe'yi tutkuyla öptü, sonra elini öptü ve gitmesine izin verdi. "Dikkatli ol."
"Sen de."
Başıyla onayladı, ardından koşum takımının son parçasını da çıkardı.
"Karıma iyi bak, Kara Avcı."
Wulf, Phoebe'ye baktı ve başını salladı. "Teşekkürler Daimon."
Urian alay etti. "Bahse girerim bu sözleri söyleyeceğini hiç düşünmemiştin."
Urian, bir grup Daimon kayıkhaneye girdiğinde aynı anda rıhtımın kapılarını kaldırdı.
Phoebe nefesini tuttu ve kocasını aramaya başladı. Wulf motoru çalıştırıp buzun üzerinden kuzeye uçarken Chris onu geri çekti. Neyse ki, rüzgar yanlarındaydı ve hızla hızlandılar.
"HAYIR!" Phoebe gölü hızla geçerlerken çığlık attı. "Onu bırakamayız."
Başka seçeneğimiz yok, dedi Chris. "Üzgünüm."
Cassandra ablasının yüzündeki çaresizliği gördü ama Phoebe ağlamadı. Arkalarında, hızla gözden kaybolan kayıkhaneye baktı, gözleri dehşetle doluydu.
Kalbi gümbür gümbür atan Cassandra emniyet kemerini sıkıca tuttu. "Ne kadar hızlı gidiyoruz?"
Chris'e sordu.
"En az yüzden fazla," diye yanıtladı. "Bu şeyler rüzgarla yüz kırk kadar hızlı hareket edebilir, ama rüzgara karşı sadece kırk kadar."
Vay. Kayıkhane çoktan gözden kaybolmuş olmasına rağmen hâlâ arkasına bakmayı bırakmamış olan kız kardeşine baktı.
O iyi olacak, Phoebe, dedi Kat. "Babası ona gerçekten zarar vermezdi. Stryker psikotik olabilir ama Urian'ı seviyor."
Phoebe'nin yüzü şüphesinin her parçasını gösteriyordu.
Phoebe, Wulf'a, "Kuzeye gitmeye devam et," dedi. "Hepinizi saklayabileceğimiz güvenli bir yerimiz var."
Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Cassandra, Hollywood'dan geliyormuş gibi görünen bir şeyin şiddetli çığlığını duydu. Bunu kanat çırpma sesleri takip etti.
Yukarı baktığında ejderhanın onlara doğru geldiğini gördü.
"Oh, benim..." Korku onu boğarken sözlerini bitiremedi.
Kat anında tepki verdi. Kendini Cassandra'nın üzerine attı.
Ejderha, yaptıklarından bıkmış gibi daha yüksek sesle çığlık attı. Teknenin pruvasında ateş patladı.
Wulf hiç yavaşlamadı. Silahını çıkardı ve ejderhaya ateş etti.
Ejderha geldiği gibi çığlık atarak doğruca üzerlerine atıldı. Cassandra kurşunların ona çarptığını görebiliyordu. Ejderha geri çekildi ama gerçekten yavaşlamadı ya da yönünü değiştirmedi.
Tek bir kararlılıkla onlara doğru devam etti.

Daha yakın.
Daha yakın…
O kadar yaklaştı ki ejderhanın sıcak nefesini hissedebiliyordu.
Wulf şarjörünü yeniden doldurdu ve daha fazla mermi ateşledi.
Cassandra tam onları yutacağından emin olduğu anda ejderha anında ortadan kayboldu.
Tam on saniye boyunca kimse kıpırdamadı.
"Ne oldu?" diye sordu.
Geri çağrılmış olmalı, diye yanıtladı Kat. "Onu bu şekilde durdurabilecek tek şey buydu."
Wulf sonunda bir derece yavaşladı. "Kim tarafından hatırlandı?"
Yok Edici, dedi Phoebe. "Kat'i incitmesine izin vermeyecek."
Peki bu neden, Kat? diye sordu.
Kat bu sorudan rahatsız olmuşa benziyordu. "Stryker gibi ben de onun hizmetkarlarından biriyim."
Artemis'e hizmet ettiğini sanıyordum, dedi Cassandra.
"İkisine de hizmet ediyorum."
Cassandra, arkadaşına bakarken başını eğdi. Yıllardır tanıdığını düşündüğü biri ve şimdi Kat hakkında gerçekten hiçbir şey bilmediğini fark etti.
"Soru," dedi Cassandra, kalbi korkuyla çarpıyordu. “Çıkar çatışmanız olduğunda ne olur? O halde hangisini takip edeceksin Kat?”

Bölüm 11

Kat ona öfkeyle baktı. "Bence bunun cevabı oldukça açık. Buradayım, değil mi?”
"Sen?" diye sordu Cassandra, öfkesi patlayarak. "Ne zaman arkamı dönsem, kuyruğumda bir Daimon varmış gibi görünüyor. Şimdi her geçen gün senin hakkında geçmişte bana söylemeyi uygun bir şekilde ihmal ettiğin hayati bir gerçeği öğreniyorum… ah… beş yıl. Bu noktada birine güvenebileceğimi nasıl bilebilirim?
Kat, Cassandra'dan uzaklaşırken incinmiş görünüyordu. "Benden şüphe ettiğine inanamıyorum."
"Cassie-"
"Bana Cassie yapma Phoebe," dedi kız kardeşine ters ters bakarak. "Neden bana hayatta olduğunu söyleme zahmetine girmedin? Bir kartpostalın seni öldürmeyeceğini biliyorsun. Hiçbir kelime oyunu amaçlanmadı.
Phoebe ona kızgın bir bakış attı. “Benimle o tonu almaya cüret etme! Urian ve ben senin için her şeyi riske attıktan sonra olmaz. Bildiğim kadarıyla şu anda orada onu öldürüyorlar.”
Ablasının sesindeki titreme Cassandra'nın aklını başına topladı ve onu sakinleştirdi. "Üzgünüm Phoebe. Kat. Sadece korktum."
Kat onun ayağa kalkmasına yardım etti ama Cassandra koltuğuna geri dönmek yerine Wulf'un koltuğuna yöneldi. Tekneyi yalnızca kucağında güvenle oturabilmesi için yeterince yavaşlattı.
En azından orada kendini güvende hissediyordu. Güvenli. Ona dolaylı olarak güveniyordu.
"İyi olacaksın, Cassandra," dedi, teknenin uğultusunu bastırarak, onun saçlarına doğru.
Ona daha çok sokuldu ve onun sıcak, erkeksi kokusunu içine çekti. Cassandra, onları kendisini dehşete düşüren bir geleceğe götürürken sımsıkı sarıldı.

* * *

Şafak geliyordu. Cassandra, Wulf'un yanındaki özel yapım, büyük ölçüde değiştirilmiş Land Rover'da sessizce sürerken bunu hissedebiliyordu. Işınlara karşı bağışıklığı vardı ama Wulf ve kız kardeşinin olmadığını biliyordu. Chris arka koltukta, Kat ile Phoebe'nin arasında, başı Kat'ın omzunda oturmuş uyuyordu, bu sırada Kat gergin bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu.

Tekneyi bir saatten uzun bir süre önce geride bırakmışlardı ve şimdi çok arazili bir Land Rover'ın içindeydiler ve Phoebe'nin adını bilmediği bir varış noktasına doğru yarışıyorlardı. Onlara sadece yön verdi.
"Ne kadar uzun?" diye sordu.
"Fazla uzak değil." Phoebe'nin sesindeki belirsiz endişe, sözlerini yalanladı.

Cassandra Wulf'un elini tuttu. Güven verircesine parmaklarını sıktı ama konuşmadı.
"Gün doğmadan yetişecek miyiz?" kız kardeşine sordu.
"Yakın olacak." Sonra Phoebe alçak sesle, "Gerçekten yakın," sözlerini mırıldandı.
Cassandra, arabayı sürerken Wulf'u izledi. Karın parlamasına yardımcı olması için güneş gözlüklerini takmıştı ama gece o kadar karanlıktı ki, onun nasıl gördüğünden hiç emin değildi. Bıyıklı çenesi gergin ve gergindi. Hiçbir şey söylememesine rağmen, gösterge panelindeki saate nasıl baktığını fark etti.
Güneş onu öldürmeden gidecekleri yere varmaları için dua etti.
Korkusu onu alt etmeden önce uzaklaştırmaya çalışarak, birleşik ellerine baktı. Elini siyah örgü eldivenleri kapatmıştı. Çıplak parmakları uzun ve erkeksiydi. Koruyucu bir savaşçının elleri.
Kendi yeminli düşmanı olan bir ırktan doğmuş bir arkadaş ve sevgili bulacağını kim düşünebilirdi?
Ve yine de, bebeğini kurtarabilecek ve koruyabilecek tek şeyin o olduğunu bilerek burada oturuyordu. Çocuğunu korumak için isteyerek öleceğini bilmek. Kalbi bu bilgiyle ve gökyüzü aydınlanırken hissettiği gerginlikle sızladı.
O ölemezdi. Elbette Kader bu kadar acımasız olmazdı.
Cassandra, eldivenini çıkaracak kadar onun elini bıraktı, sonra elini tekrar onun eline aldı. Onunla fiziksel bir bağa ihtiyacı vardı.
Ona baktı ve cesaret verici bir gülümseme sundu.
Oradan sağa dön, dedi Phoebe, yol olmayan küçük bir patikayı işaret etmek için aralarında öne doğru eğilerek.
Wulf bunu sorgulamadı. Zaman yoktu. Bunun yerine, onun gösterdiği gibi döndü.
Ona güvendiği için aptaldı, bunu biliyordu. Ama başka seçenek yoktu. Ayrıca Phoebe henüz onlara ihanet etmemişti.
Olsa bile, bunun bedelini ödeyeceğinden emin olacaktı. Cassandra'nın peşine düşmeye cesaret eden herkesle birlikte.
Ormana çarptılar, SUV'nin zırh kaplaması daha küçük ağaçların arasından geçmeyi ve kar, buz ve moloz üzerinde hareket etmeyi nispeten kolaylaştırdı. Wulf, Land Rover engebeli arazide zıplarken daha iyi görebilmek için ışıkları kapattı.
Chris bir lanetle uyandı. "Stryker geri döndü mü?"
Hayır, dedi Kat ona. "Yoldan ayrılmak zorunda kaldık"
Wulf, SUV'un lastiklerinin yerini almış olan tank paletlerinden birini fırlatmamak için biraz yavaşladı. Bu iklimde çok daha dayanıklıydılar, ama yine de yanılmaz olmaktan çok uzaklardı ve ihtiyacı olan son şey, gün ışığı bu kadar yakınken açıkta mahsur kalmaktı.
Tam güneş dağın üzerinden görünürken ağaçların arasından geçerek bir mağaraya geldi.
Onun dışında duran üç Apollit vardı. Beklemek.

Cassandra tısladı ve elini bıraktı.
"Sorun değil," dedi Phoebe kapısını açıp kamyondan atlarken.
Wulf, Phoebe'nin adamlara doğru koşup onları işaret etmesini izlerken tereddüt etti.
"Pekala," diye soludu, güneşin tepelerin üzerinden süzülmeye başlamasını izleyerek. “Bu bir hakikat anı. Artık onlardan kaçamayız.”
"Sonuna kadar seninleyim," diye soludu Kat arka koltuktan.
Chris başını salladı. "Ben de."
Wulf, eli kılıcının kabzasında, dışarı kaymadan önce Cassandra ve Chris'e, "Burada kalın," dedi.
Kat onunla çıktı.
Chris başını neredeyse onunkiyle aynı hizada olacak şekilde öne doğru eğildi. "Onlar düşündüğüm şey mi?"
"Evet," dedi Cassandra nefesini tutarak. "Onlar Apollitler ve bizi gördüklerine sevinmiş görünmüyorlar."
Apollite'ler, Kat ve Wulf'a şüpheyle baktılar. Aralarındaki nefret, Urian'ın Wulf'un kayıkhanesinde Wulf'la karşılaştığı zamandan bile daha şiddetliydi. Cassandra'nın kanının donmasına neden oldu.
Phoebe tepedeki güneşi işaret etti ve adamlara bir şeyler söyledi. Yine de hareket etmediler.
Wulf omzunun üzerinden Cassandra'ya bakana kadar. Bakışları onunkilerle buluştu ve ona hafifçe başını salladı.
Yüzü okunamaz halde, tüm silahlarını teslim etti.
Cassandra'nın kalbi güm güm atıyordu. Onu öldürürler miydi?
Silahlarını asla düşmanlarına teslim etmeyeceğini biliyordu. Sonuna kadar savaşacaktı. Ama onun için kendini teslim etmişti.
Apollite'ler, Kat onlar için geri gelirken onu Phoebe ile birlikte içeri aldı.
"Neler oluyor?" diye sordu.
Kat yorgun bir nefes verdi. "Hiçbirine zarar vermediğinden emin olmak için Wulf'u gözaltına alıyorlar. Haydi, içeride seni bekleyen bir doktorları var.”
Cassandra gözden kaybolduklarını yöne bakarken tereddüt etti. "Onlara gerçekten güveniyor musun?"
"Bilmiyorum. Yapıyor musun?"
Bunu düşündü ve cevaptan tam olarak emin değildi. Phoebe'ye güveniyorum. Bence."
Kat buna güldü.
Cassandra kamyondan indi ve Kat'in kendisini ve Chris'i Wulf'un götürüldüğü mağaraya götürmesine izin verdi.
Phoebe onları içeride karşıladı. "Korkma Cassie. Hepimiz sizin ve bebeğinizin ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Burada kimse ikinize de zarar veremez. Yemin ederim."
Cassandra, kız kardeşinin bunu kastettiğini ummaktan başka çaresi yoktu.
"Biz Kimiz?"
Phoebe onları mağaranın derinliklerine götürürken, "Burası bir Apollite topluluğu," dedi. "Kuzey Amerika'daki en yaşlılardan biri."

"Ama neden şimdi bana yardım ediyorsun?" diye sordu. "Bunca yıldır avlandığımı bilmiyormuşsun gibi değil."
Phoebe bu soruya üzülmüş görünüyordu. "Yaşadığını biliyordum ve bizim çizgimizi devam ettireceğini umuyordum. Nasıl karşılayacağından korktuğum için sana hala var olduğumu söylemeye korkuyordum. Böylesi daha kolay olur diye düşündüm."
"Öyleyse neden şimdi değişelim?"
"Çünkü birkaç gün önce Spawn adında bir Apollite aradı ve olanları anlattı. Urian'la konuşup babasının ne planladığını öğrenince seni artık yalnız bırakamayacağımı anladım. Biz kardeşiz Cassandra ve bebeğin yaşamalı.
Mağaranın arkasında, Phoebe elini bir yayın asansör kapısını açtığı taşlardan birine koydu.
Chris abartılı bir şekilde esnedi. "Kutsal El Bombası Batman, burası bir yarasa mağarası."
Cassandra ona komik bir bakış attı.
"Hadi ama," dedi Chris, "bundaki mizahı benden başkası mı görmeli?"
Eğlenmeyen üç yüze baktı. "Değil sanırım."
Asansöre önce Cassandra girdi. "Dışarıda gördüğüm adamlar ne olacak? Onlar kim?"
Phoebe sonra girdi. "Onlar bizim yönetici konseyimiz. Onların doğrudan onayı olmadan burada hiçbir şey yapılamaz."
Kat ve Chris onlara katıldı. Asansörün kapısı kapandı.
"Burada hiç Daimon var mı?" diye sordu Chris, Phoebe asansörü aşağı doğru hareket ettirmek için bir düğmeye basarken.
Phoebe mahcup bir şekilde, "Bu topluluktaki tek Daimon benim," dedi. "Urian'a yardımına borçlu oldukları için burada yaşamama izin veriyorlar. Kendime veya onların varlığına dikkat çekmediğim sürece kalabilirim."
Asansör aşağı doğru devam ederken Cassandra, Apollite kolonisinden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ya da kız kardeşi. Uzun zaman önce Phoebe'ye tereddüt etmeden güvenebilirdi ama o, kendi hayatını sürdürmek için başka birinin hayatını alamayan bir Phoebe'ydi.
Bu yeni Phoebe onu korkuttu.
Cassandra'nın kulakları patlayarak dağın çok altına gittiklerini anladı. Kapılar açıldığında kendini bir bilimkurgu filmine adım atmış gibi hissetti. Her şey fütüristik bir şehir gibi şekillendirildi. Çelik ve betondan yapılmış duvarlar, güneş ışığını ve güzelliği tasvir eden parlak duvar resimleriyle boyanmıştı.
Grubu, muhtemelen bir futbol sahası büyüklüğündeki merkezi bir alana çıktı.
Her yerde, diğer alanlara açılan daha fazla koridor gösteren açıklıklar vardı. Bu ana bölgede yiyecek satıcıları dışında her türden dükkan vardı - birbirlerinin kanıyla geçindikleri için Apollitlerin buna ihtiyacı olmayacaktı.
Phoebe, onlara bakmak için durmuş olan bir avuç Apolli'nin yanından geçerken, "Şehrin adı Elysia," diye açıkladı. "Buradaki Apollitlerin çoğu tüm hayatlarını yerin altında yaşıyor. Yukarı çıkıp insanları ve onların şiddetini

görmek istemiyorlar. Akrabalarının avlanıp katledildiğini de görmek istemiyorlar.”
Chris, "Buna istisna yapıyorum," dedi. “Ben şiddet yanlısı değilim. En azından diğer insanları ememiyorum.”
"Sesini alçalt," diye uyardı Phoebe. "İnsanlar benim halkıma karşı hiçbir zaman nazik olmadılar.
Bizi Kara Avcılardan bile daha fazla avladılar ve zulmettiler. Burada bir azınlıksınız ve eğer halkımdan herhangi birini tehdit ederseniz, şiddet yanlısı olup olmadığınızı öğrenme zahmetine girmeden sizi öldürebilirler.”
Chris ağzını kapattı.
Cassandra, Phoebe onları soldaki bir koridora doğru götürürken topladıkları alaycı bakışları gördü.
"Daimon'u dönüştüren Apollitlere ne yapıyorlar?" diye sordu Chris, diğer Apollite'lerden uzaklaşır uzaklaşmaz.
"Sürekli bir insan ruhu diyeti gerektirdiklerinden burada hiçbir Daimon'a müsamaha gösterilmez. Bir Apollite Daimon'a gitmeye karar verirse, gitmelerine izin verilir, ancak asla buraya geri dönemezler.
Durmadan."
"Yine de burada yaşıyorsun," dedi Kat. "Neden?"
"Sana söyledim, Urian onları koruyor. Onlara buranın nasıl inşa edileceğini gösteren oydu.”
"Neden?" Kat bastı.
Phoebe durdu ve Kat'e ölçülü bir bakış atmak için döndü. "Onun hakkında ne düşünürsen düşün, Katra, kocam iyi bir adam. O sadece halkı için en iyisini istiyor.” Phoebe'nin bakışları Cassandra'ya gitti. "Urian, lanetli bir Apollite olarak doğan ilk çocuktu."
Cassandra bu haber karşısında nefesini tuttu. "Bu onu-"
Phoebe onun için cümlesini tamamlayarak, "On bir bin yaşından büyük," dedi. "Evet. Onunla seyahat eden savaşçıların çoğu o kadar yaşlı. Tarihimizin en başına kadar gidiyorlar.”
Chris alçak bir ıslık çaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"
Yok Edici onları koruyor, diye yanıtladı Kat. "Kara Avcıların Artemis'e hizmet etmesi gibi, gerçek Spathis de ona hizmet ediyor." Kat sanki bu çatışma ona acı veriyormuş gibi içini çekti. "Artemis ve Apollymi ilk günden beri savaş halindeler. Yok Edici, Artemis onu kandırdığı için esaret altındadır ve tüm zamanını Artemis'in işkencesini ve ölümünü planlayarak geçirir. Dışarı çıkarsa, Apollymi onu yok edecek.”
Cassandra kaşlarını çattı. "Yok Edici neden Artemis'ten nefret ediyor?"
"Aşk. Neden başka?” dedi Kat basitçe. "Aşk, nefret ve intikam dünyadaki en güçlü duygulardır. Apollymi, evrende en çok sevdiği şeyi öldürdüğü için Artemis'ten intikam almak istiyor.
"Ve bu?"
"Bunu söyleyerek ikisine de asla ihanet etmem."
"Bir yere yazar mısın?" diye sordu.
Kat gözlerini devirdi.

Cassandra ve Phoebe başlarını salladılar.
Ah, evet, sanki ikiniz aynı şeyi düşünmüyormuşsunuz gibi, dedi Chris.
Phoebe onlara kendisini tekrar takip etmelerini işaret etti. Onları kapılarla kaplı bir koridordan geçirdi. “Bunlar apartmanlar. Size dört yatak odalı büyük bir birim verilecektir.
Benimki ayrı bir koridorda. Sizi daha yakınımda görmek isterdim ama bu, hepinizi barındıracak kadar büyük olan tek yerdi ve numaranızı paylaşmanın akıllıca olacağını düşünmedim.”
Cassandra da Phoebe'ye daha yakın olmayı diledi. Ablasıyla yapacak çok işi vardı. "Wulf orada mı?"
Hayır, dedi Phoebe bakışlarını kaçırarak. "Bir nezarethaneye götürüldü."
Cassandra önce şaşırdı, sonra kızdı. "Affedersin?"
"O bizim düşmanımız, Cassie. Ne yapmamızı beklersiniz?”
"Onu serbest bırakmanı bekliyorum. Şimdi."
"Yapamam."
Cassandra olduğu yerde kalakaldı. "O zaman bana buradan çıkış kapısını göster."
Phoebe'nin yüzü, onun inançsızlığını yansıtıyordu. "Ne?"
"Beni duydun. O hoş karşılanmadıkça burada kalmayacağım. Benim için hayatını riske attı.
Evi benim yüzümden yıkıldı ve bebeğimin babasına hükümlü muamelesi yapılırken ben rahat yaşayamam.”
Arkalarından biri alkışlamaya başladı.
Cassandra, onu gölgede bırakan bir adamı görmek için döndü. Yaklaşık yedi fit yüksekliğinde bir yerde dururken muhteşemdi. Sarışın ve ince, onun yaşlarında görünüyordu.
"Güzel konuşma prenses. Hiçbir şeyi değiştirmez.”
Cassandra bakışlarını ona dikti. "O zaman iyi bir kıç tekmelemeye ne dersin?"
Aslında güldü. "Hamile misin."
O kadar da hamile değil. Bileğindeki hançerlerden birini adama fırlattı. Kafasının biraz ilerisindeki duvara gömüldü.
Yüzü tüm mizahını kaybetti.
"Bir sonraki senin kalbine girecek."
Cassie, dur! diye emretti Phoebe, onun kolunu tutarak.
Cassandra omuz silkti. "HAYIR. Tüm yetişkinliğimi, sefaletinden peşimden gelme hatasını yapan herhangi bir Daimon'u veya Apollite'yi koyarak geçirdim. Kat ve benim, Wulf'u kurtarmak için burayı yıkamayacağımızı bir an düşünürsen, o zaman tekrar düşünmen gerekir."
"Ya ölürsen?" diye sordu.
"O zaman hepimiz kaybederiz."
Düşünceli düşünceli ona baktı. "Blöf yapıyorsun."
Cassandra, Kat ile kararlı bir şekilde bakıştı.
"Her zaman iyi bir dövüş için can attığımı biliyorsun." Kat ceketinin cebinden dövüş asasını çıkardı ve uzattı.

Adamın burun delikleri, onların onunla çatışmaya hazırlandıklarını görünce alevlendi. "Seni koruduğum için gösterdiğim iyiliğin karşılığını böyle mi ödüyorsun?"
"Hayır," dedi Cassandra hissetmediği bir sakinlikle. "Beni koruyan adama borcumu böyle ödüyorum. Yaptığı onca şeyden sonra Wulf'un bu şekilde tutulduğunu görmeyeceğim."
Adamın dövüşmesini bekliyordu, bunun yerine adam geri çekildi ve saygıyla ona doğru başını eğdi.
"Bir Spathi'nin cesaretine sahip."
Phoebe yüzü gururla parlayarak, "Sana söylemiştim," dedi.
Adam onlara hafif bir gülümseme sundu. "Phoebe ile içeri gir prenses, Kara Avcını sana getirteyim."
Cassandra, ona güvenip güvenmemesi gerektiğinden emin olamayarak ona şüpheyle baktı. "Söz?"
"Evet."
Hala şüpheci olan Cassandra, kız kardeşine baktı. "Buna güvenebilir miyim?"
"Yapabilirsiniz. Shanus bizim Yüksek Danışmanımızdır. Asla yalan söylemez."
"Phoebe," dedi Cassandra içtenlikle, "bana bak."
O yaptı.
"Bana gerçeği söyle. Burada güvende miyiz?"
"Evet, değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim, Urian'ın hayatı bile. Buradasınız çünkü Stryker sizin için bir Apollite komünü aramayı asla düşünmeyecektir. Buradaki her birimiz, bebeğiniz ölürse dünyanın da öldüğünü biliyoruz. Ve hayatlarımız, oldukları gibi, bizim için hala değerlidir. Buradaki insanlar için yirmi yedi yıl hiç olmamasından iyidir."
Cassandra derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Tamam aşkım."
Shanus izin isteyip yeni evlerini keşfetmeleri için onlardan ayrılırken Phoebe arkasından kapıyı açtı.
Cassandra son derece güzel bir oturma odasına girdi. Muhtemelen dört ila beş yüz fit kare, normal bir insan evinde olabilecek her şeye sahipti. Doldurulmuş bir kanepe ve iki kişilik koltuk, televizyon, stereo ve DVD oynatıcı ile tamamlanmış eğlence merkezi.
"Bu şey işe yarıyor mu?" diye sordu Chris, incelemek için yanına gelirken.
"Evet," dedi Phoebe. "İnsan dünyasını bize indirebilecek rölelere ve yukarı bağlantılara sahibiz."
Kat, ana oturma alanının dışındaki yatak odalarının ve banyonun kapılarını açtı.
"Mutfak nerde?"
Phoebe, "Bizim mutfağımız yok," diye açıkladı. "Ama meclis üyeleri sizin için bir mikrodalga fırın ve buzdolabı getirmeye çalışıyorlar. Bakkaliye ile birlikte. Çok yakında burada hepinizin yiyeceği bir şeyler olmalı."
Phoebe onlara sehpanın üzerindeki küçük, koyu yeşil bir kutuyu gösterdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa dahili telefon burada. Sadece düğmeye basın ve

operatörlerden biri size yardımcı olacaktır. Bana seslenmek istiyorsan, onlara Urian'ın karısını istediğini söyle, seni hangi Phoebe'ye bağlayacaklarını bilsinler."
Kapıda bir vuruş sesi duyuldu.
Cassandra, Kat ve Chris'in yanında dururken Phoebe kapıyı açmaya gitti.
"Siz ne düşünüyorsunuz?"
İyi görünüyor, dedi Chris. "Hiçbir kötü titreşim almıyorum, peki ya siz ikiniz?"
Kat omuz silkti. "Chris'e katılıyorum. Ama içimde hala onlara güvenmeyen bir parçam var.
Alınma Cass ama Apollitler dürüstlükleriyle tanınmazlar.”
"Bana anlat."
Cassandra mı?
Phoebe ile onun yaşındaki bir kadını görmek için döndü. Kadının sarı saçları topuz yapılmıştı ve kot pantolonla hafif pastel bir süveter giymişti.
"Ben Dr. Lakis," dedi, elini Cassandra'ya uzatarak. "Eğer sakıncası yoksa seni muayene etmek ve bebeğin nasıl olduğuna bakmak istiyorum."

* * *

Wulf hücrede oturmuş, kendini bu işe nasıl bulaştırdığını merak ediyordu. Bildiği her şey için Cassandra'yı öldürüyor olabilirlerdi ve o uysalca onu almalarına izin vermişti.

"Savaşmalıydım."
Küfür ederek, onu hapsettikleri küçük hücrede volta attı. Loş ve rutubetliydi, içinde sadece bir yatak ve tuvalet vardı. Hiç bir insan hapishanesine girmemişti ama filmlerde ve televizyonda gördüğü kadarıyla Apolliler bunu kendilerinden sonra modellemişlerdi.
Dışarıda ayak sesleri duydu.
"Kara Avcı için buradayım."
"Bize kalması söylendi."
"Mirasçı onu istiyor ve biz onu serbest bırakmadıkça korumamız altında kalmayacak."
Wulf bu değerli sözlere gülümsedi. Cassandra'ya bırak. Öte yandan, iş istediğini elde etmeye geldiğinde son derece inatçıydı.
Onun hakkında en çok sevdiği şeylerden biri buydu.
Bu düşünce içinden geçerken Wulf'un kalbi durdu. Onda hoşlandığı pek çok şey vardı.
Onun özleyeceği şeyler…
"Deli misin?" dışarıdaki gardiyan tartışmaya devam etti. "Hepimizi öldürecek."
"Apollitleri öldürmesine izin verilmiyor, bunu biliyorsun. Daimon'a gidene kadar hiçbir Karanlık Avcı bizi öldüremez."
"Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın?"

"Hayır," dedi Wulf, onu dışarıdan duyabilmeleri için yüksek sesle. "Seninkiyle bahse girmeye hazır. Şimdi beni buradan çıkar da Cassandra'nın yaralanmadığından emin olayım."
Kapı yavaşça açıldı ve kendisinden şaşırtıcı derecede uzun olan bir adam ortaya çıktı. Wulf'un böyle biriyle pek sık karşılaşmazdı.
"Demek onu koruyorsun," dedi adam sessizce.
"Evet."
Apollite ona garip bir bakış attı. "Onu seviyorsun." Bu bir açıklamaydı, soru değil.
"Onu zar zor tanıyorum."
Adam buna yarım bir gülümseme attı. "Kalp için zamanın bir anlamı yoktur." Elini gönülsüzce sıkan Wulf'a uzattı. Benim adım Shanus ve onu güvende tutmak için her şeyi yapacağınızı bilmekten memnunum. İyi. Şimdi gel, seni bekliyor."

* * *

Bir hemşire kan naklini hazırlarken Cassandra yatakta yatıyordu. Bu da iyi bir şeydi. Bu geceden önce de zayıftı ama Stryker'ın saldırısının getirdiği heyecan ondan çok şey alıp götürmüştü.

Doktor, onu makineye bağlayabilmeleri için ona kazak yerine giymesi için bir tişört verdi. İlk başta, kan içmeyi reddetmesine karşı çıkmışlardı. Görünüşe göre, Apollites titiz değildi, ama Cassandra'nın içinde bunu yapmak istemeyecek kadar insan vardı.
Kısa, hararetli bir tartışmadan sonra ona teslim oldular.
Doktor onu bir sonogram için hazırlarken Cassandra gömlek değiştirdi. Cassandra tekrar yatağa uzanırken, "Bebeğinize uyum sağlamak için normalden daha fazla kana ihtiyacınız olacak," diye açıkladı Dr. Lakis. Doktor, Cassandra'nın gömleğini kaldırarak hafif yuvarlak karnını ortaya çıkardı. "Apollite kanı daha güçlü olduğu ve içinde bebeğinizin ihtiyaç duyduğu besinleri barındıracağı için burada olmanız iyi bir şey. Ayrıca yarı insan olduğunuz için çok daha fazla demir ve kalsiyuma ihtiyacınız olacak. Bol miktarda vitaminle zenginleştirilmiş yiyecek yemeni sağlayacağım."
Cassandra, Kat'in kapının dışında bir şeyler söylediğini duydu. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve dinlemek için başını kaldırdı ama hiçbir şey çıkaramadı.
Garip. Chris ve Phoebe uyumak için odalarına çekilmişlerdi.
Wulf kapıdan içeri girdiğinde Cassandra dışarıyı kontrol etmek için yataktan kalkmak üzereydi.
O iyi kaslı erkek formunun 1,80 cm'lik tümünü görünce içini bir rahatlama kapladı.
Yorgun görünüyordu ama yaralanmamıştı. Vücudunun ve yüzünün muhteşemliğine içti.
Ancak doktor şüpheyle ona baktı. "Bebeğin babası siz misiniz?"
"Evet," dediler bir ağızdan.

Cassandra elini Wulf'a uzattı, o da tuttu, sonra parmak boğumlarını öptü.
Cassandra'nın karnına yağlı bir jel sürerken, "Tam zamanında geldin," dedi doktor.
Soğuk küreği kendisine dayadı.
Arabadaki makine öttü ve tısladı.
Cassandra, ayaklarını tekmeleyen minicik bebeği görene kadar ekranı endişeyle izledi.
Wulf'un eli onun elini sıktı.
"İşte burada," dedi doktor. "Dünyaya meydan okumaya hazır, sağlıklı, güzel bir çocuk."
"Erkek olduğunu nasıl anlarsın?" Cassandra, oğlunun esnemesini izlerken nefes nefese sordu.
Ona iribaş gibi göründü.
Dr. Lakis makineyle ölçü alırken, "Aslında henüz tam olarak söyleyemeyiz," dedi, "ama onu hissedebiliyorum. O güçlü. Her iki ebeveyni gibi bir dövüşçü."
Cassandra sağ gözünün kenarından bir damla yaş aktığını hissetti. Wulf onu öptü.
Ona baktı ve yüzündeki mutluluğu gördü. Oğluyla gurur duyuyordu.
Bebeğin küçük bir fotoğrafını bastırırken doktor, "Şu ana kadar her şey yolunda görünüyor," dedi. "Sadece çok daha fazla dinlenmen ve daha iyi bir diyet yemen gerekiyor."
Wulf ve Cassandra küçük resme bakarken doktor karnındaki yapışkan maddeyi sildi.
Bir meleğe benziyor, diye fısıldadı Cassandra.
"Bilmiyorum. Bence kurbağaya falan benziyor."
"Kurt!"
"Eh, öyle. Biraz."
Dr. Lakis?" Doktor durup ona bakana kadar bekledi. "Bebeğin yapacağını düşünüyor musun..." Cümlesini tamamlayamayarak duraksadı.
"Bir Apollite gibi ölmek mi?"
Cassandra endişeyle boğazı düğümlenmiş halde başını salladı.
Dr. Lakis'in gözleri sempatikti. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Buraya geldiğinde testler yapıp görebiliriz ama genetik garip bir şey, bu yüzden tahmin etmenin gerçekten bir yolu yok.
Boğazına oturan yumruyu yutan Cassandra, cevaplamak için can attığı diğer soruyu sormak için kendini zorladı. "Daha uzun yaşayıp yaşamayacağımı anlamanın bir yolu var mı?"
"Bunun cevabını zaten biliyorsun, Cassandra. Üzgünüm. Bazı insani özelliklere sahip şanslı kişilerden birisin, ama genetiğin güçlü bir şekilde Apollite. Kan naklinin ortasında olman bile her şeyi anlatıyor."
Cassandra'nın gözleri yaşlarla doldu, son umudunun da azaldığını hissetti.
"Yapabileceğimiz bir şey yok mu?" diye sordu.
"Daha uzun yaşamak için tek şansı Daimon'u dönüştürmek ve ona bu seçeneğe izin vereceğinden şüpheliyim."

Cassandra nasıl bir Apollite olacağını merak ederken bebeğinin resmini sıkıca kavradı.
O da mı lanetlenecekti?
Doktor ve hemşire onlarla birlikte odadayken daha fazla konuşmadı. Ancak Wulf'la yalnız kaldığında ona uzandı ve onu kendine yakın tuttu.
Yarından korkarak ona sıkıca sarıldı. Her şeyden korkuyorum.
"Her şey yoluna girecek, villakat," diye fısıldadı.
Bunun doğru olmasını ne kadar da isterdi. Yine de, en azından normal endişeleri olan normal bir çiftmiş gibi davranma hareketlerini yaptığı için memnundu.
Birisi kapıyı çaldı.
Cassandra, Wulf cevap vermeye gitmeden önce geri çekildi.
Phoebe'ydi. Wulf'u görmezden geldi ve Cassandra'nın yatakta oturduğu yere gitti. "Yeni giysiler isteyebileceğini düşündüm."
Cassandra, Phoebe elbise demetini yatağın ayakucuna koyarken ona teşekkür etti.
"Urian'dan bir şey duydun mu?" kız kardeşine sordu.
Phoebe üzgün bir şekilde başını salladı. "Ama bazen benimle konuşabilmesi için birkaç gün geçmesi gerekiyor. Bazen birkaç ay…"
Cassandra kız kardeşi için hissetti. Wulf'u çok uzun zamandır tanımıyordu ve yine de onunla her gün konuşamamayı hayal edemiyordu. Söylediği bir şeye onu güldürmemek. Ablası için çok daha kötü olmalı. "Neden onunla yaşamıyorsun?"
Phoebe ona "ah" bakışı attı. Babası beni öldürmeye çalıştı Cassie. O bizim ne yaptığımızı biliyor"—
kendini ve Cassandra'yı gösterdi - "benziyor. Bizi bir arada yakalarsa Urian'ı öldürür."
Wulf, Phoebe'nin yanında durmak için hareket etti. "Hala hayatta ve evli olduğuna göre, Apollo'nun soyu güvende, değil mi?"
"Hayır," dedi Phoebe özlemle. Yüzü karanlık ve üzgündü. Daimonlar çocuk sahibi olamaz.
Dark-Hunters gibi biz de ölüme gidiyoruz. Bu yüzden babam ve Cassie'nin de benim öldüğümü düşünmelerine izin verdim. Kim ve ne hale geldiğim konusunda onları daha da üzmeye gerek yoktu."
"Seni çok değiştirdi mi?" diye sordu. "Her zaman duyduğumuz gibi mi?"
"Evet ve hayır. Öldürme arzusuna karşı koymak zordur. Aldığın ruha dikkat etmelisin çünkü onun bir parçası da seninle karışıyor. Bence öldüren Daimonlar için durum benim gibiler için olanlardan farklı."
"'Senin gibiler' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu.
Cassandra, "Sen bir Anaimikos Daimon'sun," dedi.
Phoebe başını salladı.
Wulf'un kafası artık tamamen karışmıştı. Bu terimi hiç duymamıştı. "Bu da ne?"
"Başka bir Daimon'dan beslenen bir Daimon," diye açıkladı Phoebe. "Beslenmemi Urian'dan alıyorum."

Wulf şaşırmıştı. "Bunu yapabilirsin?"
"Evet."
Wulf bunu sindirirken geri çekilip kadınlardan uzaklaştı. Onun dünyasında sadece iki tür Daimon vardı. Kovalandıklarında koşan normal kişiler ve karşılık veren Spathiler. Cassandra ile tanıştığından beri iki tane daha öğrenmişti; sadece kötü insanları avlayan Agkelos ve diğer Daimonları avlayan Anaimikos.
Diğer Kara Avcılardan herhangi birinin bunu bilip bilmediğini ve neden hiç kimsenin ona farklı sınıflandırmalardan bahsetme zahmetine girmediğini merak etti.
"Urian'la nasıl tanıştın?" diye sordu Cassandra, Phoebe'nin onun için getirdiği bazı kıyafetleri kapının yanındaki büyük şifonyere koyarken.
“İsviçre'de yaşarken bizi izleyen Urian'dı. Bizi öldürmek için bilgi toplaması gerekiyordu ama beni görür görmez âşık olduğunu söylüyor.” Ablasının yüzü adeta parladı. Cassandra, Phoebe'yi bu kadar aşık görmekten mutluydu. "Bir gece, annemle üniversite yüzünden o büyük kavgadan sonra evden kaçarken tesadüfen karşılaştık. Saklandığı yerde tam üstüne bastım.”
Cassandra o geceyi çok iyi hatırlıyordu. Phoebe ve annesi pek sık kavga etmezdi ama o gece özellikle kötü geçmişti. Phoebe normal bir gençmiş gibi gece derslerine gitmek istemişti. Anneleri onun talebini reddetmişti.
Phoebe içini çekti. “O çok güzeldi. Onun bir Daimon olduğunu biliyordum ama korkmuyordum. O gece saatlerce onun yanında kaldım. Ondan sonra her gece görüşmeye başladık.”
Cassandra, Phoebe'nin gece yarısı kaçışları için haber yaptığı zamanları hatırlayarak, "Demek oraya gizlice kaçardın," dedi.
Phoebe başını salladı. “Urian'ı sadece yaklaşık altı aydır tanıyordum, babası sabırsızlanıp arabayı bombaladı. O gece gitmemem gerekiyordu. Seninle evde kalmam gerekiyordu, unuttun mu?
Cassandra o geceyi çok iyi hatırlıyordu. Her detayı kristal berraklığıyla hafızasına kazınmıştı. O gece sadece hasta olduğu ve annesi onu yataktan kaldırmayı reddettiği için evde kalmıştı.
Nia ile havaalanına gitmek istedin, dedi Cassandra boğazı düğümlenerek. Ablaları Paris'teki babalarını görmek için uçakla gidecekti. Nia orada bir hafta kalmayı planlamıştı ve sonra o ve babalarının küçük bir tatil için diğerleriyle birlikte İsviçre'de kalmak üzere birlikte uçmaları gerekiyordu.
Phoebe başını salladı. "Urian beni arabadan çıkardı ve eski haline getirmek için kendi kanını kullandı."
Cassandra, kız kardeşinin sözleriyle irkildi. "İstemediğin halde seni bir Daimon mu yaptı?"
“Benim seçimimdi. Ölebilirdim ama onu bırakmak istemedim.”
Wulf başını salladı. "Seni nasıl Daimon yaptı?"
Kadınların ikisi de ona inanamayan gözlerle baktı.
"Bir Apollite, bir Daimon'un kanını içerse, onları otomatik olarak dönüştürür. Bunu bilmiyor muydun?” diye sordu.

Hayır, yapmadım. Daimon olmanın tek yolunun bir insan ruhu almak olduğunu sanıyordum."
Hayır, dedi Phoebe. "Asla bir insanı öldürmedim. Yapabileceğimden şüpheliyim."
Cassandra bunu öğrendiğine sevindi ama bir Daimon'un bu şekilde yaşaması zordu.
Çok tehlikeli. "Çok uzun süre gittiyse ne yaparsın?"
"Apollite'lerden biri ona bana gelmesi için haber veriyor. O kadar güçlü ki, beslemeler arasında uzun bir süre gidebilirim ve revir, acil bir durumda bir litre kanını saklıyor.
Her ziyaretinde onu yeni bir malzemeyle doldurmayı her zaman garanti ediyor."
"İşe yarıyor mu?" diye sordu. Apollitlerin aksine, Daimonları ayakta tutan kan değildi, onları hayatta tutan kandaki yaşam gücü veya gücüydü.
"Uzun sürmeyecek ama o bana ulaşana kadar beni bir iki saat oyalayacak."
"Yani ikiniz için de mi öldürüyor?" diye sordu.
Başıyla onayladı ve Cassandra'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Benim için üzülme Cassandra. Beni bu dünyadaki her şeyden çok seven bir erkeğim var. Yapmasaydı, şimdi ölmüş olurdun. Keşke ona olan sevgimi bilseydin."
Phoebe, Cassandra'yı yanağından öptü. "Artık dinlenmen gerekiyor. Uzun bir gece oldu.
Birinin sana yemek getirmesini ister misin?"
"Hayır, teşekkürler. Sadece biraz uyumaya ihtiyacım var."
"İkinize de iyi günler." Phoebe yatak odasından ayrıldı.
Wulf kapıyı arkasından kilitledi, sonra giysilerini çıkarırken Cassandra, Phoebe'nin ona getirdiği koyu yeşil ipek geceliği giydi. Şaşırtıcı bir şekilde, hafifçe şişkin göbeğinin üzerine bile mükemmel bir şekilde oturdu.
Wulf yatağa tırmandı ve onu sıcak kollarının arasına aldı. "Gerçekten nasılsın, villakat?"
"Bilmiyorum. Heyecan verici, garip bir geceydi." Olaylar zihninde tekrar tekrar canlandı. Çok şey öğrenmişti ve çok fazla sürpriz yaşamıştı. Şimdi bitkin düşmüştü.
"Evin için çok üzgünüm."
Omuz silktiğini hissetti. "Evler yeniden inşa edilebilir. Kimsenin yaralanmadığına sevindim."
"Ben de."
Wulf, gözlerini kapatıp ona sokulurken onun rahatladığını hissetti. Yüzünü onun saçlarına gömdü ve onun yumuşak kadınsı kokusunu içine çekti. Aklı bu gece olan her şeyle dönüyordu.
En çok da monitörde gördüğü bebeğin düşünceleriyle dönüyordu. Elini Cassandra'nın karnına koydu ve bebeğin orada büyüdüğünü hayal etti.
Onun bebeği.
Oğulları.

İkisinin bir parçası. Bir Kara Avcı ve bir Apollite'nin çocuğu. Asla birleşmemesi gereken iki varlık ve yine de buradaydılar. Artık düşman değildi, ona ne diyeceğinden emin değildi. O onun sevgilisiydi. Onun arkadaşı.

Farkına vardığında donup kaldı. O gerçekten onun arkadaşıydı. Yüzyıllar sonra yaptığı ilk şey. Son üç haftadır onunla sık sık gülmüştü. Hikayelerini, korkularını dinledi. Bebeğin geleceğine dair umutları.

Ve onu kaybedecekti.

İçinde öfke ve acı kabardı. Kıskançlık da, ikinci bir şans verilen diğer üç Kara Avcı'yı düşündüğünde.

Kyrian ve Talon'un eşlerini bulmalarına sevinmişti. Onlar iyi adamlardı. Böyle bir nimete mazhar olmayı ne çok isterdi.

Cassandra'yı kaybetmenin acısı dayanılmaz olacaktı ve bencil olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Hem Cassandra'yı hem de bebeğini istiyordu. Canlı ve sağlıklı.

Keşke onu doğum gününden sonra da yaşatmanın bir yolunu bilseydi.

Bir şeyler olmalıydı. Tanrılar her zaman bir boşluk yarattı. Bu, ilişkilerinin sonu olamazdı. Ne pahasına olursa olsun, o boşluğu bulacaktı.

Alternatif onun için kabul edilemezdi.

Bölüm 12

Cassandra akşam neredeyse altıya kadar uyanmadı. Odada tamamen yalnızdı. Ayağa kalktı, bir çift siyah yün hamile pantolonu ve Phoebe'nin ona verdiği büyük gri bir süveter giydi.

Kapıyı açtı ve Chris, Wulf ve Kat'ı oturma odasında yerde yemek yerken buldu. Tükettikleri ziyafette çenesi gevşedi.

"Aç?" diye sordu Chris, onun kapıda tereddüt ettiğini görünce. "Atla. Wulf, İskandinav mead salonunda geçirdiği günlerden beri böyle bir şey görmediğini söyledi."

Cassandra düzinelerce tabakla donatılmış sehpada onlara katıldı. Apollite'lerin onlara sağladığı yiyeceklerin çeşitliliğine hayran kaldı. Biftek, balık, kızarmış tavuk vardı. Yumurta, patates, muz, elma, kavrulmuş ve dilimlenmiş. Adını koy.

Kat parmaklarını yaladı. "Shanus, insanların ne ve ne kadar yediklerini bilmediklerini ve bu yüzden biraz abarttıklarını söyledi."

"Biraz?" Cassandra kısa bir kahkaha atarak sordu. Orada bütün bir Kara Avcı ordusuna yetecek kadar yiyecek vardı.

"Evet, biliyorum," dedi Kat gülümseyerek, "ama hepsi gerçekten çok iyi."

Cassandra kavrulmuş kuzunun etli budunu ısırır ısırmaz kabul etti.

"İşte naneli jöle," dedi Kat, onu uzatarak. "Bunun tadına bakana kadar bekle."

Wulf uzanıp Cassandra'nın çenesini sildi. "Biraz yağın var."

"Teşekkür ederim."

Sıcak bir şekilde başını salladı.

Cassandra işini bitirip karnını doyurur doldurmaz, aşırı yiyecek tüketimiyle mücadele etmek için yürüyüşe çıkmak istedi. Wulf, bir şey olursa diye yalnız gitmesini istemeyerek onunla birlikte yürüdü.

Apartmandan ayrıldılar ve vitrinlere bakabilmesi için yeraltı şehrinin tüccar kısmına doğru yola koyuldular. Ancak Apollite kasaba halkının yanından geçerken, Wulf'a yönelttikleri düşmanlık somuttu.

Ve uzun boylu, altın sarısı ırkın arasına karışabilecek gibi değildi. Wulf'un onlara ait olmadığına şüphe yoktu.

Bir pencereden bebek kıyafetlerine bakarken, on altı yaşında insan gibi görünen ama gerçek Apollite yaşlarına göre muhtemelen on bir ya da on iki yaşında olan genç bir adam yanından geçti.

Affedersiniz, dedi Wulf onu durdurarak.

Çocuğun gözleri paniğe kapılmıştı.

"Endişelenme evlat, seni incitmeyeceğim," dedi Wulf nazik bir sesle. "Sadece sweatshirt'ündeki amblemi sormak istiyordum."

Cassandra, gömleğinin ortasındaki birbirine geçen daire desenini görmek için döndü.

Oğlan, sanki Wulf'un onu incitmekten bir adım uzakta olmasından korkmuş gibi gergin bir şekilde yutkundu. "Pollux Tarikatı'nın amblemi."

Wulf'un gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. "Demek Daimonları burada saklıyorsun."
"Hayır," dedi çocuk, yüzü daha da paniğe kapılmıştı.
"Bir problem mi var?"
Cassandra, yaşına yaklaşan bir kadın görmek için çocuğun arkasına baktı. Görev dışı bir Apollite polis memurunu gösteren krem rengi bir üniforma giymişti. Terim olmasına rağmen
"Polis" onlar için insanlarla aynı anlama gelmiyordu. Apollite polisi yalnızca Daimonları yönetmek için kullanılıyordu, çünkü Apollite'ler nadiren savaşır ve halkının kanunlarını asla çiğnemezdi.
Phoebe ona Elysian polisine, Daimon'u şehir dışına çıkarmak üzere olan herhangi bir Apollite'ye eşlik etmesi ve onlara insan dünyası için para ve ulaşım sağlaması için para ödendiğini söylemişti.
"Sorun değil," dedi Cassandra, Wulf'a soğuk soğuk bakan memura.
Kadın Wulf'a alayla bakarken çocuk kaçtı. "Ben senden korkacak bir çocuk değilim, Kara Avcı. Bu geceden sonra zaten bana yapabileceğin bir şey yok."
"Anlam?"
"Yarın ölürüm."
Cassandra'nın kalbi onun sözleri üzerine küçüldü. "Üzgünüm."
Kadın onu görmezden geldi. "Peki neden oğlumu korkuttun?"
Wulf'un yüzü duygusuzdu ama Cassandra onu, onun da kadın için onun kadar üzüldüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu. Kara gözlerindeki sempatiyi gördü, konuşurken ses tonunda duydu. "Ben sadece gömleğinin üzerindeki amblemi öğrenmek istemiştim."
"Bu bizim amblemimiz," dedi, dudakları hâlâ kıvrıktı. "Buradaki her Apollite, Pollux Yasasını sürdürmek için çoğunlukta yemin ediyor. Tıpkı antik tanrı gibi hepimiz birbirimize bağlıyız. Topluluğumuza veya kardeşlerimize asla ihanet etmeyeceğiz. Korkak da olmayacağız. Diğer Apollitlerin aksine biz doğum günlerimizden önceki gece ayinsel intihar etmeyiz. Apollo acı çekerek ölmemizi istedi ve bu yüzden onun emriyle tartışmıyoruz. Oğlum, tüm akrabalarımla birlikte, beni ve mirasımdan kaçmayı reddettiğim gerçeğini onurlandırmak için rozeti takıyor."
Wulf'un gözlerinde şüpheli bir parıltı vardı. "Ama o amblemi buranın dışında gördüm.
Yaklaşık bir yıl önce öldürdüğüm özellikle gaddar bir Daimon'daydı."
Memurun alayı yerini vicdan azabına bıraktı. Gözlerini kapadı ve bu haber onu üzmüş gibi yüzünü buruşturdu. Jason. İsmi fısıldadı. "Ona ne olduğunu hep merak etmişimdir.
Çabuk mu gitti?"
"Evet."
Memur bunun üzerine düzensiz bir şekilde içini çekti. "Memnun oldum. O iyi bir adamdı ama ölmeden önceki gece korkarak buradan kaçtı. Ailesi onu durdurmaya çalıştı ama o dinlemedi.

Yüzey dünyasını hiç görmemişken ölmeyi reddettiğini söyledi. Kocam onu dışarı çıkaran ve gitmesine izin veren kişiydi. Orada tek başına korkmuş olmalı.”
Wulf alay etti. "Bana korkmuş gibi gelmedi. Bunun yerine, öldürdüğü her insanın üzerine o amblemi yaktı.”
Memur, Apollite kutsal bir hareketi olan ilk iki parmağıyla onun çenesine üç kez vurdu. “Tanrılar ona huzur versin. Kötü ruhları avlıyor olmalı.”
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.
Cassandra, "Masum insanları öldürmeyi reddeden Daimonlardan biri," diye açıkladı.
"Ve bunun yerine suçluları avlayanlar. Ne de olsa suçlu ruhlar, öfke ve nefretle beslenen güçle doludur. Tek sorun, ruhlarının yozlaşmış olması ve Daimon yeterince güçlü değilse, zehirleri onları ele geçirebilir ve Daimon'u onlar kadar kötü yapabilir."
Memur başını salladı. Görünüşe göre Jason bunun kurbanı oldu. Onu öldürdüğünde, muhtemelen ölmek istiyordu. Ruhların size sahip olmaya ve sizi kontrol etmeye başlaması tam bir işkence. Ya da en azından bana söylenen buydu.” İçini çekti. "Şimdi izin verirsen, ailemle olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum."
Cassandra onun iyiliğini diledi.
Memur başını sallayarak onlardan ayrıldı ve oğlunun peşinden gitti.
Wulf kadının gidişini izledi, gözleri karanlık ve üzgündü. "Yani Daimonlar konusunda benimle dalga geçmiyordun."
"Tabii ki değil."
Wulf bunu düşündü. Onlar hakkında Kara Avcıların bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Aslında onu şaşırttı.
Haklıydı. Dark-Hunters, Daimonları yok etmek için çok zaman harcadıklarından, onları daha iyi anlamaları gerekir.
Sonra tekrar, belki değil. Acımadığın birini öldürmek çok daha kolaydı. Olayları siyah ve beyaz açısından düşünmek daha kolay.
İyi ve kötü.
Cassandra, "Hadi gidip Phoebe'yi görelim," dedi, elinden tutup onu başka bir koridora doğru götürdü. "Bana onu her an ziyaret edebileceğimi söyledi."
Ablasının dairesine varmaları uzun sürmedi. Şehrin Phoebe'nin tarafı onlarınkinden çok daha kalabalıktı.
Wulf kenarda durmuş, Cassandra Phoebe'nin kilidinin şifresini girerken Apollite'lerin yanlarından hızla geçişini izliyordu.
Cassandra geleceği düşünmemek için elinden geleni yapıyordu. Ya da dün geceyi ailesiyle geçiren polis memurunu düşünmek. Tıpkı bir gün çok yakında Wulf ile yapacağı gibi.
Onu kendinden uzaklaştırmaya ne kadar ihtiyacı vardı. Onun ölümü onu çok fazla incitmesin diye onu uzak tutmak için.
Bunun yerine kız kardeşlerinden birinin hala yanında olduğu gerçeğine odaklandı.

Kapı kayarak açıldı.
Cassandra odaya girmeye başladı, sonra donup kaldı. Phoebe kanepesinde Urian'ın üzerindeydi.
Çıplak tenleri, odanın etrafına yerleştirilmiş mumların donuk ışığıyla mükemmel bir şekilde ortaya çıktı.
Cassandra onları suçüstü bulunca nefesi kesildi.
Phoebe aniden ayağa kalktı, ağzı kan içindeydi.
Utanan Cassandra geri çekildi ve kapıyı kapattı. Ah, bu gerçekten kötü bir zamanlamaydı.
"Ne?" Wulf ona doğru dönerken sordu.
Onları görmediği için minnettar olan ve çoğu Apollit'in beslenme şekli yüzünden çılgına dönen Cassandra, onun elini tuttu. "Sanırım onunla sonra konuşacağım."
Wulf kolay kolay kımıldamadı. "Ne oldu?"
Cassandra, kardeşini beslediği için sert bir şekilde yargılayacak bir Kara Avcı ile deneyimini paylaşmak istemiyordu.
Apartman kapısı açıldı.
Cassie? Phoebe şimdi kalın, mavi bir bornoz giymişti. Yüzü ve ağzı temizdi ama saçları tamamen darmadağınıktı. "Bir sorun mu var?"
Bekleyemeyecek bir şey yok, dedi Cassandra onu temin etmek için aceleyle. "Sen git bitir, ben seninle sonra konuşurum."
Yüzü kızaran Phoebe tekrar içeri girdi.
Wulf kahkahayı patlattı. "Tahmin etmeme izin ver. Urian orada onunla mı?”
Cassandra'nın yüzü ablasınınkinden bile daha fazla alev aldı.
Daha çok güldü.
"Komik değil Wulf," diye çıkıştı ona. "Birisi bize saldırsa nasıl hissederdin?"
"Onları öldürmek zorunda kalırım."
"İyi gidiyorsun. Eminim Urian da aynı şekilde hissediyordur. Şimdi geri dönelim ki, onların çıplak görüntülerinin bana aylarca kabuslar yaşatacağını düşünmeme gerek kalmasın.”
Koridorda ilerlerken, küçük bir kız koşarak Wulf'a geldi. Ona suçlarcasına bakmak için boynunu kaldırdı. "Kulak arkasını yıkamadığı için bu gece küçük kız kardeşimi gerçekten öldürecek misin?"
Sorusu karşısında ikisi de donakalmıştı.
"Affedersin?" diye sordu.
"Annem, Kara Avcıların uslu durmadıklarında küçük oğlanları ve kızları öldürdüğünü söylüyor. Alycia'yı öldürmeni istemiyorum. Fena değil, sadece kulaklarını ıslatmaktan hoşlanmıyor.”
Wulf küçük kızın önünde diz çöktü ve yüzüne düşen saçlarını geriye doğru taradı. "Küçüğüm, kız kardeşine ya da burada başka birine zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."
"Dacia!" ileri atılırken bir adam tersledi. "Sana siyah saçlı biriyle asla konuşmamanı söylemiştim." Kızını kaldırdı ve sanki Wulf'un onu gerçekten öldüreceğinden korkuyormuş gibi onunla birlikte kaçtı.

"Bizim Apollite'lere zarar vermediğimizi kimse size söylemedi mi!" Wulf arkalarından bağırdı.
"Sheez," dedi alçak sesle. "Ve bunca zaman, korkuttuğum tek kişinin Christopher olduğunu sanıyordum."
Yoldan geçen bir adam sözlerini Wulf'un ayakkabılarına tükürerek yanıtladı.
"Hey!" diye çıkıştı Cassandra, adamın peşinden koşarak. "Kaba olmaya gerek yok."
Adam ona iğrenç bir bakış attı. "Onun gibi bir şeyin sana dokunmasına nasıl izin verirsin? Seni Daimonların yanında ölüme terk etmeliydik diyorum. Senin gibi bir fahişenin hak ettiği şey bu."
Gözleri kararan Wulf, Apollite'ı yumrukladı. Zor. Apollite sendeledi, sonra ona saldırdı.
Wulf'u karnından yakaladı ve onu tekrar duvara çarptı. Cassandra bunu görünce bağırdı, onları durdurmak istedi ama bebeğe zarar vermekten çok korkuyordu.
Aniden Apollite'ler onları ayırmak için her yönden çıktı. Urian bile birdenbire ortaya çıktı.
Urian, Wulf'u geri iten kişiydi. Cilt tonu kül rengiydi ve Urian'ın son derece zayıf olduğu belliydi. Öyle bile olsa kendini Wulf ile Apollite arasına koydu ve her birinin elini tuttu.
"Yeterli!" Urian ikisine kükredi.
"İyi misin?" Wulf ona sordu.
Urian her iki adamı da serbest bıraktı. Apollite diğerleri tarafından uzaklaştırıldı, ama onlara kötü niyetli bir ayrılık bakışı attı.
"Gözden uzak durmalısın Kara Avcı," dedi Urian, ses tonu öncekinden çok daha nazikti. Eliyle terle kaplı alnını sildi.
"Gerçekten iyi görünmüyorsun," dedi Wulf, uyarısını görmezden gelerek. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"
Urian, temizlemek ister gibi başını salladı. "Sadece biraz dinlenmem gerekiyor." Dudağını Wulf'a doğru kıvırdı. "Bunun için yeterince uzun süre beladan uzak durabilir misin?"
Uri mi? Phoebe onlara katılırken sordu. "Fazla mı aldım?"
Urian'ın yüzü anında yumuşadı. Onu yanına çekti ve başının yan tarafını öptü. "Aşk yok. Sadece yorgunum. İyi olacağım."
Uzaklaştı ve dairelerine geri döndü. Sendeledi.
"Saçmalık," dedi Wulf. Cassandra ne yaptığını anlayamadan Wulf, Urian'ın kolunu omuzlarına attı ve dairelerine geri döndü.
"Ne yapıyorsun?" Urian öfkeyle sordu.
"Bayılmadan önce seni Kat'e götürüyorum."
Urian buna tısladı. "Neden? Benden nefret ediyor."
"Ben de öyle ama ikimiz de sana borçluyuz."
Cassandra, Phoebe ile birlikte evlerine kadar peşlerinden gelirken konuşmadılar.
İçeri girdiklerinde Kat ve Chris iskambil oynuyorlardı.
"Aman Tanrım, ne oldu?" diye sordu Kat, Urian'ı görür görmez.

"Sanırım ondan çok fazla kan aldım," dedi Phoebe, güzel yüzü endişeyle kırışmıştı.
Wulf, Urian'ı kanepeye yatırdı. "Ona Yardım edebilir misin?" diye sordu Kat'e.
Kat, Wulf'u yoldan çekti. İki parmağını Urian'ın yüzünün önünde kaldırdı. "Kaç tane parmak görüyorsun?"
"Altı."
Onu yan yatırdı. "Kes şunu. Bu ciddi."
Urian gözlerini büyüttü ve bakışlarını onun eline odaklamaya çalıştı. "Üç... Sanırım."
Kat başını salladı. "Geri döneceğiz."
Cassandra, Kat onları odadan dışarı çıkarırken hayranlıkla izledi.
"Stryker bizi kovalarken neden bunu yapmadı?" diye sordu.
Phoebe, "Onu Kalosis'e götürüyor, Chris," diye yanıtladı. "Spathi Daimons ve tüm dünyayı yok etmeye kararlı, gerçekten öfkeli bir eski tanrıça tarafından yönetilen bir diyara gitmek istediğinizden şüpheliyim."
"Biliyorsun," dedi Kris. "Burayı gerçekten seviyorum. Bahsetmiyorum bile, artık Kat'in eline bakabiliyorum. Kartlarını aldı ve küfretti. "Blöf yapmadığını bilmeliydim."
Cassandra, kız kardeşini yakından izledi. Yüzündeki endişeye rağmen Phoebe eskisinden çok daha iyi görünüyordu. Yanakları pembe, cildi parlaktı.
İkinizi böldüğüm için çok üzgünüm, dedi Cassandra, yüzü bir anda yeniden ısındı.
"Lütfen olma. Yani, bunu alışkanlık haline getirme ama gelmeseydin onu öldürebilirdim. Çok fazla kan aldığımda bana söylememek gibi kötü bir eğilimi var. Bazen beni korkutuyor."
Wulf kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Demek Daimonlar kan kaybından ölebilir?"
Cassandra, "Yalnızca içlerinden çekildiğinde," diye yanıtladı.
Phoebe ona sert bir bakış attı. "Bunu bize karşı kullanmayı mı düşünüyorsun?"
Wolf başını salladı. "Başka bir adamın boynunu emmektense kendim ölmeyi tercih ederim. Bu iğrenç. Ayrıca, bana Apollitlerin bu şekilde Daimonlara dönüştürülebileceğini söylemedin mi? Kara Avcıların ruhları olmadığına göre, onlar da Daimon yapılabilir mi?"
"Evet, ama DH kanı Daimonlar için zehirlidir," dedi Chris, iskambil destesini karıştırırken. "Bunun amacı, hiçbir Daimon'un sizi beslememesi veya sizi dönüştürmemesi değil mi?"
"Belki..." dedi Phoebe. "Ama o zaman bedensiz ruhlar bir Kara Avcı'ya sahip olabilir ve Uri ile ben ruhları paylaştığımıza göre, bir Daimon ve Kara Avcı'nın da aynı ruhu paylaşıp paylaşamayacağını merak ediyorsun."
Wulf, Chris'in önündeki kanepeye oturmak için hareket ederken, "Umalım ki bunu asla bulamayalım," dedi.
Phoebe, Cassandra'ya döndü. "Peki beni görmeye geldiğinde ne istedin?"

"Bebek için bir hatıra kutusu hazırlıyordum. Notlar ve resimler benden. Ona insanlarımızdan ve ailemizden bahsetmek için küçük hatıralar ve oraya kendinden bir şeyler koyabilir misin diye merak ediyordum.
"Ona bilmek istediği her şeyi memnuniyetle anlatacakken neden böyle bir şeye ihtiyacın var?"
Cassandra, kardeşinin duygularını incitmek istemediği için tereddüt etti. Burada büyüyemez, Phe. İnsan dünyasında Wulf ile birlikte olması gerekecek.”
Ablasının gözleri alev alev yandı. "Neden burada büyüyemiyor?" Phoebe ısrar etti. "Onu Wulf kadar iyi koruyabiliriz. Muhtemelen daha çok.”
Wulf, Chris ona bir el kart dağıtırken yukarı baktı. Ya Cassandra'dan daha insansa? Burada güvende olur muydu?”
Phoebe'nin yüzündeki kararsızlık her şeyi söylüyordu.
Hayır, olmayacaktı. Bunu doğrulamak için bu gece Wulf'a yapılan muameleyi yeterince görmüşlerdi.
Apollitler insanlara karşı, insanların Apollitelere karşı hoşgörülü olduklarından daha fazla hoşgörülü değildi.
En azından artık birbirlerini kazıklara bağlayıp ateşe vermiyorlardı.
En azından sık değil.
Wulf, Phoebe'ye anlamlı bir şekilde baktı. "Onu ve çocuklarını senden çok daha kolay koruyabilirim. Bence burada bir insan ruhuna sahip olmanın cazibesi, bazı insanlarınızın kaldıramayacağı kadar fazla olacaktır. Özellikle de Kara Avcılardan ne kadar nefret ettikleri düşünülürse. Ne bir darbe. Oğlumu öldürün, bir insan ruhu alın ve hepinizin en çok hor gördüğü şeyden intikam alın."
Phoebe başını salladı. "Sanırım haklısın." Cassandra'nın elini tuttu. “Evet, onun için kutuya bazı şeyler eklemek istiyorum.”
Wulf ve Chris iskambil oynarken, Cassandra yatak odasına gitti ve Kat'ın evden yanlarında getirdiği gümüş işlemeli büyük kutuyu kağıt ve kalemlerle birlikte aldı.
O ve Phoebe bebeğe mektuplar yazdılar. Bir süre sonra Phoebe, hızlı bir ayak işi yapması için onu yalnız bıraktı.
Cassandra odasında tek başına oturmuş, oğlu için yazdığı notların ve mektupların sayfalarını çeviriyordu. Büyüdüğünü görmeyi ne kadar çok isterdi. Oğlunu yetişkin bir adam olarak görebilmek için her şeyini verirdi. Belki Wulf bir Kurt Avcısı ile iletişime geçebilir ve onu zamanında ileriye götürebilir. Sadece hızlı bir bakış için. Sadece neleri özleyeceğini görmesine izin vermek için.
Ama sonra bu daha da kötü olabilir. Ayrıca hamile kadınlar zaman portallarında seyahat edemezlerdi.
"Umarım babana benziyorsundur," dedi, içindeki küçük bebeği hayal ederken nazikçe karnını ovuşturarak. Onu Wulf'unki gibi koyu, dalgalı saçlarıyla kolayca görebiliyordu. Uzun boylu, umarım kaslı olurdu.
Ve anne sevgisi olmadan büyümek zorunda kalacaktı. Tıpkı Wulf'un onun ölümünü izlemek zorunda kalacağı gibi...

Başka bir kağıt parçasına uzanırken boğazından bir hıçkırık takıldı. Hızlıca yazdı, gözyaşlarını tuttu ve oğluna onu ne kadar sevdiğini söyledi. Bedenen yanında olamasa da ruhen yanında olacağını bilmesini sağlamak.
Bir şekilde ona göz kulak olmanın bir yolunu bulacaktı. Her zaman.
Mektubu bitirdi, kutuya koydu ve çocukların hâlâ iskambil oynamakta oldukları oturma odasına götürdü. Yalnız kalmaktan korkuyordu. Düşünceleri, ne zaman tek başına olsa ona işkence etmenin kötü bir yolunu buluyordu.
Chris ve Wulf, onun aklını gelecekten uzaklaştırma konusunda şampiyondular. Canı istemese bile onu gülümsetebilmek.
Phoebe bir kitapla döndüğünde Chris, Cassandra'yı oyunlarına dahil etmişti.
"Bu ne?" diye sordu Phoebe onu yanındaki kanepenin üzerindeki kutuya eklerken.
Phoebe, "Apollite masallarından oluşan bir kitap," dedi. “Biz çocukken annemin bize okuduğunu hatırlıyor musun? Donita bunları dükkânında satıyor, ben de şimdi gidip bebeğe bir tane aldım.”
Kuşkulanan Wulf kitabı aldı ve kaşlarını çatarak çevirdi. "Hey, Chris," dedi, yaverine uzatarak. "Yunanca okuyorsun, değil mi?"
"Evet."
"Burda ne var?"
Chris sessizce okumaya başladı, sonra kahkahayı patlattı. Zor. Cassandra, onlar çocukken annesinin onlara okuduğu bazı şeyleri hatırladığında irkildi.
Chris gülmeye devam etti. "Eğer onu büyüten sizseniz, bebeğin bunu görmesini ister misiniz bilmiyorum."
Dur tahmin edeyim, dedi Wulf, bakışlarını Phoebe'ye dikerek. "Babasının onu yakalayıp kafasını uçuracağına dair kabuslar mı görecek?"
“Hemen hemen. Ben özellikle 'Acheron the Great Evil' adlı hikayeyi çok seviyorum.” Chris başka bir hikayeye dönerken duraksadı. “Oh, bekle… Buna bayılacaksın. İğrenç Nordic Dark-Hunter'ın hikayesini aldılar. Cadı ve fırının hikayesini hatırlıyor musun? Bu seferki seni bir fırınla gösteriyor.”
"Phoebe!" diye tersledi Wulf, ona bakarak.
"Ne?" Cassandra'nın kız kardeşi masumca sordu. “Bu bizim mirasımız. Andy the Evil Apollite veya Daniel the Killer Daimon hakkındaki hikayeleri değiş tokuş etmiyorsunuz gibi değil. Biliyor musun, insan filmleri izliyorum ve kitaplarını da okuyorum. İnsanlarıma pek iyi davranmıyorlar. Hepimizi merhameti ve duygusu olmayan ruhsuz katiller olarak resmediyorlar.”
"Evet, pekala," dedi Wulf, "senin halkın ruh emen iblisler."
Phoebe tavırla başını kaldırdı. “Hiç bir bankacı ya da avukatla tanıştın mı? Söyle bana kim daha kötü, benim Urian'ım mı yoksa onlardan biri mi? En azından yiyeceğe ihtiyacımız var; bunu sadece kar marjları için yapıyorlar.”
Cassandra onların şakalaşmasına güldü, sonra kitabı Chris'in elinden aldı.
"Düşünceni takdir ediyorum Phe, ama Karanlık Avcıları Şeytan olarak göstermeyen bir kitap bulabilir miyiz?"
"Var olduğunu sanmıyorum. Ya da varsa, onu hiç görmedim.

"Harika," diye mırıldandı Wulf başka bir kart alırken, "harika. Zavallı oğlum tüm çocukluğu boyunca kâbuslar görecek.”
"Güven bana," dedi Chris, Wulf'a karşı bahsini yükseltirken. "O kitap, babası olarak seninleyken, çocuğunun sorunlarının en küçüğü olacak."
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.
Chris kartlarını bıraktı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Küçük bir çocukken beni bir yastığın üzerinde taşıdıklarını biliyor musun? Dört yaşıma kadar takmak zorunda olduğum özel yapım bir kaskım vardı.”
"Çünkü her sinirlendiğinde kafanı yere vuruyorsun. Beynine zarar vereceğinden korktum."
"Beyin iyi," dedi Chris. “Tuvaletteki benim egom ve sosyal hayatım. O çocuğa yapacakların beni korkutuyor."
Chris sesini alçalttı ve Wulf'un hareketli İskandinav aksanını taklit etti. "Hareket etme, yaralanabilirsin. Oops, bir hapşırık, Belçika'dan uzmanlar çağırsanız iyi olur. Baş ağrısı? Odin korusun, bir tümör olabilir. Çabuk, CAT taraması için acele et.
Wulf şakacı bir şekilde omzunu itti. "Yine de yaşıyorsun."
"Sizin için üremek her zamankinden daha iyi." Chris, Cassandra'nın bakışlarıyla buluştu. "Cehennem gibi bir hayat."
Sonra Chris sanki bunu bir dakikalığına düşünüyormuş gibi bakışlarını yere indirdi. "Ama daha kötüleri de var."
Cassandra, bu itiraf karşısında en çok hangisinin şaşkına döndüğünden emin değildi. O ya da Wulf.
Chris ayağa kalktı ve atıştırmalıklar ve içeceklerle dolu bir sehpanın bulunduğu fuayeye gitti.
Wulf'la iskambil oyunlarına devam etmeden önce kendine biraz daha kola doldurdu ve biraz fiş aldı.
Urian onlara yeniden katıldığında saat gece yarısından hemen önceydi. Daha önce olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Koyu kahverengi teninde sağlıklı bir ışıltı vardı. Gözleri parlaktı ve ilk kez uzun, sarı saçlarını omuzlarına döktü. Cassandra, Phoebe'nin hakkını verirdi. Kocası son derece güzeldi.
Tamamen siyah giyindiğinde, Urian ile Kara Avcı arasında pek bir fark yoktu. Yaşamak için ihtiyaç duydukları şey dışında.
Urian ona yaklaşırken Phoebe gülümsedi.
Wulf yapmadı. Aslında, erkekler arasındaki gerilim şiddetliydi.
"Sorun nedir Kara Avcı?" diye sordu Urian, kolunu Phoebe'nin omuzlarına dolarken. "Ölmemi mi umuyordun?"
"Hayır, sadece sağlığına kavuşmak için kimi öldürdüğünü merak ediyordum."
Urian buna kısa ve keyifli bir kahkaha attı. "Yediğiniz ineklerin de katledilmelerinden pek hoşlanmadığına eminim."
"Onlar insan değil."
Urian buna alay etti. "Fark etmediysen Kara Avcı, dışarıda insan olmayan da bir sürü insan var."

Phoebe'nin elini tutan Urian, onu kapıya doğru götürdü. "Hadi Phe, Kalosis'e dönmeden önce fazla zamanım yok ve bunu düşmanlarımla geçirmek istemiyorum."
Urian ve Phoebe gider gitmez, Chris yatağına gitti.
Cassandra ve Wulf yalnızdı.
"Kat'in iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Wulf, Chris'in bardağını alıp cipsleri kapatırken.
"Eminim öyledir. Muhtemelen yakında geri döner." Cassandra, kız kardeşinin bebeğe yazdığı mektupları topladı ve kutunun içine koydu.
"Aldığı o kitaptan sonra, kız kardeşinin mektuplarında yazdıklarını düşündükçe ürperiyorum."
"Hmmm," dedi Cassandra kutuya bakarak. "Belki de önce onları okumalıyım…"
"Pekala, beni boynuzlu bir iblis olarak gösterirlerse, minnettar olurum."
Cassandra bakışlarını kucağına ve zaten orada olan çıkıntıya indirdi. "Bunu bilmiyorum. Deneyimlerime göre sen azgın bir iblissin."
Tek kaşını kaldırdı. "Ben miyim?"
"HI-hı. Aşırı derecede azgın.
Güldü, sonra onu yavaşça, hararetle öptü. Tadın limon gibi, diye fısıldadı onun dudaklarına.
Cassandra balığına limon suyu sürdüğünü hatırlayınca dudaklarını yaladı.
Wulf, çöküşün, vahşi, şiddetli çöküşün tadına baktı ve onun kalbini hızla çarptırdı.
"Oh, oh, bekle, kör oluyorum!"
Wulf, Kat'in sesini duyunca geri çekildi.
Cassandra, arkadaşının açık kapı eşiğinde durduğunu görmek için omzunun üzerinden baktı.
Kat kapıyı arkasından kapattı. "Tanrıya şükür kimse çıplak değil."
Wulf, "Üç saniye daha olsaydı öyle olurduk," diye alay etti.
"Ey!" Kat sindi. "İhtiyacım olandan daha fazla bilgi."
Karşılarına oturmak için yanlarına gitti. Şakası bir yana, Kat'ın yüz hatları gergin görünüyordu.
Wulf onun araya girmesinden biraz rahatsız olmuştu.
Cassandra ondan uzaklaştı ve Kat ile yüzleşmek için döndü. "Ters giden birşey mi var?"
"Birazcık. Stryker ortadan kaybolmandan memnun değil. Destroyer da bana kızmıştı. Çok fazla. Neyse ki, beni ilgilendiren temassızlık yasasını iptal etmedi. Bize biraz hareket alanı sağlıyor ama Stryker'ın buna ne kadar dayanacağından emin değilim."
"İptal ederlerse herhangi bir uyarı alacak mısınız?" diye sordu.
"Bilmiyorum."
"Urian'a ne oldu?" diye sordu. "Bize yardım ettiğini öğrendiler mi?"
"Hayır, sanmıyorum. Ama sana ne diyeceğim. Urian'ın bize yardım ettiğini öğrenirse Stryker'ın ona yapacaklarından korkuyorum. Senin ve bebeğin en kötü şekilde ölmesini istiyor.

Cassandra bunun üzerine yutkundu, sonra konuyu değiştirdi. Peki siz ikiniz ne yaptınız?
“Urian'ı evine bıraktım ve kimse ona yardım ettiğimi anlamasın diye orada bıraktım. Biri beni onun yanında görse hemen şüphelenirdi. Yüzyıllar boyunca tam olarak arkadaş olmadık. Cehennem, samimi bile olmadık.
"Neden?" diye sordu. "Yeterince hoş görünüyor. Biraz soğuk ama bunun için onu gerçekten suçlayamam.”
"Güven bana tatlım, o burada farklı bir Urian. On bir bin yıldır tanıdığım aynı adam değil. Tanıdığım Urian, babasının emriyle kimseyi ya da herhangi bir şeyi öldürmekten çekinmezdi. Onları aşan herhangi bir Daimon'un boynunu kırdığını gördüm ve onlara ihanet eden Kurt Avcılarına ne yaptığını bilmek istemezsin."
Wulf sehpanın üzerindeki içkisine uzandı. "Kara Avcıların cıvata deliklerinden asla çıkmamalarının nedeni Spatiler, değil mi?"
Başını salladı. "Sürgü deliği sizi Kalosis'in ana ziyafet salonunun önüne ve ortasına bırakıyor. Şehirlerinin tam kalbinde. Kara Avcılar anında öldürülür. Were'lere bir şans verilir. Yok Edici'ye bağlılık yemini edebilirler ve bağışlanabilirler ya da ölürler."
"Ya Daimonlar?"
"Spathis'lerle antrenman yaptıkları ve savaşçı kurallarını uyguladıkları sürece memnuniyetle karşılanırlar.
Zayıflık gösterdikleri anda onlar da ölüyor.”
Wulf yavaşça nefes verdi. "Ne kötü bir yerden geliyorsun, Kat."
"Benim yerim orası değil. Olimpos'tan geliyorum.”
"Öyleyse Yok Edici'ye nasıl bulaştın?"
Cassandra da bunu merak ediyordu.
Kat mahçuptu. "Gerçekten oraya gidemem."
"Neden?" diye sordu.
Kat omuz silkti. "Bu kimsenin bahsetmediği bir şey, en azından benim."
Bu sadece rahatsız ediciydi ve ona hiçbir şey söylemedi. Ama sonra Cassandra'nın aklında başka şeyler vardı. "Stryker'ın bizi burada bulabileceğini düşünüyor musun?"
"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Stryker'ın Apollite ve Were topluluklarında çok sayıda casusu var.
Daha önce bizi böyle bulmuştu. Görünüşe göre Inferno'daki Were'lerden biri onunla çalışıyor ve biz kapıdan girer girmez onlarla temasa geçti."
Wulf şehre açılan kapıyı işaret etti. "Yani oradaki insanlardan herhangi biri bize ihanet edebilir mi?"
"Yalan söylemeyeceğim ve hayır demeyeceğim. Bu mümkün."
Cassandra, kalbini korku kaplarken yutkundu. "Güvenli bir yer var mı?"
"Şu anda. HAYIR."

Bölüm 13

Cassandra yatmaya hazırlanıyordu. Wulf, Kat ile birlikte hâlâ dışarıdaydı ve Elysia'dan hızlı bir çıkış yapmaları gerekebileceği ihtimaline karşı kaçış planları yapıyordu.

Şahsen, Cassandra koşmaktan bıkmıştı. Avlanmaktan bıktım.
İyi tarafından bak, her şey senin doğum gününde bitecek.
Nedense bu düşünce onu pek rahatlatmıyordu. İçini çekerek hafıza kutusundaki harflerin arasından elini geçirdi. Cassandra, kullandığı krem kağıtlardan farklı, mühürlü gri bir parşömen kağıdı fark edince duraksadı. Bunu eklememişti. Wulf'un kız kardeşinin ne yazabileceğine dair korkuları, onu meraktan öteye götürdü.
Kaşlarını çatıp mektubu çıkardı ve baktı. Mührü incitmemek için kaldırdı, sonra açtı.
Erkeksi, akıcı senaryoyu okurken kalbi durdu.
Canım oğlum,
Sana adıyla hitap ederdim ama annenin karar vermesini bekliyorum. Umarım sana Albert Dalbert derken şaka yapıyordur.
Cassandra buna gülmek için duraksadı. En azından çoğu zaman aralarında bir şakaydı.
Ayılma, okumaya devam etti.
Haftalardır annenin bu kutu için jetonlarını şevkle toplamasını izledim. Senin onun hakkında hiçbir şey bilmemenden o kadar korkuyor ve onun gücünü asla ilk elden öğrenemeyecek olman beni çok rahatsız ediyor. Eminim bunu okuduğunda onun hakkında yaptığım her şeyi öğreneceksin. Ama onu asla kendin tanıyamayacaksın ve en çok da bu bana acı veriyor. Keşke seninle her konuştuğunda yüzündeki ifadeyi görebilseydin. Saklamak için çok uğraştığı hüzün. Ne zaman görsem içimi parçalıyor.
Seni çok seviyor. Onun hakkında konuştuğu tek şey sensin. Ondan senin için çok fazla siparişim var. Chris Amcanı delirttiğim gibi seni deli etmeye iznim yok. Her hapşırdığında doktorları aramama izin verilmiyor ve ben birinin seni yaralayabileceğine dair bir fikrim olmadan arkadaşlarınla boğuşmana izin veriliyor.
Evlenmen ya da çocuk sahibi olman konusunda da sana zorbalık yapmayacağım. Durmadan.
En önemlisi, on altı yaşında kendi arabanı seçmene izin verilir. Seni bir tanka koymamam gerekiyor. Bunu göreceğiz. Senin hakkında daha çok şey öğrenene kadar ona bu son madde için söz vermeyi reddettim. Bahsetmiyorum bile, diğer insanların yollarda nasıl araba kullandığını gördüm.
Yani bir tankınız varsa, üzgünüm. Benim yaşımdaki bir adamın yapabileceği çok şey değişebilir.
Geleceğimiz ne gösterecek bilmiyorum. Umarım her şey söylendiğinde ve yapıldığında benden çok annene benzersin. O iyi bir kadın. Nazik bir kadın. Hayatı zor ve kederle dolu olmasına rağmen sevgi ve şefkatle dolu. Yaralarını bende olmayan bir zarafet, haysiyet ve mizahla taşıyor.
En önemlisi, asırlardır benzerlerine şahit olmadığım bir cesarete sahip. Her parçamla onun en iyi özelliklerini miras almanı ve benim kötü özelliklerimin hiçbirini almamanı umuyorum.

Daha ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Burada da benden bir şeyler olması gerektiğini düşündüm.
Aşk,
Senin baban
Sözlerini okurken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Ah, Wulf," diye nefes aldı, onun asla yüksek sesle itiraf etmeyeceği şeyler karşısında kalbi kırılmıştı. Kendini onun gözlerinden görmek çok tuhaftı. Kendini hiçbir zaman özellikle cesur olarak düşünmedi. Kendisini hiçbir zaman güçlü olarak düşünmedi.
Ta ki karanlık bir şampiyonla tanıştığı geceye kadar.
Cassandra notu katlayıp yeniden mühürlerken bir şeyin farkına vardı. Wulf'u seviyordu. çaresizce.
Ne zaman olduğundan emin değildi. Onu ilk kez kucağına almış olabilirdi. Ya da isteksizce onu evine kabul ettiğinde olabilirdi.
Hayır, o zamanlardan hiçbiri olmadığını fark etti. Güçlü, becerikli eliyle karnına ilk kez dokunduğu ve ona bebeğim dediği an ona aşık olmuştu. Kara Avcı olsun ya da olmasın, eski bir barbar için iyi, harika bir adamdı.
Kapı açıldı.
"İyi misin?" Wulf yatağa doğru koştu.
"İyiyim," dedi boğazını temizleyerek. "Bu aptal hamilelik hormonları. Bir şapka damlasında ağlıyorum. Ah!
Gözyaşlarını yanaklarından sildi. "Sorun değil. Anladım. Günümde birçok hamile kadının yanında bulundum.
"Yaverlerin mi?"
Onayladı. “Bebeklerinden birkaçını doğurdum bile.”
"Gerçekten mi?"
"Ah evet. Dirseğime kadar plasentada olduğum, modern yolların ve hastanelerin olmadığı günleri sevmelisin.”
Güldü, ama sonra hep onun yanında yaptı. Onu daha iyi hissettirmek için inanılmaz bir hüneri vardı.
Wulf, her şeyi kaldırmasına yardım etti. "Muhtemelen uyumaya devam etmelisin. Dün gece iyi dinlenmedin.”
"Biliyorum. Gidiyorum, söz veriyorum.”
Geceliğini giydikten sonra onu yatağına yatırdı, sonra ışıkları söndürdü ve onu yalnız bıraktı. Cassandra karanlıkta yatıyordu, düşünceleri dalgındı. Gözlerini kapatarak, kendisini ve Wulf'u onun evinde, etraflarında koşan bir sürü çocukla hayal etti.
Tek bir çocuk için hayal kurmaya asla cesaret edememiş olması ve şimdi mümkün olduğu kadar çok çocuğa sahip olmak için daha fazla zaman istemesi ne tuhaf.
Onun için.
Onun için.
Ama sonra, tüm halkı bu dünyada daha fazla zaman geçirmeyi diledi. Annesi, hatta kardeşi.
Daimon'a da gidebilirsin.

Belki, ama o zaman sevdiği adam onu öldürmekle namus bağı olurdu.
Hayır, bunu ikisine de yapamazdı. Buradaki tüm Apolliler gibi, ölümünü Wulf'un yazdığı haysiyetle karşılayacaktı.
Ve onun için ağlamak üzere geride kalacaktı…
Cassandra buna yüzünü buruşturdu. Onun öldüğünü asla görmemesi için kaçmaya cesaret etmeyi ne kadar çok isterdi. Ne zaman öldüğünü asla bilemezsin. Onun için çok acımasızdı.
Ama bunun için çok geçti. Onun korumasına ihtiyacı varken ondan kaçmanın bir yolu yoktu. Yapabileceği tek şey, onun kendisini onu sevdiği kadar sevmesini engellemekti.

* * *

Sonraki üç gün boyunca Cassandra, bir şeylerin ters gittiğine dair belirgin bir duyguya kapıldı.

Birlikteyken Wulf ve Kat'ın yanına her yaklaştığında, hemen sessizleşiyor ve gergin davranıyorlardı.
Chris, Phoebe'nin onu sıkılmasını önleyecek elektronik eşya almak için alışverişe götürdüğünde tanıştırdığı bir grup genç kadın Apollite ile görüşmüştü. Apollite kızları onun koyu renginin "egzotik" olduğunu düşündüler ve onun bilgisayar ve teknolojiye bu kadar düşkün olmasına hayran kaldılar.
"Öldüm ve Valhalla'ya gittim!" Chris onlarla tanıştığı gece haykırmıştı. “Bu kadınlar beyni olan bir erkeği takdir ediyor ve bronzlaşmamam umurlarında değil. İnsanlarından hiçbiri de yapmıyor. Bu harika!"
Wulf, "Onlar Apollit'ler, Chris," diye uyarmıştı onu.
“Evet, yani? Bir Apollite bebeğim var. Ben de bir tane istiyorum. Veya iki, üç veya dört tane. Bu çok havalı."
Wulf başını sallamış ve son bir uyarıyla Chris'i onlara bırakmıştı. "Boynuna bir hamle yaparlarsa koş."
Beşinci gün Cassandra gerçekten endişelenmeye başladı. Wulf, uyandığı andan beri gergindi. Dahası, o ve Kat bir gece önce saatlerce gitmişti ve ikisi de ona neyin peşinde olduklarını söylemeyecekti.
Ona ürkek bir tayı hatırlattı.
"Bilmem gereken bir şey mi var?" Cassandra onu oturma odasında köşeye sıkıştırdıktan sonra sordu.
Ben gidip Phoebe falan bulacağım, dedi Kat kapıya doğru atılarak. Aceleyle çıkış yaptı.
"Sadece bir şey var, ben..." Wulf duraksadı.
Cassandra bekledi.
"Kuyu?" sordu.
"Burada bekle." Chris'in odasına gitmek için ondan ayrıldı.
Birkaç dakika sonra eski bir Viking kılıcıyla geri geldi. Mahzeninde özel bir cam vitrinin içinde gördüğünü hatırladı. İkisi dün gece onu almak için evine gitmiş olmalı. Ama neden böyle bir riske girdiklerini hayal edemiyordu.

Kılıcı ikisinin arasında tutan Wulf derin bir nefes aldı. "Bu, bin iki yüz yılı aşkın süredir yapmayı düşündüğüm bir şey değildi ve her şeyi hatırlamaya çalışıyorum, bu yüzden bana bir saniye izin ver."
Bunun sesini beğenmedi. Kaşlarını derin bir şekilde çattı. "Ne yapacaksın? Kafamı mı keseceksin?"
Ona sinirli bir bakış attı. "Hayır, pek sayılmaz."
Cebinden iki altın bant çıkarıp bıçağın üzerine yerleştirmesini izledi. Sonra bunları ona takdim etti.
"Cassandra Elaine Peters, seninle evlenmek istiyorum."
Teklifi karşısında şaşkına döndü. Evlilik düşüncesi aklına bile gelmemişti. "Ne?"
Kara gözleri onunkileri yaktı. "Oğlumuzun garip bir gebe kaldığını biliyorum ve kesinlikle tuhaf bir hayatı olacak, ama onun eski usul bir şekilde, evli bir anne babanın çocuğu olarak doğmasını istiyorum."
Gözyaşları akarken Cassandra elleriyle yüzünü kapattı. "Senin neyin var ki beni sürekli ağlatıyorsun? Vallahi seninle tanıştığım güne kadar hiç ağlamadım."
Sanki ona çarpmış gibi görünüyordu.
"Kötü anlamda söylemiyorum, Wulf. Beni kalbime o kadar derinden dokunan şeyler yapıyorsun ki bu beni ağlatıyor."
"Yani benimle evlenir misin?"
"Elbette, seni aptal adam."
Onu öpmek için hareket etti. Kılıç eğildi ve halkalar yerde yuvarlandı.
"Lanet olsun," diye çıkıştı onlar dağılırken. "Bunu mahvedeceğimi biliyordum. Devam etmek."
Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve kanepenin altından yüzükleri aldı. Sonra ona döndü ve dudaklarını ateşli bir şekilde öptü.
Cassandra onun tadına baktı. Ona umduğundan ya da hayal ettiğinden çok daha fazlasını vermişti.
Dudaklarını ısırarak geri çekildi. "İskandinav geleneğinde, her şeyi geriye doğru yapardık. Çift, nişanda sade bantları değiştirdi. Elmas yüzüğünü evlendiğimizde alacaksın."
"Tamam aşkım."
Küçük yüzüğünü titreyen eline taktı, sonra büyük yüzüğünü ona uzattı. Oldukça stilize edilmiş bir ejderhanın karmaşık İskandinav tasarımını görünce Cassandra'nın eli daha da fazla titredi. Parmağının üzerine kaydırdı, sonra elinin arkasını öptü. "Teşekkür ederim."
Yüzünü nazikçe okşadı ve onu öptü. Cassandra anında başı döndü.
"Senin için de sakıncası yoksa Cuma gecesi için her şeyi planladım," dedi sessizce.
"Neden Cuma?"
"Halkım her zaman cuma günleri tanrıça Frigga'ya saygılarını sunmak için evlenirlerdi. Senin halkının geleneklerini benimkiyle birleştirebileceğimizi düşündüm. Apollitlerin haftanın belirli bir günü olmadığı için Phoebe bunun senin için önemli olmayacağını söyledi.

Cassandra onu tekrar dudaklarına çekti ve içindeki şeytanı öptü. Eski bir barbarın bu kadar düşünceli olabileceğini kim bilebilirdi?
Bunu daha mükemmel kılacak tek şey babasının yanında olmasıydı ama Cassandra imkansızı istememeyi uzun zaman önce öğrenmişti.
"Teşekkürler Wulf."
Onayladı. "Şimdi Kat ve Phoebe'nin bir gelinlik için alışverişe çıkmana ihtiyaçları var."
Ön kapıyı sadece Phoebe ve Kat'ın odaya dökülmesi için açtı.
İkisi de kendilerini düzeltirken sahte gülümsemeler verdiler.
Ah, dedi Kat. "Sadece her şeyin planlandığı gibi gittiğinden emin olmak istedik."
Wolf başını salladı.
Elbette öyle, dedi Cassandra. "Nasıl olmasın?"
Ve o farkına bile varmadan, Wulf dairede kalırken onu şehrin ana bölümündeki küçük bir dükkana götürmüşlerdi.
Cassandra, Wulf'un "sıcak" karşılanmasından ve Phoebe ile Urian'ı birlikte korkunç bir şekilde keşfetmesinden sonra şehre gerçekten dönmemişti. Bunun yerine, o ve Wulf zamanlarının çoğunu güvende olduğu ve kimsenin ona hakaret etmesinden endişe duymadığı dairelerinde geçirmişlerdi.
Hava taze yerine geri dönüştürülse bile şimdi dışarıda olmak güzeldi.
Phoebe onu, onları bekleyen bir arkadaşının sahibi olduğu bir giyim mağazasına götürdü. Aslında, dükkândaki bütün kadınlar ona karşı şaşırtıcı derecede arkadaş canlısıydı.
Cassandra, Phoebe'nin kocasına çok şey borçlu olduklarından şüpheleniyordu.
Onlara yardım etmekle görevlendirilen katip Melissa, yirmi yaşlarında ortaya çıktı. Sıska, sarışın bir kadındı, boyu en fazla beş ondu, ki bu bir Daimon için küçücüktü.
Melissa, zayıf ışıkta parıldayan şık, tüllü bir elbiseyi kaldırarak, "Bu, Cuma gününe kadar kolayca değiştirilebilir," dedi. Yanardöner gümüşi bir beyazdı.
"Bunu denemek ister misiniz?"
"Tamam aşkım."
Cassandra onu boy aynasında görür görmez daha fazla ilerlemeye gerek olmadığını anladı. Muhteşemdi ve içinde bir peri prensesi gibi hissetti. Malzeme yumuşacıktı ve teninde duyusal bir şekilde kayıyordu.
Phoebe aynada ona bakarken, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Annem ve babamın seni şu anda görmesini ne kadar isterdim."
Cassandra ona gülümsedi. Bir mil dışarı çıkmış göbeğiyle güzel hissetmek zordu ama en azından şişman olmak için iyi bir nedeni vardı.
"Çok hoşsun," diye onayladı Kat, yere kadar uzanan etek ucunu düzeltmeye yardım ederken.
"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Daha çok var, eğer-"
"Onu alacağım."

Melissa gülümseyerek ilerledi ve onun oradan çıkmasına yardım etti, ardından değişiklikler için ölçümler yaptı. Kat ve Phoebe soyunma odasından çıkıp aksesuar aramak için dışarı çıktılar.
"Biliyor musun," dedi Melissa, Cassandra'nın belini ölçerken, "yaptıklarından dolayı sana hayran olduğumu söylemeliyim."
Cassandra şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"
"Seni koruyacak bir Kara Avcı bulmak," dedi Melissa küçük bir PDA'ya notlar alırken.
“Keşke ben gittiğimde küçüklerime bakacak böyle biri olsaydı. Kocam üç ay önce öldü ve iki yılım daha olmasına rağmen onlar için endişelenmeden edemiyorum.”
İki yıl …
Melisa bundan daha genç görünüyordu. Canlı, sağlıklı bir tezgâhtarın bu kadar kısa sürede yaşlılıktan öleceğini hayal etmek zordu.
Zavallı kadın kocasını kaybetmişti. Apollitlerin çoğu bu nedenle kendi yaşlarından birkaç ay önce insanlarla evlendi. Doğum gününüzü paylaşan bir eş bulmak bonus olarak kabul edildi.
"Acı veriyor mu?" Cassandra tereddütle sordu. Bir Apollite'nin öldüğünü hiç görmemişti.
"doğal sebepler.
Melisa bir not daha aldı. "Burada kimsenin yalnız ölmesine izin vermemeye yemin ediyoruz."
"Soruma cevap vermedin."
Melis'le bakışları buluştu. Gözleri dile getirilmeyen duygularla doluydu ama Cassandra'nın ürpermesine neden olan şey oradaki korkuydu. Gerçeği mi istiyorsun?
"Evet."
“Dayanılmaz. Kocam güçlü bir adamdı. Bunun acısından bütün gece bebek gibi ağladı.”
Melissa sanki kendi acısı dayanılamayacak kadar çokmuş gibi boğazını temizledi. "Bazen neden bu kadar çok insanımızın önceki gece kendini öldürdüğünü anlıyorum. Seçme şansı olsun diye çocuklarımı yeni bir topluluğa taşımayı bile düşündüm, ama yüzeyde, savaşacak çok fazla yırtıcı hayvanımız var. Kardeşlerimizi arayan diğer Apollitler, Daimonlar, Kurt Avcıları, insanlar ve Kara Avcılar. Ben daha çocukken annem beni buraya getirmişti. Ama üst dünyayı iyi hatırlıyorum. Burası çok daha güvenli. En azından birinin bizi öğrenmesinden korkmadan özgürce yaşayabiliriz.”
Düşünceler onu kasıp kavururken Cassandra nefes alamıyordu. Hoş olmayacağını biliyordu ama Melissa'nın anlattığı şey hayal ettiğinden çok daha kötüydü.
Acı çekmesi onun için yeterince kötü olurdu… ama ya bebek? O çok masumdu. Böyle bir kaderi hak etmemişti.
Ama sonra kim yaptı?
"Ah, işte şimdi," dedi Melissa hemen, "seni üzmek istemedim."

"Sorun değil," dedi Cassandra boğazındaki yumruyu geçerek. "Sordum ve dürüstlüğünü takdir ediyorum."
Bitirirler bitirmez, Cassandra kendini ne neşeli hissetti ne de alışverişe devam etmek istedi. Wulf'u görmesi gerekiyordu.
Onu dairelerinin yatak odasında televizyonda kanalları çevirirken buldu. Onu gördüğü anda kapattı. "Bir sorun mu var?"
Yatağın ayakucunda tereddüt etti. Sırtını yastığa dayadı, ayakları çıplaktı ve bir bacağını bükmüştü. Gözlerindeki endişe onun için dünyalara bedeldi ama bu yeterli değildi.
"Bebeğimi avlayacak mısın Wulf?"
Kaşlarını çattı. "Ne?"
“Oğlumuz büyüyüp ölmek istemediğine karar verirse. Bunun için onu öldürecek misin?”
Wulf tartışırken nefesini tuttu. "Bilmiyorum Cassandra. Gerçekten bilmiyorum. Onurum emrediyor. Ama yapabilir miyim bilmiyorum.”
"Bana onu incitmeyeceğine söz ver," dedi, yanında durmak için hareket ederek. Gömleğini tuttu ve korku ve ıstırap içini sararken sımsıkı tuttu. "Büyüyünce Daimon'a dönüşürse gitmesine izin vereceğine söz ver."
"Yapamam."
"Öyleyse neden buradayız?" ona bağırdı. "Eğer onu zaten öldüreceksen, onun babası olman neye yarar?"
"Cassandra, lütfen. Mantıklı ol."
"Mantıklı ol!" bağırdı. "Öleceğim Wulf. Ölmek! Acı verici. Ve neredeyse zamanım kalmadı. Onu bıraktı ve nefes almaya çalışarak ileri geri yürüdü. “Görmüyor musun? Öldükten sonra hiçbir şey hatırlamayacağım. Ben gitmiş olacağım. Bütün bunlardan gitti. İtibaren
hepiniz." Odaya çılgınca baktı. “Bu renkleri görmeyeceğim. Yüzün.
Hiç bir şey. Ben öleceğim. Ölmek!"
Kadın göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlarken Wulf onu kollarının arasına çekti. "Sorun değil Cassandra, seni anlıyorum."
"Sorun değil demeyi kes Wulf. Tamam değil. Yapabileceğimiz hiçbir şey bunu durduramaz. Ne ben yapacağım? Ben sadece yirmi altı yaşındayım. Anlamıyorum. Bunu neden yapmak zorundayım? Neden bebeğimin büyüdüğünü göremiyorum?”
"Sana yardım edecek bir şey olmalı," diye ısrar etti. Belki Kat, Artemis ile konuşabilir.
Her zaman bir boşluk vardır.”
"Senin gibi mi?" diye sordu histerik bir şekilde. "Benim bir Apollite olmaktan kaçamadığım gibi, sen de bir Karanlık Avcısı olmaktan kaçamazsın. Hatta neden evleniyoruz? Amaç ne?"
Bakışları onunkileri yaktı. "Çünkü böyle bitmesine izin vermeyeceğim," diye homurdandı şiddetle. "Hayatımda değer verdiğim her şeyi kaybettim. Senin ya da benim çocuğumu buna kaptırmayacağım. Beni duyuyor musun?"
Onu duydu ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. "Çözüm nedir?"
Onu sertçe göğsüne doğru çekti. "Bilmiyorum. Ama bir şeyler olmalı.”

"Ya yoksa?"
"O zaman seni bulmak için Olympus'un ya da Hades'in koridorlarını ya da ne yapmam gerekiyorsa yerle bir edeceğim. Gitmene izin vermeyeceğim Cassandra. Savaşmadan olmaz."
Cassandra onu kendine yakın tuttu ama kalbinde bunun boşuna olduğunu biliyordu. Günleri sınırlıydı ve her geçen saat geri dönülmez bir şekilde sona yaklaşıyordu.

Bölüm 14

Cuma günü geldiğinde, Cassandra düğünün geride kalması için fazlasıyla hazırdı. Ablası ve Kat onu bütün hafta meşgul ve çılgına çevirmişti. Wulf mutlu bir şekilde yollarından çekilmişti.

Ona herhangi bir konuda fikrini sorduklarında, yanıtı her zaman, "Tartışan üç kadının arasına girmemek gerektiğini biliyorum. Hatırlarsan, bütün Truva Savaşı bunun üzerine başladı."

Chris o kadar akıllı değildi ve sonunda daireden olabildiğince uzak durmayı öğrenmişti. Ya da üçünün kendisine yaklaştığını gördüğü anda kaçmak için.

Şimdi Cassandra, üzerinde gelinliğiyle yatak odasında durmuş ve bekliyordu. Uzun, çilek sarısı saçları, Wulf'un halkının adeti olduğu üzere, omuzlarına dökülmüştü. Başka bir İskandinav geleneği olan taze çiçeklerle iç içe geçmiş gümüş bir taç takmıştı. Chris ona, tacın Wulf'un baldızından ailesinin tüm nesilleri boyunca geçtiğini söylemişti.

Şimdi onu giymek onun için çok şey ifade ediyordu. Wulf'un geçmişine bağlı hissetmek.

Wulf da etkinlik için ailesinin kılıcını kuşanacaktı ve bebekleri evlendiğinde o da kılıcı yan tarafına bağlayarak taşıyacaktı.

Kapı, diğer tarafta Urian'ı ortaya çıkarmak için yavaşça açıldı. Uzun sarı saçları omuzlarından sarkıyordu ve zarif siyah ipek bir smokin giymişti.

"Hazır mısın?"

Uzun tartışmalardan sonra onun sponsoru olmasına karar vermişlerdi. Apollite'ler insanlarla aynı geleneklere sahip değildi. Gelinin ebeveynlerinin çoktan ölmüş olma ihtimali yüksek olduğundan, geline koridorda eşlik edecek ve çifti birleştirmek için alışılmış sözleri iletecek bir sponsor seçtiler.

Cassandra, etkinlik için bir bakanları olmasını diledi, ancak hem kendisi hem de Wulf, bir bakan getirmenin topluluğu çok fazla tehlikeye atacağı konusunda anlaşmışlardı. Böylece gerçek Apollite tarzında evleneceklerdi.

İlk başta, Urian onun sponsoru olma fikrine karşı koymuştu, ancak Phoebe onu, onların isteklerine uygun hareket etmenin kendi çıkarına olacağına hemen ikna etmişti.

"Bunu yapacaksın ve Wulf'a iyi davranacaksın ya da kanepede uyuyacaksın. Sonsuza dek ve yaşınız düşünüldüğünde bunun bir anlamı var."

"Wulf hazır mı?" Cassandra, Urian'a sordu.

Onayladı. "O ve Chris ana binada sizi bekliyorlar."

Kat ona kırmızı ve beyaz kurdelelerle sarılmış tek beyaz gülü uzattı.

Başka bir Apollite geleneği.

Cassandra gülü aldı.

Kat ve Phoebe onun önünde yerlerini aldılar ve yolu gösterdiler. O ve Urian kol kola arkalarından yürüdüler.

İskandinav geleneği, düğünlerin dışarıda yapılmasıydı. Böyle bir şey bakan getirmekten bile daha tehlikeli olduğu için açık ticaret bölgesini kiralamışlardı.

Shanus ve birkaç meclis üyesi, bir bahçe merkezini simüle etmek için hidrofonik bitkiler ve çiçekler getirmek için ellerinden geleni yaptılar. Küçük bir çeşme bile yaptırmışlardı.
Komplekse girdiklerinde Cassandra tereddüt etti.
Wulf ve Chris aceleyle yapılmış ve hala güzel olmayı başaran şelalenin önünde duruyorlardı. Wulf'un İskandinav kıyafetleri giymesini yarı yarıya bekliyordu. Bunun yerine, o ve Chris, Urian'ınkiyle eşleşen bir smokin giymişlerdi.
Wulf uzun ve gevşek saçlarını yüzünden geriye doğru taramıştı. Smokininin ipeği vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyor ve her kaslı kıvrımı vurguluyordu. Hayatında hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti.
O tamamen muhteşemdi.
"Buradan alacağım."
Cassandra, arkasında babasının sesini duyunca nefesi kesildi.
"Babacığım?" dedi, yüzünde geniş bir gülümsemeyle onu orada bulmak için dönerek.
"Bebeğimin evlenmesini özleyeceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?"
Kalbi gümbür gümbür atarken bakışlarını onun vücudunda gezdirdi. Onun yanında olduğuna inanamıyordu. "Ama nasıl?"
Başını sallayarak Wulf'u işaret etti. "Wulf dün gece eve geldi ve beni buraya getirdi.
Ben gelmezsem senin için düğün olmaz dedi. Ve bana Phoebe'den bahsetti. Dün geceyi onun dairesinde onunla geçirdim, böylece sana yetişebilir ve sonra sana sürpriz yapabiliriz. Karnına bakarken gözleri yaşlarla doldu.
"Güzel görünüyorsun bebeğim."
Şişmiş göbeğini göz önünde bulundurarak kendini onun kollarına ya da en azından elinden geldiğince yakınına attı ve onu sımsıkı tuttu. Wulf'un ona verebileceği en iyi hediye buydu.
Bir çocuk gibi ağlıyordu.
"Bizi gözyaşlarına boğmadan önce düğünü iptal edelim mi?" diye sordu.
"HAYIR!" dedi Cassandra, burnunu çekerek kendini toparlayarak. "Ben iyiyim. Gerçekten mi."
Babası onu yanağından öptü, elini kolunun girintisine soktu ve onu Wulf'a götürdü. Urian, Phoebe'nin yanında yerini alırken Kat ve Phoebe, Chris'in arkasında durmak için harekete geçti. Orada bulunan diğer tek kişi, geri çekilmiş ama olaya tanık olmaktan fazlasıyla mutlu olduğunu söyleyen dostça bir ifadeyle onları izleyen Shanus'du.
"Teşekkürler," dedi Wulf ona küçük, yürek burkan bir gülümsemeyle.
O anda, ona olan sevgisinin tüm derinliğini hissetti. Önümüzdeki birkaç ay boyunca ona iyi bir koca olacak ve harika bir baba olacaktı.
Chris'in söylediklerine rağmen.
Yakında müstakbel kocasına ulaştıklarında, babası onun elini tuttu ve Wulf'un eline koydu. Sonra babası gülden kırmızı ve beyaz kurdeleleri aldı ve birleşen ellerine doladı.

Cassandra, Wulf'a baktı. Gözleri sıcaktı. Tür. O ona bakarken tutkusu ve gururu için için yanıyorlardı. Titremesine neden oldu. Onu sıcak yaptı. Bakışları vücudunun her yerine dokundu.
Babası onları birbirine bağlayacak kelimeleri söylemeye başlayınca elini onun elini sıktı. "Gece boyunca biz-"
"Işık," diye yüksek sesle fısıldadı Urian, sözünü keserek.
Babasının yüzü biraz kızardı. "Üzgünüm. Bunu oldukça aceleyle öğrenmek zorunda kaldım.” Boğazını temizleyip yeniden başladı. "Işık sayesinde doğduk ve ... aracılığıyla..."
Babası tereddüt etti.
Urian babasının kulağına fısıldamak için öne çıktı.
"Teşekkür ederim," dedi babası. "Bu tören bizimkine hiç benzemiyor."
Urian başını eğdi ve geri adım attı, ama önce Cassandra'ya alışılmadık bir şekilde göz kırptı.
"Işığın sayesinde doğuyoruz ve gecenin içinde seyahat ediyoruz. Işık, bizi karşılayan ve bizi bu dünyaya kabul eden ebeveynlerimizin sevgisidir ve biz ondan partnerimizin sevgisiyle ayrılırız.
"Wulf ve Cassandra, kalan yolculuklarını kolaylaştırmak ve önümüzdeki gecelerde birbirlerini rahatlatmak için birlikte olmayı seçtiler. Ve son gece üzerlerine geldiğinde..." Gözleri dolarken babası durdu.
ona baktı. Onun gözlerinde gördüğü ıstırap ve korku, kendisini iyi hissettirdi.
"Yapamam," dedi sessizce.
"Babacığım?"
Yanağına bir damla yaş düşerken geri çekildi.
Phoebe öne çıktı ve kollarını ona doladı.
Cassandra ona doğru yürümeye başladı ama Phoebe onu durdurdu. "Bitir lütfen, Uri."
Phoebe, babalarına kenara kadar eşlik etti.
Cassandra onlara katılmak istedi ama babasının onun için düğününü mahvettiği için şimdiden utandığını ve üzüldüğünü anlayabiliyordu. Bu yüzden Wulf'un yanında kaldı.
Urian yanlarında durmak için harekete geçti. "Son gece geldiğinde, birlikte duracağımıza ve ilk gideni rahatlatacağımıza ant içeriz.
“Ruhtan ruha dokunduk. Et ten tene nefes aldık. Ve Kaderin Katoteros'ta yeniden bir araya gelmemize karar verdiği gece gelene kadar bu varoluşu terk etmemiz gereken tek kişi."
Urian için Atlantis terimini söylerken Cassandra kendi gözyaşlarının yeniden başladığını hissetti.
"cennet."
Urian özenle hazırlanmış altın bir kupanın durduğu kaideye çıktı. Üzerine üç Kader kazınmıştı. Cassandra'ya getirdi. "Normalde bu ikinizin de kanı olur, ama ikiniz de buna pek hevesli olmadığınız için, bu şarap."

Urian kupayı bir yudum alan Cassandra'ya verdi, ardından aynı şeyi yapan Wulf'a verdi. Wulf kupayı Urian'a uzattı. Apollite geleneğine göre, Wulf eğildi ve şarabın tadı içlerine karışsın diye onu öptü.
Urian kupayı kaideye geri koydu ve töreni bitirdi. Gelin burada, Cassandra. O bu dünyada eşsizdir. Güzelliği, zarafeti ve cazibesi, kendisinden önce gelenlerin mirasıdır ve ondan doğanlara hediye edilecektir.
"Öte yandan bu adam, Wulf, karşımızda bir ürün olarak duruyor..." Urian duraksadı ve kaşlarını çattı. "Pekala, o, Apollon'un çocuklarının dünyayı yönetmesi düşüncesine katlanamayan bir orospunun ürünü."
"Urian, uslu dur!" Phoebe, babalarının yanında durduğu yerden tersledi. Onun emriyle kıkırdadı. "Ailenin bir üyesini yok etmeye yemin ettiğim insanlardan birine bağladığım gerçeğini düşünürsek, oldukça iyi olduğumu düşünüyorum."
Phoebe ona en az bir hafta yalnız uyuyacağını yüksek sesle ilan eden bir bakış attı.
Daha uzun değilse.
Urian, Wulf'a dudağını kıvırdı. Karısının üzülmesinden kimi sorumlu tuttuğu belli oldu. "İyi. Gerçekten düşündüğüm şeyi söylemediğime sevindim," diye mırıldandı alçak sesle.
Urian daha yüksek sesle törene döndü. “Sizi bir araya getiren benzerlikleriniz, hayatınıza çeşitlilik ve kıvılcım katan ise farklılıklarınızdır. Tanrılar birliğinizi kutsasın ve korusun ve siz de..." Tekrar duraksadı. "Eh, zaten doğurganlıkla kutsanmışsın, o yüzden bunu atlayacağız."
Cassandra ona kendi bakışını atarken Phoebe gırtlağından alçak sesle homurdandı.
Urian, Wulf'a bir kez daha öldürücü bir bakış attı. "İkiniz size kalan her dakikanın tadını çıkarsın."
Ardından Urian, ellerini birleştiren kurdeleleri aldı ve onları çift düğüm halinde bağladı. Kurdeleler gece boyunca dayanır ve sabah şans getirmesi için kesilip gömülürdü.
Chris ve Kat, daireye giden yolu açtı.
Babası yanına geldi ve kolunu beline doladı. "Bitiremediğim için üzgünüm."
"Sorun değil, baba. Anladım."
Ve yaptı. Ona veda etme ihtimali onu da incitmişti.
Daireye vardıklarında, İskandinav adeti olduğu üzere, Wulf onu kaldırdı ve eşiğin üzerine taşıdı. Bu onu hayrete düşürdü çünkü diğer eli hala onunkine bağlı olduğundan bunu bir koluyla yapmak zorundaydı.
Chris herkese içki doldurdu. "Burası, Wulf'un adamlarının bir hafta boyunca sarhoş olup parti yapacakları yerdi. Kardeşliğin öncüsü olan Vikinglere selam olsun!”
"Parti yapabilirsin," dedi Wulf ona, "ama seni sarhoş yakalamasam iyi olur."
Chris gözlerini devirdi, sonra eğildi ve Cassandra'nın karnına, "Akıllı ol küçük adam, Lord King Nevrotik'in tüm eğlenceni öldüremeyeceği bir yerde kal," dedi.

Wulf ona başını salladı. "Yeni arkadaşların olmadan burada olmana şaşırdım."
"Evet biliyorum. Birazdan gidip onları bulacağım. Kyra yeni bir program üzerinde çalışıyor ve ben onu test edeceğim."
Urian buna homurdandı. "Bunu söylemenin bir yolu da bu."
Chris'in yüzü pancar kırmızısına döndü. "Ve ben de sanmıştım ki" - başparmağıyla Wulf'u işaret etti -
"kötüydü. Siz Peters kadınlarının nesi var ki eziklerden hoşlanıyorsunuz?
"Sanırım buna kızdım," dedi babası.
Kurt güldü. "Oğlum, daha derine inmeden önce gidip Kyra'yı bulsan iyi olur."
"Evet, sanırım katılıyorum." Chris izin istedi ve gitti.
Kat, Cassandra'nın arkasından geldi ve tacı kafasından çıkardı. "Emin olacağım ve kutusuna geri koyacağım."
"Teşekkürler."
Aniden, odada biraz garip hissettim.
"Babacığım? Bizimle birlikte bizim eve gelmek ister misin?" Phoebe sordu.
"Elbette." Cassandra'yı yanağından öptü. "Pek hoş karşılama olmadı ama bence siz ikiniz yalnız kalmalısınız."
Onlar ayrılırken Kat onlara katıldı.
Artık yalnızdılar ve Wulf cebinden kusursuz bir tek karatlık pırlanta yüzük çıkardı ve onun parmağına taktı. Bant çok hassas bir İskandinav kafes modeliydi.
Daha güzel bir şey görmemişti.
"Teşekkürler Wulf," diye soludu.
Wulf başını salladı. Soluk ışıkta ona baktı, gözleri sıcaklıkla parlıyordu. Karısı.
Sahip olmayı asla düşünmediği tek şey. En azından son bin iki yüz yılda. Normalde balayındaki bir çift geleceklerini birlikte düşünürdü. Hayatlarını nasıl geçireceklerdi…
Geleceği düşünmek istemiyordu. Çok kasvetliydi. Çok acı verici. Onu kalbinden uzak tutmalıydı. Her gün denedi ve her gün onu orada eskisinden daha da derin buldu.
Cassandra Tryggvason, diye fısıldadı, onun yeni adını test ederek.
"Güzel bir havası var, değil mi?"
Parmaklarıyla dudaklarına dokundu. Onun gibi onlar da yumuşak ve narindi. Davetkar. "Mutlu musun?"
"Evet." Yine de yeşil gözleri hüzünle parlıyordu.
Bunu ondan sonsuza kadar silebilmeyi ne kadar çok isterdi.
Cassandra parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü. Wulf onun tadına inledi. Uzun, zarif parmakları saçlarını çekiştirirken elinin ensesinde hissettiği duygu.
Gül kokusu içinden geçerek onu sarhoş ve ateşli yaptı. "Çok güzelsin, Cassandra'm."

Cassandra onun alçak sesle söylediği sözler karşısında ürperdi. Ne zaman ona onun diye hitap etse onu seviyordu.
Onun kendisine bağlı olan elini tutarak onu yatak odasına götürdü.
Cassandra onu izlerken dudağını ısırdı. O çok uzun ve yıkıcıydı. Onu dikkatlice yatağa yatırdı, sonra duraksadı.
"Bileklerimizde bu varken kıyafetlerimizi nasıl çıkaracağız?"
"Kollarımın fermuarı açılıyor."
"Benimki yok."
"O zaman gece için o smokini giyeceksin. Ah!”
"Ha?" şakacı bir şekilde sordu. "Birden ew oldum?"
Çenesini kavrayıp dişleriyle dudaklarını ısırdığında inledi. "Ew aşırı derecede," diye alay etti nefes nefese.
Sanki onunla çıplak olma beklentisinin tadını çıkarıyormuş gibi, elbisesinin arkasının fermuarını yavaşça açtığını hissetti.
"Biliyorsun, Viking geleneğinde buna tanıklarımız olurdu."
Sıcak eli çıplak tenini sıyırırken titredi. "Alınma, bunun senin hayatında olmamasına çok sevindim."
"Ben de. Senin gerçekte ne kadar güzel olduğunu gören herhangi bir adamı öldürmek zorunda kalırım. Seni görselerdi, rüyalarında seni göreceklerini biliyorum ve buna asla izin veremem."
Adam elbisesini üzerinden çekerken bu sözlerin tadını çıkararak gözlerini kapattı.
Sadece şişkin karnını öpecek kadar durdu. Dudakları onu sıyırdığı anda, içinde hafif, çırpınan bir hareket hissetti.
"Aman Tanrım," diye nefes verdi. "Bebeği hissettim!"
Geri çekti. "Ne?"
Gözleri doldu, bebeği tekrar hissetmek isteyerek elini dudaklarının değdiği yere koydu. "Onu hissettim," diye tekrarladı. "Şu anda."
Wulf başını eğip yeniden karnını öptüğünde gözlerinde gurur parladı. Bıyıklı yanağını onun çıplak tenine sürttü.
Cassandra, bir balina büyüklüğündeyken, bu kadar mükemmel biçimli bir adamın burnunu ona sürmesinden utanmalıydı ama utanmadı. Onun yanında olması çok rahatlatıcıydı.
O onun şampiyonuydu. Hayatını kurtardığı için değil, şimdi onunla kalma şekli yüzünden. Ağladığında onu nasıl tuttuğunu. Onu teselli etme şekli.
O onun gücüydü. Onun cesareti.
Ve yanında olduğu için çok minnettardı. Sonla tek başına yüzleşmek istemiyordu.
Wulf ona izin vermedi. Onun öldüğünü görmek onu öldürecek olsa da yanında olacaktı. Elini tutacaktı ve gittiğinde, zaman boyunca hatırlanacaktı.
"Büyükannemin adını bile bilmiyorum."
Wulf kaşlarını çattı. "Ne?"
"Anneannemin adını bilmiyorum. Annem ben soramadan öldü. Phoebe, sormayı da hiç düşünmediğini söyledi. Ne onun ne de büyükbabamın neye

benzediğini bilmiyorum. Babamın anne ve babasını sadece resimlerinden tanıyorum. Bebek için sadece bir resim olacağımı düşünüyordum. Benim onlara baktığım gibi o da bana bakacak. Soyut insanlar. Asla gerçek değil.” Gözleri yoğunlukla parladı. Onun için gerçek olacaksın, Cassandra. Sana söz veriyorum."
Bunun doğru olmasını nasıl umuyordu.
Onu kollarının arasına aldı ve yakın tuttu. Onun sıcaklığına ihtiyacı olan Cassandra dayandı. Pişmanlığı ve acıyı zihninden uzaklaştırdı.
Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kaçınılmaz demek, kaçınılmaz demekti. En azından zamanında bu anı yaşadı.
Aynı anda hem gülüp hem de ağlayarak dışarı çıktı.
Wulf geri çekildi ve kafası karışmış bir şekilde ona baktı.
"Üzgünüm," dedi duygularını kontrol etmeye çalışarak. "Şu aptal şarkıyı düşünüyordum, 'Güneşte Mevsimler'. Bilirsin, 'neşemiz vardı, eğlendik, güneşli mevsimler geçirdik.' Yazıklar olsun, akıl hastası olmalıyım.”
Gözyaşlarını sildi ve yanaklarından öptü. Sıcak dudakları tenini yakıyordu.
"Tanıdığım tüm savaşçılardan daha güçlüsün. Bana korkunu gösterdiğin o birkaç sefer için benden bir daha asla özür dileme, Cassandra.
Ona duyduğu aşk tüm bedenini sarmış, onu pişmanlıklarından daha fazla boğmuştu. "Seni seviyorum Wulf," diye soludu. "Başka hiçbir şeyi sevmediğimi düşündüğümden daha fazla."
Wulf bu içten sözleri duyduğunda nefes alamıyordu. Onu kırılan bir cam gibi parçaladılar.
"Ben de seni seviyorum," dedi, bunun gerçeği karşısında boğazı düğümlendi. Gitmesine izin vermek istemedi. Durmadan.
Ama bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Adam onu tutkuyla öperken Cassandra'nın nefesi kesildi. Heyecan içinde onu soymayı bitirdi. Gömleğinin düğmelerini açtı ve onu veya ceketini çıkarmanın bir yolunu bulamayınca Wulf onları yırttı.
Onu görünce güldü. Ama sıcak, ağır vücudunu onunkine yaslayıp dudaklarına döndüğü anda kahkahalar durdu.
Sırtüstü döndü ve onu üstüne çekti. Midesine baskı yapmamak ya da onu ya da bebeği incitmemek için ona her zaman büyük özen gösterdi.
Gözleri parlayarak onu üstüne yerleştirdi.
Adamın içine girdiği an ikisi de inledi. Öfkeyle seviştiler, her biri sonun kendileri için hızla yaklaştığının farkındaydı.
Her gün geçtikçe, ikisinin de kontrol edemeyecekleri ya da kaçınamayacakları bir sonuca yaklaştıklarının farkındaydılar.
Korkutucuydu.
Cassandra, erimiş bir tutku dalgasıyla gelirken haykırdı. Wulf, ona katılırken onu kendine doğru çekti.
Birleşen elleri başlarının üzerindeki yatağa dayandı. Wulf parmaklarını onunkilere kenetledi ve ona düzensiz bir söz verdi.
"Dövüşmeden gitmene izin vermeyeceğim."

Bölüm 15

Sonraki birkaç hafta, Cassandra bebeğin hafıza kutusunu bitirirken bulanık bir şekilde geçti. Hayatında ilk kez kendini bir yerlerde güvende hissediyordu.

Muhteşem bir duyguydu.

Chris ve Chris'in bulduğu sözde Apollite bebek Kyra, dairede çok zaman geçirdiler. Kyra hoş bir kadındı ve sırf onu kızdırmak için sık sık Wulf'u hatırlamıyormuş gibi davranırdı.

Uzun boylu, zayıf Apollite ona saf saf bakar ve "Seni tanıyor muyum?" diye sorardı.

Wulf'u rahatsız etti ama diğer herkesi eğlendirdi.

Hamilelik ilerledikçe Cassandra, Daimonların çocuk sahibi olamamasının başka bir nedenini fark etti. Kana ihtiyacı giderek arttı. İki haftada bir yaptığı kan nakli günlük olanlara dönüştü ve son iki haftadır günde iki ila üç kan nakline ihtiyacı vardı.

Artış onu endişelendirdi. Bu, bebeğin insandan çok Apollite olacağı anlamına mı geliyordu?

Dr. Lakis ona bunun bebeğin biyolojisi üzerinde gerçekten bir etkisi olmadığını ve rahatlaması gerektiğini söylemişti. Ama onun için zordu.

Bütün gece, Cassandra oldukça depresif ve hareket edemeyecek kadar yorgundu. Erkenden, hatta şafaktan önce yatmıştı, dinlenmek ve birkaç dakika rahat etmek istiyordu.

Wulf içeri girdi ve nasıl olduğunu soracak kadar onu uyandırdı.

Uyuyorum, diye tersledi. "Beni yalnız bırakın."

Teslim olurcasına ellerini kaldırmış, iyi huylu bir şekilde gülmüş ve sonra onun etrafına kıvrılmıştı. Onun orada olma hissini sevdiğini itiraf etmeliydi.

Elinin karnında hissettiği his.

Bebek her zaman Wulf'un eli onun üzerindeyken biliyormuş gibi görünüyordu. "Merhaba babacığım, seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum" demek istercesine hemen daha aktif hale gelirdi.

O da babasının sesine tepki gösterdi.

Gözlerini kapatan Cassandra tekrar uyumaya çalıştı ama Küçük Koca Ayak fandango dans etmeye başladığından ve birkaç kez kaburgalarına diz çökmeye karar verdiğinden bu kolay olmadı.

Bel ağrısı başlayana kadar yaklaşık bir saat kadar orada yattı. Yirmi dakika içinde kasılmalarının sabitlendiğini ve düzenli olduğunu fark etti.

* * *

Cassandra onu uyandırdığında Wulf huzur içinde uyuyordu.

"Bebek geliyor," dedi nefes nefese.

"Emin misin?" Ama onun çileden çıkmış yüzüne bir bakınca, bu aptalca sorunun cevabını biliyordu.

"Tamam," dedi, uyanmaya ve zihnindeki sisi dağıtmaya çalışarak. "Burada kal, ben askerleri çağırayım."

Kat'i uyandırmak ve Chris'i doktora göndermek için odadan çıktı, sonra etrafta dolaşan Cassandra'nın yanında olmak için yatak odasına koştu.
"Ne yapıyorsun?"
"Acıya yardımcı olmak için volta atıyorum."
"Evet ama-"
"Sorun değil tatlım," dedi Kat kapıdan girerken. "Bebek kafa üstü doğmayacak."
Wulf bundan emin değildi ama hamile bir Cassandra ile tartışmamayı öğrenmişti.
Oldukça gergin ve duygusaldı ve canı istediğinde diliyle kan akıtabiliyordu. Ona istediğini vermek daha iyi.
"Size ne verebilirim?" diye sordu.
Cassandra nefes nefeseydi. "Bu çocuğu benim için başka birinin almasına ne dersin?"
Buna güldü. En azından ona öldürücü bir bakış atana kadar.
Ayıldı, boğazını temizledi. "Yapabilmeyi isterdim."
Doktor geldiğinde, Wulf onun arkasında durmuş, karnını tutuyor ve kasılmalarla nefes almasına yardım etmeye çalışıyordu. Avuçlarındaki her kasılmanın daha da sıkılaştığını hissedebiliyor ve ondan acı içinde ne zaman küfredeceğini tam olarak biliyordu.
Bunu yaşamak zorunda olmasından nefret ediyordu. Efordan çoktan terlemişti ve oğullarını dünyaya getirmek için doğuma daha yeni başlamıştı.
Birlikte çalışırken saatler yavaş geçti ve Cassandra ona, genel olarak tüm insanlara ve özel olarak da tanrılara her türden müstehcen sözler haykırdı. Doktor ikisine de ne yapacaklarını söylerken Wulf onun elini tutar ve alnını yıkardı.
Oğlu nihayet doğduğunda saat beşi biraz geçiyordu.
Bebek sağlıklı bir çocuktan gelmesi gereken bir dizi akciğerle ciyaklarken Wulf, doktorun ellerindeki minik bebeğe baktı.
"O gerçekten burada," diye ağladı Cassandra, Wulf'un elini tutup doğurduğu bebeğe bakarken.
"O burada," diye güldü Wulf, kadının nemli şakağını öperek. "Ve o çok güzel."
Doktor onu temizleyip muayene ettikten sonra bebeği annesine teslim etti. Cassandra, çocuğunu ilk kucağına aldığında nefes alamıyordu. Çığlıkları hepsinin burada olduğunu bilmesini sağlarken minik yumruklarını sıkmıştı. Yüzü yaşlı bir adamınki gibi buruş buruştu ama yine de onun gözünde muhteşemdi.
"Saçına bak," dedi kalın siyah saçlarını düzeltirken. "Babasına benziyor."
Bebek minik elini babasının işaret parmağına doladığında Wulf gülümsedi. "Ciğerlerine sahip."
Ah, lütfen! dedi hiddetle.
"Güven bana," dedi Wulf, onun bakışlarıyla buluşarak. "Artık buradaki her Apollite, annemle babamın ben doğduğumda evli olmadığını ve bu geceyi atlatırsan beni hadım etmeyi planladığını biliyor."

Ona güldü ve sonra oğullarını tutarken onu öptü.
"Bu arada, eğer bu konuda ciddiysen, Cassandra," dedi doktor, gözleri parlayarak. "Sana ödünç verebileceğim bir neşterim var."
Cassandra tekrar güldü. "Beni baştan çıkarma."
Wulf bebeği ondan aldı ve büyük elleriyle dikkatlice tuttu. Onun oğlu. İçindeki sevinç ve korku zayıflatıcıydı. Hiç böyle bir şey bilmemişti.
Bebek inanılmaz derecede küçüktü. Bir yaşam mucizesi. Bu kadar küçük bir şey nasıl hayatta kalabilir? Çocuğunu tehdit eden herkesi öldüreceğini veya ciddi şekilde sakatlayacağını biliyordu.
"Adını ne koyacaksın?" Wulf, Cassandra'ya sordu. Tüm bu haftalarda, kasıtlı olarak onun kararının dışında kalmıştı. Bebeğin annesinin ona isim vermesini istedi.
Onu asla gerçekten tanımayacak olan oğullarına kalıcı mirası olacaktı.
"Erik Jefferson Tryggvason'a ne dersin?"
Wulf inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Emin misin?"
Bebeğin yanağına hafifçe dokunurken başını salladı.
"Merhaba, Küçük Erik," diye soludu. Ona kardeşinin adını söylediğinde kalbi sıkıştı.
"Eve Hoşgeldin."
Dr. Lakis her şeyi temizlemeyi bitirirken, "Bebek muhtemelen şimdi emmek istiyor," dedi. "Onu bir süreliğine annesine geri vermek isteyebilirsin."
Wulf önerdiği gibi yaptı.
Emzirme hemşiresine ihtiyacın olacak mı? Lakis, Cassandra'ya sordu.
"Apollite bebekler, özellikle karışık bir mirasa sahip olduklarında, genellikle biberon veya formül almazlar. İçinde ne kadar Apollite veya insan olduğunu bilmediğimiz için deneyebileceğimiz güvenli bir formül yok.”
Cassandra, "Hemşire iyi bir fikir olabilir," dedi. "Bunu mahvetmek ve büyümesini engellemek ya da onu bir mutanta ya da başka bir şeye dönüştürmek istemiyorum."
Doktorun yüzünde, "Çocuğunuzun bir mutant olduğunu sanıyordum" diyen tuhaf bir ifade vardı.
Akıllıca dilini tuttu.
Wulf doktoru dışarı çıkardı. Chris ve Kat'in oturdukları oturma odasına girdiklerinde, "Teşekkür ederim," dedi.
"Ha!" dedi Kat, Wulf'u görür görmez. "Size zarar görmeden geleceğini söylemiştim."
"Kahretsin," diye mırıldandı Chris ona bir yirmilik vermeden önce. "Bütün bunlardan sonra kısırlaştırıldığını biliyordum."
Wulf doktorla konuşurken ikisi de bebeği görmek için yatak odasına koştu.
Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sanırım bir şekilde uygun."
"Nedir?"
"Bu dünyaya gelmesine yardım ettiğim son bebek, kaderinde onu güvende tutmak olan bebektir."
Wulf kaşlarını çattı. "Son bebek derken neyi kastediyorsun?"

Dr. Lakis, Kıyamet'in ağırlığı üzerindeymiş gibi içini çekti. "Doğum günüm perşembe."
Wulf, onun sözlerine ve onların ne anlama geldiğine şaşırdı. "Yirmi yedinci mi?"
Başını salladı. Dr. Cassus sağlıklarını izlemeyi devralacak. Cassandra'ya dört haftalık muayenesini yaptıran ve her şeyin olması gerektiği gibi ilerlemesini sağlayan o olacak."
Dr. Lakis kapıya yöneldi.
"Doktor, bekleyin."
Ona doğru döndü.
"Ben-"
"Üzgün olduğunu söyleme. Ben senin için sadece başka bir Apollite'im.
"Hayır," dedi içtenlikle. "Sen değilsin. Karımı güvende tutan ve oğlumun doğmasına yardım eden kadınsın. Bunu asla unutmayacağım."
Ona titrek bir gülümseme sundu. "Sana oğlunla mutluluklar dilerim. Umarım büyüyünce babasının olduğu adam olur."
Wulf onun gidişini izledi, kalbi ağırdı. Buradaki herkesten ayrı kalmak için çok uğraşmıştı. Umursamamak ve düşmanlarının ne kadar insan olduğunu görmemek. Ama imkansızdı. Tıpkı Cassandra'dan uzak kalmanın imkansız olması gibi.
İradesi ve sağduyusu dışında, hepsi kalbini işgal etmişti.
Tüm bunlardan sonra Kara Avcı rolüne nasıl geri dönebilirdi?
Onları bu kadar iyi anlamışken başka bir Daimon'u nasıl öldürebilirdi?
Nasıl?

* * *

Wulf ona döndüğünde Cassandra bitkin düşmüştü. Kat ve hemşire, dinlenmesi için bebeği izlemeye almışlardı. Tabii ki, uyandığında onu uyandırmak zorunda kalacaklardı.

Bir sonraki beslenme zamanı gelmişti, ama kısa bir süre için Cassandra rahatça dinlenebilecekti.
"Gözlerini kapat," dedi Wulf.
Cassandra onun istediğini sorgusuz sualsiz yaptı ve onun boynuna bir şey yerleştirdiğini hissetti. Gözlerini açtığında karmaşık, antika bir kolye gördü. Tasarım açıkça İskandinav idi. Kenarlarına elmas şeklinde monte edilmiş dört kare kehribar parçası vardı. Ortada, içine başka bir kehribar taşı gömülü olan dairesel bir parça vardı ve buradan, yelkenleri daha fazla kehribardan yapılmış küçük bir Viking gemisi iniyordu.
"Bu güzel."
"Erik ve ben Bizans'taki Danimarkalı bir tüccardan iki tane satın aldık. Bize evimizi hatırlattı. O kendi karısına verdi ve ben de benimkini kız kardeşim Brynhild'e verecektim.
"Neden ona vermedin?"

“Kabul etmezdi. Babamız öldüğünde orada olmadığım için bana çok kızmıştı, baskın yaptığım için bana kızmıştı. Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi, ben de ayrıldım ve o zamandan beri kolyeyi yanımda tuttum. Kat ve ben kılıcımı almak için geri döndüğümüzde onu kasamdan çıkardım.
Hüznü ona dokundu. Geçen birkaç ayda, Wulf'un kardeşlerinin onun için ne kadar önemli olduğunu öğrenmişti. "Üzgünüm Wulf."
“Olma. Bunu sende görmek hoşuma gidiyor. Sanki orada olmak varmış gibi.” Elini saçlarının arasından geçirdi. "Kanepede uyumamı ister misin?"
“Bunu neden isteyeyim?”
"Daha önce beni bir daha asla yatağının yanına yaklaştırmayacağını söylemiştin."
Hafifçe güldü. "Söylediklerimin yarısını bile hatırlamıyorum."
"Sorun yok. Sanırım Chris onu gelecek nesiller için diğer odada kaydediyordu.
Elleriyle yüzünü kapattı. "Umarım şaka yapıyorsundur."
"Hayır gerçek değil."
Cassandra elini onun ipeksi saçlarının arasından geçirdi ve buklelerinin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. "Pekala, artık bittiğine göre, sana karşı çok daha hoşgörülüyüm. Öyleyse gel ve sarıl. Sanırım kullanabilirim."
Wulf hemen onu memnun etti.
Cassandra uzun, yorgun bir nefes verdi ve uykuya daldı.
Wulf, vücudunun sıcak yumuşaklığının tam kalbine sızmasına izin verirken onu izledi. Elini avucunun içine aldı ve narin şeklini inceledi.
"Beni bırakma Cassandra," diye fısıldadı. "Oğlumuzu sensiz büyütmek istemiyorum."
Ama onun kalmasını dilemek, ruhunun geri gelmesini dilemek kadar verimliydi.

* * *

Perşembe sabahı Wulf uyuyamadı. Cassandra ve Erik mutlu bir şekilde baygındı. Ama düşünceleri dinlenmesine yetecek kadar uzun süre sakinleşmemişti.

Kalkıp üstünü giyindi ve apartmandan çıktı. Ortalıkta dolaşan çok az Apollit olduğu için, pek çok alaycı ya da dik dik dik dik bakmaya katlanmak zorunda kalmadı.
Bulunduğu yerde işi olmadığını biliyordu ama kendini durduramıyordu. Dr. Lakis'e veda etmek zorunda kaldı. Cassandra ve Erik'in sağlığı için nöbet tuttuğu haftalarda garip bir şekilde küçük birliklerinin bir üyesi olmuştu.
Dairesi Phoebe'ninkinden çok uzakta değildi.
Alacağından emin olamayınca kapısını çaldı.
On iki yaşlarında bir çocuk cevapladı.

"Sen Ty mısın?" diye sordu çocuğa, Dr. Lakis'in en büyük oğlundan bahsettiğini hatırlayarak.
“Annem Daimon'a gitmiyor. Onu rahat bırakabilirsin.”
Wulf, onun kızgın sözleriyle irkildi. "Onun olmadığını biliyorum. Onu bir dakikalığına görmek istiyorum.”
"Millicent Teyze," diye bağırdı onu içeri almadan. "Kara Avcı, annemi görmek istiyor."
Chris'in yaşlarında güzel bir kadın kapıya geldi. "Ne istiyorsun?"
"Dr. Lakis'i görmek istiyorum."
"Onu öldürecek!" dedi çocuk arkasından.
Çocuğu görmezden geldi. Gözlerini kısarak geri çekildi ve Wulf'un girmesine izin verdi.
Kadın onu solundaki bir yatak odasına götürürken Wulf rahatlayarak derin bir nefes aldı. Kapı ona beş küçük çocuğu ve Millicent'in yaşlarında bir kadının daha olduğu bir odayı göstermek için açıldı. Dr. Lakis yatakta yatıyordu ama onu güçlükle tanıdı. Bebeğini doğuran genç, hayat dolu kadın yerine şimdiden elli yaşında gibi görünüyordu.
Millicent çocukları ve diğer yetişkini kovdu. "Sadece beş dakikan var, Kara Avcı. Elimizden geldiğince onunla birlikte olmak istiyoruz.”
Başını salladı ve onunla yalnız kalınca yatağın yanına diz çöktü.
"Neden buradasın, Wulf?" diye sordu Dr. Adını ilk kez kullanıyordu.
"Emin değilim. Sadece tekrar teşekkür etmek istedim.”
Gözyaşlarıyla dolu gözlerini kırpıştırdı ve on yıl daha yaşlanmış gibi göründü. "Kötü kısım bu değil," diye fısıldadı. “Bu daha sonra, biz hala hayattayken bedenlerimiz parçalandığında gelir. Şanslıysak organlarımız hızla iflas eder ve ölürüz. Aksi takdirde saatlerce sürer ve dayanılmaz bir hal alır.”
Cassandra'nın bunları yaşadığını düşünürken, onun sözleri onu delip geçti. Erik doğduğunda olduğundan daha fazla acı çekiyordu. "Ben çok üzgünüm."
Dr. Lakis ona acımadı. "Bana sadece bir soru cevapla?"
"Herhangi bir şey."
Bakışları erimiş sıcaklığıyla onunkilere saplandı. "Anlıyor musunuz?"
Onayladı. Evet, neler yaşadıklarını biliyordu ve Daimons'ın neden onların haline geldiğini anlamıştı. Onları kim suçlayabilir?
Dr. Lakis uzandı ve onun eline dokundu. "Umarım oğlunuz bundan kurtulmuştur. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Onun iyiliği için ve senin için. Kimse böyle ölmemeli. Hiç kimse."
Wulf, artık kırışıklıkları ve yaşlılık lekeleri olan ele baktı. Birkaç saat önceki kadar pürüzsüz olan bir el.
"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" O sordu.
"Ailene iyi bak ve Cassandra'nın yalnız ölmesine izin verme. Bunu kendi başına yaşamaktan daha kötü bir şey olamaz.”
Ailesi odaya döndü.
Wulf ayağa kalktı ve onları sevdiklerine bıraktı. Kapıya vardığında, Dr. Lakis onu durdurdu.

"Eğer bilmek istersen, Wulf, benim adım Maia."
"Sana güvenli yolculuklar, Maia," dedi, bastırılmış duygularından gelen derin bir sesle. "Umarım tanrıların bir sonraki yaşamında sana karşı çok daha merhametlidir."
Son gördüğü şey, oğlunun kollarına düştüğü ve ağladığıydı.
Wulf daireden ayrıldı ve kendi evine döndü. Yanına vardığında öfkesi alev alev yanıyordu. Cassandra'yı yanında Erik ile uyurken görmek için odasına girdi.
Böyle çok güzel görünüyorlardı. Hayatının geri kalanının önünde olması gereken genç bir kadındı. Annesini tanıması gereken bir bebeği vardı.
En çok da Wulf'un ona ihtiyacı vardı.
Böyle bitemezdi. Yapamadı.
İzin vermezdi.
Cep telefonunu kaparak oturma odasına geri döndü ve Acheron'u aradı.
Ash, onu ilk çalışta yanıtladığında şaşırmıştı.
"Döndün mü?" diye sordu.
"Öyle görünüyor."
Ash'in her zamanki alaycı tavrını görmezden geldi ve konuya değindi. "Sen yokken neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
Ash anlayışlı bir ses tonuyla, "Biliyorum Wulf," dedi. "Evliliğiniz ve Erik için tebrikler."
Oğlundan bahsedilmesiyle boğuldu. Ash'e bu iki olayı nasıl bildiğini sorma zahmetine girmedi. Ash cevap vermedi ve herkes adamın bir ucube olduğunu biliyordu.
"Var mı..." Wulf, birlikte bir gelecek umutlarının olup olmadığını sormaya bile cesaret edemedi.
"Cevaba hazır değilsin."
Bunun üzerine öfkesi patladı. "Siktir git Ash. Ne demek hazır değilim?”
"Beni dinle Wulf," dedi, üzgün bir çocukla uğraşan bir ebeveynin sabırlı ses tonuyla.
"Dikkatli dinle. Bazen en çok istediğimiz şeye sahip olmak için inandığımız her şeyden vazgeçmemiz gerekir. Bunu yapmaya henüz hazır değilsin.”
Wulf telefonu daha sıkı kavradı. "Neden bahsettiğini bile bilmiyorum. Neden basit bir soruya cevap veremiyorsun?”
"Bana basit bir soru sor ve basit bir cevap alacaksın. Bana sorduğun şey son derece karmaşık. Artemis'in yapmanı istediği şeyi yaptın. Kendi soyunu ve onun erkek kardeşinin soyunu kurtardın.”
"Öyleyse neden bu konuda mutlu görünmüyorsun?"
“Birinin oynandığını veya kullanıldığını görmekten hoşlanmıyorum. Şu an acı çektiğini biliyorum. Kızgın olduğunu biliyorum. Anlıyorum. İçinizde çalkalanan her duyguyu hissetmeye hakkınız var. Ama bu bitmedi. Hazır olduğunuzda sorunuzu cevaplayacağım.”
Piç aslında telefonu yüzüne kapatmıştı.

Wulf daha da ihanete uğramış hissederek orada durdu. Ash'in kanını istiyordu ama en çok Artemis'in ve Apollon'un kanını istiyordu. Sanki bir hiçmiş gibi onlarla bu şekilde dalga geçmeye nasıl cüret ederler?
Yatak odasının kapısı açıldı ve Cassandra'nın orada durduğunu gördü, kaşları endişeyle çatılmıştı.
Merhaba, dedi, çok yorgun görünüyordu.
"Yatakta olmalısın."
"Sen de öyle yapmalısın. Uyandığımda senin gitmiş olduğunu görünce endişelendim. Her şey yolunda mı?"
Nedense onun yanındayken her zaman iyiydi. Şimdi onunla olmayı bu kadar zorlaştıran şey buydu.
O onun önünde yaşlanırken elini tutmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı.
Onun toza dönüşmesini izlediğinde nasıl olurdu...
Acı onu o kadar şiddetli bir şekilde sarmıştı ki, göstermemek için elinden gelen tek şey buydu. Öfkesi Olimpos'un koridorlarını sallayana kadar bağırmamak.
O zamanlar onu istiyordu, onun içinde olmayı o kadar çok istiyordu ki zar zor düşünebiliyordu.
Ama çok erken oldu. Oğlunu doğurduğu için hâlâ ağrıyordu. Ve onun vücudunun fiziksel rahatlığını ne kadar istese de asla bu kadar bencil olmayacaktı.
Cassandra, Wulf'un onu kaldırıp arkasındaki duvara tutturmasını beklemiyordu. Sanki onu bir daha öpmek için bir şansı olmayacakmış gibi onu öperken dudakları onunkileri örttü.
Nefes nefese, kadim savaşçısının kokusunu içine çekti. Onu tutan kollarının verdiği his, onu kaçınılmaz olanın gerçekliğinden uzaklaştırsın.
Ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kabul etmeyecekti. Bunu o da biliyordu. Bir zayıflığı olduğunu asla kabul edemeyecek kadar güçlüydü. Korktuğunu söylemek ama nasıl olmasın?
İkisi de oğullarının insan mı yoksa Apollite mi olduğunu bilmiyordu. Ön test sonuçsuz kalmıştı. Ve Erik'te hangi DNA'nın baskın olduğunu görmek için tekrar test etmeleri üç ay daha alacaktı.
Sonuç ne olursa olsun Wulf, Erik'in ihtiyaçlarını karşılamak için yalnız kalacaktı.
Onu bıraktı.
Cassandra elini tuttu ve onu yatak odasına götürdü. Onu yatağa oturttu, sonra geriye yaslanmaya zorladı.
"Ne yapıyorsun?" O sordu.
Pantolonunun fermuarını açtı. "Bunca yüzyıldan sonra, seni baştan çıkaran bir kadını gördüğünde tanıyabileceğini düşünürdüm."
Onun ellerine fırladı. Cassandra elini onun aletinin uzunluğunda gezdirdi. Zaten sert ve sızdırıyordu. Adamın ucunu takip etti ve ıslaklığının parmak uçlarını kaplamasına izin verdi.

Wulf onu izlerken nefes alamıyordu. Tatlı ağzıyla onu kızdırmak için eğilirken o da elleriyle yüzünü avuçladı.
Nefesi düzensizdi, eli hafifçe taşaklarını tutarken onun ucuna kadar yalamasını izledi. Onu tanıyan biriyle sevişmek çok güzeldi.
Dokunulmayı ve okşanmayı ne kadar sevdiğini hatırlayan biri.
Onu hatırlayan biri.
Yüzyıllar boyunca ona sadece yabancılar dokunmuştu. Hiçbiri böyle hissetmedi. Hiçbiri kalbindeki soğuk yeri ısıtmadı ve onu ondan güçsüz kılmadı.
Bunu sadece Cassandra yaptı.
Cassandra, ona verdiği her nazik emme ve yalamayla vücudunun daha çok gevşediğini hissetti.
Şiddetli bir hırıltı ile geldi.
Tamamen doyup bitkin düştükten sonra, nefes nefese yatağa uzandı, gözleri kapalıydı ve kadın onun üzerine binip göğsünün üzerine uzandı. Kalbinin atışlarını dinlerken kollarını ona sardı.
"Teşekkür ederim," dedi yavaşça saçlarını okşarken.
"Rica ederim. Daha iyi hissediyor musun?”
"HAYIR."
"Pekala, denedim."
Acı tatlı yarım bir kahkaha attı. "Sen değilsin aşkım. Gerçekten sen değilsin.”
Aniden Erik ağlayarak uyandı. Cassandra bebeği kucağına alıp onu teselli ederken Wulf pantolonunu iliklediyordu.
Wulf, Cassandra'nın bebeğini emzirmek için gömleğini yukarı kaldırmasını izledi. Her vahşi erkek parçasına dokunan manzaraya hayranlıkla baktı. Bu karısı ve oğluydu.
Onların yanında kendini ilkel hissediyordu. Koruyucu. İkisini de tehdit etmeye cesaret eden herkesi öldürürdü.
Yatağa geri oturdu ve oğlunu beslerken Cassandra'ya sarıldı.
Cassandra sessizce, "Bu sabah anne sütümü dondurmaya başladık," dedi.
"Neden?"
Erik için. Dr. Lakis, büyük olasılıkla altı aylık olana kadar sütüme ihtiyacı olacağını söyledi.
Apollite'ler onu korumanın bir yolunu geliştirdiler, çünkü kadınlarının çoğu çocukları sütten kesilmeden ölüyor."
"Yapma," diye fısıldadı şakağına doğru, ölmesi düşüncesine katlanamayarak.
"BEN …
Bunun hakkında düşünüyordum. Çok fazla."
"Ve?"
Daimon'a gitmeni istiyorum.
Ona şok olmuş bir bakış atmak için arkasına yaslandı. Kurt mu? Ciddi misin?"
"Evet. Bu çok mantıklı. Bu şekilde—”
"Bunu yapamam," dedi onun sözünü keserek.

"Tabi ki yapabilirsin. Yapman gereken tek sey-"
"Masum insanları öldürmektir." Dehşete düşmüş görünüyordu. "Yapamam."
"Phoebe kimseyi öldürmez."
"Ama besleyen birinden besleniyor ve onun kanını emmesi gerekiyor. Alınma, ahbap!
Artık kimsenin kanını emecek donanıma sahip olmadığım ve ısırmak isteyeceğim son kişinin Urian olduğu küçük gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ve hazır gelmişken, başka birini avlamak için Elysia'dan dışarı adım atarsam senin ve arkadaşlarının benim peşimde olacağını unutmayalım.
"Hayır, yapmayacaklar," dedi vurgulayarak. "İzin vermeyeceğim. Seni güvende tutabilirim, Cassandra. Yemin ederim. Bodrumda benimle kalabilirsin. Hiç kimsenin bilmesine gerek yok."
Yüz hatları yumuşadı. Yumuşak, sıcak elini yanağına koydu. "Biliyordum Wulf. Erik bilirdi. Chris…"
"Lütfen Cassandra," diye yalvardı, Dr. Lakis'i ve onun nasıl göründüğünü düşünerek. Nasıl da yaşlanmıştı. Yüzündeki acı. "Senin ölmeni istemiyorum. En çok da…"
"Ben de," dedi onun sözünü keserek. "Bu konuda bana inan."
"O zaman benim için savaş. Erik için savaş."
İrkildi. "Bu hiç adil değil. Senin ölmemi istediğinden daha fazla ölmek istemiyorum ama benden istediğin şey imkansız. Uğruna savaştığın ve inandığın her şeye aykırı. Benden nefret edersin."
Senden asla nefret edemem.
İnanamayarak başını salladı. "Boşanma mahkemeleri, evlendiklerinde eşlerini böyle sanan kocalarla dolu. Bundan bir yıl sonra ben birkaç masum can aldıktan sonra nasıl hissedersin?"
Bunu düşünmek istemiyordu. Sadece onları düşünmek istiyordu. Sonsuza dek bir kez bencil olmak istedi. Dünyanın canı cehenneme. Bin iki yüz yıl boyunca insanları savunmuştu.
Tek istediği bir yıllık mutluluktu. İnsanlık için yaptığı onca şeye rağmen bunu istemek çok muydu?
"En azından benim için düşünür müsün?" onun haklı olduğunu bilmesine rağmen sessizce sordu.
"Ne istediğine dikkat et, onu alabilirsin." Talon'un sözleri onu rahatsız etti.
"Tamam," diye fısıldadı Cassandra ama daha kelimeleri söylerken daha doğrusunu biliyordu.
Telefon çalınca ikisi de yerlerinden sıçradı.
Bir arayan kimliği veya numarası kaydetmediği için Ash olduğunu düşünen Wulf, onu kemerinden çıkardı ve cevapladı.
"Merhaba Viking."
Çok iyi hatırladığı kalın Yunan aksanı duyunca kanı dondu.
Stryker mı?
"Evet. Çok güzel. Seninle gurur duyuyorum."
"Numaramı nasıl buldun?"

Urian onlara ihanet etmiş olsaydı, ona yardım et, Wulf onun Daimon kalbini söküp ona yedirirdi.
"Ah, bu ilginç bir soru, değil mi? Sana kredi vereceğim. Beni kasabada oldukça neşeli küçük bir kovalamacaya yönlendirdin. Ama kaynaklarım var. Neyse ki onlardan biri burada, kasabada yaşıyor."
"DSÖ?" diye sordu.
Stryker ona cıktı. Beklenti seni öldürüyor olmalı, değil mi? Kime sahibim? Ne istiyorum? Tuttuğum bu kişiyi öldürecek miyim?" Memnun bir ses çıkarmak için durakladı. "Pekala, sana merhamet edeceğim. Neyin peşinde olduğumu bilecek kadar zeki olduğunu düşünüyorum."
"Sana Cassandra'yı vermeyeceğim. Kimi tuttuğun umurumda değil."
Ah, artık Cassandra'yı istemiyorum, Viking. Kafanı kullan. Zaten birkaç hafta içinde ölmüş sayılır. Benim istediğim senin oğlun ve onu şimdi istiyorum."
"Siktir git!"
Daimon ona yine şakladı. "Son cevabın bu mu? Kimin ruhunu yutacağımı bilmek bile istemiyor musun?"
Oğlu veya Cassandra ile karşılaştırıldığında değil. Gerçekten önemli değildi. Wulf için dünyadaki hiç kimse ondan daha önemli değildi. Ama bilmesi gerekiyordu. "Kimin var?"
Wulf nefesini tutarken telefon birkaç saniye sessiz kaldı. Tutukladığı Cassandra, Erik veya Chris olamazdı. Kim kaldı?
Cevap kanını dondurdu.
Kurt mu?
Cassandra'nın babasıydı.

Bölüm 16

Wulf telefonu kapattı, düşünceleri dönüyordu. Solgunlaşan Cassandra'ya baktı. "Ne dedi?"
Bir yanı ona yalan söylemek istedi ama yapamadı. İlişkileri bunun ötesindeydi.
Ondan hiçbir zaman bir şey saklamamıştı. Şimdi başlayacak değildi. Neler olduğunu bilmeye hakkı vardı.
"Stryker, babanı Erik ile takas etmek istiyor. Reddedersek, baban ölür."
Ona söylemediği şey, babasının zaten muhtemelen öleceğiydi. Stryker hakkında bildikleri göz önüne alındığında. Bu hemen hemen verildi.
Ama belki de Urian, Jefferson Peters'ı hayatta tutabilirdi, çünkü adamın sağlığıyla özel bir ilgisi vardı.
Cassandra eliyle ağzını kapattı. Gözleri iriydi, korku doluydu. "Biz ne yaptık? Babamı öldürmesine izin veremem ve kesinlikle ona bebeğimi veremem.
Wulf ayağa kalktı ve onu daha fazla korkutmamak için sesini sakin tuttu. Onun kendi sağlığı vardı ve Erik'inki endişelenmeli. Gerisini o halledecekti.
"Yapmayı bildiğim tek bir şey var. Gidip Stryker'ı öldüreceğim."
İkna olmuş görünmüyordu. "Bunu denedik. Hatırlamak? Tam olarak işe yaramadı. O ve adamlarının senin, Kurt Avcıları'nın ve Corbin'in üzerinde bir yara izi bıraktığını hatırlıyorum."
"Biliyorum, ama biz Vikingler, sürpriz saldırılardan nasıl yararlanacağımızı ve rakiplerimizin yönünü nasıl şaşırtacağımızı biliyoruz. Saldırmamı beklemiyor."
"Elbette yapacak. Aptal değil ve kiminle uğraştığını biliyor."
"Öyleyse ne yapmamı istiyorsun?" hayal kırıklığıyla sordu. "Ona Erik'i verip afiyet olsun dememi ister misin?"
"HAYIR!"
"O zaman bana başka bir çözüm öner."
Cassandra çaresizce bir şeyler düşünmeye çalıştı. Ama haklıydı. Başka yol yoktu.
Belki Urian'a ulaşabilirlerse, ama o birkaç gün önce gitmişti ve hiç kimse, Phoebe bile onun ne derisini ne de kılını görmemişti.
"Onunla ne zaman ve nerede buluşacaksın?" diye sordu.
"Bu gece Inferno'da."
"O zamana kadar bir şeyler düşünürüz."
Wulf öyle umuyordu. Alternatif onun için tamamen kabul edilemezdi.

* * *

"Gidip yardım edeceğim."

Hem Wulf hem de Kat, Chris'e sanki aklını kaçırmış gibi baktılar.
"Seninle ne yapmamız gerekiyor, Chris?" diye sordu. "Onlara saldırmak mı?"

Chris sinirlendi, gücendi. "Ben bebek değilim Wulf. Nasıl dövüşüleceğini biliyorum. Cehennem, yıllardır sana karşı tartışıyorum.
"Evet ama sana gerçekten vurmadım."
Chris daha da gücenmiş görünüyordu.
Kat onun koluna hafifçe vurdu. "Endişelenme Chris. Sony PlayStation'ın dünyaya saldırdığı ve onu yok etmekle tehdit ettiği gün sizi arayacağız."
Chris tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Neden rahatsız oluyorum?"
Wulf kılıcını kuşanırken derin bir nefes aldı. Senin görevin Cassandra ve Erik'i korumak. Sana burada ihtiyacım var oğlum."
"Evet evet. Ben hiç işe yaramazım.
Wulf, Chris'i ensesinden yakaladı ve kendine çekti. "Benim için hiçbir zaman işe yaramaz değilsin. Bunu bir daha ağzından duymak istemiyorum. Beni anlıyor musun?"
"Tamam aşkım." Chris, Wulf'un şiddetli tutuşundan kurtulmaya çalışırken yumuşadı. "Sanırım yeni varisle bebek yapma yeteneklerim tamamen ortadan kalkmadı, ha?"
Wulf saçını karıştırdı, sonra Kat'a döndü. "Hazır mısın?"
"Sanırım. Benden öylece kaçacaklarının farkında mısın?
"İyi. Onları karıştırmaya devam et. Seni incitmekle meşgullerse, beni parçalara ayırmaya konsantre olamazlar."
"İyi bir nokta."
Kapıya doğru ilerlerken Cassandra onu durdurdu. Onu kendine doğru çekti ve yakın tuttu. "Bana geri dön Wulf."
"Tamamen niyetim var. Tanrı ve Odin isterse."
Onu öptü, sonra gitmesine izin verdi.
Wulf, karısına ve bu gece olanlardan tamamen habersiz yerde uyuyan bebeğe son bir kez baktı. Stryker'ın istediği olursa Erik'in öleceğinden ve dünyanın sonunun geleceğinden habersiz.
Bu kadar cahil olmayı ne kadar çok isterdi.
Ama yapamadı. Yapacak bir işi ve başarısız olursa kaybedecek çok şeyi vardı.
Aklının bir köşesinde yinelenen bir düşünce vardı... Stryker, Cassandra'nın babasını nasıl öğrenmişti?
Urian onlara ihanet etmiş olabilir mi? Yapar mıydı?
Bir yanı bunun bir tesadüf olduğuna inanmak istiyordu. Diğer yanı Urian'ın Stryker'a yardım etme konusundaki fikrini değiştirip değiştirmediğini merak etmekten kendini alamadı. Adam babasıydı...
O ve Kat daireden ayrıldılar ve ana girişte Phoebe ile karşılaştılar. Ona bir kolye uzattı ve boynuna taktı. "Bu, döndüğünüzde Elysia'nın kapısının açılmasını sağlayacak. Urian ile temasa geçemedim ve bu beni endişelendiriyor. Bize yardım ettiğini öğrenmemeleri için dua ediyorum."
O iyi Phoebe, diye yatıştırdı Kat. "İnan bana, o harika bir oyuncu. Onun tam bir pislik olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eminim babası da bilmiyordur."
Phoebe onun sözlerinden rahatsız olmuş görünüyordu.

"Şakaydı, Phoebe," dedi Kat. "Gevşemek."
Phoebe başını salladı. "Neyin tehlikede olduğunu bildiğin halde nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun?"
"Sizin aksine, öyle ya da böyle geceyi atlatacağımı biliyorum. Dünya yok olmadıkça veya beni parçalara ayırmadıkça, tehlikede değilim. Tek korkum hepiniz için."
"O zaman bana yakın durduğundan emin ol," dedi Wulf, yarı şakaydı. "Teflon kaplı bir zırha ihtiyacım var."
Kat onu çıkışa doğru itti. "Evet evet. Büyük Viking savunucusu arkamda saklanıyor. Bunu gördüğümde buna inanacağım."
Wulf, şehrin dışına, yüzeye çıkan yolu yönetti. Geldikleri kamyon, insanlarından birinin Daimon'a dönüşmesi ve insan dünyasıyla bir bağlantıya ihtiyaç duyması ihtimaline karşı sakladıkları birkaç aracı barındıran yakındaki bir mağaraya taşınmıştı.
Hastaydı ama Wulf, Daimonlara "baktıkları" için sadece bu kez minnettardı. İlkbaharda çözülme başlamıştı ve zemin eskisi kadar donmamıştı.
Shanus, onları oraya çabucak ulaştırması en muhtemel otomobili seçebilmesi için ona birkaç anahtar seti vermişti. Wulf, lacivert Dağcı'yı seçti.
Önce Kat girdi. Düşünceleri ailesine dönerken geldikleri yola baktı.
"Her şey yoluna girecek, Wulf."
"Evet," diye fısıldadı. olacağını biliyordu. Bundan kesinlikle emin olacaktı.
Wulf arabaya bindi ve onları şehre doğru sürdü. İlk durağı evi olacaktı. Ya da ondan geriye ne kaldı? Bu çatışma için tamamen silahlanmak istedi.
Malikanesine varana kadar bir saatten fazla sürdüler. Wulf garaj yoluna girdi ve tereddüt etti. Artık burada savaş belirtisi yoktu. Garajı, pencereleri sağlamdı.
Ön kapı bile ayaktaydı.
"Stryker tamir etti mi?" diye sordu Kat'e.
Gülerek patladı. Onun tarzı değil. İnan bana. Verdiği zararı asla tamir etmez.
Burada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de Efendiler Konseyiniz?"
"HAYIR. Bundan haberleri bile yoktu."
Wulf kapısının kilidini açtı ve en kötüsünü bekleyerek yavaşça eve doğru ilerledi.
Ön kapıya yaklaştığında aniden durdu.
Orada, evinin yanındaki gölgelerde hareket gördü.
Gölden gelen sis yoğundu, dönüyordu. Görüşünü engellemesin diye ışıkları kapattı ve koltuğunun altındaki geri çekilebilir kılıca uzandı.
Siyahlar giymiş çok uzun boylu üç adam, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi ağır ağır, kibirli bir şekilde onlara doğru yürüyordu. Güç ve güçte birleşmişlerdi ve savaşma hevesleri her gözeneklerinden kan akıyordu.
Hepsi sarışındı.
Savaşa hazır bir halde dışarı çıkarken, "Burada kal," diye uyardı Kat'i.

Üç adam yaklaştıkça sis etrafını sardı.
Muhtemelen 1,80'den fazla olmayan biri pantolon, süveter ve yün palto giymişti. Ceketin bir tarafı, eski bir kın ve Yunan tasarımı kılıcı göstermek için geri çekildi. Ortadaki iki santim daha uzundu. O da uzun siyah deri bir paltoyla birlikte yün pantolon ve süveter giymişti.
Üçüncünün kısa saçları vardı, diğer ikisinden bir ton daha koyu. Tamamen motorcu derisinden giyinmiş, sol şakağından aşağı inen iki örgüsü vardı.
Ve o anda Wulf onu hatırladı.
Pençe mi?
Motorcu geniş bir sırıtış sergiledi. "O kılıcı tutma şekline bakılırsa, beni hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum, Viking."
Eski dostu yaklaşırken Wulf güldü. Bir asrı aşkın süredir birbirlerini görmemişlerdi.
Memnuniyetle Kelt'in elini sıktı.
Wulf ortadaki adama döndü ve onu da yüz yıldan fazla bir süre önce Mardi Gras sırasında New Orleans'ta geçirdiği kısa süreden hatırladı.
"Kyrian mı?" O sordu. Antik Yunan generali, onunla son karşılaşmasından bu yana oldukça değişmişti. O zamanlar Kyrian'ın saçları kısa kesilmiş ve sakal bırakmıştı. Şimdi omuz hizasındaydı ve yüzü temiz traşlıydı.
Kyrian elini sıkarak, "Sizi tekrar görmek güzel," dedi. "Bu da arkadaşım Makedonyalı Julian."
Wulf, adamı yalnızca itibarından tanıyordu. Kyrian'a savaş ve savaş hakkında bildiği her şeyi öğreten kişi Julian olmuştu. "Tanıştığıma memnun oldum. Şimdi üçünüzün burada ne işi var?"
"Onlar senin yedeğin."
Acheron Parthenopaeus'un gruplarına katıldığını görmek için döndü. Onu en çok neyin şaşırttığını bilmiyordu, onların varlığı mı yoksa Ash'in bebek koşum takımına bağladığı, göğsüne bakan bebeğin görüntüsü.
Wulf dehşete kapılmıştı. “Kyrian mı? Bu senin bebeğin mi?
"Kahretsin, hayır," dedi Kyrian. "Marissa'yı bu işe bulaştırmam mümkün değil. Amanda önce beni iğdiş eder, sonra aklıma gelse beni öldürürdü.”
Başını Acheron'a doğru eğdi. "Bu Ash'in bebeği."
Wulf buna tek kaşını kaldırdı. "Lucy," dedi sahte bir Ricky Ricardo aksanıyla, "yapman gereken bazı açıklamalar var."
Ash homurdandı. "Stryker aptal değil. Plastik bir bebekle girme fikrin takdire şayan olsa da asla işe yaramaz. Stryker anında plastiğin kokusunu alırdı.” Snugli çuvalını, içindeki minik, siyah saçlı bebeği görebilmek için Wulf'a bakacak şekilde çevirdi. "Yani sana gerçek bir bebek veriyorum."
"Ya incinirse?"
Bebek hapşırdı.
Wulf burun deliklerinden ateş fışkırırken sıçradı ve neredeyse bacağını yakıyordu.
"Affedersiniz," dedi bebek şarkı söyleyen bir sesle. "Neredeyse Dark-Hunter barbeküsü yapıyordum ki bu çok üzücü olurdu çünkü yanımda barbekü sosu

yok." Bebek Ash'e bakmak için başını geriye eğdi. "Kızarmış Dark-Hunter'ın sade olmadığını biliyorsun.
Neye ihtiyacın var-"
"Sim," dedi Ash, alçak sesle uyarıda bulunarak bebeğin sözünü kesti.
Bebek ona baktı. Ah, unutmuşum Akri. Üzgünüm. İyi, iyi, iyi."
Wulf alnını ovuşturdu. "Bu nedir?"
"Size Simi'nin onun bebeği olduğunu söyledi... iblis."
Ağır bir Yunan aksanıyla bezenmiş derin, uğursuz sese beşi de döndü. Gölgelerin arasından başka bir adam çıktı. Siyah saçları ve parlak mavi gözleri ile neredeyse Acheron kadar uzundu.
Ash tek kaşını kaldırdı. "Sonuçta geldin Z. İyi ki partiye katıldın."
Zarek homurdandı. "Ne oluyor be? Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Ben de gelip kıçını tekmeleyebilirim ve isim alabilirim diye düşündüm. İsimleri umurumda olduğundan değil. Ben sadece kana susamışlık için varım.
"Demek sen Zarek'sin," dedi Wulf, bir zamanlar Alaska, Fairbanks'e sürgün edilmiş olan kötü şöhretli eski Kara Avcı'ya bakarak.
İğrenç tavırları sadece her gözeneğinden değil, sürekli kıvrık tuttuğu dudağından da belliydi. Billy Idol ve Elvis'in bu adam hakkında hiçbir bilgisi yok.
"Evet," dedi Zarek, daha da fazla alay ederek. "Ve ben donuyorum, o yüzden bu küçük buluşmayı hızlandırabilir miyiz ki ben de birkaç pislik öldüreyim ve ait olduğum sahile geri döneyim?"
"Madem buradan bu kadar nefret ediyorsun," diye sordu Talon, "neden gelmeyi kabul ettin?"
Zarek, Talon'u ince bir hareketle, uzun, keskin metal bir pençeyle kaplı orta parmağıyla kaşını kaşıdı. "Astrid arkadaş edinmemi istiyor. Neden bilmiyorum. Garip bir kadın olayı. Beni daha sosyal yapmaya çalışıyor."
Ash buna ender rastlanan bir kahkaha attı.
Zarek, Acheron'a aynı derecede eğlenmiş, bilgiç bir bakış attı. "Bunu senden duymak istemiyorum, ey Büyük Kül. Beni bu işe ilk sokan sensin." Sonra Zarek en şaşırtıcı şeyi yaptı; eğildi ve bebeği çenesine fırlattı. "Nasılsın, küçük Simi?"
Bebek emniyet kemerinde mutlu bir şekilde aşağı yukarı zıpladı. "İyi. Benim için başka donmuş fasulyen var mı? Seninle Alaska'da olmayı özledim. Eğlenceliydi."
Ash, "Yemek için zaman yok, Sim," diye yanıtladı.
Bebek ona ahududu üfledi. "O halde Daimonları yiyebilir miyim?"
"Onları yakalayabilirsen," diye söz verdi Ash, Wulf'un adamın Daimonlar hakkında paylaşmadığı ne bildiğini merak etmesine neden olarak.
"Bu ne demek?" Zarek onu istedi. "Yine belirsiz mi konuşuyorsun?"
Ash ona sertçe baktı. "Her zaman."
Zarek tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Şahsen, bence bir araya gelip temize çıkana kadar seni dövmeliyiz."
Kyrian düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. "Bilirsin-"

"Oraya gitme bile," dedi Acheron sinirli bir şekilde. Wulf'a döndü. "Git silahlarını al.
Saklaman gereken bir randevun var.”
Wulf, Ash'in yanında durdu. "Geldiğin için teşekkürler."
Ash başını ona doğru eğdi ve bebek iblisi göğsüne bastırırken bir adım uzaklaştı.
Wulf, Kat'ı almak için arabaya geri döndü ama onu hiçbir yerde göremedi.
Kat mı? O çağırdı.
Kat mı?
"Sorun nedir?" diye sordu Talon ve diğerleri arabanın yanında Wulf'a katılırken.
Birlikte olduğum kadını gördün mü?
Başlarını salladılar.
"Hangi kadın?" diye sordu.
Wulf kaşlarını çattı. "1.80 boyunda ve sarışın. O öylece gidemezdi...” Bu ifadeyi yeniden düşünürken durakladı. "Boşver, o birdenbire uçabilecek birkaç kişiden biri."
"O senin eşin mi?" diye sordu.
"Hayır, o bize yardım eden Artemis'in cariyelerinden biri."
Ash buna kaşlarını çattı. “Artemis'in ondan daha uzun bir korisi yok. İnan bana. Hiçbir kadının onu küçük görmesine izin vermiyor. Gerçekten."
Wulf, içini bir korku duygusu kaplarken ona baktı. "Umarım yanılıyorsundur.
Çünkü sen değilsen, Kat bunca zamandır Stryker'la çalışıyordu ve büyük olasılıkla ona sürpriz partimizi anlatmak için yola çıktı.
Ash sanki bir şey dinliyormuş gibi başını hafifçe kaldırdı. Onu hissetmiyorum bile. Sanki o yokmuş gibi."
"Yani ne düşünüyorsun?" diye sordu.
Ash, kasıklarına tekme atmaya başladığında bebeğini kaldırdı ve kalçasına doğru hareket ettirdi.
Bebek örgüsüyle oynadı, sonra çiğnemeye başladı.
Wulf kaşlarını çattı. Daha iyisini bilmeseydi, bebeğin dişleri olduğuna yemin ederdi.
"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Ash, saçını bebeğin üzerinden çekerek. "Kat, bir Apollite veya Daimon'un tanımını taşıyor."
"Ama gün ışığında yürüyor," diye ekledi Wulf.
Zarek küfretti. "Bana başka bir Day-Slayer'ın kayıp olduğunu söyleme."
"Hayır," dedi Acheron kararlı bir şekilde. "Artemis'in bir tane yaratmadığı gerçeğini biliyorum. Buna cesaret edemezdi. En azından şu anda değil.”
"Gün Avcısı nedir?" diye sordu.
Julian, "Asla bilmek istemezsin," diye yanıtladı.
Evet, diye onayladı Zarek. "Onun dediğinin yüz katı."
"Pekala o zaman," dedi Wulf evine doğru ilerlerken. "Eşyalarımı alayım, yola çıkarız."

Yürürken, Talon'un Ash'in yanında durmak için hareket ettiğini gördü. “Bu, normalde herkesin yapması gerekeni yapması durumunda her şeyin olması gerektiği gibi olacağını söylediğiniz kısımdır. Sağ?"
Acheron'un yüzü kayıtsızdı. "Normalde evet."
"Ancak?"
"Bu gece Kader'den daha büyük bir şeyle uğraşıyoruz. Dürüstçe söyleyebileceğim tek şey, müthiş bir mücadele olacağı.”
Wulf, duyma mesafesinden çıkarken buna güldü. Bu onun için sorun değildi. Dövüşmek, onun ve halkının mükemmel olduğu tek şeydi.

* * *

Gece yarısından hemen önce Cehenneme vardılar. Garip bir şekilde, bar tamamen müşterilerden boştu.

Dante onları kapıda siyah deri giymiş olarak karşıladı. Vampir dişleri yoktu ve son derece sinirli görünüyordu.
"Kül," dedi, Atlantisliyi selamlayarak. "Kapımı karartmayalı uzun zaman oldu."
"Dante." Ash elini sıktı.
Dante kaşlarını çatarak bebeğe baktı. Simi mi?
Bebek gülümsedi.
Dante alçak bir ıslık çalarak geri çekildi. Kahretsin Ash, iblisini buraya getirmeyi planladığında beni uyarmanı isterdim. Yemleme makinesinin ziyarete geldiği adamları uyarmama gerek var mı?”
Hayır, dedi Ash bebeği hafifçe sallayarak. "Sadece Daimon yemek için burada."
"Herkes nerede?" diye sordu.
Dante sağındaki duvara baktı. "Bu gece neler olup bittiğini duydum, bu yüzden mekanı kapattık."
Wulf onun görüş alanını takip etti ve oraya monte edilmiş bir panter postu gördü. Deriyi, içindeki kırmızı çizgiden tanıdı. "Erkek kardeşin?"
Gözlerini karartan öfkeyle Dante omuz silkti. "Piç herif Daimon'larla çalışıyordu.
Onlara bizim ve sizin hakkınızda bilgi vermek.”
"Adamım," diye soludu Talon. "Kendi kanını öldürmek çok soğuk."
Dante, Dante'nin insan olmadığı gerçeğine fazlasıyla ihanet eden vahşi bir alayla ona döndü. “Ağabeyim bana ve halkımıza ihanet etti. İstediğim kadar üşüseydim, derisi yerde olurdu ki herkes üzerine basabilsin. Maalesef diğer kardeşlerim bundan biraz rahatsız oldu, biz de duvarla uzlaştık.”
Ash, "Anlaşıldı," dedi. "Sürünün geri kalanı nerede?"
"Arkada. Bunun dışında kalıyoruz. Kendimizi öldürmekten hoşlanmayız.”
Zarek buna homurdandı. "Kardeşin değilse."
Dante, Zarek'e yaklaştı ve ikisi karşılıklı olarak alay etti. "Orman Kanunu. Hain, haini yer.”

Zarek ona komik bir bakış attı. "Ormanımın kanunu. Hepsini öldürün ve Hades'in halletmesine izin verin."
Dante buna gerçekten güldü. "Bu hoşuma gitti, Ash. O bizi anlıyor."
Ash şaka yollu, Vay canına, Z, dedi. "Sonuçta yeni bir arkadaş bulmuş olabileceğini düşünüyorum. Bu Astrid'i mutlu eder."
Zarek onu tersledi.
Ash bunu görmezden geldi. "Pekala, oyun yüzleri, çocuklar."
Dante ön kapıyı korumaya gitti, bu sırada Ash bebeğini taşıyıcıdan çıkardı ve küçük kız iblisine dokunmaktan biraz çekinen Wulf'a verdi.
Adama şüpheyle baktı, sonra gülümsedi. "Onu düşürmezsen Simi seni ısırmaz."
"O zaman seni düşürmemeye çalışacağım."
Dişlerini ona doğru salladı, sonra rahat bir bebeğin mükemmel görüntüsü olan kollarına geri döndü.
Saklanmalı mıyız? diye sordu. "Onları şaşırtmak mı?"
Yapamayız, dedi Ash. "Stryker normal bir Daimon değil."
"Daha çok Desiderius gibi mi?" diye sordu.
"Daha kötüsü. Aslında hepinize en iyi tavsiyem"—Ash, Zarek'e uyarıcı bir bakış fırlattı—
"Stryker'ı halletmeme izin vermek. Aramızda öldüremeyeceği tek kişi benim."
"Peki bu neden, Acheron?" diye sordu. "Ah, bekle, bunu biliyorum. Sen buna cevap verene kadar Fairbanks Ocak'ta yüz on Santigrat'a ulaşacak."
Ash kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyleyse neden soruyorsun?"
"Sadece seni kızdırmak için." Zarek yerde ilerledi. "Bu arada buraya ne zaman gelmeleri gerekiyor?"
Dans pistinin üzerindeki hava parıldadı ve tısladı.
Zarek'in yüzü geniş bir sırıtışla kaplandı. Ah, güzelim. Kan banyosu başlasın."
Kyrian kılıcını çekip uzatırken, Talon dairesel sradını eline aldı. Julian Yunan kılıcını kınından çıkardı.
Zarek ve Ash silahlarını almak için hareket etmediler.
Wulf da yapmadı. Amacı Simi, Erik ve Cassandra'yı korumaktı.
Cıvata deliği, Stryker içinden geçmeden bir saniye önce parladı. Urian da dahil olmak üzere tam bir Daimon lejyonu onunla birlikte çıktı.
Urian'ın yüzü, Wulf'un bakışlarıyla buluştuğunda tamamen sabırlıydı. Wulf ile Cassandra'yı evlendiren adamın bu olduğuna inanmak zordu. Yüzünde veya gözlerinde Urian'ın onu tanıdığını gösteren hiçbir şey yoktu. Kat haklıydı, adam müthiş bir aktördü.
"Ne güzel," dedi Stryker şeytani bir kahkahayla. Adamlarıma akşam yemeği getirdin. Keşke herkes bu kadar düşünceli olabilse."
Daimonlardan birkaçı güldü.
Zarek de öyle. "Biliyor musun, bu adamdan neredeyse hoşlanıyorum, Acheron. Yazık, onu öldürmek zorundayız."

Stryker, bakışları Acheron'a gitmeden önce Zarek'e yan yan baktı. İkisi de tek kelime etmeden veya duygulanmadan birbirlerine baktılar.
Ama Wulf, Acheron'u fark ettiğinde Urian'ın yüzündeki anlık şaşkınlığı gördü.
"Baba?"
"Sorun değil Urian. Atlantis hakkında her şeyi biliyorum. Değil mi, Acheron?”
"HAYIR. Öyle sanıyorsun, Strykerius. Öte yandan ben, Yok Edici sizinle oynarken ona inanmanızı sağlayana kadar her kusurunuzu biliyorum.
"Yalan söylüyorsun."
"Belki. Ama belki de değil.”
Oh, evet, hiç kimse belirsizlik oyununu Acheron'dan daha iyi oynayamaz. Hiçbir şey söylememek ve insanları soludukları havadan bile şüphelendirmek konusunda ustaydı.
Sonunda Stryker, Wulf'a döndü. Bakışları Wulf'un tuttuğu bebeğe kaydı. Başını eğdi ve gülümsedi. "Ne kadar tatlı. Çok zahmete girdin, değil mi? Hepiniz yaptınız. Gurur duymalıyım.
Wulf'un içinden kötü bir his geçti. Bu konuda doğru olmayan bir şeyler vardı.
Daimon, Simi'nin ondan olmadığını biliyor muydu?
Stryker, Urian'ın yanında durmak için hareket etti. Kolunu oğlunun omzuna attı ve yanağından öptü.
Urian bu hareket karşısında kaşlarını çattı ve kaskatı kesildi.
"Çocuklar tam da uğrunda yaşadığımız şey, değil mi?" Stryker sordu. “Bize neşe getiriyorlar.
Bazen bize acı veriyorlar.”
Babası, Urian'ın sarı örgüsünü tutan deri bağcıklarla oynarken Urian'ın kaşları daha da çatıldı.
"Elbette, kastettiğim acıyı asla anlamayacaksın Wulf. Oğlun sana ihanet edecek kadar uzun yaşamayacak.”
Kimse hareket edemeden, Stryker artık insan olmayan eliyle Urian'ın boğazını kesti. Ejderha pençesi şeklindeydi.
Urian'ı kendisinden uzaklaştırdı. Urian nefesi kesilerek yere düştü ve babası Kara Avcılarla yüzleşirken kan akışını durdurmak için ellerini boynuna bastırdı.
"Bu numaraya kanacak kadar aptal olduğumu gerçekten düşünmedin, değil mi?" Bakışları Wulf'a saplandı ve konuştuğunda duyduğu Stryker'ın sesi değildi... Cassandra'nın babasının sesiydi. Bebeği bana asla getirmeyeceğini biliyordum. Muhafızları bir süreliğine Elysia'dan uzaklaştırmam gerekiyordu."
Wulf saldırmak için harekete geçtiğinde onun sözlerine küfretti.
Daimonlar saldırırken Stryker kara bir duman bulutunun içinde kayboldu.
"Akritah tah!" Acheron bağırdı.
Portal açıldı.

Daimonlardan biri güldü. "İçinden geçmek zorunda değiliz..." Cümlesini bitiremeden, Daimon şiddetli bir şekilde açıklıktan içeri çekildi.
Diğerleri hızla onu takip etti.
Ash, Urian'ın bir kan gölü içinde yattığı yere doğru koştu. Ash, Urian'ın ellerini kendi elleriyle kapatarak, "Şşt," diye soludu.
Acheron'a bakarken Urian'ın gözleri yaşlarla doldu.
"Rahat ve sığ nefes al," dedi Acheron, yatıştırıcı ve derin bir ses tonuyla.
Ash Daimon'u iyileştirirken Wulf ve diğerleri şaşkın bir sessizlik içinde izlediler.
"Neden?" diye sordu.
"Sonra açıklarım." Acheron ayağa kalktı ve gömleğinin eteğini ince, belirgin göbeği ortaya çıkana kadar kaldırdı. "Simi, bana dön."
Bebek hemen Wulf'un elinden fırladı. Bir bebekten küçük bir ejderhaya dönüştü, sonra sol kaburgalarının üzerinde bir dövme haline gelene kadar Acheron'un derisinin üzerine uzandı.
Kyrian, "Dövmeninin nasıl hareket ettiğini hep merak etmişimdir," dedi.
Ash konuşmadı. Bunun yerine ellerini kaldırdı.
Bir saniye Cehennemdeydiler, sonra Elysia'nın ortasındaydılar.
Wulf ve Kat daha önce gittiklerinden beri cehennemden fazlası kopmuştu. Bitmeyen çığlıklar havayı yırtıyor. Her yerde Apollite erkeklerinin, kadınlarının ve çocuklarının dağınık cesetleri vardı. Görünüşe göre, doğum günlerinde ölmedikleri sürece Daimonlar gibi dağılmadılar.
Korku ve korku Wulf'u parçaladı.
"Phoebe!" Urian, dairesine koşarak ağladı.
Wulf seslenmeye tenezzül etmedi. Çığlıkların üzerinde kimse duymuyordu. Bu yüzden elinden geldiğince hızlı bir şekilde karısına ve oğluna doğru koştu.
Birkaç Daimon onu durdurmaya çalıştı. Bakışları öfkeyle parladı, Wulf onları yarıp geçti.
Ailesiyle arasına kimse giremezdi.
Hiç kimse.
Kapının tekmelenerek açıldığını görünce daireye gitti. Shanus'un cansız bedeni oturma odasının hemen içinde yatıyordu.
Wulf, yatak odasından kavga sesleri duyana kadar korkudan boğuldu. Hepsinden iyisi, oğlunun öfkeli feryadını duydu.
Odanın içinde koşarak yatak odasına ulaştı ve durakladı. Chris en uzak köşede durmuş, Erik'i göğsüne yaslamıştı. Chris'in iki Apollite arkadaşı, Kyra ve Ariella, sanki onu ve Erik'i korumak için bir engelmiş gibi onun önünde durdular.
Stryker ve üç Daimon daha, takdire şayan bir yetenek ve beceriyle onlarla savaşan Kat ve Cassandra'ya saldırıyordu.
"Kalkanını sonsuza kadar elinde tutamazsın Katra," diye homurdandı Stryker.
Kat, Wulf'a baktı ve gülümsedi. "Sonsuza kadar tutmak zorunda değilim. Sadece süvarilerin gelmesine yetecek kadar tutmam gerekti."

Stryker tereddüt etti, sonra omzunun üzerinden baktığı sırada Wulf saldırdı. Wulf bir Daimon'u öldürdü, ardından Stryker'a gitti. Stryker arkasını döndü ve Wulf'u bir tanrı okuyla patlatarak onu tekrar duvara fırlattı.
Acı içinde tıslayan Wulf, gözünün ucuyla bir hareket gördü.
Ash ve Zarek'ti.
Stryker küfrederken Kat hemen ortadan kayboldu.
Wulf ve Zarek, son iki Daimon'un peşine düşerken, Ash ve Stryker karşı karşıya geldi.
Ash, "Eve git, Stryker," dedi. "Savaş bitti."
"Asla bitmeyecek. Babam," -kelimeyi tükürerek- "yaşadığı sürece."
Ash başını salladı. “Ve ailemin işlevsiz olduğunu düşündüm… Bırak gitsin. Zaten kaybettin. Tanrım, az önce kendi oğlunu öldürdün, üstelik ne yüzünden?”
Stryker öfkeyle kükredi, ardından Ash'e saldırdı.
Wulf, oğlunu Chris'ten kaparken, Zarek de Cassandra'yı arkasına çekti.
Wulf onları güvenli bir yere götürmek istedi ama Ash ve Stryker kapının önünde savaşırken kapıya ulaşamadılar.
Stryker, gözünü bile kırpmadan alan Ash'e bir şimşek fırlattı. Bunun yerine, Daimon'a onu havaya fırlatan ve duvara çarpan bir darbe indirdi.
Wulf alçak bir ıslık çaldı. Hepsi Ash'in güçlü olduğunu biliyordu ama o, Atlantisli'nin böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti.
Stryker tekrar saldırdı. Ama nedense Ash onu öldürmedi. İki adam sanki insanmış ve değilmiş gibi savuşturdular...
O ikisi ne olursa olsun.
Yüzü kan içinde olan Stryker, Ash'e bir patlama daha yaptı.
O saptırdı. Ash elini kaldırdı ve bunu yaptığı sırada Stryker yerden kaldırıldı.
Stryker, Ash'in sendeleyerek onu serbest bırakmasına neden olan bir ok attı.
Daimon koşarak yere düştü. Kollarını Ash'e doladı ve onu duvara çarptı.
Ama Acheron'a tekrar saldıramadan, birdenbire sarı etli bir iblis belirdi.
Gözleri parlayarak kollarını Stryker'a doladı ve sonra hiçliğin içinde kayboldu.
Acheron buna hırladı.
Ash, Hazır hazır gelmişken, Apollymi, diye bağırdı. "Onu orada tutsan iyi olur."
"Ne cehennemdesin?" Wulf onlara bakmak için dönerken Ash'e sordu.
"Yanıtlanmasını istemediğin soruları sorma," dedi Zarek. "İnan bana. Gerçeği öğrenmeye o kadar hazır değilsin ki."
"Stryker gitti mi?" diye sordu.
Ash başını salladı.
Cassandra, Wulf'a sarıldı, ardından Erik'i elinden aldı ve onu susturmak için omzuna yasladı. "Biliyorum bebeğim," diye mırıldandı. "Ama korkunç adam tamamen gitti."
"Daimon'u ne yakaladı?" diye sordu. "Nereye gittiler?"
Ash cevap vermedi. "Artık güvendesiniz çocuklar. Bir süre için en azından."

"Geri dönecek mi?" diye sordu.
Ash garip bir şekilde güldü. "Bilmiyorum. O benim güçlerimin ötesindeki birkaç yaratıktan biri. Ama dediği gibi daha bitmedi. Birkaç ay veya birkaç yüzyıl sonra geri dönebilir. Onun yaşadığı yerde zaman farklı geçiyor."
Kyrian, Talon ve Julian odaya geldiler.
Talon, Daimonların hepsi ortadan kayboldu, dedi. "Bazılarını öldürdük, ama geri kalanı..."
Sorun yok, dedi Ash. "Yardım için teşekkürler."
Başlarını salladılar, sonra yatak odasından çıkıp oturma odasının karmaşasına girdiler.
"Dostum, bunu temizlemek günler alacak," dedi Chris, inanamayarak etrafına bakınarak.
Sonra gözleri önünde yıkım temizlendi. Geriye kalan tek şey cesetlerdi.
Zarek homurdandı. "Öndeyken dursan iyi olur, Acheron."
"Önde değilim Z. Burada gerçekten zarar görmüş olanı bu gece onaramam."
Ash'in bakışları Shanus'un vücuduna gitti.
Wulf, Shanus'u kasaba merkezine götürmek üzere kucağına alırken başını salladı.
Her yerde ölüleri için ağlayan ve çığlık atan Apollitler vardı.
"Bunu hak etmediler," dedi Wulf, Acheron'a.
"Kim yapar?" diye sordu.
Wulf'a bir kadın geldi. Kraliyet havasına sahipti ve kim olduğunu anlamak çok uzun sürmedi.
"Şanus mu?" dedi gözleri yaşlarla dolarken.
Wulf cesedi onun için yatırdı. "Sen onun karısı mısın?"
Gözlerinden yaşlar süzülürken başını salladı. Başını kucağına yasladı ve sessizce ağladı.
Cassandra ilerledi. "Ben çok üzgünüm."
Kadın baktı, gözleri nefretle doldu. "Çıkmak. Hepiniz! Artık burada istenmiyorsun. Sana yardım ettik ve sen bizi mahvettin!"
Zarek boğazını temizledi. "Bu kötü bir tavsiye olmayabilir," dedi Wulf'a, onlara öldürücü bakışlar atan diğerlerine bakarak.
"Evet," diye onayladı Ash. "Siz Wulf ve ailesinin buradan gitmesine yardım edin. Biriyle görüşeceğim."
Wulf, Urian'ı kastettiğini biliyordu. "Sizi beklememizi ister misiniz?"
"HAYIR. Yukarıda sizi bekleyen birkaç SUV olacak. Eve git, ben sonra yetişirim."
SUV'lar mı? diye sordu.
"Tekrar ediyorum, cevaplanmasını istemediğiniz soruları sormayın," dedi Zarek. "Acheron'un bir ucube olduğu gerçeğini kabul et ve bırak gitsin."
Ash ona komik bir bakış attı. "Bir ucube olabilirim ama en azından kardeşime şimşek çakmam."
Zarek buna pis pis güldü. "En azından ona bir taneyle vurmadım... henüz."
Ash, Zarek'in grubu şehrin dışına çıkarmasını izledi.

Merkezde durup etrafındaki hasarı inceledi. Tıpkı Wulf'un evinde ve dairesinde yaptığı gibi orayı da boşaltmaya başladı, sonra durdu. Apollite'lerin acılarından başka bir şeye odaklanmaları gerekecekti. Şehri yeniden inşa etmek, akıllarını kederlerinden uzaklaştırırdı. Bir süre için en azından.
Yüreğinin derinliklerinde onlarla birlikte ağladı.
Yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez...
İçeride her şeyi düzeltme ihtiyacına boyun eğmeden kendini koridorda yürümeye zorladı.
Urian'ın dairesine vardığında Ash, Stryker'ın Apollymi adına döktüğü kandan tiksinmişti.
Bunun hiçbir anlamı yoktu, ama o zaman Yıkım Tanrıçasıydı. Ve bu yüzden onun hapishaneden asla salıverilmediğinden emin olmak zorundaydı.
Ash, Urian'ı oturma odasının ortasında diz çökmüş halde buldu. Adam sessizce ağlarken elinde küçük bir altın madalyon tutuyordu.
"Urian?" Ash alçak ve sabit bir ses tonuyla söyledi.
"Çekip gitmek!" diye hırladı. "Sadece beni yalnız bırak."
Ash, "Burada kalamazsın," dedi. "Apollite'ler sana düşman olacak."
"Sanki umrumda." Başını kaldırdı ve Ash'in Urian'dan duyduğu empatik acı onun bir adım geri atmasına neden oldu. Ash bu kadar umutsuz kederle doğrudan temasa geçeli uzun zaman olmuştu. "Neden benim de ölmeme izin vermedin? Neden beni kurtardın?”
Ash, Urian'a açıklarken derin bir nefes aldı. "Çünkü yapmasaydım, bunun için ruhunu Artemis'e satar ve babanı öldürürdün."
"Bunun için onu öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Hırlayarak Ash'e döndü. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı. Hiç bir şey! Gömecek bir şeyim bile yok. Ben..." Sözleri hıçkırarak kesildi.
Ash, elini Urian'ın omzuna koyarak, "Biliyorum," dedi.
"Bilmiyorsun!"
Ash çenesini kavradı ve bakışları kilitlenene kadar kaldırdı. "Evet, Urian, biliyorum."
Urian, Ash'in dönen gümüşi gözlerinde titreşen görüntüleri görünce nefes almakta zorlandı. İçlerinde çok fazla acı, çok fazla ıstırap ve bilgelik vardı. Onunla göz temasını sürdürmek zordu.
"Phoebe'm olmadan yaşamak istemiyorum," dedi Urian, sesi sözcükleri keserek.
"Biliyorum. Bu nedenle size bir seçenek sunuyorum. Onu izlemek için babana kilitlenemem. Bunu yapmana ihtiyacım var. Çünkü er ya da geç, Apollo'nun soyundan sonra geri dönecek."
"Onları neden koruyayım? Phoebe onlar yüzünden öldü!"
"Phoebe onlar sayesinde yaşadı, Urian. Hatırlamak? Sen ve baban onun tüm ailesini öldürmekten sorumluydunuz. Phoebe'ye sen olduğunu hiç söyledin mi? Sen? Büyükannesini kim öldürdü? Ya kuzenleri?”
Urian utanarak uzağa baktı. "HAYIR. Onu asla incitmezdim.

“Yine de yaptın. Sen, baban veya Spathis'lerinizden biri ailesinden birini her öldürdüğünde, o da sizin şimdi hissettiğiniz acıyı hissetti. Annesinin ve kız kardeşlerinin ölümü onu paramparça etti. En başta Cassandra'yı kurtarma sebebin bu değil miydi?
"Evet."
Urian gözyaşlarını silerken Ash ondan uzaklaştı.
"Bir seçeneğim olduğunu mu söyledin?"
Diğeri ise, senin her şeyle ilgili anılarını sileceğim. Tüm bunlardan kurtulacaksınız.
Bütün acın. Geçmiş, şimdiki zaman. Bunların hiçbiri senin başına gelmemiş gibi yaşayabilirsin.”
“Eğer sorarsam beni öldürür müsün?”
"Gerçekten yapmamı istiyor musun?"
Urian yere baktı. Çoğu insan için düşünceleri bilinmiyordu. Ama Ash onları tanıyordu. Onları kendisininki kadar net duydu.
"Artık bir Daimon değilim, değil mi?" Urian kısa bir aradan sonra sordu.
"HAYIR. Tam olarak bir Apollite de değilsin.
"Öyleyse ben neyim?"
Ash doğruyu söylerken derin bir nefes aldı. "Sen bu dünyada eşsizsin."
Ash'in benzersiz olmayı sevmesi gibi Urian da bundan hoşlanmıyordu. Ama bazı şeyler asla değiştirilemezdi.
"Daha ne kadar yaşayacağım?" diye sordu.
"Sen ölümsüzsün, ölüm dışında."
"Bu hiç mantıklı değil."
"Hayatın çoğu yapmaz."
Urian'ın kendisine karşı duyduğu hayal kırıklığını hissetti ama bu, en azından adamın kederinin bir kısmını azaltıyordu.
"Gün ışığında yürüyebilir miyim?"
"İstersen öyle yapabilirim. Eğer hafıza kaybını seçersen, seni tamamen insan yapacağım.”
"Bunu yapabilirsin?"
Ash başını salladı.
Urian, Ash'in vücuduna soğuk bir bakış atarken acı acı güldü. "Biliyor musun Acheron, ben aptal değilim, Stryker kadar kör de değilim. Bedeninde taşıdığın iblisi biliyor mu?”
"Hayır ve Simi bir iblis değil, o benim bir parçam."
Urian'ın bakışları onunkine dikildi. "Zavallı Stryker, o kadar kafayı yemiş ki bunun farkında bile değil."
Urian'ın bakışlarındaki yoğunluk alev alev yandı. "Senin kim ve ne olduğunu biliyorum, Acheron Parthenopaeus."
"O zaman bilgini başkasına aktarırsan pişman olacağından emin ol. sonsuza dek.”
Onayladı. "Ama neden saklandığını anlamıyorum."
Ash basitçe, Saklanmıyorum, dedi. “Taşıdığın bilgi kimseye yardımcı olamaz. Sadece yok edebilir ve zarar verebilir.”

Urian bunu bir dakika düşündü. "Yok edici olmaktan çıktım."
"O zaman sen nesin?"
Urian, düşüncelerinin bu geceki olaylar arasında dolaşmasına izin verdi. Karısının kaybı üzerine haykıran, içindeki sızlayan acıyı düşündü. Acheron'un her şeyi silmesine izin vermek çok cazipti ama bununla birlikte taşıdığı tüm güzel anıları da kaybedecekti.
Phoebe ile sadece birkaç yıl birlikte olmalarına rağmen Phoebe onu kimsenin sevmediği şekilde sevmişti. Uzun zaman önce öldüğünü düşündüğü bir kalbe dokundu.
Hayır, onsuz yaşamak canımı yakıyordu ama onunla tüm bağını koparmak istemiyordu.
Madalyonunu boynuna taktı ve yavaşça ayağa kalktı. "Ben senin adamınım. Ama şimdi uyarıyorum. Bana Stryker'ı öldürme şansı verilirse, bunu değerlendireceğim. Sonuçlar lanet olsun.”

17. Bölüm

Stryker kendini Destroyer'ın taht odasında bulunca öfkeyle hırladı. "Onları öldürmeye çok yaklaşmıştım. Neden beni durdurdun!”
Yine de iblis Sabina onu tuttu.
Xedrix bir kez olsun annesiyle birlikte odada değildi ama Stryker'ın iblisin nerede olduğunu düşünecek zamanı yoktu. Düşünceleri nefret ve kızgınlık tarafından fazlasıyla tüketilmişti.
Annesi, sanki mahkemedeymiş ve yıllarca yaptıkları dikkatli planlamayı henüz mahvetmemiş gibi, sandalyesinde tamamen dengeli oturuyordu.
"Bana sesini yükseltme, Strykerius. Başkaldırı kabul etmeyeceğim.”
Kanı öfkeyle kaynarken bile sesini düzeltmeye çalıştı. "Neden müdahale ettin?"
Siyah yastığını kucağına çekti ve bir köşesiyle oynadı. “Elekti'ye karşı kazanamazsın. Bunu sana söylemiştim.
Stryker, "Onu yenebilirdim," diye ısrar etti. Kimse onu durduramadı. Bundan emindi.
"Hayır, yapamazsın," dedi kararlı bir şekilde. Bakışlarını tekrar yere indirdi ve elini zarif bir şekilde siyah satenin üzerinde gezdirdi. "Davana ihanet eden bir oğuldan daha kötü bir acı yoktur, değil mi Strykerius? Onlara her şeyi veriyorsunuz ve dinliyorlar mı? Hayır. Saygı duyuyorlar mı? Hayır. Bunun yerine kalbini parçalıyorlar ve onlara göstereceğin nezakete tükürüyorlar.”
Stryker, içindeki düşünceleri dile getirirken gözlerini sımsıkı kapattı. Urian'a her şeyi vermişti ve oğlu ona o kadar derin bir ihanetle karşılık vermişti ki, bunun üstesinden gelmesi günler sürmüştü.
Bir yanı ona gerçeği söylediği için Apollymi'den nefret ediyordu. Diğer taraf ona teşekkür etti.
Hiçbir zaman yılanı bağrına basacak türden bir adam olmamıştı.
Stryker, kendisine yapılanları annesine asla yapmazdı. "Seni dinleyeceğim anne."
Yastığı göğsüne bastırdı ve yorgun bir şekilde içini çekti. "İyi."
"Ee şimdi ne yapıyoruz?"
Küçük, güzel bir gülümsemeyle ona baktı. Konuştuğunda sözleri basitti ama ses tonu tamamen kötüydü. "Bekleriz."

* * *

Wulf, yanında Cassandra ile kanepede oturuyordu. Erik, bu gece meydana gelen şiddet ve ölümlerden habersiz, annesinin kollarında huzur içinde uyudu.

Bebeğin yeni tanımaya başladığı dünyanın neredeyse sona erdiği gerçeğinden habersizdi.
Eve döndüklerinden beri Wulf ikisini de gözünün önünden ayırmayı reddetmişti.

Chris, Talon'un Daimonlardan biri tarafından parçalanmış olan kolunu sarmasına yardım ediyordu. Julian, kafasının arkasında bir buz torbasıyla otururken, Kyrian kanlı parmaklarının üzerinden bir kaseye oksijenli su döktü.
Zarek, mutfağa giden koridorun yanında, duvarın önünde bir heykel gibi duruyordu. Tek başına, kavgadan zarar görmemiş görünüyordu.
"Biliyorsun," dedi Kyrian, peroksidin üzerine alkol dökerken tıslayacak kadar uzun süre duraklayarak. "Ölümsüzken dövüşmek çok daha kolaydı."
Talon homurdandı. “Hala ölümsüzüm ve oldukça sarhoşum. Bu müthiş bir mücadeleydi.”
Telefon çaldı.
Chris cevap vermek için ayağa kalktı.
Cassandra nefes nefese, "Bu Stryker olmasa iyi olur," dedi.
değildi. Bu onun babasıydı.
Chris telefonu ona verdi ve eli titriyordu. "Babacığım? İyi misin?"
Kadın ağlayıp birkaç dakika konuşurken Wulf onu göğsüne bastırdı, sonra telefonu kapattı.
"Söylediğin buydu," diye soludu Wulf'a. “Ona hiç sahip olmadılar. Stryker, benim üzerimde apartman kapısını açmak için kullandığı numaranın aynısını seni şehirden uzaklaştırmak için kullanmıştı.
Lanet olsun o piçe!”
Telefon tekrar çaldı.
"Nedir?" diye tersledi Chris. "Dolunay mı?"
"Evet," dedi bütün erkekler bir anda.
"Ah." Chris cevapladı, sonra Kyrian'a verdi.
"Merhaba?" Kyrian dedi. Ah, merhaba tatlım. Hayır, ben iyiyim.” Biraz kıkırdadı. "Hayır, avlanmak güzeldi.
Biz... uh... yarın evde olacağız."
Durdu, sonra Julian'a baktı. "Ne kafa yarası?" Daha da kıkırdadı. Hayır, Grace'e Julian'ın iyi olduğunu söyle. Sadece küçük bir çarpma. Hepimiz iyiyiz.”
Wulf, eski Kara Avcı'nın kıvranma şekline güldü.
"Evet, tamam, olur. Ben de seni seviyorum. Hoşçakal." Kyrian telefonu kapattı ve bakışlarını herkese çevirdi. "Tanrım, asla psişik bir kadınla evlenme." Önce Talon'a, sonra Julian'a baktı. "Arkadaşlar, çok sıçtık. Kadınlar bizim avlanmaya gitmediğimizi biliyor.”
Zarek bunun üzerine kaba bir ses çıkardı. "Sence? Hangi salak bu yalanı uydurdu?”
"Ben aptal değilim," diye çıkıştı Talon. "Yalan da söylemiyorum. Tam olarak neyi avladığımızı ve onu nerede yaptığımızı atladım.”
Zarek itiraz eden bir ses daha çıkardı. "Sanki karılarınız daha iyisini bilmiyormuş gibi?" Kyrian'a baktı. "Bay Armani en son ne zaman üzerinde fiyat etiketi olmayan bir şeyin peşine düştü?" Sonra bakışları Julian'a gitti. "Ah, ayrıca makosen ayakkabılar ve pantolonlar da mükemmel bir kamuflaj."
"Kes sesini Zarek," diye çıkıştı Talon.

Zarek karşılık vermek için ağzını açtığında kapı çalındı.
Chris homurdanarak kapıyı açmaya gitti ve Acheron ile Urian'ı odaya aldı. İçeri girdiklerinde Wulf ayağa kalktı.
Urian kötü görünüyordu. Solgundu, kıyafetleri hâlâ kan içindeydi. Ama en kötüsü, solgun gözlerindeki ölçülü öfke ve acıydı.
Wulf adama ne diyeceğini bilemedi. Her şeyini kaybetmiş ve hiçbir şey kazanmamıştı.
Kyrian, "Senin için endişelenmeye başladık Ash," dedi.
"Değildim," dedi Zarek. "Ama artık burada olduğuna göre, başka bir şey için bana ihtiyacın var mı?"
Ash sessizce, "Hayır, Z," dedi. "Geldiğin için teşekkürler."
Zarek başını eğdi. "Ne zaman bir şeyi parçalara ayırmama yardım etmemi istersen, beni araman yeterli. Ama gelecekte, bunu yapmak için daha sıcak bir yer seçebilir misin? Zarek, kimse cevap veremeden odadan dışarı fırladı.
"Biliyorsun," dedi Talon. "Artık bir tanrı olması beni gerçekten kızdırıyor."
Ash onu uyarmak için, "Sadece onu kızdırmadığından emin ol," dedi. "Ya da seni bir kurbağaya çevirebilir."
"Cesaret edemez."
Kyrian homurdandı. "Zerek'ten bahsediyoruz, değil mi?"
Ah, evet, dedi Talon. "Boş ver."
Kyrian inleyerek ayağa kalktı. "Odadaki birkaç ölümsüz olmayandan biri olduğum için, sanırım gidip yatıp dinleneceğim."
Talon sargılı kolunu esnetti. "Uyku bana bir plan gibi geliyor."
Chris tıbbi malzemeleri plastik kutuya geri attı. "Hadi çocuklar, size nerede kaza yapabileceğinizi göstereyim."
Cassandra, Erik'le birlikte ayağa kalktı. "Sanırım ben-"
"Bekle," dedi Urian onu durdurarak.
Daimon karısına ve oğluna yaklaşırken Wulf gerildi. Ash, karışmasını engellemek için elini onun koluna koydu.
"Onu tutabilir miyim?" diye sordu.
Hem Cassandra hem de Wulf kaşlarını çattı. Urian bundan önce bebeğe zar zor bakmıştı.
Cassandra başını sallayan Ash'e baktı.
İsteksizce Erik'i ona teslim etti. Urian'ın daha önce hiç bebek tutmadığı belliydi. Cassandra ellerini onunkilerin üzerine koydu ve ona Erik'in başını nasıl destekleyeceğini ve onu incitmemek için nasıl tutacağını gösterdi.
Urian, kendisine tatlı tatlı bakan bebeğe, "Çok kırılgansın," dedi. "Yine de benim Phoebe'm hayatta değilken sen hâlâ hayattasın."
Wulf bir adım attı. Ash tutuşunu sıkılaştırdı.
"Kalıp aileni koruyacak mısın?" Acheron sessizce sordu.
"Ailem öldü," diye hırladı Urian, Ash'e ateşli bir bakış atarak.
"Hayır, Urian, değil. O bebekte Phoebe'nin kanı var. Erik ölümsüzlüğünü yanında taşıyor.
Urian, sanki bu sözleri duymak dayanabileceğinden fazlaymış gibi gözlerini kapattı. Kısa bir süre sonra, "Bu bebeği seviyordu," dedi. “Ondan ne zaman

bahsetse, kendisininkini ne kadar istediğini anlayabiliyordum. Keşke ona bir tane verebilseydim.
"Ona geri kalan her şeyi sen verdin, Urian," dedi Cassandra, kız kardeşinden söz ederken gözleri yaşlarla dolarken. "Bunu biliyordu ve bunun için seni seviyordu."
Urian kolunu Cassandra'ya doladı ve onu kendine çekti. Başını onun omzuna koydu ve sessizce ağladı. Cassandra, kendisinin de tutmakta olduğu acıyı sonunda salıverirken ona katıldı.
Wulf onların kederinden rahatsız oldu. Cassandra inanılmaz derecede güçlüydü. O da Phoebe'nin kaybını hissetti ama ikisi kadar değil.
Ama Urian'ın kederini çok yakında anlayacaktı.
Bir süre sonra Urian onu bıraktı ve Erik'i verdi. Bebeğinin ölmesine izin vermeyeceğim Cassandra. Yemin ederim. Hiç kimse onu incitemez. Yaşadığım sürece değil."
Cassandra onu yanağından öptü. "Teşekkür ederim."
Urian başını salladı ve ondan çekildi.
"Ne ittifak, ha?" Wulf, Cassandra yanlarından ayrıldıktan sonra söyledi. "Bir Kara Avcı ve bir Spathi, bir Apollite'ı korumak için birleşmiş. Kimin aklına gelirdi?"
Ash, "Aşk garip yatak arkadaşları edinir," dedi.
"Bunun siyaset olduğunu sanıyordum."
"Her ikiside."
Urian kollarını göğsünde kavuşturdu. Kayıkhanede yatsam senin için sorun olur mu?
Urian'ın Phoebe ile ilgili anılarının olduğu bir yerde olmak istediğini bilen Wulf, "Elbette," dedi. "İstediğin sürece senin olduğunu düşün."
Urian sessiz bir hayalet gibi evden dışarı sürüklendi.
"Dört gözle beklemem gereken şey bu mu?" Wulf, Ash'e sordu.
"Hayat, verdiğimiz kararlarla örülmüş bir duvar halısıdır."
"Bana o sözde psiko-saçmalık saçmalıklarından bahsetme, Ash. Yorgunum, kıçımı tekmeledim, hala Cassandra, Erik ve Chris için endişeleniyorum ve kendimi gerçekten bok gibi hissediyorum. Sonsuzlukta bir kez, lanet olası bir soruya cevap ver."
Ash'in gözleri o kadar hızlı parladı ki Wulf bir an için bunu hayal etmiş olabileceğini düşündü. "Özgür irade veya kaderle oynamayacağım Wulf. Senin için değil, hiçbir şey için değil.
Ne bu dünyada ne de ötesinde bana böyle bir şey yaptırabilecek bir güç yok."
"Bunun Cassandra ile ne ilgisi var?"
"Her şey. Yaşaması ya da ölmesi ikinizin de ne yapıp yapmadığına bağlı."
"Anlam?"
Ash'in bir sonraki ifadesine tamamen hazırlıksızdı. "Onun hayatını kurtarmak istiyorsan, onun yaşam gücünü seninkine bağlamalısın."
Bu kulağa çok zor gelmiyordu. Aylardır ilk kez biraz umut hissetti. "Harika. Bunu nasıl yapacağıma dair bana bir ipucu verme şansınız var mı?

"Sen ondan beslenirsin, o da senden beslenir."
Bir korku duygusu Wulf'un midesini bulandırdı. "Nasıl beslenir?"
Ash'in dönen gümüş rengi gözleri onunkilerle buluştu ve bakışları Wulf'u iliklerine kadar ürpertti. "Bu cevabı zaten biliyorsun. Az önce aklınızdan geçen ilk düşünce bu."
Acheron bunu yaptığında nasıl da nefret etmişti.
"Kan içme düşüncesinin benim için ne kadar iğrenç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
Acheron omuz silkti. "Gerçekten o kadar da kötü değil."
Sözler Wulf'u hayrete düşürdü. "Affedersin?"
Acheron ayrıntı vermedi. "Her şey sana bağlı Viking. En azından deneyecek misin?"
Atlantisli'nin önerdiği şey imkansızdı. Dişleri yok.
"İhtiyacı olursa verir."
"Emin misin?"
Ash başını salladı. "Gerçekten çok basit ama yine de gerçekten değil. Sen onun boynundan içiyorsun, o da seninkinden içiyor."
Kadim Kara Avcı haklıydı. İlk başta kulağa çok basit geliyordu. Ama o ve Cassandra, ikisinin de inandıkları her şey bunu yasakladığında bunu gerçekten yapabilirler miydi?
"Benim kanım onu öldürmez mi? Kara Avcı kanının—"
"Sen bir Kara Avcı değilsin Wulf. Tam olarak değil. Sen asla ölmedin. Sen her zaman diğerlerinden farklı oldun."
Wulf alayla homurdandı. "Yine bana yıllar önce bilmem gereken bir şey söylüyorsun. Teşekkürler Ash."
"İhtiyacımız olduğunda her şey bize verilir."
Wulf, "Bu pek doğru değil," dedi.
"Aslında öyle. Sadece onu ele geçirecek ve senin yapacak kadar güçlü, yeterince cesur olup olmadığına karar vermelisin."
Normalde, Wulf'un gücünden ve cesaretinden hiç şüphesi olmazdı.
Ama bu …
Bu ikisini de gerektiriyordu.
Ve Wulf'un artık sahip olduğundan emin olmaması büyük bir inanç gerektiriyordu.

* * *

Cassandra, Wulf ona olası bir çıkıştan söz ettikten sonra, orada hayretler içinde sessizce oturdu.

"İşe yarayacağından emin misin?"
Wulf derin bir nefes aldı. "Artık neye inandığımı bilmiyorum ama bir şans varsa denememiz gerekmez mi?"
"Ve bu Acheron'un da beni öldürmeye çalışmadığından eminsin?"
Wulf ona hafifçe gülümsedi ve bu fikre gülmekten kaçındı. "Muhtemelen emin olduğum tek şey bu. Ash'e güveniyorum, en azından çoğu zaman."

"Tamam o zaman yapalım."
Wulf kaşını kaldırdı. "Emin misin?"
Başını salladı.
"Tamam o zaman." Tam önünde durmak için hareket etti. Başını iki yana salladı ve saçlarını ensesinden çekti.
Wulf ellerini onun beline koydu.
Tereddüt etti.
"Kuyu?" sordu.
Ağzını açtı ve dudaklarını onun sıcak boynuna yerleştirdi. Wulf, damarda kalp atışlarını hissedince gözlerini kapattı ve dişleriyle derisini sıyırdı.
Tadı güzeldi. Teninin dudaklarıyla dalga geçmesini seviyordu.
Cassandra elleriyle onun başının arkasını kavradı. "Hmmm," diye soludu, "beni ürpertiyorsun."
Bedeni, onun sözleri ve onun kollarında çıplak olduğu görüntüsü karşısında patladı.
Isır onu …
Dişleriyle baskı ekledi.
Saçındaki tutuşunu sıkılaştırdı.
Yap!
"Yapamam," dedi geri çekilerek. "Ben Daimon veya Apollite değilim."
Kirpiklerinin altından ona baktı. "Sana karşıya geçemeyeceğimi söylediğimde ne demek istediğimi şimdi anlıyorsun."
Evet anladı.
Ama ikisi de bunu yapmaya istekli olmadığı sürece, Cassandra ölmeye mahkumdu.

18. Bölüm

Wulf çocuk odasında Erik'le birlikteydi. Oğlu omzunda uyurken antika sallanan sandalyeye oturdu ve boş boş önündeki duvara baktı. Ailesinin son iki yüz yılda dünyaya getirdiği bebeklerin resimleriyle kaplıydı.

Anılar içinden akıyordu.

Kucağındaki bebeğe baktı. Dağınık siyah saçlar ve dingin, minik yüz.

Erik'in ağzı uykusunda çalıştı ve bebek sanki mutlu bir rüyanın ortasındaymış gibi gülümsedi.

"Onunla mı konuşuyorsun, D'Aria?" diye sordu Wulf, Rüya Avcısı'nın oğluna kendisi kadar göz kulak olup olmayacağını merak ederek.

Erik'in burnunun ucuna dokundu. Bebek uyurken bile parmağını emmek için döndü.

Wulf, bebeğin cildindeki hafif gül ve pudra kokusunu hissedene kadar gülümsedi.

Cassandra'nın kokusu.

Onsuz bir dünya hayal etmeye çalıştı. Her şeyi aydınlatmak için orada olmadığı bir gün. İpeksi elini onun tenine koymak, uzun zarif parmaklarını saçlarının arasından geçirmek.

Ağrı göğsünü yırttı. Görüşü karardı.

Sen var olmayan bir huzuru arayan gezgin bir ruhsun. Tek iç gerçeği bulana kadar kayıp olacaksın. Ne olduğumuzdan asla saklanamayız. Tek umut onu kucaklamak.

Sonunda kahinin sözlerini anladı.

"Bu saçmalık," dedi alçak bir sesle.

Başına gelen en iyi şeyi bırakmasına imkan yoktu.

Wulf Tryggvason hayattaki tek şeydi.

O bir barbardı.

* * *

Cassandra, arkasından kapının açıldığını duyduğunda Wulf'un yatak odasında kutusunu arıyordu.

İki güçlü, güçlü kolun etrafına sarılıp onu daha önce sadece bir kez gördüğü bir adamla yüzleşmek için döndürdüğünü hissettiğinde çoğunlukla düşüncelere dalmıştı.

Tanıştıkları ilk gece.

Bu, Daimonları çıplak elleriyle parçalayabilen tehlikeli bir savaşçıydı.

Wulf yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu çaresizce öptü. Bu öpücük onun içinin derinliklerine ulaştı ve kanını ateşe verdi.

"Sen benimsin, villakat," diye soludu. Sesi sahiplenici. "Sonsuza kadar."

Onu kendine çekti, sıkıca. Onu almasını bekliyordu. Yapmadı. Bunun yerine dişlerini onun boynuna sapladı.

Cassandra anlık acıyı hissettiği için nefes alamıyordu ve hemen ardından o güne kadar tanıdığı en erotik his geldi.

Düzensiz nefes alırken ağzı açık kaldı, başı dönüyordu. Gözlerinin önünde dönen renkleri gördü, etrafındaki her şey puslu, baş döndürücü hale gelirken kalp atışlarının onunkiyle senkronize olduğunu hissetti. Zevk o kadar güçlü bir orgazmla vücudunda patladı ki ondan haykırdı.
Ağlarken kesici dişlerinin büyüdüğünü hissetti. Dişlerinin geri döndüğünü hissetti…
Wulf onun tadına bakarken gırtlağının derinliklerinden hırladı. Hayatında hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti. Sanki tek bir kalp atışını paylaşan tek bir kişi gibiydiler.
Yaptığı her şeyi hissetti. Her umut, her korku. Tüm zihni onun önünde açıktı ve bu onu alt etti.
Sonra omzunu ısırdığını hissetti. Wulf bu beklenmedik his karşısında nefesini tuttu. Penisi şişti, onun içinde olmayı diledi.
Ondan içerken vücutlarının arasına uzandı ve pantolonunun fermuarını açtı.
Kadın onu doğruca kendisine doğru yönlendirirken Wulf boğazının derinliklerinden inledi.
Kendi üzerinde hiçbir kontrolü olmadan, yaşam güçlerini birbirine bağlarken, onu çılgınca, şiddetli bir şekilde aldı.
İkisinin de aynı anda çarptığı şiddetli bir orgazmda bir araya geldiler.
Zayıf ve tükenmiş olan Wulf, onun boynundan çekildi. Başını kaldırıp ona baktı, dudaklarını yalarken gözleri parladı ve dişleri çekildi.
Wulf onu sımsıkı tutarak derinden öptü.
"Vay canına," diye nefes verdi. "Hâlâ yıldızları görüyorum."
Buna güldü. O da öyleydi.
"Gerçekten işe yaradığını düşünüyor musun?" diye sordu.
"Olmazsa, Zarek'in Acheron'u alt edip onu yenme tavsiyesine uymaya oy veririm."
Cassandra gergin bir şekilde güldü. "Sanırım birkaç hafta içinde öğreneceğiz."
Ama o kadar uzun sürmedi. Nefes nefese kalmaya başladığında Cassandra'nın gözleri büyüdü.
Cassandra mı? diye sordu.
Cevap veremedi.
"Bebek?" tekrar sordu.
Uzanıp elini onun bıyıklı yanağına koyduğunda ve titrediğinde bakışları acıyla doluydu. Üç saniyeden az bir sürede öldü.

* * *

"Acheron!"

Ash kafasının içinde çınlayan tiz perdeyle sıçrayarak uyandı. Zayıf vücudunu saran siyah ipek çarşafıyla yatağında çıplak yatıyordu.
Yorgunum Artie ve uyuyorum. Zihinsel notu çok daha sakin bir tonda kozmosta onun Olimpos'taki tapınağına gönderdi.
"O zaman kalk ve buraya gel. Şimdi!"

Ash uzun bir iç çekti. HAYIR.
"Yaptığın şeyden sonra dönüp uyumaya cüret etme."
Ve bu?
"Bana danışmadan başka bir Kara Avcıyı serbest bıraktın!"
Ash onun son rantını anlayınca dudaklarının kenarları seğirdi. Wulf, Cassandra'yı ısırmıştı.
Gerçek karşısında rahatlayarak gülümsedi. Tanrılara şükür, Wulf akıllıca seçmişti.
"Bunun böyle olmaması gerekiyordu ve sen de bunu biliyorsun. Nasıl müdahale edersin!”
Beni rahat bırak Artie. Kara Avcılardan payına düşenden fazlasına sahipsin.
"İyi," dedi, sesi kırılgandı. "Anlaşmamızın kurallarını esnettin, o zaman ben de esnetirim."
Ash dik bir şekilde cıvatalandı. "Artie!"
O gitti.
Küfürler savuran Ash, kıyafetlerini tekrar vücuduna geçirdi ve Katoteros'taki evinden Wulf'un evine kaçtı.
Çok geçti.
Wulf, kollarında Cassandra ile oturma odasındaydı. Yüzü mavimsi bir tonla solgundu.
Viking onu görür görmez yaşlı gözleri nefretle parladı. "Bana yalan söyledin Ash.
Kanım onu zehirledi.”
Ash, Cassandra'yı Wulf'un kollarından aldı ve nazikçe kanepeye yatırdı.
Erik ne olduğunu anlamış gibi ağlamaya başladı. Sanki annesinin öldüğünü biliyormuş gibi.
Ash'in kalbi atmayı bıraktı.
Bir bebeğin ağlama sesine asla dayanamamıştı. "Oğluna git Wulf."
"Cassandra-"
"Erik'e git!" Ash tersledi. "Şimdi, ve odadan çık."
Neyse ki, Viking itaat etti.
Ash, Cassandra'nın başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini kapattı.
"Ölüleri diriltemezsin, Acheron," dedi Artemis aniden odaya girerken. "Kader sana izin vermeyecek."
Ash ona baktı ve gözlerini kıstı. "Şu anda benimle uğraşma, Artie. Bu seni ilgilendirmez.”
"Yaptığın her şey beni ilgilendiriyor. Pazarlığımızı biliyorsun. Wulf'un ruhu karşılığında bana hiçbir şey vermedin."
Ash yavaşça ayağa kalktı, gözleri parlıyordu.
Artemis, onunla oynayacak havasında olmadığını fark ederek bir adım geri çekildi.
"Onun ruhuna hiç sahip olmadın Artemis ve bunu biliyorsun. Onu kardeşinin hattını korumak için kullandın. Ölümsüz karısına göz kulak olması ve ölmelerini isteyenlerden sağ kurtulabilecek kadar güçlü, eşit derecede

ölümsüz çocuklar yetiştirmesi için onu serbest bırakmaktan daha iyi bir yol var mı?
"Wulf bana ait!"
“Hayır yapmıyor. Asla yapmadı. Ash gözlerini kapattı ve Cassandra'nın alnına dokundu.
Gözleri yavaşça açıldı.
"HAYIR!" Artemis tersledi.
Ash başını kaldırdı, gözleri kırmızı parlıyordu. "Evet," diye tısladı. "Ve Hades'in yanında onun yerini almak istemiyorsan, geri çekilmeni öneririm."
Artemis odadan dışarı fırladı.
Cassandra yavaşça doğruldu. "Acheron?"
"Şşt," dedi ondan uzaklaşarak. "Sorun değil."
"Kendimi çok garip hissediyorum."
"Biliyorum. Yakında sönecek.”
Cassandra odaya göz gezdirirken kaşlarını çattı.
Kurt döndü. Cassandra'nın oturduğunu görünce donup kaldı. Ash'in göz kırpabileceğinden daha hızlı bir şekilde, onu alıp tutabilmek için odanın diğer tarafına geçti.
"İyi misin?"
Cassandra, Wulf'a sanki aklını kaçırmış gibi baktı. "Elbette. Neden olmayayım?”
Wulf onu öptü ve ardından inanamayarak Ash'e baktı. "Ne yaptığını bilmiyorum ama teşekkür ederim Ash. Teşekkür ederim."
Ash başını eğdi. "Her zaman, Viking. Sizden tek istediğim, ikinizin birlikte vakit geçirmeniz ve bir sürü çocuk sahibi olmanız." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu arada, bir düğün hediyesi olarak senden ve çocuklarından gün ışığı lanetini kaldırıyorum. İkinizden de doğan hiç kimse bir daha geceleri yaşamak zorunda kalmayacak. Zaten kendi başlarına seçmezlerse olmaz.”
"Bir şey mi kaçırıyorum?" Cassandra tekrar sordu.
Ash'in dudağının bir köşesi kıvrıldı. "Açıklamayı Wulf'a bırakacağım. Şimdilik, yatağa geri döneceğim. Ash hızla odadan çıktı.
Wulf, Cassandra'yı kaldırdı ve yatağına doğru taşıdı.

* * *

Artemis, Ash'in yatak odasında onun yeniden ortaya çıkmasını bekliyordu. Yüzündeki ifade ona, gününün geri kalanını perişan etmeyi planladığını söylüyordu.

"Ne, Artie?" diye sordu sinirli bir şekilde.
Parmağından bir madalyon salladı. "Bunun kime ait olduğunu biliyor musun?"
Morginne.
"Kurt."

Ash pis pis gülümsedi. Morginne. Loki, Wulf'un ruhuna sahip olan kişidir. Bir düşün Artie.
Ruhların tek yasası nedir?”
"Özgürce verilmeli."
Onayladı. "Ve onunkinden vazgeçmeyi asla kabul etmedin. Morginne, Daimon zehrini kullanarak Wulf'a ilaç verdi, böylece Wulf farkında olmadan kendisininkini Loki'ye verdi. Loki'nin ruhlarını değiş tokuş etmek için kullandığı büyü birkaç ay sonra etkisini yitirdi ve Morginne'in ruhu sana geri dönerken Wulf'unki Loki'nin tuttuğu tılsıma geri döndü."
"Ancak-"
“Ama diye bir şey yok, Artie. Wulf'u ölümsüz yapan ve ona güçlerini veren benim. Eğer o ruhu birinin içine geri koymak istiyorsan, Loki'yi arayıp Morginne'i sana vermeye istekli olup olmadığına baksan iyi olur.
Öfkeyle çığlık attı. "Beni kandırdın!"
"HAYIR. İşlerin böyle olması gerekiyordu. Apollo'nun varisiyle çiftleşecek birine ihtiyacın vardı. Kardeşinden ne kadar nefret etsem de, Cassandra'nın neden yaşaması gerektiğini ve Apollo'nun neden ölemeyeceğini anlıyorum."
"Bunu en başından planladın," diye suçladı onu.
"Hayır," diye düzeltti. "Sadece umuyordum."
Ona ters ters baktı. "Atlantis güçlerinin kaynağını hâlâ anlamıyorsun, değil mi?"
Ash düzensiz bir nefes aldı. "Evet, Artemis. Evet. Onları senin asla anlayamayacağın bir şekilde anlıyorum.”
Ve bununla birlikte, onun yanından geçti ve sonunda hak ettiği gibi biraz uyuyabilmek için yatağına uzandı.
Artemis onun arkasından yatağına girdi ve sırtına sokuldu. Yüzüyle omzunu sıvazladı. "İyi o zaman," dedi yumuşak bir sesle. "Bu raundu bana ve Apollymi'ye karşı kazandın. Bununla sana kredi vereceğim. Ama söyle bana Acheron... ikimizi de yenmeye daha ne kadar devam edebilirsin?
Yanardöner yeşil gözlerindeki şeytani parıltıyı görmek için omzunun üzerinden baktı. "Ne kadar sürerse sürsün, Artemis. Ne kadar sürerse sürsün.”

sonsöz

Cassandra doğum gününde tüm bunların bir rüya olduğundan biraz korkarak uyandı.
Wulf bile, sanki onu terk ettiği anda buharlaşacağından korkuyormuş gibi, onun yanından hiç uzaklaşmadı.
Tüm öğleden sonra boyunca tuhaf zamanlarda aceleyle ona geri dönmüştü.
"Hala buradasın?"
Güler ve başını sallardı. "Şimdiye kadar hiçbir şey güneye gitmiyor."
Güneş battığında ve o sabah olduğu gibi göründüğünde, Cassandra gerçeği anladı.
Bitmişti.
İkisi de özgürdü.
Kalbi rahatlayarak şarkı söyledi. Wulf artık halkını avlamak zorunda değildi ve artık doğum günlerinin dehşetiyle yaşamak zorunda değildi.
Asla.
Kusursuzdu.

Üç yıl sonra
Mükemmel değildi.
Wulf, Chris ve Urian, Erik için kurmaya çalıştığı salıncak seti hakkında tartışırken, Cassandra arka bahçenin ortasında elleri kalçalarında dururken dudağını ısırdı.
Üç adam arkada tartışırken işçiler evin önüne çekilmişlerdi.
"Hayır, kaydırak çok yüksek," diyordu Wulf. "Düşebilir ve beyin sarsıntısı geçirebilir."
Unut onu, diye çıkıştı Chris. "Kendini tahterevallide sallayabilir."
Urian, "Sallanan hiçbir şey," dedi. Salıncaklar boğulma tehlikesi yaratıyor.
Buna sahip olmak onun için kimin fikriydi?
Cassandra gözlerini devirirken Erik onun elini tuttu ve salıncak setini alıyorlar diye feryat etti.
Şişmiş karnına bakınca içini çekti. “Tavsiyemi dinle ufaklık. Kalabildiğin kadar orada kal. Bu adamlar seni deli edecek."
Cassandra, Erik'i aldı ve babasına taşıdı. Wulf'u ağlayan yürümeye başlayan çocuğu almaya zorladı. "Ben içeri girip odasının duvarlarına dolgu eklerken siz bebeğe açıklayın."
"Biliyorsun," dedi Chris, "o haklı. Daha fazla dolguya ihtiyacımız var…”
Ve erkekler bu konuda kapalıydı.
Cassandra güldü. Zavallı Erik, ama en azından sevildiğini biliyordu.
Sürgülü cam kapıyı açtı ve eve döndü.
İki saniye sonra Wulf oradaydı ve onu kollarının arasına aldı. "Tamamen aklını yitirdin mi?"
"Hayır ama bence öylesin."
Buna güldü. "Biraz önlem..."
"On yıllık terapiye değer, kolay."

Wulf, onu evin içinde taşırken gırtlağından alçak sesle homurdandı.
"Gerçekten onun bir salıncak takımı olmasını istiyor musun?"
"Evet. Benim hiç sahip olmadığım tek şeye Erik'in sahip olmasını istiyorum.
"Ve bu?"
"Normal bir çocukluk."
"Tamam," dedi iç çekerek. "Senin için bu kadar önemliyse bir tane almasına izin vereceğim."
"Bu. Ve endişelenme. Eğer babasına biraz benziyorsa, ki öyle, kalın kafatasının sarsılması için bundan çok daha fazlası gerekir."
Wulf kızgın numarası yaptı. "Oh, şimdi de bana hakaret mi ediyorsun?"
Cassandra kollarını onun boynuna doladı ve başını omzuna koydu.
"Hayır tatlım. sana hakaret etmiyorum Sana hayranım.
O gülümsedi. "Güzel, güvenli dönüş. Ama bana hayran olma konusunda ciddiysen, bunu yapmanın daha iyi bir yolunu düşünebilirim.
"Ah, evet ve bu nasıl?"
"Çıplak ve benim yatağımda."
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
gecenin öpücüğü
Telif Hakkı © 2004, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-312-99241-6
EAN: 80312-99241-5
St. Martin's Paperbacks baskısı / Nisan 2004
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429906135
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
GECE OYUN
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
özveri
Gennisi
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2

Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8

Bölüm 9

10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13

sonsöz
telif hakkı

Benim dünyam olan kocam ve oğullarım için. Her gün orada olan tüm arkadaşlarım için: Lo, Janet, Brynna, Tasha, "Nick", Dara, Ret, Cathy, Donna, Chris, Rebecca ve Kim.
Dünyanın dört bir yanındaki web sitesi ve döngü dünyasını geliştiren ve bana sonsuz saatlerce gülümseme veren DH hayranlarına - Keşke hepinizi isimlerinizle listeleyecek yerim olsaydı, ama tüm kalbimle teşekkür ederim. .
Her zaman yanımda olan RBL kardeşlerim ve her şeye değen okuyucularım için. Sana asla ama asla yeterince teşekkür edemem.
Yaptığınız onca sıkı iş için ve yine de DH'yi almama izin verdiğiniz için Kim ve Nancy'ye
hayal gücümün dış sınırlarına ve ötesine. Ve ikinizi de unutmadım, Alethea ve Nicole!
Kelimeler, hepinize ne kadar taptığımı ve benim için ne kadar önemli olduğunuzu asla tam olarak ifade edemez.
Tanrı hepinizi kutsasın ve korusun. Sarılmalar!
Gennisi
Benimle gel, modern gezgin, gizemle örtülü bir zamana geri dön.
Çoğunlukla unutulmuş eski bir efsaneye geri dönelim. Ya da en azından... bozuk
Gelişmiş dünyamızda bunun kalıntılarını görüyoruz. Günümüzün hangi fanisi dolunay ışığında garip seslerden korkmayı bilmez ki? Kurt ulumasından korkmak için mi? Bir şahinin çığlığı mı? En karanlık sokaklara dikkatle bakmak için. İnsan yırtıcılarından korktuğu için değil, başka bir şeyden korktuğu için.
Karanlık bir şey. Tehlikeli. İnsan meslektaşlarımızdan bile daha ölümcül bir şey.
Ancak insanlık bu korkuyu her zaman taşımadı. Gerçekten de, çok uzun zaman önce, insanların insan, hayvanların da hayvan olduğu bir zaman vardı.
Allagi gününe kadar. Çoğu büyük kötülük gibi, Kurt Avcılarının doğuşunun da yalnızca en iyi niyetlerle başladığını söylüyorlar.
Arcadia Kralı Lycaon, evlendiğinde değerli, sevgili kraliçesinin insan olmadığını bilmiyordu. Karısı, içinde karanlık bir sır saklıyordu. Lanetlenmiş Apollite ırkında doğdu ve gençliğinin kalbinde ölmeye yazgılıydı... yirmi yedi yaşında.
Lycaon, son doğum gününde, sevgilisinin yaşlılıktan korkunç bir şekilde ölmesini izlediğinde, ondan doğurduğu iki oğlunun onu erken bir mezara kadar takip edeceğini fark etti.
Keder içinde, yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyleyen rahiplerini aramıştı. Kader kaderdi.

Ancak Lycaon onların bilgeliğine kulak asmayı reddetti. O bir büyücüydü ve kimsenin oğullarını ondan çalmamasına kararlıydı. Kaderlerin kendileri bile değil.
Ve böylece karısının halkının ömrünü uzatmak için sihrini denemeye koyuldu. Onları yakalayarak özlerini, güçleri ile tanınan çeşitli hayvanlarla sihirli bir şekilde birleştirdi: ayılar, panterler, leoparlar, şahinler, aslanlar, kaplanlar, çakallar, kurtlar ve hatta ejderhalar.
Yeni ırkını mükemmelleştirmek için yıllarını harcadı, ta ki sonunda oğulları için tedaviyi bulduğundan emin olana kadar. Onları bir ejderha ve deney yaptığı hayvanların en güçlüsü olan bir kurtla karıştırarak onlara diğerlerinden daha fazla güç ve sihir aşıladı. Gerçekte, kendi gücünü oğullarına verdi.
Sonunda umduğundan fazlasını aldı. Oğulları sadece karısından daha uzun yaşamakla kalmadı, bilinen tüm türlerden daha uzun yaşadılar.
Sihirli yetenekleri ve hayvani güçleri ile artık herhangi bir insandan on ila on iki kat daha uzun yaşıyorlardı.
Kaderler aşağı baktı ve gururlu kralın ne yaptığını gördü. Kendi bölgelerine müdahalesine kızan Kaderler, oğullarını ve onlar gibi olan herkesi öldürmesi gerektiğine karar verdi.
Lycaon reddetti.
O zaman Kaderler, onun kibri için kendi ceza biçimlerini aradılar. Çocukları ve onlar gibiler yeniden lanetlendi.
Hayatın ipliklerini ören Kader, "Çocuklarınız arasında asla barış olmayacak," diye ilan etti. "Sonuncusunun da artık nefes almadığı güne kadar sonsuza dek nefret ederek ve savaşarak geçirecekler."
Ve öyleydi. Lycaon ne zaman bir hayvanla bir insanı karıştırsa, aslında iki varlık yaratmıştır. Bir hayvanın kalbini elinde tutan bir varlık ve bir insan kalbini tutan bir varlık.
İnsan gibi yürüyen ve insan kalbi taşıyanlara Lycaon'un halkından sonra Arkadialılar deniyordu. Hayvan kalbi taşıyanlara Katagarya adı verildi.
Katagarya hayvan olarak doğdu ve hayvan olarak yaşadı, ancak ergenliğe ulaştıklarında, büyülü güçleri hormonları tarafından serbest bırakıldığında, en azından dışsal olarak insan olabileceklerdi. Hayvan kalpleri her zaman davranışlarını yönetirdi.
Aynı şekilde Arkadialılar da insan olarak doğdular ve ergenlik çağlarına kadar sihirlerini ve hayvan formuna geçme yeteneklerini beraberinde getirene kadar insan olarak yaşadılar.
Bir madalyonun iki yüzü, iki tür barış içinde olmalıydı. Bunun yerine tanrıçalar, aralarında güvensizlik yaratması için Discordia'yı gönderdi.
Arkadyalılar hissetti
hayvan kuzenlerinden üstündürler. Ne de olsa onlar insan rasyonalitesine sahip insanlarken, Katagarya sadece insan şeklini alabilen hayvanlardı.
Katagarya, Arcadialıların niyetleri konusunda dürüst olmadıklarını ve bir şey söyleyip sonra başka bir şey yapacaklarını çabucak öğrendi.

Tüm zaman boyunca, her iki taraf da ahlaki açıdan yüksek bir zemin alırken, iki grup birbirini avladı. Hayvanlar, Arkadialıların asıl tehdit olduğuna inanırken Arkadialılar, Katagarya'nın kontrol edilmesi veya bastırılması gerektiğine inanır.
Bu sonsuz bir savaş.
Ve tüm savaşlarda olduğu gibi, hiçbir zaman gerçek bir galip olmadı.
Sadece hala önyargı ve temelsiz nefretten muzdarip olan kayıplar oldu.

önsöz

New Orleans, Mardi Gras gecesi, 2003

"Çok üzgünüm Van. Yemin ederim bizi böyle öldürtmek istemedim."

Vane Kattalakis kendini yukarı çekmeye çalışmaktan geri düşerken dişlerini gıcırdattı. Kolları, iki yüz kiloluk yağsız kası yalnızca bilek kemikleri kadar yukarı kaldırmaktan dolayı ağrıyordu. Vücudunu başının üzerindeki uzuvlarına kadar kaldırmaya her yaklaştığında, ağabeyi konuşmaya başladı, bu da konsantrasyonunu bozdu ve tekrar asılı pozisyonuna düşmesine neden oldu.

Bileklerindeki şiddetli ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Endişelenme Fang.

Bizi bu işten kurtaracağım."

Bir şekilde.

Umut etti.

Fang onu duymadı. Bunun yerine ölümlerine neden olduğu için özür dilemeye devam etti.

Vane, şimdiye kadar gördüğü en karanlık, en iğrenç görünen bataklık sularının üzerinde eski bir selvi ağacından tehlikeli bir şekilde sallanırken, ellerini başının üzerinde birbirine bağlayan, ince bir dala sabitlenmiş halde tutan keskinleştirilmiş ipe tekrar gerindi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, ellerini, hayatını kaybetme düşüncesi ya da timsah istilasına uğramış o iğrenç balçık deliğine düşme düşüncesi.

Dürüst olmak gerekirse, o kokuya dokunmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Louisiana bataklığının karanlığında bile, onun ne kadar kokuşmuş ve tiksindirici olduğunu anlayabiliyordu.

Burada, bu bataklıkta yaşamak isteyen herkeste ciddi şekilde yanlış olan bir şeyler vardı. Sonunda Morrigantes'li Talon'un birinci sınıf bir aptal olduğunu doğruladı.

Kardeşi Fang, bataklık gazı, yılanlar, böcekler ve timsahlar arasında ürkütücü bir şekilde sallandıkları ağacın karşı tarafındaki eşit derecede ince bir dala bağlanmıştı.

Vane'in yaptığı her harekette kordon bileklerini kesiyordu. Eğer onları bir an önce serbest bırakmazsa, o kordon tendonlarını ve kemiklerini kesecek ve ellerini tamamen koparacaktı.

Bu, Vane'in Talon'un kadınını koruduğu gerçeği için her ikisinin de aldığı timoria, yani cezaydı. Vane, Kara Avcılara yardım etmeye cesaret ettiği için, Kara Avcılarla savaş halinde olan ruhsuz Daimonlar, Vane'in Katagarya kurt sürüsüne saldırmış ve sevgili kız kardeşini katletmişti.

Katagarya, insan şeklini alabilen hayvanlardı ve tek bir temel doğa kanununa uyuyorlardı: öldür ya da öl. Herhangi biri veya herhangi bir şey sürünün güvenliğini tehdit ederse, yere serilirdi.

Böylece Daimon saldırısına neden olan Vane, dövülmeye mahkum edilmiş ve bataklıkta ölüme terk edilmişti. Fang onunla birlikteydi çünkü babaları doğdukları andan itibaren ikisinden de nefret etmiş ve ergenlik hormonları

tarafından doğaüstü güçlerinin açığa çıktığı günden beri onlardan korkmuştu.
Dahası, annelerinin ona yaptıklarından dolayı babaları onlardan nefret ediyordu.
Bu, ölüm cezası için sürünün üzerine dönmeden babalarının ikisinden de kurtulması için hayatlarında bir kez karşılaşabilecekleri bir fırsat olmuştu.
Babaları onu neşeyle yakalamıştı.
Bu, babasının yaptığı son hata olurdu.
En azından Vane yenilmeden kıçlarını bu lanet bataklıktan çıkarabilseydi böyle olurdu.
Her ikisi de insan biçimindeydi ve vücutlarına küçük iyonik dürtüler gönderen boyunlarına taktıkları ince, gümüş metriazo tasmalarına hapsolmuşlardı. Tasmalar onları insan formunda tutuyordu. Düşmanlarının onları zayıflatacağını düşündüğü bir şey.
Fang'ın durumunda bu doğruydu.
Vane'de öyle değildi.
Buna rağmen, tasma onun sihir kullanma ve doğa kanunlarını manipüle etme yeteneğini azalttı. Ve bu onu ciddi anlamda sinirlendiriyordu.
Fang gibi, Vane de sadece kanlı bir kot pantolon giymişti. Dayak yediği için gömleği yırtılmış ve sırf kin için çizmeleri alınmıştı. Tabii kimse onların yaşamasını beklemiyordu. Tasmalar ancak sihirle çıkarılabiliyordu -ki taktıkları sürece ikisi de bunu kullanamazlardı- ve bir mucize eseri ağaçtan inseler bile, şimdiden tasmalarının kokusunu alabilen büyük bir timsah grubu vardı. kan. Bataklığa düşmelerini ve timsahlara lezzetli bir kurt yemeği vermelerini bekleyen timsahlar.
"Dostum," dedi Fang sinirli bir şekilde. "Öfke haklıydı. Beş gün kanayıp ölmeyen hiçbir şeye güvenmemelisin. Seni dinlemeliydim. Bana Petra'nın üç kurtlu bir sürtük olduğunu söyledin, ama ben seni dinledim mi? Hayır. Ve şimdi bize bakın. Yemin ederim, eğer buradan çıkarsam, onu öldüreceğim.
"Diş!" Vane, tasmanın acı verici elektrik şoklarına rağmen birkaç gücü idare etmeye çalışırken, kardeşi mızmızlanmaya devam ederken, Vane tersledi.
“Şunu bırakabilir misin
Fest'i suçla ve buraya konsantre olmama izin ver, yoksa sonsuza kadar bu lanet olası ağaçta asılı kalacağız."
"Eh, sonsuza kadar değil. Kordonlar bileklerimizi kesmeden önce sadece yarım saatimiz kaldığını düşünüyorum. Konu açılmışken, bileklerim gerçekten acıyordu. Seninkilerden naber?" Fang duraksadı, Vane derin bir nefes aldı ve kordonda küçük bir hareketin gevşediğini hissetti.
Uzuvun çatladığını da duydu.
Yüreği gümbür gümbür atan Vane, karanlık derinliklerden kendisine bakan devasa büyüklükte bir timsahı görmek için aşağı baktı. Vane o açgözlü hergeleyi kızartmak için güçlerinin üç saniyesine sahip olmak için her şeyini verirdi.

Fang her iki tehdidi de fark etmemiş gibiydi. "Yemin ederim bir daha sana kıçımı ısırmanı söylemeyeceğim. Bir dahaki sefere bana bir şey anlatırsan, dinleyeceğim, özellikle de bir kadınla ilgiliyse."
Vane homurdandı. "O zaman sana susmanı söylediğimde beni dinleyerek başlayabilir misin?"
"Sessiz oluyorum. Sadece insan olmaktan nefret ediyorum. Bu berbat. Buna nasıl dayanıyorsun?”
"Diş!"
"Ne?"
Van gözlerini devirdi. Yararsızdı. Kardeşi ne zaman insan kılığına girse, vücudunun hareket eden tek yeri ağzıydı. Neden onlar asmadan önce sürüleri Fang'ın ağzını tıkamamıştı?
"Biliyor musun, kurt şeklinde olsaydık, patilerimizi kemirebilirdik. Elbette kurt formunda olsaydık, ipler bizi tutmazdı, bu yüzden—”
"Kapa çeneni," diye çıkıştı Vane tekrar.
"Elleriniz böyle uyuştuktan sonra o duygu hiç geri geliyor mu? Kurt olduğumuzda bu olmaz. İnsanlara çok mu oluyor?”
Vane tiksintiyle gözlerini kapattı. Demek hayatı böyle sona erecekti. Bir düşmana veya babasına karşı şanlı bir savaşta değil. Uykusunda sessizce değil.
Hayır, duyacağı son ses Fang'ın dırdırı olurdu.
Anlaşıldı.
Karanlığın içinden kardeşini görebilmek için başını geriye yasladı.
"Biliyorsun, Fang, bir dakikalığına suçlayalım. Senin son çiğneme oyuncağına bir Kara Avcı'nın eşini nasıl koruduğumu anlatmaya karar veren koca çenen yüzünden burada takılmaktan bıktım usandım. Ne zaman çeneni kapatacağını bilmediğin için çok teşekkürler."
"Evet, peki, Petra'nın babama koşarak senin Sunshine ile birlikte olduğunu ve Daimonların bu yüzden bize saldırdığını söyleyeceğini nereden bilebilirdim? İki yüzlü kaltak. Petra benimle çiftleşmek istediğini söyledi.”
"Hepsi seninle çiftleşmek istiyor, sik kafalı, bu bizim türümüzün doğasında var."
"Siktir git!"
Fang sonunda sakinleşirken Vane rahatlamış bir nefes verdi. Fang daha yaratıcı ve açık sözlü bir geri dönüş ararken, kardeşinin öfkesi ona üç dakikalık bir rahatlama sağlamalıdır.
Vane parmaklarını birbirine bağlayarak bacaklarını kaldırdı. İnsan etini daha da derinden keserken kollarını daha çok acı sardı. Sadece kemiklerinin kopmadan biraz daha uzun süre dayanması için dua etti.
Bacaklarını başının üzerindeki dala doğru kaldırırken kollarından aşağı daha fazla kan aktı.
Eğer onları sarabilseydi... etrafa...
Çıplak ayağıyla tahtaya vurdu. Ayağının yumuşak üst tarafına sürtünürken kabuğu soğuk ve kırılgandı. Bileğini tahtaya doladı.
Birazcık …

Daha fazla.
Fang ona hırladı. "Sen tam bir pisliksin..."
Pekala, yaratıcılık için çok fazla.
Vane, dikkatini kendi hızlı kalp atışına odakladı ve Fang'ın hakaretlerini duymayı reddetti.
Baş aşağı, bir bacağını uzva doladı ve nefesini dışarı verdi. Vane, zonklayan, kanlı bileklerindeki ağırlık büyük ölçüde kalktığında rahatlayarak homurdandı.
Fang duyulmamış tiradına devam ederken, efordan nefes nefese kaldı.
Uzuv tehlikeli bir şekilde gıcırdadı.
Vane, dalın ikiye ayrılıp onu aşağıdaki kokuşmuş, yeşil bataklık suyuna düşürmesinden korkarak hareket etmekten korkarak yeniden nefesini tuttu.
Aniden, timsahlar suda çırpındı, sonra hızla uzaklaştı.
"Kahretsin," diye tısladı Vane.
Bu iyiye işaret değildi.
Timsahların gitmesine neden olabilecek, bildiği sadece iki şey vardı.
Birincisi, bataklıkta yaşayan Kara Avcı Talon'un eve dönüp onları dizginlemesiydi.
Ancak Talon bu gece bataklıkta değil de Fransız Mahallesi'nde dünyayı kurtardığı için bu pek olası görünmüyordu.
Diğer, çok daha az çekici olan seçenek Daimon'lardı - yürüyen ölüler, yapay olarak uzatılmış yaşamlarını sürdürebilmek için öldürmeye lanetlenmiş olanlar. İnsanlardan daha çok öldürmekle övündükleri tek şey Kurt Avcılarıydı. Were-Avcılarının yaşamları yüzyıllara yayıldığından ve büyülü yeteneklere sahip olduklarından, ruhları ortalama bir insandan on kat daha uzun bir Daimon'a dayanabilirdi.
Daha da etkileyici olanı, bir Kurt Avcısı'nın ruhu bir kez ele geçirildiğinde, büyülü yetenekleri Daimonların bedenlerine emildi ve orada bu güçleri başkalarına karşı kullanabildiler.
Ölümsüzler için "yumruk" bir muamele olmak özel bir hediyeydi.
Daimonların burada olmasının tek bir nedeni vardı. Onu ve Fang'ı, Daimonların sebepsiz yere basmadığı bu ıssız bataklıkta bulabilmeleri için tek bir yol vardı.
Biri, Daimonların Katagarya sürülerini rahat bırakmaları için ikisini kurban olarak sunmuştu.
Ve o aramayı kimin yaptığına dair kafasında hiçbir şüphe yoktu.
"Lanet olsun!" Vane, babasının onu duyamayacağını bildiği için karanlığa doğru hırladı.
Ama yine de içini boşaltması gerekiyordu.
"Ne yaptım sana?" Fang öfkeyle sordu. "En azından seni öldürtmenin dışında."
"Sen değil," dedi Vane diğer bacağını ellerini kurtarabilecek kadar yukarıya kaldırmaya çalışırken.
Bataklıktan bir şey yukarıdaki ağaca sıçradı.

Vane vücudunu döndürdü ve hemen yukarıda duran uzun boylu, zayıf Daimon'un aç gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla ona baktığını gördü. Tamamen siyah giyinmiş olan sarışın Daimon ona dilini şaklattı. "Bizi gördüğüne sevinmelisin, kurt. Ne de olsa, sadece seni serbest bırakmak istiyoruz."
"Cehenneme git!" Vane hırladı.
Daimon güldü.
Fang uludu.
Vane, Fang'ı ağaçtan aşağı çeken on Daimon'dan oluşan bir grup görmek için baktı. Kahretsin!
Kardeşi bir kurttu. Fang tasmasını taktığı sürece kullanamayacağı büyülü güçleri olmadan insan biçiminde onlarla nasıl savaşacağını bilmiyordu.
Çileden çıkan Vane bacaklarını kaldırdı. Uzuv anında kırıldı ve onu doğrudan aşağıdaki durgun suya gönderdi.
Kokuşmuş, sümüksü tadı kafasını işgal ederken Vane nefesini tuttu. Kendini yüzeye çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.
Önemli olduğundan değil. Birisi onu saçından tuttu ve yüzeye çıkardı.
Başı suyun üstüne çıkar çıkmaz bir Daimon dişlerini Vane'in çıplak omzuna sapladı. Öfkeyle homurdanan Vane, Daimon'un kaburgalarına dirsek attı ve ısırığı karşılık vermek için kendi dişlerini kullandı.
Daimon çığlık attı ve onu serbest bıraktı.
"Bunda kavga var," dedi bir dişi ona doğru gelirken. "O, diğerinden daha değerli olacak."
Vane, onu yakalayamadan bacaklarını altından çıkardı. Sallanan vücudunu sudan çıkmak için sıçrama tahtası olarak kullandı. Her iyi kurt gibi, bacakları onu sudan yakındaki selvi dizlerinden birine itecek kadar güçlüydü.
Koyu, ıslak saçları yüzüne düşüyordu ve vücudu kavgadan ve sürüsünün ona verdiği dayaktan zonkluyordu. Ay ışığı ıslak, kaslı vücudunda parıldadı.
bir eli bataklığın fonunda kontrast oluşturan eski tahta dizine çömelmişti. Bulutlarla kaplı dolunay, suyun siyah kadife dalgalarında ürkütücü bir şekilde yansıdığında, koyu İspanyol yosunu ağaçlardan sarkıyordu.
Tıpkı bir hayvan gibi, Vane de düşmanlarının etrafına yaklaşmasını izledi. Kendini ya da Fang'ı bu piçlere teslim edecek değildi. Ölmemiş olabilirdi ama o da en az onlar kadar lanetlenmişti ve Fate'e daha da kızgındı.
Ellerini ağzına götüren Vane, dişlerini kullanarak bileklerinin etrafındaki kordonu ısırdı ve ellerini serbest bıraktı.
"Bunu ödeyeceksin," dedi bir erkek Daimon, ona doğru ilerlerken.
Elleri serbest kalan Vane, kütükten geriye takla atarak suya girdi. Orada gömülü olan devrilmiş bir ağaçtan bir tahta parçası kırabilene kadar karanlık derinliklere daldı. Fang'ın tutulduğu alana doğru tekme attı.
Fang'ın kanından beslenen on farklı Daimon bulmak için kardeşinin hemen yanında sudan çıktı.
Birini tekmeledi, diğerini boynundan yakaladı ve derme çatma kazığını Daimon'un kalbine sapladı. Yaratık hemen parçalandı.

Diğerleri ona sırt çevirdi.
"Bir numara alın," diye hırladı Vane onlara. "Etrafta dolaşacak çok şey var."
En yakınındaki Daimon güldü. "Güçleriniz bağlı."
"Cenazeciye söyle," dedi Vane ona doğru atılırken. Daimon geri sıçradı ama yeterince uzağa değil. İnsanlarla savaşmaya alışkın olan Daimon, Vane'in fiziksel olarak on kat uzağa sıçrayabildiğini hesaba katmamıştı.
Vane'in onun psişik güçlerine ihtiyacı yoktu. Hayvani gücü bunu bitirmeye yetmişti. Daimon'u bıçakladı ve Daimon buharlaşırken diğerleriyle yüzleşmek için döndü.
Onu hemen aceleye getirdiler, ama işe yaramadı. Bir Daimon'un gücünün yarısı, uyarı vermeden saldırma ve kurbanını paniğe sevk etme yeteneğiydi. Daimonların kuzeni olan Vane'e bu stratejinin beşikten öğretilmiş olması dışında bu işe yarayabilirdi. Aralarında onu paniğe sevk edecek hiçbir şey yoktu.
Taktiklerinin yaptığı tek şey onu duygusuz ve kararlı kılmaktı.
Ve sonunda, bu onu muzaffer yapacaktı.
Fang suda hareketsiz kalırken, Vane kazığıyla iki kişiyi daha parçaladı. Paniklemeye başladı ama kendini zorladı.
Bir dövüşü kazanmanın tek yolu sakinlikti.
Daimonlardan biri onu suda spiraller çizerek savuran bir patlamayla yakaladı.
Vane bir kütüğe çarptı ve sırtında patlayan acıyla inledi.
Alışkanlık dışında, sadece tasmanın gerildiğini ve onu şok ettiğini hissetmek için kendi güçleriyle karşılık verdi. Yeni acıya küfretti, sonra görmezden geldi.
Ayağa kalkıp kardeşine doğru giden iki erkeğe saldırdı.
"Zaten pes et," diye hırladı Daimonlardan biri.
"Neden yapmıyorsun?"
Daimon hamle yaptı. Vane suyun altına daldı ve Daimon'un ayaklarını altından çekti. Vane onu kazığıyla göğsünden yakalayana kadar suda savaştılar.
Gerisi kaçtı.
Vane karanlıkta durmuş, ondan sıçrayan suları dinliyordu. Öfkesinin onu tüketmesine izin verirken kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Başını geriye atarak, puslu bataklıkta ürkütücü bir şekilde yankılanan kurt ulumasını çıkardı.
İnsanlık dışı ve uğursuz, vudu mavenlerini bile saklanmak için koşturacak türden bir sesti.
Artık Daimonların gittiğinden emin olan Vane, hâlâ hareket etmemiş olan Fang'a doğru ilerlerken ıslak saçlarını gözlerinden çekti.
Vane, aklında tek bir düşünceyle körü körüne suda tökezlerken kederinden boğuldu ... Ölme.
Aklında defalarca ablasının cansız bedenini gördü. Onun soğukluğunu teninde hissetti. İkisini de kaybedemezdi. Yapamadı.
Onu öldürürdü.

Hayatında ilk kez, Fang'ın aptalca yorumlarından birini duymak istedi. Herhangi bir şey.
Kız kardeşinin bir gün önce Daimonlar tarafından öldürüldüğünü hatırladığında zihninde görüntüler canlandı. Tarif edilemez bir acı içini parçaladı. Fang'ın hayatta olması gerekiyordu. zorundaydı.
"Tanrım, lütfen," diye soludu aralarındaki mesafeyi kapatırken. Kardeşini kaybedemezdi.
Böyle değil …
Fang'ın gözleri açıktı, görmeden dolunaya bakıyordu ki bu, her ikisi de tasma takmasalardı bu bataklıktan zaman atlamalarına izin verecekti.
Her yerinde açık ısırık yaraları vardı.
Derin, derin bir keder Vane'i parçaladı, kalbini parçalara ayırdı.
"Hadi Fang, ölme," dedi, ağlamamak için kendini zorlarken sesi titriyordu.
Bunun yerine, "Benim yüzümden ölmeye cüret etme, seni pislik" diye hırladı.
Kardeşini kendisine çekti ve Fang'ın ölmediğini keşfetti. Hala nefes alıyor ve kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Fang'ın nefeslerinin sığ ve gıcırtılı sesi, Vane'in kulakları için bir senfoniydi.
Rahatlama içini delip geçerken gözyaşları döküldü. Fang'ı nazikçe kollarının arasına aldı.
"Hadi Fang," dedi sessizlikte. "Benim için aptalca bir şey söyle."
Ama Fang konuşmadı. Vane'in kollarında sallanırken orada tam bir şok içinde öylece yattı.
En azından yaşıyordu.
şu an için
Vane, öfkesi onu tüketirken dişlerini gıcırdattı. Kardeşini buradan götürmesi gerekiyordu.
İkisi için de güvenli bir yer bulmalıydım.
Böyle bir yer olsaydı.
Öfkesi serbest kalarak imkansızı yaptı, Fang'ın tasmasını çıplak elleriyle boğazından yırttı. Fang anında bir kurda dönüştü.
Yine de Fang gelmedi. Gözünü kırpmadı ya da sızlanmadı.
Vane boğazındaki acı verici yumruyu yuttu ve gözlerine hücum eden yaşlarla mücadele etti.
"Sorun değil, küçük kardeş," diye fısıldadı Fang'a, onu kirli sudan alırken.
Kahverengi kurdun ağırlığı dayanılmazdı ama Vane umursamıyordu. Fang'ı taşımayı protesto eden vücuduna hiç aldırış etmedi.
Vücudunda nefes olduğu sürece, kimse bir daha Vane'in değer verdiği kimseyi incitemezdi.
Ve deneyen herkese ölüm getirirdi.

Bölüm 1

Iberville'de Leylak ve Dantel Butiği
Fransız Mahallesi
sekiz ay sonra

Hayrete düşen Gelin McTierney elindeki mektuba baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Tekrar gözlerini kırpıştırdı.

Söylediğini düşündüğü şeyi gerçekten söyleyemezdi.

Olabilir mi?

Şaka mıydı?

Ama dördüncü kez okuduğunda öyle olmadığını anladı. Çürük, korkak SOB, aslında kendi FedEx hesabı aracılığıyla ondan ayrılmıştı.

Üzgünüm Gelin,

Ama ünlü imajıma daha çok uyan bir kadına ihtiyacım var. Bir yerlere gidiyorum ve yanımda bana engel olacak değil, yardım edecek türden bir kadına ihtiyacım var. Eşyalarınızı binanıza teslim ettireceğim. Boş odan kalmaması ihtimaline karşı, bu gece bir otel odası için biraz para.

En iyi,

Taylor

"Üzgünüm, dalkavuk, pislik emen köpek," diye hırladı mektubu tekrar okurken ve acı onu o kadar derinden sardı ki, yapabildiği tek şey gözyaşlarına boğulmamak oldu. Beş yıllık erkek arkadaşı ondan ayrılıyordu... iş hesabına yazdığı bir mektupla mı?

"Cehenneme kadar cehenneme, seni pis yılan!" diye hırladı.

Normalde Bride küfür etmektense kendi kafasını kesmeyi tercih ederdi ama bu... bu ciddi bir dil gerektiriyordu.

Ve eski erkek arkadaşının kafasına bir balta.

Çığlık atma dürtüsüyle savaştı. Ve SUV'una binip televizyon kanalına gidip onu ufacık kanlı parçalara ayırma ihtiyacı hissetti.

Lanet olsun ona!

Yanağından aşağı bir gözyaşı yuvarlandı. Gelin onu sildi ve kokladı. Bunun için ağlamayacaktı. O yüzden buna değmezdi.

Gerçekten, değildi ve içten içe şaşırmamıştı. Son altı aydır bunun geleceğini biliyordu. Taylor onu başka bir diyete her koyduğunda ya da başka bir egzersiz programına kaydettirdiğinde bunu hissetmişti.

İki hafta önce Akvaryum'da kendisine katılmasını istemediğini söylediği önemli akşam yemeğinden bahsetmiyorum bile. "Bu kadar sıkıcı bir şey için giyinmene gerek yok. Gerçekten mi. Yalnız gitmem en iyisi."

Konuşmasını bitirdiği an, artık ortalıkta olmayacağını anlamıştı.

Yine de acıttı. Yine de ağrıyordu. Nasıl böyle bir şey yapabilirdi?

Bunun gibi! Mektubu dükkânının ortasında bir deli gibi sallarken öfkeyle düşündü.

Ama sonra biliyordu. Taylor onunla hiçbir zaman gerçekten mutlu olmamıştı. Onunla çıkmasının tek nedeni, kuzeninin yerel bir televizyon

kanalında yönetici olmasıydı. Taylor orada bir iş istemişti ve bir aptal gibi ona iş bulması için yardım etmişti.
Artık pozisyonuna güvenli bir şekilde yerleştiğine ve reytingleri zirvede olduğuna göre, bu numarayı yaptı.
İyi. Zaten ona ihtiyacı yoktu.
Onsuz daha iyiydi.
Ama dünyadaki tüm tartışmalar, göğsünde bir top gibi kıvrılıp bitene kadar ağlamak istemesine neden olan acı, korkunç ağrıyı dindirmedi.
"Bunu yapmayacağım," dedi bir gözyaşını daha silerek. "Ona ağlama zevkini yaşatmayacağım."
Mektubu fırlatıp, intikamla elektrikli süpürgesini kaptı. Küçük butiğinin temizlenmesi gerekiyordu.
Sadece süpürdün.
Lanet olası halı yıpranana kadar tekrar süpürebilirdi.

* * *

Vane Kattalakis bok gibi hissetti. Grace Alexander'ın ofisinden yeni ayrılmıştı, burada iyi...

ve bu kelimeyi tam bir kinle kullandı - psikolog ona, kardeşi iyileştirmeye istekli olana kadar dünyada kardeşini iyileştirebilecek hiçbir şeyin olmadığını söylemişti.
Duyması gereken bu değildi. Psiko-gevezelik insanlar içindi, aptal kıçlarını kaybetmeden önce Dodge'dan kurtarması gereken kurtlar için değildi.
Vane, Mardi Gras gecesinde erkek kardeşiyle birlikte bataklıktan çıktığından beri, nereden gelirlerse gelsinler tüm başıboşları karşılayan bir Katagarya ayıları klanına ait bir bar olan Sanctuary'de gözlerden uzak duruyorlardı: insan, Daimon. , Apollite, Dark-Hunter, Dream-Hunter veya Were-Hunter. Barışı koruduğunuz ve kimseyi tehdit etmediğiniz sürece ayılar kalmanıza izin verdi. Ve yaşa.
Ama Peltier ayıları ona ne derse desin, gerçeği biliyordu. Hem o hem de Fang ölüm cezası altında yaşıyorlardı ve onlar için güvenli bir yer yoktu. Babaları hala hayatta olduklarını fark etmeden önce mobil olmaları gerekiyordu.
Bunu yaptığı anda, onlar için bir suikast timi gönderilecekti. Vane onlara karşı koyabilirdi ama arkasında kırk kiloluk komadaki bir kurdu sürüklemek zorunda kalırsa yapamazdı.
Fang'ın uyanık ve tetikte olmasına ihtiyacı vardı. Her şeyden çok, tekrar savaşmaya istekli olan kardeşine ihtiyacı vardı.
Ama henüz yatağından kalkmamış olan Fang'a hiçbir şey ulaşamıyor gibiydi. Hiç bir şey.
Boğazı kederle kasılırken, "Seni özledim, Fang," diye fısıldadı. Dünyada tek başına olmak çok zordu. Konuşacak kimsenin olmaması. Güvenecek kimse yok.

Kardeşini ve kız kardeşini o kadar çok istiyordu ki bunun için ruhunu seve seve satardı.
Ama artık ikisi de gitmişti. Onun için kimse kalmamıştı. Hiç kimse.
İçini çekerek ellerini ceplerine soktu ve Fransız Mahallesi'nden geçerken Iberville'e döndü.
Zaten artık neden umursadığından bile emin değildi. Babasının onu almasına da izin verebilirdi. Ne fark etti?
Ama Vane tüm hayatını savaşarak geçirmişti. Tek bildiği veya anladığı buydu.
Fang gibi yatıp ölümü bekleyemezdi. Orada kardeşine ulaşabilecek bir şey olmalıydı.
Orada, ikisinin de tekrar yaşamak istemesine neden olabilecek bir şey var.
Vane, French Quarter'a dağılmış kadın dükkânlarından birine yaklaşırken duraksadı. Siyah ve bordo süslemeli büyük, kırmızı tuğlalı bir binaydı.
Ön tarafının tamamı camdan yapılmıştı ve dükkânın dantelli kadın eşyaları ve narin, kadınsı tchotchke'lerle dolu olduğu yeri gösteriyordu.
Ama duraksamasına neden olan mal değildi.
Oydu.
Bir daha asla göremeyeceğini sandığı kadın.
Gelin.
Jackson Meydanı'nda Sunshine Runningwolf'u korurken, sanatçı sanat eserlerini turistlere satarken onu yalnızca bir kez ve kısa bir süre görmüştü.
Ondan habersiz olan Bride, Sunshine'a gelmiş ve ikisi birkaç dakika konuşmuşlardı.
Sonra Bride hayatından tamamen çıkıp gitmişti. Onun peşinden gitmek istese de, Vane daha iyisini biliyordu. İnsanlar ve kurtlar karışmadı.
Ve kesinlikle onun kadar berbat olan kurtlar değil.
Bu yüzden, vücudunun her molekülü onun peşinden gitmesi için haykırırken bile boş boş oturmuştu.
Gelin, Vane'in gördüğü en güzel kadın olmuştu.
Hâlâ öyleydi.
Uzun kumral saçları, porselen yüzünü okşamak için bukleler bırakan başının tepesinde dağınık bir topuz yaptı. Elektrikli süpürgeyi halının üzerinde sallarken vücudunun etrafında uçuşan uzun, siyah bir elbise giymişti.
Onu tekrar gördüğünde vücudundaki her hayvani içgüdü canlandı. Duygu ilkeldi. Talep etmek.
Gerekli.
Ve mantığı dinlemiyordu.
İradesi dışında, kendisini ona doğru ilerlerken buldu. Bordo kapıyı açana kadar onun ağladığını fark etmemişti.
Şiddetli öfke içini parçaladı. Hayatının berbat olması yeterince kötüydü, onun gibi birini ağlarken görmek isteyeceği en son şeydi.

* * *

Bride süpürmeye ara verdi ve birinin dükkânına girdiğini duyunca yukarı baktı.

Nefesi boğazında takıldı. Hayatında hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti.
Asla.
İlk bakışta saçları koyu kahverengiydi, ama gerçekte tüm renklerden oluşuyordu: dişbudak, kumral, siyah, kahverengi, maun, hatta biraz sarı. Kimsede böyle saç görmemişti. Uzun ve dalgalı, seksi bir atkuyruğu şeklinde geri çekilmişti.
Daha da iyisi, beyaz tişörtü, çoğu kadının yalnızca en iyi dergi reklamlarında gördüğü bir vücudun üzerine sıkıca çekilmişti. Seks için yaratılmış bir vücuttu. Uzun ve zayıf olan bu vücut, göründüğü kadar sert ve mükemmel olup olmadığını görmek için bir kadına onu okşaması için yalvardı.
Yakışıklı yüz hatları keskindi, yontulmuş ve yüzünde bir günlük sakal bırakmıştı. Bu, güncel modaya uymayan... hayatını yalnızca kendi kurallarına göre yaşayan bir asinin yüzüydü. Kimsenin bu adama herhangi bir şeyi nasıl yapacağını söylemediği açıktı.
O... muhteşemdi.
Gelin, taktığı koyu renkli güneş gözlüklerinden gözlerini göremedi ama bakışlarını hissetti. İçin için yanan bir dokunuş gibi hissettim.
Bu adam sertti. Şiddetli. Ve bu ona bir panik dalgası gönderdi.
Böyle biri neden kadın aksesuarlarında uzmanlaşmış bir dükkanda olsun ki? Onu soymayacağı kesindi?
Adamın dükkânına girdiğinden beri bir milim bile kıpırdatmadığı elektrik süpürgesi protesto olarak uğuldamaya ve dumanlar tütmeye başladı. Bride nefesini hızla içine çekti ve motoru eliyle havalandırdı.
"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, tezgahın arkasına koymaya çalışırken. Motor tütmeye ve tükürmeye devam ederken yanaklarına sıcaklık yayıldı. Kullandığı potpuri kokulu mumlara pek de hoş olmayan bir yanan toz kokusu ekledi.
Mağazasında bu kadar kayıtsızca duran yıkıcı derecede ateşli tanrıya topal bir şekilde gülümsedi.
Bunun için üzgünüm.
Vane, onun sesindeki melodik Güneyli kıvraklığının tadını çıkarırken gözlerini kapattı. İçinin derinliklerine ulaştı ve tüm vücudunun onun için yanmasına neden oldu. İhtiyaç ve arzuyla şişmişti.
İstediğini almak için vahşi bir dürtüyle şişmiş, tüm sonuçlara lanet olsun. Ama ondan korkuyordu. Hayvanı bunu yarı yarıya hissetmişti. Ve bu, insan yarısının istediği son şeydi.
Uzanıp güneş gözlüklerini çıkardı ve ona küçük bir gülümseme sundu.
"MERHABA."
Yardımcı olmadı. Aksine, gözlerinin görüntüsü onu daha da gerginleştirdi.
Lanet etmek.

Gelin şaşkına döndü. Onun daha iyi görünebileceğini düşünmemişti ama o şeytani sırıtışla yaptı.
Daha da kötüsü, o baygın, ela yeşili bakışın yoğun, vahşi bakışı onu ürpertiyor ve ısıtıyordu.
Hayatında bunun onda biri kadar yakışıklı bir adam görmemişti.
"Merhaba," dedi, kendini dokuz çeşit aptal gibi hissederek.
Bakışları sonunda ondan ayrıldı ve mağazada onun çeşitli teşhirlerine dolaştı.
"Bir hediye arıyorum," dedi derinden hipnotize edici bir sesle. Onun konuşmasını saatlerce dinleyebilirdi ve açıklayamadığı bir nedenle, onun adını söylediğini duymak istedi.
Bride tezgahın arkasından çıkarken boğazını temizledi ve bu aptalca düşüncelerden sıyrıldı. Sevimli eski sevgilisi onun görünüşünü hazmedemiyorsa, bunun gibi bir tanrı neden onun hakkında sıçan kıçını versin?
Bu yüzden onunla kendini utandırmadan önce sakinleşmeye karar verdi.
"Kimin için?"
"Çok özel biri."
"Kız arkadaşın?"
Bakışları tekrar ona döndü ve daha da titremesine neden oldu. Başını hafifçe salladı. Alçak ve kandırıcı bir sesle, "Asla bu kadar şanslı olamam," dedi.
Söylemesi ne tuhaf. Bu adamın istediği herhangi bir kadını elde etmekte zorlandığını hayal bile edemiyordu. Kim buna hayır diyebilir ki?
İkinci kez düşündüğünde, bu kadar çekici bir kadınla hiç tanışmamış olmayı diledi. Öyle olsaydı, ahlaki olarak onu arabasında ezmek zorunda kalacaktı.
"Ne kadar harcamak istiyorsun?"
Omuz silkti. "Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor."
Gelin bunun üzerine gözlerini kırpıştırdı. Muhteşem ve dolu. Adamım, dışarıdaki bir kadın şanslıymış.
"Tamam aşkım. Bazı kolyelerimiz var. Bunlar her zaman güzel bir hediyedir."
Vane, onu, etrafındaki karton sehpaların üzerinde çok sayıda boncuklu gerdanlık ve küpeler olan bir ayna yerleştirdiği uzak duvara dayalı bir girintiye kadar takip etti.
Onun kokusu onu sert ve sıcak yaptı. Tek yapabildiği başını onun omzuna eğip sarhoş olana kadar kokusunu içine çekmekti. Bakışlarını boynunun çıplak, solgun tenine odakladı...
Tadının nasıl olacağını hayal ederken dudaklarını yaladı. Onun dolgun kıvrımlarını onun vücuduna bastırmış olmak nasıl bir duygu olurdu? Öpücüklerinden dudaklarının şişmesi, onu kucağına alırken ona baktığında gözlerinin tutkudan koyu ve hülyalı olması.
Daha da kötüsü, onun arzusunu hissedebiliyordu ve bu onun iştahını daha da kabartıyordu.
"Hangisi senin favorin?" diye sordu, cevabı zaten bildiği halde.

Her tarafında onun kokusu olan siyah bir Viktorya tasması vardı. Son zamanlarda denediği belliydi.
"Bu," dedi ona uzanırken.
Parmakları siyah oniks taşlarına dokundukça penisi daha da sertleşti. Elini onun uzattığı kolunda gezdirmekten, eline ulaşana kadar avucunu yumuşak, solgun teninde gezdirmekten başka bir şey istemiyordu. Kemirmek isteyeceği bir el.
"Benim için dener misin?"
Gelin, sesinin derin tonuyla titredi. Onu bu kadar tedirgin eden şey neydi? Ama sonra biliyordu. Son derece erkeksiydi ve onun doğrudan incelemesi altında olmak rahatsız edici olduğu kadar dayanılmazdı.
Kolyeyi takmaya çalıştı ama elleri o kadar titriyordu ki takamadı.
"Yardımcı olabilir miyim?" O sordu.
Yutkundu ve başını salladı.
Sıcak elleri onunkine dokundu ve bu onu daha da gerginleştirdi. Aynaya baktı ve onu hem titreten hem de yakan bir sıcaklıkla ona bakan o ela yeşili gözleri gördü.
Hiç şüphesiz, yaşayan ve nefes alan en yakışıklı adamdı ve burada ona dokunuyordu. Onu bayıltmak için yeterliydi!
Kolyeyi ustalıkla bağladı. Aynada bakışlarıyla karşılaşıp geri adım atmadan önce parmakları bir dakika boyunca boynunda oyalandı.
"Güzel," diye mırıldandı boğuk bir sesle ama kolyeye bakmıyordu. Gözlerinin yansımasına bakıyordu. "Onu alacağım."
Rahatlama ve üzüntü arasında kalan Bride, onu çıkarmak için uzanırken hızla başka tarafa baktı. Gerçekte, bu kolyeyi seviyordu ve gitmesinden nefret ediyordu. Dükkan için almıştı ama kendine saklamak istemişti.
Ama neden rahatsız? Altı yüz dolarlık el yapımı bir sanat eseriydi. Onu giyecek hiçbir yeri yoktu. Bu bir kayıp olurdu ve içindeki pragmatik İrlandalı kadın onun bu kadar aptal olmasına izin vermezdi.
Onu çekerek boğazındaki yeni yumruyu yuttu ve kasaya yöneldi.
Vane onu dikkatle izledi. Hatta eskisinden daha da üzgündü. Tanrılar, nasıl da onun kendisine gülümsemesinden başka bir şey istemiyordu. Bir erkek insan bir dişiye onu mutlu etmek için ne dedi?
Dişi kurtlar, insanlar gibi gülümsemezdi. Gülümsemeleri daha sinsi, baştan çıkarıcıydı. Davetkar. Halkı mutluyken gülümsemezdi.
Mutlu olduklarında seks yapıyorlardı ve ona göre insan olmaktansa hayvan olmanın en büyük yararı buydu. İnsanların yakınlık hakkında hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı kuralları vardı.
Kolyeyi, altında pamuklu bir ped bulunan büyük beyaz bir kutuya yerleştirdi. "Hediye paketinde ister miydin?"
Onayladı.
Dikkatlice fiyat etiketini çıkardı, kasanın yanına koydu ve kutu boyutunda önceden kesilmiş küçük bir kağıt parçası çıkardı. Ona bakmadan kutuyu hızla paketledi ve satışını bildirdi.
"Altı yüz yirmi üç dolar seksen dört sent lütfen."

Yine de ona bakmadı. Onun yerine bakışları ayaklarının yanındaki zemine odaklanmıştı.
Vane, yüzü onun görüş alanına girene kadar eğilmek için garip bir dürtü hissetti. Cüzdanını çıkarıp American Express kartını ona uzatırken kendini tuttu.
Bir kurdun insan kredi kartına sahip olması gerçekten gülünçtü. Ama sonra, bu yirmi birinci yüzyıldı ve hızla uyum sağlamayanlar kendilerini yok edilmiş halde buldular. Kendi türünden pek çok kişinin aksine, yatırımları ve mülkü vardı. Kahretsin, kişisel bir bankacısı bile vardı.
Gelin kartı aldı ve bilgisayar terminalinden geçirdi.
"Burada yalnız mı çalışıyorsun?" diye sordu ve hemen bunun uygunsuz olduğunu anladı, çünkü korkusu o kadar güçlü bir kokuyla geri döndü ki neredeyse yüksek sesle küfretmesine neden oldu.
"HAYIR."
Ona yalan söylüyordu. Kokusunu alabiliyordu.
İyi gidiyor, ahmak. insanlar. Onları asla anlamayacaktı. Ama sonra zayıftılar, özellikle de dişileri.
Ona makbuzu verdi.
Onu daha da rahatsız ettiği için kendisine kızdı, imzasını attı ve ona geri verdi.
İmzasını kartıyla karşılaştırdı ve kaşlarını çattı. “Kata…”
Kattalakis, dedi. "Yunanca."
Kartı ona geri verirken gözleri biraz parladı. “Bu çok farklı. İnsanlar için hecelemekte zorlanıyor olmalısın.”
"Evet."
Makbuzu çekmecesine koydu, sonra sarılı kutuyu ipli kulpları olan küçük bir çantaya koydu. "Teşekkürler," dedi sessizce ve önündeki tezgahın üzerine koydu.
"İyi günler, Bay Kattalakis."
Başını salladı ve kapıya yöneldi, kalbi eskisinden daha da ağırdı, çünkü onu mutlu etmeyi başaramamıştı.
"Beklemek!" dedi, o topuza dokunurken. "Kolyeni unutmuşsun."
Vane, onu bir daha asla göremeyeceğini bilerek son kez ona baktı. Bir tanrıçanın solgun yüzüne yerleştirilmiş iri, kehribar rengi gözleriyle orada çok güzeldi. Onda ona bir Rubens meleğini hatırlatan bir şeyler vardı. O ruhani ve sevimliydi.
Ve bir hayvan için fazla kırılgan.
"Hayır," dedi sessizce. "Sahip olmak istediğim kadına bıraktım."
Gelin, sözleri aralarında havada asılı kalırken çenesinin gevşediğini hissetti.
"Bunu kaldıramam."
Kapıyı açtı ve sokağa çıktı.
Tezgâhın üzerinden poşeti alan Gelin peşinden koştu. Hızla Mahallenin merkezine doğru ilerliyordu ve ona yetişmek için ciddi bir koşuşturması gerekti.

Kolunu tuttu, onu durdururken pazılarının gerginliğine hayret etti. Nefes nefese ona ve o cezbedici ela yeşili gözlere baktı. "Bunu alamam," dedi yeniden çantayı ona vererek. "Bu çok fazla."
Almayı reddetti. "Almanı istiyorum."
Bu sözlerde o kadar anlaşılmaz bir samimiyet vardı ki, ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Neden?"
"Çünkü güzel kadınlar güzel şeyleri hak eder."
Onunla ilgisi olmayan hiç kimse bu kadar nazik bir şey söylememişti. Bugün her zamankinden daha fazla duymaya ihtiyacı vardı. Bir erkeğin onun hakkında böyle düşüneceğini hiç düşünmemişti. Ve bunu bu muhteşem yabancıdan duymak onun için dünyalara bedeldi.
Bu sözler onun içinde o kadar derinlere ulaştı ki...
Gözyaşlarına boğuldu.
Vane orada tamamen kaybolmuş hissederek durdu. Bu neydi? Kurtlar ağlamazdı. Bir dişi kurt, onu kızdırdığı için bir adamın gırtlağını parçalayabilirdi ama o asla ağlamazdı, özellikle de biri ona iltifat ettiğinde.
"Üzgünüm," dedi, yanlış yaptığı şeyle tamamen kafası karışmıştı. "Seni mutlu edeceğini düşündüm. Duygularını incitmek istemedim."
Daha da çok ağladı.
Şimdi ne yapması gerekiyordu? Etrafına bakındı ama soracak kimse yoktu. İçindeki insanı siktir et. O tarafını da anlayamıyordu. Bunun yerine, biri incindiğinde ona nasıl bakılacağını içgüdüsel olarak bilen hayvan tarafını dinledi.
Onu kollarının arasına alıp dükkânına doğru götürdü. Hayvanlar her zaman kendi doğal ortamlarında daha başarılı oldular, bu yüzden bir insanın da yapabileceği mantıklıydı. Etraftaki tanıdık şeylerle baş etmek daha kolaydı.
Onu taşırken boynuna kilitlendi ve daha da çok ağladı. Sıcak gözyaşları tenini ürpertti ve onun için acıdı.
Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirdi?
Bride böyle yıkıldığı için kendinden nefret etti. Onun nesi vardı?
Daha da kötüsü, onu taşıyordu!
Onu taşıyorum! Ve onun şişman ve ağır olduğundan şikayet etmiyor ya da bunun gerginliğinden homurdanmıyordu. Birlikte yaşamaya başladıklarında Taylor'dan şaka yollu bir şekilde onu eşikten geçirmesini istemiş ve Taylor gülerek ona fıtık geçirmeye çalışıp çalışmadığını sormuştu.
O gecenin ilerleyen saatlerinde Taylor bunu ancak ona bunun için bir forklift alması koşuluyla yapmayı kabul etmişti.
Ve yine de burada, bu tamamen yabancı onu sokakta kolaylıkla taşıdı.
Hayatında ilk kez kendini neredeyse minyon hissediyordu.
Ama o kadar da hayalperest değildi. Gelin McTierney altı aylıktan beri minyon olmamıştı.
Kapıyı açtı, içeri girdi ve çizme topuğuyla kapattı. Adımlarını kesmeden, onu kasanın arkasındaki yüksek tabureye götürdü. Onu dikkatle oturttu, sonra beyaz tişörtünü çıkardı ve ucunu onun gözlerini silmek için kullandı.

"Ah!" dedi neredeyse sağ gözünü dışarı çıkarırken. Lens takmaması iyi bir şeydi, yoksa kör olacaktı.
Pişman görünüyordu. "Üzgünüm."
Hayır, dedi, gözyaşlarının arasından ona bakarak. "Özür dilemesi gereken benim.
Sana sinir krizi geçirmek istemedim.”
"Öyle mi bu?"
O ciddi miydi? Kesinlikle öyle görünüyordu.
Bıkkın bir nefes alıp elleriyle gözlerini sildi. "Hayır, bu benim aptallığım. Ben çok üzgünüm."
Ona küçük, baştan çıkarıcı bir sırıtış sundu. "Sorun değil. Gerçekten mi. Bence."
Gelin ona inanamayarak baktı. Dükkanındaki bu adam neden ona karşı bu kadar nazik davranıyordu? Mantıklı değil.
Bu bir rüya mıydı?
Onurunun bir kısmını geri kazanmaya çalışarak, kasadan onun kredi fişini çıkardı.
"İşte," dedi ona uzatarak.
"Bunu bana neden veriyorsun?"
"Ah, hadi ama. Kimse bir yabancı için bu kadar pahalı bir kolye almaz.”
Yine almadı. Bunun yerine çantanın içine uzandı ve kutuyu çıkardı. Adamın paketi açıp tasmayı tekrar boynuna takmasını izledi. Sıcak elleri ile soğuk boncuklar arasındaki zıtlık onu ürpertti.
Sanki tadına varmak için yanıp tutuştuğu nefis bir tatlıymış gibi ona bakarken parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi.
Daha önce kimse ona bu kadar sıcak bakmamıştı. Bu kadar yakışıklı bir adamın ona böyle bakması doğal değildi.
"Sana ait. Başka hiçbir kadın bunun hakkını veremezdi.”
Gözlerinde yaşlar birikti, ama o psikiyatr koğuşunu onun üzerine çağırmadan önce gözlerini kırpıştırdı. Boynuna değen elinin sıcaklığı yakıcıydı. "Ne? Bahis falan mı kaybettin?”
"HAYIR."
"Öyleyse neden bana karşı bu kadar iyisin?"
Sorusu karşısında şaşırmış gibi başını kaldırdı. "Bir nedene ihtiyacım var mı?"
"Evet."
Vane tamamen şaşırmıştı. İnsanların birbirlerine iyi davranmak için bir nedene mi ihtiyacı vardı? Kendi türünün onlardan kaçınmasına şaşmamalı.
"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Hediye vermenin ya da birini daha iyi hissettirmeye çalışmanın kuralları olduğunu bilmiyordum. Yanından geçerken o kadar üzgün görünüyordun ki sadece seni gülümsetmek istedim.”
Derin bir nefes aldı ve ona kredi fişini uzattı. "Kolye sende kalsın lütfen. Sana çok yakışmış ve onu verecek başka kimsem yok. Eminim kardeşim

istemezdi. Eğer ona verirsem muhtemelen çok rahatsız bir yere tıkardı. Ve yapmasaydı, bu beni daha da korkuturdu.”
Sonunda güldü. Ses anında kalbini aydınlattı.
"Bu bir gülümseme mi?" O sordu.
Başını salladı ve tekrar gülmeden önce nazikçe burnunu çekti.
Gülümsemesine karşılık veren Vane uzanıp soğuk yanağını avuçladı.
Güldüğü zaman çok güzeldi. Koyu kehribar rengi gözleri parladı. Kendini durduramadan eğildi ve onun kirpiklerinden akan yaşları öptü.
Dudaklarının sıcaklığını teninde hisseden gelin nefes alamıyordu. Hiçbir erkek ona böyle davranmamıştı. Evlenmeyi umduğu Taylor bile.
Vane'in teninin sıcak kokusunu içine çekti. Bir çeşit tıraş losyonu ve zengin, erkeksi bir koku ile renklendirilmişti.
Tanrım, şu anda tüm hayatı alt üst olurken ona sarılmak çok iyi hissettirmişti.
Ne yaptığının farkına varmadan kollarını onun ince beline dolamış ve başını onun güçlü göğsüne yaslamıştı. Kalbi kulağının altında şiddetle çarpıyordu.
Burada garip bir şekilde güvende hissediyordu. Ilık. Her şeyden önce, kendini çekici hissediyordu. Sonuçta, belki de tam bir ezik değilmiş gibi.
Tutmasına itiraz etmedi. Bunun yerine, başparmağı hafifçe elmacık kemiğini okşarken, eli hala yüzünde olacak şekilde onu orada tuttu. Eğildi ve onun başının tepesine iffetli bir öpücük kondurdu.
Isı onu doldurdu. Derinlere yerleşmiş bir ihtiyaç vücudunu parçaladı. Anlayamadığı biriydi.
Bride McTierney hayatı boyunca yapması gerekenden başka bir şey yapmamıştı. Liseden mezun olmuş ve nadiren çıktığı ve kütüphanede olduğundan daha fazla gece geçirdiği Tulane'e gittiğinde evde ailesiyle birlikte yaşamıştı.
Mezun olduktan sonra, büyükannesi ölünceye kadar alışveriş merkezinde yönetici olarak işe girmiş ve şimdi dükkânının bulunduğu binayı ona bırakmıştı. Ve burada her gün hatasız çalışmıştı. Ne kadar hasta ya da yorgun olursa olsun.
Bride asla vahşi tarafta bir adım atmamıştı. Doğduğu andan itibaren hayatına korku ve sorumluluk hakim olmuştu.
Yine de burada, kollarında tamamen bir yabancıyı tutarak oturuyordu. Ona herkesten daha nazik davranan muhteşem bir yabancı.
Ve onu tatmak istedi. Böyle görünen bir adamı öpmenin nasıl bir şey olduğunu bir kez olsun öğrenmek için.
Başını kaldırıp ona baktı ve anlayamadığı derin bir arzuyla titredi. Ama bunu tüm vücudunda hissediyordu.
yapma…
Mantığın sesini bastırdı, uzandı ve saçından bandı çekti. Serbest bırakılan bu uzun siyah teller cennetin yüzünü çerçeveledi.
Ela yeşili gözlerinin sıcaklığı onu yakıyordu. Sanki ondan izin istiyormuş gibi, dudakları tehlikeli bir şekilde onunkine yaklaşana kadar başını eğdi.

Nefes nefese, mesafeyi kapattı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Öpücüğü aç ve tutkulu bir hal almadan önce bir hayvan gibi boğazının derinliklerinden homurdandı.
Gelin, tepkisi karşısında hem heyecanlandı hem de şaşırdı. Hiçbir erkek onu öpmekten bu kadar zevk almamıştı. Güçlü elleri, sanki ona ve yalnızca onun için açlıktan ölüyormuş gibi ağzını yırtarken başını kavradı.
İçindeki hayvan kükreyerek canlanırken Vane onu kendine çekti. Onu deliliğin sınırında bir çaresizlikle istiyordu. Kendi tutkusunu dilinde tadabiliyordu.
Kalbinin hızlı bir şekilde onunkine attığını duyun.
En önemlisi, onun arzusunun kokusunu alabiliyor ve daha fazlasını istiyordu. İçindeki hayvan, onun tadına varana kadar tatmin olmayacaktı.
Onun dünyasında seksin duygusal bir anlamı yoktu. Bir dişinin doğurganlık zamanını ve bir erkeğin dürtülerini kolaylaştırmak için iki yaratık arasında biyolojik bir eylemdi. İki kurt eş değilse, o zaman hamilelik şansı yoktu ve aralarında cinsel yolla bulaşan herhangi bir hastalık yoktu.
Bride kendi adamlarından biri olsaydı, onu çoktan yerde çırılçıplak yatardı. Ama o bir dişi kurt değildi...
İnsan dişileri farklıydı. Onlardan biriyle hiç sevişmemişti ve onu dişilerinden biri gibi kabul ederse nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Onun türü kıyaslandığında çok zayıftı.
Dürüst olmak gerekirse, şimdi neden onun için bu kadar çekici olduğunu bilmiyordu. Normal değildi. Yaşadığı yüzyıllar boyunca bir kez olsun bir insan aşık edinmeyi aklından bile geçirmemişti.
Ama bu…
Kendini durduramadı. Sahip olduğu her içgüdü onu almasını gerektiriyordu. Kurt ruhu onu tatmak istiyordu. Onu içine çekmek ve onun yumuşaklığının, son aylarda kız kardeşi ve erkek kardeşi için yas tutarken kalbini dolduran yalnızlığı hafifletmesine izin vermek istiyordu.
Bir an için kendini yeniden yalnız hissetmek istedi.
Vane dudaklarını terk edip öpücüklerini boğazına doğru takip ederken oradaki hassas cildi kemirirken gelin ürperdi. Bıyıkları cildini nazikçe sıyırdı ve göğüsleri ihtiyaçla gerilirken daha da yanmasına neden oldu. Yazık, doğuştan erkeksiydi. İnanılmaz derecede sıcak. Ve tenine yaptığı her yalama midesinin kasılmasına neden oluyordu.
Bu onun karakterine çok aykırıydı. Genelde böyle tanıdığı erkeklerle boyun eğmezdi. Kusursuz bir yabancıyı boşver.
Yine de onu uzaklaştırmak istemiyordu. Hayatında sadece bir kez sıra dışı bir şey istedi. Derinlerde bir yerde Vane'in muhteşem olacağını biliyordu.
Yapmak üzere olduğu şeyden dehşete kapılarak derin bir nefes aldı ve kendisini onun reddi için hazırladı.
"Benimle sevişir misin?"
Beklediği kahkaha yerine, dükkanının açık pencerelerine bakmak için boğazını kemirmekten geri çekildi. Sakıncası yok mu?

Dışarısının karanlık olduğunu ve sokaktan geçen herkesin, ikisinin azgın ergenler gibi boyun eğdiklerini mükemmel bir şekilde gördüğünü fark ettiğinde yüzünde bir sıcaklık patladı.
"Bekle," dedi, kapısını kilitlemek için kollarından fırladı, Açık tabelasını çevirerek Kapalı demek için çevirdi ve ışıkları söndürdü.
Hala onu götürebileceği bir dairesi olmasını diliyordu ama belki de bu daha iyiydi. Buradan birlikte ayrılırlarsa, büyük ihtimalle korkacaktı ki bu yapılacak en akıllıca şey olurdu.
Ya da fikrini değiştirebilir.
Hayır, bunu yapmak istedi. Onu istiyordu.
Elini tutarak onu dükkânından geçirerek arka odanın kapısına götürdü. Kapıyı açtığında onu durdurdu.
Gelin arkasına baktığında onun sağındaki soyunma odasına baktığını gördü. Yüzüne pis bir sırıtış yayıldı.
Geri geri yürüyerek onu odaya götürdü ve perdeleri kapattı.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu.
T-shirt'ünü kafasından çıkardı.
Ah, sevgili cennet! Gelin çıplak göğsüne ilk kez baktığında nefes alamadı. Harika bir vücudu olduğunu biliyordu ama bu...
Hayallerindeki her şeyi aştı. Geniş omuzları, bütün bir ulusa yetecek kadar çamaşır yıkayabilecek bir çamaşır tahtası göbeğine doğru inceliyordu. Six pack'i boşverin, bu adamda sekiz tane vardı ve aldığı her nefeste dalgalanıyordu. Gövdesinin tamamı hafifçe kıllarla kaplıydı, bu onu daha da erkeksi ve ham gösteriyordu.
Sol omzunun ve pazılarının etrafında kıvrılan ve garip bir şekilde bir tür hayvan ısırığına benzeyen birkaç derin yara izi vardı.
Ağzının suyunu akıtmamak için elinden gelen tek şey buydu.
Veya baygınlık.
Gerçekten, hiçbir ölümlü kadın bu kadar iyi ve oksijene ihtiyaç duymayan birinin yanında olmamalı.
Kot pantolonunun düğmesini açtı ve onu tekrar kollarının arasına aldı.
"Korkma," diye fısıldadı. "Nazik olacağım."
Ama korktuğu şey bu değildi. Korktuğu şey, onun nasıl çıplak göründüğünü gördüğünde vereceği tepkiydi. Üzgünüm, üzerinde bir gram yağ yoktu ve burada iyi, sağlam bir on sekiz bedendi.
Her an kapı için bağırarak koşacaktı.
Bunun yerine uzandı ve saçlarını omuzlarına doğru çekti. Ellerini içinden geçirerek, tekrar ağzını mahvedebilmek için dudaklarını kendi dudaklarına çekti.
Mutluluk içinde inledi. Bu adam dilini kendi yararına kullanmayı kesinlikle biliyordu.
Onu bütün gün öpebilirdi.
Bride ellerini onun göğsündeki ince kasların üzerinde gezdirdi, ne kadar iyi hissettiklerine hayret etti.

Ondan duyduğu derin iniltiden zevk alarak parmak uçlarını onun sertleşmiş meme uçlarının üzerinde ve çevresinde gezdirdi.
Elbisesinin düğmelerini açmak için harekete geçti.
"Arka oda daha karanlık," dedi.
"Neden daha koyu olsun isteyeyim?"
Omuz silkti. Taylor ne zaman sevişseler mutlak karanlıkta ısrar etmişti.
Elbisesinin düğmelerini açıp yere düşürürken titredi. çekip gitmesini bekliyordu.
Yapmadı. Ona iç çamaşırıyla bakarken hâlâ o sıcak, aç bakışını takınıyordu.
Tanrıya şükür aslında eşleşti ve onun eski şeyleri değildi.
Vane hiçbir zaman kendinden şu anda olduğu kadar emin olmamıştı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu incitmekten korkarak dikkatlice öptü. Ergenliğe girdiğinden beri, insan eşleriyle çiftleşirken kazara onları öldüren kurtların hikayelerini duymuştu.
İnsan kemikleri, kendi türünün yoğunluğundan yoksundu. Derileri çok daha kolay morardı.
Dikkatli bir şekilde, onun gür kıvrımlarının her bir santimini sertliğine karşı hissedebilmek için onu duvara yasladı. Parfümünün ve teninin kokusu onu sarhoş etti. Zaferle ulumamak için elinden gelen tek şey buydu.
Arkasına uzanıp sutyeninin kopçasını açarken, onun narin ağzından çenesine doğru yol aldı. Göğüsleri serbest kalırken keskin bir nefes aldığını duydu.
Onlar bereketli bir ödüldü. Solgun ve şişmiş, ellerinden taşmıştı. Daha güzel bir şey görmemişti. Adam onu emmek için başını aşağı eğdiğinde ellerini saçlarına geçirdi.
Gözlerini kapatarak, dilini onun büzülmüş göğüs ucunda gezdirirken zevkle inledi.
Neredeyse bir yıldır bir kadına dokunmamıştı - bu onun için bir rekordu. Ama kız kardeşinin öldüğü geceden beri hayatı daha da kötüye gitmişti ve ona başvuran kimse olmamıştı.
Bride'ı Meydan'da bir kez gördüğü zamanki anılarının peşini bırakmadığından bahsetmiyorum bile. Onu bilinen her pozisyonda aldığına dair gece yarısı fantezileri. Onun etli vücudunun her bir santimini keşfetmesi.
Sunshine'ı kendi haline bırakmadığı ve bu kadının peşine düştüğü için saatlerce kendine lanet okumuştu.
Sunshine'ı korumak ona her şeye mal olmuştu ve ne için? Lanet bir Kara Avcı'nın mutluluğu için mi?
Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.
Bu Fury'nin en sevdiği sözdü. Haydut bir kurt olan Fury, diğerleri kadar güvenilmez ve bencildi, ancak kurdun inanılmaz derecede zeki olduğu zamanlar da vardı.
Ama şimdi Vane, Bride'ı kollarının arasına alıp onun yumuşak, narin vücudunu kendisininkinde hissettiğinde, son aylarda kendisinden kaçan tuhaf bir rahatlık duygusu hissetti.

Kardeşlerini kaybetmenin acısını silmedi ama hafifletti.
Ve bu tek başına onu onun için paha biçilmez kılıyordu.
Gelin, Vane'in göğüslerinin tadını çıkarmasını izlerken doğru dürüst düşünemedi. Tanrısallığı tatıyormuş gibi görünüyordu. Vücudu zengin bir arzuyla yanıyordu. Muhteşemdi.
Gözleri kapüşonlu ve koyuydu. Aynada onun sırtına baktı ve pürüzsüz, bronz tenini bozan yara izlerini merak etti. Adam sağından sol göğsüne doğru hareket ederken, o göğüslerinin çıkıntılarına dokundu.
Ona bu kadar çok yaraya neden olacak ne olmuştu? Hiç böyle bir şey görmemişti.
Bazı yara izleri, bir tür vahşi hayvan tarafından parçalanmış gibi görünen pençe ve ısırık izleriydi. Özellikle biri derin ve büyüktü. Kürek kemiğinden aşağıya, kolunun altına kadar indi.
Onda çok ölümcül bir şey vardı ama yine de ona nazik bir dokunuşla sarıldı. Elini karnından aşağı kaydırarak derisinde bir iz yaktı.
Adamın bronzlaşmış elini siyah külotunun lastiğinin altına daldırıp ona mahrem bir şekilde dokunurken, gözleri yarı kapalı, aynada onu izledi.
Bride, onun uzun, inceltilmiş parmaklarının onu okşayabilmek için vücudunun narin kıvrımlarını ayırdığını duyunca inledi. Parmaklarını nazikçe onun içine batırırken, elinin aynada orada oynadığını görünce.
Onu görünce ve hissedince inledi.
Onu bu kadar farklı açılardan görebilmek çok tuhaftı. Onun tarafından sevildiğini görmek.
Utanması gerekirdi ama utanmamıştı. Kendini bilinçli hissetmiyordu bile. Bilakis, garip bir şekilde bundan güç aldığını hissetti.
Böyle bir adam ona çok aç.
Hayal edilemezdi.
Vane onun karnından aşağı doğru öptü. Elini hareket ettirerek dişleriyle iç çamaşırını çıkardı. Sandaletlerini çıkardı, ayak kemerlerini ovmak için zaman ayırdı ve onları omzunun üzerinden attı.
Onun önünde yere çömeldi, sıcak, yiyip bitiren, yoğun bir bakışla yukarı baktı.
Tamamen çıplakken hala kot pantolonunu ve botlarını giyiyordu.
Vane onu izlerken nefes alamıyordu. İçinde hâlâ bir parça korku vardı ama arzusunun gölgesinde kaldı.
Onu kabaca kendisine çekmek ve onu olduğu hayvan gibi almak istiyordu. Ona halkının nasıl çiftleştiğini, zorla ve hakimiyetle göstermek istedi.
Ama onu korkutmak istemiyordu. En çok da onu incitmek istemiyordu. Çok savunmasızdı.
Bir dişi kurt, çiftleşme için insan şeklini alırdı. Ona sahip olmak için birbirlerini öldürmeye hazır olana kadar uygun erkeklerin etrafında baştan çıkarıcı bir şekilde dolaşır ve onları şehvetten çıldırtırdı.
Bazen yaptılar.
Kadın için her zaman bir savaş vardı. Sonra güzelliği ve becerisiyle onu en çok etkileyen erkeği seçecekti. Genellikle onunla çiftleşen galipti, ama her

zaman değil. Vane'in ilk sevgilisi, onu kazanmaya çalışırken gösterdiği tutkudan hoşlandığı için savaşı kaybetmiş olmasına rağmen ona sahip çıkmıştı.
Dişi kurt seçimini yaptıktan sonra kıyafetlerini çıkarır ve kendisini şampiyonuna sunar. Erkek onu sıkıştırır ve gecenin geri kalanını ona ne kadar dayanıklılığa ve güce sahip olduğunu göstererek geçirirdi. Dişi geceyi onu test ederek geçirirdi. Onu kendinden atmaya ya da atmaya çalışacaktı ve yapmadığından emin olmak onun göreviydi. Sabaha kadar veya kadın doymadan yorulursa, başka bir erkek getirilirdi.
Bir dişi kurdu memnun etmemek, bir saniye seslenmek zorunda kalmak en büyük ayıptı.
Vane hiç utandırılmamıştı.
Ve Bride gibi bir kadını hiç almamıştı. Talep ettiği gibi onu ısırmayan ve tırmalamayan biri, onu memnun etti. İçinde bir şey bunun enderliğinden zevk aldı.
Nezaket.
Şiddetin, toprak ve kan savaşlarının hüküm sürdüğü bir hayatta, bir mola vermek güzeldi. Şefkatli bir aşık dokunuşu.
İnsan tarafı bunu arzuluyordu.
Onu özlemişti.
Vane bacaklarını birbirinden ayırırken gelin alt dudağını ısırdı. Nefesi kalçalarını yaktı.
Gözlerini kapattı ve sanki onunla olmanın tadını çıkarıyormuş gibi başını onun uyluğuna yasladı. Bu hareketin hassasiyeti boğazına bir yumru oturdu. Parmaklarını sakallı yanağında gezdirerek erkeksi hissin kendisini daha da ısıtmasına izin verdi. Şakacı bir tavırla parmaklarını ısırdı.
Adam bacaklarını birbirinden uzaklaştırıp onu ağzına götürene kadar ona gülümsedi. Gelin bacakları zayıflayınca zevkle tısladı.
Düşmemek için elinden gelen tek şey buydu. Onu yedi. Bunun için başka bir kelime yoktu. Başı dönene kadar yaladı ve alay etti ve onun için geldiğinde, güçlü ve derindi. Gelin, dokunuşuyla vücudu tersyüz olurken haykırdı.
Vane zevkinin sesi ve tadıyla homurdandı. Kendi türünden tüm erkekler gibi, onun orgazmıyla gurur duyuyordu. Doruğa çıkan bir aşığın çığlıklarını duymaktan daha tatlı bir şey olamaz. Bir erkeğin dişiyi tatmin edebileceğini bilmekten daha tatlı bir şey olamaz.
Tekrar ayağa kalkana kadar vücudunu yavaşça öptü. Gözlerinin kehribar derinliklerinde parıldayan hayranlıkla ona baktı. Elini eline aldı ve zonklayan ereksiyonuna götürdü.
Gelin elini kotun içine daldırırken yutkundu. Aradığını bulduğunda adamın kısa, kıvırcık saçları parmaklarını dalgalandırdı. Kadın elini onun sert uzunluğuna doladığında, vahşi bir hayvan gibi gırtlağının derinliklerinden hırladı. Adam çok iriydi ve şimdiden ıslanmış ve gerinmişti.
Yüzünü avuçlayarak, onu okşarken tutkuyla öptü. Onun sert aletinin içinde derinlere indiği düşüncesiyle vücudu hararetle gümbürdedi.

Ondan uzaklaştı, sonra hızla botlarını çıkardı. Bride, fermuarını açıp fermuarını açarken nefesini tuttu.
Adamın pantolonunu aşağı kaydırışını tutkuyla uyuşmuş bir şaşkınlıkla izledi ve onu tüm görkemiyle ilk kez gördü.
Komando!
Kıyafetlerinin altına hiçbir şey giymeye cesaret edemeyen bir erkekten daha seksi bir şey yoktur.
Öte yandan, önündeki adamdan daha seksi bir şey yoktu.
Cesur ve buyurgandı. Vahşi. Ve onu kontrolsüz bir şekilde titretti.
Pantolonunu köşeye fırlatıp onu duvardan uzaklaştırdı. Gelin, soyunma odasının çoğu odadan daha büyük olmasına şükretti. Bebek arabalı veya yeni yürümeye başlayan çocukları olan kadınları barındıracak şekilde tasarlanmıştı. Ve bu onlara manevra yapmaları için bolca alan sağladı.
Vane onun arkasına geçti. Aynada ona baktı. Ondan tam bir baş daha uzundu ve yüzündeki yan, aç sırıtış onu bozdu.
"Çok güzelsin," dedi derin ve aç bir sesle.
Hiç böyle hissetmemişti. Normalde aynalarda kendine bakmaktan kaçınırdı. Ama ikisinin aynalı üç duvara yansıdığını görmenin korkunç derecede erotik bir yanı vardı.
Saçını boynundan çekti, sonra oradaki hassas eti kemirdi. Dilini kolyenin boncuklarında gezdirdi.
Bir elini bacaklarının arasındaki koyu kestane rengi üçgene geri götürmeden önce elleri onun göğüslerini kavradı.
Her nasılsa, onları yavaşça, uyum içinde yere indirdi. Elini kırmadan bunu nasıl yaptığından pek emin değildi. Adam inanılmaz güçlüydü. Vücudunun sıcak ve dikenli olduğu yerde ona yaslandı. Eril.
Dili kulağının etrafında döndü, sonra derinlere daldı, aynı zamanda arkadan ona girdi. Gelin, onun içini doldurduğunu duyunca zevkle haykırdı.
Kendini daha da derine iterken onun yüzünü görebilmek için başını kaldırdı.
Gelin, zevkten bunalınca konuşamıyor ve düşünemiyordu. Tek yapabildiği, onun kendisiyle sevişmesini izlemekti. Güçlü itişleriyle zamanında elinin onu memnun etmesini izleyin.
Vane onun ıslak, sıcak vücudunu hissedince yeniden homurdandı. Vücudu bir dişi kurdunkinden çok daha yumuşaktı. Savaşçı olarak doğdular, sert ve dayanıklıydılar. Bir dişi kurt onu ısırmaya çalışacaktı. Kendisini daha fazla tatmin etmesini talep ederek onun kolunu tırmalayacaktı. O tekrar gelene kadar daha hızlı ve daha sert hareket etmesini talep ediyor.
Ama Gelin değil.
Yavaş ve kolay vuruşlarla zamanını aldığı için herhangi bir talepte bulunmadı. Onu dışarı atmaya çalışmadı. Bunun yerine, göğsüne yaslandı ve vücudunun kendisine verdiği her vuruşta en inanılmaz zevk seslerini çıkardı. Kendini tamamen ona teslim etti.
Bunu yapmak için aldığı güven...
Hiç böyle bir şey bilmemişti.

Aylarca onun kollarında nasıl olacağını hayal ederek geçirmişti. Artık biliyordu.
O ilahi idi. Elini saçlarına daldırıp onu kendine yakın tutabilmek için başının üzerinden uzandı. Ah, Vane, diye soludu, burnunu onun yanağına sürterek.
Onun yanağını öperken güçlerinin arttığını hissetti ve parmaklarını hızlandırdı. Ona karşılık olarak sarsıldı ve inledi. Daha da büyüdüğünü hissetti. İçindeki kurt memnuniyetle hırlıyordu.
Onun sıcak, ıslak vücudunun onunkine sarılı olduğunu hissedince uludu. Ve her zaman olduğu gibi, büyülü güçlerinde bir dalgalanma sağladı. Seks, türlerini her zaman güçlendirdi ve onları daha da güçlendirdi.
Daha tehlikeli.
Elini eliyle kapattı. Onu içine iterken dağılan görüntüsü, kalbinin daha da hızlı atmasına neden oldu. Güçleri vücudunda titredi, ondan ham olana kadar kıvılcımlar saçtı ve dans etti.
Gelin, zevkinin yoğunluğundan nefes alamıyordu. Bu, hayatının en inanılmaz karşılaşmasıydı. Onun içinde çok kalın ve sertti. Yani buyurgan. Ve garip bir şekilde, büyüdüğünü hissediyordu. Onu tamamen doldurdu ama hiç de rahatsız edici değildi.
Ve bu sefer geldiğinde, öncekinden daha güçlüydü. Öyle bir memnuniyetle haykırdı ki, sesi kısıldı. Zayıf. Adam ona daha fazlasını vermeye devam ederken, vücudu kontrolsüz bir şekilde sallandı.
"İşte bu bebeğim," diye fısıldadı ona. "Benim için gel."
Ve yaptı. Daha önce hiç orgazm olmadığı bir şekilde. O kadar ilkel ve güçlüydü ki nasıl hayatta kaldığından bile emin değildi. Ah merhamet! Bir şey nasıl bu kadar harika hissettirebilir?
Ona vermeye devam ettiği her vuruş, orgazmını daha da artırıyordu. Tüm vücudunu hassaslaştırdı. Bu hayatının en uzun doruk noktası olmalıydı!
Vane, zevkinin arttığını hissederken onu sımsıkı tuttu. Zirveye yaklaştıkça vuruşlarını hızlandırdı.
Gelin yüzünü onunkine çevirdi ve hayal edilebilecek en tatlı öpücüğü dudaklarına kondurdu. Bu onu kenardan sekerek gönderdi.
Kendini vücudunun derinliklerine bırakırken onu kollarının arasına aldı. Bir insanın aksine, bununla işi hemen bitmeyecekti. Orgazmı birkaç dakika sürerdi.
Onu sımsıkı tutarak, güçlerini onun zevkini artırmak ve bedeni kendini tüketirken onun içinde kaldığı zamanı saklamak için kullandı. Başını onun boynuna yasladı ve kokusunu içine çekti. Ondan zevk aldım.
Kendini derinlere gömdü, sonra serbest bırakılmasına ve içini asılsız bir huzur ve rahatlık duygusuyla sarmalamasına izin verirken onu nazikçe kollarında salladı.
Vane, vücudu nihayet rahatlarken gözlerini Bride'dan alamıyordu. Yavaşça. Huzur içinde.
Onu kucağına aldı ve dudaklarının kenarlarında hâlâ asılı duran hafif gülümsemeyi izledi. Bu kadın bir tanrıçaydı. Saf ve basit. Gür ve dolgun, bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahipti.

"Bu inanılmazdı," diye soludu, parmaklarını adamın çenesinde gezdirmek için uzanarak.
"Evet, öyleydi," diye nazikçe nefes aldı, bir insan dişinin içinde hissettiklerine hâlâ hayret ediyordu.
Belki de sonunda Acheron haklıydı. Belki de içinde düşündüğünden daha fazla insan vardı. Şu an böyle hissetmesinin tek sebebi buydu.
Soyunma odasının dışından bir telefon çaldı.
Kollarına atladı, sonra kol saatine baktı. Ah hayır, diye nefes verdi.
"Muhtemelen Tabitha'dır. Bu akşam yemekte onunla ve kız kardeşiyle buluşacağım."
Van içini çekti. Adını koyamadığı bir nedenden dolayı onu bırakmak istemiyordu. Yanından ayrılmasını istemiyordu.
Onun halkından biri olsaydı, sabaha kadar gitmeyi düşünmezdi bile.
Ama değildi.
Ve burada kalmayı istemek delilikti. O, ölüm cezası altındaki bir kurttu ve o bir insandı.
Paylaştıkları olağanüstüydü ama onu düşüncelerinden uzaklaştırmasının zamanı gelmişti.
Sonsuza kadar.
Yanağını öperek ondan ayrıldı ve giyinmek için ayağa kalktı.
Vane ona kıyafetlerini verirken gelin biraz garip hissetti. Pantolonunu ve botlarını giyerken ona numarasını veya başka bir şey sormadı.
Yaptıklarından pişman mıydı?
Ondan numarasını istemek istedi ama gururu buna izin vermedi. Belki aptalca davranıyordu ama Taylor'ın davranışları göz önüne alındığında, bu gece egosuna bir darbe daha vurmak istemiyordu.
Vane elbisesinin düğmelerini ilikledi, ardından gömleğini başının üzerine çekti. "Arabanız yakında mı?" O sordu.
Arkaya park etmiş ama ben de restorana yürüyerek gidecektim. Sadece birkaç blok ötede."
Parmaklarıyla saçlarını okşadı. İçinde ani bir hüzün havası vardı. "Seninle yürümemi ister misin?"
Başını salladı.
Perdeyi onun için açık tuttu. Dışarı çıktı ve T-shirt'ünü kot pantolonunun içine sokarken izlemek için döndü. Eliyle saçlarını düzeltip yerine oturttu.
Artık tüm neşesi ondan gitmişti. Onda neredeyse yırtıcı bir şey vardı.
Alarmı kurup kapıyı kilitleyene kadar dışarıda beklemeye gitti.
Dükkanının dışında ona gülümsemek için doğrulduğunda kendini daha da tuhaf hissetti. Hava biraz soğuktu ama o bunu fark etmemiş gibiydi.
Tabitha'nın en sevdiği restoran olan Acme Oyster House'a doğru ilerlerken kolunu onun omuzlarına doladı.
Yürürken konuşmadılar. Gelin istedi, ama bir kadın ona hayatının en iyi seksini yapmış olan bir adama ne dedi?
Tanımadığı bir adam.
Muhtemelen bir daha asla görmeyeceği bir adam.

Ah, bundan nasıl da nefret ediyordu. Hayatında ilk defa tek gecelik bir ilişki yaşıyordu. Tamamen yabancı biriyle bu kadar yakın olmak rahatsız ediciydi. Restorana yaklaştıklarında yavaşladı.
Gelin büyük, boyalı pencereden içeri baktı. Haklıydı, arkadaşları zaten oradaydı ve Tabitha'nın cep telefonunu çevirdiğini gördü. Hiç şüphesiz arayan Tabitha'ydı ve Bride kısa süre içinde içeri girmezse endişelenmeye başlayacaktı.
"Pekala," dedi, Vane'den uzaklaşarak. "Sanırım burada vedalaşıyoruz."
Başını salladı ve ona nazik bir gülümseme sundu. "Teşekkürler, Gelin."
"Hayır," dedi, ona verdiği kolyeye dokunarak. "Teşekkür ederim."
Elini öptü, sonra döndü, ellerini ceplerine soktu ve yavaşça caddede Bourbon'a doğru yürüdü. Kalbi ağırlaştı, o ölümcül erkeksi havayı izledi.
"Gelin?"
Mina Devereaux'nun açık kapı eşiğinde durduğunu görmek için döndü. "İyi misin?" diye sordu.
Gelin başını sallayarak kendini içeri girmeye zorladı. Mina onu kız kardeşi Tabitha'nın oturduğu pencerenin yanındaki bir masaya götürdü.
"Hey, Gelin," dedi Tabitha bir kraker paketini açarken selam verircesine. "İyi misin? Biraz dalgın görünüyorsun."
"Bilmiyorum," dedi Bride, Tabitha'nın karşısındaki masaya otururken. "Hayatımın en tuhaf gününü yaşadım ve sanırım tüm zamanların en büyük hatasını yapmış olabilirim."
Ancak hatanın tanımadığı biriyle yatmak mı yoksa onun kendisini terk etmesine izin vermek mi olduğundan emin değildi.

Bölüm 2

Yüreği pişmanlıkla ağırlaşan Vane, Fransız Mahallesi'nden geçerek Bar Sanctuary'nin köşede durduğu 688 Ursulines Bulvarı'na gitti. Kırmızı tuğlalı binada salon tipi kapılar vardı ve dışarıda bir tepede dolunayın gölgelediği koyu renkli bir motosikleti gösteren bir tabela vardı.

Turistik bir yer olan motorcu barı her zamanki gibi yerli halk ve turistlerle doluydu.

Kendilerine Vieux-Doo Köpekleri diyen yerel motorcu çetesine ait birkaç motosiklet, kaldırımda çoktan sıralanmıştı. Huysuz motorcuların binaya girdiğini ilk gördüğünde Vane gülmüştü. Motorlu insanların Sığınağın sadece onlar için bir yer olmadığına dair hiçbir fikirleri yoktu. Kendi türü için çok ender gerçek sığınaklardan biriydi.

Tüm dünyada ve çeşitli zaman dilimlerinde, bazı Kurt Avcısı aileleri, Katagarya üyelerinin düşmanlarından kaçarken saklanabilecekleri buna benzer yerler kurmuştu. Ancak bilinen tüm hayvan barınakları arasında Anne Ayı Peltier'in Sığınağı en saygın ve ünlü olanıydı. Çoğunlukla onunki, Karanlık Avcıları, Apollitleri, Daimonları ve tanrıları eşit şekilde karşılayan birkaç kuruluştan biri olduğu için. Huzur içinde geldiğiniz sürece, tüm vücut uzuvlarınız bozulmadan ayrılmanıza izin verildi.

Sığınak sloganının dediği gibi: Beni ısırma, ben de seni ısırmayacağım.

Bu kuralı çiğneyen herkes, Mama Peltier'in on bir oğlundan biri veya olağanüstü iri yarı eşi tarafından hemen kurban ediliyordu. Papa Bear Peltier'in Mama Bear dışında kimseyle oynamadığı bilinen bir gerçekti. Mama ve oğulları, yerli hallerinde ayı olmalarına rağmen, tüm Katagarya şubelerini memnuniyetle karşıladılar: aslanlar, kaplanlar, şahinler ve kurtlar. Burada saklanan en az bir üyesi olmayan bilinen tek bir grup bile yoktu.

Kahretsin, bir drakos bile vardı ve kural olarak ejderhalar yirmi birinci yüzyılı nadiren evleri yaptılar. Boyutları nedeniyle ejderhalar, daha küçük bir insan popülasyonunun ve açık alanların saklanmalarını kolaylaştırdığı geçmiş zamanlarda yaşamlarını sürdürme eğilimindeydiler.

Peltier'lerin orayı gözetleyen bir Arcadian Sentinel'i bile vardı ve bu, en büyük başarıydı. Arkadyalılar, insan kalpleri olan Kurt Avcılarıydı ve hayvan kalpleri olan Katagarya'nın ölümcül düşmanlarıydı. Aslında, iki tür binlerce yıldır birbirleriyle savaş halindeydi.

Arcadialılar, Vane'in halkının daha nazik koluydu, ama onun deneyimi bunun onlar açısından hüsnükuruntu olduğunu söylüyordu. Hayvan kalbi olan bir Katagarya'ya, insan kalbi olan bir Arcadian'a güvenmeye her gün güvenebilirdi.

En azından hayvanlar sana açıkça saldırdı. Bir insan kadar hain değillerdi. Ama hiçbir Katagarya dişisi onu Bride gibi tutmamıştı. Hiçbiri ona, onu bıraktığı restorana geri dönmek, onu kollarına almak ve yanında eve taşımaktan başka bir şey istemeyen bu garip koruyuculuğu hissettirmemişti. Biraz mantıklı gelmedi.

Salonun kapılarından içeri girdi ve Dev Peltier'i girişte uzun bir bar taburesinde otururken buldu. Dev, Mama Bear'ın dördüzlerinden biriydi. Görünüş olarak aynı olsalar da, dörtlülerin her birinin çok farklı bir kişiliği ve duruşu vardı.
Dev uysaldı ve geç öfkelenirdi. Güçlü bir zarafet havası yayıyordu ve çoğu ayı gibi metodik bir şekilde hareket ediyordu - sanki dünyanın bütün zamanı ondaymış gibi. Ancak Vane, ayının neredeyse herhangi bir kurt kadar hızlı hareket edebileceğini biliyordu. Dev'in bir oyun kavgasında küçük kardeşi Serre'ye saldırdığını ilk gördüğünde, ayının yeteneklerine karşı sağlıklı bir saygı geliştirmişti.
Bu gece Dev, ara sıra barın içine girmeye cesaret eden Daimonlar ve Apolliteler'e karşı bir şapşal olarak sahip olduğu pazılarındaki Artemis yay izini tam olarak örtmeyen siyah bir tişört giymişti. Bardaki "insanların" yarısının gerçekten iki ayak üzerinde yürüyen hayvanlar olduğundan haberi olmayan insan çalışanlardan biri olan Rudy ile beş kartlı çekiliş oynuyordu. Rudy'nin atkuyruğu şeklinde toplanmış düz siyah saçları ve eski mahkûmun hayatının ne kadar zor olduğunun her belirtisini gösteren pürüzlü bir yüzü vardı. Kapkara bir sakalı vardı ve açıkta kalan derisinin her santimi bir tür renkli dövmeyle kaplıydı.
Adam gerçekten kirliydi ve burayı evleri yapan Kurt Avcılarının aksine çekici değildi. Aslında bu, insanları hayvanlardan ayırmanın en kolay yoluydu.
Vane'in insanları güzelliğe her şeyden çok değer verdiğinden, çekici olmayan bir Kurt Avcısı bulmak çok nadirdi.
Ağabeylerininki gibi, Dev'in de kıvırcık sarı saçları sırtına kadar dökülüyordu. Her zamanki gibi bol giyinmişti. Üzerinde dar, rengi solmuş bir kot pantolon ve siyah çizmeler vardı.
Dev, başını eğerek onu onayladı. "Hey kurt, iyi misin?"
Vane onlara yaklaşırken omuz silkti. "Sadece yoruldum."
"Belki de evde biraz şekerleme yapmalısın," dedi Dev iki karta daha uzanırken.
Peltier Evi barın bitişiğindeydi. Keşfedilmekten korkmadan hayvan biçimlerine bürünebilecekleri yer burasıydı. Peltier'lerin Fort Knox'tan daha fazla alarm sistemi vardı ve ailenin en az iki üyesi, insan olsun ya da olmasın, herhangi bir davetsiz misafire karşı her zaman tetikteydi.
"Sorun değil," dedi Vane. Geçimini ve Fang'ın geçimini sağladı. İstediği son şey, herhangi birinin onu Bear klanından yardım almakla suçlamasıydı, bu yüzden Peltier'ler için her gün, günde ortalama on saat çalıştı. "Nicolette'e bu gece barda Cherise'yi görevden alacağımı söyledim."
"Evet," dedi Rudy sigarasından bir nefes çekip kartlarını ayarlarken. "Cherise eve erken gitmek için can atıyor. Nick onu doğum günü için Antoine'a götürecek."
Vane, insanın doğum günü olduğunu unutmuştu. Nedense bunlar insanlara özeldi. Muhtemelen çok az oldukları için.

Vane izin istedi ve bara doğru yöneldi. Nadir bir beyaz leopar Katagaria olan Wren'in masaları temizlediği masaların yanından geçti. Maymun Marvin (Sığınak'ta insan kılığına giremeyen tek hayvan) leoparın omzuna oturdu ve Wren'in sarı saçlarını sımsıkı tuttu.
Bu ikisinin tuhaf bir ilişkisi vardı. Vane ve Fang gibi, Wren de Peltiers'e sürgün olarak gelmişti. Kendini tuttu ve nadiren Marvin dışında kimseyle konuştu.
Buna rağmen, leoparın gözlerinde, hayatlarına değer veriyorlarsa herkese onu rahat bırakmalarını söyleyen ölümcül bir şey vardı.
Wren, Wren'in temizlediği masaların yanından geçerken Vane'e baktı ama hiçbir şey söylemedi.
"Merhaba Vane!" dedi Cherise Gautier, onu görünce yüzü parlayarak. Kırklı yaşlarının başında güzel sarışın bir kadındı. Her zaman hazır gülümsemesi ve sıcak kalbi hemen hemen herkesi kazanabilir. "İyi misin tatlım? Yorgun görünüyorsun."
Cherise'nin bir insan için ne kadar sezgisel olduğu onu hâlâ hayrete düşürüyordu. Vane bar tezgahının arka bölümünü kaldırdı ve servis alanına girdi. "İyiyim," dedi, öyle hissetmese de.
Sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissetti. Sanki Bride'a geri dönmeliymiş gibi. Bu ne kadar aptalcaydı?
"Emin misin?" diye sordu.
Onun endişesini hissedebiliyordu. Ve bu onu son derece rahatsız etti. Ağabeyi ve kız kardeşi dışında hiç kimse onu umursamıyordu.
Cherise garip bir insandı.
Barı temizlemekte olduğu beyaz havluyu omzunun üzerinden attı. “Biliyorsun, oğlum senin yaşında…”
Vane buna gülme dürtüsünü bastırdı. Nick Gautier insan yaşına göre yirmi altı yaşındaydı, Vane ise dört yüz altmış yaşındaydı. Ama elbette, Cherise'nin Vane'in gerçek yaşı hakkında hiçbir fikri yoktu.
Oğlunun, hepsi ölümsüz vampir avcısı olan Kara Avcılar için çalıştığını bildiğinden daha fazlası.
"Kendinizi nasıl yaktığınızı da biliyorum. Kendine daha iyi bakmalısın tatlım. Yemin ederim, annem seni işe aldığından beri bir gün bile tatil yapmadın. Neden bir kez olsun bu gece izin alıp gidip biraz eğlenmiyorsun?
"Sorun değil," dedi havluyu omzundan alırken sessizce. “Anladım. Ayrıca Rudy senin doğum günün olduğunu söyledi.”
Ona bir ahududu üfledi. “Doğum günleri için çok yaşlıyım. Hâlâ ona sahipken gençliğinin tadını çıkardığını görmeyi tercih ederim.”
Ayıların en küçüğü Kyle Peltier, arka odadan büyük bir temiz bardak rafıyla onlara katılırken, "Evet," dedi. Tam Nick'in yaşında olan Kyle, Were-Hunters yirmili yaşlarına kadar olgunlaşmadığı için ergenlikten yeni çıkmıştı.
"Neden gençliğinden kalan altı saniyenin tadını çıkarmıyorsun, Vane?"
Vane onu başından savdı, ardından Cherise'yi çantasına doğru itti. "Eve git Cherise."
"Ancak-"

"Git," diye homurdandı Vane, "ve iyi bir doğum günü geçir."
İçini çekti, sonra onun koluna vurdu. "Elbette." Barın altından kazağını ve çantasını aldı.
"Seni yumruklayacağım," dedi Kyle, dışarı çıkabilmesi için bar tezgahını onun için kaldırarak.
"Teşekkürler."
Kyle, Wren'in masaları taşımasına yardım etmeye giderken, Vane bardakları raftan çıkarıp bir yere koymaya başladı.
Colt Theodorakopolus bara doğru yürüdü. Ursulan Arcadian, ayıcıktan bir anda hoşlanmayan Vane'le aynı boydaydı. Yine de, dürüst olmak gerekirse, Colt yeterince terbiyeli görünüyordu. Annesinin eşi, annesi ona hamileyken öldürülmüştü. Yavrusu doğar doğmaz öleceğini bildiği için Sığınağa gelmiş ve Peltier'lere oğlunu kendisi için büyütmeleri için yalvarmıştı.
Vane'in bildiği kadarıyla Colt, başka bir Arkadyalı ayı üyesiyle hiç tanışmamıştı. Bir Sentinel olarak, Colt'un yüzünün bir tarafı Sentinel işaretleri ile kaplı olmalıdır - Sentinel olgunluğa eriştiğinde bir doğum lekesi gibi görünen garip, geometrik desenler. Ancak Colt, klanlarının dışında veya inzivada yaşayan birçok Sentinel gibi, güçleriyle birlikte onları da saklamayı seçti.
Colt'un ne kadar güçlü olduğunu kimse ona karşı gelene kadar bilmiyordu. Sonra çok geçti.
Saklanan bir Nöbetçi çok tehlikeli bir şeydi.
Diğer ayıların aksine, Colt'un kısa siyah saçları vardı ve son derece temiz görünüyordu.
"Bana viski ver," dedi Colt, Vane'e. "Ve insan saçını tut."
Vane, Colt'un bir insanı tek atışta tamamen sarhoş edecek sert likörü istediği anlamına gelen ifadeye başını salladı. Türleri daha yüksek bir metabolizmaya sahip olduklarından, çok daha fazla alkolü kaldırabilirlerdi. Büyük bir shot bardağını doldurdu ve Colt'un önündeki bara koydu. Elini geri çeker çekmez garip bir yanma hissi hissetti.
Vane tıslayarak avucuna üfledi. Ne yaptığını görmek için bar lambalarından birine gitti.
O bakarken, tuhaf bir kayan tasarım derisini kavurdu.
"Kahretsin," diye nefes aldı, şekillendiğini görünce.
Colt barın altına eğildi ve arkasından geldi. Çenesi gevşedi. "Eşleştin mi?" diye sordu. "Şanslı dişi kurt kim?"
Vane işareti görünce nefes alamadı. Bu nasıl olabilir?
"Bu imkansız."
Colt güldü. "Evet, doğru, çiftleştiği zamanki Serre gibi konuşuyorsun. İnan bana, bu hepimizin başına geliyor."
"Hayır," dedi Vane, ayının bakışlarıyla karşılaşarak. "O bir insan. Ben bir kurtum. Bir insanla çiftleşemem. Bu mümkün değil."
Vane'in durumunun tüm etkisi onu vurduğunda Colt'un yüzünün rengi soldu. "Seni şanssız piç kurusu. Bir Arcadian'ın bir insanla çiftleşmesi pek sık rastlanan bir durum değil ama oluyor."

Vane, "Ben Arcadian değilim," diye hırladı. İçinde insani hiçbir şey yoktu. Hiç bir şey.
Colt elini tuttu ve Vane'in görüş alanına doğru kaldırdı. "Bununla istediğin kadar tartış. Ama kabul et, Vane. Üç haftanız geçiyor. Ya insana sahip çıkarsın ya da hayatının geri kalanını başka bir dişinin dokunuşunu hissetmeden yaşarsın."

* * *

"Ah!" Gelin eli yanmaya başlayınca tersledi. Onu su bardağına bastırdı.

"Sorun nedir?" diye sordu Mina, yemek için başka bir istiridye seçerken.
"Bilmiyorum," dedi Bride. "Elim acımaya başladı."
Tabitha, Bride'ın tabağına dokundu. "Hiçbir şey sıcak değil. Elini istiridye kabuğuyla mı kestin?"
"Hayır," dedi Bride, bakmak için elini geri çekerek. Avucunda güzel bir tasarım vardı. Bu ona eski bir Yunan tasarımını hatırlattı. "Tanrı aşkına?"
Mina ona bakarken kaşlarını çattı. "Kına dövmesi mi yaptırdın?"
"HAYIR. Ben hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim. Beş saniye önce orada değildi."
Tabitha ona bakmak için eğildi. "Ne tuhaf," dedi. "Ve benden geliyorsa, bunun bir anlamı var."
Bu çok doğruydu. Tabitha Devereaux tuhaflığın somut örneğiydi.
"Hiç böyle bir şey görmedin mi?" Gelin Tabitha'ya sordu.
"Hayır. Belki de hepimiz hayal kuruyoruz. Belki de Platon'un teorisi gibidir ve orada deriden başka bir şey yoktur. Belki de sadece görmek istediğimizi görüyoruz."
Mina istiridyesine Tabasco sosu dökerken homurdandı. "Sürekli bir delilik hali içinde yaşıyor olman, Tabby, geri kalanımızın da öyle olduğu anlamına gelmez."
Gelin onlara güldü.
Avucundaki deseni takip etti ve onu oraya neyin yerleştirmiş olabileceğini merak etti.

* * *

Colt, Vane'e sert bir bakış attı. "Bak, bana katlanamayacağını biliyorum. Ama arkanı kolladım. Git kadınını gör, ben de burada barda dururum.

"Sana ihtiyacım yok-"
Colt sıktığı dişlerinin arasından, "Bu kadar inatçı olmayı bırak," dedi. "Dışarıda bir eşin var Vane ve ister Arcadian, ister Katagarya, hepimizi yöneten tek yasayı biliyorsun. Eşinizin güvenliği her şeyden önce gelir."
Colt haklıydı ve Vane bunu biliyordu. İçindeki hayvan, daha şimdiden insan yarısını zorlamaya başlamıştı. Eşini istiyordu. Bunu talep etti.
Normalde kendisinin insan ve hayvan parçaları hassas bir denge içinde bir arada bulunuyordu.

Hormonlar ve stres bu dengeyi kolayca bozabilirdi ve o zaman gerçekten tehlikeli hale geldi. Eğer hayvan onu kontrol altına alırsa...
Hem erkek hem de dişi olan türünün çoğu, kendilerini bu hayvan yarısına kaptırdı. Bununla başa çıkamadılar, bundan çılgına döndüler ve onlara karşı çıkan her şeyi veya herkesi öldüren acımasız avcılar oldular. Kuduza benziyordu ve tedavisi yoktu.
Arcadialıların Nöbetçileri olmasının nedeni buydu. Görevleri, hayvan ruhlarına hakim olamayanların izini sürmek ve onları öldürmekti. avcılar Elbette Arkadialılar, kendi halkından biri için "katil" terimini kullanırken, kural olarak oldukça liberaldi. Yollarına çıkan hemen hemen her Katagari, kanıt olsun ya da olmasın, genellikle bir avcı olarak sınıflandırılırdı.
Git, Vane, dedi Colt, onu kapıya doğru iterek.
Ayı haklıydı. Doğasıyla savaşmanın bir faydası yoktu. Asla kazanamayacağı bir savaştı.
Havluyu Colt'a verdi ve hızla bardan ayrıldı.
Sokakta, Vane kimsenin onu görmediğinden emin oldu ve sonra kendini bir kurt şekline soktu. Erkek kardeşinin aksine, o katı beyaz bir tahta kurttu. Ayrıca daha iriydi, yüz kırk pound ağırlığındaydı.
Sürü arkadaşlarının ondan en çok hayvan halindeyken korkmasının nedeni buydu. Onlar ne kadar güçlüyse, o daha güçlüydü. Ve diğerleri gibi sıralamaya uymuyordu.
Hayvan olabilir, ama günün sonunda inkar etse bile, içinde herhangi birini uysalca takip etmeyi reddedecek kadar insan vardı.
O doğuştan bir alfaydı ve etrafındaki herkes bunu biliyordu.
Vane, kararmakta olan akşamın gölgelerinde kalmaya özen göstererek New Orleans sokaklarında hızla koştu. İnsanların onu gördüklerinde onu büyük bir köpek gibi gösterme eğiliminde olduklarını uzun zaman önce öğrenmişti, ama yine de ihtiyacı olan son şey, peşinde bir köpek avcısıydı.
Uzun bir hayvan-kontrol karşılaşması geçmişi vardı. Bunların hiçbiri insanlar için hiçbir zaman iyi olmamıştı.
Iberville'e ve Bride'ı bıraktığı Acme İstiridye Evi'ne dönmesi uzun sürmedi. Cama yaslanmak için arka ayakları üzerinde yükselerek içeriye baktı ve onu iki kadınla birlikte otururken gördü.
Birinin koyu kumral saçları ve yüzünün yanında düzensiz bir yara izi vardı. Korkunç işaret olmasaydı, son derece çekici olabilirdi. Diğeri, benzer özellikleri paylaşan çok güzel bir esmerdi.
Ancak sıska kadınların hiçbiri ona başvurmadı.
Sadece Bride yaptı. Onun görüntüsü içini şiddetle delip geçti, ihtiyaçtan sızlamasına neden oldu.
İnsan olduğunu iddia edebilirdi ama gülümsemesinde onun tüm kurt sürüsünün sahip olduğundan daha fazla sihir vardı.
Kesinlikle baştan çıkarıcıydı ve o dudaklar vücuduna en harika şeyleri yaptı. Onun kalbine...
Üç kadın istiridye tabağını bitirirken konuşup gülüyorlardı.
Hiçbiri Bride'da farklı bir şey fark etmemiş gibiydi.

Belki de eşi değildi sonuçta.
Ama bu boş bir düşünceydi. İşaret, yalnızca bir Kurt Avcısı eşiyle seks yaptıktan sonra ve genellikle kısa bir süre içinde ortaya çıktı. Vane aylardır başka bir kadınla birlikte olmamıştı.
Olabilecek başka kimse yoktu.
Elindeki işaretler onunkiyle tam olarak eşleşmeliydi - bunlar onun ebeveyn soyunu gösteren ve yalnızca kendi türünden başka biri tarafından okunabilen amblemlerdi.
Ama yine de belki farklıydı çünkü Bride insandı. Ya çiftleşme işareti bir insan dişi için bağlayıcı değilse?
Bu düşünceyle soğudu.
O mahvolacaktı. Gerçekten.
Bir aile için sahip olabileceği tek umut, eşine sahip çıkma becerisinde yatıyordu.
Ama istekli olmalı…
Gelin ve arkadaşları kalkıp restorandan çıktılar. Vane ne yapacağına karar vermeye çalışırken çömeldi.
"Sana söylüyorum Gelin," dedi esmer sokağa çıkarken, "kız kardeşimiz Tia herkesi büyüleyebilir. Sözü söyle, biz de Taylor'ı bir hadım ağasına çevirelim."
Gelin buna güldü. "Beni baştan çıkarma."
Yaralı kızıl saçlı, onu gölgelerin arasında görünce durdu. "Merhaba, koca oğlan," dedi nazikçe, burnunu çekmesi için elini ona uzatarak. "Tabby'nin kulaklarının arkasını kaşımasını ister misin?"
"Tabitha!" diye tersledi diğer kadın. "Sokakları rahat bırakın. Yemin ederim, bir gün kuduz olacaksın."
Bride, "Onda kuduz yok," dedi.
"Bak," dedi Tabitha denen kişi. "Ve veterinerin kızı da bilmeli."
Gelin elini ona uzattı.
Vane hemen yanına gitti ve elini kokladı. Keskin ve sıcak kokusu, ona tam bir teslimiyet içinde nasıl göründüğünün görüntüleriyle birlikte tüm vücudunu sardı. Onun zevkinin sesleri…
Parmaklarını burnunu çekerek, en kötü korkularının doğrulandığını görebilmesi için onları açmaya zorladı.
İşaretlendi.
Lanet etmek.
Şimdi ne yapacaktı?
"Senden hoşlanıyor, Gelin."
Tabitha'nın sözlerinin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
"Bence onun artıklarını seviyor," dedi Mina gülerek.
Gelin kulaklarını okşarken diz çöktü. Başını kaldırıp onu dikkatle inceledi.
"Bence o bir kurt."
"Bir kurt?" diye sordu. "Deli misin? Bir kurt şehre nasıl girdi? Ayrıca, bir kurt için fazla iri."

"Sen büyük bir çocuksun, değil mi?" Gelin, Vane yüzünü buruştururken söyledi. Arkadaşına baktı. "Popüler görüşün aksine, Tabby, kurtlar köpeklerin en büyüğüdür.
Ama onun bir çeşit kan karışımı olabileceğini düşünüyorum.
Bir bilseydi…
Ayağa kalktı ve arkadaşlarıyla yola koyuldu.
van takip etti Kurt formunda zorunluydu. İnsan yarısının artık çok az kontrolü vardı. Hâlâ anlayabiliyor ve dinleyebiliyordu ama bu haliyle hayvanı ona hükmediyordu.
Şu anki vücudunda olduğu sürece vahşi ve ölümcüldü.
Gelinin omurgasında çok garip bir his vardı. Durdu ve arkasından gelen beyaz kurdu bulmak için omzunun üzerinden arkasına baktı. Gözlerinin Vane'in ela yeşiliyle tam olarak eşleştiğine yemin edebilirdi ve ona bakışı... onlarda…
Sanki tam olarak ne söylediklerini ve yaptıklarını anlamış gibiydi.
Gerçekten tuhaftı.
Tabitha ve Mina onu dükkânına geri götürdüler.
"Geceyi benim evimde geçirmek istemediğinden emin misin?" diye sordu.
"Adamımı kolayca dışarı atabilirim."
"Ya da benim dairem," diye önerdi Tabitha. "Kovulacak kimsem yok ve ikizim köpeğimle birlikte kaçtığından ve Allison daha aklı başında, daha güvenli bir yatak arkadaşı bulmak istediğinden, dünyadaki bütün odaya sahibim."
"Marla'nın artık seninle yaşadığını sanıyordum?" diye sordu.
"Hayır," dedi Tabitha. “Eşyaları orada ama bütün zamanını erkek arkadaşının evinde geçiriyor. Artık onu hiç görmüyorum.
Gelin nezaketlerine gülümsedi. "Sorun değil çocuklar. Tekrar yalnız kalmaya alışmalıyım.
Gerçekten mi. Sadece iyi bir kitapla kıvrılıp onu aklımdan çıkarmak istiyorum.
Ama onu en çok rahatsız eden şey, yapması gereken tek şeyin Vane'i düşünmek olması ve Taylor'la ilgili tüm düşüncelerin uçup gitmesiydi.
Belki de onunla "karşılaşması" her şeye rağmen iyi bir şey olmuştu.
"Hey, tanıştığın adamı hayal etmeye devam et," dedi Tabitha ona göz kırparak.
Gelin bu ürkütücü tesadüf karşısında kaşlarını çattı. Elbette Tabitha zihin okuyabildiğini iddia etti. Böyle zamanlarda Gelin buna neredeyse inanabilirdi.
"Evet," diye onayladı Mina. "Belki oradan geçebilir."
Gelin özlemle içini çekti. "Bay Bodacious'u son kez gördüğümü hissediyorum."
Mina ona kardeşçe sarıldı. "Eğer bana ihtiyacın olursa ara."
"Yapacağım. Teşekkürler."

Tabitha da ona sarıldı ve sırtına vurdu. "Unutma, Taylor'ın diz kapaklarının kırılmasına ihtiyacın varsa, bende sadece tekerlek demiri var ve bunu bana kimin bulaştırdığını asla medyaya söylemeyeceğim."
Gelin, ihtiyaç anında arkadaşlarına ve ona gösterdikleri nezakete minnettar olarak güldü.
"Tam bir kaçıksın."
"Ciddiyim ama. Fikrini değiştirirsen, numarayı hızlı çevir. Yirmi dakikadan daha kısa sürede onun evinde olabilirim.
"Ha!" Mina dedi. Araba kullanmanla mı? On dakikadan kısa bir süre içinde orada olursun ve bu, trafiğe ters giden patlak bir lastikle olur."
Gelin, alaylarına başını salladı ve cebinden anahtarlarını çıkardı ve binasının avluya ve arkadaki ferforje merdivenlere açılan yan tarafındaki kapıyı açtı.
Dükkanı binanın alt katının tamamını kaplıyordu ama üstteki üç kat büyükannesi tarafından apartman dairesine dönüştürülmüştü. Buradaki merdivenler yukarıdaki dairelerin her birine çıkıyordu. Bir küçük stüdyo daire daha vardı.
New Orleans asfaltlanmadan önceki günlerde ahır olan garajın yanındaki arka taraf.
Taylor onu kendisiyle yaşamaya ikna edene kadar en üst kattaki en büyük dairede yaşıyordu. Artık arkadaki bir stüdyo hariç tüm daireler kiralanmıştı. O kadar küçüktü ki, bunun için para almayı hiç doğru bulmamıştı.
Bunun yerine, Gelin onu depolamak için kullandı.
Şimdi bir süreliğine evim güzel evim olacaktı.
Tekrar ağlamak istedi ama kabul etmedi. Başına gelen en kötü şey Taylor'ın onu terk etmesiyse gerçekten kutsanmıştı.
Yine de acıttı. Derinden.
Mina ve Tabitha uzaklaşırken, kurt ona bakmak için öne çıktı.
"Sen güzelsin, değil mi?" diye sordu, tekrar kulaklarını okşamak için uzanarak.
Kendini onun bacaklarına sürtmeden önce tıpkı bir kedinin yapabileceği gibi elini yaladı.
"Hadi," dedi başıyla avluyu işaret ederek. "Bu gece gerçekten yalnız kalmak istemiyorum ve sen de uyumak için sıcak ve kuru bir yere ihtiyacın olacak gibi görünüyor."
O kapıyı kilitlerken kapının içine girdi ve yenilenmiş ahıra/daireye doğru ilerledi.
Kalbi ağırlaşan Gelin, bu küçücük yeri kaldığı için minnettardı, yoksa bu gece bir otel odasında olacaktı. Ya da daha kötüsü, ailesinin evi. Onları çok seviyordu ama sorularına cevap verecek ya da Bride evlenmezse bir daha torun sahibi olmayacağı gerçeğinden yakınan annesinin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görecek durumda değildi.
En azından burada, kendi evinde biraz rahatlamıştı.
Belki.
Kapıyı açtı ve ışıkları yaktı. Şans eseri, bu dairenin suyu ve elektriği, dükkanına su ve elektrik sağlayan aynı hattan çıktığı için açıktı.

Kurt, üç yüz metrekarelik kutulara ve sanat eserlerine bakarken tereddüt etti.
"Ah," dedi şakacı bir şekilde, "seçici hissediyorsun, ha?"
Daha iyisini bilmeseydi, içeri girip kutularını karıştırmaya başlamadan önce başını hayır anlamında salladığına yemin edebilirdi.
Gelin kapıyı kilitledikten sonra tozlu masaya gitti ve üzerine anahtarlarını bıraktı.
Sonra kanepenin örtüsünü çekti ve bir toz tavşan ölüm çiftliğini ortaya çıkarırken öksürdü.
"Senden gerçekten nefret ediyorum, Taylor," dedi burnunu çekerken sessizce. "Umarım yeni sıska kız arkadaşının tangasıyla boğulursun."
Sanki onun üzüntüsünü hissetmiş gibi, kurt geldi ve yan tarafına sürtündü. Gelin onu sımsıkı kucaklamak için yere çöktü.
Gözyaşlarının onun karlı kürküne düşmesine izin verirken kurt hiç şikayet etmedi. Başını onun omzuna yaslayarak sessizce oturdu, içini bir acı kapladı.
Nasıl bir an Taylor'ı sevdiğini düşünecek kadar aptal olabilmişti? O sadece onu kullanırken neden hayatının ve zamanının çoğunu ona vermişti?
Onun hakkında kendine yalan söyleyecek kadar aşk için gerçekten çaresiz miydi?
"Sadece birinin beni benim için sevmesini istedim," diye fısıldadı kurda. "Bu çok mu yanlış?"
Bride onu ölümcül bir kavrayışla tutarken ve sözleri onu delip geçerken Vane nefes alamıyordu.
Daha da kötüsü, onun ne demek istediğini tam olarak anlamıştı. Kardeşi ve kız kardeşi dışında herkes tarafından reddedilmiş, onu sürüsünün omega kurdu olmaktan kurtaran tek şeyin, kendisini veya Fang'ı günah keçisi yapmaya çalışan herkesi öldürmeye istekli olması olduğunu biliyordu.
Onlara her saldırmaya çalıştıklarında, Vane karşılık vermiş ve olgunlaşarak öyle bir boyuta ulaşmıştı ki kimse ona bir daha meydan okumaya cesaret edemedi.
babası bile değil.
Birisi Bride'ı nasıl böyle incitebilir? İçindeki kurt, onu ağlatan adamdan kan isterken kalbi çılgınca atıyordu.
Nasıl bir adamın gönüllü olarak gitmesine izin verebileceğini anlamamıştı.
Onun türü bir kez çiftleştiğinde, ebediydi. Kırılmaz.
Ve artık onun aslında kaderindeki eşi olduğuna dair onay aldığına göre, ya onu kabul ederek çiftleşme ritüellerini bitirene ya da onlar yollarını ayırana kadar onu korumaktan onur duyacaktı.
İkincisi onu hiç etkilemezdi. Ama bir kurt olarak, Bride yaşadığı sürece asla başka bir dişiyle seks yapamayacaktı.
Bu onun için kesinlikle kabul edilemezdi. Vane Kattalakis zorunlu bekarlığa uygun değildi. Önümüzdeki birkaç on yılı iktidarsız olarak geçirme fikri, birine zarar vermesi için yeterliydi.
Ama bir insan nasıl olur da bir hayvanı eşi olarak kabul edebilirdi?

Bunun için Kaderlere lanet olsun. Başkalarına acı çektirmekten başka bir amacı olmayan kötü kaltaklardı onlar.
Telefon çaldı. Gelin onu serbest bıraktı ve cevap vermeye gitti, bu sırada Vane küçük, sıkışık odada burnunu çekti. Kasvetli bir yerdi.
"Merhaba Tabby." Gelin masadan bir çarşaf çekti ve düşen bir kutu gönderdi.
Vane ciyaklayarak ondan uzaklaştı.
Gelin başını okşadı, ardından kutuyu hareket ettirdi. "Bunu yapmak zorunda değildin, biliyorsun değil mi?" Arkadaşına biraz sinirlendiğini hissedebiliyordu ama içten içe memnun görünüyordu.
"Tamam, seni içeri almaya geliyorum."
Gelin telefonu kapattı, ardından anahtarlarını aldı ve kapısını açtı. Vane, diğer tarafta çantalarla dolu tekerlekli bir araba ile duran Tabitha'nın avluya girmesine izin vermek için ferforje kapıyı açtığı sokağa kadar onu takip etti.
"Aman Tanrım!" Gelin poşetleri görünce dedi. "Ne yaptın?"
Tabitha omuz silkti. "Her kadının sahip olması gereken yaratık konforu."
Bride'a altı paket Corona Light bira verdi, sonra arabasını içeri sürdü.
Gelin kapıyı kilitledi ve Tabitha'nın peşinden gitti.
Vane onların peşinden gitti.
Küçük daireye girdiklerinde Tabitha ona gülümsedi. Hâlâ burada olacağını hissettim.
Üst çuvaldan bir kemik çıkardı ve paketini açtı.
Onu yere bırakırken içten içe yüzünü buruşturdu. Bunu çiğnemesinin hiçbir yolu yoktu.
Bakışları Bride'a gitti. İlgisini çeken tek çiğneme oyuncağıydı.
Gelin, elleri kalçasında durdu. "Tabitha-"
“Yapma, Gelin. Kimsem Yok ve Başka Birini İstememe Kulübünün yeni bir üyesi olarak, ihtiyacın olan son şeyin bu gece yalnız kalmak olduğunu biliyorum. Torbadan bir takım ipek çarşaf çıkardı.
"Bunlar ne?"
"Sana söyledim, yaratık konforu. Burada her şeyimiz var. Krispy Kreme çörekleri, bira, soda, krem boynuzları, patates cipsi, sos ve Titanik'i batırmaya yetecek kadar dolu DVD. Kalbini kıramayacak adamlarla dolu bir şenliğin zamanı geldi.” Tabitha ona küçük bir çanta uzattı.
Gelin başını salladı. "Teşekkürler Tabby. Buna gerçekten minnettarım."
"Sorun yok."
Tabitha televizyonu ve VCR'ı bağlarken Vane arkasına yaslandı, Bride ise tabak ve gümüş takımların bulunduğu kutuları açtı.
Bride bir sandığın tozunu alıp TV'nin önüne bir sehpa gibi yerleştirirken, "Bütün bunları sakladığıma sevindim," dedi. "Taylor benim her şeyimin onunkine karışmasını istemedi. O zaman bilmeliydim, değil mi?”
Vane'in tek yapabildiği kurt formunda kalmaktı. Onu teselli etmeyi çok istedi ama cesaret edemedi. Özellikle de Tabitha varken.

"Bunu düşünme tatlım," dedi Tabitha, çıplak eliyle biranın kapalı kapağını açıp Bride'a verirken. “Görmek istemediğimiz işaretleri asla görmeyiz. Sen Bilmek? İşin iyi yanından bak, en azından erkek arkadaşın seni deli olduğun için terk etmedi."
"Deli değilsin."
Tabitha buna inanamayan bir kahkaha attı. “Evet, doğru. Amanda bir yana, soy ağacımdan sadece meyve ve yemişler çıkıyor. Ama hey, en azından eğleniyoruz.
Gelin ona azarlayıcı bir bakış attı. "Mina bunu söylediğini biliyor mu?"
"Mina? O benden daha büyük bir kaçık. Eski vampir öldürme kitleri koleksiyonunu gördün mü? Yemin ederim o yüzyılın başındaki vampir öldürme seti için Sotheby's'deki isimsiz teklifi yapan oydu.
Tabitha bütün bir çöreği ağzına koydu ve bütün olarak yuttu.
Gelin eyleme burnunu buruşturdu. "Lütfen bana bu şekilde yemek yerken nasıl bu kadar zayıf kaldığını söyle. Zar zor yarım Pop-Tart yiyorum ve otuz kilo alıyorum. Yemin ederim, senin bu gece benim bir hafta boyunca yediğimden daha fazlasını yediğini gördüm.”
Tabitha parmaklarındaki şekeri yaladı. Amanda gibi konuşuyorsun.
“Bunu neden söylesin ki? Siz ikizsiniz ve o da en az sizin kadar ince."
"Evet, ama o benden on beş kilo daha kilolu ve bu yüzden benden nefret ediyor. Neden şikayet ettiğinizi bilmiyorum, en azından ikinizin de göğüsleri var. On iki yaşında bir çocuğun vücuduna sahibim.”
Gelin alay etti. "Ne zaman istersen, seni takas ederim."
Vane bunun üzerine homurdandı. İstediği son şey sıska bir eşti. Bride'ın hiçbir sorunu yoktu ve eğer insan kılığına girseydi, o dolgun kıvrımların kendisine neler yaptığını ona tam olarak gösterirdi.
Ne yazık ki, önce kız arkadaşının gitmesi gerekiyordu.
"Bir sorun mu var oğlum?" Tabitha yanına gelirken sordu.
Bride'a doğru koştu.
Tabitha ona bakakaldı. "Pekala, Az önce Benji tarafından disslendim. Tanrım. Sanırım burada ömür boyu sürecek bir arkadaş edindin, Bride. Sadece babanın onları-seviyorsan-kısırlaştır-kral olduğunu öğrenene kadar bekle.
Vane elinde olmadan sindi.
Buna cesaret edemezler…
"Sus, Tabby, onu korkutacaksın." Çenesini okşarken ona baktı. "Ama haklısın, düzelmedi."
Ve o da olmayacaktı.
"Belki de yarın onu babamın yanına götürmeli ve bir bakmasını sağlamalıyım."
"Yani onu tutacaksın?" diye sordu.
Gelin, doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için başını kaldırdı. “Siz ne düşünüyorsunuz Bay Kurt? Benimle biraz kalmak ister misin?"
Hiçbir fikri yoktu. İstediğini yapsaydı, kalıcı bir ek olurdu.

Bölüm 3

Gelin duş alırken Vane banyonun dışında insan kılığında durdu. Tabitha, son bir kez Bride'ın eski sevgilisini bulup ona zarar vermekle tehdit ettikten kısa bir süre önce ayrılmıştı.
Vane o piçin eline geçerse, ondan Tabitha'nın uğraşacağı kadarı kalmazdı.
Böyle hissetmesi gerektiğinden değil. Ne de olsa, Bride adamla arası bozuk olmasaydı, bu gece onun olmayacaktı.
Ve onun eşi olduğunu asla bilemeyebilirdi.
Ama bu insan mantığıydı ve insan mantığının onun hayvan dünyasında yeri yoktu.
"Ben insan değilim," diye soludu, bu ifadenin derin acısını hissederek. En azından tam olarak insan değildi.
Hiç kimse, o bile onun ne olduğundan tam olarak emin değildi.
Hiçbir gerçek gruba ait olmayan lanetli bir melezdi. Yarı Arcadian, yarı Katagarya olan Vane, yerli bir kurt yavrusu formunda doğmuştu ve ancak ergenliğe girdiğinde yerli formunun insana dönüştüğünü fark etmişti.
Üstünü değiştirdiği günü hatırlayınca irkildi. Bunun dehşeti. Korku. Karışıklık Hayatı boyunca yalnızca bir kurt olarak var olmuştu ve birkaç ay boyunca, iradesi dışında bir insan vücudunun içine hapsedilmiş ve bir daha kurda dönüşememişti. Yeni bedeni ona yabancıydı. Bir erkek olarak nasıl yemek yeneceğini, nasıl hayatta kalınacağını ya da baş edileceğini bilmiyordu. İlk başta yürümek bile zordu. İnsani duygu ve hislerin saldırısına uğramıştı. İnsan duyumları.
En kötüsü de zayıftı. Çaresiz.
Hiçbir şey onu karşı koyamayacağını anlamak kadar aşağılayıcı olmamıştı. Hayatta kalmak için tamamen kardeşine güvendiğini.
Her gece, sabahın yeniden hayvan olması için dua etmiş ve her sabah insan olmanın dehşetiyle uyanmıştı.
Fang ve Anya olmasaydı sürüsü onu öldürürdü. Neyse ki erkek ve kız kardeşi onu diğerlerinden korumuş ve artık saf bir kurt olmadığı gerçeğini saklamasına yardım etmişti.
Buluğ çağına girdikten sonra bir insan kalbine sahip olduğu gerçeğini yüzyıllarca herkesten, hatta kendisinden bile saklamıştı.
Böyle bir değişiklik nasıl mümkün olabilir?
Yine de buradaydı: yaşayan bir çelişki. Yaşayan bir imkansızlık.
Ve normal bir insanla çiftleştirildi.
Vane işaretli elini sıktı. Fiziksel varlığının gerçeğini Kaderlerden saklayamazdı. Onun ne olduğunu biliyorlardı ve onu bir insan kadına bağlamaya çalışmışlardı.
Neden?
Bir melez olarak hayat yeterince zordu. İstediği son şey, kendisinden daha da dışlanmış olacak çocukların babası olmaktı.
İnsan mı yoksa Were-Hunter mı olacaklardı?
Ve Bride'la neden çiftleşemeyeceğini söyleyen tüm bu tartışmaların, içindeki insan kalbi o kapalı kapının diğer tarafındaki kadını arzularken hiçbir anlamı yoktu.

Şimdi bile onun orada çıplak olarak nasıl göründüğünü hayal edebiliyordu. Elleri vücudunda gezinirken, baldırlarını sabunlarken su, solgun tenine doğru kaydı.
İçindeki kurt onu tekmelemesini ve onu sahiplenmesini istedi.
İçindeki adam sadece onu yakınında tutmak ve korumak istiyordu.
Hiç bu kadar kırılmamıştı. Çok karıştı.
Çok azgın!
Vane elini Bride'ın kutularından birinden çıkarıp kapının yanındaki sandalyeye bıraktığı havalı ipek pijamaların üzerinde gezdirdi. Eşsiz çilekli potpuri ve kadın kokusunu tuttular. Tepesini kaldırdı ve kasıkları yanıp gerilirken onun zenginliğini içine çekti.
Duşta yanına gitmemek ve tekrar götürmek için elinden gelen tek şey buydu. Ama bu onu korkutmaktan başka bir işe yaramaz.
O bir insandı ve onun dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.
Bir umutsuzluk dalgası onu tüketti. Bir insan dişisine nasıl kur yapılacağını bilmiyordu.
Onunla çiftleştirilmesinin onu gerçekten hiç etkilemediğinden bahsetmiyorum bile.
Onu bırakıp başka bir adamla güzel, normal bir hayat yaşayabilirdi. Herhangi birine aşık olabilir ve o adamın çocuklarına katlanabilirdi.
Onu bu sona bırakmak yapılacak doğru şey olurdu. Halkını yöneten yasalara göre, onu eşi olarak almaya zorlayamazdı. Kendi ebeveynleri bunun kanıtıydı. Üç hafta boyunca babası, annesini iradesi dışında zincire vurmuştu. Onu eşi olarak bir Katagari erkeği kabul etmesi için acımasızca zorlamaya çalışmıştı.
Hiçbir şiddet işe yaramamıştı.
Arcadian annesi, hamile olduğunu öğrendikten sonra bile reddetmişti. Ona göre tüm Katagaryalar, acımasızca katledilmesi gereken hayvanlardı. Katagarya standartlarına göre bile gaddar olan babası ona hiçbir zaman başka bir yanını göstermeye çalışmamıştı.
Ayrıca, babasının hiç bu kadar hassas bir yanı olmamıştı. Markus en iyi ihtimalle şiddetli, en kötü ihtimalle ölümcüldü. Vane ve Fang'ın içlerinde ve dışlarında bunu kanıtlayacak kadar yara izi vardı.
Böylece, üç haftalık çiftleşme fırsatı anne babası için kapanmış ve ikisini de soğuk ve kısır bırakmıştı. O zamandan beri ailesi, birbirlerinin insanlarıyla açık bir savaş içinde yaşıyordu.
Ve kendi çocukları ile.
"Bana o sürtüğün gözleriyle bakma, enik. Boğazını sökerim." Aslında babası, Vane'in bütün hayatını ona bakmamaya çalışarak geçirmişti.
Vane annesiyle bir kez tanıştığında, kendi pozisyonunu netleştirmişti.
"Benim temel formum insan ve bu yüzden sen ve Katagari kardeşin hayattasınız. Yapmam gerektiğini bilsem de çaresiz köpekler gibi sizi öldürmeye cesaret edemedim.

Ama artık büyüdüğüne göre, benim böyle bir vicdan azabım yok. Hepiniz benim için vahşi hayvanlarsınız ve sizi bir daha görürsem bu şekilde öldürürüm."
Dürüst olmak gerekirse, babasının ona yaptıkları göz önüne alındığında, bunun için onu suçlayamazdı. Başkalarından asla nezaket beklememişti ve şimdiye kadar hayal kırıklığına uğramamıştı.
Ayı klanı hariç. Kendisine ve Fang'a karşı gösterdikleri hoşgörüyü hâlâ anlayamıyordu.
Özellikle de ayıları koruyamayan veya geçimi için çalışamayan Fang. Kendi kurt klanları onları bulursa öldürecekken neden onları yanına alsınlar?
Gerçek üzerine çökerken Vane derin bir nefes verdi. Yavrularını korumaya veya büyütmeye yardımcı olacak bir sürü olmadan ölüm cezası altında yaşıyordu. Eşini koruyacak sürü yok. Bride'ı hayatının günlük bir parçası olan tehlikeye maruz bırakamazdı.
Kader ne karar verirse versin, bir insan eşi olamazdı. Gelin onu ve dünyasını asla kabul etmezdi. Annesinin babasına ait olmadığı kadar, o da oraya ait değildi.
Farklı türlerdi.
Görevi kesinlikle işareti gidene kadar onu korumaktı. Sonra serbest kalacaktı ve o
…
"Lanet olası bir hadım olacağım," diye homurdandı, bu düşünceden bile nefret ediyordu.
Ama başka ne vardı?
Babasının annesine yaptığı gibi onu da zincire mi vuracaktı? Teslim olması için onu dövmek mi?
Bunların hiçbiri işe yaramazdı. Ayrıca Bride onun eşiydi. Onu hiçbir şekilde incitecek gücü kendisinde bulamıyordu. Babasının aksine, "koruyucu"nun ne anlama geldiğini anlamıştı.
Vane tüm hayatını Anya ve Fang'ı koruyarak geçirmişti. Sürülerinin ve babalarının istismarını onlar için alıyorlar. Kader'in kendisi için atadığı tek kişiyi incitecek değildi.
Bride'ın suyu kapattığını duydu. Kurt formuna geri dönerek, ayartılmayla karşılaşacağı odaya girmemek için kendini zorladı.
Ama sonra, zorunda değildi. Gelin birkaç saniye sonra etrafına bir havlu sarılı olarak çıktı.
Onun ıslak, şehvetli vücudunun her kıvrımına yapışmış nemli havluyla orada durduğunu görünce dişlerini gıcırdattı. Daha da kötüsü, havlu çok küçüktü ve bakışlarının önünde büyük bir etli et boşluğu bırakıyordu.
Havluyu yere düşürdü.
Özellikle de iç çamaşırı için bir kutu giysiyi ayırmak üzere eğildiğinde, mızmızlanmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Gelin, yeni evcil hayvanından gelen garip bir sesle irkildi. Döndüğünde kurdun kendisine son derece vahşi ve rahatsız edici bir yoğunlukla baktığını gördü.
İçini bir korku titredi. "Bana saldırmayacaksın değil mi oğlum?"
Kuyruğunu sallayarak yanına geldi. Beklenmedik bir şekilde ayağa fırladı ve onun yanağını yaladı, sonra odanın diğer tarafına geri sıçradı.
Bu garipti.
Kaşlarını çatarak külotunu aldı ve üzerine çekti, ardından hızla pijamasını giydi. Biraz sıkıydılar, bu yüzden depodaydılar. Annesi, iki yıl önce yirmi beş kilo vermesine neden olan sıvı protein diyeti yaptığında ona yepyeni bir gardırop vermişti. İşe yaramıştı ama bir yıl içinde ağırlığın her onsu artı on kilo daha geri gelmişti.
Gelin içini çekti ve konuyu aklından çıkardı. Taylor ve diyetlerinin canı cehenneme. Kendisinden önceki annesi ve büyükannesi gibi, onun da yuvarlak bir İrlandalı kadın olması kaderinde vardı ve hiçbir şey onun kromozomal olarak hasar görmüş olduğu gerçeğini değiştiremezdi.
"1950'lerde tombul olmanın moda olduğu bir zamanda doğmalıydım."
İçini çekerek uyumak için kanepeye gitti. Kurt yanına geldi ve burnunu kendisininkine yaklaştırdı.
"Özür dilerim ufaklık." dedi başını okşayarak. "Bu gece sana yer yok. Yarın gerçek bir yatak bulacağız, tamam mı?
Yüzünü buruşturdu.
“Siz iyi bir arkadaşsınız, değil mi?” Çenesinin hemen altını okşadığında en çok hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Gözlerini kapattı ve kız onu orada nazikçe kaşıdığında kuyruğunu salladı. “Peki, sana ne isim vereceğim?”
Düşündü ama aklında tek bir isim vardı...
Aptal olma, dedi kendi kendine. Ona tek gecelik bir ilişkiden sonra isim vermek saçma olurdu.
Ve henüz …
"Vane olarak adlandırılmaktan rahatsız olur musun?"
Bunun üzerine gözlerini açtı ve çenesini yaladı.
"Tamam o zaman, sen Vane İki olacaksın. Yine de kısaca Vane.
Gelin lambayı söndürmek için başının üzerinden uzandı, sonra uyumak için kıvrıldı.
Vane karanlıkta oturmuş sessizce onu izliyordu. Kurt formunu nasıl adlandıracağına inanamadı. Daha iyisini bilmeseydi…
Ama hayır, herhangi bir psişik gücü yoktu. Belki de sadece adını sevmişti.
Tekrar insan formuna geçmeden önce onun mışıl mışıl uykuya dalmasını bekledi ve tüm kapı ve pencerelerinin kilitli olduğundan emin oldu. Bir süreliğine iyi olacağından emin olduktan sonra, dairesinden Sanctuary'deki odasına geri döndü.
Burası da zifiri karanlıktı. Kapıyı açtı ve Fang'ın kaldığı yan odaya yöneldi. Vane'in onu buraya getirdiği geceden beri olduğu gibi, kardeşi kurt kılığına girmiş, yatakta komada yatıyordu.
Odayı geçerken Vane yorgun bir şekilde içini çekti.

"Hadi Fang," dedi yatağa doğru ilerlerken. “Çık şunu. Seni özlüyorum küçük kardeşim ve şu anda konuşacak birini gerçekten kullanabilirim. Elimde ciddi bir problem var.”
Ama işe yaramazdı. Daimonlar, kardeşinin kanından fazlasını almıştı. Ruhunu çalmışlardı.
Fang'ın başına gelenlerin utancı, kurdun kaldırabileceğinden fazlaydı. Van bunu anladı. Bunu insan olduğunu öğrendiğinde kendisi de hissetmişti. Saldırıya uğramaktan ve karşı koyamamaktan daha kötü bir şey yoktu.
Anılar ona hücum ederken irkildi.
İlk kez insana dönüştüğünde kızgın bir domuzla kavga etmişti.
Canavar onu o kadar kötü bıçaklamıştı ki, yanlış yöne hareket etse bile kaburgalarında hâlâ bir ağrı hissediyordu. Bir an kurt olmuştu ve sonra domuz onu ısırırken, pençelerken ve dişlerken sırtındaydı.
Fang gelmeseydi…
"Kalk, küçük kardeşim," diye fısıldadı. "Böyle yaşamaya devam edemezsin."
Fang onu hiç kabul etmedi.
Vane elini kardeşinin koyu kahverengi kürkünün üzerinde gezdirdi, sonra onu orada bırakmak için döndü.
Dışarıdaki koridorda Aimee Peltier'in yanından geçti. İnsan kılığında, merdiven yönünden gelirken elinde bir kase et çorbası tuttu.
Ayı klanının tek kızı, olağanüstü güzel bir yüze sahip, uzun boylu, zayıf bir sarışındı. Erkek kardeşlerinin tam zamanlı bir işi vardı, o eve bitişik olan barda ne zaman yardım etse insan erkeklerin ona gelmesini engelliyordu. Hepsinin çok ciddiye aldığı bir işti.
"O yemek yiyor mu?" Vane ona sordu.
"Bazen," dedi sessizce. "Öğle yemeğinde ona biraz çorba içtim, bu yüzden bu gece biraz daha içebileceğini umuyordum."
O ona bir nimetti. Aimee tek başına Fang'a ulaşabilecekmiş gibi görünüyordu. O ne zaman yakın olsa erkek kardeşi bir şekilde daha tetikte görünüyordu.
"Teşekkürler. Benim için ona göz kulak olduğun için gerçekten minnettarım.
Aslında Fang'la çok zaman geçirdi. Bu onu meraklandırmaya yetmişti ama Fang, Vane'in onu buraya getirdiği geceden beri yatağından bir kez bile kıpırdamamıştı.
Başını salladı.
"Aimee?" diye sordu, yanından geçerken.
Döndü.
"Boş ver. Aptalca bir düşünceydi.” Kardeşi ile dişi ayı arasında hiçbir şey yoktu. Nasıl olabilir?
Vane koridorda merdivenlere doğru ilerlemeye devam etti.
Alt kata indi, fuayeyi geçti ve Peltier House'u yan taraftaki Sanctuary barına bağlayan bir kapının bulunduğu küçük bekleme odasına girdi.
Barın mutfağına açılıyordu ve burada iki Kurt Avcısı, Jasyn Kallinos ve Wren, onu, neden seçilmiş birkaç kişi dışında kimsenin kapıdan diğer tarafa geçemeyeceği konusunda hiçbir fikri olmayan insan mutfak personelinden

zararsız bir şekilde koruyordu. Bunun en büyük sebebi yavrularını Peltier Evi'nin en üst katında tutan ayı klanındakilerin yavrularını tutmasıydı. Bazen yavrulardan biri bakıcısından kaçar ve merdivenlerden aşağı yuvarlanırdı.
Peltier'lerin ihtiyacı olan son şey, birinin evlerini yuva yapan ruhsatsız hayvanat bahçesi için hayvan kontrolüne başvurmasıydı.
Bir insanın gelip çeşitli yataklarında uyuyan bir kurt, panterler, aslanlar, kaplanlar ve ayılar bulması fikri Vane için oldukça eğlenceliydi elbette. Ya da daha iyisi, uyuyan ejderha tavan arasına kıvrılmıştı. Birisi gerçekten bir kamerayı kullanışlı tutmalı. Her ihtimale karşı.
Vane başını, evin en ölümcül sakinlerinden biri olan uzun boylu, sarışın Were-Hawk olan Jasyn'e doğru eğdi. Jasyn'in başına konan ödül, Vane'in ölüm cezasıyla dalga geçiyordu. Bunun nedeni, Jasyn'in aksine, Vane'in yalnızca mecbur kaldığında öldürmesidir. Yırtıcı hayvan yüreğine sadık kalan Jasyn, öldürmenin heyecanını yaşıyordu.
Jasyn takip etmek ve sakatlamak için yaşadı.
Vane, bar alanına açılan sallanan kapıya yaklaştığında, kapı geri çekildi. Kyle Peltier, cehennemden fırlamış bir yarasa gibi insan kılığında koşarak geldi.
Vane yoldan çekildi.
Uzun kıvırcık sarı saçlı, tıpatıp aynı dörtlülerden biri olan Remi Peltier, Kyle'ı Vane'in ayaklarının önünde yere yatırdı ve küçük erkek kardeşini yumruklamaya başladı. Kyle onu savuşturmaya çalıştı ama bu imkansızdı. Remi, dövüşmeyi seven çok daha yaşlı, daha güçlü bir ayıydı.
Vane, Remi'yi yakaladı ve yavruya zarar vermeden önce onu uzaklaştırdı.
"Ne yapıyorsun?"
"Gilligan'ı öldürüyorum," diye hırladı Remi, Kyle'ı tekrar yakalamak için Vane'i geçmeye çalışırken.
"Şarkıyı beğendim," dedi Kyle, eğlenmemiş bir Jasyn'in arkasında durmak için hareket ederken dudaklarındaki kanı silerek savunmacı bir tavırla.
Wren, yüzünü kurulaması için yavruya bir havlu verdi.
Remi dudaklarını kıvırdı. "Evet, ama o lanet şarkıyı öylece çalmıyoruz, seni salak. Kahrolası müşterilerin yarısı kapıya koştu."
Anne Ayı, Kyle'ın kanadığını görmek için Peltier Evi tarafından geldi.
"Tanrı aşkına?" diye sordu, yarık dudağını inceleyebilmek için onu omuzlarından tutarak. "Monange, ne oldu?"
Annesiyle yüzleşirken tüm olgunluğu Kyle'ı terk etti. Hatta kısa sarı saçlarının bir kısmının mavi gözlerine düşmesine izin verdi. "Remi bana saldırdı."
Remi kolunu Vane'in elinden kurtardı. "Müzik kutusunda 'Sweet Home Alabama'yı çaldı anne."
Nicolette en küçük yavrusuna gözlerini devirdi. "Kyle, bunu sadece Dark-Hunter Acheron müşterilerimizi uyarmak için kapımızdan içeri girdiğinde çaldığımızı biliyorsun.
Ne düşünüyordun?"

Vane kahkahasını bastırdı. Acheron Parthenopaeus, Kara Avcıların lideriydi. Pek çok ikilemi ve inanılmaz gücü olan bir adamdı ve Vane'in tanıdığı çoğu kişi ondan ölesiye korkuyordu. Bara ne zaman girse, çoğu Were ve tüm Daimonlar kapıya yöneliyordu. Özellikle saklayacak bir şeyleri varsa.
Kyle ona somurtkan bir bakış attı. "Bunun iyi bir şarkı olduğunu anne ve ben de onu duymak istedim."
Remi, Kyle'ın boğazına atıldı ama Vane onu geri çekti.
"Yaşamak için fazla aptal," diye hırladı Remi. "Bence onun boğazını kesip kendimizi bu acıdan kurtarmalıyız."
Jasyn'in suratı asılırken Wren ender rastlanan bir kahkaha attı.
İnsan personel akıllıca bunun dışında kaldı ve sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi işlerine devam etti. Ama sonra kardeşlere ve kendi aralarındaki sürekli çekişmelere alışmışlardı.
Nicolette büyük oğluna homurdandı. "Onun yaşındayken hepimiz aptaldık Remi. Sen bile." Kyle'ın koluna hafifçe vurdu ve onu Peltier Evi'nin kapısına doğru itti. "Gecenin geri kalanında bardan uzak dursan iyi olur, tatlım. Baban ve kardeşlerinin sinirlerini yatıştırmak için zamana ihtiyaçları olacak."
Kyle başını salladı, sonra kardeşine baktı ve dilini çıkardı.
Remi, mutfaktaki herkesin bakmasına neden olan bir ayı sesi çıkardı.
Annenin yüzündeki ifade, yaşlı yavrusunu insanların görüş ve işitme mesafesinden uzaklaştırdığında bedelini cehenneme çevireceğini söylüyordu.
Bence bara dönsen iyi olur, Remi, dedi Vane, onun gitmesine izin vererek.
"İyi," diye homurdandı Remi. Hepimize bir iyilik yap anne. Yavrularını ye.
Bu sefer gülen Jasyn'di, sonra Nicolette ona sihir gibi bir bakış atınca ayıldı. Başını sallayarak mutfak personeline işine geri dönmesini söyledi.
Vane bara doğru yola çıktı.
"Vane, dostum, bekle."
Ona baktı.
Yanında durmak için harekete geçti. "Kyle'ı kurtardığın için teşekkürler. Remi, bu öfkesine hakim olmayı hiçbir zaman öğrenemedi. Asla yapmayacağından korktuğum zamanlar oluyor."
"Her şey yolunda. Bana çok Fang'ı hatırlatıyor. Zaten komada değilken."
Aşağı baktı, sonra kaşlarını çattı. Elini kaldırarak işaretli avucuna baktı. "Eşleştin mi?"
Elini yumruk haline getirdi. "Bu gece erken saatlerde oldu."
Onu tekrar evine çekmeden önce çenesi gevşedi. Kapıyı kapattı ve yüzünü ona döndü. "DSÖ?"
"Bir insan."
Fransızca küfretti. "Ah, tatlım," diye soludu. "Ne yapacaksın?"
Van omuz silkti. "Yapılacak bir şey yok. Süre boyunca onu koruyacağım, sonra onu hayatına bırakacağım.

Ona şaşkın bir bakış attı. "Neden kendini bunca yıl hiçbir kadın ya da eş olmadan lanetleyesin ki? Gitmesine izin verirsen, bir daha asla çiftleşemeyebilirsin."
Vane gitmeye yeltendi ama onu durdurdu.
"Ne yapmalıyım, Nicolette?" diye sordu, ona en çok seslenen Mama yerine gerçek adını kullanarak. “Kendi türümüz içinde neden üretmemiz gerektiğinin canlı bir örneğiyim.
Hastalığımı başka bir nesle yaymak en son isteyeceğim şey.”
Sözleri karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Sen hasta değilsin."
"HAYIR? O zaman buna ne ad verirsin?”
Colt gibi sen de kutsanmışsın.
Sözlerine inanamayarak ağzı açık kaldı. Bu, kendine asla uygulamayacağı bir kelimeydi. "Kutsanmış?"
Oui, dedi içtenlikle. "Geri kalanımızın aksine, diğer taraf için bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.
Hem hayvan hem de insan oldun. İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğim. Ama sen yaparsın."
"Ben insan değilim."
Omuz silkti. "Ne dersen de, tatlım. Ama insanlarla çiftleşen başka Arkadyalılar tanıyorum. Dilerseniz gelip sizinle konuşmalarını sağlayabilirim.”
“Ne amaçla? Benim gibi kan karışımı mıydılar?”
"Olmayan."
"Peki bana ne diyecekler? Eşimin çocukları olursa, bunlar insan mı yoksa kurt mu olacak? Ergenlikte temel formları değiştirecekler mi? Bir insan eşine çocuklarımızın ne olacağını bilmediğimi nasıl açıklarım?”
"Ama sen Arkadyalısın."
Nicolette, Acheron ve Colt'un başkalarından saklayabildiğini görebilmesinden nefret ediyordu. Onu nasıl tespit edebildiklerini bilmiyordu ama bu onu cidden sinirlendirmişti. Kendi babası bile onun bir Arcadian olduğunu bilmiyordu.
Tabii ki babasının ona zar zor bakmasına yardımcı oldu.
"Ben Arkadyalı mıyım?" diye sordu, sesini kızgın bir fısıltıya indirerek.
“Colt'un hissettiği gibi insan tarafını hissetmiyorum. Nasıl bir kurt yavrusu olup da ergenlik döneminde nasıl insana dönüşebilirim? Bu nasıl mümkün olabilir?"
O, başını salladı. "Je ne sais pas, Vane. Bu dünyada anlamadığım çok şey var. Çok az karışık kan var, bunu biliyorsun. Eş olarak getirilen çoğu insan kısırdır. Belki seninki de öyledir.”
Bu ona bir dereceye kadar umut verdi ama bunu anlayacak kadar aptal değildi. Hayatı hiçbir zaman kolay olmamıştı. İstediği bir şeye her uzandığında, acımasızca tokatlanmıştı.
İyimserliğin hiçbir zaman olumlu bir şekilde ödüllendirilmediği bir hayatta iyimser olmak zordu.

Bir yanı onu korkutan bir çaresizlikle bu şansı istemesine rağmen, "Bu göze alamayacağım bir şans," dedi sessizce. "Onun hayatını mahvetmeyi reddediyorum."
Nicolette ondan uzaklaştı. "Çok iyi. Bu tamamen sana kalmış bir şey ama fikrini değiştirirsen—”
"Yapmayacağım."
"İyi. Neden önümüzdeki birkaç haftayı ayırıp, o işaretlenirken arkadaşınla kalmıyorsun? Bu arada biz Fang'la ilgileneceğiz."
Bu teklife güvenmeye cesaret etti mi?
"Emin misin?"
Ah, tatlım. Bazı hayvanlara, hatta ayılara bile güvenebilirsin. Sana söz veriyorum, kardeşin burada güvende ama eşin, senin kokunu üzerinde taşırken tek başına güvende değil."
Nicolette haklıydı. Eğer şüphelendiği gibi sürüsü onları arıyorsa, gözcüleri onun kokusunu Bride'ın çevresinde bulabilirdi. İşaretini taşıdığı sürece onu taşıyacaktı ve eğitimli bir Kurt Avcısı onu koklayabilecekti.
Düşmanlarının ona neler yapabileceğini kimse bilemezdi.
"Teşekkürler Nicolette. Sana borçluyum."
"Biliyorum. Şimdi gidin ve fırsatınız varken insanınızla birlikte olun.”
Vane başını salladı, ardından Bride'ın yanına döndü.
Hala kanepesinde uyuyordu. Sırt üstü yattığı için son derece rahatsız görünüyordu. Bacakları birbirine dolanmıştı ve bir kolu başının üstündeyken diğeri hiçliğe doğru sallanıyordu.
Onun için gelirken nasıl göründüğünü hatırladığında içini şefkat kapladı. Onu tutarken aynadaki yüzünün görüntüsü.
Tutkulu bir kadındı. Birini tekrar tekrar tatmak için can atıyordu.
Sağduyunun aksine, uzanıp onun yumuşak yanağına dokundu.
Gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesi kesildi.
Bride, Vane'in başında durduğunu gördüğünü sanarak tıslayarak doğruldu.
"Van?"
Kurt, yanına oturmak için kanepenin etrafında dolandı.
Kafası karışmış bir şekilde etrafına bakındı ve ardından gergin bir kahkaha attı. “Oğlum, halüsinasyon mu görüyorum yoksa ne? Ah evet. Looney Tunes, işte geliyorum."
Başını sallayarak tekrar uzandı ve tekrar uyumaya çalıştı ama bunu yaparken teninde Vane'in kokusunu aldığına yemin edebilirdi.

* * *

İki gün boyunca Vane, Bride'a göz kulak olurken kurt şeklinde kaldı ama her dakikasında acımasızca işkence görüyormuş gibi hissetti. Doğal içgüdüsü ona sahip çıkmaktı.

Eğer o bir dişi kurt olsaydı, şu anda bile onun içinde olur, ona hünerini ve otoritesini gösterirdi.
İçindeki canavar kur yapmayı talep etti. İçindeki insan…

En çok onu korkuttu. İki taraf da onun soğukkanlı ve sakin mantığını dinlemiyordu. Söz konusu olduğu yerde gerçekten bunlardan hiçbirine sahip olduğundan değil. Onun etrafında, o kadar şiddetli bir hormonal dalgalanma yaşadı ki, bir tsunamiyi yeni yürümeye başlayan bir çocuğun dalga havuzu gibi gösterdi.
Ona dokunma ihtiyacı o kadar şiddetleniyordu ki, şimdi onunla birlikte olmaktan bile korkuyordu.
Birkaç dakika önce, kurt kılığında, daha fazla işkence için onun dükkânına dönmeden önce kendine hakim olmak için kapıdan koşmuştu. Her hareket ettiğinde kanını ısıtıyordu. Sesinin tınısı, dergilerinin sayfalarını çevirirken uzun, zarif parmaklarını yalaması, hepsi onun için bir işkenceydi.
Onu öldürüyordu.
Arzuluyorsun.
Gerçekten, yapmaya başlamıştı. Ölüm buna tercih edilmeliydi. Onlara ihtiyacı olduğunda suikastçı kurtlar neredeydi? Evet, acı. Cevap buydu. Cinsel iştahını dizginlemek için şiddetli bir acı gibisi yoktur.
Başka bir şey düşün.
Vane, aklını Bride'dan ve onun vücudundan uzaklaştırmak zorunda kaldı. Daha da önemlisi, onun vücuduyla ve ona yapmak istediklerinden uzaktı.
Denemeye kararlı, Royal Caddesi'ndeki küçük bir mağazanın önünde durdu. Her şeyiyle bir oyuncak bebek dükkanıydı. Penceredeki oyuncak bebeklerden birinin ona Bride'ın televizyonunun yanındaki kutudakini hatırlatması dışında neden burada olduğunu gerçekten bilmiyordu.
"Pekala, dışarıda öylece durma genç adam, içeri gel."
Kapıda ufak tefek yaşlı bir kadın duruyordu. Saçları griydi ama gözleri keskin ve zekiydi.
"Sorun değil, sadece bakıyordum," dedi Vane.
Sonra tuhaf bir şeyin kokusunu aldı. Havada, bir Kurt Avcısınınkinden bile daha güçlü bir güç çatlağı.
Acheron?
Yaşlı kadın ona gülümsedi. "İçeri gel kurt. Konuşmak istediğini düşündüğüm biri var."
Raflar ve ısmarlama oyuncak bebek kasalarıyla sıralanmış küçük, karanlık dükkâna girerken kapıyı açık tuttu. Tek kelime etmeden onu tezgâhın arkasına ve ağır bordo perdelerin arasından geçirdi.
Vane, dört yüz yıllık hayatının en tuhaf görüntüsünü görünce sözünü kesti. Kudretli Kara Avcı Acheron Parthenopaeus, iblis arkadaşı ve bir insan bebekle oyuncak bebekler oynarken bacak bacak üstüne atmış şekilde arka odanın zemininde oturuyordu.
Vane, Ash'in bükülmüş, deri kaplı dizinde oturan küçük kızı izlerken, Kara Avcı onu bir büyük eliyle karnının üzerinde tutarken, Vane hareket edemiyordu. Fırfırlı pembe bir önlük ve siyah Mary Janes giymiş, kısa, koyu kumral bukleleri ve dolgun, meleksi yüzüyle çok güzeldi.
Ash sağ elinde bir erkek bebek tutuyordu ve küçük kız, Kara Avcıları yaratan ve yöneten Yunan tanrıçası Artemis'e garip bir şekilde benzeyen

kızıl saçlı bir Barbie'nin kafasını çiğniyordu. İblis, elinde sarışın bir oyuncak bebekle önlerine oturdu. İblisin kendisinin siyah saçları vardı ve içinde Ash'in saçıyla mükemmel bir şekilde eşleşen kırmızı bir şerit vardı.
"Bak, bebek Marissa'nın kaliteli insanlar olduğunu biliyordum," dedi iblis Ash'e. “Kızıl saçlı Artemis bebeğinin kafasını nasıl yediğine bak. Simi'nin ona ateş püskürtmeyi öğretmesi, ardından onu gerçek düve-tanrıçayla tanıştırması gerekiyor.
Ash güldü. "Sanmıyorum Sim. Marissa buna pek hazır değil, değil mi tatlım?
Küçük kız uzandı ve ona gülerken ıslak elini Ash'in çenesine koydu. İblis bebeğini alıp onunkiyle dans ettirirken Ash şakacı bir şekilde onun elini ısırdı.
İblis Ash'e, "Sanırım bebeğimin bir çift eşek arısına ihtiyacı var, akri," dedi. "Liza'nın benim gibi bir iblis bebek yapacağını mı düşünüyorsun?"
Bebeğin kafasında anında kırmızı ve siyah saçlarla birlikte boynuzlar belirdi.
İblis zevkle ciyakladı. Ah, teşekkür ederim Akri. Bu bir Simi bebeği!” Başını sallayan iblis, Ash'in kucağındaki küçük kıza baktı. "Biliyor musun, Marissa çok tatlı bir bebek ama eşek arılarıyla daha da güzel oluyor."
"Hayır Sim, Amanda veya Kyrian'ın kızlarını kafasında bir çift boynuzla geri almaktan memnun olacaklarını sanmıyorum."
"Evet, ama onlar olmadan çok... çok... yoksun görünüyor. Onları gerçekten güzel yapabilirim.
Belki de elbisesiyle uyumlu pembe?
"Sorun değil Simi."
İblis somurttu. "Oh pooh, hiç eğlenceli değilsin, akri." Erkek bebeği kaldırdı. "Bunu görüyor musun, Marissa? Tamam, işte Barbie'yi kızdırdığında ne olduğu. Barbekü sosunu alıyor ve onu yiyor.”
Ash, bebeği Simi'nin açık ağzına koymadan önce elinden aldı.
"Hayır, hayır Simi. Senin kauçuğa alerjin var.”
"Ben?"
"Seni deli eden kamyonun lastiklerini yediğinde ne kadar hastalandığını hatırlamıyor musun?"
İblis gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ah. Beni hasta eden bu muydu? Düve-tanrıça orada olduğu için olduğunu düşündüm.”
Ash, bebeğin başının tepesine hızlı bir öpücük kondurdu ve ardından onu Simi'ye uzattı. "Birkaç dakika Marissa'yı izle ve onu yeme ya da bir şey yemesine izin verme."
"Merak etme Akri. Bebek Marissa'yı asla yemem. Yapsaydım onu ne kadar özleyeceğini biliyorum.
Ash ayağa kalkıp Vane'in yanına gitmeden önce iblise sevgiyle sarıldı.
Uzun boylu ve zayıf olan Ash, hayatının baharında olan genç bir adamın özüydü. Vane'den daha uzun boylu kimse yoktu ama Ash onlardan biriydi. Ve korkutucu olan sadece boyu değildi. Kara Avcı'da ilkel ve güçlü bir şey vardı. Vane'deki hayvanın bile korktuğu bir şey.

Buna rağmen birbirlerini yüzyıllardır tanıyorlardı. Aslında Ash, Vane'in annesini bulmasına yardım eden kişiydi. Vane, Kara Avcı'nın ona neden yardım ettiğinden bugüne kadar emin değildi.
Ama sonra kimse Acheron Parthenopaeus'u anlamadı.
"Biliyorsun, insanları gözetlemek hoş değil, kurt."
Vane bunun üzerine homurdandı. "Sanki herhangi biri seni gözetleyebilirmiş gibi." Şeytana ve küçük kıza baktı. "Seni asla bebek bakıcısı olarak görmedim."
Ash, Vane'in eline baktı, sonra ona düz bir bakışla baktı. Ash'in mistik güç ve kadim bilgilerle dönen sıvı gümüş gözlerinde son derece rahatsız edici bir şey vardı. "Seni asla bir korkak olarak görmedim."
Hakaret karşısında Vane'in öfkesi cızırdadı. Ash'e doğru hamle yaptı, sadece Atlantis dönüşünü ulaşamayacağı bir yere götürmek için.
"Yapma." Bu tek kelime, Vane'i duraklatmaya yetecek kadar komut taşıyordu.
Ash omzunun üzerinden hâlâ perdelerin açıklığında duran yaşlı kadına baktı. "Liza, Vane'e bir fincan çay getirir misin lütfen?"
"Ben çay içmem."
"Liza?"
"Hemen onunla döneceğim." Yaşlı kadın dükkana girdi.
"Ben çay içmem," diye yineledi Vane.
"Onunkini içeceksin ve hoşuna gidecek."
Vane'in bakışları yeniden karardı. "Ben senin Karanlık Avcılarından biri değilim, Acheron. Emrine göre dans etmem."
"Onlar da değil. Ama bu ne burada ne de orada, değil mi?" Ash, yalnızca Atlantislilerin duyabileceği bir şey dinliyormuş gibi başını kaldırdı. "Cevap arıyorsunuz."
"Bir Kara Avcı'dan hiçbir şeye ihtiyacım yok. Durmadan."
Ash yavaş ve derin bir nefes verdi. "Anya için üzgünüm Vane ama olması gerekiyordu."
Vane, sempati duyma teklifine dudağını kıvırdı; kalbi hala onun kaybından dolayı kırıktı.
"Bana kaderden bahsetme Kara Avcı. Bu konudan bıktım."
Ash hayretle kabul etti. "Bu hissi biliyorum. Ama bu senin içinde olanları değiştirmiyor, değil mi?"
Ash'e bir bakış attı. "Bu konu hakkında ne biliyorsun?"
"Her şey." Ash, Vane'i tedirgin eden bir bakışla onu izlerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bütün cevaplara sahip olsaydık hayat çok kolay olurdu, değil mi? Çantan senin için gelecek mi? Fang tekrar normal olacak mı? Bride seni hiç eşi olarak kabul edecek mi?"
Vane onun sözleriyle buz kesti. "Bride'ı nereden biliyorsun?"
Cevap vermedi. "Biliyorsun, insanlar sevme kapasiteleri konusunda inanılmazlar. Olabileceklerden korktuğunuz için ikinizi de açığa satmayın. Bunun yerine belki de ondan ayrılırsan ne olacağına odaklanmalısın.

Bunu söylemek onun için kolaydı. Aranan o değildi. "Korku hakkında ne biliyorsun?"
"Bu konuda bir ömür boyu ders verecek kadar." Ash, bebeğin ağırlığını nasıl taşıyacağını hâlâ öğrenen, titrek küçük bacakları üzerinde iblisin yanında duran bebeği görmek için arkasına baktı. "O çok güzel, değil mi?"
Van omuz silkti. Bir insan çocuğunu neyin güzel yaptığı konusunda uzman olmaktan çok uzaktı.
“Kyrian'ın Amanda'ya ve onların birlikte geleceğine inancı olmasaydı, onun asla var olmayacağına inanmak zor. Hiç kimse onun küçük gülüşünün güzelliğini duymamış ya da gülüşünün değerliliğini görmemiş... Bir düşün Vane. Sadece normal bir hayat isteyen bir muhasebeci ve aşkı bir masal sanan bir Kara Avcı. Kyrian çekip gitmiş olsaydı, hala bir Kara Avcı olarak yalnız yaşıyor olacaktı. Ve Amanda, güçlerini çalmak için dışarı çıkan Apollite ve Daimon'dan sağ çıkmayı başarmış olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar başka biriyle evli olurdu.
"Mutlu olurlar mıydı?" Vane bu soruyu neden sorduğundan emin değildi.
Ash omuz silkti. "Belki, belki değil. Ama bebeklerine bakın. Bir büyücünün ve bir Karanlık Avcının kızı olarak büyüyecek. Bu dünya hakkında çok az insanın bildiği şeyleri bilecek. Bu konuda, zaten yapıyor. Şimdi onun hiç var olmadığını hayal edin.
Onsuz dünya ne kaybederdi?”
"Ona ne kazandırdı?"
Ash cevap vermekte tereddüt etmedi. “İhtiyacı olan herkese yardım etmek için büyüyecek gerçekten güzel bir ruh kazandı. Kötülükle dolu bir dünyada asla zarar vermez. Ve aşkı hiç tatmamış iki ruh artık birbirine sahip."
Vane bununla alay etti. "Aşk romanları yazmayı hiç düşündün mü Ash? Bu kurguda geçerli olabilir, ama size gerçek dünyadan bahsetmeme izin verin. O küçük kız büyüyecek, kalbi kırılacak ve insanlar tarafından ondan yararlanmak için kullanılacak."
"Ailesi de bunu deneyen herkesin kalbini söküp alacak. Hayat bir kumar, Vane.
Çoğu zaman sert ve acı vericidir ve korkaklara göre değildir. Ganimet kazanana gider, savaşa bile gelmeyene değil.”
"Sen ne diyorsun?"
"Bence zaten biliyorsun. Bride'ın sensiz daha iyi bir hayatı olacak mı? Kim söyleyecek?
Belki de onu takdir edecek birileri vardır. Ama onu hiç senin kadar takdir edecek mi?
Hayır. Vane bunu kalbinin derinliklerinde biliyordu. Onun şefkatli dokunuşu onun için paha biçilemezdi. "Ya onu öldürürsem?"
“İnsanlar için ölüm kaçınılmazdır. Bir gün ölecek. Ama asıl soru şu ki, hiç yaşayacak mı? Ash uzaklaşmaya başladı, sonra duraksadı. "Mısın?"
Vane, Ash'in söylediklerini düşünürken sessizce orada durdu.
Liza çayla döndü ve Vane çayın tadına bakmadan ona teşekkür etti.
Ash, onu dehşete düşürerek haklıydı. Güzel bir şeydi ve hoşuna gitti.

Ash bebeği kaldırdı ve ona doğru döndü. "Biliyorsun, Bride'ın seni kabul etmeme ihtimali her zaman var. Onunla bir erkek olarak tanış, Vane. Babanın annene asla vermediğini ona ver. Adamı ve hayvanı görsün, sonra kendisi karar versin."
"Ya beni terk ederse?"
"En çok korktuğun şey bu mu?"
Vane uzağa baktı. Zekası için Ash'e lanet olsun. Hayır, en büyük korkusu onun onu kabul etmesi ve onu düşmanlarından koruyamayacak olmasıydı.
"Gerçekten yapabileceğin tek şey, Vane, her şeyini vermek ve her şeyin yoluna gireceğine güvenmek."
"Kaderlere gerçekten güveniyor musun?"
Ash'in cevabı onu şaşırttı. "Hiç de bile. Herkes gibi hata yaparlar. Ama sonunda bir şeye inanmak zorundasın." Ash bebeği göğsüne bastırdı. "Peki ne seçeceksin?"

* * *

Ash'in sorusu, Bride'ın dükkânına geri dönerken Vane'in aklında asılı kaldı. Hangi seçimi yapacağını bilmiyordu ve Ash gerçekten yardımcı olmamıştı.

Kurt kılığında, butiğinin kapısına burnunu soktu. Bride, onun yanına taşındığından beri, ne zaman dışarı çıkarsa dükkânın kapısını aralık bırakmayı alışkanlık haline getirmişti.
Sanki döneceğini biliyormuş gibi.
Ayrıca sessizce uzanıp o çalışırken onu izleyebilmesi için ona tezgahının arkasına rahat bir şilte yapmıştı. Ve özellikle diğer insanlarla etkileşime girdiğinde onu izlemekten hoşlanıyordu. Tanıdığı diğerlerinde eksik olan bir nezaket vardı.
Onu Tabitha ile izlemeyi özellikle seviyordu. İkisi son derece eğlenceliydi. En azından, babaları hariç, cinsiyetinin her üyesinin ne kadar berbat olduğunu tartışmıyorken.
Tabitha'nın sırf erkek olduğu için onu kısırlaştırmaya çalışacağını yarı yarıya bekliyordu.
Şu anda Bride, bir şarküteri sandviçinin yarısını yemeyi bitirirken kasanın yanındaki tahta tabureye oturdu.
"İşte buradasın," dedi ona gülümseyerek. "Sana ne olduğunu merak ediyordum."
Sandviçinin diğer yarısını uzattı ve elinden yemesine izin verdi. Vane işini bitirdi, sonra başını onun kucağına koydu. Kulaklarını okşadı ve bunun hassasiyeti onu paramparça etti.
Belki de Ash haklıydı. En azından ona bir seçenek sunmayı ikisine de borçlu değil miydi?
Vane Kattalakis korkunun kendisini yönetmesine asla izin vermemişti. Ama sekiz ay öncesine kadar sevdiği kimseyi kaybetmemişti.
Bir gecede her şeyini kaybetmişti.

Tanrım, yalnız kalmaktan çok yorulmuştu. Kimseye güvenmemekten çok yoruldum.
Gülecek kimsenin olmaması.
Belki de Bride onun geleceğiydi.
Belki bunu dener ve görürdü.
Ama nasıl?
İnsanlar birbirlerini kur yapmak için ne yaptılar?

* * *

Gelin yemekten sonra ortalığı toparlarken taburesine oturdu ve çöpleri çöp kutusuna attı. Küçücük dairesini düzene soktuğu ve Taylor'ı ve onun zulmünü unutmak için elinden gelenin en iyisini yaptığı son iki gün korkunç geçmişti. Ancak sıçan piç henüz eşyalarını iade etmemişti.

"Lütfen beni gidip almak zorunda bırakmayın," dedi, kasasındaki yeni ürünler için bir kataloğu incelerken.
Eğer yaptıysa, sadece intikam uğruna Tabitha'yı yanına alıyordu.
Ve Tabitha bir lastik demiri getirmişse... eh, Bride onu bundan alıkoyamazdı. Ne de olsa özgür bir ülkeydi. Ve lastik demiri bir veya iki veya üç kez Taylor'ın diz kapaklarına düşerse... düzine, yani, kazalar oldu.
Bu düşünceden zevk alarak uzandı ve kurdunu kulaklarının arkasına okşadı ve anında daha iyi hissetti.
Son iki gün içinde, Vane onun sürekli arkadaşı olmuştu. Şimdi bile, sadece onunla birlikte olmaktan tamamen memnun bir halde, kasanın arkasında, onun ayaklarının dibinde oturuyordu. Keşke bu kadar sadık bir adam bulabilseydi.
Dükkanının kapısı açıldı.
Taylor'ın içeri girdiğini görünce başını kaldırdı. Kalbi durdu. O sahte televizyonda uzun boylu ve yakışıklıydı. Bir çift haki pantolon ve siyah bir Ralph Lauren polo tişört giymişti.
Dükkanın sahibiymiş gibi içeri girdi. Sanki daha birkaç gün önce onun kalbini umursamadan kırmamış gibi.
"Merhaba, Gelin," dedi o kusursuz, dişlerini örtmüş gülümsemesiyle. "Yalnız mısın?"
Kurdu hırlamaya başladı.
"Merhaba Taylor," dedi, arkadaşına dokunmak ve yatıştırmak için uzanarak. "Evcil hayvanım hariç, evet."
"Evcil Hayvan?" Tezgâhın üzerinden, artık kulakları geride, ayakta duran Vane'e baktı.
Taylor geri çekildi. “Orada sahip olduğun harika bir evcil hayvan. Onu sana baban mı verdi?”
"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Benimle esintiyi vurmaya gelmediğini biliyorum."
"Ben, şey, senin eşyalarını dışarıda buldum ve onlarla ne yapacağımı bilmek istedim."

Dışarıya baktığında, Taylor'ın kırmızı Alfa Romeo'sunun arkasına park etmiş, hareket halindeki küçük bir minibüs gördü.
"İki gün önce burada olması gerekiyordu."
Ona tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Evet, meşguldüm. Biliyorsun, aslında bir hayatım var.
Öfke hakim olurken gözlerini ona çevirdi. "Biliyor musun, ben de istiyorum."
"Evet," dedi gülerek. "Şeker yemek ve televizyon izlemek çok zaman alıyor."
Ona sitem dolu bir bakış attı. "Sen tam bir pisliksin. Sende ne gördüm?”
Kendini ona tanıtıyormuş gibi kollarını iki yana açtı ve gülümsedi. "Her kadının bende gördüğü şeyin aynısı bebeğim. Kabul et, ikimiz de seninle ilgilenen benim kadar iyi görünen başka bir erkeğe asla sahip olamayacağını biliyoruz.
Vane üzerine atladı.
"HAYIR!" Gelin tersledi ama çok geçti. Kurt çoktan Taylor'ın koluna yapışmıştı.
Taylor acıyla bağırdı.
Kurdu yakaladı ve geri çekti. Vane, sonunda Taylor'ın kolunu bırakırken vahşice havlayarak ve hırlayarak ona doğru gerindi.
Onu arka odaya çekti ve kilitledi.
Taylor kanayan kolunu yanına aldı. "Bu kadar. Kendinizi dava edilmiş sayın.”
"Denemeye bile kalkma," dedi, onun durduğu yere geri dönerken kendi öfkesi de kırılmıştı. "Benim mülkümdeydin. Polise beni tehdit ettiğini söyleyeceğim.”
"Evet, doğru, buna kim inanır ki?"
"Diğer iki istasyonda senden benim kadar nefret eden herhangi bir spiker."
Yüzü soldu.
"Evet, Taylor," dedi şeytanca. "Bu kasabadaki tüm küçük şişko hatunun kimleri tanıdığını hatırla.
Bulaşmak isteyeceğin son kişi benim."
Topuğunun üzerinde döndü ve dışarı çıktı.
Gelin onu takip etti ve nakliyecilere "Bokunu sokağa dök" diye bağırdığını duydu.
"Cesaret etme!"
"Yapın," diye hırladı adamlara.
Anında üzüntüsüne rağmen, nakliyeciler kamyonlarının arkasını açtılar ve kaldırıma kutular koymaya başladılar.
Gelin dehşete kapılmıştı. "Onu arkadaki daireme götürmen için sana üç yüz dolar ödeyeceğim."
Taşıyıcılar birbirlerine bir bakış attılar, sonra başlarını salladılar ve onun kapısına yöneldiler.
"Eşyalarını olduğu gibi sokakta bırakman için sana ne teklif ederse iki katına çıkaracağım."
Kutuları kaldırıma geri koydular.
"Seni inanılmaz piç!"

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra bir motosiklet kükreyerek onlara doğru gelirken kapattı.
Binici kaldırımdan atlayıp Alfa'nın önüne park ederken gelin kaşlarını çattı.
Binici miğferini çıkarır çıkarmaz kalbi küt küt atmaya başladı.
Bu Vane'di - tüylü olan değil.
Siyah deri bir ceket ve solmuş bir kot pantolon giymiş, yemek yiyecek kadar iyi görünüyordu.
Ve sert yakışıklılığı, Taylor'ın sevimli çocuk yüz hatlarını alay konusu yaptı.
Bride aralarındaki mesafeyi kapatırken Taylor onlara baktı. Vane ayağı yere koydu, sonra uzun, erkeksi bir bacağını bisikletin üzerine attı. Akıcı bir hareketle onu kendine çekti ve bir filmden fırlamış gibi öptü.
Merhaba, Gelin, diye soludu dudaklarına doğru.
Ona gülümsedi. "MERHABA."
"Bu da kim?" diye sordu.
Vane, Taylor'ı pek düşünmediğini söyleyen bir kez daha ona baktı. "Ben onun sevgilisiyim, sen de kimsin?"
Gelin, mutluluk içini delip geçerken dudağını ısırdı. Bunun için onu tekrar öpebilirdi.
"Ben onun erkek arkadaşıyım."
Ah, dedi Vane. "Sen keşmekeş herifsin." Bride'a baktı. "Bu zavallıyı dışarı attığını sanıyordum."
Taylor'a kötü bir bakış atmadan önce daha da geniş gülümsedi. "Yaptım ama geri geldi...
dilenme."
Vane, eşyalarını ve kutularını hızla kaldırıma yığan nakliyecilere omzunun üzerinden baktı. "Onlar ne yapıyor?"
Taylor'ın zulmü karşısında kesik kesik bir nefes aldı. Taylor onlara eşyalarımı çöp gibi sokağa bırakmaları için para ödüyor. Daireme götürmeleri için onlara ne ödemeye çalışırsam, o bunu iki katına çıkaracak."
Vane bundan pek memnun görünmüyordu. "Gerçekten mi?" Çenesini kaldırdı. "Hey Millet?"
Vane'e bakmak için durdular.
"Eşyalarını içeri alıp canının istediği yere koyması için on bin dolar."
En uzunları güldü. "Evet, doğru. Sende var mı?"
Vane onun yanından ayrıldı. Cep telefonunu kemerinden çıkarıp adama uzattı. "Bire basın, Wachovia çalar. Banka başkanı olan Leslie Daniels'ı isteyin ve ona banka ve hesap bilgilerinizi verin. Anında senin hesabına ya da istersen Western Union'a havale edecek."
Adam şüpheci görünüyordu ama Vane'in istediğini yaptı. Leslie'yi sorar sormaz gözleri şişti.
Diğer nakliyecilere baktı ve sonra çek defterini çıkarmak için kamyona gitti.
Vane ona göz kırptı.
Birkaç dakika sonra nakliyeci geri geldi ve telefonu Vane'e geri verdi.
"Senin Bay Kattalakis olduğundan emin olmak için seninle konuşmak istiyor."

Van telefonu aldı. "Hey, Les, benim... Evet, biliyorum." Dinlerken Taylor'a kızgın bir bakış attı. Sana ne diyeceğim. Onlar için on beş bin yap. Çok terbiyeli adamlara benziyorlar... Evet, tamam. Seninle sonra konuşacağım." Telefonu kapattı ve nakliyecilere baktı.
Yetkili kişi ona hayranlıkla başını salladı. "Tamam çocuklar, duydunuz Mr. Kattalakis. Hanımın eşyalarına dikkat edin ve onu istediği yere koyun."
Vane, Taylor'a ancak bok yiyen bir sırıtışla baktı. "Şimdi ikiye katlamak ister misin?"
Taylor onlara doğru yürümeye başladı ama Vane'in yüzündeki vahşi ifade bir adım geri atmasına neden oldu.
Taylor tiksintiyle dudağını bükerek onları tırmıkladı. "Şişman kaltağa hoşgeldin."
Gözünü kırpmasına fırsat vermeden Vane, Taylor'ı arabasının kaportasına fırlattı ve elini boğazına doladı.
Vane, Taylor'ın kafasını kaportaya vururken gelin onlara koştu.
Vane, dur lütfen! Biri polisi arayacak."
Vane hırlayarak gitmesine izin verdi. "Bir daha Bride'a hakaret edersen, yemin ederim boğazını koparırım ve seni bataklıktaki timsahlara yem ederim. Beni anlıyor musun?"
"Çılgınsın. Senin için arama emri çıkartıyorum."
Vane alaycı bir şekilde gülümsedi. "Lütfen dene. Tek yapmam gereken avukatım için telefonumdan ikiye basmak. Seni yıllarca o kadar takım elbiseyle tokatlayacağım ki mahkemeye giden torunların olacak."
Arabanın kaputundan aşağı sürünen Taylor gözlerini kıstı ama açıkça manevra yaptığını biliyordu. Nefesi kesildi, arabasının kapısını tuttu, bindi ve ciyaklayarak uzaklaştı.
"Hey bayan?" diye sordu. "Bunu nereye koyacağımızı bize göstermeye hazır olduğunda, lütfen bize haber ver."
Bride, kapıyı açıp onları arkadaki stüdyosuna gösterecek kadar Vane'den ayrıldı.
Geri döndüğünde, Vane'i binasının yan tarafına yaslanmış hareket halindeki minibüse bakarken buldu.
Kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Geldiğin zaman gelmene gerçekten çok sevindim."
Omzunda yatan boş bir bukleyle oyuncağa uzandı. "Ben de."
"Ben, şey... Taşıyıcılar için sana ödeme yapmam gerekecek."
"Merak etme. Bir hediye."
"Vane-"
"Merak etme," diye ısrar etti. "Sana paranın benim için gerçek bir değeri olmadığını söyledim."
Bunu yaklaşık on beş bin dolar diyebilmesi için ne kadar parası olması gerekirdi? Ve bu kadar zengin bir adam neden onunla takılıyor?
"Pekala, benim için değeri var ve sana hiçbir şey için mecbur olmak istemiyorum."
"Bana mecbur değilsin, Bride. Durmadan."

"Hayır, sana geri ödemek zorundayım."
"O zaman benimle yemek ye ve ödeşelim."
Ona başını salladı. "Sana borcunu ödemenin yolu bu değil."
"Tabiki öyle."
Cevap vermek için ağzını açtı, sonra diğer Vane'ini hatırladı. "Oh hayır, gidip kurdumu almalıyım. Kendi yanında olacak!
Vane'in sözleri üzerine beti benzi attı ama çoktan dükkânına geri döndüğü için bunu fark etmedi.
Nakliyecilerin onu görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı, sonra kendini bir kurt kılığına girerek arka odadaki dolaba geri attı.
Kapıyı açana kadar zar zor gelmişti.
"İşte buradasın, oğlum," dedi, onu okşamak için dizlerinin üstüne çökerek. "Seni buraya koymak zorunda kaldığım için çok üzgünüm. İyi misin?"
Burnunu nazikçe okşadı.
Ona sımsıkı sarıldı ve ardından ayağa kalktı. "Hadi bebeğim, tanışmanı istediğim biri var."
Vane onun sözleriyle dişlerini gıcırdattı. Nasıl olur da kendisiyle tanışabilirdi? Güçlüydü ama bu onun yeteneklerinin bile ötesindeydi.
Bunun yerine yarı açık kapıya fırladı ve onun gözden kaybolduğundan emin olana kadar koşmaya devam etti.
Gelin kurdunun peşinden koşarak gitti.
"Van!" diye seslendi, kapıya koştu. Hiçbir yerde izini göremedi.
"Sen aradın?"
Atladı, sonra arkasındaki insan Vane'i görmek için döndü. "Hayır kurdum..."
"Adı Vane mi?"
Yüzü kızarırken ağzını açtı. "Uzun Hikaye."
Ona sadece gülümsedi.
Aman Tanrım, kendini bu çıkmazlara nasıl soktu?
"Pekala, onun için endişelenmezdim. Eminim geri gelecektir."
"Umarım. Ona bir şekilde bağlandım.
Vane'in kalbi battı. Bu ona söylemesini istediği son şeydi. Ama gerçekte, o da ona bağlanmıştı. Delilik olan bir şey.
Aslında yapmak istediği şey onu kollarının arasına alıp o dudaklarından öpmek olmasına rağmen elini saçlarından çekti. Her iki yanı da giysilerini çıkarıp ona sürtmekten başka bir şey istemiyordu. Onun yumuşak teninin onunkine sürtündüğünü hissetmek. Onun etini diliyle tadın…
Gelin yüzündeki ifadeye yutkundu. Yutmak üzere olduğu bir pastaymış gibi ona baktı.
Hiçbir erkek ona bu kadar aç, muhtaç bir bakış atmamıştı. Onun yüzünden felç oldu.
"Hey bayan?"
Taşıyıcının çağrısına atladı. "Evet?"
"Yatağı nereye koymamızı istersin?"
Vane'e baktı. "Geri döneceğim, tamam mı?"

Onayladı. Onun yanından ayrıldı ve nakliyecilere giderken tüm yol boyunca onun ateşli, ağır bakışlarını üzerinde hissetti.
Vane, onun kendisinden uzaklaşmasını izlerken nefes almakta zorlandı. O kadın, hayatında gördüğü en güzel popoya sahipti. Ve saçını toplama şeklini hem seviyor hem de ondan nefret ediyordu.
Dalları aşağı sarkıyor, boynunu sıyırıyor, bu kışkırtıcı etin her santimini yalamak istemesine neden oluyordu.
Bütün kurtlar eşleriyle böyle mi hissederdi? Yoksa Bride'la ilgili bir şey miydi?
Kesin olarak bilmiyordu.
Ama şimdi onun yanında insandı.
Allah ikisinin de yardımcısı olsun.

4. Bölüm

Bride, tüm varlığı boyunca bir kez bile kendini bu kadar garip hissetmemişti. Bir kadın, onu hayatının en kötü anlarından birinden kurtaran bir adama ne dedi?

"Teşekkür ederim" onun için hissettikleri için çok yetersizdi. Onun için gerçekten bir kahramandı.

Daireden ayrıldı ve nakliyeciler eşyalarını boşaltmaya devam ederken mağazasına geri döndü.

İlk başta Vane'i hiçbir yerde görmedi. Gitmiş miydi?

Motosikleti hâlâ park ettiği yerde duruyordu.

Kaşlarını çatarak dükkânın içine baktı ve onu o sabah erken saatlerde gelen daracık elbiselere göz atarken buldu.

Onun dikkatini çeken şık siyah bir numarada duraksadı. Ağır ipekten yapılmıştı ve üst kısmı yularlıydı, Tabitha gibi yapılı birine çok yakışırdı.

İçgüdüsel olarak bu elbisenin Vane'in ona aldığı boncuklu gerdanlığı gerçekten havalandıracağını bildiği için onları bir anda sipariş etmişti. Başlangıçta iki öğeyi birlikte sergilemeyi planlamıştı.

Gelin kapıyı açtı ve ona doğru yöneldi. "Üzerinde denemek ister misin?" şakacı bir şekilde sordu.

Buna güldü. Tüm yüzü aydınlandı ve yeşil gözleri parladı. Merhametli, hiçbir erkek bu kadar yakışıklı olmamalı.

"Bunu kaldıracak dekolteye sahip olduğumu düşünmüyorum ve muhtemelen kıçımı gerçekten düzleştirir."

O güldü.

En büyüğünü çıkardı ve ona uzattı. "Öte yandan sen... güzel."

"Oh hayır," dedi soğuk ipeği eliyle düzelterek. "Benim için çok yapışkan. Ayrıca, kollarımı gösteren hiçbir şeyi sevmiyorum."

Onun sözleriyle kafası karışmış görünüyordu. "Neden?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Beni gerçekten bilinçli yapıyor.

Elbiseye baktı, sonra ona, sanki onu içinde hayal ediyormuş gibi. "Evet, muhtemelen haklısın. Çok fazla erkek sana bakar, o zaman onları incitmek zorunda kalırım.

O ciddiydi. Buna şaşıran Bride, elbiseyi ondan alıp rafa geri koyarken kaşlarını kaldırdı.

Vane, kokusu etrafını sararken onu yakından izledi. Onu o elbisenin içinde düşünmek...

Ondan o kadar etkilenmişti ki, elinden gelen tek şey burada durmak ve sıçramamaktı. Boynunun çıplak etine baktı, dudaklarını oraya bastırmak ve o nefis teni tatmak istiyordu.

Vahşi doğada, ona merhamet etmesi için yalvarana kadar onu kendine çekip öpmekte tereddüt etmezdi. Ama gördüğü insanlar öyle davranmıyordu. Kur yapma konusunda emin olmadığı protokoller vardı.

Ona doğru döndü.

Vane, onun onu ne kadar çok istediğini hissedebileceğinden korkarak bakışlarını kaçırdı. Ne kadar kararsızdı.
Onun krallığında ürkek bir kurt ölüydü. İnsan aleminde...
Korkak kazandı mı kaybetti mi?
Kahretsin, daha fazla dikkat etmeliydi.
"Peki, o akşam yemeğine ne dersin?" diye sordu, ürkek ve güçlü arasındaki orta yolu deneyerek. "Taşıyıcıları düzeltip geri gelmen için sana birkaç saat vermemi ister misin?"
Dudağını ısırdı. "Bilmiyorum."
"Lütfen?"
Başını salladı, sonra güzelce kızardı.
Açıklayamadığı bir nedenden dolayı içinden zaferle inleyen bir duygu geldi. Askıdaki elbiseye uzandı ve eteğini çıkardı. "Bunu giyer misin?" umutla sordu.
Bride şüpheyle baktı ama yüzündeki ifade ona uzanmasına neden oldu. Şimdiye kadar ona çok iyi davranmıştı...
"Yalnızca bana gülmeyeceğine yemin edersen."
Bakışları onu yakıyordu. "Sana asla gülmem."
Sözlerinin derin içtenliği karşısında içini kaplayan şiddetli titreme karşısında yutkundu. Gerçekten kendi iyiliği için fazla seksiydi. "Tamam aşkım. Ne zaman döneceksin?”
Cep telefonundan saate baktı. "Altı?"
"Bu bir randevu."
Yüzündeki tatmin olmuş ifade, ona alışılmadık bir heyecan gönderdi. Gelin, yapma. İhtiyacın olan son şey kalbini Bay Bodacious tarafından kırmaktır.
Belki o farklı olurdu.
Ya da belki daha kötü olacak.
Şansını denemeden bilemezdi.
Derin bir nefes alarak elbiseyi elinden aldı. Gelin McTierney hiçbir zaman çekingen bir kadın olmamıştı. Nadiren, örneğin Taylor'ın onu kullanmasına izin verdiğinde olduğu gibi, aptalca davranmıştı ama asla korkak değildi. Gelin hayatla kafa kafaya karşılaştı ve Vane ile korkmayacaktı. "Saat altı," diye tekrarladı.
"Yakında görüşürüz," dedi Vane. Eğildi ve yanağına son derece iffetli bir öpücük kondurdu.
Buna rağmen, onu tam bir okşama kadar ısıttı. Bride, onun dükkânından çıkışını izledi.
Dışarıda, güneş gözlüklerini takmadan önce ona bakmak ve gülümsemek için durdu.
Onun muhteşem görüntüsü karşısında tıslayarak, onun bisikleti çalıştırmasını, sonra kaldırımdan sokağa doğru sürmesini izledi.
"Ah, lütfen, Vane," diye fısıldadı alçak sesle. "Benim de kalbimi kırma."
Gelin elbiseyi soyunma odasına götürdü ve Vane'in burada çıplakken ne kadar güzel göründüğünü hatırlamamak için elinden geleni yaptı. Onun

içinde ne kadar iyi hissetmişti. Onu kollarında nazikçe sallarken yüzündeki üstün tatmin ifadesi.
Elbiseyi astı ve ona aksesuar bulmaya gitti. Onu nereye götüreceğini bilmiyordu ama bu onu öldürürse elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

* * *

Vane, Ash'i bıraktığı oyuncak bebek mağazasına geri döndü.

Bir randevusu vardı.
Gelin ile.
Panik çoktan başlamıştı. İnsanlar bir randevuda seks dışında ne yaptılar? Barda birbirleriyle etkileşime giren insanlar görmüştü ama bu karşılaşmalar kurtların yaptığına benziyordu. Biri gelir, etrafa bakar, talep etmek istedikleri ortağı bulur ve onları becermek için eve götürürdü. Dev daha ilk geceden ona insan dünyasının normalde böyle çalışmadığını söylemişti. Sanctuary'deki bazı şeylerin farklı olduğunu.
Gelen diğer, daha bastırılmış insanlar zaten birbirleriyle çıkıyor ya da evleniyordu. Genelde iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlardı... tabii kavga etmiyorlarsa. Ama Vane onlara hiçbir zaman çok fazla ilgi göstermemişti. Bir insanı kendisinden gerçekten “sevdirmeye” çalışmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hayatının son dört yüz yılını ya kardeşlerini tehdit edenleri öldürerek ya da geri kalanları korkutup kaçırmaya çalışarak geçirmişti. Bride'ın, eşi olmayı kabul edecek kadar ona aşık olmasını sağlayan şey nedir?
Bisikletini bir yan sokağa park ettikten sonra yardım istemek için Liza'nın evine gitti.
Vane, Liza ile konuşurken oyuncak bebek koleksiyonuna göz atan iki kadının bulunduğu ön odaya girerken tereddüt etti. Kadınlardan biri, yüzünde yara izi olmaması dışında Tabitha'nın tıpatıp aynısıydı.
Kyrian Hunter'ın karısı Amanda olmalı. Vane'in yolları eski Kara Avcı ile zaman zaman kesişmişti ama karısıyla hiç tanışmamıştı. Marissa, Amanda'nın kollarında annesinin saçlarıyla oynuyordu. Diğer kadın, kısa boylu esmerdi, gayet iyi biliyordu. O, ona hiçbir şeyin işe yaramayacağını söyleyip duran insan psikoloğu Dr. Grace Alexander'dı.
Fang yardım edilmeye hazır olana kadar kardeşine yardım et. Amanda cümlesini yarıda keserken Grace oğlunu kollarına aldı.
Üç kadın da dönüp kapının hemen içinde tereddüt eden Vane'e baktı.
"Hâlâ arkada," dedi Liza, sanki onun kimi aradığını biliyormuş gibi.
"Teşekkürler."
Arka odaya doğru ilerlerken, Liza'nın Amanda'ya kendisinin kim ve ne olduğunu açıkladığını duydu.
Vane perdelerin arasından geçerek iblisin gittiğini ve Kyrian, Nick Gautier ve Julian Alexander'ın Ash ile konuştuğunu gördü.
Nick'i, genç insanın annesi Cherise'i görmek için Sığınağa geliş sayısından tanıyordu. Nick tuhaftı ama Kara Avcılara hizmet ettiğinden ve onlar da

annesini sevdiklerinden, ayılar ona yavrularından biri gibi davrandılar. Kyrian, Julian'dan biraz daha uzundu ve bir ton daha koyu sarı saçları vardı. Çoğunlukla insan olmalarına rağmen bu iki adam, Vane'in onlara saygı duymasını sağlayacak kadar yetki ve beceriye sahipti.
"Naber kurt?" Ash, oyuncak bebek parçaları ve kumaşlarla dolu bir çalışma masasına yaslanırken sordu. Ash poposunu poposuna yaslamış, bacaklarını önünde uzatmış ve ellerini uzun, sıska vücudunun iki yanında birleştirmişti. Nick, Julian ve Kyrian onunla Ash'in arasında yarım daire şeklinde duruyorlardı.
Vane tereddüt etti. Halkla istişare fikrinden hoşlanmamıştı ama adamlardan ikisi modern zaman kadınlarıyla evli olduğundan ve Nick'in çokça çıktığı bilindiğinden, belki ona yardım edebilirlerdi.
"Çıkma tavsiyesine ihtiyacım var. Hızlı."
Ash tek kaşını kaldırdı. "İşe yaramazım. Hiç binmedim."
Üç insan ona bakmak için döndü.
"Ne?" Ash savunmaya geçerek onlara sordu.
Nick gülmeye başladı. "Ah dostum, bu paha biçilemez. Bana yüce Acheron'un bakire olduğunu söyleme?"
Ash ona komik bir bakış attı. "Evet, Nick. Ben zambak beyazıyım."
"Bir randevu olmadan hayatın üstesinden nasıl geldin?" Kyrian, Ash'e sordu.
Ash ters ters, "O zamanlar sorun değildi," dedi.
"Evet, şey, bu benim için ciddi bir sorun," dedi Vane onlara yaklaşarak. "Julian, karınla nasıl tanıştın?"
Julian omuz silkti. "Kardeşim seks tanrısı beni iki bin yıl boyunca lanetledi. Grace doğum gününde sarhoş oldu ve beni bundan vazgeçirdi.
Van gözlerini devirdi. "Bu işe yaramaz. Kyrian mı? Senden ne haber?"
"Amanda'ya kelepçeli uyandım."
Vane bununla çalışabilir. "Yani bir çift kelepçe almam gerekiyor?"
Ash sırıtarak, "İlk buluşmada değil," dedi. "Onu kelepçelersen ölesiye korkutursun."
Kyrian alay etti. "İlk buluşmada benim için işe yaradı."
Ash ona bıkkın bir bakış attı. "Deli bir Daimon'un ikinizi öldürmesi de öyle. Ama Vane'in o yola gitmek istediğini sanmıyorum."
"Peki siz kurtlar bugüne kadar ne yaptınız?" diye sordu.
"Biz çıkmıyoruz," dedi Vane. "Bir kadının mevsimi geldiğinde, onun için savaşırız ve sonra ona kimin bineceğini o seçer."
Nick ağzı açık kaldı. "Dalga mı geçiyorsun? Ona yemek ısmarlaman gerekmiyor mu? Onunla konuşmak zorunda bile olmadığını mı söylüyorsun?
Acheron'a döndü. "Dayam, Ash, beni bir kurt yapın."
Ash, "Kurt olmaktan hoşlanmazsın, Nick," dedi. "Çiğ et yemen ve dışarıda uyuman gerekir."
Nick omuz silkti. "Bana tipik bir Mardi Gras gibi geldi."
"Başka ne?" diye sordu Vane, Nick'in Mardi Gras alışkanlıklarını okumasını yarıda keserek.
"İnsanken ne yaptınız?"

Kyrian cevap vermeden önce düşündü. "Bizim zamanımızda," dedi Julian'a bakarak, "kadınları araba yarışlarına ve oyunlara götürürdük."
Ah Tanrım, dedi Nick. "Siz zavallısınız. Araba yarışı, kıçım. Öne çıktı ve kolunu Vane'in omuzlarına doladı. "Pekala, beni dinle kurt. Havalı kıyafetler alırsın ve onu bir sürü parayla etkilersin. Onu yemek için iyi bir yere götürmelisin. Chartres'ta ikiye bir akşam yemeği yiyebileceğiniz bir yer var..."
"Nicky!"
Hepsi perdelerin arasında durup onlara dik dik bakan Amanda'ya bakmak için döndüler.
"Ne?" diye sordu.
"Ona nasıl çıkacağını söylemeye cüret etme." Amanda gelip kızını Kyrian'a teslim etti. "Burada Bay Suave'in bir kadınla nadiren iki kez çıktığını fark ettiniz mi hiç?
Bunun bir nedeni var."
Grace onlara katılırken dilini şaklattı. "Yemin ederim, hepsine basit bir flört kursu almalıyız. Herhangi birinizin evlenmesi bir mucize."
Julian karısına şeytani bir sırıtış sundu. "Şikayet ettiğini duymadım ne zaman-"
Eliyle ağzını kapattıktan sonra oğlunu kucağına aldı. "Başınızı daha fazla belaya sokmadan önce ikiniz evinize gidin."
"Ve sen," dedi Amanda Ash'e, "daha iyi bilecek kadar yaşlı ve bilgesin."
Ash, "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi ama gümüşi gözlerinde inkarını yalanlayan bir parıltı vardı.
"Evet, doğru." Amanda onu kapıya doğru itti.
Ash sanki kadınlardan çok eğleniyormuş gibi sallana sallana dışarı çıktı.
Nick onun peşinden koşmaya başladı ama Amanda onun kolunu tuttu.
"Sen burada bekle."
"Neden?" diye sordu.
Amanda gömleğinin cebinden bir dizi araba anahtarı çıkardı. "Çünkü bu gece arabanı Vane'e ödünç vereceksin."
"Cehennem gibi. Ne zamandan beri bir kurt bir Jag kullanabilir?"
Grace, Vane'e baktı. "Sürebilir misin?"
"Evet."
Grace, "Öyleyse halledildi," dedi. Nick'e döndü. "Jag'ı araba yıkamaya götürün ve Tanrı aşkına içindeki McDonald's Happy Meal kutularını temizleyin."
Hey, dedi Nick, yüzü kırgındı. "Bu düşük bir darbe. O kutular koleksiyon ürünü."
Grace onu görmezden geldi. Randevunuz ne zaman? Vane'e sordu.
"Altı."
Amanda anahtarları Nick'e verdi. "Tamam, Nick, beş buçukta arabayı evde hazırla."
"Ama ama-"
"Ama yok, sadece yap."

Nick'i zorla kapıdan çıkardılar, sonra elleri kalçalarında Vane'e bakmak için döndüler.
Vane'in kaz olmaması iyi bir şeydi. Buna rağmen, iki kadın ona öyle baktığında kendini tamamen pişmiş hissetti. İçinde belirgin bir his vardı.
"Elbette. Bir insanla çıkmak ister misin?" Amanda sordu.
Onayladı.
"O zaman bizimle gel ve iyi dinle."

* * *

Gelin saatini kontrol etti. Burunda altıydı ve Vane'den hiçbir iz yoktu.

"Burada olacak," dedi kendi kendine, çenesinin altında bir şey görmemeye çalışarak aynada saçını ve makyajını tekrar kontrol ederken.
Olsaydı üstünü değiştirmek isteyecekti ve Vane'in beğendiği dekolteli, dekolteli elbiseyi giymek için cesaretini toplaması uzun zamanını almıştı.
Vane'den hiçbir iz bulamamak için dairesinin ön kapısını açtı. Kurdu, ona kaçtığından beri geri gelmemişti.
Bunun kötü bir işaret olmadığını umuyordu.
"Kendine gel," dedi kendi kendine. Yıllardır bu kadar gergin olmamıştı.
Ama zaten bir erkek için bu kadar deli olmamıştı...
Durmadan.
Birisi kapısının önünde korna çaldı.
Gelin orada rölantide duran gümüş renkli Jaguar'a kaşlarını çattı. O Vane'in arabası mıydı? Çantasını aldı, kapıyı kilitledi ve sürücü koltuğunda tanımadığı bir adam görmek için avluyu geçti.
"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.
Kendi yaşlarında, yüzünde yaklaşık bir günlük sakal uzamış olan adam son derece yakışıklıydı. Üzerinde pejmürde mavi bir Hawai gömleği vardı, koyu kahverengi saçları ve sevimli bir sırıtışı vardı.
"Gelin misin?" O sordu.
"Evet."
Arabadan indi ve ona bir çift güzel mavi göz göstermek için güneş gözlüklerini çıkardı. Nick Gautier, dedi elini ona uzatarak. "Ben senin şoförünüm, bir nevi."
Şoförüm mü?
“Evet, Vane bağlandı ve bana kıçımı kaldırıp restorana beklemeden zamanında vardığından emin olmamı söylediler. Seninle orada buluşacağını söyledi.”
Nick arabanın yolcu tarafına yürüdü ve onun için kapıyı açtı.
Gelin içeri girip elbisesini düzeltirken, Nick diğer tarafa geçti.
"Vane için mi çalışıyorsun?" diye sordu, kapıyı çarparak kapatırken.
Nick yüksek sesle güldü. "Hayır. Ama patronumun karısıyla tartışmamayı öğrendim. Çok hoş ve tatlı görünebilir, ama onu kızdırdığında iğrenç bir şey oluyor. Amanda bunu yapmamı söyledi, bu yüzden burada onu kızdırmıyorum.

Arabayı geri vitese attı ve kendi etrafında döndürüp gaz pedalına basarken neredeyse ona kırbaç darbesi vuracaktı.
Gelin birdenbire Nick'le arabada olma konusunda ikinci kez düşündü. Garip bir adamdı.
Kim araba süremezdi.
Onları birkaç blok öteye, artık trafiğe açılmış olan Royal Caddesi'ne sürdü ve Brennan's Restaurant'ın önünde durdu.
Bride, Nick'in tekrar dışarı çıkıp onun için kapıyı açmasını bekledi ama Nick bunu yapmadı.
En kısa sürede sizinle içeride buluşacağını söyledi.
"Tamam aşkım." Kendini dışarı attı.
Nick kaldırıma çıktığı anda lastikleri gıcırdayarak havalandı.
Tamam... Yapacak başka bir işi olmalı.
Bride boncuklu şalını çıplak omuzlarına dolayıp Vane'den bir işaret bekleyerek etrafına bakındı.
Bir tane yoktu.
Cesaretini toplayarak kapıyı açtı ve içeri girdi. Beyaz bluz ve siyah etek giymiş genç bir kadın, maître d'standındaydı. "Size yardım edebilir miyim?"
“Hmm, evet. Akşam yemeği için burada biriyle buluşacaktım. Vane Kattalakis.”
Kız defterine baktı. "Üzgünüm, o isimde biri için rezervasyonumuz yok."
Gelinin kalbi battı. "Emin misin?"
Kadın yüzünü ona çevirmek için defteri çevirdi. "K ile, değil mi?"
Gelin isimleri taradı. Tanıdık bir isim görünce midesi daha da bulandı. Taylor Winthrop.
Tam orada, fuayede ölmek istedi. Brennan's en sevdiği restorandı ve Taylor onu buraya getirmeyi reddetmişti. Her zaman onun için çok pahalı olduğunu ve bu kadar parayı tek bir öğüne harcamayı göremediğini söylerdi.
Demek istediği, onu onun için harcamak istemediğiydi.
O bir aptaldı.
"Teşekkür ederim," dedi Bride, uzaklaşarak. Ne yapması gerektiğini tartışırken ellerini şalının içinde topladı.
Birdenbire kendini yeniden on beş yaşında gibi hissetti, balo randevusunun gelmesini bekliyordu.
Hiç sahip olmadı.
Alacak başka birini bulmuştu ve ona söyleme zahmetine bile girmemişti.
Ertesi gün bir arkadaşından öğrenmişti. Ve Tabitha öğrendiğinde, adamın pantolonuna sıvı ısı ve iç çamaşırına da zehirli sarmaşık iksiri koymuş.
Gelin, Tabitha'yı bunun için bugüne kadar sevdi.
Ama bu gece durumu iyileştirecek bir Tabitha yoktu. Elbette Vane bu kadar acımasız olmazdı.
Yapar mıydı?
Bunların hepsi bir çeşit tuzak mıydı?
Hayýr. O burada olurdu.

Karnı düğümlenmişti, kapı açılmadan önce tam on dakika bekledi. Gelin, Vane'i görmeyi umarak döndü. Bunun yerine, uzun boylu, siyah saçlı bir kadınla Taylor'dı. Aşırı güzel değildi ama kadının tuğladan bir evin vücudu vardı.
Taylor onu görür görmez ayağa kalktı.
Bride, Vane'le daha önceki karşılaşmasından gözlerinin morarmış olduğunu görünce küçük, şeytani bir tatmin duydu.
Onu alayla tırmıkladı. "Ailenle burada mı buluşuyorsun, Bride?"
"Hayır," dedi. "Randevumu bekliyorum."
Eğilip kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Bride'a baktı ve güldü.
Bride o an kendini o kadar küçük hissetti ki restorandan kaçmamak için elinden gelen tek şey buydu. Ama ona tatmin vermeyi reddetti.
Restoranın arka tarafından bir erkek garson yaklaştı. "Size yardımcı olabilir miyim, efendim?"
"Evet, Taylor Winthrop için iki kişilik rezervasyonumuz var. Ve bize romantik, tenha bir masa verdiğinden emin ol.
Şef garson ismini listeden kontrol etti ve başını salladı. "Birkaç dakika sürecek, Mr.
Winthrop.
Taylor adama bir bahşiş verdi. Şef garson ona döndü. "Size yardımcı olabilir miyim, madam?"
Yüzünün ısındığını hissetti. “Rezervasyonlarımızda bir karışıklık oldu. Randevumun gelmesini bekliyorum.”
Taylor ona gülerken adam tekrar başını salladı. Yanındaki kadına, "Eziklerle çıktığın zaman böyle olur," dedi.
Bride'ın ilk içgüdüsü hakarete karşılık vermek oldu ama gerçekte Taylor'ın ödül randevusu için üzüldü. Zavallı kadın nasıl bir yılanla yemek yediğini bilmiyordu.
Kadının asla öğrenmemesini umuyordu.
Gelin şalını omuzlarının üzerine kadar çekti ve üç kat daha utangaç hissetti. Tabii ki, Taylor ve sevgilisinin ona bakıp, fısıldayarak ve sonra gülmeleri yardımcı olmadı.
Ölmek istedi.
Tam gitmek üzereyken, sonunda kapı açıldı ve içeri Vane girdi.
Yıkıcıydı. Siyah bir Armani takım elbise giymiş, siyah gömleğinin yakasını açık bırakmış, bronzlaşmış boynundaki güçlü tendonları ortaya çıkarmıştı. Abanoz rengi gözlerinin yeşilini gerçekten ortaya çıkarmıştı. Koyu, dalgalı saçları dağılmıştı ve yüzü yeni traş olmuştu.
Hiç bu kadar tehlikeli görünmemişti. Daha çekici.
Daha seksi.
Gelin, Taylor'ın sevgilisinin onu görünce derin bir nefes aldığını duydu. Vane'in kadına bakmasını yarı yarıya bekliyordu. Yapmadı. Gözleri sadece onun üzerindeydi.

Doğruca yanına gitti, büyük sıcak ellerini onun omuzlarına koydu ve onu yanağından hafifçe öptü. Onun ve tıraş losyonunun erkeksi kokusunu içine çeker çekmez eridi.
Mırıldanmamak için elinden gelen tek şey buydu.
"Neden kapıda bekliyorsun?" diye sordu hafifçe geri çekilirken.
“Rezervasyonumuz yok.”
Vane ona kaşlarını çattı. “Asla çekincelerim yok. Onlara ihtiyacım yok. Elini tuttu ve onu tezgaha götürdü.
Maître d' anında ortaya çıktı. "Bay. Kattalakis," dedi gülümseyerek. "Seni tekrar görmek çok güzel."
"Merhaba Henri," dedi Vane, kolunu Bride'ın beline dolayarak. "Masam hazır mı?"
Henri'nin bakışları Bride'a dönünce gülümsemesi soldu. Anında pişman oldu. Ah, onun senin randevun olduğunu fark etmemiştim. Dedi ki..." Bride'a döndü. "Hanımefendi, bekletildiğiniz için lütfen en derin özürlerimi kabul edin. Seni burada oturmadan bırakan Tiffany miydi? O yeni, ama bunun için onu anında azarlatacağım.
"Sorun değil," dedi, kalbi rahatlamayla çarparken Vane'e mutlu bir şekilde gülümseyerek.
"Emin misin?" diye sordu.
"Evet. Bu onun hatası değildi.
Henri rahat bir nefes aldı. Onunla yine de konuşacağım ve bu bir daha asla olmayacak. Sana söz veriyorum."
Taylor'la olan kadın yüksek sesle ofladı. "Neden beklemeden masa alıyorlar, Taylor?
Televizyonda yok.”
Vane, ikisini birden susturan keskin bir bakışla onlara döndü.
"Lütfen beni takip edin," dedi Henri. "Teras masanız sizi bekliyor."
Henri onları restoranın içinden geçirirken Bride omzunun üzerinden Vane'e baktı. “Nasıl bu kadar iyi hizmet alıyorsunuz?”
"Kral olmak güzel," dedi ellerini ceplerine sokarken omuz silkerek. "Para konuşur ve çok para şarkı söyler ve dans eder."
Evet, ama yine de…
Aşağıdaki güzel avluya bakan üst kattaki köşe masasına götürüldüler. Çiçekli faunanın nefes kesen bir manzarası vardı. Henri, ona doğru koşan Gelin için bir sandalye uzattı.
Vane cüzdanını çıkardı ve birkaç yüz dolarlık banknotu Henri'ye uzattı.
"Bana bir iyilik yap. Aşağıdaki adam... Taylor. Ona evdeki en kötü masayı ver.”
Henri'nin gözleri eğlenceyle dans etti. "Sizin için Bay Kattalakis, her şey."
Henri uzaklaşırken Vane koltuğuna oturdu.
"Çok ayıp ettin," dedi cilveli bir gülümsemeyle.
"Geri almamı ister misin?"
"Zorlu. Ben sadece bunun kötü olduğunu belirtiyordum.”

"Ne söyleyebilirim? Ben sadece büyük, kötü bir kurdum.” Vane onun elini avucunun içine aldı ve o tuhaf işaretin olduğu avucuna tatlı, sevecen bir öpücük kondurdu. Bunu fark etmemiş gibi görünmesi biraz tuhaftı. "Yiyecek kadar iyi görünüyorsun."
Yüzünde sıcaklık patladı. "Teşekkür ederim. Sen de oldukça nefis görünüyorsun.”
"Geç kaldığım için üzgünüm," dedi, ceketinden tek bir kırmızı gül çıkarıp ona uzatırken. Takım elbisemi hazırlamaları düşündüklerinden biraz daha uzun sürdü.
Randevumuz için yeni bir takım elbise mi aldın?
"İyi evet. Ben gerçekten takım elbiseli bir adam değilim. Ben daha çok doğal bir canavarım.
Siyah ceketli ve kravatlı iki garson masaya geldi. Biri daha yaşlı, seçkin görünüşlü bir beyefendiydi ve kısa boyu, aksanı ve rengiyle Bride onu bir Cajun sanabilirdi. Diğeri yirmili yaşlarının başında daha genç bir adamdı.
"Bay. Kattalakis," diye selamladı yaşlı olanı. "Bir değişiklik olsun diye seni şirkette görmek ne güzel."
Vane ona ateşli, yakıcı bir bakış attı. "Evet, güzel, değil mi?"
"Her zamanki şarabınızı ister misiniz?" garson sordu.
"Elbette."
Bride'a baktılar.
Evian, lütfen.
"Biraz şarap ister misin?" diye sordu.
"Hayır, su iyidir. Gerçekten mi."
Garsonlar içeceklerini almaya giderken kaşlarını çattı.
Gelin menüsünü aldı ve Vane'in kendi menüsüne bakma zahmetine girmediğini fark etti. "Buraya ne sıklıkla gelirsin?"
Omuz silkti. "Haftada birkaç kez. Gerçekten iyi bir kahvaltıları var ve ben onların Bananas Foster'ına bağımlı oldum. Senden ne haber? Hiç buraya gelir misin?”
Taylor ve onun randevusu ve Taylor'ın onu buraya getirmeyi reddetmesi düşüncesiyle hissettiği acıyı bastırdı. "Uzun zamandır yemedim ama evet, yemeklerini seviyorum."
Vane bununla rahatlamış görünüyordu.
Gelin menüyü okumaya çalıştı ama gözlerini ondan ayırmadığı için zor oldu. Ona davranış biçiminde son derece hayvansı ve güçlü bir şey vardı. Onu nasıl izlediğini.
Gurur vericiydi ve aynı zamanda neredeyse korkutucuydu.
Ona baktı. "Ne?"
"Ne?" geri sordu.
Neden bana bakıyorsun?
Elimde değil. Senin gerçek olmamanı bekliyorum."
Sözleri onu yere serdi.
Garsonlar içecekleriyle geri döndüler. "Şimdi sipariş vermeye hazır mısın?"

Bride menüsünü masaya koydu. "Ben peynirsiz Brennan salatası alayım lütfen."
Yazdı.
"Ve?" diye sordu.
Gelin ona baktı. "Ve ne?"
"Başka ne yiyorsun?"
"Sadece salata."
Vane kaşlarını çattı. "Bernie," dedi garsona. “Bize bir dakika izin verir misiniz?”
"Tabii, Bay Kattalakis. Acele etmeyin."
Vane öne eğilmeden önce onlar gidene kadar bekledi. "Aç olduğunu biliyorum, Gelin. Öğle yemeğinde ne yedin? Yarım şarküteri sandviçi?”
Sorusu onu şaşırttı. "Bunu nasıl bildin?"
"Midenizin guruldadığını duyduğum için bu bir tahmindi."
Elini karnının üzerine koydu. "Bu kadar iğrenç olduğumu fark etmemiştim."
Ona homurdandı. Bride pek insani olmayan bir ses duyunca gergin bir şekilde kıpırdandı.
"Bak, Gelin," dedi, sesi derin ve yankılıydı. "Sana karşı dürüst olacağım. Bu gece ne yapacağımı bilmiyorum, tamam mı? Daha önce hiç kimseyle çıkmadım ve bana kadınların yemek için güzel bir yere götürülmeyi sevdikleri söylendi. Grace ve Amanda kendim olmam ve seni etkilemeye çalışmamam gerektiğini söylediler. En sevdiğim restorandayız ama burayı beğenmediysen başka bir yere gidip istediğin bir şeyi yiyebiliriz.”
Gelinin gözleri, onun sözleri ve ne anlama geldikleri karşısında yaşardı.
"Birine benimle nasıl çıkacağını mı sordun?"
Derin bir nefes verdi ve kenetlenmiş ellerine baktı. "Harika. Şimdi seni yine üzdüm. Üzgünüm. Bu gerçekten kötü bir fikirdi. Seni eve götüreceğim ve beni gördüğünü unutabilirsin.
Uzandı ve elini avuçlarının içine aldı. "Tamam, birbirimize karşı dürüst olduğumuza göre. Ben de ne yaptığımı bilmiyorum. Bir hafta önce ne istediğimi biliyordum. Oldukça başarılı bir işletme sahibiydim, aptalca sevdiğimi düşündüğüm ve bir gün evlenmeyi planladığım bir adamla çıkıyordum.
"Bir öğleden sonra, tüm hayatım paramparça oldu ve sonra birdenbire bu harika adam parlak zırhlı efsanevi bir şövalye gibi ortaya çıktı. O muhteşem, dolu ve bana tüm doğru şeyleri söylüyor. Bana uçabileceğimi hissettiriyor ve her ortaya çıktığında her şeyi daha iyi hale getiriyor. Buna alışkın değilim, tamam mı? Ve kendimi bubi ödülü gibi hissettirecek kadar inanılmaz derecede seksi bir adamla birlikte olmaya alışkın değilim.
"Bence sen çok güzelsin, Gelin."
"Görmek!" dedi ona doğru işaret ederek. "İşte yine mükemmel olmaya başladın. Bence kafanı muayene ettirmen gerekiyor.”
Bundan son derece rahatsız görünüyordu.
Gelin geri çekildi ve dik oturdu. "Tamam, bunu tekrar deneyelim." Elini ona uzattı. “Merhaba, ben Gelin McTierney. Tanıştığımıza memnun oldum."

Yüz ifadesi, kafasının incelenmesine ihtiyacı olanın kendisi olduğunu düşündüğünü söylüyordu. Elini avucunun içine aldı. “Merhaba, ben Vane Kattalakis ve açlıktan ölüyorum. Benimle akşam yemeği yemek ister misin, Gelin?”
“Evet, Vane. İsterim."
Ona gülümsedi. "Tamam, şimdi burası seks hikayelerini paylaştığımız kısım mı?"
Gelin kahkahayı patlattı - o kadar yüksek sesle ki yakındaki birkaç kişi ona bakmak için döndü.
Ağzını kapatarak ona baktı. "Ne?"
"Nick bir kadını tanımak için bunu yapman gerektiğini söyledi."
"Nick?" inanamayarak sordu. "Pürüzsüz gömlek giyen, bir-kağıt-çuval-yolumu-kuramıyorum-Nick?"
Vane'in gözleri karardı. Tehlikeli. "Seni alırken seni gücendirdi mi? Sözü söyle, onu öldürürüm.”
Hayır, ama senin yerinde olsam, ondan flört tavsiyesi almazdım sanırım.
"Neden? Her zaman kadınları alır.
"Evet ama hiç saklıyor mu?"
"Şey... hayır."
"Öyleyse onun tavsiyesine kulak asma."
"Tamam aşkım." Vane, yakınlarda bekleyen garsonlara işaret etti. Chateaubriand Bouquetière'i benimle paylaşmak ister misin? İki kişilik olması gerektiği için, tek başıma mideye indirdiğimde biraz korkuyorlar.”
Sözleri üzerine gülümsemesini geri aldı. "Çok isterim."
Bernie dönerken Vane yukarı baktı. "Aperatif olarak iki Crêpes Barbaras ile başlayacağız, ardından chateaubriand Bouquetière."
"Çok iyi, Bay Kattalakis. Çok güzel."
Vane onlara menüleri verdi, sonra öne doğru eğildi. "Tatlı için de yer ayırmayı unutma."
"Tutabilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğim. Hepsini yiyebilecek bir kadın istiyorsan, arkadaşım Tabitha ile çıkmalısın.
Elini tekrar eline aldı ve tarif edilemeyecek kadar değerliymiş gibi masaj yaptı. "Tatha ile çıkmak istemiyorum," dedi elini onun pürüzsüz yanağına koyarak. "Ben sadece seninle olmak istiyorum."
Bride hayatı boyunca hiç böyle hissetmemişti. Onun yanında kendini çok çekici hissediyordu. Çok kadınsı.
Bir şekilde onu minyon hissettirmeyi bile başardı.
Peki senin gibi bir adamın daha önce hiç randevusu olmadı mı?
Vane, sorusuna nasıl cevap vereceğini düşünürken bir yudum şarap aldı. Ona yalan söylemek istemiyordu ama ormanda büyümüş, diğer kurtlarla birlikte inlerde uyuyan bir kurt olduğunu tam olarak söyleyemezdi.
Bu onu biraz korkutabilir.
"Bir tür komün içinde büyüdüm."

Şimdi gergin görünüyordu ve ona köşeye sıkıştırılmış bir tavşanı hatırlatıyordu. “Nasıl bir komün? Param için beni kaçırıp beynimi yıkayacak olan dindar kaçıklardan değilsin, değil mi?”
Van başını salladı. Bu kadının tuhaf fikirleri var. "HAYIR. Kesinlikle hayır. Çoğu insanın büyümediği bir şekilde büyüdüm. Senden ne haber?"
Burada büyüdüm. Annem ve babam da veteriner. Lisede tanıştılar ve mezun olduklarında evlendiler. Gerçekten anlatacak pek bir şey yok. Çok normal, ortalama bir hayatım oldu.”
Vane böyle bir şeyi hayal etmeye çalıştı. Sihire, elementlere ve hatta zamanın kendisine hükmedebilecekleri kendi dünyasında, normalin pek bir önemi yoktu. Bir bakıma, Bride'ın imkansızın gerçek olmadığı insan dünyasını kıskanıyordu. "Bu güzel olmalı."
"Oldu." Suyundan bir yudum aldı. "Peki, ailen ne iş yapıyor?"
"Birbirinizi öldürmenin yaratıcı yollarını bulun." Vane ağzından uçarken irkildi.
Bunu söylemeye o kadar alışmıştı ki, bunu kendi ağzından duyana kadar düşünmedi.
"Hayır, gerçekten."
Vane rahatsız bir şekilde uzağa baktı.
Şaka yapmadığını anlayan gelinin çenesi gevşedi. "Bunu neden yapsınlar?"
Vane cevap vermeden önce biraz kıvrandı. "Uzun Hikaye. Ben doğduktan kısa bir süre sonra annem kaçtı ve babam ölmemi istiyor, işte buradayım... Seninle."
Bunun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. "Bu... um... bu aile deliliği, kalıtsal değil, değil mi?"
"Öyle görünmüyor," dedi ciddi bir şekilde. "Ama beni korkutursa, beni vurmaktan çekinmeyin."
Bunu kastetmiş olup olmadığından emin değildi. Bu yüzden, aniden halka açık bir yerde oldukları için minnettar olarak konuyu biraz daha güvenli bir şeye değiştirmeye karar verdi. "Nasıl bu kadar çok paran var? Az önce söylediklerinden sonra, onu sana ailen vermedi, değil mi?”
"HAYIR. yatırım yapıyorum. Bazen eserler satıyorum.”
Şimdi bu kulağa ilginç geliyordu. "Ne tür eserler?"
Omuz silkti. "Bu ve şu."
Garsonlar mezelerini getirdiler. Bride arkasına yaslandı ve Vane yemek yemeye başlarken onu izledi. Geleneksel Avrupa usulü yemek yerken asil ve zarif görünüyordu.
"Biliyor musun, bir komünde büyümüş biri için kusursuz tavırların var."
Üzerine derin, karanlık bir hüzün çöktü. "Kız kardeşim öğretti. O dedi ki... Şey, insanların hayvan gibi değil, insan gibi yemesi gerektiğini hissetti.”
Gelin kardeşinden bahsederken sesinin kırıldığını duydu. Ablasının onun için çok şey ifade ettiği belliydi. "O şimdi nerede?"
Yutkundukça hüznü on kat arttı. Gözlerindeki acı o kadar derindi ki, onun için acı çekmesine neden oldu. "Birkaç ay önce öldü."
Ah, Vane, çok üzgünüm.

"Evet ben de." Boğazını temizledi.
Onun için kalbi kırılan Gelin uzandı ve onu rahatlatmak için parmaklarını onun yanağına dokundurdu. Yüzünü onun koluna çevirdi ve bileğinin içini öptü.
Vahşi gözlerindeki bakış onu titretti.
"Çok yumuşaksın," diye soludu, sonra onun elini öptü ve ondan biraz uzaklaştı.
"Seni koklamaya devam edersem, bu gece burada bir gösteri yapabiliriz."
"Nasıl bir manzara?"
"Seni omzumun üzerinden atıp buradan götürebilirim, böylece seni tekrar mahvedebilirim."
Bu düşünceye güldü. "Gerçekten yapar mısın?"
Gözlerindeki ham, düzensiz gerçeği gördü. "İzin verseydin yapardım."
Gelin masanın yanına çekildi ve yemeğin geri kalanını boş, güvenli sohbet ederek geçirdiler. Vane esprili ve sıcaktı. Nadir bir muamele.
Akşam yemeğini ve tatlıyı bitirdikten sonra alt kata indiler ve Taylor ile sevgilisini mutfak kapısının dışında otururken gördü. İkisi de memnun görünmüyordu.
"Çok kötüsün Vane," dedi onları görünce tekrar gülerek.
"Hey, benim ona yapmak istediklerime kıyasla bu çok nazik. En azından bu şekilde, hala nefes alıyor."
Ayrılırken Henri onlara iyi geceler diledi ve evine doğru yola koyuldu.
"Yürümekte sakınca var mı?" ona sordu. "Bu gece dışarısı gerçekten çok güzel."
"Yürümek beni rahatsız etmiyor."
Elini tuttu ve onu Iberville'e doğru götürdü.
Vane, kumral saçlarının buklelerinde oynaşan ve ona aldığı boncuklu gerdanlıktan yansıyan ay ışığını izledi. Elbisesi kıvrımlarını mükemmel bir şekilde ortaya koyuyordu ve boyundan bağlamalı bluz ona elini elbisenin içine kaydırıp göğsünü avucunun içine almanın ne kadar kolay olduğunu hatırlatıyordu.
Kasıkları gerildi. Tekrar tekrar onun nasıl hissettiğini hatırladı. Onun okşamaları ne kadar sıcak ve yumuşaktı.
Bunu şimdi can atıyordu. İçindeki kurt, onun tadına varmak için uluyordu.
Gelin, Vane'in yoğun bakışından biraz gergindi. Bunda hayvani bir şey vardı. Yiyip bitiren.
Onunla birlikte olduğu zamanlar, onun yırtıcı doğasının avı gibi hissettiği zamanlar oldu.
Onun dairesine geri dönerken fazla konuşmadılar. Kapıda kurdunu çağırdı.
"Onu yakaladıklarını düşünmüyorsun, değil mi?"
"Hayır," dedi Vane. "İyi olduğuna eminim. Muhtemelen bu gece dışarıda eğleniyor."
"Öyle mi düşünüyorsun?"
Pis pis sırıttı. "Evet ediyorum."
İçini çekti. "Umarım. Başına kötü bir şey gelmesinden nefret ederim."

Onu apartman kapısına kadar takip etti. Gelin açtı, sonra tereddüt etti. Vane, başını onun kokusunu içine çekeceği boyun girintisine daldırdı. Sıcak ellerini onun omuzlarına koydu. "Tekrar senin içinde olmak istiyorum, Gelin." Başını kaldırdı ve ona kurt Vane'i hatırlatacak şekilde kaldırdı. "Beni içeri alır mısın?"
Gelin kararsızdı. O da onu istiyordu ama bu nasıl bir ilişkiydi?
Kontrolsüzce gülmeye başladı.
Vane ona kaşlarını çattı. "Komik olan ne?"
"Üzgünüm, kafamda şu korkunç klişeyi duydum: 'Sabah bana hala saygı duyacak mısın?'"
Şaşkın görünüyordu. "İnsanlar seks yaptıktan sonra birbirlerine saygı duymuyorlar mı?"
"Biliyor musun, böyle şeyler söylediğinde, uzaydan gelmiş bir uzaylı gibi konuşuyorsun."
"Kendimi uzaydan gelmiş bir uzaylı gibi hissediyorum. Çok fazla."
Söylemesi ne tuhaf. "O komününüzde ne kadar yaşadınız?"
"Tüm hayatım boyunca. Sekiz ay öncesine kadar."
"Aman Tanrım. Gerçekten mi?"
Onayladı.
Nasıl çıkacağını bilmemesine şaşmamalı. Dünyadan izole yaşamayı hayal edemiyordu.
Elini onun omzuna dokundurdu. "O zamandan beri Ursulines'teki Sanctuary barının sahibi olan arkadaşlarımla kalıyorum. Bana insanların nasıl davrandığı hakkında çok şey öğrettiler ama Amanda bardaki erkeklerin orada tanıştıkları kadınları tavlamak için kullandıkları replikleri ve hareketleri kullanmamı beğenmeyeceğini söyledi.
Bride, çıplak teninin üzerindeki elinin ne kadar sıcak olduğuna odaklanmamaya çalıştı. Okşaması ne kadar iyi hissettirmişti. Dokunuşu için can atarak sertleşen göğüslerine kadar tüm vücuduna ürpertiler gönderdi.
Amanda kim?
"Avcı."
Gelin adıyla başladı. "Tabitha'nın ikiz kardeşi mi?"
Onayladı.
Yazıklar olsun, dünya ne küçük. Ama Amanda'yı tanıyorsa bu bir rahatlıktı. Amanda, ikiz kardeşinin aksine bir deli değildi ve kural olarak psikopatlarla takılmazdı. Amanda, Vane'e gerçekten yardım ettiyse, büyük ihtimalle güvendeydi.
"Komününüzde kimsenin çıkmadığını söylemiştiniz. Hoşlandığın bir kadın bulduğunda ne yaptın?
Biraz sinirli görünüyordu. "'Beğenmek' benim geldiğim yerde senin için taşıdığı anlama gelmiyor. Biz gerçekten kimseyi 'beğenmedik'. Birinden hoşlandıysan, birlikte yattın ve sonra yoluna devam ettin. Sizin gibi duygularımızı bedenlerimize karıştırmadık."
"Bu nasıl mümkün olabilir? Bu insan doğası."

Van içini çekti. İnsan doğası olabilir ama hayvan doğası değildi. "Biz sadece farklı düşündük."
Kızgınlıkla gerildi. "Yani benimle yatıp bir sonraki kadına geçmeyi düşünmüyorsun, öyle mi?"
Bok!
"HAYIR. Demek istediğim bu değildi. Çıplak omzuna değen bukleyle oynadı. "Seninle olmak istiyorum, Gelin. Sadece sen. Beni kabul etmeni istiyorum."
"Neden?"
"Çünkü sana ihtiyacım var."
"Neden?"
Van dişlerini gıcırdattı. Eşine sahip çıkmak için içindeki vahşi özlemi ona nasıl açıklayabilirdi? Birleşene kadar durmayacak olan bu bulaşıcı delilik. Babasını annesine saldırmaya iten şeyin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Şimdi yaptı.
Her parçası onun için kaynadı. Ateşli ve çiğdi ve bunu nasıl kontrol edeceğinden emin değildi.
Bir kurt bir insanla nasıl çiftleşir?
"Seni korkutuyorum," dedi onun korkusunun kokusunu alırken. "Üzgünüm. Şimdi seni yalnız bırakacağım."
Ondan uzaklaşmaya başladı.
Gelin elini tuttu. Aptalca davranıyordu ve bunu biliyordu. Vane onu incitecek hiçbir şey yapmamıştı. Onu mutlu etmek ve nazik olmak için elinden geleni yapmıştı.
Neden bu kadar korkuyordu?
Sadece çekip gitmeye istekli olduğu gerçeği, ona asla zarar vermeyeceğini söylüyordu.
Kendini durduramadan, dudaklarını kendi dudaklarına çekti ve onu içten bir şekilde öptü.
Vücudundaki her hormon onun tadıyla cızırdadı. Onu çok iyi hatırladığı o çelik gibi kollarının arasına alarak onu kendine bastırdı.
Aşırı derecede erkeksiydi.
Nefesi kesildi, ondan geri çekildi. "Bana gitmemi söyle Gelin, giderim."
Ay ışığında ona baktı ve o ela gözlerin samimiyetini gördü. Benimle kal Vane.
Başını geriye atıp ürkütücü bir uluma çıkardığında gülümsemesi dizlerini zayıflattı.
Hareket edemeden, onu kaldırdı ve dairesinin kapısından geçirdi.

* * *

"Haklıydın. Ölmediler."

Markus Kattalakis, öfke onu ele geçirirken kurt sürüsünün toplandığı şenlik ateşinden başını kaldırdı. Sürüsü son iki aydır Nebraska'nın taşra ormanlarında yavrularına bakıyor ve yavrular dolunay ışığı altında zaman periyotları atlayacak yaşa gelene kadar vakitlerini bekliyordu.

"Ne?" ikinci komutanı Stefan'a sordu.
"Vane ve Fang hakkındaki hislerin doğruydu. Sığınağa kendim geçtim ve orada Fang'ı gördüm.
"Onu neden öldürmedin?"
“Yalnız değildi. Ayılardan biri yanındaydı. Dişi yavruları. Görünüşe göre Peltier'ler onları hoş karşılamış. Onlar oradayken ikisine de saldıramam. Peltier'lerle bir kan davası istemiyorsan olmaz."
Markus bu haber karşısında dudağını büktü. Baştan çıkarıcıydı. Ama kurtlar ve ayılar...
Katagarya klanı klanla savaşmayalı uzun zaman olmuştu. Birkaç Were-Hunter barınağından birini sürdürmekle tanınan ayılarla çatışmak intihardı. Ayılar ve onların hainleri onun klanını öldürmediyse diğerleri öldürürdü. Peltier'ler herkes tarafından saygı görüyordu.
Onları alt etmek, onların biricik temel kuralını çiğnemek olurdu.
Lanet etmek.
Stefan'a, "Bir kez olsun sağduyulu davrandın," dedi. Ama lanet olsun. O ikisinin öldürülmesine ihtiyacı vardı. Birini daha önce göndermesi gerekirdi ama yanıldığını ummaya devam etti. Vane ve Fang için gönderdiği Daimonların ölüm haberleriyle geri döneceklerini.
Daimonların sadece Vane ve Fang'ın güçleriyle kaçmış olduklarını ummuştu. Bu kadar şanslı olmayacağını bilmeliydi.
"Onları Sığınak'ın dışında yakalamanız gerekecek. Bir devriye atın ve—”
"Baba, yapamazsın."
Markus, arkasında duran en küçük evlatlık kızı Matarina'yı görmek için döndü.
Henüz elli yaşındaydı, genç bir insandan daha yaşlı görünmüyordu. Gençti ve bir zamanlar Arcadian eşinden babası olduğu iki yarı insan oğluna umutsuzca bağlıydı.
Matarina, Vane ve Fang'ın sürüleri için bir tehdit oluşturduklarına asla inanmaz.
Sadece o biliyordu ve öyle kalmasını istiyordu.
"Ölmeleri gerekiyor."
"Neden?" diye sordu. "Anya yüzünden mi? Bu bir kazaydı. Vane'in onun ölmesine asla izin vermeyeceğini biliyorum. Sevdi-"
"Yeterli!" Markus kükredi. "Hiçbir şey bilmiyorsun çocuğum. Hiç bir şey. Yavrularını güvenli bir şekilde eve götürmekle suçlandılar ve bunun yerine ölmelerine izin verdiler. Anya ve yavruları mezarlarında yatarken bu tür iğrençliklerin yaşamasına izin vermeyeceğim.”
Yalan söylediğini anladığını gözlerindeki ifadeden anlamıştı. Anya'nın intikamı, Vane ve Fang'ın ölmesine ihtiyaç duymasının birkaç nedeninden yalnızca biriydi. Anya yaşadığı sürece, iki kurt adam oğlu üzerinde kısmen kontrol sahibi olmuştu.
Onun ölümüyle kontrol edilemez hale geleceklerdi. Durdurulamaz. Vane eve gelirse Zeus hepsine merhamet etsin.

Stefan'a döndü. "Bir tessera al ve git ölüm cezalarını bitir. Seni durdurmaya çalışan herkesi veya her şeyi öldür."
"Ya Peltier'ler?"
“Yalnızca gerekliyse ve asla kendi sahalarında. Birini öldürürsen sakla ama bunu bitirmek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinme.”
Stefan, Markus'un emirlerini yerine getirmek için ayrılmadan önce başını eğdi.
Markus derin bir nefes aldı ama bu onun rahatlamasına yardımcı olmadı. Sahip olduğu her hayvan içgüdüsü ona, Vane'in er ya da geç hepsinden intikam almak için geri döneceğini söylüyordu.
Ne de olsa annesinin oğluydu.

Bölüm 5

Vane onu dikkatlice yatağa yatırdı. Bu gece, onun mobilyalarını kurmaları için nakliyecilere para verdiği için son derece memnundu. Bu, o eski kanepeyi onunla paylaşmaya çalışmaktan çok daha kolay olacaktı.
Kumral saçlarından tokaları çıkardı ve yuvarlak yüzünün etrafına düşmesine izin verdi. Çok narin ve güzel bir yüzü vardı. Yanaklarını onunkine dayayarak güzel kokusunu içine çekti.
Vücudunun altındaki yumuşaklığın tadını çıkarırken ceketi ondan çekti. Ceketini yere fırlattı, sonra ellerini sırtından aşağı kaydırdı. Vane yoğun bir zevk içini tüketirken derin bir nefes aldı. İnsan olmaktan neden nefret ettiğini biliyordu. Güçlerini kullanmaya cüret ederse, ikisi de bir anda çıplak kalacak ve onun her santimini hissedebilecekti. Etten ete.
Ama bu büyük ihtimalle onu korkutur.
Bunun yerine güçlerini dizginledi ve vücut izlerini, özellikle avucunu ondan korudu. Hayatında bir kez olsun bir kadınla kurt ya da savaşçı olarak birlikte olmayacaktı.
Bir erkek olarak bu geceyi Bride ile geçirecekti.
Bride, Vane'in mükemmel bir beceriyle ayakkabılarını ve ardından külotlu çoraplarını çıkarırken üzerine bastırdığı hissin tadını çıkardı. Dili onunkiyle dans ederken adamın kasları ellerinin altında dalgalanıyordu.
Ummmm... bu adam kimseyi ilgilendirmezmiş gibi öpüşmeyi biliyordu. Onun tadına bakmaktan asla bıkmazdı. Çiğ ve yozlaşmıştı. İstenilen ve sıcak.
O ince, güçlü göğsünü santim santim ortaya çıkarmak için gömleğinin düğmelerini yavaşça açarken, o kollarının üzerinde doğruldu. Ellerini tabaklanmış etin üzerinde gezdirirken, ipek ipeği çözerek açılmasına izin verdi. Parmaklarını dikkatle göğsünü ve karnını kaplayan erkeksi tüylerin arasından geçirdi, sonra da ince kaburgalarının üzerinde gezdirdi.
Öpüşü derinleşti ve kalbinin ellerinin altında attığını hissetti. Dudaklarını ısırdı, vücudunu onunkine sürterek onu inanılmaz bir uyarana kadar yükseltti ve alay etti.
Gelin ona baktı ve yüzündeki katışıksız açlığı gördü. Böyle bir adam onu nasıl bu kadar çok isteyebilirdi?
Bir yanı ona kendine daha fazla güvenmesini söylüyordu ama buna inanmayı bu kadar zorlaştıran özgüven eksikliği değildi. O bir realistti. Vane'e benzeyen erkekler, ona benzeyen kadınlarla çıkmazdı. Sadece yapmadılar.
Taylor bile bu kadar lezzetli değildi ve sadece onu kullanıyordu. Tekrar incinmek istemiyordu. Öyle değil ve özellikle Vane tarafından değil.
Sakin ol, Gelin.
Van geri çekildi. "İyi misin?"
"Bende ne bulduğunu anlamaya çalışıyorum," diye itiraf etti.
"Güzel bir kadın görüyorum," dedi ciddiyetle, kulağının altındaki hassas cildi kemirmek için eğilerek. "Nazik kalbi gözlerinde parıldayan ve ruhu

sınırsız olan." Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildi. "Bu öğleden sonra Taylor'a karşı çıkma şeklin..." Yarım gülümsemesi onun kalbini çarpmasına neden oldu. "Kimsenin seni alt etmesine asla izin vermezsin, değil mi?"
"Etmemeye çalışıyorum."
Sırtüstü döndü ve onu kendine çekti. Yüzündeki karanlık şefkat, kalbini sardı ve sımsıkı sıkıştırdı. "En çok da kendini benimle paylaşman hoşuma gidiyor. Sana gücümü kanıtlamak zorunda olmadığımı. Seninle yalan söylemek için incinmem ya da incinmem gerekmiyor."
Sesinde bunun onun için ne kadar önemli olduğunu söyleyen bir ton vardı. Bir kadına söylenecek ne tuhaf şey.
Ne tür bir komünden geldi? Kulağa kesinlikle, insanların ona ait olmak için her türlü tuhaf şeyi yapmaya zorlandığı o tuhaflardan biri gibi geliyordu.
Elini yüzünün pürüzlü pürüzsüzlüğünde gezdirdi. "İçinde beni korkutan bir şey var, Vane. Normal olduğundan emin misin?"
Buna hafif bir kahkaha attı. "Normalin ne olduğunu bilmiyorum. Ama seni asla incitmem, Gelin. Gözleri samimiyetiyle onu yaktı. "Asla."
Dudaklarını kendi dudaklarına çekti, ardından elbisesinin üstünü ve kolyesini çözmek için ellerini boynuna doladı. Kolyesini yatağın yanındaki kutuya koydu, sonra göğüsleriyle nazikçe oynadı. Pürüzlü avuçları meme uçlarını sıyırıp sıkılaştırıp ağırlaştırıyor ve tüm vücuduna zevk gönderiyordu.
Gelin onun içinde erimek istedi. Hiçbir erkek ona onun hissettirdiği gibi hissettirmemişti.
Vane, içinde savaşan duygulardan zar zor nefes alıyordu. Gitmesine izin vermeli.
Kimseyle çiftleşmekle işi yoktu. Yine de kendini ondan uzak tutamadı.
Bu gece onunla çok iyi çocuk babası olabilirdi. Yetişkin hayatında ilk kez bu endişe kaynağıydı.
Aklının bir köşesinde onu bebeğiyle hayal edebiliyordu. Gözlerinde sevgiyle emdiğini görün...
Gitmesine nasıl izin verebilirdi?
Bunu nasıl düşünebilirdi?
Kader onların birleşmesi gerektiğine karar vermişti. Tanrıçalara karşı çıkacak olan kimdi?
Vane tüm hayatını savaşarak geçirmişti. Bunun için neden savaşmasın? Bir kez olsun, birinin onu sevmesini hak etmemiş miydi?
Ya hiç yapmazsa?
Tıpkı annesinin babasını hiç sevmediği gibi.
Soru kalbinde ağır bir şekilde asılı kaldı. Ya üç haftasının sonunda onu kazanamazsa?
Hayır, bu bir seçenek değildi. Onu kazanacak ve elinde tutacaktı.
Bu düşünceye tutunarak, onun elini tuttu ve kalbinin atışını hissedebilmesi için göğsüne götürdü. Onsuz olmaya dayanamayarak pantolonunu açtı ve kendini kurtardı.

Bride kalçalarını kaydırıp beklenmedik bir şekilde onu doldururken nefesi kesildi. Mmm, onun içinde çok kalın ve sertti. Yani buyurgan.
Dudağını ısırarak, o kalçalarını kaldırıp kendisini onun derinliklerine doğru sürerken ona baktı.
Hiçbir erkek onunla birlikte olmak için bu kadar sabırsız olmamıştı. Bu ona garip bir şekilde güçlü hissettiriyordu.
arzu edilir
Yüzündeki zevk ifadesi kalbini dağladı. Onun için acı çekmesine neden oldu.
Hâlâ içindeyken, elbisesinin arka fermuarını açtı ve başının üzerine çekti.
Tamamen çıplak, ona baktı. Gömleği açıktı ama hala vücudundaydı.
Pantolonunu sadece onu yakalayabilecek kadar indirmişti.
Ellerinden birini göğsünden kaldırdı ve onu yavaşça ve kolayca sürerken yaralı parmak boğumlarını öptü.
Ağzı hafifçe aralanmış, koyu renk gözleri ve kukuletası ile ona baktı. Yüz ifadesi, vücudundan ne kadar zevk aldığını gösteriyordu. Onun dokunuşu.
En çok da bu onu havaya uçurdu.
Ellerini kalçalarına koydu ve itmeyi devralırken onu sabit tuttu. Gelin, bunu yapmak için gereken güce hayran kaldı.
Ama o derin, delici vuruşlarını hızlandırırken kontrolü ona bırakmaya aldırış etmedi. Her biri içinden geçti, sıcak ve acı tatlı. Kollarının üzerine eğildi ve vücudu onun için daha çok zonklayıp sızlarken saçlarının üzerlerine düşmesine izin verdi.
Zevki, tatlı salıverilmeden ağlayana kadar arttı.
Vane onun kollarında doruğa çıkarken onun yüzünü izledi. Joy onu görünce, onunkini kucaklayan vücudunun sıcak tatlılığını görünce içini parçaladı.
Dudaklarına sahip çıktı ve kendi mükemmellik anını isteyerek daha da hızlı hareket etti.
Gözlerini kapatarak buldu. Vücudu mutluluk içinde patlarken boğazının derinliklerinde hırıldamak için dudaklarından geri çekildi.
Hala onunla birleşmiş halde, onu göğsüne çekti ve kalpleri zamanla çarparken ve vücudu birkaç dakika orgazm olmaya devam ederken onu sessizce tuttu. Ellerini onun sırtında gezdirerek bu anın verdiği huzurun tadını çıkardı.
Şiddetli yaşamının tanıdığı tek barış buydu. Burada onunla korku yoktu.
Onun insan kalbinin maskesini düşürecek ve bunun için onu öldürecek güce sahip olduğuna şaşmamalı.
Sadece onlar vardı.
Gelin uzun süre kıpırdamadı. Onu tutan kollarının gücünün tadını çıkararak onun göğsüne yattı.
Yüzünü onun göğsüne sürttü, sonra geri çekilmeden önce meme ucunu öptü.
Yataktan kalkmaya başladığında onu durdurmak için hafifçe kolundan çekiştirdi. "Nereye gidiyorsun?"
"Temizlik yapacaktım."
"Neden? Seninle işim bitmedi.”

Şaka yapmadığını anlayana kadar güldü. Hızlıca gömleğini çıkardı ve ceketine doğru fırlattı. Onu pantolonu, ayakkabıları ve çorapları hızla takip etti.
İtiraz edemeden, onu kaldırdı ve yatağa geri koydu. Bacaklarını dizleriyle dürttü, sonra kalçalarını ve kasıklarını aralarına kaydırdı.
Gelin, onun üzerinde yattığını duyunca inledi. Zaten yeniden sertleşiyordu.
Nazik keşfinden bayılacağını düşünene kadar, onun ağzını keşfetmek, dudaklarını kemirmek ve tadına bakmak için zaman harcadı.
Gecenin geri kalanında öyle kaldılar. Ten tene, ten tene. Bride hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Vane, şimdiye kadar duyduğu herkesten daha dayanıklıydı.
Şafak vakti bitkin düşmüştü ve onun kollarında uyuyakaldı.
Bir bacağını kalçalarının arasına sokmuş, arkasına kıvrılmış sessizce uyuyordu.
Bu cennetti. Ve uzun zamandır ilk kez bir aidiyet duygusu hissetti. Kabulün.
Zayıf olmaması Vane'in umurunda değildi. Küçücük bir apartman dairesinde köhne bir yatakta olmalarına aldırmıyordu.
Onunla olmaktan mutlu görünüyordu.
Ve bu, tüm bunların en güzel kısmıydı.
Vane, kollarında uyurken Bride'ın hafif horlamasını dinleyerek orada sessizce yatıyordu. Kokusu kafasına sinmişti. Onun kokusuna karışan kokudan daha çok değer verdiği hiçbir şey yoktu. Onu kollarında hissetmekten daha.
Ağrılı ve bitkindi. Ve her parçasını sevdi. Eline baktı ve büyüsünü geri çekti, böylece işareti de görünür oldu.
arkadaşlar.
İşaretlerini onunkine bastırdı ve parmaklarını birbirine bağladı. Çiftleşme ritüellerini tamamlamak için ellerini bu şekilde birleştirerek sevişmek zorunda kalacaklardı.
Gelin onu kabul etmek zorunda kalacaktı.
Ve kendini ona açması gerekecekti.
Şafağın ilk ışıklarında, bu onun için olması gerektiği kadar korkutucu değildi.
Gözlerini kapatarak uykunun üzerine çökmesine izin verdi ve aylardır ilk kez kabus görmedi. O sadece eşinin kendisine yaslanmış huzurunu hissetti.
Ama eşi, onun taklit ettiği adam olmadığını öğrendiğinde ne olacaktı?
İçinde yaşayan kurdu hiç kabul edebilecek miydi?
Bilmiyordu ama ona karşı dürüst olacağına dair kendi kendine söz verdi.
Uyandığında, her şeyi açıklayacaktı.
Sadece ona karşı dürüst olmanın onu sonsuza kadar kaybetmesine neden olmayacağını umuyordu.

* * *

Gelin dükkânını açmak için saatinden on beş dakika geç kalktı. Vane'den uzaklaşırken, Vane uyanmadan önce kolu sadece bir saniyeliğine ona dolandı.

O derin ela yeşili gözleri açıldı, sonra pencerelerden giren sabah güneşinin parlak ışığına karşı gözlerini kıstı.
"Saat kaç?" diye sordu, sesi derin ve boğuktu.
"Onu çeyrek geçiyor."
Elini yüzünü ovuşturdu ve inledi.
Gelin bunun üzerine hafifçe gülümsedi. "Sabah insanı değil?"
"Hayır," dedi huysuzca, sırtüstü dönerek. Işığı engellemek için uzun kolunu gözlerinin üzerine attı.
Gelin, yatağında çıplak yatarken sunduğu görüntü karşısında derin bir nefes almak zorunda kaldı. Battaniyeler vücudunun üzerine kıvrılmış, uzun, erkeksi bacaklarını zar zor kapatıyordu. Göğsü tamamen çıplaktı, karnının, göğüs kaslarının ve kollarının kaslarını gösteriyordu. Koyu renk bıyıkları, uzun, dağınık saçlarının taçlandırdığı yüzüne neredeyse ölümcül bir erkeklik katıyordu.
Yazık, muhteşemdi.
Tek gözüyle ona dikizlemek için kolunu yüzünün üstünde gezdirdi. "Sadece dört saattir uyuyoruz, sen neden ayaktasın?"
Yataktan kalkmadan pembe bornozunu giydi. "Çalışmalıyım."
Elini uzatıp saçlarının derinliklerine daldırdı. "Hiç izin alıyor musun?"
"Yalnızca onun veya çalışanlarından birinin gelip benim yerime bakması için Tabitha ile önceden plan yaparsam. Ve tabi ki pazar günleri kapalıyım. Bunun dışında hayır."
Elini öptü, sonra kolunu çekti. Daha fazla yorum yapmadan yatağa düşmesine izin verdi.
Kalkıp onu yatakta bıraktı ve duşa girdi.
Vane, diğer odada suyun akışını dinlerken sessizce uzandı. Tüm vücudu dün geceki çabalarından dolayı ağrıyordu, ancak bu ağrının sırtından, göğsünden ve pençelenmiş kollarından gelmediğini fark etti. Dün gece Bride ile çok eğlenmişti ve eğlence hayatında fena halde eksik olan bir şeydi.
Sabah ışığının parlaklığına yüzünü buruşturdu. Sabahlardan gerçekten nefret ediyordu.
Kendini zorlayarak pantolonunu giydi ve fermuarını çekti ama mutfak alanına girerken düğmeyi açık bıraktı. Gelin sabahları marmelatlı iki dilim tost yemeyi severdi.
Ekmek kızarırken, greyfurtunu onun için dilimledi ve üzerine bir kaşık şeker serpti, ardından ona bir bardak portakal suyu doldurdu.
Banyodan çıkıp ona bakmak için durduğunda, o, tostun üzerine marmelat koyuyordu.
"Ne?" diye sordu, onun yüzündeki derin kaş çatma karşısında şaşkına dönerek.
Kahvaltın bu mu?
Vane yüzünü buruşturdu. "Zor değil. Benim için biraz pastırma kızartacaktım.

"O zaman onu yemeyi sevdiğimi nereden bildin?"
Vane, kurt Vane'in bildiğini adamın Vane'in bilmediğini anlayınca duraksadı. Boğazını temizleyerek omuz silkti. “Buzdolabı açtım ve marmelat ve greyfurt gördüm. Çoğu insan bunları sadece kahvaltıda yer, bu yüzden onlara aldırmayacağını düşündüm.
Saçından havluyu çekip sandalyesinin üzerine asarken bunu kabullenmiş görünüyordu. "Teşekkür ederim," dedi yanağına bir öpücük kondurarak.
Vücudu anında sertleşirken Vane gözlerini kapattı. Hiç düşünmeden, çok daha tatmin edici bir öpücük için onu kollarının arasına aldı. Cüppesinin önünü açıp çıplak vücudunu kendisine doğru çekerken dudaklarını boynuna bastırdı.
Bride onun soğuk, sert vücudunu onunkine karşı hissedince inledi. Elini onun gerilen sırt kaslarında gezdirdi ve oradaki yara izlerini hissetti. Bıyıklı çenesi ve yanağı yavaşça onun tenine sürtündü.
"Böyle devam edersen, mağazamı asla açamayacağım."
"Onu kapalı tut ve benimle kal."
Dili boğazının boşluğunda nazikçe oynarken başını ellerinin arasına aldı. "Yapamam."
Geri çekti. "Biliyorum. Sadece umuyordum. Onu serbest bıraktı, sonra cübbesini bağladı.
"Kahvaltını yap."
Gelin pastırmasını yapmak için ocağa dönerken küçük bistro tarzı masasına oturdu. Tostu kemirdi ve onu izledi. "Gömleksiz pastırma kızartmak için ciddi cesaretin var. Sıçrayacağından korkmuyor musun?”
Omuz silkti. "Gerçekten acımıyor."
Bakışlarıyla çeşitli yara izlerini takip ederken kaşlarını çattı. "Nasıl bu kadar çok yara aldın, Vane?"
Vane ona nasıl cevap vereceğini tartıştı. Gerçeğe hazır değildi - onun bir Katagari Avcısı olduğunu sanan Arkadialılar tarafından dört yüz yıldır takip edilmekten kalma savaş yaraları oldukları gerçeğine. Bu nedenle, herhangi bir Katagari erkeğinin bir Avcı olduğunu düşünüyorlardı. Kardeşini güvende tutmak için kendi sürüsüyle savaşmak zorunda kaldığını. Bazılarının birlikte olduğu dişi kurtlardan olduğunu.
Bazıları dayaktan oldu.
Tavada pastırmayı çevirirken, "Kolay bir hayatım olmadı, Gelin," dedi sessizce.
Ona bakmak için döndü. “Kan ve kemikle ödemek zorunda kalmadığım hiçbir şeye sahip olmadım. Sana kadar."
O yeşil bakış onu donakalmış halde tutarken, Bride hiç kıpırdamadan oturdu. Açık ifadesinde ona ulaşan bir şeyler vardı. Kendini ona çıplak bırakıyordu, bunu hissetti.
Tanrım, bu adamı sevmek çok kolay olurdu. Ondan hiçbir şey istemedi ve inanılmaz derecede veriyordu. Bu an ona gerçeküstü geldi. Onun gibi birini hiç tanımamıştı.
Bu çok kolay.

Kafasının arkasındaki o kıkırdayan ses, çirkin yüzünü kaldırdı. Hiçbir şey mükemmel değildi.
Hiçbir şey bu kadar kolay değildi.
Onun gördüğünden daha fazlası olmalıydı.
Ya yoksa?
Ya gerçekten göründüğü gibiyse? Herhangi bir aldatmaca göremedi. Belki de hiç olmadığı içindi.
"Dün gece için teşekkürler, Vane," dedi.
Başını ona doğru eğdi, sonra pastırmasına geri döndü. Tavadan çıkarıp bir tabağa koydu, ardından ocağı söndürdü ve tabağını masaya getirdi.
"Biraz ister misin?" O sordu.
Gelin kendine bir bardak meyve suyu alırken iki çıtır çıtır aldı. Onunla kahvaltıyı paylaşmanın çok samimi bir yanı vardı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama Taylor'la çıktığı beş yıl boyunca hiç böyle bir duygu yaşamamıştı. Harikaydı.
Hızlıca yemeğini yedi, sonra kalktı.
"Anladım," dedi Vane tabaklarına uzanırken. "Sen hazırlan ben ortalığı toparlayayım."
"Sen gerçekten gerçek olamayacak kadar iyisin," dedi ve derme çatma gardırobuna gitmeden önce onun başının tepesini öptü.
Vane onun elbisesine dikkat etmemeye çalıştı ama kendini tutamadı. Sadece iç çamaşırını ve elbisesini giydiğini görünce tahrik oldu.
Başını kaldırdığında, onun hiç pantolon giymediğini fark etti. Her zaman koyu toprak tonlarında veya siyah dökümlü elbiseler giyerdi. Ayaklarını bir çift düz ayakkabıya kaydırdı ve saçlarını taradı. Sonra onu o tanıdık dağınık topuzun içine sardı.
Vane, davranışlarından büyülenmişti. Sabah rutininde pek çok ayrıntı vardı.
Makyajını yapıp ardından pudralaması gibi.
Rimel ve ruj sürmek için gereken hassas hareketler.
Sanatsal bir şekilde giyinmesini ve saçını şekillendirmesini izlemeye bayılıyordu.
Gelin aynada ona bakmak için gözlerini hizalarken durakladı. "Ters giden birşey mi var?"
Kafasını salladı. "Sadece kadın olmadığıma sevindiğimi düşünüyorum. Bunların hepsini her gün giymeyi hayal edemiyorum.
Ona gülümsedi ve kalbi güm güm güm güm atıyordu.
İşini bitirir bitirmez anahtarlarını aldı ve kapıya yöneldi. "Kapatır mısın?" ona sordu.
Van başını salladı.
Ona bir öpücük gönderdi, sonra onu dairesinde yalnız bıraktı. Dışarıda, dükkânına doğru ilerlerken onun kurdu çağırdığını duyabiliyordu.
Bunun üzerine irkildi. "Ona söylemem gerekecek."
Ne kadar uzun süre ertelerse, o kadar zor olacaktı.
"Tamam aşkım. Ben yapacağım."
Duş aldıktan sonra.

Ve giyinmiş.
Ve temizlendi.

* * *

Bir saat sonra Gelin dükkânında toz alırken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Arkasında birini görmeyi umarak arkasını döndü.
Orada kimse yoktu.
Boynunu ovuşturdu ve etrafına baktı. Yine de duygu oradaydı. Neredeyse kötüydü.
Bu ne kadar tuhaftı?
Kaşlarını çatarak mağaza vitrinlerine bakmaya gitti. Dışarıda kimse yoktu.
"Gelin?"
Çığlık attı ve arka odadan gelen Vane'i bulmak için döndü.
Yanına varmak için adımlarını hızlandırdı. "İyi misin?"
Gelin, onun çocuksuluğuna gergin bir şekilde güldü. "Üzgünüm. Arka kapıdan girdiğini duymadım. Beni şaşırttın."
"Bütün şeyin bu olduğundan emin misin?"
"Evet," dedi derin bir nefes alarak.
Vane siyah pantolonunu ve gömleğini giymişti. Ceketini dairesinde unutmuş olmalı. Ondan geri çekildiğinde, onun hakkında tuhaf bir rahatsızlık ifadesi vardı.
Tanrım, işte geliyor…
"Hayatına geri dönmen gerekiyor, ha?" diye sordu, içeride ağlamamak için mücadele ederken cesur olmaya çalışarak.
"Hangi hayat?" Sorusuyla kafası karışmış görünüyordu. "Neden bahsediyorsun?"
"Bu, bana eğlendiğimizi söylediğin ve benden ayrıldığın kısım değil mi?"
Daha da kafası karışmış görünüyordu. "Yapmam gereken bu mu?"
"Şey, hayır. Yani, bilmiyorum. Gittiğin yer orası değil miydi?"
Kafasını salladı. "HAYIR. Ben de sana söyleyecektim ki ben..." Vane onun yanından kapıya doğru bakarken sesi azaldı.
Gelin, dükkana giren iki kadını görünce döndü.
Vane onları selamlarken geri çekildi. Göz atmaya başladılar ama gözleri, tezgahının yanında durmak için hareket eden Vane'e dönüp duruyordu.
Gelin bir kolye ekranını yeniden düzenlemekle meşguldü. Vane'in onunla konuşmak istediğini söyleyebilirdi ama o iki müşteri gittiğinde üç tane daha geldi.
Bride ürünlerini kadınlara gösterirken Vane izledi. Bunu gerçekten bitirmek istiyordu ama ihtiyacı olan son şey, ona bir kurt adam olduğunu söylediğinde bir seyirciydi.
Daha fazla müşteri geldi.
Ah, bu kötüye gidiyordu.

Kadınların gitmesini sağlamak için güçlerini kullanabilirdi ama onun işine karışmak istemiyordu.
"Ben biraz dışarıda bekleyeceğim," dedi, o bir indirimi ararken.
"İyi misin?" diye sordu.
"İyi," dedi. "Ben arkada olacağım."
Depoya yöneldi, sonra avluya açılan arka kapıdan çıktı.
Lanet etmek.
Sorun değil, diye nefes verdi. Daha sonra onunla konuşmak için bolca zamanı olacaktı. Bir an önce bu işi bitirmek istiyordu.
Kanat.
Kafasının içindeki alçak, çakıllı sesi duyduğunda omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi.
Kasıldı ve tüm vücudunu donduran bir manzara görmek için kapıya gitti.
Yaklaşmakta olan Iberville, görmeyi beklediği son hayvanlardan biriydi.
İnsan formundaki Fury'ydi.
Vane ile aynı boyda olan Fury'nin omuz hizasında sarı saçları ve turkuazdan bir ton daha koyu gözleri vardı. Saçlarını atkuyruğu yaptı ve üzerine uzun kollu siyah bir gömlek giydi.
Kurt ona ölümcül, dikkatle ölçülü bir adımla yaklaştı. Vücudunun her molekülünden güç ve güç akıyordu. Bu, Vane'in asla savaşmaya çalışmadığı birkaç kurttan biriydi.
Fury'yi kaldıramayacağını düşünmediğinden değil. Yapabileceğinden emindi ama Fury adil dövüşen türden bir kurt değildi. Siz uyurken boğazınızı yırtma olasılığı çok daha yüksekti.
Vane'in yanında durup Bride'ın dükkânının içinde durduğu yere bakarken kurdun gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı.
"Dikkatsiz davranıyorsun, adelfos."
"Biz kardeş değiliz Fury. Burada ne halt ediyorsun?"
Gülümsemesi çarpık, şeytani bir hal aldı. "Baban senin ve Fang'ın hayatta olduğunuzu bildiği konusunda sizi uyarmak istedim. İkinizi öldürmek için seçilenlerden biri de bendim."
Vane sertleşti.
"Rahatla," dedi Fury. "Senin ölmeni isteseydim şimdiye kadar saldırırdım."
"Neden yapmadın?"
"Sana borçluyum, unuttun mu?"
Doğruydu. Kurt sürülerine ilk katıldığında Fury'nin hayatını kurtarmıştı.
"Ödemek için çok bekledin."
Omuz silkti. "Evet, bazı şeyler zaman alır."
"Bana yardım etmek için neden gruptan ayrıldığını anlamıyorum."
Uğursuz bir gülümseme dudaklarını büktü. "Çünkü bu yaşlı adamı kızdıracak. Ondan nefret ediyorum, o da senden nefret ediyor, bu yüzden sanırım bu seni benim yeni en iyi arkadaşım yapıyor.
Bu Vane için haberdi. Ondan neden nefret ediyorsun?
"Kendi nedenlerim var ve hepsi bana ait ve kamu tüketimi için değil."
"Öyleyse neden bunca yüzyıldır sürünün içinde kaldın?"

"Yine nedenlerim var."
Evet, Fury tuhaf bir yaratıktı. "Bana anlattığını öğrenirlerse seni öldürürler."
Kurt umursamazca omuz silkti. "Hepimiz bazen ölürüz." Bride köşeyi dönünce Fury'nin kaşları kalktı, ardından butiğine daha fazla müşteri yaklaştıkça yönünü tersine çevirdi. Havayı kokladı. Gözleri genişledi. "Eşleştin."
Vane onu boğazından yakaladı ve binaya doğru itti.
Sakin ol, Vane, dedi Fury. Canavarda korku yoktu. Sadece eğlence ve dürüstlük. "Eşini incitmeyeceğim ama Stefan ve diğerleri yapacak."
Vane bundan şüphe duymadı. Stefan, ona zarar vermenin bir yolunu bulmak için iki testisinden de vazgeçerdi.
"Kim avlar?"
"Ben, Stefan, Aloysius ve Petra."
Vane lanetlendi. Her birinin, özellikle de onunla çiftleşmeye çalıştığında ondan uzak durduğu için ondan nefret eden Petra'nın, ona karşı kişisel bir baltası vardı.
onunla Fang'ın arasına girmişti. Bride'ı öğrenirlerse onu hiç tereddüt etmeden öldürürler - sadece onu kesmek için. Kibar olsalardı. Sürünün erkekleri onu bulurlarsa bundan çok daha kötüsünü yapacaklardı. Çiftleşen bir erkek sürüden ayrıldığında, sürü dişi eşi cezalandırarak karşılık verirdi.
Vane, Bride'a bunu yapan herkesi öldürür. Herhangi biri.
"O elini şimdi boğazımdan çekecek misin yoksa önce seni incitmem mi gerekiyor?"
Vane tartıştı, sonra onu serbest bıraktı.
"Mecburen," dedi Fury, gömleğini çekiştirerek düzeltirken.
"Bak," dedi Fury, son derece ciddi bir ses tonuyla. "Ne seninle ne de Fang ile hiçbir zaman bir sorunum olmadı, bunu biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, katlanabileceğim tek iki tabaka sendin. Anya'yı kaybetmek için yeterince zor zamanlar geçirdiğinizi düşünüyorum. Sırf baban onun sürüsünü devralacağından korktuğu için bu saçmalığa ihtiyacın yok.
Vane lanetlendi. "Sürü umrumda değil."
"Biliyorum. İster inanın ister inanmayın, adaletsizlikten sizin kadar ben de nefret ediyorum. Görmek isteyeceğim en son şey sürüdeki iki düzgün kurdun öldürülmesi."
Bunlar beklenmedik sözlerdi. Ama sonra Fury, Vane'in yaptığı gibi kendini sürüdeki diğerlerinden uzak tutmuştu. Kurt kimseye güvenmemişti. Kimseye güvenme.
Fury ondan uzaklaşmaya başladı.
"Öfke, bekle."
Kaşlarını çatarak ona baktı.
"Bana bildirdiğiniz için teşekkürler."
Fury başını eğdi.

O anda kurtla garip bir yakınlık hissetti. Artık Fury'ye borçlu olduğu ve Vane'in borçlarını her zaman tam olarak ödediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. "Nereye gidiyorsun?"
Öfke omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım ben yalnız bir kurdum.” Alçak sesle uludu. "Çok klişe, değil mi?"
Kurt gerçekten deliydi.
Vane, dükkânının penceresinden Bride'a baktı ve aklına bir fikir geldi.
"Sana güvenebilir miyim Fury?"
"Hayır," diye yanıtladı dürüstçe. "Ben bir kurdum ve her zaman benim için en iyisini yapacağım.
Neden?"
Vane tereddüt etti ama sonunda kurtla bir anlaşma yapmaktan başka çaresi kalmadı.
"Çünkü önümüzdeki birkaç hafta yardıma ihtiyacım var. Aynı anda iki yerde olamam.”
"Vay canına," Fury inanamayarak nefes aldı. "Vane Kattalakis'in yaşayan başka bir ruhtan yardım istediği günü görecek kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."
Alaycılığı görmezden geldi. "Bride ya özgür olana ya da benimle tamamen çiftleşene kadar bana yardım edersen, bir daha asla başka bir sürü aramak zorunda kalmamanı sağlarım."
Hiddet bir şey söylemedi.
"Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Fury," dedi Vane, kendi savunmasına bırakılmaktan duyduğu acıyı ele veren sesiyle. "Bana yardım edersen sana kardeşlik yemini ederim."
Bu asla hafife alınan bir şey değildi. Kan bağıyla sadakat yemini etmek, neredeyse çiftleşmek kadar büyük bir taahhüttü. Bu bozulmaz bir yemindi. Fury'nin bu dünyada başka kimsesi yoktu. Ailesinin hepsi ölmüştü ve onlara korkmuş, toy bir genç olarak gelmişti.
Fury başını sallamadan önce bakışlarını kaçırdı. "Tamam Vane. Yaparım."
Vane elini Fury'ye uzatırken yavaşça nefes verdi. Nedense Lucifer'la bir pazarlık yapmış gibi hissediyordu.
Fury tereddüt etti, sonra elini sıktı. "Peki ne yapmamı istiyorsun?"
Vane, Bride'ın kendilerine doğru geldiğini gördü. "Şimdilik, bir kurtmuşum gibi davranmana ihtiyacım var. Onu korumak için Gelin'in evcil hayvanı kılığına giriyordum ve artık insan kılığına girdiğime göre, onun şüphelerini artırmamak için etrafta bir kurdu gerçekten kullanabilirim." Özellikle de avcıları peşinden sürüklemenin bir yolunu bulana kadar ona kendisi hakkındaki gerçeği söylemeye cesaret edemediği için.
Fury buna güldü. "İkimizin de beyaz kereste olmamız iyi bir şey, ha?"
"Evet. Şimdi kurt şeklini alabilir misin?
Fury, Bride'ın görüş alanından çıktı ve kurdun içine girdi. İki saniye sonra bacağını Vane'in ayağının yanına kaldırdı.
"Yap, Fury, ben de senin kıçını kısırlaştırayım."

Fury'nin kafasının içinde güldüğünü duyabiliyordu. "Ah," dedi Fury kafasının içinde. "Bu arada, diğerlerinin Fang'ın Sığınakta olduğunu bildiğini söylemeyi unuttum."
Vane yine soğudu. "Ne?"
"Evet. Baban onlara ayılar yanında olduğu sürece ona saldırmamalarını söyledi. Ama yalnız kaldığı an…"
"Gelini izle."
"Ne-"
Vane anında Sığınak'a parladı.
Fury, ne yapması gerektiği konusunda tamamen kafası karışmış bir halde sokakta oturdu.
"Van?"
Cevap vermedi.
Kahretsin. Bir kurt olarak Bride'a Vane'in nereye gittiğini söylemesinin hiçbir yolu yoktu ve uğraşmak isteyeceği son şey, eşini bulamayan perişan haldeki bir dişi insandı.
Bu doğru değildi.
İnsan formuna bürünen Fury, hızla kıyafetlerini sokaktan aldı ve giyindi. Vane'in aksine gücü fizikseldi, büyülü değil. Sihir kullanabiliyordu ama hiçbiri Vane kadar kesin değildi. Güçlerini kullanarak kıyafetlerini giymeye çalışırsa, onlara doğru sırada ve doğru yerde olmak üzere yaklaşık yüzde elli atış yapacaktı.
Bu yüzden çorabını bir gömlek olarak bitirmek yerine, sokağın köşesinde kimsenin onu çıplak kıçlı yakalamaması için dua ederek onları giydi.
Bride köşeyi döndüğünde ayakkabısı dışında her şeyi üzerindeydi.
Onun botunu giydiğini görünce kısa bir an durdu.
"Ayakkabımdaki çakıl taşı," diye açıkladı topallayarak. Yalan söylemek de onun işi değildi.
"Ayakkabıların ikisi de mi?" diye sordu.
"Garip, ha?"
Arkasındaki bahçeyi taramadan önce ona garip bir bakış attı.
"Vane'i arıyorsanız, o burada değil."
"Onu biliyorsun?"
"Oh evet."
Ona delici bir bakış attı. "Ve sen?"
"Öfke."
Öfke mi?
"Evet biliyorum. Annem bana isim verdiğinde çatlaktı.
Yüzündeki ifadeden muhtemelen çenesini kapalı tutması gerektiğini söyleyebilirdi.
"Hı hı," dedi Bride ondan bir adım uzaklaşarak.
Fury öne doğru bir adım attı. Şimdi panikliyordu, kokusunu alabiliyordu.
"Gerçekten, sorun değil. Sana zarar vermeyeceğim. Vane, o dönene kadar sana göz kulak olmamı söyledi.
"Nereye gitti?"

Fury soru üzerine paniğe kapıldı. Meraklı doğaları için lanet olası insanlar. Aklından çeşitli yalanlar geçti ama hepsi muhtemelen Vane'in başını belaya sokacaktı, o yüzden Vane'i gücendirme olasılığı en düşük olanında karar kıldı. İşemeye gitti.
Evet, bu aptalcaydı, onun yüzü kızarır dönmez fark etti.
"Nereden geldin?"
Sanki buna cevap verebilirmiş gibi. Kendisine bir saat önce Nebraska'dan New Orleans'a ışınlandığını söyleseydi polislere koşardı.
Sokağı işaret etti. "Bu taraftan."
Hatta eskisinden daha gergindi.
Fury ona çok uğursuz olmadığını umduğu bir sırıtış sundu. İnsanları ondan korkmamaya alışkın değildi. Normalde insanları korkudan ıslatmaktan keyif alırdı.
Bu onun için garip bir hız değişikliğiydi.
"Gerçekten," dedi, "yemin ederim güvendeyim."
"Ve sana inanmalıyım, neden?"
Onu yatıştıracağını umduğu bir cevap vermeden önce duraksadı. "Ben Vane'in kardeşiyim ve sana zarar verirsem kıçımı tekmeler."
Gelin, önündeki garip, garip bir şekilde yakışıklı adama baktı. Sözlerine rağmen, hakkında uğursuz bir tehlike havası vardı. Birinin boğazını kesip sonra da buna gülebilecek türden birine benziyordu. "Vane'e benzemiyorsun."
"Biliyorum," dedi. "Ben annemize, o da babamıza özeniyor."
"HI-hı."
İçini çekti ve botlarını yere bıraktı. "Bak, sosyal beceriler konusunda berbatım, tamam mı? Vane dönene kadar burada yokmuşum gibi davran. Seni izleyeceğim, sen beni görmezden geleceksin ve iyi anlaşacağız. Kulağa hoş geliyor mu?”
Emin değildi. Onunla ilgili bir şey onun içeri koşup kapıyı kilitlemek istemesine neden oldu.
Ona güvenebilir miydi?
“Selam, Gelin? Biraz yardım alabilir miyim?
Sürekli müşterilerinden birinin elinde bir elbiseyle durduğu dükkânının girişine doğru baktı. "Elbette Teresa. Hemen geliyorum, dedi, önündeki garip adamdan uzaklaşarak.
Çizmelerini giydi, ardından onu takip etti.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu, onu dükkânına kadar takip ederken.
"Sana göz kulak olmak. Sen beni boşver."
Ondan çok daha uzun boylu ve korkutucu birini görmezden gelmek zordu.
"Vane ne kadar süre önce gitti?" diye sordu ona butiğinin önünden geçerken.
"Bilmiyorum, çok kötü gitmiş olmalı. Mesane olayı olabilir. Emin değilim."
Ona ağzı açık bakakaldı.
Son derece rahatsız görünüyordu. "Şimdi çenemi kapatacağım ve sert görünerek burada duracağım. En iyi olduğum şey bu.”

O yaptı ve kabul etmek zorunda kaldı. Fury sessizken oldukça korkutucuydu. Adama hak vermek zorundaydı, adam gücünü kesinlikle biliyordu.

* * *

Vane, Peltier House'da, Fang'ın kapısının hemen dışında belirdi. Tamamen hareketsiz durmuş dinliyordu.

Algılama.
Herhangi bir rahatsızlık olmadı. Başkasının kokusu yok. O veya Fang için psişik düzlemi araştıran hisler yok.
Her şey tamamen normal görünüyordu.
Rahatlayarak, tam Vane'in onu terk ettiği gibi Fang'ı bulmak için kapıyı itti.
Yatağında yalnız.
Vane, sırf Fang'ın iyi olduğundan emin olmak için yavaşça odaya girdi.
Yatağın uzak ucuna gitti. Fang hareket etmedi veya seğirmedi. Boğazı düğümlendi.
Fang nefes alıyor gibi görünmüyordu.
"Aman Tanrım, hayır," dedi panik içinde boğularak.
Vane, anında ciyaklayan ve hırlayan erkek kardeşini yakaladı.
Fang'ın kürkünü daha sıkı kavradı. "Lanet olsun sana piç kurusu!" diye hırladı. "Benim yüzümden ölürsen yemin ederim boğazını koparırım."
Fang, Vane onu serbest bırakana kadar onu kıstırdı. Ağabeyi koma halindeki yatağına geri döndü.
"Fang, dinle. Babam burada olduğumuzu biliyor ve peşimize bir ekip gönderiyor. Hadi kurt, konuş benimle."
Yapmadı. Fang orada öylece uzanmış boşluğa bakıyordu.
"Hadi ama Fang, bu benim için adil değil. Sana yardım etmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Ben de Anya'yı özledim..." -Fang'ın ona bakmasını sağlamaya çalıştı- "ve ben de seni özledim."
Yine de kardeşi ona cevap vermedi.
Vane inadından dolayı onu boğmak istedi.
O sırada etrafındaki havada garip bir dalgalanma hissetti. Omzunun üzerinden baktığında Stefan'ın yüzünde kendini beğenmiş bir alayla orada durduğunu gördü.
Vane hiç düşünmeden saldırdı.

Bölüm 6

Vane, Stefan'ı belinden yakaladı ve ikisi sert meşe kapıdan koşarak koridora çıktılar.

Aimee Peltier onlardan uzaklaştı ve yardım için bağırmaya başlarken Vane, Stefan'ı yerden kaldırdı ve ona sert ve öfkeli bir şekilde vurdu.

Stefan saldırmak yerine kurt kılığına girdi ve merdivenlere doğru koştu.

Vane onun peşinden koşmaya başladı. Ama Stefan onlara kafa sallayamadan, onları insan kılığına girmiş Wren kurdu boynundan yakaladı ve onu tekrar koridora çekti.

diye hırladı Stefan, Wren'i ısırmaya çalışırken. Leopar onu, Vane'i duraksatan bir rahatlıkla tuttu. Genç, sessiz Katagari'nin bu kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nicolette koridorun sonundaki odasından çıkarken, Vane düzensizce nefes alarak geri çekildi.

Wren hırlayan kurdu kontrol etmeye devam ederken Aimee annesine koştu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu.

Vane kurdu işaret etti. "Fang'ın odasındaydı."

Stefan insan formuna geçti, kıyafetlerini giydi ve ardından Wren'i ondan uzaklaştırdı.

Wren zar zor bir adım uzaklaştı ve Stefan ona tekrar dokunursa yüzündeki ifade Armagedon'u vaat ediyordu.

Bu sert bakış, Leopardan bir adım uzaklaşan Stefan'ı bir nebze olsun sakinleştirmeyi başardı. “Hiçbir şey yapmıyordum. Sadece gerçekten burada olup olmadıklarını görmek için onları kontrol ediyordum. Stefan dudağını Vane'e doğru kıvırdı. Vane bana saldırdı.

Stefan neredeyse saygılı bir ifadeyle Nicolette'e döndü. "Birinin provokasyon olmadan saldırmasının Sığınak kurallarına aykırı olduğunu düşündüm."

Vane, anlayış doğarken gözlerini kıstı. Bunun bir tuzak olduğunu çok geç anladı.

Stefan, Vane'in sandığından daha zekiydi.

"Van?" Nicolette ona baktı. "Söylediği doğru mu? Ona saldırdın mı?”

"Fang'ı öldürmeye geliyordu. O olduğunu biliyorsun.”

"Ama ona saldırdı mı?"

Vane, Stefan'a dik dik bakarken kaskatı kesildi. "Onu durdurmasaydım, yapardı."

"Önce o mu saldırdı yoksa sen mi?" Nicolette ısrar etti.

Vane'in öfkesi kontrolden çıktı. "Sen nesin? Kahrolası bir avukat mı?

"Ses tonuna dikkat et, Vane," diye uyardı Nicolette sertçe. "Buradaki en yüksek yasa benim ve bunu biliyorsun."

Vane, bunu yapmak için canını sıksa da özür diledi.

Wren ona, onun da Stefan'ı parçalamak istediğini belirten sempatik bir bakış attı. Tüm vücudu bunun için kıvrılmıştı ama olduğu yerde kaldı.

Nicolette, Vane'in özrünü kabul ederek çenesini kaldırdı. "Şimdi bana doğruyu söyle. İlk kim saldırdı?”
Vane yalan söylemek istedi ama Nicolette bunu hissedecek ve bu da işleri daha da kötüleştirecekti. "Yaptım."
Sanki bu ona acı veriyormuş gibi gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, ifadesi ona söylemek üzere olduğu şeyden ne kadar pişman olduğunu söylüyordu. "O halde seni sürgüne göndermekten başka seçeneğim yok, Vane. Üzgünüm."
Stefan'ın gözleri parladı.
O anda Vane hepsinden eşit derecede nefret etti. Demek bu hale geldi. Kardeşini koruduğu için cezalandırıldı.
Öyle olsun. Bu ilk kez olmuyordu. En azından Nicolette ona ceza olarak bir kırbaç yemedi.
İyi, dedi dişlerinin arasından.
Vane, kardeşini almak için Fang'ın odasına yöneldi, ancak Aimee Peltier'in onun sözünü kesmek için acele ettiğini gördü. Kapıyı çarparak kapattı ve onu yataktan uzaklaştırmak için koştu.
Etrafından dolanmaya çalıştı ama izin vermedi.
Van, beni dinle. Annem sadece kızgın. Ona zaman tanı...”
"Hayır, Aimee," dedi Vane, öfkesini ondan çıkarmamak için mücadele ederken alçak, ölümcül bir ses tonuyla. “Kuralları biliyordum ve onları çiğnedim. Annen bunu asla affetmeyecek ve sen de bunu biliyorsun."
Adam yanından geçmeye çalışırken Aimee kollarını uzattı. "Fang'ı burada bırak," diye ısrar etti.
Sen, ben ve annem bile Stefan'ın ne yaptığını biliyoruz. Fang'ın olduğundan emin olacağım
asla yalnız bırakmadı. Gece gündüz her an onunla kalacağım. Sanctuary'de yaşadığı sürece kimse ona zarar veremez."
Teklifi kafasını karıştırdı. Dişi ayının başlarına gelenleri neden umursadığını anlamamıştı. "Neden?"
Ona bakıp kollarını iki yanına indirirken solgun gözleri yumuşak ve nazikti. "Çünkü hiç kimse ikiniz gibi incinmemeli. Yaptıkları zalimce ve gereksizdi. Bu bir insan cezasıydı, hayvan değil. Kardeşlerimi kaybettim ve Anya'nız için kalbinizde hissettiğiniz acıyı ilk elden biliyorum. Fang'ın ölmesine izin vermeyeceğim, yemin ederim."
Adamın işaretinin saklandığı eline baktı, sonra birinin onu duymasından korkar gibi arkasından kapıya baktı. Sesini alçalttı.
"Artık koruman gereken bir tane daha var. İhtiyacın olan son şey Fang'ın bu durumda seninle olması.
Git ve onu koru. Kardeşini kontrol etmek için gece gündüz beni istediğin zaman arayabilirsin.”
Vane onu kollarının arasına aldı ve nazikçe kucakladı. "Teşekkürler Aimee." Sırtına vurdu. "İstediğin zaman. Şimdi git ve umarım dışarıdaki kurdun canına okursun."
Onu bırakıp koridora geri dönmeden önce gönülsüzce güldü.

Stefan ona meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı ve Vane'i ona zarar vermesi için kışkırttı.
Ama o kadar aptal değildi.
Vane ona zarar verebilirdi ama bu Nicolette'in mülkünde olmazdı.
Bunun yerine Vane, Stefan'ın ne yapmak istediğini anladığından emin olmak için Nicolette'e döndü. "Fang hiçbir kuralı çiğnemedi. Kalması güvenli mi?"
Nicolette başını salladı, ardından küfreden Stefan'a anlamlı bir bakış attı. "O bizim korumamız altında ve ona bir zarar gelmeyeceğinden emin olacağız."
Stefan'ın yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Ve ona bir şey söyledi. Bu daha bitmemişti.
Onu getirmek.
Vane merdivenlere yöneldi.
Stefan, "Bu daha bitmedi," diye homurdandı.
"Klişeyi biliyorum," dedi Vane, kurda dönüp bakmak için duraksadığında yorgun bir şekilde. "Birimiz ölmeden bitmeyecek." Stefan'a alaycı bir gülümseme gönderdi. "Ve kayıtlara geçsin, ben olmayacağım."
Stefan gırtlağından alçak sesle homurdandı ama akıllıca mesafesini korudu.
Vane ön kapıya doğru ilerlerken, Stefan onu takip etmeye çalıştı.
Wren onu durdurdu. "Sığınak Kuralları," dedi sessizce. "Vane önde başlıyor ve onu takip etmeye çalışırsan topallayacaksın... Kalıcı olarak."

* * *

Vane ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Bir yanı, Stefan ve diğerlerini doğruca ona götürmesin diye Bride'ın yanına gitmeye korkuyordu. Diğer yanı onu yalnız bırakmaktan korkuyordu.

Özellikle orada Fury varken.
Hiçbirine karşı kendini savunmasına imkan yoktu.
Annesinin yüzünde ve boynunda, babası ve onun tesserasıyla dövüşmekten aldığı yaraları hatırladıkça irkildi. Tessaralar, asker veya izci olarak gönderilen küçük kurt gruplarıydı. Genellikle temas ettikleri her şeyi öldürürlerdi.
Ve Gelinine dokunan herkesi öldürürdü. Hiç kimse ona zarar veremezdi.
Onu reddetse bile, o hâlâ onun eşiydi ve hayatının geri kalanını, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için harcayacaktı.
Fang'a gelince, ayıların koruması altında güvendeydi. Vane'in bundan hiç şüphesi yoktu.
Ama Gelin...
O ne yapmalı? İki elindeki işareti de kaldırabilmeyi diledi. Bir eş bulmak için onca zaman arasında, bu onlardan biri değildi.
Eğer o Katagarya olsaydı, onun birlikteliğini bitirmeye karar vermesini beklemesi yeterdi. Çok az Katagarya dişisi eşlerini reddetti. Öyle olsaydı, erkek dişi ölünceye kadar tamamen iktidarsız kalırdı. Dişi ise istediği kadar sevgili edinmekte özgür olacak ama onlardan asla çocuk sahibi olamayacaktı.

Bu nedenle erkekler, üç haftalık çiftleşme döneminde dişilerini memnun etmeye ve onları etkilemeye büyük özen gösterdiler.
İnsanlarla ilgili bilgisi sınırlı olsa da, Bride'ın onun yatağında çırılçıplak teşhir etmesini ve ardından kendisini ve ona sonsuz sadakatini sunmasını onaylayacağını düşünmüyordu.
Hatta onu korkutabilir.
Zaten onunla çiftleşmeyi düşünmesi bile gerekmiyor. Ne tür çocuklar doğuracakları hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir köpek yavrusu doğursa ne yapardı?
En azından insan annesi onları yavruyken öldürmeyecek kadar terbiyeli davranmıştı. Onları babalarına bırakmış ve ortadan kaybolmuştu.
Ama annesi Arcadialıydı. Babasının ne olduğunu biliyor ve anlıyordu. Ve bunun için bugüne kadar babasından nefret etti. Bunun için hepsinden nefret ediyordu.
Bunların hiçbir önemi yoktu. Vane geri dönüp Fury'yi Bride'dan uzaklaştırmak zorunda kaldı. Kurt en iyi ihtimalle öngörülemezdi ve en kötü ihtimalle ölümcül derecede hassastı.
Vane, onun dükkânına daldı ve arka odadaki, olduğundan şüphelendiği dolabı seçmeye özen gösterdi. Onu korkutmak olmazdı.
Dışarı çıktı ve Fury'yi kapının dışında insan şeklinde bulduğu arka avluya gitti.
"Ne yapıyorsun?" Vane homurdandı. Fury'nin onun yanında insan olmasını asla istememişti.
"Ayrılmak mı?"
Vane cevap veremeden, Fury bir kurt şekline büründü.
Gelin bir saniye sonra avluya geldi.
Vane, Fury'nin kıyafetlerini görmesini engellemek için görünmez hale getirmek zorunda kaldığı için küfretti.
Ah güzel, döndün, dedi gülümseyerek dükkânının kapısını kapatırken.
"Düştüğünü sanıyordum."
Van kaşlarını çattı. "Neye düştün?"
"Ağabeyin tuvalete gittiğini söyledi."
Daha da kafası karışmıştı. "Erkek kardeşim?"
"Öfke." Gelin etrafına bakındı. "Nereye gitti? Ben öğle yemeği için birkaç dakikalığına kilitlerken o burada arka kapıyı koruyordu."
"Kabul et, Vane," dedi Fury kendi kendine. "Daha iyi bir şey düşünemedim."
Fury'ye baktı. "Ve en başta neden onun yanında insan kılığındaydın, Fury? Senin bir kurt olman gerekiyordu."
"Panikledim. Ayrıca onunla tanışmak istiyordum.
"Neden?"
Kurt ona cevap vermeyi reddetti. "Biliyor musun, eğer insana dönüşmemiş olsaydım, vedalaşmadan ondan kaçtığını düşünürdü. Onunla tam olarak bir kurt gibi konuşamam, o ikimizi de korkutmadan olmaz.
"Van?" Gelin sordu. "İyi misin?"

Vane gözlerini daha da kıstı. "Fury ayrılmak zorunda kaldı." Ve nefes almaya devam etmek istiyorsa bir erkek olarak gitmesi daha iyi.
Hiddeti gırtlağından alçak bir sesle homurdandı.
"Oh," Aşağıya baktı ve Fury'ye gülümsedi. "İşte buradasın tatlım. Senin için endişelendim."
Fury patilerini onun göğüslerine dayamak ve yüzünü yalamak için sıçradı.
"Yo, aşağı," diye tersledi Vane, kurdu geri çekilmeye zorlayarak. "Bunların hiçbiri olmayacak."
Bride hayırsever bir tavırla, "Önemli değil," dedi.
Fury kuyruğunu salladı ve haince gülümsedi, sonra Gelin'in elbisesine bakmaya çalıştı.
Vane onu hemen boynundan yakaladı. "Durmak!" zihinsel olarak Fury'ye hırladı. "Yoksa kafanı koparırım."
Gelin onlara kaşlarını çattı. "Kurdumu beğenmedin mi?"
"Evet," dedi Vane, kabaca kafasına vurarak. "O benim yeni en iyi arkadaşım."
"Ben senin tek arkadaşınım, sik kafalı."
Vane, onu uyarmak için yumruğunu kurdun kürküne vurdu. "Kurtlara karşı katı olman gerektiğini biliyorsun. Alfanın kim olduğunu bilmelerini sağlayın."
"Senin baban?"
Vane, Fury'nin kafasına şaplak attı.
"Ah!"
"Evet," dedi Gelin. "Babam bütün köpekler için böyle söyler."
"Senin baban?"
Başını salladı. "O, köpek bakımı konusunda Louisiana'nın önde gelen uzmanı Dr. McTierney. Slidell'de bir veteriner. Reklamlarını görmüş olabilirsiniz. 'Evcil hayvanınızı seviyorsanız kısırlaştırın veya kısırlaştırın.' Tüm kampanyayı o yönetiyor."
"Gerçekten," dedi Fury'ye sırıtarak. "Belki de bir randevu almalıyız."
"Evet, doğru. Deneyin ve ölün."
Vane, öfkesini Bride'dan saklamaya çalışırken yumruklarını sıktı. Önündeki kurdu boğmasına sadece bir adım kalmıştı.
Bride, Fury'ye bakarken kaşlarını çattı. "Garip..." Arka patisine uzandı. "Orada kahverengi bir leke olduğunu hatırlamıyorum."
Vane, Fury'nin kendisi için aynı eşleşme olmadığını anlayınca bir laneti ısırdı. Kahretsin, dikkatliydi.
"Belki daha önce fark etmemişsindir," dedi, dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Belki."
Gelin onları arka avludan geçirdi. Dairesinin kapısını açtı ve kurdun içeri girmesine izin verdi. Kapı eşiğinde duraksadı.
Vane elini başının üzerindeki kapı çerçevesine dayadı ve ona gülümsedi. "Gerginsin," dedi sessizce. "Neden?"
"Sadece burada hâlâ ne aradığından emin değilim."
"Seninle konuşuyorum."

Buna güldü. "Biliyorsun, bir gün muhteşem bir adam hayatıma girdiğinde, bana uğruna can attığım pahalı bir kolye verdiğinde ve sonra hayatımın en iyi seksini yaptığımızda ne yapacağıma dair bir görgü kuralları kılavuzum yok. ve ortadan kayboluyorsun. Sonra bir kahramana ihtiyacım olduğunda tekrar uğra ve sırf bana yardım etmesi için o nakliyecilerin muhtemelen altı ayda kazandığından daha fazla para öde. Beni harika bir akşam yemeğine çıkarıyorsun ve sonra bütün bir geceyi başımı döndürerek geçiriyorsun. Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum."
Bunun benim için de bir ilk olduğunu söylemeliyim." Uzandı ve parmaklarını onun yanağına değen saç buklesine sürtmesine izin verdi. "Ne söyleyebilirim? Sen benim için karşı konulmazsın," dedi nefes nefese.
Ona öyle baktığında aklı başında ve mantıklı kalmak zordu. Sanki onu tatmak için can atıyormuş gibi.
"Ve sen daha da gerginsin." İçini çekti, sonra geri çekildi.
"Üzgünüm," dedi sessizce. "Sen değilsin. Gerçekten mi. Böyle şeylerin başıma gelmesine alışık değilim."
"Ne de ben." Başını eğdi ve onu öptü. Seyircileri olduğunu hatırlayana kadar onun zevkinin tadını çıkardı.
Gözlerini açtığında Fury'nin onlara meraklı gözlerle baktığını gördü.
O kurttan nefret ediyordu. Vane isteksizce geri çekildi. "Neden bir saatliğine dükkânı kapatıp benimle gerçek bir öğle yemeği yemiyorsun?"
Gelin tereddüt etti, sonra başını salladı. Onunla öğle yemeği harika olurdu.
"Sanırım yapacağım. Buzdolabında biraz artık spagetti var. Bir blok ötedeki bir dükkana yürüyebilir ve yanına biraz şarap alabiliriz.
Dışarıdaki bahçeyi incelerken onun önerisinden oldukça rahatsız görünüyordu.
Kardeşini mi arıyordu?
"Bu iyi olurdu," dedi ama vücut dili soğukkanlı ses tonunu yalanladı.
Bride'ın hayatında ilk kez gerçekten radikal bir fikri vardı. Saatini kontrol etti. Saat neredeyse iki buçuktu ve son yarım saattir dükkânına kimse gelmemişti. Cuma öğleden sonraları onun için geleneksel olarak yavaştı…
Bak ne diyeceğim, dedi çekinmeden önce. "Neden erken kapatmıyorum?"
Bakışları ilgiyle ısındı. "Bunu yapabilir misin?"
Başını salladı. Evrak işlerini halletmem için bana birkaç dakika verir misin?
"Acele etmeyin. Seninim."
Gözlerindeki bakış ona tam olarak ne demek istediğini anlatıyordu.
Gelin, onun daveti üzerine dudağını ısırdı. Bir kadın, buna benzeyen bir adamın ağzından bunu ne sıklıkla duyabilirdi?
Gelin dükkânına döndü ve hızla kasasını geri saydı. Vane raflarına göz atarken o evrak işlerini yaptı.
O oradayken makbuzları tasnif etmeye odaklanmak zordu ve bu onun dikkatini dağıtıyordu. Yüzük çekmecelerine bakarken sırtı ona dönüktü. Bir erkeğin poposunu süsleyen en güzel kalçaya sahipti. Daha da kötüsü, aynada onun yüzünü görebiliyordu.
Ve o onun olabilirdi…

Yutkunarak kendini banka mevduat fişini doldurmaya zorladı. Her şeyi büyük fermuarlı zarfa koyarken arkasından geldi. Kollarını onun iki yanında birleştirerek eğildi ve sanki onun tadını çıkarıyormuş gibi saçlarına derin bir nefes aldı.
"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı, Gelin?"
"Hayır," diye dürüstçe yanıtladı.
Vane orada durdu, kalbi çılgınca çarpıyordu. Vücudu sert ve ağrıyordu. Buradaki varlığı delilikti. Buraya gelmeden önce kokusunu gizlemişti ama Stefan ve diğerleri yaptıkları işte çok iyiydiler.
Onu bulmaları uzun sürmeyecekti.
Elbette, Bride onun izini taşıdığı sürece, onun kokusunu da taşıyordu ve o onu terk etse bile, onu bulmaları gibi onu alıp ona görünmeleri de muhtemeldi.
Aslında daha da fazlası, çünkü Bride kendini saklamayı bilmiyordu.
Onu tatmak için can atıyordu ve onun onu reddetmeyeceğini biliyordu. Ama onu tekrar alamazdı. Bu kararın tüm etkisini anlamadığı sürece hayır.
Ve doğal tehlikeler.
Burada, insan kılığında olmamalı. Ancak Fury'nin aksine, onun daha güçlü enkarnasyonu insanınkiydi. Onu en iyi bu şekilde koruyabilirdi.
Aynı zamanda onu ona karşı daha savunmasız hale getirdi.
Eğilip dudaklarıyla boynunun açıkta kalan derisine dokundu. "Keşke benim olsaydın," dedi teninin sıcak kokusunu içine çekerken.
Gelin, onun derin, hırıltılı sesini duyunca nefes alamadı.
Bunun garip bir rüya olduğunu hissetti. Bu nasıl gerçek olabilir? Ona bakabilmek için Vane'in göğsüne yaslandı.
Yüzündeki ifade onu yaktı.
Şakacı bir gülümseme, bakışlarının yoğunluğunu hafifletti. "İşleri çok hızlı aldık, değil mi?"
Başını salladı.
"Bunun için üzgünüm. İstediğim bir şey gördüğümde, önce onu alma ve sonra alıp almayacağımı düşünme gibi kötü bir eğilimim var.
Ondan uzaklaştı ve kapısına yöneldi. "Gel" dedi başıyla kapıyı işaret ederek. "Sana bankaya kadar eşlik edeceğim ve şarabı alacağız."
Taburesinden kaydı ve peşinden gitti. Dışarıda, havada bir soğukluk vardı. Ve Vane'in etrafında bir tehlike havası. Etraflarındaki sokaklara gereğinden fazla dikkat ettiği hissine kapıldı. Ne zaman biri yaklaşsa, üzerlerine atlamalarını beklermiş gibi onları dikkatle izliyordu.
Parasını ödedi ve karşıdan karşıya geçip Canal Caddesi'ndeki bir paket dükkânına girdikten sonra şaraplarını seçmesine izin verdi. Parasını ödemeye çalıştığında, adamın kendisine bir hayvan gibi hırladığına yemin edebilirdi.
"Anladım," dedi.
"Biliyorsun, ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Memurdan şarabı alırken buna gülümsedi. "Biliyorum. Benim geldiğim yerde bir erkekten daha ölümcül olan tek şey bir kadındır. İnan bana, kızgın bir kadının yapabileceklerine sağlıklı bir saygım var.
Yine komün hakkında mı konuşuyordu? Nedense öyle düşünmüyordu.
"Nerelisiniz?"
"İngilterede doğdum."
Gelin bunun üzerine duraksadı, şaşırdı. Ama sonra, Vane'in onu sürekli şaşırtma alışkanlığı vardı.
"Gerçekten mi?"
"Evet, aşkım," dedi mükemmel bir İngiliz aksanıyla. "Doğdu ve büyüdü."
Güldü. "Bunu iyi yapıyorsun."
Hiç yorum yapmadan ona paketin kapısını açtı.
"Komik," dedi mağazaya girerken. "İngiliz kadınlarının özellikle gaddar olduğunu hiç düşünmemiştim."
Bunun üzerine homurdandı. "Evet, annemle hiç tanışmadın. Hun Attila'yı tüylü bir tavşan gibi gösteriyor."
Bunu söylerken ses tonunda ve yüzünde çok fazla öfke ve incinme vardı. Annesi gerçekten çok fazla annelik içgüdüsüne sahip olmamalı.
"Onu hiç görüyor musun?"
Kafasını salladı. "Benimle herhangi bir ilişki kurmakla ilgilenmediğini uzun zaman önce açıkça belirtmişti."
Gelin kolunu onunkine doladı ve hafifçe sıktı. "Üzgünüm."
Eliyle onun elini kapattı. "Olma. Benim türümün böyle anneleri yok-"
Gelin sokakta durakladı. "Senin türünden mi?"
Vane, ağzından kaçan şey karşısında şok içinde orada durdu. Lanet etmek. Gelinle konuşmak olması gerektiğinden çok daha kolaydı. İnsanların yanında tetikte olmaya alışmıştı.
"Yalnız kurtlar," dedi aptalca Fury'nin tabirini ödünç alarak.
"Ahh, demek şefkate-ihtiyacım-olmayan-maço tiplerinden birisin."
Eskiden öyleydi ama Bride ile vakit geçirdikten sonra...
Bu kadın için hissettikleri onu çok korkutmuştu.
"Bunun gibi bir şey."
Bride, dükkânına doğru geri dönerken başını salladı. "Yani sadece sen ve kardeşin, o zaman?"
"Evet," dedi, kız kardeşini hatırlayınca boğazı düğümlendi. "Sadece biziz. Senden ne haber?"
"Ailem Kenner'da yaşıyor. Atlanta'da yılda birkaç kez görüştüğüm bir kız kardeşim var ve ağabeyim ticaret bölgesinde bir firmada çalışıyor.
"Onlara yakın mısın?"
"Ah evet. Bazen olmak istediğimden daha yakın. Hâlâ hayatımı benim yerime yönetmeleri gerektiğini düşünüyorlar."
O gülümsedi. Anya, kendisi ve Fang hakkında böyle hissederdi. Göğsüne acı-tatlı bir ağrı getirdi. "En genç sen olmalısın."
"Biliyorsun. Vallahi annem hala her eve gidişimde benim için etimi kesiyor."

Böyle düşkün bir anne hayal edemiyordu. Böyle bir aşkı bilmek güzel olmalı.
"Vurma."
"Çoğu gün yapmıyorum." Gelin ona kaşlarını çattı. “Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?”
"Ne yapıyorsun?"
"Birinin üzerimize atlayacağından korkar gibi sokağı tarıyorsun."
Vane gerginlikle ensesini ovuşturdu. Kredisini vermesi gerekiyordu, gerçekten gözlemciydi. Özellikle bir insan için.
Ona söyleyebileceği son şey, aslında tam da bundan korktuğuydu. Stefan ya da diğerleri onun izini sürdüyse...
Sonuçlarını düşünmek istemiyordu.
"Dükkânını birkaç haftalığına kapatman ve benimle egzotik bir adaya gitmen için seni ikna edebileceğimi sanmıyorum, değil mi?"
Ona güldü. "İyi bir."
Evet. Çok az şey biliyordu, o oldukça ciddiydi. Bir yanı onu kaçırmak istiyordu ama anne babası arasında yaşananlardan sonra, bunu şansa bırakmayacaklarını biliyordu.
Dört yüz yıl sonra, annesi, babasının onu isteği dışında kaçırmasından dolayı hâlâ duygusal olarak yaralıydı. Bride'ın nezaketini bozmak istemedi. Açık gülümsemesi. Tanrı yardımcısı olsun, insanlara güvenirdi ve bu o kadar nadirdi ki, onu böyle tutmak için her şeyi yapardı.
Avlusunun kapısını açtı ve onu Fury'nin onları beklediği dairesine götürdü. Onlara doğru koşan Fury, Vane'in kasıklarına doğru ilerleyip onu tipik bir köpek tavrıyla hırpaladı. "Eğil," diye tersledi, kurdu bir kenara iterek.
"O senden hoşlanıyor."
Beni rahatsız etmeyi seviyor. "Evet, fark ettim."
Bride, eski Troggs şarkısını çalan müzik setine doğru yürürken kaşlarını çattı.
"Vahşi şey."
"Ne kadar tuhaf," dedi telefonu kapatarak. "Telefonu açık bırakmadım."
Vane, Fury'nin boynunu daha sıkı kavradı.
"Bu acıyor, Vane. Bırak."
Bunu isteksizce yaptı. "Başka ne yaptın?"
"Gerçekten hiçbir şey. Biraz televizyon izledim, CD'lerini karıştırdım... gerçekten güzel şeyleri var... ve biraz kahve yaptım."
"Fury, senin taşınmaman gerekiyordu!"
"Onu izle dedin, bu taşınmak anlamına geliyor."
Bride'a doğru fırlayan Fury'ye uzandı.
"Belki bir hayaletin vardır," dedi Vane. "Sonuçta burası New Orleans."
"Komik değilsin," dedi.
Şarabı ondan aldı ve küçük mutfağa yöneldi ve iki fincanlık cezvesinin yanına koydu. Sürahiyi çıkarıp baktı. "Burada neler oluyor?"
"Ne?"
Vane'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bu sabah kahve yaptın mı?"

"Hata," dedi Fury. "Bunu biraz karıştırdım. Bitirdikten sonra muhtemelen çıkarmalıydım."
"Sence?"
"Bana iyi davran dostum. Burada kalmak zorunda değilim."
"Ayrıca yaşamana izin vermem de gerekmiyor."
"İyi misin?" Gelin sürahiyi yerine koyarken sordu.
Vane gülümsedi ve sert ifadesini gevşemeye zorladı. "Ben iyiyim."
"Bu kahve taze." Fury'ye baktı, sonra başını salladı. "Mümkün değil. Bu sadece aptalca.
"Ne?"
"Hiç bir şey. Hayatımın geri kalanında hapse atılma korkusuyla bunu söylemeyeceğim bile."
Şarabı soğuk kalması için buzluğa koyarken dolapları açıp bir tencere ve kazan çıkardı.
Vane hiç düşünmeden spagetti sosu almak için küçük kilere gitti. Nedense her şeyin üzerine koymayı seviyordu.
"Oraya gideceğini nasıl bildin?" diye sordu.
Vane sindi. Kahretsin, onu nerede tuttuğunu bilmemeliydi. "En muhtemel yer orası gibi görünüyordu."
Bunu kabul etmiş görünüyordu.
Fury ayağa fırladı ve onu Bride'a itti. Vücutları çarpıştığında Vane derin bir nefes aldı ve onun dolgun kıvrımlarını üzerinde hissetti.
Yukarı baktı, dudakları şaşkınlıktan soluduğu nefesle aralandı.
"Üzgünüm," dedi, kalbi hızla çarpıyordu. "Köpek bana vurdu."
"Ben köpek değilim."
"Durmazsan köpek maması olacaksın."
"Hadi ama aptal. O senin arkadaşın. Devam et.
"Onu zorlayamam. İnan bana, yapmayacağım bir şey."
Fury şaşırarak başını kaldırdı ve ona baktı. "Biliyor musun, sanırım bunun için sana saygı duymayı yeni öğrendim. Sen iyi bir kurtsun, Vane. Şimdi bana gömleğini ver ve dışarı çıkmama izin ver.
"Ne yap?" Vane o kadar şaşırmıştı ki yüksek sesle konuştu.
"Ne?" Gelin sordu.
"Hiçbir şey," dedi, bu akşam hangi noktada onun tamamen zihinsel olduğuna karar vereceğini merak ederek.
"Güven bana," dedi Fury. "Diğerlerini buradan uzağa götürmek için senin kokunu kullanacağım. Kahretsin, Stefan'la işim bitene kadar kuyruğunu daireler çizerek kovalıyor olacak."
Van etkilenmişti. İyi bir düşünceydi. "Onu buraya getirmeyeceğine güvenebilir miyim?"
"Evet yapabilirsin."
Fury için ne kadar alışılmadık bir tepki. Vane ona güvenip güvenemeyeceğini tartışırken ona baktı.
Sonunda, başka seçeneği yoktu.
Fury kapıyı tırmalamak için gitti.

"Onu bırakacağım," dedi Vane kurda doğru yönelerek.
"Teşekkürler," dedi Bride, kalan melek kılı makarnayı çıkarırken.
Vane, kurdu arka avluya kadar takip etti. Gömleğini çıkardı, sonra Fury onu almak için insan şekline girerken yeni bir tane çıkardı.
"Üzerine bir şeyler giy Fury. Burada kör oluyorum."
"Kapa çeneni," diye tersledi Fury. "Güçlerim konusunda senin kadar yetenekli değilim ve bunu umursayacak kadar uzun süre insan kalamıyorum. Sadece dikkatli olmanı söylemek istedim. Bir insan için yeterince hoş bir kadın gibi görünüyor. Ona bir şey olduğunu görmek çok yazık."
"Biliyorum."
Bir araba kapıya yanaştı.
Fury gölgelerin arasına girdi ve gözden kayboldu. Vane, arabanın yanaşışını izlerken hareket etmedi. Bu, üst kattaki dairelerden birinde yaşayan striptizciydi.
Dostça bir araba olduğuna sevinerek içeri girdi ve Bride'ı sosu tavasına kaşıkla doldururken buldu.
Arkadaşlarından güvenli bir şekilde ayrılana kadar onunla ayrılmayı kabul etmesini sağlamanın bir yolunu bulması gerekiyordu.
Vane onu izledi ve çok tuhaf bir şey hissetti. Onun dünyasında kimse onun için yemek pişirmedi.
Ya çiğ yerdi ya da insan şeklinde satın alır, sonra kendisi pişirirdi.
Onlara yapmaları için para verdiği zamanlar dışında, daha önce hiç kimse onun için yemek yapmamıştı. Bu neredeyse ev gibi oldu. Ev gibi olmanın ne demek olduğunu anladığından değil.
Belki de midesindeki bu garip histi. Onu dokunmaması gerektiği halde ona dokunmaya iten, içindeki çekim.
"Gelin?" diye sordu ona yaklaşarak. "İmkansıza inanır mısın?"
Buzdolabından bir poşet salata çıkardı. "Nasıl imkansız?"
"Bilmiyorum. Periler? Cüce cinler mi? İnsana dönüşebilen kurtlar mı?"
O güldü. "Ahh, loup-garou. Yerel efsanelere inanmıyorsun, değil mi?"
Kalbi sıkışırken omuz silkti. Tipik bir insandan başka bir şey olmasını ummak çok fazlaydı.
"Yine de," dedi, içini yumuşatarak. Hava karardıktan sonra vampirleri kovalayan bir arkadaşım var. Deli ama biz onu seviyoruz."
Lanet etmek.
"Evet," diye nefes verdi. "Tabitha biraz dışarda, değil mi?"
Gelin hareketsiz kaldı. "Onu nasıl bildin..."
Aceleyle, "New Orleans'taki herkes yerleşik vampir avcısını tanır," dedi. "Tabitha Devereaux uzun zamandır buralarda."
Gelin güldü. "Ona bir efsane olduğunu söylemeliyim. Onu sonuna kadar memnun edecek.
Vane ona doğru döndü. Peki ya sen? Garip şeylere inanmıyorsun, değil mi?"
"Tam olarak değil. Gördüğüm en korkunç şey Nisan ayındaki muhasebecim."

Dıştan buna gülümsedi, içten içe buruştu. Onun dünyasına asla açık olmayacaktı. Bazen sokakta yanından geçtiği insanların aslında insan olmadığı gerçeğine. En kötü yırtıcı türü olduklarını.
Onun hayallerine sahip olmasına izin ver. Onları ondan almak zalimce olurdu. Ve ne amaçla? Ona ikisinin sürekli avlanacağı bir dünya gösterebilsin diye mi?
Çocukları nerede dışlanmış olacak?
Hayır, bu onun için adil olmazdı. Bir eşe ihtiyacı yoktu ve kesinlikle çocuklara da ihtiyacı yoktu.
"İyi misin?" diye sordu iki tabak hazırlarken.
"Evet güzel."
Ellerindeki işaret kaybolana kadar ikisinin de iyi durumda kalmasını umuyordu.

* * *

Fury'nin Stefan'ı ve Bourbon Caddesi'nde Vane'in kokusunu yeniden yakalamaya çalışan insan kılığına girmiş diğerlerini bulması uzun sürmedi.

Üçü bir barın dışındaydı, gelen ve giden müşterileri kokluyordu.
Her zaman olduğu gibi, halkının güzelliğinden etkilenmişti ama zaten bu beklenen bir şeydi. Onların dünyasında çirkin ya da farklı hemen reddedilir ya da öldürülürdü - genellikle ikincisi. Hayvanların kimseye ve hiçbir şeye merhameti yoktu.
Çoğunlukla insan olduklarına inanarak kendilerini kandıran hayvanlar bile. İnsan olduklarını söylediklerinde kendilerini kandırdıklarını kendi gözleriyle görebilecek kadar uzun süredir Arkadialılarla birlikteydi.
Tıpkı insanların yaptığı gibi.
İnsanlıkla ilgili insani hiçbir şey yoktu. Günün sonunda, hepsi sadece hayatta kalma içgüdülerine sahip hayvanlardı.
Köpek yiyen köpekti. Ve Fury, bu ilke hakkında hatırlamak istediğinden daha fazlasını biliyordu.
Stefan, Fury'nin kokusunu alınca hızla döndü.
"Pekala," dedi Fury ona sırıtarak. "Beni hissetmeden önce hepinizi öldürmeme yetecek kadar uzun süredir buradayım. Yaşlanıyorsun, Stefan."
"Bu bir meydan okuma mı?"
Fury onu eğlendiren bir bakışla tırmıkladı. Tamamen yaşlı kurda meydan okumaya ve bir gün onu öldürmeye niyetliydi.
Ancak şu an havasında değildi.
"Sana zarar vermemi isteme, Stefan. İstediğin kadar bir alfa gibi zıplayabilirsin ama ikimiz de tasmasını kimin tuttuğunu biliyoruz.
Stefan onu tuttu ama Fury onun elinden kurtuldu.
"Yapma yaşlı kurt. Seni utandırmak istemiyorum."
"Ne istiyorsun Fury?" Petra tersledi.
Fury ona tam teşekküllü bir sırıtış verdi. Grup içinde Vane'den en çok nefret eden oydu. Dişi kurt yıllarca onunla çiftleşmek istemiş ve o reddedince

Fang'a taşınmıştı. Dikkatini dağıtmak için Vane'i takip etmişti. Liderlerinin çocuklarının en büyüğü olduğu için, Vane'in bir gün sürüyü miras alacağı doğal varsayımdı. Babası ondan nefret etse de, Vane şüphesiz içlerinde en güçlüsüydü.
Nedenini sadece Fury biliyordu. Vane, Katagarya değildi ve diğerleri bunu anlayamayacak kadar aptaldı.
Tanıştıkları anda Vane'de kokusunu almıştı. Sadece insan genlerinden gelen o tınlama. Sözde insan kalbi. Dahası, koku Arkadialıların en seçkinlerinden geliyordu. Vane sadece bir Arcadian değildi. O sadece bir Sentinel değildi. O bir Aristo idi. Zahmetsizce büyü kullanma yeteneğine sahip ender bir tür. Arcadian diyarında, Aristi tanrı olarak görülüyordu ve onlar için seve seve ölecek olan kurt adamlar tarafından şevkle korunuyordu.
Vane'den nefret etmesinin nedeni buydu.
Ama sabır bir erdemdi. Sadece insanlara değil, özellikle hayvanlara.
Petra burnunu çekti, sonra kaşlarını çattı. Burnunu Fury'nin gömleğine gömene kadar yaklaştı.
"Vane," diye soludu. "Onu yakaladın mı?"
"Deri nerede?" Stefan hemen sordu.
Fury, Stefan'a kapüşonlu bir bakış attı. "Hepiniz zavallısınız. Hiçbiriniz öldürmenin eğlencesinin yarısının onu yere indirmek olduğunu öğrenmediniz mi?"
Petra başını salladı. "Anlam?"
"Vane'in nerede olduğunu biliyorum. Ama düşmanını öldürmek yetmez. Önce onun kafasını becerirsin.”

Bölüm 7

Bride, Vane'e bakmamaya çalışırken tabağındaki salatayı itti. Onda çok çekici bir şey vardı. Bu kadar zayıf ve kaslı birinin yanında olmak da rahatsız ediciydi. En azından Taylor'la ondan daha zayıftı ama spor yapmıyordu ve kendi aşk kolları vardı.

Vane'in tüm vücudunda bir gram fazlalık yoktu. Adamın çıplakken ne kadar harika göründüğünü hatırladığında yüzü alev alev yanıyordu.

"İyi misin?" O sordu.

"İyi."

"Neden yemiyorsun?"

Omuz silkti. "Sanırım aç değilim."

Çatalı onun elinden aldı ve spagettiyi dişlerin etrafında döndürdü, sonra ona kaldırdı.

"Ben bebek değilim, Vane."

"Biliyorum." Sıcak bakışı onu yakıyordu. Alçak, buyurgan bir ses tonuyla, "Benim için ye, Gelin," dedi. "Aç kalmanı istemiyorum. Açlıktan ölmenin iyi bir tarafı yok."

Sesinin tonundan, deneyimle konuştuğunu anlayabiliyordu. "Acıktın mı?"

"Bir ısırık al, cevap vereceğim."

"Ben çocuk değilim."

İnan bana, biliyorum. Çatalı onun için salladı.

Ciddi oyununa başını salladı, sonra ağzını açtı.

Çatalı tekrar dışarı kaydırmadan önce ağzını kapatabilmesi için çatalı dikkatli bir şekilde içine yerleştirdi.

Gelin çatalı makarnasında döndürürken çiğnedi. "Evet, acıktım. Ailem seninki gibi besleyici veya şefkatli değildi. Bir erkek yeterince büyür büyümez onu dışarı atarlar ve o ya hayatta kalmayı öğrenir ya da ölür."

Gençliğini hatırladığında Vane'in kalbi burkuldu. Acı ve sürekli açlık. O ilk yılda tek başına sayamayacağı kadar çok kez neredeyse ölüyordu. Ergenliğe girene kadar bir kurt yavrusuydu. Neredeyse bir gecede insan olmuştu. Sihirli güçleri onun için yeniydi ve kurt olması gerektiğinde insan kılığına girmişti.

İnsan olmaya alışık olmadığı için avını izleyemiyor veya öldüremiyordu. Kurtların sahip olmadığı alışılmadık duygu ve hislerle sarsılmıştı. Hepsinden kötüsü, insan kılığında duyuları körelmişti. İnsanlar gün ışığında daha iyi görebilirler, ancak onlar kadar net duyamaz, hızlı hareket edemez veya etraflarındaki düşmanlarının kokusunu alamazlar. Yiyecek ve korunma için diğer yırtıcı hayvanlara ve hayvanlara karşı çıplak elleriyle savaşacak fiziksel güçleri yoktu.

O kadar kolay öldüremezlerdi. Suçluluk duygusuyla tüketildiler, dökülen kanla dehşete kapıldılar.

Ama Darwin'in yazdığı gibi, en uygun olanın hayatta kalmasıydı ve bu yüzden Vane nasıl hayatta kalacağını öğrenmişti. Sonunda. Yaralarının ıstırabına teslim olmadan darbelerine ve ısırıklarına dayanmayı öğrenmişti.

Yetişkinliğinin ilk yılının sonunda öfkeli ve kontrollü bir şekilde sürüsüne dönmüştü. Kurt olmanın ne demek olduğunu bilen bir insan. Nefret ettiği yanını kontrol etmeye kararlı bir insan.
Ayrıca eve, herhangi birinin hayal etmeye cesaret edebileceğinden daha fazla güçle dönmüştü.
Yine de, Fang onu kurtarmasaydı başaramazdı. Başlangıçta, yemek yiyebilsinler diye ikisi için öldüren Fang olmuştu. Vane en basit görevleri bile yeniden öğrenmek zorunda kalırken, onu koruyan ve insani durumuna göz kulak olan Fang.
Diğerleri onu terk edecekken, Fang onun yanında kalmıştı.
Bu yüzden kardeşini ne pahasına olursa olsun koruyacaktı.
"Zor olmuş olmalı," dedi Bride, onu şimdiki zamana geri getirerek.
ona geri dön
Vane ona bir lokma daha yedirdi. "Buna alışırsın."
Duyguyu anlamış gibi ona baktı. "Buna alışabilmen inanılmaz, değil mi?"
"Ne demek istiyorsun?"
“Sadece bazen başkalarının bize yanlış davranmasına izin veriyoruz çünkü sevilmek ve kabul edilmek için her şeyi yapacak kadar çok istiyoruz. Ne kadar denesen de, ne kadar istesen de seni olduğun gibi sevemeyeceklerini veya kabul edemeyeceklerini bilmek canını yakıyor. O zaman onları memnun etmek için harcadığın onca zamandan nefret edersin ve en azından seni seviyormuş gibi yapamayacak kadar kötü olan ne olduğunu merak edersin.
Sözlerinin kırmızılığını ve kehribar rengi gözlerinde parıldayan acıyı gördü. "Taylor bir aptal."
Bride, onun sesinin derin, hırıltılı yoğunluğu karşısında gözlerini iri iri açtı. Vane çatalı bir kenara bıraktı ve elini onun yanağına koydu. Yüzünü inceledi ve parmaklarıyla tenini okşadı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın ve senin hakkında değiştirmek isteyebileceğim hiçbir şey yok."
Bunu söylediğini duymak çok iyi hissettirmişti ama kendini bir an bile kandırmadı. Her zaman toplum içinde mayo giymek istemeyen tombul küçük kız olmuştu. Kimse kilosuyla alay etmesin diye partilerde adet görüyormuş numarası yapan.
Sattığı ama asla giyemediği daracık elbiseleri denemek için dükkânına gelen sıska küçük putaları kaç kez izlemişti?
Hayatında sadece bir kez, Tabitha'nın daha çirkin kıyafetlerinden birini giymeyi ve daha çekici birini arayan bir adamın gözlerinin ondan hemen uzaklaşmasını diledi.
"Böyle konuşmaya devam edersen Vane, seni tutmak zorunda kalabilirim."
"Bana öyle bakmaya devam edersen sana izin verebilirim."
Onun sözleri üzerine titredi. "Gerçek olamayacak kadar iyisin. Kafamın arkasında çok geç olmadan koşmam gerektiğini söyleyen bir ses var. Sen bir seri katilsin, değil mi?”
Göz kırptı, sonra kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kuzuların Sessizliği'ndeki o adam gibisin. Bilirsiniz, bir kadını teni için ayartmak ve kaçırmak için çekici olan bir kadın kostümü yapan kişi.
Aslında onun sözlerine şaşırmış, hatta gücenmiş görünüyordu. Bu, onun ya masum ya da harika bir aktör olduğu anlamına geliyordu.
"Beni çırılçıplak bir çukura atıp bebek losyonuna batıracaksın, değil mi?"
Buna gerçekten güldü. “Bir mezar bile kazamayacakları New Orleans'ta yaşıyorsun. Öyleyse bana bu çukuru nerede bulacağımı söyle?”
"Yer üstü bir çukur."
"Pek gizli değil."
"Ama mümkün," diye ısrar etti.
Kafasını salladı. "Vazgeçmiyorsun, değil mi?"
“Bak, ben bir realistim ve az önce kalbim yerinden çıktı. Şu an kimseyle ilişkiye girmek istemiyorum. Bana karşı çok naziksin ve nedenini bilmiyorum. Sadece böyle şeyler gerçek hayatta olmaz. Beyaz Atlı Prens her zaman yardıma gelmez. Çoğu zaman, geri kalanımızı fark edemeyecek kadar kusursuz Külkedisi ve onun ufacık mükemmel ayaklarıyla o kadar meşgul ki.”
Ona sinirlendiğini söyleyebilirdi.
İçini çekerek bir bardağa uzandı.
Gelin avucunu ve oradaki garip işaretleri görünce kaşlarını çattı.
Dün gece orada olmayan işaretler, yoksa onları görecekti.
Kalbi atmayı bıraktı.
Uzanıp elini avucunun içine aldı ve ona baktı.
Vane, kadının deposuna daldığında işaretini gizlemeyi unuttuğunu fark edince içinden küfretti. Avuçlarını karşılaştırırken bir yanı elini sallayarak kurtarmak istedi, diğer yanı hareket edemedi.
"Beni yaktın mı?"
"Hayır," dedi, onun böyle bir şey düşünmesine gücenerek.
Panik içindeydi. Korkusunun kokusunu alabiliyordu.
"Sana zarar vermedim gelin, yemin ederim."
Ona inanmadı. "Çıkmak!"
Bu kötüydü. Onu nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Ayağa kalktı ve köşeden süpürgesini aldı.
"Dışarı!" diye bağırdı, ona doğru sallayarak.
"Gelin!"
Dinlemedi. "Defol yoksa ben... Polisi arayacağım!"
Vane bir laneti geri aldı. Bu, istediği gibi gitmiyordu. Ama belki de olması gerektiği gibi gidiyordu.
En azından ondan nefret eden ve onun deli olduğunu düşünen bir kadın tarafından baştan çıkarılamazdı.
Kapıdan kaçarken, onun kapıyı sıkıca kilitlediğini duyunca orada durdu.
"Gelin," dedi camdan ona bakarak. "Lütfen girmeme izin ver."
Perdeleri üzerine kapattı.
Vane başını soğuk cama dayadı ve içindeki savaşın kontrolünü parçalamasına izin verdi.

Nedeni ne olursa olsun, içindeki hayvani yanı onu istiyordu.
İnsan tarafı, gitmesine izin vermenin daha iyi olacağını biliyordu.
Ne yazık ki, iki yarısı bu şekilde savaştığında, çoğu kez hayvan kazandı.
Bu genellikle en iyisiydi.
Bu sefer olmayacaktı. İçini çekerek, yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakındı ve bir kurt şekline büründü. Fury'nin bir kurt olarak geri gelip kimliğini açığa çıkarmamasını umuyordu.
Gelin kapısına bir kurt kabul edebilirdi ama iki... onu zorlayan buydu.

* * *

Gelin odasının ortasında, elinde süpürgesiyle ayakta duruyordu. Korku içinde titriyordu.

Ailesini aramayı düşündü ama onları korkutmak istemedi. O kadar uzakta yaşıyorlardı ki, buraya geldiklerinde o ölmüş olabilirdi.
Polisi aramayı düşündü ama onlara ne söyleyecekti? Yakışıklı bir adamın onunla yemek yediğini, onu kızdırdığını ve rahatsız ettiğini, sonra elini ona doğrulttuğunu ve kadının çıldırdığını mı?
Vane yanlış bir şey yapmış gibi değildi. Onu incitecek bir şey yapmadığı sürece polis onu tutuklayamazdı.
Tabita…
Arkadaşını arama düşüncesiyle yutkundu. Tabitha'nın bildiği bir şey varsa, o da nefsi müdafaaydı ve kadın tepeden tırnağa silahlıydı.
Gelin cep telefonuna koştu ve hemen Tabitha'nın mağazasını aradı. Neyse ki içerideydi.
"Tabby," dedi, Vane'in içeri girmeye çalışıp çalışmadığını anlamak için etrafındaki pencereleri tararken. "Lütfen buraya gelin. Sanırım yeni erkek arkadaşım beni öldürecek. Beni gerçekten öldür, tıpkı bedenimi ormanda saklayan ölü gibi.
"Ne?"
"Geldiğin zaman açıklarım. Korkuyorum Tab. Gerçekten, gerçekten korktum.”
"Tamam aşkım. Ben giderken benimle telefonda kal. Hey, Marla,” diye seslendi Tabitha mağaza müdürüne. "Dükkanı bir süre idare et. Acil bir durum var. Bana ihtiyacın olursa cep telefonunu ara.
Bride içini çekti, sadece kısmen rahatlamıştı. Tabitha'nın Bourbon Caddesi'ndeki mağazası, evinden sadece birkaç blok ötedeydi. Tabitha'nın buraya yürüyerek gelmesi on ya da on beş dakikadan fazla sürmezdi.
"Hâlâ orada mı?" diye sordu.
"Bilmiyorum. Onu dışarı attım ve kapıyı kilitledim ve şeytani insanların beni kapmak için camları kırdığı kötü filmlerden korkunç geri dönüşler yaşıyorum.”
"O bir zombi değil, değil mi?"
Tabitha'nın önerisi üzerine gözlerini devirdi. Çoğu insan için bu bir mizah girişimi olurdu. Tabitha ciddiydi. "Zorlu."

"Kurdun yanında mı?"
"Hayır," dedi Bride, göğsü sıkıştı. "Dışarı çıktı ve ben onu henüz içeri almadım. Aman Tanrım, kurduma zarar vereceğini düşünmüyor musun? Yapıyor musun?"
"Merak etme. Eminim kurt kendi başının çaresine bakabilir."
Gelin, Tabitha'nın nefessiz kalmasından arkadaşının şimdi koştuğunu anlayabilirdi. Tanrı onu seviyor. Tabitha bir krizde en iyisiydi. Herkesin onun gibi bir arkadaşı olmalı. Tabitha'nın bir arkadaşı veya ailesi için yapmayacağı şey yoktu.
"Hala oradasın?" diye sordu.
"Evet."
Gelin, Vane'in hala orada olup olmadığını görmek için dışarıyı kontrol ederken, onunla sürekli hiçbir şey hakkında sohbet etti.
O değildi.
Birkaç dakika sonra kurdunun kapının dışında hırladığını duydu.
"Şşt," dedi Tabitha telefonda. "Sadece benim, oğlum."
"Zaten burada mısın?"
"Evet," dedi. "Telefonu kapat ve kapıyı aç."
Gelin yaptı. Dışarıda sadece kurt ve Tabitha olduğunu görünce rahatladı.
"Açık görünüyor," dedi Tabitha, kurt daireye koşarken. "Gitmiş olmalı."
Gelin rahatlayarak derin bir nefes aldı ama yine de kapıyı sıkıca kilitledi.
Hiç bu kadar korkmamıştım, Tabby. Berbattı."
Tabitha daireyi taradı. "Ne oldu?" diye sordu kapıları açıp pencerelerden dışarı bakarken.
"Bilmiyorum. Geç bir öğle yemeği yiyorduk ve bunu görene kadar her şey harikaydı…"
Avucundaki garip dövme izini görmesi için Tabitha'ya avucunu kaldırdı.
"Avucunda bunun bir benzeri vardı."
"Dalga geçiyorsun."
"Hayır ve işin en tuhaf yanı, onu nasıl kaptığımı bilmiyorum. Yemek yerken ortaya çıktığını hatırlıyor musun?
Tabitha, Bride'ın elini tuttu ve dövmeyi inceledi.
"Beni damgaladı falan, değil mi?" Gelin sordu. "Bana damgasını vurdu ve şimdi beni öldürecek. Gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum."
Tabitha başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse buna cevap veremem. Eyalette böyle bir cinayet işlenmedi, o kadarını biliyorum."
Ve Tabitha yapacaktı. Polis departmanındaki bir arkadaşı aracılığıyla tüm cinayet soruşturmalarının zirvesinde olmayı bir alışkanlık haline getirdi.
"Yani ne düşünüyorsun?"
Tabitha elini yüzüne daha yakın tuttu. "Yunan kökenli görünüyor. Bak ne diyeceğim, kız kardeşimin evine bir ara verelim. Kocasına ne düşündüğünü sorabiliriz."
"Hangi kız kardeş?"
"İkiz olan." Tabitha elini bıraktı.

Gelin, Amanda'ya gitme fikrine karşı çıktı. Amanda, seri katile dönüşen psikopat erkek arkadaşımı tanıyor. Randevumuzu bile ayarladı!”
Tabitha tiksinti dolu bir ses çıkardı. Rakamlar. Mandy her zaman kötü bir karakter yargıcı olmuştur. Tanrım! Seni herhangi bir erkekle ayarlamasına asla izin verme.
"Senin hakkında böyle dediklerini sanıyordum, Tabby?"
Tabitha onu görmezden geldi. "Biliyor musun, seri katil arkadaşın hakkında daha fazla şey öğrenene kadar bir çantanı toplayıp en azından bu gece Amanda'nın evinde kamp yapman iyi bir fikir olabilir. Amanda'yı tanıyorsa, onu rahat bırakacak kadar biliyor demektir."
Gelin tartışmadı. Dürüst olmak gerekirse, onu koruyan kurduyla bile evde yalnız kalmak istemiyordu. Vane gerçekten psikotik olsaydı, evcil hayvanını ve sonra onu öldürebilirdi.
"Tamam, bana bir saniye ver."
Gelin kıyafetlerini, makyajını ve uyuyacak bir şey alırken Tabitha kurdu okşadı.
Vane, Bride'ın toplanmasını izlerken başını eğdi. Onun davranışları ve Tabitha'nın önerisi onu rahatlattı. Kyrian, Vane'in bile zorla giremeyeceği bir evde yaşıyordu. Sadece insan suçlulara karşı değil, aynı zamanda dünya dışı davetsiz misafirlere karşı da korunuyordu.
Orada, Kyrian izin vermedikçe sürüsünün geri kalanı izinsiz giremezdi ve eski Kara Avcı, bir Kurt Avcısı sürüsünün içeri girmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu.
Tam bir deli olmadığına şükrederek Tabitha'nın bacağına burnunu sürttü.
Kısa sürede Gelin toplandı. Işığı söndürdü ve kapıyı açtı.
Onu geride bırakmaya çalıştılar ama Vane bunu reddetti.
"Bırak gelsin," dedi Tabitha, Bride onu Bride'ın SUV'undan uzaklaştırmaya çalışırken.
"Evet, ama şimdi kız kardeşinin Terminatörü yok mu?"
“Öyle ama diğer köpeklerle yeterince arkadaş canlısı. Nefret ettiği vampirler.”
Gelin bu konuda yorum yapmadı. Bunun yerine, kurdu Jeep Cherokee'sinin arka koltuğuna oturttu. Çantasını onun yanına koydu, sonra bindi ve Tabitha'nın atlamasını bekledi.
Arabadan çıktılar ve dükkanının önünde Vane'in motosikletini görünce Bride'ın kalbi durdu.
"Nedir?" diye sordu.
Motosikleti işaret etti. "O hâlâ burada."
"Ateş et," dedi Tabitha Glock'unu çıkarıp şarjörünü kontrol ederken.
Ah, ne büyük keder, Tabitha. Onu vuramazsın.”
"Güven bana, yapabilirim." Tabitha yüzündeki yaraya dokundu. "Şimdi o bizi bulmadan git."
Gelin dediğini yaptı.

Amanda ve Kyrian'ın Garden District'teki savaştan önceki malikanesine varmaları uzun sürmedi. Yunan canlanma evi, eyalette en iyi korunmuş evlerden biriydi. Aynı zamanda en büyüklerinden biriydi.
Gelin garaj yoluna girdi ve içeriden açılması gereken devasa demir kapıların önünde durdu.
Tabitha, Amanda'yı aramak için cep telefonunu kullandı.
"Neden sadece evi çalmıyorsun?" Gelin sordu.
"Çünkü Kyrian bazen beni içeri alma konusunda tam bir pislik olabiliyor."
Gelin kaşlarını çattı. "Neden?"
"Onu bir kez öldürmeye çalıştım ve bunu atlatamadı. Yemin ederim, bu adam kimseyi ilgilendirmezmiş gibi kin besleyebilir.” Durdu. "Merhaba Mandy, benim. Burada, garaj yolundayız. Bizi içeri alabilir misin? Bride'a göz kırptı. “Ben ve Gelin McTierney...
Evet tamam."
Kapılar açıldı. "Teşekkürler kardeş. Birazdan görüşürüz."
Garaj yolundan yukarı çıktılar ve Bride alçak sesle ıslık çaldı. Daha önce kapıların içine hiç girmemişti ama kasabadaki herkes bu evi biliyordu. Yakından sokakta olduğundan daha güzeldi.
Yarım daire biçimli araba yolundan ön kapıya kadar sürdüler ve durdukları anda kapı açıldı. Amanda Hunter, küçük kızını kalçasında tutarak dışarı çıktı.
Kız bebek, Tabitha'yı gördüğü anda zıplamaya başladı. "Anne anne anne!" bebek bebeksi anlamsız bir sesle ağladı ve onu kucaklayıp kucaklayan Tabitha'ya uzandı.
Tabitha'nın yüzü yara almadan önce, iki kadını birbirinden ayırmanın tek yolu gardıroplarıydı. Tabitha gotik şık bir görünümü tercih ederken, Amanda aşırı derecede ana akımdı. Siyah bir pantolon ve ince, koyu yeşil kaşmir bir süveter giymişti.
"Sizi buraya getiren nedir?" Amanda sordu.
Gelin, kurdunu arabadan indirip çantasını alırken, "Peşinde bir psikopat var," dedi Tabitha.
Amanda ona endişeyle baktı. "İyi misin Gelin?"
Gelin kurduna tutundu. "Bence de. empoze ettiğim için gerçekten üzgünüm.”
"Hayır, hiç de değil," dedi Amanda, Bride'a yaklaşırken. "Kız kardeşlerimin seni ne kadar sevdiğini biliyorum. Sana bir şey olmasını istemem." Amanda, yanında kurdu görünce donup kaldı ve kaşlarını çattı.
"Onu getirmemin sakıncası var mı?" Gelin sordu. "Tabitha sorun olmayacağını söyledi."
Hâlâ kaşlarını çatmış olan Amanda, Tabitha'ya baktı. "Tamam aşkım..."
Amanda hemen yanına gelen kurda elini uzattı. "Muhtemelen içeri girmek istersin, değil mi evlat?"
Kurt, Gelin'in yanına geri döndü.
"Ya da değil," dedi Amanda. "Pekala, neden hep birlikte içeri girip Gelin'in peşindeki bu kaçık hakkında biraz daha öğrenmiyoruz?"

Amanda'yı eve kadar takip ettiler. Gelin, yerin büyüklüğünden ve bir müzeye aitmiş gibi görünen bozulmamış antika koleksiyonundan biraz korkmuş bir şekilde kısa bir süre durdu. Hiç böyle bir şey görmemişti. Ancak işin en tuhaf yanı, antikaların, pelüş siyah kanepeler ve pahalı bir eğlence sistemi gibi çağdaş mobilyalarla dengelenmesiydi.
Garip vampir ıvır zıvırından bahsetmiyorum bile. Hatta tabut şeklinde bir sehpaları bile vardı.
Ne kadar tuhaf…
Koridordan sağdaki odaya muhteşem bir sarışın adam girdi ve girişte Tabitha'yı gördüğü anda küfretti.
"Ben de seni seviyorum Kyr," dedi Tabitha açık, dostça bir gülümsemeyle.
Tabitha ile başa çıkmak için sabırlı olması gerektiğini belirten derin bir nefes aldı. "Son zamanlarda hiç vampir öldürdün mü?" O sordu.
"Görünüşe göre değil, hala nefes alıyorsun, ha?" Tabitha, Amanda'ya dilini şaklattı.
"Geritol ne zaman yaşlılıktan ölecek bu arada?"
Kyrian karısına bakmadan önce baldızına gözlerini kıstı. "Biliyor musun, her zaman şeytanın vücut bulmuş hali ile karşılaştığımı düşünmüşümdür. Sonra kız kardeşinle tanıştım. Bilinen tüm kötü niyetli güçlerle tamamen alay ediyor.
"Siz ikiniz durur musunuz?" dedi Amanda onlara. "Bizim bir arkadaşımız var ve kötülüğün vücut bulmasından bahsetmişken. Neden çocuk odasına gidip kızınızın bezini değiştirmiyorsunuz?
Onu bozmadan önce onu Tabitha'nın pençelerinden kurtaracak her şey. Zehirli atıklarla yüzleşmeye bile değer."
Tabitha buna homurdandı. "Devam et küçük Marissa ve baban seni değiştirdiğinde ona gerçekten kötü bir şey yaptığından emin ol, tamam mı?"
Tabitha onu babasına teslim ederken bebek güldü.
Kyrian merdivenlere yöneldi, sonra Bride'ın arkasında sessizce oturan kurdu görünce durdu.
"Düşündüğüm kişi bu mu?" Amanda ona sordu.
Kyrian başını salladı. "Evet bence de."
Gelinin kalbi durmuş. "Sahibini tanıyor musun?"
Kyrian, sorusundan biraz tedirgin görünüyordu. "Kendi başına gerçekten bir sahibi yok.
Onunla nasıl oldun?
"Evime geldi ve onu içeri aldım."
Kyrian ve Amanda şaşkın şaşkın baktılar. "Sana izin mi verdi?"
"İyi evet."
Tabitha ne düşündüklerini anlamış gibi ağzını açtı. "Tanrım, bana onun senin saçma sapan arkadaşlarından biri olduğunu söyleme."
"Seninkinden daha iyiler," diye çıkıştı Kyrian. "En azından benimkiler deli değil."

“Evet, doğru. Onlar sadece…” Tabitha ağzını kapattı, ardından Bride'a sahte bir gülümseme gönderdi. "Ona elini göstermek ister misin? Eminim senin gizemli seri katilin hakkında her şeyi bilecek."
Gelin tereddüt etti. "Seri katilleri biliyor mu?"
"Gerçekten tatsız birçok insan tanıyor."
"Ve Tabitha listenin başında."
"Kyrian!" Amanda tersledi.
Tabitha kollarını göğsünde kavuşturdu ve kayıtsızca omuz silkti. "Sorun değil, Mandy.
Bırak o seçsin. En azından saç çizgisi azalan ben değilim.”
Yüzü aniden kül gibi olan Kyrian, elini saç çizgisinde gezdirdi.
Amanda, "Kel olmayacaksın," diye çıkıştı ve ardından kız kardeşine döndü.
“Kocamla uğraşmayı bırakır mısın?”
“Geritol başlattı.”
Gelin şimdi onlar hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Bu şimdiye kadar içinde bulunduğu en garip ev olmalıydı. "Belki de polisi aramalıydım."
"Hayır," dedi Tabitha bıkkın bir ses tonuyla. "Sizin seri katilinizin onları da öldüreceğine şüphe yok.
Ona elini göster.”
Gelin biraz tereddüt ederek bunu yapmak için ilerledi. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"
Kyrian başını salladı.
Korkuyla yutkundu. "Ölecek miyim?"
"Hayır," dedi, bakışlarını ona kilitleyerek. "Bu bir ölüm sembolü değil."
Gelin rahat bir nefes verdi. "Öyleyse nedir?"
Cevap vermeden önce biraz kıkırdadı. "Aslında sana söyleyemem. Ama sana şunun sözünü verebilirim, eşleşen bir işarete sahip olan kişi, senin incindiğini görmektense kendini öldürür."
Gelin elini kapattı. "Vane öyle dedi."
Kyrian'ın bakışları kurda gitti. "Pekala, ona güvenebilirsin. Şimdi izin verirsen, üzerinde adım yazan bir bebek bezim var.”
"Ona tüm söyleyeceğin bu mu?" Tabitha onlardan ayrılırken sordu.
Kyrian anlamlı bir şekilde, "Ona söyleyebileceğim tek şey bu," dedi, merdivenlerden yukarı çıkarken.
Tabitha ofladı. "Pekala, siz Bay Bilgi değil misiniz?"
Amanda, Tabby'nin koluna girip onu kanepelere doğru çekerek, "Tabby," dedi. "Onu yalnız bırakın." Bride'a nezaketle gülümsedi. "Sana yiyecek veya içecek bir şey ısmarlayabilir miyim?"
"Hayır, teşekkürler. İyiyim. En azından bu günün tuhaflığı bana verilebilecek kadar iyi.
Kurdu Kyrian'ın peşinden koşarak merdivenlerden yukarı çıkarken gelin pencerelerin önündeki kanepeye oturdu.
"Oh hayır." Onun peşinden gitmek için ayağa kalktı.
"Sorun değil," dedi Amanda sehpanın etrafında dönerken onu durdurarak. "Bırak onu. Kyrian onu birkaç dakika içinde geri indirecek.”

"Sorun olmadığına emin misin?"
Amanda başını salladı.

* * *

Kyrian, Marissa'nın altını değiştirmeyi yeni bitirmişti ki kapısının dışında bir Kurt Avcısı olduğunu hissetti. "Sen misin Vane?"

Vane çocuk odasının kapısını iterek açtı. "Beni orada ispiyonlamadığın için teşekkürler."
Kyrian kirli bezi kovaya attı ve Marissa'yı kaldırdı. Şakacı bir şekilde yanağını sıkmadan önce yüzüne ıslak avucuyla vurdu. "Sorun değil. Peki ikinizin nesi var?"
"Bilmiyorum. Sana nasıl çıkacağını sorduğum insan o.
"Onu gördüğümde çok düşündüm. Gelin olduğunu bize söylemeliydin.
Vane bunu görmezden gelirken hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bir insana ne olduğunu nasıl söylersin?
Amanda senin bir Kara Avcı olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verdi?"
"Olağanüstü bir zarafet ve vakarla halletti. Tabii ki, ikiz kardeşinin onaylanabilir olmasına yardımcı olur. Yani, her şey düşünüldüğünde, ben iki kötünün iyisiydim."
Vane ona komik bir bakış attı.
"Bride'ın ailesinde kaçık var mı?" diye sordu Kyrian.
"Bildiğim kadarıyla hayır."
"O zaman mahvoldun."
"Hiçbir fikrin yok," dedi Vane alçak sesle. "Sürüm New Orleans'ta olduğumu biliyor.
Zaten benim için bir tessera çağırdılar.
Kyrian kurdu hissetti. O da benzer bir durumdaydı ve kalbin bir insanla dolanırken doğaüstü doğana sadık kalmak zordu. "Onu burada mı bırakmak istiyorsun?"
Vane, Kyrian'ın kollarındaki bebeğe baktı ve bu görüntü karşısında bir yanı sızladı. Bride'ı bulmadan önce çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti. Ve gerçekte, eski Dark-Hunter'ı baba rolünde görmek garipti.
Kendi çocuğunu kucağına almak nasıl olurdu?
Aklının bir köşesinde kızıl saçlı ve solgun tenli küçük bir kızı görebiliyordu... tıpkı annesi gibi.
Aileni tehlikeye atamam, dedi Vane sessizce.
"Şu anda ölümlü olabilirim ama yine de savaşma yeteneğim var."
Van başını salladı. "Hayır değilsin. Karın da değil. Halkım hayatlarını sihire ve doğa güçlerine hükmederek yaşıyor. Katagarya ile daha önce hiç savaşmadın ve neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrin yok."
Kyrian, telaşlanmaya başlayan kızını kollarının arasına aldı. "Peki ne yapacaksın?"
"Bilmiyorum." Ve dürüst olmak gerekirse, bilmemekten bıkmıştı. Bir yıl önce, Vane onun kim ve ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Hayatını tam olarak nasıl yaşayacağı ve onu tehdit eden herkesi nasıl öldüreceği.
Anya'nın öldüğü geceden beri kaybolmuştu.
Bride'ın dükkanındaki o akşama kadar umutsuzluktan başka bir şey hissetmemişti.
Şimdi ne hissettiğini bilmiyordu.
"Kyrian!"
Amanda'nın aşağıdan gelen çağrısı üzerine iki adam da sıçradı. Kyrian, merdivenlere doğru koşarken kızına sarıldı.
Vane, vücudunu donduran bir şey gördüğünde, kıvrımlı merdivenlerin yarısına gelmişti.
Geçici olarak Sığınakta yaşayan Katagarya şahinlerinden biri olan Jasyn Kallinos, kanlar içinde fuayede insan kılığındaydı. Amanda eli kapı tokmağında öylece duruyordu.
Onu davet ettiği yerden.
Vane tırabzanın üzerinden atladı ve Jasyn'in hemen önünde çömelerek siyah beyaz mermer zemine indi. Ayağa kalkarak Bride'ın telaşlı nefesini duymazdan geldi.
"Ne oldu?" diye sordu.
"O lanet olası kurtlar bize saldırdı." Nefesi kesildi, Jasyn Vane'in bakışlarıyla karşılaştı ve oradaki dehşet onu yakıp kül etti. "Fang'ı öldürdüler."

Bölüm 8

Jasyn'in sözleri kafasında yankılanırken Vane nefes alamıyordu. Fang öldü mü?

HAYIR! Olamaz. Kardeşi gitmiş olamazdı. Yapamadı. Elinde kalan tek şey Fang'dı ve kardeşini yeniden bir bütün olarak görmeye yemin etmişti. Kalbinden geçen ve onu sersemleten acıyla uludu. Bu nasıl olabilirdi? Fang'a nasıl ulaşmış olabilirler?

Jasyn acıdan nefes nefese kalırken elini kanayan omzunun üzerine koydu. "Onu kurtarmaya çalıştık, Vane. Elimizden gelen her şeyi yaptık."

Vane, öfke ve ıstırabın gözyaşlarını bastırmaya çalışırken ona dik dik baktı. Ve şimdi bunun bedelini kurtların ödediğinden emin olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Öfke, ruhunun derinliklerinde kaynadı. Artık bu dünyada onları barındırabilecek hiçbir güç yoktu.

Onları onun gazabından koruyacak hiçbir çeyreklik yoktu.

Babası dahil hepsine sahip olacaktı.

Görüşü kararan Vane, kapıya yöneldiğinde Kyrian'ı karşısında buldu. Kızını karısına teslim etti. "Nereye gittiğini düşünüyorsun?"

"Onları öldürmek için."

Kyrian sanki onunla dövüşmek zorunda kalacağını biliyormuş gibi kendini hazırladı. "Yapamazsın."

"Beni izle." Vane evden dışarı fırlamaya çalıştı, ancak yapamayacağını anladı. "Ne oluyor be?"

Amanda sertçe, "İntihar etmene izin vermeyeceğim," dedi. Kızını kız kardeşine verdi, sonra kocasının yanında durmak için öne çıktı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğiz."

Vane, bağlama büyüsünü ona geri püskürtmek istedi ama onu incitmek istemedi. Neyle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve onun saflığını bırakırken güçlerini ne kadar kolay kırabileceğini bilmiyordu. "Düşündüğün kadar güçlü değilsin, Amanda.

Güçlerimi serbest bırak."

"HAYIR. İntikam cevap değil."

"Tek cevap intikam," dedi Jasyn arkasından. "Bırak onu."

O sırada Vane'in içinden tuhaf bir şey geçti. Garip bir çatlak...

Jasyn'e bakmak için döndü.

Arkasındaki adam Katagari şahinine benziyordu. Aynı boyda ve yapılıydı. Ama kanıyordu...

Yaralandı.

Bu gerçekler zihninde kaydedilirken Vane duraksadı. Katagarya için yaralıyken insan formlarını korumak neredeyse imkansızdı. Sadece güçlülerin en güçlüsü bunu yapabilirdi. Ve genellikle bu, yalnızca insan âlemine karışmaktan veya keşfederek kendilerini tehlikeye atmaktan başka seçenekleri kalmadığında yapılırdı. Bu koşullar altında insan formunu korumak, güçlerini tüketti ve hem fiziksel hem de büyülü güçlerini tüketti. Onları saldırıya ve ölüme karşı son derece savunmasız hale getirdi.

Jasyn neden böyle bir şey yapsın ki?
En iyi koşullar altında bile, Jasyn insan şekline girmekten nefret ediyordu. Bu nedenle, Jasyn herkesten ve her şeyden nefret ediyordu. Ayılar onu neden bu haberle göndersin?
Jasyn neden gelsin ki?
Üzerine kötü bir his çöktüğünde Vane gözlerini kıstı. "Sen kimsin?"
"Şahin" ona boş boş baktı. "Kim olduğumu biliyorsun."
"Kyrian, kadınları koru," diye hırladı Vane, güçlerini Amanda'dan alırken. Amanda haykırdı ama Vane neyle karşı karşıya olduğunu anlayınca tereddüt etmedi.
"Alastor," diye hırladı, dudağını iblise doğru kıvırarak.
İblis güldü. "Akıllı birisin, kurt."
Tabitha Latince bir sürgün büyüsü okumaya başladı. İblis elini fırlattı ve onu uzak duvardan fırlattı.
Vane onu ortasından yakaladı ve fuayenin kapı çerçevesine çarpmaya çalıştı.
O bunu yapamadan, iblis ortadan kayboldu ve onu omzuyla ona çarpması için bıraktı.
Vane, tüm omzu ağrırken hayal kırıklığı ve acı içinde öfkeyle homurdandı. Hiç duraksamadan cep telefonunu açtı ve Sanctuary'i aradı.
Anne Ayı telefonu açar açmaz, "Nicolette," dedi. "Fang hala yaşıyor mu?"
"Elbette, tatlım. Şu anda o ve Aimee ile aynı odadayım."
"Emin misin?" diye sordu, sadece erkek kardeşini ve Kyrian ile kadınları korumasız bırakma korkusunu düşünerek.
"Oui. Ona dokunuyorum ve o yaşıyor ve nispeten iyi.
Vane rahatlayarak dizlerinin üzerine çöktü.
Fang yaşıyordu.
"Onu koru," dedi alçak, düzensiz bir ses tonuyla. "Birisi Alastor'u aradı."
Ayı Fransızca küfretmeye başladı.
"Endişelenme," dedi sonunda. "Kardeşinize kimse zarar veremez. İblis burada ortaya çıkarsa, bu hayatının son hatası olur."
Vane, kızına, Fang'ı koruması için Sığınak'ın daha kötü sakinlerinden ikisini getirmesini emrettiğini duydu. "Merhamet, Nicolette."
Amanda'nın artık doğrulmakta olan kız kardeşinin yanında diz çöküp başını ovuşturduğunu görünce telefonu kapattı.
Tabitha içinden küfrederken burnundaki kanı sildi. İblislerden gerçekten nefret ediyorum, diye mırıldandı somurtkan bir sesle.
Vane güçleriyle uzandı ve onu ve duvarı iyileştirdi.
Kendini ayağa kaldırmadan önce Tabitha'nın gözleri büyüdü.
"İyi misin Tabby?" diye sordu Amanda, kız kardeşinden şimdi onarılmış duvarına bakarken.
Tabitha başını salladı.
Vane yavaşça ayağa kalktı. Bakışları, kanepede oturmuş onu izleyen Bride'a gitti.
"Seni incittim mi, Amanda?" Vane, gözlerini arkadaşından ayırmadan sordu.

Amanda, "Tam olarak rahat değildi," dedi. "Çekmeden önce beni uyarabilirdin."
"Üzgünüm. Zaman yoktu.”
"Az önce ne oldu?" Gelin sessizce sordu. Sanki afallamış gibi koltuğa oturdu. "Burada neler oluyor?"
Vane, Amanda ve Kyrian'a rahatsız bir bakış attı. Bunu ona nasıl açıklayacaktı?
Kyrian, az önce bir iblisin onları ziyaret etmiş olmasından zerre kadar endişeli görünmeyen kızını kucağına aldı. Sonra yine, daha önce bir bebekle oynamıştı. Marissa için bu tür şeyler muhtemelen her gün olan şeylerdi.
Kyrian, Amanda ve Tabitha'ya gitti. "Bence mutfağa gidip Tabby'nin sert kafasına biraz buz koymalıyız."
"Beni rahat bırak Geritol, yoksa kasıkların için biraz buza ihtiyacın olacak," dedi Tabitha mutfağa doğru ilerlerken.
Vane, Bride ile yalnız kalana kadar bekledi.
Bu, tüm hayatının en garip anı olmalıydı. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Ama en azından şu anda ondan korkmuyordu.
Bu da bir şeydi zaten.
Bride, ... şeyini anlamlandırmaya çalışırken hayretler içinde orada oturdu ve buna ne isim vereceğini bile bilmiyordu.
Az önce ne gördüğünden emin değildi. Her şey çok hızlı olmuştu. Kapının çalınması ve ardından hiçliğin içinde kaybolmuş kanlar içindeki bir adam geldi.
Şaşkın hissetti ve aklının bir köşesinde Korku Taktikleri şovunda olabileceğini düşündü. Gizli kamera? Artık Candid Camera bile yaptılar mı? Belki bu başka bir yeni realite şovuydu.
Bir Öğleden Sonra Aklınızı Nasıl Kaybettirirsiniz?
Bu tuhaf olaylarla başa çıkmak için mücadele ederken düşünceleri saçma sapandı.
"Kyrian senin psikopat bir seri katil olmadığını söyledi." Bu ona bile aptalca geliyordu ama ona başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.
"Hayır," dedi sessizce onun önünde durmak için gelirken. "Ama ben tam olarak insan değilim."
Tabitha'nın kızgın sesi mutfaktan yankılandı. "Ne demek istiyorsun, o kahrolası bir köpek?"
Tabitha odaya girerken ikisi de döndü.
"Köpeksin?" Vane'e sordu.
"Kurt," diye düzeltti Vane.
Gelin ayağa kalktı ve kanepeyi Vane ile arasına aldı. Bu gerçek değildi. Hayır. Bu bir rüyaydı. Kafasını vurmuştu. Bir şey.
Tanrım, diye alay etti Tabitha. "O gece restoranın dışında olduğunu anlamalıydım. Ortalama bir canavar için fazla zeki göründüğünü düşündüm.”
Kyrian odaya geldi ve Tabitha'yı mutfağa geri çekmeye çalıştı.
Tabitha elini silkti. Gelinin bana ihtiyacı var. Size alışık değil deliler.”

"Eve gitmem gerek," dedi Bride, üzerine tuhaf bir berraklık çöktüğünde. Duyduğu her şeyi zihni reddediyor gibiydi.
Bir köpeğe bak…
Evet, doğru. Çoğu erkek köpekti ama bu sadece mecazi anlamda konuşuyordu.
Hayır. Bu garip bir rüyaydı. Vane öğle yemeği sırasında ona ilaç vermişti ve şimdi halüsinasyon görüyordu. Ne zaman uyansa, kesinlikle polisleri onun üzerine çağırıyordu.
Sadece Vane'in önünde gerçekleşmesi için kapıya taşındı. "Gidemezsin."
"Ah, evet yapabilirim," diye çıkıştı öfkeyle. "Bu benim kötü psikotik sanrım ve içinde istediğim her şeyi yapabilirim. Sadece izle. Şimdi bir kuşa dönüşeceğim…"
Tamam, yapmadı.
Gelin tam bir dakika bekledi. "Ben neden kuş değilim? Kuş olmak istiyorum."
"Çünkü rüya görmüyorsun," dedi Vane ellerini onun kollarına koyarak. "Bu gerçek, Gelin. Çok berbat bir şekilde.
"Hayır, hayır, hayır," diye ısrar etti. "Bu gerçek değil. Hepsini reddediyorum. Ben..." Bride, kızını görmek için Kyrian'ın yanından geçerken cümlesinin ortasında durdu. Marissa odaya sürünerek giriyordu. Bebek kanepenin yanında durdu ve gülerek doğruldu.
Minik kolunu uzattı ve tabut şeklindeki sehpanın üzerindeki sippee bardağı uzanmış eline uçtu. Bebek konuşamayacak kadar küçük olmasına rağmen, "Rissa, cup, baba," dedi mutlu bir şekilde.
"Evet," dedi Bride, Marissa suyunu yudumlarken ve Kyrian kızını yerden kaldırırken. "Teknede kesinlikle bir kürek eksiğim var."
Sadece onu durdurması için Vane'i geçmeye başladı.
"Lütfen Gelin, dinlemek zorundasın çünkü hayatın tehlikede ama benim yüzümden değil."
O manyetik ela yeşili gözlere baktı ve onun görüntüsünün de halüsinasyonunun bir parçası olup olmadığını merak etti.
Belki de bunların hiçbiri hiç olmamıştı. Belki de hâlâ Taylor'la yataktaydı ve tüm bunlar çok uzun, tuhaf bir rüyaydı.
Vane'e başını salladı. "Az önce gördüğüm şeyi kabul edemiyorum. Bu mümkün değil."
Avucunu onunkiyle aynı dövmeyle kaldırdı. "Bunu kabul etmene nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. İnanılmaz, doğduğum andan beri hayatımın bir parçası oldu. BENCE…"
Vane içini çekti, ellerini onun kollarından çekti ve cep telefonunu tekrar çıkarıp çevirdi.
Arama mı yapıyordu? Şimdi?
Evet neden olmasın? Bu da en az diğerleri kadar mantıklıydı.
Akşam yemeğinde ne yemişti? Bir sersemlik olmalı. Bir daha yememesi için not alsa iyi olur.

Vane'in bakışları onun üzerinde kaldı. "Acheron, senden bir iyilik istiyorum. Neye mal olduğu umurumda değil.
Arkadaşımla birlikte Kyrian'ın evindeyim ve o serbest kalana kadar benim için onu koruman için burada olmana ihtiyacım var."
"Mat?" diye tekrarladı. "'Arkadaş'taki gibi mi?"
Tabitha, "'Eş'teki gibi," dedi.
Gelin ağzı açık kaldı. "Evli değilim."
Van telefonu kapattı. "Hayır, değilsin, Gelin." Sıcak eliyle onun yanağını kavradı ve ona hüzünlü, özlem dolu bir bakış attı. "Kimse sana yapmak istemediğin bir şeyi yaptırmayacak, tamam mı?"
Baş parmağıyla elmacık kemiğini okşadı. "Her şeyin çoğunlukla normal olduğu ve önümüzdeki iki hafta boyunca güvende olacağın bir yerde kal, ben de seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Yemin ederim. Sadece benim için güvende ol."
Ona az önce Vane'in baktığı gibi bakan bir adamdan korkmak zordu. Bakışlarında yanan o içtenlikle. Böyle bir özlem ve ihtiyaç bakışıyla.
Emin değildi.
Korkmuş.
"Sen nesin?" diye sordu.
Aşağı baktı, derin bir nefes aldı, sonra başını kaldırdı.
Gelin, yüzünün yarısının avucundakine benzer koyu kırmızı bir dövmeyle kaplı olduğunu görünce nefesi kesildi.
"Ben insanım," dedi eziyet dolu bir ses tonuyla. "Ve ben değilim." Elini onun omzuna attı. "Yumuşaklığı hiç bilmedim," diye soludu. "Dükkanında bana dokunduğun ana kadar olmaz. Hayatım şiddetli ve tehlikeli. Karanlık ve çarpık ve senin gibi birine yer yok. Ölmemi isteyen sayamayacağım kadar çok insan var. Hiçbir şey durmayacaklar ve sen..." Tekrar konuşmadan önce dişlerini gıcırdattı. "Hayatında bir daha asla hiçbir şey istemeyeceksin. Kalan azıcık insan ruhumun üzerine yemin ederim."
Geri çekildi ve kapıya yöneldi. "Benim için ona iyi bak, Kyrian."
Sonra gitmişti.
Gelin, onun ani yokluğuyla bitkin hissetti ve bilinmeyen bir nedenle kalbi ağrıdı.
Gözlerinde yaşlar olan Tabitha'ya baktı. Köpek olsun olmasın, dedi Tabitha.
"Bu..." Gelin'in yanına koştu ve onu kapıya doğru zorladı. "Gitmesine izin verme, Gelin. Onu almaya git."
O kelimeleri söylemek zorunda değildi; Gelin çoktan kapıya yönelmişti.
"Van!" aradı, onu aradı.
Hiçbir yerde ondan bir iz yoktu.
"Van!" tekrar denedi, bu sefer daha yüksek sesle.
Sadece nemli, serin hava ona cevap verdi.
Kalbi kırılarak eve geri döndü ve Tabitha ile çarpıştı. "Gitmesine izin verdiğime inanamıyorum."
"Aptalın gittiğine inanamıyorum."
Gelin bu sesi duyunca paniğe kapıldı. Tabitha'nın değildi. Bu şeytanındı.

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey karardı.

* * *

Vane, Bride'ın çağrısını görmezden gelmek için elinden geleni yaparak Kyrian'ın evinden caddede yürüdü. Onu kaybetme düşüncesiyle kalbi paramparça oluyordu.

Doğru olanı yapmıştı. Gitmesine izin verecekti. Peki neden bu kadar acıttı? Ve acıttı. Dayanamayacağından emin olana kadar kalbinin derinliklerinde ağrıdı ve yandı.
En iyisi buydu.
O bir insandı ve o…
Onu seven kurttu. Vane bu ifadenin gerçekliğine küfretti. Umutsuzca inkar etmek istedi ve yapamadı. O onun için her şeydi.
Onunla ilgili değiştireceği hiçbir şey yoktu. Ona deliymiş gibi bakma şeklini seviyordu. Raflarının tozunu alırken kendi kendine sessizce mırıldanması. Yemeğini onunla paylaştığından her zaman emin olduğu yol.
Onun için gelirken onun kollarında hissettikleri ve orgazm sancıları sırasında onun adını söylerken nefessiz kalan sesi.
Kahretsin, örtüleri tutma şeklini bile beğendi.
"Ah, siktir et," diye hırladı. Gitmesine izin vermeyecekti.
Onu seviyordu ve öylece kalkıp gitmeyecekti. Kavga etmeden ve en azından ona söylemeden olmaz.
Döndü ve eve doğru ilerledi.
“Van! Çabuk gel."
Kyrian'ın kalın sesiyle duraksadı. Eski Kara Avcı'nın ses tonunda duyduğu aciliyetle.
Eve geri dönen Vane, Kyrian'ı kızı ve Tabitha ile birlikte orada bulmak için fuayede belirdi. Gelin ortalıkta yoktu.
Kötü bir duygu onu tüketti. "Gelin nerede?"
Tabitha, "Onu iblis aldı," dedi.
İçindeki hayvan öfkeyle kükredi ve hırladı. Uzandı ve havada hiçbir şey bulamadı. Koku yok, iz yok.
Önemli değildi. Alastor eşini almıştı.
Vane onu bulacaktı ve bulduğunda da evrende bir iblis daha azalacaktı.

* * *

Gelin bağırmak istedi ama yapamadı. Ses telleri felç olmuş gibiydi.

Görüşü o kadar aniden geri geldi ki gözlerini acıttı.
Kendini eski bir kulübe ya da bir tür ev gibi görünen bir yerde bulmak için gözlerini kırpıştırdı. Açıkta yanan eski moda bir ateşle uzun ve dardı, herhangi bir şömine ya da gerçek bir kapatma yoktu.
"Korkma," dedi iblis onu bırakarak.

Onun etrafından dolandı. Daha önce olduğu güzel sarışın yerine şimdi çirkindi. Cildi koyu, koyu mor bir tondaydı ve alev kırmızısı saçları ve gözleri vardı.
Ayakları bükülmüştü ve daha çok büyümüş sopalara benziyordu. Kapıya doğru yürüyüp kapıyı açarken topalladı.
"Bryan!" diye seslendi, sonra ona baktı ve bir hayvan gibi burnunu çekti. İri dişleri ağzına göre çok büyüktü ve konuştuğunda peltek konuşurdu. "Kimse sana zarar vermeyecek Bobbin."
Bride, insanların ona bunu söylemesinden cidden bıkmıştı. "Neredeyim?" Burnunu sildi. "Merak etme Bobbin. Burada güvendesin."
"Olduğum yerde güvendeydim." Her neyse.
Bu ne tür bir saçma sapan yanılsamaydı? Aklını kaybedecekse, zar zor konuşabilen çirkin bir canavarla kaybetmektense Vane'le kaybetmeyi tercih ederdi.
İblis, Bride'a genç Grace Kelly'yi hatırlatan güzel bir kadına yol açmak için geri adım attı, sadece bu kadının yüzünde ve boynunda Tabitha'nınkiyle alay eden üç korkunç yara izi vardı.
Kadının yara izlerinin altında, tasarım olarak Vane'inkine çok benzeyen kırmızı bir dövme vardı.
Yirmili yaşlarının ortalarından daha yaşlı görünmüyordu ama yine de kadın kendini bir kraliyet kraliçesi tavrıyla taşıyordu. Sanki odanın sahibiymiş gibi odaya girdi ve kimsenin otoritesini sorgulamasına cüret etti.
Sarı örgüler, çok büyük elmaslar, yakutlar ve safir gibi görünen şeylerle süslenmiş altın bir taç tarafından yerinde tutulan zarif bir tasarımla başının etrafına dolanmıştı.
Gelin kadının kıyafetlerine kaşlarını çattı. Zeyna'nın bir bölümünden fırlamış gibi görünen bir şey giymişti. Gövdesini örten altın vücut zırhıydı ama altın kol ve bileklikler dışında kollarını çıplak bırakıyordu. Canlı kırmızı ve koyu yeşil ekose eteği hacimli ve çok katmanlıydı.
En etkileyici olanı, kadının sırtına bir kılıç, yay ve oklarla dolu bir sadak bağlamış olmasıydı.
Oh evet, Bride kesinlikle delirmiş, diye karar verdi. Aklı tamamen uçmuştu. Belki de ölmüştü bile.
Şu anda, hemen hemen her türlü açıklamaya hazırdı.
Grace Kelly ya da iblisin ona verdiği adla Bryani, Bride'ı dikkatle inceledi. "Seni incitti mi çocuğum?"
Gelin şeytana baktı. "'Acı'yı tanımla? Yani, buranın neresi olursa olsun buraya getirilmeyi gerçekten istemedim."
Bryani, Bride'ın daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir aksanla, "Alastor değil," diye tersledi. "Diğeri. Piç kurt. O sana zarar verdi mi?"
Gelinin kafası iki kat daha karışıktı. "Evcil kurdumdan mı yoksa kendini kurt sanan erkek arkadaşımdan mı bahsediyorsun?"
Bryani onun elini tuttu ve yüzüne tuttu. "Eli seninkine uyan kişi. Sana tecavüz mü etti?"

"Hayır," dedi Bride, kolunu kadının elinden kurtarırken, vurgulu bir şekilde. "Hiçbir şey yapmadı."
Bryani rahatlamış bir nefes verdi, ardından şeytana başını salladı. "Ona zamanında ulaştın.
Teşekkürler Alastor."
İblis, başını Bryani'ye doğru eğdi. "Artık işimiz bitti." Anında ortadan kayboldu ve onları yalnız bıraktı.
Bryani, bu hareketin tuhaflığından zerre kadar endişeli görünmüyordu. Gelin'e elini uzattı. "Gel çocuğum. Çiftleşme işaretini taşırken seni hep birlikte koruyabileceğimiz bir salonda olmanı isterim."
İlk içgüdüsü geri çekilmek oldu ama Bride kadının elini tutmak için kendini zorladı.
Ne oluyor be? Aklını çoktan kaybetmişti. Yapabileceği en azından bu psikotik dönemin onu nereye götüreceğini görmekti.
Umarım bu sade odadan daha güzel ve daha sıcak bir yer olurdu.
Gelin bu düşünceye güldü. "Buffy'nin Sarah Michelle Gellar'ın akıl hastanesi ile Sunnydale'deki Avcı olarak hayatı arasında gidip geldiği o bölümünü hiç gördünüz mü?"
Bryani başını salladı. "Buffy nedir? O da bir Lykos mu yoksa başka bir tür Katagarya mı?"
Gelin, büyülü eskortunun Buffy'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için biraz rahatsız olmuştu. "Boş ver.
Açıkçası bu benim Sunnydale versiyonum ve çok yakında yastıklı hücremde uyanacağım.
Bryani, odadan çıkarken onu serbest bıraktı.
Bride onu kulübeden çıkarken takip etti ve kendisini çevrelerinde yükselen dağlarla yeşil bir vadi gibi görünen şeyin ortasında buldu. Onun tadı için oldukça soğuk olsa da güzeldi.
Buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Burası beş dakika önce bulunduğu New Orleans değildi.
Daha da tuhafı, etrafındaki herkes eski giysiler giymişti ve onun anlamaya bile başlayamadığı bir dil konuşuyordu.
Ve yanlarındaki herkes yanlarından geçerken durup onlara baktı. Sessizlik anında dağıldı. ürkütücü. Kadınlar derme çatma kuyuda. Sepet taşıyanlar, sohbet edenler. Çocuklar bile oynamayı bıraktı.
Ama Bride'ın dikkatini çeken erkeklerdi, özellikle de her biri durup dönüp ona sanki hedefleri ya da avlarıymış gibi baktıklarından.
İblis dışında, bu köydeki herkesin kelimenin tam anlamıyla insan fizyolojisinin muhteşem, çarpıcı bir örneği olduğunu fark etti. Bu kesinlikle bir rüya ya da bir tür yanılsamaydı.
Chippendales bile bu kadar cesur kaslara sahip değildi. Ve kadınları boşver. Bride'ın neden moda dergileri almayı reddettiğinin somut örneğiydiler.
Daha iyisini bilmeseydi, Hollywood figüranlarının tavşan deliğine düştüğünü düşünürdü.

Bride, Bryani'yi düşük bütçeli bir King Arthur filminden bir şeyler hatırlatan büyük bir ahşap binaya kadar takip etti. Çalı ve çamurdan yapılmış, salonun ortasında yanan, uzun masalar ve tahta banklarla çevrili büyük ateş dışında içi sadeydi. Kuru otlara ve otlara benzeyen bir şey toprak zemine saçılmıştı. Bride içeri girer girmez kendini, bazıları onu gerçekten koklayan muhteşem erkeklerle çevrili buldu.
"Affedersin?" dedi onları uzaklaştırarak. "Bu benim fantezim ve bunu yapmamanı tercih ederim."
Uzun boylu, sarışın bir adam ona bir köpeği hatırlatacak şekilde başını kaldırdı. Bryani'ye keskin bir bakış attı. "Neden buraya bir Katagari fahişesi getirdin?"
Bryani, Bride'ı adamlardan uzaklaştırdı ve aralarına girdi. “O bir fahişe değil. O, kendisine ne olduğunu anlamayan korkmuş bir insan dişi. Kendini deli sanıyor.”
Sarışın adam güldü. "Bence Katagarya'nın arkadaşlarımızı bize geri göndermesi gibi biz de onu eşine geri göndermeliyiz." Onlara doğru bir adım attı.
Bryani kılıcı sırtından çekip ona doğrulttu. "Beni seni öldürmek zorunda bırakma, Arnulf. Onu buraya koruması için getirdim.”
"O zaman bir hata yaptın."
Bryani dehşete kapılmıştı. "İnsanız."
"Evet," diye kabul etti, Bride'a tehlikeli bir şekilde sırıtarak. "Ben de senin gibi intikam peşindeyim prensesim. Eşim, onu taciz etmeleri nedeniyle ölü yatıyor. Dişilerine on misli iade edelim derim.”
Adamlar ileri atılırken bir uluma duyuldu.
Herkes dondu.
Gelin arkasındaki kapının açık olduğunu görmek için döndü. Yaşlı bir adam içinden geçti. Saçları beyazdı ve ona eski bir ZZ Top videosunu hatırlatan bir sakalı vardı. Yanında büyük, kahverengi bir ağaç kurdu vardı.
Bryani gibi, yaşlı adamın yüzünün yarısı ürkütücü bir yeşil dövmeyle kaplıydı. "Burada ne var?"
Arnulf, "Manevi tazminat istiyoruz," dedi. "Kızın sürüye bir Katagari eş getirdi. Onu istiyoruz.”
Yaşlı adam, Bride'a sansürcü bir bakış attı, ardından Bryani'ye baktı.
"Mecburdum Peder," dedi Bryani kılıcını indirirken. "Başka yol yoktu."
Yaşlı adam diğerlerine onları bırakmalarını emretti.
Adamlar bunu isteksizce yaptı. Ama ayrılmadan önce bazıları hayvanlar gibi uludu. Diğerleri, bu tartışmayı yenilemeyi amaçladıklarını vaat eden ifadelerle geriye baktılar.
Gelin ilk kez korkmuştu. Bu "fantezi" hakkında bir şeyler doğru değildi. Daha iyisini bilmeseydi, gerçek olduğuna yemin ederdi. Ama olamaz. Olabilir mi?
Yalnız kaldıklarında, yaşlı adam onları odadaki en uzak masaya götürdü; bir kürsünün üzerinde yüksekte duruyordu. Masanın arkasında kurt başlı

büyük, el oyması tahtlara benzeyen iki sandalye duruyordu. "Ne düşünüyorsun, Bry?" eskortunu sordu.
"Onu korumak istedim, Peder. Bir Sentinel'in yaptığı bu değil mi? Dünyayı Katagarya hayvanlarından korumamız gerekmiyor mu?”
Onun sözleriyle ciddileşmiş görünüyordu. "Ama o biriyle çiftleşmiş."
“Kendilerine katılmadılar. O sadece işaretlendi. İşaret yok olana kadar onu burada tutarsak, o zaman ondan kurtulacak.
Yaşlı adam, kurdu Bride'ı koklamak için gelirken başını salladı.
Gelin, kurt olarak mı kalacağını yoksa başka bir şeye mi dönüşeceğini merak ederek ona baktı.
"Neden eşini öldürmüyorsun?" diye sordu yaşlı adam.
Bryani uzağa baktı.
Yaşlı adam yorgun bir nefes verdi. "Sana onları yüzyıllar önce öldürmeni söylemiştim kızım."
Gözlerinde öfke alevlendi. "Onu öldürmeye çalıştım, unuttun mu? Çok güçlendi.”
Yaşlı adam gırtlağından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "O senin koruman. Diğerlerini toparlayacağım ve bu sefer o bize geldiğinde başladığımız işi bitireceğiz.”
Bryani başını salladı ve Bride'a kendisini takip etmesini işaret etti. Onu tahtların yanından geçirerek koridorun dışındaki bir dizi odaya açılan dar bir koridordan geçirdi.
Yerin çoğu sadeydi ama büyük, yastıklı bir yatak, kürkler ve yirmi birinci yüzyıl romanları gibi bazı ilginç konforlara sahipti.
Bride, Kinley MacGregor'un A Dark Champion kitabını aldı ve güldü. Oh evet, burada iyi rüyalar. "Bana bir kola yapar mısın lütfen?" Bryani'ye sordu.
"Birine ihtiyacım olduğunu hissediyorum."
Hayır, yapamam. Bu, bir tanesini geri almak için zamanda ileriye gitmemi gerektirecekti ve bunun için güçlerim benden alındı.” Sesi kızgın ve acıydı.
"Bu yüzden seni getirmesi için iblis çağırmak zorunda kaldım."
"Güçlerini kim aldı?"
"Benim arkadaşım." Bryani kelimeleri tükürdü. "Benden çok şey çaldı ama korkma. Oğlu seni ihlal etmeyecek. Ben hallederim.”
Bride kitabı komodinin üzerindeki küçük yığına geri koydu. "Biliyor musun, bunların hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyor."
Bryani onunla yüzleşirken ellerini kalçalarına koydu. “Peki buna ne dersin? Seni kaçıran sözde adam, Vane, dört yüz yıldan uzun bir süre önce irademdışında doğurmaya zorlandığım bir kurt. Ve yapabilseydim, senin için onu öldürürdüm.
"Affedersin?"
Bryani kendini açıklarken onu görmezden geldi. "Birçok kadın gibi ben de gençken aptaldım. Katagarya kurtlarını avlamak için Sentinel devriyemle ilk çıktığımda, sırayla bana tecavüz etmenin çok eğlenceli olacağını düşünen düşmanlarımız tarafından yakalandım.

Bride, Bryani'nin hikayesini duyunca midesi bulandı. Bir sempatik acı dalgası onu tüketti.
Bu zavallı kadın. Daha kötü bir şey hayal edemiyordu.
Ve o Vane'in annesiydi...
Dudakları kıvrıldı, Bryani başını salladı. "Ama Kaderler genellikle zalimdir ve senin gibi ben de kendimi, beni inciten o hayvanlardan biriyle çiftleşirken buldum. Vane'in babası beni haftalarca esir tuttu, çünkü beni daha çok taciz etti ve onu eşim olarak kabul ettirmeye çalıştı.
Yapamazlar, biliyorsun. Kabul kesinlikle bizim elimizde. Onların değil."
Bu gerçek olamazdı. Hayır. Gelin rüya görüyordu ama neden böyle bir rüya gördüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. "Vane'e benzemiyorsun."
Bryani'nin ela gözlerinde saf, katıksız nefret parlıyordu. "Pis babasına benziyor."
Bride, Fury'nin ona bunu söylediğini hatırlayınca kaşlarını çattı. Ah, zihni sanrısında bunu tekrarlıyordu. Mantıklıydı.
bir nevi.
Ama neden bu kadar trajik bir hikaye uydursun ki? Bride hiç kimsenin, en azından Vane'in annesinin kötülüğünü dileyecek türden bir insan olmamıştı.
Bu gerçek olabilir mi?
Bu mümkün müydü?
Gelin sarışın kadına doğru ilerledi ve avuçlarını incelemek için ellerini avuçlarına aldı.
"Senin işaretin yok."
Hayır. Çiftleşme üç hafta içinde tamamlanmazsa, işaret kaybolur ve biz kadınlar kendi yolumuza gitmekte özgürüz. Erkekler ömrümüz boyunca iktidarsız bırakılıyor."
Gelin ona kaşlarını çattı. Bryani gerçekten uzundu. "Babasını iktidarsız mı bıraktın?"
Bryani'nin ela yeşili gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Onu daha çok terk ettim. Çocuklarım doğduğunda, üç insan çocuğumu aldım ve üç yavru köpeğimi ona bıraktım, sonra piçin bana yaptıklarından dolayı iğdiş ettim. Fırsatı varken beni öldürmeyi dilemediği bir gün bile geçirmediğinden eminim."
Gelin bu düşünceyle irkildi. "Bunu neden rüya görüyorum?" diye sordu. "Bu kabusu anlamıyorum."
Bryani başını salladı. "Bu gerçek, Gelin. İnsan dünyasında anlattığım gibi şeylerin olmadığını biliyorum. Ama bana inanmalısın. Gündelik dünyada, orada olduğunu asla fark etmediğiniz, yanınızda duran şeyler var."
Bir saniye Bryani, Bride'ın önünde dururken, bir saniye sonra kadın, evlatlık edindiği evcil hayvanına korkunç bir benzerlik taşıyan kocaman, beyaz bir tahta kurt oldu.
Gelin geri sendeledi.
Hayır, bu gerçek değildi. Bu değildi.
"Eve gitmek istiyorum," dedi yüksek sesle. "Uyanmak zorundayım. Lütfen Tanrım, uyanmama izin ver!"

* * *

Vane, eşinin nerede olduğunu anlayınca transından çıktı.

Gelin annesinin memleketindeydi. Asla geri dönmemeye yemin ettiği bir yer. Orada sadece bir kez bulunmuştu. Uzun zaman önce biyolojik annesini bulmasına yardım etmesi için Acheron Parthenopaeus ile takas yaptığında. Vane, onu neden bulmak istediğini bugüne kadar bilmiyordu. Belki de bunca yıl ondan nefret eden bir babayla yaşadığı içindi ve annesinin ona müsamaha gösterme şansı olup olmadığını görmek istiyordu.

Ya da belki de insan olduğu için, onun onu kabul edebileceğini düşündü. Bunun yerine, onu öldürmeye çalışmıştı.

"Seni doğurduğum güne lanet ediyorum."

Sözleri hâlâ içinde yankılanıyordu ve şimdi son darbeyi vurmuştu. Eşini alması için bir iblis salmıştı. Hiçbir Kurt Avcısı, insanın izni olmadan bir insanı yaşadığı dönemden çıkaramaz. Bu kuralın dışında sadece iblisler ve tanrılar vardı.

Ama neden? Annesi neden Bride'ı Karanlık Çağ Britanya'sına geri götürsün ki? Annesine güvenmiyordu. Ona ve babasına olan nefreti çok büyüktü. Vane hiçbir insana güvenmiyordu.

Hayır, Bride onun sorumluluğundaydı ve ihtiyacı olan son şey, onun doğduğu geçmişteki bir Arcadian sürüsüyle yalnız kalmaktı.

Gidip onu sahiplenmesi ve evine geri getirmesi gerekecekti.

Ancak bu sefer yedeği yoktu. Tek başına giriyordu.

Sadece karşılaşmadan sağ çıkmayı umuyordu. Aksi takdirde, Bride kendini sonsuza kadar geçmişte kapana kısılmış halde bulabilir.

Bölüm 9

Gelin küçücük odasına kapanmışken saatler yavaş yavaş akarken bir şey öğrendi.
Bu bir rüya değildi.
Bunun nasıl gerçek olduğunu bilmiyordu ama bunun Buffy'nin akıl hastanesi bölümü ya da bir sanrı olmadığı gerçeğini kabullenmekten başka çaresi yoktu. Bu insanların hepsi gerçekti ve şimdiye kadar yemeye çalıştığı en kötü tada sahip yiyeceklere sahiptiler.
Hepsinin çok zayıf olmasına şaşmamalı.
Zar zor dokunduğu yiyeceklerle dolu tepsisi kitapların olduğu komodinin üzerine yerleştirilmişti. Gelin, salondaki insanların ona ne yapmaları gerektiğini tartışmasını dinlerken odayı arşınladı.
Bu her geçen dakika daha da korkutucu oluyordu.
Birden arkasında bir hareket hissetti. Bride, orada duran ve ona Vane'i hatırlatan bir adam bulmak için arkasını döndü. Aynı çok renkli siyah saçları ve yeşil gözleri vardı ve yüzü ürkütücü bir şekilde benzerdi. Temiz traşlı, saçları Vane'den daha uzundu ve antik deri ve zırh parçaları giymişti. Bryani gibi, sırtında bir kılıç vardı.
Onu, kesinlikle avını inceleyen vahşi bir hayvanı andıran bir şekilde izledi.
"Sen kimsin?" ona sordu.
Konuşmadı. Bunun yerine, elini avucunun içine alıp işaretli avucuna bakabilmek için yaklaştı. Gözlerinde nefret alevlendi.
Gözünü kırpıştıramadan, kendisini bir şekilde odasından, gezegendeki en öfkeli insan grubunun bulunduğu salonun ortasına götürüldüğünü buldu. Engerek yuvasındaki tek sıcak kaya gibi hissetti.
O göründüğünde yüksek sesleri on kat arttı.
"Cesaret etmek!" Bağırış yaşlı adamdan çınladı. "Onu neden buraya getirdin?"
Vane benzeri, Bride'a kötü niyetli bir bakış attı. "Eşine karşı bir timoria istiyorum."
Kalabalıktan anlaşma yankılandı.
"Hayır," dedi Bryani onlara ulaşmak için kalabalığı yararak ilerlerken.
"Sorun ne anne?" diye sordu Dare, Bryani'ye dönerken. "Bizi avlayan hayvanlara karşı hislerin değişti mi?"
"Sen daha iyi bilirsin."
“Öyleyse bize verdiklerini onlara geri verelim.”
Bryani kılıcını oğlunun üzerine çekti. "Korumak için bir Nöbetçi yemini ettim..."
"Bir Katagari fahişesi mi?" diye sordu Dare, onun sözünü keserek. Bride'ı Bryani'ye doğru itti. "Onların kokusu geliyor. Bu işi kesin olarak halledelim diyorum.”
Bir tezahürat çınladı.
Gelin dehşetle sarsıldı.
"Baba?" Bryani yaşlı adama dedi. "Olması gereken bu mu?"

Yaşlı adam, kızıyla yüzleşmeden önce acele etmeden kalabalığı taradı. "Onu buraya getirmeden önce bana danışmalıydın, Bryani. Aramızda Katagarya tarafından parçalanmayan bir aile kalmamışken düşmanlarımıza sığınıyorsunuz. Olimpos'un tanrıları, kendi ailemize ne yaptıklarına bir bakın. Annenin akıl sağlığını kaybettim ve bütün çocuklarım seni onlara emanet ediyor. Onların pençelerinden zar zor döndün ve sonra sadece onlarla savaşmayı başardığın için. Şimdi onlardan biri için af mı diliyorsun? Seni de çıldırttılar mı kızım?”
Bride'a pek de sempatik olmayan bir bakış fırlattı. Timorya'yı oylamaya sunacağız.
Hanginiz evet diyor?”
Kükreme o kadar yüksekti ki Gelin kulaklarını kapatmak zorunda kaldı.
Kim hayır diyor?
"Anlıyorum," dedi Bryani ama kalabalığın içinde yalnız bir sesti.
Yaşlı adam asasını kavradı ve derin bir nefes aldı. "O zaman karar verildi. İnsanı timoria için hazırlayın.”
Gelin, timoria'nın iyi bir şey olmadığına dair gerçekten kötü bir hisse kapıldı, özellikle de üç kadın onu sürüklemek için öne çıktığında.
"Ne oluyor?" onu yakalayan kadınlara sordu. "Timori nedir?"
Bryani çekilmeden önce "Çok üzgünüm, Gelin," dedi. "Beni Affet lütfen."
Onu ne için affettin?
"Affedersin?" Bride, kadınların ellerini üzerinden çekmeye çalışırken histerik bir şekilde tersledi.
Yararsızdı. "Lütfen bana burada neler döndüğünü söyler misin?"
Kadınların en uzunu hırlayarak ona döndü. "Bir Katagari ile çiftleşmenin tek bir cezası vardır. Klanımızın çiftleşmemiş adamlarına verileceksin.”
"Onlara nasıl verildi?"
Kadının yüzündeki bakış her şeyi söylüyordu. Ona tecavüz etmek niyetindeydiler.
Gelin çığlık attı ve sahip olduğu her şeyle onlarla savaştı.

* * *

Eski Britanya'ya vardığında Vane'in yönünü bulması bir dakika sürdü. Zaman yolculuğu her zaman kafasını karıştırırdı. Zaman atlaması çok fazla güç gerektiriyordu.

Ayrıca artık dikkatli olması gerekiyordu. Bride'ı bulmak için sondalar gönderirse, annesi veya adamları tarafından yakalanabilirler. Onlardan korktuğundan değil. Ama savaşa ordusuz gitmek istemiyordu.
Bu zaman diliminde annesinin halkı hüküm sürmüştür. Büyükbabası, en güçlü kurt klanlarından birinin hükümdarıydı ve eski güzel Gramps'in tarihlerinde diğer tüm Sentinel'lerden daha fazla Katagaria öldürdüğü söylenirdi.
Vane çömelmiş olduğu çitin diğer tarafındaki köyü tararken derin bir nefes aldı. Onu bekliyor olacaklardı.

bir nevi.
Vane, arkasındaki ormanda bir hışırtı duydu. Etrafında dönerek bunun vahşi bir hayvan ya da annesinin insanlarından biri olmasını bekledi.
değildi.
Bu Fury'ydi.
Vane, annesini tam karşısında bulsaydı bundan daha fazla şaşıramazdı. En azından bu mantıklı olurdu. Fury'nin varlığı hiçbir şey yapmadı.
Kurt anında insan formuna büründü ve tüm çıplak dehşetiyle bakışlarını hızla kaçıran Vane'e baktı.
"Burada ne halt ediyorsun?" aynı anda birbirlerine sordular.
"Üzerime bir şeyler giy," dedi Fury, ellerini avuçlarına alarak kelimeleri hırlayarak.
Kör olmak yerine, Vane çabucak mecbur kaldı ve kurda siyah kot pantolon ve bir Tshirt giydirdi. "Neden buradasın Fury?"
Sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Sana yaptığımı söylediğim şeyi yapıyorum. Tessera'yı senden ve Bride'dan uzaklaştırıyorum, sadece onlar oradayken sen buradasın. Fury öfkeyle çok da uzak olmayan bir tepeyi işaret etti. "Senin New Orleans'ta olman gerekiyordu, seni salak, Britanya değil."
Fury'den şüphelenen Vane kaşlarını çattı. "Tessera'yı neden buraya getirdin?"
Fury ona kötü bir bakış attı. "Çünkü hepsini birden ortadan kaldırmanın bildiğim en kolay yolu buydu. Bunu tek başıma yapamam ve Bryani'nin Markus'un tesseralarından birini parçalara ayırarak taşlarını çıkaracağını düşündüm.
Vane, öncekinden daha da kafası karışmış ve şüphelenmişti. "Bryani'yi biliyor musun?"
Fury gözlerini devirdi. "Evet yaparım. Neşeyle üzerimden geçti ve birkaç yüzyıl önce beni ölüme terk etti. Yara izlerini görmek ister misin?”
Vane, onlara yaklaşan Stefan'ın kokusunu aldı.
Fury onu kolundan tuttu ve bir ağaç korusuna doğru çekti. "Bak, burada ciddi bir tehlike içindeyiz. Arcadialılar bizden tutkuyla nefret ediyor."
"Biliyorum."
"Hayır, yapmıyorsun," dedi Fury, ciddi ciddi bir ses tonuyla. “İkimizi de kahvaltıya götürmek için ne kadar ödeyeceklerini gerçekten bilmiyorsun. Seni buradan çıkarmalıyız."
Vane kolunu kurtardı. "Gelin o köyde ve o benimle olmadan hiçbir yere gitmiyorum."
Öfke lanetlendi. "Ne zamandır orada?"
"Yeni geldiğim için bilmiyorum. Zaman her iki zaman diliminde de aynı şekilde akmıyor, bunu biliyorsunuz.”
"Pekala, onu hemen almalı ve uzun süredir orada olmaması için dua etmeliyiz."
"Neden burada olduğumu düşünüyorsun?"

Fury onu duymuyor gibiydi. "Tamam, düşün, düşün, düşün." Vane'e baktı. "Hiç fikrin var mı?"
"Ben oraya gidip arkadaşımı alacağım."
"Bryaninin güçlerini azaltmak için bir azaltma büyüsü olacak."
Van güldü. "Bırak denesin."
"Tanrım, cesaretin var," dedi saygılı bir şekilde alçak sesle. "Ne oluyor be? Sonsuza kadar yaşayamazsın. Sadece bir şeyler ters giderse beni onlara bırakmaktansa öldüreceğine söz ver."
Bu talepte o kadar içten bir samimiyet vardı ki, Vane şaşırdı. Fury'ye ne yapmışlardı?
"Bana yemin et, Vane."
"Yemin ederim."
Fury daha fazla bir şey söyleyemeden Stefan, Aloysius ve Petra ormandan kurt kılığına girdiler. Başları aşağıda, kurtlar hırlayarak ve çatırdayarak etraflarını sardılar.
"Bok!" Kurtlar çömelip saldırmaya hazırlanırken öfke homurdandı.
Köyden bir çığlık yükseldi.
Van tereddüt etmedi. Fury'yi kaparak, tam Stefan onlara ulaşmak üzereyken onları fırlattı.

* * *

Gelin topuklarını yere bastırdı ve onu tutan kadınlardan birini ısırdı. Kadın homurdandı ve ona tokat attı. Gelin onu tekrar ısırdı.

Onu bağlamalarına izin verecekse kahretsin! Tabitha olmayabilir ama en iyileriyle ısırıp saçlarını çekebilirdi.
Adamlardan biri elini Bride'ın boynuna dolamak için öne çıktı.
"Gitmesine izin ver." Her kelimeyi yavaşça söylerken Vane'in sert sesi yankılandı.
Gezegendeki en kutsanmış sesi duyunca gelinin gözleri yaşlarla doldu. Sağına baktığında, Vane'in yanında beyaz kurduyla silahsız bir şekilde orada durduğunu gördü.
Neden silahlı değildi?
Vane'e en yakın adamlar topluca saldırdı. Sersemlemiş halde, onun etrafında dönüp onları tekmeleyip yumruklamasını izledi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, onu zar zor görebiliyordu.
Sonra Vane ortadan kayboldu, ancak yanında yeniden ortaya çıktı. Kadınlar ona döndü. Vane, birini geriye doğru uçurarak kalabalığın içine gönderdi, o ise eğildi ve ikincisine takıldı. Üçüncüsünde, sırılsıklam yere yuvarlandı. Hollywood'u boşverin, Vane'in hızı ve çevikliği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.
Vane ellerini çözerken kurdun dövüştüğünü ve hırladığını duyabiliyordu. Gelin serbest kalır kalmaz kollarını onun omuzlarına attı ve kadınlar onlara ulaşmaya çalışırken onu yakın tuttu, ancak bir tür görünmez duvar gibi görünen bir şeyin geri tepmesi için.

Öfke, diye seslendi Vane.
Kurt koşarak yanlarına geldi. Onu kovalayan adam da duvardan sekti.
Fury çıplak bir adama dönüştü ve takipçilerine kötü kötü güldü.
Gelin, Vane'in harika bir vücuda sahip olduğunu kabul etmesi gereken çıplak erkek kardeşinin görünüşü karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.
Aman Tanrım, kimse göründüğü gibi değil miydi?
Vane parmaklarını şıklattı ve Fury'nin üzerinde giysiler belirdi.
Onlara lanet etmeye cesaret et. "Fury'yi öldürdüğünü söylediğini sanıyordum anne."
Fury, Dare'i tiksintiyle alay etti. Ah, elinden geleni yaptı küçük kardeşim. Ancak hayvanlar olağanüstü hayatta kalanlardır. Bryani'ye baktı. "Değil mi anne?"
Dare, Fury için harekete geçti, ancak kendisini hiçbir şey tarafından geriye doğru savrulmuş halde buldu.
Aslında Bride, Fury veya Vane'e ulaşmaya çalışan her adam kendini yere atılmış halde buldu.
"Bu nedir?" Dare kılıcıyla görünmez duvara vurarak hırladı.
Fury tekrar güldü. "Bu senin en kötü kabusun, adelfos. Çöpümüzün en büyüğüyle tanışın."
Vane'i işaret etti. "Vane'in güçleri buradaki herkesin alay konusu oluyor, büyükbabamınki bile." Bryani'ye baktı. "Haklısın anne. Arcadian ve Katagarya kanının karışımı, benzersiz güce sahip bir büyücü üretti. Sadece ben değildim.
Üzgünüm."
Dinledikçe ve anladıkça Vane'in kalbi güm güm atıyordu. Fury gerçekten onun kardeşiydi. Ama şu anda bu onun için önemli değildi, sadece Bride'ın güvenliği önemliydi.
Arkadyalı adamlardan biri Vane'in arkasından geldi. Etrafında döndü ve onu onlardan uzaklaştırdı. "Olduğumu düşündüğün hayvan olmadığım için şanslısın," diye homurdandı Arcadialılara. "Ama bir daha eşimin yanına gelirsen, ben olurum."
Dare acımasızca güldü. "Tamam, kadınını al. Dolunaya daha üç hafta var ve bu da bize seni yakalayıp öldürmek için bolca zaman veriyor. Bazen uyumak zorundasın. O zaman bizim olacaksın."
Hiddet başını salladı. "Vane hakkında söylediğim tek kelimeyi duymadın, değil mi? Onun gücüyle doğmamış olmam çok yazık. Ben olsam hepinizi öldürürdüm. Ama sanırım o benden daha iyi bir adam."
Vane "insan" kardeşine soğukça gülümsedi. Dare, Fang insanken Fang'a çok benziyordu. Yazık ki anne babalarının birbirlerine olan nefretleri bu noktaya gelmişti. Yepyeni bir nesli besleyip zehirlediğini.
Ama zaten Vane, Arcadian akrabasıyla bir arada yaşamayı hiç düşünmemişti. Yüzyıllar önce onu kapı dışarı etmişler ve silmişlerdi.
Vane, Dare'e kötü kötü gülümsedi. "Senin aksine küçük kardeşim, zamanda atlamak için kokuşmuş aya ihtiyacım yok."

Ve bir anda, Vane, Bride ve Fury New Orleans'a, güvenli bir şekilde Kyrian'ın evine döndüler.
"Sanırım bir Tylenol... sürahisine ihtiyacım var," dedi Bride sendeleyerek Vane'den uzaklaşıp en yakın kanepeye otururken. "Ve onu yıkamak için bir sürü votka."
Kyrian, Amanda ve Tabitha koşarak odaya geldiler.
"Bu hızlıydı," dedi Tabitha. "Kahretsin, Vane, ortalıkta dolaşmıyorsun, değil mi?"
Vane, Bride'ın önünde diz çökerken Tabitha'nın sorusunu duymazdan geldi. "İyi misin?"
"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladı ve histeriye kapılmış halde ona baktı. “Erkek arkadaşım bir köpek, annesi psikotik ve kötü kostüm ve yiyeceklerle tamamlanan düşük bütçeli bir porno filmde ana cazibe merkezi olmayı neredeyse özlüyordum. Yani, bu nedir? 'Aileye hoş geldin, artık tüm erkek kardeşlerimle yatabilirsin ve ben tüm erkek kardeşlerimi, kuzenlerimi, arkadaşlarımı, kahretsin, herkesi kastediyorum'? Bilirsin, çoğu kayınpeder güveç getirir, dört yüz yıllık bir kan davası değil.
Atıp tutabilmek çok güzeldi ama bir yanı hâlâ korkmuştu. Artık hiçbir şey ona güvenli gelmiyordu. Hiç bir şey. Güvende miyim, Vane? Yoksa başka biri oturma odasına dalıp beni kapıp kim bilir nereye götürecek? Gerçek dinozor Barney'i çıplak mağara adamları onu kovalarken görmek istemiyorum! Burada, New Orleans'taki normal hayatımdan başka bir şey görmek istemiyorum."
Vane yüzünü ellerinin arasına aldı. Bir bakıma, adamın dokunuşu onu rahatlattı. "Güvendesin, Gelin. Başka birinin seni almasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim."
"Ve buna inanabiliyorum, neden?"
"Çünkü sana söz veriyorum."
"Pekala, bu her şeyi halleder, ha?" Gelin başını salladı. “Bundan sonra, babanla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bahse girerim o sadece bir varil dolusu kahkahadır.” Son birkaç saatin dehşeti içini sararken Vane'e baktı. Bilmem gereken başka garip aile gelenekleri var mı? Arka bahçede saklanan kemikler mi? Çılgın teyzeler? Pireler mi?
Fury'ye baktı. "Artık onunla yatmak zorunda değilim, değil mi?"
Tabitha bunun üzerine iki kaşını da kaldırdı. "Nasıl bir yere gitti? Kulağa eğlenceli olabilir gibi geliyor.”
"Gitmek ister misin?" diye sordu. "Seni oraya götürebilirim."
"Öfke," diye çıkıştı Vane. "Cevap verecek kadar çok şeyin var zaten. İnsanlarla dalga geçmeyin.”
"Ya da Tabitha," dedi Kyrian.
Amanda karnına dirsek attı.
"Ne?" Kyrian masumca sordu.
Vane topuklarının üzerine oturdu ve omzunun üzerinden Kyrian ile Amanda'ya baktı. "Evde onları dışarıda tutması gereken bir kalkanım var.

Dikkat edin, gerekir dedim. İblisin başka neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, özellikle de Amanda onu tekrar eve davet ederse.
"Hiç bir şey."
Bride, derinden erkeksi yeni bir sesin sesine baktı. Şimdi bu, şüphesiz burada görmeyi beklediği son kişiydi.
Neden şaşırdıysa da tahmin edemiyordu. Bu gidişata bakılırsa, süpermarkette yiyeceklerini soyan kadının pekâlâ bir kurt yılanı ya da zombi olabileceğini bildiği kadarıyla, her şey oluyordu.
Neden?
"Kül?" diye sordu Gelin, odaya eklenen son derece uzun ve inanılmaz derecede seksi olanı tanıyarak.
1,80 boyunda, siyah deri kaplı ve yalnızca saf cinsel çekicilik olarak tanımlanabilecek bir auraya sahip olan Ash Parthenopaeus gözden kaçırması zor bir adamdı.
"Acheron'u tanıyor musun?" Vane ona sordu.
"Evet, birkaç ayda bir dükkâna sevimli ama tuhaf da olsa bir kız arkadaşıyla geliyor ve hemen hemen her yeri satın alıyor." Gelin, Ash'e baktı. "Sen de bu tuhaflardan birisin, ha?"
Ash ona sevimli bir gülümseme sunarak, "Suçlu," dedi.
"Harika," diye soludu Bride. "Hakkında bilmem gereken başka kimse var mı?"
Odadakiler mahcup bir şekilde etrafa baktılar.
Vane ayağa kalktı ve Ash'e baktı. "Alastor hakkında ne biliyorsun?"
"Tasmalı olduğunu. Annen, arkadaşların Fury ve Fang'ı kaçırmak için onunla pazarlık yaptı. Bu tek yönlü bir bilet. Bride'ı annene götürdü ve annenin artık onunla pazarlık yapmak için yapabileceği hiçbir şey yok."
"Bundan emin misin?"
Ash kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kişisel garantimi üzerine koyabilirim."
"O zaman Fang ne zaman eşleşirse geri dönecek?" diye sordu.
"Evet," dedi Ash. "Ve bir sonraki sorunuza cevap olarak, yine evet. Eşiniz için de gelecek."
Öfke lanetlendi.
Üzgünüm, dedi Ash. "Ama iyi tarafından bakın; annen 'eğlenceyi' işlevsiz hale getiriyor.
"Eğlenceli değilsin Ash," dedi Vane. Benim için Bride'ı koruyacağını sanıyordum.
"İstemiştim ama zamanım yoktu. Ben bile aynı anda iki yerde olamam."
Yazık, dedi Vane. "Alastor'u bilseydin, bana bundan daha önce bahsetmez miydin?"
"Son birkaç aydır benimle pek konuşmuyorsun, Vane. Ayrıca kaderin düzenine müdahale etmek de akıllıca değil."
"Şu kader saçmalığına başlamandan nefret ediyorum. Bu benim, Acheron, senin kahrolasılarından biri değil
Kara Avcılar. Senin ne olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorum. Bizimle oynadığın için sana lanet olsun."

Acheron'un gözlerinde ateş parladı. "Seninle oynamıyorum kurt ve dua et de asla oynamam."
Bride, Vane'in yüzündeki ifadeden onun Ash'e saldırmak istediğini söyleyebilirdi ama denememesi gerektiğini biliyordu.
"Bana söylemediğin başka ne biliyorsun?" Vane ona sordu.
Tonlarca şey. Dünyanın nihai kaderi. Bir sonraki başkan. Azizler bu hafta sonu kazanırsa. Kahretsin, bu gecenin piyango numaralarını bile biliyorum."
"Gerçekten mi?" diye sordu Tabitha canlanarak. "Paylaşmak istemek? Hadi Ash, Powerball numaralarına ihtiyacım var. Lütfen. Lütfen, lütfen paylaşın! Hatta bana söylersen Simi'nin tüm patlamış mısırı yemesine izin veririm.
Ash homurdandı ve ardından Kyrian, Amanda ve Tabitha'ya döndü. "Bence Vane'in kardeşi ve eşiyle konuşmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."
Tabitha sızlandı. "Ash, bana o numaraları ver!"
Şakacı bir şekilde Tabitha'ya baktı. "Altı."
Tabitha ellerini kaldırdı ve ona daha fazlasını yapmasını işaret etti. "Ve?"
"Kazanan numaralar arasında kesinlikle bir altı var."
"Ah, berbatsın, büyük zaman," dedi Tabitha, iyi huylu bir şekilde omuz silkmeden önce bir saniye somurtarak. "Eh, artık Ash'in gerçekten acımasız olduğunu ve Vane'in bir seri katil olmadığını bildiğimize göre, sanırım dükkânıma dönsem iyi olacak." Ash'in yanında durdu. "Cuma gecesi film için hâlâ devam ediyor muyuz?"
Ash başını salladı. "Orada olacağım, her zamanki gibi."
"Harika, o zaman görüşürüz." Tabitha hızlı bir çıkış yaptı.
Kyrian ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Tatha ile mi çıkıyorsun?"
Ash ona çarpık bir sırıtış verdi. "Hayır, ama onu çok eğlenceli buluyorum. Sinema perdesinde en büyüleyici şeyleri haykırıyor ve Simi'den daha fazla patlamış mısır yiyor. Tabby'nin kesinlikle en sevdiğim insanlardan biri olduğunu söylemeliyim."
"Sen hasta bir adamsın Ash," dedi Kyrian evin arka tarafına doğru ilerlerken.
Bence harikasın, dedi Amanda uzanıp onun başını kendine doğru çekmeden önce. Ash'i yanağından öptü. Onu bırakarak Kyrian'ın gittiği yöne döndü ve sesini yükseltti. "Kocam da önümüzdeki birkaç gece misafir odasında kalacak."
Bebek yukarıda ağlamaya başladı.
Ash, Onu yakaladım, dedi ve anında ortadan kayboldu.
Amanda kanepenin yanında durdu. "Birinin bir şeye ihtiyacı olursa mutfakta olacağım."
"Elbette," dedi Gelin. "Sen de mi buradan gideceksin, Amanda?"
"Benim o yeteneğim yok." Gelinin eline teselli edercesine dokundu. "Nasıl hissettiğini biliyorum, Bride. Gerçekten yaptım. Senin gibi ben de kız kardeşimin çığlık atan bir kaçık olduğunu düşündüm ve son birkaç yılda onun garip bir şekilde akıllı olduğunu öğrendim. Sadece derin nefesler alın ve imkansıza inanın." Onlara cesaret verici bir gülümseme sundu, sonra onları yalnız bıraktı.

"Pekala," dedi Fury ensesini ovuştururken. "Sanırım burası beni kaldırdığın yer ve ben de yola çıkıyorum. Güzel bir hayatınız var.
Bekle, dedi Vane ayağa kalkarak. "Bana gerçekten ihanet etmedin, değil mi?"
"HAYIR. Ben sadece Stefan ve grubunu Arcadianlara ihanet etmeyi planladım. Onların kafalarını mahvetmem ahlaki bir zorunluluktu, senin değil. Vane'i ihtiyatla izledi. "Yine de dürüst olacağım, Vane. Senden nefret ediyorum ve beni sonuna kadar kızdırıyorsun. Her zaman sahipsin.
"Neden? Sana ne yaptım ki?"
"Hiçbir fikrin yok," dedi Fury, soğuk ve kızgın bir ifadeyle. Annem her zaman tanıştığın o kaçık değildi. En azından benim için değildi.
Fury, Bride'ın bakışlarıyla buluştu. "Sana yaptıkları için gerçekten üzgünüm, Bride. Ama Katagarya'nın onlardan ne aldığını anlamalısın. Babam tarafından kaçırıldıktan sonra, onu bulmak için bütün tabakalarını gönderdiler. Onlar köyden uzaklaşırken, başka bir Katagarya sürüsü geldi ve bulabildikleri her çocuğu katletti. Kadınların çoğuna tecavüz edip öldürdüler. Hayatta kalanlar bunu sadece onlarla savaştıkları için yaptılar ve çoğu, büyükannemiz gibi bir daha asla haklı çıkmadı. Bu yüzden kasabada o kadar çok kadın görmedin."
Fury içini çekti ve Vane'e döndü. "Bizim Arkadyalı yarımızı bilmiyorsun. Türümüzün ilk doğumundan bu yana annenin ailesinde her nesilde bir Aristo olmuştur. O götürüldüğünde öldürülen ağabeyi de onlardan biriydi. Bir başkası dedemizdi. Benimle, Dare ve Star'la birlikte döndüğünde benim de onlardan biri olacağımı düşündüler. Güç olduğunu varsaydıkları garip bir kokum vardı.
"Ama sen Arcadialı değilsin."
Hiddet başını salladı. "Ben senin yang'ının yin'iydim. Ben bir insan çocuğuydum, sonra ergenliğe girdiğimde temel formum kurdun formuna dönüştü."
Vane yüzünü buruşturdu. Kardeşini umduğundan çok daha iyi anlıyordu. "Üzgünüm."
Ah, hiçbir fikrin yok. Zorlandığını mı düşünüyorsun? En azından Anya ve Fang senin yanında kaldı.
Seni korudum. Saklanmaya çalıştım ama Dare ne olduğumu öğrendiği an anneme söyledi. O gitti, kötü kelime oyununu bağışlayın, kıçımda orta çağa ait.
Vane daha azını beklemiyordu. Gerçeği öğrenmiş olsaydı, babası da ona aynısını yapardı. "O bir Nöbetçi. Katagarya'yı öldürmek onun işi."
"Evet biliyorum. Onunla savaşmak için çok gençtim. Bana akıl almaz bir intikamla saldırdı ve beni paramparça etti." Fury duraksadı ve sanki anılar şimdi bile onun için zormuş gibi irkildi. "Ondan ve diğerlerinden saklanmaya çalışırken günlerce kanlar içinde yattım. Neden beş para etmez sihirlere hükmedemediğimi bilmek ister misin? Bana kimse öğretmedi. Markus, tüm eksikliklerine rağmen, en azından üçünüzün hayatta kalma yılınızdan döndükten sonra eğitildiğinden emin oldu. Yüz yıl boyunca

tamamen yalnızdım. Arkadya kokusunu üzerime almalarından korktuğum için bir Katagarya inine girmeye cesaret edemiyordum. İyi yapmayı öğrendiğim tek şey kokumu kamufle etmek. Bildiğin tek şey şu anda sana yalan söylüyor olabilirim.
Vane ona sertçe baktı. Tehlikeli. "Sen değilsin."
"Nereden biliyorsunuz?"
Öyle olsaydın Ash seni burada benimle bırakmazdı.
Fury bununla alay etti. "Bizim türümüzü pek umursamayan bir Kara Avcı'ya çok fazla güveniyorsun."
Hayır, bilmiyorum. Benim için arkadaştan başka bir şey olmayan bir adama çok güvendim. Vane kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, inimize neden geldin?"
"Annemi aramakla aynı nedenden. Ailemin geri kalanının nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Sana kim olduğumu söylemeye her türlü niyetim vardı ama Markus'un seni ve Fang'ı ne kadar küçümsediğini görür görmez bunun bir hata olacağını anladım.
"Bize söyleyebilirdin. Sizi ağırlardık."
"Ve bir kez daha, en iyi arkadaşım olan çöp arkadaşım Dare'in bana çoktan ihanet ettiğini hatırlatırım. Beni zincirler içinde annemize teslim etti. Hayvanların güvenilmez ve öngörülemez olduğuna inanarak büyüdüm. Ama biliyor musun? Hayvanlar sadece iki nedenle öldürür: korumak ve yemek için. İnsanlar çok, çok daha fazla nedenden dolayı öldürürler. Düşündüklerinin aksine, biz onlar kadar tehlikeli değiliz. Ama bunu biliyorsun, değil mi?"
Van başını salladı.
Fury içini çekti ve geri çekildi. "Pekala, sizin güzel bir hayatınız var ya da her neyse."
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.
Öfke omuz silkti. "Her nerede."
"Yani bu kadar mı?" diye sordu. "Bana kendini kardeşim olarak tanıtıp yola mı çıkacaksın?"
"Orada başka neler var? Beni etrafta istemiyorsun. Bana ihtiyacın olmadığına eminim.
Vane kaşlarını çattı. Fury'nin hiçbir fikri yok muydu...
Hayır, yapmadı. Tanıdığı tek aile ona ihanet etmişti. Kardeşinin ondan nefret etmesine şaşmamalı. En azından o, Fang ve Anya her türlü tehdit ve engelin üstesinden gelmişlerdi.
Fury yüzyıllardır yalnızdı. Her zaman sürünün gerisinde durmuş ve hiç kimseyle konuşmamıştı. Diğer katmanlar dost ve müttefiklerden oluşan yakın çevreler oluştururken, Fury her zaman yalnız kalmıştı. Bu nedenle, bir dişi kurdu sahiplenmek için nadiren savaşırdı.
Akraba olduklarını bilmek ve bundan tek kelime etmemek onun için korkunç olmalı. Fury, üçünün birlikte gülmesini ne sıklıkla izlemişti? Gruplarına dahil edilmesi gerektiğini bildikleri halde, onları sürünün geri kalanına karşı aile olarak bir araya toplanmış gördünüz mü?

Bu arkadaşlığı ihmal ettiği için Vane kendini sonsuza dek suçlu hissedecekti. Onları birbirine bağlayan kan bağını hissetmeliydi.
Fury, kokusunu saklamakta gerçekten iyiydi.
Vane içtenlikle, "Sen benim kardeşimsin, Fury," dedi. “Aile benim için bir şey ifade ediyor. Benim hakkımda başka bir şey bilmiyorsan, bunu bilmelisin.”
"Ben ne zamandan beri aileyim?"
"Doğduğumuz andan beri ve beni Stefan hakkında uyarmak için geldiğin andan beri." Vane elini ona uzattı. "Sana bağlı olmak için bir yemine ihtiyacım yok, küçük kardeşim. Biz bir aileyiz.”
Fury tereddüt etti, sonra elini Vane'in eline koydu. Vane onu öne doğru çekti ve ona sarıldı.
Fury'nin yüzündeki acı dolu bakışla Bride'ın boğazı düğümlendi. Vane'in tepkisini ya da kabulünü hiç beklemediği açıktı.
Vane, "Sana ihanet etmeyeceğim, Fury," dedi. "Durmadan. Ve eğer Fang ortaya çıkarsa, o da çıkmayacaktır.”
Fury geri çekildi ve başını salladı.
"Ve eğer o kapıdan çıkarsan," dedi Vane dişlerinin arasından, "bunun için seni sakatlamak zorunda kalabilirim."
Öfke güldü. "Tamam aşkım. Bir süreliğine buradayım sanırım.” Boğazını temizleyip bir adım geri gitti. "Siz ikiniz muhtemelen şimdi konuşmak istersiniz. Amanda ile mutfağa gideceğim.
Vane, Bride'a dönmeden önce tamamen yalnız kalmalarını bekledi. "Ne kötü bir gün ha?"
Gelin kanepeye yaslandı ve son yirmi dört saatin tüm garip olaylarıyla başa çıkmasına yardımcı olmak için derin bir nefes aldı. “Evet, evet. Uçan bebeklerimiz, kurt kardeşlerimiz, psikopat annelerimiz, seri katil erkek arkadaşlarımız, vampir öldüren arkadaşlarımız var ve daha ne olduğundan bile emin değilim.
Bu onun başa çıkma yeteneğinin çok ötesindeydi. "Ben deli miyim?" ona sordu. "Gerçekten, dürüst ol."
"Keşke o kadar kolay olsaydı. Keşke evet diyebilseydim de Grace seni düzeltebilseydi ama hayır, sen deli değilsin.
Bundan korkuyordu. Şimdi soru şuydu, ne yapmalı?
"Öyleyse her şeyi doğrudan annenden alıp almadığıma bir bakayım. Bu” - işareti göstermek için elini çevirdi- "bizim bir şekilde karı koca olmamız gerektiği anlamına geliyor.
Ama seni reddedersem, hayatının geri kalanını iktidarsız ve yalnız mı geçireceksin? Ama diğer yandan ben hayatımı nasıl uygun görürsem yaşamakta özgürüm?”
Onayladı.
"Sen olmak gerçekten berbat, değil mi?"
Çenesinde bir kas çalışırken Vane bakışlarını kaçırdı. "Beni kabul etmeni beklemiyorum, Bride. Asla yapmadım. Yani, bir iki saat kadar umdum ama

aptal değilim ve şu dünyada yaşamıyorum... eh, tamam, bir fantezi dünyasında yaşıyorum ama kendimi asla kandırmadım. ”
Onun önünde yere diz çöktü, elini avucunun içine aldı ve avucunu öptü. Ah, ona karşı çok hassastı. Çok kibar. Parmaklarını onun sıcak, bıyıklı yanağına bastırdı.
Böyle bir adamı nasıl terk edebilirdi?
O insan değil.
Tam olarak değil zaten. Ve sihir, gizem ve her türlü gaddarlığı yapabilen korkunç canavarlardan oluşan korkunç bir dünyada yaşıyordu.
"Ne istiyorsun Vane?" diye sordu, bilmek için çaresizdi. "Bana dürüst ol. Beni sadece bunun için mi istiyorsun? Avucunu ona uzattı. "Yoksa beni istiyor musun? Demek istediğim, beni gerçekten tanımıyorsun, değil mi? Ben de seni tanımıyorum. Zor durumda harika bir adam olduğunu ve Addams'ları normal gösteren bir ailen olduğunu biliyorum. Ama ben gerçek seni tanımıyorum.”
Elini yüzünden çekip nasırlı elinin içine aldı ve o delici ela yeşili gözleriyle ona baktı. "Gerçek şu ki, bilmiyorum. Hiçbir kadını seni istediğim gibi istememiştim Bride. Ama gerçekten işaret olup olmadığını bilmiyorum. Yapmıyorum."
En azından ona gerçeği söylemişti. Bu kesinlikle onun lehine olan bir şeydi. Ona asla yalan söylememişti.
“Bu konuda bir karar vermek için ne kadar zamanım var?” diye sordu.
"İki hafta. kabaca. Daha fazla iblis veya anne müdahalesi dışında.”
"O zaman normal davranmaya çalışsak nasıl olur?" Bu ifadenin saçmalığına bir kahkaha patlattı. Evet, cehenneme giden tepeye tırmanan Jack ve Jill Average'dan başka bir şey değillerdi. Sadece Jack'in tacını kırmamasını ya da peşinden yuvarlanmasını umuyordu.
Gelin ayıldı. "Tamam, en azından normalmiş gibi davranabiliriz. Gerçek seni tüm tuhaflığınla görmeme izin ver, böylece neyi dört gözle beklemem gerektiğini bileyim ve sonra tamamen delirmeden hepsini halledip halledemeyeceğime karar vereceğim.
Önerisi karşısında afallamış görünüyordu. "Benden öylece kaçmıyor musun?"
“Muhtemelen yapmalıyım ve bunu neden düşündüğümü bile hayal edemiyorum. Ama senin hakkında bildiklerimi seviyorum Vane ve sanırım herkesin sorunları var. Seninki kadar derin değil ama en azından senin için, insanlara erkek arkadaşımın bir köpek olduğunu söylediğimde, bu sadece bir mecaz değil.
Buna kıkırdadı.
Gelin elini sıktı. "Öyleyse bana en kötüsünü söyle, kurt. Sana benimkini vereceğim ve iki haftanın sonunda nerede olduğumuzu göreceğiz.
Vane ona inanamıyordu. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Dürüst olmak gerekirse, onun ona bağırmasını ve tüm delileri çağırarak kapıdan dışarı fırlamasını beklemişti.
Ama ona bir şans veriyordu.

Ve bu çok uzun zamandır sahip olmadığı bir şeydi... Umut.
Onunla gerçekten kalabileceği düşüncesiyle Joy içini doldurdu. "Sana söylemem gereken çok şey var."
Utandı. "Kanımı emmeyeceksin değil mi?"
Lanet etmek. Korkacak tek şeyi seçerdi. Artık ondan bir şey saklamak anlamsızdı. Ondan bir şey sakladığı için kızmasındansa her şeyi onun için ortaya koyması daha iyi. Eşi olarak sorularının yanıtlanmasını hak ediyordu.
"Gerek yok, hayır."
Ona şüpheyle baktı. "Ne demek zorunda değilsin?"
"Benim halkım vampir değil ama bir çiftleşme ritüelinin iki bölümü vardır. Birincisi, beni eşin olarak kabul etmen."
"Bunu nasıl yaparım? Düğün gibi mi?"
"Halkım için öyle. Sadece biz çıplak yapıyoruz."
Çenesi düştü. "Tanıklarla mı? Unut gitsin!"
"Hayır," dedi, onun öfkesine gülerek. Yanakları her renklendiğinde güzeldi. Kehribar gözlerini parlatıyordu. "Sadece biz olacağız. Ben sırt üstü yatarım, işaretlerimizi birleştiririz ve sen beni vücuduna alırsın, sonra sözlü sözlerimizi birbirimize veririz."
Adamın dürüstlüğünden pek emin değilmiş gibi başını yana eğdi. "Bu işe yarıyor?"
Onayladı. "Bu sihirdir."
"Tamam, sanırım, peki sıradaki kısım ne?"
"Bir sonraki isteğe bağlıdır ve istediğimiz zaman yapılabilir veya yapılmayabilir. Yaşam gücümü seninkiyle birleştirdiğim yer orası."
"Neden bunu yapasın ki?"
"Çünkü sen bir insansın ve yapmazsak yüz yıldan kısa bir süre içinde öleceksin, oysa benim yaşlılığımın başlamasına daha dört ila beş yüz yıl varken."
Bride, Bryani'nin sözlerini hatırladığında tamamen şaşkına dönmüştü. O sırada bunları ya kendi deliliğine ya da Bryani'ninkine bağlamıştı. Görünüşe göre, bu çılgınlığın geri kalanı gibi doğruydu. "Gerçekten dört yüz yaşında mısın?"
"Tam olarak dört yüz altmış."
Yavaş ve rahat bir şekilde nefes aldı. Yüce Tanrım, bu kadar uzun yaşamak nasıl olurdu?
Bir insan tüm bu süre içinde ne kadar görebilir?
Akıllara durgunluk veriyordu.
Ama bundan daha fazlası korkutucu bir farkındalıkla geldi. Korkunç bir paniğe kapılmış keder içini süpürürken kalbini sıkıştıran bir şey. "Tanıdığım herkesten cidden uzun yaşardım"
nefes aldı. "Tabitha, erkek ve kız kardeşim, kuzenlerim. Ben yaşlanmadan önce herkes çoktan gitmiş olur mu?
Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Kolay değil ama bana, aileme ve arkadaşlarıma sahip olacaktın." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi ifadesi yumuşadı. "Güneşli Koşan Kurt. Onu tanıyorsun, o ölümsüz."

Gelin buna şok oldu. Sunshine'ı yıllardır tanıyordu. "Gün ışığı ölümsüz mü?"
"Evet."
"Çıkmak! Ne zamandan beri?"
"Her zaman. Hem o hem de kocası.
Vay! Bride'ın dükkânında asılı olduğu tabloyu ve küçük dairesini satan kadının ölümsüz olduğunu kim bilebilirdi?
Bu düşünceyle duraksadı. Şimdi bir saniye... bu adil değildi!
"Neden ölümsüz olamıyoruz?"
Vane umursamazca omuz silkti. “Çünkü benim halkım değil. Uzun ömürlerimiz var ama onlar sınırlı.” Onun ellerindeki tutuşu sıkılaştı. "Yine de bazı eksiklikler var. Benimle bağ kurmaya karar verirsen, senin kanını almam gerekecek ve sen de benimkini almak zorunda kalacaksın. Bunun tek yolu kan değişimi. İkincisi, birimiz ölürse ikimiz de ölürüz.”
Solgunlaştı. Bu korkutucu bir düşünceydi.
Pekala, yine de, Vane'in dünyasındaki diğer şeylerle karşılaştırıldığında, bu muhtemelen en önemsiz endişelerden biriydi.
"Ama buna gerek yok, Gelin," diye onu temin etmek için acele etti. "Her iki karar da yalnızca sizindir."
Hepsini düşünürken derin bir nefes aldı. Bu, Vane'in ondan istediği müthiş bir taahhüttü. Tamamen yeni bir seviyeye "ölene kadar ayrılırız" aldı.
Ama hâlâ yerde diz çökmüş olan adama baktığında, bu adamla hayatın ne kadar kötü olabileceğini düşünmeden edemedi. Düşünceli ve vericiydi. Onun dünyasında nadir bir şey.
Her halükarda iki haftalık bir çekime değdi.
"Tamam," dedi yavaşça. Şimdi bu işin bana düşen kısmı. Eğer çiftleşirsek, bir insan düğünü istiyorum. Ailem bundan daha azını anlamayacak ve onlara tüm bunları anlatmak isteyip istemediğimden emin değilim.
"Bu iyi."
"Bu, ailemle tanışman gerektiği anlamına geliyor, Vane."
"Tamam aşkım. Benimki kadar korkutucu olamazlar.”
"Eh, kural olarak cinayete meyilli değiller ama beni koruyorlar."
"Onları zaten seviyorum."
Bride onun küçük, şakacı sırıtışına gergin bir kahkaha attı. "Biliyor musun, her zaman bir erkekle tanışıp bir iki yıl onunla çıkacağımı ve sonra onu romantik bir yerde dizinin üstüne çöküp bana evlenme teklif edeceğini düşünmüşümdür. Bunun benim nişanım olacağını hiç düşünmemiştim. Bir tutam saçıyla oynadı. "Sanırım hayat hiçbir zaman olmasını istediğimiz gibi olmuyor, değil mi?"
Vane onun sözleriyle içten içe irkildi. Hayatını hiç bu kadar korkunç bir şekilde değiştirmeyi düşünmemişti.
Sadece bir anlığına ona dokunmak istemişti.
Ona dokunmak için.
Belki bu zalimceydi ama yine de kalbi gitmesini istemiyordu. Sadece onu istiyordu.

Hem hayvan hem de içindeki adam, bu kadın tarafından dokunulmaktan başka bir şey istemiyorlardı.
"Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım, Gelin."
Gelin saçlarını kavradı. O an, bu adamı gerçekten sevebileceğini hissetti. En azından yapabileceğini biliyordu.
Ama yanmıştı ve Vane'i pek iyi tanımıyordu. Onu öğrenmek için sadece iki haftası vardı. Şimdiye kadar bildikleri korkunçtu... ve harikaydı.
Sadece yalan söylememesini veya onu aldatmamasını umuyordu. Ona gerçek Vane'i gösterirse ve o adam-kurt dürüst olursa, o zaman onu kabul edebilirdi.
En büyük korkusu, iki haftanın sonunda onunla çiftleşecek olması ve onun, annesinin bahsettiği psikotik, sert hayvana dönüşmesiydi.
O zaman ne yapardı?
Taylor, ilişkilerinin başlangıcında harikaydı. Hatta ilk Sevgililer Günü için ona çikolata bile almıştı.
Zamanla, tam bir eşek olmuştu. Vane de aynısını yapar mıydı?
Ve dört yüz yıl... biriyle geçirmek için gerçekten çok uzun bir zamandı.
Onları seviyorsan değil.
Belki de bu doğruydu.
Yapabileceği en az şey denemekti. Ve umut.
"Peki buradan nereye gidiyoruz?" ona sordu.
"Seni tutacak bir yer bulmalıyım, böylece seni bırakmak zorunda kalırsam güvende olursun."
"Ya dükkânım?"
"Senin için çalıştıracak birini bulacağım."
Bu kulağa biraz fazla kolay geliyordu. "Nasıl?"
"Acheron'dan bir iyilik daha isteyeceğim. Kara Avcılara yardım eden insanları var. Burada, New Orleans'ta pek çok yerel işletme işletiyorlar ve eminim mağazayı sizin için açık tutması için onlardan birini oraya gönderebilirler. En büyük yararı, adamlarımdan biri gelip onu nasıl idare edeceklerini bilecek olmaları."
"Tamam o zaman. Elle oruç tutmaya başlayalım ve bunun nasıl işe yarayacağını görelim.”
Vane ayağa kalktı ve elini ona uzattı.
Gelin tereddüt etti. Daha önce gelecekten hiç korkmamıştı ama şimdi korkuyordu.
Cesaret istercesine derin bir nefes alarak elini onunkilere koydu ve onu ayağa kaldırmasına izin verdi.
Onu mutfağa götürmesini bekliyordu. Bunun yerine, onu kreşe soktu.
"Biliyorsun," dedi, "gezi"den dolayı başı dönmüş hissederek. "Ayaklar iyi çalışıyor."
Van güldü. "Kendim olmamı istediğini söylemiştin. Flash ulaşım modunu tercih ederim. Çok daha hızlı.”
Ash eski model beyaz tahta bir sandalyeye oturmuş, kucağında uyuklayan bebeği sallarken onları merakla izliyordu. Yarısı boş bir süt şişesini

bacaklarının arasında tutarken, pembe bir süveter giymiş bebek kollarının arasındaki minik yumruğunu emdi. Bu görüntüde o kadar tutarsız bir şeyler vardı ki, Bride bakmaktan kendini alamadı.
Siyah deri ve zincirler giymiş, uzun kızıl ve siyah saçlı, sol kulağında hançer küpeli bir adam kesinlikle bir bebeğe bakmaktan zevk alacak birine benzemiyordu. Ve yine de fırfırlı pembe odada oturmuş, bebeği huzur içinde kucaklıyordu. Ash tamamen yersiz görünmeli ama yine de burada evinde gibi görünüyordu.
Ash, "Butiği devralması için Jessica Adams'ı çoktan aradım," diye fısıldadı onlara.
"Yalnızca evrakların nerede olduğunu, mağaza anahtarlarının nerede olduğunu ve para yatırma işlemlerini hangi bankada yapacağını bilmesi gerekiyor."
"Kahretsin, iyisin," dedi Vane.
Ash kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. “Mutlak en iyisi.”
Vane ağırlığını verdi. "O zaman biliyorsun-"
"İşte adres." Ash elini kaldırdı ve ilk iki parmağının arasında sihirli bir şekilde bir kartvizit belirdi. Kartı, almak için öne çıkan Vane'e verdi. Orada güvende olacaksın. Güven bana, o bir Apollite komününden daha paranoyak. Onun yerine hiçbir şey gelmeyecek.”
Vane karttaki isme baktı ve donakaldı. "Orada bizimle iyi olacak mı?"
Ash omuz silkti. "Onun evi yeterince büyük. Sadece onun yolundan uzak durmaya çalış.” Vane'in ötesine baktı ve Bride'a gülümsedi. "Sinirlerini biraz gergin, Bride, ama ona Kyrian'ın adını söylemediğin sürece Valerius iyi bir adam. Sana bir şey olmayacağından emin olacak.”
Valerius mu? diye sordu.
Vane yavaşça nefes verdi, sonra ona bakmak için döndü. "Ciddi tavırları olan bir vampir."

10. Bölüm

Bride, Vane'e elinden gelenin en iyisini yapmasını ve gerçek erkeği görmesine izin vermesini söylediğinde... ee, kurt... kendini neye teslim ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nadiren normal bir şey yapardı ve o, onun kurdu gibi davrandığında onun için "normal" dünyada kalmak için ne kadar çaba sarf ettiğini takdir etmeye başlıyordu.

Ash'ten ayrıldıktan sonra Fury'yi almak için aşağı inmişlerdi. Bir dakika Amanda'ya kendisini arayacağını söylerken bir an sonra başka bir evin içindeydiler.

"Bunu yapmadan önce beni biraz uyarmanı gerçekten isterdim," dedi Vane'e yönünü bulmak için etrafına bakınırken.

Kyrian'ın evinden iki kat daha büyük olan devasa bir oturma odasındaydılar. Bütün ev tamamen karanlıktı ve bir mezar gibiydi. Steril. Soğuk. Oda pahalı, el oyması maun panellere sahipti ve Bride'ın daha önce tek bir yerde görmediği kadar çok antikayla doluydu. Karmaşık Roma tarzı desenli mermer zeminden bahsetmiyorum bile. Bir Avrupa kalesini gezmek gibiydi. Ya da bir malikane.

Görebildiği her şeyde iyi bir aristokrat terbiye ve zevk vardı.

Kyrian'ın evinin aksine burada modern veya rahat hiçbir şey yoktu. Doldurulmuş kanepeler yok, televizyon yok, belirgin telefonlar veya bilgisayarlar yok. Hiç bir şey. Enfes kitap raflarını kaplayan kitaplar bile deri kaplı antikalar gibi görünüyordu. Kanepe belli ki Gürcü dönemindendi ve bordo kumaşın altında çok az dolgu vardı.

Ama en tuhafı heykeldi. Çıplak Romalı periler gibi görünen iki kadının heykelleri, döner merdivenin yanındaydı. Antika olmaları tuhaf değildi, taş beyazı göğüs uçlarını kaplayan parlak kırmızı hamurlardı.

"Ne var bunda?" diye sordu.

Fury onları görünce kahkahayı patlattı.

"Tanrım, Vane, uğramadan önce ara. Seni vurmadığım için şanslısın."

Gelin döndü ve uzun boylu, esmer yakışıklı bir adamın odaya girdiğini gördü. Omuz hizasında siyah saçları, keskin koyu kahverengi gözleri ve yaklaşık üç günlük sakalı vardı.

Gürültülü turuncu bir Hawaii gömleği ve yırtık kot pantolonuyla, yanına yaklaşan herkesi öldürebileceğini bilen bir adam gibi hareket ediyordu.

"O vampir mi?" Gelin alçak sesle sordu.

"Hayır," dedi Vane adama inanamayarak bakarken. “O bir mafya. Otto, burada ne halt ediyorsun? Böyle mi giyindin? Kıyafetlerine ne oldu? Nick Gautier'e dönüşüyor gibi görünüyorsun.

Otto onlara yaklaşırken sakalını kaşıyarak, "Sonsuz lanet içinde acı çekiyorum," dedi.

"İstemediğim halde, Sikkafa Rex'e hizmet etmem için kıçımı buraya transfer ettiler çünkü onun Latince ve İtalyanca bilen birine ihtiyacı var. Tanrı, adamın sadece İngilizce konuşan normal bir plebeian Squire'a sahip

olmasını yasakladı. Oh hayır, üreme ile bir tane olmalı. Otto bu son sözle Alfred Hitchcock'a çok benziyordu.
"Peki neden Nick gibi giyindin?" diye sordu.
"Sadece onu kızdırmak için. Buralarda beni aklı başında tutan tek şey gerçekten bu.”
Vane kahkahayı patlattı. "Dur tahmin edeyim, kırmızı pastacı sen misin?"
"Ah, evet. Ayağa kalkıp bunun için çıldırmasını bekleyemem. Otto zaten alçak olan bariton sesini derinleştirdi ve neredeyse İtalyan aksanıyla ekledi, ama tam olarak değil,
"Heykele dokunma, hatta üzerine soluma, Squire. Senin aksine paha biçilemez.” Sesi normale döndü. "Hayır, bu gece gördüğünde yüzü paha biçilemez olacak."
Bu sefer gülen Fury'ydi. "Seni tanımıyorum," dedi elini uzatarak Otto'ya doğru yürürken, "ama şimdiden arkadaş olacağımızı söyleyebilirim. Öfke Kattalakis.”
Otto Carvalletti. Fury'nin elini sıktı, sonra iki kurt arasında ileri geri baktı. "Siz ikiniz akraba mısınız?"
"Kardeşler," dedi Vane.
"Harika," dedi Otto büyüleyici bir gülümsemeyle Bride'a dönerek. "Sen Gelin olmalısın." Elini de tuttu ve parmak boğumlarının arkasında siyah bir örümcek ağı dövmesi olduğunu fark etti. "Bizim dünyamız olan çılgınlığa hoş geldiniz leydim, ama kişisel olarak burada olmayı istediğiniz için deli olduğunuzu düşünüyorum."
Otto onun elini öptü ve önünde eğildi. Eylem, Vane'den Otto'nun duymazdan gelmeyi seçtiği derin bir homurdanmaya yol açtı. "Bu arada Gelin, rahatlayabilirsin. Teknik olarak insanım, ancak çok sayıda kardeşim bunu inkar edecek. Ve pasties hariç, ben gerçekten bir hasta değilim. Patronumla tanıştığında, onun kafesini neden sallamak zorunda olduğumu tam olarak anlayacaksın."
Otto merdivenlere yöneldi. "Siz iyi kurtlardan biri ulusa, hepsini ben yaparım.
'Gecenin çocukları ne müzik yapıyorlar' konuşması.” Ne Vane ne de Fury uluyunca dönüp onlara baktı. "Ya da değil. Tamam, kendime kurtların mizah anlayışı olmadığını veya Drakula'yı hiç okumadıklarını veya filmlerden birini izlemediklerini zihinsel olarak not edin. Sorun değil.
Beni takip edin, size odalarınızı göstereyim. Kuralların hızlı bir özeti. Kont Penicula'yı uyandırmamak için gün ışığında olabildiğince sessiz olmaya çalışıyoruz."
"Penikula mı?" Gelin sordu.
"Valerius'a yaptığım en büyük hakaret. Bu evin sahibi olan iyi Romalı general gibi, penis ve Dracula'nın bir karışımı.”
Bride gülerdi ama bunun Otto'yu sadece kötü olmaya teşvik edeceği hissine kapıldı.
Otto'yu merdivenlerden yukarı takip ettiler.

"Ne zaman bu kadar geveze oldun, Carvalletti?" diye sordu. "Senin az konuşan bir adam olduğunu düşünmüştüm hep."
"Normalde öyleyim ama o kadar uzun süredir bu malikanede kilitli kaldım ki artık deliriyorum. Sanırım Alaska'da kalmalıydım. Kahretsin, sırf monotonluğu kırmak için Nick'le bile konuşuyorum.
Otto onlara bakmak için merdivenlerde durdu. "Valerius bir Kara Avcı değil, kanımı kurutmak için canını emen bir Daimon. Son Squire'ın istifa etmesine şaşmamalı. Sürekli transfer için para ödüyorum ve babam bana erkek olmamı ve görevimi onurlu bir şekilde almamı söylüyor. Yemin ederim, bu adam güçsüz düşmese iyi olur yoksa onu bulabildiğim en kötü huzurevine kapatacağım.
Fury, Bride'ın arkasından, "Dog, ben de ailemle sorunlarım olduğunu sanıyordum," dedi. "Benimki sadece beni öldürmek ve sefaletimden çıkarmak istiyor, ona bir şey eklemek değil."
"Evet," dedi Otto merdivenlerin tepesinden. "Şanslısın. Keşke benimki beni öldürse."
Vane eğilip onun kulağına konuşurken Otto onları bir koridordan geçirdi. "Otto'nun şu anki tuhaflığının seni aldatmasına izin verme. Princeton'da okul birincisiydi."
Ağzı açık kaldı.
"Ve burası onu öldürene kadar bir beynim vardı. Valerius ve Nick'le baş etmeye çalışırsan, sen de birkaç gün içinde kendini bebeklik dönemine gerilerken bulursun. Ama ne yaparsan yap, Usta Valerius'a Princeton topraklarına ayak bastığımı söyleme. Barbizon Modelleme Okulu'ndan ayrıldığımı düşünüyor."
Bride güldü, sonra Vane'e baktı. "Yani beni içine soktuğun dünya bu mu? Alınma ama bu insanlar gerçekten deli. Don Ho gibi giyinip heykellere pasta yapan bir Princeton mezunumuz, köpek olan bir kayınbiraderi-"
"Evet, ama unutma, Tabitha seninle geldi," diye hatırlattı ona Vane. "Delilerden kendi payına düşene sahipsin."
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Tamam, ama bu sadece bir kaçıkla geldim."
"Ve baban kısırlaştırıyor," dedi Fury arkalarından. "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en hastalıklı şey."
"Ailemi ziyaret etmek ister misin, Fury?" Gelin sordu.
"Ben almayayım."
Otto, Bride'ın şimdiye kadar gördüğü en özenle hazırlanmış antika sayvanlı yatağın bulunduğu büyük bir yatak odasına açılan bir kapıyı açtı. Antik ahşabı süsleyen el oyması melekler ve meleklerin etrafında koyu mavi kadife perdeler asılıydı. "Bu muhteşem."
"Valerius en iyisinde ısrar ediyor. Siz ikiniz burada yatabilirsiniz, ben de köpek-çocuğu koridorun ilerisine götüreceğim.
"Hey!" Fury öfkeyle tersledi.
Sakin ol, dedi Otto. "Seni garajda uyuttuğum gibi bir şey yok."
İkisi, Bride ve Vane'i odada yalnız bıraktı.

"İşte buradayız," dedi Bride kendinden emin olamayarak.
Vane onu kendine çekti. "Kendimi senden saklamak zorunda kalmamak garip."
"Peki ne yapabilirsin?"
“Hemen hemen her şey. Zamanda herhangi bir yönde yolculuk yapabilirim. Bizi buradan Paris'e ya da ziyaret etmek istediğin herhangi bir yere ışınlayabilirim.
Bride bunu düşündü. Her şeye sahip olabilirdi ama onu gerçekten mutlu edecek tek bir şey vardı. "Beni zayıflatabilir misin?"
Vane pek memnun görünmüyordu. "Yapabilirdim."
"Yap."
Sanki bu istek onu tamamen şaşırtmış gibi ona kaşlarını çattı. "Neden?"
"Çünkü her zaman o minik kadınlardan biri olmak istemişimdir ve hiç olamadım."
Onu kendisine doğru çekebilmek ve yakınında tutabilmek için arkasında durmak üzere hareket etti.
"Senin zayıf olmanı istemiyorum, Bride. Seni olduğun gibi seviyorum."
Konuşurken nefesi onun boynunu gıdıkladı ve her tarafına sıcaklık yaydı.
“Halkımın bir sözü vardır. Et insan içindir, kemik köpek içindir.”
"Evet, ama siz ikiniz desiniz."
"Kaburga ve biftek arasında bir seçim yapmam istendiğinde, her seferinde en iyi seçimi yaparım."
Gelin dudaklarını boynuna bastırıp onu kemirirken tısladı. Gözlerini kapattı ve onun sıcak, erkeksi kokusunu içine çekti. Onu tutarken kendini çok iyi hissediyordu. Onu zayıf ve nefessiz bıraktı.
"Aramızda olan tek şey bu mu, Vane? Sadece seks mi?
O kadar sevgi dolu bir hareketle yanağını onunkine dayadı ki, bu onun kalbini parçaladı.
"Hayır, Gelin. Seks, senin için hissettiklerimi fiziksel olarak göstermekten başka bir şey değil." Elini tuttu ve avucuna çarptığını hissettiği kalbine götürdü. "Senin gibi kimse bana dokunmadı. Bir fısıltı gibisin. Nazik, yumuşak. yatıştırıcı Benim dünyamda insanlar sadece bağırır ve çığlık atar. Ama sen... sen benim cennetimsin.
Onun şiirsel sözleriyle ürperdi. "Tanrım, iyisin."
"Sıra değil, Gelin. İnsan olabilirim ama aynı zamanda bir hayvanım ve içimdeki hayvan yalan söylemez, aldatmaz. O parçamın evcilleştirileceğini hiç düşünmemiştim, ama şimdi öyle. Kimseye küsmek istemez. Sadece seni istiyor.”
Bir kadın buna nasıl hayır diyebilir?
Gelin, kıyafetleri kaybolurken nefesi kesildi. "Van?"
Adını söyleyemeden ikisi de yatakta, yorganın altında çıplak yatıyorlardı.
Adam burnunu burnunu çekerken, "İşte sende biraz yetenek var," dedi.
"Hiçbir fikrin yok," diye yalamadan önce kulağına üfledi.
Dokunuşunun coşkusuyla gelinin başı döndü. Bir kere onunla vakit kaybetmemişti. Güçlü bir itişle kendini onun içine kaydırdı.

Hep bir ağızdan inlediler.
Gelin, onun yüzündeki ham zevke baktı. Bu onun için oyun zamanı değildi, onu alma konusunda çok ciddiydi.
Ellerini onun sırtına kaydırdı, güçlü ve kuvvetli bir şekilde ona doğru itilirken kaslarının dalgalandığını hissetti. O kurttu ve açtı. Yeşil gözleri onu yiyip bitiriyordu.
Vane, onun yumuşaklığını altında hissettiği için düzgün düşünemiyordu. İçindeki hayvan tam bir mülkiyet istiyordu. Çiftleşmek ve hükmetmek istiyordu.
İçindeki adam onun şefkatini istiyordu. Onun kalbi.
En çok da hayatının geri kalanını onun kehribar rengi gözlerine bakarak geçirmek istiyordu. Artık tutkuyla kararmışlardı. Zevkle nefes nefese kalırken dudakları hafifçe aralandı.
Vane o ağzı sahiplendi. Onun tadıyla homurdandı. Kendini tekrar tekrar onun derinliklerine iterken, dilinin onunkine değdiğini hissettiğinde.
Onun için aç, onun vücuduyla rahat olmaya kendini zorladı. Onun insan ve zayıf olduğunu hatırlamak için.
Eğer ona zarar verirse ölecekti.
Ama ah, sırtındaki ellerinin verdiği his. Onun kıçını kavrama şekli. Onu becermekle kalmadı. Onunla sevişti. Ve bu onun için her şeyden daha önemliydi.
Ölümsüz olsa bile, kendisininkine dolanmış uzun, pürüzsüz bacaklarından daha iyi bir şey hissedemezdi.
Vane onu yerken gelinin nefesi kesildi. Hiçbir erkek onunla böyle sevişmemişti.
… sanki ona doyamıyordu. Sanki onun vücudunda olmak için can atıyormuş gibi.
Onu saran kollarda çok fazla güç ve güç vardı. Onu şefkatle tutan kollar. Dikkatlice.
Her güçlü vuruş, ona zevk veriyordu.
"Ellerinin üzerimde bıraktığı hissi seviyorum," diye kesik kesik nefes aldı, kadın arkasını avuçlarken.
"Ve seni böyle çekebilmeyi seviyorum."
"Ne gibi?"
"Yüz yüze," dedi, her kelimeyi derin, gür bir vuruşla noktalayarak.
"Göğüslerini göğsümde hissedebileyim diye. Benim için geldiğinde ifadene bak."
O zaman onu öptü. Ustaca ve yutucuydu. tatmin edici
Gelin tamamen onun tarafından süpürüldü. Onun yoğun zevkiyle onun içi çok kalın ve dolu. Vücuduna doğru kayarken hissettiği yol.
Vane, güçlerinin her ikisinden de akmasına izin verdi. Artık onları dizginlemeye ya da maskelemeye gerek yoktu. Tutkularının güçlerini beslemesine izin vererek onları en üst düzeye çıkardı.
Bunun hissi, onun bedeninin her yönünü kendisininkine karşı yükselten bir şimşek gibi içinden geçti.

Güçlerinin kabardığını hissettiği an biliyordu. Nihai bir coşkuyla başını geriye attı. Nefesi düzensizdi, felç için felçle karşılaştı.
Ve o geldiğinde, diğerlerinin ne yaptıklarını anlamalarını engellemek için onun çığlığını güçleriyle korumak zorunda kaldı.
Onun orgazm sancıları içinde kaybolduğunu görünce gülümsedi. Onu sımsıkı tutarken ellerini sırtında hissettiğinde.
Sonra Vane ona katılmasına izin verdi. Kendini onun içine bırakırken homurdandı. Vücudu titremeye ve kasılmaya devam ederken nefes nefese onun üzerine uzandı.
Bir yandan da saçlarıyla oynuyor ve onu kendine çekiyordu.
Bride, "Bu inanılmazdı," diye soludu. Sonra kaşlarını çattı. "Sonlara doğru büyüyorsun, değil mi?"
"Evet," dedi, onun dudaklarını kemirerek, "ve seni incitmeden birkaç dakika daha senden ayrılamam."
Gelin hala vücudunun titrediğini hissedebiliyordu. "Bunu neden yapıyorsun ve beni nasıl tuttun-"
"Bitirmemin ne kadar sürdüğünü anlamaman için bir zaman büyüsü kullandım." İçinden başka bir orgazm dalgası geçerken tısladı.
Vane onun geri çevrilmesini yarı yarıya bekliyordu. O değildi. Bunun yerine, başını kucağına aldı ve tamamen bitene kadar saçlarıyla oynadı.
Sonunda işini bitirdiğinde, kendini ondan kaydırdı ve yanına çöktü.
Onunla yüzleşmek için döndü. "Demek gerçekten böylesin?"
Vane başını salladı ve kalbinin atmasının durmasını bekledi. Kendini göğsünün üzerine örttü ve sağ meme ucunu öptü. Kadın onu hafif, şakacı bir şekilde yalayınca homurdandı.
"Bunu yapmaya devam edersen, günün geri kalanında bu yatakta kalacağız."
Gelin alay etti. "Sizi tanıyorum beyler. En az birkaç saate ihtiyacın olacak..."
Adamın uyluğuna karşı sertleştiğini hissedince sesi azaldı.
"Ben insan değilim, Bride. Seks bizi canlandırır. Bizi yormuyor."
Bu sözün doğruluğunu görmek için çarşafı kaldırdı. Zaten yine sertti. "Yani seninle istediğim kadar oynayabilir miyim?"
"Hım-hımm. Tamamen seninim, evcil hayvan."
Dudağını ısıran Bride, onu nazikçe kucaklamak ve tüm boyunu keşfetmek için elini aşağı kaydırdı. Taylor onunla hiç ışıklar açıkken ya da gün ışığında sevişmediği için, daha önce bir erkeği yakından inceleme şansı hiç olmamıştı.
Bir bacağını büktü ve o nazikçe vücudunun her nüansını öğrenirken hiçbir şey söylemedi.
Vane onun saçlarının bukleleriyle oynarken onu yakından izledi. Onu hiç bu kadar merak eden bir kadın olmamıştı. Dişi kurtlar, onu memnun edebildiği sürece bir erkeğin neye benzediğini umursamazdı. Gösteri bittiğinde, dişileri onları uzaklaştırdı ve gitti.
Ceset paylaşımı yoktu. Okşamaya ve sevmeye önem verilmez. Beslemek için. Bride hakkında en değer verdiği şey buydu.

Parmakları şefkatle onu inceledi. Kesesine ve aletine dikkatlice masaj yaptı. Üzerine bir ürperti yayıldı. Uzanmış bacağı gerçekten de seğiriyordu.
Gelin onu okşamaya devam ederken kıkırdadı. "Öyle mi sence?"
"Evet," dedi düzensiz bir şekilde, aletinin daha da sertleştiğini hissedince. Başını kaldırıp ona baktı, sonra düşünülemez olanı yaptı. Onu ağzına aldı.
Vane başını geriye attı ve zevk içini harap ederken elini onun saçlarına gömdü. Kadın onu dipten uca yalayıp alay ederken ulumamak için çenesini kilitledi. Emip oynarken onu ağzının derinliklerine kaydırdı.
Tüm vücudu yanarken yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu eylemin bencilliği… Böyle bir şeyin varlığından haberi yoktu. Bir Katagari dişisi, böyle bir erkeğe dokunmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Dişiyi tatmin etmek erkeğin işiydi, tersi değil.
Gelin, Vane'in özünü tattığında boğazının derinliklerinde inledi. Başını kaldırdı ve onun kendisini izlediğini gördü, gözleri zevk ve inançsızlıkla kaplanmıştı. Baş döndürücü bir kombinasyondu.
Sanki ona cenneti gösteriyormuş gibi görünüyordu. Yüzüne düşen saçı geriye doğru itti, sonra başparmağıyla elmacık kemiğini okşarken, kadın onun alt tarafını dilledi.
Etraflarındaki havanın kelimenin tam anlamıyla cızırdadığını hissetti. Sesle durakladı.
Sorun yok, dedi Vane nefes nefese. “Sadece güçlerim artıyor. Bunu bazen yapıyorlar.”
Ona döndü.
Vane, zevki inanılmaz bir yüksekliğe yükselirken dişlerini gıcırdattı. Her an yine gelebilirdi. Gelini incitmekten korkarak, vücudu patlamadan bir an önce onu kendisinden uzaklaştırdı.
Tek şey bu değildi. Güçleri odayı kasıp kavururken, odadaki her ampul onun gücüyle paramparça oldu.
Kendini battaniyeyle örttü ve orgazm olurken vücuduna yardım etmek için elini kullandı.
Bride'ın elini elinin üzerinde hissetti. Gözlerini açarak, onun onu eline almasını ve vücudu tamamen boşalana kadar nazikçe sağmasını izledi.
"Beni uzaklaştırmak zorunda değildin, Vane," dedi birkaç dakika sonra.
“Geldiğimde iki katına çıkıyorum, Gelin. Bunun seni incittiğini görmek istemedim.”
Elini ondan çekti ve dudaklarını öptü.
Vane, onunla bu yeni anı yaşarken onu kendine yakın tuttu.
Parçalanmış ampullere bakmak için geri çekildi. "Umarım ev sahibimiz çok-"
Adam güçleriyle her ampulü onarırken sözünü kesti.
"Orada sahip olduğun bir yetenek."
Ona pis pis gülümsedi. "Seninkini tercih ederim."
Bununla kafası karışmıştı. "Hiçbir yeteneğim yok."
"Evet yaparsın. O ağzın kesinlikle sihir.”
"Mmm," dedi onu tekrar öperek. "Ama sadece senin için çalışıyor."
"İyi."

Gelin bir şey fark edince geri çekildi. "Bir dakika bekle. Beni asla aldatamazsın, değil mi?”
Kafasını salladı. “Sensiz ben tam bir hadım oldum. Güçlerim de azalırdı. Seks elimizden alındığında, enerjimizi yeniden doldurmanın hiçbir yolu yoktur. Sonunda tüm sihrimizi kaybederiz.”
"O zaman baban sihir kullanamıyorsa nasıl sürünün lideri olabiliyor?"
Kaşlarını çattı. "Babamın liderimiz olduğunu nereden bildin?"
"Ortaçağ insanlarının bundan bahsettiğini duydum."
Vane ona açıklamadan önce uzun, derin bir nefes aldı. “Ben doğmadan önce sürünün lideri oldu. Hâlâ görevde olmasının tek nedeni, fiziksel olarak bir kurt kadar güçlü olması ve Daimon'larla sihir için anlaşmalar yapması."
Daimonlar mı?
Vampirler. Televizyonunuzun ve filmlerinizin aksine, gerçek vampirler insan kanıyla değil, insan ruhlarıyla gelişirler. Bir Kurt Avcısı'nın veya psişik bir insanın ruhunu alırlarsa, güçlerini de emebilirler. Gerçekten güçlü olan daimonlar, bu gücü bir başkasıyla paylaşabilir. Babam sürüsünü rahat bıraksınlar ve sihirlerinin bir kısmını ona çeksinler diye onlara rutin olarak fedakarlıklar yapar."
"Fedakarlıklar mı?"
Sanki bu düşünce ona acı veriyormuş gibi içini çekti. "Birinin sürüye ihanet etmiş gibi davranıyor ve onları Daimonlara bırakmak üzere seçiyor. Kardeşim Fang ve ben onun yaptığı son fedakarlıklardık. Daimonlar gücü onunla paylaşmak için geri dönmeyince, bizi öldürmeleri için suikastçılar göndereceğini biliyordum.”
Bundan daha kötü bir şey hayal edemiyordu. Babası onu ölmek için feda etmişti. Annesi ondan nefret ediyordu ve onu da seve seve öldürürdü. Zavallı kurdu. Ona gelmesine şaşmamalı.
Ah Vane, çok üzgünüm.
"Sorun değil. Sadece babamın bize tuzak kurmak için bu kadar uzun süre beklemesine şaşırdım. Bence bunu daha erken yapmamasının tek nedeni, tüm hatalarına rağmen kız kardeşim Anya'yı her şeyden çok sevmesi ve onun da bizi sevmesiydi. O yaşadığı sürece, bizi öldürerek ona zarar vermek istediğini sanmıyorum. Ama öldüğü an…”
"Senin peşinden mi geldi?"
Onayladı.
Başını göğüslerine çekti ve yapamayacağını bildiği halde her şeyi daha iyi hale getirmek isteyerek onu orada tuttu. Ama en azından Vane geçmişle, ailesiyle ve ona karşı mantıksız nefretleriyle barışık görünüyordu. Gücü onu hayrete düşürdü. Onun geçmişine ve onun acısına sahip olabilecek ve bu kadar şefkatli ve sevgi dolu olabilecek başka bir erkek tanımıyordu.
"Sizin komününüzde durum nasıldı?" diye sordu, başka hangi yara izlerini bu kadar ağırbaşlılıkla sakladığını merak ederek.
"Bilmiyorum. Hayvanlar gibi yaşıyoruz. Bir şey için şehirlere gitmediğimiz sürece çoğunlukla kurt şeklinde kalıyoruz.”
"Yemek gibi?"

Ya da seks. Seks bir insan olarak bir kurttan çok daha zevklidir. Özellikle kadınlarımız için çok daha fazla teşvik var.”
Bu, düşünmek istemediği bir şeydi. Vane'i başka biriyle düşünmekten hoşlanmıyordu. Ama en azından onun kendisini aldatmasından korkmuyordu. Bunun için söylenecek çok şey vardı. Kendi kız kardeşi şu anda tam da bu şey yüzünden boşanıyordu.
"Yani hayatınızı kurtlar gibi mi yaşıyorsunuz?" diye sordu.
Onayladı. “Katagaria için bu gerçekten kolay çünkü kurt onların temel formu. Ne zaman dinlenseler ya da incinseler varsayılan olarak yaptıkları şey bu.”
"Ama sen Arkadyalısın."
Kasılmasından onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordu. "Evet. Bu yüzden benim için bir kurt formunu korumak amansız bir işkenceydi. Sihirli bir şekilde bu kadar güçlü olmamın nedenlerinden biri, savaşırken, yaralanırken veya uyurken bir kurt olarak kalabilmek için güçlerimi yönlendirmeyi öğrenmek zorunda olmamdı. Bir insan olarak yapmam gereken şeyler.”
Ya yüzündeki dövme?
"Daha çok bir doğum lekesi gibi." Derin bir nefes verdi ve bu yine yüzünde belirdi.
Gelin, tuhaf bir şekilde güzel olan kayan desenin izini sürdü.
"Nöbetçiler Arkadyalı muhafızlardır," diye açıkladı. "Bir Arcadian ergenlik dönemini bitirdiğinde, Kaderler dünyayı Slayer'lardan veya Arcadialılar'ı ve insanlığı avlamaya çıkan hayvanlardan koruyacak kadar güçlü olduğunu düşündükleri kişiyi seçer."
Söylediklerini anlayınca yüzünü buruşturdu. "Yani insan olduğunda kurtlarla yaşıyordun ve sonra onların en büyük düşmanı oldun."
"Evet."
Onun için kalbi acıyordu. "Korkmuş olmalısın. Neden gitmedin?”
"Muhtemelen söylemeliydim ama gençtim ve korkmuştum. Arcadialılar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve insanlar hakkında daha da az şey biliyordum. Unutma, ben çocukken bir kurttum. Yavrularımızın gerçek insanlara yaklaşmasına asla izin verilmez. Nasıl davranacağım ya da dünyanızla nasıl etkileşim kuracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden Acheron'la beni geçmişe götürmek ve annemle tanışmak için bir pazarlık yaptım. Ona artık bir hayvan olmadığımı söylersem uyum sağlamama yardım edeceğini düşündüm.
"Ama yapmadı."
"HAYIR. Bana yalancı dedi ve beni kovdu.”
Bunun için Bryani'yi öldürebilirdi. Ne tür bir anne bu kadar acımasız olabilir? Ama sonra, zulüm olmaması gerektiği halde dünyanın her yerinde vardı. "Bu sırada Fury aynı şeyi tersten yaşıyordu."
"Evet."
Hangisinin durumu daha kötüydü bilmiyordu. Muhtemelen Fury'ydi. Vane'in aksine, onu kabul edecek bir erkek ve kız kardeşi yoktu. "Demek Bryani ile tanıştıktan sonra sürüne geri döndün?"

Onayladı. "Tek bildiğim buydu ve Fang ile Anya'dan benim yüzümden gitmelerini isteyemezdim. Babam beni öldürürse, en azından hala bir evleri olur ve korunurlar diye düşündüm.”
"Ve hiç kimse senin temel formunun değişmesiyle ilgili gerçeği bilmiyordu, öyle mi?"
"Sadece Fang ve Anya ve görünüşe göre Fury. Bize geldiğinde anlamalıydım. Ama o hep kendini tuttu. Stefan ve diğerleri onu bir omegaya dönüştürmeye çalıştılar ama buna izin vermedi. Sihirde eksikliğini kaba kuvvetle ve karşısına çıkan herkesi öldürme isteğiyle telafi ediyor."
Bride, onun dünyasını anlamaya çalışırken eli saçında duraksadı. "Omega?"
Vane onun karnını öptü. "Her sürüde, diğer kurtların seçtiği bir günah keçisi vardır. Her zaman bir erkektir ve ona omega kurt denir.”
"Bu korkunç."
Ona bakmak için kendini kaldırdı. “Doğa bu ve biz hayvanız. Beni tanımak istediğini söyledin ve ben de dünyamla ilgili tüm sorularına cevap veriyorum, her ne kadar korkunç olsa da.”
Bride, tanıdığı Vane'in soğuk ve acımasız olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ona gözlerinde böylesine bir sevgi ve arzuyla bakmak zordu. "Hiç omega'yı seçtin mi?"
Kafasını salladı. “Genellikle omega ve diğerleri arasında gelirdim. Bu yüzden sürü benden nefret ediyor. Fang her zaman rahatsız etmem için aptal olduğumu düşündü.
Bunun üzerine kalbi küt küt atmaya başladı. Kurtken bile iyi bir adamdı. Ondan şüphe etmemeliydi. "Senin aptal olduğunu düşünmüyorum. Bence harikasın.”
Bunun için onu öptü.
Birisi kapıyı çaldı.
Otto diğer taraftan, "Selam Vane," dedi. "Size ikinize bir saat sonra akşam yemeği olduğunu söylemek istemiştim, bu yüzden Valerius'la yemek yemek istiyorsanız hemen oturma odasında olun, yoksa büyük bir sinir krizi geçirecek."
"Akşam yemeği için giyinmemizi istiyor mu?" Vane yüksek sesle sordu.
"Elbette öyle ama ben bermuda şort ve tişört giyiyor olacağım."
Van kıkırdadı. "Seni öldürecek, Otto."
"Keşke. Sonra görüşürüz çocuklar.” Otto'nun ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını duydu.
Gelin yatağına uzandı, Vane'in yanında en ufak bir beden bilincine sahip olmadığını fark ederek şaşırdı. Ne kadar yırtık olduğu göz önüne alındığında öyle olmalıydı. Ama değildi.
Onu, hatalarını ve her şeyini bu kadar kabul eden bir adamla birlikte olmak çok tuhaftı. Onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmeye çalışmadı. Bu büyük bir hız değişikliğiydi.
Elini onun bıyıklı yanağına koydu ve zayıf, baygın yakışıklılığını görünce içti. Ama aklının bir köşesinde, "Bütün güzel şeylerin bir sonu vardır," diye fısıldayan o korkunç ses vardı.

"Sonsuz aşka inanır mısın, Vane?"
Onayladı. "Yüzlerce yıl yaşadığında her türlü şeyi görürsün."
"Biri bununla delicesine aşık olma arasındaki farkı nasıl bilebilir?"
Bacaklarının arasına oturdu, sonra onu kucaklamak için kucağına çekti. "Bir fark olduğunu düşünmüyorum. Bence aşk bir bahçe gibidir. Bakılırsa ve bakılırsa, aşka dönüşür. İhmal edilir veya istismar edilirse ölür. Sonsuz aşka sahip olmanın tek yolu, onsuz yaşamanın nasıl bir şey olduğunu kalbinize asla unutturmamaktır."
Bilgeliği onu hayrete düşürdü. Gelin ona inanamayan gözlerle bakmak için geri çekildi. "Bu derin, özellikle bir erkekten geliyorsa."
"Anya'nın her zaman söylediği şey buydu." Gözlerindeki hüzün kalbini sızlattı.
"Keşke onunla tanışabilseydim. Kulağa harika bir kadınmış gibi geliyor."
"O idi."
Gelin aklına gelen bir fikirle kaşlarını çattı. "Geçmişe gidip onu ziyaret edemez misin? Ya da daha iyisi, onu kurtarmak mı?"
Başını çenesinin altına koydu ve kolunu okşadı. "Teoride evet. Ama yapmamamız gerekiyor. Zaman çok hassas bir nesnedir ve hafifçe kurcalanması gereken bir şey değildir. Onu kurtarmaya gelince, hayır. Kaderlerin başa çıkmak için kötü bir yolu var
kendi topraklarına izinsiz giren herkes. Bir hayat sona erdiğinde, onları engelleyen herkese gerçekten üzülme eğilimindedirler.
"O hatayı yapmış gibi konuşuyorsun."
"Yapmadım. Ama yapan birini tanıyorum."
"Fang?"
"Hayır ve bu kişiye isim vererek ihanet etmeyeceğim. Kader kaderdir ve hiçbir ölümlü onunla savaşmamalı."
"Ama kaderimizin ne olduğunu nasıl bilebiliriz? Seninle olacak mıyım, olmayacak mıyım?"
"Bilmiyorum Gelin. Buna cevap verebilecek tanıdığım tek kişi Ash ve o da vermeyecek."
Buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Kül nedir, yirmi birin tamamı mı?"
"HAYIR. O on bir bin yaşında ve tanıdığım herkesten daha akıllı. Geçmiş, şimdi ve gelecek diye bir şey yok, bilmiyor. Tek sorun, bu bilgiyi paylaşmayacak olmasıdır. Cidden çoğu zaman beni sinirlendiriyor. Geleceğimizi kararlarımızla oluşturduğumuzu söyleme eğilimi var ama biz karar vermeden önce neye karar vereceğimizi biliyor, bu yüzden neden bize söylemediği beni aşıyor.
"Çünkü hatalarından ders alıyorsun," dedi sebebini anladığında. "Ve eğer yanlış bir seçim yaparsan ve kötü sonuçlanırsa, sana ne yapman gerektiğini söylediği için onu suçlayamazsın. Aynı şekilde, iyi sonuçlanırsa, kendi başınıza doğru kararı verdiğiniz için itibar kazanabilirsiniz. İyi ya da kötü, uygun gördüğümüz gibi yapmak bizim hayatımız. Tanrım, o küçük sümük akıllı."
Vane onun sözlerine güldü. "O küçük değil, ama gerisi yeterince doğru."

Kendileriyle ilgili kararının ne olacağını sormasını bekledi ama sormadı. Bunun yerine, sanki bu andan tamamen memnunmuş gibi onu kollarında tuttu. Bride'ın bir yanı da memnundu ama bir yanı da korkmuştu. Yapılacak doğru şey ne olurdu?
Onunla kalmak istiyordu ama nerede? O vahşi doğada yaşayacak bir kurt değildi ve o da Fransız Mahallesi'nde bir dükkana sahip olmaktan memnun olacak türden bir adam değildi.
Günün sonunda, Vane vahşi ve evcilleştirilemezdi. O sadece bir adam değildi. O bir koruyucuydu.
Ve bir kurt.
Ona bakmak için geri çekildi. Tek istediği onu sonsuza kadar böyle tutmaktı. Ama bu adamı gerçekten evcilleştirebilir miydi? Ve gerçekten, gerçekten, hayatının geri kalanını, ailesinin ya da erkek kardeşi Dare'in onlar ya da çocukları için geleceğinden korkarak omzunun üzerinden geriye bakarak geçirmek istiyor muydu?
Korkunç bir teklifti.
Ve saat onlar için ilerliyordu. Birkaç kısa gün içinde onları fevkalade mutlu ya da tamamen mutsuz edecek bir karar vermesi gerekecekti ya da...
İkisini de öldürebilir.

Bölüm 11

Bir saat sonra Bride tek başına alt kata indi. Vane, içinde yemek yemesi için çok güzel koyu zümrüt kadife bir elbise "yaratmıştı". Oradaki Kurt Avcılarından birinin ona Fang'dan söz edip etmeyeceğini görmek için Sığınağa giderken onu Fury ile birlikte Valerius'ta bırakmıştı. Sürgününü, kardeşini kontrol etmesine yetecek kadar geri al.
Gelin merdivenlerden inerken gergin bir şekilde saçlarını düzeltti. Daimon avlayan bir vampirden ne bekleyeceğinden emin değildi. Tabitha'nın aksine, daha önce hiç tanışmamıştı. Ve Otto, Vane'den kısa bir süre sonra evden ayrılmamış olsaydı, bu yardımcı olabilirdi.
Merdivenlerden çıkarken, pastaların heykellerden gittiğini fark etti. Kendine rağmen gülümsedi.
Zarif oturma odasına girdiğinde sırtı ona dönük duran uzun boylu, siyah saçlı bir adamla karşılaştı ve cumbalı pencerelerden arka avluya bakıyordu. Duruşu sertti, boyun eğmezdi. Saçlarını mükemmel bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve pahalı olduğu belli olan, özel dikilmiş siyah ipek bir takım elbise giymişti.
Varlığını hissetmiş gibi başını kaldırdı.
Arkasını döndüğünde duraksadı.
İnanılmaz yakışıklı bir adamdı. Doğru türden genler tarafından özenle şekillendirilmiş bir yüzden kara gözler bakıyordu. Uzun, kartal gibi bir burnu ve sert, sert bir çizgi halinde dizilmiş dudakları vardı. O, şüphesiz, Bride'ın şimdiye kadar tanıştığı en yoğun insandı.
Otto'nun ona bu kadar zorluk yaşatmasına şaşmamalı. Bu adamın mizah anlayışı olmadığı ve her şeyi çok ciddiye aldığı açıktı.

Otto'nun mükemmel bir şekilde saptadığı o tuhaf İtalyan aksanıyla, "Sen Gelin olmalısın," dedi. "Ben Valerius Magnus'um. Evime hoşgeldin."
Onun muhteşem tavrıyla, bir an için onun önünde reverans yapma dürtüsü hissetti.
"Burada kalmamıza izin verdiğin için teşekkür ederim."
Kraliyet ailesinin katı formaliteleriyle başını eğdi.
"Lütfen," dedi, siyah kadife kaplı bir koltuğu işaret ederek. "Oturtulmak. Akşam yemeği beş dakika içinde derhal masaya konulacaktır. Biz beklerken bir hizmetçiye şarabınızı getireceğim."
Bride hayatında hiç bu kadar çekingen olmamıştı, o sandalyeye oturmak için odada yürüyordu. Bu vampir eski ve güçlü görünüyordu.
Hepsinden önemlisi, görgülü ve aristokrat yetiştirmenin vücut bulmuş haliydi.
Valerius, bir düğmeye bastığı ve aslında ona şarap ısmarladığı bir dahili telefona geçti.
Bitirdikten sonra yanına döndü. "Sen geldiğinde evim düzenli olmadığı için özür dilerim."
Mükemmel bir şekilde muhafaza edilen odaya baktı. "Nasıl yani?"
"Heykel," dedi dudağını hafifçe bükerek. "Tony Manero'nun eylemlerinden dolayı gerektiği gibi cezalandırıldığından emin olabilirsiniz." Onun alçak sesle mırıldandığını duydu, "Bu gün ve çağda hizmetkarlarını dövmenin yasa dışı olması çok yazık."
"Tony Manero?" diye sordu, Valerius gibi bir adamın Cumartesi Gecesi Ateşi'ndeki popüler kültür karakterini bilmesine şaşırarak.
"Otto," dedi küçümseyerek. "Hala Konseyin onu bana gönderdiğine inanamıyorum. Onlardan bir İtalyan Efendi istedim, bir gözcü değil."
Gelin kahkahayı patlattı. Kendini tutamadı. Oh, Valerius'un bir espri anlayışı vardı. Sadece çok kuruydu.
Yüzü, onun kahkaha sesiyle bir derece yumuşadı ve o anda Bride, Valerius'un göründüğü kadar soğuk ve resmi olmadığından şüphelendi. Gizli bir yanının kahkahaları paylaşmaktan gerçekten hoşlandığını, ama buz gibi tavrının kahkahaları ondan neredeyse tamamen uzak tuttuğunu.
Öfke, hemen önlerindeki odaya sıçradı. Onun gibi o da biraz buruşuk olan kıyafetleriyle hâlâ oynuyordu.
"Kahretsin," dedi Fury alçak sesle. "Bir gün beni öldürürse bu bokun üstesinden geleceğim."
Yukarı baktı ve çoktan geldiğinin farkında değilmiş gibi kızardı. "Üzgünüm geciktim."
Boğazını temizleyip doğruldu.
Valerius, Were-Hunter'a muhteşem bir kaş kaldırdı.
"Sen Val olmalısın," dedi Fury elini uzatarak.
"Valerius," diye düzeltti buz gibi bir bakışla. Fury'nin eline alayla baktı ve onu almak için hiçbir harekette bulunmadı.

Fury kolunu kaldırdı ve koltuk altını kokladı. "Ne? banyo yaptım.” Fury başını sallayarak iki elini de ceplerine soktu. Otto haklı. Birinin o sopayı kıçından çıkarması ve onunla seni dövmesi gerekiyor.”
Bride, Valerius'un komik bulmadığı bir şeye gülmemek için ağzını kapattı. Gülmek istiyor olabilir ama kendine değil.
"Affedersin?" Valerius öne doğru bir adım atarak homurdandı.
"Bayan için şarap mı?"
Gelin döndüğünde siyah bir ceket ve kravat giymiş yaşlı bir adamın kendisi için kristal bir kırmızı şarap kadehiyle içeri girdiğini gördü.
Valerius kendini kontrol altına almış gibiydi. Kendini beğenmiş üstünlüğüne geri dönerek, "Teşekkürler Gilbert," dedi.
Hizmetçi başını eğdi. "Lord hazretleri yeni konuğunuz için bir kadeh daha ısmarlar mı?"
Bride, Valerius'un Fury'yi kıçına atmayı tercih edeceğini söyleyebilirdi, ama görgü kuralları aksini gerektiriyordu. "Evet. Ama bir kaseye getir.”
Hizmetçi yeni işini tamamlamak için ayrıldı.
"Aslında," dedi Fury, "Gelin, halısının üzerine işeyeceğimden falan korkarmış gibi bana bakarken burada duramam. Bir burger için bana katılmak ister misin?
Evet, öyleydi ama Valerius'ta Fury'nin sözlerinin onu yaraladığını gösteren bir şeyler vardı. Mantıklı değil. Yine de o gece yarısı gözlerinde kesinlikle bir dereceye kadar incinme gizliydi.
"Sanırım kalacağım."
"Tamam, can sıkıntısı." Öfke odadan dışarı fırladı.
Valerius sessizce, "Kalmak zorunda değilsin, Gelin," dedi. "Gitmek istersen arabayı ve güvenliği çağırırım."
"Hayır, sorun değil, gerçekten."
Odadaki havanın en az otuz derece yükseldiğine yemin edebilirdi. Daha da iyisi, Valerius sonraki iki saat boyunca biraz rahatlamış görünüyordu. Aslında biraz insan oldu.
Gelin, Valerius'un modern dünya hakkındaki görüşlerinin son derece komik bir yanını keşfetti.
Evin ve bahçelerin tam bir turunun yanı sıra Roma kraliyetinin nasıl yaşadığına dair büyüleyici içgörüler aldı.
"Yani bu sen miydin?" diye sordu, avlusunda dururlarken. Tam askeri kıyafeti içinde bir Romalı generalin mermer bir heykelinin önündeydi. Heykel ile yanındaki adamın yüz hatları arasındaki benzerliği kimse inkar edemezdi.
"Hayır," dedi, sesi saatlerdir ilk kez soğuktu. "O benim büyükbabamdı ve zamanının en büyük generaliydi." Sesinde gurur vardı ama tuhaf bir şekilde utanca yakın bir şey vardı.
“Yunanlıları geri püskürttü ve Roma'yı halkımız için geri aldı. Gerçekten de, Makedon tehdidini ortadan kaldıran ve gelmiş geçmiş en büyük Yunan generalini... Trakyalı Kyrian'ı tek başına yok eden oydu.” Gözlerinde gerçek

bir nefret parlıyordu ama bunun kime yönelik olduğundan emin değildi. Dedesi veya Kyrian.
"Kyrian Avcısını mı kastediyorsun?" diye sordu. "Birkaç blok ötede oturan minibüslü adam mı?"
Bunun üzerine Valerius'un gözleri parladı. "Minivan mı kullanıyor?" Sesindeki mizahtan eser yoktu.
"İyi evet. Evinin önüne park edilmiş halde gördüm ve Tabitha'dan Amanda'nın Camry kullandığını öğrendim.
Birkaç dakika başka bir şey söylemedi ve Bride'ın ruh hali hakkında hiçbir fikri yoktu.
Bu yüzden yüzyıllar sonra bile dikkatleri üzerine çeken büyükbabasına baktı.
"Ona çok benziyorsun."
"Biliyorum ve onun büyük ayak izlerini takip etmem bekleniyordu."
"Öyle mi?"
Bu sefer bakışlarını ondan ayırmadan önce gözlerindeki utancı yanlış anlamadı. "Büyükbabam öldüğünde, onun gidişinin yasını tutan insanlarla dolu bir hafta boyunca geçit törenleri düzenlendi." Brendisini sessizce selamlayarak büyükbabasına kaldırdı.
Yine de, onun dış yüzünü gördü. "Onu umursamadın mı?"
Valerius onun sözlerine şaşırmış görünüyordu. "Aldığı her nefeste ona kin besledim," dedi sessizce, sonra konuyu değiştirerek Washington, DC'den, çoğu insanın sevgiyle New Orleans dediği kötülük inine geçişini tartıştı.
Eve doğru yönelirlerken, Vane onun yanında belirdi.
Gelinin kalbi onun varlığıyla anında ısındı.
Vane onu yanağından öpmeden önce, "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi. Kokusu etrafını sarmış, onun varlığıyla kalbinin atmasına neden olmuştu. Onunla tekrar birlikte olmak güzeldi.
"Onu görmene izin verdiler mi?"
Onayladı.
"O daha iyi mi?" diye sordu Valerius, sesinde duyduğu içten endişenin derinliğiyle onu şaşırtarak. Yemek yerken ona Daimonların Vane'in sürüsüne saldırdığı geceyi ve kendisinin, Acheron, Vane ve Fang'ın onlarla nasıl savaştığını anlatmıştı.
En önemlisi, Valerius ona iki kurdun sevgili kız kardeşlerinin ölümü karşısında nasıl tepki verdiklerini anlatmıştı.
Vane'i son görüşünde, kız kardeşinin cesedini cenazeye götürmesi olmuştu.
"Hayır," dedi Vane içini çekerek. "Hala komada."
"Özür dilerim." Valerius bir adım geri çekildi ve başını onlara doğru eğdi. "Artık burada olduğuna göre, görevimi yapmak için izin alacağım."
Valerius üç adım attı, sonra duraksadı ve onlara doğru döndü. "Bu arada Vane, çok çekici bir eşin var. Onun gibi bir hazineyi kaybetmek gerçekten de dünya için üzücü olur. Kılıcım her zaman senin emrinde ve evim korunmaya ihtiyacı olduğu sürece senin için burada."
Zorba bir dönüşle döndü ve hızla onları yalnız bıraktı.

Gelin, Valerius'un asil beyanına içlerinden hangisinin daha çok şaşırdığını bilemedi.
"Ona ne yaptın?" Vane ona sordu.
"Hiç bir şey. Az önce akşam yemeği yedik ve evi ve araziyi gezdik.
İnanamayarak başını salladı. "Gördün mü, sen gerçekten sihirlisin." Elini kaldırdı ve parmak boğumlarına midesinin titremesine neden olan tatlı bir öpücük kondurdu. Elini kolunun girintisine koyarak, "Bu gece çok güzel görünüyorsun," dedi ve birdenbire uzun saplı tek bir gül ortaya çıkardı.
Gelin elinden aldı ve kokladı. "Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsan Vane, biraz geç kaldın. Bu noktada, senin için neredeyse eminim.
O güldü. "Benim dünyamda emin olduğum tek şey, büyük ihtimalle birinin bir sonraki gölgede pusuya yatıp beni öldürmeye çalıştığıdır."
Durdu ve kaşlarını çattı. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"
Keşke olsaydım. Seninle olmayı benim için bu kadar korkutucu yapan da bu. Seni bir şekilde kaybedeceğim hissinden kurtulamıyorum."
Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Böyle konuşma. İnançlı ol."
"Pekala," dedi parmağını öperek. "Söylesene, bu gece ne yapmak istersin?"
Omuz silkti. "Seninle olduğum sürece umurumda değil."
"Kolaysın, değil mi?"
"Şşt," dedi parmağını dudaklarına götürerek. "Başka kimsenin bilmesine izin verme."
O gülümsedi. Sana ne diyeceğim. Henüz yemek yemedim. Gidip biraz beignet kapmaya ve ardından benimle Garden District çevresinde bir fayton gezintisine çıkmaya ne dersin?
Teklifi karşısında gelinin gözleri yaşardı. Hayatı boyunca New Orleans'ta yaşamıştı ve daha önce hiç faytona binmemişti. Çok pahalıydılar. Babası her zaman New Orleans'ta yaşayan biri için para israfı olduğunu düşünmüştü ve gençken yüz elli doları karşılayamadı.
Taylor'a gelince...
Birinin onu görüp "saygın" bir şeye güleceğinden çok endişelenmişti.
spiker çok çocukça bir şey yapıyor.
"İsterdim."
"İyi." Eğilip onu derinden öptü.
Geri çekildiğinde, kendini Fransız Pazarı'nın gölgeli arka bölgesinde, efsanevi Café Du Monde'dan birkaç metre ötede dururken buldu.
"Merak etme. Kimse bizi görmedi." Ona göz kırptı.
"Senin bir motosikletin var. Gördüm, değil mi?"
"Evet. Ama Amanda ve Grace elbise giymişken benimle binmek istemeyeceğini söylediler.
Pahalı yeşil kadifeye baktı. "Bir düşünün, pancar için de giyinmedim."
"Merak etme. Elbisende tek bir toz lekesi bile olmayacağının garantisini verebilirim."
"Bunu yapabilirsin?"
Ona kibirli bir sırıtış verdi. "Bebeğim, yapamayacağım pek bir şey yok."
"Öyleyse önden gidin Sör Kurt."

Vane onu restoranın hemen yanındaki küçük bir masaya götürdü. Oturur oturmaz garson siparişlerini almaya geldi.
Bride, "Ben bir pancar ve çikolatalı süt siparişi vereyim," dedi.
"Dört sipariş pancar ve bir sütlü kahve."
Gelin ağzı açık ona baktı. "Bütün bunları yiyecek misin?"
"Sana aç olduğumu söyledim."
Garson yanlarından ayrılırken titredi. "Umarım Arkadyalılar şeker hastası olmaz."
“Yapmıyoruz. Garip bir şekilde soğuk algınlığı ve benim ırkıma özgü birkaç tuhaf hastalık dışında her şeye karşı bağışıklığımız var."
"Ne tür hastalıklar?"
Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. En kötüsü, sihir kullanma yeteneğimizi ortadan kaldırandır.”
Bunun üzerine ürperdi ve Vane'i güçleri olmadan hayal etmeye çalıştı. Büyük olasılıkla onu öldürürdü. "Annenin sorunu bu mu? Zamanda yolculuk yapamayacağını söyledi.”
"Hayır, o babamın işiydi. Onu hadım ettikten sonra ve kendi güçleri kurumadan önce, onu öldürmek için geri gelmediğinden emin olmak için güçlerinin çoğunu ondan aldı.
Gelin sempatik bir acıyla gözlerini kapattı. "Aman Tanrım, aralarında bir ilişki vardı, ha?"
"Evet. Ama dürüst olmak gerekirse, en çok annem için üzülüyorum. Babamın onu incitmekle işi yoktu. Bana göre hak ettiğini buldu. Keşke onu yeniden bütünleştirmenin bir yolu olsaydı.”
Gelin elini onun elinin içine aldı ve sımsıkı tuttu. "Sana yapmaya istekli olduğu şeyi göz önünde bulundurursak, ona merhamet gösterebildiğine inanamıyorum."
"Sana zamanında yetiştiğim için, seni temin ederim. Başınızın bir tel teline zarar verselerdi, şu anda onlardan bir tane bile kalmazdı.”
Sesindeki ölümcül tonla omurgasından aşağı bir ürperti indi. Bunu kastetmişti ve onun birini öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu.
Garson siparişleri getirip küçük, yuvarlak masaya koyarken arkasına yaslandı.
Gelin üç böreğine ihtiyatla baktı.
"Seni ısırmazlar," diye alay etti Vane. "Kol saati." Eline bir peçete aldı ve toz beignetin altına tuttu, sonra bir ısırık aldı. Sözlerinin aksine, pudra şekeri her zamanki gibi uçmuyordu.
Ona güvenmeye karar vererek aynı şeyi yaptı ve Vane yanında olduğu sürece, kendini tamamen mahvetmeden bunlardan birini yiyebileceğini çabucak anladı.
Bu düşünce onu gerçekten kıkırdattı.
Gelin iki tanesini yedi ve sütünü yudumlarken Vane onunkini bitirdi.
"Bunu yemeyecek misin?" O sordu.
"Tokum." Sonra onun şüpheli bakışına, "Yemin ederim. Valerius bana tam beş çeşit yemek verdi.”

"Onun için iyi. Kadınımı beslese iyi olur.”
Başını ona doğru sallayarak beignetini ona doğru itti. "Devam et, istediğini biliyorum."
Tartışmadı.
Parlattıktan sonra ayağa kalktı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Kolunu onun omuzlarına doladı ve caddenin karşısına, Decatur boyunca sıralanmış arabalara doğru yürürlerken onu kendine yakın tuttu.
Vane onu birinciye götürdü ve arkaya binmesine yardım etti. Gelin, kadın şoförün parasını ödeyince rahatça yerleşti, ardından yanına geldi.
Şoför katırı Caesar'ı nazikçe sokağa, Garden District'e doğru sürerken onu göğsüne yasladı.
Siz ikiniz yeni evli misiniz? Şoför Michaela sordu.
Vane ona baktı.
"Sanırım öyleyiz," dedi Bride. Michaela'nın sorusuna başka nasıl cevap vereceğimden emin değilim.
"Ben de öyle düşünmüştüm. Sende o mutlu aşık bakış var. Onu her zaman fark edebilirim.”
Bride, Vane'in sıcak, erkeksi kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı ve onu yutmayı ne kadar çok isteyeceğini düşündü. Katırın toynakları French Quarter'da şakırdarken, onun kalbinin yanağının altında güm güm attığını duyabiliyordu. Müzik ara sıra geçtikleri binalardan ve arabalardan dışarı süzülürdü: caz, zydeco, rock ve hatta ara sıra bir country melodisi.
Havada bir ürperti vardı, bunun dışında gece son derece keyifliydi. Memleketi ona hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ve dükkânına giden caddeden geçtiğinde, Vane'i ilk kez orada gördüğünü hatırlayarak gülümsedi.
Bazı açılardan sonsuzluk öncesi gibi görünüyordu.
Vane, eliyle yüzünü kavrarken yanağı onun saçlarının tepesine yaslanacak şekilde başını eğdi.
Sürücü yer işaretlerini ve binaları işaret ederken konuşmadılar.
Vane, Bride'ı tutarken nefes alamıyordu. Tenini okşamak sateni okşamak gibiydi. Onun için çok değerliydi. Onu Sunshine'ın sanat standında gözlerindeki o hüzün dokunuşuyla ilk gördüğü gün sanki yeniden doğmuş gibi hissetti.
Onsuz bir gelecek düşünmek istemiyordu.
Fang'ı ziyaret ederken kardeşine Bride hakkında her şeyi anlatmıştı. Fang'ı uyuşukluğundan kurtaracağını ummuştu.
Olmamıştı.
Aksine, kardeşini daha çok üzüyor gibiydi.
Fang'a ulaşmanın bir yolunu bilmeyi ne kadar çok isterdi. Ağabeyi bu kadar perişanken, Gelin onu mutlu ettiği için bir yanı suçluluk duyuyordu.
Ama onu bulmadan önceki haline geri dönmek istemiyordu. Hayatında ilk kez sevgilisinden saklanmak zorunda kalmamıştı. Kim ve ne olduğu konusunda tamamen dürüst olmak inanılmazdı.

Onun hatası olmayan şeyler için onu yargılamadı ya da ondan nefret etmedi. Onu kabul etti ve bu en büyük mucizeydi.
Araba çok erken Decatur'a döndü. Önce Vane indi, ardından Bride'ın düşmesine yardım etti. Şoföre bahşiş verdi, sonra elini tuttu ve onu St. Louis Katedrali'ne doğru götürdü. "Dansa gitmek ister misiniz?"
Gelin bu teklif üzerine dudağını ısırdı. Yıllardır dansa gitmemişti. "İsterdim."
"Favori bir kulübünüz var mı?"
O, başını salladı.
"Hmmm, seni Sanctuary'e götüremem, sürü arkadaşlarımdan birine saldırdığım için hâlâ oradan kovulmuş sayılırım. Ash ve Simi, Dungeon denen bir yerde dans etmeye gitmeyi severler ama onların müzik ve kulüp zevklerini bildiğim için ikimizin de orada rahat edeceğinden şüpheliyim. Nick Gautier, Temptations'ta takılıyor... Ayrıca, Nick'i bildiğim için, buranın muhtemelen senin için de iyi bir yer olmadığını hissediyorum.
"Hayır," dedi, New Orleans'ın en ünlü centilmenler kulüplerinden birinin bahsi geçince gülerek. "Bourbon'daki Tricou Evi'ni deneyebiliriz. Tabitha işten sonra oraya çok gider. Tabii ki, orada kazık koyacak vampirler arıyor ama harika müzikleri ve yemekleri olduğunu söylüyor."
"Tamam, bir varış noktası gibi görünüyor."
Père Antoine Sokağı'nda yürürlerken, Vane adımlarını yavaşlatmaya başladı. Gelin ondan uzaklaşıp onu arkasına koyarken kaşlarını çattı.
"Ne var..." Çekici bir esmer ile dört sarışın adam gibi görünen şeyi görünce sesi kısıldı. İlk başta, diğer üç adam Vane'i görüp küfredene kadar, erkeklerden birinin girintilerden birinde kadınla seviştiğini düşündü.
"Geri çekil Kurt Avcısı," diye hırladı adamlardan biri. Uğursuz bakışları Bride'a gitti. "Bizimle savaşarak kaybedecek çok şeyin var."
"Bırak onu," dedi Vane ölümcül bir sesle.
Yapmadılar.
"Burada kal," diye emretti Vane, elini uzatıp iki vampiri uçurmadan önce.
O hareket edemeden, ara sokakta parlak bir şey parladı. Vane insanlık dışı bir çığlık atarken Gelin gözlerini korumak için elini kaldırdı.
"Eşini yakala," dedi biri.
Flaş onu hâlâ kör etmişti. Biri onu sertçe yakaladı. Vane'in ona asla bu şekilde davranmayacağını bildiğinden ete değen acımasız bir tekme attı. Vampir kendini kaplarken buruştu.
Başka biri ona geldi. Tam ona sahip olduğundan emin olduğu anda parçalandı. Diğer ikisi bir gölgeye doğru koştu ve sonra onlar da gözden kayboldu.
Gelin, Valerius olduğunu anlayana kadar yaklaşan gölgeyle savaşmaya kendini hazırladı.
"İyi misin?" ona sordu.
Görüşü Vane'i arayabilecek kadar netleştiğinde başını salladı. Baygın görünen kadından birkaç metre uzaktaydı.
Gelin onu görünce dondu kaldı. Çıplak bir insandan kurda ve tekrar geriye doğru yanıp sönüyordu.

Dehşete kapılmıştı, hareket edemiyordu.
Valerius cep telefonunu çıkarıp ona doğru koştu. "Acheron, Père Antoine Sokağı'nda Vane ile Kırmızı Kod'um var. Ona elektrikli bir şey çarptı...”
Acheron anında yanında belirdi. "İyi misin, Gelin?" O sordu.
Başını salladı.
Ash onun yanından Vane'in yanına geçti. Vane'in kafasını ellerinin arasına aldı ve başka bir parlak ışıkla Vane insana dönüştü. Sırtını kamburlaştıran Vane, sanki korkunç bir acı içini delip geçiyormuş gibi haykırdı.
"Sakin ol," dedi Ash, Valerius kadını kontrol ederken.
Gelin, artık tamamen çıplak halde sırtüstü yatan Vane'in yanına koştu. Gözlerinde yaşlar vardı.
Ash elini onun üzerinde gezdirdi ve vücudunda bir tişört ve kot pantolon belirdi. Yine de Vane kıpırdamadı.
Ash ona, Yönünü bulması birkaç saniye daha alacak, diye açıkladı. Romalı generale baktı. "İnsan nasıl, Valerius?"
"O yaşıyor. Sen Vane'le ilgilen, ben de onu hastaneye yetiştireyim. Valerius onu sokaktan aldı, kollarının arasına aldı ve Royal'e doğru yöneldi.
Gelin dizlerinin üzerine çöktü ve Vane'in başını kucağına kaldırdı. Yüzündeki doğum lekesi geri dönmüştü ve tüm vücudu gergin ve titriyordu.
"Ona ne oldu?" Ash'e sordu.
"Daimonların -aptalca bir kelime kullanmaktan nefret ediyorum- bir fazeri olmalı."
"Uzay Yolu'ndaki gibi mi?"
“Bir nevi. Katagarya için geliştirilmiş bir Sentinel silahıdır. Taser'den daha güçlü, amaçlanan kurbana şiddetli bir elektrik şoku gönderir. Her iki bölümden bir Kurt Avcısı ne zaman şoka girse, sihirleri çılgına döner ve tüm kontrollerini kaybederler. Bir forma bile tutunamazlar. Yeterince güçlü bir sarsıntıya maruz kalırlarsa, kelimenin tam anlamıyla vücutlarından düşerler ve bir hayalet gibi bedensel olmayan varlıklara dönüşürler.”
Vane onun elini tuttu.
Bride ona baktı ve ona geçici bir gülümseme sundu.
"İyi misin kurt?" Ash ona sordu.
Van hala titriyordu. "O şey ne için ayarlanmıştı?"
"Tahminimce öldürmek. Ama neyse ki işe yaramadı.”
Ash onun yavaşça kalkmasına yardım etti.
Vane sendeledi ve Ash onu yakalamasaydı düşecekti.
Sakin ol kurt. Ash uzandı ve Bride'a dokundu, ardından onları Valerius'taki yatak odalarına yönlendirdi.
Vane için endişelenen Bride, Ash onun yatağa girmesine yardım ederken geri çekildi. Ash onu bırakır bırakmaz Vane yere yığıldı.
"Ona yardım etmek için ne yapabilirim?" Ash'e sordu.
"Gerçekten hiçbir şey. Elektriğin hücrelerinde dolaşmayı bırakması zaman alacak. Bu durumda onları hareket hastası kılacağından onu çok fazla hareket ettirmeyin.”

"Tamam aşkım." Rahatlamış bir nefes verdi. "Annesinin böyle bir şeye sahip olmadığına sevindim."
"Ellerinde olduğuna eminim. Ama Vane'i tanıyorum, onun üzerinde kullanacak zamanları olduğundan şüpheliyim. Were'lar kendi türlerinden fazer beklemeyi bilirler. Daimonların bunları kullanması nadirdir."
Tekrar Vane'e baktı. "Seni bu konuda uyarmalıydım. New Orleans'ta çok fazla Were olduğu için buradaki Daimonlar diğerlerinden biraz daha anlayışlı."
"Berbatsın Ash," dedi Vane pürüzlü bir ses tonuyla.
"Ve bu notta, ikinizi yalnız bırakıp devriyeme geri döneceğim. Barış."
Ash gözden kaybolur kaybolmaz Bride yatağın kenarına, Vane'in yanına oturdu.
Onu yüzünde doğum lekesiyle görmek oldukça tuhaftı. Eliyle dokundu.
"Seni korkuttum mu?" O sordu.
"Biraz," diye dürüstçe yanıtladı. "Ama o yaratıklar beni daha çok korkuttu. Hep böyleler mi?"
Onayladı.
"Sevgili Tanrım, Vane, çok korkunç bir dünyada yaşıyorsun."
"Biliyorum."
Gelin, bu gecenin nasıl sonuçlanabileceğine dair çeşitli senaryolar kafasından geçerken sessizce orada oturdu. Geçmişte Vane'in onu kurtarma şeklinden sonra, onun hiçbir şeye karşı dayanıklı olduğunu düşünmüştü. Şimdi onun çok gerçek ve çok tehlikeli bir Aşil topuğu olduğunu öğrendi.
"Sana bunu yapmak ne kadar kötü bir şok olmalı?" diye sordu. "Yani, statik elektrik yapar mı?"
"Form değiştirmeme neden olmayacak ama rahat değil. Kaçınmamız gereken en önemli şey prizlerden veya diğer insan yapımı güç kaynaklarından gelen şoklar ve yıldırımdır.
Bazı pillerin bizi değiştirmeye yetecek kadar gücü var."
"Ve bu seni aciz mi kılıyor?"
Onayladı.
Gelin, içini yeni bir korku kaplarken gözlerini kapattı. Peşinde olan insanlar onu öldürmenin ne demek olduğunu tam olarak bildikleri için bu ürkütücüydü.
Ve eğer birbirlerine bağlanırlarsa, bu onu da öldürürdü.
Ya o ve Vane'in bir gün çocukları olursa ve bu olursa? Ya Valerius geldiğinde gelmeseydi?
Ya da daha kötüsü, ya polisler ya da bir başkası Vane'in bu şekilde şekil değiştirdiğini görseydi?
İkisi de tutuklanacak ve kim bilir nerede incelenecek ve kesileceklerdi. Gizli Dosyalar'ın yeterince bölümünü izlemişti ki, hükümetin aralarındaki tuhaflara kibar davranmadığını biliyordu.
"Dans etmeye gidemediğimiz için üzgünüm," dedi Vane sessizce.
Gelin elini teselli edercesine onun kolunda gezdirdi. "Bunu düşünme."
Ancak bu gece olanları düşünmeden edemiyordu.

İnsanların sanki hiçbir şey yokmuş gibi sihir kullandığı dünyasının bir parçası olmayı gerçekten istiyor muydu? Odalara, binalara vb. Nerede girip çıktılar? Etrafı çevrili bir insan olacaktı…
Bu düşünceden çok korkmuştu. Kanat mı? Çocuklarımız senin gibi mi olacak, benim gibi mi olacak?”
Were-Hunter genleri daha güçlü ve genellikle baskın. Çocuklarımızın Katagarya mı yoksa Arcadian mı olacağını bilmiyorum.”
Bu onu daha da korkuttu. "Yani bana yavru köpek doğurabileceğimi mi söylüyorsun?"
Uzaklara baktı.
Gelin, bu düşünce aklından geçerken ayağa kalktı. köpek yavruları Çocuklar değil. köpek yavruları
Kabul edildi, hayvanlarını çocuk gibi düşünen insanları tanıyordu. Ailesi yaptı, ama bu…
Bu, kendini adamadan önce çok daha fazla düşünmesini gerektirdi.

Bölüm 12

Bride ne yapması gerektiğini düşünürken günler geçti. Bir yanı Vane'le kalmak için çaresizken, bir yanı bundan korkuyordu. Şimdiye kadar tessera görünmemişti ama bu ikisinin rahatlayabilecekleri ya da rahatlamaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Şimdi Şükran Günüydü ve Valerius'un evindeki yatak odasında midesinde bir düğümle duruyordu. Ailesi onu, Vane'i ve Fury'yi yıllık McTierney çekilişi için evlerine davet etmişti.

Ailesine yeni "erkek arkadaşından" bahsetmişti ve ona nasıl tepki verecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Ailesinden hiç kimse Taylor'a ve onun üstünlük havasına aldırış etmemişti. Aslına bakılırsa, Taylor'ı ne zaman getirse, babası ona nadiren iki kelimeden fazlasını söylerdi.

Vane ve kardeşinin kurt olduğunu öğrenirlerse ne derler?

Kabul edildi, hayvanları seviyorlardı, ama…

Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Derin bir nefes alarak aşağı indi ve Fury ile Vane'i salonda beklerken buldu. Fury kot pantolon, beyaz tişört ve siyah deri ceket giymişti. Vane siyah bir kot pantolon ve V yakalı gri ve siyah bir süveter giymişti ve beyaz T-shirt'ü V'nin ucunda görünüyordu.

"Değişmem gerekiyor mu?" Fury, Vane'e sordu. "Daha önce hiç Şükran Günü yemeği yemedim, ya sen?"

"HAYIR. Ben de ne giyeceğimi bilmiyorum. Gelin geldiğinde sorarız."

Fury ensesini ovuşturdu. "Belki bu kötü bir fikirdir."

"Neden dırdır ettiğini bilmiyorum, Fury. En azından Arcadialılarla birlikte büyüdün. Bir 'aile' tatilinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Garip olan Peltier'ler dışında, Katagarya tatilleri tam olarak kutlamıyor.

Bride odaya girerken, "İkiniz de iyi görünüyorsunuz," dedi. Onun kadar gergin olduklarını bilmek bir şekilde tatlı ve sevecendi. "Birisi sizden isterse hiçbir şeyi prize takmayın."

Fury buna gergin bir kahkaha attı. Vane ayağa kalkarken pek de eğlenmiş görünmüyordu.

Endişelenmeyin, diye onları temin etti. "Ailem ısırmaz. Fazla."

Kurtlar, Vane ona kolunu uzatıp onu kapıya doğru götürmeden önce bundan pek emin olmadıklarını belirten bir bakış attılar.

Bride, metalik siyah zarif bir Jaguar XKR coupe'ye bakarken Valerius'un evinin merdivenlerinde durdu. "Vay!" nefes aldı. "Kimin arabası?"

Otto'nun, dedi Vane onu oraya doğru götürürken. "Tatil için New Jersey'deki evine gittiği için, aileni ziyaret etmem için parayı bana ödünç verdi."

"Kırmızı bir Chevy IROC kullandığını sanıyordum."

Fury yüksek sesle güldü. "Bunu Valerius'u kızdırmak için yapıyor. Jag'ı hafta sonları Nick'in evinde tutuyor."

"Otto çok şeytani," dedi gülerek, Vane onun için kapıyı açıp onu içeri alırken Fury sürücü tarafından arkaya bindi.

Bir gün Valerius, Kara Avcı'yı yeterince rahatsız edemeyen Yaverini öldürecekti.
Arabaya biner binmez Vane kapıyı kapattı ve onun yanına yürüdü. Adamım, her kadının nefesini kesecek bir yürüyüşü vardı. Gerçekten, kimse doğuştan bu kadar erkeksi olmamalı.
Tek bir akıcı hareketle arabaya bindi ve çalıştırdı. Gelin direksiyonu ve vites kolunu kavrarken ellerine baktı. Fury arka koltukta olmasaydı muhtemelen ailesinin evine gidemezlerdi.
Vane, Bride'ın, Valerius'un evinden yaklaşık yirmi beş dakika uzaklıktaki Kenner'da bulunan ailesinin evine nasıl gidileceğine dair talimatlarını dinlerken direksiyona sımsıkı yapıştı. Hayatında hiç bu kadar gergin olmamıştı. Daha da kötüsü, Fury arka koltukta kıpırdanmaya devam etti. Aklının bir köşesinde kendine bunu yapması gerektiğini söyleyip duruyordu. Bride ile kalacak olsaydı, ailesinin onu tanımasını isterdi. Onu çok sevdiği insanlardan ayıramazdı. Ama yine de, bu onun için çok garipti.
Ne hakkında konuşacaklardı?
Merhaba, benim adım Vane ve gece geç saatlerde aya kurt kılığında uluyorum. Kızınla yatıyorum ve onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Bir bira alabilir miyim? Oh, ve hazır gelmişken, size kardeşlerimi tanıtmama izin verin. Bu, ona şaşı bakmaktan başka bir şey için öldürmediği bilinen ölümcül bir kurt ve diğeri komada çünkü ikimiz de kıskanç babamız tarafından ölüm cezasına çarptırıldıktan sonra bazı vampirler onun hayatını emdi.
Evet, üzerinden kurşun balon gibi geçerdi.
Bu konuda, Fury onlara ne derdi? Vane, Bride'ı herhangi bir şekilde utandırırsa kurdun hayatını çoktan tehdit etmişti.
Vane sadece onu utandırmamasını umuyordu.
Bu, olmasını bekleyen büyük bir fiyaskoydu.
Çok geçmeden, Viktorya tarzı yeni bir evin akik taşlı garaj yoluna giriyorlardı.
Zaten orada park etmiş beş araba vardı.
Arabanın kapısını açmadan önce, "Kardeşim ve kız kardeşim," dedi.
"Dum dum dum, duuuum." Fury arka koltuktan Dragnet'in melodisini mırıldandı.
"Kapa çeneni, Fury," dedi Vane dışarı çıkarken. Dürüst olmak gerekirse, ona Fang'ın sıra dışı mizah anlayışını hatırlattığı için Fury'nin mırıldanmasını biraz sakinleştirici buldu.
Fury en son dışarı çıktı ve Bride onları ön kapıya doğru götürürken Vane'in yanında kaldı.
Vane gerçekten idamına gidiyormuş gibi hissetti. Ebeveynler. Eeek.
Gelin kapıyı çaldı, sonra onlara cesaret verici bir gülümseme vermek için döndü.
Vane ona beyaz bir tane teklif etti.

Kapı, aynı yapıya sahip olan Bride'dan yaklaşık üç inç daha kısa bir kadını göstermek için açıldı. Kısa siyah saçları serbestçe gri ile örülmüştü ve Bride'ın yüzünün eski bir versiyonuna sahipti.
"Bebek!" diye haykırdı kadın, kızını sımsıkı kucaklamadan önce. Bride'a sarılırken, kadın ona baktı.
Vane kendini hasta hissetti ve geri adım atma dürtüsüne karşı koydu. Fury arkasında merdivenlerde dururken bunu yapamazdı.
Bride'ın annesi mutlu bir şekilde, "Sen Vane olmalısın," dedi. "Senin hakkında çok şey duydum. Lütfen içeri gel."
Eve önce gelin girdi. Vane içeri girdi ve elleri ceplerinde olan Fury onlara katılırken döndü.
Annesi elini ona uzatarak, "Sen Fury olmalısın," dedi. "Ben Joyce'um."
"Merhaba Joyce," dedi Fury elini sıkarak.
Vane de aynısını bekliyordu ama bunun yerine Joyce onu sımsıkı kucakladı. Sırtına vurdu ve bıraktı. "İkinizin muhtemelen gergin olduğunuzu biliyorum. Olma Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin ve—”
Vane'e atlamak için evin arkasından büyük siyah bir rottweiler koşarak geldi.
"Titus!" Joyce tersledi.
Köpek itaatkâr bir tavırla sırt üstü yatarken onu görmezden geldi. Vane eğildi ve köpeğe rütbesini kabul ettiğini bildirmek ve kendi alfa statüsünü savunmak için onu okşadı.
"Peki, bu garip değil mi?" Joyce dedi. "Titus genellikle yeni tanıştığı herkesi yemeye çalışır."
Bride belli belirsiz, "Vane'in hayvanlarla arası iyi," dedi.
Annesi gülümsedi. "Güzel o zaman, tam buraya, McTierney Hayvanat Bahçesi'ne sığarsın."
Titus ayağa kalktı ve parmaklarını yalamak için Fury'ye gitti. Fury köpeğin başını okşarken, Vane kır tarzında dekore edilmiş rahat eve baktı. Kahverengi koltuklar doldurulmuş ve minderlerle üst üste yığılmıştı.
Bir köşede boş bir kuş levreği duruyordu ve uzak duvara dev bir tatlı su akvaryumu inşa edilmişti. Vane bahçede daha fazla köpek sesi duydu ve sanki üst kattan bir kuş cıvıltısı geliyordu.
"Adamlar arkada," dedi Joyce, onları evin arka tarafına, büyük bir boa yılanı, bir tür kertenkele ve iki gerbilin bulunduğu üç akvaryumun yanından geçirirken. “Babanın birkaç gün önce gelen ve kimsenin idare edemediği yeni bir sokak köpeği var. Zavallı şey yemek yemiyor ve yanına gelen herkesi parçalamaya çalışıyor.”
"O'nun nesi var?" Gelin sordu.
"Bilmiyorum. Hayvan kontrolü, onu birisinin atmış olabileceğini düşündükleri bir hendekten çıkardı. Kötü bir şekilde dövüldü ve çok kötü solucanları oldu.”
Vane sempatiyle sindi.

İnce, uzun boylu sarışın bir kadının bir karıştırma kabının başında durduğu mutfağa girdiler. "Anne, ne kadar tuz..." Dönüp Bride'ı görünce sözleri bir çığlıkla sona erdi. Hey, küçük kız, dedi onu sımsıkı kucaklamadan önce. Gelin ona sıkıca sarıldı, sonra onları tanıştırmak için geri çekildi. "Deirdre, bu Vane ve kardeşi Fury."
Vane, Bride'ın ablasının gözetimi altına girerken gerildi. Ondan hoşlanmadı. İçindeki hayvan bunu hemen hissetti.
Buna rağmen elini uzattı. "Merhaba" dedi sahte bir gülümsemeyle.
"Merhaba," dedi elini sallayarak.
Aynısını yapan Fury'ye geçti.
Hindiyi kontrol etmek için fırına giden annesi, "Sana o diyet kekleri bulamadım, Gelin," dedi. "Üzgünüm."
"Sorun değil anne," dedi Bride. "Yine de turtanı yemeyi tercih ederim."
Annesi biraz şaşırmış göründü ama bir şey söylemedi. Geri adım attığında mutfaktan birbirini kovalayan iki kedi koşarak geldi.
Profesör! Marianne! diye seslendi annesi, bulaşık bezini Bride'a uzatarak. "Ah, yazıklar olsun, Bart'la karşılaşıp onları yemeden önce onları yakalasam iyi olur." Annesi koşarak dışarı çıktı.
Bart mı? Fury Bride'a sordu.
"Arka bahçede yaşayan timsah. Geçen yıl bir kaçak avcı onu bir tuzakta neredeyse öldürünce babam onu iyileştirdi ve o sürekli kaleminden çıkıyor."
Fury yanağını kaşıdı. "Dostum, keşke bir tuzağa düştüğümde babanı tanısaydım, ben hala..." Fury'nin sesi, Deirdre'nin kemerli bir bakışla ona döndüğünü fark edince azaldı. "Boş ver."
"Hey, Gelin!"
Son derece iri, kaslı bir adam Bride'ı kaldırıp sertçe sıkmak için arka kapıdan içeri daldığında Vane kaskatı kesildi.
Gelin güldü. "İndir beni, Patrick!"
Bunu yaparken ona hırladı. "Bana küsme kadın. Seni aşağıda tutacağım ve kolunu kurcalayacağım.”
Vane kırmızıyı görünce gelin bununla alay etti.
"Ona dokunmasan iyi olur."
Bride, Vane'in ses tonunda duyduğu hırıltılı samimiyete baktı. Yüzündeki ifadeye göre, aslında kardeşinin güvenliğinden korkuyordu. "Sorun değil, Vane," diye onu temin etmek için acele etti. "Sadece dalga geçiyor. Çocukluğumuzdan beri beni gerçekten incitmedi ve o zaman bile bu bir kazaydı.
Patrick elini Vane'e uzatırken, "Zaten bağlı olduğum hikaye bu," dedi. "Kız kardeşimin emin ellerde olduğunu gördüğüme sevindim. Patrick McTierney.”
"Vane Kattalakis."
"Tanıştığıma memnun oldum Van. Merak etme. Kız kardeşlerimden birini incitmeden önce kolumu keserdim.”
Vane gözle görülür şekilde rahatladı.
Patrick, "Kardeş olmalısın," dedi. Öfke mi?

"Merhaba," dedi Fury el sıkışarak. "Biliyorum, isimler berbat."
Patrick güldü. "Bira ister misiniz çocuklar?"
Fury cevap için Vane'e baktı.
"Harika olur," dedi Vane.
Patrick buzdolabına daldı ve iki uzun boyunlu çıkardı, sonra onları dağıttı. Onlar açarken, Patrick parmağını patates salatasına soktu.
"Çık oradan!" diye çıkıştı Deirdre, eline kaşıkla vurarak.
"Ah!" dedi, elini geri çekerek ve sonra parmaklarını emerek.
"Git buradan Pat, yoksa yemin ederim senin payını köpeklere veririm."
"Pekala, seni huysuz PMS intikamcısı." Fury ve Vane'e işaret etti. "Akıllı ol ve güvenli olduğu yerde bana katıl."
Vane tereddüt etti.
"Seni Patrick ve babamdan kurtarmama ihtiyacın olursa beni ara," dedi Bride parmak uçlarında yükselip yanağını öpmeden önce.
Vane, Fury ve Patrick'i takip ederek Bride'ın annesinin eve doğru kedilerle güreştiği bahçeye çıkmadan önce Deirdre'den kızgın bir bakış aldı.
Vane, dişi kediyi kucaklamadan önce birasını Fury'ye uzattı. Bir an gerildi, sonra gevşedi. "Onu evde istiyor musun?"
Joyce erkeği kucaklarken minnetle başını salladı.
Vane kapıyı açtı ve kediyi tekrar içeri soktu. "Bunu bir daha yapma, Marianne," dedi.
Burnunu onun eline sürttü, sonra fırladı.
Yardımın için teşekkürler, dedi Joyce yanından geçerken.
Vane, Fury ve Patrick'e yeniden katılmak için geri döndü.
"Pekala, Vane, hayatını kazanmak için ne yapıyorsun?" diye sordu.
Birasını ona geri verirken Fury ona eğlenmiş bir bakış attı.
“Yatırımlarımın faiziyle yaşıyorum.”
"Gerçekten mi?" diye sordu. "Yatırımlar, yüz bin dolarlık bir Jag almaya yetecek kadar ödüyor mu?"
Vane, Patrick'in düşmanlığının kokusunu alabiliyordu. "Hayır," dedi alaycı bir şekilde, "benim uyuşturucu ticaretim bunu yapıyor. Ve Bourbon Caddesi'ndeki pezevenklerimden düzenli bir kâr elde ediyorum.
Bride'ın erkek kardeşinin yüzündeki ifade paha biçilemezdi. "Bak, sana karşı dürüst olacağım.
Sen benim-”
"Patrick?"
Vane, Bride'ın erkek kardeşinin yanından geçerek ellili yaşlarının ortasında görünen bir adam gördü. Düzgünce şekillendirilmiş gri saçları ve bıyığı vardı.
"Vane'e 'Kardeşime bulaşırsan boynunu kırarım' konuşması yapmıyorsun, değil mi?"
"Deniyordum."
Adam güldü. "Ona aldırma. Ben Dr. McTierney,” dedi elini Vane'e uzatarak. "Bana Paul diyebilirsin."
"Tanıştığımıza memnun oldum Paul."

Paul, Fury'ye döndü. "Kardeş olmalısın."
"Umarım öyledir, onun pantolonunu giyiyorum."
Paul güldü.
Fury, "Yani, sen kötü kısır kralsın," dedi. "Nasıl göründüğünü merak ettim."
"Öfke," dedi Vane uyararak.
Paul yine güldü. "Köpekler hakkında bir şey biliyor musun, Vane?"
"Evet. Biraz."
"İyi. Tanışmanı istediğim biri var."
"Tanrım, Cujo değil, baba. Bu, böldüğün konuşmamdan daha kötü."
Paul, Vane'in bir dizi köpek kulübesini görebileceği arka taraftaki çitle çevrili bir alana doğru ilerlerken oğlunu görmezden geldi.
Vane ve Fury yanlarından geçerken, hayvansal kısımlarını hisseden köpekler ya havlamak ya da oynamak için dışarı çıktılar.
Paul onları sıranın sonundaki, kızgın bir Laboratuvar karışımının tutulduğu bir kafese götürdü. Köpek hiddet ve nefretle doldu.
Paul, "Onunla hiçbir şey yapamayız," dedi. "Ortağım onu indirmemiz gerektiğini düşünüyor ama ben bunu yapmaktan nefret ediyorum. Yaralanmış bir hayvanı öldürmek çok yazık."
Fury birasını bıraktı ve kapıya gitti. Köpek havlayarak ve hırlayarak evden kaçtı.
"Şşşt," dedi Fury, onu koklayabilmesi için elini köpeğe uzatarak.
"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Patrick. "Onu yakalayan hayvan kontrol memurunun elini neredeyse koparıyordu."
"Evet, birinin onları bir kafese koyup bir süre dürtmesi gerekiyor," dedi Fury dudağını bükerek.
Köpek saldırmaya devam etti.
"Geri çekilin," dedi Vane kapının mandalına uzanırken.
Vane kapıyı açarken Fury ayağa kalktı ve hareket etti. Köpek hamle yaptı, sonra geri fırladı.
Vane kapıyı kapattı ve çömeldi. "Gel buraya oğlum," dedi yatıştırıcı bir şekilde elini uzatarak.
Köpek evine koştu ve daha yüksek sesle havladı.
Vane eve doğru emekledi ve yavaşça elini içeri uzattı. "Korkma," dedi, köpeğin kokusunu almasına izin vererek.
Sakinleşmeye başladığını hissedebiliyordu. Tamamen insan olmadığını biliyordu ve kokladığı hayvana güvenmeye başlıyordu.
Birkaç saniye bekledikten sonra köpek, Vane'in parmak uçlarını yaladı.
"İşte bu," dedi Vane, kürkünü okşayarak.
Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Öfke mi? Bana yemesi için bir şeyler verir misin?"
"Bir kase alacağım," dedi Paul.
Paul döndüğünde, kaseyi içeri getiren Fury'ye verdi. Fury evin dışında Vane'in yanına çömeldi ve yemeği dikkatlice köpeğin önüne koydu.
"Dostum, seni çok fena batırdılar, ha?" Fury köpeğe dedi.

Vane bir avuç yiyecek aldı ve köpeğe uzattı. Sonunda ona yeterince güvenip bir ısırık alana kadar etrafa burnunu soktu.
Daha fazla yiyecek alıp köpeği eliyle beslerken sessizce, "İşte," dedi.
"Kahretsin baba," dedi Patrick çitin diğer tarafından. "Hiç böyle bir şey görmedim."
Birkaç dakika sonra Vane köpeği besledi. Vane'in kucağına sürünerek yattı, teselliye ihtiyacı vardı. Vane kulaklarına masaj yaparken Fury sırtını okşadı.
Vane, birinin onu izlediğini hissetti. Omzunun üzerinden baktığında, babasının yanında Gelin'i gördü.
"Ona yemek yedirdin mi?" ona sordu.
"Evet."
Buna gülümsedi. Onu orada görmek yüreğini sızlattı. Sadece bir gülümseme kadar basit bir şey nasıl vücudunu böylesine mahvedebilirdi?
"Herkese yemeğin hazır olduğunu söylemeye geldim. Ama daha fazla zamana ihtiyacın varsa…"
Van ayağa kalktı. "Biraz iyileşecek."
Fury köpeğe hafifçe vurdu, sonra yavaşça ayağa kalktı.
İkisi kafesten çıktı ve kapattı. Köpek uluyarak yanlarına geldi.
"Sorun değil," dedi Vane ona. "Geri döneceğiz."
"Evet," diye ekledi Fury, "senin için güzel bir ziyafetle."
Erkek kardeşi ve babasını eve kadar takip ederlerken Vane kolunu Bride'ın omuzlarına attı. Büyüdüğün yer burası mı? Bride'a sordu.
"HAYIR. Ailem birkaç yıl önce küçük çiftliklerini sattıktan sonra buraya taşındı."
Paul kapıyı onlar için açık tutarken, "Eski yeri özlüyorum," dedi. "Burada çok fazla emir var. Sırf hastalarımı arkada tutabilmek için özel ruhsat almam gerekiyordu ve rutin olarak para cezası ödemek zorunda kalıyorum."
"Neden hareket ettin?" diye sordu.
Paul omuz silkti. "Annesi şehre daha yakın olmak istedi. Karısı bir şeye gönül vermişse bir erkek ne yapar?"
Hâlâ ayrılmayı tercih ediyormuş gibi görünen Deirdre ile birlikte büyük bir ziyafetin onları beklediği yemek odasına girdiler.
"Buraya gel ve yanıma otur Vane," dedi Joyce sağındaki sandalyeyi işaret ederek. "Ve Fury, Bride'ın diğer tarafına oturabilirsin."
Fury oturur oturmaz, Titus koşarak geldi ve kucağına tırmanmaya çalıştı.
"Ah, yazıklar olsun!" Joyce tersledi. "Paul, köpeği yere indir."
"Sorun değil," dedi Fury gülerek.
Sonra Vane oturduğunda, Titus onun için koştu ve yüzünü yaladı. "Hey oğlum, çiğdemlere dikkat et."
"Köpeğime ne oldu?" diye sordu Joyce, Titus'un yakasını çekerek. "Normalde insanlara soğuk davranır."
"Köpekler iyi insanları gördüklerinde tanırlar," dedi Paul, hindiden bir parça iç malzeme çekerek.
"Titus," dedi, onu köpeğe doğru tutarak.
Titus onu almak için koştu.

Bride, Vane'in yanına oturdu. "Peki Patrick, Maggie nerede?"
"Anne babasının yanında. Burada yedikten sonra oraya gidiyorum. Burada yattığımız için annesinin kıskanmadığından emin olmak istedi.”
Joyce, Vane'e, "Maggie, Patrick'in karısı," diye açıkladı. "Baharda beni büyükanne yapacak."
"Tebrikler," dedi Vane, Patrick'e.
"Evet, göreceğiz. Deli gibi korkuyorum. Şahsen ben birinin ebeveyni olmaya hazır olduğumu düşünmüyorum.”
"Evet," dedi Bride gülerek. "Oyuncaklarını paylaşmak zorunda kalabilirsin."
Masanın üzerine kafasına bir bezelye fırlatmadan önce Patrick yüzünü buruşturdu. Vane temas etmeden onu yakaladı, sonra fermuarını tekrar Patrick'e doğru çekti. Tam gözlerinin arasına çarptı.
Gelin kahkahalarla uludu.
"Çocuklar!" Joyce tersledi. "Uslu dur yoksa sana köşede yemek yediririm."
"Güzel refleksler, ahbap," dedi Patrick, iyi huylu bir tavırla alnını silerek. "Bence seni takıma almalıyız."
Bride, "Sanmıyorum Pat," dedi. “Bir şekilde Vane'in sırtında 'Snip It and Clip It If You Love It' yazan bir gömlek giymekten çekineceğini düşünüyorum. Köpek kısırlaştırma konusunda biraz hassas.”
Vane bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ama akıllıca davranarak çenesini kapalı tuttu.
Babası çok güldü. “Onun bakış açısını takdir edebilirim. Castrators için oynamak isteyen pek fazla erkek yok. Ama garip bir şekilde yapan birçok kadın veterinerimiz var.
"Ah, onun üzerinde çalışacağız," dedi Patrick. "Bu reflekslerle onu kesinlikle kullanabiliriz."
Vane, Deirdre'nin yüzündeki üzüntü ifadesini fark etti ama orada oturup peçetesini kucağına koyarken hiçbir şey söylemedi.
Gelinin babası dua ettikten sonra hindiyi kesmek için ayağa kalkarken annesi garnitürleri dağıtmaya başladı.
Bride hem kendisine hem de kendisine hizmet ederken kaseleri Vane tuttu.
"Beğenmediğin bir şey var mı?" Gelin sordu.
"Tam olarak değil."
Buna gülümsedi. "Çok kolaysın."
Ailesinin onlara baktığını anlayana kadar dürtüsel olarak yanağını öptü.
"Üzgünüm," dedi yanlış bir şey yaptığından korkarak.
"Olma," dedi Joyce. "Bebeğimin bir kez olsun gülümsediğini gördüğüme sevindim."
Vane patates püresini Bride'ın üzerinden Fury'ye uzattı, o da kaşlarını çatarak onlara bakıyordu. "Bunlar ne?" O sordu.
"Patates," dedi Vane ona.
"Onlara ne yaptılar?"
"Sadece ye onları, Fury," dedi Vane. "Onları seveceksin, güven bana."
Patrick homurdandı. "Nerelisin ki daha önce hiç patates püresi görmedin?"
"Mars," dedi Fury, patateslerin kaşığa yapışmasına kaşlarını çatarak.

Sadece biraz aldı, sonra onları Paul'e verdi. Fury biraz öne eğildi ve köpek gibi patatesleri kokladı.
Bride, Vane'in bacağının kendisininkinin üzerinden uzanıp Fury'nin masanın altındaki sandalyesine tekme attığını hissetti.
Fury doğruldu ve ona uyarıcı bir bakış atan Vane'e baktı.
"Gerçekten, nerelisin?" Deirdre tekrar sordu. "Siz burada mı büyüdünüz?"
"Hayır," diye yanıtladı Vane. “Büyürken çok seyahat ettik. Hemen hemen her yerde yaşadık.”
Ablası ona keskin bir bakış attı. "Seni New Orleans'a getiren nedir?"
Bride, "Deirdre," dedi. "Bu ne zamandan beri Engizisyon?"
"Annem onun hakkında ciddi olduğunu söylediğinden beri. Bence yeni erkek arkadaşın hakkında kot pantolonla iyi göründüğünden daha fazlasını bilmemiz gerekiyor.
"Deirdre," dedi Paul alçak ama sert bir ses tonuyla. "Josh'un suçlarının bedelini Gelin ve Vane'e ödetmeyin."
Deirdre öfkeyle, "İyi," diye çıkıştı. "Ama sekreteriyle kaçıp onu çocuklarına babasının neden bir pislik olduğunu açıklamak için yalnız bıraktığında, umarım bunu hatırlarsın." Kalktı ve odadan çıktı.
"Üzgünüm," dedi Joyce ayağa kalkarak. “Hepiniz devam edin ve yiyin. Bir dakika içinde geri döneceğim."
Bride, Vane'e, "Deirdre'nin kocası onu birkaç ay önce terk etti," diye açıkladı. "Çocukları tatil için onunla birlikte ve Deirdre bu konuda zor zamanlar geçiriyor."
"Neden bir uğultu..." Fury heceyi uzatarak Bride'ın "insan" diyeceğini anlamasını sağladı. "Kocaman ahmak bunu yapar mı?" diyerek bitirdi.
Paul, "Bazı erkeklerin yaptıklarını neden yaptıklarını bilmiyorum," dedi. "Kötü çöplerden kurtulmanın iyi bir yol olduğunu düşünüyorum."
"Katılıyorum," dedi Bride, masanın altında kalçasıyla oynayan ve onu aşırı derecede ateşleyen Vane'e bakarak. Dokunuşu heyecan vericiydi.
Joyce, Deirdre'nin tabağını almak için geri döndü, sonra tekrar odadan çıktı.
Paul içini çekti. "Keşke onun için daha iyisini yapabilseydim. Çocuklarınızdan birinin acı çektiğini görmek ve bunu durduramamak kadar kötü bir şey yoktur.”
Fury, "Onu onun için öldürebilirim," diye teklif etti.
Van boğazını temizledi.
"Eh, bir kaza geçirebilir," diye tekrar denedi Fury. "İnsanlar her zaman bunlara sahiptir."
Patrick pis bir kahkaha attı. Küreğim var.
"Siktir et," dedi Paul şarabını yudumlamadan önce. "Arka bahçede bir timsahım var."
Hepsi güldü.
Joyce geri döndü ve yerine oturdu. Bunun için üzgünüm.
"O iyi mi?" Gelin sordu.
Olacak. Sadece zaman alır.
Vane, Bride'ın üzüntüsünü hissetti. Uyluğunu teselli edercesine sıktı.

“Muhtemelen Vane'i getirmemeliydim. Bana karşı duyarsızdı.
“Ah, bah!” Joyce tersledi. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Bride. Onunla tanışmak istedik.” Vane'e gülümsedi. "Bu Deirdre'nin sorunu, tamam mı?"
Gelin başını salladı.
Patrick ve Paul ileri geri şakalaşırken yemeklerini huzur içinde bitirdiler. Sonra Joyce cevizli turta ve dört katlı çikolatalı kek çıkardı.
Gelin pastadan küçük bir parça kesti.
"Pasta istemiyor musun?" diye sordu. "Çikolatanın en sevdiğin şey olduğunu biliyorum."
Özlemle baktı. "Hayır, yapmasam daha iyi."
Vermeden önce, Vane tabağına bir dilim koydu.
"Van!"
"Bunu sen istedin. Bu bakışı biliyorum.”
Gözlerini ona çevirdi ve çatalını aldı. "Teşekkür ederim."
Van başını salladı. Annesinin onu izlediğini hissetti. Uzanıp koluna hafifçe vuran Joyce'tan minnettar bir gülümseme aldı.
Bu onun aracılığıyla çok garip bir duygu gönderdi. Gerçek bir anne dokunuşuna sahip olmak böyle bir şey miydi?
Akşam yemeğinden sonra Gelin, Vane ve Fury'ye bir gün için yeterince işkence yaptığına karar verdi. "Muhtemelen geri dönmeliyiz," dedi.
"Ne?" babası sordu. "Oyun yok?"
"Sen ve Patrick maçı izleyebilirsiniz, baba."
Babası gerçekten de somurtarak tam bir şok yaşadı.
Gelin, Vane ve Fury'ye karşı çok nazik olduğu için ona sarıldı. "Deirdre'ye veda etmeye gidiyorum. Ben dönene kadar çocuklara iyi davran.”
Gelin, konuk odalarına giden merdivenlere yöneldi. Deirdre'yi koridordaki son odada buldu.
Hey tatlım, dedi kapıyı iterek açarken. "İyi misin?"
Deirdre yatağın üzerine oturup karnına bir yastık bastırırken gözleri kırmızıyla çevrelenmişti. Komodinin üzerindeki yemek tabağına hâlâ dokunulmamıştı. "Ben iyiyim. Sanırım."
Kız kardeşine yardım etmek için bir şeyler yapabilmeyi dileyen Bride, yatağa doğru yürüdü. Deirdre'nin kırık kalbine nasıl sempati duyduğunu. Vane gelip onu gülümsetene kadar o da aynı şeyi hissetmişti. "Ben çok üzgünüm."
“Olma. Pisliğin gitmesine sevindim ama sen... Vane'i bırakmalısın."
Onu şoke eden, Deirdre'nin ses tonundaki kin kadar kız kardeşinin sözleri değildi.
"Affedersin?"
"Hadi gelin. aptal olma Ona bak. Kendine bak. İkiniz birbirinize ait değilsiniz.”
Gelin kardeşine baktı. "Affınıza sığınırım?"
Taylor harika bir adamdı, onu iki elinizle tutmalıydınız. Güvenilir ve istikrarlıydı. Her şeyden önce, toplumda saygı görüyordu. Ama onun

istediğini yapmak yerine kilo vermeyi reddettin ve o seni şişman olduğun için terk etti.
Şimdi bu adam geliyor ve sanki Taylor hiç var olmamış gibi üstüne atlıyorsun. Seni suçladığımdan değil. O asal, ama aptal olma.
Oh, bu hafif bir darbeydi ve dürüst olmak gerekirse, Bride "akıllı" olmaktan bıkmıştı, Deirdre ise her zaman "güzel" olan olarak biliniyordu. "Bir yılanla evli olman, Vane'in bir köpek olduğu anlamına gelmez."
Gelin bu konuda tereddüt etti. Aslında Vane bir nevi köpekti. Ama öyle değil. "Vane beni asla aldatmaz."
“Evet, doğru. Bana bak, Gelin. Miss Louisiana yarışmasında birinci oldum ve o zamanlar çok genç olmasaydım kazanacaktım. Hala çok çekiciyim ve yine de kocam benden kaçtı. Ne şansın var?”
"Mükemmel" kız kardeşine kızan Bride, ona bakmayı reddetti. Bunun yerine, Vane ve Fury'yi babasıyla birlikte gördüğü arka bahçeye bakan pencereye gitti.
"Josh ile para için evlendin, unuttun mu?" Gelin onları köpeklerle birlikte izlerken söyledi. "Aslında bunu bana düğünden önceki gece söyledin."
"Oh, ve sanırım sen Vane'i kişiliği için seviyorsun? Aptal değilim. Onu kıçının ne kadar güzel göründüğü için seviyorsun.
Yine de Bride, eşini izlerken gerçeği biliyordu. Vane insan değildi. İnsan gibi düşünmüyor ve davranmıyordu. Taylor ve Josh'un aksine, olmasını istediği kişi olmadığı için onu asla terk etmezdi.
Onu olduğu gibi seviyordu. Vane bir kez bile onu değiştirmeye veya herhangi bir şekilde değiştirmeye çalışmamıştı. Onu, hatalarını ve hepsini kabul etti.
Vane onu asla aldatmaz. Asla yalan söyleme. Ama ona zarar veren herkesi öldürürdü.
Ve o anda kimsenin ulaşamadığı bir köpeği okşadığını gördüğünde, onu ne kadar çok sevdiğini anladı.
Ona ne kadar ihtiyacı vardı.
Onsuz yaşama fikri bile onu öldürüyordu.
Yapamadı. Son birkaç hafta içinde, hayatının ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Her şeyden önce, kalbinin ayrılmaz bir parçasıydı.
Bu düşüncenin gerçekliği üzerine çöktüğünde gözleri yaşardı.
Onu bir kadının bir erkeği sevebileceğini asla bilmediği bir şekilde gerçekten ama gerçekten seviyordu.
"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, Dee. Vane kibar ve düşünceli. O benimle ilgileniyor.”
Onu sadece Taylor'dan ayrılmanın hemen ardından birkaç haftadır tanıyorsun.
Ona bu kadar yüklenmen utanmazca."
Gelin kardeşine baktı. Deirdre için üzülüyordu ama bu, kız kardeşine kendisini kötü hissettirme hakkını vermiyordu. "Sadece kıskanıyorsun."
"Hayır Bride, değilim. Ben gerçekçiyim. Vane senin liginin çok dışında.”

Bride, mükemmel kız kardeşine dik dik baktı ama derinlerde o kadar çok üzüldü ki Deirdre, Vane'e olan aşkını büyük olasılıkla asla öğrenemeyecekti. İmkanı olsa kardeşine o hediyeyi verirdi. Ama bu onun kontrolünde değildi.
"Her neyse, Dee. Sonra görüşürüz."

* * *

Vane ve Fury yine laboratuvarla birlikte bahçedeydiler.

"Onu eve götürmek istemezsin, değil mi?" diye sordu Paul, Fury köpekle oynarken.
Fury, "Valerius çekmecelerine işerdi," dedi. "Yapabilirmiyim?"
Van güldü. "Elbette. Ama Cujo muhtemelen Sığınak'a gidecek."
"Biliyor musun," dedi Paul, "bunu ayılara kendim sormayı düşünmeliydim."
Vane, Paul'e şüpheli bir bakış attı. "Bağışlamak?"
"Ama sonra, o sadece bir köpek olduğu ve bir Were olmadığı için, onu karşılayan ayıları düşünmedim."
Paul onu tekmelemiş olsaydı, Vane daha fazla sersemleyemezdi.
"Kapa çeneni Vane," dedi Paul babacan bir ses tonuyla. “Eyaletteki önde gelen veteriner benim.
Carson hala uygulamayı öğreniyor. Başa çıkamayacağı bir şey olduğunda kimi aradığını sanıyorsun?
Carson, Sanctuary'de yerleşik veterinerdi. Kendisi de bir Kurt Avcısıydı, sadece elli yaşındaydı ve bu onların dünyasında onu bir çocuktan fazlası yapmıyordu.
Paul, "Ben de Fang hakkında her şeyi biliyorum," diye devam etti.
Fury çitin önünde durmak için öne çıktı. İnanamayarak Paul'e bakarken elini halkaların üzerine koydu. "Neden buraya gelmemize izin verdin?"
Paul, Vane'in elini avucunun içine aldı. İşaret gizlendi. "Üstünü örtmek zorunda değildin. Bride bana senin adını söylediği anda ne olduğunu anladım. Arkadaşlarınızı nasıl koruduğunuzu da biliyorum. Bundan tam olarak mutlu olduğumu söyleyemem ama en azından senin onu Deirdre'nin incindiği şekilde inciteceğinden korkmama gerek yok.
Vane yumruklarını sıktı. "Joyce-"
"HAYIR. Senin dünyan hakkında hiçbir şey bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Hiç kimseye Sanctuary'den bahsetmedim. Paul, Vane'in elini bıraktı. “Benim kutsamamı arıyorsan, sende var. İkinizi yemekte görene kadar emin değildim. Küçük kızımı bu kadar mutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama unutma, eğer onu incitirsen..." Kafasının etrafında bir külahla kafeste duran bir köpeğin olduğu yere baktı.
Ah adamım, diye nefes verdi Fury. "Bu sadece hasta."
"Kesinlikle katılıyorum," diye onayladı Vane.
"Evet, pekala, Bride benim bebeğim ve bayıltıcı silah ve neşter kullanmayı biliyorum."
Fury kendini alırken Vane sindi.
"Van?"

Gelinin kendilerine doğru yürüdüğünü görmek için döndüler.
Paul geri çekildi. "Sana bir tasma bulmama izin ver-"
"İhtiyacımız olmayacak," dedi Fury, kapıyı açıp köpeği onunla birlikte dışarı çıkarırken.
"Hayır, sanırım değil," dedi Paul. Kendisine tersleyen köpeği okşamaya gitti.
"Dikkatli ol," dedi Fury, Cujo'yu geri çekerek.
Gelin yaklaşırken tereddüt etti.
"Ve Bride'a bulaşmasan iyi olur," diye uyardı Vane. "Yoksa seni burada bırakırız."
Köpek kuyruğunu salladı ve oturdu.
"Bizimle mi geliyor?" diye sordu.
Babası başını salladı. "Onu evlat edinecek kadar nazik davrandılar."
"Çok tatlısın," dedi Vane'e.
Fury alay etti. "Tam olarak değil. Bir çukura atılan herkes için üzülüyorum."
Gelin uzandı ve Fury'ye sarıldı. Kurdu ve onun yaşadıklarını hissetti.
Fury boğazını temizleyip geri çekildi. "Bana bulaşma, Bride, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Cujo gibi, ilk içgüdüm saldırmaktır ve bu, Vane'in beni oradaki zavallı adam gibi göstermesine neden olur.
Gelin köpeği külahla gördü. "Ah."
"Kesinlikle."
Vane kolunu ona doladı ve birlikte eve geri döndüler, babası Fury ve Cujo onları takip etti.
Joyce köpeği yanlarında görünce şaşkınlıkla yukarı baktı ama Bride'a büyük bir çuval Tupperware verirken hiçbir şey söylemedi. "Kalanları herkesle paylaştım."
"Patates aldık mı?" diye sordu.
Vane tek kaşını kaldırdı. "Yani şimdi onları beğendin mi?"
"Evet, iyiydiler."
Gelin annesini yanağından öptü. "Teşekkürler Anne."
Patrick onları oturma odasında karşıladı. Elini Vane'e uzattı. "Uyuşturucu satan bir pezevenk olsan bile seninle tanışmak güzeldi."
"Sen de."
"Affedersin?" Gelin sordu.
"Uzun hikaye," dedi Fury gülerek.
"Eve giderken dikkatli olun," dedi Joyce onları arabaya doğru götürürken.
"Bekle, köpeğe bir battaniye getireyim de deri koltukları çizmesin."
Annesi battaniyeyi getirirken gelinin tekrar vedalaşması birkaç dakika sürdü, ardından Cujo için arkaya koydu. Gelin anne babasına sarılıp öptükten sonra arabadaki kurtlarla köpeğe katıldı.
Çok geçmeden Garden District'e doğru yola koyuldular.
Güzel bir ailen var, Gelin, dedi Vane.
Önce ona, sonra Fury'ye baktı. "Evet yaparım. Bence sizler en iyisisiniz."
Vane'in kalbi söylediği şeyle çarpıyordu. "Aileni kastetmiştim."
"Sen ve Fury benim ailemin bir parçasısınız, Vane. Sen onun en iyi parçasısın."

"Sanırım ikinizin biraz mahremiyete ihtiyacınız var." Fury doğrulup Bride'ın elini sıktı. "Görüşürüz küçük kardeşim." Sonra o ve köpek arka koltuktan kayboldu.
Vane yolun kenarına çekti ve arabayı durdurdu. "Bana ne diyorsun, Gelin?"
Kalbini tutsak eden o inanılmaz ela gözlere bakarken, onun saçlarıyla oynamak için elini kaldırdı. “Kız kardeşim, bir gün beni nasıl yarı yolda bırakacağın konusunda bağırırken, bir aydınlanma yaşadım. Hayatımda senin gibi birini hiç tanımadım, Vane ve tanıyacağımdan da şüpheliyim. Bana sanki şimdiden tadımı alıyormuşsun gibi bakmanı seviyorum. Çok üşürsem veya yeterince yemek yersem endişelenmen hoşuma gidiyor. En çok da geceleri beni yakınında tutarken hissettiklerini seviyorum. Kırılacağımdan korkar gibi bana dokunma şeklin. Ve beni kollarına almaya nasıl özen gösterdiğini.”
Durdu ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum Vane. Sen hayatıma girene kadar gerçek aşkın ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum."
İşaretli elini ona doğru tuttu. "Seninle çiftleşmeye hazırım."
Şaşırmış ve kararsız görünüyordu. "Bundan emin misin?"
"Hayır dersem ne kaybedeceğini bildiğin halde bana bu soruyu sorman bile senin hakkında ne kadar haklı olduğumu kanıtlıyor. Evet, Vane Kattalakis. Eminim."
Onu kollarının arasına çekip nefes nefese öpmeden iki saniye önce yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Vane derin, kurt gibi bir hırıltıyla uzaklaştı. "Bu lanet şeyi sürmek zorunda kalmaktan gerçekten nefret ediyorum. Aksi takdirde ikimizi de şu anda yatakta tutabilirdim.
"Arabayı eve bırakamaz mısın?"
"HAYIR. Çok büyük ve ağır ve onu bırakırsam çalınacak ve Otto beni asla affetmeyecek. Bu kahrolası çöp yığınını seviyor.” Onu serbest bıraktı ve koltuğuna geri oturdu.
Ve rekor sürede eve giderken neredeyse kalp yetmezliğine neden olacaktı. Trafiğe girip çıkan bu adam hakkında Richard Petty'nin elinde hiçbir şey yoktu.
Valerius'un kapısının önünde durmak için ciyakladılar ve Vane onları arabadan alıp yatak odalarına götürdü. Bir an yatağın yanında duruyorlardı; bir sonrakinde, içinde çıplaktılar.
Gelin onun hevesine güldü. "Zaman kaybetmiyorsun, değil mi?"
"Fikrini değiştirmeni istemiyorum."
"Yapmayacağım."
Vane onu derinden öptü. Onun için zaten zordu.
Gelin elini onun sırtında gezdirdi, onun verdiği histen memnundu. Teni çok sıcak ve erkeksiydi. "Unutma, bu seni büyük bir İrlanda düğünü için paçavradan kurtarmaz."
Buna güldü. "Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa."
Ciddiyet kalbinin derinliklerine yerleşirken gülümsemesi soldu. "Bu kesinlikle sen olurdun."

Onu tekrar öptü, neredeyse onu yutuyordu.
Geri çekildiğinde, zar zor nefes alabiliyordu. "Tamam," dedi sessizce. "Ne yapmamız gerekiyor?"
Vane sırtüstü döndü ve onun oradaki görünüşü karşısında nefesini kesti. Yanık teni, krem çarşafların üzerinde mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı. Saçları açıktı ve onu daha çekici gösteriyordu. "İşaretli avucunu benimkine basmalısın."
Gelin avucunu sıcacık ve nasırlı avucuna koydu. Vane parmaklarını onunkilere kenetledi.
"Şimdi müdahalem olmadan beni vücuduna almalısın."
"Bu biraz garip ama tamam."
"Tam olarak değil. Dişilerimizi korumak için bir koruma olarak kuruldu. İddia asla bir kadına zorlanamaz. Onu kendi hür iradesiyle tamamlamalıdır."
Gelin dizlerinin üzerine oturdu ve dikkatlice ince beline bindi. Bunun onları nasıl değiştireceğini merak ederek ona baktı.
Onları değiştirir miydi?
Nasıl olmaz?
Bundan sonra çiftleşeceklerdi. O ona ait olacaktı ve öldüğü güne kadar o da ona ait olacaktı.
Vane boşta kalan elini onun eline aldı ve nazikçe öptü.
Kalbi gümbür gümbür atan Bride, adam onun derinliklerine gelene kadar vücudunu hareket ettirdi. İkisi de bu duyguyla inlediler.
Eli ısınmaya başladığında Vane dişlerini gıcırdattı. Ona saldırmamak için tüm iradesini kullanmıştı. Ama bu onun seçimi değildi, onun seçimiydi.
"Artık şunu söylemelisin: 'Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbimde tutacağım. Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim.'"
Gelin avucunu gıdıklarken bakışlarını ona kilitledi. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbimde tutacağım. Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim."
Vane yeminini ona tekrarlamadan önce gözleri karardı. Bunları söyler söylemez, sanki acı çekiyormuş gibi sırtını büktü.
Bride, köpek dişleri bir vampir filminden fırlamış gibi çıkarken şaşkınlıkla ciyakladı.
O düzensiz bir şekilde nefes alırken Vane onu hareketsiz tuttu. Tüm vücudu gergin ve sertti.
"Sorun değil, Gelin," diye homurdandı. "Korkma. Bu sadece yaşam güçlerimizi birbirine bağlayabilmemiz için tirioyu çağıran Sahip Çıkma büyümüz. Birkaç dakika içinde geçecek."
"Acı çekiyor gibi görünüyorsun. Yapabileceğim bir şey var mı?"
"Geçmesini bekle," dedi nefes nefese.
"Birleşirsek durur mu?"
Onayladı.
"O zaman benimle bağ kur."

Tısladı, sonra bakışlarını ona kilitledi. "Bunun ne olduğunu anlıyor musun, Gelin? Ben ölürsem sen de benimle ölürsün. Aniden. Tabii hamile değilsen ve bebeğimiz doğar doğmaz öleceksin.”
Nabzı üç katına çıktı. Ama ona baktığında, ödenmesi gereken küçük bir bedel gibi görünüyordu. Onsuz yaşamak istiyor muydu? "Bu da ne?" dedi.
“Bunu yapacaksak, sonuna kadar gidelim.”
"Emin misin?"
Başını salladı.
Vane onun altına oturdu. Onu göğsüne yasladı ve burnunu boynuna sürttü.
"Seni ısırdıktan sonra, sen de beni omzumdan ısırmak zorunda kalacaksın."
Cevap veremeden dişlerini ona geçirdi.
Gelin ağladı ama acıdan değil. Adamın içinde kabardığını hissettiğinde, içini inanılmaz bir zevk kapladı. İlahi bir orgazm onu parçalara ayırırken kendini ona doğru itti.
Kendi dişlerinin ağzında büyüdüğünü hissettiğinde görüşü bulanıklaştı. Kendini artık insan hissetmeyene kadar bir şey onu ele geçirmiş gibiydi.
Oldu …
Müthiş. Bildiği bir sonraki şey, dişlerini Vane'in omzuna geçirmesiydi. Ecstasy ile sarılmış halde, kalp atışları senkronize olurken ve oda kendi etrafında dönerken birbirlerine sarıldılar. Bride hayatı boyunca başka bir varlığa hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Gerçekten de sanki tek bir kişi gibiydiler, birleşmişlerdi. Fiziksel olarak.
Ruhsal olarak. Kusursuzca.
Vane onun tadına bakarken nefes alamıyordu. Onunla asla bağ kurmamalıydı ama yine de onunla olduğu için çok minnettardı. Anya'nın eşiyle neden bağ kurduğunu ilk kez anladı.
Bride'ı kaybetmek istemiyordu. Onsuz tek bir gün bile hayal etmek istemiyordum.
Şimdi yapmazdı.
Orgazmı yavaşlarken ve dişleri geri çekilirken başı dönüyordu. Gelin geri çekildi ve sanki sarhoşmuş gibi ona baktı.
"Bitti?" diye sordu.
Başını salladı, sonra onu öptü. Onu tekrar öptü. "Sen benimsin, Gelin McTierney. Şimdi ve her zaman."
Güldü.
Vane onu yatağa yasladı ve üzerine uzandı. Sadece onu hissetmek istiyordu. Eşi.
Bunun gerçeği kalbini sardı ve onu uçurdu.
Gelin onu tüm vücuduyla kucakladı. Orada kendini çok iyi hissetti. Elini saçlarından geçirdi ve gülmeye başladı.
"Komik olan ne?"
"Sadece kendi evcilleştirilmiş kurduna sahip olan her kadının olmadığını düşünüyordum."
Gözleri parladı. "Kendime evcil diyebileceğimden emin değilim. Benim üzerimde sadece sen bu etkiye sahipsin.”

"En çok bunu seviyorum."
Onu öpmek için başını eğdiğinde telefonu çaldı. Vane homurdanarak geri çekildi. Elini uzattı ve telefon odanın diğer ucuna uçarak avucunun içine girdi.
Gelin kaşlarını çattı. "Bunu yapmana alışabileceğimden emin değilim."
Boynunu şakacı bir şekilde ısırdı, sonra cevap verdi.
"Merhaba, Aimee," dedi ve duraksadı. Ona baktı ve gözlerindeki şaşkınlığı fark etti. "Teşekkürler, gerçekten minnettarım. Bir saniye bekle."
Sessiz düğmesine bastı. "Sığınaktaki Fang'ı izleyen ayılardan biri. Kendi Şükran Günü kutlamalarını yapıyorlar ve bu gece Fang'ı ziyaret etmek istersem sürgünümü geçici olarak kaldırmaya karar verdiler."
"Tamam aşkım."
"Benimle gelip onunla tanışmak ister misin diye soracaktım. Yani, gerçekten bir şey söylemiyor, ama—”
"Kardeşinle tanışmayı çok isterim," dedi sözünü keserek.
Telefona dönmeden önce rahatlamış görünüyordu. "Evet, birazdan orada olacağız.
Teşekkürler."
Telefonu kapatıp komodinin üzerine koydu.
Bride orada sessizce yattı, yaptığı şeyin üstesinden gelmeye çalışıyordu. Bu öğleden sonra onlara ne olmuştu?
"Yaşlanmadığıma emin misin? Farklı hissetmiyorum.”
"Bana katılmalısın ama daha önce hiç çiftleşmediğim için ne hissetmemiz gerektiğini bilmiyorum."
Gelin eline baktı. İşareti artık canlı bir kırmızıydı. "Bu farklı ama.
Ne senin hakkında?"
"Seninki gibi görünüyor."
Bu iyiye işaretti. "Kanını içmeye devam etmek zorunda mıyım?"
Kafasını salladı. "Bir daha asla."
"İyi. Bunun düşüncesi gerçekten iğrenç.
Vane ayağa kalktı ve onu yataktan çıkardı.
"Ne yapıyorsun?"
"Sizi yıkayacağım Leydi Kurt, böylece sizi Sığınağa götürüp herkese göstereyim."
Düşündüğü kadar güzel olmayı ne kadar çok isterdi. Ona pembe gözlüklerle bakan biriyle birlikte olmak çok güzeldi.
Vane onu banyoya götürdü ve duşu açtı. Suyu ayarladıktan sonra perdeyi açtı ve önce onun girmesine izin verdi.
Gelin biraz garip hissetti. Daha önce hiç bir erkekle banyo yapmamıştı. Ama Vane vücudunu sabunlamaya başlayınca, Vane'in beceriksizliği ona duyduğu ateşli arzu dalgasında yok oldu.
Çıplak ve ıslakken gerçekten iyi görünüyordu ve elleri onun vücudunun her santiminde gezinirken inanılmazdı.
"Gerçekten yeteneklisin," dedi, adam bacaklarının arasını yıkarken nefesi kesildi.

El bezini düşürürken onu nazikçe öptü ve parmaklarını onu okşamak için kullandı.
"Asla tatmin olmuyorsun, değil mi?" Gelin, onun tekrar sertleştiğini hissedince sordu.
"Seni ilgilendirmiyor." Sırtını soğuk fayans duvara yasladı. Onun içine kaymadan önce bacaklarından birini dar beline dolamak için kaldırdı.
Gelin ona doğru iterken zevkle haykırdı. O gelene kadar iki bacağını da beline doladığını ve itmeye devam ederken tüm ağırlığını desteklediğini fark etti.
Dudaklarını yakaladığında saçları ıslaktı ve damlıyordu. Kendini derinlere gömdü, sonra ürperdi.
Gelin, Vane'in yüzünü izlerken suyun kollarına ve bacaklarına sıçradığının sadece belli belirsiz farkındaydı. Onun için geldiğinde kurdu çok güzeldi.
Vücudu titremeye devam ederken zahmetsizce onu tuttu.
Bitirdikten sonra, ondan çekilirken bacaklarını yere koydu.
Sıkıntılı bir nefes aldı, sonra yüzünü suya çevirmek için döndü.
Gelin dürtüsel olarak önünü çıplak sırtına bastırdı.
Vane, Gelininin ona karşı hissettiği duyguya tısladı. Kollarını onun beline doladı, ellerini vücudunun üzerinde gezdirdi. "Bunu yapmaya devam edersen bu duştan asla çıkmayacağız," dedi boğuk bir sesle.
"Elbette yaparız. Su soğursa burası pek eğlenceli olmaz."
"Doğru."
Sonra onu çok sevindirdi ve onu yıkamak için el bezini aldı.
Gelin hiç böyle bir şey yapmamıştı. O muhteşem kasları sabunlamak ve vücudunun durulanmasına yardımcı olmak aslında çok eğlenceliydi.
Sen çökmüşsün, diye nefes verdi.
Bunu gülümseyerek ve öperek cevapladı.
İşleri bitince duştan çıktılar. Gelin giyinmeleri gerektiğini düşündü ama Vane, onlara ebeveynlerinin düğününde giydikleri kıyafetleri giydirerek onu şaşırttı.
ev.
"Bunu nasıl yaptın?"
Van omuz silkti. "Nefes almak gibi. Bunu zar zor düşünüyorum ve puf. Bu sihirdir."
"Keşke bunu yapmadan önce beni biraz uyarsaydın. Hala tüm bunlara alışmaya çalışıyorum."
Onu memnun etmek için onu kapıdan geçirip koridordan Fury'nin odasına götürdü.
Van kapıyı çaldı.
"Evet?" Fury içeriden seslendi.
Vane, Fury'yi yatağında köpekle bulmak için omzunu açtı. "Sığınağa doğru gidiyorduk. Sadece bize katılmak ister misin diye soracaktım."
"Elbette. Cujo gelebilir mi?
"Sanırım. Sinirlenirse onu her zaman kafeslerden birine koyabiliriz."
"Kafesler mi?" Gelin sordu.

Vane onunla yüzleşmek için döndü. "Sığınak içinde pek çok farklı türde hayvan bulunduğundan, birinin kötü davranması ihtimaline karşı bir oda dolusu kafesleri var."
Fury ve Cujo odadan dışarı fırladı.
"Nasıl gitmek istersin?" Vane ona sordu.
Gelin derin bir nefes verdi. "Beni ışınla, Scotty."
Vane onun elini tuttu ve onları Sığınak'a gösterdi.
Bride'ın yönünü bulması bir saniye sürdü. Bu bara milyonlarca kez gitmişti ama daha önce hiç girmemişti. Kapının üzerinde kapalı olduğunu belirten bir levha vardı.
Ancak, içeride çok fazla aktivite vardı. Çeşitli yolcuları koklayan Fury ve Cujo da dahil olmak üzere en az elli "kişi" oradaydı.
Beyaz masa örtüleriyle kaplı gerçekten uzun bir ziyafet masası oluşturmak için birkaç masa bir araya getirilmişti. Başka bir dizi masa, sahip olduğundan daha fazla yiyecek içeriyordu.
hayatında hiç görmedi Bir düzine hindi, yirmi jambon ve en az iki düzine çeşit kek ve turta vardı, her bir yan malzemesi biliniyor ve birkaç tanesini tanımlayamıyordu.
Ama onu en çok hayrete düşüren şey, oradaki herkesin ne kadar inanılmaz derecede çekici olduğuydu. Tanrım! Bir model revü gibi görünüyordu.
Gelin son derece korkmuş hissetti.
"Vane," dedi uzun boylu, muhteşem bir sarışın adam yanlarına gelirken. "Başarabilecek misin diye merak ediyorduk."
"Merhaba Dev."
Gelin, odaya daha fazla yiyecekle giren iki "Devs" daha fark etti.
"Biz dördüz," dedi Dev pis bir sırıtışla. "Bununla bana söyleyebilirsin." Ok ve yay dövmesini göstermek için tişörtünün kolunu yukarı çekti, sonra kardeşlerini gösterdi. "Bamyayı tutan kötü görünüşlü Remi. Kucağında ayı yavrusu olan utangaç Quinn ve yengeç bacağı tabağını tutan Cherif. Kimin kim olduğunu hatırlamıyorsanız merak etmeyin, 'dörtlü' diye bağırın, biz cevaplayalım."
Çok arkadaş canlısı ve açık görünüyordu.
"Ben Bride," dedi elini ona uzatarak. "Tanıştığıma memnun oldum."
Elini sıkarken, Vane'in arkasında başka bir çekici sarışın adam belirdi. Gırtlağından alçak sesle hırladı, ona bir kurdu hatırlattı.
"Bunu aklından bile geçirme, Sasha," diye homurdandı Vane, adama ölümcül bir bakış atarak. "Senin saçmalıklarınla ilgilenecek havamda değilim."
"Kurtlar," dedi Dev, Bride'a. "Alfalar birbirlerini ne zaman görseler bu hakimiyet zırvalığını yapmak zorundalar. Bak, ben bir ayım. Çoğu insanla iyi geçiniriz. Bizimle uğraşmazsanız, o zaman kafanızı koparırız."
Dev, başını Sasha'ya doğru eğdi. "Neden gidip fıçıları çıkarması için babama yardım etmiyorsun?"

Sasha geldi ve Bride'ı kokladı. Vane'e dönüp bakmadan önce biraz sakinleşmiş göründü. "Tabii Dev. Vane'i yenerek arkadaşının önünde utandırmak istemem."
Vane, Dev onun sözünü kesene kadar ona doğru bir adım attı.
"Git, Sasha," dedi Dev sertçe.
Sasha sonunda gitti.
Dev derin bir nefes aldı ve ona sırıttı. "Bir ayıyı denemeliydin, Gelin. O zaman bunun için endişelenmene gerek kalmazdı."
"Her şey yolunda. Kurtları daha çok severim." Sasha'nın Fury'ye yaklaşmasını izledi.
Fury o kadar uğursuz bir hırlamayla anında ayağa kalktı ki, onu gerçekten korkuttu. Her zaman uysal ve biraz beceriksizdi, Fury'nin böyle görünebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.
Kurt kişiliğinde gerçekten korkutucuydu.
"Kurtlar ayrı!" dedi uzun boylu, ince bir kadın aralarına girerken Fransız aksanıyla. "Yoksa ikinizin de üzerine su dökerim."

İçindekiler

Bölüm 13
sonsöz
sonsöz
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
sonsöz
sonsöz
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16

Remi yanında belirdi. "Yardıma ihtiyacın var mı anne?"
"Senden değil, tatlım," dedi, nazikçe onun koluna vurarak. "Git ve mutfakta Jose'ye yardım et."
Remi, annesine itaat etmeden önce kurtlara uyarıcı bir bakış attı.
Sasha ve Fury aralarına biraz mesafe girince kadın onun ve Vane'in yanına geldi.
"İşte sonunda buradasın." Vane'i yanağından öptü, sonra Bride'a döndü.
"Ben Nicolette, ama çoğu insan bana anne der."
Gelin, dedi ayının elini sıkarak.
Nicolette, Vane'e gülümsedi. "O çok güzel, mon petit loup. Kendin için iyi iş çıkardın."
"Merhamet, Nicolette."
"Gelin," dedi onlara odanın içini işaret ederek. "Vane, ben oğullarımın kavga etmemesini sağlarken, eşini bizimkilerle tanıştır. Ve isimlerimizi hatırlayamazsan korkma, Gelin. Biz çokken sizden bir tane var. Zamanla hepsini öğreneceksin."
Gelin ona teşekkür etti, ardından Vane onu odanın içinde gezdirdi ve onu aslanlar, kaplanlar, ayılar, şahinler, çakallar ve leoparlarla tanıştırdı. Hatta birkaç insan da oradaydı.
Nicolette haklıydı. Kimin ya da ne olduğunu bir türlü çözemiyordu. Sadece bir avuç kadın olduğundan ve çoğu erkekler için çiftleştiğinden, hatırlamaları daha kolaydı. Ama erkekler... Bu onun başını döndürmeye yetmişti.
"Fang nerede?" diye sordu Vane onu mutfaktaki insanlarla tanıştırmayı bitirirken.
"Yukarıda. Hadi gel, sonra seni onunla tanıştıracağım."
Vane onu büyük bir Viktorya salonuna açılan bir kapıdan geçirdi.
Gelin bunu görünce duraksadı. Peluş ve antikalarla dekore edilmiş ev büyüleyiciydi.
"Burası Peltier Evi," diye açıkladı Vane. "Were-Avcıları, keşfedilmekten güvende olduğumuz şeylerin bu tarafında yaşıyor."
"Bu güzel."
"Mercih," dedi Nicolette arkalarından. "Yüz yılı aşkın bir süredir burası bizim evimiz. Bunu devam ettirmek bizim hedefimiz" dedi.
"Kim ve ne olduğunuzu kimse öğrenmeden bunu nasıl yapabilirsiniz?"
Göz kırparak, "Bizim kendimize göre yöntemlerimiz var, chérie," dedi.
"Büyünün faydaları vardır." Vane'e küçük bir adak mumu uzattı.
Vane, cam kabın üzerine "Anya" adının kazınmış olduğunu gördü. Görünce yüreği sızladı.
Nicolette, "Giden sevdiklerimizi her zaman hatırlıyoruz," dedi. "Fang, Anya'yı onurlandıramayacağına göre, senin bunu yapmak isteyebileceğini düşündüm."
Nicolette onu ve Bride'ı dört şamdanın kurulu olduğu bir yan odaya götürürken, Vane boğazındaki hüzünlü yumruyu atlatamadı. Mumların ışığı koyu yeşil duvarlarda elmaslar gibi titreşiyordu.

"O kadar çok var ki," dedi Bride, isimlerin sayısına hayran kalarak.
Nicolette, "Uzun bir süre yaşıyoruz," dedi. "Ve biz savaştayız. Arkadyalılara karşı Katagarya, Daimonlara karşı Kara Avcılar. Apollitler herkese karşı. Sonunda sahip olduğumuz tek şey anılar."
Duvara dikilmiş iki mumu işaret etti. "Onlar oğullarım için. Bastien ve Gilbert." Yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldü. "Sanctuary'nin kurulması onların onuruna. İnsan, Apollite, Katagarya veya Arcadian olsun, çocuğu burada benim çatımın altında barındırıldığı sürece hiçbir annenin kederimi bilmeyeceğine yemin ettim.
"Çok üzgünüm, Nicolette."
Ayı burnunu çekti ve onun koluna vurdu. "Sözlerini takdir ediyorum, Gelin. Vane'in sürgün edilmesinden senin için vazgeçiyorum."
Vane afallamış görünüyordu.
Nicolette, "Bu benim düğün hediyem," dedi. "Onu koruyacak bir sürün yok ve Acheron'un dediği gibi nezaketin için yeterince yüksek bir bedel ödedin. Kara Avcılar için Sunshine'ı korudun, biz de seni ve eşini koruyoruz."
Vane, "Teşekkürler Nicolette," dedi. "Teşekkür ederim."
Nicolette başını eğdi, sonra izin istedi.
Vane mumu yaktı ve Colt'un annesi için olan mumun yanına koydu. Eli camda kaldı. Bride, yüz ifadesinden kız kardeşini hatırladığını söyleyebilirdi. Onun için korkunç bir şekilde yas tuttuğunu.
Mumun titreşmesini izlerken gözleri parlak ve parlaktı. Bir an sonra ona baktı.
Gel, dedi, Bride'ın elini tutarak. "Kardeşimle tanışma zamanı."
Gelin odadan çıkıp merdivenlerden yukarı onu takip etti.
İlk odanın yanından geçtiklerinde, Bride'ın gerçekten tanıdığı bir adam dışarı çıktı.
"Karson?"
Onun varlığına hissettiği kadar o da onun varlığına şaşırmış görünüyordu.
"Gelin? Ne yapıyorsun..." Havayı koklarken sesi kısıldı. Gözleri genişledi. "Bizden biri misin?"
"Biz?"
Vane, "Carson bir şahin," diye açıkladı.
"Mümkün değil!"
Carson başını salladı. "Ben burada Sanctuary'de ikamet eden veteriner ve doktorum." Vane'in bahsettiği bazı kafeslerle tamamlanmış son teknoloji bir muayene odasını ona göstermek için çıkacağı odanın kapısını açtı.
Bride, Carson'a bakarak, "Buna inanamıyorum," dedi. Onu yıllardır tanıyordu.
"Ben de yapamam," dedi. Vane'e baktı. "Sanırım tebrikler yerinde. Babasının geçimini sağlamak için ne yaptığını biliyorsun, değil mi?
"Evet. Kısır Kral."
Carson nefesini dişlerinin arasına aldı. "Cesaretin var, kurt. Fazlası ve çok daha fazlası."
"Evet biliyorum."

"Pekala, sanırım Fang'ın odasına gidiyordun. İkinizle aşağıda görüşürüz.”
Vane onu yatak odası olan yan odaya götürdü.
Gelin yatakta bir adam görmeyi yarı yarıya bekliyordu ve orada kahverengi bir ağaç kurdu bulunca biraz şaşırdı. Nicolette'in küçük kız kardeşi olabilecek başka bir son derece çekici sarışın kadın da vardı.
Vane onu Nicolette'in kızı Aimee ile tanıştırdı ve o da onları Fang'la yalnız bırakmak için hemen izin istedi.
Vane, mesafeyi kapatırken Bride'ın elini bıraktı ve yatağın Fang'ın baktığı diğer tarafında diz çöktü. "Selam küçük kardeşim," dedi sessizce. "Buraya tanışmanı istediğim birini getirdim. Gelin?"
Ona katıldı.
Kurt kıpırdamadı.
Bride, "Merhaba Fang," dedi. Vane'e baktı. "Ona dokunabilir miyim?"
"Eğer istersen."
Elini kafasına koydu ve kulaklarının arkasını ovuşturdu. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Vane bana senden çok bahsetti.
Yine de kıpırdamadı.
Gelin ikisi için de ağlamak istedi. Kardeşinin onları kabul etmemesinin Vane'i ne kadar incittiğini hissedebiliyordu.
"Sanırım seni aşağıya geri götüreceğim," dedi Vane üzgün bir şekilde.
"Sorun değil. Bir süre kalabiliriz. Umurumda değil.
"Emin misin?"
Başını salladı.
"Tamam, bize içecek bir şeyler getireyim, hemen dönerim."
"Bekle," dedi daha ona laf atmadan önce. "Yakınlarda banyo var mı?"
"Carson'ın ofisinde bir tane var."
"İyi."
Vane odadan dışarı fırladı. Gelin işine bakmak için ayrıldı.
Banyodan çıkarken, Carson'ın ofisinde Fang'ın odasına bakan iki taraflı bir ayna olduğunu fark etti.
Ama kalbini durduran bu değildi.
Fang'ın odasında duran Bryani idi.

Bölüm 13

Vane barın arkasında kendisine ve Bride'a kola alırken Colt onu kızdırıyordu.
"Şimdi seni ona geri gönderdiğime memnun değil misin?"
Kapa çeneni Colt.
"Hadi kurt. Bundan nefret ettiğini biliyorum. 'Teşekkürler Colt' deyin."
"Yapmayı tercih ederim..." Vane'in sesi, dans pistinde parlak bir şey parıldadığında azaldı. İlk başta partiye başka birinin katıldığını düşündü, ta ki ne olduğunu anlayana kadar.
"insan" insan formunda kalamazdı. İnsandan kurda ve geri yanıp sönmeye devam etti.
O da onu tanıdı.
Stefan'dı.
Vane içecekleri yere bıraktı ve barın üzerinden atladı. Odanın karşısındaki kurda koştu.
"Sakin ol," diyordu Carson, yaralı kurdu beton zemine yaslarken. "Temel formunuzda kalabilir misiniz?"
"Uyar... Vane."
Vane, Stefan'ı yakaladı ve güçlerini onu insan tutmak için kullandı. "Beni ne hakkında uyaracaksın?"
Stefan kanlar içindeydi. Birisi onu ölümden bir adım ötede dövmüştü. Kurtun hala hayatta olması şaşırtıcıydı. "Annen..."
"Konuşma," dedi Stefan'a. "Düşün."
Stefan başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı.
Stefan, Vane'in kafasında, "O ve Nöbetçiler Petra ve Aloysius'u öldürdü," dedi. "Ölmek istemedim. Onunla, yaşamama izin verirse seni ve Fang'ı öldürmesi için onu buraya getireceğime dair bir anlaşma yaptım.
Vane bunun üzerine dişlerini gıcırdattı ama araya girecek hiçbir şey yapmadı.
"Beni bırakması gerekiyordu. Bunun yerine Fang'ın sığınakta olduğunu öğrendiğinde bana sırt çevirdi. O geliyor, Vane. O zaten burada olabilir.
"Vay!" Kyle'ın sesi Peltier Evi'ne açılan kapıdan çınladı. "Herkes çabuk gelsin. Vane'in küçük insan eşi, üst katta bir kurt yavrusuyla büyük bir tokat yiyor. Ve kazanıyor!"

* * *

Gelin korkmuştu. Kalbi küt küt atıyordu ama yine de orada öylece durup Bryani'nin Fang'ı öldürmesine izin vermeyecekti.

Muhtemelen Vane'i aramalıydı ama bunun bitmesini istiyordu.
Ve bunu nasıl bitireceğini biliyordu.
Umut etti.
Gelin, Fang'ın odasının kapısını hızla açtı.
Bryani hırlayarak ona döndü. "Bunun dışında kal. Bu seni ilgilendirmez."

"Evet öyle. Eşimi incittin, beni incittin ve bunu yapmana izin vermeyeceğim."
"Seni incitmek istemiyorum, Gelin."
"O zaman git."
Bryani elini uzattı ve onu tekrar duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle Bride'ın sırtı zonkladı ama bu onun kararlılığını hiçbir şekilde gevşetmedi.
Bryani, Fang'a döndü ve ona uzandı.
Bride merdiven arkalıklı sandalyeyi kaptı ve diğer kadının sırtına indirdi.
Bryani dizlerinin üzerine çöktü ve ardından eliyle onu tekrar patlatmaya çalıştı.
Bride bunu yapamadan muayene odasında eline aldığı sakinleştiriciyle onu vurdu.
Bryani çığlık attı ve ona koştu. Şifonyere çarparak gittiler.
Bride sıktığı dişlerinin arasından, "Gerçekten dövüşmek için çok yaşlıyım," dedi. "Sen de öylesin!"
İlaç etkisini göstermeye başlayınca Bryani sendeledi. Gelini lambayla vurmak için güçlerini kullandı, ancak lamba ona ulaşamadan yere düştü.
"Bana ne yaptın?"
"Sana ilaç verdim."
Üç saniye sonra Bryani yere serildi.
Gelin onun yanına gitti ve onu sırtüstü çevirdi. Bryani'nin gözleri kocaman açıldı ve kadın ona baktı. Bir dakikalığına onu evcilleştirdiğinden memnun olan Bride, kayınvalidesini yakaladı ve yan odaya sürükledi ve orada onu bir kafese kilitledi.
Üstte "kilit" yazan kırmızı bir anahtar vardı. Gelin ters çevirdi ve bunun bir şekilde Bryani'nin güçlerini ona karşı kullanmasını engelleyeceğini umdu.
"İşte şimdi," dedi Bryani'yi dikkatle izlerken. "Bir dakika içinde Carson'ı getireceğim çünkü size doğru dozu verip vermediğimden emin değilim. İster inan ister inanma, seni öldürmek istemiyorum. Ama lütfen seni öldürmek istemediğimi söylediğime dikkat et. Bu yapmayacağım anlamına gelmez."
Bryani'nin eli hareket etti.
Öte yandan, Bride'ın ona yeterince vermemiş olması da muhtemeldi, bu yüzden onu kafese kilitlemişti.
"Bak Bryani, başına gelenler için gerçekten üzgünüm. Öyleyim ve Vane'in babasından neden nefret ettiğini anlıyorum. Her hakkın var. Ama bu ikinizin arasında. Bunun Vane, Fang veya Fury ile hiçbir ilgisi yok. Onlar senin çocukların."
"Ölmeleri gerekiyor," diye nefesi kesildi Bryani, Bride'ın gerçekten yeterince sakinleştirici kullanmadığını anlamasını sağladı. "Onlar hayvan."
"Aynaya baktın mı?" diye sordu. "Hayvanlar yavrularını sebepsiz yere yerler. Vane beni aldığın için seni öldürmeye çalışmadı. Seni ve köyünü yalnız bıraktı. Seni incitecek hiçbir şey yapmamış birini öldürmek için zamanda dans eden sensin. Tanrım, kendi etinden ve kanından Fury'yi yendin ve onu ölüme terk ettin. Bu nasıl insancıl?

Kendine yalan söylemeyi bırak. Sen de insan değilsin Bryani. Ya da belki öylesin. Tanrı bilir, insanlar birbirlerine karşı akla gelebilecek en iğrenç suçlardan bazılarını işlediler.
"Hayvanlar, Fury'nin dediği gibi, sadece korumak ve yemek için öldürürler. Sevdiklerine sadıktırlar.
Kalbim bir insan tarafından göğsümden söküldü ve yere çarptı. Ve ortaya çıkan ve beni tekrar mutlu hissettiren Vane'di. Kalbimi aldı ve dikkatlice ellerinin arasına aldı. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum, bu şekilde değil. Eşini gerçekten ne kadar sevdiğini anlayınca gelinin gözleri yaşardı.
“Sanırım bir insanla bir hayvan arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, hayvanla giderim. O yüzden uyar, Bryani. Eğer bir daha Vane'i veya kardeşlerini tehdit edersen sana ne kadar insan olduğumu gösteririm. Kamuflajımı kuşanacağım, peşine düşeceğim ve sen çığlık atarken derini derini çekeceğim. Beni anlıyor musun?"
Bride'ın arkasından büyük bir tezahürat çınlayarak onu ürküttü. Arkasını döndüğünde, tüm Peltier klanını ve diğer bazılarının kapının içinde ve çevresinde toplandığını gördü.
Ama dikkatini çeken Vane'di. Yüzündeki gururlu ifade tüm vücudunu ısıttı.
Peltier dörtlülerinden biri, "Kahretsin, Vane, harika bir eşin var," dedi.
Bryani, Bride'a saldırdı. Onu tutmaya çalışırken kolu kafesten uzandı. "Beni durduramazsın, insan."
"Hayır, ama yapabilirim."
Acheron, Bryani'nin önünde durmak için kalabalığın arasından geçerken gelin kenara çekildi.
Kafesin yanına çömeldi ve bakışlarını onunkilerle tuttu. "Seni eve götüreceğim Bryani ve zaman çerçeveni bir daha asla terk edemeyeceğinden emin olacağım. Artık kimseyle sırtıma binmek yok.”
Bryani ona somurtkan bir bakış attı.
"Hayır," dedi Ash sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi. Alastor yine yardım etmeyecek. Sözleşmeniz geçersizdir.”
"Bunu yapamazsın," diye homurdandı. "Hepsi eşleriyle tanışana kadar özgür değil."
Ash ona alaycı bir yarım gülümseme gönderdi. "Tanrıların etrafında daha sık dolaşmalısın, Bryani. Bana yasal boşluk yasaları konusunda iyi eğitim verdiler. Görüyorsunuz, tüm oğullarınız eşleriyle tanıştı. Sadece henüz bilmiyorlar.”
"Affedersin?" diye sordu.
Ash onu görmezden geldi. "Alastor senden kurtuldu ve cezamdan korktuğu için seninle herhangi bir yeni anlaşma yapmayacak."
"İntikamım ne olacak?" Bryani, kafesinin parmaklıklarını sallarken çığlık attı.
"Adaletim nerede?"
Ash ayağa kalktı ve yorgun bir şekilde içini çekti. "Ne olduğunu sana söyleyeyim. Bir pazarlık için buna ne dersiniz? Zamanına geri dön ve

Dare'in olduğu yerde kalmasını sağla, ben de sana hayatta en çok istediğin şeyi vereceğim."
Bryani, Atlantis'i düşünürken başını kaldırdı. "Yemin ediyor musun?"
"Evet ediyorum."
Kalbinden dudaklarına bir işaret yaptı. "Bu bir anlaşma. Şimdi beni bu kafesten çıkar da intikamımı alayım."
Ash başını salladı. "Oğullarını öldürmene izin vermeyeceğim, Bryani."
"Ama sen dedin-"
"Senin en büyük dileğinin onlarla hiçbir ilgisi yok. Seni şimdi eve gönderiyorum ve sana söz veriyorum, akşama kadar mutlu bir kadın olacaksın.
Bryani kafesin dışında kayboldu.
"Ona ne yapacaksın?" diye sordu.
Ash, onlarla yüzleşmek için arkasını dönerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Babanın her zaman herkesin önünde uğruna her şeyi verebileceğini söylediği tek şey nedir?"
Vane'in çenesi gevşedi. "Eşini geri almak için. Ama bu sadece sürü ona acısın diye söylediği bir yalandı."
"Pekala," diye homurdandı Ash. "Ne dilediğine dikkat etmelisin. Sadece alabilirsin.
Vane alçak bir ıslık çaldı. "Bana seni asla kızdırmamamı hatırlat."
"Gerçekten ikisini bir araya getirmeyeceksin, değil mi?" Gelin sordu.
Ash omuz silkti. "Birlikte olmaları kaderlerinde vardı ve artık birbirleriyle ilgilenmelerinin zamanı geldi. Yine de aralarında ne olursa olsun onların işi."
"Bu iyilik için sana ne borçluyum?" diye sordu.
"Ücretsiz. Talon'a yardım ettiğinizde, hiç kimsenin ödememesi gereken bir bedel ödediniz. Bunu benim ve Simi'den bir düğün hediyesi olarak kabul et. Ne annen ne de baban bir daha seni ve çocuklarını tehdit etmeyecek."
"Geleceği mi tahmin ediyorsun, Acheron?" diye sordu.
"Tam olarak değil. Onlara ne olacağını söylemiyorum. Sadece olmayacak olan."
Sağ ol Ash, dedi Vane.
"Verici bir ruh halinde olduğuna göre," dedi Fury kapı aralığından, "bana eşimin kim olduğunu söylemek ister misin?"
Ash ona çapkın bir şekilde gülümsedi. "Onu bulmak sana kalmış."
"Evet ama-"
"Kes şunu kurt," dedi Colt, sırtına vurarak. "Büyük Acheron buna cevap vermeyecek."
"Ah dostum, bu beni çıldırtacak. Hayatım boyunca binlerce kadınla tanıştığımı biliyorsun, değil mi?
"Evet," dedi Ash, "ama hepsiyle yatmadın."
Fury acı çekiyor gibiydi.

Vane öne çıktı ve Bride'ı kollarının arasına aldı. "Teşekkür ederim," dedi ona sıkıca sarılarak. "Kyle bana annemin burada seninle olduğunu söylediğinde..."
Kollarını onun boynuna doladı ve ona duyduğu aşkın onu sarmalamasına izin verdi. "Seni incitmesine izin vermeyecektim."
Ash, özel olarak öpüşebilmeleri için herkesi odadan kovdu.
Birkaç dakika sonra, Vane onları Carson'ın ofisinden Sanctuary'e geri gönderdi. Stefan bir sandalyede oturuyordu, biraz sersemlemiş görünüyordu ve hâlâ kanıyordu.
Zavallı kurt. Ama yaşayacaktı.
Birisi "Sweet Home Alabama" çalmaya başladı.
Çok geç kaldın, diye bağırdı Colt. "Ash'in burada olduğunu zaten biliyoruz."
"Ee," dedi Ash, Vane ve Bride'a doğru yürüyerek. "Sürünüzü devralması için kimi destekleyeceksiniz?"
“Beni ilgilendirmez. Sürgün edildim.”
"Evet, ama Markus yaklaşık bir saat sonra gideceğine göre, onlara önderlik edecek birine ihtiyaçları olacak."
Vane, çantayı yıllardır isteyen Stefan'a baktı. Ne yazık ki kurt bir aptaldı, dolayısıyla Vane'in annesiyle anlaşma girişiminde bulundu.
Bakışları Fury ve Cujo'ya gitti.
Öfke mi? Vane seslendi. "Bir kurt sürüsüne liderlik etme konusunda ne düşünüyorsun?"
Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Ben isterdim."
"Saçmalık," diye hırladı Stefan ayağa kalkmaya çalışırken. Hala çok zayıftı. "Sürüyü tutacak kadar güçlü değil."
Vane önce ağabeyine, sonra Stefan'a baktı. "Evet o öyle. Çünkü kardeşimin sürüyü buraya, New Orleans'a taşıyacağını biliyorum.
Stefan, "Buna asla katlanmayacağım," diye hırladı.
Fury, "Hiç dayanamıyorsun, sik kafalı," diye karşılık verdi.
Vane, Fury'nin patlamasını görmezden geldi. "Evet yapacaksın. Eğer yapmazsan, sen ve ben mesafe kat edeceğiz.” Vane büyüsünü geri çekti ve yüzündeki işaretlerin görünmesine izin verdi.
Stefan daha da solgunlaştı.
"Sorusu olan?"
Stefan, Fury'ye döndü ve başını salladı. "Geri hareketi başlatmamı ister misin?"
Fury'nin sırıtışı şeytani bir hal aldı. "Evet derdim ama başlayabildiğin tek şey kanamak gibi görünüyor. Ben paketle ilgileneceğim. Carson, Stefan yere yığılmadan önce yukarıda ona yardım etmek ister misin?
Carson başını salladı, sonra Stefan'la birlikte odadan çıktılar.
Hiddet öne çıktı. "Teşekkürler Van."
"Sorun değil. Bunu hak ettin ve kesinlikle diğerlerinden daha çok hak ediyorsun.”
Bride, Vane ile o an olduğundan daha fazla gurur duyamazdı.
"Yiyecek!"

Gelin, tanıdığı bir sesten gelen mutlu haykırışa döndü.
Ash'in arkadaşı Simi ışıldayan bir gülümsemeyle kapıdan girdi. Uzun siyah saçları yüzünün iki yanında örülmüş ve kafasında bir çift parlak kırmızı boynuz vardı. Kısa siyah bir PVC etek ve mor ve siyah çizgili uyluk yüksek tozluk giyip bir çift aşınmış savaş botuna dönüştü. File bir gömlek ve dar kırmızı bir korsaj giymişti.
Gelin, ayı klanının birkaç üyesinin yüzlerinde gergin ifadeler olduğunu fark etti.
"Tamam, Vane," diye sordu sessizce. “Simi nedir? Hayvan mı, bitki mi, mineral mi?”
"Diğer" dedi gülerek. “O bir iblis. Gerçekten."
"Birisi yavruları saysın," diye bağırdı Dev.
"Oh, pooh," dedi Simi ona. "Sen iyi şeyler varken ben tüylü yiyecek yemeyeceğim." Taşıdığı büyük siyah çantasını açtı ve ekstra büyük bir şişe barbekü sosu çıkardı.
Simi, Bride'ı görene kadar kalabalığı yararak ilerledi. Mutluluk içinde çığlık attı.
"Artık burada da mı oynuyorsun, Bridie? Yanında o harika parıltılardan var mı?
"Hayır Simi. Dükkanımdalar.”
Kız somurttu ve ardından Ash'e döndü. “Akri mi? Bridie'nin dükkanını tekrar ziyaret edebilir miyiz?
"Tabii Simi. Ama bugün değil. Gelin burada, orada değil.”
"Ah. Tamam aşkım. Simi istediği her şeyi satın alabilir mi?
"Elbette."
Simi genişçe sırıttı, sonra küçük bir çocuk gibi zıpladı. "Tamam, herkes dans etsin! Sen de, akri.”
Aniden Macarena çalmaya başladı. Mutlulukla gülen Simi dışında bardaki herkes inledi. Ash'in elini tuttu ve onu dans pistine çekti.
"Herkes şimdi!" Simi dedi.
Barın geri kalan sakinleri yavaş yavaş dans pistine doğru ilerlediler.
Gelin, Vane onu yere götürmek için elini tuttuğunda şaşkına döndü.
“Van…”
"Simi dans et dediğinde herkes dans eder."
"Cehennem gibi," diye hırladı daha huysuz esmer adamlardan biri yanlarındaki masanın başındaki sandalyesinden. "Kimse için dans etmem."
Konuşur konuşmaz ayağa fırladı ve sanki yanıyormuş gibi kasıklarına vurmaya başladı.
Lanet olsun Ash, diye homurdandı.
Ash sırıttı. "Bayan dans et diyor, Justin. Panter kıçını buraya getir.
Ash dahil herkes Macarena yapmaya başlayınca gelin güldü. Bu, hayatının en tuhaf anı olmalıydı.
Yemek bittiğinde Simi barbekü sosuyla masalardan birine koştu ve bütün bir hindiyi kendine kaptı.
Justin, "O iblisi şımartma şeklinle kötüsün, Ash," diye hırladı.

Ash kibarca omuz silkti ve Simi'nin hindisini yerken oturduğu yere doğru yürüdü.
Gelin ve Vane, herkes yemek için sıraya girerken Fury'nin yanına oturdu.
Bride, "Hala doluyum," dedi.
"Ben de," diye onayladı Vane. Böylece ayılar yemek yerken oturup sohbet ettiler.
Gelin'in kulakları neşeli gevezelik ve müzikten uğuldayana kadar odada sohbetler çınladı.
Birdenbire herkes sessizleşti.
Gelin, mutfağa açılan kapıya bakarken Vane'in çenesinin gevşediğini gördü. Başını çevirdiğinde yakışıklı bir adamın onlara yaklaştığını gördü. Vane'den biraz daha uzundu ve siyah, dağınık saçları vardı. Kollarını koruyucu bir şekilde etrafına sarmıştı ve uzun kollu siyah bir gömlek ve kot pantolon giymişti.
Kalabalığın içinde kimseyle konuşmadan yavaşça yürürken bakışları ona ve Vane'e odaklanmıştı.
Yanlarında durdu. Elini Bride'a uzatırken gözleri hüzünlü ve düşünceliydi. Eli titreyen Bride ona uzandı.
"O çok güzel Vane," dedi Fang, sesi boğuktu. "Onu bulduğuna sevindim."
Vane ayağa kalktı ama Fang geri çekildi.
"Fang?" diye sordu.
Fang onlardan çekildi.
Bride, onun Aimee'nin beklediği mutfağa doğru gidişini izlerken nefes alamıyordu. Dişi ayı kollarını ona doladı ve Bride'ı hayrete düşüren Fang, Peltier Evi'ne dönerken Aimee'nin onu tutmasına izin verdi.
"İyi misin?" Gelin, Vane yerine otururken sordu.
Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme oynadı. "Evet. Uzun zamandır ilk kez, sanırım öyleyim."
İyi, dedi Fury. "Çünkü eğer Aimee Peltier'e bulaşıyorsa, ayıların onun derisini yüzmesini engellemek için Fang'in ikimize de ihtiyacı olacak."
Çeşitli hayvanlardan oluşan bando sahne alarak enstrümanlarını aldı.
Onlar onları ayarlarken, küçük bir maymun koşarak Gelin'in yanına geldi ve onun omzuna atladı.
"Merhaba," dedi ona. "Were-Maymunlar olduğunu bilmiyordum."
"Yok," dedi uzun boylu, zayıf bir sarışın, kolunu maymuna uzatırken. Gelin, onunla daha önce tanıştırıldığını hatırladı. Adı Wren'di. "Barda olmayan tek kişi Marvin." Maymun kolunu yukarı koştu ve omzuna tünedi.
"Ah özür dilerim."
Wren ona gülümsedi. "Sorun değil. Buradaki insanlara da alışmam uzun zaman aldı."
O uzaklaşırken izledi.
Grup, kurt şarkılarının bir yorumuna girdi. Gelin şarkı söylerken yüzünün ısındığını hissetti
"Kırmızı Başlıklı Kız", "Londra Kurt Adamları", "Yükselen Kötü Ay" ve hatta "Gece Yarısı Özel."

Colt mikrofona, "Gel buraya, Vane," dedi. "Ve akşam yemeğin için şarkı söyle."
Vane ondan ayrılıp sahnede onlara katılmadan önce biraz mahçup görünüyordu.
Fury'ye "Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum" dedi.
"Ben de yapmadım."
Vane'in klasik bir rock melodisi söylemesini bekliyordu, bu yüzden Vane "The Story of Us"ı söylemeye başladığında Bride gözyaşlarının dolduğunu hissetti. Vane akşam yemeğinde şarkı söylemiyordu.
Onun için şarkı söylüyordu.
Dev yanına geldi ve onu sahneye doğru çekti.
Gelin, Vane'i dinlerken nefes alamadı. Çok güzel bir sesi vardı ve şarkısını bitirdiğinde onu sahneye çıkardı. Orada, tüm Kurt Avcılarının önünde, onun önünde diz çöktü.
"Were-Hunter geleneğine göre çiftleştiğimizi biliyorum ama senin için doğru olduğundan emin olmak ve bunu yapmak istedim bebeğim." Mikrofonu sahneye koydu ve cebinden bir yüzük çıkardı.
Gelin, yuvarlak pırlanta tek taşı parmağına koyarken yanaklarından yaşların süzüldüğünü hissetti.
"Seni seviyorum Bride McTierney ve hayatımın geri kalanını sana ne kadar ihtiyacım olduğunu göstererek geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin?"
Hıçkıra hıçkıra ağlamadan duramadı. Heck, gözyaşlarından onu zar zor görebiliyordu. Tek yapabildiği histerik bir kaçık gibi başını sallamaktı.
Vane'in gülümsediğini sandı ama emin olamıyordu.
"Sorun değil," dedi Vane mikrofona. “Onunla tanıştığım gün de böyle ağlamıştı. Bunun insanlar için iyi bir şey olduğunu düşünüyorum.”
"Ahhh, hayatımın geri kalanında her gün sana bakmak zorunda kalsaydım ben de ağlardım Vane," dedi Colt.
Onu görmezden gelen Vane, onun önünde ayağa kalktı ve elleriyle gözyaşlarını sildi. "Bunda daha iyiye gidiyorum, Bride. Bu sefer gözünü çıkarmadım.”
"Hayır," dedi, "sen yapmadın."
Onu nazikçe öptü, sonra onu sahneden çıkardı.
Ash onları orada ağlayan Simi ile buluşturdu. Vane'e histerik bir şekilde, "Bu çok kabaydı," diye hıçkırdı. Sonra Ash'e döndü. "Akri, Simi birinin ona böyle bir teklifte bulunmasını istiyor. Git bana o model Travis Fimmel'i getir ve ona da bunu yaptır. Lütfen!"
"Sana söyledim Sim, insanları öylece hayatlarından alamazsın."
"Ama Vane Gelin'i aldı."
“Hayır Sim. Gelin, Vane'i seçti.”
"O zaman gidip Travis'in beni seçmesini sağla."
“Bunu yapamam. Bu doğru olmaz.”
Ayılardan birinin mutfaktan pasta getirdiğini görmeden önce iblis ona ahududu üfledi. Gözyaşları anında kurudu.

"Ooo," diye nefes verdi Simi, pastaya iştahla bakarak. "Çikolata. Benim favorim. Şimdi gitmeliyim.
Hoşçakal."
Simi koşarken Ash güldü ve pastayı tutan zavallı ayıya kelimenin tam anlamıyla saldırdı.
Onu elinden aldı ve onunla yalnız kalmak için bir köşeye yöneldi.
Ash başını sallayarak onlara döndü. "Baban artık senin saçından çıktı ve ikinizi de tekrar tebrik etmek istedim."
Sağ ol Ash, dedi Vane elini ona uzatarak.
Ash onu sallarken başını salladı. "Bu arada, endişelenmene gerek yok."
"Ne hakkında?" Gelin sordu.
“Bebeklerin olacak, köpek yavruların olmayacak. Ve çöp yok.
Bride tahmin ettiğinden daha fazla rahatlamıştı. "Teşekkür ederim."
"İstediğin zaman."
Ash onlardan ayrıldı ve masadan bir turta aldı ve simi ona yüzü çikolata kaplı bir şekilde bakan Simi'ye götürdü. Turtayı tam anlamıyla on saniyeden daha kısa bir sürede içine çekti.
Vane kolunu Bride'ın omuzlarına attı. Fury ve Cujo'nun bir parça bifteği paylaştığı masasına geri dönerlerken, Bride yeni kurduğu hayvanat bahçesine ve ailesine bakarken gülmeye başladı.
"Sorun nedir?" diye sordu.
"Hiç bir şey. Hayatımın tamamen köpeklere gittiğini düşünüyordum ve başka türlü olmazdı.

sonsöz

Vane kendini geçmişe kaydırdı. Ailesini bulmak için fazla çaba gerekmedi. Ne de olsa Acheron kokularını ondan saklama zahmetine girmemişti ve burada sadece yaklaşık bir saattir birlikteydiler.
Kara Avcı lideri, beşinci yüzyılda iki Kurt Avcısını izole bir adada tutsak etmişti. İkisinin de ne adayı ne de dönemi terk etme gücü vardı.
Gerçekten de ölümden beter bir kaderdi.
Ya da en azından olmak üzereydi.
Vane, ebeveynlerinin kılıçlarını çekerek birbirleriyle savaştığı "arenaya" parladı. İkisi de dövüşten kanlar içindeydi ve eğlenmesi gerekse de eğlenmiyordu.
O nasıl olabilir? Bu iki kişi, tüm hatalarına rağmen onun ebeveynleriydi ve onlar olmasaydı o asla doğmayacaktı.
Yine de bazı şeyler affedilemezdi.
Vane'i görünce babası tereddüt etti. Bu, annesine, Markus'u kılıcıyla delip geçmesi için ihtiyaç duyduğu açıklığı sağladı.
Öldürücü bir darbe olmalıydı.
değildi.
Annesi kılıcı çekti, küfretti ve Markus'u tekrar bıçakladı. Markus, onun saldırılarına karşı bağışıklığını korurken orada sadece inanamayarak gözlerini kırpıştırarak durdu.
Vazgeç, anne, dedi Vane onlara yaklaşırken.
Gözleri yüzüne odaklanana kadar başka bir lanetle ona döndü.
Vane bir kez olsun yüzündeki izleri ikisinden de saklama zahmetine girmedi. İfadesi korkuyla dolduğunda ve en büyük oğlu hakkındaki gerçeği anladığında, ona boş gözlerle baktı.
"Birbirinizi mahvetmeniz Acheron'un muhtemelen umursamayacağını biliyorum," dedi yavaşça. "Ama hak ettiğiniz halde birinizi ölüme mahkûm ettiğini bilerek yaşayamadım."
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.
"Biraz değiştiriyorum. Siz ikiniz defalarca savaşıp birbirinizi öldürebilirsiniz ama hiçbiriniz diğerinin elinden ölemeyeceksiniz."
İyi o zaman, diye homurdandı Markus. "Kendimi öldüreceğim."
"Ben de buna izin vermem."
Bryani ona lanet okudu. "Bizi durduramazsınız."
Van güldü. "Evet, anne. Yapabilirim. Sana güçlerimden bahsetmeye çalıştığında Fury'yi dinlemeliydin. Bu dünyada, güçleri benimkini geçersiz kılabilecek yalnızca bir avuç insan var. Ve hiçbiriniz onlardan değilsiniz."
Bryani'nin gözleri kısıldı. "Bunu neden yapıyorsun?"
"Çünkü ikinizin birbirinizle uzlaşmanız gerekiyor. Markus'un sana yaptığı yanlıştı ama bana her zaman iki yanlıştan bir doğru çıkmadığı söylendi. İşte buradayım

bir kez olsun doğru olanı yapmaya çalışmak. Siz ikiniz birbirinizle anlaşmalı ve bu nefreti çözmelisiniz.” Derin bir nefes aldı. "Nasıl ilerlediğini görmek için birkaç on yıl sonra döneceğim."
"Bizi burada bırakamazsınız. Böyle değil!" Bryani çığlık attı.
Neden olmasın anne? Babam beni ve Fang'ı dövdü ve kelimenin tam anlamıyla bizi ölüme terk etti. Fury'yi yendin ve onu ölüme terk ettin. Şimdi ikiniz de sizi gerçekten sinirlendireni yumruklayabilirsiniz ve ikinizden ayrı olarak hayatlarımızı huzur içinde yaşayabiliriz. İyi savaşlar.”
Vane hızla onlardan uzaklaştı, Bride'ın Valerius'un evinde eşyalarını toplamakla meşgul olduğu yere geri döndü.
"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun değil mi?"
Zıpladı ve nefesi kesildi. "Sanırım sana bir zil takmam gerekiyor!"
O güldü.
Tüm eşyaları birdenbire valizlerinde düzgünce katlanmış olarak belirince gelin tekrar sıçradı. “Van…”
"Ne?"
"Boş ver," dedi gülümseyerek. O da onu değiştirmek istemiyordu.
Arkasından geldi ve onu kendine çekti.
Gelin, onun orada olduğu hissinin tadını çıkarmak için bir dakika ayırdı. Kollarının beline doladığı gücün tadını çıkarmak için. "Peki, ailenle ilgilenildiğine ve sürünün kontrolü Fury'nin eline geçtiğine göre, hayatının geri kalanında ne yapacaksın?"
"Açıkçası?"
"Evet."
"Hayatımın geri kalanını seni izleyerek geçirmekten başka bir şey yapmak istemiyorum."
"Evet ama-"
Ama yok, Gelin. Son dört yüz yılı her şey için dişimle tırnağımla savaşarak geçirdim. Kim ve ne olduğumu saklıyorum. Şimdi gerek yok. Burada, New Orleans'ta güvendesin ve bu şekilde kalmanı sağlamak niyetindeyim."
Kollarının arasında döndü ve kollarını onun boynuna doladı. Peki ya benim dükkanım?
"Hepsi senin."
"İzlememe yardım eder misin?"
"HAYIR. Seni izlemekle çok meşgul olacağım.”
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
GECE OYUN
Telif Hakkı © 2004, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Seize the Night telif hakkı © 2004, Sherrilyn Kenyon'dan alıntı.
Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-99242-4
EAN: 80312-99242-2
St. Martin's Paperbacks baskısı / Ağustos 2004
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429906142
İlk e-Kitap baskısı: Nisan 2010
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
GECEYİ YAŞA
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
özveri
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm

sonsöz

telif hakkı

Dark-Hunter.com bbs'yi ziyaret etmek için zaman ayıran sizler için .
Desteğiniz benim için hiçbirinizin bilemeyeceği kadar çok şey ifade ediyor.
Benim adıma yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için Kim ve Nancy'ye teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse bunu asla yeterince söyleyemem.
Tüm çılgın hayallerime katlanan kocama ve oğullarıma ve en önemlisi gençken beni şımartan anneme. Seni özledim anne ve hep özleyeceğim.
Hepinize sevgiler ve selamlar.

önsöz

Valerius, evinde kutsal bir yer tutan mermer heykelin ayaklarının dibine tek bir kırmızı gül bırakırken, "Doğum günün kutlu olsun Agrippina," dedi.
Kadının yaşarken kalbinde tuttuğu kutsal yerle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Hâlâ işgal ettiği bir yer - iki bin yıl sonra bile.
Gözlerini kapatırken, onun kaybının acısıyla sakat hissetti. Ölümlü bir adam olarak duyduğu son seslerin, yardımını isterken onun yürek burkan hıçkırıkları olmasının verdiği suçluluk duygusuyla felç olmuştu.
Nefes alamayınca uzandı ve onun mermer eline dokundu. Taş sertti.
Soğuk. Boyun eğmez. Agrippina'nın hiç olmadığı şeyler. Acımasız formalite ve sertlikle ölçülen bir hayatta, onun tek sığınağı o olmuştu.
Ve ona gösterdiği sessiz iyilik için onu hâlâ seviyordu.
Onun narin elini iki eliyle kavradı, sonra yanağını soğuk taş avuç içine dayadı.
Eğer bir dilek hakkı olsaydı, o da onun sesini tam olarak hatırlamak olurdu. Parmaklarının sıcaklığını dudaklarında hissetmek.
Ama zaman, ona yaşattığı ıstırap dışında her şeyi ondan çalmıştı. Onu o bir gecenin acısından kurtarabilseydi, on bin kez daha ölürdü.
Ne yazık ki zamanı geri almanın bir yolu yoktu. Kaderleri eylemlerini geri almaya ve ona bilmesi gereken mutluluğu vermeye zorlamanın hiçbir yolu yoktu.
Agrippina'nın ölümünün içinde bıraktığı sızılı boşluğu doldurabilecek hiçbir şey olmadığı gibi.
Valerius dişlerini gıcırdatarak geri çekildi ve yanında yanan sonsuz alevin fışkırdığını fark etti.
"Endişelenme," dedi imajına. "Seni karanlıkta bırakmayacağım. Söz veriyorum."
Bu ona hayattayken verdiği bir sözdü ve ölürken bile bu sözünden asla dönmemişti. İki bin yıldan fazla bir süredir, onu korkutan karanlıkta yaşamaya zorlanırken bile onu ışık altında tutmuştu.
Valerius, alevi için yağı tutan Roma tarzı büyük büfe masasına ulaşmak için güneşlenme odasını geçti. Büfenin ortasındaki yağı çıkarıp onun heykeline götürdü; sonra son kalanını da lambaya dökmek için taş kaideye çıktı.
Bu pozisyonda, kafası onunkiyle aynıydı. Yüzyıllar önce görevlendirdiği heykeltıraş, onun değerli yüzünün her ince kıvrımını ve gamzesini yakalamıştı. Saçlarının bal rengini yalnızca Valerius'un anısı veriyordu. Gözlerinin canlı yeşili.
Agrippina güzelliğinde kusursuzdu.
İçini çeken Valerius aşağı inmeden önce onun yanağına dokundu. Geçmişe takılıp kalmanın bir anlamı yoktu. Ne yapıldıysa yapıldı.
Artık masumları korumaya yemin etmişti. İnsanlığı gözetlemek ve başka hiç kimsenin ruhunda Valerius'un kaybettiği kadar değerli bir ışığı kaybetmek zorunda kalmamasını sağlamak.

Ateşin yarın geceye kadar süreceğinden emin olan Valerius, başını saygıyla onun heykeline doğru eğdi. "Amo," dedi ona Latince "seni seviyorum" diye fısıldayarak.
O yaşarken ona yüksek sesle söyleme cesaretini göstermiş olmasını tanrılara dilediği bir şeydi.

Bölüm 1

“Beni sonsuza dek en derin, en kaygan çukura atsalar umurumda değil. Ben buraya aitim ve kimse gitmeme neden olmayacak. Hiç kimse!"

Tabitha Devereaux derin bir nefes aldı ve kız kardeşi Selena'nın ünlü Jackson Meydanı'nı çevreleyen dövme demir kapıya tutturmak için kullandığı kelepçelerin kilidini açmaya çalışırken tartışmamak için kendini zor tuttu. Selena anahtarı sutyeninin içine saklamıştı ve Tabitha'nın onu orada aramaya hiç niyeti yoktu.

Hiç şüphe yok ki bu, ikisini de New Orleans'ta bile tutuklatacaktı.

Şans eseri, Ekim ayının ortasında, alacakaranlıkta sokakta büyük bir kalabalık yoktu, ama oradaki insanlar yanlarından geçerken onlara baktı. Tabitha'nın umursadığı gibi değildi.

İnsanların ona bakıp onun garip olduğunu düşünmesine fazlasıyla alışmıştı. Hatta deli.

İkisiyle de gurur duyuyordu. Ayrıca bir kriz anında arkadaşlarına ve ailesine açık olmaktan gurur duyuyordu. Ve şu anda ablası, Selena'nın kocası Bill'in onu neredeyse öldüren bir araba kazasına karıştığı andan hemen sonra duygusal bir kargaşa içindeydi.

Tabitha kilidi karıştırdı. Ablasının tutuklanması en son isteyeceği şeydi. Tekrar.

Selena onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Tabitha kıpırdamayı reddetti, bu yüzden Selena onu ısırdı.

Tabitha acıyı dindirmek için elini sıkarken ciyaklayarak geri sıçradı.

Bu konuda hiç pişmanlık duymayan Selena, bir yırtık kot pantolon ve Bill'e ait olduğu belli olan büyük bir lacivert süveterle Meydan'a çıkan kaldırım taşlı merdivenlere yayıldı. Uzun, kıvırcık kahverengi saçları örülmüş ve garip bir şekilde sakindi. kimse tanımaz

Turistler tarafından bilinen adıyla Madam Selene, elindeki "Medyumların da hakları vardır" yazan büyük tabela dışında.

Medyumların Meydan'da turistlere kart okuyamayacağına dair o aptalca, ahmakça yasayı geçirdiklerinden beri, Selena bununla savaşıyordu. Daha önce, polis onu protesto için federal binadan zorla çıkarmıştı - bu yüzden Selena, bir zamanlar başkalarının geleceğini okumak için kart masasını kurduğu yerin çok da uzak olmayan kapısına kendini zincirlemek için buraya gelmişti.

Kendi kaderini Tabitha kadar net görememesi çok kötü. Selena bu mübarek parmaklıktan kurtulmasaydı geceyi hapiste geçirecekti.

Gergin ve kızgın Selena işaretini sallamaya devam etti. Onunla hiçbir mantık yoktu.

Ama Tabitha buna da alışmıştı. Cajun-Romen ailelerinde yüksek duygular, inatçılık ve delilik derinlere iniyordu.

Hadi, Selena, dedi onu bir kez daha yatıştırmaya çalışarak. "Zaten karanlık. Burada Daimon yemi olmak istemezsin, değil mi?”

"Umurumda değil!" Selena burnunu çekti ve somurttu. "Yaşama isteğim olmadığı için Daimonlar zaten ruhumu yemeyecekler. Sadece evimi geri istiyorum. Burası benim yerim ve gitmiyorum.” Son sözlerin her birini işaretini taşlara vurarak noktaladı.
"İyi." Tiksinti içinde içini çeken Tabitha yanına oturdu ama Selena'nın onu tekrar ısırabileceği kadar yakınına oturmadı. Ablasını burada tek başına bırakacak değildi. Özellikle de Selena çok üzgünken.
Daimonlar onu almazsa, bir soyguncu alırdı.
Ve böylece ikisi bir kütüğün üzerindeki iki hareketsiz tümsek gibi oturuyorlardı: Tabitha tamamen siyahlar giymiş, koyu kumral saçlarını gümüş bir tokanın içine toplamıştı ve Selena yaya alışveriş merkezinde yanlarına gelen herkese işaretini sallayarak onları teşvik ediyordu. yasayı değiştirmek için yaptığı dilekçeyi imzalamak için.
Selam Tabby. Naber?"
Retorik bir soruydu. Tabitha, daha fazla broşür bırakmak için turizm merkezine doğru ilerlerken, Mahalle çevresinde vampir turları düzenleyen doktorlardan biri olan Bradley Gambieri'ye el salladı. Yanından geçerken duraksadı bile. Ama dilekçesini imzalamadığı için ona hayali bir isim diyen Selena'ya kaşlarını çattı.
İyi ki onları tanıyordu yoksa gerçekten gücenebilirdi.
Tabitha ve kız kardeşi, Mahalleye sık sık gelen yerlilerin çoğunu tanıyordu. Burada büyümüşlerdi ve küçüklükten beri Meydan çevresindeki bölgeye musallat olmuşlardı.
Tabii yıllar geçtikçe işler değişti. Birkaç dükkan gelip gitmişti.
Quarter bugünlerde, 1980'lerin sonu ve 90'ların başında olduğundan çok daha güvenliydi. Ancak bazı şeyler aynıydı. Fırın, Kafe
Pontalba, Café Du Monde ve Corner Café aynı yerdeydi. Turistler, katedrale ve oradan geçen renkli yerlilere göz atmak için Meydanda toplanmaya devam ediyor...
ve vampirler ve soyguncular kolay kurbanlar arayarak hâlâ sokaklarda geziniyorlardı.
Ensesindeki tüyler yükseldi.
Tabitha etrafındaki incelen Ekim kalabalığını tararken elini içgüdüsel olarak çizmesindeki üç inçlik ince bir stilettoyu gizleyen gizli kılıfa götürdü.
Son on üç yıldır, Tabitha kendine özgü bir vampir avcısıydı. Ayrıca New Orleans'ta, hava karardıktan sonra bu kasabada neler olup bittiğini gerçekten bilen birkaç insandan biriydi. Lanetlenmişlerle yaptığı savaşlardan içten ve dıştan yaralanmıştı. Ve onun gözetiminde hiçbirinin bir başkasını incitmeyeceğinden emin olmak için hayatı boyunca yemin etmişti. Bu ciddiye aldığı bir yemindi; herkesi ya da yapması gereken her şeyi öldürürdü.
Ama bakışları, Presbytere binasının köşesinden gelen siyah sırt çantalı, uzun boylu, egzotik derecede erotik adamı bulunca rahatladı.
Kasabaya son gelişinin üzerinden birkaç ay geçmişti. Aslında onu olması gerekenden çok daha fazla özlemişti.

İradesi ve sağduyusu dışında, Acheron Parthenopaeus'un korunan kalbine girmesine izin verecekti. Ama Ash, hayran olmamak için zor bir adamdı. Uzun, şehvetli yürüyüşünü görmezden gelmek imkansızdı ve perişan haldeki Selena dışında Meydandaki her kadın, onun varlığıyla donakalmıştı. Hepsi, sanki görünmeyen bir güç tarafından zorlanmış gibi, onun yanından geçip gitmesini izlemek için durdular. Çok az erkeğin olduğu şekilde seksiydi. Tehlikeli ve vahşi bir auraya sahipti; ve yavaş, bitkin hareketlerinden, yatakta inanılmaz olacağı belliydi. Bu, onu gördüğünüzde içsel olarak bildiğiniz bir şeydi ve sıcak, baştan çıkarıcı çikolata gibi tüm vücudunuzda dalgalanıyordu.
1,80 boyunda olan Ash, kalabalığın içinde her zaman dikkat çekerdi. Onun gibi o da tamamen siyah giyinmişti.
Godsmack tişörtü açıktı ve biraz büyüktü ama yine de Ash'in ciddi şekilde yırtılmış olduğu gerçeğini değiştirmedi. Ve ısmarlama deri pantolonu poposunu o kadar iyi kapatmıştı ki, el yordamıyla yalvarıyordu.
Yapacağından değil. Etrafındaki tanımlanamaz bir hava, insanları nefes almaya devam etmek istiyorlarsa ellerini kendilerine çekmeleri konusunda uyarıyordu.
Botlarını fark edince gülümsedi. Ash'in Alman Goth kıyafetlerine karşı bir zaafı vardı. Bu gece üzerinde dokuz vampir yarasa tokası olan siyah bir motorcu botu vardı.
Uzun siyah saçlarını açık bırakmış ve omuzlarına dökülmüştü. Ürkütücü derecede güzel ama yine de tamamen erkeksi bir yüz için mükemmel bir örtüydü. Kusursuz. Ash'te vücudundaki her hormonun daha fazlasını istemesine ve nefes almasına neden olan bir şey vardı.
Yine de tüm cinsel çekiciliğine rağmen, onu bir arkadaştan öte bir şey olarak düşünmesini engelleyen o kadar karanlık ve ölümcül bir aurası vardı ki.
Ve üç yıl önce ikiz kardeşi Amanda'nın düğününde onunla tanıştığından beri bir arkadaştı. O zamandan beri, New Orleans'ı ziyaret ettiğinde yolları defalarca kesişti ve şehrin yırtıcılarına karşı gözetleme yapmasına yardım etti.
Artık, özellikle ikizinin evinde kaldığı ve aslında Amanda'nın kızının vaftiz babası olduğu için, ailesinin düzenli bir parçasıydı.
Yanında durdu ve başını kaldırdı. Koyu renk güneş gözlüklerini takan Tabitha, onun kendisine mi yoksa Selena'ya mı baktığını anlayamıyordu. Ama ikisinden de rahatsız olduğu belliydi.
Hey, muhteşem bebeğim, dedi Tabitha. Tişörtünün Godsmack şarkısı "Vampires"a saygı duruşunda bulunduğunu fark edince gülümsedi. Ash'in kendi dişleriyle donanmış olarak gelen bir ölümsüz olduğuna göre ne tuhaftı. "Güzel gömlek."
İltifatını görmezden gelerek omzundan siyah sırt çantasını çıkardı ve karanlıkta parlıyor gibi görünen ürkütücü, dönen gümüş gözlerini göstermek için güneş gözlüklerini kaldırdı.
"Selena ne zamandır çite kelepçeli?"

"Yaklaşık yarım saat. Onunla takılacağımı ve Daimon-kabob olmasını engelleyeceğimi düşündüm.
"Keşke," diye mırıldandı Selena. Sesini yükseltti ve kollarını iki yana açtı. "İşte buradayım, vampirler, gelin ve ızdırabıma son verin!"
Tabitha ve Ash onun dramalarına yarı eğlenerek yarı sinirlenerek baktılar.
Ash, Selena'nın yanına oturmak için hareketlendi. "Merhaba Lanie," dedi sessizce, sırt çantasını ayaklarının altında tutarken.
"Git buradan Ash. Yasalarını yürürlükten kaldırana kadar buradan gitmiyorum. Ben bu meydana aitim. Ben burada büyüdüm."
Ash anlayışla başını salladı. "Bill nerede?"
"O bir hain!" Selena hırladı.
Tabitha soruyu yanıtladı. "Selena ona saldırdıktan ve onu 'onu tutan adam' olmakla suçladıktan sonra muhtemelen adliyede özel bir alana buz tutuyordur."
Ash'in yüzü, bu düşünce onu eğlendirmiş gibi yumuşadı.
Selena kendini savunurcasına, "Bunu hak etti," dedi. Bana kanunun kanun olduğunu ve ona uymam gerektiğini söyledi. Siktir et şunu. Onlar değiştirene kadar hiçbir yere gitmiyorum."
"Sanırım bir süre burada olacağım," dedi Tabitha özlemle.
Selena, Ash'e dönerek, Yasayı yürürlükten kaldırabilirsin, dedi. "Yapamaz mısın?"
Ash yorum yapmadan çite yaslandı.
"Ona fazla yaklaşma Ash," diye uyardı Tabitha. "Isırmasıyla biliniyor."
"Bu bizi iki kişi yapar," dedi dişleri parlarken sesinde hafif bir mizahla. "Ama bir şekilde ısırığımın biraz daha acıtacağını düşünüyorum."
"Komik değilsin," dedi Selena somurtarak.
Ash kolunu Selena'nın omzuna attı. "Hadi Lane. Burada kalmanın senin için hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsun. Er ya da geç bir polis gelecek..."
"Ben de ona saldıracağım."
Ash ona daha sıkı sarıldı. "İşlerini yaptıkları için onlara saldıramazsınız."
"Evet yapabilirim!"
Yine de Hysteria Kraliçesi ile uğraşırken sakin kalmayı başardı. "Gerçekten yapmak istediğin bu mu?"
"HAYIR. Geri çekiliyorum, dedi Selena, sesi kederinden ve acısından sıyrılmıştı.
Tabitha'nın kendi göğsü ona duyduğu acıyla sıkıştı.
"Burada bir masaya sahip olmakla kimseyi incitmiyordum. Burası benim alanım. 1986'dan beri burada, burada duruyorum! O aptal sanatçılar kıskanıyor diye beni göndermeleri hiç adil değil. Zaten kim o boktan Mahalle tablolarından birini ister ki? Onlar aptal. Medyumları olmadan New Orleans neye yarar ki? Bir başka sıkıcı, köhne turist kasabası, işte bu!"
Ash onu anlayışla kucakladı. "Zaman değişiyor Selin. İnan bana, biliyorum ve bazen bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, onu boşver. Zamanı ne kadar durdurmak isterseniz isteyin, ilerlemesi ve başka bir şeye geçmesi gerekir."

Tabitha, kız kardeşiyle teselli edici bir şekilde konuşurken onun sesindeki hüznü duydu. Ash on bir bin yıldan fazla bir süredir hayattaydı. New Orleans'ın bir kasaba olarak zar zor vasıflandırıldığı günleri hatırladı. Bu nedenle, muhtemelen New Orleans'ı herhangi bir uygarlık tarafından sahiplenilmeden önce hatırlamıştı.
Değişimi bilen biri varsa, o da Acheron Parthenopaeus'du.
Ash, Selena'nın yüzündeki yaşları sildi ve çenesini sokağın karşısındaki binaya bakacak şekilde eğdi. "Biliyorsun, o bina satılık.
"Madam Selene'nin Tarot Falı ve Mistik Butiği." Hayal edebiliyor musun?”
Selena bunun üzerine homurdandı. “Evet, doğru. Ödeyebileceğim gibi. Buradaki gayrimenkulün ne işe yaradığına dair bir fikrin var mı?”
Ash omuz silkti. "Para benim için sorun değil. Sözü söyle ve senin olsun.”
Selena ona ne sunduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.
"Gerçekten mi?"
Onayladı. "Tam buraya, insanları canınızın istediği gibi kart okuyabileceğiniz yepyeni mağazanıza yönlendiren bir kayıt koyabilirsiniz."
Sonunda kız kardeşinin geçici bunamasına bir çözüm bulan ve bunun için Ash'e minnettar olan Tabitha, Selena'ya bakabilmek için öne doğru oturdu. "Her zaman seni yağmur yağdıramayacağı bir yerde olmak istediğini söylerdin."
Selena düşünürken boğazını temizledi. "Bir binanın içine bakmak yerine dışarısını izlemek güzel olurdu."
"Evet," dedi Tabitha. “Artık kışın donmaz, yazın su toplamazsınız.
Tüm yıl boyunca iklim kontrolü. Artık arabanızı buraya getirip masa ve sandalyeleri kurmanıza gerek yok. Arka odada bir La-Z-Boy bile olabilir ve her türlü tarot kartı destesini taşıyabilirsiniz. Tia, Meydan'a daha yakın bir dükkan istediğinden, herkes dışarı çıkınca kıskanırdı. Bunu düşün."
"İstiyor musun?" diye sordu.
Selena hevesle başını salladı.
Ash cep telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi. "Merhaba Bob," dedi kısa bir aradan sonra. "Bu Ash Parthenopaeus. Jackson Meydanı'ndaki St. Anne's'de satılık bir bina var... evet, o bina. Onu istiyorum." Selena'ya içten bir gülümseme sundu. "Hayır, görmeme gerek yok. Anahtarları sabah burada bırak yeter.” Telefonu kenara çekti.
"Onunla ne zaman burada buluşabilirsin, Selena?"
"On?"
Telefona tekrarladı. "Evet ve tapuyu Selena Laurens'e yazdır. Yarın öğleden sonra uğrayıp ödemeyi halledeceğim. Elbette. İyi eğlenceler.” Ash telefonu kapattı ve cebine geri koydu.
Selena ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."
"Sorun değil." Ayağa kalkar kalkmaz kelepçe kapıdan ve Selena'nın kolundan kurtuldu.
Tanrım, o adamın korkunç güçleri vardı. Tabitha hangisinin daha etkileyici olduğundan emin değildi. Selena'nın kelepçesini çiziksiz kıran ya da gözünü kırpmadan birkaç milyon doları düşürmesine izin veren.

Elini Selena'ya uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Yanınızda Simi'nin biz buradayken alması için bir sürü parlak, parlak şey olduğundan emin olun."
Tabitha, Ash'in iblisinden bahsedildiğinde güldü... bir şey... Tabitha hala Simi'nin Ash'in kız arkadaşı olup olmadığını bilmiyordu. İkisinin çok garip bir ilişkisi vardı.
Simi istedi ve Ash tereddüt etmeden verdi.
Simi'nin birini öldürmesi ve yemesi söz konusu değilse. Ash'in Kara Avcılarının çoğundan sakladığı iblisle ayak bastığını gördüğü tek zamanlardı. Tabitha'nın Simi'yi bilmesinin tek nedeni, iblisin filmlerde onlara sık sık katılmasıydı.
Nedense Ash sinemayı çok seviyordu ve Tabitha son iki yıldır onunla film izlemeye gidiyordu. Favorileri korku ve aksiyon filmleriydi. Bu arada Simi, onu “kız” ile oturtan, en sıra dışı ve ayrımcı bir varlıktı.
Ash'i sık sık inleyen filmler.
"Simster bu gece nerede?" diye sordu.
Ash elini ön kolundaki ejderha dövmesinin üzerinden geçirdi. "Etrafta dolaşıyor. Ama onun için çok erken. En az dokuza kadar dışarıda olmayı sevmiyor.” Sırt çantasını omzuna astı.
Selena parmak uçlarında yükseldi ve Ash'i ona sarılabilmesi için aşağı çekti. "Kirk's Folly'nin tüm satırlarını sadece Simi için taşıyacağım."
Gülümseyerek sırtına vurdu. Artık kelepçe yok, değil mi?
Selena çekildi. "Bill daha sonra yatak odasında itiraz edebileceğimi söyledi ve ona attığım tekme için ona borçluyum, bu yüzden..."
Ash, Selena sokaktan kelepçeleri alırken güldü.
"Ve neden deli olduğumu merak ediyorsun," dedi Tabitha, Selena onları arka cebine koyarken.
Ash, ürkütücü, dönen gümüşi gözlerini kapatmak için gözlüğünü indirdi. "En azından eğlendiriyor."
"Ve sen de çok hayırseversin." Ama Tabitha'nın Ash'te en çok sevdiği şey buydu. Her zaman herkesin içindeki iyiyi gördü. "Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu Ash'e, Selena el yapımı tabelasını katlarken.
O cevap veremeden, büyük siyah bir Harley St. Anne'den aşağı kükreyerek geldi. Sürücüyü Royal Caddesi'ne götürecek olan dönüşe ulaştığında, bisiklet durdu ve kapatıldı.
Tabitha, tamamen siyah motorcu derileri ile donatılmış uzun boylu, kıvrak binicinin bisikleti kalçalarının arasında kolaylıkla dik tutmasını ve kaskını çıkarmasını izledi.
Kaskı motosikletin benzin deposuna koyup ceketinin fermuarını açanın bir erkek değil, Afrikalı-Amerikalı bir kadın olması onu şaşırttı. Son derece muhteşemdi, ince ama kaslıydı, orta kahverengi bir teni ve kusursuz bir teni vardı. Simsiyah saçlarını atkuyruğu şeklinde topladığı örgüler yapmıştı.
"Acheron," dedi tek bir Karayip aksanıyla. “Sürücümü nereye park etmeliyim?”

Ash arkasından Decatur Sokağı'nı işaret etti. "Bira Fabrikasının diğer tarafında halka açık bir arsa var. Sen dönene kadar burada bekleyeceğim.”
Kadının bakışları Tabitha'ya, ardından Selena'ya gitti.
Ash, "Onlar arkadaşlar," dedi. "Tabitha Devereaux ve Selena Laurens."
"Kyrian'ın baldızları mı?"
Ash başını salladı.
"Ben Janice Smith," dedi onlara. "Avcıların arkadaşlarıyla tanıştığıma memnun oldum."
Tabitha bunun, Kyrian'ın soyadından çok, Janice ve Ash gibi geceyi vampirlere, iblislere ve haydutlara karşı koruyan ölümsüz savaşçılardan biri olan Kara Avcı olma mesleğinden kaynaklandığına emindi. tanrılar.
Janice motosikletini çalıştırdı ve kükredi.
"Yeni Kara Avcı mı?" Selena, Tabitha'nın şansı bulamadan sordu.
Onayladı. Artemis, Valerius ve Jean-Luc'a yardım etmesi için onu Florida Keys'ten buraya nakletti. Bu gece onun ilk gecesi, ben de ona şehri gezdireyim dedim.”
"Herhangi bir yardım lazım mı?" diye sordu.
"Hayır. Anladım. Onunla buluşursan bir daha Jean-Luc'u riske atmamaya çalış.
Tabitha, istemeden korsan Dark-Hunter ile tanıştığı geceye yaptığı göndermeye güldü. Karanlıktı ve Jean-Luc onu bir ara sokakta bir grup Daimon'un peşinden giderken arkadan yakalamıştı. Gördüğü tek şey sivri dişler ve uzun boyluydu, bu yüzden vurmuştu.
Jean-Luc onu henüz affetmemişti.
Elimde değil. Dişlediğin tüm insanlar karanlıkta birbirine benziyor.”
Ash sırıttı. "Evet. Ne demek istediğini biliyorum. Siz ruh dolu insanlar da bize benziyorsunuz.”
Tabitha gülmeye devam ederken ona başını salladı. Kolunu Selena'ya doladı ve Selena'nın cipini sokağın karşısında bıraktığı Decatur'a doğru yürümeye başladı.
Kız kardeşini eve götürmesi uzun sürmedi ve Selena'nın onu tekrar mahvedeceğinden emin olmayan çok kararsız bir Bill'in yanına yerleştirildi. Tabitha, Selena'nın iyi olacağına ikna olduktan sonra... ve Bill de... Daimons için devriye gezmek üzere Mahalle'ye geri döndü.
Dışarıda nispeten sessiz bir geceydi. Her zamanki alışkanlığı olan Café Pontalba'ya uğrayıp kolalarla birlikte dört tabak kırmızı fasulye ve pirinç alıp, sonra da evsizlerin çoğunun bir araya geldiği bilinen Royal Caddesi'ndeki bir ara sokağa yemek götürme alışkanlığını sürdürdü. Şehir, serserilere ve evsizlere baskı uygulamaya karar verdiğinden, bunlar eskisi kadar yaygın değildi. Şimdi onlar, aradığı vampirler gibi, unutuldukları yerde gölgelerde kaldılar.
Ama Tabitha onların orada olduklarını biliyordu ve onları unutmasına asla izin vermedi.
Tabitha yemeği eski, paslı bir fıçıya bıraktı ve gitmek için arkasını döndü.

Kaldırımın kenarına varır varmaz insanların yiyecek için koşturduğunu duydu.
"Hey, eğer bir iş istiyorsan..."
Ama daha fazlasını öğrenemeden onlar gitmişti.
Tabitha içini çekerek Royal'e yöneldi. Dünyayı kurtaramazdı, bunu biliyordu. Ama en azından açların bir kısmının doyurulmasını sağlayabiliyordu.
Aklında gerçek bir varış noktası olmadan, ıssız sokaklarda dolaştı ve kuyumcu vitrinlerine göz attı.
"Hey, Tabby, son zamanlarda hiç vampir öldürdün mü?"
Başını kaldırıp Richard Crenshaw'ın kendisine doğru geldiğini gördü. Kendi mağazasından sadece birkaç kapı ötedeki Mike Anderson's Seafood'da bir garsonun kötü bir alışkanlığı vardı.
ne zaman işten çıksa gelip ondan ısmarlama kostümler sipariş eden striptizcilere asılıyor.
Her zamanki gibi ona gülüyordu. Bu iyiydi. Çoğu insan yaptı. Aslında, çoğu insan onun deli olduğunu düşündü. Kendi ailesi bile ona yıllarca gülmüştü... ta ki ikizi bir Kara Avcı ile evlenene ve onu neredeyse öldürecek olan bir vampirle karşılaşana kadar.
Birdenbire ailesi, onun yıllar boyunca anlattığı doğaüstü hikayelerinin tamamen halüsinasyonlar veya uydurmalar olmadığını fark etti.
"Evet," dedi Richard'a, "dün gece bir tanesinin tozunu aldım."
Gözlerini devirdi ve yanından geçerken ona güldü.
"Rica ederim, Dick," dedi o devam ederken alçak sesle. Öldürdüğü Daimon, Richard'ın işten çıkmadan hemen önce çöpü attığı bilinen Mike Anderson'ın arka kapısının etrafında geziniyordu. Tabitha Daimon'u öldürmemiş olsaydı, Richard büyük olasılıkla şimdi ölmüş olacaktı.
Her neyse. Yaptığı şey için gerçekten teşekkür istemiyordu ve kesinlikle beklemiyordu.
Bu gece kendini son derece yalnız hissederek sokakta yürümeye devam etti. Burada ne olduğunu asla bilmeden hayatını körü körüne yaşamayı ne kadar çok isterdi.
Ama kör değildi. Biliyordu ve bu bilgiyle ya insanlara yardım etme ya da çekip gitme seçeneği geldi. Tabitha hayatında hiçbir zaman ihtiyacı olan birine sırtını dönen türden bir insan olmamıştı. Bir empati olarak güçleri bazen onun için çok fazlaydı. Başkalarının acısını kendisininkinden daha derinden hissetti.
Başlangıçta Ash'i ona çeken şey buydu. Son üç yılda, ona başkalarının duygularını bastırmak ve kendi duygularına odaklanmak için birkaç numara öğretmişti.
O onun için bir nimetti ve onun akıl sağlığı için herkesten daha fazlasını yapmıştı. Yine de, hileleri onları tamamen susturmadı.
Bazen her şey tamamen bunaltıcıydı. Yoğun duygularla o kadar bombardımana tutulmuştu ki, bu onunkini harekete geçirdi ve bazen sadece bunun stresinden sözlü olarak saldırmasına neden oldu.

İşte burada, kendisiyle alay eden insanlar için hayatını riske atarak, sokaklarda tek başına bir gece daha yürüyordu.
Devriye gezmek, bunu bir grup arkadaşıyla yaptığında kesinlikle çok daha eğlenceliydi.
Tabitha, her ikisi de görev başında ölen Trish ve Alex'i hatırlamamak için kendini zorladı. Ama işe yaramazdı. Yüzünde Daimon Desiderius'un ona verdiği pürüzlü yara izine dokunurken gözleri yaşlarla doldu. En kötü psikopat olan Desiderius, ikiz kız kardeşini ve kayınbiraderini öldürmeye gitmişti. Neyse ki Amanda ve Kyrian hayatta kalmıştı. Tabitha o gece arkadaşları yerine kendisinin ölmüş olmasını diledi. BT
İlk etapta onlara yardım etmeye ikna eden Tabitha iken bu kadar yüksek bir bedel ödemeleri doğru değildi.
Tanrım, neden çenesini kapatıp hayatlarını cehalet ve barış içinde yaşamaları için onları yalnız bırakmıyordu?
Bu yüzden şimdi tek başına savaşıyordu. Yaptığı şeyi yapmak için bir daha asla kimseden hayatını riske atmasını istemeyecekti.
Bu konuda bir tercihleri vardı.
Yapmadı.
Tabitha, omurgasının ortasından tanıdık bir gıdıklanma duyunca yavaşladı.
Daimonlar…
Onun arkasındaydılar.
Arkasını dönerek diz çöktü ve botunun bağcıklarını bağlıyormuş gibi yaptı.
Bu arada, üzerine yaklaşan altı gölgenin de farkındaydı...

* * *

Valerius neredeyse terk edilmiş sokakta yürürken sağ deri Coach eldiveninin kenarını çekerek düzeltti. Her zaman olduğu gibi, uzun siyah kaşmir bir ceket, siyah balıkçı yaka ve siyah pantolonla kusursuz bir şekilde giyinmişti. Çoğu Karanlık Avcının aksine deri giyen bir barbar değildi. O, incelik timsali idi. üreme

asalet. Ailesi, Roma'nın en eski ve en saygın soylu ailelerinden birinin soyundan geliyordu. Babası saygın bir senatör olan eski bir Romalı general olarak Valerius, Parcae veya Fates müdahale etmeseydi memnuniyetle adamın izinden giderdi.
Ama bu geçmişti ve Valerius bunu hatırlamayı reddetti. Agrippina, bu kuralın tek istisnasıydı. İnsan hayatından hatırladığı tek şey oydu.
İnsan hayatından hatırlamaya değer tek şey oydu.
Valerius yüzünü buruşturdu ve düşüncelerini çok daha az acı verici başka şeylere odakladı. Havada kışın yakında geleceğini haber veren bir canlılık vardı. DC'de alışkın olduğu kışa kıyasla New Orleans'ın kışı olduğundan değil.
Yine de burada ne kadar uzun süre kalırsa kanı o kadar inceliyordu ve serin gece havası ona biraz soğuk geliyordu.

Kara Avcı duyuları bir Daimon'un varlığını algıladığında Valerius duraksadı. Başını eğerek, artan işitmesiyle dinledi.
Bir grup adamın kurbanlarına güldüğünü duydu.
Ve sonra en tuhaf şeyi duydu...
"Gül bakalım pislik. Ama en son gülen, en uzun süre güler ve ben bu gece göbek atmaya niyetliyim."
Bir kavga çıktı.
Valerius topuklarının üzerinde döndü ve geldiği yöne geri döndü.
Bir avluya açılan aralık bir kapı bulana kadar karanlıkta sürüklendi.
Arkada uzun boylu bir insan kadınla savaşan altı Daimon vardı.
Valerius, savaşın ürkütücü güzelliği karşısında büyülenmişti. Bir Daimon kadının arkasından geldi. Onu omzunun üzerinden çevirdi ve zarif bir hareketle uzun, siyah bir hançerle göğsüne sapladı. Daimon altın bir toza dönüştü.
Başka biriyle yüzleşmek için ayağa kalkarken döndü. Hançeri bir elinden diğerine fırlattı ve kendini ölümsüzlerden korumaya alışmış bir kadın gibi tuttu.
İki Daimon ona koştu. Aslında onlardan uzağa bir takla attı, ama diğer Daimon onun hareketini tahmin etmişti. Onu yakaladı.
Kadın paniğe kapılmadan iki bacağını da göğsüne doğru çekerek ağırlığını teslim etti. Daimon'a diz çöktürdü. Kadın ayağa fırladı ve Daimon'u sırtından bıçaklamak için döndü.
Buharlaştı.
Normalde kalan Daimonlar kaçardı. Son dördü olmadı. Bunun yerine birbirleriyle uzun zamandır duymadığı bir dilde konuştular: eski Yunanca.
Kadın kusursuz bir Yunancayla, "Küçük civciv la la, buna kanacak kadar aptal değil çocuklar," diye yanıtladı.
Valerius o kadar afallamıştı ki hareket edemedi. İki bin yılı aşkın süredir böyle bir şey ne görmüş ne de duymuştu. Amazonlar bile şimdiye kadar Daimonlarla karşı karşıya gelen kadından daha iyi bir dövüşçü üretmemişti.
Aniden kadının arkasında bir ışık belirdi. Parlak ve dönen bir şekilde parladı. Altı Daimon daha dışarı çıkmadan önce soğuk, soğuk bir rüzgar avluyu süpürdü.
Valerius, Daimon'larla savaşan savaşçı kadından bile daha ender görülen bir şeyde katılaştı.

* * *

Tabitha yeni Daimon grubunu görmek için yavaşça döndü. Vay be. Bunu sadece bir kez daha görmüştü.

Yeni Daimon partisi ona baktı ve güldü. "Zavallı insan."
"Yazık bu," dedi hançerini onun göğsüne fırlatırken.
Elini hareket ettirdi ve hançer ona ulaşmadan yönünü değiştirdi. Sonra kolunu ona doğru salladı. Görünmez ve acı verici bir şey, sırılsıklam uçarken göğsünü yarıp geçti.

Sersemlemiş ve korkmuş Tabitha yerde yatıyordu.
Arkadaşlarının öldüğü geceye dair korkunç anılar onu kasıp kavurdu.
Savaşçı Spathi Daimons'ın onları parçalama şekli...
Hayır hayır hayır.
Onlar ölmüştü. Kyrian hepsini öldürmüştü.
Kendini toparlamaya çalışırken paniği üç katına çıktı.
Başı dönüyordu, kendini ayağa kaldırırken görüşü bulanıktı.

* * *

Valerius, kadının düştüğünü gördüğünde mikrosaniyeler içinde sokağın karşısına geçmişti.

Valerius'un boyunda bile duran en uzun Daimon güldü. "Acheron'un bize bir oyun arkadaşı göndermesi ne güzel."
Valerius geri çekilebilir iki kılıcını ceketinden çıkardı ve bıçakları uzattı.
“Oyun çocuklar ve köpekler içindir. Artık hangi kategoriye girdiğinizi belirlediğinize göre, size Romalıların kuduz köpeklere neler yaptığını göstereceğim.”
Daimonlardan biri gülümsedi. “Romalılar mı? Babam bana her zaman tüm Romalıların domuzlar gibi ciyaklayarak öldüğünü söylerdi.”
Daimon saldırdı.
Valerius kenara çekildi ve kılıcını indirdi. Daimon yoktan bir kılıç çıkardı ve saldırısını yıllarca eğitim almış bir adama özgü bir beceriyle savuşturdu.
Diğer Daimonlar hemen saldırdı.
Valerius kılıçlarını bıraktı ve kollarını savurarak bileklerine takılı olan kancaları ve ipleri serbest bıraktı. Kancalar doğruca en uzun Daimon'un ve dövüştüğü kişinin göğsüne saplandı.
Çoğu Daimon'un aksine, anında parçalanmadılar. Ayrılmadan önce boş gözlerle ona baktılar.
Ama onlar dikkatini dağıtırken, başka bir Daimon kılıcını aldı ve onu sırtından kesti. Valerius dönüp Daimon'un suratına dirsek atmadan önce acıyla tısladı.
Kadın ayağa kalkmıştı. Kendisini yaralayanı öldürürken iki Daimon daha öldürdü.
Valerius diğerlerine ne olduğundan emin değildi; Aslında, sırtındaki şiddetli ağrı yüzünden hareket etmekte biraz zorlanıyordu.
"Geber, Daimon sümük!" kadın, o da onu doğrudan göğsünden bıçaklamadan bir an önce ona hırladı.
Hançeri anında çıkardı.
Valerius tısladı ve acı kalbini delip geçerken sendeledi. Göğsüne tutundu, onun ıstırabının geçmişini düşünememişti.
Tabitha adamın geri çekildiğini ve toza dönüşmediğini görünce dehşet içinde dudağını ısırdı.

Ah, kahretsin, diye nefes verdi, onun yanına koştu. "Lütfen bana berbat bir Kara Avcı olduğunu ve benim bir muhasebeciyi ya da avukatı öldürmediğimi söyle."
Adam sokağa sert vurdu.
Tabitha onu sırtüstü çevirdi ve nefesini kontrol etti. Gözleri kısmen açılmıştı ama konuşmuyordu. Boğazından derin bir inilti çıkarken çenesini sıkıca sımsıkı tuttu.
Dehşete kapılmıştı, hâlâ kimi yanlışlıkla bıçakladığından emin değildi. Kalbi gümbür gümbür atarken, göğsünün ortasındaki iğrenç görünüşlü bıçak yarasını görmek için boğazlı kazağını kaldırdı.
Ve sonra umduğunu gördü…
Sağ kalça kemiğinin üzerinde bir yay ve ok izi vardı.
"Oh, Tanrıya şükür," diye nefes aldı, içini rahatlattı. O aslında bir Kara Avcıydı ve talihsiz bir insan değildi.
Telefonunu aldı ve adamlarından birinin yaralandığını bildirmek için Acheron'u aradı, ama cevap vermedi.
Bu yüzden sağduyusu geri gelene kadar kız kardeşi Amanda'yı aramaya başladı. Bu şehirde sadece dört Kara Avcı vardı. Onlara önderlik eden Ash. Daha önce tanıştığı Janice.
Eski korsan kaptanı Jean-Luc. Ve …
Valerius Magnus.
New Orleans'ta kişisel olarak tanımadığı tek Karanlık Avcı oydu. Ve kayınbiraderinin can düşmanıydı.
Telefonundaki iptal düğmesine bastı. Kyrian bu adamı bir çırpıda öldürür ve Artemis'in gazabını tamamen onun üzerine indirirdi. Karşılığında tanrıça Kyrian'ı öldürecekti ve bu Tabitha'nın istediği son şeydi. Kocasına bir şey olursa ablası ölecekti.
Bir düşünün, Kyrian'ın bu adam ve ailesi hakkında söylediklerinin yarısı doğruysa onu burada bırakıp ölmesine izin vermeliydi.
Ama bunu adamlarından birine yaparsa Ash onu asla affetmezdi. Üstelik onu burada bırakamazdı, o bile o kadar kalpsiz değildi. Beğenin ya da beğenmeyin, onun hayatını kurtarmıştı ve o da bu iyiliğe karşılık verme şerefine bağlıydı.
Yüzünü buruşturarak onu güvenli bir yere götürmesi gerektiğini anladı. Ve tek başına idare edemeyecek kadar iriydi. Telefonunu tekrar aradı ve kaygan, Cajun aksanıyla gelen bir cevap bekledi.
Hey, Nick, ben Tabitha Devereaux. Royal Caddesi'ndeki eski avluda bir adam yerde yatıyorum ve yardıma ihtiyacım var. Bu gece benim parlak zırhlı şövalyem olmak ve zor durumdaki bir küçük hanıma yardım etmek ister misin?”
Nick Gautier'nin yumuşak kahkahası kulağında dalgalandı. Ah, tatlım, böyle anlar için yaşadığımı biliyorsun. Hemen orada olacağım."
"Teşekkürler," dedi ona kesin talimatlar verip telefonu kapatmadan önce.
Kendisi gibi bir New Orleans yerlisi olan Nick, ikisi aynı restoran ve kulüplerin çoğuna gittiklerinden beri onunla yıllardır tanışıyordu. Nick'in

birkaç kız arkadaşını Tabitha'nın yetişkin butiği Pandora's Box'ta sattığı yarışçı kıyafetlere göz atmaları için getirdiğinden bahsetmiyorum bile.
Büyüleyici bir haydut olan Nick, şimdiye kadar gördüğü tüm erkekler kadar yakışıklıydı. Bir çift gözünde kalma eğiliminde olan koyu kahverengi saçları o kadar mavi ve baştan çıkarıcıydı ki, gerçekten yasadışı olmalıydı.
Ve sıra onun gülüşüne gelince...
O bile tamamen bağışık değildi.
Üç yıl önce kız kardeşinin düğününde Nick'in aslında ölümsüzler için çalıştığını öğrenince çok şaşırmıştı. Sokaktaki söylentiler, Nick'in geçimini sağlamak için yaptığı işlerle ilgili her zaman bol miktarda bulunmuştu. Mahalleye musallat olan her yerli, adamın bir ton parası olduğunu ve kimsenin fark edemeyeceği gerçek bir işi olmadığını biliyordu. Kyrian için sağdıç olarak ortaya çıktığında, Kyrian tamamen şok olmuştu.
Ama o geceden beri, o ve Nick, Kara Avcılar'ı alt etmek için yaşayan içki arkadaşları ve suç ortakları olarak tuhaf bir ittifak kurmuşlardı. Konuşabileceği, vampirlerin gerçek olduğunu bilen ve her gece karşılaştığı tehlikeleri anlayan birinin olması gerçekten güzeldi.
Tabitha, Nick'i beklemek için parke taşlı yola oturdu. Valerius hâlâ hareket etmiyordu. Kyrian'ın büyük Şeytanını incelemek için başını eğdi. Kayınbiraderine göre, Valerius ve Romalı ailesi en kötü piç türleriydi. Antik dünyada kanlı kampanyalar yürütürken yollarına çıkan her şeyi öldürmüş ve tecavüz etmişlerdi. Diğer Kara Avcılar aynı fikirde olmasaydı, Kyrian'ın iftiralarına daha fazla şüpheyle karşılardı.
Bildiği kadarıyla kimse Valerius'u sevmiyordu.
Hiç kimse.
Ama onun hafifçe nefes alışını izlerken o kadar uğursuz görünmüyordu. Muhtemelen neredeyse ölü olduğu için.
Aslında tamamen ölmüştü. Ama hala nefes alıyor. Ay ışığı yüzünün yakışıklı düzlemlerinin üzerine gölgeler düşürüyor ve kanayan giysilerindeki yırtıkları gösteriyordu. Kan kaybından ölebilseydi, göğsündeki yaraya bir kompres tutardı, ama yapamadığı için olduğu yerde kaldı.
"Nasıl öldün?" o fısıldadı. Kyrian bilmiyordu ve antik Roma ve Yunanistan hakkındaki tüm okumalarında Valerius'un adından nadiren söz edilmişti. Kyrian'ın onu suçladığı tüm vahşete rağmen, Valerius Magnus tarihte bir dipnottan fazlası değildi.
"Hey Tab, burada mısın?"
Nick'in derin Cajun çekişini duyunca rahat bir nefes aldı. Tanrıya şükür, sadece üç blok ötede yaşıyordu ve bir sıkışıklığın içinde nasıl koşuşturulacağını biliyordu. "Ben buradayım."
Üzerinde solgun bir kot pantolon ve kısa kollu mavi bir gömlek olan Nick hemen ona katıldı ve yerde kimin yattığını görür görmez küfretti.
Valerius'u kaldırmasına yardım etmesini isteyince, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye hırladı. "O adam yanıyor olsa üstüne işemezdim."
"Nick!" dedi Tabitha, hıncı karşısında şok olmuştu. Normalde Nick, erkeklerin en rahatıydı. "Bu gereksizdi."

Ah, evet, doğru. Bunun için Kyrian'ı aramadığını fark ettim. Bu neden, Tabitha? İkinizi de öldüreceği için mi?
Ne kadar çocukça davrandığını söylemeye başlarsa öfkesi daha da artacaktı.
"Hadi, Nick. Böyle olma. Ben de ona yardım etmek istemiyorum ama Ash telefona cevap vermiyor ve görünüşe göre kimse ondan hoşlanmıyor.
"Lanet olsun. Senden başka herkesin bir beyni var. Sokakta çürümesine izin verin."
Ayağa kalktı ve ellerini beline koyarak ona baktı. "İyi. O zaman Ash'e Avcılarından birinin neden öldürüldüğünü açıkla. Onun öfkesiyle başa çıkıyorsun. Ben bittim.
Nick gözlerini ona dikti. "Gerçekten berbatsın, Tabby. Neden bunun için Eric'i aramadın?
"Çünkü başka biriyle mutlu bir evliliği olan eski sevgilinden iyilik istemek garip, tamam mı? Bir şekilde arkadaşım Nick'in beni bu konuda rahatsız etmeyeceğini düşünmüştüm ama şimdi yanıldığımı görebiliyorum.
Bunun üzerine abartılı bir şekilde irkildi. "Bu adamdan gerçekten nefret ediyorum, Tabitha. Kyrian'ı çok uzun zamandır tanıyorum ve büyükbabası onu çarmıha geren adama yardım etmek için ona çok şey borçluyum."
"Ve aile üyelerimizin davranışlarından biz sorumlu değiliz, değil mi Nick?"
Bunun üzerine çenesi gıdıklandı.
Nick'in babası bir hapishane isyanında ölmüş, hüküm giymiş bir katildi. Adamın, Nick'in tüm gençliğini her türden nahoş suçtan hapse girip çıkarak geçirmiş, mükerrer bir suçlu olduğu herkes tarafından iyi biliniyordu. Kyrian devreye girip onu kurtardığında, Nick'in kendisi de babasının kaderini tekrarlama yolundaydı.
"Bu düşük, Tab, çok düşük."
"Ama gerçek bu. Şimdi, lütfen onun bir sik kafalı olduğunu unut ve onu eve götürmeme yardım et, tamam mı?
Nick yanlarına gelmeden önce ona homurdandı. "Nerede yaşadığını biliyor musun?"
"Hayır, öyle mi?"
"Garden Bölgesi'nde bir yerde." Nick telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi. Bir dakika sonra küfür etti. "Otto, telefona cevap ver." Tekrar küfretti, sonra telefonu kapattı ve ona ters ters baktı. "Adamın kendi Squire'ının onu kurtarmak için cevap vermemesinin kötü olduğunu biliyorsun."
"Belki Otto meşguldür."
"Belki Otto medyumdur."
"Nick..."
Nick telefonunu cebine koydu, sonra eğildi, Valerius'u omzunun üzerinden attı ve avludan çıkıp Jaguar'ının sokağa park ettiği yere gitti. Valerius'u kaba bir şekilde yolcu koltuğuna attı.
"Kafasına dikkat et, Nick!" Nick onu arabaya çarparken, diye tersledi.
"Onu öldürebileceğim gibi değil. Hem ona ne oldu?"
"Onu bıçakladım."

Nick gözlerini kırpıştırdı ve ardından kahkahayı patlattı. "Senden bir nedenden dolayı hoşlandığımı biliyordum. Ah dostum, Kyrian'a söylemek için sabırsızlanıyorum. Kıçıyla gülecek.
"Evet, bu arada, Valerius'u evime götür ve bana Otto'nun numarasını ver ki onu aramaya devam edebileyim."
"Bourbon Sokağı hava karardıktan sonra trafiğe kapatıldığına göre, onu sizin yerinize nasıl getireceğimi söylemek ister misiniz?"
Ona komik bir bakış attı.
Ona homurdandı. "Tamam ama bana çok şey borçlusun."
"Evet evet. Çatla, Squire."
Arabasının diğer tarafına geçip arabasına binmeden önce, onun övgü dolu olmadığından emin olduğu bir şeyler mırıldandı.
Arabası iki kişilik olduğundan, Tabitha onunla dükkânında buluşmak için yaya olarak yola çıktı. Bourbon Sokağı'ndaki kalabalığa doğru yürürken, psişik olarak kötü bir şeyin ona doğru yaklaştığını hissetti.
Etrafında dönüp kalabalığı taradı ama hiçbir şey göremedi.
Yine de, bunu derinlerinde hissetti.
"Bu yoldan kötü bir şey geliyor..." En sevdiği Ray Bradbury kitabının adını soludu.
Ve içinden bir ses ona bunun daha önce karşılaştığı her şeyden çok daha kötü olduğunu söylüyordu.

Bölüm 2

Valerius, yakınlarda birinin mırıldanmasıyla yavaşça uyandı.
Uğultu?
Kendini evinde kendi yatağında bulmayı umarak gözlerini kırpıştırdı. Bunun yerine, bordo kadifeyle kaplanmış süslü ahşap bir kanopiye sahip kraliçe boy antika bir test yatağı üzerindeydi.
Duyduğu ses solundaki sallanan sandalyeden geliyordu. Başını çevirdi ve bulduğu şeyle yere serildi.
Oldu …
İlk bakışta çok iri bir kadın gibi görünüyordu. Uzun sarı saçları vardı ve kısa kollu, pembe tüylü bir süveter ve bir çift haki pantolon giymişti. Sadece "kadın"
Valerius kadar geniş omuzları ve belirgin bir Adem elması vardı. Sandalyeye oturdu ve pençe yerine geçen parlak, kan kırmızısı tırnaklarıyla Vogue'un sonbahar sayısını karıştırdı. Yukarı baktı ve mırıldanmasını durdurdu.
"Ah! Uyanıksın!" dedi heyecanla, hemen kalkıp yatağının etrafında çırpınarak. Garip bir şekilde komodinden bir telsiz gibi görünen bir şey aldı ve bir çivi kırmadığından emin olarak düğmeye bastı. "Tabby, Bay Seksi uyandı."
"Tamam, Marla, teşekkürler."
Valerius'un o sese dair zayıf bir anısı vardı ama ona ne olduğunu hatırlamaya çalıştığı için net değildi. "Neredeyim?" O sordu.
"Cehennem" en uygun cevap gibi görünüyordu. Ama vücudundaki ağrı ve modern ile antikanın tuhaf bir karışımı olan loş oda, cehennemin bile bu kadar kötü ya da pejmürde olmayacağını söylüyordu.
"Hareket etme tatlım," dedi bilinmeyen kadın, yatağın etrafında sallanmaya devam ederken. Tabby burada olacak. Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğimi söyledi. O yüzden yapma."
Tabby'nin kim olduğunu soramadan başka bir kadın odaya daldı.
O da uzun boyluydu. Ama ilkinden farklı olarak, narindi, sanki ağırlık kaldırıyormuş gibi vücudunun iyi tanımlanmış olması dışında neredeyse kimsesiz gibiydi. Uzun kumral saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve sol elmacık kemiğinin üzerinde korkunç bir yara izi vardı.
Valerius önceki gece gördüğü savaşçıyı görünce donakaldı. Anılar onu doldurdu. Sağ elinde hâlâ büyük bir kasap bıçağı tutması buna yardımcı oluyordu.
"Sen!" diye suçladı kendini yatağın en uzak köşesine iterek.
Kadın ilkine dönüp onu kapıya doğru zorlamadan önce gözle görülür bir şekilde sinmişti. "Teşekkürler Marla, ona göz kulak olduğun için minnettarım."
Ah, ne zaman istersen tatlım. Bir şeye ihtiyacın olursa zili çalman yeterli."
"Yapacağım." İri yarı kadını kapıdan dışarı itti ve kapıyı çarparak kapattı.
"Merhaba," dedi Valerius'a.

Elindeki bıçağa baktı, sonra göğsündeki iyileşen yaraya baktı.
"Ne? İşimi bitirmek için mi döndün?”
Ona kaşlarını çattı. "Ne…?" Sonra bakışları elindeki bıçağa kaydı. Ah, bu. Hayır, dün gece tamamen bir kazaydı.”
Tabitha bıçağı şifonyere koydu ve yüzünü ona döndü. Valerius'un yatağında son derece yakışıklı göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Uzun siyah saçları aşağıdaydı ve yüzünün etrafında bol dökümlüydü. Yüz hatları sanki usta bir sanatçı tarafından mükemmel bir şekilde oyulmuştu.
Ve onun o bedeni…
Gerçekten, hiçbir erkek bu kadar nefis görünmemeli.
Geceyi alt kattaki ofisinde geçirmesinin ve bu sabah ilk iş Marla'yı ona göz kulak olması için göndermesinin nedeni buydu.
Uyurken, onun istediğinden daha fazla baştan çıkarıcı olmuştu. Rahat ve nazik görünüyordu.
Davetkar.
Uyandığında tehlikeli görünüyordu.
Ve hala davetkar.
Artemis'in erkekler konusunda mükemmel bir zevki vardı; ve Tabitha'nın bildiği kadarıyla ve Amanda'nın sözlerine göre çirkin Kara Avcı diye bir şey yoktu.
Bunun için tanrıçayı gerçekten suçlayamazdı. Kendi kişisel ordunuz için erkekleri seçmek zorunda kalsaydınız, hangi kadın grubun en uzun ve en güzel görünenini seçmezdi?
Acheron'un neden onların lideri olduğunu da açıklıyor.
Evet, tanrıça olmak güzeldi. Tabitha tüm bu nefis testosteronu kontrol etmenin ne kadar harika olacağını hayal bile edemiyordu.
Ve Valerius, ilahi bir şekilde oyulmuş bir kolu şiltesine yaslanmış halde otururken, geri kalanı neredeyse tamamen onun görüşüne açıkken, en iyi DH malzemesiydi. Saldırmaya hazır, kıvrılmış, vahşi bir canavara benziyordu.
Ama kafası karışmıştı. Duygularının kendisine ulaştığını hissetti. O da sinirliydi ama neden olduğundan emin değildi.
"Burada güvendesin," dedi yatağın yanına giderek. "Senin ne olduğunu biliyorum ve tüm pencerelerin kapalı olduğundan emin oldum."
"Sen kimsin?" diye sordu şüpheli bir tonda.
"Tabitha Devereaux," dedi.
"Sen bir Toprak Sahibi misin?"
"HAYIR."
"Öyleyse nereden biliyorsun-"
"Ben Acheron'un bir arkadaşıyım."
Öfkesi buna dayandı. "Yalan söylüyorsun." Aniden ayağa kalktı ve tamamen çıplak olduğunu fark edince tısladı.
Tabitha, tüm o tatlı tenin ortaya çıkması karşısında inlememek için dudağını ısırdı. Dark-Hunters'ın hakkını vermeliydi, hepsi inanılmaz derecede iyi inşa edilmişti.

Valerius onun yatağından çarşafı aldı ve üzerini örttü. "Kıyafetlerim nerede?"
diye sordu, şimdiye kadar duyduğu en küçümseyici sesle.
Nick ve diğerlerinin onunla zor zamanlar geçirmesine şaşmamalı. Kibir ve yüce üstünlük o eril bedenin her zerresinden kan akıyordu. Valerius'un emir vermeye alışkın bir adam olduğu açıktı ki, onun bir zamanlar Romalı bir general olduğunu bildiği için bu mantıklıydı.
Ne yazık ki Tabitha kimsenin emirlerine uymaya alışkın değildi, özellikle de erkeklerin emirlerine.
Kötü şakasına gülerek, "Gömleğini çıkarma," dedi. "Kıyafetlerin çamaşırhanede. Hazır olur olmaz teslim edecekler."
"Ya bu arada?"
"Çıplak gibisin."
Duyduklarına inanamıyormuş gibi çenesi kasıldı. "Affınıza sığınırım?"
"İstediğin kadar yalvar, yine de çıplak kalacaksın." Tabitha zihnindeki kötü görüntü karşısında duraksadı. "Düşünsene, muhteşem, yalvaran, çıplak bir adam... bunlar fantezi işi. Yalvarmak sana kıyafetlerini kazandırmaz ama başka bir şey kazandırabilir." Kaşlarını ona doğru kaldırdı.
Yumruğunu beline doladığı çarşafı sıktı. Onun kendisine hem gücendiğini hem de garip bir şekilde eğlendiğini hissedebiliyordu.
Başını ona doğru salladı. "Biliyorsun, sen Romansın. Çarşaftan bir toga yapabilirsin."
Valerius tuhaf bir kusma dürtüsüyle orada dikildi. Düşük doğumlu olsaydı, bunu gerçekten yapabilirdi.
Bu gelmiş geçmiş en tuhaf kadın olmalıydı.
"Romalı olduğumu nereden biliyorsun?"
"Sana söyledim, Ash'i ve siz gece sakinlerinin geri kalanını tanıyorum." Ona eğlenceli bir bakış attı. "Hadi, bana bir toga yap. Üniversitede bir tane yapmaya çalıştım ve sonunda partinin ortasında düştü. Tanrıya şükür, oda arkadaşım, kardeşlik çocukları saldırmadan önce onu alıp etrafıma saracak kadar ayıktı.
Arkasında guguklu bir saatin sesini duydu. Valerius saati görmek için döndü, sonra "kuş"un kırmızı bir mohawk olduğunu fark edince kaşlarını çattı.
Göz bandı da vardı.
"Bir yuhalama değil mi?" diye sordu. "İsviçre'de bir yıl eğitim aldığımda almıştım."
"Büyüleyici," dedi soğuk bir sesle. "Şimdi beni bırakırsan, ben-"
Vay canına, bir saniye bekle dostum. Ben senin hizmetkarın değilim ve sen benimle o ses tonuna sahip değilsin.
Kapris mi?
Valerius alçak sesle, "Saeva scaeva," diye mırıldandı.
"Saeve puer," diye karşılık verdi.
Valerius aslında ona ağzı açık bakakalmıştı. Az önce bana Latince hakaret mi ettin?

"Önce sen bana hakaret ettin. Başıboş bir dişi şeytan olarak adlandırıldığım için özellikle aşağılandığımdan değil. Bu biraz pohpohlayıcı ama yine de hakareti sessizce kabul edecek türden biri değilim.
Kendine rağmen etkilenmişti. Ana dilini bilen bir kadınla tanışmayalı gerçekten de uzun zaman olmuştu. Aptal bir çocuk olarak anılmasından elbette hoşlanmıyordu ama böylesine zeki bir kadın için söylenecek bir şeyler vardı.
Ve onu açıkça küçümsemeyen birinin yanında olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Karşılıklarında ısırmıyordu. Aksine, bunların hiçbirini ciddiye almayan bir tartışma şampiyonu gibi onunla tartışıyordu.
Ne kadar sıradışı...
Ne kadar korkutucu bir şekilde canlandırıcı.
Aniden Alacakaranlık Kuşağı'nın tema şarkısı evin içinde çınladı.
"Bu nedir?" diye sordu. Belki de gerçekten Rod Serling'in alanına girmişti.
"Kapı zili. Muhtemelen kıyafetleriniz teslim ediliyor."
"Tekir!" Marla yatak odasının dışında bir yerden bağırdı. "Eşyalarınla birlikte Ben."
Valerius bu kaba davranış karşısında kaskatı kesildi. "Hep böyle mi bağırır?"
"Hey, şimdi," dedi Tabitha sertçe. "Marla bu dünyadaki en sevgili arkadaşlarımdan biri ve ona hakaret edersen ya da erkek demeye devam edersen, kıçını göğsünden çok daha fazla acıtacak bir yere saplarım."
Bakışlarını anlamlı bir şekilde kasıklarına indirdi.
Valerius onun tehdidi karşısında gözlerini büyüttü. Nasıl bir kadın bir erkeğe böyle bir şey söylerdi?
Daha konuşamadan odadan çıktı.
Şaşırmıştı, ne yapacağından emin değildi. Ne düşünmeli. Bıçağını bıraktığı şifonyere gitti. Yanında cüzdanı, anahtarları ve telefonu vardı.
Telefonu aldı ve hemen cevap veren Acheron'u aradı.
"Yardıma ihtiyacım var," dedi Valerius ona iki bin yıldır ilk kez.
Acheron hafifçe inledi. "Ne konuda yardım?" O sordu. Ağır aksanlı sesi, sanki Valerius onu derin bir uykudan uyandırmış gibi sersemlemişti.
"Seni tanıdığını iddia eden deli bir kadının evindeyim. Beni hemen buradan çıkarmalısın, Acheron. Neye mal olacağı umurumda değil."
"Öğlen vakti, Valerius. İkimiz de uyuyor olmalıyız." Acheron duraksadı. "Bu arada neredesin?"
Valerius odanın etrafına bakıyordu. Üç tarafı antika şifonyer aynasının her yerinde bol dökümlü Mardi Gras boncukları vardı. Bir İran halısı yerine... dev bir oyuncak araba yol haritasıydı. Odanın kusursuz tat ve üreme gösteren bölümleri ve sadece korkutucu olan bölümleri vardı.
Vudu sunağı gibi görünen bir şeyin önünde tereddüt etti.
"Bilmiyorum," dedi Valerius. "Dışarıdan korkunç türde bir müzik duyuyorum, kornalar çalıyor ve bir mohawk guguk kuşu, bir travesti ve bıçaklı bir deli ile bir evdeyim."
"Neden Tabitha'dasın?" diye sordu.

Valerius bu soru karşısında şaşırmıştı. Acheron onu gerçekten tanıyor muydu?
Kabul, Acheron biraz eksantrikti ama şimdiye kadar Valerius, Atlantislilerin bu tür düşük sınıf insanlarla ilişki kurmaktan daha mantıklı olduğunu varsaymıştı. "Affedersin?"
"Rahatla," dedi Acheron esneyerek. “Emin ellerdesin. Tabby sana zarar vermez.”
"Beni bıçakladı!"
"Kahretsin," dedi Ash. "Ona daha fazla Avcıyı bıçaklamamasını söyledim. Bunu yapmasından nefret ediyorum.”
“Bundan nefret mi ediyorsun? Yarası iltihaplı olan benim.”
"Gerçekten mi?" diye sordu. "Daha önce bir Kara Avcı'nın iltihaplı bir yarası olduğunu hiç görmemiştim. En azından dışarıdan değil.”
Valerius, Atlantisli'nin yersiz mizahına dişlerini sıktı. "Seni eğlenceli bulmuyorum, Acheron."
"Evet biliyorum. Ama iyi yanından bakın: Şimdiye kadar çivilediği üçüncü Karanlık Avcı sizsiniz. Bazen kendini biraz kaptırıyor."
“Biraz kendini kaptırdın mı? Kadın bir tehdittir.”
Hayır, o iyi bir yumurta. Bir Daimon değilseniz, o zaman Xanthippe'e parasının karşılığını verebilir.
Valerius bundan şüpheliydi. Kötü şöhretli antik Yunan fahişesi bile Tabitha'dan daha sakin olmalıydı.
Kapı açıldı ve Tabitha'nın kıyafetleri plastiğe sarılı olarak odaya girdiğini gördü.
"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu.
Acheron bir saniye sonra, "Ona merhaba dediğimi söyle," dedi.
Bu sefer Valerius sıçradı. Burada olanlara inanamıyordu. Bu ikisinin birbirini çok iyi tanıması.
Kıyafetlerini dolabın kapı koluna asarken Tabitha'ya baktı. "Acheron merhaba dedi."
Önünde durmak için hareket etti, öne eğildi ve Acheron'un onu telefonda duyabilmesi için sesini yükseltti. "Hey, güzel bebeğim. Senin uyuyor olman gerekmiyor mu?”
"Evet, yapmalıyım," dedi Acheron, Valerius'a.
"Acheron'a 'bebeğim' deme," dedi Valerius sertçe Tabitha'ya.
Aslında ona homurdandı. At gibi. "Acheron'a 'bebek' demiyorsun çünkü... eh, bu çok iğrenç. Ama ona her zaman 'bebeğim' diyorum.
Valerius şok olmuştu.
O muydu …
"Hayır, o benim kız arkadaşım değil," dedi Acheron, sanki Valerius'un düşüncelerini duyar gibi diğer uçtan. "Onu başka bir zavallıya bırakıyorum."
"Bana yardım etmelisin Acheron," dedi Valerius, odada onu takip etmeye devam eden Tabitha'dan uzaklaşırken çarşafı daha sıkı kavrayarak.
"Tamam, dinle. İşte biraz yardım. Değerli kaşmir ceketini biliyor musun?

Valerius bunun ona nasıl yardımcı olabileceğini hayal bile edemiyordu ama bu noktada her şeyi denemeye hazırdı. "Evet?"
"Onu iyi koru. Marla senin boyunda ve görürse kesinlikle onu çalmaya çalışacak.
Garip bir palto ve ceket fetişi var, özellikle de erkekler tarafından giyildiyse. Kasabaya son geldiğimde en sevdiğim motosiklet ceketimi almıştı."
Valerius ağzı açık kaldı. "Peki, travestilerle nasıl ilişki kuruyorsun, Acheron?"
"Pek çok ilginç arkadaşım var Valerius ve hatta bazıları tam anlamıyla pislik."
Gerildi. "Bana mı yönelikti?"
"HAYIR. Bence kendi iyiliğin için fazla gerginsin. Şimdi benimle dalga geçmen bittiyse, uyumak istiyorum.
Ash telefonu kapattı.
Valerius elinde cep telefonuyla orada duruyordu. Sanki birisi can yeleğinin ipini kesmiş ve onu köpek balıklarıyla dolu sulara sürüklenmeye terk ediyormuş gibi hissetti.
Jaws da oradaydı, onu yutmayı bekliyordu.
Jüpiter ona yardım et.
Tabitha yerden yastığı alıp yatağa geri koydu. Valerius'un arka tarafını görünce duraksadı. Kahretsin, herhangi bir erkekte gördüğü en güzel popoya sahipti. Birisi üzerine Grade A Prime damgasını vurmalıdır. Tek yapabildiği ona doğru yürüyüp bir şey hissetmemekti ama adamın sert, soğuk duruşu onu uzak tutuyordu.
Bu ve sırtını gölgeleyen çok sayıda yara izi. Sanki biri onu defalarca dövmüş gibiydi.
Ama kim böyle bir şeye cesaret edebilirdi?
"İyi misin?" diye sordu, o şifonyere gidip telefonunu bırakırken.
Elini uzun saçlarının arasından geçirdi ve içini çekti. "Gün batımına kaç saat var?"
"Beşten biraz fazla." Adamın hala kızgın ve kafası karışık olduğunu hissetti. "Yatağa geri dönüp uyumak ister misin?"
Ona sert ve tehditkar bir bakış attı. "Eve gitmek istiyorum."
"Evet, şey, dün gece telefonuna Otto cevap verseydi seni eve bırakırdım."
Valerius alçak sesle, "Kötü davranışından dolayı Guido'ya izin verdim," dedi. Sonra yüzü aniden solgunlaştı.
Tabitha korkuyu hissetti, ardından o kadar derin bir acı geldi ki irkildi.
"Sorun nedir?" diye sordu.
"Hemen eve gitmem gerekiyor."
"Pekala, senin Apollo ile bilmem gereken özel bir ilişkin yoksa, bu aşağı yukarı benim piyangoyu kazanmamla aynı ihtimal;
o lanet olası sayıları benimle paylaşacaktı. O acımasız herif. Çömelmeyi paylaşmayacak.

Umutsuz bir umutsuzluk dalgasının Valerius'u tükettiğini hissetti. İçgüdüsel olarak ona doğru yürüdü ve koluna hafifçe dokundu. "Sorun değil, gerçekten. Güneş batar batmaz seni geri götüreceğim.”
Valerius onun pazısındaki eline baktı. Yüzyıllardır hiçbir kadın ona böyle çıplak elini sürmemişti. Cinsel değildi. Rahatlatıcıydı. Ona rahatlık sunan birinin eli.
Bakışlarını onunkine kaldırdı. Yakıcı mavi gözleri vardı. Keskin ve zekiydiler. Hepsinden önemlisi naziktiler ve nezaket, Valerius'un alışık olduğu bir şey değildi.
Çoğu insan ona şöyle bir baktı ve anında ona karşı güçlü bir nefret besledi. Bir insan olarak, bunu kraliyet statüsüne ve ailesinin vahşet konusunda haklı olarak kazandığı itibarına bağlamıştı.
Bir Karanlık Avcı olarak, onun bir Romalı olmasından kaynaklanıyordu ve Roma ve Yunanistan, Roma Yunanistan'ı nihayet dize getirene kadar yüzyıllar boyunca birbirleriyle savaştıklarından, Yunanlıların ondan nefret etmesi beklenebilirdi. o.
Ne yazık ki, Yunanlılar ve Amazonlar, diğer tüm Kara Avcıları ve Toprak Sahiplerini hızla Roma doğumlu kardeşlerine karşı çeviren bir vokal grubuydu.
Yüzyıllar boyunca Valerius, herhangi bir silah arkadaşına ihtiyacı olmadığına kendini inandırmış ve hatta onlara kraliyet Romalı statüsünü hatırlatmaktan hastalıklı bir zevk almaya başlamıştı.
Yeniden doğuşunun ilk yılından itibaren, onlar onu vurmadan önce onlara saldırmayı öğrenmişti.
Çocukken babasının ona dayattığı katı formalite ve görgü kurallarını sonunda benimsemişti.
Ama bu formalite, bu kadının yatıştırıcı dokunuşunun nezaketi karşısında uçup gitti.
Tabitha aralarında bir şey geçerken yutkundu. Karanlık, yoğun bakışları onun üzerinden geçti ve ilk kez kınayıcı ya da yargılayıcı değildi. Neredeyse şefkatliydi ve şefkat, Valerius kadar ünlü bir adamdan beklediği bir şey değildi.
Yanağındaki yara izine parmaklarını koydu. Çoğu erkeğin gördüğünde yüzünde oluşan alayı görmedi. Bunun yerine, yavaşça çizgisini izledi. "Ne oldu?" O sordu.
“Araba kazası” neredeyse çıktı. Bu yalanı o kadar uzun süredir söylemişti ki artık neredeyse otomatik olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, yalanı söylemek, gerçeği yaşamaktan çok daha kolaydı.
Yüzünün ne kadar çirkin olduğunu biliyordu. Ailesinin, yara izi hakkında yorum yaptıklarına kaç kez kulak misafiri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kyrian, Amanda'ya estetik ameliyat olması için seve seve para ödeyeceğini kaç kez söylemişti.
Ama teyzesi kötü giden basit bir bademcik ameliyatından öldüğünden beri Tabitha hastanelerden korkuyordu. Sırf artık güzel olmadığı için bir şey

yaptırmayı asla seçmezdi. Dünyanın geri kalanı onunla başa çıkamıyorsa, bu onların sorunuydu, onun değil.
"Bir Daimon," dedi sessizce. "Onu her zaman hatırlamam için bana özel bir hatıra vermek istediğini söyledi."
Sözleri üzerine çenesinde bir tik başladı ve onun kendi adına öfkesini sezdi.
"Ona hak veriyorum," dedi boğazındaki yumruyu geçerek. "Haklıydı. Aynaya her baktığımda onu düşünüyorum."
Valerius elini Daimonlardan birinin onu ısırdığı boynundaki yaraya indirdi. Kyrian onu kurtarmaya gelmeseydi büyük olasılıkla o gece ölmüş olacaktı.
"Üzgünüm," diye fısıldadı.
Bunlar, bu adamın ağzından asla çıkmadığından emin olduğu sözlerdi.
"Sorun değil. Hepimizin yaraları var. Benimkilerin çoğu dışarıda olduğu için şanslıyım."
Valerius onun bilgeliği karşısında şaşkına döndü. Onun gibi bir kadından asla bu kadar derin bir düşünce beklemiyordu. Boynundan çekip geri adım atmadan önce elini hafifçe sıktı.
"Aç mısın?"
"Aç kaldım," diye yanıtladı dürüstçe. Çoğu Kara Avcı gibi o da genellikle gecede üç öğün yemek yerdi. Biri günbatımında uyandıktan kısa bir süre sonra, diğeri gece on ya da on bir sularında ve üçüncüsü sabah saat üç ya da dört civarında. Oldukça erken yaralandığı için dün gece sadece bir öğün yemek yemişti.
"Tamam, iyi stoklanmış bir mutfağım var. Ne alırsınız?"
"İtalyan bir şey."
Başını salladı. "Kulağa iyi geliyor. Devam et ve giyin, seninle aşağıda buluşacağım. Mutfak soldaki kapıdır. Sağdaki üzerinde Biyolojik Tehlike çıkartması bulunanı açmayın. Orası benim dükkanıma açılıyor ve orada sadece gün ışığından başka bir şey yok."
Kapıyı arkasından kapatmaya başladı, sonra durdu. "Bu arada, gidene kadar montunu dolabıma koymak isteyebilirsin. Marla-"
"Acheron beni zaten uyardı."
"Ah iyi. Birkaç dakika sonra görüşürüz."
Valerius giyinmeye gitmeden önce o gidene kadar bekledi. Paltosunu dolabına asarken, onun da kendisi kadar siyaha sahip olması onu şaşırttı. Dolabındaki tek renk, karanlık denizinin ortasında sertçe göze çarpan parlak pembe saten bir elbiseydi. O ve kırmızı kareli bir mini etek. Tabitha'nın içindeki istenmeyen bir görüntü içinden geçerken dikkatini çeken mini etekti ve onun bacaklarının güzel olup olmadığını merak etti. Bir çift biçimli, yumuşak kadınsı bacağı her zaman takdir etmişti. Özellikle de ona sarılıyken.
Bu düşünceyle bedeni bir anda sertleşti. Valerius aniden kendini dolabında durup onun hakkında hayaller kuran bir sapık gibi hissedince yüzünü buruşturdu.
Hemen dolabın kapağını kapatıp odadan çıktı. Koridor, onun hassas Kara Avcı gözlerine biraz sert gelen parlak sarı bir tona boyanmıştı. Koridorun

karşısında, bakımlı, zevkle dekore edilmiş bir yatak odasını göstermek için kapısı açılan bir oda vardı. Antika yatağın üzerinde uzanan gümüş payetli bir elbise ve onun yanında köpük bir başlığın üzerinde duran süslü esmer bir peruk gördü.
Ah, merhaba tatlım, dedi Marla banyo olması gereken yerden çıkarken. Görünüşe göre kel kafasına bir türban ve pembe bir bornoz giymişti. "Tabby aşağıda."
"Teşekkür ederim," dedi başını ona doğru eğerek.
Ah, görgü kuralları. Tabby için ne güzel bir değişiklik. Eve sürüklediği erkeklerin çoğu kaba kabadayılardır. Son derece iyi huylu olan Ash Parthenopaeus hariç.
Ama o da tuhaf. Daha önce onunla tanıştın mı?"
"Onu tanıyorum, evet."
Gözle görülür şekilde titredi. “Ooo, 'tanıdık' demeni beğendim, el salla. Orada bir tür aksanın var. Şimdi daha fazla vaktinizi almadan devam etseniz iyi olur. Tanrı biliyor ya, izin verirsen seni konuşturacağım.”
Valerius, onu kovarken gösterişli hareketlerine gülümseyerek veda etti ve ardından kapıyı kapattı. Marla'da tuhaf bir şekilde büyüleyici bir şey vardı. Küçük bir sahanlığa çıkan güzel kiraz rengi merdivenlerden aşağı indi. Tabitha'nın söylediği yerdeki Biyolojik Tehlike çıkartmasına kaşlarını çattı. Biraz onarım gerektirebilecek iki Fransız kapının küçük bir yemek odasına açıldığı sola döndü.
İçeride eski bir kahverengi-beyaz çiftçi masası ve daha iyi günler görmüş merdiven arkalı sandalyeler vardı.
Duvarlar sert bir beyaza boyanmıştı ve Eyfel Kulesi, Stonehenge ve Kolezyum gibi Avrupa simgelerinin çerçeveli siyah beyaz posterleri vardı. Gün ışığını onun görmesini engellemek için pencerelerin üzerindeki siyah panjurlar çekilmişti. Ve uzak duvara siyah bir büfe yerleştirilmişti. Üstü, Elvis ve Elvira'nınkiler de dahil olmak üzere resimler ve koleksiyon tabaklarıyla doluydu. İki ucunda da iki büyük antika gümüş şamdan duruyordu.
Ama onu şaşırtan şey, büfenin ortasında, yüzü Russell Crowe'un kafasının küçük bir resmiyle kapatılmış bir adamın yanında duran gelinlikli Tabitha'nın 8 × 10'luk bir resmiydi.
Resmi kaldırmak için uzandı.
"İşte buradasın," dedi Tabitha arkasından.
Valerius anında doğruldu. "Evlisin?" O sordu.
Resmi görene kadar kaşlarını çattı. Ah, ne yazık ki, hayır. Bu, düğününde kız kardeşim Amanda. Yanındaki resimdeki kız bebek ise kızı Marissa.”
Valerius düğün resmini inceledi. Yara izi dışında kadınlar arasında gerçekten hiçbir fark yoktu. "İkiz kardeşin mi var?"
"Evet."
"Peki kız kardeşin neden Russell Crowe ile evli?"
Tabitha güldü. "Ah, kayınbiraderim, kendini beğenmiş, kendi dinini benimseyen schlemiel'in ahmaklığı."

Ona kemerli bir bakış attı. "Adamı umursamıyorsun sanırım."
"Aslında onu ölesiye seviyorum. Kız kardeşime ve yeğenime karşı gerçekten çok iyi ve kendi tarzında gerçek bir sevgili. Ama senin gibi o da kendini tamamen fazla ciddiye alıyor.
Biraz rahatlamanız ve daha çok eğlenmeniz gerekiyor. Hayat çok kısa... eh, belki senin için değil ama biz ölümlüler için öyle."
Valerius, kendisini kovması gereken bu kadından büyülenmişti. Pejmürde ve kabaydı ama yine de en beklenmedik bir şekilde eğlenceli ve çekiciydi.
Masanın üzerine, içinden bir çeşit dirsekli makarna ve marinara gibi görünen plastik bir kaşık çıkan küçük kırmızı bir kutu fırlattı.
Valerius kaşlarını çattı. "Bu nedir?"
"Mantı."
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "O mantı değil."
Aşağıya baktı. "İyi tamam. Bu Beefaroni. Yeğenim bu küçük mikrodalgada pişirilebilir kutularda gelen her şeye ravioli diyor. Onun için bir sandalye çekti. "Yiyip bitirmek."
Valerius, onun ona sunduğu şey karşısında dehşete düşmüştü. "Affınıza sığınırım? Aslında onu yememi beklemiyorsun, değil mi?”
"İyi evet. İtalyanca istediğini söyledin. Bu İtalyan." Kutuyu aldı ve etiketi gösterdi. "Görmek. Şef Boyardee. O sadece en iyi şeyleri yapar.”
Valerius hayatında hiç bu kadar dehşete kapılmamıştı. Kesinlikle şaka yapıyordu. "Plastik çatal bıçakla kağıt bardaktan yemek yemem."
"Pekala, la-di-da, Bay Süslü Pantolon. Seni gücendirdiysem özür dilerim ama burada, Dünya Gezegeninde biz plebler elimize ne geçerse yemeye eğilimliyiz ve bize bir şey verildiğinde onu sorgulamayız."
Adam kaskatı kesilirken Tabitha kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bakışlar öldürebilseydi, zavallı Beefaroni bardağı parçalanırdı.
"Akşama kadar çekileceğim." Merdivenlere yönelmeden önce ona buyurgan bir şekilde başını salladı.
Tabitha ondan ayrılırken ağzı açık kaldı. Gerçekten gücenmişti ve içten içe incinmişti. İkincisi onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hakaret edilmesi gereken oydu. Beefaroni'yi alarak içini çekti, bir ısırık aldı ve onunla mutfağa geri döndü.
* * *
Valerius, gerçekten yapmak istediği kapıyı çarparak kapattığında, odasının kapısını dikkatlice kapattı. Ama sonra, asalet evin içinden geçmedi. Bu sıradan insanlar içindi.
Asalet, duygularını dikkatli bir kısıtlama altında tuttu. Kendilerini aşağılayan, kaba saba kadınların görüşleriyle de incinmediler.
Bir an için bile olsa onun...
"Kimsenin beni sevmesine ihtiyacım yok," diye mırıldandı alçak sesle. Hayatı boyunca kimsenin onu umursamadan yaşamıştı. Neden şimdi değişmeli?
Yine de, birinin ona bir nezaket notu iletmesini arzulayan o küçücük parçasını susturamıyordu. Basit bir "Valerius'a merhaba dediğimi söyle."
Hayatında sadece bir kez...

"Aptallık ediyorsun," diye homurdandı kendi kendine.
Sevilmektense korkulmak daha iyidir. Babasının sözleri kulaklarında çınladı. İnsanlar her zaman sevdikleri birine ihanet ederler ama asla gerçekten korktukları birine ihanet etmezler.
Doğruydu. Korku insanları hizada tuttu. Bunu herkesten çok o biliyordu. Kardeşleri ondan korkmuş olsaydı...
Valerius bu anı karşısında yüzünü buruşturdu ve odanın köşesindeki yönetmen koltuğuna oturmak için hareket etti.
İçinde çok çeşitli romanların bulunduğu bir kitaplığın yanına kurulmuştu. Pompeii'nin Son Günleri ve Büyük İskender'in Hayatı ve Zamanları'ndan Jim Butcher'ın Dresden romanlarına kadar uzanan başlıklara göz atarken kaşlarını çattı.
Tabitha ne tuhaf bir kadındı.
Valerius antik Roma hakkında bir kitaba uzanırken, bakışları sandalyenin yanındaki çöp kutusuna takıldı. Çoğu insanın mutfakta bulundurduğu türden büyüktü ama dikkatini çeken, kapalı üstten dışarı bakan siyah kol parçasıydı.
Açtığında gömleğini ve ceketini buldu.
Onları dışarı çıkardığında kaşları daha da çatıldı. Hâlâ kan içindeydiler ve yırtılmışlardı.
Daimon'un onu bir kılıçla kestiği yerden, arkalarındaki yarığa dokundu. Ama kendi giymişti...
Valerius ayağa kalktı ve ipek boğazlı kazağını çıkardı. Dün gece giydiğinin aynısı olan Ralph Lauren'di. Tek bir açıklaması vardı.
Tabitha ona yeni giysiler almıştı.
Dolaba gidip ceketi inceledi. O zamana kadar düğmelerin biraz farklı bir pirinç rengi olduğunu fark etmemişti. Bunun dışında birebir kopyasıydı.
İnanamadı. Sadece ceketi bin beş yüz dolara mal olmuştu. Neden böyle bir şey yapsın ki?
Bir cevap isteyerek, onu mutfakta tek başına yemek yaparken bulduğu yere geri döndü.
Valerius kapıda tereddüt etti. Tamamen sakin bir profille ondan yan tarafta duruyordu. O gerçekten güzel bir kadındı.
Solmuş siyah kot pantolonu uzun bacaklarını ve son derece çekici bir arka kısmı sarıyordu. Kısa kollu, düğmeli siyah bir süveter giymişti ve alçak kot pantolon ile yanılmıyorsa delinmiş göbeği arasında büyük miktarda bronz ten bırakıyordu.
Uzun kumral saçları geriye toplanmıştı ve ocağın başında çıplak ayakla dururken tuhaf bir şekilde sakin görünüyordu; sağ ayağında gümüş bir yüzük parıldıyordu. Radyo açık, kısık sesle Martin Briley'nin "Salt in My Tears" şarkısını çalıyordu. Tabitha'nın kalçaları, kabul etmek istediğinden çok daha çekici olan erotik bir ritimle müziğe uygun olarak hareket etti.
Gerçekten de, ona doğru hareket etmemek için elinden gelen tek şey, başını aşağı eğip kendisini çağıran etli deriden bir miktar örnek alabilmekti.
Ona kesinlikle iyi binecek bir ateşliydi.

İleriye doğru bir adım attı ve kadın sıçradı, sonra ayağını tekmeledi. Valerius, söz konusu ayağı kasığına değdiğinde küfretti ve bunun acısıyla iki büklüm oldu.
"Aman Tanrım!" Tabitha, misafirine eziyet ettiğini anlayınca nefesi kesildi. "Ben çok üzgünüm! İyi misin?"
Ona tehditkar bir bakış attı. "Hayır," diye homurdandı, topallayarak ondan uzaklaştı.
Tabitha, küçük mutfakta sakladığı basamaklı tabureye doğru ona yardım etti. "Gerçekten, gerçekten üzgünüm," diye tekrarladı adam oturup elinin içiyle kendine bastırırken. "Arkama gizlice girmemen için seni uyarmalıydım."
Sıkışmış dişlerinin arasından, "Ben gizlice girmiyordum," dedi. "Ben yürüyordum."
"Gel, sana biraz buz getireyim."
"Buza ihtiyacım yok. Sadece nefes almak ve konuşmamak için bir dakikaya ihtiyacım var.
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Acele etmeyin."
Birkaç ilginç renge döndükten sonra nihayet kendini toparladı. "Jüpiter'e şükür, elinde başka bıçak yoktu," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "Eve böyle giren her erkeği tekmeliyor musun?"
"Tanrım, bir tane daha olmasın!" dedi Marla odaya girerken. "Tabby, yemin ederim erkeklere bu şekilde davranmana rağmen özel bir hayatın olması mucize."
Ah, sus, Marla. Bunu bilerek yapmadım… bu sefer.”
Marla buzdolabından iki Diyet Kola alırken gözlerini devirdi. Birini Valerius'a uzattı. "Bunu yarana tut, tatlım. Yardımcı olacaktır. Phil olmadığın için şükret. Tabby onu iki kez yakaladıktan sonra testis alma operasyonu yapmak zorunda kaldıklarını duydum. Sonra içkisinin kapağını açtı ve tekrar yukarı çıktı.
Tabitha, Marla'nın ardından, "O bunu hak etti," diye seslendi. "Kesmediğim için şanslı."
Valerius gerçekten bu konuşmayı sürdürmek istemiyordu. Ayağa kalktı ve Cola'yı tezgahın üzerine koydu. "Neden yemek yapıyorsun?"
Tabitha omuz silkti. "Kutudan bir şey istemediğini söyledin, ben de sana makarna yapıyorum."
"Ama sen dedin-"
"Kast etmediğim birçok şeyi söylüyorum."
Ocağı söndürürken onu izledi, sonra kaynayan makarna tenceresini lavaboya doğru aldı. Bir zil sesi geldi.
"Bunu benim için almak ister misin?"
"Neyi alayım?" O sordu.
"Mikrodalga."
Valerius mutfağa baktı. Hayatı boyunca nadiren bir mutfak görmüştü ve yemek pişirmek için kullanılan aletler hakkında çok az şey biliyordu. Bu tür şeyler için hizmetkarları vardı.

Zil tekrar çaldı.
Mikrodalga olduğunu varsayarak yanına gitti ve kolu çekti. İçinde bir kase marinara vardı. Mikrodalganın önünde duran balık şeklindeki tutacağı aldı ve kaseyi çıkardı. "Bunu nereye koyayım?"
"Ocak lütfen."
Dediğini yaptı.
Durduğu yere küçük bir kase getirdi, sonra makarnayı sosla kapladı.
"Daha iyi?" diye sordu ve ona verdi.
Valerius bakışları eriştelere düşene kadar başını salladı. Makarnanın şekli ona çarptığında inanamayarak gözlerini kırpıştırdı.
Hayır. Kesinlikle bir şeyler görüyordu.
Bu bir…?
Göründüğü gibi olduğunu anlayınca çenesi gevşedi. Minicik makarna penisleri kırmızı marinada yüzüyordu.
"Hadi ama," dedi Tabitha sinirli bir sesle. "Bana bir Romalı generalin penironi ile sorun yaşadığını söyleme."
"Cidden bunu yememi beklemiyor musun?" diye sordu.
Ona ofladı. "Bana bu üstün tavrı gösterme, dostum. Siz Romalıların nasıl yaşadığınızı tam olarak biliyorum. Evlerinizi nasıl dekore ettiğiniz. Sen erkeklik organı diyarından geliyorsun, o yüzden sana yemen için bir kase onlardan verdim diye şaşırmış gibi davranma. Kötülüğü savuşturmak için evimde asılı uçan fallus rüzgar çanı falan yok ama bahse girerim insanken yapmışsındır.
Doğruydu ama yüzyıllar geçmişti… düşününce hiç böyle bir şey görmemişti.
Ona bir çatal uzattı. “Gümüş değil ama paslanmaz çelik. Eminim yapabilirsin.”
Hala makarnanın büyüsüne kapılmıştı. "Bunu nereden aldın?"
"Onu ve boobaroni'yi dükkanımda satıyorum."
"Boobaroni?"
"Sanırım bunu çözebilirsin."
Valerius buna ne diyeceğini bilemedi. Daha önce hiç müstehcen yiyecek yememişti - ve içinde bu tür malları sattığı ne tür bir dükkana sahipti?
"Vetti'nin Evi," dedi Tabitha, kolları açıktı. "Daha da anlatmalı mıyım?"
Valerius, bahsettiği Roma evi ve onun müstehcen duvar resimleri hakkında bilgiliydi. Doğru, halkının cinselliği konusunda oldukça açıktı, ama kesinlikle bu modern çağda bununla yüzleşmeyi beklemiyordu.
"Non sana est puella," dedi Valerius alçak sesle, Latince Bu kız deli demek.
"Quin tu istanc orationem hinc em tque anque antiquam amoves, vervex?"
Tabitha karşılık verdi.
O modası geçmiş dili kullanmayı bırakır mısın, koyun kafalı?
Valerius daha önce hiç aynı anda hem aşağılanıp hem de eğlendirilmemişti.
"Latinceyi nasıl bu kadar mükemmel konuşuyorsun?"
Fırından bir parça tost çıkardı. “Antik Uygarlık alanında yüksek lisans derecem var. Kız kardeşim Selena'nın doktorası var. içinde. Üniversitede birbirimize Latince hakaret etmenin ahmaklık olduğunu düşündük.”

"Selena Laurens mi? Meydanda tarot masası olan deli mi?”
Ona şiddetli bir bakış attı. "O kaçık benim sevgili ablam ve ona bir daha hakaret edersen topallayacaksın... daha fazla."
Valerius yemek odasındaki masasına giderken dilini ısırdı. Son üç yılda Selena ile birkaç kez karşılaşmıştı ve bu karşılaşmaların hiçbiri iyi gitmemişti. Acheron ondan ilk kez bahsettiğinde, Valerius kendi kültürünü ve dilini bilen biriyle konuşabilme ihtimaline çok sevinmişti.
Ama Acheron onları tanıştırmaz tanıştırmaz Selena içkisini Valerius'un suratına fırlatmıştı. Ona insanlığın bildiği her türlü hakareti söylemiş ve hatta epeyce yenisini uydurmuştu.
Selena'nın ondan neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordu. Tek söyleyeceği, onun bir barbar izdihamı altında paramparça ölmemiş olmasının çok yazık olduğuydu.
Ve bu onun ölmesi için en iyi dileklerinden biriydi.
Onun gerçek ölümünün, onun rantlarının herhangi birinden çok daha aşağılayıcı ve acı verici olduğunu bilmek, büyük ihtimalle onu çok memnun ederdi.
Daimons için devriye gezmek üzere Meydan'a her gelişinde, Daimon ona ve ona doğru fırlatmak için eline geçen her şeye lanetler yağdırdı.
Ablasının onu bıçakladığını öğrenince çok sevineceğine şüphe yok. Tek pişmanlığı, onun hâlâ yaşıyor olması ve bir lağımda ölü olarak yatmamasıydı.
Tabitha kapı eşiğinde durdu ve Valerius'un makarnasını sessizce yemesini izledi.
Kendini katı bir şekilde dik tuttu ve tavırları kusursuzdu. Sakin ve sakin görünüyordu.
Ama aynı zamanda onun evinde inanılmaz derecede rahatsız görünüyordu. Yerinden bahsetmiyorum bile.
"İşte," dedi, ona ekmeği vermek için ilerleyerek.
"Teşekkür ederim," dedi onu alırken. Ekmek tabağı arar gibi kaşlarını çattı. Sonunda ekmeği masaya bıraktı ve sıra dışı makarnasına geri döndü.
Aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onun hakkında bu kadar çok şey duymuşken bu adamın yanında olması tuhaftı.
Hiçbiri iyi değildi.
Kayınbiraderi ve en iyi arkadaşı Julian, aile partilerinde Valerius ve ailesi hakkında ve Artemis'in Valerius'u Kyrian'ın gitmesine izin vermediği için sırf kin güttüğü için New Orleans'a transfer ettiği gerçeği hakkında söylenip durarak saatler geçirdiler. Belki de bu doğruydu.
Ya da belki de tanrıça, Kyrian'ın geçmişiyle yüzleşmesini ve onu bir kenara bırakmasını istemiştir.
Her iki durumda da Artemis'in kararıyla en çok cezalandırılan kişi, Kyrian ve Julian'ın nefretini sürekli hatırlatan Valerius'tu.
Onun ona o kadar kötü görünmemesi ne tuhaf.
Doğru, kibirli ve resmiydi, ama...

Onun için daha fazlası vardı. Bunu hissedebiliyordu.
Ona içecek bir şeyler getirmek için mutfağa gitti. İlk düşüncesi ona su vermek oldu, ama sonra ona penironi vermekle gaddarca davranmıştı. Bu çocukça bir dürtüydü ve şimdi aşırı derecede suçlu hissediyordu.
Bu yüzden şarap dolabını kırmaya ve ona hiç şüphesiz takdir edeceği bir şey almaya karar verdi.

* * *

Tabitha ona bir bardak kırmızı şarap uzatırken Valerius başını kaldırdı. Sert, ucuz bir Ripple olmasını yarı yarıya bekliyordu ve zengin, dolgun tadı karşısında hoş bir şekilde şaşırdı.

"Teşekkür ederim," dedi.
"Rica ederim."
Tam gidecekken elini tuttu ve onu durdurdu. "Bana neden yeni giysiler aldın?"
"Nasıldın-"
"Benimkini çöpte buldum."
Ne yaptığını öğrenmiş olması onu rahatsız ediyormuş gibi sindi. "Kutuyu boşaltmalıydım. Lanet etmek."
"Neden bilmemi istemedin?"
"Onları alamayacağını düşündüm. Yıkılmalarının nedeninin bir parçası olduğum için yapabileceğim en az şey buydu.
Ona içini ısıtan bir gülümseme sundu. "Teşekkürler Tabitha."
Adını ilk kez söylüyordu. Zengin, derin aksanı onu ürpertti.
Kendini durduramadan elini yanağına koydu. Onun çekip gitmesini yarı yarıya bekliyordu.
Yapmadı. O meraklı siyah gözleriyle ona bakmakla yetindi.
Yakışıklılığına hayran kaldı. Kendi kalbini onun için acıtan içsel acısıyla. Ve daha iyi düşünemeden, kendi dudaklarıyla onun dudaklarını yakalayabilmek için başını aşağı eğdi.
Valerius, onun eylemi için tamamen hazırlıksızdı. Hiç bir kadın onunla öpüşmeye başlamamıştı. Asla. Tabitha keşfi konusunda cesurdu, talepkardı ve bu keşif vücudunda lav gibi cızırdadı.
Yüzünü ellerinin arasına alıp geri öptü.
Tabitha generalinin yozlaşmış zevkine inledi. Dili adamın dişlerine sürtünerek ürperdi. Ölümcül ve öldürücüydü.
Yasaklı.
Ve kendi kuralları dışında kimsenin kurallarına uymakla gurur duyan bir kadın için bu onu daha da çekici kılıyordu.
Onu koltuğa oturttu ve kucağına oturdu.
Protesto etmedi. Bunun yerine, ellerini yüzünden indirip sırtında gezdirirken, o da saçındaki kravatı çekip ipek gibi parmaklarının arasında kayan kalın, siyah bukleleri gevşetti.

Arzusunu daha da ateşleyerek vücudunun merkezine bastırırken onun ereksiyonunu hissedebiliyordu.
Bir erkekle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kendini birinin etrafına sarmak için bu kadar güçlü bir arzu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama Valerius'u çok istiyordu, o tamamen menünün dışında olması gerektiği halde.
Tabitha dudaklarını önce çenesi boyunca, sonra da çenesinin altından boynuna doğru gezdirirken Valerius'un başı döndü. Sıcak nefesi onu kabarttı. Kendisinin ne olduğunu bilen bir kadını almayalı yüzyıllar olmuştu. Dişlerini keşfetmesinden korktuğu için dikkatlice öpmek zorunda olmadığı bir kadın.
Hiç bu kadar heyecan verici bir kadınla birlikte olmamıştı. Onunla çok açık bir şekilde tanışan biri. Çok çılgınca. Bu kadında en ufak bir korku yoktu. Geri durmak yok.
Şiddetli, tutkulu ve tamamen kadınsıydı.
Tabitha bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Dark-Hunters'ın kadınlarla ilişki kurmasına izin verilmedi. Belki bir Squire dışında herhangi bir duygusal bağa izin verilmedi.
Valerius'la sadece bir kez yatabilirdi ve sonra gitmesine izin vermek zorunda kalacaktı.
Ama bundan da öte, tüm ailesi bu adamdan nefret ediyordu ve o da etmeli. Onun tarafından püskürtülmeli. Ama o değildi. Onda karşı konulmaz bir şey vardı.
Tüm sağduyu ve mantığa rağmen, onu istiyordu.
Azgınsın Tabby, bırak gitsin.
Belki de bu kadar basitti. Eric'ten ayrılalı neredeyse üç yıl olmuştu ve bu süre zarfında başka kimseyle birlikte olmamıştı. Hiç kimse ona geçici bir meraktan başka bir şey olarak hitap etmemişti bile.
Ash hariç, ama ona karşı harekete geçmemesi gerektiğini biliyordu.
Ve o bile onun böyle cızırdamasına neden olmadı. Ama içinde Valerius'un taşıdığı acı yoktu - ya da taşıyorsa, bunu onun etrafında saklamakta daha iyiydi.
Valerius'un bir şekilde ona ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.
Tam pantolonunun fermuarına uzanacakken telefon çaldı.
Tabitha, Marla telsizini kullanarak, “Ben Amanda, Tabby. Telefonu açmanı söylüyor. Şimdi."
Hayal kırıklığı içinde inledi. Ayağa kalkmadan önce Valerius'a ateşli, hızlı bir öpücük verdi. "Ben telefondayken lütfen tek kelime etme," diye onu uyardı.
Amanda, Kyrian'la evlendiğinden beri inanılmaz derecede psişik olmuştu ve Valerius'un sesini duyarsa onun kim olduğunu anında anlardı. Tabitha bundan emindi. Uğraşmak isteyeceği en son şeydi.
Mutfaktaki duvar telefonunu aldı. "Hey, Mandy, neye ihtiyacın var?"
Tabitha, kendini toparlayan Valerius'u izlemek için döndü. Saçını geriye attı ve onun çıkardığı küçük siyah kravatı yerine taktı.

Çatalını alıp tekrar yemeye başladığında muhteşem ve sert haline geri döndü.
Kız kardeşi kötü bir rüya hakkında gevezelik ediyordu, ama "Spathi Daimon" terimi ortaya çıkana kadar Tabitha dikkatini Valerius'tan uzaklaştırmadı.
"Üzgünüm, ne?" Amanda'ya sordu.
"Senin hakkında kötü bir rüya gördüğümü, bir kavgada ciddi şekilde yaralandığını söyledim Tabby. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."
"Evet ben iyiyim."
"Emin misin? Bana biraz garip geldin.
"Beni işten ayırdın."
Ah, dedi Amanda, Tabitha'nın kendini biraz suçlu hissetmesine neden olan yalanı kabul ederek. Tabitha ikizinden bir şey saklamaya alışkın değildi.
"Tamam aşkım. Bu durumda, seni tutmayacağım.
Ama benim için dikkatli ol. Gitmeyecek çok kötü bir his var içimde."
Tabitha da bunu hissetti. Tanımlanamaz ve aynı zamanda kalıcı bir şeydi.
"Merak etme. Ash kasabada ve taşındığı fazladan bir Kara Avcı var. Her şey yolunda."
"Tamam aşkım. Arkanı kollayacağına güveniyorum... Ama Tabby?"
"Evet?"
"Bana yalan söylemeyi bırak. sevmiyorum."

Bölüm 3

Tabitha, konuşmasından dolayı biraz tuhaf hissederek telefonu kapattı. Ve Amanda'nın sağlığıyla ilgili öngörüsü onu daha da tuhaf hissettirdi. Bu, özellikle kendi huzursuzluk duygusuyla birleştiğinde onu çok ilgilendiriyordu.

Üç yıl önce Desiderius, Amanda ve Kyrian'ı öldürmeye gittiğinde neredeyse iki kez ölüyordu. O zamandan beri hiçbir Daimon yanına yaklaşmamıştı. Çoğunlukla becerilerini geliştirdiği ve çok daha gözlemci olduğu için.

Ama dün gece olanlar…

Zor ölümlerdi ve bir grup kaçmıştı. Elbette geri dönmeyeceklerdi. Çoğu Daimon, onunla veya Karanlık Avcılardan biriyle karşılaştıktan sonra bölgeyi çok hızlı bir şekilde terk etti. Cesaret tam olarak tanındıkları bir şey değildi: Genç olduklarından ve fikir hayatta kalmak olduğundan, çok az Daimon, Artemis'in yüzlerce hatta binlerce savaşçıdan oluşan ordusuyla kafa kafaya koşmak istedi. Onlarla ilgili yılların savaş deneyimi.

Sadece bir yarı tanrı olan Desiderius, Kara Avcılarla savaşacak güce ve aptallığa sahipti.

Hayır, dün geceki Daimonlar gitmişti ve o iyi olacaktı. Amanda kötü tavuk yemiş falan olmalı.

Yemeğini bitiren Valerius'a döndü. "Güçlerin neler?" diye sordu.

Soru karşısında biraz şaşırmış görünüyordu. "Affedersin?"

"Karanlık Avcı güçlerin. Önsezileri veya önsezileri içeriyor mu?”

"Hayır," dedi şaraptan bir yudum almadan önce. "Çoğu Romalı Karanlık Avcı gibi, ben de daha çok aldım ve lütfen bu departmandaki 'sapkınlığın' kabalığını mazur görün."

Tabitha kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Artemis, Roma'da büyük bir tanrı olmadığı gerçeğini umursamıyordu. Aksine, çoğunlukla alt sınıflarımız, kölelerimiz ve kadınlarımız tarafından saygı görüyordu. Böylece biz yaratıldığımızda kinini bize taşıdı. Bir insandan daha güçlüyüm ve daha hızlıyım ama diğer Kara Avcıların sahip olduğu yüksek psişik güçlere sahip değilim."

"O zaman Daimonlarla savaşmayı nasıl başarıyorsun?"

Omuz silkti. "Senin gibi. Onlardan daha ustaca savaşırım.”

Evet, belki ama sık sık kendini savaşlardan kanlar içinde buluyordu. Onun da ne sıklıkta yaptığını merak etti. Bir Daimon ile insan olarak savaşmak zordu.

"Bu doğru değil," dedi Tabitha, Artemis'in Kara Avcıları arasında böylesine bir eşitsizlik yaratmasına kendi adına kızarak. Neyle karşı karşıya olduklarını bilen bir tanrıça onları nasıl serbest bırakabilirdi?

Dostum, Simi haklıydı. Artemis bir sürtük-tanrıçaydı.

Valerius, Tabitha'nın sesinde duyduğu öfke karşısında kaşlarını çattı. Kimsenin hiçbir konuda onun tarafını tutmasına alışkın değildi. Ne bir erkek olarak ne de bir Kara Avcı olarak. Haklı ya da haksız olsun, herhangi bir

konuda kaybeden taraf olmak her zaman onun kötü kaderi gibi görünmüştü.
"Çok az şey adildir."
Şarabının son yudumunu da içti ve ayağa kalktı, sonra başını ona doğru eğdi. "Yemek için teşekkür ederim."
"Her zaman, Val."
Onun hor gördüğü bir lakap kullanması karşısında sertleşti. Bunu kullanan tek kişi, kardeşi Markus ve babasıydı ve o zaman sadece onunla alay etmek veya onu küçümsemek içindi. "Benim adım Valerius."
Ona kuru bir şekilde baktı. "Sana Valerius diyemem. Tanrım. Bozuk bir İtalyan arabası gibi geliyor. Ve bu ismi her duyduğumda Vo-lar-ray'e çıkma ihtiyacı hissediyorum, Oh, oh, oh - ve sonra Hollywood Şövalyeleri filmini düşünmeye başlıyorum ve inan bana gitmemi istemiyorsun Orası. Bu yüzden, akıl sağlığımı kafamda yankılanan o boktan şarkıdan ve bir lise spor salonunda ağza alınmayacak şeyler yapan bir delinin koşuşturmasından kurtarmak için Val veya Babycakes olarak tanınabilirsiniz.
Bakışları karardı. "Benim adım Valerius ve Val'e hesap vermeyeceğim."
Omuz silkti. "Pekala, Babycakes, istediğin gibi olsun."
İtiraz etmek için ağzını açtı ama daha şimdiden tartışmaması gerektiğini biliyordu. Tabitha'nın canı ne isterse onu yapmanın bir yolu vardı, tüm tartışmalar lanet olsun. "Pekala," dedi gönülsüzce, "Val'e katlanacağım. Ama sadece senden."
Güldü. "Ne kadar acısız olduğunu görüyor musun? Zaten neden bu isimden nefret edesin ki?"
"Kaba."
Gözlerini ona çevirdi. Yatakta gerçekten eğlenceli olmalısın, dedi alayla.
Valerius onun sözleriyle afallamıştı. "Affedersin?"
"Ben sadece katı olmakla bu kadar ilgilenen bir adamla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum - sonra tekrar... Hayır. Bu kadar muhteşem birinin onunla aşağı inip kirlendiğini hayal edemiyorum.
"Sizi temin ederim, bu konuda hiçbir şikayetim olmadı."
"Gerçekten mi? O halde üzerlerinde buz küplerini dondurabilecek kadar soğuk kadınlarla yatıyor olmalısın.
Odadan çıkmak için döndü. "Bu tartışmayı yapmıyoruz."
Ama onu merdivenlere doğru takip ederken onu rahat bırakmadı. "Roma'da da böyle miydin? Demek istediğim, okuduğum her şeye göre siz cinsellik konusunda hamsınız."
"Söyledikleri yalanları tahmin edebiliyorum."
"Yani hep böyle gergin miydin?"
"Ne umursuyorsun?"
Onu durdururken verdiği yanıt onu hayrete düşürdü. "Çünkü seni şimdi olduğun gibi yapan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. O kadar kapalısın ki zar zor insansın."
"Ben insan değilim Bayan Devereaux. Fark etmediysen söyleyeyim, lanetlenenlerden biri benim."

"Bebeğim, gözlerini aç ve etrafına bak. Hepimiz öyle ya da böyle lanetlendik. Ama lanetlenmek ölümden çok uzak. Ve ölü gibi yaşıyorsun."
"Ben de öyleyim."
Onun şahane vücuduna ateşli bir bakış attı. "Ölü bir adama göre oldukça formda görünüyorsun."
Yüzü sertleşti. "Beni tanımıyorsun bile."
Hayır, bilmiyorum. Ama soru şu ki, seni tanıyor musun?
"Bunu yapan tek kişi benim."
Ve bu basit cümle, ona onun hakkında bilmesi gereken her şeyi anlattı.
O yalnızdı.
Tabitha ona ulaşmak istedi ama ona biraz zaman ayırması gerektiğini hissedebiliyordu. Onun gibi insanlarla etkileşim kurmaya alışkın değildi... zaten çok azı alışıktı.
Ailelerinin çingene kahini Flora Nine'nin her zaman dediği gibi, Tabitha insanların üzerine bir yük treni gibi gelir ve onları durdukları yerde biçerdi.
Tabitha ondan bir adım daha uzaklaşırken içini çekti. "Herneyse kaç yaşındasın?"
"İki bin, yüz..."
"Hayır," diye sözünü kesti. "Kara Avcı yılları değil. Öldüğünde kaç yaşındaydın?"
Bu düşünceyle içinden derin bir acı dalgasının geçtiğini hissetti. "Otuz."
"Otuz? Tanrım, yaşlı, buruşuk bir kuru erik gibi davranıyorsun. Geldiğin yerde kimse gülmedi mi?"
"Hayır," dedi basitçe. "Gülmeye müsamaha gösterilmedi veya hoşgörü gösterilmedi."
Tabitha, adamın sözleri içine çöktüğünde nefes alamadı ve sırtındaki yara izlerini hatırladı. "Asla?"
Cevap vermedi. Bunun yerine merdivenleri çıkmaya devam etti. "Artık emekli olmalıyım."
"Bekle," dedi, onu hareketsiz tutabilmek için hızla merdivenlerden yukarı çıkıp adamın etrafından dolandı. Onunla yüzleşmek için döndü.
İçinde bir kargaşa hissedebiliyordu. Ağrı. Bilinç bulanıklığı, konfüzyon. Bu adamdan ne kadar nefret edildiğini biliyordu. Belki de bunu hak etmişti ama içten içe o kadar emin değildi.
İnsanlar sebepsiz yere kendilerini dünyaya kapatmadılar. Hiç kimse bu kadar sabırlı değildi.
Ve o anda bir şeyin farkına vardı. Bu onun savunma mekanizmasıydı. Ne zaman keyfi kaçsa veya rahatsız olsa küstah ve vahşi oluyordu.
Üşüdü. Resmi.
Bu onun görünüşüydü.
"Seni kıracak bir şey söylediysem özür dilerim. Kız kardeşlerim bana sık sık insanları gücendirmeyi bir sanat haline getirdiğimi söylerler."
Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve eğer tahminini kaçırmadıysa, gözleri hafifçe yumuşadı. "Gücenmedim."
"İyi."

Valerius'un içinden burada kalıp onunla konuşmak geliyordu ama bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Asla diğer insanların sohbet ettiği türden biri olmamıştı. Bir erkek olarak bile konuşmaları savaş taktikleri, felsefe ve politika etrafında dönüyordu.
Asla gevezelik etmeyin.
Kadınlarla olan sohbetleri, erkeklerle olan sohbetlerinden bile daha azdı. Agrippina bile onunla gerçek anlamda konuşmamıştı. Yorumları iletmişlerdi ama o fikirlerini asla onunla paylaşmamıştı. Sadece onunla anlaştı ve istediğini yaptı.
İçinde, haklı olduklarını bilse bile, Tabitha'nın asla kimseyle aynı fikirde olmayacağını hissediyordu. Her şeye katılmamak zorunda olması bir prensip meselesi gibi görünüyordu.
"Her zaman böyle açık sözlü müsün?" O sordu.
Genişçe gülümsedi. Başka bir yol bilmiyorum.
Aniden Lynyrd Skynyrd'ın “Gimme Three Steps” şarkısı radyoda çalmaya başladı.
Tabitha küçük bir mutluluk ciyakladı ve merdivenlerden aşağı koştu. Valerius, sesi açıp ona doğru koşmadan önce gözlerini kırpıştıracak kadar bile zaman bulamamıştı.
"Bu şarkıyı seviyorum," dedi şarkıyla dans ederken.
Valerius, dans edip şarkıyı söylerken kalçalarının sallanması dışında herhangi bir şeye odaklanmakta zorlandı.
"Hadi, benimle dans et!" dedi ilk gitar solosunda. Elini tutmak için merdivenlere koştu.
"Bu gerçekten dans müziği değil."
"Tabii ki öyle," dedi koroya girmeden önce.
Kendisine rağmen, ondan çok eğlenmişti. Hayatı boyunca hayattan bu kadar zevk alan, bu kadar basit bir şeyden bu kadar zevk alan birini tanımamıştı.
"Hadi," şarkı durduğunda tekrar denedi. "Bu güzel bir şarkı. 'Kafa rengi bağıran' ile 'feller' kafiyesini kurabilen herkese hayran olmalısınız.” Ona göz kırptı.
Valerius güldü.
Tabitha duraksadı. "Aman Tanrım, nasıl gülüleceğini biliyor."
"Nasıl gülüleceğini biliyorum," dedi hafifçe.
Onu merdivenlerden çekti ve etrafından iki adım attıktan sonra onu direği olarak kullanıp dans etmeye devam etti.
Bıraktı, parmaklarını şaklattı ve aşağı doğru büktü, sonra tekrar ayağa kalktı. "Bir gün, sanırım o elle parlatılmış mokasen ayakkabılarından fırlayacak ve gerçekten de kopacaksın."
Valerius boğazını temizledi ve böyle bir şeyi hayal etmeye çalıştı. Bu mümkün değildi. Bir zamanlar, insan olduğu zamanlarda, bunu deneyebileceği zamanlar olmuştu.
Ama o günler çok geride kaldı.

Ne zaman olduğundan başka bir şey olmaya çalışsa, başka biri bunun için korkunç bir bedel ödemişti. Böylece olduğu gibi kalmayı ve herkesi rahat bırakmayı öğrenmişti.
En iyisi buydu.
Tabitha yüzünün bir kez daha taşa dönüşmesini izledi. İçini çekti. Bu adama ulaşmak için ne gerekiyor? Ölümsüz biri için kesinlikle hayattan pek zevk almıyor gibiydi.
Kyrian'ın tüm hatalarına rağmen ona hak vermek zorundaydı. Eski Yunan generali aldığı her nefesten keyif aldı. Hayatını dolu dolu yaşadı.
Bu arada, Valerius var gibi görünüyordu.
"Eğlenmek için ne yaparsın?" diye sordu.
"Okudum."
"Edebiyat?"
"Bilimkurgu."
"Gerçekten mi?" diye sordu şaşırarak. "Heinlein?"
"Evet. Jim Butcher, Gordon Dickson ve CJ gibi Harry Harrison da favorilerimden biri.
Kiraz.”
"Vay canına," dedi hayretle. "Etkilendim. Git, Dorsai.”
"Aslında Dickson'ın The Right to Arm Bears ve Wolfling romanlarını daha çok seviyorum."
Şimdi şaşırtıcı bulduğuna göre. "Bilmiyorum Asker, Sorma bana daha çok senin tarzın gibi geldi."
"Bu bir klasik ama diğer ikisi benimle daha çok konuştu."
Hmmm … Wolfling, yabancı bir dünyada arkadaşı veya müttefiki olmayan yalnız bir adam hakkındaydı.
Bu, onun hayatı hakkındaki şüphelerini daha da doğruladı. "Hiç Hammer's Slammers'ı okudun mu?"
David Drake. Başka bir favori.”
"Evet, askeri şeyleri sevmelisin. Burt Cole yıllar önce The Quick adlı bir kitap yazdı.
Şaman. Oldukça karmaşık bir kahramandı.”
"Evet, garip bir şekilde ahlak dışı ve aynı zamanda ahlaklı. Çitin hangi tarafında olduğundan asla emin değilim. Bana yıllardır sahip olduğum birkaç arkadaşımı hatırlatıyor.
Valerius gülümsemeden edemedi. Suçlu sırrına aşina birinin olması çok güzeldi. Bilimkurgu okuyan tanıdığı tek kişi Acheron'du ama ikisi bu konuda nadiren konuşurdu.
"Sen olağanüstü bir kadınsın, Tabitha."
Ona gülümsedi. "Teşekkürler. Şimdi, seni yatağa bırakacağım," dedi nazikçe. "Eminim gerisini kullanabilirsin."
Yanağına şefkatli, dostça bir öpücük vermek için can atıyordu ama daha iyisini düşündü.
Bunun yerine, onun odadan çıkıp merdivenlerden yukarı çıkışını izledi.

Valerius sessizce Tabitha'nın odasına döndü. O kadar güçlü bir varlığa sahipti ki, onun yanında olmaktan kelimenin tam anlamıyla tükenmiş hissetti.
Giysilerini çıkarıp buruşmasın diye tekrar astı, sonra uyumak için yatağına döndü.
Ama uyku ona gelmeyen bir şeydi. İlk kez çarşaflarındaki parfümü kokladı. Bu Tabitha'nın kokusuydu. Sıcak, canlı. Baştan çıkarıcı.
Ve bu onun onun için anında sertleşmesine neden oldu. Eliyle gözlerini kapatıp dişlerini gıcırdattı. Ne yapıyordu? Bir Kara Avcı olarak yapabileceği son şey bir kadınla ilişki yaşamaktı. Yapabilse bile, Tabitha Devereaux gezegende sahip olabileceği son kadındı.
Acheron'un bir arkadaşı olarak, ona o kadar uzaktı ki, Acheron'u tekrar aramalı ve Valerius'un gitmesi için bir yol bulmasını istemeli.
Ama Acheron onları bir arada bırakmıştı.
Dönüp derin nefes almamak veya Tabitha'nın bu yatakta nasıl görünebileceğini hayal etmemek için elinden geleni yaptı. Çıplak uzuvları birbirine dolanmıştı…
Küfür etti, sonra ikinci bir yastığı kendisine doğru çekti. Bunu yaparken küçük siyah ipek bir elbise gördü. İçinde Tabitha'nın bir görüntüsü onu yaktı.
Nefes alamıyordu. Daha iyi düşünemeden onu kendine çekti ve serin ipeğin tenini okşamasına izin verdi. Burnuna tuttu ve kokusunu içine çekti.
O senin için değil.
Doğruydu. Aptallık ettiği için zaten bir kadını öldürmüştü. O yoldan geri dönmeye hiç niyeti yoktu.
Elbiseyi yastığının altına sıkıştırdı ve kendini gözlerini kapatmaya zorladı. Ama o zaman bile, her nedense onu tiksindirmesi gereken ama yine de onu tamamen büyüleyen ve kandıran bir kadının imgeleri aklından çıkmıyordu.

* * *

Tabitha günün geri kalanını dükkânı ile merdivenlerin dibine kadar yürüyerek geçirdi ve burada kendini yönünü değiştirip işine geri dönmeye zorladı.

Ama yatağında uyuyan Kara Avcı'ya doğru korkunç bir çekim hissetti.
Aptalcaydı.
Ondan hoşlanmıyor gibi görünen eski bir savaşçıydı.
Yine de öpücüğü başka bir şey söylemişti. Orada birkaç dakikalığına onun için olduğu kadar o da onun için can atıyordu. Ondan tamamen iğrenmemişti.
Dörde kadar bekledi, sonra onu uyandırmaya gitti.
Kapıyı yavaşça açıp onu uyurken görünce duraksadı. Sırtı ona dönük yatıyordu ama onu durduran şey, vücudunu boydan boya geçen şiddetli yaralardı.

Bunlar savaş yaraları değildi. Kırbaçla dövülmüş birinin üzerinde görebileceğiniz türden izlerdi. Bir cok zaman.
Gözlerini ondan alamıyordu. Hiç düşünmeden odayı geçti ve elini onun koluna koydu.
Bir tıslamayla yuvarlandı ve onu yakaladı.
Daha ne yapacağını bile anlayamadan onu yatağın altına, eli boğazına dayadı.
"Bırak beni Valerius, yoksa canını çok yakacağım."
Sanki bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpıştırdı. Tutuşu hemen gevşedi.
"Beni affet," dedi boynunu hafifçe okşarken. "Beni dokunarak uyandırmaman için seni uyarmalıydım."
"Uyandığında hep insanlara saldırır mısın?"
Valerius, parmak uçlarının altında onun teninin yumuşaklığını hissettiği için konuşamadı. Aslında onu rüyasında görüyordu. Onun dünyasında sadece o vardı. Sadece inci bir kolye giymiş ve gül yapraklarıyla kaplı.
İnanılmaz derecede güzeldi. Gözleri çok maviydi. Burnu kalkık ve dudakları... efsanelere konu olan şeylerdi. Dolu ve bereketli, dikkatini çekmesi için yalvardılar.
Kendini durduramadan ağzını onunkine yaklaştırdı.
Tabitha, Romalı savaşçının zevkine inledi. Öpüşü hassas ve yumuşaktı, vücudunun çelik gibi hissine tamamen zıttı. Kollarını onun çıplak sırtına dolayıp orada bulduğu izlerin izini sürerken bu onu eritti.
Ve onun tamamen çıplak olduğunun fazlasıyla farkındaydı.
Valerius, onun dilinin onunkini hafifçe okşadığını hissedince homurdandı. Onun kokusu ve onu saran yumuşak kıvrımları. Kot pantolonunun kotu, bacaklarını açıp onu o uzun, gür bacaklarla kucaklarken adamın etine sürtündü. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve elini derinlere daldırıp onu kendisine tutmadan önce yüzünden geriye doğru itti.
Süveterinin sateni arasından göğsünü nazikçe kavrayabilmek için süveterinin kenarını kaldırdı. Gırtlağının derinliklerinden inledi, boğuk, ham bir ses onu cızırdattı.
Tabitha'nın daha önce de belirttiği gibi, dokunuşuna hiç bu kadar açık tepki vermemiş kadınlarla çok fazla gece geçirmişti. Ellerini önce onun omuzlarında gezdirdi, sonra sırtına kadar.
Tek düşünebildiği onu götürmekti. İkisi de doyuncaya ve zayıflayana kadar kendini derinlere kaydırmaktan.
Sutyeninin ön yakasına dokunurken, küçük bir akıl sağlığı kırıntısı çirkin kafasını kaldırdı. O onun için değildi.
Elini çekti.
Tabitha başını ellerinin arasına aldı ve geri çekti. "Senin ne olduğunu biliyorum, Val. Sorun değil."
Elini avucunun içine aldı ve tekrar göğsüne götürdü. Sert, şişmiş meme ucunun avucuyla dalga geçtiğini hissedene kadar sateni bir kenara itti.
Yumuşak göğsünü avuçlarken nefes alamıyordu. O kadar sıcak, o kadar

misafirperverdi ki, onun için özel bir şey olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.
"Bütün Kara Avcılarla yatıyor musun?"
Gerildi. "Ne?"
"Sadece Acheron... Talon ile birlikte olup olmadığınızı merak ediyordum."
Bunun üzerine onu kendinden uzaklaştırdı. "Bu ne tür bir soru?"
"Seninle yeni tanıştım ve şimdi iki kez kendini bana teklif ettin."
"Ah, seni kibirli pislik!" Yastığını yataktan aldı ve ona saldırdı.
Valerius kendini korumak için elini kaldırdı ama kadın durmadı.
"Sen çok aptalsın! Bana böyle bir şey sorduğuna inanamıyorum. Yemin ederim, bir daha asla seninle aynı odada olmayacağım!”
Sonunda yastık darbeleri durdu.
Kolunu indirdi.
Başının üstüne son bir darbe indirdi ve ardından yastığı bıraktı. Bilgin olsun dostum, ben şehir bisikleti değilim. Yaklaştığım her erkekle yatmam. Senin... Oh boşver. Seninle cehenneme!"
Döndü ve odadan dışarı fırladı. Kapıyı o kadar sert çarpmıştı ki, camlar sallandı, aynası ve sunağı üzerindeki boncuklar sallandı.
Valerius az önce olanlar karşısında tamamen sersemlemiş halde yatakta yatıyordu. Onu yastıkla mı dövmüştü?
Dün gece onunla karşılaşmasından, onun kendisine çok daha acı verici bir şeyle saldırabileceğini biliyordu ama yine de o bundan kaçınmıştı.
Dürüst olmak gerekirse, onun istenmeyen tepkisi onu rahatlatmıştı. Kızgınlığı taklit edilemeyecek kadar büyüktü.
Ve bu, göğsüne garip bir sıcaklık getirdi. Ondan gerçekten hoşlanıyor olabilir miydi?
Hayır. Mümkün değildi. Onu kimse sevmedi. Hiç sahip olmadılar.
"Değersizsin. Annemin seni bu dünyaya doğurduğu gün için ağlıyorum. Senin aile için ne kadar büyük bir utanç kaynağı olduğunu göremeden ölmesine sevindim." Kardeşi Markus'un kendisine defalarca savurduğu sert sözler karşısında irkildi.
Öz babası onu hor görmüştü. "Zayıfsın. Acınası. Seni büyütmek için aldığı suyu ve yiyeceği boşa harcamaktansa seni ölü görmeliydim."
Kara Avcı kardeşlerinin söylediklerine kıyasla sözleri nazikti.
Hayır, Tabitha'nın ondan "sevilmesi" mümkün değildi. Onu tanımıyordu bile. Onun dokunuşuna neden bu kadar açık olduğunu bilmiyordu.
Belki de sadece güçlü tutkuları olan bir kadındı. Yakışıklı bir adamdı. Bu konuda kibirli olduğundan değil. Basit bir gerçeğin ifadesiydi. Yüzyıllar boyunca sayısız kadın kendisini ona sunmuştu.
Ama üzerinde düşünmeye bile değmeyen bir nedenle, Tabitha ile tek gecelik bir ilişkiden daha fazlasını istiyordu.
O istedi …
Valerius düşüncelerini bundan uzaklaştırmaya zorladı. Kimseye ihtiyacı yoktu, bir arkadaşa bile.
Hayatı en iyi yalnız, diğer insanlardan uzakta geçmişti.

Kalkıp üstünü giyindi ve aşağı inmek için odasından çıktı.
Yemek odasında Marla ile tanıştı.
"Ooo, siktir git, Tabby'ye ne yaptın bilmiyorum ama onun donunu sıkı bir tomara sokmuşsun.
Yemeğini zehirlemeden ya da daha kötü bir şey yapmadan önce sana yemeni söylememi söyledi."
Valerius, kendisini bekleyen dana marsala ve sarımsaklı ekmekli bir İtalyan salatası görünce şaşırdı.
"Bu nereden çıktı?" diye sordu Marla'ya.
Tony sokağın aşağısından. Tabitha onu almam için beni oraya gönderdi. O ve Tony şu anda konuşmuyorlar. Tanrı onu seviyor, herkesi kendisine kızdırma eğiliminde. Ama üstesinden gelecektir. O her zaman yapar.
Valerius oturdu ve cenneti ısırdı. Daha iyi bir şey tatmamıştı. Tabitha neden onun için bu kadar zahmete girsin ki?
Tabitha, dükkânına açılan kapıdan dışarı çıkmadan önce yemeğin yarısına gelmişti.
"Umarım boğulursun," diye hırladı mutfağa doğru yönelirken.
Valerius lokmasını yuttu, ağzını sildi ve arkasından gitmek için sandalyesinden kaydı.
Tabitha? Onu durdurmak için çekti. "Söylediklerim için üzgünüm. Bu sadece..."
"Sadece ne?"
"İnsanlar sebepsiz yere asla iyi değildir." Ve ona karşı asla iyi olmadılar.
Tabitha bunun üzerine duraksadı. O ciddi miydi? "Yemek iyi miydi?"
"Lezzetliydi. Teşekkür ederim."
"Sorun değil." Elini çekti. "Muhtemelen havanın çoktan karardığını biliyorsundur. Ne zaman hazır olursan seni eve bırakabilirim."
"Sadece durup biraz lamba yağı almam gerekiyor."
"Lamba yağı? Elektriğiniz yok mu?"
"Ediyorum ama bu gece biraz alıp eve gitmem şart."
"Tamam aşkım. Araba dört blok ötede kız kardeşim Tia'nın evinde bekliyor. Onun dükkânından petrol alabiliriz."
"Lamba yağı var mı?"
"Evet. O bir vudu rahibesi. Muhtemelen üst katta benim için yaptığı sunağı görmüşsünüzdür. Biraz sıra dışı ama yine de onu seviyoruz."
Valerius başını saygıyla ona doğru eğdi, sonra paltosunu almak için yukarı döndü.
Marla onu kovduğunda Tabitha tabaklarını toplamak üzereydi.
"Bunu senin için ben hallederim."
"Teşekkürler tatlım."
Marla burnunu kırıştırdı. "İstediğin zaman. Siz ikiniz gidin ve benim için çılgınca vakit geçirin. Tüm detayları istiyorum."
Tabitha, Valerius'la geçireceği "vahşi" zamanın nasıl olabileceğini hayal etmeye çalışırken güldü. Muhtemelen ona bir çift tenis ayakkabısı giydirip kağıt bardaktan su içmeye ikna etmekten daha mucizevi bir şey olamaz.

Valerius ona katıldı. Marla paltosunu görüp el koymadan önce onu hızla dükkanın kapısından çıkardı.
Mağazasının içinde o kadar kısa durdu ki, aslında onunla karşılaştı. Çenesi gevşek, yüzünde tam bir dehşet ifadesiyle dükkânı taradı. "Neredeyiz?"
Benim dükkânım, dedi Tabitha. “Bourbon'daki Pandora'nın Kutusu. Striptizcilere ve travestilere hitap ediyorum.”
“Bu… bu bir…”
"Yetişkin mağazası, evet, biliyorum. Teyzem emekli olduğunda bana miras kaldı. Şimdi ağzını kapat ve yutkunmayı bırak. Burada çok para ve arkadaş kazanıyorum.”
Valerius gördüklerine inanamadı. Tabitha'nın bir kötülük yuvası mı vardı? Hatta neden şaşırmıştı?
"Ve bu tam olarak Batı dünyasının gerilemesine neden olan şey," dedi, kadın onu pasta ve sırımlarla dolu cam bir kutunun yanından geçirirken.
Ah, evet, doğru, dedi Tabitha. "Sanki bir kadının sana benim kıyafetlerimi giydirmesi için sağ kolunu vermemişsin gibi. İyi geceler Franny," diye kasanın arkasındaki kadına seslendi. "Bu gece kapanışta Marla'ya makbuzları ve depozitoyu verdiğinden emin ol, tamam mı?"
"Anladın patron. İyi geceler."
Tabitha sokağa giden yolu gösterdi. Şehir, Bourbon'u mesai sonrası bir yaya alışveriş merkezine çevirecek olan kavşaklara barikatları çoktan yerleştiriyordu. Bienville Sokağı'na soldan ablasının evine döndü; bu arada, herhangi bir şüpheli aktivite olup olmadığını taradı.
Valerius dikkat çekecek kadar sessiz kaldı.
Bir sonraki kavşağa yaklaştıklarında Valerius'un küfrettiğini duydu.
İki saniye sonra ona bir şimşek çaktı.

4. Bölüm

Valerius yıldırım çarpmasıyla bir binaya savrulurken Tabitha'nın nefesi kesildi.

Daha ona doğru bir adım bile atmadan, kelimenin tam anlamıyla onun üzerine yağmur yağmaya başladı ve başka kimse yoktu. Aslında yağmur yağan tek yer Valerius'un yerde yattığı yerdi.

"Tanrı aşkına?" diye sordu.

Valerius yavaşça ayağa kalkarken derin bir nefes aldı. Dudağı yarılmıştı ve yanağında binaya çarptığı yerden bir kesik vardı. Tek kelime etmeden elinin tersiyle kanı sildi, sonra yanağında yarayı hissetti.

Yağmur, kesik kesik ve şiddetli bir vuruşla üzerine yağmaya devam ederken, o sırılsıklamdı.

"Bir dakika içinde duracak."

Ve oldu.

Valerius yüzündeki suyu sildi ve sonra at kuyruğunu sıktı.

Tabitha dehşete kapılmıştı. "Az önce ne oldu?"

"Kardeşim Zarek," dedi yorgun bir şekilde kollarını sallayıp suyu uçururken. "Birkaç yıl önce bir tanrı oldu ve o zamandan beri beni tam zamanlı mesleği haline getirdi.

Bu yüzden artık hiçbir yere arabayla gitmiyorum. Ne zaman bir ışık için dursam, görünürde hiçbir sebep yokken motorumun arabamdan düşmesinden oldukça yoruldum. Sahip olduğum tek güvenli ulaşım şekli ayaklarım ve az önce tanık olduğunuz gibi, o bile tamamen güvenli değil.”

Sesindeki öfke eksik değildi.

"Arabam güvende mi?"

Onayladı. "Sadece benim peşimden gelir."

Ona yaklaşmaya başladı.

"Yapma," dedi, konuşurken nefesi aniden küçük bir bulut oluşturuyordu. "Burda dondurucu soğuk var."

Tabitha elini uzattı ve Valerius'u çevreleyen kutup havasını hissetti. Durduğu yer dondurucudan daha soğuktu. Bunu sana neden yapıyor?

"Benden nefret ediyor."

"Neden?" Üzerine bir utanç dalgasının çöktüğünü hissetti. "Ona ne yaptın?"

Cevap vermedi. Bunun yerine, ellerine nefes verdi ve tekrar sokağa yöneldi.

"Valerius," dedi, çabasından dolayı elinin donmadığından emin olmasa da onu durdurdu. "Benimle konuş."

"Peki ne diyeceğim, Tabitha?" sessizce sordu. “Biz çocukken Zarek için üzülürdüm ve ona her yardım etmeye çalıştığımda onu daha çok incitiyordum. Benden ve ailemizdeki diğer herkesten nefret etmekte haklı. Onu rahat bırakmalı ve görmezden gelmeliydim. Olsaydı hepimiz için daha iyi olurdu.”

"Birine yardım etmek yanlış değil."

Ona kuru bir bakış attı. “Babam her zaman 'Nullus factum bonus incedo sine poena' derdi - Hiçbir iyilik cezasız kalmaz. Zarek'in durumunda, bunu kanıtlamaya özen gösterdi.”
Ona söyledikleri karşısında dehşete düşmüştü. “Ailemin tuhaf olduğunu düşündüm. Gerçekten işlevsiz bir ekipmişsiniz gibi konuşuyorsunuz.”
"Hiçbir fikrin yok." Sokağa geri dönmeye başladı.
Tabitha onu takip etti ama dürüst olmak gerekirse onun için gerçekten üzüldü. Kardeşlerinden birinin ondan nefret ettiğini hayal bile edemiyordu. Her zaman anlaşamadıkları doğruydu. Ailede sekiz kız kardeş ve çok çeşitli meyve ve kuruyemişlerle, her zaman biriyle bir şey hakkında konuşmayan biri vardı, ama sonunda aile aileydi ve onları tehdit eden herkes hızla bir doz Devereaux dayanışması aldı.
Birbirleriyle teknik olarak konuşmasalar bile, aileye her zaman güvenebilirlerdi. Çocukken bile. Lisede Tabitha, ablası Trina ile bir daha asla konuşmayacağına yemin etmişti çünkü Trina, Tabitha'nın aşık olduğunu bildiği bir adamla çıkmıştı.
Pislik, Trina'yı bir amigo kızla iki kez oynayarak onun kalbini kırdığında, Tabitha, Cora Teyze'nin değerli boa yılanını adamın arabasında salıvermişti. O kadar korkmuştu ki, Tabitha yılanı çıkarmadan kot pantolonunu ıslatmıştı. Ablasıyla barışmaları daha iki gün sürmüştü. Ama barışmışlardı. Kimse ailesinde birkaç haftadan fazla kin beslemedi. Ve ne kadar kızgın olurlarsa olsunlar, asla ve asla birbirlerini gerçekten incitmezler.
Tanrım, Valerius'un nasıl bir ailesi vardı da iki bin yıl sonra kardeşi hâlâ ona şimşekler çakıyordu?
Ablasının dükkânına vardıklarında Val'in kaşları ve kirpikleri bembeyaz olmuştu. Cildinin korkunç bir grimsi tonu vardı.
"İyi misin?"
"Beni öldürmez," dedi sessizce. "Merak etme. Birkaç dakika sonra sıkılacak ve beni bir süre yalnız bırakacak.”
"Ne kadardır?"
"Genellikle birkaç ay, bazen daha uzun. Ne zaman saldıracağını gerçekten bilmiyorum.
Beni şaşırtmayı seviyor.”
Tabitha, tanık olduğu şey karşısında dehşete düşmüştü. "Ash bunu sana yaptığını biliyor mu?"
Zarek artık bir tanrı. Acheron bunu durdurmak için ne yapabilir? Tıpkı senin kayınbiraderine karşı olduğun gibi, Zarek de benimle "dalga geçmenin" eğlenceli olduğunu düşünüyor."
“Ona asla kasten zalim olmadım. Şey, belki doğum gününde ona bir kutu Rogaine gönderdiğim tek seferdi, ama o gerçek olanı açana kadar bu sadece bir şaka hediyesiydi. Buz gibi ellerine dokundu ve acımasızca titrediğini fark etti.
Onun için kalbi acıyordu. Ellerine üfledi ve ellerini ovuşturdu, sonra o kadar soğuktu ki cildinin ısısını anında aldı.
Geri çekilmeden önce ona minnettar bir bakış attı.

Aniden kükürtlü bir şey bulutu onları yuttu.
Tabitha burnunu tutmadan önce kötü kokuya öksürdü ve kız kardeşi Tia'nın anlayamadığı bir şeyler mırıldandığını görmek için döndü.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu.
"Üzerinde kötü bir ölüm korkusu var. Onu dükkânıma bu şekilde sokmayacaktın, değil mi?”
"Evet." Küçük tahta kaseyi Tia'nın elinden kaptı. “Lütfen şu iğrenç vudu saçmalıklarını bir kenara bırakır mısın? Kokuyor.”
Tia uzandı. "Bana ver."
"Kapmayı bırak yoksa sokağa atarım."
Tia anında geri çekildi.
Tabitha kırmızımsı altın toza baktı ve ekşimiş kokusu karşısında dudağını kıvırdı.
"Biliyor musun gerçekten de Duştan Duşa Kaka olmadan yapabilirdim. Ve burada Val'e ailemin o kadar da kötü olmadığını söylüyordum. Tia'ya geri verdi.
Korunmaya ihtiyacın var, dedi Tia savunmaya geçerek. "Burada bir şey var. Ben hissediyorum."
"Akıl sağlığın bu olabilir. Aslında onu içeri davet etmek isteyebilirsin.
Tia ona sinirli bir bakış attı.
Tabitha gülümsedi. "Sadece şaka yapıyorum. Ne demek istediğini biliyorum. Ben de hissedebiliyorum.”
Tia, hâlâ titreyen Valerius'a baktı. "Neden donmuş ve ıslak?"
"Uzun hikaye," dedi Tabitha. Valerius'un kız kardeşine psikopat erkek kardeşinden bahsetmesinden hoşlanmayacağını hissediyordu. “Bu kız kardeşim Tiyana. Kısaca Tia.”
"Merhaba," dedi Tia, Valerius'un kolundan tutup onu dükkânının girişine doğru çekmeden önce.
Tabitha'ya paniklemiş bir bakış attı.
"Sorun değil. Çoğunlukla deli ama vücudunda ortalama bir kemik yok.
"Boş zamanlarında vampirleri takip eden deliden deliliğimi duymak istemiyorum. Onu görmelisin," dedi Tia, Valerius'u her türden gris-gris, tılsımlar, vudu bebekleri, mumlar ve turistik eşyalarla dolu raflarla dolu dar dükkândan geçirirken. "Siyahlı her erkeğin vampir olduğunu düşünüyor. New Orleans'ta kaç erkeğin siyah giydiği hakkında bir fikrin var mı? O korkutucu. Gerçekten mi."
Tia katibine döndü. Yeni bir grup timsah dişli anahtarlık yapıştıran çalışanına, "Chelle, bir dakika dükkânı kolla," dedi.
Tia onları arka kapıdan depoya götürdü. Valerius'u bir bar taburesine oturttu ve büyük bir kutu Meksika pançoları çıkardı, ardından birkaç tanesini kapıp Valerius'u onlara sardı.
Banyoya gitti ve havluyla çıktı. "Ben ona içecek sıcak bir şeyler hazırlarken saçını kurut."
Tabitha havluyu elinden alırken, "Teşekkürler abla," dedi.

Valerius, bu hoş olmayan nezaket karşısında şaşırmıştı. Hiç kimse ona bu şekilde davranmamıştı... sanki önemliymiş gibi. Sanki umursuyorlardı.
"Kendi saçımı kurutabilirim."
"Pançoların altında kal ve ısın," dedi Tabitha atkuyruğundaki kravatı çekerken.
Saçını havluyla dikkatlice kurulayıp parmaklarıyla tararken, şefkati onu hayrete düşürdü.
Tia, içinde sıcak, garip bir koku olan büyük, buharı tüten iskelet bir kupayla geri döndü.
"Merak etme. Bu bir iksir değil. Noel'de sattığım melankoliyi savuşturması gereken ev yapımı bir tarçın-çikolata karışımı." Ona verdi.
"Çalışıyor mu?" O sordu.
“Çoğu insanda. Çikolata, sizi canlandırmak için endorfinleri harekete geçirir ve tarçın, çoğu insanın evini ve anne sevgisini düşünmesine neden olur. Tia gülümsedi. "Büyüde ne kadar çok bilim olduğuna şaşıracaksın."
Valerius tereddütle bir içki aldı. Şaşırtıcı derecede iyiydi ve aslında onu ısıttı.
"Teşekkür ederim," dedi.
Tia başını salladı. "Arabanız için mi buradasınız?" diye sordu Tabitha'ya.
"Evet. Seni rahatsız etmemizi istemedim.
"Sorun değil. Amanda'nın gelmesini bekliyordum. Onu daha önce aradım ve kendisi ve Marissa için bir tılsım yaptığımı söyledim.
Tabitha soğudu. Amanda'nın Valerius'u burada bulması olmazdı. Ablasının ona nasıl yardım edebileceğini anlamayacağından emindi. Tabitha yaptığı şeyden utandığından değil ama yine de onların iyiliği için kaçınmak istediği bir sorundu. "Güzel ama gitmemiz gerek. Yapacak bazı şeylerimiz var. Mandy'ye benim için bir öpücük ver.
"Yapacak."
Tabitha, Valerius'a Tia'nın Mitsubishi'sinin Mini Cooper'ının yanına park ettiği avluya açılan arka kapıdan onu takip etmesini işaret etti.
Onun için arabanın kilidini açtı. "İçeri gir, hemen döneceğim."
Valerius onun istediğini yaptı ve arabanın içinde dışarıdan göründüğünden daha fazla diz mesafesi olmasına şaşırdı. Buna rağmen, içinde biraz sıkışık hissetti.
Mağazaya geri koştu ve birkaç dakika sonra plastik bir çuvalla çıktı. Arabaya bindi ve ona verdi.
"Lamba yağın," dedi.
Bunu hatırlamış olmasına şaşırmıştı, özellikle de kendi aklından çıkmışken.
"Teşekkür ederim."
Arabayı çalıştırıp onları garaj yolundan çıkarırken hiçbir şey söylemedi. Caddeye çıkar çıkmaz vitesi çalıştırdı ve ciyaklayarak uzaklaştı.
Ölümsüz olmasaydı onu dehşete düşürecek bir hızla trafiğe girip çıkarken o sessizce oturdu.
Arabanın içi alışık olduğu şeye kıyasla o kadar küçüktü ki, onu fark etmemek çok zordu. Yaşadığı gibi sürdü: hızlı ve sınırda.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu, viraj alırken arabayı yerde sadece iki tekerlekle bıraktığına yemin etti.
"Annem öyle doğduğumu söylüyor. Ben tüm cesareti toplarken Amanda'nın her iki kısıtlama payını da almış olması gerektiğini düşünüyor.
Vites değiştirip yavaş hareket eden bir arabanın yanından geçerken ciddileşti.
"Aslında bu doğru değil. Gerçek şu ki, ben bazılarının mıknatıs dediği şeyim. Benim psişik güçlerim, kız kardeşim Amanda'nınki gibi özel yeteneklerde yatmıyor. Benimkiler daha sessiz.
Sezgi, psikometri. Bir insan için neredeyse yararsız olan ama Daimonlar tarafından çok değer verilen şeyler."
Canal Caddesi'ndeki bir ışıkta durup ona baktı. "İlk Daimon grubu bana saldırdığında sadece on üç yaşındaydım. Talon beni kurtarmasaydı şimdi ölmüş olurdum.
Valerius onun sözlerine kaşlarını çattı. O haklı. Mıknatıslar, Daimonlara güçlü bir cazibe sağladı. Vahşi doğası ve yaşama sevinciyle, onlar için çok daha çekici olacaktı.
"Çoğu insanın aksine, senin dünyandan habersiz yaşamama izin verilmedi. Ya kendimi savunmayı öğrenecektim ya da sonunda ölecektim. Alınma, ölüler bana çekici gelmiyor."
"Alınan suç yok. İki bin yıldan fazla bir süredir ölü olduğum için bunu tam olarak tavsiye edemem.
Buna güldü. "Bilmiyorum. Ölü ve Armani'de. Bence çoğu insan senin gibi yüklenmiş olarak geri dönebilse kendini binalardan aşağı atardı."
"Ölümlü bir adam kadar param vardı ve çok daha fazlası..." Neredeyse arkadaş dediğini fark edince sesinin alçalmasına izin verdi. Bu gerçekten doğru değildi, ama en azından o zamanlar ailesi dışında onu açıkça küçümseyen insanlar bunu genellikle kendilerine sakladılar.
Düşünmeyi veya hakkında konuşmayı sevdiği bir şey değildi.
"Daha neler?" cümlesini tamamlamayınca sordu.
"Hiç bir şey."
Valerius, onu Garden District'teki Third Street'teki evine yönlendirdi.
Tabitha yaklaşırken alçak bir ıslık çaldı. Çeşitli yeşilliklerle korunan ve büyük, dövme demir kapının önünde durdu. Penceresini indirdi ve güvenlik kutusunun düğmesine bastı.
"Evet?"
Öne eğildi ve yüksek sesle konuştu. "Ben Valerius, Gilbert. Kapıyı aç."
Kapılar birkaç saniye sonra açıldı.
"Güzel," dedi Tabitha, dairesel yolundan aşağı inip ön kapının önüne, köhne bir astar ve Valerius'un çalışanlarından birine ait olması gereken kırmızı Chevy IROC gibi görünen şeyin hemen arkasına park ederken. Val'in orada ölü olarak yakalandığını hayal edemiyordu ve o öldüğüne göre...
"Senin değil sanırım, yoksa kardeşin bir gün gerçekten sinirlenip işi mi halletti?"
Valerius yorum yapmadı.

Tabitha, geceleyin mavi ışıkların yandığı yolun virajındaki çeşmeye bakmak için durdu. Tanrıça Minerva'ya bir övgüydü ve Valerius'un burayı evi olarak seçmesinin nedenlerinden biri de buydu.
"Artemis'in o heykelden haberi var mı?"
"Hala nefes aldığıma göre bundan şüpheliyim," dedi sessizce.
Onu eski taş basamaklardan yukarı çıkardı. Kapıya varır varmaz Gilbert kapıyı açtı.
"İyi akşamlar lordum." Uşağı, Valerius'un eve ıslak geleceği konusunda yorum yapmadı. Bu katı, yaşlı İngiliz'de Tabitha'ya Batman'deki Alfred'i hatırlatan bir şeyler vardı.
"İyi akşamlar, Gilbert." Yaşlı adamın Tabitha'yı görmesine izin vermek için kenara çekildi. “Bu Bayan
Devereaux.”
"Çok iyi, efendim." Gilbert başını sertçe Tabitha'ya doğru eğdi. "Büyülendim hanımefendi." Sonra Valerius'a baktı. "Lord hazretleri ve madam yiyecek ya da içecek bir şeyler isterler mi?"
Valerius ona baktı.
"Ben iyiyim."
"Hayır, teşekkürler Gilbert."
Uşak başını onlara doğru eğdi, sonra evin arka tarafına yöneldi.
Valerius onu sola doğru yönlendirdi. "İsterseniz, lütfen kütüphanede bekleyin, birkaç dakika içinde döneceğim."
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, onun aniden karamsar ruh halini merak ederek.
"Kuru bir şeyler giymem gerekiyor."
Başını salladı. "Tamam aşkım."
Merdivenlere yöneldi.
Tabitha kemerli kapıdan geçerek yerden tavana kadar kitaplarla kaplı karanlık bir odaya girdi. Arkasından birinin odaya girdiğini hissettiğinde, bir köşede başlıklara göz atıyordu.
Arkasına döndüğünde kendi yaşlarında yakışıklı bir adamın ona baktığını gördü.
Amanda mı? Seni buraya ne getirdi?
"Ben Amanda değilim," dedi, onun yaralı yüzünü görebilmesi için odanın diğer tarafına geçerken. “Ben onun kız kardeşi Tabitha'yım. Ve sen?"
Otto Carvalletti.
Ah, dedi anlayışla. "Val'in Yaveri."
"Evet, bana hatırlatma."
Onun hıncını hissetmek için onun empatisine ihtiyacı yoktu. "Nefret ettiğin birine neden hizmet ediyorsun?"
"Sanki bir seçeneğim varmış gibi. Konsey beni buraya gönderdi, işte buradayım, cehenneme kilitlenmiş durumdayım.”
"Bud, nerelisin bilmiyorum ama benim kasabamdan nefret edenleri istisna kabul ederim."

Bununla alay etti. "New Orleans'la bir sorunum yok. Bu kasabayı seviyorum. Benim itiraz ettiğim Kont Penicula. Onunla tanıştın mı?"
"Kimi sayın?"
"Burada yaşayan pislik. Valerius. Bilirsin, eski 'Benim huzurumda nefes alma, seni proleter.'"
Bu, Tabitha'nın şimdiye kadar tanıştığı en tuhaf adam olmalıydı ve sahip olduğu tuhaf arkadaş ekibi düşünüldüğünde, bu çok şey söylüyordu.
"Proletaryadaki gibi prole?"
Anladığı için rahatlamış görünüyordu. Ah, Tanrıya şükür beynin var. İltifat hissetmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. "Hala kafam karıştı. Toprak Sahibi Konseyi seni neden buraya gönderdi? Onun hakkında ne hissettiğini bilmiyorlar mı?"
"Babam yönetim kurulu üyelerinden biri olduğu için evet, biliyorlar. Ne yazık ki, başka kimse bu görevi almayacak. Ve Lord Valerius, İtalyanca ve Latince bilen birini istediğinden, aramızdan seçim yapabileceğimiz pek fazla kişi yoktu. Kendini beğenmiş gevezelik."
"Ana dilinizi konuşan birini istemenin nesi bu kadar gösterişli? Talon'un Sunshine Galcesi öğrettiğini fark ettim; ve Julian ve Kyrian, Selena'nın etrafından dolaştıkları her seferde, hemen eski Yunanca'ya giriyorlar.
"Evet, ama Toprak Sahiplerinin bunu bilmesini istemiyorlar. Nick'in Yunanca'da pek hızlı olmadığına dikkat et.
Tabitha homurdandı. "Nick çoğu zaman İngilizcede pek hızlı değildir."
"Hey şimdi, arkadaşıma hakaret etme."
"Nick benim de arkadaşlarımdan biri ve onu bir erkek kardeş gibi seviyorum ama bu, Valerius'ta sezonun açık olduğu anlamına gelmez."
"Evet, doğru. Tatlım, bir ders kitabına yatırım yapmalı ve Valerius Magnus'un hayattayken neler yaptığını okumalısın."
Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını kaldırdı. "Affedersiniz Bay Carvalletti, Antik Uygarlık alanında yüksek lisans yaptığımı bilmenizi isterim. Yapıyor musun?"
"Hayır, Princeton'dan doktoram var."
Kendine rağmen etkilenmişti. Princeton aptal insanları içeri almazdı. "Antik Uygarlıkta mı?"
"HAYIR. Film Çalışmaları," dedi alçak bir sesle.
"Bağışlamak?" diye sordu, gözleri kocaman açıldı. "Film mi dediniz?" Buna çok şaşırmıştı. "Filmlerde mi okudun? Oh, ve neredeyse etkilendim.
"Hey," dedi savunmacı bir şekilde, "O derece için kıçımı çalıştırdığımı bilmeni isterim, çok teşekkür ederim."
Ah, evet, doğru. Ben bir Fulbright Scholar'ıydım. Hiç babanın bina yapmadığı bir okula gittin mi?"
"Babam oraya bir bina yapmadı..." Eklemeden önce duraksadı, "Büyük büyükbabam yaptı."
Tabitha homurdandı. "Üzgünüm ama diplomamı alabilmek için dört dil öğrenmem gerekti. Senden ne haber?"
"Hiçbiri. On iki konuşarak büyüdüm."

“Siz Bay Süslü Pantolon değil misiniz? Ooo, Val'e çatacak cesaretin var mı? En azından ortalıkta üstün zekasıyla hava atarak dolaşmıyor.”
"Hayır, sadece üstün ırkını sergiliyor. Önümde eğilin, sizi aşağılık pislikler.”
"Sizler ona her zaman kötü davranmasaydınız belki de böyle davranmazdı."
"Ona karşı kötü müyüm? Hanımefendi, beni tanımıyorsunuz bile.”
Tabitha, özellikle onun incindiğini hissettiği için geri çekildi. "Haklısın Otto, seni tanımıyorum ve muhtemelen senin Val'le tanıştığında ona yaptığının aynısını sana yapıyorum.
Sana bir kez baktım, konuşmanın üç saniyesini dinledim ve doğru olabilecekleri kadar kolayca yanlış olabilecek bazı gerçekten sert yargılarda bulundum.
Ellerini arkasında kavuşturarak ona yaklaştı. "Konuşma konusu olan mesele. Saçın çekici olsa da dağınık ama gerçekten pahalı bir güzellik uzmanından gelen o kadar eski püskü şık ki. Neyle tıraş olmadın? İki gün?"
"Üç."
Onu görmezden geldi. "Gürültülü, iğrenç derecede parlak kırmızı bir Hawaii gömleği giyiyorsun ve Nick'e ait olduğunu biliyorum çünkü o sadece Kyrian'ın zincirini kırmak istediğinde giyiyor. Sırf yapışkanlığı için internetten özel sipariş vermek zorunda kaldı. Yalınayaksın ve dışarıda döven IROC'u gördüm, sanırım artık senindir."
Belirgin bir şekilde gerildi, bu da onun şüphesini doğruladı.
Özetlemeye devam etti. "İlk bakışta, kendine saygısı olan hiçbir kadın seninle çıkmadığı için arkamızda sakladığımız video dolabına göz atarak dükkanıma gelen işsiz parti adamlarından biri gibi görünüyorsun. Boynuna asmak için tüm çıplak memeyi ve zina amaçlı Mardi Gras boncuklarını satın alan ve ardından tüm haftayı sarhoş ve kusarak, kadınlara kutularını göstermeleri için bağırarak geçiren türden bir adam.
Kollarını kavuşturdu ve ona somurtkan bir bakış attı.
"Şimdi bunu fark ettiğim diğer birkaç gerçekle karşılaştıralım. Siz bir Squires'sınız ve kendi kabulünüze göre bir Blue Blood'sunuz, bu da tüm Squires nesillerinden geldiğiniz anlamına geliyor. Ailenizin uzun süredir Tanrı'dan daha çok parası var. Aslında Princeton'a gittin ve gülünç bir bölümle bile doktora alma zahmetine katlandın. Bu bana statünün senin için bir anlam ifade ettiğini söylüyor. Dur tahmin edeyim: Nick'in evine park ettiği ama hiç sürmediği, karanlıkta tam anlamıyla parıldayan o gerçekten havalı, metalik siyah Jag aslında senin.
Yanında durup onu baştan aşağı süzdü. "Tatsız bir serseri gibi davranmaya çalışırken bile saygı görmeye alışkın bir adam gibi davrandığından bahsetmiyorum bile. Bir gram algısı olan hiç kimse, senin sert duruşuna aldanmaz.”
Örümcek ağı dövmesi olan elini kaldırdı. "Güzel saat," dedi kuru bir sesle.
“Patek Philippe Grand Complications Kronografları. Dur tahmin edeyim: Yüz elli bin dolara satılan 5004P.”
"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Uzun bir dükkan sahibi soyundan geliyorum ve Zelda Teyzemin bir kuyumcu dükkanı var." Kolunu ona doğru tuttu. “Bak, tabut saatimi görüyor musun? Hot Topic'te otuz iki dolara satılıyor ve seninkiyle aynı zamana sahip. Bir Daimon yalaması alır ve tıkır tıkır çalışmaya devam eder.
Gözlerini ona çevirdi.
Tabitha lafına devam etti. "Ve sen sıradan bir Toprak Sahibi değilsin."
Elindeki, onun gibi tüm Squire'ların damgasını vurduğu örümcek ağı dövmesine hafifçe vurdu.
"Sen bir Kan Ayini'sin. Carvalletti, gerçek hayatta tıpkı Val gibi olmaktan çok da uzak olmadığına inanıyorum. Sert, kibirli ve işini yapmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli.”
Başını eğdi. "Bence seni en çok rahatsız eden şey, eğer bir Kara Avcı olsaydın, tıpkı onun gibi olacak olman. Bence ikinizin ne kadar benzer olduğunuzu bilmek sizi öldürüyor.
Siyah Armani takım elbisen nerede asılı? Nick'in evi mi?
"Sen nesin? Kahrolası Sherlock Holmes?”
Güldü. "Hemen hemen, ancak gerçeğe ulaşmam genellikle o kadar uzun sürmez."
Ona taş gibi baktı. "Bana ahlaki bir ders vermene ihtiyacım yok bebeğim. Dünyanın nasıl çalıştığını biliyorum.”
“Bundan hiç şüphem yok. Ama insanlar hakkında öğreneceğin çok şey var. Söyledikleri ve hissettikleri nadiren aynıdır. Şu anda benden nefret ettiğini biliyorum. Beni buradan atıp kapıyı çarparak kapatmaktan daha iyi bir şey istemezsin. Ama bunların hiçbirini bana yapmadığına dikkat et.
"Peki amacın ne?"
“Benim derdim şu. Blood Rite Squires, Konsey'in emirlerini yerine getirmek ve Dark-Hunter dünyasına göz kulak olmakla görevli kişilerdir. Bu, sırlarını korumak için cinayet de dahil olmak üzere gerekli her adımı atmaya hazır oldukları anlamına gelir. Eminim geçmişinizde bir yerlerde, Efendinizin yeminini yerine getirmek ve görevlerinizi yerine getirmek için size karşı tatsız bir şey yapmak zorunda kalmışsınızdır. Valerius hakkındaki o ders kitabını okurken onun bundan ne kadar zevk aldığını hiç merak ettiniz mi? Yoksa işini yaptığı için mi yaptı?
Otto ona başını salladı. "Sana avukat olman gerektiğini söyleyen oldu mu hiç?"
"Tartıştığımızda sadece Bill. Ayrıca kan emicileri öldürmeyi onlardan biri olamayacak kadar çok seviyorum.” Elini ona uzattı. Tabitha Devereaux. Tanıştığımıza memnun oldum."
Kafa karışıklığı onu yuttu. Ona uzatılan eli sıkmadan önce tereddüt etti.
Endişelenme, Otto, dedi gülümseyerek. “Ben edinilmiş bir zevkim. En iyi arkadaşlarımın çoğu, varlığıma dayanabilmeleri için beni yıllarca tanımaları gerekiyordu. Küf gibiyim, genellikle sende çok yavaş ürerim.”
"Sen söyledin, ben değil."
Kolunu okşadı. "Bana bir iyilik yap, Penicula'ya iyi davran. Bence onda gördüğümüzden çok daha fazlası var.”

"Böyle hisseden tanıdığım tek kişi sensin."
"Evet, pekala, sanırım biz uyumsuzların birlikte takılmamız gerektiğini hissediyorum. En azından bu şekilde yalnız sallanmıyoruz.
Kafası karışmış bir şekilde ona kaşlarını çattı ama yorum yapamadan cep telefonu çaldı.
Tabitha, aramasıyla mahremiyet sağlamak için ondan uzaklaştı. Yerdeki gerçekten etkileyici karo işçiliğine göz atmak için fuayeye doğru yürüdü. Kapı eşiğinde durana kadar Valerius'un alt basamakta durduğunu görmedi. İlk bakışta, merdivenlerin iki yanında bulunan heykellerden biri gibi görünebilir ama onların aksine etten kemiktendi.
Sözleri kafasının içinde çınlarken Valerius, Tabitha'ya baktı. Bildiği kadarıyla, hiç kimse onu savunmamıştı. İki bin yıllık yaşamı ve ölümü boyunca bir kez bile değil.
Yapmış olsalar bile, bu kadar etkili bir şekilde yapacaklarından şüpheliydi. Kapısının gölgesindeydi, uzun kumral saçları açık ve dürüst yüzünü çerçeveliyordu.
Kimseye ve hiçbir şeye karşı çıkmaktan korkmayan bir kadının yüzü. Daha cesur birini tanımamıştı.
"Teşekkür ederim," dedi sessizce.
"Duydun?"
İnce bir baş selamı verdi.
"Ne kadarını duydun?"
"Çok fazla."
Bundan rahatsız görünüyordu. "Burada olduğunu bize haber verebilirdin. Kulak misafiri olmak hoş değil."
"Biliyorum."
Onun önünde durmak için hareket etti.
Valerius adımını indirdi. Onu kollarının arasına alıp çok fena öpmek istedi ama yapamadı.
O insan değilken o insandı. Kendisi için yaratılmamış bir kadına en son acımaya tenezzül ettiğinde, ona hiçbir kadının katlanamayacağı bir acıya ve kendisinin ölümüne sebep olmuştu.
Yine de vücudunun Tabitha'yı özlemesine engel olmadı. Kalbi, onun için ayağa kalktığı gerçeğinden dolayı garip bir sancı hissediyordu.
Kendini durduramadan uzandı ve eliyle onun yaralı yanağını avuçladı.
Çok uzun zamandır yalnızdı. Yalıtılmış. Nefret
Ve bu kadın…
Orada olduğunu bile unuttuğu içsel bir boşluğu doldurdu.
Tabitha'nın kalbi, onun yüzündeki elinin sıcaklığıyla çarpıyordu. Onun kara gözlerinde gördüğü nezaket ve içinde hissettiği minnettarlık. Hayır, Otto'nun düşündüğü gibi biri değildi.
Soğuk ve duygusuz değildi. Acımasız veya gaddar. Öyle olsaydı, bunu bilirdi. Bunu hissedecekti.
Bunların hiçbiri orada değildi. Ondan sadece yalnızlık ve acı hissetti.
Elini onunkiyle kapadı ve ona bir gülümseme sundu.

Onu şaşırtarak, kendisininkinden biriyle geri verdi. İlk kez ondan gerçek bir gülümseme görüyordu. Bu jest onun yüz hatlarını yumuşattı ve onun kalbini çekiştirdi.
Başını onunkine doğru eğdi.
Tabitha onu tatmak isteyerek dudaklarını açtı.
"Merhaba, Valerius?"
Otto'nun zamanlamasında bir laneti savuşturarak adam birden ayağa kalktı.
Valerius, Otto fuayeye gelmeden iki saniye önce ondan uzaklaştı. "Evet?"
"Gece dışarı çıkıyorum. Dark-Hunter Web sitesinden Tad ve Kyl ile buluşacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa telefonumu açacağım.” Otto'nun bakışları onunkine kaydı ve onun küçümsediğini hissetti.
Tabitha ona gülümsedi. "İyi geceler Otto. Tad'ın başını belaya sokmasına izin verme.
"Tad'i de tanıyor musun?"
"Bebeğim, bu kasabadaki neredeyse herkesi tanıyorum."
"Harika," diye mırıldandı Otto, kapıya doğru ilerlerken.
Kapı arkasından kapanır kapanmaz Valerius, Tabitha'yı geçmeye başladı. Anlayamadığı bir nedenden dolayı uzandı ve adamın başını ellerinin arasına aldı.
Şaşırarak ağzını açtı.
Günaha karşı koyamadı, parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü.

Bölüm 5

Tabitha onun öpücüğüne verdiği tepkiye tamamen hazırlıksızdı. Hızlı, şefkatli bir hareketle onu kendine çekti, ayaklarından kaldırdı, etrafında döndü ve cilalı merdivenlere yatırdı. En rahat pozisyonlar değildi ama garip bir şekilde erotikti.

Yine de, onu zayıf ve nefessiz bırakan ateşli, talepkar öpücüğüyle boy ölçüşemezdi. Uzun, erkeksi vücudu, tüm ağırlığını tek dizinin üzerinde tutarken bacaklarının arasında uzanıyordu. Kendi vücudu onu bu kadar çıplak hissetmek için yanarken, ereksiyonunun vücudunun merkezine baskı yaptığını hissedebiliyordu.

Adamın zengin, lezzetli kokusu onu daha da heyecanlandırdı.

Onu öpme şeklinde medeni ya da uygun hiçbir şey yoktu. Onu tutma şeklinde medeni bir şey yoktu. Çiğ ve dünyeviydi. Umut verici.

Tabitha öpücüğüne tüm gücüyle karşılık verirken bacaklarını onun ince beline doladı.

Valerius onun tadına bakarken düşünemedi. Onu hissettim. Sıcaklığı ve tutkusuyla onu kozaladı.

Ve onu bir barbar diktatör gibi merdivenlere indirmemek için elinden gelen tek şey buydu.

"Beni öpmeyi bırakmalısın, Tabitha," dedi kesik kesik.

"Neden?"

Çenesini hafifçe ısırdığında tısladı. "Çünkü yapmazsan seninle sevişeceğim ve bu ikimizin de ihtiyacı olan son şey."

Tabitha konuşurken diliyle onun dudaklarının dış hatlarını çizdi. Tek istediği kıyafetlerini çıkarmak ve onun gür, erkek vücudunun her santimini ağzıyla keşfetmekti. Merhamet etmesi için yalvarana kadar onu yalamak ve kızdırmak için.

Ama haklıydı. Bu ikisinin de ihtiyacı olan son şeydi. O, kız arkadaşı olması yasak olan bir Kara Avcıydı ve daha da kötüsü, onun ailesiyle tanıştırabileceği türden bir adam değildi.

Kayınbiraderinin en nefret ettiği düşmanıyla arkadaş olduğu için hepsi ona sırtını dönerdi.

Kyrian, geniş ailesine fazlasıyla kabul edilmişti. Herkes onu severdi. Tabitha bile yaptı. Onu nasıl bu şekilde incitebilirdi?

Hayır, hiçbiri için adil değildi.

"Tamam," dedi sessizce. "Ama önce üzerimden inmen gerekecek."

Bu, Valerius'un şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Kalbinin tek istediği olduğu yerde kalmaktı. Ama yapamazdı ve bunu biliyordu.

Derin bir nefes alarak kendini ayağa kalkıp onun ayağa kalkmasına yardım etmeye zorladı.

Vücudu hala sertti, nefes alması mücadele ediyordu. Ona dokunmadan yanında olmaya dayanamıyordu. Ama sonra kendini dizginlemeye alışmıştı. Bunun için yetiştirilmişti.

Hiç beklemediği şey, onu almak için neredeyse hayvani bir ihtiyaç duymasıydı. İlkel ve talepkardı. Şiddetli. Ve can attığı tek şey Tabitha'nın tadıydı.
"Sanırım burada ayrılıyoruz," dedi, sesi alıcıydı.
Tabitha başını salladı. Ona o kadar yakın geçti ki, onun ham, doğuştan erkeksi kokusunu alabiliyordu. Kalbinin atmasına neden oldu ve arzusunu daha da artırdı.
Ona ulaşmamak için elinden gelen tek şey buydu. Acı içinde, onun evinin ön kapısını açmasını izledi.
"Teşekkürler Tabitha," dedi sessizce.
Onun üzüntüsünü hissetti ve bu onu daha çok incitti. "Beladan uzak dur, Val. Bir daha bıçaklanmamaya çalış."
Başını salladı ve kendini katı ve resmi tuttu. Ama ona bakmayı reddetti. Elinde olmayan bir şey yüzünden özlemle içini çeken Tabitha kendini gitmeye zorladı.
Bitmişti.
Kapı kapanırken dürtüsel olarak arkasına baktı. Valerius'tan hiçbir iz yoktu. Hiçbiri.
Ona hâlâ onu izlediğini söyleyen altıncı his dışında.

* * *

Valerius, tabitha arabasına binerken gözlerini ondan alamıyordu. Neden kapıdan koşarak onu durdurma ihtiyacı hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Agrippina gibi değildi. Tabitha yatıştırıcı ya da rahatlatıcı değildi, ama yine de...
Arabasını garaj yolundan ve kendini hayatından çıkarırken kalbi ağrıyordu. Yine yalnızdı.
Ama o zamanlar hep yalnızdı. Agrippina kendi evinde yaşarken bile içine kapanmıştı. Onu uzaktan izlemişti. Her gece onun için can atıyordu ama ona hiç dokunmamıştı.
Orası onun yeri değildi. O bir asilzadeydi ve o, onun evinde hizmet eden alt tabakadan bir köleden başka bir şey değildi. Kardeşlerinden biri olsaydı, onu sorgusuz sualsiz kabul ederdi. Ama ondan yararlanmak aklına gelmemişti. Onu yatağına yatırmak için.
Onu reddetmeye cesaret edemezdi. Kölelerin, özellikle efendileri söz konusu olduğunda, yaşamları üzerinde hiçbir kontrolleri yoktu.
Onu her gördüğünde, onunla yatmasını istemek dilinin ucundaydı.
Ve ne zaman ağzını açsa, hemen ağzını kapatmış ve hakkında hiçbir şey söylemediği bir şeyi ona sormayı reddetmişti. Bu yüzden, onu ailesinin diğer üyelerinin ona yapacaklarından kurtarmak için evine getirmişti.
Valerius, kardeşlerinin onun için geldiği geceyi hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Heykelini buldukları ve kim olduğunu anladıkları gece.
Küfür ederek pencereden uzaklaştı ve tüm bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı.

Kimseye yardım etmek onun kaderi olmamıştı.
Yalnız kalmak için doğmuştu. Dost ve sırdaş tanımamak. Asla gülmemek ya da oynamamak.
Savaşan bir kader yoktu. Daha fazla bir şey için umut yok. Bir önceki hayata nasıl doğduğu gibi bu hayata da doğdu.
Tabitha gitmişti.
Ve en iyisi buydu.
Göğsü sıkıştı, maun merdivenlerden odasına doğru ilerledi. Duş alır, yeniden giyinir ve sonra yemin ettiği işi yapardı.

* * *

Tabitha arabasını sokakta Amanda'nın Toyota'sını gördüğü Tia'ya geri sürdü. Amanda ve Tia arka kapıdan çıkarken içeri girdi ve dışarı çıkıyordu.

Hey, Mandy, dedi Tabitha, ikizine sarılabilmek için aradaki mesafeyi kapatarak.
"Peki birlikte olduğun muhteşem adam kimdi? Tia, ona adını söylemediğini söyledi.
Tabitha, ikiz kız kardeşine bilinçsiz herhangi bir düşünce veya duygu göndermemek için kendini zorladı. "O sadece bir arkadaş."
Amanda başını salladı. "Tabby," diye azarladı. "Eşcinsel arkadaşlarınla takılmayı bırakıp kendine bir erkek arkadaş bulmalısın."
Tia, "Bana eşcinsel gibi gelmedi," dedi. "Ama iyi giyimliydi."
"Peki bebek M nerede?" diye sordu Tabitha, ikisini de konudan uzaklaştırmaya çalışarak.
"Evde. Ash'in nasıl olduğunu biliyorsun. Güneş battıktan sonra onun binayı terk etmesine izin vermiyor."
Tabitha başını salladı. "Evet, ona katılıyorum. O, korunmaya muhtaç çok özel bir küçük kız."
"Ben de katılıyorum ama bebeğimi geride bırakmaktan nefret ediyorum. Hayati bir organım eksikmiş gibi hissediyorum."
Amanda gümüş tılsımını kaldırdı. "Tia, onu Marissa'nın odasına asacağıma dair bana söz verdirdi."
"İyi tavsiye."
Amanda ona kaşlarını çattı. "İyi olduğuna emin misin? Bu gece sende çok tuhaf bir şey var."
"Bende her zaman bir tuhaflık vardır."
Amanda ve Tia güldüler. "Doğru," diye onayladı Amanda. "Tamam, o zaman endişelenmeyi bırakıyorum."
"Lütfen. Bir anne yeter."
Amanda onu yanağından öptü. "Sonra görüşürüz çocuklar."
Amanda arabasına binip gidene kadar ne Tabitha ne de Tia konuşmadı. Tabitha ellerini ceplerine soktu ve kız kardeşinin kaşlarını çatmasıyla yüzleşmek için döndü.
"Ne?"

"Gerçekten o kimdi?"
"Sizin neyiniz var çocuklar? Endişelenmen gereken biri değildi.
"O bir Kara Avcı mıydı?"
Tabitha, "Kes şunu, Gladys," dedi, Tabitha'ya adını veren program Bewitched'daki meraklı komşuya atıfta bulunarak. "Burada Yirmi Soru için bonus turu yok ve yapmam gereken şeyler var. Görüşürüz."
"Tabitha!" Tia onu sokağa doğru takip etti. "Hiçbir şeyi gizli tutmak sana göre değil. Beni endişelendiriyor."
Tabitha derin bir nefes aldı ve ablasına baktı. "Bak, o sadece yardıma ihtiyacı olan biriydi ve ben de verdim. Şimdi o hayatına geri döndü ve ben de kendi hayatıma. Bunun için bir aile toplantısına ihtiyacımız yok."
Tia ona onaylamaz bir ses çıkardı. "Çok sinir bozucusun. Neden tek soruma cevap vermiyorsun?"
"İyi geceler Tia. Seni seviyorum." Tabitha yürümeye devam etti ve kız kardeşinin durup dükkânına geri dönmesine minnettar kaldı.
Rahatlayarak gerçek bir varış noktası olmayan Bourbon Sokağı'na yöneldi. Evsizler için yiyecek bir şeyler alır ve sonra vizitesini yapardı.
"Ah, bu Tabitha!"
Son derece iyi tanıdığı kendine özgü şarkı söyleyen sese döndü. Dışarıdan on dokuz ya da yirmi yaşlarında bir kadın gibi görünen Ash'in iblisi Simi, arkasından koşarak geliyordu. Bu gece Simi'nin üzerinde siyah bir mini etek, mor bir tayt ve müstehcen bir korse vardı. Bir çift siyah, yüksek topuklu çizme giymişti ve bir PVC taşıyordu.
tabut cüzdanı. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüştü.
Hey, Simi, dedi Tabitha, iblisin arkasındaki sokağı inceleyerek. Ash nerede?
Gözlerini devirdi ve tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Onunla konuşması gerektiğini söyleyen yaşlı düve tanrıça tarafından tuzağa düşürüldü ve ben de aç olduğumu ve bir şeyler yemek istediğimi söyledim. Bu yüzden, 'Simi, kimseyi yeme' dedi. Sığınağa git ve ben Artemis ile konuşurken beni bekle.' Simi, Akri'nin gelip onu almasını beklemek için tek başına Sığınağa gidiyor. Sığınağa mı gidiyorsun, Tabitha?"
İblisin kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmesi Tabitha'yı her zaman eğlendirdi. "Tam olarak değil. Ama seninle bu şekilde yürümemi istiyorsan, yapabilirim.
Simi'ye göz dikerken bir adam yanlarından geçerken ıslık çaldı.
İblis ona boğucu bir bakış attı ve hafifçe gülümsedi.
Onlara doğru geri döndü. "Merhaba bebeğim" dedi. Arkadaş mı arıyorsunuz?
Simi ofladı. "Kör müsün, insan?" diye sordu. Dramatik bir şekilde Tabitha'ya işaret etti. "Simi'nin misafiri olduğunu görmüyor musun?" O, başını salladı. Buna güldü. "Bir ara arayıp seninle konuşabileceğim bir numaran var mı?"
"Eh, bende bir numara var ama ararsan akri cevap verecek ve sana çok kızacak ve sonra kafan patlayarak alevler içinde kalacak." Çenesine vurdu. "Hmmm, bir düşünün, mangal... 555-"
"Simi..." dedi Tabitha uyarıcı bir tonda.

Ah, kaka, dedi Simi, tiksintiyle bir nefes daha verirken. "Haklısın Tabitha. Simi ona bu adama mangal yaptırırsa Akri bana çok kızar. Bazen çok özel olabiliyor. Yemin ederim."
"Akri?" diye sordu. "O senin erkek arkadaşın mı?"
“Oh hayır, bu sadece hasta. Akri, babam ve o, ne zaman bir erkek Simi'ye baksa üzülür.”
"Pekala, babanın bilmediği şey ona zarar vermez."
"Evet," dedi Tabitha aralarına girerek. "Güven bana, 'Babası' bulaşmak isteyeceğin biri değil." Simi'nin koluna girdi ve onu uzaklaştırdı.
Adam takip etti. "Hadi ama sadece numarasını istiyorum."
Tabitha omzunun üzerinden, "1-800 ipucu var," diye seslendi.
"Tamam kaltak, nasıl istersen."
Tabitha gözlerini kırpıştıramadan, Simi elinden kurtuldu ve adama doğru hamle yaptı. Onu boynundan tuttu ve ayakları yerden yaklaşık bir fit yukarıdayken onu zahmetsizce tuttuğu bir binanın yan tarafına fırlattı.
"Simi'nin arkadaşlarıyla böyle konuşamazsın. Beni anlıyor musun?"
Cevap veremedi. Yüzü çoktan mosmor olmuş, gözleri şişmişti.
"Simi," dedi Tabitha, iblisin elini adamın boğazından çekmeye çalışarak. "Onu öldüreceksin. Bırak."
Simi onu serbest bırakmadan bir saniye önce iblisin kahverengi gözleri kırmızı parladı. İki büklüm olarak tekrar nefes almak için mücadele ederken öksürdü ve hırıltılı soludu.
"Başka bir hanıma hakaret etmesen iyi olur, seni aptal insan," dedi. "Simi de bunu ifade ediyor."
Simi konu hakkında başka bir şey söylemeden veya düşünmeden çantasını omzunun üzerinden attı ve sanki neredeyse birini öldürmüyormuş gibi caddede koşarak ilerledi.
Tabitha'nın kalbi hala atıyordu. Simi'yi durdurmak için orada olmasaydı ne olurdu?
"Peki, Tabitha, sinemaya gittiğimizde Simi'ye verdiğin o nefis naneli şekerlerden daha var mı sende?"
"Üzgünüm Simi," dedi, zavallı adamın sokakta tökezlediğini izlerken biraz sakinleşmeye çalışarak. Hiç şüphesiz, tanımadığı başka bir kadını tavlamaya çalışması epey zaman alacaktı. "Onları yanımda getirmedim."
"Ah kaka, onları gerçekten çok beğendim. Özellikle o yeşil kutuyu beğendim. Çok güzeldi. Simi'nin akri'yi ona satın alması gerekiyor."
Evet ve Tabitha'nın Ash'in iblisini artık başıboş bırakmadığından emin olması gerekiyordu. Simi kötü değildi, sadece doğruyu veya yanlışı anlamıyordu. Şeytanın dünyasında böyle bir kavram yoktu.
Simi, Ash'in emirlerini yalnızca anladı ve onları harfiyen yerine getirdi. Ama en azından insanların çoğunun Simi'yi tanıdığı ve anladığı bir yere gidiyorlardı. Sanctuary, 688 Ursulines Bulvarı'nda bir Were-Hunters ailesine ait bir motorcu barıydı. Karanlık Avcıların aksine, Kurt Avcıları, lanetli Apollitlerin ve Daimonların kuzenleriydi ve tek bir büyük fark vardı: Onlar da yarı hayvandı.

Çok uzun zaman önce, Were-Avcıları aslen yarı Apollite, yarı insandı. Oğullarını Apollitlerin yaptığı gibi yirmi yedi yaşında ölmekten kurtarmak için, yaratıcıları sihirli bir şekilde oğullarının bedenlerine hayvan özünü eklemişti.
Sonuç, insan kalplerine sahip iki oğul ve hayvan kalplerine sahip iki oğul yaratmıştı. İnsan olanlara Arkadyalılar, hayvan olanlara Katagarya denildi. Arkadialılar hayatlarının çoğunu hayvan kılığına girebilen insanlar olarak geçirirken, Katagaryalar insan kılığına girebilen hayvanlardı.
Akraba olmalarına rağmen, iki grup birbirine karşı savaştı çünkü Arkadialılar hayvan kuzenlerinin daha aşağı varlıklar olduğunu düşündüler ve hayvanlar doğaları gereği savaştı.
Barın sahibi bir Katagarya ayı sürüsüydü. Sığınak duvarlarının içinde herkes memnuniyetle karşılandı. İnsan, Apollite, Daimon, tanrı, Arcadian veya Katagarya. Tek bir kural vardı: Sen beni ısırma ben de seni ısırmayacağım. Sığınak, bu gezegende hiçbir doğaüstü varlığın diğerine saldıramayacağı birkaç kutsal alandan biriydi. Ve ayılar, Ash ona tekrar katılana kadar Simi'yi memnuniyetle oyalayacaktı.
Barın salon tarzı kapılarına ulaşana kadar Simi durmadan gevezelik etti.
"İçeri geliyor musun?" diye sordu Tabitha'ya.
Cevap veremeden Tabitha, Nick Gautier'in onlara doğru geldiğini gördü. Nick'in annesi barda çalıştığı için, o barın neredeyse sürekli ziyaretçisiydi.
"Bayanlar," dedi büyüleyici bir gülümsemeyle onlara katılırken.
"Nick," dedi Tabitha selamlayarak.
Simi sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba Nick," dedi bir tutam saçını parmağına dolayarak.
"Sen de Sığınağa mı gidiyorsun?"
“Bunu planlıyordum. Ya siz ikiniz?”
Tabitha'nın telefonu çaldı. Cevap vermeden önce Nick ve Simi'ye, "Bir dakika," dedi.
Histeri içindeki Marla'ydı.
"Ne?" diye sordu Tabitha, Marla'nın hıçkırıkları arasında kesik kesik çıkan sözlerini anlamaya çalışarak.
Kaşlarını çatarak onu izleyen Nick'e baktı. "Peki ya Nick Gautier-"
Soru, Marla'nın korku dolu çığlığıyla kesildi.
"Tamam, tamam," dedi Tabitha, Marla'nın neden üzgün olduğunu hemen anlayarak. Nick iğrenç Hawai gömleklerinden birini, yırtık pırtık kot pantolonunu ve çöp öğütücüsüne atılmış gibi görünen bir çift tenis ayakkabısını giymişti. "Ağlamayı kes ve giyin. Birini bulacağım, söz veriyorum.”
Marla burnunu çekti. "Yemin ediyor musun?"
"Kalbimi geç."
"Teşekkürler Tabby. Sen bir tanrıçasın!”
Tabitha telefonu kapatırken bu konuda ciddi şüpheleri vardı. Nick, Simi'yi biraz eğlendirebilir misin? Gidip bir felaketi önlemeliyim.”

Nick sırıttı. "Elbette tatlım. Sakıncası yoksa Simi'ye eşlik etmekten büyük mutluluk duyacağım.
Simi başını salladı. "Biliyor musun, o mavi gözlü insanları gerçekten seviyorum," dedi Tabitha'ya. "Hepsi kaliteli."
"Size iyi eğlenceler," dedi Tabitha onlardan ayrılıp Chartres Sokağı'na koşarken.

* * *

Valerius, yatak odasında bir gürültü duyduğunda saçlarına fön çekiyordu. Kulağa Gilbert gibi geliyordu ve...

Kurutma makinesini kapatarak banyodan çıktı ve Gilbert'i Tabitha'yı yatak odasından çıkarmaya çalışırken buldu.
Gilbert, Tabitha'yı serbest bırakırken, "Beni bağışlayın lordum," dedi. "Bir ziyaretçin olduğunu sana haber vermeye geliyordum ki, beni odalarına kadar takip etti."
Valerius imkansızı gördüğü için nefes alamıyordu. Tabitha evine döndü. Beklenmedik bir mutluluk onu tüketti ama gülümsemeyi bile reddetti.
"Sorun değil, Gilbert," dedi, tek yapmak istediği ona bir embesil gibi sırıtmakken ses tonunun ne kadar eşit olmasına şaşırarak. "Bizi bırakabilirsin."
Gilbert itaat etmeden önce başını eğdi.
Tabitha, Valerius'un ince kalçalarına sarılı nemli bordo bir havludan başka bir şey giymediğini görünce yutkundu. Onu bu şekilde bulmak tamamen uygunsuz görünüyordu. Onun buyurgan havasıyla ipek bornoz koleksiyonu filan olduğunu düşünebilirdi.
Koyu renk saçları nemli ve gevşekti, mükemmel bir şekilde yontulmuş bir yüzü çerçeveliyordu.
Vay canına, böyle iyi görünüyordu. Muhtemelen onun yatağından atladığı zamanki gibi çıplakken daha da iyi görünürdü...
Başını belaya sokmadan önce bu düşünceyi susturdu.
"Bu onuru neye borçluyum?" O sordu.
Güldü. Ah evet, ihtiyacı olan şey için mükemmeldi... ve o çifte anlamı düşünmek bile istemiyordu.
Giyinmene ihtiyacım var. Tabitha bu düşünceyle duraksadı. Evet, doğru, bu kadar iyi yapılı bir adama bunu söyleyen bir kadında ciddi bir yanlışlık vardı.
"Affedersin?"
Acele et ve giyin, sonra benimle aşağıda buluş. Onu bir takım elbisenin olduğu yatağa doğru itti. Fretta! Fretta!
Valerius onu neyin daha çok şaşırttığından emin değildi, onun giyinmesini istemesi mi yoksa İtalyanca konuşması mı?
"Tabitha-"
"Elbise!" Başka bir şey söylemeden odasından çıktı.

O hareket edemeden kapıyı açtı ve başını tekrar içeri uzattı. Biliyorsun, o havluyu düşürebilirdin, ağır ağır... ah, boşver bu düşünceyi. Saçınızı aşağıda tutun ve gerçekten zarif ve pahalı bir şeyler giydiğinizden emin olun. Varsa tercihen Versace ama Armani de olur. Kravat taktığınızdan ve ceketinizi getirdiğinizden emin olun."
Tamamen şaşkın ve yine de tuhaf bir şekilde onun isteğini merak ederek, yatağındaki takım elbisesini siyah ipek gömlek ve uyumlu ipek kravat ile siyah Versace ipek ve yün karışımı ile değiştirdi, sonra kapıyı açtı.
Kapı açılırken Tabitha döndü ve ağzının kuruduğunu hissetti. Çenesi düştü. Onun muhteşem olduğunu bilmiyormuş gibi değildi, ama...
Aman!
Tek yapabildiği nefes almaktı. Daha önce hiç tamamen siyah bir takım elbise giyen bir adam görmemişti ama bu ilk sağın haute couture'uydu. Güleryüzlü ve asil görünüyordu.
Marla ölecekti!
Tabitha önce hormonal aşırı yük zehirlenmesinden ölmediyse.
"Biliyor musun, insanların bu kadar iyi görünmenin yasa dışı olması gerektiğini söylediklerini duydum ama senin durumunda bu gerçekten doğru."
Kaşlarını çattı.
Tabitha elinden tuttu ve onu merdivenlere doğru çekti. "Hadi, kaybedecek zaman yok."
"Beni nereye götürüyorsunuz?"
"Senden bir iyilik istiyorum."
Valerius, onun isteğiyle garip bir şekilde gurur duydu. Birinin ondan bir iyilik istemesi son derece nadirdi. Bunlar, çoğu insanın arkadaş olarak gördüğü kişiler için ayırdığı şeylerdi.
"Ne istiyorsun?"
"Marla'nın Bayan Red Light yarışması için bir eskorta ihtiyacı var."
Valerius hemen durdu. "O ne?"
Tabitha onunla yüzleşmek için döndü. "Hadi ama, lütfen burada iffetli olma. Tanrı aşkına sen Romalısın."
"Evet, ama bu, bir travestiye eskort olmak için doğuştan gelen bir niteliğim olduğu anlamına gelmez. Tabitha, lütfen."
O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki bu onun kendini suçlu hissetmesine neden oldu.
"Marla aylardır bunun için çalışıyor ve erkeği bu gece onu iptal etti. Bir numaralı rakibi, onun yerine kendisine eşlik etmesi için ona rüşvet verdi. Marla kaybederse bu onu öldürür."
"Bir grup gey erkeğin etrafında teşhir edilmek gibi bir arzum yok."
"Bu bir geçit töreni değil... tam olarak. Yapmanız gereken tek şey, onu tanıştırdıklarında en başta onu dışarı çıkarmak. Sadece birkaç dakika sürecek ve o kadar. Hadi Val. Bir yıllık maaşını bu muhteşem Versace elbisesine harcadı."

Tabitha ona hayatında gördüğü en acınası içten bakışla baktı. Onu kesinlikle eritti.
"Bu kadar kısa sürede aranacak başka kimse yok. Gerçekten zarif bir erkeğe ihtiyacı var.
Birinci sınıf biri ve bu tarife uyan başka kimseyi tanımıyorum. Lütfen? Benim için? Yemin ederim bunu telafi edeceğim."
Şahsen, dövülmeyi ve öldürülmeyi tercih ederdi... tekrar. Yine de onu hayal kırıklığına uğratmayı kendi içinde bulamıyordu.
"Ya onlardan biri beni okşarsa..."
"Yapmayacaklar. Söz veriyorum, hepinizi koruyacağım..." Poposuna bakarken tek kaşını kaldırdı. "Varlıklar."
"Ve eğer herhangi biri bunu öğrenirse..."
"Yapmayacaklar. Onu mezarıma götüreceğim."
Valerius uzun bir nefes verdi. "Biliyor musun Tabitha, hayatımda ne zaman birine yardım etmeye çalışsam da durumu onlar için daha da kötüleştirdim. Bu konuda içimde kötü bir his var.
Bir şeyler ters gidecek. İzle ve gör. Marla sahneden düşecek ve boynunu kıracak ya da daha kötüsü, büyük peruğu alev alacak."
Elini umursamazca salladı. "Paranoyaklaşıyorsun."
Hayır, değildi. Ve onu ön kapıya doğru götürürken, hayatındaki tüm korkunç anılar zihninde canlandı... Zarek için üzüldüğü ve bir dayaktan sonra onu yatıştırmaya çalıştığı zamanlar. Babası daha sonra onu Zarek'i daha fazla dövmeye zorlamıştı. O yapardı
babasının Zarek'e verdiği kadar acı verici olmamasını umarak darbeleri geri çekti. Bunun yerine zavallı köleyi kör etmişti.
Sonra, Zarek'in villalarının dışında yakalanmasını engellemeye çalıştığında, babasının, Zarek'i çocuğun bildiği her şeyden uzaklaştırması için bir köle tacirine para ödemesine neden olmuştu.
İlk kez general olarak, ailesinin hayatta kalan son oğlu olan genç bir asker komutasındaydı. Genci savaş alanından uzak tutmayı umarak onu başka bir Roma kampına haberci olarak göndermişti.
Oğlan, ona rastlayan haydut Keltlerin saldırısından iki gün sonra ölmüştü. Ve Agrippina...
"Bunu yapamam Tabitha."
Tabitha ona bakmak için ön basamaklarda durdu. Sesinde ona bunun gülünç olmadığını söyleyen bir yakalama vardı.
İçinden bir korku dalgasının geçtiğini hissetti.
"İyi olacak. Beş dakika. Bu kadar."
"Ya Marla'nın incinmesine neden olursam?"
"Hemen orada olacağım. Kötü bir şey olmayacak. Güven bana."
Adam başını salladı, ama onu onları beklerken bıraktığı taksiye doğru çekerken isteksizliğini hissetti. Binerken şoföre Canal Caddesi'ndeki Cha Cha Kulübü'nün talimatını verdi.
Oraya varmaları ancak on beş dakika sürdü. Tabitha taksinin parasını öderken, Valerius kaldırımda durup kaçmaya hazırmış gibi görünüyordu,

özellikle de kulübün bazı müşterilerinin onu çoktan fark etmiş olması nedeniyle.
"Endişelenme," dedi Tabitha ona katılırken. "Seni gerçekten rahatsız etmeyecekler."
Valerius bunu yaptığına inanamıyordu. Aklını kaçırmış olmalı.
Tabitha elini tuttu ve onu parlak pembe çift kapıdan geçirdi.
Kapıdaki bir güvenlik görevlisi, Hey, Tabby, diye seslendi. Kolsuz bir tişört giymiş, iri ve kaslıydı. Koyu kahverengi saçları kısa kesilmişti ve açıkta kalan pazılarının etrafına bir Kelt bandı dövmesi yaptırmıştı. İlk bakışta ürkütücü göründü ama açık, dürüst gülümsemesi ondan gaddarlığını çaldı.
Tabitha teminat ücretini ödemek için cüzdanını çıkardı. "Merhaba Sam. Marla'ya yardım etmek için buradayız. Arkada mı?"
Kaldır şunu, dedi Sam, cüzdanını ona doğru iterek. "Paranın burada işe yaramadığını biliyorsun. Evet, Marla arkada ve lütfen gidip ona yardım edin. Erkek arkadaşım ağlamayı kesmediği için aklını kaybetmek üzere."
Tabitha ona göz kırptı. "Merak etme. Süvari burada."
Valerius, Tabitha'yı şimdiye kadar bulunduğu en korkunç yer olması gereken yere kadar takip ederken derin bir nefes aldı. Şahsen, elektrikli testereler ve giyotinlerle donanmış bir Daimon yuvasına doğru yürümeyi tercih ederdi.
Ama sahnenin yanındaki parlak sarı kapıya vardıklarında kendini biraz daha iyi hissetti. Kulüpteki adamların çoğu durup ona bakakalsa da hiçbiri ona doğru bir hareket yapmadı.
"Endişelenme," dedi Tabitha onun yanından geçerken. "Yan tarafını korudum."
Valerius onun poposunu şakacı bir şekilde çimdiklerken sıçradı. "Lütfen onlara fikir vermeyin."
Buna güldü.
Makyaj, peruk ve gösterişli elbiseler yapma sürecinde olan bir insan kalabalığının arasından yürüdüler. Marla bir arka köşede oturup feryat ederken başka bir adam şikayet ederek etrafından uçuştu. Kel kafası pembe bir ağ türbanla örtülmüştü ve makyajı tamamen bozulmuştu.
"Tüm sıkı çalışmamı mahvediyorsun tatlım. Ağlamayı kesmelisin yoksa asla zamanında tamir edemem."
"Ne önemi var? Kaybedeceğim. Lanet olsun, Anthony! Bütün erkekler domuzdur. Domuzlar! Beni sattığına inanamıyorum."
Valerius, Marla için üzüldü. Bu yarışmanın onun için çok şey ifade ettiği açıktı.
Hey bebeğim, dedi Tabitha. "Kalkın. Eski Tone'dan çok daha iyi bir şeye sahibiz. Aslında, yanında bununla dışarı adım attığın zaman hem o hem de Mink ölecek." Valerius'u ileri itti.
"Merhaba, Marla," dedi basitçe, kendini tam bir ahmak gibi hissediyordu.
Marla'nın çenesi düştü. "Bunu benim için yapacak mısın?"
Omzunun üzerinden baktığında Tabitha'nın onu yakından izlediğini gördü. Gözlerinde geri çekilebileceğine dair korku vardı.

Tanrı bilir, gerçekten istiyordu.
Bunu gerçekten yaşamak istemiyordu. Ama Valerius Magnus bundan daha sertti. Hayatında hiç koşmamıştı ve bu iyiliği ona ne kadar nahoş olursa olsun Tabitha için yapacaktı.
Doğrulup Marla'ya döndü. "Sizin eskortunuz olmaktan onur duyarım."
Marla kulakları sağır eden bir çığlık atarak ayağa fırladı ve onu o kadar sert bir şekilde kucakladı ki, adam kaburgalarının çatlayabileceğinden korktu. Ondan ayrılırken daha da yüksek bir çığlık attı ve Tabitha'yı kucaklayarak Tabitha'nın ayaklarını yerden kesmesine neden oldu.
Ah, kız arkadaşım, sen birinin sahip olduğu en iyi arkadaşsın! Marla Divine'ın evdeki tek hetero erkeğin kolunda oraya gittiğini hayal edin. Kızım, kıskançlıktan ölecekler.” Tabitha'yı bıraktı. Carey, hemen buraya gel ve makyajımı yeniden yap. Muhteşem olmaya ihtiyacım var! Efsanevi!"
Carey, Marla'nın dramalarına gülümsüyordu. "Otur sevgilim, oturacaksın."
Carey, Marla üzerinde çalışırken, Valerius ve Tabitha kenarda, yoldan çekildiler.
"Teşekkür ederim," dedi Tabitha. "Gerçekten mi."
"Sorun değil."
Tabitha, Valerius'u izledi. Kendini durduramadan kollarını ona doladı ve ona gülümsedi ve başını göğsüne yasladı.
Valerius, onun tutulduğunu hissedince nefes alamıyordu. Başını kendisine yaslamış görünce, vücudunun sıcaklığı onunkine yaslandığında kalbi küt küt atmaya başladı. İçinde beklenmedik bir şefkat kabardı.
Ona yardım ettiği için Marla'da bir sorun olmadığını umarken uzandı ve hafifçe saçını okşadı.
En son birine yardım etmeye çalıştığında, Acheron ondan Katagarya kurt sürüsünden Daimonlara karşı savaşmasına yardım etmesini istediğinde bir yıldan uzun bir süre önce olmuştu. İsteyerek gitmişti ama dövüş sırasında, yardım ettikleri iki kurt olan Vane ve Fang, kız kardeşlerini kötü bir Daimon saldırısında kaybetmişti. Kardeşlerinin kollarında ölmüştü.
Bu manzara onu bugüne kadar rahatsız etti.
Valerius, Vane'e ona ne zaman ihtiyaç duysa kılıç kolunu seve seve kurda ödünç vereceğini söylemişti. Şans eseri, Vane ona hiçbir zaman ihtiyaç duymamıştı.
Gülünç oluyorsun.
Belki, ama bunun yükünü çeken kendisi olsaydı, bu onu bu kadar rahatsız etmezdi.
Felaket her zaman yardım etmeye çalıştıklarının üzerine düşüyor gibiydi.
Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı ve yanındaki kadına odaklandı. Daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemeyen bir kadın.
O gerçekten özeldi. Eşsiz.
Orada durup Tabitha'nın sıcaklığının içine sızmasına izin verirken zaman durmuş gibiydi.
Marla ayağa kalkıp onu takip etmesini işaret ettiğinde gerçekten irkildi.

"Dum-da-dum-dum... dum..." Tabitha, Marla'yı soyunma odasından travestilerle dolu bir koridora doğru takip ederken, sanki kaderini haber verircesine Dragnet'e tema şarkısını mırıldandı.
Tabitha, Valerius'un yanağını öptü, sonra diğerlerine yer açabilmek için ondan ayrıldı.
Kulübe doğru yola çıktı ve Marla'nın en iyi arkadaşı Yves'i bir grup arkadaşıyla birlikte pistin önündeki bir masada otururken buldu.
Hey, vampir avcısı, dedi Yves, masaya bir sandalye çekerken. "Marla'yı neşelendirmek için mi buradasın?"
"Elbette. Başka nerede olurdum?
Onlar etrafta şakalaşırken masadan bir tezahürat yükseldi ve gösteri nihayet başlayana kadar kimin kazanacağına dair iddiaya girdiler.
Tabitha, Marla ve Valerius ortaya çıkana kadar gergindi. Refakatçi rolünde tamamen rahatmış gibi yürüyen Valerius'u gördükleri anda kalabalık çıldırdı. Sadece Tabitha onun rahatsızlığını hissedebiliyordu ve bunun her şeyden çok Marla'yı incitme korkusundan kaynaklandığı hissine kapıldı.
Onları pistten önceki yarışmacıların toplandığı yere götürecek olan merdivenlere ulaştıklarında, önce Valerius indi ve gerçek bir centilmen gibi Marla'nın inmesine yardım etmek için uzandı.
Tabitha, hiç tanımadığı biri için ne kadar nazik bir şey yaptığına ağlamak istedi.
Yeni tanıştığı bir kadına yardım etmek için bu kadar saçma bir şey yapacak başka bir heteroseksüel adam düşünemiyordu. Onu bıçaklayan bir kadın daha az değildi.
Eskortlar ayrılır ayrılmaz, onu bulmak için kalabalığı yararak ilerledi. Yanına varır varmaz kendini onun kollarına attı ve ona sıkıca sarıldı.
Valerius, Tabitha'nın coşkulu tepkisi karşısında tamamen afallamıştı. Kollarında kendini o kadar iyi hissetti ki, ikisi de kendilerini bir gösteri haline getirene kadar elinden gelen tek şey onu kendine ezip öpmek değildi. Onu sımsıkı tuttuktan sonra dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.
"Sen en iyisin!"
Şaşırdı, buna ne diyeceğini bilemedi.
"İstersen şimdi gidebiliriz."
Valerius etrafına bakındı. "Hayır," dedi dürüstçe. "Buraya kadar geldim ve Marla'yı ben öldürmedim, bu yüzden kalıp nasıl öldürdüğünü görmemiz gerektiğini düşünüyorum."
Yüzündeki ifade tüm vücudunu yaktı. "Ash'in senin ne kadar tatlı biri olduğun hakkında bir fikri var mı?"
"Sadece ihtimal karşısında ürperiyorum."
Güldü, sonra elini tuttu ve onu sahneye yakın bir masaya götürdü. Kalabalık bir grup adam onları karşıladı.
"Harikaydın!" dedi en yakınları.
Tabitha hepsini tanıştırırken Valerius başını eğdi. Yarışmacılar yetenek ve mayo yarışması düzenlerken bir saatten biraz fazla orada oturdular. İkincisi, Valerius'u sahnede olmaktan daha da rahatsız etti.

"İyi misin?" diye sordu Tabitha ona doğru eğilerek. "Biraz yeşil görünüyorsun."
"Ben iyiyim," dedi, bir erkeğin bir mayo içinde cinsiyetinden hiçbir iz bırakmayacak kadar kendini nasıl bu kadar kısıtlayabildiğini düşününce irkildi.
Bazı şeyler üzerinde düşünmeye dayanmıyordu.
Bir saat sonra, jüri nihayet üç yarışmacıya kadar daralttı.
Tabitha öne oturdu. Kolunu Valerius'a doladı ve nefesini tutup Marla için dua ederken çenesini onun omzuna tünedi.
Valerius kıpırdamadı, ama onun elinin onun elinin üzerindeki hissi onu oldukça ısıttı. Sonuç ne olursa olsun, onu kurtardığı için ona çok minnettardı.
Ne Kyrian ne de Ash burada ölü olarak yakalanmayacaktı.
Tabitha, kazananın adına gelirlerken Marla'nın gergin bakışlarını yakaladı. Nefes alamıyordu. Açıklayana kadar değil…
"Marla İlahi!"
Marla çığlık attı ve kendisine en yakın yarışmacıyı yakaladı. Daha fazla yarışmacı sarılmak ve tebrik etmek için içeri girerken zıpladılar ve ağladılar.
Tabitha ayağa fırladı, çığlık attı ve desteğini ıslık çaldı. "Git Marla, git!"
Aşağı baktığında Valerius'un ona korkuyla baktığını gördü.
Ona üfleyerek onu ayağa kaldırdı. "Dinleyelim General," dedi. "Haykırmak."
"Sadece birliklere emir verirken bağırırım ve bu çok uzun zaman önceydi."
Eh, bir insanın bir gecede yapabileceği çok fazla gevşeme vardı.
Ona ahududu üfledi, sonra oda arkadaşı için bağırmaya devam etti.
Sunucu, tacı ve kuşağı Marla'nın üzerine koydu, ardından ona bir düzine gül verdi ve onu piste doğru yönlendirdi.
Marla, izleyicilere öpücükler gönderirken ağlayarak ve gülerek aşağı yürüdü.
Her şey bittiğinde, Tabitha ve Valerius kalabalıkla kendi tarafında savaştı.
Marla önce Tabitha'ya sarıldı, sonra Valerius'u tuttu. "Teşekkür ederim!"
Valerius başını salladı. "Memnuniyetle. Kazandığın için tebrikler, Marla."
Marla gülümsedi. "İkinize borçluyum. Şimdi unutacağımı sanma. Siz devam edin, ben size sonra yetişirim."
Pekala, dedi Tabitha. "Evde görüşürüz."
Kulüpten çıkıp Fransız Mahallesi'nin sınırındaki işlek Canal Sokağı'na gittiler.
Tabitha saatine baktı. Neredeyse on olmuştu. "Seni bilmem ama ben acıktım. Bir şeyler atıştırmak ister misin?"
Valerius ona eğlenerek baktı. Dişleri olan bir adama bu soruyu sorabilecek tek kadın sen olmalısın.
O güldü. "Muhtemelen haklısın. O halde bana katılmak ister misin?"
"Hiçbir yerde rezervasyonumuz yok."
Gözlerini ona çevirdi. "Tatlım, gittiğim yerde rezil rezervasyonlara ihtiyacımız yok."
"Nereye gidiyoruz?"

Canal'ı Iberville'e bağlayan Royal Street'e yöneldi. “Deniz ürünlerinin Antoine'ı. Acme İstiridye Evi.”
“Acme mi? Orada hiç yemek yemedim.”
Ve Tabitha mekanın kapısına varır varmaz Valerius nedenini anladı. Aslında plastik siyah beyaz kareli masa örtüleri vardı.
Küçük restorana göz gezdirirken kapı eşiğinde tereddüt etti. Yer küçüktü ve kalabalık inceliyordu. Sağında duvar boyunca uzanan bir bar, solunda ise masalar kuruluydu. Duvarlar aynaların, resimlerin ve neon tabelaların bayağı bir karışımıydı. Gürültülü ve iğrençti.
Valerius'un biri onun yansıma yapmadığını fark etmesinden önce hızlıca kendini tutması ve zihinsel olarak aynalara yansımasını zorlaması gerekti.
Tabitha ona bakmak için döndü. Ellerini kalçalarına koydu. Birisi yepyeni ayakkabılarını eskitmiş gibi görünmeyi keser misin? Burada dünyanın en iyi istiridyeleri var.”
"Bu çok... neon."
"Öyleyse güneş gözlüklerinizi takın."
Alçak bir sesle, "Sıhhi görünmüyor," dedi.
"Ah lütfen, okyanusun elektrik süpürgesi olan bir şey yemek üzeresin. İncilerin nasıl oluştuğunu biliyorsunuz değil mi? Bir istiridyenin tek yaptığı çöpü yutmaktır. Ayrıca sen ölümsüzsün, sana ne?”
Valerius mu?
Vane ve Bride Kattalakis'in istiridye barında oturduğunu ve tezgahın arkasındaki iki adamın orada oturan bir avuç insan için istiridye ayıkladığını görmek için Tabitha'nın ötesine baktı. Valerius rahatlamış bir nefes verdi. Sonunda ilişki kurabileceği biri. Biraz, her neyse, çünkü Vane bir Arcadian kurdu ve Bride onun insan eşiydi.
Kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymiş olan Vane, Valerius'un boyundaydı ve omuzlarının etrafında gevşek bıraktığı uzun koyu kahverengi saçları vardı. Gelin, uzun kumral saçları dağınık bir topuz yapılmış, tombul, güzel bir kadındı. Küçük beyaz çiçekli kahverengi bir elbisenin üzerine ten rengi bir süveter giymişti.
Valerius, Vane'in elini sıkmak için yeri geçti. "Kurt," dedi selam verirken... Arkadyalılardan ve Katagarya'dan hayvan benlikleri ile söz etmek her zaman kibardı. "Sizi tekrar görmek güzel." Bride'a baktı. "Ve siz, leydim, her zaman bir onur."
Gelin ona gülümsedi, ardından Tabitha'ya baktı. "İkiniz burada ne arıyorsunuz?
Birlikte?"
"Val benim için bir iyilik yapıyordu," dedi Tabitha arkasından yaklaşırken. Bir tabak istiridye ayıkladıktan sonra ellerini silen tezgahın arkasındaki adamlardan birine döndü. "Hey Luther, iki bira ve bir çatal."
Uzun boylu Afro-Amerikalı ona güldü. Tabby, bu ne, bu hafta buraya dördüncü gelişin mi? Senin evin yok mu?”

"Evet ama içinde istiridye yok. En azından iyi olanlar değil. Ve buraya sırf seni taciz etmek için gelmek zorundayım. İçinde Tabitha'nın olmadığı koca bir gün düşünün... Ne yapardınız?
Luther güldü.
Valerius, Luther, Bride'a kabuğu çıkarılmış istiridye tabağını uzatıp Tabitha'ya biraları almaya gitmeden önce, Vane ile Bride arasında geçen tuhaf bakışmayı kaçırmadı.
"Bilmem gereken bir şey mi var?" Valerius onlara sordu.
Vane konuşmak için ağzını açtığı anda Tabitha incik kemiğine bir tekme attı. Zor.
Vane ciyakladı, sonra ona kaşlarını çattı.
"Neydi o?" diye sordu. "Onu neden tekmeledin?"
"Sebep yok," dedi Tabitha, yığından bir istiridye koparmak için barın üzerinden uzanırken.
Melek gibi görünüyordu, bu da gerçekten kötü bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.
Valerius, Vane'e baktı. "Ne diyecektin?"
"Kesinlikle hiçbir şey," dedi Vane uzun boynundan bir içki almadan önce.
Valerius'un içinde bu konuda kötü bir his vardı.
Luther iki şişe birayla geri döndü ve onları Valerius'a bir şişe uzatan Tabitha'ya verdi.
Boş boş baktı.
"Susamadın mı?" diye sordu.
"Gözlük alamaz mıyız?"
"Bu bira Val, şampanya değil. al onu Gerçekten ısırmıyor.”
Bride, "Tabby, kibar ol," diye azarladı. "Valerius muhtemelen biraya alışkın değildir."
"İçiyorum," dedi Valerius gönülsüzce şişeyi alırken, "sadece böyle değil."
"İstiridye ister misin?" Tabitha ona sordu.
"Onların ne olduklarına dair oldukça açık sözlü hatırlatmandan sonra emin değilim."
Tabitha ona güldü. "Bizi tuzağa düşür Luther ve ben patlayana kadar gelmelerini sağla."
Luther ona sırıttı. "Senin bir sınırın olduğunu düşünmüyorum, Tabby. Sen gittikten sonra hizmet edecek bir şeyimizin kalması mucize."
Tabitha, Bride'ın yanındaki tabureye oturdu ve Valerius'a onun karşı tarafındakini alması için işaret etti. Valerius itaat etmeden önce birasını tezgahın üzerine koydu.
Bride tatlı tatlı, "Burada çok rahatsız görünüyorsun, Valerius," dedi. "Nasıl oldu da Tabitha seni buna ikna etti?"
"Hala tam olarak emin değilim."
"Siz ikiniz uzun süredir mi çıkıyorsunuz?" diye sordu.
"Çıkmıyoruz Vane," diye yanıtladı Tabitha hemen. Sana söyledim, Val bana sadece bir iyilik yapıyor.
"Ne dersen de Tab. Umarım kardeşin—”

Sözleri, Bride'ın boğazını temizlemesiyle yarıda kaldı. "Tabitha ne yaptığını biliyor, Vane. Değil mi, Tabby?”
"Genellikle hayır, ama bu sorun değil. Gerçekten mi."
Valerius, Vane'in zihnini okuma şansı için ruhunu tekrar satar. "Vane, seninle özel olarak konuşabilir miyiz?"
Gelin bir istiridyenin üzerine Tabasco sosu döktü. "O bar taburesinden çıkarsanız Bay Kattalakis, haftanın geri kalanında kelimenin tam anlamıyla 'köpek kulübesinde' kalacaksınız. Aslında, kardeşin Fury'yi senin üzerine salacağım ve kilitleri değiştireceğim.
Vane aslında ürktü. "Sana ne kadar yardım etmek istesem de Valerius, babasının geçimini sağlamak için köpekleri kısırlaştırdığını ve kızını iyi eğittiğini unutmamalısın. Sanırım geçmek zorunda kalacağım.”
Valerius, Luther'den istiridye almakla meşgul olan Tabitha'ya baktı. Bakışlarını karşılamayı reddetti.
Vane bilmediği neyi biliyordu?
Barda oturdular, Tabitha ve Bride giysiler, eski arkadaşlar ve önemli hiçbir şey hakkında sohbet ederken, ikisi de huzursuzdu. Restoran saat onda kapandı ama Luther onlara on beş dakika daha istiridye ikram etti.
Tabitha, "Teşekkürler Luther," dedi. "Beni kaçırmadığın için gerçekten minnettarım."
"Her zaman bir zevktir, Tabby. Hizmetimi ve yemeğimi takdir etme şeklini seviyorum ve şunu söylemeliyim ki, bunu beslemesi arkadaşın Simi'den daha kolay. O küçük kız bir iblis gibi yiyor.”
Ah, hiçbir fikrin yok.
Vane kadınlarla kalırken Valerius ödemeye gitti. Fatura ödendikten sonra Vane ve Bride, Royal'e doğru yola çıkarken, o ve Tabitha Bourbon'a doğru yola çıktı.
"Devriyeye hazır mısın?" diye sordu.
"Seni evine bırakacağım-"
"Eve gitmiyorum," dedi sözünü keserek.
"Nereye gidiyorsun?"
Daimonları takip etmek. Tıpkı senin gibi."
"Bu güvenli değil."
Durdu ve ona baktı. "Ne yaptığımı biliyorum."
"Biliyorum," dedi sessizce. "Bir Amazon'un ruhuna ve gücüne sahipsiniz. Ama aramızda çoktan ölmüş olanlara bırakılacak en iyi şey için kendini öldürmemeni gerçekten tercih ederim. Senin gibi yok olursak bizim yasımızı tutacak kimsemiz yok.”
Tabitha onun beklenmedik sözlerine şaşırmıştı. Dahası, ondan duyduğu endişe onu şaşırtmıştı. Acı. "Öldüğünde senin için kim yas tuttu?" diye sordu, neden bilmek istediğinden emin değildi.
Durdu, sonra uzağa baktı. "Hiç kimse."
"Hiç kimse? Ailen yok muydu?”
Buna acı acı güldü. “Ailem bir Shakespeare trajedisiydi. Benden neşeyle kurtulduklarını söylediğimde bana güvenin.

"Bunu nasıl söylersin? Eminim umursarlardı. Kesinlikle—”
"Beni öldüren kardeşlerimdir."
Tabitha ona o içten sözleri söylerken içinde kabaran intikam dolu ıstırabı hissetti. Onun için göğsü ağrıyordu. Ona doğruyu mu söylüyordu?
"Erkek kardeşlerin?"
Valerius, geçmiş onu delip geçerken nefes alamıyordu. Ama gerçekte, iki bin yıl sonra, onu bir Kara Avcı yapan şeyin ne olduğu konusunda birine gerçeği söylediğinde, sonunda bir rahatlama dalgası hissetti.
O gecenin çarpık görüntülerini aklından çıkarmaya zorlarken başını salladı. Konuştuğunda sesi şaşırtıcı derecede düzdü. "Ailem için utanç kaynağıydım, bu yüzden beni idam ettiler."
"Seni nasıl idam etti?"
Gözleri boştu. “Sen eski bir bilginsin. Eminim Roma'nın düşmanlarına neler yaptığını biliyorsundur."
Tabitha bir mide bulantısı dalgası onu tüketirken ağzını kapattı. Kendini durduramadan kolundan tuttu ve bileğindeki yara izini görebilmek için kolunu geri çekti. İhtiyacı olan tüm kanıtlar vardı.
Kyrian gibi o da çarmıha gerilmişti.
"Ben çok üzgünüm."
Sert ve resmi bir tavırla kolunu geri çekti ve yenini düzeltti. “Olma. Aile geçmişim göz önüne alındığında garip bir şekilde uygun buluyorum. Kılıçla yaşayan…”
"Kaç kişiyi çarmıha gerdin?"
O dönüp ondan uzaklaşmadan önce onun utancını hissetti. Gitmesine izin vermek istemeyerek peşinden koştu ve onu durdurdu. "Söyle bana Valerius. Bilmek istiyorum."
Yüzündeki ıstırap onu parçaladı. Çenesi gıdıklandı. "Yok," dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Böyle bir adamı asla öldürmeyi reddettim."
Ona bakarken gözlerinden yaşlar akıyordu.
Kyrian ve diğerlerinin düşündüğü gibi biri değildi. O değildi.
Tarif ettikleri adam, birini aşağılamaktan veya öldürmekten çekinmezdi. Ve yine de Valerius vardı.
Boğazını temizledi ve bu sözler canını acıtmış gibi baktı. “Genç bir çocukken idam edilen bir adam gördüm. Zamanının en büyük generallerinden biriydi.”
Tabitha onun Kyrian'dan bahsettiğini anlayınca kalbi atmayı durdurdu.
"Büyükbabam onu kandırdı ve haftalarca onu sorguya çekti." Nefes almakta zorlanıyordu, tüm vücudu gergindi. “Babam ve büyükbabam, kardeşlerimle benim buna tanık olmamız için ısrar ettiler. Bir adamı nasıl kıracağımızı öğrenmemizi istediler. Hiçbir şey kalmayana kadar ondan onur nasıl alınır. Ve tek gördüğüm kan ve korkuydu. Kimse böyle acı çekmemeli. O adamın gözlerine baktım ve ruhunu gördüm. Onun gücü.
Onun acısı. Kaçmaya çalıştım ve bunun için benim için dövdüler, sonra beni geri getirdiler ve beni izlemeye zorladılar.
Ona şiddetli, acı dolu bir bakış attı. Bunun için onlardan nefret ettim. İki bin yıl sonra ve parçalanmış bedenini kaldırıp bir zamanlar gururlu prensi adi

bir suçlu gibi ölmesi için meydana taşırkenki çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum.”
Tabitha, Kyrian'ın bu şekilde ölmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal ederken kendi kulaklarını kapattı. Ablasından, ölümünün onun da peşini bırakmadığını biliyordu. Kyrian'ın kabusları artık Amanda'yla ilk evlendikleri zamana göre çok daha az olmasına rağmen, hâlâ kabusları vardı. Yine de karısının ve çocuğunun güvende olduğundan emin olmak için gecenin bir yarısı uyandı.
Bazı geceler, birinin gelip her şeyi elinden tekrar alacağı korkusuyla hiç uyumadı.
Ve mantıksız bir intikamla Valerius'tan nefret ediyordu.
Valerius, Tabitha'nın nasıl sindiğini görünce derin bir nefes aldı. O da sindi, sadece açıkça değil.
Kalbi, çocukluğunun suçluluğunu ve dehşetini zaman boyunca taşımıştı. Zamanda geriye gidebilseydi, ruhunu asla Artemis'e satmazdı. Ölmek ve babasının zulmünün yankısını susturmak, onların tüm seslerinin zihninde yankılanmasıyla sonsuza dek yaşamaktan daha iyidir.
Artık tıpkı diğerleri gibi Tabitha'nın da ondan nefret ettiğinden emindi. Her hakkı vardı. Ailesinin yaptığı affedilemezdi. Kyrian ve Julian'dan uzak durmaya özen göstermesinin nedeni buydu.
Her ikisine de antik Yunanistan'daki geçmiş yaşamlarını hatırlatmaya gerek yoktu.
Her ikisinin de modern dünyada mutlu olması şimdi daha da acımasız olurdu.
Artemis'in onu neden New Orleans'a taşıdığını hiçbir zaman anlamamıştı. Bu, iki Yunanlının hiçbir şekilde barışı olmamasını sağlamak için babasının yapacağı bir şeydi.
Ama bu asla bahsetmeyeceği bir şeydi. Ve Kyrian ve Julian'la yolları kesişirse, özür dilememesi gerektiğini biliyordu. Bunu yüzyıllar önce kardeşi Marius tarafından öldürülen Zoe ile denemişti. Amazon, onu öldürmek için elinden gelenin en iyisini yaparak içinden geçmişti.
Valerius onu alt etmek zorunda kalmıştı.
Onun üzerine tükürmüştü. “Roma pisliği! Artemis'in ciyak ciyak ciyak ciyak bağıran bir domuz gibi bağırsaklarının deşilmesi gerekirken neden yaşamana izin verdiğini asla anlayamayacağım."
Yüzyıllar boyunca, diğer Kara Avcıların ne düşündüğüne aldırmadan sadece başını dik tutmayı ve devam etmeyi öğrenmişti. Onlara geçmişlerinden barış veremezdi, kendi geçmişinden daha fazla huzur veremezdi.
Bazı hayaletler kovulmayı reddetti.
Artık Tabitha gerçeği biliyordu ve o da ondan nefret edecekti. Öyle olsun.
Valerius gitmek için döndü.
Val?
Durdurdu.
Tabitha ona ne söyleyeceğinden emin değildi. Yani kelimelerle konuşmadı. Uzandı ve onun başını kendine çekti, sonra onu içten bir şekilde öptü.

Valerius, yaptıkları karşısında şaşkına dönmüştü. Ağzının sıcaklığını tattığı gibi onu kendine bastırdı. Kucağının sıcaklığı.
Geri çekti. "Ne olduğumu biliyorsun, Tabitha... neden hala buradasın?"
Mavi gözleri şefkatle parlayarak ona baktı. "Çünkü senin ne olduğunu biliyorum, Valerius Magnus. İnan bana, biliyorum. Ve seni hemen şimdi evime götürmek ve seninle sevişmek istiyorum.

Bölüm 6

Valerius bu kadını ve onun tuhaflığını asla anlamayacaktı. Aklının bir köşesinde Tabitha'nın yastığının altında bulduğu daracık siyah sabahlıklı görüntüsü vardı.
Görüntü onu rahatsız etti.
"Seninle eve gitmeyi çok isterim Tabitha," dedi. "Ama şu anda yapamam. İşimi yapmak zorundayım."
Gülümsedi, sonra onu öyle bir tutkuyla öptü ki tüm vücudu cızırdadı. Geri çekilerek kulağına nefes verdi. "Ve bu seni daha çok istememe neden oluyor." Lobunu uzun, şehvetli bir şekilde yalayınca ürperdi. "Şafak söktüğünde, seni zevkten çığlıklar attıracağım."
Kasıkları hevesli bir bekleyişle sarsıldı.
"Söz?" Kelime, o durduramadan ağzından çıkmıştı.
Bir adım geri attı ve elini adamın yüzünden, kemerine giden bir yol çizdiği göğsüne indirdi. Onun dokunuşunun ardından yandı.
Ah evet bebeğim, dedi alayla. "Patlayana kadar seni sıkıştırmak niyetindeyim."
Bu düşünce bile kanını lava çevirmeye yetmişti. Tabitha'nın uzun bacaklarının kalçalarına dolandığı, onu içeri buyur ederken vücudunun sıcak ve ıslak olduğu hayalini bastıramadı.
Sokağın ortasında durmalarına rağmen onu öpebilmek için kendine yaklaştırdı. Hiç bu kadar aşağılık bir şey yapmamıştı. Dudaklarının tadı kadar hiçbir şeyden zevk almamıştı.
Baharatlı-tatlı kokusu duyularını istila etti ve tüm vücudunu onun için yaktı. Bu hayatının en uzun gecesi olacaktı.
Derin bir nefes alarak isteksizce ondan uzaklaştı. "Peki devriyeye nereden başlamalıyız?"
"Beni eve zorlamaya çalışmayacaksın değil mi?"
"Yapabilir miyim?"
"Pek olası değil."
"O halde devriyeye nereden başlamalıyız?"
Tabitha güldü. "Ölüleri takip ettiğin için biraz fazla giyinmedin mi?"
"Tam olarak değil. Cenazeye gidiyormuş gibi görünmem sizce de çok uygun değil mi?
Onun marazi mizah anlayışına güldü. "Sanırım. Her zaman takım elbise mi giyersin?"
"Birinde en rahatım. Ben gerçekten kot pantolon ve tişört tarzı bir adam değilim.
"Evet, takım elbise giymem gerektiğinde benim gibi göründüğünü hayal ediyorum. Kaşıntılı." Tabitha başını eğerek sokağı gösterdi. "Yapalım mı?"
"Bourbon yapmak zorunda mıyız? Chartres veya Royal'e inemez miyiz?
"Kalabalığın olduğu yerde Bourbon var."
"Ama Daimonlar Katedral'in orada öldürmeyi sever." Birden çok rahatsız oldu.

"Bourbon Sokağı'nın nesi var?"
"Orada bir sürü nahoş insan var."
Şimdi bu onu rahatsız etti. Affedersiniz, Bourbon'da yaşıyorum. Yani bana tatsız mı diyorsun?
"HAYIR. Tam olarak değil. Ama senin bir seks dükkanın var.
Bu tüylerini daha da ateşledi. "Ah! Bu kadar. Bu gece senin için bir şey yok, Kont Penicula. Gidip kendi yemeğini kızartabilirsin—”
"Tabitha, lütfen. Bourbon Sokağı'nı sevmiyorum.”
"İyi," dedi sertçe ondan uzaklaşırken. "Sen şu tarafa git. Bu tarafa gidiyorum.”
Valerius onu orada öylece bırakırken dişlerini sıktı. Bu alana adım atmaktan gerçekten nefret ediyordu. Parlak, gürültülü ve ondan nefret eden insanlarla doluydu.
Sadece git. Unut Onu.
Yapmalı. Aslında yapmalıydı ama yapamadı.
Kendini durduramadan Tabitha'nın peşinden gitti. Ona yetiştiğinde, o zaten Bourbon Caddesi'ndeydi.
"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu yanına gelirken. "Seni kirletmekten nefret ederim."
"Tabitha, lütfen benimle kal. Seni gücendirmek istemedim.”
Kıvrılmış dudağıyla ona döndü.
Tabitha ona vermek için ağzını açtığı anda, biri balkondan bir kova kötü kokulu su fırlattı ve Valerius'u ıslattı.
O kaşlarını çatarken o kaskatı kesilmişti, sonra başını kaldırınca Belle Queen striptiz kulübünün kapıcılarından biri olan Charlie'nin güldüğünü gördü. Kovayı kurdu ve yanında duran başka bir adama beşlik çaktı.
"Charlie Laroux, ne halt ediyorsun?" Tabitha onlara bağırdı.
"Ben?" diye sordu. "Ne zamandan beri düşmanlarla takılıyorsun? Nick bize o kıç silme olayını anlattı ve ben de Nick'e, Dick'i bir daha bizim sokağımızda yakalarsam, onu buna pişman edeceğime dair söz verdim.
Charlie ona bir tokat atmış olsaydı, Tabitha daha fazla sersemleyemezdi. Çenesinde o kızgın tik çalışırken yüzünü silmek için cebinden bir mendil çıkaran Valerius'a baktı.
"Yemin ederim Charlie, burada olsaydın boynunu kırardım."
"Neden? Kurallarımızı biliyorsun, Tabby. Neden ihlal ediyorsun?”
“Çünkü Nick'in bir cana ihtiyacı olması dışında Val'in hiçbir sorunu yok. Sadece bekle, Charlie. Brandy ile uzun güzel bir konuşma yapacağım ve onunla işim bittiğinde, arabanı garaj yoluna park edip içinde uyumana izin verirse şanslısın.
Brandy, Charlie'nin kız arkadaşıydı ve Tabitha'nın dükkânının müdavimiydi. Charlie, Valerius'un koluna uzandığında beti benzi attı. Onu sokağın karşısına, dükkânına doğru çekti.
"Onlara inanamıyorum!" diye hırladı.
"Bu caddeden bu yüzden nefret ediyorum," dedi duygusuz bir sesle. "Buraya her geldiğimde, Nick'in arkadaşlarının arasından sıyrılıyorum."

"O pislik!"
Tabitha hayatında hiç bu kadar öfkeli olmamıştı. Onu dükkânına götürdü ve çalışanıyla çene çalmak için bile durmadı. Onu üst kattaki banyosuna götürdü ve dolaptan bir havlu ve el bezi aldı.
"Git ve banyo yap. Oda arkadaşımdan birkaç kıyafet ödünç alacağım."
Solgunlaştı. "Alınma ama gümüş payetler ve pastel renkler benim tarzım değil."
Kendine rağmen gülümsedi. "Marla'dan ödünç almayacağım, Marlon'dan ödünç alacağım."
"Marlon?"
"Onun ikinci kişiliği. Buraya pek uğramaz ama o dışarı çıkma ihtiyacı hissettiğinde kullanmak üzere onun birkaç eşyasını saklar."
"Tam olarak anladığımı sanmıyorum."
"Git banyo yap," diyerek onu odaya soktu.
Valerius itiraz etmedi. Suyun pis kokusu gerçekten dayanılmazdı. Tabitha'nın, ortalığı temizlemesine izin verecek kadar uzun süre ona tahammül etmeye istekli olduğu için minnettardı.
Kapı açılmadan önce kıyafetlerini zar zor çıkardı ve duşa girdi.
Valerius dondu.
"Sadece benim," dedi Tabitha duş perdesinin diğer tarafından. "Senin için bir çift siyah pantolon ve sakinleştirici siyah bir gömlek buldum. Pantolonun bel kısmı muhtemelen biraz fazla büyük ama yeterince uzun olmalılar. Gömlek konusunda emin değilim. Sonunda benim tişörtlerimden birini giyebilirsin."
"Teşekkür ederim," dedi.
Ne yaptığını anlayamadan, yüzünde aç bir ifadeyle dışarıda durduğunu göstermek için perde açıldı. "Rica ederim."
Valerius, sırtından aşağı sıcak su akarken ona dönük dururken hareket etmedi.
Cesur, yoğun bakışları vücudunun iradesi dışında sertleşmesine neden oldu. Hiç umursamıyor gibiydi. Gerçekten de yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı.
"Her zaman misafirlerini gözetler misin?" sessizce sordu.
"Asla, ama daha sonra tadını çıkarmaya niyetlendiğim şeye bir göz atmaktan kendimi alamadım."
"Hep böyle yüzsüz müsün?"
"Açıkçası?"
Onayladı.
"Hayır, normalde bu kadar iğrenç değilim ve sen gezegende dikkate almam gereken son erkeksin. Ama kendime yardım edemiyor gibiyim.
Valerius ona dokunmak için uzandı. O gerçekten gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Senin gibi birini hiç tanımadım."
Eliyle onun elini tuttu, sonra avucunu öpmek için yüzünü çevirdi. "Acele et ve duş al. Yapılacak işimiz var."
Geri çekildi ve yokluğunu hemen hissetti. Onunla ilgili ne vardı?

Bunu düşünmek istemiyordu, hemen yıkandı, sonra giyindi. Tabitha'yı yatak odasında sandalyede oturmuş kitaplarından birini karıştırırken buldu.
Tabitha, Valerius'un varlığını hissedince yukarı baktı. Kapı eşiğinde sessizce durdu. Tam olarak uymayan kıyafetleri dışında tamamen kendi unsurunda görünüyordu.
Ayağa kalkarak ona nazik bir gülümseme sundu. Yanına varır varmaz, kollarına biraz kısa gelen kollarının düğmelerini çözdü ve kollarının ön kısmında geriye doğru kıvırdı.
Sonra gömleğini çıkardı.
"Senin tarzın olmadığını biliyorum ama bu şekilde çok daha iyi görünüyor."
"Emin misin?"
Nefis görünüyordu. "Ah evet."
Elinde uzun, geri çekilebilir bir kılıç tutuyordu. "Tek sorun uzun kollu olmazsam bunu giyemem."
Tabitha, silahının kalitesi karşısında nefesini içine çekti. "Çok güzel bir eser. Kel'in mi?" diye sordu. Kell, Dallas'ta görev yapan ve Kara Avcıların kullandığı birçok ağır silahı yapan bir Kara Avcıydı.
"Hayır," dedi derin bir nefes alarak. "Kell, Roma'dan kimseyle anlaşmaz."
"Affedersin?"
Silahı ondan aldı. "O Dacia'lı ve halkı benimkilere karşı savaş açtı. O ve erkek kardeşleri yakalandı ve gladyatör olmaları için Roma'ya götürüldü. İki bin yıl sonra, hâlâ hepimize oldukça kızgın."
"Tamam, bununla yaşadım. Ash neden hepinize pislikmişsiniz gibi davranmalarını engellemiyor?
"Bunu nasıl durdurabilir?"
"Onlara biraz anlam katmak mı?"
"İşe yaramaz. Kardeşlerim ve ben geri kalanları rahat bırakmayı öğrendik. Sayıca azız ve tartışmaya bile gerek yok."
Tabitha homurdandı. "Tamam, bırak çürüsünler o zaman."
Valerius kılıcını onun şifonyerine koydu ve ikisi dışarı çıkmadan önce orada bıraktı.
Tabitha, kimsenin onlara kova atmaması için onu hızla kaldırımlardan uzaklaştırdı ve kolunu onunkine doladı. "Biliyor musun, Zarek Olympus'tan sana ateş ederken ve sokaktaki diğer ezikler sana ateş ederken görevlerini nasıl yapabileceğini anlamıyorum."
"Bourbon Caddesi'nden kaçınmayı ve ben kimsenin Nick'i tanımadığı bölgeleri alırken devriye gezmesi için Talon'a ya da şimdi Jean-Luc'a bırakmayı çabucak öğrendim."
"Ya Zarek?"
Yorum yapmadı.
Dumaine Sokağı'na döndüler. İkisi de konuşmadı. Tabitha tuhaf bir duygunun içini kemirdiğini hissettiğinde fazla uzağa gitmemişlerdi.
"Daimons," diye fısıldadı, Valerius onu bırakana kadar konuştuğunun farkında olmadan.
Sokakta bir koku almaya çalışır gibi dönerken cebinden bir hançer çıkardı.

Hiçbir şey yoktu.
Tabitha şeytani varlığı hissedebiliyordu ama yerini tam olarak belirleyemedi.
Sokakta beklenmedik bir rüzgar dans etmeden önce bir şey ıslık çaldı. Hafif, manyak bir kahkaha sesi taşıyordu.
“Tabita…”
Karanlığın içinden fısıldanan adını duyunca kanı dondu.
"Senin için geliyoruz küçük kız." Kahkaha yüksek sesle yankılandı, sonra yok oldu.
Dehşete kapılan Tabitha nefes alamadı.
"Neredesin?" Valerius aradı.
Kimse cevaplamadı.
Valerius sahip olduğu tüm hislerle elini uzatırken Tabitha'yı kollarının arasına aldı ama kimin veya neyin konuştuğuna dair hiçbir iz bulamadı.
Tabitha?
Valerius, hemen arkasından gelen bir ses üzerine keskin bir şekilde döndü. İnsan değildi. Daimon da değildi. Bu bir ruhtu. Hayalet.
Sanki çığlık atacakmış gibi ağzını açtı, sonra buharlaşarak vücudunu tamamen soğuk bırakarak üzerinden ve içinden geçen ürkütücü bir sise dönüştü.
Sanki ruhuna bir şey dokunmuş gibiydi.
Valerius, Tabitha'nın titrediğini hissedebiliyordu ama onun takdirine göre, çığlık atmadı ya da kontrolünü kaybetmedi.
"Gitti mi?" diye sordu.
"Bence de." En azından artık hissetmiyordu.
"O şey neydi?" diye sordu sesinde hafif bir histeri iziyle.
"Emin değilim. Onu ya da sesi tanıdın mı?”
O, başını salladı.
Bir insan çığlığı duyuldu.
Valerius, sese doğru koşabilmek için onu bıraktı. Tabitha'nın hemen arkasında olduğunu biliyordu ve onu orada tuttuğundan emin oldu. İstediği son şey, o şeyin saldırması için onu geride bırakmaktı.
Çığlığın geldiği küçük, karanlık girintiye ulaşmak uzun sürmedi.
Maalesef çok geç kaldılar. Bir ceset sokakta bir yığın halinde yatıyordu.
"Geri çekil," dedi Tabitha'ya yaklaşırken.
Tabitha tartışmaya başladı ama bariz olanı gerçekten görmek istemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, payına düşenden fazlasını ceset görmüştü.
Valerius diz çöktü ve nabzını yokladı. "Öldü," dedi.
Tabitha haç çıkardı, sonra bakışlarını kaçırdı. Bakışları binaya değdiğinde kaşlarını çattı. Orada, eski solmuş tuğlanın üzerinde kanlı Yunanca yazılar vardı. Tabitha dili konuşabiliyordu ama Yunanca kelimeleri okuyamıyordu.
"Bu ne diyor biliyor musun?"
Valerius yukarı baktı. Yüzü taşa döndü. “'Karışanlara ölüm' diyor.”
Okur okumaz kelimeler uçup gitti. İçini yeni bir panik dalgası sararken yutkundu. "Burada neler oluyor Val?"

"Bilmiyorum," dedi telefonunu çıkarıp Kara Avcıların uzun süredir arkadaşı olan bölge adli tabibi Tate'i aramadan önce.
Valerius telefonu kapattıktan sonra, "Tate'in seninle konuşmasına şaşırdım," dedi.
"Benden hoşlanmıyor ama Ash onunla konuştuktan sonra bana tahammül etmeyi öğrendi."
Valerius ona katıldı. "Tate polisle gelmeden gitsek iyi olur."
"Evet," dedi, midesinin bulandığını hissederek. "Sence Ash'i arayıp ne olduğunu ona anlatmalı mıyız?"
"Gerçekten ne olduğunu bilmiyoruz. Bir Daimon'un onu öldürmesi ve ruhunu çalması için yeterli zaman yoktu."
"Peki bunun anlamı nedir?"
"Sen ya da kız kardeşin herhangi bir şey uydurdunuz mu?"
"HAYIR!" dedi hiddetle. "Biz daha iyi biliriz."
"Pekala, numaran bir şeye ait gibi görünüyor Tabitha ve biz onun ne olduğunu öğrenene kadar seni gözümün önünden ayırmamalıyım sanırım."
Tabitha daha fazla hemfikir olamazdı. Dürüst olmak gerekirse, onun gözünden kaybolmak istemiyordu. Eğer o... şey geri gelecekse hayır.
"Bana bir şey söyle Val. Kara Avcılar hayaletlere karşı iyi mi?"
"Açıkçası?"
Başını salladı.
"Hiç fena değil. Hatta dikkatli olmazsak onlar tarafından ele geçirilebiliriz."
Onun sözleriyle soğudu. "Yani bana o hayalet geri gelirse seni ele geçirebileceğini mi söylüyorsun?"
Valerius başını salladı. "Ve eğer gelirse, Tanrı senin ve bu şehrin geri kalanının yardımcısı olsun."

Bölüm 7

Tabitha gecenin geri kalanında huzursuz hissetti. Etrafındaki havanın bile kötü olduğu fikrinden kurtulamıyordu. lekeli Dışarıda bir şey vardı ve ona doğru geliyordu.

Sadece kimin ya da neyin olduğunu bilmeyi diliyordu.

Neden?

Devriye gezerken Valerius pek konuşmadı ama yine de herhangi bir Daimon izi bulamadı. Bourbon Sokağı'ndaki evine döndüklerinde şafak sökmesine bir saatten az kalmıştı.

Valerius kapısını açarken geride kaldı. Tabitha onun girmek için herhangi bir harekette bulunmadığını fark edince duraksadı.

Ellerini ceplerinde tutarken, "Bu gece fena halde korktun," dedi sessizce. "İyi bir uyku çekmelisin, kendini daha iyi hissedeceksin."

Tabitha, ay ışığının onun yakışıklı yüz hatlarını nasıl kestiğini izledi. O ıstırap dolu siyah gözlerde gördüğü samimiyet, aklından çıkmıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, yalnız kalmak istemiyorum.

İçeri gelmeni gerçekten çok isterim."

"Tabitha-"

İtirazını bastırmak için parmaklarını sıcak dudaklarının üzerine koydu. "Sorun değil Val. Benimle seks yapmakla ilgilenmiyorsan, bunu kişisel algılamayacağım. Ancak-"

Sözlerini sıcak bir öpücükle kesti. Tabitha, bir elini başının arkasına koyup parmaklarını saçlarına gömerken, Roman'ın tadıyla inledi.

Kollarını ona dolayarak onu içine çekti ve çılgınca öpebilmek için onu duvara tutturdu. Elbiselerini çekiştirdi, kapıyı bile kapatmadığını fark edene kadar neredeyse gömleğini yırtıyordu.

Kapıyı çarparak kapattı, kilitledi ve sonra Valerius'a döndü.

"Marla," dedi boğuk bir sesle, kadın pantolonunu çözmek için uzanırken.

Tabitha küfretti. Valerius haklıydı. Marla onları duysaydı gelir ve araştırırdı.

"Beni takip et," diye fısıldadı, onu odasına çıkarmak için elinden tuttu.

Neyse ki Marla'nın kapısı kapalıydı. Tabitha onu yatak odasına aldı, sonra kendi kapısını kapatıp kilitledi.

Bu konuda gergin olması gerekirdi ama yine de değildi. Sanki bir yanı, tüm ailesi için lanetlenmiş bir adamla bu yakınlığa ihtiyaç duyuyordu.

Mantıklı değil.

Yine de buradaydı, bildiği tüm tabuları yıkıyordu. Amanda bunun için onu öldürürdü.

Kyrian onu asla affetmeyecekti.

Ama kalbi mantığı duymuyordu. Akıl sağlığına rağmen Romalı generalini istiyordu.

Tabitha onu şiddetle öptü, korkusunu uzaklaştırması için ona ihtiyacı vardı.

Valerius, tadı ne kadar güzel diye homurdandı. Bir kadının sekste başı çekmesine alışkın değildi ve onun alçakgönüllülük eksikliğini ferahlatıcı

buluyordu. Onu tekrar yakalamadan önce kendi gömleğini çıkaracak kadar dudaklarından ayrıldı.
Vücudunu onunkine bastırırken düşünemiyordu. Dantel kaplı göğüsleri, onun göğsüne sürtünürken küçük ve davetkârdı. Pantolonunun fermuarını açtı, sonra penisini nazikçe okşamak için elini aşağı kaydırdı.
Ellerini kalçalarının etrafından poposuna götürdüğünde zevkle tısladı. Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde pantolonunu indirerek onu kendisine gösterdi. Daha erotik bir şey yaşamamıştı.
Önünde diz çökerek ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, ardından pantolonunu çıkardı.
Bu kadını anlamıyordu. Onun burada bu halde olduğuna inanmak imkansızdı. Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Tabitha'nın belirttiği gibi, tanıştığı kişilerin çoğu yatakta soğuk ve resmiydi. Asla tutkulu değil. Böyle değil.
Onun gibi değil.
O paha biçilemez ve özeldi, tadına varmak istediği ender bir zevkti. Onu ısıtan, içindeki o ateşti. Onu iradesine karşı bile çeken o ateş.
Tabitha ondan tuhaf bir his hissedince duraksadı. "Sorun ne, Valerius?" diye fısıldadı, onun önünde durmak için ayağa kalkarak.
"Sadece neden benimle olduğunu anlamaya çalışıyorum."
"Çünkü senden hoşlanıyorum."
"Neden?"
Omuz silkmeden önce baştan çıkarıcı bir şekilde dudağını ısırdı. "Garip bir şekilde eğlencelisin ve naziksin."
Kafasını salladı. Kibar değilim. Ben sadece üşümeyi bilirim.”
Ellerini onun çözülmüş saçlarına gömdü ve ipeksi buklelerin parmaklarını okşamasına izin verdi.
"Bana soğuk davranmıyorsun General."
Tabitha onu öpmeden önce dilini onun alt dudağının kenarında gezdirdi. Valerius'un davranışları ve sözleri karşısında başı dönüyordu. Onun için açlıktan kıvranarak arkasından uzandı ve sutyeninin kopçasını çözdü. Öpücüğünü kesmeden, yere düşmesi için kollarını indirdi.
Çıplak göğüsleri göğsünün sıcaklığıyla aynı hizada olacak şekilde onu kendisine doğru çekti.
Ay şeklindeki gümüş göbek halkası kalçasına sürtünerek ona yabancı bir heyecan verdi. Ona muhtaç olduğu için kasıkları yanıyordu.
Tıpkı kalbi gibi.
Ondan gerçekten hoşlanan bir kadınla hiç sevişmemişti. Bir erkek olarak sevgilileri siyasi ittifaklar olmuştu. Onu yalnızca iyi bağlantıları olan, varlıklı bir koca ya da sevgili olarak sahiplenmeye çalışan kadınlar.
Bir Kara Avcı olarak, ilişkileri onu tanımayan kadınlarla olmuştu.
Ama Tabitha...
Gırtlağından hırıldayarak onu olabildiğince çabuk soymayı bitirdi. Sokak lambalarının parıltısı gölgeliklerinden sızarak çıplak vücudunu kesti. O güzeldi. Zayıf, kaslı. Daha fazla kimseyi istememişti.

Valerius onu yerden kaldırdı ve kapısına yapıştırdı.
Tabitha onun gücüne güldü. Ham, dünyevi tutkusunda. Hayır, generali soğuk değildi. Ateşli ve heyecanlıydı. Nefis.
Onu kollarının gücünden başka bir şey olmadan tutarak, onun derinliklerine kaydı.
Tabitha onu tamamen doldururken boğazının derinliklerinden inledi. "İşte bu bebeğim," diye inledi. "Bana sahip olduğun her şeyi ver."
Valerius başını onun boynuna gömdü ve ona doğru hamle yaparken onun sıcak tatlılığını içine çekti. Bir bacağını onun beline dolamıştı. Hiç böyle bir kadınla sevişmemişti. Hayvansı ve vahşiydi.
Ve onu sevdi.
Sırtını kamburlaştırdı, darbe üstüne vuruşla karşılaştığında onu daha da derine çekti. Vücudunu onunkinin üzerine indirip kaldırırken ona karşı kaldıraç olarak kullandığı bir bacağı yerdeydi ve penetrasyonunun derinliğini artırıyordu. Onunla hissettiği zevkin aynısını ondan alırken, yapabileceği tek şey onu beklemekti.
Valerius, vücudunun kendisini karşılayan pürüzsüz ıslaklığının tadını çıkarırken göğsünü eliyle kavradı.
Diğer bacağını beline dolayıp onu bacaklarının arasına sıkıştırırken dudağını ısırmasını izledi. O inanılmazdı.
Her ikisi için de itmeye devam ederken boynunu yaladı ve alay etti.
Tabitha, onun içindeki sert kalınlığın hissini unutamıyordu. Vücudu onun için yanıyor ve acıyordu. Ona sarıldığını, ona ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordu.
Ve geldiğinde, ağlamasını bastırmak zorunda kaldı.
Valerius, sırtını tırnaklarıyla ovuştururken homurdandı ve kulağına inledi. Yine de acı verici değildi.
Kollarına girerken gördüğü manzaraya gülümsedi. Gerçekten güldü ve mırıldandı, sonra onu körü körüne öpmeden önce yüzünü ellerinin arasına aldı.
Bu öpücük onu uçurumun kenarına getirdi. Bedeni onun içine girerken yıldızları gördüğüne yemin edebilirdi.
Son sarsıntı onu sarsana kadar onu sımsıkı tuttu. Kadın bacaklarını yavaşça vücudundan aşağı kaydırırken, başı dönerek alnını kapıya yasladı.
"Vahşi olan sensin, değil mi?" diye şakacı bir şekilde sordu, çıplak omzunu ısırarak.
Valerius buna sırıttı, bundan tuhaf bir tatmin duygusu aldı.
Tabitha, onun ve kapının arasından, uzak köşedeki bir giysi yığınının altında tuttuğu müzik setine doğru kaydı.
"Ne yapıyorsun?" O sordu.
Aniden Elvis havayı "Can't Help Falling in Love" ile doldurdu. Tekrar yanına gelmeden önce sesi kıstı ve onu kollarının arasına aldı.
Tabitha?
Benimle dans et, Val. Herkesin hayatında en az bir gece çıplak dans etmesi gerekir.”

"Ben dans etmem."
"Herkes Elvis'e dans ediyor."
Daha fazla itiraz edemeden, kollarını onun boynuna doladı ve başını göğsüne yasladı, sonra onunla yavaş dans etmeye başladı.
Valerius hiç bu kadar kararsız olmamıştı. Yine de ona şarkı boyunca rehberlik ederken, hayatının en gerçeküstü sakinliğini hissetti. Büyüleyiciydi. Özel.
Kalbi hafifledi, sessizce onu tutarken elini saçlarının arasından geçirdi ve müziğe sallandılar.
Tabitha'nın yumuşak, melodik sesi Elvis'le birlikte sessizce şarkı söyledi.
"Sesin çok güzel," diye fısıldadı.
Göğsünün ortasını öptü. "Teşekkür ederim. Üniversitede tamamı kızlardan oluşan bir heavy metal grubunun solistiydim."
Nefesi göğüs kafesini gıdıklarken bu düşünceyle gülümsedi. Onu sahnede vahşi bir kalabalığa şarkı söylerken görebiliyordu. "Gerçekten mi?"
"Mmm." Bir kadının yüzünde gördüğü en tatlı ifadeyle ona baktı. "Bir sonraki Vixen olacağımızı düşündük. değildik. Shelly hamile kaldı ve Jessie Las Vegas'a gidip otel müdürü olmaya karar verdi.
"Ve sen bir vampir avcısı oldun."
Kollarının arasından döndü, sonra göğsüyle aynı hizada geri geldi. "Evet ve bunda çok iyiyim."
Göğsünde onu bıçakladığı küçük yara izine baktı. "Katılıyorum."
Şarkı durdu ama ardından Aerosmith'in "Sweet Emotion" şarkısı geldi. Tabitha, müziğe baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmak için onu bıraktı.
Valerius onu izlerken nefes alamıyordu, özellikle de tempo yükselip tek bacağını başının üzerine tekmelediğinde.
Ve yatağının posterini striptizci direği gibi kullandığında, adam tehlikeli bir şekilde inlemeye yaklaştı.
Gezegende bu kadının dansını izlemekten daha erotik bir şey yoktu. Yaklaştı, sonra ona sırtını döndü ve kalçalarını yavaşça onun kasıklarına dayarken saçlarının her tarafını kaplamasına izin verdi.
Valerius daha fazla dayanamadı. Başını eğerek, kollarını ona dolarken dudaklarıyla omzuna takıldı. Bacaklarının arasındaki kestane rengi buklelerden oluşan üçgene dokunana kadar ellerini göğüslerinin üzerinde, ardından karnının aşağısında, göbek halkasının üzerinde gezdirdi. Sevişmelerinden dolayı hâlâ ıslaktı.
Adam ona dokunduğu anda tısladı, sonra elini onun eline sürttü. Şaşkınlıkla, elini onun ön kolundan aşağı kaydırdı ve onu teşvik ederken elini kendi eliyle kapattı.
Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilmesini sağlamakta tamamen utanmazdı ve her dakikasını sevdi. Dokunuşunu beğenip beğenmediği tahmin edilemezdi. Her vuruşa tepki verdi ve iki parmağını içine batırdığında haykırdı.

Kollarında döndü ve onu yakaladı. Ne yaptığını anlamadan önce, onu kelimenin tam anlamıyla yatağa fırlattı ve üstüne çıktı, kalçalarını iki yana salladı.
Valerius güldü. "Biliyorsun, daha küçük bir adam aslında senden korkabilir." Gülerek, saçlarını sırtından aşağıya çekmek için omuzlarından attı. "Benden korkuyor musun Val?"
"Hayır," dedi dürüstçe. "Ne istediğini bilmeni ve onu almaktan korkmamanı seviyorum."
Ona verdiği gülümseme kalbini eritti.
Parmağını adamın burnunun üzerinde gezdirdi ve dudaklarının üzerinden boğazına doğru bir yol çizerken tırnağın derisini hafifçe sıyırmasına izin verdi.
Tabitha başını eğip onu emzirdi. Dilinin altındaki sert göğüs ucunun tadıyla homurdandı. Düşündüğünden daha iyi tadı vardı. Onun tüm gür, sarımsı tenini onun altında hissetmekten daha iyi bir şey yoktu.
En çok sevdiği şey, onun tarafından tehdit edilmiş hissetmemesiydi. Onun etli vücuduna duyduğu doymak bilmez iştahla ilgili bir sorunu yoktu.
Güzel bir tempo değişikliği oldu.
Dudaklarını adamın göğsünden ince, sert karnına, kalça kemiğine doğru kaydırdı. Üşümenin vücuduna yayıldığını hissetti. Gülerek parmaklarını vücudunun ortasındaki kıvırcık tüylerin arasından geçirdi. Zaten yine sertti.
Geri çekilerek onu odanın loş ışığında inceledi. O muhteşemdi.
Parmaklarıyla aletinin ucuyla dalga geçerek onun neminin onu kaplamasına izin verdi.
Yumuşak kesesine kadar boyunu keşfederken, o yorum yapmadan onu izledi. Sırtını büktü.
Onun üzerindeki gücünden memnun olan Tabitha, başını eğdi ve onun ucunu ağzına aldı. Karşılık olarak tüm vücudu sarsıldı ve onu daha çok memnun etmeye zorladı.
Onun derin inlemelerinden büyük gurur duyuyordu.
Valerius orada yatıyordu, onu uçtan uca nazikçe dillerken başını ellerinin arasına aldı. Sonsuzluk boyunca, içinde derinlerde olan bu duyguyu asla bilememişti. Tabitha'nın yüzünün ötesini görebilmiş olduğu şey neydi?
Bence hepimiz uyumsuzlar birlikte takılmalıyız, bu şekilde yalnız sallanmıyoruz. Otto'ya söylediği sözler aklından geçti.
Ama uyumsuz biri değildi. Hayat dolu ve harikaydı.
Tabitha onun vücudunu tatmak için zaman ayırırken onun zengin, erkeksi kokusunu içine çekti.
Başını kaldırdı ve onun kendisini izlediğini gördü, gözleri arzuyla parlıyordu. Gülümseyerek, öpücükleri için yalvaran o yozlaşmış ağza sahip çıkana kadar vücudunu yavaşça yaladı. Homurdandı ve elini omuzlarının üzerinde gezdirirken onu sımsıkı tuttu. Tabitha onun çenesini ısırmak için kaçtı.
Bıyıkları dilini ve dudaklarını karıncalandırdı, nefesi yanağını okşadı.
Geri çekildi, sonra yavaşça onun üzerine kaydı, santim santim uzun, tatlı santim.

Valerius, onu daha önceki kabadayı seanslarından daha da nefessiz bırakan nazik, kolay bir ritimle sürerken yüzünü avuçladı.
Onunla sevişirken bir fısıltı gibiydi. Ve sevişiyordu. Yumuşaktı, hassastı.
Elini eliyle kapattı ve parmaklarını tatmak için dudaklarını açtı.
Valerius, dili sihrini onun parmak uçlarında çalıştırırken tısladı. Daha da fazla gülümseyerek şakacı bir şekilde parmaklarını kıstırdı.
Kalçasını kaldırırken dudaklarını yakalamak için onu aşağı çekti ve kendisini daha da içine çekti.
Bu sefer geldiklerinde birlikteydiler.
İkisi de terli ve nefes nefese yatarken göğsüne çöktü.
Valerius onu nazikçe kucakladı. Onu asla bırakmak istemiyordu.
Yapabilseydi, ölümsüzlüğünün geri kalanını, onların iç içe geçmiş, bedeni tükenmiş ve tok oldukları bu tek mükemmel anda kaybederek geçirecekti.
Gözlerini kapattığında, iki bin yılı aşkın bir süredir yaşadığı ilk kesintisiz uykuya daldığını hissetti.
Valerius'u hiçbir gün ışığının tehdit etmeyeceğinden emin olan Tabitha, Valerius'un uyumasını dinlerken sessizce onun kollarında yattı.
Gördükleri hayalet konusunda hâlâ huzursuzdu. İçinde pes etmeyen duygu hakkında. Bir yanı Acheron'u aramak istiyordu ama onu aptalca bir şeyle rahatsız etmek istemiyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.
Öğleden sonra uyandıklarında, ona bunu sorardı.
Şimdilik Valerius'a sahipti ve ona garip bir huzur duygusu getirdi.
İkizinin asla evine kabul etmeyeceği bir adam için böyle hissetmemeliydi.
Bir yanı Amanda ve Kyrian'a ihanet etmiş gibi hissediyordu ve diğer yanı Valerius'un gözlerindeki ıstıraplı parıltıya karşı koyamıyordu.
Onun kaotik hayatı için sakin bir çapaydı ve doğrusunu söylemek gerekirse, onun kuru mizah anlayışını seviyordu.
Contayı patlatmadan işleri adım adım ilerletme yeteneği. Onun dünyasında böyle bir adamla tanışmak nadirdi.
O bir erkek değil.
Hayır, değildi. Bunu biliyordu, tıpkı bir ilişki için herhangi bir gelecek umudu olmadığını bildiği gibi. Dark-Hunters'ın önemli başkaları yoktu. Asla birlikte olamazlar. Asla.
O ve Valerius bu yataktan ayrıldıktan sonra arkadaşlarından ayrılmak zorunda kalacaklardı. Geçen başka bir arkadaş olacaktı.
Yine de onu bırakmak istemiyordu.
Dur, diye fısıldadı kendi kendine. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.
Gözlerini kapatarak kendini uyumaya zorladı. Ancak rüyaları rahatlatıcı olmaktan uzaktı.
Bütün sabah, kız kardeşi ve Kyrian'ın canlı, korkunç görüntüleriyle ona musallat oldular.
Birinin ona yardım etmesi için ağlayan bebek Marissa'nın.
En çok da ölen arkadaşlarının yüzleriyle ve Valerius'un işkence gördüğü sahnelerle aklını çeldi. Onun gerindiğini görebiliyor ve ölmemek için mücadele ederken alaycı kahkahalar duyabiliyordu.

Onun acısını, ihanetini hissedebiliyordu.
Zaman içinde yankılanan intikam çığlığını duyun.
Tabitha öğleden hemen sonra tüm vücudu rüyalarından titreyerek uyandı. Sadece birkaç saattir uyuyordu ama o kadar üzgündü ki bir daha uyuyamadı.
Tabitha?
Ona gözlerini kısarak bakan Valerius'a baktı.
"İyi misin?" diye sordu.
Çıplak omzunu öptü ve ona bir gülümseme sundu. Uyuyamıyorum. Sen devam et ve dinlen.”
"Ancak-"
Parmağını dudaklarına koydu. "Uyu bebek. Ben iyiyim. Gerçekten mi."
Dönmeden önce parmağını kemirdi, ona sımsıkı sarıldı ve sonra tekrar uykuya daldı.
Düşünceleri yarışırken Tabitha onun kollarının arasında yatıyordu. Kalkmak istemiyordu açıkçası. Ama birkaç dakika sonra, Marla ve Debbie'nin alt katta bir yerlerde envanter hakkında konuştuklarını duyunca sonunda ayağa kalkmaya karar verdi.
Hemen duşunu aldı ve yatağındaki nefis adamı uyandırmamaya özen göstererek giyindi.
Aşağıya iner inmez Otto'yu aradı ve ondan Valerius için kıyafet getirmesini istedi.
"Dün gece neden eve gelmedi?" diye sordu.
"Şafağa çok yakındı."
"Uh-huh," dedi Otto sanki inanmıyormuş gibi. "Bir saat sonra onun için bir şeyler hazırlayacağım."
"Otto," dedi sesinde bir uyarı tonuyla. "Giymek isteyeceği bir şey olsa iyi olur, Nick-I-kızdırmak-istiyorum-Kyrian taklidi değil."
"Bu işin tüm eğlencesini alıyorsun."
Tabitha telefonu kapatırken başını salladı. Yapacak daha iyi bir işi olmadığından, Debbie'nin bir müşteriyi aradığı dükkânına gitti.
Otto yaklaşık bir saat sonra geldi ve yüzünü buruşturmadan kıyafetleri bıraktı. Ancak Tabitha, her zamanki kıyafeti yerine şık siyah bir süveter ve güzel bir kot pantolon giydiğini fark etti. Muhtemelen Valerius ortalıkta yokken böyle görünüyordu.
Otto gittikten sonra kıyafetleri üst kata çıkardı ve Valerius'un ne zaman uyandığını görmesi için yerleştirdi, ardından dükkânına geri döndü ve burada bir pasta vitrini temizleyip yeniden çalıştı.
Nick Gautier yüzünde parlak bir gülümsemeyle güneş gözlüklerini çıkarırken mağazaya geldiğinde, o pastaları kayışlarla eşleştirmeyi yeni bitirmişti. "İyi günler, tatlım,"
dedi ona doğru yürüyerek.
Onu yanağından hafifçe öptü.
Tabitha kaşlarını çattı. Nick böyle bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu.
"Neden bu kadar iyi bir ruh halindesin?" diye sordu.

O şeytani, sevimli sırıtışını ona fırlattı. "Ne düşünüyorsun? Dostum, sana büyük bir akşam yemeği borçluyum.
Kafası eskisinden daha da karışıktı. "Ne için?"
"Şu arkadaşın... Simi. O başka bir şeydi."
Tabitha onun sesindeki saygıyı duyunca buz kesti.
Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, diye devam etti Nick, onun korku duygusunu artırarak. "Numarasını elinizin altında bulunduramazsınız, değil mi? Onunla bu akşam altıda buluşacaktım ama biraz geç kalacağım ve onu beni bekletmek istemedim.
Tabitha panik ve korku onu tüketirken nefes almakta zorlandı. Bu oluyor olamaz. Nick onun yaptığını sandığı şeyi yapmadı, değil mi?
Elbette Nick Gautier bile o kadar aptal değildi.
Simi mi? Simi'nin numarasını mı istiyorsun?
"Evet. Dün gece o kadar hızlı kesti ki, onu alma şansım olmadı.
"Neden hızlı kesti?"
Biriyle buluşacağını söyledi. Kaşlarını çattı. "Naber? Bilmem gereken bir şey mi var? Evli değil, değil mi?"
Tabitha yüzünün renginin çekildiğini hissetti. Dün gece Simi ile bir şey yapmadığını söyle bana, değil mi? Onu Sığınağa aldın ve—"
"Onu mangal yapmaya çıkardım. En sevdiği şeyin bu olduğunu ve o ayıların mesquite hakkında bir bok bilmediklerini söyledi.
Tabitha gözlerinin arasında başlayan acıyı hafifletmek için başını ovuşturdu. Bu çok kötüydü... "Ve siz ikiniz yemek yedikten sonra ne yapacaksınız?"
Gülümsemesi şeytani bir hal aldı. "Bir beyefendinin asla öpüşüp söylemediğini bilirsin."
Tabitha gerçekten hasta olma dürtüsüyle ağzını kapattı.
Nick anında ayıldı. "Ne?"
"Ona kiminle buluşacağını sormadın, değil mi?"
"Hayır, onun bir arkadaş olduğunu varsaydım."
"Ah, Nick," dedi, onun ve cehaletinin adına ağlamak isteyerek, "bu bir arkadaştan daha fazlasıydı. Size şöyle söyleyeyim: Telefon numarası 555-562-1919."
Kaşlarını çattı. "Bu Ash'in numarası."
"Evet öyle."
Durumunun gerçek dehşeti aklına geldiğinde, solgunluğu şimdi kendisininkiyle aynıydı. "Partenopaeus Külü'ndeki gibi bizim Külümüz değil mi?"
Somurtkan bir şekilde başını salladı.
Kayıtlı olduğu gibi çok sayıda renge döndü. "Tanrım, Tabitha, neden bana söylemedin?"
"Onu tanıdığını sanıyordum. Seni tanıyor.
"Hayır, dün geceden önce onunla hiç tanışmadım." Nick küfretmeye başlarken eliyle yüzünü sıvazladı.
Tabitha başını salladı. Ash seni öldürecek.
"Ona söylemeye cüret etme!" Nick hırladı.

“Yapmak üzere değilim. Ama ya Simi-”
"Onu arayacağım ve onunla konuşmam gerektiğini söyleyeceğim. itiraf edeceğim...”
"Nick, seni öldürecek. Simi'yi seviyor ve yani Simi'yi seviyor. Bunun için seni asla affetmeyecek. Tüm parçalar eklenmiş olarak ayrıldığınız için şanslısınız.”
Nick duyduklarına inanamadı. Son birkaç yılda Ash'in bir kız arkadaşı olduğunu ima ettiği ve Nick'in bu yüzden onunla dalga geçtiği birkaç kez olmuştu.
Beklediği en son şey, Ash'in kız arkadaşıyla Quarter'da onsuz karşılaşmaktı.
Aman Tanrım, bu olamaz. En iyi arkadaşının kızıyla nasıl yatabilirdi?
Simi neden ona söylememişti? Tabitha'nın dediği gibi Simi onun kim olduğunu biliyorsa neden böyle bir şey yapsın?
"Ash'le mi kavga ediyor?" diye sordu, bunun bir olasılık olmasını umarak, dua ederek.
Hayır, Nick. O kadar şanslı değilsin.”
Tekrar küfür etti. "Ona söylemeliyim," dedi Tabitha'ya. "Korkak olmayacağım. Ona çok şey borçluyum.”
"O zaman St. Louis Katedrali'ne gidip günah çıkarmadan önce itirafta bulunsan iyi olur."
Nick az önce içine düştüğü şeye inanamayarak haç çıkardı. Simi'nin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydi. Çok eğlenmişti ve aslında onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu.
Tabitha haklıydı. O ölü bir adamdı.
"Hey, Tabby," dedi Marla, kafasını dükkâna uzatırken. "Valerius kalkmış ve banyoda duş alıyor."
Nick ağzı açık kaldı, sonra dik dik baktı. Valerius mu?
"Şşşt," diye tersledi Tabitha, Nick'e.
İpucu almadı. "Valerius, Valerius'taki gibi, sik kafalı Valerius mu? Hâlâ burada ne halt ediyor, Tabitha?"
"Bu seni ilgilendirmez."
Öfkesi buna dayandı. Ah, evet, doğru. Affedersiniz ama ikimiz arasında..."
Söyleyeceklerini düşünürken duraksadı, sonra tekrar düşündü. "Tamam, ben hala senden daha fazla mahvoldum ama sen cidden mahvoldun. Amanda öğrenirse kalbini yerinden söker."
Tabitha gözleri parıldayan öfkeyle ona döndü. O yüzden bana yardım et Nick, bundan bir kelime daha edersen telefonumdaki hızlı aramaya basıp doğrudan Ash'i ararım.
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Anlaşmak. Ama o Romalı piç kurusunu buradan çıkarsan iyi olur.
Kapıyı işaret etti. "Hoşça kalın Bay Gautier."
Güneş gözlüklerini tekrar taktı. "Görüşürüz, Bayan Devereaux."
Tabitha bu günün ne kadar korkunç olduğunu ve henüz bitmesine yakın olmadığını düşünürken elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Sinirli bir şekilde dairesine açılan kapıya doğru yöneldi. Üst katta, duşta Valerius'un sesini duydu.
Tabitha devam etti ve aç olması durumunda bir pizza getirilmesi için aradı. Bitirip giyindiğinde pizza geldi. Tabitha parasını ödedi ve Valerius'un aşağı inmesini beklerken masanın üzerine koydu.
Hâlâ midesi bulanıyordu. İki kağıt tabak koyarken, "Bu kadar berbat günler için gerçekten bir tekrar düğmesi olmalı," diye mırıldandı.
Valerius, Tabitha'yı aramak için merdivenlerden inerken gömleğinin son düğmesini ilikliyordu. Sırtı ona dönük duruyordu.
Orada ona hayran olmak için merdivenlerde durdu. Kıçını güzel bir şekilde görebilmek için masanın üzerine eğilmişti. Dün gece odasında dans ederken ona karşı çıplak haldeyken sırtının nasıl göründüğünü hatırladığında, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme oynadı.
Anında sertleşti.
Hain vücuduna biraz tutunarak odaya girdi ve Tabitha'nın mutfak masasının üzerinde büyük beyaz bir kutu görünce kaşlarını çattı. Güzel kokuyordu ama...
"Bu nedir?" O sordu.
"Pizza," dedi, yüzünü ona çevirerek.
Tiksinti içinde kaşlarını çattı.
Ah, hadi ama, dedi sinirli bir şekilde. "Bu İtalyan."
"Pizza."
"Hiç pizza yedin mi?"
"HAYIR."
"Öyleyse ben bize biraz şarap getirirken otur ve sus. Beğeneceksin, söz veriyorum. Bubba adlı bir İtalyan tarafından el yapımıydı."
Valerius onun sözlerine şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Bubba adında bir İtalyan yok."
"Elbette var," dedi küstahça. "Valerius'tan daha İtalyan. En azından Bubba'nın adı aslında bir sesli harfle bitiyor.
Valerius ona karşı çıkmak için ağzını açtı, sonra durdu. Bu küstah ruh halindeyken Tabitha'nın hiçbir mantığı yoktu. "Yeterince uyumadığın için huysuz musun yoksa gitmemi mi istiyorsun?"
"Yeterince uyuyamadım ve senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, oturup yemek yersin."
Mutfağa yöneldi.
Valerius dinlemedi. Mutfağa gitti, onu kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kızgındı.
Onu bir sandalyeye oturttu ve ellerini sandalyenin kollarına dayadı, böylece orada sabitlendi. "İyi akşamlar, Tabitha. Bu gece iyiyim. Nasılsın?"
"Sana sinirlendim."
"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi, yanağını okşamak için bir elini kaldırarak. "Tenimde senin kokunla uyandım ve söylemeliyim ki bu beni oldukça iyi bir ruh haline soktu ve senin mahvetmeni istemiyorum."

Tabitha bu sözler ve yüzündeki sevecen ifade karşısında eridi. Teninin taze, temiz kokusunun akla gelebilecek en kötü ruh halini bile bozabileceğinden bahsetmiyorum bile. Dudakları onunkilere o kadar yakındı ki, daha şimdiden tatlarını alabiliyordu.
Ve o kara gözler...
Baştan çıkarıcıydılar.
"Nasıl sinir bozucu olunacağını gerçekten biliyorsun, değil mi?" ona sordu. Kızgınlığını bir kenara itti ve ona bir gülümseme sundu. "Tamam, güzel oynarım." Onu öpebilmek için başını kendine doğru çekti.
Telefonu çaldığında tam öpücüğüne giriyordu. Yanlış zamanlamaya küfrederek cevap vermek için ayağa kalktı.
Amanda'ydı. Tekrar.
Kız kardeşi Marissa, Kyrian ve gördüğü başka bir rüya hakkında gevezelik ederken Tabitha ona pek dikkat etmiyordu.
En azından Desiderius ve kendisinden bahsedene kadar.
"Ne?" dedi, sanki bir UFO'ymuş gibi pizzayı kurcalayan Valerius'u izlememek için kendini zorlayarak.
"Korktuğumu söyledim, Tabby. Gerçekten korkmuş. Uykum sırasında rüyamda Kyrian ve benim Desiderius tarafından öldürüldüğümü gördüm.”

Bölüm 8

Tabitha telefonu kapattı, korkmuştu. Amanda'nın sesinde hiç bu kadar korku duymamıştı.
Daha da kötüsü, kız kardeşinin güçlerini biliyordu - tabii Amanda kendi ölümünü önceden görseydi...
Tabitha tereddüt etmeden Acheron'u aradı.
"Hey, Ash," dedi, Valerius'un dikkatinin pizzasından kendisine çevrildiğini fark ederek. "Bir problemim var. Amanda az önce aradı ve kendi ölümünü hayal ettiğini söyledi ve dün gece gerçekten ürkütücü bir şeyle karşılaştım. BT-"
Ash karşısına çıktı. "Ne?" O sordu.
Tabitha, Ash'in az önce ne yaptığını anlayınca bir an donakaldı. Bazen gerçekten korkutucuydu.
Telefonu tekrar kapattı ve önceki gece gördükleri hayaletle ilgili ayrıntılar da dahil olmak üzere her şeyi tekrarladı.
Ash, sanki birini dinliyormuş gibi başını yana eğerek gözlerine dalgın bir bakış attı.
"Ölümünü görebiliyor musun?" ona sordu.
Ash, Amanda ve Kyrian'ın geleceğini çevreleyen sisi temizlemeye çalışırken kalbi çılgınca güm güm atarak orada durdu.
Hiçbir şey görmedi.
Hiçbir şey duymadı.
Kahretsin. Bu yüzden kimsenin kendisine fazla yaklaşmasına izin vermemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Ne zaman birisiyle ilgilenmesine izin verseydi ya da onlar kendi geleceğinin bir parçasıysa, onların kaderlerine karşı kördü.
Kyrian ve Amanda söz konusu olduğunda karanlıktan başka bir şey yoktu ve o en çok bundan nefret ediyordu.
"Konuş benimle Ash."
Tabitha'ya baktı ve zihnindeki korku ve paniği duydu ve hissetti. Adamın veremediği bir teselli ararken düşünceleri birbirine girdi.
Artık geleceği bile ona yasaktı.
"Kaderi mutlu olmaktı," dedi sessizce. Ancak bu ifadenin anahtar kelimesi şuydu. Özgür irade kaderi değiştirebilirdi ve çoğu zaman değiştirdi.
Ne değişmişti?
Bir şey olmalı ve Amanda onu uykusunda görmüştü.
Amanda'nın güçlerine ondan en ufak bir şüphe duymayacak kadar güveniyordu. Ölümlerini önceden gördüyse, sebebini bulup çok geç olmadan değiştiremezse, bu olası bir sonuçtu.
Ash, insanların zihinlerini hissetmesine izin verirken gözlerini kapattı. Amanda'nın kaderini neyin değiştirebileceğini aradı ama hiçbir şey bulamadı.
Hiç bir şey.
Kahretsin!

Valerius artık onun arkasındaydı. Ash, sırtı Roman'a açıkta kalmasın diye kenara çekildi.
Ash, Tabitha'ya, "Bana dün gece tam olarak ne olduğunu anlat," dedi.
Tabitha tüm sahneyi hayaletle ilişkilendirirken, Valerius birkaç ayrıntıyı doldurdu.
"Urian!" Ash aradı ve Spathi bağlantısını çağırdı.
Tabitha kaşlarını çattı. Ash çok tuhaf davranıyordu ve onun endişesini hissedebiliyordu. "Urian kim?"
Sorusunu bitirmeden önce mutfağında uzun boylu, delicesine yakışıklı başka bir adam belirdi. Siyah deri pantolon ve siyah gömlek giymiş, beyaz-sarı saçları ve mavi gözleri vardı.
Ash'in bebek mavilerini daraltırken pek de memnun görünmüyordu. "O ses tonunu bana katma, Ash. Kim olduğun umurumda değil, bundan hoşlanmıyorum."
"Beğen ya da beğenme, Spathis'lerin neyin peşinde olduğunu bilmem gerekiyor. Daha doğrusu, Desiderius'un tekrar sahaya çıkıp çıkmadığını öğrenmem gerekiyor."
İçini korku doldurdu.
Urian dudağını büktü. "Neden onun için endişeleniyorsun? Des bir serseri."
Tabitha vurgulayarak, "Desiderius öldü," dedi. "Kyrian onu öldürdü."
Urian alay etti. "Evet, ben de Paskalya Tavşanıyım, kabarık kuyruğumu görüyor musun? Bir Spathi'yi öylece öldürmezsin, küçük kız. Tek yaptığın onu bir süreliğine görevden almak."
"Saçmalık!" Tabitha hırladı.
Ash, sesini yumuşatarak, "Hayır, Tabitha," dedi. "Desiderius'un özü serbest bırakıldı. Ama kardeşlerinden veya çocuklarından biri onu geri getirmek isterse, getirebilirlerdi. Bunu yapmak kolay değil ama mümkün."
Ash'in onlardan bu kadar önemli bir şeyi saklamasına şaşırmıştı. "Bunu bize neden hiç söylemedin?"
"Çünkü bunun olmayacağını umuyordum."
"Umut mu?" Tabitha çığlık attı. "Lütfen bana kız kardeşimin ve Kyrian'ın hayatını bir umuda bağlamadığını söyle."
Ash cevap vermedi.
Bu arada, son birkaç günün gerçek anlamı tamamen omuzlarındaydı. "Yani bunlar gerçekten Valerius'la tanıştığım gece dövüştüğüm Spathis'lerdi."
Urian homurdandı. "Güven bana küçük kız, acemilerle yüzleşmiş olmalısın. Bunlar gerçek Spathis olsaydı, şimdi ikiniz de ölmüştünüz."
Küstahlığı onu ciddi anlamda sinirlendirmeye başlamıştı. Zaten bu pislik de kimdi?
"Onlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz Dr. Intellect?"
"Eskiden öyleydim."
Öfkesi kırılan Tabitha ona koştu.
Ash onu yakaladı ve geri çekti. Onu yerden kaldırdı. Tabitha onu sırıtarak izleyen Urian'a ulaşmaya çalışırken tekme attı ve küfretti.

Ash, "Kes şunu, Tabby," diye fısıldadı kulağına. “Urian artık bizim tarafımızda. İnan bana, karşı tarafa sadakatinin bedelini senin bilemeyeceğin kadar çok ödedi.”
Evet, doğru.
"Bana yaptıklarından sonra nasıl evime bir Daimon getirebilirsin? Aileme?" diye sordu.
"Ah, ben artık Daimon değilim küçük kız," dedi Urian, gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak. "Eğer ben-"
"Ölmüş olurdun," dedi Valerius uğursuz bir ses tonuyla onun sözünü keserek. "Elimle."
Urian güldü. "Evet, doğru." Ash'e baktı. "Avcılarınızın küstahlığı gerçekten sınır tanımıyor. Onları bizim hakkımızda eğitmek için daha fazla zaman harcamalısın, Ash.”
Ash, Tabitha'yı serbest bıraktı, ardından Urian ile konuştu. "İçeri girip neler olduğunu öğrenmeni istiyorum. Hâlâ sana sadık olabilecek biri kaldı mı?”
Daimon omuz silkti. "Muhtemelen bir ya da iki dalkavuk bulabilirim. Ama..."
Urian'ın bakışları Tabitha'ya kaydı. "Des gerçekten geri döndüyse, başladığı işi bitirmek isteyecektir. Eğer reenkarne olduysa tanrılar hepinize yardım etsin. New Orleans'ta işler kana bulanacak."
"O canavarı kim geri getirmek ister ki?" diye sordu.
"Çocukları," dedi Urian ve Ash aynı anda.
Tabitha duyduklarına hâlâ inanamıyordu. Ama köpürürken, Urian'ın yüzü sonunda merhametli göründü.
Lanetli.
Konuştuğunda sesindeki kibir gitmişti. "İnan bana, seni yirmi yedi yaşında korkunç bir ölümden kurtaran babana duyduğun sadakatten vazgeçmek zor." Sesindeki bir şey, deneyimden konuştuğunu söylüyordu.
"Sadakatin babana mı?" diye sordu.
Urian'ın yüzü taşa döndü. “Beni öldürüp hayatımdan daha önemli olan tek şeyi benden aldığı güne kadar babam için her şeyi yapardım. O adam için hissettiğim tüm bağlar anında paramparça oldu. Ash'e baktı. "Neler öğrenebileceğime bir bakacağım."
Urian mutfağından fırlamadan bir an önce parlak bir turuncu onu yuttu. Öyle bile olsa, kötü niyeti etraflarındaki havaya hâlâ sinmişti.
"Kahretsin," diye mırıldandı Ash. “Urian ve onun dramatikleri. Gelip gittiğinde pirotekniği bırakmasını ona hatırlatmalıyım.
"Bu kızgın bir adam," dedi Tabitha.
Ash, "Hiçbir fikrin yok Tab," dedi. "Ve nefret etmeye hakkı var." Kafasını temizlemek istermiş gibi salladı, sonra onlarla sessizce konuştu. "Urian meşgulken, ikinizin birlikte kalıp birbirinizi kollamanıza ihtiyacım var. Desiderius, Dionysos'un oğlu ve Dionysos, üç yıl önce Mardi Gras'ta olanlar yüzünden bana hâlâ kızgın. Desiderius'a yardım edecek kadar aptal olduğunu düşünmüyorum ama hiçbirini ikisinin de üstüne koymazdım."

Anlamlı bir şekilde Tabitha'ya baktı. "Babası ona yardım etmese bile, şüphesiz senin de hatırladığın gibi, Desiderius'un hâlâ ölümcül olabilecek birçok tanrısal gücü var."
"Evet," dedi alaycı bir şekilde, kendisinin ve Daimon'larının kendisini ve arkadaşlarını saman gibi nasıl kestiklerini hatırlarken. "Ben hatırlıyorum."
Valerius'a baktı. "Desiderius insanları manipüle edebilir. İstersen onlara sahip ol.
Tabitha o kadar inatçıdır ki ona sahip olabilecek tek şey çikolatanın ruhudur. Orada şanslıyız. Ama Marla etkilenebilirdi. Otto güvende olmalı. Ama çalışanlarınızın geri kalanı... onlara biraz izin vermeyi düşünebilirsiniz.
Valerius'un yüzündeki ifadeden Tabitha onun ölmeyi tercih edeceğini söyleyebilirdi. "Ben halledebilirim."
"Bir ara uyuman gerekiyor. Hizmetçilerden biri kolayca yatak odanıza girip sizi öldürebilir. Hiçbirinin seni Kyrian'ın aşçısının yaptığı gibi Desiderius'un emirleri konusunda tereddüt edecek kadar sevdiğini sanmıyorum."
Valerius'un burun delikleri açıldı.
Ash, Tabitha'nın Valerius'tan duyduğu acıyı görmezden geldi. "Bu konuda ikinize birden ihtiyacım var. Gidip Janice ve Jean-Luc'u neler olduğu konusunda uyarmalıyım. Onunla yüzleşmek için döndü. "Tabitha, bir çanta topla ve bir süreliğine Valerius'un yanına taşın."
"Dükkanım ne olacak?"
"Marla'ya birkaç hafta göz kulak ol."
"Evet ama-"
Ash'in yüz hatları sertleşti. "Benimle tartışma, Tabitha. Desiderius sana, kız kardeşine ve Kyrian'a karşı büyük bir kin besleyen büyük bir güç. Bu sefer üçünüzle oynamayacak. Seni öldürecek."
Normalde onunla sırf kin için tartışırdı. Ama o ses tonunu biliyordu. Kimse Ash'le uzun süre tartışmadı. "İyi."
Ash, Valerius'a sertçe, "Emirleriniz var General," dedi.
Valerius ona oldukça alaycı bir Romalı selamı verdi.
Ash gözlerini devirerek odadan çıktı.
Artık yalnız olduklarına göre, Valerius konuşmadan ona baktı. İçinde o kadar şiddetli bir öfke yanıyordu ki, bu onu gerçekten incitmişti.
"Ne?" diye sordu.
Tek kelime etmeden, büfesinde Amanda'nın düğünü resmine gitti ve Kyrian'ın yüzünden Russell Crowe resmini çekti.
Küfür etti. Bana adının Amanda olduğunu söylediğinde anlamalıydım.
Yüzündeki tiksinti ifadesi onu harekete geçirdi. "Evet ve benim adım Tabitha, Amanda değil. Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"
Ama onu duymadı. Bunu biliyordu.
Sessiz adımlarla odadan çıktı ve yukarı çıktı. Yatak odasının kapısının çarpma sesiyle yerinden sıçradı.
"İyi," dedi yüksek sesle. "Bebek ol. Umurumda değil.

* * *

Valerius, tabitha'nın gerçekte kim olduğunu düşünürken yatağın kenarında kıpırdamadan oturuyordu.

Kyrian'ın karısının ikizi onu kurtarmıştı. Bu paha biçilemezdi, gerçekten paha biçilemezdi. Burada son iki bin yılını, Valerius'un ailesinin ona yaptıklarını hatırlatarak onu incitmemek için Yunanlılardan uzak durarak geçirmişti ve şimdi bu...
Kyrian'ın ihanetini hissederken dişlerini sıktı. Valerius'un tıpatıp aynısı olan büyükbabası, yüzyıllar önce Kyrian'ın sevgili karısı Theone'yi baştan çıkarmış ve onu kocasına ihanet etmek için kullanmıştı. Kyrian, onun boyundaki bir adama yakışır şekilde savaş alanında yakalanmamıştı. Karısını kurtarmaya çalışırken kendi evinde karısının elinden uyuşturulmuş ve ardından can düşmanına teslim edilmişti.
Valerius'un midesi, babasının ve büyükbabasının bilgi ve eğlence için Yunan generaline işkence yaptıkları haftaları hatırladıkça çalkalandı. Kyrian'ın çığlıklarını hatırladı.
Kanlar içinde yatan ve mağlup olan adamın görüntüsü bugüne kadar peşini bırakmadı. Kyrian orada gözleri acı dolu ve boş bir şekilde yatmıştı. O haftalarda sadece bir kez bakışları buluştu ve Kyrian'ın gözlerindeki bakış Valerius'un ruhunu hâlâ yakıyordu.
Daha da kötüsü Valerius, Kyrian'ın babası onu kurtarmaya çalıştıktan sonra çarmıha gerildiği gece büyükbabasının yemekte güldüğünü hatırladı.
“Karısı tam önünde kollarıma girerken yüzünü görmeliydin. Onu becermemi izlerken fahişesini inliyor ve horozum için yalvarıyordu. Onu dışarı attığımda yüzünü göremeden ölmesi çok kötü.”
Valerius bu zulmü asla anlamamıştı. Bir düşmanı yenmek için yeterliydi, ama kadınını onun önünde kullanmak...
Ve şimdi Kyrian'ın karısının tek yumurta ikiziyle yatıyordu.
Tarih aslında tekerrür etti.
Ve Acheron biliyordu ve ona söylememişti. Atlantisli bunun Kyrian'a ne yapacağını bildiği halde neden ikisinin birlikte olmasında ısrar etsin? Mantıklı değil. Kyrian'ın ondan nefret ettiğini bildiği halde Tabitha'nın onu kurtarmasından daha fazlası.
Jüpiter, adamın onun ölmesini istemeye hakkı olduğunu biliyordu. Selena'nın ondan bu kadar tutkuyla nefret etmesine şaşmamalı. Kyrian'ın baldızı olarak, ona karşı daha şiddetli davranmamış olması bir mucizeydi.
Kapı açıldı.
Valerius, Tabitha'nın içeri girdiğini görünce gerildi. Silahlarla dolu küçük bir valiz hazırlarken onunla konuşmadı.
"Ne yapıyorsun?" O sordu.
"Ash'in yapmanı söylediği şey. Senin yanına taşınacağım.”
"Neden gidip Kyrian ve Amanda ile kalmıyorsun?"
"Çünkü Ash'e güveniyorum. Seninle olmam gerektiğini söylerse, o zaman giderim.
"Bana da tükürecek misin?" O durduramadan soru bitmişti.

Tabitha, onun istenmeyen sorusu üzerine duraksadı. "Bağışlamak?"
Valerius'un çenesinde bir tik başladı. "Kız kardeşin Selena'nın beni her gördüğünde yaptığı şey bu.
Ben de senden iyi bir mesafe koymam gerekip gerekmediğini merak ediyordum.
Tabitha çok ciddi olmasaydı gülerdi. “Lougie. Senin için ilginç bir kelime. Bunu bildiğini düşünmezdim.”
"Evet, şey, kız kardeşin ve en son Squire'ım bana güçlü lougie konusunda çok iyi eğitim verdiler."
Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "İşiniz bitene kadar dışarıda bekleyeceğim."
Tabitha o daha oraya varmadan kapıyı tekmeleyerek kapattı. Üstün bir kibirli bakışla döndü.
"Kıçına tırmanıp ölen ne?"
"Affedersin?" diye sordu, sesi de görünüşü kadar buz gibiydi.
"Bak, benim hakkımda bilmen gereken birkaç şey var. Bir, ben kimseden bir bok almam. İki, hiçbir şeyi geride tutmuyorum. Bir şey ya da biri hakkında ne hissedersem hissedeyim, bilinmesine izin veririm.”
"Farkettim."
Sözünü kesmesini görmezden geldi. “Üçüncüsü, ben bir empatiyim. Orada durup istediğin gibi soğukkanlı davranabilirsin ama günün sonunda ne yaptığını hissediyorum. O yüzden ben daha iyi bildiğim halde ketum ve soğuk davranma. Sadece beni kızdırıyor.
Çenesi hafifçe gevşedi. "Sen bir empati misin?"
"Evet. Ash'in mutfaktaki varlığının seni incittiğini biliyorum ama nedenini bilmiyorum ve Kyrian'ın yüzünü açtığın anda senin öfke alevlerini hissettim." Uzanıp elini yanağına koydu. “Annem her zaman durgun suların derinden aktığını söylerdi. Davranışlarınla duyguların örtüştüğü tek an dün gece sevişirken buraya gelip yatak odasının kapısını çarptığın zamandı.
Uzaklaşmaya çalıştı, ama ona izin vermedi. "Benimle ilgilen Val, çekip gitme."
"Seni anlamıyorum," dedi, kalbi hızla çarpıyordu. "Kimsenin benden hoşlanmasına alışkın değilim, özellikle de benden nefret etmeye hakkı olan insanlara."
"Senden neden nefret edeyim?"
"Ailem kayınbiraderinizi mahvetti."
"Amcam Sally de bir tefeciydi ve bir tefeci onu sokakta vurarak öldürdü. Her soy ağacında bir pislik vardır. Bu senin hatan değil. Kyrian'ı öldüren sen değilsin, değil mi?”
"Hayır, o öldüğünde ben daha çocuktum."
"Öyleyse senin sorunun ne?"
Mantıksız biri için, garip bir berraklık anları yaşadı. “Bu kasabada Kyrian'ı tanıyan tanıdığım herkes beni gördükleri andan itibaren benden nefret etti. Senin de onlar gibi olacağını tahmin etmiştim.”

"Pekala, varsaymak hakkında ne derler bilirsin... bu seni ve beni rezil ediyor. Tanrım. Kyrian'ı seviyorum ama adamın gerçekten geçmişi nasıl bırakacağını öğrenmesi gerekiyor."
Ona inanamadı. Onu bu kadar kabul etmesi...
Onu sıkı, garip bir şekilde canlandırıcı bir kucaklama içine çekti. "Seni elimde tutamayacağımı biliyorum, Valerius.
İnan bana, sahip olduğun hayatı ve amacını tamamen anlıyorum. Ama biz arkadaşız ve müttefikiz."
Bu sözler içinde yankılanırken ona sıkıca sarıldı.
Bıraktı ve geri adım attı. "Ve bu gece yapacak işlerimiz var. Sağ?"
"Sağ."
"Pekala o zaman, roket atalım."
Kaşlarını çattı. "Roket?"
Ona aptalca bir sırıtış verdi. "Yeğenim Ian, Power Rangers bağımlısı. Sanırım videoları onunla çok uzun süredir izliyorum.
"Ah," dedi valizine uzanırken. "Seni benim evime yerleştirelim, sonra bu gece dışarı çıkıp ne Daimonlar bulacağımıza bakarız."

* * *

Tia ile karşılaşmaktan ve daha fazla soru sorma riskine girmekten korkan Tabitha, onları Valerius'un evine götürmesi için bir taksi çağırdı. Malikanesine vardıklarında Otto çoktan gitmişti.

Beklendiği gibi Gilbert onları kapıda karşıladı. Onları resmi olarak karşıladığında her zamanki gibi sıkıcı görünüyordu.
Valerius valizini ona uzatırken Tabitha, Seni tekrar görmek güzel Gil, dedi.
"Güzel sert duruş."
Gilbert aşağı bakmadan önce kaşlarını çattı, sonra ona sorgulayıcı bir bakış attı.
Valerius neredeyse gülecekti. "Hanım. Devereaux bir süre bizimle kalacak Gilbert.
Lütfen Margaret'e hanımefendi için bir oda hazırlatabilir misiniz?
"Evet efendim."
Valerius merdivenlere yöneldi, sonra duraksadı. "Margaret işini bitirdikten sonra, tüm personelin birkaç hafta izin almasını istiyorum."
Gilbert şok olmuş görünüyordu. "Efendim?"
"Merak etme. Tam maaşlı. Bunu erken bir Noel hediyesi olarak kabul edin. Masama, geri dönmelerini sağlamak için herkesle iletişim kurabileceğim bir numara bırakın.
"Nasıl isterseniz lordum."
Tabitha, Valerius'un üzüntüsünü hissetti. Acheron'un söylediklerinin aksine Valerius, Gilbert'tan hoşlanıyordu ve adamın gitmesi düşüncesinden nefret ediyor gibiydi.
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Tabitha, Valerius muhteşem maun merdivenden bir adım daha çıkarken.

“Yeni silahlar alacaktım. Bana katılmak ister misin?
"Ooo," dedi imalı bir şekilde. “Her zaman bir sürü silahı olan bir adam için enayi oldum.
Bana neyin olduğunu göster bebeğim.”
Kendisine katılmasını beklerken eğlenip eğlenmediğinden pek emin değildi.
Tabitha onu merdivenlerden yukarı takip etti, sonra sağdaki uzun koridora döndü. Bir kapının önünde durup onu açmadan önce onu yarı yolda yönlendirdi.
Tabitha onun eğitim odasını görünce alçak bir ıslık çaldı. Çok büyüktü ve çeşitli kum torbaları, paspaslar ve mankenler içeriyordu. Özellikle biri ciddi şekilde suistimal edilmiş gibi görünüyordu.
Ayrıca parlak bir Hawaii gömleği giymişti.
"Bu tanıdığımız biri mi olmalı?" diye sordu, mankenin kafasındaki bıçak yaralarını fark ederken.
"Beşinciyi savunuyorum."
"Anladığım kadarıyla Otto eğitim seanslarınıza katılmıyor."
Mankene baktı. "Sanırım bunu onun yaptığı gibi söyleyebilirsin."
Valerius dolaba doğru giderken başını salladı. İçinde ATF'nin bazı sorunları olacağından emin olduğu bir cephanelik vardı.
"El bombası fırlatıcısı mı?"
EBay, dedi Valerius. "Orada her şeyi bulabilirsin."
"Öyle görünüyor. Tüm bunlara sahipken Kel'e kimin ihtiyacı var?
Koluna uzun, ölümcül bir bıçak saplarken ona pis pis sırıttı. "Leydimin tercihi nedir?"
Tabitha kapıdaki askıdan küçük bir yaylı tüfek çıkardı. “Çok fazla Buffy tekrarı izledim. Ben baştan sona yaylı bir kızım.”
Tabitha silahlarını alırken Valerius geride kaldı. Kendine nasıl bakacağını bilen bir kadın görmekten hoşlandığını itiraf etmeliydi. Her birini bir profesyonelin hassasiyetiyle tarttı ve inceledi.
Böyle bir şeyin baştan çıkarıcı olabileceğine asla inanmazdı ama yine de vücudu onun için zaten sertti. Onu şu anda dolaba götürmemek için yapabileceği tek şey buydu.
Tabitha, Valerius'tan gelen cızırtılı dalgayı yakalarken omzunun üzerinden baktı. Siyah gözleri ona parladı.
Kırılmak üzereydi, bunu hissedebiliyordu. Arzunun ateşi ona ulaştı ve nefes almakta zorlanana kadar kendi ateşini yaktı.
"İşte," dedi ona cilalı çelik kazıklardan birini uzatarak.
Geri çekilip cebine attı.
O yorum yapamadan, koridordaki kapı Gilbert'ı içeri almak için açıldı.
"Hanım. Devereaux?
Uşağın kendisine yaklaştığını görmek için döndü. "Evet?"
"Odanız hazırlandı."
Valerius boğazını temizledi. "Lütfen hizmetliler gitmeden önce beğeninize göre olduğundan emin olun."

"Tamam," dedi, onun biraz nefes almaya ihtiyacı olduğunu bilerek. Aslında o da yaptı. Eğer birkaç dakikalığına bu odadan çıkmazsa ikisi de çıplak kalacak ve yere serileceklerdi.
Tabitha, koridordan diğer kanada giden Gilbert'ı takip etmek için dolaptan ayrıldı. Onu koridorun sonundaki bir odaya götürdü ve ardından kapıyı açtı.
Tabitha saray odasına baktı. Sonuçta, en iyisiydi. Valerius'tan daha azını beklemezdi ve yine de oda hayranlık uyandırıyordu.
Koyu lacivert ve altın renginde dekore edilmişti. Yemyeşil lacivert yorgan onun için çoktan geri çekilmişti.
Gilbert dahili telefona yöneldi, sonra kendini durdurdu. "Eğer ararsan cevap verecek kimsenin burada olacağını sanmıyorum," dedi alçak sesle.
"Ayrılmak istemiyor musun?"
Buna biraz şaşırmış görünüyordu. "Uzun zamandır Lord Valerius'la birlikteyim."
Sesindeki notadan, "uzun"un başlı başına bir anlamı olduğunu söyleyebilirdi.
"Sen başka bir Toprak Sahibi misin?"
Kafasını salladı. "Varlığımdan haberleri bile yok. Lord Valerius'un Squires'ı bu kadar sık değiştirmesinin nedeni budur. On beş yaşımdayken beni yanına aldı ve Londra'da görevlendirildi.
Başka kimse bana sahip olmazdı.
Sözlerine kaşlarını çattı. "Seni neden bir Toprak Sahibi yapmadılar?"
"Yahudi Meclisi, Lord Valerius'un bu isteğini yerine getirmeyi reddetti."
"Neden?" diye sordu, anlamadı. Konsey, Kyrian sorduğunda Nick Gautier'in içeri girmesine izin vermişti ve Tanrı biliyordu ki o çocuğun son derece karanlık bir geçmişi vardı.
"Korkarım generali veya isteklerini pek dikkate almıyorlar."
Tabitha alçak sesle homurdandı. O hiçbir zaman başkalarını yargılayanlara katlanabilecek türden bir insan olmamıştı. Teyzesi Zelda'nın sık sık söylediği gibi, ama Tanrı'nın lütfu için, işte gidiyorum.
"Endişelenme Gilbert. Sen yokken kimsenin Valerius'a bulaşmamasını sağlayacağım. Anlaşmak?"
Ona gülümsedi. "Anlaşmak." Ona selam verdi, sonra veda etti.
Tabitha odayı geçtiğinde kıyafetlerinin çoktan açılmış olduğunu ve her şeyin çekmecelere, gardıroba ve banyoya düzgün bir şekilde yerleştirildiğini gördü.
Vay. Bir kadın bu tür bir tedaviye alışabilir.
Kendi başlarına bir çekmeceye yerleştirilmiş olan silahlarını sıraladı. Favorileri, Velcro ile bileklerine bağlanan geri çekilebilir bıçaklardı. Yüksek basınçlı bir salıverme onları kolundan ellerine fırlattı, ama dikkatli olman gerekiyordu yoksa avucuna kötü bir yara açarlardı.
Pantolonunun paçasını kaldırdı ve botunun içine bir stiletto daha kaydırdı ve arka cebine bir kelebek bıçağı sıkıştırdı. Silahlarının çoğu yasa dışıydı ama polis departmanında onu onlar için taciz etmeyecek kadar çok arkadaşı vardı.

Biri yatak odasının kapısını çaldığında kollarını örtmek için uzun kollu bir süveter giyiyordu.
Kapıyı açtığında diğer tarafta Valerius'u buldu. Gördüğü en yakışıklı erkek olmalıydı. Saçları hâlâ nemliydi ve neredeyse gerekli olan atkuyruğu yapılmıştı, gerçi dürüst olmak gerekirse, o gevşek ve vahşi saçlarını tercih ediyordu.
Keskin yüz hatları hiçbir şeyi ele vermiyordu ama ondan zevk aldığını hissedebiliyordu.
"Devriye gezmeye çıkıyorum."
"Ben hazırım."
Hissettiği eğlence ikiye katlandı. Yüzündeki çizgiler de yumuşadı ve onu tekrar kollarına çekmemek için elinden gelen tek şey buydu.
Gerçekten, kimse bu kadar çekici olmamalı.
Kapı aralığını genişletti. "Gelin Leydi Tehlikeli, Daimonlarınız sizi bekliyor."
Tabitha, Otto'nun onları beklediği merdivenlerden aşağı indi.
Onlar yukarıdayken geri gelmiş olmalı.
Onlara, "New Orleans'a giden bir alarm var," dedi. "Kan Ayinleri dışındaki tüm Toprak Sahipleri tahliye ediliyor. Ash ayrıca taşradan ve Mississippi'den birkaç Avcı daha getiriyor. Bundan haberin var mıydı?"
"Hayır," dedi Valerius. "Uyarı verildiğini fark etmemiştim."
"Addams'lar gidiyor mu?" diye sordu.
Otto başını salladı. Tad bile. Alarm kesilene kadar Dark-Hunter sitesinin kontrolünü Milwaukee'ye devrediyorlar."
Amanda'nın uyarı sözleri Tabitha'nın kafasından geçti. Valerius ve Otto birbirleriyle konuşurken arka cebinden telefonunu çıkardı ve onları kontrol etmek için aradı.
Amanda'nın sesini duyduğu anda rahatladı. "Selam abla," dedi normal görünmeye çalışarak. "Napıyorsunuz?"
"Fazla değil. Ve evet, uyarıyı biliyorum. Ash, Kassim adlı bir Kara Avcı ile birlikte buraya çoktan taşındı."
"Neden tahliye edilmiyorsun?"
Ash, "Bizi takip edecek," dedi. Bilmediğimiz bir yerde olmaktansa kendi zeminimizde savaşmamızın daha iyi olacağını düşündü. Merak etme Tab. Burada Kassim ve Ash varken gerçekten daha iyi hissediyorum."
"Evet. Ash'in hiçbirinizin başına bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğini biliyorum. Siz kendinize iyi bakın, sizinle sonra konuşurum. Seni seviyorum."
"Sen de. 'Hoşçakal."
Amanda telefonu kapatırken ve midesi yersiz bir korkuyla daha da kasılırken Tabitha içini çekti.
Neden bu kadar gergindi?
Otto ayrılmadan önce, "Bu gece tüm yardımın buradan gitmiş olduğundan emin olacağım," dedi.
Valerius buyurgan bir şekilde başını salladı.

Yalnız kaldıkları anda Tabitha kasvetli ruh halinden kurtulmaya çalıştı.
"Kassim adında bir Kara Avcı tanıyor musun?"
"Onu biliyorum."
"Ne biliyorsun?"
Valerius ceketinin kolunu bileğine doladı. “Orta Çağ'da bir Afrika prensiydi. Ash onu birkaç yıl önce İskenderiye'ye götürene kadar Jackson, Mississippi'de görev yaptı. Neden?"
"Amanda'nın evine taşındı, ben de onu merak ettim." Başparmağıyla ön kapıyı gösterdi. "Yapalım mı?"
Ondan uzaklaşmaya başlayınca elini tuttu. "Hepinizin peşinde olan her neyse, onları yakalayacağız Tabitha. Merak etme."
Sesindeki samimiyet onu etkiledi. "Ölümcül düşmanını mı koruyacaksın?"
Uzaklara baktı. Bakışları tekrar ona döndüğünde, onu kavurdu.
"Sevdiklerini koruyacağım. Evet."
Böyle bir şey yapması için hiçbir sebep yoktu. Hiçbiri. Onun yerine Kyrian'ın yukarı çıkıp kapısını kilitleyeceğinden ve hiçbir şey yapmayacağından hiç şüphesi yoktu.
Ama Valerius...
Kendini durduramadan, dudaklarını kendi dudaklarına çekti ve onu şiddetle öptü.
Onun tadı kafasına işledi. Bu gece onu yukarı çekip sevişmekten başka yapacak bir şeyinin olmamasını ne kadar çok isterdi.
Keşke yapabilseydi...
Pişmanlıkla içini çekerek onun dudaklarını ısırdı ve geri çekildi. Onu serbest bırakırken isteksizliğini hissetti. Kendini onu bırakmaya zorlayarak uzaklaştı, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.
Otto onlar ayrılırken arabasının sokağa park ettiği yerden yukarı çıkıyordu ve onun o öğleden sonra hâlâ siyah kot pantolonunu ve süveterini giydiğini fark etti... bu gece pejmürde bir Otto'ya dönüşmemişti. Aslında bir yetişkin gibi görünüyordu.
Bir şey unuttum, dedi. Valerius'a küçük bir vericiye benzeyen bir cihaz verdi. "Her ihtimale karşı. Konsey, bir şey olursa sizi çıkarabilmemiz için herkesin etiketlenmesini istiyor.”
Şaşırarak ona da bir tane verdi.
"Teşekkürler Otto."
Başını ona doğru eğdi. "Siz ikiniz dikkatli olun. Talon, bu gece Kyrian ve Julian ile birlikte Meydanın etrafında olacak. Ayrıca Sanctuary ve Chartres çevresindeki Ursulines ve Fransız Pazarı'nı da inceleyecekler. Başka bir yerde devriye gezmek isteyebilirsiniz.”
"Quarter'ın kuzeybatı tarafında takılacağız. Bourbon, Toulouse, St. Louis, Bienville ve Dauphine.”
Bourbon çıkar çıkmaz Valerius irkildi ama bir şey söylemedi.
"Ash mezarlıkları alıyor," diye devam etti Otto, "Janice, Canal, Harrod's ve Warehouse District boyunca, Jean-Luc ise Garden District'i alacak. Ulric İş Bölgesinde ve Zoe Tulane'de. Bu da Ash tarafından Amanda veya

Marissa'nın şafaktan önce Kyrian'ın evinden ayrılırsa mahvolacağını söylediği Kassim'e kalıyor.
"Ulric kim?" diye sordu.
Otto ona komik bir bakış attı. "Yaklaşık yarım saat önce gelen Biloxi'den Kara Avcı. O sarışın, bu yüzden onunla bir ara sokakta karşılaşırsan bunu bıçaklamamaya çalış.
Tabitha gücendi. "Ne? Sivri dişli insanları bıçaklamak benim suçum değil. Daimonlara benzememeliler."
"Bir Daimon'a benzemiyordum ama sen beni bıçakladın."
Otto güldü.
"Evet, şey, bir avukata benziyordun, bu yüzden seni öldürmek zorunda kaldım. Ahlaki bir zorunluluktu."
Valerius ona başını salladı.
Ayılma, tekrar Otto'ya baktı. "Kasabada kaç Efendi kaldı?"
"Sadece ben, Kyl ve Nick. En son çıkanlar Tad ve eski sevgilin Eric ve bir saat önce kiralık bir uçağa binen eşiydi. Ash geri dönmek için onay verene kadar Liza'dan aşağı herkes buradan gitti.
"Ya Were'ler?" diye sordu.
"Hepsi gençlerini ve kadınlarını korumak için Sanctuary'e yakın duruyorlar. Vane ve Bride bile şimdilik orada kalıyorlar.
"Weres bize hiç yardım edecek mi?" diye sordu.
Otto başını salladı. "Bunu bir insanlık sorunu olarak görüyorlar ve karışmak istemiyorlar."
Tabitha buna homurdandı. "Onlara inanamıyorum."
Otto, "O halde hayvanlar hakkında pek bir şey bilmiyorsun," dedi. "Talon bu yüzden kulübe göz kulak olmak istiyor. Apollite'ler ve Daimon'lar, Sanctuary'e girdiklerinde kimsenin, hatta Ash'in onlara dokunamayacağını biliyorlar."
Tabitha buna güldü. "Ash onları öldürmek için onlara dokunmak zorunda değil."
"Affedersin?" Valerius ve Otto aynı anda sordular.
"Ne?" onlara sordu. "Bunu bilmiyor muydun? Ash, bir dövüşte gerçekten etkileyici.
Orada olduğunu bile anlamadan kıçını kalıcı olarak dışarı çıkaracak. O kadar hızlı hareket ediyor ki zamanın yarısında onu göremiyorsunuz."
Otto, "Corbin'e benziyor," dedi. "O bir ışınlayıcı. İçeri girecek, bir Daimon'u bıçaklayacak ve parçalanmadan önce dışarı fırlayacak.
Corbin? diye sordu.
Valerius, "Kara Avcı'ya dönüşen eski bir Yunan kraliçesi," dedi.
Tabitha gözlerini devirdi. "Dur tahmin edeyim, sana karşı samimi değil mi?"
"Cidden buna cevap vermem gerekiyor mu?"
Hayır, yapmadı.
Otto, "Evet," dedi, "ama Zoe ve Samia'ya kıyasla o parkta bir numara. Diyorsun

Etraflarında 'Roman' ve kendinizi hızlı bir şekilde hazırlasanız iyi olur.
Tabitha'ya baktı. "Eh, sen değil, ama aşağıda koruyacak şeyleri olan bizlerin koruması gerekiyor."
"Tamam," dedi Tabitha ondan uzaklaşarak. "Ve bu en ilginç nota göre, sanırım yola koyulma zamanımız geldi." Valerius'un kapısının diğer tarafına park etmiş olan hırpalanmış kırmızı IROC'yi işaret etti. "Arabanı ödünç alabilir miyiz, Otto?"
Valerius korkmuş görünüyordu.
Otto anahtarları çıkarırken şeytanca güldü. "Misafirim ol."
Valerius anında konuştu. "Benim-"
"Bu işe yarayacak," dedi Tabitha, Otto'ya göz kırpıp anahtarları alırken.
Valerius katıydı. "Gerçekten, Tabitha, sanırım..."
"Arabaya bin Val. Sana söz veriyorum ısırmayacak."
İkna olmuş görünmüyordu.
Gülerek IROC'a doğru garaj yolundan aşağı inmeye başladı.
Otto, şaşırarak arkalarından seslendi, "Dikkatli olun. İkinizi de takdir etmeyebilirim ama kötü adamların kazanmasını istemiyorum."
"Endişelenme," dedi Tabitha yürümeye devam ederken. "Bu sefer ne bekleyeceğimi biliyorum."
Kendini beğenmiş olma, dedi Valerius ona keskin bir bakış atarak. "'Gurur düşüşten önce gelir' diyen benden çok daha iyi bir adamdı."
Sözlerini ciddiye aldı. "İyi tavsiye." Omzunun üzerinden baktı. "İyi geceler Otto."
"Gece, Tabitha. Arabama iyi bak."
Valerius gerçekten de sinmişti.
Tepkisi üzerine kahkahasını bastırdı. "Mmm," dedi, arazinin dışına çıkmalarına izin vermek için sürücünün yanındaki küçük kapıyı açarken tüm New Orleans'a ait olan havayı derin bir nefes alarak. "Güzelliği kokla."
Valerius ona kaşlarını çattı. "Tek aldığım koku çürümenin kokusu."
Otto'nun arabasının yanındaki kaldırımda ona katılırken ona tehditkar bir bakış attı. "Gözlerini kapat."
"Yapmamayı tercih ederim. Bir şeye basabilirim ve sonra onu eve getirebilir ve bütün gece koklayabilirim.
Ona adım adım attığı tiksinti dolu bir bakış attı.
"Bu ekşimiş havanın kokusunu alabilen ve bunun hoş olduğunu düşünen tanıdığım tek kadın sensin."
Kapıyı kapattı. "Gözlerini kapat Valerius, yoksa yarın çalışır durumda olan tek yerin burnun olabilir."
Valerius ona itaat edip etmeyeceğinden emin değildi, ama sözünü yarıda kestiği için isteksizce bunu yaptığını fark etti.
"Şimdi derin bir nefes al," dedi boğucu sesi kulağına fısıldayarak. Bunu yaparken üzerine bir ürperti gönderdi.
"Nehrin rutubetinin kokusunu bir Cajun bamya kokusuyla alıyor musun? İspanyol yosunundan bahsetmiyorum bile?

Gözlerini açtı. "Tek koku aldığım idrar, çürümüş deniz ürünleri ve nehir çamuru."
Ona ağzı açık bakakaldı. "Bunu nasıl söylersin?"
"Çünkü ben öyle kokuyorum."
Arabaya binerken ona homurdandı. "Sen zor satarsın, bunu biliyor musun?"
"Daha kötü çağrıldım."
Bakışları ciddi ve hüzünlü bir hal aldı. "Sahip olduğunu biliyorum. Ama yeni zamanlar üzerinizde. O sopayı kıçına sokacağım ve bu gece ipleri çözeceğiz, Daimon'ın kıçını tekmeleyeceğiz ve—”
"Affınıza sığınırım?" diye sordu gücenmiş bir tonda. "N'aber nerede?"
"Beni duydun," dedi buruk bir gülümsemeyle. "İnsanların seninle ilgili sorunlarının yarısı, pek gülmemen ve kendini ve diğer her şeyi çok fazla ciddiye alman."
"Hayat ciddidir."
"Hayır," dedi, tutkusu mavi bakışlarında parlayarak. "Hayat bir maceradır. Heyecan verici ve korkutucu. Hatta bazen biraz sıkıcı olabilir ama asla ciddi olmamalı.”
Tabitha onun gözlerindeki tereddütü gördü. İnsanlara güvenmeye o kadar alışkın değildi ve nedense onun kendisine güvenmesini istiyordu. "Benimle gelin General Valerius ve size hayatın gerçekte ne olabileceğini ve dünyayı kurtarmamızın neden bu kadar önemli olduğunu göstereyim."
Bir bebeğin kirli bezine dokunan bir adam gibi kapı kolunu açmasını izledi. Hiç kimsenin daha fazla alay ettiğini görmemişti. Oldukça etkileyiciydi. Ama arabaya binerken daha fazla bir şey söylemedi ve kadın vitese taktı ve ciyaklayarak kaldırımdan uzaklaştı.
Valerius bu geceden pek bir şey beklemiyordu; ama bu kadının canlılığından hoşlandığını kabul etmek zorundaydı. Yaşadığı şevk. İzlemesi büyüleyiciydi. Ash'in onunla arkadaş olmasına şaşmamalı.
İnsan ölümsüz olduğunda, hayatın tazeliği insanın vücudundan bile daha çabuk ölmenin bir yolunu bulurdu. Yüzyıllar birbirine karışırken insanın insani yanını unutması kolaylaştı. İnsanlığın neden kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu hatırlamak için.
Nasıl gülüleceğini hatırlamak zordu. Sonra tekrar, kahkahalar ve Valerius sanal olarak yabancıydılar. Tabitha'ya kadar, hiç kimseyle gerçekten bir kahkaha paylaşmamıştı.
Tabitha'da bir çocuğun coşkusu vardı. Onu tamamen kabul etmeyen bir dünya karşısında bile bir şekilde gençlik ideallerine tutunmayı başarmıştı. Onun ya da bir başkasının onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Hayatını yapması gerekeni yaparak ve her şeyi kendi şartlarına göre halleterek geçirdi.
Onu nasıl kıskanıyordu.
O hesaba katılması gereken güçlü bir güçtü.
Valerius elinde olmadan güldü.
"Ne?" diye sordu arabayı köşeyi o kadar hızlı döndürürken onu adeta koltuğuna fırlattı.

Hak etti kendini. "Birinin sana Tabitha Kasırgası adını vermesi gerektiğini düşünüyordum."
Homurdandı. "Çok geç kaldın. Annem zaten yaptı. Aslında, yurt odamı ilk kez ziyaret ettiğinde ve etrafımda kız kardeşim Amanda'nın peşimden gelmediği kaosu gördüğünde bana bu ismi vermişti. On iki yıl kendi başıma yaşadıktan sonra nihayet kendi başımın çaresine bakmayı öğrendiğim için minnettar olmalısın.
Bu düşünceyle ürperdi. "Gerçekten minnettarım."
Arabayı keskin bir şekilde Jackson Brewery otoparkına soktu ve gerçekten park yeri olmaması gereken bir park yerine soktu.
"Polis arabayı çekecek."
"Hayır," dedi kapıyı kapatıp ön panele üzerine adının kazınmış olduğu küçük bir gümüş madalyon yerleştirirken. "Bu Ed'in rotası ve o daha iyisini biliyor. Eğer denerse kız kardeşime onu ve erkek kardeşini büyülemesini sağlayacağım."
"Ed?"
"Buraya atanan polislerden biri. Bana göz kulak oluyor. Liseye birlikte giderdik ve ablam Karma ile yıllarca çıktı.
"Karma adında bir kız kardeşin var mı?" diye sordu.
"Evet ve çok uygun. Hiç beklemedikleri anda geri gelip ona yanlış yapan herkesi incitmek gibi iğrenç bir eğilimi var. Pusuda bekleyen büyük, siyah bir örümcek gibi."
Sözler, Tabitha'nın ellerini kaldırıp kuduz bir fare gibi kemirirken yaptığı hareket kadar eğlenceli değildi. "Tam onun gazabından kurtulduğunuzu sandığınız anda... bam!" Ellerini birbirine vurdu. "Ayaklarını yerden yere vuruyor ve seni kanlar içinde yerde yatarken bırakıyor."
"Umarım şaka yapıyorsundur."
"Hiç de bile. Korkunç bir kadın ama onu seviyorum."
Valerius arabadan indi, sonra aklına bir fikir gelince duraksadı. Her döndüğünde, başka bir akraba çıkardı. "Tam olarak kaç kız kardeşin var?"
"Sekiz."
"Sekiz?" diye sordu, sayı karşısında hayrete düşerek. Hepsini düz tutamamasına şaşmamalı.
Nasıl yaptığını merak etti.
Tabitha başını salladı. "Tia diyen Tiyana. Bildiğin Selena ve Amanda. Sonra Esmerelda ya da bizim deyişimizle Essie var. Yasmina veya Mina. Petra, çoğunlukla Trina diye anılan Ekaterina ve bir lakap sahibi olmayı reddeden Karma."
Valerius, yoklamasında hafif bir ıslık çaldı.
"Ne?" diye sordu.
"O evde sizinle birlikte yaşayan zavallı erkeklere acıyorum. Her ayın en az bir haftası gerçekten korkutucu olmalı."
Ağzı açık kaldı, sonra yüksek sesle güldü. Şaka mı yaptın?
"Sadece korkutucu bir gerçek beyanı."

“Evet, doğru. Gerçeği söylemek gerekirse, babam ayın o döneminde işte çok zaman geçirdi ve kendisini çok fazla sayıca üstün hissetmemek için tüm evcil hayvanlarımızın erkek olmasını sağladı. Senden ne haber? Hiç kız kardeşin var mıydı?”
Kadın arabanın yolcu tarafında ona katılırken başını salladı ve Decatur Caddesi'ne doğru yöneldiler. "Sadece erkek kardeşlerim vardı."
Vay canına, baban annemle evlenseydi, Brady Bunch'a sahip olacağımızı hayal et.
Onunla alay etti. "Zorlu. İnan bana, ailem Borgia'ları Ozzie ve Harriet gibi gösterdi."
Başını ona doğru salladı. "İlkel ve düzgün olmakla övünen bir adam için, kesinlikle bir sürü pop ikonu biliyorsun."
Yorum yapmadı.
"Peki senin kaç erkek kardeşin vardı?" diye sordu, bir önceki konuya hızla dönmesiyle onu şaşırtarak.
Cevap vermemeye başladı ama yine de kendini tutamadan ağzından çıktı. "Birkaç yıl öncesine kadar sadece dört tane olduğunu sanıyordum."
"Sonra ne oldu?"
Zarek'in de onlardan biri olduğunu öğrendim.
Tabitha onun ifşasına kaşlarını çattı. "Yaşarken bilmiyor muydun?"
Suçluluk ve öfke, Valerius'un masum sorusu karşısında içini parçaladı. Gerçekten bilmesi gerekirdi. İnsanken Zarek'e bakma zahmetine girmiş miydi...
Ama sonra babasının oğluydu.
"Hayır," dedi üzgün bir şekilde, "ben yapmadım."
"Yine de onu tanıyor muydun?"
"Evimizde bir köleydi."
Korkmuş görünüyordu. "Ama o senin kardeşin miydi?"
Onayladı.
Tabitha, gerçeği öğrendiği gece olduğu kadar kafası karışmıştı. "Nasıl bilmezsin?"
“Yaşadığım dünyayı anlamıyorsun. Bazı şeyleri sorgulamadın. Babam konuştuğunda, bu gerçekti. Hizmetçilere bakmadın ve Zarek... o günlerde tanınmaz haldeydi.”
Tabitha o kadar derin bir keder dalgası hissetti ki, onunla birlikte acı çekmesine neden oldu. Kolunu onun beline doladı ve hafifçe sıktı.
"Ne yapıyorsun?" O sordu.
"Zerek sana bir daha şimşek çakmasın diye yanında duruyorum. Masum insanlara zarar vermeyeceğini söylemiştin, değil mi?”
"Evet."
Ona gülümsedi. "Bana Kalkan de."
Valerius elini onun koluna koyarken elinde olmadan gülümsedi. "Sen çok garip bir kadınsın."
"Evet, ama senden hoşlanıyorum, değil mi?"
"Evet öylesin."

Gülümsemesi genişledi. “Mantarlar biziz. Bildiğin bir sonraki şey, benden gerçekten hoşlanacaksın.
Sorun şuydu ki, ondan zaten hoşlanıyordu. Olması gerekenden çok daha fazlası.
"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, onu Decatur'dan aşağı, Iberville'e ve aldığı her nefeste ona kin besleyen mürettebattan biriyle karşılaşabilecekleri yerden uzağa doğru sürerken.
"Eh, henüz erken, bu yüzden erken bir çevre kontrolü ve ardından hiç adım atmadığınıza emin olduğum bir kulüp olan Abyss'te yoğun bir arama yapmaya karar verdim. Pek çok Apollite orada takılmayı sever ve ben de bölgede ve çevresinde epeyce Daimon'un tozunu aldım.
"Bu, Acheron'un sık gittiği kulüplerden biri değil mi?"
"Evet, ama o mezarlıklarda olduğuna göre Daimon'ların güvenli olduğunu düşündükleri yerde toplanacağını hissediyorum."
Bunu tartışamazdı.
Tabitha onu Magnolia Café'ye götürdü.
"Yine acıktın mı?" restorana girerken inanamayarak sordu.
"HAYIR."
"O zaman neden buradayız?"
"Merak etme." Tezgaha gitti ve gitmesi için beş öğün yemek sipariş etti.
Valerius, çoğu insanın bir cüce olarak adlandırdığı şeye bakarken tamamen şaşırmıştı.
"ev gibi" bir yer. Kırmızı-beyaz kareli plastik masa örtüleri ve normal bir evde bulunabilecek küçük masalar ve sandalyeler vardı.
Kesinlikle Valerius'un yemek yediği türden bir yer değildi ama Tabitha'nın çayına benziyordu.
Emirler hazır olduğunda Tabitha onları aldı ve sokağa geri götürdü.
Valerius, onlarla ne yapacağını merak ederek onu takip etti.
Merakı karanlık bir sokakta sona erdi. Yiyecek torbalarını bıraktı, sonra onu kolundan çekip çıkardı. Karanlıkta koşan insanların sesini duydu.
"Evsizleri besliyorsunuz," dedi sessizce.
Başını salladı.
"Bunu çok yapar mısın?"
"Her gece bu saatlerde."
Onu durdurdu ve ona baktı. "Neden?"
"Birisinin yapması gerekiyor." Konuşmak için ağzını açtığında elini dudaklarının üzerine koydu. "Bütün argümanları biliyorum Val. Benim gibi insanlar onları bedavaya beslemeye istekliyken neden çalışsınlar? Dünyayı kurtaramazsın. Onlarla başkası ilgilensin vs. Ama ben yapamam. Her gece buraya geldiğimde, orada olduklarını ve acı içinde olduklarını biliyorum. Adamlardan biri olan Martin, bir zamanlar dava edilen ve her şeyini kaybeden tanınmış bir işletme sahibiydi. Karısı ondan boşandı ve çocukları aldı. Ve liseyi terk ettiği ve iflas etmek zorunda kaldığında elli altı yaşında olduğu için kimse onu işe almıyordu. Benim dükkânımda benim için çalıştı ama bu onu geçindirmeye yetmedi ve sadaka almak istemedi, bu yüzden ara

sokaklarda yattı. Ona zam vermeyi çok istiyordum ama bunu yaparsam herkese bir zam yapmak zorunda kalırım ve dükkanımdaki her yarı zamanlı çalışana yılda otuz bin dolar ödeyemem.
"Bu konuda bir şey söylemeyecektim Tabitha," dedi sessizce. "Sana sadece diğer insanlara duyduğun şefkatin beni bunalttığını söylemek istedim."
"Ah." Ona zayıf bir gülümseme sundu. "Yaptığım her şeyi kınayan insanlara alışkınım."
Elini dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarını öptü. "Sizi kınamıyorum leydim. Ben sadece sana hayranım."
Gülümsemesi tam teşekküllü bir hal aldı ve onu yere serdi. Elini eliyle sıktı, sonra en beklenmedik şeyi yaptı. Kolunu onun beline doladı ve onunla birlikte caddede yürümeye başladı.
Valerius kendini çok garip hissetti. Yüzyıllardır bunu yapan aşıklar görmüştü ama hiç kimse ona bunu yapmamıştı. Tereddüt ederek kolunu onun omuzlarına attı ve vücudunun ve dokunuşunun sıcaklığının içine sızmasına izin verdi.
Şu anda hissettiklerini ifade edecek bir kelime yoktu. Yaptıkları çok yaygın bir şeydi. İnsanlar toplum içinde bu kadar yakın temasta bulunmamalı. Yine de, bu tuhaf kadının yanında olmasından daha iyi bir duygu hiç tatmamıştı. Rüzgâr saçlarının buklelerini elinin üzerine fırlattı. Yumuşak ve hafifti ve aklına, onun yatağında çılgınca oynamaması gereken görüntüler getiriyordu. evcilleştirilmemiş
Ve vücuduna zarar verdi.
İnsanların üzerlerinde asılı duran tehlikeden habersiz işlerine gittikleri karanlık şehirde yürürken fazla konuşmadılar. Ürkütücü derecede huzurluydu.
Toulouse Sokağı'na doğru yola çıktıklarında saat gece yarısını biraz geçiyordu. Abyss, tipik New Orleans kulübü sahnesi değildi. Karanlıktı ve içerideki ana akımı çağıran daha turistik yerlerin çoğu gibi davetkar olmaktan uzaktı.
Tabitha onu dar ve biraz ürkütücü olan uzun bir ara sokağa götürdü.
"Hey, Tabby," uzun boylu, Afrikalı-Amerikalı bir adam önlerinde çiftin kimliklerini kontrol ederken onu selamladı. Açıkta kalan etin her santimini gösteren dövmelerle keldi...
elleri bile.
"Merhaba Ty," dedi Tabitha. "Bu gece nasıl gidiyor?"
"Fena değil," dedi göz kırparak çifte el sallayarak. "Arkadaşın kim?" diye sordu, kaşlarını çatarak Valerius'u tırmalayarak.
Val. Ash ve Simi'nin de arkadaşı."
"Hiç mi?" Ty elini Valerius'a uzatmadan önce söyledi. Ty Gagne. Tanıştığıma memnun oldum."
Valerius elini sıktı. "Sen de."
"Siz ikiniz iyi eğlenceler ve Tabby, bu gece silah yok, anlaştık mı?"
"Evet, evet Ty. Kan dökmek yok. Anladım."

Valerius kulübe girer girmez siyah giysili insan denizi karşısında şaşırmıştı. Bir Kara Avcı kongresi gibi görünüyordu. Yanlışlıkla kulübe giren veya belki de girmeye cesaret edilen turistleri seçmek son derece kolaydı. İki bin yıllık yaşamı boyunca bir odada görmediği kadar çok piercing ve dövme vardı. Müdavimlerin çoğu Tabitha'yı görür görmez tanıyordu.
"Merhaba Vlad," dedi Tabitha, teni yarı saydam olacak kadar solgun, zayıflamış, uzun boylu bir adama.
Beyaz fırfırlı bir gömlek, kan kırmızısı kadife smokin ceket ve siyah pantolon giymişti. Uzun, siyah saçları sıska yüzünün etrafından sarkıyordu ve gözleri yuvarlak, siyah bir güneş gözlüğü ile kapatılmıştı.
"İyi akşamlar Tabitha," dedi adam, Valerius'a dişlerini göstermek için gülümsemeden önce.
Kan taşıyormuş gibi görünen bir brendi yudumuyla onları selamladı. Valerius'un Kara Avcı sezgisi bunun kırmızı votka olduğunu söyleyebilirdi. Vlad'ın uzun, sıska parmakları gümüş pençelerle kaplıydı.
Valerius gülmek ve adama kendi dişlerini göstermek istedi ama kendini tuttu.
Valerius'a "Vlad bir on beşinci yüzyıl vampiri," dedi.
Vlad sahte bir Transilvanya aksanıyla, "Vlad Tepes'in oğlu ve saygıdeğer babamın adını taşıyor," diye açıkladı.
"Gerçekten mi?" dedi Valerius. “Vlad'ın tek oğlu Radu on sekiz yaşındayken Türkler tarafından öldürüldüğü için bunu büyüleyici buluyorum. Vlad'ın hayatta kalan tek çocuğu, şu anda Miami'de yaşayan kızı Esperetta'ydı.”
"Vlad" gözlerini devirdi. "Gerçekten mi, Tabitha, bu insanları nereden buluyorsun?"
Sahte vampir uzaklaşırken Valerius güldü.
Tabitha ona katıldı. "Cidden," dedi, ayıldı. "Az önce söylediğin boğayla ilgili herhangi bir gerçek var mı?"
Onayladı. "Ash'e sor. Sanırım Retta'nın kocası 1480 civarında bir Kara Avcı oldu ve Retta onu takip etti. Kocası, benimle gerçekten medeni bir tonda konuşan birkaç Kara Avcıdan biri."
"Kel!" Başka bir Goth prensesi aralarından geçerken Tabitha geri çekildi. Başıyla bir merdiveni işaret etti. “Burada üç bar ve Kütüphane denen bir alan var. Daimonlar genellikle Kitaplıkta veya Ses çubuğunda gizlenirken bulunur.
Diğer ikisi Ana çubuk ve Afrodit çubuktur. Ah, ve muhtemelen seni Eros ve Psyche'nin de Afrodit barına musallat oldukları konusunda uyarmalıyım, bu yüzden ortaya çıkmaları ihtimaline karşı bunu bana bırakmak isteyebilirsin.
"Selam Tabby!" dedi tombul bir sarışın, Tabitha'yı zorba bir kucaklamayla yakalarken. "Bu gece hiç vampir gördün mü?"
"Merhaba, Carly," dedi, Valerius'a keyifli bir bakış atarak. "Bu aksam olmaz. Neden?"
"Pekala, bir tane bulursan, benim yoluma gönder. Isırılmaya ve ölümsüzleştirilmeye hazırım.”

Tabitha gözlerini devirdi. "Sana bunu yapamayacaklarını söyledim. Bu bir Hollywood efsanesi.”
"Evet, şey, efsaneleştirilmek istiyorum. Bu yüzden bir tane bulursan, ona Kütüphanede olduğumu ve beklediğimi söyle.
"Tamam," dedi başını sallayarak. "Yaparım."
"Teşekkürler bebeğim."
Sarışın kadın yanlarından ayrılırken Valerius kaşını ovuşturdu. "Bir sürü ilginç insan tanıyorsun."
Ona güldü. "Bu, neredeyse on iki bin yıldır ortalıkta dolaşan bir adamdan emir alan birinden, Kont Drakula'nın kızını gerçekten tanıdığından bahsetmiyorum bile. Bunu senden duymak istemiyorum dostum."
Bunda haklıydı.
"Rahatlayabilir misin?" Çözmeden önce ceketinin yakasını yukarı çekti ve sonra saçlarını karıştırmaya başladı.
"Ne yapıyorsun?"
"Seni uyum sağlamaya çalışıyorum. Şu anda kabız gibi görünmesen kesinlikle yardımcı olurdu."
"Affınıza sığınırım?"
"Hadi," dedi, dudağını yumuşatmaya çalışırken eliyle dudaklarına dokunarak. "Dudaklarını kıvırmayı ve bir şey yakalayacağından korkuyormuş gibi görünmeyi bırak. Ölemezsin ya da başka bir şey gibi değil.
"Endişelenmesi gereken sensin."
Ona kaba bir ses çıkardı. "Bu, kültürü aslında bulimiyi icat eden bir adamdan. Söylesene, eski vomitoryumu kaç kez ziyaret ettin?
"Bunu hepimiz yapmadık, teşekkürler."
"Evet, doğru." Sürüklendi.
Valerius ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. İstediği en son şey, bu yerde toplanan insanların tuhaflığıyla baş başa kalmaktı. Kabul edildi, ona zarar veremezlerdi ama yine de rahatsız ediyorlardı. Acheron'un neden böyle bir yerde "takılmayı" tercih ettiğini anlayamıyordu. O kadar gürültülüydü ki kendi düşündüğünü duyamadı. Işıklar görme yeteneğini mahvetti ve iskelet ve yarasa dekoru …
Konuyla ilgili herhangi bir seçeneği olsaydı, boş zamanlarını nerede geçireceği değildi.
Ama Tabitha ürkütücü bir uygunlukla araya girdi. Bu onun ortamıydı. İnsanları ve kültürü.
Burada kimsenin sıkıcı bir yanı yoktu.
Onu son derece uzun, elektrik mavisi mohawk giyen bir kadın tarafından selamlandığı dans pistine götürdü.
Valerius, Tabitha'nın kadınla ve vücuduna büyük gümüş tokalarla tutturulmuş parlak plastik giymiş bir adama benzeyen şeyle dans etmek için yere atlayışını dehşet içinde izledi. Adamın gözleri ve dudakları siyaha boyanmıştı ve saçları hiç taranmamış gibi görünüyordu.
Tabitha, yüksek sesli müziğe sallanırken bunu fark etmemiş gibiydi. O güzeldi.

Onu kimin izlediği umurunda değildi. Onu geride tutan edep ya da kurallar diye bir şey yoktu.
O sadece öyleydi.
Ve onu bunun için seviyordu.
Adamın söylediği bir şeye gülerek yere çömeldi, sonra onun mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla fanteziyi ateşleyen esnek bir ritim buldu. Her erkeksi parçası onun farkındaydı. Yüzünün yumuşaklığının, ışıkların tenini nasıl aydınlattığının farkındaydı.
Vuran ritmin altında vücudunun sıvı gibi hareket etmesi.
O zaman ona baktı. Mavi gözleri onunkilerle buluştuğu anda kasıkları ihtiyaç duyduğu beklentiyle sarsıldı.
Gülümseyerek, ona katılması için parmağını kıvırdı.
Valerius kendini tutmadan önce bir adım attı. Dans etmek onun toplum içinde yaptığı bir şey değildi. Bir Romalı olarak babası bunu kaba ve aşağılık bulmuş ve hepsinin ondan pay almasını yasaklamıştı. Bir Kara Avcı olarak, öğrenmeyi hiç düşünmemişti.
Onu arkadaşlarının önünde utandırmak istemeyerek geri çekildi.
Tabitha duraksadı, sonra adama ve kadına bir şeyler söyledi. Adamı yanağından öptü ve kadına sarıldı, sonra ona katıldı.
"Dur tahmin edeyim, Romalıların ritmi yok mu?"
"Paylaşmak istediklerimden değil."
Daha da geniş gülümsedi. "Bunu test ederdim ama seni dans ederken gördüğüm için..." Bakışları onun omzunun üzerinden geçerken sesi kısıldı.
Valerius, onu neyin şaşkına çevirdiğini görmek için başını çevirdi.
Daimonları anında gözetledi.
Beş kişi vardı.
Ve küçük bir grup kadınla birlikte çıkışa doğru ilerliyorlardı.

Bölüm 9

Tabitha, Valerius onu durdurana kadar düşünmeden Daimonlara yöneldi.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu.
"Bu bir tuzak."
Ona kaşlarını çattı. "Ne?"
Kolunu sıkıca kavradığında yüzünde garip bir ifade vardı. “Hissedemiyor musun? Güçlerim olmasa bile bunu hissediyorum.”
"Hayır ve eğer oraya gitmezsek, o insanları öldürecekler." Kolunu onun elinden kurtarmaya çalıştı ama o sıkıca tuttu.
"Tabitha, beni dinle. Bu doğru değil. Daimonlar asla o kadar cesur değiller ve benim burada olduğumu bilmeleri gerekiyordu.”
Haklıydı. Çok açıktı. Bu kalabalığın içinde Valerius karanlıkta güneş ışığı gibi göze çarpıyordu. “O zaman ne yapmamızı önerirsin? Bırakalım masumlar ölsün mü?”
"HAYIR. Sen burada kal ben gideyim."
"Boğa-"
"Tabitha," diye tersledi, siyah gözleri onu yakıyordu. "Ölümsüzüm. Sen değilsin.
İçlerinden biri balta kullanmadığı sürece, bana fazla zarar veremezler. Bana ne yaparlarsa yapsınlar, hayatta kalacağım. Yapmayabilirsin.
Onunla tartışmak istiyordu ama haklı olduğunu biliyordu. Onun samimi olduğunu içten içe hissedebildiğinden bahsetmiyorum bile. Bu, ondan üstün olduğunu kanıtlamak için yapılan maço bir hareket değildi.
Onun güvenliği için endişeleniyordu ve eğer onun için endişeleniyorsa, kafa kafaya savaşamayacaktı.
"Tamam," dedi. "Sen git, ben de takip etmemeye çalışacağım."
Çenesinde bir tik çalıştı. "Benim için, lütfen denemekten fazlasını yapın. Başarmak." Onu serbest bıraktı ve daha gözünü kırpmasına fırsat vermeden gözden kayboldu.

* * *

Valerius, Daimonların ardından hızla kalabalığı yararak ilerledi. Ty'dan Tabitha'yı kendi güvenliği için barda tutmasını isteyecek kadar girişte durdu. Adamın bu konuda ona yardım edip etmeyeceğinden emin değildi, ama Ty onu biraz yavaşlatabilirse, belki de Daimon'ları oraya varıp kendini tehlikeye atmadan önce öldürmesi için yeterli zamanı bulabilirdi.

Bardan ayrılırken sokakta tereddüt etti. Yüksek sesli müzik hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Ama buna rağmen Daimonları hissedebiliyordu... Sokağın sonunda Royal'i geri çevirdi ve gözden kaybolduklarından emin olduğu yöne doğru yöneldi. Daimonlar hızla hareket ediyor, onu karanlığa çekiyordu.
Yanılmıyorsa, ki bu pek mümkün değildi, onlardan büyük bir grup vardı.

Louis Caddesi'ne yaklaşırken biraz yavaşladı ve oraya döndü. Biraz aralık bir kapıyla karşılaşana kadar fazla uzaklaşmamıştı.
İçerideydiler. Sessiz ve hareketsiz.
Beklemek.
İnsanları çoktan öldürmüşler miydi?
Bir hançer çıkarıp kabzası avucunun içinde ölümcül bir şekilde dururken bıçağı koluyla aynı hizada olacak şekilde tutarak, zifiri karanlık avluya girerken ses çıkarmamaya dikkat ederek kapıyı daha da genişletti.
Aysız bir geceydi ve New Orleans'ın çoğunun aksine burada hiç ışık yoktu.
Tam olarak ne bekleyeceğini bilerek binanın yan tarafında dolandı.
Daimonlar onu pusuda bekliyorlardı.
Birinin dilini şaklattığını duyabiliyordu.
"Gerçekten zeki bir Kara Avcı ile karşılaşmayalı uzun zaman oldu. Bu zaten burada olduğumuzu biliyor.
Valerius, avluda bekleyen dokuz Daimon'dan oluşan bir grup bulmak için çalılığın etrafından dolandı. İnsan olduğunu düşündüğü kadınlar değildi.
Dişliydiler.
Lanet etmek.
Valerius tüm, buyurgan yüksekliğine kadar dikildi ve gruba bir kaşını kaldırdı.
"Pekala, biri kozmik bir arama kartı verdiğinde, sanırım buna cevap verilmesini istiyor."
Valerius'un önünde durabilmek için grubun içinde yavaşça ilerlerken konuşan Daimon'un dudaklarına ağır bir gülümseme yayıldı. Bir inç daha kısa olan Daimon zayıf bir yapıya sahipti ve tüm türleri gibi erkek formunda mükemmeldi.
"Arama senin için değildi." Daimon yorgun bir şekilde içini çekti. İğrendiği belliydi, arkasındaki gruba baktı. "Sana Kara Avcı'yı değil, kadını ortaya çıkarmanı söylediğimi sanıyordum."
Kadınlardan biri, "Denedik Desiderius," dedi. "Geride kaldı."
Valerius, Tabitha'nın yüzünü yaralayan Daimon'un adını duyunca kırmızı gördü. Daimon'u paramparça etmek istiyordu, ama kendisi için özelmiş gibi davranarak kendisine veya Tabitha'ya ihanet etmeyeceğini biliyordu. Kardeşlerinin onu öldürdüğü gece soğukkanlılığını korumuş olsaydı, Agrippina'yı rahat bırakacaklardı. Tabitha'yı gereksiz yere feda edecek değildi.
Desiderius kaşlarını çattı. "Tabitha Devereaux geride mi kaldı?"
Başka bir Daimon, "Kara Avcı ona söyledi," dedi. "Onları duydum."
"İlginç." Desiderius onunla yüzleşmek için döndü. "Tabitha'nın herhangi birini dinleyeceğini hayal etmekte zorlanıyorum. Gerçekten özel olmalısın."
"Senin bir tehdit olduğunu düşünmedi," dedi Valerius kayıtsızca. "Onun zamanına değmezdin." Onlara esnedi. "Benimkinden daha değerli değilsin."
Daimon onu patlatmak için harekete geçti.
Valerius onun kolunu yakaladı, döndü ve boğazına dirsek attı. Desiderius küfrederek geri sendeledi.

"Yunanlılar ve hileleri hakkında her şeyi biliyorum," diye hırladı, yumruğuyla Desiderius'un boynunu yakalayıp Daimon'u sokağa fırlatırken. "En çok da onları öldürmeyi biliyorum."
Hançerini hareket ettirip Desiderius'u öldüremeden diğerleri onu kuşattı. Dişilerden biri onu uzun, korkunç görünümlü bir hançerle bıçaklamak için hareket ederken biri onu arkadan yakaladı.
Valerius onun sırtına tekme attı ve ardından arkasındakilerle yüzleşmek için döndü. Daimonlardan biri yüzüne bir tokat attı. Ağrı yanağı boyunca burnuna doğru patladığında dişlerini gıcırdattı ve kan tadı aldı.
Ama sonra, acı onun için yeni bir şey değildi. Bir ölümlü olarak dayak ve acıyı çok iyi biliyordu.
Valerius, Daimon'u dizlerinin üzerine çökerten darbeye kendi darbesiyle karşılık verdi.
Ansızın, bir tanrı oku göğsünün ortasına sertçe vurdu. Ayaklarını yerden kesti ve arkasındaki tuğla duvara çarpmasına neden oldu. Valerius nefes alamıyordu. Ayakta kalmaya çalıştı ama bunun katıksız ıstırabı arzusunu bastırdı ve yere yığıldı.
"Acıyor, değil mi?" Desiderius dedi. "Babamdan kalan bir hediyeydi."
Desiderius eğildi ve Valerius'un sağ elini tuttu ve Roma mührü yüzüğünü inceledi. “Şimdi benim de ilginç bulduğum bir şey var. New Orleans'ta bir Romalı. Trakyalı Kyrian seni gerçekten seviyor olmalı.”
Valerius kendini yuvarlanmaya zorlarken ona ters ters baktı.
Desiderius ona başka bir şok edici okla vurana kadar daha yeni hareket etmişti.
"Onu ne yapacağız?" diye sordu kadınlardan biri.
Desiderius bir kez daha güldü, sonra onu yakaladı.
Ama Daimon'u tekmeleyip acısını üzerinden atarken en çok gülen Valerius oldu.
Desiderius'u yakaladı ve bir gümbürtüyle sıçradığı duvara fırlattı.
"Soru benimle ne yapacaksın değil. Sana yapacağım şey bu.”

* * *

Tabitha daha fazla beklemeye dayanamadı. Ama tamamen aptal da değildi.

Cep telefonunu çıkarıp ilk çalışta açan Acheron'u aradı.
"Hey Tabby," dedi gülerek, "Valerius'un cep telefonu 204-555-6239."
"Bunu yapmandan gerçekten nefret ediyorum, Ash."
"Neden daha çok nefret edeceksin biliyor musun?"
"Hayal edemiyorum."
"Arkanı dön."
Yaptı ve onu barın diğer tarafında dururken buldu. 1,88 boyunda ve boyuna üç santim ekleyen bir çift uzun Goth çizmesi giydiği için gözden kaçırması imkansızdı.

Söylediklerine rağmen, onu orada görünce bir rahatlama dalgası hissetti. Telefonunu kapatarak onunla buluşmak için odanın karşısına geçti. "Burada ne yapıyorsun?"
"Valerius'un peşine düşeceğini biliyordum ve seninle gelmek için buradayım."
"O zaman onun da başının belada olduğunu düşünüyorsun."
"O olduğunu biliyorum. Hadi gidelim."
Tabitha ondan detaylandırmasını istemedi. Onu bundan daha iyi tanıyordu. Acheron Parthenopaeus nadiren hiçbir şeye cevap vermezdi. Hayatı kendi şartlarına göre yaşadı ve her şey hakkında ürkütücü bir şekilde ketumdu.
Ash, kulüpten çıkıp sokağa çıkan yolu gösterdi. Tabitha nereye gittiklerini bilmiyordu ama içgüdüsel olarak biliyor gibiydi.
"İçimde gerçekten kötü bir his var," dedi Ash'e, neredeyse sokakta koşarlarken.
"Ben de," dedi, açık bir kapıdan eğilerek.
Tabitha onu içeri kadar takip etti, sonra hayatında gördüğü en inanılmaz şeyi görünce kayarak durdu.
Valerius dövüşü. Kendilerine ait mükemmel bir beceriyle saldıran ve savuşturan dört Daimon'la savaşırken her iki elinde de birer kılıç tutuyordu. Akıcı, şiddetli ve hastalıklı derecede güzeldi.
Valerius etrafta dönerken, göğsünü delip geçen ve kalplerinin üzerinde insan ruhlarının toplandığı karanlık noktayı delen aparkatlı sarışın Daimonlardan birini yakaladı. Daimon'un altın bir toz haline gelmesine neden oldu.
Ash, iki Daimon'u bir asa ile yakalayarak kavgaya katıldı. Onları Valerius'tan uzaklaştırdı ve Romalı'nın diğer Daimon'a konsantre olmasına izin verdi.
Tabitha soğuk ve şeytani bir şeyin ona doğru yaklaştığını hissetmek için bir adım attı.
"Tahmin edilebilir," diye yine o uğursuz, akıldan çıkmayan ses geldi.
Yanından geçen bir şey cızırdayarak Acheron'a doğru ilerledi.
Ash bir an asasıyla bir Daimon'u deliyordu ve bir sonraki an Valerius kendi Daimon'unu öldürürken dizlerinin üzerindeydi.
Daimon Ash'in savaştığı ikinci kişi, Ash'i bıçaklamak için harekete geçti, ancak darbesi Daimon'u geri tekmeleyen ve ardından onu öldüren Valerius tarafından durduruldu.
Tabitha, kolunu kırılmış gibi tutarken tıslayarak yerde yatan Ash'in yanına koştu.
"Simi," diye soludu. “İnsan formu. Şimdi!"
Ash'in ön kolundaki büyük ejderha dövmesi derisinden sıyrılarak koyu kırmızı bir gölgeye dönüştü ve hızla Tabitha'nın çok iyi tanıdığı iblise dönüştü.
"Akri?" diye sordu Simi, Ash'in kafasını tutarken. "Akri, ne acıtıyor?"
Tabitha yanlarında diz çöktü ve Ash'in kolunu görmeye çalıştı. Kelimenin tam anlamıyla taşa dönüşüyordu, sadece sertleşmiyordu. Derisi grimsi beyaz bir renge dönüşüyordu ve kolundan omzuna doğru yayılıyordu.

Yüzü kavgadan hırpalanmış olan Valerius, Ash'in diğer tarafında dizlerinin üzerine çöktü. "Bu nedir?"
Ash sanki yanıyormuş gibi kıvrandı. Simi... Akra... Thea Kalosis. Biazomai, biazomai.”
Tabitha, iblis kaybolmadan önce Simi'nin yüzündeki dehşete kapılmış ifadeyi gördü.
"Kül?" diye sordu panikleyerek. "Neler oluyor?"
"Hiçbir şey," dedi nefes nefese. Valerius'un gömleğini tuttu. "Tatha'yı eve götür. Şimdi!"
"Seni bırakamayız," dediler bir ağızdan.
"Gitmek!" Ash, grimsi taşa benzer teni vücudunun daha büyük bir kısmı üzerinde sürünmeden önce bir an şakladı.
Yapmadılar.
Grimsi renk tüm vücuduna yayılırken Ash savaştı ve çığlık attı. Tabitha onu yere düz bir şekilde yatırdı. Ash sanki onu ele geçiren her ne ise onunla savaşmaya çalışıyormuş gibi nefes nefese kaldı.
Kaybedilen bir savaştı.
Dönen gümüşi gözleri, onlar da griye dönmeden önce şişti ve bir ceset kadar hareketsiz kaldı. Ash nefes almıyordu. Hareket etmiyordu. Sanki bir şey onu tamamen felç etmişti.
"Biz ne yaptık?" diye sordu Valerius'a.
"Öleceksin."
Tabitha, hayaletle tekrar yüzleşmek için arkasından gelen kötü niyetli sese döndü. Daha fazla Daimon ile çevriliydi.
"Tanrım, Daimon gübresini etrafa kim dağıttı? Kötü bir korku filmi gibi birdenbire ortaya çıkıyorlar," dedi Tabitha.
Valerius ayağa kalktı.
Hareket edemeden Valerius onlarla çatışmaya girdi.
Tabitha kavgaya katılmak için koştu.
"Kadını öldürme!" hayalet, Daimonlara hırladı. "Ona canlı ihtiyacım var."
Başka bir sarışın Daimon güldü. "Evet ama onu istediğin kadar hırpalamakta özgürsün."
Tabitha arkasında başka bir Daimon bulmak için döndü. Sadece onun darbesinden sıyrılması için koluyla vurdu, sonra kaburgalarına sarsıcı bir darbe indirmek için doğruldu.
Acı onu doğrudan dizlerinin üstüne getirdi.
Valerius ona küfretti ve ona doğru koşmaya başladı. İki Daimon onun sözünü kesti.
Tabitha, sadece iradesinin gücüyle ayağa kalktı.
Daimon etkilenmiş görünüyordu.
Tabitha ona vurmaya gitti, sadece onu şimşek hızında uzaklaştırmak için. Bu sefer ona vurmaya çalıştığında, yanındaki binaya çarptı.
"Onu rahat bırak," diye hırladı Valerius. Kendisini onunla diğer Daimonların arasına koydu.

Tabitha yenini geri çekti ve en yakın Daimon'a bir tatar yayı fırlattı. Parçalandı.
Aniden, bir şey Daimonlardan sekerek ortadan kaybolmadan hemen önce iki kişiyi öldürdü.
Tabitha bir süvari görmek için Daimon sürüsünün ötesine baktı. Julian, Talon ve Kyrian silahlarını çekmiş olarak içeri giriyorlardı.
Hiçbirini gördüğüne hiç bu kadar mutlu olmamıştı.
Sarışın adamların her biri tek başına tehlikeliydi. Birlikte yenilmezdiler.
Valerius ile yan yana Daimonlarla savaşırken Kyrian, Julian ve Talon savaşa katıldı. Beşi ile Daimonları bitirmek hiç zaman almadı. Gerçekte, Daimonlar birer birer parçalanırken renkli bir görüntüydü.
Ona vuran kişi hariç. Hayalet, o belirli Daimon'un etrafına dolandı ve ikisi buharlaşarak hiçliğe dönüştü.
Tabitha bu tuhaf manzara karşısında kaşlarını çattı.
Ta ki Kyrian'ın yankılanan lanetini duyana kadar.
Bir an Valerius yanındaydı, sonra yüzüstü duvara çarpıyordu.
"Seni p * ç!" Kyrian onu yumruklarken hırladı.
Valerius darbeleri savuşturdu ve yana doğru döndü. Kyrian'ı duvara çarptı ve Julian onu arkadan tutmasaydı onu sıkıştıracaktı.
Bir sonraki bildiği şey, Julian'ın Valerius'a da vurduğuydu.
Tabitha hiç düşünmeden Julian'ın üzerine atıldı ve onu geriye savurdu. Kendini Romalı ile iki Yunanlının arasına koydu.
"Yolumdan çekil Tabitha," dedi Kyrian nefretini Valerius'a dikerek. "Aptal olduğun için seni incittim diye Amanda'nın bana kızmasını istemiyorum."
"Ve aptal olduğun için seni kalıcı olarak sakatladığım için Amanda'nın bana kızmasını istemiyorum."
Bu bir oyun değil Tabitha, dedi Julian sertçe.
Julian, insan yaşamında Kyrian'a komuta eden Yunan generaliydi.
Ne yazık ki, kendisini çağıran her kadının seks kölesi olması için onu lanetleyen tanrılarla ters düşmüştü.
Selena'nın en iyi arkadaşı Grace Alexander, yarı tanrıyı serbest bırakmıştı.
O zamandan beri Julian, Daimonlarla savaşmak için sık sık Karanlık Avcıların saflarına katılmıştı ve şimdi Valerius'u öldürmek için Kyrian'ın saflarına katılıyordu.
Bu asla izin vermeyeceği bir şeydi.
Onları geride tutmak için kollarını uzattı. "Hayır, değil."
"Sorun değil Tabitha," dedi Valerius arkasından. “Bu, uzun süredir devam eden bir çatışma.”
"Talon," dedi Tabitha, Yunan arkadaşlarının arkasında duran uzun boylu sarışın Kelt'e bakarak. Talon her zamanki gibi siyah motosiklet ceketi, tişörtü ve deri pantolonuyla bir motorcu gibi giyinmişti. Sol şakağından sarkan iki ince örgü dışında saçları kısa kesilmişti. "Bana yardım edecek misin?"
Talon yüzünü buruşturdu. "Maalesef evet." Onun yanında durmak için hareket etti.

"Kelt..." diye hırladı Kyrian.
Yüzü kararlıydı, Talon kollarını göğsünde kavuşturdu.
"Bak," dedi Tabitha sıktığı dişlerinin arasından. "Şu anda ikinizin Valerius ve ailesinden nefret etmekten daha büyük sorunlarımız var."
"Ne gibi?" diye sordu.
Tabitha, Ash'in hâlâ yatmakta olduğu yeri işaret etti.
Bakışları Ash'in vücuduna odaklanırken Kyrian'ın yüzü soldu. "Ne oldu?"
"Bilmiyorum," dedi Tabitha. "Bunu ona Daimonlardan biri yaptı ve onu güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor."
Kyrian, Valerius'a gönülsüz, kızgın bir bakış attı. "İşimiz bitmedi."
Valerius, Ash'e doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.
Ash'i kaldırmaya başladığında, Kyrian onu geri itti. Pis ellerini onun üzerinden çek, Roman. Yardımına ihtiyacımız yok. Kendi başımızın çaresine bakıyoruz."
"Valerius buradaki tek Karanlık Avcı," diye çıkıştı Tabitha kayınbiraderine. "Ash'e yardım etmeye daha çok hakkı var..."
Julian, Valerius'un yanından kabaca geçerken, "Yunanlılar Romalıların yardımını istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyor," dedi.
Tabitha, Valerius'un öfkesini, acısını hissetti ama hepsinden önemlisi, ondan utandığını hissetti.
Neden?
Val?
Tabitha daha ağzından çıkar çıkmaz stratejik bir hata yaptığını fark etti.
Kyrian kaba bir küfür savurdu. "Ah, bana onunla ilgilendiğini söyleme. Kahretsin, Tabitha, senin bile bundan daha mantıklı olduğunu düşünmüştüm.
İşte buydu! Tabitha onun önünde durmaya gitti. "Çarmıhtan in, Kyrian. Gerçekten."
Arkasından Valerius'a işaret etti. "Sana zarar vermedi."
Kyrian ona dudaklarını büktü. "Nereden biliyorsunuz? Orada mıydın?"
“Ooo, çok çocukça mı? Hayır, orada değildim. Ama matematik yapabilirim ve sen öldürüldüğünde onun kaç yaşında olduğunu biliyorum. Ne? Beş yaşındaki bir çocuğun seni mahvetmesine izin mi verdin?
Birisi onu arkadan yakaladı. Tabitha, onu geri çekenin Valerius olduğunu anlayana kadar saldırmaya başladı. "Yapma Tabitha. Salla gitsin."
"Neden yapayım? Sana davranışlarından bıktım. değil mi?”
Valerius'un yüzü tamamen sabırlıydı ama kalbi öyle değildi. Onun acısını hissetti. "Dürüst olmak gerekirse benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil. Gerçekten bilmiyorum. Ve tüm aileni yabancılaştırmana gerek yok. Sadece bunu kendi haline bırak.
"Neden?"
Valerius onun yanından Kyrian'a baktı, sonra ona baktı. Zor. “Bu bekleyecek. Şu anda Acheron ve senin güvende olmanız gerekiyor. Kyrian ile git.”

Tabitha tartışmak istedi ama o haklıydı ve bu temel gerçeği görmeyecek kadar inatçı değildi. Burada ne kadar uzun süre durup tartışırlarsa Ash o kadar çok tehlikedeydi, özellikle de Simi onu korumak için burada olmadığı için.
Birinci öncelikleri Ash'i güvenli bir yere götürmekti. "Dikkatli ol."
Valerius ona garip bir şekilde sevecen bir Romalı selamı verdi, sonra topukları üzerinde döndü ve yanlarından ayrıldı.
Kyrian, Julian'la birlikte Acheron'un cesedini yerden kaldırırken, "İnanılmazsın," diye hırladı. "Amanda'ya benim hakkımda bağırdığına ve o piçe sarıldığına inanamıyorum."
"Kes sesini, Kyrian," dedi Tabitha. "Amanda'nın aksine, seni doğrudan kalbime saplamaktan çekinmem."
"T-Rex'i nereye götürüyoruz?" diye sordu Talon, Ash'in ayaklarından tutup taşımasına yardım ederken.
"Evime geri dön," diye yanıtladı Kyrian. "Bizi ziyaret eden Gelin Kattalakis'e o iblisin saldırmasından sonra, Ash onu güvenli kılmak için üzerine bir tür mojo koydu. Bunu ona her ne yaptıysa, oradaysa geri gelip onu incitemeyeceğini düşündüm.
Talon başını salladı. "Bunu ona tam olarak ne yaptı?"
Tabitha omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir şeye çarptı ve puf, yere düştü. O kadar hızlı oldu ki, ona neyle vurduklarını bile görmedim."
Talon yavaşça nefes verdi. Dostum, hiçbir şeyin Ash'i alt edebileceğini düşünmezdim. Böyle değil."
"Evet," diye onayladı Tabitha, "ama en azından hâlâ yaşıyor. Bir nevi... acayip bir şekilde."
Daimonların güçlü Atlantislileri hiç ter dökmeden yere sermiş olmasından ne kadar korktuğunu onlara itiraf etmek istemiyordu. Eğer bunu yapabilirlerse, geri kalanlara ne yapabileceklerini bilemezlerdi.
Bu, Daimonların onları da öldürebilecekken neden onları yalnız bıraktıkları sorusunu gündeme getirdi.
Mantıklı değil.
Julian'ın Land Rover'ına doğru yola çıkarken bir ceset gibi görünen bir şeyi taşıdıklarını görürlerse polisi arayacak olan Daimon'ları ve yoldan geçen masumları izleyerek daha karanlık, daha az kullanılan sokaklarda ilerlediler.
Tabitha, Ash ile arka koltuğa otururken Talon, Daimons için devriye gezmeye devam etmek için geride kaldı. Ön yolcu koltuğuna oturan Kyrian, Julian onları Kyrian'ın konağının Valerius'unkinden iki blok ötede olduğu Garden District'e doğru sürerken somurtkan bir şekilde sessiz kaldı.
Her iki adamın da birbirlerine ne kadar yakın yaşadıklarını fark edip etmediğini merak etti. Neredeyse komşuydular ve yine de sonsuz bir nefretle bölünmüşlerdi.
Bunu aklından çıkararak elini Ash'in saçlarında gezdirdi. Garip, süngerimsi bir dokusu vardı. Gözleri yarı açıktı ve ilk kez gümüşi rengi dönmedi. Bir şeyin ona bunu yapabileceğini ve hiçbirinin bunun ne olduğunu ya da onu geri getirip getiremeyeceklerini bilmediğini düşünmek ürkütücüydü.

Tanrım, yapamazlarsa ne olurdu?
Artık onlara liderlik edecek Ash olmasaydı Kara Avcılara ne olurdu?
Korkunç bir düşünceydi. Her zaman ne yapacağını ve ne söyleyeceğini biliyordu. Herkes için işler nasıl daha iyi hale getirilir?
Tabitha dudağını ısırarak paniğini bastırmaya çalıştı. Simi, Ash için yardım alacaktı. Yapmamasının hiçbir yolu yoktu.
Adamlar indi ve Ash'i koltuktan çekti, ardından onu bir adım arkalarında Tabitha ile birlikte eve taşıdı.
Amanda, Ash'in fuayesine taşındığını gördüğü anda kanepeden indi. "Aman Tanrım, ne oldu?"
Kyrian, Julian'la birlikte Ash'i maun merdivenlere doğru taşırken, "Bilmiyoruz," dedi.
"Tekir mi?" Amanda sordu.
Adamların peşinden giderken omuz silkti. Amanda merdivenlerden çıkan alaya katıldı.
En üst sahanlığa ulaştıklarında, konuk odalarından birinden uzun boylu bir Afrikalı-Amerikalı adam çıktı.
"Acheron?" dedi, sesi kalın aksanlıydı.
"Ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Kyrian, yanından hızla geçerken sorulmamış sorusuna yanıt olarak.
"Merhaba, ben Tabitha," dedi ailesini koruyan yeni Kara Avcı'ya elini uzatarak.
"Kassim," dedi, ikisi de adamların peşinden Ash'in odasına girmeden önce onun elini sıkarak.
Ash'i güvenli bir şekilde yatağa yatırdıktan sonra Kyrian, Tabitha'ya dudak büktü. "Neden kardeşine yeni arkadaşı Amanda'yı sormuyorsun?"
"Kyrian," dedi Tabitha uyararak. "Rahatla yoksa topallayacaksın."
"Ne arkadaş?" Amanda sordu.
Valerius Magnus, dedi Julian. "Bu gece onları bulduğumuzda oldukça arkadaş canlısıydılar."
"Evet, öyleydik," dedi Tabitha. "Ve bu seni ilgilendirmez."
Amanda ona sert bir bakış attı. "Tabitha-"
"Kapa çeneni!" Tabitha tersledi. "Bak, Ash'e yardım ettikten sonra 'Tabitha ablanın her yerinden zıplama' seansına seve seve katılacağım. Şu anda, bazı insanları aramaya başlayacağım ve bunu nasıl düzelteceğimi bilen var mı diye bakacağım. Burada başparmağını kıçının üzerinde dikilip beni istediğin kadar kızartabilirsin ama ben dinlemiyorum."
Telefonunu kemerinden çıkaran Tabitha merdivenlere yöneldi, ardından oturma odasına indi ve bunun için tamamen işe yaramaz olan Tia'yı aradı.
"Hadi T," diye yalvardı Tabitha kız kardeşine. "Bir geri alma büyüsü olmalı."
"Neye sebep olduğunu bilmiyorsan hayır. Ash tam olarak insan değil, Tab. Bir yanlış hareket ve ona gerçekten biraz zarar verebiliriz.
Tabitha telefona homurdandı, sonra kapattı. Amanda oturma odasında ona yeni katılmıştı ki bir şeyin ön kapıya o kadar sert çarptığını duydular ki kapı menteşeleri salladı.

Telefonu Amanda'ya veren Tabitha, stilettosunu çizmesinden çıkardı.
"Akri!" Simi'nin manyak feryadı evin içinde şiddetli bir gök gürültüsü gibi yankılandı. "Simi'yi içeri al, akri!"
"Bu nedir?" diye sordu Amanda, yüzü bembeyazdı.
"Ash'in iblisi."
"Simi o korkunç sesi mi çıkarıyor?" diye sordu Kyrian, o ve Julian merdivenlerden aşağı koşarken.
Görünüşe göre, dedi Tabitha kapıya doğru yönelirken.
Kyrian onu yendi. "HAYIR!" diye hırladı. "Bu bir numara olabilir."
"Kıçımı kandır," diye mırıldandı. Simi mi? Dışarıdaki sen misin?
"Tabitha, beni içeri al. Onu göremezsem Akri'ye yardım edemem. Akri'me yardım etmeliyim. İzin ver, yoksa Simi bu kapıda mangal yapacak, bu yüzden bana yardım et.
"Yapamazsın Simi. Kalkan, denersen sana zarar verirdi. Seni içeri davet etmek zorundalar."
Tabitha, kapının diğer yanından gelen tanıdık olmayan, nazik kadın sesini duyunca donakaldı. Sadece hafif bir yabancı aksanı vardı. "Yanında kim var, Sim?"
"Orospu-tanrıçanın korilerinden biri, Olimpos'taki tapınağında ona hizmet eden insanlar. Akri'me yardım edecek kaliteli insanlar. Şimdi Simi'yi içeri alın!"
"Sorun değil," dedi Tabitha, Kyrian'a. "Simi'yi dışarıdaki kişinin gerçekten o olduğuna kefil olacak kadar iyi tanıyorum."
Kyrian ona tehditkar bir bakış attı. "Evet, sen de Valerius'u tanıyorsun. Bu, senin yargına o kadar güvenmemi sağlıyor ki, değil."
Tabitha kaskatı kesildi. "Amanda, eğer kocanın hayalarının senin için bir anlamı varsa, onu önümden çekmeni öneririm, yoksa soprano olarak şarkı söyleyecek."
"Kapıyı açmasına izin ver, Kyrian."
"Cehennem gibi," diye hırladı. "Kızım üst katta uyuyor."
Amanda, "Yeğeni yukarıda uyuyor," diye hatırlattı ona. Tabitha, Marissa'yı asla tehlikeye atmaz. Şimdi hareket et."
Kyrian ikisini de boğmak istiyormuş gibi bir hareket yaptı ve sonra kenara çekildi.
Tabitha kapıyı açtı ve Simi'yi dışarıda son derece uzun boylu, cübbeli bir kadınla gördü.
Hiçbir kadın Ash'in nerede olduğunu sormadı, içgüdüsel olarak biliyor gibiydiler.
"Merak etme Tabby," dedi Simi, inanılmaz derecede uzun boylu kadın merdivenlere doğru yönelirken. "Katra, akri'mi asla incitmez. Onu bizim gibi seviyor."
Tanımadığı evin merdivenlerini çıkarken Katra, Simi'yi dinlemedi.
Ayrıca, onun için yabancı bir ev diye bir şey yoktu. Binaların özünü ve düzenini hissetme yeteneği de dahil olmak üzere hem babasından hem de annesinden büyük güçler miras almıştı.

Bu ev sıcaklığı, saygıyı ve sevgiyi yansıtıyordu. Acheron'un New Orleans'ı ne zaman ziyaret etse burada kalmayı sevmesine şaşmamalı. Burası harika bir evdi ve Marissa burada yaşadığı için şanslı bir çocuktu. Küçük bir kızken böyle bir yeri bilmiş olmayı ne kadar çok isterdi.
Koridordaki son kapıyı açtığında Acheron'u büyük, sayvanlı bir karyolada yüzükoyun yatarken buldu.
Kat, Acheron'u orada görünce duraksadı. Bu yüzyıllar boyunca ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Genç bir kadın olarak, Artemis'i görmek için Olimpos'a gelip giderken onu sık sık görmeye çalışmıştı. Tanrıçanın tüm hizmetkarları gibi, Kat da ne zaman ziyaret etse tapınaktan kovuldu. Onun yanında olması herkesten daha fazla yasaktı. Ve şimdi …
Hayatı boyunca bu tek anı beklemişti. Ona dokunma şansı için. Onu biliyorum.
Kollarını ona dolamak, sadece bir kez.
Kalbi gümbür gümbür atarken, onun uzun, ince yapısına pek uymayan yatağın yanında durmak için odanın diğer tarafına geçti. Teninin solgunluğu ve tuhaf rengi, onun hiç şüphesiz şimdiye kadar doğmuş en yakışıklı adam olduğu gerçeğini gölgede bırakmıyordu.
Ama o dış güzellikten çok daha fazlasıydı.
Hareketsizken bile buyurgan ve korkutucuydu. Güçlerinin ona ulaştığını hissedebiliyordu. Ona sesleniyorum.
Gücün vücut bulmuş haliydi.
Dahası, evrenin düzeni için çok değerliydi. Acheron ölürse...
Düşünmeye değmezdi.
Kat, kendisinden sonra ikinci sırada olan kendi güçlerini kullanarak, kukuletasını indirip yanına oturmadan önce düşünceleriyle yatak odasının kapısını kapatıp kilitledi. Onunla kimsenin onları göremeyeceği bir yerde birkaç dakika yalnız kalmak istiyordu.
"Çok yakışıklısın," diye soludu, onun kaşlarının çizgisini takip ederken. Küçük bir çocukken onu ilk gördüğü andan beri eline dokunmak için can atıyordu. Ona adıyla hitap etmesini özlemişti.
Ya da daha iyisi, sadece onun var olduğunu bilmesini istiyordu.
Ama öyle olması gerekmiyordu.
Artemis her zaman aralarında dururdu. Asırlar önce hiç kimsenin, özellikle de Kat'ın kutsal Acheron'a dokunamayacağını emretmişti.
Yine de burada, tanrıçanın dikkatli bakışlarından uzakta, onunla baş başa oturuyordu.
Derin duygular onu sardı. Onların akışına dayanamayan Kat, ona yaslandı ve onu tanımak için uyanık olmayı dileyerek ona sıkıca sarıldı. Onu hissetmek için.
Ama değildi.
Onun burada olduğunu asla bilmeyecekti. Ona yardım edenin kendisi olduğunu. Simi'nin ona söylemesi yasaktı ve Simi ortadan kaybolur kaybolmaz aşağıdaki diğerleri de onu gördüklerini unutacaklardı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına. "Her zaman yapacağım." Yanağına iffetli bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ve onun büyük elini kendi ellerinin arasına aldı.
Parmaklarını yanağına değdirirken gözyaşları yüzünü sildi. "Bir gün," diye nefes verdi, "birbirimizi tanıyacağız. Söz veriyorum."
Kat güçleriyle kapıyı açtı ve cebinden küçük bir el çantası çıkardı. Sadece Yok Edici'nin bahçesinde, Kalosis'teki tapınağının koridorlarının derinliklerinde açan Hayat Ağacı'ndan üç yaprak tutuyordu. Eski Atlantis tanrılarının dünyaya hükmettiği günlerde Orasia'nın bir zamanlar Katoteros'un kutsal salonlarından dağıttığı kutsal uyku olan ypnsi'yi tek başına bozabilirdi.
Bu tek başına Acheron'u tam gücüne kavuşturabilir.
Kat yaprakları ıslanana kadar sıktı. Onları Acheron'un dudaklarının üzerinde tutarak, ağzına dokuz damla damlayana kadar daha fazla büktü.
Dudaklarından çıkan rengin yavaşça vücudunun geri kalanına yayılmasını izledi.
Derin bir nefes aldı ve ardından gözlerini açtı.
Anında ortadan kayboldu.
Ash, etrafındaki havanın hareketlendiğini hissetti. Çabucak doğruldu, sonra vücuduna bir acı yayılırken keşke yapmasaydım dedi.
Dudaklarını sildi ve ağzındaki acı, iğrenç tatla yüzünü buruşturdu.
"Akri?"
Simi'nin tereddütlü sesini duyunca kalbi atmayı bıraktı ve Simi odaya dalıp yanındaki yatağa atladı.
Birdenbire her şey ona geri döndü. Daimonlar.
darbe…
Ona ne çarpmıştı?
"Simi, burada ne yapıyorum?"
Onu, gövdesinin üst kısmına sarılmış halde sırt üstü düz bırakan bir kucaklamayla onu ele geçirdi. "Simi'yi korkuttun, akri. Senin derdinin ne olduğunu bilmiyordu. Şu heykellerden biri gibi gri ve iğrenç bir şeye döndün. Bunu yapmamalısın! Öyle dedin."
"Ben iyiyim, Sim," dedi, onu kucaklayarak. "Bence. Neden Kyrian'ın evindeyim... seninle insan kılığındayım?"
"Seni buraya biz getirdik."
Ash, Kyrian'ın sesini duyunca gerildi. Simi ona sarılırken yavaşça doğruldu. Kyrian, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Julian ve Amanda ile birlikte kapı eşiğinde duruyordu.
"İyi misin?" diye sordu.
Ash başını salladı. "Bence de. Hâlâ biraz bulanık ama nefes alıyor." Ya da en azından Simi'nin koruyucu bir anne ayı gibi ona kilitlendiği gerçeğini vermeye çalışıyordu.
"Sana ne olduğunu biliyor musun?" Tabitha koridorda bir yerden sordu.
Ne yazık ki evet, ama Simi panzehiri alıp onu iyileştirdiğinden beri bilmeleri gereken bir şey değildi. Tanrılara şükür emrini anlamıştı.

Diğerleri onun kim ve ne olduğunu öğrenirse...
Ama bu şu soruyu gündeme getirdi: Daimonlar arasında kim onun hakkındaki gerçeği biliyordu? Onu gerçekten etkisiz hale getirebilecek tek bileşikle ona saldıracaklarını nasıl bildiler?
Tekrar işe yarayacağından değil. Bunu beklemesi gerektiğini bildiği sürece, ona karşı önlem alması gerektiğini de biliyordu.
Onu incitmeye çalışacak kadar aptal olan bir sonrakine acı.
Tamam, Simi, dedi Ash, şeytanın sırtına vurarak. "Bırakabilirsin."
"Hayır, yapamam," dedi elini daha sıkı tutarken. Tüyler ürperticisin, akri. Evdeki şeylerden biri gibi. Ah! Simi bundan hoşlanmaz. Olması gerektiği gibi güzel ve pembe kalmalısın. Veya mavi. Mavi olduğunda umursamıyorum. Ciltte, yani. Moraliniz bozulunca Simi de üzülür."
Tamam, Simi, dedi Ash, söylememesi gereken bir şey söylemeden önce onun sözünü keserek.
"Cildiniz maviye mi dönüyor?" diye sordu.
"Üşüdüğünde herkesin cildi maviye döner," diye kaçamak bir şekilde yanıtladı.
Ash, Simi'nin henüz azalmamış olan tutuşuna rağmen yataktan kaydı. Kendi türündekiler kadar ölmeye yaklaştığı gerçeğinden onları uzaklaştırmak için bu odadan çıkması gerekiyordu.
Simi onun arkasında durmak için hareket etti ve kollarını onun beline sıkıca kenetledi.
"Sanırım biri sana bağlı, T-Rex," dedi Talon gülerek.
"Evet, sadece biraz." Ash odadan çıktı.
"Dondurma alabilir miyiz?" diye sordu Simi, sonunda bırakırken.
Merdivenlere yöneldi, sonra kapalı kapıdan içeri bakmak için Marissa'nın çocuk odasına yöneldi. "Şşt!" Simi doğrulurken yüksek sesle söyledi. "Bebek uyuyor."
"Evet ve Tabitha gizlice kaçıyor," dedi Kyrian. "Valerius'la buluşmak için mi kaçıyorsun?"
Tabitha sorusu karşısında kaskatı kesildi. "Bana bir şey söyle Ash," dedi alçak sesle merdivenlerde ona yaklaşırken. "Eski bir Kara Avcı'yı öldürsem Artemis umursar mı?"
"Hayır, ama bence kız kardeşin yapardı."
Tabitha, Amanda'yı görmek için omzunun üzerinden baktı. "Sonra sigortasını ona bağladı. Çünkü bu merdivenlerden aşağı yuvarlanmaktan bir adım uzakta.
Kyrian, "Beni tehdit etme Tabby," dedi. Amanda ile birlikte olduğumu öğrendiğinde bana çok kötü davrandın. Aslında beni öldürmeye çalıştın. Şimdi de en kötü aşağılıklarla takılıyorsun. Ash'e söyle. Onun türü merhametsizce öldürüldü."
Tabitha onunla yüzleşmek için merdivenlerin başında döndü. "Onun türü mü? Ne, eski bir general mi?
Görünüşe göre onun türünden iki kişi daha tanıyorum. Anlamlı bir şekilde Kyrian'dan Julian'a baktı.

Tabitha, dedi Amanda. "Yeterli. Kyrian'ın Valerius hakkında ne düşündüğünü biliyordun. Bunu bize nasıl yaparsın?”
Ash sanki başı ağrıyormuş gibi başını ovuşturdu. "Millet, Tabitha'yı rahat bırakın. Onu Valerius'un yanına koyan benim."
"Neden?" Kyrian, Julian ve Amanda hep bir ağızdan sordular.
Ash, Tabitha'ya kuru bir bakış atmak için en üst basamakta durdu. "Tabby, senin ideal erkeğin nasıl biri?"
"Açıkçası?"
Ash başını salladı.
"Sen," dedi tereddüt etmeden. "Uzun boylu, muhteşem, havalı ve Gotik biri."
Peki Valerius hakkında ne düşünüyorsun?
Ablasına tereddütle baktı. "O çamurda bir sopa, ama ondan gerçekten hoşlanıyorum."
Kyrian ve Julian küfretti.
"Tabitha..." dedi Amanda uyaran bir ses tonuyla.
“Bana 'Tabitha' deme. Tanrım, hepinizin üzerime atlamasından bıktım.
Tabitha merdivenlerden indi ve çıkmak için kapıya yöneldi.
Kapıyı açar açmaz, fuayeye girmeden önce ona sırıtan Nick ile merdivenlerde karşılaştı. Ash'in evde olduğu konusunda onu uyarmayı düşünmeden önce ona dokundu...
Simi ile.
Tabitha afallayarak döndü.
"Selam Nicky!" Sonunda Nick'e el sallamak için dans ederek Ash'ten uzaklaşırken yüzü ışıldayan Simi dedi.
Tabitha korkudan donakaldı.
Ve Ash, Simi'nin Nick'i "tanıdığını" anladığı anda biliyordu. Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.
Nick dondu, sonra ağzı açık kaldı.
Simi, neden olduğu kargaşadan habersiz görünüyordu. "Nicky," dedi, ona somurtarak ellerini beline koyarak. "Neden bu gece benimle buluşacağını söylediğin gibi buluşmadın?"
Ash öfkeyle haykırırken Nick'in ağzı açılıp kapandı. Nick'i boğazından tuttu ve duvara fırlattı. Nick o kadar sert vurdu ki, aslında alçıyı delip geçti.
Nick alçı tozunun arasından doğrulmaya çalışırken Tabitha sempatik bir acıyla kıvrandı. Nick nefes nefese, "Onun senin kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum, Ash," dedi. "Yemin ederim."
Ash'in gümüş rengi gözleri parlak bir kırmızıya döndü. "O benim kız arkadaşım değil, seni pislik.
O benim kızım."
Tabitha bunun mümkün olduğunu düşünmezdi ama Nick'in beti benzi attı.
"Ama o çok... çok genç... sen çok gençsin..." Nick sesli bir şekilde yutkundu.
"Çok mahvoldum."
Nick'e o kadar sert vururken Ash'in gözleri kırmızı ve sarıya kaymış gibi göründü, Nick yedi fit geriye, Kyrian'a doğru savruldu.
Marissa yukarıdan ağlamaya başladı.

"Amanda, bebeğine iyi bak," diye hırladı Ash insan olmayan bir sesle. Derin ve gürültülüydü. Korkutucu.
Dikkati dağılmışken Tabitha Ash'e doğru koştu ama Ash elini uzattı ve kadın olduğu yerde kalakaldı ve görünmez bir güç tarafından orada tutuldu.
"Akri!" Simi çığlık attı. "HAYIR!"
Ash, Nick'e doğru ilerledi ama o iki adımdan fazlasını atamadan Simi aralarına girdi.
Ash ıstırap dolu bir çığlık atarken Tabitha sindi.
"Asla cinsel ilişkiye sahip olmayacaksın!" dedi iblisine.
Diğerleri hayatlarından endişe ederken, Simi onun öfkesinden tamamen rahatsız değildi.
"Neden?" diye sordu. "Diğer herkeste var."
Ash ellerini siyah saçlarının arasından geçirdi. “Çünkü kahretsin Simi, şimdi sen de herkes gibi olacaksın. Senden asla huzur bulamayacağım.”
Simi, sanki bu duyduğu en iğrenç şeymiş gibi yüzünü buruşturdu. "Pah-lease, akri. Kendin hakkında büyük bir fikrin var. Bu sadece hasta. O düveyle çok uzun süredir takılıyorsunuz. Kahretsin! Yakışıklı falansın ama Travis Fimmel değilsin. Şimdi, o iyi. Ama dürüst olmak gerekirse, Simi tüm bu çırpınmayı ve terlemeyi pek sevmedi. Bu kadar kısa bir zevk için çok fazla iş gibi görünüyor. Şahsen ben alışverişe gitmeyi tercih ederim. Çok daha eğlenceli ve daha sonra duş almanıza gerek yok. Pis bir yere gitmediğin sürece hayır ama bugünlerde alışveriş merkezlerinin çoğu gerçekten temiz."
Nick onun sözlerini çürütmek ister gibi ağzını açtı ama başını sallayan Talon tarafından yarıda kesildi.
"Oğlum," dedi Talon sertçe. "Yatakta berbat olduğun ve hayatını kaybetmeden önce sana teklif ettiği şeyi yaptığın için çok mutlu ol."
"Evet, Nick," diye ekledi Kyrian. "Lanet çeneni kapalı tut."
Ash, ikisini duymazdan gelerek Simi'yi kendine çekti ve sanki gitmesine izin vermekten korkuyormuş gibi ona sıkıca sarıldı.
Tabitha hangi görünmez gücü tutuyorsa onu serbest bıraktı. Etraflarındaki hava sakinleşirken derin bir nefes aldı.
Ama Ash, Nick'e baktığında gözleri hâlâ kıpkırmızıydı. Benim için öldün, Gautier. Yerinde olsam, bunu daha sonra yapma zahmetinden kurtulmak için kendimi öldürürdüm.”
"Hey!" Ash kapıya yönelirken Tabitha tersledi. "Bu çok sertti."
Ash uyararak, "Geri çekil Tabitha," diye hırladı. "Simi, bana dön."
İblis, Ash'in koluna uzanıp ejderha şeklinde bir dövmeye dönüşmeden önce ince, siyah bir sise dönüştü.
Ash, Kyrian'ın evinden hızla çıktı.
Tabitha tereddüt etmeden onun peşinden koştu. "Kül!" diye tersledi ve onu garaj yolunda durdurdu. "Ne yapıyorsun?"
"Nick'i öldürmeden gidiyorum."
"Bunu sadece ona yükleyemezsin."
"Yapamayacağım gibi. Benim Simi'mle yattı.

"Birinden nefret etmek istiyorsan benden nefret et. Onları baş başa bırakan bendim."
Gözleri ona ateş püskürdü. Gerçekten. "Bırak beni Tabitha. Şimdi."
"Hayır," dedi ciddiyetle. "Bunun için birini incitmek istiyorsan, o zaman gerçekten sorumlu olanı incit. Sen ve Nick en iyi arkadaşlarsınız. Bunu bilmediğimi sanma. O seni kardeşi gibi seviyor ve sen onu ezdin."
"O uyudu-"
"Seni ilk defa duydum. Simi'nin sana ait olduğunu öğrendiğinde Nick'in ne kadar hasta olduğunu da biliyorum. Bana bir şey söyle Ash. Nick neden onun hakkında bir şey bilmiyordu?
Çenesi öfkeyle çalıştı. "Hiçbir erkeğin onun hakkında bir şey bilmesini istemedim. Bir gün geleceğini biliyordum, o da..." Sanki bu düşünce içini delip geçmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Anlamıyorsun."
"Haklısın, bilmiyorum. Bu gece sana ne oldu bilmiyorum. Arkamda ne var bilmiyorum. Birkaç dakika önce neye dönüştüğünü ya da gözlerinin neden şu anda acayip ateş dansı yaptığını anlamıyorum. Sen nesin? Çünkü şu anda, senin hiç insan olup olmadığını merak ediyorum.
Gözleri kırmızıdan gümüşe parladı. "Bir zamanlar insandım," diye soludu.
"Ve şimdi?"
"Artık ikinizin de ölme vakti geldi."
Sıcak bir şey Tabitha'nın midesini delmeden önce ürkütücü, tehdit edici sözler zar zor fark edildi.

10. Bölüm

Acı onu içine çekerken Tabitha nefesini tuttu. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Sanki vücuduna bir şey girmiş gibiydi.
Ash elini uzatıp onu patlatırken küfretti.
Tabitha, patlamasının verdiği acıyla çığlık attı. Sanki bir şey onu parçalamaya çalışıyor gibiydi.
Buna karşı koyamayarak düşmeye başladı, ancak birinin onu güçlü bir göğse yasladığını fark etti.
"Seni yakaladım," dedi Valerius, onu kollarına alıp yakınına çekerken.
Tabitha'nın kalbi, onun yakınlığıyla hızlandı. Onu yakalamak için oraya nasıl geldiğini bilmiyordu, sadece yakaladığı için minnettardı.
"Dikkatli ol," dedi, onu alt eden acıyla inlememek için sıktığı dişlerinin arasından.
Gözyaşlarıyla bulanan gözleri, hayaletin şimdi Ash'e ya da Valerius'a taşınmaya çalıştığından korkuyordu.
Unut gitsin, dedi Ash.
Ruh güldü, sonra gözden kayboldu.
Ash bir anda yanındaydı. "Rahat nefes al," diye fısıldadı.
Tabitha, başını Valerius'un boynuna yaslayıp teninin sıcak kokusunu içine çekerken daha fazla konuşamadı. Kimse için böyle hissedeceğini asla düşünmezdi.
Kendisi için savaşamasa da garip bir şekilde korunduğunu hissetti.
Valerius sertçe, "Onu güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor," dedi.
Ash başını salladı.
Bir saniye Kyrian'ın evinin dışındaki garaj yolundaydılar ve bir sonraki saniye Valerius'un evindeki odasındaydılar.
Valerius, onu yavaşça yatağına yatırırken rahatlamış görünüyordu. "İyi misin?"
"Sanırım," diye fısıldadı. Ağrı biraz hafiflemeye başladı.
Yüzü sertleşmeden önce ona sıcak bir gülümseme sundu ve Ash'e bakmak için döndü.
"Neyle karşı karşıyayız?"
Ash derin bir nefes aldı ve birkaç dakika ne söyleyeceğini tartışır gibi göründü. "Kyrian'ın evinin dışındaki hayalet Desiderius'tu. İyi haber şu ki, o bedensel değil…
henüz."
Valerius, "Ama onunla fiziksel bir biçimde savaştım," dedi. "Daha önce bana saldırdı."
"Ne zaman?" diye sordu Tabitha, dehşeti on katına çıkarken. "Onu görmedim."
"Dövüşün sonunda hayaletin koruduğu kişi oydu. Hatırlamak?"
Tabitha başını salladı. "O Desiderius değildi. İnan bana, o piçin yüzünü hatırlıyorum. Yanağındaki yara izine dokundu.
"Hayır," dedi Ash. “En büyük oğluydu. Urian'a göre aynı adı taşıyorlar.”

Tabitha gözlerini devirdi. “Siz kadim insanların tek sahip olduğunuz nesi var, ne?
Tüm aile soyundan üç isim ve herkes onları geri dönüştürdü mü?
Valerius, "Bu bir gelenekti," dedi. “Kırık gördüğüme sevindiğim biri. İnanın bana, size sevimsiz bir şarkıyı ve lise spor salonunda ağza alınmayacak şeyler yapan bir adamı hatırlatan bir isimden hiç keyif almıyorum. Ama sanırım, her şey düşünüldüğünde, 'Valerius', 'Newbomb Turk'ten çok daha iyi.”
Tabitha onun beklenmedik yorumuna güldü, onun daha önce Hollywood Şövalyeleri filmine yaptığı göndermeyi gerçekten anlamış olmasına şaşırdı.
"Tabitha'yı tanıdığım için bunu sormayacağım bile," dedi Ash eliyle kaşını ovuşturarak.
Ash aniden kaskatı kesildi. Tabitha onun korkusunu hissedebiliyordu.
"Kül?"
"Ne oldu?" Ash ona cevap vermeden fısıldadı. Sanki başka biriyle konuşuyor gibiydi.
"Kül?"
"Siz ikiniz burada kalın ve bu gece bir daha bu evden ayrılmayın." Anında ortadan kayboldu.
Kaşlarını çatması kendisini alay konusu yapan Valerius'a baktı. "Ne hakkındaydı?" diye sordu.
"Bilmiyorum ama içimde iyi olmadığına dair bir his var."

* * *

Ash, arkasında akan bir kasırga girdabıyla Katoteros'taki evine girdi.

On beş fit yüksekliğindeki masif meşe kapılar, onun ardından kendiliğinden kapanırken tehditkar bir şekilde yankılandı. Zarif eşiği geçtiği anda kıyafetleri
günümüzün Goth'undan antik Atlantis'e değişti. Kot pantolonunun dikişleri, vücudunun alt kısmına mükemmel bir şekilde oturan dar siyah deri pantolonu tutan, sıkıca dokunmuş, çapraz bağcıklara dönüşmüştü. Gömleği ve ceketi, kıvrak, kaslı vücudunun etrafında krallara yakışır bir şekilde sarkması için bırakılan, uzun, toz bezi benzeri bir cüppe olan ağır siyah ipek bir ön kısma dönüştü. Pruvanın arkasına, üç gümüş şimşekle delinmiş altın bir güneşin amblemi işlenmişti.
Bu onun kişisel güç sembolüydü ve sahip olduğu her şeyi işaret ediyordu.
Durmadan, zeminin ortasında aynı tasarıma sahip olan büyük siyah mermer fuayeye doğru yürüdü.
Yuvarlak fuayede mobilya yoktu ama üstündeki altın kubbeli tavan, Atlantis tanrılarının en önde gelenlerinin heykellerine oyulmuş on altı sütunla destekleniyordu.
Bir zamanlar bu diyarı evleri yapmış olan tanrılar. O günlerde, insan dünyasını gözetlerken ve korurken birbirleriyle zaman paylaşmak için burada, bu salonda sevgiyle toplanmışlardı.

Ama o günler çok geride kaldı.
Kadim tanrıların kendileri çoktan gitmişti.
Ash ana kapılara bakan taht odasına yöneldi. Kapının iki yanında Yok Edici Apollymi ve Düzen anlamına gelen bir soyadı olan kocası Archon Kosmetas'ın suretleri vardı. Bir zamanlar ikisi, Katoteros ve Kalosis'in alt krallıklarına başkanlık etmişti ve Apollymi bir öfke nöbetinde burada yaşayan herkesi yerle bir etmişti.
Hepsi.
Şiddetli öfkesiyle bu tapınağı süpürdükten sonra tek bir Atlantis tanrısı bile ayakta kalmamıştı. Ash, onu böyle bir şeyi yapmaya iten şeyin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı.
Ama kadim tanrıların taht odasına girerken aydınlanmaya başlıyordu.
"Urian!" diye homurdandı, uşağını yanına çağırarak.
Urian, şeytanın kendisiyle karşılaşmaya hazır olarak Atlantis taht odasına fırladı. Kara Avcı, ejderha şeklinde oyulmuş iki altın tahtın bulunduğu yaldızlı kürsünün önünde dururken, Ash'in gerçek şeklini görünce duraksadı.
Adam böyle göründüğünde Urian hâlâ Ash'le baş etmekte zorlanıyordu. Kan kırmızısı, alev alev yanan gözleri Urian gibi bir yarı tanrıyı bile ürkütmeye yetiyordu ve Ash'in yanardöner mavi çizgili, mermer cilt tonu...
Hata…
Ama en rahatsız edici şey, Ash'in göbeğinden birinin el izinin dağlandığı boğazına kadar uzanan derin, korkunç yaraydı. Sanki biri bir zamanlar adamı dilimlerken boğazından tutmuş gibiydi.
Urian, Katoteros'a geldiği gün Alexion'dan el yarasının gelip geçici olduğunu, ancak dikey yara izinin yalnızca bu alemde görülebildiğini ve buna asla tepki vermemesi gerektiğini öğrenmişti.
En azından hayatına değer veriyorsa.
Ash'in dengesiz öfkesi, tapınağın kurşunlu pencerelerinin dışında çatırdayan ve kıvılcımlar saçan şimşeklerde ve gök gürültüsünde mevcuttu.
Hayatta Urian'ı korkutan çok az şey vardı. Karşısındaki son derece güçlü adam da onlardan biriydi.
Ash'in evcil pterygsauri'si bile bu ruh halinde efendilerinin yanına gelmezdi. Urian'ın aksine, küçük kanatlı ejderha benzeri yaratıklar akıllıca saklanmışlardı.
"Bildirecek neyiniz var?" diye sordu Acheron, Atlantis aksanıyla kalınlaşan sesiyle.
"Temel olarak tüm cehennem cehennemde kopuyor."
Acheron bu haberden pek memnun görünmüyordu. Tahtların arkasındaki tavandan tabana pencerelerin dışında gökyüzünde daha fazla şimşek çaktı. Acheron'un vücuduna ürkütücü bir parlaklık verdi. Gök gürültüsü, Urian'ın durduğu tapınağın zeminini sallarken uğursuzca alkışladı.
"Ne oluyor?"
Urian, Kalosis'teki havanın burada, Katoteros'taki havayı yansıttığını söylemeye başlarken alayını biraz bastırdı. Bu büyük olasılıkla intihar olur.

"Bilmiyorum. Desiderius kısa bir süre önce oğluyla birlikte salona geldi. Stryker'a, Desiderius'a reenkarne olma yeteneği vererek onu ödüllendirmesine neden olan bir şey söylediği söylendi. Yok Edici Apollymi tapınağının içinde kilitli ve kimsenin onu görmesine izin verilmiyor. Görünüşe göre biri yanlış bir şey yaptı ve o zamandan beri, faili bulmak için Charonte iblislerini Kalosis'te bir kan avına gönderdi. Her yere sinek gibi düşen Spatiler var ve herkes onun gazabından korkarak altını ıslatıyor."
"Ve senin baban?"
Urian, Yok Edici tarafından kontrol edilen Spathi Daimonların lideri Stryker'ın onun babası olduğunu hatırlatınca gerildi. "Bilmiyorum. Desiderius gider gitmez ana salonda çıldırdı ve o zamandan beri orayı darmadağın ediyor." Yüzü sertleşti. "Adımı haykırıp duruyor ve nedenini bilmiyorum. Belki de yaşadığımı öğrenmiştir."
Acheron ondan uzağa baktı.
"Bütün bunların nesi var, Ash? Seni biliyorum."
Hayır, bilmiyorum. Yok Edici benim için sessiz. Ondan hiçbir şey duymuyorum ve beni en çok endişelendiren de bu. Savaşlarımızda asla sessiz kalmıyor."
Urian bunun ne anlama geldiğine lanet okudu. "İkisini birden ne harekete geçirmiş olabilir?"
Acheron'un çenesindeki kas etkileyici bir staccato ritmi attı. "Tahminimce Stryker, Desiderius'u benim için bir test yapması için gönderdi. Desi bunun etkili olduğunu anlayınca, ihtiyacı olan tüm onayı almış olan Stryker'a bildirdi."
"Neyin onayı?"
Acheron'un bakışları onu delip geçti. "Apollymi için gerçekte ne ise o."
Urian alçak bir ıslık çaldı. "Evet, bu onu korkutur. Belki şansımız yaver gider ve o ve Yok Edici birbirimizi öldürür."
Acheron ona bir adım geri atmasına neden olan bir bakış attı.
"Üzgünüm," dedi hızlıca.
Acheron volta atmaya başladı. Arkasından ürkütücü bir şekilde sarkan cübbesi ve siyah mermer zeminde şıkırdayan gümüş tabanlı çizmeleriyle ürkütücü bir görüntü oluşturuyordu.
"Desiderius neden Tabitha'nın bedenini ele geçirmeye çalışsın ki?"
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.
"Ben oradayken onu ele geçirmeye çalıştı. Onu dışarı fırlattıktan sonra, benim için geldi.
Bu mantıklı değildi. Ne kadar aptalca olabilirdi... eh, sonuçta o Desiderius'tu. "Senin ne olduğunu bilse neden buna kalkışsın ki?"
Ash alçak, uğursuz bir kahkaha attı. "Stryker'ın bu bilgiyi Desiderius ile paylaştığını sanmıyorum. Buna cesaret edemezdi. Böyle yaparsa, Kalosis'teki kendi otoritesinin altını oyar.
İyi bir nokta. "Öyleyse asıl soru, vücut bağışçısının kim olacağı sanırım."
Acheron sanki bir şey fark etmiş gibi başını kaldırdı. "Kyrian ve Amanda'nın peşinde. Ne Tabitha'nın ne de benim cesedimi alamadığı için muhtemelen

tanıdıkları ve güvendikleri başka birinin peşine düşecektir. Ve öğrenmeni istediğim bir sonraki kısım da bu. Stryker, Desiderius'la ilgili hiçbir şey hissetmemem için beni engelledi."
"Kayıt için söylüyorum, kendimi burada top yemi gibi hissetmeye başlıyorum. Kalosis'te Stryker'ın boğazımı kestiği güne sevinen pek çok insan var. İçlerinden biri onları gözetlediğimi öğrenirse, beni sana parçalar halinde geri gönderirler."
Acheron ona alaycı, şeytani bir sırıtış verdi. "Sorun değil. Seni tekrar bir araya getireceğim."
"Teşekkürler patron. Ve bu düşünceyi daha da rahatsız edici buluyorum. Buradaki Humpty Dumpty duvardan düşmek istemiyor, tamam mı?"
Acheron'un yüzü bir kez daha sertleşti. "Git Urian."
Urian başını eğerek geri çekildi ve Kalosis'e yöneldi.
Acheron taht odasında sessizce durmuş dinliyordu. Yine de karşı taraftan hiçbir şey duymadı. Rüzgârlar cam bölmelere ıslık çalarken dışarıda daha fazla şimşek çaktı.
"Konuş benimle, Apollymi. Ne yapıyorsun?"
Ama on bir bin yıldır ilk kez tamamen sessizdi.
Zihninin sağır edici sessizliğinde duyduğu tek ses, ablasının zayıf sesiydi.
"Ne dilediğine dikkat et küçük kardeşim. Anlayacaksın."

* * *

Tabitha, Amanda ile konuşmaktan dolayı telefonu kapattı. Kyrian ve Julian, kız kardeşini evlerinin hemen dışında Desiderius'un saldırısı konusunda uyardığında, Nick'in kaburgalarını bantlamakla meşgullerdi.

"Korkuyorum Val," dedi telefonunu bırakırken. "Gerçekten korkmuş. Amanda'nın Kyrian'la birlikte öldüğü rüyasını anlatan sesini duymaya devam ediyorum. O adamdan nefret ettiğini biliyorum ama..."
"Kyrian'dan nefret etmiyorum Tabitha. Benden nefret ediyor."
Valerius onu gerçekten ihtiyacı olan sımsıkı kucaklarken başını salladı. Bir eli saçlarıyla oynarken onu dikkatle göğsüne yasladı.
Onu dokunuşundan daha fazla rahatlatan zengin, davetkar kokusunu içine çekti.
"Acheron onun ölmesine izin vermeyecek," dedi teselli edercesine. "Bunu biliyorsun."
"Umarım öyledir, ama vizyonu..."
"Bunlar değiştirilebilir. Acheron her zaman kaderin özgür irade karşısında çaresiz olduğunu söyler.
Gördüğü şey olası bir sonuçtu."
Tabitha, Amanda olmadan hayatın nasıl olacağını düşünürken gözyaşlarına boğuldu. Dayanabileceğinden fazlaydı. "Kız kardeşim Valerius'u kaybedemem. Yapamam. Her zaman birbirimize sahip olduk."
"Şşşt," diye nefes verdi ve onun başının üstüne nazik bir öpücük kondurdu. "Eminim o da senin için aynı şeyleri hissediyordur ve hayatım üzerine yemin

ederim ki ikiniz de birbirinizi kaybetmekten korkmanıza gerek kalmayacak. Benim nöbetimde değil.”
Tabitha, kendisine hiç gösterilmediği belli olduğunda şefkatine hayran kaldı. Ona bakmak için geri çekildi. "Kardeşlerin seni nasıl öldürebilir?"
Anında onu bıraktı ve üç adım geri çekildi. Yüzündeki ifadeden, sorusunun onu derinden incittiğini söyleyebilirdi.
Üzgünüm Val. Bu benim için duyarsızdı.
"Her şey yolunda. O günlerde işler farklıydı.”
Her şeye cevabı bu gibi görünüyordu ve kabul etmesi onun için çok kolay görünüyordu.
"Otto'yu arayıp bize yemek getirmesini söyleyeceğim. Seni bilmem ama ben açım."
Tabitha başını salladı ve ihtiyacı olduğunu hissettiği mühlet verdi. Arkasına bakmadan onu kütüphanesinde yalnız bıraktı.
"O piç kurusunda ne görüyorsun?"
Arkasından gelen ani sesle hızla döndü ve Val boyunda bir adamın ona öfkeyle baktığını gördü. Siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti, özenle kesilmiş bir keçi sakalı, simsiyah kısa saçları ve elektrik mavisi gözleri ile inanılmaz derecede yakışıklıydı. "Sen de kimsin?"
Zarek.
Beklenmedik isim onu hazırlıksız yakaladı. Demek Valerius'un Roma'daki evinde yaşamış olan rezil kırbaçlanan çocuk buydu. Rastgele, onları kardeş olarak gösteren koyu renk saçlar ve boydan başka pek bir şey yoktu.
Tabitha ona bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Demek şimşek çakan pislik torbası sensin."
Hakaretine pis pis güldü. "Yerinde olsam dikkatli olurdum. Senin de kıçını kızartamayacağımı söyleyen bir kanun yok.”
Bununla alay etti ve onun gözdağına boyun eğmeyi reddetti. Elbette var. Bana zarar verirsen Ash seni öldürür.
"Deneyebilir ama başaracağından şüpheliyim."
Cesur ses tonuyla nefesini dişlerinin arasına aldı. “Kibirlisin, değil mi?”
Umursamazca omuz silkti.
"Sonuç olarak neden buradasın?" ona sordu.
"İkinizi izliyordum."
İtirafından ve kişisel izleme tercihi olduğu düşüncesinden tiksindi. Tiksinti içinde titremesine neden oldu. "Seni inanılmaz sapık!"
Bakışları tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Zorlu. Siz ikiniz aşk saçmalığına başladığınızda bakışlarınızı başka tarafa çevireceğimden emin oldum. Zaten hayatımda bir kez kör oldum. Ona geri dönmek gibi bir niyetim yok.”
"O zaman neden bizi izliyordun?"
"Çoğunlukla merak."
"Ve şimdi buradasın, neden?"
"Çünkü Kyrian'ın baldızının neden Valerius gibi biriyle yattığını merak ediyorum."

Ona alay etti. "Bu senin lanet otobüsün değil..." Tabitha, oda onun etrafında dönerken sustu.
Aniden Valerius'un kütüphanesi gitti ve kendini aynalı bir koridor gibi görünen bir yerde buldu. Yanında Zarek ile aynalarda yansımasını gördü.
"Neredeyiz?"
Olimpos. Sana göstermek istediğim bir şey var."
Önündeki ayna parıldadı ve değişti. Artık onları yansıtmıyordu.
Bunun yerine ona geçmişi gösterdi.
İçinde ahşap bir çerçeveye bağlanmış kanlı bir adamın işkence gördüğü eski bir kanvas çadır gördü. Başka bir adam onu dikenli bir kırbaçla döverken, Latince merhamet için yalvarırken çığlıkları çınladı.
Utanan Tabitha, dayak duruncaya ve Roma zırhı giymiş başka bir adam öne çıkana kadar kulaklarını kapattı.
Genç bir Valerius'tu. Esmer yüzünün tıraşa ihtiyacı vardı ve zırhı kan lekeleriyle lekelenmişti. Sanki günlerdir uyumamış gibi yorgun ve bakımsız görünüyordu, ama yine de o muhteşem havasını koruyordu.
Adamın yüzüne su fırlattı. "Bana nereye yürüdüklerini söyle."
"HAYIR."
Latince kelimeler, Valerius'un bir askere adamı daha fazla dövmesini emretmesiyle birlikte kafasında yankılandı.
"Beni kör eden senin sevgilindi," diye homurdandı Zarek, ayna buğulanırken ve ona iki küçük çocuğun görüntüsünü göstermek için netleşirken.
Biri yerde yatıyordu, top şeklinde kıvrılırken, diğeri onu kırbaçla dövdü. Kirpiklerden biri çocuğun gözüne saplandı ve kirli eliyle gözü kapatırken çığlık atmasına neden oldu.
"Yerdeki benim," diye hırladı Zarek onun kulağına. "Beni acımasızca döven Valerius ve sen onu becerdin."
Zulmü izleyemeyen Tabitha döndü ve başka biriyle karşılaştı.
Başını kaldırıp Ash'in pek de memnun görünmediğini görene kadar savaşmaya başladı.
"Ne yapıyorsun Z?"
"Ona gerçeği gösteriyorum."
Ash, eski Kara Avcı'ya başını salladı. "Bir adalet perisiyle evlendiğine ve ondan henüz bir şey öğrenmediğine inanamıyorum. Her hatıranın her zaman üç yüzü vardır, Z. Seninki, onlarınki ve ikisinin arasında bir yerde yatan gerçek.
Ona sadece amacını kanıtlamak için tek bir sesli alıntı gösteriyorsun. Neden ona klibin tamamını vermiyorsun?
Ash sırtını aynaya döndü. Sana yalan söylemeyeceğim Tabby ya da fikrini etkilemeye çalışmayacağım. Bu Zarek'in ya da Valerius'un hatırası değil. Bu sadece onlara olanların lekesiz, nesnel gerçeği.”
Zarek'e oldukça benzeyen toga giymiş bir adam öne çıkarken Valerius'u yeniden gördü. O onların babası olmalıydı.
Gülerek Valerius'un omzuna vurdu. "İşte bu, oğlum. Daima en savunmasız oldukları yerden saldırın. Bir gün iyi bir general olacaksın.”

Çocuk Zarek sanki oldukları yerde onları öldürebilirmiş gibi ikisine de dik dik baktı. Babaları kırbacını Valerius'un elinden çekti ve onu tekrar dövmeye başladı.
Yüzü dehşet içinde olan Valerius, ağlayarak odadan koştu. Atriyumun ortasındaki büyük bir çeşmenin yanına düşene kadar eski bir Roma avlusunda tökezlediğinde hasta olacakmış gibi görünüyordu. Bağladığı kollarını çeşmenin kenarına dayadı ve başını yere eğdi.
"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarladı ağlarken.
Babası koşarak evden çıktı, ona doğru geldi.
"Valerius!" Çocuğun yanına gelirken hırladı. "Ne yapıyorsun?"
Valerius cevap vermedi. Babası onu saçlarından tutarak yerden kaldırdı. Çocuğun yüzündeki korku onu kavurdu.
"Seni zavallı küçük solucan," diye alay etti babası. "Sana Valeria adını vermeliydim. Sen erkekten çok kadınsın."
Babası ona o kadar sert ters vuruş yaptı ki ses yankılandı ve birkaç kuşu uçurdu.
Darbeyle dengesini kaybeden Valerius tekrar yere düştü.
Burnu ve yanağı kanayan Valerius kendini yukarı itmeye çalıştı ama daha ayağa kalkamadan babası kamçıyı sırtına indirdi. Çocuk bir anda yere düştü. Yine de babası onu dövdü.
Darbeler küçük vücuduna yağarken Valerius başını örttü.
"Kalk," diye hırladı babası yirmi kırbaç vurduktan sonra.
Valerius o kadar çok ağlıyordu ki konuşamıyordu.
Babası kaburgalarına tekme attı. "Kalk, kahretsin, yoksa sana yirmi dolar daha veririm."
Tabitha'nın bunu nasıl becerdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Valerius bir şekilde kendini ayağa kaldırdı ve orada titredi. Giysileri yırtık pırtıktı, yüzü kir ve kan içindeydi.
Babası onu boğazından yakaladı ve harap olmuş sırtı duvar tarafından sıyrılacak şekilde sert bir duvara doğru itti.
Sempatik bir acıyla kıvrandı, bu kadar küçük bir çocuğun nasıl orada durup yere yıkılmadığını hayal etmeye çalıştı.
"Akşama kadar burada duracaksın ve eğer dizlerini bükerek dinlendirecek olursan, acını sindirmeyi öğrenene kadar seni her gün döverim. Beni anlıyor musun?"
Valerius çocuğu başını salladı.
Markus mu? diye bağırdı babası.
Valerius'a çok benzeyen başka bir çocuk koşarak evden çıktı. Birkaç yaş büyük olduğu belliydi. "Evet baba?"
"Kardeşine dikkat et; oturur veya hareket ederse, benim için gel.
Markus, sanki babası ona bir hediye vermiş gibi gülümsedi. "Yapacağım, efendim."
Babaları döndü ve onları terk etti. Markus gözden kaybolur kaybolmaz Valerius'a gülmek için döndü. "Zavallı küçük Val," dedi alay edercesine.

"Yerden düşersen babam sana ne yapacak merak ediyorum." Markus onun karnına vurdu.
Valerius acıyla inledi ama duvardan ayrılmadı.
Bu sadece Markus'u daha da sinirlendirdi. Valerius'a hırlayarak ona vurmaya başladı. Valerius karşılık verdi ama faydası olmadı. Kısa sürede Markus onu tekrar yere indirdi.
"Baba!" diye bağırdı Markus, babalarının kaybolduğu kapıya koşarak. "Düştü!"
Tabitha, Valerius'un babasının ona yüklediği ek cezadan korkarak arkasını döndü. Zaten sırtını ilk elden görmüştü. Ellerini zarafet ve vakarla taşıdığı yaraların üzerinde gezdirmişti.
Babasından gerçekten nefret ediyor olmalı ama yine de hiçbirine karşı tek kelime etmedi.
Valerius sessizce acı çekerek ve tüm acı dolu anıları kendine saklayarak hayatına devam etti.
Onun için olağanüstüydü.
Ekran karardı.
"Hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Zarek dudağını bükerek. "Yani o da dövüldü. İşkence yaptığı gerçeğini düzeltmediğini fark ettim—”
Ash onun sözünü keserek, "Ordusu bir Roma köyüne yürüyen bir Yunan askeri," dedi. Oradaki her kadın ve çocuk, Minerva'nın tapınağını yakmadan önce içine kapatılmıştı. Valerius, daha fazla masum insanı öldürmeden onları durdurmak için ordunun peşindeydi.”
Zarek alay etti. "Hepsi masum değildi."
"Hayır," dedi Tabitha, boğazı düğümlenmişti. "Ama işlerin şiddetli olduğu bir dönemde o bir generaldi."
"Evet," dedi Ash sessizce. "Ve yapması gerekeni yaptı."
Zarek homurdandı. “Evet, doğru. Valerius tüm insan hayatını babasını memnun etmeye, o hayvanı gururlandırmaya çalışarak geçirdi."
Ash bunu da yalanladı. "Ve sen çocukken, babandan o kadar korkardı ki, ne zaman yanında olsa kekelerdi."
"Ailesini memnun etmek için zalimce bir davranışta bulunmaktan asla çekinmedi."
"Asla?"
Tabitha, Valerius'u çocukken tekrar gösterdiği için aynayı izledi. Sekiz yaşlarındaydı, yatakta uyuyordu. Onun oluşturduğu huzurlu, tatlı manzara karşısında kalbi hızla çarpıyordu.
Ta ki yatak odasının kapısı açılıncaya kadar.
Valerius, lambanın ışığı onu kestiğinde aniden ayağa kalktı.
Babası onu yataktan yakaladı ve kelimenin tam anlamıyla yere fırlattı.
Valerius önce babasına sonra da lambayı tutana baktı.
Bu Markus'tu.
"Bu nedir?" diye sordu babası, Valerius'a bir battaniye atarken.
Valerius'un rengi soldu.
"O battaniye de ne, Zarek?" diye sordu.

Zarek'in mavi gözleri soğudu. "Küçük piç kurusunun bir kış gecesi bana verdiği boktan eski at battaniyesi ve bu yüzden dayak yedim."
"Valerius!" diye bağırdı babası çocuğu tokatlarken. "Bana cevap ver."
"Bb-battaniye."
"Köleye verdiğini gördüm, Peder," dedi Markus. Marius da öyle. Kölenin üşümesini istemedi."
"Bu doğru mu?"
Valerius korkmuş görünüyordu.
"Bu doğru mu!"
Valerius yutkundu. "O çok soğuktu."
"Şimdi miydi?" babası alay etti, "Eh, senin yerine bir kölenin acı çekmesi daha iyi, değil mi?
Belki de bu dersi öğrenmenin zamanı gelmiştir, evlat."
Valerius hareket edemeden, babası giysilerini ondan yırttı, sonra onu ince kolundan tuttu ve odadan çıkardı. Tamamen çıplak olan Valerius, babasının onu bir otostop direğine bağladığı yere götürüldü. O kadar soğuktu ki nefesleri etraflarında buz bulutları oluşturuyordu.
"Pp-pl-"
Valerius'un ricası başka bir ters vuruşla yarıda kesildi. "Biz Romalıyız, evlat. Biz kimseden merhamet dilenmiyoruz. Bunun için sabah daha da dayak yiyeceksin. Eğer gece boyunca yaşarsan."
Soğuktan titreyen Valerius, dişlerinin takırdamasını engellemek için dudağını ısırdı.
Markus ona güldü. "Bence çok naziksiniz, Peder."
"Ona katılmak istemiyorsan, beni sorgulama Markus."
Markus'un kahkahası anında kesildi. Başka bir şey söylemeden ve arkalarına bakmadan ikisi eve doğru döndüler ve Valerius'u dışarıda yalnız bıraktılar.
Küçük çocuk ellerini gevşetmeye çalışırken dizlerinin üzerine çöktü. Faydası yoktu. "Yemin ederim iyi bir Romalı olacağım," diye fısıldadı sessizce.
"Yapacağım."
Sahne karardı.
"Beni ikna etmiyorsun, Acheron," dedi Zarek soğuk bir sesle. "Hala onun hiçbir şeyi hak etmeyen acımasız bir piç olduğunu düşünüyorum."
"Peki buna ne dersin?"
Bu kez ayna aydınlandığında, artık kendilerine ait olduğunu bildiği antik Roma evinde babasının eski bir versiyonunu kovalayan Zarek'in ciddi şekilde şekli bozulmuş bir versiyonunu gördü.
Orta yaşlı adam kanlar içindeydi, yüzü sanki yere serilmiş gibi harap olmuştu.
Adam, Valerius'un zırhını giymiş bir masada oturup bir mektup yazdığı, yemek salonu gibi görünen bir yere döküldü. Babasının çılgınca koştuğunu görünce kaşlarını çatarak ayağa kalktı.
Babası ona doğru düştü ve Valerius'un zırhının metal kayışlarını tuttu.
"Jüpiter aşkına, bana yardım et evlat. Kurtar beni!"

Zarek, Valerius'u tam bir askeri kıyafet içinde görünce sözünü kesti. Mum ışığı, kan kırmızısı pelerininin zıttı olan altın zırhını parlattı.
Valerius, babasını bir kenara itip kılıcını bordo deri kınından Zarek'e saldıracakmış gibi yavaşça çekerken korkunç bir görüntü sergiledi.
"İşte bu oğlum," dedi babası şeytani bir kahkahayla. "Sana öğrettiğim şeyi değersiz köleye göster."
"Devam et seni piç kurusu," diye meydan okurcasına hırladı Zarek. "İntikam için buradayım ve zaten ölmüş birini öldüremezsin."
Bunu planlamıyordum, dedi kısaca.
"Valerius," diye hırladı babası. "Ne yapıyorsun oğlum? Bana yardım etmelisin."
Yüzü tamamen metanetli olan Valerius, babasına sanki adam tamamen yabancıymış gibi baktı. "Biz Romalıyız Peder ve ben uzun zaman önce erkek olmayı bıraktım. Ben beni yaptığın generalim ve bana kimseden merhamet dilenmediğimizi çok iyi öğrettin."
Kılıcının kabzasını önce Zarek'e verdi.
Valerius bu sözlerin ardından kardeşini selamladı, odadan çıktı ve kapıyı kapattı.
Koridorda yavaşça yürürken babasının çığlıkları yankılandı.
Tabitha, ikisinin de hayatına mal olan trajediye tanık olurken nefes alamıyordu. Bir yanı Valerius'un babasını bu şekilde ölüme terk ettiğine inanamıyordu, bir yanı da bunu tamamen anlıyordu.
Zavallı Valerius. Zavallı Zarek. İkisi de aynı adamın kurbanlarıydı. Bir oğul köle olduğu için, diğeri soğukkanlı ve duygusuz olmadığı için tükürdü. En azından o ana kadar değil.
Gözlerinde hâlâ geçmişinin nefretini ve acısını taşıyan Zarek'e baktı.
"Valerius'tan bu kadar nefret ediyorsan neden onu da öldürmedin Zarek?"
"Kötü kelime oyununu bağışlayın, ama o sırada kör adam miyoptu."
"Hayır," diye fısıldadı. "Biliyordun, değil mi? Nefretinizi kimin hak edip kimin hak etmediğini biliyordunuz."
Ondan Acheron'a tehditkar bir bakış fırlatan Zarek'in küçümseyici tavrı daha da soğudu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Valerius hala barışı hak etmiyor. Aşağılanmaktan başka hiçbir şeyi hak etmiyor. O babasının oğlu."
"Ve sen nesin?" diye sordu. "Bana öyle geliyor ki, huzur içinde yaşamana izin vermeyen asidik nefreti taşıyan sensin. Valerius diğer insanlara saldırmaz. Durmadan. Bana göre bu, onu senin iki katın adam yapıyor.
Zarek'in bakışı onu delip geçti. "Ah, kendini çok özel sanıyorsun. Savunmaya değer olduğunu.
Bak ne diyeceğim tatlım, Valerius'un kimi gerçekten sevdiğini öğrenmek istiyorsan, onun evindeki solaryuma git. Agrippina'nın iki bin yıldan fazla bir süredir taş heykelini taşıdığına göre onun için ne kadar önemli olduğunu bir düşünün.
"Zarek..." Ash uyararak homurdandı.
"Ne? Bu doğru ve sen bunu biliyorsun."

Zarek bir adım geri çekildi ve sonra ortadan kaybolmaya çalışıyormuş gibi göründü. "Ne...?"
Ash ona komik bir bakış attı. "Sadece kayıtlara geçsin, Zarek. Tabitha'ya zarar verirsen seni öldürürüm. Tanrılar ve tanrıçalar lanet olsun."
Zarek tartışacakmış gibi ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkamadan ortadan kayboldu.
Tabitha'nın bildiği bir sonraki şey, Valerius'un kütüphanesinde, tam da durduğu yerde olduğuydu.
Tabitha? Valerius odaya geri dönerken sordu. "Sorumu duymadın mı?"
Tabitha burada olduğunu doğrulamak için uzanıp en yakınındaki rafa dokundu. Evet, geri dönmüştü. Ama birden kendini çok garip hissetti.
"Hayır," dedi Valerius'a. "Sorunuzu kaçırdım, üzgünüm."
"Otto mantar sevip sevmediğini öğrenmek istedi."
"Onlara karşı tamamen kararsızım."
Valerius, bilgiyi Otto'ya aktarmadan önce ona eğlenerek baktı. Akşam yemeği siparişini verdikten sonra telefonu cebine geri koydu. "İyi misin?"
Hayır, değildi. Zarek ve Ash'in görüntüleri ve sözleri zihninden geçti.
Ve kime inanacağını bilmek istedi.
"Solaryumun nerede?"
Valerius'un içinden geçen endişe dalgasını kaçırmak mümkün değildi.
"Benim ne?"
"Solaryumunuz. Burada bir tane var, değil mi?"
"Ben... uh, evet, bir tane var."
En azından bu konuda yalan söylememişti. "Görebilir miyim?"
Sert gitti. "Neden?"
"Solaryumları severim. Güzel odalar." Tabitha kütüphaneden çıkıp evin diğer tarafına yöneldi. "Böyle mi olur?"
"Hayır," dedi Valerius onu takip ederken. "Hala neden istediğini anlamıyorum..."
"Eğlendir beni. Sadece bir saniye, tamam mı?"
Valerius tartıştı. Tabitha'da yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, bunu hissedebiliyordu. Yine de geçmişten saklanamadı; ve nedense anlamadı, ondan hiçbir şey saklamak istemedi.
Başını krallara yakışır bir şekilde ona doğru eğerek, merdivenlere doğru geriye doğru bir adım attı. "Eğer beni takip edeceksen."
Onu merdivenlerden yukarı, kapısının bir tuş takımıyla mühürlendiği yatak odasının yanındaki odaya götürdü.
Tabitha onun kodu girmesini izledi. Kilit tıkladı. Valerius genişçe sallamadan önce derin bir nefes aldı.
Solaryumun ortasında güzel bir genç kadının heykelini görünce Tabitha'nın kalbi sıkıştı. Yanında yanan sonsuz bir alev vardı.
Yere bakarken onunla göz göze gelmeyi reddeden Valerius'a baktı.
"Demek lamba yağı konusunda bu yüzden korkuyordun. Onu gerçekten sevmiş olmalısın."

Bölüm 11

Tabitha'nın sözleri kulaklarında çınlarken Valerius heykele baktı. Agrippina'nın yüzü her zamanki gibi hiçliğe bakıyordu. Boşluk. Soğuk. Duygusuz.

Göğsü, geçmişin sert gerçekliğinden ve insan hayatından iyi bir şeye tutunmaya çalışmak gibi kendine özgü aptallığından dolayı ağrıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu tanımıyordum bile, dedi sessizce. "Hayatı boyunca büyük olasılıkla onunla bir avuç kelimeden fazlasını konuşmadım ve yine de beni sevecek bir kadınım olsaydı, o olduğu için minnettar olurdum."

Tabitha, itirafı karşısında şaşkına döndü. "Anlamıyorum. Neden tanımadığın bir kadının heykeliyle ilgileniyorsun?”

"Acınası haldeyim." Acı bir kahkaha attı. “Hayır, aslında ortalama bir zavallı için bile fazla zavallıyım. Ona bakamadığım için heykeliyle ilgileniyorum.” Öfkesi ve acısı ona ulaştı ve kalbini ele geçirdi.

"Neden bahsediyorsun?"

Tüm vücudu kaskatı kesilmiş, odanın yan tarafına bakıyordu. Benim hakkımda gerçeği mi istiyorsun, Tabitha? Gerçekten mi?"

"Evet ediyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturarak, odanın karanlık pencerelerinden arkadaki zarif avluya bakabilmek için ondan uzaklaştı. “Tanik oranlarda genetik bir hataydım ve nedenini asla anlamadım. Tüm hayatımı, kimsenin beni umursamadığı halde neden birilerini umursadığımı anlamaya çalışarak geçirdim."

Küfür onu şok etti. Bu şekilde konuşmak ona göre değildi ve tek başına bu bile ona ruh halinin ne kadar değişken olduğunu gösteriyordu. "Diğer insanları önemsemenin yanlış bir tarafı yok."

"Evet var. Neden umursayayım? Şu an ölseydim, kimse beni özlemeyecekti. Beni tanıyan insanların çoğu açıkça sevinirdi.”

Boğazı, ifadesinin doğruluğu ve yine de onun ölme düşüncesiyle sıkıştı... Akıl almaz derecede acıyordu. "Umurumda olurdu, Valerius."

Ona başını salladı. "Nasıl yapabildin? Beni zar zor tanıyorsun. Aptal değilim. Arkadaşın olan insanları gördüm. Hiçbiri bana benzemiyor. Hiçbiri benim gibi davranmıyor veya konuşmuyor. Hepiniz benim gibi görünen veya davranan herkesle alay ediyorsunuz. Senin türün bizden nefret ediyor. Bizi görevden aldın. Zengin ve kültürlüyüm, asil bir Romalı aileden geliyorum, bu yüzden kendimi herkesten üstün görmeliyim, bu yüzden ne zaman etrafımda olsam gaddar ve soğuk olmamda sorun yok. Bizim incitecek duygularımız yok. Bir Romalı asilzade, bir köle için tek bir farenin kıçını nasıl verebilirdi? Ve yine de iki bin yıl sonra, o burada duruyor ve ben buradayım, çocukken karanlıktan korktuğu için mütevazı bir kölenin asil bekçisiyim ve bir keresinde ona uyumak zorunda kalmayacağına dair bir söz verdim. karanlık."

Sözleri onu o kadar derinden etkiledi ki göğsünü sıkıştırdı ve neredeyse gözlerini yaşlandırmayı başardı.
Basit bir köleye verdiği yemini tutması gerçeği...
"Karanlıktan neden korkuyordu?"
Çenesinde bir kas çalıştı. Babamın yerle bir ettiği bir kasabada zengin bir tüccarın kızıydı. Büyükannem onu gördüğünde ve iyi bir arkadaş olacağını düşündüğünde, onu pazarda satmak niyetiyle Roma'ya geri getirmişti. Babam onu büyükanneme hediye etti ve Agrippina hayatı boyunca gecenin karanlığında başka birinin onun için gelip dünyasını yeniden mahvedeceği korkusuyla yaşadı."
Bakışları ürkütücü bir hal aldı. "Işığın gerçek canavarları asla uzak tutamayacağını zor yoldan öğrendi. Onları kimin gördüğü daha az umurlarında olabilir."
Tabitha kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."
Tehditkâr bir bakışla yüzünü ona çevirdi. "Asterosum'un ne olduğunu biliyor musun?"
"HAYIR."
"Vücudunuzu tamamen felç eden, ancak tamamen görmenizi, duymanızı ve hissetmenizi sağlayan eski bir ilaç. Romalı doktorlar, kesmek istediklerinde bunu kullanırlardı."
Sanki içinden acı verici bir şey geçmiş gibi yüzünü buruşturdu. Bunun acısını kendi göğsünde hissetti.
Valerius, sanki bu onu geçmişinin dehşetinden bir şekilde koruyabilirmiş gibi kollarını kendine doladı. "Ağabeylerimin villama geldikleri gece bana verdikleri ilaçtı. Kelt şehri Angaracia'yı yeni ele geçirmiştim. Ailemdeki herhangi bir erkeğin yapacağı gibi onu yerle bir edip herkesi öldürmek yerine, bir pazarlık yaptım.
Keltlerle teslim ol. Çocuklarının Roma'dan nefret ederek büyümemesi ve kendilerinden önceki pek çok kişinin yaptığı gibi halkının intikamını almaya çalışmaması daha iyi olur diye düşündüm." Acı acı güldü. "Bu benim ölümcül kusurumdu."
"Merhamet nasıl bir kusur olabilir?" diye sordu.
Daha kelimeler ağzından çıkar çıkmaz babasının görüntüsünü hatırladı. Valerius'un dünyasında bu bir suç olurdu.
Valerius boğazını temizledi. "Görevlerimin çoğu dış illerdeydi, Keltlerle savaşıyordu. Çoğunlukla onları anladığım için onlara karşı gerçekten başarılı olan zamanımın tek Romalısı bendim. Kardeşlerim bunun için benden nefret etti. Onlara göre bir halkı fethetmenin tek yolu onları yok etmekti."
"Yani seni öldürmeyi mi düşündüler?"
Onayladı. "Evime gelip bana ilaç verdiler. Etrafımdaki her şeyi yok ederken tamamen çaresizce yerde yattım. Salonumu yağmaladıktan sonra beni öldürmek için arka avluya çıkardılar. Agrippina'nın heykelini orada bulmuşlar."

Tabitha, geçmişinden gelen beyaz mermer yüze baktı. "Heykelini neden oraya koydun?"
“Büyükannem gibi onun kurtarılmayı hak ettiğini düşündüm. Korunmak için. Bu yüzden, o benimle yaşamaya geldikten kısa bir süre sonra bu parçayı özel bahçem için sipariş ettim.”
Yersiz bir kıskançlık hançeri saplandı içinden. Kadını sevmemiş olabilirdi, ama belli ki ona karşı derinden hisler besliyordu. Özellikle de ona verdiği sözü tutmak için binlerce yıl harcadığından beri.
"Seninle nasıl oldu?" sessizce sordu.
Derin, düzensiz bir nefes aldı. "Büyükannem beni savaş alanından eve çağırmıştı çünkü ölmek üzere olduğunu biliyordu ve Agrippina için korkuyordu. Oğullarının ve torunlarının mizacını biliyordu ve Agrippina, onun için çok şey ifade etmeye başlayan çok güzel ve narin bir kadındı. Agrippina'nın yatağından uzak durması gerekmediği için onu ziyarete gelen tek kişi bendim. Bu yüzden Agrippina'yı evime almamı ve onu diğerlerinden korumamı istedi."
Tabitha'nın boğazı onun nezaketiyle sıkıştı. "Ona aşık mı oldun?"
“Onun fikrini sevdim, o güzelliğin vücut bulmuş haliydi. Yumuşak ve kibar. Benim dünyamda daha önce hiç var olmayan şeyler. Ne zaman evde olsam, görevlerini yaparken onu uzaktan izleyerek saatler geçirirdim. Ve sık sık bu kadar güzel birinin benim kadar aşağılık bir şeyi sevip sevemeyeceğini merak ederdim. Sonra bir kölenin sevgisini istediğim için kendimi cezalandırırdım. Asil bir Roma generaliydim. Bir kölenin saygısıyla neye ihtiyacım vardı?
Yine de onu arzulamıştı. Bunu biliyordu. Bunu hissedebiliyordu.
Valerius sustu. Daha iyisini bilmeseydi, onun gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin ederdi.
Gözümün önünde ona tecavüz ettiler ve ben ona yardım edemedim.”
Ah, Val, diye soludu.
Ona dokunmak isterken ondan uzaklaştı. “Gözlerimi kapatamıyor, başımı çeviremiyordum bile. Onu taciz etmekten zevk aldıkları için orada tamamen çaresiz kaldım. Ne kadar çok çığlık attıysa, o kadar çok güldüler, ta ki Markus onu kılıcımla ezip geçene kadar. Gözlerinden yaşlar süzülürken kelimeler boğazından döküldü.
"Ben ne işe yarardım?" sıktığı dişlerinin arasından sordu, burun delikleri aciz bir öfkeyle şişmişti. "Sonunda ona ne faydam oldu? Onu evime hiç almasaydım, en azından yaşamasına izin verirlerdi.”
Sonunda onu kollarına çekmesine izin verdiğinde Tabitha kendi gözyaşlarına boğuldu. Agrippina'yı öldürdükten sonra ne olmuş olabileceğini silmeye çalıştı.
Bileğindeki yara izlerini görmüştü ve ondan onu çarmıha gerdiklerini biliyordu. O gece olması gereken dehşet! Geçmişi hatırlamak istememesine şaşmamalı.
Ve bir daha ona bu konuda hiçbir şey sormayacaktı.

Gevşemeden önce birkaç saniye kaskatı kaldı. Sonra kollarını sıkıca ona doladı ve ona sıkıca sarıldı.
"Nasıl bir adamım ki, yaptığım her iyilik, yardım etmeye çalıştığım insanlara zarar veriyor?"
"Beni, Marla'yı ya da Gilbert'ı incitmedin."
"Yine de," diye nefes verdi. "Agrippina, Parcae onu incitmeden neredeyse on yıl önce benim evimde yaşadı."
"Kimse beni incitemez Valerius, güven bana."
Elini sevgiyle onun yaralı yanağına dokundurdu. "İçinde çok fazla ateş var. Yanımda olduğun her an içimi ısıtıyor."
"Seni ısıtıyor mu? Çoğu insan tarafından tüketilir. Eski sevgilim etrafta olmanın tamamen yorucu olduğunu söylerdi. Onu yıprattığımı ve benimle geçirdiği her saati telafi etmesi için en az iki ila üç güne ihtiyacı olduğunu söylerdi."
Ona küçük bir gülümseme sundu. "Seni yorucu bulmuyorum."
"Ve seni zavallı bulmuyorum."
Bu onun gülmesini sağlamayı başardı. "Senin derdin ne Tabitha? Seni sadece birkaç gündür tanıyorum ve sanki sana her şeyi anlatabilirmişim gibi hissediyorum."
"Bilmiyorum ama ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." Uzandı ve onu öpebilmek için başını aşağı çekti.
Valerius onun tadına inledi. Onun hissiyle. Onun kollarında, acınası ya da katı hissetmiyordu. Onun gülmesine ve tekrar neşe duymasına izin verdi. Hayır, hayatında ilk kez neşe duymasına izin verdi. Tabitha dışında hiç kimse ona uzanıp onu kucaklamamıştı.
Sıkıntılı olduğunu biliyordu ve bunu kabul etti. Onu geri çevirmek yerine, onunla nazik bir şekilde dalga geçti ve sonra durumu düzeltmeye çalıştı. Onu yazmadı.
Tüm tarih boyunca, onunla sadece o arkadaş olmuştu. Ve bu onu dünyadaki en değerli kadın yaptı.
Tabitha geri çekildi. "Otto yiyecek getirip buraya gelmeden önce ne kadar vaktimiz var?"
Saatini kontrol etti. "Muhtemelen yirmi ila otuz dakika. Neden?"
Güldü. "İşe yarar."
Daha fazlasını sormasına fırsat vermeden gömleğini çıkardı ve boynuna doladı, ardından onu takip etmesi için parmağını kıvırdı.
"Benimle gelin General. Dünyanızı sallayacağım."
Bunu Daimon'larla savaşırken ilk gördüğü anda yapmıştı ve o zamandan beri de durmadan yapıyordu.

* * *

Stryker sonunda kendini sakinleştirmeyi başarmıştı. En azından dışarıda.

İçinde hâlâ köpürüyordu.

Yok Edici'ye ve onun yalanlarına ve dürüstlüğü için Acheron Parthenopaeus'a lanet olsun.
Yaptığı son şey bu olsa, dünyayı ikisinden de kurtaracaktı. Ama dikkatli hareket etmesi gerekiyordu.
Stratejik olarak.
Yok Edici, Spathi'nin Acheron'u yaralayabilmesi için Aima'yı Desiderius'a veren kişinin kendisi olduğunu öğrenirse, hayatı anlamsız olurdu. Hayır, ikisini de yenmek için büyük bir beceriyle hareket etmesi gerekecekti ve yapacaktı da.
Sonunda.
Etrafındaki hava, Desiderius'tan Spathi'nin New Orleans'tan Atlantis'in cehennem diyarı Kalosis diyarına dönebilmesi için bir cıvata deliği talebiyle cızırdadı.
Burada ışık yoktu. Sürekli karanlık ve kasvetliydi. Kendi oğlunu öldürdüğü geceye kadar bu onu rahatsız etmemişti.
Şimdi oldu.
Stryker elini uzattı ve portalı açtı.
Desiderius, hâlâ bedensiz bir sis olarak geri döndü.
Stryker beceriksiz Daimon'a dudaklarını büktü. Bir zamanlar Daimon'a saygı duyduğu zamanlar olmuştu ama Desiderius'un basit bir Kara Avcı ve insan metresine karşı başarısızlığı, Stryker'ın varlıktan tamamen tiksinmesine neden olmuştu.
Kendini Yok Edici'nin ateşi altına sokmak istememiş olsaydı, Desiderius'a bu tek şansın fiziksel forma dönmesine bile izin vermezdi. Ancak Desiderius'un Acheron'u yaralaması karşılığında Stryker, Daimon'u reenkarne etmeye istekliydi.
"Senin gideceğini sanmıştım-"
"Neyle karşı karşıyayım?" diye sordu Desiderius, yüzü olmayan, biçimsiz özü loş odada titreşirken.
"Neyle karşı karşıya olduğunu biliyorsun."
"Hayır," dedi Desiderius. "Bana verdiğin ve Kara Avcı liderini alt eden madde neydi?"
"Seni ilgilendirmez. Senin tek derdin çocuğu bana getirmek."
"Nedenini anlamıyorum."
Stryker güldü. "Ve asla yapmayacaksın. Çocuğu bana getirin yoksa sizi unutulup gideceğim."
Daha iyisini bilmeseydi, hayaletin onunla gerçekten alay ettiğine yemin ederdi.
"Acheron beni kaltağın vücudundan dışarı fırlattı. Artık korunuyorlar. Başka bir bedene ihtiyacım var."
Stryker, Daimons'ın salonunun dışından çığlık attığını duyunca duraksadı. Hiç şüphe yok ki Apollymi'nin Charontes'i hâlâ ondan Aima'yı çalanı arıyordu.
Hiçbiri bunun için ona bakmazdı. Buna cesaret edemezler.

Aslında, artık oynayacak havasında değildi. Annesi, Yok Edici, beklemesini söylemişti.
Beklemeyi bitirmişti.
Yok Edici'yi yatıştırmak için kendi oğlunun kanını döktüğü gün bazı şeyleri fark etmeye başladığı gündü.
Ve annesi ona eski bir Kara Avcı ve bir insan büyücünün küçük çocuğunu getirmesini söylediğinde, bir şeyin farkına varmıştı. Marissa Hunter olarak bilinen o çocuk, evrenin dengesini ellerinde tutuyordu.
Ona kim sahip olduysa, tüm zamanların en ilkel, kadim gücünü kontrol edecek anahtara sahipti.
O tüm dünyanın kaderiydi.
Yok Edici, kontrolün kendisinde olması için çocuğa sahip olmaya çalıştı.
Stryker acı kahkahasını bastırdı. Marissa'yı kendi ölü bedeni yerine tercih ederdi. Sonunda, Nihai Kader'i kontrol eden o olacaktı. Apollymi değil.
"Arod, Tiber, Sirus, Allegra!" O çağırdı.
Dört Spathi komutanı karşısına çıktı. Üç erkek ve bir kadın. Stryker mükemmel, güzel vücutlarını incelemek için bir dakika ayırdı. Dört Daimon da fiziksel olarak yirmi yedi yaşından büyük görünmüyordu… tıpkı onun gibi. Ve tıpkı onun gibi, çok eski zamanlardan beri buralardaydılar. Allegra, gruplarının en genciydi ama o bile şaşırtıcı bir şekilde dokuz bin yaşındaydı. Öldürmek ve yaşamak için insan ruhlarını alıp sahiplenmek üzere eğitilmiş olan ordusunun eşi benzeri yoktu.
İnsanlığın onlarla tanışma zamanı gelmişti.
"Bizi mi aradın, akri?" diye sordu.
Stryker başını salladı. "Desiderius'un emirlerimi yerine getirecek bir cesede ihtiyacı var."
Dört Daimon gergin bir şekilde birbirine baktı.
"Rahatla," dedi Stryker. “Hiçbirinizden gönüllü olmanızı istemiyorum. Oh hayır. Ne münasebet. Dördünüz onun koruması olacaksınız.”
"Ama akri," dedi Allegra sessizce, "koruyacak bir bedeni yok."
Stryker çılgınca güldü. "Evet o yapar." Elini uzattı ve odanın ortasında bir görüntü belirdi. Kara Avcı, tamamen siyahlar içinde New Orleans sokaklarında tek başına yürüyordu.
"İşte senin cesedin, Desiderius," dedi. "Ve işte Hunter ailesine giriş biletin. Şimdi bana o bebeği getirin yoksa hepiniz öleceksiniz... kalıcı olarak.”
Odadan dışarı parıldamaya başladıklarında, Stryker son bir emirle onları durdurdu.
"Acheron şimdiye kadar sevdiğim tek şeyi benden aldı. Benden çaldığı oğlumun anısına, Acheron'un sevdiği insanlara ödeme yapmanızı emrediyorum. New Orleans sokaklarında akan kanı görmek istiyorum. Anlıyor musunuz?"
Desiderius pis pis gülümsedi. "Anlaşıldı Akri. Kesinlikle anlaşıldı.”

* * *

Valerius, Tabitha'nın ona karşı ne kadar iyi hissettiğine homurdandı. Kollarında tamamen çıplak, eli sert aletini uçtan uca nazikçe okşarken onu şiddetle öptü.

Siyah gömleği açıktı. Onun aksine, hâlâ çoğunlukla giyinikti.
"Otto yolda," dedi sert meme ucunu emmek için başını eğdiğinde.
Eli ona ustalıkla masaj yaparken doğru dürüst düşünmek zordu.
"O zaman işimize dönsek iyi olur," dedi gülerek onun yatağına tırmanırken.
Valerius, onu siyah yorganının üzerinde çıplak görünce nefes alamadı. Onun bacaklarını davet edercesine açmasını izledi. Bileklerini onun kalçalarına doladı ve onu öne doğru çekti.
Kadın vücutlarının arasına uzanıp pantolonunu onun üzerine kaydırabilecek kadar indirirken tısladı.
Sırtını bükerek, inlerken ve ona doğru kıvranırken onu derinlere çekti.
Valerius, onun altında hareket eden çıplak vücuduna bakarken bir kolunun üzerine eğildi. Her iki ayağı da yerdeyken, onun sıcak, ıslak vücudunun derinliklerine daldı.
"İşte bu bebeğim," diye nefes nefese onunla aynı şekilde tanışırken.
Valerius onun dokunuşuna izin verirken onu yatıştırmak için daha sert itti. Yumuşak, esnek dokusundan zevk alarak eliyle göğsünü tuttu. Onun tadına bakmak için ağzı sulandı.
Valerius başını eğip göğsünü ağzına alırken, o kalçalarına doğru bastırmaya devam ederken Tabitha inledi. Bu adamın içindeyken hissettiklerini seviyordu. Görünüşü, ilkel ve vahşi.
Bu kadar kontrollü bir adamın, ona her dokunduğunda her şeyini kaybetmesinde ciddi anlamda erotik bir şeyler vardı. Yalnız kaldıklarında gardını indirebilmesi hoşuna gitmişti.
Onu yargılamadığını.
Gözlerini kapatarak, ona karşı daha da hızlı hareket ederken başını tuttu. Kendisini ona tekrar tekrar vurmasından daha iyi bir şey yoktu. Dili sihrini göğsünde çalıştırdığından daha fazla.
Dayanamadı, onu öpebilmek için dudaklarını göğsünden çekti.
Gözleri tutkusuyla kararmıştı, yüzü gösterdikleri çabadan biraz kızarmıştı.
Ellerini onun uzun saçlarına daldırıp dişleriyle dudaklarını ısırırken kendini ona bastırdı.
Tabitha, dilinin onun meme ucunun etrafında döndüğü kulağına doğru yalarken Valerius boğazından homurdandı ve ürperti tüm vücuduna yayıldı.
Bu onu kontrolünün dışına çıkardı. Onun içinde daha da derin olmak istiyordu.
Ondan çekerek, onu karnının üzerine yuvarladı ve kalçası açıkta olacak şekilde yatağın üzerine eğilecek şekilde konumlandırdı.
Val?
Vücuduna geri dönerken saçlarını boynundan uzaklaştırdı. Kendini kabzasına kadar gömerken zevkle haykırdı.

İçinde, vahşi bir yanı kükredi ve canlandı. Tutkularının kokusu kafasını doldururken göğüslerini ellerinin arasına aldı.
Valerius kontrolü ele alırken Tabitha nefes alamıyordu. Bir eliyle göğsünü tutarken, diğer eliyle vücudunu aşağı indirdi, göbek halkasını geçerek bacaklarının arasına gömdü.
"Ah, Val," diye hıçkırdı, dokunuşunun zevkinden sızlayarak. Parmakları, itişlerine zamanında onu okşarken, yarığının derinliklerine daldı.
Başı döndü.
Kendini hiç bu kadar garip bir şekilde arzulanmış hissetmemişti. Çok gerekli.
Valerius kulağına, "Koklamanı seviyorum, Tabitha," diye soludu.
Dişlerini boğazına sürttüğünü hissetti. "Beni ısıracak mısın, Val?"
Dişlerinden biri şahdamarına tehlikeli bir şekilde yaklaşırken onun tereddüt ettiğini hissetti.
"Daha önce hiç kimseyi ısırmak istememiştim," dedi düzensiz bir şekilde.
"Ve şimdi?"
Ona karşı daha da hızlı hareket etti. "Seni yutmak istiyorum."
Tabitha anında gelir gelmez haykırdı.
Valerius onun titrediğini hissedince dişlerini sıktı. Yabancı yanı hâlâ onu tatmak için yalvarıyordu. Ona sahip olmak için yalvardı.
Vahşi ve korkutucuydu.
Boğazını ısırdı ama derisini kırmamak için kendini zorladı. Ama zordu. Neredeyse imkansızdı.
Ve bir dakika sonra doruğa ulaştığında, içindeki o yabancı yanının zaferle kükrediğini duydu.
Son sarsıntı onu sarsana kadar onu yakınında tuttu. Tamamen bitkin halde, onu çevirdi ve önünde dizlerinin üzerine çöktü.
Tabitha, önünde diz çökmüş gururlu Romalı savaşçıyı görünce büyülenmişti. Kollarını beline doladı ve başını dikkatlice karnına koydu.
Yavaşça ellerini saçlarının arasından geçirdi.
Onu yakıp kavuran, araştıran bir bakışla ona bakmak için geri çekildi.
"Neden burada olduğunu bilmiyorum Tabitha ama burada olmana sevindim."
Ona gülümsedi.
Bakışları onunkine kilitlendi, karnının hassas etini, göbek halkasının hemen altını kemirdi. Adam çemberinden sarkan ayı dillerken dudağını ısırarak inledi. Sonra göbeğinin içini ve çevresini yalayarak vücudunun daha da yanmasına neden oldu.
Ve iki parmağını içine batırdığında, gerçekten çökebileceğini düşündü.
"Çok güzelsin Tabitha," dedi, vücudunun en mahrem yerine bakabilmek için onu açarak.
Adam onu ağzına alırken ve o inanılmaz dili onu yakından tatmak için kullanırken nefes alamıyordu. Dilini hassas kıvrımlar arasında kaydırırken ona daha fazla erişim sağlamak için bacaklarını daha da genişletti.

Tabitha ona baktı. Onun tadına bakmaktan ne kadar zevk alıyorsa, o da onu tatmaktan o kadar zevk alıyor gibiydi.
Ve onu keşfetmek için zaman harcadı.
"Merhaba, Valerius?"
Koridordan Otto'nun sesini duyunca irkildi. Yine de, onu zevklendirmeye ve incelemeye devam eden bir parmağını içinde bıraktı.
Yavaşça ayağa kalkıp bir parmağını daha vücuduna kaydırdı. "Bana ne yaptın Tabitha?" kulağına kesik kesik nefes verdi. "Otto koridorda ve tek düşünebildiğim yeniden senin içinde olmak. Doruk noktanın tadına varana kadar seni yalamaktan.
Beklenmedik yorumu, tarif ettiği şey düşüncesiyle boğazının derinliklerinde inlemesine neden oldu. "Otto'dan kurtul ve ben bu gece seninim."
Onu tutkuyla öptü, sonra elleriyle kıçını sıktı. “Çıplak kal. Akşam yemeğimi senden yemek istiyorum.”
Tabitha içini bir ürperti kaplarken dudağını ısırdı. "Anladın."
Valerius geri çekildi ve hızla gömleğinin düğmelerini ilikledi ve pantolonunu ilikledi. Yatak odasından sıvışıp onu yalnız bırakmadan önce ona sıcak, ümit verici bir bakış attı.
Tabitha yatak örtülerini indirdi ve onun baharatlı erkeksi kokusunu taşıyan koyu ipek çarşafların arasına girdi.
Kollarını yastığın etrafına sarıp derin bir nefes aldı.
"Ne yapıyorum ben?" diye sordu kendine. Kelimenin tam anlamıyla düşmanla yatıyordu ve bundan fazlasıyla zevk alıyordu.
Daha da kötüsü, ayrılmak istemiyordu.
Durmadan.
"Hayattaki hediyem," dedi alçak sesle. Asla sahip olamayacağı adamlara sonsuza dek çekilmiş gibiydi.
Buradan ayrılmalı ve Amanda ve Kyrian'ın yanına gitmeliydi ama Valerius'tan ayrılmayı kendine yediremiyordu. O olmadan ne yapardı?
Daha da önemlisi onsuz ne yapardı?

Bölüm 12

Ash üst kattaki ofisinde hafif aralık olan kapıdan Kyrian'ı görünce birden durdu.

Saat sabahın dördünü epey geçmişti ve Kyrian ara sıra Amanda ile geç saatlere kadar ayakta kalsa da, eski Kara Avcı'yı tek başına ayakta bulmak alışılmadık bir durumdu.

Kyrian bir kağıt destesinin üzerine eğilip saçını çekerken, başını sallayarak çatlaktan izledi. Ash hayal kırıklığını hissedebiliyordu.

Onu ürkütmemek için kapıyı hafifçe tıklattı.

Kyrian yukarı baktı, ardından gözlüğünü yüzünden çıkardı. Ah, hey, dedi

Ash kapıyı biraz iterek açarken alçak bir ses tonuyla. "Yatağa gelmem için bana yalvaran Amanda olabileceğini düşündüm."

Ash içeri girerken, "Evrendeki onca para için değil," dedi. Resmi evrakların ve el yazısıyla yazılmış notların dağıldığı böbrek şeklindeki siyah Chippendale masasının önünde durmak için ilerledi. "Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

“Uyuyamadım. ben..." Kyrian dişlerini gıcırdattı.

"Ne?" diye sordu Ash, uzun süredir arkadaşı için endişeleniyordu.

Kyrian uzun, yorgun bir nefes verdi. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Ash. Her gün ne kadar zor. İnsan olduğunu hatırlıyor musun?”

Ash, Kyrian'ın düşüncelerini duyunca sırt çantasını yere koydu. Yönleri şaşırmış ve panik halindeydiler.

Ash normalde geçmişiyle ilgili hiçbir soruya cevap vermezdi ama arkadaşının teselliye ihtiyacı vardı; Dürüst olmak gerekirse, bu gece Nick, Simi, Zarek, Tabitha, Yok Edici ve Daimons arasında olup bitenlere bakılırsa, o da öyleydi. "Evet, insan olduğumu hatırlıyorum ama orada yaşamamak için elimden geleni yapıyorum."

"Evet ama alınma, öldüğünde gençtin. Taşıdığım sorumluluk hakkında hiçbir fikrin yok.”

Ash bunun üzerine acı bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Kyrian bir bilseydi...

Kaderi ve sorumlulukları eski Yunan generaliyle bir kalp atışında değiş tokuş ederdi.

"Şuna bak," dedi Kyrian, ona bir kağıt parçası iterek. "Lanet olası Daimonları unutun, bu gezegendeki en korkunç şey avukatlar ve sigorta komisyoncularıdır. Allahım sen trafik kazalarının istatistiklerini biliyor musun? Çocuğumu veya karımı arabaya bindirmeye korkuyorum. Eskiden diş macunu ve bandajdan başka bir şey olmayan ecza dolabımda şimdi Advil, Sudafed, Bengay, Lipitor ve Benicar var. Yüksek tansiyonum, yüksek kolesterolüm var—”

"Eh, son kırk yıldır vücudunu abur cuburla taciz ettin."

"Ben ölümsüzdüm!" Kyrian tersledi, ardından yüzü kül oldu. "Yine öleceğim, Ash.

Ancak bu sefer, Artemis'in bana bir takas teklif etmek için orada olacağından şüpheliyim." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Karım bir gün ölecek ve Marissa..."
"Bunu düşünme."
Kyrian'ın gözleri ona takıldı. "Bunu düşünme? Senin için söylemesi kolay. Ölmeyeceksin. Ve tek düşünebildiğim ölüm, özellikle de Amanda kabuslar görmeye devam ettiğinden beri. artık insanım Onları eskisi gibi koruyamam."
"Bu yüzden Kassim ve ben buradayız."
Kyrian başını salladı, ardından gözlüğüne uzandı. "Ve ruhumu tanrıçadan daha etkili bir şekilde çalmak için tasarlanmış ince yazıları okuyabilmek için giymek zorunda olduğum bu lanet şeylerden nefret ediyorum. Bana ne oldu Acheron? Dün, gecenin en kötüsü bendim. Daimonlar benden korkarak titrediler. Şimdi ben neyim? O kadar zavallıyım ki, Nick'e eve pancar sokması ve bir dolaba saklanıp bir pancar yemesi için rüşvet vermem gerekiyor, böylece Amanda bunu öğrenip bana yeni bir pancar atmasın. Sinüs problemlerim var. Geceleri yanlış uyursam sırtım ağrıyor. Dizlerim cehenneme döndü ve dün Marissa'yı almak için eğildiğimde neredeyse düşüyordum. Yaşlanmak gerçekten berbat bir şey."
Ash ona sert bir bakış attı. "Bana geri dönmek istediğini mi söylüyorsun?"
Kyrian mahcup bir şekilde uzağa baktı. "Bazen görüyorum ve sonra karıma bakıyorum ve ne kadar bencil bir piç olduğumu düşünüyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, var olduğunu hiç bilmediğim yerlerim derinden acıyor. Ne zaman onun incindiğini ya da Marissa'yı düşünsem... Nefes alamıyorum. yaşayamam Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Onlar yüzünden yaşlanıp öleceğimi bilmekten nefret ediyorum."
"Ölmeyeceksin, Kyrian."
"Nereden biliyorsunuz?" tersledi.
"Sana izin vermeyeceğim."
Kyrian onunla alay etti. "Sanki durdurabilecekmişsin gibi. İkimiz de yaşlı bir adam olarak ölmekten başka seçeneğim olmadığını biliyoruz... eğer şanslıysam ve o kadar uzun süre dayanabilirsem ve kalp krizinden, araba kazasından, gıda zehirlenmesinden veya diğer milyonlarca felaketten ölmezsem. Başını ellerinin arasına aldı.
Ash gerçekten arkadaşı için hissetti. İnsan olmak zordu. Kahretsin, yaşamak hiç de zor değildi.
Hayat kesinlikle uysallar için değildi. Ne zaman bir şeyler yolunda gidiyor gibi görünse, en az üç veya dört şeyin ters gitmesi gerekiyordu. Bu sadece doğanın kanunuydu.
"Amanda yine hamile," diye soludu Kyrian kısa bir aradan sonra.
Üzücü ses tonuna rağmen Ash onun mutluluğunu hissetti. Ve onun dehşeti.
"Tebrikler."
"Teşekkürler." Kyrian masasının üzerindeki kağıt yığınına baktı. "Her ihtimale karşı vasiyetimi düzene sokmaya çalışıyorum."

Ash, kaderci arkadaşına gülme dürtüsünü bastırdı. "Ölmeyeceksin, Kyrian," diye yineledi.
Kyrian'ın onu dinlemediğini biliyordu. Sadece Amanda ve bebekte değil, kendisinde de ters gidebilecek her şeyi düzeltmekle meşguldü.
"Tekrar bebeğin vaftiz babası olacak mısın?" Kyrian sessizce sordu.
"Elbette."
"Teşekkür ederim. Şimdi, sakıncası yoksa yarın bunu avukata ve sigorta şirketine iletmem gerekiyor.
"Elbette. İyi geceler General."
"Gece, Acheron."
Ash sırt çantasını yerden kaldırdı ve çıkarken kapıyı kapattı. Koridorda durduğunda Amanda'yı krem rengi bir sabahlığa sarınmış halde yatak odasının kapısında dururken buldu.
Gözlerinde yaşlar vardı.
Ash aralarındaki mesafeyi kapattı. "İyi misin?"
Omuz silkti. "Ruhuna kavuşanların hepsinde mi böyle?"
İçini çekerek başını salladı. "Yeniden ayarlamak zor. Yüzlerce ila binlerce yılını, hiçbir şeyin sana dokunamayacağı ve vücudunun asla birkaç saatten fazla acımadığı, sadece ölümlü olmak ve sadece otuz veya kırk yılın kaldığını fark etmek için, kelimenin tam anlamıyla tüm zamanına sahip olduğunu düşünerek harcıyorsun. şanslısın. Artık herkes gibi ölüme ve hastalığa duyarlısın. Bu kolay bir zihniyet değil. Neredeyse kesilen ilk gerçek kağıt onları öldürür."
Tek bir gözyaşı yanağından aşağı indi. Onu sildi ve zarif bir şekilde burnunu çekti. "Keşke onu olduğu gibi bıraksaydım. Keşke bana bunun olacağını söyleseydin."
"Sana ne demiştim, Amanda?" O sordu. "İkinizin hayatınızın geri kalanını birbirinizi severek geçireceğinizi mi? Çocuklarını büyütmek mi? Hiçbirinizin hayatınızın ne kadar mucizevi olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Sahip oldukların için kaç kişi seve seve ruhunu satar. Artemis'i ve ölümsüzlüğü unutun. Sahip oldukların çok daha değerli ve nadirdir."
Aşklarından ve doğru kararı verip vermediklerinden şüphe duymaları gerçeği üzerine ikisine de öfkesi kabarırken kalbi sıkıştı. "Ben bile ikinizin sahip olduğu tek bir gün için tüm ölümsüzlüğümü takas ederdim."
Yaralı elini eline aldı ve Kyrian'ın ruhunun elini vücuduna geri getirdiğinde elini yaktığı yeri görebilmesi için kaldırdı. "Sana bir keresinde buna değip değmeyeceğini sormuştum. Bana ne dediğini hatırlıyor musun?"
"Onun için ölmek için cehennem ateşlerinden geçerdim."
Ash başını salladı. "Ve ikinizi de güvende tutmak için cehennemin ateşlerinden geçerdim."
"Biliyorum."
Elindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Onu Kara Avcı hayatına bırakmış olmayı gerçekten istiyor muydun?"
O, başını salladı. "O olmasaydı ölürdüm."
"Ve sensiz ölürdü."

Gözlerini sildi ve ona gülümsedi. Ah, sadece yorgunum ve hamileyim. Bu duygusal hormonal durumdan nefret ediyorum. İhtiyacın olan son şey olduğundan emin olduğum halde, her şeyi sana döktüğüm için üzgünüm.
Parmak uçlarında yükselerek onu kendine çekebilmek için onu kendine çekti.
Ash, dokunuşunun nezaketinin tadını çıkarırken elini sırtına yumruk yaptı. Birinin ona bir arkadaş olarak dokunması nadirdi ve bu onun için her şey demekti.
"Seni seviyorum Ash," dedi yanağını öpmeden önce. "Sen birinin isteyebileceği en iyi arkadaşsın."
Nick hariç...
Ash az önceki öfkesini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Yaptığı şeyi yapmamalıydı. Çoğu zaman öfkesini dizginlemiyordu. Simi, içinde hâlâ kalan birkaç tetikleyiciden biriydi. Nick onu lekeleyene kadar, hayatında kalan tek bozulmamış şey o olmuştu.
Bir yanı, yaptıklarından dolayı Nick'ten nefret ediyordu.
Ama aklı başında, mantıklı tarafı anladı. Yine de yaptıklarını affedemezdi. Bunun Simi'yi nasıl değiştireceğinden korkuyordu. Onun ne olabileceğine dair…
Nick iyi mi?
Amanda son derece rahatsız görünüyordu. "Oldukça kötü bir şekilde yakalandı. Onu hastaneye götürmeye çalıştım ama reddetti. Hayatında onlara nasıl bakacağını bilecek kadar kırık kaburgası olduğunu söyledi. Böylece Kyrian ve Talon onu bantladılar ve eve gönderdiler."
Ash başını salladı. "Ona göz kulak ol."
"Senden ne haber? Onu kontrol etmeyecek misin?"
"Yapamam. En azından bir süreliğine değil. Bunu atlatmak için zamana ihtiyacım var ve onu bir daha incitmeyeceğimi garanti edemem. Tanrı bilir, Nick'in herhangi bir durumda yanlış şeyi söyleme konusunda gerçek bir yeteneği var."
Yüzündeki anlaşmayı gördü. "Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?"
"Evet, ama duyguların beyni yoktur."
"Hayır, sanmıyorum."
Ash onu nazikçe yatak odasına doğru itti. "Git biraz uyu."
Amanda bir adım uzaklaştı, sonra duraksadı ve onunla yüzleşmek için döndü. "Kül?"
"Evet?"
"Neden Tabitha'yı Valerius'un yanına koydun?"
"İlk tanıştığımız gün sana Kyrian'ın ruhunu teslim etmemle aynı nedenle."
"İkisi arasında asla barış olmayacağını bilmelisiniz. Durmadan. Tabitha, Valerius'u ailemize katamaz. Bu Kyrian için adil değil."
"Belki, ama asıl soru şu: Valerius'la Kyrian'dan önce tanışmış olsaydın, Roma'ya karşı yine aynı şekilde hisseder miydin? Ve Tabitha, Valerius'la evlenmişse ve sonra sen Kyrian'ı bulmuş olsaydın, sana onu bırakman gerektiğini söylese ne hissederdin?

Amanda uzağa baktı.
"Aynen öyle, Amanda. Bir geleceğe sahip olmak için Kyrian'ın geçmişi bırakması gerekiyor."

* * *

Valerius göğsündeki tuzlu sarımsaklı yağı yalarken, Tabitha nefesini dişlerinin arasına aldı. Başını kaldırıp ona bakarken meme ucunu dişlerinin arasına alarak şakacı bir şekilde güldü.

Isırması için kaldırmadan önce başka bir karides parçasını tereyağına batıracak kadar geri çekildi. Tabitha onun elinden yemek yerken duygusal bir şekilde parmaklarını yaladı.
"Tarihteki en uzun yemek rekorunu kırdığımızı düşünüyorum."
Valerius sağ meme ucuna başka bir karides koyarken buna gülümsedi. Tereyağı göğsünün yanından aşağı aktı. Karidesin peşinden gitmeden ve onu yemeden önce derisini yaladı.
Tabitha yüzüne düşen saçlarını düzeltti. "Bak, siz Romalıların bu tür şeylere acemi olduğunuzu biliyordum. Haklıydım, değil mi?”
"Haklısın," dedi karnına bir limon sıkarken.
Adam suyu ondan alırken ayak parmakları gerçekten kıvrıldı. Bıyıkları yavaşça karnına dokunarak her tarafını ürpertti. "Çok harikasın," dedi sessizce.
Valerius onun sözleriyle dondu kaldı. Daha önce kimse ona böyle bir şey söylememişti.
Hiç kimse.
Ve o an aklına korkunç bir düşünce geldi. Gitmesine izin vermek zorunda kalacaktı.
Bu düşünce üzerine bilinmeyen bir güç göğsüne çarptı. Nefesi ondan tamamen çaldı.
Tabitha'sız hayat.
Onunla daha yeni tanışmışken böyle bir düşünce nasıl aklını başından alabilirdi? Yine de insanların onu yok saydığı, alay ettiği ve yok saydığı soğuk, kısır dünyasına geri döndüğünü hayal etmeye çalışırken, adaletsizliğe bağırmak istiyordu.
Onu tutmak istedi.
Onu ona bağlama arzusu vahşi ve mantıksızdı. Aynı zamanda bencilce ve yanlıştı.
Tabitha'nın onu seven bir ailesi vardı. Ailesi her zaman hayatının önemli bir parçası olmuştu.
Kendisi görmüştü. Aşk. bakım.
Ailesi kıskançlık ve gaddarlığın kabusu olmuştu. Ama onun…
Onu onlardan alamazdı. Bu doğru olmaz.
“Valerius mu? Bir sorun mu var?"
Ona yarım bir gülümseme sundu. "HAYIR."
"Sana inanmıyorum."

Valerius onun üstüne uzandı ve sadece nefesini dinledi. Onu vücuduyla kucakladı ve teninin onunkine değmesinden zevk aldı. Kolları ve bacakları onun çıplak vücuduna dolanmıştı.
Ama çıplak olan sadece derisi değildi. Ruhu da çırılçıplak soyulmuştu.
Bu kadına sahip olmak için her şeyini verirdi ve asla elinde tutamayacağı tek kişi oydu.
Adil değildi.
Tabitha, duygularını hissettiği için Valerius'un sırtını okşadı. Öfkeli bir umutsuzlukla doluydu ve neden olduğunu bilmiyordu.
Bebeğim, diye fısıldadı. "Benimle konuş."
"Bana neden bebeğim diyorsun?" Nefesi göğüslerini gıdıklıyordu.
"Seni rahatsız ediyor mu?"
"HAYIR. Benimle konuşurken başka kimsenin sevgi sözcükleri kullandığını hiç duymadım. Bunu senden duymak tuhaf."
Kalbi onun için sıkışırken elini sırtındaki yara izlerinde gezdirdi. "Hiç aşık oldun mu?" diye sordu.
Kafasını salladı. "Bende sadece Agrippina vardı."
"Ama ona hiç dokunmadın?"
"HAYIR. Benimle olma seçeneği olan başkalarıyla yattım.”
Kaşlarını çattı. "Ama sen hiçbirini sevmedin mi?"
"HAYIR." Ona bakabilmek için başını eğdi. "Senden ne haber? Hiç aşık oldun mu?"
Geçmişini ve hayatının geri kalanını paylaşmak istediği tek kişiyi hatırladığında içini çekti. "Eric'i sevdim. Onunla evlenmeyi o kadar çok istiyordum ki benden ayrıldığında bunun acısından öleceğimi sandım.
Valerius'u kıskançlığın sardığını hissetti. "Senden neden ayrıldı?"
Sol kaşının ince çizgisini çizdi, sonra kendini açıklarken elini saçlarıyla oynamak için onun saçlarına gömdü. "Onu yaktığımı söyledi."
Eric'in gelip sahip olduğu tek düzgün ilişkiyi bitirdiği o yaz gününü hatırladığında gözleri yaşlarla doldu. "Yirmili yaşlarının ortasındayken bana ayak uydurmak ne kadar zor olsa da, ayak uydurmaya çalışmaktan korktuğunu söyledi.
benimle kırk yaşında Bana vampir avından ve dükkanımdan vazgeçebilirsem bir şansımız olabileceğini söyledi. Ama benim için çok önemli olan şeylerden nasıl vazgeçebilirdim? Avlanmak için yaşıyorum. Bunu kendileri için savaşamayanlara borçluyum.”
Valerius ayağa kalktı ve nazikçe onun gözyaşlarını öptü. "Eric bir aptaldı."
Adamın zayıf, kaslı vücudu duyusal bir şekilde onunkine doğru kayarken gülümsedi. Nefis biriydi. Bütün bu güç ve güç...
Ve bir Kara Avcı olduktan sonra kimin peşinden gittiğini merak etti.
"Kimden intikam aldın?" sessizce sordu.
Uzaklaşırken sertleşti. "Neden bilmek istiyorsun?"
"Sadece merak ettim. Benden ayrıldığında Eric'in arabasının lastiklerini kestim.
Yüzü dehşet içindeydi. "Hayır, yapmadın."

Başını salladı. “Daha fazlasını yapardım ama bunun öfkemi atmak için yeterli olduğuna karar verdim. Gerçekten güzel Pirelli lastikleri vardı,” diye itiraf etti.
Ona başını salladı ve güldü. "O zaman araba kullanmamam iyi bir şey." Parmağıyla adamın burnunun ucuna hafifçe vurarak, "Ve sorumdan kaçıyorsun," dedi.
"Söyle bana Valerius. Seni daha az düşünmeyeceğim, yemin ederim.
Gömülü anıları su yüzüne çıkarken Valerius onun yanına uzandı. Normalde insan hayatının o son saatlerini hatırlamamak için elinden geleni yapardı. Ölümsüzlüğünün ilk gecesini hatırlamak için.
Tabitha'nın göğsünün etrafında daireler çizerken dirseğinin üzerinde doğruldu. Beden bilincinin yerinde olmaması gerçeğine bayılıyordu. Çıplaklıkları onu hiç rahatsız etmedi.
Val? sordu.
Onun kaçmasına izin vermeyecekti. Derin bir nefes alarak elini göbek halkasının üzerinde durdurdu. "Kardeşlerimi öldürdüm."
Tabitha onun acısını ve suçluluğunu hissederken çenesinin çizgisini takip etti.
“Ben geldiğimde köleleriyle içiyor ve fahişelik yapıyorlardı. Beni gördüklerinde ve ne için orada olduğumu anladıklarında yüzlerindeki korku ifadesini asla unutmayacağım. Gitmelerine izin vermeliydim ama yapamadım.” Acı ve eziyetle dolu gözlerle ondan uzaklaştı. "Nasıl bir adam kendi kardeşlerini öldürür?"
Tabitha doğruldu ve yataktan çıkarken onun kolunu yakaladı. "Önce seni öldürdüler."
"Ve eskilerin dediği gibi, iki yanlış bir doğru etmez. Biz bir aileydik ve onları düşman yabancılarmış gibi kestim. Elini saçlarının arasından geçirdi.
"Babamı bile öldürdüm"
"Hayır," dedi ciddi bir şekilde, onun kolunu daha sıkı kavrayarak. "Babanı Zarek öldürdü, sen değil."
Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl biliyorsun?"
"Ash söyledi."
Ona bakarken yüzü taşa döndü. "Ve sana Zarek'in onu nasıl öldürdüğünü anlattı mı?
Babamı kılıcımla ezdi. Babam onu kurtarmam için yalvardıktan sonra ona verdiğim bir kılıç.”
Acısını hissetti ve ona huzur vermek istedi. "Alınma ama baban katledilmeyi hak eden bir piçti."
"Hayır," dedi başını sallayarak. "Kimse başına gelenleri hak etmiyor. O benim babamdı ve ben ona ihanet ettim. Yaptığım şey yanlıştı. Çok yanlış. Tıpkı gece gibiydi..."
Tabitha, korkunç bir suçluluk dalgası içini dilimlerken nefes alamıyordu. Yatağın üstüne oturdu. "Ne bebek? Hangi gece?”
Valerius, çocukluğuna dair anılarını aklından çıkarmaya çalışırken yumruklarını sıktı. İmkansızdı.

Tekrar tekrar şiddeti gördü, yüzyıllar boyunca yankılanan çığlıkları şimdi bile duydu.
Hiçbir zaman engellemeyi başaramamıştı.
Ne yaptığının farkına varmadan, daha önce tek bir kişiye bile söylemediği şeyi ona anlattı. “Kyrian öldüğünde beş yaşındaydım ve büyükbabamdan intikam almak için geldiği gece oradaydım. Babam için geldiği gece Zarek'in ne olduğunu böyle anladım. Öldüğümde Artemis'i çağırmam gerektiğini nasıl bildim. BENCE…"
Silmek için başını salladı. Ama zordu. Geçmişin görüntüleri hâlâ kristal berraklığında ve akıldan çıkmıyordu. “Büyükbabam, ihanetle de olsa değerli bir düşmana karşı zafer kazanmanın ne kadar şanlı olduğunu anlatmak için o gece beni geç saatlere kadar uyutmuştu. Dışarıdaki atların bir şeye tepki verdiğini duyduğumuzda onunla birlikte salondaydım. Orada kötü bir şey olduğunu hissedebiliyordunuz. Havaya yapıştı. Sonra gardiyanların bağırdığını ve öldüğünü duyduk. Büyükbabam kılıcını alırken saklanmam için beni bir dolaba itti.”
Valerius yüzünü buruşturdu. "Tahtada bir çatlak vardı ve doğrudan salonu görebiliyordum. Kyrian'ın içeri girdiğini gördüm. O ve büyükbabam kavga ederken tamamen çılgındı. Büyükbabam onun öfkesiyle boy ölçüşemezdi. Ama Kyrian onu öylece öldürmekle yetinmedi. Onu katletti. Parça parça. İnsana benzeyen hiçbir şey kalmayıncaya kadar santim santim. Kulaklarımı kapattım ve hıçkırıklarım yüzünden boğuldum. Hasta olmak istiyordum ama Kyrian'ın beni duyup beni de doğramasından korkuyordum.
"Bu yüzden koridorda tam bir sessizlik olana kadar karanlıkta bir korkak gibi oturdum.
Baktım ve kırmızı lekeli zemin ve duvarlardan başka bir şey görmedim.”
Hâlâ ona eziyet eden görüntüleri silmek istercesine elini gözlerinin üzerine koydu. "Dolaptan sızdım ve büyükbabamın kanının sandaletlerimi nasıl kapladığına baktığımı hatırlıyorum. Sonra dehşetinden sesimi kaybedene kadar çığlık attım. Yıllardır ben
Yardım için koşsaydım belki onu kurtarabilirdim diye düşünmeye devam etti. Kabineden ayrılsaydım, bir şeyler yapabilirdim.”
"Sen sadece bir çocuktun."
Onun rahatını reddetti. O daha iyi biliyordu. “Babamı ölüme terk ettiğimde çocuk değildim.”
Valerius onun yanağını eliyle kavradı. O çok güzeldi. Cesur.
Onun aksine, ahlakı ve nezaketi vardı.
Bu kadar değerli, bu kadar paha biçilemez bir şeye dokunmaya hakkı yoktu.
"Ben düzgün bir adam değilim, Tabitha. Şimdiye kadar dokunduğum herkesi mahvettim ve sen… sen iyisin. Yapabiliyorken gitmelisin. Lütfen. benimle kalamazsın Seni de yok edeceğim. Yapacağımı biliyorum.”
"Valerius," dedi, onun elini ellerinin arasına alarak. Ona dokunma ihtiyacı hissetti. Onu güvende tutma ve koruma arzusunu hissetti.
Onu kollarının arasına alarak sessizce karanlıkta tuttu. "Sen iyi bir adamsın, Valerius Magnus. Sen namus ve edepsin, aksini söyleyeni kırarım…

sen bile."
Valerius onu tutarken gözlerini kapattı. Başını ellerinin arasına aldı ve sıcaklığının ve şefkatinin tadını çıkardı.
Ve o anda, onu her şeyden çok korkutan bir şeyin farkına vardı.
Tabitha Devereaux'ya aşık oluyordu. Yüzsüz baştan çıkarıcı kadın, vampir avcısı, tam anlamıyla görgüsüz, çılgın bir kadındı, onu seviyordu.
Ve ona sahip olmasının hiçbir yolu yoktu. Hiçbiri.
Ne yapacaktı?
Sahip olduğu ve bir değeri olan tek şeyden nasıl vazgeçebilirdi? Yine de bunu neden yapması gerektiğini anlaması onu sevdiği içindi.
Ailesine aitti ve Artemis'e aitti.
Yüzyıllar önce tanrıçanın hizmetine yemin etmişti. Bir Karanlık Avcı için bu yeminden kurtulmanın tek yolu, birinin onları Artemis'in testinden sağ çıkacak kadar sevmesiydi.
Amanda, Kyrian'ı yeterince sevmişti. Sunshine, Talon'u sevmişti ve Astrid, Zarek'i sevmişti.
Tabitha kesinlikle testten sağ çıkacak kadar güçlüydü. Ama onun gibi bir kadın onun gibi birini onu özgür kılacak kadar sevebilir mi?
Bu düşünce kafasından geçerken bile ne kadar aptal olduğunun farkına vardı.
Artemis başka bir Kara Avcı'nın serbest kalmasına izin vermeyecekti ve bıraksa bile Tabitha asla onun olmayacaktı. Onunla ailesinin arasına girmeyi asla reddetmişti.
Ona ihtiyacı olabilirdi, ama sonunda, onlara çok daha fazla ihtiyacı vardı.
Tek başına hayatta kalmaya alışmıştı. O değildi.
İmkansız, değer verdiği her şeye mal olacakken, ondan imkansızı seçmesini isteyecek kadar zalim değildi.

Bölüm 13

Sonraki iki hafta, hava karardıktan sonra gerçekten cehennem gibiydi. Daimonlar sadece onlarla oynamak ve eziyet etmek için yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Kimse güvende değildi. Şehir, Acheron'un emriyle bir sokağa çıkma yasağı bile uygulamaya çalışmıştı ama New Orleans yirmi dört saat açık bir parti kasabası olduğu için bunu uygulayamamışlardı.

Ceset sayısı, Tabitha'nın bir Hollywood Filmi dışında duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu ve Squire's Council ve Acheron tüm ölümleri polisten ve haber ajanslarından saklamakta zorlanıyorlardı. Ama onu en çok korkutan şey, yakaladıkları birkaç Daimon'u öldürmenin neredeyse imkansız olmasıydı.

Her gece, vücuduna uygulanan tacizden dolayı acı içinde Valerius'un evine geldi. Onunla devriyeye çıkmasını istemediğini biliyordu ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Valerius, eve döndükten sonra Icy Hot'u ağrılarına bastırmak ve yaralarını sarmak için yalnızca bir veya iki saat harcadı.

Hiç ağrı ve sızı yaşamaması haksızlıktı ve vücudunun çektiği birkaç çizik, her zaman birkaç saat sonra gitmişti.

Tabitha şimdi kollarının arasında çıplak yatıyordu. Uyuyordu ve yine de onu kaybetmekten korkuyormuş gibi sıkıca yanında tutuyordu.

Bu onu her şeyden daha çok ısıttı. Saatler önce kalkması gerekiyordu. Saat çoktan öğleden sonra dördü geçmişti ama Valerius'un yanına taşındığından beri sertifikalı bir gece kuşu olmuştu.

Başı onun pazısına dayalıydı ve sağ kolu onun beline atılmıştı. O sarımsı erkeksi teni incelerken elini onun kolunda gezdirdi.

Valerius'un güzel elleri vardı. Uzun ve konik, güçlü ve iyi şekilliydiler.

Bu son birkaç hafta ona o kadar rahatlık ve zevk vermişlerdi ki, onu ne zaman düşünse onu tüketen mutluluktan nefes alamıyordu.

Telefonu çaldı.

Tabitha cevap vermek için altından fırladı.

Amanda'ydı.

Hey, abla, dedi biraz tereddütle. Son iki haftadır, ilişkilerinde büyük bir gerginlik vardı.

"Merhaba Tabby, biraz gelip seninle konuşabilir miyim diye merak ediyordum."

Tabitha bu fikir karşısında gözlerini devirdi. "Başka bir derse ihtiyacım yok, Mandy."

“Yemin ederim ki bu bir ders değil. Bir kız kardeşin diğerine. Lütfen."

Kısa bir iç tartışmanın ardından sessizce, "Tamam," dedi ve ardından Val'in adresini verdi.

"Birkaç dakika sonra görüşürüz."

Tabitha telefonu kapattı, sonra yatağa doğru süründü. Valerius, saçları etrafına dağılmış halde yan yatmıştı. Kirli sakalı yüzünü gölgeliyordu ama yine de orada yatarken neredeyse çocuksu görünüyordu.
Uyurken bile vücudunun kasları belirgin ve belirgindi. Koyu renkli tüyler, her mükemmel eğim ve kıvrımı hafifçe tozluyor, teninin arazisini daha da erkeksi ve çekici kılıyordu.
Ama onu cezbeden sadece yakışıklılığı değildi. Onun kalbiydi. Onu ele geçirmeden onunla nasıl ilgilenebileceğini. Yanında kavga etmesinden hoşlanmadığını biliyordu ama yine de buna karşı tek kelime etmedi. O sadece kenarda durup onun kendi savaşını vermesine izin verdi. Müdahale ettiği tek zaman, başının üstünde olduğu zamandı.
Ardından, kendisini yetersiz veya zayıf hissetmesine neden olmadan saldırıp onu kurtaracaktı.
Tabitha onun uyuyan görüntüsüne gülümsedi.
Bir insan bu kadar kısa sürede onun için nasıl bu kadar anlam ifade edebilirdi?
Başını sallayarak elbisesine uzandı ve Valerius'un sırtındaki küçük Kelt üçgeni dövmesini ilk gördüğü anı düşündü.
"Neden kendini kasıtlı olarak işaretledin?" bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibi sormuştu.
"Seksi."
Bunun üzerine dudağını kıvırmıştı ama şimdi sabahları devriyeden döndüklerinde dövmeyi öpmekten ve masaj yapmaktan büyük zevk alıyordu.
Aniden onun siyah ipek gömleğini yerden aldı ve üzerine giydi. Baharatlı erkeksi kokusunun kumaşa yapışmasına bayılıyordu. Tenine nasıl yapıştığı.
Pantolonunu giydi, sonra Amanda'yı beklemek için aşağı indi.
"Merhaba Tab."
Valerius'un çalışma odasındaki bilgisayarı kullanan Otto'yu gözetlemek için merdivenlerin altından sola döndü. Bu, Val'in ofisindeki bir kasada sakladığı ve onun pop kültür bilgisini açıklayan devasa DVD koleksiyonu dışında, Val'in tüm evinde bulabildiği tek teknoloji parçasıydı.
"Hey, Otto, ne üzerinde çalışıyorsun?"
Daimon tehdidini her zamanki gibi takip etmeye çalışıyorum. Bu gece nerede olabileceklerini tahmin etmek için takip edebileceğimiz bir model olup olmadığını görmek için Brax'in programını kullanıyorum.
Başını salladı. Otto yavaş yavaş ona ısınmıştı ve Daimon saldırıları başladığından beri sade siyah gardırobuna geri dönmüştü.
Bugün üzerinde siyah bir balıkçı yaka, kömür rengi bir kazak ve siyah pantolon vardı. Tatsız bir serseri olmaya çalışmadığı zamanlarda yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.
Hatta IROC'tan vazgeçmiş ve şimdi Jag'ını sürmüştü, Valerius'a düşman olmanın artık eğlenceli olmadığını, çünkü Romalı'nın dikkati Tabitha tarafından o kadar dağılmıştı ki, artık Otto'nun alaylarına asla tepki vermiyordu. Gilbert da ona tepki vermek için orada değildi.

Omzunun üzerinden bakmak için çalışma odasına girdi. "Bir şey buldun mu?"
"HAYIR. Henüz bir kalıp yok. Sadece buna neyin sebep olduğunu anlamıyorum. Kyrian'ı istiyorlarsa, neden onun üzerine gitmediler?"
Sinirli bir şekilde içini çekti. "Bizimle oynuyorlar. Desiderius ile Birinci Raunt için burada değildin. Bizi kendisinden korkutmakla ve kafalarımızla oynamakla övünüyor."
"Evet ama artan ceset sayısından bıktım. Dün gece on kişi öldü ve Konsey tüm bunları yetkililerden saklamakta zorlanıyor. Halk çıldırdı ve gerçek toplamın yalnızca bir yüzdesini duydular.
Tabitha sindi. "Dün gece kaç Daimon öldürüldü?"
Sadece bir düzine. Sen ve Val'in öldürdüğü dört kişiden Ash beş kişiyi öldürdü ve ardından Janice, Jean-Luc ve Zoe birer tane öldürdü. Geri kalan piç kuruları kaçtı."
"Lanet etmek."
"Evet, hiçbir şeyin kaybeden tarafında olmayı sevmiyorum. Bu gerçekten berbat.
Listesi kafasından geçerken Tabitha kaşlarını çattı. "Biliyor musun, insan olduğumda ve bir Karanlık Avcı'dan daha fazla Daimon'u alt edebildiğimde bu oldukça üzücü."
Otto ona komik bir bakış attı. "Orada tek başına değilsin."
Ona bir ahududu üfledi. "Kayıt olsun, Valerius bana yardım ediyor, tersi değil."
"Pekala."
Tabitha onun şakacı alaylarına güldü, ta ki aklına başka bir düşünce gelene kadar. "Ya Ulric?"
"Ondan ne haber?"
"Kaç kişiyi öldürdü?"
"Yok, neden?"
Hiçbiri? Bu doğru değildi. "Önceki gece de kimseyi öldürmedi, değil mi?"
"HAYIR."
İçini kötü bir his kapladı. Hayır, kesinlikle yanılıyordu.
Mümkün olmazdı, değil mi?
"Dün gece cinayetlerin çoğu nerede gerçekleşti?" diye sordu.
Otto bir tuşa bastı ve monitör ekranını Fransız Mahallesi haritasına çevirdi. Birinin öldüğü yerlerde kırmızıyla vurgulanan alanları gördü. Kuzeydoğu çeyreğinde yoğun bir kırmızı işaret yoğunluğu vardı.
"O bölge kime verildi?"
Otto başka bir ekranı kontrol etti. "Ülrik."
Üşüdü. "Yine de hiç Daimon öldürmedi mi?" inanamayarak sordu.
Otto'nun bakışları kısıldı. "Sen ne diyorsun?"
"Desiderius'un bir vücuda ihtiyacı var... Tüm bunlar başladığında Valerius demişti ki, eğer bir Daimon bir Kara Avcı'yı ele geçirirse..."
"Bu saçmalık, Tabitha. Dün gece Ulric'i ben de gördüm ve iyiydi."
"Ama ya haklıysam? Ya Desiderius onu devraldıysa?"

"Yanılıyorsun. Desiderius ona elini süremezdi. O bir ortaçağ savaş ağasıydı. Ulric'in yapmayı bildiği bir şey varsa, o da kendini korumaktır."
Belki.
Kapı için zil çaldı.
"Kız kardeşim olmalı."
Otto sandalyesini, arabanın sürücüsünün resmini gösteren küçük video konsoluna doğru çevirdi. Amanda'ydı.
Onu içeri aldı.
Tabitha, Ulric'le ilgili bir şeylerin yolunda gitmediği hissinden kurtulamasa da onu kapıda karşılamaya gitti. Otto'nun söylediklerinin aksine, yanıldığına dair kanıt istiyordu.
Bu gece Kara Avcı'yla bizzat tanışacak ve korkusunun geçerli olup olmadığına ve geçerliyse onun Daimon tozu olacağına karar verecekti.
Kapıyı açarken Amanda'nın garaj yolunda Toyota'sından indiğini gördü. Bir çift güzel siyah pantolon, koyu yeşil ipek bir üst ve siyah bir süveter giymişti. Onu tekrar görmek gerçekten güzeldi.
Amanda'nın yaklaşmasını beklerken Tabitha sessizce açık kapı eşiğinde durdu.
Amanda yanına varır varmaz ona sımsıkı sarıldı. "Seni özledim."
"Sadece birkaç blok ötedeyim."
"Biliyorum ama son zamanlarda pek konuşmuyoruz."
Tabitha onu sırtından tuttu ve sonra bıraktı. "Biliyorum. Şu anda konuşmak biraz zor.”
Amanda çok anaç bir edayla Tabitha'nın yüzüne düşen saçı geriye itti ve gülümsedi. “Bu şüphenin altında mutlu görünüyorsun; sen?"
Tabitha kaşlarını çattı. "Cidden beni korkutuyorsun." Amanda'nın ötesine baktı ve sokağı taradı. "Birisi ikizimi bir kapsül insanla mı değiştirdi?"
Amanda güldü. "Hayır, şapşal. Benim. Sadece senin için endişelendim."
"Gördüğün gibi iyiyim. İyisin. Herşey yolunda. Peki seni buraya getiren nedir?
"Valerius'la tanışmak istiyorum."
Tabitha, kız kardeşi ona vurmuş olsaydı daha fazla sersemleyemezdi.
"Affedersin?"
Ash birkaç hafta önce beni düşündüren bazı şeyler söyledi. Ve sen bu adama kızmadan ve bu iş bitene kadar benim yanıma taşınmadan geçen her gün, daha çok düşündüm. Gece gündüz onunla birlikte oldun, değil mi?”
Tabitha hissetmediği bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Evet, yani?"
"Yine de cinayete meyilli ikizimden bir kez daha şunu söyler veya şunu yaparsa kafasını keseceğini ve bir bowling çantasına koyacağını söyleyen tek bir telefon bile almadım.
Tabby, bunun senin için bir rekor olduğuna inanıyorum.
Tabitha suçluluk duygusuyla kıpırdandı. Doğruydu. Hayatları boyunca, can sıkıcı bir alışkanlık yüzünden her saat başı adamı öldürmekle tehdit etmediği bir kez bile kimseyle birlikte olmamıştı.
Ama Valerius'la...

Onu sinirlendirdiğinde bile, o kadar da kötü değildi. Ve gerçek şuydu ki, onu nadiren kızdırırdı. Her türlü şey hakkında konuştular ve aynı fikirde olmadıklarında bile onun fikirlerine saygı duydu.
"Onu seviyorsun, değil mi?"
Tabitha uzağa baktı.
Amanda, "Aman Tanrım, Tabitha," diye soludu. "Hiçbir şeyi kolay yoldan yapmadın, değil mi?"
Bana kızma, Amanda.
Amanda yüzünü avuçladı ve gözleri buluşana kadar başını çevirdi. "Seni seviyorum Tabby. Evet. Bütün erkeklerden—”
"Biliyorum!" diye tersledi. “Uyanıp, Hmmm, gezegende beni tüm ailemden sonsuza dek uzaklaştırmayı garanti eden tek adam kim? Ah, hemen gidip onu bulmalı ve ona umutsuzca aşık olmalıyım.
Öfkesi onu yenmeden önce derin bir nefes aldı. "Tanrı bilir, Valerius gibi birini sevmek istemedim. Onun mükemmel kadını olduğunu düşünmeye devam ediyorum. Sen zarifsin, sofistikesin. Kahretsin, aslında dışarı çıktığınızda hangi çatalla yemek yiyeceğinizi biliyorsunuz.
Ben üniversitede seninle ve babamla çıkıp parmak kasesinden içen aptalım çünkü bunun bir tür berbat berrak çorba olduğunu düşündüm.
Tabitha kendi sözleriyle alay etti. "Öyleyse, dilime kulak ver. Onun için korkunç olmalıyım ama yine de bana baktığında ürperiyorum.
Aklından neden Valerius'a ait olmadığına dair tartışmalar defalarca geçti. Tamamen uyumsuz olmalılar ve yine de değillerdi. Mantıklı değil. Doğru değildi.
Tabitha içini çekti. "Geçen gece beni Komutanlık Sarayına götürdü ve masanın ortasında gerçekten zarif bir serginin olduğu yere oturduk. Tüm bu egzotik sebzelerden ve meyvelerden oluşuyordu ve gerçekten lezzetli görünüyordu. Aptal ben, tereyağı bıçağımı aldım ve bir kısmını yemek için kesmeye başladım. Başımı kaldırıp garsonun yüzündeki şaşkın ifadeyi görene kadar tamamen aptalca bir şey yaptığımı fark ettim. Ona sorununun ne olduğunu sordum ve daha önce hiç kimsenin gerçekten merkez parçayı yediğini görmediğini söyledi. O kadar utandım ki ölmek istedim.”
"Aman Tanrım, Tabby."
"Biliyorum. Valerius, Tanrı ondan razı olsun, hiçbir şeyi kaçırmadı. Uzanıp onu da yemeye başladı, sonra hızla kaçan garsona o kibirli, muhteşem bakışlarından birini verdi.
O gittikten sonra, Val benim için endişelenmememi söyledi. yeterince para harcadığını
Canım isterse masa örtüsünü yiyebileceğim bir yer ve bu beni mutlu etmezse, o zaman sırf garsonu kovabilmem için restoranı satın alırdı.”
Amanda kahkahayı patlattı.
Bunu söylediğinde Tabitha da gülmüştü ve nezaketinin hatırası içini hâlâ ısıtıyordu.
Ablasına içten bir bakış attı. "Bu adama ait olmadığımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Gerçekten, gerçekten istemiyorum. Bana göre kaliteli yemek,

istiridyeleri höpürdeterek yemek ve şişeden bira içmektir. Ona göre, insanların aslında sizin için peçeteyi kucağınıza koyduğu ve her yemek arasında çatal-bıçak takımını sıfırladığı on beş çeşit yemek.”
"Ama yine de buradasın."
"Ve nedenini anlamıyorum."
Amanda nazikçe gülümsedi. “Tek istediğim, hoş, normal bir adamla güzel, normal bir hayattı. Bunun yerine, tanrılar, iblisler ve insan şeklini alabilen hayvanlar olan arkadaşları olan, eskiden ölümsüz olan bir kocam var. Ve Nick'i sınıflandırmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. Kabul edelim, bana Doktor Dolittle gibi hayvanlarla konuşabilen ve düşüncelerini evdeki hemen hemen her şeyi hareket ettirmek için kullanabilen bir kız veren bir adamla evliyim. Ve ne biliyor musun?
"Ne?"
“Bunu dünyadaki tüm normalliğe değişmem. Aşk kolay değil. Aksini söyleyen sana yalan söylüyordur. Ama bunun için savaşmaya değer. İnan bana, biliyorum ve bu yüzden buradayım. Bu adamla tanışmak ve Kyrian'ı en azından Valerius'un adını tek bir damarı bile kırmadan söyleyebilecek kadar yatıştırmanın bir yolu olup olmadığını görmek istiyorum."
Tabitha kız kardeşini tekrar kucaklarken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Seni seviyorum Amanda, gerçekten seviyorum."
"Biliyorum. Ben mükemmel ikizim.”
Tabitha buna güldü. "Ve psikotik olan benim." Geri adım atarak Amanda'nın elini tuttu ve onu eve götürdü.
Amanda içeri girerken hafif bir ıslık çaldı ve şık iç mekana baktı.
"Çok güzel bir yer."
Otto onlara başını sallamak için fuayeye girdi. "Kyrian senin burada olduğunu öğrenirse felç geçirir."
Tabitha, "Ve onu aydınlatırsan topallarsın," dedi.
"Merak etme. Benden duymayacak. O kadar aptal değilim. Otto kapıya yöneldi.
“Kyl ve Nick ile buluşmaya gidiyorum. Bu gece bir araya gelip kendi başımıza devriye gezeceğiz ve bu piçlerden bazılarını yerle bir edip edemeyeceğimize bakacağız.
Tabitha başını salladı. "Dikkatli olun."
"Sen de." Başını onlara doğru eğdi, sonra gitti.
"Neden kütüphanede beklemiyorsun?" Tabitha dedi. "Hala kalktı mı bir bakayım."
Amanda başını salladı.
Tabitha merdivenlerden yukarı koştu ve Valerius'un odasına gittiğinde onu hala yatağında uyurken buldu.
Kalçasını dişleriyle kıstırabilmek için ipek çarşafı kaldırdı.
Sırtüstü dönmeden önce bir memnuniyet sesi çıkardı.
Çıplak vücudunu görünce Tabitha'nın nefesi boğazında takıldı. Bu adama bütün gün veya gece bakabilirdi.

Özellikle vücudunun göbeğinden kasıklarına kadar uzanan kısa, çıtır çıtır tüyleri olan bölgesini seviyordu. Baştan çıkarmaya dayanamadı, onun üzerine eğildi ve oradaki küçük tüyleri kemirdi.
Penisi sertleşti. Elini yavaşça kafasına koydu. "Bir erkeği mutlu bir şekilde uyandırmasını kesinlikle biliyorsun, değil mi?"
Derisini hafifçe ısırmadan önce buna güldü, sonra geri çekildi. "Kalkman gerek."
"Ayağa kalktım," dedi, vücudunun tüm dikkatiyle ayakta duran kısmına bakarak.
"Öyle değil," dedi gözlerini devirerek. "Kız kardeşim aşağıda ve seninle tanışmak istiyor."
"Hangi kız kardeş?"
Ona anlamlı bir bakış attı.
Yüzü kül oldu. "Onunla görüşemem."
Tabitha, argümanını dinlemeyi reddetti. "Giyin ve onunla tanış. Sadece bir dakika sürecek ve sonra gidecek."
"Ancak-"
Ama yok General. Merdivenlerde bekliyor olacağım ve beş dakika içinde orada olmazsan onu buraya getireceğim.”

* * *

Amanda, bol dökümlü bir pencerenin yanındaki bordo bir koltuğa oturdu. Resmi, zarif malikaneye baktı. Evinin aksine, davetkar bir tarafı yoktu. Sert ve ürkütücü, kendini beğenmiş ve küçümseyen bir adamdan bahsediyordu. Soğuk. Hatta biraz kötü ve korkutucu.

Valerius Magnus'tan beklemesi söylenen her şey.
Tabitha böyle bir adamla nasıl ilişki kurmuştu? Ablası bunların hiçbiri değildi.
Tabitha kötü olabilirdi ama ikizinin durumunda bu neredeyse sevecen bir nitelikti.
Tabitha'nın merdivenlerden indiğini duyması sonsuza dek sürmüş gibiydi.
"Tabitha!" Kısık ses tonu sert ve buyurgandı.
Tabitha iğneleyici bir karşılık vermeyince Amanda araştırmak için ayağa kalktı. Merdivenlerde Tabitha ile Valerius'u görebilmek için gölgelerde kaldı.
Siyah pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek giymişti. Onun hakkında duyduklarına göre, saçlarının çok kısa kesilmiş olduğunu varsaymıştı. Adamın omuzlarına kadar inmesi onu şaşırtmıştı. Yüzü zarif bir şekilde oyulmuştu. Mükemmel.
Güç ve kontrol her yerinden kan akıyordu. Bu kesinlikle Tabitha'yı çeken türden bir adam değildi.
Durmadan.
Ablasına onu boğmak istermiş gibi baktı. "Onu burada tutamazsın. Derhal gitmesi gerekiyor.”

"Neden?"
“Çünkü Kyrian, karısının benim evimde olduğunu öğrenirse ölürdü. Aklını kaybederdi.”
"Val-"
"Tabitha, şaka yapmıyorum. Bu onun için acımasız. O öğrenmeden önce onu buradan çıkarmalısın.
Amanda onun sözleriyle şok oldu. Kyrian onun öldüğünü memnuniyetle gördüğünde, bunun Kyrian'ı nasıl etkileyeceğini neden umursasın ki?
Amanda seninle tanışmak istiyor, Valerius. Lütfen? Sadece bir dakikalığına, sonra eve döneceğinden eminim.”
Tabitha'nın sakin, mantıklı ses tonuna kaşlarını çattı. Normalde, kız kardeşi istediğini alamayınca oldukça şiddete başvururdu. Ya da en azından, diye bağırdı.
Uzanıp Tabitha'nın yaralı yanağını avucunun içine alınca yüzü anında yumuşadı. "Bana öyle bakmandan nefret ediyorum." Parmaklarını kaşlarının üzerinde gezdirdi ve ona nazikçe gülümsedi. "Tamam aşkım." Elini onunkine bıraktı, sonra yukarı çekti ve elinin arkasını öptü.
Tabitha uzaklaşıp kütüphaneye doğru yönelmeden önce onun yanağını öptü. Az önce gördüğü şeyle kalbi gümbür gümbür atan Amanda, onları gözetlediğini anlamamaları için odaya geri döndü. Ama beklerken, karşılaşmalarının görüntüleri zihninde canlandı...

* * *

Valerius, düşmanının karısıyla tanışmak üzere olduğuna inanamadı.

Tabitha'nın ikiz kardeşi.
Hiç bu kadar gergin veya kendinden emin olmamıştı.
Ama bunun gösterilmesine izin vermeyi reddetti. Omurgasını sertleştirerek kütüphaneye girdi ve burada Tabitha kız kardeşini selamladı.
Birbirleriyle konuşmalarını dinlemek son derece tuhaftı. Seslerini ayırt edebilmesinin tek yolu kelime dağarcığıydı. Tabitha'nın kendine özgü bir konuşma tarzı vardı, oysa ikiz kardeşi daha anlamlı ve düzgündü.
Onu tepeden tırnağa incelerken Amanda'nın gözleri biraz genişledi. Onun hakkında ne düşündüyse, hiçbir ipucu vermedi.
Sen Valerius olmalısın, dedi ona elini uzatmak için öne çıkarak.
"Bu bir onur," dedi resmi bir tavırla, onun elini çok kısa bir süre sıktıktan sonra bıraktı ve altı adım geriledi.
Tabitha'ya baktı. "Siz ikiniz tuhaf bir çiftsiniz, değil mi?"
Tabitha ellerini ceplerine sokmadan önce omuz silkti. "Tanrıya şükür Tony Randall'dan daha tatlı ve bende Jack Klugman'ın burnu yok."
Valerius daha da sertleşti.
Tabitha elini şefkatle onun kolunda gezdirdi. "Sakin ol tatlım. O ısırmaz. Bunu ancak ben yaparım.” Ona göz kırptı.
Sorun şuydu ki, nasıl rahatlayacağını bilmiyordu. Özellikle de ikizi ona uğursuz bir şeymiş gibi bakarken.

Amanda, ilk karşılaşmada nefret edeceğini sandığı Romalı generalle kız kardeşini seyretti. Şaşırtıcı bir şekilde, yapmadı.
Arkadaş canlısı değildi, bu kesinlikle doğruydu. Orada, ona hakaret etmesi için meydan okuyormuş gibi görünen keskin, kibirli bir bakışla durdu. Ama daha yakından baktığında bunun bir cepheden başka bir şey olmadığını anladı. Aslında onun kendisine kötü bir şey söylemesini bekliyordu ve bunu kabul etmek için kendini hazırlıyordu.
Aslında, psişik duyusu herhangi bir tür zalimliği algılamadı. Tamamen huzursuz görünmesine rağmen, Tabitha'ya her baktığında bakışları çok ince bir şekilde yumuşadı.
Ve Tabitha'nın ona tepkisini gözden kaçırmanın hiçbir yolu yoktu.
Oh, yazıklar olsun, gerçekten birbirlerini seviyorlardı. Ne kabustu ama!
"Pekala," dedi Amanda yavaşça, "burada durup herkesi rahatsız edebilirim ya da eve gidebilirim. Her halükarda hava kararmadan geri dönmeliyim. Bu yüzden-"
"Özür dilerim Bayan Hunter," dedi çabucak. "Seni rahatsız etmek istemedim. Eğer kalıp Tabitha ile konuşmak istersen, seve seve çekilirim."
Onun nezaketine gülümsedi. "Yok, önemli değil. Seninle kendim için tanışmak istedim. Hiçbir zaman benim yerime başkasının karar vermesine izin verecek türden bir insan olmadım ve senin gerçekten üç parmaklı, boynuzlu bir iblis olup olmadığını öğrenmek istedim. Ama garip bir şekilde, bir muhasebeciye benziyorsun."
Tabitha gülerek, "Bu ondan bir iltifat," dedi.
Daha da rahatsız görünüyordu.
Sorun yok, dedi Amanda. "Gerçekten mi. Kız kardeşimi kimin rehin tuttuğunu öğrenmek için delice bir ihtiyaç duydum. Beni günde üç düzine kez aramamak ona göre değil."
"Onu rehin tutmuyorum," dedi hemen, sanki bu suçlama onu gücendirmiş gibi. "İstediği zaman gidebilir."
Amanda gülümsedi. "Biliyorum." Tabitha'ya baktı ve başını salladı. "Şükran Günü cehennem gibi olacak, ha? Noel'in dehşetini boşver. Ve Granny Flora'nın Robert Amca ile arasının bozuk olduğunu düşündük."
Tabitha'nın kalbi, kız kardeşinin söylediği şeyle çarpıyordu. Sakıncası yok mu?
"Ah, sakıncası yok, tamam. Kyrian'ı incitmektense kendimi öldürmeyi tercih ederim ama sana da zarar veremem ve iki bin yıl önce olan bir şey yüzünden seni kaybetmeye niyetim yok. Belki şansımız yaver gider ve Daimonlardan biri bu iş bitmeden Valerius'u yakalar."
Amanda! Tabitha tersledi.
Şaka yapıyordum Tabby. Gerçekten mi." Valerius'un elini tuttu ve Tabitha'nın elini tuttu.
"Bunlardan biri diğerine benzemiyor, bunlardan biri ait değil," diye mırıldandı alçak sesle.
Sonra ayıldı. Ash'ten Valerius'un ruhunu geri isteyecek misin?
Tabitha bu soruyla biraz garip hissetti. "O kadar ileri gitmedik."

"Anlıyorum."
Tabitha, Amanda'nın kullandığı "Anne" ses tonuyla kaskatı kesildi. "Bu ne anlama geliyor?"
Amanda hiçbir fikri yokmuş gibi ona baktı. "Hiç bir anlamı yok."
"Evet, doğru," dedi Tabitha, öfkesi artarak. "Bu tonu biliyorum. Onun hakkında ciddi olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?
diye kekeledi Amanda. "Ben öyle demedim."
"Bunu söylemene gerek yoktu, Amanda. Biliyor musun, aile şakalarının asıl sorumlusu olmaktan gerçekten yoruldum. Tia vudu törenlerinde bataklıkta çıplak dans ederken neden tuhaf, çılgın olanın ben olduğumu hiçbir zaman anlamadım; Selena kendini çitlere zincirler; Karma bir boğa tohumlayıcıdır; Jasmine Teyze, eski sevgilisini yiyip bitirecek bir insan öldürücü bitki yapmak için Venüs sinekkapanı ile kudzu'yu birleştirmeye çalışıyor-"
"O ne?" diye sordu.
Tabitha onu görmezden geldi. "Ve sen, herkesin sevgilisi olan değerli Amanda. Önce bilmeden, üvey babası güçlerin için seni öldürmeye çalışan yarı Apollite bir adamla çıkıyorsun ve sonra kendini beğenmiş, baskıcı, mizahtan yoksun bir hödük olduğunu kişisel olarak düşünmeme rağmen benim katlanmak zorunda olduğum bir vampirle evleniyorsun. Tüm bu olanlarda neden deli olan benim?
"Tabitha-"
"Beni cidden kızdırdığını bildiğin halde bana Tabitha deme!"
Amanda'nın gözleri parladı. "Pekala, neden deli olanın sen olduğunu bilmek ister misin? Çünkü bir uçtan diğerine uçuyorsun. İyi keder, ne yaşadın? Üniversitede dokuz ana dal mı?”
"On üç."
"Görmek? Sen bir flibbertigibbet'sin. Sana bakmasaydık, her gece beslediğin o evsizlerden biri olurdun ve bunu biliyorsun. Bu yüzden onları besliyorsunuz.”
"Kendi başımın çaresine bakabilirim."
“Evet, doğru. Irena sana dükkânı bırakana kadar kaç işin vardı? Bu arada emekli olmak istemiyordu. Babam ona para ödedi çünkü birkaç günden fazla elinde tuttuğun tek iş buydu.
"Seni kaltak!" Tabitha, sadece Valerius'un onu durdurması için kız kardeşine doğru hamle yaptı.
"Tabitha, sakin ol," dedi onu tutarak.
"HAYIR! Beni sevdiğini iddia edenler tarafından köyün aptalı muamelesi görmekten bıktım.”
"Eğer öyle davranmasaydın sana böyle davranmazdık. Tanrım, Tabitha kendine bak.
Eric'in seni neden terk ettiğine bak. Seni seviyorum, gerçekten seviyorum ama hayatın boyunca çekişmekten başka bir şey yapmadın.”
Valerius, Amanda'yla yüzleşmek için Tabitha'dan uzaklaşırken, "Onunla bu şekilde konuşmaya cüret etme," diye hırladı. "Kim olduğun umurumda değil, seni kapı dışarı edeceğim. Kimse onunla böyle konuşamaz. Hiç kimse.

Tabitha'da yanlış bir şey yok. O kimseye nezaketten başka bir şey değildir. Onun tüm iyi özelliklerini göremiyorsanız, sizde ciddi bir sorun var demektir.”
Amanda'nın yüzüne anında bir gülümseme yayıldı. "Ve bu gerçekten bilmem gereken şeydi."
"Benimle mi oynuyordun?" Tabitha tersledi.
Hayır, dedi Amanda sertçe. "Bu oyun meselesi değil. Ama gidip kocamı tamamen perişan etmeden önce, ikinizin ciddi olduğunu ve Valerius'un 'ailemi delirtmeme izin verin' saplantılarınızdan biri olmadığını bilmeliyim.
Tabitha, değişken duyguları girdap gibi dönerken ona dik dik baktı. Mandy, senden nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlar oluyor.
"Biliyorum. Bu gece onu eve getir ve bunu tekrar deneyelim.
Valerius, "Bunu bizim için yaptığına inanamıyorum," dedi.
Amanda derin bir nefes aldı. "Alınma, değilim. Bunu Kyrian için yapıyorum. Ash bana bir şey söyledi ve ben de bunun olduğundan emin olmak için buradayım."
Ve bununla birlikte döndü ve kapıya yöneldi.
"Mandy?" Tabitha aradı ve gitmeden önce onu durdurdu. "Ateşkes var mı?"
"HAYIR. Değişken, cinayete meyilli bir ailemiz var. Ama en azından sıkıcı olmayacak. Bu gece görüşürüz.”
Tabitha, kız kardeşinin gidişini izledi. Midesinin derinliklerine güçlü bir önsezi yerleşti. Kasvetli ve sertti. Korkutucu ve soğuk.
Sanki bu gece içlerinden birinin öleceğini içgüdüsel olarak biliyor gibiydi...

Bölüm 14

Tamamen siyah danteller içinde Apollymi, acemilere kanepesinde güzel, ruhani bir sarışın melek gibi bakıyordu. Açık büyük Fransız kapılarından ona baktı.

Ondan acımasızca alınan tek gerçek oğlunun anısına sadece siyah çiçeklerin büyüdüğü bahçe.

Bunca asırdan sonra bile annesinin kalbi onu kaybetmekle sızlıyordu. Vahşi, bitmek bilmez bir ihtiyaçla çocuğunu ona bağlamak zorunda kaldı. Onun sıcak dokunuşunu hissetmek.

İçinde yanan tek dileğe sahip olamayacakken tanrı olmanın ne anlamı vardı?

Bu gün, tüm günlerin en acılısıydı. Çünkü bu, güzel, mükemmel oğlunu doğurduğu gündü.

Ve bu, onu sonsuza dek ondan aldıkları gün olmuştu.

Kucağındaki küçük siyah yastığı yüzüne doğru kaldırıp baharatlı kokusunu içine çekerken gözlerinde yaşlar parlıyordu. Oğlunun kokusu. Gözlerini kapatarak, onun değerli, en sevilen yüzünün bir görüntüsünü zihninde canlandırdı. Emir veren sesini duydu.

"Sana ihtiyacım var, Apostolos." Ama fısıltısı duyulmadı ve o bunu biliyordu.

"O burada, Hayırsever Kişi."

Apollymi, arkasından Sabine'in sesini duyunca duraksadı. Xedrix, Yunan tanrısı Dionysus ve Kelt tanrısı Camulus'un onu Kalosis'teki hapishanesinden kurtarmaya çalıştıkları gece ortadan kaybolduğundan beri, Sabine onun en güvendiği Charonte hizmetkarıydı.

Apollymi turuncu etli, kanatlı iblisi kovarken yastığı kucağına geri verdi.

"Beni sen mi çağırdın anne?" Stryker ona doğru gelirken sordu.

Kendisine sırt çevirdiğini bildiği gerçeğine ihanet etmemek için kendini zorladı. Kendini zeki sanıyordu.

Bu onu güldürmeye yetmişti.

Destroyer'ı hiç kimse yenemezdi. Bu yüzden hapsedildi. Kontrol altına alınabilirdi ama asla yok edilemezdi. Bu, Stryker'ın bir gün çok erken öğreneceği bir dersti.

Ama bugün değil. Bugün hâlâ ona ihtiyacı vardı.

"Zamanı geldi, m'gios." Atlantis dilindeki "oğlum" terimi her zamanki gibi acıydı.

Doğurduğu erkek çocuk için çok zayıf bir ikameydi. "Bu gece saldırmak için mükemmel bir zaman olacak. New Orleans'ta dolunay ve Kara Avcıların dikkati dağılacak."

Ve o insan çocuğu istiyordu! Esaretine kesin olarak son vermenin zamanı gelmişti.

Marissa Hunter, oğlunu gerçek, yaşayan durumuna geri döndürmek için ihtiyaç duyduğu hafif bir fedakarlıktı.

Ve Atlantis'in tüm gücüyle oğlunu geri getirecekti.

Başka hiçbir hayat, kendi hayatı bile onun küçücük bir parçasına bile değmezdi.

Stryker başını eğdi. "Gerçekten, anne. Katliam yaratmak için Daimon'larımı çoktan serbest bıraktım. Desiderius gece yarısı çocukla birlikte dönecek ve bu gece ayrıldıklarında, nefes alan tek bir Kara Avcı kalmayacak."
"İyi. Kaç tane Spathi'nin veya başka birinin öldüğü umurumda değil. O çocuğa sahip olmalıyım!”
Stryker'ın gitmeye başladığını hissetti.
"Strykerius?" o aradı.
"Evet anne?"
“Bana iyi hizmet et ve ölçüsüz bir şekilde ödüllendirileceksin. Bana ihanet et ve seni gazabımdan hiçbir şey kurtaramaz.”
Stryker, ona bakmayı bile reddeden tanrıçaya gözlerini kıstı. "Sana ihanet etmeyi asla düşünmem anne," dedi sesindeki kini gizleyerek.
Hayır, bu gece ona ihanet etmeyecekti.
Onu öldürecekti.
Stryker, tapınağından ayrıldıktan sonra, adamlarını New Orleans'a götürecek cıvata deliğini açmadan önce Illuminati'sini bir araya topladı. Orada, o, Yok Edici'nin dikkatinden güvenli bir şekilde uzak dururken, onun isteğini yerine getireceklerdi. İnsan ve Apollite arasındaki asırlık çatışmayı durdurmasının zamanı gelmişti.
Yeni bir çağ açılıyordu ve insanlık…
Aşağılık yerlerini öğrenmelerinin zamanı gelmişti.
Acheron'a gelince, artık adamın gerçekte ne olduğunu bildiğine göre, onu nasıl etkisiz hale getireceğini de biliyordu.
Ne de olsa, büyük Acheron bile aynı anda iki yerde bulunamaz ve başlamak üzere olan saldırıya karşı duramaz.

* * *

Desiderius küçük bir vudu dükkanının önünde durdu. Antika ve çekiciydi ve çoğu turist için diğerleri gibi görünüyordu.

Bu dükkânı, French Quarter'ın belirlenmiş bölgelerini işgal eden diğerlerinden ayıran tek şey, burada gerçek bir güç hissetmesiydi. Gözlerini kapatarak onun zengin, küflü kokusunu içine çekti. Bir Daimon olarak yaşamak için onun ruhuna ihtiyacı vardı ama bir Kara Avcı'nın bedeninde olduğu için...
İnsan öldürmek artık sadece zevk için yapılıyordu, geçim için değil.
Hedefini bulmak için içeri girerken kendi kendine gülümsedi. Tezgâhın arkasında, aşk iksiri alan bir turisti beklerken onu bulması sadece bir saniye sürdü.
"Merhaba, Ulric!" dedi kurbanı heyecanla, müşteri mağazadan çıkıp onları yalnız bırakırken.
Ah, güzel, Kara Avcı'yı tanıyordu. Onu öldürmek çok daha kolay olurdu.
"Merhaba." dedi ve kasaya doğru ilerledi. "Bu gece nasılsın?"
"Kapatmak üzereydim. Geldiğinize gerçekten çok sevindim. Burada olup biten onca şeyden sonra, şey... dost canlısı bir yüz görmek güzel.”

Desiderius'un bakışları omzunun üzerinden kokulu mumların reklamını yapan bir takvimde asılı duran küçük bir fotoğrafa gitti. İkisini anında tanıdığı dokuz kadındandı.
Bakışları karardı.
"Tabitha ve Amanda nasıllar?" O sordu.
"İyi gidiyorlar. Her şey düşünüldü. Mandy evden ve Tabby'den ayrılmaya korkuyor
… onunla muhtemelen sokakta karşılaşmışsınızdır.”
Evet, Amanda evini terk etmekten korkuyordu, bu da onların oraya girmelerini neredeyse imkansız hale getiriyordu.
Ama büyücüyü evinden çıkarmak için bildiği tek bir yol vardı.
Tezgâhın arkasındaki kadına dudaklarını kıvırarak gülümsedi. "Seni eve bırakmamı ister misin?"
"Ne tatlım. Teşekkürler, bu harika olur. Para zarfını almam için bana bir saniye ver, ben de evrak işlerini evde hallederim.”
Desiderius dudaklarını yaladı. Kanının tadını şimdiden alabiliyordu…

* * *

Ash tek başına St. Louis Mezarlığı 1 No'lu yoldan geçerken gece ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Devam etmeyi reddeden ölülerin ruhlarını almaya sık sık gelen Daimonları aramak.
New Orleans yerlileri bu etkileyici taş mezarlıklara tamamen yerinde bir unvan olan Ölü Şehirler adını verdiler. Kasaba deniz seviyesinin altında olduğu için, cesetler hiç istenmeyen bir şekilde yeniden ortaya çıkmadan kimse ölüleri gömemezdi.
Yukarıdaki dolunay, bazıları ondan bile daha uzun olan tuğla, taş ve mermer mahzenler boyunca heykelin çarpık gölgelerini düşürüyordu. Yer yer gelişigüzel olmasına rağmen, mezarların çoğu, aslında garip bir şekilde bir şehrin düzenini ve tasarımını yansıtan bloklar halinde düzenlenmişti.
Her mahzen, kalıntılarını içinde bulunduranların anısına zarif bir şekilde işlenmişti.
Mezarlar için üç sınıflandırma vardı: duvar tonozları; aile kasaları; ve oradaki en büyük mahzen olan ve mezarlığa hakim olan yuvarlak İtalyan Cemiyeti mezarı gibi belirli gruplar için ayrılmış toplum mahzenleri.
Mezarların çoğu, kırık duvar parçalarının eksik veya eğri olması, çökmüş çatılar ve her yerinde büyüyen kararmış küf ile yaşlarının belirtilerini gösteriyordu. Birçoğunda kaydırmalı ferforje kapılar ve çitler vardı.
Burası güzeldi. Barışçıl. Dış duvarlara stratejik olarak yerleştirilmiş, soyguncuların istedikleri zaman gelip gitmelerine izin veren delikler, bazı sakinlerin burada nasıl ikamet etmeye geldiklerini sürekli olarak hatırlatıyordu.
Ash uzanıp şehrin ünlü büyücüsü Marie Laveaux'nun mezarına dokundu. Mezarı, ona haraç ödeyecek olanlardan X ile işaretlendi.

Olağanüstü bir kadındı ve onun uzun yaşamı boyunca onun gerçekte ne olduğunu bilen tek insan oydu.
Polis yeni bir olay mahalline giderken uzaktan sirenler çaldı.
Ash arkasını döner dönmez içinden zayıflatıcı bir darbe gibi bir dalganın geçtiğini hissetti. Kırılgan, yasak bir kapının açıldığını ve içinden kötülüğün fışkırdığını hissettiğinde acı içinde tısladı.
İlluminati, Kalosis'ten ayrılıyordu...
Birden görüşü bulanıklaştı.
Ash artık etrafında hiçbir şey görmüyordu, ölürken ıstırap içinde çığlık atan ruhların seslerine ve görüntülerine boğulmuştu. Bu ölümlüler tarafından duyulmamış bir sesti, ama onu parçalanan bir cam gibi delip geçen bir sesti.
Evrenin düzeni değiştiriliyordu.
"Atropos!" diye seslendi, ölümlülerin yaşam ipliklerini kesmekten sorumlu olan Yunan kader tanrıçasını çağırdı.
Uzun boylu ve öfkeli gözleri olan sarışın, anında yanında belirdi. "Ne?" tersledi.
İkisi hiç anlaşamamıştı; gerçekte, Moirae'lardan hiçbiri ona katlanamazdı. Umurunda olduğundan değil. Onlardan nefret etmek için, onların ondan nefret etmesinden çok daha fazla nedeni vardı.
Ash, acısının bir kısmını bastırmaya çalışırken, eski mahzenlerden birine yaslandı.
"Ne yapıyorsun?" nefesi kesildi.
"Ben değilim," dedi öfkeyle. "Bu senin tarafında olan bir şey, bizim değil. Üzerinde hiçbir kontrolümüz yok. Durdurmak istiyorsan durdur."
Ortadan kayboldu.
Ash kollarını karnına dolayarak yere kaydı. Acı... içini daha da çok yakıyordu. Nefes alamıyordu. Düşünemedim.
Çığlıklar, gözlerinden yaşlar gelene kadar kafasının içinde çınladı.
Simi, teklifi olmadan kolundan çıktı. "Akri?" dedi yanında diz çökerek. "Seni ne üzüyor, Akri?"
"Sim," dedi şiddetli bıçaklamaların arasından nefes nefese. "Yapamam..." Sözleri inlemeye dönüştü.
Boyutu iki katına çıktı ve genç bir kadından iblis formuna dönüştü. Derisi ve boynuzları kırmızıydı, saçları ve dudakları siyahtı, gözleri ise karanlıkta donuk bir sarı parlıyordu.
Kendisiyle taş arasında kayacak kadar onu mahzenden uzaklaştırdı, sonra vücudunu onunkine doladı. Gece yarısı kanatları, koruyucu bir pelerin gibi ikisinin etrafında kıvrıldı.
Gözlerinden yaşlar akarken Ash'in dudakları ıstıraptan gevezelik etti. Sanki içinde bir şeyler kopuyormuş gibi hissetti. Çığlıkları engellemesi gerekiyordu, yoksa bir işe yaramazdı.
Simi yanağını onunkine dayadı ve onu yatıştırıcı bir şekilde sallarken eski bir ninni mırıldandı.
"Simi sana sahip, akri ve tüm sesleri uzaklaştıracak."

Ash kollarına yaslandı ve haklı olması için dua etti. Çünkü onu bir an önce eski haline getirmezse, parçalananları tamir edecek kimse olmayacaktı.

* * *

Tabitha öyle ani bir acı duygusuyla doldu ki, onu olduğu yerde durdurdu.

Nefes nefese yanında yürüyen Valerius'a uzandı.
“Tabita mı? Bir sorun mu var?"
"Tia," diye soludu, kalbi öyle derin bir acıyla sızlıyordu ki duruşunu nasıl koruduğundan emin değildi. "Ona bir şey oldu. Bunu biliyorum."
"Sekme-"
"Bunu biliyorum!" diye bağırdı, gömleğini tutarak. "Oh tanrım hayır!"
Telefonunu aldı ve kız kardeşinin dükkânına doğru koşarken Tia'nın numarasını çevirmeye başladı. Sadece altı blok ötedeydiler.
Kimse cevaplamadı.
Koşarken kalbi göğsünde güm güm atarak Amanda'yı aradı. Bu oluyor olamaz. Yanılıyor olmalıydı.
Olmak zorundaydı!
Tabitha? Amanda'nın sesindeki gözyaşlarını duydu.
“Bu doğru, değil mi? Sen de mi hissediyorsun?”
“Kyrian evden çıkmama izin vermiyor. Bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyor.”
"Merak etme, sokaktayım ve bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım."
Karanlık dükkâna yaklaşırlarken Tabitha telefonu elinde tuttu.
Her şey normal görünüyordu…
Valerius ölümü hissedince yavaşladı. Dükkanın üzerinde asılı duran şeytani bir örtü vardı. Herhangi bir psişik yeteneği olmadan bu kadarını bile bilecek kadar uzun bir Kara Avcıydı.
Tabitha kilitli olan ön kapıyı denedi.
"Tiya!" diye bağırdı. "Hala buradasın?"
Kimse cevaplamadı.
Onu arkadan küçük bir avluya götürdü. Dükkanın arka kapısı aralık bırakılmıştı.
Valerius, korkularının doğrulanması üzerine nefesini tuttu. Tabitha dikkatli bir yürüyüş için yavaşladı.
Tia mı? tekrar aradı.
Valerius onu arka kapıdan uzaklaştırdı. Arkamda kal.
"O benim kız kardeşim!"
"Ve ben ölümsüzüm. Arkamda kal.
Neyse ki başını salladı.
Valerius üzerlerine hareket edecek birilerini ararken kapıyı dikkatlice açtı.
Kimse yapmadı.
Arka oda tamamen normal görünüyordu. Hiçbir şey yerinde değildi. Tıpkı birkaç hafta önce Tia'nın ona burada baktığı zamanki gibi görünüyordu.

Eli belindeki hançerde, dükkânın yine hafif aralık olan kapısına dikkatle yaklaştı. İterek açtı, sonra tezgâhın arkasından çıkan bir çift ayakkabıyı görünce donup kaldı.
Kalbi durdu.
Burada kal Tabitha.
"Ancak-"
"Kahretsin, Tabitha, kal!"
"Ben senin sürtüğün değilim General ve benimle bu şekilde konuşamazsın!"
Onu bu kadar sinirlendiren şeyin korkusu olduğunu biliyordu. Güçlü duygularla nasıl başa çıkacağını asla bilemedi. "Lütfen, Tabitha. Ben bakarken sen burada kal."
Başını salladı.
Valerius geri çekildi ve temkinli bir şekilde ayakkabıları gördüğü yere doğru yürüdü.
Yaklaştıkça cesedin geri kalanını gördü.
Bok.
Göğsü sıkıştı ve ağrıyordu, Tia'yı çevirdi ve onun donuk gözlerinin boşluğa baktığını gördü. Boynu sanki bir Daimon ona saldırmış gibi yarılmıştı ama ruhu hala buradaydı. Bunu hissedebiliyordu.
Bir Daimon neden onun ruhunu almasın?
Gözlerini kapatmak için uzandığında bir şey daha fark etti. Tabitha yanında değildi.
Panik onu tüketmekle tehdit etti. Gerçekten dinlemek ona göre değildi. Hızla ayağa kalkıp depoya geri döndü ve onu Tia'nın ölümünün titrek siyah-beyaz görüntülerini gösteren bir güvenlik kamerası konsolunun önünde otururken buldu.
Tabitha ellerini dudaklarının üzerinde kavuştururken gözlerinden yaşlar akarak orada oturdu. Hıçkırıkları sessizdi ama yine de tüm vücudunu sarsıyorlardı.
"Çok üzgünüm, Tabitha," diye fısıldadı ve monitörü kapatıp onu kollarının arasına aldı.
"O ölmüş olamaz!" onu kendine çekerken ağladı. "Bu doğru değil. Kız kardeşim değil.
O ölmedi. O değil!"
Onu kollarının arasında hafifçe sallarken konuşmadı.
Onu kendisinden uzaklaştırıp vitrinin önüne koşmadan önce acı içinde çığlık attı.
"Tabita, hayır!" Tia'nın cesedini görmeden önce onu geri çekerek tersledi. "Onu öyle görmene gerek yok."
Çığlık atarak ona döndü ve onu geri itti. "Lanet olsun! Bunun için hepinize lanet olsun. Neden beni öldürmedin? Neden kız kardeşimi öldürdün? Neden…?"
Gözleri korkuyla büyüdü. "Aman Tanrım, ailem için gidiyorlar." Hiç şüphesiz Amanda'yı tekrar aramak için telefonunu çıkardı.

Ailesini ararken, olanları diğerlerine bildirmek için Nextel'ini çıkardı. "Herkese Kırmızı Kod," dedi gergin bir sesle. "Tia Devereaux, dükkânının içinde öldürüldü. Herkesin geri çekilmesi ve ailelerinin güvenliğini sağlaması gerekiyor."
Kara Avcılar ve Toprak Sahipleri teker teker giriş yaptı: Otto, Nick, Kyl, Rogue, Zoe, Jean-Luc, Ulric, Janice, Kassim, hatta Talon, Kyrian ve Julian. Ama Acheron'dan hiçbir iz yoktu.
Valerius önce onu aradı, sonra aradı.
Cevap gelmedi.
Kanı soğudu. Daimonlar çoktan Acheron'a ulaşmış ve onu yeniden incitmiş miydi?
"Seni seviyorum Mandy," dedi Tabitha kederinden dudakları titrerken. "Dikkatli ol, tamam mı? Bu piç kurusunu bulacağım ve onu bu gece öldüreceğim.
Valerius artık boş olan monitör ekranına baktı. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?" O sordu.
Tabitha başını salladı. "Ulric'ti ve şimdi onu öldüreceğim."

* * *

Nick, annesiyle paylaştığı Bourbon Sokağı'ndaki eve doğru Ursulines'te yürüyordu. Valerius'un Tia ile ilgili telefonunu duyduktan sonra, geç saatlere kadar Sanctuary'de çalışan annesini kontrol etmeye gitmişti.

Ayrılma zamanı gelene kadar ona göz kulak olmak için barın dışında dolanmayı planladığından, arama yapıldığında neredeyse oradaydı. Sığınak'ın sahibi olan ayılardan biri olan Dev Peltier tarafından gözetlenen meyhane tarzı kapılara varır varmaz, annesinin kendini iyi hissetmediği için işten erken ayrıldığı söylenmişti. Nick, Dev ona Ulric'in ona eve kadar eşlik etmeyi kabul ettiğini söyleyene kadar ayıya çok kızmıştı.
Nick'in kırık kaburgaları göz önüne alındığında, annesi bir Kara Avcı'nın yanında, onunla olacağından çok daha güvendeydi. Yine de, iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etme ihtiyacı içindeydi.
Hayatı boyunca sadece ikisi olmuştu. Henüz on beş yaşındayken bir kariyer suçlusu tarafından hamile bırakılan annesi, kendi başının çaresine bakmak için kapıdan dışarı atılmıştı. Ondan vazgeçmiş olsaydı onu suçlamazdı ama o suçlamamıştı.
"Hayatımda doğru yaptığım tek şey sensin Nicky ve her gece Tanrı'ya bana seni verdiği için şükrediyorum."
Onu bu kadar çok sevmesinin nedeni buydu.
Nick, her iki tarafta da büyükanne ve büyükbabasıyla hiç tanışmamıştı. Kahretsin, babasıyla yalnızca birkaç kez görüşmüştü ve yalnızca bir kez gerçekten hatırlamıştı. Nick on yaşındayken, babasının bir yetişkin olarak tanıdığı en uzun özgürlük süresi için - üç koca ay - kalacak bir yere ihtiyacı olduğu zamanlardı.

Kötü bir klişeyle, babası eve taşındı, sürekli bira içti ve suçlu arkadaşlarından biri onu banka soygununda bıçaklamaya ikna etmeden önce ikisini dövdü, burada babası cehennem için dört kişiyi vurmuştu. onun Babası hemen hüküm giymiş, ardından bir yıl sonra bir hapishane isyanı sırasında bir mahkûm boğazını kestiğinde ölmüştü.
Cherise Gautier erkeklerde arzulanan çok şey bıraktı ama bir anne olarak... O mükemmeldi.
Ve Nick onun için dünyadaki her şeyi yapardı.
Otto'nun onunla tekrar dalga geçmesini beklediği Nextel'inden statik ses duydu.
değildi.
Valerius'un aksanlı sesi sessizliği bozdu. "Nick, orada mısın?"
Bu gece ihtiyacı olan şeydi. Yüzünü buruşturarak telefonu kemerinden çıkardı. "Ne?" tersledi.
"Ulric'in Desiderius olduğunu bilmeni istedim. O zaten Tia'yı öldürdü. Sırada kim var bilmiyorum ama bence anneni kontrol etmek isteyebilirsin.
Aniden Valerius'un sesi kanını donduran bir ses tonuyla değişti.
"Ah, bekle..." dedi Desiderius alay edercesine, "o artık öldü." Dudaklarını şapırdatır gibi bir ses çıkardı. "Hmmm, tip O negatif. Benim favorim. Elbette, son düşüncelerinin senin hakkında olduğunu bilmekten memnun olacaksın.
Nick telefonu düşürmeden önce bir an hareket etmeyi bıraktı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde evine doğru koşmaya başladı.
Zihninde defalarca annesinin görüntülerini gördü. Büyürken onunla nazikçe alay etmesi. Üniversiteye gideceğini söylediği gün yüzündeki gurur.
Hırpalanmış kaburgaları ağrıyor ve zonkluyordu ama iki ciğerini de patlatsa umurunda değildi.
Ona ulaşmak zorundaydı.
Garaj yolunun kapısına vardığında o kadar kötü titriyordu ki kodu zar zor girebildi.
"Lanet olsun, aç!" ilk kod reddedilirken hırladı.
Tekrar girdi.
Kapılar yavaşça açıldı. Uğursuzca.
Korku ve çabadan nefes nefese, arabayı arka kapıya koştu.
Kilidi açıktı. Nick girdi, savaşa hazırdı. Glock .31'ini ocağın yanındaki çekmeceden çıkarmak için mutfakta durdu. On yedi merminin tamamıyla tamamen dolu olduğundan emin olmak için şarjör klipsini kontrol etti.
"Anne?" diye seslendi, şarjörü içeri kaydırırken. "Anne, ben Nick, evde misin?"
Ona sadece sessizlik cevap verdi.
Kalbi güm güm atan Nick, saldırıya uğramayı bekleyerek evin içinde oda oda dolaştı.
Üst kattaki oturma odasına ulaşana kadar kesinlikle hiçbir şey bulamadı. İlk başta annesi, daha önce milyonlarca kez eve gelip onu beklerken yakaladığı gibi, sandalyesinde oturuyormuş gibi göründü.

Sırf bu oda için bu evi almıştı. Annesi aşk romanları okumayı severdi. Hayatı boyunca, kitaplarını huzur içinde okuyabileceği mükemmel, beş kenarlı bir odaya sahip olabileceği bir eve sahip olmayı hayal etmişti. Tüm oda özel yapım kitap raflarıyla kaplıydı. Buradaki her rafın her santiminde, sevgiyle seçtiği ve değer verdiği bir karton kapak vardı.
"Anne?" dedi, sesi hıçkırıklara dönüştü. Silahı uzatırken eli titriyordu ve buğulu gözlerle deri koltuğun üzerinden görebildiği sarı saçlara bakıyordu. "Lütfen konuş benimle anne, lütfen."
Hareket etmedi.
Ona dokunabilene kadar yavaşça ilerlerken gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Yine de sessizdi.
Nick elini onun yumuşak saçlarına daldırıp yüzünün solgunluğunu görünce kederle haykırdı. Boynundaki korkunç ısırık yarası.
"Hayır anne, hayır!" onun yanında diz çökerken ağladı. "Kahretsin anne, ölme!"
Ancak bu sefer dokunuşunda hiçbir rahatlık yoktu. Ona erkeklerin ağlamadığını söyleyecek yumuşak, sevgi dolu bir ses yok. Acı göstermediler. Ama herhangi bir insan bu tür vahşi bir ıstıraba nasıl dayanabilir?
Bu onun hatasıydı. Hepsi onun suçu. Kara Avcılarla arkadaş olan aptal oydu. Ona gerçeği söylemiş miydi...
Hiç şansı olmamıştı.
"Anneciğim," diye soludu onu kollarının arasında sallarken onun soğuk yüzüne karşı. "Ben çok üzgünüm.
Ben çok üzgünüm. Seni incitmek istemedim. yapmadım Lütfen uyan, lütfen. Lütfen anne, beni bırakma."
Sonra öfkesi hakim oldu. Damarlarında buğulandı ve onu paramparça eden paramparça dalgalar halinde haykırdı.
"Artemis!" O bağırdı. "Seni insan formuna çağırıyorum. Şimdi!"
Elleri kalçalarında ve pike içinde neredeyse anında ortaya çıktı.
En azından annesinin cesedini görene kadar.
"Bu nedir?" diye sordu, sanki ölüm görüntüsü onu tiksindiriyormuş gibi dudağını bükerek. "Sen Acheron'un arkadaşı Nick'sin, değil mi?"
Nick annesini sandalyesine geri yatırdı, gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi ve yavaşça ayağa kalktı. "Bunu yapan Daimon'dan intikam istiyorum ve şimdi istiyorum."
Kabul etmediğini belirten kaba bir ses çıkardı. "İstediğin her şeyi talep edebilirsin insan, onu alamayacaksın."
"Neden? Onu talep eden diğer tüm pisliklere veriyorsun. Beni bir Kara Avcı yap.
Bunu bana borçlusun.”
Başını kaldırdı ve ona tek kaşını kaldırdı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim, insan. Ve fark etmediysen, seni embesil, bir Kara Avcı olabilmek için önce ölmüş olman gerekiyor." Tiksinti dolu bir iç çekti. "Acheron'dan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Artemis, Olympus'taki evine dönmek niyetiyle bir adım geri çekildi, ancak o bunu yapamadan insan yere diz çöktü ve bir silah aldı.
Tetiği çekmeden hemen önce, "Beni bir Kara Avcı yap," diye hırladı.
Artemis, silah sesinin yankılanan yüksek sesi karşısında donakaldı.
Ayaklarının dibinde cansız yatan adamı görünce nefes alamıyordu.
Ah, hayır, dedi nefes nefese, kalbi hızla çarparken. Acheron'un insan arkadaşı az önce kendini öldürmüştü... tam onun önünde!
Ne yapacaktı?
Panik içindeki düşünceleri hızla akıyordu. "Bunun için beni suçlayacak."
Onu asla affetmeyecekti. Asla.
Acheron, onun suçu olmasa da, suçu onun üzerine atmanın bir yolunu bulacak, onu bilmesi ve onu durdurması gerektiğini söyleyecekti.
Beyaz elbisesinin önüne sıçrayan kana korkuyla baktı. Daha önce hiç böylesini görmemişti.
"Ah, düşün Artemis, düşün..."
Ama düzgün düşünemiyordu. Tek duyabildiği, Nick ve annesinin onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlatan Acheron'un kafasındaki sesiydi.
"Asla anlamayacaksın, Artie. Birbirlerinden başka hiçbir şeyleri yoktu ve birçok insanın yapacağı gibi hayatlarını mahvetmekle birbirlerini suçlamak yerine birbirlerine bağlandılar. Cherise'nin hayatı berbattı ama yine de tanıştığı herkese karşı nazik ve cömert. Bir gün, Nick evlenecek ve ona sevmesi için bir ev dolusu torun verecek. Zeus biliyor, ikisi de bunu hak ediyor."
Ancak şimdi Nick onun ayaklarının dibinde ölü yatıyordu.
Kendi eliyle öldü ve Katolikti.
Sülfürün kokusunu şimdiden alabiliyordu.
"Acheron!" diye seslendi, sesinin tüm boyutlarda seyahat etmesine izin vererek. Çok geç olmadan ona söylemesi gerekiyordu. Bunu ancak o düzeltebilirdi.
Cevap vermedi.
"Acheron!" tekrar denedi.
Yine sustu.
"Ben ne yaparım?" İntihardan Kara Avcı yapması yasaktı. Ama Nick'i ölü bırakırsa, Lucifer onun ruhuna sahip çıkacak ve sonsuza dek cehennemde işkence görerek geçirecekti.
Her iki durumda da kaybedecekti. Acheron, arkadaşının acı çekmesine izin verdiği için onu suçlayacaktı. Bunu sadece onu incitmek için bilerek yaptığını düşünürdü.
Ve Nick'i kurtarırsa...
Sonuçları düşünmeye dayanmıyordu.
Ama orada kararsızca dururken bir görüntü geldi ve aklında kaldı. Acısına sırtını döndüğü gün Acheron'un yüzündeki ifade.
Hayatında gerçekten pişman olduğu tek şey buydu. Elinden gelse değiştireceği tek şey.

Burada gerçek bir seçim yoktu. Acheron'a bir daha böyle zarar veremezdi. Durmadan.
Diz çökerek, Nick'in vücudunu kendisine çekti ve onu kurşunlanmadan önceki haline geri getirdi. Saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve çoktan ölmüş bir uygarlığın yasak sözlerini söyledi.
Taş elinde belirdi. Ruhu içine girerken sıcaklığını hissetti.
İki saniye sonra Nick'in gözleri açıldı. Artık mavi değil, kapkaraydılar. Işığın verdiği acı artık hassas olan gözlerini delerken tısladı.
"Neden benim yerime Acheron'u aramadın?" sessizce sordu.
"Bana çok kızmıştı," dedi, henüz alışamadığı dişlerinin arasından peltek konuşarak. "Bana kendimi öldürmem ve onu bu zahmetten kurtarmam gerektiğini söyledi."
Artemis bu sözleri duyunca yüzünü buruşturdu. Zavallı Acheron'u. Bunun için kendini asla affetmeyecekti.
Onu da affetmeyecekti.
Nick kendini yukarı itti. İntikamımı istiyorum.
Üzgünüm, Nick, diye fısıldadı. "Sana veremem. Pazarlığın gidişatına uymadın."
"Ne?"
Daha fazla bir şey söyleyemeden, elini kaldırdı ve onu şakağındaki özel bir odaya gönderdi.
"Neredesin Acheron?" o fısıldadı. Dünya parçalanıyordu ve o hiçbir yerde duyulmuyordu.
Bu kadar umursamaz olmak ona göre değildi.
Başına kötü bir şey geldiğinden korkarak gözlerini kapadı ve onu aradı.

* * *

Desiderius sanki sahibiymiş gibi caddede yürüdü. Ve neden olmasın?

O yaptı.
Kafasının içinde masumların çığlıklarını duyunca kollarını uzattı ve başını geriye yasladı.
"Burada olmalısın, Stryker," dedi gülerek. Sadece Stryker bu gecenin güzelliğini gerçekten takdir edebilirdi.
Ama zaman daralıyordu.
Gece yarısına kadar Avcı çocukla birlikte geri dönmesi gerekiyordu, yoksa Yok Edici vücudunu iptal ederdi.
"Baba?"
Oğlunun sesini duyunca döndü. "Evet?"
"Stryker'ın söz verdiği gibi Acheron hâlâ kayıp ve biz de içeri girmenin yolunu bulduk."
Desiderius güldü. Sonunda Amanda ve Kyrian'dan intikamını alacaktı.
Çocuğu doğurur doğurmaz, tatlı olarak Tabitha ile ana yemeği bitirirdi.

Bölüm 15

Valerius sadakati ve görevleri arasında kalmıştı. İçindeki Karanlık Avcı, Acheron'u bulmak istedi, ancak içerideki adam, adli tabip Tate gelene kadar kız kardeşinin dükkânında nöbet tutan Tabitha'yı terk etmeyi reddetti. Teker teker ailesiyle iletişime geçmiş ve güvende olduklarından emin olmuştu.

Aranacak son numarada tereddüt etti. "Annemi arayıp ona söyleyemem," dedi, gözyaşları akıyordu. "Yapamam."

Telefon çaldı.

Arayanın kimliğini gördüğünde yüzündeki ifadeden, onun kim olduğu hakkında iyi bir fikri vardı.

Valerius cep telefonunu elinden aldı ve açtı. "Tabitha Devereaux," dedi sessizce.

"Bu kim?" kadın biraz çılgın gibiydi.

"Ben..." Kızın bunu bir düşmanın adı olarak kaydedeceğinden ve daha da paniğe kapılacağından hiç şüphesi olmadığından, ona tam adını vermekte tereddüt etti. "Val," dedi kararlı bir şekilde. "Ben Tabitha'nın bir arkadaşıyım."

“Bu onun annesi. Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor.”

Telefonu ona uzatırken sesini yumuşatarak, "Tabitha," dedi. "Annen iyi olup olmadığını bilmek istiyor."

Boğazını temizledi ama telefonu elinden almadı. "Ben iyiyim, anne. Merak etme."

Valerius telefonu tekrar kulağına götürdü. "Bayan. Devereaux—”

"Söyleme," dedi, sesi kırılmıştı. “Zaten biliyorum ve kızımın evde benimle olmasına ihtiyacım var. Onun yalnız kalmasını istemiyorum. Lütfen Tabitha'yı buraya getirir misin?"

"Evet."

Telefonu kapadı.

Valerius aramayı bitirdi, ardından telefonu cebine sokan Tabitha'ya geri verdi.

Onun kederi karşısında tamamen çaresiz hissediyordu ve en çok da bundan nefret ediyordu. Böyle bir anda söyleyebileceği bir şey olması gerekirmiş gibi görünüyordu ama yine de kişisel deneyimlerinden öyle olmadığını biliyordu.

Tek yapabildiği onu tutmaktı.

"Selam millet?" Otto'nun sesi Nextel interkomundan seslendi. Nick'in evindeyim.

Ön kapı açıktı ve burada gerçekten kötü bir şey oldu. Acilen kafa sayımına ihtiyacım var.”

Kyl, Talon ve Janice gibi hemen geri geldi. Sırada Julian cevap verdi, ardından Zoe ve ardından Valerius geldi.

Hepsi bir sonrakinin check-in yapmasını bekledi.

Kimse yapmadı.

"Nick?" Otto aradı. "Orada mısın, Cajun? Hadi dostum, bana zekice bir şeyle cevap ver.
Cevapsız.
Valerius soğudu.
"Jean-Luc?" diye sordu.
Yine hiçbir şey.
"Acheron?"
Tabitha ona paniğe kapılmış bir bakış atarken Valerius'un içini şiddetli bir korku kapladı.
Bir sonraki ismi Otto daha söylemeden biliyorlardı.
“Kyrian mı? Kasım?”
Satırı yalnızca statik doldurdu.
Valerius, Nextel'i kemerinden çıkardı ve tek başına Otto'yu itti. "Nick'lerde ne oldu?"
"Cherise öldü ve ondan hiçbir iz yok. Silahını, annesinin cesedinin yanında bir kan gölünün içinde yatarken buldum, bir mermisi eksikti ama Cherise'yi öldüren bu değildi.”
Valerius, Otto'nun ne demek istediğini anlayınca dişlerini gıcırdattı. Daimon saldırısı mı?
"Evet."
Tabitha küfretti ve taburesinden fırladı. "Amanda'ya gitmeliyim."
"Otto, bizimle Kyrian'da buluş." Hattı tekrar gruba açtı. Janice? Pençe mi? Zoe? Jean-Luc'u aramaya başlayabilir misin?"
"Seni kim görevlendirdi, Roman?" Zoe alay etti.
Valerius, Tabitha'nın peşinden giderken bu saçmalıkların havasında değildi.
Sakla onu, Amazon.
Bu benim mirasımla ilgili değil. Bu, silah arkadaşlarınız ve onların hayatlarıyla ilgili.”
Julian ona geri döndü. "Sizinle Kyrian'da buluşuruz."
"Hayır lütfen. Eşiniz ve çocuklarınızla kalın. Güvende olduklarından emin ol.”
"Elbette. Ne öğrendiğini bana bildir.”
Tabitha Mini Cooper'ının sürücü koltuğuna çoktan oturmuştu. Valerius içeri girdi ve kapıyı çarparak kapattı.
Geri vitese attı ve tahta kapıyı açmaya tenezzül etmedi. Sokağa ciyaklayarak çıkarken çarparak geçti.
Valerius trafikte ölümcül bir hızla kız kardeşinin evine doğru ilerlerken kendini ön panele dayadı.
Oraya vardıklarında, Amanda'nın uzun demir kapısında da durmadı.
Valerius dümdüz içinden geçerken yüzünü korumak için kolunu kaldırdı ve taş yüzeylerindeki demir direkleri yırttı.
Tabitha kapının hemen önünde kayarak durdu ve arabayı kapatmadan kendini arabadan fırlattı.
Valerius onu takip etmekte tereddüt etmedi.

Evin dışından her şey normal görünüyordu. Işıklar açıktı ve Tabitha ön kapıyı tekmeleyerek açarken üst katta bir televizyon sesi duydular.
"Mandy?" Tabitha tiz bir sesle bağırdı.
Ablası ona cevap vermedi.
"Selam baba?" üst kattan biri seslendi. "Tatlın geldi."

* * *

Artemis, Acheron'un varlığını hissettiği mezarlığın dışında durdu. Tiksinti içinde titredi. Bu tür yerlerden her zaman nefret etmişti, oysa o onları tercih ediyor gibiydi.

"Acheron?" diye seslendi taş duvardan geçerken.
Karanlık zemin engebeliydi ve yürümesini zorlaştırıyordu. Böylece bölgeden süzülerek geçti.
"Acheron?"
Başının yakınında bir ateş parıldadı.
Artemis eğildi ve Acheron'un evcil hayvanını görene kadar patlamaya karşılık vermek için hareket etti.
Acheron'un onun kollarında yattığını görene kadar iblise dudaklarını kıvırdı. Sanki işkence sancıları çekiyormuş gibi orada kıvranırken korkunç görünüyordu.
"Ona ne yaptın?" Artemis yaratıktan talepte bulundu.
İblis ona tısladı. "Simi hiçbir şey yapmadı, seni düve-tanrıça. Akrimi inciten sensin. Ben değilim."
Artemis başka zaman tartışabilirdi ama Acheron dayanılmaz bir acı çekiyormuş gibi orada öylece yatıyordu.
"Ona ne oldu?"
"Daimonların yediği ruhlar. Öldüklerinde çığlık atıyorlar ve bu gece çok fazlalar. Simi onu uzaklaştıramaz."
"Acheron?" Artemis yanında diz çökerken tekrar denedi. "Beni duyabiliyor musun?"
Ondan irkildi.
Sadece iblisin ona saldırması için ona ulaşmaya çalıştı.
"Akrime dokunma!"
Charontes'a lanet olsun! Onları kontrol edebilen tek kişi...
Hayır, onları kontrol edebilecek iki kişi yaşıyordu.
"Apollymi?" etrafındaki sisle konuştu. "Beni duyabiliyor musun?"
Kötü kahkahalar esintide yankılandı. Atlantis tanrıçası, hapishanesinden formda çıkamadı, ancak güçleri o kadar büyüktü ki, sınırlamalarına rağmen iradesini ve sesini genişletebildi. "Öyleyse benimle konuş, sürtük. Neden dinleyeyim?"
Artemis, hakarete hakaretle karşılık vermeden ve yaşlı tanrıçayı kovmadan önce öfkesini bastırdı. "Acheron'a yardım edemem. Onun iblisi izin vermiyor. Yardımınıza ihtiyaçım var."
"Peki neden umursayayım?"

"Çünkü ben..." Artemis onun için en zor sözcüğü söylemeden önce dişlerini gıcırdattı. "Lütfen. Bana yardım edin lütfen."
“Bu hizmet için bana ne vereceksin? Bebeğimi bana geri verir misin?”
Artemis bu düşünceyle dudaklarını büktü. Onu serbest bırakmasının hiçbir yolu yoktu. "Bunu yapamam ve sen de bunu biliyorsun."
Apollymi'nin çekildiğini hissetti.
"HAYIR!" dedi aceleyle. "Bana bu iyiliği yap, ben de Katra'yı hizmetimden azad edeyim. O, komuta etmek için yalnızca senin olacak ve artık seninle benim aramda kopuk sadakatler olmayacak.
Bir kez daha eski Atlantis tanrıçasının kendisine güldüğünü duydu.
Kahkaha kısa bir notla sona erdi. "Yine de ona yardım ederdim, seni saf herif.
Ama hediye için teşekkür ederim.”
Yok Edici sesini geri çekerken bölgenin üzerine kırmızı, ürkütücü bir sis çöktü. Daha sonra Acheron'un vücudunu kucaklayan bir el şeklini aldı.
Acheron, acı dayanabileceğinden fazlaymış gibi haykırdı. Tüm vücudu katılaştı ve gerginleşti.
"Akri?" diye feryat etti iblis, yüzü dehşet içindeydi.
Sonra aniden, sis buharlaşırken Acheron tamamen gevşedi.
Artemis, Apollymi'nin sırf kin beslemek için durumunu daha da kötüleştirmiş olabileceğinden korkarak onu izlerken yavaşça nefesini verdi.
İblis, uzun siyah saçlarını yüzünden çekerken onu göğsüne bastırdı.
Göğsü normal bir şekilde yükselip alçalıyordu.
"Sim?" Artemis'in ondan nefret etmesine neden olan şefkatli bir ifadeyle iblise bakarken nefes aldı.
"Şşt, akri, Simi için dinlenmen gerekiyor."
Önünde duran Artemis'i görene kadar elini saçlarının arasından geçirdi.
İfadesindeki tüm şefkat uçup gitti. "Ne yapıyorsun..."
Birdenbire bir şeyin farkına varmış gibi sesi kısıldı.
Anında ortadan kayboldu ve onu ve iblisi mezarlıkta yalnız bıraktı.
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Artemis, onun kabalığına öfkeyle baktı. "Bir teşekkür iyi olurdu, Acheron!"
Ama onu duymadığını biliyordu. Onu dışlamak için olağanüstü bir yeteneği vardı.
Tek tesellisi, iblisin gözleri genişleyene ve boynuzlu bir insan dişi şekline girene kadar her zerre kadar şaşkın görünmesiydi.
"Bebek Marissa'yı yakaladılar!" o da kaybolmadan önce iblis nefes aldı.

* * *

Tabitha, yana çekilip yumruğunu onun sırtına indirirken gülen Daimon'a doğru hamle yaptı. Ağrı omurgasından aşağı patladı.

Valerius, Daimon'a bir ok atmadan önce öfkeyle kükredi.
Iskaladı.

Daimon tekrar güldü. "Romalı general, Yunanlı gibi insan sevgisi için ağlayarak ölecek mi bakalım."
Tabitha bu sözleri duyduğunda nefes alamadı. Kyrian ölmemişti. O değildi. "Seni yalancı!" diye hırladı.
Daha fazlası merdivenlerden koşarak gelirken Valerius'un Daimon'la savaşmasını izlemek için döndü. Kızgın karıncalar gibi odaya doluştular. İki tanesi onu tuttu. Tabitha onlara vurdu, ama darbeleri onları hiç ürkütmeden kaçırıyor gibiydi.
Valerius, kılıçlarından birini ona vermek için rakibinden kurtuldu. Üç Daimon'la yüzleşmek için dönmeden önce onu ondan aldı. Kendisine en yakın olanı bıçakladı ama patlamadı.
Onun yerine ona gülümsedi. “Tanrıçanın hizmetkarlarını öldürmezsin, insan. Illuminati tipik Daimonlar değil."
Paniği onu yenmeden önce yuttu. “Valerius mu? Hangi tanrıçadan bahsediyorlar?”
"Tek bir tanrıça vardır, seni zavallı aptal. Ve o Artemis değil," dedi İlluminati, dişlerini onun boynuna geçirmeden hemen önce.
Tabitha acıdan haykırdı.
Aniden onlardan uzağa fırlatıldı. Valerius'un Daimonlarla çatışmaya girdiğini görmek için baktı.
"Ona dokunma."
Daimon ona şakladı. "Endişelenme Kara Avcı, ölmeden önce hepimiz kanından örnek alacağız. Tıpkı kız kardeşine yaptığımız gibi.”
Tabitha acı onu sarsarken çığlık attı. "Lanet olsun!"
Başka bir Daimon onu arkadan yakaladı. "Elbette lanetlendik. Spathi başka türlü kabul etmezdi.” Ona ters vuruş yaptı, ayaklarını yerden kesti.
Tabitha dudaklarındaki kanı tattı ama yılmadı. Bunu yanlarına bırakmalarına izin vermeyecekti.
Daimon'dan merdivenlerin dibine kayan kılıcına doğru tökezlediğinde üst kata baktı ve donakaldı. Korku onu tüketti.
Kyrian merdivenin tepesinde yatıyordu, vücudu sahanlıkta, başı bir basamağa yaslanmış, sağ kolu tamamen açıktı. Kanlı bir Yunan kılıcı merdivenlerin yarısında düşmüştü. Görmeyen gözleri açıktı ve dudaklarından küçük bir kan izi akıyordu. Ama onu şaşkına çeviren, göğsündeki açık yaraydı.
Onu öldürmüşlerdi.
Vücudundan birkaç adım ötede, çocuk odasının kapısında pembe bir geceliğin altından iki çıplak kadınsı bacak görünüyordu.
Sonra Ulric'in Amanda'nın vücudunun üzerinden atladığını ve merdivenlere doğru yürürken kollarında ağlayan bir Marissa'yı gördü.
"Babacığım!" yürümeye başlayan çocuk, Daimon'un babasına ulaşmak için yaptığı sıkı baskıya karşı savaşırken feryat etti. Resimler duvardan onlara aldırış etmeyen Ulric'e uçtu.
"Baba, anne, kalk." Marissa, Daimon'un saçını çekti ve onu ısırdı. "Uyanmak!"

Amanda! Amanda! Amanda! Tabitha içini korku kaplarken ilk başta kimin kız kardeşinin adını söylediğini bilmiyordu. Artık çığlık atamayana kadar histerik çığlıkların kendisine ait olduğunu anlamadı.
Kılıcını kaparak Daimon için merdivenlerden yukarı koştu. Onu geri devirdi. Kyrian'ın kanına kaydı ve tekrar aşağı yuvarlandı.
Valerius, yol boyunca düşmeden onu arkadan yakaladı.
"Koş, Tabitha," diye fısıldadı kulağına.
"Yapamam. O benim yeğenim ve onu kavga etmeden yakalayacaksa kahrolayım."
Odada hayalet bir rüzgar estikçe kendini Valerius'tan uzaklaştırdı.
Evi bir intikamla, hızla savrulan lambalar, bitkiler ve etraftaki küçük her şeyle parçaladı.
Ve Daimonlara dokunduğu anda, sadece soluk soluğa birer birer yere düştüler.
Hâlâ Ulric'in bedeninde olan Desiderius, Marissa'yı kendine çekerek onun ve Valerius'un yanından koşarak oturma odasına geçti.
Tabitha, yeğenini geri almak niyetiyle onu takip etti.
"Desi!" oğlu düşerken ağladı ve sonra hiçliğe kayboldu. "Desi!"
"Acıyor, değil mi?"
Tabitha çok iyi tanıdığı sese bakmak için döndü.
Bu Acheron'du.
Garip bir şey olmamış gibi paramparça kapı aralığından yavaşça yürüdü.
Marissa onu gördüğü anda ağlamayı kesti. "Akri, akri!" diye seslendi ve ona uzandı.
"Ne cehennemdesin?" diye sordu.
Ash elini uzattı ve Marissa, Desiderius'un kollarından kurtuldu. Odanın diğer ucundan, onu göğsüne yakın bir şekilde kucaklayan Ash'e doğru süzülüyordu.
"Ben onun vaftiz babasıyım ve tanrı kısmına büyük önem veriyorum." Ash, Marissa'nın başına bir öpücük kondurdu.
"Rissa annesini ve babasını istiyor, akri," dedi Marissa, minik kollarını Ash'in boynuna dolayıp onu sımsıkı sıkarken. "Kalkmalarını sağla."
Ash yatıştırıcı bir tavırla, "Endişelenme, ma komatia," dedi. "Artık her şey yolunda."
Çığlık atan Desiderius onlara doğru atıldı ve görünmez bir duvar gibi görünen bir yerden sekti.
Acheron onlara yaklaşırken Valerius, Tabitha'nın yanında duruyordu.
Ash elini uzattı ve Kyrian'ın kılıcı kavradı. Tabitha'ya uzattı.
"Dur bakalım, Tabby. Desiderius tamamen senindir."
"Stryker!" diye seslendi Desiderius, eski bir tılsım gibi görünen şeyi çıkarırken.
"Portalı aç."
Ash küçümseyerek, Portal yok, dedi. "Senin için değil, pislik."
Tabitha, bütün o korkunç gece başladığından beri ilk kez gülümsedi. "Çelik ye, seni piç kurusu!"

Ona doğru koştu.
Valerius ona yardım etmeye gitti. Şu anki ruh halindeyken doğru düzgün düşünmüyordu ve onun incindiğini görmeyecekti. Yeterince incinmişti.
Tabitha Daimon'a saldırırken, Acheron merdivenlerde Kyrian'ın cesedinin yanında durdu.
"Gözlerini kapat Marissa ve babanın seni kucaklaması için bir dilek tut."
Gözlerini sımsıkı kapattı. "Baba, tut beni."
Kyrian derin bir nefes alıp gözlerini kırpıştırırken Valerius duraksadı. Yunanlı, Valerius'un Tabitha'nın Daimon'la savaşmasına yardım ederken hissettiği kadar sersemlemiş görünüyordu.
Ash, babasının hayatta olduğu için mutlulukla ciyaklayan kızını Kyrian'a verdi.
Sonra Atlantisli merdivenlerden yukarı devam etti.
Desiderius Tabitha'ya saldırırken Valerius'un bunun tüm tuhaflığını düşünecek zamanı yoktu.
Daimon'u geri çekti. "Unut gitsin," diye homurdandı.
Desiderius elinden geleni yaptı.
Muzaffer bir şekilde bağıran Tabitha kılıcını Desiderius'un kalbine sapladı.
Valerius, bıçak vücudun içinden geçmeden bir an önce geri sıçradı ve onu da bıçaklayacaktı.
Tabitha onu çıkardı ve Desiderius'un üzerindeki yara iyileşene kadar gülümsedi.
O güldü. "Ben bir Karanlık Avcısıyım, kaltak. Yapamazsın...”
Valerius bir Kara Avcı'yı öldürecek tek darbeyi indirirken sözleri sustu.
Daimon'un kafasını omuzlarından ayırdı.
Desiderius yere yığılırken Valerius, "Kimse ona orospu deyip de yaşamıyor," diye hırladı.
Tabitha tüyler ürpertici manzara karşısında tamamen donmuştu. İntikam aldığını hissetmiş olmalıydı.
Yapmadı.
Bu gecenin yarattığı acıyı hiçbir şey hafifletemezdi.
Valerius onu kollarının arasına aldı ve Otto kapının kalıntılarından içeri girerken onu cesetten uzaklaştırdı.
Orada durmuş, bir zamanlar kız kardeşinin en değerli evi olan hasarı inceliyordu.
"Bilmek istiyor muyum?" Otto fısıldadı.
O, başını salladı.
"Amanda," diye ıstıraplı bir ses tonuyla nefes aldı ve gözyaşları yeniden başladı.
İkizi nasıl ölmüş olabilir?
"Tekir mi?"
Merdivenlerden ablasının sesini duyan Tabitha'nın nefesi boğazında takıldı.
Başını yavaşça çevirdi, neredeyse başka bir hayalet olmasından korkuyordu.
değildi.
Amanda solgun yüzü, dağınık saçları ve elbisesi kan içinde orada duruyordu.

Ama yaşıyordu!
Çığlık atan Tabitha onun için koştu ve onu kollarının arasına aldı, gözyaşları bir kez daha akarken onu sımsıkı tuttu, ancak bu sefer mutluluktan.
Amanda yaşıyordu! Sözler zihninde yankılanıyordu.
"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum!" ablasının boynuna doğru nefes aldı. "Ve bir daha benim yüzümden ölürsen, seni öylece öldürürüm!"
İkisi kucaklaşarak öylece durdular.
Valerius onları görünce gülümsedi, Amanda'nın sağlıklı olduğu için Tabitha'nın hatırına minnettardı.
Yunanlı arkasında Acheron ile merdivenlerden inerken bakışları Kyrian'ınkilerle buluştuğunda gülümsemesi soldu. Yunanlıların gözlerinde açık nefretten başka bir şey yoktu.
"Kasim nerede?" diye sordu.
Ash yorgun bir şekilde, O öldü, dedi. "Yukarıda, çocuk odasında."
Hem Valerius hem de Otto yüzünü buruşturdu.
Tabitha, Kyrian'ı görünce Amanda'yı bıraktı.
"Sen ölmüştün," diye nefes verdi. "Seni gördüm."
Ash ikizlerin yanından geçip oturma odasına girerken, "İkisi de ölmüştü," dedi. Elini kaldırdı ve yumruk haline getirdi.
Desiderius'un bedeni anında ortadan kayboldu.
"Sen bir tanrı mısın?" Valerius, Ash'in önceki beyanı nihayet aklına sızdığında sordu.
Ash cevap vermedi. Yapmak zorunda değildi.
"Neden bize hiç söylemedin?" diye sordu.
Ash omuz silkti. "Neden yapayım? Yarına kadar hiçbiriniz benim hakkımda bunu öğrendiğinizi bile hatırlamayacaksınız."
Tabitha kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."
Ash derin bir nefes aldı. "Evren son derece karmaşık bir şeydir. Hepinizin bilmesi gereken tek şey, Amanda ve Kyrian'ın artık ölümsüz olduğu. Bir daha kimse onları öldüremeyecek."
"Ne?" diye sordu Amanda, Tabitha'dan uzaklaşarak.
Ash, Kyrian'a baktı. "Ölmene izin vermeyeceğime söz verdim ve yeminime bağlıyım."
"Beklemek!" Tabitha dedi. "Sen bir tanrısın. Tia'yı geri getirebilirsin!"
Ash'in yüzü bembeyaz oldu. Tia öldü mü?
"Bilmiyor muydun?"
"Hayır," dedi Ash sessizce. Sanki çok zayıf bir şey dinliyormuş gibi o uzak bakışa sahipti. "Bu gece ölmemesi gerekiyordu."
"Öyleyse kurtar onu!"
Tabitha'nın hissettiği kadar hasta görünüyordu. "Tia'ya yardım edemem. Ruhu geçti. İsteği dışında onu vücuduna geri sokamam. Amanda ve Kyrian'ın ruhları kızlarından ayrılmayı reddettiler ve ben onları geri getirmek için zamanında geldim."
"Doğmamış bebeğim ne olacak?" Amanda sordu. "Bu canını mı acıttı?"

Ash başını salladı. "O iyi ve daha fazla elma suyu içersen çok memnun olur."
Ash ellerini kaldırdı ve evdeki her şey Daimonlar gelmeden önceki haline döndü.
Hiçbir şey yerinde değildi.
"Ash," dedi Tabitha, yanında durmak için hareket ederek. "Lütfen Tia'yı benim için geri getir."
Yüzünü avucunun içine aldı. "Keşke yapabilseydim, Tabby. Gerçekten yaptım. Ama seni kolladığını ve seni sevdiğini bil."
Onun sözleriyle kırmızıyı gördü. "Bu benim için yeterince iyi değil, Ash. Onu geri istiyorum.
"Biliyorum ama şu anda kontrol etmem gereken başka insanlar var."
"Ama ablam..."
Ash, Tabitha'nın elini tuttu ve Valerius'un eline koydu. "Gitmem gerek, Tabitha." Otto'ya döndü. "Jean-Luc yaşıyor ama ciddi şekilde yaralanmış. Onu teknesine geri götürmek için sana ve Nick'e ihtiyacım var.
Otto sessizce, "Nick'in nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi. "Annesini ölü buldum."
Ash hemen ortadan kayboldu.
Kyrian, artık uyuyan Marissa'yı kollarına alırken, "Bunu yapmasından gerçekten nefret ediyorum," dedi.
Ablası yere oturup ağlamaya başlarken Tabitha kıpırdamadı.
Tabitha yanına oturdu ve onu kendine çekti.
Amanda, "Ne gün," diye hıçkırdı. “Kocamın öldürüldüğünü gördüm. Kassim... Tia ve şimdi de Cherise.”
"Biliyorum," dedi Tabitha. "Bu sefer kazananın biz olduğumuzdan pek emin değilim."
"Hayır," dedi Kyrian yerde onlara katılırken. "Biz hala buradayız ve onlar değil. Bana göre bu kazanmaktır.” Karısını göğsüne çekti ve başından öptü.
Tabitha, Valerius'un Otto ile kapıya doğru gittiğini görmek için döndü.
O yetiştiğinde, o ve Otto evin dışındaydı.
"Ne yapıyorsun?" ona sordu.
"Bir aile anını rahatsız etmek istemedik," dedi sessizce. "Kardeşinin sana ihtiyacı var."
"Ve sana ihtiyacım var."
Valerius onun kollarına doğru yürürken şaşkına dönmüştü.
Kollarını ona doladı ve Otto arabasını durdururken onu kendine yakın tuttu.
"Anahtarları içinde bırakacağım ve sonra görüşürüz çocuklar." Jag'ına bindi ve yola koyuldu.
"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Tabitha başını onun çenesinin altına sokarken. "Sen olmasaydın bu geceyi atlatamazdım."
Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm ve Tia için çok üzgünüm.
Gözyaşlarının gömleğinin içinden göğsünü yaktığını hissetti.
"Annen seni evde istediğini söyledi."

Tabitha başını salladı. "Evet, onu görmem gerekiyor. Gücünü bizden alıyor" dedi. Amanda ön verandaya çıkarken uzaklaştı. "Annemi görmeye gidiyorum."
Amanda başını salladı. "Yarın sabah orada olacağımı söyle. Beni böyle görmesini istemiyorum."
Tabitha, Amanda'nın kanlı elbisesine baktı.
"Evet, ihtiyacı olan son şey bu."
Sonra Amanda en harika şeyi yaptı: Uzandı ve Valerius'u kucaklamak için kendine çekti. "Geldiğin ve Tabitha'yı güvende tuttuğun için teşekkürler Valerius. Gerçekten onu takdir ederim." Ayrılmadan önce yanağından öptü.
Valerius hayatında hiç bu kadar afallamamıştı. O anda, neredeyse bir yere aitmiş gibi garip bir his hissetti. O kadar yabancı, garip bir histi ki, bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi.
"Benim için zevk, Amanda."
Koluna hafifçe vurduktan sonra evine geri döndü.
Valerius, Tabitha'nın hırpalanmış arabasına binmesine yardım etti ve bir kez olsun sürücü koltuğuna oturdu. Annesinin Metairie'deki evinin tarifini verirken tek kelime etmedi.
Yol boyunca ikisi de konuşmadı. Onun için kalbi acıyordu. Elini alarak, o yolcu tarafındaki camdan dışarı bakarken karanlıkta sessizce tuttu.
Annesinin evine vardıklarında dışarı çıktı ve ona kapıyı açtı.
Tabitha annesiyle yüzleşmeyi düşünürken kesik kesik bir nefes aldı. Bir kere olsun cesareti kırılmıştı.
Valerius ona anahtarları verdi.
Ondan uzaklaşırken kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"
"Geri dönecektim."
"Beni bırakma Val. Lütfen."
Şefkatli elini onun soğuk yanağına dokundurdu ve başını salladı. Ellerini onun omuzlarında tuttu ve aslında kapıyı çalarken onun dokunuşunu hissetmeye ihtiyacı vardı.
Babası, yüzü asık bir şekilde cevapladı. Onu görünce asık suratlı bakışı hafifledi ve gözleri yaşlarla doldu ve onu kaburgalarını kıran bir kucaklama içine çekti. "Tanrıya şükür en azından iyisin. Annen senin için korkudan aklını kaçırmış."
Ona geri sarıldı. "Ben iyiyim baba, Amanda ve Kyrian da iyi."
Babası onu serbest bıraktı, sonra gözlerini Valerius'a dikti. "Sen kimsin?"
"O benim erkek arkadaşım baba, lütfen ona iyi davran."
Nezaket Valerius'un beklediği en son şeydi, bu yüzden babası ona elini uzattığında şaşkına döndü.
Valerius onu salladı ve ardından Devereaux klanıyla dolu bir eve götürüldü.
Valerius oturma odasına adımını attığında hayatı boyunca hiç hissetmediği bir şey hissetti.
Eve gelmiş gibi hissetti.

Bölüm 16

Kül, Artemis'in Olympus'taki tapınağına herhangi bir giriş yapmadan girdi. Sütunlarla çevrili geniş ana salonun ortasında, daha çok bir şezlonga benzeyen beyaz bir tahtta uzanmıştı.

Şarkı söyleyen ve lavta çalan korileri hemen odadan dışarı fırladı ve oldukça uzun boylu sarışın bir kori yanından geçerken durdu ve ona bakmak için döndü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Artemis ve sesi ilk kez tereddütlüydü.

Ona doğru döndü ve sırt çantasını omzuna yerleştirdi. "Bu gece yaptıkların için sana teşekkür etmek istedim ama bunu düşünürken on bir bin yılda bir kez bile benim için karşılıksız hiçbir şey yapmadığını fark ettim. Bu farkındalığın katıksız korku faktörü tek başına seni aramaya gelmemi sağladı. Peki ne veriyor?

Artemis beyaz tahtına otururken kollarını kendine doladı. "Senin için endişelendim."

Buna acı acı güldü. Benim için asla endişelenme.

"Ben de yaptım. Aradım ve bana cevap vermedin."

"Sana neredeyse hiç cevap vermiyorum."

Bakışlarını kaçırdı, ona yanlış bir şey yaparken yakalanmış yaltaklanan bir çocuğu hatırlattı.

"Dök şunu, Artemis. Bu gece temizlemem gereken bir sürü pislik var ve bunların üstüne senin de atlamanı istemiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Pekala, senden saklayabileceğim gibi değil."

"Neyi benden sakla?"

"Bu gece yeni bir Kara Avcı doğdu."

Bunun üzerine kanı dondu. Gerçekten. "Lanet olsun Artemis! Bunu nasıl yapabildin?"

Tahtından savaşmaya hazır olarak indi. "Başka bir seçeneğim yoktu."

"Evet, doğru."

"Hayır Acheron. Başka bir seçeneğim yoktu."

O konuşurken, zihni onunkiyle bağlantı kurdu ve onun ve Nick'in görüntüleri içinden geçti.

"Nick?" nefes aldı, kalbi paramparça oldu.

Ne yapmıştı?

Artemis sessizce, "Onu lanetledin," dedi. "Ben çok üzgünüm."

Kül, suçluluk duygusu onu tüketirken dişlerini gıcırdattı. Öfkeyle konuşmaması gerektiğini biliyordu.

İradesi, düşünülmemiş olsa bile gerçeğe dönüştü. Bir yanlış kelime…

En yakın arkadaşına lanet etmişti.

"O nerede?"

"Çardak odası."

Ash gitmeye yeltendi ama Artemis onu durdurdu. "Başka ne yapacağımı bilemedim, Acheron. Ben yapmadım.

Elini uzattı ve koyu yeşil bir muska belirdi. Ona verdi.

"Kaç kırbaç?" diye sordu acı bir şekilde, ona sunduğu şeyin Valerius'un ruhu olduğunu düşünerek.
Tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Hiçbiri. Bu Nick'in ruhu ve benim buna hakkım yok." Eline bastırdı.
Ash o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemedi.
Sırt çantasına yerleştirdi.
Artemis, onu dikkatlice yerine koymasını izlerken yutkundu. "Şimdi öğreneceksin."
"Neyi öğrenmek?"
"Bir ruh ne kadar da ağır bir yük."
Ona kuru bir bakış attı. "Bunu uzun zaman önce öğrendim, Artie."
Ve bununla birlikte geri adım attı ve kendini Nick'in hapishanesine gönderdi. Kapıyı yavaşça açtığında arkadaşını yerde cenin pozisyonunda buldu.
"Nick?"
Nick yukarı baktı, siyah gözleri kırmızıyla çevrelenmişti. Ash'in Nick'te gördüğü ve hissettiği öfke ve acı onu delip geçti. "Annemi öldürdüler, Ash."
İçini yeni bir suçluluk dalgası sardı. Bir öfke anında ve tek bir cümleden başka bir şey yapmadan, kaderlerini değiştirmiş ve Nick ile Tabitha'dan ikisinin de kaybetmemesi gereken iki kişiyi çalmıştı.
Hepsi onun suçuydu.
"Biliyorum Nick ve üzgünüm." Nick'in asla bilemeyeceği kadar üzgündü. "Cherise bu dünyadaki birkaç düzgün insandan biriydi. Ben de onu sevdim. New Orleans ekibini gereğinden fazla seviyordu. Aşk, ona sefaletten başka bir işe yaramayan değersiz bir duyguydu.
Simi bile…
Ash duygularını bastırmaya çalışırken elini onun dövmesinin üzerinde gezdirdi.
Kendini uyuşturup Nick'e uzandı. "Hadi."
"Nereye gidiyoruz?"
"Seni eve götürüyorum. Öğreneceğin çok şey var.”
"Ne hakkında?"
"Nasıl Kara Avcı olunur. Savaşmak, hayatta kalmak hakkında bildiğini sandığın her şey bir hiç. Sana yeni güçlerini nasıl kullanacağını ve o gözlerle doğru görmeyi göstermeliyim."
"Ya öğrenmek istemezsem?"
"Öyleyse öleceksin ve bu sefer geri dönüş olmayacak."
Nick elini tuttu ve onu ayağa kaldırmasına izin verdi.
Ash gözlerini kapattı ve Nick'i eve götürdü.
Yeni bir Kara Avcı yetiştirmeyi hiç dört gözle beklememişti, ama bu…
En çok bu acıttı.

* * *

Valerius, şafaktan bir saat önce Devereaux'ların evinden sıvıştı. Tabitha sonunda uyuyakalmıştı ve onu üst kata, çocukken Amanda ile paylaştığı odaya taşımıştı.

Onu yatağa yatırdıktan sonra, duvarda ikisinin birlikte olduğu eski fotoğraflara bakması gerekenden daha fazla zaman harcamıştı.
Onlardan kız kardeşleriyle.
Zavallı Tabitha'sı. İyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyordu.
Bir taksi çağırdı ve onu evine bırakmasını istedi. Yer tamamen karanlıktı.
Artık orada kimse yoktu ve Tabitha'ya ne kadar güvendiğini fark etti.
Bu son birkaç hafta…
Mucizevi olmuşlardı.
O mucizeviydi.
Artık birlikte geçirdikleri zaman sona ermişti.
Valerius evinin kapısını açtı ve sessizliği dinledi. Kapıyı kapatıp kilitledi, ardından Agrippina'nın heykelinin beklediği solaryuma giden merdivenlerden yukarı çıktı.
Hem bir erkek hem de bir Kara Avcı olarak ne kadar aptal olduğunun farkına varmadan önce, alışkanlıkla onun lambasını yeniden doldurdu.
Agrippina'yı da Tabitha'yı da hayatın acısından koruyamamıştı.
Kendini koruyamadığı gibi.
Ama sonra, belki de hayat korumakla ilgili değildi. Belki de başka bir şeyle ilgiliydi.
Daha da değerli bir şey.
Paylaşmakla ilgiliydi.
Onu geçmişten koruyacak birine ihtiyacı yoktu. Sıcaklığı o iblisleri kovacak bir kadının dokunuşuna ihtiyacı vardı. Varlığı bile dayanılmaz olanı çekilmez hale getiren bir kadın.
Ve tüm bu yüzyıllarda hala en değerli şeyi öğrenmemişti.
Birine "seni seviyorum" nasıl söylenir.
Ama en azından şimdi bunun ne anlama geldiğini anlamıştı.
Kalbi paramparça olurken, Agrippina'nın soğuk yanağına dokundu. Geçmişi bırakmanın zamanı gelmişti.
"İyi geceler Agrippina," diye fısıldadı.
Aşağıya inip onun alevini söndürdü ve bir zamanlar ona ait olan odadan çıkıp Tabitha ile paylaşmayı öğrendiği odaya girdi.

* * *

Tabitha uyandığında kendini eski yatağında yalnız bulmuş. Gözlerini kapattı ve çocukluğuna geri dönmesini diledi. Tüm kız kardeşlerinin bu evi onunla paylaştığı günlere geri dönmüştü. En büyük korkularının balo için bir randevu bulamamak olduğu zamanlara geri dönelim.

Ama zaman hep akıyordu.
Ve geri dönüş yoktu.

İçini çekerek döndü ve Valerius'un yanında olmadığını fark etti. Yokluğunu hemen hissetti.
Ayağa kalktı ve annesinin onun için odada bırakmış olması gereken bornozunu giydi. Şifonyerin yanından geçerken duraksadı, sonra geri adım attı ve üstünde bir yüzük gördü.
Valerius'un katlanmış bir notun üstündeki mühürlü yüzüğünü tanıdığında kalbi gümbür gümbür atıyordu.
Eline alarak bir avuç dolusu kelimeyi okudu.
Teşekkürler, leydim Tabitha. Herşey için.
val
Tabitha kaşlarını çattı. Bu bir öpücük müydü? Ah, evet, şu anda ihtiyacı olan şey buydu.
Neden?
Tekrar okuyana ve onun imzalamadığını anlayana kadar neredeyse kızmıştı.
"Valerius."
Onun için onun takma adını kullanmıştı.
Nefret ettiği bir lakap.
Boğazını sıktı, notu cebine soktu ve ona bıraktığı yüzüğü öptü.
Baş parmağına kaydırdı ve yıkanmaya gitti.

* * *

Valerius, Tabitha'yı rüyasında görüyordu. Onun altında yatarken kulağına gülüyordu.

O kadar gerçek görünüyordu ki, onun elini sırtında hissettiğine neredeyse yemin edebilirdi...
Hayır, şimdi saçlarına gömüldü.
Sonra onu uzaklaştırdı ve onu avucunun içine alana kadar kalçasının üzerinden aşağı doğru kaydırdı.
Zevkle homurdanan Valerius, bunun bir rüya olmadığını anlamak için gözlerini açtı.
Tabitha onun yanında yan yattı. Merhaba bebeğim, diye fısıldadı.
"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, onun gerçek olduğuna inanamayarak.
Yüzüğünü göstermek için elini kaldırdı. "Notunun kısalığı göz önüne alındığında nasıl başka bir yerde olabilirim?"
"Notum sert değildi."
Onunla alay etti. "Neredeyse bana yola çıkmamı söylediğini sandım."
"Neden böyle düşündün? Sana yüzüğümü bıraktım."
"Teselli hediyesi mi?"
Onun yanlış akıl yürütmesine gözlerini devirdi. "Hayır, o yüzük takan kişinin ağırlığınca altın değerinde olduğu anlamına geliyor. Görmek?" Kraliyet armasını görebilmesi için kaldırdı.
Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ağırlığımca altın değerinde miyim?"
Valerius öpebilmek için elini dudaklarına götürdü. "Sen benim için bundan çok daha değerlisin."

Ona bakarken gözleri buğulandı. "Seni seviyorum Valerius."
Onun için daha değerli bir şey duymamıştı. "Ben de seni seviyorum Tabitha," dedi kalın bir sesle.
Onu kollarının arasına alıp anlamsızca öptüğünde gülümsemesi genişledi.
Adamın altına girmeden önce kelimenin tam anlamıyla gömleğini yırttı.
Valerius, onu nazikçe dudaklarından öpmeden önce onun hevesine güldü.
Havasında değildi. Sanki bir daha şansları yokmuş gibi çılgınca seviştiler.
Daha sonra birbirlerinin kollarına uzanırlar. Valerius geleceklerini düşünürken onun saçlarıyla oynadı. "Peki şimdi ne yapacağız, Tabitha?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Bu ilişkiyi nasıl yürüteceğiz? Kyrian hâlâ benden nefret ediyor ve ben hâlâ bir Kara Avcıyım."
"Pekala," dedi düzensiz bir şekilde. “Roma bir günde inşa edilmedi. Her seferinde bir adım atıyoruz.”
Bu adımların korkunç olacağını bilmiyordu.
İlki, kız kardeşinin uyandığı gece geldi. Valerius onu ailesinin yanına götürmüştü.
sadece Kyrian, Amanda ve Julian ile eşi Grace'in orada olduğunu anladıklarında kısa sürede kaldılar.
Düşmanlık somuttu.
Tabitha bunca zaman Valerius'la kalmayı planlamıştı ama Zelda Teyzesi onu geri çekti.
"Hemen döneceğim."
Valerius içecek bir şeyler almaya giderken başını salladı.
Julian ve Kyrian onu mutfakta köşeye sıkıştırdı.
Ona saldırmalarını beklerken yorgun bir şekilde içini çekti. Bardağını yere koydu.
Kyrian onun kolunu tuttu.
Valerius, Kyrian'ın onu incitmediğini anladığında onu yere sermek üzereydi.
Valerius'un kolunu, infazının izleri görünsün diye geri çekti.
Kyrian sessizce, "Amanda bana senin nasıl öldüğünü anlattı," dedi. "Ona inanmadım."
Valerius kolunu çekti. Tek kelime etmeden iki Yunanlıdan uzaklaşmaya başladı.
Ama Kyrian'ın sesi onu durdurdu. "Bak Valerius, seni her gördüğümde beni gerçekten öldürdüğünü söylemeliyim. Seni tahtaya çivileyen adamın yüzüne sahip olsaydım nasıl olurdu hayal edebiliyor musun?
Valerius bu ironiye acı bir kahkaha attı. "Aslında, tam olarak nasıl hissettiğinizi biliyorum, General.
Ne zaman ayna kullansam celladımın yüzünü de görüyorum.”
Kardeşleriyle ikiz olmayabilirdi ama o kadar benziyorlardı ki onları görmeden aynada kendini görmek zordu. Kara Avcıların istemedikleri sürece yansıma yapmamalarına o kadar müteşekkir olmasının nedeni buydu.

Kyrian başını salladı. "Evet, sanırım yapardın. Seni Tabitha'dan uzaklaştırmak için rüşvet verebileceğimi veya zorbalık yapabileceğimi sanmıyorum, değil mi?
"HAYIR."
"O zaman burada yetişkin olmamız gerekecek çünkü karımı onu incitemeyecek kadar çok seviyorum. Bir kız kardeşini kaybetti, diğerini kaybetmek onu öldürür. Tabitha'ya ihtiyacı var."
Kyrian acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve sonra elini Valerius'a uzattı. "Ateşkes mi?"
Valerius elini avucunun içine aldı. "Ateşkes."
Kyrian onu bıraktı, ardından Julian elini uzattı.
Kayıtlara geçsin, dedi Kyrian gitmeden önce. "Bu bizi sadece dost düşman yapar."
Onlar çıkarken Tabitha mutfağa geldi. "İyi misin?"
Onayladı. "Kyrian büyümeye karar verdi."
Etkilenmiş görünüyordu. "Sanırım ölümsüzlük onunla aynı fikirde."
"Öyle görünüyor."
İkisi, Tabitha'nın hırpalanmış Mini Cooper'ıyla eve gitmeye karar verdiklerinde gece yarısından hemen sonraya kadar cenaze töreninde kaldılar.
Salona girdiklerinde Ash'in onları beklediğini gördüler.
"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.
Ash öne çıktı ve Tabitha'ya küçük bir kutu uzattı. "Ne yapacağını biliyorsun. Sadece unutma: Düşürme."
Tabitha elinde Valerius'un ruhunun bulunduğu kutuyu tutarken dehşete kapılmıştı. "Bunu yapmamaya karar vermiştik. Valerius'un ölümsüzlüğünü ondan almak istemiyorum."
Ash uzun, yorgun bir nefes verdi. "Ruhunu ona geri verene kadar Artemis onun sahibi. İstediğin bu mu?"
"HAYIR."
"İyi gidiyorsun." Ash kapıya yöneldi, sonra durup onlara baktı. "Bu arada Tabby, sen de artık ölümsüzsün."
"Ne?"
Omuz silkti. "Seni yaşlılığa kaptırmak Amanda için adil olmaz."
"Ama nasıl? Nasıl ölümsüz olabilirim?"
Ash ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tanrıların iradesi bu. Bunu sorgulama."
Kapıdan çıkıp onları yalnız bıraktı.
"Vay canına," diye soludu Tabitha kutuyu açıp içinde kraliyet mavisi bir madalyonu görünce.
Sanki yaşıyormuş gibi görünmesini sağlayan dönen renklerle canlıydı.
Kutuyu kapattı. "Peki sen ne düşünüyorsun?"
"Bence düşürmesen iyi olur."
Kabul etti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ruhunu ona geri verebilmek için onu kazığa oturtma zamanı geldiğinde, korkunç bir şey öğrendi.
Yapamadı.
"Hadi Tabitha," dedi Valerius üstsüz bir şekilde yatakta doğrulurken. "Tanıştığımız gece gözünü bile kırpmadan bıçakladın beni."
"Evet, ama o zamanlar bir pislik çuvalıydın."
"Sanırım gücendim."

* * *

Tabitha, Valerius'u bıçaklamaya çalışırken haftalar geçti, ancak başarısızlıkla karşılaştı.

Hatta onun bir Daimon olduğunu iddia etmeye çalıştı.
İşe yaramadı. Kara Avcı güçlerini neyin tüketeceğini ve onu ölecek kadar uzun süre insan yapacak şeyi henüz keşfetmemiş olmaları gerçeğinden bahsetmiyorum bile.
Böylece garip bir barış ortamına yerleştiler. Tabitha, dükkânının üzerindeki dairesinden taşındı ve bunu, Valerius'la yaşarken Marla'nın saklaması için bıraktı.
Gündüzleri birlikte kalıp, geceleri birlikte avlanırlardı.
Yine de ona kazık atamıyordu ama en azından bir öğleden sonra onun zayıflığını öğrenmişti: onu incitmek. Bir kaza olmuştu. Yanlışlıkla ona dirsek attığında kılıcına uzanıyordu. İki saattir gözleri maviydi.
Buna rağmen onu bıçaklamayı başaramamıştı.
Umutsuzdu.
O yaza kadar. Tabitha ve Valerius üst kattaki spor salonunda antrenman yaparken, beklenmedik bir şey oldu.
Bir dakika Valerius ile oynuyordu; sonra, Kyrian kapıdan fırlayarak Valerius'un kazara ona vurmasına neden oldu. Gözleri bir anda maviye döndü. Kyrian ne yaptığını anlamadan Valerius'u yakaladı, yere attı ve kalbine bir kazık saplayıp orada bıraktı.
"Ne yapıyorsun?" Tabitha ona doğru koşarak çığlık attı.
Amanda onu yakaladı. "Sorun değil, Tabby," dedi, Valerius'un ruhunun bulunduğu kutuyu eline zorlayarak. "Bana bunu yapamayacağını söyleyip durduğun için, Kyrian gönüllü oldu."
"Evet ve şansın varsa gerçekten düşürebilirsin," dedi Kyrian şeytanca.
Tabitha ona kaşlarını çattı.
Kutuyu kız kardeşinden kaparak Val'in yanına diz çöktü.
Valerius nefes nefese yerde yatıyordu. Yarasından kanlar akarken yüzü ter içinde kalmıştı.
"Endişelenme bebeğim. düşürmeyeceğim."
Ona titreyen bir gülümseme sundu. "Sana güveniyorum."
Tabitha ölürken kalbi durmuş. Madalyonu kaparak avucunu yakarken haykırdı. Tabitha dudağını ısırdı ve madalyonu Valerius'un kalçasındaki yay ve ok işaretine yerleştirdi.

"Şşt," dedi Amanda yatıştırıcı bir şekilde. "Bir saniye içinde yanmayı bırakacak. Sadece Valerius'u düşün."
Aklı başında her parçası elini kavuran yanan lav yığınını bırakmak istese de yaptı.
Sonunda soğumaya başladı.
Valerius kıpırdamadı.
Tabitha paniğe kapılmaya başladı.
Sorun yok, dedi Amanda. Sadece bir dakika sürer.
Birkaç saniye sonra Valerius artık kalıcı ve canlı bir mavi olan gözlerini açtı.
Dişleri tamamen gitmişti.
Tabitha onu görünce gülümsedi, hayatta olduğu için ölçüsüz bir şekilde minnettardı. "Doğru görünmüyorsun."
Valerius yüzünü avuçladı. "Bence güzel görünüyorsun."
Kyrian, "Sırf iyi bir önlem için onu yeniden kazığa bağlamam gerektiğini düşünüyorum," dedi.
"Sanırım gitmemiz gerekiyor," dedi Amanda yerden kalkıp kocasını tuttu ve hızlı bir çıkış yaptı.
"Hadi ama," diye sızlandı Kyrian koridordan. "Ona bir kez daha kazık atamaz mıyım?"
"Merhaba insan," dedi Tabitha onu öpmeden önce.
Sonra bir şey fark etmiş gibi ağlayarak geri çekildi.
O ölümsüzdü. Artık Valerius bir Kara Avcı olmadığına göre, değildi.
"Aman Tanrım," diye nefes verdi. "Ne yaptık?"
Ama cevap basitti. Sonsuza kadar onsuz yaşaması için onu lanetlemişlerdi.

17. Bölüm
dört
aylar
Daha sonra
Olympus Dağı
"Kardeşin bugün evleniyor, Zarek."
Zarek yatağında döndü ve karısı Astrid'in kendisini ne zaman sinirlendirse sadece ona ayırıyormuş gibi göründüğü o sinir bozucu kıkırdak bakışıyla ona baktığını gördü. "Ve umurumda olmalı, neden?"
"O senin geriye kalan tek ailen ve bebeğimin ailesinin her iki tarafını da bilmesini istiyorum."
Zarek, onu görmezden geliyormuş gibi yaparak kendi tarafına döndü. Ama bu imkansızdı.
Bir kere, onu asla hafife alamayacak kadar çok seviyordu ve bir kere, o görmezden gelinmeyecekti.
Saçlarıyla oynarken elini saçlarında hissetti. Zarek mi?
Cevap vermedi. Ash, Tabitha ile birlikte dünyaya döndükten sonra, Peradomatio veya Geçmişin Salonu'nda çok zaman geçirmişti.
Ne de olsa Astrid onu yıpratıyordu. Onunla evli olmak ona adalet hakkında çok şey öğretmişti.
Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Onunla olmak geçmişi bir şekilde katlanılabilir kılıyordu ve şimdi hamile olduğuna göre...
Oğlunun affetmenin yabancı bir kavram olduğu bir dünyada doğmasını istemiyordu.
"Geçmişi bırakmak kolay değil Astrid," dedi sonunda.
Omzunu öptü, her tarafını ürpertti. "Biliyorum Beyaz Atlı Prens." Onu sırtüstü çevirdi ve üzerine eğildi.
Zarek elini onun şişmiş göbeğine koydu ve orada bebeğinin avcunun üzerinde çılgınca hareket ettiğini hissetti. Oğlunun doğumu sadece iki hafta sonra olacaktı.
"Peki, düğün için giyinmem gerekiyor mu?" Astrid sessizce sordu.
Zarek yanağını kavrayabilmek için uzun, sarı saçlarını yüzünden geriye doğru itti.
"Yatağımda çıplak olmanı tercih ederim."
"Son cevabın bu mu?"

* * *

"Sorun ne, Tabitha?"

Tabitha, arkasında Valerius'u görmek için arkasını döndü. Siyah kravatlı kıyafeti içinde tamamen zarif görünüyordu ama sonra hep böyle görünürdü. Onun aksine, tek bir saçı bile yerinden çıkmamıştı.
Yaklaştığında vücudu anında ısındı. Straplez bir gelinlik giymişti ve şu anda yalınayaktı, katedralden çıkar çıkmaz topuklu ayakkabılarını çıkardı.

"Hiçbir sorun yok," diye yalan söyledi, neden olduğu onca çekişme için ne kadar üzgün olduğunu bilmesini istemiyordu.
Ve bir gün gerçekten onun ölümü olacaktı.
Kalbi ağrıyordu.
"Beni takas etmeye hazır mısın?" diye sordu şakacı bir şekilde, boğazı gerçekten gergin olmasına rağmen.
"Asla, ama arka bahçede gelinin nerede olduğunu merak eden büyük bir kalabalık var."
Bunun üzerine burnunu kırıştırdı. "Tamam geliyorum" dedi kolundan tutarak.
Onu dışarı, ailesi olan deliliğin yoğunluğuna geri götürdü.
Damadın tarafında kimsenin olmadığı acı verici bir şekilde belli olmasın diye kilisede konukları sıralara ayırmamayı seçmişti.
Yedi sağdıçtan dördünün bile onun tarafından ödünç alınması gerekiyordu.
Valerius'un yanında sadece Ash, Gilbert ve Otto vardı.
Başka hiçbir Karanlık Avcı gelmediği veya iyi dilekler göndermediği için hâlâ kızgındı.
Kyrian, Julian, Talon ve Tad, kız kardeşleri refakatçisiz kalmasın diye sağdıçların sayısını bitirmek için nezaketle gönüllü oldular. Bunun için onları her zaman sevecekti.
Teyzesi Sophie onu yakaladı ve Valerius'tan uzaklaştırdı.
Tabitha, kadınlar etrafını sarmadan döneceğine söz verdi.
Valerius bu manzaraya gülümsedi, sonra ikisine de birer kadeh şampanya getirmek için döndü.
Tuttukları orkestranın tınıları arasında arka bahçede kahkahalar yankılanıyordu.
Tabitha bir Goth grubunun çalmasını istemişti ama annesi ayak diremiş ve Tabitha'nın misafirlerinin kulaklarını kanatmaması için ısrar etmişti.
İnsanların birlikte gülüp konuştuğu kalabalığa baktı. Ash, Otto ve hatta Gilbert diğer sağdıçların yanında duruyorlardı. Gidip onlara katılmayı can atıyordu ama deneyiminden biliyordu ki Kyrian ve Julian onun varlığına müsamaha gösterseler de bundan hoşlanmadılar.
Kendi düğününde bile kendini dışlanmış hissetmesi ne tuhaftı.
Bir bardak şampanya alarak, karısını ve kız kardeşlerini bulana kadar kalabalığı taradı.
Görünce gülümsedi. Tabitha, omuzlarına dökülen kumral saçlarıyla kesinlikle çok güzeldi. Birisi saçlarının her yerine küçük çiçek dalları yerleştirmiş ve içine parıltı püskürtmüştü. Onu baştan çıkarmaya çalışan ruhani bir peri gibi görünüyordu.
Düğün müdürü gelip yemeğin servise hazır olduğunu bildirdi.
Başını ona doğru eğen Valerius, Tabitha'ya herkesin oturması gerektiğini söylemeye gitti.
Gelinine sahip çıktı ve onu gelin masasına götürdü.

Tabitha sandalyeye otururken alçak sesle güldü ve onu olaysız bir şekilde kaldırdılar. Sonunda bunu düzgün bir şekilde yapmayı öğreniyordu. Valerius'un ona ilk sandalye uzatışı tam bir fiyasko olmuştu.
Gilbert soluna otururken sağına oturdu.
Garsonlar tabakları getirip kadehleri doldurmaya başladılar.
Valerius onun elini tuttu ve parmak boğumlarını öptü. Dudaklarının onun elindeki hissi içini ateşledi. Bir insanın aynı anda hem bu kadar mutlu hem de korkmuş olabileceğini hiç bilmemişti.
Herkese servis yapıldıktan sonra, Gilbert kadeh kaldırmak için ayağa kalktı. Grup çalmayı bıraktı.
Gilbert ağzını açtı ama daha konuşamadan derin, aksanlı bir ses sözünü kesti.
Sağdıçların çifte kadeh kaldırmasının tipik bir şey olduğunu biliyorum ama sanırım Gilbert onun yerini bir dakikalığına gasp ettiğim için beni affedebilir.
Zarek kalabalığın arasından masalarına yaklaşırken Tabitha ağzı açık kalmamak için kendini zorladı.
Valerius'un tutuşu onun elini daha da sıkılaştırdı.
Zarek tam önlerinde durdu ve anlamlı bir şekilde kardeşine baktı.
"Düğünler benim için her zaman büyüleyici bir şey olmuştur," dedi, sesi çınlıyordu. “İki kişinin birbirinin gözlerinin içine baktığı ve kimsenin ya da hiçbir şeyin onları bölmesine asla izin vermeyeceklerine dair birbirlerine söz verdiği bir zaman.
“İki aileden, köklerine bağlanan ayrı bir şube oluşturmak için bir araya gelirler. İki kişinin kalpleri sayesinde iki ailenin birleştiği bir dönemdir. Kötü niyetlerin ve kötü duyguların geçmişle birlikte dinlenmesi gereken bir dönem.”
Zarek'in bakışları masaya indi, şimdiki ve eski Kara Avcıların her birinde durdu. “Düğünler yeni bir başlangıcı ifade eder. Sonuçta, yaşayan hiçbir insan ailesini seçememiştir... Tanrı bilir, ben asla kendi ailemi seçmezdim.
Valerius'a tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Fakat Romalı oyun yazarı Terence'in bir zamanlar yazdığı gibi, 'Pek çok kötü başlangıçtan büyük dostluklar oluştu.'”
Zarek onlara bir bardak kaldırdı. "Kardeşim Valerius ve karısı Tabitha'ya. İkiniz de kendi karımla tattığım mutluluğun tadını çıkarmaya gelin. Ve birbirinize hak ettiğiniz tüm sevgiyi verebilirsiniz.”
Tabitha, Zarek'in sözlerine en çok hangisinin şaşırdığından emin değildi. Bunun ne kadar beklenmedik bir an olduğunun farkında olmayan ailesi, Zarek'in kadeh kaldırmasını alkışladı.
Anlaşılamayacak kadar şok olmuştu, ikisi de bir içki içmedi.
Zarek yanlarına gitti ve onlara buruk, neredeyse alaycı bir şekilde sırıttı. "Şimdi bir içki alman gerekiyor."
Yaptılar ama Valerius onunkiyle boğuldu. Bardağı şüpheyle kokladı.
"Beni sen mi zehirledin?" diye sordu Zarek alçak sesle.

Zarek orta parmağıyla kaşını ovuşturdu. "Hayır Valerius. Ben bile o kadar acımasız değilim.”
"Nektar," dedi bir kadın sesi.
Tabitha, arkasında güzel bir sarışın hamile kadın görmek için döndü.
Kadın nazikçe elini omzuna koydu, sonra onu yanağından öptü. "Ben Zarek'in eşi Astrid," dedi sadece ikisinin duyabileceği alçak bir ses tonuyla.
Valerius'a döndü ve onu da öptü. "İkinize bir düğün hediyesi olarak ne vereceğimize karar veremedik, bu yüzden Zarek en iyi hediyenin birlikte sonsuzluk olacağını düşündü."
"Evet," dedi Zarek somurtkan bir ses tonuyla. "Söylediklerimin kibar versiyonu bu."
Astrid onlara bakmadan önce ona şakacı bir şekilde kötü bir bakış attı.
"İkinize de tebrikler."
Valerius'a içinde Tabitha'ya Jell-O'yu hatırlatan küçük bir kase uzattı. "Bu ambrosia," dedi Valerius'a. "Yiyin ve Zarek sizinle ne zaman oynasa ona şimşek çakabileceksiniz."
"Hey!" diye tersledi Zarek. "Bunu asla kabul etmedim."
Astrid ona masum bir bakış attı. "Böylece gelecekte kardeşinle daha iyi oynayacağını düşünüyorum."
Tabitha güldü. "Biliyor musun, sanırım yeni baldızımı seviyorum."
Astrid, pek memnun görünmeyen Zarek'e katılmak için onları terk etti.
"Endişelenme tatlım, Valerius'u taciz etmekten başka vaktini meşgul edecek bir sürü şey olduğundan emin olacağım."
Zarek ona dokunduğu anda bakışları yumuşadı.
Valerius ayağa kalktı ve Astrid ile Zarek'in karşısına çıkana kadar masanın etrafında yürüdü. "Teşekkür ederim," dedi.
Elini şüpheyle bakan Zarek'e uzattı. Tabitha onun arkasını dönmesini yarı yarıya bekliyordu.
Yapmadı.
Valerius'un elini tutarak sırtına vurdu ve sonra bıraktı. "Kadının seni sandığından daha çok seviyor. O tam bir ateş kedisi. Muhtemelen sana Kevlar'dan bir şeyler vermeliydim."
Valerius buna güldü. "Umarım siz ikiniz resepsiyona kalırsınız."
"Çok isteriz," dedi Astrid, Zarek cevap veremeden.
Valerius ona geri dönerken ikisi Selena ve Bill ile masaya oturdu.
"Afiyet olsun," dedi Tabitha ambrosiayı ona uzatırken.
Onu yedi, sonra onu öptü.
"Mmm," diye soludu Tabitha, kocasının kokusunu içine çekerek. "Pedicabo ego vos et irrumabo."
Seninle yukarıda ve aşağıda istediğimi yapmak niyetindeyim.
Valerius gülümsedi. "Ben de sana izin vermek niyetindeyim." Ona bakarken yüzü ciddileşti ve ona olan aşkı onu tüketti. "Amo, Tabitha. Amo.”

sonsöz

Bir yıl sonra

Kyrian, Café Pontalba'da Amanda, Grace, Julian, Bill ve Selena ile birlikte akşam yemeği yerken, "Zavallı piç kurusuna bak," dedi. "Şansı varken nazik davranmalı ve onu öldürmeliydim."

Sağ taraftaki kapı aralığından Tabitha ve Valerius'un St. Louis Katedrali'ne doğru yürüdüğünü görebiliyorlardı.

Kadınlar onları izlerken kaşlarını çattı.

"Ne?" Amanda sordu.

Bill, birasından bir yudum almadan önce, "O çok mahvolmuş," dedi. "Bu sefer neyi yanlış yaptığını merak ediyorum."

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Devereaux'nun yürüdüğünü biliyorum," dedi Kyrian, başını sallayarak. "'Bu gece hiç almayacaksın dostum, o yüzden sorma bile' yürüyüşü."

Ah, kesinlikle evet, diye onayladı Bill. "Kız kardeşler arasında seni öfke nöbetine boğmayacak tek kişiyle evlendiğin için mutlu ol, Kyrian. Cidden şansın yaver gitti."

"Affınıza sığınırım?" Selena kocasına baktı.

Kyrian güldü.

"Senin yerinde olsam gülmezdim," dedi Amanda, Tabitha'nın Valerius'a "el ile konuş" dediğini görünce gergin bir sesle.

Sonra, Valerius onu takip edip yatıştırıcı hareketler yaparken, onun önünde yürümeye devam etti.

"O yürüyüşten gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandı Bill.

Julian, Nextel telefonunu çıkarmadan önce, "Sanırım ikiniz de bu yürüyüşü yakından ve yakından göreceksiniz," dedi. Konuşma düğmesine basmadan önce isimler arasında gezindi. Selam, Otto? Neredesin?"

"Cafe Du Monde. Neden?"

"Valerius ve Tabitha'yı görebiliyor musun? Yaya Alışveriş Merkezi'nden size doğru geliyor gibi görünüyorlar."

Otto tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Evet, ikisinin gidip bir oda tutması gerekiyor."

"Bağışlamak?" diye sordu.

"İki azgın genç gibi dudaklarını birbirine kilitliyorlar."

Amanda ve Selena kocalarına kızgın bakışlar attılar.

"Mümkün değil." Kyrian ayağa kalktı ve bir adım arkasında Bill ile kapıdan dışarı fırladı.

Tabitha ve Valerius'un Selena'nın dükkânının önünde durduğunu görmek için bloğa yürüdü.

Tabii ki, ikisi boyun eğiyordu.

"Affedersin?" Bill dedi. "Burada kamu ahlakı kanunları olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Tabitha, Bill'le alay etti. "En son bir Devereaux'ya şehir yasalarının ne olduğunu anlatmaya çalıştığında sana ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Bill'in rengi soldu.
Tabitha güldü, sonra Bill kabaca sözünü kesmeden önce yaptığı şeye geri döndü.
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
GECEYİ YAŞA
Telif Hakkı © 2005, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Acheron telif hakkı © 2008, Sherrilyn Kenyon'dan alıntı.
Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
St. Martin's Paperbacks baskısı / Ocak 2005
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429906159
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
GECENİN GÜNAHLARI
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
özveri
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm

18. Bölüm
19. Bölüm
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22

sonsöz
telif hakkı

Her zaman olduğu gibi, benim adıma yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için Kim, Julie ve Nancy'ye çok teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım hiçbir fikrim yok.
Dünyama çok fazla zevk ve destek katan hayranlarım LOS ve RBL'ler için. Teşekkür ederim!! Hepinizin benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Annemin küçük ofisinde neden bu kadar çok saat kilitli kaldığını her zaman anlayan aileme. İyi ve kötü günde her zaman yanlarında olan arkadaşlarıma.
İhtiyacım olduğunda bana verdiğin tüm kahkahalar için küçük kardeşime ve ona benim için çok iyi bakan karısına.
Ve en çok da anneme. Bana vampirlerin ve doğaüstü her şeyin sevgisini verdiğin için çok teşekkür ederim anne. Sana ödenemeyecek kadar çok şey borçluyum ve hayatımda senin kaybını kalbimin derinliklerinde hissetmediğim bir gün bile yok. Seni özlüyorum, anne. Her zaman yapacağım.
hepinize sevgilerimle. Bu bilinmeyene yolculukları benimle birlikte götürdüğünüz için çok teşekkür ederim.

önsöz

Kadınlar için Mississippi Üniversitesi

Kolomb, Mississippi

O ölmüştü.

Melissa'nın kalbi, Grossnickle Hall'un güvenliğine ulaşmak için çabalarken, hızla yükselen adrenalinden atıyordu. İki saat önce, İngilizce ödevini araştırmayı bitirene kadar arkadaşlarına onu kütüphanede bırakmalarını aptalca söylemişti.

Christopher Marlowe'un hayatındaki talihsizlikler arasında kaybolmuş, orada düşündüğünden daha fazla zaman geçirmişti. Bildiği bir sonraki şey, apartman tarzı ikametgahına geri dönme vaktinin geç olduğuydu. Erkek arkadaşını gelip onu alması için aramayı bir an düşünmüştü ama erkek bu gece çorap ekibinde çalıştığı için bu tartışmalı bir konu gibi görünüyordu.

Tek başına yürüyen yirmi bir yaşındaki bir kadının aptallığını bir kez daha düşünmeden kitaplarını toplamış ve eve gitmişti. Ama şimdi, dört bilinmeyen adam tarafından kovalanarak kampüste koşarken, ne kadar aptalca davrandığını fark etti.

Bir insan tek bir kötü karar yüzünden hayatını nasıl kaybedebilir?

Yine de her gün insanların başına geliyordu.

Bana olmaması gerekiyordu!

"Lütfen bana yardım et," diye bağırdı olabildiğince hızlı koşarken. Mutlaka onu gören biri vardır? Ona yardım etmesi için güvenliği çağıracak biri.

Bir çitin etrafından dolandı ve doğruca bir şeye çarptı. Karşısındaki adama baktı.

"Lütfen..." Adamın kendisini kovalayan dört sarışın adamdan biri olduğunu anlayınca sözler kesildi.

Ona bir dizi diş göstererek şeytani bir şekilde güldü.

Çığlık atan Melissa, tutunmaya çalıştı. Kitaplarını ona doğru fırlattı ve sahip olduğu her zerre gücüyle itti.

Bıraktı.

Sadece orada bekleyen başka bir sarışın adam bulmak için sokağa fırladı. Durdu, koşacak başka bir yer aradı.

Ama içlerinden birinin onu yakalayamayacağı hiçbir yer yoktu.

Tamamen siyah giyinmiş olan yeni gelen, tehlikeye ya da onun dehşetine karşı tamamen kayıtsızmış gibi duruyordu. Uzun sarı saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Gözlerini ondan tamamen koruyan koyu renkli bir güneş gözlüğü takmıştı ve bu, onun karanlıkta nasıl görebildiğini bile merak etmesine neden oldu.

Onda zamansız bir şey vardı. Çok güçlü ve korkutucu bir şey. Takipçileriyle aynı kumaştan kesilmiş gibi görünüyordu ama yine de onda tamamen farklı olan bir şeyler vardı. Daha güçlü bir şey. Daha eski.

Daha korkutucu.

"Onlardan biri misin?" boğuldu.

Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Hayır, kıymetlim, ben onlardan biri değilim."

Diğerlerinin ona yaklaştığını duydu. Başını çevirerek, onlara yaklaşırken yavaşlamalarını izledi ve yanında durduğu adamı gördü.
İçlerinden biri kelimeyi fısıldarken, yakışıklı yüzlerine korku açıkça kazınmıştı.
"Kara Avcı."
Diğer adam orada olduğuna göre ne yapmaları gerektiğini tartışıyormuş gibi geride kaldılar.
Yeni gelen elini ona uzattı.
Kabusunun bittiğine ve bu adamın sonunda onları avlamaktan ya da onu incitmekten alıkoyduğu için minnettar olan Melissa, onun elini tuttu. Onu kendine doğru çekerken onu kovalayanlara alayla baktı.
Onu kurtarmaya geldiği için her bir parçası rahatlayarak titriyordu.
"Teşekkür ederim."
Buna gülümsedi. "Hayır, kıymetlim, teşekkür ederim."
Hareket edemeden onu kollarının arasına aldı ve dişlerini boynuna sapladı.

* * *

Dark-Hunter, onun hayatının özünü vücuduna içerken, karma eğitimcinin hayatını ve duygularını tattı. Saf ve lekesizdi... O, önünde parlak bir gelecek olan burslu bir öğrenciydi.

C'est la vie.
Onun tadından zevk alarak, o öldüğünde duracak olan o son birkaç zayıf kalp atışını duyup hissedene kadar bekledi. Ona karşı tamamen topalladı.
Zavallı çocuk. Ama masumiyetin tadından daha tatlı bir şey yoktu.
Hiç bir şey.
Vücudunu kollarının arasına aldı ve onu kovalayan Daimonlara doğru yavaşça yürüdü.
Onu liderleri gibi görünen kişiye teslim etti. “Pek fazla kan kalmadı çocuklar ama ruhu hala sağlam. Afiyet olsun."

Bölüm 1

katoteros

Ölüm, insanlığın ulaşamayacağı kadar ötede var olan bu alt diyarın koridorlarında dönüp duruyordu. Buraya uğramadı. Burada yaşadı. Aslında bu doğal bir varoluş haliydi. Katoteros'un Alexion'u olarak, onun sürekli varlığına çoktan alışmıştı. Ölümün görüntüsüne, sesine, kokusuna ve tadına. Ölümlü olan her şey öldü.

Bu nedenle, Alexion'un kendisi sadece şu anki durumuna yeniden doğmak için iki kez ölmüştü.

Ama sfora'nın -geçmişi, şimdiyi ve geleceği görebilen eski bir Atlantis küresi- ürkütücü kırmızı sisine bakarken, alışılmadık bir duygu sancısı hissetti.

O zavallı kadın-çocuk. Hayatı çok kısalmıştı. Hiç kimse, kısa ömürlerini yapay bir şekilde uzatabilsinler diye insanların ruhlarını emen Daimonların ellerinde ölmeyi hak etmiyordu. Ve kesinlikle hiçbir insan, çalınan ruhlar evrenden sonsuza dek yok olmadan önce Daimonları öldürmek için yaratılmış olan Kara Avcıların ellerinde ölmeyi hak etmiyordu.

Tüm Karanlık Avcıların görevi yaşamı korumaktı, onu almak değil.

Alexion, odasının loş ışığında sessizce otururken, onun ölümü karşısında öfkelenmek istedi. kızgın.

Ama hiçbir şey hissetmedi. Her zaman hiçbir şey hissetmedi. Hiçbir duygu taşımayan soğuk, korkunç bir mantık. Hayatı sadece gözlemleyebildi, yaşayamadı.

Zaman ilerleyecek ve hiçbir şey değişmeyecekti.

Bu işlerin yolu buydu.

Ama onun ölümü daha büyük bir şeyin katalizörüydü. Marco'nun eylemleriyle, tıpkı kızın geç saatlere kadar çalışmaya karar verdiği anda yaptığı gibi, o da kendi ölümünü harekete geçirmişti.

Ve tıpkı kız gibi, Marco da kendi ölümünün yaklaştığını, bunu engellemesi için çok geç olana kadar görmeyecekti.

Alexion ironiye başını salladı. Canlılar boyutuna geri dönüp görevini bir kez daha yapma zamanı gelmişti. Marco ve Kyros, Karanlık Avcıları bir araya getiriyor ve onları yanlış amaçlarına döndürmeye çalışıyorlardı ve o onları buna zorlayana kadar durmayacaklardı.

Planları Artemis ve Acheron'a isyan etmekti. Ve Alexion'un işi, mantıklı olmayı reddeden herkesi öldürmekti.

Ayağa kalktı, etrafındaki duvardaki görüntülerin değiştiğini görünce küreden uzaklaşmaya başladı. Daimonlar ve Marco gitmişti.

Onların yerinde o vardı.

Alexion, Fransız Kara Avcı'nın Tupelo'daki evinin yakınında başka bir Daimon grubuyla dövüştüğünü görünce duraksadı. Onu öldürmeye çalışan erkek Daimonların etrafında dans ederken cesur ve hızlıydı. Hareketleri çılgınca bir dans gibi güzel ve hızlıydı.

Onlara meydan okurcasına güldü ve bir an için onun tutkusunu neredeyse hissetti. Onun mahkumiyeti. Hayatından o kadar zevk alıyordu ki, duyguları onları ayıran boyutlara ulaşabildi ve onu neredeyse ısıttı.
Gözlerini kapatarak, o uçup giden insanlık sancısının tadını çıkardı.
Adı Danger'dı ve onda neredeyse ona dokunan bir şey vardı.
Ve nedense anlamadı, onun ölmesini görmek istemedi.
Ama bu aptalcaydı. Alexion'a hiçbir şey dokunamazdı.
Buna rağmen Acheron'un sesini kafasının içinde duyabiliyordu.
Bazıları kurtarılabilirdi ve Acheron'un odaklanmasını istediği bunlardı.
Kurtarabildiğini kurtar kardeşim. Kimse adına karar veremezsin. Kendi kaderlerini seçmelerine izin verin. Dinlemeyenler için yapılacak bir şey yok ama dinleyenler için...
Buna değer.
Belki, ama onu en çok ilgilendiren, artık yaşayıp yaşamamalarını ne kadar az umursadığıydı. Görev. Onur. Mevcut. Bunlar bildiği şeylerdi.
Kurtarılamaz hale geliyordu. Bir seçim yapmayı bile reddetmesine daha ne kadar var? Gerçekten kolay olurdu. İçeri girin, onları yere indirin ve eve gelin.
En başta kendilerini lanetleyenler Kara Avcılar iken neden birini kurtarmaya çalışma hareketlerine giresiniz ki?
Hayır, sonuçta o Acheron değildi. Sabrı uzun zaman önce tükenmişti. Artık hiçbirinin başına gelenler umurunda değildi.
Ama Danger'ın son Daimon'larını katletmesini izlerken bir şeyler hissetti. Donuk bir spazm gibi hızlı ve çırpınıyordu.
Yüzyıllardır ilk kez, olacakları değiştirmek istedi, sadece nedenini bilmiyordu. Neden umursasın ki?
Elini kaldırıp resimleri duvarlarından kovdu.
Buna rağmen geleceği zihninde net bir şekilde görmeye devam etti. Danger rotasında devam ederse, o da arkadaşları gibi Krisi sırasında ölecekti - Alexion'un yakında vereceği karar buydu. Onlara olan sadakati onun ölümü olacaktı.
Ama Alexion'un elinden ölebilecek tek kişi o değildi. Alexion gözlerini kapattı ve zihnine başka bir Karanlık Avcıyı çağırdı.
Kyros.
Sadece kendisinin değil, diğerlerinin de çöküşüne yön veriyordu.
Bu sefer, Alexion'un hissettiği acıyla karıştırılamazdı. O kadar beklenmedik bir şeydi ki, gerçekten ürkmesine neden oldu. Bu, insanlığının son kalıntısıydı ve onun küçücük bir parçasını bile hâlâ elinde tuttuğu için rahatlamıştı.
Hayır, öylece durup adamın ölmesini izleyemezdi. Eğer yardım edebilirse hayır.
"Hiçbir şey gerçekten kader tarafından belirlenmez. Bir göz kırpmada her şey değişir. Açık, güneşli bir gün olması gerekse bile, rüzgara en yumuşak fısıltı dokunduğu her şeyi yok eden bir kasırgaya dönüşebilir."
Acheron bunu ona kaç kez söylemişti?

Her şey yeniden başa dönüyordu ve Alexion olması gerekeni değiştirmek istiyordu.
Kesinlikle hiçbir şey deneyimlemeden geçen bunca asırdan sonra şimdi bu kadar canlı duygulara sahip olmak tuhaftı.
Her zaman umut vardır.
Evet, doğru. Umut hissini çoktan unutmuştu. Hayat devam etti. İnsanlar devam etti.
Ölüm devam etti. trajedi. Başarı. Her şey oradan ve buradan geçti. Hiçbir şey değişmedi.
Yine de bir kez olsun farklı hissetti. Marco, Haydut olmuş ve Daimonlara yardım etmişti. Onun için yapılacak hiçbir şey yoktu. Ve daha da kötüsü, hızla onun izinden giden başkaları da vardı. Onun ve Kyros'un gerçeklerden uzaklaşmasına izin veren diğerleri. Kuzey Mississippi'deki Karanlık Avcılar, Acheron ve Artemis'e karşı isyan etmek için bir araya geliyorlardı. Durdurulması gereken bir şeydi.
Kararını verdi, Acheron'un sarayının en güney noktasındaki odasından çıktı ve gösterişli odalarından merkezdeki taht odasına uzanan yaldızlı arka koridora yöneldi. Siyah damarlı mermer zemin, çıplak ayaklarına karşı biraz soğuktu. Hâlâ insan olsaydı, bu soğuk kesinlikle ısırırdı. Bu durumda, sadece sıcaklığı kabul edebiliyordu, gerçekten hissedemiyordu. Yine de bu soğukluk tüm vücudunu sarmış gibiydi.
Altından yapılmış on iki metrelik kapıya ulaştığında, Acheron'u tahtında bulmak için itti ve Acheron'un iblisi Simi odanın uzak köşesinde karnı üzerinde yatmış QVC'yi izliyordu.
Yirmi yaşlarında bir insan kadına benzeyen iblis, kırmızı vinil giymişti. Sürekli değişen boynuzları kıyafetleriyle mükemmel bir uyum içindeydi ve uzun siyah saçları sırtından aşağı örülmüştü. Kollarında yarı boş dev bir patlamış mısır kasesi vardı ve kuyruğu sanki geri sayım saatine yetişiyormuş gibi başının etrafında dönüyordu.
"Akri?" diye sordu dişi iblis. "Plastiğim nerede?"
Acheron, Katoteros'ta evindeyken her zaman yaptığı gibi, siyah formestasını giymişti; Ağır ipekten yapılmıştı ve sırtına üç gümüş şimşekle delinmiş altın bir güneş işlenmişti - Alexion'un omzuna damgalanmış bir işaret.
Acheron'un uzun siyah saçları açık bırakılmış, omuzlarından sarkıyordu. Yaldızlı tahtta oturmuş, bir amfiye ihtiyaç duymadan mükemmel bir şekilde çalan som siyah bir elektro gitarı tıngırdatıyordu. Solundaki duvar, hepsinde Johnny Bravo çizgi filmini gösteren bir dizi televizyon ekranıydı.
"Bilmiyorum, Sim," dedi Acheron dikkati dağılmış bir şekilde. "Alexion'a sor."
Alexion, Acheron'un tahtına ulaşamadan, iblis önünde belirdi, ağırlığını desteklemek için büyük kırmızı ve siyah kanatları çırparken havada asılı kaldı. Boynuzları ve gözleri gibi kanatlarının rengi de ruh haline ve anlık zevkine uyacak şekilde sürekli değişiyordu. Saç rengi de değişti ama Acheron'a bağlıydı, bu nedenle saç rengi her zaman onunkiyle aynıydı.

"Plastiğim nerede Lexie?"
Ona sabırlı ama katı bir bakış attı. Simi, dokuz bin yıl önce Acheron onu buraya yaşaması için getirdiğinde çok küçük bir çocuktan başka bir şey değildi. Acheron'un kendisine verdiği görevlerden biri, ona göz kulak olmak ve beladan uzak tutmaktı.
Evet. Bu imkansıza yakındı.
Onu şımartmaktan en az Acheron kadar suçlu olduğundan bahsetmiyorum bile. Patronu gibi o da kendine hakim olamıyordu. İblis hakkında doğuştan çekici, sevecen ve nihayetinde tatlı bir şey vardı. Onu kızı gibi sevmesini sağlayan bir şey. Tüm dünyalarda, o ve Acheron ona insani duygular hissettiren yegâne iki şeydi. İkisini de severdi ve onları korumak için canını verirdi.
Ama onun "diğer" babası olarak, ona biraz dizginlemeyi öğretmeyi denemeyi Simi'ye ve dünyaya borçlu olduğunu biliyordu.
"Başka bir şey almana gerek yok, Simi."
Şarkıcı tepkisi hızlı ve otomatikti. "Evet ediyorum."
"Hayır," diye ısrar etti. “Yapmıyorsun. Zaten seni meşgul etmeye yetecek kadar çok ıvır zıvırın var."
Gözleri kırmızı alevler içindeyken ve kuyruğu sallanırken ona somurttu. Plastiğimi ver Lexie. Şimdi!"
"HAYIR."
Feryat etti, sonra Acheron'a doğru döndü ve tahtına uçtu. Aniden QVC monitörlerinde göründü.
"Simi..." dedi Acheron. "Bir şey izliyordum."
“Oh, pooh, bu aptalca bir çizgi film. Simi Diamonique'sini istiyor, akri ve onu şimdi istiyor!"
Acheron, Alexion'a bıkkın bir bakış attı. "Kredi kartlarını ona ver."
Alexion ona baktı. “O çok şımarık, çürümüş. Dürtülerini kontrol etmeyi öğrenmeli.”
Acheron ona kaşlarını kaldırdı. "Peki, ne zamandır ona kendini dizginlemeyi öğretmeye çalışıyorsun, Alexion?"
Bu konuda yorum yapmaya değmezdi. Hayatta gerçekten de boşa giden bazı şeyler vardı.
Ama ölümsüzlük yeterince sıkıcıydı. Simi'yi kontrol etmeye çalışmak çoğu zaman ona çok fazla kıvılcım katıyordu. "Sonunda onu sessizce televizyonun karşısına oturttum... Bir bakıma."
Acheron gözlerini devirdi. "Evet, beş bin yıllık denemeden sonra. O bir iblis, Lex.
Kısıtlama onun makyajında yok.
Alexion tartışamadan Simi'nin kredi kartlarını sakladığı kutu onun önünde belirdi.
"Ha!" Simi, kutuyu kapıp kollarında sallamadan önce ona memnun bir ses tonuyla söyledi. Kilitli olduğunu anlayınca mutluluğu öldü. Alexion'a tehditkar bir bakış attı. "Aç onu."
Reddetmesine fırsat kalmadan kapı açıldı.

"Teşekkürler Akri!" Simi kartlarını alırken bağırdı, sonra hızla uzaklaştı ve cep telefonuna yöneldi.
Kutu kaybolurken Alexion, Acheron'a tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."
Monitörler çizgi filme geri döndü. Acheron siyah gitar kazmasını tahtının koluna tünemiş minik pterygsauras'a beslemek için uzanırken hiçbir şey söylemedi. Küçük, turuncu ejderha benzeri yaratık, plastiği tamamen yutmadan önce cıvıldadı. Alexion, pterygsauri'nin nereden geldiğinden emin değildi. Son dokuz bin yıldır, burada taht odasında her zaman altı kişi bulunmuştu.
Alexion hala aynı altı kişi olup olmadığından emin değildi. Kesin olarak bildiği tek şey, Acheron'un evcil hayvanlarını sevdiği ve şımarttığı ve Alexion olarak onun da yaptığıydı.
Acheron yaratığın pullu kafasını okşadı ve mutlu bir şekilde şarkı söyledi, sonra tekrar gitarına baktı.
Neden burada olduğunu biliyorum, Alexion, dedi elinde bir kazma daha belirirken. Melodik bir akor tıngırdattı. "Cevap hayır."
Alexion hissetmediği bir şekilde kaşlarını çattı. "Neden?"
"Çünkü onlara yardım edemezsin. Kyros seçimlerini uzun zaman önce yaptı ve şimdi yapması gereken—”
"Saçmalık!"
Acheron tıngırdatmanın ortasında elini durdurdu, sonra ona kızgın bir bakış attı. Dönen gümüş gözler kırmızıya dönerek Acheron'un muhrip tarafının öne çıkmakta olduğu konusunda uyarıda bulundu.
Alexion'un umurunda değildi. Acheron'a, efendisinin itaatsizlikten onu öldürmeyeceğini bilecek kadar uzun süre hizmet etmişti. En azından hiçbiri bu kadar hafif değildi. "Her şeyi bildiğini biliyorum patron. Bunu uzun zaman önce aldım. Ama aynı zamanda bana özgür iradenin değerini de öğrettin. Doğru, Kyros bazı kötü seçimler yaptı ama ona kendim gibi gidersem onu bundan vazgeçirebileceğimi biliyorum."
“Alexion…”
"Hadi, Akri. Dokuz bin yılı aşkın süredir, senden bir kez bile iyilik istemedim.
Asla. Ama içeri girip diğerleri gibi ölmesine izin veremem. Denemek zorundayım. anlamıyor musun Birlikte insandık. Silahta ve ruhta kardeşler. Çocuklarımız birlikte oynadılar. O benim hayatımı kurtarırken öldü. Ona son bir şans borçluyum.”
Acheron "Her Gülün Dikeni Vardır"ı çalmaya başladığında derin bir iç çekti. "İyi. Gitmek.
Ama şunu bilin ki bunu yaparken, o ne karar verirse versin, bu sizin suçunuz değil. Bu anın yaratıldığı günden beri geldiğini biliyordum. Seçimleri kendisine aittir. Onun hatalarının sorumluluğunu kabul edemezsin.”
Alexion anladı. "Bana ne kadar süre veriyorsun?"
"Varlığının sınırlarını biliyorsun. Geri dönmek zorunda kalmadan önce en fazla on gününüz olabilir. Ay sonunda onlara hükmümü sunacaksınız.”

Alexion başını salladı. "Teşekkürler Akri."
Bana teşekkür etme, Alexion. Bu, seni yapman için gönderdiğim tatsız bir iş.”
"Biliyorum."
Acheron ona bakmak için başını kaldırdı. Dönen gümüşi bakışlarında bu sefer farklı olan bir şeyler vardı. Bir şey …
Bilmiyordu ama bu ona soğuk bir ürperti gönderdi. "Ne?" O sordu.
"Hiç bir şey." Acheron gitar çalmaya geri döndü.
Alexion'ın midesi endişeyle düğümlendi. Patron paylaşmadığı neyi biliyordu?
"Bana bir şeyler söylememenden gerçekten nefret ediyorum."
Acheron buna orantısız bir şekilde sırıttı. "Biliyorum."
Alexion odasına dönmek niyetiyle geri çekildi ama daha arkasını dönemeden kaydığını hissetti. Bir dakika Katoteros'taki taht odasındaydı ve bir sonraki dakika soğuk, karanlık bir sokakta yüzüstü yatıyordu.
Yüzünde ve ellerinde sert, keskin asfaltı hissettiğinde, acı nefesini kesen yankılanan ıstırap dalgalarıyla içine çarptı.
Katoteros'ta bir Gölge olarak, gerçekten bu kadar gerçek bir şey hissetmemiş veya deneyimlememişti. Yemeğin tadı yoktu, tüm duyuları sessizdi. Ama şimdi Acheron onu insan dünyasına yerleştirdiğine göre...
Ah! Her şey acıtıyor. Bedeni, derisi. En çok da derisi yüzülmüş dizleri.
Alexion yuvarlandı ve vücudunun tekrar tamamen kontrolüne geçmesini bekledi.
Dünyaya geldiğinde hep bir yanık vardı, nefes almaya ve yeniden “yaşamaya” alışması için kısa bir süre. Alexion duyuları uyandığında, etrafında kavga eden insanları duyabildiğini fark etti. Bu bir savaş mıydı?
Acheron bunu ona geçmişte birkaç kez yapmıştı. Onu fark edilmeden kaosun ortasına bırakmak bazen daha kolaydı. Ama burası bir savaş alanı gibi görünmüyordu. Şuna benziyordu…
Bir arka sokak.
Alexion ayağa kalktı ve ne olduğunu anlayınca donakaldı.
Sokakta altı Daimon ve kavga eden bir insan vardı. Emin olmak için görüşünü odaklamaya çalıştı ama etrafındaki her şey hala bulanıktı.
Alexion alçak sesle, "Tamam, patron," dedi. "Gözlüğe ihtiyacım olursa, düzeltin, çünkü şu anda neredeyse hiç bir bok göremiyorum."
Görüşü anında netleşti. "Teşekkürler. Ama biliyorsun, beni buraya atmadan önce küçük bir uyarı iyi olurdu. Uzun, beyaz kaşmir paltosunu bir çekiştirerek düzeltti. "Bu arada, beni bir kez olsun La-Z-Boy'a ya da yatağa bırakamaz mısın?"
Tek duyduğu Acheron'un kafasındaki kısa, şeytani gülüşüydü. Acheron ve onun hastalıklı mizah anlayışı. İstediği zaman ciddi bir piç olabiliyordu. "Çok teşekkürler."
Alexion uzun, sinirli bir nefes verdi.
Dikkatini kavgaya çevirerek gruba odaklandı. İnsan kısa boylu bir adamdı, muhtemelen beş beş ya da beş altıdan uzun değildi ve yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Adam ona doğru döndüğünde ve Alexion onun

yüzünü görünce kim olduğunu anladı. Bir Kara Avcı Efendisi olan Keller Mallory, bir Kara Avcı kimliğini insanlardan korumaya ve korumaya yardım eden insanlardan biri.
Squire'ların Daimon'larla çarpışması gerekmiyordu ama Squires, Dark-Hunter dünyasının ayrılmaz bir parçası olduğundan, hedef alınmaya eğilimliydiler.
Görünüşe göre bu gece kıçına tekme yeme sırası Keller'daymış.
Alexion, arkasından Keller'a yönelen Daimon'a doğru koştu. Daimon'u yakaladı ve Squire'dan uzaklaştırdı.
"Koşmak!" dedi Keller ona.
Şüphesiz Toprak Sahibi de onun bir insan olduğunu düşündü. Alexion sokaktan atılmış bir hançeri tekmeledi ve yumruğuyla yakaladı. Dövüşün "gerçekliğinin" tadını çıkararak, onu doğrudan Daimon'un kalbine fırlattı ve Daimon hızla patlayarak altın bir toza dönüştü. bu
hançer bir takırtıyla sokağa düştü. Alexion hemen yerden fırlayan ve tekrar eline geçen hançer için elini uzattı.
Keller ona bakmak için döndü.
Daimonlardan biri kürek kemiklerinin arasına bir hançer saplamak için arkadan koşarak geldiğinde Alexion'ın dikkati dağılmasına mal oldu.
Dudağını tiksintiyle kıvıran Alexion, vücudunun parçalandığını hissetti. Bu olduğunda nefret etti. Rahatsız edici ve kafa karıştırıcı olduğu kadar acı verici değildi.
İki saniye sonra, bedeni yeniden maddeleşti.
İfadesi korkmuş, Keller tökezleyerek ondan uzaklaştı.
Oyun zamanı sona ermişti.
Kalan Daimon'lar tam bir hızla havalandı ama onlar da patlamadan önce sadece birkaç saniyeleri vardı. Ancak tekrar bir araya getirilmek üzere değillerdi.
Alexion, neden oldukları sıkıntıdan hâlâ hoşnut değilken, ceketinin yakalarını çekiştirerek düzeltti.
Daimonlar ... asla öğrenmediler.
Geri çekilip dehşet içinde bakarken Toprak Sahibinin yüzü bembeyaz oldu.
"Ne cehennemdesin?"
Alexion, Keller'ın yanına geldi ve hançeri ona verdi. "Ben Acheron'un Yaveriyim." Bu biraz doğruydu. Tamam, gerçekten değil. Bu bir yalandı ama Alexion'un Acheron'la gerçek ilişkisini kimseye bildirmeye niyeti yoktu. Önemli olduğundan değil. Keller onu satın almadı. "Cehennem gibi. Acheron'un bir Efendisi olmadığını herkes biliyor."
Evet, doğru. Dünyadaki herkes Acheron hakkında sahip oldukları tüm doğru bilgileri bir araya getirse, bu bir perinin yüksükünü doldurmaz. Alexion, etrafındaki dünyayı anladığını sanan zavallı adama gülmemeye çalıştı, halbuki onun hiçbir boktan haberi yoktu.
"Görünüşe göre herkes yanılıyor, çünkü ben buradayım, sana baş honcho'nun kendisi tarafından gönderildim."

Atletik yapıdaki genç adam onu tepeden tırnağa inceledi. "Neden buradasın?"
"Sizin Kara Avcınız Danger, Acheron'u aradı ve o meşgul olduğu için, olayları kontrol etmem ve neler olduğunu ona rapor etmem için gönderildim. İşte buradayım. Neşe, ah hayatımın neşesi."
Bu adamı hiç yatıştırmışa benzemiyordu ama alaycılık nadiren yatıştırıyordu.
Yine de, dürüst olmak gerekirse, Alexion ondan çok fazla eğlence buldu. Acheron'un anadili alaycılık olduğu için bu muhtemelen iyi bir şeydi.
Yalan söylemediğini nereden bileceğim? diye sordu Keller, gözleri hâlâ şüpheyle doluydu.
Alexion gülmemek için kendini zorladı. Adam akıllıydı. Hepsi bir yalandı. Acheron tam olarak ne olduğunu biliyordu... her zaman. Ama patronunun gelemeyeceği doğruydu.
burada bizzat. Bölgedeki tüm Karanlık Avcılar ondan şüphelenirken değil. Acheron'un ağzından çıkan gerçeğe asla inanmazlardı.
Akıllıca bir seçim yapacaklarsa ve bunu yaşayacaklarsa, gerçeği "tarafsız" bir üçüncü kişiden duymaları gerekiyordu ve o da bu yüzden gelmişti. Amacı onları kendi aptallıklarından kurtarmaktı.
Hepsinin ölümcül derecede aptal olmaması şartıyla.
Alexion cebinden küçük bir cep telefonu çıkardı. "Acheron'u kendin ara ve gerçeği duy."

Bölüm 2

"Sana doğruyu söylüyorum Tehlike, Acheron hepimizi öldürecek. Onun hakkında çok şey biliyoruz ve yaşamamıza izin vermeyecek."

Dangereuse St. Richard, Kyros'un Aberdeen, Mississippi dışındaki savaş öncesi malikanesinin kabul odasında kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Antik Yunan Kara Avcısı ile arası hiç bu kadar iyi olmamıştı. Bu gece havasında değildi, özellikle de Kyros'un Rogue'a dönüştüğü ve Daimonların yaşamasına izin verdiğine dair duyduğu hikayelerden sonra - ve bu gece Daimonların dudaklarından dökülen bu sözler.

Karanlık Avcı Yasasına ihanet eden hiç kimseye sabrı yoktu.

Bir Karanlık Avcı'nın tek işi, lanetli Apollite ırkının eski üyeleri olan Daimonları öldürmekti - onu gücendiren ve geceleri yaşamaları ve yirmi yedi yaşında ölmeleri için lanetlenen Apollon çocukları. Apollite'ler o doğum gününden önce insan ruhlarını emmeye başlarlarsa, sonsuza kadar yaşayabilen Daimonlar oldular. Ancak yaşayan her Daimon için sayısız insan ruhu öldü.

Hoşgörü göstermeyi reddettiği bir şeydi. Bunun için Kyros'u öldürebilseydi, öldürürdü. Ama bir Karanlık Avcı için diğerini öldürmek anında ölüm demekti. Ona saldıramadı bile.

Ona ne yaparsa yapsın, on kat daha kötüsünü yaşayacaktı.

Bu özel hediye için teşekkürler Artemis.

Acheron onun yardım çağrısına cevap verene kadar Kyros'u deliliğinden kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Aslında, Kyros'la aynı odada olmaktan bile güçlerinin tükendiğini hissedebiliyordu. Kara Avcıların, birbirlerinin güçlerini tüketmeden birlikte önemli miktarda zaman geçirmelerine izin verilmedi.

Kyros'la birlikte oturdukları oda karanlık ve küflüydü ve evin neoklasik tasarımıyla çelişen modern mobilyalar yerine antikalarla dekore edilmiş olması gerekirdi. Duvarlar derin, antebellum altınına boyanmıştı, tavanlarda ise zarif beyaz madalyonlar vardı. Ayaklarının altındaki parke, çam zeminler aşınmış ve kötü bir şekilde tamire ihtiyacı vardı. Bir Toprak Sahibinin Kara Avcı'nın malına daha iyi bakmaması ne kadar tuhaf.

Ama bu ne burada ne de oradaydı. Şu anda Kyros'la, onun zevksiz olması ve Yaverinin onun iş tanımını net bir şekilde anlamaması gerçeğinden çok daha acil bir işi vardı.

"Tamam Kyros." Yavaşça konuşuyor, sözcüklerini dikkatle seçiyordu. "Acheron, insanlardan beslenen bir Daimon ve hepimiz yalnızca, hiçbir Kara Avcı'nın adını duymadığı Daimon kraliçesi annesi Daimon ile savaşabilmesi için yaratıldık. HI-hı."

Elini arkasında oturduğu kiraz ağacından masaya vurdu. "Lanet olsun kadın, beni dinle. Dokuz binden fazla yaşındayım. Başlangıçta oradaydım - şimdiye kadar yaratılmış ilk Kara Avcılardan biriydim - ve çocukluğumdan

Apollymi'nin hikayelerini hatırlıyorum. Ona Yok Edici deniyordu ve Atlantisliydi… tıpkı Acheron gibi.
Yani bu bir tesadüftü. İki Atlantisli bir aile değildi. Kesinlikle tek Fransız Karanlık Avcısı değildi, hatta Fransız Devrimi'nden çıkan tek kişi o değildi ve hiçbirinin uzaktan akrabalığı yoktu.
Kyros'un onu Acheron'un bu Atlantis tanrı-kraliçesinin oğlu olduğuna ikna etmesi için bundan çok daha fazla kanıta ihtiyacı olacaktı.
Ona bıkkın bir bakış attı. "Ve bu Atlantisli Yok Edici şimdi Daimonlara liderlik ediyor ve onları kendini korumak için bizi ve insanları top yemi olarak kullanan Acheron'a karşı savaşa mı gönderiyor? Gerçekten, Kyros, uyuşturucuyu bırak… ya da git fantastik çocuk romanları yaz.” Öne eğildi ve yüksek sesle fısıldadı. "Kennedy'yi öldürmek için kimin komplo kurduğunu tam olarak bildiğine bahse girerim, ha? Eminim DB Cooper'dan gelen para, büyüleyici mobilya koleksiyonunuzu finanse eden şeydir.
Ayağa fırladı ve ona yaklaştı. "Bana patronluk taslama. Haklı olduğumu biliyorum. Hiç Acheron'un yemek yediğini gördün mü? Hepimiz onun hepimizden çok daha güçlü olduğunu biliyoruz. Nedenini hiç merak etmedin mi?”
Bu onun kitabında hiç akıllıca değildi. “O en yaşlı ve güçlerine hepimizden çok daha uzun süredir sahip. 'Alıştırma mükemmelleştirir' sözünü bilirsiniz ve o adamın çok fazla pratiği olmuştur. Yemek konusuna gelince, onu fark edecek kadar yanında bulunmadım.”
"Evet, şey, bir zamanlar onun yanındaydım ve Brax'le yemek yerken o hiç yemedi. Biz yaratıldıktan sonra, Acheron saçma sapan kurallarını yazdı ve geri kalanımız yüzyıllardır onları veya onu sorgulamadan körü körüne takip ediyoruz. Artık kendimiz için düşünmeye başlamamızın zamanı geldi.”
Alaycı bir eğlence sesi çıkardı. "Ve birdenbire senin bu büyük aydınlanmana ne sebep oldu?"
Kyros, üzerine kötü, ürkütücü bir bakış geldiğinde buna güldü. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"
"Pourquoi pas mı? Neden?"
"Stryker!"
Tehlike onun bağırışına kaşlarını çattı. Yarım dakika sonra, odada o kadar parlak bir şey parladı ki, ışığa duyarlı Kara Avcı gözlerinin yanmaması için arkasını döndü.
Ama odada aniden bir Daimon'un varlığını hissedince ensesindeki tüyler diken diken oldu. Öfkeyle tıslayarak çizmesinden hançeri çıkardı ve onunla yüzleşmek için doğruldu.
Kyros onun kolunu tuttu. "HAYIR. Yapma.”
Davranışları karşısında öfkesi kabardı. Pis bir Daimon'u evinize mi davet edeceksiniz?
Daimon hissi sona ermeden önce soru dudaklarından yeni çıkmıştı. Yeni gelen hâlâ orada duruyordu ama artık bir Kara Avcı'ya Daimon'un varlığını bildiren o uyarı ışığını kullanmıyordu.

Yeni gelene bakarken Tehlike'nin içinden kötü bir his geçti. Acheron gibi, omuzlarının etrafında uçuşan uzun siyah saçları ile 1,80 boyundaydı ve gözlerinin üzerine opak bir güneş gözlüğü takmıştı.
"Burada neler oluyor?" Kyros'a sordu.
Kyros onu bıraktı. "Evet. Ben de başta inanmadım. Ama içindeki Daimon'u gizleyebiliyor ki biz onun varlığını hissedemeyelim."
"Nasıl?" diye sordu.
Daimon ona bir dizi sivri diş göstererek güldü. "Bu benim ailemde var olan bir özellik. Annem yapabilir. Ben yapabilirim, kardeşim de yapabilir."
İki adama kaşlarını çatarak ne hakkında konuştuğunu anlamadı.
Ta ki güneş gözlüklerini çıkarana ve daha önce sadece bir erkekte gördüğü bir çift dönen gümüş gözleri ortaya çıkarana kadar...
Acheron Parthenopaeus.
"O, Acheron'un kardeşi," dedi Kyros, sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi. "Ve bana korkusuz liderimiz hakkında beni soğuk tutan pek çok şey anlattı. Acheron sandığın kişi ya da şey değil, biz de değiliz."

* * *

"Peki, tüm Daimonları patlatan o şeyi nasıl yaptın?"

Onu Danger'ın evine geri götüren Squire'ın yanında oturan Alexion, Keller soru ve yorumlarla konuşmaya devam ederken yüzünü buruşturdu. Adamın üç konuşma hızı vardı: hızlı, daha hızlı ve "seni takip etmeye çalışmaktan beynim patlamadan sus." Ona her zaman Güney Amerikalıların yavaş konuştuğu söylenmişti.
Görünüşe göre bu bir efsaneydi.
İnsan olduğundan beri başı ağrımıyordu ama dokuz bin yıldır ilk kez şakaklarının arasında zonklayan bir ağrı hissetmeye başlamıştı.
Sinir bozucu bir yürümeye başlayan çocuk gibi, Keller her kelimede hızlanarak devam etti.
"Şimdi, bana cevap vermedin ve bilmeliyim. Biliyorsun, eğer hepimiz Daimonları parçalara ayırabilseydik, bu kesinlikle çok daha kolay olurdu. Hepimizi hayal edebiliyor musun?
onlara bakmak - ve bum! Öldüler. Bunu nasıl yaptığını bana anlatmalısın. Hadi. Bilmeliyim, biliyor musun?"
Alexion cevap vermeden önce çenesini esnetti. "Bu bir ticari sır."
"Evet ama ben ticaretle ilgileniyorum. Squires'ın da bilmesi gerekiyor. Ölümsüz olanlar biz değiliz, bu yüzden önce bilmemiz gerekiyor, anlıyor musun? Hadi, nasıl yaptığını anlat bana."
Alexion onu uyarırcasına baktı. "Sana gösterirdim ama onu kullanmak seni öldürür."
Bir düşününce, bu o kadar da kötü bir fikir değildi...
Söylemek için ağzını açtı.
"Yapma."

Alexion, zihninde Acheron'un sesiyle homurdandı. "Ya bunu kendin yap ya da aklımdan uzak dur."
"Tamam, bundan sonra tek başınasın. Ben gidiyorum. Solitaire falan oynayacağım.
Evet, doğru. Acheron oyun oynuyor. Sanki ayıracak bir dakikası varmış gibi.
Keller, Dangereuse'un alanı olan kuzeybatı Tupelo'daki küçük bir malikanenin garaj yoluna girdi. Kara Avcı, son elli yıldır bölgeye atanmıştı. Evi, evin sol tarafına doğru uzanan bir avluya sahip bir Fransız şatosundan sonra tasarlandı.
Keller, garaj kapısının açılması için koyu yeşil Mountaineer'ının kumandasına bastı.
"Tamam, öyle olsun. Paylaşma ama öldürüldüğümde, beni kurtarma şansın varken bana saçma sapan söylemediğin için sana musallat olacağım.
Biliyorsun, bu doğru değil.
Hiç doğru değil." Koyu yeşil cipi garaja sürdü, ardından garaj kapısını arkalarından kapattı.
Üç arabalık bir garaj olmasına rağmen içeride başka araba yoktu. Dangereuse'un şimdiye kadar dönmüş olacağını varsaymıştı. "Hanımınız bu gece nerede?"
"Bilmiyorum. Gün batımından yaklaşık bir saat sonra havalandı ve o zamandan beri hiçbir şey duymadım. Keşke o Daimonları almak için burada olsaydı. Sen sokağa çıkana kadar tost olduğumu sanıyordum. İçeri girmekten bahsetmişken, bunu nasıl yaptın? Nereden geldin? Buraya gelmenin bir yolunun olması gerektiğini biliyorum, anlıyor musun?
Alexion yönünü bulmaya çalışırken yavaşça arabadan indi. Evini sadece bir iki kez sforada görmüştü. Ama her şey, sisin bozulmasıyla göründüğünden çok daha farklı görünüyordu.
"Hey?" Keller cipin etrafından dolanırken parmaklarını şaklattı. "Beni duydun mu? Kendi araban olmadan Tupelo'ya nasıl geldin?
"Özel yeteneklerim var."
"Işınlayıcılardan biri misin?"
Alexion bu yeni bedende zayıflayan sabır için derin bir nefes aldı. Bu, Krisi'nin -yargılamanın- ve dünyaya gelişinin en zor kısmıydı. o değildi gerçek bir bedenden süzülen tüm parlak renklere, seslere ve duygulara alışmıştı. Bazen aşırı uyarılmış bir yürümeye başlayan çocuk gibiydi - yeterince sinirlenirse bir şehri yerle bir etme yeteneğine sahip biri.
Keller, en kötü gününde Simi'den bile daha meraklı ve sinir bozucuydu. Ve bu oldukça büyük bir başarıydı. Bana daha fazla soru sorma, Keller. Sana sadece yalan söyleyeceğim ve sana hangi yalanı söylediğimi hatırlamaya çalışma stresini yaşamamayı tercih ederim."
Bununla alay eden Keller, onu çağdaş retro dekora sahip eve götürdü. Garajdan mutfağa açılan küçük antre koyu mor renkteydi.
Keller anahtarlarını tezgahın üzerindeki bir sepete attı. Neden bana yalan söylemek istiyorsun?

"İstemiyorum," dedi komik bir şekilde, "bu yüzden bana başka bir şey sorma dedim."
Squire homurdandı. "Aç mısın? Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?”
Alexion adamın tekrarı üzerine içini çekti. Keller her şeyi en az iki kez sorma eğilimindeydi.
"HAYIR." Alexion koyu sarı mutfağa baktı. Yapılması gereken çok şey vardı ve buna başlayabilmesi için Danger'ın eve dönmesi gerekiyordu. Kyros, geçmişte Dark-Hunters'ın olağan oyun planını zaten takip ediyordu. Yaklaşık bir hafta önce, Dark-Hunters'ı kendi düşünce tarzına ikna edebilmek için bulunduğu Aberdeen, Mississippi'de ve çevresinde toplanmaları için çağırmaya başlamıştı.
Tanıdık bir döngüydü. Her birkaç yüzyılda bir çok Karanlık Avcı aşkı bulacak ve hizmetlerinden özgür bir şekilde Artemis'e gidecekti. Kaçınılmaz olarak, geriye kalan daha yaşlı Kara Avcılardan biri nedenini anladığını düşünürdü ve bir şekilde Acheron onları kandırmakla her zaman suçlanırdı. Kıskançlık ve can sıkıntısı, en tuhaf sanrılara neden olabilecek ölümcül bir karışımdı. Mantığına ikna olan Kara Avcı, diğerleriyle iletişime geçerek onları da özgürlüğe götürmeye çalışacaktı, bu da hepsinin Acheron'a düşman olacağı anlamına geliyordu.
Alexion onları kurtarmak ya da Rogue olarak yargılamak ve onları öldürmek için gönderilecekti.
Başlangıçta, bu alemde bir insan vücudunun içindeyken, kendi türüne karşı bir hain gibi hissetmişti ama yine de bunun neden gerekli olduğunu anlamıştı. Ne pahasına olursa olsun düzen korunmalıdır. Karanlık Avcılar, insanlık üzerinde onu kötüye kullanmaya başlamaları için çok fazla güce sahipti.
Evrende bir Kara Avcı ile savaşabilecek ve yaşayabilecek çok az varlık vardı ve insanlar onlardan biri değildi.
Ama bu sefer... bu sefer bir şeyler farklıydı. Bunu içinde derinden hissedebiliyordu ve bunun nedeni sadece Kyros'un işin içinde olması değildi. Burada başka bir şey daha vardı.
Kötü bir şey.
Keller hala konuşuyordu ama dürüst olmak gerekirse Alexion dinlemiyordu. Düşünceleri başka şeylerdeydi. Oturma odasına girerken durakladı ve şömine rafının üzerinde eski bir tablo gördü. Yaşlı bir adam, genç bir kadın ve iki küçük çocuğun -bir erkek ve bir kız bebek- bir aile portresiydi. Görünüşe göre açık havada boyanmış
Avlu bu evin yanında gördüğüne çok benziyordu, portrenin on sekizinci yüzyılın sonlarına ait olduğu belliydi.
Danger'ın insan ailesi olmalı.
Dangereuse, Fransız Devrimi sırasında bir Kara Avcı olmuştu. Kocası, babasına ve babasının soylu çocuklarına Komite'ye ihanet etmişti. Hepsi yakalandığında, onları Paris'ten kaçırmaya çalışıyordu. Hepsinin başına gelen kader karşısında ürperdi.

"Yarın kıyafet için ne yapacaksın?" diye sordu Keller, önünde durmak için hareket ederken. "Sende yok, değil mi?"
Alexion tek kaşını kaldırarak vücudundaki giysilere baktı.
Diğer giysilerden bahsediyorum, diye çıkıştı Keller. Tanrım. Bu kadar gerçekçi olma."
Alexion, Toprak Sahibinin bakışlarıyla karşılaştı. Keller tuhaf ama sevimli bir adamdı. Bir rahatsızlık için.
"Teslim edilecekler."
"Kim tarafından? Sana bir Squire falan mı buldun? Şimdi bu bir şey olurdu, değil mi? Bir Efendi için bir Efendi mi?"
Alexion, isteyebileceğini veya ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü için ona sürekli bir şeyler getiren Simi'yi düşündüğünde ağzının bir köşesi kıvrıldı.
"Kesinlikle bir şeyim var."
Keller ona kaşlarını çattı. "Evet tamam. Beni takip edersen, sana üst katta uyuyabileceğin bir oda gösteririm. Gerçekten güzel. Acheron geçmişte buradayken birkaç kez kullanmıştı ama onu son görüşümüzün üzerinden çok zaman geçti. Tamam, şahsen onu burada hiç görmedim ama Danger'dan daha önce burada olduğunu biliyorum. Sanırım en son ben doğmadan önceydi. Ya da belki değil. Bazen Danger'ın hikayelerini karıştırıyorum. Bunu Acheron ile hiç yaptın mı? Pislikten daha yaşlı olduğuna göre anlatacak çok hikayesi olduğuna bahse girerim. Evi gerçekten harika olmalı, ha?"
Gözlerini deviren Alexion, Keller konuşmaya devam ederken başparmağını şakağına sürttü.
Oturma odasından çıkıp merdivenlere yöneldiklerinde, Alexion havada hafif bir manolya izi yakaladı. Başka bir şeyle karışmıştı... kesinlikle kadınsı bir şey.
Kara Avcı'nın kokusu olmalı ve vücudu buna anında tepki verdi.
Ani ihtiyaçtan dolayı sıcak ve ağırdı. Katoteros'taki evinde seks yapacak kimse yoktu. Onu sinirli ve sert bırakan uzun yalnız gecelerden başka bir şey değildi. Yargıçlığa gönderilmenin tek yararı, kendine bir kadın bulması ve derinlere işlemiş acısını dindirmesi için genellikle bir iki gününün olmasıydı.
Sevişmekten çok daha acil endişelerin var.
Bu zaten bir teoriydi, ama şu anda sahip olduğu zonklayan ereksiyona bakılırsa, kesinlikle tartışacaktı.
"Dangereuse'a ne kadar süre hizmet ettin?" diye sordu. Bir erkeğin bir dişinin Efendisi olması alışılmadık bir durumdu. Genellikle Efendiler Konseyi'ni oluşturan insanlar
Efendi, Kara Avcı için cinsel açıdan çekici olabilecekse, bir Kara Avcıya hizmet etmesini yasakladı. Dark-Hunters ve Squires'ın platonik bir ilişkisi olması gerektiği için, Konsey her zaman Dark-Hunter'a kendisini cinsel olarak çeken şeyin tam tersi bir Yaver vermeye çalıştı.
Bu, Dangereuse'un erkeklerden çok kadınlara ilgi duyup duymadığını merak etmesine neden oldu.

“Yaklaşık üç yıl. Babam, İskoçya'daki Maxx Campbell'ın şu anki Squire'ı ve üniversiteden mezun olduktan sonra, aile şirketine katılmak istediğimi düşündüm, anlıyor musun?
Adam cümleleri bu iki kelimeyle bitirmeyi seviyor gibiydi.
Keller duraksamadan devam etti. “Keşke orada büyüseydim, ama ben çocukken, babam Little Rock'ta birkaç yıl önce öldürülen Viktor Russenko adlı Kara Avcı'ya hizmet ediyordu. Onu tanıyor musun?"
"Evet."
"Ona yaptıkları şey çok yazık. Bazı Daimonlar onu tek başına yakaladı ve üzerine atladı. Zavallı adam. Hiç şansı yoktu. Korkunçtu, yani Konsey babamın ortam değişikliğine ihtiyacı olduğunu düşündü. Bence İskoçya onun için iyi bir hamleydi. Maxx gerçekten rahat bir Karanlık Avcısı gibi görünüyor. Onu da tanıyor musun?”
Alexion isme başını salladı. Yakın zamanda Londra'dan Glasgow'a taşınan Highlander Dark-Hunter hakkında çok şey biliyordu. "Baban orayı nasıl seviyor?"
"Sorun değil ama evini özlüyor. Orada komik konuşuyorlar ve pek kimse onun aksanını anlamıyor. O gerçek bir Güneyli.
Şimdi çaydanlığı tarif eden tencere vardı.
Keller, bitişiğinde bir banyosu olan orta büyüklükte bir yatak odasına girerken saçmalamaya devam etti. Alexion, içinden garip bir şey geçtiğini hissedince başını kaldırdı. Soğuktu, neredeyse tekinsizdi ve bunu çıkaramıyordu.
Daha iyisini bilmeseydi, öyle olduğunu düşünürdü…
"Acheron?" Zihinsel çağrıyı boyutlar aracılığıyla gönderdi.
Patronu ona cevap vermedi.
Sonra his gelir gelmez gitmişti.
Ne garip …

Bölüm 3

Danger, Aberdeen'den Tupelo'ya giden evine giderken neye inanacağını bilemedi.

Kyros'la çok uzun süre kalmıştı ve güçleri izin vermesi gerekenden çok daha fazla azalmıştı. Kendini zayıf ve hasta hissediyordu ve aslında bir süre uzanıp kendine gelmesi için zaman tanımaktan başka bir şey istemiyordu. Hepsinden önemlisi, bu gece ona anlattıkları her şeyi düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Dürüst olmak gerekirse, Stryker oldukça ikna edici argümanlar ileri sürmüştü.

"Tüm Daimonların kötü olduğu ve insanları avlamak için dışarı çıktığı konusunda eğitildin. Flaş haber, haksız olan biz değiliz. Acheron'dur. Bizim memleketimiz olan Kalosis'ten kovuldu, çünkü annemiz bile onun vahşice öldürülmesine artık tahammül edemiyordu. Bu yüzden şimdi bizi öldürmek için seni kullanıyor. Bizden intikam almak istiyor.

"Birlikte olduğunuzda güçleriniz azalıyor çünkü Acheron ruhlarınızı aldı ve onları yuttu. Bu yüzden ilk Kara Avcıların bir arada kalmasına izin verildi. Başlangıçta ruhları ölmemişti. Aslında onlara sahipti. Ama Acheron, Kyros ve Callabrax'ın ruhlarını yedikten sonra... o zaman onlar sizin gibi oldular ve güçlerini tüketmeden artık birlikte olamazlardı."

Yine de bu ona mantıklı gelmemişti.

"Beğensen de hoşlanmasan da küçük kız, senin ruhun öldü. Bu yüzden başka bir ruhsuz varlıkla aynı odada olamazsın. Sizi ayakta tutan, sizi canlı tutan enerji, diğer ruhsuz varlığın enerjisiyle çarpışmaya başlar. Neden bir Daimon'un yanında güçlerini kaybetmediğini düşünüyorsun? İçimizde bir ruh var ve bu, zarar görmeden birlikte olmamızı sağlıyor. Bu yüzden Acheron'la birlikte olabilir ve akışı hissetmeyebilirsiniz ve bu nedenle Acheron bir mezarlığa gidip ele geçirilmeyebilir. Senin aksine onun içinde çalınmış bir ruh var."

Tehlike hâlâ şüpheciydi. "Bu mantıklı değil. Peki ya Kyrian ve ruhlarını geri alan diğer Kara Avcılar?

Stryker'ın yanıtı otomatikti. "Ruhlarını geri almadılar, başkasınınkini aldılar."

Düşüncelerin en gülünç olanı buydu. “Evet, doğru. Hepimiz biliyoruz ki, ne zaman bir ruh, amacı dışında bir bedene girse, ruh solup birkaç hafta içinde ölür. Kyrian yıllardır ruhunu geri aldı.”

Stryker buna pis pis gülmüştü. "Ruh doğmamış bir bebekten geliyorsa bu doğru değil. Daimons'ın hamile kadınlara bu kadar düşkün olmasının nedeni budur. Doğmamışın ruhunu alırsanız, beden ölünceye kadar o sizi besleyebilir.”

Bu sözler onu soğuk bırakmıştı. Böyle bir şey yapmak iğrençti.

Bunun mümkün olup olmadığından hâlâ emin değildi.

"Acheron böyle bir ruha nasıl sahip olabilir?" diye sormuştu.

"Bir Kara Avcı'yı önceki insan haline döndürmek için kullandığı madalyonların nereden geldiğini düşünüyorsun? Annemiz ruhların

koruyucusudur.” Kyros'a bakmıştı. “'Yok Edici' için Yunanca kelime, 'ruh' için Atlantis kelimesidir. Halkınız, Apollymi'nin bir yıkım tanrısı olduğu varsayımında bulundu, ama gerçekte o, ruhların koruyucusudur. Ağabeyim, ihtiyaç duyduğunda o ruhları ondan çalmak için bir iblis kullanıyor. Sonra geri kalanınızın ona itaat etmeye devam etmesi için ara sıra bir avuç ruhunuzu geri verir. Ona sırt çevirmemek, varlığından ve görevlerinden tiksinmemek için ümidin olması gerektiğini biliyor. bu yüzden gitmelisin ne zaman özgür olmak istersen ona. Bütün bunları yapıyor 'Artemis'e dilekçe vermeliyim'
saçmalık, aslında yapması gereken annemizin tapınağına girip yeni bir ruh çalmak. Güven bana, dilekçe verecek bir Artemis yok.”
Her şey çok saçma geliyordu.
Gerçek, kurgudan daha gariptir…
Bu yeterince doğruydu ve gözlerden geçemiyordu. Acheron ve Stryker dışında kimsede o mistik, dönen gümüş gözler yoktu. İkisinin de Stryker'ın gözlerinin önünde sarıya çevirdiği siyah saçları vardı.
"Neden Acheron'u hiç sarı saçlı görmediğini düşünüyorsun? Onu görmenden ve sonra onu olduğu gibi Daimon olarak tanımandan korkuyor.
Danger eve gitmek için arabasını sokağın aşağısına çevirdi. Kara Avcı dünyası ve onun içindeki yeri hakkında inandığı her şey artık belirsizdi. Bunun için Kyros'tan nefret ediyordu. Bir insan olarak, bir adamın ona yalan söylemesine ve değer verdiği her şeyi mahvetmesine izin vermişti.
Başka bir adamın aynı şeyi yapmasına izin vermiş miydi?
Kime güvenebilirdi ki? Kim ona yalan söylemiyordu?
"Sana ihanet ettiğim için neden Stryker'a beni öldürmeye çalışmadın?" Kyros'a, Acheron'u Daimon'larla olan şüpheli faaliyetlerini bildirmek için aradığını bildiklerini söyledikten sonra sormuştu.
Ona gülmüştü. "Ona söylemeni istedim. Bu yüzden Efendime, senin Efendine Rogue'a gidişimden bahsetmesini söyledim. Güven bana Tehlike," demişti Kyros. "Acheron buraya gelip bizimle bizzat yüzleşmeyecek. Çok korkacak.”
Stryker kabul etmişti. "O haklı. Acheron'u aradın çünkü Kyros'un Daimons'la çalıştığını ve onları öldürmediğini duyduğun için endişelendin. Şimdi Acheron sözde 'araştırmak' için piyonunu gönderecek. Herkes Acheron'da olmadığını bilse de, sarışın adam Acheron'un Efendisi olduğunu iddia eden biri olacak. Bir Squire yerine, o Acheron'un suikastçısı. Onu anında tanıyacaksın.
Beyaz bir önlükle gelecek.”
Onlara gözlerini devirmişti. "Beyaz ceket? Evet, doğru. Bu sadece yapışkan değil, aptalca.”
"Hayır," demişti Kyros. "Beyaz, yas için Yunan ve Atlantis rengidir."
Stryker başını salladı. "Bu sözde Squire, aslında Acheron'un ölüm meleği ve biz ikisini de öldürmezsek, Acheron hakkındaki gerçeği bilen hepinizi öldürecek."
Acheron'u öldür.

Bu, midesini acı noktasına kadar sıkıştırmıştı. Acheron ona karşı hiçbir zaman dostça davranmamıştı. Kocasından intikam almak için ruhunu Artemis'e sattıktan sonra ona gelen o olmuştu. Ona nasıl savaşılacağını ve nasıl hayatta kalacağını öğretmişti. Acheron onu bu dünyaya büyük bir dikkatle tanıtmıştı.

Ya da öyle görünüyordu.

"Ruhunu sattığın kişinin Artemis olduğunu nereden biliyorsun?" Stryker sormuştu. "Acheron herhangi bir kızıl saçlı kaltağı tanrıça olarak gösterebilirdi ve bunu kim bilebilirdi ki? Ruhunuzu sattığınız andan itibaren hiçbiriniz onunla daha önce tanışmış gibi değilsiniz. Güven bana. Artemis çoktan öldü ve Kara Avcılara gelen kadın, Acheron'un o sırada şu anda yapmakta olduğu fahişenin aynısı."

Ama Stryker haklıysa, her şeyin arkasında Acheron vardı. Acheron onları, onlara savaş ilan ettiği için onu öldürmek isteyen Daimonlarla savaşmak için kendi ordusuna sahip olacak şekilde tasarlamıştı.

Bu bildiği Acheron gibi görünmüyordu.

Ama sonra tanıdığı Acheron, paranoyak olma noktasına kadar son derece ketumdu.

Kimse onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiç kimse.

Gerçek yaşını sorduğunda bile vermemişti.

Sonra Kyros tartışılamayacak tek şeyi ifşa etmişti.

En lanetleyici kanıt parçası…

"Yaşadığım tüm yüzyıllar boyunca Acheron'un tek bir arkadaşı olduğunu bildim: Kyrian yeniden insan olmadan önce Trakyalı Kyrian'a hizmet eden New Orleans Squire Nick Gautier. Herkes, Acheron ile olan dostluğu nedeniyle Nick'in tamamen dokunulmaz olduğunu varsayıyordu. Sonra birkaç ay önce, bir Daimon birdenbire Nick'in annesini vahşice öldürür ve Nick iz bırakmadan ortadan kaybolur ve bir daha asla görülmez veya kendisinden haber alınmaz. Bunu yapanın Acheron olduğunu biliyorum, Danger. Nick onun hakkında bir şeyler öğrenmiş olmalı ve Ash izlerini örtmek için ikisini de öldürmüş olmalı.

Bunu çürütmek zordu. Nick'in ortadan kaybolması, topluluklarını bir ölüm çanı gibi sarmıştı. Çoğunlukla tanınıyor ve seviliyordu.

Ve annesinin ölüm şekli…

Sanki biri birinden intikam almaya çalışıyormuş gibi acımasız ve sertti.

Tehlike her şeyi anlamaya çalışarak başını salladı. "Neye inanıyorum?" diye sordu kendine.

Sorun şuydu ki bilmiyordu. Ve bu tam olarak Acheron'u arayıp sorabileceği bir şey değildi. "Merhaba Ash, ben Danger. Merak ediyorum, Cherise Gautier'nin ruhunu emip sonra da inadına Nick'i mi öldürdün? Bana cevap vermekten çekinmiyorsun, değil mi?”

Evet, Acheron masum olsa bile buna biraz üzülebilirdi.

Kyros, güvenilir olduğunu düşündüğü Kara Avcılara çoktan çağrılar gönderiyordu. O ve Stryker, onları kötü insanların ruhlarını almaları için

eğitmek üzere Mississippi'de toplamayı planladılar ki Stryker'a göre gerçek Daimon yetkisi buydu.
"Acheron bizi buna zorlayana kadar asla masum insanları öldürmedik. Başlangıçta, yalnızca toplumun tortularını besledik. Kendilerini yok eden ya da onlara musallat olan erkekler ve kadınlar
kendi türünden ve ölmeyi hak eden. Şimdi, kim veya ne olduklarına bakmaksızın, ulaşabildiğimiz herkesi öldürmekten başka seçeneğimizin olmadığı birçok kez var.
"Kendimizi gösterir göstermez Acheron'un adamlarından biri içeri giriyor ve kalplerimize bıçak saplamaya çalışıyor. Biriniz bizi öldürmeden beslenmek için hızlı hareket etmeliyiz. Kimseyi incitmek istemiyoruz, özellikle de masum Kara Avcıları. Neden çoğu zaman seni gördüğümüzde seninle savaşmak yerine kaçıyoruz sanıyorsun? Kara Avcıların bunda masum olduğunu biliyoruz ve hiçbirimiz kör ve aptal olduğun için seni öldürmek istemiyoruz.
Peşinde olduğumuz Acheron, onun talihsiz yardakçıları değil.
"Hepiniz onun tarafından bizim hakkımızda soru sormamaya programlandınız. Bunu hak ettiğimiz varsayımıyla körü körüne öldürüyorsunuz ve yine de burada karşınızda duruyorum, sizi öldürmeye çalışan bir canavar değil. Ben sadece bir insanım, senin gibi. Seviyorum ve ihtiyacım var. Tek istediğim barış içinde yaşamak ve masumları öldürmek zorunda kalmamak.
"Peki Acheron sana neden yalan söyledi? Bir gün onun hakkındaki gerçeği öğreneceğinizden korkuyor. Karanlık Avcı olmakla ilgili gerçek. İnsanları öldürür ve ruhlarını yerseniz, Acheron'un sahip olduğu güçlerin aynısına sahip olabilirsiniz. Bir tanrının güçlerine sahip olabilirsin."
Kesinlikle yalan söylüyordu. Bu kadar kolay olamaz.
Danger içini çekerek garaj yoluna girdi ve düşüncelerini temizlemek için elinden geleni yaptı. Bu gece net bir cevap olmayacaktı. Büyük ihtimalle yarın da olmayacaktı.
Garajda Keller'ın yeşil SUV'unu gördü. Lanet etmek. Bu akşamki beş bin sorusu için gerçekten havasında değildi. Bunu halletmeye çalışırken değil.
Arabadan indikten sonra eve girdi ve anahtarını tezgahın üzerine bıraktı. Ürkütücü derecede sessizdi. Keller'ın radyo patlaması yapmaması veya bir arkadaşıyla gürültülü bir telefon görüşmesinin ortasında olmaması ne kadar farklı.
Keller? diye seslendi, oturma odasına giderken biraz gergindi.
Kapı eşiğinde durduğunda, Squire'ını koltuğunda oturan tanımadığı bir adamın karşısındaki kanepede huzursuz bir şekilde çökmüş halde otururken buldu. Tek görebildiği onun sarı kafasının arkasıydı. Buna rağmen, onun çok sert ve resmi oturduğunu söyleyebilirdi. Bu bir emir duruşuydu.
Hey, Danger, dedi Keller, onu kapıda görünce gergin bir şekilde selamladı. "Misafirimiz var. O, um... o Ash'in Efendisi."
Onun sözleriyle soğudu. Adrenalin vücuduna hücum ederken kalbi güm güm atmaya başladı.

Adam yavaşça ayağa kalktı ve yüzünü ona çevirdi. Danger'ın bakışları hızla düz siyah kıyafetlerinin üzerine giydiği beyaz önlüğe takıldı. Sanki ona veya bir başkasına onu sorgulamaya cüret ediyormuş gibi tüm küstahlığıyla orada durmasına.

Palto dışında giydiği her şey siyahtı... ve o bir Daimon gibi sarışın olan Ash'in Toprak Sahibine aitti...

4. Bölüm

Danger'ın "misafirine" tepkisi hızlı ve otomatikti ve bu onun herhangi bir önceden tasarlaması olmadan gerçekleşti. Hançerini çıkardı ve adamın kalbine sapladı.

Her iyi Daimon'un yapacağı gibi altın bir toza dönüştüğünü görünce şok oldu.

"Mère de Dieu," diye soludu.

Kyros haklıydı. Adam…

Sağındaki kapıdan odaya giriyor!

Adam küstah bir kasıntı ve hiç de eğlenceli olmayan bir sırıtışla odaya daldığında kadının ağzı açık kaldı. Önünde durmak için hareket ederken komik bir bakışla onu sabitledi. Hançeri yerden, toza dönüştükten sonra düştüğü yerden fırladı ve eline saplandı.

Önce kabzası olmak üzere ona uzattı. Onu tekrar kullanmasından en ufak bir korku duymadığı acı verici bir şekilde açıktı. "Lütfen tiyatro yapmaktan vazgeçer misin? Bunu yapmaktan gerçekten nefret ediyorum. Bu beni cidden sinirlendiriyor ve mükemmel bir gömleği mahvediyor."

Siyah boğazlı kazağında hançerin girdiği deliğe bakarken tehlike ağzı açık kalmaya devam etti. Kan yoktu. Yara yok. Hiç bir şey. Kırmızı bir işaret bile yok. Sanki hiç bıçaklanmamıştı.

Hayal ediyorum …

"Sen nesin?" nefes aldı.

Ona kuru, neredeyse sıkılmış bir bakış attı. "Pekala, beni bıçaklamadan önce dinleseydin, 'Ben Acheron'un Yaveri'yim' kısmını duymuş olacaktın. Görünüşe göre bu bir şekilde kulağından kaçmış ve sen beni toplu iğne yastığı sandın.

O kesinlikle sümüklü bir piçti. Az önce onu öldürmeye çalıştığını görünce küstahlığı hak etmediğinden değil. Yine de biraz daha anlayışlı olabilirdi, özellikle de Stryker ve Kyros'a inanılacaksa buraya onu öldürmesi için gönderildiği için.

"Gerçekten çok tatlı yetenekleri var, Danger," dedi Keller kanepeden. "Tüm Daimonları onlara dokunmadan patlattı ama bunu nasıl yaptığını bana söylemiyor."

Danger hançerini Alexion'ın elinden aldı, sonra hiç düşünmeden siyah boğazlı kazasındaki yırtık pırtık yırtığa dokundu. Altında sağlam hissetti. Gerçek. İpek ve yünlü kumaşın altında soğuk bir ten vardı, sert ve erkeksiydi.

Yine de insanlar Daimonlar gibi paramparça olmadılar ve öldükten sonra hiçbir Daimon tekrar ortaya çıkmadı…

O anda ondan çok korkmuştu ve korku, Danger St.

Richard hissetti. Durmadan.

Alexion onun yumuşak parmaklarını teninde hissettiğinde dişlerini gıcırdattı. Onun kendisini bir laboratuvar deneyi ile bir bilim adamı gibi incelemesini izlerken, vücudu kükredi.

trajik bir şekilde yanlış gitti. Bir Karanlık Avcı için çok kısaydı, bu da Artemis'in kadından alışılmadık bir şekilde hoşlandığı anlamına geliyordu. Tanrıça, savaştıkları Daimonlarla eşit boyda Kara Avcılar yaratmayı tercih etti.
En fazla beş, iki veya üç, Dangereuse minyon ve atletikti. Son zamanlarda Mississippi Karanlık Avcılarının neler çevirdiğini izlerken onu sforada birçok kez görmüştü.
Onda ilgisini çeken bir şey vardı. Hala içindeymiş gibi görünen bir masumiyet. Kara Avcıların çoğu, insan ihanetleri, ölümleri ve görevlerinden bıkmıştı. Ama bu... Ebedi hayatın sık sık getirdiği sinizmden kaçınmışa benziyordu.
Tabii ki, Dark-Hunter yaşına göre gençti.
Yine de, ölümsüzlüğünün tadını çıkarmasına izin vermeye devam eden içsel parıltıyı kaybettiğini görmek çok yazık olurdu. Bunu kendisinin de hissedebilmeyi ne kadar çok isterdi. Ama çok fazla zaman ve umutsuzluk onu çoktan ondan çalmıştı.
Koyu, kestane rengi saçları uzun bir örgü halinde örülmüş, sırtından aşağı sarkıyordu ama bir kaç parçası kaçarak solgun yüzünün etrafına yakışır bir şekilde kıvrılmıştı. Yüz hatları meleksi ve narindi. Atılganlığı ve kendine güveni olmasaydı kırılgan görünebilirdi.
Yine de onda kırılgan hiçbir şey yoktu. Dangereuse kendi başının çaresine bakmaktan daha fazlasını yapabilirdi ve bunu gayet iyi biliyordu. Daha yeni Karanlık Avcılardan biri olarak, sadece birkaç yüz yaşındaydı ve ailesinin soylu yarısını devrimleri sırasında Fransa'daki giyotinden kurtarmaya çalışırken ölmüştü. Bu, kendisi için belirlediği anıtsal bir görevdi ve ihanete uğramasaydı, başarabilirdi.
Kadının hayatında gördüğü en öpülesi ağza sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. Dolgun ve dolgun dudakları, bir erkeğin geceleri tatmayı hayal ettiği türdendi. O ağız şimdi onu ayartarak ve saf, katıksız cennet vaadiyle çağırıyordu.
Ayrıca tatlı manolya ve kadın kokuyordu.
En son bir kadın vücudunun zevkini tatmasının üzerinden iki yüz yıldan fazla zaman geçmişti.
Tek yapabildiği başını eğip yüzünü onun yumuşak, narin boynuna gömüp kokusunu içine çekmemekti. Oradaki esnek etin tadına bakarken, aç dudaklarında teninin yumuşaklığını hissedin.
Ah, kıvrak vücudunu onunkine yaslamak, tercihen ikisi de çıplakken...
Ama sonra -onun varlığına verdiği ilk tepki göz önüne alındığında- kendisi tarafından hırpalanmaya daha iyi tepki vereceğini düşünmemişti.
Acımak.
Tehlike, önündeki adama bakarken ani bir korkuyla yutkundu. O tıpkı Stryker'ın önceden söylediği gibiydi... beyaz kaşmir paltosuna kadar.
Hepsi doğru. Hepsini.
Acheron'un otoritesini sorguladığı için onları öldürmeye gelen Acheron'un kişisel yok edicisiydi. Aniden haç çıkarma ihtiyacı hissetti ama tam

zamanında kendini toparladı. Yapması gereken son şey, ondan korktuğunu bilmesini sağlamaktı.
Son derece batıl inançlı ve Katolik annesi, çocukken ona her zaman şeytanın bir melek yüzü taşıdığını söylemişti. Bu durumda, kesinlikle doğruydu. Karşısındaki adam, şüphesiz cinsiyetinin en seçkin örneklerinden biriydi. Koyu sarı saçları altın rengindeydi ve yakasının üst kısmına değiyordu. Tamamen erkeksi bir yüzden geriye doğru süpürülen rahat bir tarzda giymişti. İyi şekillendirilmiş yanakları, ona vahşi, şiddetli bir görünüm kazandıran iki günlük bıyıklarla kaplıydı.
Onunkiler gibi gözleri de bir Kara Avcı'nın gece yarısı siyahıydı ama yine de onun onlardan biri olmadığını hissetti. Birincisi, onun Kara Avcı yeteneklerini tüketmedi.
Ondan yayılan aşırı güç ve ölümcül bir tehlike havası vardı. Etraflarındaki havada dalgalanıp cızırdadı ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.
"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kendini kayıtsızlıktan başka hiçbir şeye ihanet etmemeye zorlayarak. Her ne kadar önceki hançer fırlatması büyük olasılıkla ona, onun varlığına karşı tam olarak kararsız olmadığı konusunda ipucu vermiş olsa da.
Evet, bu gerçekten akıllıca bir hareketti. Onun hakkındaki bilgisine ihanet etmedeki hızına gözlerini devirmemek için elinden gelen tek şey buydu. Sadece pişman olmak için yaşamamayı ya da ölmemeyi umuyordu.
Gülümsemesi kötü ve rahatsız ediciydi. "Beni sen davet ettin."
Bu, Ash'in Daimon olmasıyla ilgili bir oyun muydu? Hiçbir Daimon, birinin evine davetsiz giremezdi.
Yoksa boş bir yorum mu yapıyordu?
Her halükarda, onu karşılamaya hazır değildi... henüz değil. "Ash'i buraya ben davet ettim. Sen değil. Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."
Cevap vermekten çekinmedi. Alexion. Sesi derin ve kültürlüydü. Sadece çok hafif bir yabancı aksanı vardı ama hangi milletten geldiğini bilmiyordu.
"Alexion...?" diye sordu, soyadının ne olduğunu merak ederek.
Yakışıklı değildi. "Sadece Alexion."
Keller sandalyesinden kalktı ve onlara katıldı. "Ash, onu bir Rogue Dark-Hunter hakkında söylediklerini kontrol etmesi için birkaç haftalığına buraya gönderdi."
Keller'a kaşlarını kaldırdı. Alexion sana böyle mi söyledi?
Yanlış bir şey yapmış olabileceğini anlamış gibi gerildi. "Evet, ama sonra Ash'i kendim aradım ve o da bunu doğruladı."
İyi çocuk, adamın sözüne inanmamıştı. "Ash başka bir şey söyledi mi?"
"Sadece Alexion'a güvenmek için."
Evet, doğru. Sanki çıplak ayaklarının dibindeki heyecanlı bir kobraya güvenecekmiş gibi.
Alexion'a tekrar hitap etmeden önce tehlike hançerini kınına soktu. "Eh, görünüşe göre çok erken konuşmuşum. Bu gece Rogue olayını ben de

kontrol ediyordum ve her şey yolunda, yani şimdi Ash'e dönmekte özgürsünüz."
Alexion'ın kara gözleri ona kısıldı. "Neden bana yalan söylüyorsun?"
"Yalan söylemiyorum."
Sadece onun duyabileceği şekilde alçak sesle konuşabilmek için başını eğdi. Yakınlığı rahatsız edici ve yoğundu. Nefesi tenine çarptığında, aslında vücudunun ürpermesine neden oldu. "Kayıt olsun Dangereuse, bir yalanın kokusunu dokuz mil öteden alabiliyorum."
Onlardaki derin merakı görmek için yukarı baktı... Kaşlarını çattı. Artık siyah olmayan gözleri, adeta parıldayan tuhaf bir ela yeşiline dönmüştü.
O neydi öyle?
Alexion, hiç şüphesiz onun gözünü korkutacağını umduğu şiddetli bir bakışla onu sabitledi. Çalışmıyordu. Tehlike, hiç kimse veya herhangi bir şey tarafından gözünü korkutmayı reddediyordu. Ölümsüzlüğünü tıpkı insan hayatını yaşadığı gibi yaşadı ve bundan daha fazlası gerekecekti...
onu korkudan titretecek kişi. Yapabileceği en kötü şey onu öldürmekti ve o çoktan ölmüş olduğuna göre...
Daha kötü şeyler de vardı, diye düşündü.
Tekrar konuştuğunda, sesi ilkel bir hırıltıdan başka bir şey değildi. "Tek gerçek sorum şu, Rogue'unu neden koruyasın?"
Cevap vermeden uzaklaştı. “Keller mı? Seninle özel olarak konuşabilir miyim?”
Alexion buna kısa bir kahkaha attı. "Beni içeri aldığı için ne kadar mutsuz olduğunu ona anlatabilmen için ikinizi yalnız bırakacağım." Misafir odalarına giden koridora yöneldi.
Tehlike dişlerini gıcırdattı. Sakın bana Keller'ın ona evime tuzak kurduğunu söyleme!
Bundan daha iyisini bilmeli. Ona danışmadan böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?
İşte bu, tost oldu ve bu sefer ciddiyim.
Alexion'ın onları rahat bıraktığından emin olana kadar bekledi ve Alexion'ın duymaması için sesini alçalttı. "Bu gece ne oldu? Biri seni dövmüş gibi görünüyorsun.”
"Onlar yaptı. Bir grup Daimon'la karşılaştım ve onlara geri çekilmelerini söylediğimde artık dokunulmaz olduklarını söylediler. Kara Avcılarla çalıştıklarını ve bir Yaver yemek istiyorlarsa sorun olmadığını söylediler."
Yaverini yenmeye cüret edeceklerine dair öfke içini sardı. "Sana saldırdılar mı?"
Ona küçümseyici bir bakış attı. "Hayır, kendi kendimi dövdüm. Ne düşünüyorsun?"
İçeri girdiğinde plazma TV'nin neden yüksek sesle çalışmadığını anlayınca onun alayını duymazdan geldi. Paramparça olmuştu.
"Televizyona ne oldu?"

Keller ona baktı ve omuz silkti. "Bilmiyorum. Alexion pek konuşmuyor, ben de eve döndükten sonra evde biraz gürültü olsun diye kanalları çeviriyordum.
Reklamını yaptıkları bu harika video kamerayı görmek için QVC'de duraklayana kadar her şey yolundaydı ve bir sonraki bildiğim şey, patladı. Televizyondan mı yoksa Alexion'ın QVC'ye karşı bir şeyi olup olmadığından emin değilim.
Tanrı'ya ve azizlerine şükredin ki onun Efendisi de havaya uçmamıştı.
Peki Alexion az önce nereye gitti? diye sordu.
"Ash'in her ziyaretinde kullandığını söylediğin misafir odasına koydum."
Onu boğmamak için yumruğunu sıktı. "Anlıyorum."
Ona endişeli bir bakış attı. "Yanlış bir şey yapmadım, değil mi? Benden yapmamı istediğin şeyi yaptığımı sanıyordum. Sana sorabilmem için burada değildin. Bana kızgın mısın?"
Evet, ama onunla bu konuya girmek istemedi. Bütün bunlardan habersiz kalırsa, belki Alexion onu bağışlayabilirdi.
Her iki durumda da Keller'ı herhangi bir tehlikeye atmayı reddetti. Onun aksine, onu çok seven bir ailenin yanında ölümlüydü.
"İyisin tatlım. Neden daha geç olmadan eve gitmiyorsun?
Neyse ki Yaveri tartışmadı ve onun sesindeki hafif korku titremesini fark edemeyecek kadar yoğundu. Alexion dövüşmeye niyetlenirse diye, Keller'ın buradan gitmesini ve sağ salim evine saklanmasını istedi.
"Tamam, Tehlike. Yarın akşam görüşürüz."
"Ahh..." Bunun üzerine tehlike korundu. "Neden birkaç gün izin almıyorsun? Gidip Montana'daki kız kardeşini gör."
Kaşlarını çattı. "Neden?"
Ona hissetmediği bir gülümseme sundu. "Burada Acheron'un Efendisi var. Eminim yapabilir-”
"Bilmiyorum," dedi burnunu kırıştırarak. "İyi görünüyor, ama sanırım her ihtimale karşı eve yakın bir yerde takılacağım. Ne olabileceğini asla bilemezsin.”
“Keller…”
"Benimle uğraşma Tehlike. Bir numaralı görevim seni korumak. İnsan olabilirim ama ben senin Efendinim ve bu, pozisyonun getirdiği tüm doğal riskleri içerir. Tamam aşkım? Bu dünyada büyüdüm ve bazen bunun gerektirdiği tüm acayip şeyleri biliyorum. Daimon'larla çalışan birinin dışında neler olup bittiğini anlamadan seni bırakmayacağım. Son zamanlarda, gerçek bir sebep olmadan abartmak için çok fazla tuhaflık duydum.
Bunun hiçbir parçasıyla tartışamazdı. Sadakati onu fazlasıyla ısıttı ve bu yüzden tüm bunlar bittiğinde onun yerine yeni bir Efendi talep edecekti. İstediği son şey herhangi birine, özellikle de yaşlılıktan ölecek ve onu mahvedecek birine duygusal olarak bağlanmaktı.

Hayatında değer verdiği çok fazla insanı daha fazla kaybedemeyecek kadar kaybetmişti. Efendi Konseyi bunu biliyordu ve Kara Avcı saflarına katıldığı günden beri, beş yıldan fazla bir süredir bir Efendisi olmamıştı.
Ve asla çocuklu biri değil. Sondaj gerektirmeyen bazı yaralar vardı.
"Pekala," dedi ona sessizce. "Eve git, ben haberleşirim."
Keller başını salladı, ardından hafif ceketini aldı ve gitti.
Bir kez olsun dinlediği için minnettar olan Danger, Alexion'ın odasına giderken derin bir nefes aldı. Onun burada olmasını gerçekten istemiyordu ama başka ne yapabilirdi ki?
Dostlarını yakın tut düşmanlarını daha yakın.
Evinde olduğu sürece, onun faaliyetlerini izleyebilir ve ne yaptığını görebilirdi. Bahsetmiyorum bile, Kyros'a ve ajandasına hala tamamen ikna olmamıştı.
Son zamanlarda, bazı yerel Kara Avcıların insan kanı içtiği söylentisi de dahil olmak üzere pek çok garip şey duymuştu. Tek bildiği, Kyros'un onlardan biri olduğu ve şu anda sadece kendisinin bildiği nedenlerle ona tuzak kurduğuydu.
Bütün bunlar hakkında daha fazla bilgiye sahip olana kadar, sakince oynayacak ve neler olup bittiğini kendi gözleriyle görecekti. Ama bunu düşünürken bile içini bir ürperti kapladı. Alexion'ın savaşabileceğinden emin olmadığı bazı inanılmaz güçleri vardı.
Bir kadın kanamayan bir adamı nasıl öldürebilir?

Bölüm 5

Üst kattaki koridorun sonunda, Danger misafir odasının kapısını iterek açtı ve Alexion'u topladığı Fabergé yumurtalarından birini incelerken buldu. Koleksiyona yaklaşık kırk yıl önce başlamıştı çünkü ona babasının her yıl büyükannesini ziyaret etmek için Prusya'ya yaptığı gezilerden getirdiği Malowanki yumurtalarını hatırlatıyordu. Babcia, öldüğü yıla kadar, hepsine Prusya mirasını ve Paskalya'nın güzelliğini hatırlatmak için Malowanki yumurtalarını kendisinin yarattığından her zaman emin olacaktı.
Danger'ın bir insan kadar dikkatle koruduğu o değerli, renkli yumurtaların hiçbiri hayatta kalmamıştı. Onlara aristokrasinin anlamsız israfı diyen kocası, o öldükten sonra onları yok etmekten büyük zevk almıştı.
O adamdan nasıl nefret ediyordu. Ama en çok da birine güvendiği ve onun kendisini bu kadar tamamen aldatmasına izin verdiği için kendinden nefret ediyordu.
Bir daha asla bu kadar aptal olmayacaktı.
Alexion'a gözlerini kısarak onu izlemek için kapıyı daha da geniş açtı. Büyüdüğü odanın bire bir kopyası haline getirdiği bir odada modern kıyafetleri oldukça yersiz görünüyordu. El oyması Barok yatak Paris'ten ithal edilmişti ve kan kırmızısı ve altın rengi yastıklar ve yorganla süslenmişti. . Dolgulu yarı test cihazından altın perdeler düştü. Bu oda için antikaları seçmek için çok zaman harcamıştı.
Bu onun dünyasının sonuncusuydu ve birçok yönden bir zaman kapsülüydü. Burada bazen babasını bir anlığına görebildiğini... kardeşlerinin belli belirsiz kahkahalarını işitebildiğini düşünürdü.
Mon Dieu, hepsini nasıl özlemişti.
Keder içinde kabardı ama kendini tuttu. Ağlamaya gerek yoktu. Yüzyıllar boyunca Atlantik'i dolduracak kadar gözyaşı dökmüştü.
Geçmiş geçmişti ve bu şimdiydi. Gözyaşları ailesini geri getirmeyecek ve hayatını hiçbir şekilde değiştirmeyecekti. Yapabileceği tek şey ilerlemek ve yükselmek ve kimsenin onu bir daha aldatmadığından emin olmaktı.
Şimdilik, Alexion şimdiydi ve o onun düşmanıydı.
Neoklasik tarzdaki küçük makyaj masasının önünde durmuş, onun koleksiyon ürünlerini ne kadar sevdiğini anlamış gibi yumurtayı büyük elinde dikkatle tutuyordu. Elinde olmadan, adamın kapağı kapatıp yerine koyarkenki yumuşak dokunuşu onu şaşırttı.
Orada dururken inanılmaz derecede yakışıklıydı ve vücudu ona onu şaşırtan bir yoğunlukla tepki verdi. Yeni tanıştığı birine ilgi duymak ona göre değildi. Filmlerdeki ve dergilerdeki ateşli Hollywood aktörlerine rağmen, normalde bir erkeğin vücuduna karşı bu kadar güçlü ve güçlü bir arzu hissetmeden önce uzun süre yanında olması gerekirdi. Eğer ona karşı arzu duyuyorsa. Çoğu zaman, herhangi bir erkeği alabilir ya da bırakabilirdi.
Ama aslında uzanıp ona dokunmak istiyordu. Ve bu asla olmadı.

Alexion onun varlığını cızırtılı bir okşama gibi hissetti. Sanki ona her yaklaştığında ruhuyla temas kuruyor gibiydi. Dokuz bin yıldan fazla bir süredir bir ruha sahip olmadığı için bu tamamen imkansız bir şeydi. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyordu ama vücudu onun varlığına çılgınca tepki veriyordu.
Döndüğünde onu kapı eşiğinde temkinli, neredeyse kızgın bir ifadeyle onu izlerken buldu.
Ondan korkuyordu ve bu korku için kendine kızıyordu, bunu içinde derinden hissedebiliyordu. Ama bunu gizlemek için çok uğraşıyordu.
Bunun için ona saygı duyabilirdi.
Sonunda, ondan korkmakla akıllılık etmişti. Onu gözünü kırptığı kadar kolay öldürebilirdi. Yine de onu incitmek istemiyordu.
Tuhaf bir nedenden ötürü, onun kendisinden korkmasını bile istemiyordu ve bu daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Genellikle insan formundayken, bu korkuyu Kara Avcıları sindirmek ve onları tekrar hizaya getirmek için kendi avantajına kullanırdı. İçinde tam bir tanrının güçlerine sahipti. İstediği canı alma yeteneği…
İnsan, Apollite veya Dark-Hunter'ın kavrayışının çok ötesinde olan şeyleri duyabiliyor ve görebiliyordu.
Yine de orada dururken kafasında tek bir şey yankılanıyordu - onun kahkahasının sesi.
Daha bu akşam Daimon'larla savaşırken onun güldüğünü duymuştu. Ondan yayılan gür, müzikal bir sesti. içten.
Tekrar duymak istedi.
"Sana zarar vermek istemedim, Dangereuse."
Meydan okurcasına kaskatı kesildi. "İsmi Tehlike," diye düzeltti. "Uzun zamandır Dangereuse'a uğramadım."
Başını ona doğru eğdi. Geçmişiyle ilgili yaptığı araştırmadan, adının annesinin hayran olduğu Aquitaine'li Eleanor'un büyükannesinden geldiğini biliyordu.
Hayatı yalnızca kendi şartlarına göre yaşamış ve toplumsal kuralları hiçe saymış büyük bir düşes. Karşısındaki minyon kadına yakışan bir isimdi bu.
"Beni affet."
Özrü onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Ve bil diye söylüyorum, senden korkmuyorum."
Cesur sözlerine gülümsedi. O sert, saçma sapan bir kadındı ve onun bir insan olarak böyle olup olmadığını merak etti. Ama nedense bundan şüphe duyuyordu. Doğduğu dünya, daha adil cinsiyetten gelen böylesine kasırga bir kişiliğe müsamaha göstermezdi.
Hiç şüphesiz onun isyanını bastırırlardı, benimsemezlerdi.
Odaya bir adım attı. Kara gözleri, onda bir zayıflık ararlarken deliciydi.
İyi şanslar, küçük hanım. bende hiç yok
"Peki, senin hikayen ne?" diye sordu. "Ash'in Yaveri olduğunu söylüyorsun. Sen Mavi Kan mısın, Kan Ayini misin, nesin?”

Alexion, sorusuna gülümsemesini bastırdı. Blue Blood'lar, uzun nesiller boyunca Squire'lardan gelen Squire'lardı. Kan Ayinleri, dünyalarının kurallarına uyulmasını sağlamakla görevlendirilen Toprak Sahipleriydi. Kara Avcıları korudular ve diğer Toprak Sahipleri için polis gücü oldular. Tabii ki, Toprak Sahipleri Konseyi var olmadan önce Acheron'a hizmet ediyordu. O gerçek bir Squire değildi. O Acheron'un Alexion'uydu, İngilizce'ye gerçek bir çevirisi olmayan bir Atlantis terimiydi.
Temelde Acheron ve Simi'yi korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ve gerçekten "her neyse" demek istedi.
Vicdanı yoktu. Ahlak yok. Onun dünyasında tek doğru Acheron'un iradesiydi. Onunla ilgili her şeyi yönetiyordu. Evet, zaman zaman Acheron'la tartışabilirdi ve tartıştı da, ama her şeyin sonunda, o Acheron'un koruyucusuydu. Kendisine kişisel veya fiziksel maliyeti ne olursa olsun, her zaman Acheron'un çıkarına en uygun olanı yapacaktı.
Yine de ona statüsünün gerçeğini söyleyemezdi. Onun patronla gerçek ilişkisini yalnızca o, Simi, Artemis ve Acheron bilebilirdi.
"Ben bir midye çipiyim," diye yanıtladı Squire argosunda, yani Acheron onu Yaveri olması için işe almıştı. Bir bakıma, neredeyse doğruydu.
"Ona ne kadar süre hizmet ettin?"
Bunun üzerine kısa bir kahkaha attı. "Çoğu gün sonsuza dek gibi görünüyor."
Kara gözleri ona şüphe ve zeka saçıyordu. Kendi iyiliği için fazla zekiydi. Ve onun için fazla seksi.
Ona yaklaşırken onu sorgulamayı hâlâ bitirmemişti... o kadar yakındı ki artık onun kokusunu alabiliyordu. Tatlı kokusu kafasına sızdı ve onun yatağında çıplak ve uysal olduğu imajlarını yarattı.
"Seni bıçakladıktan sonra tekrar ortaya çıktığın hançerle o küçük numarayı nasıl yaptın?"
Sorusu üzerine ağzının bir tarafı kıvrıldı ve saçlarının ve teninin kokusunu alabilmek için daha da yaklaştı. Ilık bir viski gibi içinden geçti, şok edici ve canlandırıcıydı.
Kanını ısıttı, aletini sertleştirdi.
"Bana gerçekten aklından ne geçtiğini sor, Danger," dedi, şehvetiyle sesi derinleşmişti. "Oyun oynamayı sevmiyorum. İkimiz de insan olmadığımı biliyoruz, o yüzden sen etrafımda parmak uçlarında dolaşıp beni anlamaya çalışırken kibarca şarkı söyleyip dans etmeyelim.
Danger onun yakınlığı karşısında ürperirken bile onun açık sözlülüğünü takdir ediyor gibiydi. Kirpiklerinin altından ona baktı. Bu bakış ona uzun zamandır hissetmediği şeyleri hissettiriyordu. Aslında kafasının karışmış ve kararsız olmasını önemsiyordu. Onu yatıştırmak istiyordu ve bu onu şaşırtmanın da ötesindeydi.
"Acheron adına casusluk yapmak için mi buradasın?"
Bu düşünceye güldü. "HAYIR. Güven bana, onun için casusluk yapacak birine ihtiyacı yok. Bir şeyi bilmek istiyorsa, yapar.”
"Nasıl yani?"

Yanağının göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak için elini uzatıp yanağına dokunmamak için tüm iradesini kullanmıştı. Cildi kusursuz ve baştan çıkarıcıydı. Hiç şüphe yok ki bu onun dilinden daha da yumuşak olurdu...
"Söylediğimde ciddiydim, Tehlike. Acheron kendi başına bir şeyler bulabilir. Casusluk, bana ihtiyaç duyacağı en son şey."
Danger, onun bu adama olan ilgisi ve kendisinin onun sorularına cevap verememesi yüzünden aşırı derecede sinirlenmeye başlamıştı. Onu öpmeli mi yoksa tekmelemeli mi emin değildi.
Bakışlarının sıcaklığı yakıcıydı. sinir bozucu. O kadar yoğundu ki, neredeyse ellerini üzerinde hissedebiliyordu.
Ona burnunu sokmak için en açıklanamaz arzusu vardı. Nefesi kesilerek, kendi açlığını ona karşı kullanmaya karar verdi. Parmak uçlarında yükseldi ve ona o kadar yaklaştı ki yanakları neredeyse birbirine değecekti. Gözlerini kapatıp keskin bir nefes alırken onu izledi.
Geri çekilmeyince kulağına fısıldadı. "Gerçekten neden buradasın?"
Cevap verdiğinde sesi derin ve kalındı. "Seni korumak için."
Hemen ortaya çıkıp Acheron'un yok edicisi olduğunu kabul etse, Danger bundan daha fazla şaşıramazdı. Aralarına daha fazla mesafe koymak için ondan uzaklaştı. Bir adam ona sanki onu çıplak hayal ediyormuş gibi bakarken doğru dürüst düşünmek zordu. "Beni neyden koruyacaksın?"
Yine de o ürkütücü yeşil gözler, yoğun açlıklarıyla onu delip geçiyordu.
“Senin öldüğünü görecek olanlar. Tehlikeli bir yerdesin, Danger. Haydut olan kişi, ona ihanet ettiğini öğrenirse seni anında öldürür."
Komik, Kyros bu konuda oldukça anlayışlıydı.
"O beni öldüremez ve sen de bunu biliyorsun. Hiçbir Karanlık Avcı diğerine zarar veremez."
Ona bir kaşını kaldırdı. Buna gerçekten inanıyor musun? Bir Karanlık Avcı'nın başka birini bir kapıya, arabaya veya başka bir şeye kelepçeleyemeyeceğini ve onları gün doğumu için dışarıda bırakamayacağını söyleyen hiçbir şey yok. Birbirinize zarar veremezsiniz, doğru. Ama kendinizi tehlikeye atmadan düşmanınızı gün yüzüne çıkarmanın birçok yolu var.”
Oh, şimdi hiç düşünmediği bir boşluk vardı. Ama belli ki vardı.
"Peki bu bilgiyi nasıl elde ettin? Sana güvendikten sonra kaç Kara Avcı'yı gün ışığına çıkardın?"
Acı acı güldü. "Senin ya da başka birinin ölmesini isteseydim Danger, güneşi beklememe gerek kalmazdı."
"O zaman beni neyden korumak istiyorsun?
Ondan uzağa baktı. "Bunu sana söyleyemem."
"Beni dene."
"Hayır," dedi dişlerinin arasından. "Yapsam bile bana inanmazsın."
Bir çıkmaza girmişlerdi. O ona bir sebep verene kadar ona güvenmeyecekti...

ve muhtemelen o zaman bile değil - ve evinde güvenemeyeceği bir erkeğin olmasını isteyeceği en son şeydi. "Öyleyse, sen burada Acheron adına casusluk yaparken bir otelde kalmanı istersem beni anlayışla karşılarsın?" İfadesi eğlenceliydi, kısa, uğursuz bir kahkaha attı. "Bu gece Kyros'la buluştun ve seni asi davasına çekmeye çalıştı. Ona inandın mı?”
Bunu nasıl bildi? Bu tam olarak yayınladığı bir şey değildi. Sheez. En az Acheron kadar her şeyi bilen görünüyordu ve bu onu kızdırmaya başlamıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."
Aralarındaki mesafeyi kapattı. Odadaki varlığı devasaydı, ezici ama yine de garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Sanki içindeki bir şey yatıştırıcı titreşimleri söndürüyordu. Şişelenip satılması gereken feromonları olduğundan bahsetmiyorum bile. En cinsel açıdan son derece çekiciydi. Acheron sadece Yanına gelen herkesi kıyafetlerini çıkarmaya ve kötü bir oyun gecesi için onu yere atmaya ikna eden o garip "beni yap" faktörüne sahip tanıdığı başka bir kişi.
Benim neyim var?
Hiç böyle şehvet hissetmemişti.
Alexion onu gerçekten ürperten derin bir ses tonuyla, "Biliyor musun," dedi, "bir aktris için kesinlikle hiçbir değerde yalan söyleyemezsin."
Onun sözleriyle sertleşti. "Affınıza sığınırım?"
"Beni duydun. Kyros sana ne yalan söyledi? Umarım en azından "eski Acheron is a Daimon"dan daha yaratıcı olmuştur."
Onu daha çok neyin şaşırttığını bilmiyordu. Acheron hakkında söylediklerini bilmesi ya da Kyros'tan sanki adamı şahsen tanıyormuş gibi bahsetmesi. "Kyros'u nereden biliyorsun?"
"İnan bana, onun hakkında her şeyi biliyorum."
Tehlike şimdi daha da karışmıştı. Alexion ona doğruyu mu söylüyordu? Yoksa Acheron'un bir Daimon olduğu gerçeğini dikkatini dağıtmak için mi kullanıyordu? Onu başından savmak için gerçek olabilecek bir şeyle dalga geçmekten daha iyi bir yol var mı?
Kime inandı? Kuruntulu görünen Kyros ya da ondan önce cinayete meyilli görünen adam.
Kollarını göğsünde kavuşturdu ve onu yakından izledi. "Öyleyse söyle bana, Acheron bir Daimon mu?"
O ürkütücü yeşil ela gözler ona kısıldı. "Ne düşünüyorsun?"
"Bilmiyorum." Ve bu dürüst gerçekti. "Mantıklı. O Atlantis'ten ve hepimiz Daimonların aslen oradan olduğunu biliyoruz."
Alexion onunla alay etti. Acheron Yunanistan'da doğdu ve Atlantis'te büyüdü. Bu onu Daimon veya Apollite yapmaz.”
Yine de, dikkate alınması gereken daha fazla kanıt vardı. "Asla yemek yemez."
"Emin misin?" alay etti. "Senin önünde yemek yemiyor olması, hiç yemediği anlamına gelmez."
Tamam, bu yüzden onun için kendi görüşünü dile getirdi. Kyros'un bir aptal olabileceğini bilmek ona biraz daha iyi hissettirdi.

Ama tüm bunların içinde hala mantıklı olmayan bir parça vardı. Alexion'un henüz açıklamadığı tek parça. Peki ya sen? Kyros bu kadar yanılıyorsa senin buraya beyaz önlüğünü giyerek gelip hepimizi yargılamaya çalışacağını nereden bildi, ha?
Alexion onun sorusu karşısında donup kaldı. Cam kırıkları gibi içinden geçti. "Bağışlamak?"
Yüzüne kendini beğenmiş bir bakış geldi. "Buna bir cevabın yok, değil mi?"
Hayır, yapmadı. Kyros'un ondan haberdar olması imkansızdı. "Beni nasıl bilebilir? Varlığımı kimse bilmiyor."
"O halde haklı," dedi suçlarcasına. "Amacın hakkında bana yalan söylüyorsun. Hepimizi öldürmek için buradasın. Sen Acheron'un katilisin."
Alexion, onun sözleri içinden geçerken nefes alamıyordu. Bunu nasıl bilebilir ki?
Bu mümkün değildi. Acheron, kimsenin onun varlığından haberdar olmaması için büyük özen göstermişti.
Hayır değilim. Elimden geldiğince çoğunu kurtarmak için buradayım."
"Ve sana inanmam gerekiyor, neden?"
"Çünkü sana doğruyu söylüyorum."
Gözlerinin karanlık derinliklerinden şüphe bakıyordu. "O zaman ispatla."
Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. "Nasıl kanıtla? Seni öldürmediğimi kanıtlamanın tek yolu seni öldürmemek. Son kontrol ettiğimde hançer atan sen miydin, ben değil.
Danger ona düşmanca bir bakış attı. "Ne düşünmem gerekiyordu? Evime geldiğimde normalde coşkulu olan Squire'ımı kanepemde sinmiş, hırpalanmış görünüyor ve televizyonum görüyor.
krallığa üflenir. Sonra, gelip beni öldürmeye geleceği söylenen bu sarışın adam, ki ben "erkek" terimini kabaca kullanıyorum, giyeceği söylenen beyaz önlüğü giyerek ayağa kalktı. Ne yapardın?"
"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" derdim.
Gözlerini ona çevirdi. "Tabii, yapardın."
Aslında yapardı ama o zaman ona göre belirgin bir avantajı vardı. O ölemezdi. En azından bu dünyadan doğmuş bir şeyden değil.
"Bak Danger, bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum. Bu geceden önce beni hiç duymamıştın. Ama Acheron'u bilirsin. Hiç bir Kara Avcı'yı incittiğini gördün mü? Bunu düşün. Ash gerçekten bir Daimon olsaydı, neden Kara Avcılara yardım edip onları koruyordu?
"Çünkü annesi onu öldürmesin diye kendi türüyle savaşmak için bizi kullanıyor."
Alexion bunun üzerine soğudu. Bu yalanlar hangi cehennemden çıktı? Acheron bu sözleri duyarsa aklını kaybederdi. Daha da önemlisi, burada hiçbir Kara Avcı için kurtuluş olmayacaktı. Acheron gözünü kırpmadan hepsini yok ederdi. Acheron, annesinin varlığı söz konusu olduğunda işini şansa bırakmadı.
Ve merhamet göstermedi.

"Sözde annesi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu ve Acheron'un kendisini gözetlemek için bu anı seçmemiş olmasını umdu.
"Onu Daimon diyarından kovduğunu ve şimdi ona ve halkına intikam almak için bizi kullandığını."
Alaycı bir şekilde homurdandı. "Şimdi bu duyduğum en saçma şey olmalı ve inan bana, hayatım boyunca pek çok saçmalık duydum. İnan bana, bu tamamen bir yalandır."
Homurdanmasını kopyaladı. "Sorun şu ki, sana güvenmiyorum. Hiç."
"Ama Kyros'a güveniyor musun?"
Cevabı onun kara gözlerinde gördü. Hayır, yapmadı. Ama Dark-Hunter kardeşine sırtını dönmemiş olması onun için çok şey ifade ediyordu. Hala Kyros'u koruyordu. Bunun için ona hayran olabilirdi.
"Bak, Tehlike. Kalbinizi açın ve duygularınızla dinleyin. İçgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor?
"Squire'ımla tepelere koşun ve bırakın siz kendiniz için mücadele edin."
Buna karanlık bir şekilde güldü.
Danger sadece onun da buna gülebilmesini isterdi ama bu onun için hiç de komik değildi.
"Ancak bunu yapamam, değil mi? Yani kime inanacağımı bilmiyorum ve bunu kabul edecek kadar kadınım. Her iki hikayenizde de büyük boşluklar var. Bu yüzden cevaplamam gereken soru, 'kötülüğe hizmet ediyorum' kısmını kimin atladığı.
Alexion eğlenmişti. "O zaman sana şöyle anlatayım. Dünyamızda nadiren siyah ve beyaz vardır. Bazen iyi olarak algıladığımız şeylerde derin kötülük anları olur, ama derin kötülük size her zaman onun her zaman iyi olduğunu söyler. Herhangi bir şekilde kötü olabileceğini asla kabul etmez."
Tehlike başını salladı. Tıpkı Paris'te genç bir kadınken rahibi olan Peder Anthony gibi konuşuyordu. "Yani sana iyi tarafta mısın diye sorsam?"
"Ben. Ama insanları ve Acheron'u korumak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyeceğim. Kurtulabilecek olanlarınızı kurtarmak için buradayım."
"Ve gerisi?"
Ondan uzağa baktı.
"Bizi öldüreceksin." Bu bir gerçeğin ifadesiydi.
Bakışları onunkilerle buluştu ve bu sefer gözleri koyu, canlı bir yeşil parlıyordu. Dünya dışıydılar, tüyler ürperticiydiler ve hiçbir şekilde insana benzemiyorlardı. "HAYIR. Kendi aptallığınızla kendinizi lanetliyorsunuz. Kimin yaşadığını ya da öldüğünü umursamadığımı kabul ediyorum - bu gerçekten beni ilgilendirmiyor. Düzeni korumak için yapılması gerekeni yapmak için buradayım."
"Hangi şeylerin sırası?"
"Varlığımız. Bizim evrenimiz. Adına ne dersen de, ama sonunda Acheron'a sırt çevirenler ve insanlığı avlayanlar ölecek ve evet, bu benim elimden olacak."
Bu inanılmazdı. Aslında hepsini öldürecek kişinin kendisi olduğunu kabul ediyordu. "Yani sen bizim yargıcımızsın?"

Yüzü asıktı, samimiydi. "Yargıç, jüri ve cellat."
Onunla baş başa durmak için hareket ederken bu sözler onun öfkesini ateşledi. "Seni, kimin yaşayıp kimin öleceğine kayıtsızca karar verebilecek kadar akıllı yapan nedir? Neyin doğru olduğunu nereden biliyorsun?”
O alay etti. "Hepiniz neyin doğru olduğunu biliyorsunuz. Bunun için bana ihtiyacın yok. Karanlık Avcılar olduğunuz gece, Artemis'e hizmet etmek ve onun için Daimon'larla savaşmak için ebedi yemininizi ettiniz. Her birinize mal, imtiyaz ve kullar verildi. Hepiniz
karşılığında yapması gereken ise insanları korumak ve hayatta kalmaktır. Görevini yerine getirdiğin sürece, bulabildiğin her türlü mutluluğu bulmak için yalnız kalırsın. Hepiniz kuralları biliyorsunuz. Ben sadece sizin türünüzden biri onlara karşı bağışık olduğunu düşündüğünde onları uygulamak için buradayım."
Bu yaptı. Evinde bu kadar duygusuz kimseyi veya hiçbir şeyi istemiyordu. Kimi öldürdüğü gerçekten umurunda değildi. Kara Avcılar onun için bir hiçti. Ama kardeşleri onun için her şeydi.
Acheron'u korumak için öldürür ya da ölürdü ve Acheron, Dark-Hunter ailesini korumak için öldürür ya da ölürdü.
Bu kadar basit ve bu kadar karmaşıktı.
"O zaman evimden çıkabilirsin."
Kafasını salladı. "Bu iş böyle olmaz. Acheron beni gönderdiğinde, kurtarıldığını görmek isteyeceği bir Kara Avcı'nın yanına yerleştirdi. Ne yazık ki her zaman böyle olmuyor ama teoride işbirliği yaparsanız bu son ayaklanmadan sağ çıkmanız gerekiyor. Beni hainlerle tanıştırmak ve aralarından hangisinin kurtarılmaya değer olduğuna karar verebilmek için sizi dost canlısı, güvenilir bir yüz olarak kullanıyorum.”
"Ya reddedersem?"
"Öleceksin." Sesinde, yüzünde olduğundan daha fazla duygu yoktu. Onu öldürüp öldürmemesi umurunda bile değildi.
Kalbi öfkeyle çarparken Tehlike ona baktı. "O zaman umarım bir orduyla gelirsin çünkü beni öldürmen için senden fazlası gerekecek."
Onu çevreleyen görünmez bir duvar gibi görünen şeye koşmak için ona doğru hamle yaptı. Ona vurdu, ama kıpırdamadı.
Güç alanının arkasından onu izlerken uğursuzca, "Ölemem, Tehlike," dedi. "Ama yapabilirsin ve bir Kara Avcı olarak ölmenin gerçekten berbat olduğunu söylediğimde bana inan."
Elini görünmez duvara vurdu ve dudağını ona doğru kıvırdı. Kişisel kurtuluşum için kardeşlerime ihanet etmemi mi istiyorsun? Unut gitsin. Senin ve Acheron'un canı cehenneme."
"Hayır," dedi samimi bir ses tonuyla başını sallarken. "Senden onları kurtarmanı istiyorum. Eğer onları sana güvenmeye ve bana inanmaya ikna edebilir ve Kyros'un yalan söylediğini kabul edebilirsek, o zaman evlerine gidebilirler ve bunların hepsi kötü bir rüyadan başka bir şey olmaz."
"Ya yapmazsak?"
"Onlar tarih oldu."

Ondan tiksinerek geri çekildi. "Biliyor musun, bunu söylerken biraz daha şefkat gösterebilirsin. Senin için bir şey ifade etmiyor muyuz? Acheron'a mı?"
Havada hafif bir değişiklik hissetti, sanki duvar artık yokmuş gibi. Alexion o ürkütücü yeşil gözlerle ona baktı.
"Acheron kesinlikle umursuyor. Yapmasaydı, şimdi burada olmazdım ve hepiniz çoktan ölmüş olurdunuz. Onları öldürmeme ihtiyacı yok. Bunu ter dökmeden yapabilir.
İnan bana, öldürmekten de kişisel bir zevk almıyorum. Aynı şekilde, kimin hayatta kalıp kimin kalmayacağı konusunda kararsızım. Bu benim için bir oyun değil. Dünyanın sonu da değil."
Arkadaşlarının ölmesi düşüncesiyle boğazında beliren ağrılı yumruya karşı yutkundu. "Hepsi kurtarılmaya değer. Hepsi. Bizden biri olmanın ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Yaratıldık ve sonra terk edildik. Bazılarımız Acheron'dan tek bir kelime bile etmeden onlarca yıl, hatta daha uzun süre yaşar. Hiçbirimiz bir daha Artemis'i görmeyeceğiz..."
Kötü bir şekilde homurdanarak onun sözünü kesti. "Orada kutsamalarınızı sayın."
Stryker'ın Artemis'in ölümüyle ilgili sözleri ona geri geldiğinde, onun kini karşısında duraksadı.
"Artemis hâlâ yaşıyor mu?"
"Ah evet. İnan bana, o yaşıyor ve iyi durumda ve her gün Acheron'un yüzüne bakıyor."
Nedense, bu kendini daha iyi hissetmesine neden oldu -tabi Alexion yalan söylemiyorsa. "O halde bizi önemsiyor."
"Hayır," dedi acı bir şekilde. "Acheron'u önemsiyor. Geri kalanınız, onu kontrol edebilmesi için buradasınız. Serbest kalanların yerine yeni Kara Avcılar yaratmaya devam etmesinin nedeni budur. Acheron'un hepinizi umursamayı bıraktığı gün, Artemis'in size sırtını döneceği ve büyük olasılıkla hepinizin düşeceği gündür. Bu yüzden, çoğunuzun her gün ona katlandığını gördüğümde, bana Acheron'un seni umursamadığını söyleme.
Sözleri aklında asılı kaldı. Bu doğru olabilir mi?
Ash'i tanımak, onun bir Daimon olmasından çok daha makul görünüyordu. İyi sıralama. Ama yine de Daimon teorisi de oldukça sağlamdı.
Kime güveneceğini bilseydi.
Alexion onun hemen önünde durmak için hareket etti, o kadar yakındı ki onun nefesinin yanağına çarptığını hissedebiliyordu. "Bir karar vermen gerekiyor Danger. Birkaç Karanlık Avcıyı kurtarmama yardım edecek misin yoksa şimdi hepsini öldürüp eve mi gideyim?

Bölüm 6

Stryker, Atlantis'in cehennem diyarı olan Kalosis'teki evinin karanlık kitaplığında oturmuş, ikinci komutanı kusursuz abanoz masasının önünde durmuş onu izliyordu. Masanın yüzeyi o kadar parlaktı ki mum ışığını etraflarında dans eden ürkütücü bir parıltıyla yansıtıyordu.

Bu gece onunla birlikte komplo kuran kişinin oğlu Urian olacağı bir zamanı hatırladığında, yüreğine büyük bir hüzün yerleşti.

Urian. Bir zamanlar çok sevdiği oğlunu düşünmek bile onu sakatlamaya yetiyordu. Urian'ın kaybı, hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği iltihaplı bir hastalık gibi içini kemiriyordu.

Ve sevgili oğlunu öldürmüş olmasının nedeni Acheron'du. Onun varisi. Onun kalbi.

Artık içinde, insanların Kara Avcılar olmasına neden olan ihanetlerle alay konusu olacak kadar derin bir nefret ve intikam ihtiyacından başka hiçbir şey kalmamıştı.

Urian'ı geri istiyordu. Oğlunun ölümünün bıraktığı boşluğu hiçbir şey yatıştıramazdı. Stryker boğazını kestiği anda Urian'ın gözlerindeki incinmiş ve ihanete uğramış bakışın canlı hatırasını hiçbir şey bastıramazdı.

Acı içini yeniden delip geçerken Stryker dişlerini gıcırdattı. O anı geri alabilmeyi ne kadar çok isterdi.

Ama olmuştu ve Acheron'un bu acıyı ilk elden bildiğinden emin olmadan yaşayamazdı. Acheron'un sonsuzluğunu acı bir ıstırap içinde çektiğini. Her şeyi Apollymi'nin radarının altında gerçekleştirme ihtiyacıyla daha da zorlaşan bir şey.

Bir tanrıçaya hizmet ettiğinizde, muhtemelen onaylamayacağı kişisel intikam için zaman bulmak zordu. Ancak Acheron'un değer verdiği herkes mezarlarında kalıcı olarak ölü yatana kadar Stryker durdurulamazdı. Zaten Nick Gautier ve annesi Cherise'nin ölümüne neden olmuştu.

Atlantis prensi için bir anlam ifade eden sadece üç kişi daha vardı. Öldürmesi neredeyse imkansız olan Charonte iblisi Simi - ama o zaman, iradenin olduğu yerde her zaman bir yol bulunurdu. İnsan çocuğu, Marissa Hunter ve Alexion.

Birkaç ay önce New Orleans'ta Marissa'yı yakalamayı neredeyse başarmıştı. Ne yazık ki, girişimi başarısız olmuştu ve şimdilik Acheron'un muhafızları, çocuk söz konusu olduğunda yukarıdaydı. Yine de muhafızlarının rahatlayacağı bir zaman gelecekti.

O zaman çocuk yine savunmasız olacaktır.

Ama Alexion'a gelince...

Acheron sağ elinin kendi başının çaresine bakabileceğini düşündü. Bu kendini beğenmişlik ikisinin de sonunu getirecekti.

"Acheron ve Daimon." Trates, Stryker'ın insanlar alemindekileri izleyebilmek için kullandığı sforayı alırken güldü.

Önündeki sarışın adam, tüm Daimonlar gibi, 1.80'in oldukça üzerindeydi, inanılmaz derecede yakışıklıydı ve gençliğinin zirvesindeydi. Hiç kimsenin

yirmi yedinci yaş gününden sonra yaşayamaması, kadim Apollite ırklarının lanetiydi.
Doğumlarını işaret eden saatte, yavaş yavaş, acı verici bir şekilde toza dönüşmeye başladılar. Bu kaderden kaçınmanın tek yolu insan ruhlarıyla beslenmeye başlamaktı. Bir Apollite ölmek yerine ruhlarla beslenmeye karar verdiğinde, Daimon olarak adlandırıldı ve Apollite ana akımından atıldı.
Çoğu Apollite, Daimonlardan insanlar kadar korkardı, ama nedenini hiçbir zaman anlamamıştı.
Şimdiye kadar çok az Daimon kendi başına avlanmıştır.
Daimon statüsüne geçişten sonra Kara Avcılar, Acheron tarafından onları öldürmeleri ve çalınan ruhları ölmeden önce serbest bırakmaları için gönderildi.
Zavallı sefil, Daimonların değil, insanların yanında yer aldı. Acheron akıllı olsaydı, onların tarafında olurdu. Ama nedense Stryker hiçbir zaman anlayamamıştı,
Acheron, kim ve ne olduğunu öğrenirlerse onu yok etmeye çalışacak bir ırkın tarafını tuttu.
Ne salak.
Trates, sforayı cilalı masanın üzerinde küçük bir daire şeklinde yuvarladı. "Söylemeliyim Akri, bu iyi bir şeydi. Kara Avcılar gerçekten yaşamak için fazla aptal."
Stryker, yalanlarının anısıyla dudaklarının kenarları yukarı kalkarken siyah deri koltuğunda arkasına yaslandı. "Keşke bunun hakkını teslim edebilseydim ama ne yazık ki bu söylentiye yaklaşık beş altı yüz yıl önce ilham veren bir Kara Avcıydı."
"Evet, ama onunla sözde annesi arasındaki tüm savaşı icat eden sendin. Bence Apollymi, Artemis'in hizmetkarlarından birini doğurduğunu söylemeye cüret ettiğini öğrenince çok gücenir."
Stryker'ın yüzündeki gülümseme dondu. Trates çok az şey biliyordu, tam da bundan şüpheleniyordu. Apollymi bunu kabul etmese de, Urian'ın öldüğü gece onun Acheron'un annesi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Apollymi başka neden onun Artemis'in hizmetkarını öldürmesini yasaklasın ki?
Artemis, Acheron'un ruhunu elinde tutuyordu. Acheron, onun hizmetine yemin etti ve tüm zamanını Apollymi'ye hizmet eden varlıklarla savaşarak geçirdi. Yok Edici'nin Artemis'e olan derin nefreti göz önüne alındığında, Artemis'in en sevdiği erkek oyuncağını öldürmek için gönderilmeleri çok doğal görünüyor.
Yine de Stryker'ın Daimonlarından biri Acheron'a zarar verdiği tek seferde, Apollymi tüm sorumluların peşine düşmüştü. Şimdi bile halkı onun gazabını yeniden uyandırma korkusuyla yaşıyordu. Onları suçladığından değil. Apollymi de kendisi gibi gaddarlık için yaşadı.
Elbette Acheron söz konusu olduğunda şüphesine dair gerçek bir kanıtı yoktu. Henüz değil.

Ama eğer haklıysa ve Acheron, Apollymi'nin kayıp oğluysa, o zaman Stryker antik Atlantis tanrıçasını nihayet yok etme gücüne sahip olacaktı. O gidince, Kalosis'e ve bu diyarı evleri yapan tüm Daimonlara hükmedecekti.
Eşsiz bir güce sahip olacaktı. İnsanları köleleştirmesine engel olacak kimse olmayacaktı.
İnsanın dünyası onun olurdu…
Zaferin tatlılığını şimdiden tadabiliyordu.
Stryker, Trates'e sertçe, "Apollymi bunu öğrenmeyecek," dedi. "Onların hepsi öldükten sonra Kara Avcı ayaklanmasını ona anlatacağım."
Trates kaşlarını çattı. "Neden ona şimdi söylemiyorsun?"
Kayıtsızlık numarası yaptı. "Onun aklı başka konularda. Bence bu onun için bir sürpriz olmalı, sence de öyle değil mi?”
Minyonunun rengi bu düşünceyle soldu. "Tanrıça sürprizlerden hoşlanmaz. New Orleans'taki 'sürpriz' yıkımdan dolayı bize oldukça kızmıştı.
Bu yeterince doğruydu. Stryker, Spathi Daimon'larını göndermişti ve birkaç hafta boyunca terör yaratmışlardı, sonunda Acheron'un zavallı insanları kurtarması için. Lanet olsun ona. O gece Stryker'a, Desiderius da dahil olmak üzere birçok Daimon'a mal olacaktı. Ama Apollymi'yi kızdıran yıkım değildi, tepki gösterdiği Desiderius'un Acheron'a saldırısıydı.
Ama Trates bunu bilmiyordu. Apollymi'nin öfkesinin gerçek kaynağını yalnızca Stryker biliyordu.
"Evet, ama sakinleşti ve şimdi yeniden oldukça memnun."
Trates, sforayı yaldızlı standına geri koyarken pek de ikna olmuş görünmüyordu. "Emirleriniz neler?"
"Şimdilik, Dark-Hunters ile iyi oynamaya devam ediyoruz. İyi yönlerimizi görsünler.”
"İyi taraflarımız mı var?"
Stryker güldü. "Hayır, ama dediğin gibi, Kara Avcılar aksini göremeyecek kadar aptal.
Şimdilik yalanlarımıza inanacaklar ve bazı yeni üyelerimizin becerilerini geliştirmelerine izin verecekler.”
Trates başını salladı, sonra gidecekmiş gibi bir adım geri çekildi.
"Yine de yeni bir öncelik var."
Trates ona bakmak için duraksadı. "Ve bu?"
"Alexion'u öldür."
Trates bu emir karşısında irkilmiş göründü ama çabucak toparlandı.
"Nasıl?"
Stryker'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. “İki yol var. Ya kendisini öldürmesini sağlayabiliriz ya da bunu Charonte'lerin yapmasına izin veririz."
Hiçbir yöntem kolay olmayacaktı. Ve Trates'in ifadesinden, ikinci komutanının her iki hareket tarzını da aynı endişeyle değerlendirdiğini anlayabiliyordu.
"Charontes'ları onu öldürmeye nasıl ikna edeceğiz?" diye sordu.
"Zor kısım da bu, değil mi?"

Stryker seçeneklerini değerlendirdi. Apollymi'nin evcil hayvanlarından bir veya ikisinin evlerini oluşturan Atlantis cehennem diyarını terk etmelerine izin vererek onunla işbirliği yapmasını sağlamadığı sürece, onları Alexion'a götürmenin hiçbir yolu yoktu. Bu neredeyse imkansız olurdu. Yok Edici, Charonte'larının Kalosis'ten çıkmasına nadiren izin verirdi.
Sonra yine, onları kontrol eden tanrıçaya karşı hiçbir sevgi beslemeyen bazı Charonte'ler vardı. Özgür olma şansı için emirlerini yerine getirmeye istekli olabilecek bazıları...
Trates bu seçeneği kabul bile etmedi. "Birinin kendini öldürmesini nasıl sağlarsın?"
Stryker buna kısa bir kahkaha attı. "Normalde, onların yaşama isteklerini yok etmen gerekir. Ya da onlara ölmeleri için çok iyi bir sebep verin."
Trates'in kafası daha da karışmış görünüyordu. "Bir Alexion'un ölmek istemesine ne sebep olabilir?"
"Kyriay ypochrosi," dedi Stryker, "asil yükümlülük" için Atlantis terimini kullanarak. "Koruduğu Kara Avcılar kadar ruhsuz. Bir Karanlık Avcıya güçlü bir ruh enjekte edersen, onu ele geçirir ama zayıf bir ruh enjekte edersen..."
"Merhamet için yalvardığını duyacak."
Stryker başını salladı. Daimon'u dönüştürmenin en zor yanı buydu ve zayıf ruhlardan kaçınmalarının nedenlerinden biri de buydu. Sürekli merhamet için sızlanmaları, en güçlülerini bile delirtmeye yetiyordu.
Ama halkının hafif bir yastığı vardı; hala sızlanmayı susturabilecek kendi ruhlarına sahiptiler. Alexion ve Kara Avcılar yapmadı. İçlerinde istilacı ruhu yenecek ve bastıracak hiçbir şey yoktu.
Yeni yaşam gücünü emecek hiçbir şey yok.
Acınası çığlıklar, ruhu kurtarmak için kendini öldürmekten ya da o ruhu ölüme mahkum etmekten başka seçeneği olmayan Alexion'ı etkisiz hale getirecekti.
Başka bir şey olmasaydı, ilginç bir deney olurdu.
Alexion öylece durup ruhun ölmesine izin mi verecek yoksa bir masumu kurtarmak için kendi hayatına mı son verecekti?

Bölüm 7

Tehlike, evinin koridorunda durmuş, mutfağında olan Alexion'u izliyordu. Banyoya gitmek için izin almıştı - çok fazla gitmesi gerektiğinden değil, sadece onun varlığının yoğunluğundan bir molaya ihtiyacı vardı. Ve onun üzerine döktüğü tüm bilgileri sıralarken yalnız kalmak.

Neye inanacağını bilmiyordu ve bu güvensizlik duygusundan nefret ediyordu. Hayatı boyunca, gerçeği görmek için boğayı sırtından çıkarabildiği için kendisiyle gurur duymuştu.

Ama iş bu noktaya geldiğinde...

Kimin ya da neyin doğru olduğunu bilmiyordu. Alexion hakkında gördüğü kadarıyla, isterse onu öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu; hepsini öldürebileceğini söyledi. Şimdiye kadar ikisini de yapmaktan kaçınmıştı, bu da onları korumak için orada olduğuna dair hikayesine biraz güvenilirlik kattı.

Belki.

Kahretsin, kararsızlıktan gerçekten nefret ediyorum.

Diğerlerini uyarmak için koşmalı mıyım yoksa kalıp ona göz kulak olmalı mıyım?

Kolay bir cevap yoktu.

Alexion tezgâhından büyük Hershey çikolatasını alıp koklarken elini yüzünü ovuşturarak durakladı. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi elini kahverengi ambalajın kenarında gezdirdi. Sonra sanki dokunma hissinden zevk alıyormuş gibi çikolatanın kenarlarını ambalajın içinden geçirdi.

Danger, yaptığı hareketlerle şaşkına dönerek başını salladı. Çikolatayı herkes kadar o da severdi ama daha önce bir kalıp çikolatayı bile taciz etmemişti. Onun okşayışındaki bir şey ona bir aşığın dokunuşunu hatırlatıyor ve bu onu garip bir şekilde savunmasız gösteriyordu.

Evet... onu kaybediyordu.

“İkinizi yalnız mı bırakayım?”

Sorusuyla irkilmiş gibi baktı ama onun alaycılığı hakkında yorum yapmadı.

"Çikolatanın tadı nasıl?"

Bu beklenmedik soruyla kaşları daha da çatıldı. "Aç ve kendin gör."

Bir kenara koymadan önce derin bir iç çekti. "Bana bir faydası olmaz."

"Neden?"

"Hiçbir şeyin tadını alamıyorum."

Bu onu şaşırttı. Zevk tomurcukları olmadan gitmeyi hayal edemiyordu. Tanrı biliyor ya, eğer hala insan olsaydı, muhtemelen vücudundaki tüm damarları sertleştirecek olan Hershey's ve diğer şeyleri yemekten büyük bir zevk alıyordu. "Kesinlikle hiçbir şey?"

Tekrar Hershey's barına bakarken başını iki yana salladı. "Simi'nin çikolata yemeyi sevdiğini biliyorum. Sürekli bundan bahsediyor ama benim görmem için eve hiç getirmedi. Etrafımda sadece çok lezzetli ve gerçekten tuzlu olduğunu söylediği barbekü ve patlamış mısır yiyor.

Simi mi?

Daha iyisini bilmeseydi, sanki isminden bahsederek hata yapmış gibi anında rahatsız olduğuna yemin ederdi. Ona cevap vermeden kahve kutusunu aldı ve kokladı. Bunun onun için tadına varamadığı çikolatayı yemek kadar verimli olduğunu söyleyebilirdi.
Bu da onun gerçekten önemli bir şeyi merak etmesine neden oldu. “Öyleyse yemeğin tadını alamıyorsan, neyle yaşıyorsun? Kan? Ruhlar mı?
Kutuyu yerine geri iterken ona sıkılmış bir bakış attı. "Sana söyledim, ben bir Daimon değilim."
"Evet ama seni bıçakladığımda bir Daimon gibi pufladın. Sen sarışınsın ve yemek yemiyorsun—”
"Ben bir Daimon değilim," diye tekrarladı.
"Uh-huh, ördek gibi yürür ve ördek gibi vaklarsa diye bir söz duymuştum-"
"Bu bir Daimon değil."
O konuda hızlıydı. Orada ona itibar etmesi gerekiyordu. “Öyleyse ne yersin?”
Ona yoğun, sıcak bir kez daha verdi. "Al dente kadın."
Danger'ın beklenmedik kabalığı karşısında ağzı açık kaldı. Ona tiksinti dolu bir yüz ifadesi yaptı.
"Bu gereksizdi."
"O zaman bana soru sormayı bırak."
Cazibe kesinlikle onun gücü değildi. Ama sonra buna gerçekten ihtiyacı olmadı. Gözlerinde o kadar derin bir hüzün vardı ki, onu tekrar kazığa oturtması gerektiğini söyleyen sağduyusuna rağmen, aslında onun için acı çekmesine neden oldu... sadece iyi bir ölçü için.
Yüzünün yakışıklı hatlarını inceleyebilmek için ona yaklaştı.
Özellikleri mükemmeldi. Erkekçe. Koyu sarı kaşları, o ürkütücü gözlerinin üzerinde mükemmel bir şekilde kavislenmişti. Elmacık kemikleri çıkıktı ve biraz kirli sakalla kaplıydı. Bir kadının parmak uçlarında yükselip dudakları çiğnenene kadar onu kemirmesine neden olacak türden bir kirli sakaldı.
İşte o zaman bir şeyin farkına vardı…
Onun ve diğer Karanlık Avcıların aksine Alexion'ın dişleri yoktu.
Bu nasıl olabildi?
Ama en azından Daimon sorusunu kesin olarak listeden çıkardı. Hiçbir safkan Daimon beslenmeden yaşayamaz.
"Sen nesin?" diye sordu. "Gerçekten mi?"
Sanki soru onu sıkmış gibi ona baktı "Bu tartışmayı zaten yaptık."
Evet, ama asla bitirmediler. "Sana güvenmemi istedin. İyi. Denemeye hazırım. Ama yaparsam, karşılığında aynı miktarda saygıyı hak ederim. Ona anlamlı bir bakış attı. "Gerçeğinizle bana güvenin."
Sonunda cevap vermeden önce yeşil gözlerinde yanıp sönen tartışmayı gördü. “Ben 'öteki'yim diyelim. Bu dünyada gerçekten eşsizim. Ben bir insan değilim. Ben bir Karanlık Avcı değilim ve bir Daimon ya da Apollite değilim. Ben sadece benim. Sade ve basit."
Bu son söze gülme dürtüsüyle savaştı. Bu adam hakkında açık ya da basit hiçbir şey yoktu.

Bakışları ona kısıldı ve gözlerinde derin bir açlık kıvılcımı çaktı. Elini yüzüne doğru hareket ettirdi.
Tehlike içgüdüsel olarak başını uzaklaştırdı.
Gözleri, güçlü bakışlarının yoğunluğuyla onu yakmaya devam etti.
"Yanağına dokunmama izin verir misin, Tehlike?"
Sesindeki tuhaf nota olmasaydı, hayır derdi. Daha iyisini bilmeseydi, bunun gerekli bir özlemden doğduğuna yemin ederdi. "Neden istiyorsun?"
Elini indirdi ve bir kabusu defetmek ister gibi bakışlarını kaçırdı. “Çünkü dokunacak insan olmayan bir yerde yaşıyorum. Bir kadının teninin sıcaklığını özlüyorum. Yumuşaklık.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Tüm kadınlara özgü baş döndürücü, feminen koku. İnsan temasını öyle güçlü bir ihtiyaçla tüm varlığınıza işleyecek kadar arzulamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok ki, bazen delirmiş olup olmadığınızı ve tüm hayatınızın bir boktan başka bir şey olmadığını merak etmenize neden oluyor. deliliğin getirdiği yanılsama kadar.”
Şimdi bu korkutucu, yoğun bir düşünceydi. Öyle ki, Norman Bates'i normal gösteren bir adamdan geri adım atmamak için kendini zorlaması gerekiyordu. İhtiyacı olan tek şey sallanan sandalyedeki annesiydi.
İyi ki sarışın değildi ve banyoyu duşa tercih ediyordu...
Saçma sapan konuşuyorsun, Danger.
Sence? Evimde Ash tarafından bana gönderilen bir deli var. Teşekkürler Ash. Bana yüklemek istediğin başka kaçık var mı? Ben de Morganette teyzemin deli olduğunu düşündüm. En azından kedisini sadece pantolon ve dizlik giydirdiği Etienne Amca sanıyordu. Bu neredeyse sevimliydi, ama bu…
Oh, evet, bana deli gömleğini gönder, Ash. Bunu bana borçlusun.
Yine de, çılgınca söylenmesinin ortasında bile, adamın söylediği bir şey onu etkiledi ve onu bir derece sakinleştirdi. "İnsanların olmadığı bir yerde yaşamakla ne demek istiyorsun?"
Gözleri neredeyse normal bir ela tonuydu. "Buradan çok uzakta bir diyarda."
"Yıldız Savaşları'ndaki gibi mi? Uzun zaman önce, çok çok uzak bir galakside mi? Bana Tatooine'inin nerede olduğunu söylemek ister misin? Bu evrende herhangi bir yerde var mı? Toledo yakınlarında olabilir mi? Ohio'daki mi yoksa İspanya'daki mi? seçici değilim MapQuest yapabilir miyim?”
Alexion acı acı güldü. "Erkekler ve kadınlar arasındaki en büyük farkı biliyor musun?
Ne zaman bir erkek Kara Avcı'ya gönderilsem, bana hiç soru sormadı. Ona Acheron tarafından gönderildiğimi ve ya kabul ettiğini ya da beni öldürmeye çalıştığını söyledim. Kabul ettiyse, sanki ben yokmuşum gibi hayatına devam etti, ama sen... sen benim hayatımın ve varlığımın her küçük detayını bilmek istiyorsun.
Ona buruk bir bakış attı. “Tanrım, sence? İşte benim hakkımda ilginç bir bilgi. Evime yabancıların girmesine izin vermem. Durmadan. Yani burada

uyumayı umuyorsan, kim ve ne olduğun hakkında bana bazı cevaplar borçlusun. Şimdi yaşadığın bu alem olayına geri dönelim. Nedir?"
Dürüst olmak gerekirse, bir açıklama beklemiyordu ama kısa bir aradan sonra adam ona bir açıklama yaptığında şaşırmıştı. “Cennet ya da cehennem gibi. Garip bir şekilde, her ikisinin bir kombinasyonu. Çoğu insanın başka bir boyut olarak adlandırdığı bir yerde var olur. Bir nevi.” Ona mantıklı gelmesi için açıklamakta zorlandığını anlayabiliyordu. “Bunun için bir MapQuest olmadığını söyleyelim. Hammond'u tamamen şaşkına çeviriyor.
En azından bu bir başlangıçtı. Ve onu neredeyse yatıştırmak için uzun bir yol kat etti.
Evet, doğru. Onun hakkında hala hiçbir şey bilmiyorsun. Hayır, ama en azından ona açıklamaya çalışmıştı. Bu, Bay Spooky için ileriye doğru büyük bir adımdı.
Elini tekrar yanağına doğru kaldırdı ve ona dokunmadan önce dondu. "İzin verirseniz?"
Gerçekten bu odadan çıkıp kapını kilitlemelisin Danger. Akıllı bir kadının yapacağı şey buydu. Buna uyma dürtüsü güçlüydü ama o dinlemedi. Herhangi bir şeyden kaçmak onun doğasında hiç olmamıştı.
Derin bir nefes alarak elini avucunun içine aldı ve yüzüne bastırdı. Dokunuşu soğuktu. Buzlu. Cildinde kesinlikle hiçbir sıcaklık yoktu.
Ama yüzündeki ifade saf bir zevkti ve bu onun midesini bulandırıyordu. Hiç kimse ona dokunmaktan bu kadar zevk almamıştı. En azından platonik olarak değil.
Çok güzelsin, dedi nefes nefese bir ses tonuyla. Gözleri merak ve şehvetle doldu, bakışlarını kendi gözleriyle incelerken yanağını avucunun içine aldı. "En son biriyle seviştiğinden beri ne kadar zaman geçti?"
Sorusu karşısında afalladı. "Affınıza sığınırım?"
Gözlerinde şeytani bir ışık dans etti. "Biliyorum, beni ilgilendirmez." Yüzü asıldı, sonra elinin düşmesine izin verdi. "Ama benim de derin merak anlarım var."
"Evet, pekala, bu özel merak seni soğukkanlılaştırabilir."
Bu düşünce onu eğlendirmiş gibi yüz hatları yumuşadı. "Sanırım o bölgeyle acı verici bir temas bile hiç olmamasından iyidir."
Çenesi inanamayarak düştü. "Ne?"
Onunla tekrar dalga geçtiğini anlamasını sağlamak için ona kötü bir şekilde sırıttı. “Sosyal becerilerim biraz paslanmışsa beni mazur görün. Başkalarıyla pek etkileşim kurmuyorum.”
"HAYIR?"
"HAYIR."
Tüm açıklamalarını düşündü. Başkalarına kolayca güvenen bir adama benzemiyordu ve bu, onun nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etmesine neden oldu. "Yani yemek yemiyorsun.
Etkileşim kurmuyorsun. Ne yapıyorsun?"
Bir kez daha cevap vermedi; bu, ne zaman biri ona kişisel bir soru sorsa ona Acheron'u ve onun belirsizliğini hatırlatan bir hareketti.

Bunun yerine, Alexion ondan uzaklaştı.
Tehlike bunun peşini bırakmaya niyetli değildi. Koridorda onu takip etti. Yarı yolda durdu. Gözleri kapalıydı ve sanki bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğmişti. Ash'e çok benzeyen bir pozdu.
"Bir sorun mu var?" diye sordu.
"Bunu duyuyor musun?"
Birkaç saniye dinledi ama tek duyabildiği kendi kalp atışlarıydı. "Ne duydun?"
Cevap vermedi. "Biri bizi izliyor."
Yavaşça dönüp bakışlarıyla evinin her köşesini tararken, tehlike korkuyla buz gibi oldu. "DSÖ? Nerede?"
"Bilmiyorum. Ama hissedebiliyorum."
Bunu hissedebiliyordu. Bu her şeyi açıkladı, değil mi?
Tehlike yorgun bir nefes verdi. "Belki sadece fazla çalışıyorsundur."
"Acheron?" yüksek sesle seslendi.
Acheron'un şaşırtıcı bir şekilde onun evinde ortaya çıkmasını bekleyen Danger kaşlarını çattı.
Yapmadı.
Koridorda sadece ikisi durmuş, gölgelerde hayalet arıyorlardı. Ah evet, bu çok rahatlatıcıydı. Prezervatif fabrikasındaki kirpi gibi. Duvarlardan üzerlerine bir şeyin fırlayacağını ummuştu.
Alexion ondan ayrılıp oturma odasına gitmeden önce alçak sesle küfretti. Ortada durup etrafına bakındı.
"Artemis," diye homurdandı, "seni insan biçimine çağırıyorum."
Bir yanı beklentiyle Artemis'in gerçekten gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi. Birkaç dakika sonra ve mucizevi bir tanrıça görüntüsü olmayınca onun saçmalıklarla dolu olduğunu fark etti. "Artemis buraya gelemez. Hatırlamak? Benim ruhum yok ve bu yüzden tanrılar bize yaklaşmayacak."
"Hayır," dedi dişlerinin arasından. "Yunan tanrıları isterlerse etrafınızda olabilirler, sadece çoğu pislik olduğu için gelmezler. Artemis'e gelince, cevap vermeyerek bana misilleme yaptığı için gelmeyecek."
"Sana ne için karşılık verdim?"
Ah, benden nefret etmesinin birçok nedeni var. Bakışlarını tavana dikti. "Yemin ederim Artemis, kendini bana bu şekilde sevdiremezsin." Başını tiksintiyle salladı. "Simi haklı, sen gerçekten bir düve-tanrıçasın."
"Simi kim?" tekrar sordu.
Sonunda ona baktı. "Benim gibi, o da 'öteki'."
"Ahh, bu çok şeyi açıklıyor. Dürüst gerçek konusunda bana güvendiğiniz için gerçekten minnettarım. Beni baştan sona ısıtıyor."
Merdivenlere doğru ilerlerken çenesinde bir tik başladı. "İster inan ister inanma, bu evde bizimle birlikte biri var."
Haklıydı, inanmak istemiyordu. Aslında o daha iyi biliyordu. "Hayır yok. İnan bana, Alcatraz'ın güvenliği bu evden daha azdı."
"Ve kaç kişi kaçtı?"
Cidden onu sinirlendirmeye başlamıştı.

Endişe tüm vücudunu kasıp kavururken, tehlike onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti.
Gerçekten onun hissedemeyeceği bir şey mi hissetmişti? Burada birinin olması pek olası değildi, ama o zaman çoğu insan onun yaşayanlar dünyasındaki ölü varlığının da mümkün olmadığını söylerdi. Belki de onun bilmediği bir şey biliyordu.
Sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi bir panter gibi onun koridorunda süzüldü. Oda oda girip aradı. Son yatak odasına vardıklarında bundan bıkmıştı.
"Sana söyledim, burada kimse yok."
Başını kaldırdı. Simi mi? diye seslendi. "Eğer sen buysan, benimle oynamayı bırak ve gidip bir şeyler al."
Tehlike şakaklarını ovuşturdu. "Sürekli hayali arkadaşlarınla mı konuşursun?"
"Simi hayali bir arkadaş değil."
"Ah, öyleyse o senin görünmez arkadaşın olmalı. Siz burada kalırken Simi Hanım kendi odasını ister miydi?
Yüzündeki ifadeden, onu apopleksi haline getirmeye çalıştığını söyleyebilirdi.
“Bilginizin ve anlayışınızın ötesinde var olan şeylerin olduğunu neden kabul edemediğinizi anlamıyorum. İnsanlar için Kara Avcı fikri akıl almaz. Senin ya da Daimonların dünyasının var olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Bildiğim dünya en az burası kadar gerçek ve daha da dikkatli korunuyor - senin daha önce duymamış olman onu benim uydurduğum anlamına gelmiyor. Toprak Sahipleri Yönetim Konseyi ile de hiç tanışmadın ama hepsinin hayatta ve iyi olduğunu biliyorsun."
Bir anlamı vardı. Hala. "Evet ve dünyanın her yerindeki çocuklar Noel Baba'ya ve diş perisine inanıyor, bunların hepsi kendi hayal güçlerinin ürünü."
Alexion onu görmezden geldi. Duygularıyla uzanmaya çalışırken öfkesini bastırdı. Birisi olayları gözetlemek için bir sfora kullandığında gelen bir uğultu ve havadar bir his vardı. Simi, Katoteros'ta evindeyken onu izlemek için bir sfora kullanabileceğini keşfettiğinde, bunu çok uzun zaman önce öğrenmişti.
Ama Simi olmasaydı...
Bu, diğer taraftan birini bırakırdı. Apollymi'nin bildiği kadarıyla bir sforaya ihtiyacı yoktu. Başkalarını gözetlemek için bahçesindeki bir havuzu kullandı. Burada bulunmasıyla başka kimin ilgileneceği sorusu akla geldi.
Neden onu izliyorlardı?
Tehlike içini çekti. "Bak, burada durup 'öteki' ile konuşmanı izlemek istemiyorum.
Uzun bir gece oldu, beynim yandı ve duygularım vuruldu. Burada kalabilir ve hokus pokus kedi avını yapabilir, görünmez arkadaşlarını istediğin kadar arayabilirsin. Medya odama gidip sebze yiyeceğim.

Alexion başını salladı. Eğer ayrılırsa, onları izleyen her kimse, kimi takip edeceğini seçmek zorunda kalacaktı. Bu ona hedeflerinin kim olduğunu söylerdi. "Bana ihtiyacın olursa, ara."
Gözlerini ona çevirdi. "Evet, bunu sadece büyük, hantal he-man'ın devreye girip zayıf, kız gibi kıçımı kurtarmasına ihtiyacım olduğunda yapacağım."
Alexion onun karşısında şaşırmalı mı yoksa eğlenmeli mi emin olamadı. Garip bir şekilde, ikisi de oydu.
Onu terk etti ve izleniyor olma hissi sona ermedi. Rahatlamış bir nefes verdi.
O hedefti. İyi. O ya da onlar onun peşinde olduğu sürece, o halledebilirdi. Kara Avcı'yı bir şeyin peşinde olduğuna ikna etmek daha zor olabilir. İnançlarında çok inatçı ve onu dinlemeye son derece dirençli görünüyordu.
"Acheron'a yol kesmek için harika bir zaman seçmişsin, Artemis," dedi alçak sesle. "Hepimize bir iyilik yap ve gitmesine izin ver." Ama bunun imkansız olduğunu biliyordu. Artemis asla
Acheron'un onu terk etmesine isteyerek izin verir. Uyandığı her dakikayı onu kendisine daha da fazla bağlamanın yollarını bulmakla geçirdi.
Ama en azından Acheron'un bu konuda bir seçeneği vardı. Eğer gerçekten isteseydi duygusuz bir piç olup Kara Avcılardan uzaklaşabilirdi. Son birkaç on yılda, Alexion'un Acheron'un bunu yaptığını görse şaşırmayacağı zamanlar olmuştu.
Öte yandan, çıkış yolu yoktu. İnsan dünyasında uzun süre yaşayamadı. Katoteros'un dışındaki yaşam, yalnızca rüyalarında sahip olabileceği bir şeydi.
Onun için aşk asla olmayacaktı. Çocuklar. Eş.
Hayat her zaman bir değiş tokuştu. Hiç kimse hepsine sahip olamaz. Her şey, hayalleriniz için ne kadar fedakarlık yapmaya istekli olduğunuza bağlıydı. Katoteros'ta iyi bir hayatı vardı. Simi onu seviyordu ve garip bir şekilde Acheron'un da sevdiğinden şüpheleniyordu.
Her dileği gerçek oldu…
Biri hariç.
Bir eşi olması mümkün değildi. Acheron evini başkasına açmayı reddetti; onu suçladığından değil. Acheron'un mahremiyete olan ihtiyacını ve geçmişini açıklamak zorunda kalma korkusunu fazlasıyla anladı.
Alexion, Acheron'un onu içeri almaya istekli olmasına sadece minnettardı. Pek çok insan için hayal bile edilemeyecek kadar acı verici, acıklı bir cehennemde yaşıyordu. Acheron olmasaydı, hala orada olacaktı. Yani durduğu yerden, şu anki durumu o kadar da kötü değildi.
En azından onu kimin izlediğini öğrenebilseydi böyle olmazdı.
Ama aklının en derin köşesinde, kim olması gerektiğini biliyordu. Stryker. Başka kimse yoktu. Bu da ona tek bir soru bıraktı.
Neden?

Bölüm 8

Danger bir çift eski gri flanel pijama giymek için odasına yöneldi. Tıpkı onun sevdiği gibi iki beden fazla büyüktüler ve Alexion'un sahip olabileceği romantik düşüncelerin cesaretini kıracak kadar kalın ve cılızdılar.

Keşke onu böyle tehlikeli düşüncelerden koruyabilselerdi. Kendisi seks yapmadan çok uzun zaman geçirmişti, bu yüzden onun burada olması ve onun parçalanmış vücudu hakkında yasadışı düşüncelere sahip olmaması zordu. Vay canına, bu kadar iyi görünmek zorunda mıydı?

Kendine gel.

Siyah gömleğini pijama üstüyle değiştirirken sessizce, "Onu buradan atmalıyım, sonuçları lanet olsun," dedi.

Keşke onu dışarı atabilseydi. Güçleriyle, büyük olasılıkla kendini onun evine geri sokar, küstah bir şeyler söyler ve sonra görünmez arkadaşlarını aramak için ortalıkta dolanırdı. Ah!

Üstünü düzeltti, sonra cep telefonuna uzandı. Acheron için otomatik kadrana bastı.

Cevap vermeden birkaç dakika çaldı.

Ne kadar tuhaf. Acheron her zaman ilk çalışta cevap verirdi. Ne zaman arasa telefonu açmamasına asla izin vermemişti.

Harika, dedi telefonda. "Biliyorsun, en azından sesli mesaj kullanabilirsin."

İçini çekerek kapattı ve giyinmeyi bitirdi. Acheron nerede olabilir?

Gerçekten bir Daimon olabilir mi?

Yoksa Alexion'a mı güvenmeli?

Bir kadın bunu çözmeye çalışırken aklını kaybedebilir. En son bir erkeğe güvendiğinde, bunun sadece onu değil, kalbinde değer verdiği herkesi de öldürdüğünden bahsetmiyorum bile.

Güven aptallar içindi.

"Sadece bir molaya ihtiyacım var."

Düşünmek için biraz zaman.

Bir yastık kaparak koridordan yukarıya medya odasına çıkan merdivene yöneldi. Hiçbir yerde Alexion'dan eser yoktu.

Belki de bu iyi bir şeydi.

Amerikan barının yanında durup çekmeceyi açtı ve bir kavanoz patlamış mısır çıkardı. Hava makinesini doldurdu, altına bir kap koydu ve çalıştırdı. O pişerken buzdolabından bir kola aldı ve en sevdiği film olan Troy'u izlemeye gitti.

Evet, ihtiyacı olan buydu. Zar zor giyinen adamlar, romantizm kötüye gitti…

Tam onun sokağındaydı. Alexion'la ne yapması gerektiğine dair büyük bir içgörü kazanamayabilirdi ama en azından kısa bir süre için oldukça umutsuz görünen bir durumdan dikkatini dağıtacaktı.

* * *

Alexion sıkıntılı bir nefes verdi. Acheron, Artemis veya Simi ile hala iletişim kurulamadı. Ve birinin onu izlediği hissine kapılmaya devam etti.

Onların iyiliği için yüksek sesle, "Biliyorsun," dedi. "Saçmalamayı kesmenin zamanı geldi. Ya kendini göster ya da vazgeç."
Duygu durdu.
Alexion kaşlarını çattı. Hmm, bu yeterince kolay olmuştu. Bunu en başında denemeliydi. Benimle dalga geçmesen iyi olur, Sim. Eğer öyleyse, cidden hiç eğlenmiyorum ve bir dahaki sefere yanlışlıkla kanatlarına bir şey yapıştırırsan, kendin tamir edebilirsin."
Kendini biraz daha iyi hissederek Kara Avcı'yı bulmaya ve onun iyi olduğundan emin olmaya karar verdi. Bildiği kadarıyla, sfora artık ona göre eğitilmişti.
Onu üst katta bulmak için duyularını kullandı. Gözlerini kapatarak kendini kapının dışına fırlattı. Güçleriyle onu daha fazla korkutmasına gerek yoktu. Onun yanında olabildiğince normal davranmalıdır.
Aklında bu düşünceyle, medya odasının kapısını açtığında onu yastıklı koyu yeşil kanepede kıvrılmış televizyon izlerken buldu. Büyük ekran plazma TV'de iki eski Yunan ordusunu görünce başını kaldırdı.
Danger, arkasında havanın kıpırdadığını hissetti. Başını çevirdiğinde Alexion'un televizyon izlediğini gördü. Yakışıklı yüzünde garip bir ifade vardı. Acı, pişmanlık ve özlemin garip bir karışımıydı. Daha iyisini bilmese, onun vatan hasreti falan çektiğini düşünebilirdi.
"Evi sinsi sinsi sinsi sindirdin mi?" ona sordu.
Yüzüne o tanıdık donuk ifade geri döndü. "Evet. Şimdi gittiler." Ekranı merakla izlemeye devam ederken kanepeye biraz daha yaklaştı. "Bu nedir?"
"Truva."
Bu ona mantıklı gelmiyormuş gibi kaşlarını çattı. Sonra ani tanıma yüzünü aydınlattı. "Ah," dedi alçak bir sesle. İlyon.
Şimdi, bir manastır okulunda klasik Yunan tarihi okuduğu günlerden beri duymadığı bir terim vardı. O zaman onun hakkında bir şey fark etti.
"misafir." "Sen eski bir Yunansın, değil mi?"
Sorusuyla bir an şaşırmış göründü ama hemen toparlandı. Ve doğal olarak, onun sorusunu yanıtlamaktan kaçındı. "Bunu neden izliyorsun?"
Aşil rolündeki Brad Pitt'in eşit derecede çıplak iki kadınla bir palet üzerinde çıplak yattığı sahneyi işaret etti. "Tam orada," dedi sesinde minnettar bir tonla. "Bu gerçekten gezegendeki en iyi popo."
O alay etti. "Bu gezegendeki en iyi popo değil. Güven bana."
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Demek erkek poposu konusunda uzmansın, öyle mi?"
Ona gücenmiş bir bakış atarken çenesi düştü. "Zorlu."
Danger onunla daha fazla dalga geçmekten kendini alamadı... "Evet, sen eski bir Yunansın, pekala."
"Bu ne anlama geliyor?"
Omuz silkti. "Eh, hepimiz siz eski Yunanlılar hakkında bilgimiz var. Birbirinizle dost canlısı bir gruptunuz. Çıplak güreşmek, birbirlerinin popolarını okşamak."

"Biz değildik!" diye bağırdı.
Sonunda, ondan gerçek bir duygu aldı. Aslında kendisiyle gurur duyuyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, bir kez olsun alay konusu olmaktan büyük keyif aldığını kabul etmek zorundaydı. "Lütfen, tüm tarih kitaplarında var. Siz ikiniz sürekli birbirinizle dalga geçiyordunuz. Aşil bile Patroclus'la birlikteydi. Elbette bu filmde değil ama Homeros'un İlyada'sında onlar arkadaştan daha fazlasıydılar."
Yeşil gözleri öfkeyle parladı. "Onlar daha sonra Yunanlılardı. Biz değil. Geri kalan tüm şehir devletlerinin adını kötülediler."
"O zaman Yunan olduğunu kabul ediyorsun."
Onu bir itirafta bulunması için kandırdığını anlayınca bakışları kısıldı.
"Ah, anevrizma patlatma," dedi şakacı bir şekilde. "Senin bir zamanlar Yunan olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Yunan Kara Avcıları olduğu için bunu neden saklayacağını tahmin edemiyorum.
dünyamızdaki 'şey'. Kanepenin diğer ucunu işaret etti. "Oturun, Mr. Huysuz."
Filmi izlemeye geri dönerken, onun kanepesinin koluna rahatsız bir şekilde tünemek için hareket etti.
Tehlike, ondan daha çok etkilenmişti ve Hollywood'un dünyasını yorumlamasıyla şaşkına dönerken onu yutmuş gibi görünen hüzün. İlk defa onda neredeyse insana benzeyen bir şey vardı. "Sen bir asker miydin?"
İnce bir baş selamı verdi.
Ekrana bir göz attı, sonra onu Yunan zırhı içinde hayal etmeye çalışırken tekrar Alexion'a baktı. Büyük ihtimalle yakışıklı bir savaşçı olurdu. Zayıftı ve kesinlikle yırtılmıştı... bir kadının karın kaslarını ve göğüs kaslarını tatmak için saatler harcamak istemesine neden olan türden bir yırtıktı. Ve omuz hizasındaki sarı saçlarının miğferinin arkasından dışarı baktığında gerçekten seksi olacağını fark etti.
Onun poposunun Brad'inkine kıyasla nasıl olacağını merak etmesine neden oldu...
Kaşlarını çattı. "Yunan olmaları gerekiyorsa neden hepsi İngiliz aksanıyla konuşuyor?"
O güldü. İngiliz dilinin Hollywood'daki evrensel 'yabancı' dil olduğunu bilmiyor muydunuz? Bunu, nerede geçerse geçsin, yabancı bir his vermek istedikleri her filmde kullanıyorlar."
"Ama onlar Yunan. En azından sesini çıkarmalılar."
"Biliyorum, sadece devam et."
Brad'in Yunanlıların lideri Kral Agamemnon'u oynayan Brian Cox'la yüzleştiğini gösterene kadar sakinleşti. "Bu Agamemnon değil," dedi yüzünü buruşturarak.
"O kadar yaşlı değildi. Clytemnestra, griye dönme şansı bulamadan çok önce onu öldürdü."
Onu daha fazla sözünü kesmesi için cesaretlendirmek istemediğinden kahkahasını sakladı. "Sadece filmi izler misin?"
"Ama bu olmadı. Bütün bunları uyduruyorlar."

Ona bir yastık fırlattı. "Bak Chatty Cathy, tarihsel doğrulukla ilgilenmiyorum.
Öyle olsaydım, İlyada okuyor olurdum—”
"Bu da doğru değildi."
Tehlike, ona gerçek yaşına dair bir ipucu verirken duraksadı. “Tam olarak kaç yaşındasın?”
O alay etti. "Belli ki Ilion'dan daha yaşlı."
"Yani Ash'e müphem olmayı sen mi öğrettin yoksa o mu sana öğretti?"
Yastığı ona geri fırlattı, sonra dikkatini Helen'in sahneye girdiği televizyona çevirdi. "Helen'i asla doğru anlamazlar, değil mi? Dostum, o gerçekten güzeldi.
Onu görmeliydin. Meleklerin şarkısını andıran bir kahkahası vardı. Ve vücudu... Eh, bütün taliplerini sırf kıskançlıktan kocasını öldürmeyeceklerine dair yemin ettirmek zorunda kalmaları şaşılacak bir şey değildi.”
Tehlike yorum yapmadı. Diğer kadınları gözetlemek onun uzmanlık alanı değildi. Binlerce yıldır ölü olan bir kadına olan minnettarlığından bahsetmiyorum bile.
"Hepimiz Helen olamayız, değil mi?"
Az önce ne söylediğini anlayınca yüzüne inen "uh-oh" ifadesini gördü. "Sen de güzelsin."
"Evet," dedi alayla. "Kaydet, ahbap. Çok küçük çok geç."
Bir kere sessiz kaldı.
En azından, Helen'in yatak odasında Paris ve Helen'in çıplak olduğu olay yerine gelene kadar.
Alexion, Danger'a baktı. "Yani poposu sana çekici gelmiyor?"
Tehlike patlamış mısırına boğuldu. Tanrım, adamın cesareti yoktu. Ona her şeyi sorardı. Bundan sonra ağzından ne çıkacağından asla emin değildi. Öksürerek ona inanamayarak baktı.
"Pek sayılmaz," diye yanıtladı, yeniden nefesini toparlayabildiğinde.
“Yüzüklerin Efendisi'nde Legolas oynamadığı sürece büyük bir Orlando Bloom hayranı değilim. Şimdi Legolas, kraker yediğim için yatağımdan atmayacağım bir elf. Kast direktörünün kredisini vermeliyim.
Ona bakıp 'muhteşem sarışın elf' diye düşünenler kesinlikle bir tür ödülü hak ediyor.”
Hector'u oynayan Eric Bana'yı gösterdi. "Ondan ne haber?"
O iyi ama benim zevkime göre değil. Esmerlere o kadar ilgi duymuyorum. Sarışınları daha çok seviyorum, bu yüzden Orlando'yu Legolas olarak seviyorum, Paris olarak değil.
Gözlerindeki ilgi kıvılcımı eksik değildi. "Bunu bilmek güzel."
Danger'ın gerçekten nefret etmesi gereken bir adamla dalga geçmeyi neden sevdiğini bilmiyordu ama yine de kendine hakim olamıyordu. "Eh, bu bilgi sana bir şey kazandırmaz."
"Neden? Ben sarışınım.

"Evet ama sen insan değilsin." Aşil rolündeki Brad Pitt'in kuzeniyle kavga ettiği ekrana baktı. "Öyleyse o da değil," dedi nefes nefese iç çekerek. "Yemin ederim, o adam bir tanrı."
Alexion homurdandı. “O bir tanrı değil ve gerçek hayatta Aşil'in kuzeni de değildi. Onu 'öpüşen' bir kuzen yapmazsan, eğer benim sapmamı anlarsan, hayır.
“Sürüklenme mi? Bu daha çok bir tayfun gibiydi Bay Suave ve bana Brad'in tanrı rolü olması dışında bilmediğim hiçbir şey söylemiyorsunuz. İşte kesinlikle yanılıyorsunuz.
Sadece şu vücuda bak.”
"Benim için hiçbir şey yapmıyor."
"Eh, öyle olmalı."
Bir itiraz sesi çıkardı. "Daha iyisini gördüm."
Ona sert bir bakış attı.
"Öyle değil," diye tersledi öfkeyle. "Yani... ben asla..."
“Bırak onu, Yunan adam. Zaten denize açıldınız ve hızla boğuluyorsunuz.”
Alexion, konuşmalarındaki bu dönüşe kızmış ve dehşete düşmüş olmalıydı ama garip bir şekilde değildi. Biri onunla böyle alay etmeyeli sayısız asır olmuştu.
Kredisini vermek zorundaydı, hızlı ve zekiydi.
Patlamış mısırı yerken onu izledi. "Bu neden beyaz?"
"Bana kaç soru soracaksın?"
"Sadece merak ettim. Ve bana ne kadar çok soru sorduğunuza bakılırsa, iyiliğinize karşılık vermem adil olur."
"Evet, şey, bunu benim filmimin ortasında yapmak zorunda değilsin." Elini patlamış mısırda gezdirirken içini çekti. "Üzerine bir şey koymadığınız sürece her zaman beyazdır." Kâseyi ona uzattı. "Biraz istemek?"
"Gerek yok. Tadını alamıyorum," diye hatırlattı ona.
“Tereyağı veya tuz olmadan hava attı. Tadacak pek bir şey yok ama dokusunu hissedebiliyorsunuz, değil mi?”
Tahmin etti. Uzanıp küçük bir avuç aldı ve yedi. Tahminine göre, ağzında tuhaf bir his vardı. Gevrek ve hafifti. "Tadı yoksa neden bunu yiyorsunuz?"
"Beğendim. Bu senin için iyi."
"Sen ölümsüzsün. Gıda açısından hiçbir şey senin için kötü değil.
Ona tehditkar bir bakış attı. “Sadece filmi izler misin?”
Danger kanepede onun yanına oturabilmek için kıpırdandığında biraz afalladı.
Ayrıca patlamış mısırını yemeye devam etti. Yanında birinin olması gerçekten tuhaftı.
Keller bile gece geç saatlerde/sabah erken saatlerde çektiği filmi paylaşmadı. Görevlerinden sonra gevşemek için her zaman tek başına yaptığı bir şeydi. Tupelo'da çok fazla Daimon faaliyeti yoktu. Kara Avcıların çoğu meşgul olmadıklarında huysuzlaşıyordu ama bu hoşuna gitmişti.
Bu yüzden birçok geceyi evde DVD koleksiyonuyla baş başa ya da diğer kadın Kara Avcılarla telefonda konuşarak geçirdi. En sevdiği kişiler, yerel

bir Avcı olan Ephani ve New York'a yeni taşınan Zoe idi. İkisi de eski Amazonlar, erkeklere nasıl davranılacağına dair bazı ilginç yaklaşımları vardı.
Çoğu kırbaç, zincir ve kelepçe içeriyordu.
İkisi de kaseye uzanırken Alexion'ın eli onunkiyle çarpıştı. Hala soğukluğuna şaşırmıştı. Paltosunu üzerinde tutmasına şaşmamalı.
"Neden bu kadar buz gibisin?" diye sordu.
"Üşüyorum?"
"Bir ceset gibi."
"Ah," dedi, sanki vücut sıcaklığının bir buz küpüyle boy ölçüşebileceğinin gerçekten farkında değilmiş gibi. "Pekala, ben öldüm."
"Ben de öyleyim ama nabzım ve biraz ateşim var." Bu ona garip bir fikir verdi. Bileğini eline aldığında nabzının atmadığını anladı.
Onu izlerken yutkundu. "Neden nabzın yok?"
Soru dudaklarından çıkar çıkmaz kalp atışları başladı. O ona tutunurken teni gerçekten ısınmıştı.
Elini bırakarak ayağa fırladı. “Bu doğru değil. Senin sorunun ne?"
"Seni gücendirmek istemedim," dedi dürüstçe. “Bana dokunan tek kişi Simi ve o da üşüyor. Cildimin senin için nasıl hissedeceğini düşünmedim, yoksa önce onu ısıtırdım.
Onun sözleriyle tamamen kafası karışmıştı. Kalp atışını ve vücut ısısını kontrol edebiliyor muydu? Bu duyulmamış bir şeydi. "Bunu nasıl yaptın?"
"Düşünüyorum ve oluyor."
Danger tekrar yerine oturdu ve yüzüne dokunmak için uzandı. Herhangi bir adamın yüzü gibiydi.
Kabul edildi, cildi eskisinden daha sıcaktı ama yine de normal bir insanın sıcaklığında değildi.
Kara bıyıkları onun avucunda sert ve dikenliydi ve bu ona yabancı bir sızı gönderiyordu.
Elini teninde hissetmenin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. Nazik bir okşamayla yüzünü hafifçe çevirdi. Gözlerini açtığında, bakışlarındaki derin açlık onu neredeyse korkutmuştu.
Ne yaptığını anlamadan başını eğdi ve dudaklarını yakaladı.
İlk eğilimi geri çekilip onu tokatlamak oldu, ama onun nazik öpücüğüyle kıvılcımlanan başka bir yanı daha vardı. Ve nazikti. Sunmak. Bu bir sevgili öpücüğüydü ve onun kanını ateşe verdi.
En son ne zaman bir erkekle yattığını zar zor hatırlıyordu. Tek gecelik ilişkiler ona hiçbir zaman çekici gelmemişti. Bu tam olarak doğru değildi. Kısa bir süre için, ilk Kara Avcı olduğunda ve hastalık ve hamilelikten kurtulduğunu öğrendiğinde, cinselliğini keşfetmişti.
Ama bu uzun sürmemişti. Dark-Hunters'ın romantik ilişkiler geliştirmesi yasak olduğundan, bu ona seksten başka bir şey bırakmıyordu. Karşılıklı ilgi göstermeden seks yapmak da onu tatmin etmiyordu.
Geri çekti. "Ben kolay biri değilim, Alexion."

Aslında ona gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi. Büyüleyici ve beklenmedikti. "Ben."
Başını sallayarak ona güldü. "Çoğu erkek öyledir."
Alexion onun yorumuna yanıt vermedi. Onun ağzının kendi ağzında hissettiği hisle vücudu ve dudakları hâlâ yanarken nasıl yapabilirdi? O kadının zihnindeki her fanteziyi canlandıran bir dili vardı. Bu hatlar boyunca başka neleri iyi yaptığını merak etmesine neden oldu…
"Fikrini değiştirirsen Tehlike..."
"Yapmayacağım."
Lanet etmek. Acheron'un kendisini bir erkek Kara Avcı'ya göndermesini dilemesinin nedenlerinden biri de buydu. Şimdiye kadar bir erkek kendi başına bir kadın arıyor olacaktı ki bu da Alexion'a kendine bir yatak arkadaşı bulması için bolca zaman tanıyacaktı.
Danger'ın onu sevişmek için dışarı çıkarmaya açık olacağından bir şekilde şüpheliydi.
"Anlıyorum," dedi ona.
Evet, doğru. Zihinsel olarak anlayabilirdi ama bedeni dinlemiyordu. Onun tadına o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki oturmak için elinden gelen tek şey buydu.
Bekârlığı Katoteros'ta ona yeterince ağır geliyordu. Yeryüzünde dayanılmazdı. Bir kadına bu kadar yakın olmak ve ona sahip olmamak... Aslında sızlandı.
"İyi misin?"
İyi, dedi, soğuk bir duşun işe yaramasını dileyerek. Ama o bunu çoktan geçmişti. Bir kadının dokunuşundan o kadar uzun süre ayrı kalmıştı ki, onu serbest bırakmaktan başka hiçbir şey ona yardım edemezdi.
"Yani hiç ucuz arkadaşın var mı?" O sordu.
Ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Sen bir domuzsun!"
"Seks yapmadan iki yüz yıl geçin ve nasıl hissettiğinizi görün," dedi savunmaya geçerek. "Beni kınarken orada kutsal bir tavırla oturmak senin için kolay, ama canın ne zaman isterse seks yapabilirsin. Sahip olduğum tek şey önümüzdeki birkaç gün. Ondan sonra, bir kadına bir kez daha ateş etmek için bir Kara Avcı ayaklanması için dua etmeliyim. Bunların ne sıklıkta olduğu hakkında bir fikrin var mı?”
"Yani bizi öldürmeyi dört gözle bekliyorsun?"
"Hayır, ama birkaç yüz yıl sonra bazı radikal düşüncelere sahip olmaya başlıyorsun."
Tehlike ona inanamayarak baktı.
“İnsanların kıyafetlerini çıkarmadığı bir film seçmiş olsaydınız, bu yardımcı olabilirdi. Biliyorsun, Disney de çok iyi bir film yapıyor.
O inanılmazdı! Ash'in seçtiği kişi olduğuna inanamıyorum ve yapabileceğin tek şey sevişmeyi düşünmek. Sen tam bir sürtüksün! Kiminle yattığın umurunda bile değil."
“Bu tam olarak doğru değil. Bazı standartlarım var. Doğru, çok değil ama yine de..." Sert bir şekilde nefesini içine çekti. "O kadar sertim ki acı verici

ve bir insan gibi gerçekten acı hissetmediğim gerçeğini düşündüğünüzde, bu çok şey söylüyor." Aslında somurttu ve bu onun onun için üzülmesine neden oldu. Ama sadece biraz.
"Gerçekten kötü bir gece geçiriyorsun, değil mi?"
"Hiçbir fikrin yok." Kalkmadan önce derin bir iç çekti ve onun koridoruna yöneldi.
"Nereye gidiyorsun?"
"Evinizin etrafında dolaşacağım ve soğuk, iğrenç şeyler düşünmeye çalışacağım."
Danger odadan çıkana kadar gülmedi. Bir yanı gerçekten onun için hissediyordu. Öte yandan, biriyle en son yatmayalı neredeyse o kadar uzun zaman olmuştu. Sadece bir yabancıyla çıplak olmaktan hoşlanmıyordu. Diğer birçok kadın Kara Avcı gibi o da bir daha asla sahip olamayacağı tek şeyi istiyordu: bir ilişki. Ölümsüzlüklerinin en zor yanı buydu. Asla bir erkekle ilişki yaşamamak için doğmuş olan Amazonlar dışında, diğer kadın avcılar insan olarak sahip olduklarını özlediler.
Hatta bazı geceler kocasını ne kadar özlediği onu rahatsız ediyordu. Ona ihanet ettiği ana kadar, onu dünyadaki her şeyden çok sevmişti.
Michel, tanıştığı herkesin kalbini kazanan o güler yüzlü çekiciliğe sahipti. Alexion'un aksine, kocası bir kez bile ayağını ağzına sokmamıştı.
Ama onun sözlerine göre, Alexion pek fazla insanın yanında olmamıştı.
"Ah, yapma, Tehlike."
Ama çok geçti. Zaten onu kontrol etmek için kalkıyordu.
Onu alt katta DVD'lerinden birini sanki yabancı bir cisimmiş gibi tutarken buldu.
"İyi misin?" diye sordu.
Kaşlarını çatsa da başını salladı. "Bu nedir?"
“Bu bir DVD. Yukarıda izlediğimiz şey buydu.
"DVD?"
DVD'nin ne olduğunu bilmiyor muydu? Bu mümkün müydü? "Evet, evde film izleme şeklin bu değil mi?"
"HAYIR. Sadece oynuyorlar.”
Buna kaşlarını çattı. "Ne demek sadece oynuyorlar?"
Açıklamasında olağandışı bir şey yokmuş gibi davrandı. "Simi veya Ash ne zaman bir şey izlemek istese hemen açılıyor."
"Videosuz mu?"
"Evet."
Böyle bir şey mümkün değildi. "Akışlı filmlerin olduğunu mu söylüyorsun?"
“İstediğimiz zaman istediğimiz her şeye sahibiz. En azından Simi orada değilse yaparım. Evdeyken bir film domuzu olma eğilimindedir.
Yine o isim vardı. "Sürekli sözünü ettiğin bu Simi denen kişi kim?"
Alexis ayağa kalktı. İlk başta cevap vermeyecekti ama bunu ondan saklaması için hiçbir sebep yoktu. Bilgi ona bir şeye mal olacakmış gibi değildi. “O, evlatlık bir kız ile sinir bozucu küçük bir kız kardeş arasında bir melez.”

"Ve sen ve Acheron'la kimsenin varlığından haberdar olmadığı evinde mi yaşıyor?"
"Evet."
Danger, ondan kişisel bir şeyler öğrenmesine gerçekten şaşırmıştı. Daha fazlasını umarak, "Başka kimse ziyarete gelmiyor mu?" diye sordu.
"Yalnızca Artemis ve Urian."
Artemis'i tanıyordu. "Urian?" O cevap veremeden kendi adına cevapladı. "Beklemek.
Tahmin etmeme izin ver. O 'öteki'.”
"Evet."
"Orada 'öteki' olmayan tek kişi Ash mi?"
Sanki bir şey saklıyormuş gibi yüz hatları anında ifadesizleşti.
Daha ağzını açmadan tehlike kendini yakaladı. "Yani bana Ash'in de 'öteki' olduğunu mu söylüyorsun?"
"Onun hakkında bir şey söylemiyorum."
Yapmak zorunda değildi. Onun ihmali her şeyi söyledi. Ash ve Simi'nin ne olduğu hakkında daha çok şey sormak istiyordu ama bu gece yeterince boştu. Kafasını meşhur duvara vurmaktan oldukça yorulmuştu.
Yenilgiyle içini çekerek, yukarıdayken mucizevi bir şekilde iyileşen plazma televizyonuna baktı. “Televizyonumu tamir ettin mi?”
"Sadece onu kıran ben olduğum için doğru görünüyordu."
İncelemek için yanına gitti. Her şey normal görünüyordu. Önüne gelir gelmez harekete geçti.
Özellikle uzaktan kumandası önündeki kitaplıkta durduğu için tehlike sıçradı.
"Bunu nasıl yaptın?"
"Her zaman yaptığım gibi." Televizyon kapandı.
Hızla uzaklaştı. Bu adam ne kadar güç kullanıyordu?
Onun arkasında durmak için hareket etti. Onun varlığı onun iyiliğini rahatsız ediyordu. Onun daha önce herhangi bir erkekte olmadığı kadar farkındaydı. Onda heyecan verici ve çekici bir şey vardı.
"Benden korkma Tehlike," diye kulağına fısıldadı. Vücuduna ürpertiler yayıldı. "Acheron'u tehdit etmedikçe sana asla zarar vermem."
"Hayır, sadece arkadaşlarıma zarar vermeyi düşünüyorsun."
Onun örgüsünü topladığını ve kokusunu içine çekebilmesi için yüzüne yakın tuttuğunu hissetti. "Gerçekten bunu yapmamanı isterdim."
"Biliyorum." Saçlarını düzeltti ve daha da yaklaştı. Onun varlığı eziciydi. Güçlü. Onu tutma arzusunu hissedebiliyordu.
Yine de kaçındı.
Alexion onu kendi vücuduna çekmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederken dişlerini gıcırdattı. Etrafına uzanmak ve göğüslerini ellerinin arasına almak. Elini pazen pijamasının kemerinin altına kaydırmak çok kolay olurdu... Onu okşayabilmek için parmaklarını bacaklarının arasındaki üçgen saçların arasından geçirmek. Ona dokun.
Nefesi etini gıdıklarken kulağındaki iniltisini işit.

Onun kayganlığını şimdiden hissedebiliyordu.
Küçük bir tat için ağzı açlıkla sulandı. Bir ölümsüz olarak, bir insan olarak bildiği derecede deneyimleyebileceği tek şey bedensel zevkti. Bu yüzden onu bu kadar çok istiyordu. Orada birkaç dakikalığına buz gibi, yalnız varlığını unutabilir ve yeniden gerçekten insan hissedebilirdi.
Bağlı hissedebiliyordu, neredeyse aranıyordu.
Ama onu istemiyordu.
Acı yalnızlığı onu parçaladı, kalbini paramparça etti. İsteyip sahip olmamak onun kaderiydi. Birçok yönden o Tantalus'tu. Ne istediğini görebiliyordu ama ne zaman ona uzanmaya cüret etse, bir şey geldi ve onu tam kavradığı gibi alıp götürdü.
Lanet etmek.
Dişlerini gıcırdatarak ondan uzaklaştı. Anında rahatladığını hissetti ve bu onu daha da üzdü.
"Peki, tüm erkek Kara Avcılar senin için pezevenklik mi yapıyor?"
Kafasını salladı. "HAYIR. Sadece sık sık yerlere gitme eğilimindeler... diyelim ki... başıboş kadınların bir araya geldiği yerler.” Ve normalde bu kadınlar kendilerini ona atıyorlardı. Danger'ın onların hareketlerini takip etmemesi üzücüydü.
"Bahse girerim öyledir."
Onun damlayan alayını görmezden geldi. Böyle bir temasın onun için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Geceleri diğer insanlarla etkileşime girdi. Yapmadı. Dünya ile tek bağlantısı Katoteros'taki monitörler ve sfora aracılığıyla oldu. Soğuk ve sterildi.
Benim gibi.
Bu yeterince doğruydu. Her yüzyıl onun için biraz daha zorlaşıyor gibiydi. Acheron gibi o da insanlığından giderek daha fazla şey kaybetti. Kyros'u kurtarmaya çalışmasının onun için bu kadar önemli olmasının nedenlerinden biri de buydu. Yüzyıllardır ilk kez bir şey ona gerçekten ulaşmıştı.
Eski dostunu gerçekten kurtarmak istiyordu.
Ama bunun için şimdilik beklemesi gerekecekti. Şafak sökmek üzere olduğunu şimdiden hissedebiliyordu.
Tehlike sanki o da hissetmiş gibi pencereye baktı. "Geç oluyor. Sanırım teslim olacağım.”
Onu yalnız bırakırken başını salladı.
Gözünden kaybolur kaybolmaz, tekrar izleniyormuş gibi dikenli bir his hissetti.
Alexion huzursuzca ensesini ovuşturdu. "Yemin ederim Simi, eğer benimle dalga geçiyorsan bir dahaki sefere kredi kartlarını kilitlemeyeceğim. Onları parçalayacağım.”

Bölüm 9

Danger yatağında düzensiz bir gün geçirdi, uyumaya çalıştı ve bunu neredeyse imkansız buldu. Kalbi gümbür gümbür atıyor, aklı korkunç görüntülerle dönüyordu.

Alexion'a dair kötü rüyalar, onu öldürmeye çalıştığına dair kabuslara karışmıştı. Rüya ne kadar hararetli başlarsa başlasın, hep aynı şekilde sona erdi - Alexion onu diğer Kara Avcıların tutulduğu sıkışık, karanlık bir odaya kilitledi. Yıpranmış ve bakımsız, insan iskeletinden zar zor daha fazla olan bu yaratıklar, teker teker dışarı, kırmızı boyalı çerçevesindeki giyotinin kafalarını kesmek için beklediği Place de Grève'e götürülene kadar merhamet dilediler.

Aşağıya düşen seksen sekiz kiloluk bıçağın akıldan çıkmayan vızıltısı, insan kalabalığının ve ölümlerini alkışlayan Daimonların sesiyle birlikte kulaklarında çınladı.

Ama rüyasının en garip, en rahatsız edici yanı, Alexion'un kalabalığın yanında, Madame DeFarge tarzında oturmuş, cellatın (Acheron) kimin öldüreceğini bilmesi için tüm isimlerin bir listesini ördüğü görüntüsüydü.

O görüntü için sana lanet olsun, Charles Dickens! Devrimle ilgili kendi anıları yeterince kötüydü. İhtiyacı olan son şey, birinin onlara bir şeyler eklemesiydi.

Tehlike boğazını tutarak yatakta yatıyordu. Geçmişin korkunç çığlıkları kulaklarında çınladı. Bütün bir sosyal sınıfa karşı intikam peşinde koşan aç bir kalabalık tarafından öldürülen masumların yüzlerini defalarca gördü.

İnsan hayatını en son hatırlamasının üzerinden onlarca yıl geçmişti.

Onun ölümü.

Ama şimdi nefes kesici bir netlik ve asiditeyle içini parçalıyordu. Daha da kötüsü, Devrim'den kısa bir süre sonra, Parisliler için sadece Komite tarafından aileleri katledilenlerin katılmasına izin verilen Kurban Baloları düzenlemenin moda olduğu zamanı hatırladı. Katılımcıların hepsi, Madame La Guillotine'in el işinin anısına boğazlarına kırmızı kurdeleler bağladılar.

Korkunç derecede maraziydi ve onu bir daha geri dönmemek üzere memleketinden kaçmasına yol açmıştı.

Bu anılardan nefret ediyordu. Onlarla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Bir adamın açgözlülüğü yüzünden her şeyini kaybetmek büyük haksızlıktı.

Kendisinin aileye getirdiği bir adam.

Ama onun için babası, karısı ve erkek ve kız kardeşi ölmezdi.

Michel'in yalanlarına neden inanmıştı? Neden?

Bunun suçluluk ve utancı hâlâ içindeydi.

Yalancı, ayartıcı bir pisliğe aşık olduğu için kendi ailesini öldürmüştü.

Boğazı o kadar sıkı kapanırken gözlerinde yaşlar birikti, zar zor nefes alıyordu.

"Baba," diye hıçkırdı, babasını kaybettiği için yeniden acı çekerek. Kendisi için çalışan insanlarla ilgilenen iyi bir adam olmuştu. Ne onu ne de annesini

bir kez bile ihmal etmemişti. Aslında, beklenmedik bir şekilde hamile kalan annesiyle evlenebilmek için soylu unvanlarından vazgeçmek istemişti. Öyle yapsaydı hayatı kurtulmuş olacaktı... Ama annesi onun davasını reddetmişti.
Kendine güvenen ve cesur olan annesi, bir kocanın ona ne yapacağını söylemesini hiçbir zaman istememişti. Zamanının en ünlü aktrislerinden biriydi ve annesi, babasının ev ve aile için sahneden vazgeçmesinde ısrar edeceğinden korkmuştu.
Reddedildikten sonra bile babası, annesinin peşinden koşmuş, onunla evlenmesi için yalvarırken ikisinin de ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduğundan emin olmuştu. Danger ancak olgunluğa eriştikten sonra, annesinin fikrini değiştirmesinden umudunu kesmişti.
İşte o zaman kendine evlenecek bir hanımefendi bulmuştu.
O zaman bile, hem o hem de karısı ona karşı her zaman nazik davranmışlardı. Üvey annesi onu evlerinde kollarını açarak karşılamıştı. Maman Esmée onu aşk ve bağlılıkla sarmalamıştı.
Danger'dan çok daha yaşlı olmayan bu hanımefendi, gayri meşru statüsünü hiçbir zaman küçümsememişti.
Kısa sürede en yakın arkadaşlarından ve sırdaşlarından biri haline geldi. Birbirleriyle sevgiyle dalga geçerlerken yüzlerini şimdi bile görebiliyordu. Esmée'nin hayattaki en büyük zayıflığı olan şapka alışverişine çıkarken Esmée'nin yüzünü görün. Bir dükkânın yanından geçip neleri olduğuna bakmak için acele etmeden asla geçemezdi. Babası onu izleyip gülerken, tuhafiyede sahip oldukları her boneyi ve şapkayı deneyerek saatler geçirirdi.
Tehlike ikisini de çok sevmişti...
Ve sonra yazın korkunç sıcağında, Devrim Fransa'yı vebadan beter sardı. Birkaç hafta içinde binlerce kişi öldü.
Erkek kardeşi Edmonde sadece dört yaşındaydı, kız kardeşi Jacqueline ise bir yaşından küçüktü ve hemşerileri onları vahşice katletmişti. Ailesinden hiçbiri kendilerine bahşedilen ölümleri hak etmemişti.
Hiçbiri.
Kocası hariç. Acımasız ihaneti yüzünden ona açtığı her yarayı kazanmıştı. Ve hepsi babasının evine göz diktiği ve kendisinin olmasını istediği içindi.
Tamam, o anlamıştı ve onun bundan zevk alacak kadar uzun yaşamamış olmasına dikkat etmişti.
Öfke ve kederle titreyerek kırmızı ve altın sarısı örtülerini geri itti, sonra antika deneme yatağından kalkabilmek için altın perdelerini araladı.
Alexion, Kara Avcıların ya da başka birinin peşine düşmesine yardım etmeden önce cehennemde çürüyebilirdi. Asla böyle bir cadı avının parçası olmayacaktı. Acheron onların ölmesini istiyorsa bunu kendi başına yapabilirdi.
Alexion'ın kimseyi yargılamasına yardım edecek değildi. Bunu insan yaşamı boyunca yeterince görmüştü.

Mahkumiyet kararıyla, hızla yüzünü yıkadı, giyindi ve aklından bir parça geçirmek için onu bulmaya gitti.
Ancak evinde kısa bir arama yaptıktan sonra onu medya odasındaki kanepede otururken bulduğunda bu düşünceler uçup gitti. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, garip bir şekilde evinde görünüyordu. Önünde bir yığın DVD vardı. Tıpkı önceki gece onu terk ettiği zamanki gibi görünüyordu. Daha iyisini bilmeseydi, uyumadığına yemin ederdi.
Adam makineyi yeni bir sahne seçimine hızlı ileri sarmak için kelimenin tam anlamıyla parmağını kullanırken, kadın kapı eşiğinde durakladı.
Bunu nasıl yaptı?
"Uzaktan kumanda nerede?"
Başını ona doğru çevirdi. "Uzak?"
"Evet, bilirsin, televizyonu kapatıp açtığın şey?"
parmağına baktı.
Şaşkına dönen Danger, televizyonunun yanındaki DVD rafına gitti ve uzaktan kumandayı aldı.
"Oyuncuyu bu olmadan nasıl kontrol edeceksin?"
Elini salladı ve televizyon kapandı.
Tamamen şaşkın bir halde, uzaktan kumandayı rafa geri koydu. "Sen tam bir ucubesin."
Kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.
Tehlike, önünde durmak için küçük alanı geçti. Bir kez olsun sıcak olduğu için şükrederek onun elini tuttu. Herhangi bir ele benziyordu... eh, ama oldukça büyük ve bakımlı olması dışında.
Bir erkek eliydi, nasırlı, güçlü. Televizyona doğrulttu.
Hiçbir şey olmadı.
"Evrensel bir uzaktan kumandanın üzerinde mi oturuyorsunuz?" şüpheyle sordu.
Sadece masumca ona baktı.
"Ayağa kalk," dedi, minderleri görebilmesi için onu ayağa kaldırarak.
Hayır, uzaktan kumanda yoktu.
Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ona baktı. "Nasıl ileri sardınız ve kapattınız?"
Omuz silkti. “Kaldırmak istedim ve gitti.”
"Vay canına," dedi, "bu harika. Sanırım bu beni dünyanın en şanslı kadını yapıyor.”
"Nasıl yani?"
“'Tatlım, uzaktan kumanda nerede?' diye bağırmayacak hayatta olan tek adamı buldum.
sonra onun peşindeyken evimi paramparça et.”
Adam ona, onun ona attığına büyük olasılıkla uyan, şaşkın bir bakış attı.
"Biliyor musun, seni anlamıyorum. Dişleri ve psişik yetenekleri olan ölümsüz bir gece yaratığısın. Neden beni olduğum şey ve yapabildiklerim için kabul etmekte bu kadar zorlanıyorsun?

“Çünkü şimdiye kadar sahip olduğum her inancın karşısında uçuyor. Gördün mü, biz" -kendi kendine- "Karanlık Avcılar'ın güneş battıktan sonra en kötü şeyler olması gerekiyor. Sonra, adım adım sen ve şimdi güçlerimizin, yapabileceklerinizin yanında hiçbir şey olmadığını anlıyoruz. Gerçekten kafamı karıştırıyor.”
Sözlerinin onu şaşırttığını söyleyebilirdi. "Bu seni neden rahatsız ediyor? Acheron'un dünyanızdaki en güçlü varlık olduğunu her zaman biliyordunuz."
"Evet ama o bizden biri."
Yüzü, onun hemfikir olmadığı bir şey söylediğinde ya da yaptığında yaptığı o boş şeyi yapıyordu.
"Ne?" diye sordu. "Şimdi bana Ash'in Kara Avcı olmadığını mı söyleyeceksin?"
"O senin dünyanda benzersiz."
“Evet, fark ettim. Hepimiz sahibiz. Bu, Dark-Hunter bülten panolarında gece geç saatlerde yapılan birçok tartışmanın konusu oldu.”
Kötü, yaramaz bir parıltı gözlerini kararttı. "Biliyorum. Bir takma adla oturum açarak birçok saatimi harcadım, sırf spekülasyonları kafanızda çözmenizi izleyebilmek için hepinizi karanlık yollara sürükledim. Onun kim ve ne olduğu bilmecesiyle uğraşırken hepinizin oldukça eğlenceli olduğunu söylemeliyim.”
Onun böyle bir şey yapması fikri onu hem eğlendiriyor hem de sinirlendiriyordu. "Sen hasta bir adamsın."
Umursamazca omuz silkti. "Can sıkıntımı gidermek için bir şeyler yapmalıyım."
Belki de bu doğruydu ve monotonluğu kırmanın oldukça zararsız bir yoluydu. Yine de kendisiyle oynanmaktan hoşlanmıyordu.
Ama bu ne burada ne de oradaydı. Şu anda Mösyö Oddball ile konuşması gereken çok daha acil bir sorunu vardı. "Biliyor musun, biraz düşündüm."
"Ve?"
"Ve sen ve Ash bu... her neyse, birkaç yüzyılda bir oynadığınız ve bazılarımızı öldürdüğünüz oyun senaryosu şeysini oynamak istiyorsanız, bunu benim yardımım olmadan da yapabileceğinize karar verdim. Başka birini yargılamanın herhangi bir parçası olmak istemiyorum. zaten gördüm ilk elden bunun nereye götürdüğü ve hoş değil. Ellerimden masum kanı asla yıkamak istemiyorum.”
Sanki söylediklerini hazmediyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bakışları karanlık ve içtendi. "Biz Komite değiliz."
Kararına neyin yol açtığını anlamasına şaşırdı ama bu hiçbir fark yaratmadı.
"Hayır, sen yargıç, jüri ve cellatsın. Benim kitabıma göre, bu seni daha kötü yapar.
Beni öldürmek istiyorsan, öldür beni. Bir arkadaşıma, hatta düşmanıma bu amaçla ihanet etmektense Gölge olmayı tercih ederim. İnan bana, kendime ihanet ettiğim için, bu başka kimseye asla yapacağım bir şey değil."

Gözleri ürkütücü parlak yeşil rengine döndü. "Gölge olmanın ne anlama geldiğine dair gerçek bir anlayışa sahip olmadığınızda cesur olmak kolaydır."
“Evet, biliyorum. Her zaman aç ve susuzsun ve onu doyurmanın bir yolu yok. Kimse seni göremez, duyamaz, yada yada yada. Ölümden beter bir kader çünkü sonsuz bir ödül yok, reenkarnasyon yok. Gerçek cehennem. Anladım."
"Hayır, Tehlike," dedi, sesi acı doluydu. "Yapmıyorsun."
Ne yaptığını anlamadan elini omzuna koydu. Dokunuşu onu acı ve görüntülerle kavurdu. Tanımadığı bir adam gördü. Kalabalık bir New York caddesinin ortasında durmuş, birinin onu görmesi için bağırıyordu. Onu duymak için.
İnsanlara ulaşmaya çalıştı ama hepsi doğrudan vücudunun içinden geçti. Onlar bunu yaparken, ruhlarının içinden geçtiği hissi, zehirli cam parçaları gibi hayalet bedenini delip geçti. O kadar can yaktı ve yaktı ki tarif edilemez bir acıydı.
Adamın içini o kadar derinden kemiren ekşimiş açlığı hissedebiliyordu ki bu da tarif edilemezdi. Kavrulmuş ağzını ve dudaklarını, doyurulmayı reddeden sönmez bir ateş gibi yakan susuzluk. Amansız fiziksel ıstıraptan, bir saniyelik konuşma için canını yakan zihinsel yalnızlıktan bunalmıştı.
İçinde, sessiz bir yanı çığlık atıyor, ölmek için yalvarıyordu.
Bağışlanmak için yalvarıyorum.
Alexion onu serbest bıraktı. Kulağına öfkeyle konuşmak için başını eğdi. "Gölge olmak böyle bir duygu, Danger. Gerçekten istediğin bu mu?"
Onu boğan duygularla nefes almakta zorlanıyordu. En kötü kabusunun bile ötesindeydi. Böyle bir cehennemin var olabileceğini hiç düşünmemişti. Şimdi bile o adamın imajı hâlâ zihninde dağlıydı. Onu şaşırtacak bir şekilde canını yaktı. "Kim o?" diye sordu, sesi titriyordu.
"Adı Erius ve iki bin yıldan fazla bir süredir o korkunç varoluşu yaşıyor." Alexion'ın ses tonu derin ve yankılıydı. Ona o kadar yakın duruyordu ki konuşurken sıcak nefesi tenini gıdıklıyordu. "Bir zamanlar kendisinin bir tanrı olabileceğini düşündü. Tek yapması gerekeninsanları öldürmek ve bir Daimon gibi ruhlarını emmek olduğunu düşündü. Tıpkı Kyros'un yapmaya çalıştığı gibi
do, Acheron ve Artemis'e karşı isyan etmek için bir grup Kara Avcı'yı bir araya topladı. Onları özgürlüğe götürebileceğini söyledi. Hepsinin de tanrı olma yeteneği vardı. Tek yapmaları gereken onu dinlemek ve onun örneğini takip etmekti.”
Boğazındaki ani yumruya karşı yutkunarak, sonunda gün ışığına çıkan gerçeği arayarak ona baktı. "Onu öldüren sen misin?"
"Hayır," dedi, sesi ve bakışları nazikti. Acheron yaptı. Ona gitti ve her şeyi açıklamaya çalıştı ama Erius dinlemeyi reddetti. Acheron'un Daimonların güçlerinin sırrını keşfettiğini ve Acheron'un sırrı diğerlerinden sakladığını düşünüyordu. Acheron'un varlığının tek yaptığı onu daha çok kızdırmaktı ve

sonunda Erius'un kendini lanetlemesine neden olan da buydu. Bu, Acheron'un onu kurtarmak için bir Karanlık Avcı'ya gittiği son seferdi."
Bakışları donuk, tekinsiz bir hal aldı. "Sonra ben devraldım. Onlara gidip bir Kara Avcı gibi davrandım. Onlara Acheron'un hiçbir şeyi istiflemediğini ve güçlerinin kökenleri hakkındaki varsayımlarında hepsinin yanlış olduğunu açıklamaya çalışıyorum. Genelde çoğu beni dinler ve evlerine giderler."
Alexion'ın içeri girmesi mantıklıydı. Hiç şüphe yok ki Acheron Kyros'un etrafında ortaya çıkarsa, Kyros ona saldırır ve savaşırdı. Kadim insanlar genellikle çatışmadan çıkmak için akıl yürütmeleriyle tanınmazlardı.
"Kendilerinden birini dinleme olasılıkları çok daha yüksek."
Onayladı. "Doğaları gereği Kara Avcılar intikamcı insanlardır. Hayatta haksızlığa uğradılar ve birçoğu ölümde haksızlığa uğradığına inanmak kolay.
Nefret edecek birini arıyorlar."
"Acheron kolay bir hedef."
"Evet. O daha güçlü ve hepiniz onun sizden bir şeyler sakladığını biliyorsunuz. Yani yalanın çekirdeği bir kez ekildiğinde kök salıyor ve nefret ve devrime dönüşüyor."
Varlığı dikkatini dağıtmadan net bir şekilde düşünebilmek için ondan bir adım uzaklaştı, sonra yüzünü izleyebilmek için döndü. "Öyleyse Acheron neden doğruyu söylemiyor? Neden geçmişini bizden saklıyor?"
Omuz silkti. "Dün gece senden benimle seks yapmanı istediğimde, bir yabancıyla yatmak istemediğini söyleyerek beni reddettin. Yine de bir Kara Avcı olarak hayatınızın ilk elli yılında, aşağıdaki gibi aşıkları yakıp kavurdunuz—"
Bu cümleyi susturmak için eliyle ağzını kapattı. "Bunu nasıl biliyorsun?"
Dişleriyle onun elini kıstırdı ve onu geri çekmesine neden oldu.
Gülümsemesi şeytani ve sıcaktı. "Hepiniz hakkında birçok şey biliyorum. Tıpkı Acheron'un yaptığı gibi."
Bunun düşüncesi hoşuna gitmemişti. "Beni gözetledin mi?"
"Hayır ama seni tanıyorum. Acheron'un sahip olduğu güçlerin çoğuna sahibim. O senin kalbini ve geçmişini görebildiği gibi, ben de görebilirim.
Danger bunu düşünürken başını yana eğdi. Kimseye karşı şeffaf olmayı sevdiğinden emin değildi. Herkesin kendi parçalarını saklayabilmesi gerekiyordu. "Öyleyse Acheron'un geçmişini biliyor musun?"
Ondan uzaklaşmadan önce bakışlarındaki utancı gördü. Cevap ver, Alexion.
DVD kutularını onun rafına geri koyarken uzun, yorgun bir nefes verdi.
"Evet. Geçmişini tesadüfen keşfettim."
Yüzündeki tekin olmayan ifade, bunu hiç öğrenmemiş olmayı dilediğini söylüyordu. "Güçlerimi kullanmayı ilk öğrendiğim ilk günlerdeydi." Onunla yüzleşmek için kutuları rafa koymayı bıraktı. "Geçmişe bakmayı nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum ve onunkine rastladım.
Eve geldiğinde, odamda sfora'yı -gözetleme küresini- buldu. Bana baktı ve onu gördüğümü bildiğini biliyordum.

Acheron'un kızgın olduğunu hiç görmemişti ama geçmişini kararlılıkla koruduğu düşünülürse, çok kızmış olmalı. "Ne yaptı?"
Alexion'ın bakışları sanki o günü zihninde net bir şekilde görebiliyormuş gibi yere indi. "Öne çıktı ve sforayı aldı, sonra 'Sanırım bunu nasıl doğru kullanacağını sana göstermeliyim' dedi."
İnanamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Bu kadar?"
DVD'lerini koymak için dönmeden önce başını salladı. "Bundan hiç bahsetmedim, o da konuşmadı."
"Öyleyse sen ne-"
"Bana onun geçmişi hakkında hiçbir şey sormayın," dedi, o tam da ona bunu soramadan onun sözünü keserek. "İnan bana, bilmek isteyeceğin bir şey değil. Kendi haline bırakılması en iyi olan bazı şeyler vardır."
"Ancak-"
Ama yok, Tehlike. İnsan hayatından bahsetmemesi için iyi bir nedeni var. Orada kimseye fayda sağlayabilecek hiçbir bilgi yok. Ama kişisel olarak ona çok zarar verirdi. Bu yüzden ondan bahsetmez. Dark-Hunter dünyasının bazı büyük sırlarını saklamıyor. Artemis'in hiçbirinizi umursamadığı gerçeği dışında. Ama bunun size ne faydası olacak? Gerçeklerdense yalanla daha iyi durumdasın."
Belki de bu doğruydu. Şahsen, Artemis'in onlara ne olduğunu umursamayacağını bilmeden oldukça mutlu yaşayabilirdi. "Öyleyse neden yaratıldık?"
"Açıkçası?"
"Lütfen."
Son filmi kaldırırken içini çekti. "Ben zaten söyledim. Artemis, Acheron'u ele geçirmek istedi. Bunu elde etmenin tek yolu suçluluk duygusuyla oynamaktı. Bu yüzden, ilk Karanlık Avcıları yaratmak için kendi güçlerini ona karşı kullandı. Acheron'un, kendisi olmasaydı Artemis'in pazarlığını teklif etmeyecek olan masumlara asla sırtını dönmeyeceğini biliyordu.
Alexion onu tehditkar bir bakışla sabitledi. "Onun suçu, Acheron'un hepinizin hizmetkarları olduğundan emin olmak ve emeğinizin karşılığını ödemek için elinden geleni yapmasıdır. Kara Avcılar o adama her şeyi borçlu ve ben her şeyi kastediyorum. İçinizden biri ne zaman özgür olmak istese kanla ödüyor ve hepiniz zenginlik ve ayrıcalıklarla dolu rahat, küçük hayatınızı yaşayabilmeniz için her gün acı çekiyor."
Gözleri kelimenin tam anlamıyla ona yeşil bir ateş yaktı. "Ve şunu söylemeliyim ki, ne zaman biriniz ona sırt çevirse, bu beni cidden kızdırıyor. Acheron hiçbirinizden hiçbir şey istemez ve aldığı da tam olarak budur. En son ne zaman biriniz yardımınız için teşekkür etti?
İçinden bir suçluluk sancısı geçti.
Haklıydı. Acheron'a eğitimi veya başka bir şey için asla teşekkür etmemişti. Düşünmedi. Yaşamları için teşekkür edilen biri varsa, o da Artemis'ti.
"Acheron neden bize gerçeği söylemiyor?" diye sordu.
"Bu onun tarzı değil. Onun nefsi ibadete, hatta kabule ihtiyaç duymaz. Tek istediği işinizi yapmanız ve ölmemeniz."

Çenesinde tik başladı. "Ve şimdi ilk yaratılanlardan biri olan Kyros'un ona sırt çevirdiğini bilmek... Bu beni senin anlayamadığın bir düzeyde kızdırıyor. Tüm Kara Avcılar arasında, o ve Callabrax, Acheron'un hiçbirinizi kendi kişisel savaşında asla kullanmayacağını bilmeli."
Tehlike başını salladı. Alexion doğruyu söylüyorsa ve dürüst olmak gerekirse ona inanmaya başlıyorsa, Kyros'un ona sırt çevirdiğini bilmek Acheron'u incitmiş olmalı. "Kyros ve Brax efsanedir."
"Evet ve bu yüzden Kyros'u durdurmak zorundayım. Çok uzun zamandır ortalıkta olduğu için onu herkesten daha fazla Kara Avcı dinleyecek."
Zorlayıcı bir tartışma yaptı, ama yine de onu bunun dışında bırakmasını istedi. Konuşmak için ağzını açtığında, yine o tuhaf, uzak bakışı aldı.
"Geri döndüler," dedi dişlerinin arasından.
Tehlike yorgun bir nefes verdi. "Pekala Carol Anne, Poltergeist yorumu yeter. Onlarla iletişime geçemezsek ve bizi rahatsız etmiyorlarsa, bizi izlediklerini bilmek istemiyorum, tamam mı?
Onu görmezden geldi. Simi, diye homurdandı. "Burada ciddi meselelerim var. Beni rahatsız etmene ihtiyacım yok. Kyros'a ölmesini izleyemeyecek kadar çok şey borçluyum ama dikkatimi dağıtırsan onu kurtaramam."
İki düşünce aynı anda aklına geldiğinde tehlike kaşlarını çattı. "Bütün gün Simi ile konuşuyormuş gibi konuşuyorsun."
"Bulundum. O olmalı. Bir süre izliyor, sonra tekrar geri gelmek için uzaklaşıyor."
Bu ona kesinlikle garip geldi, ama her neyse. "Uyumadın mı?"
Yine cevap vermedi, bu da onun ikinci düşüncesine doğrudan etki etti.
"Kyros'a borçlu olduğunu söylemiştin. Ona ne borçlusun?
Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Ona yaşama şansı borçluyum."
Evet, buna inanmıştı... hayır. Mantıklı bile değildi. Yüzündeki ani ifade kaybı ona bir şeyler sakladığını gösteriyordu.
Ve o anda ne olduğunu anladı. "Onu tanıyordun."
Hala duygusuz, boş bakışlar. "Bütün Kara Avcıları tanıyorum."
Belki, ama onda bundan daha fazlasını hissetti. "HAYIR. İkiniz arasında kişisel. Ben hissediyorum."
Ondan uzaklaştı.
Onun peşinden gitti. "Konuş benimle Alexion. Eğer gerçekten yardımımı istiyorsan, bana dürüst bir cevap ver."
"Sana en başından beri dürüst oldum." Kapıya yöneldi.
Tehlike durdu ve neredeyse odadan çıkana kadar bekledi.
Onun kim olabileceğine dair gizli bir şüphesi vardı ve önsezisini kullanma zamanı gelmişti.
"Öyle mi?"
Ona bakmak için durdu. "Ne?" İsme otomatik olarak cevap verdi.
Çenesi gevşedi. Haklıydı ve o bunu iki saniye sonra fark etti.
Yüzü taşa döndü.

"Mon Dieu," diye soludu, onunla ilgili her tuhaflık aniden anlam kazanırken. Bu yüzden yemeklerden tat alamıyordu. Neden gerçek duygular hissetmiyordu.
Shade olmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl biliyordu...
"Bu doğru," diye nefes verdi. "Sen Acheron'dan sonra yaratılan üçüncü Kara Avcısın. İlk ölen."
"Hayır değildim ve ben bir Gölgeyim."
Hala ona inanmıyordu. Bu konuda değil. "Ve şimdi seni Kyros'a götürsem, ne derdi? Sana hangi isimle hitap ederdi?”
Alexion onun içini görebilme yeteneğine duyduğu öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Gerçeği ondan saklamanın gerçekten bir anlamı yoktu. Kyros onu gördüğü an öğrenemeyecek gibi değildi.
Lanet etmek.
“Bana Ias derdi. Ama ölen ilk Kara Avcı ben değildim," diye ekledi, ona doğruyu söylediğini bilmesini isteyerek. "Acheron bizi öğrenmeden önce Daimonlar tarafından öldürülen benden önce iki kişi vardı."
O an içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Bir kere yüzü yumuşadı. Onun hemen önünde durmak için odayı geçti. Elini yanağına dokundururken bakışları onunkileri aradı.
Bu basit dokunuş onu mahvetti. Nasıl böyle duygulara sahip olabilirdi? Yüzyıllardır Ash ve Simi dışında kimseye karşı bir şey hissetmemişti. Şimdi böyle ham bir duygu hissetmek için…
İnanılmazdı.
Koyu gözleri ona kalbini gösteriyordu. "Gölgelerin insan formuna sahip olmaması gerekiyor."
"Yapmazlar."
Onun yanağını okşadı. "Ama bana yeterince gerçek geliyorsun."
Dokunuşu onu acı verici bir düzeye getirdi. Geçmişte kadınlarla karşılaşmaları her zaman kısa sürmüştü. Şehvetini doyurmasına yetecek kadar uzun sürmüşlerdi ve sonra kadın bir daha görülmemek üzere ortadan kaybolmuştu. Daha önce hiç böyle yumuşak bir dokunuş olmamıştı. Rahatlatmak için bir dokunuş. Onu rahatlattı ve içini lav gibi yaktı.
"Diğerlerinden farklıyım."
"Nasıl?"
Elini yüzünden çekti, bu alışılmadık şefkate daha fazla dayanamadı. Tek yaptığı, asla sahip olamayacağı şeyler için can atmasına neden olmaktı. İnsan ilişkilerinin ötesindeydi.
İnsani duygunun ötesinde.
"Acheron benim ölümümden kendini sorumlu tuttu," diye açıkladı sessizce. "Yargılamada ölümcül bir hata yapmasaydı, ben bir Shade olmayacaktım. Bu nedenle bana şekil verdi ve beni Simi ve kendisiyle yaşamam için yanına aldı.”
"Bu yüzden mi onu savunuyorsun?"

Onayladı. "Sizi temin ederim, bir Gölge olarak yaşamak hafife alınacak bir şey değil. Gerçek bir Gölge olarak geçirdiğim kısa süre bana bu dünyada ya da daha kötüsünün ötesinde hiçbir şey olmadığını öğretti.
Acheron'un merhametine her gün minnettarım."
Kendisini kurtaran adama olan sadakatine saygı duyabilirdi ama yine de bu, diğer insanları kendi kurtulduğu kadere mahkum etmesi çok ürkütücü bir değişiklik ekledi. "Sen ve Acheron daha kaç kişiyi Shadedom'a lanetlediniz?"
"Sizi temin ederim, bu ikimizin de hafife alacağı bir şey değil. Çaresiz insanları avladıkları için ölenler, başıboş dolaşmaya bırakılır. Görev başında ölenlere, içinde sonsuza kadar kalacakları bir tür cennet verilir. Acı çekmezler. Acheron buna izin vermez."
Tehlike, yaptığı açıklamaya kaşlarını çattı. Bu daha önce kimsenin onlara söylemediği bir şeydi. Hepsi, görev sırasında ölürlerse, diğer tüm Gölgeler gibi acı çekeceklerine inanarak bırakıldılar.
Shadedom'dan geri dönüş olmaması gerekiyordu.
"Ash bunu bize neden söylemiyor?"
"Çünkü bir Gölge, Kara Avcı'nın aksine insan olmaya geri dönemez. Gelecekteki bir enkarnasyona dair tüm umutlar gitti. Bir daha normal bir hayata sahip olma umutları yok."
Bu ona mantıklı gelmiyordu. O gerçekti. Eti ve formu vardı. "Ama sen-"
"Ben bir insan vücudunda değilim, Tehlike." Acı dolu bir yüz buruşturmayla kendine baktı. "Gördüğünüz, dokunduğunuz bu formun üzerinde bir son kullanma tarihi var. Birkaç gün içinde ya krallığıma dönmeliyim ya da tamamen yok olmalıyım. Acheron, Kara Avcıların işkenceden kurtulabileceklerini öğrenirlerse daha pervasız olacaklarından ve ölümden korkmayacaklarından korkuyor. Ama dışarıda ölmekten çok daha kötü şeyler olduğunu söylediğimde bana inan."
"Örneğin?"
Gözlerindeki ıstırap onu yakıyordu ve o konuştuğunda bunun kişisel deneyimlerinden olduğunu biliyordu. "Sonsuzluğu tek başına, kurtuluş umudu olmadan yaşamak. Siz Kara Avcılar, aklınızın bir köşesinde bir gün tekrar özgür kalacağınız bilgisine sahip olduğunuz için ne kadar şanslı olduğunuzu bilemezsiniz. Hâlâ umudun var."
Bu sözler üzerine Danger'ın boğazı düğümlendi. Bir zamanlar onlardan biriydi. Bir dış maddeye sahip olmalarının tüm nedeni oydu. O olmasaydı, Artemis asla diğerleri için hazırlık yapmazdı. Artık sizin için yasak olan böylesine inanılmaz bir hediyeyi başkalarına vermiş olduğunuzu bilmek ne kadar korkunç. "Sana davranış şeklim için özür dilerim."
Özür dilemesiyle kafası karışmış görünüyordu.
"Bana eski bir Kara Avcı olduğunu söylemeliydin."
"Neden fark eder?"
"Önemli," dedi hafifçe onun kolunu okşayarak. "Bana doğruyu söylüyorsan ve ben de öyle olduğundan eminim, o zaman Stryker'ın yalan söylediğini anlarım."
Daimon'un adı geçince yüzü soldu. Stryker mı? Daimon mu?

"Onu biliyorsun?"
Alexion küfretti. Tavana baktı. Acheron! Beni biraz duyabiliyorsan, hemen buraya gel, patron. Ciddi bir sorunumuz var.”
Hiçbir şey olmayınca tekrar küfretti. "Acheron!"
"Ne oluyor?" Tehlike sordu.
Alexion hasta görünüyordu. "Stryker buradaysa ve Acheron yoksa ne kadar boktan bir durumda olduğumuzu sana açıklamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."
"O sadece bir Daimon."
"Hayır," dedi derin bir uyarı tonuyla, "o bir tanrı, Acheron'dan mantıksız bir zihinle nefret eden çok gaddar biri."
Şimdi bu kulağa hiç umut verici gelmiyordu. İçinde korku kabardı. Alexion kadar güçlü biri bu adamdan korkuyorsa, kesinlikle korkacak bir şey vardı.
"Ciddi misin?"
"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"
Hayır, fazlasıyla ciddi görünüyordu ve bu onun da küfretmesine neden oldu. Alexion can sıkıcı bir böcekten kurtulmaya çalışan biri gibi başını salladı.
"Simi," diye tersledi. "Beni izlemeyi bırak ve git Akri'yi getir. Ona ihtiyacım var.
Danger ancak beş saniye sonra rahat bir nefes almasına neden olan bir ses duydu.
"Tehlike? Alexion?” dedi Acheron koridordan.
"Tanrıya şükür," dedi kapıya doğru ilerlerken.
"HAYIR!" Alexion tokmağa uzanırken tersledi. Ona doğru koştu ve kapı parçalanırken aynı anda onu geri vurdu. Parçaları odanın her yerine yağdı.
Bir tür iblis gibi görünen şeyin odaya girdiğini görünce Danger'ın gözleri uyuşmuş bir dehşetle açıldı. Küçük, siyah bir peştamal dışında tamamen çıplaktı, siyahla bezenmiş derin, koyu yeşil bir teni vardı. Muhtemelen bir buçuk metreden daha uzun değildi, bir çift büyük, siyah, yağlı görünümlü kanatla odaya uçtu. Onlara açık bir nefretle bakan parlak sarı gözleri vardı. Alexion'a tıslarken ikili diş seti parladı.
Tehlike yutkundu. "Lütfen bana onun aradığınız Simi kişisi olduğunu söyleyin."
Yaratık, sanki üzerine çullanıp onlara saldırmaya hazırlanıyormuş gibi tavana doğru kavis çizdi.
Alexion'ın yeşil bakışları hissettiği dehşeti yansıtıyordu. Konuştuğunda, sözler kızın içinden sıcak şarapnel gibi geçti. "Kesinlikle Simi değil."

10. Bölüm

Alexion üzerlerine doğru uçarken Charonte iblisine tam bir şaşkınlıkla baktı. Nereden gelmişti? Simi'nin türünün son örneği olması gerekiyordu ama yine de bu iblisin bir Charonte olduğu inkâr edilemezdi. Bu dünyada veya ötesinde başka hiçbir şey böyle görünmüyordu.

"Nedir?"

İblisin dikkatini kendi üzerinde tutmak için Danger'dan uzaklaşırken, Danger'ın sorusuna yanıt vermedi. "Qui'esta rahpah?" nereden geldiğini öğrenmek isteyerek iblise sordu.

Bir an duraksayan iblis, Alexion'un kendi ana dilini konuşmasına şaşırdığını gösterdi. Ama bu onun saldırmasını engellemedi.

Alexion hareket edemeden yere atladı, onu boğazından yakaladı ve yere fırlattı. Yere o kadar sert vurdu ki insan olsaydı vücudundaki her kemik paramparça olurdu.

İblis onu pençeleriyle parçaladı. Alexion iblisi tekmelemek için bacağını kaldırdı.

İşe yaramadı.

Ondan parlayarak uzaklaştı, ama iblis bir şekilde eylemi önceden tahmin etti ve yeniden ortaya çıktığında onu tekrar yakaladı. Bu sefer onu yüzüstü yere çarptı. İblis onu saçlarından yakaladığında dişleri takırdadı.

Göz ucuyla, Danger'ın onun kanepesinin altına sakladığı kılıcı kaptığını gördü.

"Geride kal!" bir an çok geç bağırdı. İblis onu kuyruğuyla yakaladı ve ayaklarını yerden kesti. Bir Charonte ile dövüşü kazanmanın hiçbir yolu yoktu. Bir tanrı olmadıkça hayır; ve Alexion, Acheron'un güçlerini çağırabilse de, bunlar gerçekten ona ait değildi.

Bu onu ciddi bir dezavantajla baş başa bıraktı.

İblis onunla birlikte yuvarlandı. Alexion, görünmezken iblisin onu yakalaması için tekrar parladı.

Vazgeç Lex. Lanet olası şey senin dönüştüğünü açıkça görebilir. Lanet etmek.

Darbelerini hiç hissetmeyen şeytana yumruk attı. Ama Alexion yaptı. Eli kırılmış gibi zonkluyordu. İblis, onu yakalayıp yere düşürürken ve acı içinde başını yere vururken ona güldü. Beyni gerçekten kafatasının içinde çınlıyormuş gibi hissetti. Ağzındaki kanı tadabiliyor, burnundan aktığını hissedebiliyordu.

Eğer iblisi bir an önce üzerinden atmazsa, bu onu öldürecekti. Ve bu sefer Acheron onu geri getiremeyecekti.

Alexion, darbelerini engellemek için güç alanını çağırmaya çalıştı. Bir gergedana karşı bir sineklikten daha az etkiliydi. Yunan tanrılarının bu türden korkarak yaşamasına şaşmamalı. Korkunç derecede güçlüydüler. Tek gerçek soru şuydu: Atlantis tanrıları onlara nasıl boyun eğdirdi?

"Üzerimden kalk seni domuz yağı kıçı, ağız kokusu, pire bulaşmış korku filmi müsveddesi," diye hırladı Charonte.

Bu, yere başka bir kafa çarpmasıyla başarılı oldu. Charonte geri çekildi ve bir boa yılanı gibi etrafına sarıldı. Ve tıpkı yılan gibi, bunun onu parçalayıp varlığını sona erdirmeden önceki son hamlesi olduğunu biliyordu.
Alexion kollarını çekmeye çalıştı.
Evet, bu işe yarayacak. Hazır başlamışken neden ona tükürmüyorsun?
Simi'ye ihtiyacı vardı.
Ama bunun yerine…
Adeta delirmişti.
Alexion ona karşı çaresizken iblis Alexion'u parçalarken tehlike dehşete kapılmıştı. Bu ana kadar, onun kanayacağını bile bilmiyordu. Aptalca bir şekilde yenilmez olduğunu varsaydığı birine bir şeyin bu kadar zarar verdiğini görmek korkutucuydu.
Kılıcına uzandı.
İblis, ona saldırmak için Alexion'u bıraktı. Kılıcı aldı ve şeytanın derinliklerine sapladı, aynı anda Alexion, "Hayır!"
İblis kılıcı elinden kaptığında, vücudundan çıkardığında ve onunla peşinden gittiğinde neden böyle söylediğini çabucak anladı.
Kendini savaşmaya ve ölmeye hazırladı ama tam iblis ona ulaşır ulaşmaz Alexion ona koştu ve onu geri devirdi. İkisi ondan uzaklaştı.
"Protula akri gonatisum, vlaza!"
Bu sözlerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama iblis onu hemen serbest bıraktı. Tam bir şok içinde, bir dizinin üzerine çöktü, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve saygıyla başını eğdi.
Durdurulamaz olanı az önce bastırmış olan şeye hayranlıkla, "Vay canına," diye soludu. "Ne dedin?"
Yavaşça kolundan tutup kapıya doğru götürürken cevap vermedi. Elini yarılmış dudağına ve kanlı burnuna sildi ve aceleyle onu evin içinde gezdirdi.
"Biz ne yapıyoruz?" diye sordu.
"Mümkünken buradan defolup gidiyoruz," diye fısıldadı.
"Ama durdu."
"Evet, onu bir komutla sersemlettim, eminim pek bir şey duymuyordur. İşin aslı, onun bana itaat etmesini sağlayacak güce sahip olan ben değilim ve bunu anlaması ne kadar sürer bilmiyorum. Bu yüzden o iblis bizi parçalara ayırmadan önce Dodge'u patlatmamız gerektiğine karar veriyorum."
Kaçmak ona iyi geliyordu. Onları evinden takip etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden arkasına baktı. "O şey neydi?"
"Bu bir Charonte iblisi."
"Ne?"
Onu garaja götürdü ve merlot kırmızısı BMW Z4'ünün kapısını açtı. "Alın."
Emir veren ses tonuyla sertleşti. Kimse ona ne yapacağını söylemedi.
Hiç kimse.
"Bana emir verme."
Ona yumuşak bir bakış attı. "İyi. O zaman kal ve onunla tek başına savaş. Ben gidiyorum.

Onun emrini yerine getirmeden önce kızgınlığını Alexion'a dikti. Evet, eğer iblis bunu ona yapabilseydi... Şey, yüzünün yeniden düzenlenmesini isteseydi, bir cerrah çağırırdı.
En azından o zaman en kötüsü için bilinçsiz olacaktı.
Arabada ona katılana kadar aklına bir fikir gelmedi. "Nasıl süreceğini biliyor musun?"
Arabasını anahtarsız çalıştırıp geri geri çekerek ona cevap verdi. Garaj kapısı rekor sürede açıldı. Alexion, garaj yolunda kusursuz bir J dönüşü yaptı ve ardından caddede onlarla yarıştı.
"Sanırım biliyorsun," dedi sessizce. Arabayı bir profesyonel gibi kullandı. "Peki Magellan, nereye gidiyoruz?"
"Uzak. Siğil-Kafa oradayken evinize dönmeyi gerektirmediği sürece her yere açığım."
Daha fazla aynı fikirde olamazdı. "İblisin peşimizden gelmesi için ne kadar bekleyeceğini düşünüyorsun?"
"Hiçbir fikrim yok. Zincirini kimin çektiğine veya emirlerinin ne olduğuna bağlı olabilir. Umalım da zamanın onun için bir anlamı olmasın ve birkaç yüzyıl orada kalsın."
"Bunu bilmiyorum. Orası benim evim, biliyor musun? Bir veya iki gün içinde ona geri dönmek istiyorum. Hala günlerce ya da Tanrı korusun daha uzun süre orada kalacağını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?
Alexion yorgun bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.
Harika. Şimdi, eve döndüğünde, evinin Dickens'ın Büyük Beklentiler'indeki Bayan Haversham'ınkine benzeyen - örümcek ağları ve koşan farelerle tamamlanmış - bir görüntüsü vardı. Titriyordu. "Sana saldırmasını durdurmak için en azından ona ne söylediğini söyler misin?"
Garip bir şekilde ona yakışan alaycı bir sırıtış verdi. "Temel olarak, 'Efendin ve efendinin önünde eğil, balçık top' dedim."
O güldü. Sadece Alexion bunu denerdi. "Hangi dili kullandın? Daha önce hiç böyle bir şey duymadım."
"Atlantisli."
Bu mantıklı değildi. Atlantisli değil, eski bir Yunan olduğunu kabul etmişti. "Sen doğmadan çok önce gitmiş bir ülkenin dilini nasıl konuşursun?"
Alçak bir kahkaha attı. "Ben Acheron'la yaşıyorum. Evdeyken konuştuğu tek şey bu."
"Gerçekten mi?"
Onayladı.
Vay. Atlantis dilinde bir konuşma duymayı çok isterdi. Sözler tuhaftı ama son derece müzikal olan dilde harika bir lirik kalite vardı.
Ama çoktan ölmüş bir dilden çok daha önemli düşünecek şeyleri vardı. İblisi evinden çıkarmak gibi. Onu ve Alexion'u pogo çubukları olarak kullanırken oturma odasına gelip parti yapmak isteyen arkadaşlarının olmamasını umuyordu. Sence onlardan daha var mı?
"Bilmiyorum. Simi'nin onların sonuncusu olduğunu sanıyordum. Acheron'a söylenen ve bana söylediği buydu. Anlaşılan biri yalan söylemiş."

Simi mi? Konuştuğun hayali arkadaş o pullu, pis şeylerden biri mi?”
"Hayır," dedi gücenmiş bir ses tonuyla. "Simi değerlidir. O çok güzel..."
Eklemeden önce duraksadı, "Çok şeytani bir şekilde."
"Evet," dedi, sesinde şüphe vardı. "O da senin kafanı yere vuruyor mu?"
“Kasıtlı olarak değil… çok. Bazen ne kadar güçlü olduğunu unutuyor."
"HI-hı. Sanırım kafanı çarptığı zamanlardan birinde beynine zarar verdi.
Tehditkar bir şekilde ona baktı ve konuştuğunda sesi savunmacı ve kızgındı.
"Simi benim kızım gibi, bu yüzden onun hakkında konuşurken biraz saygı göstermeni bekliyorum."
Sahte bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Pekala, pullu bir iblisin kızı olduğunu iddia etmek istiyorsan, bu seni ilgilendirir. Bu arada, onlardan birinin nasıl öldürüleceğine dair bir fikriniz var mı?”
Kafasını salladı. "Birini öldürmenin bildiğim tek yolu Atlantis hançeri kullanmaktır."
"Onlardan birini nerede bulacağız?"
Arabayı sürerken direksiyonu daha sıkı kavradı. “Yapmıyoruz. Acheron, kimsenin Simi'ye zarar vermeyeceğinden emin olmak için hepsini yok etti."
"Eh, bu çok anlayışlıydı, Yorick. Peki ya senin kafatasınla basketbol oynamak isteyen diğer iblisler? Her ihtimale karşı elinin altında bir hançer bulundurması gerektiğini hiç düşünmedi mi?”
"Birinin Simi'yi incitmesi riskini almaya değmezdi. Ayrıca Acheron onları hançersiz de öldürebilir.”
Pekala, Acheron burada olsaydı bu yardımcı olabilirdi, ama şu anki haliyle...
"Lucille kesinlikle bizden ayrılmak için iyi bir zaman seçmiş, değil mi? Keşke tek derdimiz dört aç çocuk ve tarladaki bir ekin olsaydı.”
Alexion yüzünü buruşturmak için başını çevirirken arabayı yavaşlattı.
"Biliyor musun, alaycılığın, edebiyata ve kötü ülke şarkılarına yaptığın tuhaf ve dağınık göndermelerden daha fazla işe yaramıyor."
"Doğru değil, kesinlikle hissetmediğim sakin bir havayı korumama yardımcı oluyor."
"Pekala, beni kızdırmaya başladı."
"Ooo," diye soludu, "bunu söylediğinde neredeyse beni korkutuyorsun."
Arabayı Aberdeen'e giden otoyola sürerken ona homurdandı.
"Bizi nereye götürmeye karar verdin?"
"Kyros'u görmek için buradayım, bu yüzden şimdiki zaman gibisi olmadığını anladım."
Diye düşündü, ama gözden kaçırdığı önemli bir gerçek vardı. "Kyros büyük olasılıkla çıldıracak."
"Muhtemelen. Ona biraz duygu uyandırmayı umuyorum. Ona baktı. "Kaba iblis sözümüzü kesmeden önce bana Stryker'dan bahsediyordun. Bu tartışmayı bitirmek ister misin?
Danger, seyahat mendil paketini çıkarmak için torpido gözünü açtı. İki tane aldı, sonra hala Alexion'un burnunun çevresinde olan kanı silmek için nazikçe kullandı.

Yüzünü temizlemek için mendili kendisi almadan önce ona tuhaf bir şekilde kaşlarını çattı. Hareket edişinde neredeyse çocuksu bir çekicilik vardı. Adamın böylesine bir dayak yemesi ve tek bir şikayette bulunmadan onu emmesi onu şaşırttı.
Ne derse desin, çok acıtmış olmalıydı.
Onu hissederek elini saçlarının arasından geçirdi ve yanağından geri itti. Hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki ifade onun şefkatinden etkilendiğini gösteriyordu.
Gariplik onu tüketti. Elini bıraktı ve sohbetlerine geri döndü. "Anlatacak pek bir şey yok," dedi torpido gözünü kapatırken. "Acheron'un kardeşi olduğunu iddia ederek ortaya çıktı."
Alexion kahkahayı patlattı.
"Gülme," dedi, kısa bir süre akraba oldukları fikrine inandığı için ona güldüğü için gücendi. "Ash gibi aynı siyah saçlara ve dönen gümüş gözlere sahip. Acheron'dan yana değilse lanet olsun. Çok fazla."
“Hayır yapmıyor. Güven bana."
"Öyleyse neden gözleri aynı?"
“Yapmazlar. Gözleri çok farklı. Acheron onunla doğdu. Stryker'a babası Apollon'u hor gördükten sonra verildi.
Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl biliyorsun?"
Omuz silkti. "Bir sfora ile yaşıyorum, bana burada, insan aleminde olup biten her şeyi anlatabilen bir küre. Simi'nin Kalosis'te neler olup bittiğine dair bir bilgi yazı tipi olduğundan bahsetmiyorum bile...
"Stryker'dan. Bana bundan bahsetti. Yani bana Ash'in kardeşi olmadığını mı söylüyorsun?
"Asla. Sadece Stryker'ın rüyalarında. Güven bana." Alexion onun sözlerini düşünürken sessizleşti. Onları karanlık otoyolda sürerken mendili cebine soktu. "Öyleyse Stryker neden Kyros'a yalan söylüyor? Bu arada, onun burada ne işi var? Böyle bir şeyle uğraşmak ona göre değil. Normalde doğrudan Acheron'u alır.”
Bunun retorik olmasını umuyordu. "Bilmiyorum. Ama Kyros'u bu fikir üzerine tamamen sattı. Bir süre bana da sahip oldu.
Alexion tiksintiyle nefes verdi. "Sen daha iyisini bilmiyordun ama Kyros bilmeli." Bakışlarını yola odaklarken çenesindeki bir kas çalıştı. "Pekala, Stryker her ne yapıyorsa, bu iyi değil. Ve eğer oradaki Charonte'yi serbest bırakan ve komuta eden oysa, başımız gerçekten belada demektir.
"Sence?"
Kafasını salladı. "Alay bir yana, Stryker'ın ne kadar güç kullandığı hakkında hiçbir fikrin yok.
Seni öldürmek için burada olduğumu mu düşünüyorsun? En azından ben bundan zevk almıyorum. Stryker insanlara eziyet etmek için yaşıyor.
En son deliğinden çıktığında, bir Spathi Daimon'a bir Kara Avcı'yı ele geçirdi ve New Orleans'ın her yerini kasıp kavurdular."
"Spathi nedir?" diye sordu. Bu daha önce hiç duymadığı bir terimdi.

"Onlar yüzlerce, hatta binlerce yıldır var olan kadim savaşçı Daimon sınıfı. Ve bu süre zarfında, ciddi şekilde sinirlenmeyi öğrendiler.
Dövüşmeye alıştığınız genç Daimonların aksine, bu adamlar kaçmaz. Sana doğru koşarlar."
Ah, güzelim. Sadece daha iyi ve daha iyi oluyor. Sinirli bir yarı tanrı, bir iblis ve şimdi de savaşçı Daimonlar bizi ele geçirmek ve öldürmek için dışarı çıktı. Beni uyarman gereken başka bir şey var mı?"
"Evet. Ne de olsa bir rehbere ihtiyacım olmadığına karar vermeden önce alay edebilir miyim?

* * *

Stryker, karşısında duran Charonte'ye ters ters baktı. O ve Trates, Aleksion'un ölümünü kutlarken Kalosis'in büyük salonunda kadehlerinden Apollite kanı içiyorlardı.

En azından iblis, Stryker'ın duymak istemediği haberlerle dönene kadar. Trates, Stryker'ın iblisle yüzleşmek için ayağa kalkarken çoktan kaynamaya başlayan gazabı beklentisiyle geri adım atmıştı.
"Ne demek gitmesine izin verdin?"
Caradoc'un gözbebekleri Stryker'ın üzerinde küçülürken spiraller çizdi. "Ses tonuna dikkat et, Daimon," dedi kendi türünün sahip olduğu o garip şarkı aksanıyla. "Senin zayıf dokuna burnumu silecek durumda değilsin. Bunu sadece beni tanrıçadan kurtarabileceğini söylediğin için kabul ettim. Beni onun türünden bir başkasının peşinden gönderdiğini söylemedin."
Stryker bu sözlerle donup kaldı. "Onun türünden bir başkasıyla ne demek istiyorsun?"
"Beni gönderdiğin adam değil, başka bir şeydi. Benim dilimi ve Atlantis dilini konuşuyor. Atlantis tanrılarının bizi kontrol etmek için benimkine verdiği emri biliyordu. Bu sözleri hiçbir insan bilmez. Sadece tanrılar yapar."
Şeytanla alay etti. Alexion bir tanrı değil. Senin gibi o da sadece bir uşak."
Caradoc, "Bir hizmetçi gibi konuşmadı," diye savundu. "Bir insanın yapması gerektiği gibi paramparça da olmadı. Ona ölümcül darbeler indirdim ama yine de savaştı."
Stryker ona hırladı ve iblis ona doğru gelirken geri çekildi. Beğenin ya da beğenmeyin, iş bir kavgaya gelirse Charonte'nin kazanacağını biliyordu.
"Ona itaat etmek zorunda değildin. Sana söz veriyorum. O bir tanrı değil ve sana zarar veremez."
Caradoc bunu sindirmiş gibi başını yana eğdi. Sonunda başını salladı. "Onun için bir daha gitmeyeceğim. Risk, olası faydadan çok daha fazladır. Ailesinden birine zarar verirsem tanrıça beni öldürür. Buradan bile beni avlayacak ve tüm varlığıma suikast düzenleyecekti. İşin için başka bir aptal bul.
İblis kanatlarını vücuduna doladı ve kibirli bir şekilde odadan çıktı.

Stryker küfretti. Bu şeylerden gerçekten nefret ediyordu. Onu insanlardan daha fazla tiksindirdiler.
Bir gün iki ırkı da yok edecekti.
"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.
"Xirena'yı getir."
Trates bu komuta gergin bir şekilde güldü. Xirena mı? Neden? O, Charonte'ların en acımasızı. Apollymi'den zar zor yön alıyor, birimiz boşver. Onu kimsenin kontrol edebileceğini sanmıyorum."
Stryker yavaşça gülümsedi. "Biliyorum. Bu yüzden onu istiyorum. Basit bir hizmetçiden korkmaz. Benim için kalbiyle geri dönecek ve Apollymi'nin ne düşündüğünü umursamayacak.

Bölüm 11

Kyros'un evine yapılan gezi tam bir yıkamaydı. Evde değildi ve Yaveri, Kyros dönene kadar onları içeri almak istemedi. Kyros'un savaş öncesi mavi beyaz malikanesinin etrafını saran verandasında dururken tehlike içini çekti. Aberdeen bu gece sessizdi, beyaz tahta basamakları çevreleyen büyük meşelerin arasından hafif bir esinti etraflarında esiyordu. Eski Mississippi kasabasının, zaman tünelinde kaybolmuş bir kasabanın göstergesi olan çok özel bir çekiciliği vardı. Kaldırımların metal bir tenteyle kapatıldığı şehir merkezi bile birkaç on yıl öncesine aitti.

Tehlike, özellikle eski bir dünya hissi uyandıran küçük Katolik kilisesine düşkündü. Bu kasabayı gerçekten çok seviyordu. Çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı gizli bir tarihi mücevherdi.

Artık hançer atışından yırtılmayan siyah dik yakalı, şehirli şıklığıyla Alexion, siyah yün pantolonu ve beyaz kaşmir paltosuyla garip bir şekilde uyumsuz görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, Milano'da bir pistten yeni çıkmış gibi görünüyordu. O kadar inanılmaz derecede erkeksiydi ki... o kadar ki düpedüz yenilebilirdi.

Onun hakkında ne vardı? Bu cinsel çekiciliği bastırabilseydi, Bill Gates'ten daha zengin olurdu.

Çıplakken nasıl görüneceğinden çok daha önemli şeyler düşüneceksin.

Doğru, ama onda ondan bir ısırık alma isteği uyandıran bir şey vardı ve bu onu gerçekten sinirlendirmeye başlıyordu. Odaklanmasını ve bağımsız olmasını istedi...

normal işlevsellik durumu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Onu burada mı bekleyeceksin?"

Hayır, dönmesi saatler alabilir. Bence devriye gezmeliyiz. Daimonlar Kyros ile işbirliği içindeyse, bu gece avlanıp beslenecekler. Alabilecekleri en yakın nüfus merkezi neresi?”

Tehlike bir an düşündü. Tupelo gerçekten yayılmıştı ve Daimonların ara sıra takip ettiği birkaç kulüp olmasına rağmen, ormanın boynunda pek Daimon faaliyeti yoktu. Diğer bölgelerde olduğu gibi değil

Sahil, Tunica ve çeşitli üniversite kasabaları gibi Mississippi - Kyros'un konuşlandığı Mississippi'nin Altın Üçgen bölgesinde altı Karanlık Avcı olmasının nedeni buydu.

“Çok vurdukları iki kolej var. Columbus'taki Mississippi Kadınlar Üniversitesi ve Starkville'deki MSU olan W.

"Ne kadar uzaktalar?"

"Çok değil. Columbus yaklaşık yarım saattir. Starkville oradan on beş, yirmi dakika sonra.”

Sanki bilgiyi düşünüyormuş gibi başını salladı. "Hangi okul daha büyük?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Sana bunları söyleyebilecek mistik bir küren olduğunu sanıyordum?"

Gözlerini kıstı, alay etmesini komik bulmadığını belli etti.

"Afiyet olsun," dedi gülümseyerek. “Starkville. Yurtta on beş binin üzerinde öğrencisi var. Daimonlar orada karma eğitimcilerle parti yapmaya bayılır. Kyros, Squid ve Rafael ona atanır. Tyrell, Marco ve Ephani Columbus'ta."
Alexion başını eğerek arabayı gösterdi. “O zaman muhtemelen başlamamız gereken yer orası. Biraz şansla, Kyros bu gece orada olabilir."
Merdivenlerden aşağı yöneldi.
Tehlike, öldürücü bir yürüyüş yaptığı gerçeğini fark etmemeye çalışarak onu takip etti. Birden fazla şekilde. Yırtıcı ve ölümcüldü. Kadınların durup bakıp hayran kalacakları türden bir yürüyüş.
Binmek için arabanın yolcu tarafına gittiğinde, ona şaşkın bir bakış attı.
"Ne, bu sefer hokus pokus yok mu? Binip uzaklaşmaya başlamayacaksın değil mi?”
"Yolu bilmiyorum."
Bunu kabul ettiğine şaşırmıştı. Bu onu neredeyse insan gibi gösteriyordu. Şimdiye kadar hayattan o kadar büyüktü ki, onun hemen hemen her şeyi yapabileceğini varsaydı. "Benim yardımım olmadan buraya nasıl geleceğini biliyordun."
"Ben aldattım. Yol boyunca tabelalar vardı ve Aberdeen'e geldiğimizde ana yolun hemen dışında olduğu için bu evi bulmak zor olmadı. Dışını sforadan tanıdım. Ama Columbus ya da Starkville için herhangi bir yol levhası görmedim.”
Tehlike güldü. Dürüst ve görece normal bir adamdan hoşlanıyordu. "Tamam aşkım.
OnStar burada ve güvendesiniz. Alın."
Sürücü koltuğuna oturdu ve ona katılırken kemerini bağladı. Arabayı çalıştırmaya gitti, ancak Charonte'den ayrılma telaşı içinde anahtarlarını unuttuğunu fark etti.
"Ufak bir yardım lütfen?"
Kaşlarını çattı, sonra gülümsedi. "Elbette."
Araba çalıştı.
Vitese takarken başını salladı. "Biliyorsun, bu güç ne kadar kullanışlı olsa da tutuklanmana da neden olabilir."
Ona verdiği gülümseme onu ayak parmaklarına kadar ısıttı. Onun kokusunu sevdiğinden bahsetmiyorum bile... taze sabun ve tam bir erkek gibi.
"O zaman kimin motorunu çalıştırdığıma dikkat edeceğim," dedi şeytani bir ses tonuyla, kadının ima ettiği çifte anlamı kastettiğini belirtiyordu.
"Keşke," diye fısıldadı, garaj yolundan geri geri çıkarken. Her zaman kendisininkine başlamamasını gerçekten diledi. Onun yanında libidosu kelimenin tam anlamıyla salyaları akarken yolunda ilerlemesi zordu.
En azından sürücü koltuğunda, onu bir test sürüşü için o kıyafetlerden çıkarmaya ne kadar çok istediğinden daha çok odaklanacaktı. Tanrım, Tehlike, kötü araba analojileri ve klişelerini bırak. Sürtük köpek yavrusu gibi davranıyorsun, onun peşinden nefes nefese gidiyorsun.
Bu doğruydu ama kendine hakim olamıyordu. Zorlayıcıydı.

Boğazını temizleyerek düşüncelerini işine geri vermeye zorladı. "Kyros'un şu anda nerede olduğunu belirlemenin sihirli bir yolu var mı?"
"Keşke ama hayır. Sfora olmadan olmaz.”
"Neden yanında getirmedin?"
Cevap vermeden önce içini çekti. "Yasak. Bu kadar güçlü bir şeyin yanlış ellere geçmesi çok yıkıcı olabilir.”
"Sence?"
Alexion başını salladı ve kendini gülmemek için zorladı. Onu cesaretlendirmek isteyeceği en son şeydi. O gelmiş geçmiş en alaycı insan olmalıydı. Ama onu garip bir şekilde eğlenceli bulmuştu.
Dahası, onu canlandırıcı bulmuştu. Normal hayatını oluşturan monotonluktan çok hoş bir değişiklikti. Onun dünyası renksiz ve duygusuzdu. Soğuk ve yalnızdı. Öte yandan, canlı ve sıcaktı. Onunla birlikte Katoteros'a geri götürmek için onun bir parçasına sahip olmayı diledi.
Ama asla olamaz.
Çok yakında eski haline dönecekti.
Ve onunla tanıştığını bile bilmiyordu. Bir rüyanın silik bir anısı bile olmayacaktı. Birlikte oldukları zamana dair tüm bilgiler aklından silinecekti. Ama hatırlayacak ve onu her zaman özleyecekti. Bunun daha önce hiç olmaması garip. Diğerlerini yargılarken geçmişte birlikte vakit geçirdiği Kara Avcı adamlarını düşündü ama onlarla iletişimini kesmediği için pişmanlık duymuyordu.
Danger ile daha yeni tanışmıştı ve şimdiden onu özleyeceğini biliyordu.
Ne tuhaf.
Onun arabayı tam bir hassasiyetle kullanmasını izledi. Hayatında ilk kez, onu tamamen merak ettiğini fark etti.
Neyi sevdi? Neyden nefret ediyordu?
Normalde kimseye kişisel bir soru sormazdı. Acheron'la bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra bunun beyhude olduğunu biliyordu. Ayrılmak zorunda kalacağı ve bir daha asla görmeyeceği birini tanımaktan hoşlanmadığından bahsetmiyorum bile.
Kişiselleşme. Büyük oranlarda bir hata olurdu.
Yine de dinleyemedi. "Kara Avcı olmayı seviyor musun?" kendini durduramadan önce ona sordu.
Cevabı otomatikti. "Çoğu gün."
"Ya diğerlerinde?" Yapma. Ama bunu düşünmek yapmaktan daha kolaydı. Her şey hakkında ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyordu.
Tepki olarak kasıklarının sarsılmasına neden olan sevimli bir gülümseme verdi. O gerçekten güzeldi ve sadece görünüşü değildi. Onda bulaşıcı bir şey vardı. Onu kendine çekti, sahip olamayacağını bildiği bir şeyi istemesine neden oldu.
"Her yaşamda olduğu gibi," dedi, "bazı günler harika, bazıları berbat. Etrafta gerçekten kimse yokken gece geç saatlerde gerçekten yalnız oluyor. Bazen doğru seçimi yapıp yapmadığınızı merak ediyorsunuz. Belki de çok erken öfkeyle tepki verdiyseniz ve yapmamanız gereken bir anlaşma

yaptıysanız. Bilmiyorum. Bunu hatırlayacak ya da ölümün bu hayata tercih edilip edilmeyeceğini bilecek kadar uzun süre tamamen ölü değildim, bu yüzden belki de doğru bir seçim yapmışımdır.”
Ona baktı. "Ee, Bay Her Şeyi Bilen, alternatifin nasıl olduğu konusunda bana ipucu vermek ister misiniz? Öldüğünü hatırlıyor musun?”
Düşündü. "Evet yaparım. Gölge olmadığın zaman, huzurludur. Ölümlü bir adam olarak her zaman ailem etrafımda toplanmış olarak Cennet Çayırlarında sonsuzluğu geçireceğimi düşünmüşümdür.”
"Peki onun yerine Artemis'le gitmene ne sebep oldu?"
Eski acı içini sızlattı. Bunca yüzyıldan sonra, bir zamanlar çok sevdiği karısını ve onun ölmesine nasıl duygusuzca izin verdiğini hatırlamanın hala acı verici olması tuhaftı. Ama Acheron'un sık sık söylediği gibi, zamanın bile iyileştiremeyeceği bazı yaralar vardı. İnsanlar acılarından öğrendiler. Büyümek için gerekli bir kötülüktü.
Evet, doğru. Bazen Acheron'un sadist mi yoksa mazoşist mi olduğunu merak ederdi. Ama o daha iyi biliyordu. Acheron acıyı çok az kişinin anladığı şekilde anladı. Alexion gibi o da sürekli bununla yaşıyordu ve elinden gelse onu sonsuza dek kovardı.
Danger'a baktı ve sokak lambalarının onun kırılgan yüzünü aydınlatmasını izledi. Kyros, Brax ve Acheron dışında kimse onun hakkında isminden fazlasını bilmiyordu. Mürettebatında Shade olan ilk kişi olarak gösterilen belirsiz bir efsaneydi.
Esasen onların öcüydü. Yanlış kişi ruhunu bedenine geri döndürmeye çalışırsa ne olduğuna bir örnek. Ama anlatılanlar bu kadardı.
Karısına olan güveninin ya da bir sevgilisi olduğu gerçeğinin utancı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.
Onun kör, güvenen bir aptal olduğu gerçeği hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.
Kyros ve Brax yüzyıllardır bu konuda sessiz kalmışlardı. Alexion'un mümkünse geri gelip Kyros'u kurtarmak istemesinin nedenlerinden biri de buydu.
Adam ölürken bile onun arkadaşı olmuştu.
Alexion konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "İlk öldüğümde öldürüldüm," dedi basitçe. "Senin gibi, güvendiğim biri tarafından ihanete uğradım."
Alnı sempatik bir acıyla kırıştı. "Seni kim öldürdü?"
"Karımın sevgilisi."
yüzünü buruşturdu. "Ah."
"Evet."
"Ve sonra karınız ruhunuzu özgür bırakmak yerine madalyonu düşürdü," dedi, sesi öfke doluydu. "Sana bunu yaptığına inanamıyorum."
Alexion onun adına onun öfkesini takdir etti. "Senin olduğunu sandığın çocukların senin olmadığını öğrenmenin harika bir yolu."
Kadın uzanıp elini yatıştırıcı bir şekilde onun elinin üzerine koydu. Bu tek hareketin beklenmedik nezaketi tüylerini ürpertti. İkisi de öyle olmadığını

bildiği halde ona normal bir adam gibi davranması onun için çok şey ifade ediyordu. "Gerçekten üzgünüm."
Diğer eliyle onun elini tuttu ve hafifçe sıktı. Teninin altındaki narin kemikler, içinde taşıdığını bildiği gücü yalanlıyordu.
"Teşekkürler. Üzgünüm, kocanız bir pisliğin tekiydi."
Danger, bu argo kelimeyi beklenmedik şekilde kullanmasına güldü. İstemeden, gardının ona karşı yumuşadığını hissetti. Bir erkekle böyle sohbet etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Konuştuğu insanların çoğu diğer kadın Kara Avcılar'dı ve hepsi de on yıllardır tanıyordu. Bu güzel bir hız değişikliğiydi. "Geri dönüp karını mı öldürdün?"
"HAYIR." Kısa, acı bir kahkaha attı. "Söylemeliyim ki, gerçekten hayatımın en güzel anlarından biriydi… ya da ölümüm. Ölmemi izlerken ona bakarken kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Gözlerinde acıma ya da en ufak bir pişmanlık bile yoktu. Bir şey olursa, benim gittiğimi gördüğüne sevindi. Zavallı adam. Birini bu kadar kötü bir şekilde yanlış yargılamanın sadece acı verici değil, aynı zamanda küçük düşürücü olduğunu ilk elden biliyordu.
"Peki ona ne oldu?"
Ağzının bir köşesi alaycı bir tavırla yukarı kıvrıldı. "Acheron onu taşa çevirdi. O artık odamın dışındaki koridorda duran bir heykel.
Tehlike gözlerini büyüttü. "Ciddi misin?"
"Kesinlikle. Her sabah yanından geçerken ona alaycı bir öpücük gönderiyorum.
"Dostum," dedi başını sallayarak, "bu çok soğuk."
"Öyle mi düşünüyorsun?"
"Açıkçası? Hiç de bile. Çok daha acımasız olurdum."
Alexion, onun için verdiğinden daha kötü bir cezanın ne olacağını merak ediyordu. "Nasıl yani?"
"Kuşlar üzerine sıçabilsin diye onu bir yere parka koyardım."
O güldü. Tamam, bu gerçekten çok daha kötü olurdu. "Bana senin iyi tarafında kalmamı hatırlat."
"Evet, şey, annemin bir sözü vardı, 'cehennemde bir kadının öfkesi kadar azgınlık olmaz'."
"'Bir kadının hor görülmesi' olduğunu düşündüm."
Kızgın, aşağılanmış, ikisi de. Uzun bir intikamcı kadın soyundan geliyorum. Büyükannem, Madam Defarge'a her gün parasının peşinden koşardı.
Onayladı. "O zaman kişiliğinin o kısmını değiştirmeyeceğimden emin olacağım. Tanrılar, kinci kadınlardan bıktığımı biliyor."
Danger, onun eğlenceli bulmadığından emin olduğu bir konu hakkındaki hafif ses tonuna iç geçirdi. Aslında sözleri kalbini sızlatmıştı. "Sanırım buldun."
Elini sıktı. Ash annelerini taşa çevirdikten sonra çocuklara ne oldu peki?
"Acheron onlara iyi bir yuva buldu. Yaptığı bir şey yüzünden bir çocuğu acı çekmeye terk edecek türden bir insan değil."
"Evet, onda bunu fark ettim."

MSU kampüsüne giden yolun geri kalanını sürerken ikisi de bir daha konuşmadı. Fazla ay ışığının olmadığı bulutlu bir geceydi. Ama ne kadar da küçük bir ışık ağaçlara yansıdı, ürkütücü, canavarımsı gölgeler oluşturdu. Tehlike her zaman gece araba kullanmayı sevmişti. Bunda çok huzurlu bir şey vardı.
Eh, ara sıra geyiklerin intihara meyilli hale gelip "tavuk" oynamaya karar vermesi dışında
onunla otoyolda. Arkasında bırakabileceği.
Ama en azından Starkville'de bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Son birkaç yılda o kadar büyümüştü ki, Tupelo'ya geri dönene kadar geyik avcıları sorun olmayacaktı.
Danger onları kız öğrenci yurdu evlerinin yanından geçerek merkez kampüse doğru sürerken Alexion arabanın penceresinden dışarı baktı. Bir evde bir tür parti veriliyormuş gibi görünüyordu.
Arsaya park etmiş arabaları görebiliyordu, çocuklar camlardan sarkıyordu, diğerleri çerçeveye yaslanmış içeridekilerle konuşuyordu. Kolej öğrenci grupları verandada ve bahçede gezinirken içeride dans eden daha fazlası görülüyordu.
"Şunlara bak," dedi sessizce. "İnsan olmayı ve o yaşı hatırlıyor musun?"
Parti yapan ortaklara bir göz attı. "Evet yaparım. Hayatımın o döneminde, annem gibi Fransa'nın en büyük aktrislerinden biri olacağımı düşünmüştüm. Michel ve ben, çok sayıda çocuğumuzu büyütmek için kırsal kesimde zengin bir şekilde emekli olacağımızı düşündüm.
torunlarımızın oynamasını izleyin.” Anılar üzerinde uzun süre duramayacak kadar acı vericiymiş gibi içini çekti. "Senden ne haber?"
Alexion, zihninin sayısız yüzyıllar öncesine gitmesine izin verdi. Pek çok nedenden dolayı sık sık yaptığı bir şey değildi. Ama eski rüyalar asla gerçekten ölmedi. Her zaman oradaydılar, olabilecekler için pişmanlık yaşıyorlardı.
“Ordudan emekli olmak istiyordum. İlk etapta hiçbir zaman gerçekten katılmak istemedim. Ama babam ısrar etti. Oğlanlar için bizim köye geldiklerinde ağabeyimi ve beni kaptı ve kelimenin tam anlamıyla işe alım görevlilerinin önüne attı. Bizi doymaktansa aç kalmayı tercih eden cimri bir topraktan geçinmeye çalışan basit çiftçilerden daha fazlası olmamızı istedi. Bir askerin çağrısının çok daha iyi bir yaşam için şansımız olacağını düşündü.”
"Kardeşine ne oldu?"
Alexion, Darius'un yüzünü hatırlayınca duraksadı. Erkek kardeşi hayat doluydu ve yanında iyi bir eşle çiftçi olmaktan başka bir şey istememişti. Tek konuştuğu şey tekrar eve gitmek, sığırları görmek ve tarlalara bakmaktı.
İkisinin başına gelenler yüzünden kalbi sızlıyordu. “Benden yaklaşık bir yıl önce öldü. Kyros'la bir alayda olmasaydım ben de olurdum. Nedense hiç anlayamadım, beni kanatları altına aldı.”
"Daha yaşlı mıydı?"

"Sadece üç yaşında, ama o zamanlar ben korkmuş bir çocukken o bir yetişkinmiş gibi görünüyordu."
Danger onun sesindeki hayranlığı duyabiliyordu. Bir zamanlar arkadaşına taptığı belliydi. Onu kurtarmak istemesine şaşmamalı.
"Diğer çocuklar benim hakkımda pek düşünmediler," diye itiraf etti. "Kyros gibi, uzun bir asker silsilesinden geldiler ve çiftliğe geri dönmem gerektiğini düşündüler. Zaten yakında öleceğini düşündükleri birini eğitmekle ya da malzeme sağlamakla zaman kaybetmek istemiyorlardı. Yiyecekleri geçimini sağlayabilecek birine saklamak daha iyi."
Hoşnutsuzluklarını nasıl dile getirdiklerini görmek için onun sforasına ihtiyacı yoktu. Dokuz bin yıl sonra, sesindeki acıyı hâlâ duyabiliyordu.
"Ama orada asılı kaldın."
"Nietzsche'nin dediği gibi, 'seni öldürmeyen şey…'"
"Sadece kısa bir hastanede kalmayı gerektirecek. Ve eğer bir Karanlık Avcısıysan, iyi uykular."
Alexion onun esprisine güldü. Olaylara kesinlikle benzersiz bir bakış açısı vardı.
Dikkatini kampüse ve müzik setlerinin gümbürtüsüyle yanlarından hızla geçen arabalara ve sırf hayatta olmanın verdiği keyifle çığlıklar atıp gülen çocuklara çevirdi.
Onları nasıl kıskanıyordu. Ağrıyan yerlerini dürtme konusunda inanılmaz bir hüneri olan Danger dışında, normalde hiçbir şey hissetmiyordu. "Bu dünyanın ne kadar muhteşem olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Senin doğumundan bu yana pek değişmedi, ama benimki…"
"Evet, nerelisin, Tunç Çağı'ndan mı?"
Alexion homurdandı. "Hayır, ondan bile önceye gidiyorum. O kadar ilkeldik ki gerçekten binecek dinazorlarımız olmalıydı."
"Nasıl ilkel?"
Halkının nasıl yaşadığına, sırf hayatta kalabilmek için katlanmak zorunda kaldıklarına dair anılar içten içe ürperdi. En saf, en ham haliyle hayatta kalmaktı.
"Modern" insanın ne kadar iyi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.
"Kılıçlarımız, gerçek metallerimiz, çömleklerimiz yoktu. Hançerlerimiz ve mızrak uçlarımız, ellerimiz kanayana ve yaralanana kadar kendi ellerimizle yonttuğumuz taştandı. Zırhımız yemek için öldürdüğümüz hayvanların derilerinden yapıldı. Kendimiz haşlayıp şekil verdik. Konuşacak bir hükümetimiz, gerçek yasalarımız yoktu. Eğer çuvalladıysan, başvuracak kimse yoktu. Ya kendin halledersin ya da akışına bırakırsın."
İnsan hayatının acı hatıralarına içini çekti. "Kahretsin, yargıç, polis veya politikacı yoktu. Sadece iki sınıf insanımız vardı: kendilerini besleyen çiftçiler ve çiftçileri yiyeceklerini çalıp öldürmek isteyenlerden koruyan askerler. İşte buydu."
"Senin rahiplerin yok muydu?"

“Bir tane vardı. Bir yangında sağ elini kullanamayan bir çiftçiydi. Kendi kendine yetmediği için ayetleri tefsir etti ve bunun için çiftçiler ona yemek yedirdi.”
Tehlike onun tarif ettiği dünyayı hayal etmeye çalışırken kaşlarını çattı. Ve düzgün bir tuvaleti olmayan yaşamının ilkel olduğunu düşünmüştü. Aniden onun on sekizinci yüzyıl dünyası gerçekten de çok yüksek teknoloji ürünü göründü.
Alexion, "Halkım asla böyle bir dünya hayal etmemişti," diye devam etti.
“Yıkıcı, zayıflatıcı bir iş olmadan bu kadar çok şeye sahip olmak. Ve yine de tüm fiziksel gelişmelere rağmen, insanlar hala insandır. Daha fazlasını elde etmek ya da sadece katilin anlayacağı bir şeyi kanıtlamak için birbirlerini öldürüyorlar. Hâlâ, önümüzdeki yüz yıl sonra önemini bile yitirmeyecek şeyler için birbirimize gaddarca davranmaya ve işkence etmeye devam ediyoruz.”
Danger'ın sözleri onun kalbinde özel bir etki yaratırken gözleri yaşardı.
Bana bundan bahset. Yirmi birinci yüzyıldaki tüm değişimlere rağmen, zenginler hala zengin, fakirler hala fakir görünüyor. Dünyada hala her gün açlıktan ölen sayısız insan var ve bunun nedeni anoreksik veya oruçlu olmaları değil. Bunun nedeni, zenginler her zaman önemsiz şeylere para harcarken, yiyecek alacak paralarının olmamasıdır. her duyduğumda
Kıtlık hakkında, geçmişten, devrimlerden, tüm savaşlardan hiçbir şey öğrenip öğrenmediğimizi soruyorum kendime. Tek yaptıkları binlerce hayatı mahvetmekti.”
"Chronia kesme işareti, anthrice mi achi."
Kaşlarını çattı. "Bu nedir?"
"Atlantisli. Acheron'un çokça söylediği bir şey. Kabaca tercüme edildiğinde 'zaman geçer, insanlar geçmez' anlamına gelir.”
Tehlike bunu düşündü. Çok doğruydu ve Ash'e çok benziyordu. "Bilmiş olması gereken dünyayı hayal edebiliyor musun? Seninki kadar geri…”
Onun sözünü keserek, "Onun dünyası son derece gelişmişti," dedi.
"Atlantisliler kesinlikle taş devrinde değillerdi."
"Ne demek istiyorsun?"
“Doğduğu dünya inanılmaz derecede yüksek teknolojiydi. Bir çeşit arabaları vardı, ilaçları, metal işçiliği, adını siz koyun. Tanıdığı Yunanistan ve Atlantis, zamanlarının birkaç bin yıl ilerisindeydi.”
"Sonra ne oldu da hepsi kayboldu?"
"Kısacası, bir tanrıçanın gazabı. Atlantis, doğal yollarla değil, hepsinden intikam almak isteyen bir kadının öfkesiyle denize süpürüldü. Kendi kıtasını ve insanlarını mahvetti, ardından Yunanistan'ı baştan başa geçerek hepsini dinozor çağına geri attı.”
"Neden?"
Yorgun bir nefes verdi. “Ondan geri istediği bir şeyi aldılar.”
Danger aniden anlamış gibi başını salladı. "Çocuğunu aldılar"
Bu sonuca varmasına şaşırmış görünüyordu. "Bunu nasıl bildin?"

"Ben bir kadınım ve bir kadının kendi halkını yok etmesine neden olabilecek tek şey bu."
Yorum yapmadı. Aslında, konuşmalarının gidişatından son derece rahatsız görünüyordu. Daha iyisini bilmeseydi, ondan bir şeyler sakladığını düşünürdü.
Aniden, Alexion yanındaki koltukta kaskatı kesildi.
"Sorun nedir?" diye sordu.
"Sağa dönün."
Ses tonu ona acil olduğunu söylüyordu. Tartışmamaya karar veren Danger, Creelman Caddesi'nden McCarthy Spor Salonu'nun önündeki küçük yola saptı. Yolun sonunda bir dizi park yeri vardı.
"Arabayı durdur."
Bunu yapar yapmaz, arabanın motoru kendi kendine kapandı ve Alexion yolcu tarafından çıkıp Holmes binasına yöneldi. Tehlike hemen peşinden koştu.
Spor salonunun hemen arkasında ona yetişti. Yavaşladığında, orada gördüğü şeyle kalbi gümbür gümbür atıyordu.
Gölgelerin derinliklerinde Kyros, Fransa'nın Bask bölgesinden bir Kara Avcı olan Marco'ya ait olduğu anlaşılan bedenin üzerinden ayağa kalkıyordu.
"Ne oldu Kyros?" diye sordu, ses tonu koştuğu için nefes nefese kalmıştı.
Kyros'un Marco'yu öldürmediğini biliyordu. Hiçbir Karanlık Avcı diğerine zarar veremez. Bir Kara Avcı'nın diğerine verdiği darbe veya yara ne olursa olsun, onu veren acıyı, onu alandan on kat daha fazla hissetti.
Kyros, Marco'yu öldürseydi o da ölmüş olurdu.
Kyros onunla yüzleşmek için yavaşça döndü. Solgun ve sarsılmış görünüyordu. "Benimle uğraşma Tehlike. Bu aksam olmaz."
"Kiros?"
Başı Alexion'a doğru döndü. Daha önce solgun olduğunu düşündüyse bile, şimdi göründüğüne kıyasla bu hiçbir şeydi. Sanki bir hayalet görüyormuş gibi Alexion'a baktı.
... ve yaptığı tam olarak buydu.
"Öyle mi?"
Alexion yavaşça ona doğru yürüdü. "Seninle konuşmam lazım kardeşim."
Alexion'un beyaz önlüğünü alırken Kyros'un bakışlarının kısıldığını gördü.
"Sen?" diye sordu, sesi tiksintiliydi ama yine de kadın bunun altında bir kırgınlık tınısı duydu. "Sen Acheron'un sağ kolu musun? Ültimatomunu veren sen misin?" İnanamayarak başını salladı. Bu mümkün değil. Sen öldün. Sen ölmüşsün."
Hayır, dedi Alexion ona doğru bir adım daha atarak sakince. "Hayattayım."
Kyros geri çekildi. "Sen bir Gölgesin."
Alexion ona elini uzattı. "Ben gerçeğim. Elimi tut kardeşim ve kendin gör."
Tehlike nefesini tuttu. Düşmanlığını göz önünde bulundurarak, Kyros'un Alexion'a saldırmasını yarı yarıya bekliyordu.
Ama yapmadı.

Alexion'ınkini sıkabilecek duruma gelene kadar düzenli bir şekilde elini uzattı. Ama Alexion'ın eline dokunduğu anda bıraktı ve tökezledi.
Kyros'un hala önünde olanı kabul etmek istemediğini söyleyebilirdi.
"Sorun değil," dedi Alexion, kızgın ve korkmuş Yunanlıya bir adım daha yaklaşırken.
"Bana dokunma!"
Alexion kısa kesti. Kyros'un sert sözlerinin yol açtığı gözlerdeki acıyı görebiliyordu.
Kyros, inanamıyormuş gibi başını sallamaya devam etti. "Sen olamazsın. Acheron'un yok edicisi olamazsın. Yapamazsın."
"Ben onun yok edicisi değilim. Ölümcül bir hata yapmaktan kaçınmanıza yardım etmek için buradayım. Ne yaparsan yap, Stryker'a güvenemezsin. Sana yalan söylüyor. İnan bana Kyros. Bir zamanlar kardeştik.
O zaman bana güvendin."
Kyros'un gözleri eski arkadaşına ateş etti. "Dokuz bin yıl önceydi. Biz insandık."
Alexion, arkadaşının ona inanmasını sağlayacak kelimeleri zihninde aradı. Ama işe yaramadığını söyleyebilirdi. Çok fazla öfke ve güvensizlik vardı. Kyros ondan nefret etmek için bir sebep arıyor gibiydi.
"Hadi Kyros. Güven bana."
"Siktir git."
"O halde bana güven," dedi Danger, Kyros'a yaklaşarak. "Beni beş yıldır tanıyorsun.
Beni Stryker'la tanıştıracak ve Acheron hakkındaki saçmalıklarını söylemesine izin verecek kadar bana güvendin." Gözlerinde ıstırap dolu bir parıltıyla ayakta duran Alexion'a baktı. Arkadaşını kurtarmak istedi ve o da ona yardım etmek istedi. Alexion'a inanıyorum, Kyros.
Tamamen. Stryker bize yalan söylüyor. Senin ölmeni istiyor."
Kyros, Alexion'a baktı. "Senin ölümünle kendimi hasta ettim. Neden hayatta ve iyi olduğunu bana hiç söylemedin? Neden Acheron yapmadı?"
"Çünkü bu dünyada yaşayamam," diye açıkladı Alexion aynı mantıklı ses tonuyla. "Sana söylememin ne anlamı vardı ki?"
Kyros bu sözlere daha da fazla öfkeyle karşılık verdi. "Mesele şu ki biz kardeştik.
Bana iyi olduğunu söylemeyi borçluydun."
"Belki o zaman yanılmışım ama şimdi buraya seni kurtarmak için geldim."
Saçmalık. Bu senin için sadece bir oyun, değil mi?" Kyros bir şey arıyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Bunu izliyor musun, Acheron? Siktir git seni yalancı piç. Nasıl bana söylemezsin?"
Kyros onlardan uzaklaşmaya başladı.
Alexion onun kolunu tuttu. "Marko'ya ne oldu?"
Alexion'u ondan uzaklaştırdı. "Ne umursuyorsun? Zaten onu öldürmek için buraya gönderildin."
Doğruydu. Bir gece önce üniversite öğrencisini öldürdüğü için Marco'nun kaderinde ölmek vardı. "Onun için geri dönüşün, ertelemenin olmadığı bir

noktaya gelmişti. Ama sen… hala zaman var. Seni kurtarabilirim Kyros. Eğer izin verirsen. Aptal olma, Adelfos.”
Kyros ona dudağını kıvırdı. "Senin lanet olası yardımını istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum.”
Alexion kendini dizginlemeye çalıştı. Bunu atlatmak için sakin ve mantıklı kalması gerekiyordu. Ama aslında yapmak istediği Kyros'u bu kadar kör ve aptal olduğu için sallamaktı.
"Acheron bir Daimon değil."
"Öyleyse o kim?"
Alexion cevap veremeden başını çevirdi. Yine de parçalanmıştı. Bir yanı Acheron'a ihanet etmek ve arkadaşına hayatını kurtarmak için duyması gereken gerçeği söylemek istiyordu.
Ama bunu yaptıysa…
Hayır, Acheron'a güvenine ihanet edemeyecek kadar çok şey borçluydu.
"O sizden biri," dedi Alexion hissetmediği bir sakinlikle.
"Evet, doğru," dedi Kyros alaycı bir şekilde. "Öyleyse neden gün ışığında yürüyemiyorum?"
Bunu ona vermek zorundaydı. "Tamam, yani Acheron biraz farklı."
"Biraz? Ve sen nesin?"
"Ben çok farklıyım."
"Ve ben çok kızgınım." Kyros onu iterek geçti ve otoparka doğru yöneldi.
Alexion ne yapacağını düşünürken gözlerini kapattı. Ne demeli.
Kyros'un onu dinlemesini ne sağlar?
Sonra birden aklına bir şey geldi. "Liora'nın beni öldürmesi senin hatan değildi."
Bu, Kyros'un geri çekilmesini durdurmayı başardı. Olduğu yerde dondu.
"Sana onun bir fahişe olduğunu söylemeliydim," dedi arkasını dönmeden.
Alexion onunla en azından neredeyse medeni bir tonda konuştuğu için minnettardı. "Sana inanmazdım. Durmadan. Beni kurtarmaya çalıştığın için senden nefret ederdim. Lütfen benim hatamı yapma Kyros.”
Onunla yüzleşmek için döndü. "Endişelenme," dedi siyah bakışları Alexion'u tüm yoğunluğuyla yakarken, "Yapmayacağım. Senin hatan, arkadaşın sana doğruyu söyleseydi ona inanmayacak olmandı. Benim hatam şimdi 'arkadaşımı' dinlemek olur… Sonra yine, sen benim arkadaşım değilsin, değil mi? Arkadaşım dokuz bin yıl önce öldü ve yaşasaydı bana söylerdi ve onun ölümünden dolayı suçluluk duyarak beni yüzyıllarca yaşamaya terk etmezdi.”
Kyros arkasını döndü ve otoparka doğru öfkeli adımlarını tekrarladı.
"Kyros-"
"Dialegomaiana o echeri," dedi Kyros arkasına bile bakmadan.
"Bu hangi dil?" Tehlike sordu.
"Ana dilimizdir."
"Ve o ne dedi?"
Alexion tiksintiyle nefes verdi. “Kısaca, 'el ile konuşun.'”
Hissettiği kadar sönük görünüyordu. "Onu takip etmeli miyiz?"

"Ne yapacağını? Ne kadar istesem de ona anlam veremiyorum. Seçim ona ait olmalı."
Bunun için lanet olası kader. Zaman zaman özgür iradeden nefret ediyordu. Acheron'un onu sürekli lanetlemesine şaşmamalı.
Patronu haklıydı, özgür irade berbattı.
Bakışları Marco'ya gitti. Zavallı, bahtsız Kara Avcı'nın hâlâ göğsünden çıkıntı yapan bir hançeri vardı ve burada birisi, muhtemelen bir Daimon, onu bıçaklamıştı. Adamın aptallığına pişmanlıkla başını sallayan Alexion, düşmüş Kara Avcı'ya gitti ve hançeri kurtardı. Elbette onu öldüren hançer değildi. Kesik kafası birkaç metre ötedeydi.
O da cesedi incelerken tehlike onun hemen arkasında durmak için hareket etti. Onun tiksindiğini hissedebiliyordu, ama bir kumpanya gibi kendini sakin ve profesyonel tuttu. "Bunu Kyros'un yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"
"Yapamaz."
"Sonra kim?"
Sorusuna cevap veren ses ona ait değildi ve gölgelerin diğer tarafından geliyordu. "Yalnızca dost canlısı mahalle Daimon devriyeniz."
Alexion, Danger'ın arkasını görebilmek için hafifçe arkasına yaslandı. Gölgelerin arasında altı Daimon'dan oluşan bir grup vardı...

Bölüm 12

Danger'ın bakışları, Daimonların alaylarının sesine öfkeyle kısıldı. Daimonların kaçmaya çalışmamaları ne kadar nadir. Alexion'un bahsettiği Spathis onlar olabilir mi?

Öte yandan, zaten bir Kara Avcı'yı gerçekten öldürmüşlerse, muhtemelen kendi güçleriyle sarhoştular ve daha fazlasını öldürmeye çalışıyorlardı.

"Ah, sizden pek hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

Baş rol Daimon, "Duygular tamamen karşılıklı," dedi.

Daimon, Marco'nun vücuduna baktı. "İyi iş çıkarıyoruz, değil mi?"

İnsan hayatından çok fazla kabusu geri getiren barbarlıkları için onlara herhangi bir ödül veya övgü vermeye isteksiz olarak omuz silkti. "Bana intihar etmiş gibi geldi. Muhtemelen çirkin suratına bir kez baktı ve kör oldu, bu yüzden gördüğü son şeyin senin iğrenç şeklin olmasındansa ölmenin daha iyi olduğuna karar verdi.

Alexion buna gerçekten yüksek sesle güldü.

Daimon ona ters ters baktı. "Sizi temin ederim ki bir kız gibi çığlık atarak öldü."

Alexion'a baktı ve tiksintiyle başını salladı. "Ah, buna çok kırıldım.

Bu cinsiyetçi ifadenin nesi var? Ben bir kadınım ve bağırmam. Ama öldüren pek çok erkek Daimon öldürdüm."

Alexion yorum yapmadı.

Danger, ona hâlâ ana yemekmiş gibi bakan Daimonlara döndü. Kesinlikle onların canına okuyacaktı ama bunu yapmadan önce bir sorusu vardı. "Peki onu neden öldürdün?"

Daimon omuz silkti. "Paylaşmak istemediği bir kurbanı vardı. Görünüşe göre o da bizim gibi ruhu kendi bedenine alabileceğini sanmış.

Turnabout'un adil bir oyun olduğunu düşündük ve onu serbest bırakması için ona kazık attık. Bilirsin, Karanlık Avcılar bir ruh özgür kaldığında dağılmaz.

Nedenmiş?"

"Biz pislik değil miyiz?"

Alexion tekrar güldü.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Bütün bunlardan çok fazla zevk alıyorsun."

Daimonları işaret etti. "Keller onları puf yapabileceğini söyledi?"

"Normal Daimonlar, evet."

"Dur tahmin edeyim, bunlar Abby Normal türden Daimonlar mı?"

Kafasını salladı. "Çok fazla DVD izliyorsun ve evet, onlar Abby Normal."

Young Frankenstein filmine yaptığı göndermeyi anlamasına şaşırdı.

Ah, güzelim, dedi, hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırarak. "Ve burada en sevdiğim hisseyi kaybettim ve bu neden? Çünkü cehennemden gelen çirkin kanatlı iblis -kelimenin tam anlamıyla-

peşimizden geldi." Daimonlara baktı ve derin bir iç çekti. "Şimdi bu adamları savaştırdık. Eh, en azından pullu değiller."

"Ve onlar sarışın," diye ekledi Alexion. Danger, onun hafif tonunu benimsemesini eğlenceli buldu. "Sarışınlardan hoşlanıyorsun."
"Doğru ama onlara baktıktan sonra sanırım zevklerim değişti. Sanırım onlardan birini yapmaktansa iblisi oynamayı tercih ederim." Danger döndü, hançeri Alexion'ın elinden aldı ve Daimonlara saldırdı.
Alexion, Spathis'i giyerken hayranlıkla izledi. Beceriden çok cüretkar olan inanılmaz bir dövüşçüydü. Hiçbir şekilde beceriden yoksun olduğundan değil. Yapmadı. Sadece cüretkarlığı onu uzak bir atışla geride bıraktı.
Bir Daimon'u göğsünden keserken ikincisini eğildi. Daha küçük boyutu, ona çok daha büyük Daimon'lara göre belirgin bir avantaj sağladı.
Birini bıçakladı.
Toza patladı.
O sırada kaşlarını çatarak Alexion'a döndü. "Orada durup etkilenmiş gibi mi görüneceksin yoksa gerçekten bu küçük durum için bana yardım edecek misin?"
Umursamazca omuz silkti. "Kontrol altında gibi görünüyorsun."
Saldıran başka bir Daimon'dan uzaklaşırken ona dik dik baktı. Onu tekmeledi. Çoğu gece erkeklerden gerçekten nefret ediyorum, diye mırıldandı.
Daimonlardan biri onun peşine düşene kadar Alexion ileri atıldı. Daimon'u yumruğunu çenesine dayayarak yakaladı.
Tehlike sanki onu bıçaklayacakmış gibi döndü. Alexion onun elini tuttu, sıkılı yumruğunu öptü ve ardından hançeri elinden çekti.
Daimon'a saplamadan hemen önce, "Bunu hemen geri vereceğim," dedi.
Altın tozu yere düşmeden önce her tarafını sardı.
Döndü ve hançeri Danger'a saldırmak üzere olan başka bir Daimon'un göğsüne fırlattı.
Daimon hareketin ortasında dondu, "lanet olsun" kelimesini söyledi ve sonra parçalandı.
Kalan son Daimon kaçtı.
Danger yerden hançeri aldı ve sırtına fırlattı. Onu omuzlarının arasından ölü olarak yakaladı. Ondan önceki diğerleri gibi o da toza dönüştü.
Alexion hançerin kendisine dönmesi için elini uzattı. Sıkıca kavrayana kadar havada uçtu.
Tehlike ona sinirli bir bakış attı. "Biliyor musun, o salon numaraları bana gerçekten yardımcı olsaydı çok daha etkileyici olurdu."
Dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek hançeri ona uzattı. "İçinde ne olduğunu görmek istedim."
Sidik ve sirke. Bir dahaki sefere bana yardım etmezsen, onu sana karşı tamamen serbest bırakacağım.
Ne zaman sinirlense gözlerindeki ateşi görmeyi sevdiğini itiraf etmeliydi. Tutku yanaklarını pembeleştirdi ve onun altında çıplak nasıl görüneceğini merak etmesine neden oldu. Kesinlikle bir yaban kedisi olacaktı ve bu onun iradesi dışında bile gülümsemesine neden oldu.
Tehlikenin tadına bakmak için neler vermezdi.

"Bunu komik bulmuyorum," dedi ters bir şekilde.
"İnan bana, senin incinmen fikrini de komik bulmuyorum."
"Öyleyse neden gülümsüyorsun?"
"Gülüyorum çünkü sen çok güzelsin."
Tehlike, ona Eyfel Kulesi'nden uçarak atlamasını söyleseydi daha fazla sersemletemezdi. Bir erkek, özellikle de Alexion kadar yakışıklı biri ona iltifat etmeyeli uzun zaman olmuştu. Böyle bir şeyin midede neden olduğu garip çırpınmayı neredeyse unutmuştu. Bir parça gurur ve şükranla dengelenen küçük bir utanç. "Teşekkür ederim."
"Rica ederim."
İşin en tuhaf yanı, o anda onu öpmek istemesiydi. Kötü.
Ama bu çılgıncaydı ve bunu biliyordu.
O insan bile değil.
Sen de değilsin.
Eh, aklında bir nokta vardı ama yine de... Bu ne yeri ne de zamanıydı.
Alexion önce Marco'ya baktı, sonra Kyros'un kaçtığı yöne doğru gitti. Sanki arkadaşının peşine düşmek istiyormuş gibi, ela yeşili gözlerine o tanıdık işkence ifadesi geri döndü. Bunu, bu hareketin ne kadar beyhude olacağını bildiğini söyleyen çekingen bir bakış izledi.
"Düşünmesi için ona zaman ver," dedi nazikçe, onu hissederek. "Gelecek."
"Ya yapmazsa?"
Muhtemelen Alexion'un elinden ölmüş olacaktı. Ve bunu ne kadar tatsız bulsa da, onun daha ne kadar yaptığını hayal edebiliyordu. Bu nedenle, bunu belirtmek acımasızlık olurdu ve Alexion'un hayatında yeterince gaddarlık yaşadığı hissine kapıldı.
"Ash sana sonucu söyleyemez mi? Geleceği görebildiğini biliyorum."
"Evet ve hayır. Ne o ne de ben, bizimle veya bize yakın olan herhangi biriyle ilgili bir geleceği göremiyoruz."
Bu ona adil gelmiyordu. Size en yakın insanlara yardımcı olamayacaksanız, geleceği görmenin ne anlamı var? "Kendi geleceğin dışında herkesin geleceğini bilmek kötü kokuyor olmalı."
Yorgun bir nefes verdi. Hiçbir fikrin yok. Aslında bana göre acımasız. Ama o zaman, belki de gelecekler değişebileceği ve değişebileceği için bunun bir önemi yoktur. Bir gün bir sokaktan sağa dönmen gerektiği kadar basit bir şey... Bunu iliklerine kadar biliyorsun, ama yine de kimsenin anlamadığı nedenlerle, kaderi çürütmeye ve sola gitmeye karar veriyorsun. Şimdi hayallerinizin eşiyle tanışmak ve bir ev dolusu çocuk sahibi olmak yerine, bir dondurma kamyonunun altında eziliyorsunuz ve sonraki beş yılı fizik tedavide yaralarınızın iyileşmesiyle geçiriyorsunuz; ya da daha kötüsü, ondan ölürsünüz. Ve hepsi özgür iradeni kullanıp bir hevesle ters yöne döndüğün için."
Bu ona kabuslar verecek bir şeydi. Kendi hayatında nerede bu kadar trajik bir şekilde yanlış gittiğini merak etmesine neden olduğundan, üzerinde düşünmeye gerçekten değmezdi. Onu mahveden kader miydi yoksa özgür irade miydi?

"İşte bu gerçekten hastalıklı, Doc Sunshine. Bunun için teşekkür ederim.”
Ne kadar karamsar olduğunu anlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Ters yönde de çalışabilir."
"Evet, ama önce olumlu olanı düşünmediğini fark ettim. Freud seninle çok eğlenirdi, değil mi?”
"Muhtemelen öyledir," dedi küstahça. "Döndüğümde ona sormam gerekecek."
Sözleri ve ne anlama geldikleri üzerine duraksadı. "Sigmund Freud'u tanıyor musun?"
Ona verdiği sırıtış, çekiciliği ve güzelliğiyle kesinlikle göz kamaştırıcıydı.
"Hayır, ama seni bir dakikalığına oraya götürdüm, değil mi?"
Tehlike başını salladı. Onda çok tuhaf bir şekilde bulaşıcı bir şey vardı. Bu kadar kolay büyülenebileceği düşüncesinden nefret ediyordu ama yine de o bunu azar azar yapıyordu.
"Peki Marco ile ne yapmalıyız?" diye sordu, söz konusu konuya dönerek.
Alexion cesede baktı. "Artık yapılacak pek bir şey yok."
Tehlike, vücudun çoktan çürümüş olduğunu anlayınca iki kez aldı. Adamın birkaç dakika önce yattığı boş yere baktı. Nerede olduğunu gösteren tek şey kıyafetleriydi.
"Mon Dieu," diye soludu. Hepimiz bunu yapıyor muyuz?
Alexion'ın ses tonu duygusuzdu. "Eninde sonunda tüm insanlar yapar."
"Evet," dedi, öylece uçup gitme düşüncesiyle içinde büyüyen öfkenin ağırlığını taşıyan sesiyle. "Ama genellikle beş dakikadan fazla sürer."
"Bir Kara Avcı için değil."
Tehlike yerinde bakmaya devam etti. Çok rahatsız ediciydi. Neden olduğundan bile emin değildi. Sadece onlarınki kadar güçlü görünen ve pek çok şeye bağışıklığı olan bir vücut birkaç dakika içinde parçalanıp parçalanmamalıydı.
Ölümün kesinliği onu çok etkiledi.
Alexion onu kollarının arasına aldı. İlk içgüdüsü onu uzaklaştırmak oldu ama dürüst olmak gerekirse şu anda onun dokunuşuna ihtiyacı vardı. Onu yere indirecek ve daha önce hiç başına gelmemiş bir gerçeklik yüzünden paniğe kapılmasını önleyecek bir şeye ihtiyacı vardı.
Nihai ölüm.
Onları geri getirecek Artemis yok. cennet yok Sadece tamamen yok olma ve ıssız acı. Alexion'un ona daha önce gösterdiği adam gibi olabilirdi. Umutsuz. Hiçbir şey olmadan.
"Sorun değil, Danger," dedi onu kucağına alırken usulca kızın başının tepesine doğru. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı bilmiyorum ama insanları öldürmeye başlamıştı."
Bir şekilde yaptı, bir şekilde yapmadı. "Böyle ölmek istemiyorum, Alexion."
Ve sonra bir şeyin farkına vardı...
O vardı. Ruhunu bırakıp ona yardım etmeyi reddeden sevdiği kadınla yalnız başına ölmüştü.
Karısı nasıl böyle bir şey yapabilmişti? Çok soğuktu. Çok duygusuz.

Tehlike ona bakmak için hafifçe geri çekildi. "Vücuduna böyle mi oldu?"
Onayladı. "Bu yüzden şimdi bir tane yok."
Ama kendini çok gerçek, çok sağlam hissediyordu. "O zaman beni tutmak için nasıl burada olabilirsin?"
Gözlerinde kanını ateşleyen bir şefkat vardı. O bir yok edici olabilir ama şefkati anlıyordu ve annesi bunu ona en çok ihtiyaç duyduğu anda gösterdiği için gerçekten minnettardı.
"Acheron'un pek çok gücü var ve neyse ki reenkarnasyon da bunlardan biri. Bu geçici beden, gerçekten yok edilemez olması dışında sizinkinin aynısıdır. Kafamı kesersen yine burada puf yapabilirim.
Bu ona mantıklı gelmiyordu. "Anlamıyorum. O zaman neden Charonte'den korktun?
Gergin bir kahkaha attı. "Charontes sadece bedeni yok etmiyor. Ousia'yı yok ederler."
"Ne?"
Açıklarken yüzüne düşen saçı düzeltti. "Bedenin veya ruhun ötesinde var olan parçamızdır. Ruh bizim manevi parçamızdır. Ousia bize kişiliğimizi veren şeydir. Bu bizim özümüz, dilerseniz yaşam gücümüz. Onsuz, bizden geriye hiçbir şey kalmıyor. Bu, hiçbir şekilde geri dönüşü olmayan nihai ölümdür. Bir Charonte, geriye kalan azıcık varlığımı kolaylıkla sona erdirebilecek birkaç şeyden biridir. ve benim
varoluş çok berbat olabilir, onu her gün tamamen yok olmaktansa tüm dezavantajlarıyla karşılarım."
Hala anlamadı. "Ama Acheron sana geçici bir beden verecek kadar güçlüyse, neden sana kalıcı bir beden vermesin?"
Alexion sessizleşti ve bir adım geri çekildi.
Yüzü yine taşa dönmüştü ve çok hassas bir konuya değindiğini anlamıştı.
Hadi, Alexion, dök şunu. Sende daha da garip bir şey var, değil mi? Seni korkutan bir şey."
Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.
Ondan uzaklaştı, tekrar arabaya doğru. Bir cevap beklemeden onun peşinden gitti.
Ama birkaç saniye sonra, "Acheron beni geri getirdiğinde gençti. O zamanlar, güçlerini tam olarak anlayamıyordu ve tanrılar, Artemis'in talimatlarla gelmediğini biliyor. İstediğini yapsaydı, hiçbir şey öğrenemezdi.
İçini kötü bir his kapladı. "Yani temelde söylediğin şey, onun seninle işi batırdığı."
Ona bakmadan başını salladı. "Yüz yıl sonra bile ölseydim, benim için farklı bir hikaye olurdu. Ama bana yapılanlar Acheron için bile geri alınamaz. Bir daha asla insan olamam ya da erkek olarak yaşayamam. Benim için yapılacak bir şey yok. Durmadan."
Bunu dikkate değer bir vakarla karşılamıştı ama bu fikre alışması için uzun bir zamanı olmuştu. Kendisi, Acheron'un onu mahvetmesine hâlâ kızacaktı.
"Gerçekten üzgünüm, Alexion."

"Sorun değil. En azından beni kurtaracak kadar önemsiyordu. Eğer yapmasaydı... Marco'nun daha önce bulunduğu yere baktı.
Saçmalık. Onun böyle ölmesi fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Onun haklı olduğunu düşündü.
Şimdi sahip olduğu şey, alternatifinden çok daha iyiydi.
Tehlike, arabanın yönünü belirtmek için başını eğdi. "Neden gidip yiyecek bir şeyler almıyoruz? Çok açım."
"Elbette."
Arabanın yanına geldikleri anda arabanın kilidi kendiliğinden açıldı. Danger, güçlerine karşı başını salladı. Zaman zaman Acheron kadar korkutucuydu.
O yolcu tarafından girerken o sürücü tarafından arabaya bindi.
"Peki, sana hangi adla hitap etmemi tercih edersin?" diye sordu otoparktan çıkarken. "Ias mı Alexion mu?"
Ona hormonlarını ateşleyen şeytani bir sırıtış verdi. "Beni aramanı tercih ederim
'sevgili.'" Kaşlarını ona şakacı bir şekilde salladı.
Tehlike gözlerini devirdi. Tek yönlü bir zihne sahip tüm insanlar gibi o da iflah olmazdı.
Alexion neredeyse alınmış bir ses tonuyla, "Beni suçlama," dedi. Elimde değil. Nasıl dövüştüğünü görmelisin. Beni gerçekten tahrik etti."
"Bana seni nasıl kapatacağımı söyler misin?"
Homurdandı. "Seks olmadan iki yüz yıl geçir ve sonra o soruyu sor. Yeterince soğuk bir duş yok." Bakışları, yanından geçtikleri bir avuç üniversite öğrencisinin oynadığı tenis kortlarına kaydı. "Kardeşlerin başıboş kadınlar olması gerekmiyor mu-"
Gırtlağından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sakın oraya gitme."
"Eğer beni istemiyorsan..."
Ona kendi yaramaz bakışlarını attı. "Bunu hiç söylemedim, değil mi?"

Bölüm 13

Kyros, elleri hâlâ titreyerek evine girdi. Bu gece gördüklerine inanamıyordu. Duyduğu şey. Marco öldürülmüştü.

Ve Ias yaşıyordu.

Ias tüm bu yüzyıllardır hayattaydı.

Öfke ve keder, rahatlama ve mutlulukla mücadele etti. Duyguları o kadar karışmıştı ki ne hissedeceğini ya da düşüneceğini bilemiyordu. Bir yanı eski dostunu kucaklamak istiyordu.

Erkek olarak, sadece kardeşten daha yakındılar. Hayatını başka bir adamın ellerine emanet etmekten gelen özel bir bağ vardı, onun kendi hayatını sana emanet etmesinden gelen bir bağ. Toplumsal ve kırılmazdı. Bunu paylaşmışlardı.

Kaç kez birlikte savaşmışlardı? Savaşa gidip gelen uzun yürüyüşlerde aç mı kaldınız? Biri yaralardan düştüğünde, diğeri onun başında durmuş ve kavga bitene kadar saldırganlarla savaşmıştı. Sonra ayakta kalan diğerine tıbbi yardımda bulundu.

Arka arkaya, birbirlerini güvende tutmak için sayısız kez savaşmışlardı. Madeni para veya tapu ile ödenemeyecek kadar çok borcu vardı. Ias'ın hayatta olduğu için kendinden geçmiş olan tarafıydı.

Ama diğer yanı çok ihanete uğramış, çok incinmişti. Ias nasıl hayatta kalabildi ve ona söylemedi?

Nasıl?

Acheron neden bundan hiç bahsetmemişti? Ias'ın ölümünün onu ne kadar paramparça ettiğini herkesten çok o biliyordu. Başlangıçta, Ias'ın kaybı dayanabileceğinden fazla olmuştu. Kendini çok sorumlu hissetmişti. Ias'a karısından bahsetmiş olsaydı, arkadaşı karısının onu sevdiğini düşünmek gibi trajik bir hata yapmazdı. Ama bu bilginin Liora'yı her şeyden çok seven Ias'ı yok edeceğini biliyordu.

Sessiz kaldığı için kendi hayatı bile kaybedilmişti. Lycantes, Ias için ilk gittiğinde, Ias'ı Liora'nın sevgilisi olan Lycantes'ten korurken ölmüştü.

Neden ona hiç söylemedim?

Yüzyıllar boyunca o suçluluk duygusunu ve şüpheleri Atlas gibi omuzlarında taşımıştı.

Son dokuz bin yılda vicdan azabının içini kemirmediği çok az gece olmuştu. Ne zaman bir Karanlık Avcı özgür olma olasılığından, bir sevgilinin ruhunu içeren madalyonu onlara geri verilmeden önce düşürmesinden söz etse, arkadaşını hatırlamıştı.

Dahası, tüm Kara Avcılara izinlerini veren Ias'tı. Ias, Artemis, Acheron ya da bunu her kim bulmuşsa, onların ruhlarını geri kazanmalarına ya da özgür olmalarına izin vermezdi. Durmadan.

Ama her şeye rağmen Kyros bir şeyi biliyordu, Ias ona yalan söylemezdi. Böyle bir şey yapmak arkadaşının elinde değildi. Arkadaşı hiçbir zaman onurlu olmamıştı.

Ama bu, bir zamanlar ölümlü olanla aynı kişi miydi?

"Ne yapıyorsun?"
Kyros, Stryker'ın gitmekte olduğu ofisinin kapı eşiğinde durduğunu görmek için baktı. Kyros, hissetmediği bir kayıtsızlıkla yanından geçti ve oymalı maun masasının arkasındaki bordo deri koltuğa oturdu. "Düşünüyorum."
"Neyi düşünerek?"
Daimon'a öldürücü bir bakış attı. "Yok edicinin bir zamanlar en iyi arkadaşım olduğunu biliyor muydun?"
Stryker, bu sözler ona taş gibi çarptığında duraksadı. Şimdi, geldiğini görmediği bir şey vardı. Alexion'un nereden geldiğini hep merak etmişti. Ama kabul edelim, Acheron onunla herhangi bir bilgiyi, özellikle de Stryker'ın ona karşı kullanabileceği hiçbir şeyi paylaşmaktan hoşlanmıyordu. Düşmanların ayıbı buydu. Her zaman ağzı sıkıydılar.
Ama aklı bu yeni edindiği bilgiyle dönüyordu. Yani Alexion bir zamanlar insandı... Ve Kyros'u tanıyordu...
İyi. Bununla çalışabilirdi.
Stryker hesaplı bir şekilde sempatik bir sesle, "Şu anda kendini çok ihanete uğramış hissediyor olmalısın," dedi. "Sana bir şey söyledi mi?"
"Beni seni takip etmekten kurtarmaya geldiğini söyledi."
Stryker yüzünü ifadesiz tuttu. Onu yutmayı bekleyen ateşten geri çekip tüm planlarını mahvedecekse, bunu dikkatli oynaması gerekiyordu.
"İlginç."
Bu yüzden Alexion, Stryker'ın piyonunu ölümden kurtarmak istedi. Bu son derece faydalı olabilir. Alexion, arkadaşını Shadedom'a lanetlemeden önce iki kez düşünürdü ve bu, Stryker'a ona karşı kullanması için bir piyon verirdi. Alexion kurtarmaya geldiği adamı kesinlikle öldürmezdi.
Ah, evet, bu gerçekten çok iyi bir haberdi. "Sana yalan söylediğini biliyorsun, değil mi?"
Kyros sandalyesine yaslanırken başını salladı. "Öyle düşünmüyorum."
"Değil mi?" diye sordu Stryker, siyah deri kalem kabını kenara itmek için ilerlerken. Masanın bir köşesine oturdu. "Kafanı kullan, Kyros. Arkadaşın olduğunu iddia ediyor ama bunca yüzyıldır neredeydi?
“İletişim kuramayacağını söyledi.”
"Olamaz mı, olmaz mı?"
Kyros'un gözleri ona kısıldı. "Sadece ne söyleyeceğini söyle, Stryker. Şu an senin saçmalıklarını kaldıracak havamda değilim."
"Güzel," dedi, Kyros'un bakışlarını düz bir şekilde karşılamak için öne doğru eğilerek. “Söylemem gereken şu.
Eğer o gerçekten senin arkadaşınsa, sen cehennemin ormanlarında çürürken bunca zaman neredeydi? Acheron'dan sizi Mississippi'den bir fıçı partisi dışında bir şeylerin olduğu bir kentsel alana götürmesini kaç kez istediniz? Ve talebiniz kaç kez cevapsız kaldı?
Kyros ondan uzağa baktı. "Ash'in kendine göre nedenleri vardı."
Zavallı zavallı küçük aptal. Acheron ya da kendisi söz konusu olduğunda neyle uğraştığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Öyle mi?" Stryker sordu. “Yoksa isteğinizi reddeden arkadaşınız mıydı? Bir düşün Kyros. Acheron, bizi yok etmek için yarattığı binlerce Kara Avcı'ya nezaret edecek vakti olmayan meşgul bir adam. Böyle konularda kime sığınırdı? Hmm?"
Stryker ona cevap vermesi için zaman tanımadı. Aklına şüpheler yerleştirmeden önce Kyros'un mantıklı bir argüman formüle etmesini istemiyordu. “Sağ eli, işte o. Emirlerini yerine getirmesi için herkesten çok güvendiği kişi.”
cıktı. "Kahretsin, Alexion ağabeyimin güçlerinin bir kısmını yönetme yeteneğine bile sahip. Arkadaşınız Alexion'un Acheron'un kanını paylaştığına inanan bazılarımız var. Yani, görevlerinden sorumlu olan kişinin sözde arkadaşın olduğunu biliyorsun. Daha fazla insanın yanında olmayı hak etmediğini düşünen oydu. Ve kararı veren o olmasa bile, böyle bir arkadaşın Acheron'un aklını çelme ve şimdiden çok daha önce sizi kurtarmak için müdahale etme yeteneği vardır.
Değil mi?”
Kyros'un gözlerindeki belirsizliği gördü ve zaferle gülümsememek için kendini zorladı.
"İkisi de seninle oynuyor, Kyros. Bunu düşün. Bu sadece başka bir akıl saçmalığı. Şu anda sana gülüyorlar. Bu anlık. Bunların her ikisi de. Alexion hepinizi öldürmek için burada, sizi kurtarmak için değil. Seni gerçekten kurtarmak isteseydi, sana uzun zaman önce gelişen bir şehirde düzgün bir görev verirdi. Ama yapmadı, değil mi?”
Stryker anlayışlı görünmeye çalıştı. "Güven bana, önce Alexion'u öldürmezsen Acheron'a döndüğünde bu bölgede tek bir Kara Avcı canlı kalmayacak."
Stryker masadan kayarak ona yaklaştı. "Çalışmalarını zaten gördünüz. Marco sana olacağını söylediğim yerde değil miydi?
"Evet."
Güzel, Daimon'ları yapmaları gerekeni yapmışlardı. "Sana söylediğim gibi öldürülmedi mi?"
"Evet."
"Ve Alexion orada değil miydi?"
Kyros başını salladı. "Bana söylediğin her şey gerçekleşti."
"O zaman sana kim yalan söylüyor?"
Cevabı otomatikti. "Bunlar."
"Evet," dedi Stryker sonunda gülümseyerek. "Yalan söylüyorlar ve bu konuda ne yapacağız?"
Kyros ona sert, uğursuz bir bakış attı. "Öldür onu."

* * *

Alexion tamamen yenilmiş bir şekilde küçük yuvarlak masada otururken Danger izledi.

Hiçbir duyguya sahip olmadığını iddia eden bir adama göre, şimdi kesinlikle duygularını gösteriyordu.
İblis tarafından tekrar bulunabilecekleri (ya da tek bildikleri, iblisin onları hâlâ bekliyor olabileceği) evine dönmemeleri konusundaki ısrarı üzerine, bir otel odası kiralamışlardı.
Dürüst olmak gerekirse, Danger burada kalma konusunda biraz gergindi. Bu kadar açıkta hissetmekten hoşlanmamıştı. Hizmetçi gündüzleri kapıyı açıp gün ışığını içeri alsaydı...
Alexion, kendi itirafına göre toza dönüşmeyecekti ama o patlayacaktı.
Ve alınma, kızartılmak, arkadaşlarından birinin onun hakkında utanç verici hikayeler anlatması dışında, deneyimlemek isteyeceği bir şey değildi.
Ancak Alexion, başına herhangi bir zarar gelmesine izin vermeyeceğine dair güvence vermişti.
Sanırım bu test o zaman.
O gün hayatta kaldıysa, dürüsttü. Eğer yapmasaydı... Cidden çok sinirlenirdi.
Ve ölü.
Bu arada küçük otel odasında sadece ikisi vardı. Ve dürüst olmak gerekirse Alexion, Kyros'la olanlar yüzünden yorgun ve bitkin görünüyordu. Zavallı adam o kadar üzülmüştü ki yemeğine dokunmamıştı bile.
"Gelecek," dedi botlarını ve çoraplarını çıkarırken.
Ona baktı. "Keşke senin inancına sahip olsaydım."
"Öyleyse Acheron'a güvenin. Bana sürekli yapmamı söylediğin şey bu. Seni buraya başarısız olman için mi göndermişti?
"Evet," dedi, sesi yorgundu ama garip bir şekilde kararlıydı.
Cevabı onu şaşırttı. “Hayır yapmazdı. Bu zalimce olurdu.”
"Evet," diye ısrar etti. Yapardı. Acheron'un dediği gibi, bazen başarılı olmak için başarısız olmanız gerekir. İstesek de istemesek de evrende bir düzen vardır. Anlaması zor ve birçok kez yutması zor ama orada ve seçimlerimiz bize ait. Başarısızlık hayatın bir parçasıdır ve hiç kimse bir şeyi her denediğinde başarılı olamaz.”
Bunun üzerine ofladı. "Pekala, bu berbat."
Başıyla onayladı. "Fakat başarısızlık, özgür iradeye sahip olmanın bedelidir."
"Belki o zaman onsuz daha iyi olurduk."
Kısa bir kahkaha attı. "Acheron çoğu zaman böyle düşünür. Özgür iradeden gerçekten nefret ediyor ama buna asla müdahale etmeyecek."
"Nasıl yapabilir?"
Alexion tekrar sessizleşti.
Onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu ama yine de orada tamamen hareketsiz oturuyordu. Gece boyunca iki kez yemek yemişti. Yapmamıştı. Sadece aç olmadığını söylemişti. Ama sonra yemeğin tadına gerçekten bakamadığı gerçeği göz önüne alındığında, bunu anlayabilirdi.
"Yatağa gelecek misin?"
Cevap vermeden önce uzun bir nefes verdi. "Sonra uyurum."

“Alexion…”
"Ben iyiyim Tehlike. Gerçekten mi."
Hayır değildi. Bunu görmek için bir sforaya ihtiyacı yoktu.
Onu hissederek sandalyesinin yanında durdu. "Gerçekten iyi değilsin."
Ona baktı. O yeşil gözleri güzelliği ve acısıyla akıldan çıkmıyordu.
"Hayır, değilim."
İtirafı onu hazırlıksız yakaladı.
"Biliyor musun," dedi sessizce, "Acheron'un e-posta hesabını izleyen benim. Hepinizin gece gündüz onunla konuşmak istemesinden dolayı cep telefonu çalmaya başladığında ben Katoteros'tayım. Bunun onu tamamen delirttiği zamanlar vardır. Ama onun kaosunu kıskanıyorum. 'İnsan' teması. Sanırım bu yüzden çevremde bundan asla sözlü olarak şikayet etmiyor. Bunun için ne kadar çok şey öldüreceğimi biliyor.”
Kalbi onun için ve o parıldayan yeşil gözlerin derinliklerinde gördüğü kayıp hüzün için sızlıyordu.
"Hayatım öyle sonsuz ki," dedi, sefaletinin tüm ağırlığını taşıyan sesiyle. "Acheron ve Simi dışında sahip olduğum tek bağlantı diğer Gölgeler ile. Lanetlenmiş olanlar, onları duyabilen birkaç canlıdan biri olduğumu bildikleri için onlara yardım etmem için bana bağırıyorlar. Padesios Adası'nda yaşayanlar benimle arkadaş olmak istemiyor. Ne zaman yanlarına gitsem benden kaçıyorlar.”
"Neyin Adası?"
İçini çekti. “Acheron'un Gölgeler'e bir cennet kopyası olarak izin verdiği Katoteros'ta bir bölge. Benimki gibi onların da varlığı sınırlıdır ama acı çekmezler. Diğerlerinin yaptığı gibi değil. Yine de bir daha asla insan olamayacaklarını bilmenin yeterli bir ceza olduğunu düşünüyorum. Sanırım bu yüzden benden bu kadar nefret ediyorlar. En azından bedensel bir forma benziyorum. Yapmıyorlar ve bir daha asla yapmayacaklar.”
"Ash neden onlara vermiyor?"
"Mecbur kalmadıkça beni dünyaya göndermemesiyle aynı sebepten. İnsan olmaya bu kadar yaklaşıp da olmadığını bilmek zalimce. Bir daha asla olmayacaksın. Sadece hepsini eve getiriyor.
Çektiği ıstırap onu parçaladı. Kaybolmuş, yalnız görünüyordu. Her iki duyguyu da anlıyordu. Son iki yüz yılda onları çok hissetmişti. Bunu dokuz bin yıl boyunca deneyimlemenin ne kadar kötü olacağını ancak hayal edebilirdi.
Elini onun bıyıklı yanağına koydu. Kirli sakal avucuna sürtünerek koluna bir ürperti gönderdi.
Gözlerini kapattı ve sanki teninin kokusunu alıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Onun dokunuşunun hissi.
Yalnızlığı, onun içsel, yabancı bir yanına dokundu. Onun kendisine benzeyen kısmına dokundu. Sonsuza dek yalnız.
Kalbi hızla çarparken, dudaklarını tatmak için başını eğdi.

Alexion onun öpücüğü karşısında şaşkına döndü. Onu gerçekten tadabilmeyi diledi. Dili ağzından çıkarken onun nefesinin onunkine karışmasının tam hissini gerçekten biliyorum.
Vücudu kükredi, onu üzerinde çıplak hissetmek istedi. Ona bakmak için geri çekilmeden önce öpücüğünü derinleştirdi. "Bana bunu yapma Tehlike. Ne kadar süredir kadınsız kaldığımı bilmen çok acımasız."
Kısa ve kesik nefesleri, gömleğini başının üzerinden çıkarmadan bir an önce yanağına çarptı.
Göğüslerinin çok azını kapatan siyah dantelli sütyenini görünce kalbi durdu. Pembe meme uçları gergindi, sadece ağzı için yalvarıyordu.
Gördüğü en güzel şeydi.
Danger bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de kendini durduramadı. Onun gibi o da son seks yapalı çok uzun zaman olmuştu. Ama bundan da öte, onunla garip bir bağ hissetti. Doğru ya da yanlış, bu anı istiyordu. Tuhaf bir şekilde, onun da en az onun kadar ihtiyacı vardı.
Elini avucunun içine alarak göğsüne götürdü.
Ona dokunmak için parmaklarını dantelin altına daldırmadan önce derin bir nefes aldı. Cildi pürüzlüydü ama göğsünü hafifçe yoğururken dokunuşu nazikti.
Gömleğinin düğmelerini çılgınca açmaya başlarken, onu hararetle öpmek için hafifçe ayağa kalktı. Ortaya çıkardığı etin her santimi mükemmeldi. Sağlam erkeksi vücudunun hiçbir yerinde yara ya da leke yoktu. Taşıdığı tek işaret, sol omzunda üç beyaz şimşekle delinmiş sarı bir güneşin garip bir dövmesiydi. Ortada bir dizi harf gibi görünen şeyi merak ederek ona hafifçe dokundu. Daha önce hiç görmediği bir alfabeydi.
"Bu nedir?" izini sürerken sordu.
"Sadece bir dövme," dedi, sesi pürüzlüydü. "Bu formda uyandığımda üzerimdeydi."
Onu bırakarak gömleğini çıkardı, sonra onu ve ceketini omuzlarından itti. Soyunmasına izin vermek için elini göğsünden çekti.
Alexion, onun rahatsız edici hızından gerçekten de ürperdi. Böyle bir arzuyu en son tattığından bu yana çok uzun zaman geçmişti. Aç bir şekilde dudaklarını öpmek için geri döndüğünde, tehlike kelimenin tam anlamıyla kucağına tırmandı.
O öpücüğün gaddarlığına, vücudunun onu tatmak için sertleşmesine homurdandı. Sıcak ellerini onun çıplak sırtında gezdirirken nefesi onunkine karıştı. Sütyenini çözmek için etrafına uzandı. Siyah dantel serbest kaldı ve küçük göğüslerinin onun çıplak göğsünü kızdırmasına izin verdi.
Sert göğüs uçlarının etine değdiğini duyunca başı döndü. Hiçbir kadını şu an onu istediğinden daha fazla istememişti.
Dudaklarını kulağına doğru gezdirmek için dudaklarını bıraktı. Dili oradaki hassas teni okşarken yıldızları gördüğüne yemin etti. Dayanamayıp ayağa kalktı ve onu kucağına aldı.
Onu yatağa doğru taşırken bacaklarını onun beline doladı. Bu kadına yaşamaktan daha çok ihtiyacı vardı. Ona sahip olmasının neden bu kadar

önemli olduğunu bilmiyordu. Ama öyleydi ve eğer biri onları o anda durdurmaya çalışsaydı, onları çok fena yaralardı.
Onu çarşafların üzerine yatırmadan önce aceleyle yorganı kaldırdı. Kalbi gümbür gümbür atarken pantolonunun fermuarını açtı, vücudunun bütün, süssüz güzelliğini görmek istiyordu.
Alexion onun için alev alev yandığı yere dokunmak için elini külotunun altına daldırdığında tehlike inledi. Tıslayarak sırtını büktü ve dokunuşunu arzulayan acı-tatlı ağrıyı dindirebilmesi için bacaklarını açtı. Eli onu memnun ederken, yüzüne bakmak için hafifçe geri çekildi.
Gözleri tutkusundan kararmış ve hayretle dolmuştu. Pantolonunu ve külotunu vücudundan çekip yere fırlatmadan bir an önce yeşilin garip bir tonunu alevlendirdiler. O hareket edemeden, onun yayılmış kalçalarının arasına yerleşebilmek için geri döndü. Eli ona eziyet etmek için dönerken sıcak nefesi üst bacağını kavurdu.
Elini çekip ağzıyla değiştirirken düzgün düşünemiyordu.
Tehlike coşkuyla haykırdı. Elini onun saçlarının altın buklelerine daldırdı. Onu memnun etmek için zaman harcadı. Hiçbir erkek ona onun kadar arzu edildiğini, ona bu kadar ihtiyaç duyulduğunu hissettirmemişti ve o bunu anlamamıştı.
Adamın dili onu derin, araştırıcı yalamalarla tatmin ederken, düşünceler ve duygular zihninde dönüp duruyordu. Ve geldiğinde, yıldızları gördüğüne yemin etti.
Alexion onun titrediğini hissedince gözlerini kapattı. Bir kadının vücuduyla dalga geçmekten, onun kendisini hissetmekten zevk almasını izlemekten daha fazla zevk aldığı hiçbir şey yoktu. Ve Danger tanıdığı en tatlı kadındı.
Vücudu hala onun yokluğundan zonklarken başını onun uyluğuna yasladı. Ama bunun bitmesini istemiyordu. Nedense, onun tenini onunkine değdirmek için zaman harcamak istedi. Onda, onun içinin derinliklerine ulaşan ve bir şekilde onu tekrar hayata döndüren bir şeyler vardı.
Mantıklı değildi ama onunlayken hissedebiliyordu. Yüzyıllardır ilk kez insani bir durumda duygulara sahipti. O istemese bile hissettiriyordu.
Aç bir dişi aslan gibi yavaşça doğrulurken siyah gözleri yakıcıydı. Hayatında gördüğü en seksi pozla yatağa çömeldi.
"Sen nesin…"
Kadın onu sırt üstü yatırıp pantolonunu çekiştirmeden önce sorusunu bitirme şansı bulamadı. Alexion onu serbest bırakırken tartışmadı. Onu eline aldığında neredeyse boğulacaktı. Biri ona böyle dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu…
Tehlike, Alexion'un yüzündeki ifadeyi görünce duraksadı. Bir aşığın dokunuşu kadar küçük bir şeyden bu kadar memnun olan birini hiç tanımamıştı. Bu tek başına ona ne kadar yalnız olduğunu söyledi. Böyle bir adamın tek başına hapsedilmesi neredeyse bir suçtu.
Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu derinden, sevgiyle öptü. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilirdi. Onu hissetmeye ne kadar ihtiyacı vardı.

Bu ona bir şey yaptı. Ona, ona mümkün olduğunu düşünmediği bir şefkat hissettirdi.
Sonra onu kaldırdı ve üzerine oturttu. Tehlike onun içindeki dolgunluğu duyunca dudağını ısırdı. Onu yavaş ve rahat bir şekilde sürerken, onun göğsüne dayadığı ellerinin üzerinde öne doğru eğildi.
Alexion, onun sıcak, ıslak sıcaklığına daha da derine girmek için sırtını büktü. Ellerinden birini avucunun içine aldı ve avucunu öptü. Onun için çok değerliydi. Onun hissi, teninin sıcaklığı. Açık avucunu yanağına koyarak teninin yumuşaklığından ve kokusundan keyif aldı.
Onu hayretler içinde bırakan bir vahşilikle yutmak istedi. Kıvrak bedeni onunkine karşı duyusal bir şekilde kaydı ve onun her santimini ateşe verdi. Şiddetli bir zevk dalgasıyla gelirken başını geriye attı.
Alexion'un doruk noktasını görünce Danger'ın gözleri doldu. Sanki onun tarafından parçalanıyor gibiydi. Ve bakışları onunkilerle buluştuğunda, eridi.
Yüzünü ellerinin arasına aldı, ardından şimdiye kadar tattığı en tatlı, en şefkatli öpücüklerden biri için onu nazikçe öne doğru çekti. Konuşmadı ama sonra konuşmasına da gerek kalmadı.
Yüzündeki minnettarlık ve hayranlık her şeyi söylüyordu.
Tehlike yavaşça vücudundan aşağı kayarken ona gülümsedi. Kafasında güçlü Alexion kokusuyla yatakta yatıyordu. Çıplak vücudunun onunkine dolanmasının verdiği mahremiyeti seviyordu. Nefesi boynunu gıdıklarken, başı onun pazısına yaslanmıştı.
"Teşekkürler, Tehlike," diye fısıldadı usulca.
Sabahın ilk ışıklarında onu görebilmek için hafifçe yana döndü. İnsan olduğundan beri bir erkekle tam bir gece geçirmemişti. Şimdi biriyle birlikte olmak çok tuhaftı.
Ve Alexion'da daha önce olmayan bir huzur vardı.
"Rica ederim," dedi, onun elini alıp parmaklarını hafifçe kıstırmak için kaldırdı. "İnanılmaz olduğunu söylemeliyim."
"Evet, pek dışarı çıkmama izin vermiyorlar."
Sert meme ucunu takip ederken buna güldü. "Sanırım bundan memnunum."
Onu nazikçe öptü, sonra tekrar şilteye oturttu. "İyi bir gün uykusu çekmelisin."
Bunun üzerine burnunu kırıştırdı. “Bu biraz zor. Yüzyıllardır evimden uzakta uyumadım. Perdelerin arasından süzülmeye başlayan gün ışığından da emin değilim. Bu beni biraz tedirgin ediyor.”
Kollarını ona doladı ve iyice yaklaştı. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."
Sıcaklık ona yayıldı. "Güzel bir düşünce, ama senin güçlerine rağmen, bir şekilde Apollon'un kazanabileceğini düşünüyorum."
Oda zifiri karanlığa büründü. Artık tek bir güneş ışını belirtisi yoktu. "Huzur içinde uyu Tehlike. Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Ve bu, birinin onun için yaptığı en nazik şeydi. İçini kaplayan tuhaf şefkatten gözleri yaşardı, başını onun kolunu öpmek için hareket ettirdi, sonra dinlenmek için eğildi.
Anlamadığı bir dilde ona yumuşakça fısıldarken, elinin saçlarını nazikçe okşadığı hissiyle uykuya daldı.
Alexion rahatladığını hissetti. Onunla nasıl seviştiğini hatırlayınca dudaklarında hafif bir gülümseme kıvrıldı.
O harikaydı. Dudakları, onun uzun dişli öpücüklerinden dolayı hâlâ tazeydi ve başka türlü kabul edemezdi. Ancak bu tam doygunluk duygusuyla birlikte, o anda sahip oldukları şeyin çok kısa olduğu bilgisi geldi - sadece bir göz kırpmasından başka bir şey değildi.
Onu sonsuza dek hatırlayacaktı ve o buradan ayrıldığında onu tamamen unutacaktı.
Acheron'un görevi buydu. Hiçbir Karanlık Avcı onu gördüklerini hatırlayamazdı.
Kurtulanların hafızaları her zaman temizlendi.
Hayatı onsuz devam edecekti. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti ama bugün...
Bugün daha fazlasını istiyordu.
Daha fazlasını istemek tüm kötülüklerin anasıdır. Konsept, şimdiye kadar yaptığından daha fazla hayatı mahvetti.
Bunun Acheron'un sözlerinin bir yankısı olduğunu bilmeseydi, neredeyse patronunun yine aklının içinde olduğuna yemin edecekti.
"Neredesin Ash?" fısıldadı. "Şu anda rehberliğinizden gerçekten yararlanabilirim."
Ama boşunaydı. Acheron'un ona duymak istediğini söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve bunu biliyordu. Çıkış maddesi yoktu. Bedeni ve ruhu yoktu. Kelimenin tam anlamıyla, ona sunacak hiçbir şeyi yoktu. Durmadan. Herhangi bir kadına sunacak hiçbir şeyi yoktu.
Her şeyin bir bedeli vardır. Hiçbir şey asla bedava değildir.
Lanetlenmemenin bedeli yalnız başına geçen sonsuzluktu.
En azından bu anı yaşıyorum.
Bunun için minnettardı ve pişman olmayacaktı. O yapmazdı.
Alexion, sforadaki o tuhaf karıncalanma hissini yeniden hissedince gerildi.
"Eğer bu sensen, Stryker, elinden gelenin en iyisini yap."
Daha iyisini bilmeseydi, kafasının içinde "Niyetim var" sözleriyle alay eden bir ses duyduğuna yemin ederdi.

Bölüm 14

Tehlike, burnunu gıdıklayan bir şeye uyandı. Başını sallayarak onu uzaklaştırdı, sadece onu sinirlendirmek için tekrar geri dönmesini sağladı. Gergin bir halde gözlerini açtığında Alexion'u yüzünde müthiş muhteşem bir sırıtışla yanında yerde diz çökmüş halde buldu. Ona eziyet ettiği gülü, önündeki şiltenin üzerine koydu.

"İyi akşamlar güzelim. Bütün gece uyuyacağından korktum."

Danger gerinip esnediğinde onun gülümsemesine karşılık verdi. "Saat kaç?"

"Neredeyse sekiz."

Onun sözleriyle donup kaldı. "Ne?"

Çenesini yastığa yasladı. Bu harekette çok masum ve tatlı bir şeyler vardı. Bunun komuta ettiği güce sahip bir adamdan tamamen beklenmedik bir şeydi. "Sana söyledim. Bütün gece uyuyordun."

Tamamen şaşkına dönmüştü. En son ne zaman uyuyakaldığını hatırlamıyordu. Bir düşünün, bunu daha önce hiç yapmamıştı. Geceleri altı saat onun maksimumuydu. Ama bu sefer on ikide uyumayı başarmıştı ve kendi yatağında bile değildi. Bu nasıl olmuştu?

Belki de akıllara durgunluk veren sekse daha sık ihtiyacın vardır?

Peki, bu söylemeden gitti.

Esneyerek yavaşça doğruldu ve pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine serilmiş güzel bir akşam yemeği bulmak için çarşafı sımsıkı tuttu. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi - korkunç derecede güçlü ve koruyucu olabilen, yatakta harika olabilen ve yine de ertesi gün onu düzgün bir yemekle besleyecek kadar düşünceli olabilen bir adam.

Hiçbir erkek bu kadar mükemmel değildi.

Bu düşünce içinden geçerken irkildi. Oh, evet, ciddi bir dezavantajı vardı. O oldukça ölü ve "öteki" idi. Ama sonsuza kadar bu tür bir şımartma için, o rahatsız edici kusuru gözden kaçırmaya istekli olabilir. Ne de olsa kendisi piknik değildi.

Alexion masanın yanındaki bir lambayı yaktı. "Umarım Çince'yi seviyorsundur."

"Aslında, biliyorum." Hiçbir anlam ifade etmeyen bir nedenden ötürü, adam o yoğun bakışlarla orada dururken, karyolayı çıplak bırakmak konusunda ani bir utangaçlık hissetti. O görmeden nasıl giyinebileceğini merak ederek beceriksizce odaya bakındı.

Onu kör etmek mi?

Bu bir sorun olabilir, bahsetmiyorum bile… kaba.

Başparmağıyla kapıyı göstermeden önce çenesini kaşıdı. "İçmek için kola ister misin? Gidip sana bir tane alabilirim.

Adamın çoğu erkekten biraz daha sezgileri olduğu için rahatlayarak gülümsedi. gerçekten öyleydi

"diğer." Hiçbir ölümlü böyle bir şey yapmaz. "Evet lütfen. Bu harika olurdu."

Başıyla onayladı, sonra onu yalnız bıraktı.

Kokusunu içine çekmek için gülü eline alan Danger, yatağına uzanıp sabahın erken saatlerini nasıl geçirdiklerini hatırlamak için zaman ayırdı. Böyle uyandırılmak gerçekten harika bir şeydi.
"Bir kadın buna alışabilir." İçinde yabancı bir sıcaklık ve mutluluk duygusu dalgalanırken rüya gibi iç çekti. "Sanırım 'diğer'i seviyorum."
"Diğer", ona daha önce hiç tatmadığı bir memnuniyet veriyordu. Bir daha asla hissetmeyi düşünmediği şeyleri ona hissettirdi. Aslında onunla bir gece daha geçirme fikriyle başı dönüyordu.
Giddy mi? Ben?
Bunu hissetmesi düşünülemezdi. Yine de yaptı. İnkar etmenin bir yolu yoktu.
Keşke sürebilseydi. Ama o daha iyi biliyordu. Birlikte geçirdikleri zaman çok kısıtlıydı.
İç çekerek ayağa kalktı ve hızlı bir duş almaya gitti.

* * *

Alexion banyoda akan suyu duyunca odanın içinde tereddüt etti. Danger'ın çıplak vücudundan akan suyun mükemmel bir görüntüsünü zihninde canlandırmıştı. Sabunlamasının... Tenine yakından dokunması.

Bacaklarını hafifçe aralamış, ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirirken çekilmiş bir görüntüsü.
Penisi hemen sertleşti.
Dayanabileceğinden fazlaydı. Ağzı kurumuştu, içeceği bıraktı ve banyonun kapısını iterek açmaya gitti. "Sırtını ovacak birine mi ihtiyacın var?"
Sanki onu ürkütmüş gibi bir gıcırtı çıkardı. "Burada ne yapıyorsun?" tersledi.
"Seni duşta çıplak görmek istiyorum," dedi utanmadan ya da tereddüt etmeden.
Ona bakmak için perdeyi açtı. Saçları vücuduna yapışıktı ama bukleler göğüslerini ayırdı ve uçları onun aç bakışları için çıplak kaldı. "Kontrolü öğrenmen gerekiyor."
"Bende fazlasıyla var."
Onun giyinik vücuduna eşit derecede ateşli bir bakış attı. "Cazibeliyim ama çok geç uyudum. Oraya geri dönüp Kyros ve ekibin nesi olduğunu görmemiz gerekiyor."
O haklı.
"Güzel," dedi, onunla daha fazla çıplak zaman geçirmeyi içermeyen bir işi olduğu gerçeğinden nefret ederek. "Hormonlar devreye girdi." Yorgun bir nefes verdi, sonra uzaklaşmaya başladı.
Onu durdurmak için elini tuttu. "Her zaman şafak vardır, biliyor musun?"
Parmak boğumlarının arkasına bir öpücük kondurabilmek için elini kaldırdı.
"Bu bir söz mü?"
Başını salladı.

Gözlerini kapattı ve onu serbest bırakıp banyosunu bitirmesine izin vermeden önce teninin yumuşaklığının tadını çıkardı. Ama zordu.
Benim kadar zor değil.
Bu kesinlikle yeterince doğruydu. Yadsınamayacak bir ereksiyonla oturmakta zorlanıyordu.
Duşunu bitirirken, yemeğini hazırlayarak dikkatini dağıttı. Aniden tavuğun tadına bakmak için bir parça aldı.
Hiçbir şey tatmadığı için kalbi sıkıştı. Patlamış mısır gibiydi. Hiçbir fark yoktu. Sadece doku birini diğerinden ayırıyordu.
Yemek yemeyi özledim, diye soludu, beyaz yiyecek kaplarından uzaklaşırken. Bir erkek olarak, bir savaşın sonundaki o uzun ziyafetten daha çok hiçbir şeyi sevmemişti. Şarap ve baharatlarla marine edilmiş kavrulmuş kuzu ve dana eti. Zengin, kırmızı şarap ve bal likörü kadehleri.
Annesi, hayatında tattığı en iyi ballı ekmeği yapmıştı.
Reenkarne olarak kaybettiği onca şey arasında en çok tat alma yeteneğini kaybetmekten nefret ediyordu.
Hayır, bu doğru değildi, ruhunu kaybetmekten nefret ediyordu ama yemek çok yakındı.
Kapının açıldığını duydu. Döndüğünde, Danger'ın tamamen giyinik bir şekilde banyodan çıktığını gördü.
Başına sarılı beyaz bir havlu vardı. "Nasıl oluyor?"
"Hâlâ sıcak." Bu konuda söyleyebileceği tek şey buydu.
"Yiyor musun?"
"Yedim zaten," diye yalan söyledi. Onu ayakta tutan şey hakkında yeterince şüpheciydi. Yapması gereken son şey, Acheron'un onu nasıl hayatta tuttuğunu ona anlatmaktı. Bilmesi gerekmeyen bazı şeyler vardı.
Tam otururken cep telefonu çaldı. Telefonu alan Danger arayanın kimliğine baktı.
"Bu Kyros."
Telefonu açtı, ardından cevapladı.
"Evet," dedi kısa bir duraklamanın ardından. "Hala Starkville'deyiz. Neredesin?"
Alexion gözlerini kapadı ve Kyros'u telefondan duyabilmek için konsantre oldu.
"Nerede kalıyorsun?" diye sordu.
"Bir otelde."
"Ias seninle mi?"
Cevap vermeden önce tehlike boğazını temizledi. "Neden bilmek istiyorsun?"
"Söylediklerini düşünüyordum ve onunla tekrar konuşmak istedim."
"Hatta beklemek." Telefonu ona verdi.
Alexion arkadaşının aklının başına geldiğini umarak kulağına götürdü.
"Evet?"
"Acheron'a ne kadar yakınsın?"
"Çok. Neden?"

"Kendi iblisine sahip olduğu doğru mu?"
Alexion belirsiz oynamaya karar verdi. Simi'nin varlığı, Acheron'un yalnızca birkaç Karanlık Avcı ile paylaştığı bir şeydi ve Kyros, ayrıcalıklı birkaç kişiden biri değildi. "Ne iblisi?"
"Bana karşı dürüst ol, Ias," diye hırladı. "Kahretsin, bana çok şey borçlusun."
Alexion dişlerini gıcırdattı. Bu soruyu yanıtlamanın ne gibi bir zararı olabilir? Simi kendini koruyamıyor gibiydi, özellikle de bir Karanlık Avcıya karşı. "Evet, onun bir iblisi var."
"O zaman, senin yerinde olsam, onu çağırırdım."
"Neden?"
Soru ağzından çıkar çıkmaz biri kapılarını çaldı.
Kyros telefonu yüzüne kapattı.
"Bu çok tuhaf," dedi ve Danger kapıyı açmak için ayağa kalkarken telefonu kapatmak için düğmeye bastı.
O oraya varmadan önce, sanki somut bir şey değilmiş gibi ormanın içinden küçük bir ışık topu geldi. Top, yetişkin bir kadının boyutuna ve şekline gelene kadar büyüdüğü odanın ortasına doğru dönerken, kapının kendisi sağlam kaldı.
İki saniye sonra, odaya parlak bir ışık patlaması çaktı ve şekil, uzun dişli bir dişi iblise dönüştü.
Siyah boynuzları, siyah dudakları, kırmızı kanatları, siyah saçları ve sarı gözleri vardı. Derisi kırmızı ve siyahla mermerleşmişti.
Ama onu şaşırtan şey, onun yüzünü kendisininki kadar iyi tanımasıydı.
Simi mi?
Ona tısladı, sonra saldırdı. Kolundan tuttu ve duvara yapıştırdı.
Alexion sekti ama kendini tuttu. Burada neler dönüyordu? Simi ona asla zarar vermez. Böyle değil.
Ona tekrar vurmak için hareket etti.
Onun ulaşamayacağı bir yere geri sıçradı. "Senin sorunun ne Sim?" Charonte'de sordu.
"Dilimi kirletme, insan pisliği," diye hırladı öfkeyle.
En azından onun böyle söylediğini sanıyordu. Sözleri ve telaffuzu, Simi'nin konuştuğu Charonte'den farklıydı. Başka bir lehçe gibiydi.
Onun için tehlike başladı.
"HAYIR!" tersledi. Bunu anlaması gerekiyordu. Bu iblis nasıl olur da Acheron'unkine bu kadar çok benzeyebilir?
"Sen kimsin?" ona sordu.
Başını kaldırdı ve ona mutlak bir nefretle baktı. Beyaz dişleri, çok daha koyu olan ten renginin üzerinde parlıyordu. "Ben ölüm ve yıkımım ve senin hayatına sahip çıkmak için buradayım solucan."
Tehlike ona doğru hırladı. “Alexion…”
"Lütfen Tehlike, güven bana."
İblis onu boğazından yakalayıp yere fırlatmadan önce kelimeler ağzından yeni çıkmıştı.

"Protula akri gonatisum, vlaza!"
İblis ona dudaklarını büktü. "Sen bana emredecek bir tanrı değilsin, uşak. Xirena kimsenin önünde eğilmez."
Buna bir yorumda bulunacaktı ama boğazındaki kavrayış konuşmayı imkansız kılıyordu. Sanki kalbini yerinden sökecekmiş gibi gömleğini yırttı.
"Sanırım araya girmem gerekiyor, Alexion," dedi Danger, onlara biraz daha yaklaşarak. "Benim durduğum yerden, büyük zaman kaybediyorsun."
"HAYIR!" Bir şey denerse iblisin onu parçalayacağından korkarak boğuldu.
İblis belinden bir hançer çıkardı. Alexion tüm gücüyle mücadele etti. En çok korktuğu şey buydu - Yok Edici'den gelen bir hançer.
Bu onu öldürür.
Ama ne kadar çabalasa da, onu elinden bir parça olsun gevşetmek için elinden kurtaramadı.
Ta ki gözleri Acheron'un işaretini taşıdığı omzuna düşene kadar.
Gözleri kırmızı parladı. İşareti daha yakından inceleyebilmek için kumaşı geri çekmek üzere boğazını bıraktı.
Yine de onu elinden alamamıştı.
Dövmeyi dikkatle incelerken başını kaldırdı. "Lanetlenmiş olana mı hizmet ediyorsun?"
"Evet."
Buna daha da şaşırmış görünüyordu. “Bana çocuk dilinde Simi dedin. Benim Simi'mi biliyor musun?”
Alexion bereli yemek borusundan derin, düzensiz nefesler aldı. Yandı ve ağrıdı. Acının dinip bitmeyeceğinden emin değildi.
“Simi'nin annesi öldü. Bize tüm Charonte'lerin gittiği söylendi. Sen de kimsin?"
Bakışları, onu tanımadığı için gücenmiş gibi, ona tehditkar bir şekilde kısıldı. "Ben Xiamara ve Pistriphe'nin en büyük yavrusu, tanrılar salonunun yüce koruyucuları Xirena'yım. Ben annemin simisinin… yavrusunun koruyucusuydum. Simimi, annemin ölümünden sonra lanetli tanrıya bir hediye olması için kahpe-tanrıça Apollymi benden aldı. Simimin nerede olduğunu biliyor musun?”
Alexion göğsündeki iblise bakarken düşünemedi.
Simi, Charonte'de "bebek" anlamına mı geliyordu?
Orospu. Acheron'un bunu bilip bilmediğini merak etti. "Sen Simi'nin kardeşi misin?"
Xirena ona öfkeyle tısladı. "Annemizin adını Xiamara koydu."
“Bunu bilmiyor. İnan bana."
Ondan çok hafif geri çekildi. Yüzü şaşkınlığını gösteriyordu. "Onu biliyorsun?"
"Ben onunla ilgilenirim."
Gözlerine kan kırmızısı yaşlar dolduğunda tam bir şok yaşadı. "Kız kardeşimle ilgileniyor musun?"
Onayladı. "Her zaman. O benim kızım gibi.”

Yanağından aşağı tek bir kırmızı gözyaşı süzüldü. Simim yaşıyor mu? Büyüyor mu?
"Tahtta oturan bir kraliçe gibi."
Başını geriye attı ve ıstırapla sevincin tuhaf bir karışımına benzeyen insanlık dışı bir çığlık attı. Ondan indi ve yanına çömeldi. Kanatları vücudunu sararak bir pelerin oluşturdu. "Onu benim için çağırın, lütfen."
Danger'ın bakışlarıyla karşılaştı. Onun hissettiği kadar kafası karışmış görünüyordu.
Simi dünyada yalnız değil miydi? İki tane mi vardı? Bunun iyi bir haber mi kötü mü olduğundan emin değildi. "Senin için onu çağırırdım ama bu tam olarak yapılan bir şey değil."
"Evet öyle," dedi çok Simi benzeri bir ses tonuyla. "Ona gelmesini söylersen sana itaat etmesi gerekir."
"Evet," dedi gergin bir mizah ve şüphe karışımı bir ses tonuyla. “Simi, Simi'den başka kimseye itaat etmez.”
Xirena başını salladı. “Akrisine itaat ediyor. Yapmalı.”
"Pekala," dedi Alexion yavaşça, Charonte'nin tekrar saldırı moduna geçebileceğinden korkuyordu. “Onun durumunda, akri ona itaat ediyor. Ve şu anda hiçbiri beni dinlemiyor.”
Kaşlarını çattı. “Bu doğal değil. Bir Charonte bağlandıktan sonra itaat etmelidir. Bağlamayı reddettim ve özgürüm ama simim küçük bir sim olarak lanetli tanrıya bağlandı.
Ona itaat etmelidir. Başka seçeneği yok.
Evet, doğru. Alexion bir kez bile bu şekilde çalıştığını görmemişti.
"Simi söz konusu olduğunda, Acheron'un ona daha çok bağlı olduğunu düşünüyorum, tersi değil."
Bunu anlamış görünmüyordu. "Ama beni simime götürebilirsin?"
"Evet."
Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. Geri çekilip ona tekrar ters ters bakmadan önce bu iki kalp atışı kadar sürdü. Onu boğazından yakaladı.
"Bana yalan söylüyorsan solucan, beynini söküp hepsini yerim."
Alexion bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Evet, o Simi'nin kız kardeşiydi. Bazı şeyler ailelerinde çalışmalıdır. "Bu gerçekten iğrenç ve hayır, sana yalan söylemezdim.
Bu konuda değil.
Danger'a bakmak için döndü. "O senin kadının mı?"
"HAYIR."
"Eğer Xirena'ya yalan söylüyorsan onu yine de öldürürüm."
"Yalan söylemiyorum."
Tehlike, Acheron ismi dışında söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadı. İblis ayağa kalkarken endişeyle izledi, sonra Alexion'un ayağa kalkmasına yardım etti.
"Neler oluyor?" ona sordu.
Alexion hâlâ biraz gergin ve sarsılmış görünüyordu. "Görünüşe göre yeni bir arkadaşımız var. Tehlike, Xirena ile tanış.”

Xirena onu koklamak için geldi. Bir kuş gibi hareket ediyordu, başını garip açılarla ve ani hareketlerle sallıyordu.
"Sen insan değilsin," diye duyurdu iblis. "Senin ruhun yok."
Açık olan için teşekkür ederim. Başında boynuz olduğunu biliyor muydun?”
Alaycılık iblis üzerinde kaybolmuş gibi görünüyordu.
"Aslında iyi bir noktaya değindi. Xirena, kendini insan gibi gösterebilir misin?"
İblis, sanki bu düşünce onu tiksindiriyormuş gibi hırladı. "Xirena bunu neden yapmak istesin ki?"
Diğer insanlarda paniğe neden olmamak için, diye açıkladı Alexion. "Simi bunu her zaman yapıyor."
Dehşete düşmüş görünüyordu. Akri onu insan gibi mi gösteriyor? Bu en büyük işkencedir.
Zavallı simim bu kadar suistimal edilecek!”
"Tam olarak değil. Simi bundan hoşlanıyor.”
Başını büyük bir acı çekiyormuş gibi elleriyle örttü. "Simime ne yaptın?"
Alexion onun ellerinden birini çekti ve ona anlamlı bir bakış attı. "Onu şimdiye kadar doğmuş en değerli şeymiş gibi sevdik."
Xirena daha da şaşkın görünüyordu. İki saniye sonra güzel bir sarışın kadına benziyordu.
Bir şey dışında.
"Ah," dedi Danger, başının tepesini işaret ederek, "boynuzların da gitmesi gerekiyor."
Hemen ortadan kayboldular.
Xirena kendine bakmak için aynaya gitti. Geri sıçradı ve dudağını büktü.
"Atlantisli orospu-tanrıça gibi görünüyorum." Saçını siyaha çevirdi. "Daha iyi."
Tehlike ona baktı. "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa şimdi Acheron'a çok mu benziyor?"
Sorma, dedi Alexion. "Xirena, buraya beni öldürmek için gönderildiğini anlıyorum?"
"Evet."
"Seni kim gönderdi?"
Kulağa tuhaf gelen bir ahududu üfledi. Moron yarı tanrı Daimon, Strykerius. Sen bir hizmetçisin, ama üzerinde bir hizmetçinin izini taşımıyorsun dedi. Kraliyet ailesinin damgasını taşıyorsun.”
Alexion buna şaşırmıştı. Acheron, yaşamak için ona katlanmak zorunda olduğunu söylemek dışında, ona bu işareti hiçbir zaman açıklamamıştı.
"Gerçekten mi?"
"Bilmiyor muydun?" diye sordu.
Kafasını salladı.
Xirena içini çekti. "İnsanlar, artık olmayanlar bile aptal."
Onun çok Simi benzeri sözlerini görmezden geldi. Burada onun varlığından çok daha fazlası vardı ve o bunu anlamak istiyordu. "Stryker neden ölmemi istiyor?"

"Bilmiyorum. Nedeni önemli mi? Ölü öldü. Önemli olan ondan kaçınmaksa, neden olduğu kimin umurunda, evet?”
Bununla gerçekten iyi bir noktası vardı. "Neden beni öldürmeyi kabul ettin?"
Xirena doğrulup ona sert bir bakış attı. "Lanetli tanrının kız kardeşimi taciz ettiğini sanıyordum. Ona zarar verdiğini veya ona kötü davrandığını. Gönderilecek yaşta değildi. Orospu-tanrıça bunu biliyordu ve ben simimi güvende tutmak için onunla savaşırken bile onu benden aldı. Simim bir bebekten çok daha fazlasıydı ve kendi başının çaresine bakamayacak durumdaydı. O zamandan beri tanrıçadan bu yüzden nefret ediyorum.
Tehlike dikkatlerini çekmek için elini kaldırdı. "Sadece meraktan soruyorum, Acheron lanetli tanrı mı?"
Alexion sindi.
"Evet," dedi Xirena, o onu durduramadan.
"Ya orospu-tanrıça?" Tehlike sordu.
"Apollymi."
Alexion, Xirena'ya Charonte'de durmasını söyledi ama Xirena onu dinlemedi.
Daimon kraliçesi mi? Tehlike tekrar sordu.
Daimon kraliçesi mi? Xirena tam bir küçümseme sesi çıkardı. "HAYIR. O her şeyin Yok Edicisidir. Veba ve salgın hastalık getiren. O her zaman için dünyanın sonunu getirecek güçtür. O, güç ve yıkımda son noktadır. Onun iradesi ilahi kanundur.”
Danger buna çok sevinmiş görünüyordu. Ah, güzelim. Benim duymak istediğim de buydu.”
Sakin ol, dedi Alexion ona. “Apollymi kontrol altına alındı. Yakın gelecekte hiçbir şeyi yok etmeyecek... Umarım.”
Tehlike bunun sadece bir kısmını duydu. Düşüncelerinin geri kalanı, Xirena'nın birkaç dakika önce söylediği şeye döndü. "Yani Ash bir Tanrı, bir Kara Avcı değil. Koruduğun şey bu muydu?”
Alexion'un çenesinde bir tik çalıştı.
"Kabul etsen iyi olur. İblis böyle dedi ve ben aptal değilsem, ki değilim, o bir tanrı.”
Alexion ona sert, delici bir bakış attı. "Onun hakkında bunu kimse bilemez. Devasa boyutlara sahip olacak ve güven bana, öfkeli bir tanrı zevk alınacak bir şey değil.
Tehlike uzun, bıkkın bir nefes verdi. Aniden hayatında ilk kez her şey onun için netleşti.
"Biliyor musun Ash bir Daimon olarak çok mantıklıydı. Ama bu... bu her şeyi açıklıyor, değil mi?”
Ondan uzağa baktı. Gizlilik yemini etmesine şaşmamalı.
Ama Ash neden onlara söylemedi? Bunu kendine saklamanın ne anlamı vardı?
Aklı bu yeni bilgiyle boğuşurken, Alexion'un ona Ash ve Artemis'in ilişkisi hakkında söylediklerini düşündü. "Bu yüzden Artemis'in bize ihtiyacı vardı, ha? Büyük bir koz olmadan başka bir tanrıya öylece hükmedemez.”

"Hayır, yapamaz."
Kaldıraç olarak söylenmenin berbat olduğunu söylemesi gerekiyordu. Zavallı Acheron, onlar tarafından kontrol edilecek. Her birinden nefret etmemesi bir mucizeydi. Ama onlar için özgür olacaktı.
"Yani o ve Acheron birbirleriyle oyun oynarken biz onun piyonlarıyız."
Hayır, dedi Alexion, samimiyeti içini yakıyordu. "Acheron asla insan hayatını bir piyon olarak kullanmaz. Durmadan. İnsanlarla oynamaktan eğlenceli bir şey bulamıyor."
İçini çekti. "Ama Artemis o kadar kibar değil. Acheron'un anladığı gibi insanlığı anlamıyor."
"Nasıl bu kadar şanslı?"
"Bir insan olarak yaşadı," dedi basitçe. "Xirena'nın bahsettiği lanetli kısım bu. Bir insan bebeği olarak doğdu ve bir insan olarak vahşice öldü."
Bu ona mantıklı gelmiyordu. "Ama o bir tanrı."
"Lanetlenmiş bir tanrı."
"Neden lanetlendi?" Tehlike sordu.
Peçe yüzüne düştü. "Bunun tartışılmaması en iyisi. Bu küçük parçanın kaçmasına yeterince kızacak. Onu daha fazla sıkıştırmayalım, olur mu?"
Xirena'nın dikkati bunun üzerine yoğunlaştı. "Yok Edici gibi kızgın bir tanrı mı?"
Alexion, "Hayır," diye onu temin etti, "zamanın yüzde doksan dokuzunda olağanüstü sakin. Yine de bu yüzde bir, bu bir katil… kelimenin tam anlamıyla.
İblis televizyonu dürtüklerken başını salladı. "Uyarınız alınmıştır."
"Peki, onunla ne yapacağız?" Danger, başını yana eğerek iblisi işaret ederek sordu.
"Bu gerçekten iyi bir soru ve buna kesinlikle verecek bir cevabım yok. Her türlü öneriye tamamen açığım." Alexion içini çekti. İblisle ne yapabilirler? Simi insanlarla çok vakit geçirmişti ve hâlâ uygarlıktan uzaktı.
Xirena…
O televizyonu paramparça ederken bu düşünceye ara verdi.
Xirena korkuyla ona baktı. "Bu neden bozuldu?"
"Ekrana yumruğunu vuramazsın," diye açıkladı.
"Neden?" diye sordu Simi'ninkine ürkütücü derecede yakın gelen bir sesle.
"Kırılıyor," diye yanıtladı Danger.
"Ama neden?"
Tehlike, sanki orada bir acı hissetmeye başlıyormuş gibi elini şakağına koydu.
"Bu normal bir iblis davranışı mı?"
Onayladı. "Sadece bekle. Bu çok hafif. Çok daha kötüye gidiyor."
"Harika. Onu gerçekten dört gözle bekliyorum."
Xirena uzaktan kumandayı ağzına yerleştirmek için aldı. Alexion onu elinden aldı.
"Plastik iblisler için iyi değil."
Xirena ona ters ters baktı. "Nereden biliyorsunuz?"

“Simi'nin karnı her seferinde ağrıyor. Güven bana. Sadece iyi bir Charonte atıştırmalığı değil.”
Danger, iblisin otel odasını keşfetmesini izlerken aklına bir fikir geldi.
"Biliyor musun, sanırım artık evime dönebiliriz."
"Nasıl yani?"
Başını Xirena'ya doğru eğdi. "Artık kendi iblisimiz var, değil mi?"
Alexion onun ne demek istediğini anlayınca gülümsedi. "Diğeri hâlâ oradaysa, onu dışarı çıkarabilir."
"Evet. Hadi buradan ayrılalım ve bir iblis avına çıkalım, olur mu?

* * *

Tupelo'ya dönüş yolculuğu kesinlikle sıkıcıydı, iblisin radyoyu keşfettiği zamanlar dışında. Ön koltuğa eğilip istasyonlarla oynarken neredeyse Danger'ın mahvolmasına neden oluyordu.

Xirena her yeni şarkıda bilmediği kelimeleri söylemeye çalıştı.
Daha da kötüsü, anahtarda hiç şarkı söyleyemedi.
Danger, her şeyi adım adım kabul eden Alexion'a baktı.
"Sağır olmayacak mısın?" ona sordu.
Kafasını salladı. “Ben buna alışkınım ama dürüst olmak gerekirse Simi çoğu zaman en azından kilit noktada. Şarkı söylemek için yaşıyor.”
Bir süre sonra, iblis küçüldü ve sonra ayakları havada ve başı minderden zemin tahtasına doğru sarkacak şekilde koltuğa uzandı.
Tehlike kaşlarını çattı. "O ne yapıyor?"
"Dayanma. Öyle uyuyorlar.”
"Gerçekten mi?"
Onayladı. "Simi çoğu gece ayaklarını duvara dayıyor. Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok."
"Rahat," dedi Xirena. "Onu denemelisin."
Ve iki saniye sonra iblis uyuyordu.
Horlamasının korkunç sesi tehlikeyi korkuttu. "Bana Simi'nin de bunu yaptığını söyleme?"
"Hayır, sesi daha yüksek."
"Ve ona tahammül ediyorsun?"
"Acheron'un bu dünyada en çok sevdiği tek şeyin o olduğu düşünülürse, evet. Dürüst olmak gerekirse, ona bir şey olursa kelimenin tam anlamıyla öleceğini düşünüyorum.
"Senden ne haber?"
"Onu güvende tutmak için öldürür ya da ölürüm."
Tehlike gülümsedi. "Dünyada bir iblis için ölecek çok erkek yok."
"Sevecekleri biri olmadığı için böyle."
Belki, ama böyle bir yaratığın pullu tuhaflığının ötesine bakıp onu sevebilmek için özel bir adam gerekirdi. "İyi bir baba olmalısın."
Pencereden dışarı bakmak için yüzünü ondan ayırmadan bir an önce kaşlarını çattı.

Danger bunu yüksek sesle söylediği için kendine kızdı. "Üzgünüm Alexion, öyle demek istememiştim-"
"Sorun değil," dedi nazikçe. "Simi bana bunu her zaman söyler, ne zaman görgü kurallarını öğretmeye çalıştığım için bana kızmasa." Hafif bir kahkaha attı. “En iyi 'öteki' olduğumu söylüyor
bir iblisin sahip olduğu baba.
Buna rağmen, bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdi. Ama sonra onu da rahatsız etti. Bir insan olarak çocukları o kadar çok istemişti ki, ne zaman düşünse içi acıyordu.
Gececi olmanın güzel yanlarından biri de buydu -filmler ve televizyon dışında çocuklara rastlamıyordu. Ve bu bile acıttı.
Ama gerçek hayatta oynayan çocukları görmek, onların kahkahalarını duymak kadar değil.
Kendi çocuğunu bir kez olsun kucağına almak için neler vermezdi. Doğmak için mücadele eden hayatın acısı için ona lanetler yağdırırken elini tutmuş kocasıyla bir doğumhanede olmak.
Gerçekten de tüm istediği buydu.
Boğazına oturan acı yumruya karşı yutkundu. Bazı şeyler olması gerektiği gibi değildi.
Aşk. Aile …
Onun geleceğinden gittiler. Ama en azından biraz hayata benziyordu. Alexion'ın o kadarı bile yoktu. Olduğundan daha fazla reddedildi ve bu onun için kalbinin derinliklerinde incinmesine neden oldu.
Tehlike onun sokağına döndü. Tıpkı kaçtıkları zamanki gibi görünen evine yaklaştıklarında konuşmadı. Garaja girdi ama aceleyle başka bir çıkış yapmak zorunda kalmaları ihtimaline karşı kapıyı açık bıraktı.
Önce Alexion indi, sonra durakladı. "Xirena mı?"
İblis homurdandı, sonra onun yanına yuvarlandı.
Alexion arabaya binip hafifçe omzunu sallamadan önce, Alexion'a eğlenmiş bir bakış attı. "Xirena mı?"
"Ne?" iblis tersledi.
"Buradayız ve Simi ile tanışmak istiyorsan, diğer iblisin hala burada olmadığından emin olmak için içeri gelmeni istiyorum."
Artık insana benzemeyen gözlerini açtı. Yine o ürkütücü sarıydılar. "Ne iblisi?"
"Senden önce beni öldürmeye çalışan kişi."
Garip bir horlama sesi çıkardı. "O burda değil. Strykerius'un beni neden gönderdiğini düşünüyorsun? Caradoc tam bir korkak.”
Karadok mu?
"Bilirsin," dedi o tekdüze aksanıyla. "Kötü kokan iri, çirkin Charonte. Onunla Charonte'de konuştuğun için seni öldürmekten korkuyordu. Xirena'nın dediği gibi... korkak iblis."
Sonunda onu anladı. "Ah tamam. Her halükarda, seni saklayabilmemiz için şimdilik seni içeri almamız gerekiyor.
Öfkeyle oflayarak arabadan indi ve onu içeriye kadar takip etti.

"Peki oyun planımız ne?" diye sordu Xirena oturma odasında dolaşırken.
"Kyros'u bulup onunla konuşmak istiyorum."
Bu ona mantıklı gelmiyordu. Kyros pozisyonunu fazlasıyla netleştirmişti. Önerisi üzerine başını salladı.
Alexion ceza için ciddi bir oburdu.
"Neden?"
"Beni neden Xirena hakkında uyarmak için aradığını öğrenmek istiyorum. Gerçekten ölmemi isteseydi, zahmet etmezdi.
Yüzünde Kyros'un bir şekilde kazanıldığına inandığını gösteren umutlu bakışı gördü. Bundan pek emin değildi. "Onu geri arayabiliriz."
"HAYIR. yüzünü görmek istiyorum Bence hala kurtarılabilir."
Onun iyiliği için öyle umuyordu. "Elbette. Bu arada Xirena ile ne yapacağız?"
"Onu burada bırak."
Bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. "Ama ya biz yokken peşinden başka bir iblis gelirse? Burada olursa yardımcı olamaz.”
Düşünür gibi derin bir nefes aldı. "Uğraşacaklarını sanmıyorum. İkisi zaten başarısız oldu. Neden bir tane daha gönderelim?”
Sebat mı?
Buna güldü.
Pahalı vazolarından biri yere düşüp parçalanınca tehlike sıçradı.
"Uh-oh," dedi Xirena ona bir çocuğu hatırlatan bir ses tonuyla. "Bu da kırılabilirdi."
"Onu burada gözetimsiz bırakamayız," dedi Alexion'a. "Bütün evimi mahvedecek."
Aniden vazosu yeniden toplandı ve şömine rafına geri döndü.
Tehlike ona kaşlarını çattı.
Ona orantısız bir sırıtış sundu. "Xirena," dedi iblise. "Yazmasını biliyor musun?"
“Tabii ki istiyorum. Ben o okuma yazma bilmeyen iblislerden biri değilim. Benim nasıl bir Charonte olduğumu düşünüyorsun?
"İyi." Dedi onun tiradını görmezden gelerek. Tekrar Danger'a baktı. "Bana bir bloknot ve tükenmez kalem veya kurşun kalem getirebilir misin?"
"Neden?" Tehlike sordu.
"Güven bana."
Yapması gerekip gerekmediğinden emin değil, Alexion dokunmadan televizyonunu açarken uymaya gitti.
QVC'deki TV'yi bulmak için odaya geri döndü. İblis sanki Kutsal Kâse'yi bulmuş gibi setin önüne park etmişti. Güzel yüzü saf neşeyi yansıtıyordu. Tehlike daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.
"Diamonique nedir?" Xirena, Alexion'a hayret dolu bir ses tonuyla sordu.
"Seveceğine emin olduğum bir şey. Ve Simi'ye göre, gerçekten iyi ve kıtır kıtır ve dişlerinizi bileyecek." Yastığı Danger'dan aldı ve iblise verdi.
"Burada. Gördüğünüz, istediğiniz her şeyi yazın ve—”
Bir arayan televizyon programında konuşurken sözünü kesti.

"Merhaba!" dedi neşeli şarkı söyleyen ses.
Spiker arayana, "Merhaba Bayan Simi," dedi. "Geri döndüğünüz için çok mutluyuz."
Ah, teşekkürler, dedi Simi. “Onları ışıltılara bayılıyorum. Bana bir sürü almalıyım. Bu sefer kaç tane aldın? Diğer insanlara gidip başka bir şey alabileceklerini söyle çünkü Simi, sahip olduğun tüm Diamonique'i istiyor. Kullanılmayı bekleyen yepyeni bir plastik kartım var.”
Saf mutluluk yüzünü aydınlatırken Xirena'nın kafası kalktı. Simim mi? Bu benim simim mi?”
Alexion kesinlikle hasta görünüyordu. "Akri," dedi alçak sesle. "Umarım onu o telefondan uzaklaştırmak için oradasındır."
Ama görünüşe göre o değildi.
"O yüzüklerden kendime yedi düzine alacağım," dedi Simi. "Ah, bir de biraz önce taktığın kolyeler. Odamda bir sürü ışıltıya ihtiyacım var. Ejderhalar oynamak için geldiklerinde gerçekten çok iyiler. Ama o ufaklık, benim Diamonique'imi yemeye devam ediyor. ona hayır diyorum Yemek benim için. Ama dinliyor mu? Hayır. Ejderhaların sorunu bu, onlar—”
Operatör onun sözünü keserek, "Pekala, Bayan Simi," dedi, "aradığınız için teşekkürler. Sizi bir operatöre aktaracağız ve siparişinizi vermenize izin vereceğiz.”
Xirena şimdi televizyonun önündeydi, yanağını ekrana yaslamış ve eli yüzünün yanında iki yana açılmıştı. Setin içine bakmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Simi'm nerede?" Sesindeki hüzün ve acı, Danger'ın göğsüne bir sızı getirdi.
Alexion ona, "Kateroros'ta," dedi.
"Orada tanrıların hepsi öldü," dedi Xirena pürüzlü bir ses tonuyla. "Kateroros'ta yalnız kalacak."
"Hepsi ölmedi."
"Simi!"
Tehlike o kadar tiz ve gürültülü olan çığlık karşısında irkildi ki, pencerelerini veya kulak zarlarını kırmamasına şaşırdı. Bu bir acı ve mutluluk çığlığıydı.
Xirena hıçkıra hıçkıra ağlarken ve kız kardeşinin dönüşü için bağırmaya devam ederken Alexion, Xirena'yı kollarına almak için ilerledi. Özlemi o kadar hüzünlüydü ki, Tehlike'nin gözlerini yaşarttı.
"Şşşt," dedi onu kollarında sallayarak. "Sorun değil Xirena. Simi iyi ve mutlu ve bir iblis gibi alışveriş yapıyor. Gerçekten. Hayatında bir an bile acı çekmedi.”
Xirena geri çekildi. "Asla?"
"Neredeyse hiç ve seni temin ederim ki onu incitenler bunun bedelini çok ağır ödediler."
"Bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?"
Alexion elini onun eline aldı.

Danger onun gözlerini kapatıp iblisi sallamasını izlerken kaşlarını çattı. İblis gözlerini açıp Alexion'a bakana kadar yerde birkaç dakika kaldılar. O tuhaf sarı bakışta hayranlık ve sevgi vardı.
"Siz iyi insanlarsınız," diye duyurdu iblis. "Artık senden şüphe etmeyeceğim."
Alexion onu bırakıp ayağa kalkmadan önce başını ona doğru eğdi.
İblis yüksek sesle burnunu çekti, sonra onun gözyaşlarını sildi.
Tehlike ona yaklaşırken başını kaldırdı. "Sen ne yaptın?"
"Kardeşine nasıl davranıldığını anlaması için ona Simi ile olan anılarımın bir kısmını gösterdim."
"Benimle anılarını paylaşır mısın?"
Garaj kapısına doğru geri dönerken cevap vermedi. "Kyros'u bulmalıyız."
Cevap ver, Alexion.
Onun koridorunda durakladı. "Evet," dedi arkasına bakmadan.
Gücü karşısında içini bir ürperti kapladı. "Sen ürkütücüsün."
Onunla yüzleşmek için döndü. Ağzının bir köşesi neredeyse alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı.
"Hiçbir fikrin yok."
Belki, ama içinde tüm bunlar bitmeden önce Kyros'un bu güçlerin tadına ilk elden varacağına dair kötü bir his vardı. Tek dilediği, kendisinin de onların alıcı tarafında olmamasıydı.

Bölüm 15

Arabasından çıkarken tehlike durdu. Kyros'un evindeydiler ve yalnız değillerdi.

Sokakta bir motosikletle birlikte park etmiş kırmızı bir Ferrari vardı. O gösterişli İtalyan arabasını iyi tanıyordu.

"Rafael'in burada ne işi var?" diye sordu.

Alexion kapıyı kapattı. "Kyros büyük ihtimalle tıpkı sana yapmaya çalıştığı gibi onu da amacına çekmeye çalışıyor."

Elbette arkadaşı o kadar aptal değildi. Rafael'i çok seviyordu ve bu yüzden onun incindiğini görmek isteyeceği en son şeydi. "Asla işe yaramayacak, değil mi?"

Sanki sorusuna cevap verir gibi, ön kapı açıldı.

Evden uzun boylu, yakışıklı bir Afrikalı-Amerikalı erkek çıktı. Saçları traş edilmişti ve ensesinin arkasından ensesine kadar işlenmiş olan girift parşömeni göstermek için başı kel bırakılmıştı. Rafael Santiago imzası niteliğindeki uzun siyah deri ceketini, siyah pileli pantolonunu ve yırtık sekizli paketinin her bir küçük detayını gösteren, cildi dar siyah örgü bir gömlek giymişti.

Muhteşem ve ölümcül adam, "sert" kelimesinin somut örneğiydi. Bir insan olarak, ona çok uzun süre bakacak kadar aptal olan herkesin boğazını kestiği biliniyordu. Kimsenin yanına bir şey bırakmasına izin vermedi. Hayattaki tek sloganı, "Başkaları sana yapmadan sen sen yap" idi.

Ama tüm kabadayılığına ve jilet gibi hızlı esprilerine rağmen, onu bir tatlım olarak tanıyordu. Arkadaşı olarak gördüğü kişileri korumak için öldürürdü ve bir hataya sadıktı.

Yüzünün çoğunu tamamen kapatan koyu renkli bir güneş gözlüğü takmıştı ama Danger eski korsan kaptanını iyi tanıyordu. Son altmış altı yıldır Columbus'ta mutlu bir şekilde yaşıyordu.

"Rafael," dedi adam onlara yaklaşırken onu selamlayarak.

Yanında durduğunda başını ona doğru eğdi. Alexion'a bakmak için döndü. Güneş gözlüğü takılıyken bile, onun bakışındaki yoğun merakı hissedebiliyordu. "Arkadaşın kim?"

"Adı Al," dedi, Kyros o bombayı çoktan atmışsa "Alexion" demek istemiyordu. Ias'ı kullanırdı ama sadece bir Ias vardı ve Rafael'in onu bu konuda sorgulaması isteyeceği son şeydi. "O eski bir Yunan."

Rafael Alexion'a elini uzattı. "Yeni Avcılar her zaman beklerim."

Alexion uzatılan elini sıkarken, "Teşekkürler," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Tehlike sordu.

Rafael güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini devirdi. "Aslında burada beş kişiydik ama diğerleri kısa bir süre önce ayrıldı. Kyros beni ve Ephani'yi daha uzun süre tuttu çünkü diğer otuzbircilerin aksine biz onun saçmalıklarına inanmıyoruz."

"Ne saçmalığı?" diye sordu.

Rafael eliyle kaslı çenesini ovuştururken yorgun bir iç çekti. "Acheron'un bir Daimon olduğuna dair çılgınca bir fikri var. Eminim sizi bu yüzden çağırdı. O da seni ikna etmeye çalışmak istiyor. Adam bir aptal. Pisliği vurup kendime biraz zarar vermeden önce devriye gezeceğim.
Tehlike güldü. "Diğerleri alıyor mu?"
"Uzun bir deniz yolculuğundan sonra rıhtımda ucuz bir fahişe gibi."
"Haklı olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu. "Acheron'la hiç tanıştın mı?"
Alexion'un soğukkanlılığını korumasına hayran kalırken, tehlike eğlencesini gizledi. Aptal olmadığı için Rafael ile gurur duyduğundan bahsetmiyorum bile.
Alexion'un yüzü tamamen duygusuzdu. "Adamla bir iki kez karşılaştım."
"Öyleyse ondan nasıl şüphe duyabilirsin?" diye sordu. "Lanet olsun, sizler aptalsınız. Bozulmadan önce gitmeliyim.
Alexion gerildi. "Biliyor musun, buna güceniyorum."
Rafael ona tehditkar bir bakış attı. "İstediğin kadar gücen, bu gerçekleri değiştirmez." Danger'a baktı. "Hadi, Küçük Fransız Çiçeği, inancımı geri getir ve bana inanmadığını söyle."
"Hayır, bilmiyorum."
"Aferin kız," dedi büyüleyici bir göz kırpışıyla, "sana güvenebileceğimi biliyordum."
Alexion başını salladı ve güldü.
Rafael, Danger'ın yanağına hızlı bir öpücük vermek için eğildi. "Görüşürüz Fransız."
"Au revoir," dedi, o arabasına doğru yola çıkarken.
Onu biraz tedirgin eden bir şekilde onu izleyen Alexion'a dönerek başını yana eğerek evi işaret etti. "Yapalım mı?"
"Apres toi, ma petite."
"İyi misin?" diye sordu.
"Güzel, neden?"
"Bilmiyorum. Senden garip bir hava alıyorum. Rafe'i kıskanmıyorsun, değil mi?
Birdenbire son derece rahatsız göründü. "İçeri girmeliyiz."
Şaşıran Danger onu durdurdu. "Kıskançsın?"
Alexion onun sorusu üzerine dişlerini gıcırdattı. Tepkisinin ne kadar aptalca olduğunu biliyordu ama Acheron'un diyeceği gibi duyguların beyni yoktu. Ve onlara hiç sahip olmamalı. Karısının onu kulübelerinin zemininde ölüme terk ettiği günden beri bir kadına karşı hiçbir şey hissetmemişti.
Yine de o anda hissettiklerini inkar etmek mümkün değildi. Ve onu en çok rahatsız eden şey, o gittiğinde, Rafael'in hâlâ Danger'ı görebildiğini, onunla konuşabildiğini, umabileceği en iyi şeyin ise onu sforada bir anlığına görebilmek olduğunu bilmekti.
Bu doğru değildi. Ve dün gece bulduğu özel bir şeyi ona bırakmak zorunda kalması onu kızdırmıştı. Bencil ve açgözlü olabilirdi ama onu birkaç gün içinde terk etmekten daha fazlasını istiyordu.

Bu aptalca ve bunu biliyorsun.
Elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet, tamam, bir an kıskandım. Sana bakışından hoşlanmadım."
"Sadece arkadaşız."
Bu, ona yabancı gelen, onu kendine saklamak isteyen bir yanını değiştirmesine engel olmadı. "Biliyorum."
Danger parmak uçlarında yükseldi ve onu kucaklamak için aşağı çekmeden önce ensesini avuçladı. "Korkacak bir şey yok, Ias."
Bu sözlere çok değer veriyordu... onun adını kullandığı gerçeği. Birisi onunla böyle konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu ona yeniden insan olduğunu hissettiriyordu.
Kalbi gümbür gümbür atarken ve içini şefkat kaplarken yumruğunu onun sırtına bastırdı.
Gözlerini kapatarak, sonsuza kadar onunla bu anda burada kalabilmeyi diledi.
Ah, bu güce sahip olmak. Bu bir anı sonsuza kadar sürdürmek için.
Ama çok geçmeden onu serbest bıraktı ve Kyros'un evine doğru yola çıktı.
Alexion onu geri arama ve biraz daha tutma dürtüsüne karşı savaşırken dişlerini gıcırdattı.
Aptalcaydı. Yapacakları bir işleri vardı.
Kyros'u kurtarmak zorundaydı.
Merdivenlere yaklaştıklarında, Ephani kapıdan çıktı, verandayı geçti ve onları karşılamak için merdivenlerden aşağı indi. Amazon, Danger'dan tam on iki inç daha uzundu. Zayıf ve güzel, herhangi bir erkeğin olmayı umabileceği kadar sert ve somurtkandı. Alev kızıl saçları, başının tepesindeki gümüş bir tokadan sırtına dökülüyordu.
Onlara katılırken kalın Yunan aksanıyla, "Sözlerime güvenin, Tehlike," dedi. "Eve git ve bu karmaşadan uzak dur."
Danger'ın yüzünden, Amazon'un bunu söylediğini duyunca rahatladığını anlayabiliyordu. "Demek sen de inanmıyorsun?"
Ephani saygısız bir küfür savurdu. "İnanmak istemiyorum diyelim."
"Ancak?"
Amazon omuz silkti. "Acheron'a güvenmiyorum. Hiç sahip olmadım.
Tehlike güldü. "Hiçbir erkeğe güvenmiyorsun."
Ephani'nin bakışları anlamlı bir şekilde Alexion'a kaydı. "Sen de yapmamalısın küçük kardeşim. Biraz Amazon tavsiyesi alın. Bütün gece onu yere sür, sonra sabah kaburgalarının arasına bir bıçak sapla.
Alexion bu beklenmedik yorum karşısında kaşlarını kaldırdı. "Bu acımasız."
"Hayat böyle." Ephani aniden ne giydiğini fark etmiş gibi başını kaldırdı. "Beyaz bir önlük giymişsin."
"Harika bilişsel güçlere sahipsin."
Onun kuru ses tonundan pek memnun görünmüyordu. Yok edici sen misin?
"Hayır," dedi tereddüt etmeden. “Bu unvan aslında bir kadına ait. Onu özleyemezsin. Uzun boylu, sarışın ve zamanın yüzde doksan beşinde gerçekten sinirli görünüyor.”

Bu iyi geçti... Ephani onu öldürebilirmiş gibi görünüyordu.
"Bize yardım etmek için burada," dedi Danger, Ephani ona herhangi bir zarar veremeden.
Alexion sesini çıkarmayınca Danger ona döndü. "Değil mi tatlım?"
Omuz silkti. "Ephani gerçeği biliyor. Aklında gerçek bir şüphe yok. Sonunda akıllıca bir seçim yapacak."
Tehlike rahat bir nefes aldı. Amazon savaşçısını her zaman sevmişti ve Rafael'in öldürülmesini istediği kadar onun incindiğini görmek de istemiyordu.
Ephani'nin bakışları tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Şu Acheron akıl birleştirme saçmalığını mı yapıyorsun?"
"Evet," dedi alaycı bir sırıtışla, "ve bana katlanamaman sorun değil. Buraya arkadaş edinmek için gelmedim."
Tekrar Danger'a baktı. "Bırak onu küçük kardeşim. Adamın bir ucube ve hala bazı güçlerim kalmışken gitmem gerekiyor. Burada Kyros ve diğerleriyle çok uzun süre kaldım."
Cebinden güneş gözlüklerini çıkardı ve taktı. "Dikkat et, Tehlike."
"Sen de."
Ephani yanlarından ayrılmadan önce başını eğdi.
Tehlike, Alexion'a döndü. "Öyleyse, onlara düşman oluyorsan birini nasıl kurtaracaksın?"
"Ben sadece, söylediğim gibi, yanıltılma tehlikesi olmayan Ephani'yi kızdırıyordum. Bana ihtiyacı olan diğerleri."
Sadece haklı olmasını umuyordu. Ephani'nin Acheron'a ya da bu konuda herhangi bir erkeğe olan güvensizliği hafife alınmamalıydı. Arkadaşının birçok kez yüzüne inat olsun diye burnunu ısırdığı biliniyordu. Bunun onlardan biri olmamasını umuyordu.
Hemen arkasında Alexion ile merdivenlerden yukarı koştu.
Alexion geri çekilirken tehlike kapıyı çaldı. Kyros'un kapıyı açması birkaç dakika sürdü.
Onları gördüğünde bakışları uğursuzca kısıldı. "Burada ne yapıyorsun?"
Seninle konuşmak istiyorum, dedi Alexion.
"Ben zaten fikrimi söyledim."
"Evet, ama benimkini seninle yemedim. Neden arayıp beni Charonte konusunda uyardın?
Kyros omuz silkti. "Duygusal hissediyordum. Ama duygu geçti. Sana bir uyarı verdim, bir daha olmayacak."
"Kyros-"
"Yapma," diye homurdandı.
Kapıyı kapatmaya çalıştı ama Alexion onu durdurdu.
"Eve girmeme izin ver, Kyros."
Kyros'un yüzü taşa döndü. "Eve gitmen gerek." Her kelimeyi yavaşça, dikkatli telaffuzla söyledi.
"Seninle konuşmam lazım."

Kyros'un çenesinde bir tik başladı. "Hiç dinlemedin çiftçi çocuğu." Alexion'u bir lanetle geri itti. "Ayrılmak."
Kapıyı çarparak kapattı.
Tehlike daha ne olduğunu anlamadan, Alexion kapıyı tekmeleyerek açmıştı. Duvara fırlatılırken ve üst menteşelerden yırtılırken sarsıldı.
Kyros, evine verilen zarardan tiksinmiş görünüyordu. "Beni kıçını tekmelemeye zorlama Ias."
Alexion'un etrafında birdenbire bir güç girdabı toplanmış gibiydi. Görünmez bir rüzgar paltosunu ve saçlarını kamçıladı. Etrafında dönerek etrafındaki havanın enerjiyle çatırdamasına neden oldu. Fuayedeki adamlara katılırken, Danger kendini kaosun ortasında sakin kalmaya zorladı.
Kapı arkasından çarparak kapandı ve anında onarıldı.
Alexion'ın gözleri ürkütücü, doğaüstü bir yeşil parladı. "Kıçımı tekmelediğin günler çoktan geride kaldı, Kyros. Artık gücü elinde tutan benim."
"Aslında bu tamamen doğru değil, değil mi?"
Stryker'ın sesini duyunca tehlike tısladı. Daimon onlara katılmak için salondan çıktı. Kyros'un yanında durdu ve ikisine nefretle baktı.
Daimon tısladı. "Görünüşe göre benim Charonte fikrim tam bir zaman kaybıydı. Söyle bana, Xirena'yı bastırmak için hangi komutu kullandın?"
Alexion içindeki gücü geri çekiyormuş gibi hava sakinleşti. "Yapmadım. Xirena benden hoşlanıyor."
Stryker pek eğlenmiş görünmese de güldü. "Sana hak veriyorum, becerikli bir piçsin. Ama becerikli piçler bile ölebilir."
Alexion ona güldü. "Eminim bilirsin."
Stryker, Kyros'a döndü. "Arkadaşın ödünç alınmış güçlere sahip bir adam için çok kibirli. Ama bununla ilgili bir şey biliyorsun, sana ait olmadıklarında sınırlıdırlar.
Alexion homurdandı. "Sınırlı da olsa, seninkinden daha büyükler."
"Öyle mi?"
Tehlikeden kötü bir his geçti. Bütün bunlar bir tuzak mıydı? Bir gibi hissetmeye başlamıştı. Belki de bu yüzden Kyros onları uyarmak için aramıştı. Muhtemelen Charonte başarısız olursa, Alexion'un bir açıklama için onu arayacağını biliyordu.
Stryker, Alexion'un hemen önünde durmak için hareket etti. Gözlerinde en ufak bir korku bile yoktu. Eğlenmiş bir bakış attı. "Gücün sağında durmak harika bir şey, değil mi?"
Alexion umursamazca omuz silkti. "Şikayet etmiyorum."
"Hayır, ama belki de yapmalısın."
Kimse Stryker'ın ne planladığını anlamadan Alexion'ın göğsüne bir hançer sapladı.
Alexion anında parçalandı.
Kyros küfretti. "Ias'a ne yaptın?"
Tehlike gözlerini devirdi. "Bu bir zaman kaybıydı."
Alexion, sözlerine sadık kalarak onların önünde yeniden cisimleşti. Ama tam forma girerken, Stryker garip görünüşlü bir alçı kayayı tutan elini Alexion'ın

göğsüne soktu. Stryker kayayı sıktı, anında paramparça etti, sonra elini tekrar çekti.
Alexion kendine gelirken ona komik bir bakış attı. "Sen daha iyi biliyordun-"
Yüzüne bir korku ifadesinin çökmesini izledi. Nefesi düzensizleşti, zorlandı.
"Alexion?" diye sordu ona doğru bir adım atarak.
Acı gözlerini karartırken geri sendeledi.
Stryker'a inanamayan bir bakış attı. "Bana ne yaptın?" ıstıraplı bir ses tonuyla nefesi kesildi.

Bölüm 16

Stryker alayla gülümsedi. "Ruhunu özlüyor olabileceğini düşündüm, Alexion. Tabii ki, senin orijinalin bende yok. Ancak, biraz aradıktan sonra sana bir yedek buldum."

Dönen gümüşi gözlerindeki tatmin parıltısı, acıyan ses tonunu yalanlıyordu. "Zavallı şey. O biraz mızmız ve onu son derece zayıf ve çaresiz bulacaksınız. Tamamen ölmeden önce muhtemelen bir veya iki günden fazla dayanmaz.

Stryker, başlangıçta onu bıçaklamak için kullandığı hançeri Alexion'a uzattı. "Kuralları biliyorsun. Bir Charonte dışında hayatına son verebilecek tek kişi sensin. Öyleyse, olduğunu iddia ettiğin iyi adam ol. Hayaleti bırak. Onun ruhunu kurtarmak için kendini öldürmezsen, onun ölmesini dinlemek zorunda kalacaksın. Bu dünyadan sonsuza dek gitmiş zavallı küçük insanı hayal edin. Ruhu sonsuza dek kayboldu. Elbette o kadar duygusuz değilsin, değil mi?"

Tehlike, hissettiği dehşetin Kyros'un yüzüne yansıdığını gördü. Ancak metanetini geri kazanması uzun sürmedi.

Ona nasıl böyle bir şey yapabilirler? Alexion bunu haketmedi. Bunun için ikisine de lanet olsun!

Stryker'a koşmadan bir an önce öfkesi görüşünü bulandırdı. "Vous encule!" Ona vurmak için fırladı. Danger darbeyi savuşturdu, sonra ayaklarını altından çıkarmak için alçaldı. Kendini onun üstüne attı ve giderken hançerini çıkardı.

Tam onun göğsüne gömeceği gibi, Kyros onu geri çekti.

Dişlerini Kyros'un koluna geçirdi ve kendi kolundaki şiddetli ağrıya karşılık tıslamasını engelleyemedi. Küfür ederek bıraktı. Hemen ortadan kaybolan Stryker'ın peşine düştü.

"Sen korkak!" çığlık attı. "Buraya geri dön ve hak ettiğin kıç tekmesini al!"

Ama geri dönmedi.

Üçü artık yalnızdı.

Hırlayarak Kyros'a döndü. "Beni neden durdurdun?"

"Onu öldüremezsin, Tehlike. Hiçbir Karanlık Avcı yapamaz."

Saçmalık. Kanaması olursa ölebilir."

Kyros, "Kanaması yok, Tehlike," dedi. "O bir tanrı."

"Ve sen tam bir pisliksin." Onu uzuvlarından koparmak isteyerek geri itti. Buraya seni kurtarmaya geldim ve ona ne yaptığına bir bak. Umarım bu gece iyi uyursun, ama senin gibi insanlar her zaman uyur."

Yüzü taşa döndü. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

"Haklısın. Yapmıyorum. Tek bildiğim, Ias'ın bana söyledikleri ve senin bir tür kahraman ve arkadaş olduğun yanılgısı altında yaşıyor. Allah beni bu tür hayallerden korusun."

Öfkesinin gücüyle titreyerek hançerini kınına aldı ve Alexion'a bakması için onu terk etti. Sırtını duvara yasladığında ter içinde kalmıştı.

Kalbi onun için ve içinde olması gereken acı için sızlıyordu. Cildi solgun ve yapışkandı.

Çok kayıp ve incinmiş görünüyordu. Hiç bu kadar acı çeken birini görmemişti.
"Hadi tatlım," diye fısıldadı. "Seni buradan çıkaracağım."
Kolunu onun omuzlarına doladı ve ağırlığını ona verdi. Tehlike çok hafif sendeledi. Bir Kara Avcı olarak ortalama bir erkekten daha güçlü olması iyi bir şeydi. Buna rağmen ağır ve sağlamdı.
Kyros, evinden çıkarken kesinlikle hiçbir şey söylemedi. Ondan beklediğinden değil. O zaten tarafını seçmişti ve onu kurtarmak için buraya gelen bir adama yaptıklarından pişman olacak kadar yaşamasını umuyordu.
"Alınma," dedi Alexion'la sendeleyerek aşağı inerken. "Senin arkadaş zevkin benimkiyle yarışıyor. Artık neden arkamda güvendiğim biri olmadığını biliyorsun.
Alexion onun arabasına binmesine yardım ederken konuşmadı. Kafası, yardım isteyen bir kadının çığlıklarıyla doldu. yön için. İçinde şiddetli bir şekilde yankılandı, midesini bulandırdı ve başını döndürdü. Gözlerini zar zor odaklayabiliyordu. Keşke içindeki kadın birkaç dakikalığına çığlık atmayı kesse de tekrar düzgün düşünebilse.
Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.
Acheron'un bu kadar çok baş ağrısı çekmesine şaşmamalı. Başa çıkmayı nasıl başardı?
Alexion'ın mücadele etmesi gereken tek bir sesi vardı. Acheron'un milyonları vardı.
"Her şey yoluna girecek, Alexion."
Danger'ın elini sıcak yüzünde hissetti. Ona yardım ettiğini... Kurşun gibi içinden geçerek, içinde bir şeyleri paramparça etti. Hiç kimse ona bu şekilde yardım etmemişti. Acheron bile. Elbette öldüğünden beri hiç bu kadar hasta olmamıştı.
Bir erkek olarak, ona bakması için sadece karısı vardı ve ne zaman hastalansa karısının ona ihtiyacı olmazdı. Ölmeden önce hasta anne babasına yıllarca göz kulak olan Liora, ona ihtiyaç duyduğu her an ondan kaçmaya çalışmıştı.
Ve Kyros savaşta yardım edecek olsa da, muhtemelen iyi bir şey olan bu konuda şefkatli değildi.
Yine de Tehlike çekinmedi. Nazik ve yatıştırıcıydı. Ve o anda bu onun için her şey demekti.
Tehlike, Alexion'un acısını hafifletmek için ne yapacağını bilmiyordu. Bunu bitirmeye yardımcı olabilecek bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışarak elinden geldiğince hızlı bir şekilde Tupelo'ya koştu.
Ne yazık ki, Stryker'ı bulup onu anlamsızca dövmekten başka bir şey düşünemiyordu.
Garajına girdi ve hızla indi ve arabanın Alexion'ın yanına koştu. Şimdi Kyros'un evinden çıktıkları zamandan bile daha kötü görünüyordu. Alnına düşen ıslak sarı saçları geriye doğru itti ve alnındaki teri sildi.
"Hadi tatlım, seni eve götürmemiz gerekiyor."

Kendini arabadan dışarı itmeden önce başını salladı, sonra şiddetli bir acı çekiyormuş gibi iki büklüm oldu.
Onun için sempatik bir acıyla tısladı. Canının yandığını biliyorum tatlım ama lütfen yeni Manolo Blahnik çizmelerimi giyme, tamam mı? Önce beni biraz uyar.
İnlemesi çok kısa süren acı dolu yarım bir kahkahaya dönüştü. Ağır bir şekilde ona yaslandı ve birlikte onun evine girdiler. Ama kolay değildi. Dengesiz görünüyordu ve onlar giderken sendelemeye devam etti.
Mutfakta bir fıçı acı biber yapmakla meşgul olan Keller ile karşılaştılar. Kaşlarını çatarak onlara baktı. "Ne oldu?"
"Uzun hikaye," dedi koridora doğru ilerlerken. "Bu arada senin burada ne işin var?
Sana evde kalmanı söylediğimi sanıyordum."
"Evet, biliyorum ama az önce uğradım ve QVC'yi izleyen çok seksi bir kadın vardı.
Kara Avcı olmayan böyle arkadaşların olduğunu bilmiyordum."
Acil bir durumun ortasında olmasaydı, onu düzeltirdi.
"Neden acı biber yapıyorsun?"
"Xirena acıkmıştı. Baharatlı bir şey istedi.
Alexion onu yanlışlıkla duvara çarparken tısladı. "Üzgünüm," dedi.
Cevap vermedi.
Keller, Alexion'u yatağa yatırdığı misafir odasına kadar evin içinde onları takip etti.
"İyi görünmüyor. Kusacak falan mı?
"Umarım değildir." Ama her ihtimale karşı küçük plastik çöp kutusunu yatağın yanına taşıdı.
Keller tamamen kafası karışmıştı. "O'nun nesi var?"
"Kafasının içinde bir ses duyuyor."
"Bu, genellikle bana tanımadığım kadınlarla çıplak olmanın kötü bir şey olduğunu söylediği için hiç dinlemediğim şarkı gibi mi?"
Tehlike tiksintiyle ona homurdandı. “TMI, Keller. Ahlaksız özel hayatın hakkında o kadar çok şey bilmek istemiyorum.”
Onun sözlerini adım adım aldı. "Öyleyse, beni bekleyen ateşli bir bebeğim var."
"Kendine bir iyilik yap Keller," diye seslendi arkasından, "ve ona fazla yaklaşma."
Kapı eşiğinde durakladı. "Neden?"
"O insan değil."
"Evet, şey, sen de değilsin, ben de her zaman yanındayım."
"Hayır, Keller," dedi, "gerçekten insan değil. Hiçbir zaman olmadı, olmayacak.”
Kaşlarını çattı.
Alexion sıkılı dişlerinin arasından, "Onu doyur ve mutlu et," dedi, "ve ikinizin de kıyafetlerini çıkarmadığından ve onun evden dışarı çıkmadığından emin ol."

Keller başını salladı, sonra gitti.
Tehlike, acıdan kıvranan Alexion'a döndü. "Sana bir şey ısmarlayabilir miyim?"
Sakin ve sessiz olmaya ihtiyacım var.
Şu anda onun hareketsiz olmaktan çok uzak olduğunu belirtmenin iyi olacağını düşünmüyordu.
"Tamam aşkım." Tehlike, ona soğuk kompres yapmak için odadan çıktı.
Döndüğünde, Alexion hâlâ yatakta yüzükoyun yatıyordu. Başka biri için böylesine acı çekmeyeli uzun zaman olmuştu. Onun çektiği acıdan nefret ediyordu ve bunun için Stryker ile Kyros'u öldürmek istiyordu.
Yüzündeki saçları geriye doğru itmeden ve bezi alnına yerleştirmeden önce, güçlü omzuna dokunarak oradaki kasları hissetti.
Alexion alnında soğuk bezi hisseder hissetmez gözlerini açtı. Daha güzel bir manzara görmemişti. O mükemmeldi.
Kara gözleri ona daha önce ve bu geceden sonra görmediği kadar ilgi ve ilgi gösteriyordu...
Kimseye güvenmeye cesaret edemiyordu. Dersini öğrenmeden önce hayatında kaç kez ihanete uğramak zorunda kaldı? Acheron'un onu insanlardan uzak tutmasına şaşmamalı.
Bunca zamandan sonra hala saftı.
Şimdiye kadar doğmuş en kötü karakter yargıçlarından biri olmalıydı. Ne zaman öğrenecekti?
Yine de, dinlemeye cesaret edemediği bir yanı, Danger'a güvenmek istiyordu. Onun adına saldırmıştı. Onu emniyete almıştı. Ama sonra Kyros da öyleydi. İnsan olduklarında sayısız kez. Hatta bu gece onu uyarmak için aramıştı ve yine de ona ihanet etmişti.
Hayır, birlikte yattıkları için artık Danger ona yardım ediyordu. Bu ona karşı hisleri olduğu anlamına gelmiyordu. Ya da yarın onu düşmanlarının yanında bulamayacaktı. Geçmişte kaç kez bir Kara Avcı'nın güvende olduğunu düşünüp son anda Acheron'a karşı savaşıp ölmeyi seçmişti?
Kimseye güvenilemezdi.
Ve hala kafasının içindeki kadın sesi merhamet ve serbestlik için haykırıyordu.
"Kapa çeneni!" hem zihinsel hem de işitsel olarak hırladı.
Şimdi kafasını bir pala gibi kesen delici bir feryatla ağlamaya başladı.
Bunun ıstırabı şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.
Daimons buna nasıl dayandı?
Alexion onu durdurmak için cenin pozisyonuna gelince acıyla inledi. Elinin içiyle sağ gözüne dayadı ve kadının ölüm çığlıkları yüzünden başı hâlâ zonkluyordu.
Tehlike onunla birlikte yatağa girdi ve onu kendine yakın tuttu, nazikçe salladı. Ellerini saçlarının arasından geçirerek direncini azalttı. Hiçbir kadın ona böyle sarılmamıştı. Annesi bile değil.
Hayatının en hassas anıydı. Ve en acı verici.

Danger yanağını Alexion'ın sarı saçlarının tepesine dayadı. Tanıdığı bir adama bu kadar yakın olmak çok iyi hissettirmişti. Sert, erkeksi sırtının kıvrımları göğüslerine ve kalçalarına bastırıyor, ona vücutlarının ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyordu. Tamamen kaslı çelikti. Dikenli et. Pürüzlü cilt. Ve bu hissi seviyordu. Onun hissi.
Sadece bu konuda ona nasıl yardım edeceğini bilmeyi diledi.
Öne doğru eğilen Danger, annesinin ne zaman üzgün olsa ona söylediği eski bir Fransız ninnisini söylerken onun sıcak kokusunu içine çekti. İçindeki sesi susturabilmeyi ne kadar çok isterdi. Elini onun yanağına sürttü ve bıyıklarının avucunu kızdırmasına izin verdi.
İkisi de tamamen giyinmiş olsalar da bu anın inanılmaz derecede samimi bir yanı vardı.
"Tehlike?"
Odalarının kapısını açarken içinden Keller'a küfretti ama Alexion'dan geri çekilmedi. "Evet?"
"Rafael'den bir telefon aldın ve ona hemen şimdi cevap vermen gerektiğini söylüyor. Acil olduğunu söylüyor."
O yapabilir. Bu adamın zamanlamasına lanet olsun. Bir korsanın birini ne zaman rahat bırakacağını daha iyi anlayacağını düşünürsün. Bir zamanlar hayatı bu tür içgüdülere bağlıydı.
"Hemen orada olacağım." İsteksizce Alexion'dan uzaklaştı. Kulağına usulca, "Uzun süre gitmeyeceğim," dedi.
Onu duyup duymadığından emin değildi. Kalbi ağırlaştı, onu yatakta bıraktı ve aramaya cevap vermeye gitti.

* * *

Pekala, dedi Alexion, yeni bulduğu ruhuyla konuşmaya çalışarak birkaç dakika sonra. Ne oluyor be? Kaybedecek bir şeyi yoktu ve o ölene kadar burada yatakta kalmak ikisi için de verimli görünmüyordu. "Özgür olmak istiyorsanız hanımefendi, sizinle bir anlaşma yapmalıyız."

Ağlamaya devam etti.
"Kadın, beni dinle," diye hırladı garip bir şekilde. "Bunu yapmayı bırakmazsan, çalışamam bile. Kendine hakim olmazsan ikimizi de öldüreceksin."
"Eve gitmek istiyorum. Neredeyim? Neden buradayım? Sen kimsin? Neden bu kadar karanlık? Bana ne olduğunu anlamıyorum. Şimdi eve gitmeliyim. Neden eve gidemiyorum…?"
Soruları peş peşe ona geldi. O kadar çoktu ki, herhangi birine zar zor odaklanabiliyordu.
"Bir Daimon bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim," diye homurdandı, kendini doğrulmaya zorlayarak. Oda onun etrafında yüzüyordu.
Kafasını sallayarak çözmeye çalıştı. Bu durumu kontrol altına alması gerekiyordu. zorundaydı.
"Sen kimsin?" diye sordu kadına.

Carol.
Sanki kendine gelmeye çalışıyormuş gibi inlemeleri bir derece azaldı.
Pekala Carol. Herşey yoluna girecek. Söz veriyorum. Ama sakinleşmeli ve bir süre sessiz kalmalısın.”
"Sen kimsin? Neden bana sessiz olmamı söylüyorsun?”
Buna nasıl cevap verdi? "Gördüğün kötü bir rüya. Bir süre sessizce dinlenirsen, daha iyi olacak.”
"Eve gitmek istiyorum!"
"Biliyorum ama bana güvenmelisin."
"Gerçekten kötü bir rüya mı?"
"Evet."
"Daha iyi olacak?"
"Evet."
Onu rahatlatmak için yerleşti. Alexion görüşü bir derece netleşirken derin bir nefes aldı.
Ruhun içinde hışırdadığını duyabiliyordu ama en azından artık ağlamıyor ya da çığlık atmıyordu.
Gözlerini ovuşturarak derin nefes almaya devam etti ve Carol'ın bir süre sakin kalmasını umdu.

Yavaşça yataktan kalktı ve montunu çıkardı. Stryker ona yaşaması için sadece birkaç gün vermişti, yoksa Carol'ın ruhu ölecekti...
Başka seçenek yoktu. Onu kurtarmak için kendini öldürmesi gerekecekti. Ama ondan önce yapacak çok işi vardı. Tehlikeyle ilgili tüm aptallıkları geride bırakmasının zamanı gelmişti. Bir iş yapmak için buradaydı.
Ve Stryker sayesinde, yaptığı son şey olacaktı.
* * *
Telefonu kapattıktan sonra, Danger'ın Keller ve Xirena'yı kontrol etmesi bir dakika sürdü. Keller dakikada bir mil konuşurken onlar bir film izliyor ve acı biber yiyorlardı.
Görünüşe göre iblis, Danger'ın televizyon izlerken sessiz kalma ihtiyacını paylaşmıyordu. İblis, Efendisini yemeyeceğinden memnun olan Danger, konuk odasına geri döndü. Alexion'u hâlâ yatakta bulmayı umarak kapıyı sessizce açtı.
Onu yazı masasının başında not gibi görünen şeyler yazarken bulunca çenesi gevşedi.
"İyi misin?" diye sordu, yavaşça odaya girerek.
Yazmaya devam ederken başını salladı.
Tehlike yaklaştı ve onun Yunanca yazdığını fark etti. "Ne yapıyorsun?"
"Hiç bir şey."
Onun sertliğine kaşlarını çattı. Artık onda çok farklı bir şey vardı. Tanıştıkları ilk gece gibiydi. Kısa. Duygusuz. Mesafe.
Etrafındaki hava bile soğuktu.
Hey, dedi, elini durdurmak için uzanarak. Ayrıca buz gibi soğuktu. "Ne oldu?" Taş suratla ona baktı. Buraya arkadaş edinmek için gelmedim, Danger. Bir ültimatom vermek için buradayım. Bu listedeki Karanlık Avcıları bir araya getirmeni istiyorum."
En üstteki kağıdı ona uzattı. “Okuyamıyorum—” Sözleri bitiremeden yazı Yunancadan İngilizceye değişti.
Vay canına. Bu etkileyiciydi.
Hala bir şeyler not ettiğini gördü. "Orada ne var?"
"Benim kişisel listem."
Özellikle kağıdındaki isimlere göz atıp özellikle birinin eksik olduğunu görünce kaşlarını daha da çattı.
"Kyros nerede?"
Alexion cevap vermedi.
Tehlike elini tuttu ve ona bakana kadar bekledi. "Neler oluyor sana?"

"İşe koyuluyorum. Stryker doğruyu söylüyorsa ki, ki bunda doğruyu söylediğine inanıyorum, çitin üzerinde duran Karanlık Avcılara ulaşmak ve onları Acheron'un tarafını tutmaya ikna etmek için sadece üç günüm var.
"Ya Kyros?"
Ürkütücü yeşil gözleri donuk ve teni kadar soğuktu. "Onu siliyorum."
İnanamayarak başını salladı. “Bunu yapamazsın. Siz arkadaştınız.
"Evet, arkadaştık. Artık düşmanız.”
Onun sözleriyle dehşete düşmüştü. "Nasıl yapabildin-"
"Bu dünyada güvenebileceğim kimse yok," dedi sertçe, onun için yaptığı onca şeyden sonra onun da listeye dahil edildiğini derinden keserek. Yüce Tanrım, ona güvenini bile vermişti ve bu hiçbir erkek için yapmadığı bir şeydi.
Alexion, "Onu asla kurtarmaya çalışmamalıydım," dedi. "Artemis haklı, şefkat zayıflar içindir."
"Yani bu kadar mı?" diye sordu, adamın ani dönüşünden tiksinerek. "En iyi arkadaşından vazgeçecek misin?"
"Ben pes etmiyorum. Ölüyorum. İçimde serbest bırakılması gereken bir ruh var...” Çizmesinden hançeri çıkarıp doğruca Alexion'ın kalbine saplamadan önce Tehlike gözlerini kıstı.
Parçalandı.
17. Bölüm
İki saniye sonra Alexion, elleri kalçalarında bekleyen Danger'ın önünde durmuş, insan biçimine geri dönmüştü.
Döndüğüne inanamıyormuş gibi göğsünü sıvazladı. Uzanıp elini masasına koydu.
"İçindeki ruh şimdi gitti mi?" diye sordu.
Yavaşça başını salladı.
"İyi. Artık tam bir pislik olmayı bırakabilirsin.” Gitmek için döndü.
Alexion onu tuttu ve durdurdu. Vücuduna kavuştuğuna inanamıyordu. "Bunu yapacağını nasıl bildin?"
“Yapmadım. Sadece tahmin ediyordum. Ama aşağıda Rafe ile konuşurken düşündüğüm bir şeydi. Karanlık Avcı olmanın ilk kuralı, ruhun ev sahibini serbest bırakmak için bıçaklamaktır. Stryker, kendinizi öldürmeniz gerektiğini, bunun kalıcı olarak ölmenize neden olacağını söyledi - başka biri sizi 'öldürürse' ne olacağını uygun bir şekilde dışarıda bıraktı.
Alexion hâlâ şaşkındı. Doğruydu. Ne zaman bir Karanlık Avcı bir Daimon'u bıçaklasa ve vücutları parçalansa, çalınan ruhlar her zaman

dinlenme yerlerine geri dönerdi. Acı acı güldü. “Ben sadık bir Katoliğim. Annem ihmal günahlarında çok başarılıydı. Onunla büyürken, duyduklarımı değil, söylediklerini dinlemeyi erken öğrendim. Ve en önemlisi, söylemediklerine dikkat etmek. Stryker, orta puflamanız sırasında ruhu size soktuğundan, dışarıdan birinin sizi bıçaklaması gibi başka bir pufun ruhu serbest bırakacağına bahse giriyordum. Başka neden kendini bıçaklaman gerektiğini söylesin ki?
Alexion o kadar çok seviyede sersemletilmişti ki nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Bir yanı onu boğmak isterken bir yanı da Stryker'ın mantığını doğru bir şekilde çıkarmış olmasından etkilenmişti.
"Aptallık yapmıyordum," dedi somurtkan bir tavırla, onun az önceki hakaretine dönerek.
Ona kuru bir şekilde baktı. "Evet öyleydin."
"Hayır," dedi dürüstçe, "Ben sadece neysem oyum. Bende buradayım-"
"Sen nesin, Alexion," dedi onun sözünü keserek, "sevecen bir adamsın."
Başını olumsuz anlamda salladı. “Ben Alexion'um. Tek amacım Acheron'u korumak." Elini yanağına koydu. “Dün gece benimle yatan soğuk, duygusuz bir varlık değildi ve Kyros ona ihanet ettiğinde incinmiş görünen duygusuz bir 'öteki' değildi.
Hala insansın.”
"Hayır," diye vurgulayarak ısrar etti, "değilim."
Parmak uçlarında yükseldi ve onu öpebilmek için başını aşağı doğru çekti. Yüzünü ellerinin arasına alıp onu kör öptüğünde tenindeki soğukluk anında yok oldu.
Dili onunkine değdiğinde kalp atışlarının arttığını hissedebiliyordu.
Tehlike geri çekildi. "Sen duygusuz ya da umursamaz değilsin. Şimdiye kadar olduğundan şüpheliyim. Onun sözleri ve onun öpücüğüne verdiği tepki Alexion'ın başını döndürdü. Doğruydu. Onun yanında tamamen farklıydı. Yüzyıllardır hissetmediği şeyleri hissettiğini fark etti. Hayatına girdiği ana kadar, bir daha gerçekten hissedebileceğinden şüphe etmeye başlamıştı.
Onunla yaptı.
Bu nasıl olabilir?
"Aramızda asla bir şey olamaz, Danger."
"Biliyorum." Sesindeki acıyı duydu. Ben büyük bir kızım Ias ve kendi başımın çaresine bakabilirim.
Ama sen... yok edicinin benim etrafımda hareket etmesine ihtiyacın var. Bundan hoşlanmadım.

Sözlerine kaşlarını çattı. "Bana neden Ias dedin?"
"Çünkü Ias, bir iblisi kızı olarak gören adamdır ve bu gece beni yanağımı gıdıklayan bir gülle uyandıran da Ias'tır."
"Ama ben aynı zamanda Alexion'um."
Ona tüm varlığının buzunu eriten bir gülümseme sundu. "Hepimizin zor bir yanı var. Minnettar ol; Birkaç dakika önce seni hançerle çivileyen benim sert tarafımdı."
Buna güldü, sonra ayıldı. "Senin yanındayken ne hissedeceğimi bilmiyorum."
"Evet benim de kafam karıştı. Arkadaşlarımı asmana yardım edeceğime inanamıyorum."
"Ben kimseyi asmaya çalışmıyorum, Danger."
"HAYIR? O zaman elindeki umutsuzlar listesinin nesi var?"
Yazmakta olduğu kağıda baktı. "Bu bir isim listesi değil. İblis onu yemesin diye Keller için bir kurallar listesi."
Ona güldü. Bunu düşünmeyi Alexion'a bırakın. "Okulda Yunanca öğrenmem gerektiğini biliyordum."
Neredeyse "normale" döndüğü için minnettardı, elini kendi elinin arasına aldı. Hala sıcaktı. "Yine arkadaş mıyız?"
"Evet, sanırım öyleyiz."
* * *
"Akri!"
Ash, Simi'nin Katoteros'taki odasının dışındaki koridorda koştuğunu duyunca yatağında yuvarlandı. Kapıdan fırladı, sonra kendini onun yatağına attı.
Kadın üzerine indiğinde havladı, sonra ağır bir şekilde göğsüne oturdu. Uyuyordum, Sim. "Biliyorum ama Alexion'un tekrar seslendiğini duydum. Simi onu görmek istiyor, akri. Bırak beni! Lütfen."
Ash, onun bu dileğe izin vermemek için kendi kendisiyle savaşırken, midesinde çok tanıdık bir düğüm hissetti. Ama yapamadı.
Simi'yi onsuz dışarı çıkardığı son iki sefer felaketle sonuçlanmıştı. Alaska'da neredeyse ölüyordu ve New Orleans'ta...
Bu, öfkesi patlamadan hâlâ düşünemediği bir şeydi. "Yapamam Simi."
"Neden?"
Derin bir iç çekti. "Kaderiyle oynayamam. Bunu biliyorsun. Bu onun zamanı ve ona cevap verirsem, muhtemelen ne isterse yapacağım. Bu

yüzden, hepimizin iyiliği için, onun sesini kafamın içinde kıstım ve size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim."
Pembe tabut biçimli çantasından sforayı çıkarırken somurttu. "En azından bu işi hallet ki onu görebileyim."
"HAYIR."
Ona hırladı. "Ama ya yaralanırsa? Ya ölürse?" Yüzü bembeyaz oldu. "Ölmesine izin veremezsin, Akri. Yapamazsın. Simi, Alexion'unu seviyor."
Yüzüne düşen uzun siyah saçlarını geriye atmak için uzandı. "Biliyorum, edera," dedi, "kıymetli bebek" için Atlantis sevgisini kullanarak. Ama onun kaderi onun ellerinde, benim değil. Değiştirmeyeceğim."
Somurtkanlığı arttı. "Kaderi kontrol ediyorsun. Tüm kader. Her şeyi yoluna koyabilirsin. Lütfen Simi'niz için yapın?"
Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Birinin kaderine müdahale etmeye çalışmaktan kaynaklanan felaketin canlı bir örneğiydi. Hem bir insan hem de bir tanrı olarak tüm hayatı, "kaderine" burnunu sokan insanlar yüzünden mahvolmuştu. Başka birine asla böyle bir şey yapmazdı. "Sim, bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun."
Alexion'u kafamın içinde duymak ve ona yardım edememek adil değil. Kulağa doğru gelmiyor, Akri. Bence o insanlar ona kötü davranıyor. Simi gidip onları yesin." Ash gözlerini kapattı ve Simi'ye biraz huzur verebilmek için Alexion'ın geleceğini görmeye çalıştı.
Ama siyah sisten başka görülecek bir şey yoktu. Lanet etmek. Kendi kaderini göremediği kadar sevdiklerinin kaderini de görememekten nefret ediyordu.
İnsanları yöneten yaşam ipliğini kesmekle görevli Yunan tanrıçası Atropos'u çağırmayı düşündü. Alexion'un öleceğini ona söyleyebilirdi. Ama onu çağırmaması gerektiğini biliyordu. Ondan tutkuyla nefret ediyordu.
Yunan Kaderlerinden hiçbiri ona gelecekten bir şey söylemezdi. Yüzyıllar önce ona sırtlarını dönmüşlerdi. Onlara göre o çoktan ölmüştü ve unutulmuştu. "Sadece bekleyip ne olacağını görmemiz gerekecek." Simi ona bir ahududu üfledi, sonra gitmek için ayağa kalktı.
Çıkarken kapıyı çarptı.
Ses odada yankılanırken Ash başını ovuşturdu. Duyguları Mississippi Avcıları'na bağlı olmadığından hangisinin yaşayıp kimin öleceğini biliyordu. Bu onu çok üzdü ve yapabileceği tek şey, Alexion'un onları kaderlerinden zamanında uzaklaştırabileceğini ummaktı.
Onlar için gördüklerini ancak özgür iradeleri değiştirebilirdi.

Alexion'u bu yüzden Tehlike'ye göndermişti. Onu eğitmeye başladığı günden beri ona karşı zaafı vardı. Küçük Fransız kadın, başkalarını uzak tutmak için hassas kalbini bir kat arsenikle kapladı, ama onun başkalarından ne sakladığını biliyordu. Kötü bir eli olan iyi bir kadındı. İstediği son şey onu ölü görmekti. Yine de, olabilecek bir şeyi dilemenin beyhude olduğunu kalbinde biliyordu.

Danger'ın günleri son derece sayılıydı ve bir mucize olmadıkça ona yardım etmek için hiçbirinin yapabileceği bir şey yoktu.

18. Bölüm

Görünürde çimdik atıcı olmadan ciddi bir şekilde mutlak sıfır vuruş yapıyorlardı. Tehlike, onun evine döndüklerinde derin bir iç çekti. Son birkaç saati bölgedeki Karanlık Avcıları arayarak geçirmişler ve çoğunun Acheron'la yontacak baltaları olduğunu öğrenmişlerdi.

Doğru, onun belirsizliğine biraz sinirlendiği zamanlar da olmuştu ama bu çok saçmaydı.

Onu (kişisel olarak sevdiği) Mississippi'de sıkışıp kaldığı için suçladılar. Gerçekten yaşamak için kötü bir yer değildi. Yazın sıcak olduğu kabul edildi, ama burada bulunacak çok güzellik vardı.

Ayrıca ölümsüzlüklerini iyileştirmediği için onu suçladılar. Temelde onların kararı olan her türlü şey için onu suçladı, onun değil.

Daha da kötüsü, Acheron'un zihinlerini okuyabildiğini bilmesiydi. Burayı daha sık ziyaret etmemesine şaşmamalı. Onlar onunla ilgili her şeyi lanetlerken, Artemis'in Kara Avcıları kendisine karşı kullanmasına nasıl izin verebilirdi? O adam, tanıdığı herkesten daha metanete sahipti.

Şahsen, onlara veda eder ve kendi özel cennetini bulurdu.

Gerçek şu ki, yapmadığı…

Ya bir azizdi ya da bir mazoşist.

Belki ikisinden de biraz.

"Onların küstahlığına inanamıyorum," dedi Alexion arka kapısını kapatırken. "Kim biliyordu

Kalamarın ölüm arzusu mu vardı?”

Onun aksine, her şeyi nihilist bir metanetle karşıladı. Doğruydu, diğerlerinin yanında buz gibiydi ve hiçbir duygusu yoktu. Sözleri onu kızdırdıkları kadar kızdırmadı. Onlar sövüp sayarken orada öylece durup dinledi.

Alexion onun için holün ışığını açarken omuz silkti. "Düşündüğünden daha fazla oluyor. Yüzde on tasarruf edebilirsem, iyi bir gece.

Yüzde on hayatta kalma oranı istemiyordu. Yüzde yüz istiyordu. Ama Acheron hakkında konuşmaya başladıkları anda Squid onları kapı dışarı etmişti.
Tanrıya şükür, Alexion'u orada beyaz önlüğünü giymemeye ikna edebilmişti. Alexion'un Kyros'un tahmin ettiği gibi bir yok edici olduğundan şüphelenseydi, öfkeli eski korsanın onlara ne yapacağını kimse bilemezdi.
Kalamar dinlemeyi tamamen reddetmişti. İnatçılığından dolayı ona lanet olsun.
"Biliyor musun, bence konuşman üzerinde çalışmamız gerekiyor."
Alexion tek kaşını kaldırdı. "Konuşmamın nesi var?"
Oturma odasına giden yolu o yönetti. “Eh, bence bizi Tyrell'i kaybeden 'ya da başka' kısmıydı. Dark-Hunters'ın tam olarak 'ya da başka' türünden adamlar olmadığını hiç fark ettiniz mi? İstediğinin tersini yapacak ya da deneyerek midesini bulandıracak türdenler. Onlara yapmamalarını söylediğin için sırf sana inat olsunlar diye kendilerini ölüme mahkum edecekler.”
Kaşlarını çattı. “Onlara ne söylememi istersin? 'Merhaba, arkadaşın olmaya mı geldim?
Oturup bir kahve içelim ve sohbet edelim mi?'”
Bu görüntüye güldü. Evet, Alexion kesinlikle oturup "sohbet edecek" bir tip değildi. Sonra yine, diğerleri de değildi. Kara Avcılar çoğunlukla bira içen, bar kavgası yapan türden adamlardı. Konuşmaktan çok lafı uzatmaları daha muhtemeldi.
"Hayır," dedi, ayılarak. "Ama onlara karşı daha kibar olmayı deneyebilirsin."
Yüzüne o tanıdık komik bakış geldi. "Onlara karşı daha nazik olmama gerek yok. Sadece çitin hangi tarafına düşeceklerini görmek için onlara dokunmam gerekiyor. Endişelenmemiz gerekenler sadece kararsız olanlardır. Tyrell henüz kendine gelebilir.”
"Bilmiyorum. Sana patlamanı söylerken dili çok yaratıcı bir şekilde kullanıyordu.
"Öyleyse, zor bir satış olabilir."
Medya odasına yukarı çıkarken Xirena'yı kanepede uyurken bulunca ona başını salladı. Keller'dan iz yoktu.
Danger cebinden cep telefonunu çıkardı ve onu aradığında onun birkaç saat önce ayrıldığını ve yatmak için eve gittiğini öğrendi. "Uyandırdığım

için üzgünüm. Sadece endişelendim. İyi geceler, Keller.” İyi geceler diledikten sonra telefonu kapattı.
Alexion onun arkasında durmak için hareket etti. Manolya ve kadın kokusunu içine çekebilmek için hafifçe eğildi. Vücudu tepki olarak sarsıldı ve ateşlendi, ama sonra onun yanında ereksiyon halinde kalmaya devam etti. Onunla ilgili her şey hormonlarını ateşledi.
Ve sadece azgın olduğu için değildi.
Ona olan çekiciliği bundan daha fazlaydı. Ondan hoşlandı. Ama bundan daha fazlası, ona saygı duyuyordu. Zeki, cesur bir kadındı.
Kısacası, o bir mücevherdi.
Geri çekildi, kucağına girdi ve ona bakabilmek için başını onun omzuna yasladı. Gözleri karanlıktı ve arıyordu. Bu bakıştaki bir şey onu delip geçti ve kalbinin hızlı atmasına neden oldu.
O onun kurtarıcısı mıydı yoksa düşüşü mü?
Bunun düşüncesi onu korkuttu. Ama başka hiçbir şeyin sağlayamadığı bir zamanda onu yeniden yaşatmıştı. Duygularını yeniden uyandırmış, umursamasını sağlamıştı... En çok da can atmasını sağlamıştı.
Dokuz bin yıldan fazla bir süredir hiçbir şey ona insan olduğunu hissettirmeye bu kadar yaklaşmamıştı. Onun yanında olduğu ve neredeyse yeniden tadabileceğine yemin ettiği zamanlar oldu. Dikkatini dağıtmasını istedi.
En çok da kendisine dokunmasını istiyordu.
Onu öpmek için başını eğmeden önce elini yanağına koydu. Boğazının derinliklerinden inledi ve kollarında dönerken elini saçlarına daldırdı. Kalbi kontrolden çıkarken Alexion onun öpücüğünün tatlılığına homurdandı. Ayrılırken onu kollarına aldı ve yatağına taşıdı.
Bunu bir daha yapmamalıydı. Bu görevde her şey tamamen ters gidiyordu ve yine de her şeyi katlanılabilir hale getirdi. Her nasılsa, burada olması o kadar da kötü görünmüyordu.
Danger onu yatağa yatırırken içini çekti, sonra ona katıldı. Onu cızırtılı yapan şey neydi? Bu gece birçok yönden bir felaket olmuştu ama yine de burada, onunlayken sorun yoktu.
Mantıklı değil. Sadece onun tarafından tutulmak, ikisinden başka bir şey kalmayıncaya kadar tüm dünyayı kovalamasını istiyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.
Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında dudaklarını yakalamak için ayağa kalktı. Eliyle yavaşça ve nazikçe göğsünü ovuşturdu. Adamın

bıyıklarının derisini delmesine bayılarak burnunu onunkine yaklaştırdı. Bu ona ürperti gönderdi.
Dayanamadı, ellerini gergin kaslarında gezdirebilmek için boğazlı kazağını başının üzerine çekti. Bacaklarını onun beline doladı ve onu sımsıkı tuttu.
Kulağına güldü.
"İyi misin?" fısıldadı.
"Evet. Ama seni yemek istiyorum."
Tekrar güldü. "Charonte olmaman iyi bir şey. Yoksa korkabilirim." "Evet, ama dişlerim var..."
Cevabı, sutyenini çözerken başka bir derin, tutkulu öpücük oldu. Memesini ağzına almak için geri çekildi. Adamın dilinin onu memnun etmesinden zevk alırken, tehlike sırtını kamburlaştırdı.
Onu da tatmak isteyerek yuvarlandı ve onu yatağa sabitledi.
Geri çekilip vücudundan aşağı sürünürken ona sorgulayıcı bir şekilde baktı.
Alexion, Danger'ın onunla seviştiğini görünce dişlerini gıcırdattı. Yırtıcı ve vahşi görünüyordu ve içinden sıcak bir mızrak gibi geçti. Çizmelerini ve çoraplarını çıkarırken haince gülümsedi.
Oturmaya başladı, sadece onu geri itmesi için.
Bir kadının kontrolü ele almasını hiç sevmemişti ama Danger'da durum farklıydı. Sineğine uzanırken görünüşünden keyif aldı. Arkasına yaslanarak, onun pantolonunu çıkarmasını ve aletinin öne fırlamasını izledi.
Pürüzsüz, soğuk avucunu adamın tabanından ucuna kadar gezdirmeden önce onu görünce tısladı. Sadece bunun saf güzelliğinden gelmemek için bir çabaydı.
Dudağını ısırarak pantolonunu yavaşça bacaklarından aşağı indirdi. Yine de oturmasına izin vermiyordu. Onu tekrar geri itti. "Sana bakmak istiyorum," dedi ısrarla, giysilerinin geri kalanını çıkarırken.
Solgun güzelliğini görünce kalbi güm güm atıyordu. O mükemmeldi. Tabanını şefkatle ovmak için ayağını kaldırdı. Oradaki etten bir ısırık alana kadar, içinden zevk dalgaları geçti.
"Beni öldürüyorsun, Tehlike," diye soludu kesik kesik.
"Halkımın ona la petite mort demesinin bir nedeni var."
Alexion, özellikle onu ağzına aldığında, tam olarak anlamaya başlıyordu. En son ne zaman bir kadının ona böyle dokunduğunu hatırlamıyordu. Ama kesin olan bir şey vardı ki bundan hiç bu kadar zevk almamıştı.

Memnuniyetle homurdanarak, ona tam bir memnuniyet verirken eliyle yüzünü avuçladı.
Tehlike onun tuzlu tadı karşısında inledi. Onu gerçekten yutmak istiyordu ama dişleriyle onu incitmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Bu adamın kokusunu ve tadını özlemişti ve nedenini bile bilmiyordu.
Ama ondan daha fazlasına sahip olması gerekiyordu.
Aniden doğrulup ondan uzaklaştı. Onu sırtüstü çevirene kadar kafası karışmıştı. Dizlerini onun omuzlarına dayadı, sonra onun da tadını alabilmek için bacaklarını açtı.
Zevk onu tüketirken tehlike topuklarını yatağa bastırdı. Bu karşılıklı paylaşımda inanılmaz bir şey vardı. Alexion'un sadece zevk almakla yetinmemesi onu etkiledi. Her zerresinin kendisi kadar memnun olduğundan emin olmak için zaman ayırdı.
Bir kadını umursamayan çok fazla erkek vardı. Onlardan biri olmadığı için minnettardı.
Alexion onun tadını tam olarak alabilmeyi diledi. Duyularının köreltilmesinden nefret ediyordu. Ama yine de bu kadına hayran olduğu gerçeğini aşmanın bir yolu yoktu. Dili onun üzerinde sihir yaparken elleri kalçasını kavradı.
Onu daha çok istiyordu. Geri çekilerek, onun derinliklerine inebilmek için tekrar pozisyon değiştirdi. Bunu yaptığı anda tısladı ve tırnaklarıyla sırtını ovdu.
Kadın o kadar şiddetli bir şekilde gelmeden önce neredeyse onu dışarı atacaktı. Alexion, onun zevk dolu çığlıklarının sesinden keyif alırken, onun kulağına güldü. Sanki şarkı söylüyor gibiydi.
Adam ona doğru ilerlemeye devam ederken tehlike onun vücudunu sardı. Her itme içinden geçerek orgazmını daha da artırıyordu. Dudaklarını kendi dudaklarına çekti ve daha da hızlı hareket ederken onu şiddetle öptü. Onun içinde olma hissini seviyordu. Onu böyle tutmanın mahremiyeti. O inanılmazdı.
Kendini derinlere sürmeden önce bir an gergin olduğunu hissetti, sonra kollarında ürperdi. Gülümseyerek, doruk noktası onu ele geçirdiğinde onu yakın tuttu. Bittiğinde, onun üstüne çöktü ve onu sımsıkı tuttu.
Tutkularının ardından orada kaybolmuş halde yatarken, tehlike saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Ev sessizdi ve hala içerideydi. Ama ondan ayrılacağı düşüncesiyle kalbi sızlıyordu. Çok yakında gidecekti ve hayatı onsuz sonsuza kadar devam edecekti.

"Bu görevden sonra beni ziyaret edebilmenin bir yolu var mı?" Gerildi. "HAYIR." Sesindeki pişmanlığı duydu.
"Neden?"
"Çünkü hatırlasam bile beni hatırlamazdın." Ona bakmak için geri çekildi. "Olması gerektiği gibi."
Gözyaşları boğazında birikti ama onları görmesine izin vermedi. "Bu senin için adil değil.
Asla arkadaş edinemezsin."
Hayır, yapamam. Bütün sahip olduğum bu." Bıkkınlıkla içini çekti. "Elimizdeki tek şey bu."
"Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun anlamıyorum. Bu aptalca kurallara hiç kızmıyor musun?"
Uzaklara baktı ama yine de gözlerindeki incinmişliği gördü. "Tehlikeli değil. Yapmıyorum. İnan bana, bu alternatiften çok daha iyi. En azından bu şekilde sessiz mutluluk anlarım oluyor.
Ona bakabilmesi için başını çevirdi. "Bana doğruyu söyle Ias."
Bıkkınlıkla içini çekti. "Evet, tekrar normal olabilme şansına sahip olabilmek için her şeyimi verebileceğim zamanlar oluyor. İnsan olduğum, yiyebildiğim ve hissedebildiğim bir ana sahip olmak. Ama şu anda seninle bu zamanı geçirdiğim için minnettarım. Beni neredeyse insan gibi hissettiriyorsun. En azından uzun zamandır olmadığım kadar yakın."
Onun bıyıklı yanağını öptü, kaba gölgesinin dudaklarına değmesinin tadını çıkardı.
"Keşke bu devam edebilseydi."
"Biliyorum ama bu bana Acheron'un çokça kullandığı bir terimi hatırlattı."
"Ve bu?"
"'Pişmanlık yönetimi'. Pişmanlıklarını anın sana getirdiği keyifle hafifletmeye çalışıyorsun." "Çalışıyor mu?"
Alexion homurdandı. "Tam olarak değil. En azından benim için değil. Acheron bununla iyi gidiyor gibi görünse de. En azından çoğu gün pişmanlıklarıyla başa çıkıyor gibi görünüyor.
Kaşlarını çattı. "Ash'in pişmanlık duyacağı ne var?"
"Şaşırırsın."
"Peki ya sen?" diye sordu, cevabı bilme ihtiyacıyla. "En büyük pişmanlığın nedir?"
Bakışları tüm şiddetiyle onu yaktı. "Dokuz bin yıl önce doğmadığını." Ondan ya da herhangi bir erkekten duymayı hiç düşünmediği sözler

karşısında gözleri doldu. Keşke ikimiz de insanken tanışsaydık, diye fısıldadı. "Evet, ama o zaman muhtemelen beni öldürürdün."
Ona kızarak, buna gücendi. "Nasıl düşünüyorsun?"
Yeşil gözleri onu kışkırtıyordu. "İlk tanıştığımızdan beri beni iki kez bıçakladın. Bu benim için kötü bir rekor gibi görünüyor. Kafasını salladı. "Sevdiğim tüm kadınların beni öldürmek istemesine göre bende gerçekten bir sorun olmalı."
Danger, sözlerinden hangisinin daha çok şaşırdığından emin değildi. "Ne?" Hemen geri çekildi ve yataktan kalkmaya başladı.
Tehlike onu durdurdu. "Konuş benimle Ias."
“Beni arama, Ias, Tehlike. Artık o adam değilim.”
Hayır, sen yatağıma aldığım adamsın ve inan bana, bu büyük bir başarı. Ön kapımdan geçmeyi başaran çok kişi olmadı.” Geri çekilmeye çalışsa da onu yanında tuttu. "Artık başladığınız işi bitiriyorsunuz."
"Benim ne hissettiğimin bir önemi yok. Ya da ne düşündüğümü bile. Zaman ikimiz için de sınırlı.”
Hayır, Alexion, benim için önemli. Senden gerçeği istiyorum. Ben bunu hak."
Acı kaşlarını çattı. "Gerçek ne işe yarar? Gerçekten mi? Bize ne faydası var?” Ama aynı fikirde değildi. Söylediklerini kastetmiş olup olmadığını bilmesi gerekiyordu. "Beni seviyor musun?" Uzaklara baktı ve cevabını aldı.
Onu serbest bırakan Danger, boğazında bir düğümle öylece oturdu ve duygular içinde dönüp durdu. Başka bir erkeğin bunu ona söyleyeceği hiç aklına gelmemişti. Asla.
Ama onu en çok şaşırtan, karşılığında ona karşı hissettikleriydi. Sıcak ve bunaltıcıydı ve içini hem neşe hem de korkuyla doldurdu.
Onu kendine çekti ve başını omzuna koydu. Ben de seni seviyorum Alexion. Onun çene tikini kafa derisinde hissetti.
"Bu imkansız bir ilişki. Doğru olduğunu biliyorsun?"
"Biliyorum," diye nefes verdi. "Zamanı gelince seni yanağından öpüp veda edeceğim. Sana kalman için yalvarmayacağım ve bunu senin için zorlaştırmayacağım. Söz veriyorum." Alexion onun sözlerine dişlerini gıcırdattı. Ama istediği bu değildi.
O istedi… Lanet olsun sana, Acheron.

En çok da kendine lanet etti. Artemis'le bir anlaşma yaptıktan hemen sonra karısına gidecek kadar aptal olmasaydı, yine de insan olma şansı olabilirdi.
Acheron ruhunu geri almak için takas yapabilecekti...
Öte yandan, karısına bu kadar çaresizce dönmeyi istemeseydi Acheron, Artemis'le Kara Avcıların serbest kalmasına izin veren anlaşmayı yapmazdı.
Hiçbirinin onun hizmetinden kurtulma şansı olmayacaktı. Hayatı ve ruhu çok daha büyük bir iyilik için feda edilmişti.
Bir gün, Danger yeniden özgür olabilir.
Bensiz …
Doğruydu. Onun için çıkış yolu yoktu. Tehlike veya herhangi bir kadını içeren bir gelecek yok. Başka bir kadın istediğinden değil. Hayatta seveceği tek kişi oydu. Bunu biliyordu.
"Buraya Kyros'u kurtarmak için gelmemeliydim," dedi boğuk bir sesle. "Kyros ölüden farksız ve benim yaptığım tek şey, gelecek yüzyıllarda ancak acı verecek anılar yaratmak." Ama en azından pişmanlığı bilmeyecekti. Onun acısını hissetmeyecekti.
Elini saçlarının arasına sıkıştırdı. "Seni görebileceğim, hatta sokakta yanından geçebilirim ve sen benim kim ya da ne olduğumu asla bilemeyeceksin. bir yabancı olacağım."
Kara gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Seni unutmak istemiyorum, Alexion. Durmadan."
Başka seçeneğin yok. Artık Acheron hakkında çok şey biliyorsun. Anılarını olduğu gibi tutmana asla izin vermez."
Gözyaşlarının altından öfke fışkırıyordu. "Ne yaptığı umurumda değil. seni unutmayacağım Bir şekilde seni hatırlayacağım, bunu biliyorum. Ne kadar güçlü olduğu umurumda değil, bana seni unutturmayacak."
Buna inanabilmeyi diledi ama daha iyisini biliyordu.
"Biraz uyuman gerek Tehlike. Önümüzde uzun bir gece var."
Başını salladı. "Sen de mi yatacaksın?"
"Kısa bir süre içinde. Sen dinlen."
Onu yatağa uzanması için serbest bıraktı. Düşünceler ve pişmanlıklar ona fısıldarken Alexion ayağa kalktı ve giyindi.
Onları bir kenara iterek, hâlâ kanepede uyuyan Xirena'yı görmeye gitti.
Başı yan tarafından sarkıtılırken ayakları arkaya doğru uzatılmıştı. Bir kolu başının üzerine atılmış ve yere yaslanmış, diğeri ise göğsünün

üzerinden çaprazlanmıştı. Simi benzeri poza gülümseyerek koltuktan battaniyeyi aldı ve üstünü örttü.
Burada Mississippi'de geçirdiği zaman, kesinlikle onun en tuhaf görevi olmuştu.
Ama en azından zaman onun tarafındaydı. Stryker, ruhun hala içinde olduğunu ve bunun onu etkisiz hale getirdiğini düşünürdü.
Stryker ruhun ölmesini beklediği zamana kadar Daimon onları rahat bırakmalıdır. Diğer Karanlık Avcılarla bağlantı kurarak onları keşfetmesi için ona birkaç gün verdi.
Üç gün içinde Kara Avcı toplantısını arayacak ve sonra hepsinin kaderi belirlenecekti.
Düşünceleri tekrar Kyros'a kaydı ve adaletsizliğe yüksek sesle küfretmek istedi.
Kyros onun için kaybolmuştu.
Ama Tehlike'yi buldum.
Ve sonunda ikisini de kaybedecekti.
Hayat gerçekten de berbattı.
"Dangereuse'a göz kulak ol."
Alexion yumuşak, kadınsı ses kafasının içinden fısıldarken dondu kaldı. Daha iyisini bilmeseydi, öyle olduğuna yemin ederdi…
"Artemis?"
Daimon senin ölmeni istiyor. Seni alamıyorsa, başkasını alır.”
Alexion onun ciddi ses tonuyla yutkundu. "Bana neden yardım ediyorsun, Artie? Benden nefret ettiğini biliyorum.”
"Ben Artemis değilim. Ben sadece Stryker'ın kimseyi incittiğini görmek istemeyen bir arkadaşım."
"Öyleyse onu nasıl yeneceğim?"
"Yenilmezi yenmek için onlara asla saldıramazsın. Her zaman kalplerinden vurmalısın.”
"Kalbine vurmayı denedim. Ayakları biraz hızlı." Ses
hiçbir şey söylemedi.
"Merhaba?" diye sordu Alexion ama gitmişti.
Harika, dedi dişlerini sıkarak.
Stryker, Danger'a saldıracaktı ve onu kurtarmanın tek yolu, hiçbir şekilde kalbi olmayan bir tanrıya saldırmak olacaktı.
"Kahretsin, mahvolduk."
19. Bölüm

Alexion bütün günü Danger'ın uyumasını izleyerek geçirdi. Yatağının yanındaki krem rengi jakar dolgulu koltuğa oturdu, tamamen onun solgun güzelliğine dalmıştı. Kusursuzdu. Hile olmadan. İçinde zulüm olmadan. Sevdiği birini asla incitmezdi. Gerçekten de, onlara sırtını dönüp kendini kurtarması yeterince kolayken, ailesini kurtarmaya çalışırken ölmüştü.

Onu bu kadar sevmesinin bir parçası da buydu.

"Onu bırakmak istemiyorum." Sonunda başka seçeneği olmadığını bilerek yürekten sözler fısıldadı. Söz konusu olduğunda duygularını kontrol edemediği için ona lanet olsun. Tek yaptığı kendi geleceğini mahvetmekti.

Nedendi?

Neden bu dünyada böyle bir acı var olmak zorundaydı? Aşk kolay olmalı. Basit olmalı. Bir kişinin, onsuz yaşayamayacakları tek kişiyi bulmasına ve sonsuza dek mutlu mutlu yollarına devam etmesine izin verilmelidir.

Ama bu şekilde çalışmadı. Yaşayan ya da ölü olan bunun kanıtıydı. Liora onu sevdiğine yemin etmişti ve bak nasıl da sonuçlanmış. Başka birinin seni incitmeyeceğine güvenmek zordu. Hâlâ bir yanı, şimdi bile, eğer serbest kalabilirse, Danger kendini kurtarmak için madalyonu düşürür mü diye merak ediyordu.

Kendi kişisel acısı, onun önünde kendine yardım edecek kadar büyük olur muydu?

Cevabı bilmenin bir yolu yoktu. Özellikle şimdi değil.

İçini çekti. Acheron'dan istekler ya da olabilecekler üzerinde durmanın yararsız olduğunu biliyordu. Şimdiki zamanla uğraşmak zorundaydı ve bu da Tehlike'yi Stryker'ın planladığı her şeyden korumak anlamına geliyordu.

Artık yanında Xirena vardı. Elbette ikisi bir kadını korumaya muktedirdi. değil mi?

Ama intikam peşinde koşan kurnaz bir tanrıyla uğraşırken kendini beğenmiş olmak işe yaramıyordu.

"Hadi patron," dedi alçak sesle, "konuş benimle."

Alexion ironiye başını salladı. Geçmişte, Acheron'un düşüncelerine ya da alanına girmesinden her zaman nefret etmişti. Artık onu istediğine göre, Atlantisli hiçbir yerde bulunamadı.

Düşündü…

"Alexion?"

Kalktı ve Tehlike'nin kıpırdandığı yatağa gitti. Onu izlerken gerindi ve esnedi. "Hep böyle erken mi kalkarsın?"
"Evet," dedi, az çok hayalet olduğu için uykuya ihtiyacı olmadığını bilmesini istemeyerek. Geri kalanı bir insanınkine pek benzemiyordu.
Ona gülümsemeden önce tekrar esnedi. "Peki bu gecenin gündeminde ne var?" Umursamazca omuz silkti. "Migren, boşuna, olası ölüm. Sanırım her gece olduğu gibi."
Tehlike güldü. Kulağa benim hayatım gibi geliyor, tamam mı? Kapıya doğru baktı. "Ee, iblisimiz nasıl?"
"Yaklaşık iki saattir medya odasına gitmedim, ama son kontrol ettiğimde, Kirk's Folly emirlerine diz boyu geliyordu. İyi ki Acheron yüklü. Ayrıca, bu iblislerin alışveriş yapma biçimlerine bakılırsa, bunu karşılayacak kadar parası olduğundan bile emin değilim.
Tehlike onun sözleriyle eğlenmişti. Uyandığında onun yakışıklı yüzünün ona gülümsediğini görmek çok güzeldi.
Erkeksi sertliğini hissedebilmek için elini avucunun içine aldı. Bir erkek teninin verdiği histe bu kadar çekici olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama kendisininkinden bu kadar farklı olmasından zevk aldığı inkar edilemezdi.
Parmaklarının sıcak, hoş kokusundan zevk alarak derin bir nefes aldı. Elleri güçlü ve yine de hassastı. Harika ve nefis. Dudaklarını açarak işaret parmağını hafifçe ısırdı.
Cevap olarak tısladı. "Bunu yapmaya devam edersen seni o yataktan çıkarmayacağım."
"O zaman neden bana katılmıyorsun?" dedi, çıplak vücudunu görebilmesi için örtüleri geri çekerek. Daha önce bir erkekle bu kadar cesurca bir şey yapmamıştı, kocasına bile. Ama nedense kendini Alexion'la paylaşmaktan çekinmedi.
Alçakgönüllülük duygusu uçup gitmişti ve neden olduğundan tam olarak emin değildi.
Gözleri yeşil bir ateş yaktı. "Yapacak bir işimiz var."
"Ve seni aşağılayacak ve kızdıracak Kara Avcılarla buluşmak için üç günümüz daha var." Dilini başparmağının üzerinde gezdirdi, sonra geri çekti. "Hiçbir yere gitmiyorlar. Dediğin gibi, bu sadece boşuna bir egzersiz. Bir gece izin alıp tadını çıkaralım diye oy veriyorum. Parmak boğumlarının arkasını yaladı.
Saf zevk bakışlarını kararttı ama yine de ona direndi. "Ne amaçla?"

Yatakta doğrulup bacaklarını onun ince beline dolayıp onu kendine yaklaştırdı. Buraya geldiğinden beri değiştin, Alexion. İlk geldiğinde çok soğuk ve mesafeliydin. Şimdi öyle değilsin. Sıcak ve eğlencelisin. Bunu kaybetmek istemiyorum. Bunu kaybetmeni istemiyorum."
Alexion yutkundu. Kesinlikle haklıydı. Onu değiştirmişti.
Tehlike saçlarını yüzüne doğru itti. "Gittikten sonra seni sıcak tutacak benimle ilgili anılara sahip olmanı istiyorum."
Bu anılar onu sadece daha çok incitecekti ama yine de bu fikir yüreğini heyecanlandırdı. İnsan olduğundan beri normal bir gece geçirmemişti ve nedense, bu kadınla birlikte olmak onu şiddetle arzulamasına neden oluyordu. Nasıl olurdu?
"Peki ne yapacağız?"
Elini gömleğinin önünden aşağı kaydırırken ona sertleşmesine neden olan baştan çıkarıcı bir sırıtış verdi. "Hiç gerçek bir filme gittin mi?"
Kafasını salladı. Acheron ve Simi sürekli gittiler ama o insan âlemine son geldiğinde filmler henüz icat edilmemişti.
"O zaman yapacağımız şey bu," dedi, onun hayırı cevap olarak kabul etmeyeceğini anlamasını sağlayan bir ses tonuyla. "Akşam yemeği ve film… Tıpkı her günkü Jane ve Jack gibi."
Alexio başını salladı. "Aklını kaçırdığını düşünüyorum."
Onunla konuşurken yavaşça gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Elinin tenine her dokunuşu vücudunu ürpertiyordu. "Belki, ama Jack ve Jane gecelerine başlamak için ne yapar biliyor musunuz?"
"Hiçbir fikrim yok."
"Göz kamaştırıcı derecede harika bir seksle başlarlardı."
Alexion sert aletini okşamak için elini belinin altına batırırken tısladı. Vücudu şimdiden zonkluyordu ve en kötü şekilde onunkini arzuluyordu. Ya da belki de en iyi yol buydu.
Vücudunda gerçekten onun ellerinden daha iyi bir şey yoktu. Tehlike hissinden daha iyi bir şey yoktur.
Bu düşünce aklından geçerken Alexion güldü.
"Neye gülüyorsun?" Tehlike tatlı işkencesini durdururken sordu.
"Aklımdan kötü bir kelime oyunu geçti."
"Ve bu?"
"Tehlike için yaşadığımı."
Danger'ın kalbi onun bayat sözleriyle çarpıyordu. Onu memnun etmemeliler ama yine de yaptılar. Ah, evet, onda gerçekten bir sorun vardı. Bu adam için sırılsıklamdı ve her dakika daha derine batıyordu.

"Söyleyecek doğru şeyi her zaman nasıl biliyorsun?" ona sordu.
"Yaptığımı bilmiyordum."
"Sözlerime güven, sen yaparsın."
Parmak uçlarını şaftının ucunda gezdirirken gözlerini kapattı. Onu memnun etmeyi seviyordu. Ama yüzündeki coşkuyu izledikçe, arzusunu daha da ateşledi.
Pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırdı, sonra onun tadını alabilmek için dudaklarını kendi dudaklarına çekti.
Ellerini kalın, yumuşak saçlarına daldırırken dili onun diliyle dans etti. Sert şaftı, ağzını keşfetmeye zaman ayırırken çıplak karnına sürtündü.
O öpücükten çılgına dönerek, çok hafifçe geri çekildi. "Bana dokunma şeklini seviyorum," yanağına doğru nefes aldı. "Kokunu seviyorum. Görünüşün... Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var, Alexion.
Onun yatakta çıplak uzanmasını izlerken Alexion'ın tüm varlığı alev alev yanıyordu. Uylukları tatlı bir davetle açılmıştı, bu da onun vücudunun en hassas kısmını görmesini sağlıyordu. Diliyle gergin pembe ucu kızdırmak için göğsünü ağzına almak için üzerine eğildi. Vücudu mutlak cennetti.
Tadını daha iyi çıkarmak için gözlerini kapatarak, onu nazikçe okşamak için elini aşağı indirdi. Uyluklarının arasındaki hassas eti yokladı, onun için ne kadar ıslak ve hazır olduğunu hissedebilmek için ayırdı. Bu, tanıdığı en tatlı duyguydu. Ona Fransızca cesaret verici sözler fısıldarken ona masaj yaptı. Parmağını derinlere daldırdığında, kadın zevkle ağlayarak sırtını büktü.
Dayanamadı, elini içeri girebilmek için hareket ettirdi.
Tehlike, Alexion'un içindeki kalın dolgunlukla inledi. Elini eline aldı ve kalçalarına bastırırken başının üzerinde tuttu. İçini mutlak bir mutlulukla dolduran en tatlı ritimle içeri ve dışarı hareket etti. Acı-tatlı bir zevkle kıvranarak onunla felç vuruşunu karşıladı.
Tutkuları onu şimdiki zamandan ve gelecekle ilgili tüm korkularından uzaklaştırırken, bacaklarını onun beline doladı. Bir erkekle böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Onunla bir bağlantı vardı. Bir arkadaşlık.
Bunun da ötesinde aşk vardı.
Onu elinde tutabilmeyi ne kadar çok isterdi. Ama en azından ne kaybettiğini hatırlamak için bu anı yaşadı. Bu bir an, birlikte kalabileceklerini farz etmek için. Daha fazla hareket ederek, daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar aldığı zevki artırdı. Bağırarak, vücudunun büyük bir coşkuyla parçalandığını hissetti.

Alexion onun için gelirken onun yüzünü izledi. Onu doruk sancıları içinde görmeye bayılıyordu. Ama bundan daha çok, onun vücudunun onun altında hissetme şeklini seviyordu. Çok tatlıydı, çok acı vericiydi.
O onu daha da hızlı sürerken, cennetten kendi dilimini ararken, onu öpmek için aşağı çekti.
Ve geldiğinde, onun adını haykırdı. Bedeni sarsılıp zonklarken, kendini onun derinliklerine bırakırken, onun üzerine eğildi.
Ellerini sırtında gezdirerek onu vücuduna bastırdı. "Peki, bunun hakkında iyi bir düşüncem var mıydı, yoksa ne?"
Sorusuna güldü. "Harika bir düşünceydi."
Kalçalarını onunkine yaslayarak oyunlarının ıslaklığını hissetmesine izin verdi. Bu onun zevk aldığı bir şeydi. Birbirleriyle sadece seks yapmadılar, seviştiler. Ve bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.
Tehlike omzunu ısırdı. "Senin inanılmaz bir sevişme olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"
O güldü. "Eh, asla tam olarak bu şekilde ifade etmediler."
Ona sıkıca sarıldı ve ardından yanağından öptü. "Sen en iyisisin, Alexion. Şunu demek istiyorum ki."
"Sadece partnerim kadar iyiyim."
Ona midesini bulandıran bir gülümseme sundu. Ve bu sözler için ona verdiği öpücük, tüm vücudunu tekrar ateşe verdi. "Bunu devam ettirirsen bu gece seni yataktan çıkarmayacağım."
Çenesini ısırdı. "Bu o kadar kötü mü
olur?" Hayır, cennet olurdu.
Alexion geri çekilmeden önce cildinin yumuşaklığından zevk alarak nazikçe göğsünü avuçladı. Onu hak ettiği gibi sevebilmeyi ne kadar çok isterdi. Ama yeniden insan olabilse bile, onun yanındayken kadere güvenebileceğinden emin değildi.
Geçmişten pişmanlık duymaktan çok yorulmuştu. Onun için asla normallik olamayacağını bilmekten o kadar yorulmuştum ki.
"Sorun nedir?" diye sordu, kaşlarını çatmasını parmaklarıyla düzelterek.
"Hiç bir şey."
Tehlike geri çekildi. Ona karşı dürüst değildi, bunu biliyordu. Ruh hali tamamen tersine dönmüştü. Gözlerinde o kadar derin bir hüzün vardı ki, onu parçaladı. Gözlerinin tekrar koyu bir zümrüde dönüşmesini izledi. Renk değiştirmeleri garipti. "Göz rengini kontrol ediyor musun?"
Sorusuna şaşırmış görünüyordu. Belki de bunu yaptıklarının farkında değildi. "Ha?" "Sürekli renk değiştiriyorlar," diye açıkladı. “Bir tür ruh

hali yüzüğü gibi. Ne zaman diğer Kara Avcıların yanında olsak ve senin geldiğin gece onlar siyahtı. Şimdi onlar canlı bir yeşil. Siz mi karar veriyorsunuz yoksa kendileri mi yapıyorlar?”
Elini hafifçe sıktı. “Kontrol ettiğim siyah. Yeşil istediğini yapar.”
"Ey!" dedi burnunu kırıştırarak. "Bu biraz iğrenç."
O güldü. "İyi ki güçlü bir egom var, ha?"
Onu burnunun üstünden öptü ve bacaklarının arasına sıkıştırdı. “Dökme demir gibi. Şimdi beni kaldır ki randevumuz başlasın."
Tarih. Alexion'un kendisiyle ilgili olarak duymayı hiç düşünmediği bir kelime vardı. Tüm bunların tuhaflığını düşünürken geri dönüp, onun duş almasına izin verdi. Bir randevuya mı gidiyordu? Böyle şeyleri filmlerde görmüş ve kitaplarda okumuştu ama gerçekten birinde olmak... Ne kadar tuhaf.
Bunların hiçbiri gerçek değil. Onunla daha fazla ilgilenme. Daha sonra pişman olacaksın. Geri dönmesi gerekene kadar sadece üç gün daha vardı.
Ve sonra onu bir daha asla göremeyecekti.
Danger başını yatak odasının kapısından içeri uzattı. Alexion yatağında hâlâ çıplak yatıyordu. Böyle inanılmaz göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Michelangelo, o ilahi Yunan bedenini resmetmek için bir tarla gününe sahip olacaktı. Orantılı olarak kesinlikle mükemmeldi. Daha önce daha iyi bir karın kasına ya da daha hoş bir kalçaya sahip birini görmemişti. Ve iş göğüs kaslarına ve omuzlarına geldiğinde...
O zaten yeniden açılıyordu.
Ancak üzgün ve kimsesiz görünmeye devam etti. "Hey? Bana katılmak ister misin?"
Sorusuyla irkilmiş görünüyordu. "Gerçekten mi?"
Yaşadığı şoka güldü. "Beni daha önce çıplak görmedin değil mi... çok." Gülümsedi ve ona katılmak için yataktan kalktı. Yolundan çekilmeden önce onu kucağına aldı ve duşa götürdü.
Dondurucu soğukta olan suyu açarken havladı.
"Üzgünüm," dedi. Su o kadar çabuk ısındı ki, onun sıcaklığa müdahale ettiğini anladı.
Düşünceli olması onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Yapma, Tehlike. Ona zaten sahip olduğundan daha fazla aşık olmayı göze alamazdı.
Sonra tekrar, neden olmasın? Eğer ona inanılacaksa, ki o da ona kesinlikle inanmıştı, hafta sonuna kadar onu hiç hatırlamayacaktı.

Ve bu onun ağlamak istemesine neden oldu. Onun için bu kadar çok şey ifade eden birini nasıl unutabilirdi? Bu düşünce tek başına ürkütücüydü.
Sadece benim şansım. Bunca yüzyıldan sonra, sonunda gerçekten yanında olmak istediğim tek kişiyi buldum ve bunun gerçekten imkansız olduğunu anladım.
La vie n'est pas juste. Annesi bunu ona kaç kez söylemişti? Ve ne yazık ki annesi haklıydı. Hayat adil değildi. Acımasız ve üzücüydü ama bazen eğlenceli ve mucizeviydi.
Ve bu gece mucizevi olacaktı. Kendisinin veya bir başkasının onu mahvetmesine izin vermeyi reddetti. O onu hatırlamıyor olabilirdi ama o onu hatırlayacaktı ve onun anılarının somurtkan suratlı bir bebeğe ait olmasını istemiyordu. Mükemmel bir geceyi hak etmişti.
Herkes yaptı.
Alexion, Danger'a dönmeden önce bezi aldı ve sabunladı. Gözleri kapalıydı, kolları havaya kalkmış, suyun saçlarını doyurması için saçlarını ayırmıştı. Onu izlerken yeniden sertleşmeye başladığını hissetmesine şaşırdı. Bu kadında onu her zaman bu kadar zor ve muhtaç bırakan şey neydi?
Gözlerini açtı ve onu nefessiz ve ağrılı bırakan şefkatli bir bakışla ona sabitledi. Onu yıkamaya başlamadan önce onu öptü.
Alexion'ın ellerinin vücudunda, cildini sabunladığını hissedince Danger içini çekti. "Bunu aşmanın bir yolu olmalı." Adam doğruluncaya kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.
"Yok, Tehlike. Ben gidince iş biter."
Hayal kırıklığı içinde küfretmek istedi. "İşe yaramayacağımıza inanamıyorum. Elbette bunu düzeltmemizin bir yolu var."
"Gerçek değilim. Artık insan bile değilim."
Bunu söylemeye devam etti, ama onunla ilgili her şey bu sözleri yalanladı. Birisi bulduğu en iyi şeyi nasıl olur da bırakabilirdi çünkü... Pekala, bu ilişkide pek çok "çünkü" vardı. Yine de aşk her şeyi fethedebilir, değil mi?
Ama o daha iyi biliyordu. Aşk ölümü yenemezdi. Durmadan.
İçini çekerek yıkanıp giyinirken başka bir şey söylemedi.
Hazır olduklarında Alexion, Xirena'yı orada bulmak için koridorun kapısını açtı. Koridorda dururken, ona avını gören bir şahini andıran bir bakış atarken başını eğmişti. "Geçen gün çok düşündüm. Kız kardeşimle ilgilendiğini biliyorum ve ben onunla kalmak istiyorum. Ama bunun için kendimi lanetlenmiş tanrıya bağlamak istemiyorum. Annesi kaba ve gaddar ve ne dersen de, oğlunun daha iyi olacağına güvenmiyorum. Ama

bağ kurmazsam orospu kadın beni geri alabilir ve Kalosis'e geri dönüp ona hizmet etmemi sağlayabilir. Ağabeyim oradan ayrıldı ve nereye gittiğini bilmiyorum ve kız kardeşim de yüzyıllar önce uzaklara gönderildi."

Gözleri sıkıntılı ve üzgündü ve kalbinin tüm derinliğini gösteriyorlardı. Ben sadece ailemle birlikte olmak istiyorum, Alexion. Xirena'nın Kalosis'e geri dönmeye zorlanmaması için sana bağlanmama izin verecek misin?"

Xirena'nın sözleri kafasında çınlarken Alexion, Danger'a şok olmuş bir bakış attı. Bu, yaptığı müthiş bir istekti.

Bir iblisle bağ kurmak geri döndürülemezdi. En azından bildiği kadarıyla. Xirena, tıpkı Simi'nin Acheron'un bir parçası olduğu gibi onun bir parçası olacaktı. Onun vücudunda yaşayacak ve onun emrinde olacaktı.

Bunu bile yapabilir miydi?

"Ben insan ya da tanrı değilim," dedi ona. "Bağlanman için gerçekten bir bedenim bile yok."

"Biz ousia'ya bağlıyız. Et değil."

Tekrar Danger'a baktı. Xirena'nın teklifini kabul ederse onu her zaman koruyabilecek bir varlık daha bulmuş olacaktı. Stryker ne zaman ve nerede saldırırsa saldırsın, Xirena onun yanında olacaktı.

Ama kendi iç huzuru için şeytandan yararlanamazdı. Bu bencilce ve zalimce olurdu ve başka bir canlıya karşı böyle olmasının hiçbir yolu yoktu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Xirena başını salladı. "Mecburum. Lütfen beni oraya geri döndürme. Kaltak kadın beni öldürecek ve ben sadece kız kardeşimle kalmak istiyorum. Lütfen." "Ash kızacak mı?" Tehlike sordu.

Xirena bir kedi gibi tısladı. "Lanetli tanrının ne dediği umurumda değil. Beni kontrol etmiyor." Doğrusu Alexion, Acheron'un nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama onun buna kızacağını hayal bile edemiyordu, özellikle de bu Simi'yi mutlu ediyorsa.

Garip bir şekilde, tamamen mantıklıydı. İstediği son şey, Xirena'nın kendisine yardım ettiği için cezalandırılabileceği Kalosis'e geri çekilmesiydi. Acheron'un annesi hakkında, onun anlayış ve şefkatiyle tanınmaması dışında pek bir şey bilmiyordu. Alexion zaten dokuz bin yıldır Simi'ye sahipti - en azından bu bir yetişkindi.

"Sanırım sorun yok," dedi.

Tehlike ağzı açık kaldı. Bir iblisle mi bağ kuruyordu? Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama kulağa hoş gelmiyordu. "Siz ikiniz evleniyor musunuz?"

O güldü. "HAYIR."

Hâlâ emin değildi, Xirena'nın bedeninin tuhaf bir gölgeye dönüşmesini izledi ve küçülerek yarım fitten büyük olmadı. Bir ejderha şeklini aldı.
Alexion gömleğini kaldırdı ve orada parlak renkli bir dövme oluşturmak için kaburgalarının üzerine uzandı.
Tamamen sersemlemiş olan Danger, iblis dövmesine dokunmak için uzandı. "Acıttı mı?" "Biraz yanıyor," dedi derisindeki iblise bakarken.
"Ne yaptı?"
“Bunu nasıl yaptıklarından tam olarak emin değilim ama o artık benim bir parçam. Duygularımı hissedebiliyor. Tehlikede olduğumu hissederse, iblis formuna geri döner ve beni korur.”
Vay canına, bu etkileyiciydi… ve korkutucuydu. "Bizi duyabiliyor mu?"
"Hayır," diye onu temin etti. "Yine de onun düşüncelerini duyabiliyorum ve eğer ona izin verirsem, o da benimkini duyabilir."
"Bu çok tuhaf."
"Biliyorum. Görünüşe göre, eski Atlantis tanrıları, yoldaşları olması için diğerlerinden daha çok tercih ettikleri bir iblisi seçerlerdi.
"Yani Simi Ash'in mi?"
"Evet."
Sonunda bir şey anlamış gibi yüzü aydınlandı. "Demek Ash'in dövmesinin şekil ve konum değiştirmesinin nedeni bu mu? Bu gerçekten bir dövme değil. Bu onun iblisi.” Onayladı.
“Eh, bu tam bir ucube. Peki biriniz ölürse ne olur? Diğerini öldürür mü? Yüzünün renginin çekildiğini hissetti. "Şimdi hiç düşünmediğim bir şey var.
Umalım da asla öğrenmeyelim.”
"Evet, gerçekten kötü kokabilir, ha?"
Alexion cevap veremeden, Xirena göğsünden omzuna doğru sürünmeye başladı.
Yolu onu yakarken ve titremesine neden olurken sıçradı. "Xirena, kıpırdamayı bırak!" "Üzgünüm Akri."
"Bana akri deme Xirena. Ben bir kontrol manyağı değilim.”
“Sen iyi, kaliteli insanlarsın, Alexion. Xirena şimdi uyuyacak." "Siz ikiniz mi konuşuyorsunuz?" Tehlike sordu.
"Sadece bir saniyeliğine. Bir süre uyuyacak.” Xirena'nın artık varlığının kalıcı bir parçası olarak durduğu göğsünü ovuşturdu. "Artık Acheron'un neden ara sıra sebepsiz yere zıpladığını anlıyorum. Simi ona seğiriyor olmalı.

Tehlike güldü. "Umarım bunu yapmaya başlamazsın. Buradaki insanlar nöbet geçirdiğini düşünebilir. Bir bakmışsın seni yere atacaklar ve ağzına bir sopa sokacaklar.”
"Gerçekten mi?"
Yine güldü. "HAYIR. Hadi, saf. Hadi gidip yemek yiyelim."
* * *
"Peki neden bu sefer yemek yemiyorsun?" Danger, onun evinin aşağısında, aileye ait küçük bir İtalyan restoranında oturup menüye bakarken sordu.
"Sana söyledim, hiçbir şeyin tadını alamıyorum."
Ona delici bir bakış attı. "Hadi Alexion, bana yalan söyleme. Patlamış mısır dışında, buraya geldiğinden beri hiçbir şey yemedin, değil mi?” Ondan uzağa baktı.
Tehlike masanın üzerinden uzanıp elini tuttu. Buna bir cevap istiyordu.
"Lütfen doğru söyle."
Alexion ona karşı dürüst olmanın sonuçlarını düşündü. Ama o zaman hatırlamazdı, öyleyse neden olmasın? Zaten bilmesi gerekenden fazlasını biliyordu.
Ama ya ondan tiksindiyse?
Sonra tekrar, bu faydalı olabilir. Gerçeği o kadar itici bulabilirdi ki, bunu yapması ve artık tehlikede olmaması için onu yalnız bırakabilirdi.
Bilmiyordu ama sonunda ona güvendiğini fark etti. "Yunan efsanesini hiç inceledin mi?"
"Biraz."
Güzel, bu onun için işleri biraz daha kolaylaştırırdı. "Kahramanların Yeraltı Dünyasına gittiğinde Shades'le konuşabilmek için ne yapmaları gerektiğini hatırlıyor musun?" Cevap vermeden önce birkaç dakika düşündü. "Kan kurban ettiler"
Kendini onun olası tepkisine hazırladı. "Peki Shade fedakarlıklarıyla ne yaptı?"
Gerçeği anlayınca yüzü bembeyaz oldu. "Konuşabilmek için kan içti."
Onayladı.
Danger, ona anlattıklarıyla dehşete kapılmış bir halde orada oturuyordu. "Kanla mı yaşıyorsun?" Yine başını salladı.
Aklına gelen bir sonraki düşünceyle tamamen buz kesti. Beslenebileceği tek bir kişi vardı. Etrafında olduğu tek kişi. "Ash'in kanını mı içiyorsun?"
"Evet."

"Ey!" dedi sandalyesini geri iterek. Kafasında ikisinin birbirini beslediği korkunç bir görüntü vardı. "Yani Ash'in boynunu mu emiyorsun?"
"Asla!" dedi gücenmiş bir tonda. "A, bir milyon yıl geçse de ölmeyi ve işkence görmeyi tercih ederim ve B, o adamın boynuna yaklaş ve bir vasiyet hazırlasan iyi olur.
Boynuna bir şeyin dokunmasına dayanamıyor."
"Peki nasıl besleniyorsun?"
"Kelimenin tam anlamıyla bir damar açıyor, kanını bir bardağa akıtıyor ve içmem için bana veriyor. İğrenç olduğunu biliyorum. Dehşete kapıldığını biliyorum. Ama beslenmezsem, eski halime dönüyorum ve bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama Artemis, bir Gölgeye dönersem beni bir daha geri getirmenin bir yolu olmadığını iddia ediyor."
Dün ona söylediği bir şeyi hatırlayana kadar bunu düşündü. "Ama diğer Gölgelerden farklı olduğunu söylemiştin. Onlar da mı kan içiyor?"
"HAYIR. Acheron onları başka bir yoldan geri getiriyor."
"Ve bu olur mu?"
"Bilmiyorum. Acheron bu sırrı benimle asla paylaşmadı, muhtemelen adaletsizlik yüzünden onu öldürmek isteyeceğimi bildiği için.
Orada Alexion'u suçlayamazdı. Ash onu gerçekten mahvetmişti. "Öyleyse bunu başka bir şekilde nasıl öğrendi?"
İçini çekti. "Beni geri getirdikten yaklaşık üç yüz yıl sonra, bir..." -doğru kelimeyi ararmış gibi tereddüt etti- "ona tanrısal güçlerini nasıl kullanacağını öğreten bir öğretmenle tanıştı. Savitar, Acheron'a ölüleri kan kullanmadan nasıl geri getireceğini gösteren kişidir. Ama benim için çok geçti. Onun kanıyla yaşadığım için, o ve ben iki klasik Hollywood vampiri gibi birbirimize bağlıyız."
Şimdi tekrar kaba olmaya geri dönmüşlerdi. "Demek senden de beslenmek zorunda?"
"HAYIR. Şey, aslında sanırım teoride yapabilirdi. Ama bence bir erkekten beslenmektense ölmeyi tercih eder."
Oh, evet, alternatif daha iyiymiş gibi. "Yani kadınlardan mı besleniyor? Stryker haklıydı, o bir Daimon."
Sakin ol, dedi Alexion onun elini tutarak. "O bir Daimon ya da Apollite değil. Ve insanları avlamıyor. Sadece bir kişiden besleniyor ve o da insan değil."
Ve o anda kim olduğunu anladı. "Artemis."
Onayladı.

Her şey şimdi anlam kazandı. Acheron'un hepsine katlanmasına şaşmamalı. Gerçekten başka seçeneği yoktu. "Yani ikiniz de yemek yiyemiyor musunuz?"
"Yiyebiliriz. Sadece zorunda değiliz. Ben alışkanlıktan yemem. Yiyeceklerin tadına bakamadığım için, bu oldukça beyhude."
"Öyleyse neden buradayız?"
"Çünkü vücudunu beslemek için yiyeceğe ihtiyacın var ve ben senin uzun ve mutlu bir ölümsüzlük yaşamanı istiyorum."
* * *
"Beni sen mi çağırdın, Akri?"
Stryker, gün ışığının hiç gelmediği Kalosis'teki şehre bakan penceresinden yüzünü çevirdi. Halkı onları lanetleyen tanrılardan ve onları kurtaran tek tanrıdan korkarak yaşarken, oradaki ışıklar karanlıkta elmaslar gibi parlıyordu.
İlk lanetlenenlerden biri olarak, buradaki diğerlerinin çoğunun aksine, bir zamanlar teninde güneş olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Babası Apollon'u sevdiği ve onun için canını verebileceği zamanı hatırladı.
Sonra babası bir Yunan fahişesine duyduğu öfkeyle yarattığı tüm ırkı lanetlemişti. Her Apollite yetişkini, her Apollite çocuğu … hatta Apollon'un kendi oğlu ve torunları bile bir daha asla gün ışığında yürüyemeyecekleri şekilde lanetlenmişti.
Stryker'ın bir zamanlar Yunan olan karısı lanetten kurtulmuştu. Ama oğulları ve kızı yoktu.
On bir bin yıl sonra Dyana'nın sesinin nasıl olduğunu hatırlayamamasına rağmen kızının değerli yüzünü hâlâ hatırlaması tuhaftı. Yirmi yedinci doğum gününde büyükbabasının adına küfrederek toza dönüşerek öldüğü güne kadar çok sevimliydi. Sonsuz acısına, Daimon'u dönüştürmeyi ve kurtulmayı reddetmişti.
Oğulları yapmamıştı. Onun ayak izlerini takip etmişler ve ölmek zorunda kalmamaları için insan ruhlarıyla nasıl besleneceklerini onlara gösteren Atlantis tanrısı Apollymi'ye bağlılık yemini etmişlerdi. Yüzyıllar boyunca ailesi neredeyse sağlamdı.
Teyzesi Artemis, lanet olası Karanlık Avcılarını yaratana kadar.
Kan yeğenleri olan oğulları, onayladığı Kara Avcılar tarafından birer birer yok edilmişti.
Urian hariç…

Bu düşüncenin acısı onu deli etmeye yetmişti. Oğlunu, sakat bırakacak kadar güçlü bir ihtiyaç ve kederle geri istiyordu.
Şimdi sadece o vardı. O, yalnız kaldı. Ailesiyle geçirdiği sonsuzluk hayalleri bu kadar.
Ama hayat nadiren planlandığı gibi giderdi.
"Akri?" Trates, Stryker'ın dikkatini tekrar ikinci komutanına çekerek tekrar söyledi.
Stryker bakışlarını uzun boylu Daimon'a odakladı. "İlluminati'yi bir araya toplamanı istiyorum." Savaşçı Spathi Daimons'ın en güçlü ve en cesurlarıydılar. "Onlara bir ziyafet çekeceklerini söyle."
Trates'in kafası karışmış görünüyordu. "Bir tedavi?"
Onayladı. "Eğer Alexion'u tanıyorsam, ki biliyorum, ölmeden önce ültimatomunu vermek için tüm Kara Avcıları bir araya getirecek. Bence geldiğinde onu bekleyen küçük bir sürprizimiz olmalı.
"Ama bütün Kara Avcılar bir aradaysa... bizi öldürürler."
Stryker, Trates'in omzuna hafifçe vururken pis pis güldü. Zavallı aptal, stratejist Urian'ın yarısı kadar bile değildi. "Unutuyorsun Trates, birlikte olduklarında Karanlık-
Avcılar birbirlerini zayıflatır. Bu formda bizim için kolay lokma olacaklar."
Yine de Trates onun mizahına katılmadı. "Ya Alexion kendini öldürmezse? Artemis'in hizmetkarları olmadan da bizi öldürme gücüne sahip."
Stryker, Trates'in omzundaki elini sıktı ve parmaklarını Daimon'un etine geçirdi.
Trates tıslayarak uzaklaştı.
"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, ayakta durmuş yaralı omzunu ovuşturan Trates'e. "Alexion'ın büyük bir zayıflığı var."
"Ve bu?"
"Birlikte seyahat ettiği Kara Avcı. Onu yok etmemizin anahtarı o."
Dehşete düşmüş görünüyordu. "O bir Kara Avcı, kıçımızı tekmeleyecek."
"Öyle düşünmüyorum."
"Ve neden böyle?"
Stryker siyah tahta bir kutunun durduğu masasına gitti. Kutuyu açtı ve koyu kırmızı taş madalyonu çıkardı, sonra avucunun içine aldı. "Çünkü bende ona geri verilmesini isteyeceğini düşündüğüm bir şey var."
Daimon'un gözleri, Stryker'ın eline asla geçmemesi gereken şeyi görünce fal taşı gibi açıldı. "Onun ruhunu nasıl aldın?"

"Yöntemlerim var." Stryker tekrar güldü. "Eğer o araya girerse veya Alexion doğru şeyi yapmayı reddederse, o zaman ikisi de sonsuz azap çekebilir."

Bölüm 20

Alexion'ın son derece uzun yaşamının en inanılmaz gecelerinden biriydi ama Danger'la geçirdiği tüm zaman özeldi.

Buna rağmen hiç böyle bir şey görmemişti. Sanki onlardan hiçbir farkı yokmuş gibi insanların ortasında oturmak... O mucizeyi tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Filme güldüklerini, gergin bölümlerde derin bir nefes aldıklarını ve hatta onun etrafında konuştuklarını duymuştu. Diğer sinemaseverlerin aksine, konuşmak onu hiç rahatsız etmemişti.

Bir süre onlardan biri olmuştu.

Acheron'un bunu aramasına şaşmamalı. Şimdi tamamen anladı.

Kahretsin, ayaklarının tiyatronun zeminine yapışmasını bile severdi. Ama en iyi kısmı, Danger'ın patlamış mısır fıçısını paylaşabilmeleri için kol dayanağını yukarı çekmesiydi. Başını onun göğsüne yaslamıştı ve orada, karanlıkta kucaklaşmışlardı.

"Demek normal olmak böyle bir duygu, ha?" diye sordu kalabalığın ortasında tiyatrodan çıkarken.

"Evet. Ne güzel, değil mi?”

Alexion, genç yetişkin ve gençlerden oluşan grupların birlikte yön değiştirmesini izlerken başını salladı. Kolunu Danger'ın omuzlarına attı. Kafasına bir tutam manolya doldu - bu kadının kokusuna bayılıyordu.

"Sinemada çok film izler misin?" ona sordu.

Binadan çıkarken kolunu onun beline doladı. Bunda inanılmaz derecede samimi bir şeyler vardı. “Çok fazla değil. Daimon sürüsünü itlaf etmediğim zamanlarda çoğu geceyi evde geçiriyorum.”

Kendisinden farklı olarak, bu konuda bir seçim şansı varken, böylesine zorunlu bir yalnızlığı anlayamıyordu. "Neden?"

"Dışarı çıkmak beni yalnızlaştırıyor." Otoparkta öpüşen bir çifti işaret etti. "Bana artık sahip olmadığım şeyleri ve sen gittikten sonra bir daha sahip olmayacağım şeyleri hatırlatıyor."

Alexion onu durdurdu ve yakınında tuttu. Onun vücudunu kendi bedeniyle kucakladı ve hayatlarının farklı olmasını dileyerek gözlerini kapattı. "Yapabilseydim, sana istediğini verirdim."

"Teşekkürler. Bunu takdir ediyorum."

Kendisine bakabilmesi için çenesini yukarı kaldırdı. "Her zaman yanında olacağım, Tehlike." Tehlike, sözlerindeki samimiyeti gözlerinde

görebiliyordu. Bu onun için çok şey ifade ediyordu. Yine de yeterli değildi. "Ama bilmeyeceğim, değil mi?" Gözleri pişmanlıkla karardı ve bu sözlerine pişman olmasına neden oldu. Yapmak isteyeceği son şey onu incitmekti. "Sorun değil, Alexion. BEN
anı aşağı çekmek istemedim. Bu geceyi geçirdiğimiz için minnettarım."
"Ben de." Elini tutup arabasına doğru götürmeden önce onu sıktı.
Evine dönerken pek konuşmadılar. Ortalama, sakin bir geceydi. Elvis Presley'in doğduğu küçük beyaz evin yanından geçerlerken, Danger ona baktı. "Elvis'in kim olduğunu biliyor musun?"
Alexio gülümsedi. "Rock and roll kralı bebeğim. Tabii ki onu tanıyorum. Simi ona bayılıyor." O güldü. "Bir gün bu Simi ile tanışmam gerekiyor."
Başıyla evi işaret etti. "Orada doğdu ve o daha birkaç haftalıkken bu evin önünden onlarca kez geçtim, içerideki bebeğin Amerikan kültürü üzerinde bu kadar büyük bir etkisi olacağını asla düşünmemiştim."
"Evet. Bu, Acheron'un hediyelerinin en tuhafı. Çocuğa neyin geleceğini tam olarak bilirdi."
Bu yetenek için neler vermezdi. Geleceği görebilmek en iyisi olurdu "Anlatabilir misin?"
"Sfora olmadan olmaz. Acheron, üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğü güçleri yönlendirmeme izin vermiyor."
Tehlike kaşlarını çattı. "Senin bununla başa çıkabileceğini neden düşünmüyor?"
"Çünkü onun bile yapamadığı zamanlar oluyor."
"Nasıl yani?"
Alexion uzun bir nefes verdi ve cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Birinin başına ciddi bir talihsizliğin gelmek üzere olduğunu bilmek ve durumu onun için daha iyi hale getirmek için müdahale etmemek zor."
"Öyleyse neden müdahale etmiyor?"
"Çünkü insanlar hatalarından ders alırlar Danger. Acı ve başarısızlık hayatın doğal bir parçasıdır. Yürümeyi öğrenirken çocuğunun düşmesini izleyen bir ebeveyn gibi. Çocuğu şımartmak yerine, onu tekrar ayağa kaldırır ve tekrar denemesine izin verirsiniz.
Koşabilmeleri için tökezlemeleri gerekiyor."
Başını olumsuz anlamda salladı. Bu ona duygusuz göründü. "Bunu bilmiyorum. Bana acımasız geliyor. Çoğu insan, derisi yüzülmüş bir dizden biraz daha fazla yaralanır."
"Hayat bazen acımasızdır."

Doğru. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Ailesinin yüzlerini görünce kalbi sıkıştı.
Kocasının garnizonu onları yakaladığında onlar güvenli bir yere gidiyorlardı.
Zihninde o günü çok net bir şekilde gördüğü için tehlike gözlerini kapattı.
"Hayır Michel! O benim babam."
Yüzünde merhamet, çelik mavisi gözlerinde şefkat yoktu. "O bir aristokrat. Hepsine ölüm."
"Öyleyse beni de öldür. Ben nefes alırken onları almana izin vermeyeceğim."
Ve bu yüzden onu... onu çok delice seven kalbinden vurmuştu.
"Aristo fahişesi," diye hırlamıştı o, babası onu kucağına alırken ölmek üzere yatarken. "Hepinize ölüm."
Duyduğu son ses, babasının da canına kıyan silah sesiydi. O eski anılar, Alexion'a olacaklara duyduğu öfkeyle birleşirken içinde öfke ve acı kabardı. Başka bir adama güvenmeyi öğrendiğine hala inanamıyordu. Ama şimdi elindeydi, gitmesine izin vermek istemiyordu.
"Kalbimizi söküp almamız gerektiğine gerçekten inanıyor musun?"
Cevabı otomatikti. "Bir çiçek yağmur olmadan büyüyemez."
"Çok fazla yağmur yağar ve boğulur."
"Yine de nilüfer çiçeklerinin en güzeli, en derin çamurda yetişendir."
Sözleri üzerine homurdandı. "Bunu kazanmama izin vermeyeceksin, değil mi?"
"Kazanacak bir şey yok, Danger. John Lennon'ın bir keresinde dediği gibi, 'hayat, siz başka planlar yaparken başınıza gelenlerdir.' Dağınık ve yürek burkan ama aynı zamanda heyecanlı bir yolculuk."
O, başını salladı. "Kültürümüz ve ikonlarımız hakkında bu kadar çok şey biliyor olman beni şaşırtıyor."
Omuz silkti. "Ellerimde çok zaman var."
Tehlike onun için hissetti. Hayatının monoton olduğu zamanlar vardı... onunkinin ne kadar monoton olduğunu sadece hayal edebiliyordu. Ancak, insanlığın ne kadar çok çatışmaya ihtiyaç duyduğu konusunda ikisinin farklı görüşlere sahip olduğu açık olduğundan, asıl konusuna geri döndü.
"Biliyor musun, her zaman içeri girip Elvis'in doğum yeri müzesini görmek istemişimdir."
"Neden yapmadın?"
"Karanlıktan önce kapanırlar. Ama Haziran'da bir Elvis Festivali var. Bu çok eğlenceli ve genellikle kalabalıkta bir veya iki Daimon oluyor."

O güldü. "Bunu söyleme şeklin, hangisinin iş, hangisinin zevk olduğunu merak etmeme neden oluyor."
Güldü. “Bir süper kahraman olmayı seviyorum. Pek çok insan başkalarına yardım edecek kadar şanslı değil.” "Çok doğru."
Arabayı sürerken, Danger garip bir hisse kapıldı. "Yine izleniyor muyuz?"
Alexio başını salladı. "Nedenini bilmiyorum ama Stryker ara vermiş gibi görünüyor." Yine de, önsezi güçleri ona garip bir şey olacağını söyleyerek çınlamaya devam etti.
Nedenini ancak evine varana kadar anladı. Garaj yolunda siyah bir Aston Martin Vanquish onları bekliyordu.
Ormanda daha önce hiç görmediği bir arabaydı bu.
"Viper'ın burada ne işi var?" diye sordu.
Alexion kaşlarını çattı. Viper, Tupelo'dan iki saat uzaklıktaki Memphis, Tennessee'ye atanan bir Kara Avcıydı. "Bu iyi bir soru."
Danger durup Aston Martin'in yanına park ederken, uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı bir adam arabadan indi. Güneş ışığından men edilmiş olmalarına rağmen, Viper'ın ten rengi güzelce bronzlaşmış görünüyordu; bu, annesinin Mağribi geçmişinden miras aldığı bir şeydi.
Pizarro ile İnka şehri Tumbez'e giden orijinal On Üçlü'den biri, neredeyse beş yüz yıl önce altın ve şöhret arayışıyla Amerika'ya gelmişti. İnkalar, Viper ve ekibi hakkında şöyle yazmıştı: "Bu adamlar o kadar cesurdu ki tehlikeli şeylerden korkmuyorlardı ... yabancılar büyük ahşap evlerde deniz boyunca seyahat ediyorlardı."
Bugüne kadar, Viper hiçbir şeyden korkmadı.
Tehlike, onu evinden bu kadar uzağa neyin getirdiğini hayal bile edemiyordu. Onunla sadece bir kez yüz yüze görüşmüştü ama onunla internette ve telefonda birkaç kez konuşmuştu. Çoğu Kara Avcı gibi, İspanyol da tamamen siyah giyinmişti. Siyah bir pantolon ve dar bir tişört giymişti. Saçları kısaydı ve şık bir şekilde kesilmişti. Arabadan inmelerini beklerken gözlüğünü çıkardı ve koltuğuna fırlattı.
"Hola, Viper," dedi arabadan inerlerken onu selamlayarak. "Cómo está?"
Ona cevap vermedi. Bunun yerine, doğruca Alexion'a yöneldi. Tek kelime etmeden yumruğunu Alexion'ın karnına gömdü, sonra ters vuruş yaptı.
"Durmak!" Onlara doğru koşarken tehlike birdenbire ortaya çıktı.
Alexion, yüzünde Viper'ın hayatını tehdit eden bir ifadeyle doğruldu. Bir an onun İspanyol'u öldürmesini bekledi.
Neyse ki, kendini tutması tuttu.

Ancak Viper, Alexion'a tekrar vurmak için hareket ettiğinde, hiçbir şey tarafından geri püskürtülmedi. Xirena, Alexion'ın kolunun altından sanki öldürmeye hazırmış gibi gölge halinde çıktı.
"Hayır, Xirena," dedi Alexion güçlü bir şekilde. "Her şey yolunda."
İblis, haç çıkaran Viper'a dik dik baktı. "Sen nesin?" diye sordu, ses tonu tehditkardı.
"O bir iblis," diye açıkladı Danger. "Peki sen ne yapıyorsun? Neden ona saldırdın?"
Viper ona ters ters baktı. "Bu gece Euphemia'yı öldürdü."
Tehlike, Viper ile Memphis'te görev yapan Yunan köle kadından söz edildiğinde ağzını kapattı. Euphemia, son derece komik ve zeki olan güzel, sarışın bir kadındı.
"Efie öldü mü?" diye sordu. "Ne zaman?"
Viper'ın nefret dolu bakışları ona kısıldı. "Bana aptal numarası yapma. Stryker bana senin hakkında her şeyi anlattı." Kıvrılmış dudağıyla ona döndü. "Ve sen ona yardım ediyorsun."
"Evet, ona yardım ediyorum çünkü kimseyi öldürmüyor. Stryker öyle."
Ama Viper dinlemiyordu. Tekrar Alexion'a ulaşmaya çalıştı ama Xirena tıslayarak peşinden gitti.
"Xirena, bana dön."
İblis şimdi Alexion'a tısladı. Gölge biçimine dönüp onun kıyafetlerinin altına girmeden önce pek de memnun görünmüyordu.
Tehlike kaşlarını kaldırdı. Bu ilginç bir yetenekti.
Alexion, Viper'a sakin bir sesle, "Onu benim öldürmediğimi biliyorsun," dedi. "Üzgünsün ve birini suçlamak istiyorsun, buna saygı duyuyorum. Ama Danger'ın başka bir Kara Avcı'ya zarar vermenin bir parçası olmayacağını biliyorsun."
Viper'ın gözlerindeki ıstırabı gördü. Keder. Euphemia'yı uzun zamandır tanıyordu ve bu açıkça onu duygusal olarak öldürüyordu. "Kafasını kestiler"
Tehlike onu rahatlatmak için kollarının arasına aldı. "Çok üzgünüm, Viper. Ben." Kederi ona ulaşıp gözlerine yaşlar getirirken, kolları onun etrafında gergindi. "Bunu ona nasıl yaparlar?"
Tehlike anlamadı. Hiç sahip olmadı. "Bilmiyorum."
Alexion vuruş mesafesinde durmak için hareket etti. "Gerçekten bizim sorumlu olduğumuza inanıyor musun, Viper? Açıkçası?"
Geri çekilirken yüzündeki kararsızlığı görebiliyordu. Ona zehirli bir bakış attı. Tehlike, bana doğruyu söyle. Senin bu işle bir ilgin var mı?"

Bunun cevabını bildiğini biliyordu. Ama onun onaylanma ihtiyacını anlayabilir ve saygı duyabilirdi. Hiç şüphe yok ki kendini yeterince ihanete uğramış hissediyordu. "Efie ne zaman öldü?"
"Üç saat önce."
Danger elini ceketinin cebine soktu ve restoran fişini ve film taslaklarını çıkardı. “Gördüğünüz gibi, tüm zaman boyunca burada kasabadaydık. Memphis'te olmamızın hiçbir yolu yoktu."
Biletlere baktı ve başını salladı. "O halde Stryker bize yalan söylüyor. Neden?"
"O bir Daimon," dedi basitçe. "Hepimizin ölmesini istiyor."
Engerek başını salladı. “Kyros'u yüzyıllardır tanıyorum. Ona güvendim.
Danger, "Kyros şu anda sağlıklı düşünmüyor," dedi. "Ama hepimiz kafamızı toparlamalıyız yoksa onları kaybederiz."
Onayladı. “Saçmalıklarına başladıklarında onlara inanmadım. Ash yıllardır bana çok yardımcı oldu. Sıklıkla birini yanlış yargılamam.” "Ve sen yapmadın," dedi Alexion.
İnce çenesinde bir kas çalışırken Viper'ın gözleri yaşlarla parladı. “Efie başına gelenleri hak etmedi. Dostum, bu iyi bir kadının israfı.” Acı çeken bakışları tekrar onunkilere döndü. “Sorumluları istiyorum. Kanlarını ellerimde hissetmek istiyorum.” "Onları yakalayacağız," diye güvence verdi Danger.
Viper, Alexion'a baktı. "Sana saldırdığım için üzgünüm."
Alexion omuz silkti. "Koşullar göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durum ve affedildi." Tehlike ona bir gülümseme sundu. Onu bu kadar sevmesinin bir nedeni de buydu. İnsanları çok az kişinin anladığı şekilde anladı.
Viper, Alexion'a bakarken derin bir nefes aldı. "Sadece bir sorum var. Ash'in yok edicisi değilsen neden buradasın?
Alexion'un cevabı kuru ve alaycıydı. "Arkadaş edinmek ve insanları etkilemek için." Danger gülerken Viper kaşlarını çattı.
Alexion metanetle, "İnsanları etkilemek doğru," dedi. “Ama arkadaşlar gerçekten umurumda değil. Benim umursadığım şey Kara Avcılar. Kyros ve Stryker şu konuda haklı:
”
Daha önceki DarkHunter karşılaşmalarından bu özel konuşmanın nereye gittiğini anladığında, tehlike boğazını temizleyerek sözünü kesti: felaket.

Alexion insanların duygularını ve davranışlarını anlayabilirdi ama onlarla nasıl konuşacağını bilmiyordu. "'Ya da başka' kısmı hakkında bir tartışma yapmadık mı?" ona sordu.
Ona sinirli bir bakış attı. "Tamam, o zaman ne dememi önerirsin?"
Şakacı bir şekilde karnına vurdu. "İzle ve öğren." Viper'a döndü.
"Ash'i ne zamandır tanıyorsun?"
"Sizin gibi, Kara Avcı yapıldığım geceden beri."
Başını salladı. "Doğru, Ash onunla tanıştığın gece sana ne söyledi?"
Viper olayı kafasında yeniden yaşıyormuş gibi bir dakika sustu. "Temel olarak, bana nasıl hayatta kalacağımı göstermek için orada olduğunu söyledi."
"Sağ. Ve eğer bunu kastetmişse, neden şimdi birini seni öldürmesi için göndersin?
O anladığında, Viper'ın gözlerindeki gerçeği gördü. "Yapmazdı."
"Hayır, yapmazdı." Sempatik bir tavırla koluna dokundu. “Kendini kötü hissetme. O kısmı ben de unuttum ama Ash'in her Kara Avcı ile ilk karşılaştığında yaptığı konuşma buydu. Sonra önümüzdeki birkaç haftayı bize nasıl savaşacağımızı ve nasıl yaşayacağımızı öğreterek geçirdi. Dahası, harcayabileceğimiz tüm parayı, harika evleri ve hizmetkarları alıyoruz. Eğer biz onun ordusunda sadece harcanabilir piyonlarıysak, neden bize bu kadar iyi bakıyorsunuz?
Viper buna karanlık bir şekilde güldü. "Haklısın. İspanyol donanmasına sadakatimi, kanımı ve terimi verdim ve ne yediğim, nerede uyuduğum umurlarında değildi. Ve maaşım berbattı.
Başını salladı.
"Öldürdüğüm tek Karanlık Avcılar insanları avlayanlardı," dedi Alexion kesin bir şekilde. "Acheron'un kabul etmeyeceği tek şey bu. Ve bu yüzden gönderildim. İnsanları rahat bırakıp geçmişin geçmişte kalmasına razıysanız, Acheron da öyle. Huzur içinde eve gidebilirsin. Ama sana yalan söylediğini ve intikam korkusu olmadan insanlara istediğini yapabileceğini düşünüyorsan, o zaman eve paramparça gidersin.”
Tehlike, Viper'ın gözlerinin bu tehdit karşısında parladığını gördü. Onun Alexion'a yeniden saldırmasını yarı yarıya bekliyordu.
Onu rahatlatmak için yapmadı.
Birkaç gergin saniyenin ardından Viper geri adım attı. "Kyros, yarından sonraki gece bölgedeki Kara Avcıları'nı bir araya toplayacak. Bize Acheron hakkında göstereceği ve suçunu her şeyin üzerinde kanıtlayacak bir şeyi olduğunu söylüyor..." Alexion'a baktı. Orada olmayacağım.

Tehlike gülümsedi. "İyi adam."
"Çoğu gece denerim." Viper başını onlara doğru eğdi. Gitsem iyi olur. Şu anda Memphis'te bir DH eksiğimiz var ve Danger güçlerimi sonuna kadar çekiyor. Bahsetmiyorum bile, ihtiyacım olan son şey şafağı esinti yapmak.
Başını salladı. Viper'ın gerçek adını kullanarak, "Vaya con Dios, Sebastian," dedi.
"Vista la manzara, Frances." Alexion'a baktı. "Sen, tuhaf."
Alexio güldü. "Adios, mi amigo."
Tehlike, Viper'ın arabasına dönmesini izledi. Arabayla uzaklaşırken içini derin bir hüzün kapladı.
Euphemia ölmüştü…
Düşüncenin acısı içini sızlattı. "Daha kaç Kara Avcı öldürecekler?"
Alexion ona geldi ve onu yakın tuttu. "Her şey iyi olacak."
"Öyle mi?" Yoldaşları için hastalıklı düşünceler ve keder onun içinden akarken ona tutundu. "Beni en çok rahatsız eden şey, ona Memphis'te ulaşmış olmaları. Stryker nasıl oraya saldırabilir ve burada nasıl olur da-"
Alexion onun sözünü keserek, "Sürgü deliği," dedi. Onlara her yerde ve her zaman komuta edebilir. Bir dakika burada sizin evinizde olabilir ve bir sonraki dakika Moskova'da olabilir.
"O halde onu nasıl durduracağız?"
Ona sert bir bakış attı. “Yapmıyorsun. Bu benim işim.”
"Ya başarısız olursan?"
“Bir seçenek değil. Onu yakalayacağız. Söz veriyorum."
Ve yine de, o sözleri söylerken bile, Danger'ın öyle bir önsezisi vardı ki, söylemeyeceklerdi. İçinde soğuk ve uğursuz bir şey hissetti.
İyi her zaman kazanmadı. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.
* * *
Ash taht odasının zemininde huzursuzca volta attı. Kargaşa içindeki duyguları, onu rahatsız eden görüntüleri engellemeye çalıştı.
"Karışmayacağım." Bütün gün söylediği bir mantraydı, ama yine de nasıl söyleyemezdi?
Değer verdiği insanların hayatları ve refahı tehlikedeydi.
Elini uzattı ve solundaki monitörler onun insan yaşamının görüntülerini gösterdi. Hepsinin dehşeti. Aşağılama. Acı ve terör. Ve bunların hepsi, iki kadının onu "kurtarmaya" çalışması yüzündendi.
Ias'a bunu yapmazdı. Kadere veya insanın özgür iradesine müdahale etmek... Felaketti.
"Acheron?"

Monitörler karardı ve kafasında beklemediği bir ses duyunca donakaldı. "Savitar mı?"
"Bu soruyu sormak zorunda olduğun bu kafanın içinde kaç kişi var?" Adamın kuru mizahına güldü. Savitar, herhangi bir zamanda Acheron'un tam olarak kaç ses duyduğunu herkesten daha iyi biliyordu.
Önünde ürkütücü mavi bir sis tısladı. İki saniye sonra, ona göre neredeyse aynı boyda duran bir adama dönüştü. Sadece Savitar onun alanına davetsiz girmeye cesaret edebilirdi... eh, o ve Artemis, ama Artemis bambaşka bir kabustu. Fiziksel olarak otuz yaşlarında görünen Savitar, alaycı bir sırıtışla önünde durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Beyaz bir plaj pantolonu ve beyaz bir tişört üzerine giyilen kısa kollu mavi bir gömlek giymişti, hiç de ona benzemiyordu. o gerçekten neydi. Asırların bilgeliğine ve Ash'e parasının karşılığını fazlasıyla verecek kadar güce sahip bir varlık gibisi yoktur. Sonra tekrar, Savitar aslında daha da güçlü olabilir.
Kesin olarak bilmenin tek bir yolu vardı ama Ash ona öğrenemeyecek kadar çok saygı duyuyordu. Zayıf ve kaslı olan Savitar, yollarının kesiştiği günden beri pek değişmemişti - gardırobunun dışında ama Ash'inki çok daha fazla değişmişti.
Savitar'ın ön kollarında renkli dövmeler vardı. Dalgalı siyah saçları kulaklarının hemen altından sarkıyordu ve onu rahat ve rahat bir tarzda takmıştı. Gözleri lavantanın canlı bir tonuydu. O gözler zamansız, güçlü ve hatta biraz yozlaşmıştı.
Hayır, çok yozlaşmışlardı.
Ash, Savitar'ın hangi tarafa düşeceğinden asla emin değildi. Bunu sadece Savitar biliyordu ve her zaman paylaşmadı.
"Simi nasıl?" diye sordu.
Ash, Simi'nin dövmesini göstermek için formunun bir köşesini geri çekti. "İyi. Şimdi dinleniyor. Onu çok geç dışarıda tuttum.
"Şeytanını bu şekilde kötüye kullanmamalısın. Dinlenmeye ihtiyacı var."
Ash onun yorumunu görmezden geldi. İkisi de onun Simi'yi asla gerçekten taciz etmeyeceğini biliyordu.
Savitar odanın içinde dolaştı, bakışları her köşeyi ve çatlağı aradı. "Burası çok steril bir yeriniz var."
"Eminim seninki hazcılık üzerine bir çalışmadır."
Savitar güldü, sonra ayıldı. "Onlara gidemezsin, Atlantisli. Eğer yaparsan Stryker'ı öldürürsün."

Ash, kendi geleceğini Savitar kadar kolay görebilmeyi dileyerek gözlerini kapattı. Ama en azından Savitar bir kez olsun vizyonlarını paylaşmaya istekliydi. "Emin misin?"
"Burada durduğum kadar eminim." Savitar, Ash'in tam arkasında durmak için tahtın önünden parladı. "Belki de orada değilimdir."
Ash, Savitar'ın -herkesten daha fazla- arkasında olmaması için hemen arkasını döndü.
Savitar, birinin arkasından gelmesinden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. "Beni zorlama Savitar," diye homurdandı. Ben acemi olmayı çoktan bıraktım."
"Hayır değilsin. Ama bana saldırmak istiyorsan, öyle olsun. Sen nasıl onların özgür iradesine müdahale edemezsen, ben de senin özgür iradene müdahale edemem."
Savitar elini kaldırdı ve parmaklarını açtı. Renkler, etrafındaki havada canlı desenler halinde dans ediyor ve dönüyordu. Parmaklarının etrafında dans ettiler. "Evrendeki her şey şu anda değişiyor. Yeniden hizalama. Ama sonra bunu biliyorsun. Bunu hissedebildiğini biliyorum."
Acı tüm vücudunu sararken Ash dişlerini gıcırdattı. Evrenin asla olmaması gereken bir şeye uyum sağlamak için neden hala değiştiğini tam olarak biliyordu. "Bir hata yaptım."
"Nick Gautier."
Ash başını salladı. "Onu ölmesi için lanetledim ve bu süreçte çok sayıda başka hayatı değiştirdim.
Sevdiğim insanların hayatları."
Savitar ona sert bir bakış attı. "Artık neden kimseyi sevmediğimi biliyorsun. Neden asla sahip olmadım ve asla olmayacağım. Sesini alçalttı. "Sözlerimi iyi dinle küçük kardeşim. Aşk sadece yok eder."
Ash buna inanmayı reddetti. O daha iyi biliyordu. "Aşk kurtarır."
Savitar alay etti. "Aşk seni şimdi kaç kez mahvetti?"
Ash bu anılara acı acı gülümsedi. "Bu aşk değildi. Aptallıktı."
"Hâlâ dersini almamışsın, Atlantisli. İnsan gibi hissettiğin ve sevdiğin sürece sakatsın. Bu yüzden, on bir bin yıl sonra, Yunan sürtüğünün pençeleri hâlâ sana saplanmış durumda. Onu kazıyın ve kaderinize el koyun."
"Hayır," dedi Ash vurgulayarak. "Şefkatim beni daha da aptalca bir şey yapmaktan alıkoyuyor. Onsuz... Kaderimi ele geçirseydim var olacak olan dünyada yaşamak istemezsin."
"O kadar emin misin?"

Hayır, değildi. Savitar bazen acımasız ve duygusuz olabiliyordu. "Aşk her zaman kurtuluştur." "O zaman sende kalabilir. Ne yapacağımı tartışarak bir odayı arşınlamaktan daha iyi işlerim var. Formu solmaya başladı.
Bekle, dedi Ash.
Tekrar ortaya çıktı. "Evet?"
Ash tereddüt etti ama bilmesi gerekiyordu. "Nick nasıl?"
Savitar kayıtsızca omuz silkti. “Bildiği her şeyden uzakta. Korkuyor ve üzülüyor. Sanırım daha iyi günleri olduğunu söylemek yanlış olmaz."
Ash bunu düşünmek istemiyordu. Nick'in ölmesi ve acı çekmesi tamamen onun suçuydu. Cajun'u eğitim için Savitar'a göndermesinin nedeni de buydu. Ash'in ona verebileceğinden emin olmadığı şu anda Cajun'un merhamete ihtiyacı vardı.
"Onu eğittiğin için teşekkür ederim."
"Bana teşekkür etmene gerek yok, Atlantisli. Bir gün senden bir iyilik isteyeceğim.”
"Ve geri vereceğim."
"Biliyorum." Aniden Savitar'ın yüzündeki metanetli peçe düştü. "Bunu küçümsemek için söylemiyorum Acheron, ama dönüştüğün kişiyle gurur duyuyorum. Tanıdığım bazı insanların aksine çok şey öğrendin ve akıllıca kullandın..."
Ash başını salladı. Savitar'ın sakladığı kendi şeytanları vardı. Ama sonra herkes yaptı.
Savitar'a, "Umarım huzur bulursun kardeşim," dedi.
Savitar alay etti. “Barış, vicdan rahatlığıyla el ele yürür.”
"O zaman ikimiz de ciddi anlamda mahvolduk."
Savitar güldü. "Evet öyleyiz."
Aklından düşünceler ve senaryolar geçerken Ash bir dakikalığına sessiz kaldı.
"Soru?"
"Cevap?"
Savitar'a sinirli bir şekilde yüzünü buruşturdu. Savitar'ın onu kışkırtmaktan zevk aldığı zamanlar oldu. "Stryker'ı öldürmek o kadar kötü bir şey mi olurdu?"
"Bunu sadece sen cevaplayabilirsin."
"Benimle peygamberlik oynamandan nefret ediyorum. Ama bunu hak ettiğimi düşünüyorum.”
Savitar omuz silkti. "Hepimiz birine hesap veririz."

Bu sözler Ash'i şaşırttı. Savitar'ın herhangi birinin onun üzerinde herhangi bir güce sahip olmasına izin vereceğine inanmakta zorlanıyordu. Peki zincirinizi kim tutuyor?
"Bunu sana söyleseydim, benim hakkımda çok şey bilirdin."
"Hakkımda zaten çok şey biliyorsun."
Savitar bu konuda yorum yapmadı. "Hayat bizim yaptığımız şeydir," dedi yavaşça. "Stryker'ı öldürürsen ne olacağını söylememe gerek yok. Bu cevabı biliyorsun." Ash'in yanında durmak için hareket etti. "New Orleans'ta duygularının seni kontrol etmesine izin verdin ve ne oldu?"
Tam ve mutlak felaket.
Ash, Alexion'ın Stryker ile yapacağı savaşta hayatta kalıp kalamayacağını sormamak için dilini ısırdı. Cevap hayır ise müdahale etmemesinin hiçbir yolu yoktu.
Bunun dışında kalmalıyım.
"Endişelenme, Atlantisli," dedi Savitar sessizce. "Size garanti edebileceğim tek şey... kendi davranışlarınız sayesinde kurtulacaksınız."
"Ya Alexion?"
"Onun aracılığıyla lanetlenecek. Ama o zaman bunu zaten biliyordun."
Bölüm 21
Alexion sonraki iki günü Xirena'nın kendisinin bir parçası olmasına alışmakla ve uygunsuz anlarda kanı hızlanıp tansiyonu yükseldiği için vücudunu fırlatıp atmaya çalışarak geçirdi. Görünüşe göre iblisi, tehlikede olduğu zaman ile Tehlike "içinde" olduğu zaman arasındaki fiziksel farkı anlayamıyordu.
Xirena'nın sık sık "Çıplak insan seksi, ew!"
Çıplak iblis seksi fikri ona eşit derecede tiksindirici geldiği için bu onun için sorun değildi.
Bu arada, Danger'ın geleceği hakkındaki korkularla boğuşmaya devam etti. Bir yanı, onu ilk başta ona göz kulak olması için uyaran sesin kafasının içine geri dönmesini istiyordu.
Kimdi ve nereye gitmişti?
Onu nasıl geri alabilirdi?
Lanet etmek. İhtiyacı olduğunda kafasının içinde hiçbir zaman sesler yoktu.
Ve bu gece o geceydi. Kara Avcılara ültimatomunu verecek ve ardından Acheron'un güçlerini yönlendirecekti.

Geçmişte, her zaman eve dönmeye hazırdı. Bu sefer değildi. Danger'dan ayrılma düşüncesi, göğsünde daha önce hiç tatmadığı bir acıya neden oldu.
"Bunu yapamam."
Ve yine de ne seçeneği vardı? Bu bedende yaşayamazdı. Zamanı gülünç olacak kadar sınırlıydı. Burada başka seçenek yoktu. Kalamadı.
Bitmişti.
Danger odaya girerken başını kaldırdı. Uzun kollu siyah bir gömlek ile siyah bir kot pantolon giymiş, yemek yiyecek kadar iyi görünüyordu.
Önünde durmak için odayı geçti. Ve ona verdiği öpücük tüm vücudunu ateşe verdi. "Ne zaman ayrılıyorsun?"
Kalbi çöktüğünde, onunla gerçekle yüzleşemezken bakışlarını kaçırdı. "Bu akşam. Karar verildikten sonra geri alınacağım."
O saklamadan bir an önce koyu gözlerinde hüznün parıldadığını görmek için bakışlarına geri döndü. "Daha sonra söyleme şansım olmazsa, iyi ki buraya gelmişsin. Ve seni bıçakladığım için gerçekten üzgünüm... iki kez."
Sözlerine gülümsedi ama acı onu bunaltırken göğsü sıkıştı. Onu tahmin edemeyeceği kadar çok özleyecekti.
"Tehlike-"
Yapma, dedi, konuşmasını durdurmak için parmağını dudaklarının üzerine koyarak. "Ne düşündüğünü biliyorum. Gözlerinde görebiliyorum. Ben de seni özleyeceğim ama bunu ikimiz için de zorlaştırmayalım, olur mu?
O kadar güçlüydü ki, onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Hatta ondan daha güçlü olabileceğini düşündüğü zamanlar olmuştu. "Tamam aşkım."
Elini omzuna atarken derin bir nefes aldı. "Biliyor musun, yine de Kyros'a ulaşıp onu kurtarabiliriz."
"Ona güvenmiyorum."
"Ama yapabilirsin," dedi, adamın uzun süredir hissetmediği bir umutla. "Henüz ondan vazgeçmeyelim. İnsanlar bazen sizi şaşırtabilir."
Onun ısrarı üzerine kaşlarını çattı. "Ona bir şans daha vermemiz senin için neden bu kadar önemli?"
Karanlık bakışları onu yakıyordu. "Çünkü Kyros olmasaydı seninle tanışamazdım. Ve sen ne kadar harika olursan ol, onun da öyle olması gerektiğini düşünüyorum, yoksa ona en başından inanmazdın.
Alexion kredisini vermek zorundaydı, ikna edici bir tartışma yaptı. Aklı başında biri bunda nasıl hata bulabilir?

Dahası, onu incitmek ya da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Onun için her şeyi yapardı.
"Pekala, deneyeceğim."
* * *
Kyros, sadece mumlarla aydınlatılan karanlık ofisinde volta atarken, zihninde düşünceler uçuştu. Üç saatti ve tıkırdıyordu. Büyük hesaplaşma yaklaşıyordu.
Ve bu kaçınılmazdı.
Bunu her düşündüğünde, ensesindeki tüyler uyarı verircesine diken diken oluyordu. Bu gece bir şeyler yolunda değildi ve sadece Ias burada değildi.
Başka bir şey daha vardı. Göremediği ama varlığının her zerresiyle hissedebildiği bir şey. Bu gece daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyecekti.
"Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Yaveri Rob, diye sordu.
Kyros kapıda duran genç adamı görmek için döndü. Adam sadece 1.70 boyundaydı ve bir tişört ve kot pantolon giymişti. Görünüşüne göre, koyu saçlı çocuk Kyros'tan daha yaşlı görünmüyordu ama yirmi dokuz yaşında, Kyros'un bu dünyadaki zamanına damgasını vuran yüzyıllara kıyasla sadece bir bebekti.
"HAYIR. Devam edebilirsin."
İşler kötüye giderse diye, Yaverinin bu bölgenin yakınında olmasını istemiyordu. Rob, onun emriyle ailesini ziyaret etmek için Nashville'e gidiyordu.
Rob başını salladı. "Tamam, haftaya görüşürüz."
"Umarım öyledir," diye soludu Kyros, çocuk giderken. Bu gece büyük olasılıkla ölmesine neden olacak bir ihanet yapmak üzereydi. Ama başından beri ne yaptığını biliyordu. En azından öyle olduğunu umuyordu.
* * *
Tehlike, Alexion'un kollarına sarılmış, yatakta çıplak yatıyordu. Saçlarıyla oynarken başını göğsüne yaslamıştı. Zaman onlar için akıp gidiyordu. O kadar hızlı geçiyordu ki, onu çaresiz ve başı dönmüş halde bırakıyordu.
Durması için bağırmak istedi. Bu gece, ertesi gün ve onu takip eden her gün Alexion'a tutunmak istiyordu.
Ama öyle olması gerekmiyordu.
ağlamayacağım yapmayacağım

Ona ya da ona adil olmazdı. Ama içinde kontrolsüzce ağlıyordu. Parçalara ayrılmıştı. Bu geceyi nasıl atlatabilirdi?
Bulduğu en iyi şeye nasıl veda edebilirdi?
İnsanlar sevdiklerini nasıl geride bıraktı?
Ama biliyordu. Geçmişte kendi isteği dışında o kadar çok kez kendisininkini terk etmeye zorlanmıştı ki, bu ona nasıl olup da başka birine bakma izni verdiğine şaşmasına neden olmuştu.
Ayrıca, Alexion gibi bir adamı sevmemek imkansız olurdu.
Koridordaki büyükbaba saatinin onu vurduğunu duydu.
Alexion derin ve boğuk bir sesle, "Gitmeliyiz," dedi.
"Biliyorum."
İsteksizce geri çekildi ve kendini Alexion dışında her şeye ve her şeye konsantre olmaya zorladı.
Duş alıp giyinirken ikisi de konuşmadı.
Söyleyecek ne vardı? Daha da kötüsü, içlerinden birinin gözyaşlarını söndürecek bir şey söyleyeceğinden korkuyordu. Sessiz kalırsa kendini bir arada tutmak çok daha kolaydı.
Onu unutmayacağını bile söyleyemezdi. Ve en çok bu acıttı.
"Unutmak istemiyorum..."
Alexion onu kollarının arasına alana kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. "Yapsan daha iyi olur. Benim yüzümden acı çektiğini bilsem seni bırakamazdım. Bunu benim için katlanılabilir kılan tek şey, yarın hayatının normale döneceğini bilmek."
Bir gözyaşı kontrolünü geçti. "Üzgünüm," dedi ve onu hızla uzaklaştırdı. Ama çok geçti. O bir gözyaşı, bir hıçkırık çığını başlattı.
Aklı ve kalbi, onun varlığından asla haberdar olmayacağı gelecek günlerin düşüncesiyle paramparça oldu. Artık onun dokunuşunu bilemeyecekti... kokusunu...
Tanrım, teninin kokusunu ne kadar çok seviyordu. Elinin yüzünü okşaması. Vücudunun onunkinin altında ve üstünde hissettiği his...
Onsuz nasıl yaşayabilirdi?
"Beni bırakma," dedi sesi titreyerek.
Alexion kendi gözyaşlarının şiştiğini hissedince gözlerini kapattı. Bir dileği olsa... Ama dünyadaki bütün dilekler onu insan yapamaz ve bir arada tutamaz.
"Seni bırakmayacağım Tehlike. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman senin için burada olacağım."

Gözlerinde, varlığının her yerinde ağrımasına neden olan acıyla ona baktı. "Ama seni görmeyeceğim."
"HAYIR. Ama seni asla yalnız bırakmayacağım. Yemin ederim."
Tehlike onu daha sıkı tuttu. Kimin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Hiç hafızası olmayan ya da bilip de konuşamayan.
Gecenin bitmesini istemiyordu. Dayanamadı, son bir kez tatmak için dudaklarını yakaladı. Onun sıcak, erkeksi kokusunu içine çekmek ve onun onu bu acı anından uzaklaştırmasına izin vermek.
Aşk bile onları kurtaramadı. Hiçbir şey olamaz.
"Seni seviyorum, Alexion. Seni seviyorum Ias. İçimdeki her şey ve daha fazlasıyla."
"Je t'aime pour toujours."
"Aman canım."
Ve sonra hayatında yaptığı en zor şeyi yaptı...
Onu bıraktı ve varlığının her bir zerresi ona ne olursa olsun tutunması için bağırmasına rağmen geri adım attı.
Ona tekrar bakmadan bakamadı, döndü, gözyaşlarını silerek derin bir nefes aldı ve garaja yöneldi.
Alexion onun gidişini izlerken küfretti. Ben bundan daha güçlüyüm. Ama sorun şuydu ki o değildi. Onun ve Acheron'un güçleri bile onu saran perişan sefaleti hafifletemezdi.
Tehlike, içindeki bir şeyi serbest bırakmış ve serbest bırakmıştı. Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.
Onunla bir gün daha geçirmek istiyordu.
Hayır, bu bir yalandı ve bunu biliyordu. Bir gün onu asla tatmin etmeyecekti.
Hepsini istedi.
Derin bir nefes aldı ve dışarı verdi. Dilekler at olsaydı dilenciler bile binerdi. Bu, üç yüz yıl kadar önce bir Kara Avcı'dan öğrendiği bir sözdü.
Her enkarnasyonda yeni bir şey öğrenmişti.
Bunda, nasıl sevileceğini öğrenmişti... hayır, bu doğru değildi. Sonunda nasıl yaşanacağını öğrenmişti.
Ve bu gece nasıl ayrılacağını öğrenecekti.
Dişlerini gıcırdatarak kendini Tehlike'yi takip etmeye zorladı. Ve attığı her adımda, kendisine daha büyük bir iyiliği hatırlatıyordu.
Acheron'u ayakta tutan buydu. Patronunun binlerce ve binlerce yıldır devam etmesini sağlayan şey buydu. Dayanılmaz olanı katlanılır kılan şey buydu.

Gözlerini kapatarak uyuşturan sakinliği çağırdı. Daha sonra kaybettikleri için ağlayacaktı. Ama bu gece Danger'ı güvende tutacak ve işini yapacaktı.

Tanrılar Kyros ve Stryker'a merhamet etsin. Alexion olmazdı.

Bölüm 22

Kara Avcıların toplandığı binanın dışında tehlike durdu. Küçük bir ulus için toplam maliyeti GSMH'ye eşit olan park yerindeki arabalarla, onların çoktan burada olduklarını söylerdi ama yine de...

"Güçlerimin tükendiğini hissetmiyorum," dedi Alexion'a. "Nasıl olabilir?"

"Bu bir hile. Stryker bir şekilde bunu gizliyor olmalı."

O, başını salladı. "Öyle düşünmüyorum. Belki birbirimizin güçlerini tüketmemizi engellemenin bir yolunu biliyordur.

Yüzündeki ifade onu dondurdu. Güven bana Danger, dedi Alexion ona bakmak için duraksadı. "Bir grup Kara Avcı'nın birbirini tüketmeden bir araya gelmesine imkan yok. Stryker bu yeteneği asla kazanamazdı. Bunun olmasının tek yolu, Acheron'un kendisinin burada olmasıydı. O olmadığı için… Bu mümkün değil. Tanrılar buna asla izin vermezdi."

Emin değildi ama ona güveniyordu. Gerçeği bilen biri varsa, o da Alexion'du. Ön kapıdan girerlerken, yarı yarıya birinin onları durdurmasını bekledi. Ama ne muhafızlar, ne de Toprak Sahipleri vardı... Hiçbir şey.

Birkaç yıldır boş olduğu için, bina dünyadaki en temiz şey değildi. Örümcek ağları ve yere çöp atmayı düşünmek istemediği başka şeyler vardı. Hava, burnunu kapatmamak için ağzından nefes almasına neden olan kokuşmuş bir kaliteyle bayattı.

Binada çalışan ışıkların olmasını garip buldu.

Ama sonra Stryker bir tanrıydı…

"Yukarıdan ışık nereden geliyor?" Alexion'a sordu.

"Bilmiyorum. Belki bir jeneratör bağlamışlardır ya da Stryker onu yakmak için güçlerini kullanıyordur."

Arkadaki merdivenleri buldular ve yukarı çıkmaya başladılar. Yukarı çıkarken hafif sesler duyabiliyorlardı ama kelimeler anlaşılmıyordu.

Kyros ve Stryker'ın diğerlerine ne yalan söylediğini merak ederken Danger derin nefes almamaya çalıştı.

Kaç tanesi buna katlanacaktı?

Diğerlerinin toplanmış gibi göründüğü üst kattaki salonun sonundaki kapıya vardıklarında, onlar girmeden önce içeride neler olup bittiğini

dinlemek için Alexion'u durdurdu. Güçlerinin çekildiğini daha yeni hissetmeye başlamıştı ama bu hala çok hafifti.
"Peki Acheron'u nasıl yeneceğiz?"
Danger, Squid'in sesini tanıdığında yüzünü buruşturdu. O küçük fare piç kurusu. Ama bundan şüphelenmişti. Acheron'a karşı şiddetli bir nefret beslemişti.
Alexion'ın yüzünde soğuk, kararlı bir ifade görmek için yukarı baktı.
"O bir Daimon," dedi Stryker. "Herhangi bir insanımız gibi onu da öldüreceksin."
Sıradaki konuşma Kyros'tu. Sesi çınladı. “Bizimle misiniz kardeşlerim?” Oybirliğiyle kabul edilen sesi duyunca irkildi.
Alexion onu geri çekti. "Buradan alacağım." Dönmeden önce onu dudaklarından hafifçe öptü, elini uzattı ve çelik kapıyı havaya uçurarak unutulmaya yüz tuttu.
Alexion, Stryker'ın muhtemelen onu öldürmek için bir yolu olduğunu bilmesine rağmen, kendinden emin adımlarla odaya girdi. Piçin denemesine izin ver. Eğer yaptıysa, o zaman bir kavga içindeydi.
Artık işini yapma zamanıydı.
Odada yirmi Kara Avcı vardı - on sekiz erkek ve iki kadın ile birkaç düzine Daimon. Dark-Hunter kanının Daimonlar için zehirli olması iyi bir şeydi, aksi takdirde büyük olasılıkla şimdiye kadar burada kasaplığa götürülen koyunlar gibi ölmek için toplanan aptallarla ziyafet çekiyor olacaklardı.
Ama dikkatini çeken Kyros'tu. Grubun önünde durdu, gözleri nefretle yanıyordu.
Alexion içini çekerek başını salladı. "Bu ölümsüzler ne aptallar," dedi. “Dinlemek için
Daimon ve yalanlarının kurbanı olun.
"Yüzyıllar önce bunların kurbanı olduk," diye hırladı Kalamar. "Burada Acheron tarafından kullanılmayan tek bir kişi bile yok."
Alexion ona acıdı. "Artık hiçbirinizle tartışmak için burada değilim. Kendinizi kurtarmanız için size son şansı vermeye geldim. Bir gece daha görmek isteyenler sağa adım atsın. Stryker'ın saçmalıklarına inanıp bu gece ölmek isteyenler olduğunuz yerde kalın."
"Ondan korkma," dedi Stryker. "Bir adam hepinize ne yapabilir?"
Alexion ona alaycı bir şekilde sırıttı. "Madem bu kadar küçük bir tehditim, Stryker, neden beni öldürmedin?"

Toplanan Kara Avcıları kalabalığına baktı. “Hayatlarınızı bu kadar gereksiz yere çöpe atmayın. Hepiniz bu kadar aptal olamayacak kadar hayatta kaldınız.”
Kyros'a bakmak için durdu. "Ve sen, adelfos, yaralandığında seni sırtımda taşıdım. Beni ayakta tutmak zorunda olduğum son lokmayken sana ekmek verdim. Şimdi gözlerime bak ve benim yerime bir Daimon'u desteklemeye hazır olduğunu söyle."
Kyros, alaycı bir şekilde alkışlamaya başlayan Stryker'a baktı. "Harika konuşma. Uzun süre pratik yapmak mı?”
Alexion elini kaldırdı ve Stryker'ı duvara fırlattı. "Karar verin Avcılar. Şimdi!" Daimonlar, yalnızca kendi etrafında yükselttiği duvardan sekmek için ona koştu. Yine de, onun hakimiyetini kırmanın bir yolunu arıyormuş gibi saldırmaya devam ettiler.
Kara Avcıların birbirlerine gergin bakışlarını izledi. Sonra, on altı tanesinin sağa doğru hareket etmesi onu rahatlattı.
Bunu yaptıkları anda, yüzlerindeki şaşkınlığı gördü.
"Ne oluyor be?" Kara Avcılardan biri olan Eleanore dedi. "Birden kendimi çok zayıf hissediyorum." Hiç şüphe yok ki Stryker'ın tutuşundaki kırılma, güçlerinin önemli ölçüde tükendiğini hissetmelerine izin verdi.
Kyros bir adım attı, sonra Stryker Alexion'ın tutuşunu kırıp ona ateş ederken durakladı. Güç alanını deldi ve onu geriye doğru uçurdu.
Acı içini delip geçerken Alexion tısladı. Stryker onu defalarca patlattı. Acı yakıcıydı. Sadece Tehlike'yi yanında bulmak ve ona yardım etmek için kendini yukarı itmeye çalıştı. Kötü bir önsezi onu çok etkiledi. "Karanlık Avcıları al ve buradan defol," dedi ona.
Ancak hareket edemeden Stryker ona şimşekle de saldırdı.
Alexion, ateşe ateşle karşılık verirken yarı tanrıya bir lanetle saldırdı.
"Spathis!" Stryker, Alexion'un patlamasından kaçarken adamlarına tersledi. "Karanlığı öldür-
Avcılar! Hepsi."
Daimonlar toplu halde saldırdı. Çatışmaya katılmak için koşarken Danger çizmesinden hançerini çıkardı.
"Tehlike, geride kal!" Alexion, Daimonları uzaklaştırırken bağırdı.
Güçleriyle onları parçalamaya çalıştı ama başaramadı.
Stryker ona güldü. Senden daha güçlüler, Alexion. Biz normalde dövüştüğünüz cılız küçük Daimonlar değiliz. Biz çok daha fazlasıyız.”
Alexion, "Xirena, insan kılığına gir," diye seslenmeden önce bakışlarını ona dikti. İblis ondan çıktı ve dönüştü.

Tehlike, delikteki aslarına gülümsedi. Daimonlar asla Xirena'ya karşı duramayacaktı.
"Seni hain sürtük," diye hırladı Stryker iblise tiksintiyle alay ederken.
Xirena, Stryker'ın hançeriyle onun kanatlarını kesmesi için ona doğru uçtu. İblis çığlık attı, ardından Stryker onu bıçaklamaya devam ederken, kalkamadığı için yattığı yere düştü. Xirena sızlanarak onu öldürmeden önce ondan sürünerek uzaklaşmaya çalıştı.
Tehlike ne olduğunu bilmiyordu. Ona yardım etmek için şeytana koştu.
Stryker'ın iblise karşı ne kullandığını anlayınca Alexion'ın kalbi durdu... bir Atlantis hançeri. Charontes'i öldürebilecek tek şey. Ama daha da önemlisi, Dark-Hunter güçleriyle bile Danger'ı öldürebilirdi.
Bok! Bir tanesiyle buradan çıkıp gidebilirdi ama ikisiyle birden değil. Güçlerini kullanırsa, Tehlike ile iblis arasında seçim yapmak zorunda kalacaktı...
Ama bundan daha fazlası, tükenmiş Kara Avcıları bırakamazdı. Onlara saldıran Daimonlarla savaşırken neredeyse imkansız bir zaman geçiriyorlardı.
"Burada neler oluyor?" Kalamar, bir Daimon onu öldürmeden hemen önce sordu.
"Koşmak!" Kyros diğerlerine bağırdı. "Bizi öldürebilmek için bizi zayıflattılar."
"Tehlike," dedi Alexion iblisi korurken, "Xirena'yı al ve dışarı çık."
İtaat etmek için hareket ederken, Stryker kırmızı bir madalyon çıkardı. "Şeytana dokunursan ruhunu yok ederim."
Bu sözler üzerine odadaki herkes donup kaldı. Alexion, Daimon'un ne tuttuğunu tam olarak anlayan Kara Avcıların yüzlerindeki dehşeti fark etti. Danger'ın ruhu yok olsaydı, asla özgür kalamazdı.
Bundan daha fazlası, onu bir Gölgeye dönüştürürdü.
Dehşet dolu bir ifadeyle Danger, Xirena'yı kendine yakın tuttu.
Alexion, Stryker'ın tehdidinin tuhaflığına başını salladı. Onun ruhunu tuttuğu anlık panik, bir şeyin farkına varana kadar sadece birkaç saniye sürdü. "Xirena ile koş, Danger. Senin ruhuna sahip değil."
Stryker, Danger'a acıyan bir bakış atarken ona güldü. "Ne kadar güzel. Sevgilin blöfümü görmeyi düşünüyor."
"Blöf değil," dedi Alexion soğuk bir tavırla Daimon'a bakarken. "Sende ne var bilmiyorum ama bu onun ruhu değil."
Stryker'ın bakışları soğuk, uğursuzdu ve gerçekten Danger'ın ruhuna sahip olsaydı, Alexion korkabilirdi. "Bu riski almaya hazır mısın?"

Alexion gözünü kırpmadı. "Evet."
Alexion! Tehlike patladı, sesi korku doluydu. "Eğer o benim ruhumsa..."
"Değil," dedi ona bakarak. "Bana bu konuda güven. Artemis o ruhları çok yakından tutuyor ve onları ondan alabilecek tek bir canlı adam var. Hayatına, ousia'na ve sahip olduğun her şeye Stryker'ın o olmadığına bahse girebilirsin.
"O kadar emin misin?" Stryker elindeki madalyonla oynarken sordu. Etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Ne de olsa Artemis benim teyzem."
Alexion alay etti. "Evet, ve o da senden büyük bir tutkuyla nefret ediyor. Senin için bir ruha sahip olmanın tek yolu Acheron'un onu sana teslim etmesi ve bunun olasılığını ikimiz de biliyoruz."
Stryker küfrederek madalyonu yere attı ve topuğunun altında ezdi.
Kendisine hiçbir şey olmadığını anlayana kadar tehlike sindi.
Emin olmak için göğsünü yokladı...
Hayır, hala sağlamdı. Rahat bir nefes alarak, Stryker'ın onu bıçakladığı göğsünü hâlâ tutan Xirena'nın yanına döndü.
"Sana hepsini öldürmeni söyledim," diye emretti Stryker Daimon'larına.
Tehlike, onu korumak için iblisin önünde duruyordu. Daimonlar saldırıp onlarla savaşırken korkunç bir şey fark etti. Güçleri tam olarak orada değildi.
Her vuruşta ve darbede zayıflıyor gibiydi.
Dövüştüğü Daimon onu geriye doğru tekmeledi. Tehlike yere o kadar sert vurdu ki nefesi kesildi. Kaçmaya çalışırken yuvarlandı, ancak kendini başka bir Daimon'un ayaklarının dibinde buldu. Kafasını kesmek için kılıcını kaldırırken güldü.
Tam öldüğünden emin olduğu sırada Daimon geri fırlatıldı. Alexion'u görmeyi umarak yukarı baktı.
Bunun yerine, onun başında duran Kyros'tu.
Daimon'u öldürmüştü ve elini ona uzatıyordu. Aptalın tekiydim, diye soludu onu ayağa kaldırırken. "Üzgünüm."
"Özür dilemen gereken kişi ben değilim."
Stryker ile savaşan Alexion'a baktı. "Biliyorum." Onu kapıya doğru itti. "Hadi. Çok geç olmadan diğer Kara Avcıları buradan çıkarmalıyız. O bir şey söyleyemeden eğildi ve Xirena'yı Daimonlardan uzaklaştırmak için kaldırdı.
Alexion, Kyros ve Danger'ın diğerlerini güvenli bir yere götürmek için birlikte çalıştığını görünce duraksadı. Haklıydı - sonunda kendine gelmişti. Tanrılar, o kadına ödenemeyecek kadar çok şey borçluydu.

Ayrılan Kara Avcıları hızlı bir şekilde saydı ve şimdiye kadar Daimonlar tarafından yalnızca üç Kara Avcının öldürüldüğünü fark etti.
Sağa kaymamış olanlar onlardı.
Kyros ve Danger, diğerleri odadan çıkmak için koşarken Daimonlarla savaşıyorlardı.
Onlara daha fazla zaman kazandırmak için tekrar Stryker'a saldırdı.
Daimon hırlayarak döndü. "Beni durduramazsın," dedi Stryker uğursuzca. Hançeri Danger'a fırlattı.
Alexion hançerin yolunu saptırmak için elini uzattı. Hançer eline isabet etmiş olmalıydı. Olmadı.
Tam onun için başladığı sırada Daimonlardan biri göğsüne vurdu. İleri doğru sendeledi, sonra dengesini geri kazandı. Hançeri geri alamadan önce, gözünü kırpabileceğinden daha hızlı fırlatan Stryker'a geri döndü. Kendini Danger'ın göğsünün derinliklerine gömdü.
Alexion ona o kadar sert çarptığını ve onu yere düşürmeden önce ayaklarını yerden kestiğini görünce tam bir kalp atışı boyunca nefes alamadı.
Kyros onun için koşarken bir lanetle döndü.
HAYIR! Alexion'ın zihni inkar içinde haykırdı.
Olamaz…
"Geri çekilmeliydin," dedi Stryker, hançer uzanmış eline geri uçarken, sıkılı dişlerinin arasından. "Ama sorun değil. Birini öldürmenin en iyi yolu her zaman kalbini hedef almaktır. O senin yüzünden ölüyor ve sen de Acheron yüzünden ölüyorsun." Daimon hançeri ona fırlattı.
Vur yüreğinden…
Hançeri göğsüne saplamadan bir an önce avucunun içinde yakalayan Alexion, sonunda bilinmeyen kadın sesinin ona ne söylemeye çalıştığını anladı. Bu sözlerle gücünün kabardığını hissetti.
Bir hırlamayla Stryker'a döndü. "Kalp mi istiyorsun, Stryker? Seninkini vereceğim…”
"Urian!" diye bağırırken gözlerinin yeşil parladığını biliyordu.
"Oğlumun adını lekelemeye cüret etme..." Stryker'ın sözleri etraflarındaki hava hareketlenirken yarıda kesildi.
İki saniye sonra Urian belirdi. Uzun boylu ve sarışın olan adam, ürkütücü bir şekilde babasına benziyordu, tek fark Stryker'ın saçlarını siyaha boyaması, Urian'ınkinin ise beyaz-sarışın olmasıydı. Her zamanki gibi uzun tuttu ve siyah deri bir kordonla sabitlenmiş bir at kuyruğu yaptı.

Urian çağrıldığı için pek de memnun görünmüyordu. Odada ona inanamayarak bakan Daimonlara göz atarken çenesi gevşedi.
"Beni gizli tutmanın iyi bir yolu, Lex," dedi Urian, bakışları babasına düşene kadar.
Gözleri nefretle kısıldı.
"Urian?" Stryker, adı kutsal bir dua gibi soludu.
"Seni p * ç!" diye hırladı Urian.
Daimonlardan biri, "Öldürün onu," diye bağırdı.
"HAYIR!" Stryker dedi. "O benim oğlum."
Urian başını salladı. “Hayır, yaşlı adam. Ben senin düşmanınım.” Urian, Alexion'ın elinden hançeri kaptı ve onunla babasına koşarken, Alexion Tehlike'ye gitti.
"Geri çekilmek!" Stryker, Daimon'larını beş cıvata deliği görünmeden hemen önce sipariş etti. Stryker, atlayıp gözden kaybolmadan önce Urian'a uzun bir süre bakarak tereddüt etti.
Kalbi kırılan Alexion, Tehlike'yi kollarına alırken Xirena, Kyros'un onu indirdiği yerden onlara baktı. Alexion, yarasından kan akışını durdurmak için Danger'ın göğsüne bir bez bastırdı.
İblis yaralandı ama Danger'ın aksine ölümcül değildi. Stryker iblisi kalbinden bıçaklamamıştı.
Urian ona sırtını döndü. "O hareket de neydi, Shade? Hayatımın gizli tutulması gerekiyordu.”
"Kapa çeneni, Urian," diye homurdandı Alexion, Tehlike'yi tutarken ve onu kör etmek isteyen gözyaşlarına karşı savaşırken. Onu bunaltan zayıflatıcı acıya karşı savaştı. Tüm varlığı, ona ne olduğuna inanmayı reddederken acı içinde çığlık atıyordu.
"Hadi bebeğim," diye fısıldadı onu kollarının arasında nazikçe sallarken. "Benim yüzümden ölme."
İyileşmesi gerekiyor, diye fısıldadı Danger, onun acısını gizleyen bir sesle. "Yara neden iyileşmiyor?"
"Üzgünüm, akri," diye fısıldadı Xirena. "Xirena bıçaklanmak ve kadınının ölmesine izin vermek istemedi."
Urian onlara katıldı, göğsündeki yarayı fark edince yüzü soldu. "Stryker onu kişisel hançeriyle mi bıçakladı?"
"Evet," dedi Alexion, Urian'ın gözlerinin ardındaki tekin olmayan bakışı fark ederek. Hiç şüphesiz adam, sevgili karısının Stryker'ın ellerinde ölümünü yeniden yaşıyordu.
"Onu kurtarmanın bir yolu var mı?" Daimon'a sordu.

"Acheron!" Urian aradı.
Alexion, Acheron'un kulak asmayacağını bildiği bir çağrı duyunca gerildi. Görevinin kurallarını biliyordu. Acheron karışmaz.
Tehlike ölecekti.
Bu düşüncenin acısı göğsünü yırttı ve kalbini paramparça etti.
Durduramadığı gözlerinden yaşlar akıyordu.
Alexion onun yanağına, "Keşke senin ruhuna sahip olsaydı," diye fısıldadı. "En azından o zaman seni insan yapabilirdim."
"Onu iyileştirmek için Ash'in güçlerini kullanamaz mısın?" diye sordu.
Alexio başını salladı. Yaşam ve ölüm üzerindeki güç, Acheron'un paylaşmaya istekli olduğu bir güç değildi.
Kyros yanlarında dizlerinin üzerine çöktü. "Çok üzgünüm Tehlike. Bu gece Karanlık Avcılardan hiçbirinin zarar görmemesi gerekiyordu. Kahretsin, hepsi benim suçum."
Alexion, sözde arkadaşını öldürmek isteyen öfkesi artarken ona ve aptallığına dik dik baktı. "Nasıl düşünüyorsun? Onları Acheron'un aleyhine çevirmeye çalışıyordun."
"Biliyorum," dedi Kyros samimi bir bakışla. "Berbat ettim. Ben çok üzgünüm. Stryker çok inandırıcıydı. İlk başta Marco'ya dönüştü ve sonra bildiğim kadarıyla Marco ölmüştü. Stryker onu öldürenin sen olduğuna yemin etti. Onu asla dinlememeliydim."
Ama Alexion şu anda gerçekten Kyros'u dinlemiyordu. Tek duyabildiği, Danger'ın gittikçe hafifleyen nefesiydi.
Nefes almaya devam etmeye çalışırken boğuldu. Uzanıp soğuk eliyle yanağına dokundu. "Benden bir şey kalırsa, onu Fransa'ya götürür müsün? Paris'te bir parkta bir toplu mezar var—"
Alexion, O parkı biliyorum, dedi. Giyotin kurbanlarının hepsinin gömüldüğü yer burasıydı.
Tehlike derin bir nefes aldı. "Babam, eşi, erkek ve kız kardeşim oradalar. Seninle olamıyorsam, onlarla olmak istiyorum."
Alexion gözyaşları onu boğarken başını salladı. "Söz veriyorum Tehlike. Yalnız kalmana izin vermeyeceğim." Ona solgun bir gülümseme sundu. "Eğlendik, değil mi mon coeur?" Baş parmağıyla yanağını okşadı. "Seni çok özleyeceğim."
Sonra hissetti... vücudundan çıkan o son nefesi.
Eli yüzünden düşerken kollarında gevşedi.
Alexion başını geriye attı ve acı içini delip geçerken haykırdı. O anda Acheron'dan nefret etti. Kyros'tan nefret ediyordu. Stryker'dan nefret

ediyordu ama en çok da onu koruyamadığı için kendinden nefret ediyordu.
Xirena ve Kyros geride kaldılar, onu izlerken yüzleri soldu ama Alexion umursamadı. Kollarında gevşekçe yatan kadın dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.
Canlılığı ona yeniden nasıl yaşanacağını gösteren bir kadın. Dahası, ona nasıl sevileceğini göstermişti. Dokuz bin yıldan fazla bir süredir ilk kez kalbinin içine ulaşmış ve atmasını sağlamıştı.
Şimdi gitmişti.
Ve kalbi bir daha asla atmayacaktı.
HAYIR! kalbi inkarla haykırdı. O ölemezdi. Böyle değil. Yaşamayı bu kadar çok seven biri değildi. Hayatını başkalarına yardım ederek geçirmiş biri.
Ona inanmıştı ve ölmesine izin vermişti...
Urian, Kyros ile Xirena ve Danger ile Alexion arasında gidip geliyordu.
"Ash'in onun ölmesine izin verdiğine inanamıyorum," diye homurdandı.
Tavana baktı. "Sen lanet olası bir pisliksin!"
"Hayır," dedi Alexion onun soğuk, solgun vücudunu göğsüne bastırırken gözyaşları düşerken. "Böyle olmak zorunda. Kaderi değiştiremez.”
Urian öfkeyle, "Kahretsin, yapamaz," diye hırladı. "Beni geri getirdi ve ben bir Daimon'dum. Neden onu değil de beni kurtarsın?”
Alexion'un buna verecek yanıtı yoktu. Şu anda herhangi bir cevabı yoktu. Tek hissedebildiği, onu kaybetmenin verdiği acıydı. ıstırap. Çiğ ve tüketiciydi.
Nasıl ölmüş olabilir?
Bunun olmasına nasıl izin verebilirdi? Kahretsin, kahretsin, kahretsin!
"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, akri," dedi Xirena.
Alexion konuşmadı. Yapamadı.
Aniden, odada parlak bir ışık belirdi.
Acheron, metanetli bir ifadeyle durduğu bir köşeye geçti.
Urian kıvrılmış bir dudakla ona döndü.
"Sakın bile, Daimon." Acheron, Urian konuşamadan onu oradan uzaklaştırdı. "Kyros," dedi Acheron nazikçe. "Eve git ve dinlen."
Sonra o da gitti.
İblis ona sanki bir hayaletmiş gibi bakarken Acheron tereddüt etti.
Yüzü, ondan korktuğu için hayalet gibi solgundu. "Xirena'yı şimdi öldürecek misin?"

"HAYIR." Ash yanına diz çöktü ve yaralarını iyileştirdi. "Biraz efendine dön, yakında kız kardeşinle tanışacaksın."
İblis başını salladı, ardından Alexion'ın yenini göğsüne kadar koştu.
Alexion, Tehlike'yi kucağına alırken hâlâ kıpırdamamıştı.
Acheron o her şeye gücü yeten, dönen gümüş gözleriyle onları izlerken başını kaldırdı. "Neden beni sorgulamıyorsun?"
Alexion boğazında onu boğan acı yumruya karşı yutkundu. "Çünkü ben daha iyi biliyorum." Gözlerindeki samimiyeti görebilmek için Acheron'a baktı.
"Ama şu an senden nefret ediyorum."
"Biliyorum."
Ve sonra oldu…
Danger'ın bedeni buharlaşarak parlak bir altın tozuna dönüştü.
Alexion onun kaybını tamamen hissedince tekrar haykırdı. "HAYIR!" söz verdiği gibi Paris'e götürebilmek için tozu toplamaya çalışırken homurdandı.
"Yapma," dedi Acheron ona uzanırken nazikçe.
Alexion onu itti. "Lanet olsun sana piç kurusu, ona söz verdim. Söz verdim—”
Hıçkırarak ağlarken elleriyle gözlerini kapattı, bunun umutsuz olduğunu fark etti. "Gömecek bir şey kalmadı. Hatta toplanacak hiçbir şey kalmadı.”
Tanrım, nasıl böyle gitmiş olabilir? Nasıl? Doğru değildi. Adil değildi.
"Gitmeliyiz, Alexion."
Yapmak istediği Acheron'a bizzat saldırmak olsa da başını salladı. Bunun Acheron'un hatası olmadığını biliyordu ama önemli değildi. Birine saldırmak ve onu incitmek istiyordu.
İçindeki yanan, sızlayan deliği hafifletecek her şey.
Kalacak bir şey kalmamıştı.
Tehlike gitmişti…
Kalbi paramparça oldu, insan bedeninin insan aleminden Katoteros'a geçerken eridiğini hissetti. Kendini Simi'nin beklediği taht odasında buldu. Alexion! kendini onun kollarına atmadan önce ona doğru koşarak mutlu bir şekilde çığlık attı. "Döndün!"
Adamın coşkusuna karşılık vermeyince geri çekildi ve kaşlarını çattı. Başını sallayarak ona kaşlarını çattı. "Ama çok üzgünsün. Neden üzgünsün, Lexie? Daimonlar senin için kötü müydü? Seni incitirlerse Simi onları yer.”

Acheron onu nazikçe çekti. "Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı var, Sim."
"Ancak…"
"Sorun değil." Acheron onun elini tuttu ve ona ihtiyacı olan alanı verdi.
Alexion arka koridorda odasına doğru yürürken konuşmadı. İçi o kadar soğuktu ki bir daha ısınabileceğini sanmıyordu.
İlk defa bu yerden nefret ediyordu. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordu. En çok da Acheron'dan nefret ediyordu.
En azından odasının kapılarını açana kadar öyle yaptı. İmkansızı görünce nefesi kesildi.
Olmazdı, yine de oldu…
Odasının ortasında kırmızı bir khiton giymiş olan Danger duruyordu.
Onu orada görünce konuşamadı.
Kafası karışmış gibi etrafına bakınıyordu. "Neredeyim?"
Hızla yanına gelip onu kollarının arasına alırken ağzından tek kelime çıkmıyordu. Gerçek hissetti.
Yaşadığını hissetti…
Olabilir mi? Bunun gerçek olduğuna inanmaya cesaret edebilir miydi?
Onu kendine yakın tutarak başını boynuna gömdü, kokusunu içine çekti ve ağladı.
"Alexion, beni korkutmaya başladın."
Gülerek geri çekildi. "Buraya nasıl geldin?"
"Hiçbir fikrim yok. Bir an çok acı çektim, sonra her şey karardı ve sonra buradaydım.” Ona doğru eğildi. "Burası neresi?"
“Odalarım. Katoteros'tasın.” Ona
kaşlarını çattı. "Anlamıyorum." O da
yapmadı.
"Bunun kötü bitmesine izin vereceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?"
Alexion döndüğünde Acheron'u kapı eşiğinde durmuş gülümseyerek onları izlerken buldu.
Acheron'un kendisine sık sık alıntıladığı kelimeleri kullanarak, "Acımızdan ders alıyoruz," dedi.
Acheron omuz silkti. "Ama zevkle ödüllendiriliyoruz." Bakışları, onunla aynı hizada buluşmadan önce Tehlike'ye kaydı. "Bana çok uzun süre hizmet ettin ve sana sırtımı dönmem için çok iyi, Alexion. Evrende çok fazla değişiklik yapmadan onun hayatını kurtaramazdım. Ama sana bunu verebilirim.”

Alexion minnettardı ve aynı zamanda buna şaşırmıştı. Acheron'un böyle bir şey yapmasını hiç beklemiyordu... hiç. "Evindeki insanlardan nefret ediyorsun."
Acheron yorgun bir nefes verdi. "Ne oluyor be? Sana alıştım. Ben de zamanla Tehlike'ye alışacağım."
Tehlike ağzı açık kaldı. "Kalacak mıyım? Burada?
Alexion'la mı? Gerçekten mi?" Sadece sen istersen,
dedi Alexion.
Gözleri yaşlarla dolarken tehlike yutkundu. Alexion'a sarıldı ve onu sımsıkı tuttu. "Buna inanamıyorum."
Acheron sessizce, "Kaybettiklerin için üzgünüm, Danger," dedi. "Bu varoluş mükemmel olmaktan çok uzak."
Alexion, gözlerini karartan panik dolu bir bakış gördü. "Yaşamak için kan içmem mi gerekiyor?" Acheron başını salladı. "Sadece şuradaki Einstein bunu yapmak zorunda. Ama onun gibi, artık yemeklerin tadına bakamayacaksın."
Tehlike güldü. "Tamam. Zaten kimin tat alma tomurcuklarına ihtiyacı var ki? Sadece çok fazla patlamış mısır yiyeceğim."
Acheron'un bakışları yumuşadı. "İblisiniz Alexion'u serbest bırakmak istiyorsanız, gidip onu Simi ile tanıştırayım ve ikinize biraz zaman tanıyayım."
Alexion kaşlarını çattı. "Bir kız kardeşi olmasına nasıl şaşırmadın?"
"Uzun zamandır oradaki tek iblis olmadığını biliyordum. Muhtemelen onun da bir ailesi olduğunu düşünmek çok büyük bir inanç sıçraması değildi."
Yine de Alexion, Acheron'un onlardan böyle bir sır saklamış olmasına şaşırmıştı. "O zaman neden bize söylemedin?"
"Simi tek olma fikrinden hoşlanıyor. O bir kez geldiğinde ona gerçeği söyleyecektim.
biraz daha yaşlı Ama sanırım şimdi tam zamanı."
Alexion kabul etti. "Xirena, seni insan formuna çağırıyorum."
İblis vücudundan fırladı ve çekingen bir tavırla geri çekildi.
"Başım belada mı?" Hayır, diye onu temin etti Alexion. "Simi ile tanışacaksın." Gözleri mutlulukla parladı.
"Gel, Xirena," dedi Acheron. "Seni ona götüreceğim."
Tereddüt etti. "Xirena'yı kandırmaya çalışmıyorsun, değil mi?"
"HAYIR."
Alexion, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Ona güvenebilirsin."

İkisi odadan çıkmadan önce Xirena tereddütle Ash'in yanına gitti.
Danger, Alexion'a dönüp onu kollarının arasına çekmeden önce yalnız kalana kadar bekledi. "Bu gerçekten gerçek mi?"
"Evet," diye nefes verdi onu kendine yakın tutarken. "Burada olduğuna hala inanamıyorum."
Yapamaz mısın? Seni sonsuza dek kaybettiğimi sandım."
"En azından senin yüzünden ölmedim."
"Hayır, ama bu ikimiz için de sorun değil, değil mi?"
Alexion, onun kendisine bakan parlak kahverengi gözlerinin görüntüsünün tadını çıkarırken gülümsedi. "Bir Charonte'yi kızdırmadıkça olmaz."
"O zaman asla yapmayacağımdan emin olacağım."
Ona sımsıkı sarıldı ve onu kollarının arasına aldı, arkasında olduğu için minnettardı. Bu sefer, ona bir daha bir şey olmayacağından emin olacaktı. "Seni seviyorum Tehlike."
Kalbi neşeyle şişerken tehlike onu öptü. "Ben de seni seviyorum," dedi nefes nefese.
Ve onunla bu hayat mükemmel olmayacak olsa da, gerçekten çok yakın olacaktı. Birlikte oldukları sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.
sonsöz
Taht odasında duran Simi, saldırmak istediği bir şeye bakan bir yılan gibi başını ileri geri hareket ettirirken diğer iblise şüpheyle baktı.
"Ne demek o benim kız kardeşim?" Ash'e sordu.
"Xiamara, sen-"
"Ben Simi'yim," dedi ayağını yere vurarak. "Xiamara benim annem." Xirena'nın kafası o kadar karışmıştı ki Ash onun için gerçekten üzüldü.
Simi yavaşça yanına geldi ve onu dürttü. Gerçek görünüyorsun.
"Ben gerçeğim."
"O zaman neden beni görmeye gelmedin?"
Xirena bu soru karşısında afallamıştı. Yapamazdım. Orospu-tanrıça izin vermedi."
"Artemis?" Simi ciyakladı. "Ondan nefret ediyorum."
"Hayır," diye düzeltti Xirena, "diğer orospu-tanrıça Apollymi." "Hey!" Ash, Simi ile aynı anda tersledi.
Xirena'nın kafası daha da karışmış görünüyordu.

"O Apollymi bir tanrıça," dedi Simi saygıyla. “Simi'ye karşı her zaman iyidir. Beni sıcak tutmam için bana eşek arısı yapıyor ve onu görmeye geldiğimde bana bir sürü kurabiye veriyor.”
Xirena'nın çenesi düştü. "Ne yapıyor?"
Simi ellerini kalçalarına koydu. "Beni duydun, sağır iblis. O iyi bir bayan, bu
Apollymi ve Simi aksini söyleyen herkesi incitecek.”
Xirena öne çıktı ve yüksek sesle fısıldadı. "Akri'n seninle yalnız konuşmama izin verir mi?" Simi bir ahududu üfledi ve Ash'e elini salladı. Sanki hayır demesi umurumdaymış gibi. O beni kontrol etmiyor.”
Xirena onun sözlerinden dehşete düşmüş görünüyordu. "O senin akrin."
Simi ona bir ahududu üfledi. "O benim babam."
Sıkılı dişlerinin arasından, "O senin akrin,"
dedi.
Simi, Ash'e kaşlarını çattı. "Kız kardeşimde ciddi bir sorun var. Sadece babam olduğun halde neden sana lordum ve efendim deyip duruyor, Akri?”
Ash omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok Sima. Onu düzeltmelisin.
"Hmm." Simi kolunu kardeşinin omuzlarına doladı ve onu kendi televizyon monitörlerinin bulunduğu köşeye götürdü. "Bak, bu dünyada, Xirena, Simi istediğini yapar ve akri, 'Tamam Simi, ne istersen Simi' der. İnsanları yemeyi içermediği sürece; o zaman genellikle hayır der, ama tek zamanı bu. Onun dışında Simi ne derse onu yapıyor. Bunun nasıl çalıştığını gördün mü?
Xirena, kız kardeşi karşısında tamamen şaşırmış görünüyordu.
Simi, Ash'e bakmak için başını kaldırdı. "Zaten nerede kalıyor?"
"Bir odayı paylaşabilirsin..."
"Hayır," dedi hemen. Simi onun odasını paylaşmaz, akri. Durmadan. Kız kardeşim olması umurumda değil. Odamda tüm özel hatıralarım orada. Bence onu kendine ait yapmalısın.
Ash, iblisiyle tartışmaması gerektiğini biliyordu. Onu eğlendirmenin onu rahatsız etmediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Aslında onu şımartmaktan zevk alıyordu. "Tamam aşkım. Nerede istiyorsun?”
"Bir nevi benimkinin yanında, ama Simi'nin Çin Seddi'ndeki Travis Fimmel reklam panomun görüşünü kapatacak kadar yakın değil."
"Neyin?" Xirena sordu. "Travis Fimmel nedir?"
Şaşırmış görünen Simi'nin ağzı açık kaldı. "Travis Fimmel'i bilmiyor musun? Ah bacım mahrumsun. O yaşayan en iyi adam.”

Xirena ürperdi. "Erkeklere karşı şehvet duyuyor musun?"
"Şey, kesinlikle kadınlara şehvet duymuyorum."
"Hayır," diye düzeltti Xirena, "yani, insanları arzuluyor musun?" Bunu anlayabileceğinizi söyleme şekli, iblisin hayal edebileceği en iğrenç şeydi.
"Eh, değil mi?" diye sordu.
"Ey!" Xirena, Ash'e baktı. "Ona ne yaptın? bir iyiliği bozdun
iblis!" Tekrar Simi'ye baktı. "Drakus'u görmen gerek."
"O kim?"
“Yaşamış en iyi iblis. Burnundan ve ağzından aynı anda ateş püskürtebilir.”
Simi'nin yüzü parladı. "Ooo!"
Ash bunun nereye varacağını görünce irkildi. "Simi bunun için
çok genç." "Hayır değil," dediler bir ağızdan.
"Sanırım sayıca üstünsün, patron."
Ash, arkasında Alexion'ı görmek için döndü. Tehlike hemen arkasından odaya giriyordu. Atlantis taht odasının zenginliğini içine çekerken gözleri fal taşı gibi açıldı.
Alexion yanında durduğunda içini çekti. "Armageddon'u boşver, bu şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şey." Ash, iki iblisin oturup "ateşli" erkekler ve erkek iblisler hakkındaki notlarını karşılaştırmaya başlamasını dehşet içinde izledi.
Alexion, Danger'a döndü ve gülümsedi. “Artık evde bir kadının olması iyi bir şey. Belki onlara bir anlam ifade edebilir.
Tehlike homurdandı. "İblisler senin etki alanın, benim değil. Oraya gitmiyorum bile.”
Ash, Xirena Simi'ye doğru çiftleşme alışkanlıklarını anlatmaya başlayınca sızlandı.
Charontes. "Bu çirkinleşecek. Teşekkürler Lex.”
Alexion, Danger'ı kollarına alıp ona yakın tutarken gülümsedi. "Hayır patron, teşekkür ederim." Ash ikisine baktı ve birbirlerine olan sevgilerini gördü.
Evinde yabancıların olmasından nefret eden tarafını yatıştırmada uzun bir yol kat etti. Ve Danger'ın geleceğine baktığında kesinlikle hiçbir şey görmedi. Uzun hayatında ilk kez bunu rahatlatıcı bulmuştu.
Bunun tek bir anlamı vardı.
Tehlike kesinlikle gelecekteki yaşamlarının ayrılmaz bir parçası olacaktır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.
GECENİN GÜNAHLARI
Telif Hakkı © 2005, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Telif hakkı © 2006, Sherrilyn Kenyon'a ait Unleash the Night'tan alıntı.
Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-312-93432-7
EAN: 9780312-93432-3
St. Martin's Paperbacks baskısı / Temmuz 2005
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429906081
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014 e-Kitaplar ticari veya promosyonel kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
GECEYİ BOŞA ÇIKAR
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
limani
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13

Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
sonsöz
Sözlük
telif hakkı
limani
Tüm insanların ve hayvanların içinde bir sığınak için sonsuz arzu vardır. Zulüm olmayan, avlanmayan veya zarar görmeyen bir yer. Ama uzun zaman önce hem insan hem de hayvan olanlar için bulunabilecek böyle bir yer yoktu. Gündüzleri dört ayak, geceleri iki ayak üzerinde yürüyebilenler.
Hiçbir sığınak bulamadan herkes tarafından avlandılar.
Tüm hikayeler gibi onların hikayesi de bir başlangıca sahipti; ters giden sonsuz bir aşkın başlangıcı. Çağlar önce, kendisi için tüm dünyadan daha önemli olan bir kraliçesi olan eski bir Yunan kralı vardı. Ancak kraliçesi karanlık bir sır saklıyordu. O lanetli bir ırktan doğdu.
Doğumundan iki bin yıldan fazla bir süre önce halkı trajik bir hata yapmıştı. Yunan tanrısı Apollon'un metresini ve çocuğunu öldürmüşlerdi. Cinayetlere misilleme olarak, Yunan tanrısı halkını üç şeyle lanetledi. Yaşamak için kendi kanlarını içmeleri gerekecekti. Bir daha asla gün ışığında yürüyemeyeceklerdi. Ama en serti üçüncü lanetti. Hepsi yirmi yedinci yaş günlerinde yavaş yavaş ve acı içinde öleceklerdi.
Tanrının lanetine sadık kalan genç kraliçe, yirmi yedi yaşına bastığı gün acı bir şekilde toza dönüştü. Bunu durdurmak için çaresiz kalan kral, sevgilisinin adını haykırarak ölmesini izledi. O gittikten sonra, iki oğlunun da anneleriyle aynı korkunç kaderi paylaşacaklarını anladı.
Onların kaybına da dayanamayan kral, hayatlarını sihirli bir şekilde uzatmak için yola çıktı. Büyülerin en karanlıklarını kullanarak, karısının Apollite denilen halkını bir araya topladı ve onlar üzerinde deneyler yaptı. Onların lanetli insan benzeri yaşam güçlerini en güçlü hayvanlarınkiyle birleştirerek iki ırk yarattı. İnsan kalplerine sahip Arkadialılar ve hayvan kalplerine sahip Katagarya.
Arcadialılar, ergenliğe ulaştıklarında hayvan biçimini alabilen temel insanlardı - onlar için yirmi beş yaşlarında meydana gelen bir olay. Katagarya, aynı zamanda ergenlik çağına geldiklerinde insan formuna girebilen hayvanlardı. Aynı madalyonun iki yüzü, her iki tür de dolunay ışığı altında sihir yapmak ve zamanda yolculuk yapmak için doğmuştur.

En sonunda, Yunan tanrısının laneti en azından hem insan hem de hayvana dönüşen Apollitlerin üzerinden kalktı. Artık gerçek Apollitler değillerdi, Apollon'un lanetine boyun eğemezlerdi. Ya da antik Yunan tanrısı üç Kadere şikayet edene kadar kral öyle düşündü.
"Sen kimsin ki tanrının planını bozuyorsun?" Kader tek bir ses olarak talep etti.
Kral meydan okurcasına cevap verdi. “Parasını hak eden her baba gibi ben de oğullarımı korudum. Hiç kimse katılmadığı bir şey için gereksiz yere canına kıymaz.”
Ama bu Kader için yeterince iyi değildi. Kralın kibri onları kızdırdı. Üzerinde deneyler yaptığı Apollitlerin kaderini değiştirmenin bir yolunu aramaya nasıl cüret ederdi? Ceza olarak kendi oğullarından başlayarak Arkadyalıları ve Katagarya'yı öldürmesini talep ettiler. Reddetti.
"O zaman ikisi arasında asla barış olmayacak," diye karar verdi Kader. "Bugünden itibaren, Arkadyalılar ve Katagarya birbirlerinden çekişmeden başka bir şey bilmeyecekler. Kendi türlerinden hiçbir şey kalmayana kadar birbirlerini avlayıp öldürecekler.”
Binlerce yıldır bu böyle. Arkadyalılar Katagarya'yı öldürüyor, onlar da Arkadyalıları öldürüyor. Savaşları bugüne kadar sürdü… Ve hatta daha da ötesinde.
Ancak tüm savaşlarda olduğu gibi, zamanla küçük ateşkeslere ihtiyaç duyuldu. Arkadyalılar ile Katagarya arasında tarafsız arabulucu olan Savitar, insan ve hayvanların avlanma korkusu olmadan gidebileceği limanlar veya sığınaklar kurdu. Belirlenen bu birkaç yerde, hem Katagarya hem de Arkadialılar, saflarına yeniden katılmadan ve yeniden savaşmaya başlamadan önce bir süre dinlenebilir.
Böyle bir yer olarak tanınmak kolay değildir, ancak bu bir kez başarıldığında, hiçbir insan veya hayvan limanın kutsallığını ihlal edemez. Arkadyalıların ve Katagarya'nın tüm kollarının gazabına uğramadan olmaz.
Mabet olmak kutsal bir şereftir ve ağır bir yüktür. Barış her zaman fedakarlığın bir sonucu olarak gelir. Ve çok azı New Orleans'taki Sanctuary barını kontrol eden ayı klanından daha fazlasını feda etti…
Bölüm 1
"Hukuk, tıpkı hayat gibi, her zaman bir dava çalışmasıydı…"
Ders kitabındaki kelimeler Marguerite D'Aubert Goudeau'nun zihninde gezindi ve arkadaşı ve çalışma arkadaşı Nick Gautier'nin tanıdık ifadesini canlandırdı: “Evet, doğru. Hayat, ya hayatta kalacağınız ya da başarısız

olacağınız ruh emici bir sınavdır. Şahsen, başarısızlığın patladığını düşünüyorum, bu yüzden hayatta kalmaya ve tüm kaybedenlere kıçımda gülmeye niyetliyim.

Acı-tatlı bir acı kalbini paramparça ederken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme kıvrıldı. Nick'i ve onun hayata, aşka, ölüme ve aradaki her şeye iğneleyici yaklaşımını hatırladı. O adam, kimseyi ilgilendirmezmiş gibi bir cümle kurabilmişti.

Tanrım, onu nasıl özlemişti. O, tanıdığı bir erkek kardeşe en yakın şeydi ve onun yokluğunu ruhunun en derin yerinde hissetmediği bir gün bile yoktu. Onun gittiğine hâlâ inanamıyordu. Altı ay önce tam da bu akşam, annesi Cherise Gautier, Bourbon Sokağı'ndaki evlerinde ölü bulunmuş, Nick ise gizemli bir şekilde iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. New Orleans yetkilileri, annesinin ölümünden Nick'in sorumlu olduğuna ikna olmuşlardı.

Marguerite daha iyi biliyordu.

Dünyada hiç kimse annesini Nick'in onunkini sevdiği kadar sevemezdi. Cherise Gautier öldüyse Nick de ölmüştü. Gazabıyla yüzleşmeden kimse ona zarar veremezdi. Hiç kimse.

Marguerite, annesini öldüren kişinin peşine düştüğünden ve kendisinin de öldüğünden emindi. Büyük olasılıkla, bir yerlerde bir bataklığın dibinde yatıyordu. Bu yüzden o zamandan beri kimse onu görmemişti. Ve bu bilgi onu paramparça etti. Nick iyi ve ilgili bir adamdı. Güvenilir bir sırdaş ve genellikle her yönüyle eğlenceli bir adam.

Onun asla yanlış bir şey söylemediğinden veya yapmadığından emin olmak zorunda olduğu resmi, sıkıcı dünyasında, o bir nefes taze hava ve harika bir doz gerçeklik olmuştu. Arkadaşını bu kadar umutsuzca geri istemesinin nedeni buydu.

Nick'in dediği gibi, hayatı temelde berbattı. Arkadaşları sığdı, babası nevrotikti ve ne zaman bir erkekten hoşlandığını düşünse, babasının tek yapabildiği adam ve tüm ailesi hakkında kapsamlı bir geçmiş araştırması yapmak ve sonra ona onun toplum tarafından neden kabul edilemez olduğunu söylemekti. Ya da daha kötüsü, onların altında.

Bu ifadeden gerçekten nefret ediyordu.

Senin bir kaderin var, Marguerite.

Evet, kaderinde ya akıl hastanesinde ya da hayatının geri kalanında yalnız kalmak vardı, böylece babasını veya ailesini hiçbir şekilde utandıramayacaktı.

Kütüphane masasının üzerindeki hukuk kitabına bakarken içini çekti ve tanıdık gözyaşlarının gözlerinin arkasına battığını hissetti. Nick kütüphanede çalışmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Gruplarındayken, hepsi birlikte çalışmak için haftanın dört günü evine doluşmuşlardı. Artık o günler geride kalmıştı ve geriye sadece herkesi küçümseyerek kendilerini daha iyi hissedebilen yavan, güvensiz palyaçolar kalmıştı.

"İyi misin, Margeaux?"

Marguerite, Elise Lenora Berwick'in sorusu üzerine boğazını temizledi. Elise uzun boylu, kusursuzca yontulmuş bir sarışındı. Ve Marguerite "yontulmuş" demekti. Elise yirmi dört yaşında vücudundaki hafif kusurları düzeltmek için şimdiden altı farklı estetik ameliyat geçirmişti. Elise, lisedeyken New Orleans'ın sosyeteye ilk sosyeteye takılan ilk kızıydı ve şimdi Tulane Üniversitesi'nde hüküm süren bir güzellikti.

İkisi ilkokuldan beri arkadaştı. Aslında çalışma grubunu üç yıl önce hepsi lisans öğrencisiyken bir araya getiren Elise'di. Elise hiçbir zaman okul ödevlerine kendini gerçekten veren biri olmamıştı ve bu yüzden bunu, derslerini geçmesine yardımcı olmak için bunları kullanmanın bir yolu olarak tasarlamıştı. Marguerite'in umursadığı gibi değil. Aslında Elise'in yaratıcılığına hayrandı ve usta manipülatörün diğerlerine emirlerini yaptırmasını izlemekten hoşlanıyordu.

Elise'in gerçek yüzünü yalnızca Marguerite ve Nick görmüştü. Marguerite gibi, Nick de güzel sarışının entrikalarına karşı bağışıktı. Ama sorun değildi. Elise olmasaydı Marguerite, Nick'e bu kadar yaklaşamazdı ve onun için bu gerçek bir trajedi olurdu.

Artık o, Elise, Todd Middleton Chatelaine, Blaine Hunter Landry ve Whitney Logan Trahan gruptan geriye kalanlardı. Ve en çok bu acıttı.

Neden burada değilsin Nick? Şu anda espri anlayışını gerçekten kullanabilirim.

Marguerite, adamın yüzünün bir görüntüsü zihninde gezinirken kitabın kenarıyla oynadı. "Sadece Nick'i düşünüyordum. Bu hukuk olayını her zaman sevmiştir."

"Öyle demedi mi?" dedi Todd başını kitabından kaldırırken. Siyah saçları kısa kesilmiş ve yakışıklı yüzünün etrafında mükemmel bir stil oluşturmuştu. Pahalı bir kırmızı Tommy Hilfiger kazağı ve haki bir pantolon giymişti. "Şüpheli ve şüpheli bir ebeveyn suçlusu olmasaydı, bir gün babanı makamına adayabilirdi, Margeaux."

Marguerite kesinlikle nefret ettiği bir lakap kullanmaya devam ederken onun dişlerini gıcırdattığını görmelerine izin vermemeye çalıştı. Diğerleri

kullanmazken onlar kullandıkları için bunun onları bir şekilde ona yaklaştırdığını düşündüler. Ama gerçekte, yalnızca Nick'in kullandığı sade ve basit "Maggie"yi daha çok tercih ediyordu. Elbette bu, onunki gibi zarif bir aile için çok kaba bir lakaptı. Nick'in bunu kullandığını duysaydı babası felç geçirirdi.
Ama o bunu tercih etti. Görünüşüne ve kişiliğine kesinlikle "Marguerite" veya "Margeaux" dan çok daha fazla uyuyordu.
Artık kimse ona bir daha Maggie diyemezdi….
Yüreğindeki keder çok büyüktü. Bir şey nasıl bu kadar acıtabilir?
"Artık burada olmadığına hala inanamıyorum," diye fısıldadı Marguerite, göz yaşlarını kırpıştırarak. Bir yanı hâlâ onun yüzünde şeytani bir sırıtış ve elinde bir torba pancarla kapı aralığından kasılarak içeri girdiğini görmeyi bekliyordu.
Ama yapmazdı. Durmadan.
"Kötü ıvır zıvıra elveda," dedi Blaine acı acı, sandalyesinde arkasına yaslanırken. 1,80 boyunda ve son derece yapılı, simsiyah saçlı Blaine, kendisinin Tanrı'nın tüm kadınlara armağanı olduğunu düşünüyordu. Ailesi zengindi ve iyi bağlantıları vardı ve ona aşırı derecede abartılı bir kişisel önem duygusu vermişlerdi.
Nick'ten nefret etmişti çünkü Nick, Blaine'in züppeliğinin yanına kalmasına asla izin vermemişti ve birden fazla kez bu yüzden onu halının üstüne çağırmıştı.
Marguerite, Blaine'e kızgın bir bakış attı. "Sınavlarda seni hep geride bıraktığı için tiksindin."
Blaine dudağını büktü. "Hile yaptı."
Sağ. Hepsi daha iyi biliyordu. Nick son derece zekiydi. Dünyevi ve bazen düpedüz kaba, Marguerite ile arkadaş olmuştu ve bu grubun sınırları dışında bile okul ödevlerinde ona yardım etmişti. O olmasaydı, lisans danışmanı olan Dr. Julian Alexander ile antik Yunan uygarlık dersinde başarısız olacaktı. Todd kitabını kapattı, sonra kenara itti. "Biliyor musun, bence yaşlı adama resmen veda etmek için bir şeyler yapmalıyız. Ne de olsa o da bu grubun bir parçasıydı."
Blaine alay etti. "Sen ne önerirsin? Kokusunu gidermek için tütsü yakmak mı?"
Whitney, Blaine'in bacağına hafifçe tokat attı. Kes şunu, Blaine. fakirleri üzüyorsun
Margeaux. Aslında Nick'i bir arkadaş olarak görüyordu.
"Nedenini anlayamıyorum."

Marguerite, bakışlarını ona diktiğinde kaskatı kesildi. "Çünkü nazik ve ilgiliydi." Onların aksine. Nick kendini beğenmiş ya da soğuk değildi. O gerçekti ve kiminle akraba olduklarına veya ne kadar paraları olduğuna bakmaksızın insanları önemsiyordu.
Nick insan olmuştu.
Elise kitabını da kapatarak, Ne yapmamız gerektiğini biliyorum, dedi. "Neden Nick'in her zaman bahsettiği o yeri ziyaret etmiyoruz? Annesinin çalıştığı yer." "Barınak?" Blaine tamamen tiksinmiş görünüyordu. Marguerite, bir erkeğin böyle bir dudak kıvrımını mükemmelleştirebileceğini bile bilmiyordu. Elvis gerçekten kıskanırdı. "Fransız Mahallesi'nin diğer tarafında olduğunu duydum. Ne kadar da kaba saba."
"Fikri beğendim," dedi Todd, kitabını özel tasarım sırt çantasına koyarken. "İyi bir gecekondu için her zaman hazırım."
Blaine ona komik bir bakış attı. Senin hakkında böyle şeyler duydum, Todd. Yeni zenginliğin laneti bu."
Todd, Blaine'in kısa kısa bakışına karşılık verdi. "Tamam o zaman, burada kal ve kıçın egonun boyutuna ulaşana kadar koltuklarımızı sıcak tut." Ayağa kalktı ve Marguerite'in dikkatini çekti. "Bence pek saygıdeğer olmayan üyemize veda etmeliyiz ve en sevdiği yere gidip ucuz alkol içmekten daha iyi ne olabilir?"
Blaine gözlerini devirdi. "Orada büyük ihtimalle hepatit kapacaksın."
"Hayır, yapmayacağız," dedi Whitney. Parlak mavi gözlerinde korkuyla Todd'a baktı.
"Yapacak mıyız?"
"Hayır," dedi Marguerite sertçe kitaplarını toplarken. "Blaine sadece bir korkak." Ona bir kaşını kaldırdı. "Zorlu. Her iki tarafta da safkan biri olarak ayaktakımıyla zaman kaybetmeye hiç niyetim yok."
Marguerite onun alçak vuruşuyla çenesini kaldırdı. Her biri, annesinin Slidell'den bir Cajun olduğunu ve babasının sosyal statüsünün yakınından bile geçmediğini biliyordu. Üniversiteye tam burslu olarak gitmiş ve Miss Louisiana olmasına rağmen, annesinin babasıyla evliliği bir skandal olmuştu.
Sonunda, annesinin ölümüne yol açan şey bu felaketti.
Bu, Marguerite'in suratına ancak gerçek bir köpeğin fırlatabileceği bir şeydi.
"Safkan pislik demek istiyorsun," dedi sıkılı dişlerinin arasından ayağa kalkarken. Kitabını Prada sırt çantasına tıkıştırdı. "Nick haklıymış, sen

kıçının tekmelenmesi gereken huysuz bir korkaktan başka bir şey değilsin."
Todd gülerken etrafındaki kadınlar ağzı açık kaldı.
Blaine ilginç bir kırmızıya döndü.
Todd, onun yanına katılırken, "Biraz Cajun baharatını kesinlikle sevdiğimi söylemeliyim," dedi. "Gel Margeaux, seni güvende tutmaktan büyük mutluluk duyacağım." Diğer iki kadına baktı. "Bize katılmak ister misin?"
Whitney yatma saatinden sonra ayakta kalmaktan paçayı sıyırmak üzere olan bir çocuğa benziyordu. “Dalışa girdiğimi bilselerdi ailem ölürdü. Beni de sayın." Elise de başını salladı.
Tiksinti dolu bir ses çıkaran Blaine'e baktılar. "Hepiniz dizanteriye yakalandığınızda, aklın sesinin kim olduğunu hatırlayın."
Marguerite sırt çantasını sırtına geçirdi. Dr. Montezuma'nın intikamı konusunda yerleşik uzman Blaine. Biz buna sahibiz."
Yüzündeki ifadeden, acımasız bir karşılık vermek için can attığını anlayabiliyordu, ama görgü kuralları ve sağduyu onu konuşmaktan alıkoydu. Sonbaharda söz konusu senatörün yanında staj yapma hırsı varken, bir ABD senatörünün kızına iki kez hakaret etmek akıllıca değildi. Todd'un SUV'sine doğru yola çıkarken Blaine'i onlara katılmaya motive eden de muhtemelen buydu.
* * *
"Aman tanrım!" Whitney, ünlü Sanctuary motorcu barına girdikleri anda haykırdı.
Marguerite'in gözleri iri iri açıldı ve iyi bir temizliğe ihtiyacı varmış gibi görünen karanlık, pasaklı yere baktı. İnsanlar motorcu derisinden tişörtlere ve kot pantolonlara kadar her şeyi giymişlerdi. Masalar ve sandalyeler birbirine uymayan kabataslak bir tasarım karışımıydı. Sahne alanı, tuhaf gri, kırmızı ve beyaz sıçramalarla serbestçe siyaha boyanmıştı ve bilardo masaları, zamanında birçok bar kavgasından sağ çıkmış gibi görünüyordu.
Yere yayılmış saman bile ona bir ahırı hatırlatıyordu.
Sağındaki bar alanı, bira içip birbirlerine bağıran kaba görünüşlü erkeklerle doluydu. Önlerinde üst kata çıkan tahta bir merdiven görebiliyordu ama orada ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Aklına bir bela geldi. Bir kişi muhtemelen orada pek çok bela bulabilir.
Burası kesinlikle rustikdi.

Ama dikkatini en çok çeken, barda çalışan yakışıklı erkeklerin yüksek yoğunluğuydu. Her yerdeydiler. Barmenler, garsonlar, fedailer... Hiç böyle bir şey görmemişti. Testosteron smorgasbord'uydu.
Elise eğilip kulağına fısıldadı, "Sanırım az önce ölmüş ve cennete gönderilmiş olabilirim. Hayatında hiç bu kadar çok yakışıklı erkek gördün mü?
Marguerite'in tek yapabildiği başını sallamaktı. Gerçekten inanılmazdı. Haber medyasının bundan haberi olmaması ve bu kadar çok seksi adamı tek bir yerde toplamak için suda ne olduğunu araştırması için bir ekip göndermesi onu hayrete düşürdü.
Whitney bile ağzı açık ve göz kırpıyordu.
"Bu ne tür bir müzik?" dedi Blaine, bar boyunca uzanan müzik setinden yeni bir şarkı başlarken dudaklarını alayla bükerek.
"Sanırım buna metal deniyor!" Todd yüksek sesli gitar solosu üzerine bağırdı.
Whitney, "Ben buna acı verici diyorum," dedi. "Nick gerçekten burada mı takıldı?"
Marguerite başını salladı. Nick burayı sevmişti. Ona burayı ve burayı evim olarak gören tuhaf insanları anlatmak için saatler harcamıştı. "Dünyadaki en iyi andouille sosisine sahip olduklarını söyledi."
Blaine alay etti. "Oldukça şüpheli."
Todd başını eğerek arka taraftaki bir masayı gösterdi. "Bence oturup yaşlı Nick'in anısına bir şeyler içmeliyiz. Sadece bir kez yaşarsın, biliyor musun?”
Blaine, "Buradaki bardaklardan içersen muhtemelen geceyi yaşamazsın," dedi. Todd'u takip edip masaya oturduklarında pek de hevesli görünmüyordu. Marguerite sırt çantasını omuz silkti, çantasını çıkardı ve masanın altına koydu. Çantasını sandalyesine astı ve oturdu. Mekan çok gürültülüydü ve yine de burada Nick'i kolayca görebiliyordu. Bunda ona onu hatırlatan bir şeyler vardı. Her zaman tercih ettiği oldukça pejmürde dekor dışında. Sırf insanları sinirlendirmek için pejmürde giyindiğinden sık sık şüphelenirdi.
Ona göre bu, onun en sevimli özelliklerinden biri olmuştu. Diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursamayan, tanıdığı tek kişi oydu. Nick, Nick'ti ve beğenmediysen gidebilirdin.
"Size bir şey ısmarlayabilir miyim?"
Kendi yaşlarında son derece güzel bir sarışın kadın görmek için yukarı baktı. Dar bir kot pantolon ve üzerinde dolunayın gölgelediği bir tepeye

park etmiş bir motosikletin Sanctuary logosu bulunan küçük bir tişört giymişti. Resmin altında Sığınak: Uluyanların Evi sloganı vardı.
Blaine, kadının akıllıca görmezden geldiği garsona bir kez daha kızdı. "Evet, hepimiz Westvleteren 8'e sahip olacağız."
Garson, daha dikkatli dinlemek istercesine başını kaldırmadan önce, onun seçtiği biraya kaşlarını çattı. "Neydi o?"
Blaine'in yüzünde o tanıdık kendini beğenmiş ifade belirdi ve basit olanla-konuşmam gerekiyor mu? ses. "Belçika birası tatlım. Lütfen bana en azından duyduğunu söyle."
Garson ona sinirli bir bakış attı. “Oğlum, Brüksel'de doğdum ve en son baktığımda burası benim yeni vatanım Amerika'ydı, doğum yerim değil. Yani ya Amerikan yapımı bir bira ısmarlarsın ya da sana su getiririm ve orada oturup kusana kadar üstün gibi davranırsın, tamam mı?
Blaine onu boğmaya hazırmış gibi görünüyordu. "Müdürünüz müşterilerinizle bu şekilde konuştuğunuzu biliyor mu?"
Garson ona küçümseyici, hoşgörülü bir gülümseme gönderdi. "Bu barın sahibi olan annemle, barı işleten müsamahakâr ağabeyimle ya da herkesin kıçını tekmelemekten zevk alan babamla bana olan muameleniz hakkında konuşmak isterseniz, bana haber verin, ben de'' Gidip senin için onlardan bir tane almaktan büyük mutluluk duyacağım. Seninle uğraşarak zamanlarını boşa harcamak isteyeceklerini biliyorum. Bu şekilde gerçekten anlayışlılar.
Marguerite kahkahasını bastırdı. Kadını tanımıyordu ama ondan çok hoşlanmaya başlamıştı. "Ben bir Bud Light alacağım, lütfen."
Garson kız, küçük not defterine yazmadan önce ona komplocu bir şekilde göz kırptı.
"Burada da," dedi Todd.
Whitney ve Elise emirlerine katıldılar.
Sonra hepsi Blaine'e baktı ve bir sonraki iğrenç yorumunu bekledi. "Benimkini açmadan, peçete ve açacağıyla birlikte getir."
Garson gözlerinde şeytani bir parıltıyla başını kaldırdı. "Ne? İçine tüküreceğimden mi korkuyorsun, koca oğlan?” Todd güldü.
Blaine cevap veremeden sarışın onları terk etti.
Aniden tuhaf bir şey hissedince Marguerite'in gülümsemesi soldu... Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sanki biri onu izliyor gibiydi.
kasıtlı olarak.
Tehditkar bir şekilde.

Başını çevirerek kalabalığı taradı ve rahatsızlığının kaynağını aradı. Ama orada hiçbir şey yoktu. Hiç kimse onlara hiç dikkat etmiyor gibiydi.
Bilardo oynayan birkaç iri yarı motorcu grubu vardı. Etrafta gezinen tonlarca turist ve bisikletçi. Hatta bir köşede poker oynayan yedi kişilik bir grup vardı. Garsonlar ve garson, iki barmen işlerine devam ederken, bara ve masalara yiyecek ve içecek dağıtmak için ileri geri yürüdüler.
Hiç kimse uzaktan bile Marguerite'in olduğu yöne bakmıyordu.
Hayal ediyor olmalıyım.
En azından köşede ona bakıyormuş gibi görünen bir adam görene kadar böyle düşünüyordu. Kirli beyaz bir önlükle örtülmüş bol, bol, düğmeli beyaz bir gömlek ve çok daha iyi günler görmüş solmuş, pis siyah kot pantolon giymiş, masa temizlemeye ara vermiş bir komiydi. Gömleğinin kolları kollarının ortasına kadar kıvrıktı. Sol kolunda, bu mesafeden seçemediği parlak, renkli bir dövme vardı.
Gür, koyu sarı saçları yüzünün çoğunu kapattığı ve iki gözünün üzerine döküldüğü için onun nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Arkası omuzlarını biraz geçiyordu. Aslında saç stiline bakınca nereye baktığını tam olarak anlayamıyordu ama vücudundaki her içgüdü ona baktığını söylüyordu.
Onda karanlık ve tehlikeli görünen bir şey vardı. yırtıcı. Neredeyse uğursuz.
Endişeyle boynunu ovuşturdu, onun dikkatini tekrar işine vermesini diledi.
"Bir sorun mu var?" diye sordu.
"Hayır," dedi hızla, ona gülümseyerek. Bundan bahsetseydi, hiç şüphesiz olay çıkarır ve zavallı adamı muhtemelen ihtiyaç duyduğu bir işten kovdururdu. "Ben iyiyim." Ama bu duygu azalmadı ve bunda o kadar hayvansı ve şiddetli bir şeyler vardı ki, kesinlikle cesareti kırılmıştı.
* * *
Wren, barlarına nasıl geldiğini merak edecek kadar yabancı görünen yabancı kadını izlerken başını yana eğdi. Her gözeneğinden incelik ve para akıyordu. Kesinlikle her zamanki müşterileri değildi.
Ayrıca yakından incelemesi altında rahat olmadığını da söyleyebilirdi. Ama sonra kimse yoktu, bu yüzden nadiren kimseyle göz teması kuruyordu. Uzun zaman önce hiçbir insanın ya da hayvanın onun yoğunluğuna çok uzun süre dayanamayacağını öğrenmişti.
Yine de gözlerini ondan alamıyordu. Atkuyruğu şeklinde bağladığı koyu kestane rengi saçlarında kumral vurguları vardı - bu ve daha koyu cilt

tonu bir Cajun mirasına ihanet ediyordu. Narin pembe bir süveter takımı ve uyumlu pembe espadrillerle uzun haki bir etek giymişti.
Hepsinden iyisi, bir erkeği yakınında tutması ve tadına bakması için çağıran gür, kıvrımlı bir vücudu vardı. Kesinlikle gördüğü en güzel kadın değildi ama onda dikkatini çeken bir şey vardı. Onda kaybolmuş ve incinmiş gibi görünen bir şeyler vardı.
Üzgün.
Doğduğu Asya'nın vahşi doğasında, böyle bir yaratık daha güçlü bir şey tarafından öldürülüp yenebilirdi. Daha şiddetli. Her türlü savunmasızlık ölüme davetiyeydi. Yine de zayıflara saldırmak istemesine neden olan o tanıdık adrenalin artışını hissetmiyordu.
Onu korumak için anlaşılmaz bir istek duydu.
Bundan da öte, yanına gidip onu teselli etmek istiyordu ama o halde, bir insanı teselli etmek hakkında ne bilirdi ki? İnsan kılığında vahşi bir avcıydı. Tek bildiği nasıl takip edileceği ve öldürüleceğiydi.
Nasıl savaşılır?
Konfor hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kadınlardan hiçbir şey. Bu dünyada kendi seçimiyle yalnızdı ve bu şekilde hoşuna gidiyordu.
Sığınak'ın yerleşik maymun maskotu Marvin, masaları temizlemek için yeni bir bezle Wren'e koşarak geldi. Kendini masayı temizlemeye geri dönmeye zorlarken, onu Marvin'in elinden aldı. Yine de, tanımadığı kadının varlığını hissetti ve çok geçmeden, kadın arkadaş grubuyla konuşurken kendisini tekrar ona bakarken buldu.
* * *
Marguerite birasından bir yudum alırken Elise ve Whitney bardaki adamlara baktı. Sadece Blaine'in elini tokatlaması için bir çubuk krakere uzandı.
Ona dehşetle baktı. "Deli misin? Bunun ne kadar süredir çıktığını biliyor musun? İçinde kaç kirli el var? Bu nedenle, fahişe garsonumuz muhtemelen onu sadece kin için zehirledi.
Marguerite, adamın mantıksız paranoyasına gözlerini devirdi. Şimdi daha da yaklaşmış olan komiye baktı. Tekrar çalışıyordu, ama buna rağmen onun birincil odak noktası olduğunu hissetti.
Minik kahverengi bir örümcek maymunun komi çocuğunun omzuna konmak için kolundan yukarı koştuğunu görünce kaşlarını çattı.
Garson, beyaz önlüğünün cebinden küçük bir havuç çıkarıp maymuna verdi, o da komi işe dönerken onu yedi. Bu adamın kim olduğunu anlayınca gülümsemesini geri aldı. Wren olmalı. Nick zaman zaman onun

hakkında konuşurdu. Hiç kimseyle konuşmadığı için ilk başta Wren'in dilsiz olduğunu düşündüğünü söylemişti ona. Wren bir gün Nick annesini ziyarete geldiğinde nihayet "Merhaba" diye mırıldanmadan önce birbirlerini tam bir yıldır tanıyorlardı.
Nick'e göre Wren, kendini tutan ve dünyaya katılmayı reddeden tam bir yalnızdı. Marguerite'in onun olduğunu bilmesinin tek nedeni, Nick'in maymun hakkında konuşacak olmasıydı... Wren'in tek gerçek arkadaşı, ikisi barın arka köşesinde oynarken bilardo toplarını çalmaya meyilliydi.
Maymunun adı Marvin...
Blaine, onun komiyi izlediğini gördü. Tekrar ona bakmaya başlamış olan Wren'i görmek için sandalyesinde döndü. En azından öyle görünüyordu ama yine de saçlarını gözlerinin üzerine kapatmıştı, bu yüzden kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu.
"Seni rahatsız mı ediyor?"
"Hayır," dedi Marguerite çabucak, Blaine'in yapacaklarından korkarak. Garip bir şekilde, neredeyse gururunun okşandığını hissetti. Erkekler normalde babasının kim olduğunu bilmedikçe onu fark etmezlerdi.
Başlarını çeviren annesi olmuştu.
Marguerite asla.
"Neye bakıyorsun?" Todd adama tersledi. Bardaklarla ve yarısı yenmiş nacholarla dolu bir tabakla dolu yanlarındaki masaya doğru ilerlerken Wren onu duymazdan geldi.
Marguerite, onun onunla konuşmak istediğini hissedebiliyordu ve kendisini, onun bütün o sarı saçlarının altından nasıl göründüğünü merak ederken buldu. Etrafında bir tehlike havası vardı. Kendini güçlü bir şekilde tutuyordu ama yine de onun kimsenin dikkatini çekmek istemediğini seziyordu.
Sanki arka planla sorunsuz bir şekilde uyum sağlamak istiyor ama bunu kesinlikle yapamıyor gibiydi.
Hayvanat bahçesinde oturan bir kaplanın garip bir görüntüsü aklına geldi. Ona hatırlattığı şey buydu. Etrafındakileri dikkatle izleyen, bağımsız ama yine de kendisine bulaşan herkesi alt edebileceğinden emin olan büyük bir canavar.
"Ne ucube," dedi Blaine, Wren'in onları izlediğini görünce. "Hey dostum, neden şu iğrenç korkularla bir şeyler yapmıyorsun?" Blaine, Wren'e birkaç dolar fırlattı. "Neden onu gerçek bir saç kesimi için kullanmıyorsun?" Wren, Blaine'i ve parayı tamamen görmezden geldi.

Maymun sanki Wren'i koruyormuş gibi ciyaklamaya başladı. Wren tek kelime etmeden maymunun başını okşadı ve ona bir şeyler fısıldadı. Maymun, Wren'in omzundan atladı ve bara doğru koştu.
Wren tabak çanaklarını kenara koydu.
Onun kendisine doğru geldiğini anlayınca kalbi gümbür gümbür atıyordu. Yakından bakıldığında, uzaktan göründüğünden çok daha iriydi. Nedense yere yığıldı ve yaklaşık 1.80 boyunda görünüyordu, ama tam boyuna doğrulsaydı, altı iki ya da üç civarında olacağından emindi.
Etrafını saran üstün bir güç aurası vardı. Bir hız ve çeviklik.
O sadece manyetikti.
Bu kadar yakından, sonunda onun gözlerini görebilmişti. Canlı bir turkuaz mavisiydiler ve o kadar solgundu ki, renkleri akıldan çıkmıyordu. Ve acımasızlıklarında.
Çenesini eğerek boş bardağı gösterdi. "Bitirdiniz mi leydim?" Sesi derin ve yankılıydı, büyüleyiciydi. Omurgasından aşağıya heyecan verici bir ürperti gönderdi.
Kibar başlığına gülümsedi. "Evet," dedi bardağını ona uzatarak.
Uzanmadan önce onu gücendirmek ya da kirletmek istemiyormuş gibi elini önlüğüne sildi.
İlk başta ellerinin birbirine değebileceğini düşündü ama o, sanki bu kadar samimi bir temas kurmaktan korkuyormuş gibi elini çekti. İçini garip bir hayal kırıklığı doldurdu.
Bakışlarını yere indirdi, sanki değerliymiş gibi elinde tutarak bardağını aldı ve uzaklaştı. Onu tavaya koydu, sonra ona baktı.
"Affedersiniz, Rasta-mon?" dedi Todd kaba bir şekilde. "Ona bakmana gerek yok, pislik. O senin liginin çok dışında.
Wren, Todd'a kendisini pek tehdit olarak görmediğini belirten sıkılmış bir bakış attı.
"Çalıkuşu?" dedi sarışın garson, yanına gelip Marguerite kimliğini doğruladığında. Garson, yüz ifadesini yumuşatıp tekrar Wren'e bakmadan önce onları uyaran bir bakış atmak için duraksadı. "Bir ara vermenin zamanı geldi, tamam mı tatlım?" Onayladı.
O uzaklaşırken, Blaine elindeki tavayı itti. "Evet, tatlım, kendi türünle lağımda takıl."
Marguerite ne yaptığının farkına varmadan, Blaine içkisini adamın suratına fırlattı. Wren pek de insani görünmeyen garip bir tıslama olan bir ses çıkardı. Bir saniyede tavayı düşürdü ve Blaine'e doğru hamle yaptı.

Birdenbire bir grup adam Wren'i geri çekmek için ortaya çıktı. Sendeleyerek ayağa kalktı ve çok daha büyük dört fedainin Wren'i tutmak için mücadele etmek zorunda kalmasını izledi. Onu o kadar iyi çevrelediler ki, grubunu korumak istercesine bir bariyer oluşturdukları için Marguerite artık onu göremiyordu bile.
Garson kızmıştı. "Çıkmak!" onlara hırladı. "Hepiniz."
"Neden?" diye sordu. "Müşterilere ödeme yapıyoruz."
Garson kıza çarpıcı bir benzerlik taşıyan başka bir sarışın adam geldi. Barı yöneten, daha önce bahsettiği erkek kardeşi olmalı. "Aimee'nin dediğini yapsan iyi olur, evlat. Az önce hayatını kurtardık ama biz bile onu çok uzun süre tutamayız. Görüşü netleştiğinde, çoktan gitmiş olsan iyi olur yoksa sana yapacaklarından biz sorumlu değiliz.
Blaine ona alayla baktı. "Bana dokunursa hepinizi dava edeceğim."
Adam tehditkar bir şekilde güldü. "İnan bana, senden geriye samanla beslenmeye yetecek kadar kalmayacak, boşver dava aç, salak. Şimdi seni dışarı atmadan barımdan defol."
Hadi, Blaine, dedi Todd, onu kapıya doğru çekerek. "Yeterince uzun süredir buradayız."
Whitney ve Elise gitmek zorunda kalmaya karşı çıktılar ama görevlerine bağlı zombiler gibi ayağa kalkıp adamları takip ettiler.
Marguerite geride kaldı.
"Margeux?" diye sordu.
"Devam et. Daha sonra yetişirim.
Blaine ona başını salladı. "Aptal olma, Margeaux. Bizim türümüz buraya ait değil.” "Bizim türümüz, onların türü" zihniyetinden o kadar bıkmıştı ki. Hayatında yeterince buna sahip olmuştu ve tüm ailesinin üzüntüsüne rağmen, onun düşüncesi dünyada sadece iki tür insan olduğuydu. Terbiyeli olanlar ve kötü niyetli olanlar. Şahsen, kaba olanlardan ölesiye bıkmıştı. "Kes sesini, Blaine. Seni dövmeden önce eve git.
Blaine, yedekte Elise ve Whitney ile kapıya yönelmeden önce gözlerini devirdi.
"Kalmak istediğine emin misin?" diye sordu.
"Evet. Eve bir taksi tutarım.
İkna olmuş görünmüyordu ama onun kalma kararlılığını anlamış olmalı. "Tamam aşkım. Dikkat olmak."
Başını salladı ve fedailerin Wren'i aldığını gördüğü yöne gitmeden önce onun gitmesini bekledi. Tüm bu fiyasko onun suçuydu. Yapabileceği en azından, pisliklerle takılacak kadar aptal olduğu için özür dilemekti.

Tuvaletlere ve Özel olarak işaretlenmiş bir alana giden küçük bir koridor buldu. Personellere aittir. İlk başta, erkekler tuvaletinden gelen sesleri duyana kadar erkeklerin özel ofis alanına girmiş olabileceklerini düşündü.
"Yüzünü bir daha ıslatma Colt, bunun için kolunu koparır."
Yine o şiddetli, hayvansı hırıltıyı ve birinin geri itilmesi gibi bir ses duydu.
"Sana söylemiştim," dedi erkek sesi tekrar. "Aptal insanlar. O çocuk, Wren'in ona saldırmasına izin vermediğimiz için şanslı. Yenilmek istemediğiniz sürece kaplanın kuyruğunu çekmezsiniz."
"O kızla konuşarak ne halt ediyordun ki zaten?" diye sordu başka bir ses. Tanrım.
Ne zamandan beri biriyle konuşuyorsun, Wren?"
Tekrar homurtu duydu, ardından cam kırılma sesi geldi.
"İyi," dedi ilk ses. Öfke nöbeti geçir. Dışarıda bekleyeceğiz."
Banyo kapısı açıldı ve ona bir seksenden çok daha uzun olan iki adam göründü. Birinin kısa siyah saçları, diğerinin ise atkuyruğu şeklinde toplanmış uzun siyah saçları vardı. Onu temkinli bir şekilde süzmek için onunla kapı arasında durdular.
"O iyi mi?" onlara sordu.
Uzun saçlı olan ona garip bir bakış attı. "Devam etmeli ve buradan gitmelisin.
Bir gece için yeterince sorun çıkardın."
Ama garip bir şekilde, ayrılmak istemiyordu. "Ben..." Wren'in de koridora girmek için odadan ayrıldığını görmek için banyo kapısı açılınca sözlerini unuttu. Gömleği ıslanmıştı ve bazı kısımları çok kaslı göğsüne yapışmıştı. Omzuna bir havlu sarmıştı ve başı öne eğikti. Bu hareket ona utangaç veya utangaç birinden çok dünyayı ihtiyatla izleyen, saldırmayı bekleyen bir yırtıcıyı hatırlattı.
Yavaşça, metodik bir şekilde ona yaklaştı. Hareketlerindeki bir şey, sahibine burnunu sokmak ya da kendisininmiş gibi işaretlemek için ona yaklaşmadan hemen önceki bir kediyi anımsatıyordu.
Wren adamlara uğursuz bir bakış atmadan önce elinin tersiyle yüzünü sildi.
Git, diye homurdandı.
Uzun saçlı olan, emir alma fikrinden nefret ediyormuş gibi kaskatı kesildi. Colt olması gereken kısa saçlı adam, uzlaşmacı bir ses tonuyla, "Hadi Justin," dedi.
"Wren'in sakinleşmesi için hâlâ zamana ihtiyacı var."

Justin bara geri dönmeden önce alçak, uğursuz bir homurtu çıkardı.
Colt ona uyarı niteliğinde bir bakış fırlattıktan sonra tezgâha yöneldi.
Marguerite, Wren'e yavaşça yaklaşırken yutkundu. Bu kadar yakından, bol gömleğinin ince, sert bir vücudu örttüğünü görebiliyordu. Teni, yasa dışı olması gereken kadar davetkar koyu kahverengi altın rengindeydi.
Onda tamamen medeniyetsiz görünen bir şeyler vardı. Hatta kıyafetleriyle uyumuş gibi görünüyordu. Belli ki bu adam kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Modaya ya da herhangi bir nezaket kuralına uymadı. Banyodayken kulak misafiri olduğu kadarıyla, onun orta derecede sosyal biri olduğu bile söylenemezdi. Teoride onun tarafından itilmesi gerekiyordu, ama yine de değildi. Tek yapmak istediği sarı saçlarını geriye atmak ve onun tahmin ettiği kadar yakışıklı olup olmadığını görmekti.
"Çok üzgünüm," dedi sessizce. "Blaine'in sana bunu yapacağını bilmiyordum."
Konuşmadı. Bunun yerine ona doğru bir adım attı, o kadar yakındı ki, vücudundaki ısıyı hissedebiliyordu. Ona doğru uzandı. Yanağına dokunmadan hemen önce elini durdurdu ve o ürkütücü mavi gözler onu kavururken orada tuttu.
Wren ona o kadar çok dokunmak istedi ki tadını alabildi. Asla daha fazlasını istememişti. Ama sonra yapmaması gerektiğini biliyordu.
O bir insandı.
Ve o güzeldi. Saçları tüyden daha yumuşak görünüyordu. Teni yaşamsal bir sıcaklıkla parlıyordu. Göründüğü kadar nefis olup olmadığını görmek için o tenin küçücük bir tadı için her şeyini verirdi.
Ama yapamadı.
Onun gibi bir hayvan, onun kadar kırılgan bir şeye asla dokunamaz. Yok etmek, asla beslemek onun doğasında vardı. Elinin düşmesine izin verdi.
"Sen Nick'in bahsettiği arkadaşı mısın?" sessizce sordu.
Wren, onun beklenmedik sorusuna başını kaldırdı. "Nick'i tanıyor muydun?"
Başını salladı. "Onunla okula gittim. Beraber okurduk. Burada Wren adında havuzda her zaman kıçını tekmeleyen bir arkadaşı olduğunu söyledi. O sen miydin?"
Wren bilardo masalarına baktı ve arkadaşını hatırlayınca başını salladı. Nick'in Wren hakkında gerçekten bir şey bildiğinden değil. Ama en azından Nick onunla arkadaş olmaya çalışmıştı.
Güzel bir tempo değişikliği olmuştu.

"Bendim," diye fısıldadı, nadiren kimseyle konuştuğunda neden rahatsız olduğundan emin değildi. Ama onunla konuşmak istiyordu. Sesindeki yumuşak, nazik tınıyı seviyordu. Çok hassas görünüyordu. Çok kadınsı. Yabancı, uzaylı bir yanı aslında onunla kucaklaşmak istiyordu. Onun kokusunu gizlice içine çekebilmek için hafifçe öne doğru eğildi. Cildi sıcak ve tatlıydı ve talk pudrası ve baharatlı bir odun losyonu kokusu taşıyordu. Bu onu sertleştirdi ve acıttı.

Hiç bir kadını öpmemişti ama ilk defa öpmek istiyordu. Aralanmış dudakları çok davetkar görünüyordu.

Çok lezzetli …

"Çalıkuşu?"

Arkasından Nicolette Peltier'in sesini duyunca başını çevirdi.

Yaşlı Fransız kadın barın ofisinden onlara yaklaştı. Nicolette'in uzanıp onu insandan uzaklaştırmak istediğini hissedebiliyordu ama Sanctuary'yi evleri yapan diğerleri gibi Nicolette de ondan korkuyordu. Onun türü tahmin edilemezdi. Ölümcül.

Herkes ondan korkardı. Karşısındaki kadın hariç.

Ama sonra, onun insan kılığına girmiş bir kaplan olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Artık gitmeliyim," dedi ona uzaklaşarak.

Kadın uzanıp onun koluna dokundu. Bu dokunuş onu damgaladığında kasıkları tepki olarak sarsıldı. Onu kendine almak isteyen hayvanı bastırmak için yapabileceği tek şey buydu. Normalde bu dürtülere boyun eğerdi.

Bu gece yapamadı. Bunu yapmak onu incitebilirdi ve bu onun isteyeceği en son şeydi. "Olanlar için gerçekten üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Affedilemezdi ve umarım başını belaya sokmadılar ya da canını yakmadılar."

Nicolette'e bir göz attıktan sonra dönüp giderken hiçbir şey söylemedi.

O gitti. Bir bıçak gibi içinden geçti.

"Gel, Wren," dedi Nicolette. "Vardiyanızı şimdi bitirip gece için emekli olmanızın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Wren itiraz etmedi. Özellikle o anda ne kadar değişken hissettiği düşünülürse, insan formundan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Sanki vücuduna elektrik verilmiş gibiydi. yükseltilmiş. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Başka bir şey söylemeden mutfağa yöneldi. Kapısı, hayvanların barındığı yandaki binaya açılıyordu.

Peltier Evi uzun zamandır kendisi gibi yaratıklar için bir sığınak olmuştu... türlü sebeplerden dolayı klanlarından atılmış yaratıklar. Aimee'nin sık sık söylediği gibi, hepsi mülteci ve uyumsuzdu.
Wren çoğundan daha fazlaydı. Ait olduğu bir hayvan klanı hiç olmamıştı. Ne kaplan ne de leopar onun karma varlığına tahammül edemezdi. O, yaşamasına asla izin verilmemesi gereken bir mutant meleziydi.
Burada son zamanlarda ayıların bile ondan hoşlanmadığını söyleyebilirdi. Ona güvenmedikleri kesindi. İncelikliydi. Ne zaman üzerine çıksalar yavrularını toplarlardı. Ya da bu gece gibi yapar ve sinirlendiğinden şüphelendikleri her an onu izole ederlerdi.
Nick'e bu yüzden bu kadar değer veriyordu. Nick, Wren'e normalmiş gibi davranmıştı. "Ne oluyor be?" Nick derdi. "Hepimiz bir şekilde batırdık. En azından yıkanırsın ve ben de seninle civcivler için dövüşmek zorunda kalmam. Benim kitabımda, bu seni iyi yapar.
Nick eşsiz bir dünya görüşüne sahipti.
Wren merdivenlerden yukarı çıkarken ıslak gömleğini çıkardı. Marvin onun arkasından sıçrayarak geldi. Daha yolun yarısına tırmanmıştı ki içini kötü bir his kapladı.
Kadın …
Başı beladaydı.
Wren, onun için yakın bir tehdit hissettiği için zihinsel olarak vücuduna siyah bir tişört istedi. Marvin'e tek kelime etmeden kendini binadan sokağa attı.
Bölüm 2
Marguerite, birinin onu gölgelerden izlediği hissini tekrar hissedince yavaşladı. Bir taksiye binip daha geç olmadan eve gidebilmek için Chartres'ten aşağı, Jackson Meydanı'na doğru gidiyordu.
Etrafına baktığında, Wren'i orada bulmayı yarı yarıya bekliyordu.
Yapmadı. Bulduğu şey, ona asılsız bir ilgiyle bakan, pasaklı görünüşlü dört adamdı. Sanki onun onları teşhis etmesini istemiyormuş gibi gölgelerde kalıyorlardı. Korku ona saldırdı. Dikkatleri biraz fazla odaklıydı. Doğruca ona doğru ilerlerken biraz fazla yoğun ve tehdit ediciydi.
Etrafına bakındı, başka insanlar aradı ama gecenin bu saatinde etrafta hiç kimse yoktu.
Bir tur grubu bile değil.…
Sorun değil. Işıkta kalın ve ilerlemeye devam edin. Göz önünde olursanız size zarar vermezler.

Koşan ayak seslerini duyunca hızlandı. Tam yanından geçeceklerinden emin olduğu sırada, adamlardan biri onu yakaladı ve kısmen açık bir avluya fırlattı.
Marguerite, kaçması için onu itmeye çalıştı.
Ona sert bir tokat attı. "Bana çantanı ver, kaltak."
O kadar korkmuştu ki, onu kolundan çekmeyi bile düşünemedi.
Diğer adamlar avluya koştu ve kapıyı çarparak kapattı. İçlerinden biri çantasını aldı ve omzundan yırtma işlemi sırasında gömleğini yırttı.
Hey, dedi diğer üçüne. "Hepiniz onunla biraz eğlenmek ister misiniz?"
Onlar cevap veremeden, konuşan kişi yere serildi. Birisi karanlıktan çıktı ve çantayı ona geri verdi.
Marguerite yeni gelene baktı ve orada Wren'i görünce ağlamak istedi. Artık çökmedi, tam boyunda durdu ... ve bu emrediciydi. Yoğun. Kendini onunla diğerleri arasına koyarken, gözlerinde pek de aklı başında olmayan vahşi bir parıltı vardı. Sanki oradaki herkesi kolayca öldürebilecekmiş gibi görünüyordu ve gözünü bile kırpmamıştı.
Adamlar saldırdı.
Geri sendeledi ve Wren'in inanılmaz bir beceriyle onlara karşı savaşmasını hayranlıkla izledi. Bir soyguncu ona bıçakla geldi. Adamın bileğini yakaladı ve kırılıncaya kadar büktü ve bıçak elinden düştü. Sonra Wren adama o kadar sert ters vuruş yaptı ki, saldırgan duvardan sekti.
Bir diğeri Wren'in sırtına geldi ve başının üzerinden yere fırlatıldı, bir diğeri onu arkadan koşturdu. Wren'e tüm gücüyle vurdu ama Wren sendelemedi ya da ürkmedi. Adama döndü ve onu geri itti.
Marguerite, soygunculardan biri silahını çıkarıp onlara doğrultana kadar rahatlamıştı.
Wren donup kalırken nefesi kesildi.
Bir kalp atışı sonra adam silahı ateşledi. Wren ona koştu ve onu elinden düşürdü. Diğer üçü, Wren silahı tutana vururken kaçtı. Adam yere düştü ve sonra koşarak uzaklaştı.
"İyi misin?" diye sordu Marguerite, Wren'e doğru koşarken. "Seni o mu vurdu?" "İyiyim." dedi ve yerden silahı aldı. Onu açtı ve eski taş duvara paramparça etmeden önce mermileri çıkardı. Onu düşürdü, sonra mermileri karanlığa fırlatırken ona bakmak için döndü. "Seni incittiler mi?" "HAYIR. Senin sayende iyiyim." İnanılmayacak kadar rahatlamıştı, o kadar titriyordu ki bacaklarının onu nasıl dik tutabileceğinden bile emin değildi. Minnettarlıkla ona dokunmak için uzanmak için can atıyordu ama onda kendisine dokunulmak istemediğini gösteren bir şeyler vardı.

Yırtık gömleğine bakarken gözleri öfkeyle karardı. Onun adına soyguncuları kovalamak istediğini hissedebiliyordu ve bu onu fazlasıyla ısıtıyordu.

"Normalde bu kadar aptalca şeyler yapmam," dedi sessizce. “Cep telefonumdan taksi çağırmaya çalıştım ama otuz kırk dakika bekleyeceklerini söylediler. Orada bir tane çağırmak için meydana varabileceğimi ya da en azından daha güvenli olacağı Café du Monde'da bekleyebileceğimi düşündüm. Ve sonra bir baktım ki peşimdeler… Tanrıya şükür geldiğin zaman geldin.”

Minnettarlığı onu rahatsız etmişe benziyordu.

"Hadi," dedi başını sokağa doğru eğerek. Seni eve bırakacağım.

Teklifinde tereddüt etti. "Hayvanat bahçesinin yanında yaşıyorum. Yürümek için çok uzak.”

Tartışacakmış gibi görünüyordu. "Seni eve götüreceğim. Merak etme."

Ellerini ceplerine sokup onu avludan çıkarıp sokağa götürürken Marguerite çantasını onun omzuna koydu. Beyaz gömleği gitmişti ve onun yerine fit ve sıkı vücudunu saran siyah bir tişört giymişti. Bir vücut geliştirmeci gibi fazla gelişmemiş olmasına rağmen, onun üzerindeki her kası net bir şekilde görebiliyordu. İnanılmaz derecede ateşli ve seksiydi. Ve o anda onun kahramanıydı. Hiç kimseye bu kadar minnettar olmamıştı. O anda onunla istediği her şeyi yapabileceğini ve onun zerre kadar umursamayacağını bilmiyordu. Aslında, onun gergin sinirlerini yatıştırması için onu tutmasını istiyordu, ama o hiç de ilgili görünmüyordu.

Erkekler için sadece bir arkadaş olmanın tanıdık sancısını hissetti. Hayatında sadece bir kez, bir erkeğin ona gözlerinde tutkuyla bakmasını diledi. Bir erkeğin onu seksi ve çekici bulması. Ama babasına kur yapmadıkça ve onu ona ulaşmak için kullanmadıkça asla yapmadılar.

Görünmez de olabilir. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve tanıdık keder kalbinin derinliklerine yerleşirken içini çekti.

Yürürlerken Wren konuşmadı. Aslında, başını eğik ve bakışlarını yerde tuttu. Buna rağmen, onun etraflarındaki her şeyin fazlasıyla farkında olduğunu söyleyebilirdi. Sadece onun da onun kadar farkında olmasını diledi.

Wren dişlerini sıktı. Arzunun ve belirsiz gerginliğinin kokusunu alabiliyordu. Ama onu nasıl daha rahat ettireceğini bilmiyordu. Hiç kimseyle çok konuşan biri olmamıştı. Çoğu insan onun sessiz kalmasını

tercih ediyor gibiydi ya da onu tamamen görmezden geliyorlardı. Bu normalde ona göre iyiydi.
Yaralıyken insan formunda kalmanın çok fazla konsantrasyon gerektirdiğinden bahsetmiyorum bile. Silah sesi onu ıskalamamıştı. Sağ omzuna çarpmıştı ve çok acıyordu. Gömleğindeki yırtığı ve kanı saklamak için fazladan büyü enerjisi yakıyordu.
Ama bilmesini istemiyordu. Onu savunurken incindiğini fark etmek onu kötü hissettirebilir. Veya, tanrılar korusun, yapabileceği en son şey olan tıbbi yardım almasını isteyebilirdi.
Ya da daha da kötüsü, hiçbir şey hissetmeyebilir ve bu onu sinirlendirirdi. İnsanlar, onun tam olarak kavrayamadığı tuhaf duygulara sahip olabilirdi.
"Sığınak'ta uzun süre çalıştın mı?" diye sordu.
"Bir süre."
Bu onu pek yatıştırmışa benzemiyordu. "Bir yerde okula gidiyor musun? Yoksa sadece barda tam zamanlı mı çalışıyorsun?
"Okula gidiyorum." Bu bir yalandı ve bunu neden söylediğinden bile emin değildi. Peltier ayı klanının en genç üyesi olan Kyle Peltier ve diğer birkaç garson üniversiteye gitti, ancak Wren insanlarla uğraşacak kadar karışacak bir tip değildi.
Hayatta kalmak için bilmesi gerekenler hiçbir zaman bir sınıfta öğretilmemişti.
Ama nedense anlamıyordu, ona normal görünmek istiyordu. Kendisini tanışmış olabileceği ortalama bir erkek olarak düşünmesini istiyordu.
Farklı olmak onu daha önce hiç rahatsız etmemişti ama bu gece rahatsız etti. Gerçekten aptalcaydı. Kurt Avcısı dünyasında bile tuhaftı. İş insan dünyasına geldiğinde... eğer onun hakkında bir şeyler öğrenirlerse onu bir kafese kapatırlardı.
"Hangi okul?" masumca sordu.
"UNO." New Orleans Üniversitesi her zaman güvenli bir bahisti. Garsonlardan ikisi, Tony ve Mark oraya gittiler ve Wren, gerekirse sınıflar, profesörler ve kampüs hakkında yalan söyleyebilecek kadar onlara kulak misafiri olmuştu. Bir devlet okuluna gitmek için fazla gösterişli göründüğünden bahsetmiyorum bile. Büyük olasılıkla Tulane veya Loyola'ya gitti.
Durdu ve onu anında sertleştiren bir gülümseme sundu. "Bu arada, ben Marguerite Goudeau."
Tanınma, onun adından söz edildiğinde onu vurdu. Son birkaç yılda çok duyduğu bir şeydi. "Sen Maggie, Nick'in çalışma arkadaşısın."

Marguerite tekrar gülümsedi. "Nick benden bahsetmiş olmalı."
Evet. Nick ona büyük bir sırılsıklam aşıktı. Ona çıkma teklif etmek istemişti ama olmamıştı. "O Venüs gibi ve Venüs'le bir iki kez tanışmış biri olarak, hiçbir ölümlü erkeğin ona dokunmaya hakkı olmadığını biliyorum."
Wren bunun tigardlar için de geçerli olduğunu düşündü. Nick haklıydı, Maggie'de çok özel bir şey vardı.
"Senin tanıdığı en zeki kadın olduğunu, ama boşu boşuna çalışamayacağını söyledi."
O güldü. Ses müzikal ve yumuşaktı ve onu gereğinden fazla ısıttı. Kulağa Nick gibi geliyor.
Wren o yoğun bakışıyla onu delip geçerken Marguerite boğazını temizledi. Onda o kadar hayvansı bir şey vardı ki neredeyse korkutucuydu. Kendini ormanda aç bir canavar tarafından köşeye sıkıştırılmış biri gibi hissetti.
"Üzgünüm," dedi bakışlarını yere indirirken. "Seni tekrar sinirlendirmek istemedim. İnsanların onlara bakmamdan hoşlanmadığını biliyorum."
Onun donuk tonuna kaşlarını çattı. Buna rağmen, bunun onu incittiğini hissetti. "Umursamıyorum." "Evet yaparsın. Sadece kibar davranıyorsun." Sokağa geri dönmeye başladı.
Bunu nasıl bildi? Çoğu erkek sezgisel olmaktan uzaktı.
Marguerite ona yetişmek için koştu. "Barda seni gördüğüm maymun evcil hayvanınla mı?"
Kafasını salladı. "Marvin kendisinin sahibi. Sadece benimle takılmayı seviyor.
Wren'in sözlerinin tatlılığına güldü. "Daha önce maymunu arkadaşı olarak gören biriyle hiç tanışmadım."
Anlaşmazlık içinde homurdandı. "Bilmiyorum. Bence birlikte olduğun iki adam primat olarak nitelendirilebilirdi ama bu, primatlara yapılmış bir hakaret ve Marvin'in bana kızmasını istemiyorum. Daha yüksek hassasiyetleri var, biliyor musun?
Wren'in sözleri onu eğlendirmişti. "Bunda haklı olabilirsin. Ama onlar benim arkadaşım değiller. Ben sadece onlarla ders çalışıyorum."
Ona baktığında kaşlarını çattığını gördü. "Neden pisliklerle çalışıyorsun?"
Belki de grubuna hakaret ettiği için ona sinirlenmeliydi, ama o zaman neden? Aslında onunla aynı fikirdeydi. "Alışkanlık. Todd ve Blaine'i çocukluğumuzdan beri tanırım. Kolay bir yaşamları olmadığını

anlamalısın. Her ikisinin de kayıtsız ve eksik ebeveynlerden kaynaklanan ciddi bağ sorunları var.
Kabalıkları için kullandığı mazeretlerden pek etkilenmiş görünmüyordu. "Aileleri hiç onları öldürmeye çalıştı mı?"
"Hayır," dedi, onun böyle bir şey sormasına şaşırarak, "kesinlikle hayır."
"Anneleri onlara, doğdukları anda yenmeleri gereken iğrenç yaratıklar olduklarını söylemiş miydi hiç?"
"Tabii ki değil."
"Aileleri onları hiç hayvanat bahçesine satmaya çalıştı mı?"
Şimdi gülünç davranıyordu ve tek yapabildiği ona gözlerini devirmemekti. "Hiç kimsenin ailesi böyle bir şey yapmaz."
Ona attığı bakış, buna inanıyorsa aptal olduğunu söylüyordu. "O zaman güven bana, hayatları o kadar da kötü değildi."
Marguerite yürümeye devam ederken duraksadı. O ciddi miydi? Hayır, sadece onunla oynuyordu. O olmalı. Kimsenin ailesi onları hayvanat bahçesine satmaya çalışmaz. Bu aptalcaydı. Wren, sadece bir noktayı kanıtlamak için rastgele tuhaflıklar ortaya atıyordu.
Ona yetişmek için koştu. Peki ya ailen? diye sordu, sözlerini hafife almaya çalışarak. "Sana hiç böyle bir şey yaptılar mı?"
Cevap vermedi, ama tavrındaki bir şey bunun çok da zoraki bir sonuç olmayabileceğini söylüyordu...
Hayır, hiçbir ebeveyn bunu çocuğuna yapmaz. Babası çoğu zaman tam bir pislikti ve o bile hiç bu kadar kötü olmamıştı.
"Çalıkuşu?" dedi ve onu durdurdu. "Dürüst ol. Ailen seni gerçekten bir hayvanat bahçesine satmaya çalıştı mı? Hadi. Gerçekçi ol."
Hemen kolunu onun elinden kurtardı. “Howlers'ın Sanctuary'de çalarken çokça yorumladıkları bir Dead Milkmen şarkısı var. Adı 'VFW: Bir Becerdin Gazileri'
Yukarı Dünya.' Hiç duydun mu?”
"HAYIR."
"Malısın. İçinde pek çok gerçek var.” Gözlerinde, defetmeye çalıştığı bir kabus gibi bir şey parladı. Oradaki derin üzüntü içini parçaladı. "Herkesin hayatından yaralar vardır, Maggie. Bir şey söylediğimi unut ve seni eve götürelim ki temizlenebilesin.” Döndü ve yoluna devam etti.
Yara izlerinin ne olduğunu merak ederek onu takip etti. Genç bir adama göre, gözlerinde kadim bir bilgelik vardı. Görünen yirmili yaşlarının çok ötesinde yaşadığını söyleyen biri.

"Biliyor musun, bunun hakkında konuşmak yardımcı oluyor. Gerçekten öyle. Geçmişi başka biriyle paylaştığınızda onu bırakmak çok daha kolay.”
Wren ona kaşlarını kaldırdı. Benimle çocukluğunu hatırlamadığını fark ettim, Maggie. Seni kesinlikle benimkini anacak kadar iyi tanımıyorum.
Bir anlamı vardı. İçinde sakladığı çok fazla acı vardı ve bu, onun içinde ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Sokak çocuğu havasındaydı. Çok genç yaşta kendi başının çaresine bakmak için dışarı atılan türden. Onlara sık sık damgasını vuran o şiddetli sertliğe sahipti. Kullanılıp sonra bir kenara atılmayı bekleyen birinin o bitkin bakışı.
Ona uzanıp onu tutmak istemesine neden olan şey buydu. Ama onun öfkesini hoş karşılamayacağını bilecek kadar görmüştü. Her şey düşünüldüğünde, ona hak vermek zorundaydı. Tamamen acımasız olmamıştı. Çalıştı ve okula gitti. Bu iki şey onun ahlaki yapısı hakkında çok şey söylüyordu. Dışarı atıldığını duyduğu insanların çoğu, başkalarını avlayan suçlular olarak sona ermişti.
Wren onun hayatını kurtarmıştı ve şimdi kimsenin onu rahatsız etmemesini sağlıyordu. Terbiyeli bir insandı.
Onu, Meydanın önündeki Decatur Sokağı'na götürdü ve onu Audubon Hayvanat Bahçesi'nden sadece iki blok ötedeki yenilenmiş dairesine götürmek için hızla bir taksi çevirdi. Mahalle'den geçerlerken, karanlıkta Wren'in gözlerini göremese de onu izlediğini hissedebiliyordu. Duygu sıcak ve rahatsız ediciydi.
Tek kelime etmeden, bir santim kıpırdamadan, bir sonraki öğle yemeğini gözetleyen tembel bir yırtıcı hayvan gibi gölgelerde kaldı. Böyle oturabilmesinde tamamen ürkütücü bir şey vardı. Eğer daha iyisini bilmeseydi, onun nefes almayı bıraktığını düşünürdü. O gerçekten bir insan heykeliydi.
Gergindi, gözünün ucuyla onun alt yüzünün köşelerini kesen sokak ışıklarını izledi. Böylesine ilkel bir aura yayan bir adamla birlikte olmak son derece rahatsız ediciydi ve yine de onun gerçekte nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.
Sessizliği ancak taksi şoförünün Zydeco CD'sinin alçak tınısı bozdu. Söyleyecek bir şeyler düşünmek istedi ama Wren çaba göstermediği için en iyisinin onun liderliğini takip etmek olduğunu düşündü.
Sonunda garaj yoluna vardıklarında, Wren onu kapısına kadar yürütürken şoförün onu beklemesini sağladı.
Hareketlerinde garip bir tatlılık vardı. Üzerindeki ölümcül tehlike havasına tamamen aykırıydılar.

"İşte bu," dedi çantasından anahtarlarını çıkarırken. "Evim güzel evim." Kapıyı açarak içeri girdi ve onu içeri davet edip etmemeyi tartıştı. Bir yanı bunu istiyordu ama reddedilmekten korkuyordu. Kural olarak, erkekler onu asla bir kız arkadaş olarak değil, bir arkadaş olarak görüyorlardı. Bu onu her zaman rahatsız etmişti ve bu gece yaşadığı onca şeyden sonra onun reddiyle başa çıkabileceğini düşünmüyordu. Bahsetmiyorum bile, bir süre yalnız kalmak ve sakinleşmek istedi.
Wren, kapısının önünde dururken onun kararsızlığını hissetti. İçindeki hayvana uzandı ve onu gerdi. Zayıflık hissettiğinde saldırmak her zaman doğasında vardı ama onunla farklıydı. Onu yatıştırmak istedi.
Ve bu onu çok korkuttu.
"İyi geceler" dedi ve uzaklaştı. Aralarına biraz mesafe koyması gerekiyordu.
"Çalıkuşu?"
Ona bakmak için durakladı.
"Çok teşekkür ederim. Sana ödeyemeyeceğimden daha fazlasını borçluyum."
Başını ona doğru eğdi. "Sorun değil Maggie. Sadece beladan uzak dur."
Taksiye geri döndü.
"Taksi için sana ne kadar borcum var?" arkasından seslendi.
Wren ona başının üstünden el salladı. Teklifine gülmek istedi. Neden onu evinde gördüğü için ondan suçlanacağını düşünsün ki?
Kadınlar... onları asla anlamayacaktı.
Taksinin kapısında durdu ve kapı eşiğinde çerçevelenmiş olduğunu görmek için ona hızlıca bakmaya cesaret etti. Çok kırılgan ve güzel görünüyordu. Onu o kadar çok öpmek istiyordu ki, o dolgun, baştan çıkarıcı dudakları şimdiden tadabiliyordu. Ama bundan daha fazlası, vücudunun geri kalanını tatmak istiyordu. Teninin her kokusunu ve kıvrımını bilmek istiyordu...
Hormonları ona zarar veriyordu. Tüm vücudu sanki yanıyormuş ve canlıymış gibi hissediyordu. Bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi. Aslında bu onu korkutmuştu. Kontrolü kaybederse onu kolayca incitebilir, hatta öldürebilirdi.
Aklında onu çıplak hayal edebiliyordu. Onu bir hayvan olarak değil, bir erkek olarak sahiplenirken altında görün.... Git!
Başka seçeneği yoktu. O buraya ait değildi ve ona ait değildi.
Ait olduğu hiçbir yer yoktu. Aksi ne kadar istese de asla olmayacaktı. Hayatı yalnız geçirmek zorunda kaldı.

* * *
Marguerite, Wren'in ateşli, yiyip bitiren bakışlarına tepki vermemek için kendini zorladı. Hiç bir erkekle bu kadar ilgilenmemişti, özellikle de nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikri olmadığı biriyle.
Gülünçtü ama yine de vücudunun nasıl hissettiği inkar edilemezdi. En azından numarasını veya e-postasını istemeliydi.
Taksiye bindi ve onun içinde yankılanan bir kesinlikle kapıyı çarparak kapattı. Marguerite, Wren'i geri çağırmak için anlaşılmaz bir dürtü hissederken taksinin uzaklaşmasını izledi. Onda o kadar yalnız bir şey vardı ki, ona uzanmış ve onu derinden etkilemişti.
Ama artık çok geçti. O gitti. Ve büyük olasılıkla onu bir daha asla göremeyecekti.
* * *
Wren, sürücüye Maggie'nin dairesinden sadece bir blok ötede ödeme yaptığı için, insan kılığında kalma çabasından terlemeye başlamıştı. Bir an önce buradan çıkıp eve dönmesi gerekiyordu. İnsan olarak bilincini kaybederse, hemen gerçek haline dönerdi. Ve ihtiyacı olan son şey, büyük bir kedi kılığına girmekti.
Bu, herhangi bir yerdeki bir hükümet laboratuvarına tek yönlü bir bilet olurdu. Orasının olmak isteyeceği son yer olduğunu bilecek kadar X-Files ve Buffy bölümleri izlemişti.
Bir garajın arkasındaki karanlık bir gölgeye dalarak Peltier House'a ve Carson Whitethunder'ın muayene odasına geri döndü.
Bir Were-Hawk olan Carson, Nicolette Peltier's Sanctuary'de çok sayıda insan olmayan tüm sakinlerin yerleşik veterineri ve doktoruydu. Sığınak yüz yıldan biraz daha uzun bir süre önce tüm türler için bir sığınak olarak kurulmuştu. Peltier'lerin kendileri Were-Bear'dı, geri kalan sakinler ise leoparlar, panterler, kurtlar ve hatta bir ejderhaydı. Saflarında eksik olan tek tür çakaldı, ancak o zaman çakallar, ırklarını oluşturan normal tuhaf toplardan bile daha tuhaftı. Ve bu nedenle, çakallar genellikle diğer Were-Hunter dallarından uzak dururlardı. Her zamanki gibi, Carson ofisinde tıbbi bir metin okuyordu. İnsan formundaki Kızılderili, insan babasından kaynaklanıyordu, Carson'ın her zaman batılı bir kravatla geriye doğru çekilmiş uzun siyah saçları vardı. Kara kaşları, tuhaf bir ela yeşili olan gözlerinin üzerinde çatılmıştı. Bu gece koyu yeşil balıkçı yaka, blazer ceket ve kot pantolon giymişti.
Wren yürüdü ve iterek açmadan önce kapının camına vurdu.
Carson başını kaldırıp baktı. "Dur bir saniye, Wren."

Wren denedi ama bacakları büküldü. Bir an sonra, gerçek yarı beyaz kaplan, yarı kar leoparı haline geldi. Onu tiksindiren bir şeydi. Normalde bir formdan birini seçerdi ama yaralıydı... Yapabildiği tek şey buydu.
Carson bir küfürle ayağa kalktı ve Wren'e koştu. "Ne oldu?"
Wren cevap veremedi. Bilinci yerinde kalmaya çalışıyordu ama Carson yarasına dokunduğu ve acı içini sardığı anda her şey karardı.
* * *
Carson, Wren'in göğsünün altını tamamen kaplayan kanı görünce tekrar küfretti. Nextel telefonunu masasından aldı ve asistanına çağrı yaptı. "Margie, laboratuvara gel. Görünüşe göre Wren vurulmuş."
Carson ayrıca Wren'i kaldırıp ameliyat masasına götürmesine yardım etmek için alt kattan birkaç ayıya çağrı yaptı. Bir Kurt Hayvan olarak Carson çoğu insandan daha güçlü olmasına rağmen, Wren hayvan formundayken sekiz yüz pound ağırlığında olan son derece büyük bir tigarddı. Carson'ın dev kediyi yardım almadan yerden indirmesinin hiçbir yolu yoktu.
İlk ortaya çıkan Papa Peltier oldu. Yedi fit yüksekliğinde, insan biçiminde, korkunç bir manzara oluşturuyordu. Uzun, dalgalı sarı saçları, insan yaşında yaklaşık kırk yaşında görünen bir yüzün etrafında dalgalanıyordu. Gerçekte, ayı beş yüze daha yakındı. Lacivert bir tişört ve kot pantolon giymiş olan Ayı Baba, sağlam ve sertti... Sadece bir aptalın uğraşacağı türden bir adam ya da ayı.
Yerdeki tigard'ı görünce kaşlarını çattı. "Ne oldu?"
"Bilmiyorum," dedi Carson, Wren'in göğsüne basınçlı bir bandaj tutarken. "Kesinlikle kurşun yarası. Nasıl aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Kapıyı çaldı, sonra bilinçsizce yere düştü."
Bir saniye sonra Peltier dördüzlerinden üçü geldi ve Carson'ın Wren'i ameliyat masasına kaldırmasına yardım etti. Margie onlara katıldı ve hızla odayı ameliyat için hazırlamaya koyuldu. Margie Neely, Sanctuary üyelerinin kim ve ne olduğunu bilen birkaç insandan biriydi. Bir aksilik Were'leri ona ihanet edene kadar barda garsonluk yapmış, minyon, kızıl bir kafalıydı. O kadar sakin ve kabullenmişti ki, onu kendilerinden biri gibi benimsemişler ve ardından Carson'ın asistanı olması için onu eğitmek için para ödemişlerdi.
Kardeşleri gibi babasının daha genç bir kopyası olan Dev Peltier, Carson'ın tekrar Wren'e yaklaşmasına izin vermek için geri döndü. Genç ayı, "Bu gece erken saatlerde bazı insanlarla kavga etti," dedi. "Onları

ayırdım ve eve gönderdim. Onlardan birinin geri gelip bunu ona yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?”
"Hayır," dedi tıpatıp aynı olan kardeşi Remi, Wren'i koydukları masadan uzaklaşırken. "Zengin kusmuklardı. Böyle bir şey için vakıf fonlarını tehlikeye atmaya cüret edemezlerdi.”
Dev içini çekti. “Wren olduğu için kimi kızdırdığı belli değil. Ama en azından bir insan olduğunu biliyoruz. Hiçbir Kurt Avcısı silah kullanmaz. Bu çok kaba.”
Babam kabul etti. "Haydi çocuklar, bırakın Carson çalışsın, ne olduğunu her an öğreniriz.
Wren uyanır.
Carson ellerini ovuştururken ayılar geri çekildi.
Margie onu hazırlamak için Wren'in yan tarafına dokunduğunda Wren korkunç bir hırıltıyla uyandı ve sonra ona saldırdı.
Bir küfür savurarak geri sıçradı ve kolunu göğsüne bastırdı.
Carson, Wren'in onun kolunu yırttığını anlayınca kaşlarını çattı. "Kahretsin, kaplan," diye hırladı Wren'i çevirmeden hemen önce. Yine de sakinleştirici etkisini gösterene kadar Carson'la savaşmaya çalıştı. Öfkene dikkat et.
İyiyim, dedi Margie, vahşi koluna bir havlu sararken. "Bu benim hatam. Tekrar uyanacağını fark etmemiştim. Ben daha iyi bilmeliydim."
Carson, Wren'in verdiği hasarı incelerken başını salladı. Kesinlikle dikişe ihtiyacı olacak. "Seni uyarmalıydım. Onun türü, yaralandığında son derece gaddardır. Zaten başkalarını sevmezler ve yanlarına gelen herkesi parçalamalarıyla tanınırlar.”
"Evet, bardaydım, insanlar onun gözlerine içki fırlattı. O saldırmadan önce Justin ve Colt'un onu kendilerinden nasıl çekip aldıklarından hala emin değilim. Carson yorgun bir nefes verdi. “Wren daha dengesiz hale geliyor. Burada daha ne kadar kalabilir bilmiyorum.”
Ona baktığında gözlerindeki endişeyi gördü. "Wren'i Peltier Evi'ne gönderdikten sonra Nicolette böyle söyledi. Bir daha böyle saldırırsa, gitmesine neden olacak.
Carson bilinçsiz hastasına baktı. "O halde Allah rahmet eylesin. Yapabileceğimiz en iyi şey, onun güçlerini elinden almak ve onu geçmişe, bir yağmur ormanına atmak. Muhtemelen onu buraya getirmek yerine ona yapmaları gereken şey buydu.”
"Nicolette şimdiden bu hazırlıkları yapıyor. Babası çıldırdığı için Wren'in onu takip edeceğini varsayıyor.

Carson, Wren'e baktı. Göğsü sıkıştı. Tigard'ı Wren neredeyse yirmi yıl önce buraya getirildiğinden beri tanıyordu. Ebeveynlerinin şiddetli ve kanlı ölümleriyle travma geçiren Wren, o zamanlar ergenliğe yeni giriyordu. Güçleri istikrarsız ve zayıftı. Ama güçler, özellikle de çocuğun gardını aldığından beri, onları soymak için çok güçlüydü. Kimsenin yanına yaklaşmayacağına güvenmişti ve sonuç olarak onu kontrol etmelerinin hiçbir yolu yoktu.

Ama şimdi …

Artık Wren'in muhafızları etraflarında son derece gevşek davranıyordu. En azından çoğu zaman. Onu hazırlıksız yakalayıp güçlerini elinden almak kolay olurdu.

Böyle bir şey, onların türü için son çareydi. Yalnızca insan dünyasına geçemeyenler için ayrılmıştı. Ya da Kurt Avcılarını kamuoyunun incelemesine maruz bırakmakla tehdit edenler.

Wren asla karışmak istememişti. Uyumsuz ve dışlanmış olmakla övünürdü. Barda işini yaptığı ve insanlarla konuşmaya bile çalışmadığı için kimse aldırış etmemişti.

Bu gece bu değişmişti. Bir insan dişinin peşine düşmüştü. Kadınlarla temasın yasak olduğu söylenemez. Erkeklerinin çoğu zaman zaman insan aşıklar edinirdi. Ama kimi seçtiklerine dikkat etmeleri gerekiyordu.

Eğer Wren'in düşüncesizliği onları tehdit ettiyse, başka seçenek kalmayacaktı. Bir kalp atışında kurban edilecekti.

Bölüm 3

“Kahretsin, kaplan. Ne yaptın? Vurulmak dışında, yani.”

Tigard formunda Wren, Dev'in yatak odasına geldiğini görmek için gözlerini açtı. Komodinin üzerindeki saate baktı ve öğlen olduğunu gördü - özellikle canı bu kadar yandığında, ayağa kalkması için çok erkendi.

Ayının uyanık ve insan kılığında odasına dalmasına gerçekten şaşırmıştı. Katagarya'nın çoğu, akşama kadar insan şeklini korumakta zorlandı. Kural olarak, çoğunlukla geceleri yaşıyorlardı.

Peltier Evi'nin sakinlerinin, kaplanların rahatsız edilmekten hoşlanmadıklarını, özellikle derin bir uykudan hoşlanmadıklarını bildiklerinden bahsetmiyorum bile.

Hayvan şeklini değiştirmeden Wren, Dev'in şifonyerine doğru yürümesini izlemek için başını yastıktan kaldırdı. Wren, üstüne son derece büyük bir çiçek aranjmanı yerleştirirken ona aldırış etmeyen ayı arabasına uyarıda bulunurcasına homurdandı.

Wren yatakta kıpırdanmaya başladı ama yarası çok hassastı. Bunun yerine tehditkar bir şekilde kükredi.
"Kaplan kıçını sakinleştir," dedi Dev, ses tonu sinirliydi. "Kızmaya hakkı olan biri varsa o da biziz. Fark ettin mi, ben insan kılığına girmişim ve sen değilsin? Günün bu kutsal olmayan saatinde uyanık olup böyle görünmek istediğimi mi sanıyorsun?" Ayının bir anlamı vardı.
"Peki neden ayakta olduğumuzu biliyor musun?"
Umurundaymış gibi. Wren insan şeklinde olsaydı, ayıya gülerek bakıyor olurdu.
Wren'in ruh haline göre kararsız olan Dev, kendi sorusunu yanıtlamadan önce neredeyse hiç tereddüt etmedi. "Çünkü hepimiz bunların Aimee için olduğunu düşündük. Ayıların, annem bize buraya teslim edilecek çiçeklerle dolu bir kamyon olduğunu söylediğinde gördüğümüz kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmediniz. Teslimatçı bunların size gönderildiğini söylediğinde yerel bir yerde bir kutu kamçı açmaya hazırlanıyorduk.
Dev yatağa gitti ve kot pantolonunun arka cebinden küçük bir kart çıkardı. "'Dün gece için teşekkürler' yazıyor." Dev ona eğlenerek sırıttı. "Ne olmuş? Sonunda şansın yaver gitti ve çabuk sevişmek için çaresiz birini buldun mu?"
Wren, Dev'e tersledi ve ayıyı yataktan geri atlamaya zorladı.
Dev'in gözleri ona kısıldı. "Şu boku kessen iyi olur, yoksa etrafta dolaşacağız. Yaralı olman umurumda değil, oynamam."
"Ben de öyle, pislik." Wren kelimeleri ona zihinsel olarak gönderdi.
Dev şaşkınlıkla Wren'e baktı. "Vay. Kaplandan birden çok hece ve koca bir cümle. Kimin aklına gelirdi ki? Her kimse, seni konuşturmak için çok yetenekli olmalı. Bildiğin bir sonraki şey, ölüleri yürüyüşe çıkaracak. Çabuk, bir Kara Avcı çağırın. Eminim içlerinden bazıları bir kez daha dirilmeyi isteyecektir."
Wren homurdandı ama o hamle yapamadan Dev'in dört erkek kardeşi daha fazla çiçek getirdi. Çok daha fazlası. Birkaç dakika içinde tüm oda bir cenaze salonu gibi göründü.
Yatağın ve şifonyerin çevresine çiçekler dizilir yerleştirilmez, Dev ve küçük kardeşi Serre dışında bütün erkekler ayrıldı.
Serre, Wren'e bakmak için yatağın ayakucunda dururken sarışın başını salladı. Adamım, Wren. Etkilendim. Hiçbir kadın bana teşekkür etmek için çiçek göndermedi."

Dev homurdandı. "Bu kadar etkilenme. Ona teşekkür etmek için çiçek göndermediğini düşünüyorum. Bir çiçek teşekkür ediyor. Birçoğu onun öldüğünü düşündüğünü söylüyor. Ya da onu öldürdüğünü. Dev spekülatif bir şekilde etrafına baktı. “Hmm... Tankına bir kaplan koydum ve bu onu pek gaza getirmedi diye düşünüyorum. İhtiyacı olan şey ayı avına çıkmak.” Wren, Dev'e doğru hamle yaptı, ancak o ayıyı yakalayamadan Serre, kardeşini menzil dışına çıkardı.
"Kes şunu Dev. Kaplanla bu kadının arasına kesinlikle girmek istemezsin.”
"Neden?"
Wren yatakta çarpıcı bir pozisyon aldı. Bu sefer kaçırmayacaktı.
"İşte bu yüzden," diye çıkıştı Serre. Dev'i kapıdan dışarı itti, sonra Wren'e döndü. "Devam et ve dinlen kaplan. Biz senin arkandayız."
Serre kapıyı kapatırken Wren yatağına geri döndü. Buna rağmen, Wren onları koridordan duyabiliyordu.
“Aman Tanrım Dev. Aklını tamamen mi kaybettin? Psikotik kaplanla dalga geçme. Çok sinirleniyor ve ağzı köpürüyor. Birisi onun kuduz olduğunu düşünecek.” Dev alay etti, "Evet ama onunla dalga geçmek Kyle'a et fırlatmak gibi. Çok eğlenceli.”
Serre tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Evet ve barda zavallı Kyle'a et atmayı bırakmanı isterdim. Bununla kendini kontrol edemiyor. Sonra bir bakıyorsunuz, o bir ayıya dönüşüyor, annem kriz geçiriyor ve hepimiz kalabalığı kontrol etmek ve bir çocuğun hayvana dönüştüğünü gördüklerini hatırlamalarını engellemek zorunda kalıyoruz. Kolektif kıçlarımızda bir acı.
"Evet ama kendime engel olamıyorum."
Wren, Serre'nin ağabeyine tehditkar bir şekilde homurdandığını duydu. "Eğer öğrenmezsen, bir gün baban seni öldürecek biliyorsun."
"Ama o gün gelene kadar hepinizle çok daha fazla eğleneceğim." Serre içini çekti. "O zamana kadar hepimize bir iyilik yap ve kaplanı rahat bırak. Her şeyi iki ayak üzerinde yaptığını biliyorum… sonra yine, neredeyse her şeyi dört ayak üzerinde yaptın, ama Wren söz konusu olduğunda bu kız farklı. Bir kez olsun, libidoyu kapat ve her zamanki sevişmelerinden birinin peşinden git.
"Sen nesin? İnanılmaz? Bayan Preppy Uptight Sloan Ranger ile ilgilenmiyorum. Tanrım. Dişlerimin arasına haki alırdım. Hayal edebilirsiniz? Hiç haki giymedim ve asla onun dışında bir kadın görmek istemiyorum. Beni korkutuyor.

Sesleri işitme menzilinin dışına çıktı. Wren yatağa yığıldı, Dev'in her zamanki pislik hali olduğunu ve Maggie'ye karşı gerçekten herhangi bir hırsı olmadığını öğrenince rahatladı. Sadece bu onun hayatını kurtarmıştı.

Ayrıca, Wren'in de Maggie'ye karşı herhangi bir hırsı olmamalı. Onunla ilgili ne vardı?

Önemli olduğundan değil. Onu bir daha görmeyecekti. Deli olabilir ama intihara meyilli değildi. Bir insanla vakit geçirmesinden iyi bir şey gelemezdi. Hiç bir şey.

* * *

Marguerite son hukuk dersinden çıkar çıkmaz Fransız Mahallesi'ne geri döndü. Wren'i görmeye gitmek yerine çalışma grubunu öğleden sonra boşvermişti. Onu kurtardığı için ona yüz yüze uygun bir şekilde teşekkür etmeyi gerçekten istiyordu.

En azından yapabileceği buydu.

Sığınağa vardığında saat akşam altıyı biraz geçiyordu ve dışarısı çoktan hava kararmıştı. Barın loş iç kısmına baktığında masaları dolduran uzun boylu, koyu saçlı bir adam gördü. Pek çekici değildi, tel gibi saçları vardı ve vücudunun her yerinde renkli dövmeler vardı.

İnce kalabalığa bakınmaya devam ederken, Wren'den tek bir iz bile bulamadı, ancak önceki gece içki dolu bir tepsiyle masaya doğru yürüyen garsonu gördü.

Kadın onu süzen adamlara içkileri boşaltırken Marguerite ona doğru yöneldi.

"Merhaba," dedi Marguerite, kadın masadan ayrılırken. "Wren bu gece çalışıyor mu?"

Garson, sanki en kötü yaratıkmış gibi ona kaşlarını çattı. "Dün gece buraya sik kafalılarla gelen kadınsın."

Marguerite onun sözleriyle kızardı. "Evet ve bunun için üzgünüm."

"Olmalısın. Wren'in başını her türlü belaya bulaştırdın.

Garsonun sözleri üzerine midesi bulandı. "Öyle demek istemedim. Lütfen bana onu bunun için kovmadığını söyle. Onun hatası değildi. Böyle davranacaklarını bilmemin hiçbir yolu yoktu.”

Garson yine de ona ihtiyatla baktı.

"Bak, bunun için gerçekten üzgünüm." Marguerite hediyeyi elinde tuttu. "Bunu küçük bir hatıra olarak Wren'e vermek istedim, tamam mı?"

"Ne için jeton?"

Garsonun ona yardım etmeyeceğini anlayınca Marguerite'in kalbi sıkıştı. Utangaç olmasına şaşmamalı. İnsanlar bu kadar kaba ve iticiyken başka türlü olmak zordu. Yalnız kalmak çok daha kolaydı. "Sadece, lütfen, Wren'in bunu almasını sağla."
Gitmek için arkasını döndüğünde kadın onu durdurdu. "Hey, dün gece Wren vurulduğunda orada mıydın?"
Marguerite bu soru karşısında soğudu. Bunu doğru mu duydu? "Affedersin?"
"Boş ver," dedi sarışın elinde çantayla arkasını dönerken. "Bunu aldığından emin olacağım."
Garsonu durdurma sırası Marguerite'deydi, çünkü içinde bir endişe kabardı. Elbette Wren yaralanmamıştı. Dün gece vurulmuş olsaydı bilirdi.
"Ne hakkında konuşuyordun?" garsona sordu. "Wren dün gece vurulmadı. Mermi onu ıskaladı… değil mi?"
Sarışının yüzündeki ifade, Marguerite'in korkusunu doğruladı. Kurşun ıskalamamıştı.
"Ona ne oldu?" Aimee sordu.
Marguerite suçluluk duygusu onu tüketirken yutkundu. "Saldırılıyordum ve onları kovalamak için birdenbire ortaya çıktı. Adamlardan birinin elinde ateş ettiği bir silah vardı ama Wren bana yaralanmadığını söyledi. Üzerinde bir yara görmedim." Kurşun yarası görmüş olmalı, değil mi?
Ağır yaralanmış olsaydı, bir şeyler söylerdi. Ne de olsa hiç kimse şikayet etmeden kurşun yemedi….
"Wren seni kurtardı mı?" Garson, sanki böyle bir şey yaptığına inanamıyormuş gibi soruyu sordu.
Marguerite başını salladı. "Kurşun onu sıyırdı, değil mi?"
Hayır, dedi garson kararlı bir şekilde. "Wren dün gece neredeyse ölüyordu."
Marguerite bu haberler karşısında midesi bulandı. Bu gerçek olamazdı. Elbette garson onunla sadece oynuyordu. "Hangi hastanede o?"
Kadının yüzündeki ifadede ona cevap verip vermemek konusundaki tartışmayı görebiliyor ve onu suçlayamıyordu. Aman Tanrım, Wren'e hakaretler yağdırmış, saldırmış ve vurulmuştu; bunların hepsini bir saatten az bir sürede yapmıştı. O zavallı adam büyük olasılıkla yaşadığı sürece onun yüzünü bir daha asla görmek istememişti.
Aimee bir adım geri çekilmeden önce Marguerite'e gözlerini kıstı. "Bugün ona bütün o çiçekleri gönderen sendin, değil mi?"
"Evet. Yaralandığını bilseydim, daha fazlasını gönderirdim.

Bu onu eğlendiriyor gibiydi. "Hatta beklemek." Aimee, onu barın arkasındaki kapının yanında beklemeye götürmeden önce çantayı Marguerite'e geri verdi. "Sen burada bekle, ben birkaç dakikaya dönerim."
Marguerite, barmenlerin ona attığı düşmanca bakışları fark edince başını salladı. Tişörtler ve kot pantolonlar giymişlerdi ve yakışıklı olmalarına rağmen üzerlerinde bir ölümcül hava vardı. Bar alanındaki varlığına kızmış gibi görünüyorlardı, ama nedenini hayal edemiyordu...
Wren'i bilmedikleri ve bunun için onu suçlamadıkları sürece.
Gergin ve emin olmayan Marguerite, dün geceki uzun siyah saçlı adamı görmek için döndü. Justin. Adı buydu. Diğerleri gibi o da ona öfkeyle bakıyordu. Temiz bardakları yerine koyarken hiçbir şey söylemedi.
Aimee'nin onu kapı eşiğinden içeri çağırmak için geri gelmesi sonsuza dek sürmüş gibiydi. "Beni takip et."
Kadın onu büyük ticari mutfağa götürürken Marguerite rahat bir nefes verdi. İki adam büyük bir lavaboda bulaşıkları yıkarken, tencere ve fırınların etrafında vızıldayan beş aşçı vardı. İşçilerin hiçbiri ikisine de aldırış etmedi.
En azından uzun çelik masaların sonundaki başka bir kapıya ulaşana kadar. Önünde uzun boylu sarışın bir adam duruyordu ve Aimee'nin Marguerite'i oradan geçirmek istemesinden pek de memnun görünmüyordu. Tıpkı dün gece onları bardan atan adama benziyordu ama onu hiç hatırlamıyor gibiydi.
"Ne yapıyorsun Aimee?" diye sordu hırıltılı bir sesle.
"Yürü, Remi."
"Saçmalık."
Aimee ellerini kalçalarına koydu. "Kıpırda, Kardeşim, yoksa topallayacaksın."
Gözlerini kıstı. "Beni korkutamazsın, kuğu. Kafanı koparabilirim ve irkilmem."
"Ve seni çok daha kalıcı bir şekilde incitebilirim." Bakışları kasıklarına indi.
"Şimdi taşı ya da kaybet."
Dudağını bükerek isteksizce itaat etti.
"Kaşlarını boşver," dedi Aimee kapıyı açarken. "Bu onun doğal yüzü.
İster inanın ister inanmayın, gülümsemesinden çok daha uygun. Bu sadece ürkütücü görünüyor.

Aimee onu lüks, eski moda bir salona götürürken Marguerite ne düşüneceğini bilemedi. Ev kesinlikle güzeldi. Garip bir şekilde, bir tür zaman tüneli falan içindeymiş gibi görünüyordu. Bu tarafta modern görünen hiçbir şey yoktu. Hiç bir şey.
Gözleri beş Stanley sürgüsünün ve NASA'nınkine rakip olabilecek bir alarm sisteminin bulunduğu kapıya takıldı.
Tamam, tamamen antika değil. Ancak bu anlatı öğeleri dışında, eski moda bir film setinde yürümek gibiydi.
Aimee, Marguerite'i el oyması girift bir merdivenden yukarı, maun kapılarla kaplı ikinci kata çıkardı. Garson, koridorun yarısına gelene kadar durmadı. Kapıyı tıklattı, ardından kapıyı araladı.
"Düzgün müsün?" diye sordu, Marguerite odanın içine bakamayacak şekilde vücudunu tutarak.
Cevap gelmedi.
"Evet, bir ziyaretçin var. Yani bir süreliğine insan olmaya ihtiyacın var, tamam mı? Kısa bir tereddütten sonra Aimee geri çekildi ve kapıyı daha geniş açtı. "Siz ikiniz bitene kadar burada bekleyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli.” Sonra alçak sesle, "Bir rahip, polis ya da aslan terbiyecisi gibi," diye ekledi.
Marguerite kaşlarını çattı. Söylemesi ne tuhaf ama sonra buradaki herkesin biraz tuhaf olduğunu çabucak öğreniyordu.
Aimee'yi geçerek odaya girdi ve pencereleri kaplayan siyah perdelerle uyumlu siyah bir yorganın altında büyük bir kızak yatağında yatan Wren'i görünce dondu. Cildi hayalet gibi solgundu. Daha önce gönderdiği çiçekler onun şifonyeresine ve önüne dizilmişti ama bunun dışında odada onun olduğunu gösterecek kişisel hiçbir şey yoktu. Sanki bir iki gece kalan bir ziyaretçiden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu.
Yanına giderken kalbi küt küt atıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu ve omzuna ve göğsünün üst kısmına büyük bir Ace bandajı sarılmıştı. Alt yarısının üzerine örttüğü siyah yorganla, belden yukarısı çıplaktı ve ona dikkat çekici bir şekilde tonlanmış göğsünü ve kollarını gösteriyordu. Adam inanılmaz derecede iyi inşa edilmişti, tam bir altılı karın kasları vardı. Göğsündeki tek kıl, yorganın altında kaybolmak için göbeğinden aşağı inen küçük, koyu sarı bir tutam saçtı.
Ama onun dikkatini en çok çeken şey, onun içinde olduğu bariz acının miktarıydı.
Suçluluk duygusu içini kaplarken Marguerite yatağın yanında diz çöktü. Bunların hepsi onun hatasıydı. Hepsini.…

"Bana neden bundan bahsetmedin?"
Cevap vermedi. Bunun yerine uzandı ve yüzüne düşen bir tutam saçı geriye doğru itti. "Buraya geri gelmemeliydin, Maggie."
Eli kaba ve nasırlıydı. Tanıdığı adamların aksine, elleri ağır işlere alışıktı, yağlı manikürlere değil. "Dün gece için teşekkür etmek için sana küçük bir hediye vermek istedim."
Wren odasındaki çiçeklere baktı. Ayılar ve diğer Kurt Avcıları, onlar hakkında onu acımasızca taciz ediyorlardı. Umurunda olduğundan değil. Onun için bu çiçekler inanılmaz derecede değerliydi.
Daha önce hiç kimse ona hediye vermemişti. Hiç kimse.
Maggie'nin onu durdurması için kendini yukarı itmeye başladı.
"Hareket etmemelisin."
Yüzündeki endişe onu paramparça etti. "Sorun değil."
"HAYIR." Kırmızı bir noktanın yeniden oluştuğu bandajı işaret etti. "Bak kanıyorsun. Birini aramalı mıyım? Kafasını salladı. İyileşeceğim.
Güzel kahverengi gözleri onu azarladı ve ondan şüphe duydu. "Dün gece vurulduğunu bana söylemediğine inanamıyorum. Ya ölseydin?”
Bunun üzerine homurdandı. "Ne zaman ölümcül olmadığını bilecek kadar vuruldum."
Marguerite ona şaşkın bir bakış attı. O ciddi miydi? Onunla hiçbir zaman tam olarak emin olamadı. Geçip giden konuşmalarda, doğru olsalardı dehşet verici olacak şeyleri ona fırlatıp atardı ve bunlardan mülayim bir şekilde bahsetmesi, onun gerçek olabileceğine inanmasına yol açardı.
"Kim tarafından vuruldu?"
Yatakta doğrulurken sorusuna cevap vermedi. Korkuları tekrar gözlerine düştü ve yüzünü onun görüşünden gizledi. Kimse onu izlemezken o dünyayı seyredebilmek için bunu bilerek yaptığından şüphelenmeye başlıyordu. Buna rağmen, uyanık olmanın verdiği gerginlikle yüzünün yan tarafından küçük bir ter damlasının düştüğünü gördü. "Fazla kalmayacağım," dedi elindeki çantayı ona uzatırken.
Sanki uzaylı bir varlıkmış gibi ona baktı. Aslında oldukça komikti. Adama daha önce hiç hediye verilmemiş diye düşünür insan.
"Bu ne?" O sordu.
"Aç onu."
Üstündeki kağıt mendili alıp yüzüne tutarken kaşlarını çatmış olabileceğini düşündü. Tadını çıkarıyor gibiydi.…
"Ne yapıyorsun?" kaşlarını çatarak sordu.

Cevap vermeden kağıdı kenara koydu, sonra uzanıp içindeki gri sweatshirt'ü çıkardı. Kafa karışıklığına gülümsedi.
"UNO'da ders aldığını söylediğini biliyorum ama sana bir korsan salmaya kıyamadım. LSU kaplan gömleğini bir mağazada gördüm ve almak zorunda kaldım. Garip olduğunu biliyorum ama kaplanlara karşı her zaman bir ilgim olmuştur ve bunun sana yakışacağını düşündüm."
Sanki tamamen kafası karışmış ya da onun sözlerinden etkilenmiş gibi başını iki yana salladı. "Teşekkürler Maggie."
Dudaklarında bu lakabın sesi onu ürpertti. Bunu söyleme biçimini seviyordu; emin, derin ve koruyucuydu. Neredeyse bir sevgi gibiydi.
"Peki senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.
Wren, birden fazla şekilde sorusu karşısında kaskatı kesildi. Ondan isteyebileceği tek şey asla isteyemeyeceği tek şeydi - onun yatağında çıplak olması. Ve bu, göğsüne derin, anlaşılmaz bir yanma ekledi. "Ben iyiyim."
"Emin misin? Ben-”
"Aimee?" diye seslendi ve sözünü kesti.
Kapı ona ayı kruvazörünü göstermek için anında açıldı. Yatağa yaklaşırken aralarında hızlı bir bakış attı.
"Gitmesi gerekiyor," dedi Wren ona.
Aimee başını salladı, ardından Maggie'ye uzandı.
Aimee'nin dokunuşuna omuz silkti. "Çalıkuşu…"
"Dinlenmeye ihtiyacım var Maggie. Lütfen."
Marguerite, onun sesinde duyduğu gerginlik karşısında tereddüt etti. Bununla nasıl tartışabilirdi? Aşırı derecede acı çekiyordu çünkü çoğu erkek diğer tarafa dönüp zahmet etmeyecekken onun hayatını kurtarmıştı.
"Tamam aşkım." Yatağa geri döndü ve onu yanağından hafifçe öpmek için eğildi.
İçinde arzu kükrerken Wren nefes alamıyordu. Onu yatağına çekmemek için elinden gelen tek şey buydu…
Daha iyi düşünemeden önce, geri çekilmeye başladığında başını yakaladı ve dudaklarını onunkine çekti. Onun tatlı tadına homurdandı. Dudaklarının altındaki yumuşaklıkta. Hayatında ilk kez bir kadının tadına bakmıştı ama yine de bundan daha lezzetli bir kadın düşünemiyordu. O inanılmazdı.
Maggie'nin dudakları yumuşak ve gösterişliydi. İçinde ondan başka hiçbir şeyi arzulamayan şiddetli bir açlık uyandırdılar. Onu asla mümkün

olduğunu düşünmediği bir şekilde hem korkutan hem de heyecanlandıran bir açlıktı.
Bunu hissetmemeli. Bir insan için değil. Kimse için değil.
Tanrı ikisini de onun düzensiz duygularından korusun.
Marguerite, Wren'in ağzının vahşi kötülüğünü tadınca inledi. Dili onunkine sürtünerek titremesine neden oldu. Paçuli ve antibiyotikli krem kokuyordu. Dahası, ham, dünyevi erkek kokuyordu. Bütün günü deneyerek geçirmek istediği kötü gece yarısı zevklerinden.
Derin bir hırıltıyla uzaklaştı. Git, Maggie. Çok geç olmadan."
Sözleri onu tamamen şaşırttı. "Ne için çok geç?"
"Aimee," dedi sıktığı dişlerinin arasından, Marguerite'e bakmayı reddederken.
Aimee onu geri çekti. "Hadi, Maggie. Gerçekten dinlenmesi gerekiyor."
Wren, kadınlar giderken izledi. Kalbi kayıpta ağrıdı. Şimdi bile Maggie'nin kokusu ona yapışmıştı. Burun deliklerini doldurarak içindeki canavarın sahiplenici bir tavırla kükremesine neden oldu. Onu inkar etmesi zor bir şekilde istiyordu.
Elinin içini taş gibi sert ve zonklayan kasığına dayadı.
Onunla baş başa bir gece geçirmeyi hiçbir zaman şu anda olduğundan daha fazla istememişti.
Ama bu imkansızdı ve o bunu biliyordu.
O bir insandı ve o bir hayvandı… birden fazla yönden. Bir kadına güvenmesi imkansızdı. Hiçbir şekilde kimseye güvenemezdi. Bir anda vahşileşebilirdi. Bu, halkının ve soyunun lanetiydi.
Kendi annesi bile babasına düşman olmuştu…
İçini çeken Wren, Maggie'nin kendisine getirdiği gri sweatshirt'e baktı. Dudaklarının kıvrıldığını hissetti ve bu en şaşırtıcı şeydi. En son ne zaman gülümsediğini hatırlamıyordu. Kahretsin, hayatında daha önce gülümseyip gülümsemediğinden bile emin değildi.
Göğsüne yabancı bir duygu girdi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kağıt mendili yüzüne tuttu. Maggie'nin tatlı, kadınsı kokusunun en ufak izini taşıyordu. Acımasız bir arzu dalgası onu tüketirken onu yumruğunda ezdi.
Kâğıdı bir kenara iterek, geri uzanırken onun hediyesini yumruğunda tuttu.
Birisi kapısını çaldı.
Tekrar Maggie olmasını umarken nefesi kesildi ama değildi. Aimee odaya girdi.

"İyi misin yavrum?"
Onayladı. Aimee, ona yavru demesine izin verdiği tek kişiydi. Bunu bir hakaret olarak değil, daha çok arkadaşça bir evcil hayvan adı olarak kullandı. Sığınaktaki tüm insanlar ve hayvanlar arasında ona yarı yolda kalmış hissettiren tek kişi Aimee idi. Ama diğerleri gibi ondan korkuyordu. Her ne kadar saklamaya çalışsa da şimdi bile korkuyordu.
Odayı geçti. Torbaya ve kağıda uzanırken, adam ona tısladı ve homurdandı. Anında doğruldu. "Onu atmak istersin diye düşündüm."
"HAYIR."
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Bil diye söylüyorum, onu eve gönderdim."
Orası Maggie'nin ait olduğu yer ama bu düşünce kalbini acıyla parçaladı. Onu evde istemiyordu. O istedi... Onun burada yanında olmasını istedi.
Bu ne kadar aptalcaydı?
"Ona sırt çantasını neden vermedin?" Aimee masum bir tonda sordu.
Maggie'nin siyah Prada sırt çantasının durduğu köşeye baktı. Maggie, dün geceki kargaşa sırasında onu barda, masanın altında bırakmıştı. Aimee bunu Maggie gittikten ve bu sabah ona anlattıktan kısa bir süre sonra bulmuştu. Hemen Aimee'ye onu kendisine getirmesini emretmişti. Maggie için bu kadar kişisel bir şeye başka kimsenin dokunmasını istememişti.
"Unuttum."
Aimee başını salladı. "Almamı istiyorsun-"
"HAYIR!"
Bearswan ona keskin bir bakış attı. "Bu öfkeni dizginlemelisin, yavru. Annemin ne dediğini biliyorsun."
Aimee'nin bakışlarına kısasa karşılık verdi. "Onun mülkünde senin kokunu istemiyorum. Anlamak?"
Aimee ona gözlerini devirdi. "Sizi garip kedilerin nesi var? Yemin ederim kimin daha bölgesel olduğunu bilmiyorum, sen mi yoksa kurtlar mı? Artemis bizi birçoğunuzdan korusun."
Aimee'nin odadan çıkıp kapısını yavaşça kapatmasını izledi. Gözlerini kapatıp Maggie'nin yüzünü canlandırırken gömleği ona doğru tuttu. Nick haklıydı, o güzel bir kadındı. Sonunda, Nick'in ona en kaliteli ürünler derken ne demek istediğini anladı. Her yerinden kan akıyordu.
Ve o, hayatı bir dal kadar değersiz olan avlanmış bir pislikten başka bir şey değildi. Doğruydu. Hayatı değersizdi. O değersizdi. Dokunduğu her şeyi yok etmişti.

Gerçeğe üzülerek, insan formunun bir kaplanın formuna dönüşmesine izin verdi. Gömleğin üzerindeki büyük beyaz pençesine baktı. Bir erkek insan olmak için neler vermezdi. Sonra tekrar, gerçekte olduğundan başka bir şey olmak için öldürürdü.

Tek istediği bir yere ait olmaktı. Herhangi bir yer. Ama öyle olması gerekmiyordu. Bir yanı gömleği yırtıp yırtmak istedi ama diğer yanı buna izin vermedi. Maggie vermişti. Onu buraya getirmek için elinden geleni yapmıştı. O bir hediyeydi. Gerçek bir hediye ve o buna değer verirdi.

Gözlerini kapatırken hala onun öpücüğünün tadını alabiliyordu.

Teninde onun kokusunu kokla. Ve Tanrı yardımcısı olsun, daha fazlasını istiyordu.

* * *

Marguerite, Wren'in onu terk etmesinin tadına varamadı. Hiç bir erkek onu böyle öpmemişti. Günahkar ve kötüydü. Çökmüş. Sahiplenici ve sıcak.

O, onun hakkında düşünmesi için doğru türden bir adam değildi. O bir garsondu. Wren gibi bir adamla konuştuğunu, öptüğünü bir bilse babası felç geçirirdi.

Ama bu onun için önemli değildi. Wren harikaydı.

"Ve o benim hayatımı kurtardı," dedi alçak sesle. Blaine ya da Todd'un böyle bir şey yapmasına imkan yoktu ve yapmış olsalar bile onu kurşun yarasıyla evine kadar götürmezlerdi. Yere yatıp bir ambulans ve paranın satın alabileceği en iyi cerrahın Mayo'dan getirilmesi için bağırırlardı.

Klinik.

Ancak Wren, yarası hakkında tek kelime etmemişti. Öte yandan, tam olarak konuşkan değildi. Daha az konuşan biriyle hiç tanışmamıştı. Yine de ondan, şimdiye kadar herhangi birinden etkilenmediği kadar çok etkileniyordu. Binlerce kelimeyle diğerlerinin çoğundan çok daha fazlasını sessizce söyledi.

Acaba babası için sosyal olarak kabul edilemez olması onun çekiciliğinin bir parçası mıydı diye merak etmekten kendini alamadı. Onları tanıştırmayı hayal edebiliyordu.

"Merhaba baba, bu benim erkek arkadaşım. Saçını kestirmeye ihtiyacı olduğunu ve bir motorcu barında çalıştığını biliyorum ama harika değil mi?”

Babası anında nöbet geçirirdi.

Buna rağmen, hala Wren'in dudaklarının tadına baktı. Onun tadına bakarken çelik elinin başını kavradığını hissetti.

Birisi onu nasıl bu kadar ateşli yapabilir?
"Aklından çıkar onu."
Evet, söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Tek istediği bara geri dönüp onu tekrar görmekti.
"Yapamam."
Wren'i sevdiği kadar babasını da seviyordu ve babası onun Wren gibi biriyle çıkmasını asla ama asla kabul etmezdi. Seçim bölgesi için kızından daha çok endişelenen egomanyak bir SOB olsa bile bunu ona yapamazdı. O hâlâ onun babasıydı ve annesinin intiharından beri, Marguerite'in sahip olduğu tek aile oydu. Artık Wren'i göremiyordu. Yapamadı. İçindeki bu garip hisler ne düşündüyse ya da tartıştıysa da, tanışıklıkları bitmişti.
4. Bölüm
Marguerite kitaplarını ödünç aldığı sırt çantasına tıkıştırdı. Hala Prada'sını bulamamıştı. Ona ne olduğunu hayal edemiyordu. Kütüphanedeki kayıp eşyalarını onlarca kez kontrol etmişti. Böyle bir şeyi kaybetmek ona göre değildi.
İçini çekerek masasından kalkıp kütüphaneye gitti ve grubuyla buluştu.
Binadan çıkıp çimenliğe doğru ilerlerken, bir adamın "Maggie" diye seslendiğini duyana kadar dikkatini vermiyordu. Sesi o kadar derin ve gürdü ki, omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.
Böyle bir sese sahip olan tanıdığı tek bir kişi vardı. Bugünlerde ona Maggie diyen tek bir kişi var...
Duraksadı ve sokaktan kendisine doğru gelen Wren'i gördü. Kadının içinden hararetli bir dalga gönderen zarif, erkeksi bir kıvrımla hareket etti. Her iki dizinde de delik olan solmuş bir kot pantolon, siyah motorcu çizmeleri ve düğmelerini açmadığı, üzerine yırtık pırtık kırmızı ve siyah flanel bir gömlek giymiş siyah bir tişört giymişti. Hiç bu kadar gelişigüzel giyinen birini tanımamıştı ve giysilerde onu genç bir genç gibi gösteren bir şeyler vardı.
Ama bu bir yana, tamamen yırtıldığı belliydi. Onu o gömlekler olmadan gördüğünden beri ilk elden bildiği bir gerçekti. İlk bakışta göründüğünden çok daha yaşlı olduğunu söyleyen tehlikeli bir güven duygusu da vardı.
Tam önünde durmak için hareket ederken bir kolunu arkasında tuttu. Onun buyurgan varlığı karşısında ürperdi. Ondan çok daha uzundu ve o gözler... Bazen pek insan gibi görünmüyorlardı.
"Dik olmalı mısın?" diye sordu.

Anlayamadığı bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Sana ölümcül olmadığını söylemiştim." Sırt çantasını arkasından getirdi. "Ama bunu geri isteyebileceğini düşündüm. Geçen gece barda unutmuşsun."
"Ah, çok şükür!" dedi, ona geri dönmesine sevinerek.
"Dün odama geldiğinde beni o kadar şaşırttın ki bende olduğunu unuttum." Onu buraya getirmek için bu kadar zahmete girdiği için minnettardı. "Onu bana getirmene gerek yoktu. Sadece arayabilirdin ve ben bunun için gelirdim.
"Numaran bende yoktu."
"Ah," dedi, ona vermediğini anlayınca. Bu da başka bir soruyu gündeme getirdi. "Beni burada nasıl buldun?"
Cevap vermedi. Aslında, sorusundan oldukça rahatsız görünüyordu. "Gitmeliyim."
"Bu da nedir böyle?"
Marguerite, Blaine'i bir grup kardeşle birlikte görmek için Wren'in omzunun arkasına baktı. Keskin bir nefes aldı. Bu iyi değildi. Blaine'i tanıdığından, bunu kendi bölgesinin Wren tarafından doğrudan ihlali olarak görürdü ve arkadaşları onu desteklerken ne yapabileceğini kestirmek imkansızdı. Blaine istediği zaman tam bir hıyar olabiliyordu.
"Bu seni ilgilendirmez Blaine," diye çıkıştı uyararak. "Git ve bizi rahat bırak." Bariz ipucunu almadı.
Blaine onlara baktı. "Burada ne işimiz var, komi çocuğunun intikamı mı? Fark etmediysen ahbap, burada temizlenmesi gereken hiç masa yok."
Wren'in içinde kabaran öfkeyi hissedebiliyordu. Neyse ki, geri tutuyordu. Blaine'e baktı. "Onu rahat bırak, Blaine. Şimdi."
Blaine, Wren'in kıyafetlerine tiksintiyle bakan Wren'e alayla baktı. "Ne? Gerçek bir pantolon alacak paran yok mu? Yoksa çok mu ateşlisin, doğal havalandırmaya ihtiyacın var?" Blaine, diye homurdandı.
"Bu ne tür bir saç?" diye sordu başka bir erkek kardeş. "Hiç yıkamaz mısın?" Bir başkası sahte bir Jamaika aksanıyla, "Korkunç, dostum," diye yanıtladı. "Genja içmek daha iyi, bilmiyor musun?"
Blaine tsked, sonra ona sempatik bir bakış attı. "Gerçekten, Margeaux, neden bu kadar aşağılıklarla takılıyorsun? Annenin kim olduğu konusunda elinde bir şey olmadığını biliyorum ama kahretsin kadın, babanın genlerinin biraz baskın olacağını düşünürdüm.
"Üzgünüm Maggie," dedi Wren sakin bir sesle. "Seni utandırmak istemedim."
"Beni utandırmıyorsun," dedi dişlerinin arasından. "Bunlar."

Yine de Wren ona bakmadı. Ondan uzaklaşmaya başladı, tekrar sokağa doğru yöneldi. Blaine asidik bir ses tonuyla, "Evet, yürümeye devam et komi çocuk," dedi, "ve bir daha onun etrafını koklamaya gelme."

Wren yanlarından geçerken, Blaine onu itti. Wren'in tepkisi hızlı ve şiddetliydi. Yumruğunu doğruca Blaine'in yüzüne vurdu. Kardeşlik arkadaşları Wren'in üzerine atlarken Blaine yere sert bir şekilde vurdu.

"Durmak!" diye bağırdı Marguerite, Wren'e zarar vereceklerinden korkarak. Ama dürüst olmak gerekirse, onları çok az zorlukla kesiyordu. Birini sırtının üzerinden yere attı, sonra diğer ikisi ona doğru sallanırken ona sert bir yumruk attı.

Birdenbire, kampüs güvenliği Wren'i uzaklaştırmak için oradaydı. Memura homurdanarak döndü ve başka bir öğrenci olmadığını anlayana kadar ona vurdu.

Diğer memur bir sopa çıkardı ve onunla Wren'in yaralı omzuna vurdu. Yüksek sesle homurdandı ve memuru geri itti. Marguerite, Wren'in de ona saldırmak üzere olduğunu fark etti.

"Wren, dur!" bağırdı. "Sana zarar
verecekler." Anında dondu.

Blaine yüzündeki kanı silerek, "O piçin saldırıdan tutuklanmasını istiyorum," diye hırladı. Burnu tam bir karmaşaydı.

"Endişelenme," dedi memur, Wren'in bileklerini arkasından birbirine kelepçelerken. "Doğrudan şehir merkezine gidiyor."

Kendini savunmak için hiçbir şey söylemediği için Wren'in yüzü taş gibiydi.

Marguerite buna çok kızmıştı. "Yanlış bir şey yapmıyordu. Önce ona saldırdılar."

"Saçmalık," dedi başka bir öğrenci, dudaklarındaki kanı silerken. "Blaine'e sebepsiz yere vurdu. Biz sadece kardeşimizi bu hayvan tarafından parçalanmaktan koruyorduk." Blaine, "O buraya ait bile değil," diye ekledi. "İzinsiz giren kasaba çöplüğünün ta kendisi." Wren'in vurduğu memur, kelepçeleri bileklerini ısırdıklarını görebileceği bir noktaya kadar sıktı.

Yine de Wren hiçbir şey söylemedi. Ne ürktü ne de herhangi bir duygu gösterdi.

"Burada öğrenci misin?" Memur ona kızgın bir ses tonuyla sordu.

Wren başını salladı. "O
zaman neden

kampüstesin?" Wren
cevap vermedi.
Memur, Wren'in kelepçeli ellerini çekiştirirken daha da sinirleniyordu. “Oğlum, senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan bana cevap versen iyi olur. Seni buraya kim davet etti?” Wren bakışlarını yerde tuttu. "Hiç kimse." Marguerite, O benim konuğumdu, dedi.
Wren ona sert bir bakış attı. "Yalan söylüyor. Onu tanımıyorum bile.”
Marguerite'in kalbi, onun da başını belaya sokmamak için onu korumaya çalıştığını düşünerek sıkıştı. Bir öğrenci olarak kampüse davet ettiği herkesten o sorumluydu.
Bu arada polisin onunla ne yapacağı belli değildi.
Yüksek sesle konuşmaya ve doğruyu söylemeye başladı ama Wren'in yüzündeki ifade onu susturdu.
Onunla çelişmesini istemediğini söyleyebilirdi.
Bir polis arabası kaldırıma yanaştı.
Kendini tamamen çaresiz hissederek, Wren'i alıp kabaca arabaya bindirmelerini izledi.
Blaine gülerek, "Avukatlarım onunla işini bitirene kadar bekle," dedi. "O piç bunun için ömür boyu hapis cezasını çekecek."
Ölümcül bir bakışla Blaine'e döndü. "Sen tam bir pisliksin. Babamın yanında staj yapmayı unutabilirsin. Daha onun ofisine adım atmadan cehennem donacak.”
“Margeaux…”
Kolunu onun elinden kurtardı ve arabasına doğru yöneldi. Wren için bir avukat bulması gerekiyordu. Kendini korumaktan başka bir şey yapmamışken onu hapiste bırakmasının hiçbir yolu yoktu.
* * *
Altı saat sonra Marguerite, karakolda bir korku dalgasının içinden geçtiğini hissedince tereddüt etti. Hiç böyle bir yere yakın olmamıştı. Soğuk ve sterildi. Ürkütücü. Bundan daha fazlası korkutucuydu. Böyle bir yeri bir daha asla ziyaret etmek zorunda kalmayacağını umuyordu. Wren'i dışarı çıkarmak için burada olması onun için ne kadar kötüyse, onun binanın daha korkunç kısmında, Tanrı bilir ne için tutuklanmış diğer adamlarla birlikte olmasının kendisi için ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyordu. .
Wren'i buradan çıkarmaları gerekiyordu.
Avukatı, "Size evde kalmanız gerektiğini söyledim Bayan Goudeau," dedi. Kısa boylu bir Afro-Amerikalıydı ve seyrekleşen saçları kırlaşmıştı. Çok

seçkin ve başarılı, New Orleans'ın en önde gelen avukatlarından biriydi. Hepsinden iyisi, sağduyuluydu, bu yüzden hiç kimse, babası bile bunu asla öğrenmeyecekti.
Hem o hem de Wren korunacaktı.
Wren'in kendi avukatını tutabileceğinden şüpheliydi ve kamu savunucuları hakkında bildiklerine göre, genellikle fazla çalışıyorlardı. Wren'in burada olabildiğince az zaman geçirmesini istiyordu. Neyse ki, Wren'i bu işten kurtarmak için Bay Givry'nin ücretlerini kolayca karşılayacak kadar kendi parası vardı.
Bay Givry onu kapıya doğru iterken, "Bence eve dönmelisin," dedi.
"Hayır," dedi aceleyle. "Ben de iyi olduğundan emin olmak istedim."
Israrından pek memnun görünmeyen Bay Givry, onu polis üniforması giyen bir kadın memurun oturduğu masaya götürdü. Kadın iriyarı olmasına rağmen, iyi kaslı ve harika bir fiziksel durumda olduğu belliydi. Kısa kahverengi saçlarını yüzünden geriye doğru iterken yüzü asık suratlı ve sertti. Yaklaştıklarında sıkılmış bir bakışla yukarı baktı.
"Kefaletini ödemek için buradayız... um..." Beklentiyle ona baktı.
"Wren," dedi.
"Kim?" memur heyecanlı bir tonda sordu.
Marguerite, soyadının ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını anlayınca tereddüt etti. "Şey... emin değilim."
Bay Givry ona afallamış bir bakış attı. Zar zor tanıdığı bir adamı hapisten çıkarmak için birkaç bin dolar harcamaya razı olması muhtemelen garip gelmişti. Ama ona göre bu çok mantıklıydı ve avukata ya da memura Wren'in onun hayatını kurtardığını açıklamaya cesaret edemedi.
Şansıyla, bu yerel haber olur ve başı büyük belaya girer. "Eh," dedi Marguerite hemen, "benim yaşlarımda, altı üç civarında ve sarışın rastalı saçları var. Onu yaklaşık altı saat önce Tulane'de kavga ettiği için getirdiler.
Afrikalı-Amerikalı bir erkek katip geldi ve başını salladı. "Kim olduğunu biliyorsun,
Marie. O, daha önce tecrit etmek zorunda kaldığımız çocuk.”
Kadın tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Deli olan mı?"
"Evet."
"Deli?" Marguerite kaşlarını çatarak sordu. "Nasıl yani?"
Adam homurdandı. “İlk getirildiğinde, onu normal mahkum ekibinin yanına koyduk. Üçünü de fena halde dövdü. Onu çekip çıkarmak ve tek başına bir hücreye tıkmak için yedi polis memuru gerekti. O zamandan

beri hücresinde bir tür vahşi hayvan gibi ileri geri dolaşıyor. Yanına gelen herkese bakıp hırlıyor. Cehennem kadar ürkütücü. O çocukta kesinlikle doğru olmayan bir şeyler var.”
Avukatı ona kaşlarını kaldırdı. "Onu kurtarmak istediğinden emin misin?"
"Evet. Pozitif."
Bay Givry son derece şüpheci görünüyordu ama görev bilinciyle kadın memura döndü. "Kefalet ücreti ne kadar?"
"Yetmiş beş bin dolar." Hem kendisi hem de avukatı ağzı açık kaldı.
Bu doğru olamazdı değil mi? "Ciddi misin?" onlara sordu.
"Evet, hanımefendi," dedi Marie tereddüt etmeden. "Bir polis memuruna saldırdı"
Marguerite, Wren adına kızmıştı. "Bilerek değil. Saldırıya uğradığında onun bir subay olduğunu bilmiyordu.”
Erkek katip bununla alay etti. "Evet, hepsi öyle diyor."
Marguerite kendini hasta ve kızgın hissetti. O kadar parası yoktu. En azından babasına gitmeden, babasına bunu neden istediğini söylerse inme yapacaktı.
“Merhaba baba, yerel bir motorcu barında garsonluk yapan bu adamla tanıştım ve hapisten çıkması gerekiyor… Ne yaptı? Pek bir şey yok. Az önce bir memura ve Blaine'e saldırdı. Blaine'i hatırlıyorsun, değil mi? Babası, kampanyanıza en çok katkıda bulunanlardan biridir. Ama sorun değil, değil mi? Wren iyi bir adam. Hatta gitmememi söylediğin Quarter bölgesindeyken beni tecavüze uğramaktan alıkoyduğu için vuruldu. "Babacığım? Tutukluyor musun? Kalbin için hapları almalı mıyım? Oh evet, bu iyi giderdi.
Bay Givry ona anlayışlı bir bakış attı. "Benden ne yapmamı istersin, Hanımefendi?
Goudeau?”
Bana borç para mı vereceksin?
Daha mantıklı bir cevap veremeden dış kapı açıldı ve içeri üç adam girdi. Onlardan birini anında tanıdı. O, lisans danışmanı olan Dr. Julian Alexander'dı.
Uzun boylu, sarışın ve kesinlikle muhteşem, iki yakışıklı adamla birlikteydi. Biri iki santim daha uzun ve sarışındı, diğeri ise kısa siyah saçlı. Esmer, Dr. Alexander'ın boyunda bile durdu.

"Bill," dedi avukatı, siyah saçlı adama elini uzatırken. "Seni buraya ne getirdi? Artık kişisel aramalar yaptığınızı bilmiyordum."
Bill, Bay Givry'nin uzattığı elini sıkarken güldü. "Yapmıyorum."
"O zaman bir şeyler hayal ediyor olmalıyım."
Bill gülümsemeye devam etti. "Keşke ama kurtarmam gereken son derece değerli bir müvekkilim var. Ne demek istediğimi anlıyorsan, her zaman kişisel ilgimi çekiyor.
Bay Givry'nin yüzündeki ifade, Bill'in neden bahsettiğini tam olarak bildiğini söylüyordu. Marguerite'in Bill'in müvekkilinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama normalde bunu yapmayan bir avukattan bu kadar kişisel ilgiyi hak etmesi için yüklü olması gerekiyordu.
Marguerite mi? dedi Dr. Alexander ona yaklaşırken. "Seni buraya ne getirdi? Umarım başınız belaya girmemiştir."
O, başını salladı. "Haberlerin olmaması tek başına benim masum olduğumu gösteriyor. Bir arkadaşımı kurtarmak için geldim ama bunu karşılayacak kadar param olmadığını öğrendim."
Birden siyah saçlı adamın kim olduğunu anlayınca kaşlarını çattı. "Siz Eyalet Senatörü Laurens'in en büyük oğlu William Laurens'siniz, değil mi?"
Bill, onun kimliğine dair ipuçlarını zihninde ararken başını salladı. "Seni tanıyor muyum?"
Alexander ve avukatı aynı anda, "O, Senatör Goudeau'nun kızı," dedi.
"Ah," dedi Bill, aydınlanma yüz hatlarına geldiğinde. Elini ona uzattı. "Kampanya partilerinde tanışmıştık."
Başını salladı. "Karını seviyorum. Tam bir karakter." Selena Laurens bundan daha fazlasıydı. Son derece kendine özgü olan Selena, Quarter'da bir New Age mağazasına sahip olan bir medyumdu. Bill'in ailesi Louisiana eyaletinin en varlıklı ailelerinden biri olduğu ve Selena'nın ailesi onunkinden çok aşağıda olmadığı için ona yalnızca Marguerite'nin babası müsamaha gösteriyordu.
Selena fakir olsaydı delinin teki olurdu. Marguerite'nin babası tarot kartı okuyucusundan "eksantrik" olarak söz etmişti.
Bill güldü. "Evet o. Bu yüzden onu seviyorum." Yanındaki sarışın adamı işaret etti. "Bu benim kayınbiraderim Kyrian Hunter ve Julian'ı zaten tanıyorsun."
"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Kyrian'a, o da elini sıktı ve sözlerine karşılık verdi. "Bana bir saniye izin verirseniz..." Bill, onunla konuşmak

için katibe gitti. Marguerite, Kyrian'a baktı. "Nick Gautier'nin eskiden adına çalıştığı adam sensin, değil mi?"
Kyrian kaşlarını çattı. "Nick'in bir arkadaşı mısın?"
Başını salladı. "Harika bir adamdı."
"Evet, öyleydi," dedi Kyrian, son derece üzgün bir ifadeyle.
Bill onlara katıldı. "Onu şimdi yakalıyorlar ama kahretsin, o çocuğun beladan uzak durmayı öğrenmesi gerekiyor."
"Ne oldu?" diye sordu.
Bill derin bir iç çekti. "Eh, bana bir Tulane polisine saldırdığını söylemeyi ihmal etti ve şimdi onu tecrit altında tutuyorlar."
"Çalıkuşu?" umutla sordu. "Wren için mi buradasın?"
Kyrian onun sözleriyle afallamış görünüyordu. "Wren'i de tanıyor musun?"
Marguerite başını salladı. "Daha yeni tanıştık ama evet, onu tanıyorum."
Mahcup bir şekilde etrafına bakındı. "Tutuklanmasının sebebinin ben olduğumu söylemeye utanıyorum."
Bill bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Nasıl yani?"
“Wren, Sanctuary'de bıraktığım sırt çantamı bana geri vermek için kampüse geldi. Ayrılmaya başladığında, bir grup erkek öğrenci onu taciz etmeye başladı. Ona defalarca hakaret ettikten sonra, çocuklardan biri onu itti ve ardından Wren ona vurdu. Geri kalanlar üzerine atladı ve ardından polis gelip rahatsızlık verdiği için onu tutukladı.”
Bill'in yeni bilgileri Wren'i beladan kurtarmak için nasıl kullanabileceğine keskin bir şekilde odaklanarak işlediğini görebiliyordu. "Gerçekten bir polise mi saldırdı?"
"Evet ama bu bir kazaydı. Memur arkasından geldi ve eminim başka bir öğrencinin üzerine atladığını düşündü. Wren, memura vurana kadar kim olduğunu görmedi.”
Bill keskin bakışlarını ona dikti. "Buna tanıklık etmek istiyor musun?"
"Kesinlikle."
"Güzel," dedi gülümseyerek. Bill'in Wren'i beladan kurtaracağını söyleyebilirdi.
çok şükür
"Öyleyse, onu kurtarmak için akşam yemeği saatinde seni dışarı çıkardığı bu çocuk kim?" diye sordu Bay Givry.
"Wren Tigaryan."
Marguerite gibi avukatı da kaşlarını çatmaya devam etti.
"Bu ismi bilmeli miyim?" avukatı sordu.

"Tigarian Technologies," diye açıkladı Dr. Alexander. "Aristoteles Tigarian'ın tek çocuğu ve tüm uluslararası imparatorluklarının tek varisiydi."
Marguerite buna ağzı açık kaldı. Tigarian Technologies, kurumsal dünyada yalnızca Microsoft'tan sonra ikinci oldu. "Neden komi olarak çalışıyor?"
Julian ona anlamlı bir bakış attı. "Tanınmış bir senatörün kızı neden
Tulane ve Princeton, Harvard veya Yale değil mi?
"New Orleans'ı seviyorum."
Bill, "Ve Wren'in babasının şirketini yönetmekle hiç ilgisi yok," dedi. "Bunu sorumlu yönetime bırakmayı tercih eder."
Yine de onun için bir anlam ifade etmiyordu. Wren zengin bir adam gibi yaşamıyordu. Bir serseri gibi yaşadı.
Bill omzunun üzerinden baktı, sonra kaşlarını çattı. "Hey!" O bağırdı. "Adamın şu lanet kelepçelerini çıkar. Onu utandırmaya gerek yok. O bir suçlu değil."
Wren'le birlikte polis memurları, Bill'e uğursuz bir şekilde sırıttı. "Evet, doğru, o motorcuları nasıl yarıp geçtiğini görmedin. Bu 'çocuk', Mike Tyson'a parasının karşılığını verebilir." Wren'i görünce Marguerite'nin kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Siyah bir gözü vardı ve dudağı şişmişti. Polis memuru, açmadan önce kelepçeyi acımasızca çevirdi. Wren sanki onun varlığını hissetmiş gibi yukarı baktı ve ona keskin bir bakış attı.
İçinden bir sıcaklık titremesi geçti. Onda çok rahatsız edici bir şeyler vardı ve aynı zamanda sağduyusuna rağmen onun bir yanı ona doğru çekiliyordu.
Bill, memurlara öldürücü bir bakış attı. "Ona bak. Bir doktora göründü mü?"
"Doktor istemedi."
Bill başını salladı. "İyi misin Wren?"
Wren bileklerini ovuştururken başını
salladı.
Marguerite, tehlikeyi atlattığına şükrederek aralarındaki mesafeyi aştı. "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu, gözüne verdikleri zararı görebilmek için yüzüne düşen saçı iterek.
Başını sallamadan önce elini hafifçe ovuşturdu. "İyiyim. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kurtarmaya
çalışıyordum." Buna şaşırmış
görünüyordu. "Gerçekten mi?"
Başını salladı.
Ona tereddütlü bir gülümseme sundu.
"Carson'ı aramamı ister misin?" diye sordu.
Wren başını salladı.
"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu Wren'e.
"Lütfen. Teşekkürler."
Adamların yüzlerindeki ifadeden, onların da kendisi kadar onun kabulü karşısında şaşkına döndüklerini söyleyebilirdi.
Bill boğazını temizledi. "Seni geri götürmemi istemediğinden emin misin?"
Wren başını salladı ve o anda şimdiye kadar konuştuğu tek kişinin kendisi olduğunu anladı.
Marguerite çantasından anahtarlarını çıkarırken dış kapının açık olduğunu gördü. Blaine ve Wren'e saldıran diğer iki kardeş, elleri kelepçeli olarak binanın içine götürülüyorlardı.
"Bu gülünç!" Blaine hırlıyordu. Avukatım bunun için tüm rozetlerinizi alacak.
Beni duyuyor musun!" Yanında Bay Givry'yi görünce donup kaldı. Tom! Beni bu işten çıkar. İfadesi endişeliydi, avukatı Blaine'e gitti ve ona sakinleşmesini söyledi.
"Suçlamalar nedir?" Bay Givry memurlara sordu.
Cevap veren Bill oldu. "Ah, bir bakalım, saldırı, darp, kavgacı sözler, iftira, saldırgan dokunuş, toplum içinde sarhoşluk, izinsiz girme, nefret suçu ve ona fırlatmak için aklıma gelen başka her şey."
Bay Givry, Bill'e sinirli bir bakış attı. "Suçlama mı yapıyorsun?"
Bill ona ancak bok yiyen bir sırıtışla baktı. "Evet. Wren'le telefondan çıkar çıkmaz arama iznine yemin ettim. Müvekkilinize kime hakaret ettiğine ve saldırdığına dikkat etmesini öğütlemelisiniz. Wren'e sadece kampüste saldırmakla kalmadı, aynı zamanda dün gece yerel bar Sanctuary'de de saldırdı, burada onun kavgacı ve sarhoş davranışına memnuniyetle tanıklık edecek pek çok görgü tanığım var. 'Asla bir kaplanı kuyruğundan çekmeyin' ifadesini hiç duydunuz mu? Pekala, müvekkilinizle işim bitene kadar, o ve ailesi kendilerinin diyebilecekleri bir kürdan kaldıkları için şanslı olacaklar.
Blaine, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye hırladı.

Bay Givry içini çekti. Hayır, Blaine, değil. Gidip babanı arayacağım ve—”
"Acele yok," dedi Bill duygusuz bir ses tonuyla. "Birçoğunun geceyi hapiste geçireceğine sizi temin ederim."
Bay Givry ona sertçe kaşlarını çattı. "Bunu yapamazsın Bill. Onlar iyi ailelerin iyi çocukları.”
“Wren de öyle ve çoktan bitti. Belki bir dahaki sefere biri hakkında varsayımlarda bulunmadan önce iki kere düşünürler.” Bill evrak çantasını açtı ve bir parça kağıt çıkardı ve onu Bay Givry'ye uzattı. "Ayrıca, müvekkiliniz buradan ayrıldığında ona tebliğ edilecek bir yasaklama emri verdim. Eğer müvekkilimin yanına bir daha yaklaşırsa, ciddi şekilde pişman olacaktır.”
Bill, Blaine'e baktı. "İşin başındayken, sizin yerinizde olsam, müvekkilim aleyhinde dava açmakta ısrar ederse, Wren için Tulane'de ev sahibi olduğu için Bayan Goudeau'yu suçla suçlayacağı konusunda onu uyarırdım. Şimdi iyi senatörün kızına itiraz etmek istemeyiz, değil mi?
Blaine, yalnızca polisin onu geri çekmesi için Wren'e koştu. "Seni bunun için yakalayacağım, seni pislik."
"Kapa çeneni, Blaine!" Bay Givry tersledi. "Başın zaten yeterince belada."
Bill, küçük bir koridora doğru sürüklenen Blaine'e spekülatif bir bakış attı. "Bu suçlamalara bedensel zarar verme tehdidini de ekleyeceğiz." Polis, Blaine ve arkadaşlarını uzaklaştırdı.
Bay Givry tiksinmiş görünüyordu. "Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi Bill?"
"Hiç de bile. Bu davada kesinlikle geçimini sağlayacaksın.”
Bay Givry yorgun bir şekilde içini çekti. "Elbette. Seni sabah arayacağım ve ne yapabileceğimize bir bakacağım.
Bill elini Wren'in omzuna koydu, sonra Wren kelimenin tam anlamıyla ona homurdanırken aniden geri çekti. "Üzgünüm," dedi. "Ben, şey... seni sonra ararım." Kyrian ve Julian duraksadı.
"Seni eve götürmemizi tercih etmeyeceğine emin misin?" Kyrian, Wren'e sordu.
Wren başını salladı.
"Tamam o zaman. Beladan uzak dur."
Marguerite başını eğerek kapıyı işaret etti. "Gitmeye hazır mısın?"
Onayladı. Dışarı çıktıklarında, onun yaralı omzunu ovuşturduğunu fark etti. "Hastaneye gitmen gerekiyor mu?"
"Hayır, sadece biraz dinlenmem gerekiyor."
"Emin misin?"

"Pozitif. Sadece beni eve götür, tamam mı?
Onu bir sokak lambasının altına park etmiş olan Mercedes'ine götürdü. "Tigerian Technologies ile akraba olduğunu bilmiyordum."
Arabasının tepesinden ona baktı. "Önemli mi?"
"Tam olarak değil."
"Öyleyse neden bunun hakkında konuşayım?"
Bununla bir anlamı vardı. "Şirket New York dışındaysa neden New Orleans'ta yaşıyorsunuz?"
Omuz silkti. “New York'u sevmiyorum. Pek çok kişi. Çok fazla gürültü. Kışın çok soğuk. Üşümeyi sevmiyorum."
Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Ona gülümseyerek arabaya bindi ve ona katılmasını bekledi. Çabucak oturdu, kapıyı çarptı ve kemerini bağladı. "İçerdeyken seni beslediler mi?" diye sordu. "Dönüşte bir yerde durup bir şeyler yemek ister misin?" Onayladı.
"Ne alırsınız?"
“Umurumda değil. Tylenol veya çikolata hariç her şeyi yerim.”
"Bu garip bir liste."
"Bana değil."
Tamam... o tuhaf bir adamdı.
Marguerite otoparktan çıkarken, Wren polisin ona verdiği zarftan eşyalarını çıkardı. "Orası kötü müydü?"
Ona bakmak için durakladı. “Kesinlikle hayatımın en önemli olayı değildi.”
Onun alaycılığına gülümsedi. "Hapishane kavgasına ne oldu?"
Cüzdanını cebine kaydırdı. “'Çocuğun' etrafından dolanıp erkekliklerini göstermenin eğlenceli olacağını düşündüler. Birkaçını bayıltmanın eğlenceli olacağını düşündüm.
Pekala, bunu anlayabilirdi. Olaylara karşı benzersiz bir yaklaşımı vardı. "Hep böyle kavgalara mı girersin?"
"Hayır," dedi alçak bir sesle, Timex'ini koluna takarken. "Kavga etmeyi sevmiyorum. Yalnız kalmayı tercih ederim. Ama başkası başlatırsa…”
"Sen bitir."
Onayladı. “Babam bir saldırganı sadece yenmenin yeterli olmadığını söylerdi. Onları, artık seninle uğraşmamaları gerektiğini bilecek kadar incitmelisin. Ya da tercihen onları öldürün.”
"Babalarımızın pek çok ortak noktası varmış gibi görünüyor."
Wren yorum yapmadı. Bunun yerine, sola doğru işaret etti. "McDonald's iyi olur."

Bu düşünceyle burnunu kırıştırdı. "Gerçekten orada mı yiyorsun?"
"Bu iyi bir şey."
Bu düşünceyle irkildi. Yiyeceklerini sadece reklamlarda görmüş ve kendisi için denemeyi hiç düşünmemişti. "Bunu bilmiyorum. Fast food fikrini sevdiğimden emin değilim." Ama çekti ve arabaya serviste sıraya girdi.
Wren ona şüpheli bir bakış attı. "Bana burada hiç yemek yemediğini söyleme."
"Asla."
"Nerede yiyorsun o zaman?"
"Restoranlarda veya kampüs yemekhanesinde." Hoparlöre doğru çekti ve penceresini indirdi. "Böyle yiyecek almak çok garip."
Kucağına eğilip ne istediğini soran kadına cevap vermeden önce ona sırıttı. "On iki Big Mac, iki Filet-O-Fish, üç Double Quarter Pounder with Cheese, dört elmalı turta, altı büyük boy patates kızartması ve büyük bir vanilya shake alacağım." ona baktı. "Birşey istiyorsun?"
Ona ve inanılmaz derecede büyük düzenine bakarken iki kaşını da kaldırdı. "Cidden hepsini tek başına yemeyeceksin, değil mi?"
Onun sözlerinden etkilenmiş görünüyordu. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?"
"Hayır," dedi hızla. "Acıktıysan değil. Daha önce kimsenin böyle yemek yediğini hiç görmemiştim."
Ona kafası karışmış bir bakış attı. "Onu her zaman yaparım."
"Ve sen bu kadar zayıf mı kalıyorsun? Bir evden daha büyük olurdum."
"Başka bir şey ister misiniz?" ses dahili telefondan sordu.
Menüye göz attı. "Kola ile çizburger yiyeceğim."
Marguerite'in gözleri toplamda, sunucu onlara etrafta dolaşmalarını söylemeden önce genişledi. Fast food'un bu kadar pahalı olabileceğini kim bilebilirdi?
Wren cüzdanını çıkardı ve ödemesi için Marguerite'e parayı uzattı. Koltuğunda arkasına yaslandı ve ışığın onun koyu renk saçlarında oynamasını izledi. Onun için çok güzeldi.
Beklerken, parmaklarının tersiyle yanağına dokunmak için uzandı. Teninin yumuşaklığı onu şaşırtmıştı. Aynı zamanda onu sert ve onun için acı verici hale getirdi.
Ona gülümsemek için başını çevirdi. Bu ifade ona bir balyoz gibi çarptı ve onu garip bir şekilde sersemletti. Sırayla onu inceliyormuş gibi başını kaldırdı. "Saçına bunu nasıl yaptırıyorsun?"
"Bilmiyorum. Sadece bir şekilde bükersin ve tutar.

"Nasıl yıkıyorsun?"
Omuz silkti. Herkes gibi. Şampuanı sürüyorsun ve içinden su akıtıyorsun." Kaşlarını çatarak bir tele dokunmak için uzandı. Gülümsedi ve burnunu kırıştırdı. "Çok garip hissettiriyor. Yün gibi bir şey." Elini indirdi ve pencereye doğru çekti. Wren onun sözlerini düşünürken sessizce oturdu. Diğer insanları ondan uzak tutmak için rasta saçlarını takmaya başlamıştı ve işe yaramıştı. Çoğu insan tiksintiyle dudaklarını kıvırdı ve hemen ona geniş bir yatak kesti, bu onun için sorun değildi. Dokunulmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Ama Maggie'nin saçını okşamasına aldırmazdı.
Onun cildi ...
Para üstünü, sonra da yemeğini verdi. Wren bir Big Mac'i açtı ve onu bir insan gibi yemeye özen gösterdi ama gerçekten zordu. Onun türü yalnızca üç ila dört günde bir yemek yerdi ve aşırı derecede açtı. Gerçekte, bu yeterli yiyecek değildi. Sığınağa geri dönene ve ihtiyacı olan her şeyi yiyene kadar onu idare etmeye yetmişti.
Bir kızartma aldı ve ona teklif etti.
Gülümseyerek elinden aldı ve yedi.
Wren onu yakından izledi. Bunun onun için ne kadar büyük bir başarı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun türü, aç olduklarında kimseyle veya hiçbir şeyle yemek paylaşmazlardı. Küçücük bir lokma için ölümüne savaşırlardı. Yine de onunla ilgilenmek istiyordu. Çok tuhaf bir duyguydu. Daha iyisini bilmeseydi, onun eşi olduğunu düşünürdü. Ancak Katagarya insanlarla çiftleşmedi. Bu mümkün değildi.
Marguerite, Wren'i göz ucuyla izlerken sıkışık sokaklarda arabasını sürdü. Yemek yerken konuşmadı. Ama sonra, zaten pek konuşmadı.
O çok büyüleyici bir çelişkiydi. New Orleans'ın en seçkin avukatlarından birinin emrinde olduğunu hâlâ aklından çıkaramıyordu.
"Ailen senin komi olarak çalışman hakkında ne düşünüyor?" diye sordu. Böyle bir şey yapsaydı babası ölürdü. Kariyerine ve sosyal duruşuna uygun olmaları için her zaman onun işlerini dikkatle incelerdi.
Wren yemeğini yuttu. "Bugünlerde pek düşünmüyorlar."
Bu düşünceyle devam etmesini bekledi. Bunun yerine yemeğe geri döndü. Marguerite kaşlarını çatarak ondan açıklama yapmasını istedi. "Neden düşünmüyorlar?"
"Ailem öldüğü için onlar için biraz zor."
Bunun üzerine kalbi sıkıştı. "Bunların her
ikisi de?" Onayladı.

"Ne kadardır?"
"Yaklaşık yirmi yıldır."
Onlar öldüklerinde o daha bebekti. Anne babasını tanımamak ne kötü.
"Ben çok üzgünüm."
“Olma. Değilim."
Ağzı açık kaldı.
"Tam bir pisliktiler," dedi sessizce. "Bana kimse dayanamadı. Dudakları tiksintiyle kıvrılmadan yüzüme bile bakamadılar. annem bana sadece şöyle derdi
'BT.'"
"Aman Tanrım, Wren... bu korkunç."
Omuz silkti. “Buna alışırsın. Tek çocuk olduğum için şanslıyım. Daha fazla çocukları olsaydı, eminim ki ölmüş olurdum.”
Sesindeki umursamazlık onu afallatmıştı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"
Cevap vermedi ama yüzündeki ifade öyle olmadığını söylüyordu. Ve düşününce, öfke nöbetlerinde her zaman babasının umursamaz bir pislik olduğunu düşünmüştü. Birdenbire Yılın Babası gibi göründü.
"Yani annenle baban sen çok küçükken öldüyse seni kim büyüttü?"
"Kendimi büyüttüm."
"Evet, ama koruyucun kimdi?"
"Bill Laurens. Babam ve Bill'in firması çok eskilere dayanıyor. Ailem öldükten sonra, bir adam beni buraya, Bill'in yanına getirdi ve onunla kalmama ve kendi geçimim için Sanctuary'de çalışmama izin vermesi için Nicolette Peltier'i tuttu.
"Başka ailen yok mu?"
"Tam olarak değil. Sahip olduğum hayatta kalanlar beni yanlarında istemiyorlar.
"Neden?"
Haklı değilim.
Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Onun hakkında bilmesi gereken bir şey var mıydı?
"Ne demek haklı değilsin?"
Cevap vermeden önce shake'inden bir yudum aldı. "Deforme oldum."
Arabayı sürerken ona baktı. Ona kesinlikle deforme görünmüyordu. Tamamen iyi ve sağlıklı görünüyordu. "Nasıl yani?"
Başka bir Big Mac açıp yemeye başladığında cevap vermedi.
"Çalıkuşu-"

"Bana başka bir şey sorma, Maggie. Gerçekten yorgunum, açım ve acı çekiyorum. Beni gerçekten tanısaydın, burada oturup kafanı kaldırmamamın tam anlamıyla bir mucize olduğunu anlarsın. Sadece eve gitmek istiyorum, tamam mı?" "Tamam," dedi bir cevap için can atıyor olmasına rağmen.
Sığınağa giden yolun geri kalanında sessiz kaldılar. Evin arkasındaki küçük otoparka girdiğinde, o neredeyse yemeğini bitirmişti.
Marguerite, çantaları taşımasına yardım etmek için geldi. Onu, Aimee'nin Marguerite'i barda tutmasını isteyen aynı kızgın görünüşlü sarışın adamla karşılaştıkları kırmızı bir arka kapıya götürdü. "İçeri girmesine izin verilmiyor."
"Uzaklaş Remi," dedi Wren dişlerinin arasından.
"Kuralları biliyorsun."
"Evet, kuralları biliyorum. Orman kanununda kaplan ayıyı yer."
Marguerite, Aimee'nin Remi'nin arkasından geldiğini gördü. "Sorun değil Rem, bırak geçsin."
Remi ona alayla baktı. "Aklını mı kaçırdın?"
Aimee, Remi'yi geri çekti. "İçeri gelin çocuklar."
Marguerite, Wren'in odasına çıkan merdivenlerden çıkarken hiçbir şey söylemedi.
"Ne hakkındaydı?" diye sordu yatak odasının kapısını kapatır kapatmaz.
"Lo, evinde kimseyi sevmiyor."
"Ah. Sanırım gitmeliyim—”
"Kal... lütfen."
Wren bunu ondan istememesi gerektiğini biliyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kahretsin, bakıma ihtiyacı vardı. Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Sadece biraz daha onunla birlikte olmak istiyordu. Tehlike önemli değildi. Onun kokusunu alabilmek dışında hiçbir şey yapmadı. Onu görmek için.
ona dokunmak için
Dudakları buluşana kadar başını ona doğru eğdi. Onu öperken onu kapıya yapıştırdı.
Marguerite hiç düşünmeden elini onun saçlarına gömdü. Wren tısladı ve sanki acı çekiyormuş gibi geri çekildi. Eli hâlâ kıvrık sarı buklelerinin arasındaydı.
"Üzgünüm. Üzgünüm," dedi, onu daha fazla incitmeden elini çekmeye çalışarak.
Başını ovuştururken kaşlarını çattı.

Yardım etmek için uzandı, sadece uzaklaşmasını sağlamak için. Kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz, kapı çarparak açıldı. Marguerite dönüp barda bulunan öfkeli orta yaşlı kadını gördü.
Wren gırtlağından garip bir hırıltı çıkardı.
Kadın, hiçbir tartışmayı kabul etmeyen bir sesle, "Gitmesi gerekiyor," dedi. "Şimdi."
"Onu burada istiyorum."
"Senin ne istediğin umurumda değil," dedi, sesinde Fransız aksanı vardı.
"Burası benim evim ve..."
"Sana yeterince para ödüyorum."
"Hayır," dedi, ses tonu zehir doluydu, "bilmiyorsun. Bunun için değil."
Marguerite'in isteyeceği en son şey başını belaya sokmaktı. "Sorun değil Wren. Gideceğim." Yüzündeki öfke onu gerçekten korkutmuştu. Wren kadına sert bir bakış attı, ardından Marguerite'e alt katta arka kapıya kadar eşlik etti.
"Bunun için üzgünüm," dedi onu evden çıkarıp arabasına götürürken.
"Sorun değil. Sonra görüşürüz."
Başını salladı ve onun için arabasının kapısını açtı. Onu içine hapsettikten sonra elini camına koydu ve yüzündeki hasret ifadesi onu delip geçti.
Elini onunkileri kapatmak için camın üzerine koydu ve ona bir gülümseme sundu.
Arabasını çalıştırırken Wren geri adım attı ve o tekrar içeri girmeden önce park yerinden ayrılana kadar izledi.
Salonda Nicolette ile tanıştı. Aimee annesinin hemen arkasında durmuş, tamamen pişman görünüyordu.
"Bir daha oğullarımdan birini tehdit edersen seni ölü görürüm kaplan." Bunun üzerine acı bir kahkaha attı.
"Deneyebilirsin ayı. Başaramayacaksın.” Wren yanından ayrılıp merdivenlerden yukarı çıkarken Nicolette kendini tuttu.
"Onun hatası değildi anne," dedi Aimee. "Ona gelebileceğini söyledim..."
Nicolette ona ters vuruş yaptı. "Bir daha bu evin güvenliğini tehdit edersen seni kovulurum. Beni anlıyor musun?" Aimee başını salladı.
"Baba?" Nicolette eşi için bağırdı.
Mutfağa açılan kapıdan içeri girdi. "Oui?"
"Konsey'i çağırın. Sanırım kaplanı sefaletimizden kurtarmanın zamanı geldi.” Bölüm 5

Wren, yatak odasının dışındaki küçük banyoda durmuş, Marvin ona su fırlatırken küfrediyordu.
"Kes şunu, Marvin," diye tersledi, şimdi ona surat asmakta olan şakacı maymuna.
"Gözlerime su kaçmasından nefret ettiğimi biliyorsun."
Kör olmaya dayanamazdı. Suda oynamayı sevdikleri gerçeği düşünüldüğünde, bu tuhaftı.
Her türlü zayıflıktan nefret ettiler. Zayıf bir kaplan ölüydü.
Babası bunun ölü kanıtıydı.
Wren'in biraz aralık bıraktığı kapı, ona koridordaki Aimee'yi göstermek için açıldı. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"
Wren saçından tarağı çıkardı. Geri çekilecek bir yer aradı ama tek çıkış yolu ayı kuğusuydu. Onu yakalamış olmasından nefret ediyordu. Kimsenin ne yaptığını bilmesini istemiyordu.
Aimee odaya girdi ve arkasından kapıyı kapattı. Başını bir yana eğerek, onu son derece huzursuz eden keskin bir bakışla onu inceledi.
Marvin gevezelik ederek lavabonun üzerinde zıpladı.
"Saçını düzeltmeye çalışıyorsun, değil mi?"
Wren tarağı Marvin'in yanına bırakırken hiçbir şey söylemedi. Bu onu ilgilendirmezdi.
"O insan dişi yüzünden, değil mi?"
Aimee'nin yanından geçmeye çalıştı ama onun yolunu kapatmasını sağladı.
Aimee nazikçe, "Sorun değil, Wren," dedi. "Ondan kimseye bahsetmeyeceğim. İnan bana, imkansız ilişkiler hakkında her şeyi anlıyorum.
Evet, onu bir hafta önce kurt Fang ile yakalamıştı. İkisi öpüşmek üzereydi. Wren'den başka biri onu Fang'la birlikte keşfetmiş olsaydı, Fang öldürülürdü ya da en azından ciddi bir şekilde parçalanırdı. Ama şans eseri, Wren, Aimee'nin yatağına kimi götürdüğünü umursamıyordu. Zaten bu onu ilgilendirmezdi.
Tarağı tezgahtan aldı. "Yardım etmemi ister misin?"
Bir yanı ona hırlayıp onu oradan uzaklaştırmak istiyordu, ama diğer yanı yardımın iyi bir şey olacağını fark etti. Deneyebilirsin, diye mırıldandı. "Ama bunun umutsuz olduğunu düşünüyorum." Bir saatten fazla bir süredir dağınık saçlarını taramaya çalışıyordu ve şu ana kadar sadece başarısızlık ve acıyla karşılaşmıştı.
Ve hepsi istediği için…

İmkansızı istiyordu. Bir an için saçlarında bir kadının ellerini hissetmek istedi ve orada hissetmek için can attığı Aimee değildi.
Maggie'yi istiyordu.
Aimee'nin yüzü, tarağı küçük, keçeleşmiş bir bukleden geçirmeye çalışırken yumuşadı. Bunu birkaç dakika denedikten sonra tarağı ikiye ayırmasıyla sonuçlandı, hüsrana uğramış bir şekilde içini çekti.
Pekala Wren, ihtiyacımız olan bir uzman. Yardım etmesi için Margie'yi arayayım. Keçeleşmiş saçları dolaştırmada en iyisidir. Bunu yapabilen varsa o da yapabilir."
Aimee kapıdan çıkarken Wren onu durdurdu. "Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" Diğer ayıların hiçbiri ona gerçekten iyi davranmamıştı. Çoğu ona zar zor tahammül etti.
Ama Aimee her zaman nazikti.
Ona bir gülümseme sundu. "Senden hoşlanıyorum yavrum. bende hep var Tehlikeli olmadığını biliyorum... Yani, bizi öldürebileceğini, tehlikeli olduğunu biliyorum ama kendinden başka kimseye asılsız bir tehlike oluşturmuyorsun."
"Ama hala benden korkuyorsun."
Ona bakınca gözleri yumuşadı. "HAYIR. Senin için korkuyorum, Wren. Büyük bir fark var."
Sözleri üzerine şaşkınlıkla kaşlarını çattı.
Yorgun bir nefes verdi. "Etrafında kimseyi sevmiyorsun yavrum. Sırf insanların seni rahat bırakması için uygunsuz şeyler yaptığını biliyorum ve bir gün yapacağın şeyin buradaki diğerlerinin kalıcı olarak sana düşman olmasına neden olabileceğinden korkuyorum.
Onu anlamış ve kabul etmiş gibi onu izleyen Marvin'e baktı. "Halkınızın gaddarlığını biliyorum. Bill'in seni buraya, sen kendini savunamadan babanın klanının seni öldürmesini engellemek için gönderdiğini biliyorum. İster inan ister inanma, senin incindiğini görmek istemiyorum. Herkes hayatında biraz mutluluğu hak eder. Tigardlar bile."
Bu sözler onu derinden etkiledi. Kurdun ondan bu kadar etkilenmesine şaşmamalı. Bir ayıya göre iyi bir kalbi vardı. "Teşekkürler Aimee."
Başını salladı, sonra gitti. Marvin, saçını tekrar çözmeye çalışırken Wren'e gevezelik etmeye başladı. Maymun, Wren'in neden kendini değiştirmeye çalıştığını anlamadı. Marvin'e mantıklı gelmedi.
"Biliyorum," dedi Wren maymuna. Ama onu iğrendirmeden bana dokunabilmesini istiyorum. Bir gün kendi Marvina'nı bulacaksın ve anlayacaksın."

* * *
Aman Tanrım, Margeaux! Dışarıda, koridorda ne olduğunu görmelisin!”
Marguerite, kitaplarını sırt çantasına koyduğu yerden, bir sonraki sınıfı üç kapı aşağıda olan Whitney'e kaşlarını çatmak için baktı. "Ne?"
"O gezegendeki en tatlı adam. Yemin ederim, daha seksi birini görmedim. Eşcinsel olmalı. Hiçbir heteroseksüel adam bu kadar nefis görünmüyor.”
"Ah, bu seni sinirlendirmiyor mu?" Tammy yan koltuktan sordu. “Sanat bölümü olmayı denemelisin. Bir lisans öğrencisi olarak gördüğüm tek şey, başka erkekleri arayan erkeklerdi. Bu yüzden şimdi hukuk fakültesindeyim. Bir kadın isteyen bir adamla gerçekten karşılaşabileceğim bir mesleğe ihtiyacım var.
Whitney, Tammy'ye sırf davetsiz konuştuğu için komik bir bakış attı. Marguerite ise Pazartesi sabahları her zaman en ilginç hikayeleri anlatan Goth öğrenciye hayrandı.
Marguerite ona gülümsedi. Tamam, Tammy, madem erkekler konusunda yerleşik uzmansın, git onu araştır ve bana ne düşündüğünü söyle. Kimin takımı için vuruş yapıyor?”
Marguerite sırt çantasını omuzlarına aldığında, Tammy yüzünde düşünceli bir ifadeyle geri döndü. "Bilmiyorum. Aramak için çok yakın. Psycho Prep haklı, o büyüleyici. Düşünmeden, doğrudan söylerdim, çünkü her yerinde, onun etli etinden bir ısırık almak istemenize neden olan bu 'beni yap' faktörü var. Bununla birlikte, boynu açık, kolları kollarında geriye doğru kıvrılmış ve açık bırakılmış siyah ipek bir gömlek giymiş. Elbette sol kolunda gerçekten harika bir dövme var. Ancak..."
Tammy burnunu kırıştırdı. "Siyah pantolonu ve gerçekten çok pahalı siyah İtalyan mokasen ayakkabıları var. Ferragamos sanırım. Söylemeliyim ki bu benim gaydar'ımı büyük ölçüde harekete geçiriyor. Heteroseksüel erkekler normalde o kadar iyi giyinmezler. Pahalı saç kesimlerinden bahsetmiyorum bile, ama aynı zamanda biraz perişan. Yanından geçen erkek ya da kadın kimseyi gerçekten izlemiyor. Bu garip. Bu yüzden takımımızın bizim için yüzde elli şutu olduğunu söyleyebilirim. Ya da belki de bir anahtar vurucudur.
"Oooh, bir sır," dedi Marguerite, onu kendi gözleriyle görmek için sınıftan çıkarken. "Bakalım ne düşüneceğim..."
Kadınlar aval aval bakarken ya da ona bakıp göze batmamaya çalışırken koridorda epey bir hareketlenme oldu. İlk başta görebildiği tek şey kalabalığın üzerindeki sarı saçlarının tepesiydi.

Ona daha yakından bakmak isteyen kadınların östrojen denizinde gezinmek zordu. Yaklaştıkça, Marguerite onun tamamen büyüleyici olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Tammy'nin bahsettiği "beni yap" faktörüne karşı bağışık olmaktan çok uzaktı. Yüzü, ateşli bir öpücük için yalvaran dolgun, şehvetli dudaklarıyla mükemmeldi. Çıkık elmacık kemikleri ve asilzade bir burnu vardı. Arkası önüne göre daha kısa olan koyu sarı saçları ona gizemli bir hava katmak için stratejik olarak gözlerine düşüyordu. Elinde bir buket gül ve büyük bir kutu Godiva çikolatası tutarken son derece rahatsız görünüyordu. Teni koyu, sarımsı bir altındı.

Ta ki adam ona doğru bir adım atana ve onun turkuaz gözlerinin tam rengini görene kadar bu tanıma göğsünün tam ortasına çarptı.

Olamaz….

"Çalıkuşu?"

Önünde durup ona o tanıdık tereddütlü gülümsemesini sunana kadar durmadı, sonra burnunu tam anlamıyla yanağına sürttü ve ardından ona hafif, nazik bir öpücük verdi.

Tammy yanlarında durup boğazını temizledi. "Düğme vurucu mu?" diye sordu.

Marguerite güldü. "Oh hayır. Bu kesinlikle bizim takımımızda, güven bana."

Tammy ona beşlik çaktı. "Sen git kızım. Bizim tarafımız için birkaç sayı attığınızdan emin olun."

Tammy uzaklaşırken Wren kaşlarını çattı. "Bunu sormalı mıyım?"

Marguerite gergin bir şekilde güldü. "HAYIR. Kesinlikle yapmamanı tercih ederim."

Ona çiçekleri ve şekerleri uzatırken kaşlarını çattı. Bunları senin için aldım. Tuhaf bir şekilde bayat ve klişeydi ama yine de bunu onun yapmış olması onun kalbini çarpmasına neden oldu. Daha önce hiçbir erkek ona çiçek ve şeker vermemişti. "Teşekkür ederim."

Dudağını ısırarak uzandı ve parmaklarının arasında inanılmaz derecede ipeksi olan yeni saçlarını fırçaladı. Yumuşak dokusu ona insan saçından çok hayvan postunu hatırlatıyordu.

Ona çok yakışmıştı ama bir yanı eski Wren'i özlüyordu. "Ne yaptın?"

Belirsizlik gözlerini kararttı. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet, sanırım biliyorum." Onun sevimli olduğunu biliyordu ama inanılmaz derecede seksi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu yeni Wren görünümünde onu eskisinden daha ateşli yapan bir şeyler vardı. Bir

saç kesiminin bu kadar fark yaratacağını kim bilebilirdi? "Bunu benim için yapmadın, değil mi?" Mahcup bir şekilde uzağa baktı.
İçini bir sıcaklık kapladı. "Saçını kesmek zorunda değildin, Wren. Diğer taraftan da hoşuma gitti."
Yavaşça dağılan kadınlara baktı. "Seni daha fazla utandırmak istemedim."
Uzandı ve yanağını onunkine bastırabilmek için yüzünü aşağı çekti. Teninin ve tıraş losyonunun erkeksi kokusu, kadının hormonlarını ateşledi. Ama kalbini ateşleyen onun fedakarlığıydı.
"Beni hiç utandırmadın, Wren," diye fısıldadı kulağına. "Yapabileceğini hiç sanmıyorum."
Wren, onun kokusu üzerine yayılırken nefes alamıyordu. Kendini kontrol etmek için yapabileceği tek şey buydu. Teninin onunkinin... elinin onun yanağındaki hissi... Harikaydı. Dokunuşu onu haşladı ve onun insan olan küçücük parçasına dokundu. Dahası, hayvani kalbine dokundu ve onu evcilleştirdi. Böyle bir şey hissedeceğini hiç düşünmemişti.
Huzur içindeydi. Sakinlik. yatıştırıldı. Acı yoktu. Geçmiş yok. Kafasında yankılanan alay yok.
İçinde sadece Maggie ve benzerlerini hiç tatmadığı yabancı, baş döndürücü bir neşe vardı.
Bitirmek istemediği bir duyguydu.
Anında dehşete düşerek, ona bakmak için geri çekildi. "Peki beni burada bulacağını nereden bildin? Çılgın bir takipçi gibi misin?"
Wren buna gülümsedi. Dürüst olmak gerekirse, içindeki hayvan onu bu gezegenin herhangi bir yerinde kolaylıkla takip edebilirdi. Kullandığı Finesse şampuanla örülmüş eşsiz bir kadın ve çay gülü kokusu vardı. Ama ondan asla saklanamayacağını bilmek muhtemelen onu korkuturdu.
"Programın sırt çantandaydı. Dün sana geri vermeden önce ona baktım."
Adamın kendisine getirdiği gülleri koklamak için başını eğmeden önce onu sertleştiren utangaç bir gülümseme sundu. Ona dokunmak için uzandı.
"Arkadaşın kim, Margeaux?"
Wren, tanıştıkları gece Maggie ile bara giden kadınlardan birini tanıdığında elini hemen geri çekti.
Marguerite, Wren'e şüpheyle bakan Whitney'i görmek için döndü. "Whitney, Wren ile tanış."
Whitney bununla kafası karışmış görünüyordu. "Çalıkuşu? Blaine'i tutuklatan pis garson mu?"
Marguerite, Wren'i savunmak için hızlıydı. "Kavgayı Blaine başlattı."

Wren'e bir tabakta domuz pirzolası görmüş aç bir kaplan gibi baktığı için, Whitney'in onu duyduğundan şüpheliydi. Tek sorun, domuz pirzolasının, onu kimseyle paylaşmaya niyeti olmayan Marguerite'e ait olmasıydı.
Elini onun kolunun girintisine soktu ve onu kendine çekti. "Wren ve benim bir randevumuz var. Peki sonra görüşürüz."
Wren eğildi ve elini eliyle kapatıp onu çıkışa götürmeden önce burnunu yanağına hafifçe sürterek o sıcak, harika hareketi yaptı.
* * *
Wren hâlâ neden Maggie'yi aradığını gerçekten anlamamıştı. İnsanlar geçmişte ona karşı gerçek bir ilgi duymamıştı. Bir Katagari erkeği olarak ondan bu kadar etkilenmemeliydi. En azından fiziksel olarak daha fazla bir şey değil.
Yine de onu hayvanat bahçesinin yanındaki küçük kulübesine götürürken büyüledi. Tek istediği kucağına kıvrılıp mırlamaktı. Mantıksız bir şeydi, çünkü normalde istediği şey yanına gelecek kadar aptal birinin kolunu koparmaktı. Ona bakıp duruyor ve bir kadının yüzünde gördüğü en tatlı, utangaç gülümsemeyle ona hediye ediyordu. Ama kendine hakimiyetinde daha da kötüsü, ondan duyduğu arzuydu. Onun kendisine aç olduğu kadar o da ona açtı ve bu onu vahşi yapıyordu.
İçindeki kedi hırlamak ve takip etmek istiyordu.
Bundan daha fazlası, çiftleşmek istiyordu.
Garaj yoluna girdiğinde, tüm vücudu zonkluyordu. Uyarı. Ve onu ölesiye korkutan bir gaddarlıkla istiyordu. Onun tadına bakmadan ondan ayrılmasına imkan yoktu.
Marguerite arabasının kapısını açıp indi. Daha kitap çantasını çıkarmaya fırsat bulamadan Wren arabanın yanındaydı.
"Ben taşırım," dedi sessizce.
O kadar hızlı hareket etmişti ki neredeyse insanlık dışıydı...
Başını sallayarak çiçeklerini ve çikolatasını alıp evine götürmek için uzandı. Wren onu verandaya kadar takip etti, sonra o kapının kilidini açıp onları içeri alırken geri çekildi.
Çiçekleri sehpanın üzerine koymaya gitti. Daha doğrulmadan önce, onun arkasındaydı. Yüzünü saçlarının arasına gömdü ve sanki onun tadını çıkarıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Tüm boyunu sırtında hissedebiliyordu. Marguerite bu hareketin duygusallığı karşısında gerçekten de ürperdi.

Kolları onu yakın tutmak için etrafına sarılırken kendini ona yaslanmış halde buldu. Bu pozisyonda, onun ereksiyonunu açıkça kalçasında hissedebiliyordu. Wren iri yarı, güçlü bir adamdı.
"Yiyecek kadar güzel kokuyorsun," diye kulağına fısıldadı.
Tüm vücudu onun varlığından yanarken Marguerite cevap veremedi. Ellerini onun ön kollarına koydu ve Wren'in sol kolu boyunca uzanan uzun otların arasında gizlenen beyaz bir kaplanın orman sahnesi dövmesinin izini sürdü. Kollarında o kadar çok güç ve kudret vardı ki, bu onu zayıf hissettiriyordu. titriyor Kendisine böyle hissettirecek bir erkek tanımamıştı.
Yüzünü kendisine bakacak şekilde kollarının arasına aldı. Soluk turkuaz gözleri sıcak ve heyecan vericiydi. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu şiddetle öptü.
Marguerite, vücudundaki tüm hormonlar cızırdarken onu kendine tuttu. Hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Herhangi bir erkeğin daha fazla farkında. Onu sıska, sert vücuduna daha da yaklaştırırken dili onunkine saplandı. Sertleşmiş göğüs uçları onun göğsüne sürtünerek, temastan ve kıyafetleri onları ayırmadan ona dokunmaya yönelik doymak bilmez arzusundan inlemesine neden oldu.
Hiçbir zaman yeni tanıştığı bir erkekle yatağa atlayacak türden bir kadın olmamıştı. Aslında, hayatında sadece iki sevgili daha tanımıştı. Biri üniversitenin ilk yılında arkadaşıydı, diğeri ise bir yıldan biraz fazla süredir çıktığı bir adamdı. O zamanlar yeterince hoştu ama asla yıldız değildi.
Erkekler ona böyle hissettirmemişti... Onlara dokunmazsa ölecekmiş gibi hissettirmişti. Onların içinde olma düşüncesinin zevkiyle onu yaktı.
Ama Wren yaptı.
Göğüsleri ağır ve ağrıyordu. Öpüştükleri sırada nefesi onunkine karışırken düzensizdi.
Eteğinin eteğini yavaşça yukarı kaldırdı, o kadar yavaştı ki bu beklenti neredeyse acı vericiydi. Çıplak teninde nasırlı ellerini hissedince inledi. Sert, kendinden emin elleriyle onu okşarken teninin sıcaklığının soğuk havayla karıştığını hissettiğinde. Hayatının en erotik anıydı. Zaten ıslanmıştı ve zonkluyordu, onu daha fazla hissetmeye ihtiyacı vardı. Kendisine merhamet etmesi için yalvarmamak için elinden gelen tek şey buydu.
Wren, ondan daha fazla tatmak isteyerek ağzını keşfetti. Hiç böyle bir açlık hissetmemişti. Gerekli. Zonklama Talep etmek. Gözlerini kapattı ve

kalçalarının yumuşaklığını hissedebilmek için eteğini daha da yukarı kaldırırken kokusunu içine çekti. O sıcak, mükemmel bir cennetti.
Daha önce hiç bir kadına, en azından bu şekilde dokunmamıştı ve içindeki hayvan gaddarca kükredikçe nedenini anlamaya başlıyordu. Onu yutmak isteyen tehlikeli bir canavardı. Özgürlük isteyerek kükredi ve pençeledi.
Onu istemek.
İçindeki ham sahiplenme, baş döndürücü bir gaddarlıkla kabardı. Sonunda hayvanların kendi bölgelerine yaklaşanları neden öldürdüğünü anladı. Eğer ona başka biri dokunursa…
Wren onları parçalara ayırırdı.
Dudaklarını bıraktı ve ağzını, kalp atışlarının güm güm attığını hissettiği boğazına bastırdı. Yumuşak tenini yalayıp alay ederek elini yavaşça koyu mavi külotunun kemerinin altına kaydırdı. Onu durdurmasını yarı yarıya bekliyordu ama o durmadı. Bunun yerine, bacaklarını daha fazla ayırarak, onun omuzlarını tutarken can attığı kısmına erişmesini sağladı.
Ah evet, ihtiyacı olan buydu. Sahip olduğunu hiç bilmediği bir şefkatle onu okşarken onun ürperdiğini hissetti. Biri ona bir kadını tutabileceğini ve onu incitemeyeceğini söyleseydi, onlara gülerdi ama yine de Maggie'yi nazikçe tutuyordu.
Hayır, onunla sevişiyordu. Bu, şu ana kadar hiç anlamadığı bir insan terimiydi. Ama daha da şaşırtıcı olanı, bundan bu kadar keyif alıyor olmasıydı. Adam elini daha aşağılara daldırıp onu ararken, kısa, kıvırcık saçları parmaklarına değiyordu. Vücudunun hassas kıvrımlarını, en çok ihtiyaç duyduğu kısmına dokunana kadar ayırdı. Gözlerini kapadı ve uzun parmağını onun derinliklerine batırırken titredi.
Yerinden sıçradı ve onun dudaklarına doğru inledi.
Wren onu okşarken zaferle homurdandı. Çok ıslaktı. Çok yumuşak. Mırıldanmaları kulaklarını doldurdu ve onu onun için daha da zorlaştırdı.
Dokunuşuyla ona eziyet ederken Marguerite düşünemiyordu. Ve uzun, bronzlaşmış parmağını daha derinlerine batırdığında dizlerinin çözüleceğinden korktu.
Kulağına huysuzca, "Sana sahip olmalıyım, Maggie," diye fısıldadı.
O canlı, güzel teni hissedebilmek için gömleğinin düğmelerini açarak ona cevap verdi. Onu koruduğu yerden hâlâ omzundaki bandajı görünce duraksadı. Tekrar onun dudaklarını talep etmeden hemen önce, içinde yabancı bir şefkat dolaştı.

Marguerite, onu tamamen görmek isteyerek hararetle üzerindeki kıyafetlerini çıkardı. Onu en derininde hissetmek istemek. Hiçbir şeyi daha önce hiç bu kadar umutsuzca istememişti.
Ona sahip olmak zorundaydı. Daha önce hiç hissetmediği bir delilik gibiydi.
Yatak odasına bile gitmediler. Bunun yerine, bulundukları yere battılar.
Marguerite, Wren gömleğinin düğmelerini açarken tısladı ve ardından burnunu tüm yüzüyle küçük göğsüne sürttü. Geçmişte her zaman kup ölçüsü konusunda çekingendi, şimdi bunların hiçbirini hissetmiyordu. Adam vücudunun tadını bu kadar çok çıkarırken nasıl yapabilirdi? Şişmiş meme ucunu uzun, kötü bir şekilde yalamadan önce birkaç kez çenesinden alnına kadar kendini onun göğsüne sürttü.
Titriyordu. "Ne yapıyorsun?"
Gergin meme ucuna alaycı, sıcak bir nefes üflerken diğer göğsünün hemen üzerinde gezindi. Mavi gözleri onunkileri delip geçti. "Senin kokunun her yanımı kaplamasını istiyorum. Sarhoş olana kadar tenini koklamak istiyorum."
Vücudu gerekli açlıkla zonklarken sağ göğsünde bu eylemleri tekrarlarken inledi. Onun bedeniyle... onun dokunuşuyla bu kadar rahat olması ne tuhaftı. En azından gergin ya da tereddütlü değildi. Tek istediği Wren'di.
Dili teninde sertti ve her yalama tepki olarak midesinin çırpınmasına neden oluyordu. Bluzunu ve eteğini tamamen çıkardı. Ve dişleriyle külotunu çıkardığında, neredeyse sırf zevkten geliyordu.
Onunla vakit geçirdi. Yavaşça, metodik bir şekilde, ayağından uyluğuna kadar derisinin her santimini kemirdi. Sanki daha önce hiç bir kadının tadına bakmamış gibiydi. Sanki vücudunun her küçük molekülüne sahip çıkmak istiyormuş gibi.
Ve bunu çok iyi yapıyordu. O adam kimseyi ilgilendirmezmiş gibi yalayabilirdi. Wren ona bakmak için duraksadı. Parmaklarını onun ıslak yarığına değdirebilmek ve vücuduna hayretle bakabilmek için kalçalarını daha da birbirinden ayırdı. Kendisinden çok farklıydı. Yumuşak ve davetkar.
Demek bir kadına dokunmak böyle bir şeydi...
Elini canavarlarının üzerinde gezdirirken dişlerini gıcırdattı. Hayalleri bile gerçekle kıyaslanamaz. Açlığı onu ezdi, iki parmağını onun içine daldırdı ve onun tepki olarak titremesini izledi.
Onun için fazlasıyla hazırdı.

Ama onu bir insan erkekmiş gibi kabul etmek istemiyordu. Onu olduğu hayvan gibi sahiplenmek istedi. Kaplanlar arkadaşlarıyla oynadı...
Wren ondan çekilirken Marguerite inledi. "Ne yapıyorsun?" onu kaldırırken sordu.
"Seninle sevişiyorum, Maggie," diye fısıldadı onu tekrar önüne çekerken.
Marguerite, üzerinde kadınla birlikte yerde sırt üstü yatarken ne yaptığından emin değildi. Bu şekilde tamamen onun çıplak vücuduna yaslanmış olmak çok tuhaftı. Onun göğsünü omuzlarında hissedebiliyordu. Ayak bileklerini onunkilerle çengelleyip bacaklarını genişçe açarken kalçaları kalçalarının arkasındaydı.
"Wren..." Adam arkasından girerken, sözleri küçük bir çığlıkla sona erdi. Sonunda içinde onun genişliğine ve derinliğine tısladı. Onu tamamen dolduran iri bir adamdı.
Yavaşça kendini vücudunun derinliklerine itmeye başladığında başını omzuna yasladı. Hayatında hiç bu kadar açıkta hissetmemişti. Yine de çılgınca erotikti.
Onu zevkten paramparça eden hararetli bir ritimle tekrar tekrar onun içine girmeye devam ederken göğüslerini avuçladı.
Elini elinin içine aldı, sonra birleştiğini hissedebilmesi için açık kalçalarına götürdü.
Dokun bana, Maggie, diye homurdandı. "Seni aldığımı hissetmeni istiyorum." Nasıl yapamazdı? Onun içinde çok sert ve kalındı. Çok güçlü.
Elini onun üzerinde bıraktı ve hamlelerine zamanında vurabilmek için elini yukarı kaldırdı.
İçini bir zevk kaplarken Marguerite'in başı döndü. Bu, hayatının en inanılmaz anıydı. Sadece fiziksel bir hareket gibi hissetmiyordu, Wren'le bir şekilde bağlantılı hissediyordu. Sanki ona başka kimseden alamayacağı bir şey veriyormuş gibi. Mantıklı değildi ama ona karşı hissettiği buydu.
Wren onun parlak, sıcak ıslaklığının etrafını sardığını hissettiğinde nefes alamıyordu. Tek istediği Maggie'sinin içinde olmaktı. Nihai zevkle çığlık attığını duymak ve bunu ona verenin kendisi olduğunu bilmek. Daha hızlı hareket etti ve dişlerini dikkatle onun ensesine bastırırken kendini ona sürttü.
Başını geriye atıp onun kollarında ürperirken ağladı.
Onun için geldiğinde zaferle güldü. Ama sonra kendi kahkahası da doruğa çıkarken öldü.

Vücudunun içinde titrediğini hissettiğinde kollarını ona daha sıkı sardı. Hiç böyle bir şey bilmemişti.
Başı dönüyordu, sırtını yere yasladı ve onun üzerindeki hafif ağırlığının tadını çıkardı. Sonsuza kadar onun içinde kalmak istiyordu. Ama çok geçmeden vücudu onunkinden çekildi.
Marguerite ondan kaydı, sonra yüzünü ona döndü. "Bu inanılmazdı."
Ona gülümsedi, sonra parmaklarını nazikçe emebilmek için elini dudaklarına kaldırdı. "Tat alma şeklini seviyorum, Maggie." Kalbi gümbür gümbür atıyordu.
Avucunu yıkarken izledi.
"Senden önce hiç bir kadına dokunmadım," dedi, gözleri onunkilere yanarak.
"Ne?"
Boynuna burnunu sokmak için oturdu. "Beni duydun, benim tatlı Maggie'm. Şimdiye kadar sahip olduğum tek kadın sensin."
Ciddi olabilir mi? "Nasıl bakire olup benimle böyle sevişebilirsin?"
Ona gülümsedi. "Hayvan içgüdüsü."
Özellikle bakışları düştüğünde kaşlarını kaldırdı ve onun zaten sert olduğunu fark etti. "Çalıkuşu?"
Ama dinlemiyordu. Sırtını yere yasladı ve vücudunu bacaklarının arasına yerleştirdi. "Bana bir erkeğin kadınını nasıl sevdiğini göster, Maggie. Senin altımda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."
Onu ateşe veren sert bir itişle tekrar içine girene kadar, onun sözlerine kaşlarını çattı. Marguerite onun kalçasını ellerinin arasına alırken memnuniyetle içini çekti. "Bir daha nasıl sert olabilirsin?"
Çenesini ısırdı. "Telafi etmem gereken çok şey var." Ve sonraki birkaç saat içinde kesinlikle yaptı.
* * *
Wren, kalbi hızla çarparak Maggie'ye sarılmıştı. Kokusu kafasını doldurdu ve sonsuza kadar burada kalmak istemesine neden oldu. O kollarında uyurken, o da onun arkasına kıvrılmıştı. O da yorgundu ama uyumak onun doğal hayvansı formuna geçmesine neden olacaktı.
İhtiyacı olan son şey onun ne olduğunu öğrenmesiydi. Bir tigardla yattığını öğrenince dehşete düşeceğine hiç şüphe yok.
Gözlerini kapatarak, onun yumuşak kalçalarının kasıklarına değmesinin tadını çıkardı. Saçları dudaklarını gıdıklıyordu.

Yetişkinliğinde ilk kez, neredeyse çiftleşebilmeyi diledi. Ama o daha iyi biliyordu. O, soyunun sonuncusuydu. En azından anne tarafında.
Babasının üzerine…
Kendine saygısı olan hiçbir kaplan ona dokunmaz. O onlar için bir iğrençti. Melez olmak yeterince kötüydü ama beyaz kaplan olmak onun halkı arasında en kötü biçimsizlik olarak görülüyordu.
İnsana ait olmadığı kadar Katagarya dünyasına da asla ait olamazdı. O yalnızdı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu, soyunun lanetiydi ve uzun zaman önce boyun eğdiği bir lanetti.
İçini çekerek, muhtemelen tanıyacağı tek kadından isteksizce çekildi. Yanağını öpecek kadar uzun süre durakladı.
Ondan ayrılmak ve bir daha arkana bakmamak en iyisiydi. Artık neyi kaçırdığını biliyordu. Onu bir kez tatmıştı… eh, tamam, birden çok kez olmuştu. Ama bu yeterli olacaktır. O kendi dünyasına dönerken onu kendi dünyasına bırakmanın zamanı gelmişti.
Marguerite, Wren yanından ayrılırken yatağın battığını hissetti. Gözlerini açarak, onun bu sabah sınıfa koşarken düşürdüğü havluyu almak için eğilmesini izledi.
Tanrım, bir erkekte gördüğü en iyi popoya sahipti.
"Ayrılıyor musun?" diye sordu.
Ona bakmak için doğruldu. "İşe gitmem gerek."
Kendi türünden parası olan bir adamın zamanında asgari ücretli bir işe girme endişesi taşıdığı düşüncesine güldü. "Neden hasta olarak aramıyorsun?"
"Zamanında orada olmazsam, Tony sınıfına gelemez. Bu onun için adil olmaz.”
Wren'in bir iş arkadaşını önemsediği için midesinde garip bir çırpınma hissetti. Tanıdığı erkeklerin hiçbiri başka birini kendi çıkarlarının üzerinde görmezdi.
Wren onu öpmek için yatağa döndü. Marguerite, dudakları onunkine değdiği anda eridi. Ona kalması için yalvarmak istedi ama böyle olmayı reddetti. Onunla daha fazla zaman geçirebileceği buna benzer başka anlar da olabilirdi.
Kalçasını hafifçe okşamak için elini çarşafın altına kaydırdı. Öpüşmelerini derinleştirirken teninin sıcaklığıyla içini çekti.
Wren homurdanarak geri çekildi. "Böyle devam edersek, hiç ayrılmayacağım."
"Bu o kadar kötü mü olur?"

Yüzüne bir peçe indi. "Evet, Maggie. Olurdu.” Onu o kadar çabuk terk etti ki, bu onu ürpertti. Şimdi onda garip bir hava vardı. Birini anlamadı. Sanki bir şeyi kapatmış gibiydi.
"Sorun ne Wren?"
"Hiçbir şey," dedi sertçe, tuvalete gitmek için ondan ayrılırken.
Marguerite ayağa kalktı ve onun peşinden gitmeden önce bornozunu giydi.
"Çalıkuşu?" diye sordu onu duşta yakalarken. "Bana neler olduğunu anlat."
Gözleri onunkini yaktı. "Yapamam. Söylesem bile, buna asla inanmazsın.”
"Beni dene."
Kafasını salladı. Bak, Maggie. Bu öğleden sonra eğlenceliydi… inanılmazdın ve öylesin. Ama birbirimizi görmeye devam edemeyiz.”
"Neden?"
Uzun, yorgun bir nefes verdi. "Sen bir senatörün kızısın."
“Sen bir şirket kralının oğlusun. Bizim gibi insanlar her gün çıkıyor.”
Acı acı güldü. Hayır, Maggie. Onlar değil. Hayatımda asla anlayamayacağın bir sürü bok var."
"Ne gibi?"
Gözleri karardı, işkence gördü. Islak elini yanağına koymak için uzattı. "Keşke hak ettiğin kişi olsaydım. Ama asla o adam olamam. Birden fazla şekilde.”
Bakışları pişmanlıkla doldu, onu serbest bıraktı ve duş perdesini çekti.
Marguerite orada durmuş, onun banyo yapmasını dinliyordu. Tanıştıkları geceden beri başlarına gelen her şeyi düşündü. Öğleden sonra bir ara, özellikle de saçını kestikten sonra, özel bir şeyleri paylaştıklarını düşünmüştü.
Ama bir şeyi dilemek onu gerçek yapmıyordu ve eğer ona güvenmek istemiyorsa yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sevgi dilenecek türden bir kadın değildi.
Yine de içinde onu bir daha görmeyecek olma düşüncesiyle ürperen bir şeyler vardı. Onu zar zor tanıyordu ama yine de o… Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiç bir şey.
Bu doğruydu. Onunla gerçekten hiçbir şey paylaşmamıştı. Peki neden ona bu kadar ilgi duyuyordu?
Lütfen bana kötü çocuklara ilgi duyan kadınlardan biri haline geldiğimi söyleme. Her zaman sağduyulu olmakla övünürdü. Yine de bütün öğleden sonrayı çok az tanıdığı bir adamla yatakta geçirmişti.

Bu berbattı!
Duş perdesi açılmadan bir an önce su kesildi. Marguerite, onun esmer teninde sular parıldarken tamamen çıplak dururken yarattığı manzaradan gözlerini alamıyordu.
Bakışları onu yakarken bardan bir havlu çekmek için arkasına uzandı. Aniden kendini ona ovmak için anlaşılmaz bir ihtiyaç hissetti.
"Ben... şey, ben hızlı bir duş alıp seni Sığınak'a geri götüreceğim."
"Teşekkürler."
Bandajının gevşediğini fark eden Marguerite kaşlarını çattı. Ama onu bu konuda şaşırtan şey, yaranın neredeyse iyileşmiş olmasıydı.
"Ne-"
Daha yakından bakmasına izin vermeden yerinden sıçradı.
"Çalıkuşu?" diye sordu, o banyodan çıkarken arkasından yürüyerek. "Omzunu göreyim."
"Görecek bir şey yok."
"Yaranız... iyileşmiş görünüyor."
Cevap veremeden bandajı aldı ve çekti. Adam tısladı, sonra homurdandı ama kadın, sadece birkaç gün değil, aylar geçmiş gibi görünen yara izine bakarken aldırmadı.
Gerçek olamayacak bir şeye ağzı açık kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"
"Ben hızlı bir şifacıyım."
O, başını salladı. "Sen nesin Wren?"
Ona küstah bir bakış attı. "Beni ne sanıyorsun? Olağanüstü iyileştirici güçleri olan bir vampir mi? Bir kurtadam?"
Onun alaycılığına gözlerini devirdi. "Saçmalama."
"Kesinlikle. Yara o kadar şiddetli değildi ve çabuk iyileşiyorum, tamam mı? Hepsi bu kadar.”
"Bu kadar savunmacı olmana gerek yok."
Ona doğru o kadar vahşi bir adım attı ki, bir an için onu gerçekten korkuttu. “Sorgulandığında veya köşeye sıkıştırıldığında saldırmak benim doğamda var. Diğer birçok nedenin yanı sıra bu, seninle veya başka biriyle bir ilişkim olmamasının nedeni. Senin yanında kendime güvenemem, Maggie. Son derece şiddet yanlısı bir ailede doğdum ve açıkçası içimde uyandırdığın duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.” Gözleri onu acıyla delip geçti. "Seni incitmek istemiyorum ama seninle kalırsam, yaparım. Bunu biliyorum."
Buna inanmak istemedi. Bu kadar korumacı biri onu nasıl incitebilirdi? Mantıklı değil.

"Daha önce hiç bir kadına vurdun mu?"
Elini beline sardığı havluyu daha sıkı kavrarken onun yanından geçmeye başladı.
"Senin varmi?" diye sordu.
Çenesinde bir kas çalıştı. "HAYIR."
"Öyleyse neden beni inciteceğini düşünüyorsun?"
Ondan uzağa baktığında turkuaz gözleri rahatsız ediciydi. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok, Maggie. Bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse öğrenmek de istemiyorum. Ailemin ilişkiler konusunda gerçekten kötü bir geçmişi var."
Onun sözleri üzerine titredi. "Ailen nasıl öldü?"
"Buna cevap vermemi istemiyorsun. Keşke her şey farklı olsaydı dediğimde bana inan. Keşke farklı olsaydım ama değilim." Eğilip yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Umarım senden uzak duracak gücüm vardır. İkimizin de iyiliği için."
"Ya ben istemezsem?"
Gözlerindeki ıstıraplı bakış onu yaktı. "Lütfen Maggie, lütfen benden sana veremeyeceğim şeyleri isteme."
"Bana annenle babana ne olduğunu anlat, Wren."
Gözleri onu hararetle yaktı. Orada o kadar çok ıstırap verici bir acı vardı ki, sonunda konuştuğunda, onu şaşırttı. "Bir öfke nöbetinde birbirlerini öldürdüler. Şimdi anlıyormusun?"
Marguerite bu sözler karşısında afallamıştı. Orada bir an nefes bile alamadı.
"İkisinin de huyları bende var ve artık neden diğer insanların yanında olamadığımı biliyorsun. Seni incitmek istemiyorum Maggie. Bilmiyorum ama seninle kalırsam sonunda yanlış bir şey yapacağımı biliyorum.
Yine de inanmadı. "Beni asla incitebileceğini düşünmüyorum."
"Ben de düşünmüyorum, Maggie. Bunu biliyorum. Bu konuda bana güven. Senden uzak durmak zorundayım."
Kalbi kırılıyordu ama yine de içinde bir yerlerde bir umut çekirdeği vardı. Belki de düşüncelerini temizlemek için biraz zamana ihtiyacı vardı. İkisi de birbirlerini bir daha görmeyeceklerini söylemişlerdi ama yine de burada duruyorlardı. Çıplak. Baştan ayağa.
İmkansız gerçekleşebilir ve fikrini değiştirebilir.
Ama öyle olmasaydı, onu burada tutamazdı. Bir erkeğin peşinden koşan o yapışkan kadınlardan biri olmayı reddediyordu. Bundan daha güçlüydü.

Aniden "bir şeyi seviyorsan, onu özgür bırak" hakkındaki aptal eski atasözü. Geri gelirse, senindi ve her zaman senin olacak. Asla geri dönmezse, en başından beri asla senin değildir” diye geçti aklından. Doğruydu.
Tabii ki bu düşünceyi hemen Tammy'nin en sevdiği ekleme takip etti: "Oturma odanızda öylece duruyor, yemeğinizi yiyor, eşyalarınızı dağıtıyor ve tüm paranızı alırken telefonunuzu kullanıyorsa ve asla gerçekten ayarlamışsınız gibi davranmıyorsa." ilk etapta ücretsiz
… onunla ya evlendin ya da doğurdun.”
Tammy'nin bazen hayata ilginç bir yaklaşımı vardı.
Onu kendi tarafına çekmeye çalışmanın hiçbir faydası olmayacaktı.
"Tamam, Wren, ama bir arkadaşa ihtiyacın olursa, nerede yaşadığımı biliyorsun."
Burnunu yanağına sürmeden önce gülümsedi. Nefesi tenini ısıttı, onu sıcak ve zayıf yaptı. Onu yatağına geri çekmemek için elinden gelen tek şey buydu.
"Seni koruyacak birine ihtiyacın olursa, nerede yaşadığımı biliyorsun."
Kalbi onu bir daha görmeme düşüncesiyle buruşsa da buna güldü.
"Git," dedi onu geri iterek. Banyonu yap. Diğer odada bekliyor olacağım.”
Marguerite başını salladı ve onu orada bırakmasını izledi. Onu şimdiden özlediği için yıkandı ve giyindi, ardından Wren'i Sığınak'a geri götürdü.
Arabanın kapısını açtı ve ona doğru döndü. "Teşekkürler Maggie."
"Ne için?"
"Benimle olduğun için."
Garip sözlerine kaşlarını çattı. Bunun için ona neden teşekkür etsin ki?
"Zorluktan çok uzaktı."
"Seni asla unutmayacağım," dedi nefes nefese. Elini avucunun içine aldı, sonra avucunu öptü.
Sonra arabayı terk etti.
Marguerite yolcu tarafındaki camı indirdi. "Çalıkuşu?"
Ona doğru döndü. "Bitti Maggie. Olmak zorunda."
O başka bir şey söyleyemeden, arkasına bile bakmadan binanın içinde gözden kayboldu. Wren'in yokluğunun bıraktığı boşluğu doldurmak için Edwin McCain'in “I'll Be” şarkısı sessizce çalarken radyo dinledi.
Ama kalbinde, içindeki boşluğu hiçbir şeyin dolduramayacağını biliyordu. Wren'den başkası yoktu ve o uzak durmaya kararlıydı.
Belki de en iyisi buydu. Wren'de çok karanlık ve uğursuz bir şeyler vardı. Belki de haklıydı. Belki onunla ilgili bir sorun vardı. Gazeteler her gün

erkek arkadaş veya eş konusunda yanlış seçimler yapan kadınlarla doluydu. Kadınların çoğu pişman olacak kadar yaşamadı.

Ama Wren ona zarar vermezdi. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu.

"Evet, ama bana güvenmeye istekli değilsen, bunun için hiç umut yok." Wren onun özgürlüğünü istiyordu ve onun peşinden koşmayı reddetti.

Marguerite Goudeau'ydu. Ve hayatında başka hiçbir şeyi yoksa bile gururu vardı. Hoşçakal Wren, diye fısıldadı. "Umarım bir gün birine güvenmeyi öğrendikten sonra tekrar görüşürüz."

Bölüm 6

Wren, Sanctuary'nin arka kapısından girerken kendini bok gibi hissetti. Kendini kapıyı yavaşça kapatmaya ve çarpmamaya zorladı. Burada olmak istemedi. Olmak istediği tek yer Maggie'nin yanıydı.

Şimdi bile teninde onun kokusunu alabiliyor, vücudunun kendisine bastırıldığını hissedebiliyordu. Onu, gerçek biçimine dönüşmesini ve peşinden koşmasını isteyen, tüketen bir çılgınlıkla arzuluyordu.

Ama asla olamaz.

Hayatında ona yer yoktu.

"Geç kaldın kaplan," diye homurdandı Remi, Wren mutfağa girerken. "Hangi Cehennemdeydin?"

Wren, kapının yanındaki askıdan beyaz bir önlük çekip başının üzerine geçirip beline bağlarken onu görmezden geldi. Marvin, ayılarla bu kadar uzun süre yalnız kaldığı için üzgün olduğunu ifade ederken kızgın bir tonda gevezelik ederek koşarak yanına geldi.

"Üzgünüm maymun," dedi Wren sessizce. "Bu öğleden sonra yapacak işlerim vardı."

Marvin, Wren'in kolunu boynuna tüneyip saçlarını karıştırmadan önce dudaklarını büzdü. Wren yumuşattı ama yorum yapmadı.

Malzeme odasından bir fıçı daha almaya gitmeden önce Remi ona düşmanca baktı. Tony, elinde bir sürü tabakla bar alanından mutfak kapısından içeri girdi. Onları büyük bir paslanmaz çelik lavaboya yerleştirirken Wren'e rahatlamış bir bakış attı. "Dostum, bugün meşguldük. Yemin ederim Mardi Gras falan gibi hissettiriyor.

Wren duvardaki saate baktı. On beş dakika geç kalmıştı ve Tony'nin halletmesi gereken trafik vardı.

Tony başını Wren'e doğru eğdi. "Merak etme, başaracağım. Ama Remi'ye dikkat et, bütün gün huysuz bir ruh halindeydi."

Wren bunun üzerine homurdandı. Remi sinirli bir ruh halinde kaldı. Bearswain'in sürekli PMS'si vardı. Wren önlüğünü silkip arka cebinden anahtarlarını çıkarırken Tony'yi "Hız yapma," diye uyardı. "Caddenin hemen aşağısında bir polis var."
"Bahşiş için teşekkürler."
Tony gider gitmez, Remi fıçıyla durdu ve tekrar Wren'e baktı. "Ne? Şimdi de yardımla mı konuşuyorsun?"
Wren boş bir bulaşık tavasını alırken onu görmezden geldi.
Remi başını salladı. "Sen bir insansın, kaplan. Bu öğleden sonra neredeydin?"
Ayının saldırmak istediğini hissedebiliyordu - bu, kendisinin olduğu kadar Remi'nin de doğasıydı. Ama neyse ki ayının daha iyi bir aklı vardı. Wren, onu hiç tanımadan bara, otobüs masalarına yöneldi.
Turistlerin ve bisikletçilerin müzik setinden çalan heavy metal şarkılarının fonunda birbirine karıştığı tipik bir akşamdı. Uluyanlar çok sonrasına kadar sahneye çıkmayacaktı. Gitaristleri olan Colt dışında, grup bütün gün uyuma ve sadece alacakaranlıkta kalkma eğilimindeydi. Bir hayvanın gündüzleri insan formunu koruması zordu.
Sadece gerçekten güçlü olanlar bunu başarabilirdi.
Akşam yemeği vakti olduğu için masalar yemek yiyen insanlarla doluydu. Etrafta çok fazla Kurt Avcısı yoktu. Wren, bu kadar erken çıkan birkaç kişiden biriydi. Ama gün ışığı onu hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Were-Hunter yaşına göre genç olmasına rağmen, hava kararmadan önce insan kılığına girmekte hiç bu kadar sorun yaşamamıştı. Neden olduğundan emin değildi.
Belki de saf bir kaplan ya da leopar formuna sahip olmanın bir hayvan kadar insan görünmek kadar çaba gerektirmesinden kaynaklanıyordu. En azından diğer hayvanlarla uyum sağlamaya çalışmanın bir yolu olarak bu becerilerini hayatının erken dönemlerinde bilemişti.
Ne yazık ki, onun bir melez olduğunun kokusunu alabildikleri için bu tartışmalıydı. Sihirle bile değiştiremeyeceği tek şey kokusuydu. Ve bundan nefret ediyordu.
Tenceresini doldurur doldurmaz mutfak kapısına gitmek için bara yöneldi. Barın arkasında, Fang mutfak kapısını onun için açık tutmak üzere hareket etti.
Wren teşekkür etmek için başını eğdi. Fang, Sığınağa neredeyse bir buçuk yıl önce gelen bir kurttu. Burada ilk birkaç ayı, kurdu tamamen savunmasız bırakan şiddetli bir Daimon saldırısının getirdiği komada

geçirmişti. Daimonlar, Hollywood efsanesindeki vampirlerin aksine sadece kan içmekle kalmıyor, aynı zamanda yaşamlarını uzatmak için canlı ruhları da kendi bedenlerine çekiyorlardı. Were-Avcıları sihir kullanabildikleri için, bir Were-Hunter'ı öldürdükten sonra sihri kendileri kullanabilen Daimonlar tarafından özellikle aranıyorlardı.

Bir Kurt Avcısı için onlar tarafından saldırıya uğramak zor bir şeydi ve Wren bundan Fang'ın komasını anlayabiliyordu. Kurt hayatta olduğu için çok şanslıydı.

Fang'in yatağından ilk kez ayrılmayı başardığı o tuhaf Şükran Günü'nden beri, yavaş yavaş kendine geliyordu ama kurt, onun saldırısından hâlâ ciddi şekilde yara bere içindeydi.

"Saçına ne oldu kaplan?" Fang sordu.

"Düştü."

Wren yanından geçip mutfağa girerken Fang başını salladı. Lavabolarda durdu. Marvin bulaşık makineleri için tepsiyi boşaltırken omzundan yukarıdaki rafa sıçradı.

"Bu öğleden sonra nasıl geçti?"

Arkasında Aimee'yi görmek için başını çevirdi. Her zamanki gibi dar kırmızı bir tişört ve bir kot pantolonla şaşırtıcı derecede güzeldi. Geniş bir gülümseme dudaklarını büktü. Umutlu görünüyordu.

Wren omuz silkti. "Bu iyiydi."

Gülümsemesi soldu. "Çiçekler işe yaramadı mı?"

"Onlar çalıştı."

"Öyleyse neden mutlu değilsin?" Tekrar omuz silkti.

Aimee onu kolundan tuttu ve diğerlerinin duyamayacağı bir köşeye çekti. "Wren, konuş benimle."

Onunla gerçekten konuştuğu tek kişi oydu ve bu pek bir şey ifade etmiyordu, çünkü ona nadiren bir avuç kelimeden fazlasını söylüyordu. "Ben bir insana ait değilim." Fang'ın çalıştığı bara açılan kapıya baktı. "Evet, yapmaman gerektiğini bildiğin bir şeyi istemek canımı yakıyor. Ancak-"

"Bunda ama yok, Aimee," dedi Wren dişlerinin arasından. "Katagaria'nın insan eşi yoktur, bunu biliyorsun. En son ne zaman birimiz bir insanla çiftleştik?”

"Oldu."

O daha iyi biliyordu. Olsaydı bile, kısır olurduk. Bir hayvanın bir insandan çocuğu olamaz.” Bu o kadar da kötü olmayabilir. Tanrılar, ihtiyacı olan son şeyin kendisi gibi daha fazla ucubeye sahip olmak olduğunu biliyordu. Ama konu bu değildi. Önemli olan, Maggie'nin liginin dışında olmasıydı. O dünyadaki nezih her şeydi ve o da insanlara kabus veren her şeydi.
İmkansızdı.
Wren boyun eğerek içini çekti. "Onu sistemimden çıkardım. Şimdi çalışmam gerekiyor.”
Ancak sorun, Maggie'nin sisteminden çıkmamış olmasıydı. Bilakis, her zamankinden daha çok düşüncelerinin bir parçasıydı. Hissettiği açlığı anlayamıyordu. İhtiyaç. İçindeki canavar onu avlamak istiyordu. İçinde salyalar akıyordu, kaynıyordu. Canavarı nasıl kontrol edeceğini bilmesi iyi bir şeydi, aksi takdirde ne yapacağını bilemezdi.
Aimee'den ayrıldı ve tavasını almaya gitti.
"Çalıkuşu?" dedi ve onu durdurdu.
Wren, Fang'ın ayı kuğusunu beklediği bara anlamlı bir bakış attı.
Hayalperest olmayı bırak, Aimee. Gerçekliğimiz bunun için çok sert.”
Mavi gözlerindeki şüpheyi gördü. "Ama devam etmemizi sağlayan daha iyi bir şeyin umudu."
Onun kör iyimserliğiyle alay etti. "Annemin beni öldürmek için boğazıma saldırdığı gün umut fikrinden vazgeçtim." Aimee'ye sert bir bakış attı. "Senin yerinde olsam, Aimee, bu uyarıyı dikkate alırdım. Hiçbirimizin insan annesi yok. Bir an bile Nicolette'in sana sırt çevirmeyeceğini düşünürsen, delisin.
"Ben onun tek kızıyım."
"Ve ben tek çocuktum -annemin türünün son örneğiydi- ama yine de peşime düşmekten çekinmedi. Bunu düşün." Wren, Aimee'nin yanından geçip bara geri döndü.
Yine de Aimee'nin sözleri kulaklarında çınladı.
Umut. Bu düşünceyle acı bir şekilde homurdandı. Umut insanlar içindi. Hayvanlar ya da ucubeler için değildi.
"MERHABA."
Son derece kısa bir etek ve dar bir göbeği olan genç bir kadının kendisine doğru yaklaştığını gördü.
Başını geriye yasladı ve içkisini bitirdi. "Sana biraz zaman kazandırıp kadehimi sana getireyim dedim," dedi, ona bir kez daha ateş ederek. Boş bardağını ona vermeden önce göğsünün üzerine kaydırdı.

Onun için kesinlikle hiçbir şey hissetmemesine şaşıran Wren, başka bir masaya geçmeden önce başını eğdi ve ondan aldı.
Kadın, koltuğuna dönmeden önce somurttu.
"Senin sorunun ne, kaplan?" diye sordu Justin, Wren'e katılırken. "Ne tür bir canavar bunu geri çevirir?"
Wren sessizce, "Git onu yakala, panter," dedi. "Tamamen senin."
"Evet, sanırım yapacağım."
Wren, Justin'in doğruca kadına doğru ilerleyip bir sohbet başlatmasını izledi. Birkaç dakika sonra ikisi, istekli insan dişileri bir iki şipşak için götürebilecekleri bir yer olarak ayılardan biri tarafından ses yalıtımı yapılmış sahnenin yanındaki depoya doğru yola çıktılar.
Wren'in kadın için kesinlikle hiçbir şey hissetmemesi tuhaftı. Hafif bir karıştırma bile yok. Daha iyisini bilmeseydi, çiftleştiğine yemin ederdi.
Ama elinde çiftleşme izi yoktu ve olsaydı bile asla bir insanla çiftleşemezdi. Özellikle Maggie'yi değil. Babası fazla önemli bir adamdı.
Fikir, dünyalarını insanlardan bir sır olarak saklamaktı. Kendini bir politikacının ailesinin bir üyesiyle çiftleştirmek intihardı.
Marvin tekrar fırlamadan önce tavasına bir bardak düşürmek için koşarak geldi.
* * *
Nicolette, Wren'in masaları temizlemesini izlerken ofisinin kapısının hemen dışında durdu. Sahip olduğu tüm hayvan duyuları ona Sığınağı terk etme zamanının geldiğini söylüyordu - aslında onu burada gerçekten istediğinden değil.
İstediği olsaydı, Sanctuary'de kendi ailesinden başka kimse kalmazdı. Ama bu onların yasaları değildi. Diğer WereHunter'ların gelip gitmesine ve hatta sevgili evinde yaşamasına izin vermesini zorunlu kılan zorunluluktu.
Bu ondan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.
Diğer oğlu Cherif ile konuşan oğlu Dev'e doğru kayarken bakışları yumuşadı. İki oğlunu, bir zamanlar sırf kendi türü hayvan olduğu için dünyanın dört bir yanına ve ötesine kadar peşlerinden koşan Arkadyalı Kurt Avcılarına kaptırmıştı. Arcadian'ın Katagarya'ya karşı bu kana susamış savaşında daha fazla çocuk kaybetmeyi reddetti.
Ailesini korumak için her şeyi yapardı.
Lo?
Arkadaşının sesiyle döndü. Aubert ona endişeli bir bakışla bakıyordu. "Oui, Aubert?"

Wren'in olduğu yere baktı. "Kaplan kimseyi incitmiyor."
Wren'in temizlik yapmasını izlerken dudaklarını kıvırdı. “Onun varlığı beni rahatsız ediyor. O haklı değil ve sen de bunu biliyorsun.” "Gidecek başka yeri yok."
"Biz de öyle." Maymun tigard'a doğru geri sıçrarken, çenesini maymuna doğru salladı. "Bu da doğal değil. O lanet maymundan nefret ediyorum. O pis. Bunun gibi hayvanlar bizim için besindir. Asla evcil hayvan olarak tutulmamalılar.”
Aubert sessizce, "Marvin evcil hayvan değil," dedi. “Wren onun sahibi değil. Onlar arkadaş ve maymun kaplanı sakinleştiriyor. Bu yüzden kalmasına izin veriyoruz.”
İğrenç bir ses çıkardı. “Neden ona hitap etmeliyiz? Biz ayıyız. Biz daha güçlüyüz. Bir vuruş ve kaplanı öldürebiliriz.
Aubert başını sallayarak bu noktayı kabul etti. "Vahşi doğada, canavardan canavara, evet. Ama Wren de bizim gibi yarı insan. Bize önden saldırmayı değil, arkadan saldırmayı biliyor. Güç eksikliğini hız ve çeviklikle telafi ediyor. Bizi öldürebilir.
Hiç şüphem yok."
Arkadaşına kinle baktı. "Ondan korkuyor musun?"
"Hayır," diye tersledi. "Ama ben aptal değilim. Nefretinin seni kör etmesine izin verme, ma petite. Gücünü bizim için savaşmak için kullanmak, ona düşman olmaktan daha iyidir."
Bunu düşündü. "Belki ama o diğerleri gibi değil. Bizi ve konukseverliğimizi görüyor.”
“Oui, ama bunu kendine saklıyor. Nadiren biriyle konuşur.”
Yine de Nicolette, Wren'e güvenmiyordu. Tigard'ın huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Uçucu durumunu hissedin. Her an şiddete başvurabilir.
"Bence endişelerimizi Omegrion'a götürmeliyiz." Omegrion, kendi türleri için yönetici konseydi. Tüm Were-Avcılarının yasalarını yaptı ve uyguladı ve üyeleri, Were'lerin dünyaları için bir tehdit olarak gördüğü herkes için kan avı çağrısında bulunabilirdi.
Aubert gözlerini devirdi. Buna gerek yok. Wren bir Avcı değil.”
"Hayır ama olacak. Ben hissediyorum."
* * *
Wren masayı silmeyi bitirirken derin bir nefes verdi. Yeni saç kesimiyle çok fazla dikkat çekiyordu ve bundan nefret ediyordu. Arka plana karışmayı her zaman sevmişti. Geçmişte insanlar onu fark edebilirdi ama hemen bakışlarını kaçırdılar. Ya da tiksintiyle dudaklarını kıvırdı.

Şu anda onu izleyen kadınların her ikisi de tercih edilebilirdi. Kız arkadaşları onu süzdüğü için gözlerini kısan erkeklere.
Kaplanlar doğası gereği yalnız yaratıklardı. Hayatlarını yalnız yaşadılar.
Yine de düşünceleri öğleden sonraya doğru sürüklenmeye devam etti. Maggie'nin yüzünü görmek için.
Onu unutmalıyım.
Tek sorun, yapamamasıydı.
* * *
Marguerite yatağını düzeltirken içini çekti. Ama öğleden sonranın çoğunu geçirdikleri yatağı hazırlarken Wren'i düşünmemek elde değildi.
"Gitmesi en iyisi," dedi kendi kendine.
Doğruydu. Hukuk fakültesi kolay değildi. Dersleri zordu ve çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu. İhtiyacı olan son şey, sorunlu bir kötü çocuk erkek arkadaşının dikkatini dağıtmasıydı.
Ödeyebileceği son şey okulu bırakmaktı. Bu, babasını sonsuza dek gıdıklar.
Marguerite yataktan geri adım attı ve ayağının altında bir şeye takıldı.
Kaşlarını çatarak yerdeki küçük siyah cüzdanı gördü.
Görünce yüzünü buruşturdu. "Lanet etmek." Tüm aptal şansın. Giyinirken Wren'in cebinden düşmüş olmalı.
Onu aldı ve ehliyetini ve parasını bulmak için açtı. Evet, onundu. Başka birine ait olamazdı ama yine de beceriksiz bir hırsız için bekliyordu.
"Ona postalamalıyım."
Ama büyük olasılıkla o zamandan önce buna ihtiyacı olacaktı. "Bu konuda bir yetişkin olabilirim."
Onu bara götürür, garsona bırakır ve o daha onu görmeden dışarı fırlardı. Tamam, bu biraz korkakçaydı ve yetişkinlere göre daha azdı ama duygularını kurtarmanın yolu bu olurdu. Onu görmek istemiyorsa, o da görülmek istemiyordu.
* * *
Wren mutfakta bulaşıkları boşaltıyordu ki içinden garip bir şey geçti. Sıcak ve parıldıyordu. Sanki ruhuna bir şey dokunmuştu.
Gözlerini kıstı, başını eğdi ve odayı taradı.
Olağan dışı hiçbir şey yoktu. Ama yine de içindeki canavar bir şeyler hissetti. Dişlerini gıcırdatarak bara gitmek için mutfaktan çıktı. Rahatsızlığının kaynağını bulduğunda içeriye yalnızca bir adım atmıştı... Maggie.
Ve Dev ile konuşuyordu.

Wren'in bakışları, daha önce hiç yaşamadığı bir kıskançlık onu ele geçirince daha da kısıldı. Yapabileceği tek şey, insan kılığında kalmak ve Dev çenesinde ölü yatana kadar dosdoğru koşarak ayıya saldırmamaktı.
Ama hızlı ve şiddetli adımlarla çıtayı geçti.
Marguerite arkasındaki havanın kıpırdadığını hissetti. Daha başını çevirmeden, onun Wren olduğunu biliyordu. Onun varlığını somut bir dokunuş gibi hissedebiliyordu.
Omzunun üzerinden ona baktı. Mavi gözleri onu hararetle yakıyordu. Bakışlarının yoğunluğu onu ürpertti.
"Cüzdanını unuttun," dedi hemen, onu takip ettiğini düşünmesini istemiyordu. Cüzdanı verdiği adamdan aldı ve Wren'e verdi. "Sadece senin için bırakacaktım." Kapıya yöneldi.
Bekle, dedi Wren onu durdurarak.
"Ne için bekle?" demek istediğinden daha sert bir şekilde söyledi. “Ben bir yo-yo değilim, Wren. Aramızda daha fazla bir şey olmadığını açıkça belirttin. Ben ... idim-"
Yakıcı bir öpücükle sözünü kesti. Marguerite, onun vahşi tadına inledi.
Buna rağmen geri çekildi. "Bu zalimce." Ona bakarken gözlerindeki acı özlemi gördü.
"Hiç senin için kötü olduğunu bildiğin bir şeyi istedin mi? Başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar çok özlediğin bir şey mi?”
"Evet, bu yüzden zaten her zaman çikolatanın tamamını yiyorum."
Gülerken kolundaki tutuşu gevşedi. Omzunun üzerinden adamın yüzündeki şoku gördü.
Wren onu kendine çekti, burnunu çekti ve saçlarına derin bir nefes aldı. "Ben de çikolatamı içime çekmek istiyorum kedicik. Beni öldürse bile.”
Sözlerine kaşlarını çattı. "Seni asla incitmem, Wren."
Sanki bir şey duymuş ya da hissetmiş gibi gerilmişti. "Artık gitmen gerekiyor. Burası senin için güvenli değil."
"Nasıl yani?"
Wren cevap vermedi. İkisi bardaki diğer Kurt Avcılarından çok fazla ilgi görüyorlardı. Bu kadının onun için ne kadar önemli olmaya başladığını onlara söylemeyi göze alamazdı.
Mola veriyorum, dedi Dev'in koluna girip onu kapıya götürmeden önce.
"Burada neler oluyor?" diye sordu ona dışarı çıkarken.
"Bunu açıklayamam. Gerçekten yapamam. Ona içindeki hislerin tamamen yanlış olduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu. Bir insan için hissetmemesi gerekiyordu. Böyle değil.

O hissetti …
Bir insan gibi. Ve bu kesinlikle olmadığı bir şeydi.
Wren onu yan sokağa park etmiş olan Mercedes'ine götürdü. Vücudu kükredi ve onu tekrar almasını talep ederken yumruklarını sıktı.
Neden böyle hissediyordu? Kahretsin, yanlıştı.
Bir elini kaldırarak, parmaklarını onun yanağının kızarıklığına koydu.
Hayatında ihtiyaç duyduğu şey o değildi. O kimsenin ihtiyacı olan kişi değildi ve bunu biliyordu.
Ama ilk defa biriyle birlikte olmak istiyordu.
Ve bir insan kadın daha az değil.
Onun nesi vardı? Bu, Kurt Avcılarının ergenliğe girdiklerinde karşılaşabilecekleri trelosa mıydı? Bunu genç bir adam olarak hiç hissetmemişti ve hormonal dalgalanmalarla ortaya çıkan kuduz benzeri deliliği anlamamıştı.
Ama şimdi hissediyordu. Kemirdi ve talep etti.
Belki de trelosa melez olduğu için ertelenmişti. bilmiyordu. Ama insanların onu çekmemesi gerekiyordu. Olası bir yatak arkadaşı ya da avdan başka bir şey değil.
Öfkeyle parıldayan suçlayıcı kahverengi gözleriyle ona baktı. "Burada neler olduğunu anlamıyorum, Wren. Beni uzaklaştırıyorsun ama yine de bana sanki aç bir dilenciymişsin ve kasabadaki tek biftek benimmiş gibi bakıyorsun.
"Bu her şeyi özetliyor," dedi yumuşak bir sesle. Benim ligimin çok dışındasın.
"Nasıl düşünüyorsun?"
Haklı değilim Maggie. Fiziksel, duygusal, sosyal olarak... Seninle olmamalıyım.” "Bu çok aptalca. Bunu söyleyip duruyorsun ve ben sende anormal bir şey görmüyorum. Çıkamamamızı gerektirecek kadar senin neyin var?”
Ona söyleyebilmeyi ne kadar çok isterdi ama bu aptalcaydı ve bunu biliyordu. Ona bir hayvan olduğunu söylemek onu korkutur. Bunun yerine, insan argümanlarına karar verdi. "Ben asosyalim."
"Ben de öyleyim. Sosyal açıdan beceriksizim ve partilerden ve karmakarışıklardan nefret ederim."
"İnsanlardan nefret ediyorum."
"O zaman neden elin hala yüzümde?"
İnkar edemeyeceği gerçeği yuttu. "Çünkü senden nefret etmiyorum."
"Eh, özellikle bu öğleden sonra, bilmek beni rahatlattı."

Elini çekerken çenesinde bir tik başladı. "İşe geri dönmem gerekiyor."
"Sonra görüşürüz mü?"
Hayır demek istedi ama onun yanında çok sakin olan bir yanı vardı. Hayatında böyle hissettiği tek zamandı.
Sevgili tanrılar, aslında onun bir parçasını evcilleştirmişti.
Onu uzaklaştır.
Yapamadı. Onu kendisine karşı hissetmeye ihtiyacı vardı. İstemeden başını salladığını hissetti. Marguerite rahat bir nefes aldı. Beklentiyle nefesini tuttuğunu fark etmemişti.
Bu sefer onu reddetmemişti. Bu iyiye işaretti.
"Çalıkuşu?"
Sokakta onlara dik dik bakan huysuz yaşlı kadını görmek için onun arkasına baktı. Görünüşe göre kadın, Marguerite'i evinden en son kovduğundan beri ikisine de ısınmamıştı.
Wren kadına baktı, sonra Marguerite'in gözlerinin içine bakmak için geri döndüğünde pek insani görünmeyen bir sesle homurdandı. "Şimdi gitmek zorundayım."
"Tamam aşkım." Marguerite öne eğildi ve onun yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, onun bundan nasıl zevk aldığını gördü.
Elini kaldırıp dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarına aç bir öpücük kondurdu. "Dikkat olmak."
"Sen de."
Arabasına binerken geri çekildi ve o uzaklaşana kadar hareket etmedi. Wren, Nicolette'in hâlâ ayakta durduğu yere doğru yürüdü. Ayı yanından geçerken tek kelime etmedi ama bakışlarının sıcaklığını hissetti.
Bunu görmezden gelerek bara döndü ve işine geri döndü.
Nicolette tigard'ı içeri kadar takip etti ve oğlu Dev'in yanında durdu. "Bizim türümüzün bir insana ilgi duyması doğal değil."
"Dengesiz hale geliyor."
Başını salladı. "Birkaç saat önce kuzeniyle konuştum."
"Ve?"
Tigard'da gözlerini kıstı. "Wren'in iki ebeveynini de öldürdüğünü söyledi."
Dev bu haber karşısında afallamış görünüyordu ama o öyle değildi. Duymayı beklediği şey buydu. O tigard hakkında kötü bir şeyler vardı.
"Nasıl?" Dev sordu. "Buraya getirildiğinde bir yavrudan zar zor büyüktü."
"Bu onun soyunun laneti. Neden kar leoparlarının neslinin tükenmek üzere olduğunu düşünüyorsunuz?

Çıldırırlar ve güvendikleri kişilere sırtını dönerler. Onlarla ilgilenenler.”
"Wren'in delirdiğini mi düşünüyorsun?"
"Ne düşünüyorsun?"
Dev, Wren'in omzunda Marvin ile masayı temizlediği yere baktı. "Bence o kadına aşık. Aslında güldüğünü duydum.”
Nicolette bu düşünceyle alay etti. "Bir Katagari'nin bir insanı sevmesi doğal değil. O kadından bahsetmiyorum bile," sözcüğü tükürdü, "hepimiz için ölüm. Babası bizi öğrenirse ne olacağını hayal edebiliyor musun? Avlanır ve öldürülürdük.”
Dev başını salladı. "İnsanlar şüphesiz paniğe kapılır."
Nicolette, ham, acı öfke onu tüketirken dişlerini gıcırdattı. "O melez yaratığın hepimizi tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim."
"Ne yapmayı düşünüyorsun anne?"
Bulaşıkları mutfağa götürmeden önce tigardın ona dudağını kıvırmasını izlerken konuşmadı.
Ne planladığını Dev'e söyleyemezdi. Nedense oğlu tigard'a oldukça düşkündü. Onu gerçekten dehşete düşüren bir şey. Ama sonra çoğu erkek zayıftı. Ayı kuğuların türün daha güçlü olmasının ve bu haneyi yönetmesinin nedeni buydu.
Merak etme, Devereaux. Annem her şeyi halleder. Sen geri dön ve kapımızı gözetle.”
Ve çok geçmeden evi, Wren'in hepsine yönelttiği tehditten kurtulacaktı.
Bölüm 7
Marguerite, hayvanat bahçesinde tek başına yürürken, hayvanların birlikte oynamasını veya dinlenmesini izlerken derin bir iç çekti. Wren'den tek bir kelime çıkmadan üç gün geçmişti. Daha da kötüsü, babası iki saat önce arayıp Blaine'in tutuklanması ve yargılanması hakkında ona bağırmıştı. Görünüşe göre ne Blaine ne de babası ona Wren'in gerçekte kim olduğunu söyleme zahmetine girmemişti - Blaine büyük ihtimalle buna inanmayı reddetmişti. Ne de olsa, kimin ailesi kendisininkinden daha önemli olabilir ki? Ve Wren kadar parası olan biri nasıl kendi büyüklüğünün tadını çıkarmaktan başka bir şey yapabilir?
Bu onu hasta etmeye yetmişti ve şimdi bile babasının kızgın sesini kafasının içinde duyabiliyordu.
“Siciline kalıcı bir iz bırakacak ve ne için? Arkadaş olmaya karar verdiğin değersiz bir serseri mi? Gerçekten, Marguerite, senin neyin var? Blaine'in babası kampanyam için her seferinde onbinlerce dolar toplamama yardım etti ve kızımın tek oğlu tutuklandı? Beni öldürmeye mi

çalışıyorsun? Mirasınızı erken alabilmeniz için kalp krizinden ölmemi mi istiyorsunuz? Sadece bir silah çıkar ve beni vur o zaman. İle atlatmak…."
Ve sonra, onu parçalamakta asla başarısız olmayan tek zingeri çıkarmıştı. "Ailemin istemediği halde bir Cajun'la evlendiğim için başıma gelen bu. Hiç çocuğum olmamalıydı. Hiçbir politikacının karşılayamayacağı bir sorumluluk."
Kırk beş dakikalık rantının tamamı boyunca tek kelime bile edememişti. Bir süre sonra denemedi bile. O sövüp sayarken telefonu tezgahın üzerine koymuş, cips yemiş ve bir dergiyi karıştırmıştı. Bitirdiğinde, sadece özür dilemiş ve telefonu kapatmıştı.
Babası hiçbir zaman mantığı dinleyen türden bir adam olmamıştı. Elbette, ona Wren'in kim olduğunu ve Blaine'in neden beladan kurtulmak için ona rüşvet veremediğini söyleyerek her şeyi bitirebilirdi, ama ona söylememekten sadistçe bir zevk alıyordu. Bırak babası hayallerine devam etsin.
Babasını tanıdığından, Wren'in servetini öğrenir öğrenmez her şeyi değiştirirdi. Ama Wren zengin olduğu için babasının Wren'i sevmesini istemiyordu. Adamı görmesini istedi, parayı değil.
Başını sallayarak, hayvanat bahçesindeki kafeslerin arasındaki tahta patikada yürüdü ve her şeyi kafasından atmaya çalıştı. Ama imkansızdı. Babasıyla kavga etmek istemiyordu.
Tek istediği babasının onunla gurur duymasıydı. Onu kabul etmek. Yine de çok mantıksızdı. Bu kadar az bilgiyle bu kadar çabuk karar verebilen ve sonra sonsuza dek diğer herkes haksızken kendisinin haklı olduğunu tartışabilen birini hiç tanımamıştı.
"Bir gün sana karşı çıkacağım baba," diye fısıldadı. En azından yapabileceğini umuyordu ama bu zordu. Ne olursa olsun, onu seviyordu. O onun babasıydı ve derin şefkat anları yaşadı... En azından bazen.
Sadece ondan beklentileri daha yüksekti. Onun Whitney ya da Elise gibi mükemmel bir sosyeteye takılmış kız olmasını istiyordu. Zengin bir adamın eşi olabilecek büyüleyici bir güzellik. Kocasının hangi mekanı seçerse seçsin başarı merdivenlerini tırmanmasına yardım etmek için stratejik partiler veren biri.
Ama bu o değildi. Sadeydi ve sıska ya da minyon olmaktan uzaktı. Partilere gelince... bir köşede tek başına kitap okumayı tercih ederdi. Babası katkılarını istediği için sevmediği insanlara iyi davranmaktan nefret ediyordu. Sahte olmaktan nefret ediyordu. Tek istediği kendisi olmaktı.

Annesinin evlenmeden önce yaptığı gibi, başka birinin yardımcısı olmak değil, dünyaya kendi izini bırakmak istiyordu. Bu tür bir hayat annesini mahvetmişti ve bunun onu da öldüreceğini içten içe biliyordu.
"Sadece nefes almak istiyorum." Seçtiği bir iş veya kariyer olduğu sürece ne yaptığı umurunda değildi. Buradaki hayvanlar gibi kafese kapatılmayacaktı. Babasını ne kadar severse sevsin, babasına annesine davrandığı gibi davranmasına izin vermiyordu. Er ya da geç, onu kendisi görmeye zorlayacaktı.
Marguerite beyaz kaplan sergisinin önünde durdu. Küçüklüğünden beri hayvanat bahçesine gelmeyi hep sevmişti. Annesinin dünyadaki en sevdiği yer olmuştu.
Annesi burada büyümüştü. Yetmişlerde ve seksenlerin başında hayvanat bahçesini kurtarmak için yapılan haçlı seferine Marguerite'in anne tarafından büyükbabası önderlik etmişti. Hayvanat bahçesini karanlık çağlardan çıkarıp ülkenin önde gelen hayvanat bahçelerinden biri haline getiren bir vizyoner olmuştu.
Nereye baksa, ailenin anne tarafını burada görüyordu.
Bu nedenle annesini gördü.
Annesi Tulane'de üniversite öğrencisiyken burada doktor olarak çalışmıştı. Üniversiteden sonra veteriner ya da hayvanat bahçesi bakıcısı olmayı planlamıştı ama evliliği tüm hayallerini durdurmuştu.
Marguerite, annesinin gülümsediğini ve güldüğünü hatırlayabildiği tek an, onu buraya getirdiği ve ona farklı hayvanlar, nasıl yaşadıkları ve avlandıkları hakkında hikayeler anlattığı zamandı. Marguerite burada huzur buldu.
Burada annesinin varlığını yeniden hissedebiliyordu.
Marguerite'nin babası buradan nefret ediyordu. Ona göre kaba, bayağı ve pisti. Ama Marguerite için güzeldi.
"Seni özledim anne," diye fısıldadı, iki kaplanın vahşi evlerinin küçük bir kopyasında oynamasını izlerken.
Politikacı karısı olmaktan bıkan annesi aşırı dozda antidepresan aldığında daha on iki yaşındaydı. Elbette Marguerite'nin babası, herkesin bunun bir kaza olduğunu düşünmesi için olayı örtbas etmişti ama Marguerite gerçeği biliyordu. Babası annesinden boşanmayı, hatta ayrı yaşamayı reddetmişti. Kariyeri için kötü olurdu.
Hayatının geri kalanında arkadaşlarının, gardırobunun ve her şeydeki zevkinin kınanmasına dayanamayan annesi, meseleyi kendi eline almıştı. Marguerite'e eskisinden daha güçlü olmasını söyleyen son bir not

bırakmıştı. Kalbinin sesini dinle, Marguerite. Kimsenin sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemesine izin verme. Sahip olduğun tek şey bu, Mon Ange. İkimiz için de yaşa.
Marguerite'in dudakları, içini bir keder kaplarken titredi. Annesi gerçekten güzel ve nazik bir ruha sahipti.
Marguerite en uzun süre, annesinin ölümünden sonra babasından nefret etmişti. Ve gerçekte, onu onunla yalnız bıraktığı için Tanrı'dan nefret etmişti. Ama büyüdükçe onu biraz anlamaya başlamıştı.
Blaine ve Todd gibi o da kendi ailesinin geleceğine yönelik hırslarının insafına kalmıştı. Doğumundan itibaren babasının tüm hayatını dedesi yönetmişti. Büyükbabası hala birçok yönden yaptı. Güçlü bir senatör olarak bile, babası tavsiye için her zaman babasına boyun eğerdi. Büyükbaba üzgünse, babam üzgün ve pişmandı.
Babasının büyükbabasına karşı çıktığı tek an annesiyle evlenmesiydi.
Marguerite, babasının annesini gerçekten sevdiğinden bile emin değildi. Annesi kesinlikle büyüleyici kadınlardan biriydi. Herkesin başını döndüren türden bir güzellik. Herhangi bir erkek onu isterdi.
Hiç şüphe yok ki, olağanüstü görünümünden dolayı babası ondan etkilenmişti. Eski bir Louisiana Güzeli ve babası çok sevdikleri Audubon Hayvanat Bahçesi'ni kurtarmış bir Cajun olarak, siyasi hırsları olan bir adam için büyük bir fayda sağladığından bahsetmiyorum bile. Yanında annesi olan babası, Louisiana'nın hem zengin hem de fakir tüm üyelerinin ihtiyaçlarını anladığını iddia edebildi.
Onların ihtiyaçlarını anlayabilirdi ama kızının ihtiyaçlarını hiçbir zaman anlamamıştı ve anlamayacaktı da.
"Merhaba Maggie."
Marguerite bu derin, hipnotize edici sesi tanıdığında dondu kaldı. Wren'in arkasında durduğunu görmek için omzunun üzerinden baktı. Bol bir kot gömlek ve kot pantolon giyen adam, onun günlerdir gördüğü en iyi şeydi. Sarı saçları biraz dağınıktı ve gömleğinin mavisi gözlerini adeta parlatıyordu. Nefesini tamamen kesti.
Daha iyi düşünemeden, kelimenin tam anlamıyla kendini onun kollarına attı ve birinden sıcaklık hissetmeye ihtiyaç duyarak onu yakın tuttu.
Zamanlaması daha iyi olamazdı.
Wren, tepkisi karşısında şok oldu. Ona sarılınca kollarını ona doladı. Daha önce kimse onu gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Tanıdık olmayan duygular içini kemirirken yutkundu.
Burada olduğun için çok mutluyum, diye fısıldadı.

"Farkettim."
Yüzünü buruşturarak geri çekildi ve onun ani dehşetini hissetti. Wren, kalbi yabancı bir ağrıyla çarparken ona gülümsedi. "Şakaydı, Maggie."
Yüz ifadesi tekrar yumuşadı ve neşeye dönüştü. "Burada olduğumu nasıl bildin?"
Makul bir yalan düşünmeye çalışırken tereddüt etti. "Evde değildin."
"Evet, ama New Orleans'ta herhangi bir yerde olabilirdim."
Wren gergin bir şekilde boynunu ovuşturdu. Bir şeyin ağzından kaçmasına izin vermeden önce onun dikkatini bu sorgulama hattından uzaklaştırması gerekiyordu.
"Buraya gelmeyi seviyorum." Bu tamamen yalandı. Aslında hayvanat bahçelerinden nefret ederdi. Kafesteki hayvanları görmeye dayanamadı. Onlardan biri olarak düşüncelerini duyabiliyor ve rahatsızlıklarını hissedebiliyordu. Hepsi de durumlarından memnun değildi. İlgiden hoşlanan ve güvenli bir ortama sahip oldukları için minnettar olan birkaç hayvan vardı.
Ama diğerleri…
Onun gibiydiler. Yırtıcılar. Ve her türlü kafesten nefret ederlerdi.
Çocukken annesi onu her zaman hayvanat bahçesine satmakla tehdit etmişti.
“Bu bir ucube. Bunun gibi bir şeyi sergilemek için iyi para öderler. Ne kadar para kazanabileceğimizi bir hayal edin.” Wren'i böyle bir yerden uzak tutan tek şey babası olmuştu.
Wren gözlerini beyaz kaplanlardan uzaklaştırırken dişlerini gıcırdattı. Buradaki hayvanat bahçesindeki bir numaralı cazibe merkezi onlardı. Annesi yanılmamıştı.
Bunun için ondan nefret ediyordu.
Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırarak Maggie'ye döndü. "Neden buradasın?" Ona sevimli bir gülümseme verdi. "Kaplanlara zaafım olduğunu söylemiştim sana." Onun yanından beyaz kaplanların oynadığı çukura baktı. "Rex ve Zulu'nun şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıklar olduğunu düşünüyorum ve gelip onları izlemeye bayılıyorum."
Sözleri onu eğlendirmişti. "Beyaz kaplanları seviyorsun, ha?"
Başını salladı. "Birini okşamak için her şeyimi verirdim."
Bu ironiye gülümsedi. Çok az şey biliyordu, zaten yapmıştı. "Ehlileştirmek o kadar da zor değil."
O güldü. “Evet, doğru. Muhtemelen yanlarına gidecek kadar aptal olan herkesi yerlerdi.” Belki, ama onları okşayan el onunki kadar nazik ve

narin olduğunda değil. Herhangi bir kaplan ayaklarının dibine uzanırdı... En azından o yapardı.
Wren o güzel elleri kendi ellerine aldı. Teni onunkinin yanında sıcak kadife gibiydi ve ona vücudunun geri kalanının ne kadar yumuşak olduğunu hatırlatıyordu. Onun içinde derin bir hüzün hissedebiliyordu ve bu onun için kendi kalbini sızlatıyordu. "Neden ders çalışmıyorsun?"
Sanki tüm evrenin yükü omuzlarındaymış gibi içini çekti. “Konsantre olamıyordum. Kısa bir süre önce babamla berbat bir telefon görüşmesi yaptım ve kendimi mutlu bir yere benzetmeye çalışıyordum.
Sözleri üzerine midesi bulandı. Onu rahatsız etmek istememişti. "Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?"
O, başını salladı. "HAYIR. Seni gördüğüm an mutlu olduğum yeri buldum.”
Hiç kimseden duymayı düşünmediği sözler duyunca kalbi atmayı bıraktı. Bu çok imkansız bir ilişkiydi. Kurt Avcıları eşlerini seçmediler; Kaderler bunu onlardan herhangi bir girdi almadan yaptı.
Ne zaman bir Kurt Avcısı çiftleştirilecekse, ellerinde bir çiftleşme işareti belirirdi.
Neredeyse her zaman seksten sonra ortaya çıktı, çiftleşmemiş WereHunter'ların gelişigüzel olmasının nedenlerinden biri de buydu. Etrafta ne kadar çok uyurlarsa, eşlerini bulma ihtimalleri o kadar artıyordu. Ama Maggie'nin ona ait olduğunu gösteren hiçbir görünür işaret yoktu.
Kalbinde onu arzulayan tek işaret vardı.
Parmakları onunkine kenetlenmiş halde ellerini bisiklete bindirirken konuşmadı. Yüzündeki gülümseme her yerini ısıttı.
Saçları geriye doğru toplanmış, tek bir tutamı gevşek bir şekilde yüzünün yanından boynuna düşmüştü. Onun değerli kokusunu içine çekebilmek için dudaklarını o noktaya değdirmeyi özledi.
Gözleri tutku ve şefkat doluydu. Hiç şüphesiz hayatında gördüğü en güzel yaratıktı.
Bir grup okul çocuğu, iki erkek kaplanı görünce gülerek ve bağırarak yanlarından koştu.
Wren çocukları zar zor fark etti. "Bugünki planın nedir?"
Omuz silkti. "Açığım. Senden ne haber?"
"Bugün izin günüm."
"Gerçekten mi?"

Başını salladı, sonra ona şeytani bir sırıtış gönderdi. "Gidip soyunmak ister misin?"
Marguerite, yüzünün ısıyla yandığını hissettiğinde, bu teklife ciyak ciyak ciyak ciyak ciyak ciyak bir ses çıkardı. Ama gerçek şuydu ki, daha fazlasını istemiyordu. "Senin için tüm değerim bu mu?" alaycı bir tonda sordu.
"Hayır," dedi gözlerinin derinliklerinde yanan bir samimiyetle. "Sen benim için bundan çok daha fazlasısın."
Sesinin derinliğiyle yutkundu. Yüzündeki gerekli ifadeye. Tamamen onun büyüsüne kapılmıştı. Yüzünü kavramak ve kendisine doğru eğmek için ellerini bıraktı. Marguerite, onun öpücüğünü bekleyerek gözlerini kapattı.
Dudakları onunkine değdi.
Bir çığlık havayı yırtana kadar.
"Yardım! Aman Tanrım, biri hayvanat bahçesi bekçilerini arasın! Acele etmek!"
Çocuklar çığlık atmaya başlayınca ve insanlar etraflarında koşmaya başlayınca Wren, Marguerite'den uzaklaştı.
"Ne oldu?" diye sordu.
Birkaç adım ötede bir bayan çığlık atıyordu. "Aman Tanrım, o çocuk kaplanların olduğu kafeste!"
"Onu yiyecekler!"
Marguerite, kafeste sekiz yaşlarında bir erkek çocuk görmek için döndüğünde nefes alamıyordu. Düştüğü için yüzü kanlar içinde ve kıyafetleri yırtılmıştı, çite geri tırmanmaya çalışırken ağlıyor ve bağırıyordu ama beton duvar onu bundan alıkoydu. Suya sıçradı ve kaplanların daha da fazla dikkatini çekti.
Daha da kötüsü, kaplanlar inişlerinden aşağı, onları ondan ayıran suya doğru ilerlerken hırlıyor ve tıslıyorlardı.
Kalabalıktaki herkes gibi o da çocuğun öldüğünden emindi.
Aniden, Wren onun yanından geçerek ziyaretçileri çitten uzak tutan tahta korkuluğa doğru fırladı. Çitin üzerinden atlayıp kafesin içine dikenli tel örerken, suda küçük adacıklar oluşturan beton yastıklardan birinin üzerine çömelerek inmesini dehşet içinde izledi. Başını o tanıdık vahşi pozla eğmiş olan Wren, yavaşça ayağa kalktı ve çığlık atıp ağlayan çocuğa doğru döndü.
Kaplanların ikisini de öldürmesini beklerken eliyle ağzını kapattı.

Wren, düştüğü için yaralandığı belli olan çocuğa doğru dikkatle ilerledi. "Sorun değil evlat," dedi Wren, çocuğa ulaşmak için suyun içinden geçerken sakin ve eşit bir ses tonuyla. "Adınız ne?"
"Johnny."
Wren onu beton yastıktan çekmek için uzandı ama çocuk bırakmadı.
"Güven bana Johnny. Sana zarar vermeyecekler. Onlara izin vermeyeceğim.
Johnny isteksizce betonu bırakırken ağlıyordu. Wren, çocuğu güvenli bir yere götürmenin bir yolunu ararken onu göğsüne bastırdı. Wren'in hayvani gücüyle, başlarının üzerindeki izleyici alanına kolayca geri sıçrayabilirdi, ancak bu, büyük olasılıkla onları izleyen insanlarda onun tam olarak insan olmadığı konusunda ipucu verirdi.
Ne o ne de Johnny ısırılmadan ya da parçalanmadan bu kafesten çıkacağına göre zaten şüpheleri olmayacaktı. Wren birkaç kişinin fotoğraf çektiğini fark edince dişlerini gıcırdattı.
Lanet etmek.
Yüzünü çevirerek etrafına bakındı. Onları buradan çıkarmanın en iyi yolu, hayvan bekçilerinin muhtemelen kaplanları beslemek için kullandıkları arkadaki bir kapıdan geçmek olacaktır. Wren ona doğru ilerledi.
Rex ve Zulu kükreyip zıplayarak onu uyararak yaklaştılar. Wren arkasını döndü ve onlara baktı. Ona saldırmak istediler, bunu hissedebiliyordu ama yine de onun insan hali ve tigard kokusu karşısında kafaları karışmıştı.
Onlara tısladı.
Yedeklediler.
Johnny çığlık attı.
"Şşt," dedi Wren sakince. “Korkma. Kokusunu alabilirler ve size saldırmak istemelerine neden olan da bu kokudur. Evcil kedi yavrularından başka bir şey değilmiş gibi davranın.”
"Ama onlar kaplan."
"Biliyorum. Sen de bir kaplanmış gibi davran. Bizi hiç görmüyorlarmış gibi davranın.”
Çocuğun gözyaşları yavaşladı. "Al, pisi, pisi."
Wren başını salladı. "İşte bu, Johnny. Cesur ol."
Kaplanlar yaklaştılar ama Wren'in kapıya varmasına kadar geride kaldılar. Bir grup hayvanat bahçesi görevlisi kilidi açmak için zaten oradaydı. Wren, Johnny'yi kadın bakıcıya verir vermez kaplanlardan biri onun için koştu.

"Koşmak!" diye bağırdı kaleci.
Kaplan üzerine atlarken Wren hareket etmedi. Kaplanı yakaladı ve onunla birlikte yere yuvarlandı. Rex sadece Wren ile oynamak istiyordu. Rex alay edercesine Wren'in derisini ısırırken, o göğsünde kaplanla yerde yatıyordu. Rex'in kafasını şakacı bir şekilde okşadı.
"Beni bıraksan iyi olur, Rex," dedi sessizce. "Aksi takdirde seni kandırabilirler."
Kaplan, kaçmadan önce yüzünü yaladı. Wren ayağa kalktı ve çite geri döndü.
"Bu da neydi böyle?" diye sordu.
Wren, "Kaplanların arasında büyüdüm," dedi. "Onlar sadece büyük kediler."
"Evet," dedi kaleci inanamayan bir ses tonuyla. "Sağ. Öğle yemeği olmadığın için şanslısın." Wren kafesten çıktı.
Başka bir bekçi çocukla ilgilenirken bekçi kapıyı arkasından kilitlerken, Maggie koşarak Wren'e geldi. "İyi misin?" Onayladı.
Tamamen sağlam olduğuna inanamıyormuş gibi onu incelemek için kol mesafesinde tuttu. "O kaplan sana doğru koştuğunda öldüğünü sandım."
"Sadece bir oyun arkadaşı istiyordu."
"Evet ve cehennem sadece bir sauna. Canlı canlı yenebilirdin."
Onun endişeli ses tonuna gülümsedi. "Kimin ısırdığına bağlı olarak, diri diri yenmesi o kadar da kötü değil."
Yüzünü zengin bir kızarıklık kapladı. "Bunu nasıl hafife alabilirsin? Yaptığın şey inanılmazdı."
İnsanlar Wren'in cevaplamaya niyeti olmadığı sorular sorarak yanlarına gelmeye başladılar.
"Hadi," dedi Maggie'ye. "Hadi buradan gidelim."
Elini tutup çıkışa doğru yönlendirmeden önce başını salladı. Güvenli bir şekilde arabasına varmadan önce cevap arayan birçok insandan kaçmak zorunda kaldılar.
İçeri girer girmez, Marguerite onu evine doğru sürdü. "Gerçekten büyük kedilerin etrafında mı büyüdün?" diye sordu.
"Evet."
"New York'ta mı?"
Ses tonundan onun buna pek inanmadığını söyleyebilirdi. "Bana inanmıyor musun?"
"Şey, New York tam olarak yaban hayatıyla tanınmıyor."

Wren ona alaycı bir şekilde sırıttı. "Tamam aşkım. Gerçek şu ki ben Doktor Dolittle gibiyim. Bütün hayvanlarla konuşabilirim. Her an ne düşündüklerini biliyorum. Kafese atladım ve kaplanlara geri çekilmelerini söyledim. Onlardan biri olduğum için bana itaat ettiler."
Marguerite gözlerini devirdi. "Şimdi saçmalıyorsun."
Wren bıkkın bir şekilde içini çekti. Kaybettiği için kazanamadı. Ona gerçeği söylediğinde bile, buna inanmayı reddetti. "Öyleyse sen söyle Maggie. Kaplanlar beni neden öldürmedi?"
"Hiç aslan terbiyecilerinin yanında bulundun mu?"
Buna güldü. "Yanındayım. Seni kolayca kaplan terbiyecisi olarak sınıflandırabilirim."
"Aman boşver. Senden net bir cevap alamıyorum, değil mi?"
İronik bir şekilde, onları alıyordu, sadece duymak istemiyordu. Onu suçlayabileceğinden değil. Onun dünyasında insanlar insandı, kılık değiştirmiş hayvan değillerdi. Onun türü onun dünyasına ait değildi. Bırakın onda hayatta kalmayı, çok az insan anlamaya bile başlayabilirdi.
"Seni özledim, Maggie," dedi kısık bir ses tonuyla. "Günlerdir tek düşündüğüm sensin. Yatakta uzanıyorum ve tek düşünebildiğim seninle olmak, sana dokunmak."
Garaj yoluna girdi ve motoru durdurdu. Ondan rahatsızlık ve huzursuzluk sezdi.
"Seni anlamıyorum, Wren," dedi onunla yüzleşirken. "Ülkenin en zengin adamlarından birisin ama yine de beş parasız gibi yaşıyorsun ve her yerde bir motorcu barında komi olarak çalışıyorsun. Bana artık beni görmek istemediğini söylüyorsun, aynı zamanda tek yapmak istediğinin benimle çıplak olmak olduğunu söylüyorsun. Senden günlerdir tek kelime etmemiş olmama rağmen beni özlediğini. Senin gerçeğin nedir? Sadece benimle mi oynuyorsun?
Çünkü eğer sen..."
"Ben de beni anlamıyorum. Tamam aşkım? hiç sahip olmadım Sığınağa geldiğin geceye kadar her şey basitti. Kalktım, yedim, çalıştım ve yattım. Şimdi... Ne istediğimi bilmiyorum."
Gerçek bu değildi. Tam olarak ne istediğini biliyordu. Buna sahip olamazdı.
Senin için kötü olduğumu biliyorum, Maggie. Kafamda bir beyin olsa çekip gider seni rahat bırakırdım ama Allah yardımcın olsun yapamam. Yanlış olduğunu bilsem de seninle olmak istiyorum."
"Nasıl yanlış?"

Dişlerini öfkeyle gıcırdattı, ona gerçeği söylemeyi ve onu buna inandırmayı diledi. Ama yapamadı. Ona söylemek büyük olasılıkla onu öldürürdü. "Ben senin dünyana ait değilim."
"Kendi dünyama ait değilim."
Kaşlarını çattı. Şimdi gülünç olan oydu. "Tabii ki."
"Hayır, Wren, bilmiyorum. Kıyafetleri giyip araba kullanabilirim ama kalbim hayatımda değil. Babamın bana sahip olduklarıma bir şekilde değersizmişim gibi hissettirmesine izin vermekten nefret ediyorum. Babamın seçtiği evde yaşamaktan nefret ediyorum çünkü yurtta yaşarsam -ki yapmak istediğim buydu- yanlış türden insanlarla takılacağımdan korkuyordu. Hayatımda o kadar çok kez dua ettim ki tüm bunlardan kaçmak için cesaretim oldu. Ve yine de buradayım, hâlâ babamın evindeyim, hâlâ nefret ettiğim derslere giriyorum ve bunun nedeni hayatımda başka ne yapmam gerektiğini bilmediğim için." Üzüntüsü Wren'e daha önce hiç olmadığı kadar ulaştı.
"Eğer babandan kurtulabilseydin, ne yapardın?"
Yavaşça nefes verdi. "Bilmiyorum. Seyahat belki. Her zaman dünyanın tüm farklı kültürlerini görmek istemişimdir ama babam buna izin vermez. Bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyor ve onun ya da kariyerinin üzerine ters tepebilecek bir skandala yakalanmamdan korkuyor. Sen olmayı ve cevap verecek kimsenin olmamasını hayal edemiyorum. Bu tür bir özgürlüğe sahip olmak nasıl bir şey?”
Wren acı acı güldü. “Yalnız. Bana ne olduğu kimsenin umurunda değil. Tanıştığımız gece vurularak öldürülmüş olsaydım, beni gözyaşı dökmeden gömerlerdi ve bu iş biterdi. Ve sandığın kadar özgür değilim. Kurşun biraz daha soluma isabet edip kalbimi delseydi sevinecek çok insan var. Beni ölü görmek isteyen insanlar.”
"Neden?"
İçinde bir burukluk kabardı. "Para motive eder ve ben artık burada olmasaydım çok daha zengin olacak birkaç kişi var."
"Eh, sen ortadan kaybolursan çok daha fakir olacak tanıdığım bir kişi var." Wren'in kalbi onun sözleriyle sıkıştı. Dudaklarını dudaklarıyla yakalamak için öne eğildi. Kadından ve tatlılıktan tattı. Saf çöküş. Ama hepsinden önemlisi, cennetin tadına baktı.
Arabasının dar sınırları içinde kucaklaşırken kollarını ona doladı.
Penisi, yalnızca onun yerine getirebileceği ilkel bir ihtiyaçla sertleşti. Sadece cinsel değildi.
İçinde başka bir şeye dokundu. Hem insan hem de hayvan bir şey.

Nefesi kesilen Wren ona bakmak için geri çekildi. Onları arabadan yatağa götürmek için güçlerini kullanabilirdi ama bu gerçekten aptalca olurdu.
Bilmek isteyeceği son şey, bir hayvanla yattığıydı.
Onu şimdiye kadar hiçbir şeyi istemediği kadar çok isteyerek uzandı ve arabasının kapısını açtı.
Marguerite neredeyse arabasından düştü. Wren onun yanında arabadan çıkmak için sürünerek geldi. Daha nefesini bile tutamadan, onu kollarının arasına aldı ve neredeyse onunla birlikte evine doğru koştu.
"Çok mu sabırsız?"
Sorusuna güldü. "Anahtarı hazırla yoksa kapıyı kırabilirim."
Ses tonu ona şaka yapmadığını söylüyordu. Marguerite anahtarı kilide sokmaya çalışırken gülüyordu. Wren onu tek omzuna atıp anahtarı ondan almadan önce homurdandı. Kapıyı bir kalp atışı sonra açtırdı.
Eve girdi, kapıyı çarparak kapattı ve onu önüne oturttu.
Marguerite ona bakarken hâlâ gülüyordu. Gömleğini kafasına geçirirken gözleri onu hararetle yaktı. Onun çıplak, sarımsı göğsünü görünce mizahı öldü. Omzundaki yara izi, onun için neleri feda ettiğini sert bir şekilde hatırlatıyordu. Nefesini kesen kavurucu bir öpücük için onu yakaladı.
Kollarını ona doladı ve onun kötü tadına, ellerinin altındaki sıcak tenine inledi. Öpücüğünü derinleştirirken kalbinin göğüslerinde güm güm attığını hissedebiliyordu.
Ağzından, nefesinin onu kavurduğu boynuna doğru ilerledi. Oradaki hassas cildi nazikçe emzirirken, ürperti onun her yerine yayıldı. Onu çok özlemişti... Düşündüğünden çok daha fazla. Mantıklı değildi, ama sonra, duygular neredeyse hiç anlam ifade etmiyordu.
"Kokma şeklini seviyorum," dedi kulağının yanında düzensiz bir nefes alarak.
"Hissetme şeklini seviyorum."
En çok da onun bıyıklı yanaklarının tenini karıncalandırmasına bayılıyordu. Vücudu onunkine kıyasla çok sertti. İnanılmaz derecede erkeksi.
Wren onun kollarındayken düşünemezdi. Tek istediği yeniden onun içinde olmaktı. O kadar güçlü bir arzuydu ki, tüm mantığın önüne geçti. Adam onu kucaklayabilmek ve şişmiş aletine daha da yaklaştırabilmek için eteğini kaldırırken dudaklarını onun çenesi boyunca gezdirdi. Bir yanı zamanını onun tadına varmak istiyordu ama diğer yanı bunun ötesindeydi. Daha sonra onunla oynayacaktı. Şu anda içindeki canavarın ona ihtiyacı vardı.

Nefesi kesildi, külotunu bacaklarından aşağı kaydırdı.
Marguerite, ayaklarının arasına diz çökmüş Wren'i görünce ürperdi. İç çamaşırını çıkarabilmesi için ayaklarını birer birer kaldırdı. Başını kaldırıp ona baktı ve o soluk mavi gözlerin hararetli yoğunluğu onu yakıp kavurdu.
Yavaşça ayağa kalktı, bunu yaparken eteğini tekrar kaldırdı, bakışlarını onunkilerden hiç ayırmadı. Elini küçük üçgen saçların arasından geçirirken, Marguerite boğazının derinliklerinden inledi. Ona dokunmak için vücudunun kıvrımlarını yavaşça ayırırken dokunuşu inanılmaz derecede hassastı. Adam onu memnun ederken tek yapabildiği ayakta durmaktı ve parmağını içine kaydırdığında kendinden geçmiş bir şekilde inledi.
Wren, parmaklarını yavaşça gezdirirken onu yakından izledi. Bu kadının ondan zevk alması kadar güzel bir şey yoktu. Dayanamadı, pantolonunu çözecek ve kendini kurtaracak kadar uzun süre geri çekildi. İçindeki canavar öne çıkıp onu ele geçirdiğinde homurdandı. Onunla insan formunda kalmak için savaşırken dişlerinin ağzının içinde büyüdüğünü hissedebiliyordu.
Ama zordu.
Başını onun boynuna gömerek bacağını içine girebilecek kadar kaldırdı. Kendini kabzasına kadar gömerken zevkle haykırdı.
Marguerite onu tamamen doldurduğu için doğru dürüst düşünemedi ve öfkeyle seviştiler. Onu nasıl tutup hala itebileceğinden emin değildi, ama başardı ve inanılmazdı. Onunla birlikte olmaya bu kadar çaresiz bir adam hiç olmamıştı.
Kendini ona girip çıkarken başını kapıya yaslarken boynunu yaladı ve burnunu soktu.
"Ah, Wren," diye soludu, elini onun yumuşak altın rengi saçlarına daldırırken.
Onu kapıya yaslarken, kendi düzensiz nefes alışını duyabiliyordu. Benim için gel, Maggie, diye fısıldadı. "Yüzündeki mutluluğu görmek istiyorum."
Kendini ona çarpmaya devam ederken sırtını tahtaya yasladı. İki bacağını da beline doladı, böylece onu vücuduna daha da çekebildi.
İtişlerinin ritmi... dayanabileceğinden fazlaydı. İki saniye sonra, onun adını haykırırken orgazmı onu ele geçirdi.
Wren, onun yüzündeki coşkuyu izlerken gülümsedi. Onun vücudunu onunkine bastırdığını hissedebiliyordu. Tam fiziksel mutluluğun o mükemmel anında ona katılana kadar daha hızlı hareket etti.

Başını geriye atarak, sonunda içindeki canavarın zaferle haykırdığını hissettiğinde, içinde dolaşan zevkle kükredi.
Marguerite, Wren'in kollarına geldiğini görünce gülümsedi. Dışarı çıkmaya başlayana kadar aklına korkunç bir düşünce geldi.
“Koruma kullanmadık.”
Kaşlarını çattı. "Ne?"
“Hamile olabileceğimi yeni fark ettim! Yapabilirdim-"
"Maggie," dedi kararlı bir şekilde. "Merak etme."
"Senin için söylemesi kolay," dedi tipik erkek tepkisine kızarak. "Sen o değilsin-"
Sakin ve mantıklı bir ses tonuyla, "Maggie, beni dinle," dedi. "Seni hamile bırakamam. Yapamam."
Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"
Alnına düşen saçlarını geriye atıp öptüğünde yüzü üzgündü. "Ben kısırım, tamam mı? Bunu bir gerçek olarak biliyorum. Seni veya başka bir kadını hamile bırakmamın hiçbir yolu yok.
Rahatlamış bir nefes verdi. "Eminsin?"
"Kesinlikle."
Aklına yeni bir düşünce gelene kadar kendini daha iyi hissetti. "Peki ya hastalıklar?"
Onunla alay etti. "Sadece seninle oldum. Bunu sana söylemiştim.
Ona doğruyu mu söylüyordu? Doğrusu, buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Bundan emin misin? Bir acemi gibi sevişmiyorsun.”
Çıplak göğsünün üzerinde, kalbinin üzerinde küçük bir X işareti yaptı. “Kalbimden geç. Bu kadar yakın olmak istediğim tek kadın sensin. Yemin ederim."
Bu sözler onu derinden etkiledi. Ona gülümsedi. Kısır olduğun için çok üzgünüm.
Kısa, acı bir kahkaha attı. “Olma. İnan bana, en iyisi bu.”
Ama bu nasıl olabilir? Onun gibi bir adamın bir ev dolusu çocuğu olmalı. Koruyucu ve nazikti. Hasta.
Yanağına dokunmak için uzandı. Gözlerini kapatarak bluzunun düğmelerini açarken avucunu öptü.
Marguerite, ellerini onun sağ göğsünün üzerinde gezdirip sutyeninin üzerinden okşarken titredi. Onun zaten yeniden sertleştiğini görebiliyordu. "Bunu nasıl yaptın?"
"Bilmiyorum. Bunu sadece senin yanında yapıyorum.”

O, başını salladı. "Bütün doğru şeyleri söyleyip duruyorsun ve ben seni tutmak zorunda kalabilirim."
Etrafa uzanıp sütyeninin kopçasını açmadan önce bluzunu çıkardı, sonra yavaşça eteğini çıkardı. Marguerite kendini oturma odasında çıplak bulunca yutkundu. Wren ayakkabılarını çıkardı, ardından pantolonunu tamamen çıkardı.
Yüzündeki ifade, ona uzanıp onu öptüğünde onu kavurdu. Elini kolundaki renkli dövmede gezdirdi. Orman çimenlerinin arasından dışarıyı gözetleyen saklanan bir kaplanın yer aldığı çok güzel bir sanat eseriydi.
Wren şeytani bir sırıtışla geri çekildi. "Seninle ne yapmak istediğimi biliyor musun?"
"Bunu zaten yaptığını düşünüyorum."
Güldü, sonra onu arkadaki küçük avluya açılan sürgülü cam kapıya doğru çekti.
Marguerite, perdesini kenara çeker çekmez karşı çıktı. "Ne yapıyorsun?"
"Havuzunuzda sevişmek istiyorum."
Tamamen karşı çıktığını belirten bir ses çıkardı. "Deli misin? Güpegündüz.
Biri bizi görebilir."
"Bizi kimse görmeyecek."
"Boğa! Bunu bilmiyorsun.
Göğsüne hafifçe dokunmak için başını eğdi. Marguerite, onun sıcak dilini teninde hissedince inledi.
"Bizi kimse görmeyecek, Maggie. Söz veriyorum." Doğruldu. "Güven bana?"
Bu yapması gereken bir şey değildi. "Tek bildiğimiz, dışarıda kameraları olan muhabirler olabileceğini."
"Eğer varsa, onlar filmi teslim etmeden önce onları öldürürüm."
"Evet, doğru."
"Yemin ederim, dışarıda kimse yok, Maggie. Hadi, benimle maceracı ol."
Marguerite düşünürken dudağını ısırdı. Babası ölecekti…
Ama bu babasının hayatı değildi. Onundu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Garip bir şekilde heyecan vericiydi… canlandırıcıydı.
Erotik….
"Tamam ama yakalanırsak..."
"Beni iğdiş etmene izin vereceğim."
Ona sahte bir kızgın bakış attı. "Yapacağım."
"Biliyorum."

Adam kapıyı açıp onu verandaya çekerken korkuyla dudağını ısırdı. Bu kesinlikle dehşet vericiydi ve yine de güneş ışığında tamamen çıplak olmak garip bir şekilde gıdıklayıcıydı.

Onları gözetleyen birini bulmayı yarı yarıya umarak gergin bir şekilde etrafına bakındı, ama onu rahatlatan sadece ikisiydi. Mahremiyet konusunda her zaman paranoyak olan babası, bahçesinin her tarafına yüksek çalılar dikmeleri için bahçıvanlar tutmuştu. Gerçekten kimsenin onları gözetlemesinin bir yolu yoktu.

Wren, havuzuna dalması için onu serbest bıraktı. Suyun yüzeyini kırdığında, onu hâlâ betonun üzerinde dururken, elleriyle elinden geldiğince kendini örterek buldu. Güneş ışığı tenini öperken kesinlikle güzeldi.

"Bana katıl, Maggie."

Onunla havuza girmeden hemen önce gülümsemesi utangaçtı. Tüm kaplanlar gibi Wren de suda oynamayı severdi. Yüzeyin altında nefesini bir insandan çok daha uzun süre tutabiliyordu.

Daldı ve kendini avına doğru itti. Yüzeyi kırmadan önce kalçasını suyun altına sıkıştırdı.

Marguerite, suda Wren'in çıplak vücudunu kendisininkine değdirdiğinde titredi. Kalçalarını bacaklarının arasına yerleştirmek için kalçalarını birbirinden ayırdı. Adamın şişmiş aletinin ucu göbeğine bastırırken suyun vücudunun en hassas yerine çarptığını duyunca inledi.

Wren'e baktı. Yüzüne düşen saçları ile çok güzeldi. Özellikleri gerçekten mükemmeldi. Ama o zamana kadar onun artık gözlerini ondan saklamadığını fark etti. Halk arasında, hâlâ bakışlarını aşağıda ve saçlarını gözlerinin üzerinde tutuyordu.

Ama onun yanında yapmadı. Gözünün önüne gelen saçı çektiyse, öyle bırakmıştı.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" O sordu.

Tanıştığımız geceden ne kadar farklı olduğunu düşünüyordum da. Kendini tekrar içine kaydırırken gözlerini kapattı.

Bir erkek nasıl bu kadar kısa sürede tekrar seks yapmaya hazır olabilir?

"Farklı değilim, Maggie. Ben hala aynıyım."

Ama onun yanında değildi. Çok daha açık ve güveniyordu. Normalde başkalarıyla konuşmazken onunla konuştu. Bu onu ona karşı son derece hassas kılıyordu. Tıslayarak, onu itmeden önce şaftının üzerine indirdi ve

onu vücudunun içine aldı. Ondan yüzerek uzaklaştı. "Maggie?" O çağırdı. "Ben yanlış bir şey mi yaptım?"
Su bastı. "HAYIR. Ama beni istiyorsan, beni yakalaman gerek."
Suyun altına dalmadan önce gülümsedi ve ona doğru yöneldi. Marguerite, onu havuzdan çıkan beton merdivenlere doğru koşturmadan önce ciyakladı.
Tam merdivenlere vardığında Wren ona yetişti. Şok içinde, onu gerçekten suda ters çevirdi ve basamaklara sıkıştırdı. Tabii ki gerçekten sabitlenmemişti, onu kolayca alt edebilirdi. Ama onun için ne planladığını merak ediyordu.
Onu eline almadan önce dudaklarını öptü. Ucundan kabzasına kadar aletini nazikçe okşarken zevk onu kör etti.
Bacaklarının arasında olacak şekilde kendini hareket ettirdi. Wren merdivenlere indi, sonra isterse üstüne çıkabilmek için merdivenlerden yukarı çıktı.
Bunun yerine, poposunu ellerinin arasına aldı ve o sudan çıkana kadar kalçasını kaldırdı. Ona ne yaptığını sormaya başladı ama daha konuşamadan onu ağzına aldı. Beklenmedik zevk karşısında afallayarak elinin kaymasına izin verdi ve başı suyun altında kaldı.
Wren sudan çıktı ve Maggie'nin kahverengi gözlerinin onunla dalga geçtiğini görünce tükürdü. "Seni boğmak istemedim."
Öksürmeye devam ederken konuşamadı.
Başını kuru betona yaslayabilmesi için onu kenara doğru dürttü, bu sırada kendisi ağzıyla onunla alay etmeye geri döndü.
Wren'in kafası, onun kendisinden zevk almasını izlerken kendinden geçti. Dili aletinin etrafında dönerken yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu orada görmek... katlanabileceğinden daha fazlaydı. Daha keyifli ve tatlı bir şey görmemişti.
Şiddetli, kör edici bir zevk dalgasıyla geldi. Ama yine de çekip gitmedi. Vücudundan son zevk parçasını da çıkarana kadar onunla dalga geçmeye devam etti.
Wren, onun hareketlerinden, içindeki tuhaf şefkatten tamamen afallamıştı. Çiftleşme izini beklercesine eline baktı. Elbette hiçbir kadın onun eşi olmadan ona böyle hissettiremezdi. Ama yine de etinde yanma yoktu, kaderinde eş olduklarına dair sihirli bir işaret yoktu.
Hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdatarak, hayal kırıklığıyla küfretmek istedi. Vücudunu kendine çekti ve kollarının arasına aldı.
"Teşekkürler, Maggie," dedi yanağından öpmeden önce.

Marguerite onu kendine yakın tutarken tam bir mutlulukla içini çekti. Yapabilseydi, hayatının geri kalanında bu mükemmel anda kaybolmuş olarak kalacaktı.
Havuzdan hiç çıkmak istemiyordu.
"Çalıkuşu?" diye sordu, ona bakmak için başını göğsünden kaldırarak. "Üzücü falan olmak istemiyorum ama beni bir daha terk etmeyeceğini bilmem gerekiyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve evime gelen herhangi bir erkeğin üzerine atladığımı düşünmeni istemiyorum.
Utangaç bir gülümseme sunarken parmaklarıyla yanağını okşadı. "Seninle görüşmeye devam etmek istiyorum, Maggie. Her seferinde bir gün alalım ve ne olacağını görelim.
Tamam aşkım?"
Başını salladı, sonra başını göğsüne yasladı.
Wren gözlerini kapadı ve düşünceleri içinde çalkalanırken ona sarıldı. Katagarya ve insanlar karışmadı. Onun ölmesini isteyen bir sürü Katagarya ve insan olduğundan bahsetmiyorum bile. Bir geleceği olup olmadığını bile bilmiyordu.
Tek bildiği, eğer bir tane varsa, onun da içinde olmasını istediğiydi.
Ama bu ona da bağlı değildi. Kaderlerin acımasızlığını herkesten daha iyi biliyordu. Bir an seni kutsadılar ve sonra seni lanetlediler.
Ve daha iyi bir şey beklemektense daha iyisini bilecek kadar lanetlenmişti. Hayır, bir şey olacaktı. Bunu derinlerinde hissedebiliyordu. Maggie ile geçirdiği zaman sınırlıydı. Sadece hissettiği bela geldiğinde, sadece omuzlarına düşmesini umuyordu. Maggie'nin kendisi yüzünden incinmesi en son isteyeceği şeydi.
Ama kesin olan bir şey vardı. Kollarındaki kadını korumak için canını seve seve verirdi ve onu tehdit eden herkesi öldürürdü.
Bölüm 8
Neratiti
Avustralya kıyılarında gizemli bir ada
En azından şimdilik …
Dante Pontis bordo ve altın renginde dekore edilmiş büyük dairesel odaya girerken yönünü bulmak için durakladı. Siyah mermer zeminden yaldızlı tavana kadar uzanan açık pencerelerden odanın her yanından okyanusu görüp duyabiliyordu.
Şüpheli ve gizemli arabulucuları Savitar suyu sevdi...
Çok.

Oda eski bir padişah çadırını andırıyordu. Dante'nin her zaman sarayın geri kalanının nasıl göründüğünü merak etmesine neden olan, ortasında devasa bir yuvarlak masa bulunan gösterişli bir şekilde dekore edilmişti. Ama hiçbir Kurt Avcısı sarayın geri kalanına girme daveti almamıştı.
Arabulucuları, mahremiyetini ciddi şekilde korudu. Aşırı paranoya noktasına kadar. "Merak kediyi öldürür" diyen insan, aslında bir zamanlar saraya göz atmak için konseyin kapısından gizlice geçmeye çalışan Arkadyalı panterden geliyordu.
Savitar onu anında kızartmıştı.
Bir ilgi noktası olarak, memnuniyet kediyi geri getirmedi. Bir zamanlar yaşayan bir yaratık olan büyük siyah, için için yanan noktayı yeniden canlandırmak için dünyada yeterince sihir yoktu. Bu tek olay, Savitar'ın amacını gösterişle karşı karşıya getirmişti. Büyük adamla dalga geçme.
Gerçekten bir mizah anlayışı yoktu.
Tüm rahat kişiliğine rağmen, Savitar bir anda kıçınızın üstünde ortaçağı mahvedebilir. Ve Dante bir zamanlar Orta Çağ'da yaşadığı için bu kavramı çoğundan daha iyi anlıyordu.
Dante, dışarıda martıların gaklamasını duyunca sıkıntılı bir nefes verdi. Omegrion'a gelme çağrısı bundan daha iyi bir zamanda gelemezdi... Tüm kasıtlı iğnelemeleri ekleyin.
Kardeşi Romeo, son üç gündür kötü bir grip vakasıyla boğuşurken, panterin yavruları, onları yakalayacak babaları olmadan Dante'nin evinde koşuşturuyordu.
Dante'nin karısı Pandora her an bir panter sürüsünü bırakmak üzereydi ve diğer iki erkek kardeşi Mike ve Leo, barını onsuz yönetebileceklerine karar vermişlerdi.
Evet, evi yakmadan önce eve dönmesi gerekiyordu, daha da kötüsü Pandora onsuz doğum sancısına girdi. Bu durumda panter kuğu, onu tamamen iğdiş edilmiş olarak göreceğine söz vermişti. Aklına gelen tek düşünceyle kendini toparladı. Cesur küçük panter kuğusunu tanımak gerçekten çok acı verici olurdu. Ve onun yavrularıyla hamileliğinin verdiği rahatsızlık göz önüne alındığında, bundan fazlasıyla zevk alacaktı.
Toplantı için toplanmış olan küçük kalabalığa göz attı. Hepsi de orada olmaktan onun kadar heyecanlı görünen sekiz üye. Şimdiye kadar burada olanların hepsi Katagarya idi. Bu onu şaşırtmadı. Arcadialılar, sanki hayvan kuzenleriyle tek başlarına yüzleşmekten korkuyorlarmış gibi, Omegrion'da birlikte görünme eğilimindeydiler. Ve iyi olmalılar.

Hayvanları avlamayı ve öldürmeyi seven Arkadyalılara kan borcu olmayan bir Katagarya ailesi yoktu.
Her klanın Arcadian ve Katagarya liderlerinin ya da Regise'lerinin kavga etmeden gelip bir arada oturabilmeleri onu her zaman şaşırtmıştı. Geçmişte patlamalar olmadığı söylenemez. Ancak bu ihlaller, Omegrion'un arabulucusu tarafından hızlı ve acı verici bir şekilde ele alındı.
Savitar oynamadı. Birisi kurallarını ihlal ederse, onları hemen kızarttı. Gerçekten.
Ve büyük bir zevkle.
Fury ve Vane Kattalakis'i bir köşede birbirleriyle konuşurken görünce Dante'nin öfkesi biraz azaldı. Dante kurtlarla yıllar önce tanışmıştı ama tuhaf bulduğu şey onların burada birlikte olmalarıydı. Omegrion, her bir hayvanın yalnızca Regis'inin veya başının, tüm türlerini temsil etmek üzere gönderildiği bir toplantıydı.
Sadece bir Katagarya kurdu bulunmalıdır.
Dante gibi yırtıcı bir yaratık olan Vane'in omuzlarının etrafında gevşek bıraktığı uzun, koyu kahverengi saçları vardı. Fury sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Dante gibi, Fury de tamamen siyah giyinmişti, Vane ise beyaz bir tişört ve kahverengi deri ceket ile bir kot pantolon giymişti.
"Kurtlar," dedi Dante onlara yaklaşırken selamlayarak.
Önce Vane, ardından Fury elini sıktı. Dante, Vane'in avucunda bir çiftleşme izi olduğunu fark edince sırıttı.
Görünüşe göre ikimiz de son görüşmemizden beri etiketlenmişiz, dedi Vane.
"Evet," dedi Dante gülerek. "Cehennem donmuş, ha?"
Öfke güldü. "Hiçbir fikrin yok."
Dante iki kardeşe baktı. "Peki nasıl oluyor da Katagaria Lykos'un iki temsilcisi var?" Vane ona uğursuz bir gülümseme gönderdi.
"Yapmazlar." Dante kaşlarını çattı.
Fury'nin mavi gözleri mizahla dans etti. “Ben Katagarya Regis'im. Vane, Arcadian Regis."
Bu haber Dante'yi hayrete düşürdü. Bu mümkün değildi. Vane, Katagarya idi. "Asla ve asla."
Van başını salladı. "Dediğin gibi, cehennem dondu."
Dante başını salladı. "Evet ama bu nasıl mümkün olabilir?"

"Doğum kusuru," diye açıkladı Vane. "Buluğ çağıma geldiğimde Katagarya'dan Arcadian'a geçtim ama yakın zamana kadar kimseye söylemedim."
Vane'in yüzünün yarısında bir Arcadian Sentinel'in stilize edilmiş işaretleri göründüğünde Dante buz kesti. Katagarya kuzenlerini öldürmek için gönderilen insan askerlerdi. Bu nedenle Dante, varlığının her parçasıyla onları hor gördü.
"Sakin ol, Dante," dedi Fury. “Vane bizden biri olarak büyüdü. Katagarya olarak. Sebepsiz yere öldüren diğer Nöbetçiler gibi değil.
"Olmasan iyi olur," dedi Dante, neşesi kaçarken. "Bir liman işletiyor olabilirim ama bir Sentinel'e sevgim yok."
"Bu iki kişiyiz," dedi Vane, işaretler silinirken. "İnan bana, hayatımda çılgın Nöbetçiler yüzünden çok şey kaybettim ve onların seferine çıkmadım. Barış?" Elini Dante'ye uzattı.
Dante onu sallamadan önce tereddüt etti. Her şey düşünüldüğünde, kurda saygı duyuyordu.
"İnsan ha? Senin için gerçekten üzgünüm.”
Vane ona alaycı bir şekilde sırıttı. "Evet ben de."
Şakası düzeldi, Dante kurda gülümsedi. "Dostum, yine de sana saygı duymam gerekiyor. Omegrion'da iki oy. Bu etkileyici. Belki şansım yaver gider ve yavrularımdan biri de ergenlik çağında Arcadian'a geçer ve bana bir oy daha verir."
Fury bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Eşin Arcadian mı? Halkı hakkında ne hissettiğini biliyor mu?
Dante ayıldı. "O bilir. Ama önemli olan tek şey onun hakkında ne hissettiğim ve onun bir an bile şüphe duymaması. Fury ve Vane onaylayarak başlarını salladılar.
Birkaç Katagaria daha odaya girerken Dante etrafına bakındı. "Neden burada olduğumuza dair bir fikriniz var mı?"
Van içini çekti. "Trelosa'lı bir Katagari hakkında olduğunu duydum."
Dante nefesini dişlerinin arasına aldı. Trelosa, kuduza biraz benzeyen bir hastalıktı. Ergenlik döneminde türlerine bulaşan bir delilikti. Kimse buna neyin sebep olduğundan emin değildi. Ama bir kez kana bulaştığında, konakçıyı tüketerek onları ayrım gözetmeyen bir katil haline getirdi. Bilinen bir tedavisi yoktu. Bir Katagari veya Arcadian'ın buna sahip olduğu belirlendikten sonra, avlanıp öldürüldüler.
Suçlamayı kim getiriyor? diye sordu.

Vane köşedeki uzun boylu sarışın bir adamı işaret etti. "Kaplanlardan biri."
Dante pahalı, ten rengi ipek bir Versace takım elbise giymiş adamı inceledi. Kaplan her gözeneğinden para ve incelik damlıyordu.
Dante'nin bakışları ona kısıldı. "O Lysander değil." Lysander Stephanos, Dante'nin şimdiye kadar tanıştığı herkes kadar huysuz ve siyah saçlı bir kaplandı ve tabaklanmış siyah deri olmadıkça bronz hiçbir şey içinde ölü yakalanmayacaktı. “O olarak değiştirildi mi?
Tigaryan Regis?”
"Ah, kesinlikle hayır," dedi Fury inanamayan bir ses tonuyla. "Lysander'ı alt edecek cesarete ve beceriye sahip kaplanla tanışmak isterim. O çocuk kahvaltıda ayı yiyor.” "Panterdense ayı daha iyi," dedi Dante uğursuz bir kahkahayla.
Van gözlerini devirdi. "Onun adı Zack. Lysander'ın ortaya çıkmasını bekliyor ama görünüşe göre Sander suçlamaya Zack kadar ikna olmuş değil.”
"Neden öyle diyorsun?"
"Sander iddiasının haklı olduğunu düşünseydi, Zack'in burada olacağından şüpheliyim."
Bu Dante'ye mantıklı geldi. Kaplan türleri arasında tipik olduğu gibi, Lysander çok yalnızdı ve kendi alanına giren hiç kimseden veya hiçbir şeyden hoşlanmazdı. "O zaman onu kim destekliyor?"
"Emin değilim," dedi Vane, "ama ilginç olmalı."
Dante öyle umuyordu. Sıkıcı bir toplantıdan daha kötü bir şey yoktu.
Parlak bir ışık parlayarak, Lysander odanın diğer tarafında belirdiğinde Dante'nin irkilmesine neden oldu. Bol siyah Hint ipek pantolonu ve yoğun bir şekilde altın işlemeli uzun kolsuz siyah bir yelek giymiş olan kaplanın belden yukarısı çıplaktı. Sağ omzunun tamamı ve pazı, bir kılıçla delinmiş renkli bir kalp dövmesiyle kaplıydı. Siyah dalgalı saçları gelişigüzel bir şekilde yüzünün çevresine dökülüyordu.
Sarışın kaplan, Lysander'ın alışılmışın dışında görüntüsünü görünce alayla güldü. "Ormandan yeni mi geldin?"
Lysander bakışlarını tehdit edercesine kısarak kaplana dikti. "Benimle dalga geçme Hijda. Bir şey için sadece insan şeklini seviyorum ve erkeklerden hoşlanmadığım için burada olmaktan mutlu değilim.
Dante, Lysander'ın diğer kaplanı desteklemediği konusunda haklı olan Vane'e eğlenerek baktı. Özellikle kaplanın erkekliğine yönelik Hintçe aşağılamalar hoşuna gitmişti.

Lysander büyük yuvarlak masaya oturmak için kaplanı itti, ama görünüşe göre o da diğerleri kadar gitmeye can atıyordu.
Dante arkasını döner dönmez sağında bir şey parladı. Dante, Damos Kattalakis'in onlardan birkaç metre ötede belirmesini izledi. Damos, Arkadyalı bir Drakos'tu. Ejderhaların çoğu, açık alanların ve keşfedilmemiş bölgelerin insanlardan saklanmalarını kolaylaştırdığı geçmişte yaşadığı için, ejderha ortaçağ zırhı giymişti.
Fury ve Vane gibi, Damos da babası sihirli bir şekilde ırklarını yaratmış olan kraliyet kardeşlerin soyundan geliyordu.
Damos başını onlara doğru eğdi. “Kurtlar. panter.”
"Ejderha," dedi Dante ama Damos'a elini uzatmadı. Birkaç saniye önce karısı ve Vane dışında, Dante asla bir Arcadialıya isteyerek dokunmadı.
Damos, Vane'e elini uzatırken eğlenmiş görünüyordu. "Seni tekrar görmek güzel kuzen." "Sen de," dedi Vane elini sallayarak.
Damos, Fury'nin elini sıkarken, diğer dokuz Arkadyalı birdenbire odaya daldı ve Katagarya'dan hiçbirini kabul etmeden büyük yuvarlak masadaki yerlerine oturdu. Dante yaptıklarına tsk etti. “Korkmuş küçük çocuklara bakın. Savitar onları korumak için burada olmadan önce cesaretlerini gösterebilmelerine şaşırdım.”
"Burada olmadığımı kim söyledi?"
Dante, arkasından gelen derin, hafif aksanlı sese başını salladı. Altı fit sekizde duran Savitar, heybetli bir manzaraydı. Dante ondan korkmuyordu ama kadim varlığa büyük bir saygısı vardı.
Savitar'ın kara gözlerinde karşılıklı bir saygı parıltısı vardı. Uzun koyu kahverengi saçları omuzlarına değiyordu ve ten rengi Dante'nin İtalyan teni kadar koyuydu. Savitar küçük, iyi kesilmiş bir keçi sakalı takmıştı. Kimse Savitar'ın mirasından emin değildi, ama kolaylıkla İspanyol, İtalyan ve hatta Arap olarak kabul edilebilirdi.
Her zaman olduğu gibi, Dante'ye eski bir Mısır tasarımını hatırlatan uzun, koyu mavi dökümlü bir cübbe giymişti. Ama göze çarpan, ayaklarındaki koyu kahverengi Birkenstock'lardı.
"Dur tahmin edeyim," dedi Dante gülerek. "Büyük olanı kuzey kıyısında mı olacak?" "Evet." Savitar'ın ses tonu son derece ciddiydi. "Öyleyse bunu çabuk yapalım. Bir tahtam, bir dalgam ve üzerinde adım olan bir bebeğim var ve üçünden de yararlanmak istiyorum. Savitar yanlarından ayrıldı.
“Hayvanlar. Millet," dedi, kendisini bu besin zincirinin en tepesinde olduğunu ilan eden bir yürüyüşle odada uzun adımlarla ilerlerken. "Bir çömelme polisi."

Dante, Savitar'ın seçtiği kelimelere yüzünü buruşturdu. Bu ifadeden gerçekten nefret ediyordu.
Arcadialı bir çakal olan Constantine, Savitar'a dudak büktü ki bu çok kötü bir hareketti. "Dinlemiyoruz..."
Savitar elini çakalın yönüne doğru salladığında sözleri anında kesildi. Çakal, sanki görünmez bir el onu boğuyormuş gibi nefes almaya başladı.
"Sen yeni küçük bir serserisin," dedi Savitar uğursuz bir ses tonuyla Çakal Çaka'ya yaklaşırken. Savitar gözlerini ona dikti. "Öğreneceksin."
Çakal hemen oturdu... diğerleri gibi. Zavallı hayvan, morarmış boğazını ovuştururken hırıldamaya devam etti.
Dante biraz daha ağırbaşlıydı ama o bile Savitar'ın son derece sınırlı sabrını sınamaması gerektiğini biliyordu. Savitar'ın güçleri buradaki her yaratığı alay konusu yaptı.
Savitar masada olmayan tahtını aldı. Bir cankurtaran ya da hakem koltuğu gibi yan taraftaydı. Oldukça uygun, çünkü Savitar bu yüzden buradaydı. Temsil ettikleri insanların ve hayvanların hayatlarının yanı sıra tüm hayatlarını korumak. Minderli tahtına yaslanan Savitar, her birine sıkılmış bir bakış attı. "Pekala, millet ve hayvanlar, bir sonraki büyük dalga önüme gelene kadar tam olarak kırk iki dakika on üç saniyemiz var ve bunun zamanında bitmesini bekliyorum ki tahtama geçip onu bekliyorum."
Savitar, uzun süredir acı çeken bir iç çekti. "Ama aramızda birkaç yeni yüz olduğu için, gülünç derecede sıkıcı pedagojiden vazgeçeyim... Duyun, duyun, Omegrion Odası'na hoş geldiniz. Burada Arcadian ve Katagarya yurttaşlarının her kolundan birer temsilci topluyoruz. Barışmak için barış için geldik." Savitar sanki bunun düşüncesi bile gülmek istiyormuş gibi homurdandı. "Ben senin aracınım, Savitar. Ben tüm olanların ve bir gün yeniden olacakların toplamıyım. Kaostan düzen, düzenden kaos yaratırım..."
Kadınlardan biri alay ederek sözünü kesti. "Bu adam kim ve neden onu dinlemek zorundayız? Ne zamandan beri herhangi birimiz bir insandan emir alıyoruz?
Dante masanın karşısından, Arcadian Litarian koltuğunda oturan minyon bir esmere baktı. Zavallı dişi aslan ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu.
Savitar'ın onu toz haline getirmesini yarı yarıya bekliyordu.
Bunun yerine, Katagarya Litarian temsilcisi Paris Sebastienne eğilip onunla konuştu.

"Tatlım, o insan değil. Oradaki Leo'yu görüyor musun? Dante'den üç koltuk aşağıda olan yaşlı, kır saçlı Arkadyalı ayıyı işaret etti. "Burada neden konseyde oturuyor, Leo? Dokuz yüz yıl mı?”
"Dokuz yüz seksen iki, daha doğrusu."
"Evet," diye devam etti Paris. "Ve Savitar ondan önce gelir. En başından beri bu konseye başkanlık etti ve dikkat edin, Savitar otuz yaşlarında görünüyor. Ne olduğunu bilmiyoruz ama bizden biri değil ve insan da değil. Ve güven bana, onunla uğraşmak istemezsin.
Savitar kuru kuru, "Bu hiç de eğlenceli olmayan özetleme için teşekkür ederim," dedi. "Bir daha uykusuzluk çektiğimde kimi arayacağımı biliyorum. Bu arada, muhtemelen bir yıl daha yaşamak isteyen küçük dişi aslan, bir daha sözümü kesme. Bundan hoşlanmıyorum ve sevmediğim şeyleri öldürme eğilimindeyim.”
Savitar solundaki boş koltuğu gösterdi. "Orası Arcadian jaguarının
Regis otururdu. Şu anda orada kimsenin olmadığına dikkat et.”
Kadın bunu görünce kaşlarını çattı. "Ona ne oldu?"
"Beni kızdırdı."
Bununla kafası karışmış görünüyordu. "Neden diğer jaguarlardan biri onun yerini almadı?"
"Beni çok kızdırdı... çok."
Paris eğilip yüksek sesle fısıldadı: "Hiç Arcadian jaguarı kalmadı. Savitar onların tüm soyunu yok etti.”
Ağzıyla büyük bir O yaparken gözleri büyüdü. Boğazını temizledi ve yatıştırıcı bir hareket yaptı. "Lütfen Savitar, devam et."
"Evet-hh," dedi Savitar, heyecanını göstermek için kelimeyi uzatarak ve değiştirerek.
Saatini kontrol etti. "Zamanımız azalıyor çocuklar."
Bakışlarını Nicolette Peltier'e dikti. "Peki neden çağrıldım?"
Nicolette hepsine hitap etmek için yavaşça ayağa kalktı. "Vaktinizi boşa harcadığım için beni bağışlayın lordum. Ama üzücü bir haberim var. Görünüşe göre aramızda bir Avcı var ve korumalı sığınaklarımızdan birinde barındırıldığı için onunla başa çıkmak için yardıma ihtiyacım var. Yasalarımızın gerektirdiği gibi, yaptırım olmadan onu öldüremem.”
Anelise Romano, "Sorununuzla ilgilenmekten mutluluk duyarız," diye gönüllü oldu. Bir Arcadian Niphetos Pardalia ya da kar leoparı olan kadının gözlerinde oradaki herkese kadınların erkeklerden çok daha kana susamış olduğunu hatırlatan bir parıltı vardı.
Savitar başını salladı. "Senin Avcın kim, Lo?"

"Wren Tigaryan."
Savitar buna tek kaşını kaldırdı. “Wren nerede? Son Katagarya Niphetos Pardalia olarak burada Omegrion'da bir yeri var. Neden almadı?”
"Eğer bir Avcıysa yapamaz."
Savitar, sıra dışı konuşan sarışın kaplana bakmak için döndü. Kaplan ilerledi.
Dante, Savitar'ın yüzünden adamın eğlenmediğini anlayabiliyordu. "Ve sen kimsin?"
"Ben Wren'in kuzeni Zack Tigarian."
Anelise havayı koklarken kaşlarını çattı. "Ama sen bir kar leoparı değilsin. Sen bir kaplansın.”
“Onunla baba tarafından akrabayım. Babası bir kaplandı.”
Savitar siyah bakışlarını kaplana dikerken çenesini okşadı. "Peki bu konu hakkında ne biliyorsun?"
"Wren'in anne ve babasını soğukkanlılıkla öldürdüğünü biliyorum. İkisi birden."
Savitar ona sert bir bakış attı. "Bunu biliyorduysan, Omegrion'un önüne getirmek için neden bekledin?"
"Çünkü öne çıkmaya korkuyordum. O zamanlar gençtim ve kuzenimden korkuyordum. İnsan Bill Laurens'in onu kaçırıp ben kimseye söyleyemeden Nicolette's Sanctuary'de sakladığından bahsetmiyorum bile. Wren oraya yerleştiğinde, onu adalet için takip etme gücüm yoktu.
Savitar ikna olmuş görünmüyordu. "Şimdi daha iyi misin?"
"Artık ondan korkmuyorum. Hayır. Suçlarının bedelini ödeme zamanı geldi. Türleri arasında yaygın olan trelosa belirtileri gösterdiğinden bahsetmiyorum bile.
Başka birini öldürmeden önce durdurulmalı.”
Dante, içini öfke kaplarken başını salladı.
"Nedir?" Fury fısıltıyla sordu.
"Yalan söylüyor."
"Ondan yalan kokusu almıyorum."
"Evet, ama işin içine bu kadar para girince..." Somurtarak başını salladı. "Bay Versace'ye güvenmiyorum."
Savitar uzun, yorgun bir nefes verdi. "Görünüşe göre bu bir Katagarya sorunu. Arkadyalılar, evinize gidin.”
İtiraz etmeye başladıklarında, Savitar onları odanın dışına, kendi zaman dilimlerine geri döndürdü.
Biri hariç hepsi zaten.

Vane Kattalakis.
Vane kardeşi Fury'nin yanına oturmak için hareket ederken Nicolette ayağa kalktı. "Neden hala burada? O bir Arcadialı.”
Savitar ona kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de çok dikkatli bir ayısın, Lo. Ancak Vane teknik olarak çitin iki yanında oturuyor. O kesinlikle Katagarya Lykos'un başıdır.” Fury ayıya pis pis sırıttı. "Ben sadece bir kuklayım ve Vane'e meydan okuyarak kendi kardeşimin kıçımı tekmelemesini istemiyorum."
Bakışları iki kurda öfkeyle kısıldı. "Kaplana düşkün."
Van omuz silkti. "Gerçeğin tarafını tutuyorum, Lo. İyi, kötü ya da kayıtsız.”
Zack, Nicolette'in sandalyesinin arkasında durmak için ilerledi. “Gerçek şu ki, trelosa, Wren'in annesinin ailesi tarafından taşınıyor. Ailesinin neredeyse her üyesi buna yenik düştü. Wren'in türünün son örneği olmasının nedeni budur. O bile hayatının sonunda orada çıldırıyordu.
Bazıları, Wren'in onu ancak ona ilk saldırdıktan sonra öldürdüğünü söylüyor.
Dante, kaplanın sözlerini düşünürken Savitar'ın yüzünü izledi.
"Belki," dedi Savitar kısa bir aradan sonra, "ama Wren artık tüylü değil. Uzun zamandır olgunluğunu yaşıyor.”
Zack ona karşı çıktı. "Daha kırk beş yaşında. Onun türü için ergenlik altmış yaşına kadar sürebilir.”
"Mutlaka değil," dedi Savitar. "Genlere bağlı."
Nicolette, "Ergenliğe geç girdi," dedi. “Bunu bir gerçek olarak biliyorum. Ve sadece son birkaç gündür cinsel olarak aktif hale geldi. O zamandan beri giderek daha şiddetli hale geldi. Dengesiz. Hatta bunun için ve insan polis memurlarına saldırmaktan tutuklandı.”
O, başını salladı. "Tam bu öğleden sonra, fotoğrafını çektirdi ve yerel haberlerde yer aldı çünkü insanlar onu hayvanat bahçesinde diğer beyaz kaplanlarla birlikte bir kafeste insan kılığında koşarken görmüşlerdi. Bana bunun delilik olmadığını söyle.”
Geri kalan Katagarya üyelerinin her birine kendi tarafına yalvarmak için baktı.
“Onun eylemleri hepimiz için bir tehdit oluşturuyor. Eğer insanlar bir gün öğrenecek olsaydı...”
"Saçmalık," dedi Dante yüksek sesle. "Bu bana açgözlülük kokuyor."
"Bu çok saçma," dedi Paris. "Biz hayvanız, insan değil. Ne zamandan beri herhangi birimiz parayı önemsiyoruz?

Dante ellerini kaldırdı. "Merhaba? Kulübüm olan The Inferno'ya hiç gittiniz mi? Alt çizgiyi çok önemsiyorum. Aslında ben dünyanın en zengin ikinci Katagarisiyim. Ve ben kimin yardımcısıyım? Wren Tigarian. Bütün bunlar bir düzenbazlık kokuyor." Bakışları tamamen boş olan kaplana dik dik baktı.

Lysander çenesini okşadı. "Bilmiyorum. Bizi ifşa ettiyse…"

"Wren bir tehlike değil," dedi Vane. "Bu çocuğu tanıyorum. O sessiz ve içine kapanık. Dikkatleri üzerine çekmek için asla bir şey yapmazdı."

Nicolette, Vane ile alay etti. "Peki Wren hakkında gerçekte ne biliyorsun? Seninle hiç konuştu mu?"

Vane gırtlağından alçak sesle homurdandı ama sonunda gerçeği kabul etti. "Şey... çok değil."

"Seni herhangi bir şekilde kabul etti mi?"

Vane'in çenesinde bir tik başladı. "HAYIR. Tam olarak değil. Dediğim gibi, o dünyadan çekildi." "Aynen öyle," dedi dudağını bükerek. Savitar'a baktı. "Tamamen asosyal. Her zaman kimseyi veya hiçbir şeyi dinlemeyi reddeder. Oğullarımın ve benim hayatımı tehdit etti. Şimdi bir senatörün kızıyla çıkıyor. Aklı başında hangi Katagari'nin bunu yapacağını söyle bana?"

Dante bile bunun tehlikeli bir şekilde yaşamak olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Bir masumu öldürene kadar bekleyecek miyiz?" diye sordu. "Senatöre bir şekil değiştiren olarak görünene kadar bekleyelim mi? Zaten yeterince çocuk kaybettim. Başkasını kaybetmeyeceğim. Onu evimden çıkarmak istiyorum. Onu dışarı çıkarmaya çalışırsam, beni ya da yavrularımdan birini öldürür. Bunu biliyorum. Mental olarak hiçbir zaman haklı olmadı."

Zack, "Daha yirmi yaşındayken anne babasını da öldürdü," diye ekledi. "İkisi de son derece eğitimli ve güçlü yırtıcılardı. Artık eğitim aldığına göre neler yapabileceğini bir düşünün."

Savitar, Dante'ye tiksinti dolu bir bakış attı. "Ben bu konuda sadece bir gözlemciyim. Günün sonunda, son oy size düşüyor çocuklar." Nicolette ve Zack'e baktı. "Ama şunu unutma, eğer yanılıyorsan, karşılaşacağın şey benim gazabım olacak. Açgözlülük insanlar içindir; Katagarya için değil."

Zack'e keskin bir bakış attı. "Yanlış bir avı zorla ve sana geri dönecektir."

Zack, "Wren bir katil," diye yineledi. "Strati'yi çağırıp onu yere serelim diyorum." Nicolette, "Sanırım," dedi.

Savitar derin bir iç çekti. “Wren Tigarian'ı avlamak ve öldürmek için iki talebimiz var. Lehte olanlar, evet deyin.

* * *

Wren gömleğini silkip yüzünü yıkamak için su akıtırken içini çekti. Yorgundu ama tek düşünebildiği Maggie'yi tekrar görmekti. İçindeki dürtü çılgınlık gibiydi.

"Neden böyle hissediyorum?" dedi sıktığı dişlerinin arasından. Onun gibi bir kadınla başka bir şeyin peşine düşmek intihardı ve bunu biliyordu. Sanki eş değillerdi. Elini tekrar kontrol etti. Şimdi bile iz yoktu. Neden böyle hissediyordu? Bütün akşamı onunla geçirmişti ve hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Mantıklı değil.

Yüzünü yıkadı, sonra suyu kapattı ve nemli ellerini saçlarından geçirdi. Bir havluya uzanırken, etrafındaki havada tuhaf bir çatlak hissetti...

Wren, etrafındaki havayı dinlerken ve hissederken çok kaplana benzer bir pozla başını kaldırdı.

İki saniye sonra bir yırtıcı hayvanın kokusunu aldı.

Wren döndü ama daha bakışlarını odaklayamadan keskin bir şey göğsünü deldi. Geri geri sendelerken küfretti.

"Yakayı hazırla."

Sesler çok uzaklardan geliyor gibiydi. Görüşü karardı. Wren kandırıldığını anlayınca küfretti ama buna boyun eğmeyi reddetti.

"Siktir et," diye hırladı, insandan kaplana geçerek.

Koridorda dört insan bulmak için dışarı çıktı.

"Onu vur!" biri koptu.

Silahlı olanın üzerine atladı. Temas ettikçe insan bir kaplana dönüştü. İki insan boynuna bir ilmik geçirmeye çalışırken Wren sırtında bir acı daha hissetti. Başarılı olsalardı, onu alacaklardı.

Bir leopar şekline bürünerek, tek umudunun onlardan kaçmak olduğunu biliyordu. Kapalı pencereye koştu ve aşağıdaki sokağa atladı. Cam paramparça oldu ve parçaları etine gömüldü.

Yere sert bir şekilde vururken tüm vücudu zonkluyordu.

Nefes almak için bir an asfaltta yattıktan sonra kendini ayağa kalkıp arka sokaktan, sokağın aşağısındaki manastıra doğru koşmaya zorladı. Diğerlerinin kovaladığını duyabiliyordu.

Koşarken kesiklerinden kan akıyordu. Onlardan uzaklaşmak zorundaydı. Eğer yavaşlarsa onu öldürürlerdi. Ama gittiği hızda, daha fazla dayanamazdı.

Trank ve kesikleri arasında hızla soluyordu.
Kalbi gümbür gümbür atıyordu, yeni bir sığınak bulması gerektiğini biliyordu, yoksa ölecekti.
* * *
Marguerite, birinin arka kapısını çaldığını duyduğunda tabaklarını bitiriyordu.
Kaşlarını çattı, ona gitmeye yarı korkarak. Bu geç saatte kimse arka bahçesinde olmamalıydı ve Amerika'nın En Çok Arananları'nın dışarıya bakmamayı bile bilmeyecek kadar yeterince bölümünü izlemişti.
Bunun yerine, polisi aramak için telefonuna uzandı.
"Maggie?"
Wren'in sesini dışarıdan tanıyınca kaşları daha da çatıldı. Neden onun arka bahçesinde olsun ki?
Belki de hayal ediyordu.
"Maggie, lütfen beni içeri al."
Her ihtimale karşı telefonu elinde tutarak, onu verandada tamamen çıplak görmek için perdeleri kenara itti. Ama bundan daha fazlası kan içindeydi. Nefesi düzensizdi, yüzü çizilmiş ve morarmıştı. Bir tür kaza geçirmiş gibi görünüyordu.
Onu içeri almak için kapıyı açarken, "Aman Tanrım, Wren," diye soludu. "Ne oldu?"
Mutfağa girerken konuşmadı.
"Çalıkuşu?"
Dizlerinin üzerine çöktü ve nefes nefese devam ederken ona baktı. Üzgünüm Maggie. Başka nereye gideceğimi bilmiyordum.”
Kalbi panikle gümbür gümbür atarken yanına diz çöktü. "Arayacağım-"
"Polis yok," dedi inleyerek. "Doktor yok."
"Ama öylesin-"
"HAYIR!" diye bağırdı, telefonu onun elinden kaptı. "Beni öldürecekler."
"Seni kim öldürecek?"
Gözleri kafasının içinde dönüp ayaklarının dibinde bayılırken çaresizce izledi. Bir an sonra, katta bir adam yerine… Bir şey vardı.
Yaratıktan uzaklaşarak geri sendeledi. Kar leoparı ve beyaz kaplanın garip bir karışımı gibi görünüyordu ve çok büyüktü.
Marguerite hiç böyle bir şey görmemişti. Bir yanı çığlık atmak isterken, diğer yanı gördükleri karşısında donakalmıştı. "Bu olmuyor…" Rüya görüyor olmalıydı.

Yine de, onun katında olan şeyle tartışılacak bir şey yoktu. Evinin içine giren kanlı ayak izlerine baktı. Onlar insandı.
Onlar Wren'indi.
Ve tigard'da durdular....
"Sinir krizi geçiriyorum. Ben hayal görüyorum. O kadardı. Bir flashback yaşıyordu.
Uyuşturucu kullanmıyorsun.
"Peki o zaman, lütfen bana bu saçmalığı açıkla, ha?"
Ama bir açıklama yoktu. En azından mantıklı değil. Wren, birisi onu dövmüş gibi görünerek evine girmişti ve şimdi yerde kanlar içinde bir hayvan vardı.
Yerinde kanayan büyük bir hayvan.
Tamam, Marguerite, sen New Orleans'ta yaşıyorsun. Anne Rice ve Jim Butcher'ı okudunuz. Silver Bullet'i gördünüz... Ama o bir kurt adam değil.” Hayır, o başka bir şeydi.
Ve şimdi açıkça söylemeden ona ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. Sonra ona tam olarak ne olduğunu söylemiş ve o da aptalca bir kenara atmıştı.
Şimdi neden kaplan kafesine atlayabildiğini ve yaralanmadığını anlamıştı. O kurşun yarasından nasıl bu kadar çabuk iyileşmişti.
O insan değildi.
En azından tamamen değil.
"Başka nereye gideceğimi bilmiyordum."
Sözleri içinden geçti. Büyük olasılıkla, bayıldığı anda ne olacağını biliyordu - muhtemelen daha önce geceyi onunla geçirmeyi reddetmesinin nedeni buydu. Yine de, ihtiyaç duyduğu saatte onu arayacak kadar ona güvenmişti.
Hayatı artık onun ellerindeydi. Polisi, ambulansı ve hatta hayvan kurtarmayı ararsa, onu bir kafese kapatırlar ve asla dışarı çıkmasına izin vermezler.
Ya da daha kötüsü, belirttiği gibi, onu öldürürlerdi.
Kalbi hızla çarparken, yerdeki büyük kediye yaklaştı. Titreyen eliyle, onun yumuşak postuna dokunmak için uzandı. Kalın, ipeksi bir kediyi okşamak gibiydi. Daha yumuşak bir şey hissetmemişti. Aniden yüzünü kürke gömdü ve kürkün tenini okşamasına izin verdi.
"Gerçekten sen misin Wren?"
Hiçbir şekilde yanıt vermedi.
Ve hala kanıyordu.

Onun yerde ölmesinden korkarak onu hareket ettirmeye çalıştı, ancak onun arabası kadar ağır göründüğünü öğrendi. Ne yapacağına dair başka bir fikri olmadan alkol, antibiyotik krem ve bandaj almak için banyoya gitti.

"Ne oluyor," dedi onları toplarken. “Silahla vurulduktan sonra yeterince hızlı iyileşti. Tüm garip Kurtadamlar çabuk iyileşir, değil mi?” Eğer onu sardıysa, hemen ayağa kalkar ve etrafta olur. En azından umduğu buydu.

Ama yanına dönüp yaralarını temizlemeye başladığında, onu kimin ya da neyin ve neden incittiğini merak etmekten kendini alamadı. En önemlisi, bunu yapan kişinin onu bulup bulamayacağını merak etmekten kendini alamadı. Ve onun.

Bölüm 9

Wren, kafatasında vücudunun her bir yerinde yankılanıyormuş gibi görünen şiddetli, şiddetli bir ağrı bulmak için yavaşça uyandı. Gözlerini yavaşça açıp odaklanmaya çalışırken kulakları uğulduyordu.

Gördüğü ilk şey koyu yeşil bir kanepeydi.

Ben hangi cehennemdeyim?

Aniden hepsi hızla geri geldi. Onu kovalayan kaplanlar. Onu kandırmaya çalışan insanlar. Çılgınlar New Orleans'ın arka sokaklarında hızla ilerliyor. Başka bir avcıdan kaçmak için caddenin karşısına fırlarken ona çarpan araba. Çarpmanın etkisiyle uçarak Decatur Caddesi'ndeki bir mağazaya dalmış ve ardından bir kar leoparından kaçan turistler ve silahlı adamlar kalabalığı takipçilerinden kaçmasına olanak sağlamıştı. Başka seçeneği olmadığından Maggie'ye gitmişti... Kuyruğu seğirdi.

"Aman Tanrım."

Maggie'nin ürkmüş sesine baktı ve onun mutfakta onu izlerken gözleri fal taşı gibi açılmış halde durduğunu gördü. Korkmuştu. Keskin kokusu içindeki yırtıcıya seslendi.

Onun tarafından evcilleştirilmiş bir yırtıcı... İlk kez, içindeki canavar huzur içindeydi. Saldırma arzusu yoktu. Zarar verme arzusu yok.

Bunun yerine, sadece onun sıcak elini kürkünde hissetmek istiyordu…

"Sorun değil kedicik," dedi insanların küçük çocuklara ve evcil hayvanlara ayırdığı o tuhaf tiz sesle. "Kibar bayanı yeme, tamam mı? Sana zarar vermeyecek, evlat. Sırf sen atlamayasın diye buraya adım atacak. Lütfen üzerine atlama.”

Biraz daha yaklaşarak onu dikkatle inceledi. Onunla yeniden konuşurken sesi iki oktav alçaldı. "Gerçekten orada mısın, Wren? Benim olduğumu biliyor musun?”

Wren, yapmak üzere olduğu şeye hazırlanmak için derin bir nefes aldı ve insan formuna geri döndü. Acısı on kat arttı ama onu tekrar bilinçsiz kedi formuna sürüklemeden önce bastırdı. Ona odaklandı. "Sen olduğunu biliyorum, Maggie."

Marguerite, korktuğu ve umduğu şeyin doğrulandığını nihayet gördüğünde rahatlayarak yutkundu. Wren gerçekten kediydi.

Korkmuş ve gergin bir halde, battaniyelerinden biri çıplak poposunu ve bacaklarını örterek, adamın yere yüzükoyun yattığı küçük mesafeyi geçti. Sanki başka bir tür kedi ona saldırmış gibi sırtının her yerinde çizikler ve ısırıklar vardı. Sarı saçları gözlerinin önüne düşüyor, ona bir kedinin esnemesini hatırlatacak şekilde hafifçe kalktığında gözlerini kapatıyordu.

Yanına diz çöktü ve teselli etmek için elini çıplak sırtına koydu. Yavaşça döndü, hareket ettikçe hafifçe inledi, öyle ki sırtüstü uzanmış, ona bakıyordu.

Kesikler ve morluklar da göğsünü gölgeledi. Sol göğüs kafesinin neredeyse tamamını kaplayan özellikle kötü bir siyah çürük vardı. İşaret, göğsünün yukarısında, kalbine kadar yükseldi. Sadece nefes almak onu öldürüyor olmalıydı, ama yine de ıstırabına onu hayrete düşüren bir metanetle katlandı.

Başını yastığına yaslamış, o yakıcı mavi gözleriyle ona bakıyordu. İçinde bulunduğu acıyı yalnızca onlar ele veriyordu. Bundan da öte, onun hakkındaki gerçeği öğrendiğine göre, onu reddetmesinden duyduğu korkuyu da görüyordu.

Sanki hiç böyle bir şey yapacakmış gibi.

"Benden korkma Maggie."

Yumuşak saçlarını yüzünden geri çekmek için uzanırken başını salladı. İnsan formunda, kötü bir ateşi vardı. Teni o kadar sıcak ve yapışkandı ki onu daha da korkuttu. Yüzünde hâlâ bazı kesikler ve morluklar vardı, alt dudağında bir kesik vardı ama bunlar, onun arka kapısına geldiği geceki kadar kötü değildi. Günlerce bilinçsizce yerde yattığı için yüzünde kalın, koyu sarı bir sakal kalmıştı. Dürüst olmak gerekirse, ona şaşırtıcı derecede iyi göründü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Birkaç kez geri gitmeye ve işini bitirdiğinden emin olmaya karar veren bir otobüsün bana çarpması gibi." Ona burnunu buruşturdu. "Sanırım son koşuda lastiklerini kaburgalarıma sürtmüş olmalı. Bilirsin, hayatım boyunca gerçekten tekrar nefes almak isteyebilirim diye.”

Elini göğsüne koyarken onun yersiz mizah anlayışına gülümsedi. Kalbinin atışı elinin altında güçlüydü. Bu küçük iyilik için minnet duyarak küçük, sessiz bir teşekkür duası etti. "Ne oldu?"
Wren tereddüt etti. Adam ne söyleyeceğiyle boğuşurken yakışıklı yüzündeki tartışmayı görebiliyordu.
"Bana karşı dürüst ol Wren. Senin bir şekil değiştiren olduğunu zaten biliyorum ve ben... fazla korkmadım. Bana her şeyi anlatsan iyi olur."
Konuşmadan önce bir şey incinmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Evet, keşke üzerimi değiştirdiğimde yüzünü görecek kadar uzun süre uyanık kalabilseydim."
Hayır, bilmiyorsun. Sizi temin ederim, güzel değildi."
Başını kaldırdı ve parmakları göğsünün üzerinde, çıplak meme ucunun hemen üzerinde dururken onunla oynayabilmek için elini onun elinin içine aldı. Parmak uçlarına şefkatli bir öpücük kondurmak için elini aşınmış dudaklarına götürmeden önce avucunu sertleşmiş ucuna sürttü.
"Seninle ilgili hiçbir şey yok, bu hoş değil, Maggie. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."
Kalbi onun sözleriyle çarparken, içini ısı kapladı. Daha önce kimse ona bu kadar tatlı bir şey söylememişti. Beyin sarsıntısı geçirdiğini biliyordum.
Başını ona doğru sallamaya başladı ama bu hareket onu incitmiş olmalı ki yüzünü buruşturdu.
"Peki ne oldu?" tekrar sordu.
Önemli bir şey yok. Beni öldürmek için dışarı çıkmış bir grup pislikten başka bir şey değil."
Onu en çok neyin korkuttuğundan emin değildi, onun metanetli tonu mu yoksa itirafının pek sürpriz gelmemiş olması mı? O kadarını düşünmüştü.
"Onlar kim?"
"Diğer Hayvan-Hayvanlar."
Ondan daha fazlası mı vardı? Buna tepki vermemek için kendini zorladı. Ama dürüst olmak gerekirse, onu incitenlerin insan olduğunu varsaymıştı. Yalnız doğası göz önüne alındığında, dünyada tamamen yalnız olması mantıklı olurdu.
Daha yaratıcı olmaması aptalca.
"Neden seni öldürmeye çalışıyorlar?"
"Çünkü bir insan görmemem gerekiyor. Senin türünle sıradan ilişkilerden başka bir şey yaşamamamız gerekiyor. Seninle birlikte olduğum için onlar için tehlikeli olacağımdan korkuyorlar."

Onun "senin türünden" demesinden ne kadar nefret etse de bir kez olsun kendisi ile onun arasında gerçekten bir fark olduğunu fark etti. O insandı ve o değildi.
En azından tamamen değil.
Tehlikeli misin?
"Bilmiyorum. Tek düşünebildiğim sensin. Senden uzaktayken, mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde acıyor ve nedenini bilmiyorum. İnsan bir kadın için böyle hissetmemeliyim. Biliyorum ki. Seninle olmayı o kadar çok arzuluyorum ki, sanki içimde bir tür delilik var. Belki de haklıdırlar. Belki de indirilmeliyim."
"Ya da belki yanılıyorlar. Senin tehlikeli olduğunu düşünmüyorum, Wren. En azından fiziksel olarak değil.
Ama benim bedenime yaptığın şey bazı eyaletlerde suç olarak kabul edilebilir."
Ona bir gülümseme sundu. "Beni içeri aldığın ve polisleri aramadığın için teşekkürler."
"Sorun değil. İnanın bana, muhteşem çıplak bir erkeği eve almak çoğu kadın için zor değil."
Bunun üzerine kısa bir kahkaha attı. "Bütün bunları ne kadar iyi karşıladığına inanamıyorum."
"Bunun tek nedeni, en kötüsünde bilinçsiz olman. Erkek arkadaşım kılığında evime girmiş olan yarı ölü bir tigard olduğu gerçeğine alışmak için yeterince zamanım oldu.
Wren, onun ne kadar sakin olduğuna hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu. En iyi ihtimalle onun kaçmasını ve onu yalnız bırakmasını beklemişti. En kötüsü, onun kendisini yetkililere teslim etmesini beklemişti.
Normalde, iyiliği konusunda kimseye asla güvenmezdi. Ama trank yürürlüğe girdiğinde, Maggie'nin ona ihanet etmemesini ummaktan başka seçeneği kalmamıştı. Ve yapmamıştı. Onu güvende tutmuştu ve üzerinde olduğu derme çatma paletin görünümüne bakılırsa, o dışarıdayken onunla ilgilenmişti.
Wren doğrulmaya başladığında ona yardım etti. Elleri onun çıplak teninde iyi hissetti ve adam sırtını kanepeye yasladığında onu rahatlattı. O değerli ellerini vücudunda tutmak için her şeyini verirdi ama ne yazık ki kadın geri çekildi.
"Ne zamandır dışarıdayım?"
"Dört gün."
Onun sözleriyle donup kaldı. Bu doğru olamazdı. Olabilir mi? "Ne?"

Başını salladı. "Sana büyük bir kedi olmana alışmak için bolca zamanım olduğunu söylemiştim. Her gün bir daha uyanmayacaksın diye çok korktum.”
Terör onu tüketti. Evini terk etmiş olsaydı...
Ondan sonrakilerin ikisini de bulup öldürmemiş olması binlerce mucizeydi. "Ben yokken sen ne yapıyordun?"
Yanındaki yerde küçük bir paleti işaret etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye yakınlarda kaldım. Tek yaptığım arka verandadaki kanı temizlemekti, sonra evi kilitledim. Peşinde kimin olduğunu bilmiyordum ama her kimseler seni bulurlar diye korktum ve bulurlarsa yardım çağırmak için telefonu hazır tuttum.”
Şefkat, onun eylemleri üzerine onu doldurdu. Birinin onun için tüm bunları yapması düşünülemezdi. Hayatında bir kez bile kimse onu korumaya çalışmamıştı. Nicolette hakkında hiçbir hayali olmamıştı. Kendisinin ya da aile üyelerinin hayatını tehlikeye atacak bir şey yapmış olsaydı, onu bir kalp atışında kapı dışarı ederdi.
Ama Maggie yapmamıştı. Ona hiçbir borcu yoktu ve kendi hayatını tehlikeye atsa da onu güvende tutmuştu. Bu inanılmazdı.
Onun olduğu yerde kalmak için sağduyuya sahip olduğuna dair rahatlamış bir nefes verdi. "Başka kimse geldi mi?"
"HAYIR. Her ihtimale karşı pencereleri ve kapıları sıkıca kapattım.”
Onu bulamamalarına şaşırmıştı ama yine de bilinçsizce kokusunu ya da izini bırakmamıştı. Şimdi dikkatli olması gerekiyordu. Onun türü psişik sensörler gönderiyor olurdu. Şu anda yaptığı gibi sihrini insan kalmak için kullanırsa onu bulabilirlerdi.
Gözlerini kapatarak güçlerini maskeledi. Ama bu onu daha da zayıflatmadan önce bunu yapamayacaktı.
Er ya da geç, kolayca izleyebilecekleri bir iz bırakmak zorunda kalacaktı.
"Bir an önce buradan gitmeliyiz."
Bununla kafası karışmış görünüyordu. "Neden? Bir sürü yiyeceğim var.”
"Beni senin evinde bulmalarına izin veremem, Maggie. Sana ne yapabileceklerini kimse bilemez."
"Ben büyük bir kızım, Wren. Ve tamamen dolu, güçlü ve büyük bir silahım var.
Cesaretiyle alay etti. “Vurulduğumda tanıştığımız geceyi düşünürsen, silahların üzerimizde pek etkili olmadığını hatırlarsın. En azından çok yakın mesafeden kafamıza ateş etmedikçe hayır.
Yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Evet," diye nefes verdi. "Dediğim gibi gitmemiz gerek."
Marguerite ne diyeceğini bilemedi. Gitmesini istemiyordu. "Senin gibi kaç tane daha var?"
"Bir Cecil B. DeMille filminin oyuncu kadrosunu iki kişilik bir opera gibi göstermeye yetecek kadar." Uzanıp yanağını avucunun içine aldı. "Benim için gelecekler Maggie ve ben ölene kadar durmayacaklar. Sanctuary'e gittiniz ve bunu biliyorlar. Seni geride bırakırsam er ya da geç seni bulacaklar. Bana ulaşmak için seni kullanacaklar."
Söylediği şeyle kafası karışmıştı. "Gidemiyorum. okulum var Sorumluluklar..."
"Ölürsen okula gidemezsin."
Durumunun gerçek dehşeti aklına geldiğinde paniğe kapılmaya başladı.
Bu oluyor olamaz.
"Babama gideceğim. O bizi koruyabilir."
Wren onun önünden kayboldu. İki saniye sonra onun arkasındaydı. "Seni benim halkımdan koruyamaz," diye kulağına fısıldadı.
"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, yeteneklerinin boyutuna inanamayarak.
"Bu kolay. Halkım zamanda yolculuk yapabilir ve istedikleri zaman sihir kullanabilirler. Bu dünyada seni onlardan koruyabilecek hiçbir insan yok. Güven bana."
Söylediği şey üzerine içinde bir öfke kabardı. Kendini güçsüz hissediyordu ve en çok nefret ettiği şey buydu. Kendi hayatından sorumlu yetişkin bir kadındı ve kendini korumanın hiçbir yolunun olmaması düşüncesinden hoşlanmıyordu. Yapabilecekleri bir şey olmalıydı.
"Beni korumak için silah kullanamıyorsam ve saklanamıyorsak, o zaman ne yapmamız gerekiyor? Seninle yattım diye tüm hayatımdan vazgeçmem mi gerekiyor?
Wren, ona fiziksel bir darbe gibi çarpan sözleri üzerine geri çekildi. O haklı. Ondan çok fazla şey istiyordu. Adil değildi. Neden hayatının geri kalanını kendisi için feda etmesini beklesin ki?
Birinden istemek çok fazlaydı. O girene kadar mükemmel olan bir hayatı olduğundan bahsetmiyorum bile. Hayır, onun geleceğini alt üst etmesi gibi bir şeye ihtiyacı yoktu. Hiç kimseye mutluluk ya da neşe getirmemişti. Ona gerçekten iyi davranan çok az sayıda insandan biriydi. Onu inciterek borcunu ödeyemezdi.
Bunu halletmenin tek bir yolu vardı....
Wren şefkatle dudaklarını öptüğünde Marguerite kaşlarını çattı.

"Hayatını mahvettiğim için üzgünüm, Maggie," dedi alçak bir sesle, ona bakmak için geri çekilirken. Gözleri hüzünlü teslimiyetleriyle onu yaktı. Pişmanlıkla.
Yüz hatlarını hatırlamaya çalışır gibi ona bakarken parmaklarıyla yanağını okşadı.
Sonra iki saniye sonra, onun önünden kayboldu.
Elinin sıcaklığı hâlâ yanağında kalırken, geri kalanı onun ani yokluğundan dolayı üşüdü.
"Çalıkuşu?" diye seslendi, odanın içinde onu aradı. Elbette bir dakika önce yaptığı gibi hemen geri dönerdi... değil mi?
"Çalıkuşu? Neredesin?"
Birisi kapısını çaldı.
O şimdi ne yapıyor?
O olduğundan emindi, gidip kapıyı açtı ve ön verandasında duran Dr. Alexander'ı buldu.
"Merhaba, Marguerite," dedi. "Ben-"
"Şimdi değil, lütfen Dr. Alexander. Ciddi bir sorunum var."
"Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"
Başına gelenlerden tiksinti, korku ve hüsrana uğradı, düşünmeden konuştu. "HAYIR. Kaybolan bir kaplanın izini sürmenin bir yolunu bilmiyorsan hayır.
Yüzünün renginin çekildiğini gördü. "O zaman Wren gerçekten burada."
O zaman biliyordu….
Bu yüzden Dr. Alexander ve diğerleri Wren'i hapisten çıkarmak için gelmişlerdi. "Onun ne olduğunu biliyor musun?"
"Yapıyor musun?"
Savunmadaki belirsizliği onu kızdırmaya başlamıştı. "Neden buradasınız Dr. Alexander?" soğuk bir tonda sordu.
"Dört gündür derse gelmedin ve telefonuna cevap vermedin." Midesi çekingen bir şekilde kasıldı. "Bunu nasıl biliyorsun? Artık danışmanım değilsin."
Yakışıklı yüzü asıktı. Hayır, değilim. Ama Wren'i en son gören kişinin sen olduğunu biliyordum ve onu bulmam gerek."
"Neden?"
"Çünkü biz yapmazsak o ölür."
Marguerite, arkasından gelen derin sese haykırdı. Arkasını döndüğünde siyah giyinmiş, uzun boylu, sarışın bir adam gördü. "Sen benim evime nasıl girdin?"

Wren'in uyuduğu yere giderken cevap vermedi. "Buradaydı," dedi Julian'a. "Onun kokusu her yerde." Adam ona kızgın bir bakış attı.
"Nereye gitti?"
"Sen de kimsin?" diye sordu.
"Öfke," diye hırladı, "ve bu sadece bir isim değil, benim mizacım. O yüzden savunmayı bırak, insan. Bunun için ne zamanım ne de sabrım var. Erkek arkadaşını kendini öldürtmeden kurtarmak için buradayız."
Alexander bir uyarı hareketiyle boğazını temizledi. "Beni bilirsin, Marguerite. Wren'in tarafında olduğumuzu söylediğimde bana inan. Nerede olduğunu biliyor musun?"
Seçeneklerini düşünürken tereddüt etti. Wren, hapisteyken Dr. Alexander ve Bill'i aramıştı. Ama sonra, yaralıyken onları aramamıştı.
Bu, güvenilemeyecekleri anlamına mı geliyordu?
Yoksa bu ona daha çok güvendiği anlamına mı geliyordu?
Cevaptan emin olamayarak ona yardım etmenin tek yolunun bir şans verip doğru karar olması için dua etmek olduğuna karar verdi.
"HAYIR. Bir saniye önce ortadan kayboldu."
"Gitmeden önce ne dedi?" diye sordu.
"Bilmiyorum. Bana onunla koşmam gerektiğini söyledi ve ben de ona öylece gidemeyeceğimi söyledim. Yüzünde garip bir ifade oluştu ve sonra hayatımı mahvettiği için özür diledi. İki saniye sonra gitmişti."
"Kahretsin," diye hırladı Fury, Dr. Alexander'ın bakışlarıyla buluştuğunda. "Biliyorsun nereye gidiyor." Dr. Alexander tiksinmiş görünüyordu.
"Vane'i al ve benimle orada buluşmasını sağla." Fury bu sözleri zar zor bitirmişti ki o da ortadan kayboldu.
Alexander cebinden cep telefonunu çıkarıp bir düğmeye basarken küfretti.
"Vane," dedi birkaç saniye sonra, "nerede olduğunu bulduk. Ama biz onu kaçırdık. Gerçekten. Sanırım onlarla yüzleşmek için Sığınağa geri dönüyor.
Alexander dinlemek için duraksadığında ona kaşlarını çattı. "HAYIR. Birlikte olduğu kadın bende. Onu şimdilik yanımda tutacağım. Sen ve Fury diğerlerini halledebilir misiniz?" Marguerite beklerken tırnağını çiğnedi.
"Onu Jean-Luc'lara götürüyorum. Ne olduğunu bana bildirin." Telefonu kapattı. "Gece için bir çanta hazırla."
"Neden?"

Bakışları şiddetliydi ve yoğunluğuyla keskindi. "Senin kim olduğunu biliyorlar, Marguerite. Bu yüzden buradayım. Dersleri kaçırdığını söyleyen hocalarına baktım. Seni çoktan buldukları ve Wren'i tuzağa düşürmek için tuttukları için çok korkmuştum.
Henüz izini sürmedikleri için ikiniz de çok şanslısınız ama inan bana bulmaları an meselesi. Sizi güvenli bir yere götürmemiz zorunludur. Şimdi."
Yine de bazı cevaplar istiyordu. "Biz Kimiz'?"
"Bak, bunların hepsini daha sonra açıklayacağım. Şu anda, genel olarak arkadaşım olarak gördüğüm insanları öldürmek zorunda kalmadan önce buradan defolup gitmene ihtiyacım var."
Haklıydı. Onların neler yapabileceğini gördüğü halde aptallık ediyordu. Başıyla onaylayan Marguerite döndü ve odasına koştu, küçük bir çanta aldı ve hemen içine birkaç parça kıyafet, iç çamaşırı, biraz makyaj malzemesi ve bir gecelik doldurdu.
Döndüğünde, Bill Laurens oturma odasında Dr. Alexander'a katılmıştı.
Avukata kaşlarını kaldırdı.
"Evet, biliyorum," dedi Bili. "Yumuşak huylu bir şirket avukatına benziyorum. Ama her gün bir ayı ya da kaplanla güreşebilirim. Hadi, seni buradan çıkarmamız gerekiyor."
"Daha ne kadar gideceğim?"
Bill, Dr. Alexander'la gergin bir bakış attı. "Bilmiyoruz."
Tüm hayatının ne kadar hızlı değiştiği ve bunu durdurmak için ne kadar güçsüz olduğu konusunda tedirgin, tezgahtan cep telefonunu ve şarj cihazını aldı. Adamları evinden çıkardı, sonra kapıyı kilitledi.
"Wren'in gerçekten kendini öldürtmeye gittiğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Dr. Alexander onu siyah Land Rover'ına götürürken.
İki adam da aynı anda cevap verdi. Seni kurtarmak için mi? Evet."
Marguerite, Dr. Alexander'ın arabasına binerken hayatında hiç bu kadar bencil hissetmemişti. "Bunun olduğuna inanamıyorum..." Bill konuşana kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi.
"Dünyamıza hoşgeldin. Güzel bir yer değil. Ama sonra, asla da sıkıcı değil.
Acı tüm vücudunu sararken içini çekti. "Bütün bunların bir rüya olduğunu düşünmeye devam ediyorum ve yarın
Yatağımda uyanacağım ve akşam yemeğinde ne halt yediğimi merak edeceğim."

Alexander garaj yolundan çıkarken Bill buna güldü. "Gerçekten kaba bir uyanış istiyorsan, klasikler profesörüne gerçekte kaç yaşında olduğunu sor."
Bill'in ses tonundan, bunun onu uçuruma sürükleyeceğini söyleyebilirdi. "Bilmek istemiyorum, değil mi?"
"Pek sayılmaz," dedi Dr. Alexander. "Konuyla ilgili ilk elden bilgiye sahibim diyelim."
Bu başını döndürdü. Dr. Alexander'ın bilgisinde bu kadar etkileyici olmasına şaşmamalı. Gerçekten deneyimlemiş olduğunuz bir konuyu öğretmek çok daha kolay olurdu, bu da adamın muhtemelen birkaç bin yaşında olduğu anlamına geliyordu. İnsan aklını şaşırtmak için yeterliydi.
Marguerite, Depo'ya doğru yola çıkarken trafiğin geçişini izledi.
Semt. Arabanın dışındaki dünya normal görünüyordu ama yine de hiçbir şey beş gün önceki gibi değildi. Orada olanların ne kadarının göründüğü gibi olmadığını merak etti. Kahretsin, tek bildiği, şu anda önünden geçtikleri barın sahibi pekala iblisler ya da başka bir ucube Kurt-Hayvan olabilirdi. Bu konuda gargoyles. Ama onu en çok ilgilendiren şey bu değildi. Şu anda düşünceleri belirli bir Were-Beast üzerindeydi. "Bana Wren'in iyileşeceğini söyle."
Bill omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. "Bu noktada kendin için daha çok endişelenmelisin, Marguerite. Wren'den sonrakiler onların var olduğunu bildiğinizi öğrenirlerse, sizin için gelirler."
Kaşlarını çattı. "Bunu anlamıyorum. Onların var olduğunu biliyorsun. Neden senin peşinden gitmiyorlar?”
"Varlıklarını gizli tutmakta çıkarım var. bilmiyorsun.”
"Değil mi?" diye sordu, sesi korku ve öfkeyle ağırlaşmıştı. "Wren'in bir yerlerde bir hükümet laboratuvarına kapatılması en son isteyeceğim şey."
Bill onaylayarak gülümsedi. "İyi cevap."
Marguerite, gözlerine hücum eden yaşlarla mücadele ederken içini çekti. Benim yüzümden onu öldürmeye çalıştıklarına inanamıyorum. Onlara artık beni görmeyeceğini söyleyemez mi?
Bill ona kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"
Wren, onun bir insanla ilişkisi olmasını istemedikleri için onun peşinde olduklarını söyledi. Eğer birbirimizi görmezsek—”
"Korkarım bunun için çok geç," dedi Bill anlayışlı bir sesle. Bu artık seninle ilgili değil, Marguerite. Bu büyük bir işle ilgili. Wren'in ailesi yıllardır onu öldürmek için can atıyor. Sığınağın koruması arkasında

olduğu sürece ona veya parasına dokunamazlardı. Artık dışarı atıldığına göre, onları durduracak hiçbir şey yok.
Ama bu mantıklı değildi. "Kafam tamamen karıştı. Sanctuary sadece bir bar, değil mi? "Hayır," dedi Bill, sesi ciddiydi. "Daha çok Wren gibi insanların gidebileceği ve onları öldürmek isteyenler tarafından avlanmayabilecekleri bir hayvan barınağı gibi."
"Başka bir sığınak bulamaz mı?"
Bill başını salladı. “Halkına göre tam olarak ağaçta yetişmiyorlar. Önemli olduğundan değil. Şu anda Omegrion onu ölüm için işaretledi. O cezayı kaldırana kadar kimse onu içeri alıp koruyamaz. Olurlarsa onlar da ölür.”
Kaşlarını çattı. "Omegrion nedir?"
"Halkının yönetim kurulu," dedi Dr. Alexander sağa dönerken. "Onların Kongre versiyonu gibi bir şey."
Kongrelerinin biraz daha etkili olmasını ve özellikle de Wren'in yaşayıp yaşamadığını kararları belirlediği için daha fazla işbirliği olmasını umuyordu.
"Aleyhindeki cezayı kaldırmalarını nasıl sağlayacağız?" diye sordu.
Bill içini çekti. "Halkına tehlike oluşturmadığını kanıtlamalısın."
Peki bunu nasıl yapacağız?
Bill ona sert bir bakış attı. “Yapmıyoruz. Temelde Wren sonunda avlanacak ve öldürülecek. Bu noktada yapabileceğimiz tek şey, onu geciktirmek ve onun kadar bir tehdit olmadığınızı anlayana kadar sizi hayatta tutmak." Bu çok haksızlıktı. Bu nasıl olabilir?
Bill'in sözleri hançer gibi içinden geçerken yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. “Wren bunu hak etmiyor. İnsan ya da hayvan, o tanıdığım en nazik ruh." Alexander itiraz eder gibi bir ses çıkardığında Bill'in gözleri genişledi.
Alexander, "Onun hakkında böyle söyleyen tanıdığım tek kişi sensin, Marguerite," dedi. “Wren, geldikleri kadar vahşi ve tehlikeli.” Belki onlara göre, ama ona karşı öyle değildi.
Marguerite, Wren'in tanıştıkları geceki halini hayal ederken gözlerini kapadı. Çok utangaç ve utangaçtı. Kendini gölgelerde tutmuş, sadece onunla konuşmak için dışarı çıkmıştı.
Sonra düşünceleri, sevişirken onu nasıl tuttuğuna döndü. Onun soyguncularıyla savaşırken olduğu gibi. Haklıydılar, Wren tehlikeli olabilirdi. Ama kontrolden çıkmamıştı. Hiç kimseye provokasyon olmadan saldırmamıştı. Bu onu bir tehdit haline getirmedi. Sadece onu pısırık değil yaptı.

Adamlara, "Onu kurtarmak zorundayız," dedi. "Ondan sonraki şeyleri nasıl öldüreceğimi söyle bana."

* * *

Kaplan kılığında Wren, Nicolette'i aramak için Sanctuary'nin üst katlarında sürünerek ilerledi. Kimin ona sırt çevirdiğinden hiç şüphesi yoktu ve buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Onun peşine düşmek bir şeydi ama Maggie'yi tehlikeye atmak... o başka bir hikayeydi.

Tecritin çocuk oyuncağı anlamına gelmediğini anlamalarının zamanı gelmişti. Bu kaplanın dişleri vardı ve onları kullanmaya fazlasıyla hazırdı.

"Bok!"

Fang'ı arkasında açık bir kapı aralığında duran insan biçiminde bulmak için döndü. Kurt bir kot pantolon dışında hiçbir şey giymemişti. Ayakları bile çıplaktı.

Eğilerek çömelen Wren kendini
saldırmaya hazırladı. "Kıçını kaldır
buraya," diye çıkıştı Fang. "Şimdi!" Wren
ondan uzaklaşmaya başladı.

"Onu dinle Wren. Lütfen."

Aimee'nin sesiyle donakaldı. Bearswan da insan formunda kurdun arkasında duruyordu. Yüzünün bir tarafı kıpkırmızıydı ve sanki odasında Fang'la boyun eğiyormuş gibi dudakları şişmişti.

Kahretsin, ikisinin ondan daha büyük sorunları vardı.

Hareket edemeden başka bir kapı açıldı. Küçük erkek kardeşi Etienne kapı eşiğinde donup kalırken Aimee gözden kayboldu. Diğer kardeşleri gibi uzun boylu ve sarışın olan ayı, Wren'den yalnızca birkaç on yıl daha yaşlıydı ama insan biçiminde daha yaşlı görünmüyordu.

Etienne anında ayı şekline büründü.

"Sığınak'ta kavga yok," dedi Fang, aralarında durmak için hareket eden Aimee'yi korumak için kapısını kapatırken. "İkiniz de bizi yöneten Eirini Kanunlarını biliyorsunuz."

"İşaretlendi, kurt. Geri dur."

Wren, Aubert'in sesini duyunca döndü ve yalnızca Nicolette'ten emir alan ünlü Ayı Baba ile yüzleşmek için insan şekline büründü. "Yanlış hiçbir şey yapmadım. Bu saçmalık ve hepiniz bunu biliyorsunuz."

Aubert, "Delirmişsin," dedi. "Yavrularımı ve eşimi tehdit ettin."

Wren bakışlarını kısıp ayıya dikti. "Hayır, yapmadım. Ama sürtüğüne artık onun için burada olduğumu söyleyebilirsin.

Aubert ona doğru koştu.

Fang aralarına girdi ve hamle yaparken ayıyı yakaladı. Wren, Aubert'in kurdun yanından geçmesini bekleyerek gerildi, ama Fang hayret içinde kendine hakim oldu.
Kükreyen Aubert, Fang'ı kenara itti ve Wren'e geldi.
Wren parlayarak kaplan biçimine girdi ve anında bir ayıya dönüşen Aubert'e doğru fırlattı. Etienne ona arkadan saldırırken Wren daha büyük hayvanı boğazından yakaladı. Etienne onu duvara fırlatıp kocaman pençesiyle bir bacağını açık bıraktığında tısladı.
Sersemleyen Wren, acı onu yaralarken yaralı bacağının bükülmesi için ayağa fırladı. Yaraları hâlâ çok tazeydi ve bu yeni yaralar onun dayanıklılığını olumsuz etkiliyordu. Umurunda olduğundan değil. Büyük olasılıkla onu öldüreceklerini bilerek bu işe girmişti.
Ama ölmeden önce bundan biraz tatmin olmayı planlıyordu.
Ayılar ona doğru yola çıkmadan şahlandılar.
Koridorda parlak bir ışık parladığında sadece iki adım atmışlardı.
Wren geri çekildi, dövüşmeye hazırdı, ancak şimdi koridorda Vane ve Fury'yi görünce duraksadı.
İnsan kılığında Vane, Fang'ın kanayan omzuna bir kez baktı ve gırtlağından alçak sesle homurdandı. Aubert'i mi? Aklını mı kaçırdın?"
Aubert bir anda insana döndü, Etienne ise bir ayı olarak kaldı. "Ölüm için işaretlendi"
Aubert hırladı. "Hiçbir şeyin yokken seni yanımıza aldık kurt. Bize borcunuzu böyle mi ödüyorsunuz?”
Vane'in yeşil gözleri parlıyordu. "Hayır Aubert. Sana ve Nicolette'e olan borcumu unutmadım. Ama bunun bir masumun başına gelmesine seyirci kalarak seyirci kalmayacağım. Wren'in onu destekleyecek bir klanı yok. Bu yüzden ona benimkini teklif ediyorum.”
Wren teklif karşısında tamamen şaşkına döndü. Şu anda onun yanında olmak intihardı ve Vane'in böyle bir eylemi düşündüğüne bile inanamıyordu.
Aubert de bir o kadar kuşkuluydu. "Omegrion'un kararnamesine karşı ona destek mi olacaksın?"
Vane cevabında tereddüt etmedi. Yüzü asık ve ölümcüldü. "Sen çok dürüstsün." Wren, Fang'ın omzunun üzerinden bakarken yüzündeki panik parıltısını gördü.
"HAYIR!"
Hepsi arkalarında koridorun ortasında Aimee'yi görmek için döndüler. Onun kimin odasında olduğunu sadece Wren ve Fang biliyordu.

Babasından Fang'a bakarken yutkundu. "Baba, lütfen. Bunu yapma. Bu yanlış ve bunu biliyorsun. Wren bizim için bir tehdit oluşturmuyor."
"Sen deli misin kızım? Anneni öldürmek için burada."
Artık daha fazla kapı açılıyordu. Rahatsızlığı araştırmak için daha fazla hayvan geliyordu. Kahretsin, Wren'in bir parçasını istediği tek hayvana ulaşmak için hepsinin içinden geçmesi gerekecekti...
Vane'in cüretkar sözlerinden sonra bile, Wren gerçekten kimsenin onun tarafını tutmasını beklemiyordu, bu yüzden üç kurt onunla diğerleri arasında bir engel oluşturduğunda şok oldu. Aubert uyararak, "Buradan asla canlı çıkamayacaksın," dedi. "Hiçbiriniz." Wren, Fang ve Aimee arasında garip bir şeyin geçtiğini görünce başını kaldırdı. Telepatik olarak konuştuklarını biliyordu.
Bir kalp atışı sonra Fang, onu kollarının arasına aldı, elinde bir bıçak gösterdi ve ardından onu tehdit edercesine boğazına dayadı. "Bizi takip etmeye cüret etme. Eğer yaparsan onu öldürürüm."
Fang, üçüne bakmak için döndü. "Öfke, Vane, Wren'i buradan çıkar."
Wren itiraz etmeye başladı ama yapamadan Vane onu boynundan tuttu ve onu koridordan daha önce hiç görmediği bir odaya fırlattı.
Karanlıktı, hiçbir yerde pencere yoktu. Tek ışık, odanın iki ucundaki iki masanın üzerindeki iki loş lambadan geliyordu. Vane'in onu nereye getirdiğini merak ederek etrafına bakındı. Modern mobilyalar şık ve yüksek teknoloji ürünüydü, duvarların koyu gri çelikten yapıldığını söylemeye bile gerek yok.
O duvarlardan ve zeminin yuvarlanma hareketinden, onların bir yerlerde bir gemide olduklarını söyleyebilirdi.
Öfkeyle tıslayan Wren, kurtla yüzleşmek için insan şekline büründü. "Ne yapıyorsun lan?"
"Hayatını kurtarmak."
Dudağını Vane'e doğru kıvırdı. "Hayatımı kurtarmanı istemedim, pislik."
Fury, Fang ve Aimee, Vane'in yanındaki odaya girdiler. Aimee kendini Fang'ın kollarına attı.
"Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Vane onlara sordu. "Seninle kaplan arasında kal, çok sıçtık."
"Hayır değilsin." Wren, bunu bitirmek için Sığınağa geri dönmeye çalıştı, ancak yapamayacağını öğrendi. "Ne oluyor be?" "Seni kilit altında tuttum," dedi Vane.
Wren, Vane'in peşinden gitmemesi gerektiğini biliyordu -kurt alt edilemeyecek kadar güçlüydü- ama en azından onu öldürmeye

çalışmamak için kendini dizginlemesinin her zerresini alıyordu. "Kaldır onu."
"Hayır," dedi Vane kararlı bir şekilde. "Senin intihar ettiğini görmek için tüm klanımı tehlikeye atmadım."
"Bu senin savaşın değil."
"Evet öyle. Bir pislik açgözlülük yaptı diye oturup masum birinin ölmesini izleyecek değilim."
Wren, Vane'in kahramanlığıyla alay etti. "Teşekkürler Bay Fedakar ama kaplan yardımınızı istemiyor. O yüzden defol git."
Biri alkışlamaya başladı. Wren, Kara Avcı Jean-Luc'un solundaki bir kapıdan odaya girdiğini görmek için başını çevirdi. İnsan hayatında bir korsan olan ölümsüz vampir avcısı, eski görünümünün çoğunu hâlâ koruyordu. Sol kulak memesinde parıldayan küçük altın bir halkayla, baştan aşağı siyahlar içinde bir çift deri pantolon, düğmeli ipek bir gömlek ve motorcu çizmeleri giymişti. Uzun, düz siyah saçları, yüzünün keskin açılarını vurgulayacak şekilde geriye doğru toplanmıştı. Gözleri o kadar koyuydu ki gözbebekleri bile seçilmiyordu ve bu gözler eğlenceyle dans ediyordu. "Güzel söyledin, kaplan."
"Kes sesini kucak köpeği, bu senin de savaşın değil."
Jean-Luc bu hakaret karşısında derin bir nefes aldı. "Oğlum, kendini onsuz bulmadan önce o dile öğüt versen iyi olur."
Wren ona doğru bir adım attı, sonra Maggie korsanın arkasından kapıdan girerken donup kaldı. Yüzündeki rahatlama Wren'i hareketsiz bıraktı.
Yanına koştu ve kollarını ona doladı. "Çok geç olmadan sana ulaştıklarına çok sevindim. Gerçekten aptalca bir şey yapmayacaktın, değil mi?" "Oh hayır tatlım, çok geç kaldık," dedi Fury alayla. "Kaplan çocuk yanlış bal ağacına işedi ve bütün arıları ya da bu durumda ayıları çıldırttı."
Fury, Fang'a baktı. "Ayıları tanıdıkça, kaplandan önce kurdu avlayacaklar. İyi hareket, Fang. Biricik kızlarıyla vakit geçirmek. Gerçek hızlı. Çikolatanın bizim türümüz için öldürücü olduğunu biliyorsun. İntihar etmek istiyorsan, bunu yapmanın çok daha az acı verici bir yolu olduğunu düşünüyorum."
"Kes şunu Fury," dedi Vane, Fang ve Aimee'nin durduğu yere giderek. "Onu geri göndermeliyiz. Şimdi." "Biliyorum," dedi Fang.
Aimee'nin gözlerinde yaşlar parladı. "Ayrılmak istemiyorum."
İkisi midesi bulanmış gibi görünen Vane'e yalvarırcasına baktı. "Ben de Bride ile olan ilişkimin sona erdiğini düşündüm. Kahretsin, insanlar ve hayvanlar, bu bok berbat.

Fury homurdandı. "Sen lidersin, Vane. Yol göstermek."
Vane tavana baktı ve içini çekti. “Biraz beynim olsaydı, ki açıkçası bende yok, bu işe asla bulaşmazdım. Kardeşimi ve Wren'i ayılara teslim eder, karımı alır ve çocuklarımızı büyütmek için güzel, sakin bir yer bulurdum.
Sinirli bir bakışla hepsini süpürdü. "Ama açıkçası, ben gerçekten gezegendeki en aptal adamım."
Jean-Luc çizmesinden uzun, ince bir stiletto çıkardı. "İşte, dostum. Ya senin için ya da onlar için. Bir kesim ve tüm problemlerin çözüldü, ha?”
"Beni baştan çıkarma." Vane birçoğunu incelerken gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Wren, iyi dinle, çünkü dostum, şansın azalıyor. Nicolette'i öldürürsen ölürsün. Bundan geri dönüş yok.”
Wren onunla alay etti. “İdam emrinden geri dönüş yok. Dönem."
Fury inkar anlamında başını sallayarak öne çıktı. “Oylama geldiğinde sen orada değildin. Konsey sipariş üzerine bölündü.”
Wren kaşlarını çattı. "Sen ne diyorsun?"
"Kurtulma şansın olduğunu," dedi Vane, "ama Nicolette'i intikam için öldürürsen değil."
Wren küçük bir umut ışığı hissettiğinde tereddüt etti. Onlara inanmaya cesaret etti mi? Gerçekten tigard olan bir adama bile biraz fazla mantıksız geldi.
Van içini çekti. "Aileni öldürmek konusunda masum olduğuna dair konseye kanıt verirsen Savitar, Omegrion'un emrini iptal eder."
Bu gülünç sözler içinden geçerken Wren dondu kaldı. Kurt çatlak mıydı? "Sen neden bahsediyorsun? Maggie ile çıktığım için beni öldürmeye çalışıyorlar.” "Nesin sen aptal?" diye sordu. "İnsanla çıkman, Mama Lo'nun seni neden kovduğunun katalizörü. Ölüm fermanı, aileni öldürdüğün içindir.”
"Kim söylüyor?"
"Kuzeniniz Zack."
Wren, öfke içinde derin bir kök salarken ağzı açık kalmamak için çenesini sıktı. Bu, bu çirkinleşti. O piçin meclise yalanlarıyla geldiğine inanamıyordu.…
Vane sakince, "Sana yardım edebiliriz, Wren," dedi. "Ama bize güvenmek zorundasın."
Wren kurda alay etti. “İnancımı ya da hayatımı kimsenin ellerine bırakmıyorum. Beni yakalayan her şey mahvoldu ve şu anda kıçım bundan ağrıyor.

Fury tiksintiyle dudağını büktü. "Güzel görüntüler var, kaplan. Grafik. Hiç çocuk kitabı yazmayı düşündün mü?”
Fang, kardeşinin kafasının arkasına hafifçe vurdu.
"Ah!" Fury vurulduğu yeri ovuşturarak tersledi. Fang'a baktı.
"Saldırmadan önce bu kadar sinir bozucu muydum?" Fang, Vane'e sordu.
Van tereddüt etmedi. "Evet ve çoğu zaman hala öylesin. Ve artık konu dışına çıktık.”
"Tartışılacak bir şey yok," dedi Wren. "Beni sonsuza kadar burada tutamazsın, kurt. Beni bir tekneye bindirmek onları kokumdan uzak tutmak için iyi bir numaraydı ama nerede olduğumu anlamaları uzun sürmez. Tek yaptığın Kara Avcıları kavgamıza çekmek ve Acheron'u tanıdığımdan eminim ki bu onu eğlendirmeyecektir."
Wren onlara başını sallarken yorgun bir iç çekti. “Benim için gelecekler ve hepimiz durmayacaklarını biliyoruz. Bana kendi şartlarıyla saldırmalarındansa onlarla kendi şartlarımla yüzleşmeyi tercih ederim."
Artık tartışamayacak kadar yorgun ve incinmiş olan Wren kapıya yöneldi.
Jean-Luc'un yanından geçerken Kara Avcı onu yakaladı. Wren tepki veremeden kolunda bir iğnenin battığını hissetti.
Çileden çıktı, homurdandı ve değişti ama daha fazlasını yapamadan her şey karardı.
Marguerite, Wren'in Kara Avcı'nın ayaklarının dibinde yere düştüğünü görünce buz kesti.
"Ne yaptın?"
"Onu eğittim."
Fury yavaşça nefes verdi. "Uyandığında çok sinirlenecek." "Hiç şüphesiz," diye onayladı Jean-Luc. "Bu nedenle, iyileşene ve siz onun ne yapması gerektiğini planlayana kadar onu en az bir iki gün gözetim altında tutmamızı öneriyorum."
"Evet, ama eğer dinlemezse..."
Marguerite, "Planını bul," dedi, "ben de onu dinlediğinden emin olayım."
Grubun şüpheli Thomas'ı olduğunu çabucak öğrendiği Fury, ona güldü. "Bu kadar kendini beğenmiş olma, insan. Wren, manipüle edebileceğin türden bir canavar değil.” Aimee ona başını salladı. "Hayır Fury, yanılıyorsun. Onunla Wren farklı. Fury kenara çekildi ve Marguerite'in elini tuttu. Avucunu görmek için çevirdi. "Arkadaş değiller."
Aimee, tekrar Fury'ye bakmadan önce Fang'a sevgi dolu bir bakış attı. "Birini derinden önemsemek için çiftleşmek zorunda değilsin. Wren'in onu dinleyeceğini düşünüyorum."

Adamlar Wren'in tigard formunu alıp onu dar koridordan aşağıya, ona verdikleri odanın bitişiğindeki yemyeşil yatak odasına taşırken Marguerite, Aimee'nin yanında geri çekildi. Bill'den bu geminin dönüştürülmüş bir tanker olduğunu öğrenmişti. Dışarıdan, paslı bir yığın gibi görünüyordu ama içinde, NASA'ya parasının karşılığını verecek bir uydu odası da dahil olmak üzere, insanlığın bildiği her türlü lüks vardı.
Dr. Alexander ve Bill saklanacakları en güvenli yerin bir gemi olduğuna karar vermişlerdi. Suyun üzerindeyken, Wren'in peşindeki Kurt Avcıları onu kokusundan izleyemeyecekti ve büyü kullanımını minimumda tuttuğu sürece onu bu şekilde de bulamayacaklardı. .
Sadece bunun işe yaramasını umuyordu. "Wren'in masumiyetini kanıtlamasının bir yolu olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Vane, Wren'i bir battaniyeyle tigard formunda örterken.
"Bilmiyorum. Ailesini öldürmediğinden bile emin değilim. Kuzeni müthiş bir tartışma çıkardı."
Aimee kesin bir şekilde, "Onları o öldürmedi," dedi. "Onu getirdiklerinde oradaydım. Bundan dolayı çok travma geçirmişti. Üç hafta boyunca kollarını kendine dolamış sağlam bir şekilde bir köşede oturdu, ne zaman insan kılığına girse ileri geri sallanıyordu. Bir kaplan, leopar ya da kaplan olarak kıvrılıp kaldı."
Van kaşlarını çattı. "Sana getirildiğinde yaralı mıydı?"
Marguerite, Aimee'nin yüzündeki isteksizliği gördü. "Biraz sarhoştu."
Vane şüpheci görünüyordu. "Az mı yoksa çok mu?"
"Tamam, çok," Aimee gönülsüzce itiraf etti. "Ama iki yetişkin Katagarya ile kavga etmiş olsaydı, olduğundan çok daha fazla yaralanırdı."
"Tabi onları zehirlemediyse," dedi Fury. "Zack onları nasıl öldürdüğünü gerçekten söylemedi."
Marguerite, "Hala inanmıyorum," dedi. "Onda değil."
"Evet ve sen hayal görüyorsun," dedi Fury. "Bebeğim, flaş haberler, sen ve korsan dışında hepimiz hayvanız. Ve hepimizde bir katil içgüdüsü var."
Aimee, Wren'in bilinçsiz bedenine özlemle bakarken içini çekti. "Ergenlik döneminde gerçekten zor zamanlar geçirdi. Formunu koruyamadı ve küçük şeyler yüzünden aşırı derecede şiddetli patlamalar yaşadı. "Örneğin?" diye sordu.
"Mutfakta çalıştığı ilk gece Dev onu ürküttü ve Wren elindeki bıçakla Dev'in boğazını kesti. Neyse ki Dev, sadece küçük bir yara olacak kadar hızlı geri çekildi, ancak refleksleri daha yavaş olsaydı veya Dev bir insan olsaydı, ölümcül olabilirdi.

"Bu, ailesini öldürdüğü anlamına gelmez," dedi Fang, Aimee'nin yanında durmak için hareket ederken. Jean-Luc itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Oldukça lanetleyici. Normal insanlar bunu yapmaz."
Fang şüpheli görünüyordu. "Hayır, ama ciddi şekilde saldırıya uğramış ve bunu durdurmak için güçsüz olan biri bunu yapardı."
Fury, Fang'ın iddiasını kabul ediyor gibi görünmüyordu ama Marguerite aldı.
Fury, "Bilmiyorum ağabey," dedi. "Bence başına gelenleri Wren'e yansıtıyorsun."
Marguerite, Aimee'ye baktı. "Wren en son ne zaman birine, önce onlar kendisine saldırmadan saldırdı?"
Aimee cevabında tereddüt etmedi. "Dev ile sadece bir kez, ama bu olduğunda Wren korkmuş ve titriyordu."
Marguerite başını salladı. "Bende böyle düşünmüştüm. Wren bu konuda masum. Bana ailesinin birbirini öldürdüğünü söyledi ve ben ona inanıyorum. Şimdi kafa kafaya verip bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyız."
10. Bölüm
Marguerite yatakta, hâlâ kedi kılığında uyuyan Wren'in yanında yatıyordu. Vane'den Kurt Avcılarının hayvanlar olarak tam bir insan algısına sahip olduğunu öğrenmişti.
"Eğer Wren seni insan biçiminde incitmiyorsa, o zaman seni bir hayvan olarak da incitmez."
Bu bilgi onun içini büyük ölçüde rahatlatmıştı. Yine de kocaman, vahşi bir kediye dokunmak ve ondan korkmamak çok garipti.
Bu hayvan nasıl onun tanıdığı adam olabilirdi?
Marguerite onun kadifemsi yumuşak kulaklarına dokundu. Kürkü inanılmaz derecede beyazdı ve "gerçek" formundayken üzerinde hiçbir çizgi veya leke yoktu. Büyük, tüylü bir kediye benziyordu. Bir kaplan olarak, beyaz kürkü ikiye bölen tipik siyah kaplan işaretlerine sahipti.
Elini adamın boynunun postuna iyice batırmak için hareket ettirdi. Akla gelebilecek en yumuşak ipeği tutmak gibiydi. Onun gücünü hissedebiliyordu. Korkutucu ve garip bir şekilde rahatlatıcıydı.
Hiç düşünmeden yüzünü oraya gömdü ve onu kendine yakın tuttu. Zavallı Wren çok şey yaşamıştı. Yapabilseydi, acıyı hafifletirdi.
Ama nasıl?
Yapabileceği tek şey onu rahatlatmak ve planlarının işe yaramasını ummaktı. İstediği son şey, onun daha fazla incindiğini görmekti. Vane

ona Wren'in çocukluğundan, her zaman ne kadar yalnız olduğundan bahsetmişti. Bu onun çok iyi anladığı bir şeydi. O da hayatı boyunca bir yabancı olmuştu. Asla yeterince iyi değil. Asla başkalarının onun olmasını istediği gibi olmadı.
Yaşamak için yalnız bir yerdi.
Kalbi sızlarken, yumuşak kürkü okşadı ve yaralanmamış tarafını nazikçe okşadı.
Wren, hayatının en inanılmaz hissine uyandı. Biri onu okşuyordu... Daha önce hiç kimse ona hayvan suretinde nazik bir el sürmemişti. Yanındaki el sıcaktı, yatıştırıcıydı. Hiçbir şekilde cinsel olmayan duyumsal bir ritimle kürkünü okşuyor ve yumuşatıyordu. Rahatlatıcıydı. Ve bu onun için şimdiye kadar sahip olduğu her şeyden daha önemliydi.
Diğer Kurt Avcıları, o böyleyken ona dokunmamaları gerektiğini biliyordu. İnsanlar ondan bir hayvan olarak korkuyordu.
Ve ailesi... hiçbir zaman sevgi dolu olmadılar.
En azından ona değil.
Artık onu okşayan kişinin Maggie olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Kokusu kürkünde ağırdı ve onu seviyordu.
Lanet Karanlık Avcı ona ilaç verdiğinde yapmak üzere olduğu şeyi de hatırladı.
Ama şu anda intihar aklından en uzak şeydi. Sadece burada kalmak ve Maggie'nin elinin narin gücünü vücudunda hissetmek istiyordu. İçinde hissettiği huzur gibisi yoktu. Mutluluk.
Dünyada ikisinden başka hiçbir şeyin olmamasını ne kadar çok isterdi...
Marguerite, tigarddan bir adama dönüşürken dönüşen Wren'in nefesini tuttu. O soluk mavi gözler onu hararetle kavuruyordu.
Alt dudağındaki iyileşen kesiğe dokundu. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"
"Başı dönmek. Puslu. Mide bulandı.”
Onun dürüstlüğüne burnunu buruşturdu. "Lavaboya gitmen gerekiyor mu?"
Kafasını salladı. İlacın son damlasının da vücudumda yanmasına izin vermek için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Kahrolası sarhoşlardan nefret ediyorum.
"Tahmin edebiliyorum." Güzel yüzüne düşen saçları geriye doğru itti. "Hala aptal olmayı mı planlıyorsun?"
Başka seçeneğim yok.
"Vane bildiğini söylüyor. Eğer kanıtlayabilirsen—”

"Nasıl?" O sordu. Sesi çok yorgun geliyordu. O kadar içine kapanık ve serseri kaderine boyun eğmiş. "Babamı veya annemi kimin öldürdüğünü gösterecek hiçbir kanıt yoktu."
Buna inanmayı reddetti. Wren'e yardım etmek için geride bir şeyler kalmış olmalı. Masumiyetini kanıtlayabilecek bir şey. "Bana ne olduğunu anlat."
Wren, babasının hayatının son birkaç saatini hatırladıkça sessizleşti. Bundan daha önce kimseyle bahsetmemişti. Ancak kabuslar zaman zaman onu hâlâ rahatsız ediyordu. “Formları değiştirmeyi yeni öğreniyordum ve hiçbir şeye uzun süre tutunamıyordum. Bir an insan ve aciz olurdum, sonra bir an sonra bir leopar, kaplan ya da kaplan olurdum. Annem benden ve görünüşümden tamamen tiksindi. Bu yüzden bir daha çocukları olmadı. Doğumuma kadar birlikte iyi anlaştıklarını başkalarından duydum. Ondan sonra annem, benim gibi başka bir şeye sahip olma korkusuyla babamın ona dokunmasına izin vermedi.”
Marguerite'in kalbi onun için sızlıyordu. Ailesinin onu açıkça reddetmesini hayal bile edemiyordu. Babası bazen yargılayıcı, meşgul veya kayıp olabilirdi ama hiçbir zaman kasıtlı olarak zalim olmamıştı.
Wren konuşmaya devam ederken onun saçından bir tutamla oynadı. “Babam bana nadiren yavru gözüyle bakardı. Ergenliğe girmeye başlayana kadar beni evlerinde küçük bir kafeste kilitli tuttular. Babam, güçlerimi nasıl kullanacağım konusunda beni eğitecek birine ihtiyacım olduğunu biliyordu, bu yüzden gelip bana öğretmesi için bir kuzen tuttu... Zack.
Vane'in söylediği, Wren'i cinayetlerle suçlayan kişi. Ama Marguerite o an bunu gündeme getirmedi. Önce olaylar zincirini anlamak istedi. "Demek kuzenin sana güçlerini nasıl kullanacağını gösterdi?"
"HAYIR. Sağlam bir form tutamadığım için çok tiksindi, bu yüzden babam onu işe aldıktan bir hafta sonra işi bıraktı.” Wren düzensiz bir nefes aldı. “Böylece babam bunu kendisinin yapması gerektiğine karar verdi. Hayatımda benimle geçirdiği tek zaman buydu. İlk başta bana o kadar kızdı, o kadar soğuktu ki, elimden geldiğince ayrılmaya çalıştım. Odadan dışarı koşardım ya da gelişen güçlerimi kendimi evin diğer bölümlerine ya da dışına fırlatmak için kullanırdım. Kızgın ve tiksinti içinde, beni geri sürükler ve bana tekrar öğretmeye çalışırdı.”
"Seni nasıl geri sürüklerim?"
Acı gözlerine hücum etti. "Önemli değil."

O daha iyi biliyordu. Vücudunun gerginliği ona farklı bir şey söylüyordu. Babasının eylemleri, Wren'i doğrudan ruhunu kesmişti.
"Bir dereceye kadar kontrol sahibi olmaya başladığımda, babam sakinleşti. Hatta benden hoşlanmaya başlamıştı, sanırım. Öldüğünde en çok canını yakan şey buydu. Tüm çocukluğumu tek başıma, günde bir kez gelip yemeğimi ve kutumu değiştiren bakıcımı görerek geçirmiştim. Ara sıra babam gelir, bana hayal kırıklığı ya da nefretle bakar ve hiçbir şey söylemeden giderdi. Bu yüzden benimle ilgilenmeye başladığında, bu inanılmaz bir şeydi."
Durdu ve uzağa baktı. Acı veren anıları görebiliyordu. Keşke onları yatıştırmanın bir yolunu bilseydi.
Wren sessizce, "Beni kafesimden bir yatak odasına taşımıştı," dedi.
"Koridordan bir şeyin düştüğünü duyduğumda uyuyordum. Ne olduğunu anlamak için insan şekline girdim ve onu yatak odasında boğazı açık halde buldum. O kadar çok kan ve morarma vardı ki yüzünü bile göremiyordunuz."
"Ne yaptın?"
"Orada elim onun üzerinde, insan kılığına girmiş bir şekilde oturdum. Hareket edemiyordum, düşünemiyordum. Daha önce hiç yeni bir cinayet görmemiştim. Tek yapabildiğim ona bakmaktı."
"Ama onu kimin öldürdüğünü bilmiyorsun?"
"Biliyordum," dedi kızgın bir ses tonuyla. "Annemi ve sevgilisini duydum. Başka bir odada buna gülüyorlardı.
Marguerite, adamın sesindeki keskin nefret karşısında paniğe kapılırken yutkundu. Belki de sonunda annesini öldürmüştü.
"O kadar kızgındım ki düşünemedim. İkisinin şampanya ile kadeh kaldırdıkları odaya gittim. Anneme koştum ama sevgilisi beni yakaladı ve yere attı. Beni de öldürecekti ama onu durdurdu. O zaman bunun onların ilk planı olduğunu öğrendim. Amcam Tigarian Tech'in kontrolünü ele geçirebilsin diye beni ve babamı öldürmesi gerekiyordu. Ama amcama güvenmediğini söyledi. Eğer ölürsem, onlara hiçbir şey bırakmayacağından emindi. Babamın parasını ellerinde tutabilmek için tek umutları beni uyuşturmak ve vasim olarak kontrol etmekti."
Marguerite'in içini, kendi oğullarını boşver, herkesin böyle bir şey yapabileceğine dair öfke sardı. Annesinin nesi vardı?
"Peki ne yaptılar?" diye sordu.

"Emin değilim. Sevgilisinden uzaklaşmak için sihrimi kullanmaya çalışıyordum, sonra bildiğim tek şey, tüm ev etrafımda yanarken kilitli bir odada uyandım."
Kaşlarını çattı. "Nasıl çıktın?"
“Yer altımdan yandı. Aşağı indim ve bir itfaiyeci beni gördü ve evcil hayvan olduğumu düşündü. Üzerime bir battaniye örttüler ve tüm ev yıkılmadan hemen önce beni çıkardılar. Beni dışarı çıkardıklarında, koydukları çimenlikte yatan annem, sevgilisi ve babamın cesetlerini gördüm.” Wren'in çenesinde hızla bir tik attı. “Beni hayvan kontrolüne teslim edemeden itfaiyeciyi ısırdım ve kaçtım. Doğruca evi çevreleyen ağaçlara ve çalılara yöneldim. Ve bana arabasına atlamamı söyleyen başka bir adamla karşılaşana kadar koşmaya devam ettim.”
"Bu inanılmaz derecede tehlikeli değil miydi?"
Homurdandı. “Muhtemelen, ama kim ve ne olduğumu biliyordu ve babamın onu benimle ilgilenmesi için gönderdiğini söyledi. O zamanlar gerçekten sağlıklı düşünemiyordum. Yaralıydım ve korkmuştum ve gidecek başka yerim yoktu. Tek bildiğim, eline bir fırsat geçse amcamın beni de öldüreceği ve yanıma gelen adamın insan koktuğuydu. Amcam insanlardan nefret ederdi, bu yüzden onun en güvenli bahisim olduğunu düşündüm.
Marguerite, Wren'in hikayesine hayran kaldı. O gecenin onun için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyordu. "Ailene ne olduğunu neden hiç kimseye anlatmadın?"
Ona komik bir bakış attı. “Bana kim inanır? Hayvanlar para için öldürmez. Bu bir insanlık suçu.”
"Sen bir hayvan değilsin."
Evet, Maggie, dedi, gözlerindeki yoğunluk onu yakıyordu. "Ben. Bu konuda kendinizi asla kandırmayın. Yirmi beş yaşıma gelene kadar bir kaplan yavrusundan başka bir şey değildim. İnsan olma yeteneği, yüzyıllar önce çılgın bir kralın halkıma dayattığı büyünün bir yan ürünü. Ama günün sonunda, bir hayvanın kalbine ve içgüdülerine sahibim. Ve her zaman bir hayvan gibi davranacağım.”
Yine de satın almadı. "Yine de sözde hayvan amcan çok insani bir nedenden dolayı öldürüldü ve şimdi sana tuzak kuruyor. Bence sende kabul ettiğinden daha fazla insan var." Ondan uzağa baktı. “Bütün hayatımı Sanctuary'de geçirdim. Eğer oradan ayrılırsam, babamın ailesinin benim için geleceğini biliyordum. Şimdi sahipler. Bakışlarını

onunla kilitledi. "Bana ulaşmak için seni öldürürler. Bunu anlıyor musun?"
Sözleri üzerine bir korku dalgası gönderdi, buna rağmen sinmeyi reddetti. Ne olacağını ve hatta olabileceğini bilmiyordu ama bundan kaçmayacaktı. Onu korkutmalarına izin vermeyecekti.
"Evet."
Wren düzensiz ama kararlı bir şekilde nefes verdi. "Onlarla yüzleşmeliyim."
“Ve bu senin konuşmandaki hayvan. Onlarla yüzleş ve ölümüne savaş.”
Onu gereksiz yere kendini öldürmekten vazgeçirebileceğini umarak saçlarını geriye doğru taradı. "Bir dakika dur Wren ve bir insan gibi düşün. Açgözlü birinden intikam almanın en iyi yolu nedir?”
"Onları sen öldür."
Elini çıplak göğsüne götürürken gözlerini devirdi. “Hayır, onları fakirleştiriyorsun.
Çok önemli olan parayı alıp onları bir kafese kapatıyorsunuz.”
O alay etti. "Onları öldürmeyi tercih ederim." Ona gözlerini
kıstı.
Şaşırarak ona gülümsedi. "Tamam, bir dakikalığına seni dinliyorum diyelim.
Ne yapmamı önerirsin?"
"Vane zamanda geriye gidebileceğimizi söyledi -"
"Biz?"
"Biz," dedi kararlı bir şekilde. "Beni aramayacakları tek yer orası. Burada kalırsam, iyi olduğumu bilmenin hiçbir yolu olmayacak ve benim de senin iyi olduğunu bilmemin hiçbir yolu olmayacak. Tekrar birlikte gidersek, amcanı cinayetlerle ilişkilendirecek bir şey bulabiliriz.
Wren dişlerini sıktı ve ona kuşkuyla baktı. "Tehlikeli olacak."
"Zaten bizi öldürmeye çalışıyorlar. Bundan daha tehlikeli ne olabilir?”
Yüzünden, bu noktayı kendisine kabul ettiğini anlayabiliyordu. "Daha önce hiç birini zamanın ötesine taşımaya çalışmadım. Ya batırırsam?”
"Vane yapmayacağınıza yemin ediyor."
“Vane'in bundan kaybedecek hiçbir şeyi yok. Evet."
Elini avucunun içine aldı ve tereddüt etmeden onun bakışlarıyla buluştu. "Sana güveniyorum."
Wren bunun üzerine derin bir nefes verdi. Daha önce kimse ona güven vermemişti. Ve şimdi, kaybedecek bu kadar çok şeyi varken, bunu ona vereceğine inanamıyordu.

Tanrılar, biraz aklı olsa, onu Jean-Luc'un koruması için burada bırakırdı ama yine de Wren onun haklı olduğunu biliyordu. Güvende olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Onun güvenliği için o kadar endişelenirdi ki odaklanamaz ve masumiyetini kanıtlamak için yapması gerekeni yapamazdı.

Bakışlarını göğsündeki eline indirdi. O bir insandı. Kırılgan. Yine de içinde onu hayrete düşüren bir güç vardı. Hayatı boyunca yalnızdı... Bu seferlik yanında birinin olması güzel olmaz mıydı?

Derin bir arzu içini yakarken yorgun bir nefes verdi. Dürüst olmak gerekirse, onsuz yaşamak istemiyordu. Bir dakika bile değil.

"Pekala, Maggie. Bunu senin dediğin gibi deneyeceğiz, ama işe yaramazsa—”

"Onları istediğin gibi öldürebilirsin."

Wren, onu öpmek niyetiyle yüzünü kendisine doğru çekti. Ama dudakları bir araya gelir gelmez cep telefonu çaldı.

Marguerite geri çekilirken sinirli bir şekilde homurdandı. Normalde görmezden gelirdi ama bu, kabul etmesi gereken bir çağrıydı. "Bu babamın yüzüğü," diye açıkladı. "Bir saniye bekle." Telefona cevap verdi.

"Neredeydin genç bayan?"

Babasının sesindeki öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Merhaba baba, senden de haber almak güzel." "Bana ukalalık yapma, Marguerite. Az önce okulunuzdan günlerdir derslere gelmediğinizi söyleyen bir telefon aldım. Seni çakacaklar. Ne düşünüyorsun? Bunun ne kadar utanç verici olacağı hakkında bir fikrin var mı?”

Marguerite, gözlerinde yaşların birikmek istemesinden nefret ediyordu. En çok da, onun sözlerinin onu gerçekten incittiği gerçeğinden nefret ediyordu. "Böyle bir hayal kırıklığı yarattığım için üzgünüm, baba. Ama benim var-"

"Neye sahip olduğun umurumda değil küçük kız. Kendinizi sınıflarınıza ve çalışma grubunuza geri dönmelisiniz. Blaine, ders çalışmak yerine tüm zamanını yerel ayaktakımıyla geçirdiğini söyledi. Ucuz bir çöp parçası bir kot pantolona yakışıyor diye sorumluluğunu üstlenmen için sana çok fazla para ödedim. Keşke bir hafta işe gelmemeye karar verebilseydim.”

Ve bu onun öfkesini ateşledi. Tek bildiği, bir araba kazasında olduğu ya da hasta olduğuydu. Okulu neden kaçırdığını öğrenmek için canını sıktı mı? HAYIR.

"Üzgünüm baba ama benim yapacak daha önemli bir işim var."

"Ve bu?"

Kendi gözlerinde öfkeyle onu izleyen Wren'e dönüp bakarken telefonu sıkıca kavradı. “Bir kaplanla kaçıyorum. Yapabileceğim zaman seni arayacağım. Ve bununla telefonu kapattı ve kapattı.
Wren'in çenesi gevşedi. "Bunu ona söylediğine inanamıyorum."
"Ah, lütfen," dedi sinirli bir şekilde. "Senin bir LSU öğrencisi olduğunu düşünecek."
Az önce yaptığı şeyin sonuçlarını düşünürken derin bir nefes aldı. "Ama beni bulmaları için devlet kurumlarını aramaya başlayacak. Yani beni yanına almazsan, onun tarafından 'iyileşmem' herkesin gözü önünde olacak ve arkadaşların beni nerede bulacaklarını bilecekler.”
Turkuaz gözleri mizahla parıldasa da ona tökezledi. "Sen sinsisin." Şakacı bir tavırla dudağını ısırdı. "Evet ve hayır. Arkanda birine ihtiyacın var ve orada pek çok insana güvendiğini sanmıyorum.
Bakışları ölümcül mavi buza dönüştü. “Orada kimseye güvenmiyorum…” Sonra o sert bakışlar yumuşadı. "Senin dışında." Yüzünü avucunun içine aldı.
Marguerite onu öperken içini çekti. Tanrım, bu gezegendeki en umutsuz ilişkiydi. Bir senatörün kaçak kızı ve cinayetten aranan bir tigard.
Kendine rağmen gülmeye başladı.
Wren kaşlarını çatarak geri çekildi.
"Üzgünüm," dedi onu hafifçe öperek. "Bunun Weekly World News için harika bir manşet olacağını düşünüyordum: 'Ünlü Senatörün Kızı Kaplan Erkek Arkadaşını Kurtarmak İçin Zamanda Geri Gidiyor'."
Bunun gerçekliğini iyice kavradığında onun yanağına dokundu. “Yaşadığın dünyanın gerçek olduğuna inanamıyorum. Bunun bir rüya olduğunu ve her an uyanacağımı düşünmeye devam ediyorum.” "Senin için bunun bir rüya olmasını diliyorum. Keşke insan olsaydım. Ama biliyorsun ki bundan kurtulursam seninle kalamam.
Bundan nefret etse de, onun dürüst olduğunu biliyordu.
"Biliyorum." Wren, odalarının dışında bir şey duyunca donakaldı.
Başını eğerek dikkatle dinledi.
"Sorun nedir?" diye sordu.
Yataktan yavaşça hareket ederken vücudunda giysiler belirmesi onu şok etti. Ona sessiz olmasını işaret etti.
Kapıya bir adım yaklaştı.
Birden odanın ortasında bir adam belirdi.

Wren davetsiz misafirle yüzleşmek için arkasını dönerken Marguerite'in nefesi kesildi.
Adam hamle yaparken gözden kayboldu.
"Kahretsin!" Wren hırladı. "Bizi buldular."
Vane odaya dalmadan hemen önce kapı açıldı. "Az önce bir gedik mi sezdim?"
Wren ona gülerek baktı. "Senden hemen önce burada olan pislik kaplandan bahsediyorsan, evet."
Vane lanetlendi. "Zamanınız kalmadı." Wren, "Dolunaya kadar zıplayamam," dedi.
Vane ona pis pis sırıttı. "Evet yapabilirsin."
Bir dakika gemideydiler, sonra dışarıdan gelen trafiğin sesini duyabildiği açık pencereleri olan süslü bir odadaydılar.
Wren'in yüzü, gördüğüne inanamıyormuş gibi etrafına bakınırken kül gibiydi.
"Neredeyiz?" diye sordu.
Arkasına dönüp ona baktığında gözleri kocaman açılmıştı. "Babamın yatak odası."
Bölüm 11
Wren, yirmi yılı aşkın süredir görmediği bir odaya bakarken korkunç bir kabusa yakalanmış gibi hissetti. Kahretsin, neye benzediğini gerçekten hatırlamıyordu bile. Odayı gençliğinde yalnızca bir iki kez ve o zaman bile yalnızca kısa bir süre görmüştü.
Babasının yerde, yatakla kapı arasında ölü yattığını görünce irkildi.
Görüntüyü silkeleyen Wren etrafına bakındı. Oda, 1980'lerin yüksek teknoloji modasının doruğuydu, koyu maviler ve yeşillerle yapılmıştı ve bir kral boy su yatağı vardı. Duvarlarda, babasının öldürmüş olması gereken bir kaplanın derisiyle birlikte soyut resimler asılıydı. Kahramanlıklarını hatırlatmak ve onlara bulaşmak isteyebilecek diğer hayvanlara bir uyarı olarak ilk cinayetlerini gerçekleştirmek Katagarya'nın yaygın bir özelliğiydi.
Derinin büyüklüğünden ve üzerindeki yara izlerinden Wren, babasının o sırada çok ciddi bir kavga etmiş olması gerektiğini söyleyebilirdi. Ama önemli olan, diğer canavar yok olurken babasının hayatta kalmış olmasıydı.

Yüreği güm güm atan Wren, babasının dikkatle korunan malikanesinin arkasından akan hareketli trafiği görmek için yavaşça açık pencerelere doğru yürüdü.
"Yanan ev bu mu?" diye sordu.
Wren, yangını kimin ne zaman çıkardığını bir kez daha merak ederek yavaşça başını salladı. "Birisi bizi görmeden buradan gitmeliyiz. Babam izinsiz girenleri yeme eğilimindeydi ve babam yanlışlıkla bize saldırdığında onu öldüren kişi olarak amcamı haklı çıkarmak istemiyorum."
Ona başını salladı. "Kanıt bulmalıyız."
"Burada hiçbir şey olmayacak," dedi basitçe. "Annem o kadar aptal değildi." Aniden, koridorda, odalarına yaklaşıyormuş gibi görünen sesler geldi. Kesinlikle bir erkek ve bir kadındı... Ve kavga ediyorlardı.
Wren, Maggie'yi yakaladı ve içinde yalnızca babasının kıyafetleri varmış gibi görünen son derece büyük bir dolaba çekti. Güçleriyle onları evden kovmayı bir an düşündü, ama yerin düzenini ya da personelin ya da ebeveynlerinin programını gerçekten hatırlamadığı için, sonunda bir yavru ya da yavru olarak gözünün önünde yeniden ortaya çıkabilirdi. onun babası.
Bunların ikisi de felaket olabilir.
Şimdilik en iyisi burada kalıp durumu daha iyi anlayana kadar beklemekti.
Yatak odası kapısının açıldığını ve ardından çarparak kapandığını duydu. Annesinin kızgın ses tonunu fark edince soğudu. Sesinde, maruz kalmadığı bunca yıldan sonra bile şüphe götürmez olan, sert bir kırılganlık vardı. "Beni neden Asya'dan geri çağırdın, Aristoteles? Bir süre çılgınca koşmam gerekiyor. Babası karanlık bir kahkaha attı. "Çok uzun süredir çılgına dönüyorsun, Karina. Eve gelme vaktin çoktan geçti."
"Neden?" Bir şeyi yere çarptı.
"Wren hakkında bazı ilginç şeyler öğrendim. Annesi olarak-"
Bir şey paramparça oldu. "Sakın buna başlama. Sana aptalca kabul ettiğin varisini verdim. Artık bana ihtiyacın yok."
Babasının sesinin kalınlaştığını duydu. "Wren'in neler yapabileceğini görmen gerekiyor."
"Yani artık bir insana dönüşebilir," dedi sıkılmış, alaycı bir ses tonuyla. "Pekala, la-di-da.
Değişmeye başlaması için çok zaman geçti. Sana geri zekalı olduğunu söylemiştim."

Marguerite bu sert sözler üzerine derin bir nefes aldı. Wren'in yüzünde saklamaya çalıştığı acıyı gördü ve öfkesinin onu tükettiğini hissetti. Dürüst olmak gerekirse, kapıyı tekmelemek ve zulmünden dolayı annesini dövmek istedi.
Doğurduğu bir çocuk için nasıl böyle bir şey söylenebilirdi?
"Buradan çıkıp gitmeye cüret etme Karina," diye homurdandı babası.
Marguerite, Wren'in annesinin soğuk kahkahalarını duydu. "Ben senin emrindeki adamlarından biri değilim, Ari. Ben de senin sürtüğün değilim. Seni dinlemek zorunda değilim." "İyi. Ama haberin olsun, sen yokken vasiyetimi değiştirdim.” Birkaç kalp atışı boyunca yatak odasından ölüm sessizliği geldi.
"Ne yaptın?" Karina sonunda camları kırmış olması gereken bir sesle ciyakladı. Bu durumda, Marguerite kulak zarlarının bir daha asla eskisi gibi olmayacağından oldukça emindi.
"Beni duydun." Wren'in babasının sesi soğuk ve duygusuzdu. "Ben faturalarını öderken ortalıkta dolanmandan ve bunu yüzüme göstermenden bıktım. Leopar sevgilini biliyorum ve buraya seninle geldiğini de biliyorum. İyi. Senin için New Jersey'de ayrı bir konut ayarladım.
"New Jersey?" diye hırladı. "Deli misin?"
"Hayır, kızgınım. Kaderlerin seninle çiftleşmem için beni lanetlemesinden hoşlandığımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Onların kararına göre sen benim eşimsin ama yine de sana dokunmama izin vermiyorsun. Sen yanına gelen herhangi bir leopar erkeğiyle fahişelik yaparken ben bekarlığa mahkûmum. Yine de seni ayakta tutmamı bekliyorsun. Hayal et aşkım Serbest yükleme günleriniz sona erdi.”
Bana borçlusun, dedi Karina dişlerinin arasından. "Senin eşin olmayı, iğrenç bir mutant doğurmayı istemediğimden daha fazlasını istemedim. Eğer gerçekten bir kaplan olsaydın, türümüzü korumak için gerekeni yapmama engel olmak yerine o yaratığı doğduğunda öldürürdün."
"Wren benim oğlum."
"Seni insan," diye alay etti Karina, "insan"ın hayal edebileceği en kötü hakaret olduğunu söylercesine.
"Evet," dedi babası öfkeyle, "ve bir insan gibi Wren'i tek varisim yaptım. Bana bir şey olursa, tüm geleceğiniz onun ellerinde. Yani senin yerinde olsaydım, onun hayvandan çok insan olması için dua ederdim. Belki sana biraz merhamet eder. Ama buna güvenmezdim.”
"Seni p * ç!"

"Evet ve sen onu yok etmek için evi paramparça etmeden önce, o zaten New Orleans'taki Laurens firmasında kayıtlı."
"Senden nefret ediyorum!"
Babasının tepkisi anındaydı ve aynı sert nefretle doluydu. "Duygular tamamen karşılıklı. Şimdi izin verirsen, gidip oğlumla biraz vakit geçirmek istiyorum. Bu odaya geri döndüğümde, gitmiş olmanı bekliyorum. Kalıcı olarak. Taylor sizi yeni evinize götürecek, burada yeni çek defterlerinizi ve kredi kartlarınızı orada sizi bekliyor bulacaksınız. Tüm hesaplarımdan tamamen ve sonsuza dek çıktın. Bir şey paramparça olmadan bir an önce bir kapı kapandı. Marguerite, Karina'nın çığlık attığını ve odadaki bir şeyleri kırdığını duyabiliyordu. Sanki duvarları yıkacak gibiydi. Sonra Marguerite, kükreyen ve tıslayan vahşi bir kedinin sesini duydu.
Sonunda durdu.
Ani sessizlik sinir bozucuydu.
Marguerite donakaldı, kadının Aristoteles'in giysilerini falan parçalamak için dolaba geleceğinden yarı korkmuştu.
Yapmadı.
Bunun yerine Karina bir telefon görüşmesi yaptı. "Grayson?" dedi neredeyse çekingen bir tonda. “Bu Karina. şimdi sana inanıyorum Aristoteles aklını tamamen kaybetmiştir. Şehre geri döndüm. Bir araya gelip ne yapılması gerektiğini tartışabileceğimiz bir yer var mı?”
Marguerite, Wren'in annesinin telefonda konuşurken ne kadar mantıklı konuştuğunu görünce afalladı. Bunun sadece birkaç kalp atışı önce evi yerle bir eden kadın olduğuna inanmak zordu.
Zavallı babası, böyle uçucu bir canavara katlanmak zorunda kaldığı için. Marguerite, Wren'e annesinin kişiliğini miras almadığı için minnettardı.
Kısa bir duraklama oldu. "Evet, nerede olduğunu biliyorum. Saat üç. Görüşürüz o zaman." Sonra Marguerite, Karina'nın telefonu kapattığını ve odadan çıktığını duydu.
Son birkaç dakikada olanlara inanamayan Marguerite, Wren'e döndü. "Bence annenle babam evlenmeliydi."
Wren'in yüzünde eğlenceden eser yoktu.
"Üzgünüm, Wren," dedi Marguerite, anında pişman hissederek. Annesinin babasını öldürmek üzere olan gaddar bir orospu olduğu gerçeğinde nasıl mizah bulabilirdi? Neredeyse hayatını mahvetmiş bir it. "Ama en azından babanın seni sevdiğini biliyorsun."

"Acıtan da bu," dedi Wren alçak bir fısıltıyla. "Keşke yaşasaydı... Hayatım çok farklı olurdu diye düşünüyorum."
Acısını hisseder gibi ona sarıldı. "Biliyorum. Beni terk ettiği için annemden uzun süre nefret ettim. En azından baban kendi isteğiyle gitmedi."
Bunun üzerine Wren'in gözleri parladı. "Hayır, yapmadı." Ona sert bir bakış attı. "Teşekkür ederim."
Onun sözleriyle tamamen şaşırmıştı. "Ne için?"
"Beni buraya geri getirdiğin için." Gözlerinde parıldayan acımasız bir kararlılık vardı. "Bana ve aileme yaptıklarının yanlarına kalmasına izin verdiğim için mutluydum. Haklıydın. İçimde düşündüğümden daha fazla insan var. Çünkü şu anda intikam almak istiyorum ve onu alana kadar buradan ayrılmayacağım.
"Peki ne yapıyoruz?"
Öfkeli bir tik çenesinde şiddetle çarparken bakışlarını kaçırdı. "İlk olarak, bu süre zarfında burada hiçbir şeyi değiştirmediğimizden emin olmalıyız. Gelecekte bizi hatırlayabilecek herkesten uzak durmaya çalışmalıyız. İkincisi, kendimle karşılaşmadığımdan emin olmalıyız."
Anlayarak başını salladı. "Bir paradoksa neden olur."
"Evet ve bu benim tamamen yok olmama neden olur - gerçekten ne şimdi benim için ne de o zaman benim için iyi bir şey. Ama şans eseri, şu anda ve yerde, koridorun sonundaki bir yatak odasına hapsolmuş durumdayım.
Dolabın kapağını açtı ve dışarıya, yatak odasına baktı. "Apaçık."
Onu yatak odasına kadar takip etti. Herhangi bir oyun planı var mı?
"Annemi takip et. Grayson benim amcam ve tanıştıkları için param babamın cinayetini o zaman planladıklarını söylüyor.
Bu Marguerite için tamamen mantıklıydı. "Tamam ama bunu nasıl yapacağız?"
Giysileri parlak kırmızı, fırfırlı bir gömlek ve bej bir kır eteğine dönüşürken Marguerite'in nefesi kesildi. Doğduğu sıralarda çekilmiş eski fotoğraflarda annesinin giydiğini gördüğü kıyafetlerin bazılarına çok benzeyen bir kıyafetti.
Wren, kendi kıyafetleri siyah bir Izod ve koyu kot pantolona dönüştüğünde onun şaşkınlığına sırıttı. "Bu zaman dilimine aitmişiz gibi görünmeliyiz."
"Bunu nasıl yaptın?"
Gülümsemesi genişledi. "Bu sihirdir."

Evet ama büyüsü onu korkutmaya başlamıştı. Zamanda yolculuk etmek başka bir şeydi, kendini şu anda modanın zirvesi olan modası geçmiş giysiler içinde bulmak başka bir şeydi.
Bir kadın bunları düşünerek gerçekten aklını kaçırabilirdi... Sonra tekrar, belki de öyleydi. Belki de tüm bunlar büyük bir halüsinasyondan başka bir şey değildi... Kesinlikle bir ihtimaldi.
Wren kapıya doğru bir adım attığında, kapı hızla açıldı.
İkisi de Wren'in tıpatıp, sadece daha eski bir kopyası olan bir adamla karşılaştıklarında zaman durmuş gibiydi. Şık siyah bir takım elbise giymiş olan adamın sarı saçları kısa kesilmişti. Bakışlarını tehditkar bir şekilde onlara dikerken mavi gözleri heyecan vericiydi.
Wren ne yapması gerektiğinden emin değildi. Onu ve Maggie'yi odadan, evin başka bir yerine, hatta dışarıya fırlatabilirdi ama babası onların izini sürebilir ve takip edebilirdi.
Kahretsin, yakalandılar ve mahvoldular.
Babası havayı kokladı, sonra bariz bir inanamayarak kaşlarını çattı. "Çalıkuşu?"
Wren, Maggie'nin kocaman kahverengi gözleriyle karşılaştığında yutkundu. Bastırılmış duygular içini parçaladı. Keder, öfke ama özünde babasını sevmek isteyen bir yanı vardı.
Babasının onu sevmesini isteyen yanı.
Babası kaşlarını çatarak Wren'e yaklaştı. "Sensin, değil mi... gelecekten?"
Yalan söylemeye gerek yoktu. Babası aptal bir adam olmaktan çok uzaktı ve ikisinin evinde olmasının başka bir açıklaması yoktu.
Çifte lanet. Bu, Wren'in zamanda yolculuk hakkında bildiği tüm kurallara aykırıydı... pek çoğunu bildiğinden değil. Zıplama alıştırması yapmadığı için, atlamanın yasalarına pek aşina değildi.
Babasının sorusuna cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Evet."
"Şimdi neden buradasın?" Babası aralarında ileri geri bakarken kaşlarını çattı.
"Olmamalısın, değil mi?"
Her saniye geçip giderken -sanki varlığı sona ermemiş gibi- tuhaf hiçbir şey olmayınca Wren bunu merak etmeye başladı. “Hayır... Evet... Belki? Artık ölmediğim için artık emin değilim. Burada olmasaydım, sen kapıdan girdiğinde ölmez miydim?
Babası bıkkın bir iç çekti. "Hala güçlerine hakim olamadın mı?" Öfke, içinin derinliklerinde parladı. Babası onun eksik olduğuna nasıl karar verir? O artık nasır bir yavru değildi. Kendisiyle fazlasıyla ilgilenebilen

bir yetişkindi ve aksini düşünen babasına içerlemişti. "Seni yere serebilirim ihtiyar, gözümü kırpmadan veya ürpermeden."
Babası ona gözlerinde gururla baktı. Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ama zaman atlamıyorsun?"
"Hayır," diye yanıtladı dürüstçe. "Uzun zaman önce bana bunu öğrenmenin benim yararıma olmadığı söylendi."
"Neden?"
Maggie, "Sığınak'ta büyümüş," dedi. "Wren'in ölmesini isteyen birçok insan var."
Wren, Maggie'nin sözlerini yanlış anlama ihtimaline karşı gözlerini babasına dikti. "Bir kavgadan korktuğumdan ya da bir kavgadan geri adım attığımdan hiç-"
"Gerçek bu," diye araya girdi Maggie. “Yemin ederim o yarı beta balık. Bir noktayı kanıtlamak için kendi yansımasıyla savaşırdı.”
Wren onun sözünü kesmesine aldırış etmedi. "Ama aynı şekilde, ben aptal değilim ve asla kimsenin işini kolaylaştırmak istemedim. Özellikle de düşmanlarım.
Babasının yüzündeki gururdan eser yoktu. "Güzel oğlum. Henüz seni öldürmediklerini bilmekten memnunum.”
"Ve yapmayacaklar."
Babası Maggie'ye baktı. "Eşin mi?"
Maggie, onun cevabını bekleyerek izlerken, Wren elini onun eline aldı ve sıktı. "Tam olarak değil... ama üzerinde çalışıyoruz."
Babası tekrar havayı koklayana kadar güldü. Merakla başını salladı. "O bir insan."
Wren onu korumak istercesine kollarını ona doladı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"
"Hiç de değil," dedi babası kararlı bir şekilde. Samimi olarak. "Annem de insandı."
Wren ağzı açık kaldı ve Maggie'ye babasının az önce ona bir sır verdiğini bildirdi. "Bağışlamak?"
Babası sanki birinin onları duymasından korkar gibi yatak odasının kapısını kilitlemek için harekete geçti. "Doğru duydun. Bu, yakın aile dışında hiç konuşmadığımız bir şeydi ama evet. Annem bir Arkadya kaplanıydı.” Yüzü yumuşadı. “Cehennem bir kadındı, ateş ve ruh doluydu. Sana babalık yaptığım kaltağın aksine, bir insanla çiftleştirilmemi tanrılara diliyorum.”

Marguerite, Wren'in yanında gergin olduğunu hissetti ama neden olduğundan emin değildi. Ona destek olmak için kolunu ovuşturdu. Zavallı adam berbat bir gün geçiriyordu.
Ama sonra, cevaplar için buraya geri gelmişlerdi. Zor olanlar bile.
"Sana pişman olmadığımı bilmeni istiyorum," dedi babası, Wren'in omzuna dokunmak için uzanarak. "Asla yapmadım." Sonra yakışıklı yüzü hüzünlü ve hüzünlü bir hal aldı. "Buradaki varlığından anladığım kadarıyla senin geleceğinde ben yokum."
Wren başını onunkine yasladı. Cevap vermeden önce gerginliği arttı. "HAYIR." Babası elini indirip içini çekerken yüzünü buruşturdu. "Ben... sonunda senin için doğru mu yaptım?"
Wren soruyu yanıtlamadı. Bunun yerine, "Bugün günlerden ne?" diye sordu.
"5 Ağustos 1981."
Omurgasından aşağı bir ürperti inerken Marguerite'in nefesi kesildi.
"Ne?" ikisi de sordu.
İnanamayarak, "Yarın öğlen doğacağım," dedi. "Bu biraz ürkütücü, değil mi?"
Wren'in babası homurdandı. “Bizim dünyamızda değil. Böyle tuhaflıklara alışırsın.”
Wren onu yakın tutmaya devam ederken derin bir nefes aldı. "Üç gün sonra, New Orleans'a giden bir arabanın arkasında olacağım."
Babası bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra sertçe kapadı. Yaklaşmakta olan ölümünün gerçekliği ona çarparken, duygular yüzünde oynaştı.
Marguerite, geleceğinin ne kadar sınırlı olduğunu bilmekten daha kötü bir şey düşünemezdi. Tüm pişmanlıklar. Tüm endişeler. Zavallı babası.
Derin bir iç çekti. "Seni oraya gönderenin ben olmadığımı varsayacağım."
"HAYIR."
Babası gözlerinde hüzünlü, dalgın bir ifadeyle yatağın kenarına oturdu. Haberlerle boğuştuğunu söyleyebilirdi.
"Hayatta sadece üç günüm daha kaldı," diye soludu.
"Bunu bilmemelisin," dedi Wren.
"HAYIR." Babası onlara baktı. "Eğer buradaysan, olması gerekiyordu."
Marguerite bunu düşünürken tuhaf bir duyguya kapıldı. "Bence o haklı, Wren. Ormanda seni Sığınağa götüren adama rastlamakla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun? Senin kim ve ne olduğunu biliyordu.

orada olduğunu biliyordu. Nasıl?" Wren hissettiği kadar kafası karışmış görünüyordu.
Babası kaşlarını çattı. "Korunmak için neden Grayson'a gitmedin? O senin koruyucun."
Wren başını salladı. "Kendime gelene kadar Bill Laurens benim vasimdi."
Bunun üzerine babası alay etti. "Bill bir çocuk."
"Hayır, şu anda yirmi bir yaşında ve hiçbir zaman anlayamadığım nedenlerle onu benim vasim yaptın. Güçlerimin öğretilmesini ve kendimi koruyana kadar güvende tutulmamı sağlayan kişi Bill'di.
Marguerite, Aristoteles'e "Seni öldüren Grayson" dedi. "Bill onun koruyucusu olmasaydı, Wren'i de öldürürdü."
Wren'in babası yataktan kalkarken hırladı. "O zavallı bok çuvalı. Her zaman onun sert bir piç olduğunu biliyordum. Odada bir ileri bir geri volta atarken mavi gözlerinde nefret ve öfke derinden yanıyordu. "Onu öldürmeliydim. Yapmalıydım..." Sesi alçaldı.
Aristoteles tekrar ikisine bakarken duraksadı. "Arkadaşın haklı. Daha önce buradaydın. Olmak zorundaydın. Çünkü olmasaydın, Grayson senin üzerindeki tüm haklara sahip olacaktı. Biricik oğlumu asla bir insan çocuğunun ellerine bırakmazdım."
Aristoteles homurdandı ve küfretti... ve daha da hızlı yürümeye başladı. Ona kesinlikle yanına yaklaşan herkesin kolunu koparmaya hazır, kafese kapatılmış bir kaplanı hatırlatıyordu. "Ben öldükten sonra şirketimi kim yönetecek?"
Aloysius Grant.
Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "O beceriksiz bir inek."
"Evet, ama o bir vizyoner," dedi Wren sessizce. "Önümüzdeki yirmi yıl içinde, bu şirketi yalnızca Microsoft'tan sonra ikinci yapacak."
Babası tekrar volta atmayı bıraktığında, tiksinti yerini şüpheye bıraktı. Onlara ağzı açık kaldı. "Microsoft mu? Sakın bana Batı Yakası'ndaki o çocuğun gerçekten uçmak için o şeyleri aldığını söyleme? "Ah evet," dedi Marguerite gülerek, "Bill Gates bildiğimiz şekliyle dünyayı hemen hemen ele geçiriyor."
Wren'in babası yine homurdandı. "Kahretsin, zamanından önce öldürüldüğünde ne olduğunu görüyor musun? Tüm hayatınızı düzenleyerek geçirdiğiniz pazara başka biri hükmediyor. Bu doğru değil."
"Sorun değil, baba. Şirketiniz bunu zaten donanım tarafında yapıyor. Bu ve World Wide Web. Plazma televizyonlardan ve cep telefonlarından bahsetmiyorum bile."

Bakışlarını Wren'e kilitlerken babasının gözleri yoğun bir şekilde yanıyordu. Benim şirketim değil, yavru. Şirketin." Aklına başka bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. "Bu World Wide Web olayı da nedir?"
Marguerite yine güldü. "Kısacası para. Çok ama çok para. Özellikle Tigerian Tech için."
Wren'in babası gülümsedi. "İyi. Parayı severim. Her zaman var. Size asla ihanet etmez ve birisi onu çalmadığı sürece koyduğunuz yerde kalır. Ama çoğunlukla para bizi dış dünyadan korur." Uzun bir iç çekiş verirken yüzündeki alaycı ifade uçup gitti. "Sanırım benim sorunum, içime bakmıyor olmamdı. Aileme daha iyi bakmalıydım." Elleri arkasında ve bakışları yerde volta atmaya geri döndü. "Yani her şeyi düzene sokmak için sadece üç günüm var." Onlara dönüp baktı. "Ama bu, ikinizin neden burada olduğunuzu açıklamıyor, değil mi?"
Marguerite, Wren'den uzaklaştı. "İkimiz de avlanıyoruz."
"Neden? Kim tarafından?"
"Grayson başladığı işi bitirmek istiyor," diye yanıtladı Wren. "O ve oğlu Zack şirketin başına geçebilsin diye benim ölmemi istiyor."
"Bu benim için..." Aristoteles dişlerini gıcırdattı. "Sanırım ölü bedenimin üzerinde." Marguerite onun yanında ilerlemek için ilerledi. Neden olduğundan emin değildi ama yapması doğal bir şey gibi görünüyordu. "Sizin ve karınızın ölümü için Wren'i suçladılar."
Kaşlarının ikisi de yukarıya doğru kalktı. "Karina da mı ölüyor?"
Wren başını salladı. "Ama seni öldürene kadar değil."
Sanki bu duyduğu en iğrenç şeymiş gibi burnunu kırıştırdı. "O sürtük beni nasıl öldürür? Bunu yapmasına imkan yok."
Yardım aldı, dedi Marguerite. "Sevgilisi burada onunla."
Aristoteles inkar edercesine başını salladı. "O değersiz leopar yavrusu mu? Kendi ayakkabı bağlarını zar zor bağlayabiliyor. Boşver beni al. Bu sadece aptalca.
"Ben de hiç anlamadım. Ama bir yavru olarak, bu odada bir kırılma sesi duyacağım ve buraya geleceğim ve seni ölü bulacağım. Annem ve sevgilisi koridorun karşısındaki çalışma odasında buna gülecekler."
Aristoteles yine de inanamayarak başını salladı. "Peki onu kim öldürür?"
Wren omuz silkti. Param Grayson diyor. Ama bilmiyorum. Sevgilisi bana saldırdıktan sonra uyandığımda o ve sevgilisi de ölmüştü. Bunu yapanın ne derisini ne de saçını hiç görmedim."
Babası yorgun bir şekilde içini çekmeden önce elini yüzünde gezdirdi. Wren'e bakarken gözleri samimiydi. "Yanında olmadığım için çok

üzgünüm, evlat. Seni bir yavruyken bu kadar yalnız bıraktığımı sana telafi etmek için zamanım olur diye düşünüyordum. Seni asla görmezden gelmemeliydim.
Bu sözlerin Wren için tam olarak ne anlama geldiğini anlayabilirdi. Wren'le birlikte gelip onları duyabildikleri için minnettardı.
"Sorun değil."
"Hayır," dedi babası sertçe, "değil. Tüm zamanımı, başarılı olduğunu görmek için yanında olmayacağım bir şirket kurmaya harcadım. Benden nefret ediyor olmalısın."
"Senden hiçbir zaman nefret etmedim baba. Tam olarak değil."
Uzandı ve Wren'i sımsıkı kucakladı.
Marguerite, Wren gerilirken yüzündeki ifadeyi izledi, sonra sarılmaya karşılık verdi. Uzanıp Wren'in sırtını okşarken gözlerinden yaşlar aktı.
"Seni seviyorum Wren. Seni incitecek bir şey söylediysem veya yaptıysam özür dilerim."
"Ben de seni seviyorum baba."
Wren geri çekildi ve boğazını temizledi ama buna rağmen onun gözlerinde parıldayan yaşları görebiliyordu.
Babası ona doğru döndü. "Umarım oğluma iyi bakıyorsundur."
Wren'e gülümsedi. "Çalışıyorum. Ama o çok zor olabilir. O dinlemiyor."
Wren, babasıyla konuşmadan önce ona gözlerini devirdi. "Karina buluşacak
Grayson bu öğleden sonra. Ben onu takip ederken Maggie'yi güvende tutar mısın?
Marguerite bunun üzerine homurdandı. "Çalıkuşu…"
"Hayır, Maggie," dedi kalın ve buyurgan bir sesle. "Bu şekilde daha iyi. Onu tek başıma aramak benim için daha kolay olacak."
"Boğa!"
İkisi de onu görmezden geldi.
Aristo, "Onu hayatım pahasına koruyacağım" diye söz verdi.
"Çalıkuşu!" tersledi.
Sıcak, nasırlı avucuyla onun yanağını avuçladı. "Sorun değil Maggie. Gerçekten mi. Bunu yapmak zorundayım."
Marguerite onu dinlemek istemedi ama içindeki kargaşayı gördü. Onun için duyduğu korku. Bu ona ulaştı ve onu derinden etkiledi.
O aptal olmazdı. Şansına, onları nasılsa yakalatacaktı. Casusluk iyi olduğu bir şey değildi.

Bu nedenle, ne zaman bir şeyden paçayı sıyırmaya çalışsa yakalanmıştı. Uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Beni burada sensiz mahsur bırakmaya cüret etme." "Yapmayacağım." Yanağını öptü, sonra onun önünden kayboldu.

Marguerite onun hareketlerinden köpürdü. "Bunu yapmasından nefret ediyorum."

Babası güldü. "En azından bu numarada ustalaştığını bilmekten memnunum."

“Birçoğunda ustalaştı. Bence onunla çok gurur duyarsın. Onu tanıdığımdan beri inanılmaz zorluklara rağmen hayatta kalmayı başardı.” Sonra babasına elini uzattı. "Bu arada ben Maggie Goudeau."

Yavaşça elini sıktı. "Tanıştığıma memnun oldum Maggie. Oğlum için harika bir arkadaş olduğunu söylemeliyim.”

Aristoteles'in sözleri içini ısıttı. En azından içinden garip bir düşünce geçene kadar. "Wren'in hiç eski fotoğrafına sahip değilsin, değil mi? Küçük bir çocukken nasıl göründüğünü bilmek isterdim.”

Babası şeytani bir şekilde gülümsedi. "Senin için bundan daha iyi bir şeyim var." Adam onu uzun, şık koridorun sonundaki başka bir odaya götürene kadar onun ne demek istediğini anlamadı.

Kapıyı açtı, sonra karanlık odaya önce onun girebilmesi için geri çekildi. Marguerite içeri girdi ve iki yönlü aynanın diğer tarafında genç bir Wren'i görünce donup kaldı.

"Bu tehlikeli değil mi?" o fısıldadı.

"HAYIR." Aristoteles kapıyı kapattı ve tam arkasında durmak için hareket etti. "Wren ikimizi de göremez, duyamaz veya koklayamaz. Bu odayı uzun zaman önce o bilmeden onu izleyebileyim diye yaptırdım.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

O turkuaz gözlerde ona Wren'inkini çokça hatırlatan derin bir pişmanlık ve incinme vardı. “Çünkü oğlumu beni ittiği zamanlarda bile her zaman sevmişimdir ve onun bunu bildiğinden emin olmanı istiyorum. Bunu gerçekten anladığını.

Diğer odanın zemininde yatarken on üç ya da on dört yaşlarında görünen Wren'e baktı. Sarı saçları uzun ve dağınıktı, vücudu korkutucu derecede zayıftı. Çok savunmasız görünüyordu. Çok korkmuş ve kararsız. Wren adamı olduğunu hiç bilmediği şeyler.

"Seni nasıl geri püskürtebilirdi?" Aristoteles'e sordu.

Wren'i sırtında insan kılığında gösteren pencereyi işaret etti. Tamamen çıplaktı ve sanki acı çekiyormuş gibi kıvranıyordu.

"Zayıf olanları öldürmek hayvanların doğasında var. Farklı olanlar. Son yirmi beş yıldır Karina'nın soğukluğunun çocuğumla ilgili görüşlerimi renklendirmesine izin verdim. Wren ne kaplan ne de leopar olarak doğdu, bizim bir karışımımızdı.” Bakışları onu yaktı. "Dünyamızda bunun ne kadar büyük bir engel olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Cama o kadar yaklaştı ki, Wren'in onu orada ona bakarken görememesine şaşırdı. “Hayatım boyunca bunun bir şekil bozukluğu olduğunu düşündüm. Ergenliğe girdiğinde bunun bir hediye olacağını bilmiyordum. Görüyorsun, kural olarak bizim türümüz sadece iki şey olabilir. İnsan ve hangi hayvana doğduysak. Bunda başka seçenek yok. Ama Wren... o özel. Doğduğu tigard olabilir—”

Ya da bir kaplan. Onu bir kaplan olarak gördüm.”

Babası başını salladı. "Ve o bir leopar olabilir. Kar veya normal. Gün ya da gece. Geri kalanımızın uyması gereken yasalara bağlı değil. Sahip olduğu inanılmaz bir hediye. Bu tür yaratıklarla ilgili efsaneler duymuştum. Ama efsanevi tek boynuzlu at gibi, saçmalık olduğunu düşündüm. Onu görene kadar.”

Titremeye başlayan Wren'e baktı. "Artık onun yaşında, hava kararana kadar insan şeklini alamamalı. Gün ışığında Katagarya'nın insan olması çok zor. Bir avantajım var çünkü annem insandı. Bu formu türümün çoğundan daha uzun süre koruyabilirim. Wren'in yirmi beş yaşında gün ışığında insan kılığına girebilmesi inanılmaz."

Wren'in görünmeyen bir rahatsızlıkla boğuşmasını izlerken Marguerite'nin kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Ona yardım etmeliyiz. Acı çekiyor gibi görünüyor."

Babası başını salladı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Ancak-"

"İzle ve gör."

Onu izleme odasında yalnız bıraktı, ardından odaya Wren ile girdi.

Wren kapı kolunun döndüğünü duyar duymaz bir tigard şekline büründü. Babasının ona katıldığını görünce boğazından alçak sesle homurdandı. Sakin ol, Wren, dedi babası çömelerek. "Buraya gel." Wren, Aristoteles'e ihtiyatla bakarken geri çekildi.

Köşeye geri geri gitmeye devam ederken Wren'e doğru ilerledi. Babası uzandığında, Wren onu pençeleriyle ezdi.

Babası geri çekildi.

Yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Oğluna ulaşmaya çalıştıkça, Wren onu daha çok reddetti.

Birkaç dakika sonra ayrıldı.
Wren'in tekrar insan şekline dönüşmesini izledi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama nedense bacakları büküldü.
Babası ona yeniden katıldı.
"O'nun nesi var?"
“Bir insan olarak yürümeyi ve konuşmayı bilmiyor. O şimdi bir bebek gibi. Bebekken öğrendiğiniz her şeyi, yetişkin olarak öğrenmesi gerekir. Beni kabul ederse, ona öğretmek daha kolay olurdu. Ama korkarım onu çok uzun süre yalnız bıraktık. O vahşi. Odaya biri girerse onlara saldırıyor.”
Marguerite ona gitmeyi o kadar çok istiyordu ki içini sızlıyordu. Ama yapamayacağını biliyordu - bu onların geleceğini değiştirebilirdi ve bu, isteyeceği en son şeydi.
"Bana bir iyilik yapar mısın, Maggie?"
Aristoteles'in ne sorabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden tereddütle cevap verdi. "Sanırım öyle." "Wren'e geçmişi değiştirebilseydim onu yanımda tutacağımı ve kilitlemeyeceğimi söyle."
Aristoteles'in sözleri ve aralarındaki ilişkiye dönüşecek trajedi karşısında kalbi sıkıştı. "Zaman içinde yolculuk yapıp onu düzeltememek zalimce görünüyor."
O kabul etti. "Bu acımasız ve bu yüzden çoğumuz zıplamıyoruz. Geçmişi düzeltmek çok cezbedici ama her denediğinde...” “Daha çok batırıyorsun.” Onayladı.
Marguerite, Wren'in kendisini kollarından çekerek zeminden bir köşeye çekmesini izledi. Kelimeler gibi görünen şeyleri yapmaya çalışırken tüm vücudu titriyordu. Ona Sanctuary'de tanıştığı Çalıkuşu o kadar çok hatırlattı ki.
Çekingen ve yalnız. acıtıyor
Sahip olmasına izin verilmediğini düşündüğü bir şeyi istemek.
Ama şimdi tanıdığı adam... o bambaşka bir varlıktı. Wren yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu ve bunun bir kısmının kendi yüzünden olduğunu umuyordu.
Wren'in mücadelesini izlerken babası üzgün bir şekilde içini çekti. “Umarım çocuğunuza bakıp onu incittiğinizi anlamanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemezsiniz. Yavruyken annemin benimle yerde yuvarlanıp oynadığını düşünüyorum. O insanken benim hayvan olmamı umursamadı. Ne olursa olsun beni sevdi. Tıpkı babamı sevdiği gibi. Kendi oğlumla aynı durumda olacağımı düşünürdün. Ve şimdi… şimdi özür dilemek için zaman yok.”

"Bence hatalısın. Wren'i tanıyorum ve o buradayken yaptığın şey... ikinizin de düşündüğünden daha fazla yardımcı oldu."
Aristoteles ona minnettar bir bakış attı. “Her şeyin ayarlandığından emin olmalıyım ki ben öldüğümde sahip olması gereken geleceğe kavuşsun. Ama önce, ona vermek istediğim bir şey daha var.”
"Ve bu?"
"Hak ettiği gelecek."
Bölüm 12
Aimee, Peltier Evi'nin arka kapısından girerken derin bir nefes aldı. Burası olmak isteyeceği son yerdi ama neden geri dönmek zorunda olduğunu herkesten daha iyi anlıyordu.
Eğer yapmasaydı ailesi, Fang'ı ve tüm klanını öldürürdü.
Olacaklara kendini hazırlayarak kapıyı kapattı ve merdivenlere yöneldi. Kardeşi Dev onu görmek için mutfağa açılan kapıdan çıktığında, o sadece koridordaki masaya kadar ilerlemişti. Bir saniye önce onun yerini öfkeye bırakan gözlerindeki rahatlamayı gördü. "Demek geri döndün."
"Orası benim evim."
Onunla alay etti. "Yerinde olsam başka birini bulurdum."
Sesindeki soğuklukla kaskatı kesildi. "Dışarı mı atılıyorum?"
"Uyarıldın. Kendi tarafını seçtin ve bu yanlış taraftı.”
"Bizi bırak."
Aimee, annesinin buyurgan ses tonuna baktı. Annem merdivenlerin başında onlara dik dik bakıyordu. Dev, mutfağa dönmeden önce başını Aimee'ye salladı.
Kendini annesinin yanına kadar parlattı. "Bana vurmayı aklından bile geçirme anne. Havamda değilim. Ve bu sefer karşılık vereceğim.”
Annesi Aimee'ye gözlerini kıstı. "Klansız melez bir yetim için hepimizi feda mı edeceksin?"
"Asla. Ama bir masumun boşu boşuna mahkûm olmasına seyirci kalamam. Söylenen yalanı görmüyor musun anne? Wren'i tanıyorum. onunla konuşurum Kendisinden başka kimse için bir tehdit değil.”
Yine de annesinin yüzü kızgın ve soğuktu. Ailesi ve özellikle annesi aptal değildi. Aimee'nin annesiyle babasının Fang'la kendi isteğiyle ayrıldığını bildiğinden hiç şüphesi yoktu.
"Hepimize ihanet ettin."
Aimee içini çekti. "Doğru olanı yapmak ihanetse, o zaman evet, sanırım yaptım. Şimdi ne yapacaksın anne? Beni öldür?"
Annesi ona vahşice homurdandı ama Aimee arkasında durdu.

Wren'in odasında bir şey paramparça olmadan bir an önce etraflarındaki hava cızırdadı.
Kapıya koşan ve kapıyı açan annesinin peşinden gitti. Aimee'nin Wren'i orada bulmasını beklemiyordu.
Kokusundan bunun bir kaplan olduğunu anlayabiliyordu ama sarışın adam Wren değildi.
"Burada ne yapıyorsun Zack?" diye sordu annesi.
Kaplan bir çekmeceyi açarken dudaklarını kıvırdı. "Piç elimizden kaçtı. Strati'ye yaymak için üzerinde onun kokusu olan bir şeye ihtiyacım var."
Aimee bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. Strati, avlanmak ve öldürmek için özenle eğitilmiş seçkin Katagarya askerleriydi. Kardeşleri Zar ve Dev, babasıyla birlikte Strati savaşçılarıydı.
Annesi, Aimee'yi şaşırtarak, "Onun hiçbirine ihtiyacın yok," dedi. "Evimden defol." Zack dinlemedi. Başka bir çekmeceyi açmak için hareket etti.
Annesi onu kapatmak için güçlerini kullandı. "Sana gitmeni söyledim."
Kaplan onunla yüzleşmek için harekete geçti. "Benimle dalga geçme ayı. Benim kadar senin de kaybedecek çok şeyin var.
"Ne demek istiyorsun?"
Ama Aimee zaten biliyordu. "Omegrion'da Wren'e karşı çıkan sendin.
Yalan söyledin."
Annesi, Aimee'ye bakmak için başını salladı. “Aptal olma, yavru. Yalan kokusu alırdım.”
Aimee başını salladı. "Hayvan yalan söylemeyi alışkanlık haline getirirse hayır. Kokusunu kolaylıkla maskeleyebilirdi.”
Zack ona doğru bir adım attı ve yolunun annesi tarafından engellendiğini gördü.
"Aimee doğruyu mu söylüyor?"
Zack kendi sorusuyla cevap verdi. "Sen?" Ona bir kaşını kaldırdı. "Wren'in gerçekten delirdiğini mi düşünüyorsun? Açıkçası? Sadece onun buradan gitmesini istedin ve onu kovmak için her türlü bahaneyi kullandın. Kabul et Lo. Burada ailenden başka kimseyi istemiyorsun ve geri kalanımıza karşı kibar olmak zorunda olmak seni üzüyor.” Gırtlağından alçak sesle hırladı.
Zack bakışlarını kıstı. "Eğer Savitar gerçeği öğrenirse senin ve tüm yavrularının peşine düşer. Kıymetli Sığınağınızdan bir tuğla bile kalmayacak.”

Annesi onu yakaladı ve duvara fırlattı. Sırtını ona dayayarak yere indi, ama bu onu hiç korkutmuşa benzemiyordu.
Zack ona gerçekten güldü. "Sığınak kurallarına ne oldu, Nicolette?" Aimee, kaplana tekrar saldıramadan annesini yakaladı.
"Defol kaplan," diye hırladı Aimee. "Annemi bırakırsam, Savitar ya da başka bir şey için endişelenecek kadar senden geriye kalmayacak."
Zack kendini duvardan uzaklaştırdı. İkisine de göz kırptı. "Senin benden daha fazla kaybedecek şeyin var. Bana ikimizin de kıçını korumak için ihtiyacım olanı ver.
Şimdi gülen annesiydi. "Tamamen aptal mısın? Wren kokusunu hiçbir şeyin üzerinde bırakmadı. Etrafına bak aptal. Burada kişisel eşya yok. Vücudundan bir elbise çıkar çıkmaz hemen onu yıkar veya yok ederdi. Hatta kokusu kendisininkini kamufle etsin diye burada bir maymun bile besliyor. Onu asla izleyemezsin. Kabul et Zack, yavru senin ve babanın toplamından daha fazla zekaya sahip."
Aimee aniden annesinden etkilendi. Wren'in neden Marvin'le birlikte Sığınağa geldiğini hiç düşünmemişti ama belli ki annesi başından beri biliyordu.
Zack'in burun delikleri öfkeyle açıldı. "Bu daha bitmedi."
“Oui, ama öyle. Buraya tekrar gelirsen ve şifreli ya da şifresiz, seni ölü göreceğim.” Zack homurdanarak ortadan kayboldu.
Havadaki gerilim önemli ölçüde azaldı.
Annesi ona doğru dönünce derin bir nefes verdi. "Aimee, kurdunu ara ve olanlar hakkında onu uyar. Eminim Wren'in nerede olduğunu biliyordur ve onu kaplanın köşeye sıkıştırılmış ve çaresiz olduğu konusunda uyarabilir. Zack, konumundayken her şeyi yapabilir." Annesinin ani dönüşü karşısında kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Neden birdenbire inanılmaz derecede anlayışlı olmaya başladın? Alınma anne, bu beni korkutuyor.”
Annesi, Aimee'ye sert bir bakış attı. "Wren'i hiç sevmediğimi biliyorsun. Ama içindeki yırtıcıya saygı duyuyorum ve bir başkası tarafından manipüle edilmekten hoşlanmıyorum. Aptal yerine konmaktan da hoşlanmıyorum.” O, başını salladı. "Zack ve babasının neden buraya gönderildikten sonra Wren'i kontrol etmek için sürekli aradıklarını sorgulamalıydım. Zihnime şüphe tohumları ekmelerine izin verdim ve onda görmemi istediklerini gördüm. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

Bakışları yumuşadı. "Sana hak veriyorum yavrum. Kör değildin. Şimdi, Savitar'ın gazabının ağırlığı hepimizin üzerine çökmeden önce bunu düzeltmeliyiz." Aimee'yi kapıya doğru itti. "Git onları uyar. Seni, dinleyecekler."

"Ne yapacaksın?"

"Baban ve kardeşlerinle konuşacağım. Korkarım çok tehlikeli bir durumun eşiğindeyiz ve hepsinin hazırlıklı olmasını istiyorum."

Aimee kapıya doğru bir adım attı, sonra duraksadı. "Seni seviyorum anne."

"Je t'aime aussi, ma petite. Şimdi git ve bunu elimizden geldiğince düzeltelim."

* * *

Kaplan formundaki Wren, annesini Central Park'ta bir bankta buldu. Neyse ki yer kalabalıktı, bu da kokusunu gizlemeye ve arka plana karışmasına yardımcı olacaktı.

Çalıların arasında saklanırken siyah saçlı, kot pantolonlu, güneş gözlüklü ve Ramones tişörtlü bir insana çarptı. Annesinin asla dikkat etmeyeceği türden bir insan. Muhtemelen sarı saçlarını tutabilirdi ama babasına o kadar çok benziyordu ki şansını kaybetmek istemiyordu.

Onun çantasında bir şeyler aradığını görünce hakkını teslim etmek zorunda kaldı, insan formunda çok güzeldi. Zarif. Beyaz takım elbisesi ve kırmızı ipek bluzu kusursuz vücudunu öne çıkarıyor. Pek çok erkek insan onunla konuşmak için duraksadı, ama o hemen onları yakıcı dikenlerle kovaladı.

Bir hayvana göre insan diline çok hakimdi. Dili, pençeleri kadar ölümcül bir silahtı.

Başka bir müstakbel hayranını hadım ederken başını sallayan Wren, amcasının yaklaştığını görene kadar geride kaldı. Sarı saçlı ve lacivert ince çizgili bir takım elbise giymiş, Wren'in annesinin erkeksi eşdeğeriydi. İkisi bir Fortune 500 güç çifti gibi görünüyordu.

Grayson, sıranın karşı kenarına otururken başını ona doğru eğdi. Wren, Karina aniden üzerine atılırsa kaçabilmesi için amcasının güvenli bir mesafede durduğunu fark etti... akıllı adam.

"Ee n'aber?" diye sordu.

Wren onları net bir şekilde duyabilmek için biraz daha yaklaştı.

"Kaplan aklını kaçırmış," dedi kaçamak bir şekilde. "Haklıydın. Ben yokken yavrularıyla vakit geçiriyor."

"Gitmeden önce yavruyu zehirle demiştim sana."

Ona sinirli bir bakış attı. "Aristoteles şüphelenirdi ve son yirmi beş yıldır aramız pek iyi olmadığı için, onu canlı bırakmanın benim için en iyisi olacağını düşündüm."
Wren onun sözleri üzerine dişlerini sıktı. Şimdi bile onun hayatını duygusuzca kınadığını duymak zordu.
Öfkeyle dudaklarını kıvırdı. “Artık beni tamamen dışladı. New Jersey'de onca yer arasında bana küçük bir kulübe verildi. Kredi kartlarımda bir insan köylünün limitleri var. Bana hiçbir şey bırakmadı.”
Grayson'ın gözleri, onun öfkesi onu eğlendirmiş gibi parladı. "Sevgilinin yüzüne karşı hava atmamanı söylemiştim. Erkek kardeşim gururlu bir canavardır. İkinizi de öldürmediği için şanslısınız.”
Bununla alay etti. “Denemesi için ona meydan okuyorum. Sizi temin ederim ki her kaplana karşı kendimi koruyabilirim.
Grayson ona şüpheyle baktı. "Belki de bu kadar kibirli olmamalısın. Kaplanların leoparların gırtlağını kopardığı bilinir, biliyorsun.”
"Sadece rüyalarında." Grayson'a uğursuz bir bakış fırlattı. "Bu ilişkiden çıkmak istiyorum. O kaplan yaşadığı sürece kendi türümde çiftleşemem.”
"Onu sevdiğini sanıyordum."
"Aşk?" tükürdü. "Sen aptal mısın? Aşk insan içindir.”
Sağ elinden beyaz eldiveni çekti ve Grayson'ın görmesi için kaldırdı. “Bu yüzden onunla çiftleştim. Çiftleşme, işaret göründüğünde türümüzün yaptığı şeydir. Katagarya için aşk asla eşit değildir, bunu biliyorsun. Eşini seviyor musun?”
"Beni tatmin ediyor."
Karina, sanki geçmişte bir şey hatırlıyormuş gibi, yüzünde dalgın bir ifade belirdi. Üzüntü onun mükemmel yüz hatlarına işaret ediyordu. "Ben de bir zamanlar tatmin olmuştum," dedi yumuşak bir sesle. Yüzü tekrar sertleşti ve Wren'in çok iyi tanıdığı o kaltak ifadesine büründü. “Çiftleşmemizin ne ürettiğini görene kadar. Ben türümün son örneğiyim. Kar leoparı soyunu uzatamıyorsam, en azından bırakın saf bir leopar üreteyim, acayip bir melez değil.” Teşekkürler Anne. Ben de seni seviyorum. Ucubesinin tam olarak neler yapabileceğini ona göstermeyi çok isterdi.
O bile daha kendini savunamadan onun gırtlağını sökme yeteneğinden etkilenecekti.
Grayson kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki Wren ile babasının yaşamı ve ölümü değil de hava durumu hakkında konuşuyorlarmış gibi sakin ve düz bir tonda konuştu.

Kayıtsızlığın kendisi, Wren'in ikisini de öldürmek istemesine neden oldu.
O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun, Karina.
"Artık o kadar basit değil," dedi içini çekerek. “Her şeyi mutanta bıraktı. Soğukta yanına yaklaşmama izin vermeden önce beni göreceğine eminim.”
Grayson homurdandı. "Bir leopar, bir kaplanın iradesini ne umursar ki?"
Ona tısladı. Aptal olma. Yaşam alanlarımız her geçen gün azalıyor. En azından varlıklı bir insan görünümünde, her zaman gerçek halimde olmak için bir sığınağım olduğundan emin olabilirim. Tigarian Technologies'i ne kadar çok istediğini de biliyorum ama Aristoteles senden bir daha asla arkasına güvenemeyecek kadar şüpheleniyor. İşte benim önerdiğim şey bu. Onu ve mutantı öldürürüm ve sen de bana mülkten bir pay verirsin."
"Hayır dersem?"
"O zaman mutantla şansımı denerim."
Evet, diye düşündü Wren öfkeyle. Bu daha da kötü bir hata olur. Yavruyken bile annesinden nefret etmişti. Onunla şansını denememiş olması çok kötü.
Grayson onun sözlerini düşünürken sustu. "Pekala, kabul ediyorum."
Ah, amcasının başka bir şey söylemesini beklermiş gibi. Ama sonra Wren, sonucunu zaten bildiği bir geçmişi izliyordu.
"Güzel, ama seni tanıyorum Grayson. Ben de sana güvenmiyorum. Bazı güvenceler istiyorum.”
Vay canına, Karina'nın aslında bir beyni vardı. En azından bir an için. Verdiği güvencelerin sonunda onu yüzüstü bırakması çok kötüydü ama belki Wren'e Grayson'ın bu eylemden suçlu olduğunu kanıtlaması için bir yol verebilirlerdi.
"Ve bu ne olurdu?" diye sordu.
"Beni kendi şirketinde büyük bir hissedar olarak görmeni istiyorum ve ben kaplana karşı herhangi bir adım atmadan önce senin hesabından benim hesabıma bir milyon doların peşin olarak aktarılmasını istiyorum."
Wren bile bunun amcasıyla ağır bir gülle gibi geçtiğini anlayabilirdi. Grayson'ın yüz hatları aslında gergin ve çizilmiş görünüyordu. Wren, kaplanın ona onu itmesini söylemesini yarı yarıya bekliyordu.
Yapmadı. "Ne kadar vaktim var?"
"Uzun değil. Aristoteles'i biliyorum. Şimdiye kadar, beni evden tamamen yasaklamış olacak. Ama mutanta bakmamı istediğini söyledi. İlgileniyormuş gibi yapıyorum. Sakinleştiğimi ve görmek istediğimi söyle. Kapıyı açtığında ikisini de öldürebilirim.”

Şimdi bu amcasının hoşuna gitti. Aslında gözleri parlıyordu ve mutluydu. "Senin için nakit bulmak üzere birkaç şeyi tasfiye etmek için zamana ihtiyacım var."
"Kırk sekiz saatin var." Çantasından bir kartvizit çıkardı. “Bu benim hesabım. Para orada olduğunda, çok daha zengin bir adam olacaksın.”
Wren onun ayağa kalkıp uzaklaşmasını izledi. Yapması gereken tek şey ikisine de saldırmak ve onları öldürmekken, orada durup tarihin kendisini yazmasına izin vermek hayatının en zor anıydı.
Babamın hayatını kurtarabilirim...
Ama babasının ölmesi gerekiyordu. Yapmasaydı, Wren New Orleans'a gitmez ve Maggie ile asla tanışmazdı.
O senin eşin değil.
Doğruydu. Annesinin Grayson'a işaret ettiği gibi, sevmek onun insanlarına göre değildi. İnsanların yaptığı gibi değil ama yine de Wren, Maggie için başka hiçbir açıklamaya meydan okuyan bir şeyler hissetti.
Sadece onunla birlikte olmak istiyordu ama yine de ona sunacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu. Ama şu anda babasının hayatını kurtarabilirdi... Ve Maggie'yi sonsuza dek kaybedebilirdi.
Babası ya da Maggie. Ama sonra, gerçek bir seçim yoktu. Wren babasını kurtarırsa, kendi kaderinden çok daha fazlasını değiştirirdi.
Aklı, Vane'in Sanctuary'de yaşadığı zamana döndü. Vane'in sürü arkadaşlarından biri onu öldürmeye gelmişti. Sadece Wren, onu Vane'in peşinden gitmekten alıkoymuştu.
Wren orada olmasaydı...
Vane şimdi ölmüş olabilir. Ve bu, Wren'in bildiği örneklerden sadece biriydi. Bir hayat, doğrudan veya dolaylı olarak yüzlerce kişiye dokundu.
"Havadaki en ufak bir hareket, binlerce mil ötede bir kasırgayı harekete geçirebilir."
Kaos teorisi. Bunu yıllar önce Wren'e öğreten Kara Avcı Acheron'du.
En ufak bir şeyi değiştirmek bile son derece zararlı sonuçlar doğurabilir.
Hayır, tarihin kendi kendine akmasına izin vermeliydi.
Dişlerini gıcırdatarak arkasını döndü ve babasının evine geri dönebilmek için tenha bir alana sürüklendi.
* * *
"Wren döndüğünde ikiniz burada kalabilirsiniz," dedi Wren'in babası, ikisini tek başlarına bir misafir odasına hapsetmek için kapıyı kapatırken.

Marguerite, içinde bir şeyler korkuya kapılırcasına kaşlarını çattı. Wren'in babasıyla yalnız kalmak istemiyordu. Ama hiçbir anlam ifade etmiyordu. Aristoteles şimdiye kadar ona sadece nazik davranmıştı.
Yine de kendini son derece rahatsız hissediyordu.
Aristoteles, kiraz ağacından şifonyerin üzerindeki küçük bir porselen kutuyla uğraşırken derin bir nefes aldı. "Wren'in ihtiyaç duyduğu kanıtı bulabileceğini düşünüyor musun?" "Umarım."
Aristoteles başını salladı. "Annem bana her zaman Grayson'a dikkat etmemi söylerdi. Kendi iyiliği için içinde çok fazla insan olduğunu söyledi.
Marguerite onun sözlerine kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"
Aristoteles kutunun kapağını kapattı, sonra döndü ve şifonyere yaslandı. “Kural olarak hayvanlar pek kıskanç değildir ama Grayson her zaman öyleydi. Ailemin çocuklarının en büyüğüydü. Ben en gençleriydim… hayatlarında çok geç doğmuştum. Hayatta kalamayan iki çöp arkadaşım vardı. Bu yüzden annem bana bayıldı. Sadece bir yavruyken Grayson'ı bana kötü niyetle bakarken yakaladığımı hatırlıyorum. Annem bizi hep yalnız bırakmaktan korkardı. Uzun zaman önce onu şirketimden yasaklamamın nedeni buydu.”
Marguerite, Aristoteles'in endişesini anlıyordu, ancak eylemleri ona son derece paranoyak geldi. "Evet, ama kıskançlık her zaman insanları cinayete meyilli yapmaz." Buna güldü. "İnsanlardan bahsetmiyoruz, Maggie. Hayvanlardan bahsediyoruz. Bizim dünyamızda, en uygun olan hayatta kalır. Kazanan hepsini alır."
Onun önünde durmak için odayı geçti. "Oğlumu seviyorsun, değil mi?"
"Ben..." Marguerite tereddüt etti. Ama sonunda cevabı biliyordu. İnkar etmek yoktu. "Evet."
Aristo gülümsedi. "İnsan sevgisi. Onun için daha iyisini dileyemezdim. Hayvanlar bildiklerini korurlar. Bağlı olduklarını koruyorlar ama insanlar... insanların kalplerinde yaşayanlar için daha büyük bir fedakarlık yapma kapasitesi var."
Maggie hareket edemeden Aristoteles onu boğazından yakaladı ve yere fırlattı. Çığlık atmaya çalıştı, ancak ciğerlerine hava bile giremediğini fark etti.
Hareket edemiyor, savaşamıyordu. Sanki görünmeyen bir güç onu felç etmişti. Gözleri ona parladı. "Sana bunu yaptığım için beni affet. Umarım zamanla anlarsın.”
Adam bir kaplana dönüşüp onun omzunu ısırdığında arzuladığı çığlık bir sızlanma olarak çıktı.

Marguerite, içini bir acı kaplarken tamamen felç oldu. Kulaklarında yabancı bir uğultu başlarken etrafta dönen renkler gördü.
Nefes alması zorlaştı, acı verici hale geldi. Sanki boğuluyor gibiydi. O ölüyordu. Bunu biliyordu.
Neden?
Bunu ona neden yapıyordu? Düşünceleri Wren'e döndü. O mahvolacaktı.
Dövüş, kahretsin, dövüş!
Ama yapamadı. Vücudu üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Babasının ona ne yaptığını kontrol edemiyordu. Korkunçtu.
Çok üzgünüm, Wren.
Her şey kararmadan önceki son düşüncesi buydu.
* * *
Wren kendini babasının yatak odasında yalnız buldu. Başka bir odadan hafif bir müzik sesi duyunca başını kaldırdı. "Aslan Bu Gece Uyuyor" şarkısıydı. Wren homurdandı. Hiç şüphe yok ki bu, babasının Wren'e onların nerede olduklarını bildirme yoluydu. Koridorun kapısını araladı ve genç halinin ortalıkta olmadığından emin olmak için aşağı baktı. Bunun pek şansı olduğundan değil. Eğer doğru hatırlıyorsa, ancak hava kararıktan sonra dışarı çıktı ve sonra da yalnızca bir veya iki kez. Babasının onu görmesine izin vermekten çok korkmuştu. Neler yapabileceğini bilse babasının ondan daha çok nefret edeceğinden korkuyordu.
Tanrım, tam bir aptallık etmişti. Babasının ona karşı hislerini değiştirmesine neden olan şey, onu en çok korkutan şey olmuştu.
Keşke bilseydi.
Wren koridorda çocukluk odasının aksi istikametine yöneldi. Müziğin çaldığı kapıyı buldu.
Belki de yanılıyordur diye kapıyı hafifçe tıklattı.
Kimse cevaplamadı.
Tereddüt ederek yavaşça açtı ve yatağın üzerinde büyük beyaz bir kaplan buldu. Görünüşte değil, kokladığı şeyde donup kaldı. Hava, Maggie'ninkine karışan kaplan kokusuyla yoğundu.
Ama onu gören kimse yoktu.
Wren'in kalbi önemi karşısında sıkıştı. "Ne yaptın?" karşı duvara bakan canavara hırladı. "Kız arkadaşımı nasıl yersin baba? Sahip olduğum tek şey oydu. Lanet olsun!"
Öfkesi taşan Wren, kaplan kılığına giren babasını öldürmek niyetiyle yatağa hücum etti. Kaplanı yakaladı, sonra kayarak durdu.

Wren'in bakışları, gözleri mavi olmayan kaplanın gözlerine kilitlendi... Gözleri kahverengiydi.
Onlar Maggie brown'du.
Ve panik içinde büyüktüler.
Wren onu bıraktı ve insan formuna geri döndü. Gördüklerinden korkarak, bunun bir çeşit oyun olmasını yarı yarıya umarak ona dokunmak için uzandı. Maggie nasıl kaplan olabilir?
O bir insandı. Tamamen insan.
"Bebek?" diye fısıldadı, kaplanın yüzünü okşayarak. "Bu gerçekten sen misin?"
Kaplan sürünerek ona yaklaştı. Burnunu onun çıplak göğsüne sürttü ve bir patisini kalçasına dayamak için kaldırdı. Onun rahatlamayla karışan korkusunu hissedebiliyordu.
Wren, onu rahat tutmak için kollarını ona doladı. "Sorun değil," dedi, onun yumuşak tüylerini okşarken. "Seni yakaladım."
İki saniye sonra, onun kollarında çıplak bir insan olarak yatıyordu.
Wren o tanıdık kahverengi gözleri görmek için geri çekildi.
"Korkuyorum, Wren," dedi, sesi titriyordu. "Bana neler oluyor?"
Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bilmiyorum. Ben yokken ne oldu?”
"Beni bu odaya baban getirdi ve beni öldürdüğünü sandım."
Wren onun sözleriyle kaşlarını çattı. "Ne?"
"Bana kaplan diye saldırdı, sonra her şey karardı. Uyandığımda, ben..." Konuşmasını bitiremeden tekrar bir kaplana dönüştü.
Paniği ikiye katlandı.
"Sorun değil, Maggie," diye onu temin etti Wren. "Derin bir nefes alın ve kendinizi bir insan olarak hayal edin."
Ona geri döndü.
"İşte bu," dedi gerçekten hissetmediği bir gülümsemeyle. Ama onu olduğundan daha fazla korkutmak istemiyordu. "Bir insan olarak odaklanmaya devam edin ve öyle kalacaksınız."
"Size söylemeliyim ki, kaplan olmak gerçekten berbat."
Onun sözlerine karanlık bir şekilde güldü. "Bazen. Bazen o kadar da kötü değil.”
"Bu o zamanlardan biri değil."
Yavaşça saçlarını okşarken gülümsedi. "Hayır, sanırım senin için değil." Babasını hissetmeye çalışırken başını eğdi ama Wren'in tek hissedebildiği Maggie'ydi. "Babamın nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır, ama onu bir daha gördüğümde, ısırığı geri vermeyi düşünüyorum."
"Merak etme. Senin için onu ısırırım." Wren ondan geri çekildi. "Şu an nasıl hissediyorsun?"
"Başım dönüyor. Şekil değiştirdiğinizde kusacakmış gibi hissettiğiniz oldu mu hiç?"
"Genellikle çabuk geçer. Bir dakikalığına bir şeye bakın, duyularınız sakinleşecektir."
Dudaklarına baktı.
Wren onu tahrik eden şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama vücudu buna anında tepki verdi.
"Haklısın," dedi. "Yardımcı olur."
Wren onu hafifçe öptü. Ağzının tatlılığını tatmak için dudaklarını ayırdığında boğazının derinliklerinden inledi. Vücudu daha da sertleşirken, yavaşça göğsünü avuç içine aldı.
Tam birisi kapıyı çalarken onu sırtına aldı.
Kapı babasına göstermek için açılınca ikisini de çabucak giydirdi. Kapı eşiğinde tereddüt ederken mahçup göründü. "Döndüğünü bilmiyordum. Maggie'yi kontrol etmeye geliyordum. O nasıl?
Öfke onu ele geçirirken Wren yataktan ayrıldı. "Ona ne yaptın?"
Wren'in yanından, Maggie'nin hâlâ insan kılığında yatmakta olduğu yatağa baktı. "Çok üzgünüm Maggie. Ama bu en iyisi için. Artık daha güçlüsün. Bir insan olarak yaşayacağınızdan daha uzun yaşayacaksınız. İnan bana, böyle daha iyi durumdasın."
Wren onu yakaladı ve duvara çarptı. "Ona ne yaptın?"
"Ona annemin güçlerini verdim."
Wren, babası onu mahvetmiş olsaydı, daha fazla sersemleyemezdi. Boğazındaki tutuşunu gevşetti. "Ne yaptın?"
"Ona hayvani güçler verdim. Hafta sonuna kadar artık onlara ihtiyacım olmayacağını düşündüm, değil mi?
Wren inkar edercesine başını salladı. "Bu imkansız. Hiç kimse yetkilerinden vazgeçemez." Bunun üzerine babası homurdandı. "Evet yapabilirler. Çok sık yapılan bir şey değil. Türümüzden çok azı sihirlerini bırakmaya istekli. Ama yapılabilir."
Wren buna hala inanmıyordu. "HAYIR. Bir insanla çiftleşen bir Kurt Avcısı tanıyorum. Hiçbir gücü yok."
"Çünkü onları onunla paylaşmadı."
"İnan bana, Vane güçlerini karısıyla paylaşabilseydi, paylaşırdı."

Wren'in babası buna kaşlarını kaldırdı. "Kendini zayıflatmak anlamına gelse bile mi?"
Wren tereddüt etti. Hayır, belki değil. “Bunu nasıl hiç duymadım?”
“Tam olarak açık çevrelerde konuşulan bir şey değil. Bunu, kanserden öleceğini öğrendiğinde güçlerini bana teslim eden annemden öğrendim. Ben gençtim ve Grayson'ın beni öldüreceğinden çok korkmuştu. Bu yüzden beni ona karşı kendimi tutacak kadar güçlü yaptı. Şimdi onun hediyesini kız arkadaşına ilettim.
Maggie yavaşça yatağın üzerine oturdu. "Neden Wren'e vermiyorsun?"
Babası tuhaf, yarım bir kahkaha attı. “Güçleri, hemen hemen herkese karşı kendini tutabilecek kadar yeterli. Ama sen... sen onun için her zaman bir zayıflık olurdun. Şimdi değilsin. Birkaç gün içinde yeni hayatına alışacaksın ve bu güçlerin üstesinden geleceksin.”
"Ama biz arkadaş değiliz," dedi Wren, bunun olduğuna hâlâ inanamıyordu.
"Sen olacaksın. Bunu biliyorum."
Wren başını salladı. "Maggie, ABD'li bir senatörün kızı, baba. Şimdi nasıl hayatına geri dönecek? Bunun dehşetinin içine çökmesini izledi.
Neden bana söylemedin? babası sordu.
"Bizim dünyamızı ona dayatacağını bilseydim, yapardım. Ama bunu yapabileceğini en çılgın hayal gücümde bile hayal etmemiştim.”
Maggie, onlara katılırken Wren'in koluna dokundu. "Sorun değil Wren. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda bir seçim güzel olurdu. Babanın kalbi doğru yerdeydi. Seni sevdiği için bir şeyler yapan birine kızamazsın." Wren dişlerini gıcırdattı. "Tabii ki yapabilirim." Babası perişan görünüyordu.
"Ama yapmayacağım."
Babası Wren'i kollarının arasına aldı ve ona sarıldı.
Onlara gülümsedi. "Yani ben tekrar kaplana dönüşmeden önce, babanın öldürülmesi hakkında bir şey öğrendin mi?"
Wren geri çekilirken başını salladı ve Marguerite'in yanına gitti. "Annemin dahiyane planı, babamla beni öldürmesi ve ardından Grayson'la mülkü paylaşması. Cinayetlerden önce onun hesabına bir milyon dolar havale edecek.”
"Ama o seni öldürmüyor," diye hatırlattı ona Marguerite. "Baban öldükten sonra..." "Biliyor musun," dedi babası dişlerinin arasından, "ölümümden bu şekilde bahsetmek beni gerçekten rahatsız ediyor."

Üzgünüm, dedi Maggie. Wren'e baktı. "Onu kurtaramayacağımıza emin misin?"
"Hayır," dedi Wren. "Bir şeyleri değiştirirdi ve Kader bunun için bizi cezalandırırdı."
Babası aynı fikirdeydi. "Ve beni kurtardıktan sonraki birkaç saat içinde muhtemelen başka bir şekilde ölürdüm. Kader'in işleri dengede tutmanın ürkütücü bir yolu var."
Marguerite, Aristoteles için hissetti. "Peki onların ilgisini nasıl kanıtlayacağız?"
"Bilmiyorum," dedi Wren. “Depozito hiçbir şey ifade etmiyor. Sanırım bir kopyasını alabilirim ama Grayson yalan söyleyebilir ve parayı oraya başka bir nedenle koyduğunu söyleyebilir. Argümanı, annemle babamın ikisinin de ölmüş olduğu gerçeğine dayanacak. İkisini de benim öldürdüğümü söyleyecek.”
"Yani anneni kimin öldürdüğünü bulman ve kanıtlaman gerekecek."
Wren başını salladı. "Grayson öldüğünde evde olabilir mi?"
Aristoteles başını salladı. "Bu mümkün değil."
"Emin misin?" diye sordu.
"Pozitif. Grayson'ı uzun zaman önce buradan men ettim." Aristoteles düşünceli döndü. "Öldüğüm geceyle ilgili ne hatırlıyorsun? Her ayrıntıya ihtiyacım var.”
Wren, Marguerite'e rahatsız bir bakış attı. "Olay on civarında oldu. Hatırlıyorum çünkü tam bir şey düşerken saatin sesini duydum. Bir şeylerin ters gittiğini hissettim, bu yüzden odamdan seninkine gitmek için ayrıldım. Seni orada buldum ve seni tuttum.”
Wren'in babasının yüzündeki acıyı gördü.
“Sonra onların güldüğünü duydum ve onları öldürmeye gittim. Annemin sevgilisi bana saldırdı ve beni yere serdi. Uyandığımda ev yanıyordu ve altımdaki zemin yandığında kaçtım. Bir itfaiyeci beni dışarı çıkardı ve ormana kaçtım. Orada bana seslenen bir adam vardı. Beni Sığınağa götüreceğini söyledi.”
Babası kaşlarını çattı. "Hangi adam?"
"Bilmiyorum. Bana adını hiç söylemedi ve geriye dönüp baktığımda ona neden güvendiğimi bile bilmiyorum. Sadece dürüst görünüyordu.”
Marguerite bunu düşündü. "O nasıl görünüyordu?"
Wren omuz silkti. “İnsan gibi görünüyordu ve kokuyordu. Gerçekten uzun boyluydu, siyah gözleri ve uzun, koyu kahverengi saçları vardı.”

Aristoteles başını salladı. "Böyle görünen bir insan tanımıyorum." "Emin misin?" diye sordu.
"Pozitif."
Marguerite bunu düşünürken, "Ne kadar tuhaf," dedi. "O zaman kim olabilirdi?"
Wren başını salladı. "Bilmiyorum."
Aristoteles uzun, yorgun bir nefes verdi. "Pekala o zaman. Beni öldürecekleri geceye kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok gibi. Bankanın, annenin hesabı hakkında beni bilgilendirmesini sağlayacağım. Sen burada kal ve kız arkadaşına güçlerini nasıl kullanacağını öğret.
Wren'in kaşları çatıldı. "Nereye gidiyorsun?"
Babası Wren'e anlamlı bir bakış attı. "Beni ölü bulduğunda benden tamamen nefret etmesin diye gidip oğlumla biraz zaman geçirmek istiyorum."
"Senden nefret etmedim baba."
Hüzünle gülümsedi. "Teşekkürler Wren. Ölmeden önce öğrendiğim için mutluyum."
Marguerite, adamın gücüne, ölümüyle bu kadar cesurca yüzleşebilmesine hayret etmişti. İnanılmazdı. "Bütün bunlar hakkında inanılmaz derecede anlayışlı davranıyorsun." Bununla alay etti. "Sadece dışarıdan. Sizi temin ederim, şu anda içten içe bağırıyorum.
Öleceğini bilmek ve bunu durduramamak kadar kötü bir şey yoktur."
Bu düşünceyle irkildi. "Hayır sanırım değil."
Aristoteles kapıyı açtı. "Birkaç saat sonra döneceğim. Bu arada herhangi birinizin bir şeye ihtiyacı olursa, Maggie beni dahili telefondan arasın.
"Tamam aşkım."
Babası gitmek üzereyken Wren onu durdurdu. "Sağol baba." Onları yalnız bırakmadan önce Wren'in koluna hafifçe vurdu.
Wren derin bir iç çekti. "Cidden berbat bir gündü, ha?"
"Öyle diyebilirsin. Bu sabah New Orleans'ta 2005'ti, bir kaplana dönüşme yeteneğine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederek sana bakıyordum. 1981 yılında dünyaya adım atmamın ve kaplana dönüşmeme günler kaldı. Evet, sadece sıradan bir gününüz... eğer bir Ted Raimi yapımındaysanız." Wren onun alaycılığına homurdandı.
Tüm bunların gerçek dehşeti kalbinin derinliklerine yerleşirken Marguerite kollarını ovuşturdu.
"Biz ne olacağız, Wren?"

"Bilmiyorum. Ama her ne ise, ilginç olmalı.”
"Ve bu beni gerçekten ama gerçekten korkutuyor."
Bölüm 13
Marguerite, bir Kurt Kaplan olarak hayatın kolay olmadığını çabucak öğrendi. Her şeyden önce, iştahı neredeyse bir anda dört katına çıktı. Ve boş mutfakta tüketmek için çikolata ararken, yeni metabolizması büyük miktarda kalori yakacağından, Wren onu sonsuza kadar menüsünden çıkaracağı konusunda uyardı. Görünüşe göre çok fazlası onu öldürebilir.
Tylenol da öyle.
Tylenol alabilir ya da bırakabilirdi ama çikolata... bu acımasız bir darbeydi. Artık onun için Paskalya tavşanı yok.
Ama iyi haber şu ki, vücudu değişikliklere hızla alıştı ve birkaç saat içinde insan formunu kolaylıkla koruyabildi.
Wren, gündüzleri insan olmanın onun “temel” formu olduğu için onun için sorun olmayacağını açıkladı. Teknik olarak onunki tigarddı, bu yüzden ne zaman uyusa ya da bayılsa tigard formuna dönüyordu.
Ayrıca geceleri kaplana dönüşmesinin daha kolay olacağını da öğrendi. Gündüz kaplan olmak, güçlerine daha fazla alışana kadar onun için biraz zor olacaktı.
Onlarda ustalaşana kadar, dolunay sırasında insan formu büyük olasılıkla iradesi dışında bile değişecekti. Dolunayın manyetik çekimi onun güçlerini alt üst ederdi -kurt adamla ilgili insan mitinin geldiği yer burasıydı.
Dolunayın ışığı altında, tüm genç Kurt Avcıları güçlerinin insafına kalmıştı. Ayrıca, içlerindeki hayvan, insan mantığını devralma eğiliminde olduğundan, dikkatsiz bir insana saldırma olasılıkları da çok daha yüksekti.
Wren, ona değişme yeteneğini nasıl kontrol edeceğini gösterirken, "Tüm insan mitlerinin kökleri gerçekte bir yerlerdedir," dedi.
Bir formdan diğerine geçiş acı verici değildi. Zihinsel ve fiziksel strese neden olan, forma tutunma mücadelesiydi.
Ama vücudu sakinleştikçe, Marguerite kendini vahşi hissetmeye başladı. Yoğun. Artık her şey daha canlıydı.
Görüşü. Duyması. Kokular - daha azıyla yapabileceği başka bir şey. En azından bazı şeyler için. Diğerleri için, Wren'in yanındayken kokusu gibi, o kadar da kötü değildi.
Başını Wren'in eşsiz kokusunu içine çekebilmek için boynuna yasladı. İyi bir şaraptan daha sarhoş ediciydi.

Ve ağzının sulanmasına neden oldu.
Hayatta her zaman çekingendi, şimdi başka bir şeye sahipti. Vahşi ve vahşi bir şey. Hâlâ aynı Marguerite'di, ancak şimdi dünyadaki yeri konusunda çok daha emindi.
Wren hafifçe burnunu boynuna sürttüğünde gülümsedi. "Kaplanın çektiğini hissediyorsun, değil mi?"
"Ne?"
"Vücudunu paylaşan canavar. İnsan olmaktan farklıdır. İçinizde başka bir insan gibi cızırdar. Sana sesleniyorum."
Kucağına doğru sürünürken başını salladı, sonra onu yatağa itti. Yüzünü onunkine sürttü, onun pürüzlü yanaklarının kendisininkinin pürüzsüzlüğünü kazıdığı hissinden zevk aldı. Vücudu yanıyordu.
Ve içindeki hayvan, delilikten doğan bir ihtiyaçla onu arzuluyordu.
Gömleğine baktı, sonra da gitmesini diledi.
Anında ortadan kayboldu.
Sihirli bir kaplan olmak güzeldi. Marguerite memnuniyetle gülümsedi.
En azından kendi üstü ve sutyeni kaybolana kadar. "Hey!"
"Dönüş adil bir oyundur," dedi Wren, tüm kıyafetleri kaybolmadan hemen önce. Hayatında ilk kez kendine güvenmiyordu. İçindeki canavar alçakgönüllülük hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece arzuyu biliyordu. Açlık.
Çalıkuşu.
Ve onun tadına bakmak istedi.
Wren arkasına yaslandı ve koyu kahverengi gözlerinde yanan ateşi izledi. Saçıyla göğsünü kırbaçlarken, zaten sertleşmiş ve onun için can atıyordu. Dişlerini gıcırdatarak, bunun kontrolünü ele almamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.
Ama bu onun kendine gelmesinin bir parçasıydı. Kendisinin yeni yönünü deneyimlemeye ihtiyacı vardı. Bir kaplanın ruhunun açlığıyla yüzleşmesi gerekiyordu.
O onu keşfederken orada yatmak, yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi. Yumuşacık bedeni onunkine işkenceyle sürtündü. Kulağını kemirirken, kalçalarının birleştiği yerdeki kıvrık tüyler kalçasına değiyor ve ona, ona olan açlığını hatırlatıyordu.
Onun arzusu kendi arzusunu ateşledi.
Wren, diliyle onun kulağına takarken tısladı. Boynundaki nefesi onu su toplamış ve tüm vücudu boyunca ürpertilerin yayılmasına neden olmuştu.

İçinde onun dokunuşuyla sakinleşen bir şeyler vardı ama yine de onu her şeyden çok heyecanlandırıyordu.
Poposunu ellerinin arasına almak için ellerini pürüzsüz sırtında gezdirdi. Hareket etmeden önce kulağına inledi, böylece vücudunu ata biniyordu. Wren öpüşmelerini derinleştirirken yüzünü avuçlamak için uzandı.
Hayatında tek istediği bir yere ait olmaktı ve onunla o özel yeri bulmuştu. Bu yüzden onun için bu kadar önemliydi. Neden onu kaybetmek istemiyordu. O onun için her şeydi.
Ve onu elinde tutamazdı.
Bu çok adaletsizdi ve yine de bunu düşünmesine izin vermeyi reddetti. Şu an için birlikteydiler ve onun için önemli olan tek şey buydu. Memnuniyetle içini çekerek yavaşça yanağını okşadı.
Marguerite, Wren'in kendini kontrol altında tutarken gergin kaslarını görünce homurdandı ve onun istediğini yapmasına izin verdi. Bu canavarın tüm varlığını yakmasına neden olan şey neydi?
Gerçekten kimse bu kadar karşı konulamaz olmamalı. Kalbi hızla çarparken, dudaklarından geri çekildi ve vahşice homurdandı. Kokusu ve tadı ona yayıldı ve onu ihtiyaçtan sarhoş etti. Ona sahip olmak zorundaydı.…
Daha fazla dayanamayıp kendini onun üzerine attı.
Hep bir ağızdan homurdandılar.
Wren kalçasını kaldırdı ve kendini onun içine daha da çok soktu. Marguerite, vücudunun içindeki sert kalınlığın tadını çıkarırken tatmin olmuş bir şekilde dudağını ısırdı. Öfkeyle sevişirken onun orada gömülü olduğu hissinden daha iyi bir şey yoktu.
Bedeni titriyor ve yanıyor, ondan giderek daha fazlasını talep ediyordu. Dudağını ısırarak, zevkinin onun gözlerine yansımasını izledi. Ah evet, ondan istediği şey buydu ve hiçbir erkeğin ona bir daha böyle hissettiremeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.
O onun için her şeydi.
Ve hem o hem de içindeki kaplan onu tutmaya niyetliydi. Daha fazla dayanamadı, ihtiyaç duyduğu rahatlamayı bulana kadar vuruşlarını hızlandırdı.
Wren, Maggie'nin onun adını haykırarak gelmesini izledi. Gülümseyerek, sonunda oyunlarının kontrolünü ele alabilmek için onunla birlikte yuvarlandı. Onun esnek kalçalarında daha hızlı hareket ederek, tırnakları sırtını ısırırken aldığı zevki artırdı.

Ve kendi orgazmını bulduğunda, ondan yıldızlar gördüğüne yemin edebilirdi.
Onun üzerine çöktü, hayatının en inanılmaz mutluluğunu hissederken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Yeryüzünde onun altında yatan sıcaklığıyla boy ölçüşebilecek hiçbir şey yoktu. Onun sıcak elinin onun soğuk tenine değme hissinden.
İçindeki canavar onu yiyip bitirebilirdi. Daha şimdiden homurdanıyor ve vücudunun başka bir tadı için zorlanıyordu.
Wren'in nefesi tenini gıdıklarken Marguerite onun saçlarıyla oynadı. Ağırlığının üzerinde hissetmesini seviyordu. Vücudunun hala onunkiyle birleşmiş hali. Sıcak ve kötüydü.
Ve bir daha asla taşınmak istemedi.
Ayaklarını bacaklarının arkasında gezdirdi, onun tüm ince kaslarının verdiği histen zevk aldı. Ona olan açlığının, içinde derinlerde yeniden büyümeye başladığını hissedebiliyordu. Wren'in onunla nasıl saatlerce sevişebildiğini nihayet anlamıştı.
İçseldi.
Onun içinde yeniden sertleştiğini hissettiğinde boğazının derinliklerinden güldü. Dudağını ısırarak, yavaş ve kolay bir şekilde ona doğru hareket etti ve onun tüm uzunluğunun ve genişliğinin tadını çıkardı.
Wren, oyunlarını kontrol etmeye devam ederken ona bakmak için kollarından kaldırdı. "Sanırım benim küçük kaplanım hala aç."
Adam kendisini derin ve sert bir şekilde içine iterken inledi.
Ve hala daha fazlasını istiyordu. Poposunu avuçlayarak onu daha da hızlandırdı ve kalçalarını kaldırarak onu daha da derine çekti. Yine de yeterli değildi.
Sanki hissedebiliyormuş gibi, Wren geri çekildi. Marguerite onu dizlerinin üzerine devirene kadar inledi. Ellerini tuttu ve kalçalarını onunkilerle ayırırken onları başlığa destekledi.
"Güven bana, Maggie," yeniden içine girmeden bir an önce kulağına üfledi. Penetrasyonunun derinliği karşısında nefesi kesildi. Ona doğru iterken göğüsleri karıncalandı. Başlıktan kaldıraç kullanarak, vuruş için vuruşla karşılaştı. Dudaklarını ensesine bastırmadan bir an önce göğüslerini avuçladı.
Marguerite onun dudaklarının sıcaklığından, elinin göğsünü kavrarken diğerini karnından aşağı ıslak yarığına doğru çektiğini hissedince inledi. Adam hamlelerine uygun zamanda onunla oynarken nefesi kesildi. İçinde

ve çevresinde ondan daha inanılmaz bir şey hissetmemişti. Sanki onun tarafından tüketilmiş gibiydi.
Ve tekrar geldiğinde o kadar yoğun ve dağınıktı ki kelimenin tam anlamıyla çığlık attı. Wren kendi kör edici orgazmı onu alıp götürene kadar memnuniyetle güldü. Tüm vücudu sallanırken kendini onun derinlerine gömdü. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Kalbi gümbür gümbür atıyor, güçleri cızırdıyordu, onun etrafına sarıldı ve onu tamamen çıplak bir şekilde kendi üzerine uzanacak şekilde yatağa geri çekti.
Wren onun üzerinde yatarken göğüslerini nazikçe okşarken Marguerite düzensiz ama memnun bir şekilde içini çekti. O kadar doymuştu ki, kendini uzun bir uykuya hazır, iyi beslenmiş bir kedi yavrusu gibi hissetti.
Wren ayak bileklerini onunkine geçirdi ve bacaklarını genişçe açtı. "Sana doyabileceğimi hiç sanmıyorum, Maggie," diye fısıldadı, onunla tekrar yavaşça oynamaya başlarken. Onun yarığını okşayan uzun, ince parmaklarının hissiyle ürperdi. Vücudunun derinliklerine inip, içinde bir ateş daha körüklüyorlar. Adamın onu daha çok memnun etmesi için uzanıp elini onunkiyle örttü.
"Çiftleşmek nasıl bir şey?" diye sordu, bundan daha iyisi olabilir mi diye merak ederek.
“Kadın için, cennet. Bir erkek için berbat."
Onun derin, neredeyse kızgın ses tonuna kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"
"Kibar eşlerimiz bir kez eşleştiğinde, gerçekten ölene kadar ayrılırız. Her iki eş de yaşadığı sürece birbirinden özgürlük yoktur.”
Artık onun türü olduğunu anlayana kadar onu "bizim" konusunda düzeltmeye başladı. Artık tamamen insan değildi.
"O kadar kötü mü?"
"İkisi de birbirine sadıksa hayır. Erkeğin görevi dişiyi korumaktır. Onu ve çocuklarını güvende tutmak için. Kadın yaşadığı sürece bir daha asla başka bir kadına cinsel olarak dokunamaz. Esasen, eşlerimiz dışında herkesin yanında iktidarsız hale geliyoruz.”
Şimdi babasının öfkesini anlıyordu. "Baban bir metres bile bulamıyor mu?" "HAYIR. Hiçbir erkek yapamaz. Ancak dişiler vücutlarını istedikleri kişilerle paylaşmakta özgürdür. Eşlerinden başka kimseyle üreyemezler.”
"Bu hiç adil görünmüyor."
“Değil. Yaratıldığımızda üç Kader'in halkıma dağıttığı lanetlerden biriydi."

Onu okşamaya devam ederken tısladı ve kalçalarını eline doğru hareket ettirdi.
Sonuç olarak, tarif ettiği şey kulağa çok da kötü gelmiyordu. "Ama eşlerden biri ölürse diğeri özgür mü?"
"Evet, yaşam güçlerimizi birbirine bağlamadıysak. Biri ölürse ikisi de ölür."
Gözlerini kapattı ve gülümsedi. Kulağa romantik geliyor.
Onu okşamaya devam ederken yüzünü saçlarıyla okşadı. "Bir bakıma öyle. Asla ayrı yaşamak istemeyen iki varlık arasındaki en büyük fedakarlıktır. Kaderler bile böyle bir bağı koparamaz derler. Aşıklardan biri reenkarne olursa, Kader yeni hayatlarında tekrar birlikte olabilmeleri için diğerini reenkarne etmelidir. Wren ondan uzaklaşırken gözlerini açtı. Onu yatağın üzerine kaydırdı. Yatakta hareket edene kadar ona kaşlarını çattı, ta ki açık uyluklarının arasında uzanana kadar.
"Çok güzelsin," dedi düzensiz bir şekilde, gözleri onunkilere saplanırken.
Marguerite o zaman ona onu ne kadar sevdiğini söylemek istedi ama söylemeye korkuyordu. Neden olduğundan bile emin değildi. Ama içinden bir ses, bunu söylerse bu anı mahvedeceğinden korkuyor ve bitmesini istemiyordu.
Wren onun ellerini tuttu ve vücudunun merkezine götürdü. "Kendini benim için açık tut, Maggie," dedi kalın bir sesle. "Senin tadına bakarken kendine dokunduğunu görmek istiyorum."
İtaat etmek için uzandığında onun sözleriyle ürperdi. Bunu yaptığı anda, başını daldırdı ve onu ağzına aldı. Marguerite, o güne kadar gördüğü en tatlı coşkuyla ona dilini eziyet ederken bir zevk çığlığıyla boğuldu.
Bir erkek nasıl bu kadar iyi hissedebilir?
Ve o anda bir şeyin farkına vardı.
Onunla çiftleşmek istiyordu. Sonsuza kadar.
Deli misin?
Ama kalbi aklını dinlemedi. Sonra tekrar, kalpler nadiren mantıklıydı. Bildiği tek şey ne hissettiğiydi. Bu adamı daha önce hiç tatmadığı derin bir duyguyla seviyordu.
Nasıl yapamazdı?
Ona tanıdığı herkesten daha fazlasını vermişti. Onu dinledi. Onunla ilgilendi.
Aslında onu evcilleştirmişti. En azından kısmen. Tanıştıklarında, bir kadının dokunuşunu hiç tanımamıştı. Vahşi ve yabaniydi.
Şimdi ona karşı hassastı. Onunla ilgilendi.

Ve onunla ilgilenmek istedi.
Marguerite tekrar gelirken başını geriye attı. Uçucu duygularıyla karışan zevkinin yoğunluğundan baştan aşağı titriyordu.
O asla senin olamaz...
Hayır, Wren Tigarian asla Marguerite D'Aubert Goudeau'ya ait olamaz. Mavi kanlı, plastik uyum dünyasında, her zaman göze çarpardı.
Ama artık Marguerite D'Aubert Goudeau değildi, en azından tamamen değil.
O Maggie Goudeau'ydu.
İnsan.
kaplan.
Ve Wren Tigarian'ın kendisinin olmasını istiyordu. Sadece, çok inatçı üç Kaderi kendisinin hesaba katılması gereken bir canavar olduğuna ikna etmesi gerekiyordu. Bu adam için savaşmaya fazlasıyla istekli olan biri.
Bölüm 14
Wren çıplak yatıyordu, Maggie onun kollarında uyurken ona yaslanmıştı. Nefesini dinlerken yanağını onunkine bastırmıştı. Onu baştan aşağı ısıtan hafif hafif bir horlaması vardı. O da yorgundu ama kokusu duyularına ağır basarken onu bir erkek olarak en azından kısa bir süre daha elinde tutmak istiyordu.
Onun kollarında olmak cennet gibiydi ve çiftleşmelerine izin vermedikleri için Kader'e lanet okudu. Adil ya da doğru değildi. Elbette birlikte olmaları gerekiyordu... Aniden koridorda bir şey duydu.
Wren, omurgasında garip bir çatlak dalgası hissettiğinde yataktan yavaşça hareket etti. Babası yanındayken aldığı gibi değildi.
Oldu …
Ürkütücü, güçlü, rahatsız edici.
Odayı geçti, dikkati dışarıda duyduklarına odaklandı.
Gözlerini kapatarak, arkasında bir varlık hissetmeden hemen önce kendisi ve Maggie'yi giydirdi.
Wren, Sanctuary'de kendisine saldıran insan kılığına girmiş kaplanlardan birini bulmak için arkasını döndü.
Kaplan, Wren'in boynuna tasma takmak için ilerledi.
Wren, Katagari'yi duvara doğru itti. Kaplan ona doğru hırlarken tasma gümbürtüyle yere düştü.
Maggie nefes nefese uyandı.
"Koş, Maggie," dedi Wren, onunla kaplanın arasına girerken.
İki kaplan daha geldi.

Kaplanları ve Wren'in peşinden koşan adamları görünce Marguerite'nin gözleri kısıldı. İçinde dizginlenemeyen bir öfke başladı. Yükselirken hiç böyle bir şey hissetmemişti.
İçindeki canavardı. Bunu biliyordu. Gerildiğini ve tısladığını hissetti.
Ağrıyan.
Ve kan istedi. Kanları.
Saf hayvan içgüdüsüyle hareket ederek yataktan kendisine en yakın kaplana doğru fırladı. Savaşmak için ona döndü. Bir an için korku onu ele geçirdi ve sonra öfkesi tarafından silinip gitti.
Ve onun yerini daha önce hiç tatmadığı bir güven aldı. Kendine tamamen güvenerek, yerinde durdu ve kaplanı boynundan yakaladı. Wren, Maggie'nin kaplanı almasını izlerken şaşkına döndü. Bir şey onu şok etmeden hemen önce gülümsedi. Elektrik enerjisi tüm vücudunu kaplayıp onu kaplandan insana ve sonra tekrar insana çevirirken nefes alamıyordu.
Tamamen aciz durumdayken Maggie'ye ne olacağından korkarak yere sert bir şekilde vurdu.
Marguerite, Wren'i görünce dondu kaldı. Korkutucu bir hızda ileri geri şekil değiştirirken, sanki dayanılmaz bir acı çekiyormuş gibi yerde kıvranıyordu.
Dövüştüğü kaplan kendini bir erkek insan olarak gösterdi. "Piçin tasmasını bağla."
Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama kötü olduğundan emindi. İnsan formuna geri döndü. "HAYIR!" diye bağırdı onlara doğru koşarak. Kendini Wren'in üstüne attı ve odadan çıkmasını diledi.
Lütfen bu sefer olsun!
İki saniye sonra babasının yatak odasındaydı.
Aristoteles kaşlarını çatarak masasından başını kaldırdı. "Maggie?"
O cevap veremeden kaplanlar onlarla birlikte odaya daldı.
"Wren'i öldürmeye çalışıyorlar," diye babasını uyardı.
Onlarla savaşmaya hazır bir şekilde sandalyesinden kalktı.
İnsan, Wren'e doğru hareket ederken, Marguerite ona doğru atıldı. Onu o kadar sert itti ki, gerçekten duvarı çatlattı.
"Bundan uzak dur kadın, yoksa ölürsün," diye uyardı onu.
Ona duyduğu nefretle baktı. "Bu gece ölecek olan tek kişi sensin, pislik."
Aristoteles, ona doğru atılan adamı yakaladı. Korkunç bir çatırtı gelene kadar adamın kafasını çevirdi. Adam, hareketsiz yattığı yere kaymadan önce bir kaplana dönüştü.

Diğer iki kaplan ortadan kayboldu.
Sadece kısmen rahatlamış olan Marguerite, hala formları arasında gidip gelen Wren'in yanında diz çöktü.
"Bebek?" dedi ona yardım etmek isteyerek.
Aristoteles, "Ona Taser ile vurmuş olmalılar," dedi. “Muhtemelen size, eğer bir şekilde şok olursanız, bunun size de olacağı söylenmelidir. Böyle bir şeyden sonra forma tutunamazsın.”
Bunu bilmek güzeldi ama Wren'e yardımcı olmadı. "Ona yardım etmek için ne yapabiliriz?" "Hiçbir şey," dedi Aristoteles üzgün bir şekilde. "Elektrik, hücrelerinin etrafında zıplamayı bırakmalı. Bir kez normale dönecek ama bu arada çaresiz."
Aristoteles bakışlarını ona kilitledi. Mavi gözlerindeki sıcaklık ve korku onu kavuruyordu. "Ve ikinizin de vakti kalmadı. Artık burada olduğunuzu bildiklerine göre, ikiniz için geri dönecekler.
Yürürlükte."
"Ne yapacağız?" diye sordu, savaşmaya ya da Wren'i korumak için ne gerekiyorsa yapmaya istekliydi.
Babası elini Wren'in koluna koydu. “Dolunay tepeye çıkıyor. İkinizi de geldiğiniz yere geri göndermenin zamanı geldi.”
Marguerite içini yeni bir korku kaplarken başını iki yana salladı. “Daha çok erken. Masumiyetine dair bir kanıtımız yok.”
Yine de o gözler onu ürkütücü bir yoğunlukla yakıyordu. "Güven bana. Laurens hukuk bürosuna gidin ve onlardan bir paket isteyin. Buradan göndereceğim ve kasalarında ikinizi bekliyor olacaklar. Wren'in masumiyetini kanıtlayacak."
Kulağa çok kolay geliyordu. "Emin misin?"
"Başka seçeneğin yok, Maggie," diye ısrar etti. "Burada kalırsan ikiniz de ölürsünüz. Umarım bunu başarmak için seni dönüştürdükten sonra gücüm yeteri kadar kalmıştır."
"Ya yapmazsan?"
Uzaklara baktı. "Her şey Kader'in elinde. Umalım ki merhametten tamamen yoksun değillerdir.”
Marguerite tartışmak için ağzını açtı ama bunu yapamadan etrafındaki her şey karardı.
Bir dakika sonra kendini New Orleans'taki küçük evinden çok da uzakta olmayan çimenli bir yerde buldu.

Şaşırmış ve biraz kafası karışmış halde etrafına bakındı. Gün ortasıydı ve her şey normalmiş gibi görünüyordu. Güneş parlaktı ve başının üzerinde parlıyordu. Gün sakin ve sakin görünüyordu.
Ancak şu anda onlara olan şey sakinleştirici değildi. Hissettiği korku ve endişenin sakinleştirici hiçbir yanı yoktu.
İnsan kılığına girmiş Wren tısladı ve sonra başını çimenlere çarptı. Onun tekrar bir tigard'a dönüşmesini bekleyerek nefesini tuttu.
Yapmadı.
Pişmanlık ve suçlulukla dolu uzak bir bakışla gözleri açık, çimenlerin üzerinde hareketsiz yatıyordu.
"Çalıkuşu?" tereddütle sordu.
"Kahretsin baba," dedi öfkeyle. "Nasıl yapabildin?"
Wren'in gözlerindeki ıstırabı gördü ve kendi gözlerine ateş açtı. "Özür dilerim Wren. Onu durdurmalıydım."
Haksızlığa karşı bağırmak istiyormuş gibi görünüyordu. Yüzünde amansız bir kararlılıkla ayağa kalkması sadece bir an sürdü.
Wren elini ona uzattı. "Hadi. Hadi gidip bu işi halledelim. Boş yere ölmesine izin vermeyeceğim."
Onun ne hissettiğini tam olarak anlamıştı ve bunu düzeltmeye her zerre kadar hazırdı. "Anladın."
Eline dokunur dokunmaz, onları sokaktan Laurens Hukuk Bürosu'nun arkasındaki ara sokaktaki küçük bir girintiye kaydırdı. Giysileri, her zamanki 2005 kıyafetlerine dönmüş olması onu çok rahatlatmıştı.
Pembe süveterine ve haki pantolonuna bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Artık çok daha normal hissediyorum, ne kadar anormal hale geldiğimi düşündüğünüzde bu gerçekten garip."
Gülümseyen Wren, onu içeri götürmeden önce ona cesaret verici bir bakış attı.
İçeri girdiklerinde koyu saçlı resepsiyonist onlara kaşlarını çattı. Evander Holyfield'ın gözünü korkutabileceği için işi için seçildiği belli olan orta yaşlı bir kadın, onlara şüpheyle baktı. Wren'i tanımadığı belliydi. "Yardımcı olabilir miyim?" dedi soğukkanlılıkla.
Wren elini saçlarından geçirdi. Maggie, Marguerite'in babasını gururlandıracak kadar züppe bir tavrı olan kadına hitap ederken onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu. "Evet. Ben Wren Tigarian ve bana şirketin benim için tutması için babamın buraya bir şey gönderdiği söylendi."

Ayağa kalkar kalkmaz kadının yüzündeki isim hemen okundu. Ona çok daha büyük bir saygıyla baktı. Ah, sen Bay Laurens'in özel müşterilerinden birisin. Siz ve arkadaşınız burada beklerseniz, Bay Tigarian, gidip sizin için onu getiririm.” Ofis alanının kapısına vardığında duraksadı. "İçecek bir şey ister misiniz?" Wren, Marguerite'e baktı.
"Ben iyiyim," dedi hızlıca.
Kadın başını olumsuz anlamda sallayan Wren'e baktı. "Çok iyi, efendim. Bay Laurens ile hemen döneceğim. Hepiniz kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin.” Vay canına, ses tonundaki değişiklik dikkat çekiciydi.
Marguerite, Bill'i beklerken Wren'in heyecanını hissedebiliyordu.
Çok uzun süre beklemek zorunda kaldıklarından değil. Resepsiyon alanına, koltuğuna dönen resepsiyon görevlisinin bir adım gerisinden girdi.
Bill onları görür görmez gergin bir şekilde kaşlarını çattı. Marguerite onu suçladığından değil. Hala avlanıyorlardı.
"Burada ne yapıyorsun, Wren?"
"Babam sana bir şey gönderdi. Bana kasanda olacağını söyledi.
Bill başını salladı. "Hayır, yapmadık."
Wren sesini sadece o ve Bill duyabilecek şekilde alçalttı. "Ondan yeni ayrıldım, Bill ve sana tutunman için buraya bir şey göndereceğini söyledi. Masumiyetimi kanıtlayacağını söyledi.”
Bill'in gözleri, Wren için duyduğu üzüntüyü gösteriyordu. “Ondan hiç mektup gelmedi. İnan bana. Burada hiçbir şey yok. Senin için bir şeyim olsaydı, sana uzun zaman önce söylerdim.
Wren'in yüzüne yansıyan hissettiği hayal kırıklığını gördü. "Emin misin?"
"Bu konuda asla şaka yapmam."
Lanet etmek. Marguerite ürperdi. Babası nasıl göndermezdi? Ya da Allah korusun, posta servisine kurban gitti. Bu çok kötüydü.
"Ne yapacağız?" diye sordu Wren'e.
Wren, gözlerinin hemen arkasında başlayan ağrıyı dindirmek için başını ovuşturdu. Kızgındı ve hayal kırıklığına uğramıştı.
Ama en çok o üzüldü. Çok az tanıdığı babası için kalbi sızlıyordu. Ne de olsa ondan nefret etmeyen bir baba.
Bu bilgi tek başına geçmişe yolculuk yapmaya değerdi. Peki ya masumiyetini kanıtlayamazsa? En azından sonunda babasının onu sevdiğini biliyordu.
Onu güvende tutması için ona bağımlı olan Maggie'ye baktı. Ve kalbinde ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Omegrion'a gidiyorum." Sesi, resepsiyon görevlisinin onu duymaması için alçaktı.
"Deli misin?" Bill tısladı. "Seni öldürürler."
"Yapmazsam beni öldürürler. Bunu biliyorsun." Wren, bunun neden yapılması gerektiğini anlamasını umarak ona baktı. "Savitar benim tek umudum. Bir diki isteyeceğim ve sonra ne olacağını göreceğiz.
"Diki nedir?" diye sordu Marguerite, ses tonu bir fısıltıyı andırıyordu.
"Dövüşerek deneme," diye açıkladı Bill. "Wren, suçlayıcısıyla yüzleşir ve onunla savaşırlar." Bu fikir karşısında dehşete düşmüştü. "HAYIR!" dedi kararlı bir şekilde.
Başka seçeneğimiz yok, Maggie. Bizi yerin dibine sokacaklar. Ne sen ne de ben onlardan asla dinlenmeyeceğiz. Gidebileceğimiz hiçbir yer yok, bizi bulamazlar. Söyle ona Bili." Bill derin bir iç çekti. "O haklı. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de. O ölene kadar durmayacaklar."
Marguerite doğruldu ve saf bir kararlılıkla Wren'e baktı. "İyi. O zaman seninle gelirim."
"Maggie-"
"Hayır, Wren," dedi sertçe. "Bunu tek başına yapmayacaksın. Köşende birine ihtiyacın var.
Wren ona baktı. Ve o zaman gerçeği biliyordu.
Bu kadını seviyordu. Onun gücünü ve cesaretini seviyordu. O onun için kesinlikle her şeydi. Çiftleşmiş olsun ya da olmasın, başka bir kadına karşı asla böyle hissetmezdi. Aslında tek başına gitmek istemiyordu. Ölmesi gerekiyorsa, Maggie'nin kollarında ölmek istiyordu, Maggie'nin elinin tenine dokunuşu onu yolda rahatlatmak için.
"Tamam aşkım." Wren resepsiyon görevlisine baktı.
Bill onun görüş alanını takip etti. Terry mi? Gidip masamdaki dosyayı alıp bana getirir misin?
"Tabii, Bay Laurens. Hemen döneceğim."
Wren, o gözden kaybolana kadar bekledi. Kollarını Maggie'ye dolayarak gözlerini kapattı ve onları Savitar'ın evine ışınladı.
Wren geniş yuvarlak odaya göz gezdirirken birkaç saniye kıpırdamadı. Konseyde bir yeri olmasına rağmen daha önce buraya hiç gelmemişti. Oda büyüktü, neredeyse eziciydi.
"Neredeyiz?" diye sordu Maggie, yerin zenginliği karşısında ağzı açık kalırken.
"Gezici bir ada."
İki kaşını da kaldırdı. "Ne?"

“Bir nevi Brigadoon gibi bir ada. Savitar'ın kaprislerine göre kaybolur ve yeniden ortaya çıkar.
Daha da kafası karışmış görünüyordu "Ve Savitar kim?"
“Bu ben olurdum.”
İkisi de arkalarında duran inanılmaz derecede uzun bir adam görmek için döndüler. Tipik bir sörfçü gibi bembeyaz giyinen Savitar'ın omuz hizasında koyu kahverengi saçları ve koyu bronz teni vardı.
Savitar'ı tanıyan Wren'in çenesi gevşedi. "Sen?"
"Onu biliyorsun?" diye sordu.
Wren başını salladı. "Babam öldükten sonra ormanda tanıştığım adam o."
"Seni New Orleans'a götüren mi?"
"O bendim," dedi Savitar, yanlarından geçip bir duvara yaslanmış bir tahta doğru yürürken yine.
Marguerite, adamın kayıtsızlığına ağzı açık kalmıştı.
Otururken, oda başka şeylerle uğraşıyormuş gibi görünen insanlarla doldu. Hatta bir adam, sanki akşam yemeğinin ortasındaymış gibi dudaklarına kızarmış bir baget tutuyordu.
"Bu da nedir böyle?" diye sordu koyu saçlı bir adam, kıyafetlerini hızla çıplak vücuduna giydirirken. Savitar mı? Duşumun ortasındaydım.” Savitar hiç pişmanlık duymamış görünüyordu.
Marguerite tam gülmek üzereydi ki bakışları onları takip eden kaplanlardan birine takıldı. Adam bir kaplana dönüşmeden hemen önce dudağını kıvırdı ve onlara doğru koştu.
Wren'e atladı.
Tam onlara ulaşacağı sırada görünmez bir duvara çarptı. Çığlık atarak yere düştü.
Savitar, "Beni daha fazla kızdırma, seni aptal serseri," diye homurdandı. "Şimdi kalk, Zack." Kaplan insan oldu. Savitar'ın tahtına bakmak için dönerken ağzı kanıyordu.
“Adalet talep ediyorum!”
Savitar pis pis güldü. "Ne dilediğine dikkat et, onu elde edebilirsin."
Marguerite, bundan kendisi kadar anlıyor gibi görünen Wren'e tamamen kafası karışmış bir bakış attı. Burada ne oluyordu?
Hayvanlar, dedi Savitar. "Hepinizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama öyle görünüyor ki dikkate alman gereken yeni kanıtlar var."
"Bir şeyler biliyor," diye fısıldadı Wren'e.
Wren onun elini tuttu ve sımsıkı tuttu.

"Nicolette?" Savitar, kendilerine çok kötü davranan ayıya seslendi. "Bana daha önce söylediklerini konseyle paylaşmak ister misin?"
"Oui."
Zack, Nicolette'e bir uyarıda bulundu. "Kaybedeceklerini bir düşün, ayı."
Savitar alayla, "Kendi kıçın için endişelen, kaplan," dedi. Tekrar ayıya baktığında bakışları yumuşadı. Konuş Nicolette. Klişe olmak gerekirse, gerçek sizi özgür kılacaktır."
Nicolette tekrar konuşmadan önce Wren ve Marguerite'e baktı. "Zack Tigarian hem bana hem de kızıma Wren'in delirmediğini bildiğini itiraf etti. O ve babasının onu sadece parasını almak için suçladıklarını.
Başka bir koyu saçlı adam, Nicolette'e kaşlarını çattı. "Önceki ifaden ne olacak? Onun deliliğine bizzat şahit olduğunu söylemiştin."
Nicolette başını salladı. "Son zamanlarda daha düşmanca davranıyor, yalan söylemedim. Ve bizi gereksiz insan incelemesine maruz bıraktı."
Zack alayla güldü. "Şu anda burada bir senatörün kızıyla birlikte duruyor. Söyle bana, ne tür bir hayvan böyle bir şey yapar? Onun deli olduğu açık. Hatta hayvanat bahçesinde insanlar tarafından filme alındığı bir kaplan kafesine bile girdi."
Savitar, Maggie ve Wren'e metanetli bir ifadeyle baktı. "Söyleyecek bir şeyin var mı Maggie?"
Adımı nereden biliyorsun?
Ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ben her şeyi biliyorum evlat. Ve büyük çoğunluğu, keşke yapmasaydım... özellikle şu anda Wren hakkında sahip olduğun o kız gibi düşünceler. Beni gerçekten iğrendiriyorlar ve cidden Dante'nin Pandora'yı düşünmeyi bırakmasını diliyorum..." Savitar yüzünü buruşturdu, sonra silkinir gibi göründü. "Şimdi bu iddiaları çürütecek bir şey söyleyeceksen konuş."
Marguerite, yuvarlak masada toplanmış olan Kurt-Hayvanlara seslenirken öne çıkmak için Wren'in elini bıraktı. "Wren'i suçladığınız her olayda ben tanık olarak oradaydım. Kendini veya beni savunmadığı sürece asla saldırmadı. Küçük bir çocuğun hayatı tehlikede olduğu ve onu kurtarabileceğini bildiği için kaplanların kafesine atladı. Bu delilik değildi, nezaketti."
Sarışın bir kadın ona alayla baktı. "Bir insan ne bilir?"
Savitar homurdandı. "Ah, bence bizim küçük insanımız hayvanlar hakkında epey şey biliyor... özellikle şimdi."
Marguerite kaşlarını çattı. Sesinin tonundan, Savitar'ın onun yarı kaplan olduğunu bir şekilde bildiğini anlayabiliyordu.

Yazık, adam her şeyi biliyormuş gibi görünüyordu. Bunu düşünmek gerçekten korkutucuydu.
Wren onun önünde durmak için hareket etti. “Ben deli ya da deli değilim. İçimde trelosa yok. Omegrion'un uygun gördüğü şekilde yargılanmak için buradayım ama sadece Maggie'ye bir şey olmayacağına dair bana söz verdiğin sürece."
Zack onunla alay etti. “İnsanınkinden çok kendi hayatım için korkardım.”
Wren tuhaf bir şey hissedince başını yana eğdi. Tam arkasında bir şey parıldadığında döndü.
O tepki veremeden, bir adam Maggie'yi yakaladı ve onunla birlikte ortadan kayboldu.
Zack de ortadan kaybolmadan bir an önce güldü.
"Ne oluyor be?" Yuvarlak masadan öfke talep edildi.
Savitar fiziksel olarak hiç tepki vermedi. Tamamen duygusuz bir şekilde tahtına oturdu. Eh, bu kesinlikle özeldi, dedi, sesi alay doluydu.
"Birinin buradaki kutsallığı tehdit etmesine izin mi vereceksin?" çakal temsilcisi sordu.
Ah hayır, dedi Savitar. Saatini kontrol etti. "Bunu bitirmesi için kaplanı göndermeden önce onlara birkaç dakika verelim."
"Onu hangi cehenneme götürdü?" diye sordu.
Savitar ona komik bir bakış attı. "Atlarını ya da yarı kaplan olduğun için kuyruğunu tut." "Tek başına duramaz!" Öfkesi içinde kaynarken Wren kükredi. Savitar, Maggie'nin iyiliğini umursamıyor olabilir ama kesinlikle umursuyordu. "Beni şimdi ona göndermelisin."
"Fehrista nara gaum."
Wren anlamadığı kelimelere kaşlarını çattı. "Bu ne anlama gelir?"
"Omlet yapmak için önce birkaç yumurta kırmalısın."
* * *
Marguerite kendini lüks, aşırı dekore edilmiş bir odada bulunca biraz şaşırmıştı. Bir ev ve bahçe dergisinde bulunabilecek bir şeye benziyordu. Her şey son derece cilalı ve titizlikle temizdi.
Hareket etmeye çalıştı ama kaplan onu hâlâ arkadan tutuyordu ve bu da kaçmasını engelledi. Bu nedenle zar zor nefes alıyordu.
Gözlerini kapatarak güçlerini topladı ve kendine bir kaplan yapmaya çalıştı.
Kolay değildi.

Ama Zack odaya daldığında başardı. Onu tutan adam, ona saldırmak için bir kaplana dönüşmeden önce lanetledi. Marguerite, boynunu sertçe ısırmadan önce boğazına bir darbe aldı.
Onu savaşmadan almayacaklardı.
Zack atılırken topallayarak ondan uzaklaştı ve ardından onu arkadan yakaladı. O da onu ısırmaya çalışırken kükredi, ama o onu yapamayacak şekilde tuttu.
Orta yaşlı bir adam odaya girdiğinde nefesini tuttu. Pahalı siyah bir takım elbise giymiş, Fortune 500 setinin poster çocuğuydu.
Marguerite başını salladı. Grayson'dı. Aristoteles'e inanılmaz bir benzerliği olduğu için onu hemen tanıdı. "Onu yakaladın mı?" diye sordu.
"HAYIR. Bu onun insan arkadaşı."
Grayson inkar edercesine başını salladı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"
"Bana sorma," dedi Zack ciddi bir ses tonuyla. "Sen büyüksün, baba." Diğer kaplanın yerde ölü ve kanlar içinde yattığını gösterdi. "Theo'yu çoktan öldürdü ve eminim Wren onu her an bize kadar takip edebilir."
Grayson onlara ihtiyatla yaklaştı.
Marguerite, sadece Wren'e değil, Aristoteles'e de yaptıklarından dolayı onu parçalamak isteyerek Grayson'a terslendi. Bir insan kendi kardeşini nasıl öldürebilir?
Ve ne için?
Para?
Bu çok saçmaydı ve hem kadın hem de içindeki hayvan, Grayson'ın Wren'e verdiği yersiz acının intikamını almak istiyordu.
Grayson'a onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyebilmek için insan formuna dönmek için elinden geleni yaptı ama vücudu şu anda onu dinlemiyordu.
Grayson kasıtlı bir niyetle ona doğru ilerledi. Avucunda bir kelebek bıçağı gösterdi. Kapağı çevirerek açtı ve ona pis bir sırıtış verdi. "O zaman onu bu sefaletten kurtaralım ve Wren'in onu boğazı kesilmiş halde bulmasına izin verelim."
"Ona dokunmaya cüret etme."
Grayson ve Zack gibi Marguerite de bir daha asla duymayacağından emin olduğu bir ses duyunca donup kaldılar.
Olamaz...
Aristoteles odada önlerinde göründüğünde en çok kimin şaşkına döndüğünden emin değildi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş,

garip bir şekilde sakin görünüyordu ama aynı zamanda öfkesi de elle tutulurdu. Ürkütücü bir kombinasyondu.
"Sen öldün!" Grayson tersledi.
Aristoteles güldü. "Ölü mü görünüyorum kardeşim?"
Karina seni öldürdü.
Aristoteles buna kaşlarını kaldırdı. "Wren'in beni öldürdüğünü sanıyordum. İddia ettiğin bu değil miydi?"
Grayson ondan yavaşça uzaklaşarak kapıya doğru ilerledi. "Sen bir hayaletsin. Olmak zorundasın. Eşin seni yirmi yıldan fazla bir süre önce öldürdü."
"Öyle mi?" Aristoteles kollarını açtı ve küçük bir Japon fırlatma yıldızını Zack'in koluna fırlattı.
Acı içinde küfreden Zack, Marguerite'i bıraktı.
Yüzü bir kötülük maskesi olan Aristoteles, kardeşine döndü. "Sana uzun zaman önce söyledim Gray, asla bir kaplanla eşinin arasına girme."
Grayson bir kaplana dönüştü ve Aristoteles'e saldırdı. Aristoteles onu kollarına aldı ve kalbine yaklaştırdı.
Ona acımasız bir bakış attı. "Wren'i korumak için yapman gerekeni yap, Maggie. Sana ihtiyacı var," dedi ve ortadan kayboldu.
Marguerite hırlayarak Zack'e döndü.
* * *
Savitar, Maggie'yi bulmasına izin verdiğinde Wren öfkeden kudurmuştu.
Tanımadığı bir eve girdi, gerekirse şeytanla savaşmaya hazırdı.
Ama bulduğu şey onu kesinlikle yere serdi. Maggie bir köşeye kıvrılmış çırılçıplak titriyor ve ağlıyordu, bu sırada Zack'in kaplan bedeni ondan birkaç metre ötede yatıyordu.
Ona yapılanlardan dolayı şaşkına dönen ve dehşete düşen Wren, Maggie'yi kollarına çekene kadar yavaşça ona doğru ilerledi. Gözlerinde yaşlarla ona baktı. Kendini zihinsel olarak en kötüsüne hazırlarken midesi düğümlendi.
"Onu öldürdüm, Wren," diye soludu, "tıpkı diğerini öldürdüğüm gibi. Çok korkunçtu." Ağzını o kadar sert sildi ki derisini ovmadığına şaşırdı. "Ağzımdan kan tadı alamıyorum."
"Onlar... sen iyi misin?"
Başını salladı, sonra daha da şiddetli hıçkırdı.
Ona tecavüz etmedikleri için rahatlayarak, onu yakınına aldı ve sessizce teşekkür duası gönderdi. "Şşşt," dedi, onu kucağına çekip kıyafetlerini

giydirirken. "Kendini korumak için yapman gerekeni yaptın. Bunda yanlış bir şey yok.”
"Ama ben birini öldürdüm."
Artık bir kaplansın, Maggie. İçindeki hayvan daha güçlü..." Bunu iyice düşünürken duraksadı. Bu doğru değildi ve bunu biliyordu. "HAYIR. İçindeki kadın yapılması gerektiğini bilecek kadar güçlü. Eğer onları öldürmeseydin, onlar seni öldüreceklerdi.”
Marguerite, Wren'in ona hayatının ne kadar çetin olduğundan bahsettiğini hatırladığında kesik kesik bir nefes aldı. Ne kadar acımasız. O zamanlar onun sadece melodramatik davrandığını düşünmüştü.
Şimdi anladı.
Haklıydı, içindeki kadın dehşete kapılırken hayvani yanı tatmin olmuştu. Onun iki parçası savaş ve barış içindeydi.
Çok garipti.
Nasıl böyle hissedebilirdi? Bunlar insandı, bir nevi. Ve onları öldürmüştü.
Wren ve kendisi için. Hayır, o haklıydı. Kendini savunmaydı. Onları öldürmemiş olsaydı, ondan çok daha fazlasını alacaklardı.
Wren ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. Gözleri endişeyle kararmıştı ve bu, acı ve dehşet içinde bile onu ısıtıyordu. "Çatışmada yaralandın mı?"
"Birkaç sıyrık ama yaşayacağım." Tüm olay zihninde tekrar canlanırken ona baktı ve ürperdi. "Baban buradaydı."
Wren ona inanamayarak baktı. "Ne?"
Başını salladı. Zack beni buraya getirdikten hemen sonra baban geldi ve kardeşini yakaladı. Onu geçmişe götürdüğünü düşünüyorum.”
"Bu mantıklı değil. Neden?"
"Bilmiyorum. Belki onunla yüzleşmek için?” Ama bu bile mantıklı değildi. Tamamen tuhaftı.
Wren uzun bir nefes verdi. "Artık masumiyetimi kanıtlamanın bir yolu yok. Zack'i ya da Grayson'ı itiraf etmeye bile zorlayamayız."
"Ama öldüler. Seni suçlayacak kimse yok.”
Bakışları onu yaktı. Bizim adaletimiz öyle işlemez. Elini dudaklarına götürdü ve avucuna en yumuşak öpücükleri kondurdu. "Hadi, Omegrion'a dönelim."
Hayır, dedi onu durdurarak. "Hadi koşalım. Yapabiliriz-"
Hayır, Maggie. Asla bir korkak olmadım ve bunda yarışmayacağım. Ayrıca Savitar beni bulabilir."
İçinde umut alevlendi. Gerçeği biliyor. Her şeyi bildiğini söyledi. Onu yakalayabilirsek—”

"Savitar diğerlerinin kararlarına karışmayacak. Bu onun doğasında yok.”
"Öyleyse o ne işe yarar?"
Wren cevap veremeden, kendilerini Omegrion'un konsey odasında buldular.
Bölüm 15
Marguerite, doğrudan ona bakan Savitar'ın yüzündeki son derece keyifsiz ifadeyi görünce yutkundu. Wren'e az önce söylediklerini duymamıştı herhalde... Duymuş muydu?
"Evet," dedi karanlık bir şekilde. "Yaptım ve her gün kendime tam olarak ne yaptığını soruyorum. Ne iyiyim? Cevap basit. Benim hakkımda iyi olan hiçbir şey yok ve bu şekilde hoşuma gidiyor. Aslında bununla gurur duyuyorum.” Savitar gerçekten tuhaf bir adamdı.
Ve yine de, işaretlenmiş görünüyordu.
Odanın etrafına, kendilerine değil de kapılara bakan meclis üyelerine göz attı. Bakışlarını takip etti ve sonra nefesini tuttu.
Wren herkesin baktığı yere bakana kadar kaşlarını çattı. Çenesi gevşedi.
Gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Ama yine de olamayacağını gördü.
"Baba?"
Wren'in babası gülümsedi ve başını salladı.
Wren tereddütle ileri doğru bir adım attı, sonra kendini tuttu. Bu gerçek değildi. Olamaz. Babası, Wren'i kucaklamak için mesafeyi aştı. Orada şok içinde öylece durdu, kucaklaşmaya karşılık veremedi. Wren kafası karışmış gibi görünen Maggie'ye, sonra metanetli görünen Savitar'a baktı.
Bunun bir numara olduğundan korkan Wren, babasına benzeyen adamı uzaklaştırdı.
"Bu da nedir böyle?" diye sordu.
Savitar yumuşak bir sesle, "Baban ölmedi," dedi. Onlara yaklaşmak için kendini tahtından kaldırdı. "Berbat bir geceydi. Bayılıp havai fişekleri kaçırmış olman çok kötü."
Wren başını salladı. Ona dokundum. Cesedini gördüm. Ölmüştü.
Öldürüldü.” "Grayson'ın cesedini gördünüz," diye açıkladı Wren'in babası.
Savitar elini salladı ve uzaktaki duvarda görüntüler belirdi. Wren, babası ve amcasının kaplanlar gibi dövüştüğünü görünce nefes alamadı. Wren'in babası sert bir hareketle kardeşinin boğazını açtı.

Grayson topallayarak uzaklaştı ve Wren'in babasını bulduğunu hatırladığı yerde öldü. İki saniye sonra kaplan bir adam oldu.
"Cesedin insan gibi görünmesinin tuhaf olduğunu hiç düşünmedin mi?" Savitar ona sordu. "Doğru olarak, babanın ölü bir adam olarak kaplan olması gerekmez miydi?"
Wren'in gözleri büyüdü. Doğruydu. Bunu kendisinin düşünmesi gerekirdi ama ardından gelen travmada bu hiç aklına gelmemişti. Tekrar düşündüğünde bile. O geceyi yaşamayı alışkanlık haline getirdiğinden değil.
"Anlamıyorum."
Babası elini Wren'in omzuna koydu. Ağabeyim aslında annemiz gibi Arcadialıydı. Ve kendinden nefret ediyordu. Senin gibi o da ne olduğunu dünyadan sakladı. Onunla uzlaşmayı asla öğrenemedi. Bu yüzden ona güvenmiyordum. Bir kaplanın tüm gücüne ve bir insanın tüm kıskançlığına ve nefretine sahipti."
"Siz piçlere her şeyin parayla ilgili olduğunu söyledim."
Wren, masadaki koltuğundan konseye "ben demiştim" şeklinde sırıtarak bakan Dante Pontis'e kaşlarını çattı.
Wren'in babası boğazını temizleyerek dikkatini tekrar ona çekti. Sen ve Maggie yokken, ikinizin beni bulduğunuz gece hakkında söylediklerini düşünmeye başladım. Ve senin insan olduğumu söylediğini hatırladım. Gördüğünün ben olmadığımı anladım. Olamaz. Ben bir kaplanım ve ölseydim kaplan olurdum." Ama sen bana güçlerini verdin, dedi Maggie kafası karışmış bir halde.
Aristoteles başını salladı. "Annemin bana verdiği yetkileri sana verdim. Kendiminkini tuttum. Wren'le yüz yüze geldiğinde gözleri tekinsiz bir ifadeye büründü. "Karina'nın Grayson'ı görmüş olması gerektiğini biliyordum ve onu öldüren şey yüzünden yüzü o kadar kötü hasar görmüş olmalı ki benim olduğumu düşündü, çünkü kardeşimin evime girmesine asla izin vermezdim - onu oraya kendim getirmeseydim. kavga. Bunu neden ve ne zaman yapacağımı düşünmeye çalıştım.
Wren'in omzunu daha sıkı kavrarken bakışları keskinleşti. "Sonra aklıma geldi. Grayson sen geri dönmeden önce seni suçlayacak kadar hayattaysa, sen gittikten sonra öldürmek için onu zamanında geri getirmiş olmalıyım.
Wren, Marguerite'e baktı. "Bunu takip ediyor musun?"
"Pek sayılmaz ama tuhaf bir şekilde, sanırım anlıyorum." Babasına baktı. "Grayson'ı sen öldürdüysen, Karina'yı kim öldürdü?"

Wren'in babası derin bir nefes aldı. "Yaptım. O gece hala öleceğimi varsaydım, bu yüzden seni kaleme aldıktan sonra onunla ve sevgilisiyle yüzleştim. Kavga ettik ve bu sırada sevgilisi şömineye düştü. Kömürleri odaya sürükledi ve ölmeden önce evi ateşe verdi. Karina ve ben sert bir şekilde dövüştük. Onu öldürdüğümde, her yerde alevler vardı ve yangında ölmem gerektiğini varsaydım. Bayıldım ve uyandığımda bir hayvan barınağındaydım."

Wren, vahiy karşısında tamamen şaşkına döndü. Babası bunca yıldır hayatta mıydı? "Neden bana hiç söylemedin?"

Marguerite sessizce, "Çünkü senin onsuz büyümek zorunda olduğunu biliyordu," dedi. "Yoksa her şey değişirdi."

Aristoteles başını salladı. "Ölüm konusunda beni uyarmak için geri gelmezdin ve bunu yapmasaydın ben de senin gibi ölecektim. Vasiyetimi değiştirmezdim ve sen de Grayson'ın gözaltına alınırdın."

Savitar yanlarında durmak için hareket etti. "Bu doğru. Her şey olması gerektiği gibi oynandı."

Wren hala inanamıyordu. Bütün bunlar nasıl olacaktı? "Bunca yıldır nerede saklanıyordun?" babasına sordu.

Utangaç bir sırıtış verdi. "Şirketi perde arkasında insan kılığında yönetmek. Bu yüzden Sığınak'tayken kimse seni rahatsız etmedi." Wren'e göz kırptı. Bir insanın işleri halletmesine izin vereceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi? Ama ikinizin bana verdiği ipuçlarını gerçekten takdir ediyorum. Dünya çapında Ağ. Haklıydın, bu çok kötü bir şey."

Marguerite tüm bunlar karşısında tamamen afallamıştı.

Aristoteles cıktı. "Söylediklerinden sonra Microsoft'a geçmemek zordu, ama hayatta olduğum için Fates'le bu konuda dalga geçemeyecek kadar minnettardım.

En iyi ikincilik, ölmekten daha iyidir."

Dante dikkatlerini çekmek için masadan ıslık çaldı. "Bunun gerçekten büyüleyici ve ilginç olduğunu biliyorsun... Şey, pek değil. Canım sıkılıyor ve evde yapacak işlerim var. Öyleyse geri kalanımız şimdi gitmekte özgür müyüz?

Savitar omuz silkti. "Bağlı olmak. Wren hakkındaki ölüm emri kaldırıldı mı?"

"Adam yaşıyor," dedi Vane diğerlerine. "Ve nefsi müdafaa için eşini öldürdüğünü kabul ediyor. Wren'in nasıl sorumlu olabileceğini anlamıyorum. İptal etmek için hareket ediyorum." Savitar başıyla onayladı. "Kimse fark etti mi?" "Ben," dedi Dante.

Savitar grubu taradı. "Hepsi lehine evet
demek." Oybirliği ile oldu.
"O zaman gitmekte özgürsünüz," dedi Savitar kuru bir sesle.
Dışarı fırladılar. Onlara doğru yürüyen Dante dışında hepsi.
"Tebrikler kaplan," dedi elini Wren'e uzatarak. "Senin masum olduğunu biliyordum. Ve eğer bir sığınağa ihtiyacın olursa, Dante'nin Cehennemi senin için var... Umarım kışın kıçını dondurmaktan çekinmezsin. Bir parka getir. İkiz Şehirlerde hava soğuk."
Wren teklifiyle ısındı. "Teşekkürler, Dante."
"Sorun yok." Maggie'ye gülümsedi, sonra ona göz kırptı. "İyi şanlar. İkinizin buna ihtiyacı olacağını hissediyorum. Ortadan kayboldu.
Wren, Savitar'la yüzleşmek için döndü. Başka bir canlıya asla yapmadığı bir şey yaptı. Ölümsüze elini uzattı. "Teşekkür ederim. Herşey için."
Savitar salladı. "Bunun için kredi almıyorum. Tek yaptığım senin kıçını kaldırıp New Orleans'a götürmekti. Gerisi sen ve babandı. Wren'in elini bıraktı ve geri çekildi. "Şimdi izin verirsen... sörf başladı."
Giysileri siyah bir dalgıç giysisine dönüşürken Savitar yüzüne bir güneş gözlüğü taktı. Sonra o da ortadan kayboldu.
Wren, tüm bunlarla uzlaşmaya çalışırken babasına baktı. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Gerçekten yaşadığına inanamıyorum."
"Yapamaz mısın?" Aristoteles inanamayarak sordu. "Bunca yıldır bir takma adla yaşayan benim." Titriyordu. Josiah Crane. Bu saçmalık mı yoksa ne?"
Maggie ona gülümsedi. "Bence harika bir isim."
Aristoteles ona bakarken ciddileşti. Grayson'ı yakaladığımda seni Zack'le yalnız bıraktığım için üzgünüm. Seni incitmedi, değil mi?" O, başını salladı.
"İyi." Aristoteles cüzdanını çıkardı ve açtı. "Bak, New Orleans'a döndüğünüzde ikinizin yapacak çok işi olduğunu biliyorum." Bir kartvizit çıkardı ve Wren'e uzattı. "Bir ara beni ara. New York'a gelirsen, uğra."
Wren kartı aldı ve başını salladı. "Geleceğim, baba."
Wren'in babası ona umutla baktı. "Ya Maggie?"
"Yanında olacağım."
Aristoteles onlara gülümsedi. "Harika. Şimdi, keşke o güçleri geri alabilseydim, böylece
Tamamen şarj olurdum ... Ah, ne oluyor? Zaten sana daha iyi bakıyorlar."

Wren, daha sonra Maggie'ye sarılmak için geri çekilen babasına sarıldı. "Siz ikiniz kendinize iyi bakın." Maggie ondan uzaklaştı. "Sen de." Başını salladı ve onları yalnız bıraktı.

Marguerite, Wren'in babasının kartını cebine koymasını izledi.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu, başlarına gelen onca şeyden sonra nasıl öylece eve gidebileceklerini merak ederek.

Wren tam bir şok içinde onun önünde diz çöktü. Elini eline aldı ve ona baktı. "Marguerite, bayan kaplan, benimle evlenir misin?"

Bu sözleri duyduğunda nefes alamıyordu. Ona evlenme teklif ediyor olamaz mıydı? İnsan olarak değil. Bu mümkün değildi. "Çift değiliz."

Umursamazca omuz silkti. "Kaderlerin ve onların istediklerinin canı cehenneme. İşaretli ya da işaretsiz, seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.

Gözleri yaşlarla dolarken Marguerite'in görüşü karardı. Müstehcenlikler bir yana, bundan daha güzel bir şey duymamıştı.

Sanki onu reddetmesinden korkuyormuş gibi elini daha sıkı kavradı. "Benimle evlenir misin bebeğim?"

"Tabiki yapacağım." Ona şeytani bir gülümseme verdi. "Ayrıca şu anda normal bir erkekle evlenebileceğim pek söylenemez. Onu yanlışlıkla dolunayda falan yiyebilirim." Wren, yavaşça ayağa kalkıp onu kollarının arasına alırken şeytani gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Yüzünü sıcak ellerinin arasına aldı. "Dolunayın ışığını beklemene gerek yok, Maggie. Ne zaman acıkırsan akşam yemeğin olurum."

Marguerite onu kendine yakın tutarken güldü. Bu şüphesiz hayatının en mutlu anıydı.

Ta ki bir şey hatırlayana kadar. "Çocuk sahibi olamayız, değil mi?"

Wren geri çekildi ve başını salladı. "Her zaman evlat edinebiliriz. Yani, sakıncası yoksa."

"Önemli değil ama umursamadığına emin misin?"

"HAYIR. Sana sahip olduğum sürece, her zaman mutlu olacağım."

Marguerite, ona sıcak, cızırtılı bir öpücük vermek için başını kendine doğru çekti. Şimdi tüm bunları babasına açıklamanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Bölüm 16

İki gün sonra

Yanında Maggie ile Wren, Sanctuary'nin kapılarından sanki orası ona aitmiş gibi içeri girdi. Tüm olanlardan sonra geri dönmek çok tuhaftı. Tam olarak üzerinden atamadığı ürkütücü bir déjà vu duygusu vardı.

Son yirmi yılını burada masaları temizleyerek geçirmişti ve burayı evim olarak adlandırmayacağı bir an bile düşünmemişti. Bu duvarların dışında var olan dünyayı asla düşünme. Burada bir münzevi ve içi boş bir kabuk olarak yaşamıştı.
Artık yepyeni bir aile ile yepyeni bir hayatla karşı karşıyaydı. Maggie, Marvin ve babası. Bir bakıma korkutucuydu ama yine de dört gözle bekliyordu. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Eski Wren gitmişti ve onun yerine tam olarak ne istediğini bilen bir adam gelmişti.
Ve yanındaki kadındı.
Kalbi güm güm atarken, kapının önünde oturan Dev'e doğru yürürken Maggie'yi kucağına aldı.
Ayı, sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Tekrar hoş geldin," dedi.
"Evet," diye alay etti Wren. "Merak etme. ben kalmıyorum Siz piçlerden biri onu yemediyse, sadece Marvin'i almaya geldim.
Dev'in gözleri mizahla dans etti. "Remi denedi ama o küçük herif hızlı. O zamandan beri Aimee'nin odasında saklanıyor."
Wren eğlenmedi. Başka bir şey söylemeden Maggie'yi bardan mutfağa ve Peltier Evi'ne açılan kapıya götürdü. Her zamanki gibi, Remi yüzünde bir kaş çatmayla oradaydı.
"Vur beni ayı," diye hırladı Wren, Remi'nin gözdağı vermesine. "O hantal kıçını kaldır ya da tekmele."
Remi meydan okurcasına Wren'e bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.
"Bırak geçsin, mon ange."
Wren arkalarında Nicolette'i görmek için omzunun üzerinden baktı. Yüzü metanetliydi, ama bu kez ondan hiçbir düşmanlık hissetmedi.
Remi'nin yüzü, annesinin sözleriyle şok oldu. "Kadın-"
Nicolette, Remi'nin sözünü keserek, "Onunla gitme izni var," dedi. "O artık bizden biri." Wren, Remi'ye sırıtmadan önce başını ona doğru eğdi.
Remi dövüşmek istedi, kokusunu alabiliyordu. Ama neyse ki ayı için kenara çekildi.
Wren kapıyı açtı ve önce Maggie'nin girmesine izin verdi. Ayılara hâlâ güvenmiyordu ve onlar buradayken ona kimsenin zarar vermediğinden emin olmak için gözünü ondan ayırmamak istiyordu.
Lo onu salona kadar takip etti. "Olanlar için üzgünüm, kaplan."
Buna acı acı güldü. "Hayır değilsin."
Merdivenlere vardığında Nicolette onu durdurdu. "Senin hatandı, biliyor musun? Burada asla gerçekten bizden biri olmadın.

"Asla senin aptallarından biri değil demek istiyorsun." Wren başını salladı. Hayır, Lo, değildim. Senin için hayatlarını feda edecek buradaki diğer aptalların aksine ben gerçeği biliyorum. Yapman gerekeni yapıyorsun ama sonunda hiçbirimizi burada istemiyorsun. Biz sizin için birer araçtan başka bir şey değiliz ve garip bir şekilde buna neredeyse saygı duyuyorum. Darwin'in kanunu. Ya sen ayıyı yersin ya da ayı seni yer. Amacım akşam yemeği olmak, asla akşam yemeği değil.
Wren, Maggie'nin ilk basamakta beklediği yere baktı ve kahverengi gözlerinde gururla onu izledi. "Sadakatimi sadece bir kişiye borçluyum."
Nicolette başını salladı. "Anladım. Ve yasalarımız hala geçerli. Artık affedildiğine göre—”
"Kaydet, Lo. İçimde yeterince insan var, geçmişin geçmişte kalmasına izin vermeye niyetim yok.
Bana düşman oldun ve ben bunu unutamam. Artık kaybedecek çok şeyim var.”
Nicolette başını ona doğru eğdi. "O zaman gitmeni istersem anlayacaksın?"
"Ben sadece maymun için buradayım."
"O zaman al ve çık."
"İnan bana, niyetim var." Wren, önünde Maggie ile merdivenlere yöneldi. Kapıyı çalıp beklemeden önce onu koridordan Aimee'nin odasına götürdü. "Girin."
Bearswan'ı yatağında insan biçiminde televizyon izlerken bulmak için kapıyı itti. Marvin muzu ellerine bıraktı, sonra çığlık atarak Wren'e koştu. Kendini Wren'in kollarına attı.
Wren gülerek onu göğsüne yasladı. Hey, dostum, dedi maymun kollarını onun boynuna dolayıp ona sımsıkı sarılırken. "Ben de seni özledim." Aimee'nin yüzünden Wren, onu burada gördüğüne şaşırdığını anlayabiliyordu.
"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler."
"Memnuniyetle."
Wren gitmek için döndüğünde, Aimee onu durdurdu. "Senin için birkaç şeyim var."
Yatağının yanında diz çöküp plastik bir kutu çıkardığında kaşlarını çattı. "Geride bıraktığın bir avuç şey."
Wren, Maggie'nin ona verdiği sweatshirt'ü diğer kıyafetleriyle birlikte görünce şaşkına döndü.

"Kokun konusunda ne kadar tuhaf olduğunu biliyorum, bu yüzden onu hava geçirmez bir kaba koydum." Bearswan'a karşı bir şefkat dalgası içini kapladı. Aimee, annesinin aksine bir insandı ve bunu bir kez olsun aşağılayıcı bir şekilde kastetmemişti. "Teşekkürler Aimee."
Onlara gülümsedi. "Sorun değil."
"Fang nasıl?" diye sordu.
Uzaklara bakarken Aimee'nin yüz hatları hüzünle kaplandı. "Bilmiyorum. Artık onu görmeme izin verilmiyor. Şimdi beni izliyorlar. Her zaman."
Wren onun için hissetti. Sevdiği insandan men edilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Maggie ile arasına giren herkesi veya her şeyi öldürürdü. "Gerçekten üzgünüm."
Aimee onlara bakarken dudaklarında acı-tatlı bir gülümseme kıvrıldı. “Olma. Siz ikiniz bana umut verin.”
"Ne için?" diye sordu.
Kendi geleceğim için. Aimee onu yanağından hafifçe öptü. "Siz ikiniz kendinize iyi bakın."
Başını ona doğru eğdi. "Sen de, Aimee."
Marvin, Wren'in omzundan Maggie'nin omzuna atladı. Saçlarını karıştırdıktan sonra alnına bir öpücük kondurdu.
Maggie güldü. "Bence benden hoşlanıyor."
"Daha iyi," dedi Wren hafif bir ses tonuyla. Aimee'ye baktı. "İyi şanslar, ayıcık." "Teşekkürler yavrum."
Wren kolunu Maggie'ye doladı ve onları evine geri götürdü.
Hayır, orası artık onların eviydi.
Sonunda bir evi vardı. Bunca zamandan sonra, gerçekten ait olduğu bir yeri vardı. Bu duygu, benzerlerini yalnızca tek bir yerde tanıdığı bir sevinçle kaplandı... Maggie'nin kolları.
"Zavallı Aimee," dedi Maggie, Marvin'i yemeğinin ve suyunun mutfak tezgahının neresinde saklandığına bakmaya götürürken. "Fang'la birlikte olmanın bir yolunu bulabileceğini düşünüyor musun?" "Bilmiyorum. Ona sahip olmak için ailesinden vazgeçmesi gerekecekti. Bunun olacağından şüpheliyim.”
Marvin su bardağına su sıçratırken, Wren arkasından yaklaşınca Marguerite hülyalı bir şekilde içini çekti. Wren onu kendine yakın tutarken alnını onun yanağına yasladı. Onun kokusu onu sardı ve onu ona acıktırdı.

Her şey mükemmeldi. Ya da en azından ona çok yakın. Zaman yolculuğu yüzünden, okulu sadece bir hafta kaçırmıştı. Alexander'ın yardımıyla olaysız ve hatasız bir şekilde telafi edebilecekti.
O ve Wren, hukuk fakültesinin son sömestrini bitirmeye ve ardından, baro sınavına girmeyi düşünmeden önce bir süre seyahat etmeye karar vermişlerdi.
Bu ona cennet gibi geliyordu.
Wren onu tutarken, Marvin'in mutfak dolabını keşfetmesini izledi. "Marvin nereden geldi?"
Wren'in gülümsediğini hissedebiliyordu. "Bilmiyorum. Beni kurtardığında Savitar'ın arabasındaydı. O zamandan beri benimle."
"O sevimli küçük bir maymun." Burnunu nazikçe boynuna sürttüğünde Wren'in kalçasındaki şişkinliği hissettiğinde içini çekti.
"Marvin," dedi Wren boğuk bir sesle. "Git yatak odanı kontrol et ve kapıyı kapat." Maymun, o itaat etmeden önce Wren'e ciyakladı.
"Akıllı maymun," dedi Marguerite gülerek.
"Mmm," Wren cildini nazikçe yıkamadan önce boğazına doğru nefes aldı.
Kısa deri eteğinin eteğini kaldırıp ellerini üzerinde gezdirirken damarlarında ateş dolaştı.
"Sen aç küçük bir kaplansın, değil mi?" külotunu bacaklarından aşağı iterken dedi.
"Doyumsuz." Belinden aşağısını açığa çıkarmak için eteğinin kenarını kaldırmadan önce pantolonunu gevşetti. Tezgahın üzerine oturması için onu kaldırdı.
Marguerite onun içine girerken tısladı. Kalçalarına bastırırken vücudunu onun etrafına sardı.
Onun gücünü içinde hissetmeyi seviyordu. Tamamen ona ait olduğu gerçeğini sevdim. Onun Wren'i gibi başka hiçbir şey yoktu.
Şiddetle gelirken ona sarıldı.
Wren, onun vücudunun onun etrafında kasıldığını hissedince homurdandı. Hayatta bu kadından daha çok değer verdiği hiçbir şey yoktu. Vuruşlarını hızlandırdı ve birkaç hamlede cennetinde ona katıldı.
Onu kendine çekti ve nefesinin tenini yakmasına izin verdi. Vücutları hâlâ birleşikti, onun verdiği histen keyif aldı. Onun için her şeyi yapmaya hazırdı.
"Günün geri kalanında burada, senin içinde kalmamın bir sakıncası var mı?"
Aslında mırladı. "Hiç de bile."

Dudağını ısırarak onu vücuduyla okşadı ve onu yeniden sertleştirdi.
Wren ipek bluzunun düğmelerini açmak için uzandığında onun ne kadar iyi hissettiğine homurdandı. Sütyen takmamış olmasına gülümsedi.
"Onlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum," dedi sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi.
Gergin zirveyi tatmak için başını eğmeden önce ona gülümsedi.
Marguerite dilinin bu kadar eziyet verici bir şekilde ileri geri sallandığını duyunca inledi. Her vuruşta vücudu kasılarak onu başka bir orgazma tehlikeli bir şekilde yaklaştırıyordu.
Tam tekrar geleceğinden emin olduğu sırada, diğer odadan Marvin'in çığlık attığını duydu.
Wren bir lanetle onu çıkardı.
"Nedir?" diye sordu, yarı korkarak başka birinin onlar için geleceğinden.
"Araba yolunuza çeken birinin olduğunu söylüyor."
Marguerite kaşlarını çattı. Kimse ziyaret etmemelidir. Todd, Blaine ve diğerlerine çalışma gruplarıyla artık ilgilenmediğini çoktan söylemişti.
Kim olabilir?
Wren pantolonunu yeniden iliklerken o bluzunun düğmelerini ilikledi. Eteğini düzeltirken birisi kapısını yumruklamaya başladı.
Açmaya giderken Wren'le kaşlarını çattı. Açtığı an, hemen kapatma ihtiyacı hissetti.
Gelen babasıydı ve yanında iki Gizli Servis görevlisi vardı. Üçü de siyah takım elbise giymişti. Kamburunda tam bir gösteri yaptılar.
"Aman Tanrım," dedi alçak sesle. "Gizli Dosyalar."
Babası ona ters ters baktı. "Bana karşı zeki olma genç bayan. Neyi böldüğün hakkında bir fikrin var mı? Sen okulu bırakıp telefonu yüzüme kapatırken, sana ne olduğunu görmek için buraya uçacak vaktim yok.
Marguerite ona bıkkın bir bakış atarken yorgun bir nefes verdi. Onunla konuşmadan kapıyı açık bıraktı ve kayıtsızca küçük masasına doğru yürüdü. Wren'e baktı ve ona sessizce bir uyarı gönderdi: "Bunu ben hallederim."
Wren pek memnun görünmüyordu. "Emin misin?"
Babasının ayağa kalkmasından rahatsız olduğunu hissedebilse de başını salladı.
Babası, yanında adamları ile birlikte eve girerken dudağını büktü. "Üstündeki o makyaj da ne Marguerite? Bir fahişe gibi görünüyorsun.”
Siyah mini eteğine ve topuklu ayakkabılarına baktı. Kıyafeti daha dün, Wren onun bacaklarını görmeyi ne kadar sevdiğini söyledikten sonra

almıştı. Bordo ipek bluzu biraz daracıktı ama yeterince sakindi. Bir fahişeye pek benzemiyordu.
Ve içten içe kendi öfkesi yükseldi. Artık on üç yaşında değildi ve bu adam onun hayatını yönetmedi.
"Evet, ama soru şu ki, baba, ucuz bir fahişeye mi yoksa pahalıya mı benziyorum?" "İkisine de benzemiyorsun," diye homurdandı Wren.
Ona gülümsedi.
Babası, Wren'i görünce dudağını kıvırdı. "Birlikte koşturup durduğun komi bu mu?"
Marguerite, onu kollarına çeken Wren'e doğru yürüdü. "Evet babacığım. O benim garsonum ve ona aşığım. Ay sonunda evleneceğiz." Babası ona doğru tehditkar bir adım attı.
Wren'in sanki savaşacakmış gibi gergin olduğunu hissetti. "O bende, aşkım, bırak işimi yapayım." Wren sadece küçük bir derece rahatladı.
"Ne düşünüyorsun?" diye hırladı babası.
Marguerite ondan özür dilemeyi reddetti. "Bu benim hayatım baba ve bundan sonra onu yaşayacağım. Bunun bir parçası olmanı gerçekten çok isterim, ama yapamazsan, o zaman sorun değil. Seni memnun etmeye çalışmaktan bıktım."
Yakışıklı yüzü sertleşti. "Beni dinlesen iyi olur küçük hanım. Ben senin hayatının sahibiyim. O araba, bu ev, okuduğunuz okul... Cep telefonunuzun faturasını bile tek başınıza karşılayamazsınız. Bu serseri ile evlenirsen bu evden gidersin. Seni öyle hızlı keseceğim ki başın dönecek."
"İyi," dedi bıkkın bir ses tonuyla. "O zaman taşınacağız."
Babası midesine bulanmış gibi görünüyordu. Nereye gideceksin? Ah bekle, unutmuşum. Masaları temizlemek için komiye ihtiyaç duydukları her yere gidebilirsiniz. Bir düşün Marguerite, aptal olma. Bir barda topladığınız ucuz bir çöp parçası için hayatınızı mahvetmeyin. İnsanlar aşkla yaşamazlar. Seni beslemeyecek ve seni korumayacak."
"İşte yanılıyorsun baba. Wren beni güvende tutabilir ve koruyacaktır."
Yüzünü öfkeyle buruşturdu. "Lanet olsun! Senin için yaptığım onca şeyden sonra... sana verdim. Yüzüme tükürmeye nasıl cüret edersin? Ve ne için? Bunu yaparak benden intikam alabilmen için mi?"
"Bu seninle ilgili değil, baba. Bu ben ve Wren ile ilgili. Benim Wren'e aşık olmamla senin hiçbir ilgin yok. Hiç bir şey."

Gözlerini kıstı onlara. "Yarına kadar ikinizin de bu evden gitmesini istiyorum." "İyi."
Yüzü taşa döndü. Bu bir oyun değil Marguerite ve şaka yapmıyorum. Hayatını çöpe atmana izin vermeden önce seni sokakta göreceğim. Buradan çıkar çıkmaz kredi kartlarını iptal edeceğim ve öğrenci banka hesabını boşaltacağım. Önümüzdeki birkaç saat içinde kesinlikle hiçbir şeye sahip olmayacaksın."
Wren'e yaslandı ve ona baktı. "Nerede yaşamamız gerektiğini düşünüyorsun tatlım? Hangi zavallı küçük kulübe sana hitap ediyor?
Wren omuz silkti. "İskoçya'nın kuzeyinde bir malikanemiz var ama orası biraz soğuk ve benim soğuğa karşı ne hissettiğimi bilirsiniz. Güney Afrika'da sahip olduğumuz bir av koruma alanındaki arazi var. Pasifik'te gerçekten güzel olması gereken bir ada. Oraya hiç gitmedim ama annem çok severdi ve babam ne zaman istersek bizim olduğunu söylerdi. Gerçekten büyük bir yer değil, sadece yaklaşık on mil kare kadar. Ama sahibi biziz. Bir de Bahamalar'a yanaşan tekne var." Bunun üzerine durakladı. "Eh, bu bir tekne ama on yatak odası var, yani bir tür ev gibi. O zaman Tigarian binasının üst iki katı bize ait ama bence bu dükkanın üstünde yaşamak gibi bir şey. Şehrin gürültülü olmasından bahsetmiyorum bile."
Dişleriyle düşünür gibi bir ses çıkardı. "Ama madem okulu bitirmek istiyorsun, Garden District'teki çok sevdiğin o evi satın alabiliriz."
"Havuzlu üç katlı malikaneyi mi kastediyorsun?"
Onayladı. "Evet. Sadece ne? Dört buçuk milyon mu? Muhasebecime durumu anlatacağım ve yarın taşınabiliriz."
Babasının gözleri her geçen saniye büyüyordu. "Bu ne saçmalık?"
"Bu saçmalık değil, baba. Gerçek bu."
Yine de babası buna inanmayı reddetmişti. Sana yalan söylüyor, Marguerite. Uyan ve aptal olma."
Babasına kaşlarını kaldırdı. "Bir sorum var baba. Eyalet Senatörü Laurens'e ne kadar yakınlık duymayı ve bağış için onu azarlamayı ne kadar çok istediğini biliyorum çünkü senin de sık sık söylediğin gibi onun Tanrı'dan daha çok parası var. Ailesinin paralarını nereden bulduğunu biliyor musun?"
"Elbette. Onlar Tigarian şirketinin hissedarları."
Başını salladı. "Bu hisselerin yüzde elli ikisine sahip olan adamla tanışmak ister misin?"
Çenesi gerçekten gevşemişti. "Bu mümkün değil."

Marguerite ona gülümsedi. “Evet, baba, öyle. Wren Tigarian ile tanışın. Enchilada'nın sahibi olan adam."
Hayatında ilk kez babasını suskun görüyordu.
Marguerite döndü ve tamamen kaba ve kaba bir şey yaptı. Marvin için ıslık çaldı. Maymun kollarına girer girmez Wren'den uzaklaştı ve tezgahtan anahtarlarını aldı.
Daha önce hiç tanımadığı bir özgüvenle babasına doğru yürüdü ve anahtarları ona verdi. "Alınma baba, bana verdiğin hayatı istemiyorum. Kendim için yapacağım şeyi istiyorum… Wren ile. Burada her şeye açığız. Beni kontrol etmene izin vermekten bıktım.
Ellerini anahtarlarının üzerine kapattı. "Seni seviyorum baba ve geleceğimin bir parçası olmanı istiyorum. Ama yapamazsan, bu senin kararın. Artık seni utandıracağından korkan korkmuş küçük kızın değilim. Ben artık Maggie Goudeau'yum ve ne istediğimi biliyorum. Beni koşulsuz sevip kabul edebileceğine karar verdiğinde, beni ara.
Onu bıraktı ve Wren'in elini tutmak için döndü. Hayatında ilk kez kendini özgür hissediyordu. Mutlu. Gelecek, birkaç hafta önce onu korkutacak bir enginlikle önünde uzanıyordu.
Şimdi bunun meydan okumasını dört gözle bekliyordu.
Evden çıkarken, babasının onu geri aramasını yarı yarıya bekledi ama aramadı. Ve bu iyiydi. Babasının zamana ihtiyacı olacaktı ve onun... kelimenin tam anlamıyla önünde yüzyıllar vardı.
Arkasına bakmadan Wren'in eski model kırmızı Mustang'ine bindi ve Marvin'i kucağına aldı.
"Bundan emin misin?" diye sordu Wren, arabada ona katılırken.
"Kesinlikle."
Wren elini kaldırdı ve avucunu hafifçe öptü. "Peki nereye gidiyoruz?" Ona bir kez daha sıcak verdi. "Babamın sözünü kestiği şeyi bitirebileceğimiz sessiz bir otele oy veriyorum."
Wren buna pis pis sırıttı. "Burada, burada, bayan kaplan. Bana bir plan gibi geliyor." Maggie'nin gülümsemesi, arka verandasında babasını görmek için dönüp onları izlerken soldu. İçindeki küçük kız koşarak ona sarılmak istedi.
Ama o artık bir çocuk değildi ve o bunu kabul edene kadar aralarında söylenecek başka bir şey yoktu.
Hoşçakal baba.
Sadece bir gün aklının başına geleceğini umuyordu. Ama yapana kadar, bu onun sorunu değildi. Artık onu tutmasına izin vermiyordu.

Kalbi daha hafif, işaretsiz avucuna baktı. "Çalıkuşu? Hiç arkadaş olacağımızı düşünüyor musun?”
Wren ona baktı. "Zaten öyleyiz, Maggie. Bana bildiklerimi anlatmak için dışsal bir işarete ihtiyacım yok.”
Ona gülümsedi. "Seni seviyorum Wren."
Uzanıp onun elini avucunun içine aldı. "Ben de seni seviyorum bebeğim."
Ve bu en büyük mucizeydi. "Yani hala benimle evlenmek istediğine emin misin? Kötü akrabalar filan?”
Homurdandı. "Kayınvalideler beni korkutmaz. Eğer gelmezse, onu her zaman yiyebilirim.” O güldü. "Tamam, en azından yemek şirketinin menüsüne ne koyacağımı biliyorum. Bir senatörün kafası. Serin."
Wren de onun kahkahalarına katıldı ama bunu yaparken bile içindeki hüznü hissetti ve bunun için babasını gerçekten öldürebilirdi. Adamın tek çocuğuna karşı nasıl bu kadar pislik olabildiğini anlayamıyordu. Eğer Wren'in bir gün kendine ait bir tane olursa, onun sevgisinden asla şüphe duymamalarını sağlardı.
Ama bu Maggie'ye yardımcı olmadı. "Her şey düzelecek, Maggie, güven bana."
"Evet."
Wren, gitmeden önce onun elini sıktı ve Fransız Mahallesi'ne doğru yöneldi. Bir ışıkta durduğunda, ona baktı ve kendine bir söz verdi. Babası onu sevmeyebilir ama Wren ona kendinden o kadar çok şey verirdi ki, bunu asla kaçırmazdı. Ve bu kesinlikle bankaya götürebileceği bir şeydi.
sonsöz
Bir ay sonra
Marguerite, Garden District'teki yeni evlerinin arkasındaki küçük avluda dururken Wren'e gülümsedi. Hava biraz sıcak ve bunaltıcıydı, bu yüzden çok sakin, askısız, çay boyu bir gelinlikle evlenmeyi seçmişti. Saçlarını minicik beyaz çiçeklerle toplamıştı ama duvağı yoktu.
Wren, siyah kravatı ve kuyruğuyla biraz sıcak olmasa da muhteşem görünüyordu. İlk defa saçları gözünün önüne gelmemişti. Aslında onu yüzünden geri itmişti. "Bu işe gözlerim açık giriyorum ve hiçbir şeyin görüşümü bulandırmasını istemiyorum..." Daha önce söylediği sözler onu hâlâ ısıtıyordu.
Düğün partileri küçüktü, sadece Elise, Whitney, Tammy, Vane, küçük oğlu Fury, Fang, Aristoteles'i tutan Bride... ve tabii ki sağdıç olduğu için küçük bir maymun smokin giymiş Marvin.

Marguerite'in babası davet edilmişti ama görünüşe göre o gelemeyecek kadar meşguldü ve bu onun için sorun değildi. Zaten bu günü hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu. Burada olup kaşlarını çatmasındansa yok olması daha iyi.

Wren, rahip onları karı koca olarak ilan ederken dudaklarını öpmeden önce onun yüzük parmağını sakinleştirici altın yüzüğün olduğu yerden öptü. Bugünlerde daha fazla kaplan ve kaplanswan oldukları için, bir yanı buna fazlasıyla eğlenmişti, ama bu başka bir hikayeydi.

Wren onu serbest bırakır bırakmaz arkadaşları onu kucaklamak ve tebrik etmek için öne çıktı. Marguerite, kurtların Wren'i taciz etmesini dinlerken onları kucakladı.

"Artık Vane gibisin, sonsuza kadar bağlısın," dedi Fury ürpererek. "Dostum, sen aptalsın. Vane'in aksine senin bunun için bir sebebin bile yok."

"Sessiz olsan iyi olur Fury," dedi Vane gülerek. "Yoksa Bride'ı senin üzerine salacağım." "Evet," diye onayladı Bride, oğlunu babasına teslim ederken. "Kurt etinin tadını seven küçük bir iblis tanıyorum..."

Kafası karışmış görünen Elise, Tammy ve Whitney dışında hepsi güldü. Resepsiyon için evin içinde ara verdiklerinde, koridorda Savitar'la karşılaştıklarında Marguerite aniden durdu. Vane kaşlarını kaldırarak duraksadı ve bir çift beyaz hımbıl pantolon ve sekizli karın kaslarını göstermek için açık bırakılmış mavi-beyaz bir plaj gömleği giymiş adama baktı. "Plaj kıyafetlerinden başka bir şey giydiğin oluyor mu hiç?"

Savitar omuz silkti. "Başka her şey berbat. Ayrıca, takması kolay... takması kolay."

Marguerite onun sözlerine burnunu buruşturdu. "Ew. TMI ... çok fazla bilgi." "Kabul edildi," dedi Wren, Vane başını sallayıp diğerlerini yemek odalarına kadar takip ederken.

Yalnız kaldıklarında Wren, Savitar'a kaşlarını çattı. "Peki, bu onuru neye borçluyuz?" Savitar onlara ukala bir yarım sırıtış verdi. "Düğününüzü mahvettiğim için üzgünüm ama fazla kalmayacağım."

Maggie hemen, "Bizim hesabımız için acele etmene gerek yok," dedi.

Wren kabul etti. "Kalmak istersen bol bol yiyeceğimiz var. Seni davet ederdik ama düğünlerin senin sahnen olduğunu düşünmemiştim."

"Değiller," dedi kuru bir sesle. "Ama ikinize bir arkadaşımdan bir hediye vermek istedim."

Wren'in kaşları çatıldı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum ama yapmak istiyorum." Savitar başka bir şey yapmadan Wren'in sol elini sağ eliyle birleştirdi ve onları kendi elinde tuttu.
Nefesi kesilen Marguerite ani bir yanma hissetti. Avucunda dövmeye benzer küçük, girift bir işaret bulmak için elini geri çekti. "Ne-"
"Bu bir çiftleşme izi," dedi Wren, elinden Savitar'a bakarken alçak bir sesle. "Anlamıyorum. Bu gerçek mi?"
Savitar başını salladı. “Kaderlere güvenmiyorum. O üç kaltağın iğrenç bir mizah anlayışı var ve en son isteyeceğim şey sırf kin için seni başka biriyle çiftleştirmelerini görmek. Ayrıca, eminim ikiniz de bir gün çocuk sahibi olmak istersiniz.” Gözlerinde derin bir hüzün belirdi ama çabucak geçti. "Herkes çocuklarının büyüdüğünü görme şansına sahip olmalı."
Wren dehşete kapılmış görünüyordu. "Ama kaderle dalga geçemezsin."
Savitar ona pis pis sırıttı. "Yapamazsın küçük kaplan ama ben ne istersem onu yaparım. Kader lanet olsun. Benden bir parça istiyorlarsa, o zaman getir. Ne düşündükleri umrumda değil ve günün sonunda kiminle bulaşmayacaklarını biliyorlar. Onlara göz kırptı. "Siz iki çocuğun harika bir hayatınız var. Gidip bir dalga ve zen yakalayacağım.
Savitar bir hiçe dönüşürken Marguerite'in çenesi gevşemişti. Sol eliyle sağ elindeki lekeyi ovuşturdu. "Bu yasal mı?"
Wren elini onunkine aldı. "Sanirim oyle."
“O zaman çocuk sahibi olabiliriz…”
Kaşlarını ona doğru sallayarak ona tamamen şehvet düşkünü bir gülümseme verdi. Baştan çıkarıcı. "Bilmenin tek bir yolu var. Düğün partisini bir kenara bırakıp öğrenmemize oy veriyorum.
Yüzündeki istekli ifadeye güldü. "Çok kötüsün."
Ona bir kez daha ateşli bir bakış atarken gırtlağından alçak sesle homurdandı. Elimde değil. O elbisenin içinde fazla yenilebilir görünüyorsun.”
Wren, boğazını temizleyen birinin sesiyle geri çekildi.
Marguerite, babasının kapıda durduğunu görünce kızardı.
Aristoteles onlara başını salladı. "Buradaki bazılarımız da açız, bu yüzden yemeği sensiz yememizin bir sakıncası var mı?"
Wren gözle görülür bir şekilde sinmişti. "Üzgünüm baba. Geliyordu."
Babası, inanmıyormuş gibi ona kavisli bir bakış attı.
Yemek odasına girdiklerinde yine kapı zili onları yarıda kesti.
Wren ve Marguerite kaşlarını çattı.
"Benim tarafımda kimse yok," dedi Wren, "kapıyı çalmayız."

Gözlerini ona çevirdi. "Muhtemelen UPS'dir. Bizi bölmeye cüret eden teslimatçıyı menüye eklememize oy veriyorum.”
Wren güldü. "Bilmiyorum. Bence arkadaşların iğrenirdi.” Kapıya yöneldi.
Adamın kapıyı açmasını izledi, sonra kaskatı kesildi.
Hareketlerine kaşlarını çatarak ve onlara neyin sebep olduğunu merak ederek, o kapıyı daha geniş açarken aynı anda ileri doğru yürüdü. Marguerite, kapı eşiğinde biraz mahcup görünen babasını görünce duraksadı.
Wren, onun eve girmesine izin vermek için geri çekildi. Onu gördüğünde babasının yüzünde bir rahatlama parıltısı belirdi, ta ki yerini hayal kırıklığı ve kedere bırakana kadar.
"Geç kaldığım için üzgünüm, düğün çiçeğim," dedi huysuzca. "Gerçekten yetişmeye çalıştım, ancak Kongre'de bütün gece süren bir oturum vardı ve hava o kadar kötüydü ki uçuş ertelendi. Mümkün olan en kısa sürede buraya geldim.”
Marguerite onu en çok neyin şaşırttığını bilmiyordu. Özrünü ya da küçüklüğünden beri duymadığı bir lakap kullanmasını.
"Sorun değil, baba."
"Hayır, değil." Ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkarmadan önce boğazını temizledi. "Bunu sana göndermeye başladım, ama buraya gelip sana şahsen vermem gerektiğini düşündüm." Ona kutuyu uzattı.
Marguerite kaşlarını çattı. 1950'ler tarzı eski bir açık mavi kolye kutusuydu. "Nedir?" “Büyükannenin incileri. Annen onları düğünümde giydi ve senin de senin olmanı istedi.
Gözlerinde yaşlar birikti. Babası, annesinden bu şekilde bahsetmeyeli yıllar olmuştu.
Kutuyu açıp mükemmel beyaz inci dizisini ve uyumlu küpeleri görünce Wren arkasından gelip teselli etmek için elini sırtına koydu.
"Güzeller."
Babası başını eğdi. "Annen gibi... ve senin gibi."
Gözyaşları akmaya başladığında dudakları titriyordu. Sonra Marguerite, annesinin ölümünden beri yapmadığı bir şey yaptı. Babasına sarıldı.
Anılarında ilk kez gerilmedi ve uzaklaşmadı. Kollarını ona doladı ve yakınına aldı.
"Seni seviyorum, baba," diye fısıldadı yanağına.
Ben de seni seviyorum Marguerite. Bir an önce kollarını ona doladı ve doğrulup yüzündeki yaşları sildi. Gülümsemesine hüzün karışmıştı. "Seni

ele vermek için burada olmadığım için üzgünüm. En azından aramalıydım.
"Sorun değil."
Wren incileri kutudan aldı. Onları takmak için harekete geçtiğinde, babası onu durdurdu.
"Ona bunlarla ilgili yardım etmek için hayatının geri kalanına sahipsin. Sakıncası yoksa, bunu sadece bir kez yapmak istiyorum."
"Elbette," dedi Wren onları teslim ederken.
Marguerite, Wren'in turkuaz gözleriyle karşılaştığında hanımefendiden daha az kokladı. Bakışlarındaki aşk içini ısıttı.
Babası incileri bağladı, sonra Wren'in önünde durmak için hareket etti. "İkinize de pislik olduğumu biliyorum ama yanıldığımı kabul edecek kadar büyük bir adamım." Ona baktı. Sen benim kızımsın Marguerite ve eğer o seni mutlu ediyorsa, isteyebileceğim en iyi şey bu. Son birkaç haftadır söylediklerinizi hakkında çok düşündüm ve hayatınızın bir parçası olmak istiyorum... eğer izin verirseniz."
"Elbette, baba. Ne olursa olsun, sen her zaman benim babam olarak kalacaksın."
Wren'e bakana kadar gözleri yumuşadı. "Baltayı gömelim mi? Artık dargınlık yok mu?"
Marguerite, Wren'in cevabını sabırsızlıkla beklerken nefesini tuttu.
Babasının elini tutup sıkmadan önce bir an tereddüt etti. "Onu sadece mutluluktan ağlattığın sürece hiçbir şey olmaz."
Babası diğer elini Wren'in elinin üzerine koydu. "Merak etme. Onu asla incitmek gibi bir niyetim yok."
Yine birinin boğazını temizlediğini duydular. Marguerite döndü ve Aristoteles'in bir kez daha kapı eşiğinde durduğunu gördü. "Hiç yemek yiyecek miyiz?" O sordu.
Marguerite güldü. "Kesinlikle yemek yiyeceğiz," dedi babasını Wren's ile tanıştırmadan önce.
Ve dördü akşam yemeği partisinin geri kalanına yeniden katıldığında, içinde sıcak bir telaş hissetti.
"İyi misin?" diye sordu Wren, onu masaya götürmek için elini tutarken.
"Keşke annem burada olsaydı diye düşünüyordum."
"Eminim sana tepeden bakıyor ve gülümsüyor."
Marguerite yanağından öptü. Garip bir şekilde, onun haklı olduğunu hissetti ve o anda bu günün gerçekten mükemmel olduğunu anladı.

Ve bunun için teşekkür edeceği bir kişi vardı ve hayatının geri kalanını teşekkür ederek geçirmeyi planladığı tek kişi oydu. Onun yardımıyla oturmadan önce o kişinin elini sıktı ve o da yanına oturdu.
Yemeklerine başlarken Marguerite, Wren'e gülümsedi. Geleceklerinde başka bir mükemmel gün olmayabilir ama bu gün onların elindeydi ve yanında Wren olduğu sürece, gelecek ne getirirse getirsin bu günle her zaman böyle yüzleşeceklerini biliyordu. Birlikte.
* * *
Savitar, kumsalda oturan ve dalgaların gelişini izleyen yalnız figüre yaklaşırken yüzünde boş bir ifade oluşturmaya çalıştı. Pejmürde bir Hawai gömleği ve bir çift sörfçü şortu giymiş olan koyu saçlı adam, sırtına yaslanmıştı. dikkati tamamen başka bir yere dağılmış kollar.
Bu uzak bakışı biliyordu. Kendisinin de çok giydiği biriydi. Ve bu yüzden ona herhangi bir rahatlık sunan tek şey kumsaldı.
Zaman gibi okyanus da sonsuzdu ve sürekli değişiyordu. Büyüklük. Boş. Ezici. Kollarını göğsünde kavuşturarak sahildeki adama yaklaştı. "Hediyenizi onlara teslim ettim."
O sırada Nick Gautier ona baktı. Savitar, Nick'in yüzünden bu kelimelerin anlaşılmasının birkaç saniye sürdüğünü anlayabiliyordu. "İltifatın için teşekkürler, Savitar."
"Sorun değil. Onlar iyi çocuklar."
Nick, dudaklarının kenarlarında hüzünlü bir gülümseme belirirken başını salladı. Maggie'nin içinde geleceği için savaşma gücünün olduğunu asla düşünmezdim. Ya da bu konuda. Arkadaşlarını mutlu görmek güzel, değil mi?"
Savitar homurdandı. "Nasıl bilebilirim? Arkadaşım yok. İnsanlar temelde berbat ve sonunda tüm arkadaşlar seni mahvedecek. Benim sözüme güven."
"Öyleyse neden buradayım?"
"Bilsem ne olur." Ama gerçek bu değildi. Nick buradaydı çünkü Acheron bunu ondan istemişti ve Acheron, Savitar'ın asla inkar etmeyeceği çok az varlıktan biriydi.
"Bana bir şey söyle Sav. Onlar-"
"Sonsuza kadar mutlu yaşayacaklar. Merak etme. Bir sürü küçük kaplan yetiştirin ve zaman zaman sizi düşünün. Kahretsin, ilk doğanlarına senin adını bile verecekler... Tabii ki bir kız olacak ama küçük Nikki onun ismine aldırış etmeyecek. Bunun havalı olduğunu düşünecek."

Nick başını salladı ama buna rağmen Savitar onun acısını hissedebiliyordu. Nick ölmek istememişti ve ölümü onu birçok yönden mahvetmişti.
Ama yaşam ve ölüm devam ediyordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.
"Hadi evlat," dedi başını dalgalara doğru eğerek. "Surf Up."
Nick ona gözlerini devirdi. "Beni hiç Kara Avcı olarak eğitecek misin?"
"Evet ama şu anda aklımda daha büyük şeyler var. Altı metrelik bir tekne kıyıya yaklaşıyor ve ben ondan bir parça istiyorum."
Nick kendini yukarı iterken içini çekti. Savitar suya girerken dalgıç giysisini giymişti. Yanında bir sörf tahtası belirdi.
Nick'in öldüğü gece olanlar yüzünden o piç kurusunu öldürmek istemeden Acheron'la yüz yüze gelemeyeceği için Savitar'ın onu yanına aldığına minnettardı. Ama dürüst olmak gerekirse, kıçının üstüne oturup eğitiminin başlamasını beklemekten bıkmıştı.
Eski hayatı sona ermişti. Bunu biliyordu. Bildiklerine geri dönmenin bir yolu yoktu.
New Orleans'a dönüş yok.
Şimdi, Wren ve Maggie gibi, hayatında yeni bir bölümün başlama zamanı gelmişti.
Ve onun geldiğini hissedebiliyordu, tıpkı zirveye ulaşan dalga gibi...
Sözlük
Abadonna: Atlantis'in şeref terimi. "yok edicinin kalbi" anlamına gelir.
İntikam Yasası: Ruhlarının karşılığında Artemis, tüm yeni Karanlık Avcılara, insan yaşamlarında onlara haksızlık edenlerden intikam almak için yirmi dört saat süre verir. Yirmi dört saatlik sürenin sonunda ona aitler ve Acheron tarafından eğitiliyorlar.
Adelfos: Yunanca "kardeş" anlamına gelir.
Agrotera, Katra (Kat): Hem Apollymi'nin hem de Artemis'in hizmetçisidir ve Cassandra Peters'ın koruması olarak hizmet eder. Acheron'a gizemli bir yakınlığı vardır ve Abadonna olarak bilinir. Geceyi Yakala'da Artemis onu hizmetinden serbest bırakır.
Apollymi, Acheron'a yardım etmek için.
Agrotera, "güç" veya "vahşi avcı" anlamına gelen Artemis'in Yunanca isimlerinden biridir.
Akelos Daimons: Yalnızca bunu hak eden insanları, yani katilleri ve suçluları öldürmeye yemin etmiş bir Daimon kolu. Akra: Atlantis dilinde "hanım ve efendi" anlamına gelen terim.
Akri: "Efendi ve efendi" için Atlantis terimi.

Akribos: "sevgili" veya "kıymetli" anlamına gelen Yunanca sevgi.
Alastor: Bazen yaramazlık yapmak için Were-Avcıları ile birlikte çalışan bir iblis. Night Play'de Vane'in annesi Bryani tarafından Gelin'i Britanya'nın Karanlık Çağı'na zamanında geri getirmek için yaratıldı.
Alexander, Grace: Mütevazı bir psikolog olan Grace, psişik Selena Laurens'i en iyi arkadaşı sayma şansına (veya talihsizliğine) sahiptir. Julian Alexander'ın karısı ve Fantasy Lover'ın kahramanıdır. Ve evet, hem kendisi hem de kocası ölümsüzdür.
Alexander, Julian: Trakyalı Kyrian ile birlikte eğitim almış ve savaşmış eski bir Yunan generali (ve aslen onun komutanıydı). O, üvey kardeşi Priapus tarafından seks kölesi olması için lanetlenmiş bir yarı tanrıdır. Julian artık Grace Alexander'ın kocası ve Loyola ve Tulane'de klasikler profesörüdür. O bir Kahin ve Fantasy Lover'ın kahramanı.
Alexion: “savunmacı” anlamına gelen Atlantis sözcüğü.
Ambrosia ve Nektar: Tanrıların yiyecek ve içecekleri. Onları tüketmek bir ölümlüyü ölümsüz bir yarı tanrı yapacaktır.
Anaimikos Daimon: Onu tüketmek için yalnızca başka bir Daimon'dan beslenen bir Daimon.
Apollites: Apollites, Yunan tanrısı Apollon tarafından yaratılmış bir ırktır. İnsanoğlundan daha güzel ve daha güçlü, psişik yeteneklerle kutsanmışlardı. Apollo halkını sevdi ve onların insanlığın yerini almalarını istedi. Atlantis yerlileriyle evlendikleri Atlantis'e gönderildiler. Apollite/Atlantis kraliçesinin kıskançlık içinde halkını Apollon'un Yunan insan metresi ve oğlunu öldürmeye gönderdiği güne kadar. Misilleme olarak Apollo, halkını üç kez lanetledi:

1. Sevdiklerini bir hayvan öldürmüş gibi gösterdikleri için, yaşamak için birbirlerinin kanıyla beslenmeleri gerekecekti. Onlara bir avcının dişleri ve gözleri verildi.
2. Onun gündüz diyarında bir daha asla yürüyemezlerdi.
3. Yirmi yedinci yaş günlerinde (metresinin öldürüldüğü yaş), yirmi dört saatlik bir süre içinde toza dönüşene kadar hepsi yavaş yavaş ve acı içinde parçalanacaklardı. (Ayrıca Daimonlara bakın.)

Bugün birçoğu insan dünyasına sorunsuz bir şekilde uyum sağlarken, diğerleri ayrılmış komünlerde yaşıyor.
Apollymi: "Büyük Yok Edici" olarak bilinen Atlantis tanrıçası. Spathi Daimonları korur ve kullanır ve Charonte iblisleri ve ceredonlara ek olarak otuz civarında Illuminati'den oluşan seçkin bir grubu muhafızları olarak tutar. Archon'un karısı ve Apostolos'un annesidir. Yüzyıllardır,

insan dünyasını ve diğer tanrıları görebildiği, ancak onları etkileyemediği Kalosis'te kapana kısılmıştır. Ancak yine de Charonte'ları kontrol edebilir.
Apostolos: Apollymi'nin oğlu. O, dünyanın sonunu getirecek olan Habercisidir.
Arcadialılar: Kurt Avcılarına bakın.
Archon: Zeus'un Atlantis muadili. Babasının yarattığı evrende düzeni ilk kuran Kaos'un oğludur. Apollymi'nin arkadaşı. “Sipariş veren” anlamına gelen Kosmetaş da denir. Apostolos'un ölüm emrini veren ve Apollymi'yi Kalosis'te tuzağa düşüren odur.
Aristo/Aristi: Zahmetsizce sihir kullanma yeteneğine sahip nadir bir Arcadian türü. Türlerinin en güçlüsüdürler. Aristi, Arcadian diyarında tanrı olarak kabul edilir ve onlar için seve seve ölecek olan patria tarafından şevkle korunur.
Artemis: Kızıl saçlı, tutkulu Yunan av tanrıçası ve DarkHunters'ın yaratıcısı. Acheron Parthenopaeus'a ve kendi rahatlığına karşı ikiz takıntıları var.
Astrid: Astrid, Themis'in kızı ve Üç Kader'in kız kardeşidir. O, olası haydut Karanlık Avcılara hükmetmek için dünyaya gönderilen ölümsüz, tarafsız bir yargıç olan Adalet Perisi'dir. Olimpos adaleti, sanığın suçlandıktan sonra merhamete layık olduğunu kanıtlaması gerektiğini belirtir. Tanrılar yalnızca iyi nedenlerle suçladıklarından, Astrid yalnızca suçlu Karanlık Avcıları yargılamak için çağrıldı ve masumların olduğuna dair umudunu kaybetmeye başlıyor. Dance with the Devil'in kahramanıdır ve Moesia'lı Zarek ile evlidir.
Atlantis: Gelişmiş bir kültüre ve kendi tanrı panteonuna sahip eski bir ada ülkesi. On bir bin yıl önce Ege Denizi'ne battı.
Atropos: Üç Kaderin En Eskisi, hayatların iplerini kesmekten sorumlu. Themis'in kızı ve Astrid'in kız kardeşi. Av. olarak da bilinir.

Blood Rite Squires: Squires, haydut Kara Avcıları avlamak veya dünyalarına ihanet eden insanları/Efendileri idam etmek için çağrıda bulundu. Hepsinin ellerinde örümcek ağı dövmesi var.
Blue Blood Squires: Birçok kuşak Squires'a sahip bir aileden gelen Squires. Cıvata delikleri: Kalosis ile insan dünyası arasındaki portallar, genellikle Spathi Daimons tarafından Dark-Hunters'tan kaçmak için kullanılır. Laminalar olarak da bilinirler.
Brady, William Jessup: Bkz. Sundown.

Callabrax: Spartalı veya aslında Dorean (Spartalıların eski öncüleri) DarkHunter. Artemis tarafından yaratılan ilk üç Kara Avcıdan biri, Kyros ve
Ias.
Callyx: Dance with the Devil'de karısının ölümü nedeniyle Zarek'ten intikam almak isteyen bir Apollite. Thanatos'un en son enkarnasyonu.
Camulus: Emekli olmaya zorlanan bir Galya savaş tanrısı. Tanrılığını geri almak istiyor.
Carvaletti, Otto: Yarı İtalyan mafyası, yarı Blue Blood Squire, doktoralı. Princeton'dan filmde. Parmak boğumlarının arkasında siyah bir örümcek ağı dövmesi var. Şimdi, patronunu kızdırmak için sık sık aptal, yüksek sesle giyinmiş bir hödük gibi davrandığı New Orleans'taki Valerius'a atandı.
Ceredon: Köpek başlı, ejderha gövdeli ve akrep kuyruklu yaratık. Birçoğu Apollymi'yi koruyor.
Charonte iblisi: Atlantis tanrılarının evcilleştirmeyi başardığı eski bir iblis türü. Korkutucu, güçlü, neredeyse durdurulamaz, tanrılara, Avcılara veya insanlara yoldaş olarak bağlanabilirler. Bağlandıktan sonra, bağlı oldukları kişinin vücudunda bir dövme şeklinde durabilirler. Charontes iştahlıdır; alışveriş yapmayı, öldürmeyi ve her şeyi yemeyi severler. Sinirlenmeleri çok kolaydır ve sinirlendiklerinde çok tehlikelidirler. Simi, Acheron'un bağlı Charonte'sidir ve onun kızı gibidir.
Clotho: Hayatların ipliklerini döndürmekten sorumlu olan Üç Kaderden biri. Themis'in kızı ve Atropos, Lachesis ve Astrid'in kız kardeşi. Cloie olarak da bilinir.
Corbin: Eski bir Yunan kraliçesi olarak dünyaya gelen Corbin evli ve genç yaşta dul kaldı. Kocasının tahtını kendisininmiş gibi tutmak için savaştı ve sevilen bir kraliçeydi. Kayınbiraderi bir barbar kabilesiyle şehri yağmalamak ve yerle bir etmek için bir anlaşma yapana kadar hükümdarlığı tartışmasızdı. Hizmetçilerini ve çocuklarını kurtarmaya çalışırken öldü.
Cronus: Yunan zaman tanrısı.
Pollux Kültü: Tam olarak Apollo'nun onları ölmeye lanetlediği gibi ölmeye yemin eden Apolliteler - ne intihar edin ne de Daimon'u dönüştürün.

Daimonlar: Daimonlar, yirmi yedi yaşında ölmeyi reddeden Apollitlerdir. Yaşam sürelerini yapay olarak uzatmak için insan ruhlarını çalmak zorundalar. Bununla birlikte, bir insan ruhu bir kez alındığında ölmeye

başlar ve Daimonlar her zaman bir sonraki kurbanlarını aramaya başlar. İçlerinde yaşayan bir insan ruhu olduğu sürece sonsuza kadar yaşamaya devam edebilirler. Bir insan ruhunu vücuduna alan herhangi bir Apollite, bir Daimon olarak sınıflandırılır.
D'Alerian: Morpheus'un oğlu Oneroi Dream-Hunter, o bir şifacı ve Kara Avcıların yardımcısı. D'Alerian, sevmediği bir kurala asla uymayan heteroseksüel bir adamdır. Kara Avcılar üzerinde sürekli bir nöbet tutar ve içlerinden birinin ihtiyacı olduğunda yardımla hemen devreye girer. O ve Acheron yakın arkadaşlar.
Tehlike: Fransız Devrimi sırasında ölen bir Kara Avcı. Sins of the Night'ın kahramanıdır.
Dark-Hunters: Dark-Hunters, haksız yere ölenlerden yaratılan ölümsüz savaşçılardır. Ne zaman böyle bir insan ölse, ruh intikam için haykırır. Çığlıkların en güçlüsü ve en öfkelisi Olimpos'un koridorlarında yankılanıyor. Artemis ne zaman ulaşsa, ona ruhunu ver, insanlığı öldürmeye ve köleleştirmeye çalışan Daimonlarla savaşmayı kabul et, diye bağıran kişiye bir anlaşma teklif etmeyi düşünür, o da seni ölümsüz yapar.
Pazarlık yapıldığında, yeni Dark-Hunter, Artemis'in çift yay ve ok logosuyla damgalanır ve bir İntikam Yasasına izin verir. Dark-Hunters'ın esrarengiz lideri Acheron Parthenopaeus ile eğitim alır ve kendisine dünya üzerinde bir konum atanır. Dark-Hunter daha sonra sonsuzluğun geri kalanını Daimonlar ve diğer kötülüklerle savaşarak geçirir. Öldürdükleri Daimonlar gibi dişleri, ışığa duyarlı gözleri ve gün ışığında dışarı çıkma yasağı vardır. Bir Kara Avcı'yı öldürebilecek tek şey güneş ışığı, kafasının kesilmesi veya tamamen parçalanmasıdır. Dance with the Devil'i okuyanlar ok ve yay işaretini delmenin onları da öldürebileceğini bilirler. Acheron, savaşırken paniklemelerini ve buna konsantre olmalarını istemediği için onlardan sakladığı bir şey. Bunu yapmak, bu bilgiyi
öldürmenin çok kolay bir yolu olan daimonlar .
Artemis, hizmetleri için onlara iyi para ödüyor ve onlara insan yardımcılar sağlıyor. (Bkz. Squires.)
Bir Kara Avcı'nın Artemis'ten kurtulmasının tek yolu, onu Artemis'in testini geçecek kadar seven tek gerçek ruhu bulmaktır. Bu kişi, Kara Avcı'nın ruhunu içeren madalyonu almalı ve ruh geri dönene kadar Kara Avcı'nın vücudundaki ok ve yay işaretine doğru tutmalıdır. Madalyon lav gibi sıcak ve eli yaralayacak. Kişi tutunamaz ve madalyon düşerse, ruh

hiçliğe salınır. Bu, Kara Avcı'yı bir Gölge olarak acı verici bir varoluşa hapseder. Öte yandan, aşık başarılı olursa, Kara Avcı bir kez daha ruhu olan bir ölümlü olur ve hayata ilk öldükleri yaşta yeniden başlar.

Dark-Hunter Code: Artemis'i onurlandırın. Kan içme. Hiçbir insana veya Apollite'ye zarar vermeyin. Squire'ınıza asla dokunmayın. Ailen olmadan, seni ölmeden önce tanıyan arkadaşların olmadan konuşma. Hiçbir Daimon'un canlı kaçmasına izin vermeyin. Asla ne olduğundan bahsetme. Yalnız yürüyorsun. Yay işaretinizi gizli tutun.

Dark-Hunter.com: Bir kurgu ve rol yapma Web sitesi kılığına girmiş Dark-Hunters ve Squires'tan oluşan çevrimiçi bir topluluk.

Dayslayer: Gün ışığında yürüyebilen bir Daimon/Apollite'ın Apollite efsanesi. (Bkz. Thanatos.)

Desiderius: Devereaux ailesine kin besleyen tehlikeli yarı tanrı Spathi Daimon. Geceyi Yakala ve Gece Zevklerinde görünür. Zihinleri kontrol edebilir ve şimşek çakabilir.

Devereaux: Pek çok büyülü yeteneğe sahip, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir kız kardeş ailesi. Kızları arasında Esmerelda (Essie); Yasemin (Mina); Petra; Ekaterina (Trina); Karma; Tiyana (Tia) — bir vudu prensesi; Selena (Lane)—bir psişik; Tabitha (Tabby)—bir insan Vampir Avcısı; ve bir muhasebeci olan Amanda. (Ayrıca bkz. Devereaux, Tabitha; Hunter, Amanda; ve Laurens, Bill ve Selena.)

Devereaux, Tabitha: Daimonları avlayan Devereaux ailesinin bir üyesi. Bourbon Caddesi'ndeki bir yetişkin mağazası olan Pandora's Box'ın sahibi. Başkalarının duygularını sezme yeteneğine, çabuk öfkelenmeye ve eşsiz bir canlılığa sahiptir. Amanda Hunter'ın ikiz kardeşi ve Valerius Magnus'un karısı.

Dionysos: Yunan şarap ve aşırılık tanrısı - şimdi kendini bir şirket akıncısı olarak eğlendiriyor.

Genellikle kısa kahverengi saçlı ve düzgün bir keçi sakallı uzun boylu bir adam olarak görünür. Night Embrace'te görünür. Çok iyi bir sürücü değil…

Divine, Marla: Tabitha Devereaux'nun travesti arkadaşı. Erkek montlarını çalmayı sever. Bir keresinde çok gergin bir Dark-Hunter tarafından bir drag yarışmasında eşlik edilmişti.

Dorean Squires: Dorean Squires belirli bir Dark-Hunter'a hizmet etmez, bunun yerine tüm gruba hizmet eder. Bu Efendiler, Kara Avcıların özel silahlar veya arabalar yapmak gibi daha tuhaf ihtiyaçlarını karşılayan

işler kurarlar. Ayrıca, Dark-Hunter dünyası hakkında her şeyi bilen ve normalmiş gibi görünmeye yardımcı olan bankacılar ve avukatlardır.
Doulos: Apollites ve Daimons'un bir insan hizmetkarı.
Rüya Avcıları: Rüya Avcıları, Yunan uyku tanrılarının çocuklarıdır. Bazıları insan annelerden doğar, ancak çoğu Yunan tanrıçası Mist'ten doğar. Rüya Avcıları, Oneroi olarak da bilinir. Uzun zaman önce, Oneroi'lerden biri Yunan tanrısı Zeus'a bir oyun oynadı. Tanrı öfkeyle onların tümünü lanetledi, hiçbir duyguya kapılmamaları için. Artık bir şey hissedebildikleri tek zaman, bir insanın rüyasında oldukları zamandır.
Bu baştan çıkarıcı olduğu için Oneroi yalnızca rüyaları ziyaret edebilir; asla katılamazlar ve asla aynı insanı tekrar ziyaret edemezler.
Kendi kardeşlerini denetlemek dışında rüyalardan uzak durmayı tercih eden birkaç Düş Avcısı da vardır. Tüm Düş Avcıları, herkesin rolünü bilmesi için adlarının önüne bir ön ek alır:
M' uygulayıcılardır, polis gücü gibi çalışırlar ve liderlerdir. V', uyumakta zorluk çeken veya kabus gören insanlara yardım edenlerdir.
D' tanrılara ve ölümsüzlere yardım edenlerdir. Bunlardan biri neredeyse her zaman yeni yaratılan Karanlık Avcılara yardım etmek için gönderilir. Karanlık Avcılar genellikle korkunç geçmişlerden geldikleri için kabuslarla boğuşma eğilimindedirler. Atanan Dream-Hunter, genellikle tüm DH varlıkları boyunca onları izleyecektir.
Dream-Hunter dünyası karmaşıktır ama anlaşılması zor değildir. Hatırlanması gereken en önemli şey, onların doğuştan tanrılar veya yarı tanrılar olduklarıdır. Erkek ya da dişi olabilirler ve çoğunlukla insan alemini yalnız bırakırlar ve yalnızca en çılgın rüyalarınızda sevgili ya da iblis olarak bulunurlar.
Bazen bir Düş Avcısı bir hayalpereste aşık olur. Hatta bazen rüyaları kışkırtırlar ve ödünç aldıkları duyguları geliştirmek için onları değiştirirler. Bu olduğunda, Skoti olarak adlandırılırlar. Oneroi, eylemlerinden dolayı onları cezalandırmak için onları aramakla suçlanıyor.
Ancak, Skoti'lerin çoğu kontrolsüz ve yakalanmadan gidiyor. Rüyalarımızda incubi ve succubi olarak yaşarlar.

Eda: Archon'un kız kardeşi, Atlantis Dünya tanrıçası.
Elekti: "Seçilmiş" anlamına gelen Atlantis sözcüğü.

Elysia: Apollitelerin insanlardan ve Daimonlardan saklanarak yaşadığı gizli bir yeraltı Apollite şehri. Kuzey Amerika'daki en eski Apollite şehirlerinden biri. Phoebe Peters'ın evi. Gecenin Öpücüğü'nde yer aldı.
Eriksson, Christopher (Chris) Lars: Wulf Tryggvason'un Yaveri ve Wulf'un erkek kardeşinin doğrudan soyundan gelen biri. Chris, Wulf'un ailesinin hayatta kalan tek üyesi olduğundan, Wulf'u ve onun kim olduğunu hatırlayabilen tek insan odur.
Eros ve Psyche: Evli Yunan cinsel arzu ve ruh tanrıları. Genellikle Sanctuary'de bilardo ve poker oynarken görülür.
Eycharistisi: Atlantis dilinde "zevk" anlamına gelen kelime. Ayrıca vücudu endorfinlerle dolduran ve tüm engellemeleri yok eden güçlü bir Atlantis afrodizyak.

Gallagher, Jamie: Amerikan Yasaklama döneminden Gangster Dark-Hunter. Aşık olup düz gitmeye çalıştığında öldü. "A Dark-Hunter Christmas"ta yer aldı.
Gataki: "Yavru kedi" anlamına gelen sevecenlik terimi.
Gautier, Cherise: Nick Gautier'in onu henüz on beş yaşındayken doğuran annesi. Sanctuary'de çalışan kırklı yaşlarının başında güzel, iyi kalpli bir kadın.
Gautier, Nicholas (Nick) Ambrosius: Kyrian'ın Yaveri. Sert bir geçmişi, sevgi dolu bir annesi ve saygısız bir tavrı olan genç bir adam. Nick son derece sadık ve herhangi bir ölümlünün olabileceği kadar Acheron'un arkadaşı olmaya yakın.
Gilbert: Yaver olmak isteyen Valerius Magnus'un güvenilir hizmetkarı ve uşağı. Godeau, Marguerite D'Aubert: Bir Louisiana senatörü ve bir Cajun güzellik kraliçesinin kızı olan Maggie, bağnaz sosyal dünyasından kaçmak istiyor. Tulane Üniversitesi'nde öğrenciyken, Nick Gautier ile bir çalışma grubuna katıldı. Unleash the Night'ın kadın kahramanı.

İnsan saçını tut: Sığınak'ta bir Kurt Avcısının, bir insanı tek atışta sarhoş edecek, özellikle güçlü bir içecek istediğini belirtmek için kullanılan bir ifade. Weres daha yüksek bir metabolizmaya sahiptir ve çok daha fazla alkolü kaldırabilir.
Hunter, Amanda: Devereaux kardeşlerden biri olan Amanda, her zaman birlikte büyüdüğü empatlardan, vudu rahibelerinden ve medyumlardan daha normal olmak istemiştir. Tabitha Devereaux onun ikiz kardeşidir. Amanda muhasebeci oldu ama doğaüstü onu yine de buldu. Gece

Zevklerinin Kahramanı, o bir insan büyücü, Kyrian Hunter ile evli ve Marissa Hunter'ın annesi.
Hunter, Kyrian: Antik Yunan Kara Avcısı. Trakya'nın prensi ve varisi olarak dünyaya gelen Kyrian, babasının isteği dışında eski bir fahişeyle evlendiğinde mirastan mahrum bırakıldı. Efsanevi bir Makedon generali olarak, Dördüncü Makedonya Savaşı sırasında Akdeniz'de bir katliam yolu açtı. Chroniclers, bilinen dünya üzerindeki Roma hakimiyetini kıracağını ve Roma'yı kendisinin talep edeceğini yazdı. Karısı tarafından ihanete uğrayıp düşmanlarının eline teslim edilmeseydi başaracaktı. Haftalarca işkence gördü ve ardından Valerius'un büyükbabası tarafından idam edildi. Gece Zevklerinin Kahramanı. Amanda Hunter'ın kocası ve Marissa Hunter'ın babasıdır. Hunter, Marissa: Amanda ve Kyrian Hunter'ın kızı Marissa, şaşırtıcı güçlere sahip bir bebek ve Acheron ile Simi'nin gözdesi.
Hypnos: Tüm uyku tanrılarına hakim olan Yunan Tanrısı.

Ben Lirin Işığıyım: Daimonlar ve Apolliteler tarafından başka bir Daimon veya Apollite'den sığınmak için kullanılan ifade. Güneş tanrısı Apollon ile olan akrabalıklarını ifade eder.
Ias of Groesia: Eski bir Yunan Karanlık Avcısı. Callabrax ve Kyros ile birlikte oluşturulan ilk üç kişiden biri. Karısı tarafından acımasızca ihanete uğradı.
Icelus: Rüyalarda insan şekilleri yaratan Yunan tanrısı ve bazı DreamHunter'ların babası. Çocukları daha erotik Düş Avcıları olma eğilimindedir. Seks için yaşarlar ve yeni ortaklar arayarak rüyadan rüyaya sürüklenirler.
Idios: Kullanıcının kısa bir süre için hayalperestle bir olmasını sağlayan Oneroi tarafından yapılmış nadir bir serum. Rüyalarda rehberlik etmek ve yönlendirmek için kullanılır, uyuyan birinin diğerinin hayatını deneyimlemesine izin verir, böylece onu daha iyi anlayabilir.
Illuminati: Apollymi'nin Stryker liderliğindeki ve otuz ila kırk üyeden oluşan Spathi Daimon korumaları. Spathi'nin en eski ve en güçlülerini içerirler.
Cehennem: Dante'nin Cehennemi olarak da bilinir. Minnesota'da bulunan Dante Pontis tarafından işletilen gece kulübü.
Mürekkep lekesi: Daimonlar için, Apollit olmaktan insan avcısı olmaya geçiş yaptıklarında tüm Daimonların göğüslerinde geliştirdikleri garip

kara lekeden kaynaklanan aşağılayıcı bir terim. Bir Daimon'u öldürmek için bir hançer veya keskin bir nesnenin delmesi gereken şey budur.

Kallinos, Jasyn: Bir Katagarya Kurt Avcısı, Jaysn bir şahine dönüşür. O, Sanctuary'nin ölümcül sakinlerinden biridir.
Kallitechnis: “rüya ustası” anlamına gelen Yunanca bir terim.
Kalosis: Atlantis dilinde "cehennem" anlamına gelen kelime. Apollymi'nin insan dünyasını görebilmesi ama ona katılmaması için hapsedildiği yer. Aynı zamanda Spathi Daimonlarının sürekli karanlıkta yaşadığı yerdir. Hiçbir Karanlık Avcı giremez ve bu diyarı ziyaret ettikten sonra çok az Kurt Avcısı'nın yaşamasına izin verilir, ancak Daimonlar için cıvata delikleri veya laminalar yoluyla erişilebilir.
Katagarya: Kurt Avcılarına bakın.
Katoteros: "Cennet" için Atlantis terimi ve Acheron'un evini yaptığı yer. Tüm Apollite'ler ve Daimon'lar burada dinlenme haklarını geri alabilmenin hayalini kuruyor.
Kattalakis: Kral Lycaon'un oğullarından birinin soyundan geldiğini gösteren bir aile adı. Adı, hem Arcadian hem de Katagarya tarafındaki Drakos ve Lykos kollarına aittir. Aile üyeleri arasında diğerleri arasında Vane, Fang, Fury, Sebastian, Damos, Makis, Illarion, Bracis, Acmenis, Antiphone, Percy, Markos, Dare, Bryani ve Star yer alır.
Kattalakis, Bryani: Bir Arkadyalı Lykos Kurt Avcısı; Vane, Fang, Anya, Fury, Dare ve Star'ın annesi. Yüzünde ve boynunda üç kötü görünümlü yara izi var ve bir Sentinel. Bryani, Zeyna bölümünden fırlamış gibi giyiniyor. Vane'den ve onu eş olarak kabul etmeye zorlayan Katagarya babasından nefret ediyor. Dark Age Britanya'da yaşıyor. Kattalakis, Fang: Kahverengi bir kereste kurda dönüşen bir Katagari Kurt Avcısı. Fang kötü şakalar yapmaya bayılır ve şu anda Sanctuary'de Aimee Peltier'in gözetiminde aldığı yaralardan iyileşiyor. Vane ve Fury'nin kardeşi.
Kattalakis, Fury: Vane'in çöp arkadaşı. Vane gibi, ayırt edici bir kahverengi lekesi olan, hayvan biçiminde büyük beyaz bir ahşap kurttur. Fury insan biçiminde doğdu ve Katagari yarısı devralana kadar ergenliğe kadar Arcadian'dı.
Kattalakis, Markus: Katagari Kurt Avcısı. Kahverengi bir kereste kurduna dönüşür. Bryani'yi onu eş olarak kabul etmeye zorlamaya çalıştı ve başarısız oldu. Diğerleri arasında Vane, Fang ve Fury'nin babası.
Kattalakis, Sebastian: Arcadian Drakos Were-Hunter, Kral Lycaon'un torunu. Ablasının ölümünden sonra vatanından aforoz edildi. Şimdi tek

başına bir Nöbetçi olarak yürüyor ve bunu dört yüz yıldır yapıyor. "Dragonswan (Goblen)" Kahramanı. Kattalakis, Vane: Arcadian Kurt Avcısı. O, hayvan biçiminde büyük, sağlam beyaz bir ahşap kurttur. Vane, Katagarya olarak doğdu ama ergenlik ona sihrini ve insan formunu verdiğinde Arcadian olarak değişti. Erkek kardeşi Fang ve kız kardeşi Anya tarafından sürüsünden korundu. Vane bir Aristo ve bir Sentinel'dir. Anya, Fang ve Fury'nin kardeşi. Gece Oyununun Kahramanı.
Kell: Dacia'dan eski bir Romalı gladyatör, şimdi Dallas'ta görev yapan bir Kara Avcı.
Karanlık Avcılar için silahlar yapar.
Kori: En çok bilineni Kat Agrotera olan Artemis'in hizmetçisi.
Kouti, Pandora: "Winter Born (Stroke of Midnight)"ın Kadın Kahramanı, Arcadian kurt panter. Pandora, kadınları bir Katagarya panter vatanıyla pazarlığa tabi olan bir vatanseverdir, ancak bunu onurlandırmaya istekli değildir - karşı koyacaktır. Pandora, Katagarya panteri Dante Pontis ile çiftleşir.
Kyklonas: Apollymi'nin Kalosis'teki tapınağını koruyan bir ceredon. Adı "kasırga" anlamına gelir.
Kyrios: Atlantis dilinde "efendi" için kullanılan saygılı bir terim.
Sekloslu Kyros: Eski bir Yunan Karanlık Avcısı. Callabrax ve Ias ile birlikte oluşturulan ilk üç kişiden biri. Aberdeen, Mississippi'de konuşlanmış.

Lachesis: Kader kalıbını örmekten sorumlu Üç Kader'in ortası. Astrid'in kız kardeşi ve Themis'in kızı. Dantelli olarak da bilinir.
Laminalar: "sığınak" için Atlantis terimi. Kalosis ile insan dünyası arasında, genellikle Spathi Daimons tarafından kullanılan ve aynı zamanda cıvata deliği olarak da bilinen bir portala atıfta bulunabilir. Bu terim, herhangi bir Were-Hunter sığınağına da uygulanabilir. Bunlar, Kurt Avcılarının kendi türleri tarafından avlanma korkusu olmadan gidebilecekleri güvenli evler. Bu sığınaklardaki Apollite'ler ve Daimon'lar, Kara Avcılardan korunur.
Laurens, Bill ve Selena: Bill, bazen Dark-Hunters için çalışan, ancak gerçek bağları Were-Hunters ile olan politik olarak bağlantılı bir avukattır. Karısı Selena, New Orleans'taki Jackson Meydanı'nda fal bakan bir medyumdur. Selena, Devereaux'nun kız kardeşi ve Grace Alexander'ın en iyi arkadaşıdır. Aslında Fantasy Lover'ın başında Grace'e büyülü kitabı veren Selena'dır. O dürtüsel ve duygusal - Bill için mükemmel bir engel.

Limani: Arcadialılar ve Katagarya'nın benzer şekilde avlanma korkusu olmadan gidebilecekleri bir Kurt Avcısı sığınağı. Limanda şiddete izin verilmez. Limani statüsünü elde etmek zordur.
Liza: New Orleans'ta Royal Street'te oyuncak bebek dükkanı olan bir Dorean Squire. Kara Avcılar için özel oyuncak bebekler ve özel silahlar yapıyor.
Loki: İskandinav düzenbaz tanrısı.
Lycaon: Were-Hunter yarışlarını yapmak için sihrini kullanan kral.

MacRae, Channon: Virginia Üniversitesi'nde tarih öncesi konusunda uzmanlaşmış bir tarih profesörü.
Norman Britanya. "Dragonswan (Goblen)" nin kadın kahramanı.
M'Adoc: Bir Oneroi Rüya Avcısı, Phantasos'un oğludur. O, hem Oneroi'yi hem de Skoti'yi izleyen bir Uygulayıcıdır. Emir vermekte hızlıdır, ancak nadiren alır. M'Adoc, son çare olan Oneroi'dir. Peşinden geldiğinde, bedelini ödeyeceğini biliyorsun. Sık sık kimsenin yapmak istemediği işleri alır.
Magnus, Valerius: Antik Roma'dan bir Kara Avcı olan Valerius, bir zamanlar Romalı bir senatörün oğluydu. Bir Romalı general olarak Yunanistan, Galya ve Britanya'da fetihlere öncülük etti. Pek çoğu Yunanistan'dan veya fethettiği diğer ülkelerden geldiği için Kara Avcıların çoğuyla iyi oynamıyor. Val, diğer kardeşlerinden gerçekten dışlanmıştır. Çok resmi ve şu anda New Orleans'ta görev yapıyor. Zarek'in üvey kardeşi ve Seize the Night'ın kahramanıdır.
Maymun Marvin: Sanctuary'nin maskotu Marvin, Sanctuary'deki tek gerçek hayvandır. Wren Tigarian ile iyi arkadaşlar.
McDaniels, Erin: Daha yaratıcı dürtülerini bastıran ve dolayısıyla Skoti için birincil hedef olan kurumsal drone. "Phantom Lover (Midnight Pleasures)"ın kadın kahramanı.
McTierney: Were-Hunter dünyasıyla bağlantıları olan bir insan ailesi. Üyeler arasında anne Joyce, baba Paul ve çocuklar Bride, Dierdre ve Patrick yer alır. Paul, kısırlaştırmayı tanıtan reklamlarıyla New Orleans bölgesinde ünlü bir veterinerdir. Ailenin birkaç evcil hayvanı var: siyah bir rottweiler olan Titus; Profesör ve Marianne, iki kedi; Timsah Bart; ve iyileşen hayvanlardan oluşan dönen bir kadro.
McTierney, Bride: French Quarter'daki Iberville'deki Leylak ve Dantel Butiğinin sahibi bir insan. Dükkanının arkasındaki bir apartman dairesinde yaşıyor ve Night Play'in kahramanı.

Metriazo tasması: Büyülü güçlerini kullanmasını önlemek için WereHunter'ın vücuduna küçük iyonik darbeler gönderen ince bir gümüş tasma.
M'gios: Atlantis dilinde "oğlum" anlamına gelen kelime.
M'Ordant: Phantasos'un oğlu Oneroi Dream-Hunter, hem Oneroi'yi hem de Skoti'yi koruyan bir Uygulayıcıdır. İnatçı ve işine düşkün biridir. Yine de kendi türüne yasak olan bir merhamet derecesi var. İşini yapması için ne gerekiyorsa yapmasına engel değil. "Phantom Lover (Midnight Pleasures)" da rol alıyor.
Morginne: Wulf Tryggvason'u ruh ticareti yapması için kandıran ve soyundan biri dışında hiç kimsenin onu hatırlamaması için onu lanetleyen bir Kara Avcı.
Morpheus: Yunan rüya tanrısı; birçok Oneroi'nin babası.
Morrigan: Kelt Kuzgun tanrıçası. Talon, insan yaşamı boyunca ona sadakat yemini etti, ancak ölümünden çok önce onu terk etmiş görünüyordu. Sunshine Runningwolf'un büyükannesidir.
Olimpos Dağı: Yunan tanrılarının evi.

Nynia: Talon'un insan yaşamı boyunca ilk aşkı. O eski bir Kelt ve klanın onaylamamasına rağmen Talon'un evlenmekte ısrar ettiği bir balıkçı kızıydı. Ölü doğan çocuğunu doğururken öldü.
Nyx: Yunan gece tanrıçası.

Omegrion: Were-Avcılarının yönetici konseyi. Bir senatoya benzer şekilde, Arcadian ve Katagarya'nın her şubesinden birer temsilci hepsini temsil etmesi için gönderilir. Tüm Were-Avcılarını yöneten yasalar yaparlar ve sığınaklar kurmaktan sorumludurlar. A=Arcadian temsilcisi, K=Katagaria temsilcisi. Üyeleri: Litarian (aslanlar) Patrice Leonides (A), Paris Sebastienne (K); Drakos (ejderhalar) Damos Kattalakis (A), Darion Kattalakis (K); Gerakian (şahinler, şahinler ve kartallar) Arion Petrakis (A), Draven Hawke (K); Tigarian (kaplanlar) Adrian Gavril (A), Lysander Stephanos (K); Lykos (kurtlar) Vane Kattalakis (A), Fury Kattalakis (K); Ursulan (ayılar) Leo Apollonian (A), Nicolette Peltier (K); Panthiras (panterler) Alexander James (A), Dante Pontis (K); Tsakalis (çakallar) Constantine (A), Vincenzo Moretti (K); Niphetos Pardalia (kar leoparı) Anelise Romano (A), Wren Tigarian (K); Pardalia (leoparlar) Dorian Kontis (A), Stefan Kouris (K); Balios (jaguarlar) soyu tükenmiş (A), Myles Stephanopoulos (K); Helikias (çitalar) Jace Wilder (A), Michael Giovanni

(K). Oneroi: İnsan rüyalarını izlemekten ve onları Skoti'den korumaktan sorumlu Rüya Avcıları. Genellikle onları zihinsel olarak iyileştirmek için yeni yaratılan Karanlık Avcılara atanır.
Oracle: Tanrılarla iletişim kuran herkes.
Orasia: Atlantis uyku tanrıçası.
Ouisa: Bedenden ve ruhtan farklı olan Ouisa, kişiliktir - kişinin bir Kara Avcı Gölge olduğunda geriye kalan kısmıdır.

Parthenopaeus, Acheron (Ash): Antik ölümsüz Atlantisli, Kara Avcıların lideri. MÖ 9548'de Yunanistan'ın Didymos adasında Kral Acarion ve Kraliçe Aara'nın çocuğu olarak dünyaya geldi. Verdiği sözler ve lanetler bağlayıcıdır ve istenmeyen sonuçlara yol açabilir. Uzun boylu ve doğal olarak sarışın, saçlarını farklı renklere boyuyor ve çoğu zaman bir Got gibi giyiniyor. Yirmi bir yaşında görünüyor ve evini Katoteros'ta yapıyor.
Kimse onun hakkında bir şey bilmiyor ve o bu şekilde seviyor. Gerçekte, o bir tanrı katili ve kimsenin tam olarak bilmediği güçlere sahip bir Atlantis tanrısıdır. Herhangi bir kişisel soruyu yanıtlamayı reddediyor ve ne olursa olsun sözünü tutması gerekiyor. İsminin doğru Atlantis/Yunanca telaffuzu Ack-uh-rahn Pahr-thin-oh-pay-us şeklindedir. Bugünlerde sadece eski Kara Avcılar ve Artemis onu bu şekilde telaffuz ediyor. Geri kalanlar ona ya Ash ya da Ash-uh-rahn derler. Bunun istisnaları, ona akri diyen iblisi Simi ve ona T-Rex diyen Talon'dur.
Patria: Aynı ırk ve hayvan türünden Were-Avcılarından oluşan bir aile grubu.
Peltier: New Orleans'taki Sanctuary barını işleten ayı Katagaria Were-Hunters'ın ailesi. Aile üyeleri arasında Nicolette, Aubert, Dev, Kyle, Aimee, Remi, Quinn, Zar, Serre, Etienne, Alain, Cody, Griffe ve Cherif bulunur. Anne (Nicolette) ve Papa (Aubert) Bear, yavruları Bastien ve Gilbert, Arcadian Sentinels tarafından vahşice öldürüldükten sonra Sığınağı güvenli bir bölge olarak bulmaya karar verdiler.
Peltier Evi: Barın bitişiğindeki Peltier Evi, Sanctuary'nin gizli hayvan popülasyonunun yaşam alanıdır. Orada keşfedilme korkusu olmadan hayvan formlarına bürünebilirler ve yavruları korunur. Fort Knox'tan daha fazla alarmı vardır ve her zaman en az iki Peltier aile üyesi tarafından korunur.
Peters, Cassandra Elaine: Yarı insan ve yarı Apollite, Apollo'nun doğrudan soyundaki son Apollitelerden biridir. Jefferson'ın kızı ve Phoebe ile Nia'nın kız kardeşi. Peters ailesi, eğer hepsi ölürse, Apollite'lerin

lanetlerinden kurtulacaklarına dair bir kehanete tabidir, bu yüzden özgürlüklerini isteyen Spathi Daimons tarafından avlanırlar. Ancak gerçek şu ki, soyları ölürse, dünya ve burada yaşayan herkes de ölür. Gecenin Öpücüğü'nün kahramanı.
Peters, Jefferson T.: Cassandra ve Phoebe Peters'ın insan babası. Dünyanın en büyük ilaç araştırma ve geliştirme şirketlerinden birinin zengin sahibi ve kurucusu.
Peters, Nia: Cassandra'nın kız kardeşi ve Jefferson'ın yarı Apollite kızı. Apollo'nun son doğrudan torunlarından biri. Spathi Daimons arabalarını havaya uçurduğunda annesiyle birlikte öldü.
Peters, Phoebe: Cassandra'nın kız kardeşi ve Jefferson'ın yarı Apollite kızı. Apollo'nun son doğrudan torunlarından biri. Annesi ve kız kardeşi Nia'yı öldüren Spathi saldırısından kurtarıldı. Ölümlerinden sonra Urian, Daimon'unu çevirdi. Urian'ın karısı olarak Elysia'da yaşıyor.
Phantasos: Duygusuz rüya nesneleri yaratan Yunan tanrısı, bazı DreamHunter'ların babası. Çocukları daha beyinsel olma eğilimindedir ve çoğunlukla Rüya Avcılarını denetleyen Oneroi'lerdir.
Phaser: Katagarya'ya karşı kullanılmak üzere geliştirilmiş bir Arcadian Sentinel silahı. Bir Taser'dan daha güçlü, kurbanların içinden şiddetli bir elektrik şoku göndererek sihirlerinin çılgına dönmesine neden oluyor. Formlarından hiçbirini tutamazlar ve yeterince güçlü bir sarsıntı onların tam anlamıyla bedenlerinden düşmelerine ve hayaletler gibi bedensel olmayan varlıklara dönüşmelerine neden olur.
Phobetor: Hayvan şekillerinin tanrısı, bazı Rüya Avcılarının babası. Phobetor'un çocukları kabus görme eğilimindedir. Genellikle iblislerin, ejderhaların ve diğer korkunç görüntülerin şeklini alırlar.
Pontis: Katagarya Were-Panthers'in bir vatanı. Diğerleri arasında Dante, Romeo, Michelangelo (Mike), Leonardo (Leo), Gabriel, Angel, Donatello, Bonita, Sal ve Tyla'yı içerir.
Pontis, Dante: Minnesota, Twin Cities'de Dante's Inferno'nun sahibi olan bir Katagari Panther. Teknik olarak bilinen Were-Hunter sığınaklarından birine sahip olmasına rağmen, diğer sığınak sahipleri kadar hoşgörülü değil. O, ailesinin reisi ve kimseden bir şey alma eğiliminde değil. İlk olarak Kiss of the Night'ta görünür, "Winter Born (Stroke of Midnight)"ın kahramanıdır ve Arcadian panter Pandora Kouti ile çiftleşir.
Priapus: Yunan ve Roma seks tanrısı, Julian Alexander'ın üvey kardeşi.

Regis: Esasen onların kralı ve temsilcisi olan bir Kurt Avcısı sürüsünün lideri. Rogue Dark-Hunter: Dark-Hunter Kodunu ihlal eden ve ölmesi gereken kişi. Blood Rite Squires veya Thanatos tarafından avlanır.
Runningwolf, Sunshine: Starla ve Daniel'in kızı. Özgür bir ruh ve dikkati pratikten kolayca dağılan muazzam yetenekli bir sanatçı. Sanatını Jackson Meydanı'nda satıyor ve pembe rengi seviyor. Night Embrace Kahramanı ve şimdi Talon Runningwolf ile evli.
Runningwolf, Talon: İnsan hayatında Speirr (kendi dilinde "Pençe" anlamına geliyordu) olarak bilinen eski bir Kelt Kara Avcısı. Bir Druid baş rahibi ile bir Kelt kraliçesinin oğluydu ve klanının baş reisiydi. Teyzesi, amcası, eşi ve oğlunun kısa bir süre içinde ölmesinden sonra eski tanrılarının onu lanetlediği söylendi. Tanrıları yatıştırmak için kurban edilmesine izin verdi. Klanı, Talon'u sunağa sabitledikten sonra, kız kardeşini gözleri önünde öldürdüler ve sonra ona düşman oldular. Bir Kara Avcı olarak Talon, telekinezi gücüne sahiptir. Ruh Rehberlerinin yardımıyla bu âlem ile sonraki âlem arasında gidip gelir ve olumsuz duygular hissettiğinde gücünü kaybeder.
Night Embrace'in kahramanı ve Sunshine Runningwolf ile evli.
Runningwolf's: New Orleans'ta Canal Street'te Starla ve Daniel Runningwolf tarafından yönetilen bir kulüp.
Ryssa: Apollo'nun en sevdiği metreslerinden biri olan bir Yunan prensesi. Ona bir oğul doğurdu, bu da Apollite kraliçesini o kadar kıskançlığa sürükledi ki onları öldürmesi için Apollite'lerden bir ekip gönderdi. Bunu bir hayvan yapmış gibi göstermeleri emredildi. Bu hareket Apollon'un tüm Apollitleri lanetlemesine neden oldu.
Rytis: Her şeyin içinden geçen görünmez bir dalga akışı. Dalgalar yankılanır, akar ve ara sıra bükülür. Rytis, Were ve Dream-Avcılarının uzay ve zamanda hareket etmek için kullandıkları şeydir.

Saga: İskandinav şiir tanrıçası.
Sığınak: Katagarya ayılarının bir klanı olan Peltiers'in sahibi olduğu önde gelen New Orleans motorcu barı. Burası bir limandır: Her tür Avcı için doğal rekabetin bir kenara bırakıldığı ve hiçbir dövüşe veya öldürmeye izin verilmeyen güvenli bir bölge.
Santana, Wayne: Henüz gençken kasıtsız adam öldürme suçundan hüküm giyen ve hapse atılan Wayne, siciline rağmen Runningwolf ailesi onu işe almaya karar verdiğinde şansı yaver gitti. Sadık bir arkadaş ve dalgın Sunshine için iyi bir gözcü bulma konusunda da şansları yaver gitti.

Sasha: Dance with the Devil'de Astrid'in Katagari Were-Hunter arkadaşı. O, hayvan biçiminde büyük, beyaz bir ağaç kurdu ve herhangi bir biçimde pek çok tavır sergiliyor.
Savitar: Acheron'dan bile daha gizemli, Ash'i güçleri konusunda eğiten kişinin o olduğu söyleniyor. WereHunter'ların hiçbiri bunun nasıl olduğundan emin olmasa da Omegrion'u denetliyor. Plaja ve sörf yapmaya karşı güçlü bir hayranlığı var ve genellikle sörfçü veya plaj serseri kılığında bulunur. Hiç kimse, Acheron bile onun hakkında hiçbir şey bilmiyor. O son derece güçlü ve ölümcül. Vücudunun çoğu dövmelerle kaplıdır.
Nöbetçiler: Arkadya yurttaşlarından Nöbetçiler doğar -insanların ve nazik insanların Koruyucuları. Her vatanda yalnızca seçilmiş birkaç kişi doğar. Onlar en güçlü WereHunter'lardır ve Slayer'ları takip edip infaz ederler. Renkli bir geometrik tasarım, olgunluğa eriştiklerinde Arcadian Sentinel'in yüzünün bir tarafını kaplar, ancak Sentinel isterse tasarımı gizleyebilir.
Sfora: Katoteros'taki insanların, insan alemi de dahil olmak üzere diğer alemlerdeki olayları izlemek için kullanabilecekleri bir keşif küresi. Bazen görüntülenen kişiler, birinin izlediğini hissedebilir.
Gölge: Bir Kara Avcı öldürüldüğünde ve hemen bir ruhla donatılmadığında ne hale gelir. Gölgelik, amansız bir açlık ve susuzluk varlığıdır, ancak en kötü yönü, Gölge'nin tüm ölümlüler tarafından görülmemesi ve herkesle temasının reddedilmesidir - bu nedenle, hücre hapsinde dikkat çekmek için çığlık atarak hızla delirir. Shades için bir madde dışı bırakılacağına dair söylentiler var.
Simi: Acheron'un insan veya iblis olarak tezahür edebilen ve Ash'in vücudunda sürekli değişen bir dövme olarak duran Charonte iblisi. Binlerce yaşında olmasına rağmen, on sekiz yaşındaki bir insanla eşdeğerdir. Acheron'un kızı gibidir. Mangalı, filmleri ve QVC'yi sever. Hayır denilmesinden nefret eder.
Ayrıca, "bebek" için Charonte terimi.
Skoti: Genellikle Phobetor'un çocuklarıdır, ancak kötüye giden herhangi bir Rüya Avcısı olabilir. İnsanların rüyalarına sızarak onlardan duygu ve yaratıcılık emen kabus iblisleri, aynı zamanda rüya sahiplerinden cinsel zevk alan incubi ve succubi'lerdir.
Slayer: Katagaria Were-Hunters, güçlerini ellerine geçirdiklerinde ergenlik çağında delirirler, ancak onları kontrol etmenin bir yolunu bulamazlar. Karşılarına çıkan her şeyi veya herkesi öldüren acımasız

avcılar haline gelirler. Kuduza benzer şekilde, tedavisi olmayan bir enfeksiyondur. Nöbetçiler tarafından avlandı.
Smith, Janice: Karayip aksanına sahip bir Afrikalı-Amerikalı Kara Avcı. Şu anda New Orleans'ta yayınlanmıştır.
Spathi: Savaşçı Daimonlar. Apollymi'nin muhafızları ve evcil hayvanları, birisi yeterince umursarsa öldükten sonra reenkarne olabilir; özleri bozulmadan kalır. İlluminati'ye de bakın.
Squires: Dark-Hunter'ların "normal" görünmesine yardımcı olmak için Acheron, onlara hizmet eden insanlardan oluşan bir Squire Konseyi kurdu. Bir Squire, genellikle aynı evde yaşayan ve dış dünyaya ev sahibi gibi görünen bir Kara Avcı ile çalışır. Dark-Hunter'ın Daimonları öldürmeye odaklanabilmesi için evi yönetmenin tüm günlük monotonluğuna katılmak bir Squire'ın işidir. Daimonlar bir Squire'ın Dark-Hunter için duygusal bir bağ olduğunu bildiğinden, Efendiler genellikle risk altındadır.
Bir Dark-Hunter tehlikedeyse, Squire'ın ölümsüzlük veya psişik yetenekleri olmamasına rağmen, onu çıkarmak Squire'ın sorumluluğundadır. Hizmet ettikleri Karanlık Avcılar gibi, hizmetleri için son derece iyi para alıyorlar. (Ayrıca bkz. Dorian Squires, Blue Blood Squires.)
Strati: Savaşmak için Arcadialıları arayan Katagarya askerleri için kullanılan terim. Yüzlerinde hiçbir işaret olmaması dışında Sentinels'e eşdeğer Katagarya'dırlar.
Strykerius (Stryker): Apollymi'nin Spathi Daimonlarının lideri ve eğitmeni ve seçkin Illuminati gücünün lideri. Apollon'un oğludur ve Apollon'un kendisini ve ırkını lanetlemesinden sonra babasına düşman olmuştur. Apollymi'nin evlatlık oğlu ve Urian'ın babasıdır. Acheron'a kin besliyor ve Ash'in değer verdiği herkesi öldürmek için planlar yapıyor.
Styxx: Acheron'un insan kardeşi ve tek yumurta ikizi. Styxx, MÖ 9548'de Yunanistan'ın Didymos adasında Kral Acarion ve Kraliçe Aara'nın çocuğu olarak dünyaya geldi. Onun ve Acheron'un yaşam güçleri birbirine bağlı, bu yüzden Acheron ölene kadar ölemez. Styxx, Ash'ten nefret ederek yüzyıllar geçirdi.
Summoning, the: Dayslayer'ın Daimonları ve Apolliteleri konferansa veya savaşa çağırmak için kullanabileceği bir Daimon güdümlü işaret.
Sundown: Sundown, on dokuzuncu yüzyıl Amerikan Batı'sından bir Kara Avcı. Gerçek adı William Jessup "Jess" Brady'dir. Jess, beş yaşında öksüz kaldı ve yerel yetimhanenin sahibi olan bir vaizin sert eli altında büyüdü.

On bir yaşında kaçtı ve hayatın adil olmadığını ve ailesi olmayan bir çocuk için kolay olmadığını çabucak öğrendiği Batı'ya doğru yola çıktı. On altı yaşında silahşör, tren hırsızı ve kumarbaz olarak hayatını kazanıyordu. Hayatını zor bir şekilde yaşadı ve düğününe giderken başına ödül almak isteyen sağdıcı -güvendiği tek adam- tarafından acımasızca sırtından vuruldu. Şu anda Reno, Nevada'da görev yapıyor.
Swain: Bir erkek Kurt Avcısı için son ek, örneğin, ejderha-swain, pantherswain, bearswain, vs. Acheron bara girdiğinde Lynyrd Skynyrd şarkısı Sanctuary'deki herkesi uyarmak için çaldı.
Cronus'un Kılıcı: Julian Alexander'ın kılıcı. Sadece damarlarında Kronos'un kanı olanlar yanmadan ona dokunabilir.

Talpinas: Bir zamanlar, tek amacı DarkHunters'ın cinsel ihtiyaçlarını karşılamak olan bir tür Efendi. Uzun zaman önce Artemis tarafından yasaklandı.
Tartarus: Cehennemin Yunanca versiyonu. İnsanların hayatlarının günahları için cezalandırıldığı alem.
Tessera: Kendi türlerinden başkalarını avlamak için gönderilen dört Were-Avcısından oluşan bir grup.
Thanatos: Yunanca "ölüm" sözcüğü. Ayrıca Artemis'in özel güçler verdiği ve haydut Kara Avcıları öldürmesi için gönderdiği bir Apollite. Apollite mitolojisinde Dayslayer olarak bilinir. Yüzyıllar boyunca birden fazla Thanatos olmuştur. Ayrıca Callyx'e bakın.
Themis: Kızıl saçlı Yunan adalet tanrıçası, Astrid ve Kader'in annesi.
Theodorakoplus, Colt: Bir Kurt Avcısı Acadian Nöbetçisi olan Colt, doğumda öksüz kaldı ve Sığınak'ta büyüdü. Colt, Sentinel doğum lekesini gizler.
Theti Squires: Tüm Squire'ların yasalara uymasını sağlayan Squire polis gücü. Blood Rite Squires'ın aksine, öldürmelerine izin verilmez.
Thirio: Were-Hunter'ların çiftleştiklerinde yaşam güçlerini birleştirmek için hissettikleri ihtiyaç, böylece biri ölürse ikisi de ölecek. Direnilebilir.
Thrylos: Yunanca “efsane” anlamına gelen kelime.
Tigarian, Wren: Beyaz bir kaplana, kar leoparına veya ikisinin bir kombinasyonuna dönüşebilen bir Katagari Kurt Avcısı. Ailesi gizemli bir şekilde şiddetli ölümlerle öldüğünden beri Sanctuary'de yaşıyor. Oradaki masaları otobüsle dolduruyor ve son derece tehlikeli ve içine kapanık. Önyargısı yok - herkesten ve her şeyden eşit derecede nefret ediyor. Tek

arkadaşı Nick'tir ve yalnızca Aimee ve Marvin ile barışçıl bir şekilde etkileşime girecektir. Unleash the Night'ın Kahramanı.
Hayat Ağacı: Sadece Atlantis Destroyer'ın bahçesinde çiçek açan doğaüstü ağaç. Yaprakları tek başına ypnsi'yi kırabilir.
Trelosa: Were-Hunter'ları ergenlik çağında vurabilen kuduza benzer bir hastalık. Enfekte Arcadian veya Katagarian'ın ayrım gözetmeyen bir katil olmasına yol açan bir çılgınlığa neden olur. Tedavisi yoktur.
T-Rex: Talon'un Acheron için en sevdiği saygısız takma adı.
Tryggvason, Erik: Cassandra ve Wulf'un oğlu ve Apollo'nun doğrudan soyundan gelen. Çok fazla korumacı erkek tarafından dikkatle korunuyor ve seviliyor: Wulf, Chris ve Urian. Tryggvason, Wulf: Pervasızlığı onu güçlü bir Kara Avcı olan Morginne ile temasa geçiren bir Kara Avcı Viking savaşçısı. Onunla ruh ticareti yapması için onu kandırdı. O, hiçbir zaman İntikam Yasası almayan tek Karanlık Avcıdır. Ve başka bir Karanlık Avcı tarafından haksız yere getirildiği için, güçleri diğer kardeşlerininkinden çok farklıdır. Güçlerin en tuhafı, amnezinin gücüdür. Hiçbir insan ya da hayvan, huzurundan ayrıldıktan beş dakika sonra onu hatırlayamaz. Bunun tek istisnası onun kanını taşıyanlardır. Gecenin Öpücüğü'nün kahramanı, Cassandra Peters'ın kocası ve Erik Tryggvason'un babası. Ruhu Loki tarafından tutulmaktadır.

Urian: Eskiden Stryker'ın en büyük ve hayatta kalan son oğlu, Illuminati'nin eski bir üyesi ve Phoebe Peters'ın kocası olan reenkarne bir Spathi Daimon. Stryker, Phoebe'yi öldürdü ve Cassandra Peters'a yardım ettiği için Urian'ın boğazını kesti ve o zamandan beri Urian, Acheron ve Kara Avcıların ara sıra ve huysuz bir müttefiki oldu.

V'aiden: Hissetmeyi özleyen bir Düş Avcısı. "Phantom Lover (Midnight Pleasures)" Kahramanı.
Villkatt: “Vahşi kedi” anlamına gelen eski bir İskandinav sevgisi.

Kurt Avcıları: Eski bir Yunan kralı (Lycaon) bilmeden bir Apollite ile evlendi. Acı içinde can verdiği yirmi yedinci yaş gününe kadar kim olduğunu ondan sakladı. Kral onun ne olduğunu anladığında, iki oğlunun da annelerinin izinden gideceğini ve yirmi yedi yaşında korkunç bir şekilde öleceğini de anladı. Bunu önlemek için kral, Apollitleri topladı ve onlar üzerinde deneyler yapmaya başladı. Melez varlıklar yaratmak için onların yaşam güçlerini çeşitli hayvanların (aslanlar, ejderhalar, yırtıcı

kuşlar, kaplanlar, kurtlar, ayılar, panterler, çakallar, leoparlar, jaguarlar ve çitalar) ile sihirli bir şekilde birleştirdi .
Ekleme, iki varlık sınıfı yarattı: insan kalplerini tutan ve hayvanlara dönüşebilen Arkadyalılar ve hayvan kalpleri olan ve insan olabilen Katagaria.
Kral deneyi bitirdiğinde, en güçlü iki yaratığı (kurtlar ve ejderhalar) seçti ve onları kendi çocukları ile birleştirdi. Yunan Kaderleri bunu görünce, onları engellemeye cüret edeceği için kızdılar. Oğullarını ve yarattığı diğer herkesi öldürmesini talep ettiler.
Reddetti .
Ceza olarak Kaderler, iki türün her zaman birbirine karşı savaşacağına karar verdi. Arcadialılar ve Katagarya barışı asla bilemeyecek. Bugüne kadar ve sonrasında birbirlerini avlarlar ve savaşlarını sürdürürler.
Apollite kuzenlerinin aksine, yüzlerce yıl yaşarlar. Apollite'lerle aynı psişik yetenekleri paylaşıyorlar, ayrıca zamanda yolculuk ve şekil değiştirme yeteneği gibi birkaç ekstra yetenekleri var.
Were-Hunter vatanseverleri şunlardır: Litarian (aslanlar); Drakos (ejderhalar); Gerakian (şahinler, şahinler ve kartallar); Tigarian (kaplanlar); Lykos (kurtlar); Ursulan (ayılar); Panthiralar (panterler); Tsakalis (çakallar); Niphetos Pardalia (kar leoparı); Pardalia (leoparlar); Balios (jaguarlar); Helikias (çitalar).
Were-Hunter Mate: Her Were-Hunter'ın, Kader tarafından genellikle kendi istekleri dışında seçilen bir eşi vardır. Eşler, her iki eşin de seks yaptıktan birkaç saat sonra ellerinde beliren özel bir dövme ile belirtilir. Daha sonra eşleştirmeyi kabul etmek veya reddetmek için üç haftaları vardır. Bir ortağı diğerini kabul etmeye zorlamanın bir yolu yoktur. Çiftleşme karşılıklı olarak kabul edilirse birlikte çocuk sahibi olabilirler. Değilse, her ikisi de hayatlarının geri kalanında kısır olacaktır. Bir erkek Kurt Avcısı eşini bulduktan sonra bir daha asla başka biriyle seks yapamayacak. Dişi bir Kurt Avcısı seks yapabilecek ama başka kimseyle çocuk sahibi olamayacak. (Ayrıca bkz. Thirio.)
Whitethunder, Carson: Şahine dönüşen Arcadian Were-Hunter, Carson, Sanctuary'de yerleşik veteriner ve tıp doktorudur. Özellikle zorlu hayvan vakalarında tavsiye almak için Dr. Paul McTierney'e gider.
Wink: Küçük bir Yunan uyku tanrısı, Nyx ve Erebus'un oğlu. Sisi, bir Düş Avcısı tarafından bir insanı uykulu yapmak veya V'aiden'ın büyük amcası üzerinde kontrol sağlamak için kullanılabilir.

Ydor: Atlantis okyanus tanrısı.
Ypnsi: Eski Atlantis tanrılarının dünyayı yönettiği günlerde, Orasia'nın bir zamanlar Katoteros'un kutsal salonlarından dağıttığı kutsal uyku.

Moesia'lı Zarek: Bir Yunan kölesi ile Romalı bir senatörün istenmeyen oğlu olarak dünyaya gelen bir Kara Avcı. Doğumundan birkaç dakika sonra annesi, bebeği öldürmesi emriyle onu bir hizmetçiye verdi. Hizmetçi çocuğa acıdı ve onu, bebeğe annesinden daha fazla faydası olmayan babasına götürdü. Böylece Zarek, soylu bir Romalı ailenin kırbaçlanan çocuğu oldu. Kimseye güvenmiyor. Diğer Karanlık Avcılarla nadiren etkileşime girer ve bunu yaptığında, her zaman gönülsüzce ve onlara karşı son derece küçümsemeyle olur. Herhangi bir emre (Artemis'inkiler bile) uymayı kararlı bir şekilde reddetmesi ve kendisinden başka kimseye saygı duymaması nedeniyle, faaliyetlerinin ciddi şekilde sınırlı olduğu ve yakından izlendiği Alaska'da tecrit edilmiş durumda. Bir gün güçlerini insanlara ve Daimonlara karşı kullanacağından korkan pek çok kişi var. Dance with the Devil'in kahramanıdır ve Astrid ile evlidir.
Zurvan: Eski Pers zaman ve mekan tanrısı. Cas olarak da bilinir.
GECEYİ BOŞA ÇIKAR
Telif Hakkı © 2006, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Dark Side of the Moon'dan alıntı telif hakkı © 2006, Sherrilyn Kenyon.
Sözlük telif hakkı © 2005, Sherrilyn Kenyon.
Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-312-93433-5
EAN: 9780312-93433-0
St. Martin's Paperbacks baskısı / Ocak 2006
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9780312362010
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014 e-Kitaplar ticari veya promosyonel kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
AYIN KARANLIK TARAFI

SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
özveri
teşekkürler
kitabe
önsöz
Birinci bölüm
İkinci bölüm
Üçüncü bölüm
Bölüm dört
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Bölüm Onbir
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm
On Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
Ondokuzuncu Bölüm
sonsöz
telif hakkı

Herhangi bir yazarın hayatındaki en önemli kişi için… siz, okuyucu. Karanlık Avcı alemine bu yolculuğu benimle birlikte götürdüğün için teşekkür ederim.
TEŞEKKÜRLER
Kitaplarım üzerinde yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için SMP'deki tüm ekip adına. Sensiz ne yapardım hiçbir fikrim yok ve öğrenmek de istemiyorum. Görev çağrısının ötesine geçtiği için kesinlikle bir ödüle ihtiyacı olan Monique için. Teşekkür ederim. Ve kendisini neyin içine soktuğu hakkında hiçbir fikri olmayan Merrilee için. En önemlisi, Dark -

Hunter.com'u ziyaret eden tüm okuyuculara ve hayranlara teşekkür etmek istiyorum. bbs ve döngüler. Sizleri görmek her zaman bir zevktir. Eğlendirmekten ve ilham vermekten asla geri kalmayan RBL kadınlarıma. Ve en çok ihtiyacım olduğu anda bana cesaret ve güç veren kişisel arkadaşlarıma: Janet, Brynna, Lo, Carl, Loretta ve Christine.
Ve son olarak, ama kesinlikle en önemlisi, ailem ve buna, adını vermek isteyen kardeşim Steve de dahil. Hepinizi seviyorum. Hayatımı bu hale getirdiğin ve bu yolculuğa benimle çıktığın için çok teşekkür ederim.

O [yavru], savaşçının savaş kuşudur, katliam ve kıyımla övünür...
— BEOWULF
GİRİŞ
Galler, 1673
Hava psişik elektrikle fısıldadı. Bu, yalnızca belirli bir insan olmayan mezhep tarafından veya çok gelişmiş duyulara sahip insanlar tarafından hissedilebilecek bir duyguydu.
Ravyn Kontis kesinlikle insan değildi. Dünyanın gizli büyülerine hükmeden -daha karanlık sanatlarına hükmeden- gece yırtıcılarının dünyasında doğmuş ve onların en çetin savaşçılarından biri olarak ölmüştü... Kendi kardeşinin elinden.
Şimdi Ravyn dünyada başka bir şey olarak yürüyordu. Ruhsuz bir şey. Daha önce olduğundan daha vahşi ve hatta daha ölümcül bir şey. İçinde kalp kalmamıştı. Merhamet ya da şefkat yok. O kadar derin, o kadar derin bir acıdan başka bir şey değildi ki, bir daha asla evcilleştirilemeyeceğini bildiği o kadar vahşi bir canavardan başka hiçbir şey kalmayana kadar sahip olduğu küçük insanlığı parçaladı.
Başını geriye yaslayarak, içinde hırlayan kızgın canavarın çığlığını kükredi. Düşmanlarının kanı insan etinin her santimini kaplarken, ölüm kokusu da etrafını sarmıştı. Saçlarından ve parmak uçlarından, ayaklarının dibindeki savaşta ezilmiş toprakta benekli kaygan dereler halinde damlıyordu.
Yine de içinde yaşayan öfkeyi yatıştırmaya yetmedi.
İntikam soğuk yenen bir yemekti...
Aptalca bir şekilde bunun, peşini bırakmayan sakatlayıcı kederin bir kısmını hafifletmesini beklemişti. Olmamıştı. Bu onu yalnızca ölümüne neden olan ihanetten daha da soğuk yaptı.

Ravyn, Isabeau'nun güzel yüzünü zihninde görünce yüzünü buruşturdu. Tamamen insan olmasına rağmen, eş olarak seçilmişlerdi. Onu sevdiğini düşünerek, dünyasının sırrını ona emanet etmişti.
Ve ona borcunu nasıl ödemişti? İnsanlara küçük kardeş klanından bahsetmişti ve o ve erkekler devriye gezerken onlar kadınlara ve çocuklara saldırmışlardı.
Kimse sağ bırakılmamıştı.
Hiç kimse.
Klanının erkekleri, köylerinin için için yanan kalıntılarını bulmak için geri dönmüştü... çocuklarının ve kadınlarının dağılmış cesetleri.
O zaman ona sırt çevirmişlerdi, o onları suçladığından değil. Hayatında karşılık vermediği tek zamandı. En azından son nefesi gelene kadar.
Göğsünde tıngırdayan kokuşmuş öfkesi kök salmış ve insan olmayan varlığının en karanlık yanını besleyen bir canavara dönüşmüştü. İnsan ruhu, halkını yok edenlere karşı intikam için haykırmıştı. Hem insanın hem de canavarın ıstıraplı çığlığı, Olympos Dağı'ndaki kutsal Artemis tapınağında yankılanmıştı - o kadar yüksek ve talepkârdı ki, tanrıçanın kendisini ona çağırmıştı. Ve orada, azalan ayın zayıf ışığında, onun pazarlığını kabul etmiş ve iyiliğini Isabeau'ya ve halkına iade etme şansı için ruhunu ona satmıştı.
Artık onun elinden ölmüşlerdi... hepsi. Tıpkı olduğu gibi. Tıpkı ailesinin olduğu gibi.
Bitmişti....
Ravyn kanlı yumruklarını sıkarken bu düşünceye acı acı güldü. Hayır, bitmedi. Daha yeni başlıyordu.
BİRİNCİ BÖLÜM
SEATTLE, 2006
KATİL GÜVELER TARAFINDAN YENEN ÇOCUK.
Susan Michaels, son öyküsünün başlığını okurken inledi. Makalenin geri kalanını okumaması gerektiğini biliyordu ama içinde bir şey bu öğleden sonra tekmelenmiş hissetmek istiyordu. Tanrı, bir daha işiyle gurur duymasını yasakladı....

Güney Amerika'da bir laboratuvarda yetiştirilen bu çok gizli güveler, yeni nesil askeri suikastçılardır. Genetik olarak, hedefin boynunu ısırdıkları ve onlara tamamen tespit edilemeyen ve kurbanı bir saat içinde öldürecek konsantre bir zehir bulaştırdıkları bir düşman inine girme yolunu düşünmek için tasarlandılar. Şimdi laboratuvardan kaçtılar ve en son

kuzeye, doğrudan merkezi ABD'ye giderken görüldüler. Bir ay içinde mahallenizde olabilirler... Yüce Tanrım, onun hayal ettiğinden daha kötüydü.

Elleri öfkeyle titriyordu, masasından kalktı ve doğruca Leo Kirby'nin ofisine yöneldi. Her zamanki gibi çevrimiçiydi, zavallı bir serserinin blogunu okuyor ve bir sürü not alıyordu.

Leo, her zaman atkuyruğu yaptığı uzun siyah saçlı, kısa boylu, zayıf bir adamdı. Ayrıca keçi sakalı, asla gülmeyen soğuk gri gözleri ve sol elinde tuhaf bir örümcek ağı dövmesi vardı. Çalışırken dirseğinde dev bir Starbucks seyahat kupası olan bol siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti. Otuzlu yaşlarının ortalarında, bu kadar sinir bozucu olmasaydı sevimli olurdu.

"Katil güveler mi?" diye sordu.

Not defterinden başını kaldırdı ve omuz silkti. "Bir güve istilası yaşayacağımızı söylemiştin. Joanie'ye hikayeyi daha pazarlanabilir hale getirmek için yeniden yazmasını sağladım.

Tamamen şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Joanie? Joanie'ye hikayeyi yeniden mi yazdırdın? Röntgen görenler göğüslerini görmesin diye sütyenine alüminyum folyo takan kadın mı?

Joanie mi?

Hiç kıpırdamadı ya da bir ritmi kaçırmadı. "Evet, o benim en iyi yazarım."

Yaralamaya hakaret hakkında konuşun... "En iyi yazarınız olduğumu sanıyordum Leo."

Ağır bir şekilde içini çekerek sandalyesini ona bakmak için döndürdü. "Herhangi bir hayal gücün olsaydı olurdun." Ellerini dramatik bir şekilde, sanki amacını açıklamak istermiş gibi havaya kaldırdı. "Hadi Sue, içindeki çocuğu kucakla. Aramızda yaşayan saçmalığı kucaklayın. Ibsen'i düşün. Ellerini indirdi ve bir kez daha yorgun bir iç çekti. "Ama hayır, asla yapmazsın, değil mi? Seni eski kilisenin çan kulesinde yaşayan yarasa çocuğu araştırman için gönderdim ve sen kirişleri istila eden güveler hakkında bir hikaye ile geri döndün. Bu ne lan?"

Kollarını göğsünde kavuştururken ona alaycı bir bakış attı. "Buna gerçeklik deniyor, Leo. gerçeklik. Denemek için yeterince uzun süre saklanmayı bırakmalısın.

Not defterindeki boş bir kağıda geçmeden önce homurdandı. Kahvesinin yanına koydu. "Gerçeği boşver. Köpeğimi beslemiyor. Porsche ödemelerimi yapmıyor. Beni yatağa atmıyor. Saçmalık bunu yapar... ve bu şekilde hoşuma gidiyor.

Parlayan yüzüne gözlerini devirdi. "Sen tam bir kurbağasın."
Aklına bir fikir gelmiş gibi duraksadı. Defterine uzandı ve hızla bir şeyler karaladı. “'Çalışanlar Kadim Bir Ölümsüz Prensi Keşfetmek İçin Toady Boss'u Öpüyor'… daha da iyisi, bir tanrı. Evet, kadim bir tanrı” kalemiyle onu işaret etti “kadınların seks kölesi olarak yaşamak üzere lanetlenmiş bir Yunan tanrısı... Hoşuma gitti. Hayal edebilirsiniz? Ülkenin her yerindeki kadınlar teoriyi test etmek için patronlarını öpüyor olacaklar.”
Sonra pis bir sırıtışla ona baktı. "Deneyi deneyip işe yarayıp yaramadığına bakalım mı?"
Yüzünü ona tiksintiyle buruşturdu. "Asla. Ve bu bir geliş değildi, Leo. İnan bana, binlerce öpücükle bile hala bir kurbağa olacaksın.”
Tamamen yılmıştı, çünkü ikisi birlikte üniversiteye gittiklerinden beri birbirleriyle bu şekilde dalga geçiyorlardı. "Hala denememiz gerektiğini düşünüyorum." Kaşlarını ona doğru salladı.
Susan uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Biliyorsun, seni cinsel taciz suçlamasıyla karşı karşıya getirirdim ama bu senin hayatın boyunca gerçekten seks yaptığın anlamına gelir ve ben senin insanların cinsel yönden aşırıya kaçtıklarında başlarına gelenlerin başlıca örneği olduğunu savunmak niyetindeyim. hüsrana uğramış."
Bu, tekrar karalamadan önce gözlerine başka bir donuk bakış getirdi. “'Cinsel Açıdan Hüsrana Uğrayan Patron Çığlık atan Bir Deliye Dönüşüyor. Onu Heyecanlandıran Kadının Bağırsaklarını Deşiyor.'”
Susan boğazının derinliklerinden inledi. Daha iyisini bilmeseydi, onun kendisini tehdit ettiğini düşünürdü ama bu, onun kendi adına gerçek bir eylemde bulunmasını gerektirir ve Leo tam bir yetki veren değilse bir hiçti. Onun özdeyişi her zaman, bunu sizin yerinize yapması için başka birini işe alabilecek veya ona zorbalık yapabilecekken, neden kendi başınıza yapasınız olmuştur.
Aslan! Her şeyi sevimsiz bir başlığa çevirmeyi bırakın.” O cevap veremeden, hızlıca ekledi, "Biliyorum, biliyorum. Sevimsiz manşetler Porsche'nizin parasını ödüyor.
"Kesinlikle!"
Tiksinti içinde, sağ gözünün arkasında hissettiği ani acıyı ovuşturdu.
"Bak, Sue," dedi, sanki ona karşı alışılmadık bir sempati dalgası hissediyormuş gibi. "Son birkaç yılın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, tamam mı? Ama artık bir araştırmacı muhabir değilsin.”
Sözleriyle göğsü sıkıştı. Her günün her dakikası peşini bırakmadığı için aslında duymaya ihtiyacı olmayan sözlerdi. İki buçuk yıl önce, ülkenin

önde gelen araştırmacı gazetecilerinden biriydi. Eski patronu ona Tazı Sue adını takmıştı çünkü bir mil öteden bir hikayenin kokusunu alıp onu yere indirip eve getirebiliyordu.
Ve bir anlık büyük bir aptallıkla, tüm dünyası başına yıkılmıştı. O kadar acıkmıştı ki, itibarını tamamen yok eden bir tuzağa düşmüştü.
Neredeyse hayatına mal olacaktı.
Kasım ayındaki o korkunç geceyi -hayatında gerçekten zayıf olduğu tek zamanı- hatırlamamak için kendini zorlarken bileğindeki yara izini ovuşturdu. Aklı başına gelmişti ve sonra kimsenin kendisini bir daha bu kadar güçsüz hissetmesine izin vermeyeceğine yemin etmişti. Ne olursa olsun bu onun hayatıydı ve onu kendi istediği gibi yaşayacaktı. Ancak üniversitede kampüs gazetesinde birlikte çalıştıklarında tanıştığı Leo için bir daha asla gazetecilik yapamazdı. Daily Inquisitor için çalışmanın gerçek gazetecilik olarak yorumlanabileceğinden değil, ama en azından devasa borçlarının ve mahkeme masraflarının bir kısmını ödemesine izin verdi. Ve işinden nefret etmesine rağmen, bu onu tok tuttu ve sokaklardan uzak tuttu. Bunun için küçük kurbağaya borçluydu.
Leo bir kağıt yırttı ve ona doğru kaydırdı.
"Bu ne?" diye sordu, masasından alırken.
"Bu bir internet adresi. Ölümsüzler için çalıştığını iddia eden Kara Melek adında bir üniversiteli çocuk var."
Ona baktı. Ah, evet... hayatı kesinlikle bir limon gibiydi ve parasını faiziyle geri istiyordu. "Vampir?"
"Tam olarak değil. Onun canını sıkan, şekil değiştiren ölümsüz bir savaşçı olduğunu söylüyor. O yerli, bu yüzden kontrol etmeni ve başka neler söyleyeceğini görmeni istiyorum. O zaman her şeyi bana rapor et."
Ah, bu onun başına gelmiyordu ama yine de kafasındaki o eski ses ona gülüyordu. "Şekil değiştiren ha? Bu asit düşürmeden önce mi sonra mı?"
Leo sinirli bir ses çıkardı. "Neden en azından işin ruhuna girmeye çalışmıyorsun? Aslında hiç de fena değil. Aslında, aslında oldukça eğlenceli. Biraz yaşa,
Dava açmak. Zehri bırak. Tadını çıkar."
Tadını çıkar... Washington Post için çalıştıktan sonra alay konusu olmanın tadını çıkar... evet. Gerçekten yapmak istediği şey itibarını geri kazanmakken Carpe Crap için zordu.
Ama o günler geride kaldı. Bir daha asla gerçek bir muhabir olamayacaktı.

Bu oydu. Onun hayatı. Sevinç, ah neşe - kötü şans perisi onu gerçekten mahvetmişti.
Hayır, diye düşündü göğsü yeniden kasılırken, bu doğru değildi. Kendini kandırmıştı ve bunun farkındaydı. Elindeki blog adresine bakarken kalbi kırılmış bir şekilde arkasını döndü ve masasına yöneldi.
Bu aptalca. yapma Siteye girmeyin bile….
Ama çok geçmeden anladı ve işte karşına… deadjournal.com adlı bir web sitesinde elle çizilmiş Gotik resimlerin olduğu siyah bir sayfa çıktı. Ama kesinlikle en sevdiği kısım, "Lanetlenmiş Bir Üniversite Öğrencisinin Karanlık ve Çarpık Zihninden Düşünceler" yazan başlık olmalıydı.
Dark Angel adlı kız kesinlikle öyleydi. Kayıtları, ortalama bir öğrencinin tipik kaygısını gösteriyordu… ciddi şekilde hayal görüyordu ve yastıklı bir odanın duvarları arasından yıllarca terapiye ihtiyacı vardı.
3 HAZİRAN 2006 06:45
Lütfen biri beni vursun. Lütfen. Gerçekten "lütfen" kısmını yeterince vurgulayamıyorum. İşte ben de yarınki sınavım için çalışmaya çalışıyordum. "Denemek" kelimesini not edin. İşte burada Babil Matematiğinin karmaşıklığına dalmış durumdayım, ki bu pek de sürükleyici değil, en hafif tabirle, birdenbire cep telefonum çaldığında ve ev bir evden bile daha sessiz olduğu için beni tamamen korkuttuğunda. mezar - ve güven bana, bunu bir gerçek olarak bilecek kadar çok mezar ve mahzende bulundum.
Numaraya daha yakından bakana ve hayır olana kadar ilk başta aptalca babamın beni taciz ettiğini düşündüm. O değil. Günlüğümü okuyanlar onun patronum olduğunu bilirler, çünkü bu dinsiz saatte başka kim beni arar ve onun her kaprisine ve ihtiyacına hizmet etmekten başka hayatım olmadığını düşünür? Gerçekten, tavsiyemi dinle ve asla bir ölümsüz için çalışma. Sınırlı yaşamları olan bizler için hiçbir saygıları yok. Sabah 5:30, işte orada. Az önce bir grup ölümsüz insanı (tamam, vampirler) öldürdüğünü söylemek için arıyordu (tamam, vampirler, ama bu kelimeyi kullanmaktan gerçekten nefret ediyorum çünkü bu, kendilerinin de nasıl vampir olabileceklerini öğrenmek isteyen her türden çılgın ucubeyi ortaya çıkarıyor) seni öldürmekten başka bir işe yaramayacak ama asıl düşünceme geri dönelim) ve şafak sökmek üzere olduğu ve sabahtan önce eve gelemeyeceği için onu almam gerektiğini. güneş onu kızarmış ekmeğe çevirir. Beni motive etmenin yolu bu değil biliyorsun, çünkü ızgara tost patronu = mutlu bir Kara Melek.

Şimdi, o sadece sıradan bir şekil değiştirici olsaydı, gidip onu almak zorunda kalmayacağım gerçeğine karşı tirad ettiğim yer burasıydı. Yardım almadan eve gidebilirdi. Kendini eve ışınlayabilirdi, ancak ölümsüz olmak için pazarlık yaptığında, zamanda yolculuk yapmasına ve gün ışığında bir erkek gibi yürümesine izin veren yetenekle birlikte bu yeteneği ondan alındı. Ve bu neden ondan alındı? Tek bir neden. Hayatımı cehenneme çevirmek, işte bu yüzden.

Oh, ve ona kıyafet getirmeliyim çünkü büyük olasılıkla Pike's Market'te kedi kılığında olacak, bu onun gün ışığında olmasının ve çıtır bir yaratık olmamasının tek yolu (gerçekten). Yani insan formuna geri döndüğünde çıplak olacak ve giysiye ihtiyacı olacak - evet, beyinleri katı olanlar için, teoride tutkulu bir tanrı, ama onu tüm hayatım boyunca tanıdığımdan beri, bu senin kardeşini görmek gibi bir şey. çıplak - “ew” diyebilir miyiz?!

Tamam, bu beni sinirlendiriyor, ama bana para verdiği için giderim ve ödemezsem yine hakkımda konuşur ve başımı her türlü belaya sokar, şu anda hiçbirini duymak istemiyorum. O zavallı kıçını almak için oraya kıçımı vurduktan sonra ne bulacağım?

Evet, tahmin ettin. Yavaş yavaş hatırladığım erkek kıyafetlerini tutarken "kedimi" ararken aklımı kaçırdığımı düşünen birkaç evsiz dışında hiçbir şey işe yaramayacak çünkü o benden sonrasına kadar bir insana dönüşemez. onu eve götür. O rütbeli piç ve onun şakaları. Kafasında çiçek laneti. Daha da iyisi, umarım pire kapar (kene isterdim ama o zaman muhtemelen ondan Lyme hastalığı alırdım). Yani pireler. Bir sürü pire!

Eminim Catman Moron o gün için yatıp sevişecek bir sürtük bulmuştur, ama hepsine lanet olsun. Bunu bana arayıp söylemez miydi? Hayır. İşte buradayım, ekstra kafeinli espresso içiyorum ve bu öğleden sonraki testim için uyanık kalmayı umuyorum. Teşekkürler patron. Takdir et. Sen en iyisin. Gerçekten ihtiyacınız olduğunda Animal Control nerede? Daha da iyisi, bana bir balta bul da onun kafasını kesebileyim ve omuzlarındakini kastetmiyorum.

Ruh Hali: Kızgın

Şarkı: "Seninle İlgili Her Şey": Ugly Kid Joe

Susan alnını ovuştururken yorgun bir nefes verdi. Ah evet. Kızın ciddi bir profesyonel yardıma ihtiyacı vardı. Ama ne oluyor? Gidip Pike's Market'teki Ölümsüz Kedi Adam'ı araştırmaktan başka yapacak bir şeyi yok gibiydi.

Susan bu düşünceyle irkildi. "Şimdi ben de yapıyorum... Sevimsiz manşetler biziz."
İnleyerek gözlerini ovuşturdu. "Biliyor musun, hayatım bir at olsaydı, onu vururdum."
* * *
Yer veya gün ne olursa olsun, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki her hayvan barınağı her zaman ıslak kürkle karıştırılmış aynı keskin temizlik antiseptiği kokusunu taşıyor gibiydi. Ve barınakların ısıtılmasına rağmen, havada her zaman tuhaf bir soğukluk vardı. Doğrudan kemiklere nüfuz eden biri.
Bugün farklı değildi. Kedi kafesleri, bazı kedigillerin uyurken, diğerlerinin oynadığı, yemek yediği veya tımarlandığı iki duvar boyunca dizildi.
Biri hariç hepsi.
O, sanki öldürmeye hazırmış gibi çömeldi ve etrafındaki her şeyi, daha küçük boyutuna inanan vahşi bir yırtıcının keskin zekasıyla izledi. Diğerleri gibi değildi. Sadece bir aptal bu varsayımı yapar.
İlk bakışta normal bir Bengal ev kedisi gibi görünüyordu, ancak daha yakından bakıldığında, Bengal cinsini belirleyen yüz özelliklerinin aynısına sahip olmadığı açıktı. Aslında, tıpkı bir Arap leoparına benziyordu - sadece altmış yerine on beş pound ağırlığındaydı.
Dahası, gözleri ürkütücü bir siyah tonuydu... böyle bir canavar için doğal olmayan bir renk. Ve eğer biri gerçekten dikkat ederse, diğer kedilerin düz beyaz tasma takarken, bu kedinin gümüş tasma taktığını kesinlikle fark ederlerdi. Işığı yakalayan ve doğaüstü bir parıltıyla parıldayan çok özel bir tasmaydı.
Ve onu bu kadar özel yapan neydi? Elbette kayışının inceliği ya da tokasının olmaması değil. Hayır. Gümüş kumaşın alt tarafı boyunca uzanan görünmeyen devreydi. Yaratık hem insan hem de canavar olmadığı sürece insan ya da hayvan tarafından hissedilemeyecek inhibitörler göndermek için tasarlanmış devre.
Başkalarının sihri üzerinde biraz kontrol sahibi olmak isteyenlerin şeytani bir icadı olan bu tasma, bu özel kediyi mevcut kedi formunda tuttu.
Ve bu kediyi ciddi şekilde kızdırdı.
Ravyn, bir adam kafesine yaklaşmayı göze aldığında tısladı. Buradan kurtulabilseydi piçin kollarını koparır ve onlarla onu döverdi. Ama ne yazık ki yapamadı - bu, şu anki haliyle sahip olmadığı, aslında kendi silahlarına sahip olmasını gerektirirdi.

Ve hepsi onun suçuydu. Her halükarda ona ve libidosuna lanet olsun. Şafakta son derece kısa eteğiyle seks tanrıçasının yanından hızla geçmiş olsaydı, şimdiye kadar mutlu bir şekilde evinde olurdu - şey, belki de mutlu değil, çünkü Erika fahişesini dinlemek zorunda kalacaktı, ama kesinlikle dönecekti. evinde kendi yatağında ve bu lanet kafeste kilitli değil.

Küçük bir okşamanın neye zararı olabilir ki?

Kafesteki parmaklıklara baktı ve görünen cevaba tısladı. Evet. Ash bu sefer onunla bir tarla günü geçirecekti.

İçinden çıkması şartıyla. Haliyle, bu sefer başaracağından pek emin değildi. Tasmayı taktığı sürece, hem Karanlık Avcı hem de Kurt Avcısı olarak güçleri ciddi şekilde kısıtlanmıştı. Bir Arcadian Were-Avcısı olarak doğal formu insandı. Gün ışığında bir kedi olarak kapana kısılmak hem acı verici hem de son derece rahatsız ediciydi. Paranormal güçlerini kullanmasını engelleyen metriazo tasmasına rağmen, kendi sihri ona dönüp onu öldürmeden önce bu formu ancak o kadar uzun süre tutabilirdi.

Korkunç derecede ayık bir düşünceydi.

"O nasıl?"

Ravyn Apollite olan uzun boylu, sarışın erkek veterinere gözlerini kıstı. Kural olarak, çoğu Apollite, Daimonlar ve Kara Avcılar arasında çıkan savaşın dışında kaldı. Apollites, kısa ömürlerini uzatmak için insan ruhlarını çalmaya ve böylece Daimon olmaya başlayana kadar, Dark-Hunters onlarla uğraştı. Sonuçta, Dark-Hunters'ın yaratılmasının tek nedeni buydu. Daimonların mülkiyeti onları yok etmeden önce çalınan insan ruhları serbest bırakılsın diye Daimonları öldürenler onlardı.

Belli ki bu Apollite avlanmaya bir adım önde başlamak istiyordu.

Otuz yaşlarında, siyah saçlı ve dağınık sakallı, kısa boylu bir adam olan insan asistan cevap verdi. "Sinirli ve ters ters bakıyor. Başka ne?" Ravyn'i güvenli bir mesafeden incelerken başını kaldırdı. "Sence onun Arcadian mı yoksa Katagari mi?"

Veteriner kafese bakmak için eğilmeden önce omuz silkti. "Bilmiyorum ama Arcadian'ı umuyorum."

"Neden?"

Ravyn karşılık olarak gülümseyen hıyara dişlerini gösterdi. "Çünkü öyleyse, onu kedi biçiminde tutan büyü sonunda kafasının patlamasına neden olacak. Ölmeden önce cehennem kadar acı verici olacak.

Asistan güldü. "Ve onu geri getirecek dokuz canlı yok. Utanç verici. Ama hoşuma gidiyor."
Doktora bakmak için döndü. "O da bu haldeyken onu kısırlaştırmaya ne dersin?"
"Biliyor musun, harika bir fikrin var..."
Veteriner, kafesinin dışında asılı duran panoya uzanıp not alırken Ravyn hırladı. Ravyn, Apollite veterinerine zihinsel bir not göndermeden önce ona tısladı. "Beni kısırlaştırırsan piç kurusu, bağırsaklarında dans ederim."
Yakanın büzülmesine ve onu ciddi şekilde incitecek kadar şoka uğratmasına neden olan bu kin, on kat geri geldi, ama şekil değiştirmesine neden olacak kadar değil. Veteriner, panoyu tekrar mandala asmadan önce sırıttı. "Şu anki konumunda bunu nasıl yapacağını gerçekten anlamıyorum. Öyle mi tüy yumağı?”
İnsan asistan veterinere beşlik çaktı. "Stryker ve Paul'ün buraya gelip onun işini bitirmesini sabırsızlıkla bekliyorum." Sonra ikisi gülerek Ravyn'i diğer hayvanlarla baş başa bıraktı.
Ravyn kafesinin parmaklıklarına saldırdı ama tek yapmayı başardığı kendine zarar vermekti. Hepsine lanet olsun. Onu bu şekilde tuzağa düşürmeyi nasıl başarmışlardı? Onu nerede bulacaklarını nereden biliyorlardı?
Bir dakika Pike's Market'in gölgelerinde saklanarak Yaveri Erika'nın gelip onu almasını beklerken bir bakmış ki kırmızı etekli puta onu yakalamış ve tasmasını boynuna dolamış. dövüşemeden ya da onun niyetini hissedemeden önce. Tasma yerine oturduğunda, sihri olmadan güçsüzdü.
Kadın onu sımsıkı tutarak şalına sarmış, kaldırmış ve hizmetleri karşılığında kendisine elli dolar ödemiş bekleyen bir grup insana teslim etmişti. Daha sonra insanlar onu yerel hayvan barınağına atmıştı.
Ve burada ya kafası tasmadaki engelleyicilerden patlayana kadar ya da sihri ya da baş parmakları olmadan bu kafesten kaçmanın bir yolunu bulana kadar burada kalacaktı.
Evet. Orada büyük oranlar… hayır. Tek ümidi, Erika'nın akşam karanlığında ortaya çıkmayınca endişelenmesiydi…
Bekle, burada Erika Thomas'tan bahsediyordu. Erika. Onun için çalışmak zorunda değilmiş gibi davranmayı seven kız. Ondan ve görevlerinden kaçınmak için yolundan çıkan kız. Onun evde olmadığını günlerce fark etmeyecekti.

Hayır, küçük mutant, yokluğunu görmezden gelirken çılgın bir Apollite'nin kıçını iğdiş edip onu iktidarsız bıraktığını öğrendiği anda bir parti verecekti. Sonra bütün arkadaşlarını arar ve buna gülerdi.
Çok mahvoldum....
* * *
Susan çantasında sakladığı küçük altın madalyonla oynarken içini çekti. Sadece bir gümüş dolardan daha büyük bir saç teli, fazla bir şeye benzemiyordu ama kazandığı gece yüz milyon dolarlık bir piyango biletinden bile daha değerliydi.
Eski anılar ona hücum ederken ona bakmak için duraksadı. 2000 yılında Siyaset için Araştırmacı Gazetecilik dalında Sterling Ödülü'nü kazanmıştı. O gece dünyanın zirvesindeydi... Ödülü eline sıkıştırarak, alçak sesle küfretti. "Lanet şeyi eBay'de sat yeter."
Ama yapamadı ve bunun için kendinden nefret etti. Tek yaptığı ona acı vermek olsa bile, şanlı bir geçmişi bırakmak zordu. Belki de o zamanlar bu kadar kendini beğenmiş olmamalıydı. Belki de bu onun gelişiydi.
Saçmalık. Bu tür bir ilahi cezaya inanmıyordu. Olduğu yerdeydi çünkü kandırılmasına izin vermişti ve daha fazla zafer peşindeydi. Kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu. Aptaldı ve güveniyordu ve bu bir anlık yanılgının bedelini hayatının geri kalanında ödeyecekti.
Telefonu çaldı.
Hastalıklı düşüncelerini böldüğü için minnettardı, onu aldı ve cevapladı. Susan Michaels.
Hey, Sue, ben Angie. Nasılsın?" Arkadaşının sesi pek de iyimser görünmüyordu ama yine de dostça bir ses duymak güzeldi.
"Pekala," dedi Susan, ödülünü çantasına koyarken. Onu iyileştirebilecek biri varsa, o da Angie'ydi. Kibirli bir vegan veteriner olan Angie'nin her konunun ince ayrıntılarını görme ve gülünç olana dikkat çekme gibi bir yeteneği vardı - bu, Sue'nun gerçekten takdir ettiği bir hediyeydi. "Ne ile meşgulsün?"
"Her zamanki gibi beşe beş."
Susan gözlerini devirdi. Açıklama sadece Angie'nin sevdiği Buffy the Vampire Slayer şovuna bir gönderme değildi, aynı zamanda yuvarlak ve sevimli olduğu için Angie'nin kendini tanımlama şekliydi.
"Sana sadece üçe beş vereceğim... belki."
“Evet, doğru. İnan bana, boyum kadar genişim ama mesele bu değil. Çılgın patronundan bir dakika uzakta mısın?
"Evet. Neden?"

"Çünkü duymak isteyeceğini düşündüğüm bazı haberlerim var."
Angie'nin sert ses tonuna rağmen Susan gülümsedi. "Hugh Jackman karısından boşandı ve eski bir makaledeki resmime rastladı ve onun kadını olduğuma karar verdi?"
Angie güldü. “Kahretsin, uzun zamandır o gazete için çalışıyorsun. Artık yayınladığınız saçmalıklara inanmaya başlıyorsunuz.”
"Har har. Bu konuşmanın gerçek bir anlamı var mı?”
"Evet var. Jimmy'nin bir süredir bahsettiği garip kayıp şahıs raporlarını biliyor musun? Jimmy'nin akraba olabileceğini söylediği kişiler?"
"Evet?"
"Bunlar."
Susan, eski muhabir hali ön plana çıkarken donup kaldı. "Ne demek istiyorsun?" "Telefonda daha fazla bir şey söyleyemem, tamam mı? Aslında ankesörlü telefondayım ve bugünlerde bunlardan birini bulmanın ne kadar zor olduğunu bilmek istemezsin. Ama riske giremem. Bir saat sonra işten gelip bir kedi arayabilir misin?
Susan yüzünü buruşturarak tiksintiyle nefes verdi. “Ey! O şeylere ölümcül alerjim var.”
"İnan bana, hırıltına ve sonra birazına değecek. Sadece orada ol." Telefon öldü.
Susan, kafasından binlerce senaryo geçerken telefonu kapattı. Angie'nin sesinde gerçek bir panik duymuştu. Gerçek bir panikti ve bu onun arkadaşına göre değildi. Bu ciddi bir durumdu ve Angie korkmuştu.
Düşünceleri milyonlarca farklı yöne dağılırken Susan tırnağıyla telefona vurdu. Ama hepsi tek bir şeye geri döndüler - bu tuhaf çağrı, kurtuluşa ve saygınlığa giden kendi yolu olabilirdi.
İKİNCİ BÖLÜM
Dünyanın birçok yerinde ve birçok dinde cehennem kavramı, ölülerin yaşarken yaptıkları veya yaptıkları kötülükler nedeniyle cezalandırıldıkları bir kavram olmuştur.
Atlantis'in cehennem diyarı Kalosis'te çok sayıda kötü ruh vardı ama hiçbiri yaşarken yaptıklarından dolayı cezalandırılmıyordu. Gerçekten de çoğu sakin, huzurlu bir hayat sürmüştü. Bir zamanlar Kalosis'i evi olarak gören bir Spathi Daimon olan Urian'ın sık sık söylediği gibi, "Lanetlenen biz değiliz millet, kategorik olarak mahvolan biziz."
Ve bu doğruydu. Buradakilerin hepsi ihlalleri için değil, daha çok Atlantis'te çoktan unutulmuş bir kraliçenin yüzyıllar önce eski sevgilisine karşılık vermek için yaptığı bir şey için cezalandırılıyordu. Yunan tanrısı

Apollon'a duyduğu bir öfke anında, onun çocuğunu ve metresini öldürmeleri için askerlerini göndermişti. Böyle yaparak, tüm Apollite halkını sadece karanlıkta geçen bir hayata değil, sadece yirmi yedi yıllık bir yaşama lanetlemişti. Yirmi dört saatlik bir süre içinde vücutları yavaş yavaş, acı verici bir şekilde bozulurken geriye hafif bir tozdan başka bir şey kalmayana kadar doğum günlerinde sona erecek bir hayat.

Liderleri Stryker, insanların dünyasından başka bir tanrıyla tanıştığı bu diyara inmesine izin veren efsanevi geçidi bulmasaydı, Kalosis'teki her erkek ve kadının karşılaşacağı soğuk, duygusuz bir kaderdi. Kızgın öfkesi Apollon'la alay konusu olmuş bir tanrı.

Güçlerinden korkan kendi ailesi tarafından cehennem diyarına hapsolan Apollymi, Apollo'nun zulmünün yanına kalmasına izin verecek biri değildi. Apollo'nun lanetli oğlu Stryker'ı benimsemiş, ona hayatını uzatmak için insan ruhlarını nasıl toplayacağını ve kullanacağını öğretmeden önce onu kendisininmiş gibi evlat edinmişti. Stryker, onları yalnızca kendi intikam yasasına değil, Apollymi'nin yasasına da hizmet etmeleri için buraya getirirken, bu, kendi ırkından diğer kişilerle memnuniyetle paylaştığı bir dersti. Şu anda zavallı insanları sığır olarak kullanan Daimon lejyonlarına komuta ediyordu.

Ve ona çok şey borçlu olmasına rağmen Stryker, hayatını kurtaran ve onu evlat edinen tanrıçadan gerçekten nefret ediyordu.

Şimdi, onun evinin ziyafet salonunda oturuyor ve Spathi savaşçılarının son zaferlerini kutlayışını izliyordu.

"İnsanlara ölüm!" savaşçılarından biri gürültünün üzerinde bağırdı.

"Siktir et," diye yanıtladı bir başkası. "Onlara ihtiyacımız var. Tüm Karanlık Avcılara ölüm!"

Çorak salonda yankılanan bir tezahürat çınladı. Stryker yastıklı tahtında arkasına yaslanarak Apollite'lerin ve Daimon'ların en son başarıları olan Ravyn Kontis'in yakalanması nedeniyle birbirlerini tebrik etmelerini izledi. Karanlık salon, lanetli bedenlerini ayakta tutabilen tek şey olan Apollite kanını sürahilerden döküp üstlerine döktüklerinde sadece mumlarla aydınlanıyordu.

Burada toplanan diğer Spathis gibi, Stryker daha iyi bir dünya tasavvur etti. Halkının yirmi yedi gibi hassas bir yaşta ölüme mahkum edilmediği bir dünya. Çocukken doğal karşıladığı gün ışığında hepsinin yürüyebileceği bir dünya.

Ve bunların hepsi, babasının bir fahişeyi hamile bırakması ve Apollite'ler onu öldürünce kızması yüzündendi. Apollo hepsini lanetlemişti... kadim tanrının en sevgili oğlu olan Stryker bile.
Ama bu on bir bin yıl önceydi. Eski, eski tarih.
Stryker şimdiki zamandı ve ondan önceki Daimonlar gelecekti. Her şey planlandığı gibi giderse, bir gün ellerinden alınan insan krallığını geri alacaklardı. Şahsen, başka bir şehirle başlamayı tercih ederdi, ancak insan yetkilisi, Seattle'ı DarkHunters'tan kurtarmaya yardım edecek bir planla ona geldiğinde, bu, insan ırkını Apollitlerle aynı hizaya getirmeye başlamak için mükemmel bir fırsat olmuştu. Daimonlar. İnsanlar, Kara Avcılar temize çıkarıldıktan sonra ruhlarını kurtaracak kimsenin kalmayacağını çok az biliyorlardı. Tüm insanlık için açık bir mevsim olurdu.
"Seattle'da kaç Kara Avcı kaldı?" ikinci komutanına sordu. Orada bulunan diğer Daimonlar gibi, Trates de uzun boylu ve zayıftı, altın sarısı saçları ve koyu kahverengi gözleri genç güzelliğin simgesiydi. Bir an düşünür gibi kaşlarını çattı. "Kontis öldüğünde, yediye düştük." Stryker dudaklarını kıvırdı. "O zaman çok erken kutluyoruz." Sözleri üzerine sessizlik çınladı.
"Nasıl yani?"
Stryker başını çevirdiğinde küçük üvey kız kardeşinin cesur ve kararlı adımlarla oymalı tahtına yaklaştığını gördü. Burayı yuva yapan Spathi Daimonların aksine, ondan hiç korkmuyordu. Önden bağcıklı ve kıvrak, kaslı vücudunu saran siyah deri bir catsuit giymiş, kürsüye çıktı ve adamın sandalyesinin koluna yaslandı. Kaşlarını kibirli bir şekilde sorgularcasına kaldırırken koyu gözleri duygudan tamamen yoksundu.
"Henüz ölmedi." Her kelimeyi yavaşça, dikkatli telaffuzla söyledi. "Bu piçlerle uğraşırken hiçbir şeyi hafife almamayı öğrendim."
Cep telefonunu kemerinden çıkarıp çevirmeden önce alaycı bir yarım kahkaha attı. Teorik olarak, telefon bu cehennem aleminde çalışmamalıdır. Ama insanların kendilerini alt etmesine asla izin vermeyen Spathis'i, sinyali Kalosis'in dışına ve insanların dünyasına taşıyabilecek doğaüstü bir dalga bulmuştu. Onlara iyi hizmet eden şüpheli bir numaraydı.
Seattle'daki iyi Apollite veterinerinin telefona cevap verdiğini duyunca Satara, Stryker'a sıkılmış bir bakış attı. "Öldü mü daha?" diye sordu, Stryker'ın önceki ses tonuyla alay ederek.
Diğer uçta Apollite'nin yalnızca hafif mırıldanmasını duyabiliyordu.

Satara pis bir kahkaha attı. "Ooo," dedi baştan çıkarıcı bir tavırla burnunu kırıştırarak.
"Ölmeden önce onu iğdiş ederek çok iğrençsin. Bunu sevdim."
Stryker uzandı ve telefonu ondan aldı. "Ne yaptın?"
Hattın statik sesinden bile Apollite'nin terlediğini duydu. "Ben... şey... onu kısırlaştırmayı planlıyorum lordum."
Stryker bunun üzerine kırmızı gördü.
"Cesaret etme." "Neden?" Satara
gücenmiş bir tonda sordu.
Stryker hem onun hem de diğer taraftaki veterinerin yararına cevap verirken ona dik dik baktı. "Bir kere, Kontis'in ölünceye kadar o kafesten çıkmasını istemiyorum - o bunun için çok tehlikeli - ve bir diğer sebep olarak, değerli bir rakibin iğdiş edilmesine seyirci kalmayacağım. Biraz onurlu bir şekilde ölme hakkını kazandı."
Satara alay etti. "Biraz onur. Kafası patlayacak. Bir insan fahişenin elbisesine bakmak istediğin için beyninin bir kedi kutusunun her yerine dağılmasının asaleti nerede? Gerçekten layık olsaydı, onu asla bu kadar kolay yakalayamazdık.
Stryker telefonu daha sıkı kavradı. "Hilecilik bizim türümüze layık değil."
Ah, Taş Devri'nden çık, Strykerius. Artık asil düello diye bir şey yok. Bu, daha iyi olanın kazandığı bir dünya."
Belki, ama işlerin pek de bu şekilde yürümediği bir zaman ve yeri hatırladı ve on bir bin yıl sonra yollarını değiştiremeyecek kadar yaşlıydı.
"Yine de, o bizim kuzenimiz ve..."
Ona alay etti. "Were-Avcıları, Apollites'e sırtlarını döndüler ve
Daimonlar uzun zaman önce. Artık seni aileden saymıyorlar."
"Bazıları yapar."
"Kontis yapmaz," diye karşılık verdi. "Yapsaydı, asla ruhunu Kara Avcılara satamaz ve onların saflarına katılamazdı. Yüzlerce yıldır sizin türünüzü avladı ve öldürdü. O piç kurusunu iğdiş et ve buruşuk hayalarını ödül olarak tak diyorum."
Trates, tıpkı odadaki diğer birkaç erkeğin yaptığı gibi, onun sözlerine irkildi ve bazıları içgüdüsel olarak dudaklarını büzdü.
Ve Satara, neden hiçbir erkeğin onunla çıkmayacağını merak eder....
"Onu olduğu gibi bırakın," diye emretti Stryker, kız kardeşine dik dik bakarken Apollite'a telefonda. "Gün batımından sonra onu kontrol etmek için orada olacağım ve onu yakaladığınız zamanki gibi olsa iyi olur."

Apollite cevap veremeden Stryker telefonu kapattı ve kemerine geri koydu. Satara gözlerini devirdi. "Bir düşmana merhamet gösterdiğine inanamıyorum. Apollymi'yi yatıştırmak için kendi oğlunun boğazını kesen sen."
Saf içgüdüyle hareket eden Stryker uzandı ve onu susturmak için boynundan tuttu. "Yeter," diye homurdandı, gözleri irileşirken. “Merhametimin gerçek mahiyetini görmek istemiyorsan, bana hitap ederken daha saygılı bir üslup kullanacaksın. Kime hizmet ettiğin umurumda değil. Artemis başka bir hizmetçi bulsun. Bir kelime daha edersen seni sonsuza kadar sustururum.” Onu kendinden uzaklaştırarak ayağa kalktı.
Toplanmış Spathis'i incelerken salonu mutlak bir sessizlik doldurdu. Fiziksel olarak yirmi yedi yaşından büyük olmayan klanlarının her bir üyesi bir ölüm meleği kadar güzeldi...
Ve onlar onun emrindeydiler.
Ablasını görmezden gelerek onlara seslendi. “Seattle'daki Karanlık Avcıların sonunu getirmek ve bize onların dünyasında ihtiyacımız olan dayanağı sağlamak için insanlarla birlikte çalışmamız için bize ender bir fırsat verildi. Ama bir an bile bu savaşın bittiğini düşünmeyin. Ve Acheron, Kara Avcılarından kaçının kayıp olduğunu anlayınca, neler olup bittiğini görmek için kendisi buraya gelecek."
Stryker, Satara'ya sert bir bakış attı. "Karanlık Avcı lideriyle savaşmaya hazır mısın?"
Boğazını ovuştururken gözleri kana susamışlıkla parladı. "Aldığım her nefeste." Stryker alay etti. "İntihara meyilli cesaret bizi hiçbir yere götürmez. Apollymi o piç kurusunu koruyor. Asla bir Daimon elinden olmayacak..." "Bir insan eliyle olacak," dedi Trates sağından.
Stryker başını salladı. "Ve eğer bunu yapacaksak, çok fazla planlama ve dikkatli uygulama gerekecek. Acheron'u öldür ve diğer Kara Avcıları manipüle etmek veya ortadan kaldırmak kolay olacak." Ordusu onaylayarak başını sallarken odanın etrafına baktı.
"Peki bundan sonra kimi öldüreceğiz?" diye sordu.
Stryker kalan yedi Karanlık Avcıyı düşündü. Her biri, insan yaşamları boyunca şiddetli bir savaşçı olmuştu. Takımda kolay bir hedef yoktu. Ama insanların onlara yardım etmesiyle, ilk kez belirgin bir avantaja sahip oldular. Apollite'ler ve Daimon'lar gibi Kara Avcılar da gün ışığında hayatta kalamazlardı ama insan yardımcıları hayatta kalabilirdi. Dahası, Kara Avcılar bir insanı Apollite veya Daimon gibi hissedemezlerdi.

İnsanlar onlara kolayca gizlice yaklaşabilir ve beklenmedik bir ölüm darbesi indirebilir. Tüm Kara Avcıların kendi canları pahasına insan hayatını korumak için içtikleri küçük yeminden bahsetmiyorum bile... Bu onların mahvolacağı bir yemindi.
“İnsanların seçim yapmasına izin vereceğiz. Bu onların savaşı. Şimdilik onları destekleyeceğiz ama sonunda başarısız olurlarsa bizim değil onların cenazesi olacak.” * * *
Susan, hayvan barınağının önüne park ederken umutlanmaması gerektiğini biliyordu.
Bu çok kolay bir şekilde büyük bir zaman kaybından başka bir şey olmayabilir.
Ya da geri dönüş biletin olabilir—
"Kes sesini Pollyanna," diye tersledi çantasını alırken. Hâlâ içinde yaşayan o küçük iyimserlikten nefret ediyordu. Neden ölmesin?
Ama hayır, anlamsız olsa bile her zaman bir umudu olması gerekiyordu. Zaten onun nesi vardı? Diğer insanlar bıkkın olmalı... neden o olmasın?
Sadece lanetlendim sanırım.
Tiksinti içinde içini çekerek arabasından indi ve girişe yöneldi. Parlak bir şekilde aydınlatılmış resepsiyon alanına girmek için kapıyı iterek açtı.
Kızın dosyaları dosya klasörlerine sıkıştırdığı bir tezgâhın arkasında duran şımarık sarışın bir genç vardı. "Merhaba," dedi Susan'a bakarak. "Yardımcı olabilir miyim?"
“Kediler. Burada kedi arıyorum.”
Kız ona garip bir bakış attı. Susan onu suçladığından değil. Deneseydi, sesinde daha az coşku olamazdı. Bu nedenle, bunu söylerken dudağını kıvırmış bile olabilirdi. Pek emin değildi. Onu çocukken perişan eden dört ayaklı ürkütücü yaratıklara karşı duyduğu tiksintiyi saklamak zordu.
Kız solu işaret etti. "Oradalar."
"Teşekkürler." Susan, yeterince ironik bir şekilde Kediler kelimesinin işaretlendiği açık mavi kapıya yöneldi.
Kapıyı iterek açtı ve sinüsleri anında tıkandığı için arabasına geri koşma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Ve bu, yarım saat önce böyle bir sefalet beklentisiyle Benadryl'i aldıktan sonra.
"Aman Tanrım," dedi, şeytani alerji canavarlarını inceliyormuş gibi yaparken çantasından bir Kleenex çıkarırken. Gözleri şişmeye başlamıştı bile, hissedebiliyordu.
Yüksek sesle hapşırdı, sonra burnunu sildi. "Neredesin Angie?" diye sıktığı dişlerinin arasından kısık bir fısıltıyla sordu.

Hayatında gördüğü en tuhaf kediyi gördüğünde, bu düşünceden vazgeçmek üzereydi. Uzun ve zayıf, sanki biri bir leoparı ev kedisi boyutuna getirmiş gibi görünüyordu. Ama küçük bedeninin güzelliğinden çok gözlerinin karalığı vardı. Daha önce hiç siyah gözlü bir kedi görmemişti.
Ve gerçekten kızgın görünüyordu.
İncelemek için başını eğdi. Kedide son derece zeki görünen bir şey vardı.
"Hey, Çizmeli Kedi, burada mutsuz musun?" Tekrar hapşırdı. Küfür ederek ve burnunu silerek, gözleri yaşarmaya başladığında burnunu çekti. "Seni suçlayamam. Burada kalmaktansa kafama bir çekiçle vurulmayı tercih ederim."
"Merhaba. Bir kediyle ilginizi çekebilir miyim?"
Angie'nin sesiyle irkildi. Kısa siyah saçlı ve kahverengi gözlü Angie gergin bir şekilde etrafına baktı ve bundan Angie'nin onların arkadaş olduklarını kimsenin bilmesini istemediğini söyleyebilirdi. İşareti yakalayan Susan, kediye baktı ve yanıtını beklerken tek kaşını kaldırdığına yemin edebilirdi. Evet, Benadryl sinüslerinden başka bir şey üzerinde çalışıyordu. "Elbette."
"Sana onunla birkaç dakika oynayabileceğin bir oda göstereyim." Angie'nin bir süredir bu konuşmayı uyguladığı belliydi.
İyi ki Angie bir veterinerdi ve gizli bir ajan değildi - bir kalp atışında vurulacaktı. Ama Angie minyatür leoparı nazikçe kafesten çıkarıp bir kedi kafesine koyarken Susan başka bir şey söylemedi ve onu küçük bir sevişme odasına açılan başka bir mavi kapıya doğru götürdü.
Angie kapının dışında durup ona kafesi verdi ve ona yapay bir gülümseme gönderdi. "Acele etmeyin. Onu eve götürmeden önce kediyi tanıdığından gerçekten emin olmak istiyorsun.
"Yapar," dedi Susan aynı yapmacık ses tonuyla. Kutuyu vücudundan olabildiğince uzakta tutarak aldı ve kapı kapanana kadar boş olduğunu düşündüğü penceresiz odaya girdi ve Angie'nin kocasının kapının arkasında durduğunu gördü. Bir dedektif, onun da yıllardır arkadaşıydı.
"Merhaba Jimmy."
Parmağını dudaklarına götürdü. "Sesini azalt. Birisi dışarıda olabilir. Dinleme. Neden Angie'ye benimle burada buluşmanı söylediğimi sanıyorsun? Dün gece olanlardan sonra beni bir muhabirle görüşürken kimsenin görmesini göze alamam." Ooo, cidden paranoyaklaştı.
"Kim gibi biri?" o fısıldadı. "Dün gece ne oldu?"

Cevap vermedi. Bunun yerine, onun uzattığı elinden kafesi aldı ve onu en uzak köşeye, küçük bir sıranın durduğu yere çekmeden önce kapının hemen yanına koydu. "Ne gördüğümü bilmiyorsun, Sue," diye fısıldadı. “Yapabilecekleri şey. Benim hayatım, senin hayatın… hepimiz. Onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiç bir şey."
Adamın korku dolu mırıldanmaları ve açık mavi gözlerinde gördüğü paniği görünce kalbi hızlandı. "Onlar kim?"
"Devam eden büyük bir örtbas var ve bunun besin zincirinde ne kadar yukarı çıktığına dair hiçbir fikrim yok ama yükseliyor."
Susan hevesle öne doğru eğildi. Üst düzey örtbasları ifşa etmek bir zamanlar onun uzmanlık alanıydı. "Ne için büyük bir örtbas?"
"Sana bahsettiğim kayıp çocukları hatırlıyor musun? Hakkında rapor aldığımız üniversite öğrencileri ve kaçaklar? Birkaç tane buldum. Ölü. Şimdi vakalardan alındım ve var olmayan özel bir görev gücü tarafından ele alındıkları söylendi. Onlar için endişelenmemeliyim.”
Bu sözler üzerine sırtından aşağı bir ürperti indi. "Emin misin?"
"Elbette öyleyim," dedi öfkeyle. "Kanıt buldum... ve bunu rapor etmeye gittiğimde, daha fazla araştırma yapmamanın benim için en iyisi olacağı söylendi. Bu yüzden ortağım Greg'le biraz daha yaptım ve şimdi o da kayıp ve..." Güçlükle yutkundu.
"Artık peşimdeler."
"DSÖ?"
"Sana söylesem bana inanmazsın. Ben bile inanmıyorum ve gerçeği biliyorum.” Gözleri korkuyla yuvarlaktı. "Bu gece Angie'yi alıyorum ve şehirden ayrılıyoruz."
"Nereye gidiyorsun?"
"Hiç bir yer ama burası. Şeytanla işbirliği yapan hiç kimsenin olmadığı her yerde.”
Susan, içini bir şüphe dalgası kaplarken adamın sözleriyle donakaldı. "Peki şeytan kim?"
"Sana söyledim, inanmayacaksın. Bilmiyorum ve gördüm. Anlıyor musunuz? Dışarıdalar ve hepimiz için geliyorlar.”
"Jimmy-"
“Şş. Bana bu konuda ders verme. Yapabiliyorken bu kasabadan defol Sue. Burada insan olmayan şeyler var. Burada canlı olmaması gereken şeyler var ve biz onların yiyeceğiyiz.”
Garip dönüşü karşısında yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Bu da nedir böyle? Kötü bir şaka mı?”

"Hayır," diye hırladı, burun delikleri genişledi. "İstersen aptal olabilirsin ama bu bir oyun değil. Bu sığınakta seninle konuşmanın güvenli olacağını düşündüm. Sonra birinin Angie ile çalıştığını öğrendim. Burada çalışıyor. Tam burada, bu klinikte. Şu anda bizi dinliyor ve diğerlerine onları izlediğimi bildiriyor olabilir. Hiçbirimiz güvende değiliz."
"Kim burada?"
Güçlükle yutkundu. "Diğer veteriner. Dr. O onlardan biri."
"Onlar kim?"
"Vampirler."
Susan gözlerini devirme dürtüsüne karşı savaşırken dişlerini gıcırdattı. Kazandığına şaşırdığı bir savaştı. Elbette, Angie ve Jimmy onunla bu oyunu oynayacak kadar acımasız olmazlardı. Inquisitor'daki işinden ne kadar nefret ettiğini bildiklerinde değil. "Jim-"
"Kulağa ne kadar çılgınca geldiğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?" tıslayarak onun sözünü kesti. "Ben de senin gibiydim, Sue. Ben de saçmalık sandım. Vampir diye bir şey yoktur, değil mi? Besin zincirinin en tepesindeyiz. Ama bu doğru değil. Dışarıdalar ve açlar. Kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, buradan defolup gideceksin. Lütfen diğer insanların da onları öldürmeden önce bilmesi için yazın."
Şimdi, lanet olası itibarının ihtiyacı olan şey buydu. Daha fazla yara. Teşekkürler Jim.
Jimmy'nin gözleri, sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi ona kısıldı. "Artık senin kıçın, Sue. kurtarmak için elimden geleni yaptım. İstediğini yapabilirsin ama ben gidiyorum."
Daha fazla bir şey söyleyemeden, onu odada tek başına bıraktı... ve kedi kafesini ayaklarının dibine geri koydu.
Susan hapşırdı.
Burnunu sildiği sırada, ona kaşlarını çatarak bakan Angie'yi göstermek için kapı açıldı. Odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Ne dedin Jimmy?"
"Gerçekten hiçbir şey. Neden?"
"Hemen onunla gitmemi istiyor."
Susan, arkadaşının sesindeki korkuyla içini çekti. "Sana neler olduğunu anlattı mı?"
O, başını salladı. "Tam olarak değil. Çok fazla insanın kaybolduğunu ve öldüğünü ve bundan sonra sorumluların peşine düşeceğinden korktuğunu söyledi. Oregon'daki ailesinin evine gitmemizi istiyor.
"Sana vampirlerden de bahsetti mi?"

"Ne?" Susan, Angie'nin yüzünden Jimmy'nin o kadar bilgiyi karısıyla paylaşmadığını anlayabiliyordu.
"Evet. Ona göre vampirler hepimizi öldürmek için buradalar. Alınma Ang. Bence
Jimmy'nin yardıma ihtiyacı var. Fazla mesai mi yapıyor?”
Angie'nin gözlerinde öfke alevlendi. Jimmy deli değil, Sue. Uzak bir ihtimal değil.”
Belki, ama arkadaşıyla tartışmak istemedi. "Evet, pekala, sıcak haber tüyosu için teşekkürler."
Kapıya doğru ilerlerken, Angie onu durdurdu. "Burada. Kediyi yanına al.”
Ağzı açık kaldı. "Affedersin?"
"Lütfen. Her ne sebeple olursa olsun, Jimmy çok korkmuştur. Görünümü korumak için kediyi al, işten sonra gelip onu alırım.
Sue bu düşünce karşısında irkildi ama en iyi arkadaşı için her şeyi yapardı. "Tamam ama bana borçlusun. Büyük zaman."
"Biliyorum."
Susan alçak sesle hırlayarak kutuyu aldı ve Angie'nin ardından öndeki tezgaha gitti.
Angie, evlat edinme ücretleri için bir çek yazarken ona bazı kağıtlar verdi. "Şimdi sana alışana kadar onunla vakit geçirmeyi unutma." Yine yapmacık ve tuhaf olmaya geri dönmüştü.
"Sorun değil."
Resepsiyonist, "Umarım yeni evcil hayvanınızı beğenmişsinizdir," diye seslendi.
Evet, domuzlar uçtuğunda. Susan, bir politikacıyı gururlandıracak kadar sahte bir gülümsemeyle, "Teşekkürler," dedi.
Tekrar hapşırarak arabasına yöneldi ve kafesi arka koltuğa koydu. "Çok teşekkürler, Çizmeli Kedi," dedi ona kinle bakarken. "Umarım senin için katlandığım ıstırabı cidden takdir ediyorsundur."
* * *
Angie, Susan'ın otoparktan çıkıp güneye, evine doğru ilerlemesini izledi. Rahat bir nefes alarak döndü ve Jimmy'nin sığınağın sadece çalışanlara ayrılmış alanına açılan kapının diğer tarafında ona işaret ettiğini gördü.
Bir dakika, ona ağzını verdi.
Tezgâhın arkasından paltosunu almak üzereydi ki Theo'nun ona doğru geldiğini gördü. Kedi odasının kapısını çarparak kapatırken yakışıklı yüzü normalden daha solgundu. İki saniye sonra asistanı Darrin hemen arkasından kedi odasından çıktı.

Theo'nun koyu kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "O nerede?" Theo onun önünde dururken sordu.
Angie, onun öfkesi ve suçlayıcı tonu karşısında şaşkına dönmüştü. "DSÖ?"
"Kedi." Sanki kötü şeylermiş gibi bu sözleri ona tükürdü. "Bu sabah erkenden getirilen. Hangi cehennemde o?
"Az önce evlat edinilen mi bu?"
Resepsiyonist konuşurken Angie sindi. "Onunla ilgili bir sorun mu var?"
Theo ve Darrin birbirlerine düşmanca baktılar. "Evet. O vahşi.
"Ah." Angie, Jimmy'nin kapıdan ona tuhaf hareketler yaptığını görünce gidip kediyi geri alacağını söylemeye başladı. Sanki ona doğru koşmasını söylüyor gibiydi. Kocasına kaşlarını çattı.
Theo onun neye baktığını görmek için döndü. Jimmy ellerini indirdi ve soğukkanlı görünmeye çalıştı.
Taşa dönüşen Theo'nun yüzüne karanlık bir şey indi. "Darrina?"
"Sayın?"
"Kapıyı kilitle ve panjurları kapat."
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Ravyn, kurtarılmasıyla mutlu olup olmayacağından emin değildi. Kesin olan bir şey vardı, kurtarıcısı onu arka koltuğunda doğrudan güneş ışığına maruz bırakmasaydı çok daha minnettar olurdu. Acı verici ışınlar onu bir köşede sinmeye zorladı ve sinmek onun hoşuna giden bir şey değildi.
Havayı kokladı. Lanet etmek. Kürkü yanıyor muydu? Tabii ki... Yanan kişinin kendisi olmadığını bir anlığına düşünmesine ne sebep olabilirdi?
Yanan saçlara ve artan bir koku alma duyusuna sahip olmaktan daha kötü bir şey yoktu. Eh, belki daha kötü bir şey vardı - et yakmak ve yanan bir kül yığınına dönüşmek, insan kılığına girseydi yapacağı şey tam olarak buydu.
Tamam, ikinci kez düşündüğümde, bu daha iyiydi ama güneşe bir kedi olarak tahammül etse de, yine de bir anne gibi can yakıyordu. Böyle alevler içinde patlamayabilir, ama onu bir an önce buradan çıkarmazlarsa, çok kötü bir şekilde su toplayacaktı.
"Bu koku da ne?"
Susan'ın sorusu üzerine dişlerini gıcırdattı. Benim, dahi. Onu şok edecek ve bir gün için yeterince şok geçirmiş olmasaydı, bu düşünceyi ona yansıtacaktı. Ravyn, güneş ışığı ayak tabanını kesip kabarttığında tısladı. Patisini salladı ve altına sıkıştırdı.

Başı zonkluyordu ve dürüst olmak gerekirse formunu daha ne kadar koruyabileceğini veya sihrini daha ne kadar tutabileceğini bilmiyordu. Onun için zaman daralıyordu.
"Sen misin, Çizmeli Kedi?"
Kırmızı ışıkta durduğunda Ravyn ona ters ters baktı. Sinirlenmesi bir yana, komşu kızı gibi oldukça tatlıydı. Hiçbir şekilde nakavt değil, ama sağlıklı bir şekilde güzel. Koyu sarı saçları ve parlak mavi gözleri ile bir çiftlikte bir düzine kadar çocuğa bakıyormuş gibi görünüyordu. Onda ona saçma sapan bir Mennonite kadınını hatırlatan bir şeyler vardı. Hiç makyaj yapmamıştı ve saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Eğer aşağıda olsaydı, muhtemelen onun omuzlarının hemen altına, onunkiyle aynı uzunlukta olurdu.
Arabanın camlarını indirdi. “Gah, ne yedin Çizmeli Kedi? O Benadryl'i almamalıydım diye düşünüyorum. Tıkanmış bir burun kesinlikle bu aromatik kabusu iyileştirecektir. Biri beni vursun.”
Ah, şu anda bir insan gibi konuşabilme becerisine sahip olmak... Beni gün ışığından uzaklaştırın bayan, ikimiz de çok daha mutlu olacağız.
Ravyn yutkunmaya çalıştı, ancak yakanın aniden boğazını sıkıştırması nedeniyle yapamayacağını öğrendi. Onu küçük kedi formunda tutan tasmanın iyonik inhibitörlerine rağmen vücudu yeniden büyümeye başlıyordu. Doğal hali olmadığı ve gün ışığı olduğu için bedeni insan haline dönmek istiyordu ve çok geçmeden istese de istemese de geri dönecekti.
Bozuk para geldiğinde tasmayı hâlâ takıyor olsaydı, bu onu öldürürdü.
Daha hızlı sür.
Susan kafasının içinde bir erkek sesine benzeyen bir ses duyunca irkildi. Bunu arka koltukta tıslayan kedi izledi.
"Harika," diye mırıldandı. "Artık aklımı kaybediyorum. Bir bakmışsın Jimmy'nin vampirlerinden birini göreceğim ya da daha iyisi Leo'nun psikozuna inanacağım." O, başını salladı. "Kendine hakim ol, Sue. Akıl sağlığınız elinizde kalan tek şey ve ne kadar değersiz olursa olsun, onu bırakmayı göze alamazsınız.”
Ve hâlâ ensesinde sanki derisi sürünüyormuş gibi dikenli bir his vardı. Çok rahatsız ediciydi. Sanki biri ona bakıyor gibiydi ama trafiğe baktığında kimseyi bulamadı. Tamamen huzursuz bir şekilde pencereleri kapattı ve bu sabah silahını evde bırakmamış olmayı diledi.
Arabayı kendi garaj yoluna çektiğinde, garip bir şey olmasını yarı yarıya bekliyordu. Bu çılgınlığın neleri kapsadığından emin değildi - belki

Toyota'sı Christine ya da Herbie gibi canlanıyor (ki bu da şu soruyu akla getiriyordu, eğer araba konuşabilseydi Japon aksanı olur muydu?), ya da yeni evlat edindiği kedisi Morris gibi konuşuyordu ya da Jimmy'nin evinde bekleyen vampirlerinden biri bile.
"Kurmaca yazmalıyım," diye mırıldandı, kediyle birlikte arka koltuktan kafesi çekip arabanın kapısını çarparak çarparken. "Böyle bir hayal gücüm olduğunu kim bilebilirdi?" Evet, doğru. Gerçekten hiç yaratıcı değildi. Ayakları her zaman yere sağlam bir şekilde basmıştı, tek fantastik gezileri ara sıra Star Wars filmiydi. Ön kapı kilidinde anahtarlarıyla uğraşırken, kedi sanki acı çekiyormuş gibi kutunun içinde zıplamaya başladı. "Kes şunu Kedi, yoksa seni düşürürüm."
Kedi onu anlamış gibi anında sakinleşti. Hapşıran ve perişan haldeki Susan kapıyı iterek açtı ve taşıyıcıyı tam yanına indirdikten sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Angie onu almaya gelene kadar Çizmeli Kedi'yi kafeste tutmak niyetiyle Kleenex'e yöneldi, ama burnunu sümkürürken kedinin oradan sürünerek çıktığını gördü.
Kapı nasıl açılmıştı?
"Hey!" tersledi. "Kutuya geri dön!"
Ama kedi dinlemedi.
Sadece garip davrandığını fark etmek için ona doğru bir adım attı. Kedi güçlükle yürüyebiliyordu ve boğuluyor gibiydi. Düştü ve yanına yuvarlandı.
Kalbi atmayı bıraktı. "Ah, benim yüzümden ölmeye cüret etme. Angie beni öldürür. Seni öldürecek bir şey yapmadığıma asla inanmayacak."
Burnunu silerek, kürk parçasına ulaşmak için kısa adımlarla odayı geçti. Nefes alması zorlaştı ve acıyla doldu.
Onun ne sorunu olabilir ki?
İşte o zaman kedinin tasmasının boynunda aşırı derecede sıkı olduğunu fark etti. Zavallı Kedi boğucu görünüyordu. "Tamam," dedi sakince. "Şu şeyi üzerinizden çıkaralım." Mandala uzandığında tokasının olmadığını fark etti.
Susan kaşlarını çattı. Tanrı aşkına?
Çek şunu. Zor."
Kafasının içindeki aynı derin, erkeksi sesti ve sanki daha da fazla acı çekiyormuş gibi tıslayan ve kıvranan kediyle aynı zamana denk geldi.
"Sadece rahatla," dedi yatıştırıcı bir şekilde yakayı yakalayıp çekerken. Ne oluyor be? Belki de garip ses onun bilmediği bir şey biliyordu.

İlk başta tasma daha da sıkılaştı ve kedinin hırıldamasına ve boğulmasına neden oldu. Susan tüm gücüyle tasmayı çekti. Tam işe yaramayacağından emin olduğu sırada, tasma o kadar güçlü bir yabancı elektrik dalgalanmasıyla ikiye bölündü ki, onu bir metre geriye itti.
Küfür ederek doğruldu, sonra halının üzerinde büyüyen kediyi tam gözlerinin önünde görünce donup kaldı. Bir kalp atışında, küçük ev kedisinden tam leopar boyutuna geçti.
Ve hala sanki ıstırap çekiyormuş gibi yerde kıvranıyordu.
"Koşmak!"
Kafasındaki adamın sesiyle irkildi. Bir korkak olmaktan uzak, ilerledi… en azından kıyamet kopana kadar. Tavandan şimşek çaktı ve odasının her yerine sekerek çerçeveleri paramparça etti ve ampulleri kırdı. Hava kulaklarına çarpan statik elektrikle doluyken vücudundaki tüyler diken diken oldu.
Leopar, halısını pençelerken vahşi bir hırıltı çıkardı.
Kedi onunla merdiven arasında olduğu için ne yapacağından emin olmayan ve silahına ulaşamayan Susan, daha fazla şimşek çaktığında ve camlar o kadar kötü sallandı ki, neden yapmadıklarından bile emin olmadığı için kanepesinin arkasına sığındı. paramparça Bir şimşek tehlikeli bir şekilde ona yaklaşıp saçlarını diken diken ederken gerçekten çekici olduğundan emin olduğu bir şekilde çığlık attı.
Tam evinin güçlü patlamalardan alevler içinde tutuşacağını düşündüğü sırada şimşek aniden durdu. Ellerini kulaklarına kapatmış, büzülürken otururken ürkütücü bir sessizlik vardı. O kadar sessizdi ki, tek duyabildiği kendi kalbinin atışlarıydı. Kendi nefesinin ağırlığı.
Yıldırımın geri dönmesini yarı yarıya bekliyordu.
Ama başka hiçbir şey olmadan bir dakika bekledikten sonra, kanepenin arkasına bir göz atmaya cüret etti ve gelmiş geçmiş en inanılmaz şeyin olduğunu keşfetti... Leoparı gitmişti ve onun yerine çıplak bir adam gelmişti.
Rüya görmeliyim….
Ama olsaydı, kendine bundan daha iyi bir ev vermez miydi?
Bu düşünceyi görmezden gelerek gözlerini kıstı. Adam onun koyu yeşil halısının üzerinde hareketsiz yatıyordu. Onun açısından tek görebildiği, sol kürek kemiğinde garip bir çift yay ve ok dövmesi olan, iyi kaslı bir popoydu. Uzun siyah dalgalı saçları ıslak vücuduna yapışmıştı ve gerçek hayatta gördüğü en güzel çıplak popoya sahipti.

Orada yatarken çok iyi göründüğü kabul ediliyordu, ama zaten Ted Bundy de göze hoş gelmemişti.
Susan silaha en yakın şeyi -kaos sırasında düşen masa lambasını- aldı ve çömelerek onun hareket etmesini bekledi.
Yapmadı.
Orada o kadar hareketsiz ve sessiz yatıyordu ki, yaşadığından bile emin değildi.
Yüreği sımsıkı boğazına düğümlenmiş halde, abajurun vidasını açtı ve ona yaklaştı. "Hey?" dedi sertçe. "Yaşıyorsun?"
Cevap vermedi.
Numara yapıyordur diye kaçmaya hazırlanırken, onu lambanın ucuyla dürttü. Tamam, bu filmi daha önce görmüştüm, diye düşündü. Talihsiz moron, hayati belirtileri kontrol etmek için başını bilinçsiz vücuduna sokar ve kötü adam gözlerini açar ve onu yakalar.
Buna kanacak değildi. Bu yüzden onun önüne doğru sürünmeye karar verdi. Yine de kıpırdamadı. "Hey," diye tekrar denedi, onu lambayla dürterek.
Hiç bir şey.
Tadının da göründüğü kadar iyi olup olmadığını görmek için ondan bir ısırık almak istemesine neden olacak kadar asil bir vücuttan başka bir şey yoktu. Kes şunu, Sue! Çıplakken ne kadar iyi göründüğünden çok daha önemli düşünecek şeyleri vardı.
Susan topuklarının üzerine otururken gözlerini kıstı. Bu düşünceleri kafasından atmak zordu. Kısa siyah tüylerle kaplı uzun, zayıf bir vücudu ve uyanıkken son derece zorlu olacağını bilmesini sağlayan ince, sert kasları vardı. Boyu 1,80'in epey üzerindeydi ve onda, soğukken bile uysal ya da uysal olmadığını gösteren bir şeyler vardı.
Onunki gibi bir vücut, bir kadının sık karşılaştığı bir şey değildi. Birden fazla şekilde. Tepeden tırnağa bronz tenliydi. Ama dikkatini çeken ellerinin güzelliğiydi. Zarif, güçlü parmakları vardı ve sağ elinin içi su toplamış gibiydi.
Ne kadar tuhaf. Ama onu ilgilendiren bu değildi. Onun katında olduğu gerçeği yaptı.
Hareket ederse ona sertçe vurmaya hazır olan kadın, onu sırtüstü döndürmek için lambayı kullandı. Küçük bir ton ağırlığında göründüğü için yapılması pek kolay olmayan bir şeydi ama sonunda onu orada yakaladı. Uzun saçları yüzünü tamamen kapatmış olsa da geri kalanı onun bakışlarına açıktı.

Onu yakalamak için herhangi bir hareket yapmadığı için kendini biraz daha iyi hissederek yaklaştı. O kadar yakındı ki sonunda o nefis tene dokunabilecekti. Susan, boynunda korkunç bir morluk çizgisi görünce kaşlarını çattı - tıpkı kedinin tasmasından almış olabileceği gibi...
Bunun onu rahatlatıp korkuttuğundan emin değildi. Lambayı indirerek, adamın nabzını hissedebilmek için yaralı bölgeye dokunmak için uzandı. Tanrım, seksi bir boynu vardı. Bir kadının dişlerinin arasından alay etmeyi hayal ettiği türden.
Odakla Susan, odaklan. Bu seksle ilgili değil, bu evinizdeki çıplak bir yabancıyla ilgili. Bir an önce buradan çıkmak istiyordu. Ve şans eseri, nabzı onun parmak uçlarında güçlü bir şekilde atıyordu.
Yine de onu yakalamaya çalışmadı.
Belki de numara yapmıyordu.
"Tamam," diye nefes verdi. Onun katında canlı ve bilinçsizdi. Bu onu nerede bıraktı?
Kokuşmuş derede kürek yok.
İçini çekerek boynundaki morluğa bakmaya devam etti. O gerçekten kedi olamazdı, değil mi?
Ah, aptal olma. Bu böyle olamaz. Şimdi değil. Bana değil."
Ve yine de öyleydi. Yerde muhteşem çıplak bir adam olduğu ve kedinin tamamen ortadan kaybolduğu gerçeğini inkar edemezdi.
Hayır, bir çeşit numara olmalıydı. Criss Angel gösterisi gibi bir şey - milyonlarca insan izlerken inanılmaz illüzyonlar yaratmanın kralıydı. Büyünün herhangi bir türüne asla inanmamıştı ve şimdi bu saçmalığa inanacak değildi. Sadece görebildiğine ve hissedebildiğine inanıyordu.
Ve onu şu anda hissedebiliyordunuz. Hiç kimse bilemezdi....
"Oh, arkama geç, Id." Ama etrafta çıplak bir erkek olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve çevresinde hiç bu kadar iyi bir erkek olmamıştı. Elbette bunun çok iyi bir nedeni vardı. Buna benzeyen çoğu erkek tam olarak flört malzemesi değildi. Onlar daha çok o kadar hızlı gelip giden oyunculardı ki, genellikle bir kadının kalbinde ve yatak odasında patinaj izleri bırakıyorlardı.
Bu hayatında ihtiyaç duyduğu son şeydi.
Düşüncelerini ikilemine geri döndüren Susan, şimşek çaktığında siper aldığı kanepesine baktı - muhtemelen kolay bir numaraydı. Çıkışlarına şimşek ve sürtünmeye neden olacak bir şey uydurmuş olabilirler. Belki de tasmasını çıkardığında onu geri döndüren buydu - bir tür uzaktan

kumanda olabilirdi. Sonra, ışık gösterisi onun dikkatini dağıtırken, bu adam kediyle yer değiştirmiş olmalı.
Evet, buydu. Bu mantıklıydı.
Şimdi baygın gibi davranıyordu. O olmak zorundaydı.
Tavana baktı. “Bunu çekiyorsanız, eğlenmedim. Kedinin Bay Muhteşem'e dönüştüğüne inanmam için bundan fazlası gerekecek.”
Yanıt yoktu. İyi. Bırak gülsünler. En azından ondan biraz iyi göz şekeri aldı.
Kuru dudaklarını yalayarak onu dikkatle inceledi. Sanki bir tür komadaymış gibi yatıyordu ama eğer bir aktör olsaydı, bunu yapmak da kolay olurdu. Daha iyi yargılamasına rağmen uzandı ve onu görene kadar yüzündeki saçı fırçaladı.
Nefesi kesildi. Yüz hatları keskin ve mükemmeldi. Kaşları ince bir şekilde kavisliydi, elmacık kemikleri çıkıktı ve en az iki günlük siyah favorileriyle kaplıydı. Ona neredeyse somurtkan, kötü çocuk bir bakışı vardı. İçin için için için yanan ve hayvansıydı. Manyetik. Böyle bir adam sahneye çıktığında her kadının nefes nefese kalmasına neden olan o karamsar, karanlık cinsellik.
Ve tamamen öpülesi o şehvetli dudakları. Evet, ona bu kadar yakın olmak ve bundan yararlanmamak zordu. Dürüst olmak gerekirse, o şimdiye kadar canlı olarak gördüğü en yakışıklı adamdı.
Birdenbire gülmeye başladı. Derin ve gürültülü. Kendini tutamadı. Aman Tanrım, bu ne kadar tuhaftı?
Kafasında Leo'nun sesini defalarca duyabiliyordu:
“KEDİ, TEK KADININ EVİNDE ÇIPLAK
ERKEĞE DÖNÜŞÜYOR… HER YERDE
YEREL HAYVAN BARINAKLARINA
DAMGALANAN KADINLAR.
KEDİNİZİ KİLİT ALTINDA TUTUN.”
Kimi araması gerektiğini merak etmesine neden oldu… doktor mu yoksa veteriner mi?
Bu düşünce bir başkasını tetiklediğinde donup kaldı. Angie.
O kadardı. Angie bu işe karışmış olmalı. Angie'nin alerjisine rağmen kediyi eve götürmek için ısrar etmesine şaşmamalı. Şimdi her şey anlam kazandı. Jimmy'nin deliliği, Leo, Catman hikayesini kontrol etmesi konusunda ısrar ediyor. Angie'nin sahte oyunculuğu - kimse o kadar kötü bir oyuncu değildi.
Artık hapşırmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile….

Evet, hepsi ona bir çeşit şaka yapıyorlardı. Pozitifti. Ve bunun için onlara lanet olsun. Sanki hayatında yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi. Sen bilmiyorsun. Gözlerini kısıp, zihninin bir köşesindeki o rahatsız edici küçük sesi duymazdan gelmeyi seçti.
Orada bir saniyeliğine onu neredeyse öldüreceklerdi.
Pekala, iki kişi bu oyunu oynayabilir ve o, hepsinin toplamından çok daha iyi oynayabilir.
Bir saniyeliğine bile olsa kendinden tiksinti duyan Susan, cebinden cep telefonunu aldı ve Angie'nin numarasını aradı.
Cevap gelmedi.
"Hadi bebeğim. Telefonu aç." Tekrar aradı, sadece sesli mesaja geçmesi için. Arkadaşının oyununa devam etmeye karar vererek sesine bir panik titremesi ekledi. Selam Ang. Benim. Beni ara, tamam mı? Bana verdiğin bu kediyi gerçekten sana sormam gerekiyor. Gerçekten garip bir şey oldu. Bunu alır almaz beni ara. Sonra konuşuruz."
Susan telefonu tekrar cebine soktu ve kafasından başka bir düşünce geçerken baygın ateşli kıza baktı.
Eminim Catman Moron o gün için yatıp sevişecek bir sürtük bulmuştur, ama lanet olsun. Bunu bana arayıp söylemez miydi?
Bu İkinci Raunt olacaktı. Dark Angel adlı kız ve blogu. Muhtemelen Leo da bu işin içindeydi. Öte yandan, bildiği kadarıyla Leo Kara Melek de olabilirdi. İnternet bağlantısı olan herkes bir blog sayfası kurabilir.
Ne de olsa Seattle'da birden fazla Catman olamaz. Demek istediğim, gerçekten, bir tane olma ihtimali neydi, bütün bir kabileyi boşver. Sağ?
Yani aldatmacanın bu ayağını halletmenin zamanı gelmişti. Kanepesinden pembe örtüyü alıp davetsiz konuğunun üzerine fırlattı ve dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerinden alıp açtı. Açması ve blogu tekrar bulması uzun sürmedi. Dark Angel'ın e-posta bağlantısını çabucak buldu. Susan üzerine tıkladı, sonra boş e-posta ekranına bakarak oturdu.
Nasıl başlamalı?
Künt de olabilir. Dürüst olmak gerekirse, hayatını yaşamanın veya yazmanın başka bir yolunu bilmiyordu.
Sevgili Kara Melek,
Kayıp Catman'inizi yerel bir hayvan barınağında buldum. Şu anda benim katımda bayıldı. Lütfen kısa sürede yanıt verin ve ona ne yapmamı istediğinizi bana bildirin çünkü çok alerjim var ve ona ev temizliği yapacak vaktim yok.
Teşekkürler,

Susan

Tamam, ciddi bir ilaç kullanıyormuş gibi görünüyordu. Ama ne oluyor? Bu gerçek olsaydı, muhtemelen biraz ihtiyacı olacaktı.

Dün gece Dark Angel'ın patronunu kaybetmesiyle ilgili yazıyı tekrar okudu. Yerdeki adama bir göz atan Susan, hain bir şekilde gülümsedi. "Senin gibi bir şeyi kaybetmiş olsaydım, kesinlikle onu geri isterdim."

Okeydokie, diye düşündü e-postayı gönderirken. Şimdi, Dark Angel ya da Angie'den haber alana kadar Seattle'ın Kedi Adamını güvence altına almanın zamanı gelmişti. Hmmm… işte burada bir dağcı, hatta bir seri katil olmak işe yarayabilirdi. Elinde bir tür ip olmasına izin verecek herhangi bir hobi. Ama yapmadı.

Odada kullanacak bir şey ararken gözleri kedinin üzerinden çektiği tasmaya takıldı. Kaşlarını çatarak yanına gitti ve aldı. Hayatında gördüğü en garip şeydi. Malzeme hem metal hem de kumaş gibi hissettirdi. Gerçekten, tuhaftı. Ve ne yazık ki, adam üzerinde kullanmak için çok küçüktü. Dolapta elastik ipler var... İşe yarar mı?

Tek yapabildiği görmekti.

Dolaba doğru yönelirken, bilgisayarından ona postanın geldiğini söyleyen ping sesini duydu. Kabloları unutmuştu, oraya gitti ve Dark Angel'dan bir e-posta görünce duraksadı.

Üzerine tıkladığında, kızın ne söyleyeceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Sevgili Psiko Susan,

Yardıma ihtiyacın var. Gerçekten mi. Bu bir oyun değil, ama tartışmanın hatırına diyelim ki uzun bir hayal gücüyle yalan söylemiyorsun ve onu buldun. Yerinde olsam dizlerimin üstüne çöküp dua ederdim. Çünkü uyandığında kalbini yerinden sökecek ve buna gülecek, sonra kanını içecek ve vücudunu en yakın çukura atacak. Şekil Değiştirenlerin espri anlayışı yoktur ve hiçbir yerde kapana kısılmaya dayanamazlar. Bu nedenle, onu senden geri alma konusunda endişelenmiyorum. Hazır olduğunda eve gelecek.

DA

Susan, içini bir öfke duygusu doldururken bu sözlere baktı. Ne tür bir saçmalıktı bu?

Onunla dalga geçiyorlardı. Olmak zorundaydılar.

Ve orada bir dakikalığına düşünmek neredeyse buna inanacaktı.

Ya yıldırım?

Özel efektler. Gerçekten, ihtimaller neydi? Tüm Seattle'da, Leo'nun araştırmasını söylediği kayıp kediyi o bulacaktı...
Evet, doğru. Leo ve Angie her zaman gevşemesi gerektiğini söylerlerdi. Yakışıklı bir adama gelip ona şaka yapması için para vermekten daha iyi bir yol var mı?
"İşte bu, Kedi," dedi hepsine kızarak. "Seni buradan çıkarmanın zamanı geldi." Dizüstü bilgisayarının kapağını kapatarak baygın adama yöneldi. Uzun, kaslı bir kol fırlayıp ayaklarını altından çektiğinde, ondan bir adımdan fazla uzakta değildi.
İki kalp atışı sonra, yere sabitlendi ve şimdiye kadar gördüğü en siyah gözlere baktı.
BÖLÜM DÖRT
Ravyn onu yakan soluk mavi gözlere bakarken duraksadı. Vücudunun şimdiye kadar hissettiği en yumuşak kıvrımlarla yastıklandığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile, ancak onun altında çıplakken kendini daha iyi hissedecek olan kıvrımlar.
Tatlı parfüme karışan kadın kokusu kafasını doldurdu ve o uyurken onun evine nasıl girdiğini merak ederken, içindeki canavarı susturmaya yetti.
Kendi evinde olmadığını hatırlaması tam on saniye sürdü. Dün geceden beri olan her şeyi hatırlamadan önce beş tane daha. Kadın, Susan, onu hayvan barınağından çıkarmış ve evine getirmişti. Tasmayı çıkarır çıkarmaz, adamın bastırdığı büyüsü isyan çıkardı.
Şimdi o...
Onu dövmek için kaldırdığı lamba tarafından kremalanmak üzereydi. Ondan uzaklaşarak çömeldi, aynı zamanda Susan lambasıyla ona doğru hamle yaptı.
"Hey hey hey!" diye tersledi, koluyla saptırdı. "Ne yapıyorsun?"
Lambanın ucuyla onu geriye doğru zorladı. "Ellerini kendine sakla dostum." Ravyn, onun dürtmelerinden kaçarken ayaklarını pembe Powerpuff Girl battaniyesinden kurtarmaya çalıştı. "Şu lanet olası lambayı indir." Reddetti.
Tartışamayacak kadar sinirlenen Ravyn, onu zihniyle parçalamaya çalıştı. Ne yazık ki, olan tek şey başına gelen keskin bir ağrıydı. Küfür ederek, ağrıyla mücadele etmek için elinin içiyle alnına dayadı. Tasmayı o kadar uzun süre taktığını fark etti ki, bu onun güçlerini neredeyse tamamen tüketmişti. Yeniden şarj olmak için zamanı olana kadar tüm sihirden tamamen yoksundu. Lanet etmek.

Bunun yerine, onun elinden lambayı çekti ve sanki ona vuracakmış gibi yaptı - bunu asla yapmazdı, ama kahretsin çok kızmıştı ve bacaklarına kaynaşmış gibi görünen aptal battaniyenin hiçbir faydası yoktu. Sinirlendi, ayaklarının dibindeki karmaşadan nihayet çıkmayı başardığında lambayı arkasına koydu.
Kadın, mülkünü geri almaya çalışırken, adama biraz kızmış görünüyordu. "Biliyorsun, bu ucuz değildi. Lambamı geri istiyorum."
Lambayı almak için etrafına uzanmasını engelledi. Sonunda, onu kahverengi deri kanepeye doğru zorladı. "Evet ve cehennemdeki insanlar buzlu su ister. Bu, alacakları anlamına gelmiyor, özellikle de biri beni onunla dürtmekten kendini alamıyorsa."
Sade oturma odasına göz attı, gün ışığını dışarıda tutmak için tüm panjurların kapatılmış olmasına minnettardı. Tüm ev, toprak tonları ve yalnızca minimum düzeyde mobilya ile basit, çağdaş çizgilerle yapılmıştır. Fazla telaşlı, gösterişli veya karmaşık şeylerden hoşlanmadığı açıktı. "Hala gündüz, değil mi?"
"Sence?"
Çenesinde tik başladı. Şansı her adımda gelişmeye devam etti. "Ne yaparsan yap, o panjurları açma."
"Neden? Alevler içinde falan mı patlayacaksın?
Şaşkınca ona baktı ama cevap vermedi. Kendine kıyafet çağıracak kadar enerjim olmasını ne kadar çok isterdi. Ama bunun da beklemesi gerekecekti, bunun yerine yerdeki şeytani pembe battaniyeyi aldı ve etrafına sardı. Puff kelimesinin aletini kapladığını fark edince yüzünü buruşturdu - evet, şu anda kendini gerçekten erkeksi hissediyordu. Kullanabileceğim bir telefonun var mı?
Susan kollarını göğsünde kavuşturdu. Her şey düşünüldüğünde, Leo ve Angie'nin hakkını teslim etmesi gerekiyordu, adam şahaneydi - ince kalçalarının etrafına sardığı çocuksu battaniyeye rağmen. Omuzlarına kadar gelen siyah saçları dağınıktı ama asık suratıyla çok iyi görünüyordu. Yerine oturtmak için elini saçlarının arasından geçirirken, kol ve yan kasları büyüleyici bir şekilde esniyordu.
Duyduğu en derin sese sahipti - sıcak bir okşama gibi omurgasından aşağı inen türden. Ve ağzını küçücük bir parçadan fazla açmadan en ilgi çekici konuşma tarzına sahipti. Gerçekten adam bir sopayla seks yapıyordu.
Onu nerede bulduklarını bilmiyordu ama yapısı ve güzelliği göz önüne alındığında muhtemelen yerel bir striptizci olduğunu tahmin etmişti.

Tamamen yabancı birinin önünde çıplak kalmaktan neden bu kadar rahat olduğunu açıklardı.
Ama başlarını bu kadar belaya soktukları için, Bay Buff'ın maskaralığı ne kadar ileri götürdüğünü görmek için birlikte oynayabilirdi. "Bir telefon? Ne için? Kedi insanlarınızla zihin birleştirme falan yapamaz mısınız?”
Sanki bu onu gücendirmiş gibi ona alayla baktı. “Tam olarak ne kadar televizyon izliyorsun?” "Çok az."
Pek de eğlenmiş görünmüyordu. "Yani bir telefon alabilir miyim, alamaz mıyım?"
"Kimi arayacaksın?"
"Biri beni buradan çıkaracak."
"Peki, neden söylemedin?" Cep telefonunu ona fırlattı.
Ravyn, onun bu ani teslimiyetinin onu eğlendirip kızdırmadığına emin değildi. Birincisine karar vererek kapağı kaldırdı ve Erika'yı aradı.
"Bu Erika. Şu anda telefona cevap veremem, ama lütfen adınızı ve numaranızı bırakın, daha sonra sohbete geçeceğim.”
Duvardaki saate baktı. Öğleden sonra dördü biraz geçiyordu. "Kahretsin, Erika, neredesin? Derste değilsin ve telefonun açıkken evde çalışıyor olmalısın. Benim ve bana birkaç kıyafet getirmeni ve hemen gelip beni almanı istiyorum. Yol tarifi için beni geri ara.” İnatçı Efendisinden tiksinerek İPTAL düğmesine bastı.
Acheron'un numarasını çevirdi.
Yine bir sesli mesaj. Harika, sadece harika. Bu şeylerden gerçekten nefret ediyordu. Telefonu kapatırken boğazının derinliklerinden homurdandı.
Seattle'daki diğer Karanlık Avcıları arayıp onları Apollite ayaklanması hakkında uyarmayı düşündü ama biraz beklemeye karar verdi. Ya evlerinde güvendeydiler ya da ölmüşlerdi. İkincisi ise, onlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Hala kendisini garip bir tedirginlikle izleyen kadına baktı. "Ödünç alabileceğim kıyafetlerin olduğunu sanmıyorum, değil mi?"
"Üzgünüm. Ekstra büyük erkek benim uzmanlık alanım değil. Ayrıca, üzerine bir şeyler giyemez misin?
"Şu anda değil."
Ona kemerli bir bakış attı. "Dur tahmin edeyim, pillerini falan şarj etmen gerekiyor, değil mi?"
Ürkütücü derecede zekiydi. "Evet."

Yüzündeki inançsızlık neredeyse komikti. "Pek kötü sayılmayacak pembe terlerim var."
"Çıplak gitmeyi tercih ederim."
“Kendine uygun. Beni rahatsız ettiği gibi değil.”
"Öyleyse ödeştik." Sabır gibi, alçakgönüllülük de hiçbir zaman onun erdemi olmamıştı. Ama nefret ettiği bir şey, tanımadığı insanların yanında olmaktı. Öte yandan, tanıdığı insanların yanında olmaktan da hoşlanmıyordu. Yalnızlığı daha çok tercih etti - ona ihanet edemezdi. Başını kaldırdı. "Ee, Leo'yu ne zamandır tanıyorsun?"
"Aslan kim?"
Kirby.
Kaşlarını çattı. Leo'yu dolaylı olarak yıllardır tanıyordu. Squire yerine geçen Erika gibi, Leo da Kara Avcılara hizmet eden insanlardan biriydi. Ücretli çalışanlar, doğaüstü dünyayı insanlığın geri kalanından gizli tutmaya yardımcı oldular; bu insanlar, gece hangi insanlık dışı canavarların onları avlamayı beklediğini öğrenirlerse büyük olasılıkla paniğe kapılırlar. "Sen bir Toprak Sahibi misin?"
"Hayır, ben bir Michaels'ım."
Gözlerini devirdi. Gezegendeki en büyük ukala olması gerekiyordu; Şey, belki de sadece Erika'dan sonra ikinci. "Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Leo ile mi çalışıyorsun?”
“Tabii ki istiyorum. Başka neden burada olasın ki?”
Ravin başını salladı. Onun sümüklü tavrını açıkladı. Nedense, son nesil Squires'ın görevleriyle ilgili bir sorunu varmış gibi görünüyordu. "Onun için çalıştığını neden bana söylemedin?"
"Bildiğini sanıyordum."
“Evet, doğru. Gelip gitme şekliniz, bir seferde bir veya ikiden fazlasını hatırlamak imkansız.
Başıyla onayladı. “Leo'nun insanları yakmanın bir yolu var. Peki seni buna nasıl ikna etti?
"Neye?"
"Zincirimi koparmak için çıplak olarak buraya geliyorum."
Evet... sanki Leo bunu yapabilirmiş gibi. “Yapmadı. Beni barınaktan çıkarman için seni bana gönderdiğini sandım.”
"Sanırım dolambaçlı bir şekilde yaptı. Öyleyse bana bir şey söyle, önceki numarayı nasıl yaptın?
Ravyn yüzünü buruşturdu. "Ne numarası?"
"Kedi olayı. Nasıl geçiş yaptın?”

İnsanlar neden hep bu sorunun yanıtlanmasını istedi? Açıklasa bile, yapabilecekleri gibi değildi. "Bu bir sihir," dedi alayla. "Hokus pokus mırıldanıyorum ve bir bakıyorsun, ben bir kediyim."
Ona gözlerini kıstı. "Sanırım bu bir adım. Evimde sahip olduğum son adam ancak bira içen bir domuza dönüşebilirdi."
Kendine rağmen, onun kuru ses tonuna kısa bir kahkaha attı. Onun kredisini vermesi gerekiyordu, hızlı bir mizah anlayışı vardı ve diğer insanlarda bunu takdir edecek kadar tuhaftı.
Birden bitkin düştü. Apollite'ler onu yakaladığından beri uyuyamamıştı - böyle yapması anında insan formuna dönmesine neden olacaktı ve bu da kafasının patlamasıyla sonuçlanacaktı. Şimdi derin bir dinlenme ihtiyacı hissediyordu.
"Yatağı bu geceye kadar alabilir miyim?"
Gözleri genişledi. "Affedersin?"
"Uykuya ihtiyacım var. Bilirsin? Beni barınaktan çıkarmanın ne anlamı var? Leo'nun seni gönderdiğini söyledin, değil mi?
Ellerini kalçalarına koydu ve ona bu fikre pek sıcak bakmadığını belirten keskin bir bakış attı. "Evet ama benim yatağımda uyumana izin vermeyeceğim. Burası bir pansiyon değil, biliyorsun değil mi? Bu onun öfkesini artırdı. "Squire'ın koduna ne oluyor? Bunun gerçekten bir anlam ifade ettiği bir zamanı hatırlıyorum.
"Hangi Squire'ın kodu?"
"Ginkgoyu yükselt bebeğim. Leo için çalışmaya gittiğinde almak zorunda kaldığını hatırlamıyor musun?
Gözleri mavi alevler saçarak ona baktı. "Leo, akıl sağlığımı evde bırakmaktan başka bir söz vermemi istemedi."
Tiksintisi üç katına çıktı. “Bu rakamlar. Sen birinci nesil olmalısın.”
"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"
"İşini neden olduğundan daha iyi bilmediğini açıklıyor."
Öfkesiyle ona bakarken tam önünde durmak için zemini geçti. "Affedersin? işimi bilmiyorum? En azından, bir yabancının evinde çıplak duran, hayati organlarımı korumak için bir atışı tutan ben değilim. Onu pek de övgü dolu olmayan bir bakışla tırmıkladı. "Sen kim oluyorsun da bana ne yapmam gerektiği konusunda ders veriyorsun?"
"Ben bir Karanlık Avcısıyım."
Susan kasıldı. Bunu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söyledi. "Ve bunun benim için bir anlamı mı var?"

Dudağını kıvırdı. “Elbette olmalı. Hepinizin içine ne girdi de artık bizi umursamadınız? Ya görevleriniz? Daimonlar, onlar için çalışman için seni de mi işe aldılar?
o ne hakkında konuşuyordu? Daimonlar kimlerdir? En son kontrol ettiğimde, gazetenin sahibi Kirby'lerdi."
Dudağını ona doğru kıvırdı. "Kim olduklarını bilmiyormuşsun gibi. Bak Susan, benimle dalga geçmen için zamanım yok. Bu geceden önce biraz uyumaya ihtiyacım var. Yapmamız gereken çok şey var ve grubunuzun geri kalanına e-posta göndermeniz ve neler olduğunu onlara bildirmeniz gerekiyor.
Oğlum, biraz cesareti vardı. Hiç bu kadar buyurgan ve kendinden emin birini görmemişti. Özellikle de burada çırılçıplak durduğu düşünülürse. "Affedersin? Kişisel sekreteriniz veya köleniz gibi mi görünüyorum? Oh hayır. bana sahip değilsin Seni tanımıyorum bile ve oturma odamda çıplakken ne kadar tatlı göründüğün umurumda değil, kimseden emir almam. İşte kapı-”
"Oraya gidemeyeceğimi biliyorsun. Dışarıda gün ışığı var.”
Ona komik bir bakış attı. "Eh, büyük sarı top dağların üzerinden yükseldiğinde olan şey bu. Harika, değil mi?”
Ravyn onu boğmak istedi. Ve aptalca Erika'nın bir baş belası olduğunu düşünmüştü. Varoluşta bundan daha kötü bir Squire olamayacağını düşündüğünüz için başınıza gelen bu... Erika yaklaşık on beş yıl sonra karşınızda.
Ve Acheron, insanlığı Daimonlardan kurtarmanın bir hiç olduğunu düşündü. Tanrılar onu bu ikisi gibi kadınlardan korusun.
Tam konuşmak için ağzını açacağı sırada ön kapı çaldı.
Ravyn, Susan'la şaşkınca kaşlarını çattı. Omurgasında küçük, doğaüstü bir ürperti yükseldi. Gün ışığı olduğu için, orada bir Daimon veya Apollite olamayacağını biliyordu; gün ışığı onları anında kızartırdı.
Yine de öyle hissettirdi. Eşsiz hissi inkar etmek ya da mazur görmek yoktu. Bu da onun bir melez olması gerektiği anlamına geliyordu. Sadece bir yarı Apollite, duyularını harekete geçirebilir ve ölmeden gün ışığında yürümeye devam edebilirdi.
"Hanım. Michaels mı? derin, erkeksi bir ses kapıdan seslendi.
Susan, Ravyn'in onu durdurması için ona doğru yeltendi. "HAYIR."
"HAYIR?" diye sordu, sesi soğuktu. "Oğlum, ben senin sürtüğün ya da fahişen değilim. Bana emir veremezsin. Durmadan." Susan onun elinden kurtuldu.

Ravyn onun inatçılığına küfretti. Bir şeyler doğru değildi. Sahip olduğu her yüksek duyuyla bunu hissedebiliyordu.
Susan kapısını açtığında ön verandasında iki üniformalı polis memuru görünce onu duymazdan geldi. Biri inanılmaz derecede uzundu, muhtemelen altı altı civarındaydı, kısa sarı saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Diğer memur, ondan sadece dört santim daha uzun duran bir esmerdi.
"Yardımcı olabilir miyim?"
Esmer, sanki yetkili omuş gibi sarışına baktı. "Siz Susan Michaels mısınız?" diye sordu sarışın memur.
Başını salladı.
"Kısa bir süre önce Seattle Hayvan Barınağı'nda mıydınız?"
"Bir problem mi var?"
Sarışın ona o kadar sahte bir gülümseme verdi ki, biri bunu bir diş macunu reklamına koysun. "Sorun değil. Tesislerden evlat edinilmemesi gereken bir kediyle ayrıldınız. Onu almaya geldik."
Vücudundaki her sinir şüpheyle çınladı. Neden iki polis...
Bekle. Jimmy. Sırf keçisini almak için onları bu hale getirmişti muhtemelen. Susan boş gözlerle onlara baktı. "Sizin gerçekten suçları araştırmak gibi yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?"
"Bu bir kamu güvenliği meselesi hanımefendi," dedi ciddi bir sesle. Ona hak vermek zorundaydı. Oyunculukta Angie'den çok daha iyiydi. "Bu kedi son derece vahşi ve kuduz olabilir."
Elbette öyleydi. "Korkarım çok geç kaldın. Kedi çoktan Bay Süpermodel'e dönüştü ve şimdi evimde ikamet etmeye başladı. Jimmy bunun için size ne ödedi bilmiyorum ama her ne ise eminim ki yeterli değildi. İyi günler beyler." Kapıyı kapattı.
Ama uzaklaşamadan kapıdan hafif bir ses duydu. "Bu o ve o burada insan kılığında. Onu teslim etmeyecek, peki bizden ne yapmamızı istiyorsun? Susan bir sesin ona cevap verdiğini duyunca kaşlarını çattı ama kelimelerin hiçbirini çıkaramadı.
"Evet efendim." Verandasında ayak sesleri duyana kadar kısa bir sessizlik oldu. İlk başta, polisin gittiğini düşündü. Ama ses uzaklaşmıyor, yaklaşıyordu.
"Kara Avcı'yı öldürmemi ve kadını sorgulanmak üzere sığınağa geri götürmemi söyledi. Bize bir sorun çıkarırsa onu da öldürün."
Bu sözler üzerine kalbi sıkıştı. Şaka yapıyor olmalıydılar... değil mi? Bu gerçek değildi. Olamaz.

"Sana cevap verme dedim değil mi?" Ravyn onu kapıdan uzaklaştırırken hırladı.
İki saniye sonra ön kapı hızla açıldı. Üniformalı iki polis onlara silah doğrulttu. "Hareket etme."
Korku onu iyice kavradığında ellerini kaldırdı. Bu konuda çizgiyi çok aşıyorlardı. "Bunun anlamı nedir?"
Arkalarından sokak kıyafetleri giymiş iki adamın daha geldiğini görünce cevap vermediler. Büyük ve sağlam, her biri Yaralı Yüz'ü gururlandırmak için sabıka kaydı varmış gibi görünüyordu. Ravyn sessizce bununla nasıl başa çıkacağını tartıştı. Uzun boylu sarışın şüphesiz yarı Apollite idi, ama diğer üçü insandı. Dark-Hunter koduna göre, insanlara zarar vermesine izin verilmedi. Öte yandan, kendisininkinden başka kimsenin kurallarına göre yaşamamıştı. Şimdilik, Susan'ı güvende ve kendisini hayatta tutmak için hızlı hareket etmesi gerekiyordu. “Susan…”
İçgüdüsel olarak tepki verdiğinde ona baktı.
Polisler ona ateş açtığında aynı anda onun için atladı. Kurşunlar etini delip geçerken Ravyn küfretti. Onu öldürmezlerdi ama bu, incitmedikleri anlamına gelmezdi. Susan olan biten karşısında bir an için afalladı. Bu pratik bir şaka değildi. Onu öldürmeye ve onu almaya çalışıyorlardı. Ravyn onu silah seslerinden korurken vücudundan akan kana bakarken, tüm bunların dehşeti onu hareketsiz tuttu.
Haydutlardan biri sarışın memura, "Hala hareket ediyor," dedi.
"Kurşunlar onu öldürmez. Panjurları yırtın.”
Kulağına nefes almadan önce Ravyn'in lanetini duydu, "Ben onların dikkatini dağıtırken arka kapıya koş."
Adamlar panjurlarını izlerinden sökmeye başlayıp öğleden sonra güneşinin oturma odasına sızmasına neden olurken ondan yuvarlandı.
Orası benim evim, sizi pislikler, onlara bağırmak istedi ama daha iyi düşündü. Evini paramparça ederken daha fazla kurşunla delik deşik ederken pek de makul bir ruh halinde görünmüyorlardı. Kargaşa içinde onu vurmamış olmalarına şaşırmıştı.
Ravyn bir güneş ışını derisini kestiğinde tısladı. Ama onu en çok şaşırtan şey, derisinin kabarması ve duman çıkarmaya başlamasıydı.
Bu normal değildi ve bu sahte değildi, özellikle de pis kokusu... neler oluyordu?
"Öldür onu!"
Ravyn battaniyeyi bıraktı ve onu evinin arkasına doğru itti. "Gitmek!"
"Senden ne haber?"

Tekrar ateş açtıklarında geri çekildi. Git Susan. Koşmak!"
Yaptı ama uzağa gitmedi. Gardırobuna koştu ve davetsiz misafirlere karşı orada sakladığı beysbol sopasını çıkardı. Ve bu kesinlikle böyle nitelendirildi. Bütün bunlar başlamadan önce silahına uzanacak zamanı bulamamış olması çok kötü.
Susan mücadeleye geri döndü. Ravyn, kendisine en yakın hayduta saldırırken sertçe yere düştü.
Silahını düşürmesine neden olacak kadar güçlü bir şekilde koluna yasladı. Sonra tüm gücüyle ona bir darbe daha savurdu ve kafasına vurdu. Sert bir şekilde yere vurdu. Esmer memur ona doğru döndü ve nişan aldı. Adam şarjörünü duvarına indirirken eğildi.
Vücudu yanarken Ravyn sersemledi. Gün ışığı artık etrafını o kadar çok sarmıştı ki zorlukla hareket edebiliyordu.
Melez memur onu ayak bileğinden yakalayıp yerdeki ışığa doğru çekmeye çalışırken Susan'ın diğer hayduda sallandığını gördü. Esmer memurun Susan'ı arkadan tutmasını izlerken vücudunun her bir zerresi ağrıyordu. Haydut sopayı elinden aldı ve karnına soktu. Acı içinde ikiye katlanmadan önce bağırdı.
Siktir et şunu. Onlarla oynamaktan vazgeçmişti. Bir Kara Avcı olarak asla bir insana saldırmaması gerekiyordu, ama o zaman, insanlar onun tahmininde hiç bu kadar yüksek olmamıştı ve ölmek üzereydi ve bu piçlerin Susan'a istediklerini yapmaları için yaşamalarına izin verecekti. . Acı çekmesine rağmen, o bir Yaverdi ve bu, beraberinde belli bir derecede koruma getirdi.
Bahsetmiyorum bile, o güzel geceye sessizce gitmek onun genetik yapısında değildi ve bu pisliklerden biri kısmen Apollite olduğu için ... zayıflamış güçlerini canlandırmanın bir yolunu biliyordu. Apollites ve Daimonlar, Were-Hunters'tan beslenmeyi severlerdi, böylece Were-Avcılarının ruhlarını çalmakla kalmayıp psişik güçlerini de talep edebilirlerdi.
Bu kanal iki yönlü çalıştı.…
Öfkesi kabaran Ravyn, onu tutan memura tekme attı. Ön plana çıkarken içindeki canavarın hırladığını hissetti. Görme yeteneği insandan bir insana dönüştü.
vahşi yırtıcı.
Başını eğerek, yarı Apollite'e doğru atılıp onu belinden yakalarken onu delip geçen kurşunları görmezden geldi. "Seni aptal aptal," diye hırladı,

adamı sırtı Ravyn'in önüne gelecek şekilde döndürürken. "Bir Taser getirmeliydin."
"Vur beni!" sarışın memur ayakta duran diğer ikisine bağırdı. "Hızlı!"
Susan, Ravyn'i görünce çırpınırken donup kaldı. Sarışın polisi önünde tuttu ama onu şaşırtan bu değildi. Gözlerinin artık siyah olmadığı gerçeğiydi. Derin, sinsi bir kırmızıydılar. Başını geriye yatırdı ve onun uzun, keskin kesici dişlerini görebilmesi için ağzını açtı. Odadaki diğer adamlar da sanki onun kadar korkmuşlar gibi donup kaldılar.
Ve o bastırılmış nefesini bırakamadan Ravyn dişlerini memurun boynuna geçirdi.
Vampirlere inanmıyorum. Ben vampirlere inanmam... Memurun onu tek koluyla zahmetsizce tutan Ravyn'den uzaklaşmaya çalışırken, memurun gömleğinden aşağı akan kanını izlerken, ayin zihninde defalarca tekrarlandı.
Aniden, iki haydut hem Ravyn'e hem de tuttuğu polise ateş açtı. Polisin tüm vücudu, gözleri camsı ve donuk bir hal alırken, onu yumruklayan mermilere tepki olarak titredi. Ravyn cansız bedeni yavaşça ayaklarının dibine çökmesi için salıverirken şeytanca güldü.
Ellerini dışarı fırlattı ve odanın içinden bir tür görünmez dalga geçerek iki adamın ayaklarını yerden kesti. Gözleri, vücudunda siyah giysiler belirirken hala çenesinden damlayan kırmızı kanla eşleşti.
"Cevap vermesini istemiyorsanız, şeytanın kapısını çalmayın çocuklar," dedi derin ve kötü bir sesle. Çenesindeki kanı sildi.
"B-bize saldırmayacağınızı söylediler," dedi haydutlardan biri korkmuş bir ses tonuyla.
"Onlar yalan söylediler."
Görünmeyen bir güç onu tutan memurun kollarından çekip aldı. Ravyn, kendisine en yakın haydutu koştu ve ona o kadar sert vurdu ki, ayakları yerden kesildi ve bir metre yukarıda, haydut vurduğunda duvar paramparça oldu. Esmer memur, hızla dönüp çenesine güçlü bir darbe indiren Ravyn'e doğru koştu. Memur daha fazla kurşun sıkarken, kemiklerin kırılma sesi odada yankılandı.
Elini havada sallamadan önce Ravyn'in gözleri daha da parlak bir kırmızıya döndü. Mermiler havada ölü gibi durdular ve yön değiştirip polise çarpmadan önce iki kalp atışı kadar orada asılı kaldılar.
Susan, evine giren dört adamın katledilmiş halini gözleriyle tararken nefes alamıyordu. Şimdi ayakta kalan tek kişi... Erkek striptizciydi.
"Lütfen, lütfen bana bir asit geri dönüşü yaşadığımı söyle."

Gözleri siyaha döndü. "Asit mi bırakıyorsun?"
Yabancı bir soğukluk vücudunun her yerini işgal ederken tek yapabildiği başını hayır anlamında sallamaktı. Bu gerçek olamazdı. Az önce gördüğünü görmüş olamazdı.
Psikotik bir dönem geçiriyorum.
Belki de ölmediler. Belki de tüm bunlar hâlâ Leo'nun yaptığı aldatmacanın bir parçasıydı. Nabzını ölçmek için sarışın memura doğru bir adım attı... ama artık sağlam olmadığı için parmak uçlarını şah damarına bastırmanın bir yolu yoktu. Yırtılmıştı.
Ve bu makyaj değildi. Gerçekti. İğrenç ve gerçek. Bir zamanlar, polis tarafından dövülmüş ve payına düşenden fazla ceset görmüştü. Bu bir aldatmaca değildi. Erkek striptizcisi evinde dört adamı öldürmüştü, bu da bunu bildirmezse suç ortağı olacağı anlamına geliyordu.
Garip bir şekilde sakin bir ses tonuyla, "Polise gitmeliyiz," dedi. Onlara ne olduğunu anlat.
Kafasını salladı. "Polise gidemeyiz. Bu işin içindeler."
"Hayır, onlar-"
"Susan," diye tersledi, onu hafifçe sarsarak. "Bana bak."
Koşmak istese de, olduğu yerde durdu ve o ürkütücü siyah gözlerle karşılaştı.
"Bu bir oyun değil. Az önce arkadaşının sana ne söylemeye çalıştığını duymadın mı? Burada ciddi bir bok dönüyor. Artık neler olduğunu bildiğime göre başımın çaresine bakabilirim ama sen başka bir meselesin. Daha fazla kişi seni bulmaya gelmeden önce seni bir sığınağa götürmeliyiz. Anlıyor musunuz?"
"Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Onları ben öldürmedim. Yaptın."
"Bobby mi? Alan mı? Neler oluyor? Kadını yakaladın mı?"
Memurun telsizinin çaldığını duyunca nefesi kesildi. Dışarıda içeri girmeyi bekleyenlerden daha fazlası var mıydı?
"Bobby mi? Yanıtlamak. Üzerinde?"
Ravyn dışarıda ağır ayak sesleri duyunca küfretti. "Yoldan iki adam daha geliyor."
"Nereden biliyorsunuz?"
O cevap veremeden, kapısı ardına kadar açıldı. Ravyn, ellerini kaldırıp iki insanı yere düşürmeden önce onu mutfağa doğru itti. Ancak bu ikisinin diğerlerinden daha akıllı olduğunu fark etmek için bir adım attı... onu etkisiz hale getirecek tek silah onlardaydı. Bir Taser. Bir atış ve elektrik, hücrelerinin etrafında sıçrayarak onu kontrolsüz bir şekilde kediden

erkeğe ve tekrar kediye çeviriyordu. Büyüsü alt üst olur ve onlara karşı savunmasız kalırdı. Ne kadar nefret etse de geri çekilme zamanı gelmişti. Kedi kılığına girerek arka kapıya doğru ilerleyen Susan'ın peşinden koştu.

"Arabanıza gitmemiz gerekiyor."

Susan, kafasının içinde bir erkek sesi duyunca ve küçük leoparı evinde görünce donup kaldı. "Lütfen bana bir tür stres kaynaklı halüsinasyon gördüğümü söyle." Aklını tamamen yitirdiği düşüncesinden daha iyiydi.

Ama deli ya da değil, neler döndüğünü anlayana kadar buradan gitmesi gerekiyordu. Ön kapısına yeni gelen iki kişiyle karşılaşmadan gitmenin bir yolu olmadığından, arka kapıdaki küçük askıdan yedek araba anahtarlarını aldı. Mermiler yanındaki duvara püskürtülürken onu kıl payı ıskalarken kapısından dışarı fırladı.

Arkasına bakmaktan çok korkmuş, garaj yoluna koştu ve onu içeri tıktıklarını fark etti. Kahretsin. Toyota'sının yolcu camı kırılmadan önce başka bir silah sesi geldi. Susan arabanın etrafından dolanarak sürücü tarafına geçerken çömeldi. Kapıyı açana kadar arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Küçük leopar kapıdan fırlayıp ona doğru gelene kadar hiçbir şey göremedi. Hareket edemeden arabasına atladı ve arka koltuğa atladı.

Tartışmamaya karar vererek bindi, kapıyı çarptı ve motoru çalıştırdı.

"Ördek!"

Normalde kimsenin emirlerine itaat etmezdi, kafasındaki bedensiz bir sese aldırış etmezdi ama bu günün tuhaflığını göz önünde bulundurarak tartışmamaya veya tereddüt etmemeye karar verdi. Yere düşer düşmez Toyota'sına daha fazla kurşun yağdı.

"Bu gülünç!" Arabasına verilen hasar yüzünden çileden çıktı, arabayı çalıştırdı ve daha fazla ateş edildiğinde motoru çalıştırdı. Araba, komşusunun bahçesinden geçerek küçük beyaz bahçe çitlerinin üzerinden geçerken yalpaladı. Jenna beni öldürecek. Ama komşusuyla daha sonra ilgilenecekti, tabii bundan kurtulursa ve sonrasını yaşarsa.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu, nereye gittiğini gerçekten görebilmek için doğruldu. Uzaktan sirenlerin sesini duydu. Daha aklı başında yanı onlara doğru ilerlemek istedi ama bunu daha iyi düşündü. Kapısındakiler polislerdi.…

Jimmy, üniformalı arkadaşlarından korkmuştu. Tartışma aşkına, ya psikozunun o kısmı gerçek olsaydı? Polis yolsuzluğu hakkında herhangi bir insanın hak ettiğinden daha fazla şey biliyordu ve Seattle polislerinin

her zaman diğerlerinden çok daha dürüst olduğunu düşünmüş olsa da, pekala fıçıda birden fazla kirli elma olabilirdi.
"Jimmy ile konuşmam gerek," dedi alçak sesle. Güvenebileceği tek polis oydu.
"Pioneer Meydanı'na doğru ilerleyin." İşte yine oradaydı... kafasında artık Ravyn'e ait olduğunu tanıdığı o derin erkeksi ses.
"Neden?" Aman Tanrım, şimdi konuşan kedi olayına kanıyordu. Harika.
"Sadece bana güven. 317 Güney First Avenue."
Tabii neden olmasın? "Kim var orada, Addams ailesi?"
"Evet."
Elbette. Orada başka kim yaşardı? "Bu, sahip olduğum cehennem gibi bir yanılsama. Tek söyleyebileceğim, beni bu komaya sokan her neyse, umarım kalıcı bir hasar bırakmaz."
"Tüm kurşun yaraları bende olduğu için, bunu senden duymak istemiyorum."
"Bırak beni, Çizmeli Kedi. Gerçekten kötü bir gün geçiriyorum."
"Aynen."
Kendi sesi gibi çıkan sesi dinlemeye karar vererek kliniğe doğru yöneldi.
"Pioneer Meydanı'na giden yol bu değil."
"Evet, kafamın içindeki ses, biliyorum. Ama ben işleri kendi yöntemimle yapıyorum, o yüzden defol git."
En azından hayvan barınağına varana ve barınağın sarı uyarı bandıyla işaretlendiğini görene kadar planı buydu. Adli tıp görevlisini, habercileri, memurları ve toplanmış bir kalabalığı görünce kalbi boğazında düğümlendi.
Ne olmuştu?
Bir yanı kontrol etmek istiyordu ama arabasının şu anda kurşun delikleriyle delik deşik olduğu gerçeği göz önüne alındığında, neler olduğunu ve polisin neden onun peşinde olduğunu öğrenene kadar bunu yapmak akıllıca olmayabilirdi. Hayır, buradan defolup gitmesi gerekiyordu. Ama nereye gidebilirdi?
aslan
O... Ah, söyleme, diye fısıldadı. Tüm insanlar arasında onun cankurtaran halatı olduğuna inanamıyordu. Yine de polisin neden sığınakta olduğunu bilebilecek başka birini düşünemiyordu. Kemerinden telefonunu çıkarıp 3'e bastı ve çalmasını bekledi.
"Ya?"

Hayatında onun o şapşal küçük çocuk sesini duyunca hiç bu kadar heyecanlanmamıştı.
"Aslan mı?"
Susan? Sen olduğunu?"
"Evet ve ben..."
"Dinle," dedi sertçe, onun sözünü keserek. "Konuşma." Sert ses tonu onu rahatsız etti ama bir kez olsun tartışmadı. "Bu öğleden sonra garip şeyler oldu. Bugün arkadaşın Angie'yi görmeye gittin mi?"
"Evet. Neden?"
Tam bir saniye sessiz kaldı. "Şu anda neredesin?"
"Arabadayım."
"Kedi hâlâ sende mi?"
Leo'nun şaka yaptığına dair herhangi bir şüphe varsa, bu onları ortadan kaldırdı. Barınaktan eve bir kedi götürdüğünü başka nasıl bilebilirdi?
"Evet. Çizmeli Kedi güvende." Tanrıya şükür. Sesinde yersiz bir rahatlama vardı. "Ne yaparsan yap, o kediyi gözünün önünden ayırma."
"Neden?"
"Sadece bana güven." Sanki Leo eliyle telefonu kapatıyormuş gibi boğuk bir ses duydu. "Onlara bir saniye söyle." Sonra ona döndü. "Gitmek zorundayım. Three-teenseven First Avenue South'a gitmeniz gerekiyor. Orada delin ve mümkün olan en kısa sürede orada olacağım. Telefonu kapattı.
317 Güney First Avenue. Yine o adres vardı. O yerin nesi vardı? Bunun sanrılı zihni için önemli olması gerektiğine karar vererek sonunda yenik düştü ve ona yöneldi.
Susan, nispeten hafif Seattle trafiğinde ilerlerken ne düşüneceğini bilmeyi gerçekten çok isterdi. Zaman zaman kedinin arka koltuğunda hareket ettiğini duyabiliyordu ama kedi çoğunlukla sessizdi. Sonunda Pioneer Meydanı'na ulaşana kadar.
"Arkadaki yükleme rampasına yanaşın."
Tamamen deli olduğuna inanarak bedensiz sesin dediğini yaptı ve arabayı park etti. Kapıyı açıp dışarı çıktığında sinirleri oldukça gergindi. Kedinin dışarı fırlayacağını yarı yarıya bekliyordu ama bunun yerine arka koltukta yatıyordu... tamamen kanlar içindeydi. Görünce kalbi sıkıştı.
Öldü mü?
Korkarak arka kapıyı açtı. Sadece ona tıslaması için kedinin omzuna dokundu. "Kolay," dedi geri çekilerek.

Kedi topallayarak arabadan çıkıp iskeleye doğru yürüyebilsin diye yavaşça kalktı.
"Hey!" kısa siyah saçlı sevimli bir genç ona ters ters baktı. "Park edemezsin..." Kediyi görünce sesi kısıldı.
Kapının içinden bağırmadan önce yüzü anında solgunlaştı. "Anne, Ravyn burada! Kırmızı kod." Rıhtımın kenarına yığılmış bir yığın battaniyeden kalın bir battaniye aldı ve kedinin etrafına sarmak için aşağı atladı.
Dikkatlice kediyi aldı, kollarının arasına aldı ve yükleme rampasına geri götürdü.
Ne yapması gerektiğinden emin olamayan Susan arabasını kilitledi (ve hemen bir cam tamamen dışarı fırlamış ve arabanın geri kalanı bir savaş bölgesinden sağ çıkmış gibi göründüğü için neden rahatsız olduğunu merak etti - ama sonra eski alışkanlıklar zor ölüyor.) ve onları küçük bir kilere götüren iskeleye kadar takip etti. Çocuk kapıyı kapatıp kediyi yere bırakır bırakmaz, Ravyn insan olmaya geri döndü. Kanlı ve su toplamış elini sağ duvara dayadı ve bitkin düşmüş gibi başını eğdi. Tabii neden olmasın? O gerçekten kediydi. Günün geri kalanı kadar anlamlıydı. Ve hey, sanrılı olması gerekiyorsa, en azından gördüğü en iyi çıplak popoya sahipti, tek fark, açıkta kalan etinin neredeyse her santimini delen çok sayıda kurşun deliğiydi.
Ama sonra üzerinde bir kot pantolon ve bir tişört belirmeden önce sadece birkaç saniye çıplak kaldı. Gömleğin kana bulanması uzun sürmedi.
Susan onu görünce irkildi. Dik durmayı boşver, nasıl hala hayatta olabilirdi? Sadece yanılgıya ayak uydur, Sue. Ne oluyor be? "Ambulansa ihtiyacı var," dedi çocuğa.
Ravyn omzunun üzerinden ona bakmak için başını kaldırdı. Dudaklarında biraz kan vardı ve o konuşurken dişlerini ilk kez görüyordu. "İyi olacağım. Sadece biraz uyumaya ihtiyacım var."
"Uyuşturucu almaya başlamalıyım," diye mırıldandı. "En azından o zaman bütün bunlar için bir açıklamam olur."
Küçük deponun karşı tarafındaki kapı ardına kadar açıldı ve içeri koşan iki kişi daha göründü. Oğlanın yaşlarında genç bir kadın ve ellili yaşlarının ortalarında, uzun boylu, koyu renk saçlı bir kadın. Yaşlı kadın Susan'ı görür görmez duraksadı.
"Sen kimsin?"
Ravyn kanayan kolunu ovuşturdu. "O benimle, Patricia."
Patricia ona şüpheyle baktı ama tartışmadı. "Ne oldu?" diye sordu Ravyn'e, sağ pazısındaki kurşun yarasını incelemek için hareket ederek.

Daimonlar bize savaş ilan ettiler ve polis teşkilatının bir kısmı yanlarında. Bunu nasıl becerdiklerini veya kaç taneleri olduğunu bilmiyorum ama tüm dikkatimizi çekmemiz için yeterli. En az bir Kara Avcı öldürdüklerini iddia ettiler, kim olduğunu söylemediler ve neredeyse beni yakalayacaklardı. Diğerlerini bir an önce uyarmamız gerekiyor.” Yaşlı kadının yüzünün rengi soldu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"
Ravin başını salladı. "Bilmiyorum. Ama birer birer peşimize düşüyorlar.”
Patricia arkasındaki genç kıza döndü - belli ki kızıydı. "Alicia, aramaları başlat." Sonra iskelede onlarla karşılaşan adama baktı. "Jack, birinin Cael'e gidip onu uyarmasını sağlamanı istiyorum. Apollites'le yaşadığı için, muhtemelen en büyük tehlikede ve güneş batana kadar cep telefonuna cevap veren adamı hiç tanımadım.
"Tamam anne." Jack, ona itaat etmek için hemen yola çıktı.
Susan, kadının bahsettiği şey karşısında tamamen şaşırmıştı. Apollit mi? Neydi o? Bir çeşit diyet soda mı? Ve bir Daimon da neyin nesiydi? Bu terimi duyduğu tek zaman, mailer-daimon eklenmiş olarak e-postasının geri döndüğü zamandı.
Alicia, annesinin emrini yerine getirmek için ayrılmadan önce annesine daha fazla bandaj verdi. Yalnız kalır kalmaz, Patricia küçük bir doktor çantası almak için harekete geçti. "İyileşebilmen için içindeki mermileri çıkarmamız gerekecek."
Tabii, ve neden adama acı çekmesi için ısırması için bir parça deri vermiyorsun? Bu insanlar ne kadar geri kalmışlardı?
"Bir doktora ihtiyacı var," diye ısrar etti Susan.
Patricia, erzaklarını yakındaki bir masaya dizerken onu görmezden geldi.
Ravyn bir tabureye oturdu. "Onun bir Toprak Sahibi olduğundan emin misin?"
Ravin omuz silkti. "Leo ile çalıştığını
söyledi." Patricia duraksadı. "İle... veya
için?" "Çünkü," dedi Susan.
Bu, Ravyn'in derinden sinirlenmiş siyah gözlerini ona çevirirken tüm dikkatini topladı. "Sen bir Toprak Sahibi değil misin?"
Cevap veremeden kapı tekrar açıldı. "Anne," dedi Jack. "Ciddi bir sorunumuz var."
"Ne?"
Jack, son dakika haberi olan bir Sony taşınabilir TV monitörünü kaldırdı.
Susan'ın kalbi, küçük Cape Cod evine ayarlanmış haber kameralarını görünce dondu.

"Polise göre, kimliği belirsiz üç adam ve iki yerel polis memuru, bu öğleden sonra erken saatlerde yerel bir hayvan barınağında yerel bir veteriner, kocası ve bir katibi öldürmekle suçlanan iki kişiyi tutuklamaya çalışırken öldürüldükleri bildirildi." İnançsızlık içini doldurdu.
Sahne, Susan'ı evinden kovalayan adamlardan birinin aklına geldi. Kanlar içindeydi ve kafasına sargı bezi sarılıydı. Ravyn, "Onun da boğazını koparmam gerektiğini biliyordum," diye hırladı.
Adam mikrofona "Çılgıncaydı," dedi. “Sadece dergi aboneliği satmaya çalışıyorduk ve kapıyı çalar çalmaz bizi içeri çekip arkadaşımı öldürdüler. Öldüğümü düşündüm. Gerçekten yaptım. Ölü taklidi yapmasaydım beni de öldüreceklerdi. Onlar deli dostum, deli.”
Sahne spikere geri döndü. "Gördüğünüz gibi bu oldukça rahatsız edici bir olay. Yetkililer, cinayetlerin iki zanlısı olan Ravyn Kontis ve Susan Michaels'ın nerede olduğuna dair bilgi verenlere ödül verecek. Bunlardan herhangi birini görürseniz, son derece tehlikeli oldukları düşünüldüğünden, lütfen onları yakalamaya çalışmayın. 555-1924 numaralı özel hattı arayın ve polise nerede olduklarını bildirin.”
Susan'ın eski bir fotoğrafı ve Ravyn'in bir polis taslağı gösterilirken çenesi gevşedi. Bunu, kedi kafesiyle birlikte hayvan barınağından çıkarken çekilmiş bir fotoğrafı izledi. Jimmy haklıydı. Bir polis komplosu vardı.
Kalbi hızla atmaya başladığında görüşü karardı. Bu onun başına gelemezdi. Olamaz.
Ama ne kadar şok edici olsa da, gösterdikleri bir sonraki resimle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Küçük bir insan kalabalığından ayrılmasını sağlayan tüm sarı uyarı bantlarıyla yine hayvan barınağıydı.
"Sonunda öldürülen çiftin isimlerini bulduk... Angela ve James Warren. James ya da bilindiği adıyla Jimmy, son beş yıldır Angela ile evliydi ve karısını sık sık kliniğinde ziyaret ettiği biliniyordu..."
Susan duvar onu durdurana kadar geriye sendeledi. Angie ölmüş müydü? Jimmy?
Ve cinayetlerinden aranıyordu….
Ruhunun en derin yerinden gelen derin, yürek burkucu hıçkırıklar onu alt etti.
Ravyn onun gözyaşlarının sesini duyunca irkildi - bir kadının gözyaşlarına asla dayanamamıştı. Onu parçaladılar ve ona hemen unutacağı bir geçmişi hatırlattılar. "Yeterince gördük, Jack."

Jack, monitörü kapatıp gitmeden önce Susan'a anlayışlı bir bakış attı. Patricia, Ravyn'e doğru ilerledi ama Ravyn onu başından savdı. "Bize biraz izin ver, tamam mı?" Onları yalnız bırakmadan önce başını salladı.

Ravyn'in kalbi, o derin hıçkırıklarda duyduğu acıyla sızlıyordu. Bu tür bir ıstırabı herkesten daha iyi anlıyordu. Varlığının o kadar derinlerine inen türden bir kayıp ki, yapabileceğin tek şey hareketsiz durmak ve histerik bir öfke nöbetine girmemekti.

O tür bir sefalet için yetiştirilmişti. Bir Kurt Avcısı'nın hayatı en iyi ihtimalle ailesini gömmekle geçerdi.

Onunki daha da kötüydü.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu ama ona bu yalanı söyleyecek kadar kalpsiz değildi. Hayatta, sen kötü durumdayken mutlaka birinin gelip seni tekmeleyeceğini söyleyen garantiden başka hiçbir garanti yoktu.

Bunun yerine, sayısız yüzyıllardır yapmadığı bir şey yaptı, onu kollarının arasına aldı ve tuttu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken kollarını ona doladı. Düzensiz duygular içini delip geçerken Ravyn dişlerini gıcırdattı. Onun gibi o da ölümlüyken her şeyini kaybetmişti... Hayatını bile.

Bunu haykırması gerekecekti. Ondan tükenene kadar tüm öfke ve ıstırabı salıvermek. Tek yapabildiği ona biraz fiziksel rahatlık sunmaktı. Ne kadar önemsiz olsa da, hiç yoktan iyiydi.

Ve bu, herhangi birinin ona teklif ettiğinden daha fazlaydı.

Başını onunkine yasladı ve o ona sarılırken gözlerini kapattı.

Angie ve Jimmy'nin sayısız hatırası peşini bırakmazken Susan çığlık atmak istedi. Onlar onun arkadaşlarıydı. En iyi arkadaşları. Bunların her ikisi de. Angie'yi çocukluklarından beri tanıyordu, birlikte evcilik oynayıp süsleniyorlardı. Jimmy'ye gelince, onları tanıştıran Susan olmuştu. Aptalca onu düğünlerinde sağdıcı bile yapmışlardı.

Şimdi nasıl gitmiş olabilirler? Bunun gibi? Onları kim incitmiş olabilir?

"Neden?" diye ağladı, bir tür teselli arıyordu. Bir çeşit cevap.

Ama hiç yoktu. Anlamsız ve aptalcaydı ve içinde o kadar derin bir acı vardı ki, acıyı tırnaklarıyla çıkarmak istedi.

Neden Jimmy'ye inanmamıştı? Neden? İkisi de yanında olmadan o sığınaktan asla ayrılmamalıydı.

Şimdi ölmüşlerdi.

Ve bu kadar aptal olmak onun hatasıydı!

Jimmy'nin önceki korkusunu hatırladıkça, ruhunun en derin yerinden öfke kabardı. Bu öfke, gücünü toplamasına izin verdi ve kederinin üstesinden gelirken, tamamen bir yabancıya sarıldığı gerçeğinin farkına vardı.

Geri çekilerek o obsidyen gözlere baktı. "Neler oluyor burada ve bana yalan söyleme. Bugün olanlarla ilgili gerçeği istiyorum."

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Sen bir Toprak Sahibi değilsin, değil mi?" Hayal kırıklığı arttı. "Bana bunu sorup duruyorsun. Squire nedir? Sorusuna hasta baktı.

Bakışları artık kanamayan göğsündeki kurşun yaralarına takıldı. Kollarının, boynunun her yerindeydiler ve siyah gömleğin üzerindeki kan lekeleri, göğsünden ve sırtından vurulduğu yerleri ele veriyordu. Yine de bunlar baş belasından başka bir şey değilmiş gibi davranıyordu.

Susan kolundaki kasları ve dokuları parçalamış olan kurşun yarasına dokundu. Makyaj ya da özel bir efekt değildi, gerçekti ve kanlıydı. "Sen nesin?"

Kısa bir cevap vermeden önce çenesinde bir tik çalıştı. "Kısacası... sahip olduğun tek umut."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Susan gözlerini silerek ondan geri çekildi ve ağzı açık kaldı. En iyi umut ne için, Catman? Ölüm? İflas? Biliyorsun, hayatım devam ediyordu..." Söyleyeceklerini düşünürken duraksadı. "Dürüst olmak gerekirse biraz berbat ama en azından kimse beni öldürmeye çalışmıyordu ve etrafımda kimse ölmüyordu. Seninle tanıştığımdan beri, hayatım Shitsville'e giden ana yolu görünürde hiçbir rampa olmadan aldı. En iyi arkadaşlarım öldü. Toplamda beş kişiyi öldürdüğünü gördüm..."

Dört, dedi, sözünü keserek. "Kafasının üstünde sopa çatlağı olanı çıkardın."

Bunu ona hatırlatmak zorunda mıydı? "Ve neden Hank Aaron'u oynuyordum, ha? Çünkü aptalca bir sokak kedisini eve götürdüm. Şimdi seni barınaktan kovmak için harcadığım seksen iki doları kaybettim, evim yıkıldı, arabam İsviçre peyniri oldu ve komşuma petunya yatağının etrafına koyduğu küçük çit için Tanrı bilir ne kadar borcum var .

Teşekkürler, Çizmeli Kedi. Gerçekten mi. Teşekkür ederim."

Ona dehşetle baktı. "Böyle bir zamanda parayı düşündüğüne inanamıyorum." "Ne hakkında düşünmem gerekiyor?" diye sordu çatlayan sesiyle, "Bu dünyada benim için en önemli olan iki kişinin gitmiş olması ve herkes onları benim öldürdüğümü düşündüğü için cenazelerine bile gidememem mi?"

Keder ve hayal kırıklığı onu bunaltırken dişlerini gıcırdattı. "Jimmy'yi dinleseydim ve onları oradan çıkarsaydım, şimdi yaşıyor olacaklardı. Onları asla yalnız bırakmamalıydım. Öldüler ve hepsi benim hatam... Evet. Üzerinde durmak istediğim asıl şey bu." Gözlerini ve kalbini yakan yaşlarla mücadele etti. Şu anda Angie ve Jimmy'yi düşünemezdi. İşlevsel kalmak istiyorsa hayır. Bu acı onun baş edemeyeceği kadar derin ve şiddetliydi.

Yanaklarını sıcak, nasırlı avucunun içine alırken, onun gözlerindeki şefkati görebiliyordu. "Bak, başlarına gelenler için gerçekten üzgünüm. Ama bundan sen sorumlu değilsin. Beni anlıyor musun? Öldüler çünkü Jimmy Daimonları öğrendi ve onlardan kaçabileceğini düşünecek kadar aptaldı. Güven bana, onlar onu bulup öldürmeden çok uzağa gitmezdi zaten. Taşıdığı bilgiyle, siz oraya varmadan ölmüştü."

Kaşlarını çattı. "Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsan, işe yaramıyor."

"Biliyorum." Ve yüzündeki ifadeden, başparmağıyla yanağını okşarken bunu kastettiğini anlayabiliyordu. "Bugün büyük bir şok yaşadın." Gözlerinde saygı ve orada tanımlayamadığı bir şey gördü. "Bir anlık erimeye hakkınız var, ama inan bana, paranızın yettiği tek şey anlık bir erime. Başınızı aşan bir yoldasınız ve önünüzde uzun bir yol var."

"Ve bu nasıl?"

"Psişik yetenekleri olmayan insanlarla uğraşmaya alışkınsın. Bebeğim, bildiğin dünya çirkinleşti. Sığınakta Jimmy'nin sana söylediği her şey doğru. Kendi türünün olduğunu bilmemesi gereken bir savaşın içine düştün. Fizik ve bilim hakkında bildiğinizi sandığınız her şeyi unutun ve şimdi insanlığın size boyun eğdirmek isteyen bütün bir insan ırkı için gıdadan başka bir şey olmadığı bir dünya hayal edin."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Vampirlere inanmıyorum."

Ona acımasız dişlerini göstermek için ağzını açtı. "Bu geceyi geride bırakmak istiyorsan, başlamayı öğrensen iyi olur."

Susan gerçek olduklarından emin olmak için uzanıp dişlerine dokunmak istedi ama gerçeği biliyordu. Aslında onları iş başında görmüştü. "Sen nesin? Gerçekten mi? Kara Avcı dedin. Bu nedir?"

Ravyn tereddüt etti. Kara Avcı olarak üç yüz yıl geçirmiş ve çevrelerinin dışındakilerin dünyaları hakkında hiçbir şey bilmelerine asla izin vermeyeceğine yemin etmiş biri, onun içine derinden yerleşmişti. Ancak bu olağan koşullar dizisi değildi. Daimonlar onu bu işe sürüklemişti ve eğer ona gerçeği söylemezse onlara karşı savunmasız kalacaktı. Bu işte olmak istese de istemese de öyleydi.

"HAYIR. Kara Avcılar, onları avlayan Daimonları avlayarak insanlığı korumaya yemin etmiş ölümsüzlerdir.”
"Ya Daimonlar?"
Bunu ona açıklamanın en kolay yolunu düşünürken derin bir nefes aldı. "Uzun zaman önce, kadim Atlantis'te..."
"Atlantis de mi gerçek?" diye sordu yüzünü buruşturarak.
"Evet."
O, başını salladı. "Sırada ne var? Tek boynuzlu atlar mı?
Cesareti onu eğlendiriyordu. "Hayır, ama ejderhalar öyledir."
O mavi gözlerini ona dikti. "Senden gerçekten nefret ediyorum," dedi kin yüklü bir sesle.
Yanağının yumuşaklığının su toplamış parmaklarının sıcaklığını yatıştırmasına izin verirken ona nazik bir gülümseme sundu. Kendi yaralarını sarması gerekirdi ama yine de önce onu yatıştırmak istedi. Bu ona mantıklı gelmiyordu. Bu, ona doğal gelen her şeye aykırıydı, ama yine de buradaydı, ona hiç şüphesiz akıl almaz bulacağı bir dünyayı açıklıyordu.
"Seni suçlamıyorum. Ben de senin yerinde olsam muhtemelen benden nefret ederdim. Ama Atlantis'e geri dönelim.
Orada Apollite denen bir varlık ırkı vardı.”
"Tanrım, onların gerçekten bir tür diyet elma içeceği olmasını umuyordum."
Güldü, sonra içini bir parça acı kaplayınca irkildi. "Hayır, kesinlikle öyle değiller. İsimleri, tanrı Apollon tarafından yaratılmış olmalarından gelir. Onların insanlara hükmetmesini sağlamak onun planıydı, ama en iyi hazırlanmış tüm planlarda olduğu gibi, bu da suratında patladı. Apollite'ler metresini ve oğlunu öldürerek ona sırt çevirdiler ve hepsini yirmi yedi yaşında ölmeleri için lanetledi. Yavaşça. Acı verici bir şekilde.”
"Bahse girerim buna bayılmışlardır."
"Evet. Söylemeye gerek yok, zevklerine göre değildi, bu yüzden bir grup bir şekilde insanları öldürebileceklerini, ruhlarını bedenlerine çekebileceklerini ve yaşamlarını uzatabileceklerini öğrendiler. O günden beri, ne zaman Apollite'ler yirmi yedinci yaş günlerine yaklaşsa, bir seçenekleri var: ya ölürler ya da insanları avlamaya başlarlar ve Daimon olurlar. Bununla ilgili tek sorun, besledikleri ruhların onlar için olmamasıdır. Sonuç olarak ruh, onu bedenlerine çeker çekmez ölmeye başlar. Eğer ölürse ve bir tane daha almamışlarsa onlar da ölür.”

Ondan bir adım geri çekildi ve bunun dehşeti içini kaplarken ellerini yüzünde gezdirdi. "Yani hayatta kalabilmek için öldürmeye devam etmek için sürekli bir arayış içindeler."
Onayladı. "Ve şimdi senin adamlarından bazılarının kendilerine yardım etmesini sağlayabilmişler gibi görünüyor." "Neden?"
"Bilmiyorum. Bunun için Hollywood'a teşekkür etmelisin. Onlara yardım eden çoğu insan, Daimonların boyunlarını ısırarak ve onları dönüştürerek onları ölümsüz yapabileceklerine dair yanlış bir inanca sahiptir. Yapamazlar. Ya bir Apollite olarak doğarsın ya da değilsin. Güçlerini ya da hayatlarını bir insana uzatmanın sahte yollarını aktarmalarının hiçbir yolu yok."
Sanki söylediklerine inanamıyormuş gibi başını salladı. "Buna inanmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
"Evet, şey, sen de Noel Baba'ya inanmayabilirsin ama bu, birinin Noel arifesinde çocuklara hediye bırakmadığı anlamına gelmez." Ona kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"
"Bu, her efsanenin arkasında genellikle bir dereceye kadar gerçek olduğu anlamına gelir."
Yeni sesle irkilen Susan döndüğünde Leo'nun arkasında, kapı eşiğinde durduğunu gördü.
İnanamıyordu ama onu gördüğüne gerçekten sevinmişti.
"Merhaba Ravyn," dedi Leo selamlayarak.
Ravyn başını ona doğru eğdi.
Leo, Susan'ın bakışlarıyla buluştu. "Patricia'nın Ravyn kendini toparlamadan önce ondan liderliği alması gerekiyor. O onun üzerinde çalışırken sen neden benimle buraya gelmiyorsun?
Bıkkın ses tonu onu hayrete düşürdü. Tabiiki. Neden? Ne de olsa adamın, Kara Avcı'nın ya da her neyse, onun tesisatından daha fazla kurşun vardı. O kadar normal bir yorumdu ki...
Gözlerini devirmemek için kendini zorlayan Susan, Leo'nun peşinden odadan çıktı ve koridorda ikisiyle de konuşmayan yaşlı kadının yanından geçti. Patricia'nın tüm bunlardan Susan kadar mutlu olmadığı açıktı.
Patricia az önce boşalttıkları kilere girerken, Leo Susan'ı arkadaki metal bir merdivenden büyük bir konferans odasına çıkardı. Işığı açtı ve kapıyı onun için açık tuttu. Beyaz duvarlar ve siyah tavan, odaya cam konferans masası ve siyah deri sandalyelerin yardımcı olmadığı soğuk, çağdaş bir his veriyordu. Acil bir kök kanalının tüm cazibesine sahipti ve odayla ilgili bir şey, onu müdürün ofisine çağrılan bir ilkokul öğrencisi gibi hissettirdi.

"Oturun," dedi Leo kapıyı kapatmadan önce.
Birinin emirlerine uymak Susan'ın doğasında yoktu ama şu anda tartışamayacak kadar yorgun ve üzgündü. Yaralarını sarmak ve kendini toparlayabilmek için sadece beş dakikalık bir huzur istiyordu.
"İyi misin?"
"Ah, bilmiyorum," dedi otururken. Deri ağırlığı altında gıcırdadı, bu da onun kendisi ve durumu hakkında gerçekten çok daha iyi hissetmesini sağladı. “Bu sabah uyandım, her zamanki gibi mısır gevreğimi ve kahvemi içtim. Pis gazetem için çalışmaya gittim ve değerli hikayemin katledildiğini ve boka dönüştüğünü gördüm. Gerçeği arkamda bırakamadığım için patronum kıçımın her yerine süründü. Bu konuda bana yardımcı olması için, piyasada dolaşan bir kedi adam hakkında yazan bir çocuğun izini sürmem için bana bu görevi verdi. Sonra, ben hayatımın ne kadar saçma olduğunu düşünürken, en iyi arkadaşım aradı ve itibarımı geri kazanabilecek gerçek bir hikaye için ipucu bulduğunu söyledi. Sadece bu hikaye, polislerin vampirlerin bizi yemesine yardım etmesiyle ilgili. Kız arkadaşım paranoyak olduğu için alerjim olan bir kediyi sahiplendim. Eksantrik patronumun bulmamı söylediği şey olması için onu eve götürüyorum. Ve bir sonraki bildiğim şey, evimin boka battığı. Kedi Adam önümde bir adamı yiyor ve gezegendeki en iyi iki arkadaşım şimdi öldü.
O taş gibi bakışına kızgın bir bakış dikmek için duraksadı. “Vay canına, şu anda nasıl hissetmem gerektiğinden emin değilim Leo. Eğer bir fikriniz varsa lütfen bana söyleyebilir misiniz? Bu tam olarak geçmiş deneyimlerimin kapsamında değil. Yorgunum, şaşkınım ve sadece yatağa gitmek ve tüm bunların gerçekten korkunç bir kabus olmasını istiyorum. Ama yarın uyandığımda her şeyin daha da kötüye gideceğine dair kötü bir his var içimde."
Leo, sandalyesine yaklaşırken ona anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Nazikçe elini omzuna koydu. "Gerçekten üzgünüm Suzan. Ama ben seni istedim—”
Kapı açıldı ve ona iki erkek ve bir kadının onlara katıldığını gösterdi. İlk giren uzun boylu, koyu renk saçlı, ölümcül bir bakışı olan bir adamdı. İnanılmaz derecede yakışıklıydı ve pahalı bir gri süveter ve siyah pileli pantolon giymişti. Arkasındaki adam da en az onun kadar tehlikeli görünüyordu ama onun saçları orta kahverengiydi, kadın ise uzun boylu, atletik ve sarışındı. İşin garibi, kadın Patricia ve Alicia'ya çok benziyordu.

Leo doğruldu ve omuzlarına tam anlamıyla bir otorite havası yerleşti. Artık çok iyi tanıdığı tuhaf küçük patron değildi, şimdi ona anlamsız bir yırtıcı gibi geliyordu.
"Susan," dedi, sırayla üçünü de işaret ederek. "Otto Carvalletti, Kyl Poitiers ve Jessica Addams ile tanışın."
İçini çekti. "MERHABA."
Kibarca cevap vermediler. Bunun yerine, mafya benzeri bir şekilde onun etrafında istasyonlar aldılar. Susan bakışlarını indirdiğinde, Leo'yla ortak bir noktaları olduğunu fark etti... Hepsinin ellerinde aynı örümcek ağı dövmesi vardı.
İçini kötü bir his kapladı. Ama onun gözünü korkutmalarına izin vermeyecekti. Bugün onsuz da yeterince şey yaşamıştı. Ayağa kalkıp her birine kendi umursamaz bakışlarını attı. "Neler oluyor Leo?"
Diğer üçüne hitap etmek için onu görmezden geldi. "Big Bad Scary'i kapatın çocuklar ve oturun. Üzerinden geçmemiz gereken çok şey var ve güneşin batmasına sadece birkaç saat kaldı." Susan'ı tamamen şok edecek şekilde, ona gerçekten itaat ettiler. Son derece gerçeküstüydü ve ona bir Doberman sürüsünü çağıran bir Chihuahua'yı hatırlattı.
"Ya ona?" Otto, Susan'a doğru çenesini salladı. "Güvende mi?"
Leo yanına otururken iç geçirdi. "Bu işe bulaştığın için gerçekten üzgünüm, Susan. Bunların hiçbirini öğrenmeni istemedim. İçeri girdiklerinde sana söylemeye çalıştığım buydu. Sadece Dark Angel'ın izini sürmeni istedim. Mutlu cehaletinizde yaşamaya devam etmeniz, vampirlerin var olduğunu asla öğrenmemeniz gerekiyordu.
Ah, Tanrım, gittikçe daha iyi olmaya devam etti. "Yani gazetede yazdığımız tüm saçmalıklar gerçek mi?"
"Hayır," dedi Leo şaşırarak. "Hepsi, dediğin gibi, saçmalık. Gazeteyi yalnızca gerçeklerin hiçbirinin dışarı çıkmadığından emin olmak için yayınlıyorum. Yani, kabul edelim, 'Bir kedi sahiplendim ve o benim oturma odamda bir adama dönüştü' hikayesi tam olarak New York Times'a konu olacağınız bir şey değil. Bizimki gibi gazetelere diyorsunuz. Son altmış yıldır ailem, bizi halka ifşa edebilecek herhangi bir hikayede ilk bilgileri alabilmek için Engizisyon Mahkemesi'ni yönetti.
Garip bir şekilde mantıklıydı ve gerçekten korkutmuş olması onu. "Ve Inquisitor'daki diğer muhabirler, senin gibi gerçeği mi saklıyorlar?"
"Hayır," dedi ciddi bir yüz ifadesiyle, "hepsi delidir. Genelde kaçıkları işe alırım çünkü onlar tökezleyerek gerçeği ortaya çıkarsalar ve onu ifşa etmeye çalışsalar bile kimse onlara inanmaz."

Bu, iş arkadaşları ve kendi konumu hakkında çok şey açıklıyor. Öyle ki onu derinden yaraladı. "Gazetecilikteki tüm güvenilirliğimi kaybettiğim için beni işe aldınız." Gözleri onunkilere yandı. "HAYIR. Seni işe aldım çünkü üniversitede sahip olduğum birkaç arkadaştan biriydin. Senin yardımın olmasaydı asla mezun olamazdım, bu yüzden başın belaya girdiğinde sana yardım teklif ettim... kimsenin seni bir daha ciddiye almayacağı gerçeği sadece bir avantajdı.
Ona ters ters baktı. "Çok teşekkürler Leo."
Dövmeli elinin bir hareketiyle onun öfkesini bir kenara itti. "Sana yalan söylemeyeceğim Susan. Bunun için sana çok saygı duyuyorum."
"Yine de bunca zaman bana yalan söyledin."
Bundan rahatsız görünüyordu. "Ne zaman? Vampirlerin gerçek olduğunu hiç inkar ettim mi?
"Saçmalık olduğunu söylemiştin."
"Hayır, saçmalık Porsche'umun parasını ödüyor dedim... ve ödüyor. Hatırladığım kadarıyla sana gülünç olanı kucaklamanı söyleyen kişi benim. İnanılmaz olana inanmak için."
Şimdi düşündüğüne göre bir anlamı vardı. Ekibine katıldığı günden beri ona söylediği sözler buydu. İçini çekerek tekrar yerine oturdu. "Gerçeği öğrenmemi istemiyorsan neden beni Ravyn'in peşine gönderdin?"
"Çünkü öğrencinin bahsettiği kişinin Ravyn olmadığını umuyordum. Demek istediğim, kabul edelim - Seattle'da bir sürü Kurt Avcısı var ve yüzyıllardır yaşadıkları için, bilgisizlere ölümsüz gibi görünebilirler. Gidip bana bir isim ve adres vermeni ve sonra gerçek olup olmadığını temizlemeni umuyordum.
"Neden kendin gitmiyorsun?"
Onunla alay etti. "Ben araştırmacı bir muhabir değilim. Bir tuğlanın tüm inceliğine sahibim, bu yüzden daha çok uygulayıcıyım. Ayrıca gerçeği öğrenip kendi gözlerinle görsen bile asla inanmayacağını biliyordum. Bir şekilde her şeyi açıklamanın mantıklı ve meşru bir yolunu bulursun, ben de bunu diğer insanlarla birlikte kullanabilirim. Görmek?" Onun yanından, bunca zamandır ürkütücü bir şekilde sessiz olan diğer üçüne baktı. "Şimdi küçük bir sorunumuz var."
Leo'ya homurdandı. "Bir sorunun var? Benim yerimde olmayı dene.
Leo gergin bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Evet, sorun sensin, Sue."
Kalbi atmayı bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"
Otto, onun karşısındaki koltuğundan, "Sivillerin bizim hakkımızda bilgi sahibi olmasına izin verilmiyor," diye homurdandı. "Durmadan."

"Hı hı," dedi yavaşça. "O uğursuz ses tonuyla IRS için çalışmayı düşünmen gerektiğini biliyorsun. Eminim başkalarını tek bir hırıltıyla korkutabilen insanlar için çaresizdirler."
Leo öne oturdu. "Sue, kobrayla alay etme. Isırmaya eğilimlidir."
Ve Otto'nun yüzündeki ifadeden Leo'nun şaka yapmadığını görebiliyordu.
Kyl ona parlak siyah bir dosya uzatırken Leo'ya baktı. Kısa bir süre açtı, sonra masanın üzerine koydu. Leo ona hitap ederken parmaklarıyla üzerinde ritim tuttu. "Normalde, kullanabileceğimiz becerilere sahip üyeleri işe alırız. Ancak bazen, masum seyircilerin yanlışlıkla yakalandığı son yirmi dört saat gibi beklenmedik şeyler ortaya çıkıyor. Bu hataların düzeltilmesi gerekiyor" dedi. Sesi ölümcül ve tehditkardı. Korkutulmayı reddederek kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona aynı derecede soldurucu bir bakış attı. "Peki beni nasıl düzeltmeyi düşünüyorsun?"
Bir seçeneğin var, dedi Kyl sonunda. "Ya bizden biri olursun ya da..."
O bekledi. Sözünü bitiremeyince ona sert bir bakış attı. "Ya da ne? Beni öldürür müsün?
Cevap veren kadındı. "Evet."
"Hayır," dedi Leo sertçe. Tekrar Susan'a baktı. "Ama bizi ifşa etme riskini göze alamayız. Anlıyor musunuz?"
O ciddi miydi? Ama sonra, bu cevabı öğrenmek için tek yapması gereken kıyamet ekibine bakmaktı.
"Peki, sen bütün bunların içinde nesin, Leo?" diye sordu, istemeden neyin içine çekildiğini tam olarak anlamaya ihtiyaç duyarak. "Bu adamlar neden seni dinliyor?"
"Çünkü babam emekli olduğundan beri Seattle'ın Squire Regis'iyim. Varsayılan olarak beni bu bölgedeki tüm Squire şubelerinin başı yapan Theti şubesini yönetiyorum.
"Ti?"
"Kan Ayinleri," dedi Otto alçak, gırtlaktan gelen bir ses tonuyla. "Başka Squire işleri de yapıyoruz, ancak Konseyin emirlerini yerine getirme yetkisine sahip olanlar biziz."
"Ve dünyamızı bir sır olarak saklamak için gereken her yolu kullanıyoruz." Kyl gözlerini anlamlı bir şekilde ona dikti.
Bu, tüm hayatının en tuhaf günü olmalıydı ve dişi köpeğinin Susan'ın reenkarne büyükbabası olduğuna yemin eden ve ampullerin boyayı solmasını önlemek için kıyafetlerini ters giyen büyükannesiyle vakit geçirdiği gerçeği göz önüne alındığında, ve küçük adamların çekmeceden

ayrılmasını engellemek için masasının çekmecesine Post-it notları yapıştırma tutkusu olan iş arkadaşı Joanie ile bu bir şeyler söyledi.
Onu gerçekten öldürmek istiyorlardı.
"Peki senin kararın ne?" diye sordu. Hayır demesi için biraz fazla istekli görünüyordu. "Ne?" diye sordu, kobrayla alay etmeye karşı koyamayarak - bu sadece ahlaki bir zorunluluk gibi görünüyordu. "Son zamanlarda kuru bir ölüm nöbeti mi geçirdin?"
Yüzü tamamen metanetliydi, kuru bir şekilde cevap verdi, "Aslında evet. Yakında bitmezse, antrenmandan çıkabilirim."
"Tanrı. Yasak," dedi alaycı bir huşu tonuyla.
Leo boğazını temizleyerek dikkatini tekrar ona çekti. Sue, bir cevaba ihtiyacım var. "Gerçekten bir seçeneğim var mı?" "Hayır," dediler bir ağızdan.
Leo'nun yüzü çok az yumuşadı. "Bizim hakkımızda çok şey biliyorsun."
Günün olayları zihninde canlanırken Susan orada sessizce oturdu. Almak için çok fazlaydı. Tanrım, her şeyden uzaklaşmak için büyükannesi gibi çıldırmayı ne kadar çok isterdi. Ama hayat şu anda ona o kadar nazik davranmıyordu. Akıl sağlığı sağlamdı, çünkü Tanrı korusun, bu berbat durumundan herhangi bir şekilde kaçması mümkün değildi. "Ve bana sunduğun bu yeni hayat. Bu ne anlama geliyor?
Leo cevap vermeden önce diğerlerine baktı. "Fazla değil. Gerçekten mi. Sessiz kalacağınıza dair bize yemin ettiniz ve sizi izleyebilmemiz için maaş bordromuza girdiniz ve sistemimize girdiniz."
Bu sözler, onun ses tonuyla birleşince, sırtına bir ürperti gönderdi. "Beni nasıl izleyeceksin?" "Kulağa geldiği kadar uğursuz değil," diye onu temin etti Leo. "Sivillerle bizim hakkımızda konuşmadığınızdan emin olmak için zaman zaman sizi izliyoruz. Sessizliğinizi koruduğunuz sürece birçok avantaj elde edersiniz."
"Örneğin?"
Leo dosyayı ona doğru itti. "Özel uçaklar. Özel tatiller. Grubu yenmek için 401(k) ve stok seçenekleri. İstersen kendi işini kurmak için fonlar."
Ona sert bir bakış atmak için durdu. "Ve senin hiç sahip olmadığın tek şey. Ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacak bir aile."
Bu son parça canını yaktı ve Leo bunu biliyordu. Susan daha üç yaşındayken babası onu ve annesini terk etmişti. Onunla ilgili en ufak bir anısı yoktu ve annesi onu asla ailesinin onun tarafıyla tanıştırmaya götürmemişti. Susan gibi tek çocuk olan annesi, ailesine yakındı ama

onlar da Susan küçük bir çocukken ölmüştü ve Susan on yedi yaşına basmadan üç gün önce annesi bir araba kazasında ölmüştü.
O zamandan beri yalnızdı.
Aile, hayatında her zaman ateşli bir tutkuyla arzuladığı tek şey olmuştu ve saygınlığı gibi, tek boynuzlu atın boynuzu kadar ulaşılmazdı. Leo'nun önünde sallanacağını bildiği tek havuç buydu.
İçini çekerek, bir sözleşmeyi ve farklı türden hizmetlere ait telefon numaralarının listesini görmek için dosyayı karıştırdı. Kapattı ve soğuk bir bakışla Leo'yu sıkıştırdı. "Kulağa çok pembe geliyor ama öğrendiğim bir şey var: Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, muhtemelen gerçek değildir. Peki işin püf noktası nedir?
"Bir sorun yok, söz." Leo kalbinin üzerinde bir çarpı işareti yaptı. "Hayatına istediğin gibi devam edebilirsin. Sıradan bir insanın hiçbir fikrinin olmadığı pek çok şey hakkında bilgi sahibi olacaksın."
"Dezavantajı, bugün gibi çok daha fazla gün yaşayacaksın," dedi Jessica duygusuz bir sesle. "Bir Yaver olarak, Daimonlar sana çekilecek ve zaman zaman peşine düşecekler."
"Ama seni eğiteceğiz," diye ekledi Leo. "Onlarla savaşmak için yalnız bırakılmayacaksın."
Ah, neşe! Aklı başında kim bunu geri çevirir ki? Tekliflerine gülmemek için elinden gelen tek şey buydu. "Öyle mi?"
Otto ona kuru bir yüz buruşturdu. "Yeterli değil mi?"
"Ah, evet," dedi neşesiz bir kahkahayla, "bu kadar yeter, sonra biraz."
Susan, Leo'nun az önce kucağına attığı her şeyi düşünürken sessizleşti. Ama sonunda ne yaptıklarını biliyordu... Başka seçeneği yoktu.
Kalbi ağırlaştı, Otto'ya baktı. "Görünüşe göre gününü mahvedeceğim, Koca Oğlan. Berbat hayatımı biraz daha uzun yaşamayı seçiyorum."
"Lanet etmek." Otto, uzun süredir acı çeken bir iç çekti.
Leo rahatlamış göründü. "Gemiye Hoşgeldiniz."
Tuhaf, hoş karşılanmamıştı. Kendini hasta hissetti. Leo durup "Oh, ve bir şey daha" dediğinde düzelmeyen bir durum. Bunu bekleyemezdi.
"Efendiler olarak hepimiz Kara Avcılara karşı sorumluyuz. Ravyn gibi erkeklere ve kadınlara ve özellikle de liderleri Acheron'a. Özünde, onlara yardım eden ve onları halktan koruyan hizmetkarlarıyız."
Sahte bir mutlulukla gözlerini büyüttü. "Aman Tanrım, aman Tanrım Bay Leo! Benim de gözlerim oyulabilir mi?"
Otto gerçekten güldü. "Biliyor musun, sanırım senden gerçekten hoşlanacağım."

En azından çukur yılanı onun eğlenceli olduğunu düşündü. Öte yandan Leo, Kyl ve Jessica'ya başını sallarken pek de eğlenmiş görünmüyordu.
Ayılan Susan, klasörünü aldı ve Otto'nun elinde kesin bir ölümden kaçınıldığına göre artık en büyük endişesini dile getirdi. "Peki şimdi bana ne olacak? Polisler tarafından aranırken beni nasıl saklayacaksın?”
"Bunu biz düşünürüz," dedi Jessica. "Polis sorunlarımızın en küçüğü. Bizi ilgilendiren onların zincirlerini kimin çektiğidir.” "Komisyoncu?" Susan önerdi.
Kil gözlerini devirdi. "İnsani parametrelerin dışında düşünün."
Ona komik bir bakış attı. "Evet, ama bir örtbas varsa, polis departmanından biri yardım ediyordur, değil mi?"
"Evet," dedi Leo gergin bir ses tonuyla, "ama şu anda bu önemli değil. Bilmemiz gereken, bizi kimin hedef aldığı. Bir Kara Avcı'yı alt edebilirlerse, o zaman onlar için yemden başka bir şey değiliz."
Kendi adına konuş, dedi Jessica kendini beğenmiş bir şekilde. "Sizi temin ederim, ben bu besin zincirinin en altında değilim."
Otto onun kabadayılığına homurdandı. "Kes şunu, Jess. Kyl ve ben bir yıl önce New Orleans'tayken, Stryker adlı bir Spathi liderliğindeki büyük bir Daimon ayaklanması oldu.
Susan bu yabancı terim karşısında kaşlarını çattı. Spati mi?
"Yaşlı Daimonlardan oluşan özel bir savaşçı sınıfı," dedi Kyl. "Gerçekten, gerçekten yaşlı. Ortalıkta dolaşıp kurutacağı kolay bir hedef arayan tipik Daimon'dan çok daha güçlüler."
"Evet," diye onayladı Otto. "Bunların genellikle iyi adamlara ve insanlara karşı ciddi bir baltası vardır. Geçen yıl Kuzey Mississippi ve New Orleans'ta çok sayıda Karanlık Avcıyı onlara kaptırdık. Yapmak istediğim son şey daha fazla kaybetmek.”
Kyl, Otto'ya döndü. "Sence Kyros'u ya da Rafael'i arayıp bize yardım edip edemeyeceklerini görmeli miyiz? Spathis'e herkesten çok daha fazla yaklaştılar... ve Danger, Euphemia, Marco ve diğerlerinden farklı olarak bu karşılaşmadan sağ çıktılar. Belki bizim yararlanabileceğimiz bir zayıflığı ortaya çıkarmaya yardımcı olabilecek bir şey hatırlayabilirler."
Otto başını salladı. "İyi bir fikir."
"Onları arayacağım," diye gönüllü oldu Jessica.
"Ben de Kyrian'ı arayacağım," dedi Kyl. "Şu anda nerede olduğunu bilen var mı?"
Otto, "New Orleans'tan hiç ayrılmadı. Mevcut veya eski Kara Avcıların hiçbiri Katrina için tahliye edilmedi. Ailelerini çıkardılar ama yardım

etmek için geride kaldılar. Son duyduğumda, Amanda ve çocuklar bile geri dönmüşlerdi.”
"Serin. O zaman ona haber veririm ve Stryker ya da diğerleri hakkında daha somut bir şey bilip bilmediğine bakarım.
"Ya Ash?" diye sordu.
Jessica başını salladı. “Son birkaç gündür MIA oldu. En son duyduğumda, zaten Avustralya'daymış."
Biliyor musun, diye düşündü Susan alayla, kimden ve ne hakkında konuştuklarına dair bir fikrim olsa gerçekten yardımım dokunur. Ama o kadar dalmış ve ciddiydiler ki, onları bölmek istemedi. Ayrıca, tartıştıkları şey onun cehaletinden çok daha önemli görünüyordu ve hiç şüphesiz, yaşarsa, yakında hepsini anlamaya başlayacaktı.
Leo sanki çok yorgunmuş gibi sinirli bir nefes verdi. Susan'a döndü. "Bu arada, tüm bunlar olmadan önce Kara Melek hakkında bir şey bulabildin mi?"
"Evet. O sümüklü küçük bir sümük.
Leo, onun tarifine kötü baktı. "Tanrım, ben Erika."
Otto kaşlarını çattı. "Şimdi neden bahsediyorsun?"
Leo bir kez daha yorgun bir iç çekti. "Yerli biri, onun vampirleri avlayan, şekil değiştiren ölümsüz bir savaşçı için çalıştığını blog yazıyor. Sue'ya onu kontrol ettirdim.
Otto daha da şaşkın görünüyordu. "Erika bir Yaver değil."
"Teknik olarak değil," dedi Leo, "ama babası balayındayken, o onun vekilliğini yapıyor ve Ravyn'in ayak işlerini yürütüyor."
"Pekala, onun gerçekten Erika olduğunu düşünüyorsan neden Tad'e blogda bir iz sürmedin?"
Leo küskün bir tavırla başını salladı. "Çünkü bu, şu anda Tad'le gerçekten konuşmamı içerecek, değil mi?"
"Evet ve?"
Leo boğazını temizleyerek somurttu. Alçak, neredeyse utanmış bir ses tonuyla, "Ona borcum var," dedi.
Otto ona komik bir bakış attı. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"
Leo gözlerini kıstı. "Ona çok borcum var."
"Aman Tanrım, Leo," dedi Kyl öfkeyle, "ne kadar sahip olduğun düşünülürse, ondan ne kadar hoşlanabilirsin?"
“Her şey ve ben her şeyi kastediyorum. Kahretsin, ona Porsche'mi bile borçluyum."

Otto'nun çenesi gevşedi. “Borç yüzünden bizi tehlikeye mi attın? Şaka yapıyor olmalısın."
"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Hayır, tamamen sinirli görünüyordu. "Ayrıca bu benim suçum değil. Kartlarda hile yapıyor.”
Kyl tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Onunla poker mi oynuyorsun? Deli misin? O adamın beyni bir bilgisayar gibi çalışıyor.”
"Şimdi bana söyle."
Otto onun patlamasını umursamadı. "Ve bu yüzden bizden birine devredilmesi gereken bir davaya bir sivili mi koydun? Tanrım, adamım, ne düşünüyordun? Leo ayağa kalktı. "Geri çekil, Otto. Seattle'da sorumlu olan benim." Otto kollarını göğsünde kavuşturmuş, başka kimseye cevap vermediğini söyleyen bir tavırla arkasına yaslandı. "Seni beceriksizliğin yüzünden öldürmezsem."
Jessica şeytani bir şekilde gülümsedi. "Göz yummamıza gerek var mı?"
Leo gözlerini ona dikti. “Ha ha ha. Ancak bu, Dark Angel'ın Erika olup olmadığını kesin olarak öğrenmemiz gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Ve eğer Erika değilse, o zaman bilmemiz gerekir.
Kara Melek bizden bir diğeri ya da sadece yerel bir deli.
Otto tiksintiyle başını salladı. "Kontrol edeceğim."
Leo, Otto'nun bununla başa çıkabileceğinden pek de emin görünmüyordu. "Ve ne yapacaksın,
Otto?”
"Ne yapman gerekirdi. Sadece ona soracağım.
Leo güldü. "Onunla tanışmadın, değil mi?"
"Hayır neden?"
Daha da sert güldü.
Jessica alçak sesle, "Bir teflon askı tak," dedi.
Otto gözlerini devirdi. Ah, lütfen.
"Lütfen hiçbir şey," dedi Leo, "o gaddar bir piranha. Çok sevimli ve sevimli görünüyor, sonra o ağzını açıyor ve o kadar çok zehri salıyor ki bir akrep yuvası gibi ikiye katlayabiliyor.
Yine de Otto korkmuş görünmüyordu. "Sanırım onunla başa çıkabilirim."
Leo, Kyl'a baktı. "Hastane odasına veya cenaze salonuna çiçek göndermek için çiçekçiye çağrı ekleyin."
Otto ayağa kalkmadan önce başını salladı. “Görünüşe göre hepimizin yürüyüş emirleri var.
Bu gece daha sonra tekrar buluşalım mı?”
Leo başını salladı. "Sekiz otuz. Burada olmak."

Susan diğerleriyle birlikte gitmek için ayağa kalktı ve Leo onu durdurdu.
"Senin için Patricia'dan bir el kitabı alacağım. Ayrıca bir süre burada sıkışıp kalacaksın.”
"Tamam aşkım." Bakışları dövmenin olduğu eline indi. "Onlardan da almam gerekiyor mu?"
Homurdandı. "HAYIR." Elini uzattı. "Bunlar yalnızca Kan Ayinleri için kullanılıyor."
"Özel eğitim gibi mi?"
"Zorlu."
Hala inanamıyordu. İşin garibi, Leo'nun herhangi birini incitebileceğine inanmaktansa vampirlere kanmak daha kolaydı. "Uh-huh, tiksindiğin için beni örümcekleri öldürmem için ofisine çağıran sen misin?"
"Bu farklı," dedi savunmaya geçerek. "Bunlar iğrenç."
"Yine de senin bir insanı öldüreceğine inanmamı mı bekliyorsun?"
Gözleri karardı ve ürkütücü oldu. "Uzun zaman önce bir yemin ettim Susan ve buna bağlı kalacağım. Ne pahasına olursa olsun. Uğraştığımız şey örümceklerden daha büyük. Senden ve benden daha büyük.”
İlk kez, bunca yıldır tanıdığı alaycı arkadaşının arkasındaki adamı gördü. Ve doğrusu, üniversitede arkadaş olduğu eski anal-tutan, smarmy çocuğu özlüyordu.
"Ne istiyorum biliyor musun Leo?"
"Hayatın geri geldi."
Başını salladı. “Bu gün gerçekten bir tekrara ihtiyacım var. Sonra tekrar, son beş yıldır gerçekten bir tane kullanabilirim.
"Biliyorum." Ona nazikçe sarıldı. "Ama düzelecek, Sue. Söz veriyorum. Biz kendi başımızın çaresine bakarız ve artık burada bizimlesin. Merak etme. Güvendesin."
* * *
Stryker o kadar saf, o kadar güçlü bir öfkeyle ayağa kalktı ki, kendini nasıl koruyacağından emin olamadı.
"Kontis ne yaptı?" diye sordu, çalkantılı ruh halini yalanlayan alçak, sakin bir ses tonuyla.
Apollite gazisi Theo, Stryker'ın Kalosis'teki tahtının önünde yaltaklanarak dururken, "Bizden kaçtı, lordum," diye açıkladı. Mavi, kana bulanmış bir laboratuvar önlüğü giyen yarı Apollite onu eğlendirmeli ama adamın haberlerinde eğlenceli bir şey yoktu.
Stryker, Satara'nın tiksinti dolu bakışlarıyla karşılaştıktan sonra gözlerini ona böyle bir haber vermeye cüret eden solucana çevirdi. "Sana söyledim

Theo, yapman gereken tek bir şey var. Ben gelene kadar onu bir kafeste tut.”
Güçlükle yutkunan Theo ellerini ovuşturdu. "Biliyorum ve dediğin gibi yaptım. Yemin ederim. Onu kafesten ben çıkarmadım. Bir kez değil. Senin Spathis'in onu öldürene kadar onunla biraz eğlenmek istedik. Yalvaran gözlerle baktı. "Az önce seninle telefonda konuşurken onu öldüren, birlikte çalıştığım insandı. Bunu öğrendiğimde çoktan gitmişti.
Aptal dürüstçe bir insanı suç ortağı olarak suçlayarak hoşgörü göreceğini mi düşündü? Bu aptal aletler her yıl daha da aptallaşıyordu.
Stryker dudağını büktü. "Kontis şimdi nerede?"
“Başka bir insan tarafından eve götürüldü. Öldürdüğümüz diğer veteriner, adının Susan Michaels olduğunu söyledi. Şu anda ikisini arayan insanlardan oluşan bir ekibimiz var. Styker, Seattle'ı bir ana üs olarak kolayca ele geçirme hayalleri etrafından kayarken dişlerini gıcırdattı. Şimdiye kadar Kontis, Seattle'daki diğer tüm DarkHunter'lara şüphesiz haber vermişti. Artık her biri yüksek alarm durumunda olacaktı. Sürpriz unsuru için çok fazla. İşleri şimdi bin kat daha zor olacaktı.
Bunun için kan istedi. "Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı Theo?"
"Anlıyorum, ama o diğerlerine ulaşmadan onu yakalayabilmemiz için hala yeterince gün ışığımız var."
Stryker alay etti. Bundan daha iyisini biliyordu. Ravyn onun gibiydi - hayatta kalan biri. Şehri almak istiyorlarsa, hızlı hareket etmeleri gerekecekti.
Ablasına doğru döndü. "Trates ve Illuminati'yi toplayın."
"Avlanmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Theo, gözlerinde bir rahatlama ve umut ışığı parlayarak.
"Evet," dedi Stryker yavaşça.
"İyi. Ekibimi hazırlayacağım.”
"Zahmet etme Theo."
Gerginliği on kat geri döndü. "Efendim?"
Stryker ona yavaşça ve metodik bir şekilde yaklaştı. Uzanıp adamın yanağını avucunun içine aldı. Hepsininki gibi pürüzsüz ve esnekti. Mükemmel. Hiç yaşlanmamanın güzelliği buydu.
Theo aptal olabilirdi ama birçok insanın inandığı melekler kadar güzeldi.
"Bana ne kadar süredir hizmet ediyorsun Theo?"
"Neredeyse sekiz yıl."

Stryker ona gülümsedi. "Sekiz yıl ve tüm bu süre içinde, benim hakkımda ne öğrendiğini söyle."
Cevap verirken adamın titrediğini hissedebiliyordu. Havada ağır bir korku ve ter kokusu vardı -tanrılar, bu kokuyu ne kadar çok seviyordu. Bu onun için bir afrodizyak gibiydi.
"Sen Daimon King'sin. Tek umudumuz."
"Evet." Theo'nun yanağını okşadı. "Başka bir şey?"
Theo, Stryker'a kaşlarını çatmak için dönmeden önce gergin bir şekilde Satara'ya baktı. "Ne demek istediğini bilmiyorum."
Elini Theo'nun sarı saçlarının arasına daldırdı ve yarı Apollite'nin ondan kaçmaması için yumruğunu buklelerin arasına sıkıştırdı. "Öğrenmiş olman gereken tek şey Theo, başarısızlığın hiçbir şekilde, şekilde veya tarzda kabul edilmediğidir. İlk hatan Kara Avcı'nın kaçmasına izin vermekti. İkincisi, gelip bana anlatacak kadar aptaldı.
Theo geri çekilmeye çalıştı ama Stryker onu olduğu yerde tuttu. "L-lütfen lordum, merhamet edin. Onu bulabilirim! Yapabilirim!"
Stryker, acınası merhamet çığlıklarına sırıttı. "Ben de bulabilirim. Aslında Ravyn'den daha fazlasını bulmaya niyetliyim. Bu geceyi bitirmeden önce, canımın istediği gibi avlanıp beslenmeye niyetliyim. Ama insan olmayacak." Theo'nun boynundaki zonklayan damara bakarken dudaklarını yaladı. "Bu gece Apollite kanı ve katliamıyla ziyafet çekiyorum... Sen ve tüm ailenle."
Adam tekrar konuşamadan, Stryker dişlerini Theo'nun boynuna geçirdi ve doyana kadar içerken şah damarını yırttı.
Theo, ölüm onu nihayet ele geçirmeden önce sadece bir saniye savaştı. Stryker elinin tersiyle dudaklarındaki kanı silmeden önce Theo'nun gevşek vücudunun ayağa düşmesine izin verdi.
"Ruhunu almadın mı?" Satara inanamayarak sordu.
Stryker alay etti. "Neden rahatsız oluyorsun? İştahımı bile kabartamayacak kadar zayıftı."
"Planımız ne o zaman?"
Stryker üvey kız kardeşinin yanında durmak için kürsünün basamaklarından indi. "Piçleri yere sermek için. Ravyn'in bir Squire'ı var, değil mi?" Başını salladı.
"Öyleyse Squire'a bizden korku salalım, o bizi doğrudan doğruya yönlendirecektir.
Ravin."
"Bunu nasıl yaparız?"

"Basit, tatlı Satara. Sen bir Daimon değilsin. Ravyn'in evine girip bizi içeri davet edebilirsin. Trates ve diğerleri Efendi'nin peşine düşecek ve o da korunmak için Ravyn'e koşacak."
Satara bunu bir an düşündü. “Ya yanılıyorsan? Toprak Sahibi, kendi türünden diğerlerine koşabilir."
Stryker umursamazca omuz silkti. "Sonra Squires'ı doyasıya yeriz. En iyi ihtimalle, Kara Avcılara hizmet eden diğer insanlara korku salacak ve onlar için duygusal bir darbe olacak. En kötüsü, sadece kan yüzünden midemiz ağrıyor.”
ALTINCI BÖLÜM
Susan, Addams düzeninin genişliği karşısında biraz kafası karışmıştı. Bazıları güvenlikli, bazıları halka açık olan on bin metrekarelik binada kaybolmak çok da uzun sürmeyecekti.
Leo'nun yaptığı ilk şeylerden biri, kilitli tesislere erişmesine izin verecek bir el ve retina izi için onu elektronik bir tarayıcıya götürmek oldu. Ayrıca, kaçarsa onu bulmalarına ya da en sevdiği kısmı, Daimonlar işkence ve kargaşa için onu ele geçirirse kalıntılarını teşhis etmelerine izin verecekti. Her ihtimale karşı dosyaları için diş kayıtlarının bir kopyasını da alması gerekecekti.
Evet, bu dünyanın bir parçası olma ihtimalinden gerçekten keyif alıyordu. Belki sadece eğlence ve pratik için birkaç ritüel katliam bile yapabilirler!
Ancak binanın en ilginç kısımlarından biri, Pioneer Meydanı'na açılan küçük bir kahve ve pasta/şarküteri dükkanı olan ön cephesiydi. Çam lambrili ve siyah tavanlı, koyu tonlu bir odaydı. Buna rağmen, yine de ev gibi, eski moda bir his vermeyi başardı. Ve yeterince ürkütücü bir şekilde, geçmişte Angie ve Jimmy'nin çok sevdiği köşedeki antika dükkânı için buraya geldiklerinde Angie ve Jimmy ile birkaç kez yemişti.
Ona dükkânın vitrinini gezdirirken, perde arkasından masum insanlar gelip geçtiler, iş yerinin biraz ilerisinde Alacakaranlık Kuşağı olduğunu fark etmediler. Sadece birkaç saat önce o da onlardan biri olabilirdi.
Aslında, küçük yemek alanı, tezgah, fırın alanı ve küçük bir kiler dışında, canavarca binanın geri kalanı esasen Seattle merkezli Squires için komuta merkeziydi. Kendileriyle ilgili hemen hemen her şeyi takip eden yüksek teknolojili bilgisayarlar vardı. Yaşadıkları, alışveriş yaptıkları ve devriye gezdikleri yer. Sahip oldukları yerel işletmelerin veritabanları vardı. Şehir, eyalet ve federal hükümet için kimin çalıştığının ve bölgedeki belirli Kara Avcılara atananların listeleri.

Görünüşe göre, şehrin çeşitli yerlerinde dokuz ana Karanlık Avcı vardı, altısı da Bainbridge Adası, Bremerton ve Redmond gibi uzak bölgelere atanmıştı.
Ayrıca, "kuralları" bozmadan geleneksel bir tıbbi tesisi ziyaret etmeye uygun olmayan bir şekilde yaralanan herhangi bir Karanlık Avcı veya Efendiye bakmak için kurulmuş bir hastane de vardı. Ords, dünyaları hakkında hiçbir fikri olmayan insanlar olan "sıradanlar" için argo bir terimdi. Şahsen, Susan tarikat olmaya geri dönmek istedi, ama sormaması gerektiğini bile biliyordu.
Ama onu en çok büyüleyen şey, bir ofiste oturup tüm yerel acil durum gruplarını izleyen tek başına adamdı. O ve Ravyn saldırıya uğradığında, aramanın evine gelen polislere haber verilmeden gitmediğini söyleyen oydu. Olsaydı, bunu bilirdi. Onları kimin gönderdiği sorusuna yalvaran perde arkasından gönderilmişlerdi.
"Al, Sue."
Arkasına döndüğünde elinde deri kaplı bir telefon defterine benzeyen bir şeyle Leo'yu buldu. "Bu nedir?"
"Squire'ın sana bahsettiğim el kitabı."
Ona verdi ve neredeyse düşürüyordu. Devasa şeyin en az on beş pound ağırlığında olması gerekiyordu ve büyükannesinin naftalin dolu eski sedir dolabı gibi kokuyordu.
"Şaka yapıyor olmalısın."
Ona acımasız bir bakış attı. "Ve sen de onun
üzerinde test edileceksin." Ağzı açık kaldı.
"Şaka yapıyorum." O gülümsedi. "Ama tam olarak kim ve ne olduğumuzu açıklayacak. Ayrıca Daimon'lar, Apollite'ler ve her büyük şehrin acil durum numaraları hakkında çok daha fazla bilgi var."
"Ya Kara Avcılar? Onlarla ilgili bir şey var mı?”
"Ah evet. Onlar hakkında pek çok şey. Tarihleri ve kökenleri. Web sitemize giderseniz,
Dark-Hunter.com, sana tüm Dark-
Avcıların yanı sıra genel yaşları ve geçmişleri hakkında bir profil sayfası.
"Gerçekte
n mi?"
Onayladı.
Şimdi bu yararlı olabilir. "Güvenli mi? Tüm bunların çevrimiçi olmasının hacker belasına davetiye çıkaracağını düşünürdüm.

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Pek sayılmaz ama geri kalanını uzak tutan kendi bilgisayar korsanlarımız var. Ve eğer birisi, tesadüfen, güvenlik önlemlerimizi aşarsa, kaba bir ziyaretle karşılaşır-"
"Dur tahmin edeyim, Otto'dan mı?"
"Hayır... Otto'yu pofuduk gösteren insanlar."
Bu, görmeyi çok isteyeceği bir şeydi ama kapısını çalmak değildi.
Susan bir elinde kitabı çevirmeye çalıştı ama bunun için çok büyüktü. Bu yüzden daha fazla soru sormaya başvurdu. "Ya Squires? Web sitesi de onlardan bahsediyor mu?"
"Yalnızca bir avuç. Kural olarak daha düşük bir profil tutuyoruz. Ve Kara Avcıların sayısından çok daha fazlayız. Biz dünya çapında on binlerce iken onların sayısı binleri buluyor." Kitabın kapağına hafifçe vurdu ve ona göz kırptı. "İyi okumalar."
Susan ona homurdandı. "Seninki olsun, Leo."
Ona şeytani bir sırıtış verdi. "Evet biliyorum."
İçini çeken Susan, kitap okumak için kendine sessiz bir oda bulmaya karar verdi. Karşısına çıkan ilk kapıyı açtı ve kendini kırmızı bir şiltede uyuyan Ravyn'le aynı odada bulunca hemen çekti.
Onu yüzüstü yatarken, teninin ne kadar bronz olduğunu vurgulayan bembeyaz çarşaflara dolanmış halde görünce nefesini tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Ve adamın her yeri bronzlaşmıştı. Bu koyu, sarımsı ton onun doğal ten rengi gibi görünüyordu. Kalbinin atmasına yetmişti. Kaslı bir adamdı. Tamamen insan - şekil değiştiren ... leopar ... ölümsüz bir şekilde. Ve daha da tuhafı, sırtındaki kurşun yaralarının çoğu büzülmüş yara izlerinden başka bir şey değildi. Leo ona Kara Avcıların hızla iyileştiğini söylemişti ama tang. O yaraları sarmakla gerçekten vakit kaybetmediler.
Ona bakmak için tek siyah gözünü açtı. "Bir şeye ihtiyacın var?" Sesinde, uykusuyla derinleşen, gürleyen bir kalite vardı.
"Bu odanın boş olduğunu sanıyordum. Üzgünüm."
Dönmeden önce gerindi ve çarşaf kayarak ona çıplak kalçasını ve göbeğinden daha kalın bir saç parçasına uzanan siyah saç izini güzel bir şekilde gösterdi. Kötü bir yanı, onun geri kalanını görebilmek için çarşafın birkaç milimetre daha aşağı çekmesini umuyordu.
Tamam, yani çıplakken nasıl göründüğünü zaten biliyordu ama daha önce vücudunun ince ayrıntılarını fark etmekle biraz meşguldü. Şimdi kendini biraz açgözlü hissediyordu ve eğer adam etrafta çıplak dolaşmak isterse... Eh, şikayet etmek ona düşmezdi.

"Sorun değil." Kısa bir süre öncesine kadar içinde mermi olan kolunu kaşıyarak esnedi. Şimdi onun geri kalanı gibi tamamen iyileşmiş görünüyordu. "Daha iyi misin?"
Sorusu ve derin sesinde duyduğu endişe onu şaşırttı. Neden umursasın ki ve yine de bir yanı, umursamasa bile en azından umursuyormuş gibi yaptığı için minnettardı. Tüm yetişkinliğini yalnız geçirmiş biri olarak, sadece kendisi için birine sahip olmak için can atıyordu. Sevgisini paylaşmak zorunda olmadığı biri. Bencilceydi ama onu koşulsuz sevebilecek tek kişiyi bulmayı gerçekten istiyordu. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.
Senden ne haber?"
Aşağıya baktı ve elini sıkı, mükemmel göğsünün üzerinde gezdirdi. "Neredeyse iyileşti." Bu adamı, daha önce yarı-Apollite'i acımasızca öldürdüğünü gördüğü adamla uzlaştırmaya çalışmak çok tuhaftı. Anısıyla omurgasından aşağı bir ürperti indi. Ravyn şu anda ona dostça davranıyor olabilirdi ama o acımasız bir katildi. Evindeki o adamların canına kıymaktan gözünü bile kırpmamış veya tereddüt etmemişti. Gerekçeli olsun ya da olmasın, hayatın onun için çok az şey ifade ettiği düşüncesi iç karartıcıydı.
Aniden huzursuzlanarak koridora geri döndü. "Pekala, seni tutmayayım. Muhtemelen daha fazla uykuya ihtiyacın var."
Çarşafı daha yukarı çekti ve açıkta kalan bacağını altına sıkıştırdı. "Evet."
Başını sallayarak kapıyı çekti ve daha önce bulunduğu, Leo'nun Squire'ın normal kullanımı için olduğunu söylediği bilgisayarların bulunduğu odaya geri döndü.
Kyl orada tek başınaydı ve bir istasyonda öfkeyle daktilo yazıyordu.
"Bir tane ödünç alabilir miyim?" tereddütle sordu. Kyl, tıpkı Otto gibi, hâlâ onu öldürmek istiyormuş gibi davranıyordu.
Yukarı baktı ama yazısını hiç bozmadı. "Soldaki."
Oturdu, kitabı yanına koydu, sonra fareyi oynattı. Ekran açılır açılmaz, Leo'nun bahsettiği siteyi denedi, sadece bir porno sitesi çıkardı. "Aman Tanrım. Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."
Kyl ona kaşlarını çattı. "Ne?"
"Leo bir Dark-Hunter Web sitesi olduğunu söyledi, ama doğru URL'ye sahip olduğumu sanmıyorum."
Ona güldü. "Dark ile Hunter'ın arasına çizgi koymadın, değil mi?"
Sahaya baktı ve haklı olduğunu anladı. "HAYIR."
"Oraya koy ve tekrar dene."

Susan yaptı ve doğru sayfa geldiğinde biraz daha rahat nefes aldı. Her şey siyah-beyazdı. "Ne kadar tek renkli."
Kyl homurdandı. "Kara Avcıların gözünde daha kolay. İnsan gözlerinden çok daha hassastırlar. Karanlık arka plan, onlar için okuması en kolay olanıdır."
Hmmm, bu ilginçti. "Görüşleri neden farklı?"
"Kapı durdurucu olarak değil bilgi için kullanılması gereken kılavuzunuzu okursanız, gece avlandıkları için özel gece görüşlerine sahip olduklarını göreceksiniz. Gözleri her zaman büyümüştür, bu nedenle parlak ışık onlar için acı vericidir. Bu yüzden birçoğu iç mekanlarda bile koyu renk güneş gözlüğü takıyor."
Birini kör etmesi gerekebilir diye bunu beynine sokan Susan, Kara Avcı profillerine tıkladı ve Ravyn Kontis'in adını görünce duraksadı. Oh, direnmek için çok fazlaydı. Üzerine tıklayarak, onun için listelediklerini hızlıca okudu.
Aslında çok büyüleyiciydi. Antik Yunanistan'da doğdu - kesin olarak MÖ 304. Dang, o yaşlı bir korkaktı. İki binden fazla yılda bu kadar iyi göründüğünü umuyordu.
Yine de bir şekilde bundan şüphe duydu.
Ama okurken, tüm bunların şekil değiştiren şubesi olan Kurt Avcılarının normal yaşam süreleri yaşamadıklarını fark etti. Aksine, yüzlerce yıl yaşadılar ve insanların aksine kronolojik olarak yaşamak zorunda değillerdi. Zaman içinde hareket edebilirler.
Etkileyici, ama aynı zamanda önemli bir soruyu akla getirdi. "Ravyn'in ailesi hâlâ hayatta mı?"
Kyl yazarken durakladı. "Teknik olarak evet, ama hayır, pek değil."
"Ne demek istiyorsun?"
"Ravyn bir Kurt Avcısı. Kara Avcılar tarafından avlanan Apollite'lerin ve Daimon'ların kuzenleridir. WereHunter'ların çoğu, aynı soyu paylaştıklarından, Daimonları Dark-Hunters'tan koruyan sığınaklar işletiyor. Bu nedenle Ravyn, Kara Avcı olduğunda suçlandı. Herhangi bir enkarnasyonda akrabalarından hiçbirinin yanına yaklaşmasına izin verilmiyor."
Susan'ın kalbi sıkıştı. Kendi babası ona sırt çevirdiği için, reddedilmenin acısını tamamen anlamıştı. Ama en azından babasını hiç tanımamıştı. Sevdiği birinin onu dışlaması ne kadar kötü olurdu?
"Burada, Seattle'da. Babası sadece birkaç blok ötedeki sığınaklardan birinin sahibi."

Bunun üzerine çenesi düştü. "Ve hiçbiri onunla hiç konuşmadı mı?"
Garip bir yarım kahkaha attı. "Hayır." Kelimeyi anlamla genişletti. "Adını söylemelerine bile izin verilmiyor. Onlar için tamamen ölü."
"Madem bu konuda bu kadar güçlü hissediyorlardı, neden o bir Kara Avcı oldu?"
Kil omuz silkti. "Ona sorman gerekecek."
"Merhaba Kyl?"
İkisi de Jack'in küçük açıklıkta durduğu kapı aralığına bakmak için döndüler. "Brian'dan bir şey duydun mu?"
"Hayır neden?"
"Cael'i kontrol etmesi için gönderdik ama henüz geri dönmedi ve telefonuna da cevap vermiyor."
Kyl kaşlarını çattı. "Bu tuhaf."
Jack onunla aynı fikirdeydi. "Biz de öyle düşündük ve hava kararmak üzere. Peşinden birini gönderelim mi?"
Kil tereddüt etti. "Güneş
battı mı?" "On dakika
önce." Küfür etti.
Susan onun düşmanlığı karşısında şaşkına dönmüştü. "Kötümü?"
Her iki adam da ona "ah" bakışı attı. Ama cevap veren Kyl oldu. "Birazcık. Gün batımında, Daimonlar serbestçe dolaşabilirler." Yorgun bir nefes verdi. "Dostum, böyle zamanlar gerçekten evimi özlüyorum." "Ev?" diye sordu.
"New Orleans. Aşağıda, Daimonlar çok daha rahat ve avlanmadan önce zaman ayırma eğilimindeler. Burada, çok fazla kafeinli. Güneş batar batmaz partiler düzenlerler." Jack'e baktı. "Şu anda buralarda kaç Kan Ayini var?"
"Sen ve Leo. Otto birkaç dakika sonra, Jessica da bu akşam geri döner."
Kyl bunu düşünürken çenesini okşadı. "Otto döner dönmez bana haber ver, gidip Brian'ı kontrol edelim."
Tavrında onu etkileyen bir şey vardı. Korkmuştu ve belli etmemeye çalışıyordu. Jack gittikten sonra ayağa kalktı ve ona yaklaştı. "Neyi söylemiyorsun?"
Yüzü metanetli ve soğuk bir hal aldı. "Hiç bir şey."
Evet. Sağ. Susan başını yana eğdi ve gözlerini ona dikti. "Bana bak Kil. Palavra sıkma. Eskiden bu ülkedeki en iyi muhabirlerden biriydim ve bildiğim bir şey varsa o da vücut dilidir. Ve seninki bana 'hiçbir şey' hakkında yalan söylediğini söylüyor." Bakışlarını indirdi ve derin bir

nefes aldı. Sağ pazısını ovuştururken derin bir hüzün gözlerini kararttı. "Seni sadece korkutacağı için muhtemelen bunu sana söylememeliyim, ama ne oluyor ki? Haklıysam, bilmen gerek.” Tekrar konuşmadan önce düşüncelerini toparlıyormuş gibi birkaç saniye duraksadı. "On sekiz ay kadar önce New Orleans'ta kötü bir durum yaşadık. Gerçekten kötü bir durum. En iyi arkadaşlarımdan biri ve annesi de dahil olmak üzere birçok iyi insanı bir gecede kaybettik.”

Hâlâ o gecenin peşini bırakmadığı ve kalbinin ona atıldığı açıktı.

Bir trajediyle başa çıkmaya çalışmaktan daha kötü bir şey yoktu.

"Ve bunun aynı olacağını mı düşünüyorsun?"

Bakışları onu yaktı. “Bu sadece sahip olduğum bir his. Kulağa hokey geldiğini biliyorum. Ama ben büyüyü bilen uzun bir insan grubuna sahip bir Kreol'üm. Büyükannemin dediği gibi, 'Rüzgardaki kötülüğü hissedebiliyorum.' Birisi mezarınıza her bastığında hissettiğiniz duygunun aynısı.”

Tamam, şimdi onu gerçekten korkutmaya başlamıştı.

Birdenbire, birisinin duvarı yıkmaya çalıştığını andıran, dışarıdan yüksek bir çarpma sesi geldi.

Kalbi boğazına takılınca Susan yerinden sıçradı. Geçmiş olsun, ne oldu şimdi?

Kyl oturduğu yerden fırlayarak odadan çıktı. Susan, onu birisinin çöp kutusuna çarpmış olduğu kırmızı bir Saleen S7'nin olduğu yükleme iskelesine doğru götürürken onu hemen takip etti.

Pahalı spor arabanın kapısı açıldığında yirmi yaşlarında, Got gibi giyinmiş genç bir kadın göründü. Kan kırmızısı çorapları ve üzerlerinde alevler olan motorcu botları dışında tamamen siyah giyinmişti ve korkudan dönmüş parlak mavi gözleri ile arabadan atlarken yeterince sevimliydi.

"Kahretsin Erika!" Ravyn onlara katılırken Susan'ın arkasından bağırdı. Arabama ne yaptın?

Susan parmağını kulağına koydu ve Ravyn sanki acı çekiyormuş gibi böğürürken sindi. Döndüğünde onun siyah bir kot pantolon ve yakası açık düğmeli siyah bir gömlek giydiğini gördü. Yüzündeki ifade, değerli bir eşya gibi görünen şeye zarar veren kıza Armagedon'u vaat ediyordu.

Erika, adamın hiddetinden tamamen yılmıştı, rıhtıma koştu ve onunla yüzleşmeden önce tüylü siyah eşarbını omzuna attı. "Arabanı mahvet, Rave, büzgen kasına kadar. Başka bir tane satın alabilirsin. Ben ise tamamen yeri doldurulamaz biriyim.”

Çenesinde şiddetli bir kas çalışırken gözleri gerçekten kırmızıya döndü. "Bana göre değilsin. Ben senin baban değilim küçük kız."
Ah, kapa çeneni, dedi Erika, 1980'lerin eski bir Valley kızını anımsatan bir tavırla. "Neden bana sevimli küçük Beetle'ımı değil de yedi yüz elli beygir gücündeki arabayı kullandığımı sormuyorsun, ha?"
Ravyn, sol tamponu tamamen çökmüş olan arabasına giderken onu görmezden geldi. Ellerini onun sıska küçük boynuna dolayıp onu boğmamaya çalışıyormuş gibi saçlarının arasından geçirdi. "Neden benim arabamdaydın?"
Hâlâ rıhtımda, Susan'dan çok da uzakta olmayan Erika, ellerini beline koyarak şimdi arabasının içini incelemekte olan Ravyn'e ters ters baktı. "Çünkü Daimons beni yemeye çalıştı, tamam mı? Birisi eve geldi ve güneş battıktan sadece birkaç dakika sonra zili çaldı. Sen olduğunu düşündüm, bu yüzden kapıyı açtım ve işte oradaydılar, bu yüzden çarparak kapattım, arkamı döndüm ve üç kişiydiler. İçinde. . Ev." Ellerini birbirine vurarak her kelimeyi noktaladı.
Arabanın kapısını kapatan Ravyn ona baktı.
"Beni duydun mu Rave?" Cevap vermeyince Erika sordu. "Senin evindeydiler. Senin. Ev. Ve oraya nasıl geldiler, ha? Davet edilmeleri gerektiğini düşündüm."
Ravyn'e dönmeden önce önce Susan'a, sonra Jack'e baktı. "Birini içeri davet ediyorsun ve bana bundan bahsetmeyi mi unutuyorsun? Yapmadığımı biliyorum. Ben o kadar aptal değilim. Ama içeri girdiler ve nasıl olduğunu bilmek istiyorum.
Ravyn metal merdivenlerden yukarı çıkarken donakalmıştı. "Nasıl kaçtın?" "Duvardaki o yuvarlak silah şeyini aldım ve bana en yakın olana fırlattım, sonra bir iblis gibi garaja koştum. Hala bana sahip olduğun için şanslısın!" Susan, Ravyn'in yüzünde, Erika'ya, onu yemediği için pek şanslı olmadığını belirten bir bakış atarken yüzünde hissettiği tüyler ürpertici acıyı hissetti. "Soru," diye sordu Susan, Ravyn'e. "Bu, Kara Melek olan Erika ile aynı kişi mi?" Erika ona bunu onaylayan bir bakış attı.
Susan'ın üzerine anında karanlık ve ürkütücü bir öfke çöktü. Bu küçük Goth hoyden olmasaydı, hayatı bu öğleden sonra rampadan cehenneme dönmeyecekti. Ah, unut gitsin, Ravyn. Senin için onu öldüreceğim!"
Kyl, kıza doğru yola çıkarken onu yakaladı.
Erika gıcırdayarak üç adım geri gitti. "Sen kimsin?"

Kyl'ın kontrolüne karşı savaştı ama küçük herif göründüğünden daha güçlüydü. "Psikopat Susan ve benim senin küçük bencil kafana vurmamız gereken bir baltamız var." "Bir numara al," diye homurdandı Kyl kulağına.

Erika gerçekten kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu. Psikopat Susan mı? Bana daha önce e-posta gönderen deli mi? O sen miydin?"

Aniden bir ıslık havayı yardı. Leo, Jack ve Patricia'nın yanında durduğu yerden, "Bayanlar," diye hırladı. "Bir dakika odaklan. Ravyn, arabayı boşver. Burada daha büyük bir sorunumuz var. Erika, Bayan Hayatım Buna Bağlıysa Araba Kullanamam, bir grup insandan nasıl kurtuldu?

Daimonlar mı?

Kyl sonunda Susan'ı serbest bıraktı.

"Yapamadı." Bunun bir tuzak olduğunu

anlayınca hepsi küfretti.

"İçeri gir," dedi Leo hemen.

Kyl, "Bu topluluk malı," diye hırladı. "Burada korumamız yok. İçeri girebilirler."

Leo ona ters ters baktı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"HAYIR."

Erika ve Jack, Patricia'nın onlar için açık tuttuğu kapıya doğru koşuyorlardı bile. Kyl ve Leo onlara katılmaya çalışırken, Ravyn'in yüzündeki ifadeyi fark eden Susan iskelede durakladı.

Patricia kapıyı kapattı.

"Ne?" diye sordu Susan, Ravyn bir şey dinliyormuş gibi başını çevirirken.

Konuştuğunda sesinde mesafeli bir ton vardı. "Burada garip bir şey var." Şimdi bu, yılın yetersiz ifadesi olmalıydı. "Sence? Bilgin olsun, bu sabah evden çıktığımdan beri normal bir şey görmedim."

Ona sinirli bir sırıtış verdi. "HAYIR. Demek istediğim, bunda gerçekten yanlış olan bir şeyler var..." Ona ne demek istediğini soramadan, arabasının yanında parlak bir ışık topu parladı. İki saniye sonra, kötü bir uzaylı filmi gibi bir düzine erkek ve kadın oradan çıktı. Hepsi uzun boylu, hepsi sarışın ve nefes kesici güzellikteydiler. Tamamen siyah giyinmişler, hemen Ravyn'e saldırmaları dışında melek gibi görünüyorlardı.

"Onların Daimon olduğunu varsayıyorum."

Ravyn, kendisine ulaşan ilk aracı yere fırlatırken homurdandı. Botundan bir bıçak çıkardı, ardından Daimon'u göğsünün ortasından bıçakladı. Çığlık atan Daimon, Ravyn'in botlarının üst kısımlarını tozlayan garip, altın bir toz haline geldi.

Başka bir Daimon sırtına doğru giderken ona kuru bir bakış attı. "Hayır, onlar Avon hanımları." Onun boğazına dirsek attı, sonra onunla yüzleşmek için döndü.
Susan yardım almak için içeri koşmaya başladı, ancak yolunun başka bir Daimon tarafından engellendiğini gördü. Ağzını açtı ve ona tısladı.
"Ah, biraz Listerine getir," diye homurdandı ve en çok zarar vereceği yerden elinden geldiğince sert bir tekme attı.
Kendini çukurlaştırarak geri sendeledi.
Manevranın yaşayanlar kadar ölümsüzler üzerinde de işe yaradığından rahatlayarak, kapıya doğru yönelirken Ravyn'in başının belada olduğunu anladı. Onu sokağın duvarına sıkıştırdılar. Ağzı ve burnu aşırı derecede kanıyordu.
Kadınlardan biri, bir kabzayı çıkarırken, "Onu sabit tut," dedi neşeyle. Bir düğmeye bastı ve bir kılıca dönüştü.
Susan, saf içgüdüsüyle tepki vererek, çünkü bir an için bile olsa diğer yöne koşacaktı, Susan dişi Daimon'a koştu. Onu Ravyn'den uzaklaştırdı.
Kadın küfürler savurarak kılıcı ona doğru savurdu. Susan bir başkasının kollarına atladı.
Serbest bırakılmadan önce şiddetli bir hırıltı duydu. Ravyn, onu tutan Daimon'u parçaladı, sonra da kılıçlı kadının üzerine gitti. Dişi Daimon sallandı ve ıskaladı. Ona tekrar sallanmak için hamleyi geri almaya çalışırken, Ravyn onun ön kolunu yakaladı ve ona ters vuruş yaptı.
Kılıç elinden fırladı ve Susan'ın ayaklarının çok uzağında olmayan kaldırımda sarsıldı. Hızla aldı ve kendisine doğru koşan adama doğru döndü. Kılıcı döndürdü ve doğrudan kalbine sapladı. Altın bir toz haline geldi.
Kalbi gümbür gümbür atarken bir sonrakiyle yüzleşmek için döndü.
"Geri çekilmek!" diye bağırdı ikinci bir kadın. Başka bir ışık topu oluşturmak için elini salladı.
Kalan Daimonlar ona koştu.
Susan onların peşinden koşmaya başladı ama Ravyn'in takip etmekle pek ilgilenmediğini fark edince kendini tuttu. "Peşlerinden gitmemiz gerekmez mi?"
Başını sallayarak, Susan'la yüzleşirken dudaklarındaki kanı sildi. "HAYIR. Güven bana. Asla bir Daimon'u bir cıvata deliğine kadar takip etmek istemezsin. Bu sizi doğruca Daimon Central'daki bir ziyafet salonuna götürür, burada takip eden zavallı aptal hızla meze olarak servis edilir.
Ah, bu kötü olurdu.

"Evet. Evet, olurdu." Ravyn tüm vücudu ağrıyor olmasına rağmen gülümsedi. Hak vermeliydi, kendini gerçekten iyi idare etmişti ve hatta mizahını korumayı başarmıştı. "Kılıç dövüşünü nereden öğrendin?"
Kılıcı bir uzman gibi etrafında döndürdü ve bir zamanlar Orta Çağ ve Karanlık Çağ'da yaşadığı için kılıç tutkunları hakkında pek çok ilk elden bilgiye sahipti. “Yaratıcı Anakronizm Derneği. Meridies Krallığında altı yıl yaşadım.”
Güney ABD'nin o bölgesini tanıdığında çenesini kaşıdı. SCA üyesi olan bir sürü Toprak Sahibi ve hatta birkaç Kara Avcı vardı. "Evet, ama An Tir, Pennsic'te kıçlarına tekmeyi bastı."
"Ben onlar için savaşırken değil, onlar savaşmadı." Bu sözleri söyler söylemez kılıçla kaydı ve neredeyse bacağından bir parça kopardı. Hemen doğruldu ve kılıcı öylece tuttu, bunu yapmak niyetindeydim, dedi.
Kendine rağmen güldü. Kişiliğinde kesinlikle çok fazla tuz ve sirke vardı ve bu onu büyüledi. Hayatta, her şey aleyhineyken ruhunu koruyabilen birinden daha çok takdir ettiği hiçbir şey yoktu. "Hadi, Zeyna Savaşçı Prenses, seni içeri almamız gerekiyor."
Kılıcı omzuna dayayıp ona katılmak için harekete geçmeden önce ona bir ahududu üfledi. Kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin verdi.
Binaya girer girmez içeride kavga eden insanların çığlıklarını ve seslerini duydular.
Ravyn onun yanından geçip komuta odasına doğru koştu. Her yerde Daimonlar vardı. Jack'le savaşan, kendisine en yakın olanı yakaladı, döndürdü ve duvara çarptı. Ravyn, Daimon'u bıçaklayabilmek için elinde bir bıçak gösterdi.
Sonra Patricia ile olana gitti. Daimon ona ulaşamadan dişlerini onun boynuna geçirdi ve onu yırtarak açtı. Küfürler savuran Ravyn, Daimon'u geri devirmek için elinden psişik bir patlama yaptı. Ravyn kendini fırlatıp Daimon'u belinden yakaladığında Patricia yere düştü.
İkisi yuvarlanarak gitti.
Onlar güreşirken Daimon dişlerini Ravyn'in omzuna geçirdi. Tıslayarak onu bıçakladı, sonra tekmeledi. Daimon, zehirli Kara Avcı kanını tükürmeye başladı ama artık çok geçti. Daimon üç saniye sonra öldü.
Arkasında başka bir Daimon patladığında Ravyn döndü. Bakışları Susan'ınkilerle buluştu.
"Teşekkürler."
Başını ona doğru eğdi.

Susan'a doğru giden başka bir Daimon'u görünce Ravyn'in gözleri parladı. İçgüdüsel olarak tepki vererek bıçağını doğrudan Daimon'un kalbine fırlattı.
Susan nefesini tutarak arkasını döndü ve tam da Daimon'un patladığını gördü. "Sana da teşekkür ederim," dedi nefes nefese bir ses tonuyla.
"İstediğin zaman."
Erika birdenbire Ravyn'in üzerine atıldı ve Ravyn onu kovalayan Daimon kayarak dururken onu kendi vücuduna yasladı. Onu bir kenara bırakan Ravyn, onun üzerine atıldı, ancak onun başka bir cıvata deliğine girmesine neden oldu. Kalan Daimonların tümü aynı şeyi yaptı.
"Bunu nasıl yapıyorlar?" diye sordu.
Ravyn bıçağını çizmesine geri soktu. Büyü. Bazı üyeler Kalosis'ten bir cıvata deliği çağırabilir veya talep edebilir ve bekçi onlardan hoşlanırsa veya değerli olduğuna inanırsa içeri girerler.
"Sorumlu olan bu yıpranmış yaşlı adamın onlara güldüğünü hayal ediyorum."
diye homurdandı Ravyn. "HAYIR. Onları krallığında isteyip istemediğine karar veren güzel bir buz tanrıçası hayal edin."
Her nasılsa Susan, yaşlı adam fikrini daha çok beğendi.
Ravyn, oğlu Jack onun boynundaki kan akışını durdurmaya çalışırken yerde yatan Patricia'yı görünce kaşlarını çattı. Onlara doğru yol aldı.
"Hepinizi güvenli bir yere götürmeliyiz."
Jack ona şüpheyle baktı. "Nerede güvenli? Sanki bir hiçmişiz gibi buraya geldiler." Ravyn'in yüzü taşa döndü. "Serengeti. Bir sığınak olarak, ihlal edemeyecekleri tek yer orası." Patricia'yı kucağına aldı. "Hepinizle orada buluşacağım ve yerinizde olsam acele ederdim."
"Hiç yardıma ihtiyacın var mı?" Susan teklif etti.
Ravyn tereddüt etti. "Sıkı bir sıkıştırma olacak ama evet, birinin yarasına baskı yapması gerekiyor."
"Ben klostrofobik değilim."
Yüzünden minnettar olduğunu anlayabiliyordu. "Öyleyse kılıcı geri çek ve gidelim." Susan onun dediğini yaptı, sonra çöpe atılmış arabasına kadar onu takip etti. İlk o girdi. Ravyn, Patricia'yı dikkatle kucağına oturttu. "Fazla bastırma."
Bilinci yerinde olmayan kadının boynunu görünce kalbi tekledi. Dürüst olmak gerekirse, kadının nasıl hala hayatta olabileceğini bilmiyordu. "Başarabilecek mi?"

"Umarım ailesinin iyiliği için öyledir. Addams'lar, Squire ailelerinin en önde gelenlerinden biri ve o onların büyük ana reisi."
Ravyn diğer tarafa koştu, bindi ve arabayı çalıştırdı. Bir krizle nasıl başa çıkacağını kesinlikle biliyordu. Ve arabasını trafiğe girip çıkarken herhangi bir yarış arabası sürücüsünün becerisine rakip olabilir.
Neyse ki, ünlü Seattle Serengeti Kulübüne ulaşmadan önce on bloktan fazla gitmeleri gerekmedi. Pencereler o kadar koyu renkliydi ki, içeride kimsenin olup olmadığını anlayamıyordu. Bölgede kulübe veya çalışanlarına ait olabilecek herhangi bir araba görünmüyordu.
"Açık mı?"
Ravyn arabasını park etti ve indi. Arabasının kapısını açana kadar ona cevap vermedi. "Alacakaranlıkta açılıyor ve sahipleri burada yaşıyor."
Sesindeki tuhaflığı sormasına fırsat bırakmadan, Patricia'yı kucağından aldı ve kulübün arka kapısından geçirdi.
Kapının neden kilitli olmadığını merak eden Susan, onu kısa bir koridordan bir ofis alanına doğru takip etti.
"Affedersin!" çekici bir kızıl onları görünce tersledi. "Sen kimsin ve burada ne yapıyorsun?"
Ravyn, Patricia'yı sağındaki kapıya doğru taşırken ne durakladı ne de duraksadı. "Elde etmek
Dorian. Şimdi."
Kadın ona alayla baktı. "Ve sen kimsin?"
"Merak etme. Sadece git Dori'yi getir.
Kolları açık, kadın ona saldırmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ayrılmadan önce Susan'a korkunç bir bakış attı.
Ravyn bir kapıda durakladı. Susan kapıyı açmak için etrafından dolandı, sonra klinik gibi görünen bir yere girmesi için geri çekildi. Patricia'yı çok dikkatli bir şekilde kapıya en yakın hastane yatağına yatırdı.
"Burada bir doktor var mı?" diye sordu.
"Evet."
Tam gözlerini kırpıştırırken, tam önünde bir adam belirdi. Yoktan. Tuhaf bir TV şovu efekti gibi odaya daldı. Omuz hizasında siyah saçlarıyla, Ravyn'e çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sıkılı dişlerinin arasından sordu.
Ravyn'in yüzü tamamen sabırlıydı. Addamslar, Daimonlar tarafından saldırıya uğradı. Patricia'nın hemen tıbbi yardıma ihtiyacı var yoksa ölür. Diğerleri gelir gelmez burada olacaklar."

Dorian olduğunu tahmin ettiği adam sinirli bir bakışla Susan'a baktı. "Onu tanımıyorum."
"O yeni bir Efendi."
Kapı açılmadan önce dışarıda büyük bir gürültü koptu. Jack, yatağa koşan kısa boylu bir Afrikalı-Amerikalı kadınla birlikte geldi. Bu arada kadın Patricia'yı muayene etmeye başladı, Susan onun doktor olduğunu anladı.
"Başka kim yaralandı?" doktor Jack'e sordu.
"Çoğumuz. Ama ciddi şekilde hasar gören tek kişi annemdi. O iyi olacak mı?
Doktor cevap vermedi. "Diğerleriyle birlikte dışarıda beklemen gerekiyor, Jack."
Beyaz gitti.
Hala kimliğini açıklamamış olan adam Jack'i kolundan tuttu ve kapıya doğru götürdü. "Bence hepimiz Alberta'yı işine bırakmalıyız."
Gözlerinde yaşlar birikirken Susan çocuğu hissetti. Her şey yoluna girecek, Jack, dedi, haklı olması için dua ederek. Kendi annesini Jack'in yaşında kaybettiği için, onun da kendi annesini kaybetmesi düşüncesine katlanamıyordu.
Ravyn ona bilgiç bir bakış attı. "Evet Jack. Alberta annene bir şey olmasına izin vermez. Çok yakında ayağa kalkıp sana bağıracak." Jack odadan çıkarken cesurca başını salladı.
Susan, Ravyn'i koridora kadar takip etti ve burada kısa bir süre durdu. Etrafına baktığında, son derece yakışıklı ama öfkeli bir grup adam görmek için derin bir nefes aldı. Altmış yaşlarında ortaya çıkan yaşlı bir adam, Ravyn'in ayaklarının dibinde yere tükürmeden önce Ravyn'i görünce dudağını kıvırdı. "Buraya gelmemen gerektiğini sen daha iyi biliyorsun. Durmadan."
Ravyn'in üzerine bir bitkinlik çöktü, sanki bununla şu anda uğraşmak istemiyormuş gibi. Acil bir durumdu.
Bu, adamı hiç yatıştırmış gibi görünmüyordu ve o zaman, buranın ailesinin sahip olduğu sığınak olduğunu anladı. "İnsanların onu getirmesine izin vermeliydin."
"Baba-"
Klinikte onlara katılan adama tısladı. "Onu savunma, Dorian. Sığınak yasaları olmasaydı, onun kanını çoktan tadacaktım."
Babasına yaklaşırken Ravyn'in yüz hatları sertleşti. İçindeki derin acıyla karışık öfke. Bir asırdan fazla bir süredir birbirlerini görmemişlerdi ve

babası hâlâ ona bakamıyor, dudağını kıvırıyordu. Ravyn bu adama saygı duyduğu bir zamanı hatırladı. Onun için her şeyi yapacakken.
Yüzyıllar önce Phoenix onu öldürürken öylece durup izlediği için bir yanı babasından nefret ediyordu. Ama başka bir yanı, bir zamanlar bu adamın dünyasını düşünen küçük çocuktu. Geniş omuzlarına binip onunla kovalamaca oynayan küçük çocuk. O kısım, ailesinin ölümü üzerine bir tür teselli istemişti.
Bunun yerine onu da öldürmüşlerdi. Hatta babası onu yerde can çekişirken tekmelemiş ve üzerine tükürmüştü. Botunun yanındaki tükürüğe baktı. Babası hâlâ ona tükürüyordu.
Ve bu, içinde güçlü bir öfke uyandırdı. Şu an odaklandığı şey buydu. "Seni en çok ne üzüyor, ihtiyar? Sana ihanet etmiş olmam mı, yoksa sen yapmadığın halde benim düzeltme cesaretim olması mı?
Sadece Dorian'ın onu yakalaması için Ravyn'e saldırdı. “Yapma, baba. O buna değmez.” Ravyn uğursuzca gülümsedi. Dorian'ın ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Evet baba, ben buna değmezim."
"Defol," diye hırladı babası nefretle kalın bir sesle, "ve bir daha buraya gelme."
"Merak etme."
Ravyn, Susan'ın hâlâ onu takip ettiğini anlayana kadar kapıya doğru ilerledi.
Ne halt düşünüyordu? "Diğerleriyle birlikte burada kalmalısın."
"Öyle düşünmüyorum."
“Susan…”
"Bak," dedi sertçe, "beni tüm bunlara sürükleyen sensin. Alınma, Otto, Kyl ve Jessica sanki beni öldürmek istiyorlarmış gibi bana bakıyorlar. Erika'yı öldürmek istiyorum ve aralarında kurşun geçirmez görünen tek kişi sensin. Seçimlerim arasında, hayatta kalmaya devam etmem için en güvenli bahis gibi görünüyorsun.
Yüz hatları sinirli olsa da, kara gözlerinde bir mizah parıltısı vardı. "İnan bana, değilim. Aslanın inine doğru gidiyorum. Burada kalırsan, kötü adamlar seni yakalayamaz. Ama benimle gelirsen, yapabilirler.
Belki de haklıydı ama içinden bir ses ona onunla kalması gerektiğini söylüyordu ve hayatında güvenmeyi öğrendiği bir şey varsa, o da içgüdüleriydi. "Ravyn..." Arkasından kırılgan bir ses, "Onu dinle, insan," dedi. "Masum insanları öldürtmek onun en iyi yaptığı şey."
Ravyn saklamadan önce nefesini kesecek kadar derin bir keder Ravyn'in gözlerinde parladı. "Cehenneme git Phoenix."

Susan, arkasında Dorian'ın tıpatıp aynısı olan bir adam görmek için döndü. O olmadığını bilmesinin tek nedeni, bu adamın Dorian'ın giydiği pilili pantolon ve siyah gömlek yerine kot pantolon ve düğmeli kot gömlek giymesiydi.
Phoenix, Ravyn kapıyı açıp içeri girmeden önce gözlerini kıstı. Susan, tam Otto ve Leo arka sokaktan gelirken onun arkasından çıktı.
"Nereye gidiyorsun Ravyn?" diye sordu.
"Cael'i kontrol etmek için."
Leo kaşlarını çattı. "Biz oraya gidiyorduk..."
"Hayır," dedi Ravyn hiçbir tartışmayı kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Zaten bir Squire MIA'mız var ve onun öldüğüne eminim. Birinizi daha öldürtmeye gerek yok. Ben hallederim." Otto alay etti. "Deli misin? Cael'in yanında dövüşemezsin. Sadece birbirinizi zayıflatırsınız."
Bu, Ravyn'i hiç şaşırtmışa benzemiyordu. "Onun huzurunda olmak beni zayıflatmadan önce on beş dakika geçireceğim. Cael de öyle. İnan bana, ikimiz bu süre içinde bize saldıran herkese çok zarar verebiliriz. İyi olacağımızdan oldukça eminim." Otto başını salladı. "O zaman ben de seninle geliyorum." "Ben de," dedi Leo.
Ravyn, kendisine katılma konusundaki mantıksız ısrarlarına homurdandı. Birinin bu kadar gereksiz yere ölmesi düşüncesine dayanamıyordu. Daha fazla zamanı olsaydı, onlarla tartışarak boşa harcardı. Ama yüzyıllardır sahip olduğu çok az sayıdaki arkadaşından biri hakkında şimdiden kötü hisler besliyordu. İstediği son şey Cael'in ölü olduğunu görmekti ve artık tartışamayacak kadar yorgundu. Oraya gitmesi ve Cael'in hayatta olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Ve eğer Cael öldüyse, sorumluların peşine düşmek istiyordu. "İyi."
Başka bir şey söylemeden arabasına bindi, sadece Susan'ın yolcu tarafından bindiğini gördü.
"Ne yapıyorsun?"
Ona bıkkın bir bakış attı. "Sana söyledim. Seninle gidiyorum."
Sanki bunu gerçekten istiyormuş gibi. Gerçekte, şu anda tek istediği, bu günün kargaşasıyla başa çıkmak için yalnız kalmaktı. "Senin Otto ile gideceğini düşünmüştüm, çünkü sağduyunun tam tersine onlar da gidiyor."
Çok onursuz bir homurtu çıkardı. "Ben de sana adamın beni öldürmek için bir sebep arıyormuş gibi davrandığını söyledim. Senin aksine onun Kevlar olmadığından bahsetmiyorum bile."

Ravyn arabayı çalıştırıp vitese takarken içini çekti. Kurşun geçirmez olabilirdi ama tamamen yenilmez değildi. Kafasını kesip kolayca öldürebilirlerdi. Ama böyle önemsiz ayrıntılarla onu endişelendirmemeye karar verdi.
"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.
Ravenna. Cael, üniversitenin yanında, Apollite'li bir ailenin sahibi olduğu pek de rafine olmayan bir kulübün bodrum katında yaşıyordu. Ravyn yıllardır Cael'e düşmanı bu kadar yakınına alarak nitroyla oynadığını söylüyordu.
Defol, derdi hep. Tehlikeyi severim. Ayrıca, tek yapmam gereken üzerime bir şeyler giyip yukarı çıkmak, birkaç Daimon öldürmek ve eve gelmek. Bunu yenemezsin.
Ravyn, arkadaşının bu küstahlığın bedelini şimdi ödememesini umuyordu.
"İyi misin?"
Susan'a baktı. "İyi."
"Bilirsiniz, insanlar iyi dediğinde, bu genellikle 'beni rahat bırakın çünkü beni gerçekten rahatsız eden şey hakkında konuşmak istemiyorum' anlamına gelir."
"Ve bazen bu sadece iyi oldukları ve söylenecek başka bir şey olmadığı anlamına gelir."
Bunu düşünür gibi yüzünü buruşturdu. Onu satın almadığını söyleyebilirdi. "Belki ama bir soru sorabilir miyim?"
Ravin omuz silkti. "Özgür ülke, yani cevap vermek zorunda değilim."
Gergin yüz hatlarından onun cevabını umursamadığını biliyordu. Ama birkaç dakika sonra ona doğru döndü. "Sana nasıl davranacaklarını bildiğine göre, onu hastaneye götürebilecekken neden Patricia'yı ailenin yanına götürdün?"
Ailesinin ondan ne kadar nefret ettiğini hatırladığında öfkelenen Ravyn, deri direksiyon simidini daha sıkı kavradı. Susan'ın bir gazeteci olduğu gerçeğini unutmuştu, bu da onu dikkatli ve meraklı yapıyordu - geçmişi ya da bugünü hakkında konuşmaktan hoşlanmayan bir adam için ölümcül olan iki şey. Kahretsin, onun yanında daha dikkatli olmalıydı.
Ayrıca, bu tür canavarlarla uğraşırken önlem almanın anlamsız olduğunu da biliyordu. Bir cevap alana kadar onu takip edecekti... ya da adam onu öldürecekti.
Hayır, o bunu yapmadan da yeterince sorunları vardı. Ayrıca, garip bir şekilde ona çekici geliyordu. Özellikle de dudaklarının nazik kıvrımı ve ona cevap vermesini beklerken hafifçe kıvrılmaları.

Bunu uzatması için neredeyse yeterliydi…
Ama sonunda, ona gerçekle cevap verdi. “Bir, hastanede güvende olmazdı. Daimonlar, kamu malı olduğu için oraya gelip gidebilirler ve Squire dünyasında çok önemli olduğu için onun işini bitirmek için geri döneceklerini hissediyorum. Bir insanın onlara karşı sahip olduğu tek koruma, kendi evinin mahremiyeti içinde olmaktır. Hiçbir Daimon, davet edilmedikçe özel bir eve giremez. İkincisi ve en önemlisi, boynundaki ısırık yarasını açıklamaya çalışmayı hayal edebiliyor musun? Bence ortalama bir doktor, bir kadının boynunu parçalayan insan dişi değil de insan dişi gibi görünen şeyleri görünce biraz endişelenebilir. Bu, mesela bir gazeteci gibi birinin istenmeyen ilgisini çekmeden yardımını almanın en kolay yoluydu.”
"Bütün bunlarla haklı olabilirsin," diye isteksizce itiraf etti.
Susan, Ravyn'in yüzünü kesen sokak ışıklarını izlerken sustu. Gerçekten yakışıklı bir adamdı. Ama çekici bulduğu sadece bu değildi. Onun için daha fazlası vardı. Acı çeken ve aynı zamanda vahşi olan bir şey. Özellikle dünyada yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığı için, onu yatıştırmak istemesine neden oldu.
Bunu düşünme. Aklı yerindeydi. Şu anda odaklanması gereken, onun ne kadar iyi göründüğünden ve onu ne kadar çekici bulduğundan çok daha önemli şeyleri vardı.
Düşünceleri Erika'ya gitti. "Peki, evinize nasıl girdiler sanıyorsunuz?"
"Bilsem ne olur. Onları içeri davet etmek için birinin evin içinde olması gerekirdi. Bunu kendisinin yapmadığına yemin ediyor ve kesinlikle ben değildim. Bu rahatlatıcı değildi.
"Bu gece Daimonlara ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bu onlar için normal mi?” "Hayır," dedi içtenlikle. "Bu şekilde saldırmaları çok sıra dışı. Normalde birkaç insanı seçerler ve biz onları fazla yaşlanmadan öldürürüz. Amaçları yaşamaya devam etmek olduğu için genellikle bizden kaçarlar, bize doğru değil. Ve daha önce bir Squires tesisine saldırdıklarını hiç görmemiştim.”
Bunu sindirdi ve şimdi neden farklı olduğunu merak etti. Katalizör neydi? Kyl'in daha önce bahsettiği Stryker kişisi olabilir miydi yoksa başka bir şey miydi?
"Ya bu Cael? Anladığım kadarıyla o senin bir arkadaşın.”
"Evet."
"Onu ne zamandır tanıyorsun?"
"Neredeyse üç yüz yıl."

"Vay. Etkilendim. Sanırım uzun süreli ilişkiler seni korkutmuyor, ha?”
Onun alayına kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"
"Hiç bir şey." Hâlâ tedirgin görünüyordu ve garip bir şekilde bunu da eğlenceli bulmuştu. Normalde tanımadığı insanlarla dalga geçmezdi. Yine de onda onu sinirlendirmesi için yalvaran bir hava vardı. İnsanların bir uçurumun kenarında durduklarında atlamak zorunda kaldıkları aynı intihar eğilimi olmalı.
Ya da belki de onu ne zaman eğlendirse yüzünün yumuşamasından hoşlanıyordu. Son derece aldatıcıydı ve onun her zaman şimdi olduğu kadar sert ve ciddi olup olmadığını merak etmesine neden oldu.
Ravyn Mutlu Avlanma Alanına yaklaşırken yavaşladı. Evet, üniversite öğrencilerine hitap eden köklü bir Apollite/Daimon barı için bu alaycı ismi her zaman sevmişti. Kolej kalabalığı bunun bekarlar sahnesinde bir oyun olduğunu düşündü. Bilmedikleri şey, kulübün tabelasında sarı bir güneşe karşı uçan siyah ejderha gölgesinin, bir Apollite için Daimon kardeşlerine burada güvende olduklarını bildirmek için bir karşılama paspası olduğuydu. Başlangıçta Cael onları kapatmak için gönderilmişti, ancak Apollites hemen onunla bir pazarlık yapmayı teklif etmişti. Onları koruduğu sürece saygın olacaklardı. Hatta Cael'i tesiste yaşaması için davet etmişlerdi. Bilinmeyen nedenlerle Cael kabul etmişti. Şimdi Daimonlar uzak durma eğilimindeydiler. Ve bodrumda bir Karanlık Avcı olduğu haberini almamış olan ve genç bir üniversite öğrencisini atıştırmak için Mutlu Avlanma Alanlarına girecek kadar şanssız olan Daimonlar için açık sezondu.
Ravyn, Cael'in hala bodrumda yaşadığını ve kendi güvenen aptallığının kurbanı olmadığını umuyordu.
"Burasını biliyorum," dedi Susan arka tarafa park ederken. “Ön taraftaki geri dönüştürülmüş çöp heykellerini seviyorum. Sanatçının kim olduğunu bulmaya çalıştım ama kimse bana söylemedi. Aslında burada çalışan insanlar çok kaba."
Otto Jaguar'ını yanlarında durdururken Ravyn arabasını park alanına bıraktı. “Sanatçı Cael olurdu. Kaba insanlar, buranın sahibi olan Apollitler olacaktır.” "Ciddi misin?"
"Evet."
"Bu, yemeğinle falan oynamak gibi bir şey değil mi?"
"Bir şey. Kesinlikle bir şey. Ama Cael burayı seviyor ve Apollite'ler ona müsamaha gösteriyor gibi görünüyor. Ben kimim ki bunu sorgulayayım?”

Ravyn arabadan indi ve kendine gelmesi bir dakika sürdü, Otto da onlara katıldı. Kulüpten gelen müzik yüksek ve güçlüydü. Susan başını eğdi, "Kalbimle Phunk Yapma" ile Black Eyed Peas'dı. "Yine mi arka kapı?" diye sordu.
Ravin başını salladı. "O kılıç hâlâ sende mi?"
"Evet."
"Yakın tut. Burada ejderhanın inine giriyoruz ve ne bulacağımızı bilmiyorum." Otto'ya uyarıcı bir bakış attı. "Bir sorun çıkarsa, ikinizin kapıya koşmasını ve Susan'ın yanınızda olduğundan emin olmanızı istiyorum."
Otto, ona bir seri katili gururlandıracak kötü bir bakış attı. "Alınma, ben kaçmam."
"Ben de," dedi Susan kararlı bir şekilde.
Leo elini kaldırdı. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum.
Otto ona kaşlarını çattığında Leo gözlerini devirdi. "Şakaydı, Carvalleti. Biraz mizah duygusu edinin."
"Gerçekten yapmamayı tercih ederim ve üzerime bir Gilligan çekmeyin. Gilligans'ı vurma eğilimindeyim.
Leo onu tersledi. "Merak etme. Uzun mesafe için varım.
Ravyn tiksinti dolu bir ses çıkardı. "İyi. Ölümleriniz kendi işinizdir. Sadece sana nasıl Gilligan olmaman gerektiğini söylediğimi hatırla. Bıçağını pantolonunun ensesine soktu.
Ön tarafa doğru yürüdüler. Tuğla bina yüz yıldan biraz daha eskiydi. Bebek mavisine boyanmış ve eski hippi sembolleriyle süslenmiş siyah pencereleri olan bu oda, diğer milyonlarca üniversite kulübüne benziyordu. Bu erken saatte, insanlar ön tarafta dolanıp sohbet edip dilenirken özellikle meşgul değildi.
Bitişikte bir kafe ve kitapçı, Ravenna Third Place Books ve Honey Bear Bakery vardı ve çok daha büyük bir insan kalabalığı vardı. Kulübün aksine aydınlık ve davetkardı. Mutlu Avlanma Alanı'na yapışmış bir seks ve keyifsizlik havası vardı, ama o zaman, belki de müdavimleri cezbeden şey buydu.
Arkadaşlarıyla bir içki içmek ya da tek gecelik bir ilişki için buraya aptalca girdikleri için kaç kişinin hayatını kaybettiğini düşünmemeye çalışan Ravyn, kulübün kapısını açtı ve kocaman bir Apollite ile yüz yüze geldi. Kimliği kontrol etmek için küçük bir fuaye alanında bekliyordu. En az 1,80 boyundaydı ve en az üç yüz pound ağırlığında olması gerekiyordu. Sık sık birine bakmak zorunda kalmıyordu.

Lanet etmek. Kural olarak, Apollitler çoğu insandan daha uzundu, ancak sıvı beslenmeleri nedeniyle genellikle zayıftılar. Buradaki Apollite'ler bu adamı büyük bir yaralayıcı olarak kolayca kiralayabilirler...
Ya da bir Macy's Şükran Günü şamandırası - tabii güneş ışığı onu öldürmezse. Sonra tekrar, şamandıra ve havai fişekler. Bunu yenemezdin.
Apollite onları görür görmez gerildi. "Burada ne istiyorsun Kara Avcı?"
"Sadece bir arkadaşımı görmeye geldim."
Apollite, kulübe erişimini engellemek için harekete geçti. "Burada hiç arkadaşın yok."
Ravyn ona solduran bir bakış attı. "En az bir tane alsam iyi olur."
Yine de Apollite geçmesine izin vermedi. "O zaman onu telefonla arayabilirsin. Senin türün burada hoş karşılanmıyor."
"Bu Cael için de geçerli mi?"
Apollite'nin yüzü taşa döndü. "O seni ilgilendirmez. Şimdi ayrıl."
Ravyn, yalnızca Apollite'ın sallanması için onu geçmeye başladı. Darbeyi savuşturdu, sonra kendi darbesinden birini ekledi. Apollite sendeleyerek geri çekildi.
Birdenbire üç Apollite daha ortaya çıktı. Onunla kulübe giden ikinci kapı arasında bir çizgi oluşturdular. "Burada istenmiyorsun, Kara Avcı. Eve git." "Cael'i görene kadar olmaz."
Otto bir kelebek bıçağı açtı. "Biliyorsunuz, sizin acınası bir şekilde kısa bir hayatınız var. Bir gününü bile kaybetmek yazık olur."
"Bırak şunu!" dedi son derece çekici sarışın bir kadın, fedailerin yanından geçerken. Beyaz vinil bilekte botlar ve beyaz rujla tamamlanmış limon yeşili bir go-go kıyafeti giymişti. Erkeklerin aksine, konuşurken dişlerini gizleme zahmetine katlanmıyordu. "Bu kulüpte hiçbir silaha asla müsamaha gösterilmez."
Otto, Leo, Susan ve Ravyn'e sert bir bakış attı. "Neden buradasın?"
Ravyn sabır için derin bir nefes aldı. "Bunu söylemekten gerçekten yoruldum. Cael'i görmek istiyorum ve bunu bir kez daha söylemek zorunda kalırsam hepiniz üzerinde Daimon öldürme pratiğine başlayacağım."
Apollite kadını kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eminim seni görmek istemiyor."
Otto bakışlarını kadına dikti. "Bence o çoktan öldü, Ravyn."
"Ölmedi," dedi kadın gücenmiş bir sesle. "Ama senin burada onunla işin yok. Sizi konuk listesine eklemedi ve son kontrol ettiğimizde çoğunuzla pek sosyal değildi. Onun arkadaşı olduğunuzu nereden bileceğiz?"

Ravyn ona zehirli bir bakış attı. "Düşmanlar ön kapıdan girmez bebeğim."
Yaralı ona Apollite dilinde bir şeyler söyledi. Ravyn'e bakarken biraz gergin görünüyordu. “Akıllı düşmanlar olabilir. Bildiğim kadarıyla, göründüğün kadar aptal değilsin. Belki de Cael'i öldürmek için buradasın.
Ravyn, onunla bu boku oynamayı bırakmıştı. “Orada yanılıyorsun. Ve bu gece bu kulübün alevler içinde kalmasını istemiyorsan, geçmemize izin vermeni öneririm.
Tehdidi karşısında sertleşti. “Bize zarar veremezsiniz, bu kurallara aykırı. Biz Daimon'u dönüştürene kadar hiçbir Kara Avcı'nın bir Apollite'a zarar vermesine izin verilmiyor."
Sıktığı dişlerinin arasından, "Kodu sikeyim," dedi. "Arkadaşım ölürse, beni doğuran şeyden başka hiçbir şeye saygı duymam... intikam." Adam onunla tekrar konuştu.
Ona cevap vermeden önce tereddüt etti. Gözleri endişeliydi, tekrar Ravyn'e baktı. "Güçlerini tüketmeden önce onunla on beş dakikan var. Ondan sonra gitmeni istiyorum.”
Apollite'ler, tam bir şok içinde, geçmelerine izin vermek için gerçekten parçalandılar.
Bir tuzak olmasını bekleyen Ravyn, Susan'ın kendisiyle Otto arasında olduğundan emin olurken Leo, hip-hop müziği eşliğinde dans eden oldukça büyük bir kalabalığın olduğu kulüpte kadını takip ederken arka tarafa çekildi. Flaş ışıkları, üstlerinde dönen üç farklı aynalı toptan parladı. Kenarlarda neon renklerle boyanmış Apollite ve hippi sembollerinin bulunduğu siyah masa örtüleriyle kaplı masalar vardı. Siyah ışıklar, renklerin karanlıkta öne çıkmasına yardımcı oldu. Ayrıca Ravyn'in gözlerini ağrıtmak gibi ikili bir amaca da hizmet ettiler.
Hareket ve ışıklar, Daimons ve Apollites'i etkilemeden bir Dark-Hunter'ı zayıflatırdı. Kendi açılarından akıllı düşünme.
Kadın onları bar alanını geçerek endüstriyel bir mutfaktan geçerek bodrum katına açılan dar bir kapıya götürdü.
Bir koluyla kapıyı açık tuttu ve onsuz girmeleri için geri çekildi. "Odası soldan sonuncu." Önce Ravyn indi.
"Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Susan, kadın kapıyı arkalarından kapattıktan sonra. Bodrumdaki ışık çok zayıftı, ama aslında yukarıdaki düşmanca ışıktan sonra gözlerine iyi geldi. Burada mükemmel bir şekilde görebiliyordu.
"Bu noktada," dedi Ravyn tüm ciddiyetiyle, "hiçbir şey beni şaşırtmaz."

Ravyn, kadının Cael'in odasına çıktığını söylediği kapıya yaklaşırken duraksadı. Birinin şiddetli bir acı çekiyormuş gibi homurdandığını duyabiliyordu, sonra aniden Cael ıstırap dolu bir çığlık attı.
Kalbi güm güm atan Ravyn kapıyı tekmeleyerek açtı ve ardından sürprizle ilgili önceki yorumunu tamamen yeniden değerlendirdi.
Bu... bu onu fena halde şok etti.
YEDİ BÖLÜM
Ravyn, Cael'i yatağında Apollite bir kadınla sarılmış halde görünce ağzı açık bir şekilde kapı eşiğinde tam bir şaşkınlıkla durdu. Tamamen suçüstü. "Bu gece o kıllı dolunayı görmeye o kadar ihtiyacım yoktu ki," dedi Ravyn arkasını dönüp onlara arkasını verirken. Tanrım, sanırım kör oldum.
Otto ve Leo gülerken Susan'ın nefesi kesildi, sonra koridora geri adım attı, çıplak çiftin görüş alanından çıktı.
Cael iğrenç bir küfür savurdu. "Bu bok da ne?" diye sordu öfkeyle, garip bir İskoç-İrlanda karışımı olan kalın bir aksanla. Ravyn, ikisinin yatakta ayaklarını sürüdüğünü, şüphesiz üstlerini örtmeye çalıştıklarını duyabiliyordu. "Ve kayıtlara geçsin, kıçı kıllı olan ben değilim. Bu sen olurdun. Siz kapıyı çalmıyor musunuz?”
"Genellikle evet," dedi Ravyn küçümseyerek. "Ama saldırıya uğradığını düşündüğümde değil." "Saldırıya uğruyordum... çok arzu edilen bir şekilde. Arada bir denemelisin Rave, belki o kadar da piç olmazsın.”
Ravyn gözlerini devirdi. "Bilmiyorum. Kıllı kıçıma takıntılı görünen sensin. Bu senin hakkında ne söylüyor, ahbap?”
Ravyn'in kafasının yakınında duvara bir ayakkabı çarptı. "Nişan alamadın, Cael."
Yumuşak, kin dolu bir ses heyecanlı bir tonda, "O Cael değildi," dedi. "Ve bir dahaki sefere kaçırmayacağım."
Ravyn yorum yapamadan Cael boğazını temizledi. "Neden buradasın, Catboy?"
"Bu senin için Catman ve seninle biraz konuşmaya ihtiyacım var."
Cael sıkıntılı bir iç çekti. "Amaranda ve ben giyinirken dışarıda bekleyin."
Ravyn, koridorda diğerlerine katılıp kapıyı kapatmadan önce Cael ve Amaranda'nın bir çarşafa sarındığını görünce omzunun üzerinden baktı.
"Sanırım ben üst katta bekleyeyim," dedi Leo koridora doğru ilerlerken. "Azgın çiftleri mahvetmek için daha fazla yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

"Kapa çeneni Leo," diye hırladı Ravyn. "Benim dünyam için o kadar gerekli değilsin ki incinmeyeceksin."
"Evet, evet," dedi umursamazca, merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kaybolurken.
"Eh, bu kesinlikle utanç vericiydi," dedi Susan, Alaycı Onur Listesi'ne girmesi gereken bir ses tonuyla. Berrak mavi gözleriyle ona bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Artık Kara Avcıların çiftleşme ritüellerini yakından ve kişisel olarak gördüğüme göre, bu gece beni götürebilecek başka eğlenceli yer var mı? Biliyor musun, lisede spor şortumun lastiği kırıldığından ve külotumun arkasında bir delik olduğunu zor yoldan öğrendiğimden beri bu kadar utanmamıştım.
Ve ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir nedenden ötürü, külotundaki bir yırtıktan poposunun dışarı çıkması düşüncesi onu gerçekten tahrik etti... evet, kendini kaybediyordu. Onun iğneleyiciliği hakkında yorum yapamadan, kapı açıldı ve Cael'in ince kalçalarının etrafına sarılmış kırmızı ve siyah ekose bir etekten başka bir şey giymediğini gördü. Ellerini dalgalı siyah saçlarının arasından geçirerek düzeltti ve kollarını birkaç kırmızı çizik bulunan çıplak göğsüne dolamadan önce onlara baktı.
“Bu aşırı hoşnutsuzluğu ve kesintiyi neye borçluyum? cevap olsa iyi olur
Yaşamak istiyorsan 'Kıyamet'.”
Susan aval aval bakmamaya çalıştı ama bu zordu. Ravyn gibi, adam da gergin bir jimnastikçinin yapısına sahipti... sekiz kaslı kaslarıyla. Onun da bir ok ve yay dövmesi vardı, sadece onunki sol kalçasının biraz altındaydı, diğer bir hançerle delinmiş kalp dövmesi ise bir koluna iniyordu. Ondan sarmaşıklar yükseldi ve bir omzunun üzerinden geçerek sağ göğüs kafesine indi. Gür siyah saçları, erkeksi mükemmelliğin dalgaları halinde omuzlarına dökülüyordu. Yakışıklı yüzünü en az bir günlük sakal kapatmıştı ve koyu renk gözleri o kadar uzun kirpiklerle çevrelenmişti ki, yasadışı olmaları gerekirdi.
Arkadaşıyla yüzleşirken Ravyn'in çenesinde bir tik vardı. "Kapalı. Apollitelerin seni öldürmeye çalışacaklarını söylemeye geldim.”
Cael buna pis pis sırıttı. "Çok geç kaldın. Amaranda bütün gün uğraştı ama ben pes etmeyeceğim.” Kaşlarını kaldırdı.
Susan onun kötü çifte anlamı karşısında irkildi.
Kapalı kapıya hararetli bir bakış yöneltirken Ravyn'in burun delikleri genişledi. "Bu bir şaka değil Cael. Bu ciddi. Senin mahvolduğuna, düşmanı düzdüğüne inanamıyorum. Ne düşünüyorsun?

Kollarını daha sıkı kavrayan Cael'in yüzündeki tüm mizah uçup gitti. "Dikkat, braither. Ondan bahsederken üslubuna saygı katacaksın, anladın mı?”

Yatak odasının kapısı Amaranda'yı göstermek için açıldı. Uzun boylu ve ruhani güzellikte, Susan'ın tüm hayatını kıskanarak geçirdiği türden bir kadındı. Üzerinde zerre kadar yağ yoktu ve kasık bölgesinin üzerine zar zor gelen dar bir kot pantolon ve üst vücudunun çoğunu çıplak bırakan daracık kırmızı askılı bir üst giydiği için bu barizdi. İnce sol üst kolu, bir çift altın küpeyle eşleşen altın bir yılan köle bileziğiyle çevrelenmişti ve göbek deliğine deldiği halkadan yakut kırmızısı bir ay sarkıyordu. Susan'a döndüğünde, Amaranda'nın da sağ burun deliğinde küçük kırmızı bir çivi olduğunu fark etti.

Susan dışarının kıyafet için biraz havalı olduğundan bahsetmeye başladı ama dilini tuttu. Belki kadın üşütür ve biraz kilo alırdı... En azından Susan kendini bu kadar yetersiz hissetmesin diye o mükemmel vücudunu örtecekti.

Kendime not: Yarın yeni bir diyete başlayın.

Amaranda beline kadar uzanan bembeyaz sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak Cael'e bakmadan önce onlara baktı. O bakıştaki derin, tapınma dolu sevgiyi yanıltmak mümkün değildi. Sadece Cael ona gülümsemeden önce ona geri verdiğiyle eşleşti. Susan'ın tanımadığı bir dilde bir şeyler söyledi.

Amaranda nazikçe karşılık verdi. Cael gibi o da konuşurken biraz dişleri parladı.

Amaranda onlardan çekilirken Ravyn dudağını kıvırdı. "Onların dilini bile konuşuyor musun?"

Cael başını aşağı eğerek orta parmağıyla kaşını ovuşturdu.

"İyi," diye hırladı Ravyn. "Ama izin ver, sen küçük kız arkadaşınla iyi geçinirken neler olduğunu sana anlatayım." Cael ona sinirli bir bakış attı.

"Şafak vakti, Apolliler tarafından alındım ve beni öldürmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştıkları bir hayvan barınağına götürüldüm. Bundan kıl payı kurtulduktan sonra, gündüz saatlerinde beni öldürmeleri için bir grup insan ve yarı Apollite gönderdiler. Henüz kimliği belirlenemeyen bir Kara Avcı'yı çoktan öldürdüler ve bu gece Addams'lara üssünde saldırdılar. Patricia geceden sağ çıkamayabilir bile.

Ravyn'in söylediği her kelimeyle Cael'in yüzü daha ölümcül bir ciddiliğe büründü. "Ne?"

"Doğru," dedi Susan, Ravyn'i savunmak için. "Polis ve Apollite'ler Daimon'larla birlikte çalışıyor ve hepinizi avlamak için dışarı çıktılar." Bu sözler dudaklarından dökülürken bile kulağa gülünç geliyordu. Gerçekten öyle olmalarını ne kadar çok isterdi.
"Evet," diye ekledi Otto. "Üç saat önce, Addamses'e yapılan saldırıdan önce, sizi uyarması için buraya bir Yaver gönderdik."
Cael buna kaşlarını çattı. "Buraya Squire gelmedi. Kerri bana söylerdi.” "Keri?" diye sordu.
Cael kara bakışlarını üst kattaki kulübe giden merdivenlere çevirirken tereddüt etti. Yüzünden son derece önemli bir konuyu tartıştığını anlayabiliyordu. Sonunda cevap vermeden önce oldukça rahatsız görünüyordu. "Eşimin kızkardeşi."
Bu sözler içinden sıcak bir bıçak gibi geçerken Ravyn nefes alamıyordu. Ne halt düşünüyordu? "Neyin?"
Yüz hatları gerildi. "Amaranda benim karım."
Öfke ve inançsızlık, Ravyn'in içinde düşmanca bir karışım oluşturuyordu. "Aklını mı kaçırdın?"
Cael onu itmeye başladı, sonra vazgeçti. Ne de olsa, bir Kara Avcı diğerine ne yaparsa yapsın, düşman kendini on kat daha kötü hissediyordu. Ravyn'e basit bir itme, Cael'e şaşırtıcı bir darbe olarak geri dönerdi. "Ne yaptığımı tam olarak biliyorum."
Evet, doğru. Bir Apollite ile bu şekilde uğraşmak, geçimini sağlamak için yılan zehri sağmak gibiydi. Er ya da geç içlerinden biri dönüp onu ısıracaktı - bu canavarın doğasında vardı. "Seni aptal! Her hangi bir fikriniz varmı-"
Sıkılı dişlerinin arasından, "Tabii ki biliyorum, Rave," dedi. "Bunun ikimiz için de kolay olduğunu bir an bile düşünme. Olmadı. Bu ilişkinin olumsuz yönlerinin ve sakıncalarının gayet iyi farkındayız.” Gözlerindeki acı ham ve güçlüydü.
Ravyn'in bir yanı onun için üzüldü. Diğer taraf, mantıklı bir şey görene kadar onu dövmek istedi. Bu oynadıkları bir oyun değildi. Verdikleri bir savaştı. Ve bir adam, evinde öldürmeye ant içtikleri düşmana sadıkken nasıl savaşabilirdi?
"O kaç yaşında?" Susan sessizce sordu.
Acı, Cael'in gözlerinde daha da parladı. "Birkaç hafta içinde yirmi altı yaşına giriyor." "Kahretsin, Cael," dedi Ravyn alçak sesle. Onunla tartışmak istiyordu ama ne amaçla? Zaten evlilerdi. Bu, Ravyn'in hayatında duyduğu en aptalca hareket olsa da, Cael bir çocuk değildi.

Skoru biliyordu ve bunun sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacak olan da oydu. Bir kadın yüzünden kendi hayatını alt üst eden Ravyn, başka kimseye aşk hayatları hakkında ders verecek değildi. Ama bir erkeğin bir kadın için ne kadar aptal olabileceği onu her zaman şaşırttı. "Eh, en azından şimdi Apollitelerin burada yaşamana neden müsamaha gösterdiğini anlıyorum. Ne kadar süredir evlisin?"
"Dört sene."
Ravyn, Otto'ya inanmayan bir bakış atarken tiksintiyle nefes verdi. Cael'in ortalığı bu kadar uzun süre sessiz tutmayı başarmış olması onu hayrete düşürdü. Ama Kara Avcılar genellikle birbirlerinin evlerini ziyaret etmezlerdi ve Cael de hiç Efendi istememişti. On yıl önce Apollite'a ait binaya taşınmadan önce bile Cael yalnızdı, bu yüzden evliliğini onlardan saklamak görece kolaydı.
Kara Avcıların flört etmesi veya herhangi bir uzun süreli romantik ilişki yaşaması yasak olduğundan, bu gündeme gelebilecek veya sorulacak bir şey değildi.
Ama sonra, bu belirli bir soruya yalvardı. Ash biliyor mu?
Cael omuz silkti. “Eğer öyleyse, hiçbir şey söylemedi.”
Ravyn, Cael'in hakkını teslim etmek zorundaydı - bir soru etrafından dolanmakta iyiydi. "Ona söyledin mi?"
"Hayır," diye itiraf etti Cael, "ama ben de saklamadım. Eşimden de evliliğimden de utanmıyorum. Ama kimse sormadığı sürece bu konuda konuşmayacağımı düşündüm.”
Peki ya ailesi? diye sordu. "Apollitler çok çocuk doğurduğu için, onun bir kız kardeşinden daha fazlasına sahip olduğuna eminim. Daimon'u dönüştürdüklerinde ne yaparsın? Cael'in tüm duruşu savunmaya döndü. "Daimon'a dönüştüklerini kim söyledi?" Hem Otto hem de Ravyn ona şüpheyle baktılar.
"Hepsinin öldüğünü mü söylüyorsun?" diye sordu.
Cael, ifadesi biraz utangaç bir hal alırken kollarını yeniden göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tam olarak değil. Bazıları ortadan kayboldu.”
"Yok oldu..." diye dalga geçti Ravyn. "Daimon gitti demek istiyorsun."
Cael'in yüzü taş gibiydi. "Kayboldu demek istiyorum."
Otto'nun yüzündeki tiksinti ifadesi somuttu. Havada o kadar çok gerilim vardı ki Susan'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Birinin diğerine saldırmasını beklemeye devam etti, ama kredilerine göre kimse fiziksel davranmıyordu.
“Sorma, söyleme, değil mi?” diye sordu.

Cael sıkılı dişlerinin arasından, "Onlar benim ailem, Otto," dedi. "Onlar ortalıkta gezinirken onları aramaya gitmiyorum. Karanlık tarafa geçerlerse onlarla ilgilenecek kadar Kara Avcı var burada."
Otto uzun, yorgun bir nefes verdi. "Aile? Onların da senin için aynı şekilde hissettiklerine emin misin? Sözde ailen gergin olduğu için kafan vücudundan ayrılmış olarak uyandığında ne yapacağını söyle bana... Kendini kandırma Cael. Siz düşmansınız. Her zaman. Er ya da geç, onlardan biri satacak. Sen. Dışarı." "Bence onun bundan daha büyük bir sorunu var," dedi Ravyn, hararetli dikkatlerini kendisine çekerek. "Amaranda yirmi yedi yaşına geldiğinde ne yapacaksın?" O kara gözlerdeki ıstırap, başka tarafa bakarken Susan'ın kalbini burktu. "Bunun hakkında konuşmuyoruz."
"Neden?" diye sordu. "İnsanlarla beslenirken elini tutmayı mı planlıyorsun?" Bu, uygulamalı ateşkesi bozmayı başardı. Cael, Otto'yu yakaladı ve öyle büyük bir güçle duvara itti ki, Susan bunun sıvayı çatlatmamasına şaşırdı. Cael'in Otto'nun gırtlağını parçalayacağını yarı yarıya ummuştu. "Bu senin sorunun değil, insan."
Ravyn onları ayırdı ve vücudunu Cael ile Otto'nun arasına koydu. "Hepsi bizim sorunumuz, Cael. Hepimizin."
Cael dudağını vahşi bir hırlamayla kıvırdı.
"Bunun o kadar da kötü olmayabileceğini biliyorsun," dedi Susan, dikkatlerini kendisine çekerek. "Cael onlara neler olduğunu sorabilir, değil mi?"
Ravyn ona meraklı bir bakış atarken Cael başını salladı. "Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Bu tür iyilikler istemiyorum. Bana Kara Avcıları ve ne yaptığımızı sormuyorlar ve ben de onlara diğer Apollitleri veya Daimonları sormuyorum.
"Inanılmaz."
Cael, Ravyn'e alay etti. "Bana üstün bir tavır takınma, sikkafa. Sen de aile avlamıyormuşsun gibi değil. En azından bende hiç Apollite kanı yok. Kendi türünü nasıl avlayabilirsin?"
Susan, Cael'e doğru ilerlerken Ravyn'i yakaladı. "Yeter çocuklar."
"Haklı," dedi Otto, onu destekleyerek. "Ayrıca, siz ikiniz şimdiye kadar birbirinizi zayıflatıyor olmalısınız."
"Biz," dediler bir ağızdan.
Koridorun sonundaki kapı açıldı ve Amaranda'nın yiyecek kokan küçük bir çuvalla onlara doğru geldiğini gördü. Susan onların yanından

geçerken kadının sırtının küçük kısmında bir gül dövmesiyle dolanmış küçük bir Kara Avcı yayı ve oku fark etti.
Amaranda, bir şekilde yüzünü tamamen sabırlı tutmayı başaran Ravyn'e anlamlı bir şekilde baktı. "Cael'in gücüne ihtiyacı var. Gitmen gerek."
Ravyn'in bakışları, Amaranda'nın eline yerleştirdiği dövmeli gözyaşı damlalarına takıldı.
Cael'in kolu. "O Spathi mi?"
Cael'in yüz hatları tekrar sertleşti. "O bir Daimon değil."
"Ama bizimle dövüşmek için eğitildi."
Amaranda, Ravyn'e ve onun eleştirilerine karşı sağlam durmak için çenesini kaldırdı. "Kendimi ve sevdiklerimi korumak için eğitildim."
"Neyden?" Otto kuru bir tonda sordu.
Ona solgun bir bakış attı. "Ne yapmam gerekiyorsa."
Hava yine bitmemiş bir öfke ve düşmanlıkla doluydu. Bunun ürpertisi, Susan'ı geren hayalet bir dokunuş gibi omurgasından aşağı indi.
Sadece Cael karısına baktığında kırıldı ve öfkesi anında çok daha yumuşak bir duyguya dönüştü. "Bebeğim, daha önce burada benimle konuşmak isteyen bir Toprak Sahibi var mıydı?"
"HAYIR." Yüz hatları tamamen samimi ve açıktı.
"Emin misin?" diye sordu.
Başını salladı. “Olsaydı Kerri bana söylerdi. Böyle bir şeyi sır olarak saklamazdı.”
Otto hasta görünüyordu. “Geri gelmedi ve buraya gelmedi. Onu yakalamış olmalılar. Lanet etmek. Cesedi ne zaman bulacağımızı merak ediyorum.”
Ravyn derin bir nefes verdi. Yorgunluğu ve üzüntüsü Susan'a kadar ulaştı. Onu teselli etmek istedi ama bunun ihtiyatlı olmayacağına karar verdi. Cael ve Amaranda'nın aksine bir çift değillerdi. Ve onu, Ravyn'in onun rahatını hoş karşılayıp karşılamayacağını tahmin edecek kadar iyi tanımıyordu.
"En azından Cael'in güvende olduğunu biliyoruz, böylece orada rahatlayabiliriz." Ravyn gözlerini diğer Kara Avcı'ya dikti. "Bağlantıda kalın ve ne dediğimi unutmayın. Er ya da geç, bu savaş kapınıza gelecek.”
Amaranda kocasına bakarken endişesi kaşlarını çattı. "Ne savaşı?"
Elini avucunun içine aldı. "Hiçbir şey bebeğim. Sadece paranoyaklar.”
Otto onun sözleriyle alay etti. "Ve kendini beğenmişlik öldürür."

"Hadi," dedi Ravyn, Otto'yu merdivenlere doğru iterek. "Gidecek başka yerlerimiz ve kızdıracak başka insanlarımız var."
Otto, Cael ve Amaranda'dan uzağa, koridora doğru ilerlerken omuz silkti. Ravyn onun peşinden gitti.
Susan arabayı arkadan çekti, ama merdivenlere vardığında,
Amaranda'nın yiyecek çuvalını yere düşürdüğünü gördü. .
Tüm sertliği gitmişti ve onun yerine karısına sırılsıklam aşık olduğu belli olan bir adamın nezaketi gelmişti.
"Bir şeyler yemelisin," dedi Amaranda onun dudaklarından geri çekilirken.
Ona alaycı bir gülümseme sundu. "Güven bana, şimdi yemek yiyeceğim... yemek sonraya kadar bekleyebilir."
Amaranda onu kaldırıp yatak odalarına geri dönerken güldü.
Onları görünce Susan'ın içini acı-tatlı bir acı sardı. Tanrım, bu kadar aşık olmak nasıl bir duygu olurdu? Bunu hayal bile edemiyordu. Buna en çok yaklaştığı zaman Alex'in muhabir olduğu zamanlar olmuştu. Rakip bir gazetede çalışmıştı ve neredeyse üç yıldır çıkıyorlardı - hatta evlenmekten bile söz etmişlerdi. Rezil olana kadar. Sonra hayatından o kadar hızlı ayrılmıştı ki, hala kalbinde bir patinaj izi vardı.
Seninle kalamam, Sue. Dedikoduları hayal edebiliyor musun? Kimse bana güvenmezdi. Kariyerini mahvettin. Benimkini de mahvetmene izin vermeyeceğim.
Gerçekten üzücü olan şey, bunu anlamasıydı ve dürüst olmak gerekirse, eğer adam onu yanında duracak kadar sevmiyorsa gitmesini tercih ederdi. Ama anlamak, bunca zamandan sonra bile acı çekmesini engellemedi. Cael ve Amaranda'yı herkes bu yüzden kınarken bile sevebildikleri için nasıl da kıskanıyordu.
Ama bu, gelecek yıl karısının kaderinde ölüm olduğu zaman Cael'in başına geleceklerle yumuşadı...
Kalbi onlar için ağırlaşan Susan, Leo'yu çoktan gözetlemiş olan Ravyn ve Otto'nun ardından hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Kolej öğrencileri ve Apollite'ler karışıp dans ederken kulüp hâlâ güm güm atıyordu. Siyah gözleri onlara somut bir kinle bakan bir grup uzun boylu sarışının yanından geçti. Susan kendini köpekbalığı akvaryumundaki lepistes gibi hissetti. Sarışınların onları izleme biçiminde son derece rahatsız edici bir şey vardı ve içindeki muhabir alarma geçti.
"Ravyn?" Onu durdurmak için çekti. İçimde kötü bir his var.
"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum. Birşey doğru değil. Bunu açıklayamam.... "
Gözlerinde alaycı bir ışık belirdi. "Endişelenme, Örümcek Hislerim de devre dışı kalıyor. Bence buradan olabildiğince çabuk gitsek iyi olur.
Leo ve Otto'nun peşinden kulüpten çıkıp sokağa dönerken başını salladı.
Ravyn, Susan'ın bahsettiği kötü duyguyu üzerinden atamadı. Şaka yapmıyordu. Havada çıkaramadığı bir koku vardı. Daimon veya Apollite değildi. İnsan da değildi. Başka bir şeydi... uğursuz ve güçlü bir şeydi ve bu onu endişelendiriyordu. Her ne ise, varlığını onlara bildirmeden önce insanları güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.
"Şimdi ne var?" Leo, kulübün dışına çıkar çıkmaz sordu.
"Diğer tüm Kara Avcılar neler olup bittiğinden haberdar edildi mi?" diye sordu. Leo başını salladı.
"Sonra..." Ravyn'in sesi, omzunda keskin bir hançer hissettiğinde kesildi. Sokması, kolunun hemen karıncalanmaya ve yanmaya başlamasına neden oldu. "Neydi o?" Otto'nun kaşlarını çatmasıyla karşılaştı.
"Ne?" diye sordu.
Ravyn konuşamıyordu. Sanki dili hareket edemeyecek kadar şişmişti. Başı zonklamaya başladı. Görüşü bulanıklaştı ve karardı.
"Vuruldu!" Otto bağırdı. Ravyn'i belinden tutup arabaya doğru çekmeden önce Susan'a Jaguar'ının anahtarlarını verdi. "Bizi buradan çıkar. Şimdi. Leo, Ravyn'in arabasını al ve koş.
Susan, Ravyn'in cebinden anahtarları çıkardı ve Leo'ya fırlattı.
Leo itaat etmek için fırladı.
Susan, beş Daimon tugayının sollarındaki ara sokaktan çıktığını görmeden önce kendine gelmek için zar zor zaman buldu. Dört erkek ve bir kadın, uzun paltolarını dalgalandıran sert Seattle rüzgarıyla, katil düzeninde kararlı adımlarla yürüyorlardı. Her biri bir çift koyu renk güneş gözlüğü takmıştı ve kan için dışarı çıktıklarını belirten keskin, sert bir yüzleri vardı.
Kanları.
Kalbi küt küt atarak arabaya bindi ve anahtarı kontağa çevirirken Otto, Ravyn'i arka koltuğa itti. Kaputa sert bir şey çarptı.
Şaşırarak başını kaldırdı ve kaputun üzerinde duran bir erkek Daimon'un ön camdan ateş etmek için ceketinin kıvrımlarından bir tabanca çıkardığı sırada dişlerini ona gösterdiğini gördü.
"Siktir git göt herif," diye hırladı, arabayı geri vitese takıp direksiyonu kırdı, Otto hâlâ arabanın kapısı açık olmasına rağmen. Daimon, araba yana doğru sallanırken uçmaya başladı. Ağırlığını frenlere verdi ve Otto

arka koltuktan bir küfür savururken arabanın kapısının çarparak kapanmasına neden oldu.
"Kemerlerini bağla ve dayan," diye onu uyardı, vitesi vitese alarak. Gaza bastı ve hızla yolundan çekilen diğerlerine yöneldi. "Kahretsin, onları özledim."
"Böyle araba kullanmayı nereden öğrendin?" diye sordu.
"Ben bir muhabirdim, Otto. Muhabirlerin kamuoyu açısından hukukçular ve siyasetçilerle aynı safta yer aldığını hiç fark ettiniz mi? Dünyada bize zarar vermek isteyen birçok insan var. Üniversiteden mezun olur olmaz ilk işimi bulur bulmaz, Jimmy bana hem dövüş sanatlarında hem de araba kullanmada nefsi müdafaa dersleri verdi. İnan bana, en iyileriyle J ve K dönüşü yapabilirim." Ravyn'in uyanık kalmaya çalıştığını görmek için dikiz aynasına baktı. Orada ne oldu? O iyimi?"
Otto, Ravyn'in omzundan küçük bir ok çıkardı ve ucunu kokladı. "Görünüşe göre onu kandırmışlar." "Bunu yapabilirler mi?"
Dikiz aynasında onun bakışlarıyla buluştu. “Cevap hayır olmalı. Kara Avcılar kural olarak hiçbir tür uyuşturucuya karşı dayanıklı değildir, ancak yarı hayvan olduğu için biraz farklı görünüyor ve ilaç her ne ise, üzerinde işe yaradı.
Susan, Daimonlar tarafından takip edilmediklerinden emin olmak için arabanın etrafına bakındı, sonra polisin dikkatini çekmemek için yavaşladı. Trafik normal görünüyordu ama normal hakkında ne biliyordu ki? Ravyn hayatına girdiği anda bu konudaki tüm önyargıları paramparça olmuştu.
"Nereye gidiyorum?" Otto'ya sordu.
İçini çekti. "İyi soru. Keşke bir cevabım olsaydı. Eminim polis ve Daimonlar hem Ravyn'in evini hem de senin evini gözetlemişlerdir."
Bahsetmiyorum bile, evi bir suç mahalliydi. Addams'ın evine gidemedi.
Leo'nun evi çok uzaktı... "Evin nerede Otto?"
"New Orleans."
Cevap vermesini beklediği son yer burasıydı. "Bu gerçekten işe yaramaz." "Biliyorum."
"Burada nerede yaşıyorsun?"
"Addams'larla yaşıyordum."
Bu daha da az yardımcı oldu. İyi. Onlar için güvenli olan tek bir yer biliyordu. Arka koltuktaki adamlara baktı. Otto ceketinin altında koltukaltını kıpırdatırken trafiği ondan daha dikkatli izliyordu. "Orada bir çeşit kızarıklık mı var, Otto?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"
"Kolunu böyle kaşımaya devam edersen insanlar delirdiğini falan düşünecek."
Homurdandı. "Her ihtimale karşı elimi silahıma yakın tutmak istiyorum."
Bu onu çok korkutmalı ama onun yerine biraz daha az gergin hissetmesini sağladı. Diğer pencereye yaslanmış olan Ravyn'e baktı. Uzun siyah saçları yüzünü kapatıyordu ama boynundaki yakanın onu neredeyse öldüreceği yerden hâlâ morlukları görebiliyordu. Ondan daha kötü bir gün geçirmiş biri varsa, bu Ravyn olurdu. Ve henüz tek bir şikayette bulunmamıştı. Bu onu şaşırttı. Daha önce tanıştığı herkesten daha fazla güce ve cesarete sahipti ve bu, ailesinin ona nasıl sırt çevirebildiğini merak etmesine neden oldu.
Belki de kendine ait bir ailesi olmadığı için onun değerini anlıyordu ama kesin olan bir şey vardı: Hayatında onun gibi biri olursa, ne olursa olsun onu elinde tutmak için savaşırdı.
"Çizmeli Kedi nasıl gidiyor?" Otto'ya sordu.
"Soğuk."
Susan yorgun bir nefes verdi. Gün ona gerçekten gelmeye başlıyordu ve sadece bir dakika oturup beş saniyelik huzura kavuşmak istiyordu. Ona başka bir şey fırlatılmadan önce nefesini tutması için bir an. Öğle yemeğinden beri hayatı çılgınca kontrolden çıktı.
Bir Toprak Sahibi olarak dört gözle beklemesi gereken şey bu muydu? Eğer öyleyse, Leo onu itebilirdi. Bir muhabir olarak kovalamacanın heyecanını sevdiği kabul edildi ama bu tamamen farklıydı. Herhangi bir uyarıda bulunmadan saldırabilecek ve ortadan kaybolabilecek biri yerine ona her gün sıradan bir insan katili verin.
Eğer bu normalse, Leo'nun çoğu gün iş yerinde neden bu kadar saf bir kurbağa olduğunu açıklamak için uzun bir yol kat etti.
"Yani sizler hayatınızı böyle mi yaşıyorsunuz? Birbiri ardına gelen büyük felaketler mi?”
Otto kısa bir kahkaha attı. "HAYIR. Tam olarak değil. Genellikle oldukça sessizdir. Seattle'da özellikle bu kargaşanın arkasında olan bir şey var.
Bu onun biraz daha iyi hissetmesini sağladı... Şey, pek sayılmaz. Kendini hâlâ bok gibi hissediyordu. "Arkasında kimin olduğuna dair bir fikriniz var mı?"
"Apollitler," dedi kuru bir sesle. "Eğlenmek için atılan birkaç Daimon ile büyük olanlar."

"Har, har, Otto. Ben ciddiyim." Susan sığınakta Jimmy'nin yüzündeki ifadeyi hatırlayınca direksiyonu daha sıkı kavradı. "Arkadaşım Jimmy bugün erken saatlerde bana bazı polislerin vampirlerle çalıştığını söyledi. Onun deli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim.
"Yine de bu mantıklı değil. Buna kanan Hollywood kuşağını anlayabiliyorum ama polisler? Bundan daha mantıklıları var."
"Yiyecek zincirinin yukarılarından biri onları göndermiyorsa tabii. Bunu düşün. Listeyi daha önce görmüştüm. Hükümetin her yerinde adamlarınız var. Neden yapamadılar?"
"Bir kere, gün ışığında yürüyebilen o kadar çok yok."
"Evet ama gece vardiyasında çok polis var. Halklarının işlediği cinayetleri örtbas eden Apollitler olmadıklarını nereden biliyorsunuz?"
"Şimdi bu duyulmamış bir şey değil. Birçoğu bunu yapıyor. Ama bu ondan daha organize. Saldıran sadece Apollitler ve Daimonlar değil. Yanlarında çalışan insanlar var."
"Bu da Jimmy'nin söylediği şeye uyuyor. Bana bunun çok yükseldiğini söyledi. Onları yöneten bir insan olmalı."
Otto düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Jimmy tam olarak ne biliyordu?"
Susan her şeyi hatırlamaya çalışırken derin bir nefes aldı. "Birkaç yıl önce başladı. Kaybolduğu ortaya çıkan üniversite öğrencilerinin veya kaçakların bu münferit olaylarını yaşardı. Arada sırada bir ceset bile buluyorlardı. Davalar çözülecekti ama raporları asla göremeyecekti. İlk başta bunun hakkında hiçbir şey düşünmedi. Ancak birkaç ay önce daha sık olmaya başladılar ve o zaman şüphelenmeye başladı.
"Hiç araştırdın mı?"
Acı onun içini dilimledi. "HAYIR. Yüzümü belediyede gösteremem. Daha araştırmama başlamadan önce dışarıda alay konusu olurdum."
Aynada Otto'nun sempatik bakışıyla karşılaştı ama Otto yorum yapmadı. "Kaybolmaların hepsi belirli bir bölgede miydi?"
Ravenna. Happy Hunting Ground'un olduğu bölgenin içinde ve çevresinde."
"Bu mantıklı olurdu, değil mi?"
Başını salladı. "Bence Jimmy haklıydı. Oldukça yükseklerden biri Daimonlara müdahale ediyor ve onlara yardım ediyor. Belediye başkanı gibi biri belki."
Otto itiraz edercesine bir ses çıkardı. "O çok yukarıda. Birileri şüphelenmeden o kadar çok polis departmanı üyesini itip kakamaz."

"Evet, göreve gelmeden önce başladığından bahsetmiyorum bile." Susan daha fazla şüpheliyi düşünürken dudağını çiğnedi. Peki ya komiser?
"Bu daha çok bir olasılık. Ya da belki bir dedektif?”
"Hayır, Jimmy daha da yükseldiğini söyledi."
Otto başını salladı. "Bilen kişi o olacak."
Jimmy'nin artık ona hiçbir şey söyleyemeyeceği gerçeğini hatırlayınca kalbi sıkıştı.
Kahretsin, keşke bir tür ipucu olsaydı….
"Bunun bir nedeni olmalı. Daha önce hiç böyle bir şeye kalkışmadıklarına emin misin?”
"Pozitif. Ve aklımda, bir polisi bir vampirin diğer insanları, özellikle de yüksek rütbeli birini avlamasına yardım etmeye neyin teşvik edeceğini hayal edemiyorum.
"Ama oluyor."
Otto başını salladı. "Yine de her ne oluyorsa, Cael'in değiştirilmesi gerektiğini düşünüyorum çünkü o açıkça dikkati dağılmış ve insanların ve Daimonların ne yaptığına dikkat etmiyor."
Bunu anlayabilirdi. "Bir Kara Avcı'nın bir Apollite ile çıkması normal mi?"
"HAYIR. Asla. Daha önce bir Apollite ile takılan bir Dark-Hunter duymadım. Buna yakın bir şeyin olduğu tek zaman Wolf'tu ve o teknik olarak bir Kara Avcı değildi. O sadece bir İskandinav tanrısı tarafından buna kapılan bir insandı. DarkHunters'ın hiç kimseyle çıkmaması gerekiyor. Ve evlilik kesinlikle yasaktır.” Kokmuş olmalı. Aklını bu kavramın etrafına sarmaya bile başlayamadı. "Yani sonsuza kadar yaşıyorlar ama önemli bir başkasına sahip olmalarına asla izin verilmiyor, öyle mi?" Anlaşma bu.
"Bu berbat."
"Evet," diye onayladı Otto. "Öyle ama Ash'in de dediği gibi, şeytanla anlaşma imzaladığında, yanmaya mahkumsun."
"Kül?"
"Karanlık Avcı lideri Acheron."
Daha önce onun hakkında okuduğunu hatırladı. Her ne kadar onda oldukça eksantrik olması ve bir Toprak Sahibi için ulaşılması zor olması dışında pek bir özelliği olmasa da. "Kaç yaşında?"
"On bir bin artı yıl."
Merlin'e benzeyen buruş buruş yaşlı bir adamı hayal edince ağzı açık kaldı.
kral arthur filmi. "Oyalanmak için uzun bir zaman."

"Evet," dedi Otto hafif bir kahkahayla, "öyle."
Susan tüm bilgileri zihninden geçirirken sustular, ama dürüst olmak gerekirse, bu noktada aşırı bilgi yükü yaşamaya başlıyordu.
Serengeti'ye yaklaştıklarında yavaşladı.
Otto gideceği yeri anlayınca küfretti. "Onu tekrar oraya götüremezsin, Susan."
Arka kapının yanındaki kaldırıma park etti. "Daha iyi bir fikrin var mı?"
Onun tartışmasını bekliyordu. Bunun yerine, telefonunu çıkarıp bir düğmeye basarken, beklemesini söylemek için elini kaldırdı.
"Hey neredesin?" Dinlerken ona baktı. "Ravyn ile birlikte kulübün hemen arkasındayız. Sayım için aşağıda. Buraya gelip onu içeri sokmam için bana yardım eder misin? Telefonu kulağından uzak tuttu ve o kafasına geri bastırmadan önce diğer uçtan gelen kargaşayı duydu. "Biliyorum ama onu başka nereye götürebiliriz?" Durdurdu. "Evet, birazdan görüşürüz."
Susan koltuğun üzerine eğildi. "Kyl mıydı o?"
"Evet ve bilgin olsun, o da senin deli olduğunu düşünüyor."
Ah, güzelim. Ama sanırım bu sadece adil, çünkü onun psikotik olduğunu düşünüyorum.
Otto'nun gözleri parladı. “Düşünmek yok, o psikotik. Bu da onu dövüşte harika yapıyor. Hadi, bu işi bitirelim.”
Susan dışarı çıkmadan önce karanlık sokağa baktı. Kyl'in onlara katıldığını göstermek için kulübün arka kapısı açıldı. Susan, Otto'yla birlikte Ravyn'i dışarı çıkarabilmeleri için arabanın kapısını açık tuttu. İkisi onun ağırlığı altında mücadele etmek zorunda kaldılar ve pek nazik değillerdi. Hatta, onu çıkarmaya çalışırken kafasını çatıya vurdular. Sempati içinde irkildi. "Bu, açıklamaya hiç niyetim olmayan bir iz bırakacak." Otto homurdanırken ona sert bir bakış attı. Leo, Ravyn'in arabasını onlarınkinin yakınına park etti, sonra arka kapıyı açık tutmaya gitti.
Kyl, Ravyn ve Otto arasında sendeleyerek ilerledi. "Ona ne oldu?" "Hiçbir fikrimiz yok," dedi Susan arabanın kapısını kapatırken. Daimonlar ona bir çeşit trankla vurdular.
Kyl, Otto Ravyn'i ileri doğru sürükleyene kadar bir an duraksadı. "Bir Dark tanımıyordum-
Hunter bir trenle inebilir.”
Otto ona kuru bir bakış attı. "Eh, her gün yeni bir şey öğreniyoruz."

Kapıya ulaştıklarında, onlara içeri girmeleri için yeterli alan bırakmak üzere Susan geri çekildi. Binanın arkasına daha yeni girmişlerdi ki yolları Ravyn'in babası tarafından kapatıldı.
"Bu da nedir böyle?" öfkeyle homurdandı.
Cevap veren Otto'ydu. "Ravyn yaralandı."
"Sonra onu da diğer çöplerle birlikte sokağa atın."
Otto, Ravyn'in ağırlığıyla yüzünü buruştururken yorgun bir nefes verdi. "Bunu yapamayız Gareth ve sen de bunu biliyorsun."
İki Kurt Avcısı daha birdenbire Gareth'ın arkasında belirdi. "Serengeti'ye girişi yasakladı. Kalıcı olarak."
Bu sözler içinde sert bir şeye çarptı. Bu kadar soğuk oldukları için onlara lanet olsun. Ailesi elinden alınmıştı ve onlardan herhangi birini bir dakikalığına bile geri alabilseydi, bunu hemen kabul eder ve sorgulamazdı. Gareth, özellikle de incinmişken, kendi çocuğuna nasıl sırtını dönebilirdi?
Kendi babasını düşündükçe içini yakıyordu. Ve bu, bastırdığı öfkesini Gareth'a odaklamasına neden oldu.
"Dur bir saniye," dedi Susan. "Burası bir sığınak, değil mi?"
Gareth ona kızgın bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun, insan?"
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve o parlak kısasa kısasa karşılık verdi. "O zaman burada kimin kalacağını seçme ve seçme iznin yok. El kitabımda bir yerin... limonata dönüşmesinin gerçekten zor olduğunu okumuştum..." "Limani," dedi Otto ona.
"Evet, bu. Ve bu statü size verildiğinde, yardımınıza ihtiyacı olan herkesi kabul etmek zorundaydınız. Herhangi biri. İnsan, Apollite, Daimon veya Avcı."
Gareth'a pis pis sırıtırken Otto'nun yüzündeki saygıyı gördü. "O haklı."
Öfke, Gareth'ın çenesinde şiddetli bir tik attı. "Yasalarımızı çiğnedi"
"Kitapta istisnalarla ilgili hiçbir şey yoktu. Kurallara göre, Savitar adında biri yasaklamadığı sürece onu içeri almak zorundasınız. Bu Savitar onu yasakladı mı?"
Gareth pis bir bakışla onu süzdü. "Sen nesin? Kahrolası bir avukat mı?
"Daha kötüsü. Muhabir."
Gareth hayvansı ve kaba bir sesle homurdandı. "Anka kuşu!"
Ravyn'in erkek kardeşi anında parladı. Susan, solmadan önce yüzünün yarısında beliren garip, koyu bordo bir dövme görünce kaşlarını çattı.
"Evet baba?"
"Bu insanlara üst katta bir oda gösterin."

Otto tiksintiyle dudağını büktü. "Gün ışığında olamaz Gareth ve sen de bunu biliyorsun."
Bakışlar öldürebilseydi, hepsi tozdan başka bir şey olmazdı. "İyi. O zaman onu bodruma at. Bekleme odasında."
Kulağa sıcak ve rahat gelmedi mi? "Eğer böyle davranıyorlarsa, sanırım bir babam olmadığı için şanslıyım."
Phoenix babasının sözünü dinleyip onları sağdaki bir kapıyla gizlenen bir merdivene götürürken kimse bir şey söylemedi. Ama yine de hayvanların odaya doğru ilerlerken onlara saldırmasını yarı yarıya bekliyordu.
Ve küçüktü. Yerdeki tam boyutlu şilteyi zar zor barındırabiliyordu. Duvarlar donuk bir griye boyanmıştı ve oda hoş bir küf kokusu taşıyordu. Güzel... küflü bir ekmek parçası gibi.
"Burada ne tutuyorlar?" Susan, Otto ve Kyl, Ravyn'i şilteye atar atmaz sordu.
"Sorunlu müşteriler," dedi Otto, kolunu çekmiş gibi uzatarak. "Birisi ya da bir şey haddini aşarsa, onları feshetmek için bir konsey emri alana kadar onları tutmak zorundalar."
Kulağa hoş gelmiyordu. "Kimden emir? Toprak Sahipleri Konseyi mi?"
Kil başını salladı. "Hayır, Omegrion. Kurt Avcıları'nın yönetici organı."
"Bu arada," dedi Otto, Phoenix'e bakarak. "Onu buraya getirmemize yardım ettiğin için çok teşekkürler."
"Siktir git insan." Ve sonra ince havaya kayboldu.
Susan, dersinden önce bir anaokulu öğretmeni gibi ellerini çırparken mutlu numarası yaptı. "Vay canına, erkekler ve kızlar, çok davetkarlar, değil mi? martha
Stewart gurur duyardı."
Kyl ona başını sallarken Otto güldü. Leo bile homurdandı.
"Were-Avcıları tüylü olabilir," dedi Kyl, "ama nadiren
sıcaktırlar." Ve bu kesinlikle bir utançtı.
Susan, yatağın üzerinde garip bir şekilde yığılmış olan zavallı Ravyn'e baktı. "En azından biriniz onun için bir yastık ve battaniye alabilir mi?"
Otto başını salladı. "Birkaç dakika sonra döneceğim."
Adamlar onun yanından geçtiler ve onu sorumluluğuyla baş başa bıraktılar. Nasıl bir kez daha onun sorumluluğuna geçtiğinden emin değildi. Sonra tekrar, neredeyse buna alışıyordu.
Susan, Ravyn'in yanına oturdu. Derme çatma yatakta onu daha rahat ettirmeye çalışırken, onun tamamen baygın olmadığını fark etti. "Ravyn?"

Hafifçe göz kırptı ama gerçekten tepki vermedi. Bir bebek kadar çaresizdi ve bu onu korkuttu. Tek başına buna maruz kalsaydı, düşmanları karşısında tamamen savunmasız kalırdı.
Sahip olmak çok zor bir Aşil topuğuydu. Ve şimdi düşmanları bunu biliyordu….
Bu düşünceyle midesi kasıldı, onun yakışıklı yüzünden saçlarını geriye doğru itti. Yarı kapüşonlu olmalarına rağmen, o gözler hâlâ nefes kesici ve rahatsız ediciydi ve onun yabancı bir yanını eritiyorlardı. O hiçbir zaman güzel görünmek için aklını kaybeden türden bir kadın olmamıştı. Ama içindeki bir şey kesinlikle onu çekiyordu.
Onu henüz yirmi dört saattir tanımadığına inanmak zordu.
Otto bir battaniye ve yastıkla geri döndü. "O nasıl?"
"Hiçbir fikrim yok."
İçini çekti. "Onu muayene etmesi için doktorlardan birini buraya getirmeye çalıştım ama büyük sürpriz, reddettiler."
Yastığı çok nazikçe Ravyn'in başının altına yerleştirirken dişlerini öfkeyle gıcırdattı. "Neden ondan bu kadar nefret ediyorlar?"
"Hepsini öldürdüm."
Susan, Ravyn'in fısıldadığı sözlere kaşlarını çattı. "Ne?"
"Ailemi öldürdüm," diye tekrarladı, sesi mesafeli ve geveliyordu. "Isabeau yalan söyledi. Onlara söyledi ve bizim için geldiler…”
"Isabeau kim?"
Ama Ravyn'in gözleri kapanıp gevşediği için cevap yoktu. Tekrar.
Otto omuz silkti. "Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ondan neden nefret ettiklerini bildiğimden daha fazla. Bunun bir Kara Avcı olmasıyla bir ilgisi olduğundan eminim ama bunun dışındaki her şey benim açımdan bir tahmindir."
Ravyn'i hisseden Susan battaniyeyi üzerine örttü.
"Onunla ilgilenirken sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?" diye sordu. "Yani burada onunla kalmaya niyetli olduğunu varsayarsak."
Başka nereye gidecekti? Ayrıca, yetişkin hayatında bunun ne kadar yalnız olduğunu anlayacak kadar hasta olmuştu. Kendini tam bir pislik gibi hissettiğinde kendine bakmak zorunda kalmaktan daha kötü bir şey yoktu.
"Evet, onunla kalacağım. Yemeğe gelince, beni ısırmayan hemen hemen her şeyi yerim.”
Otto gitmeden önce başını salladı.

Yalnız kaldıkları anda, Ravyn sanki doğrulmaya çalışıyormuş gibi yanına yuvarlandı.
Susan onu yakaladı ve şilteye doğru geri çekti. "Aşağıda kalmalısın."
Utandı. "Bana bağırma."
Tanrım, ketamin kullanıyordu. Bir şekil değiştiricide başka ne kullanırlardı? Bilmesi gerekirdi. Her türlü keyif verici uyuşturucuyu denemeyi seven bir üniversite oda arkadaşı vardı ve özellikle bir hayvan sakinleştirici olan Özel K, favorisiydi. Susan doğru hatırlıyorsa, bu genellikle oda arkadaşını ışığa, sese ve dokunmaya karşı oldukça hassas hale getiriyordu.
Teoriyi test etmek isteyerek, Ravyn'in saçını okşamak için uzandı. Bir kedi gibi sırtını kamburlaştırdı ve mırıldandı. Bu onun karakterine o kadar aykırıydı ki, etkisi altında olmasaydı ne diyeceğini merak etti.
Yanağımı okşamak için elini kaldırdı. "Çok yumuşaksın," dedi nefes nefese. Sanki bir şey canını acıtmış gibi yüzünü buruşturdu. "Kendimi iyi hissetmiyorum."
Susan, kapının yanında küçük bir çöp kutusu görene kadar hızla etrafına bakındı. Onu serbest bırakarak onu yakaladı ve midesindekileri içine boşaltmadan önce zar zor ona geri döndü.
Utandı. Ona aşırı doz vermiş olmalılar. Oda arkadaşının midesi sık sık ilaç yüzünden midesini bulandırmıştı ama Susan onun gerçekten hastalandığını hiç hatırlamıyordu - sadece çok aptalca ve aşırı derecede şefkatliydi.
Sonunda işini bitirdiğinde, nefes nefese kaldığı ve inlediği şilteye geri düştü.
Susan, çöp kutusuyla ne yapacağını düşünürken bitkin bir şekilde içini çekti. “Mükemmel bir gün için ne mükemmel bir son.”
* * *
Stryker, üç adamı ve Satara ile birlikte Serengeti'nin dışındaki bir ara sokakta duruyordu. Ravyn'in onlardan bir kez daha kaçmasına izin veren Trates'e ters ters baktı.
Stryker'ın ikinci komutanı ona, Stryker'ın ondan ne kadar hoşnutsuz olduğunu tam olarak bildiğini söyleyen mahçup bir bakış attı. "En azından sakinleştiricinin işe yaradığını ve Theo'nun söz verdiği kadar hızlı etki ettiğini biliyoruz." Küçük bir teselli.
Stryker dişlerini anlamlı bir şekilde yaladı. "İyi doktor şimdi nerede?" Yüzü solgunlaşan Trates geri çekildi.

"Bir top büyüt, Stryker," dedi Satara sinirli bir şekilde kulübe doğru bir bakış atarken. "Orada yürüyün ve onu hemen indirin."
“Beyin geliştir, küçük kız kardeş. Sığınağı ihlal ediyorsun ve senin bile başa çıkamayacağın bir kutu dolusu solucan açıyorsun."
"Nasıl yani?"
Ona tehditkar bir şekilde yaklaşan Stryker, onu duvara dayadı. "Artemis'in hizmetçisi olarak her şeye bağışık olduğunu düşündüğünün farkındayım. Seni şanslı. Ama geri kalanımız o kadar şanslı değiliz. Ravyn'in peşinden oraya gidersen Savitar'ın gazabını hepimizin üzerine çekeceksin. Spathi'de açık av sezonu olacağından bahsetmiyorum bile.
Were-Avcıları kadar biz de kaçmak için bu yerleri kullanıyoruz.
Burun delikleri genişledi, onu geri itti. "Öyleyse ne yapmak istiyorsun? Seattle'ı almaktan vazgeçmek mi?
"Hayır," diye hırladı. "Burada çok fazla ilerleme kaydettik ve şu ana kadar insanlar buna layık olduklarını kanıtladılar. Onları dışarıda bekleyeceğiz ve gittiklerinde onları öldüreceğiz.” Tiksinti dolu bir nefes verdi. "Senin sorunun ne biliyor musun, Stryker? On bir bin yaşında bir adam gibi düşünüyorsun.”
"Bu ne anlama geliyor?"
"Kendine fazla hakimsin. Bana liderlik edecek bir adam takımı ver.”
Evet, doğru. Sanki ona güvenecekmiş gibi mi? Harekete geçmek için çok hızlı ve düşünmek için çok yavaştı. "Deli misin?"
"Hayır, ama senin aksine, ben alışılmışın dışında düşünüyorum." Etrafındaki binaları işaret etti. Seattle'ı mı istiyorsun? Sana verebilirim."
Stryker, onun teklifini düşünürken tereddüt etti. Yüzyıllar boyunca Satara kendini tutmuş ve onu yalnızca Artemis'in ona ihtiyacı olmadığı zamanlarda ziyaret etmişti. Kalosis'i ancak son iki yılda daha sık ziyaret etmeye başladı. Ve her ziyaretinde daha da heyecanlanıyor gibiydi. Olympus'ta onu çileden çıkaran bir şey olmuştu ama o bundan hiç bahsetmemişti.
Ama sonra, belki haklıydı. Yaşlı ve yorgundu. Ve onun yoluna koy. Belki de Kara Avcıların ve özellikle Acheron'un gelmeyeceğine dair bir fikri vardı. "İyi." İkinci komutanına baktı. Trates, onunla git. Herhangi bir anlaşmayı tehlikeye atmak için harekete geçerse onu öldürün.”
Satara ona alaycı bir bakış attı. "Bende seni seviyorum kardeşim." Çizmesinden hançeri çıkardı. "Ama merak etme... işler istediğimiz gibi gitmek üzere."
SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ash soğuk terler içinde uyandı ve zihninde parçalanmış, yer değiştirmiş görüntüler kırık bir kaleydoskop gibi kaydı. Yatakta çırılçıplak otururken, söylenmemiş yakarışlarla ona seslenen umutsuz seslerin sesini duyabiliyordu...

Ve sonra hissetti. Duygularını kabustan uzaklaştıran çıplak omzundaki soğuk, talepkar el.

"Yatağa dön, Acheron."

Ash dikkatini duyduğu en yüksek sese odaklamaya çalışırken elini uzun sarı saçlarının arasından geçirdi. Ama şimdi kaybolmuştu... tüm ricalar kulaklarında çınlayan donuk bir kükremeden başka bir şey olmayana kadar diğerleri tarafından bastırıldı. "Bir şeyler oluyor." Artemis gırtlağının derinliklerinden bir tiksinti sesi çıkardı - insanlığı sözde Apollite'lerden ve ikiz kardeşinin kendi suretinde şekillendirdiği ve sonra onlara bahşettiği Daimonlardan korumak için bir ordu yaratan bir tanrıçaya hiç yakışmayan bir ses. tanrısal güçler. Sonra yine, o orduyu hemen Acheron'un gözetimine bırakmış ve sonra onları Acheron'u sonsuza dek kendisine bağlamak için kullanmıştı. "Her zaman bir şeyler oluyor," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Kedi uzaktayken kemirgenler kaçar."

Omzunun üzerinden ona bakmak için döndüğünde bıkkın bir nefes verdi. Yatakta sırt üstü yatıyordu, vücudu en ince dokunmuş ipekten bile daha yumuşak olan beyaz, ince ince bir çarşafla örtülmüştü ve vücuduna dair hiçbir şey adamın bakışlarından gizli kalmıyordu. Kızıl saçları mükemmel bir şekilde etrafına yayılmıştı ama bir tanrıça olmasına rağmen mükemmellikten olabilecek en uzak şeydi. "Fareler oynayacak, Artie."

Onu tekrar kollarının arasına çekmeye çalışırken anında öfkelendi. "Her neyse."

Ash onu görmezden gelerek ayağa kalktı ve yaklaştığında altın bir verandaya açılan Fransız kapılara yöneldi. Soğuk taş tırabzana yaslanmak için aralarından geçti ve gökkuşağı şelalesine baktı. Burada, Olympus'ta gerçekten çok güzeldi ve yine de onun için hiçbir şey umurunda değildi.

Düşünceleri, ne kadar uğraşırsa uğraşsın odak noktasına getiremediği dağınık görüntülerle onu alay eden gelecek üzerineydi.

Bir şeyler oluyordu ve bu yakınlarını etkiliyordu. Bunu varlığının her zerresiyle hissedebiliyordu. Kahretsin.

"Ne yapıyorsun, Stryker?" diye sordu en hafif fısıltıyla, karşı taraftan cevap gelmeyeceğini bilerek.

Stryker şeytani bir şeyi harekete geçirmişti. Daimon lordu binlerce yıldır uykudaydı. Ama dört yıl önce onu tekrar ortaya çıkaran bir şey olmuştu. Artık Ash'e elinden gelen her şekilde zarar vermeye kararlıydı.

Artemis onun arkasında durmak için hareket etti. Soğuk elini sağ omzuna koyarken, dişleriyle derisini ısırmadan önce sol yanağına burnunu sürttü. "Yatağa dön, aşkım."

Bu şu anda istediği son şeydi... eh, dürüst olmak gerekirse bu, istediği son şeydi. Ama uzun zaman önce, Artemis'in onu lanetlediği hapishaneden asla kurtulamayacağı gerçeğiyle barışmıştı.

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve tırnağının derinliklerine saplanan bir ricada bulunmadan önce ona kadar saydı. Hiçbir şey için yalvaracak biri olmamıştı ama yine de ne zaman birlikte olsalar onu bu duruma düşürmeyi başardı. "Bırak beni Artie. Adamlarımın bana ihtiyacı var."

Öfkesi alevlenip onu yakıp kavururken tırnakları kürek kemiğine derin bir şekilde saplandı. "O kadının ruhunu bırakırsam bana bir haftalık hizmet sözü vermiştin, gerçi neden bir Shade'in ruhunu istediğini asla anlayamayacağım."

Çünkü şefkat kavramı yoktu ve asla olmayacaktı.

"Ve beni sözümden kurtarabilirsin." Onun umursamaz ifadesine bakmak için başını çevirdi.

İçindekiler

DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ONİKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
SON SÖZ
GİRİŞ
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
4. BÖLÜM
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
SON SÖZ
sonsöz

Tırnaklarını acı bir şekilde omurgasından aşağı doğru tırmıkladı, hiç şüphesiz onun etini şiddetli izler bırakıyordu. Taze ve acı verici kalmalarını sağlamak için güçlerini kullanmasaydı anında kapanacak olan yara izleri. Yüzü metanetliydi, sırtı yanarken Ash kaskatı kesildi. Aralarında her zaman konuşulmayan şeyleri biliyordu. Onu sevdiği gerçeğinden nefret ediyordu ve tüm ilişkileri boyunca onu cezalandırmıştı çünkü ona göre onsuz yaşayamazdı. Denemesini gerçekten ama gerçekten sevecek olsa bile.
Elini onun uzun, sarı saçlarına doladı ve acımasızca çekiştirdi.
Onun çocukça oyunlarından sıkılarak içini çekti. "İşin bitti mi?"
Onu serbest bırakmadan önce bir sarsıntı daha yaptı. Küstahlığın için seni kırbaçlatmalıydım.
Neden? Son dayağı yüzünden sırtı hala ağrıyordu - Danger'ın ruhu için onu ödemeye zorladığı bedelin bir parçasıydı. Her zaman bu şekilde sadist olmuştu. Korkmadan dayak yiyebilmesi onu her zaman tahrik etmişti. Ama sonra, vahşetten vazgeçmişti. Buna tepki vermek sadece cezalarını kötüleştirmeye hizmet etmişti, bu yüzden hayatının erken dönemlerinde onu içine çekip yoluna devam etmeyi öğrenmişti.
"Seni ne mutlu ediyorsa, Artemis."
"O zaman benimle yatağa gel." Saçlarını ensesinden geriye doğru taradı. Uzun, zarif eli, vücudunun onu cezbeden tek yerini okşadı. "Beslersen yemene izin veririm..."
Karnı ihtiyaçla guruldarken, onun daveti üzerine kesici dişlerinin büyüdüğünü hissedebiliyordu.
En son yemek yemesinin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Onu bir hafta boyunca onunla kalmaya zorlayan şey her şeyden çok buydu. Yakında ondan yemek zorundaydı, yoksa avladığı şeye dönüşecekti. "Benimle dalga geçme Artemis. Bunun için çok açım."
Ona yaklaştı. O kadar yakındı ki, buz gibi damarlarından akan kanın kokusunu alabiliyordu. Onu nazikçe avucunun içine alırken çene hattını kemirdi ama yine de vücudu en ufak bir kıpırdanma göstermedi. "Bana istediğimi ver, ben de onları kontrol etmen için sana küçük bir süre vereyim."
Ash dişlerini sıktı. Ne zaman onunla seks için değiş tokuş yapsa bundan gerçekten nefret ediyordu. O dövülmeyi tercih ederdi. Tekrar.
Ama sonra, onun fahişesi değilse de bir hiçti. Bir anlık sevgi, tenine dokunacak nazik bir dokunuş için on bir bin yıl önce kendini ona satmıştı. Ondan ne kadar nefret etse de, ondan ne kadar nefret etse de, onsuz olamayacağını biliyordu. Merhametini sürdürmek ve duygularıyla kontrolü altında yaşamak ve daha da bencil bir tanrıçaya alet olmamak istiyorsa hayır.
O kadar önemsiz bir şey için kendini gerçekten lanetlemişti ki şimdi bunun yüzyıllar önce neden bu kadar önemli göründüğünü merak ediyordu.
"Besleyip yirmi dört saatliğine buradan ayrılabileceğime dair sözünüzü istiyorum."

Çıplak vücuduna sıcak bir bakış atarken dudaklarını yaladı. “Bana bir saat içinde altı orgazm ver ve on tane olabilirsin. Styx nehri üzerine yemin ederim.”
Ash buna hafifçe güldü. Bunca yüzyıldan sonra bile, onun yeteneklerini hâlâ hafife alıyordu. Altı orgazm ve bir beslenme. İyi. On beş dakikadan az bir sürede onunla işi bitecekti.

* * *

Susan, uykusunda anlaşılmaz bir şekilde fısıldayan Ravyn'in sıcak alnını yıkayarak oturdu. Otto, önceki pisliği temizlemesine yardım etmişti ve şimdi Ravyn'in bilinci gidip gelirken ve Otto'nun kendisi için getirdiği el kitabındaki daha fazla bilgiyi gözden geçirirken yine yalnızdılar.

Squires'ın canavarlığa bir yakınlığı var gibi görünüyordu ve onun her nüansını öğrenmesi konusunda ısrarcıydılar ve kesinlikle her şeyi öğrenmek için can atıyordu. Ama Ravyn ne zaman kendine gelse ara vermeyi de dert etmiyordu.
Yine de en zor kısmı, ne zaman uyanık olsa, ya onu yokluyor ya da elini vücudunun gerçekten keşfetmek istediği bölgelerine götürüyordu - ama o bu kadar uzaktayken değil. Bununla ilgili bir şeyler doğru değildi. Buna rağmen, onun nefis biri olduğunu ve ilacın etkisi altındayken aynı zamanda son derece sevecen olduğunu kabul etmek zorundaydı. Çok kedi gibi.
O derin, kara gözleri tekrar şehvetli bir bakışla ona sabitlemek için açtı. Önce parmak ucunu, sonra parmak boğumlarının arkasını kemirebilmek için elini alnından çekti.
Dilinin her hareketi, ona jilet gibi keskin bir zevk dalgası gönderiyordu. Bu adam, bir kadının duyularını nasıl etkileyeceğini ve en küçük hareket veya vuruşla nasıl zevk uyandıracağını biliyordu. Onu uzaklaştırmayı bu kadar zorlaştıran da buydu. Aklının bir köşesindeki o şeytani yanı, onun kollarında çıplakken nasıl olacağını bilmek için can atıyordu.
"Benimle yat, kara gözlü Susan."
Bir kız böyle bir çizgiye nasıl direnebilir?
Oh bekle, çok kolay. Hala bunun dışındaydı. Evet, peki ne zararı olur?
Hayır, ondan faydalanamazdı. İnsanlar kötü durumdayken onlardan faydalanacak türden bir kadın değildi. Tam kapasite çalışırken onunla hiç bu kadar ilgilenmemiş gibi göründüğü gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Uyandığında hala ilgileniyorsa, müzakere için bazı gerekçeler olabilir. Ancak şu anda bu görüşmeler tartışmalıydı.
Sol eliyle bezi alnından çekerken, sağ elini onun nefis erotik dilinden çekmeye çalıştı. Sorun değil, Leopardman. Sadece alnını yıkamaya devam edeceğim.”
"İnmeni istediğim şey bu değil." Başını kendine doğru çekti.
Onunla savaşmaktan bıkmıştı, sadece bunun ciddi bir hata olduğunu öğrenmesi için onu öpmesine izin verdi.

Tüm dünyası, onun çökmekte olan zevkiyle döndü. Dilinde yasadışı olması gereken bir yol vardı ve muhtemelen bazı eyaletlerdeydi. Birçok kez öpüldü hayatı, ama asla böyle değil. Güçlü ve güçlüydü ve onu tamamen nefessiz bıraktı.
Elini kotunun şişmiş çıkıntısına götürdü. Kendisini açık avucuna sürterken elini orada tuttu. Dişlerini gıcırdatarak, onun içinde bunu yaptığını hayal edebiliyordu. Sonunda nihai tatmini elde edene kadar onu okşayarak sert ve derin hissedin....
Ama erkeksiz bir yıl geçirmişti. Kesinlikle biraz daha gidebilirdi.
İsteksizce öpücüğünden ayrıldı. "Sakin ol, Çizmeli Kedi."
Elini çektiğinde gerçekten inledi. Somurtarak tekrar ona uzandı, ancak onu öpmek yerine burnunu boynuna sürttü. Susan, garip bir şey olana kadar onun ağzının sıcaklığına tısladı.
Gözleri sulanmaya başladı ve hemen burnu tıkandı. Burnunu çektikçe, o hapşırıncaya kadar daha da kötüleşti.
"Aman Tanrım," dedi gözlerini silmek için geri çekilerek. "Sanırım sana alerjim var."
Ayağa kalktı ve şilte boyunca onu takip etti. "Sana bağımlıyım."
"Ravin!" diye tersledi, onu geride tutarak. "Ben ciddiyim." Ama şimdi iyileşiyordu.
Belki de yanılıyordu.
"Bana alerjin yok," dedi şakacı bir şekilde onu yakalayarak. Onu yatağın üzerine yuvarladı ve altına sıkıştırdı.
Susan, onu tekrar öpmek için başını onunkine doğru eğene ve saçları yüzüne düşene kadar iyiydi. Hemen tekrar havasızlaştı.
Boğazını temizleyerek, onu altına sıkıştırana kadar döndürdü. Ona o kadar kötü bir şekilde sırıttı ki, tek başına onu azdırabilirdi. Kalçasını kaldırıp tekrar ona sürttü.
"Kes şunu ve beni dinle. Sana alerjim var, dedi sertçe.
En azından, onu harekete geçiren kedi tüyü olduğu için, bunun çok mantıklı olduğunu düşündü. Ama en kötü yanı, içinde derinlerde bir yerde, bir yanı son derece hayal kırıklığına uğramış olmasıydı. Bu onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.
Ölümsüz bir kedi olan, Dark-Hunter olayı olan bir adamla bir ilişki yaşayabilecek gibi değildi.
"Hadi Susan," dedi o derinden kışkırtıcı sesle, vücudunun o şişmiş bölümüyle fazlasıyla ilgilenen bir bölümüyle ovmak için kalçasını kaldırırken. "Sana ihtiyacım var."
Onu çıplak soymasını ve her ikisinin de temel içgüdülerini doyurmasını isteyen şeytani şeytanı bastırarak, başını iki yana salladı. "İhtiyacın olan şey soğuk bir duş."
"Yanıma bir tane al, sırtını yıkayacağım."
Acımasızdı!
Aniden, kapıda bir vuruş sesi duyuldu.

Böldüğü için minnettar olan Susan, hemen Ravyn'den uzaklaştı, ayağa kalktı ve buruşuk giysilerini düzeltti. "Girin."
Kapı açıldı ve Ravyn'in şiltenin üzerinde uzandığını görmek için arkasına bakan Erika'yı gösterdi.
Ravyn yanına yuvarlanıp kedi gibi kıvrılırken homurdandı. "Merhaba kedicik.
Herhangi bir değişiklik var mı?
Erika, Susan'ın yanından geçerek odaya girerken burnunu kırıştırdı. “O ne? Yüksek?"
"Evet. Çok, diye yanıtladı, Erika'nın kesik tonunu taklit ederek.
Bu onu epey eğlendirmişe benziyordu. "Dostum, ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
Susan, Erika'nın yan yatmış halde yabancı bir dilde ninni gibi görünen bir şeyler söyleyen Ravyn'e yavaşça yaklaşmasını izlerken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yüzde yüz emin değilim. Neden?"
“Çünkü her ne ise, hadi dozu artıralım. On yaşımdan beri bana kedi yavrusu demedi.”
Erika, daha iyi şartlarda tanışmış olsalardı Susan'ı eğlendirebilecek olan, ona geniş, mutlu bir gülümsemeyle baktı. Ancak Erika'nın hem kendisine hem de Ravyn'e karşı bıkkın tavrı göz önüne alındığında, Susan genç kadına karşı fazla merhametli hissetmiyordu.
"Ziyaretinizin bir anlamı var mı?"
"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Sesinde, yanında bu kadar kısa olduğu için Susan'ın kendini ezik gibi hissetmesine neden olan bir titreme vardı. Ne de olsa Erika onu hayatı boyunca tanıyordu ve babası Hawaii'de olduğundan buradaki tek ailesi Ravyn'di.
"O iyi," dedi Susan ses tonunu yumuşatarak. "İyi misin?"
Başını salladı ama gözlerinde üzgün ve incinmiş bir şeyler vardı. "İnsanların benim yüzümden ölmesinden hoşlanmıyorum, anlıyor musun?"
"Evet, yalnızlık berbat."
Erika bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. O tereddütlü hareketiyle, sümüklü bir gençten, birinin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyaç duyan küçük bir kıza dönüştü. "Hiçbir fikrin yok."
Susan ona yaklaşarak, "Aslında," dedi. Ben senin yaşındayken öksüzdüm ve o zamandan beri yalnızım.”
"Tek başına zor muydu?"
Susan, eski anılar peşini bırakmazken yutkundu. "Evet, çoğu zaman. Mezuniyette tüm arkadaşların aileleriyle çevriliyken sen orada tek başına duruyorsun. Üniversitenin ilk gününde yalnızsın ve yurt odanı bulurken sana gülen annen ve baban yok. Biri sana acımıyorsa yurt kapanınca gidecek yer yok. Ama en kötüsü tatiller, özellikle Noel. Evinizde oturuyorsunuz, ağacın altında kendinize aldığınız tek hediyeye bakıyorsunuz ve bir anneniz, babanız ya da sadece arayacak biri olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorsunuz.”

Artık Angie ve Jimmy bile yoktu. Angie her zaman onu eve davet eden kişi olmuştu. İyi olduğundan emin olmak için Anneler Günü'nde ve Paskalya'da onu aramaya her zaman özen göstermişti. Ve her zaman yalan söylemiş ve iyi olduğunu söylemişti, oysa içinde kesinlikle kimsenin olmaması hala acı veriyordu.
Ravyn'e baktı. Ailenin hayatta olduğunu bildiğin ama senin için hayatta olmadığını bildiğin o anlar ne kadar zordu?
Erika'ya karşı neden bu kadar anlayışlı olduğunu açıklıyordu. Ne kadar sinir bozucu olsa da, yalnız olmaktan daha iyiydi. Sahip olmak için ruhunuzu satacağınız şeyleri dünyanın geri kalanının kanıksamasını izlemekten daha iyidir.
Kız karşılıklı anlayışla başını sallarken Erika'nın mavi gözlerinde gönülsüz bir saygı gördü. "Ailen için üzgünüm. Annemi birkaç yıl önce kaybettim… Hala acıyor."
"Biliyorum. Ben de üzgünüm."
"Teşekkürler." Erika, Ravyn'e baktı, sonra kaşlarını çattı. Bir şeye ihtiyacın var mı? Kafes ya da pire kovucu gibi mi?"
Gülümseyen Susan, Ravyn'in sanki o lirik dilinde "Itsy Bitsy Spider" şarkısını söylüyormuş gibi ellerini hareket ettirmesini izlerken duraksadı.
"Bir panzehir iyi olurdu."
"Bilmiyorum," dedi Erika alayla. "Bunun gibi eğlenceli biri. Etrafta büyük bir çocuğun olması gibi bir şey."
Ravyn yüzüstü döndü ve kendini yukarı itmeye çalıştı. Susan onu şiltenin üzerinde tutmak için yanına koştu.
Gitmem gerek, dedi Ravyn, onu geri itmeye çalışarak.
"Hayır hayır. Tam da olman gereken yerdesin."
"Hayır," dedi o kadar mızmız bir ses tonuyla ki bu onu hayrete düşürdü. Bu kadar derin bir sese sahip bir adamdan böyle bir sesin çıkabileceğini asla düşünmemişti. "Gitmek zorundayım."
Neden bu kadar inatçıydı?
Hayır, Ravin. Senin burada kalman gerekiyor."
"Ama buraya gidemem ve gerçekten gitmem gerekiyor."
Erika garip bir tıslama sesi çıkardı. Susan, sanırım çöp kutusuna ihtiyacı olduğunu söylüyor.
İçini bir korku duygusu kapladı. Hayır… şansı bile o kadar kötü değildi. Ah, kesinlikle hayır.
Sadece geri düşmek için kendini onun kavrayışından uzaklaştırdı. Şaşırmış gibi yatağa baktı. "Bu banyo değil…"
Vur beni lütfen!
Ama herhangi bir geri dönüş olmadı. Eğer gerçekten gitmesi gerekiyorsa, buraya girmesine pek izin veremezdi. Bu iğrenç ve iğrenç olurdu. "Bunu yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum."
Erika başparmağıyla kapıyı gösterdi. "Yardım etmesi için adamlardan birini bulmamı ister misin?"

Susan bunu bir saniye düşünürken uzun, yorgun bir nefes verdi. "HAYIR. Bir şekilde bu konuda benden daha fazla hevesli olacaklarından şüpheliyim. Bu konuda ona yardım etmeleri gerekse, şüphesiz onu öldürürlerdi. Bunu varlığının en derin noktasına kadar korkutarak, Ravyn'in ayağa kalkmasına yardım etti ve neredeyse onun ağırlığının altına düşecekti. Adam o kadar sağlam yapılıydı ki bir arabayı kaldırıyor gibiydi. "Onu tuvalete götürmeme yardım eder misin?"
"Elbette."
Susan, Erika'nın yardımıyla onu koridorun karşısındaki küçük banyoya götürmeyi başardı. İçerideki alan dar ve sıkışıktı. Dışarıda Erika ile beklemeye başladı ama sonra vazgeçti. Ravyn şu anki durumunda düşüp kendisine zarar verebilir. İhtiyaç duydukları son şey, kafasını bir şeye vurmasıydı.
Onun iki yaşındaki bir çocuk gibi sineğiyle uğraşmasını izledi. "Fermuarım bozuk."
Gözlerini devirdi. "Hayır, değil."
Ona bıkkın bir bakış atmaya cesaret etti. "Evet öyle."
Bunu hak etmek için ne yaptım? Bir şey için ilahi bir ceza olması gerektiğini düşündü.
Gününün ona bu kadar kötü davranmasının başka bir nedeni yoktu. Kendi kaderine lanet ederek, pantolonunu çözebilmek için ellerini yoldan çekmek üzere ilerledi. Öğrendiği düğme uçuşuydu. Fermuarı açmamalarına şaşmamalı.
Düğmelerini açarken, üzerinde iç çamaşırı olmadığını fark edince yüzü alev alev yandı. Onu daha önce çıplak görmediğinden değil ama bu bir şekilde farklıydı. Daha özel. Cesaret için derin bir nefes alarak pantolonunu indirmesine yardım etti, sonra ihtiyaçlarını giderirken arkasını döndü.
Bu hayatımın en tuhaf anı olmalı. Daha önce hiç bir yabancı için böyle bir şey yapmamıştı. Ama yine de, bir şekilde kendini böyle bir durumda bulursa, yalnızca birinin ona aynı merhameti göstermesini ve bu konuda ona yardım etmesini umardı. Ravyn hakkında ne kadar az şey bilse de, onun bu kadar çaresiz olduğu için utançtan öleceğinden emindi. Bağımsızlığından gurur duyuyor gibiydi.
Ve ailesinin ona davranış biçimi göz önüne alındığında, onun ondan çok daha uzun süredir yalnız olduğu belliydi.
İşi bittiğinde, giyinmesine ve ellerini yıkamasına yardım etti. Susan onları sabunlarken durakladı. Elleri şımartılmamıştı. İriydiler ve nasırlıydılar, kim bilir neye karşı verilen anlatılmamış kavgalarla vahşice yaralanmışlardı. Özellikle biri geniş ve derindi ve ön koluna kadar uzanıyordu. Diğeri, sanki bir şey onu ısırmış gibi görünüyordu. Onları görünce midesi bulandı. Evet, hayatı ve dertleri kıyaslandığında çok hafif görünüyordu.
"Dokunuşun çok yumuşak," diye fısıldadı. "Bir kelebeğin kanatları gibi."
Aptalcaydı ama bu sözler içinde bir şeylere dokundu. Hayır, onun sesinde duyduğu duygudan çok kelimeler değildi. Ona bu kadar nazik dokunan hiçbir şeye alışık olmadığını söyleyen ses tonu.

"Teşekkür ederim," dedi, ellerini durulayıp küçük bir el havlusuyla kurulayarak.
Nemli elini çenesine koyarak bakışları kilitlenene kadar başını geriye doğru eğdi.
"İnanılmaz derecede güzelsin."
Oh, evet, adam kesinlikle kafayı bulmuştu. Quasimodo falan olduğundan değil ama Susan aptal da değildi. Erkeklerin güzel olduğunu düşündüğü türden bir kadın değildi.
"Evet evet. Sadece seninle yatmamı istiyorsun."
"Hayır," dedi kalın bir sesle. "Melekler gibi güzelsin." Alnını onunkine yasladıktan sonra ona hayatında gördüğü en nazik öpücüğü verdi. Kollarını ona doladığında ve onu sevişmek için azgın bir adam gibi değil de ona karşı gerçekten hisleri olan biri gibi tutarken içinde bir şeyler eridi. Ve bu, içinde o kadar derin bir acıyı ortaya çıkardı ki, boğazı düğümlendi.
Hayatı boyunca tek istediği sevilmekti. Tekrar bir aileye sahip olmak ve bu öpücük ona sadece sahip olmadığını hatırlattı.
Muhtemelen asla sahip olamayacağı şeylerden. Ve bu düşüncenin verdiği acı buz gibi üzerine çöktü.
"Tamam, Ravyn, seni yatağına geri götürmeliyiz." Onun tartışmasını bekliyordu. Bunun yerine, ondan geri çekilmeden önce sadece başını salladı ve ardından kapıyı açtı.
"Yavru kedi," dedi Erika'yı yeniden görünce. "Ne zaman bu kadar uzun oldun?"
Susan'a "ah" bakışı attı. "Sen banyodayken ben büyüdüm."
"Gerçekten mi?"
Erika homurdandı. "Biliyor musun, bu onun normal mizacına göre ciddi bir gelişme.
Sanırım bundan hoşlandım. Kesinlikle ne olduğunu öğrenmeli ve yemeğine takviye yapmalıyız.
Susan, onu odalarına geri döndürmeye çalışırken, Ravyn kapı çerçevesini eliyle yakaladı ve içeri girmeyi reddetti. Onu ileri itmeye çalışırken ona sert bir bakış attı. "Eve dönmeliyim."
"Evet," dedi yavaşça, "tam bu odada."
"HAYIR!" vahşi bir tonda homurdandı. Zatira'nın bana ihtiyacı var. Ona gitmeliyim.
Zatira kimdi? Susan, en az kendisi kadar bu addan şaşkın görünen Erika'ya baktı. "Hayır, bilmiyorsun."
Onu itti ve koridorda ilerlemeye başladı. "Onu kurtarmalıyım." Donmadan önce üç adım attı. Sanki bir televizyon ekranıymış gibi yere bakıyordu. İnanılmaz bir acı, sanki bir tür kabusu yeniden yaşıyormuş gibi alnını buruşturdu. Daha önce hiç bu kadar eziyet görmüş bir ifade görmemişti.
"Hayır," diye homurdandı, duvara yumruk atarak. Zatira! Anne! Tanrım hayır! Artık kan yok. Ölmediler. Onlar değil!"
Kendini duvara atıp yere düşmeden önce iki elini de saçlarından geçirdi.

Susan ona gitti. Ellerini ellerinin arasına alarak onu saçlarından kurtarması için zorladı. "Ravyn, bana bak."
Gördü, ama onu görmediğini söyleyebilirdi. Hâlâ geçmişindeki bir şey tarafından eziyet ediliyordu. Zatira mı?
"Ben Susan."
Ondan uzaklaştı. Onu kurtarmalıyım. Ölmesine izin verememem. Yapamam."
Susan onu incitmeden mücadele ederken onu tutmaya çalıştı.
Birden üzerlerine bir gölge düştü. Susan, Erika olmasını bekleyerek yukarı baktı.
değildi. Dorian ya da Phoenix'ti.
"Kalk," diye hırladı Ravyn'e. Yüzünde ne bir şefkat ne de bir sempati vardı.
"Siktir git." Ravyn onun yanından geçmeye çalıştı ama kardeşi onu kabaca kolundan yakalayıp ayağa kaldırdı.
"O kadar sert değil," diye çıkıştı Susan. "Onu incitmeye gerek yok."
Ravyn kardeşine bakarken sırtını duvara yasladı. Yüzü kızgın ve vahşiydi ama gözleri ciltler dolusu acı ve incinmeyi anlatıyordu. "Beni yine öldürecek misin?"
Bir kez olsun kardeşinin ifadesi yumuşadı. "Ben Dorian, Rave. Phoenix değil."
"Dori..." Ravyn'in yüzündeki öfke soldu ve yerini derin bir ıstıraba bıraktı.
"Öyle demek istemedim, Dori. yapmadım Bana inanmalısın. Onların incinmesini istemedim." Kardeşinin gömleğinden tuttu ve sımsıkı tuttu.
"Kimsenin ölmesini istemedim."
Dorian, elini çekmeden önce elini Ravyn'in bileğine doladı. "Biliyorum."
Ravyn kafasını duvara o kadar sert bir şekilde çarptı ki, aslında Sheetrock'u kırdı.
Üst kata açılan kapıya doğru bir adım atarak, "Onları kurtarabiliriz," dedi. "Geri dönüp düzeltebiliriz."
"Bu adam ne hakkında konuşuyor?" diye sordu Erika.
Dorian cevap vermedi. Bunun yerine, ona tersledi. "Yukarı çık, Erika."
Tartışmak istediği suratından belliydi ama bir kez olsun itaat etti.
"Gitmeliyiz," diye ısrar etti Ravyn.
Ama kardeşinin sert ifadesinde hiçbir rahatlama yoktu. "Bir daha aptal olma," Ravyn'i ondan uzaklaştırdı.
Ravyn sendeleyip neredeyse düşüyorken Susan, Dorian'a dik dik baktı. "Seni pislik," diye hırladı, Ravyn'i ona karşı zar zor yakalayarak.
Ravyn, bakışları buluşup öylece dururken duraksadı. Bu bölüm başladığından beri ilk kez Zatira'yı değil onu gördü. Yüz hatları rahatladı. Dudaklarında küçük bir gülümseme asılı kaldı. "Bir meleğe benziyorsun..."
Düşmeden önce gözleri geriye doğru yuvarlandı.
Ravyn yere düşerken Dorian sıkıntılı bir nefes verdi. Dorian onu nazikçe kaldırdı ve şilteye geri götürdü. Susan yardımını protesto etmek istedi, ama Ravyn'i tek başına hareket ettirmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu kadar soğuk olduğu için kardeşine lanet olsun.
"Ne zamandır böyle?" diye sordu Dorian doğrulurken.

"Yaklaşık iki saat."
Dorian, sessiz ve hareketsiz yatan Ravyn'e bakarken başını salladı. "Bir nefes almaya ihtiyacın var mı?"
Ona şüpheli bir bakış atarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Duruma göre değişir. Ben yokken onu dövecek misin?
Yüzündeki ifade, onun sorusuyla eğlenmediğini söylüyordu, şaka yapmadığına göre bu onun için sorun değildi. "HAYIR."
Bu onu biraz daha iyi hissettirdi... ama sadece biraz. Hala Dorian'a güvenmiyordu. El kitabında okuduklarına göre Dorian, Arkadyalı bir Kurt Avcısıydı. Teoride insan, bir hayvana dönüşmeyi başardı. Hayvan kalpleri tutan başka türden Kurt Avcıları da vardı. Onlara Katagarya deniyordu. Ravyn ve ailesinin aksine onlar gerçekten insan şeklini alabilen hayvanlardı. Ama durduğu yerden pek bir fark görmedi çünkü sözde "insan" dalı, vahşi doğada tanıştığı herhangi bir hayvan kadar soğuk görünüyordu.
Ayrıca, bir muhabir olarak, kesinlikle hayvan olarak sınıflandıracağı pek çok insanla tanışmıştı. Hatta bazıları amipti.
Ve içindeki muhabirin son derece merak uyandıran bir şeyi daha vardı. "Zatira kimdi?"
Cevap vermeden önce acı Dorian'ın gözlerini kararttı. "Kız kardeşim."
"Sanırım o da Ravyn'indi?"
Ona evet anlamında ama Dorian'ın bunu kabul etmek istemediği bir bakış attı.
Bu da bir sonraki soruya yalvardı. "Ona ne oldu?"
Gözlerinden yayılan acı tüm benliğine yayıldı. Onun kaybını en az Ravyn kadar derinden hissettiği açıktı. "Üç yüz yıl önce öldürüldü."
Susan buna yüzünü buruşturdu. "Nasıl öldürüldü?"
"İnsanlar tarafından." Sanki insan olmak aklına gelebilecek en kötü şeymiş gibi bu kelimeyi hırladı. Ona hayatında gördüğü en sert, en nefret dolu bakışları attı. "Onu vahşice katlettiler... annemizi, Phoenix'in karısını ve çocuklarını ve tüm köyümüzü."
Susan bunun dehşeti onu alt ederken ağzını kapattı. Ama o zaman, ne ummuştu ki? Kara Avcılar, haksız bir trajediye maruz kalmış ve onlara haksızlık edenlerden intikam almak isteyen kadın ve erkeklerden yaratıldı. Artemis'i onlara çağıran ruhlarının çığlığıydı ve eğer anlaşmayı kabul ederlerse Artemis onları hayata döndürecek ve intikamlarını almaları için onlara yirmi dört saat verecekti.
Ondan sonra, insanlığı korumaya adanmış ordusunda asker oldular. Daimonlardan. Yaratılışlarının doğası, hepsinin geçmişlerinde en az bir büyük trajedi yaşamasını garanti ediyordu.
"Onu Karanlık Avcı yapan şeyin ölümleri olduğunu mu sanıyorum?"
Onayladı. "Onları öldüren insanlardan intikam almak istiyordu."
Ya Isabeau? O da senin köyünün bir parçası mıydı?
Yüzündeki nefret dolu ifade kocaman bir hayırdı. "Ravyn'in eşiydi... kalpsiz, insan bir orospu. Ona bizden bahsetti ve o da kendi halkına anlattı. Bizim için gelenler onlar. Bizim şeytanın kötü köleleri olduğumuzu düşündüler ve

biz onları köylerini basan Katagarya'dan korurken, cehaletleri içinde zayıf üyelerimizi katlettiler.”
Katagarya, halklarının savaş halindeki hayvan koluydu.
"insan" Arkadyalılar. Sempatik bir acı içini sararken Susan yüzünü buruşturdu. Tam da yardım etmeye çalıştığın insanlar tarafından ihanete uğramak ne korkunç bir ironi. Ama Dorian'ın söylediğine göre, Ravyn de kurban gibi görünüyordu; yaptığı tek şey yanlış kişiye güvenmekti. Herhangi birinin yapmış olabileceği bir hata için neden ondan nefret etsinler?
"Onu nasıl sürgüne gönderdin?"
Bunun üzerine homurdandı. "Onu biz kovmadık kadın. Ailelerimizi katledilmiş bulur bulmaz Phoenix onu öldürdü... ve piç kurusu ölü kalmalıydı.”
Sözleri ve sesindeki zehir onu dehşete düşürdü. "Siz insanlar nasıl böyle bir şey yaparsınız... kendi kardeşinize?"
"Nasıl yapamayız?" sorusuna şaşırmış gibi sordu. Ravyn'i işaret etti. “Ona her baktığımızda, ölümlerine onun sebep olduğunu hatırlıyoruz. O bizim için bir muamma. Ve görev yaptığı şehirde bir sığınak işletmek zorunda kalmamızdan nefret ediyorum. Bunun için Kadere lanet olsun.”
Ah, bu aptalcaydı. "Onun hatası değildi."
"Hepsi benim hatamdı... Ona asla güvenmemeliydim."
Uyanmış olmasına şaşıran Susan, sırtüstü yuvarlanmış olan Ravyn'e baktı. İlk başta onun hala çılgın olduğunu düşündü ama bakışları şimdi daha net görünüyordu.
Yüzü asıktı, kendini yukarı itti ve kardeşine uzandı. "Dori-"
"Bana dokunma, Ravyn." Dudağını Susan'a doğru kıvırdı. “Aklı başına gelir gelmez, diğerleri ona tekrar saldırmadan önce buradan gitmesi gerekiyor. Anlaşıldı?"
"Evet," dedi yanıt olarak kendi dudağını kıvırarak, "tamamen anlıyorum. Sen kalpsiz bir piçsin ve geri kalanınız leopar değilsiniz. Siz domuzsunuz.”
Yüzü sertleşti. "İnsan olduğun ve şu anda bir sığınakta durduğun için mutlu ol.
Yoksa boğazını koparırım.” Odadan çıkmadan önce Ravyn'e son bir nefret dolu bakış attı.
Onun bu yaptığına inanamayan Susan, tamamen hareketsiz yatan Ravyn'e döndü.
İlk başta tekrar bayıldığını sandı ama saçını yüzünden geriye doğru çekince gözlerinin açık olduğunu gördü.
Ona attığı bakış onu o noktaya yaktı. O kadar çok ıstırap ve kendinden nefret ediyordu ki nefesi kesildi. "Artık yalnız kalmak istemiyordum. Bu çok mu yanlıştı?”
Bu içten sözler karşısında kalbi sıkıştı. Tam olarak nasıl hissettiğini biliyordu. "Hayır, Ravyn, yanlış değildi."
Yatağın üzerindeki battaniyeye uzanırken kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. "Çok üşüdüm."

Susan battaniyeyi üzerine çekti ama dişleri takırdamaya devam etti. Hiç bu kadar soğuk birini görmemişti. İlacın ortaya çıkardığı ham duygulardan yeterince acı çektiğini anlayınca, onu vücut ısısıyla ısıtmaya çalışmak için ona doğru ilerledi. Zavallı adam. Ve aptalca dünyada yapayalnız olduğunu düşünmüştü. Ailenin olmaması, yarısının ölmesinden, diğer yarısının da ölümlere sebep olduğun için senden nefret etmesinden muhtemelen daha iyiydi.
Daha kötü bir şey hayal edemiyordu. Belki de Erika ile yaşıyordu ki o da öyle yaptı.
Ravyn onun kollarında titremeye devam etti. Odanın loş ışığında sessizce onu tutarken ellerini kendi elleriyle kapattı. Susan?
Hafif ses tonuyla gözlerini açtı. "Evet?"
"Arkadaşların için üzgünüm. Keşke olmasaydı.”
"Teşekkür ederim."
Sanki yine bilincini kaybetmiş gibi aniden onun kollarında gevşedi. Ondan uzaklaşmak için ilk eğilimi, onun yerine başını onun kaslı koluna koydu. İki yabancının kendilerini Pioneer Meydanı'nın kalbindeki popüler bir bekarlar kulübünün bodrumundaki bir yatağın üzerinde yatarken bulmaları ne tuhaftı. İkisi de işlemedikleri bir suçun peşindeydiler ve kimsenin onları istemediği bir yerde kapana kısılmışlardı.
Tanrım, ne gündü.
Gözlerini tekrar kapatarak uzun, yorgun bir nefes verdi. Önündekiler, Senatör Kelly ve şüpheli harcamaları hakkındaki hikayeyi yazdığı ve kaynağının tamamen düzmece olduğunu öğrendiği zamandan bile daha ürkütücüydü. Şimdi bile, patronunun hikayenin olduğu gazeteyi yüzüne fırlatıp onu uydurmakla suçladığı o günün anısıyla irkildi.
Sonra, onun hakkında hikaye üstüne hikaye yazan tüm muhabir kardeşleri tarafından ateş altında kaldı. Ne bir iyilik ne de bir bağışlama vardı. Onu yere sererken düşmanlık ve neşeden başka bir şey yoktu ve bunların hepsi, o da ona yalan söylememesi için yanlış kişiye güvendiği içindi.
Sonra davalar açıldı. İftira. iftira. karalama Sadece senatör onu değil, kendi gazetesini de dava etmişti. Hayatının en kötü zamanıydı.
Şimdiye kadar. Şimdi elini tutacak Angie bile yoktu. Onu inciten insanları öldürmekle tehdit eden bir Jimmy yok.
Sadece bir kelime söyle Sue, ben de onları park ihlallerinden tutuklayayım.
Tamamen yalnızdı.
Ravyn gibi.
Susan onun tenini kaşındıran ipeksi saçlarıyla oynarken göz yaşlarını kırpıştırdı.
Ama umursamadı. Onun varlığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Bu zayıflığın zamanı değildi.
Gücüne ihtiyacı vardı. Özellikle de tüm bunların nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı için.
Hayatını geri almaya nasıl başlayacağını bile.
Ne yapması gerekiyordu?

Sen bir muhabirsin, Sue. İyi bir muhabir ne yapar?
Gerçeği bul. Hayatını geri almanın tek yolu tüm bunların arkasında kimin olduğunu ortaya çıkarmaktı. Tamam, tam bir alay konusu olmadan vampirleri ifşa edemezdi ama Jimmy örtbas etmekten söz etmişti ve ona güveniyordu. Ona yalan söylemezdi. Durmadan. Departmanından biri, muhtemelen tamamı cinayet olan ortadan kaybolmaları gizlemek için kesinlikle Apollite'ler ve Daimon'larla birlikte çalışıyordu.
Artık neler olup bittiğini bildiğine göre, kanıt bulabilir ve onu ifşa edebilirdi...
Bir insan mahkemesinde ortaya çıkarılabilir ve ifşa edilebilirler. O zaman Apollitlerin artık insan yardımı olmayacaktı.
aptal olma Her şey gülünçtü ve o bunu yaşıyordu. Bunu kendi gözleriyle göremeyen insanlara nasıl satabilirdi?
Rüşvet aldığı varsayılan bir hükümet görevlisinin peşine düşmesinin onun rezil olmasına yol açtığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.
"Yeniden başlamak için çok yaşlıyım."
Dahası, çok yorgundu.
Ama bunu düşünürken bile, Angie'nin güzel yüzü aklında gezindi. Angie ve Jimmy'yi düğün günlerinde balayına gitmeden önce limuzinden ona veda ederken gülerek görebiliyordu. Birlikte yaşlanacakları ve onu tüm gürültülü çocukları için muhteşem bir teyze yapacaklardı.
Onlar onun ailesi olmuştu.
Bu sefer gözlerinden akan yaşları durdurmak mümkün değildi. Onlar -sahip olduğu tek aile- gitmişti ve o çocukları asla onlardan alıkonamayacaklardı.
Angie, Jimmy'nin televizyonda futbol maçları izlediğinden şikayet eden bir daha aramayacaktı. Artık Jimmy, Susan'a onun için mükemmel olacak bir adamı kısa süre önce tutukladığı konusunda alay etmek yok.
Artık gece geç saatlerde film izlemek veya kahkaha atmak yok. Artık Noel yemekleri yok.…
Gitmişlerdi ve o piçler onları sebepsiz yere öldürmüştü.
Şiddetli, katışıksız öfke, ruhunun derinliklerinde şişerek tüm vücuduna yayıldı. Ölümlerinden sorumlu olanların yanına kalmasına izin veremezdi.
Her gece hala dışarıda olduklarından ve diğer insanların rüyalarını bitirdiklerinden bahsetmiyorum bile. Diğer insanların hayatları. Başka birinin sevdiği aileyi elinden almak.
Onları durdurmak zorundaydı. Bir şekilde. Öylece oturup bir başkasının sevdiklerini kaybetmesine izin veremezdi. Eğer durdurabilirse değil.
Susan, aklına bir fikir gelince, zihinsel tiradında duraksadı.
"Jimmy'nin günlüğü..." Jimmy'nin hatırlayabildiği kadarıyla, günlüğünde anal notlar tutmuştu. Hem kendisi hem de Angie bu konuda onunla durmadan dalga geçmişlerdi. Onu bu kadar büyük bir araştırmacı yapan şey, her şeyi yazılı hale getirme ihtiyacıydı.
Ortaya çıkardığı kanıt veya ipuçları ne olursa olsun o defterde olacaktı.
Bunu biliyordu.
Takip etmesi için ipucu bırakmamış olma şansı yoktu.

Ama polis onu ararken evine nasıl gidebilirdi? Büyük olasılıkla gözetlediklerinden bahsetmiyorum bile.
Önemli değildi. Orada bir yol bulacak, ne pahasına olursa olsun o notları alacak ve bu soruşturmayı bitirecekti. Onu öldürse bile.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ravyn bulanık bir görüşle ve havada ağır bir Susan kokusuyla uyandı. Hassas, sıcak bir kokuydu. Eşsiz ve davetkar. Kendini tam bir bok gibi hissediyordu ama yine de onun kokusuyla ilgili bir şeyler onu yatıştırıyordu. Onu da ateşe verdi.

Sağ omzu o kadar ağrıyordu ki zar zor hareket ettirebiliyordu. Zaten yapamazdı, çünkü Susan sırtı ona dönük, mışıl mışıl uyuyordu. İlk başta nerede olduğunu ya da neden onun üzerinde olduğunu anlayamadı. Sonra aniden, gecenin önceki olayları hızla geri geldi.

Mutlu Avlanma Alanı'nın dışında ona bir traktör çarpmıştı. Kaçışlarının ve Serengeti'ye dönüşlerinin görüntüleri, Susan'ın ona yardım etmesiyle hasta olmanın parçalarını ve parçalarını hatırlarken, etrafında dolaştı.

Tüm dünya paramparça olurken onu tutmuştu.

Buna hayret ederek ona bakmak için ayağa kalktı ve ipeksi yanağından bir tutam sarı saçı geriye itti. En güzel teni vardı. Güzel ve lekesiz, ipekten daha yumuşaktı. Parmaklarını onun elmacık kemiğinin üzerine koydu ve kendisininkinden çok farklı olan dokuya hayran kaldı.

Onda sevimli bir şeyler vardı. İçindeki hayvana seslenen ve onu öne çeken bir şey. Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir çekim hissetmemişti. Isabeau bile değildi ve o onun seçtiği eş olmuştu.

Saçlarının kokusunu içine çekebilmek için başını eğdi. Onun vücudunun sıcaklığı onu sakinleştirirken, yumuşak bukleler yanağını gıdıklıyordu. Diğer kolunu onun üzerine koydu ve karanlıkta onu kendine yakın tuttu. Bir sevgili gibi. Bu an, içinde uzun süredir unutulmuş bir rüyayı uyandırdı. Bir aile rüyası. Aşkın. Sevebileceği, onu da sevecek birine sahip olmak.

Tanrım, birini kucağına almayalı çok uzun zaman olmuştu...

"Bana el yordamıyla davranmayı kesmezsen Çizmeli Kedi, artık umrumda değil, canını yakacağım."

Kendine rağmen güldü.

Susan o çarpıcı mavi gözlerini ona bakmak için açtı.

"Bunu aştım," dedi ona yumuşak bir sesle.

Yine de şüpheli görünüyordu. "Uh-huh, geçen sefer göğüslerime kafa dalışı yapmadan hemen önce böyle demiştin."

"Hayır, yapmadım... değil mi?" Hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı ama son birkaç saat puslu ve belirsizdi. Ve kesinlikle böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordu, ama sonra, onun onu ne kadar çekici bulduğu düşünülürse, bunu da inkar edemezdi. Böyle bir şeyden paçayı sıyırmak için bir şansı ve nedeni olsaydı, muhtemelen bunu kullanırdı.

Gözlerini kıstı. "Gerçekten döndün, değil mi?"

Kafatasını ikiye bölüyormuş gibi hissedilen acıyı biraz olsun dindirmek için elinin içiyle sağ gözüne dokundu. "Evet ve korkunç bir baş ağrısıyla."

Susan o gece yarısı gözlerine bakmak için döndü. Tamam, diğerini eliyle kapattığı için tek gözüydü ama orada tekrar netlik görmek güzeldi.

"Tekrar hoşgeldiniz."

"Teşekkürler." Bakışları, görmezden gelmekte zorlandığı bir davetle onunla dalga geçen dudaklarına indi. "Herşey için."
"Sorun değil."
Dudaklarını yaladı, diliyle ıslattı... Bu onun mahvolmasıydı. Dayanamadı, başını eğdi, yarı onun kendisini geri çekmesini ya da itmesini bekliyordu. Yapmadı.
Bunun yerine, öpücüğünü almak için kollarında ilerledi. Dudakları birbirine değdiği anda Ravyn gözlerini kapadı ve onun sıcaklığının kendisini sarmasına izin verdi. Kollarını ona doladı ve sunduğu şefkatle titremesine neden oldu. O olağanüstüydü.
Kalbi hızla çarparken öpücüğü derinleştirerek onun ağzını keşfetti.
Susan nefes alamıyordu... kelimenin tam anlamıyla. Alerjileri devreye girdi, ama onlar bile cenneti tattığında onu bırakmaya yetmedi. Dudaklarının dokunuşuyla her yeri ateşlendi. Lezzetli ağırlığı onu şilteye sabitlerken yüzünü avuçladı. Fiziksel olduğunu bilse bile, aslında kıyafetlerine içerlediğini fark etti.
onunla bir hata olur. Dark-Hunters'ın randevuları ve kız arkadaşları olamazdı ve birinin tek gecelik ilişkisi olmaya hiç niyeti yoktu.
Ayrı yollardan başka gidecek yerleri yoktu. Duygularının daha mantıklı olmaması çok kötü çünkü şu anda tek istedikleri onu kollarında tutmak ve diliyle o kötü vücudun her santimini keşfetmekti. Ama yapamadı.
Ravyn, onun altında kıvranan çıplak vücudunun görüntüleri ona arzuyla eziyet ederken, elini onun ipeksi saçlarına bastırdı. Kalbinin onunkiyle birlikte attığını hissedince dudaklarını ısırdı. Gömleğini kaldırmamak ve göğsünü ellerinin arasına almamak için sahip olduğu her şeyi kullanmıştı. Ama o bir Yaverdi ve onlar Kara Avcılar'a yasaktı.
Öyle bile olsa, onun anlayamadığı bir düzeyde ona hitap ediyordu. Yapabilseydi, gecenin geri kalanında burada onunla kalırdı ama şu anda uğraşmaları gereken çok fazla şey vardı. Ve ona ihanet edebilecek başka bir kadınla birlikte olmak isteyeceği en son şeydi. Geri çekildi, sonra inledi.
Susan sanki tam olarak neyin acıdığını biliyormuş gibi elini onun ağrıyan koluna koydu. "Dinlenmen lazım."
Kafasını salladı. "Yapacak çok işimiz var."
"İnan bana, biliyorum. Ama hala yaralısın."
Bunun üzerine homurdandı. "İnan bana, bu hiçbir şey. Kesinlikle yaşayacağım."
Yüzünü buruşturmak için oturduğunda başını salladı. "İyi o zaman. Sen baygın ve baygınken ben çok düşündüm. Daimonlar, Seattle'da tam bir koşu yapabilmek için hepinizin peşindeler, değil mi?
Ravyn şiltenin üzerinde sırt üstü uzanmış halde kaldı. Biz de öyle düşünüyoruz.
"Pekala, Leo'nun bana verdiği el kitabına göre," -deri ciltli kocaman bir cildi aldı ve göğsüne bastırdı- "ne zaman bir Kara Avcı aşağı inerse, onların yerine bir başkası gönderiliyor, özellikle de şehir merkezinde. ayar… örneğin, oh, Seattle gibi.

Kaşlarını sert bir şekilde çatarken kitabın kenarıyla oynadı. "Peki Daimonlar gerçekte ne umuyor? Demek istediğim, seni öldürürlerse ve daha fazlası gönderilirse, neden zahmet edeyim...
Sağ?"
Kesinlikle haklıydı. "Bilmiyorum. Mantıklı değil ama yaptıklarını inkar edemezsin. Belki de son Kara Avcı düşene kadar bizi teker teker yakalamayı umuyorlardır." Bunu söylerken bile, bundan daha iyisini biliyordu. Çok fazla Kara Avcı vardı.
Hepsini elde etmek yüzyıllar olmasa da yıllar alacaktı.
Ama sonra, son birkaç yıldır tuhaf bir şeyler oluyordu. Pek çok Karanlık Avcı serbest kalmıştı ve daha da büyük bir kısmı ölmüştü. Özellikle son zamanlarda.
"Ya da belki bu bir deneydir," dedi Susan. "Bir dakika düşün. Burada hepinizi yok ederek paçayı kurtarabilirlerse, diğer şehirlerde birleşebilirler. Çalışılmış bir saldırı yapın. Her şehri tek tek ele geçirin. Sağ?"
“Bu noktada, hemen hemen her teoriyle giderdim. Dürüst olmak gerekirse hiç böyle bir şey görmedim. Demek istediğim, her zaman orada burada onlara yardım etmeye istekli birkaç aptal insan olmuştur. Ama asla bu ölçekte değil.”
“Bu, onlara neden yardım ettikleri sorusunu gündeme getiriyor? Daimonlar, hizmetleri karşılığında onlara ne vaat ediyor?”
Ravin omuz silkti. “Her şey olabilir. Param onlara sonsuz yaşam sözü verdiklerini söylüyor.”
"Öyle düşünmüyorum. Çok kolay. Bir saniyeliğine düşünün. Oldukça yüksekte biri onlara yardım ediyor. Neden? Daimons'ın Seattle'daki insanları öldürmesine ve Kara Avcıları alt etmesine izin vererek bu kişinin ne kazancı olabilir? İnsanın bunda kazanılmış bir menfaati olmalı ve sonsuz yaşam bunu benim için yapmıyor.”
Ravyn sessizleşti. "Biliyorsun, Kurt Avcıları basit bir nedenden dolayı ortaya çıktı."
"Ve bu?"
"Kabaca dokuz bin yıl önce, eski bir Yunan kralı bilmeden bir Apollite ile evlendi. Yirmi yedinci doğum gününde yavaş yavaş çürüyerek öldüğünde, kral oğullarının da anneleriyle aynı kaderi paylaşacağını anladı. Beklenti karşısında dehşete düşerek, hayvan gücünü büyülü bir şekilde Apollites'e büyüsüyle birleştirmek için hemen yola çıktı. Amacı, Apollitlerin daha uzun yaşamasını sağlamaktı.”
"Ve?"
"İşe yaradı. İnsan kalbi olan Arcadian ırkını, benim ırkımı ve hayvan kalbi olan düşmanlarımız Katagarya ırkını yarattı.”
Susan okuduklarından bunu hatırladığı için başını salladı.
Kara gözleri onu delip geçti. "Ne dediğimi anlıyor musun? Lycaon, ailesini korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Yaptığı tüm melezleri öldürmesini söylediklerinde Kaderlere bile meydan okudu. Kendi oğullarını öldürmek için..."

Sonunda ne demek istediğini anlayınca çenesi gevşedi. "Polislerden biri bir Apollite ile mi evlendi?"
"Ya o Apollite Daimon'a dönüşürse?"
Bu sözler içinden cam gibi geçerken Susan nefes alamıyordu. Tamamen mantıklıydı.
Onların yakalanmasına yardım etmek için medyanın kulağına sahip olacak bir yetkili. Kanıtları kurcalayabilen ve müfettişleri yeniden görevlendirebilen bir yetkili.
"Ya polis şefi ya da komiser, değil mi?"
Bahse girerim.
Aklında bir şeyler dönerken ağzını kapattı. Eğer yanılıyorlarsa ve masum bir adamın peşine düşseydi, asla bu kadar üzülmezdi. Ama eğer haklılarsa...
"Kanıta ihtiyacımız var. Sert, tartışılmaz kanıt."
Ravin başını salladı. "Ve insan müttefiklerini hızla kesmemiz gerekiyor."
Susan daha fazla hemfikir olamazdı.
"Evet. Tehlikeli olacak ama şimdilik Jimmy'nin günlüğünü ele geçirmeliyiz.
"Ne günlüğü?"
Yüz hatlarını acı sararken bakışlarını kaçırdı. Boğazını temizleyerek bakışlarını düz bir şekilde karşıladı, ama yine de gizlemek için çok uğraştığı acıyı gördü. "Klinikteki müfettiş arkadaşım Jimmy her zaman düşüncelerinin ve yaptıklarının bir günlüğünü tutardı."
"Blog gibi mi?"
Hayır, bunun için fazla özeldi. Bu muhtemelen evinde bir yerlerde olurdu. Ya el yazısı kitap olarak ya da dizüstü bilgisayarında. Evlerini aramalı ve bulmalıyız."
Ravyn şüpheciydi. "Polislerin bundan haberi olmaz mı?"
"Öyle düşünmüyorum. Dediğim gibi, Jimmy gerçekten özeldi, özellikle birlikte çalıştığı adamların yanında. Onlara bir günlük tuttuğunu söyleyeceğini sanmıyorum.
Bir anlamı vardı. Tanrılar onun da böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordu. "Ama onu öldürme zahmetine girselerdi, evini aramaz mıydılar?"
"Hayır bahse girerim. Onun susturulduğunu ve bizim kaçtığımızı düşünüyorlar. Evini aramak birini şüphelendirebilir."
Yine güzel bir tartışma yaşadı. Ama bir şey var, eğer polisler evi henüz aramamış olsalardı, büyük olasılıkla yakında ararlardı ve Jimmy'nin geride bırakmış olabileceği her türlü kanıt veya ipucu kaybolurdu. Yani ya bu gece ulaşacaktı ya da muhtemelen sonsuza dek kaybedecekti. "Tamam hadi gidelim. Saat kaç?"
Saatine baktı. "On iki otuz."
"Nerede yaşıyor?"
"Yirmi Dokuzuncu Cadde Batısında."
İyi. Ravyn oturmadan önce gerindi. "Bu bize oraya gitmemiz, yeri aramamız ve şafaktan önce dönmemiz için bolca zaman veriyor."
Yatağa oturduğunda onun tereddüt ettiğini fark etti. "Bununla ilgili küçük bir sorun var."

Ne demek istediğini anlayınca içini çekti. "Biliyorum. Ayrıldıktan sonra beni tekrar buraya almak istemiyorlar. Ama sorun değil. Benim gizli bir silahım var.”
Tek kaşını kaldırdı. "Ve bu?"
"Sen," dedi gülümseyerek. "Daha önce babamı geçmen etkileyiciydi. Gerçekten bir avukat olmalısın.”
Kitabı bir kenara koymadan önce onun iltifatına kızardı.
Ayağa kalkıp elini ona uzattı. Onu alarak onu ayağa kaldırmasına izin verdi ama çekiş o kadar güçlüydü ki ona çarptı.
Ravyn'in nefesi onu tam ön temasta bıraktı. Her santimi vücuduna bastırılmıştı, bu da onu anında sertleştirdi ve onun tadına bakmak için can atıyordu. Orada, bir an için, neredeyse yeniden ölümlü olmayı istemesine neden oldu. Onda onu büyüleyen bir şey vardı. Üzgünüm, dedi, sesi zayıftı. "Bazen ne kadar güçlü olduğumu unutuyorum."
"Sorun değil."
Ama bir sorun vardı, onu kendine daha da çekmek ve o dudakları yeniden tatmak istiyordu. Kafanı oyuna ver evlat.
Kendini geri adım atmaya zorlayarak kapıya ve koridora yöneldi. Onu üst kata, ailesinin insanların görmesinden ve duymasından uzak olması gereken kulübün arka tarafına götürdü. Yankılanan seslerden, gecenin bu saatinde kulübün zıpladığı belliydi. Ağır, güçlü vuruş kafasına yayıldı ve daha da fazla ağrımasına neden oldu. Ama zaten, zaten bu müzik tarzına hiçbir zaman gereğinden fazla düşkün olmamıştı. Klasik rock'ı daha çok tercih etti.
Dışarı çıkarken kısmen açık bir kapıya yaklaştıklarında, kardeşlerinin seslerini duyunca duraksadı. Ve konuştukça daha da sinirleniyordu.
Phoenix, "Yasalarımızı biliyorsun, Dorian," diye hırladı. "Şimdi uyurken öldürülmesi gerekiyor."
Dorian gerçekçi bir tonda cevap verdi. "Kutsal alan yasası..."
"Savitar'ın yasalarını boşverin. Eşim ve çocuklarım öldü. Orman kanunu der ki—”
Ravyn kapıyı iterek açtı. "En güçlü olan hayatta kalır. Her zaman. Ve benim kitabımda pislik, bu sen değilsin.
Onunla yüzleşmek için sarsıldılar. Saklamadan hemen önce Dorian'ın yüzündeki utanç ifadesini yakaladı. Ama Phoenix başka bir konuydu. Gözleri nefretle parladı. Bu bakış onu öldüğü geceye geri götürürken Ravyn kendini hazırladı. Karısının cesedini bulduğunda Phoenix'in yüzündeki acı dolu ifadeye. Oğlunu ve kızını kurtarmaya çalışırken annelerinin yanında ölmüştü.
Ravyn o gece de kulübelerinin toprak zeminine sızan kanla felç olmuş halde kapı eşiğinde durmuştu. Ergenliğe girdiği ve güçlerinde ustalaştığı günden beri bir savaşçı olmasına rağmen, hiç böyle bir katliam görmemişti. İnsanlar onları basitçe öldürmekle yetinmemişti. Klanlarının yakaladıkları her üyesini sakat bırakmışlardı. Oğlan, kız, kadın, çocuk, bebek... onlar için fark etmemişti.

Phoenix, eşini kollarının arasına almış ve acı dolu bir korkuyla kükredi. Ta ki Ravyn'e düşman olana kadar.
"Bunu yaptın!"
Kendi suçluluk duygusu ve kederiyle bunalmış, hareket edememiş veya konuşamamıştı. Bakışları hastalıklı bir şekilde annesinin kalıntılarına takılmıştı. Güzel yüzünde kalıcı olarak donmuş olan dehşet bakışıyla.
Isabeau'ya bizim hakkımızdaki gerçeği anlat. Senin hakkında. Ravyn, ona ne olduğumuzu söyle. O bir insan olsa bile, Kaderler onu eşin olarak seçti... kesinlikle ne yaptıklarını biliyorlar. Tanrılara güvenmelisin oğlum. Her zaman."
O gece yanaklarını yakan gözyaşları arasından ona bakarken annesinin sözleri kulaklarında yankılanmıştı.
Ve sonra Phoenix ona doğru hamle yaptı. İlk başta, böğründe keskin, sıcak bir acı hissedene kadar hiçbir şey düşünmemişti. Phoenix onu defalarca bıçaklarken, Ravyn sadece orada durup her darbeyi savunmak için kollarını kaldırmadan alırken bunu bir diğeri izledi.
"Geber, seni kahrolası piç kurusu. Umarım sonsuza kadar Tartarus'ta yaptıklarının bedelini ödersin!"
Dorian, Phoenix'i yakalayıp geri çekmişti ama artık çok geçti. Hasar verilmişti.
Ravyn kendi kanını öksürürken geri sendeledi. Ellerini kaplayan ve vücudundan kaçarak kıyafetlerine damlayan, diğerleriyle karışmak için yere düşen can damarını görmek için aşağı bakmıştı. Bir havuzun üzerinde kaydı ve yere düştü.
Onu insan varlığından uzaklaştıran son manzara, babasının öne çıkıp üzerine tükürmesi, ardından son nefesi göğsünde acıyla inlerken onu tekmeleyip lanetlemesiydi. Bu onu hâlâ rahatsız eden bir manzaraydı. Gün ışığında sık sık uyumaya çalışırken aklına gelen ve ona yeniden eziyet eden bir manzara.
Ama suçluluk duygusunun peşini bırakmamıştı. Katkısı olmadığı bir şey yüzünden nefret edilmek. Tek hatası, ona onu sevdiğini söyleyen bir kadına güvenmekti.
Resmen çiftleşmeden önce halkının gazabını dinleyerek ona ihanet edeceğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu.
Ve artık yorgundu. Nefret ve suçlamadan bıktım. Geçmişi bir kenara bırakmanın zamanı gelmişti.
Ravyn alaycı bir şekilde kardeşini tırmıkladı. "Ölmemi mi istiyorsun Phoenix, o zaman hadi dışarı çıkıp her şeyi kesin olarak bitirelim. Ama seni şimdi uyarıyorum, artık kendimi suçlu hissetmiyorum ve orada durup beni tekrar bıçaklamana izin vermeyeceğim. Tek atışın var. Hepsi bu.”
Phoenix onun hemen önünde durmak için hareket etti. Gözlerini kıstı. "Ölü kalmalıydın."
Ravyn ürkmedi ya da gözünü kırpmadı. "Hayır, en başından beni öldürmene asla izin vermemeliydim. Senin aptal kıçını tokatlayıp, bunun yüzünden hayatımı kaybetmeden Isabeau ve halkının yanına gitmeliydim. Ya da daha

iyisi, bencil bir piç olduğum için intikamımı aldığım gece seni öldürmeliydim. Ama yapmadım. Beni tekmelediği için babamı affettiğim gibi, beni öldürdüğün için seni affettim. Ama geri kalanınız bana tükürürken yüksek yola çıkmaktan yoruldum. Bu yüzden ağlamayı kes küçük çocuk ve benim yapmak zorunda kaldığım gibi içine çek."
Phoenix'e tiksinti dolu bir bakış attı. "O kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Güven bana, yapmadın. Ben de o gece her şeyimi kaybettim, eşim ve tüm ailem dahil. Siz ve diğerleri en azından kendinizi teselli etmek için birbirinize sahiptiniz. Bende ne vardı? Hiç fena değil. Ve şimdi senin yanında sessizce dolaşmak ve elimde olmayan bir şey için suçlanmaktan bıktım. Düşündüğünüzün yarısı kadar adam olsaydınız, kendinizi Georgette'e bağlar ve onunla birlikte ölürdünüz."
Phoenix, Ravyn'e saldırarak Dorian'ın onu yakalayıp geri çekmesini sağladı.
"Hayır, Nix, kanunları biliyorsun."
"Yasayı boşverin! Bırak beni, Dori!”
Dorian reddetti.
Ravyn, Dorian'a karşı mücadele ederken kardeşine başını salladı.
"Kaybettiklerin için sızlanmak yerine, küçük çocuk, sahip oldukların için minnettar olmalısın. Georgette'le neredeyse yüz yıl geçirdin. Bir. Yüz. Yıllar Gerçek eşim olarak Isabeau ile bir gün bile geçirmedim ve o zamandan beri hiçbir şeyim olmadı. O yüzden canın cehenneme, ağlak bebek.”
Phoenix, Dorian'ın onu yakalayıp duvara sabitlemesi için tekrar hamle yaptı.
"Defol Ravyn," dedi Dorian kalın bir sesle.
Ravyn ikizlere baktı. Hayatının bir döneminde onlar için ölürdü. Büyürken onlar onun erkek kardeşlerinden daha fazlasıydılar, onun en iyi arkadaşlarıydılar. O arkadaşlığı kaybetmek onu hâlâ rahatsız ediyordu ama umursamayı bırakmayı öğrenmişti. Belli ki onlar için hiçbir zaman onların kendisi için ifade ettikleri kadar anlam ifade etmemişti.
"Gidiyorum Dorian ama geri geleceğim."
Dorian'ın yüzü sertleşirken Phoenix küfretti. "Kalacak başka bir yer bulmalısın."
Ravin başını salladı. "Ben bu işi halledene kadar başka hiçbir yer yok ve sen de bunu biliyorsun. Omegrion yasasına göre, tırnağına saplansa bile beni kabul etmek zorundasın."
"Senden nefret ediyorum!" Phoenix bağırdı. "Buraya geri gelirsen seni öldürürüm piç kurusu."
"Bir numara al."
Ravyn, Susan'ın elini tutup onu kapıya doğru götürürken Dorian yorgun bir nefes verdi.
Binayı terk edip arkadaki ara sokağa yöneldiklerinde Susan ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemedi. Ravyn kızgın bir tavırla saklamaya çalışsa da, Ravyn'in içindeki acıyı hissedebiliyordu. Onu suçladığından değil. Duyduklarına bakılırsa, ailesinin eylemleri yüzünden kendisini ne kadar ihanete uğramış hissetmiş olabileceğini hayal edemiyordu. Ona nasıl böyle saldırabilirlerdi?

Ravyn adımlarını kesmeden doğruca karartılmış camları olan gri bir Porsche'ye yöneldi.
Susan avucunu açarken kaşlarını çattı, bir daire çizerek salladı ve kapı aniden açıldı.
"Bu garip bir soru olabilir ama kimin arabasını çalıyoruz?"
Arabaya binerken başını kaldırmadı. "Phoenix'in."
"Onun olduğunu nereden biliyorsun?"
"Tabaka bak."
Yaptı ve kesinlikle, üzerinde kulüp için bir tampon çıkartmasıyla birlikte onun adı da vardı.
Garip bir şekilde eğlenerek içeri girdi. "Bunun onu kızdıracağını düşünmüyor musun?"
"Tanrım, umarım öyledir," dedi Ravyn samimi bir ses tonuyla. "Aksi takdirde, onu alma amacını bozar."
"Polisleri aramayacak mı?"
"Hayır. Kutsal alanı ihlal ederdi. Öyleyse kaynamasına izin ver, ziyaret edecek bir yerimiz var. Ayrıca polisler arabayı tanımayacak ve renkli camlar bizi gizli tutacak."
El sıkışırlarken başını salladı. "Biraz meraklı olduğunu biliyorum..."
"Bir muhabir meraklı mı? Kahretsin, asla görmediğin bir şey var.
Anahtarsız arabayı çalıştırırken alaycı tavrını görmezden geldi. Düzgün çalıştıklarında o adamın bazı ürkütücü güçleri vardı. "Evet, soruma geri dönelim. Ailen senin etrafında olmak istemeyecekleri açıkken neden Seattle'da?
Tamam, bu onun istediği gibi olmamıştı. Komik, bu onun kafasında çok daha hoş geliyordu.
Ravyn sokaktan çıkmadan önce ona sinirli bir bakış attı. "Omegrion kutsal alanların nereye kurulacağını dikte ediyor, bu da onların başka seçenekleri olmadığı anlamına geliyor. Bir sığınak olmak istiyorlarsa, Seattle ya da hiçbir şeydi, çünkü ihtiyaç duyulan yer burasıydı.
Bunu düşündü. "Neden bir sığınak olmak istediler?"
"Klanımızın çoğunun yok edildiğini görmekle ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Halkımın çoğu, ne zaman yok olmanın eşiğine gelseler onları kurarlar. Sayımızı geri kazanmamıza yetecek kadar düşmanlarımızı uzakta tutmanın bir yolu."
Bu ona mantıklı geldi. "Senden ne haber? Buraya nasıl geldin?"
"Geldiklerinde ben zaten buradaydım. Sadece bilmiyorlardı. Acheron, neredeyse iki yüz yıl önce beni bu bölgeye atadı çünkü istediğim zaman kedi şeklime girmeme izin verecek kadar açık arazisi vardı ve Cael onunla nakledilmemi istedi.
Buraya tek başına gelme fikrinden hoşlanmadı."
"Yani siz ikiniz uzun süredir arkadaşsınız?"
Onayladı. "Acheron beni eğittikten sonra tanıştığım ilk Kara Avcıydı. İkimiz de bir süre Londra'da görevliydik ve daha sonra Fransa'ya, oradan da Münih'e transfer olduk."

"Vay. Siz buralardaydınız.
"Geçmişte çok hareket etmek zorunda kaldık çünkü insanlar şimdi olduğundan daha kolay şüphelenmeye eğilimliydi. Artık çoğu insan kendi hayatına o kadar dalmış durumda ki, özellikle bir şehirde, yan komşularının kimde yaşadığını öğrenmeye zahmet bile etmiyorlar.”
Ne kadar haklı olduğunu anlayana kadar bunu tartışmaya başladı. Sağında oturan çiftin isimlerini hâlâ bilmiyordu ve neredeyse iki yıl önce taşınmışlardı.
Adamın kötü bir yanı vardı.
"Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu.
"Bir sepette cehennem."
O güldü. Sesi zengin ve derindi. Gah, adam inanılmaz derecede seksiydi. Özellikle de yüzünün düzlemlerini gölgeleyen ay ışığıyla. "Cidden."
"Ciddiydim. Tam olarak oraya gidiyoruz," dedi alçak sesle, ama sonra daha yüksek sesle ekledi, "Kırk üç otuz beş, Yirmi Dokuzuncu Cadde Batı."
“Güzel bölge.”
"Evet biliyorum. Angie her zaman her şeyde harika bir zevke sahipti. Dikkatini dağıtmak isteyerek, Ravyn ve kardeşlerinin daha önce konuştukları şeye odaklandı. "Öyleyse bana bir şey açıkla. Bahsettiğiniz bu çiftleşme olayı da nedir?”
Yüzüne karanlık bir gölge düştü ve o ay ışığından bahsetmiyordu. Sanki onun sorusu onu derin, kişisel bir düzeyde rahatsız ediyormuş gibi garip bir ışıktı. "Were-Avcıları insanlardan farklıdır."
Boşver, Sherlock... Ama tam olarak bu alaycılığı kendine sakladı. "Birkaç yüz yıl yaşadığın, hayvanlara dönüşebileceğin, zamanda yolculuk yapabileceğin ve garip şeyler yapmak için elini sallayabileceğin dışında mı demek istiyorsun?"
Dudaklarının kenarları sanki gülmesini engelliyormuş gibi yukarı kıvrıldı.
"Evet, o da. Ama insanlardan farklı olarak, eşlerimizi seçmek gibi bir boş vaktimiz olmuyor. Moirae-”
"DSÖ?"
“Yunan Kaderleri. Kiminle çiftleşeceğimizi onlar seçiyor.”
"Uh-huh..." dedi sesi uzatarak. “Neden aniden bunun için sevimsiz bir Leo manşetini kanalize ediyorum? Oh bekle, sanırım biliyorum. Belki de efsane oldukları ve gerçek olmadıkları için?”
Ona sinirli bir bakış attı. "Ve vampirler de değil, değil mi?"
"İyi bir nokta. Tamam, onlar da gerçek ve?”
"Ve eşlerimizi seçiyorlar."
Bugünün gülünçlüğü olmasaydı, onu tedavi için tavsiye ederdi. Ama ona mantıklı gelmese de bunda bir gerçek olmalıydı. Peki ne yapıyorlar? Yeryüzüne atla, omzuna dokun ve 'Hey, bub, onunla evlen' mi dersin?
"HAYIR. Çiftleştirilmeleri gerektiğini bildirmek için iki kişinin avuçlarında eşleşen bir sembol belirir.”
"Müdahaleci ve kaba, ama onunla gideceğim. Yani hepsi bu kadar mı?”

"Tam olarak değil. İşaret göründüğünde, ona uymak isteyip istemediğimize karar vermek için üç haftamız var. Eğer yaparsak, o zaman birlikte uyur ve çiftleşiriz. Değilse, o zaman sembol kaybolur ve ikimiz de yaşadığımız sürece asla başka biriyle çiftleşemeyiz ve çocuğumuz olamaz.
Bunun sesini gerçekten beğenmemişti. "Bu berbat."
"Hiçbir fikrin yok. Dişi cinsel ilişkiye devam edebilir ama türün erkeği, içlerinden birinin öldüğü güne kadar iktidarsızdır."
"Ya çiftleşirseniz ve biriniz ölürse? Hâlâ birbirinize bağlı mısınız yoksa hayatta kalan tekrar çiftleşebilir mi?"
"Teknik olarak evet, ama bu nadiren olur. Bir eş için bir atış, Kaderin izin verdiği hemen hemen tek şey. Bu şekilde şirretler. Ama en azından ölüm, kurtulanı bu bağdan kurtarıyor, bu yüzden Isabeau'yla ayini hiç bitirmemiş olsam da hâlâ seks yapabiliyorum."
"Ama yeniden çiftleşme şansın yok mu?"
"Diyelim ki, greyfurt zehirlenmesinden ölme şansım daha yüksek."
Buna güldü. "Ah, evet, Kaderler kesinlikle kadın. Bayıldım."
"Bunu yaptığına sevindim, ama bana çekici gelmediğini söylemeliyim. İktidarsız olma fikri oldukça darbeler.
Bunu anlayabilirdi. "Peki işareti ortaya çıkaran nedir? Belirli bir yaşa ulaştın mı?
Karşıdan karşıya mı geçiyorsun?
"Seks yapıyoruz." Ona pis bir sırıtış verdi.
"Evet, doğru."
"Yok gerçekten. İşaret, yalnızca önceden belirlenmiş eşinizle seks yaptıktan sonra görünür.
Birkaç saat içinde ortaya çıkacak."
"Ya eşinizle hiç seks yapmazsanız?"
"O zaman eşini asla bulamazsın. Tüm hayatını çocuk sahibi olma şansı olmadan geçiriyorsun."
Ve insan olmanın zor olduğunu düşündü. En azından evlilik ve üreme konusunda bir seçeneği vardı. "Çiftleşme üzerinde gerçekten hiçbir kontrolünüz yok mu?"
Hiçbiri. İnan bana, yapsaydık asla bir insanı kendime seçmezdim.
Neden bilmiyordu ama bu sözler canını yakmıştı. "Biliyorsun, hepimiz o kadar da kötü değiliz."
Kaba bir ses çıkardı. "Bu konuda yargıda bulunuyorsam beni bağışlayın."
Dürüst olmak gerekirse, duygularından dolayı onu suçlayamazdı. Tek bir insanın davranışlarından oldukça kötü bir şekilde zarar görmüştü. Ve bu, nasıl bir kadının hayatında Ravyn gibi bir adama sahip olma şansını kaçıracağını merak etmesine neden oldu. "Yani sen ve Isabeau çiftleşmeyi bitirmek için gerekeni yaptınız mı?"
"Hayır, aptalca asil olmayı ve onunla ayini bitirmeden önce ona ne olduğumu söylemeyi seçtim. İnsan olduğu ve Rönesans dönemi olduğu için biraz...
bana karşı dalgalı."

Kısaca söylemek gerekirse. "Ve gerisi tarih."
Onayladı.
Dostum, onun için hissetti. Birinin önünde kendini çıplak bırakmak ve onun ona bu kadar kötü ihanet etmesi ne kadar korkunç. Alex'in onu lekelemek istemediği için onu terk etmesine neden oldu.
onun kirli itibarı kıyaslandığında hafif görünüyor. Davranışları duyarsızdı ama Isabeau düpedüz acımasızdı.
"Phoenix'e bahsettiğin bağlanma olayı neydi peki?" diye sordu.
“Her iki taraf da isterse, arkadaşlarımızla kurabileceğimiz özel bir bağ. Yaşam güçlerimizi birleştirir, böylece birimiz ölürse diğerimiz de ölür. Aniden."
"Romantik ve korkutucu."
"Evet öyle. Köyümüzün saldırıya uğradığı gece, neler olduğunu bu şekilde biliyorduk. Bizimle birlikte olan klanımızın birkaç üyesi yere yığıldı. Bir dakika yanımızdaydılar ve sonra bilinmeyen bir nedenden ötürü ayaklarımızın dibinde can verdiler. Birçoğu düştüğü için birinin ailelerimizi öldürdüğünü biliyorduk.”
Bunun dehşetini hayal etmeye çalışırken uzun bir nefes verdi. "Gerçekten üzgünüm, Ravyn."
"Teşekkürler." Ama yine de adamın direksiyonu nasıl daha sıkı kavradığını fark etti ve bu ona acı verdi.
Angie ve Jimmy's'e doğru yol alırken sustular. Gecenin bu saatinde mahalle tamamen sessizdi, sadece ara sıra bir evde ışık yanıyordu veya televizyon açıktı. Susan gece geç saatlere kadar ayakta kalmayı her zaman sevmişti. Dünyada barışçıl ve bozulmamış bir şeyler vardı. Sessizlik neredeyse somuttu.
Eve yaklaştıklarında Susan kaldırıma park etmiş bir devriye arabası gördü. "Mekanı izliyorlar gibi görünüyor."
Ravin başını salladı. "Getirdiğimiz günden sonra, daha azını beklemiyordum."
Peki, bu vardı.
Onları devriye arabasının yanından geçerek sokağın aşağısına sürdü, köşeyi döndü ve park etti. "Arka yoldan yürüyerek gidebiliriz."
"Biliyor musun, sahip olduğunuz onca sihire rağmen bizi öylece eve sokamamanız çok yazık."
"Aslında tipik bir Kurt Avcısı yapabilir."
"Ama yapamazsın?"
Kafasını salladı. "Artık değil. Kara Avcı olduğumda, bu gücü kaybettim. Görünüşe göre Artemis kronolojik olarak yaşamamızı istiyor, bu yüzden artık ışınlanamıyorum. Ama başka şekillerde daha güçlü güçlerim var ve diğer Kara Avcıların aksine kedi formunda güneş ışığından sağ kurtulabiliyorum. Rahat değil ama beni öldürmüyor.”
"Az önce arabamda yanan kedi kılı kokusu bu yüzden mi?"
"Kesinlikle."

Susan, yüzünün yakışıklı düzlemlerini kesen sokak lambasını izledi. Zamanları sınırlı olsa da, onun büyüleyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve o dudakları tekrar öpebilmek için her şeyini verirdi.
hem terlediler hem de harcadılar. Ama insanlarla ilgili hisleri göz önüne alındığında, onu parçalayan bir Apollite'den sadece bir adım ötede olduğunu düşündü.
İçini çekerek bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Bu günden sonra ihtiyacı olan son şey reddedilmekti. "Sanırım hayat değiş tokuştan başka bir şey değil, ha?"
"Takasınız nedir?" diye sordu arabasının kapısını açarken.
Dışarı çıkarken bunu düşündü ve kapıyı çarpmadan kapattı. "Sanırım gerçekten boktan bir işte çalışmak karşılığında akıl sağlığımı ve hayatımı korumalıyım."
Bu onu eğlendiriyor gibiydi. "Leo o kadar da kötü değil, değil mi?"
Angie'nin evine dönerlerken Susan kollarını kendine doladı.
“Aslında, Leo çoğu gün cilalanmamış bir mücevherdir. O gazete için çalışmaktan o kadar nefret ediyorum ki, onu yakma hayalleri benim için sürekli bir saplantı haline geliyor.”
Ravyn, sokaktan bir araba gelirken onu yakaladı ve bir çalının arkasına çekti.
İkisi, dayanılmaz derecede yavaş bir hızda geçip gideni dinlerken orada toplandılar.
Gidecekleri yere bu kadar yakın bir yerde yakalanmaktan korkan Susan, araba gözden kaybolana kadar nefesini tuttu. Bakışları, Ravyn'in onu yerinde tutan gergin eline indi. Tutuşu biraz fazla yoğun olsa da onu ısıtan uzun, ince parmakları vardı.
Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, tutuşunu gevşetti ve yatıştırıcı bir şekilde bileğini ovuşturdu. Adam bakmak için dikizlerken bu küçük hareket onun için çok şey ifade ediyordu.
Başka bir şey söylemeden ona ilerlemesini işaret etti ve onu Angie'nin evine götürdü. Önden yaklaşırlarsa onları görebilecek devriye arabasından kaçınmak için komşunun arka bahçesini kestiler. Ravyn onu zahmetsizce kaldırdı ve kolayca atlamadan önce çitin üzerinden geçmesine yardım etti. Onun bir kedi olduğunu biliyordu ama ne zaman böyle şeyler yapsa ürkütücü geliyordu.
Eğilerek, Angie'nin güvertesine çıkarken onları gölgede tuttu. Sürgülü cam kapıyı kırmadan iterek açmasını sağlayan garip el hareketini yine yaptı.
Eve önce Susan girdi. Elektrik düğmesine uzandığında kendini yakaladı. "Bu işe yaramaz. Hiçbir şey göremiyorum ve eğer bir ışık yakarsam polis onu görür.”
"Sorun değil." Ravyn'i, konuşurken nefesi yanağına değecek kadar yakınında bulunca şaşırdı. Vücudunun sıcaklığı ona ulaştı ve aslında onun sinirlerini yatıştırdı. "Karanlıkta mükemmel bir görüşüm var. Bana ne aradığımı söyle.”
Gözlerini kapatarak evin neye benzediğinin zihinsel bir şemasını çıkardı.

“Üst katta sağdan ikinci yatak odası ofis olarak ayarlanmış. Jimmy'nin dizüstü bilgisayarı orada olmalı. Onu alın ve kolayca ulaşabileceğiniz deri ciltli bir günlük arayın.”
"Başka bir şey?"
"Bilmiyorum. Not almak için kullanmış olabileceği başka bir şey görürsen onu al.
Uzandı ve onu nazikçe bir bar taburesine doğru itti. "Tamam aşkım. Burada bekle, geri geleceğim.”
Onu karanlıkta yere sermesine yardım ettiği için minnettar olan Susan, kahvaltı tezgahına yaslanırken başını salladı. Merdivenlerden gizlice çıkan Ravyn'i dinledi...
kedi gibi.
Evet. Bu onun yaşadığı garip bir hayattı.
Ve tüm tanıdık mobilyaların gölgeler içinde kaybolduğu karanlık eve göz gezdirirken, keder göğsünün derinliklerine yerleşti. Buraya en son gelişi birkaç hafta önce Angie'nin doğum günüydü. Jimmy, nasıl Merlin'e dönüştüğü ve geriye doğru yaşlandığı konusunda Angie ile dalga geçiyordu.
"Her yıl daha da güzelleşiyorsun."
Bu, Angie'nin otuz beş yaşına üçüncü kez girmesiydi. Angie, Susan'a kendisinden o kadar da gerisinde olmadığını hatırlatırken onların şakalarını dikkate almıştı.
Geri dönüp o geceyi bir kez daha yaşayabilmek için neler vermezdi...
"Ah, Angie," diye nefes verdi, onları kaybetmekten dolayı acı çekiyordu. Nasıl gitmiş olabilirler? Çok büyük bir israftı. Böyle anlamsız bir trajedi.
"Bunu düşünme." Ve yine de yapmamak imkansızdı. Arkadaşları olmadan yaşlanmaması gerekiyordu. Onlar onun ailesiydi. Onlar olmadan tamamen kaybolmuş ve yalnız hissediyordu.
sürüklenme
Kararına rağmen, gözyaşlarının akmaya başladığını hissetti. Onları silerek zayıflığı yüzünden kendinden nefret etti. Yapacak bir şeyleri vardı ve burada küçük bir kız gibi ağlıyordu.
Susan?
Kulağına gelen derin sesle sıçradı. “Ravin! Beni böyle korkutma.” Kaslı bir kolun onu sardığını ve onu sert vücuduna doğru çektiğini hissetti. Kokusu burnunu gıdıklarken bile onu yatıştırıyordu.
"Sorun değil."
Ama öyle olmadığını biliyordu. Gitmeleri asla iyi olmayacaktı. Yine de teselli etmeye çalışması çok nazikti.
Ayrıca, eğer acıyı bilen biri varsa, o da onu tutan adamdı. O da her şeyini kaybetmişti. Onun varlığına minnettar olarak, onun sert göğsüne yaslandı ve onun çelik gibi kolunu göğüslerine bastırdı. Gözyaşlarını bastırmaya çalışırken ve titrek bir nefes alırken sessiz kaldı.
Boğazını temizledikten sonra kolunu hafifçe sıktı ve bir adım uzaklaştı. "Onu aldın mı?"
"Evet. Tam da dediğin yerdeydi. Şimdi biri bizi görmeden buradan gidelim."

Kolunun altındaki küçük kutuyu ayarladı, sonra onun elini tuttu ve onu dışarı, güverteye çıkardı. Bahçeyi sessizce geçtiler ve caddede arabayı bıraktıkları yere geri döndüler. Yolun her adımında, birinin onları yakalamasını bekleyip durdu. Polisin veya Daimonların bir şekilde nerede olduklarını keşfetmelerini bekleyerek nefesini tuttu.
Porsche'ye vardıklarında, sinirlerinin tamamen bozulacağından korkuyordu. Önce o bindi ve Ravyn kutuyu kucağına koymadan önce kemerini bağladı. Kapıyı kapatıp diğer tarafa geçerken kaşlarını çattı. En azından üstte ne olduğunu görene kadar….
İçine keder ve sevinç karışmış, boğazını sımsıkı bir düğüm haline getirmişti. Bu, Angie ve Jimmy'nin geçen yaz açık denizde balık tutarken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafıydı.
O ve Angie, Jimmy'nin yakaladığı dev kılıçbalığını işaret ediyorlardı ve o, kollarını kaldırmış bir he-man gibi orada duruyordu.
Resmi eline alarak Ravyn'e baktı ve onun düşünceliliğine hayran kaldı. "Teşekkür ederim."
Arabayı çalıştırıp Serengeti'ye doğru ilerlerken sadece başını ona doğru eğdi.
Susan resmi kutuya geri koydu ve öfkesi, ölümlerinin adaletsizliği üzerine kurulurken onu bir arada tutmaya çalıştı. İntikam istiyordu. Kendini sakin tutmalısın, Sue. Ama zordu. Duygusal sepet olaylarından her zaman nefret etmişti ama yine de bu gece hissettiği buydu. "Üzgünüm, Ravyn."
"Ne için?"
"Nevrotik Susan'a takılıp kaldığını. Genelde bundan çok daha fazla beraberimdir.”
Adam şaşırarak uzandı ve onun elini kendi avucunun içine aldı. "Bebeğim sakın benden özür dileme. Bugün sahip olduğun zarafete ve güce saygı duymaktan başka bir şeyim yok.
Senin kadar dayanabilecek çok adam tanımıyorum.”
Bu sözler kalbinin hızlı atmasına neden oldu. "Teşekkür ederim."
Vites değiştirmeden önce elini sıktı. Susan, yüzünü kesip yüz hatlarını ortaya çıkaran sokak ışıklarını izlerken gözlerini sildi. O olağanüstüydü. Ama bu, sokaktaki sıradan bir adam olsaydı nasıl biri olacağını merak etmesine neden olmuştu.
Hayır, bunu hayal edemezdi. Hayattan çok daha büyüktü. Böyle bir adam asla ortalama olamaz. Ve bu yüzden onun gibi bir kadının onun gibi bir adamla bir dakikadan fazla vakit geçirmeye asla cesaret edemeyeceğini biliyordu.
Ravyn onları Seattle'ın sessiz sokaklarında sürerken konuşmadı. Ama Susan'ı varlığının her zerresiyle hissedebiliyordu. İçindeki Karanlık Avcı, onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Damarlarında dolaşan kanını hissedebiliyordu. Yırtıcı onun rahatsızlığını hissetti
ve üzüntü. Adam sadece onun ayırdığı dudakları öpmek ve ona tekrar gülümseyene kadar onu tutmak istiyordu.

Ona bu kadar yakınken doğru dürüst düşünmek zordu. Daha güzel bir kadın görmemişti.
Bakışlarını kutunun üzerindeki eline indirdi. Bir eliyle kemirmek istedi ve sonra, kadın onun dolgun vücudunun tadına varmak için sızlayan kısmını okşayana kadar onu kavramak için aşağı doğru yönlendirdi. Ama onun gibi bir hayvan, onun kadar değerli bir şeye dokunmaya asla cesaret edemezdi. Susan, tanıdığı çok az düzgün insandan biriydi. Ve onun gibi birinden çok daha iyisini hak ediyordu. Koltukta kıpırdanarak dişlerini sıktı. Hormonlarının onu yönetmesine izin vermenin zamanı değildi.
Tabiki öyle….
Kendi kendine homurdanmak istedi. Bunun yerine, onunla sevişmek zorunda olduğu vahşi ihtiyaca teslim olmadan önce aralarına biraz mesafe koyma ihtiyacı duyarak gaza bastı.
Rahatı için yeterince erken değil, arabayı tam Phoenix'in bıraktığı yere park etti.
Susan'ın arabadan inmesine yardım etti ve kulübe geri döndü. Koridor eskisi kadar gürültülü değildi. Hiç şüphe yok ki kulüp biraz yavaşlıyordu, ancak yine de iyi bir seyirci kitlesi vardı. Dans müziğinin güçlü ritmini duyabiliyordu. Hava alkol, ucuz parfüm ve yağlı yemek kokularıyla doluydu. Ravyn, "aile" üyelerinden birinin ortaya çıkıp onu kovmaya çalışmasını beklemeye devam etti.
Bir köşeyi dönerlerken neredeyse Erika tarafından eziliyorlardı.
"Üzgünüm," dedi onların yanından geçerken.
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Ravyn Hawaii'deyken başına bir şey gelse babası onun kellesini alırdı.
"Dışarı."
"Nereye?"
Derin bir iç çekti. "Bilmen gerekiyorsa dans pistine. Kusana kadar boogie yapmak istiyorum.
Ona şüpheli bir bakış attı. "Yarın okul yok mu senin?"
"Sakin ol baba. Leo, tehdit geçene kadar burada kalmam gerektiğini söyledi. Doulosilerden biri tarafından yakalanacağımdan korkuyorlar.”
"Ne?" diye sordu.
Ravyn ona doğru döndü. "Apollitlere veya Daimonlara yardım eden insanlar için kullanılan bir terim."
"Ah."
Erika kulübe giden kapıya doğru bir adım attı, sonra duraksadı. "Hey, acıktığınızda mutfaktaki Terra'ya söyleyin, size bir şeyler hazırlasın. Buradaki burgerlerin lezzetli olduğunu söylemeliyim.”
"Teşekkürler," dedi Susan ama Erika çoktan gitmişti.
Ravyn kutuyu Susan'ın elinden aldı. "Neden bize yiyecek bir şeyler getirmiyorsun, ben de bunu inceleyebilmemiz için aşağıdaki odamıza koyacağım."
"Tamam aşkım."

Susan, Ravyn'in merdivenlerden aşağı inmesini izledi, ardından mutfağı bulana kadar tava ve bardakların şıngırdama seslerini takip etti. Burada çalışan insanların insan olup olmadığından emin değildi. Artık hiç bilmemek gerçekten garipti.
"Yardımcı olabilir miyim?"
Döndüğünde uzun boylu esmer bir kadın gördü. Susan'a son derece yoğun gözleri olan şık bir modeli hatırlattı. Kristal mavisi, onu vahşi doğada bir avcı gibi izlerken parlıyor gibiydiler.
Kadın elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen Susan gözünü korkutmayı reddetti. Erika yiyecek bir şeyler bulabileceğimizi söyledi.
Kadın çok kedi gibi odaya göz gezdirirken biraz isteksiz görünüyordu. Bir dakika sonra bakışlarını tekrar Susan'a kaydırdı. "Pekala, ama Dori'nin seni beslediğimi bilmesine izin verme. Bunu ondan duymak isteyeceğim en son şey."
Bu Terra olmalı ve Terra'nın bir kalbi olduğu için minnettardı.
"Teşekkürler."
"Sorun değil."
Kadın onlar için iki tabak hamburger ve patates kızartması hazırlarken Susan geride kaldı. "Kontis ailesinin bir parçası mısın?"
Susan'a avucundaki gerçekten harika bir geometrik işareti göstermek için avucunu kaldırdı. "Dorian benim dostum. Ben Terra'yım.
Demek tabela böyle görünüyordu. Çok hoştu. "Tanıştığıma memnun oldum."
Terra homurdandı. “Evet, doğru. Burada olmayı, bizim burada olmanızı sevdiğimiz kadar sevmiyorsunuz - gözeneklerinizden akan duygularınızın kokusunu alabiliyorum. Ama sorun değil. En azından hepimiz nerede durduğumuzu biliyoruz.” Terra tabakları ona uzattı. "Birkaç bira ister misin?"
"Bu cennet olurdu."
Terra ellerini önlüğüne sildi, ardından arkasındaki buz havuzundan iki şişe çıkardı. Onları tepsiye koydu ve Susan'a tabakları da oraya koymasını işaret etti.
Susan bunu yapar yapmaz Terra tepsiyi ona uzattı. "Anladın mı?"
"Evet teşekkürler."
Terra, garsonlardan birine bir simit siparişini masaya götürmesi talimatını vermeden önce başını salladı.
Susan tepsiyi aldı ve alt kattaki odalarına yöneldi. Ravyn zaten dizüstü bilgisayarı başlatıyordu. Biraları görünce yüzü, Noel Baba'yı ilk kez gören bir çocuk gibi aydınlandı.
"Aklımı okumuş olmalısın."
Susan ona bir bira uzatırken ona gülümsedi. "Terra yaptı."
"Terra?"
"Kardeşin Dorian'ın bir eşi varmış gibi görünüyor."
Aslında çenesi düştü. "Gerçekten mi?"
"Evet. O ilginç bir kadın. Kenarlarda biraz kaba, ama en azından bizi besledi.

"Bunu tartışmayacağım, özellikle de kokusu ne kadar güzel olursa olsun."
Susan, Jimmy'nin dizüstü bilgisayarını kendisine doğru çekmeden önce tepsiyi yere koydu. "Peki ofisinde ne buldun?"
"Çok fazla değil. Birkaç mektup, birkaç dosya klasörü, birkaç deri günlük ve dizüstü bilgisayar."
Ve bahsetmediği bir resim. Bu düşünceyi hiçe sayarak dizüstü bilgisayarının dosya klasörlerine bakmaya başladı ama bunu yaparken inanılmaz bir acı dalgası onu yuttu. Bunlar Jimmy'nin özel dosyalarıydı. Bütün hayatı bu bilgisayardaydı. Vergi kayıtları, aile fotoğrafları, arkadaşlarına e-postaları, şakaları...
Her şey.
Ravyn'in elini omzunda hissetti. "Yapmamı mı istiyorsun?"
"Hayır," dedi, öfkesi geri gelirken boğazına oturan sızıyı geçerek. "Bunu ona borçluyum."
Ravyn onun gücü ve kararlılığına hayran kalmıştı. Hiç böyle bir şey görmemişti. "Tamam, sen arama yaparken ben diğer Kara Avcıları arayacağım ve onlarla görüşeceğim."
Başını salladı.
Onu gerçekten duyup duymadığından emin olamayarak telefonunu çıkardı ve Acheron'u aradı. Daha önce olduğu gibi, cevap yoktu. Lanet etmek. Bu durumla nasıl başa çıkılacağı konusunda baş honcho'nun tavsiyesine gerçekten ihtiyacı olabilir. Hayatta Acheron'un anladığı bir şey varsa, o da Daimon zihniyetiydi.
Sonra Ravyn teker teker Seattle merkezli Kara Avcıların geri kalanını aradı ve hepsinin devriye gezdiğini ve tetikte olduklarını öğrendi.
Cevap vermeyen tek kişi Aloysius'tu. 1875'ten beri Seattle'da olan İskoç bir Kara Avcı.
diye küfretti.
"İyi misin?"
Susan'a baktı ve bundan rahatsız olmasına rağmen başını salladı. "Sanırım kimi öldürdüklerini biliyorum... o iyi bir adamdı." Başını tiksintiyle sallayarak ona yaklaştı. "Bir şey buldun mu?"
"Henüz değil. İş yerindeki dosyalarından kaybolan şeyler hakkında sadece birkaç not. Bazı kayıp kanıtlar. Ama bunun arkasında kimin ya da neden olduğuna dair bir teori yok."
Ravyn okumak için öne doğru eğildi ama daha okuyamadan yukarıda bir şeyin çarparak kapandığını duydu.
Dahası, havada kitlesel bir öfke ve korku dalgası hissetti. Kokusu çok baskındı.
Yukarıda ciddi bir sıkıntı vardı....

ONUNCU BÖLÜM

Ravyn üst kata koştu, ardından Susan'ın bir adım arkasında olduğu için donup kaldı. Kapının aralığından bakarken bir koluyla onu tuttu. Üniformalı üç subay ve bir dövüşçünün tavrıyla tamamen siyahlar giyinmiş, uzun boylu, güzel bir sarışın kadın görebiliyordu. Onların lideri gibi görünüyordu. Dişleri olmadığı ve Karanlık Avcı hislerini harekete geçirmediği gerçeği olmasaydı, onun bir Daimon veya Apollite olduğunu düşünürdü.

"Bu nedir?" Dorian bir parça kağıda bakarken sordu. Phoenix ve babaları onun hemen arkasında duruyorlardı.

Kadın bakışlarını Dorian'a dikti. “Bu, bu kulüp için bir arama emri. Aranan bir kaçağı barındırdığına inanmak için nedenlerimiz var.

Ravyn, Dorian'ın göründüğü kadar hasta hissediyordu. Daimonların peşlerinden gelmesinden o kadar endişelenmişlerdi ki, insanların neler yapabileceğini düşünmemişlerdi bile. Saklanamayacakları tek şey arama izniydi. Bir sığınağın kurallarından biri, insan yasalarına uymak zorunda olmalarıydı.

O ve Susan gibi Dorian da tutuklanacaktı...

"Burada hiçbir şey yok," dedi babası öfkeyle. "Bu tam bir saçmalık."

Kadın onun patlamasını görmezden gelerek sağındaki memura döndü. "Diğerlerini al ve arama yaparken dikkatli olmalarını söyle. Her ikisinin de cinayetten arandığını ve kolayca silahlandırılabileceklerini unutmayın. Birileri yolunuza çıkarsa, onları tutuklayın.”

Dorian, kadının düşüncelerini manipüle etmeye çalıştığını belirten bir hareketle elini kaldırdı. "Kulübümüzü aramaya gerek yok. Burada sana göre bir şey yok.”

Kadın ona sinirli bir bakış attı. "Bunu göreceğiz, değil mi?"

Kahretsin, iradesine müdahale edemeyecek kadar güçlüydü. Bu cidden berbattı.

Phoenix babasına onları Arcadian'da teslim etmeleri gerektiğini söylerken babası döndü ve sanki Ravyn'in tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi Ravyn'in izlediği çatlağa baktı.

Polis döndü, dışarı çıkan kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Bunu yaparken, Ravyn iki kez aldı. Orada duran bir insan yerine, yüzyıllardır görmediği tek kişiyi gördü... ve yüzyıllardan bahsediyordu.

Susan, neler olup bittiğini görmek için çatlaktan bakabilmek için Ravyn'in yanından geçti. Kadını Dorian'ın önünde görünce kaşlarını çattı ve kalbi atmayı bıraktı. "Mutlu Avlanma Alanındaydı."

Ravyn, Susan'a kaşlarını çattı. "Ne?"

Sesini sadece Ravyn'in duyabileceği şekilde alçalttı. "Seni eğiten Daimon grubuyla birlikteydi."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Ve o da öyleydi. Cael'in karısını güzellik ve zarafet açısından gerçekten utandıran kadını asla unutmayacaktı.

Ama Susan'ın bakışları kadından, o kadar güçlü bir aurayla arka odaya gelen adama takıldı ki, anında herkesin kendinden geçmiş dikkatini çekti. Cehennemin gazabı ve lanetinin kararlı adımlarını attığından bahsetmiyorum bile. Kan için burada olduğu ve bunu saklamaya çalışmadığı açıktı. Zayıf, yırtık bir vücudu ve ıslak damlayan siyah ve mavi bir dalış kıyafeti giyen bu adamın hem güzel bir şekilde yontulmuş hem de sağlam bir yüzü vardı. En az bir haftalık uzamış bıyığı ve omuz hizasında koyu kahverengi saçları vardı.
"Sen," dedi solundaki polise, kadının yanında dururken, "dışarı çık ve arkadaşlarınla çörek ye."
Kadın ona duyduğu hoşnutsuzluğu kaşlarını çattı.
Onu ayakkabısının dibine yapışmış bir şeyle aynı değerlendirmede tuttuğunu söyleyen bir alayla tırmıkladı. "Kim olduğunu sanıyorsun?"
Dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Ah bebeğim bana bu soruyu sorma. Tam olarak kim ve ne olduğumu biliyorum… ve daha da önemlisi, neler yapabileceğimi biliyorum.” Tekrar konuşmadan önce yanağına damlayan suyu sildi. Bu kez alçak, vahşi tonu uğursuz ve soğuktu ve öfkeyle doluydu. "Kibirli küçük kıçını kulüplerimden birine getirmeye ve bu boku yapmaya nasıl cüret edersin? Hala nefes aldığın için şanslısın.”
Ona dehşete kapılmıştı. "Seni tutuklatacağım."
"Kahvaltıda senin kıçını yerim küçük kız," diye alay etti. "Ben Stryker değilim. Kalbimde sana karşı kardeşçe bir sevgi yok. Aslında, kalbimde kimseye sevgi yok…
fazla." Islak kaküllerini koyu kahverengi gözlerinden geriye itti. "Şimdi, ara sokaktaki adamlarınızı Bainbridge Adası'na gönderdim. Oraya nasıl geldiklerinden emin değiller ve şanslısın, seni gördüklerine dair hiçbir hatıraları yok. Senin ve yarım kardeşinin iyiliği için, böyle kalsın. Bir daha bu pisliği yaparsan, kime hizmet ettiğin ya da kimi tanıdığını sandığın umurumda değil, ölürsün. Beni yakaladın?"
Kadın biraz uysal görünüyordu. "Stryker'ı nereden biliyorsun?"
Ona kuru bir bakış attı. "Her şey hakkında her şeyi biliyorum ve tamamen kurumadan, ki bu gerçekten nefret ettiğim bir şey, dışarı çıkıp Trates'i toplasan iyi olur ve ikinizi de buradan defolun yoksa sahip olduğum azıcık sabrı bile kaybedeceğim." Etrafındaki hava, içinden çıkıyormuş gibi görünen güçlü bir enerjiyle patlıyor gibiydi. "Sığınak için koyduğum kurallara göre oynayacaksın, yoksa bağırsaklarını kolluk olarak kullanırım. Anla beni? Bir daha Were'leri insanlara ifşa etme şansın yok mu?”
Omurgasını sertleştirirken öfkesi ona geri döndü. "İddia ettiğiniz gibi her şeyi biliyorsanız, beni durduramayacağınızı da bilirsiniz."
Ona güldü. "Evet, bir dahaki sefere teyzeyi ararken, ona Savitar'ın merhaba dediğini söyle ve onu benim dikkatime sunduğun için bile seni tokatlamasını seyret."
"Sen nasıl-"
Ona o kadar yakın durmak için hareket ederek sözlerini kesti ki, ona bakmak için bir adım geri atmak ve boynunu uzatmak zorunda kaldı. "Sana

söyledim küçük Satara, her şey hakkında her şeyi biliyorum. Seni gerçekten korkutan tanrıçayı bile biliyorum.
Ve ondan korkmalısın. Güven bana. Yok Edici, onun adını bir nedenle kazandı ve bu, poz vererek değildi. Vermeye çalıştığınız bu küçük savaşı kazanabilirsiniz, ancak bunun bedeline değip değmeyeceğini kendinize sorun."
"Neden bahsettiğini bilmiyorum."
Boğazının derinliklerinden kötü bir kahkaha yükseldi. "Evet yaparsın. Ve kendinizi birkaç saniye içinde gözleri irileşmiş Trates ve sinirli bir Stryker ile tekrar Kalosis'te bulduğunuzda, sizi izlediğimi ve Were'lerin bu oyunda yasak olduğunu unutmayın.
Artemis'le düzüşmek istiyorsun, Artemis'le düzüşmek. Benimle dalga geçmek istiyorsun... vasiyetini hazırla.
Kadın bir anda ortadan kayboldu.
Savitar, Dorian, Phoenix ve babalarının yanından Susan ve Ravyn'in olduğu kapıya baktı. "Siz ikiniz artık dışarı çıkabilirsiniz. Onlar gitti."
Önce Susan yürüdü ama Savitar'a yaklaşırken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Onda o kadar güçlü ve korkutucu bir şey vardı ki, bu onun gerçekten de kapıya koşmak istemesine neden oldu. Etrafındaki hava bir tür kutsal olmayan enerjiyle çatırdadı. Her an patlayıp sizi ve tüm şehri yok edebilecek... gümbür gümbür bir nükleer jeneratörün yanında durmak gibiydi.
"Savitar," dedi Ravyn şaşırtıcı derecede dostça bir ses tonuyla elini ona uzatarak. "Uzun zaman oldu."
"Evet, var." Ravyn'in elini sıktı, sonra Dorian ve ailesine bakmak için döndü. "Alınma, Dorian. Oh, ne oluyor, istediğin kadar gücenme, umurumda değil.
Tekrar Ravyn'e baktı. "Karanlık tarafa geçmeden önceki günleri özlüyorum. Omegrion'da oturduğun zamanlar, Rave. Aslında çok eğlenceliydin. Öte yandan Dorian'ın kıçına büyük bir sopa saplandı.
"Bir amacım olduğunu bilmek güzel."
Tuhaf bir ışık Savitar'ın gözlerini kararttı. "Hayal ettiğinden çok daha fazlasına sahipsin."
Ravyn gerildi. "Ne demek istiyorsun?"
Savitar başını eğdi. "Dorian ve diğerleri, biraz ara verin." Konuşamadan veya hareket edemeden ortadan kayboldular.
Susan, Savitar'ın, iradeleri ne olursa olsun insanlarla her istediğini yapabiliyormuş gibi görünmesi karşısında gözlerini iri iri açtı.
"Endişelenme," dedi Savitar, sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi. "Seni haber vermeden göndermeyeceğim. Sadece orada dur ve güzelliğime hayran kal. Çevremdeki en güvenli mod bu."
Evet.... "Sorabilir miyim—"
"Bu cevaba hazır değilsin," dedi onun sözünü keserek. "Ne olduğumu bilmesi gereken tek kişi zaten biliyor. Bu ben olurdum. Dünyanın geri kalanını tahmin etmeye devam etmeyi seviyorum.

Her şey düşünüldüğünde, devasa bir egosu ve korkutucu güçleri olmasına rağmen, bu esrarengiz adamdan garip bir şekilde hoşlanıyordu.
"Ama Ravyn'e dönelim." Ağır dövmeli kolunu Ravyn'in omuzlarına attı ve onu sevecen bir ağabey gibi kucakladı. "Bana bir iyilik yapacaksın."
"Ben?"
"Evet." Savitar, sırtına vurmak için uzaklaştı. "Bana yardım etmeni istediğim küçük bir meselem var."
"Benim yardımıma ihtiyacın var?"
Şaşırtıcı, değil mi?
"Öyle diyebilirsin." Ravyn, böyle bir adamın Ravyn'den ne isteyebileceğini merak ederken ona şaşkın bir bakış attı. "Peki nedir bu iyilik?"
"Eğitilmesi gereken bir arkadaşı olan bir arkadaşım var."
"Ne için eğitilmiş?"
"Bir Kara Avcı olmak için."
Ravyn onun sözleriyle afallamıştı. Yüzyıllardır ilk kez Savitar'ın zihinsel kapasitesini merak etmeye başlamıştı. "Başka bir Kara Avcı eğitemem. Birbirimizin güçlerini zayıflatıyoruz."
"Normalde bu doğru olurdu ama bu Kara Avcı diğerlerinden biraz farklı."
Şimdi bu onu tedirgin etti. Farklı olmak, özellikle bu işte iyi bir şey değildi.
"Nasıl farklı?"
"Birçok yoldan. Bana emanet edildi, ama birini dövüşmesi için eğitmenin benim uzmanlık alanım olmadığını anladım." Savitar yüzünü buruşturdu. "Aslında dövüşmediğim aklıma geldi. Beni rahatsız eden her şeyi öldürürüm ve biter. Çocuğun tarzımı ciddi şekilde sıkıştırdığından bahsetmiyorum bile... bu da beni cidden sinirlendiriyor ve onu öldürürsem, uğraşmak istemediğim bir kutu dolusu solucanı açacak. Oh, ve her gün antrenmana nasıl başlamak istediğinden şikayet etmeye başladı, vah, vah, vah. İçini çekti. "Sadece bununla uğraşamam. Sörf yapmak için çok fazla dalga var... ne demek istediğimi anlıyor musun?
Tam olarak değil. "Uh-huh, peki bu çocuk kim?"
Savitar parmaklarını şıklattı.
Susan, yirmili yaşlarının ortalarında ve sonlarında yakışıklı bir adam yanında belirdiğinde ağzı açık kaldı.
1,80 boyunda, koyu kahverengi saçları ve siyah gözleri vardı ama onun dikkatini en çok çeken şey, boynunu ve son derece mutsuz yüzünün bir kısmını kaplayan çift yay ve ok Kara Avcı işaretiydi.
"Bu da ne, Savitar?" diye sordu.
Eğitilmek istedin, Nick. Yeni eğitmeninizle tanışın. Ravyn Kontis, bu Nick Gautier."
Ravyn, Susan için anlamsız gelen isme ağzı açık bakakaldı.
"Nick Gautier mi? Kaybolan New Orleans Squire mı?
Savitar ona komik bir bakış attı. "Belli ki kayıp değil. Gözlerini aç adamım. Tam karşınızda duruyor."
Ravyn kaşlarını çattı. "Alınma Savitar, ama bu gerçekten kötü bir zaman. Burada bir durumun ortasındayım.

"Evet biliyorum. Temelde mahvoldun. Ama Nick aslında bu konuda sana yardımcı olabilir.
Bir Dark-Hunter'ı kaçırdığınız gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Yerine geçebilir."
"Bir soru sorabilir miyim?"
Savitar derin bir iç çekti. "Seni tanıyorum, Ravyn. Seni yüzyıllardır tanıyorum ve Nick bu dünyanın özel bir üyesi. Onu eğitmek için güvenebileceğim başka kimse yok.
Ravyn itiraz etmek istedi ama Savitar hakkında bildiği tek şey sorgulanmaktan hoşlanmadığıydı. Dediği gibi, onu rahatsız eden şeyleri öldürme eğilimindeydi ve sorular onu kesinlikle rahatsız ediyordu.
Savitar, Nick'in yanında durmak için hareket etti. "Eğlendirdin, Gautier. En azından çoğu zaman. Ve sen aşağılık bir bilardo oyunu oynuyorsun. Sizden ayrılmadan önce, aklınızda tutmanızı istediğim iki hızlı şey var. Bir, Charonte iblislerinden uzak dur. Senin için gerçekten kötüler."
Nick onun öğütlerinden pek eğlenmişe benzemiyordu. "Ve ikinci?"
Savitar'ın yüzü tüm neşesini yitirirken, odada bir enerji dalgası zirve yaptı. "Almak istediğin hayat, bir gün yaratabileceğin hayata değer mi?"
Nick kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"
"Öğreneceksin." Savitar, Nick'in sırtına vururken gözlerinde pişmanlık gibi görünen bir şey vardı. "Unutma Nick, evrende değer verdiğim sadece iki kişi var... ve sen onlardan biri değilsin."
"Kahretsin," dedi Ravyn hafif bir espriyle. "Savitar, bu çok soğuk."
Savitar bunu adım adım aldı. "Hiç kimse beni başka bir şey olmakla suçlamadı. İyi bir nedenle, ekleyebilirim.
Ravin başını salladı. Bu kesinlikle doğruydu. Savitar'ın varlığından tamamen etkilenmiş görünen Susan'a baktı. "Gitmeden önce son bir soru sorabilir miyim?"
"Sorabilirsin."
"Acheron'un nerede olduğunu biliyor musun?"
Savitar tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet."
Savitar'ın devam etmesini bekledi. Bunu yapmadığında, Ravyn ona "Peki bu nerede olabilir?" diye sordu.
"Şu anda bağlı."
"Nasıl bağlı?"
"Yatak direğine çift düğümlü, seni ilgilendirmez. O çocuk her zaman kendi iyiliği için fazla güveniyordu. Şimdiye kadar onun daha iyi bileceğini düşünürdün. Ama hayır. Aptal olmalı. Şahsen ben kaltağı bağlar, ağzını tıkar ve mahmuzlarla odanın içinde gezdirirdim ama kimse benim fikrimi sormaz, değil mi? Hayır. Ne biliyorum? Ben sadece her şeyi bilirim."
Bunların mantıklı olması mı gerekiyordu? Ravyn daha fazlasını soramadan Savitar ortadan kayboldu.
Orada, Nick ile Susan'ın arasında duruyordu. Nick'in etrafındaki hava öfke ve heyecanla doluydu. Adamın buradan başka bir yerde olmak istediği açıktı.

Ravyn sıkıntılı bir nefes verdi. "Bu garip."
Evet, diye onayladı Nick. "Yabancılara terk edilmekten gerçekten bıktım."
Sadece hayal edebiliyordu. "Öyleyse neden Acheron seni eğitmiyor?"
Dudağını kıvırırken Cajun'un gözlerinde nefret alevlendi. "Bunu piç kurusuna kendin sormalısın. Görünüşe göre beni mahvettikten sonra benimle yüzleşecek kadar erkek değil.
Ravyn nefesini dişlerinin arasına aldı. Nick'i sadece dolaylı olarak, Nick'in bir Yaver olarak yürüttüğü Kara Avcı bülten panoları aracılığıyla tanıyordu. O günlerde Nick yeterince arkadaş canlısıydı, bazen biraz aksiydi. Sonra bir gece, yaklaşık iki yıl önce, Nick kaybolmuştu. Kimse ona ne olduğunu bilmiyordu.
Şimdiye kadar.
Susan ona anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Anladığım kadarıyla Acheron'la aranız pek iyi değil."
"Sence?" Nick, yerleştirmeye çalışır gibi odaya bakındı. "Neredeyim?"
Ravyn cevap vermeden önce Susan'a tuhaf bir bakış attı. "Seattle."
Nick ona doğru kaşlarını çattı. "Peki o kim?"
Bu bakış ve ses tonuyla ilgili bir şey onu fazlasıyla tedirgin etti. "Biliyorsun, ben tam burada, odanın içindeyim, dışarıya bakmıyorum ve sorunuzu yanıtlamak gerekirse, ben bir Toprak Sahibiyim."
"Senin için zorbalık," dedi soğuk bir sesle. Nick dudağını büktü. "Tarih ne?"
Ravyn içinden bir isteksizlik hançeri geçtiğini hissetti. Omegrion'un bir üyesi olduğu geçmişinden, Savitar'ın yüzen bir ada olan evinin geleneksel zamanın dışında var olduğunu biliyordu. Nick'in büyük olasılıkla ne kadar süredir yok olduğu veya daha da önemlisi, son birkaç aydır New Orleans'ta neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "3 Haziran 2006."
Nick'in ağzı açık kaldı. “Hayatımın neredeyse iki yılını kaçırıyorum.”
Hayır, Nick, dedi Ravyn sessizce. "Ölümünün iki yılını kaçırıyorsun."
Hatırlatma üzerine sustu.
"Bırak Dorian'ı getireyim," dedi Susan, mavi gözleri hiç tanımadığı bir adama karşı sempatiyle dolmuştu. "Eminim seni koyacak bir yeri vardır."
Ama hareket edemeden arka kapı açıldı ve Otto'nun kollarında büyük bir kutuyla geldiğini gördü.
Nick'e şöyle bir baktı ve olduğu yerde donakaldı.
İki adam ortak bir hayret dolu bakışla karşı karşıya gelirken zaman durdu. Birbirlerini bir daha göreceklerini asla düşünmedikleri açıktı.
Kendini toparlayan ilk kişi Nick oldu. Otto mu? Burada ne yapıyorsun?"
"Ben? Senin öldüğünü sanmıştım... İlk kez hayalet gören bir adam gibi Nick'e yaklaşırken kutuyu yere bıraktı. Nick'e elini uzattı ve elini aldığında, Otto onu bir erkek sarılması için göğsüne doğru çekti.
Ayrıldıklarında, Otto'nun bakışları Nick'in yüzündeki ok ve yay dövmesine takıldı. Tanrım, bu doğru. Sen bir Kara Avcısın.”
Nick'in yüz hatları sanki bu gerçekten nefret ediyormuş gibi sertleşti.
"Neden Seattle'dasın?"
"Ben... uh... buraya nakledildim."

"Neden?"
Otto'nun yüzüne bir peçe düştü. Ravyn ona hak vermek zorundaydı, hayatında gördüğü en iyi poker suratına sahipti. Otto, New Orleans Squires'ın tüm ekibiyle birlikte, Katrina vurulmadan hemen önce şehirden tahliye edilmişti. O zamandan beri, en son Otto, Tad ve Kyl olmak üzere yavaş yavaş Louisiana'ya geri dönüyorlardı. New Orleans Belediyesi toparlanana kadar burada biraz daha tutulmuşlardı. Daimonların kasırgadan beri orada çok aktif olmadıklarından bahsetmiyorum bile.
Otto yumuşak bir ses tonuyla, "Konseyin emirleri," dedi.
Nick anlıyormuş gibi başını salladı.
Otto, Nick kötü bir bilim deneyiymiş gibi ona bakmaya devam ederken kaşlarını çattı. "Burada ne yapıyorsun?"
Ravyn, "Onu eğitmem gerekiyor," dedi.
Otto'nun çenesi gevşerken ifadesiz surat kaydı. "Sen?"
"Görünüşe göre."
"Ya Ash?"
Nick küfretti. "Kendini geri çekti." Havada o kadar çok gerginlik vardı ki elle tutulurdu.
"Nick'e yatacak bir yer bulmalıyız," dedi Susan, dile getirilmeyen düşmanlığı yatıştırmaya çalışarak.
Otto elindeki kutuyu hareket ettirdi. "Benim odamda yatabilir. Zaten bir süre uyumayacağım." Nick'in yanından geçerek merdivenlere doğru bir adım attı.
Otto tek başına dönene kadar bir saniyeliğine ortadan kayboldular. İkisine yaklaştı, sonra alçak bir fısıltıyla konuştu. "Ne yaparsan yap, Nick'e Katrina'dan bahsetme. Tekrar burada olmaya karar verene kadar New Orleans'a ne olduğunu bilmesi gerektiğini düşünmüyorum. Bahsetmiyorum bile, aslen Dokuzuncu Koğuştandı.
Merak etme, dedi Ravyn. "Ona söylemek üzere değilim."
Otto başını sallayarak onları tekrar bıraktı.
"İyi misin?" diye sordu.
Ravin omuz silkti. "Açıkçası hiçbir fikrim yok. Savitar'ın neden Nick'i bana bıraktığını anladığımdan daha fazla. Bunca saçmalık varken onu nasıl eğitebilirim?”
"Dediği gibi, Savitar sana güveniyor."
Evet, ama nedenini tahmin edemiyordu. Bu gün onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yorgun ve şaşkın bir halde, aşağıya dönebilmeleri için elini ona uzattı. "Hadi.
Hâlâ örtecek çok şeyimiz var.”

* * *

Kolunu Artemis'in karyola direğine bağlayan ipi çevirirken, kül gırtlağından alçak sesle homurdandı. Şu anda ondan nefret ediyordu.

Hayır, bekle, temelde her günün her anında ondan nefret ediyordu, ama bu belirli zamanda gerçekten kafasını koparmak ve onunla birkaç beyzbol maçı oynamak istiyordu. Yatağın karşısındaki rafta duran altın rengi kum saatine baktı ve son birkaç kara kum tanesinin içinden düşüşünü izledi.
Artemis ile hiçbir şeyin basit olmayacağını bilmeliydi. Onunla pazarlığı yaptığında, onun odada tam bir saat kalması gerektiğini şart koşmayı unuttu. Bunun yerine, beşinci orgazmını bitirmiş, sonra da adam rolünü koruyamadan onun altından kaybolmuştu.
Ama peşinden gitmesini engellemek için onu yatağına bağlamadan önce değil. Başını geriye yaslayarak hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı. Evet, güçlerini kullanarak kolunu kurtarabilirdi ama bunu ne zaman yapsa, Artemis ona çıldırıyordu çünkü Olimpos'taki diğer tanrılar bunu hissedebiliyordu. Onun burada olduğunu bilmeleri "gerekmiyordu".
Evet, doğru. Onun tapınağında onunla kaldığını yüzyıllardır biliyorlardı, ama hepsi Artemis'in öfke nöbetleriyle uğraşmak zorunda kalmamak için cahil numarası yaptılar. Keşke o kadar şanslı olsaydım….
Uzun, dökümlü beyaz bir elbise giymiş Artemis yatağın yanında belirdi. Artık boş olan kum saatini görünce şok olmuş numarası yaptı. "Oh hayır, saat bitti mi?"
"Öyle olduğunu biliyorsun."
cıktı. "O zaman sanırım baştan başlamalıyız, değil mi?"
“Arti…”
"Bana o ses tonuyla yaklaşma, Acheron," dedi somurtarak. "Serbest bırakılmanızın şartlarını kabul ettiniz." Kolunu serbest bıraktı, sonra bileğinde ipin neden olduğu morluğu ovuşturdu. "Şimdi, şimdi aşkım, huysuzlaşma."
Ash yüz hatlarını, onun yanında taşıdığı tipik stoacılığa kavuşturdu. İyi. Artık kuralları bildiğine göre, onları onun aleyhine çevirebilirdi. Yataktan kalkıp kum saatine gitti ve ters çevirdi.
Artemis merakla kaşlarını çatarak onu izledi.
Ash yanına döndü ve elbisesini vücudunun üzerinde tutan broşa uzandı. Broşu açtı ve elbisesinin ayaklarının dibine bir su birikintisine düşmesine izin verdi. "Şimdi neredeydik?"

* * *

Susan, başı öne düşerken kendini tuttu. gözlerini kırpıştırarak esnemesini bastırdı. Ravyn etrafına uzandı ve elini klavyeden aldı.

"Bir gece diyelim."
"Ancak-"
"Susan, sen bir trouper oldun, ama şimdiden şafak söktü ve yorgunluktan düşmeye hazır gibi görünüyorsun. Böyle devam edemezsin. Bir şeyi bulmanız kadar gözden kaçırmanız da muhtemeldir.”

Her ne kadar kabul etmekten nefret etse de haklıydı. Son paragrafı en az bir düzine kez okumuştu ve hala ne yazdığından emin değildi. Başı ağrıyordu ve tek yapabildiği gözlerini açık tutmaktı. "Sanırım haklısın."
Ravyn bilgisayarı onun için kapatırken, bu kez esnemesini gizleme zahmetine girmedi.
"Bir şey buldun mu?" ona sordu.
"Henüz değil. Aileleri onları bulmaya çalışan kayıp öğrencilerden bazılarıyla ilgili birkaç kayıt var. Jimmy soruşturmaları amirine götürdüğünü ancak kendisine kaçaklar için endişelenmemesi gerektiğinin söylendiğini yazdı. Şef, dikkatini başka davalara yoğunlaştırması gerektiğini söyledi. Bu garip, değil mi? Yani, Daimons'ı koruyorsa mantıklı. Aksi halde neden Jimmy'nin onların nerede olduğunu araştırmasına izin vermesin?”
"Hiçbir fikrim yok. Polis teşkilatıyla uğraşmak pek tecrübe ettiğim bir şey değil. Onlardan mümkün olduğunca kaçınma eğilimindeyim.”
Susan, Ravyn'in okumakta olduğu dosyaları almasına yardım etmeden önce gözlerini ovuşturdu. "Senden ne haber?"
"Söylenecek çok fazla bir şey yok. Sadece vaka notları. Peşinde olduğu bir kadının dahil olduğu bir soruşturmayla ilgili ifadelerini değiştiren birkaç tanıktan bahseden birkaç kişi var. Ama gerçek isimler veya bilgiler yok. O kadar belirsiz ki, neyden bahsettiğinden bile emin değilim.”
"Hadi Jimmy," diye soludu dosya klasörlerini kaldırırken. "Bana bunu çözmemiz gereken bir şey söyle."
Ravyn onu sert göğsüne doğru çekti. Bu şimdiye kadar bildiği en rahatlatıcı şeydi. Ve gözlerini kaparsa, neredeyse yabancılardan daha fazlasıymış gibi davranabilirdi. Ama bu aptalcaydı. O daha iyi biliyordu. "Yeter Susan. Uykuya ihtiyacın var."
"Biliyorum." Davetsiz şilteye baktı.
Ravyn ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.
Ona kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"
"Dorian'a seni üst katta iyi bir gün dinlenebileceğin bir yatak odasına yerleştirmesini söylemek için."
"Neden?"
Ona "ah" bakışı attı. "Senin gün ışığına alerjin yok. Bu iğrenç delikte benimle kalmana gerek yok. En azından birimiz iyi bir uyku çekmeli.”
Düşünceli olması içini ısıtmıştı. Susan elinden tuttu ve onu odaya geri çekti. "Sorun değil. Burada seninle olmayı tercih ederim.”
"Susan..."
"Şşt," dedi parmağını onun dudaklarına koyarak. “Tartışma. Ayrıca ben o merdivenleri bir kez daha çıkamayacak kadar yorgunum ve eminim sen de öylesindir.” Onu odaya geri çekti ve kapıyı kapattı. "Bu konuda yetişkin olabiliriz."
Ravyn bundan pek emin değildi. Odaklanabildiği tek şey, onu öpmesi için yalvaran o dudaklardı. Vücuduna baktı ve tepki olarak kendi kıpırdandığını hissetti. Onun kokusunun hayvanının duyularını sardığından bahsetmiyorum bile.

Evet, bu konuda yetişkin olabilir….
Işığı söndürüp onu yatağın üzerine çekmesine izin verdi. Battaniyeyi aldı ve üzerlerini örttü. Sonra, bu ayartmayı biraz olsun hafifletebileceğini umarak ona sırtını döndü.
Hapşırdı. "Ravyn?"
"Evet?"
"Dönebilir misin?"
Sorusu karşısında kalbi tekledi. "Neden?"
"Saçlarına alerjim var ve sol tarafıma yatmak zorundayım. Nedenini bilmiyorum ama dinlenmemin tek yolu bu.”
Aradığı cevap gerçekten bu değildi. Aslında, onu taciz etmesi için onun ters dönmesini istediğini umuyordu.
Ne yazık ki, o kadar şanslı değildi. "Ciddi misin?"
Tekrar hapşırdı. "Evet. Oldukça pozitifim.”
Harika. Harika. Ona alerjisi vardı. Bu yeni bir taneydi. Ağır bir şekilde içini çekerek döndü ve onunla yüzleşmenin büyük bir hata olduğunu anladı. Teninin yumuşak, narin kokusunu ona kadar getirdi. Keşfetmek istediği memeye elinin tehlikeli bir şekilde yakın olduğundan bahsetmiyorum bile. Ona karşı onun kendisine olduğundan daha fazla bağışık olmadığını söyleyen bir ifadeyle ona bakmak için gözlerini açtı. Normalde bu davet onu harekete geçirirdi.
Ama o bir Squire'dı, tamamen yasak meyveydi ve ihtiyacı olan son şey, his beslediği bir insanla fiziksel temas kurmaktı. Bu duyguların ne olduğundan tam olarak emin değildi ama onun için tek gecelik bir ilişki olmayacaktı. Onunla öylece yatıp gidemezdi. Yanlıştı ve ikisinin de ihtiyacı olan son şeydi. Bu da ellerini kendine çekmesi gerektiği anlamına geliyordu. Sinirli bir şekilde diğer tarafa geçti ve onunla sırt sırta yattı. "Bu iyi mi?"
"Mükemmel," dedi uykuyla o kadar dolu bir sesle ki, uyanık olduğundan bile emin değildi.
Sesindeki uyuşukluğa gülümsedi. "İyi geceler Susan."
"Geceler, güzelim." Derin bir uykuya daldığını duyana kadar kelimeler ağzından yeni çıkmıştı.
Kendisi için bu kadar kolay olmasını ne kadar çok isterdi, ama ereksiyonu o kadar şiddetli zonkluyordu ki, yapabileceği tek şey kıpırdamadan uzanmak ve bir şekilde onunla ilgilenmemekti.
Gözlerini kapatarak Susan'ı kollarında hayal etti, kendisi onun derinlerine gömülürken onun çıplak vücudu onunkine yaslanmıştı. Ya da daha iyisi, ikisi de kendi cennetlerini ararken, onun üzerinde, onu yavaş ve kolay bir şekilde sürerken...
Uykunun yavaş yavaş onu ele geçirdiğini hissettiğinde ona hem eziyet eden hem de onu yatıştıran bir görüntüydü.

* * *

"Savitar tam olarak kim?" diye sordu Satara, Kalosis'teki ana salonda kızgın bir Stryker ile karşılaştığında. Karanlık salon, tahtında oturan ve

ona kinle bakarken parmaklarını oymalı kola vuran o ve erkek kardeşi dışında boştu.

"Soru d'éternité bu olurdu, küçük kardeş. Temel olarak o, her şeyi kötü yapan ve başka türlü çizmelerinde titreyen şeydir. Yaklaşmasından çekinmeyen bir tanrıyla henüz tanışmadım ve buna bizi yaratmak için spermini bağışlayan piç de dahildir. Savitar, tanrıları o kadar korkutur ki, dikkatini kendilerine çekmekten korktukları için adını bile ağzına almazlar. İronik bir şekilde, ondan korkmayan tek kişi Acheron'dur. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.
Bu onun planları için iyiye işaret değildi. Artemis'in hizmetçisi olan Satara, bu adamın adını hiç duymamıştı ama o zaman, ağabeyinin söylediğine bakılırsa, bu mantıklıydı. Artemis başını aşağıda tutmayı severdi. "Onunla nasıl savaşacağız?"
“Yapmıyoruz. Sana zaten söyledim, onunla dalga geçmiyoruz.
İnatçılığı ve korkusu yüzünden onu boğmak istedi. Nefret ettiği bir şey varsa, o da zayıflıktı. "Öyleyse Ravyn'i kovmak için Serengeti'ye nasıl gireceğiz?"
"Yine yapmıyoruz." Stryker ayağa kalktı ve kürsüsünden indi. Onun yanına gelene kadar ürkütücü, sessiz bir yürüyüşle ilerledi. "Seattle için planım, olduğu gibi suya düştü. Kara Avcılar neyin peşinde olduğumuzu bildiğine göre, peşinden koşmanın bir anlamı yok. Oyun bitti."
"O kadar hızlı değil," dedi zihni ters giden her şeyi gözden geçirirken. "Asıl planın neydi?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Seattle size kapılarını açmadan önce ne planladınız?"
Cevap vermedi. Ama yine de Satara biliyordu. "Sen Acheron'un peşindesin. Onun acı çektiğini görmek istiyorsun.” Bu diyarı yöneten tanrıçanın duymayacağı bir sesle hafifçe fısıldayabilmek için ona biraz daha yaklaştı. "Dahası, ikisinin sana çektirdiği onca acı için Apollymi'nin peşindesin."
Tepki vermedi ama yine de Stryker'ın beslediği ıstırabı biliyordu. Apollymi'ye bağlılığını kanıtlamak için oğlunun boğazını kesmiş ve Urian'ı amansız bir düşman yapmıştı.
Urian, Stryker'ın sevdiği tek şey olmuştu. Ve buna o da dahildi. Onu tamamen yalnız kalmaktan hoşlanmadığı için yanında tutuyordu ama günün sonunda, onun sevgisinin neresinde olduğuna dair hayalleri yoktu. Eğer o anda ölürse, umursamaz ve yoluna devam ederdi.
Öte yandan Urian, kendisini yiyip bitiren, sürekli iltihaplanan bir yaraydı.
"Bir fikrin var mı?" Stryker sıktığı dişlerinin arasından sordu.
Yeni bir fikir oluşur gibi başını salladı. "Acheron'a burada ve şimdi zarar vermenin hâlâ yolları var."
"Örneğin?"
Ah, Stryker, dedi acıyan bir sesle. "Bütün erkekler arasında, birini nasıl sakatlayacağını tam olarak bilmelisin. Aşırı derecede güvendiğin birinin sana sırt çevirmesinden daha çok acı veren ne olabilir?

Yüzü sertleşti ve Urian'ın Stryker'ın öldürmeye yemin ettiği ailesini korurken kendisine yalan söylediğini öğrendiği günü düşündüğünü biliyordu.
"Evet," diye fısıldadı kulağına. "Şimdi Acheron'un adamlarından birini o bilmeden bizim tarafımıza çevirdiğini hayal et. Onun sana yaptığını biz de ona yapabiliriz..."
Şüphe gözlerini kararttı. "Nasıl?"
Alçak ve şeytani bir şekilde güldü. "İnsanın düşüşü her zaman ne olmuştur, kardeşim?"
Cevabında tereddüt etmedi. "Gurur."
"Zorlu." Elini yüzüne tuttu ve ona kötü bir bakış atmadan önce tırnaklarına derin bir nefes üfledi. "Sevgiler kardeşim. İnsanların sahip olmak için öldüreceği tek şey bu. Onlara asla yapmayacakları şeyleri yaptıracak tek şey normalde yap. Hayal bile edemeyecekleri şeyler. Ve sonunda Acheron'a diz çöktüren tek şey bu olacak. Karanlık Avcıları, ulaşıp yararlanabileceğimiz tek zayıflık. Henüz Seattle'ı kaybetmedik. Şehri ele geçirmenin ve Acheron'un tam kalbine bir kazık saplamanın hâlâ yolları var."
"Ya yanılıyorsan?"
"Kaybedecek neyimiz var? Açıkçası?" Satara, bakışları birbirine kenetlenmiş ve düz olacak şekilde parmak uçlarında yükseldi. Yüzü hâlâ sert ve affetmez olmasına rağmen ona küçük bir umut dolu gülümseme sundu. "Ama eğer haklıysam?"
Gözlerini kırpıştırdı ve sözlerini düşünüyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. Bakışları tekrar ona döndüğünde, Acheron ve Apollymi'ye karşı bu savaşı kazanmak için sahip olduğu tüm ham, ıstıraplı ihtiyaçla doldu. "Haklıysan Satara, Atlantisli'yi sana gümüş bir tepside teslim edeceğim ve kalbini göğsünden sökmen için ihtiyacın olan hançeri sana vereceğim."
“İstediğim bu değil, Stryker. Bu senin hayalin.”
Gözleri açgözlü bir beklentiyle parladı. "İyi o zaman. Bunu benim için alırsan, sana Artemis'i öldürmenin ve seni onun hizmetinden sonsuza dek kurtarmanın sırrını vereceğim."
Satara hayal etmeye çalışırken gözlerini kapattı. O kaltağı hayatında bir gün daha görmemiş olsaydı, çok erken olurdu.
Özgürlük …
Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Beklenti karşısında kalbi hızla çarparken elini Stryker'a kaldırdı. "Anlaştık mı kardeşim?"
Elini avucunun içine aldı ve kalbinin üzerinde tuttu. "Evet yaparız."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Susan aniden uyandı. İlk başta onu neyin rahatsız ettiğini anlayamadı. Ama nerede olduğunu hatırladığında, Ravyn'in uyurken seğirdiğini fark etti. Kadın bunu umursamamaya ve tekrar uyumaya başladı, ama adamın hareket edişindeki bir şey ona, uyanamadıkları bir kabusa yakalanmış birini hatırlattı.

"Ravyn?" Onu nazikçe sarstı.

Gözünü kırpıştıramadan, onu şiddetli bir şekilde kavradı ve üzerinden, sırtına doğru kırbaçladı. O kadar vahşi bir sesle homurdanırken nefesi düzensizdi ki, neredeyse onun boğazını parçalamasını bekliyordu.

"Ravin!" diye bağırdı, aklını başına toplamadan onu incitebileceğinden korkarak.

Dokunuşu yumuşamadan önce tam on saniye dondu. Sanki kokusunu alıyormuş gibi saçlarını derince içine çekmek için başını eğdi. Susan?

"Evet."

Geri çekildi ve hiçbir şeyi kırmadığından emin olmak istercesine ellerini onun üzerinde gezdirdi. "Seni incitmedim, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı, onun ellerinin vücudunda dolaşırken ne kadar iyi hissettiğini görmezden gelmeye çalışarak.

"İyi misin?"

"Evet." Şilteden kalkıp kapıya doğru ilerledi. O kapıyı açana kadar onu gerçekten göremedi ve dışarıdan gelen ışık onun sert duruşunu aydınlattı. Koridordan banyoya geçerken gömleğini çıkarmış ve siyah kottan başka bir şey giymemişti.

Susan onun dönüşünü beklerken kıpırdamadı. Yatağa geri döndüğünde, sanki yüzünü yıkamış ve sonra ellerini taramış gibi saçları nemliydi. Kapıyı kapatmadan önce elinin tersiyle yüzünü sildi ve yatakta ona katıldı.

Hiçbir şey olmamış gibi sırtını ona döndü. Ama yine de onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Derin bir hüzün havası ve tam olarak çıkaramadığı bir şey daha vardı.

Hareketleri ona dünyaya kızgın gözlerle bakan sert bir çocuğu hatırlattı. Nezaketten başka bir şey istemeyen ve yine de ne zaman birisi bunu teklif etmeye çalışsa, tekrar incinme riskini almaktansa onları geri çevirdi.

Orada, karanlıkta, Ravyn'in acısı ona ulaştı ve onu yatıştırmak istemesine neden oldu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ravyn, hâlâ ona eziyet eden kabusunun hayalleriyle orada yatıyordu. Uyumaktan gerçekten nefret ediyordu. Gerçekten savunmasız olduğu tek zamandı. Uyandığında, düşüncelerini ve duygularını kontrol edebiliyordu. Sonra uyur uyumaz, unutmak istediği her şey korkunç bir netlikle geri geldi. Yapabilseydi, bu anıları ondan tamamen temizlerdi.

Ama onlar onun anıları ve duygularıydı. Başkalarıyla paylaşmaktan hoşlanmadığı iki şey.

"Tam olarak değil."

Susan'ın hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Ama aklını karıştıran, onun neredeyse hiç bilmediği nazik nezaketiydi. Onun huzursuzluğunu yatıştırmaya çalışmasının onun için neden önemli olduğunu anlamamıştı.
Sırtı ona dönük olacak şekilde yatağın üzerinde yuvarlandı. Konuştuğunda sesi alçak ve rahatlatıcıydı. "Biliyor musun, ben küçük bir kızken, hakkında korkunç rüyalar görürdüm..." Devam edip etmeyeceğini düşünür gibi tereddüt etti.
Hafif bir kahkahayla kabusunu itiraf etti. "Pekala, ben uyurken annemin oyuncak bebekleri canlanıyor. Biraz aptalcaydı ama beni ölesiye korkuturdu."
Ravyn, onun yapmaya çalıştığı şeyi takdir etmesine rağmen yorgun bir nefes verdi. Seni temin ederim, rüyamda oyuncak bebekler görmüyorum, Susan.
"Biliyorum. Ama ne zaman kabusumdan uyansam, ne kadar aptalca görünürse görünsün, annem her zaman rüyamı ona anlatmamı isterdi. Onun hakkında konuştuğunda, onun yerine iyi şeyler hayal edebilmek için onu aklından çıkardığını söyledi.
"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."
Ama sonra elini saçında hissetti, saç derisini nazikçe okşadı. "Tamam aşkım."
İçinden yabancı bir duygu geçerken Ravyn gözlerini kapattı. En son ne zaman birinin ona teselli teklif ettiğini hatırlamıyordu. En son bir kadın ona böyle dokunmuştu. Elini daha aşağı, omzunun üzerinden, pazılarını nazikçe ovuşturduğu koluna götürdü. Dokunuşu... hayır, nezaketi onu hararetle yaktı.
Susan sırtını sıvazlarken tek kelime etmedi. Orada öylece uzanmış, onu teselli ediyor, elini etinde gezdiriyordu. Ona karanlıkta yalnız olmadığını hatırlatıyordu.
Ona insan olmanın sorun olmadığını hatırlatıyordu. Onu yargıladığını hissetmişti. Onun zayıf ya da etkisiz olduğunu düşünmüyordu.
Ve daha ne yaptığının farkına varmadan, onunla kabusundan bahsediyordu. "Hep aynı hatıra..." diye fısıldadı. "Isabeau ile onu ilk gördüğüm gölün yanında buluşacağım. Bizim köyden çok da uzak olmayan kasabada bir tüccarın kızıydı. Kardeşlerim ve ben geçerken o ve küçük bir arkadaş grubu piknik yapıyorlardı. Bize el salladılar ve Dorian onlara doğru yöneldi.
Ravyn o günü hala zihninde çok net bir şekilde görebiliyordu. Kesinlikle mükemmel bir ılık bahar günüydü. Üçü, erzak almak için kasabaya gitmişti ve eve dönüyorlardı. Phoenix arabayı sürerken o ve Dorian at sırtındaydı. Kadınlar gülüyor ve şarap içiyorlardı... çok şarap. Ravyn ve erkek kardeşleri gelmeden önce, kadınlar gölde yıkanıyorlardı. Sonra kıyılarda güneşlenmek için dışarı çıkmışlardı. Daha iyi varlıklarını ortaya çıkarmak için çıplak omuzlarından düşmeye devam eden sırılsıklam iç çamaşırlarıyla yarı giyinmiş ve oyunlarından sersemlemiş olan kadınlar, aslında ona ve erkek kardeşlerine laf atmışlardı.
Ama Susan'a anlatırken bu ayrıntıları öyküsünün dışında bıraktı. "Phoenix çiftleştiğinden beri, Dorian ve ben kadınlara katılırken o önde gidiyordu.

Bize yiyecek ve şarap ikram ettiler.” Ve diğer şeyleri söylememek en iyisidir. “Nedenini bilmiyorum ama anında Isabeau'dan etkilendim. Onda diğer arkadaşlarından daha canlı görünen bir şey vardı.
Susan, onun sözleriyle açıklanamaz bir kıskançlık hissetti. Onun başka bir kadınla oynaması fikrinden hoşlanmamıştı. Ama o konuşmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi.
“Geç olmaya başlayınca kadınlar eve dönmek için eşyalarını topladılar. Böylece Isabeau ve ben birkaç gün içinde tekrar buluşmak için planlar yaptık. Yalnız."
"Hareket halindeydin."
"Evet ve bakire değildi." Kısa, acı bir kahkaha attı. "İştahı yüksek bir kadındı ve onun ana yemeği olmayı umursamıyorum."
Susan bunun üzerine onun saçından bir tutam çekmemek için kendini zorladı. Piç.
Ama sonra, küçük fahişeyle oynaşmasının bedelini çok ağır ödemişti. Susan'ın en büyük düşmanının başına gelmesini istemeyeceği bir şeydi.
Ravyn devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Bir şey diğerine yol açtı ve bildiğim bir sonraki şey, toplantılarımızı oldukça düzenli bir şekilde ayarladık."
Sözlerine kaşlarını çattı. "Onu hamile bırakmaktan korkmuyor muydun?"
"HAYIR. Yaban arıları eşlerinden başka kimseden çocuk sahibi olamazlar. Çiftleşmediğimiz için böyle bir şansımız yoktu.”
Susan bunu ona verirdi ama endişelenecek tek şey hamilelik değildi.
"Kaba olmak istemem ama cinsel yolla bulaşan hastalıklar ne olacak? Kendini sana ne kadar çabuk attığını düşünürsek, sana vermeye devam eden bir hediye vereceğinden korkmadın mı?
Homurdandı. "HAYIR. Yine halkım o hastalıklara yakalanamıyor. Sihrimiz bizi diğerlerinden bağışık tutar. Paylaştığımız tek insan hastalığı kanser ve soğuk algınlığıdır.”
Seni şanslı. Susan iğnelemeyi bastırmak zorunda kaldı. Ona hikayesini anlatırken geri çekilmesini istemiyordu. "Peki, ikiniz ne kadar süredir görüşmeye devam ediyorsunuz?"
“Yaklaşık dört ay. Ve bir süre sonra, ona gerçekten delicesine aşık oldum. Bana onunla evlenme teklif etmeye devam etti ve ben de onu erteleyip durdum.
"Eşin olmadığı için mi?"
"Kesinlikle. Gerçekten onun bir parçası olamayacakken onu benim dünyama getirmenin bir anlamı yoktu. Ve kendimi eşim olmayan birine bağlamak istemedim. Bir gün bir eşim ve çocuklarım olacağı ve sonsuza dek mutlu yaşayacağım gibi aptalca bir fikrim vardı.
Susan'ın kalbi, bu sözlerin altını çizen acıyla sarsıldı. "O kadar da aptalca bir fikir değil, Ravyn. Pek çok insanın aynı düşünceye sahip olduğunu biliyorsun.”
"Evet," dedi, ona o insanların aptal olduğunu düşündüğünü anlatan bir ses tonuyla. "Her neyse, işaret nihayet ellerimizde göründüğünde, bunun

gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündüm. Aylardır beni sevdiğini söylüyordu. Onu sevip sevmediğimden emin değildim ama arkadaşlığından zevk alıyordum bu yüzden işareti görür görmez evlenme teklif ettim. Isabeau korkmuştu tabii. Bunun şeytanın işareti olduğunu düşündü ve ona endişelenmemesini söylemeye çalıştım ama ben açıklayamadan kaçtı.
"Onun peşinden mi gittin?"
"Hayır," dedi onu şaşırtarak. “İçimden bir ses onu rahat bırakmamı söylüyordu... yola çıkmadan önce gerçekten histerikti. Ben de eve gittim ve o gece annem avucumdaki işareti gördü ve bana sordu. Ona gerçeği söyledim ve Isabeau'nun ne kadar perişan olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştım. Bana Isabeau'nun gafil avlandığı konusunda güvence verdi. Ve ona kim ve ne olduğumuz hakkındaki gerçeği söylemeyi hem ona hem de kendime borçlu olduğumu. Beni seven bir kadının bu gerçeği kabul edip bize katılacağından emindi.”
Tavana bakmak için sırtüstü döndü. İçindeki suçluluk ve öfkeyi hissedebiliyordu, kalbine dokunmak için uzanıyordu. “Zamanda geriye gidip o geceyi değiştirebilmeyi ne kadar isterdim bilemezsiniz. Muhtemelen bu yüzden Artemis zamanda yolculuk yapma yeteneğimi elimden aldı. Tanrı bilir, sürekli içimi yiyor ve eminim yapabilseydim geri dönüp aptalca bir şey yapardım.
Susan yatıştırıcı bir şekilde onun kolunu ovuşturdu. "Hayal ettiğin bu mu?"
Bakışlarıyla buluşmak için başını çevirdi. "Kısmen. Isabeau'ya gitmemi ve onu köyümüze geri getirmemi isterken hep annemi görüyorum ve sonra karanlık avcı olduğum geceye geçiyor. Isabeau bir köşeye sinmiş, çığlıklar atarken babasını öldürürken zihnimde Isabeau'nun korkmuş yüzünü görmeye devam ediyorum.”
Bir sonraki soruyu sormakta tereddüt etti ama cevabı bilmek istedi.
"Isabeau'yu da mı öldürdün?"
"Evet."
Kalbi gümbür gümbür atarken Susan geri çekildi. Ravyn'i çalışırken görmüştü ama yine de onun bu kadar soğuk olabileceğini düşünmemişti. Sanki hâlâ geçmişi görebiliyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Babası öldüğünde, Isabeau biraz cesaret buldu. Duvardan kısa bir kılıç aldı ve onunla bana doğru koştu. Silahlı değildim, bu yüzden savuruşundan kaçmaya çalıştım ama bıçakla beni kolumdan yakaladı. İçgüdüsel olarak hareket ederek onu kendimden uzaklaştırdım ve kolumu avuçladım. Tökezleyerek ocağa girdi ve elbisesinin ucu ateşe girerken kılıcı düşürdü. Ona yardım etmek için uzandım ama beni ısırdı ve alevler elbisesinin arkasına yayılırken açık kapıya doğru koşmaya başladı. Ben peşinden koşarken daha fazla adam aramıza girdi ve bana saldırdı. Onları öldürdüğümde, Isabeau için çok geçti. Onu kulübesinden çok uzak olmayan bir yerde bir yığın halinde yatarken buldum. Onu devirdiğimde hala hayatta olduğunu fark ettim. Beni görünce gözleri parladı, sonra yüzüme tükürdü ve kollarımda öldü. Onun yanmış yüzünü rüyalarımdan çıkaramıyorum. Bana tükürürken gözlerindeki nefret. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını bir şekilde

bilmem gerektiğini düşünmeye devam ediyorum. Hepsini kurtarmak için bir şeyler yapabilirdim.
"Isabeau'nun aptal olması senin suçun değildi."
"Hayır," dedi, kara gözleri onunkilere parlayarak. “O, ruhunu çalmak için şeytan olduğuma ikna olmuş, zamanının bir kadınıydı. Ona asla dokunmamalıydım.
"Ama o zaman eşini bulamazdın."
"Evet, peki onu bulmamın bana ne faydası oldu?"
Bir anlamı vardı. Susan içini çekerek onun elini sıktı. Üzgünüm, Ravyn. Herkes kendisini seven birine sahip olmayı hak eder.”
Yüzünden, buna katılmadığını söyleyebilirdi. Isabeau'dan cehaleti ve aptallığı yüzünden nefret etmek yerine, her şeyi harekete geçirdiği için kendinden nefret ettiği açıktı. Bu suçu onun üzerinden atabilmeyi ne kadar çok isterdi. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir gün kendini affetmeyi öğrenmesi gerekecekti.
"Senden ne haber?" parmaklarıyla oynarken sessizce sordu.
"Ya ben?"
"Hiç birini sevdin mi?"
Susan kendi pişmanlığı ve üzüntüsü içini kemirirken dudağını ısırdı.
"HAYIR. Tam olarak değil." Ve onun adına deneme eksikliğinden değildi. Onunla senkronize olan birini bulamıyor gibiydi. Onu güldürebilen biri... Birlikte yaşlanmak istediği biri. En azından kitaplarda okuduğun ya da filmlerde gördüğün gibi değil. Seksi bir yabancı tarafından ayaklarımın yerden kesilmesinin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Onsuz yaşamayı hayal bile edemediğim o tek kişinin hayatıma girmesi ve beni onun yapması.” Bunun bir görüntüsü zihninde canlanırken özlemle içini çekti. Ah, hayatında bir kez olsun bu duyguyu yaşamak için neler vermezdi.
"Evet. Bu çok saçma.”
"Hayır," dedi ciddi bir şekilde. “Var. Jimmy ve Angie ile gördüm. O kadar aşıklardı ki, hissettiğim kıskançlıktan kurtulmak için odadan çıkmak zorunda kaldığım zamanlar oluyordu. Onların mutluluğunu kıskandığımdan değil, hayatımda kimse yokken onları bu kadar mutlu görmek zordu.”
Susan, dudaklarının kenarlarında hüzünlü bir gülümsemenin oynadığını hissetti. “Ben küçük bir kızken, annemle Urban Cowboy'u izlemeye gittiğimi hatırlıyorum. John Travolta'nın Debra Winger'ı incittiği için kötü adamı yumruklayıp onu dışarı taşıdığı sondaki sahneyi hatırlıyor musunuz? Bunun nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir.”
Nasırlı parmakları onunkilerle oynamaya devam etti. "Eh, sonunda onu öldürmediği düşünülürse, bu zor olur."
Susan sözleriyle irkildi. "Ne?"
“An Officer and a Gentleman'ın sonunda kendini dışarı taşıyor. Şehir Kovboyu değil.
Bud ve Sissy bunun sonunda kol kola yürüyorlar.

"Ah." Susan bunu düşünürken kaşlarını çattı. Aslında haklıydı ve bunu bildiğine şaşırmıştı. Ona azarlayıcı bir bakış atmak için döndü. "Bu arada, bunu bilmeni büyüleyici buluyorum."
Elini göğsüne götürüp başparmağı avucunu okşarken ve ona küçük zevk dalgaları gönderirken sırıtışı hainceydi. “Yapma. Yakın zamanda ergenliğe girmiş bir kızla yaşadığımı unutma. Erika o filmleri tekrar tekrar izliyor ve sonra ağlıyor ve saatlerce böyle adamların var olmadığına ve hepimizin kısırlaştırılması gereken duyarsız domuzlar olduğumuza devam ediyor.
Susan güldü. Erika'nın zavallı Ravyn'e karşı tirad ettiğini görebiliyordu, Ravyn büyük olasılıkla saldırı karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.
"Biliyor musun, bazen inanılmaz derecede zeki oluyor."
"Teşekkürler."
Ağırlığını şakacı bir şekilde onun yan tarafına verdi. "Sadece dalga geçiyordum."
"Tabii öyleydin. Kabul et, onunla aynı fikirdesin.”
"Bazı günler," diye şaka yaptı. "Sonuçta, siz çocuklar bazen biraz bencilsiniz."
"Evet, sanki sadece bizmişiz gibi."
Susan, onun yanında ne kadar rahat olduğunu fark edince duraksadı. Uzun zamandır böyle alay etmemişti. Ve gerçekten iyi hissettirdi. Dudaklarını yalayarak birleşik ellerine baktı ve Ravyn'in onun ne yaptığını fark edip etmediğini merak etti.
Susan'ın yüzündeki sevecen ifadeyi görünce Ravyn'in nefesi boğazında takıldı. Oda ne kadar karanlık olursa olsun, onun kendisini pek iyi göremediğini biliyordu ama yüzünü mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Ve o güzeldi. Mavi gözleri koyu halkalarla bezenmişti ama hiçbir şekilde onun meleksi hatlarından uzaklaşmadılar. Uzun sarı saçları tamamen dağılmıştı ve yine de hayatında daha seksi bir şey görmemişti.
O anda kalkıp başka bir yerde uyuması gerektiğini biliyordu ama onu bırakmak istemiyordu. Haklıydı, gördüğü kabustan bahsetmek onu daha iyi hissettirmişti. Daha iyi. Unutulmaz görüntüler şimdi gitmiş, yerini onun tereddütlü gülümsemesi ve nazikçe alay eden sesi almıştı.
Ve aklının bir köşesinde, Isabeau daha çok Susan gibi olsaydı hayatının nasıl olacağı sorusu vardı...
Hiç düşünmeden, yüzünü ellerinin arasına aldı ve dokunuşunun tadını çıkarmak için gözlerini kapatmasını izledi. Teni yumuşaklığıyla onu büyüledi. Kendini durduramadan eğildi ve dudaklarını dudaklarıyla kavradı. Onun tadı vücudunun her yerini işgal etti. Öpücüğü hassas ve değerliydi ve orada, karanlıkta geçmişinin gölgelerini kovaladı ve içinde çok uzun süre yaşamış olan acıyı dindirdi.
Susan, Ravyn'in tadına bakarken içini çekti. Bıyıkları tenini sıyırdı ve dudaklarını karıncalandırdı, ikisini de kaşındırdı ama yine de o ağzından vazgeçmek istemiyordu. Onda sahip olmak istediği bir şey vardı. Onu mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde bağımlı yapan bir şey.

Boynuna doğru inmek için dudaklarını bıraktığında kalbi hızla çarpıyordu. Ürpertiler yayıldı. Dişleri, onun bıyıklarından hassas hale gelen cildini nazikçe ısırdı. Kollarını ona doladı, o hareket ettikçe kaslarının ellerinin altında dalgalanmasından ve sıkışmasından zevk aldı. Karanlıkta yalnız olmamak çok iyi geldi. Birini, özellikle de onu koruyup teselli eden bu adamı tutmak çok güzeldi.
Arzu, ona uzanırken vücudunun merkezinde toplandı. Ama hareket ettiğinde saçları yüzüne düştü.
Gözleri yaşarırken burnu hemen yanmaya başladı ve burnunu çekti. Sonra hapşırdı.
Ravyn geri çekilirken sinirli bir nefes verdi. "Bana gerçekten alerjin var, değil mi?"
Son derece onursuz bir şekilde burnunu çekti. "Sadece saçına."
"İyi o zaman. Onu tıraş edeceğim."
"Cesaret etme..." Kendini ve sesinin hararetli yoğunluğunu yakaladı. "Demek istediğim…"
Gözleri mizahla parladı. "Ne demek istediğini biliyorum."
Saçları, hiçbiri dokunmadan hemen atkuyruğu şeklinde toplandığında Susan başını kaldırdı.
"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.
Şakacı bir şekilde ona göz kırptı. "Büyü."
Ve tekrar konuşamadan, onu kör öpmek için dudaklarına döndü. Gömleğini kaldırıp midesini açığa çıkardığında vücudu yandı. Dişleriyle tenini kızdırmak için başını aşağı eğdi. Onun sıcak dudaklarının serin teninde hissetmesiyle titredi ve inledi. Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti.
Ravyn, Susan'ın tadına homurdandı. Onun kokusuyla yıkanmak istiyordu. Her tarafını kaplayana kadar kendini onun üzerinde yuvarlamak. Ve onu ellerinin arasına almak için aralarına uzandığında, aslında ondan yıldızları gördü.
Kadın onu serbest bırakmak için fermuarını yavaşça açarken, o da dudaklarını yeniden yakalamak için vücudunun yukarısına doğru hareket etti. Dayanamayıp gözlerini kapadı ve giysilerini vücutlarından eritti.
Hafif, nazik bir kahkaha kulaklarını doldurdu. "Biliyorsun, bu küçük yetenek seni çoğu eyalette tutuklatabilir."
"Birkaç kelepçeyi çözmek isterseniz... Bu tutuklamaya direnme eğiliminde olmazdım."
Vücudunu onun etrafına sarıp onu sırt üstü çevirdiğinde tekrar güldü. Gözleri koyu ve kukuletalı, onun karnına oturdu, sonra vücudunu onunkinden aşağı kaydırdı. Ravyn, içini zevk kaplarken tısladı. Vücudunun ortasındaki tüyler midesini gıdıklarken, ıslaklığı ona umut vaat ediyordu.
Kadın diliyle çenesinin dış hatlarını izlemek için öne doğru eğilirken, kalbi hızla çarparken, göğüslerini ellerinin arasına aldı.
Susan, onun bıyıklarının dudaklarını karıncalandırdığı hissine çok sevindi. Bir yanı, çok az tanıdığı bir adamla öpüştüğü için dehşete düşmüştü ama

yine de onu sanki ezelden beri tanıyormuş gibi hissediyordu. Onda ona seslenen bir şeyler vardı.
İçinde sadece onunla olmak isteyen bir şey vardı... en azından şu an için. Hayır, bu yanlıştı. Onunla bir bağ hissetti. Bu sadece kaşınmak değildi. Daha fazlasıydı.
Onunla sevişmenin neden bu kadar önemli göründüğünü bilmiyordu ama bu yapması gereken bir şeydi.
Bacaklarının arasına hafifçe vurmak için onu çok hafifçe yukarı kaldırmadan önce sıcak ellerini sırtından aşağı kaydırdı. Susan parmaklarını yavaşça gezdirirken inledi. Herhangi bir erkek ona böyle dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse unutmuştu.
Onu daha fazla tatmak isteyerek, meme ucunu ısırabilmek için dudaklarını çenesinden göğsüne doğru kaydırdı. Vücuduna ürpertilerin yayıldığını hissedince boğazından derin bir kahkaha attı.
Susan onun vücuduna doğru ilerlerken Ravyn sağlıklı düşünemiyordu. Tatlı ağzı, kendi büyüsünün şişmesine ve artmasına neden olurken, onun üzerinde en şaşırtıcı büyüyü yapıyordu. Seks onun türünü her zaman canlandırmıştır. Kalçalarının arasına diz çökmek için hareket etmesini izledi. Saçını yüzünden geriye doğru taramak için uzandı, sadece onun elini tutması ve ağzına götürmesi için.
Yavaşça parmaklarını emerken tüm vücudu yanıyordu. Ve geri çekildiğinde, o aslında onun ucunu ağzına alana kadar sızlanmak istedi.
Sırtını kavislendirerek, dilini onun etrafında gezdirip aletini ağzının daha derinlerine çekerken elini saçlarına gömdü. Onun onu tattığını görünce içinde bir şeyler paramparça oldu. Kimsenin kendisine yaklaşmasına izin vermek onun doğasında yoktu. Yine de ona karşı yumuşadığını fark etti. Bir erkeğin uğruna savaştığı türden bir kadındı. Ne olursa olsun yanında tuttuğu türden.
Bu düşünce onu korkuttu. O bir Kara Avcıydı. Kadınlar onlar için geçici bir meraktı. Biyolojik bir kaşıntı için bir çizik. Ama Susan'ı izlerken onun hayatından çıkmak istemediğini fark etti. Onunla böyle daha çok gün geçirmek istiyordu... tercihen insanlar onları öldürmeye çalışmadan. En çok da onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu.
Susan, Ravyn'in kukuletalı bakışlarını yakalayınca duraksadı. İfadesinde o kadar hassas bir şey vardı ki, gerçekten nefesinin kesilmesine neden oldu. Yatakta öyle güzel görünüyordu ki, yüzükoyun vücudu onu bekliyordu.
Geri çekilerek tıkalı, kaşınan burnunu görmezden geldi ve vücudunun tuzlu tadının tadını çıkararak adamın aletinin dibinden ucuna kadar uzun, kötü bir yalama yaptı. Onun için yanıyordu. Onu öpebilmek için vücudunu kendine çekti.
Ellerini onun çelik gibi kollarının üzerinde gezdirerek kasın her eğimini ve kıvrımını aradı.
Daha fazla dayanamadı, ağırlığını vücudunun merkezi onun ucuna bastıracak şekilde değiştirdi. Öpücüğünden geri çekilerek, adam onu tamamen kazıyana kadar yavaşça şaftından aşağı indi.

İçinde onun sert uzunluğunun inanılmaz hissiyle dişlerini gıcırdattı. Kendini yukarı kaldırırken bakışlarını onunkilere kilitledi ve sonra onu kabzasına kadar çekmek için aşağı kaydırdı.
Ravyn, içini zevk kaplarken homurdandı. Kalçasını kaldırdı, kadın ona öfkeli bir hızla binerken kendisini daha da derinlere itti. Göğüslerini ellerinin arasına alırken tüm vücudu alev alev yanıyordu.
Susan zevki artarken ellerini kendi elleriyle kapattı. Hayatında hiçbir erkek onun içinde bu kadar iyi hissetmemişti. Onu daha da derinden hissetmek isteyerek vuruşlarını hızlandırdı.
Ve sonra hissetti... tüm dünyasının akkor halindeki kendinden geçme şeritlerine dönüştüğü o büyülü an.
Ravyn onun orgazmını hissettiğinde homurdandı. Kurt Avcısı güçleri onun tarafından ateşlendi ve onlar güçlendikçe, onun serbest bırakılmasına katılana kadar kendi zevki arttı.
Başını geriye atarak yüksek sesle inledi. Susan onun üstüne çöktü ve ikisi de nefes almakta zorlanırken onun vücudunu onunkiyle kapladı.
Tüm vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplıydı, onu kendine yakın tuttu, kalbi hızla atıyor, büyüsü patlıyordu. Adam onu tutarken nefesi tenine hafif üflemeler halinde düştü ve onun içinde uyandırdığı hassasiyete hayret etti.
"Bu harikaydı," dedi sessizce.
"Hiçbir fikrin yok," dedi parmakları adamın sağ meme ucuyla oynarken.
Ah, sanırım öyle, diye alay etti, tekrar dudaklarına ulaşana kadar burnunu ona sürterek. Onun için hissettiği sıcaklık onu hem sevindirdi hem de korkuttu. Böyle hissetmemesi gerekiyordu, özellikle de bir Toprak Sahibine karşı. Dokunmamaları gerekiyordu ama yine de kendini durduramadı.
Susan'ın gözleri, onun zaten yeniden sertleştiğini fark edince genişledi. Geri çekildiğinde, bunu hayal etmediğini görmek için aşağı baktı.
Şok oldu, onun şeytani sırıtışıyla karşılaştı.
Kurt Avcılarının dünyasına hoş geldin bebeğim. Biz insanlar gibi değiliz."
"Şaka yapmıyorum..." Kadın daha hareket edemeden, adam onun kollarında doğrulup oturdu.
"Şimdi sana bir kedinin bir kadınla nasıl seviştiğini göstereyim."
Anında gerildi. "Ben hayvanlarla cinsel ilişkide bulunmam."
"Güzel, ben de."
Yüzünü duvara dayadı ve kalçalarını birbirinden ayırırken ağırlığını desteklemek için ellerini oraya koydu. Adam saçını ensesinden çekip oradaki deriyi kemirmeden önce Susan omzunun üzerinden onu görmek için döndü. Üşüdü. Onu bu kadar çok istemesine neden olan şey neydi?
Kendini ona yaklaştırdıkça, daha önceki serbest bırakılmasının ondan damlamaya başladığını hissedebiliyordu. Ta ki elini karnının etrafından aşağı kaydırarak onun merkezine gidene kadar. Onu okşayana kadar nazikçe kıvrımlarını ayırdı.
Susan, onun sıcak dokunuşuna tepki olarak kasları gerilince haykırdı. Kendini yeniden onun derinliklerine saplamadan hemen önce dişleriyle onun teninden bir ısırık aldı.

İçini hayal bile edilemeyecek bir zevk doldururken ellerini duvara yumruk yaptı.
Kendini o kadar derine soktu ki, gerçekten rahmine dokunduğuna yemin etti. Sıcak nefesi boynunu kavururken, parmakları itişmeleriyle zamanında onunla dalga geçiyordu.
Ravyn ona karşı daha da hızlı hareket ederken gözlerini kapattı. Bu, türünün çoğunun yalnızca çiftleşme ritüeli için ayırdığı bir pozisyondu ve bunu daha önce hiçbir kadınla kullanmamıştı. Böyle bir kadınla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu bir kez olsun öğrenmek istemesi dışında şimdi neden böyle yaptığından bile emin değildi.
Ve bunu deneyimlemek için Susan'dan daha iyi birini düşünemezdi.
Susan kendini duvardan uzaklaştırdı ve adam kendini ona doğru itmeye devam ederken ona yaslandı. Orada inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Başının üzerinden uzanıp tenini kaşındırsa da elini onun ipeksi saçlarına daldırabilmek için tekrar onun kollarına düştü. O kafa derisine masaj yaparken onun lobunu kızdırmak için dudaklarını hareket ettirdi ve ürperti onu tüketti. Hiçbir erkek kendini daha iyi hissetmemişti. Ve vücudu gitgide daha sıcak oluyordu.
Coşkuyla haykırmadan hemen önce saçlarını kavradı. Yine de elini bacaklarının arasına gömdü, kadın öne düşüp ondan merhamet dileyene kadar vücudundaki her zevk titremesini sıktı.
Ellerini hareket ettirdi ve sonra o da serbest kalana kadar vuruşlarını hızlandırırken onları kalçalarına yasladı. Burnunu çekip sırtının etini yalarken kendini onun derinliklerinde tuttu.
Susan, Ravyn daha içindeyken onu tutarken titredi. Vücutları hala birleşmişti, onu şilteye doğru çekti.
"Biliyorsun," dedi yavaşça vücuduna geri dönerken. "Alerji dışında, sanırım senin bir kedi olmana alışabilirim."
Kalçasını onunkine dayamadan önce kulağına hafifçe güldü. Onun kendisini derinden okşadığını hissedince inledi.
Sonra aniden battaniye tekrar üzerlerine kapandı.
"Ravyn?"
"Evet?"
"Hayatlarımızı normale döndürebileceğimizi düşünüyor musun?"
Ravyn bunu düşünürken sessiz kaldı. Onun için normal kavramı aslında gülünçtü. Ama onun sorduğu şeyin bu olmadığını biliyordu.
Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu.
"Eminim hayatını geri alacaksın, Susan." Tek sorun, kendisinin de Kara Avcı olmaya geri döneceğini bilmesiydi, ama bu günü onunla geçirdikten sonra hayatının bir daha eskisi gibi olacağını düşünmüyordu. Nasıl olabilir? Başka bir canlıyla asla paylaşmadığı şeyleri onunla paylaşmıştı. Dahası, onun hala sahip olduğunu bile bilmediği bir yanına dokunmuştu.
Ama sonunda ondan uzaklaşmak zorunda kalacağını da biliyordu. Yapabileceği tek şey buydu. O bir Kara Avcıydı ve o bir insandı.

Ve bu gerçek, üç yüz yılı aşkın bir süre önce öldüğünü düşündüğü kalbini kırdı.

* * *

Cael, bir önsezi duygusu onu korkuturken birdenbire uyandı. Amaranda, endişeyle kaşlarını çatarak ona bakmak için yatakta döndü.

"İyi misin bebeğim?"
Rüyasını bilinçli zihnine çekmeye çalışırken konuşamıyordu. Bir Kara Avcı olarak sahip olduğu yeteneklerden biri de önsezi gücüydü.
Yine de bu vizyon ondan tamamen kaçtı. Açıkça hatırladığı bir şey dışında. Amaranda'nın ölümü.
Onu kollarının arasına aldı ve acı onu harap ederken onu tuttu. Onu kaybedemezdi. Yapamadı.
Cael? Beni korkutmaya başlıyorsun.”
Yine de, onu ayaklarının dibinde ölü görünce konuşamıyordu. Ve geçmişte olduğu gibi, onun ölümü düşüncesi onun Kara Avcı güçlerini zayıflattı. Ondan kişisel gücünü alırken bile, onların kaydığını hissedebiliyordu.
"Cael?"
"Sorun değil, Randa," dedi sonunda. Ama içinde öyle değildi. Onun için bir anlam ifade eden herkesi çoktan kaybetmişti. O acıyı bir daha hissetmek istemiyordu.
Ve yine de ne seçeneği vardı?
Ölmek üzereydi. Birlikte geçirdikleri zaman o kadar sınırlıydı ki, bunu düşünmesine bile izin vermiyordu.
Kollarını ona dolayarak yanağına nazik bir öpücük kondurdu. "Uyumaya devam et aşkım."
İstemeden ondan uzaklaştı.
Ona kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"
"Banyo." Cael ekosesini yukarı çekip kalçalarına doladı ve kapıyı açıp koridordaki banyoya doğru adımını attı.
Daha birkaç adım atmıştı ki omurgasında doğaüstü bir ürperti hissetti. Tam sağında bir kapı açılıp ona neredeyse aynı boyda bir adam gösterirken döndü. Ve adamın siyah saçları olmasına rağmen, bir Daimon'un kokusu ve aurası sızıyordu.
Ama bir Daimon'dan farklı olarak bu adamın, Cael'in yalnızca bir başka varlıkta gördüğü, dönen gümüş gözleri vardı.
Acheron Parthenopaeus.
"Sen kimsin?"
Adam ona dişlerini göstermek için gülümsedi. Stryker.
"Buraya ait değilsin."
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Bir Daimon olarak burada bir Kara Avcı'dan daha fazla hakkım olduğunu düşünürdüm. Söyle bana, düşman neden bir Apollit komününde barış içinde yaşıyor?”
"Bu seni ilgilendirmez."

"Değil mi?"
Cael, Daimon'a yalnızca onun ortadan kaybolması için başladı. İki kalp atışı sonra Cael'in arkasında belirdi.
"Ben senin düşmanın değilim, Cael."
Adımı nereden biliyorsun?
Amaranda ile evliliğin de dahil senin hakkında birçok şey biliyorum. Bundan da öte, senin en çok neden korktuğunu biliyorum."
Daimon'a dudaklarını büktü. "Hakkımda hiçbir bok bilmiyorsun."
Ah hayır, bu doğru değil. Ama bana bir şey söyle? Sana onu kurtarmanın bir yolu olduğunu söylesem, kabul eder miydin?
Cael'in kalbi tam anlamıyla atmayı bıraktı. "Gitmesine izin vermeyeceğim Daimon."
"Ya onu kurtarmanın başka bir yolu olsaydı?"
Bunu ummaya cesaret edebilir miydi? "Başka nasıl bir yol?"
Stryker tam önünde durmak için hareket etti. O kadar yakındı ki Cael vücudundaki ısıyı hissedebiliyordu. "Orduma katıl Cael, sana Amaranda'yı doğum gününden sonra bir Apollite olarak hayatta tutman için ihtiyacın olan sırrı vereyim."
Stryker'a şüpheli bir bakış attı. "Hangi ordu?"
"İlluminati. Artemis ve Acheron'un can düşmanı tanrıça Apollymi'ye hizmet ediyoruz."
Cael, sadakatini borçlu olduğu iki kişiye ihanet etmesini isteyen bu sözler karşısında kaskatı kesildi. "Artemis'e yemin ettim. Geri dönmeyeceğim. Durmadan."
Stryker ona cıktı. "Yazık sana o zaman. Umarım güzel karın kollarında dağıldıktan sonra yeminin sana eşlik eder."
Cael, rüyası kristal berraklığında geri geldiğinde nefesini sertçe içine çekti ve yine güçlerinin tükendiğini hissetti.
Stryker ona küçük bir madalyon uzattı. "Teklifimi bir düşün Kara Avcı ve eğer fikrini değiştirirsen..."
"Yapmayacağım."
Stryker ona kötü bir şekilde gülümsedi. "Dediğim gibi, fikrini değiştirirsen, beni aramak için madalyonu kullan."
Daimon bir cıvata deliği çağırıp içine girerken Cael hareket etmedi. Bir güneş patlamasının ortasında uçan bir ejderhayı tutan altın madalyona baktı. Antik Spathis'in evrensel işaretiydi.
Daimon ciddi miydi? Amaranda'nın hayatını kurtarmanın bir yolu olabilir mi?
Sana yalan söylüyor, Cael. aptal olma
Ama ya o olmasaydı?
Yumruğunu madalyonun üzerinde sıkan Cael banyoya gitti, sonra yatak odasına döndü. Yatağın başında durmuş, tekrar uykuya dalmış olan Amaranda'ya bakıyordu. Tamamen çıplak bir şekilde yan yattığı için uzun sarı saçları etrafına dağılmıştı.

Uzanıp onun esnek koluna dokundu. Onun için dünyalara bedeldi. Onunla tanışmadan önce hiçbir şey hissetmeyen boş bir kabuktan başka bir şey değildi. Ona yeniden gülmeyi öğretmişti. Nefes almak. Her şeyini ona borçluydu ve onsuz bir dakika bile yaşama düşüncesi onu acıyla sakatladı. Madalyonu şifonyere koydu, sonra ekosesini bıraktı ve yatakta ona katıldı. Uyanık olsaydı, yeminine ihanet etmeyi düşündüğü için bile ona kızardı.
"Sahip olduklarımızın tadını çıkaracağız ve bunun için minnettar olacağız Cael. Kaderin bizim için takdir ettiğinden fazlasını isteme."
Merhameti ve gücü, onu neden bu kadar çok sevdiğinin sadece bir parçasıydı.
Ve bu yüzden onu kaybetmek istemiyordu.
Boğazındaki yumruya karşı yutkunarak, onun sıcak vücudunu kendine çekti. Ve gözlerini kapatırken kafasında Stryker'ın sesini duyduğuna yemin edebilirdi.
"Tek bir kelime edersen Cael, onu asla kaybetmek zorunda kalmazsın. Sadece bir tane."
Cael güç ve cesaret için bir dua fısıldadı. Ama sonunda, ikinci görüş yeteneği, onu korkutan bir geleceği ortaya koydu. Çünkü kalbinde gerçeği biliyordu.
Bu kadını yanında tutmak için her şeyi yapardı. Tek soru, Stryker'ın karısının hayatını kurtarmak için ondan tam olarak ne yapmasını isteyeceğiydi.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Susan alacakaranlıktan hemen sonra uyandı - en azından öyle düşündü. Odada pencere ya da saat olmadığı için, üst kattaki kulüpten gelen müziğin çoktan çalmaya başlaması dışında saatin kaç olduğunu gerçekten bilmiyordu. Bu, gün batımından sonra olması gerektiği anlamına geliyordu, ama çok geç olamayacağını düşündüğü kadar sessizdi.

Ravyn sanki onun uyanık olduğunu biliyormuş gibi onun arkasına geçti ve çıplak sırtına nazik bir öpücük kondurdu. Adamın sıcak dudaklarının tenine değmesinin ardından omurgasından aşağı bir ürperti inerken titredi.

"Günaydın," dedi yavaşça gerinirken. Döndüğünde, bu esnemeyi kendisinin de hissettiğine yemin edebilirdi. Zayıf ışık, çıplak vücudunu mükemmel bir şekilde gösterdi. İnce kasları gergin ve şişkindi...

Onun başka bir parçasıyla birlikte fark etmekten kendini alamadı.

"Akşam demek istiyorsun."

Cevap vermeden esnedi. Sırtını kavislendirirken karın kaslarının tanımıyla büyülenmişti. Oh, evet, bununla bir kadın çamaşır yıkayabilir. Ve kendini ona ovmak istemesine neden oldu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu, yüzüne düşen saçlarını geriye atmak için uzanarak.

"Bir bebek gibi. Sen?"

Ona şeytani bir sırıtış vermek için yan döndü. "Evet, aslında bir kez yaptım."

Ona başka bir soru sormadan önce, Grieg'in "Dağ Kralının Salonunda" Oynamaya başladı. Bunun Ravyn'in telefonu olduğunu anlaması tam bir saniyesini aldı.

Ağırlaştırılmış bir ses çıkararak, cevap vermeden önce onu pantolonundan çıkarmak için yuvarlandı.

"Evet?" Uzandı ve dinlerken boş boş eliyle oynadı.

Susan, bir yanı onun okşadığı başka bir şey olmasını dilese de, onun tenindeki parmaklarının pürüzlülüğünün tadını çıkardı.

"Tamam, orada olacağım." Telefonu kapattı.

"Naber?"

Cevap vermeden önce parmaklarının arkasını kemirebilmek için elini dudaklarına kaldırdı. "Bu gece burada tüm Karanlık Avcılarla bir toplantı düzenliyorlar."

Bu onu şaşırttı. "Birbirinizi zayıflatmadan birlikte olabileceğinizi düşünmemiştim."

"Yapamayız, bu da Efendilerin bu toplantıyı ne kadar önemli bulduğunu gösteriyor. Acheron genellikle böyle bir şeyi bir araya getiren tek kişidir."

Onu öpmek için eğildi ve dudakları birbirine değdiğinde vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Birlikte olmamaları gerekirken, bu adamın kendisine hissettirdiği şeylere inanamıyordu.

Susan, o keskin bir şekilde geri çekilene kadar onun saldırısı altında eridi.

"Yarım saatimiz var," dedi sessizce. "Doğra-doğra."

İnledi. "Keşke seks için yarım saat olsaydı, ama sanırım giyinmek için yarım saatten bahsediyorsun."
Ona sert bir bakış attı. "Seninle sadece yarım saat içinde sevişemem leydim. Gerçekten mümkün değil."
Dudağını ısırarak, onun sıcak kesesini avuç içine almak için uzandı. "Böyle konuşmaya devam et Leopardman ve yakın zamanda bu odadan ayrılmayacağız."
Boynunu ısırdı ve yıkadı. "Evet, ama sonra peşimize düşerler ve ben de onlardan birini öldürmek zorunda kalırım ki bu gerçekten kötü bir şey olur. Squires'ı öldürdüğümüzde Ash huysuzlaşıyor."
Teninin tadına varmak için onun üstüne uzandı, sonra derin bir iniltiyle ayağa kalktı.
Susan, onlar hızla giyinip üst kata çıkmadan önce, onun onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Bir yanı aşağıda kalıp dosyaları gözden geçirmeye devam etmek istiyordu... diğer şeylerin yanı sıra dayanıklılığının ne kadar süreceğini test etmek gibi, ama merakı onu yendi.
Kara Avcıların onları öldürmeye çalışan Daimonlarla savaşmak için güçlerine ihtiyaç duydukları açıkken bir toplantı düzenleyecek kadar önemli ne olabilir?
Susan merdivenlerin başında tereddüt etti. "Bunun bir tuzak olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Pekala, ben bir Daimon olsaydım ve ikinizi bir araya getirmenin sizi zayıflatacağını bilseydim, yapabilseydim bunu yapmaz mıydım?"
"Evet ama telefon numaralarımız onlarda yok."
İyi bir nokta.
O kapıyı açtı. Terra, onlar mutfağa ulaşamadan onları üst kattaki koridorda karşıladı. "Arka ofisteler," dedi, her birine birer çuval ve soda vererek.
"Bu ne?" diye sordu.
"Kahvaltı. Toplantı sırasında ikinizin aç olacağını düşündüm."
"Teşekkür ederim," dedi Ravyn.
"Sorun değil." Terra onları mutfaktan fırlayan başka bir koridora, bir duvar boyunca çalışma masası ve ortasında büyük bir konferans masası bulunan büyük bir ofise götürdü. Leo ve Kyl, Erika ve Jack ile birlikte oradaydılar. Susan etrafına bakınarak Jessica'yı aradı ama ondan hiçbir iz yoktu.
"Naber?" Terra onları yalnız bırakırken Leo'ya sordu.
"Bir sürü bok."
"Güzel," dedi Susan öğle yemeğini masaya koyarken. "Emin olacağım ve çizmelerimi çıkaracağım."
Kyl, dizüstü bilgisayarında bir şeyi incelerken homurdandı.
Susan ve Ravyn otururken kapı açıldı ve Otto ile Nick'i gösterdi. Otto'nun yüzü metanetliydi ama Nick sanki bu görüşmeye gerçekten içerlemiş gibi kızgındı. Karşısına oturdu ve asık suratlı bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kyl bilgisayarından başını kaldırırken kaşlarını kaldırdı. "Ne? Kara Avcı olmak seninle aynı fikirde değil mi?"
Nick dudağını büktü. "Kapa çeneni, ahmak."
"Aptal mı?" Kyl tamamen kızmıştı. "Sana ne oldu oğlum? Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm. En yakın arkadaşlar."
Otto, Nick'in yanına otururken, "Kyl," diye çıkıştı. "İşten çıkarmak."
Kyl teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Her neyse."
Kapı tekrar açılınca Susan başını kaldırdı ve hindili sandviçi dudaklarının yarısına geldiğinde donakaldı. Gözlerini kocaman açarak neredeyse yirmi yıldır görmediği bir adama baktı... ve adam hiç değişmemişti. Cidden. Az değil. Kırışıklık değil, gri saç değil. Hiç bir şey.
Hâlâ şaşırtıcı derecede muhteşemdi, Asya hatlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran kısa simsiyah saçları ile bir seksen boyundaydı.
Sandviçini masaya geri koydu. "Usta?"
Bakışlarıyla buluştuğunda kendi ağzı açık kaldı ve sonunda onun stüdyosunda eğitim aldığı iki yıl boyunca bir şekilde fark edemediği bir dizi sivri diş gördü. Susan?
Ravyn aralarında meraklı bir bakış attı. Daha iyisini bilmeseydi, o kara gözlerde bir miktar kıskançlık gördüğüne yemin ederdi. "Dragon'u tanıyor musun?"
Susan başını salladı.
Ravyn pek memnun görünmüyordu. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"
"Dojodaki öğrencilerimden biriydi," dedi Dragon ona gülümserken. "En iyi öğrencilerimden biri olduğunu da ekleyebilirim."
Susan ona inanamayan gözlerle bakmaya devam etti. "Vay canına, burada olduğuna inanamıyorum. Sonra tekrar, bu çok şeyi açıklıyor.
Sonunda rahatlayan Ravyn buna güldü. "Dur tahmin edeyim, hiçbir zaman bir günlük ders yok ve bir sürü ailevi acil durum onu tuhaf zamanlarda okuldan atmasına neden oldu?"
Doğruydu. Dragon harika bir öğretmendi ama aynı zamanda iki asistanı da vardı ve onlar onun bir suçlunun peşinden Süpermen gibi fırladığı konusunda sık sık şakalaşırlardı. Gerçeğe ne kadar yakın olduklarını kim bilebilirdi?
Susan başını salladı. "Tanrım... siz gerçekten her yerdesiniz, değil mi?"
"Evet," dedi Dragon. "Bu benim neden burada olduğumu açıklıyor ama senin nasıl bizim şirketimizde olduğunu açıklamıyor."
"O yeni bir Toprak Sahibi," dedi Leo masanın başına otururken.
Dragon öne çıkarak elini ona uzattı. "Dünyamıza hoşgeldin. Seni yeniden görmek güzel."
Elini sıktı ve gülümsedi. "Sen de."
Dragon onun yanındaki sandalyeye oturmaya başladığında, Ravyn boğazını temizledi.
Dragon, eli sandalyenin arkasında, tereddüt ederken tek kaşını kaldırdı. Orada oturup Ravyn'i rahatsız edip etmeme konusundaki içsel tartışmasını

görebiliyordu. Ona göz kırparak Ravyn'in diğer tarafında oturmak için ilerledi.
"Ravyn'i uzun zamandır mı tanıyorsun, Susan?" diye sordu.
"Daha yeni tanıştık."
"HI-hı-"
"Konuyu kapat Dragon," dedi Ravyn sandviçinden domatesleri alırken.
Dragon ellerini siyah rüzgarlığının cebine koydu ve onlara bilmiş bir bakış attı.
Dragon, Grönland'da bulunan uzaylı bir bebekle ilgili Inquisitor'daki en son hikaye hakkında Leo'yla sohbet etmeye başlamadan önce Susan yanaklarını yaktığını hissetti.
Onlar konuşurken Susan, Nick'in elini fark etti. Leo ve diğerleri gibi o da aynı örümcek ağı dövmesine sahipti. Ne kadar ilginç….
Onlara katılan bir sonraki Kara Avcı, Menkaura adında eski bir Nubyalı rahipti. Uzun boylu ve zayıf, teni mocha'nın mükemmel bir tonuydu. Uzun siyah saçlarını örgüler halinde ensesinde bağlamıştı. Ama onu en çok büyüleyen şey, onun siyah kot pantolon ve sağ pazısında Horus'un gözünün dövmesini gösteren siyah kolsuz bir yelek giymiş olmasıydı. Altında da bir sıra küçük hiyeroglif vardı.
"Bunun ne yazdığını bilmeliyim," dedi dövmeyi göstererek.
Cevap vermeden önce ona bir göz attı, “'Ölüm bir kapı aralığıdır. Kapıyı çalmadan önce düşün.'”
"Bu çok derin."
Jack sert bir ses çıkardığında başını ona doğru eğdi. "Vay canına, her zaman 'Öl, Pislik, Öl' gibi bir şey yazdığını düşünmüşümdür. Ne kadar hayal kırıklığı.
Susan, onun acılı ifadesinden, Menkaura'nın Jack'in mizahını takdir etmediğini anlayabiliyordu.
Dragon ve Ravyn'in aksine Menkaura tamamen içine kapanıktı ve çok az şey söylüyordu.
Onda bir şeyler ona sıradaki kurbanını bekleyen bir kobrayı hatırlattı.
Susan adamlara bir göz atmak için bir saniyesini ayırdı... “Biliyor musun, birdenbire kendimi o Cover Model şovundaymışım gibi hissettim. Bana mı öyle geliyor yoksa tüm Karanlık Avcıların gerçekten ateşli olması gerektiğini söyleyen yazılı olmayan bir kural mı var?
Erika homurdandı. "Hadi Susan, bir düşün. Ölümsüz bir tanrıçaysanız ve ölümsüzlerle savaşmak için bir savaşçı ordusu kuruyorsanız, onu sümüklü böceklerle mi yoksa bulabileceğiniz en sıcak peynir parçalarıyla mı dolduracaksınız? Belki ben sığım... tamam, oldukça sığım ama bu konuda Artemis'e tam puan veriyorum.
Haklısın, dedi Susan, bakışlarını orada bulunan dört Kara Avcı üzerinde gezdirirken. Sonra Leo'ya baktı. "Biliyor musun, bu iyi bir manşet olurdu, ha? 'Yunan Tanrıçası Sıcak Peynir Ordusunu Yönetiyor.'”
Leo, klasörünü karıştırmaya geri dönmeden önce onu tersledi.

"Ooo," dedi Susan incinmiş numarası yaparak. "Sanırım Master of Sleaze tarafından disslendim."
Menkaura daha yeni koltuğuna oturmuştu ki kapı aniden açıldı.
"Kahretsin Belle!" Leo oturduğu yerden tamamen fırlarken tersledi. "Bunu yapma."
Susan kendini gülmemek için zorladı.
Belle, kapıyı ayağının ucuyla çarparak kapatmadan önce, Ah, kıçının üstüne otur Leo, dedi. Uzun boylu, sarışın ve aynı zamanda siyah bir kot pantolon ve siyah bir bluz giymiş olan Susan'a bir meleği hatırlatıyordu... geviş getirmek için kasabaya giden bir inek gibi sakızını çiğneyen bir melek.
Masaya iki şişe açılmamış tekila koymak için ilerledi. "Şimdi, erkekler ve kızlar, parti başlasın."
Pekala, Annie Oakley, dedi Ravyn alaycı bir ses tonuyla. "En son parti verdiğinde Chicago'nun yarısı yanmıştı."
Belle şakacı bir şekilde gözlerini kıstı. "Bu benim hatam değildi."
Ravyn sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona şüpheyle baktı. "HI-hı. En azından suçu kendi üzerinize alıp Bayan O'Leary'nin ineğine yüklememeniz gerekirdi."
"Hey şimdi, yaşlı Bessie'yi yangın çıkardığı için asamazlar." Belle, Susan'ın yanında durmak için harekete geçti. Ayaklarını hafifçe ayırarak orada dururken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.
Duruş, Susan'a silahını çekmek üzere olan bir silahlı savaşçıyı hatırlattı.
“Yenisin. Sen de kimsin?"
Endişeli bir şekilde etrafına bakındı ama adamlar Belle'nin düşmanca doğasıyla ilgilenmiyor gibiydi. Susan.
"Uh-huh," dedi Belle pek de etkilenmemiş bir ses tonuyla.
"O bir Yaver," dedi Leo.
"HI-hı." Belle onu yeniden boyutlandırdı. "Silah atabilir misin?"
Susan bu tuhaf soru karşısında kaşlarını çattı. "Evet."
"Tetiği çektikten sonra herhangi bir şeye vurabilir misin?"
"Çoğu zaman."
"Serin." Elini ona uzattı. "Buradaki küçük grubumuza hoş geldiniz."
Belle'nin tüm tavrı arkadaşça bir hal alırken Susan elini sıktı. "Teşekkürler."
Menkaura sandalyesinde kıpırdandı. "Belle bir Vahşi Batı şovuyla seyahat ederdi."
Belle dişleriyle kendisine en yakın şişeyi açtı. "Evet," dedi cebinden küçük bir shot bardağı çıkarıp doldururken, "ve son şovumda Annie Oakley'nin kıçını tekmeledim, ama bundan hiç bahsederler mi? Hayır. Şaftı aldım ve şöhreti o aldı. Hayat adil değil, sana söylüyorum.”
Kyl, önündeki plastik bardağa tekila doldurmadan önce diğer şişeyi açtı. Susan'ın bakışlarıyla karşılaşmadan önce kadehi Belle'e kaldırdı. "Belle, kazanan olarak kendisinden bahsetmeyen muhabiri vurdu." İçeceği tek yudumda geri devirdi.
"Evet, ama önce bana ateş etti." Belle bardağını boşaltmak için başını geriye eğdi, ardından bardağı yeniden doldurdu. Kaçırması benim suçum değil.

Kimin daha iyi atış yaptığını ona yakından ve kişisel olarak gösterdim..."
Şişeyi bir kenara bırakırken kaşlarını çattı. "Ama o zaman muhtemelen onu öldürmemeliydim çünkü o zaman o makaleyi düzeltebilirdi."
Leo ona kuru bir bakış attı. "Ve bir kanun kaçağı olmazdın."
"Kapa çeneni Leo."
Belle, Susan'ın yanındaki sandalyeyi tuttu, döndürdü ve üzerine oturdu. Aynı zamanda inanılmaz derecede çekici bir kadın içeri girdi.
Susan ağzının düşmesini engellemek zorunda kaldı. Hayatında gerçekten daha güzel bir kadın görmemişti. Ve inanılmaz derecede uzundu... en az 1,80, yüzünden geriye doğru toplanıp bir örgü halinde kalçalarına kadar dökülen uzun kumral saçları vardı. Diğerleri gibi o da onların üniforması olan siyah giysiler giymişti. Sadece bu Kara Avcı'nın üzerinde deri pantolon ve siyah brokar korse vardı. Ayrıca havalandırmalı bir fincan Starbucks kahvesini tutuyordu ve inanılmaz boyunun bir kısmını açıklayan beş inçlik çelik çivili bir çift çizme giyiyordu.
Nick'in sandalyesinin yanında durdu ve onu ölçmek için bir dakika bekledi. "Gautier?"
Kendi tekilasını doldururken ona bakma zahmetine bile girmedi. "Merhaba, Zoe."
Gözlerini kıstı, uzandı ve Nick'in yüzündeki ve boynundaki Kara Avcı işaretini görebilmek için başını yana eğdi. "Lanet olsun oğlum, ne oldu? Artemis orospu seni tokatladı mı?
Bileğini tuttu ve ona baktı.
Zoe, başını sallarken onun tutuşunu kırdı. "Kyrian senin karanlık tarafa geçtiğini düşündüğünü söyledi ama ben ona inanmadım."
Nick tekilasını yuttu. "Evet, şey, sanırım göründüğü kadar aptal değil."
Zoe, Nick'in sesindeki zehire şaşırmış görünüyordu. Susan'a kaşlarını çatmadan önce bir kahve içti. Zoe çenesini ona doğru eğdi. "Yeni civciv kim?"
"Yaşlı kaltak kim?" diye sordu Susan, Leo'ya bakarak.
"Ooo," dedi Zoe şeytani bir kahkahayla, "sümüklü." Yine de kadının gözlerinde saygı vardı.
"Bunu destekleyecek bir şeyin var mı?"
Dragon kendi kendine hafif bir kahkaha attı. "Evet o yapar. Onu ben eğittim.
"Tamam aşkım. Akıllı ve sert bir eşek. Bundan daha iyisini isteyemezsin. Bizden biri olmadığını biliyorum, o halde onun bir Squire olduğunu kabul ediyorum.
"Evet," dedi Leo.
Susan, gözlerinde baştan çıkarıcı bir parıltıyla onu izleyen Ravyn'e bakarken sandviç kağıdını çuvala geri koydu. "Üzerimde 'New Squire' yazan bir gömlek olmalı mı?"
"Hayır," dedi Kyl, "'Squirehood: ne sözleşme' olmalı."
Tüm Squires artı Ravyn güldü. Geri kalanı bu konuda pek bir mizah anlayışına sahip görünmüyordu.

Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra Zoe, Susan'a son derece cinsel bir bakış attı. "Kime hizmet ediyor?"
Erika yanıtladı. "Hiç kimse. O Dorean."
Susan'ın üzerinde oyalanırken Zoe'nin gözlerindeki ilgi yanlış anlaşılmıyordu. "Gerçekten mi?"
Ravyn anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Senin zaten bir Yaverin var, Zoe."
"Evet ama ona katlanamıyorum - benden daha kadınsı. Bir değişiklik olsun diye gerçek bir kadın Efendiye sahip olmak güzel bir şey."
Dragon homurdandı. "İşler öyle yürümez Zo ve sen de bunu biliyorsun. Cinsel olarak ilgi duyduğun bir Squire'a sahip olamazsın.
Sıkıntılı bir nefes verdi. "Bu kuraldan gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandı, Belle'in yanına otururken Cael de onlara katıldı.
Leo'nun yanına oturmadan önce hepsini selamladı. Diğerlerinin aksine Cael siyahlar giymemişti. Üzerinde bol bir kot pantolon ve dikenli saçlarıyla uyumsuz görünen V yakalı bol bir kazak vardı. Zavallı Cael, yataktan yeni çıkmış ve bulabildiği en yakın kıyafetleri fırlatmış gibi görünüyordu.
Susan onu izlerken kaşlarını çattı. Sanki bir şey onu tamamen meşgul etmiş gibi, son derece sakin görünüyordu. İçindeki muhabir anında ilgisini çekmişti.
Dragon saatine baktı. "Kaba olmak istemem ama güçlerim azalmaya başlıyor. Bu toplantıya başlamamıza ne kadar var?"
"Bekliyoruz..." Kapı açılınca Leo'nun sesi kesildi ve içeri kısa boylu, tıknaz bir adam girdi. Otuzlu yaşlarının ortalarında, bir flanel gömlek ve kot pantolon giymişti. Ona bir Kara Avcı değil, başka bir Efendi gibi geldi. Duygulu bir bakışla onları süpürürken yüzü tamamen acımasızdı.
Burada ne yapıyorsun Dave? diye sordu. "Truva nerede?"
Dave'in çenesinde bir tik çalıştı. Kederden kalın bir sesle cevap vermeden önce yutkundu. "Ölü."
Bu tek kelimeyle, sanki odanın bütün havası çekilmiş gibi hissettim. Tam bir dakika boyunca o kadar sessiz kaldı ki Susan'ın tek duyabildiği kulaklarındaki hafif bir vızıltı oldu. Kimse kıpırdamadı.
Bu Kara Avcı'nın kim olduğunu bilmese de, onun kaybının üzüntüsünü hissetti.
Ve bunun oradaki herkesi, özellikle Dave'i derinden etkilediğini biliyordu.
Sonunda sessizliği bozan Ravyn oldu. "Nasıl?"
Gözle görülür bir şekilde kendini toparlamak için mücadele ederken Dave'in gözlerinde yaşlar birikti. "Dün gece, Last Supper Club'da bir Daimon grubuyla karşılaştı ve onlarla savaşırken ciddi şekilde yaralandı. Beni ara sokaktan aradı ve çok kanadığını söyledi. Kendini insanlara maruz bırakmadan geri gidemeyeceğini veya içeri giremeyeceğini. Ona kulübün arkasında beklemesini ve elimden geldiğince çabuk orada olacağımı söyledim. Onu arabama bindiremeden polis geldi ve bizi tutukladı. Dövüşemeyecek kadar zayıftı - zaten Troy bunu yapmazdı. Bir insanı incitecek bir şey yapmasına imkan yok."

Ravyn, Susan'ın hissettiği kadar hasta görünüyordu. "Dalga geçiyorsun."
Kafasını salladı. “Telefon aramamıza veya herhangi bir şeye izin verilmedi. Bizi binanın doğu tarafındaki bir hücreye götürdüler... pencerelerin üzerinde perde veya başka bir şey yok. Bizi başka bir hücreye götürmeleri için onlara bağırmaya devam ettim, ama onlar sadece gülüyor ve çıtır yaratıklar ve tost hakkında şakalar yapıyorlardı. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.”
Başını salladı ve o kadar yeşile döndü ki, Susan onun yerde hasta olmasını yarı yarıya bekledi. Tekrar konuştuğunda sesi fısıltıdan farksızdı. "Troy gün ışığından uzaklaşmaya devam etti ve ben de pencereyi kapatmaya çalıştım ama saat dokuzda her şey bitmişti." Hafızasının acısıyla yüzünü buruşturdu.
Masanın etrafındaki Kara Avcılara baktı. “Hangi Tanrı'ya tapıyorsanız, hiçbirinizin böyle ölmemesi için dua edin. Apollo'nun Daimonlara yaptıklarını unutun... bu çok daha kötü. Hemen ölmezsin. Yavaş ve acı verici. Hiçbir şey kalmayana kadar derinin ve kemiğin erirken sadece yanarsın. Kül bile yok.” Aklından çıkmayan görüntüleri kovmak istercesine elleriyle gözlerini kapattı. “Sonuna kadar her şeyin tamamen farkındaydı. Ağlamak ve acıdan çığlık atmak arasında tekrar tekrar dua etmeye devam etti. Dave bir hıçkırık bıraktı. "Neden onu sefaletinden kurtarmak için en azından bana bir balta vermiyorlar?"
Safra boğazında yükselirken Susan ağzını kapattı. Orada bulunan Kara Avcılara bir göz attı. Anlattığı şeyin acısını hepsi hissetti. Hepsi. Her yüzünde apaçıktı. Ama bakışlarının odaklandığı kişi Ravyn'di. Aklının bir köşesinde onun da aynı durumda olduğu bir görüntü vardı. Dayanabileceğinden fazlaydı.
"Hapisten nasıl çıktın?" diye sordu.
Dave, yüzünde sayısız duygu oynaşırken yumruğunu sıktı ve açtı. Öfkelenmek. Acıtmak. Acı mizah bile vardı. Ama o kadar parıldayan nefretti ki kör ediciydi. "İzliyorlardı. Troy öldükten sonra hücreye gelip kapıyı açmışlar… 'Sanırım senin hakkında yanılmışız. Ama kiminle arkadaş olacağın konusunda daha dikkatli olmalısın.' Sonra geri adım attılar ve beni oradan çıkardılar.”
"Onları cinayetten yakalayabiliriz!" dedi Erika öfkeyle.
Leo başını salladı. "Nasıl? Eminim şimdiye kadar ellerindeki tüm güvenlik verilerini silmişlerdir. Yapmasalar bile kim inanırdı ki? İnsanlar gerçek hayatta parçalanmazlar, sadece Hollywood filmlerinde.”
"Ve ceset yok," diye ekledi Otto. "Kanıt yok. Kanıtlayabildiğimiz kadarıyla tek yaptıkları bir kişiyi tutuklamak ve birkaç saat sonra salıvermek oldu. Zarar yok. Faul yok. Dokunulmazlar.”
Dave'in bakışları Leo'ya gitti. "İşte bu yüzden bıraktım. Bu işin tamamen dışındayım.”
Kyl ayağa kalktı ve ona uzandı.
"Bana dokunma," diye tersledi Dave uzaklaşırken.
Kyl'ın yüz hatları sertleşti. "Kendini toparlamalısın."

"Hayır, kahretsin, bilmiyorum." Yüzü kül rengindeydi. "Ben baba tarafından altıncı nesil bir Toprak Sahibiyim, Kyl. Sekizinci - annemin üzerinde. Troy'la aynı evde büyüdüm ve hayatımda ne yapacağımdan asla şüphe duymadım." Sözlerini vurgulamak için elleriyle anlamlı bir şekilde işaret etti. "Kara Avcıların kimliklerini korumak için buradayız. Yaralandıklarında onların cankurtaran halatı biziz ve güvenmelerine izin verilen tek kişi biziz. Kahretsin, onu hayal kırıklığına uğrattım. Ve şimdi, benim kardeşim gibi olan adamın, bizi korumaya çalıştığı için sonsuza kadar acı çeken bir Gölge olarak sıkışıp kaldığını biliyorum. Adalet bunun neresinde?" Leo'ya döndü. "Beni öldürmeniz umurumda değil. Bitirdim. Bunu tekrar yaşayamam."
Nick derin bir sesle, "O haklı," dedi. Tekilayı o kadar sıkı kavradı ki parmak boğumları bembeyaz oldu. "Burası tıpkı New Orleans gibi. Daimonlar bizimle dalga geçiyor ve bunu yaparken gülüyorlar. Ne yaptıklarını henüz bilmediğimiz bir şey yok. Ateşi dondurabilecek kadar soğuk olan masanın etrafına bir göz attı ve bu, Susan'ın iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. "Şu anda bildiğimiz tek şey, birinizin zaten bir Karanlık Avcı öldürmüş ve şimdi vücudunu bizi gözetlemek için kullanan bir Daimon olabileceğiniz." Bakışları Cael'de durdu. "Onlarla bile yaşıyorsun."
Cael'in yüzü taşa döndü. "Bu ne anlama geliyor?"
"Bir inek kasapla birlikte yaşarsa, diğer inekleri kesime götürmezse er ya da geç yenilir."
"Öküzler!" Cael ayağa kalkarken bağırdı.
Yine de Nick geri adım atmadı. Sanki Cael mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi Cael'e bakarak öylece oturdu. "Stryker'ın veya baş yardımcılarından birinin sana sahip olmadığını nereden bileceğiz?"
Otto ona kaşlarını çattı. "Nick, neden bahsediyorsun?"
O ölümcül bakışı Otto'ya dikti. "Annemin öldüğü gece hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"
"Saldırıya uğradık."
"Kısaca söylemek gerekirse." Sesi alaycıydı. "Sadece saldırıya uğramadık, Otto. Resmen mahvolduk. Telefonları ve Daimonların bizimle nasıl oynadığını hatırlamıyor musun?
Senden bir telefon alırdım, ama sen değildin… Onlar kafamızı oynuyordu."
Susan ve Ravyn ürkütücü bir bakış attılar. Nick'in sözleri üzerine ensesindeki tüyler diken diken oldu.
Otto, "Kimse telefonlarla uğraşmadı, Nick," diye hırladı.
"Ben de hatırlamıyorum," diye ekledi Kyl.
"Numaralarımızı nasıl alabilirler?" diye sordu.
Nick alay etti. Daimon'a benziyor muyum? Nereden bileyim? Ama yaptılar. Bizi ve dikkatlerini çeken masum seyircileri öldürürken, her gece bizi sokaklarda neşeli bir kovalamacaya götürdüler." Otto'ya baktı. Ash'i neredeyse öldürecekleri geceyi hatırlamıyor musun?
Otto'nun yüzünden, Nick'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı belliydi. "HAYIR."

Nick gırtlağının arkasından derin bir hırladı. "Dur tahmin edeyim, her şey söylenip bittiğinde, Acheron hepinizi birer birer kenara çekip hafızanızı sildi, değil mi?"
Kil başını salladı. "Ash böyle bir şey yapmaz."
"Seni aptal. Elbette yapardı. Hiçbiriniz onun hakkında bir bok bilmiyorsunuz. Ama ben yaparım." Gözleri öfkeyle yanarken elini saçlarının arasından geçirdi. “Geri dönüp düşündüğünüzde, her şey bulanık mı? Bazı şeyleri bir çan kadar net, diğerleri ise belirsiz hatırlıyor musun?
Otto, "Bu her anı için geçerli," diye alay etti.
"Evet, Ash'e ulaşmaya çalıştığımız ve kimsenin onun nerede olduğunu bilmediği zamanı hatırlıyor musun?"
"Evet."
Kil kaşlarını çattı. "Ash telefonunun çalışmadığını söyledi."
"İnan bana, gayet iyi çalışıyordu. Neler olduğunu biliyordu ama bu işin dışında kaldı ve onsuz onlarla savaşamayacağımızı bildiğinden Daimonlarla başa çıkmamız için bizi yalnız bıraktı. Sonra Daimon'lar ortaya çıktı ve her tarafımızı sardı. Onlarla savaşmaya çalışırken dikkatimiz dağılırken liderleri Desiderius Ulrich'i ele geçirdi.
Amanda'nın kardeşini ve annemi öldürebilsin diye. Ele geçirilmiş bir Kara Avcı olarak Kyrian'ın evine davetsiz girebildi. Kassim'in kafasını uçurdu ve sonra Amanda ile Kyrian'ı öldürdü.”
Kil gözlerini devirdi. "Salak olan sensin, Nick. Ölmediler.”
Ah, evet, yaptılar. Güven bana. Kyrian ortaya çıktığında Artemis beni çoktan Hades'e atmıştı. Ölmüş olmasına rağmen yanındaydı çünkü Amanda yanında değildi. O bir Hıristiyan ve o da eski bir Yunan olduğu için, o kendi cennetine giderken o kendi cennetine gitmişti. Ölümlerimizin kanları içinde, Acheron nehrinin kıyısında durduk, Charon'un bizi diğer kıyıya götürmesini bekledik. Beklerken, Kyrian ölümüne neden olan her şeyi bana anlattı."
"Kyrian ölmedi," diye ısrar etti Kyl.
Nick'in gözlerinde nefret alevlendi. “Şimdi değil. Acheron onu geri getirdi.”
Yine de Kyl tartıştı. "Ash'in o gücü yok."
"Ve buna inanıyorsan aptalsın." Nick öne oturdu ve elini masaya vurarak sözlerini noktaladı. "Haberler, millet. Ash bir tanrıdır.”
Leo ve Otto ona güldüler.
"Nick, kafan iyi mi?" diye sordu.
Kurban arayan bir iblis gibi Zoe'ye düşman oldu. "HAYIR. İstersen inkar et ama ben gerçeği biliyorum. Yaratılmış en genç Kara Avcı olabilirim ama uzun zamandır bu dünyadayım ve neden bahsettiğimi tam olarak biliyorum. Geri kalanınız, arkanızdan oynanan bir oyunda sadece aptalsınız. Şu anda karşı karşıya olduğunuz Spathi Daimonları aptal değiller. Desiderius ilk kez Kyrian'ın peşine düşene kadar, Daimonların yüz yıl yaşayabileceğini kimse bilmiyordu, bin yılı boşverin... hatta daha da fazlası, on bir bin. Ama Ash biliyordu ve ona onlar hakkında soru sorduğumda bile tek kelime etmedi. Nedenmiş?"
Dragon gözlerini Nick'e dikti. "Ash bilmiyordu yoksa bilirdi."

Ash sırların kralıdır. Hepiniz bunu biliyorsunuz. Daimonların onunla nasıl bir akrabalığı olduğunu bilmiyorum ama bir bağlantı olduğunu biliyorum.”
Şimdi gülme sırası Belle'deydi. "Sen ne diyorsun? Ash bir Daimon mu?”
"HAYIR. O bir tanrı ve bir şekilde onlarla bağlantılı." Nick her birine baktı. "Bunlar sizin uğraşmaya alışık olduğunuz şeyler değil millet. Bunlar çok daha fazla ve artık insan yardımı da alıyorlar.”
Menkaura kaşlarını çattı. "Bizden ne istiyorlar?"
"Senin kanında yıkanmak istiyorlar ve bana güveniyorlar, yapacaklar."
Erika kaba bir ses çıkardı. "Pekala, siz sadece Bay Sunshine değil misiniz?"
Nick kötü bir korku filminden fırlamış gibi başını yavaşça ona doğru çevirdi. Yüzünün Susan'a, onun havasını solumaya cüret eden bir köylüye hitap eden bir kralı hatırlattığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. "Sen kimsin küçük kız ve neden bu toplantıdasın?"
Ravyn'i işaret etti. "Yedeği Squire ve benim hiçbir fikrimiz yok, ama en azından bu kıyamet ve kasvet saçmalıklarıyla herkesi yıkmayacağım."
Şimdi köylü ayakkabılarını ıslattıktan sonra Susan'a kral gibi bakıyordu... ve Susan sudan bahsetmiyordu. "Yedek Squire mı? Bu ne lan?"
Erika ona, biraz ağır davrananlara ayırdığı bir "hah" bakışı attı. "Yaver olmak istemeyen ama Bay Kontis yirmi dört saatten fazla kimsenin etrafında dolaşmasına izin vermediği için bu işe alınan bir kişi. Sanırım babam, yarı sağır olduğu ve Ravyn'in keskin iğnelemelerini dinleyemediği için geçmişte herkesten daha uzun süre onun yanında kaldı. Bunu bana beşikten öğrettiği için tolere edebileceğim bir şey.”
Nick onun konuşmasından etkilenmişe benzemiyordu. "O halde bir Toprak Sahibi olarak orada oturup çeneni kapalı tutmasını bilmelisin."
Erika'nın çenesi öfkeyle düştü. "Yaver olmak hakkında ne biliyorsun?"
"Dark-Hunter Web sitesini yönetiyordu," dedi Leo alçak sesle.
Bir pike içinde ona döndü. "Ve bu onu bir uzman mı yapıyor?"
Kil omuz silkti. "Squire'ın el kitabını internete koyan o."
“Yani HTML yazabiliyor, ne olmuş yani? Büyükannem hayatta olsaydı bunu yapabilirdi.”
"Erika..." dedi Leo uyaran bir tonda.
"Kes sesini Leo," diye tersledi.
Nick ona, "Bir Theti ile böyle konuşamazsın," diye tısladı.
"Neden?"
Nick'in yüzündeki ifade, biraz beyni olan herkesi ürpertirdi. Öte yandan Erika, beyninin kendini korumasının olması gereken kısmını kaçırmışa benziyordu.
"Büyüklerine saygı duymayı öğrenmelisin," diye homurdandı tehlikeli bir şekilde.
"Ah evet?" ona meydan okudu. "Yapacağın gibi mi?"
"Bir Toprak Sahibi olarak, her zaman emirleri yerine getirdim."
Başını sallayarak kollarını göğsünde birleştirdi ve ona baktı. “Evet, doğru. Emirleri yerine getirdiysen nasıl Karanlık Avcı oldun, ha? En son kontrol ettiğimde bunu yapmamamız gerekiyordu, değil mi?”

Erika!
"Ne?" Leo'ya tersledi.
Ona sert bir bakış attı. "Tartışacak daha önemli şeylerimiz var ve zamanımız daralıyor."
Ellerini kaldırdı. "İyi. Konuşmak. Ben bir sandviç alacağım.” Odayı geçerken kendi kendine mırıldandı. "Sanki bilge saçmalıklarıyla bizi kurtaracakmış gibi - adam bir bok bilmiyor. New Orleans'ı bile kurtaramadı ve orada yaşadı.”
Herkes derin bir nefes alırken, bu sözler odada bir tılsım gibi dolaştı.
Erika kapıyı açmaya çalıştığında kilitli olduğunu gördü.
Yüzü öfkeyle buruşan Nick ayağa fırladı. "Ne dedin?"
Erika kapıyı açmaya çalışırken onu görmezden geldi. "Bu kapı neden açılmıyor?"
"Ne. Yaptı. Sen. Söylemek?"
Otto ayağa kalkarak, "Onu rahat bırak, Nick," dedi.
Nick elini dışarı attı ve Otto uzaktaki duvara çarptı. "New Orleans'ta ne oldu?" diye sordu Nick, Erika'dan.
Sonunda hayatta kalma duygusu devreye girdi. Nick ona yaklaşırken Erika, gözleri kocaman açılmış halde arkasını döndü. Yutkunarak kendini kapıya yasladı ve küçük bir gıcırtı sesi çıkardı.
Nick, Otto'nun pek de uzak olmayan bir yerine inmek için odanın karşı tarafına uçarak gittiğinde, ondan sadece altmış metre uzaktaydı.
"O oyunu iki kişi oynayabilir, evlat," dedi Ravyn ayağa kalkarken vahşi bir homurdanmayla. "Ve güçlerim konusunda senden çok daha fazla pratik yaptım. Sakın onu tehdit etme.”
Kapı bir ara açıldı.
Erika. Ravyn'in ses tonu ürkütücü bir şekilde sakin ve hoştu. "Git sandviçini al."
Nick kendini yerden iterken, o odadan aceleyle çıktı.
Nick, Kyl ve Otto'ya ters ters baktı. "New Orleans hakkındaki gerçeği istiyorum."
Giysilerini çekiştirerek düzeltirken cevap veren Otto oldu. "New Orleans, yaklaşık dokuz ay önce üçüncü kategori bir kasırgayla tam anlamıyla vuruldu."
Susan'ın nefesi, Nick'in yüzünde gördüğü dehşet karşısında kesildi.
"Ne oldu?" diye sordu, sesi ince ve nefesliydi.
Otto cevap vermeden önce içini çekti. Set kırıldı ve şehri su bastı. Dokuzuncu Koğuş'u tamamen yok etti."
Yüzünde korku dolaşırken Nick duvara yaslandı.
Kyl nazikçe, "Evin hâlâ ayakta," dedi. “Rüzgardan dolayı biraz hasar gördü ama şimdi onarıldı. Kyrian bundan emin oldu.”
"Evimi siktir et. Peki ya insanlar?”
Otto ve Kyl birbirlerine hasta bir şekilde baktılar. "Bu kötü oldu. Ama biz-”
"Neden buradasın?" diye sordu. "Neden orada insanlara yardım etmiyorsun?"

Otto'nun gözlerinde öfke alevlendi. "Kasırga vurmadan önce buraya gönderildik."
"Az önce çıkıp şehri terk mi ettin?"
"Bize söyleneni yaptık, Nick. Biz Squires'ız, unuttun mu?"
Nick dudağını büktü. "Sizi piçler." Kyl'e nefret dolu bir bakış attı. Otto'dan daha iyisini beklemiyorum ama sen de benim gibi orada doğdun Kyl. Şehre ve insanımıza nasıl sırtını dönersin?”
"Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Nick," dedi dişlerinin arasından. "Lanet olsun, benimle bu tonu almaya nasıl cüret edersin? Orada ailemi kaybettim evlat. Savitar'la bir adada oturup sörf yapmayı öğrenenler biz değildik. İşin tam ortasındaydık. Kyrian, Valerius, Talon ve diğerleriyle birlikte fırtına boyunca orada kaldım. Artık dayanamayana kadar arama kurtarma ekiplerinin bir parçasıydım. Sonra kalkıp baştan başladım. Her gün. Üç ay öncesine kadar buraya transfer edilmemiştim. Bu yüzden orada durup beni yargılamaya cüret etme.”
Leo ıslık çaldı. "Yeterli! Squires, odadan çıkın. Şimdi."
Susan kendini şarapnelle yakalanmış gibi hissetti. Sorunlara neden olanın kendisi olmadığını iddia etmeye başladı, ama Leo artık kimsenin tartışmasını kaldıracak gibi görünmüyordu.
Ravyn ayağa kalkmadan önce güven verici bir şekilde elini sıktı. İronik bir şekilde, Nick artık bir Toprak Sahibi olmadığını hatırlamadan kapıya doğru iki adım attı. O bir Kara Avcıydı.
Bakışlarında o kadar çok ıstırap vardı ki, sandalyesine dönerken nefesi kesildi.
Onu ve Dave'i hissederek odadan çıkan adamları takip etti.
Ona küçük bir gülümseme sunan Ravyn'e bakmak için duraksadı. Bu gülümseme içini ısıttı ve kapıyı kapatıp araştırmasına yeniden başlamak için aşağı inerken ona güç verdi.

* * *

"Pekâlâ," dedi Leo, Kara Avcılar onunla odada yalnız kalır kalmaz. "Burada benzersiz bir sorunumuz var. Sadece Daimonlardan değil, polisten de kaçınmalıyız.

Önerisi olan var mı?”
Nick, "Eğil ve kıçına hoşçakal öpücüğü ver," dedi.
Bu çok yardımcı olmayan yorumu görmezden geldiler.
"Squires'ın maaş bordrosunda birkaç polisimiz yok mu?" diye sordu.
Leo başını salladı. Seattle'da değil. İç İşleri'nde ve Bölge Savcılığı'nda biraz var ama teşkilatın kendisinde yok."
Belle tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Neden?"
"Sonuncusu emekli oldu," dedi Leo sinirli bir şekilde. Diğeri bir yıl önce kalp krizinden öldü. Onları değiştirme şansımız olmadı.”
"Pekala, bu esiyor." Belle tekila şişesine uzandı ve bardağıyla uğraşmadı. Dev bir yudum aldı. "Alınma ama barbekü yapmak istemiyorum."

Zoe ona keskin bir bakış attı. "Hiçbirimiz istemiyoruz."
"Ash'e ulaşabilen oldu mu?" diye sordu.
Birer birer başlarını salladılar.
Nick hariç. "Çok geç olana kadar ondan haber alamayacaksın. Ne zaman ortadan kaybolsa, Daimonlar çıldırıyor. Sana söyledim, bir şekilde bağlantılılar."
Leon boğazını temizledi. "Bunun bize faydası yok, Nick."
Ravyn, "Ve böyle bir arada kalmak da işe yaramaz," diye ekledi. "Çok uzun süredir birlikteyiz. Kırmamız gerekiyor."
"Evet," diye onayladı Menkaura.
Belle yarısı boş şişeyi masaya geri koydu. "Keşke neyin peşinde olduklarını bilseydik!"
Nick küçümseyerek, "Bu hiç akıllıca değil," dedi. Sanki hepsi salakmış gibi masanın etrafına baktı ve dürüst olmak gerekirse, Ravyn bu tavrından biraz sıkılmaya başlamıştı. Eğit onu, kahretsin, Ravyn onu öldürmezse adam şanslı olur.
"Biz kör koyunları aydınlatmak ister misin?" diye sordu.
"Çoğunuz eski savaşçılarsınız. anlayamıyor musun? Bunu düşün. Tarih boyunca, her büyük uygarlığı ya da insanı alaşağı eden nedir?"
"Savaş," diye yanıtladı Cael.
Hayır, diye fısıldadı Zoe. Masanın etrafındakilere baktı. "Hepimizi Artemis'e getiren şey bu."
Ravyn ne anlama geldiklerini anlamış gibi başını salladı. "İhanet. Sabotaj. Bize açıktan saldıran düşman hiçbirimizi yere sermedi. İçimizdeki düşman tarafından yıkıldık. Hain adına arkamızdan geldiğini görmedik."
"Bu doğru." Nick'in bakışları Cael'e döndü. "Bunu yapan da her zaman en beklemediğin kişidir. Daimonlar tarafından yok edilmeyeceğiz. İçimizden biri tarafından yok edileceğiz."
Ravyn, fazlasıyla doğru olduğunu bildiği sözler karşısında kaskatı kesildi. Bu nedenle, Erika'nın belirttiği gibi, kimseyi yanına yaklaştırmadı. İnsanlara güvenmekten bıkmıştı. Tanrım, öz kardeşi tarafından öldürülmüştü. Phoenix hayatını almadan sadece bir yıl önce hayatını kurtardığı bir erkek kardeş.
Zo ayağa kalktı. "Ve bu ayıltıcı düşünceyle, devriye gezeceğim."
Menkaura onun arkasına düştü.
Arkanı kolla, diye seslendi Leo.
Zoe kapıda duraksadı. "Merak etme. En iyi olduğum şey bu."
"Telefonlara dikkat et," dedi Nick. "Daimon'ların bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama arayan kimliği bile doğru çalışmıyor."
Onunla alay etti. "Evet teşekkürler."
Ardından Dragon ve Belle gitti ve Cael, Ravyn, Nick ve Leo'yu odada yalnız bıraktılar.
Cael, Ravyn'in bakışlarıyla buluştu. "14 Ağustos 2007."
"Bu da ne?"
Konuştuğunda sesi fısıltıdan farksızdı. "İşte o gün, doğru şeyi yapmama yardım etmene ihtiyacım var."

Amaranda'nın doğum günü olması gerektiğini anlayınca Ravyn'in kalbi sıkıştı. Bu, ona Nick'in Cael'i suçlamakla hatalı olduğunu her şeyden çok gösteriyordu. Ravyn'in güvendiği tek kişi oydu. "Orada olacağım."
Cael başını salladı ve kapıya yönelmeden önce Nick'e düşmanca bir bakış attı.
Ravyn, kapanır kapanmaz Cajun'a bakarken içini çekti. "Eh, kesinlikle arkadaş kazanmayı ve insanları etkilemeyi biliyorsun. Savitar'ın seni elinden almak istemesine şaşmamalı."
“Benimle başlama Katagari. Hepsinden, doğruyu söylediğimi biliyorsun.
Nasıl da inkar etmek istiyordu ama evet, hissedebiliyordu. Hayvani duyuları bunu ürkütücü bir doğrulukla algıladı. Burada oldukça sıra dışı bir şey vardı. "Kayıt için söylüyorum, ben Arcadian'ım, Katagarya değil. Tanrım, Talon'la çok uzun süredir takılıyorsunuz.”
Nick alay etti. "Kayıt için, umurumda değil."
Öfkeli adamdan uzaklaşan Ravyn, Leo'ya baktı. "Peki bir sonraki hamlemiz ne?"
"Gizli kalmalısın," dedi Leo, incelemekte olduğu klasörü ona uzatırken.
"Bu ne?"
"Topladığım bir dosya. Yaklaşık bir yıl önce histerik bir kadından bir telefon aldım ve komşusunun bir gece eve kıyafetlerinde kanlar içinde geldiğini gördüğünü söyledi. Dişleri olan bir komşu. Araştırdım ve kadının her türlü ilacı kullandığını öğrendim, bu yüzden yazdım.
"Tamam, öyleyse neden bana veriyorsun?"
"Klasörü aç."
Ravyn yaptı. Bakışları doğrudan Leo'nun aklına gelen dört kelimenin altını çizdiği üçüncü paragrafa gitti. Polis şefinin karısı.
"Bitişikte yaşadığı kişi bu."
Bu sözler içinden geçerken Ravyn gözlerini kıstı.
"Susan'a ver. İnanın bana, polisler onun peşine düşerken bile gerçeği bulabilen biri varsa, o da odur.” Leo onun koluna vurdu ve gitti.
Artık Nick'le yalnız kalan Ravyn, klasörü kapattı. "Bil diye söylüyorum, Cael bize asla ihanet etmez."
"Evet ve iki yıl önce Ash'in arkadaşım olduğunu sanıyordum. Bu bana ne getirdi biliyor musun? Beynime bir kurşun.”
Nasıl öldüğünü bilmiyorum ama Ash'in seni öldürmediğini biliyorum.
Nick acı bir kahkaha attı. "Keşke senin kör inancına sahip olsaydım. Ne yazık ki benimki öldüğüm gece elimden alındı.”
Ravyn adam için üzüldü. İçinde sahip olduğu şey aslında yeni bir Kara Avcı için çok tipikti. Bu öfke ve haksızlığa uğrama duygusu. Vurma ihtiyacı çevrenizdeki herkes. Kahretsin, Atlantisli onu eğitmek için ortaya çıktığında Acheron'a bile saldırmıştı. Ama o zaman, gerçekten eğitime ihtiyacı olmamıştı. Bir insan savaşçının aksine, güçlerine ve doğaüstü varlıklarla savaşmaya alışmıştı.
"Eğitimine ne zaman başlamak istersin?"

Eğitime ihtiyacım yok, dedi Nick. "Ben bir Theti'ydim ve bir Daimon'u nasıl kazıklayacağımı biliyorum."
Eski bir Squire olarak Nick, Dark-Hunter'ın hayatta kalması için temelleri de biliyordu.
"İyi. Sanırım tarihte ilk kez Savitar yanılmıştı."
"Yanılmıyordu. Sadece beni adadan çıkarmak için bir bahane istedi. Şimdi izin verirsen yapmam gereken işler var."
Ravyn oraya gitmek bile istemiyordu. Nick odadan çıkarken hiçbir şey söylemedi. Sorunlu bir adamdı. Ama acıyı bırakmaya istekli olana kadar, Ravyn'in veya başka birinin onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Ravyn kapıya doğru ilerlerken donakaldı. Havada garip bir şey vardı... bir fısıltı.
Gözlerini kapatarak biliş güçlerini topladı ve onu bilemeye çalıştı. Ama hayatı pahasına yapamazdı. Bunun yerine, bağırsaklarının derinliklerinde huzursuz bir duygu olarak yerleşti. Kötü bir şey olmak üzereydi. Sadece ne olduğunu söyleyemedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Artemis son orgazmının sancıları içinde onu kendisine bastırırken Ash gırtlağından derin bir kahkaha attı. Son sarsıntı vücudunu sallarken, tam bir memnuniyetle içini çekerek onu kendine yakın tuttu.

"Ah," diye soludu kulağına, bir kolunu onun boynuna dolarken, uzun, biçimli bacakları kendi ağırlığını taşıyabilmek için beline doğru kaydı.

Ash yüzündeki teri eliyle sildi. Vücudundaki her kas, onun son altı saat içinde ona yaşattığı maratondan dolayı seğiriyordu. Uzun sarı saçları ıslakken tüm vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Verandadan esen serin esintiyi memnuniyetle karşıladı.

Sırtını duvara yaslayan Artemis baştan çıkarıcı bir şekilde güldü. "Elbette o kadar çabuk pes etmiyorsun, Acheron. Şimdi sadece iki tane daha kaldı. Bundan sonra hangi pozisyonu denemeliyiz acaba?”

Geri çekildi ve bir havlu çağırıp göğsünü silmek için kullanırken ona çarpık bir şekilde gülümsedi. "Aslında bu senin altıncındı ve şimdi ben gitmeden önce bana bir yemek borçlusun." Çıplaklığından tamamen etkilenmeden havluyu omuzlarına attı ve iki eliyle yerinde tuttu.

Yüzü düştü hemen. "Ne?" Omzunun üzerinden yatağının üstündeki rafta duran kum saatine baktı. Hala yarısı kumla doluydu. "Yanılıyorsun Acheron. Bunu zamanlamaya başladığımdan beri bu sadece dörttü.

Bir kolunu onun durduğu duvara yaslayarak, onu yeniden alt etmiş olmanın verdiği hissin tadını çıkardı. Bir gün onunla bu oyunları oynamamayı öğrenecekti. Ama ne oluyor? En azından onu ayak parmaklarının üzerinde tutuyordu. "Zamanını kaydetmeye başladığın andan itibaren, evet.

Ama benimkini kaydetmeye başladığımdan beri değil.

Parmaklarını şaklattı ve onun yanında beş kum saati belirdi. Her biri orgazmları başlamadan hemen önce başlamıştı. Birinin başladığı andan ayrılan süre içinde ona altı saat verdiği ana kadar geçen saati işaretlemek için bir kum saati.

Son ikisi dışında hepsinin süresi dolmuştu ama önemli olan dördüncü kum saatiydi. Son birkaç kum hızla yukarıdan aşağıya doğru ilerlerken iki siyah gargoylenin elleri arasında tuttuğu bu, onun özgürlüğünün anahtarıydı. Elini uzattı ve ona gösterebilmek için raftan bekleyen tutuşuna fırladı.

"Bu daha önce başladı, sen son iki orgazmını yaşayıp pazarlığımızı geciktirmek için odadan çıkıp gitmenden hemen önce. Tekrar başlamak için kum saatinin süresi dolduktan sonra geri geldin, ama benimki hala devam ediyordu... son ikisinin kaldığı andan bu dördüne kadar olan süreyi gösteriyordu. Artık anlaşmamızı yerine getirdim, Artie. Bir saat içinde altı orgazm oldun.”

Öfkeyle çığlık attı. "HAYIR! Anlaştığımız şey bu değildi. Sen-"

"Evet, öyleydi," dedi sakince, kum saatini rafına geri koymadan önce onun sözünü kesti.

"Sözleşmemizin tam metni buydu. Şartları siz belirlediniz ve ben de onlara uydum.

Şimdi beni on saatliğine serbest bırakmalısın.
Yüzü dağınık saçları kadar kırmızıya dönerken ellerini yumruk yaptı. Ona yalancı dememek için dilini tutması gerektiğini biliyordu. Ama sonra ne yaptığını biliyordu - yalan söyleyemezdi. Sözü verildikten sonra, kırılmazdı.
"Senden nefret ediyorum!"
Homurdandı. "Bunu söyleyip durma, Artie. Umutlanmam zalimce."
Öfkeyle, ona gaz vermeye devam ederken saçını omzunun üzerinden attı. Bakışları onun açıkta kalan boynuna odaklandı ve bu midesinin guruldamasına neden oldu.
Anında durakladı. Kalp atışları hızlanırken yeşil gözleri koyulaştı.
Bu ayartmaya dayanamayan Ash, tek koluyla onu kendine çekti, başını aşağı eğdi ve dudaklarını onu bir Siren'in yemi gibi baştan çıkaran zonklayan damara bastırdı. Kanının tatlı kokusu, onu tatmak için dudaklarını açarken kalbinin hızlanmasına neden oldu. Kesici dişlerinin, ona ihtiyacı olanı verecek kadar uzun olduklarını anlayana kadar büyüdüğünü hissetti. Boğazının derinliklerinde hırlayarak dişlerini onun boynuna geçirdi ve içinde akan hayatın tadına baktı. Onun yanında olmayı gerçekten istediği tek an beslenmekti. Onu en iyi toleransının ötesinde çileden çıkarmadığı tek zaman.
Burada bir an için onu yatıştırıcı buldu. Kanı, açlığını beslerken onu sakinleştirdi. Ondan ayrılmadan, kalçalarını tekrar ayırdı ve vücuduna geri döndü.
Bacaklarını yerden kaldırarak, o ihtiyacı olanı almaya devam ederken elleri sırtında gezinirken mutlulukla haykırdı.
Yakında ondan kurtulacaktı…

* * *

Ravyn, etrafında dolaşan dikkati dağıtan bir havayla odaya girerken Susan yerden başını kaldırdı. Tavrında garip bir şeyler vardı. Bu kadar meşgul olmak ona göre değildi. Normalde bir odadayken odanın içindeydi.

"İyi misin?"
Yüzü asıktı, ensesini ovuşturdu. "Bilmiyorum. Nick'in sözleri kafamda birbirini kovalayıp duruyor. Gelincikler gibi ya da aşağılık ve kötü başka bir şey. Gelincikler özellikle aşağılık olduğundan değil, aslında ben leopar formundayken biraz lezzetliler.
Susan yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç."
Ona göz kırptı. "Biliyorum ve sadece şaka yapıyorum. Her iki biçimde de ham hiçbir şeyi sevmiyorum
… kadın eti hariç."
"Ey! Bu daha da kötü, seni yamyam büyücü manyak."
"Nekrofili mi demek istiyorsun?"
"HAYIR. Nekromanyak, 'ölüyle deli' gibi.""
Bunu düşünüyor gibiydi. "Aslında 'the undead'deki gibi büyücülükten uzak olmaz mıydı?"

Susan teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Ne zaman sözlü olarak alt edildiğini biliyordu.
"Konuları tekrar Nick'e çeviriyorum. Seni tam olarak ne rahatsız ediyor?
"Sen gittikten sonra, içimizden birinin, bir Kara Avcı'nın hepimize ihanet edeceğini düşündüğünü söyleyip durdu."
Bu onu da rahatsız etti. Bu gerçekten korkutucu bir düşünceydi ama yukarıda tanıştığı kadın ve erkeklerin birbirlerine düşman olacaklarına inanmakta zorlanıyordu. Aralarında var olan sözsüz bir saygı ve kardeşlik var gibiydi.
"Oğlum, Erika'nın dediği gibi, o sadece bir güneş ışını, değil mi?"
Ravyn onun alayında mizahı bulamamışa benziyordu. "Evet, ama bence o haklı. Bir Karanlık Avcı'ya sahip olsalardı, bir Daimon'un ne kadar zarar verebileceğini hayal edebiliyor musun?"
Gerçekten düşünmek istediğinden daha fazlası. Daimonlar, Daimon formunda yeterince hasar vermişti. İyi bir adam kılığına giren birini hayal edin ... bu çok hızlı çirkinleşebilir.
“Bunu yapmak ne kadar kolay olabilir? Demek istediğim, ciddi Daimon'ın kıçını tekmeliyorsunuz, değil mi?
"Bilmiyorum - şimdiden ikimizi öldürdüler ve beni öldürmeye çok yaklaştılar. Nick'in saçmalıklarının ne kadarının doğru, neyin yanlış olduğunu merak etmeme yetiyor." Sözlerinin onu gerçekten etkilediğini anlamış gibi başını kaldırdı.
Daimon yemi olma düşüncesinden hoşlanmadı. Ama o da yapmadı.
"Merak etme Susan. Sadece sesli düşünüyorum." Elindeki manilla klasörünü ona vermek için ilerledi.
"Bu ne?"
"Leo'dan bir hediye."
Susan, Ravyn'in duvara doğru geri çekilmesini izlerken onu bir kenara bıraktı. Onunla ilgili bir şeyler gerçekten doğru değildi. Sanki onun hissedemediği bir şeyi hissediyordu ve bu ona duvara bakan bir evcil hayvanı hatırlatıyordu. Ve tıpkı o evcil hayvan bakışı gibi, onun sinirlerini bozdu. "Hey?"
Ona baktı.
"Sana Erika'nın senin hakkında daha önce söylediği bir şeyi sormak istiyordum."
Kaşlarını çattı. "Yatarken mor külot giymem ve önüme atılan kedi oyuncaklarını kovalamam."
Susan, onun beklenmedik yanıtı karşısında şaşkına döndü. HI-hı. Adamın bazı gizli sorunları olduğu belliydi.
"O eylem neydi? Neden bahsediyorsun?" diye sordu gülerek.
Sorusu karşısında şaşkın görünüyordu. "Benim hakkımda öyle demedi mi? Normalde…
ve kesinlikle doğru değil.”

Susan kahkahasını bastırmaya çalışırken konuşamadı. Büyük ihtimalle alay edilmeyi komik bulmazdı ama bunu gömmek zordu. Uygun bir cevap ararken ağzı bir lepistes gibi açılıp kapandı.
Sonunda tekrar konuşacak kadar kontrol sahibi oldu. "Eh, ben de külot olmadığına kesinlikle kefil olabilirim. Bunu bilecek kadar aşağıdaydım. Diğerine gelince… bu ilginç olabilir. Belki de bir deney yapmalıyız?”
Ravyn ona başını salladı. "Peki o zaman sorunuz neydi?"
Susan onun ne cevap verebileceğini düşünürken tereddüt etti. Biriyle savaşmaya hazırmış gibi odada dururken yaptığı sert görünüm onu biraz büyülemişti. "Erika, kural olarak, etrafındaki insanlara yirmi dört saatten fazla izin vermediğini söyledi."
Onayladı. "Bu doğru."
Bu tür bir izolasyona nasıl tahammül ettiğini hayal bile edemiyordu. Yalnız kalmayı severdi ama her zaman değil. Arkadaşlarını ağırlamaktan hoşlandığı belirli zamanlar oldu. Ya da dürüst olmak gerekirse, etrafında birine ihtiyaç duyduğu zamanlar. "Nedenmiş?"
Yüzünü güldürdü, ilginç bir ses çıkardı. "Çoğu insanın baş belası olduğunu hiç fark ettiniz mi? Kendimi onlarla uğraşma zahmetinden kurtarmayı ve en başta etraflarında olmaktan kaçınmayı tercih ederim.
Sesindeki samimiyete rağmen bu cevaba inanmadı. Sanki defalarca prova yapmış gibi çok otomatik geldi. Daha da önemlisi, bu adam hakkında çok şey öğreniyordu. Ne zaman dürüst davranmasa ya da bir şey saklasa gözlerinde tuhaf bir boşluk belirirdi.
O bakışa sahipti şimdi.
Ayağa kalkıp yanına gitti. O kadar yakın duruyorlardı ki teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Tıraş losyonunun keskin, karıncalandırıcı kokusunu alın. İfadesi temkinli bir hal aldı.
"Konuş benimle, Ravyn."
Yüz hatlarına bir örtü inerken bakışlarını kaçırdı. Susan elini onun çenesinde çalışan kasa dayadı. Yanağının koyu renkli bıyıkları, onunla içsel bir bağ hissettiğinde avucunu nazikçe sıyırdı. Bu ona vahşi bir canavarı evcilleştirmesini hatırlattı.
Bu hareket onu sinirlendirmiş gibi gözleri parladı. "Beni yatıştırmana ihtiyacım yok, Susan. Ben çocuk değilim.
"Güzel," dedi ciddi bir şekilde. “Ben dadı değilim. Ben şahsen çoğu çocuktan uzak durmayı seviyorum çünkü onlar kaba, terbiyesiz ve genellikle acayip meyve suyu ve karışık meyve gibi kokuyorlar.” Bu sözler ona biraz mizah katarken kaşlarını çattı. "Dur bir saniye, bütün bunlara rağmen bana gerçekten de bir çocuğu hatırlatıyorsun."
Ona sinirli bir bakış attı.
Şakacı bir şekilde yanağını okşarken ona gülümsedi. Ona, istese kolunu koparabilecek vahşi bir leoparı okşadığını hatırlatan bir şey. Bu düşünce, içinde tuhaf bir his uyandırdı. Gerçekten şeytanla dalga geçiyordu.
"Üzgünüm," dedi, korkudan değil, onun yorumunu komik bulmadığı için duyduğu suçluluktan.

"Dayanamadım." Kocaman, yaralı elini kendi elinin içine almadan önce elini yüzünden indirdi. "Artık benim bir muhabir olduğumu biliyorsun, bu yüzden soruma dürüstçe cevap versen iyi olur, yoksa sen aklını kaybedene kadar sormaya devam edeceğim."
Ravyn gırtlağının arkasından alçak sesle homurdandı. İnsanlara güvenmek onun doğasında yoktu.
Ölümlüyken bile, kişisel işini her zaman olduğu gibi, kişisel tutmayı tercih etmişti.
Ama Susan hakkında şaka yapmadığını anlayacak kadar şey öğrenmişti. Bir tilkiyi yere koşturan bir tazı gibi kuyruğunda kalacaktı. Bir bakıma, onun ısrarına gerçekten saygı duyuyordu ve içindeki yabancı bir taraf ona karşı dürüst olmayı gerçekten seviyordu. Onu tanıyan birinin olması hoşuna gitmişti.
Bu yüzden ikisini de çok fazla zaman ve acıdan kurtarmak için ona cevap verdi. "Açıkçası? Etrafımda insanların iki nedenden dolayı olmasını istemiyorum - sonunda sana ihanet ederler ya da senin için ölürler.
Her iki durumda da, mahvoldun ve tüm zamanını neden onun geldiğini göremediğine takıntılı olarak geçiriyorsun. Ya da buna neden olacak bir şey yaptığınızı ya da yapmadığınızı. Alınma ama incinmekten hoşlanmam ve bundan kaçınmayı tercih ederim."
Başparmağıyla elini okşarken mavi gözlerindeki şefkati gördü. Bana bundan bahset. Ben onun neye benzediğini bile hatırlamayacak kadar küçükken babam bizi terk etti. Spermini bağışladı, sonra sorumluluklarından kaçtı. Annem ondan hiç bahsetmedi ama o gittikten sonra asla eskisi gibi olmadığını biliyordum. Öldüğü güne kadar kimseyle çıkmayı reddetti. Ve kariyerimle başım belaya girdiğinde, sözde arkadaşlarım olan tüm o insanlar, batan bir gemiden korkmuş fareler gibi kaçtılar. Yıllardır tanıdığım ve güvendiğim insanlar, hatta sevdiğimi sandığım tek kişi bile. Kalanlar sadece Jimmy ve Angie ve yeterince tuhaf bir şekilde Leo'ydu... ve beni ölmekte olan kısmına sokma. Bir arıza yaşamamak için yeterince çabalıyorum."
Doğasına aykırı olmasına rağmen, Ravyn onu kollarının arasına aldı ve elinden geldiğince rahatlatmak için sessizce kendisine tuttu. Aşağı baktığında bileğindeki hafif yara izini gördü.
"Bana bir şey söyle Susan."
"Ne?"
"Ne zaman kendini öldürmeye çalıştın?"
Susan o korkunç, soğuk Kasım gecesini hatırlayınca yutkundu. Alex onu terk edeli yaklaşık bir hafta olmuştu ve evinden zorla hamamböceği istilasına uğramış bir dalışa zorlanmıştı.
Hatta o öğleden sonra arabasını yeniden doldurmuşlardı.
Tatilde.
"Şükran Günü'ydü," diye fısıldadı, gözyaşlarının gözlerine battığını hissederken. "Jimmy ve Angie, ailesi şehir dışından geldiği için benimle geçirememişlerdi. Beni davet etmişlerdi ama hayatımda her şey ters

giderken mutlu bir surat takmak isteyeceğim en son şeydi. Ailesinin izledikleri haberlerle ilgili sorularını yanıtlamak istemediğimden bahsetmiyorum bile.
“İşte orada, berbat, yıkık dairemdeydim. Yalnız. Annemi ve onu ne kadar özlediğimi düşündüğümde, o anda küçük bir kızken istediğim her şeyin -bir aile ve kariyer hayallerimin- uçup gittiğini fark ettim. Uğruna çok çalıştığım her şey birer birer elimden alınmıştı. Skandal boyunca yanımda olacak kimse yoktu. Elimi tutacak ve bana her şeyin yoluna gireceğini ve benim için orada olacaklarını söyleyecek biri. Sadece bana sahiptim ve tek başıma bir adım daha atamayacak kadar yorgundum. Çok kötü incindim ve başka kimse yoktu
ne yaşadığımı anladı. Tüm hayatının bir hiçe düştüğünü gören kimse yok. Bu yüzden dünyanın bensiz daha iyi olacağına karar verdim.”
Başını göğsüne yasladı. "Ama sen ölmedin."
"Hayır," dedi, gözyaşlarını koklayarak. "Bileklerimi kestikten sonra ne kadar aptalca davrandığımı anladım. Dahası, kendimi öldürürsem bana tuzak kuran piçlerin kazanacağını anladım. Gitmiş olmam umurlarında olmazdı. Muhtemelen böbürleneceklerdi ve bu bana hayatta kalmam için gereken gücü verdi. Benden aldıkları onca şeyden sonra, onu da almalarına izin vermeyecektim. Bu yüzden bir ambulans çağırdım ve kendime bir daha asla bu kadar zayıf olmayacağıma dair söz verdim. Düşmanlarım istediklerini alabilirler ama benim hayatım benim ve nefes aldığım sürece bir değeri var. Asla pes etmeyeceğim. Tekrar olmasın."
Ravyn, onun sözleriyle içinde sıcak bir şeylerin dolaştığını hissetti. O harikaydı. Ve herkesin olmaya hakkı olduğundan daha güçlüydü.
Garipti ama uzun yaşamı boyunca tanıdığı onca insan arasında, Cael dışında, duygularını anladığına gerçekten inandığı tek kişi oydu. Kaybetme söz konusu olduğunda tam olarak neden bahsettiğini ilk elden biliyordu.
"Kahretsin, biz bir çiftiz, değil mi?" dedi sessizce.
"Daha kötü olabilir."
Sözleri onu şaşırttı. "Nasıl yani?"
"Nick olabiliriz."
Onun hiç bitmeyen mizahına nazikçe güldü. Bazen darağacı ve karanlıktı ama onu asla yarı yolda bırakmadı. Zırh gibi giymişti. "İyi bir nokta."
Boğazını temizleyerek uzaklaştı. Başını kaldırıp ona bakmadan önce serçe parmağıyla gözyaşını sildiği çok ince hareketi kaçırmadı. “Anlaşması ne ki? Geri kalanınız daha özel alanlardayken neden onun yüzünde ok ve yay işareti var?
"Hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç bu kadar bariz bir noktada bir Kara Avcı görmemiştim. Artemis'in onu tokatlayıp tokatlamadığını sorduğunda Zoe'nin bir şeyler anlamış olabileceğini düşünüyorum."
Susan bu düşünceye gülümsedi. "Pekala, bize karşı olduğu kadar ona da nazik davransaydı, onun motivasyonunu anlayabilirdim."

"Evet ama bir bakıma onun için üzülüyorum. Web sitesini yöneten adam değil. Her zaman alaycıydı ama buna saygı duyabilirim. Şimdi ise kırgın ve kızgın."
Ravyn, Nick'in eskiden nasıl olduğunu hatırlayarak başını salladı. Bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Nick'in daha önce olduğu gibi görünmesine ancak zaman izin verebilirdi. Nick hakkında bu kadar yeter. O klasörü kontrol etmeniz gerekiyor. Leo bunun Daimonlara kimin yardım ettiğine dair bir ipucu olduğunu düşünüyor."
Bu onun ilgisini hemen çekti. Dosyaya geri döndü ve okumak için yatağın üzerine bağdaş kurarak oturdu.
Ravyn'in kasıkları bunun üzerine sarsıldı ve neden olduğundan emin değildi... şey, tamam, öyleydi. İçinden uygunsuz düşünceler geçerken, bu pozisyonda çok çekici bir şeyler vardı. Ona hak verecekti, yatakta ve yerde çok ateşliydi ve mutfak tezgahı, duş ve ormanda, yıldızların altında başka yerlerde nasıl olacağını merak etti.
Bu düşüncelerle bedeni gerçekten yanıyordu.
Ama şu anda işine tamamen dalmıştı. Sayfaları okumak için şiltenin etrafına yelpazelemeye başladığında, onun odada olduğunu bile bilmiyor gibiydi. Kaşlarını çattı, dizüstü bilgisayarı aldı ve Google'ı açtı.
İçecek bir şey ister misin?
"Kahve," dedi dalgın bir ses tonuyla, eline bir kalem alıp notlar almaya başladı.
"Siyah?"
"Krema ve şeker veya karamelli macchiato her zaman memnuniyetle karşılanır."
"Ooo, tam istediğim gibi bir Starbucks kadını."
Bu, sonunda yukarı bakmasını sağladı. "Seattle'da yaşamanın en iyi yanı bu. On blokluk bir yarıçapta yirmi dört mağaza. DC'de yaşamakla ilgili özlemediğim tek şey bu"
O güldü. "Tamam, birkaç dakika sonra görüşürüz."
O bir kahve akışı hazırlarken araştırmasına geri döndü.
Ravyn sırf onu izlemek için bir an kapı eşiğinde durdu. Güzel görünüyordu ama yorgundu. Her şeyden önce kararlı görünüyordu. Bu tür bir ateşin olduğu zamanı hatırladı. Avlanmanın heyecanı için yaşadığı bir dönem. Bu duyguların ne zaman söndüğünden emin değildi. Sadece hayatın hareketlerinden geçmenin kayıtsızlığını öğrendiğinde. Bir gece seks için geçici bir eş bulmak ve ertesi gün yeni birini bulmak için ayrılmak.
Şimdi onun hoşlanıp hoşlanmadığını bilen bir kadına sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Onun ne olduğunu bilen ve onun hem leopar hem de erkek olduğunu umursamayan bir kadına sahip olmak...
Başını belaya sokmadan önce bu düşünceleri bastırarak odadan çıktı ve yukarı çıktı. Susan ona ne kadar hitap ederse etsin, menüden çıkmıştı. Onlar için umut yoktu. Kendisine bir eş bulma şansı verilmişti ve Artemis'e yemin etmişti. Aksini ne kadar istese de onlar için bir gelecek yoktu. Mutfağa

gittiğinde Terra'yı kulüpteki müşterileri için meze hazırlamaya yardım ederken mutfakta koşuştururken buldu.
Onu görünce duraksadı. "Bir şeye ihtiyacın var?"
"Evet, gitmesi gerekiyor."
Tiksinti içinde içini çekerek döndü ve arkasında Phoenix'i gördü. "Bırak beni, Nix. Gerçekten senin saçmalıklarını kaldıracak havamda değilim."
"Evet, çünkü sen bir korkaksın."
Öfke onu o kadar hızlı sardı ki, Ravyn gerçekten şaşkına döndü ve kardeşinin boğazına gitmedi. Ravyn ona bakmak için yavaşça döndü. "Ben? Ben korkak mıyım?
"Bahsettiğim buydu."
"HI-hı. Burada korkak olan bensem, sen yaşarken neden ben ölüyüm? İki yüz yıldır evlisin ve Georgette'e hiç bağlanmadın mı? Ne bekliyordun Phoenix? O dönemde birkaç mavi ay vardı.
Öfkeyle homurdanan Phoenix, Terra'nın onu yere sermesi için onun için harekete geçti.
"Sığınak, Nix."
Ravyn'e dik dik bakarken nefesi düzensizdi, her yanı kana susamışlıkla kaplıydı.
Toprak derin bir nefes verdi. "Mutfağı terk et, Phoenix. Ya iki ayak üzerinde gidersin ya da seni dışarı çıkarırım."
Bakışları onunkine kaydı. "Cesaret edemezsin."
Ah, güven bana. dedi ölümcül bir ciddiyetle. "Yapardım ve bunu yapacak kadar da erkeğim."
Kulübe açılan sallanan kapıdan çıkmadan önce dudağını ona doğru kıvırdı.
Terra, Ravyn'e bakmadan önce ellerini önlüğüne sildi. "Şimdi neredeydik?"
"Kahve."
"Kahve hemen geliyor."
Dorian'ın eşinden etkilenen Ravyn, onun cezvelerin yerleştirildiği tezgaha doğru gidişini izledi. Erkek kardeşinin eşi ilginç bir canavardı. Dorian'ın tipine hiç benzemiyordu. Ve nedense Ravyn'in merakı onu yendi. "Dorian'a bağlı mısın?"
Ona bakmak için kupayı doldururken duraksadı. "Evet. Phoenix'in aksine o korkak değil."
Ravyn kupayı doldurmaya geri döndüğünde elinde olmadan güldü, sonra bir termos çıkarıp onu da doldurdu. "İkiniz ne zamandır çiftsiniz?"
"Yetmiş beş yıl." Kupayı ve içinde küçük bir şeker ve krema kabı bulunan termosu onun için bir tepsiye koydu.
"Ne zamandır bağlısın?"
"Çok mu meraklısın?" Bakışları onunkilerle buluştu ve onu şaşırtarak cevap verdi. "Yetmiş beş yıl. Dorian, hepinizin yaşadıklarından sonra eve gelip eşini ölü bulmayı asla istemedi. Kaderlerin bize katılmasının bir nedeni olduğunu ve onun yerinin ölümde bile benim yanımda olması olduğunu söyledi.

Ravyn'in içinde kardeşine karşı yeni keşfedilmiş bir saygı oluştu. Ama bundan da öte, köyünün yok edildiği gecenin dehşetini hatırladı. Adamlar etraflarında düşmeye başladıklarında, ayakta duranların hayatta kalan eşleri olduğu varsayılmıştı.
Klanlarından kaç tanesinin arkadaşlarına bağlanmadığını öğrenmek için aceleyle eve dönmüşlerdi.
Ravyn için en ağır darbe annesi olmuştu. Ebeveynlerinin sözde birbirlerini ne kadar sevdikleri ve saygı duydukları göz önüne alındığında, onların birbirlerine bağlı olduklarını varsaymıştı. Ama görünüşe göre babası onu yeterince sevmemişti.
"Teşekkürler Terra," dedi tepsiyi alırken.
"Ravyn?"
Ona bakmak için durakladı.
"Dorian her zaman seni düşünüyor ve Phoenix'e karşı seni savunmak için harekete geçmediği için kendini sorumlu tutuyor." Bunu ona söylediği için utanmış gibi etrafına bakındı. "Ben sadece bilmen gerektiğini düşündüm."
Ravyn'in boğazı düğümlendi. Yani onu hâlâ seven bir erkek kardeşi vardı. Hiçbir şeyi değiştirdiğinden değil. Dorian hâlâ diğerlerine karşı çıkamayacak veya sürgüne gönderilmesi konusunda sürüyle aynı fikirde olmadığını Ravyn'e bildiremeyecek kadar korkaktı.
Öyle olsun. Son üç yüz yılı onlarsız yaşamıştı, kesinlikle daha uzun yaşayabilirdi.
Kalemini kemiren Susan'a dönmek üzere ondan ayrılmadan önce başını Terra'ya doğru eğdi.
"Bunun üzerine dişlerini kıracaksın." Tepsiyi yanına koydu.
Sözleri karşısında şaşkın görünüyordu. "Ne?"
Kalemi işaret etti. "Aç mısın?"
Baktı ve güldü. “Hayır, ilkokulda başladığım kötü bir alışkanlık. Eski patronum, ne zaman iyi bir şey yakaladığımı masamdaki kalemdeki diş izlerinden anlayabileceğini söylerdi. Kalemi kenara koydu ve kahveye uzandı.
"Kalemin durumuna göre bir şey bulduğunu varsayıyorum."
Kremayı içine döktü ve şeker ekledi. "Evet ve hayır. Görünüşe göre polis şefinin karısı birkaç ay önce oğluyla birlikte Avrupa'yı ziyaret ederken öldü.”
"Gerçekten mi?"
Başını salladı. "Çeşitli sosyal etkinliklerde çekilmiş birkaç fotoğrafını buldum ama hiçbir şey gözüme çarpmadı." Bir elinde kupayı tutarken, Leo'nun küçük bir not yazdığı dosyadan bir parça kağıt çıkardı: Çılgın Şapkacının Aklı başında Görünmesini Sağlar. Bence Leo haklıydı.
"Eh, bunun için çok teşekkürler."
Telefonu çaldı. Ravyn onu pantolonunun içinden çıkardı ve cevapladı.
"Ravyn burada."
Otto'nun sesiydi. Hey, Ravyn, sana ihtiyacımız olan küçük bir sorunumuz var. Bizimle Post Alley'de buluşabilir misin?”

"Ne zaman?"
"On beş dakika?"
"Orada olacağım." Susan'ın sorgulayan bakışını görmek için telefonu kapattı. "Otto beni Post Alley'de istiyor."
"Neden? Göze batmaman gerektiğini sanıyordum.
Ravin başını salladı. "Otto nedenini söylemedi ama araması onun için önemli olmalı."
Susan onaylayarak başını salladı. "Otostopla gelebilir miyim?"
"Neden?"
"Merak. Hadi. sen bir kedisin Elbette bunu herkesten çok sen takdir edebilirsin."
"Bilmiyorum..." Ravyn tereddüt etti.
"Ah, bana o tonu alma. Ya seninle gelirim ya da kendi yolumu bulurum."
"Ya ben istemezsem?"
Ona buruk bir bakış attı. "Biliyor musun, bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarla gerçekten tuhaf görünürdün."
"Bu ne anlama geliyor?"
"Annem değilsin demek. Şimdi tartışmayı bırak ve ayakkabılarımı bulmama yardım et.
Yüzündeki ifadeden onun mutlu olmadığını anlayabiliyordu ama Jimmy'nin bir yığın kağıdının altına gömülü olan ayakkabılarını bulmasına yardım etti.
Pike's Market'ten pek de uzak olmayan sokağa varmaları uzun sürmedi. Phoenix'in Porsche'sinden yeni inmişler ve karanlıkta Zoe'nin sinirli sesini duyduklarında ona doğru yürümüşlerdi.
"Beni o tepeye koşturup kahvemi dökmeye zorlama Daimon. Bunu yaparsam, sizi öldürmeden önce acımasızca acı çekeceğinizden emin olabilirsiniz."
"Garip bir şekilde o kadından hoşlanıyorum," dedi Susan, Ravyn'i Zoe'nin sesine doğru takip ederken.
Dragon'la karşılaşmadan önce yalnızca birkaç adım atmışlardı.
"Burada ne yapıyorsun?" onlara sordu.
"Otto'dan ara," dedi Ravyn.
Dragon durakladı. "Ben de. İkimizi de burada istemesi ne tuhaf. Açıkta."
Bu tuhaftı. Susan adamların arasında ileri geri baktı. "Neye ihtiyacı olduğunu söyledi mi?"
"Yapmadı," dediler bir ağızdan.
Dragon ve Ravyn ihtiyatlı bir bakış attılar. "Sadece ben miyim," diye sordu Ravyn, "yoksa birdenbire bununla ilgili kötü bir hisse mi kapıldın?"
Zoe'nin bir savaş narası attığını duydular.
Adamlar tepeye koşarak kaçtılar. Susan hiç düşünmeden onların peşinden koştu ama tepeyi aştıklarında Menkaura, Cael ve Belle'yi de orada görünce bunun bir tuzak olduğunu anladı.
Ve hepsi içine düşmüştü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ravyn ne olduğunu anlayınca küfretti. Susan haklıydı. Daimonlar, güçleri zayıflamışken, bunun onları daha da tüketeceğini bildikleri için onları bir araya getirmişti; bu da onları Spathis için kolay lokma yapacaktı. Kahretsin, Nick'i dinlemeleri gerekirdi. Hatta onları telefonlar konusunda uyarmıştı. Huysuz piçin doğruyu söylediğini kim bilebilirdi?

Ve tabii ki, Nick burada olmayan tek kişiydi.…

"Ayrılmamız gerekiyor." Sözcükler Cael'in dudaklarından henüz dökülmüştü ki, etraflarında cıvata delikleri açılıp onları dar, pis ara sokağa hapsetti. Spathis tepenin üstünden ve altından çıkıyordu.

"Ah, sıçtık," dedi Belle kemerinden kamçıyı çekip önünde havaya fırlatırken. "Parlak bir fikri olan var mı?"

"Evet," dedi Zoe botunun tepesinden bir bıçak çıkarırken, "ışınlanmayı öğreniyoruz."

Hepsi Ravyn'e baktı. "Keşke yardım edebilseydim, millet. Ama öldüğümde bu güç benden alındı."

Belle ona bir surat yaptı. "Pekala, ne işe yararsın leopar?"

Şu anda bilmiyordu. Bu kötü bir durumdu ve bunu hepsi biliyordu. Büyük ihtimalle ölümüne yol açacak bir kavga ihtimaliyle adrenalini tavan yapan Susan'a döndü. "Seni buradan çıkarmamız gerekiyor."

Spathis'lerin güç topladıkları tepenin üstünü ve altını işaret ederken onunla alay etti. "Alınma Catman, benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan, Daimonların beni dışarı çıkaracağını sanmıyorum."

Kabul etmekten nefret etse de haklıydı. Kendisinin bu şekilde yakalanmasına izin verdiği için sinirlenerek elinde bir kazığı gösterdi. "Efsaneyi biliyorsun. Kalplerinden bıçaklarsan ölürler." Kazığı ona uzattı.

Elini kazığa sarıp ona cesurca gülümserken Susan'ın gözlerinde bir miktar korku vardı. "Bana Buffy de. Ben bile sarışınım ama benden askılı bir bluz giymemi isteme." Zoe'ye baktı. "Ya da korse."

Ravyn kazığı olan elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını öptü. Ölümü yakınken orada dururken, ona karşı daha önce hiç görmediği bir saygı dalgası hissetti. Bundan daha fazlası, kalbine yüce derecede hassas bir şey dokundu.

Bu gece her ne olduysa, onun bundan tek parça halinde kurtulmasını umuyordu.

Susan geri adım atmadan önce ona cesaret verici bir gülümseme sundu. İsteksizce bıraktı ve savaşmak için arkasını döndü.

Daimonlar yavaşça onlara doğru gelirken Kara Avcılar sırtları birbirine dönük bir daire oluşturdular.

Ravyn, Susan'ı geride bırakmaya çalıştı ama Susan gitmedi. "Susan, ortaya çık."

Bakışlarını hiç kıpırdamadan buluşturdu. "Kafanı kavgaya ver Ravyn ve benim için endişelenme. Şu anda burada gücü tükenmeyen tek kişi benim."

Zoe, kabadayılığıyla alay etti. "Ayrıca aramızda çalabilecekleri bir ruhu ve içebilecekleri kanı olan tek kişi sensin."
Susan cevap vermek için ağzını açtı, sonra hemen kapattı. “Çok geçerli noktalar.” Sonra kelimenin tam anlamıyla onun arkasına atladı.
Ravyn, onun şu an için olabildiğince zarar görmeyeceğinden emin olmak için sırtına uzandı.
Menkaura bir yumruğunu garip bir altın zincirle sararken, Dragon nunchakus'unu çıkardı.
Daimonlar hemen saldırmadı. Bunun yerine, sanki bir araya toplanmış resimlerinin tadını çıkarıyormuş gibi onlara doğru süründüler.
"Onlar ne için bekliyorlar?" diye sordu.
Ravyn cevabı anlayınca dişlerini gıcırdattı. "Daha da zayıflamamız için."
"Siktir et," diye hırladı Cael, bir savaş çığlığı atmadan önce. Kendisine en yakın Daimon'a koştu.
Ravyn, iki Daimon Cael'in arkasından koşarken Cael'e yardım etmek için düzeni bozdu. Daimonlar üzerlerine üşüştükçe aniden kıyamet koptu.
Susan, Daimonların Kara Avcıların peşine düşmesini izlerken nefes alamıyordu. O kadar çok kişi vardı ki, Kara Avcıların hâlâ ayakta olup olmadığından bile emin değildi.
Bir Daimon ona doğru gelirken sendeledi ve ondan birkaç adım ötede durdu. Havayı, ona çekici bulduğu bir şeyin rüzgarını yakalayan bir köpeği hatırlatacak şekilde kokladı. "Sen onlardan biri değilsin," dedi neşeli bir gülümsemeyle. "Sen insansın."
"Ve sen değilsin."
Ona geldi.
Susan gömleğini tuttu ve onunla birlikte yere düştü. Sırtüstü yuvarlanarak bacaklarını kaldırdı ve onu başının üzerinden uzağa tekmeledi, sonra tekrar ayağa kalkana kadar yuvarlanmaya devam etti. Bir sonraki Daimon ona geldiğinde, Çöp Kutusunun yanında bir yığın halinde yere indi. Kadının suratına dirsek attı, sonra dönerek onu kazığa oturtmaya çalıştı.
Kadın dişlerini Susan'ın koluna geçirdi.
Acı tüm vücuduna yayılırken Susan tısladı. "Kız kavgasından nefret ederim ama..." Onu saçından tuttu ve elinden geldiğince sertçe çekti.
Daimon, Susan ona kafa atmadan önce haykırdı.
Ravyn, Susan'ın saldırganlarla savaştığını görmek için döndü. Yeteneği karşısında şaşkına dönerek, Daimon'un sırtına gelmesini kaçırdı. Omzuna sıcak bir şey saplandı. Daimon'un suratına yumruk atmak için bir lanetle döndü. Geri sendeledi ama bıçağı Ravyn'in omzunun derinliklerine saplanmış halde bıraktı. Bir lanet ve şiddetli bir yüz buruşturmayla onu çekip çıkardı ve doğruca Daimon'un göğsüne fırlattı. Patlayarak Ravyn'in üzerine yağan altın bir duşa dönüştü.
Ravyn bıçağı yere düşmeden yakaladı ve Susan'a yöneldi. O kadar mükemmel bir mawashi-geri veya yuvarlak tekme yaptı ki Bruce Lee bile etkilenirdi. Tanrılar onu seviyor, kendini nasıl idare edeceğini biliyordu. Dragon ona gerçekten iyi öğretmişti.

Ve Ravyn ona ulaşamadan, kendisine en yakın Daimon'a döndü ve kazığı ona sapladı.
Ravyn, Daimon'u bir profesyonel gibi öldürürken kayarak durdu. Ravyn'e yöneldi, sonra onun siyah saçlı olduğunu fark edince kendini tuttu.
Ona çarpık bir sırıtış verdi. "Bana bir daha seni kızdırmamamı hatırlat."
"Anladın."
Arkasından gelen Daimon'a doğru yeltendi, ama Ravyn bir adımdan fazlasını atamadan Daimon'un suratına dirsek attı ve onu yere devirdi, burada kolunu arkasından bükerek onu sıkıştırdı ve sağ ayağı omurgasının küçük kısmında.
Kendi başına savaşabileceğini anlayan Ravyn, Belle'nin bir grup Daimon ile çevrili olduğunu görmek için döndü. Son derece büyük bir Daimon bir baltayı etrafa savurduğu için yaralandı ve çok kan kaybediyordu.
Belle kamçısıyla Daimon'u yanağına dayadı. Daimon geri tepti ve baltayı sallamadan önce hırladı. Sağa doğru hamle yaparken onu az farkla ıskaladı.
Ravyn, onu Belle'den uzaklaştırmak için Daimon'un arkasına koştu.
Daimon, onlara iki kişi daha katılırken ona döndü. Belle'in kırbacını şaklattığını ve Dragon'un nunchakus'uyla dövüştüğünü duyabiliyordu, bu sırada gözlerini Daimon'un baltasına dikmişti, böylece ölümcül vuruşlardan sıyrılabilirdi. Ravyn yere düştü ve yuvarlandı, ardından Daimon'un ayaklarını altından tekmeledi. Sokağa doğru düşerken baltayı alan Ravyn, baltayı Daimon'un göğsüne doğru fırlattı ve onu öldürdü.
Ve yine de Daimonlar gelmeye devam etti.
Ravyn'in sırtına bir güvercin atarak onu öne doğru savurdu. Yere çarptığında balta elinden fırladı ve başka bir Daimon'un ayaklarının dibine indi. Daimon gülerek baltayı aldı ve peşinden geldi.
Ravyn geri çekilmeye çalıştı, ancak onu tekrar baltaya doğru iten başka bir Daimon'a karşı sendeledi. Ravyn, Daimon'un sallanmasıyla aynı anda bir leopara dönüştü. Ravyn'i ıskaladı ve diğer Daimon'un başını kesti. Ama Ravyn düşünemeden, başka bir Daimon arka bacağına başka bir baltayla onu yakaladı.
Ciyaklayarak, güçleri acıdan koptu ve onu iradesi dışında bir adama dönüştürdü. Kıyafetleri vücuduna giydirmek ve onlar üzerine gelmeden önce yuvarlanmak için zar zor zamanı oldu.
Susan'ın elinde başka bir Daimon'dan almış olması gereken bir baltayla orada olması onu şaşırttı.
"Geri çekilin," diye hırladı, onları Ravyn'den uzaklaştırarak.
Ravyn, vahşi bacak tokasının ağırlığı altında kalması için ayakta durmaya çalıştı. Gücü onu yüzüstü bırakmaya başlıyordu ve diğer Karanlık Avcıların daha iyi durumda olmadığını biliyordu. Ne isterse istesin, acısı onu insan formunda tutacaktı.
Ölmek üzereydiler.
Karanlık Avcılar kalp atışıyla zayıflarken Daimonlar güçleniyor gibiydi. Ama öyle olsa bile, Ravyn korkmuş bir kemirgen gibi yerde ölmeyecekti. Ayağa kalkmak için kendini zorladı. Bir Daimon, çenesine, kemiklerine bir balyoz saplıyormuş gibi bir yumruk yakaladı. Dudağı yarılırken kan tadı aldı.

Asfalta tüküren Ravyn, Daimon'a kafa attı, ardından sağda bir flaş dikkatini çekince onu tekmeledi.
Belle'i aralarında kıstıran baltalı iki Daimon'du. Dehşetten donakalmış halde, ona zamanında ulaşamayacağını bilerek çaresizce izledi.
Daimonlar onu soğuk bir şekilde infaz etmeden hemen önce onun dizlerinin üzerine düştüğünü gördüklerinde, hepsinin içini bir keder ürpertisi sardı.
Daimonlar birbirlerine beşlik çakarken, Susan karanlık asfaltta bir kan havuzunda yatan kadının vücuduna dehşet içinde baktı.
Zoe haykırdı ve onlara doğru koştu, ancak bacakları başka bir Daimon tarafından altından süpürüldü. Önce yüzünü yere vurdu, ardından onu bıçaklamaya çalışan Daimon'a tekme atmak için sırtına yuvarlandı.
Ravyn o kadar sert tekmelendi ki üç kaburgasının çıtırdadığını duyduğuna yemin etti.
Aklını başına toplayamadan, Menkaura onun üzerine fırlatıldı. Onun ağırlığı, Ravyn'in kaburgalarını kırmaya yetti. Acıdan nefesi kesildi, Menkaura onun da aynı şeyi fark etmesiyle adamın paniğe kapılmış bakışını yakaladı. Kaçmalarının hiçbir yolu yoktu.
Ravyn iri yarı adamı göğsünden aşağı itti ve her yerine sızmış gibi görünen korkunç acıyı geride bırakmaya çalıştı.
"Stryker'ı Çağırın," Daimonlardan biri diğerlerine seslendi. "Öldüklerini görmek için burada olmak isteyecek."
Etraflarındaki tuğla duvarlarda yankılanan derin, kızgın bir ses, "Evet," dedi, "piçi çağırın. Şu anda onu elime almayı gerçekten çok isterim.”
Ravyn beklediği son sesi duyduğunda nefesini tuttu.
Daimonlar saldırılarının ortasında donup kalırken Susan tereddüt etti. Hepsi tepenin dibine bakıyorlardı.
Onları neyin dondurduğunu görmek için döndü ve ağzının açık kaldığını hissetti.
Evet, bu işe yarar.
Parlak ay ışığının aydınlattığı adam inanılmaz derecede uzun boyluydu, önünde kırmızı bir çizgi olan uzun siyah saçları vardı. Sanki bir sevgili gibi tüm vücudunu okşuyormuşçasına, tuhaf, ruhani bir sis etrafında dönüyordu. Siyah deri pantolon ve ön kollarını ve parmaksız siyahı ortaya çıkarmak için kolları geriye doğru itilmiş uzun deri bir ceket giymişti.
deri eldivenlerle, Capitol Hill'de takılan tipik bir Goth'a benziyordu. Ama uzun, yırtıcı bir eğimle tepeye yavaşça yürürken, vücudundaki her tüyü diken diken edecek kadar tehlikeli bir güç aurası vardı.
Daimonlar cıvata deliklerini çağırdı.
"Sanmıyorum," dedi yeni gelen, her delik daha kullanamadan kapandığında. Güçlü bir bom havayı yayar. Adamdan bir ses dalgası gibi yayıldı. İçinden geçtiğini ve ruhunu soğuttuğunu hissetti. Daimonların her birine dokunduğunda, acı içinde çığlık attılar, sonra renkli bir toza dönüştüler.
Kahretsin, bunun bir kısmını kendileri de kullanabilirlerdi.
Bu adamın bir arkadaş olduğundan tam olarak emin olmayan Susan, kaburgalarını tutan ve bacağından, omzundan, alnından ve ağzından bolca

kanayan Ravyn'e koştu. Menkaura da ağır şekilde yaralanmış halde onun yanında yatıyordu. Menkaura'nın alnı açıktı ve bu arada kolu burkulmuş, belli ki kırılmıştı. Ravyn'in yanına diz çöktü ve oturmasına yardım etti.
Zoe kendi çenesindeki kanı silerken, "Gelme vaktin geldi pislik," diye hırladı. "Hangi Cehennemdeydin?"
Adam, sanki gelmeden önce tam olarak ne olduğunu biliyormuş gibi sessizce Belle'in öldürüldüğü yere giderken onu görmezden geldi. Yüz hatları işkence gördü, tek dizinin üzerine çöktü ve Belle'nin boynundaki küçük gümüş kolyeyi aldı. Dua ediyormuş gibi başını eğip alnına tutmadan önce yumruğunu sıkıca sıktı.
Susan, ihanet ettiği ıstırapla donakalmıştı. Belle'nin kaybının yasını tuttuğu açıktı.
Yavaşça ayağa kalkıp onlara bakmadan önce kolyeyi öpmek için dudaklarına götürdü. Kolyeyi cebine soktu.
Susan, bunun Kara Avcıları yöneten gizemli Acheron olduğuna dair çılgınca bir tahminde bulunacaktı. Ama kahretsin, büyük kötünün eski bir bilge adam değil de bir çocuk olacağını kim bilebilirdi? Tamamen parçalanmış olmasına rağmen, yirmili yaşlarının başından daha büyük olamazdı.
Yine de onda güçlü bir şeyler vardı. Zorlayıcı ve korkutucu bir şey. Savitar gibi, onun da insan olmadığı ve kimsenin sahip olmaması gereken temel güçlere sahip olduğu açıktı.
Ve o, etrafına bakınırken onun gözlerini gördü. Susan sokakta onları görünce gerçekten de poposunun üzerine düştü. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyorlardı ve o kadar çok güç, o kadar bilgelik ve acı taşıyorlardı ki, bu onu bir şoka uğrattı.
Bunlar insan gözleri değildi. Etrafındaki manzarayı incelerken gümüş cıva gibi dönüyorlardı. Ve o gözler her Kara Avcı'ya çevrildiğinde, Kara Avcı'nın yaraları anında iyileşti.
"Teşekkürler, Acheron," dedi Dragon sinirli bir şekilde, kanlı ellerini ceketine silerken.
"Ama buraya biraz daha erken gelemez miydin?"
Dragon'un ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatırken Ash'in vücudunun her bir gözeneğinden öfke kanıyordu. "İnan bana, elimden geldiğince çabuk geldim."
Ravyn kendini sokaktan yukarı itti, sonra Susan'ın kalkmasına yardım etmek için döndü. "Bağlandığını duydum. Hatırladığım kadarıyla bir yatak direğine çift düğümlü.
"Affedersin?" Ash gücenmiş gibi sordu. "Bunu sana kim söyledi?"
"Sörf tahtası üzerinde büyük, kızgın bir kuş."
Ash acıyla yüzünü buruşturdu. "O bilir? Harika. Tüm ihtiyacım olan bu."
Zoe bunun üzerine dudaklarını büktü. "Kız arkadaşınla vakit geçirdiğin için mi ölüyoruz?"
Ash, Zoe'ye kötü bir bakış attı. "Kendi işine bak Amazon. Gerçekten senin keskin nişancılığını kaldıracak havamda değilim." Etrafındaki diğerlerine baktı. "Geri kalanınız nasılsınız?"

Cael, "Egoları ciddi şekilde hasar görmüş kızgınlık dışında iyiyiz," dedi.
"Telefonlarımıza neden cevap vermiyorsun?"
"Yapamadım."
"HI-hı." Cael bu cevaptan pek etkilenmemiş görünüyordu. "Pekala, Seattle'a hoş geldiniz.
Daimonlarla önemli bir sorunumuz var. Polis teşkilatıyla işbirliği içindeler ve tüm sokaklarda kıçımızı tekmeliyorlar. Truva'yı, Aloysius'u ve şimdi de Belle'i kaybettik."
Özet için teşekkürler, Cael. Ama resmi çoktan aldım."
"Güzel, çünkü ben eve gidiyorum. Bir süreliğine kıçına tekmeyi basabilirsin."
Menkaura, Ash'in yanına gitti. "Gelebildiğine sevindim, ama keşke daha önce burada olsaydın."
Menkaura ayrılırken Susan Ash'in "Benim yarısı kadar bile değil" diye fısıldadığını duydu.
Etrafındaki diğerlerine baktı. "Başka şikayeti olan var mı?"
Zoe ağzını açtı.
Ash, "Başlama," diye çıkıştı. "Zaten tüm tiradını kafanın içinde duyuyorum, Zoe. Elimden gelenin en iyisini yaptım, tamam mı?
"Evet, pekala, elinden gelenin en iyisi berbat." Ve bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve dökülen kahvesi ve değersiz adamları hakkında mırıldanarak gitti.
Ravyn, Ash'in yanına gitmeden önce Susan'ın koluna hafifçe vurdu. "İyi misin?"
"HAYIR. Ölen insanlarım var ve tekrar ayrılmam gerekmeden önce son derece sınırlı bir süre var. Zoe'nin dediği gibi, berbat.
"Zoe'nun nasıl olduğunu biliyorsun." Ravyn, Ash'in sırtına bir şaplak indirirken tısladı ve inanılmaz derecede acı çekiyormuş gibi kaskatı kesildi. "İyi misin?" diye sordu.
Ash kendini neredeyse anında toparladı. "İyi. Şu anda daha büyük sorunlarımız var."
Neye baktığını anlamak için omzunun üzerinden baktı... Bu bir polis arabasıydı.
O geçip gidene ve gözden kaybolana kadar nefesini tuttu. Ravyn'e baktı. "Bu yakın oldu."
"İkinizi Serengeti'ye geri götürmeliyiz."
Susan, Acheron'un sözlerine şaşırmıştı. "Nerede kaldığımızı nereden biliyorsun?"
"Ben her şeyi bilirim, Susan."
Adını bildiği için sırtından aşağı bir ürperti indi. "HI-hı. Etrafta dolaşan bir bolluk var gibi görünüyor. Ravyn'e baktı. "Hiç kendini dışlanmış hissettin mi?"
"Her zaman."
Peki, bu cevapladı.

Adamlar tepeye geri çıkarken, Susan ara sokağa bakmaktan kendini alamadı. Burada bir savaşın yapıldığına dair hiçbir iz yoktu. Bir değil. Daimonların tozu bile yok, Belle'nin yaşadığına dair en ufak bir iz bile yok... Dar sokakta hafif bir esinti dalgalanıyordu ve her şey tuhaf bir şekilde huzurlu ve sessiz görünüyordu. Bu, Kara Avcıların yaşadığı trajik bir hayattı. İnsanlık için canlarını verdiler ve kimse onların burada olduklarını bile bilmiyordu. Ve öldüklerinde, hiçlikte kayboldular.
Susan'a her şeyi acı verici bir netlikle getirdi. Yüzyıllar boyunca Ravyn buna benzer kaç savaş yapmıştı? Onarmak için orada Acheron olmadan kaç tane yarayla ilgilenmişti? Gerçekten yalnızdı, yanında kimse yoktu.
Yüce Tanrım, Ravyn barınağa gidip onu çıkarmasaydı ölecekti.
Bu düşünce onun için acı çekmesine neden oldu.
Susan?
Ravyn'e baktı.
"İyi misin bebeğim?"
Başını sallayarak onlara doğru yöneldi ve onun elini tuttu, duyguları bu kadar hamken onunla fiziksel bir bağ hissetmeye ihtiyacı vardı.
Acheron ona tam olarak ne düşündüğünü bildiğini belirten bir bakış attı.
"İnsanların Kara Avcılara saldırmasını engellememize yardım edebilir misin?" Ash'e Phoenix'in arabasına doğru giderken sordu.
Ash onun için arabanın kapısını açtı. "Bu çok dolu bir soru, Susan. Cevap vermek de istediğin kadar kolay değil.”
Ravyn, sürücü tarafında durakladı. "Daha sonra kulüpte olacak mısın?"
"Evet. O zaman sizi yakalarım çocuklar.”
Susan arabaya bindi. Ash onun kapısını kapatırken, Ravyn de kendi kapısını kapattı.
Acheron'un arabadan inip tepeye doğru geri dönmesini izledi. Ravyn geri çekilmeye başladığında, Acheron'un buharlaşarak sise dönüştüğüne yemin edebilirdi.
"Bu garip bir adam."
"Evet o öyle."
"Bu gece yaptığı gibi tüm Daimonları öldüremez mi?"
"Muhtemelen."
"Öyleyse neden yapmıyor?"
Ravyn vites değiştirirken ona baktı. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım Ash'in ne söyleyeceğine bağlı. Bir şeyi yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez. Bu dünyada anlamsız olan pek çok şey var. Daimonların ve Apollitelerin geri kalanımızla bir tür denge içinde olduğunu ve hepsini öldürürse, onu yok edeceğini düşünürdüm.
"Ama bunun doğru olduğunu bilmiyorsun."
"HAYIR. Sadece tahmin ediyorum.”
Susan karanlık sokaklarda ilerlerken bunu düşündü.
Denge …
Bu ona saçma sapan göründü, ama o zaman ne biliyordu ki? O sadece iki gün öncesine kadar onların varlığından haberi olmayan bir muhabirdi.

"Artık Acheron burada olduğuna göre Daimonların ne yapacağını düşünüyorsun?" diye sordu Ravyn'e.
"Kesin olarak bilmiyorum ama onların yerinde olsam, saklanmak için koşardım."

* * *

Acheron kendini Serengeti'nin arkasındaki sokağa atarken uzun, yorgun bir nefes verdi. Kulübün içinde onu bilincinin en derin yerine kadar üzen bir varlığı hissedebiliyordu.

Nick Gautier.
Acheron, Nick'in kendini öldürdüğü ve Ash'in onu Hades ile Artemis'in pençelerinden kurtardığı geceden beri onu görmemişti. Nick ondan nefret ediyordu ve buna hakkı vardı.
Acheron bir anda onu ölümüne lanetledi. Acheron'un içindeki suçluluk duygusu, asla iyileşmeyeceğini bildiği açık bir yara gibi iltihaplandı.
Ve Nick'in nefreti yüzünden Ash, Nick'i eğitememişti ve bu yüzden onu Savitar'la yaşaması için göndermişti. Savitar'ın onu neden bu zamana ve yere serbest bıraktığını bilmiyordu. Savitar'ın şüphesiz biliyordu ama bu bilgiyi asla paylaşmazdı.
Sır saklamada Ash'ten bile daha iyiydi. Nick'in geleceğini görmeyi ne kadar çok isterdi. Ama Ash'in kendi geleceğini ya da umursadığı birinin geleceğini görmesi yasaktı.
"Kaçınılmazı ertelemeye gerek yok," dedi alçak sesle. O bir korkak değildi.
Geleceğini bildiği şeye kendini hazırlayan Ash, kulübe arka kapıdan girdi. Dorian'la ilk kez Kurt Avcısı depodan bir kutu şişe alırken karşılaştı.
"Kül," dedi, gözleri kocaman açılmıştı. "Şehirdesin."
Merhaba Dori. Dostum nasıl?”
"O iyi. Simi nasıl?”
Dövme şeklindeki Charonte iblisinin, onun uyumayı sevdiği omzunun üzerine uzanmak için pazılarını tırmandığını hissedebiliyordu. "Aynı."
"O seninle mi?"
Simi neredeyse her zaman yanındaydı. "Daha sonra uğrayabilir."
"Bize biraz uyarıda bulunun, Terra'yı barbekü sosuyla doldurayım."
"Anladın." Ash onun yanından geçerek mutfağa girdi. Kapıdan kulübe girmeden önce Terra'ya ve aşçılara selam verdi. Buradaki hip-hop müziği yüksek sesliydi. Nelly'den "Grillz" idi.
Ash, Nick'in bu oyunla takılabilmesine şaşırmıştı. Şahsen Ash her tür müziği severdi ama Nick hip-hop veya rap'i pek umursamıyordu. Sadece metal ve Cajun Zydeco dinledi.
Ve Ash, Nick'in onu gördüğü anda anladı. Nefret, bir elektrik şoku gibi omurgasından yukarı çıktı.
Karşılaşmadan korkan Ash, arkasına döndüğünde Nick'i hemen arkasında dururken buldu. Onunla dalga geçen ve gülen iyi arkadaşı gitmişti ve onun

yerine Ash onunla yüzleşirken bile onun ölümünü planladığını bildiği bir düşman gelmişti.
Nick'in yüzü tamamen metanetliydi. "Pekala, leoparların kimi sürüklediğine bir bak. Zahmet etmene şaşırdım."
"Merhaba Nick."
"Siktir git." Nick viski bardağını geri itti, sonra ona dik dik baktı. "Kara Avcı olmanın en çok nedeninden nefret ettiğimi biliyor musun?"
"Sarhoş olamayacağın gerçeği mi?"
Nick bardağı yanından geçen bir garsonun tepsisine koydu. "Seninle uğraşmak zorunda kalıyor."
Ash başını salladı. Bunun için henüz çok erkendi. Nick'in daha fazla zamana ihtiyacı vardı. "Seni sonra yakalayacağım."
Nick, uzaklaşırken Ash'in kolunu tuttu ve onunla yüzleşmek için onu döndürdü. "Beni şimdi yakalayacaksın, seni piç kurusu."
Ash hareket edemeden, Nick onun çenesine bir yumruk attı. Gücünden geri sendeledi. Ve eğer Nick dikkatini vermiş olsaydı, önemli bir şeyin farkına varabilirdi. Ash, az önce kendisine verilen darbeyi hissetmedi. Kara Avcılar birbirlerine saldıramazlardı. Ama Ash diğerleri gibi değildi.
İlk içgüdüsü, Nick'e karşılık vermek oldu ama Ash, Cajun'a daha fazla zarar vermeden önce kendini tuttu. İnsanlar kaçmak için hareket ederken etraflarındaki kalabalık onlara geniş bir mesafe ayırdı, bu sırada Were'ler iki Kara Avcı'nın arasına girip girmemeleri veya daha da önemlisi Ash'e müdahale etmeleri gerekip gerekmediği konusunda gergin bir tartışma içinde etraflarına bakındılar.
Nick'in yüzü öfkeyle buruştu. "New Orleans'ı nasıl yok edebilirsin?"
Ash ona kaşlarını çattı. "Ne?"
"Beni duydun. Beni öldürdüğün yetmedi mi? Tüm arkadaşlarımı ve ailemi de cezalandırmak zorunda mıydın?”
"Nick, kendine gel."
Ash'i bir masaya itti. “Son birkaç saatimi resimlere, insanlara bakarak geçirdim. Onu durdurabilirdin ve durmadın.”
Ash öfkesinin kabardığını hissetti. Barda çok fazla dikkat çekiyorlardı.
"Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."
Nick, Ash'i takip ederken acımasızdı. "Evet ediyorum. Senin ne olduğunu biliyorum. Kyrian ve Amanda'yı ölümden döndürdün. Bebeklerini Daimonlardan kurtardın ve anneme yardım etmek için hiçbir şey yapmadın. New Orleans'ı sevdiğini iddia ediyorsun ama yine de sana en çok ihtiyaç duyduğu anda şehre yardım etmek için hiçbir şey yapmadın."
"Bu doğru değil Nick. Oradaydım ve elimden geleni yaptım. Ama benim bile yapabileceklerime ve yapamayacaklarıma dair sınırlarım ve kurallarım var. Tanrım, sen benim için bir kardeş gibiydin. Seni incitecek bir şey yapacağımı nasıl düşünürsün?"
"Beni sen öldürdün, unuttun mu?"
"HAYIR. Seni ve anneni hayatım boyunca başka bir insanı sevmediğim kadar sevdim. İkinizin incindiğini asla görmek istemedim.

“Saçmalık! Tek bir parmak şıklatmasıyla fırtınayı savuşturabilirdin. Talon onu saptırabilirdi. Ona izin vermeyi reddettin, değil mi?”
Ash başını salladı. Kaderi kontrol etmek o kadar kolay değildi. "O kadar basit değil."
"Bu kadar basit." Ash'i tekrar itti.
Bardaki insanlar artık huzursuzlanmaya başlamıştı, özellikle de Were'ler. Nick onlara çok fazla dikkat çekiyordu ve kimsenin konuşmaması gereken şeylerden bahsediyordu.
"Bırak beni, Nick. İçtenlikle söyledim."
Nick, Ash'i ceketinin ön tarafından tuttu ve kulağına fısıldayabileceği kadar kendine çekti. "Ya da ne? Beni yine mi öldüreceksin?” Sanki bu onu çok eğlendirmiş gibi buna güldü.
Nick onu bırakarak geri çekildi ve Ash'in yakalarını düzeltti. "Biliyor musun, üzgünüm. Annemin bana öğretmek için çok uğraştığı tüm görgü kurallarını unutuyorum.” Anlamlı bir şekilde gözlerini kıstı. Simi nasıl? Son zamanlarda yeni erkekleri aldı mı?
Bu, Ash'in üzerindeki hakimiyeti kırmayı başardı. Kaydığını hissedince öfkeyle haykırdı. Başını geriye atarak bardaki herkesi dondurdu. Herkes.
O ve Nick yüz yüze bakarken müzik çalmaya devam ederken sessizce oldukları yerde durdular. arkadaş olarak değil Düşman olarak.
Ash'in gerçek şeklini görünce Nick'in yüzü asıldı.
"Ne zaman çeneni kapatacağını bilemedin, Cajun." Sesi gırtlaktan şeytani bir hırıltıydı.
"Sen nesin?"
Ash, gümüşle ebrulanmış mavi ellerine baktı. Gözleri irislerinde ve gözbebeklerinde dönen ateşten şimdi buğuluydu.
Gözlerini kapatarak duygularını bir kenara itti ve insan formuna geri döndü. Nick'in hafızasını silmeyi ne kadar çok isterdi ama Nick, Ash'in zihin manipülasyonuna karşı bağışıklığı olan trilyonda bir insandan biriydi. Onları arkadaş yapan şey buydu.
Ne yazık ki Nick, Ash'in tanrısal güçlerine karşı bağışık değildi ve onları düşman yapan da buydu.
Kendi iyiliğin için, Nick. Benden uzak dur ve bir daha benim yanımda Simi'nin adını ağzına alma."
Nick pis bir kahkaha attı. Ash, bir gün sevdiğim insanlara yaptıkların yüzünden seni öldürmenin bir yolunu bulacağım.
"Beni tehdit etme oğlum. Sende o güçler yok."
"Bu bir tehdit değil," dedi gözleri alev alev. "Bu bir söz."
Ash, donmuş insanları yararak ilerlerken gırtlağından alçak sesle homurdandı.
"Yürümeye devam et Ash. Ama sana öldürücü darbeyi indiren elimi hissettiğinde, burada olmamın sebebinin sen olduğunu hatırla."
Ash duraksadı ve ona doğru döndü. Hayır, Nick. Sen sadece Artemis'in yaptığı ve bana ıstıraptan başka bir şey getirmeyen başka bir hatasın."
Nick yanındaki masadan bir şişe alıp Ash'e fırlattı.

Ash cam şişeyi ona ulaşmadan paramparça etti. Parçalar, zararsız bir toz olarak yere düşmeden önce tam on saniye boyunca sessizce havada asılı kaldı.
Topuklarının üzerinde dönerek, aralarına mümkün olduğu kadar fazla fiziksel mesafe koyma niyetiyle kapıya yöneldi.
Aslında o kadar kararlıydı ki, köşede donup kalmayan tek kişiyi fark edemedi. Karşılaşmanın tamamına tanık olan tek kişi.
Oda normale döndüğünde ve Nick bara doğru döndüğünde, koyu renk peruklu kadın şeytanca gülümsedi.
Şimdi bu kesinlikle kullanabilecekleri bir şeydi.…

BEŞİNCİ BÖLÜM

Satara kendini doğrudan Kalosis'e fırlattı. Stryker ilk kez salonda ya da bir zamanlar uygun bir şekilde adlandırıldığı şekliyle "savaş odasında" değildi. Aslında, tahtı kürsüde tek başına oturduğundan, geniş oda tuhaf bir şekilde boştu.

Beklenmedik sessizlik ürkütücüydü.

Normalde burada toplanan tüm Daimonlar, güneş ışığının ebediyen sürgün edildiği bu alemde dışarıdaki karanlık sokaklarda sıralanan kendi evlerinde olmalı.

Atlantis efsanesi bir zamanlar buranın Atlantis'in ölüm ve şiddet tanrısı Misos'un sarayı olduğunu iddia etmişti. Tanrıların barışçıl kralı Archon, bu diyarı Misos'u kontrol etmek ve onu hem Atlantis halkını hem de insanlığı avlayan tüm yardakçılarıyla birlikte tutsak tutmak için yarattı.

Stryker'ın oyulmuş ejderhalar, kafatasları ve çapraz kemiklerden oluşan siyah tahtı, Misos'un kendisi için, cezalandırılmak üzere Kalosis'e gönderilen tüm lanetlenmişlere hükmederken Thasos (Atlantis'in ölümü kişileştirmesi) tarafından biçimlendirilmişti. Nihayetinde Archon, kraliçesi Apollymi'yi öz oğlu yaşadığı sürece tutulması için bu diyara bile göndermişti.

Sevgili oğlu öldükten sonra, Apollymi bu diyardaki hapishanesini terk etmiş ve tüm Atlantis panteonunu yok etmişti - tıpkı Kader'in kehanet ettiği gibi. Ve tüm dünyayı yok etmeye kararlı bir şekilde Yunanistan'ı boydan boya geçerken, Yunan tanrıları bir şekilde onu Kalosis'teki hapishanesine geri götürmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Bunu nasıl yaptıklarını kimse bilmiyordu ve bunca zaman boyunca hiçbiri bir kez bile ağzına almamıştı.

Ancak yeni hapsedilmesinin başlamasından kısa bir süre sonra, Apollymi zihinsel olarak bu hapishaneden çıkıp Stryker'ı ona insan ruhlarını nasıl alıp halkını kurtaracağını öğretebilmesi için çağırdı.

Berbat bir gündü…

Ve Satara, erkek kardeşinin yaşadığı için minnettardı, çünkü onun aracılığıyla Artemis'in hizmetçisi olarak köleliğine son verme şansına sahipti. Bu, ona haberini vermek için kayıp piçi bulabilirse olacaktı.

Zamanının son derece sınırlı olduğunu bilerek, onu aramak için sarayın odalarında koşturdu.

İşin garibi, onu hiç beklemediği yerde buldu… yatak odası.

Ve yalnız değildi. Erkek ve dişi yarım düzine Daimon onun ve yatağının her tarafına yayılmıştı. Bu, onun önünde yerde sevişen iki kişiyi saymıyordu.

Onu en çok neyin afallattığını bilmiyordu, bunun bir seks partisi olması mı yoksa Stryker'ın gerçekten biriyle seks yapıyor olması mı? Soğukkanlılığını göz önünde bulundurursak, gerçekten rahatsız edeceğini düşünmemişti.

Öte yandan, kendisini memnun etmeye çalışan iki kadın ve bir erkekle pek ilgili görünmüyordu. Aksine, sıkılmış ve meşgul görünüyordu.

Affedersiniz, diye seslendi Satara. Sesini duyunca hepsi donup kaldı. "Bunu bölmekten gerçekten nefret ediyorum ama Stryker'ın çok ilgileneceğini düşündüğüm bir durumum var ve sizin bitirmenizi bekleyecek vaktim yok."
Stryker, üstündeki kadını itti ve doğruldu. "Bizi bırak."
Tek kelime etmeden hızlıca kıyafetlerini topladılar ve Satara'nın yanından geçip kapıdan çıktılar.
Stryker bornozunu giyerken biraz daha rahattı ama yataktan kalkarken bornozun açık kalmasına izin verdi.
İyi. Çıplaklığı onu rahatsız etmiyorsa, kesinlikle onu rahatsız etmiyordu.
Yüzünü ona çevirerek parmağıyla ağzının kenarındaki kanı sildi ve parmağını yalayarak temizledi. "Akşam yemeğimi böldüğüne göre ve ben hala açım, bunu çabuk yapabilir misin?"
Satara onun sözlerine hayran kaldı. "Akşam yemeği miydi?"
Aralarındaki mesafeyi kapatırken ona bıkkın bir bakış attı. "Evet. Yemeden önce yemeğimle oynamayı seviyorum."
Bu daha çok tanıdığı gaddar Daimon'a benziyordu. Ama onu burada tutan şey bu değildi.
"Acheron, Olimpos'tan özgür ve ben Artemis'in tapınağına geri çağrıldım. Şu anda Kara Avcılarıyla Seattle'da olduğunu bilmek istersin diye düşündüm."
Stryker uzun, gergin bir nefes verdi. "Sanırım bu kez onu gerçekten elinde tutacağını ummak çok fazlaydı." Ona bakmadan önce duraksadı. "Hepsi bu?"
"HAYIR. Birkaç dakika önce Serengeti'deydim ve çok ilginç bir şey öğrendim."

* * *

Ravyn bir buz torbasını gözüne dayadığında Susan yüzünü buruşturdu.

"Kavgada kendini bu kadar iyi idare edebilen bir kadın için, savunmasız bir kapı pervazına kapıldığına inanamıyorum."
Gözlerini kıstı. "Kaz yumurtamın boyutu göz önüne alındığında, savunmasız kısmı tartışırdım. Bu kapı pervazının ortalama bir sol kancası var. Ayrıca, benim hatam değil. Dikkatim dağılmıştı.
"Ne ile?"
Gerçeği söylemek gerekirse poposu, ama onun vücuduyla o kadar meşgul olduğunu ve nereye gittiğine dikkat etmediğini bilmenin verdiği tatmini ona yaşatmayacaktı. "Hatırlamıyorum."
"HI-hı."
"Yapmıyorum."
Buzları alnının üzerinde tutarken yumuşak bir dokunuşla saçlarını alnından geriye doğru itti. "Bu arada, bu gece harikaydın."
"Teşekkürler ama sizinkinin yarısı kadar değil." İstemeden Belle'i düşündüğü için kalbi sıkıştı ve bu düşüncenin hemen arkasında daha da rahatsız edici başka bir düşünce vardı. Ravyn'in yerde aynı şekilde idam edildiğinin bir görüntüsüydü.

Şimdi ona baktığında bunu aklından çıkaramıyordu. Belle'nin ölümü başarması çok kolay olmuştu. Bu kadar güçlü olmak için, Karanlık Avcılar korkunç bir Aşil'e sahipti.
topuk.
Öte yandan, doğaüstü olsun ya da olmasın çoğu varlık, genellikle kafaları çıkarıldıktan sonra öldü. Bir pembe dizide veya bir korku filminde bir karakter olmadığınız sürece bundan gerçekten geri dönüş yoktu.
Aniden yukarıdan biri çığlık attı ve Susan zıplayıp alnını buz torbasına sürttü. Bunu koşan ayaklar ve çok ağır bir şeyin yere çarpması izledi.
"Şimdi ne var?" nefes aldı, hayatları için sürekli mücadele etmekten bıkmıştı. Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç dakikalık sessizlik istiyordu.
"Bilmiyorum." Ravyn, kontrol etmeye gitmeden önce ona buz torbasını uzattı.
Susan onun peşinden gitmeden önce çantayı şiltenin üzerine bıraktı. Merdivenlerden koşarak koridora çıktılar.
Ravyn'in tüm ailesi, birkaç Were ve geldiklerinde gördüğü doktorla birlikte oradaydı.
Ama dikkatini çeken Jack'ti. Yere oturmuş, kollarını bacaklarına dolamış, sallanarak ağlıyordu.
"Ne oldu?" Ravyn, yan tarafta duran ve Jack'e şaşırmış görünen Terra'ya sordu.
Terra'nın gözleri çok üzgündü. "Patricia aldığı yaralardan birkaç dakika önce öldü."
Susan haberlerden rahatsız oldu.
"Bu doğru değil," diye feryat etti Jack, saçını çekerken. "Hiç kimseyi incitmedi. Neden öldü? Neden!"
Dorian'a bakarken doktor onun sırtını sıvazladı. "Bence işinize geri dönmelisiniz. Ben Jack'le ilgileneceğim."
İtaat etmeden önce başlarını salladılar.
Ravyn'in babası bir an durup oğluna gözlerini kıstı ve tiksintiyle dudağını kıvırdı.
"Neden hala buradasın?"
Ravyn ona herhangi bir duygu gösterme zevkini tattırmıyordu. "Bende seni seviyorum baba."
Yüzü öfkeden o kadar buruşmuştu ki Susan onun Ravyn'e saldırmasını bekliyordu. Dorian onu uzaklaştırmasaydı, muhtemelen yapacaktı.
Ravyn'in yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu ama gözleri, babasının reddedilmesinin onu ne kadar incittiğini anlatıyordu. Ve o anda, Ravyn'e verdiği acıdan dolayı babasından nefret etti.
Hem Jack hem de Ravyn için kalbi kırılan Susan, Ravyn'in arkasında olmadığını anlayana kadar aşağı inmeye başladı. Bunun yerine Jack'in yanına gitti ve yere, yanına diz çöktü. Doktor biraz şaşırmış görünüyordu ama Jack ağlarken hiçbir şey söylemedi.

"Neden en azından birkaç dakikalığına uyanamadı?" Jack fısıldadı. "Onunla son kez konuşmak istiyordum. Onu ne kadar sevdiğimi bilsin istedim. Benim için ne kadar önemliydi.
Ravyn uzandı ve onu rahatlatmak için koluna dokundu. "Biliyordu, Jack."
Kafasını salladı. “Hayır, yapmadı. Benden ne zaman bir şey yapmamı istese hep şikayet ederdim. Neden sürekli şikayet ediyordum? Bir şey yapmalıydım, sadece bir kez, lafı uzatmadan. Tanrım, sadece onu geri istiyorum. Çok üzgünüm anne.”
Onu dinlerken Susan'ın gözleri yaşardı ve annesinin öldüğünü öğrendiğinde kendi acısını hatırladı. Hayatının en kötü anı olmuştu.
Hala öyleydi. Ve Jack gibi onun da tek düşünebildiği, ne kadar çok şeyi değiştirmek istediğiydi. Söylemek isteyip de söyleyemediği ne çok şey vardı.
Ravyn yerde onun yanında otururken sessizce izledi. Doktor onlara yer açmak için geri çekilirken ikisi sırtları duvara dayalı olarak omuz omuza oturdular.
Ravyn yorgun bir iç çekti. "Annemin en çok neyi özlüyorum biliyor musun? Her gece ateşin yanında örgü örerken kendi kendine şarkı söylerdi.”
Jack kaşlarını çatarak baktı. “Annen örgü örmedi. O bir Were idi.
"Evet biliyorum. Bu onun için çok tuhaf bir hobiydi ama buna bayılıyordu. Her türlü şeyi yapardı ama benim favorim eldivenleriydi. Onları giydiğimde onu her zaman hissedebiliyordum. Onun kokusunu al. Nedense onlara ayak uyduramıyordum. Bu yüzden, hâlâ sahip olduğumla eşleşecek yeni bir tane yapar, onu öper, elime koyar ve sonra bana 'Zavallı kedicik eldivenlerine ayak uydursa iyi olur, yoksa derisini yüzerim' derdi. .' Güler, onlarla çıkar ve her seferinde bir tane daha kaybederdim.
Jack, "Annem okumayı severdi," diye fısıldadı. “Ben çocukken, posta ücreti ödemeniz gerektiğinin farkında olmadan, bir destesini ücretsiz olarak aldığınız kitap kulüplerinden birine abone oldum. Çok heyecanlı davrandı ama kız kardeşim Brynna bana annemin kitaplar için para ödemesi gerektiğini söylediğinde kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Bu yüzden, anneme borcumu ödemek için iki aylığına kitaplarını okuldan eve götürmek üzere kendimi Erika'ya kiraladım.
Ravyn buna afallamış göründü. "Ve hayatta kaldın?"
Jack gerçekten de çekingen bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Pekala, diyelim ki her kuruşu kazandım ve sonra biraz." Burnunu çekerek Ravyn'e baktı. "Acı hiç durur mu?"
Ravyn önlerindeki yere bakarken o karanlık bakışlarda ham bir ıstıraptan başka bir şey yoktu. "Tam olarak değil. Her zaman onu özleyen bir parçan olacak. Sana onu hatırlatan bir şey göreceksin ve ona bundan bahsetmek isteyeceksin, ama artık orada olmadığını fark edeceksin. O zaman onun kaybını yeniden hissedeceksin.”
Jack'in yanağına bir damla daha yaş düştü. "Bana yardım etmiyorsun, Ravyn."

"Biliyorum dostum." Samimi bakışları Jack'e kilitlemek için döndü. "Ama eninde sonunda kendinle barışacaksın ve bu en önemli şey. Sonunda, onu düşündüğünde tekrar gülümseyebileceksin."
Jack yanaklarından akan yaşları sildi ve kesik kesik bir nefes aldı. "Benimle konuştuğun için teşekkürler."
"Sorun değil. Yas tutmak için yalnız bırakılmaktan daha kötü bir şey yoktur. Konuşmak istersen, nerede olduğumu biliyorsun."
"Bodrum."
Ravin başını salladı. "İyi olacak mısın?"
"Evet. Tad ve Jessica her şeyi hallediyor. Brynna birkaç saat içinde buraya geldiğinde onu almam gerekiyor.
Ravyn ayağa kalkmadan önce onun koluna hafifçe vurdu ve onun hâlâ orada olduğunu, onları izlediğini fark etti. Onun yanından geçip merdivenlerden aşağı inmeden önce gerçekten de yüzü kızardı.
Susan, ona karşı duyduğu şefkatten tamamen etkilenmiş bir halde bir an orada durdu ve bu şefkat arttıkça, Ravyn'e aşık olmanın ne kadar kolay olacağını anladı. Aslında, onun küçük bir parçası zaten oradaydı. Duyarsızca bir kenara atılan çoğu erkek, bir başkası için en ufak bir merhamet göstermezdi.
Ve sonra bir şey daha fark etti. Bu yüzden Erika'ya müsamaha gösteriyordu. Onu deli edebilirdi ama onun gözünde bir aileye en yakın şey oydu. Muhtemelen bu yüzden bir yabancı olarak onun yanında olmasına müsamaha gösteriyordu. Angie ve Jimmy'yi kaybetmekten ne kadar acı çektiğini biliyordu.
Garip bir şekilde ağlamaklı hissederek onu bodruma kadar takip etti ve orada Jimmy'nin notlarını gözden geçirdi. Saçlarına düşen ışıkla ayakta dururken sırtı ona dönüktü. Susan gözlerini kapadı ve onun sıcak kokusunu içine çekti. Ona yakın olmaya ihtiyaç duyarak odayı geçti ve sırtına yaslandı, sonra kollarını onun beline doladı.
Ravyn, onun davranışları üzerine içini kaplayan sınırsız şefkat dalgası karşısında gerçekten de titredi. Duyguları içini kemiriyordu. Belle'nin ölümüne duyulan öfke ve nefret. Jack için acı ve şefkat. Ve Susan için anlamaya bile başlayamadığı bir şey.
Dudaklarını dudaklarıyla yakalamak için kollarında döndü. Çökmekte olan ağzının her santimini keşfederken yüzünü ellerinin arasına aldı. Bal ve cennet gibi tadı vardı.
Susan'ın kafası, Ravyn'in sırtındaki gömleği tam anlamıyla yırtarken yüzdü. Nedenini bilmiyordu ama ona sahip olması gerekiyordu. Şu anda. Tam burada.
Gömleğini kollarından aşağı çekerken en şirin şaşkın ifadeyle yere baktı. Ona pis bir sırıtış verdi. "Eğer o kadar aceleniz varsa..."
Giysileri yok oldu.
Susan, soğuk hava onu üşütürken bile güldü. En azından onu kendine çekip duvara yapıştırana kadar. Sert vücudunun kendi vücuduna değdiği hissiyle

başı dönüyor, bacaklarını onun beline doladı ve sinüsleri tıkalıyken bile dikenli derisini emmek için dudaklarını boynuna bastırdı.
Ravyn vücudunun ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunun tadını çıkarırken yanağını onunkine bastırdı. Bacaklarının ona dolanması hissine, göğüsleri göğsüne yaslandığında minik tüylerinin karnını okşamasına bayılıyordu. Bu, tanıdığı en tatlı duyguydu.
Dayanamadı, kendini onun vücudunun derinliklerine itti. Tırnaklarını onun omuzlarına geçirirken bağırdı. O hapşırmaya başlayana kadar başını duvara yasladı.
Vücudu onunkinin etrafında sıkılaştı ve ne kadar iyi hissettiğini artırdı. Tekrar hapşırana kadar.
Saçlarının yüzüne geldiğini anlayınca kıkırdadı. "Bu gerçekten berbat."
Burnunu seğirdiğini görünce geri çekildi. "İyi misin?"
Başka bir hapşırıkla cevap verdi.
Ağırlaştı ve gerçekten tüm vücudunu tıraş etmek isteyerek, ondan ayrıldı ve iyileşebilmesi için odasını vermek için geri adım attı.
Susan burnunu çekerken kendini kötü hissetti. Bahsetmiyorum bile, ona bütün şekerleri çalınan küçük bir çocuğu hatırlattı. Kalbini burktu. Zavallı Çizmeli Kedi.
Ama bu kadar önemsiz bir şeyin onları bu anı çalmasına izin vermeyecekti. Ona bakarak, daha iyi nefes alabilmek için geçidin açılmasına yardım etmek üzere elinin arkasını burnuna bastırdı.
Susan onun önünde diz çöktüğünde Ravyn tam kıyafetlerini geri çağırmak üzereydi. Daha hareket edemeden, onu nazikçe avucunun içine aldı. Parmaklarının kesesine masaj yaptığını hissettiğinde, omurgasından yukarı doğru bir ürperti yükseldi.
"Ne yapıyorsun Suzan? Alerjiniz var."
Başını kaldırıp ona baktı, dudaklarını yaladı ve ona bir kadının yüzünde gördüğü en ateşli, baştan çıkarıcı bakışı attı. "Bazı şeyler uğrunda acı çekmeye değer."
Ve bildiği bir sonraki şey, onun ucunu nazikçe yıkamak için başını eğdi. Penisi onun sıcak, tatlı diline karşılık olarak sarsıldı. Onu ağzına daha çok alırken boğazının derinliklerinde homurdandı.
Kalbi gümbür gümbür atıyordu, elini yavaşça onun saçlarına daldırdı ve onu izleyebilmek için bir kolunu duvara yaslayarak öne doğru eğildi. Arada bir hapşırmak için kendini geri çekiyor ama sonra ona dönüyordu.
Hayatı boyunca hiçbir şey ona bu kadar dokunmamıştı. Tanrım, onunla olmaya hakkı olmadığını bildiği halde ona nasıl da hayranlık duyuyordu. Dokunduğu her şeyi yok etti ama yine de umutsuzca onunla kalmak istedi. Keşke yapabilseydi…
Susan tekrar ona dönmeden önce dudaklarını yaladı. Onun tadına bakmayı seviyordu. Ama en çok o izlerken yüzündeki nazik ifadeyi seviyordu. O onu memnun ederken elinin onu şefkatle okşadığı hissi.

Ve o geldiğinde, çekip gitmedi. Bunun yerine, hiçbir şey kalmayana kadar devam etti. Duvara yaslanmak için geri çekildi, böylece ona bakabilecekti. Ona bakarken yüzüne yavaş, sevgi dolu bir gülümseme yayıldı.
Sen en iyisisin, diye soludu, onun dudaklarını öperek.
Başparmağını emdi. "Pek sayılmaz ama böyle düşünmene sevindim."
Ayağa kalkmasına yardım etti, sonra sırtını önüne gelecek şekilde çevirdi. Kollarını ona doladı ve ona sarıldı. Burnunu başının arkasına sürttüğünü hissedebiliyordu.
"Bize ne olacak Ravyn?" sessizce sordu.
"Bilmiyorum. Ama şu anda burada benimle olduğun için mutluyum."
Susan, böyle kalamayacaklarını bilmekle sızlıyordu. Ve en kötüsü eski hayatına geri dönememesiydi. Artık dünya hakkında onu sonsuza dek rahatsız edecek şeyleri biliyordu.
Ama hiçbiri, Ravyn'in hayatının bir parçası olmadan gelecekte onunla uğraşmak zorunda kalacağı gerçeğinden daha fazlası değildi. Sahip olamayacağını bildiği bir adam için neden böyle hissediyordu? Asla sahiplenemeyeceği tek şeyi arzulamak onun için doğru değildi.
Sonra, adamın dişlerinin boynundaki yumuşak gıdıklamasını hissetti. Ne olacağını umarak sırtını bükerken bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inledi. Ravyn göğüslerini ellerinin arasına aldı ve nefesi tenini kavururken avucuyla hassas göğüs uçlarını okşadı. Sonra, onun derinliklerine gömülene kadar her seferinde bir tatlı santim yavaşça kendini onun içine kaydırmadan önce, onu kızdırmak için bir elini indirdi.
Adamın ona doğru itilmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini görünce sızladı. Elini avucunun içine aldı ve avucunu ısırmak için ağzına götürdü.
Susan bunu açıklayamıyordu ama kendini bu adamın bir parçası gibi hissediyordu. Sanki bağlıydılar. Onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Açıklama yoktu. Hayatı boyunca hiç böyle hissetmemişti.
Kendini yalnız hissetmiyordu. Yarın onu korkutsa da korkmuyordu. Ravyn'le birlikteyken hiçbir şey onun için önemli görünmüyordu.
Ravyn teninin tatlı kokusunu içine çekti. Bu dünyada onun Susan'ından daha güzel kokan hiçbir şey yoktu. Onun teninin onunkinin üzerinde kaymasından daha iyi hissettiren hiçbir şey yoktu.
Eli yüzüne dokunuyor. Gözlerini kapatarak bu değerli dokunuşun tadını çıkardı.
Bu işin içinden nasıl çıkacaklarını bilmiyordu ama kesin olan bir şey vardı. Ona bir şey olmasına izin vermeyecekti. Durmadan. Ona hayatını geri verecekti. En azından bunu hak etmişti.
Ve sonra orgazm içinde haykırmadan bir an önce onun etrafını sardığını hissetti. Dişlerini sıktı ve ona katılana kadar hamlelerini hızlandırırken onu kollarında sımsıkı tuttu.
Kapının yanında dururken ikisi de kesik kesik nefes alıyordu. Ravyn hareket etmek istemedi ama ne yazık ki vücudu onunkinden kaydı ve onu garip bir şekilde boş hissetmesine neden oldu.
Onu bırakmak istemiyordu. Bir saniye bile değil.

Alt dudağını ısırmadan önce ona gülümsemek için döndü.
"Hala havasız mısın?" O sordu.
"Evet, ama sen buna değersin."
Onu öpmeden önce buna güldü. Avucunda korkunç bir acı hissetmeden önce onu zar zor tatmıştı.
Yüzlerce yıldır hissetmediği duyguyla kalbi atmayı bıraktı.
Olamaz.…
Susan elini soğutmak ister gibi sallayarak tısladı. "N'oldu..." Onun avucunda olduğunu bildiği şeyi avucunda görünce sesi kesildi.
İşaret.
"Ravyn?" nefes aldı.
Çelişkili duygular içini kasıp kavururken görüşü karardı. "Çiftleşemiyorum."
Karanlık Avcı olarak değil. Mümkün değildi… değil mi?
Bu da neydi?
Şaşkınlık kaşlarını çattı. "Ama olan bu, değil mi?"
Lanet şansına inanamayarak başını salladı. Ölmüştü. Nasıl çiftleşebilirdi?
Mantığa meydan okudu. Çocuk sahibi olamıyordu, bağlanamıyordu.
Ve bundan sonra bir daha seks bile yapamayacaktı.…
"Lanet olsun, Kader," diye tısladı. Ne düşünüyorlardı?
Susan süslü parşömeni gizlemek için elini sıktı. Ondan ne beklediğini bilmiyordu ama bu öfke kesinlikle değildi. "Sana karşı bu kadar itici olduğumu bilmiyordum."
Yüzündeki öfke eridi. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Ama kahretsin Susan, bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?
"Evet. Sarhoşsun."
Ravyn başını geriye yasladı. "Buna inanamıyorum."
"Pekala, iyi yanından bak, bu devirde insanlara sizin var olduğunuzu söylesem beni hapse atarlar ve sizinle birlikte gülerler."
Komik değilsin.
Yüzünü avuç içine almak için uzandı. "Biliyorum. Bak, bunu senin için kolaylaştıracağım. Benimle çiftleşirsin ve sonra ben gidebilirim ve sen, kelime oyununu bağışla, istediğin kadar etrafta dolaşmak için özgür olursun.
"İşler böyle yürümüyor."
Susan kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"
"Sen yaşadığın sürece senden başka kimseyle seks yapamam. Durmadan."
"Ve eğer çiftleşmezsek, sen bir hadımsın."
"Aslında evet."
Az önce söylediklerini düşünürken içini bir korku titredi. Yaşadığı sürece…
"Beni öldürmeyeceksin, değil mi?"
Sorduğu soru karşısında hem kırgın hem de şaşkın görünüyordu. "Ne? Deli misin? Neden bunu yapayım?"
"Bakalım, seninle tanıştıktan on saniye sonra bir adamın gırtlağını söktün ve şimdi bana ben yaşadığım sürece mahvolduğunu söylüyorsun. Her ne kadar şiddetle karşı oy kullansam da cinayet senin için en iyi yol gibi görünüyor.”

"Merak etme. seni öldüremem İnsan hayatını korumaya yemin ettim.”
Bu konuda onu en çok neyin gücendirdiğini bilmiyordu. Onu öldürmeyi düşünmesi ya da onu bundan alıkoyan tek şeyin bir yemin olmasıydı.
"Pekala, teşekkürler, tatlım. Senin için çok şey ifade ettiğim için çok mutluyum.”
Yüzü aydınlandı. Ciddi değildim.
"HI-hı."
Alnını onunkine dayadı ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Bana alerjisi olan biriyle evli olduğuma inanamıyorum."
"Sen? Bir tıslama olması gereken kişi benim. Seni insanlarla nasıl tanıştırırım? Merhaba, bu benim... ne? Hayat arkadaşı? Mat? Evcil Hayvan?"
Gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı. "Neden sahip olduğum her ilişki bu kadar imkansız olmak zorunda?"
Susan geri çekildi ve onun gözleriyle buluşması için başını eğdi. "Hey şimdi, senin gibi bir kedi adamın bozguncu konuşması mı? Burada çıldırması gereken benim. Yani, kahretsin, bana pire falan verebilirsin.
O güldü. "Sana bir şey vereceğim tamam mı?" Şakacı bir şekilde poposuna vurdu.
"Bunu kessen iyi olur. Seni gün ışığında dışarı çıkarabilir ve sonra seni kısırlaştırmaya götürebilirim.”
"Bunun için gün ışığına ihtiyacın yok. Tek yapman gereken o kapıdan çıkıp üç hafta boyunca orada kalman."
Mizahı onun korkunç sözleriyle öldü. Bunu sana yapmayacağım Ravyn.
"Neden? Zaten ne önemi var? Birlikte yaşayamayız. Acheron buna asla izin vermez."
"Cael'i durdurmuyor."
Ravyn bunu düşünürken duraksadı. O haklı. "Benimle yaşamanın nelere yol açacağı hakkında bir fikrin var mı?"
Kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. “Çoğu erkek gibiyseniz, muhtemelen yerde kirli iç çamaşırı ve çorap var demektir. Geceleri klozet kapağı açık bırakılmıştır. Bütün fıstık ezmemi yiyorsun ve bana söylemiyorsun. Ama,” dedi ciddi bir sesle, “o kedi kutusunu temizlememi beklemesen iyi edersin. Erika'nın da ev işlerine ihtiyacı var."
Onun karşısında şaşkına döndü. Her zaman her şeyde mizah bulabilirdi.
"Hayatın sürekli tehlikede olacak."
"Affedersin? Amneziniz var mı? Bize yapılan son dört düzine saldırıyı kaçırdınız mı? Ve bu, neredeyse başımı kesen kapı pervazını saymıyor.”
Susan, ben ciddiyim.
"Ben de öyle. Yani, evet, sana aşık olmak için zamanım olmasını tercih ederdim ve senin insan olmanı gerçekten isterdim. Ama kimse mükemmel değil. Çoğu erkeğin kedi değil köpek olduğu kabul edilir.
... ve sana alerjim var—”
Sözlerini bir öpücükle kesti. "Bak, bunu şimdi halletmemize gerek yok. Sana hayatının geri kalanını soruyorum. Gerçekten. Bizim dünyamızda boşanma

diye bir şey yoktur. Bu konuda harekete geçmek için üç haftamız var. Bu yüzden ne için imza attığınızı gerçekten anlamanızı istiyorum, tamam mı?
"Tamam ama üç hafta içinde ölebileceğimizi ya da hapse girebileceğimizi unutmayalım ki bu senin için zaten ölüm anlamına gelir."
"Doğru."
Susan onun onu kollarına çekmesine izin verdi. Dürüst olmak gerekirse bundan emin değildi ve ona düşünmesi için zaman verdiği için mutluydu. Ama onun yalnız kalmasına izin veremezdi ve yeniden bir insan bağı kurma şansı bulamamıştı. Bu sadece yanlış ve acımasızdı.
Özellikle de tüm bunlar boyunca ona ne kadar nazik davrandığını düşünürsek.
Yine de gidecekleri çok yol vardı ve her geçen dakika daha da korkutucu hale geliyordu. Yarının ne getireceğini bilmiyordu. Sadece onlar için bir yarın olmasını umuyordu.

* * *

"Ne demek kaçtılar?"

Trates, uğraşmaktansa kurutmayı tercih ettiği insan piçiyle yüzleşirken içini çekti. Ancak Stryker, tamamen aptalca ve onların altında olduğunu düşünse bile bu insan ittifakını istiyordu. İşte burada, Paul Heilig'le gerçekten yapmak istediği şey boğazını söküp kokuşmuş ruhuna içki içmekken, polis şefiyle iyi oynuyordu.
"Acheron gelip oradaki her Daimon'u öldürdüğünde onları bir ara sokağa hapsetmiştik. Şimdi o gidene kadar saklanacağız."
"Saçmalık! Bana söz verdin..."
"Dinle beni insan," diye alay etti Trates dişlerinin arasından. "Bu Kara Avcı ile uğraşmak istemezsin. O diğerleri gibi değil."
"Hala geceye bağlılar ve ayın karanlık tarafında bir şey sürekli olarak yaşadığında, yapmanız gereken tek şey onu öldürmek için gün ışığına sürüklemek."
Trates ellerini kaldırdı. "Ben sadece Lord Stryker'ın ne dediğini söylemek için buradayım. Ne istersen yap. Bu senin cenazen." Kalosis'e dönmek için geçidi çağırmak için döndü.
Ama Paul'e sırtını döner dönmez, polis şefi ona doğru koştu.
Trates, kalbinde derin, keskin bir acı hissettiğinde tısladı. Nefesi kesilerek aşağı baktı ve göğsünü delen küçük bir kılıç gördü... tam Daimon'un işaretinin içinden.
Daimon altın tozuna dönüşmeden hemen önce Paul kılıcını çekti.
"Bu konuda yanılıyorsun, Trates. Bu senin cenazen."
Ve yakında onlardan çok daha fazlası olacaktı. Stryker çocuklarını korumak için gerekeni yapamayacak kadar büyük bir korkaksa, bu onun kaybıydı.
Ama Paul aynı değildi.
Karısını zaten bir Karanlık Avcı'ya kaptırmıştı, oğullarını kaybetmeye niyeti yoktu. Ne pahasına olursa olsun, onları güvende tutacaktı.

Ravyn Kontis hâlâ yaşıyordu ve yaşadığı sürece Paul, karısının intikamını almak için ona seslenen sesini duyabiliyordu. Ve tek bir Kara Avcı, şehrinin sokaklarında dolaştığı sürece, oğulları risk altındaydı.
İzin veremediği.
Kemerinden cep telefonunu çıkararak müdür yardımcısını aradı. "Hey, bir arama iznine ihtiyacım var."
"İçin?"
"Mutlu Avlanma Alanı." Trates ona Ravyn'in nerede saklandığını söylemediyse bile söyleyecek bir kişi tanıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Cael?"

Cael, arkasında Acheron'un sesini duyunca duraksadı. Gecenin sisi içinde yürüdüğünü görmek için kaldırımda döndü. Acheron'da gerçekten ürkütücü bir şeyler vardı. Hep vardı.

Acheron ile ilk kez 15 Eylül 904'te, Cornwall'daki buna çok benzeyen serin bir gecede tanışmıştı. Cael, o gece Vikinglerden oluşan bir baskın ekibinin tamamının kanına bulanmıştı. Çıkardığı yangınlar saçlarını yakmış ve derisini kabartmıştı.

Ama umursamamıştı. Önemli olan tek şey, Vikingler tarafından katledilen karısının, erkek kardeşinin, annesinin ve kız kardeşinin intikamını almaktı. Bunca yüzyıldan sonra bile, Morag'ın çilli güzel yüzünü hâlâ görebiliyor, adını seslenirkenki yumuşak sesini duyabiliyordu. Güneşten daha kırmızı saçları ve her zerresi kadar parlak bir gülümsemesiyle, onun tüm dünyası olmuştu.

O ve yetişkinliğin eşiğinde olan küçük kız kardeşi. Corynna'nın gözleri gökyüzüne rakip olacak kadar maviydi ve gülüşü o kadar müzikaldi ki bir ötücü kuşa ait olmalıydı.

Ve babası kendi hayatını kurtarmak için hepsini köle olarak satmıştı. Ama Vikingler köle istememişti. Kurbanların pratik yapmasını istemişlerdi. Zincirlere bağlı Cael, onların acı çığlıkları ve ölüm yakarışları kulaklarında yankılanırken, her birinin eğlence için işkence görüp öldürülmesini çaresizce izlemişti.

Kendi ölümü bile onların ıstırap içindeki seslerini susturamamıştı. Dövüldükleri ve parçalandıkları görüntüsünü silmemişti. Şimdi bile onun anısıyla titreyerek uyandığı zamanlar oldu.

Acheron, ailesini yağmalayanlardan intikamını aldıktan sonra ona görünmüştü ve basit bir köylü piç olan ona Daimonlarla nasıl savaşılacağını ve bu dünyada buna değecek hiçbir şeyi yokken yeniden nasıl yaşanacağını göstermişti. için yaşamak

Her şeyi Dark-Hunters'ın Atlantisli liderine borçluydu. Acheron ona geçmişi nasıl geride bırakacağını ve hayatına devam edeceğini göstermemiş olsaydı, bu zamana ve yere asla gelemezdi.

Amaranda'ya asla ulaşamadı.

Onun sayesinde, sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü tek şeyi bulmuştu. Aşk.

Hepsinden önemlisi, ona teselli, huzur ve kabul verdi. Girdiği güne kadar şiddet ve kavgadan başka bir şey olmayan çetin bir hayatta onun sığınağıydı. Ve ona ve ona tutunmak için her şeyi yapardı.

Acheron'u incitmek dışında. Cael sadık değilse bir hiçti ve bu dünyada en çok sevdiği iki kişi arasında kalmaktan nefret ediyordu.

Acheron'a orantısız bir şekilde sırıttı ve Acheron'un en sevdiği çizgi filmlerden birinden bir selamlama kullandı. “Selamlar Ey Büyük Gazoo. Burada, Dünya gezegeninde bize tekrar katılmanız ne güzel.”

Ash gözlerini devirdi. "Teşekkürler Barney. Betty ve Bam Bam nasıllar?"
"Harika, keşke onları Wilma ve Pebbles'tan uzaklaştırabilseydim. O kadınlar beladan başka bir şey değil.”
Hayır, onlar iyi kadınlar. Her zaman iyi adamların düşüşü olan kırmızılılardır.”
Cael gülerek elini Acheron'a uzattı. "Doğru değil mi, braither?"
Ash uzanıp onun elini tuttu. Cael, onu ulaşamayacağı bir yere götürmek için sırtına vurmaya gitti.
Cael, Acheron'un hemen sakladığı yüzünü buruşturmayı kaçırmadı. "İyi misin?"
Acheron rahatsız edici bir şeyi hafifletmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını silkti. "Az önce sırtımı incittim. Yine de her şey yoluna girecek.”
Cael başını salladı. "Ölümsüz olmak güzel, ha?"
"En azından bazı günler."
Açık caddede, bir grup üniversite öğrencisinin ortalıkta aylak aylak aylak

Ama sonra, geleceği bilmekten daha kötü olan tek şey onu bilmemekti ki bu, ne zaman gelecek onu ilgilendirse ya da geleceği onunkini doğrudan etkileyen biri söz konusu olduğunda oluyordu.
"Merhaba tatlım."
Yanında son derece çekici bir üniversite öğrencisi bulmak için başını çevirdi. Siyah kıvırcık saçlı, kot pantolon ve kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sergileyen dar, yeşil bir üst giymişti. "MERHABA."
"Bir şeyler içmek için içeri girmek ister misin? Bende."
Ash onun geçmişini, şimdisini ve geleceğini aynı anda zihninde görünce duraksadı. Adı Tracy Phillips'di. Siyaset bilimi okuyarak Harvard Tıp Okulu'na gidecek ve daha sonra insan ırkının varlığından bile haberdar olmadığı mutasyona uğramış bir genomu izole etmeye yardım eden önde gelen araştırmacılardan biri olacaktı.
Bu genomun keşfi, en küçük kızının hayatını kurtaracak ve kızının kendisinin tıp fakültesine gitmesine neden olacaktı. O kızı, yardımıyla ve Annesinin rehberliğinde, bir gün tıp dünyasının ve hükümetlerin sağlık hizmetlerine yaklaşımını değiştirecek tıbbi reformlar için lobi yapacaktı. İkisi, nesiller boyu doktorları şekillendirecek ve insanların başka türlü karşılayamayacakları çığır açan tıbbi tedavilere sahip olmalarına izin vererek binlerce hayatı kurtaracaktı.
Ve şu anda, Tracy'nin tek düşünebildiği onun deri pantolonlu kıçının ne kadar sevimli olduğu ve onun o pantolonu ondan soymayı ne kadar çok istediğiydi.
Birkaç saniye içinde kafeye gidecek ve Gina Torres adında bir garsonla tanışacaktı. Gina'nın hayali, üniversiteye gidip doktor olmak ve sağlık hizmeti almaya gücü yetmeyen çalışan yoksulların hayatını kurtarmaktı, ancak ailevi sorunlar nedeniyle bu yıl ders alamadı. Yine de Gina, Tracy'ye gelecek yıl nasıl burslu gitmeyi planladığını anlatacaktı.
Bu gece geç saatlerde, üniversite öğrencilerinin çoğu gittikten sonra, ikisi Gina'nın planları ve hayalleri hakkında sohbet ediyor olacaktı.
Ve bundan bir ay sonra Gina, Tracy'nin haberlerde göreceği acayip bir araba kazasında ölmüş olacaktı. Bu akşamki tesadüfi toplantıyla birleşen trajik olay, Tracy'yi kaderine götürecekti. Bir anda, hayatının ne kadar sığ olduğunu anlayacak ve bunu değiştirmeye, çevresindeki insanların ve onların ihtiyaçlarının daha çok farkına varmaya çalışacaktı. En küçük kızı, herkes için daha iyi bir hayat hayal ederken şu anda masaları silmekle meşgul olan Gina'nın onuruna Gina Tory adını verecekti.
Yani aslında Gina hayalini gerçekleştirecekti. Ölerek binlerce hayatı kurtaracak ve buna gücü yetmeyenlere sağlık hizmeti götürecekti….
İnsan ırkı inanılmaz bir şeydi. Çok az insan yanlışlıkla kaç hayata dokunduklarını fark etti. Rastgele söylenen doğru ya da yanlış bir kelimenin bir başkasının hayatını nasıl güçlendirebileceği ya da yok edebileceği.
Ash, Tracy'nin kahve davetini kabul ederse kaderi değişecek ve sonunda iyi maaş alan bir banka memuru olarak çalışacaktı. Evliliğin kendisine göre

olmadığına karar verecek ve hayatını bir partnerle yaşamaya devam edecek ve hiç çocuğu olmayacaktı.
Her şey değişirdi. Kurtarılabilecek tüm hayatlar kaybedilecekti.
Ve konuşulan her kelimenin ve yapılan her hareketin nüansını bilmek Ash'in taşıdığı tüm yüklerin en ağırıydı.
Hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Sorduğun için teşekkürler ama benim gitmem gerekiyor. İyi geceler."
Ona bir kez daha sıcak verdi. "Tamam, ama fikrini değiştirirsen, önümüzdeki birkaç saat burada çalışacağım."
Ash onun yanından ayrılıp dükkana girmesini izledi. Sırt çantasını bir masaya koydu ve kitaplarını açmaya başladı. Yorgunluktan içini çeken Gina, bir bardak su aldı ve ona doğru ilerledi...
Boyalı camın ardından onları gözlemlerken, iki kadın bir sohbet başlattı ve kaderlerini harekete geçirdi.
Yüreği ağırlaştı, Cael'in gözden kaybolduğu yöne baktı ve arkadaşını bekleyen gelecekten nefret etti. Ama bu Cael'in kaderiydi.
Kaderi….
Ash, Atlantis dilinde, "Imora thea mi savur," diye fısıldadı.
Tanrı beni aşktan korusun.

* * *

Susan, Jimmy'nin bilgisayarındaki dosyaları sıralarken sırtını duvara yasladı.

"Kahretsin Jim. Ben sadece bir muhabirim, zihin okuyucu değil, ”dedi Star Trek'ten Bones McCoy alıntısını taklit ederek. "En azından bana izlemem için bariz bir kırıntı bırakamaz mıydın? Bir somun ekmek istemek için çok mu fazla?”
Midesi bulanınca ara vermeye karar verdi ve fotoğraflar klasörüne tıkladı. Geçen yıl bir partide onun ve Angie'nin resimlerini karıştırırken, acı-tatlı bir acı göğsünü yırttı. Tanrım, Angie'nin ona tekrar beşe beş olduğunu söylemesini duymak için neler vermezdi. Jimmy'nin her zaman çok gergin olduğu konusunda onunla alay eden gıcırtılı sesini duymak.
"İyi misin?"
Ravyn o sessiz kedi yürüyüşüyle odaya girerken, Ravyn'in kalın sesi karşısında irkildi. "Beni korkuttun..." Onun yaklaşmasını izlemek için durakladı. Dürüst olmak gerekirse, hayatında gördüğü en yakışıklı şeydi. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve gömleğinin açıkta olmasına rağmen bu, kaslarının gergin olduğu gerçeğini gizlemiyordu. Bu düşünceden sıyrılarak dizüstü bilgisayarı çenesiyle işaret etti. "Sadece Jimmy'nin resimlerini gözetliyordum."
Ona almak için yukarı çıktığı kahveyi ona uzattı. "Belki de dosyayı kapatmalısın." O da ekrana bakabilmek için onun yanına oturdu.
"Yok, önemli değil. Geçen yıl Jimmy'nin mahallesindeki Cadılar Bayramı partisinden bir dizi fotoğraf buldum. Frankenstein ve Angie olarak gitti...”

"Frankenstein'ın Gelini mi?"
"Hayır... Kutsal İnek olarak gitti." Susan bu anıya gülümsedi. "Bu şekilde her zaman biraz sıra dışıydı."
Ravyn, Angie'nin inek kostümü giymiş, başının üzerinde bir hale ve boynunda dev bir tahta haç olan resmini gösterirken güldü. Onu tuttukları süre boyunca sığınakta onu yalnızca birkaç kez görmüştü ama kadın yeterince terbiyeli görünüyordu.
Ama Susan bir sonraki resme dönüp içindeki insanları görünce gülümsemesi soldu.
Olamaz. Elbette yanılıyordu.…
Susan bir diğerine döndü.
"Beklemek! Geri gitmek."
Susan kaşlarını çattı. "Neden?"
Kendi kahvesini bir kenara bıraktı ve klasik bir kampçı Hollywood vampiri gibi giyinmiş, fazlasıyla gerçek görünen dişleriyle tamamlanmış, kolu Angie'ye dolanmış uzun boylu, sarışın bir kadının resmini incelerken kaşlarını çattı. "Onu biliyorum."
Susan ona pek memnun olmayan bir bakış attı. "Kayıt için, Çizmeli Kedi, umarım İncil'e göre konuşmuyorsundur. Çünkü eğer sen-”
"Hayır," dedi, onun tiradını yarıda keserek, ama bir yanı onun böyle hissettiği için gurur duysa da. “O bir Daimon... ya da öyleydi. Onu öldürdüm."
Susan onunla alay etti. "O değil, sen yapmadın."
Ravyn tekrar baktı ve kadının keskin asilzade yüz hatlarını inceledi. Aklının bir köşesinde, onu kurbanlarının başında dururken bulduğunda, onu siyah bir pantolon ve kırmızı bir bluz giymiş olarak hâlâ görebiliyordu. Kadın ağzındaki kanı sildiği ve buna güldüğü için bu görüntü onu hasta etmişti.
"Oydu, bundan eminim."
Susan'ın o mavi gözlerinde hâlâ şüphe vardı. “Nereden bileceksin? Söndürdüğün her Daimon'un yüzünü ezberliyor musun?"
Ona komik bir bakış attı. "Hayır, ama onu hatırlıyorum."
"O bir fahişe olduğu için mi?"
Kafasını salladı. "Çünkü benden kaçmadı. Aslında onu öldürmem için bana meydan okudu.
Hapisten bedava çıkma kartı olduğunu ve Seattle'daki her Kara Avcı'nın ölmesini istemezsem onu rahat bırakacağımı söyledi.
Susan bundan hoşlanmamıştı. "Doğal olarak onu öldürmek zorunda kaldın." Kuru bir bakış sakatlayabilseydi, yerde birkaç parça olurdu.
“Bir çamaşırhanenin dışında hamile bir kadının ve küçük çocuğunun canına kıydı. O iki ruhu serbest bırakmak için onu öldürmek zorunda kaldım, yoksa ikisinin de ruhu ölürdü."
"Büyüleyici ve iğrenç olsa da, bu kadın olamaz."
"Nereden biliyorsunuz?"
“Çünkü o polis şefi Paul Heilig'in karısı. Ve Avrupa'da bir araba kazasında öldü. Fotoğraflarını gördüm.”

Ravyn, şüphelerini doğrularken onun sözlerine soğuk davrandı. "Ne?"
"Beni duydun." Aynı zamanda Bela Lugosi vampirleri gibi giyinmiş iki çok uzun boylu sarışın adam ve gri ile vurgulanmış koyu saçlı ve bir vampir gibi giyinmiş gözlüklü kısa, tıknaz bir adamla birlikte Daimon'lardan birine gelene kadar resimlere göz attı.
kaşif. Seyrelmiş saçları ve keskin gri gözleri olan adam elli yaşlarında görünüyordu. "Bu o, oğulları ve kocası."
Ravyn, Susan'a bakmadan önce bakışlarını onlara dikti. "Polis şefinin çocuklarıyla aynı yaşta görünen bir kadınla evli olması sizce de garip değil mi?"
"Estetik ameliyat bebeğim. Ülkedeki en iyi cerrahlardan bazıları burada yaşıyor."
"Evet ve en iyi Daimonlardan bazıları da öyle."
Susan kadına bakarken soğudu ve duyguları kendine geldi. Her şey şimdi anlam kazandı. "Aynen söylediğin gibi, değil mi? Daimon'u dönüştüren bir Apollite ile evlendi ve şimdi konumunu onları güvende tutmak için kullanıyor.
"Öldürdüğüm karım dışında. Bana işkence etmek istemelerine şaşmamalı..."
Yarı Apollite veterinerin söylediği bir şeyi hatırladığında sesi kısıldı.
"Paul bunun acı çektiğini görmek istiyor..."
Paul'ün kim olduğunu bilmediği için bunu tamamen unutmuştu. Ama şimdi anladı. Paul, Paul Heilig'di. Polis şefi ve Daimon'un iki oğlunun babası. Onlar mahvoldu.
"Onu ne zaman öldürdün?" diye sordu.
"Bilmiyorum. Yaklaşık iki ay önce, belki."
Bu, şefin karısının öldüğü sıralardaydı. Susan bu konudaki makaleleri net bir şekilde hatırladı. Bir cenaze için Amerika'ya kimse iade edilmemişti, ancak onun için bir anma töreni düzenlemişlerdi.
Tabii ki o bir Daimon olsaydı, gömülecek bir ceset olmazdı. İşin garibi, mükemmel bir kapak yaptı.
Tanrım, şimdi Leo gibi düşünüyorsun. Ama zaten Leo, onun sandığı gibi kaçık değildi...
"Onun hakkında bir şey hatırlıyor musun?"
"Evet," dedi nefes nefese. "Kötü bir sol kroşesi olan iğrenç bir orospuydu."
"Öyle değil," diye tersledi Susan. "Onu polis şefinin karısı olarak teşhis etmemize yardımcı olabilecek bir şey."
"Kelimeler hapisten bedava kart çıkar..."
"Belki çok fazla Monopoly oynadı. Daimonların zaman geçirmek için ne tür tuhaflıklara bulaştığını kim bilebilir?" Solduran bakışları karşısında teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Tamam, benim açımdan kötü bıçaklama. Lütfen devam edin."
"Bunu Jimmy'nin paranoyasıyla, departmanında üst düzey birinin cinayetleri ve kaybolmaları örtbas etmesiyle birleştirin. Hadi Susan, bu tesadüf olamayacak kadar fazla."

"Burada şeytanın avukatlığını yaptığımı biliyorum. Bu adamı bize tuzak kurmakla ve cinayetleri saklamakla suçlamadan önce somut kanıtlarımız olmalı.”
"Susan..." dedi azarlayıcı bir ses tonuyla.
"Bak Ravyn, hayatımı çoktan mahvettim çünkü ördeğe benzeyen ve ördek gibi vaklayan bir şeyin, bir daha sahip olabileceğim her şeyi almaya kararlı bir sürü avukatla bir kaplan olduğu ortaya çıktı. Tüm kanıtlar oradaydı, net ve mükemmeldi ve üzerine atladım ve sabah onun suçlu olduğunu söyleyen her şey benim için kötü bir tesadüftü. Bir daha o hatayı yapmak istemiyorum." Hala taşıdığı yara izlerini ona göstermek için bileğini kaldırdı. "Geçmişimi gerçekten yaşamak istemiyorum."
Bileğini kestiği yerdeki yara izlerini görünce Ravyn'in midesi kasıldı.
“Susan…”
"Bana patronluk taslama, tamam mı? Biliyorum aptalcaydı. Ama tamamen yalnızdım. İnandığım her şey başıma yıkıldı ve molozlar yatışıp beni evsiz, arkadaşsız ve umutsuz bırakana kadar dava üstüne davaya katlanmak zorunda kaldım. Her sabah tekrar tekmelenebilmek için kendimi yataktan kaldırdım. Sonra mahvolmuş olmama rağmen ölmediğime ve hayatımın, olduğu haliyle benim olduğuna karar verdim ve onu da benden almalarına izin vermeyi reddettim. Uzun bir yol kat ettim ama bu zor ve acımasızdı ve en son isteyeceğim şey namuslu, yüksek rütbeli bir memuru suçlamak ve o kabusu yeniden yaşamak. Anlamak?"
Ravyn'in sesinde duyduğu acı ve gözlerinde tuttuğu ıstırapla boğazı düğümlendi. Bileğini öptü ve bakışlarını ona kilitlerken elinde tuttu. "Bunu bir daha asla yaşayamayacaksın, Susan. Sana söz veriyorum."
"Tutamayacağınız sözler vermeyin."
"Bu bende kalabilir. Ve eğer yanılıyorsam, hatamla yalnız kalacağım. Ama eğer haklıysak…”
"Jimmy'nin intikamı alındı."

* * *

Cep telefonu çalmaya başladığında Cael, mutlu Avlanma Alanının arka kapısına henüz ulaşmıştı. Amaranda'nın numarasının listelendiğini görmek için kemerinden çıkardı. Açıp kulağına götürdü. "Evet bebeğim?"

"Eve gelme."
"Ne?" dedi, sesini bastıran yüksek sesli müzikle onu doğru duyup duymadığından emin olamayarak. Kapı koluna uzandı.
“Yapma. Gelmek. Eve," geçen seferden sadece biraz daha yüksek sesle tekrarladı.
"Bu bir şaka mı?" diye sordu. Amaranda ona asla eve gelmemesini söylemezdi. "Eğer bu sensen, Stryker, git kendini becer." Telefonu kapattıktan sonra kapıyı açtı.

Her zamanki gibi kulüp, dans pistinde dönen ve etrafını saran masalarda içki içen üniversiteli çocuklarla gümbür gümbür gümbürdüyordu. Yanından geçerken garsonluk yapan Amaranda'nın kuzenine başını eğdi.
Hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu.
Cael gözlerini kapadı ve bir Daimon'a dair herhangi bir belirgin his için binayı zihninde aradı. Hiçbir şey onun radarını bozmadı. Önceki kavga yüzünden hala sinirlerinin bozuk olup olmadığını tekrar kontrol etmek isteyerek telefonunu çıkardı ve içindeki Daimon izleme programını çalıştırdı.
O da olumsuz geldi.
Harika, burada ilgilenmesi gereken hiçbir şey yoktu... karısı dışında.
Bodrum katına inen merdivenlerden inerken Cael ince ceketini çıkarıp omzuna attı. Amaranda ile biraz kaliteli zaman geçirmeyi dört gözle beklerken, odasına giderken ıslık çalmaya başladı.
Kapıyı açana kadar.
Islığı melodinin ortasında kesildi. Kerri odasındaydı, bağlıydı ve ağzı tıkanmıştı. Bakışlarıyla ona kendisini serbest bırakması için yalvarırken gözleri iri ve dehşet doluydu.
Ve o an geçmişiyle yüz yüze geldi. Bunun acısı neredeyse felç ediciydi. Ve en önemlisi, Karanlık Avcı güçlerinin azaldığını hissedebiliyordu.
Bir çeşit şaka mıydı? Eğer öyleyse, kesinlikle komik bulmamıştı.
"Neler oluyor Kerri?" Kapı arkasından çarparak kapandığında ona doğru sadece bir adım atmıştı.
Orada ona dik dik bakan bir insan erkek bulmak için sarsıldı. Ellili yaşlarının ortalarında, tıknaz küçük adamın deliliğini yansıtan kaygan gri gözleri vardı.
"Bunun anlamı ne?" diye sordu.
"Ravyn Kontis nerede?"
Cael kendini hiçbir şeye ihanet etmemeye zorladı. "DSÖ?"
"Bana aptal numarası yapma," diye hırladı adam, öfkesinden tükürükler saçarak. "Soruya cevap ver."
"Yapamam. Ravyn adında birini tanımıyorum.”
İnançsızlık yüzünü buruşturdu. "HAYIR?"
"HAYIR."
Adam, Kerri'nin sandalyesine doğru ilerlerken tsk etti. "Çok kötü. Sanırım o zaman seni ve fahişeni öldürmek zorunda kalacağım. Ağzı tıkacıyla ciyaklamaya başlayınca gözleri daha da genişleyen Kerri'ye yöneldi.
"O masum."
Adam ona pis bir bakış attı. "Kimse masum değil. Ve öyle olsa bile, umurumda değil. Ceketinden bir av bıçağı çıkardı ve Kerri'nin boğazına doğrulttu. "Bana o piç kurusunun nerede olduğunu söyle ya da ölmesini izle."
"Ama ben..." Adam bıçağını Kerri'nin boynuna batacak kadar yaklaştırdığında sözünü kesti.
Çığlık attı, boynunu bıçaktan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Tamam, tamam," dedi Cael, güçleri daha da zayıflarken zamanı oyalamaya çalışarak. Ama onu en çok endişelendiren şey, Amaranda'nın nereye gittiğiydi? Belli ki, onu arayan oydu ve bu salak ikisini karıştırmıştı. Yine de Kerri'ye bir şey olursa Amaranda onu asla affetmezdi.
Kendini de affetmeyecekti.
Ve sonra hissetti... bir Daimon'un varlığının o karıncalanma hissini.
Sadece ikisi vardı.
Kapı açıldı ve Cael'in tüm dünyası paramparça oldu. Amaranda elleri arkasından bağlı iki Daimon arasındaydı. Boynundaki bir yaradan kan gelirken solgun ve titriyordu.
Ondan besleniyorlardı ve görünüşüne bakılırsa onu neredeyse kurutmuşlardı.
"Bak onu uyarmaya çalışırken kimi bulduk, baba."
"Lanet olsun!" diye hırladı Cael. Düşünmeden onlara doğru koştu.
Güçlerinin neredeyse tamamı gitmiş olmasına rağmen, ilkini belinden yakaladı ve koridora yayıldılar. Daimon, Cael'in tepesine inen Amaranda'yı bırakmadı.
Ellerindeki ipi kesmeden önce iyi olduğundan emin olmak için bir saniye bekledi, ardından ikinci Daimon'u onlardan uzaklaştırdı. Cael homurdanarak daha önce vurduğu silaha uzandı ve bir silah sesi duydu.
Kurşunlar hızla vücudunu delip geçerken irkildi. Yerde kanlar akarken acısı nefesini kesti.
Daimon onu kaldırdı ve çenesine sertçe vurdu. Diğer Daimon midesine tekme atabilsin diye darbe onu tekrar duvara fırlattı.
Daimon, Cael'i tekrar tekmelemek için hareket ettiğinde, Cael'i bacağını tuttu ve onu geri itti. Daimon, Cael'in kanının üzerine kaydı ve gümbürtüyle yere çarptı. Daimon'u kaburgalarına tekmeledi ve diğerini kapmak için döndü.
"Kes sesini pislik, yoksa küçük oyun arkadaşının beynine bir kurşun sıkarım.
Ve bir Apollite olduğu için, kısa ömrünü daha da kısaltacak.
Cael anında dondu.
"Arkanı dön."
Yaptı ve yaşlı adamın önünde silahını kafasına doğrultmuş Amaranda'nın olduğunu gördü. Öfke görüşünü bulandırırken Cael'in kalbi onun korkusunu görünce gümbür gümbür atıyordu. Onu korkuttuğu için bu piç kurusuna lanet olsun.
"İyi olacak bebeğim."
"Soruma cevap vermezsen olmaz." Kalkık burunlu 38'liği şakağına doğru kaldırdı.
Cael, Amaranda'nın kendi kendine Atlantis dilinde dua ettiğini duydu.
Ravyn'in yerini söylerse onu öldürürlerdi. Yapmasaydı, Amaranda'yı öldürürlerdi.
En iyi arkadaşı ya da karısı. O aramayı nasıl yapabildi?
"İyi," diye homurdandı adam. "İstediğin gibi olsun." Tetiği sıkmaya başladı.

"HAYIR!" diye bağırdı Cael bir adım öne çıkarak. "O..." Bunu söyleyemedi. Yapamadı.
İhanete uğradığına göre, başka birine nasıl ihanet edebilirdi?
"Benimle oynama evlat."
Cael derin bir nefes aldı ve piçe içten bir nefretle baktı. "Pioneer Meydanı'ndaki Son Akşam Yemeği Kulübü'nde."
Adam ona şüpheyle bakan bakışlarını kıstı.
Daimonlardan biri Cael'i saçından tuttu ve başını geri çekti. "Bize yalan mı söylüyorsun Kara Avcı?"
"Hayır," diye inanarak yalan söyledi. "Cesaret edemem."
"Ne düşünüyorsun, baba?" onu tutan Daimon, silahlı adama sordu.
Ya doğruyu söylüyor ya da çok iyi bir yalancı. Hangisi olduğunu bilmediğim için, her ihtimale karşı onları canlı tutmamız gerektiğini düşünüyorum."
Ailesinin, gördüğü işkenceleri durduramayacak kadar güçsüzken ölmesinin görüntüleri zihnini delip geçti. Amaranda ve kız kardeşine baktı ve gözlerindeki dehşeti gördü.
O anı tekrar yaşamasının hiçbir yolu yoktu. Durdurmak için güçsüzken, gözlerinin önünde işkence görmelerine izin vermeyecekti. Ve bu düşünceyle, Kara Avcı güçlerinin sonuncusu da içinden sızdı.
Adam Daimon'a bir çift kelepçe fırlattı, o da onları yakaladı ve birini Cael'in bileğine geçirdi. Döndü ve Daimon'un suratına dirsek attı.
"Derrick!" diye bağırdı adam, Cael'e tekrar ateş açmadan önce.
Cael durmayı reddetti. Hançerini çıkardı ve Daimon'u öldürmek için döndü. Cael keskin ve sıcak bir şeyin sırtını delip geçtiğini hissetmeden hemen önce başka bir silah sesi duyuldu. Adamın Kerri'yi tehdit etmek için kullandığı bıçaktı. Bıçak göğsünün önünden dışarı çıkmadığı anda Cael bunu anladı. Adam bıçağı yanlara doğru çevirdi ve ardından kabzasından koparak bıçağı Cael'in kalbinin derinliklerine gömdü.
Kendi kanının tadına bakarken Cael'in kulakları uğuldadı. Görüşü kararırken Amaranda'nın çığlıklarını pusun arasından duydu.
O ölüyordu.…
Acıdan nefes alamayarak dizlerinin üzerine çöktü.
Amaranda, Cael'in düştüğünü görünce yüksek sesle çığlık attı. Acı ve keder ona saldırdı ve içindeki savaşçıyı uyandırdı. Öfkesi kök salarak, onu bıçaklayan adama doğru koştu. O ona ulaşamadan Daimon oğlu onunla dövüşmek için döndü. Onu tuttu ve sert bir tokat attı. Onunla tekrar yüzleşmek için döndü ve ardından saf Apollite içgüdüsüyle hareket etti.
Kendini onun boğazına fırlattı ve dişlerini onun etine batırdı. Babası, onu oğlundan koparırken küfretti, ama böyle yaparak Daimon'un şahdamarını kesmesine neden oldu. Çabuk ölmek yerine yere düştü ve kanı üzerine akıp kontrolsüz bir şekilde titrerken orada öylece kaldı.
Babası, Amaranda ve kız kardeşini vurmadan önce ıstıraplı bir çığlık attı. Görüşü acı içinde kararan Amaranda yere düştü ve hareket edemedi. Sanki tamamen felç olmuş gibiydi.

"Öyleyse bana yardım edin," diye bağırdı adam, "hepinizin öldüğünü göreceğim. Ölü!" Diğer Daimon onu ondan çekmeden önce sırtına sert bir şekilde vurdu.
"Hadi baba, Derrick'in yasını sonra tutarız. Apollite'ler burada olduğumuzu ve ne yaptığımızı anlamadan buradan gitmeliyiz.
"Arama iznim var."
"Ailelerinin iki üyesini öldürdün. Arama emirleri senin insanların için, benim değil. İkimizi de öldürürler."
Gitmeden önce onu son bir kez ezdi.
Amaranda gözlerindeki yaşları zar zor görebiliyordu. Şu anda hissettiği fiziksel veya zihinsel acıyı hiç tatmamıştı.
"Cael," diye sızlandı, ona dokunma ihtiyacı duyuyordu. Tek istediği gözlerini kapatıp ölümün onu vücudunun ıstırabından uzaklaştırmasına izin vermek olsa da, onun elini tutmadan gitmeyi reddetti.
Evlendikleri gece ona söz verdiği şey buydu.
"Seni ölüme terk etmeyeceğim. Sonuna kadar el ele, yanınızda olacağım."
Yanında olduğunu bilmeden ölmesine izin vermeyecekti. El ele.
Uzuvları titriyordu, ona ulaşana kadar kaygan zeminde kendini çekti.
Adamın hala hayatta olmasına rağmen zar zor hayatta olması onu şok etmişti. Derin bir nefes alırken gözlerinden yaşlar akıyordu. Artık bir Kara Avcının karası değildi, gözleri güzel bir kehribar rengindeydi.
"Cael?"
Ona baktığında gözlerindeki ateşi gördü. "Güneş," diye soludu.
Adam ona evlilik yeminleri sırasında taktığı lakapla seslenirken hıçkıra hıçkıra ağladı... sadece onun için yazdığı yeminler. "Yalnızca geceleri yürüsem de, sen, güneş ışığım, yanımda olduğun sürece karanlığı asla bilemeyeceğim."
Yanağına dokunmak için uzandığında yutkundu. "Seni dinlemediğim için üzgünüm."
Amaranda, Daimon'un kanının tadına yeniden bakarak dudaklarını yaladı.
"Sorun yok bebeğim." Başını göğsüne yasladı ve o saçlarıyla oynarken onu tuttu.
Tamamen böyle ölmeyi bekliyordu. Gözlerini kapatarak ölümün onu almasını bekledi.
Ya da öyle düşündü. Ancak saniyeler geçtikçe ve Cael'in nefesi daha sığ hale geldikçe, onunki daha da güçlendi.
Ve daha güçlü.
Göğsünün ortasında bir şey yanmaya başlayınca vücudunun acısı azaldı.
Aşırı derecede acı verici değildi ama rahat da değildi.
Oldu ...
Görüşünün daha hassas, işitme duyusunun keskinleştiğini hissetti. Nefes nefese, ne olduğunu anlayınca ayağa kalktı.
Daimon'a dönüşüyordu.
Ama nasıl? O yapmamıştı...

Bakışları öldürdüğü Daimon'a gitti. "Aman Tanrım," diye soludu, tam bilgi ona saldırınca. Bir Daimon'un kanını içmişti ve o kanda onun aldığı insan ruhları vardı. Şimdi vücudunu dönüştürüyordu.
Ve hayatını kurtarıyordu….
Kalbinin üzerindeki küçük siyah lekeyi görmek için göğsüne baktı - insan ruhlarının Daimon kanını beslemek ve Apollite bedeninin çürümesini önlemek için toplandığı yer. Ve o izlerken, bedeni etindeki kurşunları dışarı attı ve sonra kendi kendini iyileştirdi.
Kalbi yarıştı. Kanı hâlâ akmakta olan Daimon'a baktı.
Bir Daimon'u öldürmenin sadece üç yolu vardı. Daimon işaretlerini kalplerine delen ve şah damarlarını parçalayan güneş ışığı.
Daimon tam anlamıyla ölmemişti. Kanı vücudundan tamamen atıldığında, toza dönüşecekti.
Ama Cael'i kurtarabilirdi….
Seni asla affetmeyecek.
Belki, ama ölürse, bir Gölge olur ve sonsuz cehennemde acı çekerek geçirirdi. Ona merhamet gösterecek bir tanrıça olmayacaktı. Artık hayatını geri almak için Artemis'le pazarlık yapmak yok. Bedeni toza dönüşecek ve ruhu olmadan tuzağa düşecekti. Sonsuza kadar. Dinlenmenin yolu yok. Yenilenmenin veya reenkarne olmanın hiçbir yolu yok.
Sadece sonsuz bir acı.
En çok da yalnız kalacaktı.
Beni affet, Cael, diye fısıldadı, onu nazikçe öpmek için dudaklarını onunkilerin üzerine koyarak.
Hiç düşünmeden Daimon'un kolundan tuttu ve onu kendine çekti. Daimon'un kemerinden bir bıçak alarak bileğini kesti. Tereddüt etti. Dark-Hunter kanı Daimonlar için zehirliydi, Daimon kanı Dark-Hunters için de zehirli miydi? Cael'i kurtarmaya çalışarak onu yok mu edecekti? Ama ne seçeneği vardı? Hiçbir şey yapmazsa, kesinlikle ölecekti. Risk alması gerektiğine karar vererek Daimon'un bileğini Cael'in dudaklarına bastırdı. Geri dönemeyecek kadar zayıftı, kanın vücuduna akmasına izin vermekten başka çaresi yoktu.
Acıyla inlerken gözleri açıldı. Sanki büyük bir ıstırap içindeymiş gibi yerde kıvranıyordu.
Amaranda, Daimon'un kolunu bırakarak geri çekildi.
Sanki bir şey onu parçalara ayırmaya çalışıyormuş gibi küfrederek ve sarsılarak yanına yuvarlandı.
"Hayır," diye nefes verdi, onu daha çok inciteceğinden korkarak. Başını kucağına çekti ve gömleğini parmak boğumları dışarı çıkacak kadar sıkı tutarken onu kendine yakın tuttu.
Ve sonra gördü….
Bıçak sırtından çıkmaya çalışıyordu. Yavaşça, sancılı bir şekilde, santim santim, keskin bir takırtıyla yere düşene kadar sürünerek çıktı.
Amaranda, Cael'in nefesinin düzene girdiğini hissettiğinde ona baktı. Onun üzerindeki tutuşunu gevşetti.

Aşağı baktı ve Kara Avcı yasalarına göre olmaması gereken bir şey gördü. Cael'in gözleri artık doğal olmayan bir kehribar rengindeydi ve aralarından siyah çizgiler akıyordu.
"Bana ne yaptın, Amaranda?" diye sordu düzensiz, şeytani bir tonda.
"Seni kurtardım Cael." Ama bu sözler dudaklarından dökülürken bile gerçeği biliyordu. Onu kurtarmamıştı.
İkisini de cehenneme kadar lanetlemişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ravyn gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslandı. Başı yorgunluktan ve gerginlikten zonkluyordu. Birisi bir kamu görevlisini yanmadan nasıl polis departmanına hapsedebilir?

Onu yakalasalar bile Susan'ın adını temize çıkarabilirler mi? Özellikle kendisi için endişelenmiyordu. Birkaç on yıllığına dünyanın ücra bir yerine nakledilebilir ve sonra buraya geri taşınabilir. Ama onun…

Odaya döner dönmez onun kokusunu aldı. Kokuyu içine çekerken gözlerini kapattı. Onun için daha rahatlatıcı bir şey yoktu. Daha nazik bir şey yok. Odayı geçerken ayakları çok hafif bir ses çıkardı ve sonra onun yanında diz çöktü.

Alnına düşen saçları geriye doğru itti ve dikkatli dokunuşuyla vücudunu ateşledi. Sonra dudaklarını onunkilere bastırdı. Ravyn öpücüğüne karşılık verirken onun tadına tısladı.

Ama sineğine uzandığında, onun elini yakaladı ve uzaklaştırdı.

Gözlerini açtığında onun ona kaşlarını çattığını gördü. "Ben yanlış bir şey mi yaptım?"

"Aşk yok. Ama benimle çiftleşmek istediğinden emin olana kadar seks yapamayız. Anlaşmayı böyle imzalıyoruz. Kasıtlı olsun ya da olmasın küçücük bir penetrasyon ve sen benimsin.

Sonsuza kadar."

Dişleriyle onun ağzını ısırdı. "Bu o kadar kötü mü olur?"

Diliyle dudaklarını ısırdı. "HAYIR. Hiç de bile. Ama bunu gerçekten düşünmen için birkaç gün ayırmanı istediğimi zaten söyledim. Bir kez çiftleştiğimizde geri dönüş yok.” Bir Kara Avcı olarak çiftleşmemesi gerektiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Tamam aşkım." Geri çekti. "Peki oyun planımız ne?"

“Düşünmeye çalıştığım şey buydu. Demek istediğim, eğer haklıysak ki haklı olduğumuzdan eminim, bir amacımız ve bir ismimiz var. Polisin neden bizi asmaya bu kadar hevesli olduğunu ve tüm bunlardan nasıl paçayı sıyırdığını açıklıyor.”

"Ve eğer haklıysan ve oğullarının ikisi de Daimonsa, onların karısı gibi ölmelerini istemiyor, bu da neden Seattle'daki Karanlık Avcıları yok etmek istediğini açıklıyor."

Başını salladı, sonra içinden kötü bir düşünce geçti. Kendini duvardan uzaklaştırdı. Erika'yı buradan çıkarmalıyız.

"Ne?"

Erika'nın gitmesine ihtiyacımız var. İlk şey. Onu rehine olarak kullanmalarını istemiyorum.”

"Bütün Squire'lar tehlikede olmaz mıydı?"

Kafasını salladı. "Düşün Susan. Karısını ben öldürdüm.”

"Senin kanını diğerlerinden daha çok istiyor."

"Evet, onu bu şekilde yakalayacağız."

* * *

Stryker, şömine rafında insan saatlerini gösteren saati bulmak için Kalosis'teki çalışma odasına girdi. Yakında şafak sökecekti ve Trates dönmemişti...

Onu tutan ne olabilir?
Bu kadar uzun süre uzakta kalması ikinci komutanına göre değildi.
Umursadığı için bile kendini aptal hisseden Stryker, masasından sforayı aldı ve küçük berrak kristal küreyi eline aldı. Atlantis dilinde "göz" anlamına gelen sfora, Kalosis'tekiler için insanları, dünyadaki veya buradaki herkesi takip etmenin bir yoluydu.
"Neredesin, Trates?" onu ararken kendi kendine mırıldandı.
Hiçbir şey bulamadı.
Stryker kaşlarını çattı. "Bana Trates'i göster," diye emretti sihirli küreye.
Dönen kırmızı ve altın sarısı sisten başka bir şey yoktu.
Zihninde aradığı Daimon'un görüntüsünü canlandırırken, topu elinde sıkıca kavradı. "Bana ona ne olduğunu göster."
Trates ve Paul'ün resimlerine dönüşen sisi görebilecek kadar tutuşunu gevşetti. İlk başta konuşuyor gibiydiler ... ta ki Paul onu sırtından kazığa vurana kadar.
Stryker bir dakika boyunca inanamayarak nefes alamadı. Sonunda onu aciz bırakan uyuşukluk öfkeye dönüştü. Boğazının derinliklerinde hırlayarak küreyi duvara fırlattı ve küre binlerce parçaya ayrıldı.
Trates ölmüştü.
Hayal bile edilemeyen bir acı içini parçaladı ve nedenini bile bilmiyordu. Elbette Trates binlerce yıldır onunla birlikteydi ve ona iyi hizmet etmişti ama o Stryker'ın hizmetkarıydı. Daha fazla değil.
Yine de hissettiği keder ona gerçeği söylüyordu. Adamla ilgilenmişti. Her şeye rağmen, Trates onun için iyi bir arkadaş olmuştu ve şimdi o gitmişti. Bir insan eli tarafından öldürüldü.
Stryker'ın bir Kara Avcı'dan daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da bir insandı. En azından Kara Avcılara değerli düşmanlar olarak saygı duyabilirdi.
Ama insanlar...
Öldürülecek ve yenecek sığırlardı. Ve şimdi ineklerden biri onlara saldırmaya cüret etmişti. Güzel, eğer Paul oyunu böyle oynamak istiyorsa, o zaman kurallar değişti. Ateşkes bitmişti.
Öfkesi tazeydi, çalışma odasından çıktı ve askerlerini yanına çağırdığı salona yöneldi. Saniyeler içinde tüm oda Spathis ile doldu.
Kraliyet koltuğunun önünde durmak için kürsüye çıkarken, seçkin Illuminati savaşçılarının tahtının solunda durduğu yere baktı. Becerileri ve acımasızlıkları nedeniyle, Illuminati'nin üyeleri, Yok Edici'nin korumaları olmak için diğerlerinin saflarında yükselmişti. Ya da daha doğrusu, Stryker'ın kişisel çevresi ve Valkyries'i olmak.

Davyn, dedi merkezlerinde duran erkeğe. Urian ona ihanet edip Acheron ve piç Avcılarının yanında yer almadan önce, Davyn bir zamanlar oğlu Urian'ın yakın arkadaşıydı.
Urian gibi, Daimon'un da siyah bir kordonla boynundan bağladığı uzun beyaz-sarı saçları vardı. Öne çıkan Davyn sağ yumruğunu sol omzuna koydu ve hafifçe eğildi. "Efendim?"
"Sen benim yeni komutan yardımcımsın."
Davyn omurgasını doğrultarak endişeyle etrafına bakındı. "Efendim?"
"Doğru duydun. Hepiniz duydunuz. Davyn benim yeni sağ kolum olacak ve hepiniz ona göre davranacaksınız."
Davyn ani bir hareketle başını eğdi. "Teşekkür ederim lordum. Ama Trates'e ne olduğunu sorabilir miyim?
Stryker, öldürücü duyguları onu ele geçirmekle tehdit ederken dişlerini sıktı. Ama halkına zaaf göstermezdi. Güçlü olması için ona güvendiler ve onlar için kaya gibi sağlam olurdu. "Kardeşimiz bir insanın eline düştü."
Haber herkesi bir kasvet gibi sararken odayı küfürler ve şok fısıltıları doldurdu.
"İnsanlarla yapılan deney sona erdi. Öleceksek, Artemis'in ordusuyla savaşan askerler olarak değerli düşmanlarımızla yüz yüze öleceğiz. Olarak ölmeyeceğiz
sığırlar tarafından sırtından bıçaklandı. Acheron Seattle'dan gider gitmez, hayvanat bahçesi için beslenme zamanı ve Paul Heilig ve oğulları ile başlıyoruz."
"Ama lordum," dedi Arista Illuminati'deki yerinden, "onun oğulları bizden biri."
"Artık değiller. İnsandan ve onun soyundan intikam almak için sesleniyorum. Onun kellesini ve oğullarının hayatını istiyorum."
Emirlerini yerine getirirken ölen Trates'i selamlamak için sağ elini göğsüne vurdu.
Ordusu da aynı şeyi yaptı.
"İyi uykular," dedi onlara. "Ve saldırmaya hazır ol."

* * *

Susan koridordan banyoya gitmek için küçük odalarından çıkarken yorgundu ve yatmaya fazlasıyla hazırdı. Tek istediği, Şef Heilig'e karşı bir saldırı planı hazırlayabilmeleri için yüzüne soğuk bir bezle uyanmasıydı.

İkisinin bodrumda olmasına o kadar alışmıştı ki, kapıyı itip açmadan önce kapıyı çalmayı bile düşünmedi.
Anında dondu. Acheron, omurgasına merhem sürmeye çalışırken sırtı aynaya dönük duruyordu. Ama onu büyüleyen onun esmer, kaslı sırtının görünüşüydü. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Ham ve kanıyordu, her santimini kaplayan korkunç kaynaklar vardı. Kemerinin altında kayboldular ve hatta pazılarının etrafında kıvrıldılar, ancak bir şekilde küçük ejderha dövmesini ıskalamışlardı.

"Üzgünüm," dedi hızlıca. Onu kendi mahremiyetine bırakması gerektiğini biliyordu ama yine de ayaklarının kendisine itaat etmesini sağlayamıyordu. Tek yapabildiği, onun harap olmuş derisine bakmak ve bunun onu ne kadar çok incitmiş olabileceğini hayal etmeye çalışmaktı.
Cesaretini kaybetmeden öne doğru bir adım attı ve elini tüpe uzattı.
O kadar hızlı hareket etti ki, havlu askısından gömleğini almadan önce onu zar zor gördü.
Kül, dedi tekrar tüpe uzanırken. "Bunu lekelemene yardım edebilirim."
Yüzü ifadesizdi, gömleğini omuz silkti. "Sorun değil. İnsanların bana dokunmasından hoşlanmıyorum."
Ona ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu ama tavrı ve sıkı bir eldiven gibi etrafına sardığı "benimle uğraşma yoksa seni öldürürüm" havası yüzünden sormaktan kaçındı. .
Onda son derece güçlü ve aynı zamanda oldukça savunmasız bir şey vardı. Dahası, doğal olmayan bir ilkel seks dalgası sızıyordu. Tamamen ikna ediciydi, büyüleyiciydi. Ve bir yanı ona gerçekten dokunmak istiyordu. Sanki onun düşüncelerini biliyormuş ve bu düşüncelerden son derece rahatsız olmuş gibi ondan uzaklaştı.
Kapıya yöneldiğinde onu durdurdu. "Kül?"
"Ne?"
"Kuralları çiğneyen bir Kara Avcıyı nasıl cezalandırırsın?"
Kaşlarını çattı. "Kurallara ve koşullara bağlı. Aklında bir şey mi var?
Avucunu ve oradaki göstergeyi görmesinden korkarak elini yumruk yaptı. "HAYIR. Sadece merak ediyordum."
"Anlıyorum." Bir kez daha gitmeye başladı, sonra kapı eşiğinde durdu. Ürkütücü gümüş gözleri onu yakıyordu. "Ama bir şey biliyorsun Susan... Ben şahsen kimsenin hayatını biriyle paylaşmak istediği için cezalandırılması gerektiğine inanmıyorum." Geçmişinden bir şey düşünür gibi bakışları boştu. "Kimse kanıyla ya da etiyle aşkın bedelini ödemek zorunda kalmamalı."
Ve bununla, söylediklerini düşünmesi için onu yalnız bıraktı.
Ravin haklıydı. Acheron ürkütücü bir adamdı. Ve bu görüşe sahip olmak için ne kadar bedel ödemiş olması gerektiğini merak etmesine neden oldu.
Bir bez almak için uzanırken, Ash'in koridorun karşısındaki kapıyı çaldığını duydu.
"Hey," dedi Ravyn'e o tuhaf, oynak aksanıyla. "Sadece şimdi gitmem gerektiğini bilmeni istedim."
"Daha yeni geldin."
"Biliyorum. Buradaki zamanımın son derece sınırlı olduğunu söylemiştim. Ama endişelenme. Birkaç gün içinde döneceğim."
"Merak etme?" diye sordu Ravyn, sesinden alay damlıyordu. "Neden endişeleneyim? Bizi öldürmek için gökten düşen sadece insanlarımız ve Daimonlarımız var. Endişelenecek bir şey yok."
"Evet, şey, daha kötü olabilirdi."
"Nasıl yani?"

"Bir insanla çiftleşebilirsin."
Susan'ın midesi bu sözler üzerine yere çarptı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, kapıya gitti ve kapıyı araladığında Acheron'un koridorda ilerlediğini, Ravyn'in ise sert yüzüyle onu izlediğini gördü.
Hızla aralarındaki mesafeyi kapattı ve Ash gözden kaybolana kadar bekledi.
"Bildiğini düşünüyor musun?" o fısıldadı.
"Hiçbir fikrim yok."
Kalbi gümbür gümbür atarken, Ash'in gerçekten gitmiş olduğundan emin olmak için koridora baktı. Öyleydi, ama bu sözler oyalandı ve ikisini de tedirgin etti.
O kadar ki, iki saniye sonra Ravyn'in telefonu çaldığında, gerçekten yerinden sıçradı.
Ravyn, Cael'in numarasını görünce kaşlarını çattı. Daha önceki sözlerine bakılırsa, arkadaşının onu bu kadar çabuk tekrar aramasına oldukça şaşırmıştı.
Telefonu açtı. "Evet?"
Selam Rave. Ciddi bir sorunumuz var."
"Farkındayım."
"Hayır leopar, değilsin. Az önce iki Daimon'la gelen polis şefi beni ziyaret etti.
Ravyn, onu merakla kaşlarını çatarak izleyen Susan'a bakınca korkudan buz kesti. "Ne?"
"Beni duydun. Burayı oldukça kötü bir şekilde basıp Amaranda'nın kız kardeşini öldürdüler."
Ravyn bu haber karşısında yüzünü buruşturdu. Apolliteleri korumanın hiçbir zaman görevi olmadığı kabul edilse de, birinin bu kadar gereksiz yere öldürülmesinden hâlâ nefret ediyordu. "Senden ne haber? İyi misin?"
"Yaralandım ama yaşayacağım."
"Ve eşin?"
Cael duraksadı. Konuştuğunda sesi gerçekten kırılmıştı. "Teşekkürler Rave."
"Ne için?"
"Sesinde kibir olmadan onun hakkında soru sorma nezaketinde bulunduğun için."
Ravyn, Susan'a baktı. Aslında Cael'in aptallığını anlamaya başlıyordu.
"Evet, pek hoşuma gitmeyebilir. Ama biz uzun zamandır arkadaşız."
"Biliyorum, bu yüzden arıyorum. Onlar buradayken bazı ilginç şeyler öğrendim."
"Şefin kendisi de bir Daimon olan karısını öldürdüğüm gibi mi?"
"Evet," dedi Cael, sesi inanamayarak doluydu. "Bunu nasıl bildin?"
"Şanslı bir tahmin."
"Eh, daha iyi oluyor. Seni yarın yokmuş gibi istiyor."
Ravyn bunu da hemen hemen anlamıştı. "Ona nerede olduğumu söyledin mi?"

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Ona Last Supper Club'da olduğunu söyledim. Sanırım şu anda orada, seni arıyor. Adam sen ölene kadar durmayacak.”
Ravyn onun ciddi ses tonuyla alay etti. "Hepimiz ölene kadar duracağını sanmıyorum, Celt."
"Muhtemelen."
Nick'in sözleri ve Daimon'larla önceki karşılaşmaları aklından geçerken Ravyn telefonu çekip kimliği tekrar kontrol etti. "Sadece meraktan. Bunun sen olduğunu nasıl bilebilirim?”
Cael cevap vermeden önce duraksadı. “Çünkü üç örgü eldivenin olduğunu biliyorum. Bu, annenin senin için yaptığı son çiftti ve intikamını aldığın gece, soldakini yakında kaybedeceğini bildiği için yaptığı üçüncü eldiveni diğer ikisiyle uyumlu buldun. Nedense soldaki hep kaybolandı.”
Cael'di. Ravyn'in hala onlara sahip olduğunu bilen tek kişi oydu. "Selam Kelt?"
"Evet?"
"Beni şefe ihbar etmediğin için teşekkürler. Sana borçluyum."
"Merak etme. O piç başka birini öldürmeden önce senin onu öldürdüğünden emin ol." Ve bununla telefonu kapattı.

* * *

Amaranda korku onu kendine yakın tutarken kocasına baktı. "Bunun yapılacak doğru şey olduğundan emin misin?"

"Evet. Ravyn'in ona kimin ateş ettiğini bilmesi gerekiyor. Ve yaşadığımızı anlayıp birine ikimizi de öldürdüğünü söylemeden önce şefin ölmesine ihtiyacımız var."
Amaranda, onun kendisine karşı titrediğini hissettiği yerde onun kollarına yürüdü. "Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm bebeğim. Sadece acı çekmeni istemedim."
"Biliyorum." Yanağını onun saçlarına yaslayabilmek ve dokunuşuna izin verebilmek için başını eğdi, daha önce sahip olduklarından daha belirsiz bir gelecek hakkında hissettiği korkuyu da yatıştırdı.
Tüm bu yüzyıllar boyunca, o avcıydı. Şimdi aranan o olacaktı.

* * *

Ravyn telefonunu cebine geri koydu.

"Naber?"
"Bu şüphemizi doğrulayan Cael'di. Şef ve beni bulmaya çalışırken Cael ve karısını tutukladı.”
"Biz ne yaptık?" diye sordu, sesi endişeyle kalınlaşmıştı.
Ravyn rahatlatıcı bir şekilde kolunu ovuşturdu. "Ona istediğini veriyoruz."

Dokunuşunu bir öfkeyle silktiğinde dehşete düşmüş görünüyordu.
"Planladığın tüm bu intihar çizgisini takip ettiğimi sanmıyorum. Neden bahsediyorsun?"
"Onunla kesin olarak yüzleşeceğim ve buna bir son vereceğim."
Vay canına, dedi, ses tonunu eşit miktarda kararlılıkla eşleştirerek. Bir dakika, Clint Eastwood. Bu, öğle vakti karşı karşıya gelirken arka planda kötü müzik çalan bir spagetti western değil. Emniyet müdüründen bahsediyoruz. Seni tutuklayabilecek bir adam."
"Evet."
Susan dişlerini gıcırdattı. Sesinin tonundan onu dinlemediğini anlamıştı. Böylece ıslık çaldı.
Sanki bu ona dayanılmaz bir acı veriyormuş gibi kıkırdadı. "Bunu yapma. Hem bir leopar hem de bir Kara Avcı olarak, kulaklarım iki kat daha hassastır."
"İyi. Artık dikkatini nasıl çekeceğimi biliyorum. Ve dediğim şeye geri dönelim. Ne yapmayı planlıyorsun?"
"Onun evine git."
"Ah evet. Bu iyi bir plan. Hazır başlamışken onunla bir hatmi tabancasıyla dövüşmek ister misin?
Ona keskin bir bakış attı. "Düşünecek kadar alay etmeyi bırak. Ona gitmezsem, beni bulana kadar rahat etmeyecek. Ben ondan saklanırken daha fazla masum insanın ölmesini istemiyorum. Ben eğitimli bir dövüşçüyüm Susan, beni destekleyen yüzlerce yıllık savaş deneyimim var. Bir şekilde endişelenecek çok şeyim olduğundan şüpheliyim.
HI-hı. Erkekler ve egoları... Peki onu bulduğumda kedi kafesinde oturan kimdi?
Yüz hatları öfkeyle gerildi. "Beni şaşırttılar. Bu sefer sürpriz onun üzerinde olacak."
Sinirli bir nefes verdi. Çok inatçıydı. Onu boğmak istedi ama kaybedeceği bir savaş verdiğini anlayabiliyordu. Ne kadar karşı çıkarsa çıksın bunu yapacaktı. "İyi o zaman. Seninle gidiyorum."
"Hayır değilsin."
"Neden?" diye sordu masum numarası yaparak. "Çünkü belki de aptalca bir fikirdir?"
"Susan..."
"Bana susma, sen benim babam değilsin."
"HAYIR. Ben senin arkadaşınım.
Tavrı ile başını kaldırdı. "İşi yapana kadar olmaz, ahbap. Ve tapuyu biz yapmadık ve böyle devam ederseniz tapuyu da yapmayacağız Bay Limp. Yani sen gidersen ben giderim. Ne de olsa, ikimiz arasında, baltayı ezmek için en büyük baltaya sahip olan benim…
o adamın kafasının tersi Benden sahip olduğum her şeyi aldı ve ona geri ödemezsem lanetleneceğim.
Ravyn tartışmak istedi ama o mavi gözlerdeki kararlı parıltıyı biliyordu. Ayrıca, çok iyi bir dövüşçüydü. Onu kaybetme düşüncesi onu felç etse bile

onun yanında olması güzel olurdu. "Pekala, ama bir şeyler ters giderse hemen oradan ayrılacağına ve korunmak için buraya geleceğine dair bana söz vermeni istiyorum."
“Anladın. "Süper Susan Dehşete Düşmüş Tavşan Oluyor." Yere Koşar.'”
"Bu nedir?"
“Sevimsiz bir başlık. Sonunda onlarda da iyi olmaya başladım. Leo etkilenecek.”
Ravyn ona başını salladı. Sevimsiz bir başlığa ihtiyaçları yoktu. Şimdi ihtiyaç duydukları şey, bir mucizeydi.
Ve bir süvari.
Ne yazık ki, söz konusu süvari merdivenlerden yukarı yürüdü ve büyük olasılıkla şehir dışına çıktı.
Ama öyle ya da böyle bu iş bitmek üzereydi.
En azından onun için.
Üst kata çıkarken Ravyn, babası ve Phoenix'le yüz yüze gelince duraksadı.
"Ayrılmak mı?" babası alay etti. "Bunun kalıcı olmasını umabilir miyim?"
Yanlarından geçerken cevap vermedi.
Susan, Ravyn'in odadan çıkışını izlerken duraksadı. Dayanamadı, babasına döndü. "Sen tam bir piçsin."
"Bu ne cüret!"
"Oh, devam et," diye kışkırttı. "Bana vur, öldür beni. Gerçekten umrumda değil. Ama o sevecek birini bulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamışken, orada nasıl bu kadar kendini beğenmiş bir şekilde durup onu yargılayabilirsin? Bunun için kendi oğlundan nasıl nefret edebilirsin?”
Bakışlarını Phoenix'e çevirdi. “Öz kardeşin mi? Tanrım, onu öldürdün. Ve ona yaptıklarınızdan dolayı sizden nefret etmek yerine, sizi affetti. Neden aynısını yapamıyorsun? Onun da acıdığını düşünmüyor musun? Her sabah uyumaya gittiğinde, o geceyi sizin gibi gördüğünü mü? Annesi ve kız kardeşi hakkında konuşmasını dinledim, kabuslar onu mahvettiğinde ona sarıldım ve onları ne kadar özlediğini biliyorum. Benim için bir anlam ifade eden herkesi kaybettim ve Ravyn'in bunca zaman tek başına nasıl dayandığını bilmiyorum. Şu anda muhtemelen ölmek için dışarı çıkıyor. Bunun senin için bir şey ifade etmediğinden eminim ama benim için bir anlamı var. Babalığını yaptığın oğlunla gurur duymalısın. Tanıdığım herkesten daha adam."
"Ne biliyorsun, insan?"
Susan gözleri dolarken başını salladı. Ravyn'in incinmesi düşüncesine dayanamıyordu. Önümüzdeki birkaç saat içinde başına neler gelebileceğini. Bu savaşta zaten çok şey kaybetmişti. "Aslında hiçbir şey bilmiyorum. Bir oğlum olsaydı... bir erkek kardeşim olsaydı, onu güvende tutmak için cennet ve cehennemle savaşırdım ve ailemden bu kadar çok kişiyi kaybetmiş olmama rağmen hala bir tane daha olduğu için minnettar olacağımı biliyorum. Onu da kaybedersem lanet olsun.” Dudaklarını onlara doğru kıvırarak Ravyn'in peşinden gitti.
Gareth, insanın ayrılışını izlerken gözlerini kıstı. "Aptal insan."

"Hayır, baba," dedi Dorian, gölgelerin arasından çıkarken arkasından. "Bence o hepimizin toplamından daha zeki."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Susan, South Lucille Caddesi'nden pek de uzak olmayan 18. Cadde Güney'deki şefin evine doğru giderken derin bir nefes aldı. Gecenin bu saatinde, ay ışığı her evi toz haline getirerek gölgeye dönüştüğü için ortam tamamen huzurluydu.

"Dünya böyleyken ne kadar trajik olabileceğine inanmak zor, değil mi?"

Evet, diye onayladı Ravyn. "Bu yüzden Kara Avcı olmayı umursamıyorum. Gecenin dinginliğinde ruhu dinlendiren bir şey var."

Susan ona eğlenerek gülümsedi. "Senin bir ruhun olmadığını sanıyordum."

Arabayı sürerken gözlerini ona çevirdi. "Mecazi anlamda konuşuyordum."

"Ooo, senin için büyük bir kelime var."

Yüzünden alay etmekten hoşlandığını söyleyebilirdi. "Bana karşı nazik ol, yoksa seni burada yalnız bırakabilirim."

"Şafağa ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek, bana düşman olman gerektiğini düşünmüyorum, değil mi?"

Ona kesinlikle muhteşem olan somurtkan bir bakış attı. Bir şakayı alıp onun mizahını olduğu gibi görebilmesi gerçekten hoşuna gitmişti. Pek çok insan onun alayını küçümseme olarak algıladı. Ama bu onun savunma mekanizmasıydı. Ravyn bunu sadece anlamakla kalmadı, bundan gerçekten zevk alıyor gibiydi.

Daha fazla bir şey söyleyemeden, arabayı evin bir blok ötesinde durdurdu ve motoru durdurdu. "Onları uyarmamız gerektiğini düşünmüyorum."

Susan daha fazla hemfikir olamazdı. Şahsen, hala orada olmaları gerektiğini düşünmüyordu.

Sessiz, karanlık üst-orta sınıf mahallesine göz attı. Hiçbir evde tek bir ışık yanmıyordu. Hareket yok. O ve Ravyn'in dünyada yaşayan son iki insan olmadığını söyleyecek hiçbir şey yok.

Biraz ürkütücüydü.

"Sence eve geldiler mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Birazdan şafak sökecek. Eminim şefin çalışması gerekir, yani eğer çalışmıyorlarsa, eminim çok uzakta değillerdir."

Başıyla onayladı, sonra aklına gelen bir düşünceyle kaşlarını çattı. "Bu aptalca bir soru olabilir, ama beni eğlendirebilir misin?"

"Elbette."

"Burada tam olarak ne yapacağız?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Plan, kötü adamlarla savaşmak ve günü kazanmak."

Onun kuru ses tonuna başını salladı. "İyi fikir, nasıl uygulanacağına dair bir fikriniz var mı?"

"Bir değil." Arabadan indi ve kapıyı çarparak kapattı.

Ağzı açık kalan Susan arabadan atladı ve yolun kenarında ona yetişti. "Bir dakika bekle.

Benimle şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi tüm samimiyetiyle. "Evine zorla gireceğim ve sonra onunla yüzleşeceğim."
Birkaç alaycı kesik kesik kahkaha attı. "Planının ne kadar aptalca olduğunu düşündüğümü söyleyebilir miyim?"
"Sen az önce yaptın." Anahtarları, çiftleşme işaretini tutan avucuna yerleştirdi ve parmaklarını üzerlerinde kavuşturdu. "İstediğiniz zaman geri dönmekte özgürsünüz. Aslında, bunu yapmanı çok isterdim."
Ondan uzaklaşmaya başladı.
İçini korku kaplarken onu durdurdu. "Kendini öldürteceksin, Ravyn. Bunu anlıyor musun?"
Çenesinde bir tik çalıştı. Daimonlarla savaşmak benim işim Susan. Ben bu yüzden yaratıldım."
Her dakika aydınlanan gökyüzüne baktı. "Ayrıca, bu tartışmalı bir konu. Şafaktan önce Serengeti'ye dönecek zamanım yok. Bu bugün sona eriyor. Benim şartlarımda. Hayır bu."
"Şafakta. Ne kadar klişe."
Dönüp şefin evine doğru yürürken ona başını salladı.
Susan kararsızlıkla orada durdu. Her bir parçası ona Phoenix'in arabasına binmesi ve öylece gitmesi için bağırıyordu. Bütün bunlar geride kalana kadar sürmeye devam etmek.
Ama düzenli bir şekilde şefin evine doğru ilerleyen Ravyn'e baktığında, bunu yapamayacağını biliyordu. Bütün bu yüzyıllar boyunca yalnızdı. Eğer gerçekten kaderine doğru gidiyorsa, o zaman onunla giderdi.
Sen bir salaksın.
Evet öyleydi. Ve belki bu sabah da ölecekti. Ama en azından Angie ve Jimmy'nin ölümlerinden sorumlu olan adamla yüzleşirdi. Onlara çok şey borçluydu. Ve kaderlerinden sorumlu olan adamın gözlerinin içine bakmak ve ona ne kadar sert bir piç olduğunu bizzat söylemek istedi.
Anahtarları cebine sokarak Ravyn'e yetişmek için koştu.
Ravyn, Susan'ın kendisine katılmasını beklemiyordu ama onun elini çekiştirdiğini hissettiğinde içinden gülümsemesini engelleyemedi. Onu arkaya götürüp şefin evi boyunca sürünmeden önce parmaklarını onunkilere kenetledi.
"Bir alarm sistemi olduğunu mu düşünüyorsun?" Ravyn içinden geçilebilecek kadar alçak bir pencere bulduğunda Susan fısıldadı.
"Muhtemelen."
"O zaman içeri nasıl gireceğiz?"
Pencere camını eliyle kapattı ve pencerenin etrafında elektrik olup olmadığını anlamak için gözlerini kapattı. Oradaydı. İki elini de camın üzerine koydu ve güçlerini elektrik bağlantısına müdahale etmek için kullandı. Sonra pencerenin kilidini açtı ve iterek açtı.
Alarm hiçbir şeyin ihlal edilmediğini düşünmeye devam ederken sessizlik oldu.
Susan ona başını salladı. "Bunu nasıl yaptın?"

Heart'tan şarkıdan alıntı yaparak, "O bir sihirbaz, anne," dedi ve onu içeri girmesi için kaldırmadan önce sırıtarak.
Güvende olur olmaz ona katıldı, ardından pencereyi kaydırarak kapattı ve kilitledi. Üzerindeki perdeleri yeniden düzenlemek bir dakikasını aldı.
Ev tamamen karanlık ve sessizdi. Her pencereye tek bir güneş ışını girmesin diye ağır kahverengi ve altın rengi jakarlı perdeler çekilmişti.
Kesinlikle gün ışığına ciddi bir alerjisi olan gece canavarlarının ikametgahı.
Ev, çağdaş ve antika mobilyalardan oluşan bir hodgepodge ile dekore edilmiştir.
Ama buna rağmen, tipik bir ev gibi görünüyordu. Duvarda Paul, oğulları ve karısının fotoğrafları vardı.
Susan resimlere, özellikle de oğlanların resimlerine baktı. Çok normal göründüler.
Ta ki kıyafetlerinin onun çocukken giydiğiyle aynı olduğunu fark edene kadar. Oğulları göründükleri gibi yirmili yaşlarında değillerdi. Otuzlu yaşlarının ortalarında veya sonlarında olmaları gerekiyordu.
Aniden, o ve Ravyn bir garaj kapısının açılıp kapanma sesini duydular. Biri eve geliyordu.
"Biz ne yaptık?" Gergin bir şekilde nefes aldı, saklanacak bir yer bulmak için etrafa bakındı.
Ravyn yüksek sesle, "Bekleyeceğiz," dedi.
Karşılaştıkları tehlikeye aldırış etmeden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kahverengi deri kanepenin koluna yaslandı. Bileklerini kavuşturdu ve bütün gece dışarıda kaldıktan sonra hatalı bir çocuğun eve gelmesini bekleyen birine benziyordu.
Onun havalı dış görünüşünü anlayamıyordu. Ve stratejisini gerçekten beğenmedi. Adamın Pentagon için çalışmaması iyi bir şeydi. "Giderken çözeceğim" onunla alay etmedi.
Garaja gittiğinden emin olduğu bir kapıyı kapatan bir adam, "Endişelenme, Ben," dedi. "Onu yakalayacağız."
"O piçin yalan söylediğine inanamıyorum." Sesler gittikçe yaklaşıyordu.
Susan gölgelerin arasına çekildi ve her şeyin yolunda gitmesi için küçük bir dua fısıldadı.
"Dediğim gibi, merak etme. Yalanının bedelini ödedi. Kontis ve diğerlerini alacağız.
Kelimelerimi işaretle."
"İşaretlenmişler ve not edilmişler," dedi Ravyn küçümseyici bir ses tonuyla, iki adam odada onlara katılırken.
Paul ve Ben kısa sürdüler.
"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Paul, yüzü solgundan kırmızıya dönerek.
Ravyn kıpırdamadı, hatta gözünü bile kırpmadı. "Beni aradığını duydum. Seni arama zahmetinden kurtarayım dedim."
Paul, Ravyn'in sakin ses tonunu ve duruşunu benimserken kontrolünü ele almış gibiydi.

"Hmm, ilginç. Ee şimdi ne yapıyoruz? Söndürmek mi?”
Ravin omuz silkti. "Elbette. Neden?"
"Bu planı beğenmedim," dedi Paul, oğluna kendini beğenmiş bir bakış atarak.
En azından o ve Paul bir konuda aynı fikirdeydiler. O da bu fikirden hoşlanmadı.
"HAYIR?" diye sordu Ravyn, elini içe dönük bir şekilde çenesine koyarken. "Öyleyse ne öneriyorsun?"
"Seni öldürmemiz için."
Bu planı daha da az seviyordu.
Şans eseri, Ravyn kabul etti. "Planından hoşlanmadığımı söylemeliyim. Çok fazla...” - doğru kelimeyi arıyormuş gibi tereddüt etti ve elini yüzünde bir ifadeyle salladı.
dairesel hareket - "benim açımdan ölüyorum, sanırım." Kollarını tekrar kavuştururken yüzü ölümcül bir ciddiliğe büründü. "Seni öldürmeyi tercih ederim."
Tehdit Paul'ü hiç ilgilendirmiyor gibiydi. "Bunu yapamazsın."
"Neden?"
Onlara doğru bir adım attı. "Ben ölürsem, ikiniz cinayetlerden asla aklanamayacaksınız. Sonsuza kadar polis tarafından aranacaksınız.”
Ravin güldü. "Sonsuza kadar. Anlamaya bile başlayamayacağınız bir kavram var.” Ayıldı.
"Güven bana insan. Bu benim dünyamda yepyeni bir anlam kazanıyor. Ama bu konunun dışında. Bence insanlarını ve onların dikkat sürelerini cidden abartıyorsun.
Dahası, onları umursamamı kesinlikle abartıyorsun. Ben bir Kurt Avcısıyım, moron. Altı yüz yılımı senden çok daha korkunç ve akıllı şeyler tarafından avlanarak geçirdim.”
"Bence hatalısın. Bence benim türümü cidden küçümsüyorsun.”
Ravyn, omurgasından aşağı tuhaf bir şeyin aktığını hissettiğinde duraksadı. Sanki evde birden fazla Daimon varmış gibiydi ama o bundan daha iyisini biliyordu. İlk girdiklerinde hiçbir şey hissetmemişti ve Ben önündeydi...
"Gerçekten mi?"
"Ravin!"
Susan'ı başka bir Daimon'un kollarında görmek için döndü. Kahretsin! Arkasına nasıl geçmişti?
Ama sonra biliyordu. Bir Daimon'un varlığını hissedebiliyordu ama tam olarak yerini belirleyemedi. Evin bir yerinde bir cıvata deliği açmış olmalılar.
Şimdi kaç tanesinin burada olabileceğini söylemek mümkün değildi.
Paul kendini beğenmiş bir şekilde güldü. "Kayınbiraderimle tanışın. Oğullarımı tehlikeden uzak tutmak için bazen onlarla birlikte seyahat eder.”
Ravyn, Daimon'a dik dik baktı ama Susan'ı ondan uzaklaştırmak için harekete geçerse Daimon'ın onun boğazını parçalayabileceğini biliyordu.
"Gitmesine izin ver."

Daimon sırıtarak başını salladı.
"Neden yapmalıyız?" diye sordu Paul, Ravyn'in dikkatini tekrar şefe çekerek. "Artık tüm kartlar bizde."
Ravyn bakışlarını, yüzü paniğe kapılmış olan Susan'a dikti ve Susan'ın tehlikede olmasından nefret ediyordu.
Daimon'u vücudunun üzerine çevirmeye ya da onun tutuşunu kırmaya çalıştı ama yapamadı. Onu o kadar sıkı tuttu ki, onu serbest bırakmanın tek yolu onu öldürmek olacaktı ve Daimon'un kalbini koruduğuna göre...
Onlar mahvoldu.
Paul gülümseyerek perdelere doğru ilerledi ve bir paneli hafifçe geri çekti. "Oh bak. Şafak. Ne harika zamanlama." Ravyn'e pis pis sırıtmak için döndü. "Neden gelip bunu kendin görmüyorsun, Kara Avcı?"
"Yapamayacağımı biliyorsun."
"Doğru. Ama gerçekten gideceğini düşünüyorum."
"Cehennem gibi."
"İyi o zaman." Ravyn'den Daimon'a baktı. Terence mi? Orospu öldür ve ruhunu al."
"HAYIR!" diye bağırdı. "Ona dokunmaya cüret etme."
"Bu senaryoyu beğenmediyseniz, buna ne dersiniz? Acı çekerek ölüyorsun ki ben de senin acından zevk alayım. Karım ve oğullarımın beslendiği tüm öğrencileri nasıl öldürdüğünüz hakkında bir makale yazması karşılığında Susan'ın gitmesine izin verdim. Beni ve gördüğü her şeyi unutacağına yemin ettiği sürece sen öldün, karımın intikamı alındı, oğullarım korundu ve Susan yaşıyor.
Ravyn bu fikirle homurdandı. "Bu sana güvenmemi gerektiriyor. Ben ölürsem onun yaşayacağına dair hiçbir garantim yok."
"Bana güvenmekten başka seçeneğin yok Kara Avcı."
Ravyn, Paul'ün haklı olmasından nefret ederek küfretti. "Peki bu tam olarak nasıl çalışacak?"
"Basit. İkiniz de pencereye gidin. O açar, sen kızarırsın ve sonra içinden geçip gidebilir. Açıkçası ne Terrance ne de Ben onun peşinden gidemez."
Ravyn bunu zihninde evirip çevirdi, sonra başını salladı. "Silahını boşalt ki, çimenlikte koşarken onu sırtından vurmayacağını bileyim. Sen polis şefisin. Kimse bunu sorgulayacak gibi değil."
Yüzünden Paul'ün bu fikirden hoşlanmadığı belliydi ama kabul etti.
Susan, "Bunu yapamazsın," dedi, sesinde öfke ve korku karışımı bir ton vardı. "Senin ölmene yardım etmeyeceğim."
Ravyn sakince, "Evet, yapacaksın Susan," dedi. "Orman Kanunu. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yapıyorsun. Ve senin hayatta kalman benim ölümüme bağlı."
"Hayatta kalmaya çalışmıyorsun. Bununla savaşman gerekmiyor mu?"
"HAYIR. Eşimin hayatta kalmasına izin veriyorum. Bu bizim yolumuz."
Susan acı ve keder onu paramparça ederken dişlerini sıktı. Bu ona göre değildi. Yaşamak için onu öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. Bu doğru değildi.

Ravyn şefe baktı. "Kurşunlarını ona ver."
HAYIR! Terrence ile savaşmaya çalışırken zihni ağlıyordu. O piçin ve Bondo tutuşunun canı cehenneme.
Ondan kurtulması gerekiyordu. O yapmak zorundaydı. Ravyn'in ölmesine izin veremezdi.
Böyle değil.
Paul, sırtındaki küçük kılıftan tabancayı çıkardı ve eline boşalttı. Sonra kurşunları Susan'a verdi.
Ravyn bakışlarını Paul'e dikti. "Silahı duvara ateşle ki boş olduğunu bileyim."
Yüzünden tiksinti duyan Paul, dediğini yaptı. Silah, anlaşmaya uyduğunu kanıtlamak için sadece tıkırdadı. "Memnun musun?"
"Silahının boş olduğunu, evet. Bu çözümle, pek değil." Susan'a bakmak için döndü.
Mücadele etmeyi bıraktı. Onun kara gözlerinde yansıdığını gördüğü hüzünlü kararlılık karşısında kalbi dondu. Yakışıklı yüz hatlarına damgasını vuran amansız kararlılık. "Bunu yapma Ravyn.
Başka bir çıkış yolu bulabiliriz."
Ravyn ona rahatlatıcı bir gülümseme sundu ama asıl yapmak istediği ona son bir kez dokunmaktı. Teninin yumuşaklığını hissetmek. "Sorun değil. Gerçekten uzun bir hayatım oldu."
Susan gözyaşlarının gözlerinin arkasına battığını hissetti. Onun için bunu yapmaya istekli olduğuna inanamıyordu. Sırf onun hayatını kurtarmak için kendini Gölge olmaya mahkûm ettiğini.
Ve o an onu gerçekten sevdiğini anladı.
Dahası, o ölürse yaşamak istemiyordu.
Daimon onu pencereye götürdü.
"Mandalı aç Susan," dedi Paul alayla. "O zaman Ravyn dışarı çıkmana yardım etmek için pencerede sana katılabilir."
Perdeleri ancak elinin mandala uzanmasına izin verecek kadar araladı. Ama bunu yaparken aklına bir fikir geldi. Bundan nasıl kurtulacağını biliyordu.
Ravyn nasıl kurtarılır?
"Kilidi açık," dedi.
Terrence başını sallayarak pencereden uzaklaşarak odanın Ben'in yanındaki güvenli bir köşesine çekildi.
"Güzel," dedi Paul gülerek. "Şimdi git gün ışığına bak, Kara Avcı."
Kalbi gümbür gümbür atan Susan, ona yaklaşırken Ravyn'in arkasında olduğunu hissetti. Gözlerini kapadı ve onun gücünün tadını çıkardı. Vücudunun sıcaklığı onunkini ısıttı.
Ve inancı arttı.
Ravyn, "Seninle yeni tanıştığımı biliyorum, Susan," diye kulağına fısıldadı. "Ama sanırım seni seviyorum."
İçinden bir öfke dalgası geçerken elini mandalda dondu kaldı. Bu sözler onu ısıtmak yerine buz gibi sardı. Omzunun üzerinden ona bakarken, ona baktı.
"Sence? Beni sevdiğini mi sanıyorsun? bilmiyor musun?"

Yüzü şaşkındı, ona kaşlarını çattı. "Neden bu kadar kızgınsın? Burada ölmeye çalışıyorum... senin için. Asilce."
"O zaman düşüp ölmeliydin ve beni kızdırmak için ağzını açmamalıydın. Sence? Düşünmek? Bu nedir? Belli ki bu senin için sadece bir hüsnükuruntu, çünkü bir saniye düşünseydin, bunun beni üzeceğini bilirdin.
Ah! Onu gerçekten öldürmek isteyerek ağır perdeyi tuttu ve kimse ne yaptığını anlamadan tüm gücüyle sarsıldı.
Perde çubuğu duvardan yırtılarak kurtuldu. Arkasındaki canavara hâlâ kızgındı, oda gün ışığıyla dolduğunda Ravyn'i korumak için perdenin üzerine düşmesi için geri çekildi.
Işık onlara çarptığında ve ikisini de ateşe verdiğinde iki Daimon acı içinde çığlık attı. Susan, ölümlerinin dehşetinden yüzünü korudu. Keşke burnunu koruyabilseydi. Yanan et kokusu iğrençti.
Ve bir dakikadan az bir sürede ikisi de öldü. Yeşil İran halısının üzerinde siyah, için için yanan kül yığınları.
"Ben!" Paul acılı bir çığlıkla bağırdı. "HAYIR!" Alev alev yanan öfkesiyle ona döndü.
"Seni kahrolası kaltak! Bunun için seni öldürürüm."
Ona doğru koştu, ancak şimdi leopar biçiminde olan Ravyn'in kendisini ona fırlatması için. İkisi sertçe yere çarptı. Ravyn, omzuna acımasızca bir darbe indirdi.
Paul yuvarlanarak ayağa kalktı ve yaralı kolunu yanına tuttu, ardından hızla evin içine, merdivene doğru koştu, Ravyn de peşinden merdivenlerden yukarı fırladı.
Susan onları takip etti, sonra sahanlığın tepesindeki gölgelerin arasından oldukça uzun boylu bir adam çıkınca hızla durdu. Siyah balıkçı yaka bir kot pantolon ve motosiklet ceketi giymişti. Paul adamın yanına doğru ilerlerken Ravyn merdivenlerin yarısında durdu.
"Stryker," diye soludu, parmağını onlara doğru çevirerek. "Öldür onları!"
Daimon'un adı geçtiğinde Susan'ın çenesi gevşedi. Demek Nick'in bahsettiği kötü şöhretli liderleri buydu. Uzun boylu ve zayıf, simsiyah kısa saçları ve etrafını saran siyah bir güneş gözlüğü takıyordu, tamamı sarışın olan diğer Daimon'lara benzemiyordu.
Ama buna rağmen hayranlık uyandıran bir görüntü sergiledi. Acımasız, soğuk bir güç aurası ondan kan aktı. Zulümden hoşlandığını ve kan için burada olduğunu söyleyen bir tavrı vardı.
Kanları.
Ravyn, yüzü asık suratlı Daimon'la yüzleşirken insan şekline büründü ve kıyafetleri çağırdı.
"Onları neden öldüreyim?" Stryker, Paul'e sıkılmış bir ses tonuyla sordu.
Paul'ün öfkesi bir şaşkınlık ifadesine dönüştü. "O bir Kara Avcı. Tüm Kara Avcılara ölüm... değil mi?" Artık sesindeki korku anlaşılmıyordu.
Stryker başını salladı. "Bu benim sloganım. Ancak bugün gündemim biraz farklı gibi görünüyor."

Paul'ü boğazından yakaladı ve duvara doğru fırlattı, öyle yüksekte tuttu ki, daha kısa olan adamın ayakları yere değmedi.
Paul, kurtulmaya çabalarken yüzü parlak kırmızıya dönerken Stryker'ın elini iki elinin arasına aldı.
Stryker'ın tüm yüzü cehennem gazabından biriydi. "Seni yalancı piç. Güvenime ihanet ettin ve beni sırtımdan bıçakladın."
Paul, "Ben öyle bir şey yapmadım," diye hıçkırıklarla boğuldu. "Sana dokunmadım."
"Evet yaptın." Stryker onu duvardan çekti, sonra tekrar duvara çarptı. "Sağ elim, ikinci komutanım Trates'i bıçakladığında, özünde beni bıçakladın. Ben. Ve kimse beni bıçaklamıyor. Anlıyor musun, zavallı aptal?
Yaptıklarından sonra yaşamana izin verirsem, adamlarımın gözünde zayıf, etkisiz kalırım ve buna izin veremem."
Ravyn merdivenlerden yukarı bir adım attı.
"Dur!" Stryker ona tersledi. "Bu seni ilgilendirmez, Kara Avcı. Sen ve kadının gitmekte özgürsünüz."
Ravin başını salladı. "Yapamam ve sen de bunu biliyorsun. Yalancı bir bok çuvalı olsa bile, o yine de bir insan ve ben insanları Daimonlardan kurtarmak için yemin ettim."
Stryker yüzü sertleşmeden önce yorgun bir iç çekti. "Spathis!"
Onlar hareket edemeden, odaya yirmi Daimon parladı. Üçü Susan'ın yanındaydı, diğerleri ise Stryker ile Ravyn arasındaki merdivenlerdeydi. Ravyn yanlarına gelmesi için onu merdivenlerden aşağı sürüklemeleri için onlara doğru koştu.
Spathis'lerin kıçlarını tekmelemekten ve isimlerini almaktan daha fazlasını yapabildikleri açık olduğundan, dövüşmeye bile çalışmadı.
Stryker, Paul'e döndü ve dişlerini ortaya çıkarmak için ağzını açtı. "Seni öldürmeden önce, bilmeni isterim ki bu gece güneş batar batmaz sana yardım eden herkesin üzerine savaşçılarımı salacağım. Her biriniz, ihanetinizin cezası olarak.
Hiçbir zavallı insan Daimonlarımdan birini katletmez. Durmadan."
Paul'ün gözleri şişmişti. "HAYIR. Bunu nasıl yapabilirsin? Adamlarımızı birleştirip Seattle'a hükmedecektik. Biz müttefiktik!"
"Ciddi misin? Trates'i öldürdükten sonra mı? Ama şimdi senden daha iyi bir müttefikim var."
Stryker başka bir şey söylemeden gözlüğünü çıkardı ve dişlerini Paul'ün boğazına sapladı.
Görüntü karşısında isyan eden Susan, Paul'ün acı dolu çığlığını duymadan bir an önce yüzünü çevirdi ve gözlerini sımsıkı yumdu. Evin içinde çınladı ve onu ruhuna kadar soğuttu. Yaptığı onca şeye rağmen, hala onun için üzülüyordu. Kimse böyle ölmeyi haketmedi...
Ravyn, Paul'e yardım etmek için Daimonları geçmeye çalışırken, o merhamet için yalvarmaya devam ederken ayaklarının duvara tekme attığını bile duyabiliyordu. Ama işe yaramazdı.
Birden mutlak bir sessizlik oldu.

Evin içinde yankılandı ve sinirlerini gerdi. Sıradakiler miydi?
Yukarıdaki sahanlıkta keskin bir gümbürtü duyuldu.
Mide bulantısı içinde, Paul'ün dudaklarından ve çenesinden kanını temizlemek için kolunun ön tarafını yüzünü silen Paul'ün Stryker'ın ayaklarının dibinde yerde yattığını görmek için arkasına baktı.
Gözlüğünü tekrar taktı, umursamazca cesedin üzerinden geçti ve Ravyn'in önüne gelene kadar merdivenlerden yavaşça indi. Stryker, sanki tadı ona uymuyormuş gibi yüzü buruşmuş halde dudaklarını şapırdattı. “Ne korkak. Zavallı ruhu, bir ordövr olarak nitelendirilemez.”
"Seni p * ç!" Ravyn ona ulaşmaya çalıştı ama Daimonlar ona izin vermedi.
Stryker sadece güldü. "Evet ve ben bu unvandan zevk alıyorum."
"Onu öldürecek miyiz lordum?" Daimonlardan biri sordu.
Stryker düşünüyormuş gibi başını kaldırdı. "Bugün olmaz, Davyn. Bugün değerli rakibimize biraz merhamet gösteriyoruz. Ne de olsa, bana insan sığırlarına güvenilmediğini öğretti. Savaşın kurallarını sadece diğer ölümsüzler anlar.”
Ravyn'in önünde durmak için Daimon saflarını aştı. "Beni etkilediğini söylemeliyim Kontis. Sana attığım her şeyden kurtuldun. Ve burada kendini idare etme şeklin... Gerçekten, bundan nasıl kurtulacağını merak ediyordum.
O sırada Susan'a baktı ve sert yüz hatları yumuşadı. "Bana kendi karımı hatırlatıyorsun. Harika bir hanımefendiydi ve biz başkalarıyla savaşırken bile senin gibi benimle kavga ederdi.
Nedense anlamaya bile başlayamamıştı, aslında ona karşı bir şefkat sancısı hissetti. Karısını çok sevdiği belliydi.
"Şimdiye kadar saygı duyduğum tek bir şey var. Kuvvet." Dikkatini tekrar Ravyn'e verdi. "Bu savaşı başka bir gece veririz kuzen. Şimdilik... barış.”
Bununla birlikte portal açıldı ve Stryker içinden geçti. Daimonlar, onu ve Ravyn'i serbest bıraktı ve hızla onun peşinden gitti.
Susan gördükleri ve duydukları karşısında tamamen şaşkına dönmüş bir halde orada dikildi. "Kurs için bu eşit mi?"
"HAYIR." Ravyn hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. "Daimons için tüm zamanların bir ilkine tanık olmuş olabileceğimizi düşünüyorum."
Susan derin bir nefes verdi. "Lanet etmek. Berbat bir gün oldu ve daha altı buçuk bile olmadı.”
"Bana anlat."
İkisinin de hayatta olmasına şükrederek ona gülümsedi ve kollarının arasına girdi. Gözlerini kapatarak onu sımsıkı tuttu... ta ki önceki sözleri kafasında tekrar edene kadar.
"Beni sevdiğini mi sanıyorsun?"
"Bu konuya tekrar girmeyeceğiz, değil mi?"
“Evet, öyleyiz. Bu ne kadar kalpsiz? Burada senin için bir anlam ifade ettiğimi düşünüyordum çünkü benim için ölmeye razıydın ve bir sonraki bildiğim şey, bana

beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Hayatta kalmaktansa kendini öldürmeyi tercih ettiğini ve ne? Benimle çiftleşir misin? Çok teşekkürler. Sadakat beyanında bulunmuyordun. Tanıştığın herhangi bir sürtük için ölmeye hazırsın.”
Kaşlarını çattı. "Bu doğru değil. Sadece bir sürtük olsaydın, onu anlamlı kılmaya çalışmazdım.
"Ama yine de onun için ölürdün?"
"Ben öyle demedim."
"İma ettin!" Tartışmaya devam etmek için ağzını açtığında, adam dudaklarını onunkilerle yakaladı ve gün ışığını ondan öptü.
Dili onunkiyle dalga geçerken Susan eridi. Tüm çelişkili duyguları tek bir duyguda toplandığında başı döndü...
Bu adamı seven kişi.
Ravyn alnını onunkine bastırmak için geri çekilmeden önce şakacı bir şekilde dudaklarını yaladı. "Daha iyi hissediyor musun?"
"Bilmiyorum. Sanırım emin olmak için bir öpücüğe daha ihtiyacım var.”
Gülerek onu kollarına aldı ve tekrar öptü.
Evet, bu yapıyordu. Kesinlikle daha iyi hissediyordu. En azından bir şeyin farkına varana kadar.
"Eve nasıl gidiyoruz?"
"Süreceksin gibi görünüyor." Paul'ün olduğu yere doğru merdivenlere baktı. "Dışarı çıkıp polisi aramalıyız."
"Evet, artık burada olmak istemiyorum. Bir süreliğine yeterince ölüm gördüm.”
Geri adım atıp leopara dönüşmeden önce onu son bir kez öptü.
Susan aşağı bakarken duraksadı ve güldü. Yani bu artık onun hayatıydı.…
Onun için bile çok tuhaftı. "Biliyor musun," dedi sessizce, "her zaman vahşi bir kediyi okşamak istemişimdir."
"Bebeğim, beni istediğin zaman okşayabilirsin."
Sesinin kafasında olması çok tuhaftı. "Düşüncelerimi falan okuyabileceğin Ash gibi değilsin, değil mi?"
"HAYIR."
Tanrıya şükür. Nedenini bilmiyordu ama bunun fikri gerçekten kafasını karıştırmıştı.
Rahatlayarak eğildi ve elini onun yumuşak postuna batırdı. Sonra hapşırdı ve tekrar hapşırdı.
"Bana hatırlat. Benadryl. Sanırım şirketten biraz hisse almamız gerekebilir.
Burnunu çekerek doğruldu ve kapıya yöneldi ve güneşin leopar biçiminde bile Ravyn'e hala acı verdiğini fark etti.
Aslında kapıdan geçmek yerine tıslayarak geri çekildi.
Susan'ın kalbi, üzerine dolamak için ceketini çıkarırken sızladı.
"Faydası olmayacak."
Dorian veya Phoenix'in sesini duyunca nefesi kesildi. Yukarı baktığında ikizleri babalarıyla birlikte oturma odasında buldu. Burada sığınağın

koruması olmadığı için Ravyn'e yapacaklarından korkan Ravyn kendini onların arasına soktu.
"Burada ne yapıyorsun?"
Gareth, ona Ravyn'i fazlasıyla hatırlatan o ölümcül yırtıcı hamlesiyle ilerledi. Bakışlarını kısıp, sanki şaşırtıcı bulduğu bir şeyin kokusunu almış gibi, onun etrafındaki havayı kokladı.
Ravyn anında insan şekline büründü. "Gitmesine izin ver. Senin kavgan benimle, onunla değil."
Ravyn veya o hareket edemeden, Gareth elini tuttu ve çiftleşme izini görmek için çevirdi. Tutuşu bileğini ısırdı. "Onu seviyor musun?"
"Bu seni ilgilendirmez."
"Bırak onu," diye homurdandı Ravyn.
Gareth yapmadı. Bunun yerine o soğuk bakışlarını Ravyn'e çevirdi. "Seni burada ve şimdi öldürmek çok kolay olurdu." Ve sonra gözlerinde tuhaf bir şey parladı. "Düşündüğünün aksine ben anneni canımdan çok sevdim. Onunla bağ kurmak istedim ama reddetti. En büyük korkusu bizim ölmemiz ve hepinizi öksüz bırakmamızdı. Geceleri bunu düşünüyorum. Sana ne yaptığımızı bilse ne kadar kızardı."
Susan, Ravyn'in gözlerindeki ıstırabı görmek için baktı.
Gareth bakışlarını ona çevirdi. "Haklıydın ve sana sahip olmasına sevindim." Bileğini bıraktı. "Bizi affetmeni beklemiyorum. Ama şimdi seni gün ışığında eve götürmemiz için bize ihtiyacın var."
Gareth elini Ravyn'e uzattı.
Geçmişinin tüm acısı üzerine çökerken Ravyn tereddüt etti. Ve sonunda, o hala babasını seven o küçük çocuktu. Eve tekrar gitmek isteyen o küçük çocuk.
Ama bildiği ev üç yüz yıl önce paramparça olmuştu. O zamanlar tanıdığı aileye geri dönmenin bir yolu yoktu.
Nazik gözleri beklentiyle babasına yanıt vermesini bekleyen Susan'a baktı. O artık onun ailesiydi ve bu kadın için her şeyi yapacağını biliyordu.
Ama onu korumak için... onu sevmek için yaşaması gerekiyordu.
Her şeyi affetmeye hazır değildi, uzak bir ihtimal değil. Yine de babası çaba harcıyordu ve dürüst bir tekliften kaçınacak türden bir adam değildi.
Geleceğinden emin olmayan Ravyn, babasının elini tuttu.
"Anka kuşu? Susan'ı eve getir.
Susan, Ravyn ve Gareth'ın gözden kaybolmasını izledi. "O ne yapıyor?"
Sakin ol, dedi Dorian. "Kimse ona zarar vermeyecek."
"Eh, olabilir," dedi Phoenix somurtkan bir ses tonuyla. "Arabam hangi cehennemde?"
Susan cebinden anahtarları çıkarıp havaya kaldırırken güldü. "Bir blok ötede."
"Hasar görmüş mü?"
"HAYIR."
Dorian gülerken Phoenix rahat bir nefes verdi.

Dorian anahtarları aldı. "Eve ben götürürüm." Ve sonra odadan dışarı fırladı.
Phoenix, Susan'a uzandı. "Güven bana?"
"Pek sayılmaz ama bana bir şey olmasına izin verirsen Ravyn'in kafanı yiyeceğine inanıyorum."
Bakışlarını onun işaretli avucuna indirdi. "Babamın sorusuna cevap vermedin.
Onu seviyor musun?"
"Neden fark eder?"
“Çünkü eğer yaparsan, onunla bağ kur. Sözümü tut. Hayal edilebilecek en kötü cehennem, bir korkak olduğun için en değer verdiğin şeyi kaybettiğini bilmektir. Benim hatamı yapma.”
Ve o anda Phoenix'e karşı yeni bir saygı duydu. Parmak uçlarında yükselerek yanağından öptü. "Teşekkür ederim."
Elini elinin içine koymadan önce başını eğdi. Bir anda Serengeti'ye geri döndüler.

* * *

Sonraki iki hafta, hayatlarına döndüklerinde bulanık bir şekilde geçti. Leo'nun ve Seattle'da İçişleri için çalışan Squires'ın yardımıyla, Susan ve Ravyn'in ait olduğu yerde suçlandıkları tüm ölümlerin suçunu atmayı başardılar.

Paul'ün omuzlarında.
Hatta bunu yazmasına ve hikayesinin Associated Press tarafından alınmasına bile izin verildi. Ve deli bir seri katil şefiyle kırk sekiz saat hayatta kaldığına dair yazısı geniş bir sendikasyona ulaşır ulaşmaz, ülkenin dört bir yanındaki gazeteler, onlar için çalışması konusunda onunla temasa geçti.
Ve dürüst olmak gerekirse, aslında bunu düşünüyordu. Tek hayali yeniden yasal bir işe sahip olmaktı.
Ama bunu yapabilmek için Ravyn'den ayrılması gerekecekti...
Angie ve Jimmy'yi birlikte gömdüklerinde hava serin ve esintiliydi. Gündüz olduğu için Ravyn onunla insan kılığında olamıyordu. Ama yanında olabilmesi için onu bir kedi gibi taşımasında ısrar etmişti.
Bu, birinin onun için yaptığı en nazik şeydi. Kedi taşıyıcıyı koyu renkli bir bezle örttü ve servis sırasında onu parmaklıkların arasından okşadı.
Bittiğinde ve evine döndüklerinde, o ağlarken onu saatlerce kucağında tutmuş ve ikisiyle geçirdiği onca yılı hatırlamıştı.
Ve Ravyn'le birlikte geçirdikleri her saat, onu daha çok sevdiğini fark etti.
Susan?
Ravyn'in sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. Bilgisayarın önündeki sandalyesinden kalktı, koridora yöneldi, ardından Ravyn'in durduğu aşağıdaki büyük odaya bakabilmek için balkona doğru yöneldi.
"Evet?"

"Post telefonda. Bir cevap almaları gerekiyor.”
Gözlerindeki korkuyu gördü. Hâlâ resmi olarak çiftleşmemişlerdi. Ravyn, ihtiyaç duyduğu her zaman ona sahip olmasını istiyordu, ancak son teslim tarihi yaklaşıyordu ve yakında çiftleşmezlerse kısırlaştırılacaktı. "Tamam aşkım. Onlara söyleyeceğim.

* * *

Ravyn, Susan'ın dönüp ofisine gidişini izlerken yutkundu. DC işini almak üzere olduğuna dair gizli bir şüphesi vardı. Ne de olsa bu onun hayaliydi.

Ama rüyası onu öldürüyordu. Onun gitmesini istemiyordu. Onun kalmasını istedi.
Güçlü ol. Bir hayvan olarak, birini bir kafese kapatıp yaşamasını bekleyemeyeceğinizi biliyordu. Onunla ya da onsuz kendi hayatını kurmakta özgür olmalıydı.
Kalbi ağırlaştı, yatak odasına geri döndü ve ahizeyi aldı. Bir yanı onun konuşmasını dinlemek istiyordu ama bunu ona yapmazdı.
Ona bu haberi anlatmak ona kalmıştı.
Oturup okumakta olduğu kitabı eline aldı ve odaklanmaya çalıştı. Yapamadı. Tek yaptığı, içinde o olmadan hayatının nasıl olacağını düşünmekti.
Ve cevabı biliyordu. Yüzyıllardır bu şekilde yaşıyordu.
Kapı odasına açıldı. Susan'ın yüzünde somurtkan bir ifadeyle içeri girdiğini gördü.
Bu oydu. Ona söyleyecekti ve sonra toparlanacaktı. Kendini destekleyerek, onun yatağın kenarına geçip ona son makalesini vermesini izledi. Hiç şüphe yok ki bu, onu yeniden meşru bir muhabir olarak sağlamlaştıracaktı.
Okumak için eline aldığında ve kalbi midesine doğru kayarken, incindiğini ele vermemek için kendini zorladı.
SEATTLE KEDİSİYLE EVLENDİM
Yani kocamın bir çöp kutusu var. En azından geceleri başıboş dolaşmıyor….

* * *

"Bu da nedir böyle?"

"Makalem."
"Anlamıyorum."
O güldü. “Onu Leo'ya teslim etmeliyim. Az önce aradım ve bana eski işime geri dönebileceğimi söyledi.”
"O işten nefret ettiğini sanıyordum."
"Artık değil. Post ya da Wall Street Journal için yazmaktan çok, onun için çalışırken çok daha fazla eğlenebileceğimi fark ettim. Bahsetmiyorum bile, şehirdeki en yakışıklı kedi adama sarılıyorum.
Ravyn buna hâlâ inanamıyordu. "Kalıyor musun?"
"Sağır mısın kedicik? Evet. Şimdi beni dürüst bir kadın yapacak mısın yoksa ne yapacaksın?

Ravyn onu kendine çekip kıyafetlerini çözerken güldü. "Evet bebeğim. Senin de asla yoldan çıkmamanı sağlamak niyetindeyim.”
Susan, serin hava tenini okşarken titredi ve hemen ardından Ravyn'in elinin sıcaklığı omurgasından aşağı kaydırırken onu takip etti. Saçları, onun daha fazla hapşırmasına neden olmamak için yüzünden atkuyruğu yaptı.
Onun düşüncesine güldü. Kendini ona bastırarak, dudaklarını tadabilmek için başını aşağı doğru çekti. Bundan sonra bir daha asla yalnız kalmayacağına inanmak onun için hala zordu.
Ravyn onun için burada olacaktı.
O onun ailesiydi. Leo ve hatta Otto ve Kyl da öyleydi. Cinayete meyilli kuzenleri gibiydiler ama ailedendiler. Umduğundan daha fazlasıydı.
Hayır, Ravyn umduğundan daha fazlasıydı. Bay Yanlış nasıl bu kadar haklı olabilir? Mantıklı değildi ama yine de öyleydi. Başka bir erkekle bu kadar rahat olabileceğini hayal bile edemezdi. Ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.
Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, onu o kadar çok seviyordu.
Ravyn onun ağzının tatlılığını tattığında duyuları döndü. Tüm bu yüzyıllar boyunca, başka bir eşi olacağını hiç düşünmemişti ama yine de o buradaydı. Susan. Yumuşak, rahatsız edici, güzel. Hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı.
Geri çekilerek yanağını onunkine dayadı ve saçlarının çiçeksi kokusunu içine çekti...
En azından hapşırana kadar.
Onu kollarına almadan önce gülümsedi.
"Biz ne yapıyoruz?" diye sordu.
Ayin, diye fısıldadı kulağına. İşaretli elini onun önüne uzattı. "İşaretli avucunu benimkine koy."
Susan yaptı, sonra parmaklarını onunkilere doladı ve bıyıklı yanağını onun boynuna sürttü. Onun derisinin onunkini kazıma hissine bayılıyordu. Her yerine ürperti gönderdi.
"Şimdi beni vücuduna sokmana ihtiyacım var."
Susan, o arkasındayken kolunu göğsünün üzerinde tutarken bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu fark edince homurdandı. Kayıtlara geçsin, ben Stretch Armstrong değilim. Bunu nasıl yapacağım?
Yanaklarını öpmeden önce güldü ve serbest eliyle göğsünü kavrayıp avucundaki nasırlarla meme uçlarını dalgalandırırken tüm vücudunu yaktı.
"O zaman yapabilirim, ama beni eşin olarak kabul ettiğini söylemelisin."
"Bu yüzden çıplakız, değil mi?"
"Susan," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Bu, halkım için büyük bir adım. Kanunlarımıza göre, beni ve davranışlarımızı yüzde yüz kabul etmeyen bir kadını eşim olarak almama izin verilmiyor. Ben irademi sana zorlayan bir Katagari değilim. Ben bir Arcadian'ım ve bunun kutsallığını asla ihlal etmeyiz.
Gece yarısı bakışlarıyla karşılaşabilmek için arkasına yaslandı. "Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım, Ravyn. Seni karım olarak istiyorum.”

"Sonsuza dek?"
"Sonsuza dek."
Onu ensesine sıkıştırmak için başını eğdiğinde yüz hatları yumuşadı.
Adam kendini onun derinliklerine kaydırmadan önce Susan zevkle titredi.
Parmak uçlarında yükselirken eli yandı, sonra kendini onun üzerine indirerek onu kabzasına kadar çekti.
Kolu vücudunu çaprazlayarak onu kendisine yaslarken bir elini kalçasında tuttu. Hayatının en inanılmaz anıydı. Yani bu çiftleşmeydi.…
Beğendi.
Ravyn, kalçalarına doğru bastırırken boğazının derinliklerinden homurdandı ve onunla vuruş vuruşunu karşıladı. O kadar sıcak ve ıslaktı ki neredeyse onu uçurumdan aşağı atacaktı ama o bunu dikkatli bir şekilde zamanlamak istiyordu. Bu, eş olarak ilk kez sevişecekleri zamandı ve bir araya gelmelerini istedi.
O onundu. Bir sahiplenme dalgası onu tüketti. Yaşadıkları sürece bir daha asla başka bir kadını elde edemeyecekti. Onu tek başına Susan ayakta tutabilirdi ve bu sadece Kader öyle buyurduğu için değildi. Onu sevdiği içindi. Derinden. Her parçasıyla.
Böyle bir taahhüdün onu kapıya koşturduğu zamanlar olmuştu ama bunca yüzyıldan sonra, onun hayatında olmasını dört gözle bekliyordu.
O sadece gelip giden başka bir sevgili değildi. O bir arkadaştı. Bir arkadaş.
Kulaklarının ovuşturulmasından ne kadar hoşlandığını bir tek o biliyordu. Ve elini kaşındırsa da, geceleri onlar yatakta yatarken mutlaka ovmayı ihmal etmezdi. Tıpkı şimdi yaptığı gibi.
Dokunuşu onu ürpertti ve bir araya geldiklerinde, tüm hayatındaki en mutlu andı.
Sendikaları daha da ileri gitmeden önce elini hızla bıraktı. Henüz onunla bağ kurmaya hazır değildi.
O da ona, onun kendisine olduğu kadar bağlı olana kadar olmaz. Hala yaşaması gereken kendi hayatı vardı ve o oraya izinsiz girmek istemiyordu. Hayatı bir kişinin bencilliği yüzünden elinden alındığından, bunu ona yapacak değildi.
"Seni seviyorum, Susan," dedi, onu yanağından nazikçe öperek.
Susan eliyle kulağını ovuşturmaya devam ederken mırıldandı. Ben de seni seviyorum Ravyn.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Stryker masasında oturup hiçbir yerde bulunamayan cep telefonunu ararken içini çekti. "Teşekkürler!"

Yanlışlıkla eski ikinci yardımcısını çağırırken yüzünü buruşturdu. Kahretsin, Davyn'in burada olmasına ve Trates'in gitmesine asla alışamayacaktı. Neredeyse Urian'ı kaybetmek kadar kötüydü.

Davyn'ı arayamadan, Satara odada yanında belirdi. "Selam kardeşim."

Onun varlığı onu eğlendiriyordu ve Ash'in Stryker'ın teyzesini ne zaman ziyaret etse onunla doğrudan bir bağlantısı olduğunu Artemis'in ya da Acheron'un bilip bilmediğini merak etti. "Acheron'un Olimpos'a döndüğünü sanıyorum."

Masasına yaslanırken başını salladı. "Az önce söylediklerimi düşündün mü?"

Onlara kimsenin şüphelenmeyeceği bir muhbir vermek için harika bir planı vardı.

Tabii ki bu onun haklı olmasına bağlıydı ve onun haklı olduğundan pek emin değildi. "Sahibim."

"Ve?"

"Eğer gerçekten yaşıyorsa ve onu buna katlanması için ikna edebilirsen, onu dönüştüreceğim."

Çenesine hafifçe vururken boğazından derin bir kahkaha attı. "Abi, beni sürekli küçümsüyorsun." Arkasına yaslanarak parmaklarını şaklattı ve bir an sonra aralarında bir Kara Avcı belirdi.

Stryker bu manzara karşısında ağzı açık kaldı. Sonuçta Satara haklıydı. Acheron'un New Orleans'tan arkadaşıydı. Desiderius'un kendini öldürmesine neden olduğu kişi. “Gautier…”

Nick kafası karışmış gibi etrafına bakındı. "Neredeyim?"

Satara ona yaslanıp kolunu onun omzuna yaslarken dudaklarını yaladı. "Sana söylemiştim şekerim. Burası Acheron'u öldürmek için ihtiyacın olan şeyi alabileceğin yer. Ve bunu yapabilecek adam da bu.”

Gözlerini Stryker'a dikti, ama Stryker için şanslıydı, Gautier onu görerek tanımıyordu ve Satara'nın adama adını vermediği açıktı.

Onun için iyi. Zeki bir kızdı.

Nick alayla, "O bir Daimon," dedi.

Duh… Stryker, Daimon'un aurasını maskeledi. "Tam olarak değil, Kara Avcı. Tam olarak değil. Ben de bir tanrının oğluyum.”

Artık onun bir Daimon olduğunu hissedemediği için Nick'in yüzündeki kafa karışıklığını gördü.

"Özünü nasıl maskeleyebilirsin?"

"Sana söyledim. Ben bir tanrının oğluyum ve bu güçleri sizinle paylaşabilirim. Eğer istekliysen.”

Şüphe gözlerini kararttı. "Hangi Fiyata?"

"Bana teslim ol. Benim kurallarıma uymayı kabul etmek zorundasın. Artemis'in senden istediğiyle aynı… sadece bir değişiklikle.”

"Evet," dedi Satara. “Aslında İntikam Yasasını bizimle birlikte alacaksın. Artemis'in aksine, seni inkar etmeyeceğiz."
Nick'in gözleri bu olasılık karşısında parladı. "Tek yapmam gereken bu mu?"
"Pek sayılmaz," dedi Stryker dürüstçe. "Güçlerimi paylaşabilmen için seni değiştirdiğimde, yaşamak için benden içmen istenecek. Beslenmeden çok uzun süre kalırsan ölürsün.”
Nick bunu düşünürken sessiz kaldı. Kan içme fikri onu tiksindiriyordu. Bir erkekten içme fikri…
Tiksinti içinde titredi.
Ama Acheron'u öldürebilirsin.
Bu fikir onu heyecanlandırdı. Ash ondan her şeyini almıştı. Ya da alınmadıysa, başkaları tarafından alınmasına izin vermişti. Ve Nick intikam almak istedi. Artemis'in ruhunu aldığında onu reddettiği bir intikam. Ama Ash için hala yaşıyor olacaktı. Dahası, çok sevdiği annesi yaşıyor olacaktı. New Orleans hala bozulmamış olacaktı. Öfke görüşünü kararttı.
"Bu bir anlaşma mı?" Daimon sordu.
"Evet," dedi Nick korkuya kapılmadan önce. "Bana onu öldürmem için gerekeni ver."
Stryker bu zaferin tadını çıkarırken yavaşça ayağa kalktı. Şimdi burada Acheron'un geleceğini görmeyeceği bir şey vardı. Nick'i sevdiği için, Nick'in geleceği ondan korunuyordu. Bu adamın ona ihanet edeceğini asla bilemezdi.
Çok geç olana ve ölüm darbesi onun üzerine gelene kadar değil.
Heyecanlanan Stryker gömleğinin düğmelerini açtı, böylece boynu açığa çıktı. Nick'in ona daha kolay ulaşabilmesi için masanın köşesine oturdu. Dark-Hunter kanı Daimonlar için zehirli yapılmış olsa da, Daimon kanı Dark-Hunterlar için zehirli değildi. Kara Avcıların başkalarının duygularını ve güçlerini emebilmeleri gerçeği, onların kan içmelerinin yasaklanmasının nedeniydi. Nick, Acheron'un Avcılarından sakladığı birçok sırdan birini öğrenmek üzereydi.
"Ne zaman hazır olursan, Kara Avcı."
Nick, Daimon'un boynuna ve orada zonklayan damara baktı. Bunu yaptıysa, onun için geri dönüş yolu yoktu. Hiçbiri.
Sonra annesinin nazik yüzünü gördü. Onu Bourbon Caddesi'ndeki evlerinde en sevdiği sandalyede otururken gördüm.
Ash'in ölmesine izin verdiği insanların parasını ödemesi gerekiyordu. Hayata döndürmediği insanlar.
Nefesi kesildi, bir adım daha yaklaştı ve dişlerini Daimon'un boynuna sapladı.
Stryker, vücuduna ısı yayılırken güldü. Nick'in başını ellerinin arasına aldı ve Nick'in güçlerini ona içebilmesi için başını eğdi. Stryker, Nick'in vücuduna ne olduğunu biliyordu. Stryker'ın yaşam gücü onu işgal ederken adamın hissettiği şehvet ve arzu. Bunun gibi başka bir şey yoktu.
Ve Nick yeni keşfettiği gücüyle daha da vahşileştiğinde, Stryker onu Satara'nın kollarına itti.

Nick daha sonra ona döndü ve onu ateşli bir şekilde öpmeden önce onu duvara tutturdu. Bedenindeki ateşi serbest bırakması gerekiyordu, yoksa onu yakacaktı.
Stryker boynundaki kanı silerek parmaklarından yaladı. "Seninle işi bittiğinde beni ara."
Nick öfkeyle onun kıyafetlerini çekiştirirken Satara'nın onu duyabileceğinden emin değildi. Stryker bu anın tadını çıkarırken onları düzüşmeleri için yalnız bıraktı.
Artık Ash'in Avcılarından iki tanesine sahipti. Ash'in bildiği biri. Ama diğer… Atlantisli'nin ölümü olacaktı.

* * *

Susan, Daily Inquisitor'daki ofislere girerken, Ravyn'le çiftleşme töreninden hâlâ gülümsüyordu.

Merhaba, Joanie, dedi Leo'nun ofisine doğru giderken.
"Merhaba Susan." Joanie yüksek sesle fısıldamak için masasının üzerine eğildi. "Seattle'da vampirlerin yaşadığını duydun mu?"
"Ah evet. Birçoğu da Happy Hunting Ground'da takılıyor."
Joanie not alırken izledi. Kadına başını sallayarak Leo'nun kapısını açtı.
"Hey, patron, ne yapıyorsun?"
Otto ile masasının karşısında oturuyordu. "Çok neşeli görünüyorsun, Sue. Naber?"
İçeri girip kapıyı kapatan Susan ona makalesini verdi ve onun yazıyı okurken yüzüne baktı, sonra gergin bir şekilde güldü.
"Bu nedir?"
Ona gülümsedi. “Ibsen'i öğrendim. Artık saçma olanı nasıl kucaklayacağımı biliyorum.
Otto ona kaşlarını kaldırdı. "Bong'u kucaklamayı öğrendiğini düşünüyorum."
Susan şakacı bir şekilde onun omzuna vurdu. Elini geri çekerken, Otto bileğini tuttu. "Bu ne?" diye sordu, işaretini görmek için ters çevirerek.
Odaya bir hüzün çöktü.
Susan elini kaldırdı ama bunun için çok geçti.
Otto, "Onunla çiftleşemezsin," diye homurdandı. "Bu kurallara KARŞI. Sen bir Yaversin.”
Bir yalan bulmaya çalışırken Susan'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu.
"Aslında," dedi Leo sandalyesinde arkasına yaslanarak, "bu doğru değil."
Otto onu serbest bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"
Leo cevap vermeden önce biraz kıvrandı. "Ona yemin etmeyi unuttum. Teknik olarak hâlâ bir sivil."
Otto dehşete kapılmıştı. "Aslan…"
Hey, zor bir hafta geçirdik, biliyor musun? Bunu atlatacaktım ama işler ters gitti.”
Otto'nun gözle görülür şekilde rahatladığını görünce şaşırdı. "Lanet etmek. Bir iyi Dark-Hunter daha kaybetti. Leoparı da çok beğendim.”

Susan onun sözleriyle buz kesti. Onunla çiftleştiği için Ravyn'i öldürecekler miydi? "Ne demek onu kaybedeceksin?"
Leo ona sinirli bir bakış attı. "Kılavuzun tamamını henüz okumadın, değil mi?"
“Şey, hayır. Beş bin sayfa uzunluğunda bir şey.”
Leo ona cıktı. "Elli altıncı bölümü okumalısın."
"Neden?"
Cevap veren Otto'ydu. "Karanlık Avcını nasıl serbest bırakabileceğini ve onunla evlenebileceğini anlatan bölüm bu."
Susan buna ağzı açık kaldı. Ravyn ona bu konuda hiçbir şey söylememişti.
"Ciddi misin?"
"Her zaman. Benim hiç espri anlayışım yok... Eh, Romalı general ve Tabitha karşı çıkmıyor.”
Ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve açıkçası umurunda da değildi.
Biliyorsun, dedi Leo, dikkatini dağıtarak. "Bu makaleyi beğendim, Sue. Ön sayfa yapmaya ne dersin?”
En son keşfinden dolayı başı hâlâ dönüyordu, ona doğru başını salladı. "Bu harika olur.
Ben… um… Sonra görüşürüz çocuklar.”
Onları yalnız bıraktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde arabasına geri döndü.
Gerçekten de Ravyn'i Artemis'in hizmetinden çıkarabilecek miydi?
Bu düşünce onu heyecanlandırdı.
En azından eve gidip konuyu Ravyn'e getirene kadar, Ravyn bu ihtimalden hiç memnun görünmüyordu.
"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.
Otomatik cevabına inanamadı. "Ne demek hayır?"
Koridorda onunla yüz yüze geldiğinde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne dedim. Hayır. Ruhumu Artemis'ten geri alamayacağım.
"Neden?"
"Ölümlü olmak istemiyorum."
Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Neden özgür olmak istemiyor? Kafeslerden nefret eden biri için, bir Yunan tanrıçasının esaretinde yaşamaktan son derece mutlu görünüyordu.
"Ama gidebilirsin..."
"Hayır Susan. Ölebilirim." Kafasını salladı. "Ölmek istemiyorum ve senin de benim yüzümden ölmeni kesinlikle istemiyorum. Sen hazır olduğunda birbirimize bağlanmamızı ve sonsuza kadar birlikte olmamızı istiyorum."
Şehre bakan pencereyi işaret etti. "Seattle'da yapmam gereken bir iş var. Gerçekten önemli biri. Kurt Avcısı olmaya geri dönüyorum ve sonra bundan tekrar Nöbetçi olmaya dönüyorum ve bu yapmak istediğim son şey.
Bu yabancı kelimeye kaşlarını çattı. "Gözcü nedir?"
"Aslında, bir Kara Avcı'nın Arcadian eşdeğeri. Sadece Daimonları kovalamak yerine diğer Kurt Avcılarını kovalarım. Ve tüm ölümsüzlüğü kaybediyorum.

Ama bekle, daha iyi oluyor. Yeniden ölümlü olmaya döndüğüm anda, Katagarya'nın sana karşı net bir şansı olacak çünkü sen benim dostumsun."
"Ah...." Aniden onun ruhunu geri alması fikri ona da pek çekici gelmedi. "Bunu gerçekten yaparlar mıydı?"
"Evet. Savaştayız ve bize zarar vermek için hiçbir şey durmayacaklar.”
Siyah gözleri ve oradaki içten hayranlığı onu ısıtırken, yanağını avucunun içine aldı. "Ama bunu bizim için gerçekten istiyorsan, o zaman Ash'i ararım ve ruhumu geri getirmek için test isteyebiliriz. Bunu sana bırakıyorum.”
"Gerçekten mi?"
"Evet."
Susan bunu düşünürken dudağını ısırdı. "Ya Kara Avcı olmaya devam edersen Ash birlikte olmamıza izin vermezse?"
Cael'in Amaranda'yı almasına izin verdi. Gerçekten bizi durduracağını mı düşünüyorsun?
Bir anlamı vardı. "Bilmiyorum. Yani sonuçta sen sadece beni sevdiğini sanıyorsun..."
Ravyn buna güldü ve gözlerini devirdi. "Bunu düşünmek yok, Susan. Seni seviyorum. Başka neden seninle sonsuzluğu geçirmek için gönüllü olayım? Bunun ne kadar uzun olduğu hakkında bir fikrin var mı?”
"Hayır," dedi, onu öpmeden önce şeytani bir şekilde sırıtarak. "Ama öğreneceğim."

SON SÖZ

Seksten tükenmiş olan Nick, göğsünü okşarken gülen Satara'nın yanında nefes nefese yerde çıplak yatıyordu. Tüm vücudu yandı ve şimdi kafasında yankılanan ve çığlık atan sesler duydu.

Ben ne yaptım?

Satara ona gelip Daimonlar ve tanrılarla olan bağlantılarından bahsettiğinde, onu geri çevirmesi gerekirdi ama Ash'e karşılık verme teklifi reddedilemeyecek kadar iyiydi. Bir Kara Avcı olarak Ash'i tek başına öldürme yeteneğine asla sahip olamayacağını biliyordu. Ama yaşam gücü bir tanrınınkine bağlıyken...

Yapabilirdi.

Ve o gücün şimdi içinden sızdığını hissetti. Hayal edilemeyecek bir güzellikle mırıldandı ve şarkı söyledi. O insan değildi. O Kara Avcı değildi. O…

Nick, Daimon'un kitaplığının alt rafındaki gümüş küredeki yansımasını görünce kaşlarını çattı. Ona doğru yuvarlanarak, gözlerini görene kadar kendine yaklaştırdı.

Çarpık yüzüne bakarken nefesi boğazında keskin bir şekilde tıkandı.

Olamaz.

Odanın kapısı, ona güçlerini paylaşmasına izin veren yarı tanrı Daimon'u göstermek için açıldı. Artık güneş gözlüğü takmıyordu, Nick'e Ash'in sahip olduğu aynı dönen gümüş gözlerle baktı.

Nick'in şimdi sahip olduğu gözlerin aynısı.

"Sen kimsin?" Nick nefes aldı.

Acheron'dan sonra listenizde öldürmek isteyeceğiniz tek kişi ben olurdum ve artık benim kölemsiniz, Nick. Cehenneme hoş geldin."

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

AYIN KARANLIK TARAFI

Telif Hakkı © 2006, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
The Dream-Hunter telif hakkı © 2006, Sherrilyn Kenyon'dan alıntı.
Her hakkı saklıdır.

Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-312-93434-3
EAN: 978-0312-93434-7
St. Martin's Press ciltli baskı / Haziran 2006
St. Martin's Paperbacks baskısı / Aralık 2006
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429906074
İlk e-Kitap baskısı: Ağustos 2012
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com

adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

RÜYA AVCISI

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

Baş sayfa
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm
19. Bölüm
Bölüm 20
sonsöz
telif hakkı

GİRİŞ

SANTORİNİ, YUNANİSTAN, 1990

Tamamen hareketsiz olan Megeara Saatsakis, bir uçurumun kenarında durmuş, seyretmesi neredeyse acı verecek kadar kusursuz mavi sulara bakıyordu. Hava, deniz tuzu, tüccar arabalarından pişen zeytinler ve tamamen bu bölgeye özgü ev gibi bir kokuda parlak güneş ışığı ile kokuyordu. Şiddetli esinti düz beyaz elbisesini vücuduna çarparken, sıcak güneş bronz tenini okşuyordu. Tekneler, yumuşak dalgaların üzerinden gerçeküstü bir şekilde süzülürken, babası ve annesiyle birlikte bu kayalıklarda ve kıyıda yürüdüğü ve ona olması gereken şeyi aşılamak için ellerinden gelenin en iyisini yaptıkları çocukluk günlerine götürdü. Yunan. Gerçekten de dünyadaki en güzel sahnelerden biriydi ve yirmi dört yaşındaki herhangi biri burada olmayı çok isterdi.

Sadece onlardan biri olmayı diledi.

Bunun yerine buradan mantıksız bir şevkle nefret ediyordu. Onun için Yunanistan ölüm ve kederdi.

Mutlak sefalet ve bu topraklara bir daha adım atmaktansa vücuduna olta iğnelerinin saplanmasını tercih ederdi.

Atkuyruğu şeklinde topladığı uzun sarı saçları, sıkıntılı düşüncelerine biraz huzur ararken tenine çarpıyordu. Ama sahip olunacak hiçbir şey yoktu. Onu sadece bastırılmış bir öfke karşıladı.

Ayrı yaşadığı babası ölmüştü. Yaşadığı gibi ölmüştü... sadece kendisinin değil, annesinin, erkek kardeşinin, teyzesinin ve amcasının hayatını da alan aptalca, pervasız bir hayalin peşinden koşarken.

"Atlantis gerçek, Geary. Konuşurken bile bana yayıldığını hissedebiliyorum. Ege'de tam altımızda kayıp, ışıltılı bir mücevher gibi duruyor, onu bulmamızı ve bir zamanlar sahip olduğu güzelliği dünyaya göstermemizi bekliyor." Küçük avucuna fısıldayan dalgaların yumuşaklığını hissetmesi için elini suyun üstüne tutarken babasının hipnotize edici sesini şimdi bile duyabiliyordu. Ona Yunanistan'da neden bu kadar çok zaman geçirdiklerini ilk söylediğinde, yakışıklı, hevesli yüzünü hâlâ görebiliyordu.

"Atlantis'i bulacağız ve onun harikalığını diğer herkese göstereceğiz. Sözlerimi not et bebeğim. O orada ve onun sihrini ortaya çıkarmak için seçilen ailemiz."

Bu onun çılgın rüyasıydı. Bir ömür boyu ona vermeye çalıştığı bir şeydi ama onun çılgın ailesinin geri kalanının aksine, o buna inanacak kadar aptal değildi.

Atlantis, Platon tarafından insan tanrılara sırt çevirdiğinde olanların bir metaforu olarak uydurulmuş düzmece bir efsaneydi. Lovecraft'ın Necronomicon'u gibi, insanların o kadar çok inanmak istedikleri, onu bulmak için her şeyi feda etmeye istekli oldukları, yalnızca kurgusal bir icattı.

Şimdi babası çok sevdiği adada mezarında yatıyordu. Kırık ve acı bir şekilde öldü, sevgili kardeşini, oğlunu, karısını gömen bir adamın kabuğu...

Ve ne için? Herkes ona gülmüştü. Onunla alay etti. Yıllar önce bir profesör olarak saygınlığının yanı sıra işini de kaybetmişti ve araştırmasını yayınlayabilmesinin tek yolu gösterişli matbaalardı.
Cehennem, kibirli yayıncılar bile ona gülmüştü ve birçoğu onu geri çevirmiş, saçma eserini yayınlamak için parasını bile almayı reddetmişti. Yine de, insanların kendisine gülmeleri için daha fazla sebep verme konusundaki ateşli arzusunu sürdürmüştü ki insanlar bunu zevkle yapmışlardı.
Ama buna rağmen, en azından ölmeden önce onu bir kez daha görmüştü ve korktuğu gibi yalnız ölmemişti. Her nasılsa, doktorun öngörüsüne karşın, babası ABD'den gelen bir uçağa binene ve onu görmek için hastane odasına gidene kadar dayanmayı başarmıştı. Görüşmeleri kısa sürse de, arayışı için onu terk ettiği için suçluluk duymadan ölmesi için onunla barışmaya yetmişti.
Keşke o huzuru biraz da olsa kendinde bulabilseydi. Onun söz konusu olduğu yerde, içinde hala böyle bir bağışlama yoktu. Dedesi ona babasını ne kadar açıklamaya çalışsa da o gerçeği biliyordu. Adamın sevdiği tek şey hayaliydi ve bunun için tüm ailesini feda etmişti... onun tüm ailesini.
Şimdi yirmi dört yaşında, onun yüzünden ne erkek kardeşi ne de annesi babası vardı.
Dünyada tamamen yalnızdı.
Ve ölüm döşeğinde babasına işine devam edeceğine dair verdiği söz, içini kudurmuş bir ateş gibi yaktı. Hayatında zayıf olduğu birkaç andan biriydi. Ama onun soğuk bir hastane yatağında yatarken çaresizce hayata tutunmuş haldeki kırılgan, sorunlu bir adam olarak görüntüsü onu paramparça etmişti ve son sekiz yıldır neredeyse hiç konuşmamış olsalar da, kalbi incinmeye cesaret edememişti. tek istediği affedilmiş olarak ölmekken onu.
Beyaz kıyıya vuran dalgaları izlerken dudağını kıvırdı. "Atlantis'i bul, kıçım. Senin yaptığın gibi kendimi mahvetmeyeceğim baba. O kadar aptal değilim. Dr. Kafieri?”
Ağır aksanlı bir Yunan sesi duyunca döndüğünde ellili yaşlarının ortasında kısa boylu, tombul bir adamın ona baktığını gördü. Babasının kuzeni olan Cosmo Tsiaris, burada Yunanistan'da aile avukatıydı. Babasının kurtarma şirketinde sahte bir ortak olan Cosmo, babasının tufan öncesi arayışı için izinler ve yatırımcılar kazanmasına yardımcı olmuştu.
Cosmo'yu hayatı boyunca tanımasına rağmen, onun selamıyla irkildi. Kafieri babasının adıydı -kayıt şartlarını fazlasıyla karşılamasına rağmen üniversite başvuruları reddedildikten sonra yıllar önce bıraktığı isimdi. Kendine saygısı olan hiçbir klasik, tarih ya da antropoloji departmanı leke korkusuyla bir Kafieri'yi saflarına kabul etmez. Böylece güvenilirliğini ve itibarını korumak için annesinin kızlık soyadını kullanmayı öğrenmişti.
Yakın ailesinin geri kalanı gibi Geary Kafieri de bu kıyılarda ölmüştü.
"Ben Dr. Megeara Saatsakis."
Parlak bir gülümseme dudaklarını büktü. "Evlisiniz!"
"Hayır," dedi basitçe, bu da onun gözlerinin önünde kelimenin tam anlamıyla sönmesine neden oldu. "Kafieri olan adımı sekiz yıl önce

Amerika'ya döndüğümde ve babamdan özgürleşmek için dava açtığımda yasal olarak değiştirdim."
Cosmo'nun yüzünden onun mantığını anlamadığını söyleyebilirdi ve bu onun için sorun değildi. Ataerkil zihniyetiyle bunu asla anlayamazdı.
Küçük bir kutuyu ona doğru tutarken kaşlarını çatarak onun sözleri hakkında yorum yapmadı. “Eneas'a ölümü durumunda bunun kızına verilmesini sağlayacağımı söyledim.
Bu yine sen olurdun, değil mi?
"Evet," dedi onun alaycılığını görmezden gelerek. Başka kim bir alay konusunun atası olduğunu iddia edecek kadar aptal olabilir?
Megara bu düşünceyle irkildi. Dürüst olmak gerekirse, babasını seviyordu. Kederi ve arayışı her şeyini, hatta akıl sağlığını ve sağlığını elinden aldığında bile, onu hâlâ sevmişti. Nasıl yapamazdı? O bir kızken ona karşı nazik, şefkatli bir baba olmuştu. Ancak onlu yaşlarına gelip onun araştırmasını ve şevkini sorgulamaya başlamasından sonra birbirlerinden uzaklaşmışlardı.
"Atlantis saçmalık, baba. Tüm bu araştırmalar. Artık bu aptal teknede olmak istemiyorum. Ben gencim ve arkadaş istiyorum. Okula gidip normal olmak istiyorum. Vaktini ve benim hayatımı boşa harcıyorsun!” On beşinci doğum gününde ona o kadar sert bir tokat atmıştı ki, o tokatın acısını hala hissedebildiğine yemin etti.
“Annenin anısına tükürmeye cüret etme. Kardeşimin hatırasına. Bunun için canlarını verdiler.”
Altı ay sonra, dalış halatı karıştığında ve tankındaki oksijen bittiğinde Megeara'nın erkek kardeşi de öyleydi. Bu, babasıyla arasındaki bardağı taşıran son damla olmuştu.
O Jason olmayacaktı. Başka birinin hayalleri için hayatından vazgeçmeyecekti... asla.
Peki ya babasına söz vermişse? Artık ölmüştü. Döndüğünü asla bilemeyecekti.
Mutlu bir şekilde ölmüştü ve sonunda geçmişi geride bırakıp Amerika'daki hayatına devam edebildi.
Dedesi gibi o da bu ülkeyi terk etmeye ve bir daha oraya adım atmamaya niyetliydi.
Cosmo ona düz beyaz kutuyu uzattı, sonra onu açması için yalnız bıraktı. Megeara ne bulabileceğinden korkarak birkaç dakika ona baktı. Onu gözyaşlarına boğacak kişisel bir hatıra mı olacaktı? Dürüst olmak gerekirse, kalbini o kadar çok kırmış ki hepsini saymaya bile başlayamadığı bir adam için daha fazla ağlamak istemiyordu.
Ama sonunda merakına yenik düştü ve kutuyu açtı. İlk başta, buruşuk asitsiz kağıt mendilden başka bir şey yokmuş gibi göründü. İçinde ne olduğunu bulmak için her şeyin dibine kadar inmesi gerekiyordu.
Ve orada bulduğu şey onu yere serdi. Parlak güneş ışığında avucuna baktı, anlayamamıştı bile.

İki öğe vardı. Biri bir komboloi'ye benziyordu - bazı Yunanlıların stresliyken kullandıkları küçük bir tespih tarzına benzeyen bir dizi tespih, ancak daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Yaşı ve tasarımı, şimdiye kadar duyduğu herhangi bir komboloi biçiminden daha eski görünüyordu. Bilinmeyen bir taştan yapılmış on beş yanardöner yeşil boncuk vardı ve üzerinde daha önce araştırmasında gördüğü hiçbir şeye benzemeyen giysiler giyen insanların küçük, karmaşık aile sahneleri oyulmuştu. Oymalar, bir güneşi delen üç şimşekle oyulmuş beş altın boncukla serpiştirilmişti.

Bir komboloi bozuk para büyüklüğünde bir madalya gibi küçük bir Yunan parçasını tutabilirken, bu komboloi eski Yunancaya benzer ve yine de çok farklı yazılı bir daireye sahipti. Öyle ki, eski Yunanca ile yetiştirilmiş olan o bile çözemedi.

Bir kazıdan yeni çıkmış çoğu eserde olduğu gibi, komboloi'de de babasının bulma notları yazdığı kırmızı bir iplikle küçük beyaz bir etiket vardı:

1/9/87
referans noktasından altmış inç aşağı (bkz. sayfa 42)
mutlak tarihleme: MÖ 9529
bilinmeyen/doğrulanmamış yeşil taş
bilinmeyen/doğrulanmamış yazma

İçindeki antropolog, bunun tarihsel olarak ne anlama gelebileceğinin ön saflarına sıçradı. Bu tarih gerçekten mutlak olsaydı…

Daha önce bilinmeyen bir karmaşıklık ve metalurji gösterdi. O zamanlar Yunanlılar bu seviyede beceriye sahip olmamalıydı. Aslında, oymaların ve oymaların hassasiyeti, elle değil de makineyle yapılmış gibi görünüyordu. On bir bin yıl önce, insanlık bu kadar karmaşık bir şeyi yaratmak için gerekli araçlara sahip değildi.

Bu nasıl olabilir?

İlgisini çekmiş, dikkatini kutunun dibinde duran küçük deri keseye çevirmişti. O da etiketlendi.

7/10/85
mutlak tarihleme: MÖ 9581
bilinmeyen/doğrulanmamış metal

Kaşlarını çatarak keseyi açtı ve farklı boyutlarda beş madeni para buldu. Onlar yaşlıydı…

çok eski ve yoğun bir şekilde patina ile kaplanmıştır. Yine, bu kadar eski madeni para yoktu. O dönemde ve özellikle Yunanistan'da yoktular. Tıpkı komboloi gibi, madeni paralarda da aynı tuhaf yazı vardı ama söz konusu yazının altında onun anlayabileceği bir şey vardı. Bu, "Atlantis'in Kirebar Eyaleti"nin eski Yunanca sözcükleriydi.

Sevgili Tanrım!

Yine madeni paralar el yapımı gibi görünmüyordu ve metal bileşimleri daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Turuncumsu bir renkteydiler, gümüş, altın, bronz, bakır ya da demir değillerdi -belki bu metallerin garip bir bileşimiydi ama yine de bu da doğru görünmüyordu.

O da neydi?

Onları kaplayan patina ile bile, görüntüler ve yazı, modern bir madeni paradakiler kadar net, net ve kesindi.
Kalbi gümbür gümbür atıyordu, arkasına bakmak için en büyük parayı çevirdi. Komboloi'yi işaretleyen aynı yabancı sembol vardı. Üç şimşek tarafından delinmiş bir güneş.
Ve onunla birlikte Yunanca'nın tepesinde bilinmeyen kelimeler vardı: Apollymi bizi korusun.
Megaara ona inanamayarak baktı. Apollymi? O kimdi?
Bu ismi daha önce hiç duymamıştı.
"Bu bir sahtekarlık." Olmak zorundaydı ama yine de ona baktığında gerçeği biliyordu. Bunlar sahte değildi. Babası onları Ege'deki pek çok kazısından birinden çıkarmış olmalı.
Bu, dünyanın geri kalanı ona gülerken bile babasının devam etmesini sağlayan şeydi. Onun inkar ettiği bir gerçeği biliyordu.
Atlantis gerçekti.
Ve eğer öyleyse, o zaman herkes babasından şüphe duymuştu... o bile. Yıllar boyunca sahip oldukları tüm tartışmaları hatırladıkça keder ve acı içini parçaladı. Diğerlerinden daha iyi olmamıştı.
Tanrım, ikisinin bu konuda yaptıkları kavgalar. Neden ona hiç söylememişti? Bu büyüklükteki bir keşfi neden ondan saklasın ki?
Ne yazık ki, cevabı biliyordu. Çünkü buna inanmazdım. Bana onu bulduğu yerde göstermiş olsa bile. Ben de ona güler, sonra yüzüne fırlatırdım.
Onun alay konusu olma acısından kendini kurtarmak istediğine hiç şüphe yoktu.
Kutuyu kapatan Megeara, onun hakkında düşündüğü her kötü sözden ve eleştiriden pişmanlık duyduğu için kutuyu kalbinin yanında tuttu. Bu sözler ne kadar incitmişti? Ona inanması gereken kadın, herkes kadar acımasızdı.
Artık telafi etmek için çok geçti.
"Çok üzgünüm, baba," dedi taze gözyaşlarının arasından. Herkes gibi o da onun deli olduğunu düşünmüştü. yanlış yönlendirilmiş Aptal.
Ama bir şekilde bu eserleri bulmuştu. Bir şekilde gerçeklerdi.
Atlantis gerçektir. Sözler zihninde birbirini kovaladı. Mavi denize bakarak, ona son sözlerini hatırlarken kutuyu daha sıkı kavradı.
"Evet, evet, söz veriyorum. Ben de Atlantis'i arayacağım. Merak etme, baba. Emin ellerde." Bu sözler aceleye getirilmiş ve tutkusuzdu ve yine de onu rahatlatmıştı.
Orada, Geary. Onu bulacağını ve göreceğini biliyorum. Sen. İrade. Görmek. Beni ben olduğum için tanıyacaksın, sandığın gibi değil." Sonra bir süre uyumuş ve sadece birkaç saat sonra, onun elini tutarken ölmüştü.
Sessizce geçip gittiği o anda, o yetişkin bir kadın değildi, yeniden küçük bir kız olmuştu. Sadece babasını geri isteyen biri. Onu teselli edecek ve ona her şeyi anlatacak birini arzulayan biri için her şey yoluna girecekti.
Ama hayatında bunu yapabilecek kimse yoktu. Ve şimdi bu gülünç, aceleci söz, her şeye rağmen onun için bir anlam ifade ediyordu.

"Seni duyuyorum baba," diye fısıldadı zeytinyağı yüklü esintiye, sesini gittiği her yere götürmesini umduğu, "ve boş yere ölmene izin vermeyeceğim. Atlantis'in var olduğunu kanıtlayacağım. Senin için. Annem, Theron Amca ve Athena Teyze için... Jason için. Hayatımın geri kalanını alsa da, sana verdiğim sözü yerine getireceğim. Atlantis'i bulacağız. Yemin ederim."
Ama inancıyla dolu o sözleri söylerken bile, babasının meslek hayatı boyunca katlandığı alaya dayanıp dayanamayacağını merak etmekten kendini alamadı. Sadece altı hafta önce Yale'den doktorasını almıştı ve bu sonbaharda New York'ta öğretmenliğe başlaması gerekiyordu. Bu kadar çok şey başarmak için gençti ve ondan büyük şeyler bekleniyordu... kendisi ve ona o doktorayı veren kurumlar ve profesörler tarafından.
Bu rotayı yürümek dokuz çeşit aptallık olurdu. Her şeyini kaybederdi. Her şey. Atmak üzere olduğu büyük bir adımdı. Asla iyileşemeyeceği biri.
Babam buna inandı.
Ve amcası ve annesi.
Bütün dünya onlara gülerken onlar bunun için canlarını vermişlerdi.
Şimdi ikinci nesil aptallar, ilkini takip ederek mahvolmak üzereydi.
Megeara, sonunda ilkini karşılayandan daha iyi bir kaderle karşılaşacağını umuyordu.
Baba gibi, kız gibi.
Görevini tamamlamaktan başka seçeneği yoktu çünkü bitirmeden onun adı da onunki kadar değersiz olacaktı.
"Kırbaçlar başlasın..."

BÖLÜM 1

SANTORİNİ, YUNANİSTAN, 1996

"Bir silah için krallığım."

Geary'nin düşmanca sözlerine başını sallayan Brian, kız kalabalık Yunan ana yolunun tam ortasında bekleyen küçük taksilerine yaklaşırken sakince arabanın kapısını açtı. "Senin bir krallığın yok."

Ona bakmak için kaldırımda durdu. Vücudundaki öfke göz önüne alındığında, onun bariz olanı kendisine göstermeye cesaret edebileceğine inanamıyordu. Bunun sadece yarısı kızdığında sözlü olarak ciddi kan akıttığı biliniyordu. Gerçekten, adamın kendini koruma duygusu yoktu. "Ve benim bir silahım yok - görünüşe göre her yerde şanssızım, ha?"

Yine de, o her zamanki sakin haliydi - ki bu onun ruh haline pek yardımcı olmadı. Bir kere o da tiksinmiş olamaz mı? "İzinleri almadığını anlıyorum... yine."

O "tekrar" kısmı olmadan yapabilirdi. Gerçekten mi. "İlk ipucun neydi?"

Ah, bilmiyorum. Sokakta yürürken o ezici duruşun, yumruklarını sıkıp açman, sanki zaten birini boğuyormuşsun gibi ya da belki de bana öyle bakıyorsun, sanki ben işeyecek bir şey yapmamışken gözlerimi oyabilecekmişsin gibi. sen kapalısın."

"Evet sende var."

Bir gülümsemeyle savaştığını söyleyebilirdi. Tanrıya şükür, bunu saklayacak sağduyuya sahipti. "Ve bu?"

"Senin silahın yok."

Homurdandı. "Hadi ama, yoluna çıkan her Yunan yetkilisini vuramazsın."

"Bahis istiyorum?"

Brian taksiye önce onun girmesine izin vermek için geri çekildi. Altı üç yaşında, kırklı yaşlarının ortasında yakışıklı bir adamdı. Çok seçkin ve zeki. Hepsinden iyisi, bağımsız olarak zengindi ve en son girişimlerini çok fazla şikayet etmeden beyhude bir şekilde finanse edebilecek kapasitedeydi.

Ne yazık ki, kamu görevlilerine rüşvet vermekten hoşlanmıyordu.

Yozlaşmış bir finansçı bulmasını istemek çok mu fazlaydı? Elbette Brian'ın bir kusuru olmalıydı ve şu anda bundan daha çıkarcı bir şey düşünemiyordu.

"Ee şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu arabada ona katılırken.

Geary bir cevabı olmasını dileyerek içini çekti. Ekibi rıhtımda teknesinde bekliyordu, ancak kendisinin ve Tory'nin bir şehir duvarı olduğuna inandıkları tümsekleri kazmalarına izin veren izinler olmadan, yapabilecekleri tek şey buldukları şeyin yüzeyine dalmak ve hiçbir şey yapmamaktı. hayran olmaktan daha fazlası.

Üzücü rahatlık. Yıllardır sahip oldukları en iyi ipucuydu. "Başka bir alüvyon örneği istiyorum."

"Bunları zaten test ettiniz ve yeniden test ettiniz."

"Biliyorum, ama belki izinleri bize vermeleri için onları ikna etmeye yardımcı olur." Evet, doğru.

Özellikle iyi dolaştırılmıştı ve son ziyaretinin sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu.
"Burası Yunanistan Dr. Kafieri. Etrafımızda harabeler var ve bana verebileceğin tek şey bu Atlantis'tir hikayesiyken, yoğun bir nakliye alanı olan Ege'nin zeminini yırtmaya başlamana izin vermeyeceğim. Gerçekten mi. Ulusal tarihimizi kendi çıkarları için çalmaya çalışan yeterince hazine avcısı var. Artık ihtiyacım yok. Burada, Yunanistan'da tarihimizi çok ciddiye alıyoruz ve siz benim değerli zamanımı harcıyorsunuz. İyi günler."
Adam pes edene ya da onu görevlendirene kadar kafasını adamın masasına vurmak istemesi için yeterliydi. Bu hazineyle ilgili değildi ama bunu ona söylemeye çalışmak, balmumu kanatlarla uçmaya çalışmak kadar beyhudeydi.
"Bunu aşmanın bir yolu olmalı."
Brian gerildi. "Yasa dışı hiçbir şeyin parçası olmayacağım."
Ve ne yazık ki, o da yapmazdı. "Endişelenme Brian. Bunun için de hapse girmek istemiyorum."
Ama yapabileceği başka bir şey olmalıydı...
Keşke başındaki ağrı, düşünebilecek kadar hafifleseydi. Ama zonklayan ağrı, tıpkı memurdaki gibi, onun gününü mahvetmeye kararlı görünüyordu.
Koltuğunda arkasına yaslandı ve insanlar kaldırımlarda işlerini yaparken, şehrin güzel binalarının ve manzarasının geçip gitmesini izledi. Çoğu gibi mağazalara girip çıkacak, alışveriş yapacak ve gülecek kadar tasasız olmayı ne kadar çok isterdi. Ne yazık ki, hiçbir zaman hiçbir yerde turist olmamıştı. Geary Kafieri her zaman tamamen çalışırdı ve oyun oynamazdı.
Taksi dar sokaklardan araştırma teknelerinin beklediği iskeleye doğru ilerlerken ikisi de konuşmadı. Brian ücreti öderken, Geary indi ve harikulade gereksiz başarısızlığıyla ekipleriyle yüzleşmek için geçitten yukarı çıktı.
Tory onunla ilk tanıştı. Geary'nin on beş yaşında ve oldukça orta boylu kuzeninin uzun, donuk kahverengi saçları ve kalın gözlükleri vardı. Kitaplarına her şeyden çok ilgi duyan garip bir gençti. Tory, babası Theron'u hatırlamasa da tıpkı onun gibiydi. Atlantis'i bulmak onun tek arzusuydu.
"Kuyu?" diye sordu, genç yüzü beklenti içindeydi.
Geary başını salladı.
Tory, Geary'nin ağzının açık kalmasına neden olan bir küfür savurdu. Kazı yapmamıza nasıl izin vermezler?
O insanların nesi var?”
“Zaman kaybı olduğunu düşünüyorlar.”
Tory tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Bu aptalca! Onlar aptal!”
Geary kuru bir sesle, "Evet," dedi. "Hepimiz aptalız."
Tory bununla alay etti. "Aptal değilim. Ben sertifikalı bir dahiyim. Ama geri kalanı... Aptalca.”
"Sana zahmet etme dedim."
Geary, diğer kuzeni Cynthia'nın onlara katılmakta olduğunu bulmak için Tory'nin omzunun arkasına baktı.

Adını Yunan av tanrıçası Artemis'ten alan Thia, Yunanistan ile ilgili her şeyden nefret ediyordu. Burada olmasının tek nedeni üniversite kredisi almak ve bunun eğlenceli bir yaz etkinliği olacağını düşünen son saplantısı Scott'ı takip etmekti. Thia New York'ta evinde kalsaydı, Yunanistan'dan daha çok nefret ettiği annesinin şarküterisinde çalışmaya zorlanacaktı.
Havalı bir altı iki yaşında olan titan saçlı güzel, aynı zamanda Geary'den daha uzun olan az sayıdaki kadından biriydi - Thia'nın daha on sekiz yaşında olduğu düşünülürse bu oldukça büyük bir başarıydı.
Geary, Thia'nın uzun mavi eteğini ve beyaz uzun kollu işlemeli Yunan bluzunu fark edince kaşlarını çattı. Geary, "Güneş banyosu yaptığınızı sanıyordum," dedi.
Tory kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. Öyleydi ve Scott'ın çıplak göğüslerini görüp ona katılacağını umarak daha önce üstünü çıkardı. Yapmadı, ama Justina onu güverte altına indirmeden önce geçen bir teknedeki adamlar neredeyse denize düşüyordu.
Thia dudağını büktü. "Seni küçük narkotik. Bir şeyleri itiraf ederken, kedisi seni korkuttuğu ve Teddy'nin Bunsen ocağını devirdiğin için onun raporlarını neredeyse ateşe verdiğini Geary'ye anlatmalısın.
Tory gözlüğünü burnuna itmeden önce kızardı. "Dahice ama zarif değil. C'est moi."
Tory korkunç gerçeği söylerken Geary kıza gülümsedi. Kendi payına düşenden fazlasına sahip olan Thia'nın aksine, Grace hiçbir zaman Tory'nin erdemi olmamıştı. "Sorun değil Tor. Onları yeniden yapmanı sağlardım.
Thia bakışlarını güvertede gezdirirken derin bir iç çekti. "Burası dünyanın en sıkıcı yeri değil mi? Scott'ın aşağıdan bir saniyeden fazla yukarı çıkmasını bile sağlayamıyorum.
Açıkça. Çıplaklık, adama yukarı çıkması için ilham vermeseydi, başka hiçbir şey yapmazdı.
"Orada Teddy ile birlikte," diye devam etti Thia rahatsız bir ses tonuyla, "bir kazı haritasının üzerine örtülmüş - sanki bu hiç olmayacakmış gibi. Bu Allah'ın belası ülkede ne var ki ne zaman buraya bir adam getirsem aklını kaybediyor?"
Tory, "Belki de senin yanında çok uzun süre kalmaktandır," dedi, dağılmış bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. Geary'ye kendi benzersiz eski Yunanca ve Latince dillerinde fısıldamak için öne eğildi. "Bence testosteronu içlerinden emiyor ve sonra kendisi için sindiriyor."
Geary güldü.
Thia anında sertleşti. "Benim hakkımda ne dedi?"
Geary cevap vermeden önce Tory'ye başını salladı. "Neden hep seninle ilgili olmak zorunda, Thia?"
"Çünkü o." Ve bununla birlikte, fırladı.
Tory yorgun bir nefes verdi. "Umarım bir gün onu yerine koyabilecek birini bulur. Zavallı Scott'ı iğdiş ederken izlemekten bıktım. Yemin ederim, yarı succubus olmalı.
"Ah, oraya gitme. Onu kimseye dilemezdim.

"İyi bir nokta." Tory, Geary'ye dikkatli bir bakış atmadan önce duraksadı. "Öyleyse bana ne olduğunu anlat."
Sanki o ıstırabı yeniden yaşamak istiyormuş gibi. "Söylenecek çok fazla bir şey yok. Bize izin vermediler
… Tekrar."
Tory gerçekten ayağını yere vurdu. "Adamım. Bu hiç adil değil.”
"Biliyorum," dedi Tory'nin koluna hafifçe vurarak. "Sadece sabırlı olmalıyız."
“Sabırla cehenneme gitmek için. Gittikleri hızda emekli olacağım ve bastonla kazmak zorunda kalacağım. Yüksek bir tiksinti sesi çıkardı. “Bu, şehri bulmaya şimdiye kadarki en yakın noktamız. Atlantis'in orada olduğunu biliyorum. Ben hissediyorum!"
Geary'nin omurgasından aşağı bir ürperti indi. Tory, zevklerine göre kişilik olarak babalarına biraz fazla yakındı. Onları ele geçiren aynı çılgınlık Tory'yi de sürdü. Herkes emekli olduktan sonra gece geç saatlere kadar çalışmasına neden olan bu, kanında var olan bir çılgınlık gibiydi.
Geary'yi gerçekten korkuttuğu zamanlar oldu. Ailelerinde Tory'nin kendini adama düzeyini paylaşmış olan tüm insanlar erken bir ölümle karşılaşmıştı. En küçük aile üyelerine bir şey olursa, sadece Geary'yi değil, büyükbabalarını da yok edecekti.
O, uğruna yaşadıkları şeydi.
Öte yandan Geary, Tory'nin bunu yetim olmanın verdiği acıdan uzaklaşmak için kullandığından sık sık şüphelenmişti. Zavallı şey, anne ve babasına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. İşleri, Tory'nin kendilerini onlara yakın hissetmesinin tek yoluydu. Kızlarına bıraktıkları tek şey buydu.
"Her şey yoluna girecek, Triantafyllo." Geary, büyükbabalarının Tory'ye verdiği takma adı kullandı. "Şimdi biraz uzanacağım ve başlamak üzere olan bu baş ağrısını biraz durdurabilecek miyim bir bakacağım."
"Tamam aşkım. Aşağıda Scott ve Teddy ile birlikte kazı yapamazsak kesinlikle yararsız olacak verileri gözden geçireceğim. Ama ne oluyor? Ben gencim ve kaybedecek çok zamanım var. Öte yandan sen…”
Geary ona ahududu üfledi. "Senden o kadar da yaşlı değilim."
Tory uzaklaşırken, "Evet, uh-huh. Bir baston al büyükanne.”
Geary, Tory'nin oyununa başını salladı, sonra acı alnına saplanıp gözlerinin arkasında zonklayınca irkildi.
Brian güvertede ona katılırken kaşlarını çattı. "İyi misin?"
"Yine bir baş ağrısı." Son zamanlarda bunlardan çok alıyordu. Tabii ki şansı sayesinde, ameliyat edilemez bir beyin tümörüydü ve sonunda muhtemelen Thia'nın insafına kalacaktı, böylece kuzeni sonunda ona sonsuza dek işkence edebilecekti... bu düşünceyi yok et. "İyi olacağım. Sadece birkaç dakika uzanmam gerekiyor.”
"Bir şeye ihtiyacın olursa ara."
İzne ihtiyacım var. Merhaba?
Keşke bunu yüksek sesle söyleyebilseydi ve çok ihtiyaç duyduğu fonu kaybetmeseydi.

"Yapacağım. Teşekkürler." Ve bununla birlikte Geary, Tory ile paylaştığı küçük odaya güverte altına yöneldi. Bir araştırma gemisinde pek mahremiyet yoktu ama açıkçası bu Geary'yi rahatsız etmiyordu. Tory'nin yaşındayken olduğu gibi değil. Aralarındaki fark şuydu:
dikkat çekici. Geary kişisel alan eksikliğinden nefret ederken, Tory bu konuda kararsızdı. Kızın umursadığı tek şey arayışlarıydı.
Ama farklılıklarına rağmen, Geary kuzenine hayrandı. Tory, bir kız kardeşe sahip olabileceği en yakın şeydi ve Tory'nin ailesi, kız altı yaşına gelmeden öldüğü için, tüm aile onu kucaklamış ve kendilerininmiş gibi büyütmüştü. Geary odalarına girerken gülümsedi ve Tory'nin geceliği ile yatağının üzerine fırlatılmış keçeleşmiş yaşlı kahverengi oyuncak ayısını buldu. Tory, temizliğiyle tanınmazdı.
Tamam, Bay Cuddles, kendi tarafınızda kalmalısınız. Yatağıma gizlice girmeye devam etme. Uykumda tekmeleme eğilimim var. Geary, ayıyı Tory'nin dağılmış yatağına koydu, ardından pembe flanel elbiseyi katlayıp Bay Cuddles'ın altına koydu.
Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme oynadı. Tekne altında yumuşakça sallanarak onu biraz sersemletecek şekilde uyuturken, yukarıdan boğuk sesler duyabiliyordu. Gerçekten biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Son zamanlarda uykusu düzensizdi. Muhtemelen aklında çok fazla şey olmasının bir sonucu.
Ayakkabılarını çıkararak üzerindeki örtüyü geri çekti ve kendini dar yatağa sıkıştırdı.
Neredeyse hemen uykuya daldı.
Beyaz sis ve serinletici bir esintiyle örülmüş rüya karanlığında sürüklenirken teknenin sesleri azaldı. Geary çocukluğundan beri hızla REM uykusuna dalabiliyordu... genellikle beş dakika içinde, ki bu neredeyse hiç duyulmamıştı. Hiçbir doktorun açıklayamadığı garip bir uyku bozukluğuydu. Hayalleri akıp giderken, karla kaplı dalgaların yabancı bir kıyıya çarptığı karanlık bir kumsalda dururken buldu kendini. Çıplak ayak parmaklarını ıslak, siyah kuma kıvırırken ses kulaklarında yankılandı.
"Megera." Derin erkeksi ses sıcak ve erotikti, o kadar egzotik ve tuhaf bir aksanla yuvarlanıyordu ki Geary'nin içinden brendi katılmış sıcak çikolata gibi fısıldıyordu.
Zengin. Düz.
Sarhoş edici.
Gizemli sevgilisi arkasında belirirken rüyasında inledi. Her zamanki gibi nefes kesici bir şekilde yakışıklıydı, rüzgarda birbirine karışmış uzun siyah saçları ve o kadar berrak ve mavi gözleri parlıyor gibiydi. Yüzünün her açısı mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve o büyüleyici gözleri, üzerlerine doğru uzanan bir çift siyah kaşla dikkat çekiyordu. Yanık tenli kollarını ona doladı ve sırtını, mükemmel kaslarla çöken ve kıvrılan şeytani çıplak göğsüne doğru çekti.
O ilahiyattı.
Mutlak baştan çıkarma.

Ve şu an için tamamen onundu….
Gözlerini kapatarak, onun saf, dünyevi erkekliğinin kokusunun onu zevkten tamamen sarhoş edene kadar içine sızmasına izin verdi. Sıcak dudakları boynuna değdiğinde, tüm vücudu yanana kadar tenini şefkatle yalayıp okşayabilmesi için başını sola eğdi.
Neden bu çılgın erotik rüyaları görmeye devam ettiğini bilmiyordu. Bu inanılmaz derecede seksi adam neden ona musallat olmuştu? Ne de olsa Geary Kafieri, duygusallığı veya kadınlığıyla tanınmıyordu. Geary çivi kadar sertti. Tüm hayatını kendi inançları için savaşarak, kendi kişisi olmak için savaşarak geçirmişti ve bu savaşlar ona makyaj, saç ve kadınsı hileler gibi daha kızsı eğlenceler geliştirmeye zaman bırakmamıştı.
Babasının itibarını geri kazanmak için bu yola girdiği andan itibaren kendisine, meslektaşlarına ve yatırımcılara erkek egemen bir alanda sadece rekabet etmekle kalmayıp aynı zamanda bu alana hükmedebileceğini kanıtlamaya çalışıyordu.
Ve takdire şayan bir şekilde başardı. Peki ya kadınların en hanımefendisi değilse? Övgüler almıştı ve babasının batmakta olan şirketini alıp, ölümünden sonra üç yıldan kısa bir süre içinde tersine çevirmişti. Kafieri Salvage artık Yunanistan'ın en iyi şirketlerinden biriydi ve babasının şirketini yeniden kurarken, onun özel araştırmasını sürdürmeyi başarmıştı. Bu onun için her zaman yeterli olmuştu.
Ya da iki ay önce, Arikos'un rüyasında ilk kez göründüğü o boğucu geceye kadar öyle sanmıştı.
Bilinçsiz gözlerini ona diktiği andan itibaren büyülenmişti.
Onunla yüzleşmek için onu kollarında döndürdü. Geary dudağını ısırarak onun yakıcı mavi gözlerine baktı. Bir çift siyah deri pantolon ve bot giymişti, başka hiçbir şey yoktu. Dalgalı saçları, hafif esen rüzgar dalgalandıkça yüzünün etrafında uçuşuyor ve bukleler yanaklarının bıyıklarına takılmıştı.
"Bugün neyi üzdün, agamenapee?" diye sordu, onu ürperten bir ses tonuyla.
Geary, onun kokusunu içine çekebilmek ve kendisini yatıştırmasına izin verebilmek için başını onun kaslı omzunun çukuruna yasladı.
Keşke gerçek olabilseydi…
"Bize izin vermiyorlar," diye fısıldadı, meme ucunun dış hatlarını takip ederek ve gerginleşmesini izleyerek. "Ve bunun için onları öldürebilirim. Atlantis'i bulduğumuzu biliyorum. Bunu biliyorum. O kadar yakınım ki tadını alabiliyorum ve şimdi… Şimdi umutsuz.”
Hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı, "oyuncu" suratını takmak zorunda kalmadan güvenebileceği birine sahip olduğu için minnettardı. Personeli, onun gerçekten yapmak istediği şey, ihtiyacı olanı verene kadar yetkiliyi sallamak olduğunda her zaman sakin ve aklı başında olmasını bekliyordu. Bunun için onlara lanet olsun.
"Başarısız olacağım," dedi, sesi titriyordu. "Gittiğimiz hızla, Tory haklı. Aradığımız şeyin ne olduğunu hatırlamayacak kadar yaşlı olacağız.”
Arikos yüzünü büyük ellerinin arasına aldı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunun senin için neden önemli olduğunu anlamıyorum."

“Çünkü babam kırık bir alkolik olarak öldü. Ona gülen herkesin sözlerini yemek zorunda kalmasını istiyorum. Babamın yel değirmenlerine karşı yarışan bir aptal olmadığını dünyaya kanıtlamak istiyorum. Ona verdiğim sözü tutmak istiyorum. Bunu ona borçluyum.”
Arikos başını eğdi ve sanki ruhunun içini görebiliyormuş gibi gözlerinin içine baktı.
"Bunu bulmak seni mutlu eder mi?"
"Herşeyden dahafazla."
“Sonra bitti. Seni Atlantis'e götüreceğim."
Saçmalığa güldü. Evlat, bilinçaltı uzaya gittiğinde, gerçekten uzaya gitti. Buna rağmen, en az bir kişinin inancına sahip olmak onun için çok şey ifade ediyordu. Gerçek olmaması önemli değildi. Onun varsayımsal desteğine ihtiyacı vardı ve bunun için minnettardı.
Arikos başını eğdi ve onun dudaklarını onunkilerle yakaladı. Geary onun tatlı tadı karşısında inledi. Bu dünyada onun tadına bakan kimse yoktu. Onun kollarında kendini daha iyi hisseden kimse yoktu, muhtemelen bu yüzden onun hayallerine havale edilmişti.
Ama burada olduğu için çok mutluydu. Teninin sıcaklığını onunkine doğru kaydırdığını hissetmek.
Ah, bu adamı canlı canlı yiyebilirdi.
Elleri ustaca beyaz, dökümlü elbiseyi omuzlarından kaydırdı, ta ki kadın önünde çıplak kalana kadar, o ise dudakları ve diliyle ağzını kemirip alay etti. Onunla rüyalarında bile bu kadar rahat olması onu şaşırttı. Gerçek hayatta, Geary hiçbir erkeğin ayaklarını yerden kesmesine izin verecek türden bir kadın olmamıştı. Tutkularının onu yönetmesine izin vermek için. Soğuk, katı mantık ve kısıtlı duygulara sahip bir kadındı.
Bu yüzden hayallerini bu kadar çok seviyordu. Burada endişe duymadan Arikos'la istediğini yapmakta özgürdü. Hamilelik veya hastalık riski yoktu. Sabah onunla yüzleşmek zorunda kalma konusunda endişelenme.
Hayal kırıklığı veya acımasız kahkaha riski yok. Rüyalarının ve onun kontrolü onun elindeydi.
Onunla geçirdiği zamanlar güvenli ve sıcaktı ve günün en güzel anlarıydı. Onu dikkatlice kumlu zemine yatırdı ve vücudunu kendi bedeniyle kapladı. Ah, onun böyle hissetmesi inanılmazdı. Diziyle uyluklarını ayırırken pantolonunun derisi bacaklarını okşuyordu.
Ağzını onun ağzından öpücüğü için can atan şişmiş göğsüne doğru kaydırdı. Adam dilini gergin meme ucu üzerinde ileri geri sallarken, nefesi kesilmiş ve güçsüz, başını ona doğru götürdü. Nefesi onun kızarmış tenini yakıyordu.
"İşte bu," diye soludu, onun içinde olmasını isteyen acıyı dindirmek için elini aşağı indirirken. Sıcak parmakları, kadın orgazm olana kadar onu okşadı ve alay etti.
Bana tüm tutkunu ver, Megara. Zevkinizi hissetmeme izin verin. Tadını çıkarayım.”
Onu çılgınca öperek, ondan daha fazla zevk almak için kalçalarını eline dayadı. "Daha fazlasını istiyorum," diye talep etti, fermuarına uzanırken.

Pis pis güldü. "Ve ona sahip olacaksın."
"Geary!"
Yüksek sesle bağırmak onu rüyasından sarstı ve kalbinin Arikos'tan bile hızlı atmasına neden oldu. Geary gözlerini açtığında kendini yatağında yüzükoyun yatarken buldu.
Tory odaya daldı. "Çabuk gelsen iyi olur. Thia, Teddy'yi boğmak üzere. Ve şaka yapmıyorum.

* * *

Arık, insan alemini gözetlerken kendisine hiçbir şekil veya madde vermeyen strobilos'ta gezinirken bir lanetle rüyadan çekildi. Bir insan ne zaman rüyasından uyansa, engin bir hiçlikte bir rüya tanrısı bırakırdı. Ses yoktu, renk yoktu, karanlıktan başka bir şey yoktu.

Tek hissedebildiği onun gelip geçici duygularıydı ve bunları elinde tutmak için çaresizdi.
"Megeara..." diye seslendi Arik, paylaştıklarına geri dönmek isteyerek. Ama çok geç olduğunu biliyordu. Küçük saplantısı ortalama bir insandan daha güçlüydü ve onu aradığında her zaman yanına gelmiyordu.
Lotus serumu bile, hazır ve kabul edilebilir olana kadar onu uyutamadı. Tek yaptığı, ona karşı savaşırken başını ağrıtmaktı.
Kahretsin. Onu geri istiyordu!
Vücudu doyumsuz bir ihtiyaçtan ağrıyordu ama bundan daha çok göğsünde garip bir şey hissetti.
Yas.
Onu özlüyor ve onun kaybına kızıyordu. İnsan dünyasının tarihinde bir kez bile böyle bir şey hissetmemişti. Rüya tanrılarının duygulardan yoksun olması gerekiyordu... en azından acı dışında hepsi. Bu duygu, diğer tanrıların onları kontrol edip cezalandırabilmesi için onlara bırakılmıştı.
Sadece göğsünde ağrı hissetmiyordu. Hâlâ Megeara'nın duygularını kendisininmiş gibi hissedebiliyordu, bu da onun bastırılmış tutkusunun ve öfkesinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu.
Onun için geçici bir merak olarak başlamıştı. Rüyaları canlı ve renkliydi - çoğu insanın olmadığı iki şey. Ortalama bir insan, çok fazla sisle birlikte siyah beyaz rüya görürdü.
Çoğu rüya tanrısı onlardan, özellikle de onun gibi daha cüretkar insanları arayan erotik Skoti'den kaçınırdı. Mesele uyuyan aracılığıyla hisleri ve duyuları deneyimlemekken, hayal gücü olmayan bir kişinin rüyalarında neden dans edelim?
Böylece onun türü, güzellik yaratabilecek ve Skoti'ye ihtiyaç duyduğu şeyi verebilecek kişileri arayarak rüyaları atladı.
Megara'nın rüyaları zekice duyumlarla doluydu. Onu ilk kez bir çikolata nehrinde yıkanırken görmüş.
Rüya odalarından birini oluşturan puslu zeminde yuvarlanan Arık, anıyı çağırmak için gözlerini kapattı. Rüya bağları kopmuş olsa da, içinde hala

Megeara'nın tutkusunun kalıntıları vardı ve bu, onu o ilk gece bulmanın zevkini hatırlamasına izin verdi.
Şimdi bile onun çıplak vücudundan yalamış olduğu rüya çikolatasının tadını dilinde duyabiliyordu. İçinde sevişirken teninin üzerinde kaymasının verdiği sıcak hissi hisset.
O zaman merak ettiği gibi şimdi de o çikolatanın ölümlü düzlemde tadının gerçekten nasıl olacağını merak ediyordu.
Megeara'ya neden bu kadar zevk vermişti?
Hepsinden önemlisi, gerçekten tadının nasıl olacağını bilmek için yanıp tutuşuyordu. Nasıl kokardı.
Penisi tatlı bir beklentiyle seğirdi.
Arikos mu?
Karanlığa parlak bir ışık yandığında başını çevirdi. "Siktir git, M'Ordant," diye hırladı, ağabeyinin sesini tanıyarak.
"Öfke mi bu?"
Arık kendini yukarı itti ve boyuna eşit olan tanrının yanında durmak için ilerledi.
Onun gibi M'Ordant'ın da siyah saçları ve yarı saydam mavi gözleri vardı. Tüm ırkları, doğaüstü bir güzelliğin yanı sıra bu renklerle işaretlendi.
Arık bu kez konuştuğunda, lanetli türlerinden birine yakışır şekilde, düz ve düz bir tonda konuştu. "Nasıl bilebilirim? Duygularım yok."
M'Ordant bakışlarını kıstı ve Arık bilmese kardeşinin kafası karıştığına yemin edebilirdi. Gerçekten hissedemeseler de, ifadelerle alay etmeyi öğrenmişlerdi. Bu, etraflarındaki diğer tanrıların daha az gergin olmalarını sağlıyordu. "İnsanla çok fazla zaman geçiriyorsun. Bir başkasına geçmelisin."
Bunun yolu buydu. Arık gibi bir Skoto'ya, yalnızca insanları aşırı duygulardan arındırmaya yardımcı olması için müsamaha gösterildi. Skoti bir kişiyle çok uzun süre kalırsa, teorik olarak kişiyi çıldırtabilir, hatta öldürebilir.
Skoti'ye normalde tek bir uyarı verilirdi ve buna kulak asmazlarsa, onları cezalandırmak veya yok etmek için bir Oneroi seçilirdi. M'Ordant, insan uykusunu izleyen ve Skoti'yi hizada tutan pek çok kişiden biriydi.
"Ya onu bırakmak istemezsem?"
"Tartışmaya mı başlıyorsun?"
Arık ona sert bir bakış attı. "Nasıl olabilirim?"
"O zaman onunla işin bitti." M'Ordant ortadan kayboldu.
En akıllıca hareket onun uyarısına kulak vermek olacaktır. Ancak Arık, M'Ordant'ın sözlerine dikkat edemeyecek kadar insanına kapılmıştı. Ne de olsa bu korku gerektirirdi…
Arık'ın hakkında hiçbir şey bilmediği bir şey.
Gözlerini kapatan Arik, Megeara'nın teninin kokusunu hâlâ alabiliyordu. Hala vücudunun tuzlu tatlılığını aç dilinde tadabiliyor. Tenine dokunuşunu hisset.
Hayır, onunla işi bitmemişti. Daha yeni başlıyordu.

BÖLÜM 2

Yakındaki yelkenlilerin berrak mavi su üzerinde süzülmesini izleyebilmek için teknenin yan tarafına yaslanan Geary, sorununun ne olduğunu bilmiyordu. O kadar uykuluydu ki gözlerini zar zor açık tutabiliyordu ve bu ona göre değildi.

"Sanırım narkolepsim var."

Tory ona tepeden tırnağa bakmadan önce Geary'nin yanında durdu.

“Muhtemelen. Narkolepsili kişilerin yüzde yetmişinin aynı zamanda kataleptik ataklardan da muzdarip olduğunu biliyor muydunuz? Geary yorum yapmak için ağzını açamadan Tory kendi teorisini çürüttü. "Ama bu sen değilsin. Bu sevimli semptomun seni etkilemediğini bilecek kadar seni yeterince kızgın gördüm. Tabii ki, narkoleptikler de ya uyurken ya da uyanıkken bile canlı halüsinasyonlar görürler. Ve tabii ki uyurgezerlik. Uyurgezer olmadığını biliyorum. Son zamanlarda sanrılı oldun mu?”

Evet, ama on beş yaşındaki bir kitap kurduyla canlı cinsel fanteziler hakkında konuşmak Geary'nin niyetinde bir şey değildi.

Geary ona kaşlarını çattı. "Bütün bunları nereden biliyorsun? Tanrım, Tory, sen bir çocuksun. Öyle davran.”

Gözünü bile kırpıştıramadan, Tory uzanıp onun koluna yumruk attı. Zor.

"Ah!"

Tory'nin ona vurduğu pazılarını ovuşturdu. "Bu ne içindi?"

“Beklenmedik ve mantıksız duygusal patlamalar. Gençlerin yapması gereken bu değil mi? Oh, ve surat asmak. Çok fazla."

Geary teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "İyi. Dilediğiniz gibi olsun Dr. Kafieri.”

Tory, teknenin kaptanına emniyete aldığı halat konusunda yardım etmeye gitmeden önce, yaşına daha yakın bir ifadeyle ona neşeli bir şekilde sırıttı.

Başını sallayan Geary, çalışırken ekiplerinde Thia'nın varlığından şikayet eden Teddy ve Scott'ı bulmak için güverte altına geri döndü... Geary, bu yaz Thia'nın annesine ona göz kulak olacağına söz verdiğinden beri elinden gelen bir şey değildi.

Görünüşe göre küçük fahişe, Scott'ın çok fazla zamanını aldığı için Teddy'ye saldırmıştı.

Geary öfkelerini bir an önce yeneceklerini umuyordu. Geary'nin Atlantis'in saklandığına inandığı bölgeye geri dönmeye hazırlanırken kuzenini kısa bir alışveriş turu için şehre sürmüştü. İhtiyaç duydukları son şey, Thia'nın her şeyden şikayet edip kıkırdamasıydı.

Ayrıca Thia alışveriş için yaşıyordu. Nesne ne kadar parlaksa, ona o kadar çok hayrandı. Öyle ki, kız aslında geçen Cadılar Bayramı'nda çeşitli süslemelerle süslenmiş kırmızı boynuzlar takmıştı.

sarkan elmas çemberler. Thia ona yakıştığı gibi bir alışveriş iblisi gibi giyinmişti.

Brian ona eşlik etmek ve onu beladan uzak tutmak için gönüllü olmuştu - ki bu, Thia'yı tanıdığı için gerekli bir görevdi. Şansları, sonunda ya beyaz köleliğe kaçırılacak ya da yeşil uzaylılar tarafından çalınacaktı.
Bu sırada Geary o kadar yorgundu ki dayanamadı. Uyanık kalmak için yapabileceği tek şey buydu.
Megara. Bana dön. …”
Kafasının içinde o derin erotik sesi yeniden duyunca vücudunu bir ürperti kapladı.
Göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördü. Arkasını döndü ve üst güverteye çıkan merdivenlerin girişinde Arikos'u gördü. Tamamen siyah giyinmiş, ona sonsuz bir orgazm gecesi vaat eden şeytani gözlerle ve onu olduğu yerde donduran baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kenarda duruyordu.
"Gel, Megeara." Sesi onu okşayan hayalet bir rüzgar gibi fısıldadı. Onu uyutmak.
Elini uzattı…
Daha önce hiç bu kadar çekici bir poz görmemişti. Tek istediği, onun elini tutup, rüyalarında yaptığı gibi onu kollarının arasına almasıydı. Onu çıplak bırakmak ve vücudunun mükemmelliğini tatmak istedi.
O davetkar dudakları tatmak için.
Hiç düşünmeden elini onunkine doğru uzattı. O kadar yakınlardı ki neredeyse dokunacaklardı. Bir kıl kadar daha fazlası…
Ama o gerçek değildi ve bunu biliyordu.
“Geary mi? Bana cetvelimi verir misin?”
Teddy'nin sesiyle irkildi. Elini indirerek soluna baktı ve darmadağın masanın üzerinde cetveli gördü. Merdivenlere doğru bakmadan önce gözlerini zar zor kırptı.
Arikos'un orada dönmesini beklediğine dair hiçbir iz yoktu ve bu onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattı.
Aklımı kaybediyorum.
Evet, ama ne yolu var. Herkes böyle seksi bir halüsinasyon tarafından takip edilmeli.
Bunu düşünmek istemiyordu, cetveli aldı ve onu endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak izleyen Teddy'ye verdi. Ondan sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen, ona bir arkadaş ya da meslektaştan çok bir baba gibi davrandı. Kısa kahverengi saçları her zaman kusursuz bir şekilde taranmıştı ve neşeli kahverengi gözleri ve tatlı, nazik gamzeleri vardı. "İyi misin?"
"Yorgun."
Verdiği cevaba şaşırmış gibi kafasını kaşıdı. "Dün gece on dört saat uyudun."
Kolunu okşadı. "Biliyorum ama hala yorgunum."
"Belki de muayeneye ihtiyacın vardır."
Büyük ihtimalle kafam incelendi. Bu düşünceyi bir kenara iterek ona gülümsedi. "İyi olacağım. Gerçekten mi."
En azından bu tuhaf hayallere kapılmayı bırakabilseydi öyle olurdu. Şimdi bile sanki biri onu izliyormuş gibi hissediyordu...

* * *

Arık, Megeara'nın başka bir adama gülümsediğini görünce hüsranla küfretmek istedi. Neden onun serumuna yenik düşmüyor? Onun ricasına mı?

Ölümlü bir kadın nasıl bu kadar güçlü olabilir?
Arikos mu?
Karanlık odasına bir kez daha ışık girince amcası Wink'in sesini duyunca yorgun bir iç çekti. Arık, tek istediği insan hedefiyle birlikte olmakken bu kesintilerden cidden sıkılmaya başlamıştı. "Ne?"
"Bana uyku serumumu senden almam söylendi. Bunu kötüye kullanıyor ve insanlığınızı hasta ediyor gibi görünüyorsunuz."
Arık, yaşlı uyku tanrısıyla yüzleşmek için döndü. Açık gri gözleri haylazlıkla dans ederken Wink'in uzun kahverengi saçları sırtından aşağı örülmüştü. Wink en eski tanrılardan biri olmasına rağmen, on üç yaşında bir çocuğun kişiliğine sahipti. Şakalar yapmaktan ve alay etmekten daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu - Arık ve kardeşlerinin lanetlenmesine neden olan şeylerden ikisi.
Bir zamanlar diğer tanrılar tarafından çok kolay baştan çıkarılıp manipüle edilmişler ve Wink, Hades ve diğerleri tarafından özel şakalar ve savaşlarda kullanılmalarına izin vermişlerdi.
Ta ki Zeus'un buna kesin olarak son verdiği güne kadar. Aletleri kullananları değil de sadece aletleri cezalandırması ne kadar komikti.
Ama Zeus bir adalet tanrısı olarak bilinmiyordu.
"Ya serum bende kalsa?"
Wink bunun üzerine tek kaşını kaldırdı, sonra cıktı. "Haydi Arikos, kuralları biliyorsun." Yüzü asıldı. "İşbirliği yapmayanlara ne olduğunu da biliyorsun."
Tabii ki yaptı. Kendi türünden herkes biliyordu. Sırtında gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla yara izi vardı.
Fiziksel cezalarını denetleyen büyükbabası Hypnos'un, yalnızca başkalarına acı verirken zevk alabilen bir sadistten başka bir şey olmadığından şüphelendiği zamanlar oldu.
İnsanları aşırı veya bastırılmış duygularından arındırmak için Skoti'yi göndermek, sonra da sonunda acıdan başka bir şey deneyimledikleri için ayrılmak istemediklerinde onları cezalandırmak ne kadar zalimceydi?
Ama bu onun yoluydu.
Arık, M'Ordant ile yaptığı "sohbetten" sonra işlerin bu noktaya geleceğini biliyordu. Tartışmanın faydası yoktu. Wink, insanlar üzerinde kullandıkları Lotus serumunu geri alması için gönderilmişti ve Olympus'taki tüm rüşvetler onu etkilemeyecekti. Wink sadece uyku tanrılarına hizmet eden bir piyondu.
Arık küçük şişeyi çıkardı ve sabırlı bir gülümsemeyle alan Wink'e verdi. "Neşelen, ihtiyar. Oynayabileceğin birçok başka hayalperest var.

İnsanlık sana bu şekilde cömert davranıyor. Hayalleri için yaşarlar ve sürekli onlara sahip olurlar.”
Evet, ama o insanların hiçbiri Megeara'nın sınırsız, canlı rüyalarını görmüyordu. Arık'ın onun rüyalar aleminin dışında nasıl biri olduğunu bilmek için can atıyordu. İnsan olarak nasıl biri olurdu…
Arık, Wink'in geri çekilmesini izledi, sonra onu karanlıkla tek başına yüzleşmesi için rüya odasında bıraktı.
Belki de bu sadece bir cezaydı. Tanrı Morpheus'un oğlu olan Arik, aslen Oneroi'den biriydi. Alışılmış olduğu gibi, bazen onları avlayan Skoti'lere karşı göz kulak olması ve onları koruması için insanlara atanmıştı. O günlerde hayatını tebaasını izleyerek geçirmişti, koruması altındakilerin ya sorunlarını çözmelerine yardımcı olacak ya da onlara ilham verecek normal rüyalar görmelerini sağlıyordu.
Ta ki o uğursuz geceye kadar.
Hasta olan görevlerinden birine yardım etmeye gitmişti. Hastalığı nedeniyle rüyaları son derece canlı ve duygusal hale gelmişti - o kadar ki Skoti'lerden biri ona kilitlenmişti. Böyle bir şey yaygındı ve hatta tolere edildi. Skoti insani duygulardan besleniyordu ama bunu kontrol altında tuttukları ve rüyalara yön vermedikleri ya da insanın hayatını kesintiye uğratmadıkları sürece insanları tüketmelerine izin veriliyordu. Ancak Skoti tekrar tekrar geri dönmeye başladığında ve ev sahibinin kontrolünü ele geçirdiğinde cezalandırıldılar.
İnsanlar kırılgan ruhlara sahipti. Geri dönen bir Skotos, insanların zihnini kolayca değiştirebilir ve onları çıldırtabilir veya cinayete meyilli hale getirebilir. En kötü durumda, bir Skotos insanı bile öldürebilirdi, bu yüzden Oneroi onları izliyordu. Bir Skotos, ev sahibiyle çok uzun zaman geçirirse, devreye girip onları kovmak Oneroi'nin yeriydi.
Her şey başarısız olursa, Oneroi Skoto'ları öldürürdü.
Arık'ın hayatı bir zamanlar insanlarını korumaya adanmıştı. Hiçbir şey hissetmemek ve sadece seçkin Oneroi'nin emirlerini yerine getirmek. Zamanında, insanları neden bu şekilde aradıklarını anlamadan veya umursamadan çok sayıda Skoti'yi yenmişti. Neden arayışları için hayatlarını riske atmak için yakıcı bir ihtiyaç hissettiler?
Ve sonra bir gece... hayır, bir karşılaşma bunu değiştirmiş ve içinde hâlâ yankılanan bir aydınlanmayı beraberinde getirmişti.
Bir insan anneden ve rüya tanrısı Phobetor'dan doğan Solin, dünyada yaşıyordu ama geceleri diğer insanların rüyalarında çılgına dönüyordu. Tamamen ahlak dışıydı, eğlendiği sürece başkalarına ne yaptığı umurunda değildi.
Yüzyıllardır Oneroi, Solin'i durdurmaya ve tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Ölüm cezasını hak eden birkaç Skoti'den biriydi. Doymak bilmez iştahı ve dövüş becerileri, onunla yüzleşecek kadar talihsiz olan Oneroi'ler arasında efsaneviydi.
Arık da onlardan biriydi. Yaşlarına göre hâlâ genç olan Arık, Solin'i tek başına almayı düşünmüştü.

Skoti'lerin çoğu, bir Oneroi yaklaşırken kaçtı. Oneroi, Skoti'yi kontrol etmek için yapmaları gereken her şeyi yapmak için diğer tanrıların tam desteğine sahipti. Bir Skotos, herhangi bir insanın duygularını emebileceğinden, normalde sorunsuz bir şekilde ayrılırlar ve başka birine geçebilecekken kavga ederek zaman kaybetmezler.
Ama Solin çoğundan daha güçlüydü. Daha cesur. Solin, Arık'ın beklediği gibi kaçmak yerine insanı ona salmıştı. Yasalarına göre Arık'ın insanlara zarar vermesi yasaklanmıştı ve Solin de bunu biliyordu. Arık ona zarar vermeden onu uzaklaştırmaya çalışmıştı ama dudakları onunkine değdiği ve onun şehvetini tattığı an içinde bir şeyler paramparça olmuştu.
Hayatında ilk kez zevk ve uyarılma hissetmişti.
Ve insan dizlerinin üstüne çöküp onu ağzına aldığında, bu konudaki savaşının kaybedildiğini ve inancının paramparça olduğunu biliyordu. Bir kalp atışında Skoti'ye gitmişti.
O zamandan beri Skoti'ydi.
Bir rüyadan diğerine sürüklenerek, yüzyıllardır duygularını o ilk gecenin seviyesine çıkarabilecek birini arıyordu. Ama kimse yaklaşmamıştı.
Megara'ya kadar değil.
İçindeki boşluktan sadece o uzanıp, canlı renkleri yeniden görmesini sağlayabilmişti. Duygularını ona hissettirmek için. Bunca yüzyıldan sonra, bazı Skoti'lerin ortaklarından neden ayrılmayı reddettiğini nihayet anladı.
Neden ölümü riske atmaya istekliydiler?
Megara sayesinde dünyanın onun gözünden nasıl göründüğünü bilmek istiyordu.
Tadı nasıldı. Gibi hissettim. Ve kendini ondan uzaklaştırma yeteneği onu ciddi şekilde kızdırmaya başlıyordu.
Ama ne yapabilirdi? Ona yakın olmak için dünyaya gelse bile, onun çevresini gerçekten deneyimleyemezdi.
Onun tutkusunu istiyordu. Onun yaşam gücü.
Ona dokunmanın bir yolu olabilir…
Arık bu düşünceyle duraksadı. Hem Oneroi'nin hem de Skoti'nin ölümlüler diyarında insan şekline girebileceği doğruydu, ancak lanetleri yüzünden hala duyguları yoktu. Peki amaç neydi? Kendi tanrı formlarında oldukları kadar soğuk ve kısırdılar ve insan formunda hissedemiyorlardı.
İstediği bu değildi.
Hayır, insan olmak istiyordu. Onu mümkün olan en geniş ölçüde deneyimleyebilmek için hisler ve duygular istiyordu.
Bu imkansız.
Yoksa öyle miydi? Onlar tanrı güçleri olan tanrılardı. Neden böyle bir şey ulaşılamaz olsun ki?
Senin güçlerin buna muktedir değil. Zeus, rüyalarına müdahale ettikleri için onları cezalandırdığında bundan emin olmuştu.
Sonra tekrar, Arık değildi. Ama güçleri onun alay konusu olan başkaları da vardı.
İsterlerse onu insan yapabilecek tanrılar.

Zeus asla böyle bir şeyi kabul etmezdi - rüya tanrılarından çok fazla nefret ederdi. Çocukları denemeyecek kadar ondan korkardı. Ama kardeşleri…
Onlar tamamen farklı bir konuydu.
Ve Arık hangisiyle takas yapacağını biliyordu.
Hades. Yeraltı dünyasının tanrısı hiç kimseden ya da hiçbir şeyden korkmazdı. Güçleri diğerlerininkinden fazlasıyla eşitti ve hepsinden önemlisi, diğer tanrılardan onların ondan nefret ettiği kadar o da nefret ediyordu. Bu nedenle, Hades her zaman iyi bir pazarlığa açıktı, özellikle de böyle bir pazarlık Zeus'u kızdıracaksa.
En azından denemeye değerdi.
Megeara'nın kıkırdayan duyguları ondan uzaklaşırken Arık, rüya tanrılarının çoğunun ikamet ettiği Vanishing Isle'dan uçtu ve doğrudan Hades'in bölgesinin kalbine indi. Burası gece kadar karanlıktı. kasvetli. Olympus'ta bulunanlar gibi fildişi veya altından salonlar yoktu. En azından, iyi ruhların sonsuzluklarını cennette yaşamak için gönderildiği Elysian Fields'ı ziyaret edene kadar. Orada ikamet edecek kadar şanslı olanlar, kalplerinin tasavvur ettiği her şeye sahipti. Hatta isterlerse reenkarne olabilirler.
Ama Elysian Çayırları çok daha geniş bir alemin sadece bir parçasıydı. Lanetlenmiş olanlar için sefaletten başka bir şey taşımayan biri. Özellikle yılın bu zamanı. Üç ay önce tanrının sevgili karısı Persephone annesiyle birlikte yaşaması için yukarı aleme gönderilmişti. Persephone dönene kadar, Hades tam anlamıyla başa çıkmak için cehennem olurdu. Ayrıldığı andan dönüşüne kadar tüm zamanını etrafındakilere işkence ederek geçirecekti. Daha aklı başında bir tanrı, Persephone'nin dönüşünden sonra Hades'le başa çıkmak için daha mantıklıyken beklerdi ama Arık çaresizdi. İstediği en son şey, başka bir Skoto'nun Megeara'yı bulmasını göze almaktı.
Hayır, şimdi ya da aslaydı.
Ayrıca Arık hiçbir zaman korkak olmamıştı. Savaştan veya çatışmadan bir kez bile geri çekilmemişti. Onu Oneroi'lerin en iyilerinden biri yapan ve onu en ölümcül Skoti'lerden biri yapan şey buydu.
Her zaman istediğini aldı. Sonuçları lanet olsun. Bunlarla başa çıkmak için sonsuzluğu vardı. En önemli olan şimdiki zamandı ve odaklandığı şey buydu.
Her zaman.
Cerberus'un yanından uçarken, üç başlı köpek ona havlamak için ayağa kalktı. Bunu görmezden gelerek, Hades'in düşmanlarının kafataslarından ve kemiklerinden yapılmış yer altı mezarlarına daldı. Birçoğu kasvetli tanrıyı kızdırma talihsizliğine uğrayan Titanlar ve kadim insanlardı - Hades'in onlara sonsuza kadar işkence etmesini bile garanti etmemişlerdi. Onları dekorasyondan başka bir şeye havale etmemişti.
Bu tek başına Arık için bir uyarı olmalı…
Ama cesurlar ve çaresizler buna asla aldırış etmezdi.
Arık, Hades'in bölgesinin ana odasına girerken uçuşunu yavaşlattı. Burası, Hades'in zengin sarayında yabancılara açık olan tek odaydı... Ama onun evinde bu odadan çok daha fazlası vardı.

Arık bunu biliyordu çünkü hiç kimse bir Düş Avcısının güçlerinden muaf değildi. Hiç kimse.
Dinlendiklerinde tüm tanrılar savunmasızdı, bu yüzden Düş Avcılarından bu kadar korkuyorlardı ve Arik'in Hades'in bu kadar gizli tuttuğu şeyi görmek için buraya gelme cesaretini gösterdiği zamanlar buydu.
Şimdi Arık görünmez oldu ve loş ışıkta ürkütücü bir şekilde parıldayan siyah tavana doğru yükseldi. Hades aşağıda, tahtında tek başına oturuyordu. Titan kemiklerinden yapılmış siyah tahtı, çelik gibi parıldayana kadar parlatılmıştı. Tanrının istediği gibi sert ve ürkütücüydü, oturduğu kürsüye hükmediyordu. Yanında çok daha küçük bir sandalye vardı.
Biri altından yapılmış ve kan rengi yastıklarla doldurulmuş. Persephone, kocasıyla ne zaman evde olsa otururdu.
Hades tahtına öyle bir özlemle baktı ki, Arık neredeyse onun kederini hissedecekti. Arik, tanrının elinde küçük, narin bir yelpaze tuttuğunu ancak Hades hareket edene kadar fark etti. Biri dantel ve fildişinden yapılmış. Gözlerini kapatan Hades onu burnuna tuttu ve kokuyu yavaşça içine çekti. Sonra küfretti ve yelpazeyi yanındaki tahtına fırlattı.
Bir kalp atışı sonra, onu almak için ayağa kalktı ve daha dikkatli bir şekilde sağ kolundaki küçük bir tutucuya yerleştirdi. Belli ki Persephone'nin onu sakladığı yer orasıydı.
Hades donakaldı ve sanki bir şey dinliyormuş gibi başını kaldırdı. "Salonuma davetsiz girmeye kim cesaret edebilir?"
Arık kendini yere indirdi ve maddeleşti. "Evet."
Tanrı yavaşça döndü ve kehribar rengi gözlerini Arık'a dikti. "Seni buraya getiren nedir, Morpheus'un oğlu?"
Ne istediğini saklamaya gerek yoktu. "Seninle pazarlık yapmak istiyorum."
"Ne için?"
"insan olmak isterdim."
Hades'in şeytani kahkahası boş salonda çınladı ve etraflarında yankılandı.
"Nasıl insan olunacağını biliyorsun, Skotos. Ambrosia yemeyi ve nektar içmeyi bırak.”
"Bu beni sadece ölümlü yapar ve ben ölmek istemiyorum. Hissetmek istiyorum ve bunun için tanrı değil, insan olmam gerekiyor.”
Hades, Arık'ın hemen önünde durana kadar ona yavaşça yaklaştı.
"Hissetmek? Aklı başında biri bunu neden istesin ki? Duygular aptallar içindir.”
Arık fana baktı. "Sen bile?"
Hades öfkeyle haykırırken elini savurdu ve güçleriyle Arık'ı duvara yapıştırdı. Pürüzlü kemikler Arık'ın sırtını ısırdı ve giysilerinin kumaşını yırttı.
Arık direnmeye çalıştı ama şu anda kanamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.
"Ölmek istemeyen bir tanrı için, değinmemen gereken şeylerden bahsediyorsun."

Onu tutan güç o kadar hızlı geri çekildi ki, düşmeden önce kendini toparlamak için zar zor zamanı oldu. Ayaklarını yere basana kadar bir kalp atışı boyunca yerde havada asılı kaldı.
Hades şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Çoğundan daha hızlısın."
"Ve kendi krallığımda, daha da fazla beceriye sahibim."
"Sen ne diyorsun?"
Arık omuz silkti. "Yalnızca böylesine güçlü bir tanrı dikkatli olmalı. Büyük Hades bile bazen uyumak zorundadır."
"Beni tehdit mi ediyorsun?"
"Ben sadece bir gerçeği söylüyorum." Arık anlamlı bir şekilde Persephone'nin tahtına baktı. "Ve bir Skoto'nun zayıflığını bilmesine izin vermekten daha kötü bir şey olmadığını hatırlatırım lordum."
Hades tekrar kahkahalara boğulmadan önce gözlerini kıstı. "Birisi benim yanımda böyle bir küstahlığa cüret etmeyeli uzun zaman oldu. Etrafına bak, Skotos. Beni kızdıranların kalıntılarını görmüyor musun?"
"Adım Arık ve bu ölüm maskesinin arkasına sakladığınız sarayın güzelliği ve konforu dahil her şeyi görüyorum. Ama karşılığında, korkmayan birini tehdit etmenin ne faydası var, diye sorardım size?"
Hades başını eğdi. "İyi anlaşıldı. Öyleyse söyle bana... Arık, nasıl bir pazarlık teklif etmek istiyorsun?
"İnsanların dünyasında onlardan biri olarak yaşamak istiyorum."
Hades onun isteği üzerine tsked. "Buna ulaşmak o kadar kolay değil, sevgili oğlum. Olimpos doğumlu hiçbir tanrı yeryüzünde çok uzun süre yaşayamaz."
"Ama orada bir süre yaşayabiliriz. Şimdi oraya giderdim ama hiçbir anlamı olmazdı, çünkü etrafımda olanlara sadece tanık olabilir ve onu deneyimleyemezdim. İstediğim deneyim bu."
"Geri döndüğünüzde unutacağınız bu deneyimin ne faydası var?"
Tanrı'nın bilmediği şey, Arik'in unutmayacağıydı. Hatırlayacaktı ve o anıyı istiyordu. M'Ordant ve diğerlerinin aksine, Arık'ın gerçek duygu ve hisler hakkında hiçbir bilgisi yoktu; bunlar ondan o kadar uzun zaman önce yenilmişti ki, hissetmenin nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmuştu. Lanet tarafından engellenmediği zaman duyguların ne kadar yoğun olabileceğini bilmek istiyordu.
"Nedeni gerçekten önemli mi?"
Hades bunu bir an düşündü. Kollarını göğsünde kavuşturarak Arık'a kaşlarını çattı. "İstediğin şey için, çok yüksek bir bedel olmalı."
"Daha azını beklemiyordum. Sadece bana ücretini söyle.
"Ruh. Bir insan ruhu."
Bu yeterince kolaydı. Bir insanın canını almak onu rahatsız etmezdi. Zaten sonlu yaşadılar ve çok azı insan varoluşu olan güzelliği takdir etme zahmetine bile girdi. Bununla birlikte, onlardan biri olarak kısa zamanının tadını çıkaracaktı. "Tamamlamak."
Hades, Arık'a dilini şaklattı. "Oğlum, ne kadar safsın. Çok erken kabul ettin. İstediğim herhangi bir ruh değil."

"Kimin o zaman?"
"Seni şeytanla anlaşma yapmaya zorlayan kadının ruhunu istiyorum. Buraya gelip tüm tanrıların en hor görüleni olan benimle takas yaptığına göre onun muhteşem bir ruhu olmalı.”
Arık tereddüt etti. Megeara'ya olan hislerinden değil, geri dönmek zorunda kaldığında onunla işinin biteceğinden emin olmadığı için. "Ya bu pazarlığı tamamlayamazsam?"
"Burada onun yerine acı çeken sen olacaksın. Onu bana teslim etmezsen seni bir erkek gibi öldürür ve ruhunu Tartarus'ta tutarım. Bugüne kadar hissettiğin acı, o zaman çekeceğin acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmayacak. Ve yeniden düşünmeden önce, bunu zaten kabul ettiğinizi unutmayın. Artık geri dönüş yok. Pazarlığımız belli oldu.”
"Bana ne kadar süre vereceksin?"
"İki hafta ve bir gün fazla değil."
Arik'in seğirecek vakti bile olmadı ki, onu garip, yoğun bir karanlık kapladı. Bir an Hades'in taht odasının ortasında dururken, bir an sonra etrafını ıslaklıkla sardı.
Suydu…
Ve rüyalardakinin aksine, vücudu ağırdı. Kurşun. Ağzından ve burnundan akan su, gerçekten nefes almaya alışık olmayan ciğerlerini işgal ederken boğulmasına neden oldu.
Yüzmeye çalıştı ama su çok kalındı. Onu denizin derinliklerine çekiyor gibiydi.
Panik onu tüketti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Boğulacaktı.

BÖLÜM 3

Geary, çabuk! Denizde bir ceset var!”

Aman tanrım, şimdi Thia'ya kim saldırdı?

Justina'nın araması üzerine sinirlenen Geary, Tory'nin notlarından başını kaldırdı. Geary'nin ikinci komutanı teknenin yan tarafını işaret ediyordu. Geary bakmak için yana koşarken, defteri Tory'ye geri verdi. Tabii ki, dalgalarda mücadele eden biri vardı. Ve görünüşe göre, savaşını hızla kaybediyordu.

"İsa!" Geary teknenin kaptanına seslendi. "İhtiyacımız var..." Vücut aç dalgaların altına batarken durakladı.

Zaman yoktu.

Kalbi adrenalin patlamasıyla gümbür gümbür atan Geary, ayakkabılarını tekmeledi ve yana atladı. Suyun soğukluğu onu tamamen kaplarken onu sersemletti.

Bacaklarını tekmeleyerek, onu görebilmek için yüzeyi kırana kadar yukarı doğru yüzdü.

Su berrak olmasına rağmen, Geary yüzeyin altındaki adamı bulmakta zorlandı. Dalmaya devam etmesi, ardından onu aramak için geri dalmadan önce temiz hava almak için geri dönmesi gerekiyordu. Tanrıya şükür, cankurtaran ve sertifikalı bir dalış eğitmeni olarak eğitilmiş güçlü bir yüzücüydü. Ama sonra, bir su altı kurtarma uzmanı olarak ondan bekleniyordu. Suda bir balık kadar çevik olmalıydı.

Onun peşine düşmeden önce eşyalarını almak için zamanı olmasını diledi. Adamı hemen bulamazsa ölmüş olacaktı, özellikle de ortaya çıkmadığı için. Tekrar suyun altına daldığında nefesini tutmaktan ciğerleri yandı. Adamın boğulma görüntüleri onu tüketirken, kulakları basınçtan uğulduyor ve patlıyordu.

Tory'nin babası tam da bu noktadan sadece birkaç mil ötede boğulduğunda Geary on iki yaşındaydı. Babasının Theron'un hayatını kurtarmaya çalışırkenki görüntüleri, babasının onun için daldığını hatırladığı için içini paramparça etti. Babası Theron'u sudan çıkardı ve onu hayata döndürmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Korkunçtu ve yapmak isteyeceği son şey onu yeniden yaşamaktı.

Hadi. Benim yüzümden ölmeye cesaret etme. Neredesin? Denizde ağırlıksız bir şekilde süzülürken hızını yavaşlattı ve geri döndü. Işık kırıldı ve mavi ve yeşil suda dans ederek çeşitli balıkları ve yaprakları aydınlattı ama aradığı adamı göremedi.

"Küçük görmek."

Kafasındaki yabancı sesin kaynağını anlamayarak kaşlarını çattı ama ona itaat etmekten kendini alamadı. Aşağıya baktığında onu hemen altında gördü. Yüzmeye çalışsa da hızla batıyordu...

Etrafında baloncuklar uçuşurken uzun siyah saçları suda dans ediyordu ve kollarını ve bacaklarını boşuna salladı.

Onu bulduğu için rahatlamış ama çok geç olabileceğinden korkmuş, elinden geldiğince hızlı bir şekilde ona doğru yola koyuldu. Arkasından geldi, sonra onun iri vücudunu kendi vücuduna doğru çekti ve onları yüzeye doğru tekmeledi.
İyi keder! Adam kocamandı ve sağlam kaslardan yapılmıştı. Üzerinde neredeyse hiç yağ yokken, sudaki bir çapa gibiydi. Onları yüzeye çıkarmak çok çaba gerektirdi.
Geçtiklerinde ikisi de tükürüyor ve öksürüyordu.
"Bekle," dedi ona. "Seni yakaladım." Buna rağmen, onun kendisine karşı savaşmasını yarı yarıya bekliyordu. Boğulan kurbanların çoğu yaptı.
Ama o değil. Sanki ona tamamen güveniyormuş gibi ona karşı topalladı.
Justina ve Teddy zaten bir can yeleği ile suya girmişlerdi. Birlikte, adamı koşum takımına bağladılar ve gemiye çektirdiler, sonra onlar da aynı yolu izlediler.
Geary tekrar Simi'ye bindiğinde, bilinmeyen adamın güvertede bir battaniyeyle örtülü olarak yattığını ve Thia'nın ona ağızdan ağza verdiğini gördü. Geary, Thia için adamın yüzünü göremedi.
"Öldü mü?" diye sordu Geary, endişe onu parçalarken onlara doğru koşarak.
Tam yanına vardığında, adam bir galon deniz suyu öksürdü. Nefesi kesilerek hızla yanına döndü ve ciğerlerini temizlemesine yardımcı olmak için Thia sırtına vururken hırıltılı solumaya başladı. Sırtındaki derin izler dışında kaygan, ıslak teni tamamen bronzlaşmış ve mükemmeldi. Yara izleri eskiydi, ama yine de Geary'nin onları aldığında ne kadar acımış olabileceğini anlamasına yetecek kadar belirgindiler. Eski günlerde denizcilerin ceza için dövülme şeklini hatırlattı.
Modern bir insanda neden böyle bir yara izi olsun ki? Onu kim böyle döverdi ve neden?
Ve mükemmel vücuduna yapıştırılmış ince uzun beyaz bir pantolon dışında hiçbir şey giymiyordu... ve bu pantolon, dinine ve bu adamın belirli bir alanda oldukça yetenekli olduğu gerçeğine kadar kesinlikle her şeyi gösteriyordu.
Çıplak da olabilir.
"Şimdi iç çamaşırına inanmayan bir adam var, öyle mi?" Justina, saçını sıkarken sadece Geary'nin duyabileceği şekilde alçak bir ses tonuyla konuştu. “Bunun için minnettar olmadığımdan değil. Gezegendeki en güzel kıçına sahip. Thia'nın canlandırma için onu tutmasına şaşmamalı. Ben de o vücutla biraz ağızdan ağza hareket etmeyi umursamıyorum.
Geary bu duygularla hemen hemen aynı fikirde olsa da, Tory omuzlarına bir battaniye örttüğü için yorum yapmadı.
Christof onlar için başka battaniyeler getirirken, "Orada ne kötü bir balık bulmuşsun," dedi. Birini Justina ve Teddy'ye verdi.
Onu görmezden gelen Geary avının yanında diz çöktü. Adam kısa, keskin iç çekişlerle nefes almaya devam ederken kaslı bir koluyla kendini kaldırdı. Karışık ıslak siyah saçları yüzünün üzerine düşerek onu ve diğerlerinden

tamamen gizledi. Ellerinin tendonları iyi tanımlanmış ve güzeldi, bu da onun yüzünün nasıl görüneceğini merak etmesine neden oldu.
Sırtı kadar yaralı mı yoksa geri kalanı kadar bozulmamış ve güzel mi olurdu?
"İyi misin?" Ege'de olduklarına göre, onu Yunanca'da diğer dillerden daha iyi anlayacağını varsayarak, Yunanca sordu.
Suyu vücudundan atmak için mücadele etmeye devam ederken başını salladı. Sanki kendi ciğerlerine alışık değil gibiydi.
Nefesi düzensizdi, ıslak siyah saçlarının bukleleri arasından ona bakmak için başını kaldırdı. Gözleri buluştuğu anda, Geary nefesini tuttu ve rüyalarındaki yoğun mavi gözlerle yüz yüze geldiğinde haç çıkarma ve tükürme dürtüsüne karşı koydu.
Olamaz....
Bu mümkün değildi ve yine de neredeyse çıplak görkemiyle karşısındaydı. O mükemmel, alaycı dudakları biliyordu. Koyu renk kaşları o kadar solgun bir maviydi ki gözleri parlıyordu. Bıyıklarla kaplı o güçlü çeneyi biliyordu. Dişleri ve diliyle saatlerce alay ettiği biriydi.
Her nedense, oydu.
Gerçekten burada olduğundan emin olmak için uzanıp ona dokunma dürtüsüyle savaşırken içinden keskin bir iğne gibi sıcak ve gerekli bir şey geçti.
Arık, Megeara'ya bakmaktan başka bir şey yapamadı. Gerçekte rüyasında olduğundan daha güzeldi. Islak sarı saçlarının bukleleri üzerlerinden aşağı sarkarken koyu mavi gözleri onu büyüledi. Solgun teni dokunuşu için yalvarırken, kısmen açık ağzı onun öpücüğüne ihtiyaç duyuyordu.
O dudaklara doğru ilerledi, sonra göğsündeki sızlayıcı ağrıyla nefes almaya çalışırken daha çok öksürdü. Korkunç derecede yoğun hisler ve duygular tarafından saldırıya uğradığında vücudu kontrolsüz bir şekilde sarsıldı. Tepesindeki kuşların cıvıltıları bile kulaklarını deliyordu - okyanusun vızıltısı. Ve teninde güneşin sıcaklığı
... kabarıyordu. Kendini hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemişti.
Bedeni neden ona itaat etmiyordu?
Neden öksürmeyi ve titremeyi bırakamıyordu?
Suç ortağının yaptığı gibi Megeara'nın sırtına vurmasını yarı yarıya bekliyordu. Bunun yerine, Megeara'nın dokunuşu nazikti ve artık insan olan vücudundaki suyu dışarı atmasına yardımcı olmak için ona hafifçe vurdu.
Sonra yavaşça sırtını bir daire şeklinde ovmaya başladı. Hayal bile edilemeyecek bir sıcaklık hissettiğinde üzerine bir ürperti yayıldı. Güneşin sıcaklığını unutun, bu daha da kavurucuydu.
Hiç kimse ona bu kadar nazikçe dokunmamıştı ve daha önce hiç gerçekten bir dokunuş hissetmemişti, özellikle de etinde. Tek istediği onu kollarının arasına alıp ıslak beyaz gömleğinin içinden çok belli olan gergin göğüs uçlarını tatmaktı.
Keşke bedeni ona itaat etse.

"Sanırım şoka giriyor," dedi Megaara diğerlerine. "Daha fazla battaniye getir."
Başka bir kadın Megara'yı çekip aldı. "Bir bakayım-"
"HAYIR!" diye hırladı, onu yanında tutmak için Megeara'nın eline uzandı. Buralara kadar onu gözden kaybetmek için gelmemişti.
Megeara yatıştırıcı bir okşamayla onun elini onunkiyle kapladı. "Her şey yolunda. Sakin ol." Gözlüklü genç bir kadının battaniyesini alıp adamın etrafına sardı.
Arık gözlerini kapadı ve onun ellerinin omuzlarında hissettiği kısacık hissin tadını çıkardı.
Teninin onunkiler üzerindeki hissi... heyecan vericiydi. Sıcak.
Keşke titremeyi bırakabilseydi.
Geary ne yapacağından emin değildi. Gemide doktorları olarak bulunan Althea ile kaşlarını çattı.
Althea İngilizce, "Onu kontrol etmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyor," dedi.
Geary kabul etti. "Biliyorum."
Bilinmeyen adam mükemmel, aksanlı bir İngilizce ile "Birkaç dakika içinde iyi olacağım," dedi. Sesi o kadar derin ve yankılıydı ki, kelimenin tam anlamıyla etraflarında yankılandı. O yoğun, yırtıcı gözler onu delip geçti. "Sadece beni bırakma."
Bu ses tonunun sahiplenici emri onda koşmak istemesine rağmen, Geary kendini başını sallarken buldu. Birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermek onun doğasında yoktu ama onun durumunda, onda doğal olmayan bir şekilde zorlayıcı bir şeyler vardı. Çekici.
Dürüst olmak gerekirse, ondan ayrılmak istemiyordu. Ve bu onu gerçekten korkuttu.
Yüreği gümbür gümbür atarken, battaniyesinin bir köşesiyle saçlarını havluyla kuruladı, sonra gerçekten kusursuz olan yüzünden geriye doğru taradı.
"İngilizceyi mi yoksa Yunancayı mı tercih edersin?" ona sordu.
"Önemli değil."
Vay. Son derece iki dilliydi. Ayrıca aşırı derecede açığa çıkmıştı ve onun her varlığına yapışan o pantolonla görüntüsü, aklına en kötü görüntüleri getirdi. Rüyasında onun vücudunu çubuk kraker gibi bükmüş ve her santimini yalamıştı.
Tamam, tam olarak o vücut değildi. Rüyasında yara izi yoktu. Ama onun vücudu, içinde hararetli bir sıcaklık uyandıracak kadar alışık olduğu bedene yakındı.
Geary battaniyeyle yanağına düşen bir damla suyu sildi. "Sana ne oldu?"
Uzaklara baktı. "Bilmiyorum."
Thia ona pis pis sırıttı. "Eh, denizden neredeyse çıplak bir tanrıyı her gün çıkarmıyoruz, değil mi? İyi ki alışveriş gezimden erken dönmüşüm. Buna kesinlikle değdi."

Adam başını ona doğru salladı ve ona şiddetli bir şekilde kaşlarını çattı. Sözlerinin onu sinirlendirdiği belliydi.
"Tiya?" Geary sabit bir tonda dedi. "Sakıncası var mı?"
Gözlerini devirdi. "Her neyse. Bakalım bir dahaki sefere boğulurken hayatını kurtarabilecek miyim? Arkasını dönerek güverte altına yöneldi.
Christof öne çıktı. "Bunu yetkililere bildirmeliyiz."
O soluk mavi gözlerde daha da fazla öfke parladı. "HAYIR!" Sesi sert ve buyurgandı. Yetkili yok.
Teddy onunla kaşlarını çattı. "Neden? Onlardan mı kaçıyorsun?"
"HAYIR. Hiçbir şey hatırlamadığım zaman sorguya çekilmek istemiyorum."
Christof gözlerini ona dikti. "Adını biliyor musun?"
Tereddüt etti. Arık.
"Arık ne?"
Kalbini sıkıştıran bir kafa karışıklığıyla Geary'ye baktı. "Hatırlamıyorum."
Geary ne düşüneceğini bilemeden başını eğdi. İçinden bir ses ona yalan söylediğini söylüyordu ama ne olduğundan emin değildi. "Kafanı mı çarptın?"
Onayladı.
Tory, "Hafızasını kaybetmiş olabilir," dedi. "Bir tekneden düştüyse, onu ezebilirdi. Ya da belki dövüldü ve sonra denize atıldı. Korsanlar olabilir."
"Yaralı değil," diye belirtti Christof. "Ayrıca birkaç yüzyıldır burada çok fazla korsan faaliyeti olmamıştır."
"Evet ama olabilir dedim. Garip ve olağandışı şeyler her zaman olur. Sadece geçen yıl sivil teknelere yetmiş beş korsan saldırısı yapıldığını biliyor muydunuz? Altı kişi daha ABD Sahil Güvenliğine karşıydı. Hatta bir grup bir yolcu gemisini ele geçirmeye çalıştı."
Geary, Tory'nin istatistiklerini görmezden gelerek battaniyeyi Arik'in omuzlarına attı. "Hatırladığın son şey neydi?"
"Ben... ben bilmiyorum."
Onu izlerken tuhaf, sıcak bir duygu kapladı içini. Tüm an çok gerçeküstüydü. Baktığına inanamadı... Arikos.
Bu bir rüyaydı ve yine de karşısındaki adam tıpatıp aynısıydı. Arık adlı bir kopya.
Onlar olabilir mi...
aptal olma
Sadece garip bir tesadüftü. Belki bir tür önsezi.
Bu düşünceyle yüzü kıpkırmızı oldu. Pekala, öyle bir önsezi değil. Bu adamla çırılçıplak bir çikolata havuzuna atlayacak değildi.
"Tamam," dedi sessizce. "Teddy, Arik'i aşağıya götür ve ona birkaç kıyafet bul."
Arık ondan ayrılmaya itiraz etmeye başladı, sonra kendini tuttu. Ondan çekiniyordu. Hissedebiliyordu. Eğer ona çok fazla baskı yaparsa, aniden kaçabilir ve onu uzaklaştırabilirdi.
Bu isteyeceği en son şeydi.

Hayır, onun güvenini kazanmak için adımlarını dikkatli atmalı. O buradaydı, onun krallığında. Ve kısa süre sonra onu baştan çıkarmak için bolca zamanı olacaktı. Şimdilik onu eğlendirmek en iyisiydi.
Yavaşça ayağa kalktı, gözlerini ondan ayırmadı. Tekneye bir dalga çarptığında hafifçe sendeledi ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Megara uzandı, elleriyle onu sabit tuttu.
Arik, dokunuşunun sıcaklığı tüm sinirlerini kavururken gözlerini kapattı. İnsan teması hissiyle -etine dokunan o narin ellerin hissiyle- karşılaştırılacak hiçbir şey yoktu ve onun için zor olan kısmını okşadıklarını hissetmek için sabırsızlanıyordu.
Açık havanın tatlı, kadınsı kokusunu ve hafif bir parfüm dokunuşuyla buğulanmış kadın kokusunu içine çekebilmek için başını eğdi. Rüyalarında olduğundan bile daha sarhoş ediciydi ve adam bunun tadını çıkarmak istedi. Kokusunu çarşaflarında ve etinde daha çok hissetmek istiyordu. Tamamen doyuncaya ve mutlu olana kadar onu saatlerce içmek.
Geary, Arik'in sıcak nefesini nemli teninde hissedince gerildi. Tüm vücudunu ateşe veren bu yabancıyla ilgili neydi?
Gerçekten yapmak istediği o muhteşem kaslı vücuda daha yakın yürümek olsa da, kendini ondan uzaklaşmaya zorladı.
Bakışları tekrar buluştuğunda gözleri özlemini gösterdi ve davranışlarını fark etti. "Benden korkma, Megara." Kulağına neredeyse mırıldandı. "Seni asla incitmem."
Onu kimsenin kullanmadığı bir isimle çağırdığını o ayrılana kadar fark etmemişti.

4. BÖLÜM

Arık kotun çıplak bacaklarına sürtünerek yarattığı sert hisle irkildi. Bunun pürüzlülüğünü almak zordu. İnsanlar buna nasıl dayandı?

Adam, Teddy, ona beyaz bir gömlek ve kot pantolon ödünç vermişti. Ancak her birinin dokusu kaşıntılı ve ağırdı. Arık'ın alıştığı giysinin ağırlığı ve dokusu yoktu. En azından hissedebildiği hiçbir şey yoktu ve rüyalarda... Eh, bir Erotikos Skotos olarak kabul edildiğinden, giysiler nadiren giyilirdi çünkü tek yaptığı diğer, daha zevkli duyumların önüne geçmekti.

Kot pantolonunu ilikledikten sonra sert beyaz gömleğe uzandı, aynı anda kapı birden açıldı. Alçak, dar giriş yolunda duran, tufana yakalanmış bir köpek yavrusuna çok benzeyen Megeara'yı görünce duraksadı. Nemli haki şortu üzerine düştü.

dizler. Onu bir parça kumaş gibi gösteren bol beyaz bir gömlek giymişti. Ya da en azından ıslak olmasaydı olurdu. Haliyle, onun dolgun vücudunun çok az bir kısmını hayal gücüne bıraktı.

Bu alemde, sahip olduğunu bildiği tüm kıvrımları sakladı. Kalın, sarı saçları bile yüzünden sıkı bir şekilde sıkı bir topuz haline getirildi.

Ama yüzü aynıydı. Etrafındaki dünyayı gören o zeki, keskin ve net, badem biçimli gözler. Burnunun üzerinde çillerin hafif serpiştirilmesi. Ve dudakları...

Bütün geceyi o tatlı dudakları öperek geçirmişti. İkisi de ecstasy'den kör olana kadar onu kemirirken ve onunla dalga geçerken derisinin üzerinde dans etmelerini izlemek.

Onun anısı, gömleğine doğru gerilen sıkı, büzülmüş meme uçlarının görüntüsüyle birlikte tüm vücudunu açlıktan yaktı.

Adımı nereden biliyorsun? diye sordu, bir endişe notuyla altını kesen kızgın bir ses tonuyla.

Onun korkusunu hissedince tereddüt etti. Ondan istediğini alacaksa, bunu dikkatli oynaması gerekecekti. İnsanların dünyası hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama gördüğü rüyalardan, korkmuş ev sahiplerinin onlara dokunmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Bu yüzden, bu alanda da ürkek olmaları mantıklıydı. Onu yatağında istiyorsa güvenini kazanması gerekiyordu.

"Sen bana söyledin." Yalan değildi. Çikolata banyosu yaparken tanıştıkları gece çikolatayı ona vermişti.

"HAYIR. yapmadım Kimse bana Megeara demez. Hiç kimse."

"O zaman sana ne diyorlar?"

"Geary."

"Öyleyse sen Gearysin."

"Evet ama bu, ben söylememişken benim adımı nasıl bildiğini açıklamıyor."

"Belki medyumumdur." Bunu bir şaka olarak kastetmişti ama yüzündeki ifadeden bunu eğlenceli bulmadığını anlayabiliyordu.

"Medyumlara inanmıyorum."

"Öyleyse bunu nasıl açıklayacaksın?"

Geary ona gözlerini kısarak baktı. Onunla oynuyordu ve o bunu hiç takdir etmiyordu. "Seni tanıyor muyum? Tanıştık mı?"
Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Benden korkmana gerek yok, Megara. Tanıştık. Yıllar önce, Vanderbilt'te bir gazete dağıtırken."
Geary olayı net bir şekilde hatırladığı için kaşlarını çattı. Bu onun halka açık ilk makalesiydi… şimdiye kadar. İnanılmaz derecede gergindi. Öyle ki kürsüye çıkarken tökezlemiş, sayfalarını ve notlarını herkesin önüne düşürmüş ve ardından on dakika boyunca onları yeniden bir araya getirmeye çalışırken yüzü kıpkırmızı olmuştu. O yarı yoldaydı
Bir sayfanın ağır ahşap sehpanın altına düştüğünü ve onu geri almak için her şeyi yeniden durdurmak zorunda kaldıklarını fark edene kadar kağıdı karıştırdı.
İnsanlar ona güldükçe olay onu küçük düşürmüştü. O fiyaskodan sonra, herhangi biri onu herhangi bir konuda konuşmaya davet ettiği için şanslıydı.
"Seni hatırlamıyorum."
“O sırada seyirciler arasındaydım. Daha sonra Dr. Chandler bizi tanıştırdı ama pek konuşmadık. Chandler tarafından eski üniversite profesörüyle tanışmak için götürülmeden önce biraz tedirgin görünüyordun.
O kısmı belli belirsiz hatırlıyordu. İddiasına inandırıcılık kattığı gerçeği. Aklının mikserde biraz saygınlık kazanmakla meşgul olduğu doğruydu... yine de, bu kadar seksi bir adam onun anısına dağlanmalıydı.
Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Üzerimde oldukça iyi bir izlenim bıraktın.”
Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Evet, doğru. Böyle bir adam kendini utandıran kilolu bir serseriyi gerçekten hatırlar mıydı? "Buna inanması güç geliyor."
Ama yoğun bakışlarında kahkaha yoktu. Sadece samimiyet. “Yapmamalısın. Bu doğru."
Geary, onu geçmişinden hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı, ama dürüst olmak gerekirse, o gün o kadar sisin içindeydi ki tanışmış olmaları tamamen mümkündü ve bunu unutmuştu.
"Neden oradaydın?"
“Antropoloji öğrencisiydim. O zaman sana Atlantis'i sordum ve sen bu konuda oldukça kaba davrandın." Gözlerini ona diktiğinde gülümsemesi yüzüne yayıldı.
Hala şüpheciydi ama mantıklıydı. O zamanlar Atlantis yüzünden kafasını uçurabilirdi. Bu aynı zamanda onu hafızasından silmesini de açıklar.
Belki de bu yüzden son zamanlarda onu rüyasında görüyordu. Belki bilinçaltı onu ve Atlantis'i bulma arzusunu hatırlamıştı.
"Her neyse, bu yüzden şimdi buradayım. Senin gibi ben de Atlantis'i bulmak istiyorum."
Bu sözlerle kaskatı kesildi. "Atlantis'in peşinde olduğumu kim söyledi?"
“Ege'de bilimsel bir ekiple araştırma ve kazı için donatılmış bir teknede bir Amerikalısınız. Başka neyin peşinde olurdun?
"Herhangi bir eski eser."

"O zaman neden boynuna bir Atlantis madeni parası takıyorsun?"
Eli doğruca oraya gitti. Madeni parayı babasının ölümünden bir ay sonra ona verdiği sözü hatırlatmak için bindirmişti. Ama onu en çok şaşırtan şey, yazının olduğu kısmın arka tarafta olmasıydı. Arık'a gösterilen kısım, üç şimşekle birlikte güneş patlamasının görüntüsüydü. "Bunu nasıl biliyorsun?"
"Bu madeni para Apollymi Magosa Fonia Kataastreifa'nın sembolünü taşıyor."
"Apollymi kim?"
"Atlantis bilgelik, ölüm ve yıkım tanrıçası. Ama Atlantis dilinde çoğunlukla Apollymi Akrakataastreifa olarak anılırdı. Büyük Yok Edici Apollymi."
Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Gizemli sembolü başka bir yerde görmediği sürece hayır. "Sembolü nerede gördün? Bunun ne anlama geldiğini nereden biliyorsun?"
"Ben eski bir Rum ailedenim. Bu bölge hakkında bilmediğim hiçbir şey yok. Hiç bir şey. Ayrıca, Atlantis'i bulsanız bile, onu kazmak için asla izin almayacağınızı da biliyorum."
Doğruydu. Bir tane kazanmak için yıllardır uğraşıyordu. Ama burada istenmeyen adamdı.
Arık'ın gözleri ona kısıldı. "Ekibinizin bir üyesi olarak bu teknede kalmama izin verirseniz, ihtiyacınız olan her şey için size izin garantisi verebilirim."
"Yalan söylüyorsun."
Kafasını salladı. "Burada senin hayal edebileceğinden daha fazla bağlantım var. Gerçekten."
"Ve sana nasıl güvenebilirim?"
"Nasıl yapamazsın? En çok istediğin şeyi elde etmen için tek umudun benim."
Orada garip bir çift anlam hissetti. "Sana güvenmiyorum. Kendi adını bile hatırlamazken benim izinlerimi nasıl alabilirsin?"
"Sana adımı zaten söyledim."
"Arık ve başka bir şey yok."
Arık büyük bir risk almadan önce ona gülümsedi. Solin'in insan soyadını kullanarak "Arik Catranides," dedi. Solin'in öngörülemezliği göz önüne alındığında bu cesur bir hareketti ama kardeşi ona bu iyiliği borçluydu ve işbirliği yapmazsa Arık onu öldürecekti.
Geary şüpheyle Arik'e baktı. Beş yılı aşkın bir süredir, Yunan hükümeti onu o kadar kötü koştururken bürokrasiye saplanıp kalmıştı ki, kendisini sonsuz bir hüsran döngüsü içinde bir yarış pistinde kapana kısılmış küçük plastik bir araba gibi hissetti. Hiçbir yere varamamıştı ve birkaç kez pistten çıkıp bir ağaca çarptığından oldukça emindi... yüzü önde.
Ona ihtiyacı olan izinleri alması mümkün müydü?
Hayýr. Hayýr. Hiçbir şey onların kımıldamasını sağlamayacak ve sen de bunu biliyorsun. Tek yapması gereken onun blöfünü görmekti ve o geri çekilirdi.
"Tamam, kendini bana kanıtlamak istiyorsan izinleri al. Ama bu keşif gezisinde kalmanın tek yolu, onları imzalayan adamla tanışmam ve onu

kaleme almasını izlemem. Beni hapse attıracak bir sahtekarlık istemiyorum.”
Sahtecilik yok. Bana güvenebilirsin Geary. Söz veriyorum."
Hâlâ yapabileceğinden ve hatta yapması gerektiğinden emin değildi, sert bir şekilde başını salladı ve sonra gitmek için döndü. Temiz bir çıkış yapamadan, onu yavaşça çekerek durdurdu. Bir şeyler söylemesini bekliyordu. Bunun yerine ona sadece, kısmen inanmayan ve kısmen yiyip bitiren nefes kesici bir ifadeyle baktı. Hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı. Kabul edin, 1,80 boyunda çoğu erkeği gölgede bırakıyordu ve çirkin olmasa da sıska ya da güzel değildi. Sıradan biriydi ve Arık'a benzeyen erkekler ona benzeyen kadınlarla ilgilenmiyordu.
Rüyaları dışında…
Bütün bu gün bir sanrıdan başka bir şey olamaz mı? Şimdi bile rüya mı görüyordu?
Arık, ona sadece onun için burada olduğunu söylemek istedi. Buraya gelmek için neler çektiğini bilmesini istiyordu ama insanlar hakkında bildiklerine göre, o bu bilgiye pek iyi tepki vermeyecekti. Özellikle onun için ruhunu takas ettiği kısım hakkında değil.
Ama ona dokunduğu andan itibaren kelimeler ağzından kaçtı. Onu tatmak, ona sarılmak istiyordu.
"BENCE…"
Beklentiyle tek kaşını kaldırdı.
Seni yanımda istiyorum, Megara. Bu sözler dilinin ucundaydı. Konuşulmaya ihtiyaç duyarak orada yandılar. Ama bunları söylemek, elde etmek için çok uğraştığı şeye mal olacaktı.
"Kardeşimle görüşmem gerekiyor."
"İyi," dedi yumuşak bir sesle. "Yana yanaştığımızda onu görebilirsin."
"Ama nerede olduğunu ya da onu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Yardımına ihtiyacım olacak.
Gözleri bir kez daha şüpheyle baktı.
"Lütfen, Megara."
Dişlerinin arasından, "Geary," dedi.
"Lütfen Geary. Onu bulmalıyım.
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onun adı ne?"
"Solin Catranides."
Tüm tavrı şüphe doluydu. "Bu bir numara olmasa iyi olur, anlıyor musun?"
"Bu bir numara değil."
Yine de gözleri onu suçladı. "İyi. Sen burada kal, ben de limana vardığımızda sana haber veririm.”
"Endişeyle bekleyeceğim."
Yapacağına bahse girdi. Ona uyaran bir bakış atan Geary kapıdan çıktı ve sıkıca kapattı. Ancak o zaman tekrar nefes alabildi.
Şimdi ne yapması gerekiyordu? İddialarının geçerliliği var mıydı? Yoksa tamamen saçmalıklarla mı doluydu?

Neye inanacağından emin olamayarak yukarıya, Brian ve Teddy'nin sohbet ettiği yere yöneldi.
"İyi misin?" Brian onlara katılırken sordu.
"Sanırım... Ah lanet olsun, bilmiyorum. En yeni yolcumuz izinlerimizi alabileceğini iddia ediyor.”
Teddy inanamayarak güldü. "Ne? Zeus mu? Tanrıları şahsen tanıyor mu?
'Çünkü alınma, bence bize herhangi bir izin almak için gereken bu.
Brian başını salladı. "Teddy'nin tarafını tutmak zorundayım. Umutsuz görünmeye başlıyor. Korkarım fonumu çekmek zorunda kalacağım.
Geary bu haberlerden dolayı midesi bulandı. Babasının kurtarma şirketinin ortak sahibi olmasına rağmen, parası o kadar bağlıydı ki, bu yaz gezilerini finanse etmek için ihtiyaç duyduğu nakite dokunamıyordu.
"Hadi, Brian-"
"Özür dilerim Geary. Çok maliyetli ve artık iznimiz yok.”
Hiç izinleri olmamıştı. En azından yasal olanlar değil.
"Bir gün verir misin? Arık, ağabeyinin bunun için iyi olduğuna yemin ediyor.”
Teddy küçümseyerek homurdandı. “Kardeşi kim? Kral Konstantin?”
"Solin Catranides adında biri."
Brian'ın çenesi gevşedi.
İçinden bir umut ışığı geçti. "Onu biliyorsun?"
“Multi milyarder çapkın mı? Evet, onu tanıyorum. Ama hiçbir zaman onunla tanışacak kadar yaklaşamadım. Her zaman onun bir sonraki şımarık metresi olmaya çalışan bir harem kadınla çevrilidir.”
Geary kaşlarını çattı. Ege'de yüzen bir erkek kardeşi olacak birine benzemiyordu bu.
Sonra tekrardan …
"Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"
"Birkaç telefon görüşmesi yapıp, adamlarımın onun adamlarını bulup bulamayacağını görebilirim."
Bu onun için çalıştı. "Lütfen öyle yap. Arık'ın yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyorum."
Ted yanağını kaşıdı. "Biliyorsun, farklı bir Solin Catranides olabilir."
Teddy'ye başını salladı. Böyle bir isme sahip kaç adam olabilir ki?
"Hey, asla bilemezsin," dedi savunmaya geçerek.
"Evet, ama olasılıklar ne kadar?"
Ted güldü. "Denizde yarı çıplak bir adamı avlamak kadar iyi." Brian'a baktı. “Böyle bir adamı merak etmelisin. Sarhoş değildi. Ne? Kıyıdan yirmi mil açıkta yüzmeye mi karar verdi? Teknesiz mi?”
Ah, kapa çeneni Teddy, dedi Geary şakacı bir şekilde.
Brian uydu telefonundan arama yapmak için onlardan ayrıldı ve Teddy bir adım geriden geldi. Ama Teddy'nin sorularını dinlerken, onun her zamanki ukala hali olmadığını fark etti. Bir kere adam mantıklı geliyordu.
Arık neden burada yalnızdı? Adamın yüzme bilmediği apaçık ortadayken o nasıl oldu da denize girmişti?

"İyi misin?"
Arkasında Tory'yi bulmak için döndü. "Bilmiyorum. Acaba gizemli yüzücümüzü suda bırakmalı mıydık?
Tory kaşlarını çattı. "Nasıl senin gibi değil. Bunu neden dedin ki?"
"Onda bir tuhaflık var, sence de öyle değil mi?"
"Suda neredeyse çıplak olması dışında mı demek istiyorsun?"
"Şey, bu var."
Tori omuz silkti. "Bilmiyorum. Onunla gerçekten konuşan ben değilim. Onun nesi seni bu kadar rahatsız ediyor?
Geary ona gülümsedi. "Bilmiyorum. Belki de sadece yorgunumdur."
"İnsanlar bunu yalnızca eldeki sorunla ilgilenmeye gerçekten istekli olmadıklarında söylüyorlar. Bu, bir erkeğe ne düşündüğünü sorduğunuzda 'hiçbir şey' demediği gibi, gerçekte başka bir kadına baktığını biliyorsunuz ve bu yüzden onu üzmenizi istemiyor."
Geary, onun beklenmedik benzetmesine ağzı açık kaldı.
"Bu, Thia'nın teorisi."
Geary başını salladı. Bence seni bozmadan önce ondan uzak durmalısın.
"Hayır, çok eğlenceli. Her şey hakkında en yanlış görüşlere sahip. Ama az önce söylediğim şeyin, şimdiye kadar başardığı birkaç mantıklı düşünceden biri olduğunu düşünüyorum."
Geary de buna katılmak zorundaydı. "Pekala, Doogie Howser, defterlere geri dön."
"Biliyor musun, bir gözlemle eve çok yaklaştığımda bana hep böyle söylersin."
Haklıydı ama Geary bunu bilmesine izin vermeyecekti. "Ben seni kurban etmeden önce o sıska benliğini çıkar ve başka birinin canını sık, Tor.
Düşünmeye çalışıyorum, tamam mı?
"Kay. Bana ihtiyacın olursa güvertenin altında Scott'ı sinirlendireceğim.
Geary gülerek kuzeninin gidişini izledi. Tanrım, o küçük kızı nasıl da seviyordu. Onda çok bulaşıcı bir şey vardı.
Tory kapıda Brian'ın yanından geçti. Geary, yüzündeki ifadeden kötü haberleri olduğunu anlayabiliyordu.
Onunla güvertenin ortasında karşılaştı. "Naber?"
"Görünüşe göre Solin tek çocuk. Erkek kardeşi, kız kardeşi yok. Kahretsin, bir kobay bile değil."
Öfke ve zafer içini kamçıladı. "Biliyordum! Yalan söylediğini biliyordum."
Geary, Brian'ın koluna girdi ve onu geldiği yöne doğru çekti.
"Ne yapıyorsun?"
"Konuğumuzu bununla yüzleştireceğim ve sen benim şahidimsin."

BÖLÜM 5

Arık, Teddy'nin yatağındaki battaniyenin kıllı dokusuna hayran kaldı. Cızırtılı ve rahatsız ediciydi. Neden biri bunu derisinin yanında istesin ki? Yastık kılıfı bile düşündüğü gibi değildi. Rüyalarında bu maddeler hava kadar yumuşaktı ve teninde ılık su gibi kayıyordu.

Ama burada... ürperdi.

Bu, insanlığın yaşadığı garip bir dünyaydı. Rüyalara kaçmalarına şaşmamalı. Ve burada Megaara'sız olmaktan bıkmıştı. Şahsen, rüyalarında olduğundan daha da yakalanması zor olduğunu kanıtlıyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu ama onu bulmasının zamanı gelmişti.

Kapıya uzanmıştı ki kapı o kadar hızlı açıldı ki teninde hava akışını hissetti. Megeara'yı görünce içinden sıcak, tatlı bir duygu geçti. En azından yüzündeki öfke ifadesini fark edene kadar bu şekilde başladı.

"Ne?" diye sordu, şimdi neden bu kadar sinirlendiğini merak ederek.

"Solin Catranides tek çocuk."

Arık bu ifadenin gülünçlüğüne güldü. Bir Rüya Avcısı olarak Solin'in binlerce kardeşi vardı. Gerçekten. "Sizi temin ederim, o değil."

Arkasındaki adama işaret etti. "Söyle ona, Brian."

"Onu tanıyan bir arkadaşımı aradım. Bana Solin'in herhangi bir aileden bahsetmediğine dair güvence verdi."

Arık onlara alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onu ilgilendirmeyen bir kadına ailemizden bahsetmeyeceğinden eminim. Onu benim için telefona bağla.

Geary, kullandığı buyurgan ses tonuyla ona ters ters baktı. Brian hakkında bildiği bir şey vardı. Bu tonu ondan daha iyi karşılamıyordu.

Brian'ın gözleri küçümsemeyle parladı. "Ben zaten soruşturmamı yaptım."

"Ve yanıldılar."

Brian telefonu ona fırlattı. "Aramalarını kendin yapıyorsun, dostum."

"Numarasını bilmiyorum."

"O zaman mahvoldun."

"Brian," dedi Geary nazik bir ses tonuyla, onların huysuzluğunu dağıtmaya çalışarak. Telefonu Arık'tan alıp Brian'a geri verdi. "Benim için Solin'in numarasını alabilir misin? Onunla kendim konuşmak istiyorum."

Arık'a dudak büktü. "Kardeşi. Numarayı bilmesi gerekmiyor mu?"

Brian, lütfen. Yunanistan'daki herhangi bir numarayı arayabilir ve ona cevap veren kişi Solin gibi davranan herhangi biri olabilir. Doğru kişiyle konuştuğumdan emin olmak istiyorum."

Brian'ın yüz hatları, onun isteğinin mantıklı olduğunu görünce yumuşadı. "İyi." Telefonu aldı ve çevirdi. Birkaç dakika sonra, numarayı not etmek için cebinden bir kalem ve kağıt çıkardı. Telefonu kapatıp ona verdi.

Geary numaraya kaşlarını çattı. "Bunun doğru olduğundan emin misin?"

"Bildiğim tek Solin Catranides bu. Kardeşi olup olmadığı görülecek.

"Tamam aşkım." Numarayı çevirdi ve Arık'ın ikisine de kendini beğenmiş bir bakış atmasını bekledi.

Altıncı çalıştan sonra kalın İngiliz sesine sahip bir adam Yunanca cevap verdi.
Geary gözlerini, yakışıklı yüzünde boş bir ifadeyle arkasından bakan Arik'ten ayırmadı. "Bu Solin Catranides mi?"
"HAYIR. Kyrios Catranides şu anda müsait değil. İsminizi ve numaranızı bırakmak isterseniz mesajınızı diğerlerine ekleyeceğim."
Bunu daha küstah bir tonda söylemiş olabilir miydi? Gerçekten, adam kibirli uşak okulu - ileri çalışmalar öğretmeli. "Bu biraz acil bir durum-"
"Hep böyle derler, thespeneice. Alınma. Efendi bu öğleden sonra kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyor."
Gözlerini Arık'a dikmiş, onun kaymasını ve yalan söyleyip söylemediğini göstermesini bekliyordu. "Kardeşi için bile mi?"
"Affınıza sığınırım?" Küstahlık artık boştu, yerini şüphe aldı.
"Kardeşi olduğunu iddia eden bir adam karşımda duruyor."
Şimdi adamın ses tonu tamamen düzdü. "Ustanın erkek kardeşi yok, thespeneice."
O cevap veremeden Arık telefonu elinden aldı ve bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi. Sanki Yunan kökenliymiş gibi geliyordu ama tamamen başka bir şeydi.
Arık önce Brian'a sonra da Megeara'ya kendini beğenmiş bir bakış attı. Onun güvensizliğinden bıkmıştı - bunu hak etmediğinden değil. Bu sadece onu sinirlendiriyordu - ilginç bir duygu. Bundan hoşlanmadı. Çok... ağırlaştırıcıydı. "Şimdi telefona geliyor."
İki saniye sonra Solin huysuz bir ses tonuyla cevap verdi. "Bu bir şaka mı?" sadece tanrıların bildiği dilde sordu.
Arık nazikçe cevap verdi. "Hayır Solin, değil. Yardımınıza ihtiyaçım var."
"Eğer iddia ettiğin gibiysen ve benim anadilimi kullandığına göre akraba olduğundan hiç şüphem yok, benim yardımıma ihtiyacın yok."
"Evet ediyorum. Güçlerim olmadan iki hafta boyunca insan uçağında mahsur kaldım ve tekrar eve dönene kadar yardımına ihtiyacım var.
"BEN-"
"Beni reddetmeye cüret etme," dedi dişlerini sıkarak. "Senin yüzünden Skoti oldum.
Bana şimdi yardım edemezsin ve sana bir daha asla huzur içinde uyuyamayacağına söz verebilirim. Sonsuzluğun geri kalanını sadece seninle senkronize olarak geçireceğim. Gözlerini her kapatışında, orada olacağım... seni pataklayacağım."
"Aman Tanrım, bu yaptığın bir tehdit."
"Tehditlere hayır. Sadece vaatler."
Solin tekrar konuşmadan önce duraksadı. "Bilinmesi için söylüyorum, bu tür vaatleri hafife almıyorum."
"Ve onları hafife almıyorum. Benden veya yeteneklerimden şüphe duyuyorsan, M'Ordant'a kim olduğumu ve neler yapabileceğimi sor. Yüzyıllar önce dönüştürdüğün uyuşmuş Oneroi'den çok yol kat ettim.

Yardımını istiyorum Solin. Birine yardım etmenin senin huyuna aykırı olduğunu biliyorum, ama içine çek ve bana yardım et.
Solin düşünüyormuş gibi birkaç saniye sessizlik oldu. "İddia ettiğin gibi bir insan olarak buradaysan, bir tanrının desteğine sahip olduğunu varsayıyorum. Kim o?"
Bunu ondan saklamaya gerek yoktu. Gerçekten bilmek isteseydi, öğrenmesi uzun sürmezdi. Hades.
Solin homurdandı. "Hades'le pazarlık mı yaptın? Deli misin?"
"Oneroi iken kesinlikle aklı başında ve kontrollüydüm. Sonra biri bunu değiştirdi.
Şu anda ne olduğumu kimse tahmin edemez, benim bile."
Onu daha fazla sessizlik karşıladı.
"Tamam," dedi Solin sonunda. "Bunu bir alışkanlık haline getirmiyorum ama beni meraklandırdın.
Benden ne istiyorsun?"
"Amerikalı bir arkeoloğun Atlantis'i kazması için izin almam gerekiyor."
Solin kahkahayı patlattı. "Artık deli olduğunu biliyorum. Siteyi gerçekten buldular mı?"
"Önemli mi?"
"Bu varoluş düzleminde, evet. Orayı dürtmeye başlarsan, kendi haline bırakılmak en iyisi insanları kızdırırsın."
"İnsanın günleri sayılı olduğu için bunun bir sorun olacağını düşünmüyorum. Ölmeden önce biraz heyecanlanmasına izin verin. Ne zararı var?"
Solin nefesini dişlerinin arasından sertçe içine çekti. "Hayır, yapmadın."
"Ne olmadı?" diye sordu.
"Hades ile bir ruh değiş tokuşu sözü ver. Cesaretin var, sana hak veriyorum."
Kardeşini etkilemenin iyi bir şey olup olmadığından emin değildi ama en azından Solin'in sesi biraz daha hoş geliyordu.
"İzinler dışında başka ne var?"
"Bu kadar. Sahte olmadıklarından emin olmak için bunları veren yetkiliyle görüşmek istiyor."
"Buna ne zaman ihtiyacın var?"
Arık, kendisini beklentiyle izleyen diğer ikisine baktı. "Ne kadar sürede yapabilirsin?"
Başka bir kısa duraklama. "Bunu ayarlamam için bana bir saat ver. Bana borcu olan birkaç hükümet arkadaşım var. Sadece kimi korkutmak ya da şantaj yapmak istediğime karar vermem gerekiyor."
Arık, Megeara'ya baktı ve İngilizce konuştu. İzinleri ayarlamak için bir saate ihtiyacı var.
O zaman onunla tanışabilir misin?"
Başını sallamadan önce çenesi gevşedi.
"Orada olabilir," dedi Arik Solin'e.
"İyi. Ben seni alırım."

"Neden?"
"Çünkü bu kadar kibirli ve aptal olan tanrıyla yüz yüze görüşmem gerekiyor."
Arık, pohpohlanması mı yoksa aşağılanması mı gerektiğinden emin değildi. Belki de ikisinden de biraz olmalı. "Öyleyse iyi doktorun sana talimatlarını vermesine izin vereceğim." Telefonu hala ağzı açık olan Megeara'ya verdi.
Geary duyduklarına inanamıyordu. Gerçekten bu kadar basit miydi? Bir telefon görüşmesinden başka hiçbir şey ona ihtiyaç duyduğu anlaşılması zor kağıtları kazandırabilir mi? "Merhaba? Kyrios Catranides?"
"Evet ve sen?"
Dr. Geary Kafieri."
"Tanıştığımıza memnun oldum Doktor. Ağabeyimin dediği gibi, izinlerinizi alabilmemiz için ikinizi nereden alacağım konusunda talimatlara ihtiyacım olacak.
Geary hâlâ biraz çekingendi. İnsanlara güvenmek onun doğasında yoktu ve özellikle de ikisinin bir saat içinde başarabileceklerini sandığı şeyi başarmaya çalıştığı onca yıldan sonra. "Senin tek çocuk olduğunu sanıyordum."
Solin cevabında tereddüt etmedi. "Evet ve hayır. Birkaç üvey kardeşim var. Bunlardan biri Arık olur. Şimdi bana adresinizi verecek kadar nazik olursanız.
Bunun bir şaka olmasını beklemesine rağmen yaptı.
"Çok güzel," dedi Solin, ona yat limanının adresini ve yol tariflerini vermeyi bitirdiğinde. "Bir saat sonra ikinizle görüşeceğim."
"Teşekkür ederim."
Telefonu kapattı.
Geary aramayı sonlandırdı ve ardından telefonu Brian'a verdi. "Bize izinleri alıyor. Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"
Brian omuz silkti. "Biri yapabiliyorsa, yapabilir. Solin en yüksek çevrelerde seyahat eder. Yükselemediklerim bile... bu da onun tam olarak ne kadar parası olduğunu gösteriyor."
Yüzü tamamen metanetli olan Arık'a baktı. "Ve o senin kardeşin mi?"
"Evet."
Brian boğazını temizledi. "Pekala, o izinleri alırsan, desteğimi tekrar gözden geçireceğim."
Bu onun için çok şey ifade ediyordu. Onun desteği olmasaydı, toplanıp eve gitmekten başka seçenekleri olmazdı. "Teşekkürler Brian."
Onları yalnız bırakmadan önce başını ona doğru eğdi.
Arık ona baştan çıkarıcı bir gülümseme sundu. "Şimdi mutlu musun?"
"Mutluluk doğru kelime mi bilmiyorum. Hâlâ senden ve niyetinden şüpheleniyorum."
Ona dilini şaklattı. "Bütün bunlardan sonra, bana güvenmemeye nasıl devam edebilirsin?"

O ciddi miydi? "Beni suçlayabilir misin? Seni hala tanımıyorum ve burada sebepsiz yere büyük jestler yapıyorsun. Neden bana yardım etmeye gönüllüsün?”
"Çünkü seni büyüleyici buluyorum. Lisansüstü okulda çok tutkuluydun ve şimdi tıpkı benim gibi imkansız bir arayış içindesin. Buna hayran olmak lazım. Hayatımı kurtardığın küçük gerçeği saymıyorum bile. İzinler konusunda sana yardım etmek, yapabileceğim en azından bu.” Konuşurken gözlerinde parıldayan ve parıldayan bir şey vardı. Kendini, bir Mack kamyonunun altında kalması için sepetinden otoyola çeken usta büyücüsüne sahip bir yılan gibi hissediyordu.
"Benden ne istiyorsun? Gerçekten mi?" diye sordu.
"Sadece basit bir gülümseme. Başka bir şey yok.”
"Bu kadar küçük bir şeyin seni tatmin edeceğine inanmakta zorlanıyorum." Sırıtışı haince sıcak bir hal aldı. "En azından beni biraz rahatlatırdı."
Geary onun hakkında ne yapacağından emin değildi. Bir yandan, ona kimsenin yapamayacağı şekilde yardım ediyordu. Ona hiçbir borcu yoktu ama yine de...
Onu kurtardığı için ona borcunu ödemesi bu kadar basit olabilir miydi? O Yunandı ve bu bağlamda konduğunda mantıklıydı. Yunan halkının neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda katı bir etik kuralları vardı. Geri ödeme, tereddüt etmeden yapacakları bir şey olurdu. Belki de ona karşı çok sert davranıyordu.
"Tamam Arık. Sana karşı çok sinirli olduğum için üzgünüm. Kural olarak insanlara güvenmem, özellikle de tanımadıklarıma.
"Anlıyorum ve son derece tuhaf koşullar altında tanıştık."
Onu gemiye çektiğini hatırladığında yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Doğru."
Yüz hatları, herhangi bir erkekte gördüğü en baştan çıkarıcı bakışla yumuşadı. "Yeniden başlayalım mı?" Elini ona doğru uzattı. "Ben Arik Catranides."
Elini sıktı. "Geary Kafieri ve ben hâlâ denize nasıl düştüğünüzü öğrenmek istiyorum."
Parmak boğumlarına bir öpücük fısıldayabilmek için elini dudaklarına götürdü.
"Ve sana söz veriyorum bir gün bu gizemin cevabını öğreneceksin."
Neden olduğundan emin değildi ama ürkütücü bir ürperti omurgasından aşağı inerken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bunu, Arikos'un onu vücudundan yavaş ve kolay bir şekilde yaladığı çikolatalı krem şanti ile yıkadığı rüyalarının anısı izledi. Ama onu baştan çıkaran adam bu değildi.
Öylemiydi? Bilinçaltı bir şekilde tüm bu yıllar boyunca onun anısına tutunmuş ve ancak şimdi ona ihtiyacı olduğu için onu hatırlamış olabilir miydi?
Mümkün görünmüyordu. Yine de onun burada teknede bulunmasını ve son haftalarda rüyasında olduğunu başka nasıl açıklayabilirdi? Onu hatırlamış olmalı.

Ve şimdi daha rahat olduğuna göre, onda çok sakin ve huzurlu bir şeyler vardı. Onu rahatlatan bir şey.
Gözleri hariç. Onu korkuttular. Bir şekilde her şeyi bilen ve güçlü görünüyorlardı.
Sondaj ve ölümcül.
"Peki tam olarak nerede yaşıyorsun?"
Cevap vermedi. Onun yerine arkasına geçti ve kollarını ona doladı. Hayalindeki sevgilisinin binlerce kez yaptığı şeydi.
Onun kucağında sertleşti. "Sen kimsin Arık? Gerçekten neden buradasın?”
Yanaklarını onunkine sürttü, böylece bıyıkları onu ürpertti. "Atlantis'i istiyorsun, değil mi?" İçini arzu kaplarken, bunu kulağına mırıldandı neredeyse.
"Evet."
"Öyleyse başka ne önemli?"
Bir şey için vücudundaki ısı. Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Hayatı boyunca kendini başkalarına kanıtlamak zorunda kalmıştı. Ve babasının itibarı kendi itibarını bu kadar sarstığı için, bir kadın olduğu gerçeğinin daha seçkin bilim adamlarının onu göz ardı etmesine izin vermemek için elinden geleni yapmıştı. Diğer her şeyi bir kenara bırakarak tüm hayatını ciddi bir bilim adamı olmaya odaklamıştı.
Ama Arık'la durum farklıydı. Ona bir kadın gibi davrandı ve onun koruyucu dikenleri onu itmedi. Onu arzu edilir biri olarak gördü. Tek başına bunun yeniliği bile gıdıklayıcıydı.
Gözlerini kapatıp ona yaslanmak istedi. Uzanıp çene kaslarının çalıştığını hissedebilmesi için avucunu bıyıklarına dayamak. Rüyalarında yapacağı şey buydu.
Ama bu gerçekti ve Dr. Geary Kafieri'nin böyle bir oyun için zamanı yoktu. Tek istediği olduğu yerde kalmak olsa da kendini geri çekti. "Çalışmam gerekiyor."
Arık hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı. Ama sonra, ilk etapta onu kendisine çeken onun gücüydü. Kalmak istiyorum …
Bu düşünce kafasından geçer geçmez, kız ona kötü bir bakışla baktı. "Ve sana yapacak işlerim olduğunu söyledim."
Sesindeki öfkeye kaşlarını çattı. "Affedersin?"
Kalmamı istediğini söyledin ve bunu yapamam.
Başını kaldırdı. "Hayır, yapmadım." Sadece düşünmüştü.
"Seni yüksek sesle ve net bir şekilde duydum."
"Ama konuşmadım." Güçleri yokken onu nasıl duyabilirdi?
Geary ne düşüneceğini bilemedi. Bu konuda doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordu.
Bunu çözene kadar ondan uzaklaşması gerekiyordu.
Bir veda bile etmeden, onu bırakıp temiz hava almak ve düşüncelerini temizlemek için yukarıya yöneldi.
Thia onunla güvertede buluştu. "Bay Tatlı nerede?"
"Altında."

Buruk bir gülümseme dudaklarını büktü. "İşte onu burada görmek istiyorum... aşağıda."
Bir esinti ona çarpıp onu ürpertirken Geary bu kötü anlaşmaya gözlerini devirdi. Hâlâ ıslak giysiler içindeydi ve gerçekten herhangi bir Yunan yetkilisiyle görüşeceklerse, onu gücendirmemek için giysilerini değiştirmesi gerekiyordu.
“Ona sahip ol, Thee. Eminim bunu memnuniyetle karşılayacaktır.”
Kat yanlarından geçerken güldü. Bundan gerçekten şüpheliyim.
Geary, Kat'in sesindeki tuhaf tona kaşlarını çattı. Neredeyse 1,5 metre boyunda, Thia gibi, mürettebatın geri kalanından, kadın erkek fark etmeksizin, tepeden tırnağa yükseliyordu. Kat ayrıca sarı saçları ve keskin yeşil gözleriyle son derece Yunandı. Ekiplerine sadece birkaç hafta önce katılmıştı - umutsuzca kazmaya çalıştıkları duvarı bulduktan hemen sonra.
"Misafirimiz hakkında bir şey biliyor musun?"
Kat umursamazca omuz silkti. "Hayır. Neden yapayım?"
"Hmmm..." Geary buna inanıp inanmadığından pek emin değildi. Kat'in tavrında bilgi saklıyor olabileceğini gösteren bir şeyler vardı.
"Kat, sen Yunanistan'dansın, değil mi?"
Yine güldü. “Doğdu ve büyüdü. Benden daha fazla Yunanca gelen birinin olduğundan cidden şüpheliyim, neden?”
"Bu adamın izinlerimizi almamıza gerçekten yardım edebileceğine inanıyor musun?"
Kat ayıldı. "Sanırım yakında öğreneceğiz."
Ama Geary'nin kitabında yeterince yakında değil. "Elbette. Yanaşmadan önce üzerimi değiştirmem gerekiyor. İkinizle birazdan görüşürüz.”
Kat, on sekiz yaşında tanrıça Artemis'e ürkütücü bir şekilde benzeyen Thia'ya bakmadan önce Geary'nin güvertenin altında kaybolmasını bekledi.
"Bu arada, Scott'ın seni aradığını duydum."
Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"
"Evet. Fikrini değiştirmeden kaçsan iyi olur."
Thia, Hermes'in büyülü spor ayakkabılarını giymiş olsaydı daha hızlı uçamazdı. Bu kesinlikle iyi bir şeydi.
Bu, kızıl saçlıyı en az birkaç dakika meşgul etmeli, böylece Kat en son satın aldıkları yeri ziyaret edebilir ve rahatsız edilmeyebilir veya daha doğrusu kulak misafiri olmaz.
Kat, Thia'nın yoldan çekildiğinden emin olur olmaz Teddy'nin Arik'in götürüldüğü kulübesine gitti. Kapıyı açmadan önce bir kez tıklattı.
Arık, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, pencerenin yanında durmuş, ona soğukkanlılıkla bir kez daha selam veriyordu. "Sen Megara değilsin."
Hayır, değilim. Ama senin gibi birinin bu tekneye nasıl bindiğini öğrenmek istiyorum.”
"Benim gibi biri mi?"

Ona bir adım yaklaşırken başını salladı. "Uzun boylu, esmer. Parlayacak kadar mavi gözlerle inanılmayacak kadar seksi mi? Sanırım günün sorusu baban kim?”
"Affınıza sığınırım?"
"Baban kim?" soruyu genişletmeden önce tekrarladı. "Morpheus mu Phobetor mu?"
Ona şüpheli bir bakış attı. "Sen kimsin?"
Katra Agrotera. Ama bu alemdeki çoğu insan bana Kat der."
Gözlerindeki tanımayı gördü. "Agrotera mı?"
"Evet," diye yanıtladı onun sorulmamış sorusunu. Agrotera, hizmetkarları tarafından sıklıkla kullanılan bir isim olan Yunan tanrıçası Artemis'e sıklıkla eklenen isimlerden biriydi. Bu ekibin ilerleyişini izlemesi için Kat'ı buraya gönderen aynı tanrıça. "Ben onun korilerinden biriyim."
"Burada ne yapıyorsun?"
“Geary'nin babasıyla zaman zaman, ikisinin konuşmadığı günlerde çalışırdım. Eldeki konuya biraz yaklaştığı için Artemis önüne birkaç barikat koymam gerektiğini düşündü.
"Ve neden böyle?"
"Basit. Atlantis bulunamıyor.”
Onunla alay etti. "Bunu bana bir saat içinde söyleyen ikinci kişisin. Gizli kalması Artemis için neden bu kadar önemli?”
"Neden o kadar önemli değil. Oraya gitmek istemediğini söylediğimde bana inan…
birden fazla yolla.”
Doğumunun ona mantıklı geldiği düşünülürse, çekinmedi veya herhangi bir duygu göstermedi. Yine de korkmayı öğrenmesinin zamanı gelmişti. Konuştuğunda ses tonu düz ve ölümcüldü. "Megeara onu bulmak istiyor."
"Cehennemdeki insanlar da buzlu su ister. Tüm insanlık tarihi, sahip olamayacakları bir şeyi isteyen insanlar tarafından yazılmıştır. Hayal kırıklığını atlatacaktır, güven bana.” Yavaşça ona yaklaştı ve dışarıdaki koridordan geçen hiç kimsenin bir sonraki sözlerini duymadığından emin olmak için sesini alçalttı. "Ama bu, bir Rüya Avcısının nasıl burada, bedenen bu teknede olduğunu açıklamıyor. Eminim bu uçağa sadece iyi doktora görevinde yardım etmek için gelmedin.
Paha biçilmez bir hazineden daha fazla korunuyordu. “İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim. Bu bir suç mu?”
"Olympus'ta olabilir."
"Beni tehdit mi ediyorsun?"
"Atlantis'in adını duyduğunu bile unutman için seni uyarıyorum."
"Ya uyarını dikkate almazsam?"
Ah, çirkinleşecek. Gerçekten çirkin.”
Ona kibirli bir sırıtış verdi. "Etim kemiğinden sıyrılmaya alıştı küçük kız. Sizindir?" Devam etmeden önce ona cevap vermesi için zaman tanımadı. “Birkaç hafta içinde herhangi bir duygu hissedemeyecek olan birini tehdit

edemez veya gözünü korkutamazsınız. Tek bildiğim bu olduğu için acı beni korkutmuyor.”
"Mazoşist bir piçsin, değil mi?"
“Bu bir Skoto'nun doğası değil mi? Ne de olsa, senin türün bizi buna lanetledi.”
Kat onun sözleri üzerine duraksadı. Doğruydu. Oneroi'ye yapılanlar içler acısı ve talihsizdi. Ama yine de bu, Atlantis'i ortaya çıkarmasına izin verilmeyeceği gerçeğini değiştirmedi. Artemis, onun açığa çıkmasına kızacak tek tanrı değildi. Bu küçük Skotos, anlamaya bile başlayamadığı bir ateşle oynuyordu.
"Yani sadece insan olmak ve dünyayı deneyimlemek için mi buradasın? Başka hiçbir şey?"
"Başka hiçbir şey."
Kat bir şey dışında bunu neredeyse kabul edebilirdi. "Peki Geary buna nasıl uyuyor?"
"Öyle olduğunu kim söylüyor?"
Kat onun kristal gözlerindeki spekülasyonu fark edince güldü - bir şeyler saklıyordu.
"Beni aptal sanma. Senin tanrısal güçlerin yok, bunu hissedebiliyorum. Sizin türünüz zaman zaman bu uçağa kurbanları bulmak için gelse de, bunu yaptığınızda güçlerinizi kaybetmiyorsunuz. Burada olmak ve insan olmak için pazarlık yaptın ve Geary'ye yardım ediyorsun. Neden?"
"Önce bana Artemis'in bununla neden ilgilendiğini söyle, sonra sana cevap verebilirim."
Hızlı ve zekiydi. Bunu ona verecekti. "Tamam o zaman. Görünüşe göre bir anlaşmaya varmışız. Ben senin işine karışmam sen de benimkine karışma."
"Haklısın."
Kat, rıhtımın görüş alanına girdiğini görmek için onun yanından geçti, lumbozdan dışarı baktı. İzinler için Geary'yi alması uzun sürmeyecekti.
Kat bunun üzerine titremesini bastırdı. "Sadece bir şeyi unutma, Rüya Avcısı. Yoluma çıkarsan seni görevim için feda ederim."
Gırtlağından alçak sesle güldü. “Ve buna söyleyebileceğim tek şey yankılanan bir 'aynen'. Buraya gelme sebebime karışmana izin vermeyeceğim."
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Beni tehdit etmeye cüret mi ediyorsun? Bir koriye zarar veren son adama ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
Umursamazca omuz silkti. "Artemis'ten korkmuyorum. Artık insan olmama rağmen, uzun süre olmayacağım. Yetkilerim bana tamamen iade edilecek. Hem sen hem de metresin bunu hatırlasa iyi olur.”
Onun küstahlığına tısladı. "Ah, Arık, eğer Atlantis'i bulmayı başarırsan, Artemis problemlerinin en küçüğü. O kıtaya gömülmüş o kadar derin ve karanlık güçler var ki, Zeus'u alay konusu ediyorlar. Ben sadece olayların büyük planında bir köleyim. Benden veya tanrıçamdan daha çok korkacak çok şeyin var. Ve bu hoş notta, size sadece bir tavsiye daha bırakacağım.
"Hangisi?"

"İşler çok nadiren göründüğü gibidir. Atlantis ve orada olanlar, birçok tanrının ve birçok panteonun burnunda bir yanıklıktı. Bildiğiniz gibi, tanrılar nadiren herhangi bir konuda hemfikirdirler, ancak konu bu olduğunda hepsi birleşmiştir. Limana yanaştığımız anda buradan ayrılsan ve hayallerin için yeni bir oyun arkadaşı bulsan iyi edersin.
"Demek burada olduğun konusunda Megeara'ya yalan söylüyorsun. Engel olurken yardım ediyormuş gibi yapmak. Ne kadar asilsin."
"Ve sen onu baştan çıkarmaya ve ne yapmaya geldin? Onu öldürmek? Planın bu mu?
Adam başka tarafa baktı ve o saklamadan önce gözlerini karartan kısacık kederi kaçırmadı. "Onu öldürmeye çoktan karar verdiğine göre, benim niyetimin bir önemi var mı?"
Onun sözleriyle öfke onu sardı. "Hiç bir insanı öldürmedim. O kadar soğuk değilim.
Kahretsin, babasını kurtarmaya bile çalıştım ve artık başka bir kori'nin burada olmasına izin vermek yerine onun için Geary'ye göz kulak oluyorum. Onun öldüğünü görmek istemiyorum. Bunun için fazla iyi bir kadın. Bu yüzden sana tekrar söylüyorum, devam et."
"Ya yapamazsam?"
"O zaman sen ve ben savaştayız."
"Talihsiz ama bunu kabul edebilirim." Önünde durmak için hareket etti ve ona bakmak zorunda kalmasından nefret etti. Eylemiyle amaçladığı şey buydu, ama onun gözünü korkutmak için bundan fazlası gerekirdi.
"Yolumdan uzak dur Katra. Kendi iyiliğin için."
İyi o zaman. En azından riskleri biliyordu. Şimdi arkadaşını ziyaret etmesi ve Geary'nin Arik'i bir an önce denize atması için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu. O anda bir insandı ve Geary'nin düşünceleri ya da duygularıyla oynayamazdı. Bu bir nimetti.
Ah, merak etme. Seni öfkeden çılgına çevirene kadar senin yanında diken olmaya niyetliyim.
Geary'yi baştan çıkarmayı başarabilirsin ama ona zarar vermeyeceksin. Benim nöbetimde değil."
Arık, arkalarındaki kapının açıldığını duyduğunda, yorumuna karşılık vermek için ağzını açmıştı. Başını çevirdiğinde Thia'nın orada dikilip onlara baktığını gördü.
"Lafını bölüyor muyum?" Thia küçümseyen bir tonda sordu.
Kat başını salladı. "Tam gidiyordum." Ona taş gibi bir bakış attı. "Ne dediğimi unutma."
"Sana da öyle."
Thia'yı itip onları yalnız bırakmadan önce gözlerinde öfke parladı. Arık bu son dönüşü düşünürken hareket etmedi. Yani Megeara, Artemis'in korilerinden birini koruyucu olarak aldı....
Bu, işleri biraz zorlaştırdı, ancak onu hiçbir şekilde caydırmadı. Bir erkek olarak Megeara'yı tam anlamıyla deneyimlemek istiyordu. Ve hiçbir şey, Zeus'un kendisi bile onu durduramazdı.

Şimdi tek yapması gereken Megaara'yı işbirliği yapmaya ikna etmekti.

BÖLÜM 6

Geary, Arık onu son terk ettiğinden beri yanına gitmemişti. Ona inanıp inanmaması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu ve daha fazla gerçek öğrenene kadar, söz konusu olduğunda olabildiğince çekingen olmak istiyordu.

Az önce yanaşmışlardı ve o, kasabaya dönüş yolculuğu için eşyalarını yerleştirme sürecindeydi.

Tory odaya daldığında başını masadan kaldırdı. "Kutsal Shinola, Gear, gelip bunu görmelisin!"

Kaşlarını çatarak pedini bir kenara bıraktı ve Tory'yi güverteye kadar takip etti. Geary etrafına bakındı ama Tory'yi heyecanlandıracak hiçbir şey bulamadı. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu.

Diğer birkaç denizci hatları kontrol ederken Christof ve Althea envanteri gözden geçiriyorlardı. Thia bikinisiyle güvertede güneşleniyordu.

"Naber?"

Tory kıyıyı işaret etti.

Geary, Tory'nin parmağını takip etti. Ve Tory'nin işaret ettiği şeyi görür görmez ağzı açık kaldı.

Kutsal Shinola hiçbir şey. Vay canına ve sonra bazıları.

Rıhtımın hemen kenarında, eldivenli ellerini önünde kavuşturmuş, tam şoför kıyafeti giymiş bir sürücünün kapının yanında durduğu beyaz bir Rolls-Royce vardı.

Ama bu etkileyici kısım değildi. Uzun bir atışla değil.

Ağzı açık kalmasına neden olan şey, rıhtımda duran ve doğruca onlara doğru koşan sıcak peynir parçasıydı.

Omuz hizasında siyah saçları olan adamın çok seksi bir yürüyüşü vardı. Ham bir kararlılık ve aşırı güven duygusuydu. Çok iyi tanımlanmış bir vücut vaadini göstermek için açık bırakılmış soluk mavi bir gömlekle beyaz keten bir takım giymişti.

Bu takım elbise giyen başka herhangi bir erkek cinsel tercihlerini sorgulayabilirdi ama bunda hiç şüphe yoktu. Tamamen erkekti ve hepsi ölümcüldü.

Koyu renkli bir Versace güneş gözlüğü gözlerini kapatıyordu, ki bu onun üzerine dikildiğinden şüpheleniyordu.

Tory boğazını temizledi. “Burada riske girip onun Arık'ın kardeşi olduğunu söyleyeceğim. Ne düşünüyorsun?"

Evet, bu onun tahmini olurdu. Sanki dünya onların sahnesiymiş ve kasabada bu sahnede oynayabilecek tek aktör onlarmış gibi, her ikisinin de aynı kibirli havası vardı.

Geary, Tory'ye tek kelime etmeden iskeledeki adamla buluşmak için ilerledi. Güneş gözlüklerini ustaca çıkarmadan hemen önce yüzünde hafif bir sırıtışla onun önünde durdu. Arık'ın sahip olduğu aynı öldürücü gözleri görünce nefesi kesildi.

Bunu gamzeli bir gülümseme izledi, öyle bir seçim yaptı ki, gerçekten de kalbinin atmasına neden oldu.
Kyrios Catranides mi?
Elini ona teklif etti. "Sen Megara olmalısın. Seninle tanıştığıma memnun oldum."
Elini sıktı ama daha bırakmadan dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarına çok romantik bir öpücük kondurdu. Eli, dudaklarının teninde hissettiği hisle gerçekten de karıncalandı. "Sizinle tanışmak da bir zevk."
Dudaklarından gülümseme silinirken aynı anda onu serbest bıraktı. Bakışları onun yanından geçti.
Başını çevirdiğinde orada duran Arık'ı buldu. Kardeşine bakarken sessiz ve soğuktu. O kadar havalı ki, aslında donmak üzereydi. Aralarında kesinlikle aşk kaybolmadı. Savaştan önce birbirlerini tartan iki karşıt askere benziyorlardı.
Solin, kadife bir bariton tonla, "Arık," dedi. "Uzun zamandır görüşemedik."
Arık, başını Solin'e eğdi. "Evet kesinlikle. Umarım iyisindir."
Solin güldü. "Kime sorduğuna bağlı. Well'in çeşitli anlamları vardır. Ama sorun çıkaracak kadar formdayım. Hayattan beklenebilecek tek şey bu, değil mi?"
"Zaten hayatından beklediğim tek şey bu."
Solin ona cıktı. "Yine de buradasın, benden yardım istiyorsun. Bana deli deyin ama biraz daha az kavgacı bir tavır beklenir."
"Yaparlar mı?"
Solin, Geary'ye dönerken kardeşinin meydan okumasını hafife almışa benziyordu. "Öyleyse söyleyin bana güzel bayan, dik başlı kardeşimi nerede buldunuz?"
Cevap vermeden önce onu izlediğini görmek için omzunun üzerinden Arık'a baktı.
"Denizde yüzüyor ama oraya nasıl geldiğini bana söylemiyor."
"Arık'ı tanıyorum, eminim boğulacağını umarak onu suya atan birini kızdırmıştır."
"Aslında başka birinin üzerine düşüp onları boğarım umuduyla beni suya attılar.
Maalesef çok hızlı yüzerek uzaklaştınız."
Geary, Arik'in beklenmedik dönüşüne gülmesini bastırmak zorunda kaldı. Çok kuru bir mizah anlayışı vardı.
"Pekala, senin için bir puan." Solin güneş gözlüklerini yüzüne geri koydu. "Bekleyen izinlerim var, ama Stefan'a bir iyilik olarak onu ofiste geç kalmamalıyız yoksa fikrini değiştirebilir."
Geary adeta ileri atıldı. "Kesinlikle hayır."
Rıhtıma yönelirlerken, Thia arkalarından koşarak geldi... hala bikinisiyle. Üstü kadının varlıklarını zar zor tutuyordu. "Size katılabilir miyim?"
Solin ona, Geary'nin kuzeninin hem baştan çıkarıcı hem de naif görmeyi bir şekilde başaran dağınık görünümünü aldığına dair spekülatif bir fikir verdi.
"Bence burada kalmalısın, Thia."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan, ki bu sadece söz konusu göğsün büyüklüğünü vurguluyordu, Thia somurttu. Ama Geary'nin fikrini değiştirmek için hiçbir şey yapmadı. Bilakis, kararını daha da sağlamlaştırdı. Thia'nın milyarder bir çapkınla ilişki yaşaması, herhangi birinin ihtiyacı olan son şeydi.
Geary adamları arabaya sıkıştıramadan Solin o ölümcül havayla Thia'ya yaklaştı. Elini tutup hafif bir öpücük kondurmadan önce ona uygun bir şekilde eğildi.
"Üzülme aşkım. Geri döneceğiz."
Thia onun dikkatini çekti. En azından Arık boğazını temizleyene kadar.
"Senin için biraz genç değil mi?"
Solin derin, şeytani bir kahkahayla cevap verdi. Thia'yı bırakıp arabasına yönelmeden önce bakışları bir an için Geary'ye gitti.
"Neydi o?" Geary, peşinden gelirlerken Arik'e sordu.
"Onun şaka anlayışı. Korkarım kardeşim çoğu gün biraz kafa karıştırıcı. Onu affetmek zorunda kalacaksın. Bana on yaşındaki bir çocuğun zekasına sahip olduğu söylendi."
Solin homurdandı. "Ve yine de benim seviyeme ulaşmaya çalışıyorsun. Vay, Arık. Bu, bir bebeğin zekasıyla hareket ettiğin anlamına mı geliyor?"
Arık kızmak yerine kardeşine bakmakla yetindi. "Belki. Ne de olsa bebeklerle benim en az bir ortak noktamız var."
"Ve bu?"
Arık'ın bakışları onun göğüslerine indi. "Bence anlayabilirsin. Sonra tekrar, belki değil.
Ne de olsa, sen sadece on yaşındaki bir çocuğun seviyesindesin."
Geary daha önce hiç aynı anda hem uyarılmış, hem eğlenilmiş hem de gücenmemişti.
Garip bir kombinasyondu. "Lütfen bu konuyu değiştirebilir miyiz?"
Şoförü onun için kapıyı açarken Solin arabanın yanında durdu. "Evet, hadi."
Önce onun girmesine izin verdiler. Arık onu takip etti ve ardından Solin. Karşılarına oturdu ve gözlerini göremese de bakışlarının kendisine dikilmiş olduğunu anlayabiliyordu.
Konuştuğunda, ses tonundaki mizah notası yanlış anlaşılmıyordu. "Yani Atlantis'i arıyorsunuz. Böylesine güzel bir bayan için ne tuhaf bir arayış."
Thia'nın aksine, Geary onun oyununa inanmıyordu. "Beni büyülüyorsunuz, efendim. Ben pek güzel değilim.
"Doğru değil. Bütün kadınlar güzeldir ve senin gibi bir kadın... Sırf sana yakın olmak için ruhlarını takas etmeye hazır bazı erkekler olduğuna bahse girerim.
Yüksek sesle güldü. "Yılan yağı satmalısın. Bana çok karlı olduğu söylendi.
"Evet, ama zaten başka şeylerde servet kazandım."
"Örneğin?"
"Viagra," dedi Arik kuru bir sesle. "Ağabeyim kişisel bir sorunu ele almayı ve ondan yararlanmayı öğrendi."

"Doğru," diye onayladı Solin derin bir iç çekişle. “Arık kadar genç bir adamın iktidarsızlıkla boğuştuğunu görmek bana acı verdi. Bu yüzden zavallı ruha yardım etmek için bir şeyler yapmak zorundaydım. Ama ne yazık ki bunun için yapılacak bir şey yok. Islak bir erişte kadar gevşek.”
Geary yüksek sesle gülmemek için ağzını kapatmak zorunda kaldı.
Arık geri dönüşünde hiçbir ritmi kaçırmadı. "Sorununu bana yansıtman ne kadar da yaratıcı. Ama sonra, bekarlığın bir erkeğin tüm aklını kaybetmesi için yeterli olduğunu söylüyorlar. Sanırım yaşayan kanıt sensin, ha?”
"Siz ikiniz yolculuğun geri kalanında böyle savaşacak mısınız?" diye sordu. "Belki de şoförün yanında oturmalı ve ikinize de birbirinizi dövüp bu işi yetişkin ergenler gibi halletmeniz için yeterince yer vermeliyim."
Solin ona yarı eğlenerek sırıttı. Buna gerek yok. Sanırım biraz ateşkes sağlayabiliriz... zaten senin iyiliğin için."
"Hmm... ikinizin tam olarak arkadaş canlısı olmadığınız ortadayken neden Arık'a ve bana karşı bu kadar nazik davrandığınızı merak ediyorum."
Solin omuz silkti. “Biz Yunanız. Ne olursa olsun aile ailedir ve biz her zaman kendi ailemizle ilgileniriz. Değil mi Arık?”
"Evet... birden fazla şekilde."
Bu noktada Geary pes etti. Her iki adamda da çok tuhaf bir şeyler vardı. Belki de burada onlarla olduğu için bile delirmişti.
Bu düşünceyle içini bir korku titredi. O deli miydi? Arabaya o kadar hızlı atlamıştı ki...
Aman Tanrım.
Bu adamlar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. O kadar heyecanlanmıştı ki, her zamanki şüpheci haline dönüşmemişti bile.
"İyi misin?" diye sordu.
"İyi," dedi kendini sakinleştirmeye çalışarak. Ama hayal gücü, onların ona tecavüz edip onu öldürdüğü görüntülerle yükseldiği için zordu.
Solin güneş gözlüklerini çıkardı. "Biraz solgun görünüyorsun. Sizinle yolumuza devam edebilmek için sizi kaçırdığımızı düşünmüyorsunuz, değil mi Doktor?”
"Hayır," dedi, sesindeki hafif titremeden nefret ederek. Tek tesellisi, Brian'ın Solin ve ekibin arabasını görmüş olduğunu bilmesiydi. Ve hepsi izin ofisine gittiklerini biliyordu. "Neden böyle bir şey düşüneyim ki? Yani, ikinizi de tanıyorum, ne? Hepsi on beş dakika. Belki de Arık, onları limuzine bindirmek için masum kadınları yakalamak için denize dalmayı alışkanlık haline getirmiş olabilir.
Solin, Arık'a eğlenerek baktı. "Sen böyle mi çalışıyorsun, ağabey?"
"HAYIR. Tanıdığım bazı insanların aksine kadınları korkutmayı sevmem. Yorucu buluyorum.” Arık ona samimi bir bakış atmak için koltuğa döndü. "Sana tecavüz etmek için burada değilim, Megara. Sana güvende olduğunu söyledim ve güvendesin.”
Nedenini bilmiyordu ama ona inanıyordu. "Üzgünüm. Benim için gerçekten kötü bir hafta oldu. Her şey kelimenin tam anlamıyla aleyhime döndü ve çok fazla hayal kırıklığı yaşadım.”

Solin tek kaşını kaldırdı.
Arık, kafasının içinde Solin'in sesini duyunca kardeşine baktı. Onu hayal kırıklığına uğrattın, öyle mi? Ve kendine Erotikos Skotos diyorsun.”
Gözlerini kıstı. "Ben değil, Solin. Kazı yapmasına izin vermeyen yetkilileriniz tarafından taciz edildi.”
"Um-hmmm ... komik, ne zaman bir insanla meşgul olsam, o böyle zararsız görevlerle uğraşamayacak kadar rüyalarında bana geri dönmeye çalışmakla meşgul."
"Megeara farklı."
Arık, Solin'in yüzünden ağabeyinin buna inanmasının zor olduğunu anlamıştı. “Öyleyse söyle bana, insan dünyasını nasıl buluyorsun? Daha önce burada bulundun mu?"
"HAYIR."
Solin şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bundan bunaldınız mı?"
"Zorlu. Ama bazı kısımlarını kafa karıştırıcı buluyorum. Rüyalarda olmaktan çok farklı.”
Solin sırıttı. "Hiçbir fikrin yok."
Megaara, Arık'a döndü. "Peki Atlantis senin için neden bu kadar önemli? Yani bu kadar kolay izin alabiliyorsan neden almıyorsun?”
Arık ona yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu, ama ne kadar ürkek olsa da ona makul cevaplar vermezse kaçar ve bir daha onun yanına yaklaşmasına izin vermezdi. “Nereyi kazacağımı bilemedim. Tüm araştırmalarım hiçbir şey çıkmadı. Geçen gün Spiro ile konuşana kadar değildi ve bana bir ipucum olduğundan bahsetti.
Spiro mu?
“Gavrilopoulos. Seni iki hafta önce geri çevirdi.” Neyse ki rüyasında Arık'a olaydan ve adamın adından bahsetmişti. "O zamandan beri bulgularınızı sormak için sizi arıyorum. Kazmak istediğin alan konusunda çok ısrarcı olduğunu söyledi.”
Sinirli bir ifadeyle koltuğa oturdu. "Demek küçük gelinciği biliyorsun."
Gelincik mi? Solin merakla sordu.
"Hmm... isteğime o kadar çok güldü ki boğulup öleceğini sandım."
Arık onu yatıştırmaya çalıştı. "Biraz duygusuz olabiliyor."
Duygusuz, hiçbir şey. O düpedüz kabaydı.
"Pekala," dedi Solin, "şansın değişmek üzere."
Geary buna inanmak istedi. Hayatında biraz şans kullanabilirdi. Ve iyi değilse, en azından vasat.
Kendini bu düşünceden uzaklaştırmak için Arık'a baktı. Antropolojiyle ilgilenecek türden bir adama benzemiyordu. Hem o hem de Solin, geçmişi veya geleceği düşünemeyecek kadar bencil görünüyorlardı. Daha çok “ben, ben, ben, şimdi, şimdi, şimdi” türünden göründüler.
"Peki Atlantis'le bu kadar ilgilenmeni sağlayan şey ne?" Arık'a sordu. "Kolyemin ne olduğunu nasıl bildin?"
Gözleri eğlenceyle parladı. "Hiç tek bir soru sordun mu?"

"Üzgünüm. İçimdeki profesör. Bir soru her zaman bir başkasına yol açar ve zaman kaybetmemek için genellikle ikisini de sorar ve sonra cevabı ararım. Ve lafı açılmışken, hâlâ son iki soruma cevap vermedin.”
"Evet, Arık," dedi Solin, sesinde hafif bir kahkahayla. "Atlantis'ten neden bu kadar etkilendin?"
Arık, kardeşine, onun anlamaya bile başlayamadığı pis bir bakış attı. Bu soru onu neden üzsün?
"Bilinmeyen her zaman ilgimi çekmiştir," dedi Arık, ona bakarak. "Atlantis'in bir efsane olduğunu söylüyorlar ama ben daha iyi biliyorum. Buna inanıyorum.” Solin'le göz göze geldi. "Aslında, bence tanrılar hâlâ aramızda dolaşıyor, burada ve şimdi bile."
Solin, Arık'ın tahmini üzerine kaba bir ses çıkardı.
Geary ona kaşlarını çattı. Haklı olduğu halde babasına yapılan muameleden sonra, kimsenin inançlarına gülecek hali yoktu. Solin'i bu kadar acımasız görmek ona acı veriyordu. "Kolyemin ne olduğunu nasıl bildiğini hâlâ açıklamadın."
“Benzer bir madalyon takan bir adam tanıyorum. Bana Atlantis hikayelerini ilk anlatan oydu.”
Arık'ın açıklamasıyla çenesi gevşedi. Başka biri mi bulmuştu? "Gerçekten mi?"
Onayladı.
Olasılık ilgisini çekmişti. “Yunan mı? Nasıl tanıştın? Onunla tanışabilir miyim?
Kolyesini nereden bulduğunu bilmek isterim.”
Arık başını salladı. "Yine birden fazla soruyla."
"Zaman hızla geçiyor ve cevaplara ihtiyacım var."
Ona acıdı. “Evet, o bir Yunan ve onunla çok gençken tanıştım. Ne yazık ki artık Atlantis'ten bahsetmiyor. Bence bunda onu üzen bir şeyler var.”
"Hiçbir fikrin yok," dedi Solin gülerek. "Acheron onun hakkında böyle konuştuğunu duysa seni öldürür."
Arık, dikkatini tekrar Geary'ye çevirmeden önce kardeşinin ayağına tekme attı. "Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Onu bulmakla ilgili fikrini ne değiştirdi?”
"Babam. Öldüğünde onu onun için bulacağıma söz verdim.”
"Çok naziksin."
Geary, duyguları onu boğarken bakışlarını kaçırdı. Sadece hayattayken ona daha nazik davranmış olmayı diledi.
Solin sanki duyguları onu da üzüyormuş gibi derin bir nefes verdi. "Pekala, hepimiz maudlin alalım, olur mu?" Uzandı ve interkomun şoförünü uyarması için bir düğmeye bastı.
"Evet efendim?"
"George, yolda dur ve bize gözlerimizi oyacak bir kaç kızgın maşa getir. Oh, ve hazır başlamışken, bence yaralarımıza tuz eklemeyi de düşünmeliyiz.

"Oldukça iyi, efendim," dedi sürücü kuru bir ses tonuyla. Sonra bir ritmi bile kaçırmadan devam etti, "Durmamı istediğin özel bir yer var mı? Piyasanın poker için iyi bir yer olduğunu duydum. Yani, kısa bir sapmaya razıysanız."
Solin bunu düşünür gibi göründü. "Siz ikiniz ne düşünüyorsunuz? Sıradan maşalar mı yoksa daha kalitelisi mi? Ah, neden paslı kaşık kullanmıyorsun? Daha çok acıtırlardı."
Geary başını salladı. "Sen hasta bir adamsın."
Solin ona kaşlarını kaldırdı. "Yani bana teklifimi kabul etmeyeceğini mi söylüyorsun?"
"Bana deli diyebilirsin ama evet. Sanırım geçeceğim."
"Tamam aşkım. Teşekkürler George. Görünüşe göre her şeye rağmen maşasız gideceğiz."
"Çok iyi, efendim. Yine de o tuz için durmalı mıyım?
Solin cevap vermeden önce yine ciddi ciddi düşündü. "Hayır, bence şimdilik iyiyiz."
"Çok iyi, efendim."
Geary, Solin ve Arık arasında gidip gelirken gergin bir kahkaha attı. İkisi çok tuhaftı. Ve şimdiye kadar karşılaştığı en sıradışı mizaha sahiptiler.
"Siz ikiniz büyürken çok eğlenmiş olmalısınız. Bahse girerim zavallı anne baban hâlâ kabus görüyordur."
Solin kahkahayı patlattı. Ah, hiçbir fikrin yok.
"İkinizin ortalıkta dolaşıp durduğunuz bu iç şakanın dışındaymışım gibi hissediyorum."
"Solin'i boşver," dedi Arik sessizce. Sana onun deli olduğunu söylemiştim.
"Evet, ama Arık'a iyi öğrettim. Değil mi kardeşim?"
Geary, Arik'in gözlerindeki öfke parıltısını kaçırmadı. İnce ama şüphe götürmezdi.
Araba yavaşladı ve Geary'nin dairesinin bulunduğu sokaktan daha iyi bildiği bir köşeyi döndü. Son beş yılda bu yoldan o kadar çok yürümüştü ki gözleri bağlı yürüyebilirdi.
Neredeyse oradaydılar.
Şoför caddede, taksinin o gün erken saatlerde tam olarak kullandığı yere park ederken, hüsrana uğramış kader göğsüne bir yumru gibi oturdu. Giderek daha iyiye gidiyor.
Sürücü, onu kaldırıma çıkarmak için kapıyı açtı. Arkasından Arık çıktı ve ardından erkeksi bir gösterişle arabadan inen Solin. Sokaktaki birkaç kadın resmen bayıldı.
"Selamlar, canlarım," dedi Solin çapkın bir tavırla ve onlara baştan çıkarıcı bir şekilde sırıttı.
Arkalarına dönüp ona bakmak için yollarına devam ederken kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.
Arik, Geary'ye komik bir bakış attı. "Kadınların bir tren kazasına bakmaktan kendilerini alamamaları ne tuhaf, ha?"
Solin, Arık'ın sözlerine gözlerini devirdi. "Bildiğin gibi."

"Doğru. Ben asla bir tren kazası olmadım. Sadece raylardan kayarak yanma şekline hayranım.
Hükümet binasına yaklaştıklarında, üniformalı bir muhafız onları içeri almak için kapıyı açtı.
Geary, Solin'in dikkatini dağıtması için merdivenlere yöneldi. “Oraya ortalama insanlarla gitmeyiz. Adamımız bu tarafta.”
Solin'in peşinden Yunan antikalarıyla dolu zarif bir ofise girmeden önce Arık'a kaşlarını çattı. İçindeki antropolog, bir cam kupa kutusunda mükemmel şekilde korunmuş siyah figürlü vazodan anında büyülendi. Daha önce hiç bu kadar korunmuş bir parça görmemişti. Kesinlikle mükemmeldi.
Parçaya hayranlıkla bakarken elini cama yasladı. "Birinci yüzyıldan."
Arık'ın arkasında durduğunu hissetti. “Truva savaşı. Akhilleus'un Hector'u duvarların etrafında sürüklediğini görebilirsin."
Geary onları görünce başını salladı. "Üzerinde çip yok."
"Bu yüzden bu durumda."
Altmışlı yaşlarının başında iriyarı bir beyefendi bulmak için tedirgin sese döndü. Geçmişte geldiğinde onu burada bir iki kez görmüştü ama adı ya da iş unvanı hakkında hiçbir fikri yoktu.
Onu büyütürken topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. Dr. Kafieri, sanırım?”
"Evet."
Acıyla iç çekmeden önce onu pek düşünmediğini belirten bir bakış attı. Solin'e döndü. "Umarım bu iyiliği unutmazsın."
"İnan bana, yapmayacağım."
İri yapılı adam, onları kağıtlarla dolu siyah bir masanın olduğu küçük bir ofise götürmeden önce kısa bir baş selamı verdi.
Çok özlediği şeyleri görünce Geary'nin kalbi durdu.
İzinler.
Onlara doğru koşmak, onları kapmak ve göğsüne yaslamak istedi. Ancak imza ve mühür olmadan değersizdiler. Yine de, bu bir tanesine en yakın olduğu andı. Nefesi endişeyle boğazında düğümlendi.
Tek kelime etmeden, sanki onun için dünyaları ifade etmiyormuş gibi izinleri aldı ve imzalayıp damgalamadan önce masasının arkasına oturdu.
Hiç düşünmeden izinlere uzandı, sadece onları geri çekmesini sağladı.
O delici gözlerini bir kez daha ona dikti. "Bulduğunuz herhangi bir eserin Yunan malı olduğunu anlıyor musunuz? Tüm kayıtların, ortaya çıkardığınız bulgularla birlikte haftalık olarak bana iletilmesini bekliyorum."
"Anladım."
Kâğıtları bir süre daha elinde tuttuktan sonra sonunda ona uzattı.
Sonunda izinlere dokunduğunda eli gerçekten titriyordu. Dürüst olmak gerekirse, ağlayacak gibi hissetti.
Bu, Cosmo ona babasının eşyalarını verdiğinden beri sözünü yerine getirmeye en çok yaklaştığı andı. "Teşekkür ederim," dedi, sesi içindeki ham duygulardan dolayı çatlamıştı.

"Bana teşekkür etmeyin Dr. Kafieri. Sadece bana verdiğin söze ve bugün yaptığım iyiliğe saygı duy.
Eğer bu andan pişman olursam, seni temin ederim ki hissettiklerim, sana yaşatacaklarımın yanında çok önemsiz kalacak."
"Anlıyorum efendim. İnan bana, bundan hiç pişman olmayacaksın."
"Öyleyse yapmamaya dikkat et."
Başını sallayarak izinleri göğsüne tuttu ve Arık'a hafif bir gülümseme sunmak için döndü.
Arık, yabancı duygular onu ele geçirirken nefes alamıyordu. Gözleri akmayan yaşlarla doluydu ama onu en çok etkileyen, gözlerindeki minnettarlıktı. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Aldığı zevk o kadar büyüktü ki bunu kendisi de hissedebiliyordu.
"Teşekkür ederim," diye soludu.
İçinde hiçbir anlam ifade etmeyen bu garip duyguları anlamaya çalışırken tek yapabildiği, ona başını sallamaktı. Boğazı sıkıydı. Kalbi çarpıyor. Gülmek ve ağlamak istiyordu ve nedenini bilmiyordu. Hiç böyle bir kafa karışıklığı yaşamamıştı.
Hades'in saygısız duygulara sahip olmasına şaşmamalı.
Şaşırıyorlardı.
Solin başını kapıya doğru eğdi. "Neden ikiniz arabaya gitmiyorsunuz? Birazdan çıkacağım."
Arık, Megara'ya kapıyı açtı.
Baş döndürücü bir kahkahayla ona baktığında kapıyı zar zor kapatmıştı. Kollarını ona doladı ve ona doğru zıplarken onu yanağından öptü. Göğüsleri göğsüne bastırırken ve o geri çekilmeden önce yumuşak dudakları tenine değdiğinde sıcaklık onu yakıp kavurdu. "Bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır." Dönmeden önce garip bir ses çıkardı. "Aman Tanrım, buna inanamıyorum. Sonunda izinlerimi tuttuğuma inanamıyorum! Yasal olanlar da var ve onları almak için kimseyi öldürmem gerekmedi!"
Ona tekrar sarılmadan önce "yee" benzeri garip bir ses çıkardı.
Vücuduna yapılan saldırıya dayanamayarak onu kendine çekti ve öptü. Arik'in dudaklarının tadıyla Geary eridi. O kadar heyecanlı ve mutluydu ki şu an onun için her şeyi yapabilirdi. Herhangi bir şey!
Ya da öyle düşündü.
Elbisesinin eteğini yukarı kaldırmaya başladığı anda, kız öfkeli bir ciyaklamayla geri çekildi. Sevinci doğrudan öfkeye dönüştü. "Ne yaptığını sanıyorsun?"
Onun öfkesinden tamamen şaşkına dönmüş görünüyordu. "Düşündüm..."
"Ne? Elbisemi kaldırıp beni açık bir koridorda becerebileceğini mi? Deli misin?"
Solin onun sözlerini duyunca kapı eşiğinde donup kaldı. "Az önce neyi kaçırdım?"
Ona sırt çevirdi. "Kardeşin tam bir gerizekalı. Elbisemi kaldırdı. Burada. Alenen." Arık'ın öfkesi hâlâ kafası karışmış görünüyordu.
İkisinden de tiksinti duyan Geary döndü ve arabaya doğru yürüdü.

Solin, Arik'e baktı. "Ne yaptın?"
Arık hayal kırıklığıyla ellerini kaldırdı. “Beni öptü. Beni tahrik etti, ben de—”
"Hayır, yapmadın," diye tersledi Solin, onun sözünü keserek. "Arık sen salak mısın? Hepimizi ifşa edebilirdin.
Hakaret karşısında içindeki öfke alevlendi. “Rüyalarındaki izinleri aldığında daha önce yaptığımız şeydi. Ona dokunma şeklimi seviyor.
"Evet. Rüyalarda. Bu bir rüya değil. İnsan dünyasındasın ve insanlar burada öyle davranmıyor. Şimdi kardeşim, neden rüya alemine girdiğimi anlıyorsun. Bu dünyada uygulamanız gereken belirli davranışlar ve ritüeller vardır. Burada bir kadına bakıp sonra üzerine atlayamazsın. Lanet etmek. Sana tokat atmadığı ya da seni tutuklatmadığı için şanslısın.”
Arık, onun öfkesini anlamış gibi elini saçlarının arasından geçirdi ama bu, kasıklarındaki ateşi söndürecek bir şey yapmadı. Buraya onunla birlikte olmak için geldim.
"Bunu yapmaya devam edersen zamanını burada parmaklıklar ardında geçirirsin. Kahretsin Arık, kahretsin.”
"Sana yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim."
Solin bu sözler üzerine dişlerini gıcırdattı. Kimseye yardım etmek onun doğasında yoktu. Arık'ın aksine tam bir tanrı değildi. O, insan dünyasına atılmış ve türünün geri kalanı Olimpos'ta ya da Kaybolan Ada'da, insanların önyargılarından ve korkularından uzakta yaşarken burada acı çekmeye terk edilmişti. Ve bu yeterli değilse, tanrıların kendileri de
hiç istemediği bir doğum kusuru yüzünden onu cezalandırmak için peşine düşmüştü. Acımasız saldırılarından zar zor kurtulmuştu.
Şimdi içlerinden biri, kendisine daha önce hiç yapılmamış bir yardım teklif etmesini bekliyordu. Bu onu güldürmeye neredeyse yetmişti.
Bugün neden buraya geldiğinden bile emin değildi. Arık'ın uykusunu istila etme tehdidi, o diyarda peşinde suikastçılar olan bir adam için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ününü acımasızlığıyla kazanmıştı ve bundan gurur duyuyordu.
Yine de tüm bu yüzyıllar boyunca, insan olmak için kutsallığından vazgeçen bir tanrı duymamıştı. Bu uçaktaki yegane tanrılar lanetlenmiş ya da soyulmuşlardı. Hiç kimse bu alemde gönüllü olarak yaşamadı.
Hiç kimse.
Arık hariç. "Neden buradasın? Gerçekten mi?"
Arık yorum yapmadan bakışlarını kaçırdı.
"Soruma cevap ver yoksa yürürüm." Alçak sesle konuşmaya başlamadan önce Arık'ın gözlerindeki ıstırabı gördü.
"Sen her zaman insan oldun. Her zaman duyguların oldu. Onlara sahip olmanın ve sonra seni terk etmelerini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Uyuşukluk çoğu zaman tolere edilebilir düzeydedir.
Ama Megara ile…”
"Onu seviyorsun?"
Arık ona sinirli bir bakış attı. "Birini nasıl sevebilirim?"

Bir anlamı vardı. Kendini feda etme ve benzeri kavramlar Düş Avcılarına yabancıydı.
Arık derin bir nefes verdi. “Sadece tutkusunun nereden geldiğini anlamak istiyorum.
Neden limonata içmek kadar basit bir şey onu güldürebilir? Dalgalarda dans ederken neden gözleri parlıyor? Ve neden babasının düşüncesi onu rüyalarında bile ağlatıyor?
Solin başını salladı. Kardeşinin aksine Solin bunların hepsini anladı. Duygular bir hediye değildi. Onlar tanrıların nihai lanetiydi. Arık'ın anlamadığı şey, Zeus'un tüm duygularından sıyrılmalarını talep ederek onlara bir iyilik yaptığıydı.
Yüzyıllar önce Solin'in insanı Arık'ın üzerine salmasının nedeni buydu. Oneroi'ların içinde yaşadığı boşluğu kıskanmış ve onların da kendisi gibi acı çekmesini istemişti. Dokunamayacakları şeyleri arzulamalarını istedi. Neyi kaçırdıklarını bilmek için.
Yaptığı zalimceydi ve bunu biliyordu. Ama üzücü olan şey, bundan pişmanlık duymamasıydı. Nasıl yapabilir? Şimdi bile Oneroi onu uykusunda arıyordu. Hiç dinlenmedi.
Mola yok. Hepsi kötü piçlerdi.
Yine de sahiplenmek istemediği bir erkek kardeşiyle burada dururken, Solin'in göğsünde yabancı bir şey gıdıklandı. Yazık oldu. Merhamet. Bir daha kimseye karşı hissetmeyeceğine yemin ettiği iki şey.
Bunun için Arık'tan nefret ediyordu.
"Bana yardım edecek misin?" diye sordu.
Solin başını salladı. Arık'a yardım ederdi, ama düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Solin, Arık'ın insan olması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Megeara'yı mümkün olan en iyi şekilde tanımak, böylece onun yüzünden öldüğünde Arık, insan olmanın ne anlama geldiğini tam olarak anlayacaktı. Hiçbir tanrının çekmediği kadar acı çekecekti.

BÖLÜM 7

Geary arabada oturmuş, George onu nazikçe görmezden gelirken mucizevi bir şekilde kucağına düşen efsanevi Kutsal Kâseymiş gibi izinlerine bakıyordu. Adamları tutan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Belki de Arık taciz edecek başka bir kadın bulmuştur...

Bu tuhaf düşünce, tuhaf bir kıskançlık sancısını tetikledi - ki bu gerçekten hiçbir anlam ifade etmiyordu. Şu anda, Arık'ı elinden alması için birine seve seve para verirdi.

"George?"

Dikiz aynasında onun bakışlarıyla buluştu. "Evet bayan?"

"Ne kadar süredir Solin için çalışıyorsun?"

Yeterince uzun, bayan. Yeterince uzun."

Evlat, tüm bilgilerin yazı tipi o değil miydi?

Sorusuna devam edemeden, adamlar sonunda binayı terk etti.

Arabada ona katıldıklarında çok daha sakindiler.

Solin ona gergin bir gülümseme sundu. "Şimdi mutlu musunuz Dr. Kafieri?"

"İnanılmaz heyecan."

"İyi." Boğazını temizledi. "Bu arada, kardeşimin vicdansız davranışı için özür dilerim."

Benim adıma özür dilemene ihtiyacım yok Solin. Bunu kendim yapacak kadar yetenekliyim."

George trafiğe çıkmak için tam o saniyeyi seçmemiş olsaydı, kapıyı açıp gidecekti. "Ve sadece meraktan soruyorum, bu davranışın uygun olduğunu sana düşündüren ne?"

Arık içini çekti. "Hiç düşünmüyordum. Gerçek şu ki, beni şaşırttın ve ben kötü tepki verdim.

Bunun için gerçekten üzgünüm. Sana hiçbir şekilde hakaret etmezdim."

Tamam, yani adam çaba gösterdiğinde büyüleyici olabilir...

Ama yine de onu paçayı sıyırmaya tam olarak hazır değildi. "Her zaman toplum içinde bir kadının mahrem yerlerine el yordamıyla dokunmayı bir alışkanlık haline mi getiriyorsun?"

Arık, onun sorusuna kendi sorusuyla karşılık verirken bakışlarını kıstı. "Kendini erkeklerin karşısına atmayı ve onları toplum içinde öpmeyi alışkanlık haline getiriyor musun?"

İçini bir korku kaplarken yüzü kızardı. Onu gücendirmişti. Tekrar. Kahretsin, insan olmak zordu.

"Hayır, bilmiyorum," diye tersledi, gözleri alev alevdi. "Ve seni temin ederim ki bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Özellikle sana değil, halka açık, özel ya da başka bir yerde değil.

"İyi gidiyor, Arık," dedi Solin alayla. "Daha fazla zekice özürler ve ekvatorda buz sarkıtları satabilirsin."

Solin'e baktı. "Daha iyisi var mı?"

“Kendine hakim olamadığını, onun güzelliğinden bunaldığını söyle ona. Onun şimdiye kadar öptüğün en arzulanan kadın olduğunu ve bu yüzden duygularının seninle birlikte kaçtığını.
"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."
"İnan bana, her zaman işe yarar."
Arık o kadar emin değildi ama Solin bu uçakta daha fazla deneyime sahip olduğu için onu dinlemeye karar verdi. "Kendime hakim olamadım, Geary. Arzun beni çok etkiledi ve senden daha güzel bir kadını hiç öpmedim.”
Bu onu yatıştırmak yerine daha çok kızdırmıştı.
"Ben öyle demedim Arık. Tanrım.”
"Arzumdan bunaldın mı?" dedi, öfkesinin tüm ağırlığını taşıyabilmeleri için her kelimeyi yavaşça telaffuz ederek. "Hangi gezegendensin?"
"Moronia," dedi Solin yüksek sesle. "Her dolunayda Moronları dünyaya ışınlar ve salıverirler. Bunu ilk karşılaşmanız olarak kabul edin.”
"Kes sesini Solin," dedi Arik dişlerinin arasından. Sonra, "Sana işe yaramayacağını söylemiştim," diye tahminde bulundu.
"Sana söylediğim gibi söyleseydin keşke."
Solin, Megeara ile konuşmadan önce ona dik dik baktı. "Umarım kardeşimi affedebilirsiniz, Doktor. Herhangi bir gerçek uygarlığın olmadığı dağlarda büyüdü. O temelde bir keçi çiftçisi ve insanlarla etkileşime alışık değil. Pek çok sosyal beceriden yoksun.”
"Ohh, teşekkürler. Sen varken benim uykumda yatağı ıslattığımı neden ona söylemiyorsun?
"Eğer işe yarayacaksa, yapacağım."
Megeara, ona keskin bir bakış attı. "Gerçek bu mu?"
"Evet," dedi Arık. "İnsanlarla fazla etkileşimim olmadı."
Hafif bir kahkaha attı. "İnsan insanlar ha? Başka tür var mı?”
Aslında vardı, ama şimdi onu bu konuda eğitmenin ne zamanı ne de yeri gibi görünüyordu.
Ruh halinin daha hafif olmasına minnettar, ona küçük bir gülümseme sundu. "Davranışlarım için beni affedebilir misin? Lütfen."
Kucağındaki izinlere baktı, sonra gülümsedi. "Sanırım yapabilirim, ama böyle bir şeyi bir daha asla yapmayacağına söz verirsen."
"Solin'in hayatı üzerine yemin ederim."
Solin tükürdü. "Ee, pardon?"
"Yapardım ama senin için gerçekten bir mazeret yok."
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ha ha ha."
Geary onlara gözlerini devirdi ama içten içe, şakalaşma oyunları onu sızlattı. O ve Jason birbirlerini böyle kandırırlardı. Bu, babasının dikkatini dağıtacaktı ve işin tuhafı, ne o ne de Jason bunu neden yaptıklarını bilmiyorlardı.
Sürekli birbirlerini seçmelerine neden olan doğuştan gelen kardeş davranışları olmalı.
Jason zeki, yakışıklı bir gençti ve babasının peşinden dünyanın öbür ucuna kadar şikayet etmeden gidecekti.

Tanrım, Jason'ı nasıl da özlemişti.
"İyi misin Megeara?"
Başını sallamadan önce Arık'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Üzgünüm, sadece bir şey düşünüyordum."
"Bir şey?"
"Kişisel," diye bitirdi.
Adam başını salladı ve onun sorgulama tarzını takip etmediği için minnettardı. Ne zaman Jason'ı düşünse, bu onu ağlatırdı.
“Peki şimdi kazı hazırlıkları için ne yapıyoruz?” diye sordu Arık konuyu değiştirerek.
Yeterince hızlı yanıt vermeyince, Arık izin belgelerini işaret etti. Pazarlığımızı hatırlıyor musun?
"Ben hatırlıyorum."
Solin koltuğa öne oturdu. "Bu ne pazarlığı?"
"İzinleri alırsa Arık'ın takıma katılmasına izin vereceğimi."
Solin tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Peki, bu durumda size katılmak istiyorum.”
Geary onun isteği karşısında donakalmıştı. Tekne ekipleriyle yeterince kalabalıktı, gerçekten başka kimseye ihtiyaçları yoktu. Ve özellikle de sadece yoluna çıkacak biri değil. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bana pek akademik bir tip gibi gelmedin.”
Baştan çıkarıcı bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Ah, seni temin ederim, bu konuda son derece bilgiliyim. Öyle ki bazıları gerçekten eski Yunanistan'da yaşadığıma yemin edebilir.”
Evet, doğru. Bay Rolls ve Armani bir kütüphanede - bu görüntü neden onunla alay etmedi? Bir dakika, çünkü Ferragamos'una toz bulaşabilir.
"HI-hı. Antik tarih mi çalışıyorsun?”
"Her zaman."
Bakışlarını ona dikti. "İyi. Bana Peloponnesos Savaşı'nın tarihini ver."
"Hangisi?"
Geary bu kadar çok şey bilmesine bile şaşırmıştı. "İlki."
“MÖ 431'de Sparta liderliğindeki Peloponez Birliği ile Atina liderliğindeki Delos Birliği arasında başladı. Spartalılara liderlik eden II. Archidamus, onları Sparta'nın rakipsiz olduğu bir kara savaşında tutabileceğine ve Atina'yı zayıflatacağına inanıyordu. Komutanları Perikles, Sparta'yı zayıflatmak için Atina gücünün bel kemiği olan Atina donanmasını kullanabileceğine inanıyordu. Söylemeye gerek yok, savaş her iki tarafın da amaçladığından çok daha uzun sürdü. Thukydides'in yazılarını biraz kuru bulsam da, Aristophanes'in dönemin liderleri ve olaylarıyla dalga geçebilmesine hayran olmam gerekiyor." Etkili olması için durakladı. "Elbette bu, tüm olayı saçma bir CliffsNote'a dönüştüren son derece üstünkörü bir genel bakış."
Geary, onun beklenmedik tezine ve yorumuna ağzı açık kalmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Tamam, yani numara yapmıyorsun. Etkilendiğimi söylemeliyim. Neden bahsettiğimi en mütevazı şekilde anlayan birini bile sık sık bulamıyorum."
"Olma. Eski eserleri anlama konusunda hem Arık'ı hem de beni oldukça faydalı bulacaksınız."
Arık'a baktı. "Savaştaki en sevdiğin olay neydi?"
"Nicias Barışını tercih ederim. Zaman, onu savaş ve çatışmayla boşa harcamak için çok değerli."
Sözleri onu gülümsetti. "Ancak barış, çatışmalarla doluydu ve sonunda bozuldu."
"Evet ve diğer insanların huzur içinde yaşamasına izin vermeyen pisliklerin her zaman olması seni kızdırmıyor mu? Gerçekten, bazı insanlar bir hayat almalı.
Bununla bir anlamı vardı. Birden fazla şekilde.
George, yat limanında durdu.
Geary, notlarını karşılaştırırken Tory ve Teddy'nin birlikte oturduğunu görebildiği teknesine baktı. "Eh, evdeyim gibi görünüyor."
Arık uzandı ve nazikçe onun elini tuttu. "Pazarlığımız ne olacak?"
Bu pazarlıktan gerçekten nefret ediyordu. Başardıklarında onun şaka yaptığını düşünmüştü ama yine de bugün ona verdikleri için ona çok şey borçluydu. "İyi. Gelebilirsiniz.
Yarınki kazı için hazırlanmaktan başka bu gece hiçbir şey yapmayacağız. Şafakta burada ol, keskin. Seni beklemeyeceğim."
"Burada olacağız."
Solin inledi. "Sizin sabah insanlarının nesi var?"
Geary ona tökezledi. "Bize katılmak zorunda değilsin, biliyorsun."
Arık, bakışlarını mizahsız bir şekilde karşıladı. "Burada olacağız."
"O halde yarın görüşürüz."
George kapısını açtı ve adamları kendi hallerine bıraktı.
Arik, George arabanın kapısını kapatana kadar konuşmadı. Sonra Solin'e döndü.
"Ne yaptığını sanıyorsun?" sürücünün onlara kulak misafiri olmasını engellemek için bu düşünceyi kardeşine yansıttı.
"Hiçbir şey," dedi Solin yüksek sesle.
Yine de Arık sakinleşmemişti. Solin'in bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. Hiçbir nedeni yokken neden Megeara'nın keşif gezisine çıksın ki?
"Megeara bana ait."
Solin, Arık'ın öfkesiyle alay etti. "Ona ilgi duymuyorum, inan bana. O tamamen senin."
"Öyleyse neden geliyorsun?"
Yüzü asıldı. "Her şeyi batırmayacağından emin olmak için. Senin ne olduğunu öğrenmelerinin ne kadar kötü olacağı hakkında bir fikrin var mı?
Solin'in tek sebebinin bu olduğuna sevinen Arık, arkasına yaslandı.
"Yapmayacaklar."

"Hayır, yapmayacaklar, bu yüzden seninle geliyorum. Yaptığın tüm hataları örtbas etmek için yanında olacağım. Şimdi en azından 'Teşekkürler Solin' diyebilir misin?”
Bunu sıkılı dişlerinin arasından ve gerçek bir samimiyet olmadan söylemişti.
"Teşekkürler Solin."
"Rica ederim." İnterkomunun düğmesine bastı. "George, görünüşe göre ağabeyimin umutsuzca giysiye ihtiyacı var."
"Çok iyi, efendim. Hemen markete gideceğim."

* * *

Tory geçitte Geary ile karşılaştı. Yüzü o kadar umutluydu ki Geary'nin gözleri yaşardı. "Kuyu?"

Geary başını hayır anlamında sallarken gülümsememek için kendini zorladı. Tory, Geary ona izinleri verene kadar küfretti. Tory'nin onların ne olduğunu anlaması tam on saniye sürdü.
Kelimenin tam anlamıyla yukarı ve aşağı sıçradı. "Aman Tanrım!"
"Evet."
"Aman Tanrım!"
"Evet, Tory."
Çığlık atarak geçitten yukarı koştu, sonra tepede durdu ve Geary'ye doğru koştu.
"Sahte değiller, değil mi?"
"HAYIR."
Tekrar çığlık attı ve Teddy'ye söylemek için koştu.
Geary, Tory'nin coşkusuna güldü. Bir kere yaşına uygun davranıyordu.
Geary güverteye vardığında tüm ekip oradaydı.
"Onları gerçekten aldın mı?" diye sordu.
"Onları aldım. Şafakta başlıyoruz.”
Kazanan piyango biletini eve getirdiğini düşünürdünüz - ama sonra, belki de getirmişti. Hepsi yıllardır bunun için can atıyordu ve şimdi sabırları meyvesini vermişti.
Kazıya gidiyorlardı.
Geary, Kat'in yüzündeki çekinceyi fark edince duraksadı. "Bir sorun mu var Kat?"
"Oh hayır. Ben sadece hayrete düştüm. Bunu hiç beklemediğimi söylemeliyim.”
"Evet biliyorum. Bu inanılmaz."
"Evet," dedi Kat soğuk bir sesle, "öyle."
"Heyecanlı değil misin?" diye sordu.
"Heyecanlandım." Ama Kat'in ses tonu kelimeyi yalanladı.
Geary, Kat'in neden bu kadar üzüldüğünü merak ederek kaşlarını çattı. Ancak ekibin ve kendi mutluluğunun geri kalanı, Atlantis'i bulduklarında ne yapacaklarını planlarken, onun her şeyi çabucak unutmasına neden oldu.

Grup güvertenin altına doğru ilerlerken ve sırtından aşağı bir ürperti yayılırken Kat geri çekildi.
Geary yeri bulmuştu ve Arik ona kapının anahtarını vermişti.
"Kalıntıların etrafını gözetlemelerine izin veremezsin, Katra..." Artemis'in sözleri kulaklarında çınladı. "Bunu yaparsan, mührü bulacaklar ve Yok Edici'yi bu dünyaya geri salacaklar.
Apollymi serbest bırakılırsa bize neler yapacağını sana söylememe gerek olmadığını biliyorum.
Bana göre. Onun özgür olmasına izin veremezsin. Durmadan."
Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, özellikle de Kat, Kalosis'teki hapishanesinden Apollymi'nin kendisine seslendiğini duyabildiği için. Apollymi, özgürlüğünü, diğer tanrılar onun kapana kısılmasını istediği kadar çok istiyordu.
Ve Kat ortada kaldı.
Ama günün sonunda, Atlantis'i gizli tutmasının gerçek sebebini biliyordu. Adaya ne olduğu gerçeğini biri öğrenirse yok edilecek tek kişi, onun herkesten çok sevdiği kişi olacaktı.
Acheron Parthenopaeus.
On bir bin yıl önce Artemis'in kölesi olmuştu ve o zamandan beri insanlığın şampiyonu olmuştu. O, insanlığı onları avlayan iblislerden koruyan tanrıçanın Karanlık Avcılar ordusunun lideriydi. Ve Kara Avcıları ve insanları korurken, hiç kimse arkasını kollamamıştı.
Kat hariç.
Sadece onun için, burayı kutsal ve gömülü tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.
Ve eğer bu, Geary dahil, bu gemideki herkesi feda etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.
Hiç kimse Acheron'a zarar vermez. Kat yardım edemezse hayır.

BÖLÜM 8

Geary, gözünün ucuyla bir gölge yakaladığında Teddy ve Scott'la gülüyordu. Kat'in onlara katılmaya geldiğini düşünen Geary, onu karşılamak için başını çevirdi. Ta ki Arik'in kapıda durduğunu görene kadar - tıpkı o gün daha önce onu hayal ettiği gibi. Mizahı uçup giderken bir déjà vu ürperti içini kapladı. Onu izlerken parlak gözlerindeki açlığı inkâr edemezdi. Yırtıcı parıltı. Tek yapması gereken elini ona doğru uzatmaktı ve bu onun yeniden rüyası olacaktı.

Bunların hepsi bir önsezi miydi?

Tory, Geary'nin dikkatini dağıttığını anladı ve bakmak için döndü. Geary gibi o da sustu ve ekibin geri kalanı kadınların davranışlarını fark ettiğinde aynı şeyi yaptılar. Aniden kahkahaları ve neşeleri katı ve sorgulayıcı bir sessizliğe dönüştü.

Geary, sessizliklerinden en ufak bir endişe duymamış veya rahatsız olmamış gibi görünen Arık'a yaklaşırken boğazını temizledi. "Burada ne yapıyorsun?" duygusuz bir tonda sordu.

Diğerlerinin gerginliğinden habersiz, omuz silkti. "Bunun hepiniz için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden kutlamanıza katılmak istedim... yani, sakıncası yoksa."

Bu, kendisi dışında odadaki herkesi yatıştırmışa benziyordu.

"İçeri gel," dedi Teddy, Arik'e plastik bir bardak Cristal vererek - evet, en iyilere hizmet etmenin ucuz bir yoluydu ama şampanyayı bu özel etkinlik için saklıyorlardı.

Geary, Atlantis'in yerinin somut kanıtını bulduklarında saklamak için iki şişe daha almıştı. O zaman asıl kutlama başlayacaktı.

Geary'nin umduğu gibi, dalgıçlar ve Tory dışında herkes içki içerken bu sadece ısınmaydı.

Ekip, partisine döndü.

Ona yaklaşan Tory, hafifçe koluna dokundu. "İyi misin?"

Tory'den Arık'a doğru yola çıkmadan önce sahte bir gülümsemeyle "Ben iyiyim," dedi.

Scott kupasını Arık'ınkiyle şıngırdattı. “Dostum, o izinleri aldığın için sana ne kadar teşekkür etsek azdır. Bunun hepimiz için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Arık şampanyasını içmeden önce başını eğdi. Diline değdiği anda nefesi kesildi ve tükürdü, ardından hemen boğulmaya başladı.

Geary bardağı elinden alırken Scott, Arik'in sırtına vurdu.

"İyi misin?" diye sordu.

Arık öksürerek başını salladı. "Böyle olmasını beklemiyordum..." - dudaklarını kıvırdı- "çok tuhaf bir tat."

"Garip?" diye sordu Ted, onunkini yutarak. "Bu olabilecek en iyi bok."

Geary, Solin'in Arik'in kapalı yetiştirilme tarzı hakkında söylediklerini hatırladı. "Daha önce hiç şampanya içtin mi?"

Kafasını salladı.

Scott ağzı açık kaldı. "Çıkmak. Nerede yaşıyorsun, bir kayanın altında mı?”
Arı boğazını temizledi. "Tam olarak değil. Ama yakın.”
Geary fincanını kenara koydu. "Arık Yunan kırsalında, medeniyetten uzakta büyüdü."
Scott ürperdi. "Dostum, bu berbat. Birkaç yıl önce oraya bir kez gittim ve ne demek istediğimi anlıyorsanız, Amerikan tesisatını sevdiğime beni ikna etmeye yetti. Ve sen yukarıdan olduğun için, öyle olduğunu biliyorum.
Teddy ve Scott, Geary onunla yalnız konuşabilmek için Arik'i odadan çıkarmadan önce dehşete düşmüş bir bakış attılar. Koridorda pek mahremiyetleri olduğundan değil ama en azından diğerlerinin doğrudan görüş ve duyabilecekleri bir alanda değillerdi.
Ona sinirli bir bakış atarken kollarını göğsünde kavuşturdu. Solin ile gideceğini sanıyordum.
Arık pek de özür diliyor gibi görünmüyordu. Aslında, ona orantısız bir sırıtış sunarken gerçekten çekiciydi. Solin ile birlikte olmak istemiyorum. Özellikle sen mutluyken yanında olmak istiyorum.”
Bu bir yandan gurur vericiydi ama diğer yandan onu sinirlendiriyordu. Onun tarafından takip edilme hissinden hoşlanmıyordu... evet, rahatsızlığının çoğu son birkaç aydır onu rüyasında görmüş olmasından kaynaklanıyordu. Bu onun hatası değildi ama yine de... “Teşekkür ederim ve bunu takdir etsem de yapışkan erkeklerden hoşlanmam. Kişisel alanıma her zaman ihtiyacım olmuştur, tamam mı? Yani, gerçekten, seni zar zor tanıyorum.
Arık, onun sözleriyle göğsüne şiddetli bir ağrı yerleşirken başını salladı. Nefesini daralttı ve kelimenin tam anlamıyla ağrımasına neden oldu. Bu his neydi? Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Garip duygular onu boğmak için boğazında birikiyor gibiydi. Fiziksel bir acıydı ama bunun fiziksel bir nedeni yoktu. anlamadı.
"Lütfen Megeara. bana kızma Fazla zamanım kalmadı ve istemiyorum-”
Geary, onun gelişigüzel yorumu karşısında başını kaldırdı. "Fazla vaktin kalmadı ne demek?"
İstemediği bir şeyi ağzından kaçırmış gibi gerildi. “Demek istediğim... Hiçbir şey değil. Bir şey söylediğimi unut. Onu geçmeye başladı.
Geary, geri çekilmesini durdurmak için nazikçe kolundan çekti. "Bir saniye bekle. 'Çok zaman'a geri dönün
Yorum. Bununla ne demek istedin? Dağlara geri dönmek için mi gidiyorsun?”
Artık mahçuptu. Rahat zeminde olan sorumlu adam değil.
Tavrındaki bir şey ona küçük bir çocuğu hatırlattı. "HAYIR."
"Solin'e mi yoksa kendi evine mi dönüyorsun?"
Kafasını salladı.
"O zaman tam olarak ne demek istedin?"
Bakışlarıyla karşılaştı ve oradaki ıstırap aslında onun için kalbini sızlattı.
“Bu dünyada fazla zamanım kalmadı. Yakında bırakmak zorunda kalacağım… çok yakında.”

Aklının bir köşesinde, onun bunu kastettiğinden şüpheleniyordu ama bunu yüksek sesle söylemesi, onu olması gerekenden çok daha fazla etkiledi. Kendisine yakın olan o kadar çok insanı kaybetmişti ki, onun bu kadar genç ölmesi düşüncesi onu paramparça etti. "Bana öleceğini mi söylüyorsun?" Arık tereddüt etti. Ona yalan söylemek istemiyordu ama bu bir bakıma yalan değildi. İki hafta içinde insan olarak var olmaktan çıkacak ve bir daha asla burada olmayacaktı.

Sonunda tamamen dürüst olmaya karar verdi. "Vücudumun son kullanma tarihi verildi."

Üzerine bir acıma dalgası yayılırken Geary eliyle ağzını kapattı. Çok sağlıklı ve asil görünüyordu. Böyle bir adam nasıl ölür? Mantıklı değil. "Emin misin?"

Hafif, gergin bir kahkaha attı. "Evet. Daha pozitif olamazdım."

Ah, Arık, çok üzgünüm.

"Olma. Burada zamanım olduğu için memnunum.

Bu sözler onu derinden etkiledi. Böyle bir zamanda olumlu bakabilmesi ve adaletsizliğe kızmaması veya üzülmemesi, karakteri hakkında ciltler dolusu konuştu. Yaşamak için sadece sınırlı bir zamanı olduğunun söylendiğini hayal bile edemiyordu. Ne kadar korkunç olmalı.

"Hayatında yapacak çok daha iyi şeylerin olduğundan eminken neden izinlerimi almama yardım ettiğini anlamıyorum."

Yakışıklı yüz hatları yumuşadı. "Gitmeden önce hayalini görmeni istedim."

Onun özgeciliğini anlayamıyordu. İnsanlar o kadar nazik değildi. "Neden?"

Uzanıp sıcak eliyle yüzünü avuçladı. "Hayatını tadına varılması gereken ender bir hazine gibi yaşıyorsun. En basit şeylerden zevk alıyorsun ve onları asla hafife almıyorsun. İzinleri göğsüne bastırdığında yüzündeki neşeyi, gözlerindeki yaşamı gördüm. Daha sevimli bir şey görmedim. Sırf onlara dokunmanın zevkinden ağlayacağını düşünmüştüm. Hayatım boyunca uyuşmuş durumdayım, Megara, ama sen... hayal bile edemeyeceğim bir seviyede hissediyorsun ve bir süreliğine ben de bunu hissetmek istedim.

Ve şimdi bu kibar, düşünceli adamın ölmesi düşüncesiyle ağlamak geldi içinden. "Ne kadar vaktin var?"

Acı, gözlerinin parlaklığını lekeledi. "İki hafta."

"İki hafta?" diye tekrarladı, göğsü daha da sıkışarak. "Dalga mı geçiyorsun?"

"HAYIR."

Bakışlarındaki samimiyetten eser yoktu. Adam gerçekten ölüyordu ya da en azından buna inanıyordu. "Belki de doktorun yanılıyordur. İkinci bir görüş aldınız mı?"

"İhtiyacım yok," dedi acı bir kahkahayla. "Bana bu konuda güvenebilirsin. İki hafta sonra, en azından bir insan vücuduyla burada olmayacağım."

Ve son günlerinde ona yardım etmeye gelmişti...

Ah, Arık, diye soludu onu kendine çekip kucaklamadan önce. "Ben çok üzgünüm."

Arık göğüsleri tamamen onun göğsüne bastırdığı için nefes alamıyordu. Isı vücudunu sardı ve tüm vücudunu yaktı. Kaç kez bu şekilde birbirlerine

dokunduklarını düşündükçe kasıkları gerildi ve şişti ama yine de bunu gerçekten hiç hissetmemişti.
"Yapabileceğim bir şey var mı?"
"Sadece biraz benimle ol."
Bu onun için neden bu kadar önemliydi? "Birlikte olmayı tercih edeceğin bir kız arkadaşın veya ailen yok mu?"
"Yalnızca Solin ve dürüst olmak gerekirse, o kadar yumuşak değil. Öyle olsaydı bile, iğrenç olurdu.
Gülümsemesini bastırarak onu daha sıkı tuttu.
Arık yanağını onun başına dayadı ve denizin ve kadının tatlı kokusunu içine çekti.
Saçları adamın dudaklarını gıdıklarken teninde hafif bir şeftali izi vardı.
Gözlerini kapadı ve ona karşı hissettiği duygunun tadını çıkardı. Mucizevi ve harika bir şeydi ve bunu geride bırakıp tekrar kısır dünyasına dönmek zorunda kalacak olması onu soğuk tutuyordu.
Ve onun yüzünden ölecekti...
Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Pişmanlık, bir Skotos olarak hiç yaşamadığı bir şeydi ama şimdi bunu hissediyordu ve derinden sızlıyordu.
Ben ne yaptım?
Sahip olduğu tek teselli, Kaybolan Ada'ya döndüğünde, ona musallat olacak insani duyguların olmayacağıydı. Pişmanlık ya da keder yok.
Megara'nın hayallerine de sahip olmayacaktı.…
Acı verici bir baskı içini parçaladı. Ham ve açıktı ve ağırlığı yüzünden bağırmak istemesine neden oldu.
İnsanlar bu duygularla her zaman nasıl yaşadılar? Dürüst olmak gerekirse, onu yıpratmak için yeterliydiler. Onları tam kapasiteye ayarlama korkusuyla onu hareket etmekten bile korkutmak.
Temel olarak, duygular berbattı. Hades haklıydı. Tanrılar, rüya tanrılarını uyuşturarak onlara bir iyilik yapmışlardı. Ve bunu bildiği halde, duygularının tadını çıkarmaya devam etti.
Megara ondan uzaklaştı ve onun elini tuttu. Teninin yumuşaklığı vücuduna yayılıyordu. "Hadi. Partiye geri dönelim ve bize verdiklerini kutlayalım.”

* * *

Pruvada dururken Kat, havayla hiçbir ilgisi olmayan acı bir ürperti hissetti.

Tenine hafif bir öpücük gibi fısıldadı ve bu, bu gece yaşamak isteyeceği son duyguydu.
Ne yazık ki, bunun olacağını biliyordu.
"Burada ne oluyor yahu?"
Yavaşça derin bariton sese doğru döndü ve menekşe gözleri karanlıkta bile keskin olan olağanüstü uzun boylu ve yakışıklı bir adam buldu. Koyu sarı saçları rüzgarda taranmıştı ve sadece yüzünün erkeksi güzelliğini

vurgulayan daha açık tonlarla çizgi halindeydi. Zebulon ya da onun tercih ettiği şekliyle ZT, aşırı derecede güçlü ve iğrenç bir yaratıktı.
Kendi türünün diğerleri gibi, kimse onun ne zaman ve nerede doğduğunu bilmiyordu. Tek bildikleri, tek bir hareketle bir tanrıyı öldürecek kadar güce sahip olduğuydu. Tanrı katilleri veya kendilerine tercih ettikleri şekliyle Chthonialılar nadir bir türdü ve ZT, kutsal olmayan bir tavır sergileyen biriydi.
Üzerinde kot pantolon ve üzerinde Yunanca Σας προσέχω, είμαι φοβισμένος -"Seni izliyorum, kork"- yazan bordo bir tişört giymiş, şimdi karşısında duruyordu.
üzerine gri şablonla işlenmiştir. Ne kadar uygun, çünkü yaptığı buydu.
Çağlar önce, o ve kardeşleri tanrılar için polis olarak bir araya gelmişlerdi. Evren için kontrol ve denge sistemiydiler.
Ta ki sadece kendilerinin bildiği nedenlerle birbirlerine düşman olana kadar.
Şimdi hayatta kalan bir avuç insan, gerçek bir lideri olmadan acı bir gözle insanlığı izliyor. Daha ziyade, yalnızca birbirleri tarafından kontrol altında tutuldukları ve çizdikleri çizgiyi aşan bir tanrının peşine düşmedikçe nadiren anlaştıkları bir soğuk savaşın özüydüler.
Birbirlerine olan düşmanlıkları nedeniyle, dünya, koruma amacıyla aralarında paylaşılmıştı ve son derece bölgeseldiler.
Yunanistan ve çevresi ZT'ye aitti ve kendi sahasında çok az kişinin ayak basmasına müsamaha gösteriyordu, bu da Kat'in buraya her gelişinde mankafanın hoş bir ziyareti olduğu anlamına geliyordu.
İlk tanıştıklarında, sadece araba yarışı görmek isteyen meraklı bir çocuktu. Annesi onu bir refakatçiyle göndermişti. ZT birdenbire ortaya çıktığında güneş parlaktı ve Chthonia yasasını çiğnerse onu neşeyle öldüreceğini söyleyerek onu çabucak korkuttu.
O zamandan beri onu "seviyordu".
"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, ZT." Dünya üzerinde olduğu her an onu sürekli olarak izlediği için tamamen alaycıydı. Sadece iki hafta önce marketteyken hapşırdığında yolları kesişmişti, bu da güçlerinin yakındaki bir camı kırmasına neden olmuştu. ZT, onun neredeyse kendisine ihanet edeceğine kızmıştı ve belalı formuna sadık kalarak bunu ona haber vermişti.
"Bana karşı çekingen olma, Katra. İzinleri biliyorum. Bu nasıl oldu?"
Omuz silkti. “Öngörülemeyen bir olaydı ama kontrolüm altında. Kendini yormana gerek yok."
Aralarındaki mesafeyi kapatırken gözleri karanlıkta parladı. Ondan yayılan ham ezoterik güç, vücudundaki tüyleri diken diken etti. Etraflarındaki eteri hissediyormuş gibi başını yana eğdi.
"Bir insan tanrısı mı?" fısıldadı.
"Buradaki zamanı kısa ve hiçbir gücü yok. Yine, endişelenecek bir şey yok.”
ZT dudağını ona doğru kıvırdı. "Ne için endişeleneceğime ben karar vereceğim. Sen değil." Kötü bir tıslama çıkardı. "İnsan işlerine karışıyor."
Aptalca olduğunu bilmesine rağmen onunla alay etti. "Ben de."

"İşte bu yüzden radarımdasın. Artemis'in oynadığı oyunları sevmiyorum ve senin bu oyunlardaki rolünü daha da az seviyorum."
"O zaman neden onu durdurmuyorsun?"
Kat'e keskin bir bakış atmadan önce acı bir kahkaha attı. "Çok safsın."
Belki de öyleydi ama bu onun aşırı tepki verdiği gerçeğini değiştirmiyordu.
"Bununla ilgilenmene gerek yok, ZT. Gerçekten mi."
Karanlık suya bakarken gergin çenesinde bir kas çalıştı. Konuştuğunda sesi düz ve duygusuzdu. "Seni -karma mirasın tanrısı- Yok Edici'yi deliğinden çıkarabilecek bir keşif gezisine çıkardım. Aynı takımdan insan kılığına giren başka bir tanrı olan Arikos. Zaten sürekli olarak sürüye binmek zorunda kaldığım yarı tanrı Solin onlara izinlerini verdi. Megeara, tanrıların seslerine duyarlı ve öznel olan bir insan. Ve özgür olmak için her şeyi yapacak olan ve bir kez özgür kaldığında hepimizi yok etmekten çekinmeyecek olan öfkeli tanrıça Apollymi. O ölümcül bakışını Kat'e çevirdi.
"Bununla neden ilgilendiğimi anlayamıyorum, ya sen?"
"Böyle anlatınca biraz kötü göründüğünü kabul ediyorum ama seni temin ederim ki Apollymi'nin mührünün yanına yaklaşmalarına izin vermeyeceğim."
Şüpheli bakışı Kat'i gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı. "Pandora adının senin için bir anlamı var mı? Bir insanın açmaması gereken bir kutunun yanına yaklaşmasına izin verdiğinizde, her zaman ne yaparlar?"
"Bu sefer farklı olacak."
Gırtlağının arkasından kaba bir ses çıkardı. "Kibirlenme, Katra. Daha iyisini yapabileceklerini sanan tanrıların bıraktığı pislikleri temizlemekten bıktım."
Ona doğru döndü ve orada ay ışığında daha önce hiç görmediği bir şey gördü. Saç çizgisinden boynuna kadar uzanan korkunç bir yara izi. Sanki biri bir zamanlar yüzünü dilimlemiş gibi görünüyordu.
Ama onu görür görmez soldu ve onu yakışıklı ve yara izi bırakmadan bıraktı. Mührü gizli tut Katra. Apollymi özgür kalamaz.”
Kat cevap veremeden Tory güverteye çıktı.
Kız masum bir şekilde onlara yaklaşırken hem Kat hem de ZT donup kaldı. Gözlüğünü burnunun üstüne itmeden önce Kat'e meraklı bir şekilde kaşlarını çattı. "İyi misin Kat?"
"İyi, Tori. Sadece ziyarete gelen eski bir arkadaşım var ama gitmek üzereydi.
"Tamam. Geary seni kontrol etmemi istedi. Kendini iyi hissetmediğini söyledi.” Ve Kat bir şey diyemeden Tory elini ZT'ye uzattı. Merhaba, Kat'in arkadaşı. Ben Tory Kafieri'yim.
Kat, tanrı katilinin Tory'nin elini çekmesini ya da kötü bir söz söylemesini bekliyordu. Onun yerine elini tuttu ve nazikçe sıktı. “ZT.”
“ZT. Ne güzel bir isim.” Ona gülümsedi. "Pekala, ikinizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Yalnız kalmak istediğin çok açık. Geary'ye iyi olduğunu söyleyeceğim Kat. Tanıştığımıza memnun oldum, ZT.”
"Sen de Tory."

Tory onları terk ederken ve ZT onu patlatmazken Kat aslında ağzı açık kaldı. Tekrar konuşmadan önce Tory'nin gitmesini bekledi. "Yani kibar olabilirsin. Kim biliyordu?"
"Kibarlığımın çok düşük bir eşiği var ve o küçük kız onu emdi, bu yüzden beni zorlama Olimposlu. Tek bir Atlantis taşının bile devrilmesini istemiyorum. Bunu hayatın pahasına koru çünkü bir dahaki sefere buraya geldiğimde beceriksizliğin için isteyeceğim bedel bu olacak.
Ve o daha kıpırdamadan önce ortadan kayboldu.
"Seninle konuşmak güzeldi, ZT," diye seslendi onun arkasından. “Ziyaretlerinizi dört gözle bekliyorum. Bir dahaki sefere hamur işleri yaparız, tamam mı?
İçini çeken Kat şakağını ovuşturdu. Bu onun için güzel bir güne dönüşüyordu. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM 9

M'Ordant, Onethalamos'a giden koridorda yavaşça yürüdü... belki biri izliyordur diye. Düş Avcıları'nın üç lideri M'Ordant, D'Alerian ve M'Adoc politika belirlemek, barışı korumak ve...

Ölüm fermanları çıkartın.

Diğer tanrılardan korunan ve gayretle korunan bu oda, üçünün öldüreceği ve daha da önemlisi korumak için öldürdüğü tüm sırları içeriyordu. Bunlardan biri, üçünün artık Zeus'un lanetiyle bağlı olmamasıdır. Duyguları geri gelmişti ve geçen her yıl bu duygular ve bu Düş Avcılarının onları koruma ihtiyacı daha da güçleniyordu. Ama Onethalamos'un kapılarının dışında kimse bilemezdi.

Ancak odanın içinde her şey yolunda gitti.

M'Ordant büyük boy altın kapılardan içeri girer girmez, onları düşünceleriyle çarparak kapattı.

M'Adoc kaşlarını çatarak kitabından başını kaldırdı. Dikkatli ol Adelphos. İstediğimiz son şey birinin senin huysuz biri olduğunu bilmesi."

"Evet ve yaklaşık üç saniye içinde sen de öyle yapacaksın."

M'Adoc, karton kapaklı kitabı bir kenara bırakarak, M'Ordant'a şüpheyle bakmak için minderli sandalyesinde arkasına yaslandı. "Anlam?"

"Bir hainimiz var."

M'Adoc güldü. "Ve bu nasıl farklı?"

"Ah, bu konuda bana bir saniye ver," dedi M'Ordant, M'Adoc'un sandalyesine yaklaşarak. "Adamlarımızdan birinin Skoti'ye gitmesinden bahsetmiyoruz. Çok basit olmalı. Hayır. Bizim Skoti'lerimizden biri insan oldu."

O şok edici parçanın M'Adoc'un zihnine tamamen nüfuz etmesi birkaç saniye sürdü. "Affedersin?"

M'Ordant açıklama yapmadan önce kesik kesik bir nefes aldı. "Arikos, Hades ile bir anlaşma yaptı. Birkaç haftalığına insan olmak istiyordu. Fiyat. Tek bir insan ruhu."

Öfke yanaklarını karartmadan bir an önce M'Adoc'un yüzünün rengi soldu. "O ne yapıyor?"

"Geri kalanımız için her şeyi mahvetmek." M'Ordant yumruğunu masaya indirdi. "Yemin ederim, Zeus şahidim olsun, onu uzuvlarından uzuvlarına ayıracağım. Nasıl bu kadar aptal olabilir?"

M'Adoc başını salladı. "Bu kadar kabalık yeter. Bu kelimeyi sevdiğini biliyorum ama sakla." Gırtlağından alçak sesle homurdandı ve M'Ordant'ın bu konuda M'Ordant kadar yumurtaları, kafaları ve kemikleri kırmaya eşit derecede istekli olduğunu anlamasını sağladı. "Zeus ve diğerleri, Arık'ın onu bastırmak için Hades'le pazarlık yapmasına neden olacak kadar güçlü bir arzuyu nasıl geliştirebildiğini sorgulayacak."

"Evet ve kapımızı çalmaya gelirlerse bedelini ödeyecekler. Eğer lanetin zayıfladığını öğrenirlerse..." Cümlesini tamamlamadı. Yapmak zorunda değildi.

Arikos'un aksine o, M'Adoc ve D'Alerian, Zeus'un emriyle ilk yakaladıkları ve Oneroi'nin rüyaları kendi kişisel çıkarları için manipüle etme yeteneği nedeniyle cezalandırdıkları ilk kişilerdi.
Bugüne kadar, suçta masum olan ancak diğerlerine örnek gösterilen üçü, o işkencenin acısını ve aşağılanmasını hâlâ hissedebiliyordu. Mutlak cezalandırma söz konusu olduğunda, hiç kimse intikam peşinde koşan bir Yunan tanrısıyla boy ölçüşemezdi. Üçünü geceleri ayakta tutan ve Zeus'un onlar için koyduğu yasaları çiğnemediklerinden emin olmak için Skoti'yi arayan şey buydu. Üçü, içinden geçtikleri acımasız cehennemi yeniden yaşamamak için her şeyi yapacaklardı ve M'Ordant, M'Adoc ve D'Alerian'ın taşıdığı sırları öğrenirlerse tanrıların yeniden cezalandıracağı üç kişi onlardı.
Kimse onlara merhamet göstermeyecekti ve bunu biliyorlardı.
"Başka kimse biliyor mu?" diye sordu.
"Sadece Hades ve biz."
"Nasıl buldun?"
M'Ordant doğrulup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hades ve Hypnos'a göz kulak olmayı işim haline getiriyorum." En yaramaz iki tanrıydılar
geri kalanını kim lanetledi. “Uyuduklarında, her dakikasında oradayım. Sadece casusluk yaptığımı bilmelerine izin vermiyorum.”
"İyi adam. Bunu kontrol altına almalıyız. Dolophoni'yi çağırın. O piç kurusunun ölmesine ihtiyacımız var, o zaman Zeus öğrenirse bunun Arikos'a özgü bir sapkınlığı hallettiğimizi ona söyleyebiliriz."
"Onu satın alacağını mı düşünüyorsun?"
"Değilse, onu ona satmanın bir yolunu bulmalıyız." M'Adoc'un fosforlu mavi gözleri kinle parladı. "Seni bilmem ama benim bu pisliklerden biri için kan dökmeye hiç niyetim yok."
M'Ordant, M'Adoc'un kelime seçimine kaşlarını kaldırdı. Genelde küfürlere saygısızlık ederdi—
bu da M'Ordant'a kardeşinin ne kadar kararlı olduğunu söyledi. M'Ordant elini M'Adoc'a uzattı. "Seni duyuyorum Adelphos ve kesinlikle hemfikiriz."
M'Adoc elini M'Ordant'ınkine doladı ve sıktı. "Arikos ölür."

* * *

Geary, Arik'in Tory'nin kutlama için ayırdığı Hostes keklerinden birini ısırmasını izlemek için Thia ile yaptığı sohbete ara verdi. Tadına baktıkça gözleri zevkle parlıyordu.

Gülümsemesi geniş ve büyüleyiciydi. "Bu inanılmaz."
Tory ona güldü. "Daha önce hiç içmediğine inanamıyorum. Dostum, Hostessiz büyümek çok kötü olurdu. Bu, ilkokul beslenme çantamın temel taşıydı.”
Neredeyse içine çekti. "Daha fazla var mı?"
"Hatta beklemek." Odadan kaçtı.

Thia'dan özür dileyen Geary, parmaklarına yapıştırıcı gibi yapışmış siyah pastaya kaşlarını çatmış olan Arik'e doğru ilerledi. Geary ona yaklaşırken bir peçete aldı. "Dağlarda çıplak olmalı."
Cevap vermeden önce ağzındaki şekeri yaladı. "Ne olduğunu biliyorum ama daha önce deneyimleme fırsatım olmadı. Bu pasta gibi. Gerçekten çok iyi."
"Kalçalarımın çevresinin de kanıtlayacağı gibi."
Yüzünden, kendisine şişman dediğini anlamadığını söyleyebilirdi. Nedense bunu, pastayı parmaklarından kolayca alamamasına duyduğu şaşkınlık kadar sevimli bulmuştu.
Gülümseyerek, ona yardım edebilmek için elini ellerinin arasına aldı. Peçeteyle parmak uçlarını silerken, onun teninin kendi etine değdiği hissiyle duraksadı.
En güzel ellere sahipti. Büyük ve erkeksi, onda onları yalayarak temizleme isteği uyandırdı. Rüyasında, bunu bir kalp atışı içinde yapardı.
Parmak boğumlarının arkasına çok tatlı bir öpücük kondurmak için elini kaldırdı.
"Teşekkür ederim."
İçini akkor halinde bir arzu sararken Geary yutkundu. Bu adamda onu kelimenin tam anlamıyla eriten şey neydi? "Rica ederim."
Tory, normalde yatağının altında duran büyük bir ayakkabı kutusunda sakladığı tüm abur cubur zulasıyla koşarak geri geldi ... elbette Bay Cuddles tarafından korunuyordu.
"Tamam Ay Turtaları."
Geary inanamayarak güldü. "Ay Turtasını mı paylaşacaksın? Şimdi? Amerika'ya dönene kadar onlardan daha fazlasını alamayacağını biliyorsun, değil mi?
"İyi bir amaç için. Daha fazla bağımlıya ihtiyacımız var. Ayrıca, çok çaresiz kalırsam beni acil bir sevkiyatla kurtaracak büyükbabam her zaman var."
Tory, Arık'a çikolata kaplı bir Ay Turtası uzattı.
Geary başını salladı. "Oh hayır, ona gerçekten kötü davranmak istiyorsan, önce nükleer bombayı patlat."
Tory hafif bir çelişki ifadesi takındı. "Evet, ama çöreğe verdiği tepki göz önüne alındığında, bu onun tat alma tomurcuklarını aşırı zevkle doldurup onu öldürebilir."
Bu doğruydu. Kudretli Ay Turtası, bombalandığında orgazm açısından ölümcül olabilir ... rezil Avustralyalı Tim Tam Slam ve derin yağda kızartılmış Twinkie ile tam orada derecelendirildi. "İyi bir nokta. Güvende olmak için, ilki her zaman oda sıcaklığında tadılmalıdır."
Tory küçük, yuvarlak kurabiye benzeri nesneyi açarken Arik kaşlarını çattı. Ve onu tattığı anda bariz bir esriklik içindeydi. "Aman Tanrım, bu çok iyi."
Tory ile yaramaz bir sırıtış alışverişinde bulundu. "Reese'in," dediler bir ağızdan.
"Reese'in mi?" diye sordu Arik, kafası karışmıştı.
"Ah evet," Geary güldü. "Bir tanesini ısırdığın an ölüyor olacaksın." Bir tane bulana kadar Tory'nin ayakkabı kutusunu karıştırmaya başladı. Onu

çıkarırken zafer kazanmışçasına kötü bir ses çıkardı. "Biliyor musun Tor, tüm bu saçmalıkları yerken nasıl bu kadar zayıf kaldığın konusunda hiçbir fikrim yok. Yemin ederim, sadece kök salarak on kilo alıyorum.
"Hâlâ büyüyorum."
Geary homurdandı. “Ben de öyleyim, ama yukarı yerine dışarı çıktı. Yarın diyete yeniden başlamamı hatırlat."
Arık ona kaşlarını çattı. "Bence sen olduğun gibi güzelsin. Neden değişmek istiyorsun?”
Onun sözleriyle sıcak bir şey onu gıdıkladı. "Sadece beni pohpohlamaya çalışıyorsun."
"Hayır," dedi ciddi bir şekilde. "Sana sadece doğruyu söylüyorum."
"Awww," dedi Tory hülyalı bir şekilde. "O çok tatlı biri. Onu tutabilir miyiz?"
Geary sinirli bir kahkaha attı. "O bir köpek yavrusu değil, Tory."
"Evet, ama onu beladan kurtardık. Bazı kültürlerde, ondan sonsuza kadar sorumlu olmamızı sağlar.
Arık ona umut dolu bir şekilde sırıttı. "Ve bir süre alıkonulmayı umursamıyorum."
Geary onlara başını salladı. "Siz ikiniz berbat bir kombinasyonsunuz. Benzin ve ateş gibi bir şey.” Sonunda Kat'in odaya girdiğini görmek için Arik'in omzunun üzerinden baktı. Yüzünde sanki bir şeyler yolunda gitmiyormuş gibi çok ekşi bir ifade vardı. Geary, Kat'e Hey, diye seslendi ve Kat'ın dikkatini çekti. "İyi misin?"
Kat son derece sahte bir gülümsemeyle yanlarına gitti. "Evet. İyi."
Tory ayakkabı kutusunu bir kenara koydu. "Peki muhteşem ZT nerede?"
Geary, tanımadığı isim karşısında kaşlarını çattı. "DSÖ?"
Tory, atı çağıran bir kadın gibi dişleriyle tıkırtı sesi çıkardı. Onu kontrol etmem için beni yukarı gönderdiğinde, Kat güvertede gerçekten sevimli bir adamla birlikteydi. Tekrar Kat'e baktı. "Kalmadı mı?"
"Hayır, gitmesi gerekiyordu."
"ZT?" diye sordu Arık, gözlerinde spekülatif bir ışıltıyla. "Zebulon'daki gibi mi?"
Kat çok kısa bir şekilde başını salladı.
Tory merakla aralarında ileri geri baktı. "Onu sen de tanıyor musun Arık?"
Onu tanıyor, dedi Kat tuhaf bir ses tonuyla. Arık'la tanışıp onu tutarken bakışları keskindi. "Sana elinden gelenin en iyisini gönderiyor."
Arık'ın yüz hatlarından tüm duygular kaçtı. “Bahse girerim öyledir. Her neyse, eski ZT nasıl gidiyor?
"Her zamanki gibi büyüleyici."
Aralarındaki alay o kadar yoğundu ki buzdan bir heykele oyulabilirdi.
Arık, Reese'in açılmamış kutusunu iştahını kaybetmiş gibi kutuya koydu. "Bazı şeylerin asla değişmediğini bilmek güzel."
Geary daha da kaşlarını çattı. "Bugüne kadar birbirinizi tanımıyorken nasıl oluyor da ortak bir arkadaşınız oluyor?"

Kat kaçamak bir tavırla, "Burası küçük bir ülke," dedi. "Eski aileler birbirine bağlı kalma eğilimindedir ve Arık'ın ailesi muhtemelen ZT'leri epeydir tanıyor."
"Evet," dedi Arık, alaycı bir sırıtışla. "Tedavisi olmayan bir kızarıklık gibi. Her zevkli deneyimi mahvetmek için beklenmedik bir şekilde geri dönmeden önce sadece biraz uzaklaşır. ZT yerine Herpes olarak adlandırılmalıydı. Ya da belki sadece Herpes Z, çünkü o çok özel bir tahriş edicidir.
Kat güldü. “Çok yerinde bir ifadeyle, kahretsin, bu Yunanca bile ve o ürkütücü - sana hak veriyorum. Ama senin nasıl hissettiğini biliyor mu merak ediyorum?”
"Eminim öyledir. O oldukça zeki ve ben incelik dışında her şeyim. Okeydokey, bu biraz kontrolden çıkıyordu ve daha on beş yaşında olan yürüyen/konuşan tıp ders kitabının önünde herpes tartışmasından kaçınmak istedi. Bu yüzden düşmanlığı uzaklaştırmaya ve daha güvenli bir bölgeye sapmaya çalışan Geary öne çıktı. "Ve bu mutlu nota göre çocuklar, bence hepimiz emekli olmaya bakmalıyız.
Uzun bir gün oldu ve yarın gerçekten büyük bir gün var."
"Duymak! Duymak!" Teddy odanın diğer tarafından aynı fikirdeydi. "Bu kazıyı beklediğimizden beri hepimizin hatasız bir kazı olduğundan emin olmak istiyorum.
Tek bir hatayı kaldıramayız millet.”
Birkaç homurdanma oldu, ama genel olarak herkes kabul etti. Şafak sökecekse dinlenmeye ihtiyaçları vardı.
"Peki, Arık yatakhanesi nerede?" diye sordu.
Geary tereddüt etti. Adamlardan birini rahatsız etmeden onu koyacak hiçbir yer yoktu. Odaları en iyi ihtimalle sıkışıktı ve hiçbirinin bir yabancıyla yatmak istemediğinden emindi.
Arık, yüzüne beklenmedik bir gülümseme getiren umutlu bir bakış attı. "Benim zaten bir oda arkadaşım var."
Arık'ın hayal kırıklığı eksik olmadı. "DSÖ?"
Tory ayakları üzerinde ileri geri sallandı. "Ben ve Bay Cuddles."
"Evet," dedi Geary başını sallayarak, "ve Bay Cuddles kıskanç bir tiptir. Bizi pek iyi paylaşmıyor.”
Arık hiçbir şeyi kaçırmadı. "Bu, onunla dövüşmem gerektiği anlamına mı geliyor?"
Tory tatlı tatlı, "Asla kazanamayacaksın," dedi. "Bay. Sarılma hileleri. Onun basit bir oyuncak ayı olduğunu düşünüyorsun, ama o gaddar, sana söylüyorum. Kötü.”
Kat, Arık'a spekülatif bir bakış attı. "Onu güvertede bir hamakta atabilirsin."
Geary bunu düşündü. Aslında fena bir düşünce değildi. "Şafakta ayakta olacağız, bu yüzden güverteye çıktığımızda onu gerçekten uyandırmasın..."
Tory, Arık'a doğru eğildi. "Eve gitmen gerektiğini düşündüğüne bahse girerim, ha?"

Hayır, dedi, ses tonu samimiydi. "Bu gece harika zaman geçirdim." Tory'e bakıp gülümsedi. "Ve haklısın. Güçlü Moon Pie en iyisidir. Hazineni benimle paylaştığın için teşekkür ederim."
"İstediğin zaman." Yanağını öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "İyi geceler Arık. sabah görüşürüz Tatlı Rüyalar."
"Sen de Tory."
Kat onlara iyi geceler dilemeden önce ona garip bir bakış attı ve Tory'yi koridora kadar takip etti.
Thia gözlerinde hesapçı bir parıltıyla öne çıktı. "Peki, başka kimse onu istemiyorsa
... Ranzamı onunla paylaşabilirim."
Geary sertçe, "Yatağa git Cynthia," dedi, "Justina ortak kabinini sattığın için seni öldürmeden önce."
Thia yorgun bir iç çekti. "Sadece arkadaşça olmaya çalışıyordum. Her zaman yabancı bir yatakta tek başına uyumaman gerektiğini söylerler."
"Evet ve gemide onlara göz kulak olacak bir kuzenleri de yoktu. Herhangi bir kalitesiz davranışı annesine bildirecek biri. İyi geceler Thia."
Saçlarını omzunun üzerinden savurarak onları yalnız bıraktı.
Geary, ödünç aldığı kot pantolon ve gömlekle uyumak zorunda kalacağını anlayınca Arik'e bir kez daha baktı. "Kıyafet için ne yapacaksın?"
"Solin sabah giymem için bir şeyle döneceğini söyledi."
"Ahh tamam. Pekala, sanırım bir hamak alıp seninle yukarıda buluşacağım.
Arık, onunla gitmeyi teklif etmeye başladı, ama onun varlığıyla çoktan boğulmuş hissediyordu. Yapmak isteyeceği en son şey olsa bile bir süre geri çekilirdi.
"Elbette. Güvertede görüşürüz."
O diğer yöne, teknenin daha derinlerine giderken, üst güverteye çıkan merdivenlere yöneldi. Tırabzanın kaygan hissine hayran kalarak tırabzanın yanında durdu. Burada hiçbir şey beklediği gibi değildi. Özellikle yemek değil. İnsan yemeğinin tadının ne kadar harika olduğunu düşünürsek, tanrıların ambrosia ve nektar konusunda neden bu kadar yaygara kopardığını bilmiyordu.
Belki de tanrılar, yalnızca en iyisine sahip olmaları gerektiği için inkar ediyorlardı ve insanoğlunun birbirleriyle savaşırken bile dünyalarının bir kısmını mükemmelleştirdiğini düşünmek onları rahatsız ediyordu.
Ya da belki tanrılar dürüstçe daha iyisini bilmiyordu.
Bu düşünceyi bir kenara bırakarak, hafif bir esinti tenine fısıldarken güverteye çıkmak için yukarı çıktı. Bu duygu mükemmeldi, ama şehrin kadife gibi siyah bir manzara üzerinde parıldayan görüntüsüyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Hafif bir müzik ve kahkaha şıngırtısı ona ulaştığında, su sessizce tekneye çarptı. İnsanların ölmek istememesine şaşmamalı. Dünyaları olağanüstüydü ve burada geçirecek çok az zamanları olduğu için hayatları daha da değerli hale geldi.
Bunu nasıl yaptılar? Ölüm hayaletinin sürekli onlara musallat olduğunu bile bile nasıl var oldular? Herhangi birinin moralini bozmak için yeterliydi ama

yine de çoğunlukla kaderlerinden memnunlardı. Yaklaşan sonlarını görmezden geldiler ve onları memnun edecek mutluluk parçaları bulurken, onur ve zarafetle ölüme doğru ilerlediler.
Gerçekten harikaydı.
Ama sonra, hayatlarının ne kadar süreceğini bilmiyorlardı. On yıllar veya haftalar. Böylece en kötüsüne hazırlandılar ve en iyisini beklediler. Aslında oldukça asildi.
Ve Solin, ZT ve diğerlerinin yürüyen cesetlere bu kadar yakın yaşamaları ne kadar tuhaf olmalı. Herkesten kapalı olmalarına şaşmamalı. Kim her an senden kopabilecekken birine uzanıp onunla arkadaş olmak ister ki?
Kalıcı bir ilişki şansı olmadığında. Buradaki her şey kesinliğe mahkumdu. Hepsi için korkunç olmalı.
Arık onun geldiği yöne baktı ve Megeara'nın hayatının sona ermek üzere olduğunu bilseydi ne düşünürdü diye merak etti.
Onun yüzünden.
Bu düşünceyle soğudu. Şimdi üzerinde duramayacağı bir şey vardı. Hades'le pazarlığını yaptığında saflık etmişti. Artık bundan geri dönüş yoktu.
M'Ordant ve Wink'in belirttiği gibi, Megeara gittikten sonra Arık'ı bu diyara geri çağıracak başkaları da olacaktı.
Ve yine de daha iyisini biliyordu. Bu ezici duyguların olduğu yerde eşsizdi. Yüzyıllar boyunca, onun gibi biriyle hiç tanışmamıştı.
Yaşadığı yerde insan dünyası belirsiz ve gerçek dışı görünüyordu. Ama burada canlı ve aşırıydı. Belki de çok aşırı…
"Hadi bakalım."
Döndüğünde pruvaya doğru ilerleyen Megeara'yı gördü. Yüzü ay ışığıyla gölgelenmişti.
“Bunlara sahip olduğumuz için şanslısın. Aksi takdirde sizin için güvertede bir palet olurdu.”
Arık, onun hamağı iple çekmeye koyulmasını seyretti. "Soğuk gecelerde hamakta uyumayı seviyorsun, değil mi?"
Paniklemiş bir ifadeyle yukarı baktı. "Bunu nasıl biliyorsun?"
Bunu rüyalarından biliyordu, ama amacı onu daha fazla korkutmak değil, yatıştırmak ve baştan çıkarmak olduğu için bunu ona söylemedi.
"Yüzünüzdeki ifadeden ve sergilerken gösterdiğiniz beceriden."
Görevine dönmeden önce kızardı. "Evet, geceleri yıldızlara bakmayı severim."
O bazı ipleri çözerken ona yardım etmek için diz çöktü. "Peki oraya baktığında ne buluyorsun?"
Elleri tuvali düzeltmek ve kordonu rondelalardan geçirmek için ustaca çalıştı. “Ben küçük bir kızken, babam ben ve erkek kardeşimle birlikte güverteye uzanır ve takımyıldızları gösterirdi. Sonra bize Yunan tanrılarının sözde onları nasıl şekillendirdiğiyle ilgili hikayeler anlatırdı.”
Belleğinin acı tatlı ıstırabını duyabiliyordu. Babasını hem sevmiş hem de ondan nefret etmişti. Arık'ın zar zor anladığı bir ikilemdi. Anne babasına karşı hiçbir duygu beslemiyordu. Ama sonra, ikisini de gerçekten

tanımamıştı. Morpheus'un herhangi biriyle ilgilenemeyecek kadar çok çocuğu vardı ve Arik'in annesi Myst'in canı sıkılmazdı. O, kimseye veya hiçbir şeye gerçek bir yakınlığı olmayan tasasız bir tanrıçaydı.
En azından bildiği hiçbir şey yoktu.
Buna kızdığından değildi. Gerçekten kararsızdı. Onun dünyasında işler böyleydi, yani o insanken bile anne babasına karşı hiçbir duygu yoktu.
Ama bu, Megeara'nın sevdiği şekilde sevmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmesine neden oldu. Kişi artık orada olmadığında ihanetin acısını hissetmek. Kişi olduğu zaman o neşe dalgalanmasına sahip olmak.…
Bir köşeyi demirlemesine yardım etti. "Peki en sevdiğin hikaye hangisiydi?"
Gergin olduğundan emin olmak için ipi çekti. Orion. Artemis'in onu sevmesinin ve kendi ağabeyinin onu kandırarak onu öldürmesinin, çünkü Apollon'un kıskanç olması ve onun sıradan bir ölümlüye âşık olduğu gerçeğinden nefret etmesinin her zaman acımasız ve trajik olduğunu düşünmüşümdür."
“Bu, hikayenin yalnızca bir versiyonu. Diğeri ise Artemis'in onu nedimelerinden birine tecavüz ettiği için öldürmesidir."
"Onu da duydum ama ilkine inanıyorum."
"Ve neden böyle?"
"Bilmiyorum. Sadece doğru görünüyor.
Zekiydi ve bir yanı onun için bunu doğrulamak istedi ama o buna cesaret edemedi. Tüm hayatını tanrıları ve eski uygarlıkları inceleyerek, hepsinin var olduğuna dair kanıt arayarak geçirmişti ve işte burada, canlı bir kanıt olarak yanındaydı. Arkadaşı "Kat" ile birlikte onun tanrılardan biri olduğunu öğrenirse ne yapacağını merak etti.
Geary'nin adımlarını atmasını beklemek biraz fazla olabilir.
Geary, hamağı kancalara sabitlemeyi bitirirken biraz gergindi. Güvertenin yaklaşık bir fit yukarısında asılıydı. Çok yüksek değil ama rahat olmayacak kadar alçak da değil. Tek endişesi, battaniyeyle bile üşüyebileceğiydi.
Bu onun durumunu kötüleştirir mi? Nesi olduğunu bilmiyordu ama yine de daha fazla hastalıkla hayatının bir anını bile almak isteyeceği son şeydi.
Hangisi onun neyin yanlış olduğu sorusuna yalvardı? Bilmek istedi ama ona hayatının ne kadar kısa olacağını hatırlatmak istemedi. Bir şekilde yanlış görünüyordu.
Bunun yerine hamağı işaret etti. "Hepsi senin."
Ona tik attı. "Keşke hamaktan değil de kendinden bahsetseydin."
"Evet, eminim öyledir."
Yanından geçerken onu kendine doğru çekti ve daha ne istediğini anlamadan onu öptü. Onun tatlı tadına, kucaklamanın açlığına inledi.
Hayatında ilk kez daha çok Thia gibi olmayı diledi. Onu yatağına götürmekte hiç zorlanmazdı. Ama Geary öyle değildi. Hiçbir zaman tek gecelik ilişki yaşayan bir kadın olmamıştı. Biriyle soyunmadan önce bir ilişkiyi tercih ediyordu, bu yüzden nadiren çıkıyordu. Görevi, hayatında başka herhangi bir şey için ona çok az zaman bırakmıştı.
Ama Arık ciddi ciddi onun ahlakını sorgulamaya başlıyordu.

Geri çekilerek hamaktan battaniyeyi aldı ve onun göğsüne bastırdı.
"İyi geceler Arık."
Yüzünü buruşturarak battaniyeyi ondan alırken bıkkın bir nefes verdi. "İyi geceler Megara. Rüya tanrıları sana iyi gelsin."
Adamın bu sözleri mırıldanması üzerine içini bir ürperti kapladı. Sanki rüyasında onu gördüğünü biliyor gibiydi.
Bu düşünceyi kafasından atarak ondan ayrıldı ve aşağıya yöneldi ama merdivenlere vardığında ona bakmaktan kendini alamadı. Zaten hamakta uzanmış onu izliyordu.
Karanlıkta gözleri parlıyor gibiydi.
Kendisine dönmesi için söylenmemiş isteğini duyabildiğine yemin etti. Onu kazı alanına çağıran aynı bedensiz sesi hatırlattı - sadece bu ses kesinlikle kadındı. Ve şimdi bile ona Atlantis'i bulması ve onu özgür bırakması için seslendi.
Aklımı kaybediyorum. Belki de şizofreni hakkında birini görmeli.…
Ama bundan daha iyisini biliyordu. Bu şizofreni değildi. Sözünü yerine getirmesi için onu çağıran yalnızca arayışıydı. Bunu anladı. Anlamadığı şey, Arık'la olan bu tuhaf bağlantıydı. O ortalıkta yokken neden onu duyup gördü.
Yatağa git Geary ve unut gitsin.
Ona iyi geceler dileyerek odasına gitti ve Tory'yi çoktan geceliği ve yatağında, Bay Cuddles'ı koltuğunun altına sıkıştırmış halde buldu. Tory'nin gözlüğü başucundaki komodinin üzerinde olduğundan Geary'ye gözlerini kısarak bakıyordu. "Geri gelmeni beklemiyordum."
"Ne demek istiyorsun?"
"Hadi Geary, yarı kör olabilirim ama o adam hayatımda gördüğüm en güzel şey...
bulanık veya değil. Yerinde olsam, bu gece buraya gelmezdim.
Geary onunla alay etti. "Daha on beş yaşındasın, Tory. Ateşli erkekleri yargılamak için kemerinizin altında çok fazla deneyiminiz yok gibi.
"Anlatıldı ama bu onun muhteşem olduğu ve senden hoşlandığı gerçeğini değiştirmiyor. Çok fazla. Öyleyse neden buraya döndün?"
"Çünkü sabahın dördünde uyandırma servisimiz var."
Tory içini çekti ve başını salladı. "Benden daha zavallı tanıdığım tek kişi sensin. Ben yetim bir çocuğum, Geary. Her zaman yalnız kalmana gerek yok."
"Oh, sus ve ben Cuddles'ı kaçırmadan önce uyu. Kürklü şeylerden bahsetmişken, Kichka nerede?"
"Bilmiyorum. Onu görmedim. Belki yine ambarda kalmıştır."
Sanki aklına gelmiş gibi, Geary'nin kedisi bacağına sürtmek için açık kapıdan koşarak geldi. Bir Bengal kedisi olan Kichka, bir yıl önce Tory'nin Noel hediyesi olmuştu ama kedi Geary'den o kadar hoşlanmıştı ki sonunda hepsi pes etmiş ve Kichka'nın onu sahiplenmesine izin vermişti.
"İşte buradasın." Geary, Kichka'yı yerden kaldırdı ve o soyunurken onu yatağa yatırdı.

Kichka bir patisini temizlemek için yastığına kıvrılmadan önce Geary'ye yüksek sesle miyavladı.
Tory döndü ve Geary'ye onu geri verdi.
Arık'la ilgili düşünceleri, Geary ışıkları söndürdü, yatağa girdi ve gözlerini kapadı, Kichka ise Geary'nin küçük sırtında uyumak için yastıktan kalktı.
Saniyeler içinde kedi mırlamaya, Tory horlamaya ve teknenin hafif yalpalaması Geary'yi tüm sorunlarından uzaklaştırmaya başladı.
Ve Geary daha ne olduğunu anlamadan uykuya dalmıştı.

* * *

Arık daha önce hiç insan olarak uyumamıştı. Vücudunun ağırlığı tuhaftı, özellikle kayığın ve hamağın sallanma hareketiyle birleşince. Ancak hayaller aleminde kendini kaybetmesi uzun sürmedi.

Yaşadığı yere geri dönmek garipti. Rüyaları puslu ve soğuktu. En azından başlangıçta, ama bir süre sonra netleşmeye başladılar ve bir şeyin farkına vardı.
Güçleri geri gelmişti.
Arik, hissettiklerinin gerçek olup olmadığından emin olamayarak duraksadı.
Yerin üzerinde süzülerek ellerini önüne uzattı ve dönen bir alev topu yarattı.
Topu zihniyle tehlikeli bir yüksekliğe çıkardığı için sıcaklık ılıktı ama acı verici değildi.
Canlandı, güneşten bile daha parlak patladığı karanlığa fırlattı.
Başını geriye atıp gülerken etrafına zararsız kor parçaları yağdı.
Ah evet, uyuyan bir rüya tanrısı olmak güzeldi. Duyguları ve güçleri vardı.
Bu da ona tek gol bıraktı.
Megara.
Onu bulmanın zamanı gelmişti. Ancak bunun düşünüldüğünden daha kolay olduğu ortaya çıktı. Doğru, güçlerine tekrar kavuştu ama strobilolara sahip değildi ve onsuz onu bulmak oldukça zor oldu. Ayrıca Megeara'yı uyutmak için Wink'in serumundan da yoksundu. Eğer onu bulursa, uyanabilir ve onu tekrar terk edebilirdi.
O kızı öldüreceğim. Ama düşünürken bile bunun boş bir tehdit olduğunu biliyordu. Arzuladığı kadını asla incitmezdi.
Birkaç dakika bilinçaltı aleminde dolaştı, para içinde kıvranan çıplak müzisyenlerin ve Jell-O shot'ların, bir Doberman'a saldıran oyuncak bir kanişin, ineklerle şarkı söyleyen bir lolipopa garip bir şekilde benzeyen bir kadının ve bir bir kadını bir blok peynirin etrafında patlayana kadar kovalayan hemoroidin garip bir olayı...
Evet, insanlar çok garip varlıklardı.
Bu hayalperestleri diğer Skoti'ye bırakmasına şaşmamalı. Cinsel açıdan yaratıcı kadınları çok tercih etti.
Arık derin bir nefes almak için rüyalar arasında duraksadı. Bu zaman kaybıydı ve Megeara sabahın erken saatlerinde planladığı için onu bir an önce bulması gerekiyordu.

Gözlerini kapatarak, etrafındaki eteri hissetti... varlığının içinden nefes alırken ve fısıldarken onu dinledi. Oradaydı.
Ve sonra duydu. Kahkahasının zayıf sesi. Onu bileyerek, kendini onun rüyasına adadı.
Yine sahildeydi, sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde dalgaların üzerinde dans ediyordu.
Arık, ıslak saçları yüzünün etrafında uçuşurken onu orada görünce donup kaldı. Beyaz elbisesi vücuduna yapışmış, ona her gür, lezzetli kıvrımı gösteriyordu. Tatmak istediği etin her santimini.
Dayanamadı, sahile indi ve bir yırtıcı niyetiyle ona doğru yürüdü.
Nefesi kesildi, arkasından geldi ve omzuna dokundu.
O zaman ona sırt çevirdi ve sonra olanlar kesinlikle aklını başından aldı.

BÖLÜM 10

Su vücuduna sıçrarken Geary gününe zaferle gülüyordu.
Atlantis'i bulmak için ekipmanı olmadan denize dalmak üzereydi ki birinin koluna dokunduğunu hissetti.
Arık'ı orada bulmak için döndü.
Joy, baş döndürücü bir heyecanla içinden geçti ve bütün gün yapmak istediği şeyi yaptı - onu kendine çekti ve sahip olduğu her şey için onu öptü. Sörf dalgaları üstlerine sıçradı ama soğuk olmak yerine sıcak ve yatıştırıcıydı.
Ağzının tadına, dilleri birlikte dans ederken onu saran sert kollarının hissine homurdandı. Onu neredeyse bir kişi olacak kadar kendine çekerken, kordonlu kasları ellerinin altında dalgalanıyordu.
Ah, ona sarılmak çok iyi hissettirmişti. Tüm o kasların vücuduna baskı yapması. Elini saçlarının arasına daldırdı ve ona daha da yakın hissetmek için hafifçe çekiştirdi.
"Sen kesinlikle en iyisisin," diye soludu dudaklarına, dişleriyle ısırmadan önce. “İzinler için teşekkür ederim.”
Burnunu onun boynuna sürttü ve üzerine ürpertiler gönderdi. "İstediğin zaman."
Ondan geri çekildi ve onu yere atıp üstüne binmeden önce beyaz gömleği vücudundan kelimenin tam anlamıyla yırttı.
Kumsal, dalgaların artık onları aşmaması için uzamıştı. Bunun yerine deniz geri çekildi ve onlara kumlu olmayan nemli bir kumsal bıraktı. Aksine, gül yapraklarından bir yatakta uzanmak gibiydi.
Arık, sanki onun vücuduna duyduğu açlık onu ezici bir şekilde tüketiyormuş gibi onu el yordamıyla okşarken ve okşarken davranışı karşısında tamamen şok olmuştu. Bu onun sahip olduğu Megara'ydı.
insan aleminde buluşması bekleniyor. Ama bütün gün o kadar çekingen davranmıştı ki, onu bir daha böyle karşılayacağından ümidini kesmişti. Şimdi şehvetinde vahşiydi. Kadın dudaklarını boynuna bastırdığında ve onun zevkten öleceğini düşünene kadar onu dillediğinde kafası yüzdü.
Gırtlağının arkasından güldü. "Bu gece kesinlikle kabadayısın."
Her yerini yalamaya ve memnun etmeye devam ederken vücudunu aşağı kaydırdı. Hiçbir fikrin yok. Bütün gün sana bu kadar yakın olmak ve bu bedene dokunmamak beni öldürüyor. Tanrım, sen muhteşem ve seksisin.”
Boynundan meme uçlarına ve ardından kotunun beline gelene kadar karnından aşağı inerken titredi. Normalde Arık onları eritebilirdi ama bu ruh halinde ne yapacağını merak ediyordu.
Ona ulaşmak için neredeyse pantolonunu parçaladı. Kottan parçalar kopardı ve adam tamamen çıplak kalana kadar omzunun üzerinden fırlattı. Elleri onu uzun uzadıya keşfederken onu izleyerek sırtüstü yattı. Ona şevkle saldırdı ve her saniyesini sevdi. Daha önce sadece onun duygularından beslendiği zamanlar ne kadar iyiyse, şimdi de kendi duygularından yararlanabildiği için daha da iyiydi.

Kalça kemiğini bulduğunda tısladı ve ağzıyla üzerinde çalışmaya devam ederken, kadın onu eline aldı ve onun için çok sert olana kadar masaj yaptı. Kelimenin tam anlamıyla coşkusundan sarsıldı.
Eliyle sırtının çizgisini takip etti, tırnaklarını vücudunun her yerinde bir ürperti patlak verene kadar etinde yavaşça gezdirdi. Ondan daha fazlasına ihtiyacı olduğu için, kalçalarının birleştiği yerdeki yumuşak bukleleri taramak için elini aşağı indirdi. Parmaklarını içine sokmadan önce, onun tadına vararak dudaklarını yaladı.
Çok ıslaktı ve hazırdı. Onunla oynadı, onu tamamen doldurana kadar zamanını bekledi.
Geary onun tadına bakmak için sabırsızlanıyordu. Gözleri kapüşonlu, aletiyle oynarken yüzündeki zevki izledi ve onu en çok ağrıyan yerini okşadı. Onun sert vücudunun kıvrımlarına verdiği hissi seviyordu. Küçük tüylerinin tenini nasıl gıdıkladığını.
Ama oyun için yeterliydi.
Tatlı bir beklentiyle nefesini içine çekerek, aletinin ucunu ağzına çekmek için hareket etti ve orada onu nazikçe dilledi. Aşağıya inerken tuzlu-tatlı tat tüm vücudunu sardı. Onun altında titrediğini hissetti. Bu hisle baş döndürücü bir şekilde, onu daha da derinlere çekti, gecenin geri kalanında onu tatmak ve memnun etmek istiyordu.
Arik onu izlerken yüzünü buruşturdu. Bunu her yaptığında hoşuna gidiyordu. Bu tek perdenin ne olduğunu bilmiyordu ama onu daha çok memnun eden bir şey yoktu. Elleri onun yanaklarında, onu tüketirken çenesinin parmaklarının altında çalıştığını hissetti. Vücudu yanıyordu ve aklının bir köşesinde uyanıkken bunun ne kadar iyi olacağını merak etti.
Onun ağzı onun üzerinde gerçekten nasıl bir his uyandırırdı?
Bunu düşünmek garipti ama teknik olarak bakireydi. Hiç bir kadını rüya aleminin dışına çıkarmamıştı. Megaara'ya kadar bunu hiç umursamamıştı. Ama şimdi yaptı. Vücudunu onunla gerçekten paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.
Bilinci açıkken ona bu şekilde dokunması.
Geary başını kaldırıp Arik'in onu izlediğini gördü. Gözlerinde aşırı bir zevk ve bir şaşkınlık ifadesi vardı. Gerçek hayatta bir erkekten böyle bir bakış görmeyi ne kadar çok isterdi. Uzun süredir gerçekten bir erkek arkadaşı olmamıştı. Erkekleri kol mesafesinde tutmasının nedeni buydu. İncinmekten hoşlanmazdı. Hayal kırıklığına uğramak hoşuma gitmedi.
Yalnız olmak çok daha güvenliydi ama yine de Arık'la yatarken yanında birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Onun bir parçası olan biri.
Güvenilecek biri.
Bir günden kısa bir süre içinde, Arık'ın ona verdiği adam, herkesin verebileceğinden fazlasını vermişti. Ona hayalini vermişti. Ve şimdi rüyalarında buradaydı, onu seviyordu.
Ona daha da yakın hissetmek isteyerek, vücudunu onunkinin üzerine koymak için geri çekildi.

Arık, Megeara'nın ona karşı ne kadar iyi hissettiğine gözlerini kapadı. Teni onunkine karşı sıcak ve yumuşaktı. Onu kendine yakın tuttu ve onu bedeniyle kucaklarken verdiği histen keyif aldı.
Kendini ona kaydırmadan önce onu öpmek için geriye doğru eğildi.
Zevk, varlığının her parçasını delerken nefesini sertçe içine çekti. Dalgalar etraflarına çarparken, kız onunla çılgınca sevişti. Dalgalar yükseldi ama ona tam olarak ulaşmadı.
Onu sonuna kadar götürürken vücudunun kaygan hissinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.
Kalçalarını tuttu ve onu daha da hızlandırdı.
Geary, huzur ve yakınlık arayarak kalçalarını kendisininkine doğru salladı.
O kadar derindeydi ki bu ona acı veriyordu. Bu adamla sevişmeyi çok seviyordu ve gerçek Arık'ın, rüyalarındaki sevgilisi kadar kibar ve şefkatli olup olmayacağını merak etmekten kendini alamadı.
Bunu öğrenebilirsin.
Evet, ama bu onu savunmasız bırakırdı ve bu, isteyeceği en son şeydi. Geary Kafieri'nin kimse tarafından incitilmek gibi bir arzusu yoktu. Buna değmezdi. Özellikle de Arık'ın yakında öleceğini bildiği için. Onu içeri almak kendi başına bir ıstıraba davetiye çıkarmak olurdu ve zaten çok fazla acı çekmişti. Sevdiği herkes öldü. Herkes.
Tory hariç. Geary'nin ona karşı bu kadar korumacı olmasının nedeni buydu. Kuzenine bir şey olduysa Tanrı Geary'nin yardımcısı olsun. Yaşayamayacaktı ve bunu biliyordu.
Ama şimdi Arık'ı içinde hissettiği için asla sahip olamayacağını bildiği bir gelecek istiyordu ve bu onun kalbini kırdı.
Hayatta yalnız kalmak onun kaderiydi. Onunla savaşmanın bir faydası yoktu. En azından rüyasında o vardı.
Ona gülümseyerek vuruşlarını hızlandırdı ve sonunda, bedeni serbest kalıp onu coşkuyla kör etmeden hemen önceki o mutlak zevk anını hissetti.
Arık, onun vücudunu onunkini kavradığını hissedince başını geriye yasladı. Kalçalarını kaldırarak, kendi orgazmı onu ele geçirmeden önce onun derinlerine gömüldü ve kadın onun üstüne çöktü.
Şimdi bu... onun istediği buydu. Gerçekten de, bu dünyada ya da başka hiçbir yerde Megara'dan daha muhteşem bir şey yoktu. Kalbi hızla atmaya devam ederken onu kendine sıkıca tuttu. Hiç bu kadar memnun olmamıştı.
Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, bir kolunun üzerine eğilip ona bakmak için eğildi. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemişti.
Arik onun yanağını avucunun içine aldı ve yorgunluğundan gülerek ona baktı.
Megeara'nın çenesini öperken gözleri ay ışığında parladı.
"Şimdi, bunu biz uyanıkken yapmanı sağlayabilseydim..."
Güldü, bu da göğüslerinin onun göğsüne değmesine neden oldu. "Asla. Bu kadar uyanık olmayı göze alamam. Kolay erdemli bir kadına kimse saygı duymaz."
Ah, sizi temin ederim ki bu doğru değil. Sana her zaman saygı duyarım."

"Evet, doğru." Oturmak için geri çekildi.
Ay ışığı çıplak vücudunun üzerine gölge düşürürken, Arık onun kalçalarının üzerinde durduğunu görünce nefes alamıyordu. O okyanusa bakarken, göğüs ucunun ana hatlarını izlemek için uzandı.
Kaşlarını çatmaya başladığında yüzüne baktı. "Sorun nedir?"
"Deniz..."
Bakmak için başını çevirdi ve anında soğudu. Dalgalar kıyıya doğru yuvarlanıyordu ama dikkatini çekmesine neden olan şey dalganın garip hareketiydi. Beyaz başlıklar yavaş yavaş yüzler oluşturmaya başladı ve bu yüzler katılaşan sıvı formlarda sudan yükselmeye başladı.
Dolophoni.
Hiddetlerin Çocukları, Dolophoni esasen tanrıların suikastçılarıydı. Ve yüzyıllar önce Zeus'un cezalandırması için Oneroi'leri toplayanlar da onlardı.
Şimdi birisi Dolophoni'yi Arık'ın üzerine salmıştı. Bunu biliyordu. Burada olmalarının başka bir nedeni yoktu. Bunlar, Megeara'nın yaratacağı bir şey değildi ve Megeara bunların onun rüyalarından olmadığını içten içe hissedebiliyordu.
Onu öldürmek için buradaydılar.
"Gitmen gerekiyor, Megara." Onun altından kaydı.
On kişi dalgalardan tamamen kuru bir şekilde çıkarken Geary olduğu yerde donmuştu.
İki kadın ve sekiz erkek. Arık kadar ya da ondan daha uzun boylu, saldırmaya hazır bir kuduz köpek sürüsü gibi denizi terk ettiler.
Ölümcül bir kasıntıyla doğruca Arık'a doğru ilerlerken başları öne eğilmişti. Bir kelime veya ses duyulmuyordu. Sörf bile değil. Hava artık hareket etmiyordu. Statikti ve yaklaşan çatışmayla yüklüydü.
Arik, vücudunun üzerinde dar siyah deri bir zırh belirirken ve saçları sihirli bir şekilde atkuyruğu şeklinde toplanırken olduğu yerde durdu. Ön kollarından ve sol dizinden bir sivri uç çıktı.
Arık'tan en az on beş santim daha uzun olan adamlardan birinin kel bir kafası vardı ve yüzünün bir tarafında kuyruğu aşağı ve boynuna dolanmış bir anka dövmesi vardı.
Kollarının şişkin kaslarını vurgulayan kolsuz siyah bir tişört, siyah deri pantolon ve zımbalı boyunluk giymişti. Kollarını metal zırhlar kaplıyordu ve omzunun üzerinde bir balta taşıyordu.
Başka bir adam beş santim daha kısa ve çok daha zayıftı ve başının üstüne ve gözlerinin üzerine ördüğü kısa, parlak yeşil saçları vardı. Etrafını saran siyah bir güneş gözlüğü takmıştı ve her iki ucundan gümüş sivri uçlu siyah bir asa taşıyordu. Çıplak kolları renkli dövmelerle kaplıydı ve sol kulağından bir sıra dokuz halka sarkıyordu. Alt dudağında iki halka daha vardı.
Bir sonraki adamın mükemmel erkeksi güzelliğin yüzünü çerçeveleyen kısa kesilmiş koyu kumral saçları vardı. Uzun deri ceketinin kıvrımlarından bir AK-47 çıkarırken kahverengi gözleri kıpkırmızı parladı.

Yanındaki adamın gövdesinin sağ tarafı tamamen çıplaktı. Uzun siyah saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış, sol omzu ve kolu siyah zırhla kaplıydı. Yanaklarının her yerinde yara izleri vardı ve siyah gözleri yüzünün derinliklerine yerleşmişti.
İki tane daha ikiz olduğu ortaya çıktı. Boyları kısa kahverengi saçlı, Arık'a eşittiler ve birinin sağ kulağında üç çember olan diğerinin sol kulağında onları takıyordu.
Diğerlerinden farklı olarak, her biri pantolon ve düğmeli bir gömlek giymiş, çizmeli ayaklarının etrafından sarkan siyah deri paltolar giymişlerdi. Sanki birbirleriyle senkronize olmuş gibi akıcı bir zarafetle yavaş ve kolay hareket ettiler. Yüzleri mükemmel şekilde şekillendirilmişti.
İki adım arkalarında, en az yedi fit boyunda olması gereken bir adam vardı. Sarı saçları kısaydı ve Terminatör gibi yapılıydı, cyborg'u zayıf gösterecek bir tavırla. Bu adamın yüzü engebeli ve sertti ve başkalarının kanında yıkanmak için yaşadığı belliydi.
Son adam zayıf ve inceydi. Kollarına ve ellerine çelik çiviler dolanmıştı. Ayak parmaklarından yükselen alevler tepelerindeki kafataslarında buluşan uzun motorcu çizmeleri giymişti. Gömleksiz, yırtık bir jimnastikçinin vücuduna sahipti.
Hepsi savaş için burada olduklarını söyleyen ifadeler takmışlardı.
İki kadından biri Geary'den bile daha uzundu ve parlak yeşil çizgili siyah saçları vardı. Saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yeşil yılanlara benziyordu.
Tıslayıp şakladıkça, omuzlarının etrafında kayarak boynuna dolandılar.
Diğer kadın çok daha kısaydı ama daha az ölümcül değildi. Düzgün ve zayıftı, kaslarla kaplıydı ve parlak kızıl saçları ve keskin yüz hatları vardı.
Geary kıyafetlerini aradı, diğerleri onun orada olduğunu bilmiyor gibiydi. Dikkatleri sadece Arık'taydı.
"Seni kim gönderdi?" diye meydan okurcasına sordu Arık.
Silahlı adam doğruca Arık'a ateş ederek cevap verdi. Sola doğru takla atmadan önce geri çekildi ve elini dışarı fırlattı. Silah görevi gördü ve mermileri onlara geri verdi. Diğer eliyle daha fazla mermi “ateşledi”.
Grup, kızıl saçlı kadın Arık'ın her yerinde patlayan bir daire fırlatmadan önce onlardan kaçtı. Onu sırtüstü yere vurdu ve çevrelerindeki havaya kıvılcımlar saçtı.
Arık, onu kemiklerine kadar sarsan ölümcül bir güçle kuma vurdu. Lanet olsun onlara. Duyuları sarsılmıştı ama rüyalarında buranın kendi alanı olduğunu bilecek kadar savaşmıştı. Uyanıkken ölümlü olabilir ama burada hâlâ bir tanrıydı.
Ve yanlış Skotos'u beceriyorlardı.
Kimse onu kendi diyarında dışarı çıkarmadı.
Hırlayarak kendini tekrar ayağa kaldırdı ve bir kamçı gösterdi. Onu sersemleten ve onu belinden yakalayan kadına doğru fırlattı. İp onu ısırdı ve bir Dolophonos'tan başkası olsaydı ikiye bölebilirdi.
Olduğu gibi, sadece derinden kesti ve onu yere gönderdi.

O kıvranırken yeşil saçlı adam durup ona baktı.
"Güçlüsün," dedi, bir dizi kötü dişe ihanet ederek. "Pek çok insan Alera'yı vuramaz."
Arık kamçıyı tekrar savurarak onların ondan kaçmalarına neden oldu. “İlk hata. Ben bir insan değilim.
Ben Tanrı'yım. Bu alemde savaşmak istiyorsan, takviyeye ihtiyacın var.”
Kel olan ona o kadar hızlı daldı ki Arık'ın tek görebildiği buhar iziydi. Arık'ı belinden yakaladı ve sertçe yere düştüler. Arık, tekmelemeden önce ona vurarak onunla birlikte yuvarlandı. Arık ayağa kalkamadan diğer kadın sırtına binmişti.
Kafasını kaldırıp göğsüne yumruk attı. Vakit kaybetmeden, onu az farkla ıskalayan bir hançerle onu dilimledi.
Dolophoni'nin kullandığı silahlarla ilgili tek kötü şey, onların Hephaestus tarafından yapılmış olmasıydı ve bu, acı veren bir silah yapmayı bilen tek bir tanrıydı.
Daha da önemlisi, diğer tanrıları öldüren silahlar yaptı.
Arık kamçısıyla onu boynundan yakaladı ama ona zarar veremeden adamlardan biri onu arkadan tekmeledi.
Kamçıyı bırakan Arık, onunla yüzleşmek için döndü. Ama önce Arık'ın kel adamın baltasından kaçması gerekiyordu. Arık onu iki eliyle yakaladı ve devin sırtına bir tekme attı.
Kıpırdamadı. Tek yaptığı gülmekti.
"Buna gül, pislik," diye hırladı Arik, deve kafa atarak. Baltayı Arık'a bırakarak sendeledi.
Diğer adam hemen asasını Arık'ın ayaklarının dibine, sonra da başına salladı. Arık sıyrıldı, sonra adamın ustaca eğildiği baltayla karşılık verdi. Asayı kaldırıp Arık'ın kaburgalarına yerleştirdi.
Arık ısırığı hissetti ama baltayı sallamaktan başka bir tepki göstermedi. Adam yine atlattı ama ikizlerden biri baltayı paramparça eden görünmez bir blokla içeri girdi.
Küfürler savuran Arık, asa salıncağının önünden zar zor yuvarlandı. Adam Arık'ın ayaklarının dibine atıldı.
Arık ayağa fırladı ve asayı iki eliyle yakaladı. Doğruca kaptı ve ayaklarını altından çekmeden önce adamın dengesini bozdu. Asayı adamın elinden alan Arık, asanın bir ucunu adamın göğsüne batırdı.
Çığlık atarak kumların üzerinde parçalandı.
Biri vuruldu. Dokuz kaldı.
Arık asayı döndürüp koltuğunun altına sıkıştırdı ve ona daha saygılı davranan diğerlerine döndü. Şimdi vardıklarında oldukları kadar ukala değillerdi.
Zihinsel olarak birbirleriyle konuşuyor gibi göründükleri için yüzleri inançsızlıkla gölgelendi. Bırak onları. Arık'ın onu mahvetmeyi planladıklarını bilmesi için düşüncelerini duymasına gerek yoktu.
Arık, onlar etrafında dönerken geriledi. Onu tartıyorlardı ve o bunu biliyordu.

Sadece reflekslerini test etmek ve zayıflıklarını değerlendirmek için geri çekilmek için ona numara yapmak.
Onlarla oynadı. Onlara yanlış izlenimler vermek. Yanlış reaksiyonlar. O kadar aptalsa lanet olsun. Başkalarının onu alt etmesine izin vererek rüyalarında bu kadar uzun süre kalmamıştı.
İkizlerden biri Arık'ın arkasından geldi. Adamın ayaklarını altından çekip çıkarabilmek için asayla birlikte döndü ve çömeldi. Arık saldırıyı bitirmek için ayağa kalktı, ama bunu yapamadan diğer ikiz onu öyle sert bir yumrukla geri savurdu ki, onu ayaklarından kaldırdı ve sırt üstü kuma gömdü.
Arık asayı sallarken aynı anda ayağa kalktı. Kel adamın kendisine doğru gönderdiği dizini eğdi ve kadının onu şişlemeye çalıştığı kılıçtan uzaklaştı.
Geary, Arık'ın diğerleriyle ölümcül dansını izlerken zar zor düşünebiliyordu. Hiç böyle bir şey görmemişti.
Arık asayı kullanarak kendini yerden kaldırdı ve ayağını kumral saçlı adama sapladı. Sonra Arık, kel adama ve ikizlere aynı anda saldırmak için döndü.
Git, Arık.
Ama onu bu işe kendi başına bırakamazdı. Bir rüya için bile bu kanlı bir hal alıyordu ve dürüst olmak gerekirse bilinçaltında istediği bu değildi.
Tekrar kontrol isteyen Geary onlara doğru yürüdü. "Affedersin?"
Arık, kel adamın yüzüne şaşırtıcı bir darbe indirmesine izin veren onun çağrısı üzerine duraksadı. Ona hırlamadan önce arkasına döndü. "Koş, Megeara."
Neyden kaçmak? Onlar sirk ucubeleri ve bu biraz eğlenceli olsa da, onlar bizi bölmeden önce yaptığımız şeye geri dönmek istiyorum.” Diğerlerine el salladı. "Yani çocuklar, gidin puf."
İkizler yavaşça ona yaklaştı. "Bu bir oyun değil, insan. Skotoları dinle ve git. Oneroi yasalarına bağlı değiliz. İnsan öldürmek bizim için bir hiç.”
Bunun onu korkutması mı gerekiyordu? Evet. Akşam yemeğinde bu şekilde kendini gösterecek ne yemişti?
Ah evet. Yengeç kekleri. Bunlar onunla asla gerçekten aynı fikirde değildi. İki tanesini yemişti.
Belki de bu yüzden ikizler vardı. Ya da sadece yorgundu ki bu en olası açıklamaydı.
Her halükarda, rüyanın bu kısmından bıkmıştı.
“Peki, hepiniz siyahlar içinde korkunç değil misiniz? Ooooo. Siz ikiniz ne kılığına giriyorsunuz? Evil Man ve onun güvenilir yardımcısı Bad Boy?”
Yorgun bir iç çekti. "Bak bu beni gerçekten rahatsız ediyor. Hayalimi geri istiyorum ve bu, hepinizin şimdi gitmesi gerektiği anlamına geliyor."
İkizlerden biri onu tutmak için uzandı ama o yapamadan Arik oradaydı. Onu kolundan çekerek diğerlerinden uzaklaştırdı.
Onlar ileri doğru koşarken onlara doğru ateşli bir patlama göndermek için durakladı. "Gitmelisin, Megara."
"Sensiz Olmaz."
Arık, gerçek ile hayalini ayırt edemediği gerçeğine lanet etmek istedi. Bu uçakta öldüyse kendi dünyasında da öldü. Onun gibi.

Durdu ve yüzünü buruşturdu. "Neden onlarla oynuyorsun? Sadece onları karlayın.
Parmaklarını şaklatana ve Dolophoni'yi buz blokları kaplayana kadar ne demek istediğini anlamadı. Onları izlerinde ölünce durdururken çenesi gevşedi.
Bir insanda bu yetenek olmamalı. "Bunu nasıl yaptın?"
"Bu bir rüya, aptal. Rüyalarımda kontrol hep bendeydi. Çocukken televizyon izliyormuş gibi yapardım ve rüyayı beğenmezsem kanalı değiştirirdim. Bunun gibi."
Bir anda sahil kayboldu. Dolophoni'den hiçbir iz olmayan bir yaz çayırındaydılar.
Arık'ın çenesi, güneş ısısının keskinliğini hissedince ve funda ile buğday kokusunu alınca daha da gevşedi. Bu nasıl mümkün oldu? İnsanlar böyle rüyaları kontrol edemezdi. Daha iyisini bilmeseydi, içinde Oneroi kanı olduğuna yemin ederdi.
Ama yapmadı. Tüm tanrıların sahip olduğu bir koku ve aura vardı - sadece biraz tanrı kanı taşıyanlarda bile. Megaara'da bunların hiçbiri yoktu. O tamamen insandı.
Dolophoni'nin kontrolünü nasıl ele geçirdiğini soramadan önce, Dolophoni'nin dudaklarını onunkilerle yakaladı. Bir kalp atışı için hissedebildiği tek şey oydu. Onun her parçasıyla.
Ne yazık ki, onun tadının ne kadar güzel olduğundan daha çok odaklanacağı şey vardı.
"Lütfen Megeara. Seninle kalmayı çok isterdim ama yapamam."
Ona kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"
Ayrılmadan önce onu alnından öptü. Onları Dolophoni'den uzaklaştırmıştı ama onlar hâlâ dışarıda onu arıyorlardı ve o ölene kadar durmayacaklardı. Yoluna kimin çıktığı umurlarında olmazdı. Onlar için önemli olan tek şey görevlerini tamamlamaktı.
İstediği son şey, Megara'nın incindiğini görmekti.
"Yakında yanında olacağım."
Ve bununla, rüyasından çıkardı.
Arık, ağzında kan tadıyla hamakta uyandı. Tüm vücudu nefes alamayacak kadar ağrıyordu.
Ne oluyordu? Bunların hiçbiri olmamalı.
Dolophoni'nin neden peşinden gönderildiğini bilmiyordu ama o zaman neden önemli değildi. Önemli olan tek şey, o ölene kadar durmayacaklarıydı. Onu rüya aleminde bulmuşlardı.
Onu insan dünyasında da bulmaları uzun sürmezdi.
Nefesini tutarak hamaktan yuvarlandı ve güverteye düştü. Acı ona hücum ederken inledi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudu işbirliği yapmadı. Başka seçeneği olmadan, yukarıdaki gökyüzünde sessizce parıldayan yıldızlara bakarak güvertede yattı.
Ve onları izlerken içini acı bir kahkaha doldurdu. Kesinlikle uygun.
Rüyası bir anda kabusa dönüşmüştü.

BÖLÜM 11

Geary, şafakta canlanmış hissederek uyandı. Önceki gece dinlendirici, rüyasız bir uyku çekmişti ve şimdi kazıyla ilgili olmak için can atıyordu. Çatlama ve dünyayı ateşe verme zamanı gelmişti.

Tory çoktan kalkmış ve giyinmişti, sitelerinin resimlerini incelerken el feneriyle köşede oturuyordu. Karanlıkta ürkütücü bir hayalet gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Tory gözlüğünü burnunun üzerine itti ve Geary'ye hüzünlü bir bakış attı. "Keşke seninle dalış yapabilseydim. Orada olmak ve sahada ilk olan, her şeye dokunan olmak çok güzel olurdu."

Geary başını salladı. Altmış metre aşağıda, sadece eğlence amaçlı bir dalgıç olan Tory için çok derindi. Bahsetmiyorum bile, şans eseri onun için çok tehlikeliydi. Hem Jason hem de Tory'nin babası dalış kazaları sırasında ölmüştü. Bu, Geary'nin kimseye miras bırakmaya niyeti olmadığı bir aile mirasıydı.

"Bir dahaki sefer."

Tory içini çekti. "Evet. Sadece canlı yayını devam ettir ki ben de göreyim ve ben de oradaymışım gibi davranayım."

"Evet kraliçem. Başka istediğin bir şey var mı?"

Tory sırıttı. "Bir milyon dolar ve Brad Pitt."

Geary örtüleri geriye atıp yatağından ayrılırken, Tory'nin hazır yanıtına güldü.

"Dünya barışını unuttun."

"Bugün biraz bencil hissediyorum. Aşırı dozda ergenlik hormonu sanırım. Ya da sadece genel bir heyecan."

Geary dişlerini fırçalamaya giderken gözlerini devirdi. Giyinmesi uzun sürmedi. Başlamak için Tory kadar istekliydi, neredeyse üst güverteye koştu. Gökyüzü yeni aydınlanmaya başlamıştı. Turuncu, üzerinde spiraller çizerek dalış ve kazı için ona iyi bir hava vaat ederken, pembe maviye bağlanmıştı. Gözlerini kapatarak denizin balık kokusunu içine çekti ve gülümsedi.

Hayatta olmak için güzel bir gündü.

Ve ona bu rüyayı veren adama minnettar olarak, onu uyandırmak için hamağa gitti.

Sadece Arık yoktu. Sırtı ona dönük olarak güvertede yatıyordu. Hasta olduğundan korkarak yanına koştu ve yanına diz çöktü.

Arık mı?

Onu sallarken çok hafif inledi. Sırtüstü dönerek gözlerini açtı ve alnında hafif bir morluk gördü.

"Güvertede ne yapıyorsun?"

Arık, üstündeki hamağı işaret etti. "Uyurken hamaktan düştüm"

"Kafanda?"

"Görünüşe göre. İyi ki zor, ha?"

Onun yersiz mizahına yüzünü buruşturdu.
Yanaklarını ve alnını incelemek için alnına düşen saçları nazikçe geriye doğru iterken Arık'ın nefesi kesildi. Yüzündeki endişe ifadesi, onun da aynısını yapıp yapmayacağını görmek için kendini tekrar yaralamak istemesine yetti.
Neyse ki o kadar mazoşist değildi.
Henüz.
"Daha dikkatli olmalısın."
"Niyet ediyorum," dedi dürüstçe. Dolophoni'nin onu tekrar yakalamasına izin vermeyecekti. Teknedeyken, bir grup insanın önünde kargaşaya neden olmayacakları için yarı korumalıydı.
En azından kendine söylediği yalandı. Dolophoni ile ilgili sorun, kimsenin bildiği bir dizi kuralın olmamasıydı. Siz sadece diğer herkes için belirlenmiş olanlara uymalarını umdunuz.
Sonunda, Chthonialılar gibi onlar da kendi başlarına bir kanundular. Tek fark, Cthonialıların gerçekten tasmalarını tutan kimsenin olmamasıydı. En azından Dolophoni ile Erinyeler onları iptal edebilirdi. Bunu sık sık yaptıklarından değil. Fury'lerin çatışmadan zevk alma eğilimleri vardı ve iyi bir kan banyosundan daha çok sevdikleri hiçbir şey yoktu.
Megeara ona bakmak için topuklarının üzerine oturdu. Şafağın ışığı saçlarını aydınlatıyor ve parlatıyordu. Yanakları pembeydi ve tek düşünebildiği, o dudakları öpmek için harcadığı saatlerdi.
Ve onunla sevişmek için harcamak istediği saatler.
Onu tekrar tatmak istemek onun için zaten zordu. Neden onu diğer alemde yakaladığı gibi bu alemde yakalamadı?
"Çok güzelsin."
Ona şüpheci bir bakış attı. "Dostum, kafanı sert vurdun, değil mi?"
Kaşlarını çattı. "Neden iltifat kabul edemiyorsun?"
"Çünkü onlara alışkın değilim. İnsanların sırtını rastgele sıvazlamaya inanmayan bir aileden geliyorum. Varsayım, eğer kimse size bağırmıyorsa, harika bir iş çıkarıyorsunuzdur. Ve hiç kimse görünüş konusunda birbirini övmedi. Bunlar önemsiz. Önemli olan içinde ne olduğu."
Gülümsemesi nazik ve saf bir hal aldı. "Ve sen orada daha da güzelsin."
Geary ona sadece baktı. Bir kadın buna ne dedi? "Teşekkür ederim." Ama bu hissettikleri için son derece yetersizdi. Arık'la ilgili her şey onu derinden etkiledi ve onunla kalmak istemesine neden oldu.
"Selam Gear?"
Teddy'nin çağrısı üzerine döndü. "Evet?"
"Taramada bir bükülme var. Justina şu anda üzerinde çalışıyor. Sadece bilmeni istedim."
"Teşekkürler."
Geary geri çekildi ve Arık'a gülümsedi. "Yapacak çok işimiz var. Kendini uygun hissediyor musun?"
"Kesinlikle. Yardım etmek için buradayım."

Sonraki bir saat boyunca onlar tekneyi ve ekipmanı hazırlarken, o sözünün eri olduğunu kanıtladı. Görev ne kadar zor ya da kirli olursa olsun, şikayet etmeden kendini teslim etti.
Tam demir almak üzereydiler ki Solin mükemmel bir şekilde bakımlı ve son derece kırgın bir halde rıhtıma geldi.
Gözleri ısındı, tekneye bindi ve doğruca Geary'ye gitti. "Beni bırakmak üzere değildin, değil mi Doktor?"
Geary ne diyeceğini bilemedi. Dürüst olmak gerekirse, onu unutmuştu.
Neyse ki, Arık o anda ortaya çıktı ve Solin'i onu azarlamaktan alıkoydu.
Arık'ın alnındaki hafif morluğu fark eden Solin'in kaşları sertçe çatıldı.
"Sana ne oldu?"
Geary, "Dün gece hamaktan düştü," diye açıkladı. "Ve siz ikiniz izin verirseniz, hemen yola koyulmak istiyorum."
Arık, Solin'le baş başa kalana kadar konuşmadı.
"Hamak?" dedi Solin alaycı bir kahkahayla. "Daha çok sert bir şeyle karşılaşmış gibisin."
"Yaptım. Dolophoni dün gece rüyalarıma girdi."
Solin tamamen hareketsiz kaldı. İçinden öyle bir gaddarlıkla yayılan öfke, Arık'ı gerçekten yaktı. Bunun yerine ona saldırdıklarını düşünürdüm. "Kaç tane?"
"On."
Solin şok olmuş bir kaşını kaldırdı. "Yaşadın mı? Şaşırdığımı söylemeliyim."
"Kolay kolay düşmem."
"Görünüşe göre. Peki onlardan nasıl kaçtın?"
"Onlardan birini öldürdükten sonra geri çekildiler, sonra..."
Solin'in ağzı açık kaldı. "Sen ne?" inanamayarak sordu.
"Onlardan birini öldürdüm."
Solin ona büyük bir saygıyla baktı. "Bunu nasıl başardın?"
"Yaptığım işte gerçekten iyiyim." Bunu kibirli bir şekilde söylemedi, sadece gerçeği dile getirdi.
"Evet, az önce kendi başına saldığın ateş fırtınası hakkında bir fikrin var mı? Dolophoni, insanların kendilerini alt etmesini sevmez."
"Biliyorum ve tekrar savaşacağımızdan eminim."
Solin suya bakarken başını salladı. Ağzının bir kenarı şeytani bir sırıtışla yukarı kalktı. "Peki hangi piç kurusunu yakaladın?"
Arık onların isimlerini bilmiyordu ama Solin'in bu kadar ilgili olması için onlarla adil bir karşılaşma payına sahip olması gerektiğine dair bir his vardı.
"Asası olan."
Solin güldü. "Erebos. İyi adam. Keşke görebilseydim. Zeus yüzyıllardır o asayı kıçına sokmak istediğimi biliyor. Arık'ın yüzünü gösterdi. "Sen de ağrıyor musun?"
"Evet."
"İnanılmaz."
Ve öyleydi. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Onun üzerinde yaptıkları savaşın tek bir kalıntısı olmamalı. Ölüm dışında, rüya aleminde yaşananlar

insan düzlemine geçmemelidir. Sadece olmadı. "Anlayabildiğim tek şey bunun benim Skoti olmam ve bu diyara ait olmamamla bir ilgisi olduğu. Belki de bu yüzden bu dünyada rüya acısını hissedebiliyorum."
"Belki."
Tekne motorları çalışmaya başlayınca aniden bir teneke ıslık sesi havayı yardı. Birisi bir İrlanda ezgisi çalmaya başlayınca Arık başını salladı. Birkaç saniye sonra güzel bir sesin "Ben Her Gün Tanışmayacağın Bir Adamım" türküsünü söylediğini duydu. Mürettebatın geri kalanı, rıhtımdan uzaklaşıp limandan çıkarken şarkıyı aldı.
Her biri birlikte çalışıyordu ve onları böyle görmek içini ısıttı.
Arık bu dostluğa gülümsedi. "İnanılmazlar, değil mi?"
"Ne? İnsanlar mı?
Onayladı.
"Olabilirler, sanırım."
Arık, Solin'i diğerlerinden ayrı tutarken izledi ve her iki dünyanın en iyisine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Hem bu âlemde hem de uykuda hissedebilmek ve insanlar arasında yürüyebilmek. Solin bu konuda nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyordu? Elbette bu dünyanın güzelliğini takdir etmesi gerekiyordu. "Peki nasıl bir şey?"
Solin kaşlarını çattı. "Nasıl bir şey?"
"İnsan olmak."
Öfkeli bir kahkaha attı. "Temelde berbat. Mümkün olan en kısa sürede tanrılığınıza dönmenizi şiddetle tavsiye ediyorum."
Arık bunu anlamadı. Burada çok fazla çekicilik vardı. Her şeyden çok. "Şarkılarını dinleyin… manzaraya bakın. Burayı nasıl sevmezsin?"
Solin dudağını büktü. "Hastalık. Pislik. Atık. Suç. Vahşet. Hoşlanacak ne var?"
"Olimpos'ta vahşet var."
"Doğru. Ama tanrılardan nefret ettiğim kadar insanlıktan da nefret ediyorum. Her iki grup da etraflarındaki her şeyi yok etmeye kararlı bencil piçlerdir. Onlara mükemmel bir dünya verildi ve ondan zevk almak yerine onu ve birbirlerini yok etmeyi tercih ettiler. Onlara gözlerimde sevgiyle değil de kalbimde küçümsemeyle bakıyorsam kusura bakmayın."
Arık, Solin'in her yanından kanayan hararetli kine başını kaldırdı. "Yine de bana yardım ediyorsun. Neden?"
Yüz hatları ifadesizdi, Solin kayıtsızca omuz silkti. "Yapacak daha iyi bir şey yok. Sonsuzluk sıkıcı. Gerçekten sıkıcı. Atlantis'teki mührü patlattığınızda, hayatıma biraz mizah ve ilgi katmak için dev bir patlama olacağını umuyorum. Eğer gerçekten şanslıysak, Apollymi dışarı çıkacak ve bizi devasa bir havai fişek gösterisiyle iyice eğlendirecek.
Kahretsin, geçen sefer yaptığının yarısını yaparsa, Olimposlulardan ve insanlıktan nefret eden bizler için bolca göbek rulosu olacak.
Arık, insan varlığının hislerinden nasıl sıkılabileceğini anlayamıyordu. Ondan bu kadar nefret etmeyi boşver. Ama Solin yüzyıllardır buradaydı. Belki de zaman verilseydi, o da bitkin düşerdi.

Şarkı biterken ekip, Beatles'ın “Revolution 1” şarkısını söylemeye başladı.
"Merhaba, Arık?"
Tory, kadının kendisine uzattığı küçük bir folyo paketle koşarak yanına geldiğinde döndü. “Buzlu Pop-Tartlar. Geçiştirmek. Güven bana." Sonra tekrar zıplamaya gitti.
Gülerek, daha çok yemek olması gerektiğini fark etti. Onu bozmaya kararlı görünüyordu.
Arik paketin içine girip Tory'nin mükemmel bir zevke sahip olduğunu fark ederken Solin oradan uzaklaştı. Bu şeyler çok lezzetliydi. Beatles, Bee Gees'e karışırken, tekne onları on bir bin yıl önce çok öfkeli bir tanrıçanın ailesini yok ettiği ve bütün bir kıtayı denizin dibine gönderdiği noktaya götürürken hızlandı.
Popüler efsane, kraliçeleri çocuğunun ve metresinin ölüm emrini verdiği için Atlantis'i yok edenin Apollon olduğunu söylüyordu. En tehditkar olarak görülmek isteyen Yunan panteonu için iyi bir propagandaydı. Ama gerçek çok farklıydı.
Atlantislilere kıyasla acemiydiler. Güçleri hiçbir şey.
Yok Edici Apollymi, kaderin bir oyunuyla kana susamış tiradının ortasında hapsedilmeseydi, ayakta hiçbir şey kalmayana kadar tüm dünyayı süpürürdü. Şimdi kendi cehennemi Kalosis'te kapana kısılmış oturmuş bunu izliyor ve birinin onu kurtarmasını bekliyordu.
Arık, tanrı güçlerinden yoksun olsa da, Atlantis tanrıçasının serbest bırakılması için seslendiğini duyabiliyordu. İnsanları kendisine çağıran bir deniz feneri gibiydi. Muhtemelen bu kadar çok kişinin Atlantis'i aramasının nedeni buydu.
Diğer tanrılar, bu arayışların nihayetinde başarısız olmasının nedeniydi. Apollymi'den başka kimse onun serbest bırakılmasını istemiyordu.
Pruvada durduğu yerden Kat'in bakışlarını yakalamak için yukarı baktı. Bu konuda anlaşmazlığa düşmüşlerdi ama Megeara mührü rahatsız etmediği sürece harabeleri karıştırmasının ne zararı olabilirdi? Böylece birkaç çanak çömlek parçası ve belki biraz da mücevher bulacaktı.
Bunların hiçbiri Apollymi'nin hapishanesine müdahale etmez. Güvendeydiler.
En azından inanmak istediği yalandı.

* * *

Solin güvertede ilerlerken dondu ve korkuluğun yanında duran olağanüstü uzun boylu kadını gördü. Kıvrak ve zarif, tamamen çarpıcıydı. Ama ondan yayılan güç, güzelliğinden daha büyüktü. İyi bildiği bir auraydı. O bir Olimpiyatçıydı.

Ve Olimposlulardan daha çok nefret ettiği başka bir şey yoktu.
Ona dikkatle yaklaştı, onu tarttı ve ne kadar güç taşıdığını merak etti.
"Sende bir tanrı var ama ben seni tanımıyorum."

Yeşil gözleri ona şüpheyle kısıldı ve onu kendisi gibi ölçmek için güçlerini hissettiğini biliyordu. "Ben Artemis'in hizmetkarıyım."
Bu sözlere güldü. Hizmetçi misin? Bundan çok daha fazla güce sahipsin ve bunu ikimiz de biliyoruz."
"Ve bir yarı tanrı için çok fazla enerjin var. Kendi başına biriyle bir anlaşma yapıp yapmadığını merak etmeme neden oluyor.
Solin, insanların onları duymadığından emin olmak için etrafına bakınırken ona kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "İnsanların benim hakkımda tahminlerde bulunmasını seviyorum."
"Bahse varım. Peki seni buraya getiren nedir? İki Rüya Avcısının birlikte çalışması alışılmadık değil mi?”
"Tam olarak değil. Birlikte çalışmayı alışkanlık haline getiren çok sayıda etiket ekibi Skoti var." Nefis vücudunu kavrayarak ona yukarıdan aşağıya baktı. Kendi türünün rüyalarında oynaması için en önemli malzemeydi.
"Ziyaret edilmediğine şaşırdım."
Ah, değilim. Artemis bana pas veren son kişiyi bir yaban domuzuna yem etti. Rüyalarıma gelince, o daha da beter. Sadece en intihara meyilli olanlar oraya ayak basar.”
"Aaa." Kendisini beklentiyle gülümseten uyarısı üzerine nefesini sertçe içine çekti. Aynı zamanda onu anında sertleştirdi. "Bunu daha da çekici kılıyorsun."
Gülümsemesine karşılık verdi, sadece onunki baştan çıkarıcıydı, bir parça kötülük ve meydan okumayla.
"Ve hala günün sorusunu cevaplamadın. Neden buradasın, Skotos?”
Umursamazca omuz silkti. "Başlangıçta, Arık'la uğraşacaktım. Ama şimdi bunu yeniden düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu durum en ufak bir ilgi çekici olmamalı, ama senin burada olman, Artemis'in son derece ilgili olduğu anlamına geliyor. Ve onun ilgilendiği her şey, ben de ilgileniyorum, bu da demek oluyor ki, buradaki işler gerçekten ilginçleşmek üzere. Söylemez misin?”
"Tam olarak değil. Neden kendini baş ağrısından ve çamurdan kurtarmıyorsun?”
"Oh, bak şimdi, bu beni gitmeye ikna etmenin bir yolu değil. Beni uzaklaştırıyorsun. Neden?"
"Seni sinir bozucu buluyorum."
Buna güldü. "Daha seni rahatsız etmeye başlamadım bile. Kendimi uygularsam neler yapabileceğimi hayal edin?”
Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Tahmin edebiliyorum. Ayrıca gırtlağını parçalayıp gırtlağınla ayakkabılarımı bağladığımı da hayal edebiliyorum.”
"Gerçekten kori, durmalısın. Cidden beni tahrik ediyorsun.”
Yüzünü ona çevirdi. "Sen hasta bir piçsin, değil mi?"
"Bu bir Skotos'un tanımı değil mi?"
Kimsenin işitme mesafesinde olmadığından emin olmak için teknenin etrafına bakmadan önce ondan geri adım attı. Bakışları Arık'ta kaldı.
"Gördüğünüz gibi, zaten gemide biriniz var. Başkasına ihtiyacımız yok.”

"Herkes böyle düşünüyor ama özel bir yarışma düzenliyorlardı. Bire iki Skoti, işte ben tüm ihtişamımla sırf teninin veya eteğinin altına girmek için buradayım. Ben gerçekten özel değilim.
“Evet, ama kusurlu malları geri gönderebileceğinizi söyleyen bir yasa var. Senden daha kusurlu bir şey düşünemiyorum.”
"Yapabilirim. Kendini bir hizmetkar olarak gösteren ve geri kalanımızın fark etmememizi bekleyen, tanrı güçlerine sahip bir ölümsüz. Kesinlikle kusurlu, sence de öyle değil mi?”
"Bence bu seni ilgilendirmez."
"Hmm…." Onun ilgisini gerçekten çekmeye başlamıştı ve bu onun için oldukça alışılmadık bir durumdu.
Başını kaldırıp ona baktı. "Neden Arık'tan bu kadar nefret ediyorsun?"
Soru sıra dışıydı ve onu şaşırttı. "Affedersin?"
"Bir tanrının gücüne sahibim, unuttun mu? Duygularını hissedebiliyorum ve onlar kötülükle olgunlaşmış. Neden ondan nefret ediyorsun?”
Ona tepeden bakan bir sırıtış verdi. "Bu kadarını biliyorsan, cevabı da bilmelisin."
“Sadece duyguları hissedebiliyorum, köklerinin izini süremiyorum. Ve benim hissettiklerim seni canlı canlı yiyor, bu da bir Skotos'un nasıl bu kadar güçlü duygulara sahip olduğu sorusunu akla getiriyor."
Solin omuz silkti. "Ben sadece bir buçukluğum, unuttun mu? Lanete karşı bağışıklığımız var.”
"Ah," dedi sonunda anlamış gibi.
Ses tonuyla ilgisini çekmişti. "Ne?"
"Yanılmışım. Bu nefret değil, kıskançlık."
Bu fikre güldü. Bir Skoto'yu kıskanıyor mu? Pah-kiralama. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."
Ses tonundan onun inkarının onu eğlendirdiğini anlayabiliyordu. "Evet ediyorum. Kokusu her yanınızı sarmış durumda. Onunla olgunlaştın. Kıskançlık, sulu bir elmanın içindeki solucan gibi seni kemiriyor." Ona tsked. "Evet, dünyada bu kokuyu maskeleyecek kadar deodorant yok."
Gülünç davranıyordu ve onunla uğraşmaktan bıkmıştı.
"Bu tartışma sona erdi." Ondan uzaklaşmaya başladı.
"Beklemek."
Geriye bakmak için durakladı. "Evet?"
"Arık'a zaten söyledim ve şimdi sana söylüyorum, onun, Geary'nin veya başka birinin Atlantis'i ortaya çıkarmasına izin vermeyeceğim. Durmadan."
Endişesiyle alay etti. "Sanki Atlantis umurumdaymış gibi. Kalbimde çok daha fazla kendi kendine hizmet eden çıkarlarım var.
Peki bunlar ne olacak?
"Senin çok güzel ifade ettiğin gibi, bu seni ilgilendirmez. İyi günler tanrıça. Ve iyi şanslar."

* * *

Arık, gidecekleri yere yaklaştıklarında durakladı. Tekne yavaşlarken Apollymi'nin sesi yükseldi. Bir zamanlar Atlantis'in ana limanının bulunduğu yerden sadece birkaç metre uzaktaydılar. Arık gözlerini kapatsa bile zihninde hâlâ görebiliyordu.

Tüccarlar, korsanlar ve balıkçılarla dolu hareketli bir limandı. Fahişeler, denizciler ve memurlar, her zaman dolup taşan rıhtımlara sorunsuz bir şekilde karışmışlardı. Başkent taş duvarların ardından bir dağın tepesinde parıldarken, burada balık, baharat ve parfüm kokuları ağır bir şekilde asılıydı.
Oldukça gelişmiş olan Atlantisliler, yalnızca başkalarına yardım etmek isteyen barışçıl bir ırktı. Ancak Zeus ve Apollon onların bu şekilde var olmalarına izin vermemişti. Yunan tanrıları, halklarını manipüle ederek Atlantis panteonuna savaş açmıştı.
Sonunda, en çok acı çeken insanlar olmuştu.
Bu düşünceyi bir kenara iten Arık, zaten bildiği gerçekleri öğrenmek isteyen insanlarla dolu tekneye baktı. Atlantis denizin dibindeyken insanlık daha iyiydi.
Mürettebat, kaçınılmaz kazıları için hazırlanırken etrafa koşturdu. Arık güverteyi geçerek Solin'in pompanın yanında durduğu yere gitti. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."
"Senin için yeterince şey yapmadım mı?"
Arık alay etti. "Bana yaptıklarını düşünürsek, hayır. Ya da daha doğrusu, hayır.
"Katılmıyorum ama merak boğazımı düğümledi. Şimdi istediğin nedir?
"Bilgi," dedi Arık kısaca.
"Neden?"
"Nasıl dalılır."
Solin'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Neden?"
Arık ona komik bir bakış attı. "Neden düşünüyorsun? Yanlış bölgeye girip belirli bir tanrıçayı rahatsız etmediklerinden emin olmak istiyorum. Bunu ondan altmış metre yukarıda yapamam, değil mi?
Solin hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. "Megeara gitmene izin vermeyecek."
"Ne yaptığımı bilirsem, beni nasıl durdurabilir?"
Solin güldü. "Kadınlar hakkında öğreneceğin çok şey var." Ellerini Arık'ın başına koymadan önce gözlerini kıstı.
Arık, bir profesyonel gibi dalmak için ihtiyaç duyduğu tüm bilgilere sahip olmadan bir an önce keskin bir acı hissetti. Ne yazık ki burnu da kanıyordu.
"Ne oluyor be?"
Solin ona alaycı bir şekilde baktı. "Sen bir insansın ve ben az önce beynini yeniden yapılandırdım. Bundan hoşlanmadı. Tanrılar olarak bunları kabul edebiliriz. Bir insan olarak…" Bir mendil çıkarıp Arık'a uzattı.
Harika. Harika. Arık, hava hortumlarını kontrol eden Megeara'nın yanına gitmeden önce kanı sildi. Takım elbisem nerede?
Geary aslında beklenmedik soru karşısında ağzı açık kaldı. "Affedersin?"

Yanındaki kuru takımları gösterdi. "Seninle gelmeyi planlıyorum."
Ses gerçekten çıkana kadar ağzı birkaç saniye çalıştı. "Oh hayır. Bu bir oyun değil Arık."
"Ve ben oynamıyorum. Seninle gidip yardım etmek niyetindeyim. Güven bana. Ne yaptığımı biliyorum."
Geary şüpheliydi. İhtiyacı olan son şey gemide bir amatördü.
"Yalan söylemiyor," dedi Solin onlara katılırken. "Sizi temin ederim ki, o biraz balık. Jacques Cousteau'nun elinde hiçbir şey yok. Aquaman de."
Yine de, Solin'e kaşlarını çatarken emin değildi. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?"
"Beni kızdırmak için döneceğine tamamen inanmasam onu oraya göndermezdim."
Solin'in teslimatı o kadar kuruydu ki onu nem giderici olarak kiralayabilirdi.
Geary tereddüt etti. Ekibinden kimsenin zarar görmesini istemiyordu. Veya Arık da. "Balık gibi yüzebiliyorsan, tanıştığımızda nasıl boğuluyordun?"
Arık gergindi. Buluşmalarını unutmuştu. Neyse ki hızlı bir yanıt verdi. "Beni bulduğunuzda bir süredir yüzüyordum ve yorgundum. Normalde herhangi bir problemim yok. O gün sadece şanslıydım… birden fazla yönden."
Şüpheciliği eksik değildi.
Kat yanına geldi. "Neler oluyor?"
Arık bizimle dalmak istiyor. Bilmiyorum."
Kat ve Arık birbirlerine hem düşmanca hem de saygılı bir şekilde baktılar.
"Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu.
"Evet."
"O zaman bizimle gitmesine izin ver. Olabilecek en kötü şey nedir?"
Geary, Kat'in kayıtsızlığına güldü. "Ölüm."
Kat omuz silkti. "Caddeyi geçerken ölebilirsin ve altmış metre aşağıda fazla araba yok."
Garip bir şekilde haklıydı.
Kat, Geary'ye burun kıvırdı. "Bırak onu. Ona göz kulak olacağım. İnan bana."
Kat, Geary'nin kendisinden daha iyi yüzücü olduğunu bildiği tek kişiydi.
Kat tamam dediyse, öyle olmalıydı. Geary, Arik'e baktı. "Elbette. Giyebilirsin."
Geary, dalışa hazırlanırken uzmanlığı hakkında yalan söylemediğinden emin olmak için Arik'i yakından izledi. Ona hak vermek zorundaydı. Teçhizatı sanki onun için doğmuş gibi giyiyordu ve nasıl giyineceğini biliyordu. Hareketlerinde en ufak bir tereddüt yoktu.
Ama bu onun kafasını karıştırdı. "Dağlarda büyümüş birinin nasıl daldığını anlat bana."
Arık, akla yatkın bir hikâye uydurmaya çalışırken soru karşısında donakaldı. "Sana söyledim, Atlantis'i arıyorum. Bunu yüzeyde yapmak zor. Ege'de araştırma gemilerinde çok zaman geçirdim."
"Hmm… biliyorsun, sende anlamsız bir şeyler var. Ama çözemiyorum."

Ona yatıştırıcı bir gülümseme sundu. "Bilmen gereken tek şey, sana yardım etmek için burada olduğum."
Onu ona yaklaştıran bu sözler yerine, bir adım geri çekildi ve gözleri şüpheyle parladı. "Evet."
Arık, hayal kırıklığı içinde küfretmek istedi ama zamanı yoktu. Aşağı inmek için hazırlanıyorlardı. Dalış için dördü vardı. Geary, Kat, o ve Scott.
Geary onları bir tarakla birlikte suya indirecek olan platforma götürdü. Suya batana kadar hiçbiri konuşmadı. Arık onları yüzey ışığından uzakta, daha derine doğru takip ederken kendi nefes alışını duyabiliyordu.
Bulanık ve karanlıktı. Ama işin en tuhaf yanı, suyun vücuduna uyguladığı basınçtı. Ve ne kadar derine inerse, o kadar kötü oldu. Neredeyse bunaltıcıydı ve bir yanı paniğe kapılmak istiyordu. Ama bu çok saçmaydı. Sadece suydu ve ne yaptıklarını bilen insanlarla birlikteydi.
Bu nedenle, ne yaptığını biliyordu.
Geary, vücudunun basınca ve derinliğe uyum sağlamasına izin vermek için ilk dalış istasyonunda durakladı.
"Herkes nasıl yapıyor?"
Scott sırıttı. "Harika, patron hanımefendi."
Kat başını salladı. Arık'a baktı.
Başını ona doğru eğdi. "İyi."
Ama bir şey buna inandı. Bu, sahip olduğu bir içgüdüydü ve nedenini bilmiyordu. "Emin misin?"
"Evet. Birisi altmış metre aşağıdan miğferlerimizden birini çekip çıkarsa ne olacağına dair bir vizyon görüyorum sadece."
Geary tiksintiyle yüzünü buruşturdu.
"Ew," diye tersledi Kat.
Geary aynı fikirde. Bu kimsenin düşünmek istemediği türden bir şeydi.
Scott boğazını temizledi. "Geri dönmem için çok mu geç? Burada Freddy Krueger'ın bu tür hayaller görmesini isteyip istemediğimden emin değilim. Onu deney yapmaktan alıkoyan ne?"
Geary başını salladı. Arık sadece şaka yapıyordu. değil mi?"
"Kesinlikle. Ancak-"
"Ama yok," dedi üçü bir ağızdan.
Geary, Arık'ın omzuna hafifçe vurdu. "Sadece mutlu şeyler düşünelim, olur mu?"
Tory'nin sesi bağlantıdan kafalarını doldurdu. Arık bahsettiğine göre. Altmış metrede, insan vücudu üzerindeki baskı göz önüne alındığında—"
"Tory!" Geary tersledi. "Lütfen şu anda bana oranlar veya istatistikler verme, tamam mı?"
"Sen tam bir çapkınsın."
Geary, Tory'nin sesindeki somurtkanlığı görmezden gelerek bir sonraki istasyona doğru yürümeye başladı. Uyum sağlamalarına yardımcı olmak için dört durağı hesaba katmıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, doğrudan sahaya dalmak istiyordu.
Keşke.

Bölgeye varmaları ve ardından kontrol altına almaları biraz zaman aldı. Izgarayı sabitlemek için dikkatli olmaları, ancak alüvyon ve tortunun altında saklanabilecek bir şeye kazara zarar vermemeleri gerekiyordu.
Geary'nin babası, Heinrich Schliemann'ın kanıt bulma hevesi yüzünden tarihi Truva'nın çoğunun kaybolduğunu kafasına kazımıştı. Kurtardığı kadar hasar da vermişti.
Aynı hatayı yapmak istemiyordu.
Veri belirlendikten ve fotoğraflandıktan sonra, yeniden bir araya geldiler.
"Herkes nasıl yapıyor?" onlara sordu.
Her biri ona başparmaklarını kaldırdı.
"Herkesin hava beslemesi sabit mi?" tekrar kontrol etti.
Scott başını salladı. "Harika gidiyor, patron."
İyiyim, diye araya girdi Kat.
Arık, Geary'ye sırıttı. "Kazalım."
Adamın bu hevesiyle sıcak bir şey onu delip geçti. Gerçekten onun coşkusunu yansıtıyor gibiydi. Geary, keşfetmek istediği ilk bölüme yöneldi. Kabuk kaplı bir duvar gibi görünen bir şey bulana kadar alanı dikkatlice emdiler.
Aslında eli dokunduğunda titriyordu. Sadece eldiven giymemeyi diledi, böylece dokunma hissine sahip olabildi. "Bu doğal bir nesne değil," dedi, doğrulamak için Scott'a bakarak.
"HAYIR. Bu çok kesin.”
Geary onun fotoğrafını çekerken, Scott tortudan bir örnek aldı.
"Seni görüyorum…."
Kafasının içindeki alçak, baştan çıkarıcı kadın sesiyle dondu kaldı.
"Çok yaklaştın küçük gül. Duvarla oynamak. Ama istediğin bu değil, değil mi?”
Geary diğerlerine baktı ama sesi duymuşa benzemiyorlardı. Sen kimsin? diye sordu kafasında.
"Aradığın şey benim, Megara. Ben Atlantis'im. Yaklaş bana, çocuk. Üç fit fazla.
Alüvyonun altını kazın. Seni bekleyen bir kutu var…. "
Sese itaat etme fikrine kapılmak bile çılgıncaydı. Ne bilebilir ki?
Ve kendine görmezden gelmesini söylediğinde bile, kendini kadının söylediklerini yaparken buldu.
"Geary?"
Alüvyonun içine girerken Kat'in sesini duymazdan geldi. Etrafında puslu bir bulanıklık içinde dönüyordu. Daha derine indiğinde hiçbir şey bulamadı.
Ben deliyim.
"Geary!" Tory'nin sesi interkomdan keskindi. "Hareket etmeyi kes."
Dondu.
"Kamerayı yarım inç sağa hareket ettir."
Geary emredildiği gibi yaptı. "Neden?"
Tory cevap veremeden, Geary kuzeninin yayında gördüklerini gördü. Kutu gibi görünen bir şeyin köşesiydi.

HAYIR …
Geary nefesini nazikçe çekip çıkarırken tuttu. Denizden gelen korkak tortularla kaplanmıştı. Ama onu büyüleyen bu değildi.
Kutu eskiydi, aslanların bir asa tutan uzun bir tanrının durduğu ve onları yönlendirdiği bir savaş arabasını çeken net bir tasarımı vardı. Gerdanlığı gibi onda da o garip, anlaşılmaz yazı vardı.
Elleri titriyordu, kutunun içinde ne olduğunu görmek için dikkatlice kapağı kaldırdı.
"Nedir?" diye sordu Tory, sesi beklentiyle doluydu. "Göremiyorum, Geary. İçinde ne var?
Geary kutunun boş olduğunu fark edince hüsranla nefesini verdi. "Hiçbir şey Tory. Ama kutu eski."
Daha sonra inceleme için saklayabilmesi için Scott'a verdi.
Daha da iyi bir şey bulmayı uman Geary, Tory'nin bir şey düşürdüğünü andıran bir ses duyduğunda aramaya devam etmek için eğilmişti. Arka planda biri tartışıyormuş gibi boğuk sesler geliyordu ama Geary neler döndüğünü anlayamıyordu.
"İyi misin ahbap?"
Cevap gelmedi.
Tory mi? Christof?”
İki saniye sonra, kulaklarında yüksek sesle bir şey çınladı. Bunu boş statikten başka bir şey takip etmedi.
BÖLÜM 12
Geary için sevdiği birinin tehlikede olduğunu düşünmek ve ona ulaşamamak kadar kötü bir duygu yoktu. Geary, görevini unuttuğu ve karanlık sularda olabildiğince hızlı yüzdüğü için histerikti.
"Geary!"
Kat'in aramasını duymazdan geldi. Önemli olan tek şey neler olup bittiğini görmek için yukarı çıkmaktı.
Aniden Arık oradaydı ve Geary'yi geri çekiyordu. "Sakinleşmelisin. Çok hızlı nefes alıyorsun.”
Ona başını salladı. "Patlama gibi geldi. Yukarı çıkmam gerekiyor.”
"Tek duyduğumuz bir pop sesiydi." O mavi gözler onun peşini bırakmazken ses tonu düz ve sakindi.
"Her şey olabilirdi. Tek bildiğimiz interkomun arızalı olduğu. Bunun için ölmek istemezsin, değil mi?”
Haklıydı ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. Başını sallayarak daha dikkatli dinlemek için elini miğferine bastırdı. Tory mi? Orada mısın Ne oluyor?"
Hala cevap yoktu.
Tory mi? Christof? Justina mı? Thia mı? Kahretsin. Biri bana cevap versin… lütfen.”
Arık, onun zihnini rahatlatabilmeyi dileyerek nefesini tuttu. Ama sessizlik uzadıkça, onun ne yaptığını biliyordu. Bir şeyin olması gerekiyordu—

Bükülmüş bir metal parçası sağ tarafından yanından geçerken düşünceleri durdu. Bunu, su yoluyla etraflarına yağan daha fazla parça izledi.
Ve metalin ne olduğu belliydi.
Ah, millet, dedi Scott, sesi titriyordu. "Bence bizi öldürmeye çalışan teknemiz bu."
Evet. Arık, çocuğun haklı olabileceğine dair kötü bir hisse kapıldı. Bok.
Arık, Kat'e baktı ve onun, ondan daha fazla bilgiye sahip olmadığını anladı.
Gözlerini kapadı ve aklıyla kardeşini çağırdı. “Solin…”
Patlayan teknelerinden bile daha uğursuz olan o taraftan da bir cevap gelmedi.
Arık, Megeara'yı bıraktı. "Tamam, hadi yukarı çıkalım. Güvenli bir şekilde."
"Tamam aşkım." Ama Megara'nın sesindeki paniği ve korkuyu duyabiliyordu.
Megeara ve Scott, Kat'ın yanında yüzebilmek için önden giderken tereddüt etti. "Bir ipucu?"
Somurtkan bir şekilde başını salladı. "Tekne gittiyse, hava ikmalimiz de öyle."
Bunu kendisi düşünmüştü. Şimdiye kadar havaları tutuyordu. Hemen ayağa kalkmaları için başka bir neden de buydu. Fazla çekingenlikleri yoktu ve o da bir insan olduğu için burada ölebilirdi ki bu isteyeceği en son şeydi.
İçlerinde bu korkuya sahip olmayan tek kişi Kat'ti. Şanslı kaltak.
İlk dekompresyon istasyonuna yüzerken, Arık defalarca Solin'e ulaşmak için elinden gelenin en iyisini yaparken, Megeara diğerlerini dahili telefondan aramaya devam etti.
Ve tekrar tekrar, denizin dibine yönelirken yanlarından süzülen birkaç metal parçası dışında yukarıdan hiçbir şey gelmiyordu. Evet, yakında yayına girmezsen olacağından daha da batmış olduğunu bilerek hayatının geçip gitmesini izlemek gibisi yok.
İki solunum hortumunun bulunduğu ilk tanka ulaştılar. Önce kadınlar gitti, sonra o ve Scott. Daha yükseğe yüzmeden önce vücutlarının yeni derinliğe alışmasını beklerken ipleri ileri geri değiştirdiler.
Ancak her biri, tekneye ve diğerlerine olabileceklerden dolayı sarsılmıştı.
“Arikos…”
Sonunda Solin'in sesini kafasının içinde duyduğunda tereddüt etti. "Neler oluyor?"
"Gemi havaya uçuruldu."
“Bok yok. Bir kısmı bizi neredeyse suda ezdiği için bunu anladık. Ne oldu ve neden durdurmadın?”
“Evet, doğru. Kes şunu, kıçım. Ben bununla dalga geçmiyorum.”
Arık, Solin'in bencilliğine küfretti. "Kahretsin Solin. Hatta bizim için yeterli hava yok. Geri dönemeyebiliriz.”
"Bunun benim için bir anlamı mı var? Nasıl olsa hepiniz öleceksiniz, değil mi?
Amaç ne? Hepiniz gittikten sonra hala burada yaşamak zorundayım.
Arık, Solin'i ele geçirebilseydi onu öldürürdü.

"Bu bir oyun değil, Solin."
“Hayır, değil. Ve kendi başınasın. İyi şanlar."
Arık, sırayla nefes alabilmek için hortumu Megeara'dan alırken dişlerini gıcırdattı. "Bunu sana yapmamam için dua etsen iyi olur."
"Dua etmek amatörler içindir ve senin benden çok daha büyük sorunların var."
Arık, Solin'in düşüncelerinden uzaklaştığını hissetti. Megeara hortumu aldı ve tekrar yukarı yüzmeden önce derin bir nefes aldı. Arık ve diğerleri onu takip etti.
Suya daha fazla moloz düşmeye başladığında ikinci istasyona giden yolu yarılıyorlardı. Ne oluyor be? Başka bir tekne mi havaya uçtu?
Arık, daha da hızlı hareket etmeye başlayan Megeara'ya yüzdü.
Megara. Durmak. Yavaşça nefes almalıyız. Bunu biliyorsun. Sakin olun ve odaklanın.”
Geary onu kendisinden uzaklaştırmak istedi ama haklı olduğunu biliyordu. Onunla suda dövüşmeyi göze alamazdı. Şu anda istasyonlarda yedek hava vardı. Vücutları yeniden ayarlanana kadar orada kalabilirler. Sonra nefeslerini tutabilir ve bir sonrakine geçebilirler. Ama bu onun zevkine göre çok uzun sürüyordu.
Neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Diğerlerine ne olmuştu.
Kalbi ağırlaştı, gözlerinde yaşlar olan Scott'a baktı. "İyi olacağız, Scott."
İçinde taşıdığı şüphe içini yaktı. "Evet, doğru."
"Artık konuşmak yok," diye çıkıştı Kat onlara. "Elimizdeki havayı korumalıyız"
Arık, Geary'nin elini tuttu ve onu suyun içinden geçirmeden önce sıktı.
Geary itaat etti ama yüzerken aklından binlerce düşünce geçti. Kardeşi, tankındaki bir arıza nedeniyle ölmüştü.
Jason'ın hayatının sona ermek üzere olduğunu anladığı son birkaç dakikada aklından neler geçtiğini hep merak etmişti. Berbat olduğunu söylemek zorundaydı. Anılar ve gerçekleşmemiş rüyalar, yakıcı bir yoğunlukla içinden akıyordu.
Ölmek istemiyordu. O gençti ve pek flört etmemiş olmasına rağmen, bir gün harika bir adamla tanışacağı ve çocukları olacağı hayalini sürdürüyordu. Ona değer verdiği kadar değer veren biriyle yaşlanacağını. Bunu istemek için çok mu fazlaydı?
Yapmak istediği çok şey vardı. Ve şimdi bir daha gün ışığını bile göremeyebilir.
Amacına bu kadar yaklaşmak ve görevini tamamlayamadan ölmek adil değildi.
Ancak en kötü düşünce, Tory ve Thia'nın ölmüş olabileceğiydi. Justina, Teddy, Christof ve diğerleri...
Ve bu onun hatası olurdu. Hepsi onun hatası. Tanrım, babası bu suçluluk duygusuyla nasıl yaşamıştı? Alkolik olmasına şaşmamalı. O anda, ona karşı daha önce hiç sahip olmadığı bir anlayışa sahipti. Onu suçlamak için o kadar çok zaman harcamıştı ki, onun kendine ayırdığı suçu düşünmemişti bile.

Ailesini tehlikeye attığını bilmenin kemiren acısı ve onların yaptıkları yüzünden ölmelerinin hatırası.
Çok üzgünüm, baba.
Bundan kurtulursa ve diğerleri iyiyse, her şey bitmiştir. Bir daha asla diğer insanları tehlikeye atmazdı. Bu sadece bir damla daha kana değmeyen aptalca bir rüyaydı. Başka bir hayat. Atlantis bulunmayı istemedi.
İşi bitmişti.
Birden Geary suyun hafiflediğini fark etti. Yukarı baktığında, başının üzerindeki dalgalarda kırılan güneş ışığını görebiliyordu.
Fazla uzağa değil... Orada onu bekleyen şeyin korkusu, sevincini azalttı. Mürettebatının geri kalanına olanlardan. Korkunç görüntüler onu rahatsız etti. Suda yüzüstü yatan Tory ve Thia'nın düşünceleri. Ya da şekli bozulmuş... yardım için ona seslenenler...
Lütfen, lütfen, lütfen iyi ol.
Zirveye yaklaştıkça boğazı daha da sıkılıyordu. Ciğerlerinde hava kalmamasının acısı bunaltıcı ve acı vericiydi. İçini daha da fazla panik sararken ciğerleri ateş gibi yanıyordu. Gidecekleri yere bu kadar yakın ölmek ne kadar trajik. Sadece birkaç metre daha ve yüzeye ulaşacaktı. Tekmelerken kaskını çözmeye başladı. Uzuvları çok ağır geliyordu. Gerginlikten kalbi gümbür gümbür atıyordu. Nefes almayı çok istiyordu ama alamayacağını biliyordu.
Lütfen.…
Tepeye vardığında kaskını çıkarmıştı. Sonunda havayı yutarken Geary onu bir kenara fırlattı. Elbisesinin içine su dolarken titriyordu ve üşüyordu. Ama tekrar özgürce nefes almak o kadar güzeldi ki umurunda bile değildi. Yönünü bulmaya çalışırken suda bir daire çizdi. Gördüğü ilk şey, teknelerinin için için yanan kalıntılarıydı - geriye pek bir şey kalmamıştı. Histerik bir şekilde yüzmeye başladı, sadece birinin onu çekmesi için. Arık'ı orada bulmak için döndü.
"Öldüler," diye hıçkırarak ondan uzaklaştı. "Gidip onları bulmalıyım."
"Ölmediler."
Öfke onu parçaladı ve ona patronluk taslamamasını söylemek için ağzını açtığında, adam teknenin ters yönünü işaret etti.
Tory, Justina, Solin, Althea, Kat, Thia, Christof ve Brian'ı tutan küçük cankurtaran salını bulmak için baktı. Rahatlama içini öyle bir şiddetle sardı ki tekrar dalgaların altına gömüldü.
Arık onu yakaladı ve yüzeye çıkmasına yardım etti. Ona sarılırken ve onu öperken hem gülüyor hem de ağlıyordu. Hiç böyle bir şey görmemişti. Sanki duyguları tamamen kontrolünün dışındaydı. Ayrılmadan önce ona gülümsedi ve diğerlerine yöneldi.
Şaşkınlıkla su basarken Kat ve Scott yanında belirdi.
Kat miğferini bir kenara attıktan sonra, "Tanrılara şükür," dedi.
"Tekneye ne oldu?" diye sordu.
Kat ona "ah" bakışı attı. "Patlamış gibi görünüyor."
"Evet ama neden?"

Arık'a sert bir bakış attı. "Bu ilginç bir soru, değil mi?"
"Evet öyle."
Kat ve Arik geri çekilirken Scott hemen Megeara'nın peşinden yüzdü.
"Sence bu işte Zebulon'un parmağı var mı?" ona sordu.
Kat başını salladı. Onun tarzı değil. Hepimizi ezip geçerdi ve arkasında hiçbir şey bırakmazdı. Hayır, bu düşüncesizce bir hareketti."
"O halde insan?"
"Bilmiyorum ama öğreneceğim."
Arık kaşlarını çattı. Sesinde tuhaf bir ton vardı ve onun bunun arkasında kimin olduğunu tam olarak bildiğine ve onlara ihanet etmek istemediğine dair gizli bir şüphesi vardı.
Arık bunun için Dolophoni'yi suçlayabilirdi ama bu onların tarzı da değildi. Dövüşleri onunlaydı, bu da onunla suda dövüşmeye gelecekleri ve yüzeydekileri tehdit etmeye zahmet etmeyecekleri anlamına geliyordu. Bahsetmiyorum bile, Dolophoni bu kadar özensiz olmazdı. Hayır, burada olsalardı, bunu bilirdi. Bu nedenle, ondan kan akacaktı.
Öyleyse kim?
Kahretsin, düşmanlar ağaçlardan düşüyordu. Şanslılar.

* * *

Geary histerik bir şekilde gülerek salın üzerine çıktı ve hem Tory hem de Thia'yı kucaklayarak kucakladı.

"Hey! Beni ıslatıyorsun!" diye tersledi Thia, onu iterek.
Geary, onu kendine yakın tutarken Thia'yı görmezden geldi. "Tanrıya şükür çocuklar iyisiniz."
Tory onun yanağını öptü. "Kichka da öyle." Onlara tıslayan çok üzgün bir kediyi göstermek için kucağındaki malzemeyi kaldırdı. "Çıkarken onu yakaladım."
Geary, Kichka'yı Tory'den almadan önce kedisinin tüylü başının tepesini öptü ve diğerlerine baktı. Herkes oradaydı ve hesap verdi. "Ne oldu?"
Tory başparmağıyla Solin'i işaret etti. "Solin bir gaz kaçağı kokusu aldığını söyledi. O olmasaydı, şimdi hepimiz ölmüş olurduk."
Geary açıklamaya kaşlarını çattı. "Gaz sızıntısı? Nasıl? Christof ve ben her şeyi denetlemek konusunda her zaman titiz davranırız."
Tori omuz silkti. "Bilmiyorum."
İkisi de, saçları dağınık olmasına ve tertemiz takım elbisesinde siyah lekeler olmasına rağmen garip bir şekilde buyurgan görünen Solin'e baktılar.
"Sadece kokladım ve bir şeyin, kelime oyununu bağışlayın, patlamak üzere olduğuna dair kötü bir hisse kapıldım."
"Hı hı," dedi Geary kedisini okşarken. "Bu psişik anları sık sık mı yaşıyorsun?"
Ağzının bir köşesi alaycı bir sırıtışla yukarı kalktı. "Hiçbir fikrin yok."
Sesinde o kadar garip bir ton vardı ki, gerçekten de tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Teddy ona küçük bir şişe uzattı. "Senin için Kaptan. Hepinizin tek parça halinde dönebildiğine sevindik.”
Arık, Kat ve Scott salda onlara katılırken Geary ona teşekkür etti. Solin gelip yanına oturmadan önce Arik'in ona attığı düşmanca bakışı kaçırmadı.
"Daha iyisin?" O sordu.
Başını salladı.
"İyi." Arık, Kichka'nın kafasına dokunmak için uzandı. Kichka tısladı ve ona tükürdü, sonra tek patisini uzatıp elini uzattı.
Arık elini onun pençelerinden çekti.
Geary şaşırmıştı. Kichka, kedisine sahip olduğu süre boyunca hiç böyle davranmamıştı.
Arık, kedinin uzanabileceği yerden uzaklaşmadan önce kaşlarını çattı.
"Kichka," diye uyardı Tory. "Sana ne oldu kızım?"
Cevap veren Solin'di. "Muhtemelen olanlardan dolayı üzgündür. Çılgın, çılgın bir gündü.”
Belki. Ama burada çok garip bir şeyler oluyordu ve Geary bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu.
Yardım gelirken Geary teknenin kalıntılarına bakmak için başını çevirdi. Yakın bir görüşme olmuştu. Çok yakın. Bugün hepsi şanslıydı.
Ama yarın …
Bunu düşünmek istemiyordu. Tanrım, ya Solin sızıntının kokusunu almasaydı? Ya diğerleri onu dinlemeseydi? Uçan tekne parçaları yerine arkadaşları ve ailesi olurdu.
Bu düşünce onu ayılttı.
Tory, Kichka'yı Geary'nin elinden alırken, "Tüm verilerin yedeklerine sahibiz," dedi. "Her şeyi yeniden yapabiliriz."
"Hayır," dedi Geary, sert bir ses tonuyla. "Bununla işimiz bitti."
Solin ve Kat dışında saldaki herkes ona bakakaldı.
"Neden bahsediyorsun?"
"Nasıl bırakabiliriz?"
"Deli misin?"
“İzinleri yeni aldık! Bunu nasıl söylersin?”
Sorular peş peşe ona yöneltildi. Geary öfkelerini bastırmak için ellerini kaldırdı. "Bakın çocuklar, ben babam değilim. Başka birinin ölümüne neden olduğumu bilerek yaşayamam. En azından burada bu salda oturan insanlar var. Buna ihtiyacımız yok. Hayatımda çok fazla cenazeye katıldım ve bundan bıktım.”
Tory ona ters ters baktı.
"Evet!" dedi Thia mutlu bir şekilde. "Bu, daha fazla alışveriş yapabileceğim anlamına mı geliyor?"
"Kapa çeneni Thia," diye çıkıştı Scott. "Geary, ne söylediğini bir düşün."
Tory, Kichka'yı çenesine kadar tuttu. "Geary bugün kötü bir şok geçirdi. Sakinleşmesi için ona zaman verin, fikrini değiştirecektir. Göreceksin."
Geary onu düzeltmeye başladı ama konuyu tartışmak istemedi. Kararını vermişti ve başka bir grubu bu kadar uzağa götürmesine imkan yoktu.

Bugün ona değerli bir ders vermişti ve çok geç olmadan buna kulak verecekti.
Diğerleri küçük kurtarma botuna binerken o salda kaldı.
Arık onunla geri çekildi. "Bundan emin misin?"
"Tamamen."
Ona binmesini bekliyordu ama onun yerine basit, düz tonlu bir soru sordu. "Öyleyse hayatının geri kalanında ne yapacaksın?"
O güldü. "Bilmiyorum. Bu bitmez tükenmez arayıştan vazgeçeli yıllar oldu. Sen ne yapardın?"
Gözlerinde şeytani bir ışık parladı. "Şey, ben şahsen kıyıya geri dönerdim. Duş al ve üzerini güzel bir şeyle değiştir, sonra benimle biraz zaman geçirmek isteyen bu adamla akşam yemeğine çık. Sonra onu evime geri götürür ve dünyasını sallardım.
Sözleri içini ısıttı ve onunla dalga geçmeye karşı koyamadı. "Pek çok erkek hakkında hayal kuruyorsun, değil mi?"
O güldü. "Hayır, senin yerinde olsam yapacağım şey buydu."
Gülümseyerek başını salladı. "Acımasızsın."
Bıkkınlıkla içini çekti. "Seni asla yıpratmayacağım, değil mi?"
Geary, her ne kadar yara bere içinde olsalar da, keskin hatlarına yapıştırılmış ıslak saçlarıyla orada otururken muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve o gözler... efsanelere konu olan şeylerdi. Onunla bir akşam yemeği gerçekten neyi incitebilir? Ne de olsa bugün onu sakinleştirmiş ve arkasından göz kulak olmuştu. O olmasaydı, bugün paniğe kapılıp ölmüş olabilirdi.
"Elbette. Seni bununla ilgileneceğim."
Aslında ona ağzı açık bakıyordu. Sonra gülümsemesi şeytani bir hal aldı. "Artık soyunalım mı? Kesinlikle dünyamı salladığını görmek istiyorum.
"Akşam yemeği, seni kaçık. Ve sadece akşam yemeği."
Arık şakacı bir şekilde somurttu. "İyi. En iyi teklifin buysa..."
"Bu."
Ayağa kalktı ve ayağa kalkmasına yardım etti, ardından Teddy'nin ardından tırmanmasına yardım etti.
Geary, Arık'ı kurtarma botunun üzerine kolayca sallayıp arkasından tırmanırken, onun gücünü fark etmemeye çalıştı. Çevik ve hızlıydı.
Ve vücudunu eritti.
Rüyalarının görüntüleri onu rahatsız etti.
Dr. Kafieri?"
Memurlardan biri yanına gelince Arık'tan uzaklaştı. "Evet?"
"Teknen hakkında sana birkaç soru sormam gerekiyor."
Başını sallayarak Arık'ın diğerlerine katılmasını bekledi. Bunun yerine, sorgulanırken ona sözsüz desteğini vererek yanında kaldı.
Kat teknenin arkasına geçti ve rıhtıma doğru yönelirken sessiz kaldı. Solin, yüz hatlarına kazınmış yoğun bir hoşnutsuzluk ifadesiyle yanında ona katıldı.

Tamamen ahlak dışı bir adam için bugün yaptıkları onu şaşırttı. "Onları neden patlamadan kurtardın?"
Umursamazca omuz silkti. "Mahkemede anlık bir hataydı, sizi temin ederim."
Bu tartışmayı kabul etmiyordu. "İçinde istediğinden daha fazla insan var, değil mi?"
"Ne demek istediğin hakkında hiç bir fikrim yok. İnsanlığın var olduğu her ne ise çoktan öldü."
HI-hı. "Bunun arkasında kimin olduğunu gördün mü?"
"Hiçbir şey görmedim ama hissettim…"
"Neyi hissettin?"
"Kalbinize yakın ve değerli bir varlık. Görünüşe göre Artemis'in de bu seferi bitirmekle ilgisi var. Belki de bu konuyu onunla görüşmelisin.
O uzaklaşırken Kat olduğu yerde donup kaldı. Düşündüğü gibiydi. Öfkesi kaynayarak geçen bir denizciyi durdurdu. "Tuvalet nerede?"
Ona yön verdi. Ona teşekkür ederek hemen oraya yöneldi ve kendini içeri kilitledi. Sonra gözlerini kapattı ve söz konusu tanrıçayla konuşmak için Olimpos'a gitti.
Artemis'in tapınağına giden altın kapıyı açarken ılık bir esinti tenine fısıldadı. Solgun hatlarını ve canlı kızıl saçlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran dökümlü beyaz bir elbise giymiş olan tanrıça, tahtında aylak aylak dolaşırken, bir başka hizmetçisi olan Satara onu eğlendirmek için arp çalıyordu.
Kat tanrıçasının önünde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Tek bir emir vermeden önce diğer korilere baktı, "Bizi bırakın."
Artemis yorgun bir şekilde içini çekti. "O fısıltıyı yapma, Katra."
"Bu telefon, matisera. İfade, 'o aramayı sen yapmazsın' şeklindedir. Ama bugün biliyorum.
Artemis'in Kat'i patlatmasını beklerken diğer koriler şaşkın kaşlarını kaldırdılar. Ama ölümden kurtulduğunu biliyordu. Başa çıkabileceği bir ceza.
Artemis kendini yukarı itti. "İyi. Koris, git."
Hemen odadan parladılar. Artemis, hizmet ettiği tanrıçadan beş santim daha uzun olan Kat'ın yanında durmak için tahtından kalkarken gözlerini kıstı. "Kırılmanız nedir?"
"Hasar, Matisera. 'Zararım nedir?' Ve tekneyi neden havaya uçurduğunu bilmek istiyorum."
Artemis gözlerini devirdi ve sanki Kat'in bu kadar önemsiz bir soru soracağına inanamıyormuş gibi gırtlağından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Çünkü öyle hissettim."
"Öyle mi hissettin? Yazıklar olsun matisera, sana hava sağlayan tekne yanından geçerken su altında olmanın ne kadar endişe verici olduğu hakkında bir fikrin var mı?
Alay etti. "Neden bu kadar kızgınsın? Ölebileceğin gibi değil. Bir kap al.
"Kavramak."

"Her neyse." Artemis parıldayan yeşil gözleri ile ona döndü. “Neye mal olacağı ya da kimin ölmesi gerektiği umurumda değil. O mührü koru, Katra. Apollymi'nin sana ve diğer kaltağa seslendiğini duydum. Onu foklara doğru yönlendirdiğini biliyorum. Kutu, dirseğim. Apollymi ne yaptığını biliyordu. O özgür kalana ve ben ölene kadar dinlenmeyecek.”
"Rahatlayabilirsin. Apollymi'nin özgür olmasına izin vermeyeceğim."
"HAYIR? O zaman öyleymiş gibi davran. Günün sonunda hangimizin seni koruduğunu hatırla.
Seni korudum. Seni besledim. Apollymi için bir aletten başka bir şey değilsin.”
"Ben senin için neyim, matisera? Ben senin aletin değil miyim?
Artemis'in yüzü, öfkesinden kaynaklanan bir renkle kızardı. Benim için ne olduğunu biliyorsun.
Şimdi git ve sana söyleneni yap. O insanı Atlantis'ten uzak tut."
Kat bu emir üzerine dişlerini gıcırdattı. "Bana güvenmeyi ne zaman öğreneceksin?"
"Sana güvenmek?" Artemis şaşkın bir ses tonuyla sordu. "Arkamdan Kalosis'e gittin ve sonra kendini en amansız düşmanıma bağladın. Neden sana bir daha güveneyim ki?”
Bu, Kat'in kendi öfkesini ateşledi. Artemis neden her zaman binlerce yıl önce olmuş bir şeyi gündeme getiriyordu? "Apollymi'yi neden görmek zorunda olduğumu biliyorsun."
Artemis'i zerre kadar yatıştırmadı. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra, senin için feda ettiğim şeylerden sonra, yüzüme tokat attın. Senden başkası olsaydı, yaptıkların yüzünden seni öldürürdüm.”
"Öyleyse öldür beni."
Artemis ona tısladı, "Beni kışkırtma Katra. Durmadan."
"Ve beni zorlama matisera. Güçlerinin kaynağını biliyorum ve sen de benim derinliğimi biliyorsun. Bir gün savaşa gidersek, sence kim kazanır?”
Artemis dudağını büktü. "Sen babanın çocuğusun. Küstah. Somurtkan. Tartışmacı ve kinci.”
Kat buna güldü. "Tuhaf, tarif ettiğinin annem olduğuna yemin edebilirdim."
Artemis'in yüzü öfkeden beneklerken saçları etrafında uçuştu. Kat'e tükürürken kesici dişleri dişlere dönüştü. Artemis ellerini kaldırıp Kat'e bir ok atmadan bir an önce etrafındaki hava şiddetle cızırdadı.
Ama ona vurmadı.
Yaklaşmadan önce, Kat kendini tekrar tekneye attı.
"Bana kulak ver, Katra," diye gürledi Artemis, Kat'ın zihninden. "Ben alay edilecek biri değilim."
Katra, kızgın sese gözlerini devirdi. "Sana olan bağlılığım suçlanamaz, matisera.
Bir gün, umarım bunu anlarsın.”
"Bunu ancak Apollymi'yi öldürmeme yardım ettiğinde anlayacağım. O güne kadar şüphelerim hep olacak.”
"Ona asla zarar veremem."

"O halde sana asla tam olarak güvenememem. Sadakatin aramızda bölündüğü sürece sen de benim için onun kadar büyük bir tehditsin."
"Cidden buna inanıyor musun?"
"Buna inan? Bunu biliyorum. İşte bu yüzden tekneniz denizin dibinde yatıyor. Bir dahaki sefere o mührün yanına gittiğinde, bedelini et ve kemiğinle ödeyeceğinden emin olacağım. Ve insanlar bunu hayatlarıyla ödeyecek."
Bu çok güzel bir düşünceydi. "Bende seni seviyorum matisera. Teşekkürler."
Kat mı?
Tory'nin sesini duyunca irkildi. "Eee, öyle mi?"
"Orada iyi misin? Biriyle konuştuğunu duydum."
Kat kapıyı açmadan önce sifonu çekti. "Sadece sesli düşünüyorum."
Tory'nin yüzünden Kat, kızın ona inanmadığını söyleyebilirdi. "Eski Yunanca konuşuyordun."
"Sadece pratik yapıyorum. Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin."
"Doğru. Bir gün Aristophanes'i klonlayabilir ve bir tercümana ihtiyacımız olabilir."
"Evet." Kat onun yanından geçti ve yukarıya doğru yöneldi. Merdivenden çıkarken içinden bir fısıltı geçti.
"Özgür olacağım, Katra. Ne sen ne de Artemis beni sonsuza kadar burada tutamazsın."
Kat, Apollymi'nin nefesini gerçekten de boynunda hissedebiliyordu. Onun elinin dokunuşunu hisset. "Kalosis'ten neden ayrılamayacağını ikimiz de biliyoruz."
"Ve ikimiz de neden yapmam gerektiğini biliyoruz..."
Kat üst güverteye adımını atar atmaz Solin'le karşılaştı ve Solin ona eğlenerek baktı.
"Kafamın içindeki seslerden gerçekten nefret ediyorum, değil mi Kat?"
Yüz hatlarını ifadesiz kalmaya zorladı. "Ne demek istediğin hakkında hiç bir fikrim yok."
"Tabii ki değil."
Uzaklaştığı sırada onu durdurdu. Kayıtlara geçsin, ben onların tarafında değilim.
Ona bir kaşını kaldırdı. "Kimin tarafında?"
"Kimsenin. Sadakatim kendimedir."
"Bunu bana neden anlatıyorsun?"
Güldü. "Çünkü biz benzer yaratıklarız. Burada kendi gündemim var ve sizin de öyle olduğunu biliyorum.
"Peki gündemin nedir?"
"Bu seferden sağ çıkmak için."
Gırtlağının arkasından güldü. "Söylemesi yapmaktan daha kolay bir şey, değil mi?"
"Öyle görünmeye başladı." Kat, Arik'in Geary ile oturduğu yere baktı. Birbirlerine doğru eğiliyorlardı ve dokunmasalar da aralarındaki elektrik

eksik değildi. Kat bir erkeğe karşı böyle hissetmeyi ne kadar çok isterdi ama o tür bir yaratık değildi. Tanıdığı her kadın bir erkek tarafından mahvolmuştu.
Asla bu kadar aptal olmazdı.
"Ya sen Solin? Bundan ne istiyorsun?”
Ona sert bir bakış attı. “Benimki basit. Ben sadece intikam istiyorum.”
"Kimin üzerinde?"
"Herkes."
Ondan detaylandırmasını ya da en azından seçimini dünyadaki ve diğer alemlerdeki birkaç milyar insandan daraltmasını isteyemeden, o onun ulaşamayacağı bir yere sürüklendi.
"Seninle de konuşmak güzel," dedi alçak sesle. Tanrıların kendisinden uzaklaşmasından gerçekten bıkmıştı.
Ama önemi yoktu.
Apollymi ve Artemis arasındaki ipte yürürken yeterince stresliydi.
Geary, Arik'in söylediği bir şeye güldü. Başını kaldırıp Kat'in bakışlarını yakalarken gülümsüyordu. Aralarındaki çekiciliği hissedince, ikisinin bu davranışına başını eğdi. Fizikselliği anlıyordu ama onu asıl şaşırtan Arık'tan hissettikleriydi.
Yaptığı Geary'yi arzuladığını düşündü. Ama hislerinde bundan daha fazlası vardı. Bir Skotos olarak duygularını başkalarından almaya alışmıştı. Farkına varmadığı şey, yeni keşfettiği duygularının Geary'ye olan hislerinden kaynaklandığıydı. Geary'nin duyguları değildi. Onlar onundu. Geary başka bir yerde olsaydı, şu anda yaşadığı baş dönmesi ve neşe orada olmazdı.
Ve o anda Kat, Solin'in ona neden yardım ettiğini anladı. Solin, Arik'in bu duyguları bilmesini istedi, böylece onlar gittiğinde ve Geary artık burada olmadığında, Arık onun yasını tutsun. İnancın ötesinde acımasızdı.
Ne dilediğine dikkat et, onu elde edebilirsin.
Arık duyguları istiyordu ve şimdi bunların tümünü yaşayacaktı. Tanrılar ona merhamet etsin.
Sempatik bir acı içini delip geçti, ama bunların hiçbirinin onu ilgilendirmediği gerçeğiyle hafifledi. Arık bu yolu seçmişti.
Ve buna mahkum olacaktı.

BÖLÜM 13

Geary boy aynasının önünde durdu, günün yorgunluğunu atmıştı ama yine de Arık'la birlikte olma ihtimali garip bir şekilde heyecanlandırmıştı. Bir yılı aşkın süredir kimseyle çıkmamıştı ve sonuncusu özellikle kötüydü. Yerel pazarda tanıştığı bir adamın akşam yemeği teklifini kabul etme hatasını yapmıştı. Avrupa'da çok zaman geçirdiği için kültür farklılıklarına alışmıştı. Ama bu adam…

Komuta ediyor, kontrol ediyordu ve en kötüsü, ne kadar büyük olduğu ve imparator olsaydı dünyayı nasıl daha iyi bir yer haline getireceği hakkında olan akşam yemeği sohbetinin tamamını tekeline almıştı. Elbette, ona göre, o göreve geldikten on beş dakika sonra sokaklarda sürüklenecek ve taşlanacaktı.

Çok şanslı olmalıydı - adamın akşam yemeğinden önce imparator olarak taç giymemiş olması üzücü.

İğrenç bir randevudan kaçmak için banyo penceresinden dışarı çıkmayı hayatında gerçekten düşündüğü tek zamandı.

Keşke dekolte bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymeseydi.…

Bu gece pantolon ve alçak topuklu Clarks giymişti - her ihtimale karşı.

"Geary, Bay Arık randevun için burada."

Tory'nin yüksek sesine gülümsedi, ardından Kichka'dan tiz bir miyavlama geldi ve bugün kimsenin canının yanmamasına bir kez daha şükran duydu. Geary, görevi sırasında birini öldürdüğünü bile bile hayatta kalamaz. Hiçbir şey uğruna bir insan hayatını feda etmeye değmezdi.

Tamamen maudlin olmadan önce bu düşünceyi kafasından uzaklaştıran Geary, özellikle de makyaj yapmaya alışık olmadığı ve çok koyu uygulamamış olmayı umduğu için makyajını bir kez daha kontrol etti. Ya da daha da önemlisi, bir Kabuki oyuncusu gibi görünmüyordu.

"Bunu yapabilirsin," dedi yansımasına, güvenini artırmaya çalışarak. Sadece akşam yemeğiydi. Bundan sağ çıkabilirdi. Bağlı ipler yoktu. Sadece yemek yiyen ve güzel sohbet eden iki insan…

Arik'in bilinen evrenin her şeye gücü yeten bir tanrısı olduğunu düşünmesiyle bitmemesini umdu.

Elini öfkeli bir pençeyle tokatlamadan önce itirazla miyavlayan Kichka'nın altından tığ işi ince süveterini çıkardı, ardından kucağında Platon'un eski Yunanca Cumhuriyet'inin bir kopyasıyla Tory'nin oturduğu oturma odasına yöneldi. Geary güldü. "Bunu okurken hiç sıkılmıyor musun?"

"Tam olarak değil. İçinde her zaman son kez kaçırdığım bir şey vardır. Adam gerçekten çok derin."

Geary başını salladı. "Sen hasta bir kızsın, Tor. Hasta, hasta, hasta."

"Biliyorum. Dürüstçe geldim. Gözlüklerinin üzerinden Geary'ye anlamlı bir bakış attı.

"Doğru," diye onayladı Geary. "Sıkıcı metinler okumak için yaşayan uzun bir insan soyundan geliyoruz - bence hepimizin genç ölmesinin nedeni bu olabilir. Tam bir can sıkıntısı."

Tory ona dil çıkardı.
Geary, Arik'in kapının yanında beklediğini görünce duraksadı. Nefis bir şekilde bronzlaşmış boynunu göstermek için üstteki iki düğmesini çözmüş beyaz ipek bir gömlekle siyah bir takım elbise içinde oldukça dikkat çekiciydi. O kristal mavi gözleri ısı ve yoğunluk yayarken, siyah saçları yüzünün ve omuzlarının etrafında uygun bir şekilde kıvrılmıştı. Tanıştıklarından beri ilk kez temiz traşlıydı, bu da onu biraz daha uysal ve kültürlü gösteriyordu. Ama sadece birazcık. Hala ondan yayılan o ham güç aurası vardı.
Yaklaştığında ona bir buket beyaz gül uzattı. Geary, onları alıp tatlı kokularını içine çekebilmek için burnuna götürürken bu harekete gülümsedi. "Teşekkür ederim."
"Memnuniyetle." Sonra odayı geçti ve Tory'ye daha küçük bir buket verdi, o da kitabını bırakıp mutlu bir şekilde gülümsedi.
"Benim için de?"
Onayladı. "Beni çikolatalı şekerlemelerle tanıştıran kadın için yapabileceğim en az şey."
Tory onları alırken ciyakladı ve yüzünü yumuşak yapraklarına gömdü. "Gülleri severim.
Teşekkür ederim."
"İstediğin zaman."
Geary, ilgilenmesi için güllerini Tory'ye vermeden önce onun yanağını öptü. "Tek başına iyi olacağına emin misin?"
Tory alay etti. "Bugün sıyrılan sensin, ben değilim. Ben iyiyim. Siz ikiniz gidin ve eğlenin. Burada beni eğlendirecek bir sürü şey var. Platon harika."
Geary sehpanın üzerindeki eski Yunanca kitapların dağlarına baktı ve Tory'nin bütün gece okuyacağını biliyordu. Kız gerçekten deliydi. "Tamam aşkım. Ama bir şeye ihtiyacın olursa Teddy'i ara. Bu gece evde kalacağını söyledi."
"Yaparım, Kaptan."
Arık, Geary'nin geçmesi için kapıyı açtı. Sokakta onları bekleyen Solin'in limuzinini görünce duraksadı. "Korkmalı mıyım?"
Ona kolunu teklif etti. "Hiç de bile. Solin beni bu gece nasıl davranacağım konusunda çoktan hazırladı. Beni ne kadar tahrik edersen et, herkesin önünde el yordamı yok. Hatta seni utandırmayayım diye bana çatal bıçak kullanmayı bile gösterdi."
Geary şaka yapıp yapmadığını merak ederek kaşlarını çattı. Öyle görünmüyordu, ama kesinlikle…
Arkasında Arık ile arabaya bindiğinde düşünceleri daldı. Tıraş losyonunun kokusu ve vücudunun gücüyle birlikte tuhaf bir deja vu duygusu kapladı içini.
O, onun her yerinin dikilip ilgi için yalvarmasına neden olan seçilmiş bir örnekti.
İçinde daha fazla Thia olmasını ne kadar çok isterdi. Öyle olsaydı, o ve Arık limuzinin arkasında yaramaz ve çıplak olacaklardı ve zavallı George,

gürültülü oyunlarından kör olacaktı. Ama o öyle bir kadın değildi. Yapabileceği tek şey hayal etmekti…
Megeara koltuğun üzerinden karşı pencereye kayarken Arik nefesini tuttu. Yavaş ve kolay hareket etmesi, ona vücudunun üzerinde kaydığını hatırlattı. Eğer bu bir rüya olsaydı, onu kendine çekip çıplak kalana ve zevkten kör olana kadar öpebilirdi.
Şişmiş penisi ihtiyaçtan yanıyordu. Ama ne yazık ki, bu bir rüya değildi ve denerse muhtemelen kellesini uçuracaktı... ve omuzlarındakini kastetmiyordu.
George kapıyı kapatırken, "İnanılmaz görünüyorsun," dedi.
Yanakları pembeleşti. "Teşekkür ederim. Sen de oldukça iyi görünüyorsun.”
O gülümsedi. "İyi. Solin bir gün daha yaşayabilir.”
"Ne demek istiyorsun?"
"Bana bu gece ne giyeceğimi söyleyen oydu. Yine de ona güvenip güvenmemem gerektiğini bilmiyordum. İnsanların en güveniliri değil.”
Anlamış gibi gözleri yumuşadı. "İkinizin tuhaf bir ilişkisi var, değil mi?"
"Öyle diyebilirsin. Sık sık bana bir balon balığını ve bir barakudayı hatırlatır.”
“İlginç bir benzetme. Peki hangisi sensin ve hangisi Solin?”
Ona göz kırptı. "Bunu senin karar vermen için bırakacağım."
Onu en az neyin aşağılayacağından emin olamayan Geary, sahil kenarındaki küçük bir kafeye giderlerken konuşmadı. Arabadan çıktıklarında kalbi sıkıştı ve nerede olduklarını anladı.
Arık onun tereddüt ettiğini fark edince duraksadı. "İyi misin?"
Boğazındaki hüzün yumruğuna karşılık vermek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Evet. Üzgünüm.
Ben sadece bir şey düşünüyordum.”
"Ne?"
Caddenin karşısında, zamanla yoğun yaya trafiği ve dış etkenler nedeniyle aşınmış bir dizi taş merdivenin yanındaki eski bir tuğla duvarı işaret etti.
“Ağabeyim ve ben çocukken o duvara tırmanırdık. Truva'nın duvarıymış gibi yapardık." Ona mahcup bir bakış attı. "Evet, biliyorum, biz garip çocuklardık. Jason, Hector'u oynardı ve ben her zaman Aşil'dim. Birimiz kanayana kadar veya babam durmamız için bağırana kadar birbirimize toprak parçaları ve kayalar fırlatırdık. Sonra gizlice birbirimize saldırır ve intikamımızı planlardık.”
Acıyı bastırmak için derin bir nefes aldı. “Tanrım, nasıl oynardık. Sonra, biz yaşlandıkça, Jason buraya gelip bu kafede oturur ve tüm bu bölgenin yüzyıllar önce nasıl görüneceğini düşündüğü bir resmini çizerdi. En güzel manzaraya sahip olduğu için her zaman sahip çıkacağı köşe masası, her zaman olduğu gibi yine oradaydı. Masa, bir daha buradan geçmeyecek olan genci bekliyormuş gibi görünüyordu.
Gözleri buğulanarak tüm o anılar içini delip geçerken Arık'a baktı. Jason, çizimleri için konseptlerini ona anlatmak için saatler harcardı. Tariflerinde o kadar kesin ve ayrıntılıydı ki, hepsini bilmek için o zamanlar yaşamış olması

gerektiğine yemin ettiği zamanlar oluyordu. Şimdi nasıl biri olduğunu merak ediyordu. Onun hakkında ne düşüneceğini...
Başını sallayarak acı-tatlı anılarını ve neden oldukları kederi dağıtmaya çalıştı.
“Adanın bin yıl önce nasıl göründüğünü hayal edebiliyor musunuz? İki bin?" Arık'a sordu.
Arık, güçlerine sahip olmayı diledi. Öyle olsaydı, ona bu dileğini yerine getirirdi. Bir kalp atışında, buranın tam olarak nasıl göründüğünü ona gösterebilirdi - ilk elden.
Sonra tekrar, o güce başka bir alemde sahipti. "Bu gece rüya gördüğünde göreceğine bahse girerim."
Cevap vermeden önce gözlerindeki şüpheyi gördü. "Elbette. Neden? Yeterince başka garip şeyler hayal ediyorum.
"Örneğin?"
Uzaklaşmadan önce gözlerini kırpıştırdı. "Hiç bir şey. Yiyeceğiz?"
Kendini ona kapattığı her an nefret ediyordu. Özellikle de ne kadar çok şey sakladığını bildiğinde. Ama sonra, onu bir süredir tanıyordu.
Aklında, daha yeni tanışmışlardı ve neredeyse tamamen yabancıydılar. Bunun gerekliliğine üzülen Arık, onu kafeye yönlendirdi. Solin, hostesi nasıl karşılayacağı ve oturma talebinde bulunacağı konusunda onu hazırlamıştı ama yine de çok tuhaftı. İnsanların bu kadar önemsiz meseleleri rüyalarının dışında tutması tuhaftı. Sadece peşine düştüler ve önemsiz olaylarla değerli zamanlarını boşa harcamadılar. Birisi yemek yemek isterse, restoranda yemek yiyordu. Bunların hiçbiri ona ulaşmak, masa istemek veya beklemek değildi.
Rüyalar gerçekten de gerçeklikten üstündü.
Biraz bekledikten sonra Arık ve Megeara denize bakan bir masaya oturdular.
Karanlık olmasına rağmen, kıyıya çıkarken dalgaları duyabiliyor ve beyaz dalgaları görebiliyorlardı. Uzaktaki teknelerden ve binalardan gelen ışıklar yere düşen yıldızlar gibi parlarken, pişen yemeğin kokusu midesini bulandırıp kramp soktu.
Arık bu sansasyona şaşırdı. Daha önce hiç gerçekten aç olmamıştı. Görüntüler ve sesler göğsüne tuhaf bir ağrı getirirken bunaltıcıydı. Bunun kaynağını anlamadı. Görünürde hiçbir sebep yokken kendini üzgün ve mutlu hissetti ve Megeara'ya baktığında tek yapmak istediği uzanıp ona dokunmaktı. Görüntünün ve seslerin ona aynı şekilde hissettirip hissettirmediğini sormak.
"Daha önce burada hiç yemek yememiştim," dedi Megeara menüsüne göz gezdirirken. "Ne tavsiye edersiniz?"
Menüsüne bakarken kaşlarını çattı ve ne önermesi gerektiğini düşündü.
"Bilmiyorum. Bunu Solin'den istemek aklıma gelmemişti. Bu normalde bir randevunun bildiği bir şey mi?
Ona sert bir bakış attı. "Yalnızca hurma daha önce restoranda yemek yemişse." Sonra onu azarladı, "Bana hiç randevuya çıkmadığını söyleme."

Arık, başka bir hata yaptığını fark etti. Bir kadınla çıkmadan hangi yaşta göründüğüne asla inanmayacaktı - bir insan erkeğinin kendini tutması tamamen mantıksız olurdu. "Hayır, bende... sadece böyle değil."
Hala inanmıyordu. "Nasıl böyle değil?"
Düşün Arık, düşün. "Bir kadınla."
Ona keyifli bir gülümseme sunarken diğer kaşını kaldırdı. "Demek erkeklerle çıktın?"
Pürüzsüz hareket. Solin haklıydı. O bir morondu. "Hayır hayır. Demek istediğim, hiçbir kadına resmi bir randevu teklif etmedim. Genellikle onlarla bir veya iki akşam geçiririm ve sonra ayrılırım. Orada, kulağa daha iyi geliyordu ve gerçek buydu.
"Öyleyse ne yapacaksın?" diye sordu, sesinde öfke vardı. "Hiç gelmeyen bir arama için onları telefonun başında mı bekletiyorsun? Ne kadar da naziksiniz."
Neden alaycılık? Bu kadar üzecek ne söylemişti?
"Hayır, demek istediğim bu değildi." Bir adam nasıl olur da sadece kelimelerle başını bu kadar belaya sokabilir? Ama onun vücut dilinden ve gözlerindeki öfkeden bu konuda kendine hiç yardımcı olmadığını söyleyebilirdi. "Bana neden bu kadar düşmanca davranıyorsun, Megara?"
"Ben düşman değilim. Sadece seni ve bana söyleyip durduğun şeyleri anlamaya çalışıyorum.
Demek istediğim, insanlara ve işlerin nasıl yürüdüğüne dair bu kadar sınırlı bir anlayışla Nashville'de nasıl idare ettin?
Nashville mi? Şimdi ne hakkında konuşuyordu? Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. Sürekli ona şaşırıyordu. Nashville nedir?
Ona "ah" bakışı attı. "Benimle tanıştığını iddia ettiğin yer. Hatırlamak?"
Kafasını salladı. "HAYIR. Tanıştığımız yer Vanderbilt'ti."
"Evet ve Vanderbilt Nashville, Tennessee'de bulunuyor."
Arık ne yaptığını anlayınca donakaldı. Rüyasında okulun hangi kasabada olduğundan hiç bahsetmemişti ve o bu uçaktan olmadığı için bunu bilmesine imkan yoktu.
Bir kez daha hatasını örtmeye çalışırken boğazını temizledi. "Ah, uzun zaman oldu."
Rahatlamak yerine, daha da şüpheli görünüyordu. "Altı yıl çok uzun bir süre önce değil, özellikle de beni çok iyi hatırlayan bir adam için. Ve Yunanistan'ın kırsal kesiminde büyümüş bir adamın hareketli bir Amerikan şehrine yaptığı geziyi nasıl bu kadar kolay unutabildiğini de anlamıyorum. Neler oluyor Arık?" Gözlerini kıstı. Benimle orada buluşmadın, değil mi?
"Tabii ki yaptım," dedi savunmaya geçerek. Bunu küstahça ortaya çıkarmaya çalışmaktan başka seçeneği yoktu.
"Neden bu konuda yalan söyleyeyim?"
Geary ne düşüneceğini bilemedi. Ama tüm bunlarla ilgili bir şeyler doğru değildi. Midesinde hissedebiliyor ve yüzünde görebiliyordu. Görüşmeleri hakkında son derece önemli bir şey saklıyordu. "Neden yalan söylediğini nereden bileyim? Ama sen olduğunu söylediğin kişi değilsin, değil mi?"

"Ben."
Evet, doğru. "Bana karşı dürüst ol, Arık. Sen de kimsin?"
"Sana söylemiştim. Ben Contranides'im."
"Evet, bunu söyleyip duruyorsun ama ben neden buna inanmıyorum?"
"Hayal edemiyorum. Gerçek bu."
Yine de, içgüdüleri onu aralarına mesafe koyması için uyardı. Yalnız olsalardı, yapardı. Ama etraflarında bir sürü insan vardı ve o bazı cevaplar istiyordu. "Bana doğruyu söyle Arık. Neden burada benimlesin?
"Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum."
Yanlış cevap. "Sürekli bunu söylüyorsun."
"Çünkü bu doğru. Yemin ederim."
İçinden bir öfke dalgası geçerken dişlerini sıktı. Neden ona olanları anlatmıyordu? Dürüst olmak gerekirse, onun gizemli davranışlarından ve onunla ilgili bir anlam ifade etmeyen şeylerden bıkmıştı. "Sana inanmıyorum."
"O zaman neye inanıyorsun?"
Bilmiyordu, ama ne kadar çok düşünürse, o kadar az anlam ifade ediyordu. Bunda bir şeyler doğru değildi. Onunla. Bunu biliyordu. Ve sürekli inkarları, ona aklını kaybediyormuş gibi hissettiriyordu.
Uzaklara baktığında, doğrudan onlara bakan inanılmaz derecede yoğun bir adam gördü. En az altı altı ve “bana bakma yoksa kıçını tekmeleyeceğim” havasıyla, gece olmasına rağmen uzun siyah deri bir ceket ve koyu renk güneş gözlüğü takmıştı. Küçük bir keçi sakalı ve kısa siyah saçları vardı. Onda uğursuz bir şeyler vardı. Sanki savaşacak ve öldürecek birini arıyor gibiydi.
Bakışlarını ondan Arik'e çekmek zorunda kaldı. "Onu tanıyor musun?"
Onlara doğru gelen adamı görmek için onun görüş alanını takip etti. Yanlarındaki masada duraksayan adamın dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Katil" gösterişli bir hareketle paltosunu çıkardı ve hareket ederken, yeninin altından pazısındaki çift yay ve ok dövmesi göründü.
"Akşam millet," dedi onlara Yunanca, koltuğa otururken.
"İyi akşamlar," diye yanıtladı.
Arık sadece başını eğdi. Ama gerginliği eksik değildi. Yeni gelenden hoşlanmamıştı ve bu çok açıktı.
"Arkadaşınız mı?" diye sordu alçak sesle.
Arık, Kara Avcı'nın huzurunda sessizce küfretti. Artemis'in hizmetindeki ölümsüz savaşçılar, insanlığı onları avlayacak şeylerden korudular. Karanlık Avcı'nın Arik'in ruhunun özünü hissedebileceğine şüphe yok. O zamanlar teknik olarak insan olmasına rağmen, hala bir ölümsüzün ruhuna sahipti ve Kara Avcılar insan ruhlarının koruyucuları olduklarından, Kara Avcı Arik'in insan olmadığını bilecekti.
Kara Avcı'nın zamanlaması daha kötü olabilir miydi? Megaara zaten yeterince şüpheliydi. Arik'in ihtiyacı olan son şey ölümsüz vampir avcıları hakkında sorular sormasıydı.

Ve sonra hissetti. Bu, ruhuna karşı bir fısıltıydı. Bir dokunuş.
Bir tehdit.
Dolophoni onu bulmuştu. Bu uçaktaki varlıkları açıktı. Buradaydılar ve bir kavga arıyorlardı. Restorana ve sokağa baktı ama yerinde olmayan bir şey bulamadı. Karanlık Avcı dışında etrafındaki herkes insandı.
"Bir sorun mu var?" diye sordu Megeara, Arık'ın kıpırdandığını fark edince. Ona sunduğu gülümsemenin son derece sahte olduğunu biliyordu. "HAYIR. Hiç bir şey."
"Bir sorun yok gibi görünmüyorsun. Birdenbire gerçekten gergin görünüyorsun. Ne? Yanımızdaki adama borcun falan mı var?
Her şeyin bu kadar basit olmasını ne kadar çok isterdi. Hayır, bir Yunan tanrısına bir insan ruhu ve bir düzine daha hayatına borçluydu. Evet... pekala, bu ifadenin en azından bir tarafına bir son vermenin zamanı gelmişti. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Sen burada bekle, ben hemen döneceğim."
Arık kalkıp onu yalnız bırakırken Geary kaşlarını çattı. Onu neyin daha çok ilgilendirdiğini bilmiyordu, yanındaki masada onun bilmediği bir sırrı biliyormuş gibi bakıp duran garip adam mı, yoksa Arık'ın tuhaf davranışı mı?
"Orada ilginç bir arkadaşın var," dedi adam.
Geary, Yunancasında hafif bir aksan okurken başını kaldırdı. "İskoç musun?"
Ona İngilizce cevap vermeden önce güldü. "Eskiden böyle bir şeydim."
Geary bu sözler üzerine kaşlarını çattı. Ne? İskoç gibi bir şey mi? Adam bir Pict miydi? Kadim soylarından birinin havasına sahipti... Evet, doğru. Bu onu sadece birkaç bin yaşında yapar.
Tekrar konuşmadan önce kinayesini gömdü. "Arık'ı tanıyor musun?"
Adam, Arık'ın kaybolduğu yöne bakmadan önce başını salladı. "Onunla uzun zaman önce tanıştım. Kötü bir durumdan çıkmama yardım etti. Yıllar boyunca birçok insana yardım etti."
Sesinde tuhaf bir ton vardı. Şüpheli. Arık'ın uyuşturucu satıcısı mı yoksa başka bir suçlu mu olduğunu merak etmesine neden oldu. "Onlara nasıl yardım ettin?"
"Bununla ve bununla."
Belirsizlik gerçekten onu giymeye başlamıştı ve şüphelerinin artmasına neden oldu. Haklı değilse ve bu son derece yasa dışı bir şey değilse neden ona söylemedi? Belki de silah tüccarıydılar - Solin onun geçimini sağlamak için ne yaptığıyla ilgili sorusuna hiç cevap vermemişti. Ah tanrım, bu onun şansı olurdu. Aranan kaçaklarla takılmak.
Harika.
Su bardağını alaycı bir şekilde kaldırdı. "Bu kadar yardımcı olduğun için teşekkürler."
Onun selamını adım adım karşıladı. "Gerçekten benim için zevk. İyi geceler."

İyi geceler. Bu neden mümkün görünmüyordu? Çünkü bir silah tüccarıyla yemek yiyorum. Ya da başka tür bir suçlu. Bu düşünceyi bir başkası lehine bir kenara attı. Arık neredeydi? Şimdiye kadar geri gelmesi gerekirdi.
Sanki onun sorusunu duymuş gibi, diğer masadaki adam etraflarındaki havayı dinliyormuş gibi başını kaldırdı. Ayağa kalkıp kafe alanını sokaktan ayıran küçük zincirin üzerinden atlamadan önce yüzü taşa döndü. Hızla binanın yan tarafına gitti ve paltosuna bile bakmadan gözden kayboldu.
Bu kadar gizli eylem olmayan neydi?
Geary, onun nereye gittiğinin ve niyetinin onu ilgilendirmediğini biliyordu ve yine de onu takip etmek için derin bir dürtü hissetti.
aptal olma Bir çeşit gizli polis olabilir. Cehennem, CIA bile olabilir. İnterpol. İskoçya Yard. Bir suikastçı veya uzaylı bile. Hayal gücü olasılıklarla çıldırdı.
Ama kendini durduramadan merakına galip geldi ve ayağa kalkıp adamın kaybolduğu yöne doğru yöneldi.
Giderken bile kendine aklına gelen her ismi taktı. Bu ne kadar aptalcaydı? Ne tür bir aptal, katil gibi görünen ve kim bilir neyin içine doğru giden bir adamın peşinden koşardı? Gölgelere sadık kalacağım ve kötüleşirse veya korkutucu görünürse hemen geri koşacağım.
Sen bir embesilsin Gear, tam bir alev alev yanan!
Ama sessiz azarlamalar, onu unutulmuş rüyalarında dövüşürken gördüğü aynı ikizlerle kavga ederken bulmak için ara sokağa girdiği anda durdu. Bir anda, sahildeki tüm kavga ona geri döndü.
Geary, gördüğü şeyin imkansızlığı karşısında ağzı açık kalırken dondu kaldı.
Bu olamaz.
Takip ettiği adam ikizlere ağır ağır, kararlı bir şekilde yaklaştı. Arık ikizlerden birini tekmelerken diğeri de yeni gelenle yüzleşmek için geri çekilirken kanlar içindeydi.
"Bundan uzak dur Kara Avcı," diye uyardı ikiz, peşinden gittiği adamı. "Bu seni ilgilendirmez."
Kafasını salladı. Arikos ve ben çok eskilere gidiyoruz. Onunla dövüşmek istiyorsun... bu beni ilgilendiriyor.
İkiz ona doğru atıldı ama Arık ikize koştu ve onu duvara çarptı. Arık'ın bakışları onunkilerle buluştu ve onun için endişelendiğini gördü.
"Megeara'yı getir," diye hırladı Kara Avcı denilene. "Onu güvende tut."
Diğer ikiz, Arık'ı erkek kardeşinden koparıp aldı ve ardından kelebek bıçağı açıp Arık'ın böğrüne sapladı. Kan anında gömleğini ıslattı ve adamın eline aktı.
Geary, Arik'in yüzündeki acıyı görünce bir çığlıkla boğuldu. Gözleri öfkeyle kısılmadan önce bir an nefesi kesildi.
"Artık rüya aleminde değiliz," diye hırladı ikiz kulağına, "ve burada o kadar da sert değilsin, değil mi, Skotos?"
Arık, ikize kafa atıp onu yere sermeden önce tısladı. Sonra Arık, yanındaki bıçağı çekti ve kanlı bir yumrukla tuttu. "Beni görevden alma, pislik. Burada

ya da orada, hala kıçını tekmeleyebilirim. İkizi bıçaklamak için hareket etti, sadece diğer ikizin ona saldırması için.
Karanlık Avcı, Arık'a saldıran kişiyi yakaladı ve ona tekme attı.
Geary polise gitmek için döndü ve bunun yerine, o kadar ölümcül bir tavrı ve o kadar sağlam bir vücudu vardı ki, kendisini bir yıkım güllesi olarak kiralaması gereken iri yarı bir adamla karşılaştı. Onun yanından geçip elini uzatırken yüzünde cehennemin gazabı vardı.
Dört adam da sanki görünmez bir şey onlara çarpmış gibi sertçe yere çarptı. Sırt üstü yatan Arık da dahil.
Ama ikizler hemen ateşlendi ve "vuruldu" derken "vuruldu" demek istedi. Yeni gelenin hemen önüne inmek için düştükleri yerden yaylanarak yeri tam anlamıyla beş fit temizlediler.
Güç ve kudretle birleşmiş olarak onun önünde durdular. Sanki kusursuz bir simetri içinde yaşıyorlardı.
Sağdaki, zehir dolu pürüzlü bir sesle, "Bundan uzak dur, Zebulon," diye uyardı.
O kadar ham ve ilkeldi ki, Geary'nin üzerine bir korku ürpertisi gönderdi.
Zebulon onlara inanamıyormuş gibi başını salladı. “Siz benim kasabama gelirsiniz, aramazsınız. yazmıyorsun Ve benden insanların önünde çıldırmana izin vermemi mi bekliyorsun? Gerçekten, Deimos, kanamak istemiyorsan buraya basma."
Diğer ikiz dişlerini gösterdi. "O bize ait." Arık'a döndü, sonra donakaldı. "Ben senin sürtüğün değilim, Phobos. Beni hapishaneden bana tasma takmak için sürüklemedin.
Sen öyle diyorsun diye pes etmemi bekleme benden. Artık benim bölgemdesin. Bunu düşün."
Deimos dudağını büktü. "Biz buraya onun için gönderildik. Tanrılara karışmaya nasıl cüret edersin?”
Tanrılar mı?
Kafasının içinde ona not almasını söyleyen kadın sesini yeniden duyunca Geary bir adım geri çekildi. Neyin notu? Kaçan zekası mı? Büyük bir halüsinasyon gördüğü gerçeği mi?
Aklını kaybediyordu... bunu biliyordu. Ama yine de Arık'ı kontrol etmesi gerekiyordu. Kanlar içindeydi ve şoka girecekmiş gibi yerde yatıyordu.
Zevulon ikizlerle alay etti. “İş tanımımı özledin mi? Yoksa Olympus'ta kafa patlattığım gün dikkatimi çekmiyor muydun? Sizinle dalga geçmek benim işim. Bunun için yaşıyorum ve artık senden gerçekten bıktım."
İkizler anında ortadan kayboldu.
Onu görmezden gelen Zebulon, başını Kara Avcı'ya doğru eğdi. "İyi misin, Trieg?"
Kanayan ben değilim ZT. Arikos'a en çok sorulan soru bu."
Geary zaten yanındaydı. Arık, eli kanayan yarasının üzerinde, yerde yatıyordu. Kan parmaklarını kapladı ve onu görünce midesinin bulanmasına neden oldu. Yara o kadar derindi ki, açığa çıkan kemiği gerçekten görebiliyordu. Acıyla başa çıkmak için çenesini sıkarken yüzünü ter kapladı.

Alnına düşen saçı geriye doğru taradı. "Sana bir ambulans bulmalıyız."
"Pek sayılmaz," diye çıkıştı Zevulon arkasından. "Sadece kıçını kaldır ve onu görmeme izin ver."
Cevap veremeden veya hareket edemeden, Zebulon onu kenara itti ve Arık'ın gömleğini yırttı.
Geary bıçağın geride bıraktığı düzensiz yara karşısında irkildi. "Ona zarar verme."
Zebulon ona dudaklarını büktü. "Buraya kadar onu incitmek için mi geldiğimi düşünüyorsun? Onun incinmesini isteseydim, onu Tweedle Dumb and Dumber'a bırakırdım. Arık'a dönen Zevulon elini yaranın yaklaşık bir santim üzerinde gezdirdi ve ileri geri hareket ettirdikçe yara kendi kendine kapandı.
Şaşkınlıkla tüm vücuduna yayılan Geary ona baktı.
Tabii ki yara kendi kendine iyileşti. Elbette. Bu çok mantıklıydı, değil mi? Arık onu kafede yalnız bırakmıştı ve İskoçvari tuhaf bir adam onu rüyalarında görmüş, steroid kullanan biyonik kangurudan daha yükseğe sıçrayabilen iki adamla ve açık yaraları iyileştirebilen başka bir korkunç adamla bir savaşa sürüklemişti. eliyle.
Her şey mantıklıydı.
Çok miktarda yasa dışı uyuşturucu kullanıyor olsaydınız.
"Tamam rüya görüyorum. Halüsinasyon. Stresten kaynaklı. Bugün zor bir gün geçirdim ve zihnim kendini korumaya çalışıyor... şeylerden. Bir sürü şey."
Üç adam kaşlarını çatarak ona baktı, bu sadece onun sinirlenmesini sağladı.
"Ah, sırf kendi kendime konuştuğum için üçünüzden daha az aklı başındaymışım gibi."
Trieg boğazını temizledi. "Bence onun hafızasını silmelisin, ZT. Şu Kurt Avcısı olayını yap ki normale dönsün ve bizi tamamen unutsun."
Zevulon alay etti. "Ben Chthonian'ım, Trieg. Bunu yapmıyoruz."
Tepki üzerine yüzünü buruşturan Trieg ensesini ovuşturdu. "Bence başlamalısın."
Geary bir adım geri çekildi ve iki işaret parmağıyla sağ omzunun üzerinden işaret etti.
"Ve kendimi eve götürmem gerektiğini düşünüyorum." Parmağını adamlara doğrulttu, göz kırptı ve nefesini dişlerinin arasına alarak küçük bir klik sesi çıkardı. "Size harika bir gece geçirin... siz insanların yaptığı her ne ise onunla. Sonra görüşürüz." o döndü
ve bir adım uzaklaştı, sonra onlarla yüzleşmek için geri döndü. "Bir daha düşündüm de alınma, hiçbirinizi bir daha asla görmek istemiyorum. İyi geceler."
ZT'ye hızlıca teşekkür eden Arık, kendini yerden kaldırdı ve Megeara'nın peşinden koştu. Tam sokaktan çıkarken onu yakaladı ve onu durdurdu.
"Megeara-"
"Geary," diye çıkıştı.

"Geary," dedi, onu durdurarak ona zarar vermiş olma ihtimaline karşı kolunu ovuştururken onu yatıştırmayı umarak. "Lütfen. Bunların hiçbirini görmeni istemedim."
"Neyi gördün?" sesinde biraz histeri ile sordu, "Hiçbir şey görmedim. Orada korkunç insanlar yoktu. Garip bir şey yok." Pazılarına hafifçe vurdu, sonra hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsedi. "Şimdi eve gidiyorum ve yarın doktorlara beyin tümörü kontrolü yaptıracağım. Test pili dolu. Tam dokuz yarda. Benim sorunum ne ise onu bulup halledeceğiz. Bu noktada oyum ya tümör ya da uzaylı testi. Her ikisi de benim için çalışıyor.
"Bir tümörünüz yok ve burada dolaşan uzaylılar da yok. Sen deli değilsin."
"HAYIR?" Yüzü dehşet içindeydi. "Öyleyse ben neyim?" Cevap vermesine fırsat vermeden ellerini kaldırdı. "Hayır bekle. Daha iyi soru, sen nesin?"
Arık nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Ama zaten çok şey görmüş olduğu için ondan bir şey saklamanın da bir anlamı yoktu. Tam bir dürüstlük zamanıydı. "Oneroi'nin ne olduğunu biliyor musun?"
Sesindeki alay o kadar derindi ki şampiyon bir yüzücüyü boğabilirdi. "Bir Yunan uyku tanrısı. Doktora yapmama izin vermeden önce gerçekten bu tür şeyler üzerinde çalışmak zorundaydım, anlıyor musun?
"Biliyorum," dedi sakince. "Oneroi uyku tanrılarıdır." Yavaşça konuşuyor, her kelimeyi dikkatle telaffuz ediyordu. "Beni tanıyorsun Geary. Beni uzun zamandır tanıyorsun..."
Gergin bir kahkaha attı ve ona baktığında gözlerindeki netliği görebiliyordu. "Peki sen ne diyorsun? Sen bir Oneroi misin?"
Yavaşça başını salladı.
Geary güldü. Zor. Ta ki onun kahkahalarına katılmadığını anlayana kadar. Üzerine bir soğukluk yayılırken dondu kaldı. "Sen bir tanrısın, öyle mi? O zaman bana sadece bir tanrının bileceği bir şey söyle."
Cevabında tereddüt bile etmedi. "Seninle rüyanda tanıştığım ilk gece, çikolatadan bir nehirde yüzüyordun. Tüm vücudun onunla kaplıydı ve ellerini şelalenin altında birleştirip çikolatayı içiyordun. Arkandan gelip boynunu öptüm ve ikimizin de içtiği bir kadeh verdim. Bardağı doldurdun, sonra çikolatayı üzerime döküp yaladın..."
Konuşmasını durdurmak için elini ağzına götürdü. "Oradaydın."
"Oradaydım."
İçinden inançsızlık aktı. Olamaz. Mantıklı değildi. "Peki ya Vanderbilt?"
"Bazen bunu hayal ediyorsun. Bunun dehşetini yeniden yaşamak. Biraz kurcaladım."
Geary, Arık'ın zihninde canlandırdığı rüyayla sevişmesinin hatırası olarak elini indirdi. Şimdi gerçek olduğunu öğrenmek için...
Onu kızdırdı. "Biraz mı karıştırdın? Hayır dostum, çok şey gözetledin."
Aklından çeşitli anılar geçerken Geary utanmıştı. "Senin gerçek olduğunu bilmiyordum. Hayır. Gerçek olamazsın. Bu saçmalık. Hepsi saçmalık. Bana yalan söylüyorsun."
"Bu gerçek, Geary." Elini avucunun içine aldı ve onun atan kalbini hissedebilmesi için göğsüne bastırdı. "Ben gerçeğim."

Bıçaklandığı yere baktı. Kan yoktu. Yarasını kendi gözleriyle gördüğü yerde giysisinde yırtık yoktu.
Ama ellerinde hala kan vardı.
Onun kanı.
Tıpkı onu evinden aldığı zamanki gibi görünüyordu. Tıpkı onu masada bırakıp ortadan kaybolduğu zamanki gibi.
Bakışları, Trieg'in gölgelerin arasından onları izlediği yere kaydı.
Elini Arık'tan çekti ve Trieg'i işaret etti. "Ve o düpedüz tuhaf." Arık'tan uzaklaştı ve anında tekrar Zevulon'a yürüdü. Tamam, onun birdenbire, hiçbir uyarıda bulunmadan böyle görünmesi onu rahatsız ediyordu ama artık canı sıkılmıştı. "Kendini yoluma çıkarmaya devam etmen senin sorunun ne?"
Sadist bir kahkahayla cevap verdi, “O alıngan, Skotos. İtirazı görebiliyorum.”
Arık homurdandı. Ah, hiçbir fikrin yok.
Yanından geçmeye çalıştığında, Zebulon onu durdurdu. "Kaba olmak istemem ama ne oluyor? Bunun için yaşıyorum. Bu gece burada gördüklerin hakkında ağzını oynatamazsın.”
Ah, bu paha biçilemezdi. "Oraya gitmek için büyük bir tehdidin var, büyük ZT. Flaş haber, hiçbir şey görmek istemedim. Siz beni iradem dışında bu işe sürüklediniz, tersi değil ve zaten kime anlatacağım? İstediğim son şey sürüklenmek ve kendimi adamak çünkü ben... daha önce hiçbir mantıklı insanın görmediği bir şey gördüm."
Zebulon ona hem eğlendiren hem de sinirlendiren kendini beğenmiş bir sırıtış sergiledi. "Burada neler olduğunu anladığını sanmıyorum, değil mi?"
"Hiçbir ipucu yok ve alınma, böyle olmasını seviyorum. Akıl almaz kurallar.”
Yine de canavar onun geçmesine izin vermedi. Zebulon başını Arık'a doğru eğdi. "Skoto'lar buraya seninle birlikte olmak için hayatını riske attı, Geary. Ona saldıran o ikisi.
Onlar suikastçı ve geri döneceklerine eminim. Muhtemelen takviyelerle.
Ve şimdi onları gördüğüne göre, senin için de gelecekler, bu yüzden hala seninle konuşuyorum. Ahlaki olarak en azından senin için ateş açtıklarına dair seni uyarmak zorunda hissediyorum. Şimdi teoride onları öldürüp seni kurtarabilirim ama sonra bu bir kutu solucan açar ve o kadar dağınık hale gelir ki gerçekten yapamam. Onları öldürmektense senin ölmene izin vermem daha iyi. İkilemimi görüyor musun?
Acı bir kahkaha attı. "Tam olarak değil. Gördüğüm tek ikilem, kararsız göründüğünüz benim yakın ölümüm. Merhaba? Az önce bana söylediklerini duydun mu?” Bu nasıl olabilir?
"Duydum ama benim yaşıma geldiğinde bazı şeyleri olduğu gibi bırakmanın en iyisi olduğunu anlıyorsun. Ölüm sadece doğaldır.”
"Ah evet," dedi, vücudunu aşağılayıcı bir bakışla süpürerek, "sen yaşlı bir adamsın.
Sen nesin? Yirmi beş?"
Cevap verirken kesinlikle eğlenmişti. Yirmi beş bin yaşında gibi.

Birkaç yüz yıl ver ya da al. Benim yaşımda artık gerçekten sayılmazız.
Geary bu derin, kuru ses tonuyla yutkundu. "Şaka yapıyorsun değil mi?"
Kafasını salladı.
Aynı hareketi yapan Arık'a baktı. Gergin ve aniden kararsız, Zevulon'a baktı.
"Yirmi beş bin yaşında mısın?"
"Şey, kesinlik arıyorsanız, yirmi yedi bin beş yüz kırk iki, ama gerçekten, fark eder mi?"
Geary çenesinin düştüğünü hissetti. O kadar yaşlı olmasına imkan yoktu.
"Bu seni Aurignacian Dönemi'nde doğmuş gibi gösterir."
"Tam olarak değil - bu benden birkaç yüz yıl öncesine dayanıyor. Ama buna yakınım."
Kadim, kadim geçmişini gözden geçirirken onun ne dediğini zar zor anlayabiliyordu. "Ve bu seni..."
"Bir Cro-Mag," dedi sırıtarak, "yani evet, bana barbar bir mağara adamı diyorsan öyleyim.
Gerçekten. Kahretsin, bir zamanlar şimdi İspanya'nın Toledo bölgesi olan her yerde kıçımı tekmeleyen birkaç Neandertal bile tanıyordum. Ama işte eğlenceli kısım. Oradaki erkek arkadaşın benden daha yaşlı ve ailesi onu bebek olarak görüyor."
Ve bu ifadelerin gülünçlüğü göz önüne alındığında, kafasından en berbat düşünce geçti. "İkiniz de Atlantis zamanında buralardaydınız."
Arık kolyesini bu şekilde biliyordu. Siteyi nereden biliyordu?
Aman Tanrım, bu doğruydu.
Onlar ...
Düşüncesini bile tamamlayamadı. Yapamadı.
Trieg onun omzuna sempatik bir şekilde dokunmak için ilerledi. "Bunu ilk duyduğunuzda biraz sersemletici. Artemis'le tanıştığım gece yüzümü görmeliydin. Sana bir tavsiye, aşkım. onunla git Ve bu notta devriye gezmem gerekiyor.
Hepinize iyi geceler."
Evet, elbette, dişleri parıldayan adamın hayatına geri dönmesine izin ver.
Neden? Onun ölmesini isteyen ölümcül ikili tarafından takip edilmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.
Ve Bay Ucube Neandertal Cro-Mag adam.
Şeytandan bahsetmişken Zebulon, onun yüzünü silmeyi canı gönülden istediği eğlenceli bir sırıtışla onu izliyordu.
Bütün bunların ciddiyetini anlayan tek kişi Arık'tı.
Zebulon dikkatini Arık'a çevirdi. "Ee ahbap, Dolophoni'yi daha ne kadar izlemem gerekiyor?"
Arık cevap vermeden önce yorgun bir nefes verdi. "İki hafta içinde bu dünyadan gitmiş olacağım... tabi önce beni öldürmezlerse."
Zebulon başını salladı. "Cidden eve gitmene izin vereceklerini mi düşünüyorsun?"
Öfkesi Arık'ın gözlerine yansımıştı. "Tam olarak değil. Öyle ya da böyle temelde ölü olduğumu düşünüyorum."

"Güzel," dedi Zebulon kuru bir sesle. "Düşündüğüm kadar aptal değilsin. Sana tek tavsiyem, onları sokaklarımdan ve halkın gözünden uzak tutman. Bu tür pislikleri temizlemekten hoşlanmıyorum."
Arik, hissettiğinden daha az eğlenmiş görünüyordu. "Ben tam olarak Ty-D-Bol Man değilim."
"O zaman anlaştık. Ayaktakımını benim alanımdan uzak tutun yoksa hepinizle birlikte yerleri paspaslarım.
"Ben elimden geleni yapacağım."
Zevulon, kelimenin tam anlamıyla eriyip bir hiçe dönüşmeden önce başını eğdi.
Geary öfke, incinme ve korku arasında kalmıştı. Bir yanı onu bu işe sürüklediği için Arık'a tokat atmak isterken, bir yanı olabildiğince uzağa kaçmak istiyordu. Kazanan şey onun alaycılığıydı. "Tarih için çok teşekkürler. Bir patlama oldu. Gerçekten, bunu bir ara tekrar yapmalıyız. Ne zaman birlikte olsak yaşadığımız bu ölüme yakın deneyimleri gerçekten seviyorum. Çok canlandırıcılar."
Ona tekrar dokunmak için uzandı. "Geary-"
"Bana dokunma," diye çıkıştı ondan uzaklaşırken. "Cesaret etme."
Arık isteksizce elini çekti. Onun öfkesini anlıyordu ve buna tamamen hakkı vardı. Buraya gelmeden önce tüm bunların onu nasıl etkileyeceğini düşünmemiş olması tuhaftı. Dürüst olmak gerekirse umurunda değildi. Ama şimdi farklıydı. Şimdi daha önce hayal bile edemediği şekillerde önemsiyordu.
Ve onunla sadece kısa bir süredir birlikteydi. Birlikte daha fazla zaman geçirdikten sonra nasıl olurdu?
Hades ile pazarlığını yaparken aklından ne geçmişti? Onu nasıl bu kadar kolay teklif edebilmişti?
Bu çok bencilce bir şeydi ve şimdi hissedebildiğine göre, bunun ne kadar bencilce olduğunu tam olarak anlıyordu. Ve her parçasıyla pişman oldu. Ona yaptıklarından çok daha iyisini hak ediyordu.
Ondan çok daha iyisini hak ediyordu. Yaptığı yanlıştı. Bunu artık biliyordu ama değiştiremezdi.
Geary başını salladı. "Sadece bunu anlamıyorum. Bana kim olduğun hakkında yalan söyledin.
Neden?"
Arık onun sesindeki acıyı duyunca yutkundu. O kadar yoğundu ki bunu kendisi de hissetti.
"Neden? Sana gelip, uykundan seninle bedenen tanışmak isteyen bir tanrı olduğumu söyleseydim ne derdin? Beni içeri alır mıydınız yoksa yetkilileri çağırır mıydınız?"
"Bu çok saçma," diye itiraf etti.
"Evet," dedi, neden yanında olması gerektiğini anlamasını sağlamaya çalışarak. İçine doğduğum dünyayı hayal bile edemezsin, Geary. Orada kahkaha yok, neşe ya da mutluluk yok ve sonra bir gece yanlışlıkla seni buldum. Tenine değdiğinde güneşin sıcaklığına gülen sen. Sen ki… bir

zamanlar ona ne diyordun? Hershey's Kiss yemekten kaynaklanan bir chocogasm - her ne ise. Olayları çoğu insanın asla hayal edemeyeceği düzeyde hissediyorsunuz. Yaşadığım yüzyıllar boyunca senin gibi birini hiç tanımadım. Ve iki hafta boyunca sadece seninle olmak istedim. Seni insan insana hissetmek ve bu kadar canlı olan dünyayı senin gözlerinden anlamak."
Geary ne düşüneceğini bilemedi. Hiç kimse onunla bu kadar tutkulu konuşmamıştı, boşver onun hakkında bu kadar tutkulu olmamıştı. Buna ne demeli?
"Sadece insan olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedim, Megeara. Kısa bir süre için. Sana bir erkek olarak dokunmak ve adımı söylerken rüyalarının çarpıttığı sesi değil, gerçek sesini duymak. Tereddütlü bir şekilde ona uzandı ve elini avucunun içine aldı. "Daha önce tenine nazik bir dokunuş tatmadığında bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hayal bile edemezsin."
Sesindeki samimiyet karşısında içinde bir şeyler eridi. O uçuk mavi gözlerdeki samimiyet. Söylediği her kelimeyi kastediyordu. "Yani ölmüyorsun?"
Kafasını salladı. "Senin kullandığın anlamda değil, hayır. Ama kendi dünyama geri dönmem gerekecek ve büyük ihtimalle orada öleceğim. Görünüşe göre buraya gelmem, bundan sonra beni yaşatmaya niyeti olmayan bazı ciddi insanları kızdırmış."
"O zaman bunun için seni öldüreceklerini biliyordun, neden buraya geldin?"
"Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar bunu bilmiyordum ama bilseydim bile fikrimi değiştireceğinden şüpheliydim. Yine de senin için gelirdim.
Bunu nasıl söyler ve bunu kastederdi? Onu görmek nasıl hayatına değer olabilir? "Sen delisin, değil mi?"
"Sadece sana gelince."
Geary, son birkaç dakika içinde olan her şeyin zihnine girmesine izin vererek gözlerini kapattı. Korkunçtu. Sanki bir şey içini dışına çıkarmış gibi hissetti. Artık neye inanacağını bilmiyordu. Artık neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilmiyordu.
İçgüdüsel olarak kolyeye uzandı - onu yere indirmeye yardımcı olacak sağlam bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı. Ama ona dokunduğu anda, daha önceki tartışmaları aklından geçerken kalbi durdu. "Atlantis'in nerede olduğunu biliyorsun." Bu bir açıklamaydı.
Onayladı.
Onun dünyasındaki varlığının her parçası onu vururken, inançsızlık içini kapladı. "O halde babam haklıydı. Vardı. Tam burada. Tam söylediği yerde."
Arık, sözlerini onaylamak için bir kez daha başını salladı. "Bu öğleden sonra kutuyu bulduğunda limanın üzerinde yüzüyordun. Tam oradaydın, Geary. Gerçekten dokundun."
Görevini tamamladığı düşüncesiyle aslında gözlerinden yaşlar geldi. Elinde verdiği sözün anahtarlarından birini tutması. "Gerçekten öyle miydim?"
"Evet. Haklıydın, Megara. Baban da öyleydi."

Geri adım atarken eliyle ağzını kapattı. Şüphelenmek bir şeydi ama bilmek tamamen farklı bir şeydi.
"O zaman oradayız," dedi baş döndürücü bir kahkahayla. "Bulduk."
Ama Arık onun sevincini yansıtmadı. Onu uyarırcasına süzerken gergin ve ciddiydi.
"Bu senin için iyi haber. Soru şu ki, kötüyü bilmek istiyor musun?
Tam olarak değil. İyi şeylerin tadına varmayı tercih eder. En azından bir veya iki saniyeliğine. Ama kaçınılmazı geciktirmenin bir anlamı yoktu. Eski kreş masalında söylendiği gibi, insan beladan asla kaçamaz. Bundan kaçınmak için yeterince uzak bir yer yoktu. "Elbette, bu gece burada olanlardan daha kötü ne olabilir?"
Omuz silkti. "Bilmiyorum. Tanrıça Artemis'in bugün senin tekneni havaya uçurması bunun üstesinden gelir mi, gelmez mi?"
Bu sözler zihnine yerleşirken Geary gözlerini kırpıştırdı. Dürüst olmak gerekirse, tüm çılgın hayallerinde bu kelime bir şekilde gözünden kaçmıştı. Arık'ın bir silah tüccarı ya da suikastçı olduğu düşüncesini daha çok tercih ediyordu.
"Affedersin?" diye sordu, onunla oynuyor olabileceğini umarak.
"Beni doğru duydun. Artemis, senin Atlantis'ten uzak durmanı isteyen birçok kişiden biri."
"Peki bu ayrıcalığı kazanmak için ne yaptım?"
Arkasından derin bir erkek sesi, "Temelde bu gece yaptığınla aynı şey," dedi. "Ait olmadığın bir yere burnunu soktun."
Geary yabancı sese döndü, ardından rüyasında Arık'a saldıran diğer insanları görünce kaskatı kesildi.
Ah. Bok.

BÖLÜM 14

Karşılarına çıkanların gözlerindeki kıyameti görünce Geary'nin içini korkunç bir korku kapladı. "Bu adamlardan gerçekten sıkılmaya başladım."
Arık gırtlağından kaba bir ses çıkardı. "İnanın bana, duygularınızı tamamen paylaşıyorum."
Bu onu pek rahatlatmadı. "Peki ne yapmamızı öneriyorsun?"
Arık, kendisinin bile anlayamadığı bir kayıtsızlıkla omuz silkti. “Dokuz kişi ve ikimiz varız. Onlar bir tanrının güçlerine sahipler ve biz de insanız.” Ona çok gizemli bir Sean Connery/James Bond gülümsemesi verdi. "Bu nedenle, kaçmamızı öneriyorum.
Hızlı."
Daha cevap vermeyi düşünemeden Arik onu, hayatlarını kısaltmak için yola çıkan acımasız karanlık ordusunun aksi istikametine doğru itti. Geary'nin elini tutup bir kısa mesafe koşucusunu gururlandıracak bir hızla ara sokaktan ve kaldırım taşlı caddeden aşağı doğru götürürken kalbi hızla çarpıyordu.
İşe yarayabileceğini düşündüğü bir an vardı, ama kadınlardan biri birdenbire önlerinde belirip yollarını kapattığı için bu umut hızla söndü.
Tanrıça Arık'a cıktı. Sorun nedir, Skotos? Banyo yaptık ve her şey.
En azından bir selam vermeden aramızdan ayrılmak istemezsin.”
"MERHABA." Sonra Arik tereddüt etmeden Geary'yi bıraktı ve tanrıçayı tekmeledi.
Dönen tanrıça, güneş pleksusuna sarsıcı bir darbe indirerek karşılık verdi.
Arık yüzünü buruşturdu, sonra ona o kadar sert vurdu ki geriye sendeledi.
Geary, kadının belinde, kemerine bağlı billy sopasına benzeyen bir şeyi yakaladı. Tanrıçanın sırtına vurmadan önce onu serbest bıraktı. Söz konusu temasta kör edici bir ışık parladı ve ardından o kadar güçlü, canlı bir güç patlaması izledi ki, ikisini de birbirinden ayırdı.
"İyi misin?" diye sordu.
Geary'nin tek yapabildiği başını sallamaktı.
Sopayı almadan önce onu yanağından öptü ve diğerlerine bakmak için döndü.
Vücudunu yakmaya devam eden dalgalanmayla sarsılan Geary, ikizlerle tekrar çarpışmak için hareket ederken tökezledi.
“Megera…”
O derinden hipnotize edici kadın sesi zihninden fısıldadı. Haftalardır onu arayan aynı kişiydi. Ama bunun için zamanı yoktu. Geary temizlemek için başını salladı.
"Beni dinle Megeara. Taktığın madalyonu kullan. Dilinin altına koy ve içine girmeme izin ver.”
"Ne?" nefes aldı.
"Sadece yap çocuğum, senin için onlarla ilgileneceğim. Güven bana. Seni koruyabilirim.

Evet, gitmişti, cidden gitmişti ve yine de bu düşünce içinden geçerken bile, bunu denemenin ne zararı olabilirdi ki? O ve Arık çoktan kıçlarına tekmeyi basmışlardı.
Ne zararı olabilir?
Ne de olsa, onları öldürmek için bir grup tanrıyla savaşıyorlardı ve son birkaç dakika içinde gördükleri göz önüne alındığında, birkaç inanç sıçraması daha neydi?
"Bunu yaptığıma inanamıyorum." Küçük madeni parayı yukarı çekip ağzına, dilinin altına yerleştirdi. Tuzlu metalik tat karşısında yüzünü buruşturdu. Ama bu sadece bir nanosaniye sürdü ve ağzını sıcak bir şey kapladı. Her ne ise, orada durmadı. Lav gibi tüm vücuduna yayıldı, vücudunu ısıttı ve kalbinin atmasına neden oldu.
Ve içinden geçerken, zihnini görüntüler doldurdu. Eski bir dünyanın görüntüleri. Altınla dolu bir salonun. Gümüş bir sis gibi dönen cıvıl cıvıl gözleri olan güzel, sarışın bir kadının yüzünü gördü.
Geary'nin içinden daha önce hiç duymadığı bir dilde fısıldanan sözler.
Sonra bir şey koptu. Geary, diğerlerine yukarıdan bakan bir hayaletten başka bir şey olmayacak şekilde vücudunun dışına itilmiş gibi hissetti - yine de vücudunun içindeydi. Sadece başka biri onun üzerinde tam kontrole sahipti. Bu en garip duyguydu.
Farkında olmak ve tepki vermemek. Ne denerse denesin, vücudu talimatlarını görmezden geldi.
Tanrılardan biri ona saldırmak için geldi. Onunla yüzleşmek için adama doğru yönelmeden önce içinden akan sıcak güce güldü. Ona doğru salladı. Tecrübeli bir profesyonel gibi eğildi ve dizine dirsek attı. Acıyla tıslayarak, dizi çökerken daldı.
Hızla ayağa kalktı, sonra kolunu savurdu ve yumruğuyla çenesinin altından yakaladı. Bu darbe onu kıvrandırdı, doğruca yere.
Sonra Deimos ona yaklaştı. Onun olduğunu nasıl bildiğinden emin değildi ama biliyordu.
Geri çekildi. "Aekyra Apollymi?"
Apollymi misin?
Sorusu Atlantis dilinde sorulmasına rağmen, o bunu anladı ve daha da iyisi, isteği dışında bile cevapladı. "Naya."
Ondan bir adım daha uzaklaştı. Bunu yaparken elleri daha da ısındı. Onları dışarı attı ve parmak uçlarından sokağı ışıkla dolduran bir patlama çıktı. İki saniye sonra tanrılar, sanki hepsine şimşek çakmış gibi uçmaya başladı.
Arik, bir Atlantis tanrısı şimşeğinin sıcaklığını hissettiğinde yüzünü korumak için elini kaldırdı. Ama on bir bin yıldır var olmayan bir şeyin etkisini hissetmesinden çok onu şaşırtan şey, onun Megeara'dan gelmiş olmasıydı.
"Apollymi!" Deimos Atlantis dilinde hırladı. "Bu senin savaşın değil. Geri çekil."
"Naiea, Olygaia eta."—Evet, öyle, Olympian. Ses Megeara'ya aitti ve aynı zamanda Atlantis sözlerini bir yerli gibi konuşuyordu. "Anekico ler aracnia."

Örümceğe zafer. Bu, "sabır günü kazanır" anlamına gelen eski bir Atlantis atasözüydü.
"Ki mi ypomonitikosi teloson semerie."
Ve bugün sabrım tükeniyor. Dişlerini sıkmış olmasına rağmen, kelimeleri Olympus'un koridorlarına kadar ulaştığını anlayabileceği bir tonda hırlarken sesi yüksek, net ve kızgındı.
Daha da önemlisi, o bu ruh halindeyken Dolophoni'yi Destroyer'ın küçücük bir parçasını bile istemediklerine ikna etmeye yetmişti. Deimos geri çekilme çağrısı yapmadan önce diğerlerine baktı.
Anında ortadan kayboldular.
Arık dikkatli bir şekilde Megeara'nın yanına giderken dudaklarındaki kanı sildi.
Güçleri olmamasına rağmen, Megeara'nın vücudunu dolduran Apollymi'nin özünü hissedebiliyordu. Gözlerinin rengi dönüyordu ve gümüşle beneklenmişti. Öfke ve intikam her yerinden kan akıyordu.
Diğerlerinin peşinden koştu, ancak onları takip edemeden onu durdurdu ve bu süreçte muhtemelen Megeara'ya zarar verdi.
"Ochia, Apollymi. Anekico ler aracnia epitrepedio. Efto ler kariti u topira."
Hayır, Apollymi. Zafer örümceğe gitsin. Bu ne zaman ne de yer.
Ona tısladı ve kolyeyi Megeara'nın dudaklarından çekmemiş olsaydı saldıracaktı. Bunun ani olması onun üzerine çökmesine neden oldu. Tanrıça Megeara'nın vücudundan çıkmak zorunda kalırken onu kollarının arasına aldı ve orada tuttu. Titrerken onu kendine yakın tuttu.
Yabancı bir zayıflık her yerini işgal ederken Geary zar zor nefes alıyordu. Daha önce çok güçlüydü; şimdi yeni doğmuş bir bebek kadar zayıftı. Başını Arık'ın boynuna yaslayarak desteği için minnettardı çünkü şu anda kendi kollarını bile kaldıramıyordu.
"Neydi o?" zayıf bir şekilde sordu.
"Atlantis tanrıçası Apollymi. Kalosis'te kapana kısılmış olmasına rağmen, uzanabilir ve bazen insanlara ve elementlere sahip olabilir. Güçleri, özgür olsaydı olacaklarına göre bu düzlemde çok az, ama yine de etkileyiciler."
Bunu neden yaptı? Neden bana sahipsin?"
"Çünkü onu serbest bırakmana ihtiyacı var ve seni öldürürlerse hiç umudu yok."
"Anlamıyorum."
"Senin soyunda saf Atlantis kanı olmalı. Sanırım bu yüzden çoğu duyamadığında onu duyabiliyorsun. Mantıklı olan tek şey bu... Yok edilmeden önce, Atlantis'te yaşayan iki ırk vardı. Atlantis panteonundan doğan yerliler ve Yunanistan'dan atıldıktan sonra oraya sığınan Apollitler. Apollymi'nin mührünü kırmak ve onu dışarı çağırmak için bir Atlantislinin kanına ihtiyacı var. Bu nedenle, seni tüm değeri için korurdu.
Geary üzerindeki yazıyı görebilmek için elini kolyesine kaldırmakta zorlandı.
"Bunun sadece bozuk para olduğunu sanıyordum."
"HAYIR. Rahibelerinin taktığı madalyon buydu. Ne zaman tehlikede olsalar senin yaptığını yapar, ağızlarına verirlerdi ve o da onları korurdu."

Harika bir sigorta poliçesi. Emrinde bir tanrıça olan çok fazla insan yoktu. Geary, Apollymi'nin yanlış bir alarm için ne yapacağını merak etti.
Öte yandan, Apollymi'nin Dolophoni ile ne kadar kolay savaştığını düşünürsek, Geary bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu tür bir güçle Apollymi, onu haksız yere çağıran kişiye kolayca düşman olabilir.
"Saldırganlar, onlarla savaşmaya başladığımda neden ağzımdan öylece çekmediler?"
"Yunan panteonundan geliyorlar. Bu numarayı bildiklerinden şüpheliyim, yoksa eminim bilirlerdi." Ayağa kalkana kadar onu yavaşça vücudundan aşağı kaydırdı.
Geary'nin tekrar ayağa kalkması tam bir saniye sürdü. Ve o zaman bile bacakları o kadar dengesizdi ki, destek için Arık'ın koluna tutundu. Adamın sıcak kokusu ve gücü onu daha da sakinleştirdi ve onun varlığı için minnettardı. "Hileyi nereden biliyorsun?"
Ona şeytani bir sırıtış verdi. "Eski bir Oneroi olmanın faydaları. Herhangi birinin rüyasında dolaşabildiğimiz için, diğer tanrıların bilmediği pek çok numara biliyoruz."
"Ama insan kılığına girmiş adamlarla nasıl dövüşüleceğini değil," diye hatırlattı ona.
Biraz utangaç görünüyordu, ki bunu ilgi çekici ve sevecen buldu. "Pekala, değil ve kazan.
Ama kendi bedenimde ve kendi krallığımda... Ben öldürücüyüm."
Geary o berrak gözlere bakarken elinin altında çalışan pazı kaslarını hissedebiliyordu. Rüyasında o ağzı binlerce kez öpmüştü. Dilini adamın sakalının üzerinde gezdirmiş ve her santimini yalamıştı. Kendisinden büyülendiği kadar onun da büyülenmiş olmasına şaşırmıştı. Ama bundan daha fazlası, inanması neredeyse imkânsızdı.
"Gerçekten buraya benim için mi geldin?"
Başıyla onayladı, gözleri onu hararetle yakıyordu. "Evet."
"Ve hayal kırıklığına uğradın mı?"
Ağzının bir köşesi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Kıyafetlerimi yırtıp benimle yolunu bulmaman için... çikolata içinde."
Geary, son yirmi dört saat içinde keşfettiği her şeyi gözden geçirirken ona başını salladı. Dehşete kapılmış olmalıydı ve bir bakıma korkmuştu. Ama bir başkasında, onun insan düzleminde bir tanrı olduğu için gerçekten rahatlamıştı. En azından şimdi başına gelenlerin bir kısmını anlamıştı. Daha iyi yapmasa da, açıklama onun akıl sağlığını kurtarmada uzun bir yol kat etti.
Her şeyi anlamaya çalışırken ondan bir adım geri çekildi. "Bütün bunları gerçekten anlamıyorum. Beni rüyalarımda ilk nasıl buldun?"
Elini tuttu ve açıklarken tuttu. "Yaşadığım oda gibi odalarımız var. Onları kullanmak zorunda değiliz ama insanlarla bağlantı kurmayı biraz daha kolaylaştırıyorlar; güçlerimizi artırabiliyorlar ve bunu yaparken rahatsız edilmeden dinlenebileceğimiz bir yer sağlıyorlar. Tek dezavantajı, biz işin başındayken güçlerin bizi izlemesinin daha kolay bir yolunu sağlamasıdır.

Ne zaman strobilos'ta olsak, havada süzülür ve rüyalara girip çıkarız. Ne zaman canlı bir rüya gören birini bulsak, ona doğru çekiliyoruz.”
"Ve sen benimkine çekildin."
Onayladı.
İnanılmaz. Bunu yapabileceğini hayal bile edemiyordu. İnsanları gözetlemek ve uykularına katılmak. "Peki, başka birinin rüyasında olmak nasıl bir şey?"
“Jell-O'da yıkanmak gibi. Biraz kalın hissettiriyor ve bazen bunaltıcı olabilir. Ne bulacağını asla bilemezsin. Tanıdığım Skoti'lerin çoğu kabusları tercih ediyor, çünkü ondan büyük bir adrenalin patlaması yaşıyorlar."
Bu, Oneroi hakkında okuduğu şeye benzemiyordu. "Araştırmama göre, sizin rüyalara yön verdiğiniz, onları yönlendirdiğiniz, onlara neden olduğunuz."
“Bir zamanlar yaptık. Oneroi, rüyaları bahşetme ve onları hem tanrıları hem de insanlığı manipüle etmek için kullanma konusunda son derece aktifti. Sonra bir gün kardeşlerimden biri Zeus'a bir keçiyi arzulatma hatasını yaptı... cinsel olarak. Komik olacağını ve baş tanrının kendisine hakaret ettikten sonra bir iki çiviyi indirmesi gerektiğini düşünerek bunu bir şaka olarak yaptı. Zeus aklını başına toplayınca o kadar öfkelendi ki, ısrarcı dostlarımız Dolophoni'yi etrafımıza toplayıp kendisine getirmelerini istedi. Sorumlusu da dahil olmak üzere küçük bir grup öldürüldü. Başka bir grup ağır bir şekilde cezalandırıldı ve geri kalanımız hiçbir duyguya sahip olmamakla lanetlendi.”
"Neden?"
"Hırs, kıskançlık, mizah ve duygusal gamın geri kalanı olmadan Zeus, bunun bizi kendisiyle veya diğer tanrılardan herhangi biriyle bir daha uğraşmaktan alıkoyacağını düşündü."
Geary onun mantığını anlayabiliyordu ama aptal bir varlığın eylemleri yüzünden herkesi cezalandırmak biraz zalimce geliyordu. "Ve işe yaradı mı?"
"Tam olarak değil. Rüyaları yönlendirmek ve insanlara ilham vermek için biz orada olmadığımızda, bazı insanlar ve diğer yaratıklar akıllarını kaybetmeye başladı. Zeus yardım etmemiz gerektiğini öğrendi
bastırılmış duyguları kanalize etmek ve insanların ve diğer varlıkların sınırlı bir ortamda ne istediklerini belirlemelerine yardımcı olmak. Rüyalar herkes için gerekli bir çıkış sağlar. Böylece Oneroi, diğerlerine rüyalarında yardım etmekle suçlandı. Bir rüya halinde tekrar duygularımız olduğunu anlayana kadar bir süre işe yaradı. Korku, aşk, tutku... hepsi oradaydı ve ne zaman özel bir insan sınıfı bulsak, bunlar son derece güçleniyordu. Ama rüya dünyasından ayrıldığımızda, ödünç alınan duygular buharlaşır ve bizi yine boş ve soğuk bırakır."
Bunun nereye gittiğini görebiliyordu. "Yani bazılarınız duygulara bağımlı hale geldi.
Uyuşturucu gibi."
Onayladı. "Onu özleyenlere Skoti denir."
Geary, Zebulon'un Arik Skotos'u aradığını hatırladı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

“Benim dünyamda öyle. Skoti kontrol edilemez olarak görülüyor ve Oneroi'nin uyarılarına kulak asmazlarsa, yakalanıp ciddi bir şekilde cezalandırılıyor veya öldürülüyorlar.”
Kaşlarını çattı. "Neden?"
"Tanrılar bizden korkuyor ve bu yüzden ellerinden geldiğince bizi kontrol etmek istiyorlar."
"Ama senin duyguların yoksa, cezanın ne önemi olabilir ki?"
“Çünkü bu bize kalan tek duygu.”
"Hayır," diye düzeltti onu. “Fiziksel acı bir duygu değildir. Olumsuz uyarana verilen biyolojik bir tepkidir. Hâlâ sahip olmana şaşmamalı.
"Biliyor musun, mantıklı açıklama gerçekten yardımcı olmuyor. Her iki durumda da, bizden biri olmak berbat.
"Üzgünüm." Geary alnına düşen bir tutam saçı fırçalamak için uzandı. Burada onunla ve gerçek olması düşünülemezdi. O etten kemiktendi ve tüm niyet ve amaçlar için insandı. Ne garip.
Buraya sırf onunla tanışmak için geldiği için kızmalı mı, pohpohlanmalı mı, yoksa her ikisi birden mi, bilemedi.
Elindeki tutuşunu sıkılaştırdı. Peki ya Solin? Seninle gerçekten akraba mı?”
"Evet. O benim kuzenim, ama anne babamız aynı olsa da olmasak da tanrıların kendimizi kardeş saydığını düşleriz. Solin'in babası Phobetor'du ve annesi insandı. Ergenliğe girene ve güçleri ortaya çıkana kadar yarı tanrı olduğunu bilmiyordu. Sonra annesi onu kovdu ve Oneroi onu aramaya başladı. O zamandan beri hepimizden nefret ediyor.”
Şimdi anlamaya başlıyordu. "Bu yüzden başlangıçta erkek kardeşi olmadığını söyledi."
"Kesinlikle."
Geary bu son parçayı sindirirken sustu. Tanrım, her şey çok karmaşıktı. İnanılmaz, gerçekten. Sadece soyadını kurtarmak isteyen bir kadın kendini nasıl böyle bir durumda buldu? “Peki bu bizi nereye bırakıyor?”
"Kafası karışmış?"
O güldü. "Hiçbir fikrin yok."
"Doğru, kendimi derin suda yüzerken bulana kadar kafa karışıklığını anlamadım."
Nasıl tanıştıklarını hatırlatmasına küçük bir kahkaha attı. Madem bu kadar dürüstsün, oraya nasıl geldin?
Hades. Beni insan yaptıktan sonra dışarı attı ve senin yoluna koydu. Sanırım beni işlek bir caddede bir kamyonun altında bırakmadığına şükretmeliyim.”
Geary onun şakasına başını salladı. Hades. İçini acı bir eğlence doldurdu.
"Ve eski tanrıların gerçek olduğuna inandığı için babamla alay ettiğimi düşünüyorum. Onun deli olduğunu düşündüm ve bunu ona birçok kez söyledim. Ama yaşamış olmaları gerektiği konusunda her zaman ısrarcıydı.”
Onları nasıl tarif ettiğini ve panteon için icat ettiği tuhaflıkları hatırladığında içini çekti. "Yaşlı Hades nasıl biri zaten?"
"Persephone hariç herkesten nefret eden huysuz bir piç."
Bu mantıklıydı. Ne de olsa karısıydı. "Peki o nasıl biri?"

Arık'ın yüz hatları yumuşadı. “O nazik ve zarif. Minyon ve utangaç. Çok alçakgönüllü. Aslında bana pek çok kuzenin Tory'yi hatırlatıyor.
"Gerçekten mi?"
"Evet ve Thia, kızıl saçına, boyuna, bencilliğine ve şirret tavırlarına kadar Artemis'in tam bir benzeri."
Nedense bu Geary'yi pek şaşırtmadı. “Şaka değil, ha? Ya ben? Tanrılardan herhangi biri gibi miyim?”
Cevap vermeden önce düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Athena, siyah saçlı olması ve genellikle omzunda evcil baykuşunu taşıması dışında. Ama tavırların çok benzer ve senin gibi o da bekar bir hayat yaşıyor.
"Aman tanrım, bunun için teşekkür ederim."
Parmak boğumlarının arkasını öpmek için elini kaldırdı. Öfkesine rağmen, bu jest içini ısıttı. "Doğru ama sorun değil. Senin hakkında bu hoşuma gitti.
"Eminim bilmiyorsundur."
Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona baktı. "Megeara, sende kesinlikle sevmediğim hiçbir şey yok."
"Bunu dürüstçe söyleyebilir misin?"
Baş parmaklarıyla yanaklarını okşadı. "Tamam, benden uzaklaşman hoşuma gitmiyor ama onun dışında..."
O güldü. "Evet, sanırım bu mantıklı. Buraya gelmek için bir boyutu aşıyorsun ve ben seni başından savıyorum. Bunun nerede can sıkıcı olabileceğini görebiliyorum.
Arık onun şakacı ses tonuna gülümsedi. Sonuç olarak, bunu düşündüğünden çok daha iyi karşılıyordu. "Hâlâ Atlantis'i bulmak istiyor musun?"
Yüzü asıldı. "Birinin hayatı anlamına geliyorsa hayır. O pazarlığı yapmayacağım. İnan bana, orada benim hayatıma değecek hiçbir şey yok ve kesinlikle bir başkasınınkine değecek hiçbir şey yok.”
Bu pazarlığı tereddüt etmeden yaptığını anlayınca içini bir suçluluk sancısı kapladı.
"Bir sorun mu var?" kaşlarını çatarak sordu.
"Hayır," diye yalan söyledi. “Sadece karşımdaki kadına hayran kaldım. Şefkatiniz ve ilginiz sayesinde.”
Ona şüpheyle baktı, ama bir kez olsun tartışmadı. Bunun yerine konuyu değiştirdi. "Bana bir şey söyle Arık. Atlantis güzel miydi?”
"Bir rüya gibi."
Hayal etmeye çalışır gibi gözlerini kapattı.
Kulağına fısıldamak için öne eğildi. Konuştuğunda, dudakları onun yanaklarının yumuşak tenine değiyordu, bu ona karşı iştahını kabartıyordu.
"Bu gece sen uyurken seni oraya götüreceğim ve kendin görmene izin vereceğim."
Gözlerinde neşe parladı. "Gerçekten mi?"
"Kalbimi geç."
Geary onu görme düşüncesiyle gözlerinin arkasından yaşların süzüldüğünü hissetti. Ama bundan daha fazlası, rüyalarında onları başka neler bekliyor olabileceği korkusuydu. "O suikastçılar bizim de rüyalarımızda olacak mı?"

Cevap vermeden önce uzağa baktı. "Muhtemelen. Ama onlar için endişelenme. O alanda halledebilirim. Ve eğer yapamazsam, her zaman kanalı tekrar değiştirebilirsin. Bunun hayatımda gördüğüm en zarif numara olduğunu söylemeliyim." Ona göz kırptı.
Hatırlayınca kızardı. Başını sallayarak, elini onun yanağının bıyıklarına koymak için uzandı. Onunla birlikte olmak, paylaştıkları her şeyi bilmek çok tuhaftı. "Peki, rüyalarında kaç kadını ziyaret ettin?"
Tereddüt etti. "Bu, doğru yanıtlamazsam bana kızacağın sorulardan biri mi?"
O güldü. "Muhtemelen."
Kaşlarını çatarak cevap vermeden önce tereddüt etti. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, insan olmak istediğim tek kişi sensin."
İronik bir şekilde, duymaya ihtiyacı olan da buydu. "Sen bir aptalsın Arikos."
"Yalnızca seni ilgilendiriyorsa."
Buraya onun için geldiğine hala inanamıyordu. Kim böyle bir pazarlık yapardı? "Ee şimdi ne yapıyoruz?"
"Pekala, seni kollarımda çıplak tutamazsam, o zaman hayatta kalmamız için oy kullanırım."
Bu ona iyi geldi... aslında her iki taraf için de. "Elbette. Ama başka kimseyi tehlikeye atmadığımızdan emin olmak istiyorum. Solin'in bize yardım edeceğini düşünüyor musun?
"Bu cevaplaması zor bir soru. Solin biraz bencil ve son derece tahmin edilemez.
Daha önce diğerlerini kurtarmasının beni şaşırttığını söylemem gerekse de, bu yüzden bize de yardım etme şansı olabilir.
"Tamam o zaman. Onu deneyelim ve ne düşündüğünü görelim."
Ama bir saat sonra, Solin'in villasına gidip ona her şeyi anlattıktan sonra Geary, Arık'ın haklı olduğunu öğrendi. Bencil piçin onlara yardım etmeye niyeti yoktu.
Bir pantolon ve bronzlaşmış altılı paketini gösteren açık mavi bir gömlek giymiş, elinde brendiden bir yudum almadan önce onlarla alay etti. "Sana yardım edersem benim için gelirler ve alınma, şimdiye kadar kimse benim için kan dökmedi, bu yüzden başkası için kan dökmeyeceğim. Benim umursadığım şey için hepiniz cehenneme gidebilirsiniz." Sonra boş bardağını sertçe yere çarptı ve Arık'a ters ters baktı. "Yeterince yardım ettim. Zaten Zebulon'u kıçımın üstüne indirdin, şimdi de Dolophoni'yi. Onlarla bir çıkmaza girmem yüzyıllar aldı ve soğuk savaşımızı sizin için tehlikeye atamayacak kadar çok seviyorum."
"Anladım."
"İyi. Şimdi izin verirsen, halletmem gereken bazı şeyler var." Onları çalışma odasında yalnız bıraktı.
Geary, deri koltukta yanında oturan Arık'a dönüp baktığında içini çekti. "Tüylü küçük tavşan bir adam, değil mi?"

Arık onu şaşırtarak onu savundu. "Onu çok sert yargılama. Yüzyıllar boyunca insanlık tarafından zulmedildiğini ve bizim tarafımızdan avlandığını hatırlamalısınız. Küskünlüğü ve öfkesi fazlasıyla anlaşılır."
"Duyduğun şefkat bu mu?"
Arık, içindeki şefkati düşünürken duraksadı. "Evet, sanırım öyle."
"Nasıl hissettiriyor?"
"Garip ve rahatlatıcı ama çoğunlukla rahatsız edici." Ve öyleydi. Duygulara sahip olmayı sevip sevmediğinden emin değildi. Her ikisinin de aşırı avantajları ve dezavantajları vardı.
Megara elini sıkmak için uzandı. "Peki onlarsız yaşamak nasıl bir şey?"
Onun narin parmaklarıyla oynadı, elinin elindeki hissinden zevk aldı. "Zor. Tatsız bir dünya hayal edin. Renkleri filan görebildiğin ama hissedemediğin bir dünya. Güzel ve berrak bir gün sizi asla boğamaz. Bir çocuğun kahkahası sizi gülümsetmez. Bir tavşana bakıp, Ne kadar şirin, diye düşünmezsin. Kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorsun. Her zaman kalın pamuğa sarılmak gibi."
"Peki biri sana dokunduğunda?"
"Baskıyı hissedebiliyorum ama hisleri hissedemiyorum. Damarlarımda dolaşan kan kalbimin daha hızlı atmasına neden olmuyor. Heyecan veya titreme yok. Ama işin tuhaf yanı, seninleyken bunu hissetmek için sana dokunmama bile gerek kalmıyor. Sadece seni düşündüğüm için senin için zorlanıyorum.
Geary, titremesinin arttığını hissettiğinde yutkundu. Hiç kimse ona daha nazik bir şey söylememişti. Ve bunu düşünürken başka bir şeyin farkına vardı... "Hiç kimseyle gerçek anlamda yatmadın, değil mi?"
"HAYIR."
Hayret, sahip olduğu uzmanlığı hatırladı. Yatakta oldukça yaratıcıydı. Dudaklarını onun yanağına değdirip kulağına fısıldarken, mavi gözleri ihtiyaç ve içtenlikle aklından çıkmıyordu, "Sana dokunmaktan daha çok istediğim bir şey yok, Megeara. Teninin tadına dilimde varmak istiyorum. Beni yakınında tutarken sana kaymanın nasıl bir şey olduğunu bilmek için.
Ilık ısı onu yakıp kavururken göğüsleri gerilmişti. Açık sözlülüğünden rahatsız olmalı. O değildi. Garip bir şekilde onu tahrik etti. Daha önce hiç kimse ona karşı bu kadar bariz ve açık olmamıştı.
Ve onunla birlikte olmak için dünyaları aşmıştı.
Burnunu yanağına sürttüğünde nefesi boynunu yaktı.
İki hafta sonra gitmiş olacaktı. Onunla kısa bir fiziksel ilişkiden başka bir şey için umut yoktu. Bu isteyeceği en son şeydi. Arık mı? Bundan sağ çıkma ihtimalin nedir?"
Ona bakmak için geri çekildiğinde ifadesi karardı. "Söylemesi zor. Bir insan olarak, hemen hemen sıfır, ama Hades tanrılığımı geri verdiğinde, şansım katlanarak artıyor.
"Yani buraya beni becermek ve gitmek için mi geldin?"
Arık duraksadı. Evet, temelde Hades'in onun hayatını talep ederek değiştirdiği planı buydu.

Ben bir rütbe piçiyim.
Ve o anda kötü bir aydınlanma yaşadı. "Haklısın, niyetim buydu. Solin'den daha iyi değilim. Seninle insan olmanın yeniliğine o kadar odaklanmıştım ki, kör saplantımı asla unutamadım. Kendini o kadar özgürce hayallerine adadın ki senin de hayatını bu şekilde yaşadığını varsaydım. Ama yapmıyorsun. Sanırım bu yüzden rüyalarda bu kadar özgürsün. Her şeyi içinizde gizli tutuyorsunuz."
"Evet," dedi alçak bir sesle. "Burada o kadar çekingenim ki, biri beni yargılamaya çalışmadan özgürce dolaşabildiğim tek yer orası."
Başıyla onayladı ve hayatında ilk kez suçluluk duydu. Gerçek, doğru ve acı. Bundan daha fazlası, onunla ilgileniyordu. Onun hiçbir şekilde incinmesini istemiyordu ve başlattığı rotayı nasıl durduracağını bilmiyordu.
Onu dövüşün ortasında gördüğünde, bu onun kalbini sızlatmıştı. Aslında onun için korkmuştu.
Ah, bu çok karmaşık bir hal almaya başladı.
"Buraya gelmekle büyük bir hata yaptım, Megara. Ben çok üzgünüm. Rüyalarında kalmakla yetinmeliydim." Keşke yapabilseydi. Orada kalsaydı, onu hayatından tamamen çıkaracaklardı.
Şimdi sadece burada sonsuza kadar onunla kalmak istiyordu.
Keşke yapabilseydi….
Geary onu kollarının arasına aldı ve kendine yakın tuttu. Bütün bunlar hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ama o zaman belki de hiç düşünmemesi gerekiyordu. O hayalleri onunla beslemişti. Hem saf hem de deneyimliydi. Güvenen ve şüpheli. Onun gibi birini hiç tanımamıştı.
Şaka yapmıyorum. O, onun anlamaya bile başlayamadığı bir varoluşu yaşayan, tanrıya dönüşmüş bir insandı.
Ama o istedi.
Bugün, onu Atlantis'e götürerek ve onun bir parçasını elinde tutmasına izin vererek ona rüyasını vermişti. Ve eğer ölmeleri gerekiyorsa, o zaman onun en çok istediği tek şeye sahip olduğundan emin olmak istiyordu.
Kanepeden kalkıp elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı.
Kaşlarını çattı. "Şimdi nereye gidiyoruz?"
"Yalnız kalabileceğimiz bir yerde, böylece seni çırılçıplak soyabilir ve seni yere atabilirim."

BÖLÜM 15

Arik, Hades'le anlaşma yaptığı andan beri duymak için can attığı kelimeleri söylerken nefesi boğazında düğümlendi. Kapıyı kilitlemek için elini uzatmadan önce Arik'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Hiçbir şey olmadı.

İnsan sınırlarını hatırladıkça küfretti. Kapıyı kilitlemek istiyorsa, bunu elle yapmak zorunda kalacaktı ki bu cidden berbattı.

Zaman boşa gidiyor. Arık kapıya koştu ve sıkıca kilitledi.

Adam yanına dönerken Megeara ona kaşlarını çatmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Fikrini değiştirmeni riske atmayacağım. Başka bir yer bulduğumuzda, moralini bozacak bir şey olabilir ve bende seni baştan çıkaracak çikolata yok."

O güldü. "Yani burada azgın gençler gibi sevişeceğiz?"

"Benim için çalışıyor."

Oldukça mahcup bir şekilde odaya baktı. Korkacağından korkarak onu kendine çekti ve onunla yavaş dans etti. "Haydi, Megara. Benimle vahşi tarafta yürü. Hadi soyunup Solin'in döşemesini mahvedelim. İki amaca hizmet eder. Biz mutluyuz, o ise kızgın."

Geary kararsızlıkla dudağını ısırdı. Arık böyleyken çok sevimliydi. Oyuncu ve büyüleyici. Ona nasıl karşı koyabilirdi?

Bakışlarını tekrar odada gezdirdi. "Burada rahat bir yer yok."

"Ben altta olacağım. Söz veriyorum, sana iyi bir yastık yapacağım."

O uslanmazdı. "Seni bundan caydırmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, değil mi?"

"Hayır." Elini avucunun içine aldı ve şişmiş aletini avucunda hissedebilmesi için sineğine bastırdı. "Senin için çok çaresizim. Bana acımalısın."

Öpücüğünü almak için çenesini kaldırdığında Geary'nin kalbi gümbür gümbür atıyordu. Oh, tadı ilahi gibiydi. Dilleri dans ederken bir kolunu boynuna doladı ve pantolonunun içinden okşadı.

Arik, Megeara'nın çenesinin etrafından, boynundan aşağı doğru kemirirken, eli rahatsız edici derecede yavaş bir ritimle ona masaj yaparken, Arik derin, kesik kesik bir nefes aldı, bu da onun ona olan arzusunu artırıyordu. Dilinin onun etine vuruşu, tekrar tekrar elektrik çarpması gibiydi. Her parçası bu duygudan titriyordu. Sinir uçları canlıydı ve zonkluyordu.

Hırlayarak gömleğini başının üzerine çekti, böylece ağzı, elleri ve teni arasında daha fazla engel kalmasın. Sadece dokunuşunu hissetmek istiyordu.

Gövdesini görünce nefesi kesildi ve avuçlarını çıplak göğsüne yasladı. Geary, Arik'in taşıdığı yaralara inanamadı. Her yerdeydiler. Çoğunlukla baygın ve zamanla solgundu, onu sudan çıkardığında onları görememişti. Ama yakından bakınca son derece belirgindiler. "Sana ne yaptılar?"

Elini yavaşça saçlarının arasından geçirdi. "Beni kontrol etmeye çalıştılar"

Defalarca başarısız oldukları hasar miktarından belliydi. Arık gerçekten inatçı bir adamdı.

Onu öpmek için başını eğdi ama o geri çekildi. "Bu son eylemde sana ne yapacaklar?"
"Bilmiyorum ve şu anda umurumda değil."
"Umurumda, Arık."
Sözlerini anlamamış gibi ona kaşlarını çattı. "Neden?"
“Çünkü kimseye işkence yapılmamalı. Yanlış."
"Bu işlerin yolu bu. Kuralları çiğnersen sonuçlarına katlanırsın. Ben bu bedeli ödemeye hazırım.”
Boynuna burnunu sokmak için geri döndüğünde titriyordu. Bu konuda nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyordu? Ama sonra, vücudunun görünüşüne bakılırsa, bu o kadar yaygın bir olaydı ki büyük ihtimalle gözünü bile kırpmamıştı. Dediği gibi, ona göre normaldi. Ama onun için önemliydi. Onun incinmesini istemiyordu, özellikle de onunla olduğu için. Bundan çok daha fazlasını hak eden düzgün bir adamdı. Onun cezalandırılması düşüncesine daha fazla dayanamadı - fiziksel bir acı gibi sızlıyordu.
Arık, boynuyla oynarken teninin gerçek yumuşaklığına hayran kaldı. Bu arada vücudu çok taze ve tatlı kokuyordu. Gömleğinin düğmelerini açarken ellerini sırtında gezdirdi. Altında çıplak olmasını beklemişti. Onun yerine giydi…
Esaret teçhizatı. Geri çekilerek, onun göğsünü büyük bir bandaj gibi saran beyaz şeye kaşlarını çattı. "Bu nedir?"
Geary, rüyalarında hiç sutyen takmadığını anlayınca güldü. Tepkisine bakılırsa, başka kimsenin de öyle olmadığı sonucuna vardı. “Bu bir sütyen. Daha önce hiç görmedin mi?”
Parmağını kayışın altından geçirdi ve şimdiye kadar gördüğü en iğrenç şeymiş gibi dudağını kıvırdı. "HAYIR. Bu ne için?"
"Beni yerinde tutuyor."
"Evet ama senin yerinde olmanı istemiyorum. Seni ellerimde istiyorum.”
Başka herhangi bir erkek olsaydı, bu söz onu anatomisinin belirli bir yerine çivileyip çekip gitme noktasına kadar kızdırabilirdi. Ama o kadar içtenlikle söylenmişti ki, onu yine güldürmekle yetindi. Etrafına uzandı ve kayışını çıkardı. Sütyen yere düşerken Arık'ın yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Hiçbir erkek ona bu kadar tatmin olmuş bir açlıkla bakmamıştı.
Bir elini kaldırdı, sonra göğüslerine dokunmaktan korkuyormuş gibi tereddüt etti. Elini tuttu ve ona götürdü. Adam ona dokunduğu anda inledi ve vücudunun ortası ağrıdı. Ve tek düşünebildiği, onun içinde sert ve derin bir yerde olmasıydı.
Arık'ın şişmiş göğsünü avucunun içine alırken nefesi boğazında takıldı. Çok yumuşaktı... Hiç böyle bir şey hissetmemişti.
Başparmağını gergin meme ucuna dokundurdu ve kadın kelimenin tam anlamıyla kıvranırken çok sevindi.
Sırıtarak, onun tadına bakabilmek için o tepeyi ağzına çekmek üzere başını aşağı eğdi. Başını göğsüne bastırdığında bir inilti çıkardı.

Ah evet. İstediği buydu. Onun tadından, büzülmüş göğüs ucunun dilinin üzerinde yuvarlanmasından keyif aldı. Ama tek yaptığı, onu daha çok yakmaktı. Onu tamamen çıplak görmek istiyordu.
Aklında bu düşünceyle hızla pantolonunun fermuarını açtı. Pantolonunu vücudundan aşağı kaydırırken ayakkabılarını tekmeledi ve sonra omzunun üzerinden fırlattı.
"Daha fazla sürpriz ha?" diye sordu küçük külotu incelerken.
Geary parmaklarını onun bacaklarının arasına değdirmek için uzanırken konuşamadı. Dokunuşuyla yandığını hissetti. Ve tek düşünebildiği, zevkten çığlıklar atana kadar adamın onu yaladığı zamanki rüyalarıydı.
Başparmağıyla bu ipeğin içinden ıslanana ve onun için yalvarana kadar masaj yaptı. Acımasız işkencesine devam ederken elini saçlarına gömdü.
Arık, ona daha yakından dokunabilmek için ipek kumaşı bir kenara itti. Zaten çok ıslanmıştı ve adam onun tadına dilinde varmak için can atıyordu. Parmağını külotunun altına geçirdi ve çıkardı.
Kadın önünde çıplak dururken o hâlâ pantolonunun içindeydi. Tanrılar, ama o şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı. Sıska ya da zayıf değildi, aksine şehvetli ve sıkıydı. Bikinisinin dış hatlarını teninin bronzdan daha açık sarı bir renge dönüştüğü yerde görebiliyordu.
Ama onu esir tutan şey bu değildi…
Bakışları buluşup kilitlendiğinde Geary dudaklarını yaladı. Arık onun ellerini tuttu ve dokunuşuyla sızlayan vücudunun merkezine götürdü.
Başparmaklarını kullanarak, vücudunun en özel bölgesini görebilmek için kıvrımlarını genişletti.
Uzun parmağını yarığından aşağı kaydırdı ve omurgası boyunca bir ürperti yarattı. "Düşündüğümden çok daha yumuşaksın," diye fısıldadı. "Islak."
Ve parmağını onun derinliklerine kaydırdığında, neredeyse sırf zevkinden geliyordu. Adam onu uzun uzadıya incelerken, boğazında inleyerek nefes nefese kaldı.
Parmakları döndü ve zayıflayana kadar alay etti.
Tam sonuna geldiğinde, kendini kaldırdı ve parmaklarını ağzıyla değiştirdi. Zevkin şoku o kadar büyüktü ki parmak uçlarında yükseldi. Adam onu rakipsiz bir beceriyle dillendirirken onun adını soludu. Duruşunu genişleterek, dili tekrar tekrar içinde hareket ederken ağzına doğru eğildi.
Dayanamadı, küçük bir çığlıkla geldi. Ama yine de durmadı. Başka bir orgazm olana kadar ağzı ve diliyle ona kızdırmaya ve eziyet etmeye devam etti.
Onu her şeyden çok içinde arzulayarak elini saçlarına daldırdı ve onu kendinden uzaklaştırdı.
Arık, yere çöküp dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladığında, onun tadı ve kanındaki ateş karşısında sersemlemişti. Elleri rakipsiz bir hevesle onun vücudunu aradı.
Şimdi tanıdığı Megara buydu. Keşfi konusunda acımasızdı.
Öpüşüyle acımasız. Onu tekrar yere iterek, ellerini vücudunun üzerinde gezdirebilmek için kıyafetlerini hızla çıkardı.

Elini kesesinin üzerinde gezdirirken, adam bacaklarını onun için açtı. Aslında bu hissin zevkinden sızlandı.
Ona hiç acımadan başını aşağı eğdi ve ağzına kadar aldı. Arık, tahayyül edilemez bir zevk içini kaplarken sırtını kamburlaştırdı. Her şey dönüyordu. Seks yaptığı onca zaman boyunca, hiç böyle bir şey bilmemişti. Hiçbir zaman buna eşit bir zevk hissetmedim.
Onu izlemek için başını eğdi ve onun aç bakışlarıyla karşılaştı. Oradaki görüntüsü içini paramparça etti. Onu tekrar tüm yol boyunca alırken, yanağını okşamak için uzandı.
En ucunu kemirmek için geri çekilmeden önce boğazı onun ucunu gıdıkladı. Nihai cennetteydi.
Megeara, tekrar geri çekilmeden önce onu sertçe içine çekti ve üzerine binene kadar vücudunu öptü. Ecstasy ile kör, o kendini ona saplarken kalçalarını kaldırdı.
Arık, onun vücudunu saran sıcaklığıyla haykırdı. Hemen gelmemek için elinden gelen tek şey buydu ama bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu. Sonsuza kadar onun içinde kalmak istiyordu.
Geary, Arik'in kalçalarını ellerinin arasına alıp onu harekete geçirirken yüzündeki arsız zevke gülümsedi. Ve söz verdiği gibi yaptı. Sahip olduğu her şeyle ona bindi.
Hızlı ve sert bir şekilde, onu olabildiğince derine çekiyor ve sonra düşmek üzere olana kadar yükseliyordu. Onun sertliğini onun içinde hissetmekten daha iyi bir şey yoktu.
Ve ona saldırırken, birlikte bir gelecekleri olmadığını biliyordu. Ama yine de ona hiç kimseye hissetmediği kadar yakın hissediyordu.
Sanki onun hayati bir parçasıydı ve bir kez olsun onun yanında çekingen hissetmiyordu. Çıplaklığı ve cinselliği konusunda tamamen rahattı. Onu ne kadar özlediğini bildiği için tamamen rahattı. Artık aralarında hiçbir engel kalmamıştı. Sırlar yok.
Ve tekrar geldiğinde, gerçekten yüksek sesle çığlık attı.
Arik, Megeara'nın coşkusunu görünce inledi. O kadar yoğundu ki kendi başına patladı.
Vücudu kontrolünden çıkarken kendini onun derinliklerine sürdü. Binlerce duygu ve his, onu tüm mantık ve düşüncelerinden mahrum bırakarak, onu parçaladı.
Tek yapabildiği hissetmekti. Onu ve bedeni onun içinde kasılırken saf, kesintisiz mutluluk anını hissedin.
Dudaklarını öpmek için üzerine eğildi. Arik, duyularının girdap yapmasına izin vererek onu orada tuttu.
"İyi misin?" diye sordu, endişeden kaşları çatılmıştı.
"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladı. “Vücudumun tersyüz olduğunu düşünüyorum. Ve eğer bir insan vücudunda böyle bir şey varsa, Solin'in neden rüyalara girmeye kalkıştığını anlayamıyorum. Aklını kaçırmış olmalı.” Arık'ın öfkesine güldü. Duymayı beklediğim bu değildi. Ama eğlendiğine sevindim."

Onu tekrar öpmeden önce yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni bütün gün içebilirim, Megara. İçimdeki bu duygu nedir? Yanında olamama düşüncesiyle canını yakan? Sana yeni sahip olmama rağmen yeniden senin içinde olmak isteyen mi? Son sorusunu ona fısıldamadan önce tereddüt etti. "Bu aşk mı?"
"Hayır," diye yanıtladı sessizce. İlk görüşte aşka inanmıyordu. "Gerçek aşkı inşa etmek zaman alır. Hissettiğin şey sadece tutku."
"Ama geçici gelmiyor."
"Başlangıcında asla yapmaz. Delicesine delicesine aşık olma ile aşk arasındaki farkı ancak geriye dönüp baktığımızda anlıyoruz."
İddiasına inanmıyor gibiydi. "Ya değilse?"
"Ne diyorsun Arık? Beni sevdiğini mi?
Arık bunu düşünürken sustu. Hissettiklerini inkar etmek mümkün değildi. Ama o zaman, duyguları çok yeniydi ve sadece birkaç gün sonra sona ereceklerdi. Şimdi aşk olabilir, ama insan duyguları olmadığında nasıl sevmeye devam edebilirdi?
Belki de haklıydı. Belki de sadece tutkuydu.
Ama böyle düşünürken bile daha iyisini biliyordu. Eski varoluşuna geri dönme fikri, içini o kadar çok yaktı ki, buna zar zor dayanabildi. Şimdiye kadar bildiği herhangi bir cezayla tam bir alay konusu oldu. Sonsuza kadar onunla kalmak istiyordu.
Onu kaybetmekten korkarak, onun çıplak vücudunu çıplak vücuduna yakın tuttu ve ayrılışının ne kadar yakında olacağını unutmaya çalıştı.
Geary orada sessizce yatıyor, Arik'in yanağının altında atan kalbinin sesini dinliyordu. Şimdi birlikte geçirdikleri zamanın ne kadar sınırlı olacağını bilerek onunla birlikte olmak ne kadar tuhaftı. Sonsuza dek sürmesini umduğunuz çoğu ilişkinin iyimserliği yoktu. Bazı yönlerden bu onu şanslı yaptı. Zamanlarının ne kadar sınırlı olduğunu saniyesine kadar biliyordu. Ama onu ne zaman kaybedeceğini bilmek de bir lanetti çünkü ona zaten aşık olduğundan şüpheleniyordu. Nasıl olamaz? Onu gerçek yüzünü gören tek erkek oydu. Rüyasında ona her şeyi anlatmıştı. Umutları, hayal kırıklıkları. Onunla hiçbir zaman kısıtlanmamıştı. Asla geri çekilmedi. Onu kimsenin bilmediği bir şekilde tanıyordu.
İşte bu yüzden gitmesine izin veremezdi.
"Seni burada tutmanın bir yolu olmalı."
O cevap verene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.
"Kalabilirdim ama şu an seninle olan adam ben olmazdım."
"Ne demek istiyorsun?"
"Tanrılığımdan vazgeçebilirdim ama bu benim ölümlü olmamdan başka bir şeyi değiştirmezdi.
Sürem dolduğunda, eski halime geri döneceğim. Duygularım olmayacak ve seni rüyalarda ziyaret edemeyeceğim. O zaman senin yanında olmam için hiçbir sebep olmazdı."
Buna inanmıyorum. Duyguların var. Hissetmemek için çok derinden hissediyorsun.

“Rüyalarda seni sifonla çekiyordum. Hissettiğim her şey senden geldi. Size söz veriyorum, eğer ölümlü olursam, bu duracaktır. Artık seni ne fiziksel ne de duygusal olarak hissetme gücüm bile olmayacaktı.
"Bunu nasıl biliyorsun?"
"Bu bir lanet, Megara. Bunun tedavisi yok. Hiçbir tanrı bir başkasının lanetini değiştiremez.
Ben lanetlendim.
Bunu hâlâ kabul edemiyordu. Biri öyle dedi diye bir şeyleri kabul etmek onun doğasında yoktu. O bir bilim adamıydı ve teorisinin kanıtlanmasına ihtiyacı vardı. "Herhangi bir Oneroi hiç özgür kaldı mı?"
"Hayır," dedi vurgulayarak. “Hiçbirimiz için tek bir özgürlük vakası olmadı. Deneyen birkaç kişi yakalandı ve öldürüldü.”
"Adil değil. İstersen özgür olabilmelisin.”
Alnına düşen bir tutam saçı okşarken derin bir nefes verdi. "Hayatın adil olduğunu kim söyledi?"
"Belki, ama bunu Tory'ye soracağım."
"Tory daha bir çocuk."
"Evet ve Yunan mitolojisine kafayı takmış durumda. Eğer senin için bir kaçış olsaydı, o bunu bilirdi.”
Arık, Megeara'nın denemeye istekli olmasına bayılıyordu ama bunun umutsuz olduğunu biliyordu. Hiçbir insan Yunan mitolojisi hakkında ondan daha fazlasını bilmiyordu. Megeara insandı ve lanetli bir tanrıydı. Tek umabileceği, kendisi gittikten sonra onu güvende tutmanın bir yolunu bulmaktı.
Solin'de oldukları sürece bir sığınakları vardı. Solin onlara diğer tanrılarla bir ateşkes yaptığını söylemişti. Evine davetsiz girmediler ve bunun için onları öldürmedi. Ama Arık ve Megeara günün her dakikasında burada kalamazdı. Ve hayatını burada, bu duvarlar arasında yaşamaktan memnun olmayacaktı. Kafeslerin hiçbir türünü hiç sevmemişti.
O ölecek, o yüzden burada kal ve dönüş zamanı gelene kadar onun arkadaşlığının tadını çıkar.
Neye dönüş? boşluk mu? Soğukluk?
Bu saçmalıktı. Ufuk Ada'ya geri dönmek istemiyordu.
O zaman onun yerine sen ölürsün.
Arık, ona yaslanırken yanağını başının üstüne yasladı. Onun kollarında kendini çok iyi hissediyordu. Onun çıplak teni onunkine yaslanırken çok iyi.
Onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.
Bu doğruydu ve aslında mantıklı olan tek çözüm buydu. Zamanını onunla geçirecek ve sonra kendini Hades'e teslim edecekti. Hades ona işkence edip öldürecekti, o zaman herkes mutlu olacaktı.
Mutlu olmayacaksın, aptal herif.
Bu aslında oldukça doğruydu ama ondan vazgeçip eve gitse bile yine de işkence görecekti, Dolophoni'nin onu yine de öldüreceğinden bahsetmiyorum bile.
Öyleyse neden onu alıp bu işi bitirmelerine izin vermiyorsun?

"Hayatını bir amaçla yaşa."
Bu sözler çok uzak bir geçmişten gelip peşini bırakmazken Arık gözlerini kırpıştırdı. İronik bir şekilde Trieg'e yardım etmeye gittiğinde, Oneroi olduğu günlere geri dönmüştü. Kara Avcıların lideri Acheron, Trieg'in ailesinin ölümüyle ilgili yaşadığı sorunları ve bu sorunlarla başa çıkmasına en iyi nasıl yardım edileceğini tartışmak için onu çağırmıştı.
Uzun boylu ve siyah saçlı Atlantisli, Athena'dan bile daha akıllıydı. Arık'ın insan ruhunu ve özünü anlamasını sağlamaya çalışıyordu. "Unutma Arikos, insanlığın anahtarı basittir. Hayatını bir amaçla yaşa. Çabalamak için hedeflere ihtiyaçları var. Tüm Trieg'ler düşmanları tarafından ondan alındı, bu yüzden onları onun için önemli olan yenileriyle değiştirmeliyiz. Hedefler olmadan insanlık kaybolur ve tek bir adam işlevini yerine getiremez."
Acheron bir konuda yanılmıştı. Gol olmadan herkes kaybedildi. Tanrılar bile. Şimdiye kadar Arık'ın hedefleri doğası gereği her zaman bencilceydi. Bir Skotos olarak amacı, yaşanabilecek en büyük zevki bulmaktı. Bir Oneroi olarak, cezalandırılmamak için kendisine söyleneni yapmak zorundaydı. Başka birinin duygularını veya hayatını bir kez bile düşünmemişti.
Ama şimdi bir amaçla nasıl yaşayacağını anlamıştı. fedakarlığı anladı. Uğruna ölmeye değer şeyler vardı. Onunki basitti. Megara. Tek pişmanlığı, geçmişten daha çok keyif almış olmayı dilemesiydi. Birlikte geçirdikleri her saniyenin tadını çıkarmalıydı.
Yine de birkaç günü kalmıştı. Sayacakları. Ve zamanı geldiğinde pişmanlık duymadan boynunu ilmeğe geçirecekti.
Evet, doğru.
Tamam, o halde tek bir pişmanlık olacaktı - bir daha Megeara'yı göremeyecek veya ona dokunamayacaktı.
Bununla ölebilirdi.
Ve aklının bir köşesinde ona gülen aynı alaycı ses vardı. "Güven bana oğlum, güveneceksin."

BÖLÜM 16

"Bir problemimiz var Houston."

M'Adoc, saraylarının arkasındaki şelaleye baktığı cumbalı pencereden arkasını döndü ve Deimos'un özel süitine davetsizce girdiğini gördü. Yavaşça ve sessizce nefesini verdi, anında duygusuz görünümüne büründü.

"Ne kadar gündelik konuşma dilindesin, Demon." Sadece M'Ordant ya da D'Alerian'ın sahte olmadığını anlayacağı deneyimli, alaycı bir kaşla yarı tanrıyı tırmıkladı ve sesini sabit ve yumuşak kalmaya zorladı. "Buradaki kansız varlığına göre onu öldürmeyi başaramadın... yine."

Demon'un gözleri kısıldı. "Alaycı imalar olmadan da yapabilirim."

Ellerini arkasında kavuşturan M'Adoc, yarı yolda Deimos'la buluşmak için zemini geçti.

“İkimiz de böyle bir şey hissetmediğimi biliyoruz. Ama dürüst olmak gerekirse, beceriksizlik olmadan başa çıkabilirim.

Ölümlü düzlemde kısıtlanmış bir tanrıyı ortadan kaldırmak ne kadar zor?”

"Onu gözetleyen bir Chthonian ve Atlantis tanrısı varken bu oldukça imkansız."

M'Adoc şaşkınlığını gizlemek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Acheron bunları neden umursasın ki?"

"O değil, annesi. Onu hatırla? Bir şeytan tırnağı yüzünden tüm ailesini ciddi bir şekilde şaplak atarak unutulmaya yüz tutan uzun boylu, kızgın, sarışın kaltak mı?

M'Adoc'un dudakları gülümsemek için canlandı ama kendini yakalamaya o kadar alışmıştı ki, bunu saklamak çok kolaydı. "Bir şeytan tırnağından daha fazlasıydı ve Kalosis'e kilitlendi, öyleyse nasıl sorun olabilir?"

“Tam olarak değil, değil. Birisi onun özel küçük rahibe madalyonlarından birini çıkardı ve artık erkek oyuncağına ya da ona zarar vermememizde çıkarı olan kadının ellerinde. Görünüşe göre erken ölmekle ilgili bir sorunu var. Gidin.

Demon'un özeti M'Adoc'u pek de eğlendirmedi. "Pekala, bu senin için berbat, değil mi?"

"Hepimiz için berbat, Oneroi. Bunun halledilmesini istiyorsan, kendin yapmanı öneririm.”

M'Adoc alaycı ses tonunu uzak tutmak için gerçekten çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Sıradan bir ölümlünün Dolophoni'yi korkutabileceği günü görecek kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Yüzyıllar boyunca gerçekten yumuşadınız, değil mi?”

Deimos dudağını büktü. "Bana korkak demek beni intihara sürüklemez. Dediğim gibi, hafifletici sebeplerimiz var. Onu öldürmenin ne kadar kolay olduğunu bana söyleyen sensin.

O zaman neden bir kez olsun ellerini kana bulamayı denemiyorsun?

M'Adoc'un ellerinin yetmiş beş yıllık kariyerli bir cerrahınkinden daha fazla kanla kaplı olduğunun farkında değildi. Baş belalarını yerine getirmekte bir sorunu yoktu, sadece diğer tanrıların bunu bilmesine izin vermemek için

dikkatli olması gerekiyordu. Bir Oneroi'nin onların zımni onayı olmadan bir cana kıyması fikri onları gerginleştirme eğilimindeydi. "Benim işim korumak."
“Evet, kendi sırtın. Benimki de ekibime göz kulak olmak - bunlardan biri artık öldü."
M'Adoc'un öfkesini anladığından emin olmak için bir adım öne çıktı. "Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi öldürmekten kaçınmadığımı biliyorsun. Ama bu... bu farklı. Gereksiz yere bir kardeşimi daha kaybetmeyeceğim. Bu iş kontrolden çıkıyor.” Eklemeden önce tereddüt etti.
son bir yorum. "Şu anda Solin'in evindeler - onun koruması altındalar. Eminim siz de onu hatırlarsınız.”
Tabii ki yaptı. O ve Solin birden fazla kez mücadele etmişlerdi. İkisi de bu kavgalardan yaralanmıştı.
Ama bu ne burada ne de oradaydı.
M'Adoc ellerini arkasından sıkıca kavradı, doğrudan Demon'ın kafasına bir ok atmak istedi ama Demon'a bunun rutin bir vuruştan başka bir şey olmadığını veya başarısızlığının onu herhangi bir şekilde üzdüğünü bilmesini göze alamazdı. Her zaman tamamen sakin kalmalıdır. Demon, tanrıları M'Adoc'un aleyhine çevirmek için bir bahane bulmayı çok isterdi ve bunu biliyordu. Tırmandığı tehlikeli bir çizgiydi.
Başını eğdi. “Hizmetlerin için teşekkürler, Demon. Bir dahaki sefere Hiddetlere danışmam gerektiğinde dişilerden birini çağıracağımdan emin olacağım, çünkü onlar çok daha gaddar ve becerikli.
Bu diken, ona alay eden Demon'da kaybolmadı. "Bir gün M'Adoc, bana neden İblis lakabını taktıklarını öğreneceksin."
Ve bir gün Demon, M'Ordant ve D'Alerian'ın M'Adoc'tan neden Fonias - Avcı olarak bahsettiğini öğrenecekti.
Bu arada, M'Adoc'un temizlemesi gereken bir karmaşa vardı ve bu sefer işin doğru yapıldığından emin olacaktı. Arikos bir iki gün rahat etsin de biraz rahatlasın. Sonra gardını indirdiğinde, M'Adoc bundan tam olarak yararlanacaktı.

* * *

Arık, Megeara gömleğinin düğmelerini iliklerken gülümsedi. Birlikte yatmış olsalar da, bu tek perde bir şekilde daha samimi görünüyordu. Düğmeleri deliklerinden geçirirken elleri zarifti. Kısacık dokunuşu göğüs uçlarının sertleşmesine ve vücudunun ısınmasına neden oldu. Havada onun kokusu ağırdı ve tek yapmak istediği, onu sonsuza kadar yalnız kalabileceği özel bir yere götürmekti.

Ona baktı. "İyi misin?"
"Güzel, neden?"
"Garip bir görünüşün var."
"Sadece dudaklarının ne kadar nefis öpülesi olduğunu düşünüyorum." Ve daha ne yaptığının farkına bile varmadan onu tekrar öpüyordu.

Arik'in kollarında eriyip giderken Geary içini çekti. Vücudunun çelik gibi hissi heyecan vericiydi ve bu, onun giysilerini yırtıp onunla bir tur daha oynamak istemesine neden oldu. Keşke yapabilseydi. Ama şu anda düşünecekleri çok şey vardı.
Aklından tüyler ürpertici bir düşünce geçerken geri çekildi. "Bana ulaşmak için Tory'nin peşine düşeceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"
Arık kaşlarını çatarak geri çekildi. "Affedersin?"
“Dolophoni. Benim ya da senin onun için gelmeni sağlamak için peşinden gitmeyecekler. Yapacaklar mı?
Rahatlaması için başını salladı. “Onların tarzı değil. Sadece peşinden gönderildikleri kişiyi öldürürler.
Seyirciler onlara saldırmadıkça seyirciler hakkında endişelenmezler. Aslında oldukça etiktirler ki bu, tanrılar ve suikastçılar için inanılmaz bir başarıdır.”
"O zaman sana ulaşmak için değilse neden benim peşimden geliyorlar?"
"Birisi senin ölmeni istiyor."
Duygusuz tonu onu ürpertti. "Bana daha sonra inceliğin üzerinde çalışmamız gerektiğini hatırlat." Geary anlamaya çalışırken başını salladı. "Kim benim ölmemi isteyebilir ki? Ben hiçbir şey yapmadım.”
"Atlantis'in etrafını kazıyordun. Bu yüzden tekne havaya uçuruldu. Tanrılar hiçbir koşulda buranın rahatsız edilmesini istemezler. Ve hepsi sırrını saklamak için öldürmeye hazır.”
"Bu ne sırrı?"
“Neden yok edildiğini tahmin ediyorum. Kaybolduğu gün ne olduğunu biz bile bilmiyoruz. Orada her ne olduysa hızla indi ve gerçeği bilenler o zamandan beri onu sakladılar.”
Geary araştırmasını hatırlayınca başını kaldırdı. "Platon, tanrıların onu ceza olarak yok etmelerine neden olan şeyin insan kibri olduğunu yazdı."
Arık alay etti. "Platon, ataları doğmadan çok önce yok edilmiş bir ulus hakkında bir mesel yazdı. Gerçek hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Atlantis'i öğrenmeye yaklaşan hiç kimse, başka birine anlatacak kadar uzun yaşamadı."
Acı içini doldururken geri çekildi. Ailem bu yüzden öldü, değil mi? Çok yaklaştık.”
Ona sempatik bir baş selamı verdi. "Üzgünüm Megeara. Ama evet. Baban gerçek sitenin her yerindeydi.
Yüzünden bir damla yaş aktı ama hemen sildi.
"Benim için gel, Megeara, sana kötülük yapanlardan intikam almanı sağlayayım...
en çok sevdiklerinizi almış olanlar. Buraya gel çocuğum ve ikimiz de onlara hak ettiklerini teslim edelim. Önemsiz bir gösteriş için ikimizden de sevdiğimiz insanları aldılar. Bana yardım et, ben de sana yardım edeyim.”
Bu, Megeara'nın burada her zaman duyduğu aynı kızgın kadın sesiydi.
"Apollymi?" İsmi fısıldadı.

Benim. Ve eğer dinlersen seni koruyacağım çocuğum. Babanı kurtarırdım ama yardımımı reddetti ve onu öldürdüler. Seni genç bir ölümden kurtarırım.”
"Seninle mi konuşuyor?" Arık fısıldayarak sordu.
Bu soruyu Megeara'ya soran başka biri olsaydı, kesinlikle reddederdi.
"Tanrıların ondan sevdiği birini aldığını söylüyor."
"Onun oğlu. En azından Zeus'un iddia ettiği şey bu. Kocası Archon, Apostolos'u öldürdü ve keder içinde tüm ailesini yok etti.
Ama bu mantıklı değildi. "Öyleyse neden kendi tanrılarından değil de Yunan tanrılarından intikam almak istiyor?"
“Çünkü Apollon uzun zamandır Apostolos'u öldürenin kendisi olduğunu iddia ediyor. O zamanlar Yunanistan ve Atlantisliler çok gergin bir ateşkes içindeydiler. Yüzyıllardır birbirleriyle savaşmışlardı. Atlantisliler, Apollon'un oğlunu öldürmeye çalışmışlardı, ancak bebeği kraliçe onu doğurmadan önce rahminden çıkarmayı başarmıştı ve onun yerine orada öldürdükleri başka bir çocuğu koydu. Daha sonra oğlu Strykerius'u Apollo'nun rahibeleri tarafından büyütüldüğü Delphi'ye götürdü.”
Bu mantıklı değildi. "Apollon oğlunu kurtardıysa neden Apollymi'nin çocuğunu öldürsün?"
“Çünkü yirmi bir yıl sonra Apollon'un Yunanistan'ın Didymos adasında bir oğlu daha oldu. Atlantisli suikastçılar gece yarısı saraya girdiler ve bebeği ve Apollon'un kutsanmış metresi olan annesini idam ettiler. Apollon, Atlantislilerden işledikleri suçtan intikam almak için Apostolos'u öldürdüğünü, ardından soylarından herkesi yirmi yedinci yaş günlerinde korkunç bir şekilde ölmeleri için lanetlediğini iddia ediyor.
metresinin ölüm yaşı. Apollymi'yi kızdıran da buydu. Apollo gibi o da oğlunun ölümünün intikamını almak istiyordu, ama Apollo daha büyük tanrıydı, bu yüzden onu şu anda oturduğu Kalosis'e hapsetti ve ondan ve Yunan panteonunun geri kalanından intikamını planladı.
Megaara, Arık'ın sesinde tuhaf bir ton yakalayınca başını yana eğdi. "Ama buna inanmıyorsun."
Uzaklara baktı. "Apollymi ile tanıştım ve Apollo'yu tanıyorum... o daha büyük bir tanrı değil. Henüz Yok Edici'ye karşı gelecek bir tanrı görmedim. Kendi ailesi bile ondan korkuyordu ve bunda haklıydı. Kendi salonlarında bir araya toplanmışken hepsini unutmak için patlatmasının on dakikadan az sürdüğünü söylüyorlar. Tanrıları benim kadar tanıdığım için, katliama sessizce gitmediklerinden oldukça eminim. Ama bunun yerine müthiş bir mücadele verdiler ve koca bir panteondan sadece bir tanesi ayakta kaldı.”
"Apollymi."
Onayladı.
İçinden kötü niyetli bir düşünce geçti. “O zaman bana verdiği sözü yerine getirebilir mi? Kimseyi incitmeden seni kurtarabilir ve babamın itibarını geri kazanabilir mi?

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve dikkatle ona baktı. "Beni dinle Megeara. Tanrılar bencilce hareket etmezler. Hiçbiri pazarlıktan bir şey almadan kimseye yardım etmeyecek. Kendine Apollymi'nin senden ne istediğini sor.
"Özgürlük."
Kafasını salladı. "Asla bu kadar basit değil aşkım. Apollymi intikam almak istiyor ve bunun için kimin acı çektiğini umursamıyor. Eğer serbest bırakılırsa, tüm dünyayı yok edecek. Hepsini.
Kimse onu durduramayacak. Bu yüzden hapsedildi ve bu yüzden herkes onu orada tutmaya istekli." Bakışları yoğunlaştı. "Asla özgür olamaz."
Geary bunu anladı. Mantıklıydı. Yine de artık hedefine çok yaklaşmıştı. Babası haklıydı ve bunu şüphe gölgesinin ötesinde kanıtlayabilirdi. Onun rekorunu silebilirdi…
Ama ne pahasına olursa olsun? Buna değdi?
Ve yine de Apollymi, intikam vaatleriyle kafasına işaret etti.
"İntikam sadece onu arayan kişiyi yok eder." Geary, New York'taki büyükbabasının Amerika'ya yaşamak için döndükten sonra bunu söylediğini hatırladığında duraksadı.
II. Dünya Savaşı sırasında, doğum gününü kutlarken tüm ailesi, başlarına gelen bir baskın Nazi birliği tarafından katledildi. Henüz dokuz yaşında olan büyükbabası yaralanmış, gözleri kör edilmiş ve ölüme terk edilmişti. Bilinci yerinde değilken, ailesinin cansız bedenleri tarafından korunurken, gizemli bir adam gelip onu kurtarmıştı. Adam büyükbabasını sarmış ve hayatına yeniden başlaması için sağ salim Amerika'ya getirmişti.
Öfkeli bir gençken Geary, büyükbabasına ondan her şeyini alan kişileri hiç düşünüp düşünmediğini sormuştu.
Büyükbabası onun elini sevgiyle okşamıştı. "Tabii ki biliyorum, Megara. Silah seslerini duymadığım o günden beri doğum günüm olmadı. Hepimizi öldürmek için kulübemizin kapısını tekmelediklerini görmüyorum. Beni kör etmeden önce gördüğüm son şey annemin beni korumaya çalışırken ölmesiydi. On dört yaşındaki kız kardeşim tecavüze uğramak ve öldürülmek üzere sürükleniyor. Cidden, küçüğüm, o günü sürekli hatırlamadığımı ve ondan neden tek başıma kurtulduğumu merak ettiğimi mi sanıyorsun? Ben de ölsem daha iyi olmaz mıydı? Yine de buradayım ve bunun için minnettarım. Çünkü o gün ölseydim, sen olmayacaktın."
Ona duyduğu öfke içini yakmıştı. "Onlardan intikam alacaktım. Onlar suçlarının bedelini ödeyene kadar yaşayamazdım."
O anlayışlı tavrıyla ona başını salladı. "Bunu ben de düşündüm ve hatta savaştan sonra onları bulmak için Avrupa'ya geri dönüş rezervasyonu yapacak kadar ileri gittim."
"Ama gitmedin."
"HAYIR. Kurtarıcı Meleğim" -onu Amerika'ya getiren kişinin adıydı- "sanki ne planladığımı biliyormuş gibi tekrar yanıma geldi ve bana eylemlerimizin bizi mahvettiğini veya kurtardığını söyledi. Seçim bizim. O gün beni bu kadar aptalca öldüğümü görmek için kurtarmadığını söyledi. Ve bana intikamın sadece onu arayanları yok ettiğini söyledi. Gitmeyi seçersem, beni

durdurmazdı. Ama bana, almaya çalıştığım hayatların, burada nefret ve kederden uzakta yapabileceğim hayatlara değip değmeyeceğini sordu. Bu yüzden burada kalmayı ve geçmişi bırakmayı seçtim. Evet, beni rahatsız ediyor ama beni yönetmiyor. Ve burada kaldığım için büyükannenle tanıştım ve hepinizin kalbimi ısıtmasına ve acılarımı dindirmesine sahip oldum. Tek pişmanlığım, gülüşünün güzelliğini hiç kendi gözlerimle görmemiş olmam."
Daha sonra ona ağlamaklı bir şekilde gülümsemiş ve kalbini okşamıştı. Ama güzelliğini burada hissediyorum ve bu dünyada senden ve kuzenlerinden daha güzel, daha değerli bir çocuk olmadığını biliyorum. Biri beni fena halde yanlış yapmış olsa da, bu dünyadaki son notum, incinmeye daha fazla incinerek karşılık vermek değil, sevgi ve dostluk olduğuna sevindim. Biz her zaman davranışlarımızla anılacağız. Hep iyi kalsınlar."
Anılar canlanıp gözlerini yaşartınca Geary boğazını temizlemek zorunda kaldı. Dedesi Theo'yu çok severdi. O iyi bir adamdı ve elinden gelse onu asla incitmezdi. Hayatında yeterince insan kaybetmişti. Bir sevdiğini daha gömmesine izin vermezdi.
"Görev sona erdi."
Arık'ın kaşları inanamayarak çatıldı. "Gerçekten öyle mi?"
Başını salladı. "Tekne patlamasının bir kehanet olduğunu düşünüyorum, ha? Bence biri incinmeden önce onu kendi haline bırakmalıyız.
"Sence Tory bunu yapmana izin verir mi?"
Bir anlamı vardı ama önemli değildi. "Bir şey söylerse onu evine gönderirim."
"Gidecek mi?"
"Tekmelemek ve bağırmak." Geary, kızın ne kadar kızacağını düşününce irkildi.
Ama ölü ve mutlu olmaktansa canlı ve kızgın olmak daha iyidir. "Bazen bizim için en iyisini istemiyoruz" - büyükbabasının her zaman söylediği bir başka şey - "ama yine de ona ihtiyacımız var."
Arık, ona hayran olmaktan asla vazgeçmedi. Sadece kendilerini düşünen insanlara o kadar alışmıştı ki, onun özgeciliği şaşırtıcıydı. Birini güvende tutmak için kendisi için çok önemli olan bir hedeften vazgeçeceğini… Mucizeviydi.
Ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bildiği için ona sahip olmasını istedi. Hiç kimse hayallerine ulaşmadan bu kadar yaklaşmamalı. Bu ona acımasız geliyordu.
Bu ona son hediyesi olacaktı. Ölmeden önce, babasını kurtardığı için onun yüzündeki sevinç ifadesini görmek istedi. "Uzlaşmaya ne dersin?"
Ona komik bir bakış attı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bütün tanrıların buna karşı olduğunu kendin söyledin."
"Deneyebiliriz. Seni bölgeye geri götüreceğim ve bilmekten zarar gelmeyecek birkaç tesadüfi eseri kurtarabiliriz - babanın deli olmadığını kanıtlamaya yetecek kadar -

ve sonra Tory'ye bölgenin kazı için fazla dengesiz olduğunu söyleyebiliriz. Ona işin bir kısmının bize düştüğünü ve zar zor kurtulduğumuzu söyle. Canlı yayını kesip gerçekmiş gibi gösterebiliriz.
O zaman Atlantis'in denizin dibinde, tanrıların dinlenmesini istediği yerde kalması gerektiğini söyleyebiliriz."
Geary bu tartışmanın güzelliği karşısında afallamıştı. Ta ki gerçeklik üzerine çökene kadar. "Bulgu raporumda konumu belirtmek zorunda kalırdım."
"Yalan. Kim bilir? Onlara başka bir yer verebilirsiniz. Onlara bölgenin Mikonos kıyılarında olduğunu söyle."
"Ama başka biri kazarsa..."
"Hiçbir şey bulamıyorlar ve ölmüyorlar. İnsanlar on bir bin yıldır Atlantis'i arıyor ama bulamıyorlar. Bu kronikte sadece bir bölüm daha var. Atlantis'in var olduğuna dair çürütülemez kanıtınız hâlâ olacak. Kimse buna karşı çıkamaz."
Işe yarar mı? Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. "Tanrıların yatıştırılacağından emin misin?"
"Bence de. Senden sadece Kat'in numarasına ihtiyacım var."
"Neden?"
Arik cevap vermeden önce tereddüt etti. Kat'ı ve onun tanrılarla olan ilişkisini dışlamazdı. Megeara'nın bilmesini istiyorsa, ona söylemek Kat'in göreviydi, onun değil. "Projede başka bir dalgıca ihtiyacımız olacak. Her ihtimale karşı. Teddy'den daha sağduyulu ve bence bunu saklamamızın nedenlerini anlayacaktır.
"İyi bir nokta. Onu aramamı ister misin?
Bu, onu alt etmeme amacını ortadan kaldırırdı. Geri dönmeden önce bunu Kat'e açıklaması gerekiyordu. İhtiyacı olan son şey, onun da onları öldürmeye çalışmasıydı. "Kendim yapmayı tercih ederim."
Geri adım atan Geary ona ihtiyatla baktı. "Kat hakkında bana söylemediğin bir şey mi var?" Bakışlarındaki şüphe derinleşti. "O sizden biri mi?"
"HAYIR." Dürüst gerçek buydu. Tek başına bir sınıftaydı.
"O zaman onu arayacağım."
Kendini bu karmaşanın içine nasıl soktu? Kat, açıklaması olmadan ters dönerdi. "O zaman neden onunla konuşmak için yarını beklemiyoruz? Bu gece dinlenmesine izin ver."
"Tamam aşkım."
Geary'nin bunu zorlamadığı için minnettardı. Yarına kadar daha iyi bir fikri olabilir.
Aniden birisi çalışma odasının kapısını yumruklamaya başladı.
"Özür dilerim," diye çıkıştı Solin diğer taraftan öfkeyle. "Son baktığımda burası benim evimdi. Neden kendi çalışma odama giremiyorum?"
Arık kapıyı açmak için harekete geçti. "Seni kızdıracak bir şey yok, kardeşim. Neden başka?"
Solin odaya girerken alay etti. Ah, bunu yapmak yeterince kolay. Temelde nefes aldığınız gerçeği bunu yapar.
Arık kapıyı kapattı ve ona bakmak için döndü. "Ben de seni seviyorum."

"Elbette, mahrem bölgenizdeki bir veba gibi."
En azından Solin, ilişkilerinin doğasını anlamıştı. "Peki seni geri getiren ne?"
"Evimin hangi bölümünü özledin?"
Arık kendi argümanıyla karşı çıktı. "Gerekirse burada kalabileceğimiz kısım ne olacak?"
Solin karşılık vermek için ağzını açtı, sonra sertçe kapattı. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Bunu söyledim, değil mi?"
"Yaptın."
"İyi," dedi sinirli bir şekilde, "kal. Ama ne yaparsanız yapın, bir dahaki sefere parke zeminlerimde oynamak istediğinizde yere bir battaniye veya başka bir şey koyun. Bu sadece... iğrenç."
Geary onun öfkesi karşısında kekeledi. "Sen nasıl-"
"O bir yarı tanrı," diye yanıtladı Arik, onun sözünü keserek, eğlenmemiş bir ses tonuyla. "Sırlarını korumak istiyorsan asla birine fazla yaklaşma."
Yanakları, bundan oldukça utandığını belli etmek için pembeleşti. "Eh, bu adil değil."
Solin ona sert bir bakış attı. "Adaletle ilgili bir sorunun var gibi görünüyor, değil mi?"
"Kastettiğin buysa, işlerin düzensiz olmasını sevmiyorum. Dünyada bir dereceye kadar adalet olmalı."
Solin, Arık'a bakarken homurdandı. "O paha biçilemez." Soğuk bakışlarını ona çevirdi.
"Tatlım, bizim dünyamızda fuarın hiçbir şeyle ilgisi yoktur. En büyük güce sahip olan kazanır. Bu yüzden hepimiz korkmadan birbirimizi öldürmeye hazırız."
Cevap vermeden önce Arık'a şaşkın bir bakış attı. Ama sen bana ve Arık'a yardım ettin.
Gerçekten böyle hissediyorsan neden bunu yapasın ki?"
Solin omuz silkti. "Ne söyleyebilirim? Safların elinden zaferi kapmak çok daha keyifli. İhanete uğradığınızda en hoş ıstırap sesini çıkarırsınız.
Bir yanı onun şaka yaptığını düşünmek istiyordu ama diğer yanı o kadar emin değildi. Sesi çok samimi geliyordu. En az kendisi kadar şüpheci olan Arık'a baktı.
"O zaman onlarla birlikte misin?" diye sordu.
Solin ona bıkkın bir şekilde gülümsedi. "Öyle olsaydım, burada kalmana izin verir miydim sanıyorsun?"
Arık omuz silkti. "Bilmiyorum. Sana zarar vermez. Burada kalmamıza izin vermen onların senden şu an olduğundan daha fazla nefret etmelerine neden olacak gibi değil. Bilakis, bizim burada bulunmamız onları kızdırır, bu da senin için iyi olur. Dediğin gibi, bu, saflardan zaferi kapmanın bir yolu olurdu."
Solin tamamen sabırlı oldu. Yüzü, tavrı, hatta sesi. "Sana veya başka birine eylemlerimi savunmayacağım veya açıklamayacağım. Motiflerim bana ait. İyi, kötü, kayıtsız."

Geary konuşurken onunla ilgili bir şey fark edince başını kaldırdı. Yüzünde hafif bir gerginlik. "Neyden korkuyorsun?"
Solin dudağını ona doğru kıvırdı. "Hiçbir şeyden korkmam."
"Yakınlıktan korkuyorsun, değil mi?" diye sordu. "Herhangi biriyle. Bu yüzden kendin hakkında hiçbir şey söylemiyorsun. Bu yüzden rüyalarda dolaşmayı, kadınlarla bedenen yatmaktansa tercih ediyorsun."
"Teşekkürler Dr. Ruth." Sesindeki zehiri ve alaycılığı kesmek için bir elektrikli testereye ihtiyacınız olacak. "Ama dürüst olmak gerekirse benim hakkımda en temel şeyi bile bildiğini düşünmüyorum. Bu yüzden, bunu yapana kadar fikirlerinizi kendinize saklamalısınız."
"Haklısın, bilmiyorum. Ama soru şu ki, kimse var mı? Bana sahip olduğun veya geçmişte sahip olduğun tek bir arkadaşının adını verebilir misin?
"Arkadaşlara ihtiyacım yok. Tek yaptıkları yemeğinizi yemek, biranızı içmek, sonra onları rahatsız eden bir şey yaptığınız ilk seferde sırlarınızı kusmak. Alınma ama benim kadar çok düşmanın olduğunda sırlarını kilit altında tutarsın. Bu doğru değil mi Arikos?"
Arık'ın bakışları onunkilerle buluştu ve kalbinin hızlanmasına neden olacak şekilde yumuşadı. "Bazen doğru insanlara güvenmek işe yarar."
Solin onlara dudaklarını büktü. "Sonuna kadar böylesine çürümüş bir duygusallık ve saflık - her ikisi de sonunda sizi öldürecek. Ne de olsa seni böyle dönüştürdüm." Ona hitap etmek için Geary'ye doğru adım atmadan önce etkisini göstermek için duraksadı. "Onu görmeliydin, Megara. Beni bir kavgaya sokabileceğinden o kadar emindi ki. Ben beklenmeyeni yaptığımda o her şeyi yapmaya hazırlanıyordu."
"Ve bu muydu?" diye sordu.
"İnsan sevgilimi onun üzerine saldım. Bir rüya halindeydi ve gerçekte ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Arik, iyi bir Oneroi olduğu için onunla dövüşmezdi. İnsanları ne pahasına olursa olsun koruyun - bu onların inancı. İnsan bir melez olmadığı sürece." Kelimeleri sanki dilinde acı bir tat varmış gibi tükürdü. "O halde, babamızın bir ereksiyonla gecekondu mahallesine gidip bacak bacak üstüne atamayan bir fahişeyi hamile bırakmasından başka hiçbir suç için ölmeyi hak etmiyoruz."
Solin onun kişisel alanını işgal etti ve mavi gözleri ona ateş ederken onun bir adım geri atmasına neden oldu. "Öyleyse bana adaletten bahsetme. Ne ona ne de sana sabrım var ve bu, küçük insan, benim hakkımda bilmen gereken tek şey bu."
Solin geri çekilerek alayla ikisini de tırmıkladı. "Kal ya da git. Gerçekten umurumda değil.
Ama kalırsan, uygar insanlar gibi üst kattaki yatağında oyununa devam etmeni istiyorum."
Sonra döndü ve onlardan ayrıldı.
Geary'nin onun yersiz kininden kendini toparlaması birkaç dakika sürdü. "Pekala, o Bay Happy Sunshine değil mi?"
Arık yeri incelerken tepki vermedi.

Geary, ilişkilerindeki başka bir gizemi açıklayan tarih parçası da dahil olmak üzere Solin'in onlara söylediği her şeyi düşünmek için bir dakikasını ayırdı.
"Demek seni dönüştüren o. Onunla konuşmana bile şaşırdım."
Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse, beynimin burun deliklerimden çıkarılmasını tercih ederdim, ama seninle kalmak istiyordum ve izinler olmasaydı yanına yaklaşmama asla izin vermezdin. Onu aramaktan başka çarem yoktu. Ayrıca, onu gerçekten suçlayamazsın. Bizden nefret etmeye hakkı var."
Arık'ın sadece onunla birlikte olmak için amansız bir düşman araması düşüncesiyle göğsü sıkıştı. Biraz aptalca olmasa da inanılmaz derecede romantikti.
Merhamet sana çok yakışıyor Arık. Onu daha sık giymelisin."
Elini eline aldı ve parmaklarıyla oynadı. "Çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse seni giymeyi tercih ederim." Ona içini ısıtan bir gülümseme sundu.
"Ooo, bu iyi bir şeydi."
Parmaklarını ısırmak için elini dudaklarına götürdü. "Gerçek bu."
Tanrım, bu adama aşıktı... tanrıya... ya da her neyse. Birbirlerini çok kısa bir süredir tanıyorlardı ve yine de sonsuza dek gibiydi. Her şeyi ona açıklamıştı ve o burada, ona yardım etmeye çalışıyordu.
Gitmesine nasıl izin verebilirdi?
Bu cevabı zaten biliyordu. Yapamadı. Onun için çok fazla anlam ifade etmeye başlamıştı. Ve bu düşünce içinden geçerken onu bir başkası izledi. Bu konuda Tory'den ve hatta Arık'tan daha çok şey bilen biri vardı.
"Apollymi?" Atlantis tanrıçasının onu terk etmemiş olmasını umarak zihninin haykırmasına izin verdi.
"Evet, çocuğum?"
"Arık'ı öldürmeden pazarlıktan kurtarmanın bir yolu var mı? Ölümlü yapılabilir mi?"
"Bir tanrı her şeyi yapabilir. Beni serbest bırak ve ben de sana sahip olduğun her dileği yerine getireceğim."
"Yemin ediyor musun?"
"Charontes'larımın hayatları üzerine. Beni özgür bırakırsan yaşadığın sürece hiçbir şey istemeyeceksin."
Geary, Arik'i kollarının arasına aldı ve ona yasladı. Düşüncelerini ya da tanrıçayla konuşmasını duyamadığı için minnettardı.
Kollarında kendini çok iyi hissediyordu... Onu asla bırakmak istemiyordu.
Bir tanrıyla anlaşma yapma, diye uyardı zihni. Tüm eski okumalarında, böyle bir pazarlığın bunu yapan kişinin lehine işlediğini bir kez bile hatırlamıyordu.
Bir kez değil.
Ama bu kurguydu ve bu gerçekti. Apollymi gerçekti, Arik ve Solin de öyle. Geary, Arik'in onu Atlantis'e geri götürmesine izin verecek ve ardından Apollymi'nin ona rehberlik etmesine izin verecekti. Bunca yüzyıldan sonra tanrıça yeniden özgür olacaktı.

Geary'nin tek umudu, Apollymi'nin sözünü tutmasıydı. Ama o zaman bile Geary'nin şüphesi güçlüydü.
Ne seçeneğim var?
Elinden gelse ölmesine izin veremezdi. Ve Arık'ın hayatını garantiye almak için şeytanla bir anlaşma yapmaya razıydı.

BÖLÜM 17

Sonraki dört gün, patlayan tekneyle ilgili resmi soruşturmaları yanıtlamak, sigorta şirketiyle ilgilenmek ve verilerinin çoğu alevler içinde kalmış olmasına rağmen hemen sahaya geri dönüp kazı yapmak isteyen Tory'yi sakinleştirmeye çalışmakla geçti. . Gecikmeden memnun olanlar, Scott ve Brian'la daha fazla zaman geçirebilen Thia ve dairelerinin arkasındaki ara sokakta başıboş fareler için kesintisiz avlanmayı başaran Kichka'ydı.

Ve derinlerde bir yerde, Geary de gecikme konusunda fazlasıyla iyiydi, çünkü bu Arik'le daha fazla zaman geçirmek anlamına geliyordu. Ona muazzam bir yardımda bulunduğunu kanıtladı. Öfkesi tepetaklak olurken bile onu tamamen yere sağlam basmıştı ve Yunan yetkilileri kendi iradesine boyun eğdirmek gibi doğal olmayan bir yeteneği vardı. Daha iyisini bilmeseydi, tanrısal güçlerini geri aldığına yemin ederdi.

Ama kesinlikle hala insandı. İstediğini elde etmek için insanları nasıl etkileyeceğini biliyordu.

Öğleden sonra onunla yatakta çıplak yatarken içini çekti. Özellikle yorucu bir gündü. Kurtarma şirketiyle her zamanki işiyle uğraşması ve yüklerinin alınması veya teknelerinin çekilmesi için ödeme yapmak istemeyen birkaç müşteri ile teknesini kasten havaya uçurduğunu kanıtlamaya çalışan sigorta şirketi arasında. parayı ondan çıkarın, iyice bitkin düşmüştü.

Tek iyi şey akıllara durgunluk veren seksti ve şimdi Arık yanında uzanırken sırtını ovuşturuyordu.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" diye sordu. Bütün gün alışılmadık derecede sessizdi.

"Hiç bir şey."

Ona bakmak için başını çevirdi. Kucağında toplanan çarşaf dışında tamamen çıplaktı. Saçları dağılmış, dudakları şişmiş, yanaklarında ise bir günlük bıyık vardı. Oyunlarından biraz kızarmıştı, bu da gözlerinin daha solgun ve daha mavi olmasına neden oluyordu. Buna inanmıyorum. meşgul görünüyorsun. Aklınızdan ne geçiyor?"

Omzunu o kadar ustalıkla sıktı ki, cevap vermeden önce inledi. "Yeterince stres yaşadın. Eklemek istemiyorum.”

"Ah, ne oluyor?" dedi gülümseyerek. “Ekle. Bu noktada, bir problem daha benim için hiçbir şey ifade etmez.”

Gülerek, koluna masaj yapmak için aşağı inmeden önce üzerinde çalıştığı omzu öptü. "Son birkaç gündür kimsenin bize saldırmamasının ne kadar garip olduğunu düşünüyordum. Dolophoni'nin geri dönmesini beklemeye devam ediyorum.”

Onu izlemek için bir kolunun üzerine doğruldu. "Belki Apollymi onları korkuttu."

Boşta kalan elini avucunun içine aldı ve parmaklarının arasında masaj yaptı. Küçük halkalar koluna girdi ve kelimenin tam anlamıyla erimesine neden oldu. "Bilmiyorum. O kadar kolay korkutacak tipler değiller.”

Haklıydı ama dürüst olmak gerekirse Apollymi'nin onları korkutmuş olduğu düşüncesini tercih ediyordu. Bu geri dönmeyecekleri anlamına geliyordu.
"Peki onların yokluğu hakkında tam olarak ne düşünüyorsun?"
"Ben bakmıyorken saldırabilmeleri için burada rahat etmemi bekliyorlar."
Bu düşünceyi daha da az sevdi. "Belki sadece paranoyaklaşıyorsun."
"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"
Hayır. Ama o kelimeyi yüksek sesle söylemeye dayanamadı. Düşünmesi çok zordu.
Ve düşünmek istemediği bir diğer şey de hemen ardından aklına geldi - Arık'ın burada geçirdiği süre her saniye kısalıyordu.
Bu da onu saate bakmaya itti. Saatin farkına varır varmaz ayağa fırladı ve çarşafı göğüslerine bastırdı. "Hey, Kat ile zamanında buluşacaksak gitmeliyiz."
Arık, bu görüşmeden korkmaya başlamasına ve nedenini bilmemesine rağmen başını salladı.
Atlantis'e dönmelerini öneren oydu ama yine de içinde yerleştiremediği kötü bir his vardı. Bir şeyler ters gidecekti. Bunu biliyordu.
Belki de bir dereceye kadar sezgi geliştirecek kadar uzun süredir insandı. Ya da belki de Dolophoni'nin bir dahaki sefere saldırması için en olası yerin, kendisinin ve Megeara'nın kaçamayacağı ya da gerçekten savaşamayacağı sualtı olacağını bilecek kadar saldırıya uğramıştı...
Tüyler ürpertici bir düşünceydi.
Bu nedenle, onlar duş alırken, giyinirken ve ardından Kat ile buluşmalarına giderken bunu kendine sakladı. Yaşadığı son birkaç günün ardından Megeara'nın mutluluğunu hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu. Herkes onun neşesinden küçük parçalar koparıyordu ve o gülümsemesini daha çok tercih ediyordu.
Bu onun hayalini kurduğu şeydi ve ne olursa olsun, bunu ona verecekti.
Megeara, onu eski teknesinin olduğu yerde açık bir delik varmış gibi görünen rıhtıma götürürken hafif yazlık bir bluz ve kot pantolonla güzeldi. Garip bir şekilde, o tekneyi kaçırdı ve gittiğine üzüldü. Babasının keşif gezilerinde kullandığı teknenin aynısı olduğuna göre, bunun Megeara için ne kadar zor olduğunu yalnızca hayal edebiliyordu.
Söylemedi ama Arık boş demirlere bakarken yüzündeki özlemden onun da tekneyi özlediğini anladı.
Bu gezi için, onun daha küçük şirket teknelerinden birini kullanacaklardı - kimsenin amaçlarının ne olduğunu anlamadığından emin olmak için. Ayrıca, sadece üçüyle yönetebilecekleri kadar küçüktü.
"Tory burada olacak mı?" O sordu.
Megeara arabasını yat limanının yanındaki kumlu alana park etti. "HAYIR. Yok edilen kazı haritalarını yeniden oluşturması için ona ihtiyacım olduğunu söyledim. Bugün yola çıktığımızdan bile haberi yok. Projesini bitirene kadar hareket edemeyeceğimizi düşünüyor."
"Bu çok kötüydün."

Ona utangaç bir gülümseme verdi. "Sanırım iş ailelerimizi korumaya geldiğinde hepimiz biraz kötüyüz."
"Biz?"
Geary ona bakmak için koltukta döndü. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"
"Hayır gerçek değil. Yani, evet, ailenin tanımını biliyorum ama Olympus'taki ailelerimiz sizinki gibi çalışmıyor ve birbirimize karşı aynı bağlılığımız yok."
"Peki ya annen?" diye sordu. "Seninle o ilgilendi herhalde?"
Onayladı. "Doğru, beni o doğurdu."
"Ve daha sonra?"
"Eğitim alacak yaşa gelene kadar ihtiyaçlarımı karşılayan görevlilere teslim edildim."
"Evet, ama görevlilerden biri seni sevmedi mi?"
Kaşlarını çattı. "Onlar hizmetkardı Megara, aileden değil. Aşk diye bir şey yoktu ve olsaydı bile onu hatırlayamayacak kadar küçüktüm."
"Ne kadar küçük?"
Arık sessizce oturdu, düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi. Çocukluğuna dair çok fazla anısı yoktu ve onunla ilgilenen birini hatırlamaya çalışırken orada hiçbir şey yoktu. “Hatırlamıyorum. Bu her zaman böyle yapıldı ve eminim ben de bir istisna değildim. Dürüst olmak gerekirse, eğitimim dışında çocuk olmakla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.
Geary onun dünyasını anlamak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama bu onun için bir anlam ifade etmiyordu. "Peki bu nasıl bir eğitimdi?"
Bu durum onu rahatsız etmiş gibi içini çekti. “Lanetlenmiş olsak da, doğduğumuzda hala duygu kalıntılarımız var. Bunların üzerimizden sıyrılması ve bize rüyalara nasıl gireceğimizin yanı sıra orada ne yapmamıza izin verildiğinin ve neyin yasak olduğunun gösterilmesi gerekiyor.
yasaklı. O halde, nihayetinde insan konağın kontrolü için bizimle savaşacak olan Skoti ile nasıl savaşacağımızı öğrenmeliyiz. Güçlerimize tamamen hakim olmamız yıllar alıyor ve hepsi çok karmaşık.”
Kulağa öyle geliyordu. Ama bunun bir kısmı aklında kaldı. "Peki senden duyguları nasıl alıyorlar?"
"Genellikle döverek," dedi boş bir ses tonuyla. “Aslında oldukça Pavlovcu. Bir duygu gösterirsin ve cezası öyledir ki, hiçbir şey hissetmemenin, onlara sahip olmanın sonuçlarına katlanmaktan daha iyi olduğunu öğrenirsin.”
“Eğitim hiç başarısız olur mu?”
"Bazen."
“Peki o zaman ne yapıyorlar?”
"Bizi idam ediyorlar."
Adam uzanıp ona bir tokat atsaydı daha fazla sersemlemeyecekti. "Benimle dalga geçiyor olmalısın!"
"Hayır," dedi tüm ciddiyetiyle. "En azından öyle olduğumu düşünmüyorum."
Yine de Geary, bıkkın üslubuna ve Oneroi'yi duyguları beslemeye devam etmeleri dışında hiçbir sebep olmaksızın öldüreceklerine inanmıyordu. Bu ne kadar acımasızdı?

"Ve hepiniz bunu kabul ediyor musunuz?"
Onun bakış açısına olduğu kadar onun bakış açısına da aynı derecede şaşırmış görünüyordu. Başka seçeneğimiz var mı? Zeus'a karşı bir devrim başlatmazsak, elimizde olan bu."
"Belki de isyan etme zamanın gelmiştir."
Kızgınlığıyla alay etti. “O kadar basit değil. Panteonların bir güç dengesi vardır ve onu ayarlarken son derece dikkatli olmalısınız. Bir yanlış hareket ve tüm dünyayı yok edebilirsiniz. Hepimiz ölmüşken, onları devirmenin ne yararı olacaktı?
Kabul etmekten nefret etse de bu tartışmayı kaybetmişti. "Harika bir noktaya değindin."
"Evet."
Geary kapıyı açtı ve onun sözleri onu rahatsız ederken dışarı çıktı. Zavallı Arık. Onu içine düştüğü bu kabustan kurtarması gerekiyordu. Onu, ona bakacak kimsenin olmadığı o hayata geri döndürme düşüncesine katlanamıyordu. Ona sarılmak ya da onu sevmek. Bu doğru değildi.
"Tanrılar acılarımıza neden bu kadar duyarsız?" diye sordu, arabanın önünde ona katılırken.
Cevap vermeden önce elini tuttu. “Dünya acılarla dolu. Kendini ona açarsan, bir tanrıyı bile tüketir. Ama hepsi duygusuz değil. ZT umursayan biri.”
"Onun bir tanrı olmadığını söylediğini sanıyordum."
"Doğru. Teknik olarak insan ama bir tanrının ve ölümsüzlüğün güçlerine sahip ve ne derse desin insanlığı önemsiyor. Ve ona yaptıklarına rağmen başkalarına olan şefkatini asla kaybetmedi. Onun gibi hisseden birkaç kişi daha var. İnsanlığı koruyan.”
"Evet, ama bunu yapan gerçek bir tanrı var mı?"
Cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü. "Havariler."
Geary seçimine şaşırdı. "Apollymi'nin oğlu mu?"
"Evet."
"Öldüğünü sanıyordum."
"Söylentiler böyle söylüyor."
"Ama buna inanmıyorsun?"
Arık omuz silkti. "Rüyalarda takılıyorsun ve her türlü büyüleyici şeyi duyuyorsun.
Apostolos yaşıyor ve annesinin onunla konuştuğunu duydum. Aşırı derecede kızdığında ve dünyayı yok etmekle tehdit ettiğinde sık sık onu sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum."
Geary'nin bunun içini çekmesi bir saniyesini aldı. "Büyük Yok Edici'nin çocuğunun, yok etmek istediği insanları umursayan kişi olması ne kadar ironik."
"Öyle ama yapıyor. Olayların büyük planını ve sonuçlarını herkesten daha iyi anlıyor ve diğer tanrıların aksine insanları hatalarından dolayı cezalandırmıyor.”
"Neden?"

“Diyelim ki, kendi hayatımla onun hayatı arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, benimkini yaşamayı tercih ederdim.”
Geary kaşlarını çattı. Tanrım, Apostolos'un hayatı ne kadar korkunçtu ki Arık bu beyanı yapacaktı? Korkunç bir düşünceydi. "Vay. Rüyalarda takıldığın gerçeği göz önüne alındığında bile onun hakkında çok şey biliyor gibisin.
"Evet, şey, ben de bir iki kez onun evinde bulundum. Umarım bunu asla hatırlamaz yoksa gerçekten mahvolurum.
"Merhaba millet."
Kat'in sesini duyunca yukarı baktı. Uzun boylu sarışın, bir şort ve bol bir tişörtle rıhtımda duruyordu.
"Hey bebek. Başardığına sevindim.”
Kat omuz silkti. "Pekala, gerçekten tekrar Atlantis'i kurcalamaya niyetliysen, bunun için orada olmak istiyorum."
"Bahse girerim yaparsın," dedi Arik alçak sesle.
Geary, Arik'in tuhaf ses tonuna kaşlarını çattı ama rıhtımda Kat'e yaklaşırlarken bunu görmezden gelmeyi seçti.
“Bütün teçhizatı hazırladın mı?”
"Evet."
Geary minnettardı.
"Ne yaptığımızı kimseye söyledin mi?" Arık, Kat'e teknenin yanında katıldıklarında sordu.
"Hiç de bile. Nasıl sır tutulacağını biliyorum.”
"İyi." Geary, tekneye gitmeden önce Arık'ın kolunu ovuşturdu. "Hadi çocuklar, bu işi halledelim. Kaderle bir randevumuz var.”
Kat bakışlarını o kadar yoğun bir şekilde ona diktiğinde Arik durakladı, gerçekten de derisinin yandığını hissedebiliyordu. "Kaç kez uyarılman gerekiyor? Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum."
"Değilim. O ve benim bir anlaşmamız var. Atlantis'in gerçek olduğunu kanıtlaması ve babasının itibarını kurtarması için ona birkaç zararsız ıvır zıvır veriyoruz ve ardından diğerlerini çılgın bir kovalamaya göndermek için bulgularını değiştirecek. Atlantis'in yerini korumamıza yardım edecek."
Kat onun beyanı karşısında afallamış görünüyordu. "Ciddi misin?" sadece kendisinin duyabileceği bir tonda sordu.
"Evet. Neden bulunamadığını anlıyor ve tam bir uyum içinde.”
"Sana inanmıyorum."
"Ona sor."
Kat, onu Geary'nin denize açılmak için hazırlıklar yaptığı küçük tekneye götürdü. "Ee Gear... ekibin geri kalanı nerede?"
Megara biraz mahçup görünüyordu. "Sadece üçümüze ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."
"Neden?"
Cevap vermeden önce Arık'la göz göze geldi. "Bak Kat, Atlantis'i bulmanın herkes için, özellikle de senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama çok düşündüm ve gerçekten bulunmasını istemiyorum. Şu anda bunun sana

mantıklı gelmediğini biliyorum ama bence en iyisi bu ve bana güvenmeni istiyorum.
Kat, Geary'nin mantığına hâlâ ikna olmamış görünüyordu. "Öyleyse neden geri dönüyoruz?"
“Birkaç neden. Birincisi, babama gülen herkesi susturmak için orada olduğuna dair tartışılmaz bir kanıt istiyorum ve ikincisi, kimsenin görmemesi ve merak etmemesi için veriyi yok etmemiz gerekiyor. İhtiyacımız olan son şey, kurulmasına yardım ettiğimiz bir şantiyede kazı yapan biri.
Kat, Geary'ye şüpheyle bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bundan emin misin?"
"Pozitif." Geary, Kat'in omzunu teselli etmek için uzandı. Üzgünüm Kat. Keşfi açıkladığımızda orada olmak istediğini biliyorum ama Atlantis'in gerçekte nerede olduğunu kimseye söyleyemeyiz."
Kat omuz silkti. "Benden özür dileme Doktor. Bu senin kazın.”
Geary, Kat'in kızgın ya da incinmiş olmadığına inanamadı. Ama arkadaşının soğukkanlılığı için minnettardı.
Elbette Geary'nin gitmek istemesinin üçüncü bir nedeni daha vardı. Apollymi. Geary, Apollymi'yi serbest bırakırsa Arik'i kurtaracaktı. Ama Kat bunu bilmediğinden ve Arik Geary'yi öldüreceğinden
ona bundan bahsetse bile, bunu kendine sakladı. Ne olursa olsun onu kurtarmak zorundaydı.
Onunla birlikte olmak istediği için öylece durup ölmesine izin veremezdi. Bu yanlıştı ve onu bunun için çok fazla seviyordu.
Bir saatten az bir sürede tekneyi hazırladılar ve yola koyuldular. Geary güvertede kalıp etraflarından geçen teknelere bakarken Kat dümendeydi. Ada arka planda nefes kesiciydi, sudan benzersiz bir heybetle yükseliyordu. Babası haklıydı. Yunanistan dünyanın en güzel yerlerinden biriydi.
Ve bu, yıllardır ilk kez endişeli ve mutlu hissetmeden siteye yönelmişti. Artık midesinde kesinlikle korkudan başka bir şey yoktu. Dalış takımlarını kontrol eden Arik'in durduğu yere baktı. Atlantis hakkında bir kez olsun tahmin yürütmek mümkün değildi.
Hiç şüphe yoktu. O oradaydı. Beklemek. Tıpkı babasının söylediği gibi. Bunu dünyaya göstermek üzereydi.
Ve bir tanrıçayı serbest bırakın....
Zihninde Apollymi'nin kendisine seslenen sesini yeniden duyduğunda Geary parmaklığı kavradı. Arık'ı kurtarabilirdi. Onu sonsuza kadar güvende tut.
Sözler ona çok iyi geliyordu, özellikle de onun eşyalarını yerleştirmesini izlerken.
Başka yol yok. Kendi araştırmasını yapmış ve Tory ile kontrol etmişti. İkisi de bir tanrının insan oluşuna dair herhangi bir örnek düşünememiş veya bulamamıştı. En azından, tanrı lanetlenmedikçe veya bu dava için geçerli olmayan başka bir hafifletici sebep olmadıkça.
Umutsuzdu. Arık'ı elinde tutmak için Geary'nin Apollymi'ye ihtiyacı olacaktı.

"Ne yapıyorum ben?" Geary fısıldadı. "Yemek istemiyorsanız, tanrıların işlerine karışmayın." Eski edebiyatta yankılanan bir dersti.
O kimdi ki kaderi kurcalayacaktı? Ama Arık'ı izlerken onu kaybetme düşüncesine katlanamadı. Onu ölüme geri gönderme düşüncesi.
"İlginç bir ahlaki ikilem, değil mi?"
Geary sağ tarafında bir ses duyunca gerildi. Başını çevirince gölgelerin arasında duran yakışıklı bir adam gördü, zar zor bir silüet. Siyah saçları kısaydı ve parıldayan mavi gözleri onu Arık'ın kardeşlerinden biri olarak gösteriyordu.
"Sen kimsin?"
"M'Adoc," dedi alçak bir sesle. "Ben Oneroi'nin üç liderinden biriyim."
İçinden bir korku dalgası geçti. Arık için mi buradasın?
Arık'ın çalıştığı yere baktı, onu öğleden sonra güneşinin parıltısında göremedi. "Sonuçta, evet. Ama insanlarla ilişkilerimden, onu alt etmeye çalışırsam benimle savaşacağını ve bunu istemediğimi biliyorum."
"Bu konuda haklısın. Ondan vazgeçmeyeceğim. Şimdi değil. Asla."
"Biliyorum. Onu seviyorsun. Bu yüzden birkaç dakika önce Apollymi'nin güldüğünü duydum." Küçük taraklarını kontrol eden Arık'a baktı.
"Kardeşimi takdir ediyorum…
bir insanın sevgisini kazanmak küçük bir başarı değildir. İnsan kalbinin sevdiği kişi için kendini feda etme yeteneği... Olympus'ta bununla rekabet etmeye başlayabilecek hiçbir şey yok."
Onun sözleri ve bunları söyleyiş şekliyle vücudunu garip bir ürperti kapladı. Bu yabancıya içgörü kazandırdı. "Sen aşkı tanıdın." Bu bir açıklamaydı.
Çenesi sanki dişlerini gıcırdatıyormuş gibi esniyordu ve bir acı çakması gözlerini karartarak bunu doğruladı. "Oneroiler aşk hakkında hiçbir şey bilmiyor ve Skotiler daha da az şey biliyor."
Yine de ona inanmıyordu. Bunu biliyordu ve görünüşe göre onu kaybetmişti.
"O zaman neden buradasın?"
"Aptal olmaman için seni uyarmak için."
Bu onun için çok hoştu. Ama onun uyarısına ihtiyacı yoktu. Asla aptal bir kadın olmamıştı. "Peki ben nasıl aptalım?"
"Seni tamamen satan birine kalbini verdin." Anlamlı bir şekilde bakışlarını Arık'a çevirdi.
Geary onunla alay etti. "Yanılıyorsun. Arık beni seviyor."
Kafasını salladı. Arık'ın mahkumiyeti yok. Olsaydı, Solin tarafından asla dönüştürülmezdi."
"Bunu bilmiyorsun."
Ah evet, biliyorum. Arık zayıf. O her zaman zayıftı."
"Sen-"
"Şşt," dedi onun sözünü keserek. "Onu savunmadan önce kendine şunu sor. Bir Skoto nasıl insan olur?"
"Bunu bana zaten söyledi. Hades ile bir anlaşma yaptı."
"Evet, sen de tüm hayatını antik Yunanistan'da geçirmiş bir kadınsın. Bizim yöntemlerimiz hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi? Bir tanrı, karşılığında

son derece değerli bir şey almadan böyle bir hediye vermiş midir?" Sesinde uğursuz bir ton vardı.
"Sen ne diyorsun?"
Arık için o kadar çok şey ifade ediyorsun ki, burada olmak için hayatını takas etti. Zamanı bittiğinde ölecek olan o değil tatlı çocuk." Mavi gözleri hararetle yanıyordu. "Olacaksın."
Geary inkar edercesine başını salladı. Bu tam bir saçmalıktı ve bunu biliyordu. "Yalan söylüyorsun."
Yalan söyleyemem. Ben Oneroi."
"Burada ne halt ediyorsun?" Arık birdenbire M'Adoc'a saldırmak için ortaya çıktı. Onların savaşmasını bekliyordu. Bunun yerine M'Adoc, Arik'in onu gömleğinin ön tarafından tutmasına, duvara itmesine ve orada tutmasına izin verdi.
Gerçek bir Oneroi gibi, M'Adoc gözünü kırpmadan ona bakarken hiçbir öfke ya da duygu belirtisi yoktu. "Ona gerçeği söyledim."
"Sen ne?" Arık dişlerinin arasından sordu.
"Ona senin Hades'le olan anlaşmandan bahsettim. Ölümlü olman için onun hayatını değiştirdiğini.
Arık'ın yüzü solgunlaştı ve gözleri mutlak bir dehşetle doldu. İnkar etmedi. Aksine suçlu görünüyordu.
Geary o zaman M'Adoc'un yalan söylemediğini anladı. "Bu doğru mu Arık?" M'Adoc'u tekrar itmeden önce küfretti. "Bu pazarlığı yerine getirmeye niyetim yok."
M'Adoc ona baktı. "Söylediğim gibi, mahkumiyeti yok. İnsan duygularını anlamıyoruz ve bununla başa çıkamıyoruz. Gerçek tanrı durumuna geri döndüğünde, senin için buraya geri gelecek ve seni öldürecek. Söz verildiği gibi."
"Saçmalık!" diye kükredi Arık.
Geary, Arık'ın öfkesine inanmak istedi. Buna ihtiyacı vardı. Ama bir tarafı M'Adoc'a doğru çekilmişti. İnandırıcı bir savunma yaptı.
Kardeşine o soğuk, duygusuz gözlerle baktı ve bu, Arik'in süresi dolduğunda Arık'ın böyle görünüp görünmeyeceğini merak etmesine neden oldu. "Doğru olduğunu biliyorsun, Arık. Artık insan duygularıyla yozlaşmadığınızda ve Hades size onu öldürmenizi söylediğinde, bunu yapacaksınız. Başka seçeneğin olmayacak ve ona karşı hiçbir duygun kalmayacak."
"Asla!"
"Tartarus'ta zincirlenmiş, Hades'in sürekli tacizi altındayken bile mi?"
Arık irkildi. Kendini tutamadı. Yüzyıllarca süren işkence ona aynı anda çarptı ve bunlar Hypnos tarafından dağıtılmıştı. Bir tanrıya acı çektirmekte Hades'ten daha iyi kimse yoktu. Bunu herkes biliyordu. Arık, Megeara'nın endişeli bakışlarıyla karşılaştı.
"Doğruyu söylüyor, değil mi Arık?"
Arık onun onlardan uzaklaşmasını izledi. M'Adoc'u bıraktı ve onunla yüzleşmek için döndü. "Megeara, lütfen..."

Ona pislikmiş gibi bakarken başını iki yana salladı. Bu bakış onu iliklerine kadar yaraladı. "Bana neden bundan bahsetmedin?"
"Çünkü aptaldım, tamam mı? Seni incitmek istemedim.” Ona uzandı ama o uzaklaştı.
"Beni öldürmeye mi niyetliydin?"
Açıklamaya çalıştı ama korku onu ele geçirdiğinde dili ağzında kalınlaşmış gibiydi.
Nasıl onun anlamasını sağlamaya başlayabilirdi? "Öyle değildi."
"O zaman bana açıkla."
"Hades şartları belirlediğinde anlaşmayı çoktan yapmıştım. Başka bir seçeneğim yoktu. Yeniden müzakere etmeye çalışmadan önce beni buraya gönderdi.
"Demek beni öldürmek niyetindeydin," diye tekrarladı.
"Başlangıçta, evet, ama..."
"Ama ne?" diye sordu, sesinde acı ve öfke vardı. “Buradan başkası yok, Arık. Tamamen beni öldürmeye niyetliydin. Nasıl yapabildin?"
"O Skoti."
"Kapa çeneni!" diye hırladı M'Adoc'a. Arık, Megeara'ya döndü. "Lütfen bebeğim." Tekrar ona uzandı.
Geri adım attı. "Bana dokunma."
Arık, onun gözlerinden akan yaşları görünce nefes alamadı. İhanet. Canı acıyordu, bunu biliyordu. Bunu kendi acısı gibi hissedebiliyordu. Onu delip geçerek kalbini parçaladı. "Sana asla zarar vermem. Buna inanmalısın.”
"Başından beri ölümümü planlayan bir adam için harika sözler, değil mi?"
O haklı. Değiştiğine onu nasıl ikna edebilirdi? O Skoti'ydi ve Skoti bir hiçti. Ağabeyine sırtını döndü ve ona söylediği için ondan nefret etti. "Lanet olsun, M'Adoc."
“Beni lanetleyecek hiçbir şey yok, Arık. Burada hatalı olan ben değilim. Sen. O pazarlığı asla yapmamalıydın.”
Bunun için M'Adoc'u öldürmek istedi. Ama haklıydı. Arık'ın buraya gelmesi yanlıştı. Onunla rüyalarında kalmaktan memnun olmalıydı.
M'Adoc sakince konuştu. "Skotiler her zaman bencildir, Megara. Bu yüzden onları denetlememiz gerekiyor.
İstediklerini elde ettikleri sürece kime, nasıl zarar verdiklerini umursamayacak kadar açlıktan çıldırırlar. Arık seni istiyordu ve bunun için seni öldürmeye razıydı.” Arık'la göz göze geldi. "Şu anda söylediklerinde gerçekten ciddiysen, o zaman bir kere olsun, doğru olanı yap. Kendini bana teslim et.”
Arık'ın içindeki tüm içgüdüler, bu düşünceye isyan etti. Herkes. Onu öldüreceklerdi ve bunu biliyordu.
Ama o zaman nasılsa ölecekti. Hades onun pazarlıklarından dönmesine asla izin vermezdi. Kimse şeytanla yaptığı anlaşmadan geri adım atmadı.
Ve belki de bu en nazik sondu. Megaara artık ondan nefret ediyordu. Onun en aşağı form olduğunu düşündü. M'Adoc'la birlikte ayrılırsa, onun için

üzülmeyecek ya da onu kurtarmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını kendi kendine sormayacaktı.
Huzur içinde olacaktı.
Ona verebileceği en güzel hediye bu olurdu.
"Haklı, Megeara," dedi Arik, ses tonundaki tüm duyguları bastırarak. "Doğal halime döndüğümde seni öldürürdüm. Üzgünüm."
Geary bu sözleri söylerken nefes alamıyordu. Bir yanı hâlâ M'Adoc yerine ona inanmıştı. Arık'ının ona zarar verebileceğini düşünmek istemiyordu. Ama dedikleri doğruysa...
Bu onu kalbinin o kadar derinine soktu ki, acıdan ölecekmiş gibi hissetti.
Arık, M'Adoc'a döndü ve ona bir şeyler fısıldadı. Duyamadı ama M'Adoc, Arık içini çekmeden önce başını eğdi. "O halde gitmeye hazırım."
Kristal bakışları onunkilerle buluştu ve orada gördüğü aşk onu olduğu yere yaktı. "Hoşçakal Megeara."
M'Adoc'un gözlerindeki memnuniyeti fark etti.
Memnuniyet ...
"İnsan formunda bile hiçbir şey hissetmiyoruz." M'Adoc'un hiçbir duygusu olmamalı. Hiçbiri.
Ama o memnundu.
M'Adoc hissedebilseydi yalan söyleyebileceğini anlayınca onları durdurmak için ağzını açtı. Ama tek bir ses bile çıkaramadan, M'Adoc elini Arık'ın omzuna koydu ve ikisi tekneden kayboldu.
"HAYIR!" diye bağırdı Geary, gerçeklik üzerine çökerken kalbi gümbür gümbür atıyordu.
Arık gitmişti.
Seni öldürecekti, diye mantıklı düşünmeye çalıştı. Ama en korkunç yanı, onun bu tarafının umurunda bile olmamasıydı. Ne olursa olsun onu geri istiyordu.
Teknenin yavaşladığını hissetti.
Kat güverteye çıktı ve yavaşça ona yaklaştı. "Arık nerede?"
Arık'ın ortadan kaybolmasını açıklamaya bile başlayamayan Geary, ağlamaya ve umutsuzca pruvayı işaret etmeye başlayana kadar histerik bir şekilde gülmeye başladı. Gerçekten sinir krizi geçiriyormuş gibi hissediyordu. Kat'e her şeyi nasıl anlatabilirdi? Kadın onun deli olduğunu düşünürdü ve onu kim suçlayabilirdi?
Gerçek dünyada Tanrılar? Bunların hiçbirine inanılmayacaktı. Durmadan.
Kat kaşlarını çattı. "Tatlım, iyi misin?"
"Hayır," dedi kendine hakim olmaya çalışarak. "Hayır, değilim."
Kat, Geary'ye Solin her geldiğinde onu hatırlatan bir hareketle başını yana eğdi.
doğaüstü bir şey için "dinlemek".
"Ne yapıyorsun?" diye sordu.
Kat alışılmadık bir küfür savurdu. "M'Adoc burada mıydı? Arık'ı almasına nasıl izin verirsin?"
Bu, Geary'yi histerisinden kurtardı.

Elbette değil…
"Bana onlardan biri olduğunu söylersen, kesinlikle çıldırırım."
Kat'in yüzü son derece ciddiydi. "Öyleyse ucube olsan iyi olur."
"Aman Tanrım, kimse göründüğü gibi değil mi? Kılık değiştirmiş Mısır tanrıçası Bast Kichka mı?"
"Hayır, Kichka bir kedi."
HI-hı. Kat'in üzerine attığı bombadan sonra buna inanması mı gerekiyordu?
"Ve tahmin etmeme izin ver. Sen de bir tanrısın, değil mi? Hangisi? Athena mı? Hera mı? Ah, ne oluyor? Afrodit?"
Kat ona komik bir bakış attı. "HAYIR. Ben bir tanrı değilim. Artemis'in hizmetkarıyım."
"Artemis?" Evet. Kulağa çok daha iyi geliyordu… değil. "Av tanrıçası ha?"
Geary ahşap güverteye baktı. "Denizin tabanından bir çeşit buhar çıkıyor olmalı -Delphi kehaneti gibi. Bu yüzden tüm bu çılgınlıkları görüyor ve duyuyorum." Bu tartışmanın sesi hoşuna gitmiş gibi başını salladı.
"Halüsinasyon görüyorum, değil mi?"
Ah, kendine gel, dedi Kat sinirli bir şekilde. "Eğer Solin, Arık ve M'Adoc'u kabul edebiliyorsanız, beni de kesinlikle kabul edebilirsiniz."
"İnsan öyle düşünür, değil mi? Ama seni o kadar uzun zamandır tanıyorum ki, bunca zaman benden böyle bir sır sakladığını düşünemeyecek kadar."
"Artık Atlantis'i bulup şehri kazmaya başlamak istediğinde neden heyecanlanmadığımı biliyorsun."
Madem öyle ifade etti, mantıklı geldi. "Sen de Arık'la olan ölüm planıma dahil miydin? Babamı öldüren sen misin?"
Kat'in gözleri öfkeyle parladı. "Affedersin? Böyle saçma sapan suçlamalar savurmanıza gerek yok. Babanın ölümüyle hiçbir ilgim yok. O adamı sevdim. Tuhaf ve garipti ama onu seviyordum ve onu güvende tutmak için her şeyi yapardım. Sen Amerika'dayken, ben burada onunla birlikteydim, ona yardım etmek ve kendini öldürmeye kararlı olmasına rağmen onu hayatta tutmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.
Gerçek karşısında Geary'nin gözleri yaşlarla doldu. Üzgünüm Kat. Sadece sinirlendim ve sinirimi senden çıkarmak istemiyorum."
Kat başını salladı. "Alınma ama özür dilemelisin. M'Adoc'un Arık'ı almasına nasıl izin verirsin?"
"Arık beni öldürecekti."
"Zorlu."
"Doğru," dedi Geary boğazındaki yumruyu geçerek. Arık itiraf etti.
Yine de Kat alay etti. Arık seni seviyor Geary. Acı olduğu o kadar belli ki. Tanrı olsun ya da olmasın hiçbir erkek, bir kadını sana yaptığı gibi izleyip sonra da ölmesine izin vermez, boşver onu öldürür. Bu sadece aptalca.
"Evet, şimdi beni seviyor ama haftaya duygularını kaybettiğinde ne olacak? M'Adoc beni sorgusuz sualsiz öldüreceğini söyledi. Arık'ın dediklerini yapmaktan başka bir duygu ya da seçeneği olmadığını söyledi." Orada kulağa mantıklı geliyordu. Biraz.

Arık mı? Kat inanamayarak sordu. “Ona söyleneni yapmak mı? Lütfen. Binlerce yıldır hiçbir tanrının talimatlarını izlemedi. Bu yüzden o Skoti.”
Geary'nin M'Adoc'un yalan söylediğine dair tüm korkuları hızla geri geldi.
"Ne diyorsun Kat?"
"Sana alınma evlat ama demek istediğim, az önce seni ölümüne seven bir adama emir verdin."

BÖLÜM 18

Elleri arkasından kelepçeli olan Arik, M'Adoc onu üçlü hükümdarlık salonunun kutsallığına çekerken ne geriledi ne de mücadele etti. Daha önce buranın içine hiç girmemişti, rüyalarında bile. Onu tüm akrabalarından gayretle koruyan üçlü hükümdarlığın kutsal alanıydı.

Nedenini kimse bilmiyordu ama Arık adamların hakkını teslim etmek zorundaydı. Burada inşa ettikleri cam ve altından yapılmış gösterişli bir saraydı. Bir rüya tanrısına yakışırdı ve Zeus bile evinde olurdu...

Bulundukları meclis odası, minderli sandalyeler ve hatta komik olamayacak kadar yersiz bir dizüstü bilgisayarla çökmüş bir şekilde rahattı.

... Arık ölmek üzere olmasaydı.

M'Ordant onun önünde oturuyordu ve içeri girdiklerinde hem kafa karışıklığını hem de şoku gösteren gafil bir ifadeyle baktı - sahip olmaması gereken iki duygu.

"Kahretsin, M'Adoc, bunu nasıl başardın?"

M'Adoc, Arık'ı, köşesi kalça kemiğini ısıran ve onu yaralayan sağlam cam masaya itti. M'Adoc'a saldırmamak için dişlerini gıcırdatmak zorunda kaldı. Ama Arık sözünü vermişti ve tanrı sözünü tuttuğu ve Megeara'ya zarar vermediği sürece Arik, genetik yapısının her parçasına aykırı olsa da boyun eğecekti.

M'Adoc, Arık'ın yanında durmak için hareket ederken omuz silkti. “İsteyerek teslim oldu. Onun insanını güvende tutmamız karşılığında.”

M'Ordant'ın yüzündeki şaşkın ifade eksik değildi.

"Kavga yok muydu?"

Arkasından D'Alerian'ın kalın sesini duyan Arık hafifçe başını çevirdi. Onu göremiyordu ama D'Alerian'ın varlığını hissedebiliyordu. Üçü içinde, onunki bariz bir auraya sahipti. En güçlü kişi o değildi ama varlığı birinin iliklerine kadar hissedilebilirdi.

"Benimle savaşmaması gerektiğini biliyordu," dedi M'Adoc uğursuz bir ses tonuyla.

Arik, "Kendine hakim ol, M'Adoc," diye hırladı. "Senin bununla bir alakan yok. Artık insanlar aleminde kalmama gerek yoktu çünkü yaptığın tek şey ona Hades'le pazarlığımı anlatarak Megeara'yı incitmekti." Onu asla affetmeyecekti ve bu bin dayaktan bile daha fazla acıtmıştı. Başlangıçta onun ölümü düşüncesinin onun için hiçbir şey ifade etmemiş olması tuhaftı. Şimdi her gözyaşı için ve ona sebep oldukları için iki kat daha fazla yas tutuyordu. "Beni Hades'e götür ve bitir."

M'Adoc onu kolundan tuttu. Arık'ı küçümseyerek tırmıklarken dudakları kıvrılmıştı. "Hayır Arikos. Öyle düşünmüyorum. Bak, seni Hades'e teslim ediyorum ve o nasıl olup da basit bir insanın ruhunu kurtarmak için kendini teslim edecek kadar çok duyguya sahip olduğunu sorgulamaya başlayacak."

"Çünkü Hades onu insan yaptı," diye yanıtladı D'Alerian kuru, metanetli bir ses tonuyla. “Bununla ilgili herhangi bir soru olmayacak. Sadece mantıklı olurdu.”

M'Adoc tıslayarak ona döndü. "Bu riski almaya hazır mısın?"
D'Alerian'ın çenesi gerildi. "Hiç şans yok, Adarian. Hades'e göre o bir insan emir verdi ve bir insan gibi hareket etti. Tanrı daha azını beklemezdi."
D'Alerian, M'Adoc'un gerçek adı olan Adarian'ı kullandığında Arık kaşlarını çattı. Cezalarının bir parçası olarak ve onları herhangi bir değere sahip bireyler oldukları fikrinden uzaklaştırmak için, orijinal Oneroi'lerin birçoğunun isimleri çıkarılmış ve rollerini belirlemeleri için yeni isimler verilmişti. D', D'Alerian'ın normalde Kara Avcılar gibi ölümsüzleri gözetmekle görevlendirildiği anlamına geliyordu. V' bir insan yardımcı belirledi - bir Oneroi olarak Arik'in adı V'Arik ya da V'Arikos'tu ve kulağa damar rahatsızlığı gibi geldiği için artık nefret ediyordu. Ve M', hepsini denetleyenlere ayrılmıştı. D'Alerian'a M'Alerian diyen çok kişi vardı. Ama kimsenin anlayamadığı sebeplerden dolayı D'Alerian, yönetici saflara yükselmeden önce ona verdikleri ismi kullanmaya devam etti.
M'Ordant onlarla yüzleşirken dizüstü bilgisayarını kapattı. "O haklı. Onu Hades'e teslim etmeliyiz. Ölülerin tanrısını geçmek istemiyoruz. O pis bir herif."
M'Adoc onlarla alay etti. "Ve Hades, Arik'i öldürdüğünde ve ölümsüz ruhu çıplakken, Hades ona Tartarus'ta işkence ederken, sence de Kral Badass, küçük Arikos'un onlara sponsor olacak bir insan ev sahibi olmadan acıdan başka şeyler hissedebildiğini keşfedmeyecek mi? duygular?"
İçinden bir şok deresi geçti. M'Adoc ne diyordu? Arik, Megeara'dan kalan kalıntılar olduğunu düşündüğü duyguların her şeye rağmen kendisine ait olabileceğinden şüphelenmeye başlayınca donup kaldı. "Neler oluyor?"
"Kapa çeneni Arık," diye tersledi M'Ordant öfkeyle.
M'Adoc kardeşlerine ters ters baktı. "Gerçeği öğrenmelerini riske atamayız. Durmadan."
Bakışları D'Alerian'a saplandı. "Bu odadaki herkes içinde kaybedecek en çok şeyin var Neco. Ona olan şefkatinizin, yapılması gerekeni yapmanıza engel olmasına izin vermeyin."
D'Alerian hafifçe başını sallamadan önce yüzünde bir acı belirdi.
Arık'a umduğu gibi bir merhamet gösterilmeyecekti. Dürüst olmak gerekirse, onun refahı önemli değildi. Arık, M'Adoc'a "Bana ne olacağı umurumda değil," dedi. "Megeara ile ilgileneceğine söz verdiğini unutma."
M'Adoc'un dudaklarının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ah, merak etme. Tamamen onunla ilgilenmeye niyetliyim. Hemen."
D'Alerian kaşlarını çattı. "Bu tonu sevmiyorum, adelphos."
M'Adoc ona küçümseyici bir şekilde sırıttı. "Neden hoşlandığın kimsenin umurunda değil, Neco. O bizim için bir yükümlülük. Atlantis'in yerini biliyor ve bizim var olduğumuzu biliyor. Böyle bir tehdidi oraya bırakmamı ister misin?"
Onu öldürmek için geri dönüyordu. Arık bunu varlığının her zerresiyle biliyordu.

"Bana yemin ettin, seni yalancı piç." Arık, dövüşmek niyetiyle M'Adoc'a döndü ama ona yaklaşır yaklaşmaz, midesine sıcak ve katı bir şeyin saplandığını hissetti. Acı içini parçaladı.
Arık geri sendeledi ve aşağı baktı ve M'Adoc'un elinde uzun, kanlı bir hançer gördü.
Yarasının ıstırabından dizleri zayıflarken buna inanamadı.
M'Adoc, gözlerinde acımasız bir parıltıyla Arık'a doğru ilerledi. Boş, soğuk bakışları Arık'a takılırken yumruğunu saçlarına gömdü. "Tatlı rüyalar Arık," dedi M'Adoc onu yeniden bıçaklamadan hemen önce ve her şey karardı.

* * *

Rıhtıma döndüklerinde Geary uyuşmuştu. Arık'la her şeyi tekrar tekrar yaşamaya devam etti. Ama içten içe Kat'in haklı olduğunu biliyordu. Arık onu sevmişti. Her şeye rağmen ya da belki de her şey yüzünden birbirlerine aşık olmuşlar ve annesi onu kurtların önüne atmıştı.

Ona güvenmeliydi. Arık ona zarar vermezdi, bunu biliyordu. Başlangıçta kötü niyetli olabilirdi ama şimdi öyle değildi. Neden ona şüphe avantajını vermemişti?
"Ben ne yapacağım Kat?" diye sordu ipleri bağlarken.
Kat içini çekti. "Yapacak hiçbir şey yok. O gitti."
Geary daha uzun boylu kadına bakmak için doğruldu. "Bunu kabul edemem. Yapamam."
Ama Kat onun yalvaran bakışlarına karşı bağışıktı. "Zorunda kalacaksın."
"Neden?" diye sordu.
"Çünkü bazen hayat gerçekten berbat ve bu da o anlardan biri."
"Ya ben istemezsem?"
Kat başını salladı. "Sizi ne zaman dinledi?"
Bir anlamı vardı. Ama Geary'nin içindeki acının canını yakmasını engellemedi. M'Adoc'un Arık'ı almasına nasıl izin verebilirdi? Savaşmalıydı. Onu sevdiğini söylemeliydi.
Bunun yerine, o götürülürken orada öylece durmuş ve kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı.
Kahretsin, tam bir aptalım. Hayatı boyunca aşkı beklemişti ve sonunda onu bulduğunda, bir anlık incinmiş öfkeyle onu bir kenara fırlatmıştı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?
"Böyle bitemez."
Kat ona yaklaştıkça yüz hatları yumuşadı. "Geary, bak. Arık seni güvende tutmak için kendini feda etti. Kendini tehlikeye atıp ölerek onu mahvetme. Bırak onu."
Kat'e baktı. "Sevdiğin biri senin yüzünden acı çekiyorsa, gitmesine izin verir misin?"
Kat sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bu benimle ilgili değil," dedi, Geary'ye cevap veren kederli bir ses tonuyla. "Ah, tamam, buna ben

sebep olurken, öylece durup sevdiğim adamın acı çekmesine izin vermezdim.... Kahretsin."
"Evet. Lanet etmek. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız."
Kat tahammül edemeyeceği kadar sinirlenmiş gibi elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu düzeltmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum."
"Evet."
Kafasında Apollymi'nin sesini duyduğunda Geary elini şakağına koydu. "Şimdi değil lütfen."
Onu reddetme, dedi Kat yüksek sesle. "Apollymi muhtemelen şu anda en iyi umudumuz."
"Şunu biliyorsun..." Elbette biliyordu. "Onu da duyuyor musun?"
"Her zaman. Yaptığım hemen hemen her şeye burnunu sokmak gibi kötü bir alışkanlığı var.
Bu şekilde çok meraklı, ama her zaman benim için bir arkadaş. Apollymi'ye hitap etmeden önce gülümsedi. "Mibreiara, birimizin seni dışarı çıkarmasına izin vermeyeceğin bir önerin var mı?"
"Tercih ettiğim öneri bu."
"Evet ama ne Geary ne de ben bunu yapmayacağız. Başka bir şeyin var mı?"
"Evet, ama zor. Beni dinleyin, kızlarım. İnsanlar ve tanrı siyaseti hakkında önemli bir ders almak üzeresin."

* * *

Solin?

Solin kafasında Arık'ın sesini duyunca küfretti. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."
"İyi. Zaten duymak istemiyorum. İhtiyacım olan şey seni dinlemen."
"Dinle kıçım."
"Kulaklarına ihtiyacım var Solin," dedi alayla, "kıçına değil."
"Cehenneme git."
"Ben zaten oradayım."
Solin, yakasına dokunan tuhaf bir şey hissettiğinde duraksadı. Bu ölülerin dokunuşuydu ve bunu en son hissetmesinin üzerinden yüzyıllar geçmesine rağmen biliyordu. "Ne?"
Arık'ın Gölgesi Solin'in karşısına çıktı. Yüz hatları korkunç derecede beyazdı, gözleri karanlık ve acı doluydu. Üzerinde yırtık pırtık bir pantolondan başka bir şey yoktu. "M'Adoc beni öldürdü."
Ölen kişi Solin olsaydı, bundan daha fazla şok olamazdı. "Nasıl?"
"Megeara'yı korumak için kendimi ona teslim ettim. Şimdi anlaşmamızdan döndü ve ona doğru ilerliyor. Onu ondan korumana ihtiyacım var.
Elbette öyleydi ve Solin bu işte kandırılan taraf olmaktan çıkmıştı. Neden biri için hayatını tehlikeye atsın ki? Shade olduğunda yardım için kime gidecekti? Hiç kimse.
"Umurumda mı sanıyorsun?"

"Bildiğini biliyorum, Solin. İtirazlarına rağmen, çaresizce görmezden gelmeye ve saklamaya çalıştığın içindeki gerçek adamı görebiliyorum.” Tekrar konuşmadan önce durakladı. "Lütfen, Ağabey. O bir dövüşçü değil ve o ölene kadar da durmayacak. Bir masumun bir hiç yüzünden ölmesine izin verme.”

Yine de Solin bu işe bulaşmak istemiyordu. Daha önce de benzer bir hata yapmış ve bedelini ağır ödemişti. "Sana bir Oneroi gibi mi görünüyorum? İnsanları korumak için burada değilim. Neden gidip onu kendin uyarmıyorsun?

“Benimle konuşmuyor ya da dinlemiyor. M'Adoc ona Hades ile yaptığım pazarlığı anlattı. Artık benden nefret ediyor.”

Solin, Arık'ın sesindeki acının titremesini kaçırmadı. Yüzündeki mutlak mutsuzluk ifadesi de. Acı çekiyor olması Arık'ı paramparça etti. "Onu seviyorsun?"

"Belli ki hayatımdan daha fazlası," dedi, sesi duygularından titriyordu.

Solin gözlerini Arık'a dikti. "Acıtıyor değil mi? Sevdiğin o kişinin senin gerçeğini öğrenmesi ve bunun için senden nefret etmesi mi?

"Hiçbir fikrin yok."

"Evet yaparım." Ve Solin, Arik kendi ıstırabını tattığında beklediği tatmini hissetmek yerine, daha fazla acıdan başka bir şey hissetmedi. Başkasını incitmenin zevki yoktu.

En azından onun için değil. "Neredesin?"

“Styx'in kıyısındayım. M'Adoc, Hades'in beni bulup gerçeği öğrenmesinden korktuğu için Charon'un beni götürmesine izin vermiyor. Hades öldüğümü öğrendiğinde pazarlığımı yerine getirmek için Megeara'ya gideceğinden eminim ve buna izin veremem. O masum ve benim aptallığımın bedelini ödemek zorunda olmamalı. Sana verecek hiçbir şeyim yok Solin ama lütfen sende birazcık terbiye kaldıysa benim yüzümden ölmesine izin verme. Sana yalvarıyorum."

Solin bu tür bir aşkı biliyordu. Onu bir kez tatmıştı ve yüzyıllardır dilinde acı bir hap gibi yanıyordu. "Bilmen için söylüyorum, içimde bir damla bile dürüstlük olmadı." Arık kelimenin tam anlamıyla Solin'in gözleri önünde söndü. "Ama onu incitmelerine izin vermeyeceğim. Gerisi kolay."

Konuşurken bile bunun asla olmayacağını biliyordu. Hades, adamın nerede olduğunu öğrenince Arik'in barışmasına izin vermeyecekti ve görünüşe göre M'Adoc da vermeyecekti.

Ve yüzyıllardır ilk kez Solin, kendinden başka biri için gerçekten üzülüyordu.

"Bana güvenebilirsin, Arık."

"Teşekkür ederim." Gözden kaybolmadan önce başını Solin'e doğru eğdi.

Solin derin bir nefes alarak sandalyesine yaslandı. Sloganı her zaman kimseye yardım etmemek olmuştu çünkü kimse ona yardım etmemişti. İnsanlardan nefret ediyordu.

En çok da tanrılardan nefret ederdi.

Ve bu işe karışacak hiçbir işi yoktu. Ama nasıl olup da bir şey yapmadan durabilirdi? Megara'nın korunmaya ihtiyacı vardı ve onun aksine, onlara karşı savaşacak ve kazanacak güce sahip değildi. Onu kısa sürede parçalayacaklardı.
Akıllı olsaydı, ZT ile temasa geçer ve Chthonian'ın halletmesine izin verirdi.
"Hayır," dedi acı bir gülümsemeyle. "Akıllı olmaktansa kinci olmayı tercih ederim." Ve bununla birlikte, bir insanı aramak için evinin güvenliğinden dışarı fırladı.
Megaara'yı bulmak çok uzun sürmedi. Aurası, özellikle böylesine duygusal bir kargaşa içinde olduğu için, uyanık Düş Avcısı için bile göze çarpıyordu. Ama onu duraksatan şey, onu saran umutsuz hüzün havasıydı. Eşdeğerini görmeyeli uzun zaman olmuştu. "İyi misin?"
Sesini duyunca ona bakmak için irkildi. "Burada ne yapıyorsun?"
"Hiçbir fikrim yok ama sanırım yardımı dokunacak."
Kitaplığından bir kitap çekerken onunla alay etti. "O tekne çoktan yola çıktı. Bize kendi başımıza olduğumuzu söylemiştin."
"Evet. Ama teknelerle ilgili harika olan şey, ara sıra dönüp geri gelmeleri."
"Ya da sizin hava kaynağınızı barındırırken patlarlar," diye anlamlı bir şekilde ekledi Kat.
Başını çevirdiğinde onun solundan odaya girdiğini gördü. "Doğru ama bu değil.
Arık, Megeara'yı diğerlerinden korumamı istedi."
Megara ona şüpheyle baktı. "Neden bunu yapsın ki?"
"Çünkü yapamıyor."
Gözlerinde hala şüphe ağırdı. Solin'e güvenmiyordu ve dürüst olmak gerekirse, bunun için onu suçlayamazdı. "Pozisyonunuzu zaten netleştirmişken neden bunu yapasınız ki?"
Omuz silkti. "Temelde bunu güçleri kızdırmak için yapıyorum."
"Ve?" diye sordu Kat.
"Ve ne?"
"Bilmiyorum, bunu söyleyiş biçimine bir ve eklenmiş gibi geldi."
Ve... nedense düşünmek istemediği bir şekilde Arık'tan hoşlanmaya ve ona saygı duymaya başlamıştı.
Ama bunu asla kabul etmezdi. "Ve yok."
"Pekala o zaman," dedi Kat ellerini çırparak. "Arık'ı kurtarmaya çalışıyoruz. Sana geldiğini söyledin. O nerede?"
Solin tereddüt etti. Zaten bildiklerini varsaymıştı ama görünüşe göre kadınların Arık'a ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. "Bana bir Shade olarak geldi, Kat. M'Adoc onu öldürdü."
Geary beklenmedik haber üzerine elindeki kitabı düşürdü. Kat onu sabitlemek için uzanmasaydı muhtemelen düşecekti.
Arık ölmüştü.
Olamaz - ama yine de Solin'in yüzündeki ifadeden onun şaka yapmadığını anlayabiliyordu.

"Nefes alamıyorum," diye fısıldadı, gözyaşları boğazında birikerek onu boğarken. "Gitmiş olamaz."
"Şşt," dedi Kat, Geary'yi kendisine doğru çekerken. "Sorun değil, Geary."
Ama tamam değildi. Arık ölmüştü ve bu onun hatasıydı. Onun için savaşmamıştı bile.
M'Adoc gelmişti ve Arık'ı onu öldüren adamın ellerine teslim etmişti.
Kalbi paramparça olurken ağladı. Öfkeyle bile olsa nasıl böyle bir şey yapabilmişti?
Ah, bayanlar. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama burada haberci olmaktan vazgeçmedim. Arık bana geldi çünkü M'Adoc bu durumu düzeltmeye kararlı."
Kat ondan uzaklaştı. "Nasıl temizleniyor?"
Anlamlı bir şekilde Geary'ye baktı. "İnsanların bizim var olduğumuzu bilmemesi gerekiyor."
Bu, Geary'nin gözyaşlarını şok etti ve omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Beni de öldürmeye geliyor."
"Evet."
Gözyaşlarını silerken öfkesi içini yakıyordu. "Ya Tory ve Thia?"
"Hiçbir şey bilmiyorlar, bu yüzden güvendeler. Ama sen, canım, tamamen başka bir meselesin.
Bununla başa çıkabilirdi. Onun hayatı başkaydı, onlarınki başkaydı. Güvende oldukları sürece, önüne ne çıkarsa çıksın üstesinden gelebilirdi.
Mitoloji kitabını yerden almak için eğildi. "Buna inanamıyorum."
Solin başını salladı. "Gerçekten çok acınası, değil mi? Arık pes ediyor çünkü M'Adoc sana zarar vermeyeceğine yemin ediyor ve sonra yalancı piç zaten ölmen gerektiğine karar veriyor."
Geary, dehşet onu tüketirken onun sözleriyle donakaldı. Arık ne yaptı?
Solin hasta görünüyordu. "Ah, bunu da bilmediğini söyleme bana?"
Hayır, dedi Kat, kelimenin altını çizerek. "Yapmadı."
Solin elini yüzünü sildi. "Tamam, ben burada duracağım ve sessiz olacağım."
"Artık çok geç Solin," dedi Kat dişlerinin arasından. "Sen zaten zararını verdin."
"Bekle," dedi Geary, zihni düşüncelerle dönerken. Elindeki deri ciltli kitaba baktı. Arık'ı kurtarabiliriz.
Kat başını sallamadan önce kaşlarını çattılar. "Nasıl olduğunu anlamıyorum."
"Hadi ama, ikiniz de panteondasınız. Gölgeler daha önce geri getirildi.
Kitabı onlara uzattı. "Orpheus ve Eurydice'e bakın. Hades onun gitmesine izin verdi."
Solin homurdandı. "Bu, Hades'in yalanladığı ve bunu yaparken de dalga geçtiği binlerce örnekten biri."
Geary ona ters ters baktı. "Sessiz olacağını sanıyordum."
"Üzgünüm."
Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de o haklı, dedi Kat içini çekerek. "Eurydice'in asla başaramadığından bahsetmiyorum bile. Orpheus yüzeye

ulaşmadan önce arkasına baktı ve onu Yeraltı Dünyasına kaptırdı. Hades bu şekilde bencil bir piç. Bir ruhu asla isteyerek bırakmaz.”
Apollymi, Geary'nin zihninde boğazını temizledi. "Az önce beni dinlemiyor muydun? Neden rahatsız oluyorum? Gösterdiğim tüm ilgi için bana Circe veya Cassandra demeniz yeterli. neden ben
yine de onlara başvurmak zorunda mısın? Ferandia daha iyi bir örnek olurdu, ama o Atlantisli olduğu için kimse bu hikayeyi bilmiyor, değil mi? Hayır. Bu yüzden yarısı bizden çalınan o yavan Yunan masallarına başvurmak zorundayım. Ama bu başka bir konu. Mesele şu ki, kimse kapana kısılmış bir tanrıçayı dinlemez…”
Her şeye rağmen gülen Geary, Apollymi'nin haklı olduğunu anladı ve tanrıçanın önceki tavsiyesine uyacaktı. Solin'e baktı. "Ah, Bay Rüya Ustası, Persephone nerede?"
"İyi bir kız."
Solin gözlerini kıstı. "Düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşünmüyorsun, değil mi?"
Kat sırıttı. “Dağı hareket ettirmek istiyorsan, ona karşı koyamayacağı bir şey verirsin.
Geary ve Apollymi haklı. Hades bize bakmıyor bile. Ama karısını dinliyor. Ona ihtiyacımız var.
Solin hâlâ başını sallıyordu. "Ya yardım etmezse?"
Geary sertçe, "Bunu düşünmeyeceğim," dedi. "Buna gücüm yetmez."
Solin isteksiz görünüyordu ama sonunda onlarla aynı fikirdeydi. "Tamam o zaman, gidelim."
"Hiçbiriniz bir yere gitmiyorsunuz."
M'Adoc önlerinde kapı eşiğinde belirdiğinde Geary donup kaldı.
Ve yalnız değildi.

BÖLÜM 19

Geary, M'Adoc ve Dolophoni'yi görünce bir adım geri çekildi... en azından öyle olduklarını varsaymıştı. Üç tane vardı ama onları daha önce hiç görmemişti.

İlk grubun aksine, bunların hepsi kadındı. Siyah deri giyinmiş, siyah saçlı, tırnaklı ve rujlu, kötü ve kötü görünüyorlardı. Ayrıca gözleri o kadar karanlıktı ki gözbebeklerinin nerede bitip süsenlerin nerede başladığını bile göremiyordu. Eşit olmak için tek ihtiyaçları olan saçlarındaki yılanlardı... Oh bekle, onlardan birinde vardı. Atkuyruğundan çıkan kara yılanlar boynuna dolanıp onlara tısladı. Sevimli. Sadece güzel.

Solin, Geary ve Kat'ın önünde durmak için hareket etti. "Bu iş bitti, M'Adoc."

“Hayır, değil. O," -çenesini sallayarak Geary'yi gösterdi- "ölene kadar olmaz. Şimdi ya sen ve Katra onu teslim edip gidersiniz ya da ikiniz kan kaybedersiniz.

Solin abartılı bir nefes verdi. "Öyleyse kanamam var gibi görünüyor. Tanıdığım bazı insanların aksine” -çenesiyle işaret ederek M'Adoc'un hareketini tekrarladı- "Sözümü tutuyorum."

M'Adoc, omzunun üzerinden kadınlara hitap etmek için başını çevirmeden önce gözlerini kıstı. "Öldür onları."

Geary yaklaşan dövüş için gergindi. Daha gözünü bile kırpıştıramadan Kat ona döndü ve onu tuttu. Kat, Atlantis dilinde bir şeyler fısıldadı ve ardından Geary'yi dudaklarından öptü.

İnanamayacak kadar sersemlemiş olan Geary, vücuduna sıcak ve güçlü bir şeyin yayıldığını hissettiğinde gözlerini kapattı ve Kat diğerleriyle yüzleşmek için uzaklaştı. Geary, içini tarif edilemez bir güçle doldururken tam on saniye boyunca hareket edemedi. Apollymi'nin madalyonunu ağzında tuttuğu zamana benziyordu, ama bu daha güçlü, daha ölümcül hissettiriyordu.

Ve bu sefer kesinlikle sorumluydu, başkası değil. Güç inanılmazdı. Sanki beyni yaşıyor ve büyüyordu.

Ve gözlerini açtığında artık aynı renklerde göremiyordu. Artık her şey daha canlıydı. Daha canlı.

Yılan saçlı kadın onu yakaladı. Geary hiç düşünmeden yumruktan sıyrıldı ve öyle şiddetli bir darbeyle karşılık verdi ki, kadının ayakları yerden kesildi ve uçmasına neden oldu. Gerçekten. Duvara çarpıp yere düşmeden önce yeri beş fit kadar temizledi. Yılanlar tısladı ve öfkeyle gerildi.

Kat, saldırganını da aynı kolaylıkla püskürttü. Ama Solin onunkini vurmak konusunda ketum görünüyordu. Ancak kadın ona ters vurup yanağını açınca fikrini değiştirdi. Ona kafa atarak onu yere düşürdü ve ardından M'Adoc ile yüzleşmek için döndü.

Üç kadın mücadeleyi yenilemek için ayağa kalktı. Hep bir ağızdan ileriye doğru bir adım attılar.

"Yeterli!"

Geary onun Zebulon olmasını bekliyordu ama değildi. Bunun yerine, M'Adoc ve Solin'den daha zayıf olan başka bir Düş Avcısı vardı. Aralarında belirdi ve garip bir şekilde ona itaat eden kadınlara elini kaldırdı. Abanoz saçları uzundu ve sırtına kadar örülmüştü. Tamamen siyah giyinmişti ve "Beni kızdıran herkesi öldürme havasındayım" diyen bir bakış attı. Ama bundan da öte, etrafında o kadar güçlü bir güç aurası vardı ki, bu onun ensesindeki tüyleri diken diken etmişti.
"Sen kimin tarafındasın, D'Alerian?" diye sordu Solin, elinin tersiyle yüzündeki kanı silerken.
D'Alerian'ın yanında beliren başka bir adam, "Bizimki," diye yanıtladı. D'Alerian'a eşit boyda, kısa kesilmiş siyah saçlarını giymişti ve bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti. Gözleri o kadar solgun bir maviye benziyordu ki renksiz görünüyorlardı. Geary'ye bir amaç için yerleşirken o gözler ürkütücü ve ölümcüldü.
M'Adoc gülümseyerek onayladı. "Demek sonunda benim tarzımı gördün."
Cevap veren D'Alerian oldu. "HAYIR. İnsanı öldürmene izin veremeyiz. Bu yanlış ve bu bizim kim ve ne olduğumuz değil. Biz koruruz, öldürmeyiz."
Kat ve Solin şaşkınlıkla kaşlarını çattı.
"Burada neler oluyor, M'Ordant?" Solin yeni gelene sordu.
"M'Adoc'u gözaltına alıyoruz."
M'Adoc küfretti. "Deli misin? Bunu yapamazsın."
D'Alerian onunla yüzleşmek için döndü. "Evet, yapabiliriz ve evet, yapıyoruz."
D'Alerian, M'Adoc'u bir tür ışıltılı ağla örttüğü için kadınların kafası karışmış görünüyordu ama müdahale etmediler. M'Adoc dövüşmeye çalıştı ama bu onu sıkı tuttu ve her hareketinde daha da büzüldü. Sonunda o kadar sıkıydı ki tek yapabildiği onları lanetlemekti.
Kat, Geary'nin sorulmamış sorusunu, "Buna diktyon denir," diye yanıtladı. "Artemis'in hayvanları yakalamak ve onlara zarar vermemek için kullandığı bir şey. Her ne kadar -Rüya Avcıları'nı işaret etti- "onlardan birine nasıl ulaştıklarını bilmiyorum."
D'Alerian kadınlara baktı. "Hizmetlerinize artık gerek yok. Hiddet, geri dön."
M'Adoc diğerlerini lanetlemeye devam ederken onlar anında ortadan kayboldu. "Ne yaptığını anlıyor musun? Tanrılar bize ne yapacak?"
D'Alerian'ın gözleri hüzünlü ve karanlıktı. "Bazen en kötü düşmanlarımız kendimizizdir, M'Adoc. Bizden olmamızdan korktukları ve bizim izin veremeyeceğimiz şey haline geliyorsun." Geary'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Bizden kimseye söz edemeyeceğini anlıyor musun?"
Sanki bu şakalaşacağı bir şey miydi? Evet, doğru. "Bana kim inanır ki?" ciddi bir şekilde sordu.
D'Alerian başıyla onayladı. Serçe parmağından küçük bir yüzük çıkardı ve Geary'nin avucuna yerleştirdi. "Ne planladığını biliyorum ve sana bol şans diliyorum. Bunu Persephone'ye ver ve ona Neco'nun seni desteklediğini, ona borçlu olduğu iyiliği dilediğini söyle."

Geary, yaptıkları ve sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. "Ne?"
Elini yüzüğün üzerine kapattı. "Bunu sorgulama, Megara. Sadece yap."
Minnettar ve buyurgan ses tonuyla eğlenirken, onunla dalga geçmekten kendini alamadı. "Siz otoriter bir grupsunuz, değil mi?"
M'Ordant'ın dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Hiçbir fikrin yok." Bir an sonra, M'Adoc ile birlikte ortadan kayboldu.
D'Alerian onu serbest bırakmadan önce ona nazik bir şekilde gülümsedi.
"Gerçekten neler oluyor?" Solin, gitmek üzere dönerken D'Alerian'a sordu.
Yüzündeki mizah uçup gitti ve omzunun üzerinden Solin'e hitap ederken yeniden metanetine döndü. "Seni ilgilendiren bir şey yok, Skotos. Sadece M'Adoc'u senden uzak tutacağımızı bil."
Solin'in yüzündeki şüpheyi gördü. "Geçmişimiz göz önüne alındığında, bunu neden yapasınız?"
D'Alerian'ın gözlerinde ve Solin'le yüzleşmek için dönerken duruşunda gerçek bir pişmanlık vardı.
D'Alerian'ın yüzündeki samimiyet yürek burkandı. "Sana yaptığım şeyde yanılmışım Solin. Üzgünüm."
Solin alayla güldü. "Sana ezberci sözler, Oneroi."
"Hayır, çok içten, seni temin ederim." Tekrar konuşmadan önce sonuçlarını düşünür gibi tereddüt etti. "Her şey değişir Solin, insanlar da değişir. Tanrılar bile."
Solin, sonunda D'Alerian'ın ona ne söylediğini anlayınca donakaldı. "Bunca zaman sonra bana güveniyor musun?"
D'Alerian başını salladı. Arık yaptı ve hayatına mal olabilecekken bile Megara'yı koruyarak kendini kanıtladın. Kazanacak hiçbir şeyin yoktu ve kaybedecek çok şeyin vardı. Bence bu seni güvenilir kılıyor." Sonra en beklenmedik şeyi yaptı. Solin'e elini uzattı. "Kardeşler."
"Kardeşler," dedi Solin, D'Alerian'ın elini tutup sıkarak. "Teşekkür ederim."
Kaybolmadan önce başını onlara doğru eğdi.
Kat, değiş tokuşlarına kaşlarını çatarken başını kaldırdı. "Az önce neyi kaçırdım?"
"Hiçbir şey," dedi Solin çabucak. "Sadece Oneroi tuhaflığı." Onlarla yüzleşirken derin bir nefes verdi. Geary'ye gülümsedi. "En son duyduğuma göre Persephone annesiyle birlikte Olimpos'taymış. Ben oraya gidemem ama Kat gidebilir ve seni de yanına alabilir.
Geary bunu anlamadı. O bir tanrıydı ve Olimpos'ta diğer tanrılar kadar hoş karşılanmalı. "Neden oraya gitmiyorsun?"
Kat, "Solin ölüm emri altında," diye açıkladı. "Arka bahçelerine dalacak kadar aptal olsaydı onu görür görmez öldürecek çok fazla tanrı var."
Ah, dedi Geary anlayışla. Onun için ne kadar korkunç. Geçmişte onlara bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı. Buna tamamen hakkı varmış gibi geliyordu.
Geary öne çıktı ve onu yanağından öptü. Yardımın için teşekkürler Solin. Bunu gerçekten takdir ediyorum ve eminim Arık da takdir ediyor.
Solin başını salladı. "Bana bir söz ver yeter."

"Ve bu?"
Bakışları onunkileri yaktı. “Arık'ı geri alırsan, bir daha aptal olmayacaksın. Aşk ender görülen bir şeydir, Megara. İki elinizle tutun.”
Onun kalbinden ve onunla paylaşmaya hiç niyeti olmadığı bir geçmişten konuştuğunu anlayınca gözlerinde yaşlar birikti. Ama sözleri keyfi bir anlatım olamayacak kadar gerçekti. "Tamamen niyetim var."
"O zaman buna değer."
Bu onun kafasını karıştırdı. "Nedir?"
Solin onun çenesine hafifçe vurdu. "Bana ne atarlarsa atsınlar." Başını Kat'e doğru eğdi. "Siz iki çocuk iyi eğlenceler ve iyi şanslar." Sonra o da ortadan kayboldu.
Geary, Kat'e kaşlarını çattı. "Bana mı öyle geldi yoksa en tuhaf konuşma mıydı?"
"Hayır," diye soludu, "değildi. Sadece hikayenin bir kısmını kaçırıyorsun. Unutma, bir zamanlar Oneroi'nin duyguları vardı. Bazıları aşıktı ve hatta yakalanıp cezalandırıldıkları sırada aileleri vardı.”
Kat'in sesindeki uğursuz tonu fark edince Geary'nin içini kötü bir his kapladı. "Ailelerine ne oldu?"
"Zeus gerçekten kızdı diyelim."
Bunun neye yol açacağını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. "Onları öldürdü."
Acımasızca başını salladı.
Geary bunu tahmin etmiş olsa da, onun kendi aile üyelerine karşı bu kadar duygusuz davranmasına hâlâ şaşırmıştı. "Hepsi?"
Kat tekrar başını salladı.
Geary'nin gözlerinde yaşlar birikti ve cezalarının büyüklüğü onu gerçekten etkiledi. Yaşadıkları dehşeti hayal bile edemiyordu. M'Adoc'un psikopat olmasına şaşmamalı. "Solin-"
"Hayır," dedi Kat çabucak, onun sözünü keserek. "O, yok etmeye çalıştıkları aileydi ve kıl payı kurtuldu."
Bunu bana Arık da söyledi. Tanrım, onlar için çok üzülüyorum.”
"Hepimiz ne olursa olsun yaparız ama grup olarak onlar için yapılacak bir şey yok. Zeus'a karşı gelmediğiniz sürece olmaz ve bu bizim sahip olduğumuzdan daha fazla tanrı gücü gerektirir." Geary'ye bir gülümseme sundu. "Ama şu anda yardım edebileceğimiz özel bir tanrımız var."
O haklı. Bir savaş planlamadan önce, bir savaşı kazanmaları gerekiyordu ve Geary, Arık için tüm Olympus'u almaya hazırdı. "Hadi başlayalım."

* * *

Geary, Olympus'tan ve tanrılardan ne bekleyeceğini gerçekten bilmiyordu. Doğru, tüm hayatını babasıyla büyükbabasının onlar hakkında anlattıklarını dinleyerek geçirmişti. Ancak bu, herkesin yaptığı bir spekülasyondan ibaretti.

Şimdi gerçekten buradaydı.

Ve bu efsanelerin gerçek olduğunu bilmek korkutucu ve canlandırıcıydı. Kurgu olarak kabul ettiği şeylerin öyle olmadığını. Vay.
Tıpkı anlatılan hikayeler gibi, Olympus nefes kesiciydi. Hava mükemmeldi. Çok sıcak değil. Çok soğuk değil. Bahar ortası bir gün gibiydi. Gökyüzü, göksel tonunda gerçek olamayacak kadar maviydi ve etrafındaki dağlar gür ve yeşildi. Hava tazeydi ve tatlı bir kokuyla doluydu. Hiç böyle bir şey yaşamamıştı.
Rüya gibi bunun için tek kelimeydi.
Ama onu en çok büyüleyen şey, tanrıları dünyadan izole eden puslu bulutların arasından aşağıya bakıp aşağıdaki dünyayı tüm görkemiyle görebilmesiydi.
"Bu inanılmaz."
Kate gülümsedi. "Evet biliyorum." Etrafına gururla baktı. "Ben burada büyüdüm."
Geary böyle bir çocukluk geçireceğini hayal bile edemezdi. "Gerçekten mi?"
"Evet." Kat, altın kaldırım taşlı sokağın sonundaki büyük, dairesel, altın bir binayı işaret etti. "Orası Artemis'in tapınağı. Ben küçük bir kızken oradan gizlice kaçar ve oraya koşardım" -karşı uçtaki başka bir tapınağı işaret etti- "Athena'nın tapınağına gider ve baykuşlarıyla oynardım." Anısına güldü. "Artemis'i çıldırtırdı."
"Neden?"
"Uzun yıllar önce olan bazı saçmalıklar yüzünden birbirleriyle uzun süredir devam eden bir husumetleri var. Artemis de Athena'dan olabildiğince uzak durmamı istedi."
"Ama karşı koyamadın, ha?"
Gülümsemesi genişledi. "Tam olarak değil. Artemis'e göre, onu sinirlendirmek için ömür boyu araştırma yaptım."
Geary etrafına bakınırken güldü ve önlerindeki yürüyüş yolunda koşan üç geyik yavrusu gördü. Geyik, koşan bir centauru gördüğüne yemin ettiği ormanda gözden kayboldu. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."
Ah, inan. Olabildiğince korkutucu." Kat, üstlerindeki bir tepenin üzerinde bulunan, altın ve fildişinden yapılmış devasa bir salonu işaret etti. "Ve burası Zeus'un Hera ile yaşadığı yer. Herkesin çoğunlukla çekişmek ve şikayet etmek için toplandığı büyük salon."
Bölgenin geri kalanı kadar muhteşemdi. Gerçekten, bir rüyada yürümek gibiydi. "Gideceğimiz yer orası mı?"
"HAYIR. Persephone siyaset yapmaz. Zeus'un babası olmasına rağmen, oraya yalnızca çağrıldığında gider, özellikle de Hera, Zeus'un piçlerinden biri olduğu için ona katlanamadığı için. Onların işine karışmamak için elinden geleni yapıyor." Kat sokağın aşağısındaki başka bir binayı işaret etti. "Büyük olasılıkla annesinin tapınağında takılıyor olacak."
Geary karşıdan karşıya geçerken Kat'i takip etti ve neredeyse bir bulanıklık onları eziyordu.
"Hermes!" diye bağırdı. "Nereye gittiğine dikkat et!"

"Zaman yok..." O gözden kaybolurken zayıf bir ses onlara geri döndü. Arkasında tozdan başka bir şey kalmadığından, garip bir şekilde Geary'ye Road Runner çizgi filmini hatırlattı.
"Bu çok olur mu?" diye sordu Kat'e.
"Evet, her zaman acelesi vardır. Gerçekten dikkatli olmalısın yoksa seni ezer. Aynı zamanda bir Mack kamyonunun çarpması gibi. Kanlı piç."
Tamam… orada düşmanlık yok.
Ama neyse ki daha küçük kubbeli binaya giden kısa mesafeyi yürürlerken başka kimse onları biçmeye çalışmadı. Geary yukarı bakmak için dışarıda durdu. Etrafındaki her şeyin yarısı kadar uzundu ve çok da büyük değildi. Geary'nin ailesinin şimdiye kadar sahip olduğu tüm evlerden daha güzel ve daha büyük olmasına rağmen, etrafındaki diğer binaların sahip olduğu hayranlık unsurundan pek yoksundu. "Diğerlerine kıyasla neden bu kadar küçük?"
Kat ona bakarken omuz silkti. "Demeter gösteriş yapacak biri değil. Diğerlerine kıyasla çok basit."
Kat ilerleyerek mermerden yapılmış devasa bir girişe açılan kapıyı o kadar beyaz açtı ki bakmak gözlerini acıttı. Tüm oda, insan gibi görünmek için oyulmuş sütunlarla çevriliydi. Kat ve Geary içeri girdiklerinde, sağındaki erkek heykellerden biri gözlerini açarak onlara baktı.
"Seni buraya getiren nedir, Katra?" heykel eski Yunanca sordu.
Geary ona ağzı açık bakarken canlı bir heykelin kendisine hitap etmesi Kat'i hiç etkilememişti. "Persephone ile konuşmak istiyorum."
"Bahçede," diye yanıtladı bir kadın heykeli, karşıdaki kapıları işaret etmeden önce. "Ama pek mutlu bir ruh halinde değil, bu yüzden uyarın."
"Teşekkürler Chloe."
Şaşkına dönen Geary, kendi iradesiyle açılan kapılardan büyük bir bahçe avlusuna doğru ilerledi. Rüzgâr sümbül ve leylak kokularını karıştırırken hafifti. "Ooo, güzel."
En azından birinin küfrettiğini duyana kadar böyle düşünüyordu. Tekrar tekrar ve zevkle.
"Bahçecilik saçmalık anne," önlerindeki çalıların arasından hafif, ahenkli bir ses inledi. "Nefret ettim! Şuna bak. Manikürüm tamamen mahvolacak ve ne için? Toprağı kazın, biraz bok dikin, şunu yapın, bunu yapın. Falan!"
"Sef?"
Çalılar, aralarından küçük bir kadın kıpırdamadan çıkmadan önce hışırdadı. Çok minyon ve son derece güzel bir sarışın kadın ayağa kalkarken Geary gülümsemesini sakladı. Koyu yeşil bir tulum ve beyaz bir tişört giymiş, bir yanağına ve burnunun ucuna kir bulaşmıştı. Elleri büyük bahçıvan eldivenleriyle kaplıydı ve yukarıya toplanmış saçlarına yeşil ve kahverengi yapraklar yapışmıştı, bu da onun üzerinde hâlâ nefes kesici olmayı başarıyordu. Ellerini kaldırdı ve eldivenleri yere fırlattı.
"Merhaba Kat," dedi, sanki onun yakınmalarını duymuş olmalarından hiç rahatsız olmamış gibi. "Naber?"

"Ben istedim..." Küçük bir çiçek demeti ormana doğru hareket etmeye başlayınca Kat'in sesi azaldı.
Persephone, ellerinden çıkan bir tür enerjiyle onları patlattı. Güldü, sonra daha fazla çiçek koparmak için eldivenlerini gönderdi.
"Ne yapıyorsun?" Kat kaşlarını çatarak sordu.
"İntikam," dedi Persephone gururla. "Bu küçük bir intikam, kabul, ama hayatta çok şey ifade eden bu küçük şeyler."
Kat kaşlarını kaldırdı ve açıklama istemeden önce Geary'ye baktı. "Kimden ve ne için intikam?"
"Annem, başka kim var?" Persephone yemyeşil bahçeyi işaret etti. "Beni yılın dokuz ayı bu lanet olası yere tıkıyor ve bunun için minnettar olmam gerektiğini düşünüyor.
Bu arada tek istediğim kocamla birlikte olmak..." Onlara anlamlı bir bakış attı.
"Ölüm tanrısı yerine doğurganlık tanrısı olması gereken çok güzel bir erkek anatomisiyle evliyken, yılın dokuz ayını seks yapmadan geçirmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Sonunda Geary'yi Kat'in omzunun üzerinden görünce tiradında duraksadı. "Ve sen?"
“O bir arkadaş. Megara, Persephone ile tanış."
Persephone, Geary'nin vücuduna bir bakış atarken sertçe kaşlarını çattı.
"Sen Fury Megara değilsin, değil mi?"
"Hayır, ama bana onun adı verildi."
"Ah." Yüz hatları yumuşarken Persephone elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum o zaman."
"Sen de."
"Yani," dedi Persephone, Kat'a bakarak. "Sizi buraya getiren nedir?"
"Bizim" -Kat elini sallayarak ikisini işaret etti- "ciddi bir yardıma ihtiyacımız var."
Persephone alay etti. "Ciddi bir yardıma ihtiyacım var." Geary'ye umutsuzca gülümserken içini çekti. "Daha yeni tanıştığımızı biliyorum, Megara, ama bana katlan. O kadar azgınım ki ölebilirim ve annemin şikayetlerime cevabı ... onun değerli bahçesini otlayabilir. Esrar! Ne o, deli mi?”
Bu kesinlikle Geary'nin tanrıça hakkında bilmek istediğinden daha fazlasıydı.
"Evet ve bu mutlu nota göre," dedi Kat sesinde hafif bir kahkahayla, "bizi buraya kocan getirdi."
"Ah, şimdi ne yaptı?"
"İnsan olmak isteyen bir Düş Avcısı ile bir anlaşma yaptık. Şimdi Düş Avcısı öldürüldü ve onu Hades'ten geri almak istiyoruz."
Kat'in bulduğu ilginç bir özet. Geary hiç bu kadar kısa ve öz olamazdı.
Persephone yüzünü buruşturdu. “Bu bir serseri. Hades'in kimsenin gitmesine izin vermediğini biliyorsun. Durmadan. O ruhlara bir nevi bağlı.”
"Arık'ı seviyorum," dedi Geary, sesi çatlayarak. "Onu geri almak için her şeyi yapacağım."
Her iki kadın da Geary'nin sözleriyle irkildi.

Persephone ona sesini alçaltmasını işaret etti. "Bunu burada çok yüksek sesle söyleme.
Sizi bu işe dahil edecek pek çok insan var ve sizi bu pisliğin içine sokan şey bir tanrıyla pazarlık yapmanızdır."
Geary hemen, "Üzgünüm," dedi. "Ama ben onu tüm kalbimle seviyorum."
Kat içini çekti. “Tanrılar onu gerçekten mahvetmiş. Ailesinin neredeyse tamamını aldılar ve bunu göz önünde bulundurarak, ona bu seferlik yardım edebileceğimizi düşündüm.
Persephone başını salladı. "Kuralları biliyorsun, Kat."
Geary kaşlarını çattı. "Ne kuralları?"
"Quid pro quo," dedi Kat sinirli bir şekilde. "Bir tanrıdan iyilik almak için bir şeyler vermelisin."
Oh, bu harikaydı. Ama yine de Geary'yi durdurmadı. Arık'ı serbest bırakması gerekiyordu. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."
Persephone, Geary'nin cevabına şaşırmış görünüyordu. "Hevesli küçük bir tavşan, değil mi?"
"Çaresiz, Seph. Tüm insanlar arasında, sevdiğiniz kişiden alınmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabileceğinizi düşünüyorum."
Persephone başını salladı. Evet ve bu konuda bana yaklaşmak için doğru anı seçtin.
Hades'imi gerçekten özlüyorum.”
Birden Geary, D'Alerian'ın ona verdiği yüzüğü hatırladı. "Beklemek!" Cebinden çıkardı. "Bunu bana Oneroi'lardan biri verdi. Sana vermemi ve Neco'nun kendi lehine karar vermek istediğini söylememi istedi."
Yüzüğü Geary'nin elinden alırken Persephone'nin gözlerindeki acıyı gördü. Parmağının ucuyla üzerindeki parşömeni takip ederken Persephone'nin gözleri yaşlarla parıldadı. "Nasıldı?"
Cevap vermeden önce Kat ona hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Kuyu."
Persephone, başını sallamadan önce yüzüğü baş parmağına taktı. “Eh, işte buradasın.
Neco bunun için kendi lehine ticaret yapıyor, bu yüzden borçlu olduğun kişi Neco."
Neko kimdir? Geary neler olup bittiğini tam olarak anlamak isteyerek bu sözleri Kat'e söyledi. Ve bu iyilik için kime borçluydu.
"Neco, D'Alerian'dır."
Geary haberler karşısında yere serildi. "Neden benim için iyiliğini değiş tokuş etsin?"
Persephone gözyaşlarını sildi. "Çünkü kardeşim nazik bir adamdır. Kimsenin acı çektiğini görmekten hoşlanmaz ve adaletsizlikten nefret eder. Sanırım senden aldıklarını hissettiği bir şeyi telafi etme yolu bu."
Yine de Geary anlamadı. "Hiçbir duygusu olmayan biri için bunu yapmak zor değil mi?"
Persephone cevap vermedi.
Öte yandan Kat, çok daha kısa olan tanrıçaya kaşlarını çattı. "Üzerlerindeki lanet zayıflıyor, değil mi?"

Persephone hafifçe başını salladı. Ama kimseye söyleyemezsin Kat. Hiç kimse. Neco'yu tekrar cezalandırmayacağım. Babası, oğlu olduğu için ona diğerlerinden daha sert davrandı.
Eğer bunu öğrenirse…”
"Endişelenme," diye onu temin etti Kat, "kimseye söylemeyeceğim. Sır saklamak en iyi olduğum şeydir."
"Güzel," diye soludu Persephone. "Hepsi yeterince şey yaşadı."
Geary başını salladı. "Ama anlamıyorum. Oneroi'lerin Hypnos ve Morpheus'un oğulları olduğunu sanıyordum?"
"Oneroi'lardan bazıları öyle," dedi Persephone sessizce. "Neco benim üvey kardeşim. Orijinal Oneroi'lerden biri olan Zeus ve D'Aria'dan doğdu. Ebeveynlerinden biri Oneroi olduğu sürece, o zaman bu yetkileri miras alırlar ve onlara bu görevler verilir.”
Geary bunu anlamlandırmaya ve zihnine sığdırmaya çalışırken alnını ovuşturdu. "Sizler en dolambaçlı aile ağaçlarına sahipsiniz."
Kat güldü. "İnan bana, biliyoruz."
"Evet ve Kat'inkini asla çözmeye çalışmak istemezsin. Korkutucu."
Persephone bahçeye bakmak için boynunu kaldırdı. "Haydi çocuklar, acele etmeliyiz. Annem geri döner ve beni gitmiş bulursa, bir kasırga ya da başka bir şey başlatır.”
Bir saniye güneş dolu bahçedeydiler, sonra karanlık, pis kokulu bir mağaradaydılar. Geary, korkunç kokuyu bastırmak için elini burnuna götürdü. "Bu koku da ne?"
Yüz hatlarını tiksintiyle buruşturan Persephone, elini yüzünün önünde salladı.
“Cerberus'un yemeği. Gelmek için kötü bir zaman seçtik.”
Onları dar bir koridordan geçirerek büyük bir taht odasına açılan bir kapıdan geçirdi.
Geary parıldayan abanoz duvarları görünce kapı eşiğinde duraksadı. Ama onu büyüleyen şey, kemik gibi görünen şeylerden yapılmış siyah bir tahtta oturan muhteşem adamdı. Omuz hizasında siyah dalgalı saçları ile kesinlikle büyüleyiciydi.
Ve yırtık.
Siyah deri zırh giymiş Hades, bir ölüm tanrısına gerçekten yakışan bir varlığa sahipti. Bu ona bir korku dalgası gönderdi ama buna rağmen Persephone'nin ondan neden etkilendiğini anlamıştı.
Zorlayıcıydı.
Ve Persephone ona yaklaştığında ve onu gördüğünde, yüzündeki sevinç ifadesi aslında Geary'nin kalbini sızlattı. Yavaşça ayağa kalktı.
"Seph," dedi rüya görüyormuş gibi nefes aldı.
Persephone ona koştu.
Gülerek onu kollarının arasına aldı ve etrafında döndürdü. "Ah, benim değerli Seph'im." Onu öpmeden önce tekrar güldü.

Kat boğazını temizledi. Yüksek sesle. "Böldüğüm için özür dilerim ama giysiler uçuşmaya veya dağılmaya başlamadan önce ikinize yalnız olmadığınızı hatırlatmak istedim."
Persephone kızarırken Hades onlara hırladı. Kat'e doğru bir adım attı ama karısı onu durdurdu. "Haklı, Hades. Annem gittiğimi fark etmeden ve beni tekrar kaçırdığını düşünmeden önce hızlı olmalıyız. İhtiyacımız olan son şey babamı araması.
Hades alçak sesle küfretti. "O piçten korktuğum gibi."
"Hades," diye azarladı Persephone.
Rahatladı, ama yüzünden Geary bunu gönülsüzce yaptığını anlayabiliyordu.
"Peki neden buradalar?"
"Bir ruh aramaya geliyorlar."
Karısına kaşlarını çattı. "Kimin?"
Arikos'un, dedi Kat.
Hades daha da şaşkın görünüyordu. "Skotolar mı?"
Geary başını salladı.
"O burda değil."
"Ne?" Geary inanamayarak sordu, kalbi sızlıyordu.
"Arikos buraya gelmemiş," diye tekrarladı Hades. "O olsaydı, bilirdim. Benim de o piç kurusuna karşı bir sorunum var.
Kat, Hades'in hararetli ses tonunu duymazdan geldi. “Bize onun Styx nehrinin diğer tarafında olduğu ve karşıya geçemeyeceği söylendi. M'Adoc onu öldürdü ve gömmedi. Arık'ın geçiş için Charon'a ödeyecek parası yok."
"M'Adoc bunu neden yapsın?" Ama onlar cevap veremeden Hades başını salladı.
"O küçük hergele. Birini üzerime çekmeye çalışıyorum. Arikos'un burada olduğunu bilmemi istemiyor.
Lanet olası piç kurusu. Peki sen." Megaara'ya baktı. "Sen Arikos'un takas ettiği insansın. Onun yerine burada olman gerekiyordu. Onunla yer değiştirmeye mi geldin?”
Geary, içinde korku kök saldığı için konuşamadı.
Ama söyleyecek bir şey bulamadan Persephone, Hades'in koluna bir tokat attı.
"Sakın buna başlama."
Vurduğu yeri ovuşturarak ona kaşlarını çattı. “Neye başlamak? Arikos ve ben bir pazarlık yaptık.”
"Ne olmuş?" Persephone sinirli bir ses tonuyla sordu. "Yani bana orada durup onu kurtarmak için onu öldüreceğini mi söylemek istiyorsun? Nasıl yapabildin?"
"Bir pazarlıktı," dedi savunmaya geçerek.
"Evet ve ailem de bir pazarlık yaptı ve bak ne oldu. Bunu başka birine yaptığına inanamıyorum. Senin farklı olduğunu düşünmüştüm."
Yüz hatları yatıştırıcı bir hal aldı. "Bebeğim, ben."
"Hayır değilsin. Sen de onlar gibisin. İki sevgiliyi ayırmayı düşünüyorsun ve ne için? Aptalca, anlamsız bir pazarlık. Sevdiğinden uzakta olmanın ne

kadar acı verici olduğunu bilen sen, ama yine de çok soğuk ve acımasız bir şey yaparsın. İşte bu kadar. Eve, annemin yanına gidiyorum ve geri dönmeyeceğim.”
Kara gözleri alev alev yanıyordu. "Geri dönmelisin. Başka seçeneğin yok.
Bakışlarını ona dikti. "Haklısın. Buraya gelme konusunda başka seçeneğim yok ama eve döndüğümde nerede uyuyacağım konusunda bir seçeneğim var."
Kaybetmekte olduğunu anlayınca yüzü bembeyaz oldu. "Cesaret edemezsin."
Persephone, kendisinin neredeyse iki katı olan adama bakarken ellerini kalçalarına koydu. Geary'nin Arık'la geleceği sonuca bağlı olmasaydı komik olurdu. "Bu ikisini ayırırsan, yatak odama girmeden önce Hephaestus'un demirhanesinde soğuk bir gün olacak. Aslında, seni iktidarsız kılmak için Eros'u getireceğim. Evet. Sonsuza kadar. Bu sana öğretecek.”
Yüzü tamamen kül olan Hades, Geary'ye baktı. "Onu almak. Kaldır kıçını buradan ve arkana bakma."
"Ciddi misin?"
"Evet."
Persephone, kocasını sımsıkı kucaklamadan önce Geary'ye göz kırptı. "Şimdi bu çok mu zordu?"
Sorusunu kendi sorularından biriyle yanıtladı. "Annenin dönmesi ne kadar sürer?"
Persephone onlara döndü. "Siz ikiniz acele edip onu alsanız iyi olur. İnsan aleminde güneş ışığına dönene kadar Arık bir Gölge olacak. Kat, yolu biliyorsun. Dünyaya döndüğünde, insan ve etten olacak. Ama unutma, Megara, onu buradan kendin çıkarmalısın ve arkana bakamazsın. Eğer yaparsan, onu sonsuza kadar kaybedersin.”
Geary "teşekkür ederim" bile diyemeden ikisi ortadan kayboldu.
Kat gülerek ona döndü. "Eğlenceli ha?"
"Evet," dedi Geary hafifçe. “Sanırım biraz şok oldum. Testimiz veya yerine getirmemiz gereken herhangi bir şey olmadığına inanamıyorum.”
"Onu henüz buradan çıkarmadık. Unutma, arkana bakma dediklerinde, bakma.”
Geary bunu çalışmalarından hatırladığı için başını salladı. Henüz ormandan çıkmamışlardı. Ve onu yakında bulamazlarsa, çok geç olacaktı.

* * *

Arik, Charon'un nehirde yanından geçişini izledi. Yaşlı adam, koyu kahverengi giyinmiş, somurtkan sakallı bir figürdü. Acımasız bakışları nehrin kıyısında toplananları taradı. Charon, kayıkçının ücretini ödemek için yalnızca bir obulos, bir Yunan parası veya bir Pers dansı olanları alırdı. Sadece madeni parası olanlar diğer tarafa gidebilir, orada bölünürlerdi - hayatlarında iyi işler yapmış olanlar ilahi bir dinlenme için Elysian Fields'a götürülürdü ve kötü işler yapanlar, Tartarus işkence görecek.

Ama parayı Charon karşı bankaya teslim etmeden önce sadece bir aptal verirdi. Parayı Charon'a göstermek, sonra beklemek ve yolculuk tamamlandığında teslim etmek adettendi.
Madeni parayı ona gösteremezsen, karşıya geçebilmek için kıyıda yüz yıl beklemeye mahkum olursun. Ve eğer Charon'a sizi gideceğiniz yere götürmeden önce para öderseniz, ruhunuzu nehre atar ve orada ebedi sefalet çekersiniz.
Şahsen, Arık nehri geçtiğinde nereye gittiğini biliyordu ve işkencesinin başlaması için kolayca yüz yıl bekleyebilirdi. Sonra tekrar, zorunda değildi. Zaten Megeara'nın kaybından dolayı ağrıyordu.
Yokluğunu her zerresiyle hissediyordu. Umutsuzluk, ruhuna bir örs yığını gibi çökmüştü. Tek istediği onun yüzünü son bir kez görmekti. Yanağına dokunmak ya da saçını teninde hissetmek. Onun güvenliği için dua ederken bu anılar onu kavuruyordu.
"O sefil yaşlı piçten nefret ediyorum."
Orta yaşlı bir adamın Shade'i ona katılırken Arık soluna baktı.
Adam, karanlık sularda yolunu keserken onlara artık aldırış etmeyen Charon'a dik dik bakıyordu. "Keşke o tekne ters dönse ve onu Acheron nehrinde boğsa. Olsaydı ona hizmet ederdi."
Belki. Acheron keder nehriydi ve dünyanın bütün dertleri burada toplanmıştı. Derler ki, vücudunun herhangi bir uzvu ona dokunacak olsa, o dertler sana sızar, bedenini ve ruhunu kederle paramparça ederdi.
Tüm ölüler son varış yerlerine ulaşmak için onu geçmelidir. Ölülerin bu tür endişeleri geride bıraktığı sembolik bir yolculuk olması gerekiyordu.
Adam, Arık'a baktı. "Senin de madeni paran yoktu, ha?"
"HAYIR."
Arık'ın ayaklarının dibine yere tükürdü. "O zaman bu ikimizin de ailesi için. Bizi böyle yarı yolda bırakarak. Onlara bir çiçeği. Hepsi Acheron nehrine düşsün ve kokuşmuş sefaletlerinde boğulsun."
Arık, adamın hıncına tek kaşını kaldırdı. Sanki nefretin özgürce aktığı Styx nehrinde yıkanıyor gibiydi.
Adam dikkatle ona baktı. Peki seni buraya ne getirdi?
Arık düşünmeden cevap verdi. "Aşk."
"Kendini öldürdün, öyle mi?"
"HAYIR. Sevdiğimi güvende tutmak için hayatımı feda ettim."
Adam dehşete kapılmıştı. "Neden böyle aptalca bir şey yaptın?"
"Aptalca değil."
"Tabiki öyle. Sence o da senin için aynısını yapar mıydı?
Arık yine çekinmeden cevap verdi. "Evet."
"Böyle düşünüyorsan tam bir ahmaksın." Gitmeden önce kaba bir ses çıkardı.
"Bilyorsun o haklı."
Arık, duymayı beklediği son sesi duyunca donakaldı. Wink'ti, hiç şüphesiz böbürleniyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Wink omuz silkti. “Bazen ölülerle takılıyorum. Son derece eğlenceli olabiliyorlar, özellikle de sızlananlar.” Durdu ve Arık'ın etrafındaki havayı kokladı. Wink'in hareketleri ona kokarca kokan bir tazı hatırlattı. Sonunda Wink geri çekildi ve Arık'a keskin bir bakış attı. "Güçlerin nerede?"
"Merak etme." Arık uzaklaşmaya çalıştı ama o diğer Gölgeler arasında mekik dokurken bile Wink nehrin kıyısında onu takip etti.
"Ne verir, Arikos?"
Arık'ın neden diğerlerini ispiyonlayıp Wink'e hepsinin duygularını yeniden kazandığını söylemediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yapmalı. Hepsinin hak ettiği buydu ama yersiz bir sadakat duygusu onu bundan alıkoydu. Wink, Arık'ın ona söylediği her şeyi doğruca Zeus'a koşar ve belayı başlatırdı.
Arık'ın içinde artık böyle bir şey yapamayacak kadar insanlık vardı ve aklının bir köşesinde Megeara'nın onun için hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu.
Arık ondan nefret etse de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.
Ve yine de tanrı onun peşinden gitti. Arikos mu?
"Git buradan, Wink," diye çıkıştı. "Öldüm ve yalnız kalmak istiyorum."
Wink, Arık'ın koluna girdi, sonra tısladı ve geri çekildi. "Sen ve insanın?" dedi, suçlayıcı bir ses tonuyla. Hiç şüphe yok ki bir dokunuş tanrıya Arık'ın buraya nasıl geldiğiyle ilgili her şeyi anlatmıştı - en azından Megeara ile ilgili her şeyi. "Aklını mı kaçırdın? Neden onun için ölümsüzlüğünden vazgeçesin?
Arık bunu açıklayamadı. Bu aptalcaydı ve bunu biliyordu. Ama yine de doğru görünüyordu. Hayatı onun mutluluğu için. Olmaması gerektiği halde garip bir şekilde onun için çalıştı.
Kesinlikle bir akıl hastasıydı.
Yine de Wink pes etmez ve onu rahat bırakırdı. "Onun için ölümsüzlükten vazgeçtin,"
Göz kırpma tekrarlandı. “İnsanların buna değmediğini henüz öğrenmedin mi? Dışarıdaki milyonlarca kişiden biriydi.”
"Hayır Wink, yanılıyorsun. O milyonda bir. O eşsiz.”
Cevap olarak homurdandı. "Onun için ölmene izin verecek kadar benzersiz mi? İnan bana, bu kadar bencil olan milyonlarca kadın var.”
"Evet, ama onu geri almak için cehennemden geçmeye istekli yalnızca biri var."
Arık, karanlıkta Kat'i görünce anında durdu. Ama onu en çok şaşırtan şey bu değildi. Yanında durmak için hareket eden Megeara'nın görüntüsüydü. Megeara'ya koşup onu kollarına almak istedi ama yapamadı. Her şeyden önce, artık bedensel değildi. İkincisi, ona izin vereceğinden emin değildi. Ama o buradaydı….
Geary, Arık'tan geriye kalanları görünce ağlamasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Yarı saydam cildi kül rengindeydi. Gözleri artık mavi değil, koyu ve çöküktü. Ve ortasında biri onu bıçaklamış gibi görünen bir delik açmıştı.
Arık mı? tereddütle sordu.

Konuşuyor gibiydi ama onu duyamıyordu. Dehşete kapılarak Kat'e baktı.
"O artık bir Shade, Geary. Onu sadece tanrılar duyabilir."
"Ne diyo?"
"Senin için çok geç olmadan gitmeni istiyor."
Bu, gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasını sağlamayı başardı. "Beni duyabiliyor mu?"
"Evet."
Ona döndü. "Seni almaya geldim, Arık. Yanımda olmadıkça gitmeyeceğim."
Yüzündeki güvensizlik içini parçaladı. Buna rağmen elini ona doğru uzattı. Onu almaya çalıştı ama eli doğrudan onunkine gitti.
Yanındaki Oneroi ona hırladı. "Sen buraya ait değilsin, insan. Ayrılmak."
Kat, onunla onu öldürmek istiyormuş gibi görünen adamın arasına girdi. "Onu rahat bırak, Wink."
Düşmanca bakışlarını Arık'a çevirdi. Aptal olma Arikos. Seni buradan çıkaramayacak. Şimdiye kadar hiçbir insan Hades'in testine karşı koyamadı. Ve ayrılmaya çalıştığın için sana iki katını ödetecek."
Arık tereddüt etti. Wink haklıydı. Kat ve Megeara ona haber verene kadar Hades onun burada olduğunu bile bilmiyordu. Şimdi tanrı yaptı. Eğer Megara onu buradan güvenli bir şekilde çıkarmasaydı, Hades ona sonsuza dek işkence etmekten zevk alırdı.
Hayır, burada onsuz zaten lanetlenmiş ve işkence görmüştü. Hades'in ona yapabileceği, onu başka biriyle düşünmekten daha kötü hiçbir şey yoktu. Arık'ın ona her şeyden çok ihtiyacı vardı. Onu takip etmekten başka çaresi yoktu.
Seni seviyorum Megeara.
Geary onun dudaklarını okurken hıçkırdı. "Ben de seni seviyorum Arık ve seni buradan götürüyorum. Söz veriyorum."
Başını sallamadan önce ona zayıf bir gülümseme verdi.
Wink onlara dudaklarını büktü. "O kadar kolay değil küçük insan. Sadece-"
Kat, boğazını yumruğuyla sıkarak sözlerini kesti. "Rahatla, Wink. Havamızda değiliz."
Daralmış nefes borusundan, "Ona yardım edemezsin," dedi. "O da ölecek."
"O zaman mutlu olmalısın. Şimdi kendi yoluna git yoksa dünya yeni bir Kum Adam'a ihtiyaç duyacak." Onu o kadar çabuk bıraktı ki, Arık'a tökezledi.
"Ben gidiyorum. Ama senin başarısızlığının tadını çıkarmayı planlıyorum."
Kat tekrar Wink'e uzandı, ama Wink onu tekrar yakalayamadan Wink dağıldı.
Geary gözyaşlarını sildi. "Ne hakkında konuşuyordu, Kat?"
Cevap vermeden önce derin bir nefes verdi. "Buraya gelmek kolaydı. Çıkmak olmayacak. Eagles'ın eski şarkısı 'Hotel California'yı biliyor musun?
"Evet."
"Evet. Durumumuz bu. Ve buradan yola çıktığımızda, geriye dönüp bakarsan ya da herhangi bir şekilde Arık'a yardım etmeye çalışırsan, o gidecek ve sen bir tanrının kanından doğmadığına göre, sen de öylesin."

Soğuk bir korku duygusu midesinin çukuruna bir düğüm gibi yerleşti.
"Güzel. Bunu buraya gelmeden önce bana söyleyebilirdi.
"Bu fikrini değiştirir miydi?"
Geary, Arik'e baktı ve içindeki sevginin rahatsız edici yumruyu aştığını hissetti. "HAYIR."
"Güzel, o zaman nefesimi boşa harcamadım."
Geary, Arık'a dönmeden önce Kat'a başını salladı. Ona o kadar çok dokunmak istiyordu ki bundan dolayı canı yanıyordu. Ama onu serbest bırakana kadar bu imkansızdı. "Yol ver, MacDuff."
“Liderlik yapıyorum ama geriye de bakamam. Bu yüzden sıkı durun ve unutmayın, yolda kalın.
Başımıza gelen hiçbir şey için endişelenme. Sadece perili bir evdeymişiz gibi davran ve dikkatin dağılmasın.”
"Ooooo, korkutucu." Ama bunu hafife alıyor olsa da, ne kadar ciddi olduğunun farkındaydı. Tek bir yanlış adım ve üçü de bunun bedelini ağır ödeyecekti.
Kat onu gözlerini ağrıtacak kadar bunaltıcı olan acı karanlığa götürdü.
Kat'in hâlâ önünde olduğunu söyleyebilmesinin tek yolu onun nefes alışını duyabilmesiydi. En azından onun Kat olduğunu umuyordu. Karanlıkta, Geary'nin hayal gücü ortalığı kasıp kavuruyordu. Tek bildiği, onu yemeye kararlı tüyler ürpertici bir canavardı.
Kat mı?
"Ben tam buradayım. Gözlerini ileride tut.”
"Ben."
Yanında bir şey kaydı. Geary dehşet içinde ciyakladı ve kendini ondan atlamamak için zorlamak zorunda kaldı. Hadi kızım, etrafında yüzen köpekbalıkları ve yılan balıkları varken dalış yaptın. Bunu halledebilirsin. Bu hiç birşey. Rotanızda kalın….
Ama suda bu kadar kör değildi.
Arkana bakma, diye tekrar uyardı Kat. "Arkana bakıp Arık'ı görmeni sağlamaya çalışıyorlar. Eğer yaparsan, biter.”
Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, özellikle de sağ çevresinde bir şey parlıyor gibi göründüğünden, ondan uzağa doğru sürüklenmeden önce. Ve Arik'in hala orada olup olmadığını öğrenmek için çaresizdi. Ondan ne ses ne de iz vardı.
Hiç bir şey. Tek bildiği, onu yakalayıp kendisinden uzaklaştırdıklarıydı.
Ve Eurydice'in arkasında olup olmadığını kontrol ettiği için Orpheus'un her zaman aptal olduğunu düşündüğünü düşünmek. Şimdi her şey anlam kazandı. Yarı tanrının bu kadar paranoyak olmasına şaşmamalı.
Hiç şüphe yok ki onlar da yolun her adımında ona eziyet ediyorlardı.
Ya Arık'ın dikkati dağılırsa? Ya düşmüşse ve yardıma ihtiyacı varsa?
Aniden önlerinde bir ışık parladı. Bunu bir çığlık ve o kadar korkunç yeşil bir yüz izledi ki Geary gerçekten yüksek sesle çığlık attı. İçgüdüsel olarak Arık'a dönmeye başladı ama yüksek sesli çığlık devam ederken kendini tuttu. "Neydi o?"

"Gorgon," diye bağırdı Kat. “Kursta kalın ve onları görmezden gelin. Yeraltı Dünyası ile Dış Dünya arasındaki bariyeri koruyorlar. Görevleri bizi burada tutmak. Onlara izin verme.
"Deniyorum."
"Deneme, Geary, başar."
Niyet etti.
Yürüdükçe daha fazla gorgon ortaya çıktı. Üçlünün yanında yürüdüler, çığlık attılar ve saldırdılar. Onlara karşı bir yanılsama. Ama gorgonlar onlara asla dokunmadı. Sadece onları korkutmak için yaptılar.
Gorgonlar, hikayelerin önceden söylediği kadar korkunçtu. Yeşil derileri bir yılanınki gibi pulluydu ve karanlıkta parlayan kırmızı gözleri vardı. Onları mağara boyunca takip eden bir ayak sürüme, kayma sesi vardı.
Ama en kötüsü zehirli atıkları gururlandıracak nefesleriydi.
Geary'nin sağındaki gorgon şeytanca, "O orada değil, insan," dedi. "Onu çoktan kaybettin."
"Kapa çeneni, Euryale," diye çıkıştı Kat. "Onu yalnız bırakın."
Kat'a tısladı.
Geary dikkatini onlardan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. "İnsanların bir gorgona baktıklarında taşa döndüklerini sanırdım."
"Sadece erkekler yapar."
Kat'in sözleri üzerine içini yeni bir korku kapladı. Arık mı?
"Erkekler dedim, Geary. Tanrılar veya Gölgeler değil. O güvende. Sadece ilerlemeye devam et ve onu kontrol etmeye çalışma.”
Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı, özellikle aklı ne-eğerlerle çılgına dönerken. "Emin misin?"
“Peki, sen taş mısın?”
Henüz değildi, değildi ama Kat sesindeki küçümseyiciliği almasaydı, Geary onu "taşla". “Beni kastetmiyorum. Arık'ı kastetmiştim.
"Görmek için arkanı dönersen Geary, onu kaybedersin."
"Biliyorum." Ama zorlama çok güçlüydü. Doğal değildi.
"Sana yalan söylüyor insan. Onu mağaralarda kaybettin. Senin için ağlıyor, ona yardım etmeni istiyor.”
Geary, Arik'in gorgonun söylediklerini aynen yaptığına dair zihnindeki görüntüyü dağıtmak için başını salladı. "Bana yalan söyleyen sensin."
Doğrudan Geary'nin yanında yürümek için harekete geçmeden önce gorgon dişlerini gösterdi.
"Megeara, bana yardım et." Arkasından Arık'ın sesi geliyordu.
Bu bir numara, bu bir numara.
"Lütfen Megeara. Sana ihtiyacım var. Burada acı çekmeme izin verme.... "
"Yapma!" Geary sıktığı dişlerinin arasından konuştu. “O bir Gölge. Onu duyamadığımı biliyorum ve Arık asla böyle yalvarmaz. Sadece beni kızdırmaya çalışıyorsun.”
Geary'nin arkasındaki gorgonlardan biri dilini şaklattı. "Zavallı Arık. Bak, o seni hiç sevmiyor. Kendini tehlikeye atmaktansa senin acı çekmene izin verirdi.”

Sonra, Arık'a aitmiş gibi gelen, erkeksi bir ağlamanın boğuk sesini duydu. Yumruklarını sıktı, dönüp onu kontrol etmemeye çalıştı. Onun iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu... "Kat," diye sızlandı. "Bana yardım et."
"Dinleme, Geary. Bir şarkı söyle ve onları sustur."
"Neyi söyle?" hayal kırıklığıyla sordu.
"Favori şarkın ne?"
Geary parmaklarıyla kulaklarını tıkadı ve Gloria Gaynor'un "I Will Survive" şarkısını söylemeye başladı.
Şimdi Geary'den uzaklaşırken acı içinde bağırma sırası gorgonlardaydı. Onun ahenkli uyumuna dayanamayacaklarını anlayan Geary daha da yüksek sesle şarkı söyledi.
"Durmak! Durmak!" yalvardılar.
Ama Geary bunu reddetti. Birinin onlara yaptığı iyiliğin karşılığını verme ve onları bir süre azap içinde yaşamalarına izin verme zamanı gelmişti.
Gloria'nın şarkısını bitirdikten sonra, Wild Cherry'nin “Play That Funky Music” şarkısını çalmaya başladı.
ve ardından Lipps, Inc.'in "Funky-town"u.
Gorgonların ıstırap içinde kıvranmaya ve inlemeye devam etmesi, Kat'in onlara daha fazla disko ezgisiyle serenat yapmasına yardım etmesine neden oldu.
Geary, sonunda ışığı gördüğünde Bee Gees'in “Stayin' Alive” şarkısını bitirmek üzereydi.
İçini ham bir heyecan doldururken kalbi gümbür gümbür atıyordu.
Neredeyse bitti.
Birkaç adım daha…
Arkasında Arık'ın bir işaretini duymaya çalışırken şarkı söylemesi duraksadı.
Hiçbir şey yoktu.
Hiç bir şey.
"Aşağı!" Kat, başlarının üzerinden bir ateş patlaması gelmeden bir an önce bağırdı.
Geary gözlerini sımsıkı kapattı ve sahip olduğu her şeyle dua etti. Çaresizce Arık'a dokunmak istedi.
O orada.
O olmak zorundaydı. Kat'e ve Arık'a güvenerek gözlerini açtı ve Kat'in yeniden ilerlemeye başladığını gördü.
Üstlerindeki küçük açıklığa açılan keskin kayaları düzeltmek biraz zaman aldı.
Kalkmana yardım edemem Geary, dedi Kat onun önünden. "Senin gibi ben de dönemem, sen de Arık'ın kalkmasına yardım edemezsin, anladın mı?"
"Evet."
"Tamam aşkım. Unutma, buradan uzaklaşmalıyız ve senin de yüzün doğuya dönük, tam yanımda beklemen gerekiyor. Anladım?"
"Anladım."

Açıklığa yaklaşırken Geary'nin ayağı kaydı. Kayalar ellerini ve dizlerini keserken geri kaydı ve küfretti. Kendini durduramadan başı döndü ama tekrar gözlerini sımsıkı kapattı.
Tanrılar bunu sayar mıydı?
Kesinlikle hayır. Ama tekrar kontrol etmek için gözlerini açarsa her şey bitmiş olacaktı.
Ona kadar sayarak başını dikleştirdi ve ileriye baktı. "Beni hayal kırıklığına uğratma Arık. Beni duyuyor musun? Hâlâ orada olsan iyi olur."
Derin bir nefes alarak, kesikleri canını yakmış ve vücudu düşmekten dolayı ağrımış olsa da tekrar tırmanmaya başladı.
Mağaradan çıkması sonsuza dek sürmüş gibiydi. Kat dışarıda, denize bakan küçük bir açıklığın yanında bekliyordu.
Geary ona katıldı. "Şimdi ne var?"
Kat kaşlarını çatarak Geary'ye bakmak için başını hafifçe çevirdi. "Sana ne oldu?"
"Düştüm."
Kat tiksinti ve acımayla yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm."
Geary de öyleydi, özellikle de zonklayan acının ne kadar şiddetli olduğu göz önüne alındığında.
Ama Geary orada durmuş sessizce bekliyordu. Birkaç dakika sonra paniğe kapıldı. Arık nerede?
"Onu arama."
"Bu uyarıdan bıktım, Kat. O burda değil.…"
"Sabırlı ol Geary." Ses tonu yatıştırıcı ve sakindi ve bu Geary'yi gitgide daha çok sinirlendiriyordu.
"Gün ışığındayız. Biz temiziz. Neden burada bizimle değil?"
"Ya şimdi tam arkandaysa ve sen dönüp baksan? Onu cehenneme geri göndereceksin."
Geary hayal kırıklığı içinde ağlamak istercesine ellerini gözlerine bastırdı. Bu acımasız ve acımasızdı ve bunun için tanrılardan nefret etmesine neden oldu. "Ölme Arık lütfen."
Ve sonra hissetti. Yanağına soğuk bir dokunuştu. Hafif ve nazik. Bu dokunuşu nerede olsa tanırdı. Ellerini indirdiğinde yanında Arık'ı gördü ama adam hâlâ solgun ve cılızdı.
Buna rağmen, o şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı şeydi. Kendini durduramadan onu kendine çekti ve anlamsızca öptü.
Arık, Megeara'nın tadına yeniden bakarken homurdandı. Ve onu ne kadar uzun süre öptüyse o kadar ısındı. Onu sımsıkı tuttu, onun yanında onun sıcak vücudunun verdiği histen keyif aldı. Hayatı boyunca hiç böyle bir şey hissetmemişti.
Şu an kanatsız uçabileceğine yemin edebilirdi. Onun için geri döneceğini ve onu kurtarmış olduğu gerçeğini bir kez bile hayal etmemişti...
Inanılmaz.
Megaara ona bakmak için geri çekildi, sonra güldü. "Döndün!" Yüzünün her yerine öpücükler yağdırdı.

Dudaklarının tenine her dokunuşunun tadını çıkarırken kendi sevinci içini doldurdu. "Benim için geldiğine inanamıyorum."
"Dalga mı geçiyorsun? Her zaman senin için gelirdim."
Ve bu yüzden onu çok seviyordu.
Ah, millet, dedi Kat boğazını temizleyerek, alınma ama bu benim için tuhaf bir hal almaya başladı.
Siz ikiniz kendinize iyi bakın, sonra görüşürüz."
İkisi de konuşamadan ortadan kayboldu.
Arik, Geary'yi kaldırıp etrafında dönerken güldü. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum ve bu bir rüya değil."
"Ben? Kendine bir bak..." Geary, içinden garip bir düşünce geçerken kaşlarını çattı. Bu daha önce cevaplamayı düşünmediği bir soruydu. "Şimdi nesin?"
"O bir insan."
Arık, D'Alerian'ın sesini duyunca duraksadı. Bir kavga bekleyerek Megara'yı yere bıraktı.
"Ne istiyorsun?"
D'Alerian teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Ben sadece Megeara'nın hayatta kaldığından emin olmak istedim. Artık birlikte olduğunuza göre, kutlamak için ikinizi de onun evine götüreyim dedim.
"Ve neden sana güvenmemiz gerekiyor?"
Geary onu sakinleştirmek için elini onun koluna koydu. "Yapma Arık. Ona her şeyi borçluyuz.
Seni serbest bırakabilmem için Persephone'den bir iyilik isteyen oydu."
Ona şaşkın bir bakış attı, sonra bakışlarını, yüzü tamamen metanetli olan D'Alerian'a çevirdi. "Neden bunu yapasın ki?"
"Çünkü sevdiğimi kaybettim Arık ve bu acıyı kimsenin bilmesini istemiyorum. Siz ikiniz barış içinde yaşama hakkını kazandınız."
Arık onun iyi dilekleriyle alay etti. "M'Adoc buna asla izin vermez."
"Evet o yapacak. Bundan emin olacağız."
Geary, D'Alerian'ın sesindeki uğursuz notayı kaçırmadı. "Ona ne yapacaksın?"
"Merak etme. Ona zarar vermeyeceğiz. Onu şefkat öğrenebileceği bir yere götürüyoruz. Bu basit bir duygu, ama pek çok kişiden kaçıyor. Yeniden öğrenmesi gerekiyor."
Sonra D'Alerian elini uzattı ve parlak bir ışık onları çevreledi. Bir an Yeraltı Dünyası'nın dışındayken, bir an sonra onun dairesindeydiler.
Geary inanamayarak etrafına baktı. Buraya en son gelişinin üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.
D'Alerian onlara nazikçe gülümsedi. "Birbirinize değer verin."
Geary başını salladı. "Merak etme. Yapacağız."
Başını onlara doğru eğdi, sonra dağıldı.
Yalnız kaldıkları anda, Arık başını eğdi ve sıcak dudaklarıyla onun boynunu okşadı. "Seni seviyorum Geary."

Takma adını onu zorlamadan kullandığında gülümsedi. "Seni çok seviyorum bebeğim."
Elini tutmak için uzandı ve onu odasına doğru çekti.
"Ne yapıyorsun?"
Ona tehditkar bir şekilde baktı. "Söylediğin yalanlar ve bana bu kadar çok şey yaşattığın için daha önce hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekeceğim sana."
Şaşırmış gibi göründüğü için ağzı açılıp kapandı. Sonunda dişlerini sıktı ve yüz hatları boyun eğmeye başlamadan önce gözlerini ona dikti.
Peki bana ne yapmayı düşünüyorsun?
Yüzüne yavaş bir sırıtış yayıldı. "Önce seni çırılçıplak soyacağım, sonra seni çubuk kraker gibi bükeceğim ve sen durmam için yalvarana kadar vücudunu yalayacağım. Hemen bana merhamet dilemeni sağlayacağım.”
"Hımmm," diye nefes verdi. "Kulağa kesinlikle berbat geliyor."
"Hiçbir fikrin yok... Dilimin dört kıtada kan akıttığı biliniyor."
Onu yatak odasına çekerken gırtlağından derin bir kahkaha attı. "Peki öyleyse, işkence başlasın."

BÖLÜM 20

D'Alerian, M'Ordant'ın kendisini beklediği koridorda duraksadı. Hâlâ diktyonla bağlı olan M'Adoc da oradaydı.
"Güvendeler mi?" diye sordu.
D'Alerian, onlara nefretle bakan M'Adoc'a doğru ilerlemeden önce başını salladı. "İkinizin bana ihanet ettiğinize inanamıyorum."
Düşmanlık onu üzdü. "Sana ihanet etmiyoruz, Adarian. Sana yardım edeceğiz."
"Tam olarak ne planlıyorsun?" diye sordu.
"Onu Acheron'a götürüyorum. Kabuslarında ona yardım edecek güçlü birine ihtiyaç duyan bir Kara Avcı var." M'Adoc'a baktı. "Alaska'da Zarek'le birkaç ay geçirdikten sonra nefretinden kurtulmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayacağını düşünüyorum."
Saçmalık. Beni gönderemezsin."
M'Ordant kaşlarını çattı. "Neden onu Alaska'ya gönderdin? Kara Avcı'ya buradan göz kulak olabilir."
Hayır, yapamaz. Burada bizim için bir tehdit oluşturuyor. Duyguları kontrolden çıkmıştır. Diğer tanrılardan herhangi biri onun nasıl davrandığını görürse, sıçtık demektir. Wink ve Hades'i bilerek başa çıkabiliriz. Ama Zeus öğreniyor... Alaska'da kimse bilmeyecek." D'Alerian, M'Adoc'a baktı. "Orada kısa bir süre kalabilirsin ve kendine hakim olur olmaz seni almaya geleceğim."
"Orada kalmayacağım."
"O zaman Skoti'ye mi gidiyorsun?"
"Asla."
"O zaman bu senin görevin. Al ya da bizi bırak."
M'Adoc'un çenesi öfkeyle seğirdi ama sonunda kabul etti. "İyi. Gideceğim. Ama sadece kısa bir süre için."
D'Alerian diktiyonu kaldırmadan önce başını salladı. Sonra ikisini odalardan çıkarıp insan âlemine fırlattı. New Orleans'ta bir Dark-Hunter'ın evinin oturma odasında cisimleştiler.
Kyrian Avcısı. Eski bir antik Yunan generali olan o, artık insanlığı Daimonlardan veya daha iyi bilindiği şekliyle insanlığı avlayan vampirlerden korumaya yardım eden Kara Avcılardan biriydi. D'Alerian, Kyrian'ın kendisini öldüren adamdan intikam almak için ruhunu Artemis'e sattığı günden beri general olarak atanmıştı.
O zamandan beri kabuslar onu rahatsız etmişti.
Ama D'Alerian çoğu zaman en azından onları hafifletebilirdi.
Acheron odaya girip durduğunda, D'Alerian'ın Kyrian'ın evinde yönünü bulması biraz zaman aldı. Altı sekiz yaşında, uzun yeşil saçlı, siyah deri pantolon ve yırtık bir Sex Pistols tişörtü giyen Acheron'u gözden kaçırması zor bir adamdı.
Atlantis aksanıyla kalınlaşan sesiyle, "Selamlar, beyler," dedi.

D'Alerian konuşamadan, kaykaylı genç bir adam odadan yuvarlanarak geldi ve neredeyse onlarla çarpışıyordu. Acheron'dan çok uzakta olmayan bir yerde patinaj yaparak durdu, sonra tekerleklerinin yerde bıraktığı uzun siyah işarete küfretti.
Nick Gautier, kaykayı havaya kaldırıp sımsıkı bir yumrukla tutmadan önce, "Öldüm," diye fısıldadı yüksek sesle.
Acheron homurdandı. "Sakin ol Nicky, benim kadar ölü değilsin."
"Bu senin düşüncen. Kyrian bunu gördüğünde felç geçirecek." Tenis ayakkabısının ucuyla izi kazımaya çalışırken, D'Alerian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Peki seni buraya getiren nedir? Kyrian yaralanmadı, değil mi?"
"HAYIR."
Acheron on sekiz yaşındaki çocuğa nazik bir gülümseme sundu. Benim için buradalar. Neden Rosa'nın ne yaptığına bakıp bize bir dakika vermiyorsun?
Nick ona kaşlarını çattı. "Can yakıyorsun?"
"HAYIR."
"O zaman neden-"
"Nick, boşluk. Şimdi."
Nick, Acheron'da yüzünü buruşturdu. Git, Nick, getir. Al evlat, al, diye homurdandı. "Taktığın o deri tasmalardan birini ödünç almama izin vermelisin ve bana üzerinde Kyrian'ın numarası olan bir etiket vermelisin. 'Kaybolma durumunda sahibimi arayın.'"
Acheron homurdandı. "Güven bana Nicky, kaybolacak kadar şanslı değiliz."
"Evet evet."
D'Alerian, Nick onları yalnız bırakırken kaşlarını çattı. "O çocuğun sorunları var."
"Hiçbir fikrin yok." Acheron, M'Adoc ile arasındaki mesafeyi kapattı. "Gerçekten Zarek'e yardım etmek için Alaska'ya gitmek istiyor musun?"
M'Adoc, D'Alerian'a yan yan baktı. "Bana başka seçeneğim olmadığı söylendi."
Acheron anlamış gibi başını salladı. "Pekala, yine de minnettarım. Tanrılar onu kullanabileceğini biliyor. Bu gece seni ona götüreceğim."
"Teşekkürler, Acheron," dedi D'Alerian eve geri dönmeden önce.
Ah tanrım. Nick!"
Ash, Kyrian'ın öfkeli bağırışına döndüğünde, generalin kapı eşiğinde, Nick'in yerde bıraktığı kara lekenin yanında durduğunu gördü. Ash'ten birkaç santim daha kısa olan Kyrian'ın kısa sarı saçları vardı ve siyah giyinmişti. "Kıçını tekmeleyeceğim oğlum! Sana kaç kere evde kaykay olmamasını söyledim?
Nick tebeşir kadar beyaz bir yüzle Kyrian'ın arkasından geldi. Ash, hüküm giymiş adamların daha az paniğe kapılmış göründüklerini görmüştü.
"Bu Nick'in hatası değil," dedi Ash çabucak, Nick gözleri kocaman açılmış halde Kyrian'ın arkasında dururken. "Bu yeni motorcu botları. Üzgünüm. M'Adoc ortaya çıktığında o kadar şaşırdım ki yerde kaydım."
Kyrian ona şüpheyle baktı ama Ash'in yalan söylediğini kanıtlayamadığı için boşverdi. "Peki o zaman, düzeltebilir misin?"

İşaret anında kayboldu.
"Teşekkürler."
Nick, Kyrian'ın arkasından Ash'e, sen gelmiş geçmiş en iyisisin, dedi. Ash'in sallandığını belirten sessiz bir hareketle ellerini kaldırdı. seni seviyorum dostum
Kyrian, hemen kafasını kaşıyormuş gibi davranan Nick'e ters ters bakmak için döndü. "Beni mi aradın patron?"
"HAYIR. Sana pek çok şey dedim ama patron hiçbir zaman onlardan biri olmadı. Ve asla da olmayacak."
Nick elini uzun kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Dang, bu gece morali bozuk. Sevişmen gerek, patron."
Kapa çeneni Nick.
Bu konuda sessiz kalmaya karar vererek kıçına tekme yememenin daha iyi bir parçası olan Nick boğazını temizledi. "Pekala, Fido'ya emir vermeniz bittiyse, annesini işten eve bırakması gerekiyor. Ona bir şey olmasını istemiyorum, anlıyor musun?
Kyrian alay etti. "Neden rahatsız olduğunu bilmiyorum, Nicky. Bir gün onun ölümü olacak olan sensin."
Bunu alay etme sırası Ash'teydi. "Pek olası değil. Nick'ten önce onun ölümü olurdum. O çocuk o kadın için yaşıyor, nefes alıyor ve ölüyor." Nick'e gülümsedi. "Cherise'e elimden gelenin en iyisini ver."
"Yapacak. Hepinize iyi geceler."
Kyrian kanepeden uzun paltosunu alıp omuzlarını silkmeden önce derin bir iç çekti. "Ben de devriye geziyorum. Son zamanlarda Bourbon Caddesi'nde çok fazla Daimon faaliyeti olduğunu duydum, bu yüzden Talon ve ben fazladan tur atacağız. Sonra görüşürüz çocuklar."
Ash, kendisine garip bir şekilde bakan M'Adoc'a döndü.
"Kara Avcılarına neden Spathis'ten bahsetmiyorsun? Özellikle bunun bilinmesi gerekiyor."
Kül tereddüt etti. Belki de M'Adoc haklıydı. Ash, Karanlık Avcıların tahmin ettiğinden çok daha uzun yaşayan Daimon grubu hakkında yüzyıllar boyunca sessiz kalmıştı.
Annesi Apollymi'ye hizmet eden ve Apollymi'nin düşmanlarını avlamak için dışarı çıkan daimonlar. Ama Spathis yüzyıllardır fiilen uykudaydı ve öyle kalacaklarını umuyordu.
"Hepimizin dışarı çıkmasını istemediğimiz sırları var, değil mi Adarian?"
Ash'in ne demek istediğini anlayan M'Adoc'un bakışları kısıldı. "Bize ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"
"Biliyorum ama merak etme. Yunan tanrıları tam olarak benim içki arkadaşım değil. Ne onlar ne de lanetleri umurumda değildi. Kara Avcılarım konusunda bana yardım ettikleri için Oneroi'ye seni sorgulayamayacak kadar çok şey borçluyum."
M'Adoc, Ash'in mantığını anlayamıyormuş gibi başını kaldırdı. "Bu bilgiyle bize sahip olabilirsiniz."
Ash, acı, acı dolu anılar zihnini doldururken irkildi ama onları kovdu.

"Nick'in düşüncesinin aksine, ben asla kimseye sahip olmak istemiyorum. Birinin bağımsızlığını elinden almak yanlıştır.” Bunun üzerine konuyu değiştirmeye çalıştı. D'Alerian, sen ve Zarek'in birbirinize yardım edebileceğinizi söylüyor. Umarım. Z, acı çekmeye devam edemeyecek kadar iyi bir adam. Ondan biraz alabilirsen, o zaman sana borçlu olacağım.
M'Adoc ona kaşlarını çattı. "Senin yerinde olsam bunu söylemezdim. Bir tanrıya borçlu olmak, bağımsızlığı korumanın yolu değildir.”
"Evet, inan bana, biliyorum. Ama sorun değil, M'Adoc. Geleceği görebiliyorum. İyi olacaksın.”
M'Adoc, Kyrian ve Nick'in gözden kaybolduğu kapıya baktı. "Geleceğimi çok net görebiliyorsun. Kendininkini göremeyecek olman çok yazık.”
"Bu ne anlama geliyor?"
M'Adoc boğazını temizledi. "Söylemek bana düşmez. Ben bir rüya tanrısıyım. Kaderden biri değil.
Beni bu Zarek'e götür ve onun için ne yapabileceğime bir bakayım.
Ash buna boyun eğdi ama bunu yaparken bile bu gece kavraması gereken bir şey olduğu hissinden kurtulamadı. Bir kader tanrısı olarak, bir şekilde bir şeyi harekete geçirdiğini biliyordu ve şansını bildiği için, büyük olasılıkla sahip olmaması gereken bir şeydi.

SON SÖZ
BİR AY SONRA
Su hafifçe tekneye vururken Geary yeni teknesinin güvertesinde duruyordu. Görevi kadar zamansız olan kristal mavisi denize bakarken, aşağıda Cynthia'nın eski bir Andy Gibb albümünü çaldığını duyabiliyordu. Atlantis'in dinlendiği noktanın hemen üzerindeydiler. Geary'nin eski kutuyu tuttuğu ve o kayıp, efsanevi şehrin küçük bir kısmına dokunduğu yer.
İki hafta önce o, Arık ve Kat bu bölgeyi işaretleyen her şeyi ele geçirmişler ve Geary ile babasının topladığı her kanıtı yok etmişlerdi.
Kimse ne bulduğunu asla bilemeyecekti.
Arık onun arkasından geldi, kollarını onun beline doladı ve onu sarkık kolsuz bluz askısından çıplak kalan omzundan öptü. “İkinci bir fikriniz mi var?” kulağına hararetle sordu.
Ona olan aşkının içinde kabardığını hissedince başını salladı. "Nasıl yapabilirdim?" Güldü.
Onu kollarının arasında hafifçe sallarken yanağını başının üstüne yasladı. "Senin tek istediğin babanın itibarını kurtarmaktı."
Ben de öyle. Dünyanın geri kalanının ne düşündüğü umurumda değil. Gerçeği biliyorum. Bu bana yeter."
"Emin misin?"
Başını salladı. Tory bile durumu Geary'nin beklediğinden daha iyi karşılamıştı. Doğru, kız bundan memnun olmamıştı ama itiraz da etmemişti. Teddy'nin evindeki kanepede oturan Tory, Geary'ye inanamayarak bakmıştı. "Ne demek bitirdik?"
Geary, Tory'nin öfkeli sesi karşısında irkildi. "Bitti Tor. Artık babalarımızın deli olmadığını ve boşuna ölmediklerini biliyoruz. Yeter. Atlantis bizim tarafımızdan keşfedilmek için yaratılmadı. Sonsuza kadar denizin dibinde kalması gerekiyor.”
Geary, Tory'nin bağırmasını beklemişti. Bunun yerine kız sakince kalkıp kitaplarını topladı. "Anlıyorum. Yani beni evime, New York'a mı gönderiyorsun?
“Hemen değil. Yazın geri kalanını birlikte geçirebileceğimizi düşündüm... İyi olduğuna emin misin?
Tory omuz silkmişti. "Ben iyiyim. Tekne gitti. Araştırma gitti ve sen vazgeçiyorsun. Bunlardan herhangi birini nasıl değiştirebilirim?
Buna rağmen Geary, kuzeninden daha fazla dövüş beklemişti. "Bunu düşündüğümden çok daha iyi karşılıyorsun."
Kitaplarını göğsüne bastıran Tory sadece içini çekmişti. "Ben aklı başında, mantıklı bir insanım Geary. Bir şeyi ne zaman değiştiremeyeceğimi biliyorum. Kriz geçirmenin seni etkileyeceğini bilseydim, yapardım. Ama seni bundan daha iyi tanıyorum. Bitti dersen bitmiştir. Tek yapabileceğim, bir gün fikrini değiştirmeni ummak."

Tory daha sonra Platon kitabını bırakmış ve kapıya yönelmişti. "Ona haberleri anlatarak Thia'nın gününü mutlu edeceğim. Siz ikinize iyi eğlenceler."
Ve böylece gayretli arayışları bir fısıltıdan başka bir şey olmadan sona ermişti. O zamanlar çok önemli görünen şey, perspektiften bakıldığında aptalca bir görevden başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı. Evet, adayı bulmak önemliydi ama gerçekten önemli olan insanların hayatlarının tadını çıkarmak kadar değil.
Atlantis her zaman orada olacaktı. Ama Tory, Thia, Scott ve diğerleri bunu yapmazdı. Geary sonunda Atlantis'in sırrını anlamıştı. Güç ya da tarih değildi.
Etrafınızdakilere değer vermek, aileye değer vermekti. Hatalara ve şüphelere rağmen koşulsuz sevmek.
Ve Tory'nin tahmin ettiği gibi, Thia onu aramaktan vazgeçtikleri haberini duyunca kendinden geçmişti.
Ama Tory ve Geary için acı tatlıydı.
Arık ondan uzaklaşarak düşüncelerini şimdiki zamana getirdi. "Gözlerini kapat."
Geary ona kaşlarını çatarak itaat etti. Göğüslerinin arasından soğuk bir şey kaymadan bir an önce onun ellerini boynunda hissetti. Gözlerini açtı ve orada güzel bir kolye buldu. Işınları elmaslarla çevrelenmiş altın bir güneşti.
"Bu güzel."
O gülümsedi. "Kat sana gönderdi. Notunda, Apollymi'nin onu serbest bırakmadığınız için üzülmediğinizi bildirmek için bir hediye olduğunu söyledi.
"Gerçekten mi?"
Onayladı. "Apollymi, 'Örümceğe zafer' demişti. Özgür olmak için bu kadar bekledi, birkaç asır daha ne eder?"
Geary, tanrıçanın onlara kin beslememesine şükrederek başını salladı. "Kat'ı özledim." Artemis için yeni bir göreve gitmek üzere onlardan bir hafta önce ayrılmıştı.
Görünüşe göre Yunanistan'da Kat'in göz kulak olması gereken Daimonlar tarafından takip edilen bir kadın vardı.
"Evet. O çok eğlenceliydi. Ama onu tekrar göreceğimize dair bir his var içimde."
"Umarım." Geary arkasını döndü ve Arik'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Onun burada olması çok tuhaftı. Kendisi ve öteki dünya hakkında çok şey bilmek ama bunu kimseyle paylaşamamak, Tory ya da Thia bile.
Ama bu Geary için sorun değildi. Bu sırla kesinlikle yaşayabilirdi.
Arık onun elini kaldırdı ve parmak boğumlarının arkasını öptü. "Peki, bana ne zaman haber vereceksin?"
"Peki bu ne haber?"
Tek kaşını kaldırdı ve anlamlı bir şekilde midesine baktı.
Geary onun ne demek istediğini anlayınca ağzı açık kaldı. "Bunu nasıl bildin?"

Ona pis bir sırıtış verdi. "Hala güçlerimin çoğuna sahibim bebeğim. Bunu biliyorsun."
Derin bir iç çekti. "Sürpriz olmasını istedim." Aklına bir fikir gelene kadar şakacı bir şekilde somurttu. "Bebeğin senin güçlerini miras alacağını düşünüyor musun?"
"Bilmiyorum. Muhtemelen."
Ah, bu eğlenceli olabilir. Birden aklında Bewitched'dan Tabitha'nın görüntüleri geldi.
Evet. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Bir tanrının güçlerini elinde tutan bir bebek. Ama bu gerçekten önemli değildi. Ne olursa olsun çocuğunu sevecekti. "Lucy, açıklamamız gereken çok şey olacak."
Evet, yapacağız ama önce Ricky, Lucy'sinden dürüst bir kadın yaratmalı.
Onun sözleriyle içini bir sıcaklık kapladı. "Buna ne zaman yaklaşacağını merak ediyordum."
"O zaman evet mi?"
Ona komik bir bakış attı. "HAYIR. Seni geri almak ve bebeğini taşımak için cehennemden geçmeyi düşündüm. Kimin evliliğe ihtiyacı var?"
"Evet."
Güldü. "İyi. Bir gün daha yaşamana izin verebilirim."
Gülerek onu kollarının arasına aldı ve kendine yakın tuttu. "Teşekkürler Geary."
"Ne için?"
"Bana gördüğüm en iyi rüya olan bir hayat verdiğin için."
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
RÜYA AVCISI
Telif Hakkı © 2007, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Her hakkı saklıdır.
Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-3 12-93881-0
EAN: 978-0-312-93881-9
St. Martin's Paperbacks baskısı / Şubat 2007
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429921527
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
ŞEYTANLAR DA AĞLAR
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa

teşekkürler
önsöz
Birinci bölüm
İkinci bölüm
Üçüncü bölüm
Bölüm dört
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Bölüm Onbir
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm
On Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
Ondokuzuncu Bölüm
Bölüm Yirmi

sonsöz

telif hakkı

TEŞEKKÜRLER
Her zaman kalbimde yaşayacak olan Neco'ya. Seni çok özledim ve keşke bir kez daha "oğluma bağırabilseydim". Hayranlarım Kenyon Minions ve RBL kadınları, sevgileri

İçindekiler

GİRİŞ
BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
BÖLÜM DÖRT
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ONİKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİ BÖLÜM
SON SÖZ
sonsöz
GİRİŞ
SON SÖZ
önsöz
Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
GİRİŞ

ve destek beni sayısız fırtınada gördü. En çok ihtiyacım olduğu anda beni destekleyen Retta, Rebecca, Kim, Vic ve Dianna'ya. Yaptığınız tüm işler için Kia, Jack, Jacs, Alex, Carl, Bryan, Soteria, Cee, Judy ve Aimee'ye. Merrilee, Monique, Sally, Matthew, Matt, John, Brian, Anne-Marie ve SMP'deki diğer herkese, kitapları raflara taşımak için yaptığınız ve geç kaldığımda kafamı kırmadığınız için. el yazması. Ama hepsinden önemlisi, anneme sakin vakit geçirmesini sağlayan ve yüce Tanrı'nın çocukların yemesini istediğinden daha fazla pizza yediği için aileme. Ash için harika bir şarkı yazdığı için benim için gerçekten her şey demek olan küçük kardeşim Steven'a. Ve son olarak, dayanağım olan kocama. Her zaman orada olduğun için teşekkür ederim.
Bu sizin için çocuklar. Beğenmenizi ümit ederim.

GİRİŞ

İntikam.

Bazıları bunun ruha sızan ve onu çıplak bırakan bir zehir olduğunu söyler. Onun yolu, yalnızca ona ayak basanı yok eder.

Ama diğerlerine göre anne sütü. Besler ve gelişir - onları bu dünyada tutacak başka hiçbir şeyleri kalmadığında hayatta kalmaları için bir sebep verir.

Bu, böyle bir yaratığın hikayesidir. İnsanlığın yetersiz tarihini bile kaydetmeden önce bir tanrı olarak doğmuş olan Sin, aynı zamanda Nana olarak da bilinir, bilinen evreni yöneten kişiydi. Onun panteonu yüceydi ve etrafındaki herkes ona saygı duyuyordu.

Ve sonra diğer tanrıların ona meydan okumak için ayağa kalktığı gün geldi. Yüzyıllar boyunca kanlı savaşlarda savaştı ve bir ihanet eylemi onun tanrılığını elinden almasaydı muzaffer olacaktı.

Kabalistik güçlerinden sıyrılmış, insan dünyasında onlardan biri ve başka bir şey olarak yürümeye terk edilmişti. Karanlık bir şey. Soğuk. Ölümcül.

Ama oyun bitmedi. Yenilgi, ruhun rövanş talep eden kısmını beslemekten başka bir şey yapmaz. Hayat olduğu sürece umut vardır. Ve umut olduğu sürece kararlılık vardır.

Ve her zaman mağlupların yanında yürüyen intikam ihtiyacı.

Yüzyıllar boyunca kadim tanrı, düşmanının kayıtsızlığının ve küstahlığının onu tekrar çemberine çekeceğini bilerek zamanını bekledi.

Artık hesap günü ellerinin altındadır…

BİRİNCİ BÖLÜM

"Onun yok edilmesi gerekiyor. Benim tercihim acılı ve hızlı ama sonuçta onun ölümüyle sonuçlanacak her yol işe yarayacaktır."

Acheron Parthenopaeus, kendisine yaklaşan Yunan tanrıçası Artemis'i görmek için başını çevirdi. Yüzyıllardır ikisi birbirine bağlıydı ve böyle zamanlarda tanrıça onu gerçekten kontrol ettiğine inanıyordu.

Oysa gerçek çok farklıydı.

Üzerinde sadece siyah deri bir pantolon vardı, sırtını onu çevreleyen sütunlardan birine dayayarak, tapınağın balkonunun taş korkuluğuna oturdu. Balkon, gökkuşağı şelalesinin nefes kesen manzarasına ve mükemmel bir orman manzarasına bakan, pırıl pırıl beyaz mermerden yapılmıştır. Ama o zaman Yunan tanrılarının evlerini yaptığı Olympus Dağı'nda daha az beklenemezdi.

Keşke sakinler manzara kadar mükemmel olsaydı.…

Dalgalı kızıl saçları, kusursuz porselen teni ve keskin yeşil gözleriyle Artemis, Ash aldığı her nefesi kıskanmasaydı güzel olabilirdi.

"Sin söz konusu olduğunda neden birdenbire kıçında böyle bir çapaklanma oluyor?"

Dudağını ona doğru kıvırdı. "Böyle konuşmandan nefret ediyorum."

Bunu tam olarak bu yüzden yaptı. Tanrılar onun sevdiği her şeyi yapmasını yasaklasın. Zaten bununla ilgili yeterince sorunu vardı. "Konuyu değiştiriyorsun."

Cevap vermeden önce ofladı. "Ondan hep nefret ettim. Ölmesi gerekiyordu. Hatırlamak? Sen müdahale ettin."

Bu olaylar dizisini cidden fazla basitleştiriyordu. "Kendi başına hayatta kaldı. Sen onu becerdikten sonra adama bir iş verdim.

"Evet ve şimdi delirdi. Dün gece bir müzeye zorla girdiğini, bu süreçte üç korumayı bayılttığını ve yüksek profilli bir eser çaldığını görmedin mi? Bu nasıl değerli Karanlık Avcılarınızı halkın incelemesine maruz bırakmıyor? Yemin ederim bunu bilerek yaptı, yakalanmayı umarak insanlara hepimizi anlatmak için. O herkes için bir tehdit."

Ash, bunun Sin'in pervasızca bir hareketi olduğunu kabul etmesine rağmen, onun öfkesini görmezden geldi.

Genellikle eski eski tanrı daha mantıklıydı. "Eminim sadece evin bir parçasına dokunmak istemiştir. Cehennem, aldığı eser her ne ise, muhtemelen kendisine veya ailesinden bir üyeye aitti. Sırf vatan hasreti çekiyor diye kimseyi öldürmeyeceğim Artie... birini hapisteyken öldürmek gibi bir şey. Bu sadece yanlış."

Ellerini kıvrımlı kalçalarına dayayarak ona baktı. "Öyleyse önemsiz diye bir kenara mı atacaksın?"

"Eğer bununla kastediyorsan, bunun onun derhal infazını gerektireceğini düşünmüyorum. Bana deli diyebilirsin ama evet, bunu reddediyorum."

Gözlerini kıstı. "Baskıya gidiyorsun."

Ash onun ne demek istediğini anlayana kadar kaşlarını çattı. Yumuşak, Artie. Yumuşayacağımı söylemek istedin.”
"Her neyse." Yanında durmak için hareketlendi. "Hatırladığım Acheron, ihlalin yarısı için onu cızırdatırdı."
Cevap vermeden önce sinirli bir nefes verdi. Fried, Artie, kahretsin, konuşmayı öğren.
Çoğu zaman ne demek istediğini anlamaya çalışmaktan başım ağrıyor.
Ve hayatımda hiçbir zaman böyle bir şey için kimseyi kızartmazdım.
"Evet, yapardın."
Bunu bir an düşündü. Ama her zamanki gibi yanılıyordu. "HAYIR. Kesinlikle hayır.
Bu kadar önemsiz bir şey için beni bu tür bir şiddete ancak sen sevk edebilirsin.”
"Sen tam bir piçsin."
En azından bunu birden fazla yönden doğru anladı.
Ona bakabilmek için başını sütuna yasladı. "Neden?
Emrini yapmayacağım için mi?”
"Evet. Bunu bana borçlusun. Suikastçimden kurtulmamı sağladın ve artık o yaratıklar üzerinde hiçbir kontrolüm yok..."
"Sen yarattın," diye ekledi onun kızgın tiradını yarıda keserek. "Buradaki önemli kısmı unutma. Birisi olsaydı Kara Avcılar hiç var olmazdı ve senin eksik zekan için açıklığa kavuşturmama izin ver, benden ölüleri geri getirebilecek güçleri çaldın. Daimonlara karşı savaşmama ve insanları korumama yardım etmeleri için Kara Avcılara ihtiyacım yoktu. Kendi başıma iyi gidiyordum. Ama sende olmazdı. Onları sen yarattın ve hayatlarından beni sorumlu tuttun. Bu benim çok ciddiye aldığım bir sorumluluk, bu yüzden ters PMS'niz olduğu için onları öldürmenizi yasakladığım için kusura bakmayın."
Kaşlarını çattı. “Ters PMS?”
"Evet, normal bir kadının aksine, ayın yirmi sekiz günü huysuzsun."
Ona tokat atmak için harekete geçti ama bileğini eliyle yakaladı. "Bana vurma hakkı için pazarlık yapmadın."
Kolunu ondan uzaklaştırdı. "Onun ölmesini istiyorum."
"Ben senin aletin değilim." Ve Sin için şans eseri Ash buradaydı. Artemis'in Sin'i kendisi öldürmemesinin tek sebebi oydu. Yüzyıllar önce, tek bir hatalı yorum yüzünden bir Kara Avcı'yı azarladıktan sonra, Ash'in onayı olmadan bir daha Kara Avcı'nın peşine düşmeyeceğine dair bir anlaşma yapmışlardı.
Gözleri hala kaynıyordu. “Günah bir şeylerin peşinde. Ben hissediyorum."
“Bundan hiç şüphem yok. Tanrılığını ondan çaldığın günden beri senin cinayetini planlıyor. Şanslısın ki ben yolumdayım ve Sin bunu biliyor.”
Gözlerini tekrar ona dikti. "Beni öldürmesine yardım etmemene şaşırdım."
O da öyleydi. Ama sonunda, bunun bir parçası olamayacağını biliyordu. Yaşamak için Artemis'e ihtiyacı vardı ve eğer ölürse dünya olduğundan daha korkunç bir yer olacaktı.

Çok kötü. Çünkü dürüst olmak gerekirse, kıçına veda edip bir daha arkasına bakmadan başka bir şey istemiyordu.
Artemis kaldırdığı dizini itti. "En azından ona neden müzede olduğunu sormayacak mısın? Ve neden o memurlara saldırdı?”
İçinden bir umut ışığı geçti. "Bunu yapmak için gitmeme izin verecek misin?"
"Bana üç gün daha hizmet borçlusun."
Umut için çok fazla. O daha iyi bilmeliydi. Orospunun, iki haftası bitene kadar onu şakağından çıkarmaya niyeti yoktu. Onunla yaptığı acı bir pazarlık olmuştu. Müdahalesinden iki ay özgür olmak için evcil hayvan seks kölesi olarak iki hafta. Bu oyunları oynamaktan nefret ediyordu ama insan yapması gerekeni yapıyordu.
Cidden berbat olduğunda bile.
"O zaman bekleyebilir gibi görünüyor."
Artemis ellerini yumruk haline getirirken ona homurdandı. Acheron her zaman onun belasıydı.
Neden ona katlandığını bilmiyordu.
Aslında yaptı. İnatçılığına rağmen, hâlâ gördüğü en seksi erkekti.
Onun hareket etmesini izlemekten daha çok zevk aldığı hiçbir şey yoktu. Hatta şu anda yaptığı gibi oturun. Herhangi bir erkeğin sahip olduğu en acımasızca mükemmel vücuda sahipti.
Uzun sarı saçları bir omzunun üzerinden örülmüş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, geriye yaslanmış ve sol çıplak ayağını sadece kendisinin duyabileceği hayali bir vuruşla vuruyordu.
Güçlü ve cesur, sadece onu kan ve kemikle zorladığında iradesine boyun eğdi.
Ve o zaman bile, isteksizce ve meydan okurcasına yaptı. Gerçekten kimsenin evcilleştiremeyeceği vahşi bir canavar gibiydi.
Bu nedenle, onu okşamaya çalışan herkesi ısırdı ve hırladı.
Ve tanrılar onun yüzyıllardır onu kazanmak ya da boyun eğdirmek için dövdüğünü biliyordu. Ama hiçbir şey işe yaramadı. O her zaman yakındı ve asla ulaşılamazdı. Onu çileden çıkardı.
Ona somurttu. "Beni öldürmesini istiyorsun, değil mi?"
Küçük bir kahkaha attı. "Asla. Bu onuru kendim istiyorum.”
Nasıl cüret eder! "Seni sefil-"
"Beni aşağılama, Artie," dedi, onun sözlerini sinirli bir ses tonuyla keserek, "bunu kastetmediğini ikimiz de biliyorken. Dudak hizmetinden gerçekten bıktım.
Seçtiği sözcüklerle içini bir ürperti kapladı. "Garip. Seninkinden asla bıkmam.” Dudaklarına dokunmak için uzandı. Vücudunun bir gülün yaprakları gibi yumuşak olan tek yeri onlardı ve o her zaman onlardan büyülenmişti. "En güzel ağza sahipsin Acheron, özellikle de benim vücudumdayken."
Dudaklarına dokunurken zümrüt gözlerindeki sıcaklığı fark edince Ash inledi. Derisinin ürpermesine neden oldu. “Hiç tatmin olmuyor musun?

Yemin ederim ölümlü olsaydım, son gidişimizden topallıyor olurdum. Eğer ölmediyse. Sana benim üstüme atlamaktan başka bir hobi bulmalıyız.
Ama çok geçti; zaten dizini aşağı doğru itiyor ve uyluklarının üzerine biniyordu.
Ash dişlerini gıcırdatarak boğazını kemirmeye başladığında başını geriye attı. Kadın derisini hafifçe dillerken, ne geldiğini anlayarak başını yana eğdi. Kendini ona yaklaştırdığında kalp atışları çoktan atmaya başlamıştı.
Ve sonra, kanını içmeye başlamadan bir an önce keskin kesici dişlerinin derisini deldiğini hissetti...

* * *

"Katra!"

Kat Agrotera, kafasındaki tiz sesle yatağında dimdik oturdu. "Ne yaptım?" diye sordu, Artemis'in şimdi ona neden kızacağını anlamaya çalışarak. "Uykuda mısın?"
Artemis yatağının yanındaki odada belirdiğinde gözlerini kırpıştırdı. Artemis'in vücudundan yayılan ürkütücü parlak mavi ışık dışında oda tamamen karanlıktı.
Kat, çarşafları ve saçları buruşuk pembe çoraplı maymun pijamasıyla oturduğu yatağa baktı, sonra alaycılığın akıl sağlığının en iyi parçası olmadığına karar verdi. "Şimdi uyanığım."
"İyi. Senin için bir görevim var."
Kat keskin bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. "Hatırlatıcı olmaktan nefret ediyorum ama sen benim hizmetimi Apollymi'ye takas ettin, unuttun mu? Şimdi, korktuğunuz Atlantis'in büyük şeytanı, söylediğiniz her şeyi yapmamı yasaklıyor. Seni bu şekilde sinirlendirebilmesini biraz komik buluyor."
Artemis'in gözleri ona kısıldı. "Katra..."
"Matisera..." dedi Artemis'in heyecanlı ses tonunu taklit ederek. "Bunu ben istemedim. Apollymi ile birlikte yaşamak zorunda olduğum pazarlığı yapan sensin. Şahsen, Yu-Gi-Oh! gibi takas edilmek beni çok rahatsız ediyor! evin etrafında taşımaktan bıktığınız kart. Ama beni takas ettin. Çok üzgünüm, artık diğer takım için oynuyorum."
O sırada Artemis öne çıktı ve Kat ilk kez gerçekten korktuğunu fark etti. "Bir sorun mu var?"
Artemis, "Beni öldürecek," diye fısıldamadan önce başını salladı.
"Acheron?" En olası aday oydu.
"Hayır," dedi sertçe, "Acheron beni asla incitmez. Sadece tehdit ediyor. Genç bir kadın olduğun zamanı hatırlıyor musun?"
Bunun yaklaşık on bir ila on bin yıl önce olduğu gerçeği göz önüne alındığında, onun için biraz zordu. "Yapmamaya çalışıyorum ama bazı şeyler hâlâ kristal gibi. Neden?"
Artemis, Kat'in doldurulmuş kaplanını alıp kendisine çekmeden önce yatağına oturdu. "Sümer tanrısı Sin'i hatırlıyor musun?"

Kat kaşlarını çattı. "Yıllar önce tapınağına giren ve güçlerini alıp seni öldürmeye çalışan kişi mi?"
Artemis'in eli kaplanı sıktı. "Evet. Geri döndü ve beni tekrar öldürmeye çalışıyor.”
Bu nasıl mümkün oldu? Kat, o düşmanla bizzat ilgilenmişti. "Öldüğünü sanıyordum."
"Hayır, Acheron onu ölmeden önce kurtardı ve onu bir Kara Avcı yaptı. Sin, onun güçlerini alıp ölüme terk edenin ben olduğumu düşünüyor." Artemis'in içindeki terör
gözler onu yaktı. "Beni öldürecek Katra, bunu biliyorum. Tüm dünyanın sonu geliyor. Sümer apokalipsisine yaklaşıyoruz—”
"O kelimeyi kullandıklarını sanmıyorum."
"Hangi kelimeyi kullandıkları kimin umurunda?" diye bağırdı. “Dünyanın sonu, onun için hangi terimi kullanırsanız kullanın, dünyanın sonudur. Mesele şu ki, Sin şimdi beni tekrar devirip yerimi almaya çalışacak. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"
"Çok sevinç olacak mı?"
"Katra!"
Ayıldı. "Üzgünüm. Anladım. İntikam istiyor.”
"Evet, yapmadığım bir şey için. Yardımına ihtiyacım var Katra. Lütfen."
Kat bir an orada oturup düşündü. Bir şey istemek Artemis'e göre değildi. Bunu her zaman talep etmişti - Kat'e yalnızca bu bile Artemis'in Sin'den ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Ama tanrıçanın korktuğu açık olsa da Kat, bu hikayede Artemis'in anlattığından daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Her zaman vardı. "Neyi bana söylemiyorsun?"
Artemis ona boş bir bakış attı. "Ne demek istediğini bilmiyorum."
"Tabii ki." Artemis asla hiçbir şey hakkında tüm gerçeği söylemedi.
"Kendimi bir felakete mahkûm etmeden önce, bununla ilgili her şeyi bilmek istiyorum."
Artemis'in yüzü sertleşti. "Sana yaptığım onca şeyden sonra bana yardım etmeyi reddettiğini mi söylüyorsun?"
Bu aslında durumu iyi özetledi. "'Benim için' demek istediğini düşünüyorum, Matisera, 'bana' değil."
"Sanki önemsiyormuşum gibi. Şimdi bana cevap ver.”
Vay. Yardım isteyen bir kadın için Artemis bunu harika bir şekilde ifade edebiliyordu. Ama zaten bu onun doğasıydı ve Artemis'in otoriter olmadığı durumlarda Kat şüphelenirdi. "Benden ne yapmamı istersiniz?"
"Ne düşünüyorsun? Öldür onu."
Kat dehşete kapılmıştı. “Matisera! Ne soruyorsun?"
"Senden hayatımı kurtarmanı istiyorum," diye hırladı, "ki bu benim için yapabileceğin en az şey. Özellikle de sana verdiğim onca şeyden sonra. Fırsat bulursa Sin beni öldürür ve tüm güçlerimi alır. Tanrılığı geri geldiğinde insanlığa ne yapacağını kim bilebilir. Onlara nasıl acı çekecek. Acheron'a çoktan gittim ve o bana herhangi bir şekilde yardım etmeyi reddetti. Sahip olduğum tek umut sensin.”

"O zaman neden onu kendin öldürmüyorsun? Bunu yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum."
Artemis öfkeyle arkasına yaslandı. "Tuppi Shimati'ye sahip. Bunun ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"
"Sümer Kader Tableti, evet, hatırlıyorum." Ona kim sahip olursa olsun, başka bir tanrıyı güçsüz bırakabilirdi. Ayrıca bir tanrının güçlerini tamamen elinden almak ve böylece sahibinin seçtiği herhangi bir tanrıyı öldürmesine izin vermek için de kullanılabilir. Tam olarak tanrıların yanlış ellere geçmesini istediği bir şey değil.
Artemis yutkundu. "Sin artık onu ele geçirdiğine göre kimin peşine düşecek sanıyorsun?"
Orada beyinsiz. Artemis. "Ve bununla tüm dikkatimi üzerinize alıyorsunuz. Merak etme Matiser. Ondan alacağım."
Artemis aslında rahatlamış görünüyordu. "Geçmişimizi kimsenin bilmesini istemiyorum. Gizli kalmasının ne kadar önemli olduğunu herkesten çok siz anlıyorsunuz. Bu sefer beni hayal kırıklığına uğratma, Katra. Bana verdiğin sözü yerine getirmeni istiyorum."
Kat, hayatında Artemis görevinde başarısız olduğu ilk ve tek anı hatırlayınca irkildi. "Yapacağım."
Artemis kaybolmadan önce başını eğdi.
Kat az önce olanları düşünerek yatağına uzandı. Bir yandan, Artemis'in Kader Tableti hakkında doğruyu söylediğinden hiç şüphesi yoktu. Sin'in panteonu onu yaratan kişiydi. Onu nasıl bulacağını ve kullanacağını bilen biri varsa, Sin o olurdu.
Ama Artemis hâlâ Artemis'ti.
Bu, bu hikayenin bazı önemli bölümlerinin büyük olasılıkla eksik olduğu anlamına geliyordu ve Kat başka bir tanrının, hatta düşmüş bir tanrının peşine düşmeden önce, onun hakkında elinden geldiğince çok şey öğrenmek istiyordu.
Komodinin üzerindeki cep telefonuna uzanıp açtı ve saati not etti. Onun için sabah birdi ama Minneapolis'te gece yarısı olacaktı. 6 düğmesine bastı ve yumuşak, kadınsı bir sesin yanıtını duyana kadar bekledi.
Kat, arkadaşının selamına gülümsedi. "Merhaba Cassandra, nasılsın?" Bir zamanlar Artemis için Cassandra'nın koruyucusuydu. Ancak Cassandra ölümsüz olduğundan ve eski Kara Avcı Wulf ile evli olduğundan, Kat yeniden atanmıştı... ve ardından Atlantis tanrıçası Apollymi ile takas edilmişti. Buna rağmen Kat, Cassandra ile hâlâ yakın arkadaştı ve fırsat buldukça arkadaşını ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmişti.
Hey, bebeğim, dedi Cassandra gülerek. "İyiyiz. Bir filmi bitirmek üzereydik. Ama sesinin tonundan ve bu aramanın zamanından, aklında benimle görüşmekten daha fazlası olduğunu söyleyebilirim."
Kat, arkadaşının sezgisine gülümsedi. "Tamam, yakalandım. Bu aramanın bir anlamı vardı. Koca adamı benim için telefona verir misin? Ona birkaç Dark-Hunter sorum var.
"Elbette. Bir saniye bekle."

Wulf telefona geldiğinde Kat elini dağınık buklelerinin arasından geçirdi. Onunla ilk tanıştığında, o bir Kara Avcıydı. Bir İntikam Yasası karşılığında Artemis'e hizmet etmeye yemin eden ölümsüz koruyuculardı. Görevleri, insan ruhlarını avlayan Daimonları öldürmek ve sonsuza kadar Artemis'in hizmetinde insanlığı korumaktı.

Ancak Wulf'a özgürlüğü verilmişti ve şimdi Minneapolis'te oğlu, kızı ve karısıyla mutlu bir şekilde yaşıyordu. Ve Daimonları yalnızca kendi bölgesindeki Karanlık Avcılar fazladan bir ele ihtiyaç duyduğunda denetlerdi.

Selam Kat. Benimle konuşmak mı istedin? Bunca yüzyıldan sonra bile sesinde o kalın İskandinav aksanı vardı.

"Evet. Sin adlı Kara Avcı'yı tanıyor musun?"

"Bu isimde bir çift tanıyorum. Hangisinden bahsediyorsun?"

"Sümer."

"Düşmüş tanrı mı?"

"Bu o olurdu."

Wulf diğer uçtan spekülatif bir nefes verdi. "Şahsen, hayır, bilmiyorum. Ama onun hakkında söylentiler duydum. Deli olduğunu söylüyorlar."

"Onlar kim?"

"Herkes. Onun bölgesinde bulunmuş herhangi bir Kara Avcı. Yoluna çıkma hatasını yapmış herhangi bir Squire. O, yakınında kimseyi kesinlikle hoş görmeyen gaddar bir piç."

Pekala, bu kulağa pek umut verici gelmiyordu. Ama Artemis'in korkusunu doğruladı. "Onu kişisel olarak tanıyan, arayabileceğim birini tanıyor musun?"

"Kül."

Evet. Bununla ilgili iki sorun vardı. Birincisi, Kat Atlantis tanrısının yanına giderse Artemis çıldırırdı. İkincisi, Artemis eğer Atlantis tanrısının yanına giderse çıldırırdı.

"Başka kimse var mı?"

"Hayır," dedi Wulf kararlı bir şekilde. "Tamamen asosyal olduğunu ve kimseyle etkileşime girmeyeceğini tekrar edeyim. Bir keresinde bir Kara Avcı'nın Daimon'un ellerinde ölmesine izin verdiğini ve bunu izlerken güldüğünü söylüyorlar. Dailyinquisitor.com/bbs adresinden Dark-Hunter bülten tahtalarına giriş yapabilir ve yakın çevresine girmesine izin vermiş olabileceği birini bulup bulamayacağınıza bakabilirsiniz. Onun hakkında bildiklerime bakılırsa bundan ciddi olarak şüpheliyim ama bu senin için en iyi ihtimal."

Harika. Harika. "Serin. Yardım için teşekkürler. Filmine geri dönmene izin vereceğim. Kendinize iyi bakın.

"Sen de."

Kat telefonu kapattı ve ardından yatağın altından dizüstü bilgisayarını aldı ve Wulf'un tavsiyesine uydu, ancak bbs'de ve Dark-Hunter.com Web sitesinde birkaç saat profilleri okuduktan sonra pes etti. Ona Sin'in yalnız ve psikopat olduğu dışında hiçbir şey söylemediler.

Görünüşe göre Daimons'ın peşinden bile gitmemiş. Bir hikayeye göre, bir kez onlar beslenirken bir grubun yanından geçmiş ve yüzünü bile buruşturmamıştı. Orada da vardı

Kendisine yanık yaraları verdiğine ve yanına gelen herkesi lanetlediğine dair sayısız hikaye.

Evlat, sesi sıcak, tüylü bir tavşan gibiydi. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Açıkçası o bir insan değildi, bu ona göre iyiydi. Tek çocuk olarak başkalarıyla da her zaman iyi oynamadı.

Ama kendini yaralama hikayeleri onu ilgilendiriyordu. Nasıl bir yaratıktı ki böyle bir şey yaptı? Tanrısal güçleri çekildiğinde akıl sağlığı mı kaybolmuştu yoksa hep böyle miydi?

İçini çekerek dizüstü bilgisayarını kapattı ve rahat yatağından ve elbisesinden kalkmak için kendini zorladı. Saat daha sabahın üçüydü... gün doğumuna daha birkaç saat vardı, bu da Sin'in muhtemelen sokaklarda olduğu, ölüme muhtaç Daimonların yanından geçerken amaçsızca ortalıkta dolaştığı anlamına geliyordu.

Kat gözlerini kapattı ve aradığını bulana kadar konsantre oldu...

Günahın özü.

Ama onu bulmayı umduğu yer orası değildi. Las Vegas'ta olmak yerine New York'taydı... Daha doğrusu Central Park'taydı. Şeffaf bir Shade formunda gölgelerde parıldarken gördüğü görüntü karşısında kaşlarını çattı. Kimse onu göremeyecekti, ama ışık ona tam olarak vurursa, vücudunun ışıldayan bir ana hatlarını yakalayabilirdi. Bu yüzden gölgelerde saklanıyordu - deli bir eski tanrının göremeyeceği ve erişemeyeceği bir yerde.

Araştırması, Sin'in Las Vegas'ta konuşlandığını söylemişti.

Gecenin bir yarısı New York'ta ne işi vardı?

Buraya nasıl ve ne zaman gelmişti?

Ama asıl önemli kısım bu değildi. Parkın loş ışıklı alanında böyle yürüyordu. "Stalking" daha uygun bir terim olurdu. Avının kokusunun peşinden koşan kana susamış bir canavar gibiydi. Başını öne eğmişti, etrafındaki alana göz gezdirirken gözleri zar zor yarıktı. Hareketleriyle dalgalanan ve alevlenen uzun siyah deri bir ceket giymiş, etkileyici bir manzaraydı. Omuzları genişti ve kısa, kıvırcık simsiyah saçları yakasına zar zor değiyordu. Diğer Kara Avcıların aksine gözleri siyah değildi. Bir aslanın gözünün rengi gibi altın kahverengiydiler. Topaz. Koyu bronz teninde buz gibi parlıyorlardı.

Yüz hatları mükemmeldi ama bir tanrı olarak doğduğu için bu bekleniyordu. Kural olarak, tanrılar çirkin insanlar değildi. Öyle olsalar bile, genellikle bunu düzeltmek için güçlerini kullanırlardı. Zaman zaman oldukça itici olabilen tüm tanrı-kibir olayıyla birlikte gitti.

Otuzlu yaşlarının ortalarından daha yaşlı görünmeyen Sin, akıcı ve zamansız bir zarafetle hareket ediyordu. Kara kaşları sert bir şekilde çatılmıştı ve en az iki günlük bıyıkları yüzünü toz haline getirmişti.

Gerçekten de mükemmel biriydi ve onun tanımadığı bir yanı, onun tehlikeli erkeksi üslubunu son derece dikkate alıyordu. Hareket edişindeki bir şey,

sıcak, baş döndürücü bir şarap gibi içinden geçti. Baş dönmesine ve nefessiz kalmasına neden oldu.
Elinde bir şans olsa onu öldüreceğini bildiği yaratığa uzanıp dokunma isteği uyandırdı. Büyüleyici ve ilgi çekiciydi.
Aniden olduğu yerde kalakaldı ve başını ona doğru kaldırdı. Korku kalbini delerken Kat nefesini tuttu. Onu duymuş muydu? Onu hissettin mi? Yapamamalıydı, ama o zaman o bir tanrıydı... ya da en azından daha önce öyleydi.
Belki de o güce sahipti.
Ama solundaki hafif gölgeyi görünce, onun Shade formuna odaklanmadığını fark etti. Dikkatini sıkıca önündeki ağaçlara vermişti. Ve orada her ne varsa, daha önce hiç duymadığı bir dilde fısıldaşıyordu. Gıcırdayan dişliler ve tüyler ürpertici bir gıcırtının garip bir bileşimine benzeyen uğursuz bir sesle alçak bir tondaydı.
"Erkutu," diye fısıldadı Sin güç yüklü bir sesle. Akıcı bir hareketle ceketi omuzlarından indirdi ve vücudunu o kadar güçlü bir şekilde sardı ki, kadının içini ürpertti.
Kolsuz siyah bir tişört ve tokalı motorcu botları ile siyah deri pantolon giymişti. Ama kaslarının derin, mükemmel girintilerinden daha fazla göze çarpan şey, pazılarına bağlanmış bıçaklar ve sol çizmesindeki hançerin eski kabzasıydı. Her iki kolunda da gümüş bir zırh vardı ve gölgelere yaklaşırken sağ bileğinden uzun bir ip çıkardı. Kordonun her iki ucunda da golf topu büyüklüğünde metal toplar vardı. Toplar ışıkta parladı ve o yürürken gece hafif bir şıngırdadı.
Savaşa hazırlandığı belliydi ama yanlarında hiçbir Daimon yoktu. Eğer olsaydı, onları hissedebilirdi.
Ve o garip fısıltı hâlâ devam ediyordu.
Kat, nereye gittiğini görmeye çalışarak ağaçların arasından süzüldü.
Uyarı yapılmadan Sin'in kafasına bir şey fırlatıldı. Eğildi ve ayağa kalktı, hareket ederken ip tutan bir kovboy gibi ipi başının üzerinde döndürdü. Topları serbest bırakmadan bir an önce havada ıslık çaldı ve yaprakların arasından uçtu.
Geceyi bir çığlık yırttı.
Kat buna neyin sebep olduğunu görünce donakaldı. İlk başta, ağzını açıp çift sıra tırtıklı dişleri gösterene kadar güzel bir insan kadına benziyordu. Ama dişlerinden daha beteri çenesinden damlayan kandı. Yaratığın gözlerindeki kırmızılıkla eşleşen insan kanı.
Ve o yalnız değildi. Toplam üç kişiydiler - kadın ve iki tıknaz adam.
Kat onlar gibisini hiç görmemişti. Kesinlikle insan türünden değillerdi. insan vücutlarına sahip olmalarına rağmen. Birbirleriyle o gelincik-Flipper-buluşma-dillerinde iletişim kurdular.
Tek bir birim olarak Sin'e saldırdılar. Eğildi ve ona ulaşan ilk kişiyi sırtının üzerinden çevirerek gönderdi. Yumuşak, akıcı bir hareketle çizmesinden hançeri çıkardı ve ikinci erkeğe sapladı. İblis onun kolunu yakaladı ve dişlerini Sin'in eline sapladı.

Küfürler savuran Sin, yaratığın karnına diz çöktü ve kadının karşısına çıkmak için büküldü. Dişi iblis, hançeri onun boğazını kesmeden bir an önce geri çekildi.
İlk erkek kendini yukarı itti ve Sin'in sırtına koştu. Sin döndü ve iblis onu ısıran kişinin kollarına düşsün diye yere vurdu. Sol kolundaki bir ipi daha çözdü, sonra ayağa kalktı ve ipi dişinin boğazına doladı. Başı vücudundan ayrılmadan ve fısıltılı bir gümbürtüyle yere düşmeden bir an önce çığlık attı.
Kat arkasını döndü ve safrası boğazında yükselirken bu görüntü karşısında irkildi.
Diğer iki iblis çığlık attı ve sonra kaçtı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Sin, pazılarından bıçakları çekip doğruca kaçan canavarların sırtına fırlattı.
Bıçaklar hatasız bir isabetle omurgalarının dibine indi. Anında kıvrandıkları ve acı içinde çığlık attıkları yere düştüler.
Son bir çığlıktan sonra ikisi de sustu.
Kat, tanık oldukları karşısında dehşete düşmüştü. Tüyler ürpertici ve yoğundu ve Sin'de olması gerekenden çok daha fazla zevk aldığını söyleyen bir şeyler vardı. Onlara elinden geldiğince çok acı çektirmekten gurur duyuyor gibiydi.
O hasta bir piç.
Sin, beslendikleri insanı kontrol etmeye gitmeden önce adamları birkaç saniye daha izledi. Ama onun için çok geçti. Kat, camsı gözleri yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken, kendi mesafesinden bile insanın öldüğünü anlayabiliyordu. Öldürüldükleri için tüm vücudu harap olmuştu.
Zavallı kadın.
Yüzü asıktı, Sin kadının gözlerini kapadı ve canını alan şiddete rağmen ruhunun huzur içinde dinlenmesi için eski bir Sümer duasını fısıldadı. Kat, yaptıklarına şaşırmıştı. Bu adamdan az önce tanık olduğu her şeyle tamamen uyumsuz görünüyorlardı.
En azından iblislerden birinin sırtından bir bıçak alana kadar onun düşüncesi buydu. Bıçağı ısıtmak için sağ elinde bir ateş topu yaptı, sonra ısındığında bıçağı elindeki ısırık yarasının üzerine yerleştirdi. Adam sızlanmasa bile, sempatik bir acıyla kıvrandı.
Yanan et kokusu onun midesini bulandırırken, o sadece dişlerini sıkmış bir şekilde orada duruyordu.
Ama işi bitmemişti. Yarası dağlandıktan sonra insan kadına geri döndü ve ardından acımasızca kafasını vücudundan ayırdı. Kat korkuyla sindi.
O deli….
Başka bir açıklama yoktu. Zavallı kurbanlarına neden böyle bir şey yapsın ki? Mantıklı değil.
Ve hala işi bitmemişti. Tüm cesetleri bir araya toplayıp yakmadan önce iki erkek iblisin başını kesme işlemini tekrarladı. Yüzü tamamen metanetliydi, yanmalarını izledi. Alevler onun soğuk, duygusuz yüz hatlarını aydınlattı. Gölgeler gözlerini kararttı ve onu öldürdüklerinden çok bir iblis gibi gösterdi.

Tüm bu süre boyunca tek kelime konuşmadı, bir damla bile şefkat göstermedi.
Tamamen yandıktan sonra Sin, çizmesinin ucuyla külleri hiçbir iz kalmayana kadar yaydı. Zavallı kadına ne olduğunu kimse bilemezdi.
Kat hasta hissetti. Bu adamın bu tür bir vahşetle yaşamasına nasıl izin verilmişti?
Acheron, Sin'in geceleri ne yaptığını bilmiyor muydu? İnsan kalıntılarına saygısızlık ettiğini mi? Acheron'un bu kadar korkunç bir şeyi bağışlayacağını hayal bile edemiyordu. Onun doğasında olmadığı gibi onun doğasında da yoktu.
Belki de bir kez olsun Artemis haklıydı. Sin gibi bir adamın dünyaya salınmasına gerek yoktu. O çok tehlikeliydi.
Ama Kat ona saldırmak için oraya gitmeden önce, onun güçlerinin ne olduğunu bilmesi gerekiyordu. Az önce gördüğü kadarıyla, ateşi kontrol edebiliyordu ve silahlar ve göğüs göğüse taktikler konusunda çok bilgiliydi. Onu çıkarmak zor olacaktı. Belki de durağanlık daha akıllıca bir seçim olur. Onu kimseyi incitemeyeceği bir yerde uyutabilirdi - bu ölüm gibi olurdu ama o hâlâ hayatta olurdu. Evet, onu düpedüz öldürmek yerine bu onun en iyi bahsi olabilir.
Ve onun ölümünü düşünürken, Sin paltosuna yöneldi. Onu gösterişli bir şekilde giydi ve sonra parıldayan bir sisin içinde kayboldu.
Kahretsin!
Kat, görevini tamamlayabilmek için onun yerini yeniden bulmaya çalışarak gözlerini kapattı.
Ama hiçbir şey hissetmedi. Ondan hiçbir yerde iz yok.
Kaşlarını çattı. Bu nasıl olabildi? Bir özü olması gerekiyordu ve bu öz her zaman bir arama kartı bıraktı. Onu tekrar bulmaya çalıştı ve yine hiçbir şey yoktu. Sanki artık dünyanın bir parçası değildi. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.
Bu ona daha önce hiç olmamıştı.
"Neredesin Sin?"
Ama asıl soru nerede olduğu değildi. Yaptığı şey buydu....

İKİNCİ BÖLÜM

Sin kendini kolayca eve götürebilecek olmasına rağmen kendini otel odasına geri gönderdi. Şu anda Kish ya da Damien'ın onu rahatsız etmesini istemiyordu. Yapması gereken şeye zihinsel olarak hazırlanmak için yalnız kalacağı yere ve zamana ihtiyacı vardı.

Kanla kaplıydı ve bir zamanlar bundan zevk alacağı bir zaman olsa da, o günler geride kaldı. Artık bitmeyen savaşlardan bıkmıştı. Gerçekten kazanamayacağını bildiği bir savaşta savaşmaktan bıkmıştı.

Ellerine kanını sürmek istediği tek bir kişi vardı. Kanı, etini kaplayan yapışkanlığını hissederek onu sevindirecek bir kişi.

Artemis.

Uzun, sıcak bir duş almak için banyoya girerken, onun kafasını vücudundan ayırma düşüncesi bile yüzüne bir gülümseme getirdi.

Suyu açtıktan sonra silahlarını yere bıraktı ve orada büyük bir gümbürtüyle yere indi ve suyun ısınmasını beklerken soyundu. Hava kaynar ısınmaz içeri girdi ve suyun kendisini temizlemesine izin verdi. Dövüş onu cesur ve ter ve kanla kaplamıştı - onun ve onlarınki. Başını aşağı indirerek, tümünün etinden karoya kaymasını ve ardından kanalizasyondan aşağı yuvarlanmasını izledi.

Sıcak, ağrıyan kaslarına iyi geliyordu. Ama bu onun sıkıntılı düşüncelerini hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Kerir ya da bazılarının dediği gibi Hesaplaşma geliyordu ve gallu iblisleri onu bulup yok etmeden önce Hayar Bedr'i ya da Terkedilmiş Ay'ı bulması gerekiyordu.

Ay olmadan, Sin'in onları yenmek için hiçbir şansı yoktu.

Ay'la bile pek bir ilişkisi olduğundan değil, ama bu şerit hiçbir şekilde umut olmamasından çok daha iyiydi.

Sin, Kerir'i zihninde canlandırırken dişlerini gıcırdattı. Yılbaşı gecesi gece yarısı insanlar kutlamak için koştururken, Anu'nun düşmüş panteonlarının intikamını almak için yarattığı yedi Dimme iblisi serbest kalacaktı. Onlarla savaşabilecek tek kişi Sin'di ve artık tanrı güçlerine sahip olmadığı için, Dimme'yi geri püskürtmeyi cehennemde başarma ümidi yoktu.

Eski ve yeni tanrılar, hepsine merhamet etsin.

"Lanet olsun Artemis," diye hırladı. Aptal sürtük. Tek bir bencillikle hepsini mahkûm etmişti. Ve umursamadı bile. Kendi tanrılığının onu gelecek iblislerden koruyacağını düşündü.

Tam bir aptaldı.

Neden rahatsız oluyorsun? Dövüşün yapabileceği tek şey kendi ölümünü uzatmaktı. Ama masum insanlar öldürülürken kenarda durup hiçbir şey yapmamak ona göre değildi. Yeryüzü istila edilmiş ve yok edilmişken hiçbir şey yapmayın. Hayır, gallu'ya karşı savaşıyordu.

iblisler, elinden geldiğince çoğunu öldürmeden dünyayı onlara bırakamayacak kadar yüzyıllardır.

Zor öldürmelerdi ama Dimme...

Bunu yaparken onu parçalara ayırır ve gülerlerdi.
İçini çekerek suyu kapattı ve bir havluya uzandı. Elindeki son yara izini görünce duraksadı. Bunun için onlara lanet olsun. Yunan tanrısı Apollon'un insan ruhlarını çalarak yaşamak için lanetlediği Daimonların aksine, gallu bir insanı onlardan birine dönüştürebilirdi.
Isırıklarındaki zehir Sin'e bile bulaşabilir ve onu bir iblis yapabilir.
Vücudunu her işgal ettiğinde zehiri yakmak zorunda kalmasının nedeni buydu. Neden yaratıkların kafalarını kestiğinden ve vücutlarını yaktığından emin olmak zorundaydı? Zehri tamamen yok etmenin ve yenilenmelerini engellemenin tek yolu buydu.
Üretken yetiştiricilerdi. Bir ısırık, bir kan değişimi... tüm gereken buydu. İblislere dönüştürmek için insanları öldürmeleri gerekmiyordu. Ama gallular öldürmekten o kadar zevk alıyorlardı ki, bunu genellikle sadece sıçmak ve kıkırdamak için yapıyorlardı. Enfekte olduktan sonra, ölen insan tüm varlığının kontrolünü hızla, insana istediği her şeyi yapmasını emredebilecek olan gallu'ya kaptırdı. İnsanlar daha sonra akılsız kan köleleri oldular.
Ya da daha kötüsü.
On bir bin yıl önce, gallularla savaşmak için eğitilmiş, Sümer tanrıları tarafından onaylanan atanmış savaşçılar vardı. Bu savaşçıların sayısı azaldığında ve neredeyse tamamı yok olduğunda, Sin, kızı ve erkek kardeşi, insanlığı avlamalarını engellemek için galluları tuzağa düşürdü. Ancak zamanla ve Sümer panteonunun ölümünden sonra, gallular hapishanelerinden kurtulmaya çalıştılar. Ayrıca daha akıllı ve daha düzenli hale gelirlerdi.
Şimdi, Dimme'nin sadakatleri için onları ödüllendireceğini umarak, Sin'in kardeşinin Dimme'yi uyandırmak için sakladığı eserleri bulmaya çalışıyorlardı. Ve Dimme muhtemelen yapardı.
Evet, üç hafta sonra insan olsaydın cidden berbat olacaktı.
Sin saçlarını havluyla kuruladı. Bu gece bunları düşünmenin bir faydası yoktu. Kader Tabletini bulmuştu. Yarın Ay'ı arayacak. O zamana kadar birkaç saat dinlenmeye ihtiyacı vardı.
Tamamen çıplak, kendini yatağa sıkıştırdı ve geceyi aklından çıkarmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. Galluların güçlerini topladığını hayal edebiliyordu. İnsanları kendileri gibi yaratıklara dönüştürdüklerini görün. Dünyayı ele geçirmeleri uzun sürmeyecekti. Anne çocuğa, kardeş kardeşe düşman olurdu. Onlarınki doyum olmayan bir kan açlığıydı. Nihai silah, başlangıçta Sümer panteonunun düşmanlarıyla savaşmak için yaratılmışlardı.
Özellikle, Sin'in babasının bir gün hepsini yok edeceğine inandığı Charonte iblislerine karşı savaşmak için yaratılmışlardı. Panteonunun asla sahip olmadığı şey
tasavvur edilen, Atlantis'in ve Charontes'inin onunla birlikte yok edileceği gündü. Onları kontrol altında tutacak başka iblis olmadığından, gallu dikkatlerini ve açlığını insanlara çevirmişti.

Sin, İştar ve Zakar onları kuşatmadan önce bütün şehirleri yerle bir etmişlerdi. Sin, katledilen insanların bedenlerinin, savaşmak için akılsız iblisler olarak ayağa kalktığını hâlâ görebiliyordu.
Ama bundan daha fazlası, kendi çocuklarının ona sırt çevirdiğini görebiliyordu...
Sin, bu anıları defederken homurdandı. Onu daha derinden yaralamaktan başka bir şey yapmazlar. Ve yeterince kesilmişti. Geçmiş gitmişti.
Uğruna savaşacağı bir geleceği vardı ve bunun için tüm gücüne ihtiyacı olacaktı. Gözlerini kapatarak kendini hiçbir şey düşünmemeye zorladı. Hiçbir şey hissetmemek. İntikam ya da nefret kadar önemsiz hiçbir şeyin onu tüketmesine izin veremezdi. Yapacak çok şeyi vardı.

* * *

Kat, New York sokaklarında Sin'le bağlantı kurmaya çalışarak dolaştı. Artık şehirde bile olmayabilirdi ama önceki gece burada olduğu için onu aramak için en olası yer orasıydı. Tatil kalabalığının arasından geçerken soğuk bir rüzgar onu kesti.

Dürüst olmak gerekirse, Noel'de New York'u ziyaret etmeyi severdi. Yılın bu zamanı babasının şehirde olma ihtiyacını gayet iyi anlayabilirdi. Doğru, hava soğuktu ama insanlar sokaklarda koşuştururken, alışveriş yaparken, çalışırken ve yaşarken burada bir can damarı vardı.
En çok sevdiği şey, dekore edilmiş mağaza vitrinleri ve dekoratörlerinin seçtiği eğlenceli temalardı. Enfeslerdi ve saklanan çocuğun başını döndürdüler, özellikle de diğer çocukların bir pencereyi gösterip bir sonrakine koşarak öfkeli yetişkinleri iterek keyifle ciyakladığını gördüğünde.
Kat hiç bu kadar kaygısız olmamıştı. Koruma altında olmasına rağmen, çocukluğu hiçbir zaman masum olmamıştı. Hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeyler görmüştü ve yorulmamaya çalışsa da, olmamak çok zordu.
Ama gülen ve baş döndürücü çocuklar... dünyanın ne kadar çirkin olabileceği hakkında hiçbir fikri olmayan çocuklar, uğruna savaştığı çocuklardı. Ve o çocuklar, Sin'i bulup durdurmasının nedeniydi. Onları avlamasına izin verilemezdi.
Dün gece o zavallı kadına yaptıklarından sonra olmaz. Neden bir insan vücuduna saygısızlık etsin ki? Kat hala bunun üstesinden gelemedi. Bu onu o kadar sert bir şekilde vurdu ki, ona ne olduğunu asla öğrenemeyecek olan kadın ve ailesi için üzülmekten başka bir şey yapamadı.
Kötüydü ve korkunçtu. Bundan daha fazlası, sadece yanlıştı.
Kat, küçük bir kızın önünden geçmesine izin vermek için durduğunda iri bir adam onu arkadan itti. Kat onun yanından geçerken ona kaşlarını çattı ve kendi kendine mırıldandı. Çocuğa şöyle bir baktı ve kedi gibi tısladı. Sonra çocuğa spekülatif bir şekilde baktı... bir sonraki lokmasını düşünen vahşi bir canavar gibi.
Ama çocuğa uzanırken annesi onu sırtından tuttu ve kaçtığı için onu azarladı.

Adam, Kat'in kanını donduran çifte aç bir bakış attı. Doğal değildi. Dahası, gözlerinde insan olmayan bir kırmızı parıltı vardı.
Hiç böyle bir şey görmemişti.
Son bir alayla, yoluna devam etmeden önce anne ve çocuğa saldırmayı daha iyi düşünür gibiydi.
Onu ve niyetini merak eden Kat, dikkat çekmeden onu takip etti. Gün ışığı bu kadar parlak parlamasaydı, onun hayatını uzatmak için çalacak bir insan ruhu bulmaya çalışan bir Daimon olduğunu düşünürdü. Ama bu mümkün değildi. Apollo'nun ırkları üzerindeki laneti nedeniyle, güneş parıldadığı sürece Daimonlardan hiçbiri dışarı çıkamadı. Eğer yaparlarsa, alevler içinde patlarlar.
O zaman neydi?
Daha da önemlisi, o hangi panteona aitti? İnsan değilse ve Daimon değilse, onu bir tanrı yaratmıştı. Soru hangi amaç içindi?
Kat güçleriyle uzandı ama hissedebildiği tek şey onun insan ruhu ve tökezlediğinde öfkesiydi.
Belki de sadece deliydi….
Hiç kimsenin olmadığı bir ara sokağa daldı. İçinde bir şey onu onu görmezden gelmeye ve Sin'i aramaya devam etmeye zorladı.
Kat yapmadı. Böyle bir şeyin gitmesine izin vermek ona göre değildi. Adamın kötü bir niyeti varsa, onu durdurabilecek birkaç kişiden biriydi. Asla annesi gibi olmayacak ve insanların acısını görmezden gelmeyecekti. Durdurabileceği zaman değil.
Bu yüzden yürümek yerine boş sokaktaki adamı takip etti. Adam ona vahşi bir hırlamayla saldırana kadar çok uzaklaşmamıştı.
Bu sefer gözleri, siyah gözbebeklerinin etrafında dönen alev kırmızısıydı. Ağzını açtı ve onu omuzlarından tutup tuğla duvara fırlatmadan önce çift sıra dişlerini gösterdi.
Saldırısı ve görünüşü karşısında şaşkına dönerek ona vurmak için savurdu. Elini tuttu, sonra boğazını tuttu ve öyle büyük bir güçle onu duvara itti ki, iliklerine kadar sarsıldı. İnsan olsaydı, bu onu bilinçsiz ya da ölü hale getirirdi.
Olduğu gibi, cehennem gibi acıttı ve onu ciddi şekilde kızdırdı.
"Sen nesin?" diye sordu.
Onu kaldırırken cevap vermedi - 1,80 boyunda ve sağlam yapılı olduğu düşünülürse bu hiç de azımsanmayacak bir başarıydı - ve onu park halindeki bir arabaya o kadar sert fırlattı ki kaputu büküp mandalını açtı. Ön cam onun altında paramparça olurken
araba alarmı çalmaya başladı. Ağzına kan tadı geldiğinde zar zor nefes alıyordu.
Acı onu delip geçti.
Hareket etmeye çalıştı ama kolu kırılmıştı ve eğilmiş, parçalanmış ön cama sıkışmış gibi görünüyordu. Adamın gözleri kıpkırmızı parlayarak ona doğru yürüdü.

Tam yanına vardığında, önündeki binanın tepesinden düşen bir şey gördü. Siyah bir bulanıklıktan başka bir şey değildi, yere o kadar sert vurdu ki betonu paramparça etti.
Bunun ne olduğunu anlaması bir saniyesini aldı ve bu şey onu, ona saldıran yaratıktan daha fazla şok etti.
Tamamen siyah deri giyinmiş Sin'di. Eğildi, savaşa hazırlanmak için yavaşça ayağa kalktı. Gözleri karşısındaki adama takıldı.
"Gallu," dedi alçak, uğursuz bir ses tonuyla. Karşı koyabilecek birini seçmeyi dene.
Adam ona saldırmak için onu terk etti. Adamın çenesine sarsıcı bir yumruk indirmeden önce gümüş zırhındaki darbeyi yakalamak için kolunu kaldıran Sin'e doğru savurdu. Adam geri çekildi. Sin onun göğsüne sert bir yumruk atarak onu bir adım daha geriletti.
Adam darbelerden yalpalarken, Sin büyük bir hançeri göstermek için uzun ceketini geri çekti. Adam ağzı açık bir şekilde Sin'in üzerine geldi ve onu ısırmaya çalıştı. Sin yere düştü ve adamın ayaklarını altından çekti. Adam sertçe betona vurdu. Sin döndü ve bıçağı adamın gözlerinin tam ortasına sapladı.
Adam çığlık attı, kaldırımda savrulurken ve tekmelerken kıvranıyordu.
"Ah, kapa çeneni," diye homurdandı Sin, hançeri çıkarıp adamı tekrar bıçaklamadan önce.
Kat arabadan kaydı, kırık kolunu kucakladı ve onu durduramadan Sin ölü adamın kafasını kesti ve onu kaldırımda yaktı. Bunun dehşetiyle irkildi. Güpegündüzdüler ve Sin'in umurunda bile değildi.
Bunu herkes görebilirdi.
Hareket edemeden, Sin önündeydi ve onu yakaladı. "Isırdın mı?"
Onu aramaya başlamadan önce yüzüne bile bakmadı. Adam kırık koluna dokunduğunda tısladı ama adam incelemesini duraksamadı.
Karnına bakmak için gömleğini yukarı çektiğinde, dokunuşunu tokatladı. Çek ellerini üzerimden.
"Seni ısırdı mı?" diye hırladı, her kelimeyi sert bir şekilde noktalayarak.
O sırada onun yüzüne baktı ve dondu kaldı.
Bir kalp atışı sonra boğazını tuttu ve onu boğmaya başladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kat bacaklarını kaldırdı ve onu tekmeledi. Sin bir ıslık sesiyle yere çarptıktan sonra ayağa fırladı ve tekrar onun peşinden geldi.

Kendini arabadan uzaklaştırdı ve ellerini eğdi, sonra kolunu incittiği için sertçe nefesini içine çekti - bu onu daha da kızdırdı. "Güven bana pislik, benden bir parça istemezsin."

Burun delikleri alevlendi. Ah evet, biliyorum. Yüzyıllardır seni boğmanın hayalini kuruyordum."

Bununla ne demek istedi?

Aniden, yaklaşan sirenlerin sesi havayı yardı. Kat dinlemek için başını çevirdi ama duyar duymaz onu yakaladı.

Bu sefer onun peşine düştüğünde, insanca mümkün olandan daha hızlı hareket etti. Bir an sokaktaydılar ve bir an sonra her şey karardı.

Artemis onun kollarına çökerken Sin şeytani bir şekilde gülümsedi. Tanrı gücünün büyük bir kısmından yoksun olduğu doğruydu ama kardeşi, Artemis onu tükettikten sonra hâlâ kendini koruyacak kadar enerjiye sahip olduğundan emin olmuştu.

Tanrılara karşı bile.

Kaderin o kaltağı kendi yoluna atacak kadar nazik olduğuna inanamıyordu... Artık o onundu ve ona yaptıklarının bedelini ödetecekti.

Bu düşünceye gülümseyerek Las Vegas'taki çatı katına gitti. Hiç de nazikçe değil, birkaç gerekli eşyayı almak için yatak odasına gitmeden önce tutsağı siyah deri kanepesine attı. Bir tanrıçayı rehin tutmak zor bir işti. Uyandığında sinirlenir ve kan isterdi.

Onun kanı.

Bu nedenle, güçlerini onun kalbini sökmek için kullanmadığından emin olmak için birkaç şeye ihtiyacı olacaktı. Dolabını açarak arkaya geçti ve kıyafetlerini bir kenara itti.

Onların arkasında onun kasası vardı. Kapı kararmış bronzdan yapılmıştı ve bir el ve retina tarayıcısı tutuyordu. Eski bir Sümer eski tanrısı olduğu gerçeği göz önüne alındığında oldukça etkileyici bir şekilde modern. Ama insan, modern insan dünyası olan cehenneme kilitlendiğinde ayarlamalar yapmak zorundaydı.

Kapıyı açtı ve Ur'daki kendi tapınağının kalıntılarını sakladığı içeri girdi - Artemis'in onu ortadan kaldırdıktan sonra yok etmediği birkaç şey. Fazla bir şey değildi, bir ya da iki altın vazo ve ona tapanların bir zamanlar adaklar koyduğu sunak tepsisi. Ayrıca birkaç heykeli de saklamıştı ama mahzenin içindekilerin çoğu kızının şakaklarından alınmıştı. Ölümünden sonra, onun imajını taşıyan her şeyi kurtarmaya çalışmıştı ve bunlar, etrafındaki cam kutularda özenle saklanmıştı.

Ama onu buraya getiren bu değildi. Aradığı şey, uzak arka köşede, açarken ürkütücü bir şekilde gıcırdayan deri bir sandığın içinde duruyordu. Yüzyıllar boyunca kurtardığı en önemli eşyayı bulduğunda dudaklarını sadist bir gülümsemeyle büktü.

Artemis'in güçlerini ondan emerken onu yerine bağlamak için kullandığı diktyon. Bileşimindeki bir şey ölümsüzü güçsüz kılıyordu. Onları kapana kısılmış ve çaresiz bıraktı.
Hala onun insafına kalmış olmanın utancını hissedebiliyordu.
Ve orospu onu tükettiğinde, hala ağa sarılı halde çöle atmıştı.
"Bu kadar uyumlu olduğun için teşekkürler. Şimdi zavallı panteonunuzun geri kalanını, hepsi gidene kadar birbirinize düşürün." Gülüşü kulaklarında çınlamıştı.
Bir süt yavrusu gibi ailesinden yardım istemek zorunda kalmıştı. Babası gülüp arkasını dönmüştü... diğerleri gibi. Ona acıyan tek kişi kardeşi Zakar olmuştu. O olmasaydı, Sin hala çölde yatıyor olacaktı.
Çürüyen veya daha kötüsü.
Elbette kahkahaları çok geçmeden sönmüştü. Artemis sözünü yerine getirmişti.
Ailesinin neredeyse her üyesi Yunan tanrıları tarafından yok edilmişti. Yunanlılar ya güçlerini emmiş ve onları değiştirmiş ya da hiçbiri kalmayıncaya kadar onları birbirlerine karşı çevirmişti. Bu üç bin yıl önceydi.
Şimdi skoru belirleme zamanıydı.
Ağı kaparak, Artemis'i "uyurken" bıraktığı kanepeye yöneldi.
Hala baygın bir şekilde olduğu yerde yatıyordu. İyi. Biliyorsun, onu burada öldürebilirsin. Şu anda ...
Günaha güçlüydü. Ama o zaman gerçekten ne kadar eğlenceli olurdu?
Bilinci kapalıydı.
Bunu hissetmeyecekti. Bunu bilemezdim. Üstelik o bir tanrıçaydı. Hâlâ tanrılığına sahipken onu öldürmek, evrende bir yarığa neden olur.
Tanrıları yok etmenin tek yolu, güçlerini dağıtmak veya emmek ve sonra onları öldürmekti.
Bahsetmiyorum bile, onun acı çektiğini görmek istiyordu. Güçlerini çekip tanrılığını yeniden kurduğunda onun ölü gözlerine bakmak istedi - tamamen savunmasız olmanın sefil aşağılanmasını ve acısını bilmesini istedi.
Ve bunu ancak o uyanık ve canlıysa yapabilirdi.
Lanet etmek.
Bunu aklında tutarak, onu ağda kozalamak için zaman harcadı. Bırakın kendi silahıyla zaptedilsin. Sadece uygundu. Şanslıysa, bir bebek gibi ağlar ve ona vermeye hiç niyeti olmadığı bir merhamet için yalvarırdı.
Ah evet, şimdi onu duyabiliyordu...
"Lütfen Sin, lütfen bırak gideyim, her şeyi yaparım."
"Köpek gibi havlamak."
O da yapardı. Ağlayacak ve histerik olacaktı. Ve ona sadece gülerdi. Bunun düşüncesi bile hoşuna gitti.
Sin ayaklarını sabitlerken durakladı ve yüzüne baktı. En derin üzüntüsüne göre, onun güzel olduğunu kabul etmek zorunda kaldı - ölümcül, yılan gibi, zehirli, kaltak.

Bir şekilde. Ölümcül rüyalarında onun ne kadar zarif ve çekici olduğunu unutmuştu.
Ama şimdi ve burada, üç bin yıl önce gömdüğü şeyleri hatırladı. O gün onun tapınağına gitmişti çünkü onun ilgisini çekmişti. Tanrıçaların güzel olduğu doğruydu ama Artemis onların yüksek standartlarına göre bile son derece çekiciydi.
Ona ne kadar yalnız olduğunu anlatmıştı. Onu anlayan birini nasıl da istiyordu. Aptalca onun akraba bir ruh olduğunu düşünmüştü.
Ve tanıdığı diğer herkes gibi, o da ona sırtını dönmüştü. Akraba ruhu hiçbir şey.
Yüzüne gülmüş ve onu zavallı bir ölümsüze çevirmişti.
Artık onun hakkında güzel bir şey görmüyordu. Ama ünlü olduğu canlı kırmızı yerine sarı saçlara sahip olmasını tuhaf bulmuştu. Belki de bunun nedeni, insan dünyasında bulunmuş olması ve nedense onlardan biri gibi görünmeye çalışmasıydı.
Yine de vücudu aynıydı. Uzun boylu, zarif ve iyi yapılı, tanrıça gibi bir araya getirildi. Ölümsüz olsun olmasın her erkek böyle bir kadına ulaşmak için adam öldürür. Ve Sin, ondan o kadar etkilendiği ve onu mutlu etmek için her şeyi yapacağı bir zamanı hatırladı.
Şimdi tek istediği onu öldürmekti.
"Merhaba Sin?"
Hizmetçisi Kish'in odaya geldiğini görünce duraksadı. Boyu bir seksenin biraz altında olan Kish, yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu, ama gerçekte adam neredeyse üç bin yaşındaydı. Sin gibi onun da simsiyah saçları ve koyu zeytin teni vardı, sadece saçları, Sin'in aksine, omuzlarından aşağı sarkıyordu.
Kish, kadını kanepede görünce olduğu yerde dondu. "Uh, patron, ne yapıyorsun?"
"Ne yapıyor gibi görünüyorum?"
Kish sol kulağının hemen üstündeki bölgeyi kaşıyarak yüzünü buruşturdu. "Oldukça tuhaf görünüyor. Ve işte burada, bu devirde ve özellikle bu ülkede bir kadını kaçırmanın federal bir suç olduğunu size hatırlatmam gerekiyor.”
Sin eğlenmedi. "Evet ve sizin ilk zaman diliminizde, adamın testislerinin kafası kesilmeden önce kesilmesiyle sonuçlanan ölüm cezasına çarptırılan bir suçtu."
Kish, hadım edilmeden bahsedildiğinde irkildi ve kendini topladı. "Evet, öyleyse neden onu kaçırıyorsun?"
"Onu kaçırdığımı kim söyledi?"
"Bilinci yerinde değil ve bağlı... tamamen giyinik. Gerçekten garip olsaydı ve işbirliği yapıyor olsaydı, uyanık ve çıplak olurdu diye düşündüm.
Kish'in bir anlamı vardı.
İlerledi ve tekrar Sin'e bakmadan önce ona daha yakından baktı. "Peki o kim?"
"Artemis."
"Artemis kim?"

Sin ona sert bir bakış attı. "Bilirsin. Güçlerimi çalan Yunan tanrıçası sürtük.”
Kish sinirli bir kahkaha attı. "Kanepenize hindi gibi bağlanmış tanrıça bu. Deli misin?"
"Hayır," dedi Sin, haklı bir öfke onu devam ettirirken. "Bir avantajım vardı ve bunu kullandım."
Kish'in yüzü bembeyaz oldu. "Ve uyandığında ikimiz de kızarmıştık. Yanmış tost.
Kızarmış tost. Kömürleşmenin ötesinde ne varsa, o biziz.” Yaklaşan kıyametlerini vurgulamak için işaret parmağını aralarında ileri geri hareket ettirdi. "İkimizin de kıçına tekmeyi basacak. Alınma ama, bir tanrıçanın kıçımı tekmelemesini istemiyorum... Angelina Jolie siyah bir oyuncak ayı ve çivili topuklu ayakkabılara rağmen. Angie-baby o çivili topukluları üzerime geçirebilirdi ama bu..." Artemis'i işaret etti. "Bu benim acı verici bir şekilde bağırsaklarımı deşmeme neden olacak ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyorum."
Sin, adamın isterisine başını salladı. “Halımı ıslatmadan önce sakin ol, ben de sana bir gazete götüreyim. Kıçımıza tekmeyi basmayacak. Bu ağ onun güçlerini geçersiz kılar. Beni böyle emdi ve beni küçük düşürdü.
Kish, buna inanmak istiyor ama inanması gerektiğinden emin değilmiş gibi başını kaldırdı. "Bundan emin misin patron?"
"Pozitif. Diktyon, tanrılar ve ölümsüzler için bir tuzak olarak tasarlandı. Onu tuttuğu sürece, biz iyiyiz.”
Kish hala yaltaklanıyordu. "Bu durumda kullanacağım kelimenin 'iyi' olduğunu düşünmüyorum. Daha çok
hatta 'vidalı' veya 'ölü'. Bu durumdan hiç memnun olmayacak.”
Sanki Sin onun neyle mutlu olup olmadığı umurundaydı. "Güçlerimi geri aldığımda, fark etmeyecek. İkimizi de incitecek durumda olmayacak.”
"Peki bunu nasıl yapacaksın?"
Sin'in hiçbir fikri yoktu. Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta onları nasıl elde ettiğinden emin değildi. Şakağında içmesi için ona nektar verdikten sonra, işler bulanıklaştı ve ona ne yaptığından tam olarak emin değildi. Artemis'in onun kanını içerek güçlerini ondan aldığına inanıyordu. Şahsen onun kanını içmek istemiyordu...
kaltağın hangi hastalıkları taşıyabileceği bilinmiyordu: kuduz, veba, parvo... Ama bu onu eski durumuna getirecekse, bunu yapacaktı.
Önce ondan kan değişiminin işe yarayıp yaramayacağını öğrenmesi gerekiyordu.
Hizmetçisine baktı. "Yapacak bir işin yok mu?"
"Vücudumdaki her kemiği kırman ve beni annem için ağlatman gerçeği olmasaydı, birkaç polis çağırırdım. Şu anki haliyle, bence en iyisi sana mantıklı konuşmaya çalışmak.
Sin dişlerini sıktı. "Kish, hayatına değer veriyorsan, git buradan ve buradan uzak dur."

Ama Kish bir adım geri adım atar atmaz, Sin'i bir korku duygusu kapladı. Kish çok paniğe kapılmıştı ve paniğe kapıldığında insanlar her zaman inanılmaz derecede aptalca şeyler yaparlardı - telefon etmek gibi.
Polisler, bir kadını neden bir ağda kanepesinde tuttuğunu açıklamaya bile başlamak istemeyen bir ölümsüz üzerinde.
Ya da daha kötüsü, bunu öğrenirse Sin'den çıldıracak olan Acheron'u arayın.
Böylece Sin onu olduğu yerde dondurdu.
Sin, Kish'in heykeline memnuniyetle baktı. "Evet, sen sakin ol ve bunun için ben endişeleneyim."
En iyisi buydu ve daha sonra Kish'i öldürmek zorunda kalmamasını sağlayacaktı. Ve Sin oradayken, kimsenin onu rahatsız etmemesi için kapısını mühürledi.

* * *

Kat kolu ağrıyarak uyandı. Sadece yapamayacağını öğrenmek için ağırlığını değiştirmeye çalıştı. Tüy kadar hafif bir ağ onu örttü. Ne yazık ki, çok iyi bildiği bir ağdı.

Artemis'in diktiyonu.
Kat, yüzyıllar önce Artemis'in başka bir hizmetçisinin onu bu şekilde tuzağa düşürmenin eğlenceli olduğunu düşündüğü bir şaka yüzünden tiksinti duydu. Kadın, Kat'in bunu komik bulmadığını hiç öğrenmeyecek miydi?
"Pekala Satara, aptal oyunları bırak da beni kaldır."
Ama Kat gözlerini odakladığında, evde olmadığını ve Satara'nın da orada olmadığını fark ederek ona gülüyordu.
Aksine, nefretini ona dikmiş bir adam vardı. Tekrar.
Derin bir sinirlenme sesi çıkardı. "Zararın nedir?"
"Basit. Güçlerimi geri istiyorum."
Tabii ki yaptı. Hangi tanrı güçlerini geri istemez ki? Ama Lucifer böyle bir psikopatın gücünün en ufak bir sezgisine bile sahip olmasına izin vermeden önce cehennemi donup kalırdı.
"Evet, pekala, zor bok."
Dudağını kıvırdı. "Benimle dalga geçme Artemis. Modumda değilim."
"Ben de değilim aptal. Fark etmediysen söyleyeyim, ben Artemis değilim."
Sin onun sözleri üzerine duraksadı ve ona daha yakından baktı. Onunla ilgili farklı olan küçük şeyler vardı. Ama kadın aynı yeşil gözlere sahipti. Aynı yüz hatları. O Artemis'ti. Ondan yayılan gücü hissedebiliyordu. "Yalan söyleme kaltak."
Ona tekme attı, ama o kaçtı. "Bana öyle seslenmeye cüret etme, sik kafalı. Bunu kimseden almıyorum, en azından senin gibi birinden.
"Bana güçlerimi ver, ben de seni seve seve kurtarırım." Ve bunu kastetmişti. Güçlerini geri aldığında, onu öldürecekti ve sonra özgür olacaktı.
"Bak Brick Wall, bende olmayan bir şeyi sana veremem. Ben. Olumsuz. Artemis." Konuşurken her kelimeyi kırptı.

Onu ve sahte inancını ne kadar hor gördüğünü görebilmesi için ona doğru eğildi. “Evet, doğru. Üç bin yıldır peşimi bırakmayan yüzü unutabileceğimi mi sanıyorsun? Boğazını kesmek istediğim kadının yüzü?"
Kelimenin tam anlamıyla ona vahşi bir canavar gibi hırladı. "Kafana sok. Ben Artemis değilim.”
"O zaman sen kimsin?"
"Benim adım Kat Agrotera."
Alay etme sırası ona gelmişti. "Agrotera, ha?" Fileyi göğsünün üzerinden tuttu ve onu göz göze gelecek şekilde yukarı çekti. İyi deneme Artemis. Agrotera'nın anlamı
'avcı.' Takipçilerinin sana taktığı isimlerden biri olduğunu unutacağımı mı sandın?”
Onun tutuşuna karşı mücadele etti. "Aynı zamanda Artemis'in kori'si tarafından kullanılan lakap - o benim olurdu, seni moron."
Yüzüne güldü. "Artemis'in hizmetkarlarından biri misin? Beni ne kadar aptal sanıyorsun?
Beni bir kez kandırdın, ama iki kez değil.”
Hayal kırıklığı onu tüketirken Kat derin bir nefes verdi. Aslında ağdan kaçma gücü vardı. Ama bunu yaparsa, ona ne kadar güce sahip olduğu ve gerçekte kim olduğu konusunda gerçekten büyük bir ipucu vermiş olacaktı. Bu, böyle bir yaratığın sahip olması gerekmeyen bir bilgiydi.
Hayır, onun güçsüz ve sonuçsuz olduğunu düşünmesini sağlamak daha iyiydi.
"İster inan ister inanma, öyleyim."
Ona tiksindirici bir bakış atmadan önce kanepeye düşmesi için onu serbest bıraktı. "HI-hı.
Artemis, onun boyunda bir korinin yanına yaklaşmasına asla izin vermezdi. Ne de onun göz rengine sahip olan biri. Bunun için fazla kibirli. Çok kibirlisin.”
"Teknik olmak istiyorsan, ben ondan daha uzunum. O kısmı hatırlamadın mı?”
Günah tereddüt etti. Dürüst olmak gerekirse, Artemis'in boyunu tam olarak hatırlamıyordu - onu son görüşünün üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Tek hatırladığı, onun bir seksen boyunda olduğuydu. "Söylediğimin arkasındayım. Artemis şakağında kendisinden daha uzun bir korinin olmasına asla izin vermez."
"Flaş bir haber: Yaşlandıkça olgunlaşıyor."
Evet, doğru. "Elbette... tıpkı benim gibi."
Kadın başını geriye yasladı ve sinirli bir şekilde homurdandı. "Bak, senin bilmek bile istemediğim sorunların var gibi görünüyor. Bırak gideyim ve ikimiz de bunların olduğunu unutalım. Eğer yapmazsan, gerçekten pişman olacaksın.”
O alay etti. "Bu sefer değil, Artemis. Buna pişman olacak olan sensin. Benden çaldığın güçlerimi geri istiyorum. Kıçımı kandırdın ve sonra hayatım hariç her şeyimi elimden aldın ve neredeyse onu da alacaktın."

Sözleri içinde derinlere gömülmüş bir anıyı deşerken Kat kaskatı kesildi. Ama bulanık ve geçiciydi ve bunu iyi bir şekilde ele alamıyordu, bu yüzden olay hakkında hatırladıklarına varsayılan olarak karar verdi.
"Artemis'i öldürecektin. Ondan nefret ettiğini söyledi... şakağına girip ona tecavüz etmeye çalıştığını ve..." Artemis'in söylediği yalanı fark edince sözler kesildi. Başka bir panteondan bir tanrı nasıl olur da Artemis'in Olimpos'taki tapınağına davetsiz girebilirdi?
O zamanlar Kat'in aklına gelmeyen bir şeydi bu. Çok gençti ve onun Artemis'i inciteceğinden ya da öldüreceğinden çok korkmuştu. O zamanlar, tanrıların çoğu birbiriyle savaş halindeydi ve onları denetleyenler ara vermişti. Artemis'e karşı birçok tehdit yapılmış ve birkaç yakın görüşme olmuştu.
Ama bir şey imkansız olurdu. Bir dış tanrı, davet edilmeden bir başkasının alanına giremezdi.
Aman tanrılar, başka bir yarı gerçekti.…
Yüzünü ona buruşturdu. "Neden bahsediyorsun? Aklını mı kaçırdın?"
Hayır, dedi Kat, içini bir suçluluk dalgası kaplarken. "Ben Artemis değilim. Gitmeme izin ver."
"Güçlerimi geri alana kadar olmaz."
Bu can sıkıcı olmaya başlamıştı... "Ve son kez söylüyorum, bende olmayanı sana veremem."
"O zaman sonsuzluk gelene kadar o ağda kalacaksın."
Ona homurdandı, "Bu gerçekten zekice, değil mi? Ne yapacaksın? Bana içki koy ya da arkadaşlar geldiğinde beni sadece bir konuşma parçası olarak kullan? Ve tuvaleti kullanmam gerektiğinde ne olacağını düşünmeyelim, olur mu? Umarım Sofa Express'te bekleyen bir siparişiniz vardır.
Sin, onun patlamasıyla eğlenmeli mi yoksa dehşete mi düşmeli emin olamadı. Yine de hakkını teslim etmesi gerekiyordu; kesinlikle imgeleme konusunda bir yolu vardı. "Peki, sen bir alay zenginliği değil misin?"
Ah, sadece bekle. Başlamadım bile.” Kolunu itip kaktığında yüzünü buruşturdu ve omzuna bir ağrı saplandı.
Sin bunun üzerine vicdan azabı duydu ve bunun için kendinden nefret etti. Acı çekmesine izin ver. Ona ne oldu? Yine de en çok hor gördüğü yanı -hâlâ şefkatli olan yanı- ona yardım etmesi için yalvarıyordu.
Ama haklıydı. O ağda kalması ikisine de bir fayda sağlamayacaktı. "Bak Artemis, ya da bunun senin başka yalan ve oyunların olmadığını varsayarsak Kat, güçlerimi geri almalıyım. Bu zorunludur.”
"Tabiki öyle. Artemis'i öldürmek ve ondan intikam almak için onları geri istiyorsun."
“Yalan söylemeyeceğim ve bunun doğru olmadığını söylemeyeceğim. Bu. Onun hayal bile edilemeyecek bir şekilde ölmesini istiyorum.
Ama şu an daha büyük sorunlarım var. Ve az önce New York'taki o arka sokakta onlardan biriyle tanıştın.
Kat, dövüşmekte olduğu yaratığı düşünürken duraksadı. Pekala korkutucuydu. "Sanırım o... bana saldıran şeyi kastediyorsun."

"Evet. Gallu iblisleri şu anda kol geziyor ve Dimmeler serbest kalmak üzere ve onları geri püskürtebilecek hayattaki tek kişi benim. Onlarla savaşacak güçlerim yoksa dünyanın sonu gelecek. Atlantis'e ne olduğunu hatırlıyor musun? Bu, bunun eğlence ve oyun gibi görünmesini sağlayacak.
"Alınma ihtiyar, Atlantis ben doğmadan önce yok edildi, bu yüzden bu konuyu boş yere hatırlamıyorum."
Ama kıtanın nasıl battığına dair hikayeleri biliyordu.
Bir an hareketsiz oturup düşündü. Artemis'in güvenilir olmadığını biliyordu. Ama aynı şeyin Sin için de geçerli olup olmadığını bilmiyordu. Ona bir söz mü besliyordu yoksa söylediklerinde gerçek var mıydı? "Dün geceki o insanlar ne olacak? Neden kafalarını kestin ve sonra yaktın?”
Adamın gözleri ona ölümcül bir öfkeyle parlarken, bunun sorulması gereken yanlış bir şey olduğunu anladı.
"Beni gözetledin mi?"
"Artemis bana öyle dedi, yani evet." Öfkesi o kadar güçlüydü ki, aralarındaki havayı doldurduğunu dürüstçe hissedebiliyordu. "Bana öyle bakma. İstersem casusluk yapabilirim.”
"Peki neden beni gözetledin?"
Kat biraz kıvrandı. Ona Artemis'in gerçekten istediğinin -ölümünün- büyük ihtimalle onu daha çok kızdıracağını söylemek. Bu yüzden daha hassas bir açıklama seçti.
"Artemis neyin peşinde olduğunu öğrenmek istedi. Senin onu öldürmeye çalıştığını düşündü."
"Evet ve o sürtüğün ölmesini ne kadar istesem de şu anda daha büyük sorunlarım var." Tekrar konuşmadan önce durakladı. "Galluların kafalarını kesip yakmamın nedeni, eğer yapmazsam kötü bir korku filmi reddi gibi geri gelmeleri."
Bu en azından bir kısmını açıklıyordu ama kurbanlarına neden saygısızlık ettiğini açıklamıyordu.
"Bunu insana neden yaptın?"
"Neden düşünüyorsun? Gallu'dan bir ısırık ve kurbanları, kontrol edebilecekleri akılsız bir iblis olur. Saygısızlık, onun gibi insanlara yaptıklarından çok daha nazik.
Ne zaman bir insan ellerinden ölse, öldürülmeli ve tozları alınmalı yoksa onlar da geri dönecekler.”
Ah... Onu bayıltmadan önce çılgınca bir ısırık yarası aramasına şaşmamalı.
"Dün gece kolunu bu yüzden mi yaktın?"
Onayladı. "Yeterince erken yakalayabilirseniz, yarayı dağlayabilir ve zehrin vücudunuza yayılmasını durdurabilirsiniz."
Evet, ama bu canını yakmıştı ve bunu geçmişte kaç kez yaptığını merak etti. "Meraktan soruyorum... Artemis gallu'yu biliyor mu?"
"Bilmiyorum Artemis. Yapıyor musun?"
Onun patronu olduğu konusundaki ısrarı üzerine içini çekti. "Bunu aştığımızı sanıyordum."

Kesin bir kanıt görene kadar, hayır. Senin hakkında bildiklerimin arkasındayım, kaltak. Şimdi bana güçlerimi geri verin.”
Onun yoğunluğu ve hakareti karşısında öfke damarlarında patladı. Adamın onun Artemis olmadığını anlaması için ne gerekiyordu?
Ağı kır ve sonra kafasını kır.…
Bu dürtü o kadar güçlüydü ki, ona boyun eğmemek için elinden gelen tek şey buydu.
"Katra?"
Kat, Artemis'in sesini kafasında duyunca irkildi.
"Neler oluyor? Neden bu kadar kızgınsın? Apollymi seni rahatsız mı ediyor?
Kat gözlerini devirdi. "Beni gözetlemeyi bırak."
Sin dudağını büktü. "Kanepeme yayılmış sana bakmamak elde değil. Dün gece yaptıkların göz önüne alındığında, bunun ne kadar komik olduğundan bahsetmiyorum bile.
Yüksek sesle konuştuğunu fark edince Sin'e yüzünü buruşturdu.
“Katra mı? Sorunun ne olduğunu söyle yoksa seni kontrol etmeye gelirim. Bu kadar sinirlenmek sana göre değil.”
Şimdi benim için endişeleniyor mu? Kat, eski bir Sümer tanrısı tarafından kuşatılmak mı, yoksa bir Yunan tanrısı tarafından himaye edilmek mi onu daha çok neyin sinirlendirdiğini bilmiyordu.
Oh bekle, trussing bunu kesinlikle kazandı. Göz oymacılığı ile tam orada sıralandı.
"Sorun değil, Matisera," dedi sessizce Artemis'e. "Bende var."
"Ve neden buna inanmakta bu kadar zorlanıyorum?" Artemis, elleri belinde, Kat'in tam önünde odaya daldı. Uzun beyaz bir elbise giymiş olan Artemis, canlı kızıl saçlarını vücudunun etrafından dolanacak şekilde toplamıştı.
Kat, tanrıçanın az önce ne yaptığını anlayınca irkildi.
Sin etrafında döndü. Artemis'in varlığını duyunca çenesi gevşedi ve Kat'in ona yalan söylemediğini anladı. Açıkçası, sonuçta o tanrıça değildi.
Artemis, kredisine göre paniğe kapılmamıştı. Bunun yerine, sanki hafif bir sıkıntıymış gibi ona sadece baktı. "Vay canına, bak inek ne sürüklemiş."
Kat'e delici bir bakış attı.
"Neden o burda?"
Sin, ikisi tarafından da oynandığını anlayınca küfretti. Hizmetçi unutmuştu, Artemis'e gitti ama ona ulaşamadan hizmetçi bir şekilde karşısına çıktı.
Ağdan nasıl kurtulmuştu? O kadar kolay vermediğini ilk elden biliyordu.
Ama bu burada ya da orada değildi.
Önemli olan Artemis'i ele geçirmekti.
Sakin ol, dedi Kat, onun kolunu kucaklayarak.
Kafasını salladı. "Yolumdan çekil kızım. İstediğimden alıkonulmayacağım.”
Artemis gözlerini devirdi. "Ve ne istiyorsun? Miyavlama güçlerin geri mi geldi?”
Ona doğru hamle yaptı ama Kat onu belinden yakaladı ve bir kadının sahip olabileceğini asla hayal bile edemeyeceği bir güçle yere fırlattı - özellikle de kırık bir kolu olduğu gerçeğini düşünürsek.

Onun üstüne indi.
Onu iterek homurdandı, "Seni incitmek istemiyorum ama bu yapmayacağım anlamına gelmez."
Kat ona ters ters baktı. "Aynen."
Yanından geçmeye çalıştı ama kadın Velcro gibiydi. Kat kendini onun vücuduna bağladı ve onun Artemis'e ulaşmasını engelledi.
Artemis onların mücadelesiyle alay etti. "Yoldan çekil Katra, ben de ona vurabilirim."
Sin sonunda oldukça önemli bir şeyi fark edecek kadar sakinleşince duraksadı. Katra ve Artemis arasında gidip geldi.
Ve bunu yaparken, üstünlüğü nasıl geri alacağını tam olarak biliyordu.
Uzun, süslü hançeri çizmesindeki kınından çıkardı ve Katra'yı yakalayıp boğazına dayadı. Artemis'e keskin bir bakış attı. "Bana güçlerimi geri ver Artemis, yoksa kızının canını alırım."

BÖLÜM DÖRT

Sin, yalnızca en cesur ruhların fısıldamaya bile cüret edebileceği bir gerçeği söylediğinde Kat sindi.

Ve asla Artemis'in duyma mesafesi içinde değil.

Kat, bıçaktan uzağa, ona yaslandı. "Kahretsin oğlum, insanları kızdırmak için kutsal olmayan bir yeteneğin var." Artemis'in öfke çığlığıyla kanıtlandığı gibi. "Elbisenin onu şişman gösterdiğini neden ona söylemiyorsun?"

Bıçağı Kat'in boğazına yaklaştırarak cevap verdi. "Oynamıyorum Artemis."

Artemis'in yüzü taşa döndü. "Ben de değilim."

Kat gözlerini bile kırpıştıramadan hançer boğazından ayrıldı. Bıçak elinden alınıp üç kez göğsüne saplanmadan hemen önce görünmeyen bir güç tarafından Sin'in kollarından çekildi. Üçüncü kez, göğsünde yavaşça döndüğü kabzaya kadar gömülü bırakıldı.

Sin onu çekmeden önce pis pis küfretti.

Kat, durumu yatıştırmak için elini Artemis'e doğru kaldırdı. "Matisera-"

"Bu işin dışında kal Katra. Eve git."

Artemis'in ses tonundan Kat itaat etmesi gerektiğini biliyordu. Ama eğer gallu hakkında söyledikleri doğruysa, öylece durup Sin'in ölmesine izin veremezdi. Onlarla nasıl savaşılacağını bilen biri olmadan bırakılamazlardı.

Artemis ona doğru yürüdü. “Başladığımız şeyi bitirme zamanım geldi.”

Sin kendini yerden itti ve Artemis'e doğru koştu, ama yaklaşmadan önce uzaktaki bir duvara çarptı. Homurdandı, sonra kolunu uzattı.

Artemis uçmaya başladı.

Kat onu korumak için annesine doğru bir adım attı. Ama Kat iki tane daha alamadan Artemis'in sesi çınladı. "Deimos!"

Kat durdu, aynı anda iri yarı, vahşi bir adam Artemis'in yanında belirdi. Tamamen siyahlar giyinmiş olan Deimos'un geniş beyaz çizgilerle bezenmiş simsiyah kısa saçları vardı - son tanıştıklarından çok daha farklı bir saç modeli. Görünüşü korkunçtu, özellikle de elektrik mavisi gözlerinin çevresinde hafif bir göz kalemi olarak başlayan ve ardından gözyaşı kanallarından yanaklarından boynuna doğru zikzak çizen dövmesiyle. Güzel ve ölümcül, önlerinde bacaklarını iki yana açmış, başını bir yırtıcı hayvan gibi öne eğmiş ve kolları iki yanında, silahlarına -bir kılıç ve bir tabanca- yakın dövüşmeye hazır bir şekilde duruyordu.

Artemis, "Güçlerini em ve onu öldür," diye hırladı.

Kat emir karşısında ağzı açık kaldı. Bir kez verildikten sonra geri alınamadı. Deimos, Dolophoni'nin en tehlikelilerinden biriydi. Korkunç Fury'lerin oğlu, amansız bir Terminatöre ihtiyaç duyduklarında tanrıların seslendiği kişiydi ve Sin ölene kadar durmayacaktı.

Deimos, Sin'e koştu ve onu yere çarptı.

"Ne yaptın Matisera?"

"Başlangıçta yapmam gereken şeyi." Artemis, Kat'i odadan kovmaya çalıştı, ancak Artemis, Kat'ın hizmetini büyükannesine takas ettiğinden, artık o güce sahip değildi.

Kat'in annesi ona hırladı, "Bizi bırak Katra. Şimdi."
Ama yapamadı. Sin'in bu karmaşanın içinde olmasının nedeni oydu ve Deimos'a iyi bir mücadele vermesine rağmen sonunda kimin kazanacağını biliyordu.
Ve bu Günah olmazdı.
Sin, bir eli arkasından bağlı ve üç kötü göğüs yarasıyla savaşırken, Deimos onu öldürmek için tüm Yunan panteonunun gücünden yararlanabilirdi - bu, Fury'lere ve çocuklarına bahşedilen birçok faydadan biriydi. Ve Sin ölmeyi hak ediyor olsa da, böyle bir ölümü hak etmiyordu.
Ona yaptıklarından sonra ve söylediği doğruysa değil. Kendi panteonunun iblisleriyle savaşması için ona ihtiyaçları olacaktı.
"Üzgünüm Matiser." Kat, Sin'e doğru koşmadan önce Artemis'in yüzündeki şaşkınlığı zar zor fark etti. Deimos onun işini bitirmek için kılıcını çekerken o duvara yaslanmış, savaşıyordu. Kat, Sin'i yandan yakaladı ve onları dairesinden Kalosis'teki kendi evine fırlattı.
Karanlık oturma odasının ortasına bir yığın bükülmüş uzuvlar halinde kondular. Sin onu itmeden önce tısladı. Kat uzağa gitmedi. Kanıyordu ama onu asıl endişelendiren, hançerinin bıraktığı açık yaraydı. Ölümlü olsaydı, bu onun için ölümcül olurdu ve şu anda öyle olmasını dilemesine rağmen muhtemelen ona yeterince acı veriyordu.
Kendini ona doğru kaydırdı. "Seninle ilgilenilmeye ihtiyacın var."
Ona ters ters baktı. "Neredeyiz? Ne yaptın?"
"Senin ölmeni engelledim."
Elini yarasından uzaklaştırdı. Ah, inan bana, kendimi tutabilirdim.
Kat bacaklarının üzerine oturdu. "Evet, gerçekten harika bir iş çıkarıyordun. Yüzünle onun yumruklarını ezme şeklini özellikle beğendim. Birkaç dakika daha geçseydi eminim ki kalbin atak yapacaktı... göğsünden söküldükten sonra."
Ona yüzünü buruşturdu. "Ne biliyorsun?"
"Çoğu gün istediğimden daha fazla."
Sin, konuşurken sesindeki tınıya kaşlarını çattı. Yorgun olduğu belliydi, şüphesiz Artemis ve onun entrikalarından. En yiğit ölümsüzleri bile yıpratmaya yettiler.
Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, kıçına tekme yemesi konusunda muhtemelen haklıydı. Tüm güçleri olmadan Artemis'e karşı gelmemesi gerektiğini bilmeliydi. Aptalcaydı ve Dolophonos kalbini paramparça etmediği için şanslıydı. Ama intikamını almak istemişti ve başka hiçbir şeyin, özellikle de sağduyu kadar önemsiz bir şeyin önemi yoktu.
Katra ilerledi ve Artemis'in defalarca oraya sapladığı hançerin göğsündeki çentikli yaralarını ortaya çıkarmak için gömleğini yırtarak açtı. Kat'i itmeye başladı, ama bunu yapamadan, yaraları temizleyebilmek için elinde soğuk bir bez parçası gösterdi. Genetik yapısı göz önüne alındığında nezaketinin ona hiçbir anlamı yoktu.

Bahsetmiyorum bile, herhangi bir nedenle kimsenin ona yardım etmesine alışık değildi. Tanıdığı herkes ona sırtını dönmüş ve onu acı çekmeye terk etmişti.
İnsanlar kibar değildi ve bunu biliyordu. Nezaket eylemi onlara bir şekilde fayda sağlamadığı sürece hayır.
Neden bana yardım ediyorsun?
Ona solgun bir bakış attı. "Sana yardım ettiğimi kim söyledi?"
Kanını silen eline anlamlı bir şekilde bakarken tek kaşını kaldırdı.
Cevap vermeden önce boğazını temizledi. "İnsanların mahvolduğunu görmek istemiyorum, tamam mı?"
"Ve neden buna inanmıyorum? Oh bekle, biliyorum. Çünkü sen gelmiş geçmiş en büyük kaltağın kızısın. Tüm hayatını, temas kurduğu herkesi becermek için bir olay haline getiren biri.
"Bunu söylemeyi keser misin?" dedi Kat, sıktığı dişlerinin arasından. Sanki bu onu durduracakmış gibi. "O bir kaltak."
“O değil, diğer kısım. Ve aslında ikisini birden söylemeyi bıraksan iyi olur yoksa bu yarayı tuzlu lapa ile saracağım.
"Neden? Canım annenle gurur duymuyor musun?”
Kat'in yeşil gözleri onunkilerle buluştu ve için için yanıyorlardı. “Annemi içimdeki her şeyle seviyorum ve onu korumak için öldürür ya da ölürüm. Bu yüzden onun hakkında böyle konuşmayı bırakmalısın çünkü seni öldüreceğim.
Sin, içinden korkutucu bir düşünce geçince duraksadı. Katra, Artemis'in kızı olsaydı
…
Artemis'in onu yatağına doğru çektiğini hatırlayabiliyordu, çünkü kafası içkiden bulanmıştı. Gömleğini ondan yırttı ve sonra onu yatağına fırlattı. Artemis'in bakire olması gerekiyordu…
İçini korkunç bir duygu kapladı. "Kahretsin, sen benim kızımsın, değil mi?"
Kat, aklına gelen en iğrenç düşünce buymuş gibi yüzünü buruşturdu. "Kendini övme. Senin genlerin beni asla yaratamaz."
Evet, doğru. Güzel ve uzun boyluydu - kolayca ondan gelmiş olabilecek Artemis'ten daha uzundu. Teni daha koyu bir renk tonuydu… Endişeden midesi buruştu. "O zaman ben değilsem baban kim?"
"Bu seni ilgilendirmez."
"Benim, değil mi?"
Yaralarını parmaklarıyla kapatmadan önce ona gözlerini devirdi. "Erkekler ve egoları. Güven bana. Çikolata kaplı karamele batırılsan bile annem seni yatağına almazdı.”
Ah, şimdi bu onu gerçekten gücendirdi. "Affedersin? Yatakta çok iyi olduğumu bilmeni isterim. Becerilerim emsalsizdir. Ben sadece bir ay tanrısı değildim. Sümer bereket tanrısıydım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”
"Diğer doğurganlık tanrılarına karşı çok fazla penis kıskançlığın mı var?"

Ellerini üzerinden itti, sonra sadece irkilmek ve geri düşmek için ayağa kalkmaya başladı.
"Merak etme. Küçük penis probleminden diğer tanrılara bahsetmeyeceğim.”
Onu dehşete düşürdü. "Sen annenin kızısın."
"Ben de sana bunu söylemeyi kesmeni söyledim."
"Neden?"
"Çünkü kimsenin beni bilmemesi gerekiyor."
Sesindeki öfkeyle kıkırdadı. "Onlar neler? Kör? Aynı ona benziyorsun.
Hayır, bilmiyorum. Çoğunlukla babama benziyorum. Bende sadece annemin gözleri var. Nasıl tahmin ettin, beni aşıyor.
Orada da sürpriz olmadı. "Sesin aynı."
Kat geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Öyle mi?"
"Evet. Aksan farklı ama tonu öyle değil. Aynı onun gibi konuşuyorsun.”
Kat kendini ayağa kaldırdı ve ifşasından rahatsız olarak ondan uzaklaştı. Algısı çok yüksekti. Çoğu erkeğin olmadığı bir şey. Öte yandan, insanların geneli normalde bu kadar anlayışlı değildi ve bu, kendisinin ve Artemis'in seslerindeki benzerliği başka birinin fark edip etmediğini merak etmesine neden oldu. Öyle olsalardı, bunu kendilerine saklayacak kadar akıllı olmuşlardı.
"Yardımın için teşekkürler," dedi Sin, güçleriyle gömleğini onarmadan önce onarılan göğsünü işaret ederek. Daha sonra evden dışarı fırlayarak ayrılmaya çalıştı, ancak yapamayacağını öğrendi. "Ne...?"
Kat onun kızgın bakışlarına omuz silkti. "Burada kalmalısın."
"Saçmalık," diye homurdandı.
"Hayır, burada bok yok," dedi eliyle temiz yerlerini göstererek. Ardından kırık kolunu göğsüne bastırdı. "Burayı terk edersen ölü bir adam olursun. Güven bana. Söylenmeyecek bir şeyi söylediğin ve annemin Terminatör'e seni yok etmesi için seslendiği an, ölüm emrin imzalandı."
Her bir parçası öfkeden kanıyordu. “Rehin tutulmayacağım. Anladın?"
Onun haklı öfkesine güldü. Ah evet, doğru. Bu, beni bayıltan ve sonra da mumya gibi bağlayan adamdan mı? Neydi o eylem?”
"Bu farklıydı."
"Evet, çünkü kurban bendim. Oh bekle, haklısın. Bunu seni korumak için yapıyorum ve sen de seninkini beni öldürmek için yaptın. Belki de gitmene izin vermeliyim. Size iyi hizmet ederdi.
"Öyleyse neden yapmıyorsun?"
Konuşmadan önce sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Öfke hiçbir şeyi başaramadı ve bunu biliyordu. Annesini, tüm Molly Hizmetçileri ekibinin onu içinden çıkaramayacağı kadar çok belaya bulaştıran şey buydu. "Çünkü Olympus'a geldiğin gece olanlarla ilgili gerçeği istiyorum. Artemis senin ona tecavüz etmeye çalıştığını söyledi."
Artemis'e dokunmak hayal edebileceği en kötü şeymiş gibi boğuk bir ses çıkardı.
"Ve sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bana burada tam olarak herhangi bir yüksek ahlaki lif göstermedin. Belki o haklıdır ve sen haklısındır.”
Onun önünde durmak için hareket etti. Ona tiksinti dolu bir bakış fırlatırken gözleri ışıkta neredeyse altın gibi parlıyordu. "Bana güven bebeğim. Kendimi hiçbir kadına zorlamak zorunda kalmadım. Ama tartışmanın hatırına, yaptığımı varsayalım. Diğer tanrıların burnunun dibinde bunu Olympus'ta deneyecek kadar aptal mıyım sence?"
Haklıydı ama bunu ona belli etmeyecekti. "Yeterince kibirlisin. Eğer olabilir."
"Evet," dedi alçak, vahşi bir ses tonuyla, "kibirli ama aptal değil."
"Öyleyse neden oradaydın?"
Yüz hatları boştu, ondan uzaklaştı, bu da onun ne sakladığını merak etmesine neden oldu. O gece hakkında düşünmek bile istemediği bir şey vardı...
hissedebiliyordu.
"Sorumu cevapla."
"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi. "Şimdi izin verirsen." Kapıya yöneldi.
Kat elini kaldırdı ve yumruğunu sıktı. Kapı hemen gözden kayboldu. “Şaka yapmıyordum. ayrılamazsın.”
Bildiği sonraki şey, ayaklarından kaldırıldığı ve duvara sabitlendiğiydi. "Ben de değilim. Beni buradan çıkar yoksa pişman olursun."
Yavaşça başını salladı. "Beni öldürürsen asla çıkamayacaksın." Onu duvara yapıştıran baskının, onu şaşırtan bir nezaketle sırtını yere koymadan önce arttığını hissetti. "Teşekkür ederim."
Gözlerini ona kıstı. "Buradan gitmeliyim. Armagedon'a üç haftadan az bir süre kaldı ve buna hazırlanmak için yapacak çok işim var."
"Evet ve şu anda ilgilenilmesi gereken kırık bir kolum var. Sana ne diyeceğim.
Sen burada oturup Artemis'in öldürülmesini ve Kıyamet'i düşünüyorsun, ben birkaç dakika sonra döneceğim.
Ama eşyalarımı kırma ya da onlara dokunma... yoksa onu senin derinden çıkarırım."
Konuşmak için ağzını açtı, ama ondan önce, küçük evinden dışarı fırladı ve Kalosis'in ana sarayına girdi.
Kat ana fuayede belirdi ve düşünceleriyle birlikte büyükannesini bulmak için bir dakikasını ayırmak zorunda kaldı. Apollymi, büyükannesinin tipik bir örneği olarak dışarıda, bahçesindeydi.
Kat saygısından dolayı taht odasından bahçeye açılan yaldızlı kapılara kadar kısa bir mesafe yürüdü. Büyükannesi, insanların beklenmedik bir şekilde üzerine çıkmasından hoşlanmazdı - nedenini bilen tek kişi Kat'ti. Bir zamanlar çocukken bunu yapmış ve büyükannesini histerik bir şekilde keder ve acı içinde ağlarken yakalamıştı - Apollymi'nin bunu başkalarının görmesine katlanamadığı bir şeydi.

Büyük Yok Edici olarak, yalnızca insanların onu güçlü ve acımasız görmesini istiyordu. Ama Kat'in büyükannesi bundan çok daha fazlasıydı. Bir kalbi vardı ve evrendeki herkes gibi ağrıyordu.
Apollymi'nin tek istediği, Kat'ın babası olan oğlunun kendisine geri dönmesiydi. Her şeyden çok sevdiği ve hayatında sadece iki kez kucağına aldığı bir oğul. Bir kez kısaca ne zaman
başka bir kadının rahmine saklanmak üzere ondan erken alınmış ve Yunan tanrısı Apollon'un onu öldürdüğü gün.
Apollymi'nin ayrılıklarının yasını tutmadığı ve oğlunun eve gelmesinin acısını çekmediği bir gün bile yoktu. Ve onu ağlarken yakalayanlara sert tepki gösterdi. Kimseye zayıflık göstermeye inanmayan, güçlü, gururlu bir kadındı.
Kendi torunu bile değil. Ama Kat, Apollymi'nin üzüntüsünü ve kederini tüm sert acısıyla hissedebiliyordu. Babasının empatisi, Kat'ın ondan miras aldığı pek çok şeyden biriydi. Elinden gelse ne Apollymi'yi ne de başka birini utandırmasının nedeni buydu.
Apollymi'nin kendini toparlamak için zamana ihtiyacı olur diye Kat yavaşça yaklaştı. Hafif bir esinti esiyordu. Bahçenin kendisi, ayna gibi görüntüleri yansıtacak kadar parıldayan yüksek siyah mermer duvarlarla çevriliydi.
Apollymi sırtı Kat'a dönük siyah bir şezlonga oturdu. Bir erkek ve bir dişi olan iki Charonte iblisi, şezlongun iki yanında oturuyordu. Erkek iblis, ince, kaslı vücudunun tamamını çıplak bırakan bir peştamal giymişti. Teni, içine sarı karışmış soluk bir kestane rengiydi. Gözleri saçları ve kanatları kadar siyahtı. Dişi turuncu ve kırmızı ten rengindeydi ve siyah deri askılı bir üst ve şort giymişti. Saçları, yalnızca yüz hatlarının keskinliğini ve gözlerinin kızarıklığını vurgulayan koyu kahverengi bir bob idi. İblisler heykeller kadar hareketsizdi ama Kat onun varlığının fazlasıyla farkında olduklarını ve onun her hareketini izlediklerini biliyordu.
Omuzlarını açıkta bırakan siyah dökümlü bir elbise giymiş olan Apollymi, kucağına küçük bir yastık koydu. Bu, Acheron'un kişisel Charonte iblisi Simi'nin yıllar önce ona getirdiği bir hediyeydi. Ve Acheron'un kokusunu taşıdığı için, Apollymi asla dokunamadığı oğluna daha yakın hissedebilsin diye onu her zaman yanında tuttu.
Kat'in büyükannesi kesinlikle güzeldi ve tamamen dingin görünüyordu. Uzun beyaz-sarı saçları ve dönen gümüş gözleri ile yirmili yaşlarının ortalarından daha yaşlı görünmüyordu. Soluk teni parlıyordu ve saçlarında küçük parıltılar parlıyordu.
Kat'ı selamlamak için hafifçe başını çevirdi, ancak Kat'in kırık kolunu görünce Apollymi'nin sıcak gülümsemesi kaşlarını çattı. Çocuk, diye nefes verdi, şezlongundan kalkarken. Kolunu inceleyebilmek için Kat'a olan kısa mesafeyi geçmeden önce yastığı koltuğunun üzerine koydu. "Ne oldu?"
"Çapraz ateşe yakalandım"
"Eğer o kaltak Artemis..."
"Lütfen!" dedi Kat, sıktığı dişlerinin arasından. "Herkesin anneme hakaret etmesi yeter.

Onu seven tek kişi ben miyim?
Apollymi tek kaşını kaldırdı. "Tabiki öylesin. Diğer herkes onu olduğu gibi görüyor.”
Kat ona homurdandı, "Ne olursa olsun, o olmasaydı bana sahip olmazdın. O yüzden lütfen onu aşağılamayalım ve kolumu iyileştirelim, tamam mı?
Apollymi'nin yüz hatları anında yumuşadı. "Elbette bebeğim." Apollymi, Kat'in omzuna dokundu ve kolu hemen iyileşti.
Acı nihayet hafiflerken Kat minnetle derin bir nefes aldı. Büyükannesinin iyileştirici güçlerini miras almıştı ama ne yazık ki bunlar kendi üzerinde işe yaramadı. Sadece diğer insanlarda. Rahat etmesi için büyükannesine ulaşamadığında bu gerçekten berbattı. "Teşekkür ederim."
Apollymi gülümsedi, sonra Kat'ın uzun sarı saçlarını sevgiyle omuzlarına atmadan önce onu alnından hafifçe öptü. "Seni bir süredir görmedim, Agria. Seni özledim."
"Biliyorum ve bunun için üzgünüm. Zaman benden uzaklaşıyor.”
Apollymi uzaklaşmadan önce Kat'in omzuna hafifçe vururken gözlerini hüzün kapladı. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."
Evet, Kat'in büyükannesi için bir zamanlar Atlantis cehennemi diyarı olan bu yerde kapana kısılmak zordu. On bir bin yıl önce, Apollymi'nin tüm ailesi onu hapsetmek için bir araya gelmişti ve Acheron yaşadığı sürece Apollymi asla özgür olamazdı.
Apollymi tüm bir Daimon ve Charontes ordusuna komuta etmesine rağmen Kat, büyükannesinin yaşadığı yalnızlığı derinden hissetti. Hala onun ailesi değildiler ve onu mutlu etmediler.
"Stryker'la işler nasıl?" diye sordu. Stryker, Apollo'nun oğluydu ve Apollymi'nin kontrolündeki Daimon ordusunu yönetiyordu. Apollo, Apollite ırkını yirmi yedinci yaş günlerinde ölmeleri için lanetlediğinde, bilmeden kendi oğlunu ve torunlarını da ölmeleri için lanetlemişti. O günden beri Stryker babasından nefret ediyor ve onun yok edilmesini planlıyordu.
Stryker'ın hala hayatta olmasının tek nedeni, Apollymi'nin Stryker'ı Apollo ve Artemis'e karşı kullanabilmek için evlatlık oğlu yapma fırsatını yakalamasıydı. Yüzyıllar boyunca ikisi, Yunan tanrılarına karşı nefretlerinde birleşmişlerdi.
Üç yıl önce, ikisi arasındaki sert bir karşılaşmanın ardından Stryker, Apollymi'ye sırtını dönmeye başlamıştı. Bu, sonu gelmeyen bir üstünlük mücadelesi gibi görünüyordu.
Kat'in büyükannesi öfkeyle güldü. “Savaştayız, Agria. Yan binada oturuyor ve sanki ben bunu bilemeyecek kadar aptalmışım gibi benim ölümümü planlıyor. Unuttuğu şey, ondan çok daha iyi adamların beni öldürmeye çalıştığı ve ben hapiste olsam da öldükleri - bana açıkça saldıracak kadar cesaretini topladığında bu onun kaderi olacak. Ama burada olma sebebin bu değil, değil mi?” Kat'in ellerini avuçlarına aldı. "Neyin derdine düştün, Agria?"
Sorularını abartmasına gerek yoktu ve Kat açık sözlü değilse de hiçbir şeydi. "Hiç bir gallu iblisi duydun mu?"

İki Charonte, "gallu" kelimesi dudaklarından çıkar çıkmaz şiddetle tısladı. Kat'in gözleri onların beklenmedik tepkisi üzerine genişledi. Daha önce bunu yaptıklarını, hatta buna benzer bir şeyi yaptıklarını hiç görmemişti.
"Rahatlayın," dedi Apollymi yatıştırıcı bir şekilde korumalarına. "Burada galu yok."
Erkek iblis yere tükürdü. "Sümerlere ve onların tüm soyuna ölüm."
Apollymi, Kat'in ellerini bırakıp onu Charontes'tan uzaklaştırmadan önce derin bir nefes verdi. "Gallular, Sümer tanrılarının lideri Enlil tarafından, Charonte'lerin yeryüzünde özgürce dolaştıkları günlerde, Charonte iblisleriyle savaşmak ve onları öldürmek için yaratıldı." Bu beklenmedik düşmanlığı açıklıyor. "Söylemeye gerek yok, Charonte'lar o iğrenç yaratıkların anılmasına bile katlanamıyor. Şimdi neden onlardan soruyorsun?”
"Onlara ne olduğunu biliyor musun?"
Apollymi başını salladı. "Atlantis'i yok ettikten ve gallular artık savaşacak Charonte'yi bulamadıktan sonra, insanlara ve onların yaratıcılarına düşman oldular. Sonunda Sümer tanrılarından üçü birleşti ve bana yapıldığı gibi onları hapse attı."
Ya Dimme? Onlar neler?"
Apollymi ona şüpheyle baktı. "Dimme'den neden soruyorsun?"
"Bana serbest kalacakları ve her şeyi mahvedecekleri söylendi."
Apollymi'nin yüzünde huzurlu, hülyalı bir ifade belirdi, sanki yaklaşmakta olan kan banyosu düşüncesinden zevk alıyormuş gibi. Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Gerçekten çok güzel bir manzara olurdu."
"Büyükanne!"
"Ne?" diye sordu Kat'in ses tonundan gücenmiş gibi. “Ben bir yıkım tanrıçasıyım. Bana dürüstçe söyle, bir milyar insanın başlarına ne geldiğini umursayan kimse kalmamışken merhamet için haykırması fikrinde heyecan verici bir şey bulmadın. Nihai işkence ve kurban vermeye kararlı her tür iblis tarafından tüm dünyanın üzerine yağdırılan. Her şeye karşı duydukları nefretle körüklenen sarhoş bir çılgınlık içinde pençelerken insan etini parçalayıp parçalıyorlar. Bir terör cümbüşünde kan içmek... ahhh, yok oluşun güzelliği. Böyle bir şey yok.”
Büyükannesi için çok tipik bir düşünce olmasaydı Kat dehşete kapılırdı. "Tek bir panteona ait olmadığım için teknik olarak bir tanrıça değilim ama insanlığı korumayı seven babamın peşinden gidiyorum ve gerçekten bir grup iblisin yemek yediğini görmek istemiyorum. insanlar. Bana duygusal deyin.”
Apollymi aşırı memnuniyetsiz bir ses çıkardı. "Babanla ilgili nefret ettiğim tek şey bu. Siz ikiniz, kullandığınız o insani kelime nedir... pısırıklar.”
"Zorlu. Babam ve ben kendimizinkinden fazlasını yapabiliriz.
Apollymi, Kat'in görmezden gelmeye karar verdiği alışılmadık bir homurtu çıkardı.
"Ve sen hala soruma cevap vermedin." Kat, büyükannesinin havasına rağmen devam etti. "Dimme nedir?"

Şimdi tanrıça sinirlendi, bu da bahçesinin siyah kabuklu ağaçlarında yetişen tatlı siyah armutlardan birini kapmasında kendini gösterdi. Elinde ezdi.
"Onlar Anu ve Enlil'in hepimizden son intikamı. Gallu, Charontes'imi geçersiz kılan atom bombası olarak görülebilse de Anu, Dimme'yi nükleer bir soykırım olarak yarattı."
Kat ne demek istediğinden emin değildi. "Nasıl yani?"
"Dimme, hayal edebileceğiniz hiçbir şeye benzemeyen yedi iblis. Tanrılar için bile kontrol edilemezler. O kadar tehlikeliler ki, Sümerler onları serbest bırakmaya asla cesaret edemediler. Yaratıldıkları andan itibaren zaman salınımı olan bir hücreye konuldular. Her birkaç bin yılda bir, onları tutan her ne ise zayıflıyor. Sümer tanrıları hala hayattaysa, yedi iblis kız kardeşi yeniden mühürlerler ve hayat normal akışında devam eder. Ama panteona bir şey olursa ve artık mezarlarını yeniden mühürleyecek Sümer tanrısı kalmazsa, Dimmeler panteonu ve sorumlu olan panteonu yok etmek için dünyanın üzerine salınır. Bu, Anu'nun kendisini ve çocuklarını öldüren kişiye karşı son kahkahası."
Yani Sin yalan söylemiyordu…
Yedi iblisin neler yapabileceğini düşünmek Kat'in midesini bulandırıyordu. Tipik canavarların neler yapabileceğini zaten biliyordu. Ve Charonte. Dimme'nin nasıl olacağı bilinmiyordu. "Sence de çok sert değil mi?"
Apollymi ona sert bir bakış attı. "Keşke bunu kendim düşünseydim."
Kat başını salladı. Apollymi'nin annesinden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordu, çünkü ikisi kişilik olarak birbirine oldukça yakındı ve çoğu konuda benzer şekilde düşünüyorlardı.
Apollymi parmak uçlarındaki tatlı suyu yaladı. "Ama bu, bana tüm bunları neden sorduğunu açıklamıyor, çocuğum. Sümerler hakkında daha önce hiç soru sormadığın halde bu kadar merak ettiğin ne var?”
"Pekala, şu anda hayatta kalan son kişilerini evime kilitledim."
Apollymi sertleşti. "Sen ne?"
"Günah benim evimde, sokağın aşağısında."
Apollymi'nin fırıl fırıl dönen gözleri parlamaya başladı; bu, yalnızca Apollymi çok heyecanlıyken yaptıkları bir şeydi. "Aklını mı kaçırdın?"
Kat kararını savunamadan Apollymi ortadan kayboldu.
Kat lanetledi. Aklında büyükannesinin nereye gittiğine dair hiçbir şüphe yoktu.
Kat da sinirlenerek evine geri döndü.
Gerçekten de Apollymi oradaydı ve Sin duvara çivilenmişti.
"Büyükanne."
"Geri çekil," diye hırladı Apollymi.
Kat onun cevabı karşısında afalladı. Kat'ın büyükannesi hayatında bir kez bile ona sesini yükseltmemişti. Sonra öğrendiği şey hem Sin hem de Apollymi gitmişti.
Zeus aşkına neler oluyordu? Kat gözlerini kapattı ama onlardan hiçbir iz bulamadı.
Sarayda olmaları gerekiyordu ve Apollymi'nin Sin'e ne yaptığı bilinmiyordu.

Ama her ne ise, kesinlikle kanlı ve acı vericiydi.
Apollymi'nin sevdiği insanlar için yaptığı da buydu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sin, bir Charonte ziyafeti gibi görünen şeyin ortasına yan tarafı üzerine inerken küfretti. En az yüz Charonte orada olmalıydı... ve o önlerinde parke taşı zeminde yatarken hepsi sessizce ona bakıyorlardı. Ara sıra bir Charonte kanadının fısıltısından başka hiçbir ses yoktu.

Oda ona, kemerli mertekleri ve çıplak kirişleri olan büyük bir Orta Çağ salonunu hatırlattı. Taş duvarlar mekana ürkütücü bir soğuk veriyordu ki bu, kızarmış domuzdan ineklere ve tanımlayamadığı şeylere kadar her şeyi yiyen yarı çıplak Charonte'yi korkutmadı.

"O bizim yememiz için mi?" genç erkek Charonte'den biri daha yaşlı birine sordu.

Sin ayağa kalkıp cevap veremeden Apollymi ana ziyafet masasının diğer tarafında, çocuğun konuştuğu yetişkin erkek Charonte'nin yanında belirdi. Ona bakarken gümüşi gözleri şiddetle dönüyordu. "Onun değersiz Sümer postunu paramparça et."

"Sümerce mi?" diye hırladı yetişkin erkek.

Günah lanetlendi. Evet, onun bu grup için Sümerli olması, Southern Baptist Convention'ın yıllık toplantısında Ozzy Osbourne/Marilyn Manson düeti gibi geçerdi.

Üzerinde "Kibbles and Bits" yazan ve "bit" kısmına yoğun bir vurgu yapan bir gömlek giyiyor olabilirdi.

Sin, onu ezmek üzere olan ölümün beklentisiyle ayağa kalktı. "Bakmak. Hepimiz anlaşamaz mıyız?”

"Ekeira danyaha", Charonte'deki "siktir git"in müstehcen versiyonu olan bir kadın tükürüğü.

Aniden arkasından bir erkek Charonte geldi. Sin, iblisi yakaladı ve onu yere fırlattı. Ama onu yumruklayamadan, başka bir iblis Sin'in omzunu ısırdı. Acı içinde tıslayarak şeytana kafa attı ve onu geriye savurdu. İblis düşerken Sin'in omzu yırtılarak açıldı.

O sırada Sin'e bir dişi koştu. Onu kaldırdı ve onun için gelen sonraki iki erkeğe fırlattı. "İhtiyacın olduğunda lanet olası bir Raid kutusu nerede," diye homurdandı, başka bir iblis onu arkadan yakaladı.

İblis çok güçlü olduğu için tüm ağırlığını verdi ama bu hiçbir işe yaramadı. Strateji değiştiren Sin, bacaklarını iblisin dizlerine doğru tekmeledi. İblis, Sin'i serbest bırakmadan önce acı içinde haykırdı. Döndü ve iblisin göğüs kafesine bir darbe indirdi.

"Durmak!"

İblisler emre gerçekten itaat ederken Sin geri sendeledi. Kat'in sağında durup olanlara dehşet içinde baktığını gördü.

"Buna karışma," diye hırladı Apollymi.

Kat başını salladı. "Ölmesine izin vermeyeceğim. Böyle ve açıklama yapmadan olmaz.”

"Açıklama?" Apollymi, torununa yaklaşmak için önündeki erkek iblisi itti.
"Onun panteonuna gittim ve panteonum onu öldürmesin diye babanı saklamama yardım etmelerini istedim. Ne yaptıklarını biliyor musun?”
"Güldüler," dedi Sin, o olayın hikayelerini zihninde net bir şekilde hatırlayarak.
Apollymi burun delikleri şişerek ona döndü. Güçlerini onu uzaktaki duvara parçalamak için kullanmamasına şaşırmıştı. Açıkçası, aklındaki şey hızlı bir ölüm değildi - uzun süreli acı istiyordu. "Oğlum kimsenin çekemeyeceği kadar acı çekti ve bunu sana iade etmek istiyorum... on kat."
Bunu anlayabilirdi. Kahretsin, onun duygularına bile saygı duyabilirdi ama bu onun masum olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. "Seni geri çevirmedim, Apollymi. O gün orada değildim. Yemin ederim bilseydim sana yardım ederdim. Bunu duyduğumda çok geçti.”
"Yalancı!"
"Yalan değil," dedi sakince, başka bir iblis ona biraz daha yaklaşırken. Kendi acı dolu çocukluğunu hatırlayınca yutkundu. Üçüzlerden biriydi. Doğumundan sonraki bir saat içinde, kendisinin ve erkek kardeşlerinin panteonlarının sonunu getirecekleri önceden haber verilmişti. Tıpkı Acheron'da olduğu gibi.
Üzücü olan şey, kehanetin doğru çıkmasıydı. Ama babasının korktuğu gibi olmamıştı. Nihayetinde onları öldüren, kendi ailesinin kıskançlığı ve nefreti olmuştu. Onların kendi eylemleri, Sin'in, Artemis'in Yunan tanrılarının Sümerleri birbirine düşürmesine ve onları yenmesine izin veren zayıf halka olmasına neden olmuştu.
Pantheon'u ancak o bir tanrı olmaktan çıktıktan sonra düşmüş ve hayatta kalan erkek kardeşi saklanmıştı.
Ve Sin konuştuğunda, sesi o kederle boğuktu. “Babam bir kehanet yüzünden kendi kardeşimi öldürdü ve neredeyse beni de öldürecekti. Başka bir çocuğun böyle bir aptallık yüzünden acı çekmesine asla izin vermezdim. Bu benim içimde değil.
Kat, büyükannesinin yüzündeki acıyı görünce ve Sin'in sesindeki samimi duyguyu duyunca onun sözlerine kaşlarını çattı. Gerçekten ne söylediğini kastetmişti.
"Peki şimdi bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?" diye sordu Apollymi.
“Çünkü ben de çocuklarımı kaybettim ve kalbimde yaşayan sızı biliyorum ki hiçbir teselli ya da alkol dindiremez. Bir tanrının güçlerine sahip olmanın ve benim için en önemli olan şeye sahip olamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve bir an bile bunu başka bir varlığa, hatta sonsuza kadar işkence etmek istediğim Artemis'e hizmet edeceğimi düşünürsen, o zaman devam et ve ordunu üzerime çağır. Verdikleri ölüm ne olursa olsun hak ederdim.”
Kat, çocuklarından ve onların kaybından bahsederken gözlerindeki mutlak ıstırabı görünce yutkundu. Bu trajediyi ruhunun derinliklerinde hisseden bir

adamdı. Gözlerinden yaşlar akmaya yetti ve kalbinin ona karşı yumuşamasına neden oldu. Kimse böyle incinmemeli.
Apollymi bir heykel kadar hareketsiz duruyordu. Bakışları donuktu ve teni bembeyazdı.
Sin, tekrar konuşmadan önce ona kızgın bir bakışla yaklaşan iblisi destekledi. "Acheron'u çok az arkadaşımdan biri olarak görüyorum, Apollymi. Bu kadar düzgün bir adamın herhangi bir nedenle incindiğini asla görmezdim.
Apollymi yine de konuşmadı ama sonunda hareket etti. Kürsüden muhteşem bir zarafetle indi. Sin'in hemen önünde durmak için hareket etti. Tek kelime etmeden uzandı ve anında iyileşen kanayan koluna ve omzuna dokundu.
Sonunda tekrar konuştuğunda sesi sadece bir fısıltıydı ama herkes tarafından açıkça duyulabilecek kadar güçlüydü. “Oğlumun onu olduğu gibi tanıyan çok az arkadaşı var. Onu koruduğun sürece yaşarsın. Sümer ya da değil. Ama bugün burada söylediğin herhangi bir şeyde yanlış çıkarsan, sana öyle şiddetli bir gazap getireceğim ki, bunun acısını hafifletmek için sonsuza kadar kendi beynini çıkarmaya çalışacaksın.
Onun yanından Kat'e baktı. "Artık hayal gücü yeteneğinizi nereden aldığınızı biliyorum."
Kat gülümsemesini bastırdı. Böyle bir anda sadece Sin ve babası mizah bulabilirdi.
Apollymi, Sin'in yorumunu görmezden geldi. "Katra." Yüzüne bakmadan konuştu. “O benim dünyamda senin misafirin. Onu buradan götür ve onu öldürecek olanların arasına girmediğinden emin ol.”
Küçük çocuk Charonte, "Ama onu yiyebileceğimizi düşünmüştüm," diye sızlandı.
Apollymi çocuğa nazik bir bakış attı. "Hayır Parriton."
Kat, Sin'i almak için öne çıkarken Parriton somurttu. "Ondan biraz ısırık alabilir miyim, akra?"
Kat onun hevesine güldü. "Başka bir gün Parriton, söz veriyorum."
Oğlan bifteğine geri dönmeden önce abartılı bir iç çekti.
Kat, Sin'in önünde durup elini ona uzattı. Onun reddetmesini yarı yarıya bekliyordu ama bunun yerine onu evine geri gönderebilmek için büyük elini onunkine doladı. Onun dokunuşunu duyunca içini tuhaf bir heyecan kapladı. Doğuştan gelen tarif edilemez bir güç vardı. Bir iç huzuru.
En azından oturma odasına dönene kadar.
Elini bıraktı ve ona komik bir bakış attı. "Vay," dedi, ses tonu düzdü. "Bu eğlenceliydi. Hazır buradayken beni götürmek istediğin başka bir yer var mı? Belki cehennemin o ete aç iblisler salonundan daha karanlık bir köşesi vardır, ha?”
Kat onun alaycılığına gülümsedi. "Daimon salonu var. Eminim Stryker sana dişlerini yapıştırmak isterdi.”
Onun tehdidiyle alay etti. "Stryker tam bir korkak. Beni gördükten üç saniye sonra altını ıslatmasını isterdim.”

Kabadayılığı onu sadece daha çok eğlendiriyordu. “Evet, doğru. Son görüşmenizde kıçınızı tekmelediğini duydum. Doğru değil, ama onunla dalga geçme ihtiyacı hissetti.
"Saçmalık."
"Hayır," diye alay etti, ellerini kalçalarına koyarak ona yaklaştı, "ciddi bok. Dark-Hunter'ın her yerinde seninle yeri nasıl silip kanın akarken nasıl güldüğü anlatılıyor."
"Kim söylüyor?"
Sahte kavgaları sırasında bilmeden ona doğru yürüdüğünü fark edince Kat dondu kaldı. Şimdi o kadar yakındılar ki nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Uzun boylu ve seksiydi. İnkar etmek yoktu. Ve o gözler…
Kalın, kara kirpiklerle çevrelenmiş o keskin, altın rengi gözlerde sonsuzluğu görebiliyordu. Dahası, birdenbire onun derisinin dokusuyla büyülendi. Bir adamın çenesinde heyecan verici bir şey vardı. Yenilebilir bir şey. Ve ona dokunmak istemesi için onu çağırdı.
Sin, bakışları onun aralık kalmış dudaklarına odaklanırken tamamen hareketsiz kaldı. Kat'in solgun hatlarını tamamlayan güzel bir ağzı vardı ve ani bir arzu patlaması içini doldurdu.
Gerçekten her şeyiyle güzeldi. Cildi çok pürüzsüz ve solgundu. Gözleri parlak ve zeki.
Onu tanıdıkça annesi Kat'e daha az benziyordu.
Ve onunla açıkça alay etmeyi boşver, ona karşı çıkmaya cesaret eden bir kadının yanında olmayalı uzun zaman olmuştu. Belinde böyle bir sıcaklık hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.
Daha ne yaptığını anlamadan onu öpmek için başını eğdi.
Kat onun dudaklarının üzerinde hissettiği hisle ürperdi. Daha önce hiç gerçek bir öpücük yaşamamıştı.
Kat, annesi ve büyükannesi arasında, hiçbir erkeğin onunla gerçekten yalnız kalmadığı bir noktaya kadar korunmuş ve izlenmişti.
En azından uzun süre değil.
Her zaman nazik bir öpücüğün nasıl hissettireceğini merak etmişti. Ve Sin'in hayal kırıklığına uğratmadığını söylemek zorunda kaldı. Dudakları yumuşak ve talepkardı, vücudu onunkilere karşı sertti. Kollarını onun boynuna dolayıp onu kendine yaklaştırdı. Oh, kesinlikle cennetti. Harika ve sıcak. hipnotize edici. Ah evet, bir süre burada kalabilirdi.
Ta ki aniden onun kollarından çekilip uzaktaki duvara fırlatılana kadar. Yerden iki metre yukarıda tutulurken Sin küfretti.
"Dudaklarını ve vücudunun diğer uzuvlarını kendine sakla yoksa başın kesilir."
Kat, Sin'in kemiklerinin çıtırdadığını duyacak kadar sert bir şekilde yere çarpmasından hemen önce, büyükannesinin odada gürleyen sesine güldü. Tiksinti dolu bir iç çekti. "Yemin ederim ki güçlerimi geri alıyorum, başka bir neden yoksa-"
"Şşt," dedi Kat onun sözünü keserek. "Dikkatli ol, seni duyabilir."

Yuvarlandı ve yerden Kat'e bakmak için başını geriye yasladı. Böyle bir pozun nasıl seksi olabileceğini bilmiyordu ama bir şekilde başardı. “Nasıl bir sosyal hayatınız var?”
"Yapmıyorum."
"Evet," dedi ayağa kalkarken. "Ash'in sana karşı onlardan daha sert olduğunu tahmin ediyorum."
Bilmek için her şeyini vereceği babasından söz edildiğinde içini bir hüzün kapladı. Ama gerçek şu ki, annesi onları ayrı tutmuştu ve bu Kat'i incitse de sebebini anlamış ve içindeki kızı istemese de boyun eğmişti. Dürüst olmak gerekirse, hayatta en çok pişman olduğu şey ayrılıklarıydı. "Tam olarak değil. Babamın benden haberi yok.”
Sin bu haber karşısında şaşkına döndü. Acheron hakkında bir şey biliyorsa, o da kimsenin ona bahsetmediği yetişkin bir kızı olduğunu öğrenince çok kızacağıydı. "Bunu ondan nasıl sakladın? O her şeyi biliyor."
Kat omuz silkti. “Çoğu şey. Ona en yakın olanları göremiyor ve ben de genetik bir bağ paylaştığım için onun görüşünün hayaletiyim. Önce annem beni ondan sakladı ve sonra büyükannem ona benim hakkımda bilgi vermenin onu daha çok inciteceğini anlayınca katıldı ... ve bu anneme ona karşı kullanabileceği başka bir araç vermiş olacaktı.
İnanın benim varlığımı hiç öğrenmemesi herkes için çok daha iyi.”
Bu mantıklıydı ama yine de doğru değildi. Şahsen, ondan böyle bir şey saklayan herkesi öldürürdü. "Ve hiçbiriniz ne kadar yanıldığınızı düşünmediniz?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Ash, özellikle de sen büyüdüğünden beri hiç görmediği bir çocuğu olduğunu öğrenirse ölür."
"İşte bu yüzden asla bilemez ve neden Artemis'ten annem olarak bahsetmeyi bırakman gerekiyor. Kimseye göre ben de diğer cariyeler gibi Artemis'in yetiştirdiği bir kimsesizdim."
Sin başını salladı. Kahretsin, bir çocuğunu kaybetmek dışında, bilmediği bir çocuğa sahip olmaktan daha kötü bir şey düşünemezdi. Acheron bundan çok daha iyisini hak ediyordu. “Üçünüz onun hakkında gerçekten çok şey yaptınız. Başka kimse biliyor mu?
“Sadece sen, Simi ve biz. Ve hiçbir şey söylememen için sana güveniyorum.”
Benim için endişelenme. Öfkeyle öldürdüğü haberci olmak istemiyorum.”
Ash'in Artemis'i unutulmaya yüz tutması görüntüsünden zevk alırken ona şeytani bir şekilde gülümsedi. "Biliyor musun, bunun iyi bir tarafı var. Er ya da geç senin hakkında bir şeyler öğrenecek ve öğrendiğinde benim için Artemis'i öldürecek. Umarım onu görmek için orada olurum."
Ona, bir şekilde kasıklarını sallamayı başaran huysuz bir bakış attı. "Çok komik.
Onu asla incitmezdi.”
"Evet biliyorum. Lanet olsun, dedi alçak bir sesle. "Piç ona hâlâ aşık.
Onunla ilgili ciddi bir sorun var.”

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Artık ona aşık olduğunu düşünmüyorum. Ona aşık olmaktan başka bir şey yapıp yapmadığından emin değilim. Ama onu anlıyor ve eğer elinden geliyorsa kimseyi incitmek onun doğasında yok."
Sin anlaşmazlık içinde homurdandı. Yüzyıllar boyunca Ash'in birkaç kişiye saldırdığını görmüştü, Sin'in Atlantis tanrısını fazla zorlamamasının nedenlerinden biri de buydu. Ve bunlar küçük tecavüzler içindi. Sin, Ash'in bu kadar önemli bir şey yüzünden ne kadar büyük bir öfke salacağını hayal bile edemiyordu. "Onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun."
"Peki seni uzman yapan nedir?"
"İhaneti anlıyorum diyelim. Ve onun olduğu yerde bulunmuş biri olarak, patlamanın geleceğini biliyorum. Güven bana. 'Ördek' tam olarak örtmeyecek.
Onun uyarısıyla gerildi. "Artemis sana ihanet etmedi."
"Ondan bahsettiğimi kim söyledi?"
Kat onu okumaya çalışırken duraksadı ama Sin açık bir kitaptan başka her şeydi. Duyguları bile ondan gizlenmişti. Normalde, yanındaki herkesin ne hissettiğini anlayabilirdi ve ondan sızlansa da, bu normalde hissettiği gibi değildi.
Bu kadar bilgisiz olmak şaşırtıcı ve tuhaftı. "O zaman sana kim ihanet etti?"
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İhanetin olayı bu. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorsun, özellikle de en büyük düşmanınla akraba olan yabancılarla." Tekrar konuşmadan önce odaya baktı. "Peki bütün bunlar bizi nereye götürüyor?
Gallu Dimme'yi serbest bırakana kadar beni burada tutmayı mı düşünüyorsun?
Günün sorusu bu gibi görünüyordu. Onunla ne yapması gerektiğinden gerçekten emin değildi. "Dimme hakkında yalan söylemiyorsun, değil mi?"
Yaralı kaslarla delik deşik olmuş bir vücudu göstermek için gömleğini başının üzerinden çıkardı. Yaraların bir kısmı pençe izleri gibi görünürken, diğerleri açıkça ısırık yaraları ve yanıklardandı. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"
Hayır. Eski bir savaşçıdan daha çok savaş yarası almışa benziyordu. İçinden bir sempati titremesi geçti. İnsanlığı güvende tutmak için uzun zamandır savaştığı belliydi.
Ve bunu çoğunlukla tek başına yapıyordu. Arkasında kimse yok.
Bu en çok onu incitti. Hiç kimse böyle bir kabusla tek başına yüzleşmemeli.
"Yardım etmek için ne yapabilirim?"
Gömleğini tekrar giymeden önce teklifine inanamıyormuş gibi sorusuna tek kaşını kaldırdı. Ama bu bakış yerini hızla sert ve acı bir bakışa bıraktı.
"Beni evime geri gönderin ve yolumdan çekilin."
Kat başını salladı. Onun tarih öncesi maço bir tanrı olduğu gerçeğini nasıl unutabilirdi? "Muhtemelen size, adınızı ve kartvizitinizi taşıyan bir Yunan tazısını hatırlatmam gereken yer burasıdır. Onu hatırla? Deimos pek

arkadaş edinmekten veya merhamet göstermekten hoşlanmaz. Ama yapması gereken tek şey beni dinlemek.”
"Ve neden böyle?"
Ona eğlenceli bir sırıtış verdi. "Çünkü bir keresinde kıçını o kadar iyi tekmelemiştim ki, bunu bugüne kadar hatırlıyor." Kararlı adımlarla ona yaklaştı. "Arkanda birine ihtiyacın var."
Bakışları soğuk ve korkutucuydu. Alınma ama en son birinin orada durmasına izin verecek kadar aptal olduğumda beni bıçakladılar. Derslerimden öğrendiğimi düşünmeyi seviyorum.
"Herkes hain değildir."
"Deneyimlerim aksini söylüyor ve bana ciddi şekilde yanlış yapan biriyle genetik bağlantın göz önüne alındığında, seni güvenilir arkadaşlar listesine koymazsam beni bağışlayacağını düşünüyorum."
Bu konuda haklıydı ama annesine hiç benzemiyordu. "Ben de babamın kızıyım."
"Evet ve kendi itirafına göre onunla annenden çok daha az temasın oldu. Bu yüzden, bu konuda temkinli olursam beni anlayacağını düşünüyorum.”
Şüphelendiği için onu suçlayamazdı. Annesine de güvenmiyorken nasıl güvenebilirdi?
Bakışları keskinleşti. "Buradan gitmem gerekiyor Kat. Bir cehennem aleminde sıkışıp kaldığımda işimi yapamam.”
"Ve planlarının ne olduğunu öğrenmeden seni buradan çıkaramam."
Bıkkın bir nefes verdi. “İnsanlığın ve dünyanın yok oluşunu durdurmak için. Aslında basit bir plan ama önemli bir plan. Şimdi gidebilir miyim?"
Bir yanı eğleniyordu ama diğer yanı inadı ve gizliliği yüzünden onu boğmak istiyordu. "Kader Tabletine neden ihtiyacın var?"
Aralarındaki mesafeyi kapattı, böylece ona alev alev yanan o altın rengi gözlerle bakabildi. "Bırak beni buradan Katra. Şimdi."
"Yapamam."
"O zaman umarım insanlığın ölümü vicdanınla yaşayabilirsin."
Başparmağıyla kanepeyi gösterdi. “Bitene kadar burada kendim oturacağım. İzleyebileceğim iyi bir DVD'n var mı? Merhamet çığlıklarını bastırmaya yardım edecek. Özellikle çocuklardan.
Bunlar her zaman görmezden gelinmesi en zor olanlardır.”
Sözleri onu insanlığının en temel düzeyinde kesti. Dayanabileceği en son şey bir çocuğun acı çekmesiydi. Kemerin altından vuruyordu ve canı acıyordu.
"Lanet olsun."
Yüz hatları taşa döndü. "Çok geç kaldın. Annen bunu zaten yaptı.”
Kat, yapması gereken şeyle boğuşurken bakışlarını kaçırdı. Söylediği doğruysa onu elinde tutamazdı ama o zaman Deimos peşindeyken daha ne kadar dayanabilirdi? Tanrı güçlerine sahip değildi ve Deimos şiddetli bir SOB idi.
"Neyle karşı karşıya olduğunu anlıyor musun?"
Ona kötü bir bakış attı. "Yunan Dolophonos kadar zavallı bir şey beni bir kavgada yenebiliyorsa, ölmeyi hak ediyorum."

“O zaman insanlığa ne olacak?”
"Sanırım kafayı yemişler, ha?"
Nasıl bu kadar kendini beğenmiş ve duygusuz olabiliyordu? Neye karşı olduğunu biliyordu. Yanında biri savaşmadan kazanabileceğini gerçekten düşünüyor muydu?
Gallu ile nasıl savaşılacağını bilen başka birinin olmadığı bir kavgada onun yere düşmesi düşüncesine katlanamıyordu. İnsanlığın tek bir savunmacıdan daha fazlasına ihtiyacı vardı.
"Bana Dimme ile dövüşmeyi öğret."
Sin, kıyafetlerini çıkarıp üzerine atlasaydı daha fazla sersemleyemezdi.
"Üzgünüm? Yaptığımı sandığım şeyi duymadığımı biliyorum.”
Geri adım atmadı. "Bana onlarla ve gallularla dövüşmeyi öğret."
Onun onlara ve onların gaddarlığına karşı çıkacağı düşüncesine bile güldü. Evet, uzun boyluydu ve çok zayıf değildi, ama Dimme'yi boşver, gallu'nun gücüyle boy ölçüşemezdi. Onu canlı canlı yiyeceklerdi. Gerçekten. "İçinizde hiç Sümer kanı yok."
"Bunun üstesinden gelmenin yolları var."
Aklında biri canlanınca ondan bir adım geri çekildi. "Ailenizde kan emme var mı?"
"Hayır, ama bir kan bağı alırsak senin gücüne ve Sümer kanına sahip olurum."
Ona verebileceği tek şey bu değildi ve bunu biliyordu. "Ve bu sana benim üzerimde güç verirdi.
O yüzden canın cehenneme.”
Yeşil gözleri yalvarırcasına ona doğru bir adım attı. "Günah…"
"Katra..." diye alay etti. "Senin ya da başka birinin beni şimdiye kadar yapılmış olandan daha fazla tüketmesine izin vermeyeceğim. Durmadan."
"O zaman senin yanında antrenman yapmama izin ver. Bana göster-"
"En iyi hareketlerimi beni öldürebilmen için mi?" Ne? Deli miydi? "Siktir git."
Ona homurdandı, "Kimseye güvenmiyor musun?"
“Bunu zaten ele almadık mı? Asla. Asla. Neden yapayım?"
"Çünkü kimse her zaman yalnız kalamaz."
Sin alay etti. Aslında söylediği saçmalıklara inanmış gibi görünüyordu, ama o yeşil ve saf olmaktan başka her şeydi. "İşte yanılıyorsun. Hayatım boyunca yalnızdım ve bu böyle hoşuma gidiyor.”
Yine de pes etmeyecekti. Aralarına mesafe koymaya çalışırken, odanın diğer tarafında bile onu takip etti. "Güven bana Sinan. Ben sadece yardım etmek istiyorum.”
"Sana güvenmemi mi istiyorsun?" O kadar aniden durdu ki, gerçekten onunla karşılaştı. Vücudunun yumuşaklığı onu ürpertmişti ama libidosunun mantığını engellemesine izin vermeyecekti. Onu kendinden uzağa, ayağa kaldırdı ve ona sert bir bakış attı. Onun saçmalıklarına bir son vermenin bir yolunu biliyordu. "İyi. Sana sadece bir şartla güveneceğim. Seni nasıl öldüreceğimi söyle.”

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Affedersin?"
Sin, artık ona sahip olduğunu bilerek gülümsedi. Ona güçlerinin kaynağını asla vermezdi. "Bütün tanrıların, onları güçsüz kılabilecek ve idama maruz bırakabilecek bir sırrı vardır.
Seninki nedir?"
Şimdi onun gözlerindeki şüpheyi görüyordu. Güzel, güvenen bir aptal değildi. "Beni öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"
"Evet," dedi kalın bir sesle, "güvenmek o kadar kolay değil, değil mi?"
Yine de tamamen geri adım atmadı. Bunun için ona hayran olması gerekiyordu. “Kader Tabletiniz var. Bu beni güçsüz kılabilir.”
"Ama bu senin güvenini göstermez, değil mi? Seni onsuz nasıl öldüreceğimi söyle.”
Kat, ona cevap vermenin sonuçlarını ciddi bir şekilde düşünürken olduğu yerde kaldı.
Annesine olan nefreti göz önüne alındığında, ona bu tür bir güç vermek çok aptalca olurdu. Onu her an, her yerde öldürebilirdi.
Dark-Hunter panolarında onun hakkında yazılan her şeyi hatırladı. Merhametsizdi, hatta akıl sağlığı bile yoktu. Ama öyle bir adam, insanlığa yardım etmek için iblislerle savaşmaktan çekinmezdi.
Böyle bir adam onu kurtarmaya gelmezdi. Hayır, diğer insanların onu resmettiği canavar değildi. Ama o da bir aziz değildi.
Ona güvenmek hayatına mal olabilir. Ona güvenmemek dünyayı mahvedebilir.
Burada gerçekten bir seçim var mıydı?
Yapma….
Düşünmesi bile ürkütücüydü ama gerçekten başka seçeneği yoktu. İçlerinden birinin açılması gerekecekti ve kesinlikle o değildi.
"Ben sana cevabı söylerim, sen de beni eğitir misin?" diye sordu.
"Evet, ne oluyor?"
Tekrar konuşmadan önce cesaret için derin bir nefes aldı. "Çok iyi. Güçlerim güneş ve aydan geliyor. Biri ya da diğeri olmadan ne kadar uzun süre gidersem,
zayıflıyorum. Bu yüzden burada büyükannemle çok fazla kalamam yoksa hasta olacağım. Gökyüzüne maruz kalmadan burada hapsedilseydim, bu beni öldürürdü.”
Sin ona inanamayan gözlerle baktı. Bunu ona söylediğine inanamıyordu. Deli miydi?
Az önce ne yaptığının farkında mısın?
"Evet. Sana güvenmiştim."
Evet... delirmişti. Hiç şüphe yok. Ne tür bir aptal bu kadar önemli bir şeyi serbest bırakır? "Annenden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."
"Ve babam hakkında ne düşündüğünü biliyorum."
"Senin yaşadığını kim bilmiyor ki."
"İşte bu," diye kabul etti. "Ama doğru şeyi yapmana yardım etmek istiyorum ve bu benim üzerimde güç vermen anlamına geliyorsa, o zaman yapacağım."

O gerçekten deliydi. Bunu aşamamıştı. Ne tür bir varlık bu kadar aptal ve güvenilir olabilir? Ve ne için? Varlığından haberi bile olmayan bir ırka yardım etmek için mi? "Şimdi seni yok edebilirim."
"Evet," dedi, gözleri yoğun bir şekilde yanıyordu. "Yapabilirsiniz. Ama yapmayacağına güveniyorum."
Sin, inanamayarak başını salladı. Kimse ona bu kadar güvenmemişti... karısı bile. Tanrılar bu tür bir kontrolü hiçbir koşulda kimseye bırakmadı.
Haklı değilsin, değil mi?
"Olabilir. Diğer insanlar kesinlikle böyle düşündü ve şu anda içimdeki monolog bundan daha kötü hakaretlerle çıldırıyor.
Yanağına dokunmak için elini kaldırdı. Teni parmak uçlarında ipek kadar yumuşaktı.
O çok narindi ama yine de onun içinde çelikten yapılmış bir çekirdek hissetti. "Karşılaşacağınız tehlikenin farkında mısınız?"
"Daha önce kolumun onlardan biri tarafından nasıl kırıldığını ve senin vücudunun oldukça parçalanmış olduğunu görünce aklıma gerçekten iyi bir fikir geldi. Ama hiçbir zaman hiçbir şeyden geri adım atan biri olmadım. Yardıma ihtiyacın var ve istesen de istemesen de yardım etmeye niyetliyim."
Yanında birisi. savaşmak için. Ne yeni bir kavram. Daha önce hiç kimse böyle bir teklifte bulunmamıştı ve o hala kabul edip etmeyeceğinden emin değildi. Ama ona söz vermişti ve yemini bozacak türden biri değildi.
Yine de ondan şüpheleniyordu. "Sana öğrettiklerimi alıp bana karşı kullanmayacağını nereden bileceğim?"
Ona kaba bir ses çıkardı. "Merhaba? Beni öldürecek bilgiye sahipsin. Sanırım bu konuda mahvolması en muhtemel olan benim."
Elini yüzünden çekmeden önce başıyla onayladı. "Tamam o zaman. Buradan çıkmam gerek. Hazırlanabilmemiz için evime geri dönelim."
"Tamam aşkım."
Göz açıp kapayıncaya kadar, Las Vegas'taki çatı katına geri dönmüşlerdi. Artemis'i aradı ama Dolophonos'uyla birlikte gitmişti. Kish, gerçek boyutlu bir heykel olarak hâlâ kanepenin yanında duruyordu.
Kat, Kish'in donmuş halini ilk kez gördüğünde tek kaşını kaldırdı. "Dost yada düşman?"
"Zamana ve güne bağlı." Parmaklarını şaklattı ve Kish normal haline döndü.
Başını sallayan Kish kaşlarını çattı. "Beni yine mi dondurdun?"
Sin omuz silkti. "Beni rahatsız ediyordun."
"Bunu yapmandan nefret ediyorum." Kish, Kat'in yanında durduğunu ve gözlerinde tuhaf bir parıltıyla onu izlediğini fark edince iki kez baktı. Sin'e dönmeden önce alnında bir kafa karışıklığı belirdi. "Sen ve Artemis barıştınız mı? Kahretsin, ne kadar süre donmuştum?
Kat güldü. "Ben Artemis değilim."
"Bir hata yaptım," dedi Sin, konuya girmek istemeyerek.
"Kabul ediyor musun?" Kish ellerini kaldırdı. "Beni patlatma, patron. Kumarhaneyi kontrol edeceğim. Bunların hiçbiri benim işim değil. Hiçbiri. Kish yaşamak istiyor, o yüzden gidiyor.

'Hoşçakal." Kapıyı zar zor açtıktan sonra içeri daldı, onların görüş alanından çıktı.
Kat, Sin'e eğlenerek gülümsedi. “İlginç yardım. O senin Efendin mi?”
Sin, ceketini alıp bir bar taburesinin arkasına asmadan önce başını salladı. "Ben bir Kara Avcı değilim. Squires yapmıyorum.
"İlginç bir sözcük seçimi."
Ona komik bir bakış attı. "Ha ha."
Yanında durmak için hareket etti, böylece onu kendisi ve bar arasında kıstırdı.
"Öyleyse neden Kara Avcı olarak kabul ediliyorsun?"
"Acheron'un fikri. Artemis'in bana yaptıklarını göz önünde bulundurarak, beni bordroya eklemenin yapabileceği en az şey olduğunu düşündü.
"Ama Daimon avlamıyorsun."
"HAYIR. Acheron en başından beri galluların orada olduğunu biliyordu. Yani ikimiz onları kontrol altında tutuyoruz.”
Kat buna kaşlarını çattı. Ash yardımcı olur mu?
"Neden şaşırdın?"
"Pantheon'un dışında kimsenin onları öldüremeyeceğini söylediğini sanıyordum."
"Evet, şey, senin baban diğerlerinden biraz farklı. Eminim bunu biliyorsundur.”
Kat daha fazla hemfikir olamazdı. En azından söylemek gerekirse, babası hakkında tuhaf olan çok şey vardı.
"O halde yapamayacağımı sana düşündüren ne?"
“Sen bir Chthonian değilsin. Öyle olsaydın, bir zayıflığın olmazdı.”
Kat tek kaşını kaldırdı. Chthon'lular tanrı katiliydiler. Aksine, doğanın sağladığı bir kontrol ve denge sistemi gibi. Tek başına her şeyi yok etme gücüne sahiptiler.
yok edilemez Tek sorun kimsenin onları nasıl yok edeceğini bilmemesiydi. Bir Chthonian'ı öldürebilecek tek kişi başka bir Chthonian'dı. "Sırları bu mu?"
"Tam olarak değil. Çoğu eski tanrı bunu bilir. Bu yüzden Chthonian adaletinden bu kadar korkuyorlar.”
Doğru. Yalnızca onlar eski tanrıları oturup dinlemeye zorladı. Ne yazık ki Sin için, annesinin panteonu onunkine saldırırken, Chthonialılar birbirlerine sırt çeviriyorlardı ve onun panteonunu koruyacak kimse yoktu.
Kat, solundaki, Vegas şeridinin muhteşem manzarasını gördüğü uzun pencerelerden dışarı baktı. "Öyleyse neden burada, çöldesin?"
“Lojistik yönetim. Babam Dimme ve gallu'yu buraya koydu çünkü o zamanlar Amerika'da nüfus seyrekti ve bunun onları kontrol etmenin iyi bir yolu olacağını düşündü. Ne yazık ki, yirminci yüzyılda nükleer gelişmeyi görme vizyonundan yoksundu. Nevada'nın testiyle, galluları sallamaya ve her seferinde düzinelerce serbest bırakmaya başladı. Serbest kaldıklarında onları ve kurbanlarını avlıyorum.”
Kat, güzelliğini bozan tüm yara izlerini inceleyebilmek için onun elini tuttu.

Genç bir kadın olduğu ve annesinin onu yatak odasına çağırdığı zamanı hatırladı.
"Bana yardım et Katra. Güçlerini ondan almalıyız yoksa beni öldürür."
Kat bu anı karşısında irkildi. Sin o sırada bilinçsizdi. Çok genç ve saftı, annesinin istediğini yapmıştı.
Ve önündeki adamı mahvetmişti.
Bu gerçeği öğrenirse onu öldürürdü.
"Babana ne oldu?" diye sordu.
Sin, ondan uzaklaşmadan önce başparmağıyla onun parmaklarını okşadı.
"Dövüşme ve dışarı çıkma. Eski ne diyor? 'Hediye taşıyan Yunanlılara dikkat edin' mi? Apollon ve annen yalanlar yaymak için arkadaş olarak geldiler. Güven kalmayıncaya kadar her birimizi sistematik olarak birbirimize düşürdüler. Başlayacak çok şeyim olduğundan değil. İçim boşaldıktan ve tanrısızlaştıktan sonra diğerlerini uyarmaya çalıştım ama bunun kendilerine olabileceğini düşünmediler. Ne de olsa ben bir aptaldım ve olanları hak etmiştim. Hepsi benden daha akıllıydı. Ya da öyle sandılar."
"Ve yine de, hepsi gitmişken sen buradasın."
Onayladı. "Hayatta kalmak en iyi intikamdır. Ben ve hamamböceği."
"Ya galu?"
Buna güldü. "Muhtemelen. Sonsuzluğun geri kalanında o piçlerle savaşmak zorunda kalmak bana hizmet ederdi.
Kat onun şakasına gülümsedi. O gerçekten zeki, komik bir eski tanrıydı. Onda kesinlikle bulaşıcı olan bir şey vardı ve onun etrafında olmak bile onu sersemletiyordu. BT
Birini bu kadar çabuk sevmesi pek sık olmazdı. Ama onun hakkında duyduğu her şeye rağmen ona inanmak istiyordu.
Hiçbir anlamı yoktu.
Yine de tek yapmak istediği uzanıp ona dokunmaktı. Onu tekrar öpmek ve Apollymi onları parçalara ayırmasaydı ne olacağını görmek.
İçgüdüsel olarak ona doğru bir adım attı. Ve omurgasından aşağı garip bir ürperti geçmeseydi muhtemelen bir hamle yapardı. Çok iyi bildiği bir ürpertiydi.
Daimon.
Yirmi yedi yaşında acı içinde ölmeye zorlanan lanetli Apollite ırkından doğan Daimonlar, ancak insan ruhlarıyla beslenmeye başlarlarsa hayatta kalabilirdi. Bu yüzden avlanmaları ve öldürülmeleri gerekiyordu. Ruh alınır alınmaz yabancı cisimde ölmeye başlardı. O ruhu kurtarmanın ve doğru yere göndermenin tek yolu ruh ölmeden önce Daimon'u öldürmekti.
Şimdi Daimonlardan biri yakınlardaydı.
Kapıda bir vuruş sesi duyuldu. Kanının donmasına neden oldu. Dışarıda bir Daimon vardı.
Bunu biliyordu.
Kapıyı açmaya giden Sin'i durdurmaya çalıştı ama o dinlemedi. Kapıyı açtı ve gerçekten de siyah takım elbiseli, uzun boylu, sarışın bir Daimon orada duruyordu.

Elindeki bıçağı göstererek onun için koştu.

ALTINCI BÖLÜM

Sin, Kat'i Damien Gatopoulos'a ulaşamadan yakaladı ve onu kalbinden bıçakladı. Vay, Kat.

Damien bir zıp zıp zıplamayı anımsatan bir şekilde geri sıçradığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ama Sin'in Kat'i bırakıp onu öldürmesine izin vermeyeceğini anlayınca hemen kendini toparladı.

"O bir Daimon!" diye hırladı.

Damien ona kızgın bir bakış attı.

Sin yavaşça, "Evet," dedi, "ve o benim kumarhane müdürüm."

Kat, onun yüzüne bakarken Sin'in karşısında topalladı. Ona ağzı açık bakarken, solgun yüz hatlarını tam bir şaşkınlık kapladı. Bıçağı tutuşu gevşemiş olsa da Damien tekrar Damien'ın peşine düşüp ikisinin gecesini mahvetmesin diye bileğini sımsıkı tuttu.

"Affedersin?" diye sordu.

"O benim kumarhane müdürüm."

Tekrar mücadele etmeye başladığında öfkesi geri döndü. Olmaması gerekirken, vücudunun Sin'inkine sürtünmesi onu ateşe verdi. konsantre olmak zordu

yanakları öfkesinden pembeleşirken dudaklarının ne kadar öpülesi olduğu dışında her şey. "Sizin için çalışan bir Daimon'unuz mu var?"

Sin onun öfkesine gülmeden önce kasıklarıyla daha fazla çarpışmasını engellemek için dizini eğdi. "Aslında birkaç tane."

"Endişelenme," dedi Damien, yakalarını hafifçe çekerek ceketini düzelterek. "Sadece hak eden insanları yerim."

Bu gerçekten yardımcı olmadı.

Kat, Sin'e tekrar bakmak için Damien'dan dönerken yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. "Ve aslında senden hoşlanmaya başladığımı düşünmek. Senin için çalışan bir Daimon'a müsamaha gösterdiğine inanamıyorum.

Onun gerçekten anlamasını beklemiyordu ama Damien ya da onun için çalışan herhangi biriyle bir sorunu yoktu. Onlar, bir Yunan tanrısının öfkesi yüzünden hayatları mahvolmuş erkek ve kadınlardı. Ona göre onlar akraba ruhlardı. Apollon, uzak bir ata Yunan tanrısının metresini ve çocuğunu öldürdüğü için Apollite ırkını lanetlemişti. Trajik olsa da, Apollo'nun kendi ırkından doğmuş herhangi birini yirmi yedi yaşında parçalanacak şekilde lanetlemesine asla yol açmamalıydı. Tanrı ayrıca onları gün ışığından men etmiş ve onları sadece birbirlerinin kanıyla yaşamaya zorlamıştı. Yarattığı ırka karşı daha fazla merhamet göstermesi gereken, sonra da sırtını dönen bir tanrıya göre sert ve yakışıksızdı.

Ayrıca, Damien'ın söylediği doğruydu. Ne o ne de burada çalışan diğerlerinden hiçbiri düzgün insanların ruhlarını avlamadı. Sadece ölmeyi hak eden insanların ruhlarını yok ettiler. Ve tanrılar, bu dünyada yok edilmeye ihtiyaç duyan pek çok insan olduğunu biliyordu ve soylu bir yırtıcının kurbanı olmaları çok yakışıyordu.

Kader onlara bir kez olsun adil bir ceza verdi.
Sin, Kat'e gülümsedi. "Evet, ama inanılmaz derecede dürüst. O devraldığından beri artık kimse beni kandırmaya çalışmıyor. Eğer yaparlarsa, onları yer.
Sin'in sözleriyle yüzünü buruşturdu. Ah, ikiniz de iğrençsiniz.
Damien derin bir sinirlenme sesi çıkardı. "Biliyor musun, beni talihsiz bir gerçeğe dayanarak yargılamana gerçekten kızdım. Dürüst olmak gerekirse, ben kötü bir adam değilim."
İnanmıyordu. "İnsanların ruhlarını yiyorsunuz. Nasıl kötü olmazsın?"
"Güven bana, bunlar reenkarne olmasını istediğin insanlar değil. Dün yediğim adam karısına şiddet uygulayan bir tetikçiydi. İyi, güçlü ruh... çürümüş insan.
Kat'in eğlenmediği apaçık ortadayken Sin kendini gülmemek için zorladı. Ama Damien'ın haklı olduğunu kesinlikle biliyordu. O sadece ölmeyi hak edenlerin canına kıydı ve aldığı sürece Sin'in onunla bir sorunu yoktu.
Kat başını salladı. "Ve eğer o ruhlardan yeterince yersen, sen onlardan biri olana kadar seni yozlaştırmaya başlarlar. Bunu herkes biliyor."
Damien alay etti. "Sadece aptalsan. İki yüz yaşındayım ve henüz dönüşmedim. Kafanda yankılanan saçmalıklarını duymamak için çokça mırıldanmayı öğrenmelisin. Son ölüme yaklaştıkça gerçekten gürültülü ve çirkinleşiyor. Ama sonra yeni bir ruh yersin ve bu genellikle eskisini bitirir, bu yüzden kötülüğe dönüşme tehlikesi yoktur."
Tekrar Sin'in tutuşundan kurtulmaya çalıştı. "Beni iğrendiriyorsunuz."
Damien adım adım aldı. "İğrenç alışkanlıkların yokmuş gibi."
"Ben insan yemem."
"Teknik olarak ben de bilmiyorum. Ben sadece ruhlarını yutarım. Ki, ekleyebilirim, bir gün denemelisin... Parmak yalamak iyi."
Tekrar hamle yapmadan önce bir çığlık attı.
Sin kollarını onun beline doladı ve onu yerden kaldırdı, bu gerçekten aptalca bir hareketti, çünkü daha sonra bacaklarına tekme atmaya başladı.
"Neden aşağı inmiyorsun, Damien? Bir dakikam olduğunda seni arayacağım."
"Tabii, patron."
Sin, Kat'ı serbest bırakmadan önce kapının güvenli bir şekilde kapanmasını bekledi. Burun delikleri genişlemiş ve yeşil gözleri öfkeyle ona dönmüştü.
"Beni bir daha ışınlanmaktan alıkoyma."
"Neden? Bunu bana sen yaptın."
Kat onun haklı olduğunu anlayınca biraz sakinleşti. Bunu ona yapmıştı. Komik, başına gelene kadar kişisel bir istila gibi görünmemişti. Kalosis'e bu kadar kızmasına şaşmamalı. Ancak bu, Daimon söz konusu olduğunda hatalı olduğu gerçeğini değiştirmedi.
"O adamın hayatta kalmak için yaptığı şeye nasıl göz yumabilirsin?"
"Ben? Amcası bütün bir masum yarışta çılgına dönen ben değilim. Apollo ve onun kınaması ve laneti olmasaydı, Daimonların hiçbiri var olmayacaktı."

"Oğlunu ve metresini öldürdüler," dedi, sanki bu, tanrının mantıksız öfkesini haklı çıkarıyormuş gibi.
Sin, "Üç asker oğlunu ve metresini öldürdü," diye hatırlattı ona. "Geriye kalanlar tamamen masumdu. Apollon onlara çıldırdığı gün çocukken Apollitlerden kaç tanesini öldürdü? Umurunda mı? Ah, bir saniye, unutmuşum. Apollitlerden kaç tanesi ölüme mahkûm ettiği kendi kanlı çocukları ve torunlarıydı? Katılmadıkları bir şey yüzünden lanetlenmelerini umursuyor muydu? O metresi ve çocuğu öldüren üç askerden daha çok kendi kanından olan ailesini öfkeyle öldürdü. Çok daha fazla."
Kat sindi. Sin yine haklıydı. Apollymi'ye hizmet eden Stryker, Apollo'nun kendi oğluydu.
Başlangıçta, Stryker'ın kendisiyle birlikte lanetlenmiş on çocuğu olmuştu. O on kişiden hepsi Daimon'a gitmiş ve öldürülmüştü.
Hepsi.
"Bana bir şey söyle Kat," dedi Sin, derin ve gergin bir sesle. "Yirmi yedi yaşında ölecek olsaydın ve biri sana bir gün daha nasıl yaşayacağını gösterseydi, gerçekten tamamen bir yabancının hayatını kendi hayatına tercih eder miydin?"
"Tabi ki isterim."
"O zaman benden daha iyi bir insansın. Ya da belki hayatta kalmak için savaşmak zorunda kalmadın, bu yüzden ölümün yüzüne bakmanın ve onun sana bakmasını sağlamanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlayamıyorsun. Sesindeki sıcaklık onu ürpertti.
Yine de onun tarafına geçmemişti. "Sen ölümsüzsün. Ölmek hakkında ne biliyorsun?”
O altın derinliklerde acı parlarken, yüz hatlarına soğuk bir bakış indi. "Ölümsüzler ölebilir ve ölürler de. Bazılarımız birden fazla.”
Orada bir şey vardı... cevabını bilmesi gereken bir şey.
"Ve hiç başka bir gün yaşamak için bir masumun canına kıydın mı?"
Gözleri sert ve soğuktu. “Hayatımda istemediğim birçok şey yaptım. Onlarla gurur duymuyorum ama hala buradayım ve daha uzun süre burada olmaya niyetim var. Bu yüzden, onların yerinde olmadığınız zaman, insanları yargılamaya cüret etmeyin.”
Kat, yapmaması gerektiğini bildiği halde ona dokunmak için uzandı. Bunu yaptığı anda, onun kederinin saflığını hissetti. Ama bundan daha fazlası, onu kızıyla birlikte iblisler tarafından öldürülürken onun adını haykırırken gördü. Siyah saçları koyu teninin üzerine terden yapışmıştı. Kan, öfkeyle buruşmuş yüzünden ve vücudundan kalın, kızıl dereler halinde akıyordu. Onun İştar'ı kucağında tuttuğunu görebiliyor ve nefesinin kesilmesine neden olan yakıcı acıyı hissedebiliyordu.
Sonra Kat, kendi kalbini delen bir şeyin keskin, keskin acısını hissetti.
Bir yara görmeyi umarak, kendi kanı gibi görünen şeyle boğulurken aşağı baktı. Ama gördüğü kendi bedeni değildi. Sin'indi. İçinden bir kılıç saplandı ve cehennem ateşi gibi yandı. Kalbinin her atışı, ondan çığlık atmak isteyene kadar içini daha fazla ıstırapla doldurdu.

Ve gömdüğü tek acı verici anı bu değildi. Hafif ve havadar, ince beyaz perdelerin esintiyle dalgalandığı uzun, açık bir koridordaydı. Sin, Ur'daki tapınağının arkasına doğru yürürken içinden güneş ışığı akıyordu.
Gıcırdayan seks sesleri kalbine girene kadar kalbinde bir mutluluk duygusu vardı. Yatak odasına girdiğinde neşesi intikam dolu bir öfkeye dönüştü. Köşedeki yatağa yaklaştı ve ağır kırmızı perdeleri araladı.
Orada gördükleri onu Sin'in kolunu bırakması için sarstı. Kat şok içinde geri çekilirken nefesi kesildi.
Nefes alamıyordu. İçindeki inanılmaz ıstıraptan başka bir şey göremiyor veya duyamıyordu. Acıttı... canını yaktı... Zihninde tekrar tekrar görüntüler yanıp sönmeye devam etti. Günah
hatıralar. Karısını başka bir adamın kollarında gördü. Oğlu Utu ve kızı İştar'ı Sin'in kendi babasının yarattığı iblislerle savaşırken ölürken gördü.
Acı dayanılmazdı.…
Sin, başına gelenlere nasıl dayanabilirdi? Nasıl? Ona gülmüşler ve onu utandırmışlardı.
Sonra öldüler ve onu tamamen yalnız bıraktılar...
Kat barış istiyordu ama bulunacak bir rahatlık yoktu. Tek görebildiği, içini kemiren acı görüntülerdi. Acı suçluluk ve ihanet görüntüleri.
Bana yardım et, diye fısıldadı, kalbi kırılmıştı.
Sin, Kat'in yanında durmuş onun titremesini izliyordu. Sadist yanı, onu orada öyle görmekten zevk alıyordu. Duygularına ve anılarına izinsiz girdiği için hak ettiği buydu.
Ama olmak istediği piç değildi ve neşesi, onu kollarına almadan önce sadece bir kalp atışının milisaniyesi sürdü. Ona karşı ağlıyordu.
"Şşt," diye fısıldadı onu sallarken. "Bırak gitsin. Hissetmek sana ait değil.”
Gözlerini kapatarak onu göğsüne yasladı ve ondan aldığı acıyı hafifletmek için güçleriyle uzandı.
Görüntüler uzaklaşırken Kat kontrolsüz bir şekilde titremeye devam etti. Sin'in kendisini yakmaya devam eden artık duygularla savaşan kollarının rahatlığını hissetti.
İçinde çok fazla acı vardı. Çok fazla ihanet. Buna nasıl dayanabilirdi?
Ama sonra biliyordu. Gallu'ya karşı savaşını körükleyen şey buydu. Tüm öfkesini ve acısını kanalize etti ve bunu kendini güçlendirmek için kullandı. Aynı zamanda onu etrafındaki herkesten izole eden de buydu. Kish ve Damien bile.
Ve sonunda ona daha önce ne söylediğini anladı. "Birden çok ölüm var," diye fısıldadı.
"Evet." Kendi sesi alçaktı ve bu tek kelime aşk hastası bir şairden daha fazla duygu taşıyordu. "Binlerce kez ölenler yalnızca korkaklar değildir. Bazen kahramanlar da yapar.”
Doğruydu. Bunu ilk elden görmüştü ve şimdi onun hakkında çok şey anlıyordu.
Kat yüzüne dokunabilmek için arkasına yaslandı. Loş ışıkta çok yakışıklıydı.

Karanlık özellikleri mükemmeldi. Yine de onun derisindeki kanı, yüz hatlarındaki ıstırabı zihninde hâlâ görebiliyordu...
Ve onu her şeyden çok yatıştırmak istiyordu.
Kat'in gözlerindeki şefkati gören Sin'in nefesi kesildi. Sempati. Biri ona böyle bakmayalı çok uzun zaman olmuştu. Nefret, öfke, iğrenme, üstesinden gelebildiği şeyler. Ama bu bakış onu zayıflatmaya yetmişti.
Bu onun bilmediği bir yanını etkiledi. Ve onu yumuşattı. Hiç kimseye bu kadar çıplak olmamıştı. Geçmişini görmüştü ve bunun için onunla dalga geçmemişti. Ferahlatıcı ve ürkütücüydü.
Vücudunun derinliklerinde bir kıvılcımı ateşleyen dudaklarına dokundu. Herhangi bir kadının sahip olmayalı uzun zaman olmuştu.…
Hayır, bir kadınla hiç böyle hissetmemişti. Karısı bile onu Kat kadar cezbetmemişti. Onda bulaşıcı ve davetkar bir şeyler vardı. Mizahı, cesareti. Hepsini.
Ve onun tadına o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki, tek düşünebildiği onları çırılçıplak soymak ve zamanın sonuna kadar onunla sevişmekti.
Ya da en azından Dimme onları yiyene kadar.…
Kat, duyguların Sin'in yüzüne yayılmasını izledi. Arzusu o altın gözlerde cesur ve ateşliydi ve güçlerini kullanmadan bile onun ne hissettiğini biliyordu.
Onun öpücüğünü beklercesine nefesini tuttu.
Onun ağzını ele geçirmeden önce tutuşu bir an sıkılaştı. Dili onunkiyle dans ederken çenesindeki kasın çalıştığını hissedebilmek için elini yanağına koydu. Şarap ve insan tattı. Konfor ve sıcaklıktan. Nedenini bilmiyordu ama onunla garip bir huzur duygusu buldu. Arzu onu alt etti.
Sin, onun dilinin onunkine sürtündüğünü hissedince homurdandı. Bir yanı Apollymi'nin onları yeniden parçalamasını bekliyordu ama her geçen saniye ve hissedebildiği tek şey Kat'ın sıcak dokunuşu olunca rahatladı. Burada onları ayıracak kimse yoktu. Aralarına kimse giremez.
Bu onu olması gerekenden çok daha fazla mutlu etti.
Tanrım, çok tatlıydı. Çok yumuşak. Teninin sıcak kokusu onu sarhoş etti. Kendisinin kim ve ne olduğunu bilen bir kadına sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse unutmuştu. Öte yandan, onun daha önce hiç kimsenin görmediği bir yanını görmüştü. Var olduğunu bile bilmek istemediği bir parçasıydı.
Duyguları hızla dönerken yüzünü ellerinin arasına aldı. Tek istediği onu karşısında çıplak hissetmekti. Uzun, zarif parmaklarının onu okşaması. Kendini vücudunun derinliklerinde kaybederken uzun bacaklarını kalçalarına dola.
Ama bunun yerine, ona bakmak için geri çekildi. Islak kirpikleri arasından bakarken parıldadı. "Çektiğin şey için üzgünüm."
“Olma. Sen yapmadın.”
Kat onun boş ses tonuyla yutkundu. Hayır, hepsini o yapmamıştı ama tüm ailesinin bu işte parmağı olmamasına lanet olsun.

Sin'in karısıyla yatakta gördüğü büyükbabası Archon'du. Kat, Apollymi'nin kocasının sadık olmadığını bilip bilmediğini merak etti. Apollymi yaptıysa, bu onun Sümerlerden bu kadar nefret etmesinin bir başka nedenini açıklıyordu.

Tanrıların siyaseti her zaman karmaşıktı. Ve genellikle acı verici, ama asla bu vakadaki kadar değil.

Başını eğerek elini ellerinin arasına aldı ve yanıklara ve savaş yaralarına baktı.

Teni onunkine kıyasla çok koyuydu. Orada çok fazla güç vardı. Ama onu en çok yaralayan, yaşadığı yalnızlıktı.

"Zorluklar aracılığıyla güç." Chthonian Savitar'ın bir keresinde ona bazı insanların neden bu kadar inanılmaz çekişmelere katlanmak zorunda kaldığını sorduğunda söylediği şey buydu. "En güçlü çelik cehennem ateşinde dövülür. Erimiş ateşe geri atılmadan önce defalarca dövülür ve vurulur. Ateş ona güç ve esneklik verir ve darbeler ona güç verir. Bu iki şey, metali esnek ve savaşmaya çağrıldığı her savaşa dayanabilir kılıyor."

Çocukken ona çok acımasız görünmüştü. Bazen hala acımasız görünüyordu. Ama Sin buna lütufla karşı koymuştu.

Elini kaldırıp sol bileğinin arkasındaki en kötü yanık yaralarını öptü.

Sin, Kat'in davranışlarının hassasiyeti karşısında titredi. Dürüst olmak gerekirse, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Başa çıkabileceği hakaretler ve saldırılar.

Nezaket…

Bu onu korkuttu. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Tenine hava akımı gönderen kısa bir kahkaha attı. "Evet." Onu kavuran bir açıklıkla baktı. Daimonların senin için çalışmasına göz yummaman gerektiğini biliyorsun.

"Benim bir avuç Daimon'um, annen ve amcan kadar çok hayatı mahvetmedi, ama onları hâlâ sevdiğini fark ettim."

Bir anlamı vardı. "Yalnızca çoğu gün." Kat boğazını temizleyip ondan uzaklaştı. "Beni gallularla dövüşmem için eğitecektin."

Daha sözleri söylerken, kızının görüntüsünü zihninde canlandırdı. İştar iblisler tarafından parçalanarak açılmıştı. Kelimenin tam anlamıyla parçalanmış. Ve yüzündeki ifadeden Kat onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordu.

Endişelenme, diye onu temin etti. "Ben halledebilirim. Ben iki tanrıdan doğdum."

Cesaretiyle alay etti. "İştar da öyleydi."

Evet ama Ishtar o değildi ve aynı genetik yapıya sahip değildi. "Babam ölüm ve yıkımın habercisidir. Büyük Yok Edici büyükannem. Annem av tanrıçasıdır. Sanırım iyi olacağım."

"Evet," diye nefes verdi ve ondan uzaklaştı. "Damarlarında mutlak terör ve zulüm tarihi var."

Ona göz kırptı. "Eğer benimle çikolatam arasına girersen bunu unutma."

"Deneyeceğim." Sesi inandırıcı olmaktan uzaktı. Onun pek dövüşçü olduğunu düşünmüyordu ama öğrenecekti. Ona tam olarak neyden yapıldığını gösterecekti.
"Peki, kumarhanenizde kaç tane Daimon var?" diye sordu.
Omuz silkti. "Emin değilim. Onları endişelenecek kadar yakından inceleme. Damien onları hizada tutar. Yanlış turisti yerlerse onları öldürür."
"Ve bu senin için tamamen uygun mu?"
"Damien'a başka birine güvendiğimden daha fazla güveniyorum."
Bu onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sonra tekrar, büyükannesi bütün bir Daimon ordusunu kontrol etti ve hayatta kalmak için aldıkları canlar ve ruhlar hakkında hiçbir şey söylemedi. Elbette liderleri Stryker şimdi onun ölümünü planlıyordu ama bu başka bir konuydu.
Kat'in Sin'in hoşgörüsünün onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anlaması bir dakikasını aldı. Bunun nedeni, burada insanlarla aynı düzlemde olmalarıydı. Stryker ve ordusu beslenmek için bu uçağa gelmek zorundaydı ve o buna hiç tanık olmamıştı. Daimonları insanlığın tam kalbinde barındırmak nedense daha yanlış görünüyordu.
"Kimseye güvenmediğini sanıyordum," dedi.
"Damien'a hayatım pahasına ya da arkamda güvendiğimi asla söylemedim. Sadece benim param."
"Yine de arkanda bana güveniyor musun?"
"Tam olarak değil. Seni izleyebilmem için yanımda kalmalısın. Senin, herkesten çok öldürmek istediğim tek kadının yüzü ve sesi olduğunu unuttuğumu bir an bile düşünme.
Bunu geçebileceğini ummak gerçekten çok fazlaydı. Ama eğer birisi onun tanrılığını elinden almış olsaydı, kendisi de biraz üzülürdü. "Anlaşıldı. Peki Deimos ve annemden kaçınmaktan başka oyun planı nedir?
"Hayar Bedr'i bulmalıyız."
Kat bu yabancı terim karşısında kaşlarını çattı. "Bu ne olurdu?"
"Terkedilmiş Ay."
"Ve hayvan mı, bitki mi yoksa mineral mi?"
"Hayvan. Kesinlikle hayvan."
Bu onu neden şaşırttı? Bir saniye, çünkü bir hayvandan terkedilmiş bir ay olarak bahsetmek tamamen normaldi. Evet gerçekten? Ne tür bir hayvana Terkedilmiş Ay denir?"
"Benim ikiz erkek kardeşim."
Kat, vahiy karşısında şaşkına döndü. Bu onun içinde görmediği bir şeydi.
"Siz iki kişi misiniz?"
Yüz hatları karardı. "Tabiri caizse. Başlangıçta, bir insan anneden doğmuş üç kişiydik. Babamın hoşlandığı ve hamile bıraktığı bir köylüydü. Yapacağımızı söyleyen kehanet geldiğinde çocuklardan fazlası değildik. panteonu yok et. Babam öfkeyle üçüzlerin en büyüğünü öldürdü; sonra benim ve Zakar için geldi. On yaşında olmama rağmen güçlü olan bendim, bu yüzden Zakar'ı rüyalar alemine sakladım ve yaşama hakkı için babamla

savaştım. Ona zaten kardeşimin icabına baktığımı ve onun güçlerini emdiğimi söyledim.”
"Ama yapmamıştın."
"Hayır, ama kendi kardeşimi öldürme gücüne sahip olduğum fikri babamı onu duraksatacak kadar korkuttu. Hâlâ ölmemi istemesine rağmen, kehanet yıkıma üçümüzün neden olacağını önceden bildirdiği için, birimizin yaşaması gerektiğine karar verdi. Ben de onların panteonunda yerimi aldım ve Zakar çoğunlukla gizli kaldı. İnsanlar onu tanıyordu ama ondan ne zaman bahsetseler, babama rüyalarında kardeşimin adını kullanan kişinin ben olduğumu söyledim.”
"Ve sana inandı mı?"
Ona pis bir sırıtış verdi. "Güçlü kalmak istiyorsan bir doğurganlık tanrısıyla uğraşma."
Doğru. Doğurganlık tanrılarının çoğu erkek gecesini mahvedebilecek bir nahoşluk vardı.
Ve sonsuza dek egoları.
"Peki, kardeşin şimdi nerede?" diye sordu.
Sin, barına gidip kendisine bir kadeh viski doldurmak için ondan ayrılırken yorgun bir nefes verdi. "Hiçbir fikrim yok. Onu en son Artemis güçlerimi tüketip beni ölüme terk ettikten sonra görmüştüm. Zakar onun ağından kurtulmama yardım etti ama ondan sonra fazla kalmadı. Bana halletmesi gereken bir şey olduğunu söyledi ve sonra ortadan kayboldu.
"Ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikrin yok?"
İçeceği bir yudumla geri itti ve bir bardak daha doldurdu. "Hiçbiri. Onu çağırmaya çalıştım. Onu ara, adını sen koy. Hiç bir şey. Binlerce yıllık bir kartpostal ya da fısıltı değil. Bir parçam onun ölü olup olmadığını merak ediyor.”
"Öyleyse, bu bizi nerede bırakır?"
"Temelde ham işlenmemiş." Bir içki daha fırlattı. "Geçen sefer galluyu bağlamak için kullandığımız onun kanıydı. Bu da onları tekrar bağlamak için onun kanına ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor.”
"Eğer ikizseniz, neden onları yeniden birleştirmek için kanınızı kullanmıyoruz?"
Ona bir içki teklif etti, ama o başını sallayarak reddetti.
Sin, sorusuna cevap vermeden önce bardağını kaldırdı. “Ben bir Dreamwalker değilim. Zakar öyle. Rüyalarında, bir keresinde galluyu yaratmak için kullanılan genetik baba olan iblis Asag ile savaştı. Dövüşleri sırasında Zakar, iblisin bazı güçlerini emdi. Bu yüzden onlara karşı tek başına durabilir ve ben duramam. Onları ve zayıflıklarını anlıyor. İblisleri kontrol edip onlarla savaşabilmem Zakar aracılığıyla oldu.”
"Öyleyse İştar nasıl oldu da onların ellerinden öldü?"
Bu sefer camla uğraşmadı. Cevap vermeden önce doğrudan şişeden içti.
"Ben reddedildikten ve Zakar ortadan kaybolduğunda, onlara karşı mücadelede tek başınaydı. Bir gece yardım için bağırdığını duydum ve onlarla savaşacak gücümün olmadığını bildiğim halde ona koştum.”

Gözlerine acı dolarken yutkundu. "Çok geçti. Çocuğunuzu kucağınıza alıp ölmesini izlemenin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Hala güçlerine sahip olsaydın, onu kurtarabileceğini bilmek. Bakışı onu delip geçti. "Artemis'in bana yaptıklarını affedebilirdim. Asla atlatamayacağım kızımın ölümü. O kaltağı öldürme şansım olursa, inan bana, bunu değerlendireceğim. Bütün sonuçlar lanet olsun."
Onun içten sözleri üzerine içini bir ürperti kapladı. Onu suçladığından değil. Ishtar'ın ölümünün acısını onun gözlerinden görmüş, dehşetini ve öfkesini hissetmişti.
Hiçbir baba bu anıyı haketmedi.
Boğazına oturan yumruyu yutarak ileri doğru bir adım attı. "Günah..."
"Bana dokunma. Teselliye ihtiyacım yok, özellikle de her şeyimi elimden alan kadının kızından.
Kat başını salladı. Bunu anladı ve bu onun için acı çekmesine neden oldu.
"Öldüğünde Ishtar'ın güçlerine ne oldu?"
Şişeyi son bir yudumla sildi. "Ölmeden önce, evrenin dağılmasını önlemek için bana yeterince tanesini aktardı - aynı zamanda artık gallularla savaşıp onları yenebilmemin de nedeni bu. Ölümünden sonra geri kalanlar serbest bırakıldı ve bu da cehennem gibi bir volkanik patlamayla sonuçlandı. Sonra Afrodit, aşk ve güzellik tanrıçası olarak İştar'ın yerine bizim panteonumuza girdi ve çok geçmeden benim panteonum tarih oldu.
Gerçekten."
Kat, Yunan tanrılarının bundan bahsettiğini hatırlayınca yutkundu. Afrodit kıskançlığı bir silah olarak kullanarak Sümerleri artık yanlarındaki kimseye güvenmeyecekleri zamana kadar birbirlerine düşürmüştü. Kat'in teyzesi bir manipülatör olarak sinsiydi. Birbirlerini bu kadar uzun süredir tanıyan insanların yeni gelen birinin yalanlarını dinlemeye bu kadar istekli olmaları Kat'i hala şaşırtıyordu.
Sırf masum düşmanlarının düştüğünü görmek için birbirlerinin peşine düşmek için her şeyi yapacak kadar olumsuz bir duyguya teslim olmaya ne kadar istekliydiler.
Sonunda hepsi ağır bir bedel ödemişti.
Ama bu geçmişte kaldı ve şu anki ikilemlerini tedavi etmeyecekti. İhtiyaç duydukları şey, bunu yapabilecek birisiydi...
Sin'in söylediği bir şeyi hatırlayınca duraksadı.
"Bir sorum var. Neden Zakar'ın yaptığını sen yapmıyorsun? İkizseniz, Asag ile bir rüyada savaşıp aynı türden iblis güçleri elde edemez misiniz?
Elinin tersiyle ağzını sildi. "İştar'ınkilerin yarısı değil de kendi güçlerim olsaydı, yapabileceğim pek çok şey olurdu... örneğin anneni öldürmek gibi."
Doğruca oraya girmişti. Onun kinini görmezden gelmeyi seçerek başka bir düşünce denedi. "Peki ya Oneroi?" Yunan panteonu için rüya tanrılarıydılar. "Onlardan birinin Asag'ı bulup onunla dövüşmesini sağlayabilir miyiz?"
"Deneyebilir. Elbette, başka bir panteonda doğdukları için Asag'ın zehrinin onları nasıl etkileyeceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Çok ilginç olabilir. Ya

işe yarayacak ya da öldürmeyi öğrenmemiz gereken yeni bir iblis türü olacaklar. Kobay olarak kimi seçmeliyiz?”
Kat onun alaycılığına yüzünü buruşturdu. Haklıydı ama. Böyle bir şeyin kuzenlerinden birini nasıl olumsuz etkileyeceği bilinmiyordu. "Görünüşe göre en iyi şansımız Zakar."
"Orospu anneni güçlerimi serbest bırakmaya ikna edemezsen, evet." Bakışlarını ona dikti. "Onu senin hayatını bağışlaması için ikna edemediğime göre bu biraz zor, ha? Kendini ona tam olarak sevdirmemişsin.
Ah, görgüsüzlüğümü mazur görün. Canım annemi arayıp onu çaya davet edelim mi? Onu boğduğumda en iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum.
"Vay canına," dedi Kish gülerek sağ taraftaki odaya girerken, "bu da ne? Alaycı ve Öfkeli Savaşı? Patlamış mısır yapmalı mıyım? American Idol'ü unut, dostum.
Bu çok daha eğlenceli.”
Sin, uşağına öldürücü bir bakış attı. "Son kızgınlığının bir anlamı var mı, Kish?"
“Ani bir ölüm isteğim vardı. Buraya gelip beni tekrar dondurman için derin bir ihtiyaç duydum. Heykel olmayı seviyorum... yeter ki beni bir yerlerde bir parka tıkıp üzerime güvercinler sıçmasın.
Kat gülmesini bastırmak zorunda kaldı. Oh, eğer bakışlar sakatlayabilseydi, Kish bir kish kebob olurdu.
"Pekala," dedi Kish, kelimeyi uzatarak, "yani ziyaretimin amacı aşağıda sizinle konuşmak isteyen bir adam var. Acil olduğunu söylüyor.”
"Biraz meşgulüm."
"Bunu ona söyledim."
"O zaman neden beni rahatsız ediyorsun?"
Kish kapalı yumruğunu uzattı. "Bunu sana vermemi istedi."
Sin, uşağına gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Ben rüşvet almam." Ama Kish, Sin'in eline küçük bir madalyonu bırakınca, içindeki heyecan uçup gitti. Eski bir Babil parasıydı. "Adını söyledi mi?"
"Kessar."
Kat daha önce hiç duymadığı isim karşısında kaşlarını çattı. "Kessar mı?" diye tekrarladı.
Soğuk korku ve öfke midesini bulandırırken Sin konuşmadı. "Daimonlar için Stryker neyse, gallular için de odur," diye açıkladı.
Başka bir şey söylemeden duvardan bir baston kaptı ve onu kumarhaneye götürmek için asansöre yöneldi.

YEDİ BÖLÜM

Kat, Sin'in peşinden asansörün bulunduğu koridora gitmeden önce Kish'le kaşlarını çattı. Süslü panelli asansöre binmek için onu kenara çekerken Sin onlara sinirli bir bakış attı.
"Ne?" diye sordu Kat sinirli bir şekilde ona bakarak.
Tepkisi kısık bir homurtu oldu.
"Bu adamı tanıyorsun sanırım, patron?" diye sordu.
Sin hala konuşmadı.
Kat'in içindeki vahşi öfkeyi hissetmek için onun güçlerine ihtiyacı yoktu - Kessar'ın adı geçtiğinde nasıl bir katile dönüştüğünü hissetmek için. Birbirleriyle nasıl bir geçmişleri olduğunu bilmiyordu ama mutlu bir geçmiş olmadığı belliydi. Görünüşe göre Kessar, Sin'in tahminine göre annesiyle aynı orayı değerlendirmiş.
Sin, yanında kaskatı kesilmişti ve bastonu beyaz boğumlarıyla kavramıştı. Yüz hatları şimdi daha da keskindi. Gözleri kırılgan. Bu kadar çekici görünmeyi nasıl başardığını bilmiyordu ama onda ve onun öfkesinde hormonlarının nefes nefese kalmasına neden olan bir şeyler vardı.
Birdenbire Hinder şarkısı "Get Stoned" kafasından geçmeye başladı. Özellikle şu anda tamamen uygunsuz. Yine de, öfkenin seksi gerçekten daha iyi hale getirip getirmediğini merak etmekten kendini alamadı. Öte yandan, seksin sakin bile olsa nasıl bir duygu olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Gerçekten beni daha fazla salıvermeleri gerekiyor.
Sin, sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ona baktı. Oh bu iyi. Tam da ihtiyacı olan şey - kafasının içindeki adam, onun kızgın bakışlarının kendisini buna mecbur hissettiği gerçeğini duymak. Harika. Sadece harika.
Bunu yaparken on üç yaşındaki bir çocuk gibi ciyaklayabilir ve ona sinirlendiğinde ne kadar seksi göründüğünü söyleyebilirdi. Şansına o öyle kalacaktı.
Bakışlarını kapılara çevirerek konuşmadı veya düşüncelerinin çizgisini ele verecek herhangi bir hareket yapmadı. Bu ne kadar utanç verici olurdu? Özellikle de adamın tüm anne soyundan nefret ettiği düşünülürse.
Bir insanın ihtiyaç duymadığı bazı bozulmalar vardı. Bu kesinlikle onlardan biriydi. Bu yüzden onu görmezden gelmeye çalıştı. İmajı kapıların çeliğine yansımasaydı çok daha kolay olacak bir şeydi. Kahretsin, adam yakışıklıydı, özellikle de o sert ve kararlı görünüşü varken. Tamamen avcı ve tamamen insandı.
Akıl sağlığı için tehlikeli bir kombinasyondu.
Asansör kapıları açılır açılmaz Sin dışarı çıktı ve önlerine yürüdü... arkasındaki insanlardan hoşlanmadığı gerçeği göz önüne alındığında inanılmaz bir şey. Sanırım saldırıya geçersem onu uyarması için Kish'e güveniyor.
Ne hoş bir düşünce....
Kumarhane karanlıktı, kumar makinelerinden ve masalardan parlayan ışıklar vardı. Ziller ve elektronik tonlar üstünlük için birbirleriyle

savaşırken, kazananlar güldü ve diğerleri düşük çalan müzik üzerine bağırdı. Kumarhane tam bir anarşi gibi görünüyordu ve aynı zamanda davetkar ve eğlenceliydi. Böyle yerlerin ne olduğunu bilmiyordu ama hipnotize ediciydi.
Her şeyden habersiz olan Sin, sanki içgüdüsel olarak düşmanını nerede bulacağını biliyormuş gibi, oyun masalarına doğru yönelerek, bölgede kararlı bir şekilde yürüdü.
Kat onlara karşı olabilecek veya New York'ta ona saldıranlardan biri olabilecek birini bulmak için sağa ve sola baktı. Bir savaş bölgesinin merkezinde olduklarının farkında olmayan çok sayıda insan gördü.
Kısa siyah elbiseler giymiş birkaç uzun boylu, sarışın garson kız durup ona kinle baktı.
Onlar Apollite'lerdi ama ortalıkta bozuk para dolaşan Daimon dişiydi. O, Kat'e doğru dudağını kıvırdı, bir parça sivri diş gösterdi.
Gallu iblisini aramaya devam ederken Daimon'u görmezden geldi.
Birden içinden bir şey geçti. Omurgasından aşağı kayan buz gibiydi. Onu kötülüğe karşı uyaran altıncı his. Solundaki hareket dikkatini çekince duraksadı.
Orada beş adam vardı - hepsi siyah takım elbiseli ve hepsi de son derece yakışıklıydı. Derileri koyu ve bronzdu, bu da Pers soyları düşünüldüğünde mantıklıydı. Üçünün siyah, kıvırcık saçları dağınık şekilde kesilmişti. Birinin düz siyah saçları kısa bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Gözleri de en az saçları kadar siyahtı. Parıldayan obsidyen gibi.
Ama onları yöneten…
Hatta onlardan daha fazla göze çarpıyordu. Saçları, daha açık sarı çizgileri olan koyu karamel renkli bir sarıydı. Yüz hatları keskin ve güzeldi. Aristokrat. Kumarhanenin içi karanlık olmasına rağmen gözlerini saklayan koyu kahverengi bir güneş gözlüğü takmıştı. Nedenini o yaklaşana kadar anlamadı.
Göz rengi kan kırmızısıydı.
Sin önünde durduğunda, dudaklarında uğursuz bir yarım gülümseme kıvrıldı.
Güzel olmasına rağmen Kessar'da sinsi bir kötülük vardı. Hiç şüphe yok ki kanatlarını çeken türden bir çocuktu… eh, büyük ihtimalle Charontes ve onlar ağlarken gülen.
"Güzel güzel. Nana, dedi neredeyse neşeli bir sesle. "Ne kadar oldu?"
Sin onun sorusunu duymazdan geldi ve kendi sorusuyla dalga geçti. "Dışarı çıkmana kim izin verdi?"
Kessar alçak sesle güldü ve Sin gibi o da soruyu yanıtlamamayı seçti.
"Dimmeler karışıyor. bildiğini biliyorum." Nefis bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. “Biz konuşurken bile kanatlarının açıldığını duyabiliyorum. Kan başlangıcını hisset
damarlarına pompalamak için. Kız kardeşlerim uyandıklarında aç olacaklar. Bir smorgasbord'a sahip olduklarından emin olmalıyız.

Sin, iblise keskin bir bakış atmadan önce Kessar'ın arkasındaki iblisleri taradı. "Ve onları neyle besleyeceğimi de biliyorum."
Kessar ona cıktı. "Yamyam bir tür değiliz, o yüzden orada şansın yok. Bunu, aradığınızı bulamayacağınızı bildirmek için yapılan dostça bir arama olarak kabul edin... Bu yüzden zamanınızı boşa harcamayın. Ay'ı önce biz bulduk ve artık dokunamayacağınız bir yerde yaşıyor. Ve kız kardeşlerim uyandığında, tam bir sefalet içinde ona katılacaksınız."
Yüz hatları sertleşirken Sin'in yüzü bembeyaz oldu. Kat, içindeki endişeli paniğin kabardığını hissedebiliyordu. "Zakar'a ne yaptın?"
Kessar, o soğuk, ölümcül bakışını Kat'e odaklarken onu görmezden geldi. Önünde durmak için hareket etmeden önce kaşlarını hafifçe çattı.
"Burada ne var?" Şarkıcı bir tonda sordu. "Bir Atlantisli. Hepinizin öldüğünü sanıyordum."
Sürpriz, diye alay etti Kat.
Hıncının tadını çıkarıyor gibiydi. Bir parmak boğumunun arkasıyla çenesinin açısını izlemek için elini kaldırdı.
Kat alayla başını onun soğuk dokunuşundan uzaklaştırdı. Ona tükürmek istedi ama böyle bir şey için fazla onurluydu.
Sin, Kessar'ı ondan uzaklaştırmak için bastonla onları ayırdı.
Kessar bastona baktı ve yüzü bir derece soldu. "Bunu insanların önünde kullanamazsın. Ne diyecekler?"
Sin omuz silkti. "Vegasta olan Vegasta kalır. Ne de olsa burası Günah Şehri."
"Hmm." Kessar elini kaldırdı ve parmaklarını omzunun üzerinden şaklattı. At kuyruklu iblis ilerledi. Kessar elini açtı ve iblis avucuna küçük bir kutu koydu. Kessar daha sonra onu Sin'e verdi. "Öyleyse, işte beni hatırlaman için küçük bir hatıra."
Günah açtı. Kat, üzerinde yüzük takılı kopmuş bir parmak görünce arkasını döndü. İğrençti.
Sin tıslayarak Kessar'a doğru ilerledi ama Damien onu geri çekti. "Burada değil Sin. Şimdi değil."
Sin, sıktığı dişlerinin arasından, "Seni piç kurusu," diye hırladı. "Kıçına dikkat etsen iyi olur. Bunun için geliyorum."
"Komik, Zakar'ın da söylediği buydu. Ama epeydir konuşmuyor. Şimdi tek yaptığı sızlanmak ve ağlamak." Soğukça gülümsedi. "Tıpkı senin yapacağın gibi."
Damien, Sin'i kontrol etmeye devam etti. Ama Kat artık yeterdi. Tüküremeyecek kadar ağırbaşlı olabilirdi ama günün sonunda babasının kızıydı. Hiçbir uyarıda bulunmadan Kessar'a doğru yürüdü ve kasıklarına elinden geldiğince sert bir şekilde diz çöktü.
Anında iki büklüm oldu, inledi. İblislerin bu taktiğe bir insan kadar duyarlı olduğunu bilmek güzel. Atkuyruğu öne çıktığında ona o kadar sert yumruk attı ki adam döndü. Diğerleri gözlerini bile kırpmadılar.
Kat, kulağına fısıldayabilmek için Kessar'ı saçından tuttu. "Bir Atlantisliyi asla hafife alma. Biz sizin ortalama panteonunuz değiliz."

Bunun üzerine yüzü değişti. Gözleri parıldamadan önce alnından büyük damarlar çıktı. Çift sıra dişler ortaya çıktıkça ağzı daha da büyüdü. Onu ısırmaya gitti ama Sin onu boğazından yakaladı.
Sin onu Damien'ın kollarına itti. "Çöpü çıkar, Damien. Kumarhanemi kokutmasını istemiyorum."
Kessar'ın yüzü o kadar hızlı normale döndü ki Kat'i hayrete düşürdü. Damien'ı ondan uzağa itti. "Bana dokunma Daimon. Layık değilsin."
Damien dudağını büktü. "Seninkine bak, pislik. Sümer balçık çukuru kokusunun üzerimde olmasını istemiyorum zaten. Kız arkadaşlarını da al ve kumarhanemizden defol."
Kessar kollarını düzeltti. Ah, buraya geri geleceğiz. Yürürlükte."
Sin'in yüz hatları sert ve soğuktu. "Dört gözle bekliyorum."
"Ben de." Ve bununla birlikte, kelimenin tam anlamıyla bir V formasyonunda döndüler ve ayrıldılar.
Vay canına, dedi Kat alçak sesle. "Bu hareketiyle bana kazları hatırlatıyorlar."
"Evet ve tıpkı kazlar gibi, genellikle bahçenizin her yerine pislerler."
Damien cebinden küçük bir nefes spreyi kabı çıkardı ve onu püskürtmeye başladı. "Gitmiş iblisimizin olmaması çok kötü."
"Yoksa biz mi?" Kat ikisine baktı. "Galluların en çok nefret ettiği şey nedir?"
Sin kuru bir sesle, "Ona bakıyor olurdun," dedi.
"Evet, ama bir sonraki Charonte olacak. Sağ?"
Sin ona komik bir bakış attı. "Ve fark etmediysen, artık bu diyarda tam olarak tedarik edilmiyorlar. Büyükannenizin onlar üzerinde piyasayı köşeye sıkıştırdığına inanıyorum."
Kat güldü. "Tam olarak değil. Özellikle burayı ziyaret etmeyi seven ve beslenme çılgınlığına girme şansına sahip olmayı çok isteyen birini tanıyorum, özellikle burada, onun görmesi için pek çok güzel parıltının olduğu Vegas'ta.
Damien ve Sin kaşlarını çattı.
"Bu iblis kim?" diye sordu Damien. "Ve daha da önemlisi, çekici mi?"
"Ah, o pek çekici. Ama ona karşı bir hamle yapmamanı tavsiye ederim. Bunu yapan son kişi ne yazık ki öldü." Kat cep telefonunu Damien'ın kemerinden çıkardı ve beyaz ve pembe parıltılarla kaplı zarif pembe Razr cep telefonunu çalacak tek ve tek numarayı çevirdi.
"Merhaba?"
Kat, çok iyi tanıdığı ve çok sevdiği hafif şarkı söyleyen sese gülümsedi. Simi mi? Boş vaktin var mı?"
Simi diğer uçtan tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Tabii ki istiyorum. Olympus'ta yemek istediğim o düve-tanrıçayla akri'yi biliyorsun, ama Simi'nin akşam yemeği yemesine izin vermiyor. Öyleyse neden beni arıyorsun, küçük kedicik?
"Vegas'tayım ve kendimi kaliteli bir iblis bulma ihtiyacı içinde buluyorum. Barbekü sosunu getir tatlım. Kat, Sin'e zaferle gülümsedi. "Onun çoğu."
"Ooo... açık büfe?"

"Evet hanımefendi. Ne kadar istersen."
Simi heyecanlı bir çığlık attı. "Simi yolda. Birkaç eşyamı topla, hemen orada olacağım.
Kat telefonu kapattı ve telefonu Damien'a geri verdi. "Gerçekten aç bir Charonte bize doğru geliyor."
Sin başını salladı ama avucundaki kutuya bakarken yüzü hâlâ karanlıktı.
Kat onu teselli etmek için elini onun üzerine koydu. "Kardeşini bulacağız, Sin."
İfadesi kalbini acıttı. "Evet, ama tam olarak ne bulacağız?"
Bu düşünceyle midesi kasıldı ve içindeki öfkenin büyüdüğünü hissedebiliyordu. O ve annesi olmasaydı, Sin kardeşini koruyabilir ve onu güvende tutabilirdi. Onlar orada dururken bile Artemis'e işkence yapmak için yeni yollar planlıyor olmalıydı ve Kat bunun için onu bir nebze olsun suçlayamazdı.
Damien boğazını temizledi. "Şu anda gündüz, patron. Ama bu gece onu aramana yardım edebiliriz."
Sin başını salladı. "Bu işin dışında kal. Seni tereyağı gibi kesecekler."
Damien'ın yüzündeki ifade, biraz olsun korkmadığını söylüyordu.
"Peki ya Savitar?" diye sordu Kat, amaçlarına etki edebilecekleri birini düşünerek. "Ya da herhangi bir Chthonialı? Yardım etmeyecekler mi?"
Henüz yapmadılar. İç savaşlarından bu yana tek yapmak istedikleri kendi bölgelerini korumak ve gerisini görmezden gelmek." Sin bastonu yere koydu.
Kat, Kessar'ın buna nasıl tepki verdiğini hatırlayarak başını kaldırdı. Sadece bu iblisin duraksamasına neden olmuştu. "Elinde tuttuğun nedir? İblis kriptoniti mi?"
"Bir bakıma." Tam olarak saklamasını beklediği şey olan ince bir bıçağı göstermek için sapı kaldırdı. "Charonte'yi öldüren Atlantis hançerleri gibi Anu tarafından yaratıldı. Gallu'yu bu şekilde hizada tuttuk.
Ooo, bunun sesini beğendi. "Sende başka var mı?"
"Hayır," dedi içini çekerek. "Bunca yüzyıldan sonra kırılgan hale geldiler. Bu sahip olduğum son şey ve Anu daha fazlasını yapmak için ortalıkta olmadığına göre..."
Onlar mahvoldu. Sözleri söylemesine gerek yoktu; zihni bunları onun için söylüyordu.
"Atlantis hançeri üzerlerinde işe yarar mı?"
"Bilmiyorum. Birini aldın?"
"Tam olarak değil. Sadece sesli düşünüyordum. Blöfümü görmemen gerekiyordu.
"Düşüncelerini bozduğum için üzgünüm." Sin, her şeyde inanılmaz derecede sessiz olan Kish'e döndü. "Kumarhanedeki aynaları ortaya çıkarın. Tüm girişlerde ayna kaplama olduğundan emin olun."
Kat kaşlarını çattı. "Kara Avcıları uzak tutmak için mi?"
"Galluyu dışarıda tutmak için. Aynalar onlara ne olduklarını gösterir. Birinin yanına bile yaklaşmayacaklar."

Damien homurdandı. "Kara Avcıları dışarıda tutma fikrini daha çok seviyorum."
Kat ona sert bir bakış attı. "Bahse girerim yaparsın. Tabiri caizse, hiçbirinin burada evi temizlememiş olmasına şaşırdım.
Sin, "Onlara karşı pek samimi değilim," dedi. “Buradakiler buranın sahibi olduğumu biliyorlar ve yer veriyorlar. Ne de olsa, gerçek Kara Avcıların aksine, onlara vurmam veya öldürmem yasak değil ve bunu biliyorlar."
Ona alaycı, kara gözlü, tapınan bir bakış attı. Hatta ellerini çenesinin altında kavuşturdu ve sahte bir güneyli aksanıyla konuştu. "Sen çok tatlı bir turtasın. Diğer Kara Avcıların ren geyiği oyunlarını oynamana neden izin vermediklerini anlayamıyorum. Hepsine yazıklar olsun.”
Ufak bir göz devirmesi dışında onu görmezden geldi. "Damien, Kish aynaları yerine yerleştirene kadar daha fazla galuya dikkat et."
"Anladın."
Kish en yakın duvara doğru yöneldi.
Bastonu alan Sin döndü ve o kadar hızlı asansörlere yöneldi ki Kat ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldı.
Kapıyı onun için tutarken konuşmadı. Karaktersiz şövalyeliği karşısında şaşkına dönmüştü.
"Teşekkürler."
Geri çekilip uzun bir nefes vermeden önce başını eğdi. Onun bir şey söylemek istediğini hissedebiliyordu ama aynı zamanda söylemek istemiyordu. Gözlerine bile bakmazdı. Hareketlerinde inanılmaz derecede çocuksu bir şey vardı. Herhangi bir konuda kararsız olmak ona göre değildi ve bunu tuhaf bir şekilde sevimli buldu.
Sorumluluğu üstlenen Sin bir çubukta seks iken, bu çok sevimliydi. Sevimli ve tatlı.
Adam için garip bir ikilem, öğreniyordu.
Birkaç saniye sonra ona mahcup bir bakış attı. "Kardeşimi bulma yetkin var mı?"
Demek onu rahatsız eden buydu. Sin ondan yardım istemişti. Sık sık yapmadığından emin olduğu bir şeydi. Kahretsin, gördüğü kadarıyla, bunu hayatında ilk kez yapıyor olabilirdi. "Keşke. Üzgünüm."
Küfür etti.
"Ama..." dedi onu neşelendirmeyi umarak, "sfora büyükannemde var. Onu bulmak mümkün olabilir.”
Sin kaşlarını çattı. "Sfora?"
“Kristal bir küre gibi. Ondan size bir şeyler göstermesini istiyorsunuz ve o da gösteriyor. Genellikle."
O altın rengi gözlerdeki rahatlama eksik değildi. "Benim için dener misin... lütfen."
O kelimeyi ekleyiş şekli, “lütfen”in onun için de bir ilk olabileceğini söylüyordu. Kabul etmeliydi ki, onun bu yanını seviyordu. Bu adamla gerçekten arkadaş olabilirdi. "Evet."

Sin ona hissetmediği bir gülümseme sundu. Tek düşünebildiği, orada tek başına Zakar'dı. Onun düşmanlarının elinde ne çektiğini ancak tanrılar bilirdi.
Onu ne kadar uzun süre tuttuklarını kim bilebilirdi? Bu düşünce bile Sin'in midesini bulandırıyordu.
Kardeşi nasıl yakalanmıştı?
Zakar yaşıyor muydu? Ama bu düşünce Sin'in içinden geçer geçmez cevabı biliyordu. Tabii ki Zakar yaşıyordu. Gallu işkence ve kan dökmek için yaşadı. Eski bir tanrıya sahip olmak, tüm zamanların bonus turu olurdu.
Lanet olsun onlara. Sin, düşüncenin tutuşturduğu öfkeden zar zor nefes alıyordu.
Artemis onu çöle attığında, onu bulan ve sağlığına kavuşturan Zakar olmuştu. Kimse yaklaşmayınca, Zakar onu besleyip sağlığına kavuşturmuş ve güvenli bir yere götürmüştü.
Ve kardeşine borcunu nasıl ödemişti?
Gallu'nun onu almasına izin verecekti.
Günah, ihanet için ölmeyi hak etti. Keşke Zakar'ı telafi edebilseydi, ama o daha iyisini biliyordu. İşkenceyi ve acıyı hiçbir şey telafi edemezdi.
Kendinden tiksinerek, kapılar açılır açılmaz asansörden indi ve çatı katına döndü. Ellerini saçlarından geçirmeden önce bastonu bara dayadı ve kutuyu yere koydu. Hayal kırıklığıyla haykırmak istedi.
"Merak etme Sinan. Onları alacağız.” Kat teselli etmek için elini onun omzuna koydu.
O tek dokunuşun onu nasıl yatıştıracağını bilmiyordu ama bir şekilde yatıştırdı. Dahası, vücuduna onu anında ısıtan bir elektrik yükü gönderdi.
Ve bedeni onun varlığına aç bir şekilde tepki verse de zekası aldanmıyordu. Nezaketine rağmen, şu anda onunla olmasının tek bir nedeni vardı. "Annen dün gece beni öldürmen için seni gönderdi, değil mi?"
Kat, beklenmedik sorusu karşısında şok oldu. Bunu nasıl anlamıştı?
"Affedersin?"
Ona tehditkar bir bakış atmak için döndü. "Bana yalan söyleme Kat. Artemis beni öldürmeni istiyor. Kabul et."
Ahlaksızlığa gerek yoktu. Sin'e yeterince yalan söylenmişti ve o bu trendi sürdürmek niyetinde değildi. "Evet. O yaptı."
Belindeki gizli kınından bir hançer çıkarmadan önce acı bir kahkaha attı. Onun onun için gelmesini bekleyerek nefesini tuttu ama o gelmedi. Bunun yerine, ona verdi.
"Eğer niyetin buysa, devam et. Arkamı döndüğümde oturup senin saldırını beklemeyeceğim. Bu konuda erkek ol ve kavgayı bitirelim.”
Nedenini bilmiyordu, ama onun erkek olup onunla yüzleşmesini talep etmesi garip bir şekilde eğlendirmişti. Bu, onu şimdi öldürmeye hiç niyeti olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.
Kat hançeri barın üzerine koydu. "Ben annem değilim Sin. Beni kontrol etmiyor.

Bu onu sakinleştiriyor gibiydi. En azından birkaç saniyeliğine. "Ya onu öldürmeye gittiğimde? Nerede duracaksın? Arkamda mı, önümde mi?”
Ona hafif bir gülümseme sundu. "Onun peşinden gideceğini sanmıyorum."
Bakışları sert ve ölümcüldü. "Onun hayatı üzerine bahse mi gireceksin?"
"Evet. Çünkü onun ölümünün dünyanın dokusunu parçalayacağını biliyorsun ve onun aksine sen o kadar bencil değilsin. Ne zaman büyük bir tanrı öldürülse, güçleri evrene geri salınıyordu. Kimse güçleri almazsa, bir nükleer bomba gibi kolayca patlayabilirler. Özellikle ölmekte olan tanrı güneşten veya aydan doğduğunda. Bu tanrıların diğerlerinden daha fazla korunması gerekiyordu.
Ve Artemis, Sin'in güçlerini kendisinin üzerine emdiği için, bu onun yok edilmesini diğer herhangi bir tanrınınkinden iki kat daha tehlikeli hale getirdi.
Sin'in bakışları kısıldı. "Belki onun güçlerini alıp onun bana yaptığı gibi onun yerine geçerim."
Kat hâlâ ona satmaya çalıştığı şeyi almıyordu. "Bunu nasıl yapacağını bilseydin, şimdiye kadar yapardın."
Bakışlarını kaçırarak başını salladı. "Çok kolay güveniyorsun."
"Ve sen hiç güvenmiyorsun."
Yüzü asıldı, ondan uzaklaştı. "Haklısın."
Tamam, eski tanrı için bir tetikleyici öğrenmişti. Güven konusunda alay bile etmeyin. Orada sorunları vardı.
Yoldan sapıp alevler içinde patladığı tepeden aşağı yuvarlanmadan önce neredeyse buldukları yoldaşlığı geri getirmek isteyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. "Öyleyse, bir dahaki sefere Kessar kapını kararttığında onu topallayıp kanadığım için, o şeylerle nasıl savaşacağımı bana gösterecek misin?" Sözleri onu neredeyse gülümsetti.
Neredeyse.
"Ya sfora ve kardeşimi bulmak?"
"Bu düşünceyi bir saniye tut." Kat gözlerini kapadı ve düşüncelerinin akışına bıraktı. Bahçesinde büyükannesini gördü ve ağlamıyor olmasına rağmen Kat, Apollymi'nin üzüntüsünü hissedebiliyordu. Büyükannesi henüz ziyaretçi kabul edecek durumda değildi ve bu,
o yalnız Sin'in son ziyaretine hâlâ kızgındı ve Acheron'a olanlar için üzülüyordu.
Gözlerini açan Kat, Sin'e keskin bir bakış attı. "Biraz bekleyebilir miyiz? Büyükannenin henüz seni ya da beni görmek istediğini sanmıyorum. Ona biraz daha zaman ver... bir iki saat daha ve umarım bu sefer gittiğimizde seni şeytanlarına yem etmeye çalışmaz. Uygun mu?"
"Tam olarak değil. Ama öfkeli bir tanrıçayı aceleye getirmemek gerektiğini bildiğim için, bir parça sabır için çabalayacağım.”
Bu doğruydu. "Ayrıca," diye ekledi. "Simi geliyor ve bence o geldiğinde burada olmamız en iyisi."
"Evet," dedi hafif bir kahkahayla. "Çalışanlarımın ve müşterilerimin etrafında kesinlikle aç bir Charonte istemiyorum."

Doğruydu. Simi kendi başına bırakıldığında biraz vahşi olabilir. "Eğitim için hazır mıyız?"
Kıyafetlerine baktı. "Sana giyecek başka bir şey almamız gerekecek. Bunun eğitim için işe yarayacağını düşünmüyorum."
Dövüşmek için işe yaradı, ama derisini tırmalayan o şeyleri nasıl öldüreceğini gerçekten bilmesi gerektiğinde bunu işaret edip onu yabancılaştırma riskini almayacaktı.
Kat parmaklarını şaklattı ve kot pantolonu ile gömleği siyah antrenman pantolonuna ve tenis ayakkabılarıyla birlikte siyah bir atlete dönüştü. "Bu iş?"
"İşe yarar." Parmaklarını şaklatarak onun hareketini tekrarladı ve kendi kıyafetleri siyah eşofman ve sadece vücudunun koyu, yontulmuş kaslarını vurgulayan beyaz bir atlet olarak değiştirildi.
Ah evet bebeğim... Arzu içini delip geçerken nefesini içine çekmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. Yazık, zar zor giyinirken nefisti. Ve çıplakken ne kadar lezzetli olabileceğini merak etmesine neden oldu. Eylemlerinin, ortalama bir Kara Avcı'dan çok daha güçlü olduğunu kanıtladığını söylemeye bile gerek yok. Tüm tanrısal güçlerine sahip olmayabilir, ama onu son derece çetin kılacak kadarına sahipti.
Ona ne göstereceğini merak ederek koridorda büyük bir egzersiz odasına kadar onu takip etti.

* * *

Ash, rüyaları puslu bir sisin içinde bükülürken uykusunda inledi. Hayal kurmaktan gerçekten nefret ediyordu. Her zaman vardı. Hiçbir zaman mantıklı gelmediler ve bu, diğerlerinden daha yararlı ya da anlaşılır değildi.

Tanımadığı, ona eziyet eden iki kadın vardı. Biri uzun boylu ve sarışındı. Garip bir şekilde, ona Artemis'i hatırlattı. Ama o değildi. Bu kadının şefkati ve nazik gözleri vardı. Yüzünde üzgün bir ifadeyle onun yanında durdu.
"Bir gün birbirimizi tanıyacağız..."
Sonra diğeri öne çıktı ama yüzü sis tarafından tamamen gizlenmişti. Yine de ona kızgın olduğunu biliyordu. Gözleri gölgelerin arasından ona bakarken bile öfkeliydi. "Kim olduğunu sanıyorsun? Senden nefret ediyorum! Çıkmak. Seni bir daha görmek istemiyorum. Umarım park yerinde sana araba çarpar. Şanslıysam, seni bile yedekler. Şimdi git!"
Tonun zehiri içini parçaladı. Ona ne yapmıştı? Neden ondan nefret etsin ki? Bütün kadınlar onu severdi. Onun varlığına göz diktiler.
Ama bu değil.
Kafasını kesmek istedi.
Ash soğuk terler içinde uyandı. Artemis'in yatağında, işkencecisinin yakıcı dilinden uzakta olduğunu fark etmesi bir dakikasını aldı. Alnını silerek yavaşça doğruldu ve beyaz ipek çarşafların beline sarılmasına izin verdi.

Tanrım, uyumaktan ne kadar nefret ediyordu. Hayatı boyunca hiç iyi bir rüya görmemişti. Ama en azından bunlar onun geçmişine odaklanmıyordu. Onlar başka bir yerdendi.…
"Değersiz!"
Diğer odadan Artemis'in çığlığına kaşlarını çattı. Bunu bir şeyin kırılma sesi takip etti.
"Elimden gelenin en iyisini yaptım."
"Sen değersizsin!"
Ash başka bir şey duymadı ama sanki birisi onu yere çarpmış gibi hissetti. Vücudunun her yeri ağrıyordu ve nedenini bilmesi gerekiyordu. Yataktan kalktı, kıyafetlerini vücudunda gösterdi ve sonra yerde uzun adımlarla yürüdü ve büyük altın kapıları düşünceleriyle açtı.
Deimos, Artemis'i boğazından yere sabitledi. "Sen hiç-"
Ash onu kaldırıp savurmadan önce tehdidini bitirme şansı bulamadı. Deimos önce duvara sonra yere çarptı. Kiminle karşı karşıya olduğunu anlayana kadar saldırıya hazırlanarak ayağa fırladı.
Dudakları ve burnu kanayan Deimos yüzünü sildi.
Ash ona soğuk, duygusuz bir bakış attı. "Artık gitmelisin. Gerçekten mi."
Deimos beyaz mermer zemine kan tükürdü. Bakışları, şimdi Deimos'un onu bıraktığı yerde oturan Artemis'e kaydı. Bir kere kibirli görünmüyordu. "O piç kurusunun ölmesini istiyorsan Artemis, evcil hayvanını peşinden göndermelisin."
Normalde Ash böyle bir yorumun sorunsuz geçmesine izin verirdi. Ama bugün onu yanlış şekilde etkiledi. Ellerini uzattı ve Deimos'u doğruca avucunun içine aldı.
“İyi bir sebep olmadan birinin kıçını tekmeleme havasındayım. Uğradığına sevindim.” Deimos'un karnına diz çöktü ve tam ona yumruk atacağı sırada Deimos ortadan kayboldu.
Ah, hadi ama, dedi Ash yüksek sesle. "Söylediğim birşey miydi?"
Beklendiği gibi, Deimos sessiz kaldı. Tek bir kelime Ash'in onu sığınağına kadar takip etmesine ve işini bitirmesine izin verebilirdi.
Piç.
Hâlâ yatıştırılmamış, yerdeki yerinden kıpırdamamış olan Artemis'in yanına gitti.
Onun için ne kadar garip. Deimos'un saldırısından dolayı boğazının kıpkırmızı olduğunu ve yanaklarının öfkeden pembeleştiğini görünce dişlerini sıktı.
"İyi misin?" O sordu.
Sanki umursuyormuşsun gibi, diye küçümseyici bir sesle tükürdü. "Sen de hemen beni incitmiş olursun."
Onun gözlerindeki acıyı görünce alaycı bir anlaşma yorumunu ısırdı. Pastoral bir ilişkiden daha azına sahip olsalar da, yere düştüğünde ve incindiğinde onu tekmelemek onun elinde değildi. Hayatında bunu bir başkasına asla yaşatmak istemeyecek kadar incinmişti.
Yere onun yanına oturdu ve dizlerini göğsüne kadar çekti. "Peki ne oldu?"

Somurtkan somurtkanlığı yeni yürümeye başlayan bir çocuğu gururlandırabilirdi. "Hiç bir şey."
Bunun nereye gittiğini görünce kesik kesik bir nefes aldı. Konuşmak istiyordu ama ağzından çıkan her kelimeyi ağzından kaçırmasına neden olacaktı. Sevimli. Zamanını burada geçirmek istediği gibi. Öte yandan, normalde onunla vakit geçirmek için yaptığı şey göz önüne alındığında, bu bir gelişmeydi. "Hadi, Artie. ben daha iyi biliyorum Deimos'u Sin'in peşine gönderdin, değil mi?"
Burnunu çekmeden önce somurtkanlığı arttı. "Ne seçeneğim vardı? Hiçbir şey yapmazsın."
Hiç büyümeyecek miydi? Sadece bir kez, bir yetişkinle uğraşmak istiyor…
"Buradayken yapamam. Bunu biliyorsun. Onunla konuşmam için bana fırsat vermeyi reddettin."
"Burada olmasan bile hiçbir şey yapmazdın."
Muhtemelen doğru.
Tekrar burnunu çekti ve ona yandan bir bakış attı. "Bana ne olduğu kimsenin umurunda değil."
"Yapma Artemis," dedi dişlerinin arasından. "O acıma oyununu oynamıyorum ve sen de bunu biliyorsun. Babanın sana bebek yapmasını istiyorsan, o tepenin yukarısındaki büyük salonda."
Öfke gözlerine geri döndü. "Böyle hissediyorsan neden benimle kalıyorsun?"
Komik, bunu her gün kendine soruyordu. "Neden biliyormusun."
Yorumundan kaçındı. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?"
Bazen. Hayır, çoğu zaman. Ama onun şu anki savunmasızlığını hissediyordu ve asla anlayamadığı bir nedenden dolayı onu yatıştırmaya ihtiyacı vardı.
Evet, hasta bir orospu çocuğuydu. "Hayır, Artie, bilmiyorum."
"Yalan söylüyorsun," diye suçladı. "Aradaki farkı bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ona bakarken yanağından bir damla yaş süzüldü. "Senin için önemliymişim gibi bana sarılırdın."
Haklıydı ve üzücü olan şey, o zamanlar onun için kendi hayatından daha önemli olmasıydı. Ama bu on bir bin yıl önceydi ve aralarında pek çok şey değişmişti. "Sen de beni dövmezdin. Hatırlamak?"
Artemis başını salladı. "Sen ondan önce bile değiştin. Ölmeden önce bana kızmıştın."
Ash bununla uğraşmak istemiyordu. Geçmişi ilk seferinde yeterince acı vericiydi. Yapmak isteyeceği son şey, onu herhangi bir şekilde, biçimde veya tarzda yeniden yaşamaktı.
Ayağa kalkıp yatak odasına geri döndü ama Artemis onu takip etti.
"Sana ne oldu?" diye sordu.
Onunla tekrar yüzleşmek için arkasını dönmeden önce bu sorunun aptallığına güldü.
Gerçekten habersiz görünüyordu. "Nasıl unutabilirsin? Senin için ganimetten başka bir şey olmadığımı söylediğin gündü. Oh, bekle.... Kullandığın kelimeler tam olarak neydi?

"Birilerine bizden bahsedersen, tüm zeminim kanayana kadar seni şakağımda yüzdürürüm." Bu biraz heyecan vericiydi, değil mi? Ve sonra, ben kimseye hakkımızda tek kelime etmemişken bile bu sözünü yerine getirdiğinde, bu, sana değer veren her parçamı yok etti, Artemis."
"Dayak için özür diledim."
Ash onun sözleriyle yüzünü buruşturdu. Kelimeler. Sadece kelimelerin onun yüzünden çektiği acıyı ve aşağılanmayı silebileceğini düşündü. Çıplak teninde kırbaçların acısını hâlâ hissedebiliyordu.
İnsan babasının yokluğu yüzünden onunla yüzleştiği o öğleden sonra kız kardeşinin tiz feryatlarını şimdi bile duyabiliyordu. “Baba, dur! O masum. Artemis'le birlikteydi. Söyle ona Acheron! Tanrı aşkına, ona gerçeği söyle de bu dayağı durdursun.”
İnsan babası onu yere devirmişti. Daha sonra sırtına bir tekme attı ve safranın onu boğmak için yükseldiği noktaya kadar ayağını Ash'in boğazına bastırdı. "Ona ne yalanlar söyledin kurtçuk?"
Ash ayağını itmeye çalışmıştı ama babası ayağını nefes borusuna daha da bastırmıştı. Konuşmak neredeyse imkansızdı. "Hiçbir şey, pp-lütfen..."
"Küfürcü." O sırada babası geri adım atmış ve o çaresizce ezik yemek borusundan nefes almaya çalışırken Ash'i boğulmaya bırakmıştı. "Onu soyun ve Artemis'in tapınağına sürükleyin. Tanrıça onun cezasına tanık olsun ve eğer gerçekten onun yanındaysa, o zaman eminim onu savunmaya gelecektir.” Ryssa'ya kendini beğenmiş bir bakış atmıştı. "Artemis kendini gösterene kadar onu sunakta döv."
O günün aşağılanması onu hâlâ ruhunun derinliklerine kadar sızlatıyordu. Cellat ona daha sert vursun diye tezahürat yapan insanlar. Cellat onu döverken onu tokatlayan rahipler.
Acıdan her bayıldığında onu canlandırmak için yüzüne atılan su...
Her zerresi hafızasında hâlâ tazeydi.
Ve Artemis kendini iyi göstermişti. Ama Ash dışında kimse onu orada görmemişti.
Onun dayaklarını zevkle izlemişti. "Bana ihanet edersen ne olacağını sana söylemiştim." Sonra Ash'i döven cüsseli celladın yanına gitmiş ve ona daha da sert vurması, kırbaçları daha şiddetli yapması için fısıldamıştı.
Ash o sırada sadece yirmi yaşındaydı.
Nihayet her şey bittiğinde ve yalnızca celladın kolu dışarı çıktığı için, Ash üç gün boyunca şakağında asılı kalmaya terk edilmişti. Yiyecek yok, su yok. Rahat yok. Çıplak ve kanlar içinde. Ağrıyan. Yalnız. Ve o orada asılıyken, insanlar üzerine tükürmek ve onu lanetlemek için gelmişti. Saçından çekip dövmüşler.
Ona hiçbir şeye değmediğini ve aldığından başka hiçbir şeyi hak etmediğini söyledim.
Rahipler sonunda onu kestiklerinde, kafası kazınmış ve Artemis'in yay sembolüyle kafatasının arkasını dağlamışlardı.
Sonra bir atın arkasında zincirlerle saraya sürüklenmişti. Yer, yaralarını yeniden açmış ve daha fazlasını eklemişti. Odasına geri döndüğünde, acı

için konuşamıyordu bile. Günlerce soğuk taş zeminde yatmış, çok sevdiği kadının yanlış bir şey yapmadığı halde onu terk etmiş olmasına ağlamıştı. Adını sonuna kadar korumuştu.
Ve sadece bir özrün tüm bunları kolaylaştıracağını düşündü...
Kaltak çıldırmıştı.
Bugüne kadar Artemis, ilişkileri hakkında kimseye bir şey söylemedi. Beyni olan hiç kimse bu noktada bunu tahmin etmemişti. Sadece ne olmuştu? Onu tapınağına gizlice sokmasıyla geçen on bir bin yıl. Onu taciz ettiği on bir bin yıl.
Hepsi biliyordu ama hiçbiri belli etmedi. Hepsinin oynadığı aptalca bir oyundu ve ne için? Artemis'in kibri için.
"Tut beni Acheron," dedi titreyen sesiyle. "Bana eskisi gibi sarıl."
Onu itip kakmamak için elinden gelen tek şey buydu. Ama bu zalimce olurdu ve ne istese de onun kadar zalim değildi.
Bunun yerine, içinin ürpermesine rağmen onu kendisine doğru çekti. Kollarını onun beline dolayıp ona sarılmadan önce rüya gibi bir iç çekti.
Ash en çok onun şefkatinden nefret ediyordu. Bu ona bir zamanlar gördüğü rüyayı çok fazla hatırlattı. Halkın içinde elini tuttuğu bir rüya. Ona açıkça gülümsemesinden.
Bir insan olarak, onun ona değer vereceğini düşünecek kadar aptaldı. En azından varlığını kabul et.
Ama bunun yerine, o onun kirli sırrıydı ve her zaman da öyle olmuştu. Kendi erkek kardeşi tarafından ölmeden önce Ash'in toplum içinde adını anmasına bile izin verilmemişti. Ona asla dokunma, ona bakma ya da tapınağının önünden geçme. Onu sadece özel hayatında kabul etmişti.
Bir nebze nezaket için bile o kadar çaresizdi ki kabul etmişti.
"Seni seviyorum Acheron."
Anlamadığı kelimelere dişlerini gıcırdattı. Aşk... evet. Eğer bu aşksa, kesinlikle onsuz yapabilirdi.
Bir gülümsemeyle ayrılmadan önce dudaklarını öptü. "Tadın her zaman gün ışığı gibi."
Ve her zaman soğuk karanlığın tadına vardı.
Yorgun bir nefes verdi. "Daha iyi hissetmek?"
Göğsünü ovuşturarak başını salladı. "Yorgun görünüyorsun Acheron'um. Yatağına geri dön. Birazdan size katılacağım."
Yee-flippin'-haw, diye düşündü alaycı bir şekilde. Bunu bekleyemezdi. Orada bir asit lavmanı ile derecelendirildi. "Nereye gidiyorsun?"
Ayağa kalktı. İlgilenmem gereken bir şey var. Ama hemen döneceğim. Güven bana."
Sanki bir seçeneği varmış gibi?
"Acele etmeyin." Şanslıysa, el yordamıyla bir saat geçirebilirdi.
Her şeye kadir, ölümsüz bir tanrının dört gözle bekleyebileceği en iyi şey buyken gerçekten üzücüydü.
Artemis, kaybolmadan önce ona gülümsedi.

Kendini, Dolophoni'nin Hades'in bölgesinin en karanlık yerinde yuva yaptığı Yeraltı Dünyasına götürdü.
Deimos'u bulması uzun sürmedi. Büyük bir silah deposunun önünde durmuş, küçük bir el baltasının ağzını inceliyordu.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu, aklından ne geçtiğini merak ederek.
Sorusuna baktı. "Bıçak test ediliyor."
"Senin Sin'i bulman gerekmiyor mu?"
Bıçağı yere bıraktı ama elini diğer silahların üzerinde gezdirirken ona bakmadı. "Bağlı olmak. Kızın yoluma çıkmaya devam edecek mi?
Sözleri üzerine midesi bulandı. "Bağışlamak?"
Soğuk, uğursuz bir bakışla ona döndü. "Senin kızın. Bilirsin, senin gözlerine ve babasının güçlerine sahip, günah için yaratılmış bir vücuda sahip uzun boylu sarışın. Gerçekten o kadar aptal olduğumu düşünmedin, asla bilemedim, değil mi?
Artemis konuşamıyordu. Sadece Acheron'un bunu duymak için burada olmadığına minnettardı. Onu öldürürdü.
Deimos bakışlarını kıstı. "Bu yüzden beni Sin'i öldürmem için çağırdın, değil mi? Gerçeği öğrendi ve şimdi ölmesi gerekiyor."
Kendisine karşı kullanabileceği hiçbir şeyi ona vermeyi reddetti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."
"Elbette değilsin." Sesi alaycıydı. Aralarındaki mesafeyi kapattı.
Artemis duvara yaslanana kadar geriledi.
Deimos ona çarpık bir sırıtış verdi. "Yani bu, yoluma çıkarsa Katra'yı öldürme iznini aldığım anlamına mı geliyor?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kat'in hançeri gırtlağını az farkla ıskalayınca Sin eğildi. Onun becerisine gülümsedi, ondan son derece etkilendi. Ona vurmak için yaklaşabilecek birini ve özellikle tuğla bir ev gibi bir araya getirilmiş birini bulması pek sık olmazdı. Kish'in Angelina hakkında söylediği gibi, Kat onu siyah bir dantel ya da deri oyuncakla yaptığı sürece, kıçının Kat tarafından dövülmesine aldırmazdı. Evet, çivili kırmızı topuklu ayakkabılarla çıplak olduğu düşüncesi, yüzünü keserken bile onu sertleştirdi.

Geriye doğru sallanırken bileğini yakaladı ama dizinin bir kalp atışı sonra gelmesini beklemiyordu. Doğrudan kaburgalarına indi.

Hançeri kızın elinden çekmeden önce homurdandı. Bildiği bir sonraki şey, ona kafa attığıydı.

Başı geriye doğru savrulurken ve burnundan kan akarken acı kafatasını parçaladı.

Kahretsin, kadın sert vurabilirdi.…

"Omitanrı!" dedi anında. "Ben çok üzgünüm. öyle demek istemedim Kendini kaptırdım."

Alnı ve burnu hâlâ zonkluyor ve kulakları çınlıyor olsa da, kafasını sallayarak durumu açıklığa kavuşturdu. "Sağlam bir darbe indirdiğinde hep düşmanlarından özür mü diliyorsun?"

"Asla, ama ne zaman yanlışlıkla idman partnerime vursam bunu yaparım."

Başını ovuşturarak, onun terli alnındaki kırmızı noktayı fark edince gülümsedi. Yanaklarındaki kızarıklık gözlerini neredeyse parlatmıştı. Artemis'in kızı olsun ya da olmasın, Kat kesinlikle güzeldi.

"Ne?" dedi geri adım atarak.

"Hiç bir şey. Alnında bana vurduğun kırmızı yere bakıyordum. Benimkinin de aynı şekilde görünüp görünmediğini merak ediyordum.”

Uzanıp başının zonklayan yerine dokunmadan önce hafif bir kahkaha attı.

"Birazcık, Uni."

"Üniversite mi?"

Gülümsemesi aletini seğirtti. Tek boynuzlu at. Sanki birisi alnındaki kornayı kesmiş gibi görünüyorsun.” Gördüğü noktayı öpmek için kaldırdı.

O öpücük, şimdi acımasızca ağrıyan ciddi sertleşmeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Bir kadın yatağında çıplak olmadan onu böyle tahrik etmeyeli uzun zaman olmuştu. Ya da önünde diz çökerek.

Öte yandan sevgilileriyle pek konuşmazdı. Temelde onları kumarhanede gözetler, stratejik olarak pohpohlayıcı birkaç söz söylerdi ve kısa sürede tamamen çıplak ve ter içinde odasına girerlerdi. Onlarla işi bittiğinde, onları toplayacaktı.

Evet, erkeklere kötü bir isim veren oydu ve bunu biliyordu. Ama kadınların kumarhaneden ayrılmadan önce onun sıradan seksten başka bir şeyle ilgilenmeyeceğini bilmelerini her zaman sağlardı. Numaralarını alıp arayacağına söz vermedi, sadece onları askıda bırakmak için. Başından beri niyetinin ne olduğunu tam olarak biliyorlardı.

Kural olarak, Karanlık Avcıların insanlarla ilişki kurması yasaktı. Ve teknik olarak onların soyundan biri olmasa da hayatının bu kısmını kabul etmişti. Karısı sadakatsizlikleriyle onu yeterince küçük düşürmüştü. İstediği son şey, başka bir kadına duygularını kontrol etmesiydi. Bunun için yeterince güvenilir değillerdi.
Ama Kat ile ilgili bir şey farklıydı ve bunun ne olduğunu bilmiyordu. Bir yanı onun alay etmesinden zevk alıyordu. Cehennem, dikenlerinden bile zevk aldı. Bu daha önce hiç olmayan bir şeydi.
Ona sempatik bir şekilde surat asarken dudağını ısırdı. "Sana kafa attığım için gerçekten üzgünüm."
"Her şey yolunda. Bu hedefi korumayı unutmayın. Bir Daimon'un aksine, bir galu'yu geçici olarak durdurmanın tek yolu, tam gözlerinin arasına vurmaktır."
"Ya da omurgayı kes," dedi, şaşırarak. "İster inan ister inanma, dinliyordum."
"İyi. Bu bilgi hayatınızı kurtaracak." Ama konuşmalarına gerçekten konsantre değildi. Düşünceleri, göğüslerinin arasından akan ve atletinin altında şişen ter üzerindeydi. Aslında ağzı tatmak için sulandı.
Ondan sadece birkaç santim daha kısaydı ve on santimlik topuklu ayakkabılarla muhtemelen onu hafifçe kendisine bakmaya zorlardı. Nedenini bilmiyordu ama bu düşünceyi inanılmaz derecede seksi bulmuştu. Evet, kendisini yatağında, onun üstündeyken kolayca görebiliyordu, vücudu ona yaslanırken topukları dışında çıplaktı. Bu onu deli etmeye yetmişti.
Ne zaman bir ayakkabı fetişi geliştirdiğini bilmiyordu ama bu görüntüyü kafasından atamıyordu.
Teşekkürler Kish. Bu işkence için adamı daha sonra dövmesi gerekecekti.
Kat, Sin'in altın rengi gözlerindeki ateşli bakış karşısında yutkundu. Daha önce de erkeklerin ona şehvetle bakmasını sağlamıştı ama bundan etkilenmeye alışkın değildi. Nedense anlamadı, Sin'e karşı bağışıklığı yoktu. Onu asla mümkün olduğunu düşünmediği şekillerde tahrik etti.
Gözlerini kapattığında onun dudaklarını dudaklarında hissedebiliyordu. Teninin kokusu kafasını doldurdu ve o kokuyla yıkanabilmek için yüzünü onun boynuna gömmek istedi.
Avuçlarının altında dalgalanan o kasları hissetmek istiyordu. Ona karşı yalan söylemesi...
O çok hipnotikti. Elini sırtına koyup onu kendisine doğru çekmeden önce hançeri yere düşürme sesini zar zor duydu.
Yine de onu öpmedi. Sanki onun kendisini itmesini ya da başını çevirmesini bekliyormuş gibi ona baktı. Gözleri doymak bilmez bir şekilde yanarken dudakları onunkilerin üzerinde asılı kaldı.
Dayanamadı, parmaklarını onun yumuşak siyah buklelerine batırmak için elini kaldırdı ve başını kendisininkine doğru çekti. Dudakları birbirine değdiğinde memnuniyetle inledi. Tadının daha iyi olduğunu hayal bile edemezdi. Onun kollarından daha tatlı bir yer düşünemezdim.
Sin, ondan ayrılması gerektiğini biliyordu. Annesinin kızıydı…

Yine de dokunuşu onu ateşe verdi. Dudaklarının tadı, vücudunun onunkine karşı hissi... Geri kalan her şeyi unutmasına yetiyordu. Onu kucağına aldığında içinde nefret yoktu. Düşüncelerine eziyet eden geçmiş yok. Görebildiği, tadabildiği, koklayabildiği veya duyabildiği tek şey oydu.
Ve bundan zevk aldı.
Saçındaki eli omurgasından aşağı ürpertiler gönderdi. Dayanamadı, onu kollarının arasına aldı. Onu duvara yaslarken uzun bacaklarını beline doladı. Aç gözlerle ona bakarken, "Seni istiyorum, Katra," diye homurdandı onun dudaklarından. "Şu anda."
Kat, onun vücudunu bacaklarının arasında hissettiği için doğru dürüst düşünemiyordu. İhtiyaçla zonkluyordu ve her zerresi onun kendisine aç olduğu kadar ona da açtı. "Annem seni öldürecek."
Pis bir kahkaha attı. "Buna değersin."
Adamın sımsıkı sarıldığını hissedince dudağını ısırdı. Hiçbir erkek ona dokunmamıştı...
böyle değil. Doğrusu, kavga etmedikleri sürece birine hiç bu kadar yakın olmamıştı. Aslında biraz korkutucuydu. Hayatı boyunca bir erkeğin karmaşıklığı olmadan yaşamıştı.
Ve onlar bir komplikasyondu. Onlar hakkında her şey. Bir adam yüzünden büyükannesi sonsuza kadar hapsedildi. Annesi, gitmesine izin vermek istese de babasına sonsuza kadar bağlıydı. Cassandra bile artık özgür değildi. Wulf onun için her şey demekti ve onun hayatı olmuştu. Arkadaşı Geary, Arık'la kalabilmek için hayatının arayışından vazgeçmişti...
Aptal olma, Kat. Bu sadece seks... ömür boyu sürecek bir bağlılık olmak zorunda değil.
Keşke bundan emin olsaydı. Onunla olmak onu değiştirir miydi?
Sonra tekrar, nasıl olabilir? Simi değişmemişti. Hâlâ her zaman olduğu aynı iblisti.
Kat onun gömleğinin eteğini kaldırdığını hissetti. Daha ileri gitmeden karar vermesi gerekiyordu.
Evet veya hayır.
Sonunda kazanan merakıydı. Bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu ve daha önce hiç kimse onu bu kadar cezbetmemişti. Bir kadın onu kaybetmek zorunda olsaydı
bekaret, doğurganlık tanrısından daha iyi kime verilir? Herhangi birinin bildiği bir şey varsa, o da bir kadını nasıl memnun edeceğiydi.
Ve Kat bir korkaktan başka her şeydi.
Derin bir nefes alarak düşünceleriyle kıyafetlerini çıkardı.
Sin onun çıplak tenini kendi teninde hissedince nefesini dişlerinin arasına aldı.
Artık aralarında hiçbir şey yoktu. Hiç bir şey. Ten teneydiler. Bunun zihnine yerleşmesi tam bir saniye sürdü.
Onun çıplak güzelliğine hayranlıkla baktı. Göğüsleri mükemmel ve solgundu. Göğüs uçları pembe ve gergindi, onları tatması için ona yalvarıyordu. Birinin ucunu ağzına çekmek için başını aşağı eğdi.

Kat, onun nazik yalamalarına karşılık olarak midesinin çılgınca kasılmasına neden olan yabancı gıdıklamayla inledi. Burnunu göğsüne sürttüğünü görmek içini baştan aşağı ısıttı.
İnleyerek elini omurgasından aşağı ve koyu tenini bozan yara izlerinde gezdirdi. Kalbi gümbür gümbür atarken yanağını onun başının üstüne koydu. O ve ailesi ondan o kadar çok şey almıştı ki, başka birine asla vermediği şeyi ona vermesi doğru görünüyordu.
Ama bundan daha çok, onu böyle tanımak istiyordu. Onu çevreleyen, onu dolduran onun gücünü hissetmek. Vücudunu onunla paylaşmak istiyordu.
Onu tekrar öpmeden önce göğsüne acı bir nefes üflemek için göğsünden geri çekildi. Mmmm, o kutsaldı ve daha fazlasını deneyimlemek için sabırsızlanıyordu.
Sonra onları yavaşça yere indirdi.
Kat, onun üzerinde uzanmasından aldığı zevkle sızladı. Gerçekten çok lezzetliydi. Ateşli ağzını yavaşça vücudundan aşağı kaydırdı, her yerini yaladı ve alay etti. Dili tenine her değdiğinde titriyordu ve bu, sinir uçlarının dans etmesine neden oluyordu.
Sin, onun her okşayışında yaptığı küçük seğirmelere ve mırıldanmalara gülümsedi.
O mükemmeldi ve vücudunun her santimini bilmek istiyordu.
Parmakları ve avuçları teninin üzerinde dans etti ama onu eline aldığında elinden gelen tek şey hemen gelmemek oldu. Yüzyıllardır onun ne olduğunu bilen bir kadınla birlikte olmamıştı. Öte yandan, karısının ölümünden beri onun hakkında en temel şeyi bile bilen bir kadın olmamıştı. Bütün aşıkları tek gecelik ilişkiydi. Sadece bekarlığa daha fazla dayanamadığında gelip giden geçici yüzler.
Diğerlerinin aksine, işleri bittiğinde Kat hâlâ burada olacaktı. Dışarı çıkıp bir daha geri dönmeyecekti. Bu onu özel kılıyordu ve onun yatağında mümkün olan en iyi zamanı geçirdiğinden emin olmak istemesine neden oluyordu.
Yanından ayrıldığında, hiçbir şekilde eksik olduğunu söyleyemeyecekti. Onu öperek elini kalçasının üzerinden bacaklarının arasındaki kısa buklelere kaydırdı.
Sin, onun en mahrem yerine dokunmak için parmaklarını bacaklarının arasına kaydırdığında Kat'in nefesi kesildi.
Parmakları onun hassas kıvrımlarını okşarken ve dokunuşuyla canlanan kısmını bulduğunda, içinden bir ateş fırladı. Ve uzun parmağını onun içine soktuğunda yüksek sesle inledi.
İmkansızı hisseden Sin donup kaldı. Olamaz... Ağzı açık kaldı, Kat'a bakmak için geri çekildi. "Sen bir bakiresin?"
"Evet."
Bu onun daha da kafasını karıştırdı. "Nasıl?"
Çenesini kaldırdı ve konuştuğunda ses tonu alaycıydı. "Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım."

Gözlerini devirdi. "Nasıl bakire olduğunu biliyorum. Benim sorum şu ki, nasıl böyle kalmayı başardın?”
"Sana söyledim, beni gözetliyorlar."
Evet, ama on bir bin yıldır? Lanet etmek. Bu aşırıydı. "Artık seni izlemiyorlar."
Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme seğirirken, kaşının çizgisini takip etti. "HAYIR.
Beni sadece sen izliyorsun.”
Sin hala anlamamıştı. "Neden yüzyıllar boyunca bekleyip sonra da bir hevesle çöpe atasın ki? Beni neredeyse hiç tanımıyorsun.”
Yüzündeki ifade, herhangi bir kadının ona verdiği en yumuşak ifade olmalıydı ve bu onu eritiyordu. "Seni tanıyorum Sinan. Senin içindeydim… ve seni içimde istiyorum. Anlaması bu kadar güç mü?"
Sin'in bir yanı onu ve onun içinde uyandırdığı hassas duyguları lanetlemek istiyordu. Ona onun bir hiç olduğunu ve ondan hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söylemek istiyordu.
Diğer yanı sadece onu tutmak istiyordu. Kollarına girip onu olduğundan daha fazla yatıştırmasını sağlamak.
Sonunda dinlediği öfkesiydi. Kendini ona ya da başka birine açmaya gücü yetmiyordu. Geçmişte yeterince incinmişti. Hayatına daha fazla acı çekmek isteyeceği en son şeydi. Kullanılmaktan ve manipüle edilmekten geçti.
"Bu sana benim üzerimde herhangi bir hakimiyet sağlamaz."
"Öyle olmasını beklemiyorum."
"O zaman benimle yatarak ne umuyorsun?"
"Hiçbir şey Sin." Bakışları o kadar içten ve masumdu ki, ondan o kadar şüphelenmişti ki, içinde bir suçluluk dalgası uyandırdı. "Birkaç dakikalık zevkten başka bir şey değil. Senden başka bir şey istemiyorum. Söz." Kalbinin üzerine küçük bir X işareti yaptı.
Kafasını salladı. Bu kadar basit olamazdı. Yapamadı. “Buna inanması güç geliyor.
Bu dünyada hiçbir şey karşılıksız gelmez. Durmadan."
"O zaman kalk ve giyin." Sağa baktı. Kapı orada. Nasıl kullanılacağını bildiğine eminim. Bu gerçekten basit bir süreç. Bir ayağınızı diğerinin önüne koyun, düğmeyi çevirin ve devam edin.”
Bunu yapmalı. İstediği buydu, ama elini yanağına koyduğunda, şefkat onu kaybetti. O sadece tutulmak istedi….
Onun için lanet olsun. Yalnız kalmaktan çok sıkılmıştı. Eve, yaralarını sardığı ve savaşmaktan başka bir sebep olmaksızın yaşadığı boş bir odaya gelmek. Artık neden savaştığını bile bilmiyordu.
Onu daha az umursamayan bir dünyayı neden umursasın ki? Ama ona baktığında uzun zamandır görmediği şeyleri gördü. Merhamet. Mizah. Güzellik. Ve bu, olduğundan çok daha fazla ölümcül olan bir şeydi.
Onu sırt üstü çevirip vücudunu onunkine yasladığında duyguları çalkalanıyordu. O, dili ve dişleriyle çenesiyle dalga geçerken duyuları sarsıldı. Saçları tenine değdi ve onu gıdıkladı. Ama onu en çok ısıtan

vücudunun sıcaklığıydı. Şimdilik onun için kaybolmuştu. Dokunuşuna ve rahatlığına kapıldım.
Onu bu şekilde tutarken, oda yanıyor olsa bile ayağa kalkamazdı.
Kat, hayatı boyunca binlerce güzel çıplak erkek vücudu görmüştü. Kusursuz ve kusursuz, gelip geçmişlerdi.
Hiçbiri Sin'in yaralı güzelliğiyle karşılaştırılamazdı. Vücudu, onu güvende tutacak kimsesi olmayan bir adamın hikayesini anlatıyordu. Bu yönüyle ona babasını hatırlatıyordu.
Ama Sin, Acheron'a hiç benzemiyordu.
Sin'e manevi bir soğukluk vardı. O kadar çok yara almış bir adamdı ki artık iyiliğe inanmıyordu. Onun nezaketini bile kabul edemiyordu.
Yaşamak için ne soğuk bir yer.
Ve tek yapmak istediği onu ısıtmaktı. Herkesin ona zarar vermek istemediğini anlamasını sağlamak için. Bazı insanlara güvenilebilirdi. Herkes diğer insanları incitmek için dışarıda değildi. Hâlâ iyilik ve edep bulunacaktı.
Ama buna inanacağından emin değildi. Artemis'in tanrılığını aldığı gece hakkındaki gerçeği bir gün öğrenseydi, kesinlikle bunu yapmazdı.
Hayır, onu alıp güçlerini annesine verdiği gece. Çok yanlıştı ama annesini korumaya çalışırken yapmıştı. Aptallığı yüzünden kendini öldürebilirdi. O zamanlar annesinin ona söylediği her şeye inanmıştı.
Tam bir aptaldı.
Keşke geri dönüp değiştirebilseydi. Maalesef yapamadı. Şimdi yapabileceği tek şey onu teselli etmeye çalışmaktı. Mücadelesinde yardıma ihtiyacı olduğunda burada olmak.
Ve yapacaktı.
Sin, onun vücudunun her bir parçasını keşfederek aşağı kayarken onu kapüşonlu gözlerle izledi. Şimdi onun tereddütlü dokunuşundaki masumiyeti anlamıştı. merak
Ve vücudunun merkezine geldiğinde durakladı. Nefesini tutarak, onu dikkatle incelerken onun yumuşak bukleleri tırnaklarıyla taramasını izledi. Özellikle ne kadar sert olduğu göz önüne alındığında, ona bakması ve ona dokunmaması acı vericiydi.
Bakışları onunkiyle buluştu. Ona dokunmadan önce ağzının bir kenarı şefkatli bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Memnuniyetle inleyerek sırtını büktü. Parmakları kesesinden ucuna kadar aletinin uzunluğunu inceledi ve bu sırada onun zevkten kıvranmasını izledi.
Parmaklarını ağzıyla değiştirmek için başını eğmeden önce gülümsemesi genişledi.
O nazikçe emip yalarken Sin gelmemesi için kafasını yere vurmak zorunda kaldı. Lanet etmek. Kahretsin, dili konusunda cidden yetenekliydi.
"Bunu daha önce yapmadığına emin misin?"
Güldü, onu gıdıkladı. Başını sallamak için geri çekildi. "Daha önce hiç."
Kahretsin... tek düşünebildiği buydu.
"Durmak zorunda değildin."

Kat ona kaşlarını kaldırdı. "HAYIR?"
"Asla."
Yüzüne soğuk bir nefes üflemeden önce diliyle onun ucuyla dalga geçti. Evet, tamam, durma zamanı gelmişti. Aksi takdirde ikisi de hayal kırıklığına uğrayacaktı.
Sin doğrulup onu kendine çekti. Burnunu onun boynuna sürttüğünde Kat mırıldandı. Bıyıkları teniyle dalga geçiyor, göğüslerinin şişmesine ve karıncalanmasına neden oluyordu. Duyguları hızla dönerken başını ona doğru eğdi. Onu kazığa oturtmak için üzerine indirmeden önce ellerini kalçalarının iki yanından destekledi.
Acı zevkini böldüğü için gerilmişti.
"Şşt," diye fısıldadı kulağına. Dili onun memesinin etrafında dönerken nefesi kavurucuydu.
Bedeni, onun kalınlığını almaya alışırken tutuştu.
Sin onun yeniden gevşediğini hissetti. Ellerini onun pürüzsüz sırtında gezdirdi ve poposunu avuçladı. Onu kaldırdı ve ona karşı nasıl hareket edeceğini gösterdi. Çabuk öğrenen biriydi. Kısa sürede, tüm vücudunda yankılanan tatlı, yavaş bir ritme alışmıştı.
Onu sürerken onu izleyebilmek için yere yaslandı. Vuruşlarında utanmazdı. Ah, onu orada öyle görmek... onu öldürmeye yetmişti.
İyi ki ölümsüzdü.
Gülümseyerek, ona binerken klitorisini okşayabilmesi için elini aşağı indirdi. Ona dokunduğu anda, küçük bir zevk ciyaklaması yaptı.
"Öyle mi sence?"
"Mmmm-hmmm," diye soludu.
Kendini tutmak onun için bir işkenceydi ama bunu ona yapmazdı. Sebepsiz yere eski doğurganlık tanrısı değildi. Ondan önce bitirmesinin hiçbir yolu yoktu.
Onu öldürse bile.
Kat, Sin'e bakarken erimiş hissetti. İçinde bir erkeğe sahip olmanın ne kadar iyi hissettireceğini asla hayal etmemişti. Bu konuda çok doyurucu ve özel bir şey vardı. Hiç kimseyle paylaşmadığı şeyleri onunla paylaşıyordu. Samimi ve özeldi.
Elini onun ellerine almak için uzanmadan önce o altın gözlere baktı. Onu dudaklarına götürüp avucuna bir öpücük kondurdu, sonra parmaklarının arkasına bir öpücük kondurdu.
Birisi onu nasıl incitebilirdi? Bu onu kızdırdı ve korumacı yaptı. En çok da onu üzdü. İnsanlar çok acımasız olabilirdi ve tanrılar daha da beterdi.
İçinde tuhaf bir zevk başlarken Kat'in düşünceleri dağıldı. Sıcak ve kötüydü ve onun her yerine yayılmıştı. Bir dalga gibi, artık dayanamayacak hale gelene kadar birikiyor ve tepeye çıkıyor gibiydi. Sevgili tanrılar, adam ona ne yapıyordu?
Bir saniye sonra, vücudu her tarafının titremesine neden olan yoğun hislere dönüştü.
Hatta bir yanı korkmuştu.

Sin, onun vücudunun onunkinin etrafında kasıldığını hissedince zaferle güldü. Kalçalarını ellerinin arasına alarak, orgazmını yoğunlaştırarak ona daha da bastırdı. Aslında ona doğru eğilirken ağladı.
Saçları onu gıdıkladı ve bir kalp atışında onun doruk noktasına katıldı. İçini mutlak bir zevk kaplarken homurdandı. O mükemmeldi ve onu nefessiz ve zayıf bıraktı. O kadar zayıftı ki, bu hayatta bir daha hareket edebileceğinden şüpheliydi.
Ona doğru düştü ve vücuduyla onu örttü. Kollarının arasına girerken, alışılmadık bir kıkırdama ağzından kaçtı.
"İyi misin?" diye sordu, onun için endişelenerek.
"Güzel," dedi rüya gibi bir ses tonuyla. “İyi beslenmiş bir kedi yavrusu kadar tatmin olmuş hissediyorum.”
Ona güldü. "Evet, bu duyguyu biliyorum." Onu kollarının arasına aldı ve onunla birlikte yuvarlanıp onu yere yasladı. Haklıydım. Annenin beni öldürmesine değdi.
Başını yere eğdi ve onu öptü.
Kat onun ellerinin altında kaslarının esnemesine iç çekti. Tadı inanılmaz derecede güzeldi... Buradan hiç ayrılmak istemedi. Durmadan.
“Ah, aman tanrım, çıplak insanlar! Hasta olacağım!"
Sin, kapıdan gelen derin, kadınsı sesle gerildi. Başını çevirdiğinde bir değil iki Charonte iblisi görünce ağzı açık kaldı... En azından öyle olduklarını düşündü. Ancak derileri, türlerini her zaman belirleyen bir şey olan, girdaplı renklerle benekli değildi. Aksine, yirmili yaşlarının başındaki iki kadına benziyorlardı.
Biri, kısa siyah kadife bir elbise ve korse bağcıklı çizmelerle, bir Goth üniversite öğrencisi gibi siyahlar içindeydi. Saçları siyahtı ve aralarında kırmızı çizgiler vardı. Diğeri sarışındı, bir kot pantolon ve bol, dökümlü kırmızı bir bluz giymişti.
"Öyleyse bakma," dedi koyu saçlı iblis, garip bir şekilde Apollymi'ye benzeyen sarışın olana. "Görmek istemiyorsan neden bakıyorsun? Bak, işte orada.”
Duvardaki Dali tablosunu işaret etti. “Burada resimlerle güzel duvarlar var. Onun yerine onlara bakmalısın, o zaman hasta olmazsın. Nasıl çalıştığını gör?"
Kat, onun altından kayarken ve kıyafetlerini vücudunda gösterirken gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. "Merhaba Simi."
Sin hızla giyindi ve iblislerin onun ne olduğunu anlayıp saldırmasını bekledi. Yapmadılar.
Koyu saçlı iblis, bir dizi küçük dişini göstererek gülümsedi. "Merhaba akra kedicik. Buraya gelmem çok uzun sürdüğü için üzgünüm ama birisi” -sarışın iblise öfkeyle baktı-
"O olmadan gelmeme izin vermezdi çünkü Vegas'ta görmek istediği bir sürü ışıltı olduğunu söyledi. Simi ona yanıldığını söyledi ama dövüşü kimin kazandığını görüyorsun, değil mi?” Yüksek bir huy sesi çıkardı. "Tek çocuk olduğun için çok şanslısın. Simi zamanını birisinin önünde özlüyor" - tekrar

sarışın iblise baktı, ama bu tirad arkadaşını şaşırtmadı - "bu Xirena'nın gelip evime taşınması olurdu. Simi, akri onu odasını paylaşmadığı için çok şanslı."
Xirena gırtlağından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Ah, kes şunu Xiamara. Tek yaptığın sızlanmak, sızlanmak, sızlanmak. Sen bir şeytansın. Öyle davran."
"İblis?" Simi homurdandı. "Onlardan oluşan bir ordudan daha şeytan olduğumu biliyorsun. Ben Simi'yim ve Simi istediği gibi davranıyor çünkü akri benim gelmiş geçmiş en iyi iblis olduğumu söylüyor. Akri'nin seni benimki gibi sevmediğini kıskanıyorsun.
Sin, değiş tokuşları karşısında şaşkına döndü. İblisleri hiç bu kadar konuşkan görmemişti. Simi, et yiyen bir iblisten çok şımarık bir genç kıza benziyordu. "Bu... nedir...?" Onları anlamlandırmaya çalışırken saçma sapan olduğu için durdu. "Buna daha önce hiç şahit olmadığımı söylemeliyim. Bunu çok mu yapıyorlar?"
Kat güldü. "Simi henüz kardeşine uyum sağlamadı. Sosyalleşme sorunları yaşıyorlar."
Xirena dudağını büktü. "Lanetli tanrının kız kardeşimi tuhaf kıldığı gerçeğinden başka bir sorunum yok."
Sin kaşlarını çattı. "Lanetli tanrı Acheron olabilir mi?"
Simi ona ait, diye açıkladı Kat.
Ah... bu iyi olamazdı.
Simi ışınlandı. "Simi, akri'nin kızı."
Xirena boğucu bir ses çıkardı. "Lanetlenmiş tanrının kızı olmadığını sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Sen iki iblisin kızısın! Akri'ne baban demeyi bırak. Kanatlarımı sarkıtıyor."
Simi, Xirena'ya dilini çıkardı. "Akri benim babam. Öyle dedi ve öyle, böylece kanatların istedikleri kadar sarksın, çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.
İkisi hâlâ Sin'in kafasını karıştırıyordu. Bu ikisinin gallu ile savaşmalarına nasıl yardım edeceklerdi? Kessar onları parçalayacaktı. Rahatsız bir şekilde ensesini ovuşturarak Kat'e baktı. "Başka bir grup iblis bulmayı düşünmememiz gerektiğinden emin misin? Nasıl tartıştıkları göz önüne alındığında nasıl yardımcı olacaklarını anlamıyorum.
"Ah, güven bana," dedi Kat kısa bir kahkaha atarak, "resme yiyecek gelir gelmez kavga durur."
"Yiyecek?" Simi tiradını anında durdurdu. "Yiyecek nerede?"
"İyi yemek mi?" Xirena araya girdi.
Simi kardeşine gözlerini devirdi. "Kötü yemek diye bir şey var mı?"
"Evet, işte Daimon. Bir çeşit oyun tadındalar ve dişlerime saplanıyorlar.
"Ah, bu doğru," diye onayladı Simi. "Ama New Orleans'tan o gamey tadı öldürebilecek bir tür barbekü sosum var. Onları gerçekten iyi yiyor. Daimon etini insan ve opossum ile hemen oraya sıralayın.
Xirena heyecanlanmış görünüyordu. "Odanda üzerinde deri kırbaçlı kadınla birlikte gördüğüm sos mu?"
"Oh hayır. Bu Acı ve Istırap, ama bu da iyi. Bunda şişman bir ejderha gibi ateş püskürten bir adam var, ama o şişman değil, o—"
"Affedersiniz, iblisler?" Sin onların sözünü keserek sordu.

Menülerine eklenecekmiş gibi ona baktılar.
Ve tüm dikkatlerinin altına girmek büyük bir hataydı. Xirena'nın bakışları onunkilerle buluşur buluşmaz, siyah gözlerindeki tanıdıklık onu aydınlattı. "Sen bir Sümerlisin."
Gözleri sarı parladı, derisi kırmızı ve siyahla beneklendi ve sırtından siyah kanatlar çıktı.
Dövüşe hazırlandı ama o saldıramadan Kat onun önüne geçti. "Sakin ol Xirena. Günah bizden yana."
Xirena yere tükürdü, bu onu çok sinirlendirdi ve temizlikçilerin de bundan hoşlanmayacağından emindi. "Tüm Sümerlilere ölüm."
"Hepsi kötü değil," dedi Simi, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Akri, uzun süredir balıkçı olan bu Sümerliyi tanıyordu. Simi'ye çok iyi davranıyor. Bana hepsi zeytinyağına batırılmış ve üzüm yapraklarına sarılmış bu lezzetli balık toplarını yedirirdi. Sonra Simi'ye balık köftesi ve göz küresi yemesine izin verirdi. Balık gözleri çok lezzetli, özellikle zeytinyağında."
Xirena ona homurdandı, "Sümerlerin hepsi Charonte'nin düşmanıdır."
Simi elini beline koydu ve başını kaldırdı. "Pekala, bu çok aptalca. Bütün bir ırktan nefret edemezsin çünkü bir ya da iki tanesi kötü. Sümerlere karşı neyin var ki?"
"Gallu iblislerini bizi öldürmek için yarattılar."
"Aaa." Simi'nin yüzü aydınlandı. "Gallu iblislerini seviyorum. Yaktığınızda çok çıtır çıtır oluyorlar. Akri onları düzinelerce yememe izin verirdi. Ve o da hiç umursamadı - benim insanları yediğim zamanki gibi değil. Ama sonra tüm galular gitti ve Simi artık onları yiyemedi. Onları gerçekten özlüyorum. Çok lezzetliydiler."
"Ve şimdi geri döndüler," dedi Kat, dikkatlerini tekrar üzerine çekerek.
Xirena'nın ifadesi bir gübre fabrikasına yeni girmiş gibi görünüyordu.
Simi heyecanlı görünüyordu. "Onları yiyebilir miyim?"
Sin başını salladı. "Afiyet olsun."
Kat omzunun üzerinden ona azarlayıcı bir bakış attı. "Evet Simi. Ama onlarla savaşmamıza yardım etmeniz için size ve Xirena'ya ihtiyacımız var."
Xirena çenesiyle Sin'i işaret etti. "Sümerleri onlara beslememiz gerektiğini düşünüyorum. Bunu hak edecekti."
Kat ona cıktı. "Xirena..."
"Sana söylemiştim Katra," dedi Simi şarkı söyler gibi bir ses tonuyla, "çok kötü. Bakmadığın zamanlarda küpelerini yemesini sağlamalısın. Ve onlar da iyilerdi.
Elmaslarla kaplı... çok parlıyorlar."
Xirena, Simi'ye ters ters baktı. "Pekala, bizi nasıl öldürdüklerini görseydin sen de kötü olurdun ve güçlerini korumak için akri'n olmadan onları yemek kolay olmayacak. Onlar bizi öldürebilecek şeytani iblisler." Katra'ya baktı. "Lanetli tanrı yardım edecek mi?"
Kat tereddüt etti. Dilerdi ama şu anda bu bir seçenek değildi. "Bunu onun yardımı olmadan yapmaya çalışacağız."
Xirena'nın gözleri büyüdü. "Bunu neden yapalım ki?"

"Çünkü akri, Katra'yı bilmiyor," diye açıkladı Simi. "Onun hakkında bir şey öğrenirse gerçekten üzülürdü ve Simi, Akri'yi üzmek istemez, bu yüzden ona Katra hakkında tek kelime edemezsin. O kızıl saçlı orospu-tanrıçayla uğraşmak zorunda olduğu için zaten yeterince üzgün."
"Simi," dedi Kat uyaran bir ses tonuyla.
“Eh, o bir orospu-tanrıça. Onu sevdiğini biliyorum akra-Kat ama gerçekler gerçek ve o huysuz bir düve."
Xirena dudaklarını şapırdattı. “Uzun zamandır düvem olmadı. Burada hiç düve var mı?”
Simi, ablasına yan yan baktı. "Olympus'ta büyük bir kırmızı olanın nerede olduğunu biliyorum."
Kat başını salladı. "Simi!"
"Ne?" Geniş, masum bir ifadeyle gözlerini ovuşturdu. "Eğer Xirena onu yerse, bunun için nasıl başım belaya girer?"
Sin homurdandı. "Çocuklarla uğraşmak gibi. Ey tanrılar, Atlantisliler buna nasıl dayandı?”
Kat aynı şeyi kendisi de merak ederken elini şakağındaki zonklamaya bastırdı. "Normalde bundan biraz daha sessizdirler."
İkna olmuş görünmüyordu. "Gerçekten mi?"
"Apollymi onların dizginlerini sıkı tutuyor."
Apollymi'nin adı geçince Xirena tısladı. "Orospu-tanrıçaya ölüm! Charonte tükürüğünün alevli çukurunda ölsün.”
Sin, Xirena'nın kınamasına güldü. Kahretsin Kat, kaybettiğin için kazanamazsın. Senden başka aileni gerçekten seven biri var mı?”
Teslimiyetle içini çekti. "Bazı günler öyle görünmüyor."
"Konuşacak olan sensin," dedi Xirena ters ters. "Senin aileni de kimse sevmiyor."
"Evet!" Simi durakladı. Ablasına fısıldamak için elini yüzüne koydu, "Bu doğru mu?"
"Evet."
"Evet!" Simi, amacını kanıtlamak için yumruğunu havada salladı.
Sin ona başını salladı. "Sanırım bundan migrenim ağrıyor."
"Migren olamazsın," diye hatırlattı ona Kat.
"Öyleyse bu bir tümör... iki iblis büyüklüğünde."
Onun sert ses tonuna güldü. "Yardım istedin. Sana süvarileri veriyorum.”
Bunu o yapmıştı. Ancak Sin, tedavinin hastalıktan bin kat daha kötü olamayacağına ikna olmamıştı. "Tuhaf, içimde süvarilerimizin yine de ikimizi de ezip geçebileceğini ve sonra bizi yiyebileceğini hissediyorum."
Kat ona sinirli bir bakış attı. "Peki nerede kalıyorlar?"
Sin soru karşısında tereddüt etti. Onları kendi haline bırakmak ona iyi bir fikir gibi gelmedi.
"Yalnız bırakılabilirler mi?"
Omuz silkti. "Akşam yemeği için aşağıda turistleri devriye gezen Daimonlardan daha tehlikeli olduklarını anlamıyorum."
"Kanatları ve boynuzları yok."

Xirena insan görünümüne geri döndü. "Biz de. Biz onları istemediğimiz sürece.”
Simi bir öğrenci gibi elini kaldırdı. "Daimonlar turistleri yiyorsa, biz de yiyebilir miyiz?"
"Hayır," dedi Sin ve Kat aynı anda.
"Pekala, kaka." Simi somurttu. "Neden Daimonlar özel muamele görüyor?"
Xirena öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Belki de Katoteros'a dönmeliyiz. En azından orada ne zaman acıksak yememiz için ejderha şeyleri var.”
Simi'nin yüzü bembeyaz oldu. "Akri'nin evcil hayvanlarını mı yedin? Kötü Xirena. Gitmelerinden hoşlanmıyor.
Oooo, eve geldiğinde ve onları kayıp bulduğunda saklansan iyi olur. Çok üzülecek.”
Kat boğazını temizledi ve onları bu konudan uzaklaştırmayı ve yeniden tartışılması gereken konuya dönmeyi umdu. Sin'e baktı. "Onları QVC ile bir odaya koyabilirsiniz ve midyeler kadar mutlu olurlar."
"QV?" dedi iblisler bir ağızdan.
Simi saatine baktı. “Diamonique zamanı da. Televizyon nerede?”
Sin, Kish'i arayıp iki iblise süitinin koridorun sonundaki bir odayı ayırmadan önce kaşını ovuşturdu.
Kish onları almaya ve odalarına göstermeye geldiğinde hala nefis Diamonique aroması hakkında gevezelik ediyorlardı.
Sin kapı eşiğinde durup onların gidişini izledi. "Onlar oradaki bazı iblisler."
"Evet," dedi gülümseyerek aralarındaki mesafeyi kapatırken, "onlar. Simi'ye bir şey olmayacağından emin olmalıyız. Acheron ikimizi de öldürür.”
Sin'in gözleri ona bakarken yumuşadı. "Bir şekilde seni öldüreceğinden şüpheliyim. Ama öte yandan ben büyük olasılıkla birkaç kafa eksik olurdum.
Kaşlarını çattı. "Çift?"
Omuzlarındakini işaret etti, sonra elini kasıklarına daldırdı.
"Ah." Kat güldü. "Berbatsın."
"Evet, ama çoğu yaratığa karşı kendimi tutabileceğimi bilsem de, Ash'in kıçımı bir kutuda bana teslim edebildiğini biliyorum. Bu nedenle, mümkün olduğunca onun iyi tarafında kalmaya çalışıyorum.”
Bu ifadeyi satın aldığından emin değildi. "Ondan gerçekten korkmuyorsun, değil mi?"
"Kesinlikle korkmuyorum. Sadece çok saygılı. Bir süre insan olarak yaşamasını sağlayarak ona yaptıkları için Kaderlere teşekkür ediyorum. Olmasaydı, evrenin nasıl bir yer olacağını hayal edebiliyor musunuz? Onun ve Apollymi'nin komuta ettiği gücü bir düşünün. Şimdi üzerine tipik bir tanrının egosunu koyun.”
Evet, kabusların konusuydu.
Ama aynı zamanda, Acheron'u bu hale getiren şeyin bu olup olmadığı sorusunu da akla getiriyordu. Bu, Kat'in üzerinde çokça düşündüğü bir soruydu. "Yine de vicdanın var. İstediğini elde etmek için insanları ezip geçtiğini hayal bile edemiyorum.”

“Tanrılığımı kazandığım zamanki yaratıkla şimdi aynı yaratık değilim. Gençken, babamın bize yaptıklarına kızgın ve kırgındım ve bir tanrı olarak kanıtlayacak çok şeyim vardı. Bir insan olarak yaşamanın pek çok şeye bakış açınızı değiştirmenin çok ayıltıcı bir yolu olduğundan bahsetmiyorum bile.”
Sesinin tonuyla Kat'in midesi bulandı. Bakışları boynundaki yara izine takıldı. Dokunmak için uzandı ve bu yaranın ona ne kadar acı vermiş olabileceğini düşündü. Güçlerini aldığı için ondan özür dilememek için dudağını ısırmak zorunda kaldı.
Kendisi de çok genç ve aptaldı. Çoğu çocuk gibi o da annesinin kusurlarına karşı kördü. Sadece Artemis'i memnun etmek ve onu mutlu etmek istemişti. Bir hatanın bir başkasını bu kadar çok inciteceğini ve dünya tarihini değiştireceğini nereden bilebilirdi?
Keşke güçlerini annesinden alıp ona geri verebilseydi ama Artemis bunu yapmasına asla izin vermezdi. Eğer denerse annesini sonsuza dek kaybedecekti ve Artemis'in kusurlarına rağmen Kat onu seviyordu. Annesini incitecek bir şeyi asla yapmazdı.
Sin, Kat'in elini boynundan çekti ve avucuna hafif bir öpücük kondurdu. Buna rağmen gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Onun yanına yaklaşmasına izin veriyordu ama her an ona sırtını dönebilirdi. Korkutucu ve gıdıklayıcıydı.
Hala kardeşimi bulmamız gerekiyor, diye hatırlattı ona.
Kat başını salladı. "Elbette. Sanırım yalnız gitmem en iyisi. Gidip büyükannemin sfora konusunda yardım edip edemeyeceğine bakacağım.”
Ve eğer kabul etme modundaysa. Bunun gibi bir şey için Apollymi'nin mutlu ve yardımsever olmasını istediler. Aksi takdirde, ziyaret etmek zaman kaybı olur ve büyük ihtimalle onlara yardım etmeyi reddetmesiyle sonuçlanır.
Kat, Sin'den uzaklaştı ama daha odadan çıkamadan Sin, elini onun koluna koydu.
"Teşekkürler Katra. Yardımın için minnettarım.
Nedenini bilmiyordu ama bu birkaç kelime kalbini hoplattı. "Rica ederim."
Şefkatle sıkmadan önce başını eğdi. "Bana verdiğin hediyeyi de unutmadım. Tekrar teşekkürler."
Öne çıktı ve yanağına nazik bir öpücük kondurdu. "Yakında döneceğim."

* * *

Artemis yatak odasına yaklaşırken tereddüt etti. Başparmağını kararsızlıkla çiğnedi.

Belki de bir süreliğine Zeus'un tapınağına gitmeli ve kendi başına bir şeyler düşünmeliydi...
"Ne yaptın?"
Arkasından gelen Acheron'un sesiyle sıçradı. "Yatakta olduğunu sanıyordum," diye tersledi.
"Lavaboya gitmem gerekiyordu."
"Ah."

Dönen gümüş gözleri ona bakarken deliciydi. "Ne yaptın Artie?
Ve "Hiçbir şey" deme. Bu arada, beni ciddi şekilde kızdıracağını biliyorum.
Onu bu kadar kolay okuyabilmesinden nefret ediyordu. Bunu nasıl yaptı?
Ama savunmada olan kişi olmayı reddetti. Bu yüzden her zaman yaptığı şeyi yaptı. Saldırıya geçti. "Pekala, bu senin kendi hatan."
Gözlerini ona çevirdi. "Tabiki öyle. Her şey her zaman benim hatam. Peki ben şimdi ne yaptım?"
Bakışlarını öfkeyle ona dikti ama içinde hâlâ ondan korkan bir yan vardı. En çok neye ihtiyacı olduğunu ve en çok da neden ihtiyacı olduğunu söylediğinde ne yapacağından korkuyordu.
"Sana söylemeden önce bana iki şey için söz vermelisin."
Çenesinde bir tik çalıştı. "Ne?"
Aralarına daha fazla mesafe koymak için bir adım geri çekildi. "Öncelikle beni öldürmeyeceksin.
Durmadan. İkincisi, burada bir hafta daha kalacağın."
Kül tereddüt etti. Onunla böyle bir pazarlık yapmak istemesi için bu, tahmin ettiğinden daha kötü olmalıydı. Mideleri öfkeyle düğümlendi. Gözlerinin kızardığını ve yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Ama bunu umursamayacaktı.
Ve ona istediğini vermezse, onu bu kadar gerginleştiren her ne ise ona asla söylemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.
"Tamam aşkım. İyi."
Sözleri söyle, Acheron. Onlara bağlı olduğunu bilmek istiyorum."
Sıktığı dişlerinin arasından konuşmadan önce küfretti. "İyi. Söz veriyorum seni öldürmeyeceğim ve—"
"Durmadan."
Ash, "Hiç." demeden önce derin bir nefes aldı. Tanrım, onu nasıl boğmak isterdi.
"Ve bir hafta daha burada kalacaksın... benim için bir şey yapmana ihtiyacım yoksa."
Bu onun kanını dondurdu. "Ne yap?"
"Söyle Acheron, sonra sana söylerim."
Ah evet, bu onu çileden çıkaracaktı. Sadece sözünü tutabileceğini umuyordu. Aksi takdirde, onun yanında ölecekti. "Elbette. Bir şey yapmamı istemiyorsan, bir hafta daha buradan ayrılmayacağım."
Uzun, rahatlamış bir nefes verdi. "İyi. Şimdi tam orada duruyorsun."
Tamam... Yaptı ve onun nesi olduğunu merak etti... onun bencil ve soğuk olmasının yanı sıra.
Öte yandan, odanın diğer tarafına, ondan uzağa taşındı.
"Ne yapıyorsun Artemis?"
"Sana söylemem gereken bir şey vardı."
"Var," diye düzeltti. "Ve evet, bunu zaten tespit ettik. Nedir?"
"Kızıyorsun."
Bu oyunu oynamaya devam ettiği için içini tiksinti doldurdu.
"Yapmayacağıma dair bana söz vermemiştin."

"Öleceğini ve sonra öleceğini bildiğim için."
"Artemis!"
"İyi," dedi öfkeyle. "Bana bağırma. Bunu yapmana dayanamıyorum."
"Bağırmaktan daha fazlasını yapmak üzereyim."
"Tamam, öyle olsun. Ölümden ilk kez geri getirildiğin zamanı hatırlıyor musun?”
Bunu hatırlamak? Onu her gün rahatsız etti. Acıyla damgalanmış bir hayattaki en acı verici anlardan biri olmuştu. "Peki ya?"
"Pekala..." Dudağını ısırarak elini elbisesinin içinde kıvırdı. "Seni çağırmaya çalışsam da tapınağıma gelmediğin aylar oldu."
"Evet. Sadece senin ve kardeşinin bana yaptıklarına biraz kızgındım.
"Ama seni çağırmak için elimden gelenin en iyisini yaptığımı hatırlamanı istiyorum."
Bu konuda onun zevkine göre biraz fazla istekliydi, ama asıl yapmak istediği şeyin onu boğmak olduğu gerçeğine rağmen, onun stresini hafifletmeye çalıştı. "Hatırlıyorum, Artemis.
Sana gelmem için ısrarlı bağırışınla beni neredeyse delirtiyordun.
"Ve nihayet geldiğinde, ne olduğunu hatırlıyor musun?"
Ash hüsrana uğramış bir nefes daha verdi. O anı net bir şekilde görebiliyordu. Artemis onunla burada, ormanında, tapınağının dışında buluşmuştu. Bir açıklığın ortasında durmuş, ona ters ters bakıyordu. Aç ve öfkeliydi ve onun kanını en kötü şekilde istiyordu.
O gün sanki ondan korkuyormuş gibi ona temkinli yaklaşmıştı. "Lütfen bana kızma, Acheron."
Acı acı gülmüştü. Ah, 'kızgın' benim sana karşı ne olduğumu tarif etmeye bile başlamıyor. Beni geri getirmeye nasıl cüret edersin?”
Yutkunmuştu. "Başka bir seçeneğim yoktu."
"Hepimizin seçenekleri var."
"Hayır Acheron. Biz yapmıyoruz.
Sanki inanmış gibi. Her zaman bencil ve kibirli olmuştu ve hiç şüphesiz, ölü bırakılması gerekirken geri getirilmesinin tek nedeni buydu. "Beni bu yüzden mi çağırdın? Özür mü dilemek istiyorsun?”
Başını sallamıştı. "Yaptığım şey için üzgün değilim. Bunu bir kalp atışında tekrar yapardım.
"Döv," diye hırladı.
Kelimeyi eliyle uzaklaştırmıştı. "Aramızda barış olmasını istiyorum."
Barış? Deli miydi? Onu şu anda öldürmediği için şanslıydı. Masumların başına gelebileceklerden korkmasaydı, yapardı.
"Aramızda asla barış olmayacak. Durmadan. Ağabeyinin beni öldürmesini izleyip benim adıma seslenmeyi reddettiğinde bütün umutlarını paramparça ettin."
"Korkmuştum."
“Ve bir kurbanlık hayvan gibi katledildim ve yerde bağırsaklarım parçalandı. Acınızı hissetmiyorsam kusura bakmayın. Kendi işimle çok

meşgulüm.” O sırada onu bırakmak için dönmüştü ama kadın onu durdurmuştu.
O sırada bir bebeğin boğuk iniltisini duydu. Artemis'in bir bebeği peplosunun kıvrımlarından çekmesini kaşlarını çatarak dehşet içinde izlemişti.
"Senin için bir bebeğim var, Acheron."
Öfke her yerini yakıp kül ederken kolunu aniden ondan uzaklaştırmıştı.
"Seni kaltak! Gerçekten ölmesine izin verdiğin yeğenimin yerini alabileceğini düşünüyor musun? Senden nefret ediyorum. Senden her zaman nefret edeceğim. Hayatında bir kez olsun doğru olanı yap ve onu annesine geri ver. Bir bebeğin ihtiyacı olan son şey, senin gibi kalpsiz bir engerekle baş başa kalmaktır."
Daha sonra üst dudağını ayırmaya yetecek kadar güçlü bir tokat atmıştı.
"Git ve çürü, seni değersiz piç."
Gülerek, ona kinle bakarken elinin tersiyle kanı sildi. Değersiz bir piç olabilirim ama onu kurtarmak için fazla bencil olduğu için onu seven tek erkeği feda eden soğuk bir fahişeden daha iyiyim.
Yüzündeki ifade onu yakmıştı. Buradaki fahişe ben değilim Acheron. Sen. Ücretinizi ödeyebilecek herkese satın aldınız ve sattınız. Bir an için bir tanrıçaya layık olduğunu düşünmeye nasıl cüret edersin?”
Bu sözlerin acısı, kalbinde ve ruhunda kalıcı bir yer yakmıştı. "Haklısın leydim. Ben sana ya da bir başkasına layık değilim. Ben sadece sokağa çırılçıplak atılacak bir bok parçasıyım. Seni kirlettiğim için beni affet.”
Sonra ondan kaybolmuş ve iki bin yıl boyunca onunla her türlü temastan kaçınmıştı. Ondan kabul edeceği tek şey, yemek yiyip yaşayabilmesi için onun kan şişeleriydi.
İsteseydi, onu bir daha asla göremeyecekti. Ama sonra ondan çaldığı güçleri, Apollo'nun yarattığı Daimonlardan insanları korumak için kullanma kisvesi altında Karanlık Avcıları yaratmak için kullanmıştı. Gerçek şu ki, Acheron'u sonsuza dek kendisine bağlamak ve onu gelip özgürlükleri için onunla takas etmeye zorlamak için Kara Avcıları kullanmıştı.
Onunla bir ilgisi olmasının tek nedeni onlardı. Onlar ve yaratılışları nedeniyle hissettiği suçluluk.
Bunun için hepsine lanet olsun.
Ama bu eski bir geçmişti ve en iyisi kendi haline bırakmaktı. "Neden şimdi böyle acı anıları didik didik ediyorsun, Artemis?"
Ve kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz, ani bir netlik kazandı.
"Senin için bir bebeğim var, Acheron."
Ash, inanamayarak ve acıyla midesine bir darbe indirirken geri çekildi.
"Bebek…"
Artemis başını salladı. "O senin kızındı."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Acheron, öfkesi jilet gibi keskin pençeleriyle içini delip geçerken Artemis'ten sendeleyerek uzaklaştı. Kolunu duvara dayadı ve derisinin maviye dönüşmesini izledi. Dişleri büyüyüp iri dişlere dönüştüğünde ve görüşü bulanıklaştığında nefesi düzensizdi.

Artemis'in kanını o kadar çok istiyordu ki tadına bakabilirdi. Dahası, boğazını parçalamak istiyordu.

"Lanet olsun!" diye hırladı.

"Sana söylemeye çalıştım. Onu sana verdim ve sen onu reddettin."

Ona bakmak için etrafında döndü. "'Senin için bir bebeğim var' dedin. 'Senin bebeğini doğurdum' değil,

Artemis. Arada büyük bir fark var. Bebeğin, ölen yeğenimi telafi etmek için bana rehin vermeye çalıştığın, tapanlarından birinin sana yaptığı bir adaktan başka bir şey olmadığını sanıyordum ve sen de bunu biliyordun."

Tüm cariyeleri bu şekilde hizmetine girmişti. O zamanlar, insanların bebekleri tanrılara adak olarak bırakmaları hiçbir şey değildi.

Daha fazla nefret dolu anı kabarıp içini parçalarken ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Cerrah bir neşterle öne çıkarken, kendisini tekrar soğuk taş levhanın üzerinde, zincirlenmiş ve hizmetkarlar tarafından yerinde tutulan genç bir adam olarak görebiliyordu.

Acheron hatırladığı acıyla tısladı ve irkildi.

Nefesi kesik kesik, Artemis'e yaklaştı, onu boğmaya başlamamak için ellerini yumruk yaptı. "Beni kısırlaştırdılar. Bir çocuğa baba olmamın hiçbir yolu yok.

Bu mümkün değil."

Yüzü sertleşti. "Bir insan olarak kısırdın. Ama yirmi birinci doğum gününde..."

Tanrılığının kilidi açılmıştı.

Bunu hatırlayınca elleriyle yüzünü sildi. Vücudundaki tüm yaralar temizlenmişti. Fiziksel olarak restore edilmişti.

Açıkçası her şey yüzeyde değildi. O gece ameliyatlarını da geri almış olmalı.

Kahretsin, nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

"Bana neden hamile olduğunu söylemedin?"

Ona ters ters baktı. "Denedim. Beni dinlemedin ya da benimle konuşmadın. Senden nefret ediyorum Artemis.

Git öl.' İki bin yıldır senden duyduğum tek şey bu."

Ash, acı bir keder onu sararken güldü. Bir kere haklıydı. Onu görmezden gelen o olmuştu. Tanrım, onun ona söylemeye çalıştığı şeyin bu olduğu kimin aklına gelirdi?

Daha da kötüsü, kızını ona açmıştı ve o da bunun için ona lanet etmişti. Şimdi bu kadar kör ve aptal olduğu için kendine lanet okudu. Nasıl bilmezdi? Ona olan öfkesinin onu bu kadar önemli bir şeye karşı kör etmesine nasıl izin verebilirdi?

Kendi aptallığı yüzünden kendini öldürebilirdi. Kendi çocuğunu reddetmişti. Onun kendisi ve onun reddi hakkında ne düşünmesi gerektiğini yalnızca Tanrılar biliyordu.
"On bir bin yıl oldu, Artemis. Biliyor musun, bundan bana daha önce bahsedebilirdin.
Gözleri yaşlarla doldu. "O zaman sana zarar vermek istedim. Onu sana uzattım ve sen bana hakaret ettin ve bu evrendeki her şeyden çok sevdiğim şeyi reddettin. Kimsenin hamile olduğumu bilmesini engellemek için neler yaşadığımı bilmiyorsun. Refakatçisiz, tek başına doğumundan acı çektim. Bana herhangi bir şekilde yardım edecek kimse yok. Ona sahip olmak zorunda değildim, biliyorsun."
Artemis bu son sözle hâlâ onu incitmeye çalışıyordu ama onun yanına kalmasına izin vermeye niyeti yoktu. "Öyleyse neden yaptın?"
"O senin bir parçandı ve benimdi. Hayatımda tamamen benim olan tek şey. Ona sahip olmamamın hiçbir yolu yoktu. Benimle tekrar konuşmaya başladığında, o büyümüştü. Beni sevmen için yapabileceğimi bildiğim her şeyi zaten yapmışken, elimde olmayan bir şey yüzünden seni kaybetmenin bir anlamı yoktu.
Ash acı bir kahkaha attı. Senin adına sevindim, Artie. Kızımı sevmelisin ve ben onun için bir yabancıdan başka bir şey değilim. Teşekkür ederim."
"Bu kadar huysuz olma. Anneni bulmak için arkamdan iş çevirmeden önce onu kendime uzun süre ayırmadım. Tıpkı babası gibi - tek yapmak istediğim onu tutmakken beni cezalandırmak için her zaman dışarıda.
Onun sözleriyle soğudu. Benimle dalga geçiyor olmalısın... "Annemin ondan haberi var mı?"
"Tabi ki kaltak yapar. O gece New Orleans'ta Stryker seni öldürmek üzereyken seni kurtarmak için kızıma olan korumamı annene bırakmak zorunda kaldım.
Ash nedenini bilmese de öfkeden köpürdü. Annesi ve Artemis tarafından sayamayacağı kadar çok kez kazıklanmıştı. Hayatında ona yalan söylememiş ve ihanet etmemiş bir kadın olmamıştı.
Bir değil.
Simi, bildiği tek saf şeydi. Ve o bile en iyi arkadaşını baştan çıkarmak için arkasından iş çevirmişti. Masumiyetini kaybetmişti ve o artık Ash ölene kadar durmaya niyeti olmayan bir düşman kazanmıştı.
Ya da Ash onu öldürene kadar.
Evet, kadınlar Ash'in tüm varoluşunun belasıydı. Eşcinsel olarak doğmayı diledi ki, onların ellerinde yüzyıllarca süren acıdan kendini kurtarabilsin. Ama geçmişi değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Uzun, kızgın bir nefes vererek Artemis'e dik dik baktı. "Peki kızım şimdi nerede?"
"Bu yüzden buradayım. Onu Sin'i öldürmesi için gönderdim."
"Sen ne!"
Artemis ciyakladı ve aralarına daha fazla mesafe koydu. "Merak etme. O sana çok benziyor ve bunu yapmaz. Bu yüzden bunu yapması için Deimos'u çağırmak zorunda kaldım.

Ah, bu iyi olacaktı. "Tahmin etmeme izin ver. Deimos şimdi ikisinin peşinden mi gitti?
Başını salladı. "Ona Katra'yı incitmemesini söyledim ama dinlemiyor. Ve bir şekilde onun benim kızım olduğunu biliyor."
Şimdi her şey anlam kazandı. "Deimos'u durdurmamı istiyorsun."
"Onu öldürmeni istiyorum."
İnanamayarak güldü.
"Bana kafanı sallama," diye tersledi. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Sen bir tanrı katilisin.
Onun güçleri seninkiyle kıyaslandığında hiç kalır."
Ona ölümcül bir bakış attı. Ah, hiçbir fikrin yok, Artie. Tam olarak değil. Aslında, şu anda durduğun yerde seni kesmediğim için şanslısın."
Yapamazsın. Etmeyeceğine yemin etmiştin."
"Evet, ama şu anda senin ölümünün benimkine değebileceğini düşünüyorum."
"Cesaret edemezsin."
Onun haklı olduğunu bilerek homurdandı. Eğer ölürse annesini dünyaya salacak ve insanlık alev alev yanacaktı. Bunu umursadığı için ona lanet olsun.
Queen Dense'e bariz olanı sormadan önce yavaş bir nefes verdi. "Buradan çıkmama izin vermezsen kızımı nasıl koruyabilirim?"
"Katra'nın sana ihtiyacı varsa, ona gidebilirsin. Ama önce tehlikede olması gerekiyor.
Ash, kızının adını ilk kez duyunca duraksadı. "Katra?" Yunanca'da şu anlama geliyordu:
"saf."
Artemis başını salladı. Aynı sana benziyor. Elini kaldırarak, onu görebilmesi için Katra'nın yüzünün bir görüntüsünü çağırdı.
Kızının güzelliğini görünce gözlerinde yaşlar birikti ama onların akmasına izin vermedi. Ve onun görüntüsüne baktığında, onu gerçekten tanıdığını fark ederek hayrete düştü.
Rüyasında gördüğü yüz buydu. Kimliğini belirleyemediği sarışın kadın. Her nasılsa, aklı onun orada olduğunu biliyor olmalıydı ve ona söylemek için mücadele ediyordu.
"Onu hiç gördüm mü?" diye sordu, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı.
"Sadece bir kez biliyorum. Beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığında diğer korilerle dışarı fırlıyordu. Ben seni bana baktırmadan önce sen ona baktın."
Bunu hatırladı. Artemis'in çevresinde kendisinden daha uzun boylu bir kadının olmasına dayanamayacağını bildiği halde korilerden birinin Artemis'ten daha uzun olduğu gerçeği onu şaşırtmıştı. "Uzun boylu sarışın..."
"Evet."
Ash içinde kabaran acıyı yuttu. Ona bu kadar yakın olduğunu düşünmek ... onu derinden yaraladı. "Beni biliyor mu?"

“Babasının kimliğini ondan asla saklamadım. Bu yüzden anneni ziyarete gitti.”
Midesinin derinliklerine hastalıklı bir his yerleşti. "Ona ne söyledin, Artie? Onu reddettiğimi mi?
Gözleri ona ateş püskürdü. "Biliyor musun Acheron, beni incitmenden de bıktım.
Gerçekten yorgun. Bana karşı nazik olsaydın, onun hakkında her şeyi bilirdin. O yüzden sakın bana o düşmanca tavrı takınma. Doğru şeyi yaptım.
Onu terk eden sendin. Sen surat asarken ben onun yanındaydım, onu büyütüyordum.
Somurtma. Evet. O öyleydi. Güçlerini kullanmayı öğreniyor ve daha önce insan dünyasında hiç bulunmamış çok genç bir Simi'yi kontrol etmeye çalışıyordu.
Artemis'in onu geri getirmesinden sonraki ilk yıllar zor ve korkutucuydu. Ve başvuracak kimsesi de yoktu. Onunla her konuşmaya çalıştığında annesi sert ve mantıksız davranmıştı. Artemis durmadan dırdır etmişti. Savitar, güçlerini nasıl yönlendireceğini ve kullanacağını göstermek için ona görünmeseydi, tamamen kaybolacaktı.
Ama bu geçmişte kalmıştı ve bunu değiştiremezdi. Yapabileceği tek şey, bu noktadan sonra kızına kimsenin zarar vermemesini sağlamaktı. "Simi!"
Simi karşısına çıkana kadar aramayı yeni bitirmişti. "Akri!" Zevkle parladı. "Artık eve gelebilir misin?"
Artemis'e kötü niyetli bir bakış attı. "Şimdi olmaz. Ama senin için bir görevim var.”
Biraz kafası karışmış görünüyordu. "Siz yapıyorsunuz?"
"Evet. Görünüşe göre göz kulak olmanı istediğim biri var. Ona hiçbir şey olmayacağından emin olmanı istiyorum. Anlıyor musunuz?"
Simi'nin rengi soldu. “Simi'nin orospu-tanrıçaya göz kulak olmasını istemiyorsun, değil mi? Çünkü alınma Akri, bu yanlış olurdu ve seni seviyorum ama bu, Simi'nin sahip olduğu her şeyden daha fazla sevgi. Diamonique'i bile."
Onun dürüstlüğüne gülümsedi. "Artemis değil, Sim. Katra adında bir kadına göz kulak olmanı istiyorum.
Onun isteği üzerine kaşlarını çattı. Akra-Kat mı?
İçinden kötü bir his geçti. "Onu biliyorsun?"
Sabırsızlaştı, ki bu asla iyi bir şey değildi.
Artemis tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Onun kızı olduğunu biliyor, ahmak."
Simi, kemerli bir bakışla ona döndü. “Twit mi? Moi? Simi mi? Orospu-tanrıçanın gitmiş ve kafasının karışmış olduğuna inanıyorum. Ben olduğumu düşünüyor, onu suçladığımdan değil. Güzelliğim ve bu kadar şık kıyafetlerim ve ışıltılarım olduğu için tüm kadınlar ben olmak istiyor. Ama inan bana, ben düve-tanrıça değilim.
Ah, lütfen, seni aptal iblis. Sanki hiç senin olmak istiyormuşum gibi.

Simi'nin gözleri o kadar hızlı karardı ki, Ash onu zar zor yakalayıp orospu-tanrıçayı yemekten alıkoyacak zaman buldu. “Hayır Sim. Onu yalnız bırakın." Sonra Artemis'e baktı.
"Ona bir daha hakaret edersen, endişelenecek en küçüğün o olur."
Artemis alay etti. "Beni incitemezsin."
"Haklısın. Yapamam. Ama seni buradaki kızıma teslim edemeyeceğimi hiç söylemedin.”
Simi mutlu bir şekilde güldü. “Oooo, sonunda orospu-tanrıçayı yiyeceğim mi? Ah, aferin!”
Artemis anında ortadan kayboldu.
Ash bu kadar üzülmeseydi bundan memnun olurdu. Simi'yi serbest bıraktı ve kendisiyle yüzleşmesi için onu çevirdi. "Kızımdan haberin var mıydı?"
Şaplak atmaktan korkan bir çocuk gibi çenesini eğdi - bu ona daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. "Akri, Simi'sine kızgın mı?"
Onu kendine çekti ve göğsüne yasladı. "Sana nasıl kızabilirim?" Hayatında onu koşulsuz ve utanmadan seven tek şey oydu. Ama yine de bu sırrı saklamış olması onu incinmekten alıkoymadı. "Keşke bana söyleseydin."
"Ama kraliçe tanrıça, bilmenin seni ağlatacağını söyledi. Bunun seni çok inciteceğini söyledi - sanki yanında olmadığın için canı acıyormuş gibi. Akra gibi oturup ağlamanı istemedim.”
Onun üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Biliyorum, Sim. Sorun değil."
Ona bakmak için geri çekildi. "Üzgün müsün Akri?"
"Biraz."
Elini onun eline aldı. "Simi seni incitmek istemedi, akri."
"Ah bebeğim, beni incitmedin. İyi olacağım."
"Tamam," dedi nazikçe, "çünkü iyi değilsen, senin için düve-tanrıçayı yerim ve her şeyi daha iyi hale getiririm."
Ona gülümsedi. "Bunu yapamazsın."
Somurttu. “Sadece küçük bir kıstırma mı? Belki topuğu ya da parmağı. Onu asla kaçırmazdı... bir şey almaya gitmedikçe ve sonra, eh, kimin umurunda. Şey, belki sen, ama başka kimse yapmazdı.
“Hayır Sim. Küçük dişleriniz köpekbalığı ısırığı büyüklüğünde. Benim için Katra'yı bulmanı ve onu korumanı istiyorum."
"Ah, Simi nerede olduğunu biliyor. Onu yeni terk ettim.
Çenesi gevşedi. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada neden herhangi bir şeyin onu şok ettiğini bilmiyordu. "Sen ne?"
Benim gibi düve-tanrıçadan nefret eden eski tanrıyla. Benden ve Xirena'dan yemek yememe izin verdiğin o gallu iblisleriyle savaşmalarına yardım etmemizi istediler. Görünüşe göre, şimdi onlardan bir sürü var. Çantasına uzandı ve bir şişe barbekü sosu çıkardı. "Tamamen hazırım."
Ash anlamaya çalışarak başını salladı. "Gallular şimdi serbest mi?"
Başını salladı. "Sin düzinelerce çıktıklarını söyledi - bizim için iyi bir meze yapmaya yetecek kadar."
Evet ve insan ırkına ciddi zarar vermeye yetecek kadar. "Git Simi. Benim için Katra'ya göz kulak ol."

"Tamam Akri. Ama üzülme.” Kaybolmadan önce ona bir öpücük gönderdi.
Boş odayı incelerken yorgun bir nefes verdi. Artemis'in doyumsuz libidosu yüzünden yeryüzündeki her şey parçalanıyordu ve o burada kapana kısılmıştı. Adalet bunun neresindeydi?
"Neler oluyor?" Bilmesi gerekiyordu.
Gözlerini kapatarak Sin'i ve galluyu bulmaya çalıştı ama tek gördüğü, gerçek bir şekli veya özü olmayan bir pustu. Yine de bu onu şaşırtmadı. Artemis'in tapınağındayken genellikle aşağıda bir şey görmekte zorlanıyordu. Ayrılmak onu olduğundan daha da huzursuz yapacağı için bilmesini istemiyordu.
Ama ona bilmesi gerekenleri söyleyebilecek tek bir kişi vardı...
Artemis'in ana odasının dışındaki balkona döndü ve korkuluğa yaslandı. Gözlerini tekrar kapatarak, ensyneiditos'unun vücudundan çıkıp, annesinin bahçesine gelene kadar kozmosta seyahat etmesine izin verdi. Buradayken izin verilen tek mola buydu.
Ensyneiditos, bedeninin değil, kendisinin bilinçli kısmı olduğu için, onu Olympus'ta kapana kısılmışken başkalarını ziyaret etmek için kullanabilirdi. Ayrıca annesiyle ziyaret edebileceği tek yol buydu. Eğer ona canlı olarak görünseydi, bu onu hapishanesinden kurtaracak ve dünyayı yok etmesine izin verecekti...
hayattaki tek amacı buydu.
Amacı bunu engellemekti.
Kalosis'e süzülürken, onu arkadaki havuzun yanında otururken buldu. Obsidiyen kayalar, bir sfora yapmak için siyah suyu kullanarak ağlarken soluk teni kadar yanardönerdi. Annesi, havada dönen karanlık bir top oluşturmak için suyun bir kısmını yukarı kaldırmıştı.
Ama onu şaşırtan, yanında duran kadındı. Daha önce gördüğü bir yüzdü, ama sadece rüyalarında. Yüz hatları onunkine benziyordu, sadece o yüzünde onu olduğu gibi gösterecek kadar annesi vardı.
Onun kızı.
"Katra?"
İkisi ona bakmak için dönerken top parçalandı ve damlacıklar halinde tekrar suya düştü. Ve o yeşil gözler onunkilere baktığında ağlamak istedi. Ama acı onun için yeni bir şey değildi. Bunu saklamaya o kadar alışmıştı ki, bu onun gerçek bir çabasını bile gerektirmedi.
"Apostolos," dedi annesi nefes nefese ayağa kalkmadan önce. Aralarında ileri geri baktı. "Kızgın mısın?"
Kat bir cevap beklerken hareket edemedi. Bu arada, onun adını söylediğinden, birinin ona ondan bahsettiğini biliyordu. Ve babasının burada olduğuna inanamıyordu...
onlarla. Ama aslında burada olmadığını biliyordu. O sadece bir hayaletti. Annesi onu serbest bırakmadan gerçek bir temas kuramazdı.
Yine de Kat'e sert bir ifadeyle bakıyordu.
Onu hayatında milyonlarca kez olduğu gibi tanıdığı bu anın hayalini kurmuştu. Sadece rüyalarında korkuyla değil, mutlulukla doluydu.

Buluşmaları için olası her senaryoyu hayal etmeye çalışmıştı ama hiçbiri buna yaklaşamamıştı.
Şimdi ona koşup sarılmak istiyordu. Keşke yapabilseydi. O kadar soğuktu ki hareket etmeye bile korkuyordu.
"Baba?" tereddütle sordu.
Tek bir gözyaşı yanağından aşağı akarken bakışlarını kaçırdı ve onlardan uzaklaştı. Duyguları onu acı bir şekilde boğmak için boğazında toplanırken, Kat'ın kendi gözlerinin yüzmesine neden oldu.
Büyükannesi şefkatle elini onun omzuna koydu. "Ona git, Katra. Sana ihtiyacı var.
Kendini Kalosis'ten Olympus'a göstermeden önce başını salladı. Çocukken eğlendiği ve oynadığı balkondaydı.
Ve babası ondan sadece birkaç metre uzaktaydı.
Kat ne diyeceğinden ya da ne yapacağından emin değildi. Ona koşmak istedi. Ya da daha iyisi, bir şeyler söyle. Ama onun acısını ve kederini hissederken aklına hiçbir şey gelmiyordu.
Bir heykel kadar hareketsiz durmuş, aşağıdaki bahçeye bakıyordu.
Bilinci vücuduna döndüğünde aniden nefesi kesildi. Ona doğru dönüp bakışlarıyla buluştuğu anda kalbi durdu.
Duyguları onu alt ederken gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Onlara öfkeyle sildi. "Normalde bunu yapmam. Gerçekten o kadar duygusal değilim.”
Yine de konuşmadı. Gördüklerine inanamıyormuş gibi sadece ona doğru yürüdü. Tam önünde durdu ve sanki bir hayaletmiş gibi ona baktı.
Yakından bakıldığında çok daha iri görünüyordu. Çok daha güçlü. Bir kızının babası tarafından bir dereceye kadar gözünün korkutulmasının normal olduğunu düşünüyordu. Ama dürüstçe korkmuştu.
"İyi bir hayatın oldu mu?" nazik bir tonda sordu.
Bu tek soru, başını sallarken daha çok ağlamasına neden oldu. "Tek bir şey istedim."
"Ve bu muydu?"
"Sen."
Gözlerinden kendi yaşları düşerken Ash nefes alamıyordu. Onu çileden çıkardı. Ağlamadı.
Durmadan.
Yine de hayatının büyük bir bölümünü kaçırmış olma düşüncesi, kendi kızına tamamen yabancı olduğu bilgisi onu paramparça etti.
Yüzyıllar boyunca kaç çocuğu şımartmış ve korumuştu? Keşke kendisinin olmasını isteyip de bunu yapamayacağına ikna olmuş kaç tane tutmuştu? Şimdi bunca zaman bir kızı olduğunu öğrenmek için…
Çok adaletsizdi.
Ona dokunmak için uzanmak isterken yutkundu ama geçmişteki herkes gibi onu da itip kakacağından korkuyordu. İhmal ettiği için ondan nefret ediyor olmalı. Öyle olsaydı onu suçlayamazdı. Tanrı biliyordu, gerçek anne babasını öğrendiğinde böyle hissetmişti. Ona kim olduklarını asla söylemedikleri,

teselliye ya da sevgiye ihtiyacı olduğunda asla yanında olmadıkları için onları hor görmüştü.
Şimdiye kadar annesiyle ilk karşılaşmasının onun için ne kadar zor olduğunu fark etmemişti.
"Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye fısıldadı.
"Ben de değil. Sanırım burada durup birbirimize ağlayacağız, ha?”
Onun beklenmedik mizahına güldü.
Kat yine gözlerini sildi. "Sana sarılabilir miyim?"
Ash kollarını açtı ve o hareket edemeden ona doğru koştu. Kollarını ona doladığında onun orada olduğunu hissetmek ruhunun derinliklerine kadar onu sarstı. Bu onun kızıydı. Onun gerçek eti ve kanı. İçini bir sahiplenme gururu dalgası kapladı ama ona duyduğu aşk onu neredeyse boğmaya yetti.
Şimdi, geçmişini öğrendiği gece annesini ve onun öfkesini tamamen anlıyordu. Kat'i incitmiş olan herkesi incitmek istiyordu.
Orada olamamanın suçluluğu…
Kat'in hayatında bir kez bile onu kucağına almamıştı. Hiç ağlamamış ve onun rahatlatıcı dokunuşunu hissetmemişti.
Onu yapmak için DNA bağışlamış olması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmeden yaşamıştı. Tek tesellisi, onun varlığından hiç haberi olmamasıydı.
Annesinin onun dışarıda olduğunu bilmesi ama yanına gidememesi ne kadar kötüydü?
"Çok üzgünüm," diye soluğunu Kat'in saçlarına doğru verirken, başını avucunun içine aldı. "Bilmiyordum."
"Yapmadığını biliyorum."
Yine de ne kadar üzgün hissettiğini anlamasını istiyordu. "Neden bana hiç gelmedin?"
"Gençken bana kızacağından korkardım. Senin buraya geldiğini her gördüğümde, hep çok sinirliydin. Artemis'ten nefret ediyordun ve ben de seni ona bağladığım için benden nefret edeceğinden korktum."
Geri çekildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Senden asla nefret edemem.
Kat, gözlerinde daha fazla yaş birikirken, hayatı boyunca bu sözleri duymayı beklemişti.
Babasının dokunuşunu hissetmek. Hayal ettiğinden çok daha tatlıydı. "Seni seviyorum baba."
Acı onu harap ederken Ash bir hıçkırık bıraktı. Bu sözler varlığının her hücresini parçaladı. "Çok üzgünüm Katra."
"Ben de. Sana söylemeliydim. Biliyorum ki. Ama anneme ne yapacağını gerçekten bilmiyordum. Onu öldüreceğinden korktum.”
Acı bir kahkaha attı. "Muhtemelen yapardım." Onu aşağı yukarı incelerken başını salladı. "Çok güzelsin. Keşke seni bir çocuk olarak görseydim.”
Ona nazlı bir sırıtış verdi. "Pek bir şey kaçırmadın. Dişlerim ve tel gibi saçlarım vardı.”
O güldü. Bundan ciddi olarak şüpheliyim.
“Bu doğru ve ben bir preteen olarak gerçekten çirkindim. Uzun boylu ve beceriksiz. Her şeye kafa yorardım. Hala bazen.

Ona başını salladı. "Sen benim kızımsın."
"Tabii öyleyim," diye alay etti. "Senin koordinasyonsuz olduğunu hayal bile edemiyorum."
"Ah, sizi temin ederim ki alnımla epeyce işaret çaktım. 'Çıkış'ın kalıcı olarak gözlerimin arasına kazınmamış olması bir mucize."
Melodik kahkahası kulaklarını doldurdu ve kalbini sızlattı.
Ash onun tavırlarının onunkine ne kadar benzediğini anlayamıyordu. Aynaya bakıp kendi yerine başka birinin yüzünü görmek gibiydi.
Ancak ikisinin ne kadar benzer olduğunu ve bunun Katra'nın büyümesi için ne anlama geldiğini anlayınca sevinci başka bir korkuyla yarıda kaldı.
"Annen sana iyi davrandı mı?"
Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Onun için, evet. Demek istediğim, yalnız olmadığımız sürece ona asla Matisera diyemeyeceğim gerçeği dışında, o gerçekten iyiydi.
Artemis'i herkesin içinde annesi olarak kabul edememek ne kadar korkunç. Bu acıyı çok iyi biliyordu ve ona bunu yapan Artemis'in çocuğuna da yapacak olması onu daha da kızdırıyordu.
Bir insan ne kadar bencil olabilir?
Seni seviyor mu?
Kat onun sorusu üzerine yutkundu ve onunla tam olarak ne demek istediğini anladı. Annesinin ona soğuk davranmasından korkuyordu. Ancak Artemis'in eksikliklerine rağmen, durum asla böyle olmamıştı.
Kat onun içini rahatlatmak isteyerek onun elini tuttu ve ona gösterebilmek için gözlerini kapattı.
Ash, zihninde Katra'nın anılarını görünce irkildi. Yedi yaşından büyük değildi ve Artemis'in yatak odasında annesiyle yalnızdı. Artemis'in yatağında birbirlerine kıvrılmışlardı.
Katra, minik elini Artemis'in nemli yanağına koyarken kaşlarını çattı. "Neden ağlıyorsun, Matisera?"
"Anlamak için çok gençsin küçüğüm."
"O zaman bana neden ağladığını söylersin, ben de anlamam. O zaman kendini daha iyi hissedecek ve tekrar mutlu olacaksın."
Artemis battaniyeyi Kat'in omuzlarına daha da yukarı kaldırırken gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Korkunç bir hata yaptım."
Genç kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Ama sen bir tanrıçasın. Hata yapamazsın."
Artemis, Kat'in küçük elini kendi ellerinin arasına aldı ve üzerine şefkatli bir öpücük kondurdu. "Güven bana küçüğüm. Herkes hata yapar. Tanrılar bile ve bizimkiler insanlardan çok daha kötü. İnsanlardan farklı olarak, tek başımıza acı çekmeyiz. Aksine, acıyı binlerce kişiyle paylaşıyoruz. Bu yüzden baban gibi olmayı öğrenmelisin. Gözyaşlarını ve öfkeni tutmak için. Sevdiğin şeyi cezalandırmamaya çalış."
"Ama beni cezalandırmıyorsun, Matisera."
Artemis onu alnından öptü. "Hayır, Katra, bilmiyorum. Küçük hazinemi seviyorum."

Yine de Katra, annesinin gözyaşları karşısında kafası karışmış görünüyordu. "Senin hatan ben miyim, Matisera?"
Ah, yüce Olympus, hayır! Neden böyle düşündün çocuğum?”
"Çünkü kimse beni bilmemeli. Hatalarını saklaman gerekmiyor mu?”
Ah, bebeğim, hayır. Bu yüzden seni saklamak zorunda değilim. Sadece seni kimseyle paylaşmak istemiyorum. sen yalnız benimsin Sen her zaman benim küçük kızım olarak kalacaksın ve seni başka kimseyle paylaşmak istemiyorum."
Kat minik kafasını kaşıdı. "Babamın beni seveceğini düşünüyor musun?"
Artemis cevap vermeden önce burnunu Kat'inkine sürttü. "Baban seni benden daha çok severdi. Seni gıdıklayarak ve öperek uyandırır ve sıcacık bir kucaklamayla yatağına gönderirdi.”
"O zaman neden onu bulmuyoruz?"
Artemis'in yüzündeki hüzün geri döndü. "Çünkü benden nefret ediyor ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."
"Kim senden neden nefret etsin, Matisera? Sen harika ve naziksin. sevgi dolu Neden birisinin senin hakkında bunu görmediğini hayal edemiyorum.
Artemis sarı buklelerini düzeltti. "Ona haksızlık ettim, Katra. Harika.”
Pişmanlıkla içini çekti. “Bir anda tüm dünya elimdeydi ve bunu bilmiyordum. Aptallığın beni kör etmesine izin verdim ve bu yüzden onu kaybettim.
"Öyleyse ona üzgün olduğunu söyle."
"Babanın dediği gibi, 'özür dilerim'in düzeltemeyeceği bazı şeyler vardır. Bazı acılar, ne kadar ciddi olursanız olun, kelimeler kadar basit bir şeyle iyileştirilemeyecek kadar derindir."
Katra yatakta doğruldu. "Ama ben her şeyi iyileştirebilirim. Elimi kalbinin üzerine koyacağım ve her şeyi iyileştireceğim. O zaman seni tekrar sevecek.”
Artemis onu kendine çekti ve sıkıca tuttu. "Benim küçük hazinem. Keşke yapabilseydin. Ama sorun değil. Bana seni verdi ve seni pişmanlık duymadan sevebilirim.
Kat, Ash'i serbest bıraktı ve düşüncelerini bu anıdan uzaklaştırdı. “Her zaman mükemmel bir anne değildi, ama daha iyisine sahip olamazdım. Mükemmel olmadığı zamanlarda bile, beni sevdiğini her zaman biliyordum."
Ash, onların görüntüsü onu rahatsız ettiğinden konuşamıyordu. Bu, Artemis'in var olduğunu unuttuğu bir yanıydı. Artemis onu ölümden geri getirdiği günden beri, onu sevdiği için onu cezalandırmıştı.
Vücudunu kullanması için onu yatağına çeker ve işleri bittiğinde onu tekmelerdi. Onu sevdiği zaman bile, onun sevgisi bencilceydi.
Her şey için onu suçlamıştı.
Ama başlangıçta ona karşı nazik davranmıştı. Bir keresinde ona sarılmış ve hiçbir şey için onunla gülmüştü. Şimdi en son ne zaman bir şeye güldüklerini hatırlamıyordu.
En son ona yanında olması dışında hiçbir sebep olmaksızın dokunmuştu.
O dostluğun kaybı onu hâlâ sızlatıyordu.

Kat'in elini avucunun içine aldı. "Bana olan öfkesinin sana yansımamasına sevindim."
Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Ben de." Uzandı ve yüzüne düşen bir tutam saçı itti. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Burada olduğunu, beni gördüğünü.
O da yapamazdı. Gerçeküstüydü.
Ama kaderin bir cilvesi için, şimdi burada olmayacaklardı.
Bu da ona başka bir soru getirdi. "Neden annemin bahçesindeydin?"
"Sin'in gallu ve Dimme ile savaşmasına yardım etmeye çalışıyordum. Bir erkek kardeşi var—”
"Zakar."
Nedenini bilmiyordu ama Zakar'ı bilmesine şaşırmıştı. "Onu biliyorsun?"
Ash başını salladı. "Onunla birkaç kez karşılaştım. O yeterince iyi bir adam.”
Bunu bilmek güzeldi. Yapmak istediği son şey, dünyaya başka bir düşman salmaktı. "Şey, o kayıp. Gallulardan biri onu esir tuttuklarını söylüyor.
Sin bunun doğru olup olmadığını bilmeli.”
"Annem onu bulmana yardım etti mi?"
“Bir şey gördük ama o muydu, değil miydi bilmiyorum. Bulanıktı.”
"Evet, sforanın kendine has anları var." Saçlarının altına uzandı ve kolyesini çıkardı.
Bu küçük kırmızı bir cam toptu ve onu boynuna dolayana kadar küçük bir sfora olduğunu anlamadı. “Bu, göletten biraz daha güçlü. İçinde benden bir parça var.”
Kalbi gümbür gümbür atıyordu, ona bu kadar değerli bir şey verdiğine inanamayarak elini onun etrafına kapattı. İçinde onun DNA'sıyla, onu sadece neye ihtiyacı olduğunu görmek için değil, onu yok etmek için de kullanabilirdi.
Kimseye ne kadar az güvendiği göz önüne alındığında, yeteneğinin tüm önemini anlamıştı.
Geri adım attı. "Ona neye ihtiyacın olduğunu söyle, o seni buna yönlendirecektir."
"Teşekkür ederim."
Başını ona doğru eğdi.
Kat ona gülümseyerek parmak uçlarında yükseldi ve yanağına bir öpücük kondurdu.
Ash onun nazik öpücüğünü hissettiğinde nefes alamıyordu. Kızının öpücüğü. Hassas ve tatlıydı ve içinde sadece Simi yanındayken tanıdığı bir sevgi dalgası yarattı.
Kat'i ezip geçmek istedi ama Kat küçük bir kız gibi tutulamayacak kadar yaşlıydı. Kızı büyümüştü ve ona bir kadın olarak saygı duyması gerekiyordu.
Dikkatli ol, diye fısıldadı kulağına.
"Sen de."
Ash bir adım daha geri çekildi ve hayatında yaptığı en zor şeyi yaptı. Kızının elini bıraktı. "Bana ihtiyacın olursa ara, bedeli ne olursa olsun gelirim."
"Biliyorum... Teşekkürler, baba."

Gözlerinde yaşlarla, onun ortadan kayboluşunu izledi ve onu Artemis'in odasında tekrar yalnız bıraktı. Elinin tersiyle gözlerini sildi.
Bir kızım var….
İnanılmaz görünüyordu.
"Bana kızgın mısın, Apostolos?"
Kafasında annesinin sesiyle dişlerini sıktı. "Hayır Metre. Onu benden sakladığın için kırıldım.
"Bana kızmanı tercih ederim. Senin acın beni acıtıyor."
"Üzgünüm."
"Yanlış olan benken neden özür diliyorsun?"
"Çünkü seni hiçbir şey için asla incitmem."
Annesi ona solgun bir Gölge olarak göründü. "Eve dön Apostolos. Beni serbest bırakırsan bir daha asla incinmeyeceğinden emin olurum."
Kafasını salladı. "Yapamam, Metre. Bunu biliyorsun."
Yorgun bir nefes verdi. "Bir gün çocuğum, içine doğduğun kaderi yakalayacaksın."
Ash öyle olmadığını umuyordu. Yapsaydı dünyanın sonu gelirdi.

* * *

Kat, Sin'in çatı katında kendini gösterdi. Barının yanında bıraktığı yerdeydi, bir o kadar muhteşem görünüyordu.

Bar taburesinden ayağa kalktı ve aralarındaki kısa mesafeyi geçti. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. "Onu buldun mu?" diye sordu endişeyle.
İroni karşısında başını salladı. Kardeşini bulmaya gitmişti ve onun yerine babasını bulmuştu.
"Tam olarak değil. Ama bunu bana babam verdi." Sin'in görebilmesi için göğsündeki küçük kırmızı topu kaldırdı. "Bunun bizi Zakar'a götüreceğini söyledi."
Kaşlarını derin bir çatık kaş çattı. "Babanızla tanıştınız mı?"
Başını salladı.
"İyi misin?"
Endişesi onu olması gerekenden çok daha fazla ısıttı. Çok dokunaklıydı.
"Evet. Garip bir şekilde, sanırım öyleyim."
Yavaşça yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. "Emin misin?"
"Evet. Ben gerçekten."
Yüzünde anlayamadığı bir şefkat vardı. Ama bu sadece bir sonraki sorusuna kadar sürdü.
"Yani Artemis'i o mu öldürdü?"
Eh, bu kesinlikle, tonunun heveslilığinin yardımcı olmadığı bir "ah" ruh hali öldürücüydü. "Günah!"
"Ne?" diye sordu, yüzü bir masumiyet maskesiydi. "Bu meşru bir soru. Umarım kafasını kesip bir mızrağa saplamıştır."

Erkekler! Ya da daha doğrusu, Günah! O korkunçtu. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama o hala nefes alıyor."
"Lanet olsun," dedi alçak bir sesle. "Bir kez olsun bunu veremez miydi-"
Nefret ettiği ismi kullanmadan önce ona bir uyarı kaşını kaldırdı.
"Kadın," dedi, bu kelimeyi kullanmaktan gerçekten gücendiğini belli eden bir ifadeyle, "neyi hak ediyor?"
“Kızınızın annesine ceza verir misiniz?” Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, onun kalbinde sert bir damara çarptığını anladı. Onun acısını hissedebiliyordu ve bu onu derinden yakıyordu.
Dürüst olmak gerekirse, ona vurmuş gibi görünüyordu.
"Günah..." Ona doğru bir adım attı ama o hemen geri çekildi.
Sıkılı dişlerinin arasından, "Zakar'ı bulmalıyız," dedi.
"Günah, konuyu değiştirme. Neyin yanlış olduğunu bilmek istiyorum. Yorumum seni neden incitti?
"Bana bir yorumla netlik verdin diyelim ve öylece bırakalım."
Ama bunu burada bırakmak istemiyordu. Onu anlamak istiyordu. "Karının seni aldattığını biliyorum. Gördüm."
"Artık onu neden bu yüzden asla öldürmediğimi biliyorsun. Çocuklarımın annesiydi.
Tuzlamak istediğiniz başka ağrılı noktalar var mı? Çocukken uçma güçlerimi ilk kez kullanmaya çalıştığımda bir kez küçük düşürülmüştüm. Dağın üzerinden uçmak yerine düştüm ve çenemi kırdım. Neden her yerde bana beceriksiz demiyoruz? Sizi temin ederim ki bu, kendi karısını tatmin edemeyen bir doğurganlık tanrısı olmaktan çok daha az utanç vericiydi.”
Demek kaynağı buydu….
Utancı onun için acı çekmesine neden oldu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve samimiyetini görebilmesi için ona baktı. "Ve senin yatağında olduğum için dürüstçe söyleyebilirim ki, senden memnun olmayan bir kadında ciddi bir yanlışlık olmalı. Belki de bir doğum kusuruydu.”
Kapüşonlu gözlerle ona baktı. Buna rağmen, sözlerinin ona verdiği teselliyi hissedebiliyordu. Uzanıp onun ellerini elleriyle kapattı. "Akraba olduğuna inanamıyorum... Simi'nin kullandığı terim neydi? "Sürtük-tanrıça" mı?
Gözlerini ona çevirdi. "Biliyorum. Ben sulandırılmış versiyonum ve bunun için şanslısın.
Sağ elini tuttu ve parmak boğumlarına hafif bir öpücük kondurdu.
"Teşekkürler Kat."
"Hey, kastetmediğim hiçbir şeyi asla söylemem. Bu bana babamdan miras kalan bir lanet.”
Sin ona sırıttı. "Bunun canlandırıcı bir lanet olduğunu düşünmüyorum."
Koyu altın gözlerindeki ışıkla kalbi hızla atıyordu. Onun söz konusu olduğu yerde içinde kötü bir his vardı. Onda çok rahatlatıcı bulduğu bir şey vardı ve nedenini bile bilmiyordu. Onunla ilgili bir şey ona seslendi. Bakışlarındaki acıyı hafifletmek istedi ve aynı zamanda ona şu anda yaptığı gibi bakmaktan başka bir şey yapmayarak ona çok şey verdi.

Bu onu rahatsız etti. Geri adım atmadan önce başparmağını onun parmaklarının üzerinde gezdirdi. Aşağıya bakarak küçük sforayı aldı. "İşe yarayacak mı bilmiyorum ama denemeye hazır mısın?"
"Hazırdan daha fazla."
Kat gözlerini kapattı ve Simi ile Xirena'yı yanına çağırdı. Sin, odada biraz huysuz görünerek göründüklerinde kaskatı kesildi.
Kat ona ve çekincelerine gülümsedi. “Kim bilir ne olduğunu araştırmak zorundayız. Senin ciddi iblislerin kıçını tekmeleyebileceğini ve benim de çoğu iblislerin kıçını tekmeleyebileceğimi bilsem de, arkamızda küçük bir süvari olması fikrini hâlâ seviyorum. Özellikle de muhtemelen aç oldukları için.”
Başını salladı ama bir şey söylemedi.
"Nereye gidiyoruz akra-Kat?" diye sordu.
"Yiyecek?" Xirena umutla sordu. "Diamonique'i izlemek beni acıktırdı."
Kat, Xirena'ya burun kıvırdı. "Şansımı biliyorum, bu gece yemek zevkiniz için pek çok galu olacak."
Xirena ve Simi keyifle ellerini ovuşturdu.
Kat eliyle sforayı kapatmadan önce güldü. "Tamam millet. Kemerlerinizi bağlayın. Bu pekala engebeli bir yolculuk olabilir. Konsantre oldu ve nefesini tutarak bekledi.
Hiçbir şey olmadı.
"Doğru yapmıyorsun," dedi Simi huysuzca. "Akra-Kat'ın onu çıkarması, avucuna koyması ve kimi bulmaya çalıştığını düşünmesi gerekiyor."
"Ah." Sin'e baktı. "Kardeşin sana benziyor mu?"
"İkiz olduğumuza göre... evet."
"Tamam aşkım. Seksi bir Sümer geliyor.” Kat kolyeyi çıkardı ve elini kürenin etrafında kapattı. Zihninde Sin'i Zakar'ın adıyla hayal etmeye başlar başlamaz küre parlamaya başladı. Işınlar parmaklarının arasından yayıldı ve bir flaş gibi duvarlar boyunca dans etti.
Sonra kırmızı ışık yavaş yavaş onları çevreledi. İki saniye sonra nemli bir mağaradaydılar. Ağır toprak kokusuna bakılırsa yerin derinliklerindeymiş gibi görünüyordu. Sfora'nın ışığı söndü ve onları karanlığa hapsetti.
Aslında o kadar karanlıktı ki, Simi ve Xirena'yı görebilmesinin tek yolu onların parlayan gözleriydi. Sessizliği yalnızca ağır, öfkeli bir nefesin sesi bozdu. Kat karanlığın içinden sesin kaynağına bakmaya çalıştı ama gözleri ona hiç odaklanamadı.
Uzandı ve Sin'in pazılarını elinin altında hissetti.
Sin elini kaldırdı ve karanlıkta görebilmeleri için avucundan küçük bir alev çıktı.
İlk başta tek görebildiği mağaranın toprak duvarlarıydı. Sonra nefes durdu. Ve onunki de öyle.
Mağaranın diğer tarafında taş bir levhanın üzerinde yatan bir adamın cesedi vardı. Ama onu dehşete düşüren bu değildi. O böyle yatırılmıştı. Sol omzu, gövdesi boyunca taşın kabzasına kadar gömülü olan bir kılıçla levhaya

tutturulmuştu. Sağ kolu kaldırılmış ve bileğini sabitlemek için daha küçük bir kılıç geçirilmişti.
Bacakları da benzer şekilde yapılmıştı, sadece baldırlarının etli kısımlarından kılıçlar geçirilmişti.
Ona doğru ilerlerken boğazından safra yükseldi.
Sin sessizdi ama içinde dolaşan öfkeyi hissedebiliyordu. Yeterince yakınlaştıklarında, yaralardan akan kanı ve adamın çıplak vücudunun her bir santimini lekeleyen yara izlerini gördü. Saçları keçeleşmiş ve uzundu, sanki biri onu yıkamayalı ya da taramayalı yıllar olmuş gibi. Temiz traşlıydı ama neden bu kadar hijyene dikkat edildiğini anlamak kolaydı.
Boynunda ısırık izleri vardı. Bazıları uzun ve pürüzlüydü, sanki gallu, beslenmelerinden sonra ona olabildiğince fazla acı çektirmek için etinden kopmuş gibiydi.
Ama en kötüsü gözleriydi. Birisi ya da bir şey onları kapatmıştı.
Xirena ona yaklaşırken yanlışlıkla bacağına dokundu.
Adam başını ona doğru salladı. Xirena'ya doğru tükürmeden önce Sümerce "Siktir git, gallu," diye hırladı. Savaşmaya çalıştı.
Kılıçlar etini delip geçerken Kat yüzünü buruşturdu.
"Kes şunu, Zakar," dedi Sin, onu olduğu yerde tutabilmek için kardeşine yaklaşarak.
Zakar onu ısırmaya çalıştı.
Sin, kardeşinin başını ellerinin arasına aldı. "Yapma. Benim. Günah. Seni özgür bırakmak için buradayım."
"Siktir git," diye tekrar tükürdü Zakar.
Sin elinin tersiyle yüzündeki tükürüğü sildi. "Kavgayı bırak. Sadece kendine daha çok zarar veriyorsun."
Zakar bileğini yukarı çekerken kılıç taşa hafif bir sürtünme sesi çıkardığında Kat sindi. Bu eylemin acısı onu öldürüyor olmalıydı.
Sin kılıcı sallamadan önce kardeşinin kolunu tuttu. Zakar minnettar olmak yerine ona yumruk atmaya çalıştı. Bu başarısız olunca Zakar, Sin'i saçından tuttu ve kafasını yanındaki taşa çarptı.
Sin, Zakar'ın elinden kurtulmadan önce küfretti. "Kahretsin oğlum, seni sevdiğime sevinsen iyi olur."
Zakar savaşmaya devam ederken Sin'i görmezden geldi.
Kat, Sin'e yardım etmek için öne çıktı. "Bacaklarındakileri alacağım."
"Bırakalım," dedi Simi onu geri iterken. "Charontes daha güçlü. Onları tek bir temiz hareketle çekip çıkarabiliriz ve bu ona daha az zarar verir."
Kat yardımları için minnettardı - zavallı adamı daha fazla acıdan kurtarmak için her şey.
Yan tarafa geçerek Simi, Xirena ve Sin'in kalan kılıçları taştan ve Zakar'ın vücudundan kurtarmasını izledi. Zakar, tam bir ıstırap içinde çırpınan Kat'ın ruhunu ta iliklerine kadar ürperten yankılanan bir çığlık attı.
Ve serbest kalır kalmaz yere yuvarlandı ve saldırmak için çömeldi.
"Zakar!" diye tersledi Sin, anlamasını sağlamaya çalışarak. "Günah."
Zakar, Sin'e doğru atıldı ve onu yere indirmeden önce kollarını ona doladı.

Kat yardım etmek istedi ama en iyi hareket tarzının ne olacağından emin değildi. Dahası, Zakar'ı daha fazla incitmek istemiyordu.
Kardeşinin ona vurmasını engellemeye çalışan Sin'in yüzünden, onun da aynı şekilde hissettiğini söyleyebilirdi.
"Onu yiyebilir miyiz?" Xirena sordu.
"Hayır," dedi Simi çabucak. "İnsanları yemek yanlış..." Yüzünü buruşturdu.
“Simi artık akri gibi geliyor. Ama akri haklı. Ayrıca bu, akra Kitty-Kat'ı çıldırtabilir."
Aniden parlak ışık mağarayı doldurdu. Sin ve Kat, Zakar'la artık yalnız olmadıklarını anlayınca donup kaldılar.
"Eh, pekala, görünüşe göre daha fazla yiyecek geldi."

ONUNCU BÖLÜM

Kat, Kessar'ın sesine benzeyen hırıltı sesine döndü. İblis ona çok benziyordu ama saçları daha koyu ve gözleri kömür karasıydı. Bu onun gününü ısıtmaya yetmediyse, arkasında altı iblis daha vardı. Beş erkek ve bir dişi.

"Ne kadar sevimli," dedi dişi, erkeklerin yanından geçip ön tarafta dururken. "Kan kölesinin arkadaşları vardır."

Kat gözlerini bile kırpıştıramadan iblisler ortadan kayboldu ve doğrudan her birinin önünde yeniden ortaya çıktı.

Günah hariç. Lider ve erkek iblislerden ikisi etrafını sardı.

Simi ve Xirena'nın kanatları arkalarından çıkıp önlerindeki iblislere saldırmalarını izlemeye çalıştı ama önündeki dişi tarafından görüşü engellendi. Gah, iblis kılığında, gallu gerçekten çekici olmayan bir ırktı. Dişinin gözleri keskin ve boncuk gibiydi ve alt çenesi çift sıra dişlerle çarpıtılmıştı.

Gallulardan biriyle kıvrılmak, sadece iki kişiyi öldürdükten sonra Stephen Sommers'ın Mumyasına yaklaşmak gibi olurdu.

Ah….

Dişi başını yana eğdi ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Ne kadar güzel. Yemek için bir Atlantisli."

Kat homurdandı. "Ne kadar güzel. Yasaklanacak bir orospu.

Dişi, Kat'e doğru koştu, o da hızla kenara çekildi, onu kolundan tuttu ve onu mağara duvarına çarptı. Bu gerçekten acıtmış olmalı. İyi. Kat'i gülümsetmek için neredeyse yeterliydi.

Dişi gallu çığlık atarak onunla yüzleşmek için döndü. Kat sırtına tekme attı ve sertçe vurdu. Daha sonra galuyu tam kalbinden bıçakladı ve patlamasını bekledi.

Yapmadı.

"Gözlerin arasından," diye hırladı Sin ona. "Onları bir Daimon gibi çıkaramazsın."

Ah, bunu nasıl bu kadar çabuk unutmuş olabilirdi? Eğitimi için bu kadar.

İblis atıldı, aynı anda Kat hançerini aldı ve iblisin gözlerinin arasına sapladı.

İblis, Kat'in her yerinde patlamadan önce delici bir ses çıkardı.

Ah, iğrenç. En azından Daimonlar patladıklarında koku almıyorlardı.

Tiksinen Kat, bunu silkeledi ve Simi ile Xirena'nın gallu iblislerini "yediğini" görmek için döndü. Ah evet, bunu gördükten sonra bir daha asla pizza ısmarlamayacaktı.

Kendime not. Gelecekte Simi'ye barbekü sosuyla birlikte bir önlük getirmesini söyle.

Artık tanımlayamadığı vücut parçalarıyla ziyafet çekerken onları izlememeye çalışan Kat, ona başıboş topla bir kedi gibi eziyet eden iblise körü körüne bıçaklayan Zakar'a yardım etmeye gitti. Sin, saldırganlarından ikisini ayağının dibine getirmişti ve o odanın karşısına koşarken üçüncüsü üzerinde çalışıyordu.

Zakar yaptığı eğik çizgiyle onu kıl payı ıskaladı.
İblis güldü. "Bu doğru, köle. Kurtarıcını öldür.” İblis ona doğru geldi ama o onun kollarında büküldü ve onu kaldırdı. İblisin amaçladığı gibi Zakar'a çarpması yerine, yapan iblis oldu. Zakar, iblisin boğazını kesti. diye bağırdı.
Kat, Zakar'ın bileğini yakaladı ve iblisin işini bitirmek için kullanmadan önce bıçağı elinden çekti. Zakar onu arkadan yakalayıp dişlerini omzuna geçirdiğinde onu daha yeni öldürmüştü. Haykırarak, ona vurmadan önce zar zor kendini tuttu.
Aniden Sin oradaydı ve onu uzaklaştırıyordu. Zakar mantıksız bir öfkeye kapılmış bir adam gibi savaştı. Avuç dolusu Sin'in saçını tuttu ve tüm gücüyle çekti.
"Yapma!" Sin kulağına bağırdı. "Kardeşin."
"Siktir git, gallu, siktir git!"
Yapacak başka bir şey olmadığını anlayan Kat, ellerini uzattı ve Zakar'a bir tür ama ondan daha az çarpıcı olmayan bir şimşek çaktı. Anında Sin'in kollarına yığıldı.
O ve Sin'in bakışları buluştu ve kardeşini kollarının arasına alırken gözlerindeki minnettarlığı gördü. "Daha fazlası gelmeden buradan gidelim."
Başıyla onayladı. Simi mi? Diğer tüm iblisleri kızart ve buradan gidelim.”
Simi somurttu. "Ama hala açım."
"Döner dönmez Diamonique siparişi vereceğiz."
Simi'nin kanlı yüzü anında aydınlandı. "Ooo, bu gallu'dan çok daha iyi." O ve Xirena, Kat ve Sin onları kendi çatı katına geri göndermeden önce iblisleri hızla ateşe verdiler.
Kat, güçlerini büyük bir Diamonique çantası oluşturmak için kullandı ve onlara katıldıklarında bunu Simi ve Xirena'ya teslim etti. İblisler ciyaklayarak otel odalarına koşarak taşları yuttular ve Kat'ı Sin ve erkek kardeşiyle baş başa bıraktılar.
Diamonique için tanrılara şükürler olsun. Bu, iblisleri bir süre meşgul eder.
Yüzü üzgün ve acı olan Sin, kardeşini açılarak kraliçe boy bir yatak oluşturan kanepeye doğru taşıdı. Zakar'ı beyaz çarşafların üzerine yatırmadan hemen önce örtüler geri çekildi.
"İyileşecek mi?"
Sin, kardeşinin vücudundaki korkunç yara izlerine bakarken konuşamadı. Ona ne yapmışlardı? Yüzyıllardır ondan besleniyormuş gibi görünüyordu.
Sin bunun için kan istedi. Kessar'ınki... Gallu'nunki.
Ama en çok Sin, Artemis'i istiyordu. O olmasaydı, bunu durdurmak için orada olurdu. Zakar'ı onların vahşetinden koruyacak güce sahip olabilirdi.
Hayır, onu geri aldı. Artemis'in suçu değildi. O kendisine aitti ve bunu biliyordu. Keşke kabul edilmek istemeseydi. Arkadaşlık istedi. Bunların hiçbiri olmayacaktı.
Kardeşini yaralayan kendi zayıflığıydı. Kendinden başka suçlayacak kimse yoktu.
Midesini kemiren acı ve suçluluk duygusuyla kasıldı.

Kat'in onu nazikçe geri çektiğini hissetti. Ona terslemeye başladı ama yüzündeki dikkatli bakış onu susturdu. Ellerini birbirine sürterek Zakar'a yaklaştı. Atlantis dilinde fısıldarken avuçlarını onun gözlerine dayadı. Ellerinden yayılan yarı saydam sarı bir parıltı vücudunu kapladı. Parıltı Zakar'ın üzerinde hareket ederken yaralarını ördü ve cildini lekeleyen derin yaraları iyileştirdi... kayıp parmağı bile onarıldı.
Onun Zakar'ı iyileştirmesini izlerken Sin'in vücuduna bir rahatlama ve minnettarlık doldu.
Bunu Sin sormadan yapması... onun için dünyalara bedeldi.
Geri çekildiğinde, Zakar'ın gözlerinin artık kapalı olmadığını gördü. Gözkapakları ve kirpikleri mükemmel bir durgunluk içinde yanaklarına değiyordu. Uzun, budaklı saçları dışında, Sin'in hatırladığı kardeş buydu.
"Teşekkür ederim," diye soludu, yaptığı şey için minnettardı.
Yataktan uzaklaşmadan önce başını eğdi. "Kulak zarlarını delmişler. Sanırım bu yüzden ona kim olduğunu söylediğinde cevap vermedi. Sağırdı."
İçini daha fazla öfke doldururken günah lanetledi. "Ölmelerini istiyorum. Hepsi."
Yüzü tamamen kabul ettiğini söylüyordu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Stryker'a hak veriyorum. En azından, bazen çılgınca olsa da takip ettiği bir etik kuralları var. Onun böyle bir şey yaptığını hayal edemiyorum."
"İşte bu yüzden galu'nun insanlığın üzerine salınmasına izin veremeyiz. Şefkatten, merhametten, edepten tamamen yoksunlar."
"Kabul ediyorum. Ama şimdi Zakar'ın bize yardım edebileceğinden emin değilim. Oldukça hırpalanmış görünüyor ve ona zihinsel olarak ne yapıldığını basit bir iyileştirme büyüsüyle düzeltemeyeceğimi söylemek mümkün değil."
Sin bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama haklı olabilirdi. Yataktaki adam herhangi bir dövüş formunda değildi. Zayıf ve zayıf görünüyordu. Zakar yardım almadan ayakta durabilse bile şanslı sayılırlardı. "Onu ne kadar süredir ellerinde tuttuklarını merak ediyorum."
"Bilmiyorum. Ama görünüşe bakılırsa, epey zaman geçmiş." Kat, sırtını okşamadan önce Sin'in saçını okşadı. "İyi misin?"
Ona baktı, kalbi ağırdı. "Kardeşin olsaydı nasıl cevap verirdin?"
Cevabında tereddüt etmedi. "Kan için dışarı çıkarım."
"O zaman beni anlıyorsun."
Kolunu rahatlatıcı bir şekilde sıkmadan önce başını salladı. "Ben de hemen burada olacağım, onu toplamana yardım edeceğim."
Ona karşı duyduğu duygular ve şefkat, onun sözleriyle onu boğdu. Bütün bunlar boyunca onun yanında olduğu gerçeğine. Zakar'ı iyileştirdiğini... Garip bir şekilde rüya gibiydi.
Bununla baş edemeyen Sin, onu kendine çekti ve sahip olduğu her şeyle onu öptü.

Kat, Sin'in tadına iç çekti. Sanki kendisi için dünyadaki en önemli şeymiş gibi ona sarılırken bile onun kargaşasını hissedebiliyordu ve bunu hafifletmeyi diledi.
Berbat bir gün geçirmişti. Ama buna rağmen cenneti ve insanı tattı. İşlerin kendisi ve Zakar için daha iyi olmasını ne kadar çok isterdi. Hala uğraşmaları gereken gallu ve Deimos vardı. Sin ölene kadar hiçbiri dinlenmeyecekti.
Sanki tüm dünya onlara karşıymış gibi hissediyordu. Ama şu anda, onun kollarında, hepsinin üstesinden gelebilecek kadar güçlü hissediyordu.
Sin, yüzünü onun boynuna gömmek için dudaklarından çekilirken homurdandı. Teninin ve nefesinin kokusunu, vücudunun onunkine verdiği hissi seviyordu. Bir kez olsun, bir kadını öpmek için ikiye katlanması gerekmiyordu. Onun için mükemmel bir boydu ve gücü onu hayrete düşürdü.
"Sanırım sana bağımlı hale geliyorum."
O güldü. "Beni zar zor tanıyorsun."
"Evet," dedi hain bir sırıtışla, "ama senin bazı yönlerini kimsenin bilmediği kadar iyi tanıyorum."
Bunun üzerine kızardı. "Sen uslanmazsın."
"Doğru değil. Çok teşvik edilebilirim. Çoğu gün çok az dürtüklüyorum."
Gitmeden önce yanağından öptü. "Olanları düşününce bu kadar şakacı olduğuna inanamıyorum."
Ellerini siyah saçlarının arasından geçirmeden önce yorgun bir nefes verdi. "Beni rahatsız eden suçluluk ve şüphenin mutlak sefaletinden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Orada, bir saniyeliğine, gerçekten çalışıyordu."
Kat hemen yanına gidip bir elini sert karnına, diğerini de sırtına koydu. Acılı bir ifadeyle ona baktı. Ah, tatlım, üzgünüm. Şimdi soyunalım mı?"
Onun alaycılığına gözlerini devirdi. "Unut gitsin. Çok fazla horoz öldürme.
Gülerek geri çekildi. "Horoz öldürme ha? Ne ilginç bir ifade geliştirmişsin."
Ona şeytani bir gülümseme verdi. "Belki biraz ağızdan ağza canlandırma onu geri getirebilir?"
Daha önceki yorumunu geri aldı; annesinin kızıydı. En iyileriyle bir adama eziyet edebilirdi. "Benimle böyle alay ederek kötüsün."
"Biliyorum. Özür dilerim ama yüzündeki ıstıraplı ifade her şeye değer."
Saçlarına dokunmak için elini kaldırdı. Cildi ipek gibiydi. İşaret parmağıyla başparmağı arasında ovuştururken, onun üzerinde hissettiğini hatırladı.
"Seni hala anlamıyorum. Neden burada benimlesin? Bana yardım ediyor. Mantıklı değil."
"Belki de beni ateşe güve gibi çeken senin zorlayıcı kişiliğindir."
Sin homurdandı. İtici demek istiyorsun.
Sözlerine şaşırmış gibi tek kaşını kaldırdı. "Bu bir tanrının kendini küçümsemesi mi?"
"Eski tanrı."
"Yine de, senin ırkında genellikle bulunan bir şey değil."

Parmaklarının tersiyle yanağını ovuşturdu, teninin yumuşak dokusunun tadını çıkardı.
“Kalp ya da ruh da değildir. Yine de ikisine de sahip görünüyorsun.”
Kat, onun yüzündeki şefkatli ifade karşısında ürperdi. Elini teninde hissettiğinde sıcaklık tüm vücuduna yayıldı. Nefis biriydi. "Sana bir tanrı olmadığımı söyleyip duruyorum."
"Evet... ama annen, diğer tanrıların onun babanla yattığını öğrenmesinden korkmasaydı sen de olurdun."
Belki, ama Kat unvanlardan ya da güç gezilerinden hoşlanmıyordu. Pantheon siyaseti onu çağlar önce yıpratmıştı. Gerçekten bunun bir parçası olmak istemiyordu. O sadece istedi…
Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. Hayatının çoğunu annesinin kaprislerine hizmet ederek geçirmişti. Kat, hayallerin ve hırsların iyi sonuç verdiği bir dünyada doğmamıştı. Genellikle bu iki şey, birinin nihai olarak aşağılanmasıyla veya büyük bir bağırsaklarının deşilmesiyle sonuçlandı. Kendini ikisinin de acısından kurtarmak onun hayatının tutkusu olmuştu. Gerçekten, bir erkekle tanışmayı hiç hayal bile etmemişti. Şimdi ona akıl almaz geliyordu. Ama hayatını körü körüne, gelecek düşünmeden yaşıyordu. Dünya, onun dünyası öyleydi.
Günah bunu değiştirmişti.
İlk kez bir şeyi gerçekten istiyordu ve bu onu gerçekten korkutmuştu çünkü onun kendisini onunla asla bu şekilde paylaşmayacağını biliyordu. Yerleşip bir aile sahibi olmak onun elinde değildi. O, annesinin panteonuyla hiçbir ilgisi olmayan bir savaşçıydı ve Kat orada bir tanrıça olmasa da, yine de onun bir parçasıydı.
Konuyu zorlamaya çalışmak sadece onun aşağılanmasına yol açar. Bundan emindi.
"Peki bir tanrı olarak nasıl biriydin?" diye sordu, onu yüzyıllar öncesini hayal etmeye çalışarak. Politikalarında ondan daha iyi olacak gibi görünmüyordu.
Omuz silkti. "Diğerleri gibi sanırım."
Buna inanamadı. "HAYIR. Senin onlar gibi olduğunu hiç sanmıyorum. Hayatına bir bakışımdan biliyorum ki, o seni aldatmış olsa bile sen onu asla aldatmamışsın. Nedenmiş?"
Yüzüne bir peçe düşerek düşüncelerini ve duygularını ondan gizledi. Boşluktan başka bir şey hissetmiyordu.
"Hile yapmak niyetiyle Artemis'e gittim."
Kat, onun geçmişindeyken hissettiklerini hatırlarken bakışlarını kaçırdı. Yalan söylüyordu. "Hayır, yapmadın."
"Nereden biliyorsunuz?"
Ne yaptığını bilmesini istemeyen kadın, onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bunca zaman sadık kalacağına ve sonra onu bir hevesle rüzgara fırlatacağına inanmıyorum. Artemis'e gitmenin başka bir nedeni daha vardı."
Uzaklaşmadan önce öfkesi alnını kararttı.
"Günah?"
Ona baktığında bakışlarındaki gazaptan eser yoktu. "Ne?"

Yaşamak isteyen zeki biri konuyu kapatırdı ama Kat çoğundan daha intihara meyilliydi. "Neden Olimpos'taydın?"
Gözleri boştu. "Gerçekten gerçeği istiyor musun?"
"Bilseydim sormazdım."
Daha sonra ondan ayrıldı ve kendine bir çift viski doldurmak için bara gitti - bir şey onu gerçekten rahatsız ettiğinde her zaman verdiği cevap bu gibi görünüyordu.
İçkiyi geri attı ve ona dik dik bakmadan önce yüzünü buruşturdu ve "Yalnızdım" diye cevap verdi. Yüzündeki acı aslında nefesini kesti. “Basit bir nedenden dolayı ortalıkta uyuyamadım. Ben lekelenmiştim. Yarı insan, yarı tanrı, hiçbir yere sığmıyordum ve inanın bana, Sümer tanrıları bunu hemen işaret ettiler. Eşim Ningal yüzyıllar önce yatağımızı terk etmişti. Benimle sadece egzotik ve farklı olduğum için evlendi. Ama diğerleri bir melezle birlikte olduğu için ona saldırmaya başlayınca, beni yatağından uzaklaştırdı. Ne de olsa, safkan bir tanrı olmayan biriyle ne tür çocuklar yetiştirirdi?”
Sanki acı dayanamayacağı kadar büyükmüş gibi dişlerini sıktı ve tekrar konuşmaya başladı.
"Bende bir sorun olması gerektiğini düşündüm. Etrafta uyumayan bir doğurganlık tanrısını kim duydu? Karısı hiç yatağında olmayan bir doğurganlık tanrısı mı? Ama babam olup da bana karşı koyamayacak bir insan kadının peşine düşmeyecektim. İnsanları bu şekilde kullanmak yanlıştı ve babamın şehvetinin anneme ne kadar acı verdiğini biliyordum. Sonra bir gün ben Ur'da ata binerken Artemis göründü. Etrafı geyiklerle çevriliydi, huzurlu görünüyordu ve gülme tatlım. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim, bu yüzden onunla sohbet etmek için durdum ve sonra bir baktım ki, gülüyorduk. Ve kısa sürede arkadaş olduk.”
Kat'e mantıklı geldi. İkisi de ayın tanrılarıydı. Muhtemelen pek çok ortak noktaları vardı. "Olimpos'ta o gece ona gitmene ne sebep oldu? Gerçekten mi?"
Uzaklara baktı. "Kızgınlık. Ningal beni küçük düşürmüştü ve alay edilmekten bıkmıştım. Güçlü bir tanrıydım ama onu durdurabilecek kadar güçlü değildim. Onlarla yüzleşip kazanmamın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Bana karşı birleşeceklerdi. Ben de kendi panteonumu zayıflatmama yardım etmesini isteyerek Artemis'e gittim. İddia ettiği gibi beni gerçekten seviyorsa onlara karşı güçlerimizi birleştirebileceğimizi düşündüm.”
Acı acı güldü. "Ne dilediğine dikkat et, onu elde edebilirsin. Bana yaptıkları yüzünden hepsinin yok edilmesini istedim ve öyleydiler. Sadece kendi düşüşümü bu planın bir parçası olarak görmedim.”
Sesinde duyduğu ıstırap, bakışlarında gördüğü kendinden nefret etme duygusu, içini paramparça etti. Asla onu ya da başka birini incitmek istememişti. "Artemis senin istediğini veremez."
O alay etti. "Teşekkürler ama sana bir sır vereceğim. Bunu üç bin yıl önce beni bağlayıp emdiğinde öğrendim.

Onu yatıştırmak isteyen Kat, o kendine bir kadeh daha doldurmadan önce elini tutmak için odanın diğer tarafına geçti. Az önce ne yaptığının farkındasın, değil mi?
"Aklına mı hakaret ettin?"
"HAYIR." Elini onun eline aldı. "Kendini bana açtın. Bana güvendi.
Sin onun haklı olduğunu anlayınca sustu. Daha önce hiç kimseye söylemediği şeyleri ona anlatmıştı. Ama onunla konuşmak çok kolaydı. Diğerlerinin aksine, onu geçmişinden ya da hatalarından dolayı yargılamıyor gibiydi.
Ona korunmayı unutturdu.
"Sanırım sen ve annen daha sonra konuştuğunuzda bana çok güleceksiniz."
Yüz ifadesi anında öfkeye dönüştü. "Bana burada anlattıklarını asla birine söylemem. Durmadan. Benim nasıl bir insan olduğumu düşünüyorsun?”
Cevap vermedi. "Belki de birbirimize hakaret etmeye geri dönmeliyiz. Bence bu daha kolaydı.”
Ona başını salladı. “Daha kolay değil. Sadece daha güvenli.”
Kahretsin, zekiydi. Bazen iç huzuru için iyi olandan daha fazlası. "Güvenliği severim."
Kat yüksek sesle güldü. "Bunu iblislerle tek başına savaşan bir adam mı söylüyor? Benden gerçekten bu kadar korkuyor musun?”
"Senin aksine, iblisler kolay." Onları tutmak istemesine neden olmadılar.
"Nasıl yani?"
"Sadece canını alıyorlar."
Tek kaşını kaldırdı. "Ve ben?"
Kalbimi kolayca alabilirsin. Bunun gerçeği onu olduğu yerde kavurdu. Binlerce yıldır böyle hissetmemişti.
Binlerce.
Öte yandan, bir kadın hakkında hiç böyle hissedip hissetmediğinden emin değildi. Karısına kur yaptığını zar zor hatırlıyordu. Eğer ona karşı herhangi bir his beslediyse, onun duyarsızlığı onları öldürmüştü.
Ama kat…
Dürüst ve ilgiliydi. Karısının asla olmadığı iki şey. Kat ona dokunduğunda vücudu acımasızca tepki verdi. Onun tek bir gülümsemesi tüm varlığını yakabilirdi.
Elinden bir dokunuş ve o geri alındı. Bu tek kişinin onun üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu düşünmek ürkütücüydü. Onun tek bir hareketi onu nasıl bu kadar derinden etkileyebilirdi.
Yine de güzel yüzünde o şakacı ifadeyi korudu. "Bana cevap vermedin Sin."
Ondan uzaklaştı. "Ne hakkında cevap vereceksin?"
"Benden neden korkuyorsun?"
Daha acımasız olabilir miydi? Duygularını itiraf etmeye isteksiz, ona küstah bir cevap verdi. “Barbekü soslu iki iblise komuta ediyorsun. Aklı başında kim senden korkmaz ki?”
Ona tsked. "Neden saklanıyorsun?"
"Saklandığımı kim söyledi?"

"Sanki birinin gelip seni kurtarmasını istiyormuşsun gibi kapıya attığın o gergin bakış." Kollarını büküp kanat gibi çırparken ona bock-bock hayvan sesleri çıkardı.
Sin, yaptıkları karşısında dehşete düşmüştü. "Cidden bana tavuk demiyor musun?"
Yüzündeki eğlenceli ifade son derece çekiciydi. “Gaga uyuyorsa…”
Kızması gerekirdi ama içinde yabancı bir yanı onun küstahlığıyla eğleniyordu. "Benimle alay etmek için yaşıyorsun, değil mi?"
"Bir şey için yaşamak zorundayız ve söylemeliyim ki senin o muhteşem gözlerindeki şaşkınlığı izlemek oldukça eğlenceli. Ne zaman seni ısırsam parıldarlar.”
Beklenmedik iltifatı karşısında şaşkına döndü. "Gözlerim harika mı?"
"Evet. Çok çarpıcı.”
Bunun onun üzerinde hiçbir etkisi olmamalıydı ama yine de onun sözleri onu ateşe verdi. Onun kendisini çekici bulması düşüncesinin neden kayda geçmesi gerektiğini bile bilmiyordu. Milyonlarca kadın, kelimenin tam anlamıyla, tarih boyunca onu çekici bulmuştu. Binlerce kişi ona taparlardı. Ama sözleri kalbini hızlandırdı. Avuçlarını terletti. Onu o kadar sertleştirdi ki, onun etrafında olmaya zar zor dayanabildi.
Elini avucunun içine aldı.
"Hadi." Onu yatak odasına doğru çekiştirdi.
"Ne yapıyorsun?"
"Dinlenmen lazım. Uzun bir gün oldu ve seni yatağına yatırmak niyetindeyim.
Daha da sertleşirken ağzının sağ tarafında bir gülümseme belirdi.
"Gerçekten mi? Kendimi senin içine sokabilir miyim?
"Kartlarınızı doğru oynarsanız ve sevimsiz sözlerle durursanız, bu mümkün olabilir."

* * *

Kessar, beslenmesini kesen Nabium'a iki kez göz kırptı. Yerdeki ölü şov kızının üzerinden kalktı ve dudaklarındaki kanı keten bir peçeteyle sildi.
“Ne demek Hayar Bedr kayıp?”

Uzun boylu ve koyu saçlı iblis, Kessar'ın ses tonundaki öfkeyi fark edince sesli bir şekilde yutkundu. "Tanrı Nana mağaraya gitti ve..."
"Eski tanrı," diye düzeltti Nabium.
Nabium boğazını temizledi. "Eski tanrı ve onu aldı."
Kessar zamanlamaya küfretti. Sin'in deliklerine girmenin bir yolunu bulması ve en sevdiği oyuncaklardan birini bulması onu sinirlendirmişti. Önemli olduğundan değil. Hâlâ Dimme'yi özgür bırakabilirlerdi ama Ay'a sahip olmak gezegendeki baskın yaşam gücü olmalarını biraz daha kolaylaştırmıştı.
"Kardeşim nerede?"
Nabium sessizleşti.

Kessar, küçük erkek kardeşine ve libidosuna karşı bir tiksinti sesi çıkardı. Zamanlama duygusunu hiç öğrenmemişti. "Ona bulduğu dişiyi bırakıp buraya gelmesini söyle. Şimdi."
"Yapamam lordum."
"Neden?"
Nabium, tekrar yutkunmadan önce ondan bir adım uzaklaştı ve sonra konuştu. "Onu onlar öldürdü."
Bu haber kaydedilirken Kessar nefes alamıyordu. Olamaz. "Ne?"
"Onlarla savaşırken öldü lordum. Çok üzgünüm."
Kessar içini öfke doldururken dişlerinin çıktığını hissetti. Bunun için kan istedi.
Dolaba doğru yürürken, Nabium adeta korkudan fırladı. Kessar'ın ikinci komutanına zarar vereceğinden değil. Hayır, Kessar'ın işkence yapacak zayıf birine ihtiyacı vardı.
Dolabı açarak, daha önce Sin'in kumarhanesinden ayrıldıktan sonra yakaladığı üniversite öğrencisini çıkardı. Kısa boyluydu, uzun, fare gibi kahverengi saçları ve küçük, yuvarlak gözlüklerle çevrelenmiş boncuk mavisi gözleri vardı. Bağırmaması için ağzı bantlandı, elleri ve ayakları bağlandı. Solmuş bir kot pantolon, siyah çizmeler ve iri kollarının üst kısmını gösteren siyah bir Boondock Saints tişörtü giymişti.
Ama büyüleyici bulduğu ve onu yakalamasının ana nedeni, bileğinde küçük bir yay ve ok dövmesi olmasıydı. Onu almadan önce, ona okun ve yayın onu kabuslardan korumak için olduğunu söylemişti. Garip, gerçekten, çünkü aynı zamanda Artemis'in de işaretiydi ve bu nedenle öğrenciyi onlar için birincil hedef haline getiriyordu.
Güçlerini kullanarak, oteldeki hiç kimsenin onun çığlığını duymaması için odayı boğdu. Ardından bandı ağzından kopardı.
Diye bağırdı. Onu Nabium'un kollarına itti. "Onu sabit tut."
"Pp-lütfen," diye yalvardı, bakışları diğer kadının vücuduna kaydı. "Hamileyim."
"Umursadığımız gibi mi?" Kessar, yüzünün gerçek iblis formuna döndüğünü hissetti.
Daha da yüksek sesle çığlık atarak onu daha da heyecanlandırdı.
Kessar onu kaldırıp boynuna kilitledi ve kanının ağzına dolması için etini yırttı. Dövüşmeyi bırakır bırakmaz Nabium da diğer tarafa geçerek ona katıldı.
Öldüğünde ve bitkin düştüğünde, onu yere attılar. Kessar, onun sağ kolunda küçük bir deri bileklik görünce kaşlarını çattı. Onu sallayarak, onun adını okudu.
Alay ederek onu vücudunun üstüne fırlattı ve ağzını sildi.
Neşesi yerine geldi, gömleğini kafasından çıkardı ve bir tane daha göstermeden önce vücudunun üzerine fırlattı.
Nabium önceki konuya dönmeden önce bu hareketi tekrarladı. "En azından iyi haber şu ki, Zakar'ı geçersiz kıldık. Artık onlar için değersiz olacak."

Muhtemelen, ama Kessar işlerin planlandığı gibi gideceğine güvenen türden bir iblis değildi.
"Nana'yı asla hafife alma. Bir Atlantisli ile seyahat ediyor."
"Emin misin?"
"Elbette. Kardeşimi başka nasıl yok edebilirdi?" Kessar'ın kederi artık geçmişti. Öldürmek onu yatıştırmıştı. Kardeşi onların elinde ölecek kadar aptalsa, bunu hak etmişti.
"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.
"Sin'in güçlerini etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmalıyız."
"Onlardan çoktan sıyrıldı."
"Yeterli değil. Kerir'in önünde duran tek şey odur. Zakar'ı geri almalı ve o Atlantisli kaltağı alıp onu dönüştürmeliyiz.
"Nasıl?"
Kessar gülümsedi. "Zakar'ı yakaladığımız gibi. Ona bulaştıracağız. O zaman hem Zakar'a hem de Nana'ya sahip olacağız ve önümüze kimse çıkmayacak."
Nabium, insanların kıpırdanmaya başladığını anlayana kadar güldü.
"Enfeksiyondan bahsetmişken..."
Kessar kadınlara baktı. "Bakmak için çok çirkinler, özellikle kısa sürtük. Kafalarını kesin ve bir yerlerdeki bir hendeğe atın."
Nabium'un kadınları odadan çıkarıp işini bitireceği yere götürmeden önce, giysilerindeki kanı gizlemek için kadınları bir ceketle örtmesini izledi. insanlar. Onu tiksindirdiler.
Ancak yakında hepsi efendilerinin kontrolü altında olacaktı. Ama önce Sin ve Zakar'ı alması gerekiyordu...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sin'in vücudu onunkinin arkasında gevşeyip ona sonunda uykuya daldığını belli ederken Kat memnuniyetle içini çekti. Uyuması ve onunla oynamaması için yaptığı tartışmayı kazanmasına gerçekten şaşırmıştı.

Ama onunla birlikte olmak istese de yine de biraz boşluğa ihtiyacı vardı. İlişkileri onun için çok hızlı ilerliyordu. Kelimenin tam anlamıyla onunla yeni tanışmıştı ve şimdiden çok şey paylaşmış olmalarına rağmen nefes almak için hala zamana ihtiyacı vardı. Düşünmek. Ayarlamak.

Bu yüzden ona şakacı bir şekilde somurttu, sonra kollarını ona doladı ve uyumak için yerleşti. Bazı yönlerden bu, onunla seks yapmaktan bile daha samimiydi. En azından daha fazla güven gerektiriyordu, çünkü onun yanında gözlerini kapatıp rahatlamasını gerektiriyordu. Şu anda ona her şeyi yapabilirdi ve onu durdurmak için güçsüz olacaktı.

Onun kafasını tıraş edebilir, tırnaklarını pembeye boyayabilir... yüzüne makyaj yapabilirdi.

Dudağını ısırarak, onun bu kadar kızsı bir şekilde düşündüğü düşüncesiyle gülmesini bastırmak zorunda kaldı.

"Ne yapıyorsun?" Derin sesi uykulu bir gürlemeydi.

"Uyuduğunu sanıyordum."

Kalçan kasıklarıma değene kadar öyleydim. O delici altın gözler ona bakmak için açıldı.

"Senin kokun bu kadar yakınken ve vücudun benimkine sürtünürken uyumak biraz zor." Yuvarlandı, sırtüstü. "Aslında acımasız."

"Üzgünüm." Yanına sığınmak için hareket etti. Başını onun göğsüne koydu ve vücudunun erkeksi kokusunu içine çekti. Koyu teninin üzerinde inanılmaz derecede solgun olan eline baktı. Onu meme ucunun hemen üstünden öperek gözlerini kapattı.

Sin'in bedeni, onun hareketlerinin tatlılığı karşısında sarsıldı. Hala yatağını onunla paylaştığına ve içinde uyumaktan başka bir şey yapmadıklarına inanamıyordu.

Onun nesi vardı? Bunu daha önce bir kadınla hiç yapmamıştı.

“Biz yetişkiniz. yaşayacaksın.” Onun geveze sözleri şimdi kafasının içinde çınlıyordu. Ve bundan sağ çıkacağından pek emin değildi.

Ama aynı zamanda onun ona karşı yalan söylediğini hissetmek harikaydı. Elini onun solgun saçlarının arasından geçirdi. Nedenini bilmiyordu ama her zaman sarı saçlardan etkilenmişti. Onunki tenine fısıldayan bükülmüş altın gibiydi. Onu omuzlarının üzerinden yelpazeledi ve pembe pazen pijamasını görünce gülümsedi.

Pijama... yatağında. Hakaretler hiç bitmeyecek miydi? En azından sabahlık giyebilirdi.

"Bunlar rahat değil. Siz uyurken ağ bölgelerinizi tararlar.”

Ama kim umursar? Yapardın ve bu durumda ellerini ondan uzak tutamazdın. Evet, onu buna bağlamıştı.

Sin fanila kolu çekerken içini çekti. Şahsen, zamanda geri gitmek, pijama için pijama yapan kişiyi bulmak ve onu cehenneme kadar dövmek istiyordu. Elbette böyle hisseden tek erkek o değildi.

Tabii ki Kat kendi kıyafetlerini yaratamasaydı her şey o kadar da kötü olmazdı. O zaman çıplak ya da en azından tişörtlerinden biriyle uyumasında ısrar edebilirdi.

Flanel berbattı.

Uyu, Günah….

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Dürüst olmak gerekirse, bu tamamen yeni bir tür işkence gibi geldi. Vücudu akkor halindeydi ve ağrıyordu, görünürde hiçbir rahatlama yoktu. Bazı erkeklerin hadım edilmek için yalvarmasına şaşmamalı.

Ancak çok geçmeden bitkinliği onu ele geçirdi ve yeniden uykuya daldığını fark etti.

Hayalleri savaşları boyunca sürüklendi, sonra zamanda daha da geriye gitti. …

Anu'yu görebiliyordu, galluların ilki doğduğu için gururlu görünüyordu -bir annenin belinden değil, anneleri ölse bile hayatta kalabilmeleri ve doğabilmeleri için yumurtalardan.

Seksten sonra bir dişi iki düzine döllenmiş yumurta bırakabilir. Sıcağa ve soğuğa dayanıklı yumurtalar. Neredeyse yok edilemezlerdi.

İlk yavrular kabuklarını kırmaya başlarken Anu yuvanın yukarısında bir uçurumun üzerinde durmuştu. "Şunlara bak Sin. Bu nihai silahtır. Herhangi bir panteon şimdi bizi yenmeye çalışsın.”

"Güzeller," demişti Anatum, soylu yüzünde mükemmel gülümsemesi parlayarak.

Anu'nun sadece karısı değil, aynı zamanda yaradılışın tanrıçasıydı. Uzun boylu ve zarif, kocasının yanında duran bir vizyon olmuştu.

Aynı zamanda gallunun ilk kurbanıydı. Yumurtalarından kurtulur kurtulmaz, mağara duvarlarından üçünün yanına koşmuşlardı.

Sin, iki kişiyi öldürürken, altı kişi Anatum'a saldırmıştı. Onu serbest bırakmışlardı ama ısırılmadan önce değil. İlk başta bunun hakkında hiçbir şey düşünmemişlerdi. O zamanlar, hiç kimse gallu ısırıklarının kendi türünden başkalarını yaratabileceğini bilmiyordu.

İblisler genç ve zehirleri zayıf olduğu için Anatum hemen dönmemişti. O sadece hastaydı. Yaratılmış olanın gerçek dehşetini ancak akşama kadar öğrenebilmişlerdi.

Anatum uykusunda Anu'nun peşine düşmüştü. Onun kendisini ısırmasını ve onu dönüştürmesini güçlükle engelleyebilmişti. Kısa bir kavgadan sonra onu bir kafese kapatmıştı.

Tanrı olmalarına rağmen onu kurtarmanın bir yolu yoktu. Ve tanrısal güçleri nedeniyle diğerlerinden daha da tehlikeliydi.

Başka seçeneği olmayan Sin, kızı İştar'ı almış ve Anatum'u yok etmişler ve İştar'ın onun güçlerini emmesine ve panteonda onun yerine geçmesine izin

vermişlerdi. Anu, kaybından dolayı hastaydı. Ortaya koyduğu şeyden dolayı suçluluk duygusundan bıkmıştı.
En azından Enlil ortaya çıkana kadar.
Enlil, iblis türleri üzerindeki güçleri nedeniyle, iblisleri kontrollerini ele geçirebilecekleri kadar zayıflatmayı başardı.
Sin, hepsini yok etmeleri için yalvarmıştı.
"Bu kadar değerli bir şeyi neden öldüresin ki?" Enlil, gallunun kurtarılması konusunda ısrarcıydı.
"Atlantislilerle savaşmamız gereken tek şey onlar. Peşimize düşeceklerini bir düşünün."
Sin, "Onlar savaşan bir panteon değiller," diye tartışmıştı.
"Bunu, biz konuşurken bile onlarla savaş halinde olan Yunanlılara söyle."
Yine de Sin, babasına mantıklı konuşmaya çalışmıştı. "Yunan tanrıları saldırganlardı."
"Sözlerime dikkat et: Bir gün Atlantisliler bizim için gelecekler ve ilk darbeyi bizim indirmemiz gerekiyor. Tanrıları Charonte'yi üzerimize salmadan önce, bırakın bizim gallu'larımız onların Charonte iblislerini yok etsin."
Ama Sin geleceği biliyordu. Bunu hissetmişti ve kimse ona inanmıyordu.
"Bir çakalın size saldırmadan önce kulaklarından tutabilmeniz için gereken süre var, Peder. Bu yaratıkların yaşamasına izin veremeyiz. Er ya da geç bizi yok edecekler."
Enlil onunla alay etmişti. "Sen bir aptalsın Nana. Onlara ihtiyacımız var. Atlantislileri gördünüz. Bu onları yataklarımızın dışında tutacaktır… ne demek istediğimi anlıyorsan." Sin'in karısının İştar'la oturduğu yere baktı. "Ve bildiğini biliyorum."
Ruhunun derinliklerinden utanan Sin, babasına saldırmadan önce kendini toparlamak zorunda kalmıştı. Enlil Tablet'e sahip olduğu sürece, onu yenmenin hiçbir yolu yoktu.
"Erkekliğimin onu güvence altına almak için bir iblis ordusunun desteğine ihtiyacı yok. Kendi yıkımımızın tohumlarını ekiyorsunuz."
"Gelecekte hayatta kalmamızı güvence altına alıyorum."
Babasının mantıksızlığından tiksinti duyan Sin, çekip gitmişti. Kendilerine gösterileni görmeyi reddedenleri ikna edecek hiçbir şey yoktu.
Çıkarken karısının yanından geçmişti. Ningal'in bakışları, onun bir Atlantis güneş sembolü taktığı göğsüne bakana kadar onunla mesafeli bir şekilde buluştu. Panteonlarının mührü. Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.
Tokat atıldığını ruhunun derinliklerine kadar hissetmişti. İşlerini bu kadar açık bir şekilde sergilemeye nasıl cüret eder. Ama o zaman Archon tam bir tanrıydı ve değildi.
Öyle olsun.
"Boşver onları."

Sin, yanında diğerlerine görünmeyen Zakar ile yoluna devam etmişti. Bu, Zakar'ın çocukken öğrendiği bir numaraydı. Tehlikeli olsa da Sin, kardeşinin desteği için minnettardı. "Söylemesi yapmaktan kolay."
“Ningal inançsız bir orospu. Onun için endişelenme. Her gece uyumaya çalıştığında rüyasında yılanlar ve gorgonlar görmesini sağlayacağım.”
Sin bu düşünceye gülümsemişti. Ama onu en çok rahatsız eden şeyden uzaklaştırmadı.
"Bu konuda haklıyım, Zakar. Bunu biliyorum."
"Eminim öylesindir. Ama hiçbiri seni dinlemeyecek. Dışarıdaki düşmandan o kadar korkarlar ki, kendi evlerinde yarattıkları düşmanı göremezler. Onun asla krallığı yok eden dışarıdan gelen işgalci değil. Her zaman içten gelendir. Bunu hak etmeyen güvenilen tek kişi. Suratınıza gülümseyip sonra hayırseverliğinize tüküren tek yalancı çünkü istediklerinden başka bir sebep olmadan daha fazlasını hak ettiklerini düşünüyorlar.
Zakar haklıydı. Ama hiçbir şeyi değiştirmedi.
Sin ona bakmak için bahçede durmuştu. “Bunu durdurmak için ne yapabilirim?”
"Ayakta kalan son kişi ol, Kardeşim. Oyunlarını oynasınlar ve zehirlerini kussunlar. Sonunda zehirlerinin yok edeceği onlar. Negatif hiçbir şey uzun süre hayatta kalmaz.
Başka yol bilmedikleri için birbirlerine düşman olacaklar.”
"Ya dışarıdaki dünya? Ne olmuş yani? Koruma için bize bakan insanlar mı? Gallu serbest bırakıldığında onlara ne olacak?”
“Şampiyonlarına sahip olacaklar. Sen ve ben orada olacağız. İblislerin onlara zarar vermesine izin vermeyeceğiz.”
Sadece Zakar ve bir zamanlar galulara karşı savaşmak için eğittikleri savaşçılar artık ayakta değildi. İnsanların hepsi ölmüştü ve iblisler Zakar'ı parçalamış ve bir zamanlar bir tanrının güçleriyle yürüyen bir adamın kabuğundan başka bir şey kalmayana kadar ona işkence etmişti.
Ayık ve korkunçtu.
Aniden Sin omzunda sıcak bir el hissetti. Karısını görmeyi umarak dudağını bükerek döndü.
Onun yerine Kat'ti. Orada duran bir meleğe benziyordu ve bu onun tüm vücudunu yakıyordu. Birini gördüğüne hiç bu kadar mutlu olmamıştı.
"Burada ne yapıyorsun?" ona sordu.
"Onu sana getirdim."
Sin, şimdi etraflarında dönen kardeşine döndü. "Anlamıyorum."
"Bu bir rüya değil Sin. Bu bir savaş.” Zakar ona ateş püskürdü.
Rüya olmasına rağmen ayaklarını yerden kesip göğsünü yaktı. Nefesi kesilen Sin, ateş sönene kadar yuvarlandı. Zakar'a baktı. "Ne yapıyorsun?"
Zakar elini uzattı ve dikenli bir kırbaç Sin'in koluna dolandı. Zakar kamçıyı sallayıp kolunu ekleminden kurtardığında acı içinde tısladı.
Kat, Zakar'a döndü.
"HAYIR! Onu incitme.

Zakar, Kat'i patlatmak için harekete geçti. Eğildi ve onu sersemleten bir patlamayla karşılık verdi.
"Başka numaran var mı? Buna ne dersin?" Onu buzla patlattı.
Sin ayağa kalktı ve ona doğru koştu. Kat, dur. Onu incitiyorsun."
"Seni ya da beni incitmek umurunda değil. Alsın diyorum."
Zakar şaşırarak gülmeye başladı. Yerden yükselerek gerilen ve savaşmaya hazır olan Kat'e doğru süzülmeye başladı.
"Onu dinle Sin. O haklı. Bunun ben olduğumu nereden biliyorsun? Kessar'ın şekline girdi. "Belki de seni yok etmek için buradayım." Hayalet ona doğru koştu.
Sin onu boğazından yakaladı ve yere fırlattı. "Sen nesin?"
"Kırıldım kardeşim. Buraya geldim çünkü olmak istediğim kişi olduğum tek yer burası. Artık bedenimdeyken kendimi kontrol edemiyorum. Uyanıkken bana güvenemem, sen de güvenemezsin."
Sin arkasına yaslandı. "Enfekte misin?"
"Tam olarak değil." Zakar, Sin'in önüne oturabilmek için kendini yukarı itti. "Bağışıklığım nedeniyle, gallu üzerimde tam denetime sahip değil, ama ben de öyle. Bu başka bir şey... karanlık ve ölümcül bir şey ve içimde yaşıyor. Artık kim olduğumu bilmiyorum ve bunu kontrol edemiyorum. Bana güvenebileceğin tek yer burası." Zakar başını eğdi. "Babamın her zaman olduğumdan şüphelendiği korkak biri olduğum için üzgünüm."
Kat ona kaşlarını çattı. "Korkak? Ciddi misin? Allah'ım bu işlerin ne kadar gaddar ve gaddar olduğunu gördük. Baskı altındayken bile onlarla tek başına savaştın. Kendini nasıl bir korkak olarak görebilirsin?"
"Başarısız oldum." Bakışlarını Sin'e çevirdi. "Gallular bildiğinden bile beter. Sizi bu alemde zayıflatabilirler ve burada size nasıl saldıracaklarını öğrenebilirler. Burada senin zayıflıklarını bulacaklar."
Sin buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Neden sana neler olduğunu anlatmak için uykumda hiç gelmedin?"
Yapamazdım. Onlar yüzünden burada bile zayıfım. Az önce rüyanda beni gördün ve beni çağırdın. Burada olmamın tek sebebi bu. Kendi başıma gelemezdim. Artık o güçlere sahip değilim."
Kat, adamın sözleri onu rahatsız ederken önlerinde durmak için öne çıktı. "Bunun nasıl çalıştığını bana açıklamak zorundasın. Yunan uyku tanrıları Oneroi'nin her an herkesin rüyasına girebileceğini biliyorum. Uyanan bir insanı baştan çıkarmak için kullanabilecekleri iksirleri var. Gallu aynı mı?"
Zakar başını salladı. "Sizin tanrılarınızın aksine, tanışmadıkları birinin rüyalarına sızamazlar. Önce fiziksel temas kurmaları gerekir."
Sin, daha önce Kessar'ı hatırladığında yüzünü buruşturdu. Demek onu binaya getiren buydu. "Bugün kumarhane. O piçin ziyaretinde daha fazlası olduğunu biliyordum."
Zakar başını salladı. "Sana dokunurlar ve sonra sen uyurken seni bulabilirler."
Kat lanetledi. "Ve bana dokunmasına izin verdim. Yumuşak hareket."

Sin onun koluna vurdu. “Kendini kötü hissetme. Bunu mahveden tek kişi sen değilsin."
İçini öfke kaplarken dişlerini sıktı. "Bunun için Enlil'i öldürebilirim."
Zakar, "Onları uyardın," dedi. Ama kurban edilmeyecek kadar zeki olduğunu düşündü. En azından, onu öldürdüklerinde gallunun ona ne yaptığını görmedin.”
Sin, dehşeti hayal edebiliyordu ve bunu kaçırdığı için minnettardı.
"Güçlerine ne oldu?"
"Çoğu Tablette kilitliydi."
Tanrılara şükürler olsun ki Sin onu müzeden kurtarabilmişti. Tabletin içindeki bu güçlerle, gallunun onunla ne yapabileceğini kimse bilemezdi.
"Ve gerisi?"
"Kessar onları aldı. Enlil'i alıp mağaralara götürmeleri için ajanlarını gönderdi. Enlil'in yakalanmadan önce Tablet'i saklayacak kadar zamanı vardı ve Kessar'ın huzuruna çıkar çıkmaz Kessar onun kanını aldı... birden fazla yolla. Kessar düşündüğünden daha da tehlikeli. Ve şimdi serbest bırakıldığına göre…”
"Onu ne kurtardı?" diye sordu.
"Dimme ile birlikte hapishanelerindeki kilitler de zayıflıyor."
Kat kaşlarını çattı. "Ama neden Kessar bundan önce çıkmadı?"
"Mağaranın ayrı bir kilitleme sistemi olan farklı bir bölümünde tutuluyordu. Şimdi bu sistem, kendisinin ve en kötü müritlerinin özgür olabileceği noktaya kadar zayıfladı. Tam bir kargaşa ve kan dökülmesini istiyor. En çok da Sin'in onu oraya kilitlemeye yardım ettiği için acı çekmesini istiyor."
Kat abartılı bir şekilde mutlu bir şekilde sallandı. "Oh, bu sana sıcak ve tüylü bir hava veriyor, değil mi?" Ayıldı. "Büyükannemi salıverelim ve hepsini yemesine izin verelim."
"Senin büyükannen?" diye sordu.
Sin alçak sesle güldü. "Apollymi."
Zakar'ın rengi soldu. "Ne kadar iyi hapsedilmiş?"
"Onun gazabından temelde güvendeyiz."
Kat'in gözleri parladı. "Ama gerekirse onun güçlerini kullanabilirim."
Adamlar ona bakakaldı.
"Ne yapabilirsin?" diye sordu. Güçlerinin bu kısmını ilk kez duyuyordu.
"Güçlerini kullan," diye tekrarladı. “Tatlı on altıncı doğum günü hediyesi. Benimle uğraşan herkes Atlantis yıkımının tadına varır. O yüzden Deimos benim için sorun değil dedim. Gözleri bağlıyken kıçını dışarı çıkarabilir ve onu dövebilirim.
Sin bu bilgiye sahip olduğu için memnundu. Ancak, bunun bir dezavantajı vardı. "Ama seni ücretlendirmek zorundayız."
Başını salladı. "Yardımcı olur."
"Güzel," dedi Zakar. “Bilmedikleri en az bir sürprizimiz var. Ama ikiniz de rüyalarda hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını hatırlamalısınız. Size iblisler olarak saldırabilirler ama saldıramayabilirler. Sana en iyi

arkadaşınmış gibi gelebilirler.” Kat'e baktı. "Annen. Erkek kardeşin. Yakın olduğunuz herhangi biri veya herhangi bir şey. Bunlar
bu konuda ustalar ve çok fazla pratikleri oldu. Seni gerçekten incitemezler ama sen uyanıkken seni rahatsız edecek kadar uykunu bölebilirler.”
Sin bunu düşünürken eliyle yüzünü ovuşturdu. Lanet etmek.
Kitara mı? Kat aniden bağırdı. Sesi etraflarında yankılandı.
Sin ona kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Geceleri huzur içinde uyumak istiyorum. Kessar gibi iki kuruşluk bir iblis parçasının beni dinlenmekten alıkoymasına izin vereceksem kahretsin. Kendisinin bir baş belası olduğunu mu düşünüyor? Ben de birkaç tanesini tanıyorum.” Tekrar bağırmadan önce durakladı.
"Kitara!"
"Bana bağırmayı kes." Arkasında neredeyse Kat kadar uzun boylu bir kadın belirdi. Dalgalı siyah saçları, porselen teni ve gerçek gibi görünmeyecek kadar mavi gözleri vardı. Gümüş halkalı bir kemer ve dört inç topuklu botlarla siyah deri bir pantolon giymişti.
Kat yüzünü ona çevirdiğinde gülümsedi. "İşte buradasın, kötü arkadaşım."
Sin, Kat'ın selamına karşı temkinliydi. "Fenalık?"
"Onun çürümüş ruhunun özüne."
"Doğru," diye onayladı Kytara. "Topuklu ayakkabılı orospu gibisi yok, en büyüğü benim."
Kat'e döndü. "Bunun bir anlamı olması gerektiğini biliyorum, çünkü sen muhteşem ikizlerle bir rüyadasın ve kimse çıplak değil. Sana daha iyisini öğrettiğime yemin edebilirdim, Katra.
Sin gözlerini Kat'a dikerken kollarını göğsünde kavuşturdu.
Kat ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı. “Öyle demek istemedi. Ben asla böyle bir şey yapmadım.”
"Umm-hmmm," dedi ona bir an bile inanmayarak. Bu kadar yetenekli olmasına şaşmamalı.
"Bu doğru. Kytara, söyle ona."
"Neyi söyle ona?" masumca sordu. "Kat azgın bir seks düşkünü."
Tara!
"Oh, pekala," diye sonunda kabul etti Kytara. "O kadar yavan ki sade tostu baharatlı gösteriyor."
Kat'in sinirli bakışı daha da arttı. "Çok teşekkürler."
Kitara güldü. “Eh, öylesin. Çok fazla Goody Two-shoes'sun. Yıllardır gevşemen için sana dırdır ediyorum. Şimdi, bu ikisini çırılçıplak soymanıza ve yetişkinlerle biraz eğlenmenize yardım etmeyeceksem neden buradayım?
Zakar öne çıktı. "Sanırım önerisi hoşuma gitti."
Sin ona baktı.
En azından bir dereceye kadar. “Bak, yüzyıllardır o piçler beni kemirirken o mağarada kapana kısıldım. Bir tanrıçanın beni kemirmesi gerçekten hoş bir değişiklik olurdu.”

Onun için üzülen Sin, patlamasını duymazdan geldi. "Uykumuzda bize saldırmaya çalışacak iblislerimiz var."
"Skoti?" diye sordu.
"Hayır," dedi Kat. "Gallu iblisleri."
"Aaa." Kytara, sadece düşüncesi ona orgazm vermiş gibi görünüyordu. “Onlar çok fazla. Beğendim."
Onun hevesi Sin'in kafasını karıştırdı. "Yunan Oneroi'lerinin duygulardan yoksun olduğunu sanıyordum."
"Öyleler," diye açıkladı Kat. “Kytara bir Skoto'dur. Hayalperestlerin duygularını emer ve kendi duyguları için kullanır."
Kitara gülümsedi. "Yaşamanın tek yolu bu. Gerçekten mi. Oneroiler kelimelerle anlatılamayacak kadar sıkıcı."
Sin'in buna bir yorumu yoktu.
Ama Kat üçünü işaret etti. “Galluların gece bize saldırmasını istemiyoruz. Biz uyurken arkamızı kollayabilir misin?”
Kytara dudağını ısırdı ve sanki bu düşünceden çok zevk almış gibi kalçasını oynattı.
"Röntgencilik... garip. Daha da hoşuma gitti.”
Kat başını salladı. "En kötüsüsün."
"Elbette öyleyim. Beni bu yüzden aramadın mı?”
Aniden onun burada olması fikri Sin'e pek parlak görünmedi. Rüyasında bir Yunan Skotos'u olması belasını aramak gibiydi. "Merakla... Gallu'ya gidip onlar uyurken onları gözetleyebilir misin?"
Parmağını çenesinin kenarı boyunca gezdirdi ve ona seksi bir gülümseme verdi. "Rüyada bebeğim, istediğim her şeyi yapabilirim."
Kat onu Sin'den uzağa itti. "Ve ellerini ondan uzak tut Kytara, ya da ellerini yiyen büyük, kötü bir rüya canavarına kaptır."
Kat'e bilgiç bir bakış attı. "Evet hanımefendi."
Sin, Kat'in kıskançlığını eğlenceli ve gurur verici buluyordu. Ama şu anda odaklanmaları gereken daha önemli şeyler vardı. Dikkatlerini yeniden konuya çekmek için boğazını temizledi. "O zaman onlara bakacak mısın?"
"Bağlı olmak." Kytara, "Yakışıklı bir iblis mi?"
Kat başını salladı. "Çok."
“Ooo, gidip kontrol etmeliyim. Daha sonra." Kytara anında ortadan kayboldu.
Sin, Skoto'lardan biraz uzakta olduğu için minnettar bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu.
"İlginç arkadaşların var, Kat."
"Doğru ve bazen çok yardımcı oluyorlar."
Zakar sanki göğsüne bir şey çarpmış gibi sertçe nefesini içine çekti.
Onun için endişelenen Sin, kardeşinin sırtına elini koydu. "Zakar mı?"
"Beni bulmaya çalışıyorlar." Sin'i kendisinden uzaklaştırdı ve sendeleyerek soluna doğru yürüdü.
"Koşmak."
"Onlarla yüzleşmen için seni burada bırakmayacağım."

Zakar ona öfkeli bir bakış attı. "Sadece bir rüya. Gitmek."
"O zaman sadece bir rüyaysa kalmamın ne zararı var?"
Zakar başını salladı. "Ne yaptığını bilmiyorsun."
"Evet, biliyorum," dedi Sin vurgulayarak. "Kardeşimi koruyorum."
"Kısa bir soru?" diye sordu Kat, ikisinin dikkatini dağıtarak. "Bu alemdeki galluları öldürebilir misin?"
"Hayır," dedi Zakar. "Neden?"
Kat adamların arkasını işaret etti. "Çünkü buradalar."

ONİKİNCİ BÖLÜM

Sin kendisini yaklaşan dövüşe hazırladı ama garip bir şekilde Kessar ona doğru herhangi bir harekette bulunmadı.

Bunun yerine çarpık bir yarım gülümsemeyle Zakar'a baktı. "Evcil hayvanımı bulduğunu görüyorum, Nana." Bakışlarını Sin'e çevirdi ve yüzü taşa döndü. "Ve benim erkek kardeşim."

Sin sahte bir anlayışla omuz silkti. "Bize saldırdı," dedi alayla. "Ne yapmam gerekiyordu? Onu yemeğe davet ettin mi?"

Ölmen gerekiyordu. Kessar gözlerini ona dikti. "İyi bir başlangıç olurdu."

Sin başını salladı. "Bilmiyorum. Ben ölürüm, sen sıkılırsın. Dünya biter. Gerçekten uymuyor, değil mi? Ayrıca, senin için işleri kolaylaştıramam. Acısız hayat nedir?"

Kessar'ın bakışları tekrar Zakar'a döndü. "Bu, evcil hayvan tarafından en iyi yanıtlanan bir soru, değil mi?"

Zakar'ın yüzündeki utancı görünce Sin'in bakışları öfkeyle karardı ama misilleme yapmak için harekete geçmeden Zakar iblisi patlattı.

Kessar elini sallayarak onu geri çevirdi. "Hiç öğrenmiyor musun, köpek?"

Zakar ona ters ters baktı. "Ölene kadar seninle savaşacağım."

Kessar güldü. "Ah, pekâlâ öleceksin. Hepiniz. Ve kardeşime yaptıkların için akıl almaz derecede acı çekeceksin."

"Yada yada yada." Kat, konuşmalarından sıkılmış gibi Sin'e bakmadan önce her kelimeyi yavaşça telaffuz etti. "Kötü adam monologundan bir tek ben mi sıkıldım?" Kollarını bir zombi gibi iki yana açtı ve Kessar'ın aksanıyla alay etti. "'Ooo, ben büyük kötüyüm. Hepinizi öldüreceğim. Egomanyak saçmalıklarımla seni gözyaşlarına boğana kadar bekle. Ben sadece kendi konuşmasını duymaktan hoşlanan bir iblis gevezeliğim ve seni korkutmaya çalışıyorum.'"

Tekrar Kessar'a baktı ve kollarını indirdi. "Gerçekten, eğer durum buysa, annenin seni komik şekilde giydirmesine izin vermemelisin. Bir yatırım bankacısı gibi görünen birini bir katil olarak ciddiye almak zor. Gergin olan tek yanım çek defterim."

Kessar ona yumuşak bir ısırıkmış gibi bakarken dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Kız arkadaşın çok geveze, Nana. Sözlerini boğazından aşağı itmekten zevk alacağım."

Sin ona ters ters baktı. "Seni öldürmekten zevk alacağım kadar değil."

Kat gözlerini devirdi. "Bu nedir? Bekarlığa veda partisi mi? Birkaç adam için, bir Oprah bölümünden daha fazla konuşuyorsun. Savaşacaksak savaşalım."

Zakar ona kaşlarını çattı. "Ölmeye bu kadar hevesli misin?"

Kat omuz silkti. "Pek sayılmaz ama can sıkıntısındansa Kessar'a sopayla gitmeyi tercih ederim."

Aniden etraflarında dört düzine Kessar belirdi.

Kat çok erken konuşmuş olabileceğini anlayınca küfretti. Bu durum çirkin bir hal alabilirdi ve mevcut Kessarların sayısı göz önüne alındığında, bu durumu en hafif tabirle hızlı bir şekilde gösteriyordu.
"Yo, Toto," dedi Sin'e, "Kötü bir Matrix II geri dönüşü yaşıyorum ve Mr. Anderson, Yüzüklerin Efendisi'ndeki elf olan adamdan kafamda.
Sin tek kaşını kaldırdı. Orlando Bloom mu?
"Hayır, diğeri."
Kessar hiçbir uyarıda bulunmadan onun üzerine atıldı. Kat ona saldırmak için harekete geçti ama o ona ulaşamadan sarsılarak yoldan çekildi.
Birden biri onu sarstı. Zor.
"Ah!" Kat, Sin'in yanında yatakta yatarken Kytara'nın başında durduğunu görünce gözlerini kırpıştırdı. "Ne...?"
"Erkek arkadaşını uyandır. Kessar onu parçalamadan diğer odadakini alacağım. Kytara ortadan kayboldu.
Kat esneyerek döndü ve Kytara'nın ona söylediklerini yaptı. Günah uyandı, savaşmaya hazırdı.
Vay canına, dedi Kat, tutuşundan sıyrılarak. "Benim. Kat."
Onun yüzüne odaklanıp uyanık olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı.
"Kessar nerede?"
"Burada değil. O sadece rüyalarımızda." Yatağın kenarına doğru kaydı.
"Kytara az önce beni uyandırdı, sonra da kardeşine doğru yola çıktı. Gidip bütün bunları açıklayabilecek mi bir bakalım."
Kytara'yı zar zor görebildikleri kadar karanlık olan ana odada bulmak için yatak odasından ayrıldılar. Sin, barın üzerinde etraflarına donuk sarı bir ışık saçan küçük bir lambayı yaktı.
Düş Avcısı, Zakar'ın yanında yerde diz çökmüş, o uyumaya devam ederken ona bakıyordu.
Sin onu uyandırmaya gitti ama Kytara onu durdurmak için kolundan tuttu. Gözleri loş ışıkta canlı ve maviydi. "Düşündüğün gibi biri değil."
"O benim erkek kardeşim."
"Evet," diye soludu, onun bakışlarıyla buluştuğunda, "ama neden onun yaşamasına izin verdiklerini kendine sor."
"Ona işkence etmek için."
Kytara başını salladı. "Onu mahvetmek için, Sin. O artık bir rüya tanrısı değil. Onlardan biri oldu."
Sin, inkar edercesine başını salladı. "Onlara karşı savaştı. Kendim için gördüm."
Kat, Sin ile tamamen aynı fikirde olarak öne çıktı. Tüm yaşadıklarından sonra Zakar'ın galunun yanında yer almasına imkan yoktu. Kessar ve yardakçılarının ona yaptıklarından sonra değil. Bu mümkün değildi.
Ama arkadaşı bir şey biliyordu... onu paniğe kaptıran bir şey görmüştü.
Kytara, Sin'in üstesinden gelemeyeceğini düşündüğü bir gerçeği saklıyordu.
Kat, Kytara'nın yanında yere diz çöktü. "Bize kırıldığını söyledi. O ne demek istedi?"

Kytara, Kat'ın üzerinde kuleye yükselmeden önce ayağa kalktı. “Ona bulaştırdılar ve o bunu kontrol edemiyor. Onlar kadar seni de öldürmesi muhtemel.”
Bu sözler aklından çıkmıyordu, Kat hemen ayağa kalktı. Kesinlikle değil... Sin'in yüzünden, onun buna inanmayı reddettiğini anlayabiliyordu. "Kat yaralarını iyileştirdi."
"Dışarıda. Ölümcül olan onun içinde olandır. Şimdi onların sahip olduğu aynı kan açlığına sahip.”
"HAYIR. Asag ile savaştı ve hayatta kaldı. Ona gallu'ya karşı bağışıklık kazandırdı.
“Ona bağışıklık değil, direnç verdi. Yüzyıllardır hiç pes etmeden onunla besleniyorlar. Gallu onun içinde ve biz konuşurken bile kemirerek dışarı çıkmaya çalışıyor. O hepimiz için bir tehlike. Onu neden bağladıklarını düşünüyorsun? Onda onların gücü, bir tanrının güçleri ve içinde pişmanlık duymadan her şeyi öldürecek bir iblis var."
Kat haberlerden rahatsız oldu. Zakar'ın bu kadar çok acı çekip şimdi özgür olduğuna göre ölmesi adil değildi. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."
"Öldür onu," dedi Kytara basitçe.
"Yapamam." Sin'in sesi, duygularının ağırlığıyla kırıldı. "O benim erkek kardeşim." Gözleri içindeki acıyı ele veriyordu. "İkizim."
Kytara ona yaklaşırken acımasızdı. "O zaman uyandığında seni öldürecek."
Kat ile göz göze geldi. "Neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Her türlü kötülüğün rüyasında bulundum. Ama bunlar..." Gözle görülür şekilde ürperdi. "Stryker'ı kedi gibi gösteriyorlar. Ve şimdi rüyalarındalar. Geri kalanını korumak için bir orduya ihtiyacın olacak.”
"Hangi ordu?" diye sordu.
"Güçlü biri."
Bu yardımcı oldu, hiç de değil. Kat, Kytara'nın yanında durmak için çekyatın etrafından dolandı. "Anlamıyorum."
Kytara tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Kessar'la yalnızca kısa bir süre için iletişim halindeydim. Güçleri hakkında şaka yapmıyordun - inanılmazlar. İhtiyacımız var
Siz ikiniz için, ne zaman uyursanız uyuyun diyarında ciddi bir kas gücü. Artık seni nasıl bulacaklarını biliyorlar ve orada seni zayıflatacaklar, sonra da öldürmek için buraya baskın yapacaklar."
Yüzü solgunlaşan Kytara elinin içiyle gözlerini kapadı. “Keşke bu gece gördüğüm görüntüleri hafızamdan silebilseydim. Tekrar Oneroi olmak istememe yetiyor.” Gözlerindeki yaşları görebilmeleri için elini indirdi.
"Zeus'a, hiçbir şey hissetmemeye geri dönebilmeyi diliyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şeydi ve şimdi bundan korkuyorum. Onu öldürmelisin, Sin. Güven bana."
"Hayır," dedi vurgulayarak.
"O zaman senin için yaparım." Kytara bir bıçak çıkardı ve Zakar'a yöneldi.

Sin onu yakaladı ve geriye iterek yataktan uzaklaştırdı. "Asla. Onu incitmek istiyorsan benim aracılığımla gelmen gerekecek. Bir daha birinin onu incitmesine izin verirsem lanetleneceğim."
Onu alayla tırmıklarken yüzündeki soğuk ifade buzulları yaratabilirdi.
"Tamam o zaman, emin olacağım ve bunu mezarına işaretleyeceğim." Kat'in yanında durmak için hareket etti. "Kendine bir iyilik yap. O," -Zakar'ı işaret etti- "uyanmadan önce git buradan.
Güven bana. Bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksin."
Kat onun sözlerini duymazdan geldi. Sin'i bu konuda yalnız bırakacak değildi. "Oneroi ile konuşup rüyalarımızdaki gallu hakkında neler yapılabileceğini görebilir misin?"
"Deneyebilirim. Eminim M'Adoc, M'Ordant ve D'Alerian başka birini aynı hizada tutabilme şansını çok isterdi."
Kat, Kytara'nın bahsettiği üç Oneroi liderini düşündü. Sırasız konuşuyordu ve tahmininin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kat, Oneroi'lerin duygularının kendilerine geri geldiğini bilen birkaç kişiden biriydi. Bu nedenle, bazen gizlemesi zor olan duygusal patlamalar yaşadıkları anlamına geliyordu. Bunun gibi bir görev, Oneroi liderlerinin kendi kontrollerini korumalarına pekala yardımcı olabilir. Kesinlikle zevk alacakları bir şey olurdu.
"D'Alerian'a bana borçlu olduğunu ve iyiliğimi toplamam gerektiğini söyle."
Kytara bunun üzerine başını kaldırdı. "D'Alerian'ın sana bir iyilik borcu var mı?"
Kat başını salladı. "Yıllar öncesinden ve bunu unutmadığını biliyorum."
Kytara'nın soluk gözlerinde haylaz bir parıltı belirdi. "Ne yaptın?"
"Aramızda. Şimdi git."
Cevap olarak dudağını kıvıran Kytara dağıldı.
Sin'in endişesini ve üzüntüsünü hisseden Kat, battaniyeyi kardeşinin vücudunun üzerine çekerken Sin'in yanına gitti.
Sin'in eli Zakar'ın boynuna yaklaşır yaklaşmaz, Zakar bir lanetle uyandı. Sin'in boğazına uzandı ama elinde Zakar'ın bileğini yakaladı.
Aynı bakışları buluştuğunda zaman askıya alınmış gibiydi. İkisi de kıpırdamadı ve onlar gibi Kat da anın gerginliğiyle donakalmıştı.
Aralarındaki tek fark
onların saçlarıydı. Sin'inki bakımlıydı ve yakasına kadar iniyordu, Zakar'ınki ise uzun ve budaklıydı.
Ama bunun dışında, birinin aynada kendine bakmasını izlemek gibiydi.
Ne kadar sinir bozucu.
"Zakar mı?" diye fısıldadı Sin, sonunda gergin sessizliği bozarak. "Benim. Günah."
Zakar onu bırakıp arkasına yaslandı. Etrafına bakındı, sanki çevresinden şaşkına dönmüştü. "Neredeyim?"
"Benim yerim. Seni mağaradan kurtardık."
Zakar, rüyalarında yanlarında olmasına rağmen duyduklarına, gördüklerine inanamıyor gibiydi.

Onu izlerken Kat'in içini tuhaf bir sancı kapladı. İçinde bir şey hissetti … soğuk ve şeytani bir şey. Güçlü bir şey. Sin'i uyarmak istedi ama kardeşini izlerken yüzündeki şefkat ifadesinden, onun Kytara'yı dinlemesi gerektiği gibi onu da dinlemeyeceğini biliyordu. Ve neden yapsın? Bu onun ailesiydi.
Kat'in yapabileceği tek şey, Zakar'ın saldırması durumunda hazır olmaktı.
Zakar'ın altın rengi bakışları onunkilerle buluştu. "Sen Atlantislisin."
Bunun onun için neden önemli olduğunu merak ederek, "Yarı Atlantisli," diye düzeltti.
Bakışları Sin'e döndü. "Beni nasıl iyileştirdin?"
"Yapmadım." Başıyla onu işaret etti. "Kat yaptı."
Zakar ona doğru döndü. "Teşekkür ederim."
Başını ona doğru eğdi. "İstediğin zaman. Nasıl hissediyorsun?"
Kısa bir kahkaha attı ama yüzündeki gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Özgür."
Bu iyi bir şey de olabilir, gerçekten kötü bir şey de. Kytara'ya inanılacaksa, gerçekten çok kötüydü.
"Aç mısın?" diye sordu.
"Hayır, ama içecek bir şey için adam öldürürüm."
Gallu'nun doğası ve Kytara'nın uyarıları göz önüne alındığında, bu, Kat'in ağzından çıkanı tam olarak duymak istediği bir şey değildi.
"Şarap?" Sin, kardeşinin sözlerinden etkilenmemiş gibi sordu.
Zakar başını salladı.
Sin, kardeşine bir bardak almak için bara giderken Kat öne çıktı. Zakar yatağından kıpırdamadan alaycı bir sırıtışla ona döndü. "Benimle bir sorunun mu var?"
"Hayır. Sadece düşünüyorum."
"Hakkında?"
Gözlerini, onun sayesinde, bir zamanlar tabaklanmış teni bozan ısırık izlerinden tek bir iz bile kalmayan boynuna dikti. "Kan alışverişi."
"Onlar hakkında ne biliyorsun?" Adam militan bir anaokulu öğretmeni olsaydı ve bir öğrencisinden Hobbesçu Doğa Durumunu tanımlamasını isteseydi, tonu daha fazla tepeden tırnağa olamazdı.
Umduğumdan çok daha fazlası, dedi, onun sümüklü ses tonunu taklit ederek. "Bir kere, genellikle katılımcıları birbirine bağlarlar."
"Ne diyorsun Kat?" diye sordu Sin onlara yeniden katılırken.
Nedenini bilmiyordu ama onun varlığı onu rahatlatıyordu. “Yok eden asla düşman değildir. İçten olandır.”
Sin'in tartışmasını bekledi ama yapmadı. Bardağı Zakar'a verdi ve alışılmadık bir şekilde sessizliğini korudu. Tavrında, bu cümleyi kendisinin de birkaç kez kullanmış olabileceğini düşünmesine neden olan bir şeyler vardı.
Zakar oturdu ve içindekilerin hepsini tek bir yudumda mideye indirdi. Bardağı Sin'e geri vermeden önce elinin tersiyle ağzını sildi.
Zakar daha sonra o gimlet bakışını ona çevirdi. "Bana güvenmiyorsun."

"Seni tanımıyorum."
Çok tanıdık ve aynı zamanda yabancı bir gülümsemeyle gülümsedi. Ona baktığında, Sin'in vücudunu bozan yara izleri dışında Sin ile aynıydı. Yine de Zakar'ın varlığına hiç tepki göstermedi. Kalp atışı yoktu, nemli eller yoktu. Onun üstüne atlama arzusu yok... hiçbir şey. Herhangi bir yakışıklı çıplak erkeğe bakmak gibiydi. Onu soğuk tuttu ve diğer hizmetçilerin ona neden sık sık soğuk dediğini hatırlattı.
Zakar, Sin'in durduğu yere bakmak için başını eğdi. "Senin kadının beni pek düşündüğüne inanmıyorum, ağabey."
Sin ona, içini ısıtmayı başaran şeytani bir göz kırptı. "Kendini kötü hissetme, çoğu gün ben dahil kimseyi pek düşünmüyor."
"Doğru," diye kabul etti. “İnsanlar temelde rahatsız edici. Ben dahil."
Sin'in cep telefonu çalmaya başladı. Özür dileyip cevap vermeye gitti. Zakar sırtını kanepeye yasladı ve bir kolunu kanepenin üzerinden sarkıttı. Bakışları, yoğun incelemesi altında gözünü bile kırpmayan Kat'e odaklanmıştı. Bunun yerine, ondan en ufak bir şekilde korkmadığını bilmesini sağlayarak kopyaladı.
Sonunda sessizliği bozdu. "Bana bir şey söylemek istiyorsun, değil mi?"
"Tam olarak değil. Sadece takılıyorum'." O konuşurken Sin'in dışarıda balkonda durmak için hareket ettiği yere baktı. Ne oluyordu?
Hiç şüphe yok ki yakında öğrenecekti. Bu yüzden dikkatini tekrar Zakar'a çevirdi. "Galludan uzakta olduğun için rahatlamış olmalısın."
"Hiçbir fikrin yok."
"Nasıl sıkıştığını görünce, o kadar ileri gitmezdim. Senin için oldukça ürkütücü olduğunu tahmin ediyorum.”
Bu bakışlarını ondan uzaklaştırmayı başardı. "Kıyafete ihtiyacım var."
Sesindeki tuhaf tonla kaşlarını çattı. "Bir yere mi gidiyorsun?"
Cevap vermedi. Kıçını tamamen çıplak bir şekilde ayağa kalktı ve kardeşinin çatı katından onun önünden hızla geçmekte bir sakınca yokmuş gibi yatak odasına yöneldi. Kat'in ağzı açık kalacaktı ama o zaman eski insanların mütevazı olmadığını biliyordu...
Öte yandan, alçakgönüllülükten etkilenen çok fazla modern erkek de yoktu.
Sin balkondan geri adım attı ve karanlık bakışlarıyla odayı taradı. "Zakar nerede?"
"Kıyafete ihtiyacı olduğunu söyledi."
Sin kaşlarını çattı. "Yatak odam?"
"Gittiği yer orası, bu yüzden en iyi tahminim bu olur."
Sin, hemen arkasında onunla birlikte odaya doğru yöneldi. Oraya vardıklarında oda tamamen boştu. Şaşkına dönmüş halde, Zakar'ın yeniden önlerinde belirmesini beklemeye devam etti.
Yapmadı.
Sin dolaba gidip açtı ama hiçbir yerde Zakar'dan bir iz yoktu. Banyoyu bile kontrol ettiler. Adam kendini odadan dışarı fırlattı ve gitti...
kim bilir nerede.
"Nereye gittiğini düşünüyorsun?"

Sin omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ama onunla ilgili bir şeyler doğru değildi.”
“Sadece benim olduğumu sanıyordum.”
"Hayır, ben de hissettim." Banyo kapısını çarparak kapattı. "Kahretsin. Neyi serbest bıraktık?”
İçini çekti. "Kıyamet, yıkım... en azından nükleer değil, değil mi?"
Sin'in dudaklarının kenarlarında bir gülümseme oynadı. "Bu noktada, kim bilir?"
Kat ışınlandı. "Bakın, Bay Pozitif yine oynamak için çıktı. Tekrar hoş geldiniz, Bay
Pozitif. Bütün erkekler ve kızlar seni çok özlediler.”
Sin elinde olmadan gülümsedi. Mizahı onu sinirlendirmeli ama bunun yerine durumun ciddiyetinden ferahlatıcı bir rahatlama buldu. Dürüst olmak gerekirse, hayatında onunla bu zamandan daha fazla zevk aldığı başka bir zaman hatırlamıyordu. Ve her şey düşünüldüğünde, Kıyamet'ten sadece birkaç gün uzakta olduklarına göre, bu onun varlığının en kötü yanı olmalıydı.
Bütün bunları katlanılabilir kılan tek şey onun zekası ve cesaretiydi.
"Gerçekten haklı değilsin, değil mi?"
Alay etti. "Geçmişim ve genetik yapımızla, dostum, olduğum kadar normal olduğum için şanslısın."
"İyi anlaşıldı." Zakar'ı bulmaya çalışırken yorgun bir nefes verdi ama aklına hiçbir şey gelmedi. Sanki kardeşi bir kara deliğin içinde kaybolmuş gibiydi.
"Onun yerini bulabilir misin?"
“Bir vızıltı bile yok. Senden ne haber?"
Kafasını salladı. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, sanırım onun dönmesini beklememiz gerekecek."
Yüzünden, fikrin kendisine olduğu kadar ona da çekici geldiğini söyleyebilirdi. Ama ne seçenekleri vardı? Yönleri olmadan, Zakar'ı aramaya nereden başlayacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Sin bunun için kardeşini öldürebilir.
Kat onun yanına gitti ve sırtını ovuşturdu. "Telefondaki kimdi?"
"Damien. Bir galunun içeri girmeye çalıştığını ama aynaların onu geri püskürttüğünü söyledi.”
Çenesini omzuna yaslamadan ve kolunu beline dolamadan önce gülümsemesi içini ısıttı. Evet, bir erkek buna alışabilir. Onun masum dokunuşunun onu ateşe vermesinde sadece rahatlatıcı değil, aynı zamanda son derece rahatsız edici bir şey vardı.
"Belki de aynalı zırh almalıyız," dedi. "Bilirsin, Grimm Kardeşler filmindeki gibi mi?"
“Giydikleri sadece metaldi.”
"Ama aynalardan yapabiliriz. O zaman ne zaman yanımıza gelseler geri püskürtülürler... bilirsiniz, aynalı giysilerden oluşan bir moda serisi gibi başlayabiliriz. İnsanlığı kurtarabilecek biri. Bunun hakkında düşün."

Onun düşünce zincirine güldü. İşin garibi, bunu takdir etti, ancak son derece pratik değildi. "Ve onlarla savaşmaya çalışırken aynalardan birini kırarsak, yedi yıl kötü şansımız olur."
Karşılık vermeden önce bir ritmi kaçırmadı, “Ah, biz ölümsüzüz. Bizim için yedi yıl nedir?”
"Kötü olduğunda sonsuzluk."
Bir şekilde ona sevimli gelmeyi başaran eğlenceli bir hareketle ona dilini çıkardı.
Onun nesi vardı?
"Sadece oyunbaz ol, neden olmasın?"
Öyle olduğunu sanıyordu. Onun gibi oyuncu olmak istedi ama olmadı. Günün sonunda, o tamamen kıyamet ve kasvetle ilgiliydi ve kardeşinin neyin peşinde olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Zakar'ın gittiği yer...
Sin, suçluluk duygusu içini kemirirken ellerini saçlarının arasından geçirdi.
"Ben ne yaptım?"
Kat onu daha sıkı kavradı. "Kardeşini kurtardın."
Başını onunkine yasladı ve saçlarının ve teninin tatlı kokusunu içine çekti.
"Ya yapmadıysam? Ya Kytara haklıysa ve şansımız varken onu öldürseydik?
"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"
"Bu noktada, bilmiyorum."
Kat kürek kemiğine onu kavuran nazik bir öpücük kondurdu. "Biliyorum Sinan. Sana ve senin yargına inanıyorum. Doğru olanı yaptığını biliyorum.”
Sin, onun inancı karşısında şaşkına dönmüştü ve bu onun için kelimelere dökemeyeceği kadar çok şey ifade ediyordu. "Teşekkürler. Keşke senin inancını paylaşsaydım.”
"Merak etme ikimize de yeter."
Sin, Zakar'ın yaptıklarından endişe duysa da gülümsedi. Zakar'ı araması gerektiğini hissetti. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Kat gibi o da kardeşinden hiçbir şey alamıyordu. En ufak bir iz bile yok.
Ve Zakar, Sin'in çağrılarına cevap vermiyordu. Ağabeyinin neye bulaştığı belli değildi.
Sin'in içinden kötü bir his geçti. Sadakat ve aşk onu kör mü etmişti? Tanrılar, ya insanlığın üzerine kutsal olmayan bir şey saldıysa?
"Endişelenmeyi bırak." Kat kaşlarını parmaklarıyla düzeltti.
"Evet, ama ne yaptığını ya da kime yaptığını bilmiyoruz."
"Biliyorum." Boynundaki küçük sforayı çıkardı ve elinde tuttu. "Onu bu şekilde bulmaya çalışalım, olur mu?"
Sin, Zakar'ı çağırmak için taşı kullanırken geri çekildi. Ama birkaç dakika sonra yüzünü buruşturarak baktı. "Çalışmıyor."
"Ne demek istiyorsun?"
"Sanki dünyada değilmiş gibi. Herhangi bir yer. Sence mağaraya geri döndü mü?
“Ona yaptıkları göz önüne alındığında inanılır gibi değil. Ama tartışma aşkına, yapmış olsa bile, sfora geçen sefer onu orada bulmuştu. Onu orada bir daha bulamayacak mıydı?”

"Biri düşünebilir." Kat onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı baktı. "Hiç dünyanın artık bir anlam ifade etmediğini hissettin mi?"
"Hayatımın her günü."
"Evet, şey, bu duyguya alışkın değilim ve bunu çok rahatsız edici buluyorum."
Kollarını ovuşturdu ve alnından hafifçe öptü. "Onu bulacağız."
Kat buna inanmak istedi ama bir dakika önce söylediklerine rağmen emin değildi.
Neyi geri getirmişlerdi? Zakar, Kytara'nın onları hakkında uyardığı iblis miydi yoksa onunla savaşmak için yeterince nezaketi kalmış mıydı?
"Gallu için savaşıyorsa..."
Sin'in yüzü sertleşti. “Yapmayacak. Buna inanmak zorundayım.”
"Ya onu dönüştürürlerse?"
"Onu öldüreceğim," dedi o kadar içten bir inançla ki neredeyse inanılırdı. Ama Kat, kardeşini ne kadar sevdiğini biliyordu. "Gerçekten bunu yapabileceğine inanıyor musun?"
Vereceği cevabı düşünür gibi tereddüt etti. Bakışlarıyla buluştuğunda niyeti inkar edilemezdi. “Başka seçeneğim olmayacak. Dimme'nin çıkmasına izin veremem ve Kessar'ın bunda kazanmasına izin veremem. Ne pahasına olursa olsun. Kimi feda etmem gerekiyorsa. Onları masumlardan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”
İçinde böyle bir şeyi yapmasına izin verecek gücü hayal edemiyordu. Başını onun göğsüne koydu ve cesaretinin kaynağını anlamaya çalışırken onu kendine yakın tuttu. Aileyi öldürmek zordu... hayatını dünyayı kurtarmak için koruduğun ikiz kardeşini öldürmek...
O inanılmazdı.
"Sen iyi bir adamsın Sin."
Yanağını kafasına dayadı. Hayır, değilim. Asla yanlış gitmesine izin vermemem gereken bir şeyi düzeltmeye çalışıyorum.”
Kat onu öpmek için arkasına yaslandı. Annesi onu öldürmesi için gönderdiğinde, onu nasıl yanlış değerlendirdiğine inanamıyordu. Hayatı boyunca babasının şefkatine ve fedakarlığına yaklaşan hiç kimseyle tanışmamıştı.
Şimdiye kadar.
Günah, bir kadının umabileceği her şeydi.
Ona dünya için umut verdi ve ona dokunmak istedi. Ona tutunabileceği bir şey vermek için. T-shirt'ü kafasından çekerek yere fırlattı.
Kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"
"Seni baştan çıkarmak."
"Kardeşimi aramamız gerekmiyor mu?"
"Yirmi dakika gerçekten önemli olacak mı?"
Gırtlağından alçak sesle güldü. "Yirmi? Cesaretimi cidden hafife alıyorsun.” Gerçek bir doğurganlık tanrısı gibi konuştun. "O zaman daha sonrası için meze yapalım."

Pijama üstünün düğmelerini yavaşça açarken gülümsemesi her tarafını ısıttı. Yumuşak kumaşı ayırdıktan sonra ellerini göğüslerinin üzerinde gezdiren Kat inledi. Ve meme ucunu ağzına almak için başını eğdiğinde, ondan yıldızları gördüğüne yemin etti.
Sin onun ellerini saçlarında hissedince nefes alamadı. Pantolonunu ayaklarının dibinde birikinceye kadar uzun bacaklarından aşağı kaydırdı. Daha güzel bir kadın görmemişti. Asla.
Dayanamadı, onun tadını daha iyi alabilmek için dizlerinin üzerine kaydı. Kat sırtını bara yaslarken Sin onu nazikçe dilledi. Zevk dalgaları, zar zor ayakta durabilecek hale gelene kadar içini delip geçti. Bir insan dili konusunda nasıl bu kadar yetenekli olabilir? Parmak uçlarına yükselirken arkasındaki ahşabı elleriyle kavradı.
Dayanamadı, yakıcı bir coşku anında geldi. Başını geriye yaslayarak bağırdı. Sin onun doruk noktasının tadıyla homurdandı. Ayağa kalkıp pantolonunu aşağı indirdi ve bacaklarını ayırdı.
İçeri girdiğinde dudağını ısırdı, sonra bacaklarını onun beline doladı. Sin, içinden geçen zevkle derin bir nefes aldı. Çubuğu kaldıraç olarak kullanarak kontrolü ele aldı.
Daha sıcak bir şey ne görmüş ne de hissetmişti. Ondan ihtiyacı olanı alarak kesinlikle utanmazdı.
Ay ışığı vücudunu aydınlattı ve adam kalçalarını onunkine bastırırken göğüslerini ortaya çıkardı.
Sin ona saldırırken Kat dudaklarını yaladı. Her vuruş bir öncekinden daha derin hissettiriyordu... daha tatmin ediciydi. İnsanların bunun için ölümü riske atmasına şaşmamalı.
Tekrar geldiğinde, Sin ona katıldı.
Vücudu onunkinden çekilirken Sin onu kendine yakın tuttu. "Sanırım az önce beni öldürdün."
O güldü. "Hayır, senin bundan daha sert bir maddeden yapıldığına inanıyorum."
"Çok emin değilim." Geri çekilmeden önce onu şefkatle öptü. "Duş alacağız, sonra Zakar'ın peşinden gideceğiz."
"Onu bulabilirsek demek istiyorsun."
"Evet."
Onu elinden tuttu ve suyu açıp ısınmasına izin verebilmek için yatak odasından banyoya götürdü. Kat gömleğini yere düşürdü ve Sin'in sıcaklığı ölçmek için duşa girmesini izledi.
Sırtındaki ince kaslar bir hareket senfonisiydi. Tanrım, muhteşemdi. Geniş omuzlarından, kaslı bacaklarına ve kesinlikle iri olan kalçasına kadar. O kadar güzeldi ki, zar zor dayanabiliyordu. "Yemin ederim, gezegendeki en güzel popoya sahipsin."
Onunla yüzleşmek için duştan çıkarken başını salladı. "En azından ikisinden biri."
"Ha?"
"Benim bir ikizim var unuttun mu? Poposu tıpkı benimki gibi görünürdü.

Aslında bunu hatırlamıyordu. Daha önce odadan ayrıldığında Zakar'ın kıçı onu tahrik etmemişti. Sin'in yaptığı gibi değil. Dürüst olmak gerekirse, ondan bir ısırık almayı o kadar çok istiyordu ki, başka pek bir şey düşünemiyordu.
"Bildiğim gibi. Kıçına bakmakla ilgilenmiyorum."
Sin onun kötü kelime oyununa gözlerini devirdi. Ona bir an bile inanmadı. Onun deneyimine göre, kadınlar başka bir erkeğin organlarını kontrol etmekte çok hızlıydı. "Elbette değilsin."
Yüzünü ona dönene kadar onu kolundan çekti. Yüzündeki ifade kalbinin atmasını durdurdu. "Ben Ningal değilim Sin. Senden başka kimseyle ilgilenmiyorum."
Bu sözler ona olması gerekenden çok daha fazla dokundu.
Onu sahip olduğu her şeyle öpmeden önce yüzünü ellerinin arasına aldı. Umutsuzca ona inanmak istedi. Ama yapabilir miydi? Yapacak çok şey kalmıştı, başını ve kalbini çevirebilecek pek çok başka adam. Tanıdığı tek kişi oydu.
Onunla yetineceğine onu inandıran neydi?
En azından çaba gösterdiği için minnettardı. Ama aklının bir köşesinde onun başka biriyle olan görüntüsü vardı ve bu onu o kadar derinden etkiledi ki kanın tadına bakabileceğine yemin etti.
Geri çekildi ve ona baktı. "Sorun nedir?"
"Hiç bir şey."
"Bana 'Hiçbir şey' deme. Ben hissediyorum. İçinde, kalbindeki ağrılı yeri yiyen bir şey var."
"Orada hiçbir şey yok. İnan bana. Kalbim kalmadı."
Kat onun neden yalan söylediğini bilmiyordu ama bunu tartışmak istemediği de belliydi.
İçini çekerek duşa girdi ve Sin onu takip etti.
O temkinli bir ifadeyle izlerken önce o altını ıslattı. "Seni ısırmayacağım Sin."
"Bunu daha önce duymuş gibiyim." Dişli bir ısırık şeklinde kocaman bir yara izinin olduğu koluna baktı.
Kolunu tuttu ve elini yara izinin üzerine koydu. "Isırıklarım yaralamıyor ve iz bırakmıyor."
"Bunu göreceğiz, değil mi?"
Elini bırakmadan önce elini öptü ve saçını sabunladı. Ona ulaşmanın bir yolu var mıydı?
Sonra tekrar, şüpheciliği için onu gerçekten suçladı mı? Bir insan hayatı boyunca ne kadar incinebilir ve herkesin onu beceremeyeceğine inanmaya devam edebilir? Günahın güvensizliğe izin verildi. Tanrılar bunu hak ettiğini biliyordu.
Sin kendini Kat'tan uzaklaşmaya zorladı. Odaklanmamaya çalışarak vücudundan akan suya odaklanarak ikinci duş başlığını açtı ve ardından buz gibi su yağmuruna tutulurken ciyakladı.
Kat kenara çekilmeden önce güldü. "Paylaşacağım tatlım."

Onun sevgisi ve onun kalbini delip geçmesi karşısında duraksadı.
"Tatlım?"
"Evet?"
Bu kadar aptalca bir şeyin neden ona dokunduğunu bilmiyordu ama dokunmuştu. "Tarihte bana bu terimi uygulayan ilk kişisin."
"Evet, şey, diğerleri seni o kadar iyi tanımıyor olmalı." Uzandı ve burnunun ucuna biraz sabun damlattı.
Gülerek onu kendine doğru çekti ve çenesini kıstırmadan önce duvara yapıştırdı. Ve o an cennette olduğunu anladı. Onun yumuşak, kaygan hissi sırtından aşağı dökülen sıcak su ve kulaklarında onun kahkaha sesiyle...
Yaşanacak bundan daha iyi bir an olamazdı. Ve tadını çıkarmak istedi. Eğer orijinal güçlerine hâlâ sahip olsaydı, zamanı durdurabilir ve bunu sonsuza kadar sürdürebilirdi.
Ama sonsuzluk yerine, birinin banyo kapısına vurduğunu duydu.
"Hey, patron!"
Kat'ı serbest bırakan Sin, Kish'in sesinin mutluluğunu bozması üzerine geri çekildi. "Hayatına değecek bir şeyler dönüyor olsa iyi olur, Kish. Çünkü yoksa seni öldürürüm."
"Sana hemen aşağıda ihtiyacımız var. Bir turisti yiyen bir iblis var!"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sin, koridorda duran Kish'i bulmak için kapıyı kapıp açmadan önce kendini duştan çıkardı ve kıyafetlerini giydi. "Ne?"

"Aşağıda patron, şimdi. Gallu insanları yiyor."

Kimsenin emirlerine uymak günah değildi ama bir kez olsun sorgulamadı. Kish'in dediğini yaptı, doğruca aşağı indi.

Kumarhaneye girer girmez galu'yu bulmak kolay oldu. Gallu insan gibi görünse de, gerçek iblis formu etraflarındaki aynalara yansıdı. Her yerde kaos vardı. İnsanlar çığlık atıyor ve kapılara koşuyorlardı. Daimonlar ve Apolliteler kaçanları korumaya çalışırken tabureler devrildi ve insan çalışanlar patronlara katıldı.

İşte bu yüzden onları kumarhanesinde kullandı. İnsan yardımından farklı olarak, bir kriz anında sakin kalmaları ve "doğal olmayan" bir şey olması durumunda yardım etmeleri için onlara güvenilebilirdi.

Apollites ve Daimons'a kredi verilmesi gerekiyordu. Nadiren panikleldiler.

Sin kapılardan arka köşeye döndü.

Görünüşe göre Damien ve muhafızları, gallu'yu rulet çarklarından birinin tuzağına düşürmüşlerdi - gerçi "kapana kısılmak" doğru olmaktan çok umut verici olabilir. Sin, tam gardiyanlardan birini yakalayıp ısırdığı sırada iblise ulaştı. Neyse ki o bir Daimon'du ve insan değildi - en azından Daimon bir anda bir gallu'ya dönüşene kadar böyle düşünülüyordu.

Vay be. Metabolizmaları değişimi hızlandırdı. Bir insanın dönüşümünü tamamlaması yaklaşık bir gün sürerken, Daimonlar neredeyse anında gerçekleşti.

Ah, bir kumarhane işletirken öğrendiğin şeyler...

Artık savaşmaları gereken iki galluları vardı.

Damien takım elbise ceketini çıkardı. "Seni ısırmasınlar diye kafalarını örtün ve onları dövün."

"Kahretsin!" Daimon muhafızlarından biri kapıya doğru koşmadan önce bağırdı.

Panik yapmamak için çok fazla….

Damien kaçan korkağa dudağını kıvırdı. "Evet, annenin yanına koş küçük kız ve bir daha geri gelme." Sin'i görünce duraksadı.

Günah konuşmadı. Hedeflerine doğru yürümeye devam etti. Silahlarını pazıları ve kalçaları üzerinde gösterirken kollarını iki yanına uzattı.

Gallu Daimon ona ilk gelen oldu. Sin onu ters çevirdi, sırt üstü yatırdı ve diziyle yerinde tuttu. Bıçağı kemerinden çekti ve Daimon'un gözlerinin arasına sapladı ve emin olmak için kalbine ikinci bir bıçak sapladı.

Daimon parçalanmadı, bu da Sin'in bir Daimon'un bir gallu ile kesiştiğinde ciddi bir bok olduğunu anlamasını sağladı.

Ama Sin bununla sonra ilgilenecekti. Bıçaklar, onu yakana kadar onu ölü tutacaktı. Şu anda Sin'in bitirmesi gereken galu vardı.

"Babama gel," dedi Sin, yavaşça ayağa kalkarak.

İblis yaptı ama gallu Daimon'dan daha akıllıydı. Sin'e koşmadı; ona yavaşça yaklaştı. Ve iblis saldırma mesafesine geldiğinde yumruk attı.
Sin saldırıyı engelledi ve kendi yumruğunu doğrudan iblisin solar pleksusuna indirdi. Bu onu şaşırtmadı bile. İblis, Sin'i ısırmak için ilerledi, ama o sağa, menzil dışına çıktı.
"Sana dövüşmeyi kim öğretti? Kız kardeşin mi? Günah, şeytanın sırtına vurdu.
Dönen iblis, onu öyle sert bir yumrukla yakaladı ki, onu yere devirdi, ayakları yerden kesildi. Sırt üstü düz bir şekilde yere vurdu.
Sin, savaşmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı. Ama hareket edemeden, iblisin gözlerinin arasında çelik bir sivri uç belirdi.
İblis ona Deimos'u göstermek için yere kayarken sarsılarak kurtuldu.
"Ailenin yarattığı pis küçük piçler. Şimdi daha önce başlattığımız mücadeleyi bitirme zamanı."
"Dört gözle bekliyorum."
Deimos ona doğru salladı. Sin engellendi ve bir sonraki saldırı o kadar hızlı geldi ki, buna karşı koymak için zar zor zamanı oldu. Deimos ona vurmadan hemen önce başını geri çekti. Yumruğu o kadar yakına geldi ki, Sin yanağında rüzgarın yandığını hissedebiliyordu. Deimos'un çenesine vurdu ama Dolophonos başını iki yana salladı. Sin onu çok az bir milimetre farkla ıskaladı.
Buna rağmen Sin gülümsedi. Dengi olduğunu düşündüğü biriyle karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu.

* * *

Sin, Deimos'un göğsüne sarsıcı bir darbe indirdiği sırada Kat devreye girdi. Dolophonos geri çekildi.

Damien'ın yanında durdu. "Ne kaçırdım?"
"Pek değil," dedi kuru bir sesle. "Bir galu tarafından yenen katil Daimon. Sin orada, yerdeki gallu Daimon'u öldürdü. Sonra uyuşmuş kaçıklar ortaya çıktı, galuları öldürdü ve Sin'e saldırdı." Ona göz ucuyla baktı. "Kazanana bahse girmek ister misin?"
Önerisi onu dehşete düşürdü. "Damien!"
"Ne?" diye sordu, yüzünde kafası karışmış bir masumiyet maskesi vardı. "Bir kumarhane işletiyorum. Kumar benim hayatım. Akıllı olsaydım, hemen şimdi oranlar ve bahisler oynamaya başlardım. Güven bana, Sin bunu sadece takdir etmekle kalmaz, onaylar da."
Üzücü olan şey, Damien muhtemelen bu konuda haklıydı. "Çok ahlaksızsın."
"HAYIR. Ben bir Daimon'um. Ahlak bize uymaz."
Kat, dikkatini tekrar kavga eden adamlara çevirmeden önce ona tiksinmiş gibi yapmacık bir ses çıkardı. Sin'in hakkını teslim etmesi gerekiyordu - yaralanmamıştı, o, Deimos'a karşı kendini savunmaktan daha fazlasıydı. Doğrusu kimin kazanacağını söyleyemedi.

En azından Sin, Deimos'u o kadar sert tekmeleyene kadar, Deimos uçarak aynalardan birine çarparak aynayı paramparça etti. Deimos yere çarptığında sempatik bir acıyla kıvrandı.
Deimos, Kat'i görünce duraksadı. Onun için irkilirken dudaklarında uğursuz bir gülümseme kıvrıldı.
Kat kendini onun saldırısına hazırladı.
Ama ona asla ulaşmadı.
Yüzü cehennemin gazabıyla dolan Sin, Deimos'a gitti ve bileğinden dikenli bir ip çıkardı. Kat ona vurmak için harekete geçtiğinde, Sin kordonu Deimos'un boğazına doladı ve onu ondan geri aldı. Dolophoni'nin tek zayıflığı buydu; havalarını kestiler ve savaşamadılar.
"Bu senin ölümcül hatandı," diye hırladı Sin, Deimos'u daha sıkı kavrarken kulağına.
Deimos çaresizce ipi boğazından çekmeye çalışırken gözleri şişti. Ama Sin ona hiçbir şey vermedi.
"Onu öldürme," dedi.
Sin ona kaşlarını çattı. "Deli misin? Aksi halde durmayacaktır."
Belki, ama Deimos psikopat olmasına rağmen hala ailedendi ve onun öldürüldüğünü görmek istemiyordu. "Deimos, bizi rahat bırakacağına yemin et."
"Asla."
Kordonu daha da sıkarken Sin'in pazıları şişti. Deimos ölmüştü. Bunu biliyordu ve bu onun kalbini kırdı.
Aniden açık kapı aralığından bir kadın sesi yankılandı: "Damien! Bir galu sokakta genç bir kadını sürükledi. Annesi yardım için bağırıyor."
Bu sözleri duyunca Sin'in yüzü bembeyaz oldu. Kat onun gözlerindeki kararsızlığı gördü. Deimos'a baktı, küfretti, sonra ipi bıraktı ve kapıya koştu.
Deimos boynundaki ipi çözerken öksürerek ve öksürerek ellerinin ve dizlerinin üzerine öne doğru düştü.
Kordonun deriyi kestiği yerden çıkan kanı görünce Kat irkildi. Hiç şüphe yok ki Deimos o yarayı sonsuza kadar taşıyacaktı. Merhametle başını sallayarak, şimdi sokakta olan Sin'in peşinden koştu, galunun peşinden koştu.
İblis, arkasından genç bir kadını sürükleyerek bir yan sokağa koştu.
İblis, sanki görünmez bir şeye çarpacakmış gibi aniden durdu. Sin, kadını iblisin kollarından çekip tekmeledi. Kadını Kat'e teslim etti, ardından kadın ona doğru yığılırken iblisle savaşmak için döndü.
İblis Sin'e ulaştığı anda alevler içinde kaldı.
Kat'in nefesi kesildi.
Deimos gölgelerin arasından çıktı. "Onlar pis piçler, değil mi?"
Sin, Deimos'un kendisine saldırmasını bekleyerek gerildi. Dürüst olmak gerekirse, bundan biraz sıkılmaya başlamıştı.
Ama Dolophonos, Kat'in yanında histerik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlayan kadına baktı.
"O iyi mi?" diye sordu.

"Sarsıldı ama incinmişe benzemiyor. Bence Sin onu zamanında yakaladı.
Deimos, Sin'in etrafından dolandı ve elini kadının başına koydu. Bilinci kapalı bir şekilde geri düştü. Onu kendine yasladı, sonra annesi koşarak onlara doğru gelirken onu nazikçe kaldırıma yatırdı.
"Kristal?"
"O iyi," dedi Deimos sessizce. Sin'e baktı. "Onu kurtardı."
Sin'e bakan annenin yüzünden minnet gözyaşları akıyordu. "Teşekkür ederim. İkinize de teşekkürler. Bize yardım etmeseydin ona ne yapardı bilmiyorum.
Deimos başını salladı ve onlarla ilgili anılarını silmek için elini onun başına koydu.
Kızı gibi o da yere yığıldı ve Deimos onu dikkatle yere bıraktı.
Omzunun üzerinden onlara baktı. "Tekrar gelmelerinden önce tam olarak bir dakikamız var. Onları bırakıp kaçanın bir soyguncu olduğunu düşünecekler."
Sin ona şüpheyle baktı. "Mücadelemizi bitirmeyecek miyiz?"
Deimos başını salladı. "Kamuoyunun aksine, ne Erinyeler ne de Dolophoni, Yunan panteonunun kucak köpekleri değildir. Bir sebep görmedikçe emirleri yerine getirmem. İnsan kalıntılarına saygısızlık ettiğin ve mantıklı görünmediğin için seni öldürmek istedim. Şimdi seni bağışlamaya hazırım çünkü sen masum bir insanın iyiliğini kendi çıkarına tercih ettin..." Tekrar konuşmadan önce Kat'e baktı. "Ve değer verdiğin birininkinin üzerinde. Benim kitabımda, bu seni affedilmeye değer kılıyor."
Sin, dönüşü karşısında hâlâ şaşkındı. Mantıklı görünmüyordu. "Yani bundan vazgeçiyorsun?"
Deimos alay etti. "'Boşvermek' bende olmayan bir şövalyeliği ima ediyor. Şanslısın ki ihtiyacım olanı bulamadım diyelim. Dolophoni sadece bir sebep için öldürür ve bu sebep
Themis'e karşı haklı çıkarız yoksa idam ediliriz." Sin'in onu boğmak için kullandığı kordonun boynunda bıraktığı kanı sildi. "Seni öldürmek benim hayatıma değmez. Ama hâlâ senin ölmeni isteyen bir düşmanın var. Arkanı kolla."
Kat ona gülümsedi. "Teşekkürler Deimos."
"Bana teşekkür etme, Katra. Burada bir iyilik yapmadım. Ben sadece işimi yaptım." Karanlığın içinde kayboldu.
Anne ve kızı kıpırdanmaya başlayınca Sin ona ters bir bakış attı.
Kat, onları gallu cesetlerini bıraktıkları kumarhanesine götürmeden önce onu susturmak için elini dudaklarına götürdü.
Damien sorgulayıcı bir bakışla oradaydı. "Hala hayattasın. İyi. Pisliği temizlemeye yardım etme şansın var mı?"
Sin ona alaycı bir bakış attı. "İşte bu yüzden sana büyük paralar ödüyorum, Damien."
"Öyle düşünmüştüm, patron. Sadece kontrol." Damien'ın gülümsemesi onlardan uzaklaşırken soldu ve alçak sesle mırıldanmaya başladı.

Kat bunun Sin'i övmediğini hissetti. "Deimos'un peşinizden düştüğüne inanamıyorum. Ona yeni bir saygı duyduğumu söylemeliyim. Ortaya çıktığında gerçekten, gerçekten öldüğünü sandım.
“Hatırladığım kadarıyla ölmek üzere olan oydu. Belki de onu korkuttum.”
O güldü. “Bu var. Cidden, yine de o kadar kolay korkutmuyor ve ne yapacağınızı görmek için onu bir test olarak iğnelemenize izin vermeseydi şaşırmazdım. Bir ölüm avından vazgeçmek ona göre değil.”
"O zaman yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"
"Hayır," diye dürüstçe yanıtladı. "Alecto'nun oğlu. O, bitmeyen öfkeden sorumlu Eriny'ler ve annesinin öfkesi, kelime oyununu bağışlayın, damarlarında yoğun bir şekilde akıyor. Ancak buna ek olarak, Fury'lere Eumenides de denir - nazik olanlar. Kinci ama adildirler. Deimos'un dediği gibi, bence kendini ona kanıtladın."
"Güzel," diye soludu. “Bu boynumdan bir ilmik. Kaç tane kaldı?"
Bunu bir dakika düşündü. "Kardeşini sayarsak... birkaç düzine. En azından."
Pek de eğlenmiş görünmüyordu. "Hatırlatma için teşekkürler." Ama yanıtı alaycı olsa da, onun göründüğü kadar sinirlenmediğini hissediyordu.
"Üzgünüm."
Yorgun düşmüş gibi gözlerini ovuşturdu. En azından birkaç saniyeliğine. Sonra aniden durakladı. "Şeytanlar nerede?"
"Bence hepsini sen öldürdün."
"Benim değil. senin. Charontes. Nereye kayboldular?”
Ah, bu iyi bir soruydu. Tüm kaos içinde onları unutmuştu. "Umarım birini yemezsin."
Dehşete kapılarak ikisi de Simi ve Xirena'nın kaldığı odaya fırladılar. Kat'in gözlerinin karanlığa alışması bir saniye sürdü.
Bunu yaptıklarında Kat, ikisini kendiliğinden kaza kurbanları gibi uyurken görünce kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Simi'nin bacakları duvara dayanmıştı ve başı ve bir kolu yatağın yan tarafından yere doğru sarkarken vücudu bükülüyordu. Xirena yüzü yere dönük ve başının üstü yerdeydi, vücudu çapraz olarak yatağa yayılmıştı. Kanatları onu bir battaniye gibi örttü.
Kaşlarını çatan Sin, sanki onların çarpık konumlarına uymaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. "Nasıl böyle baş aşağı uyuyorlar? Tüm kan başınıza hücum edip canınızı yakmaz mı?"
"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı, onu kapıya doğru iterek. "Ama uyumalarına izin verelim."
Kelimenin tam anlamıyla, kapıyı açmadan içeri girdi ve onu arkasından çekti. Hareketleri karşısında içini bir ürperti kapladı. "Bu ürkütücüydü."
"Evet ama bunun eğlenceli olduğunu kabul etmelisin. Çocukları korkutmak için Cadılar Bayramı'nda yapardım.
Kat onun yakışıklı yüzündeki şeytani ifadeye güldü. "Berbatsın."
"Asla aksi olduğunu iddia etmedim." Çatı katının kapısını açtı ve önce onun girmesine izin verdi.

Sin ona katılıp kapıyı arkalarından kapatırken, onun yorgunluğunu ve kardeşi için endişelendiğini hissedebiliyordu. "Gelecek."
"Evet ama nasıl? Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var Katra. Onu serbest bırakarak bir hata mı yaptım?”
Ona karşı hissettiği suçluluğun bir kısmını yatıştırmak için uzanıp adamın yüzünü kafasının içine aldı. Ah, Sin, sen daha iyi bilirsin. Onu orada öylece bırakmana imkan yoktu."
O güzel altın gözler işkence gördü. "Biliyorum. Ancak..."
"Bunu düşünme," diye fısıldadı, onun bıyıklı yanağına hafif bir öpücük kondurarak.
Sin ondan çekilirken başını salladı. Hala çok kötü hissediyordu. Kat'in sol gözünün arkasında keskin bir ağrı varmış gibi elini başına koyduğunu gördüğünde bu duyguya çare olmadı.
"İyi misin?"
"Mmm, birdenbire başım gerçekten ağrıyor."
"Biraz aspirin ister misin?"
Sadece sağ gözü açıkken, ona sevimli bir şekilde gülümsedi. "Keşke işe yarasaydı.
Hayır. Sanırım bir saniyeliğine uzanmam gerekiyor.”
Neyin yanlış olabileceğini merak ederek onu yatak odasına götürdü ve yatağına girmesine yardım etti. "Daha iyi mi?"
"HAYIR. Gerçekten hasta hissediyorum."
Yerdeki plastik çöp kutusunu aldı ve ona doğru kaldırdı.
Kat bunu görünce inledi. "Hiçbir şeyin elinde kovayı kovaya atmanı bekleyen bir adam gibi aşk diyemediğini biliyorsun."
"Alınma, fırlatmaya başlarsan hemen aşağıda, kumarhanede bana ihtiyaç duyulacak... Bunu garanti ederim."
Tek gözü açık bir şekilde ona baktı. "Bu pek romantik değil."
Onun sert tonuyla alay etti. "Affedersin? Bir şey mi kaçırdım? Kusma hakkında şimdiye kadar romantik olan ne oldu?
"Hasta olduğunuzda yanınızda duran bir adam. Saçlarınızı yüzünüzden geri çekerek...
bu romantik.”
“Hangi alternatif evrende yaşıyorsunuz? Burada, gerçeklik olarak adlandırmayı sevdiğim bir yerde, bu iğrenç. Aklı başında kim bunu romantik bulur?
Onu övücü olmayan bir hırlamayla sabitlemek için iki gözünü de açmayı başardı. "Yani beni hasta olmam için burada yalnız mı bırakacaksın?"
"Ben öyle demedim." dedi kendini savunmaya çalışarak. "Damien'ın gelip seni kontrol etmesini isterdim."
Dudağını ona doğru kıvırdı ve onu kendinden uzaklaştırdı. "Sadece git. Defol git buradan.”
Sin yataktan kıpırdamadı. "Kalabilirim. Şu anda kusmuyorsun.”
Kuru bir şekilde kalktı ve aslında kapıya doğru ilerledi. "Sadece benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Bu gerçek değildi.

Yatağa yaslandı ve tekrar gözlerini kapattı. "Nasıl bir bebek olduğuna inanamıyorum."
"Ben? Fırlatıyorsam üzerimde duracağın gibi mi? Bana bir mola ver.
"Olabilir."
Buna bir an bile inanmadı. “Evet, hı-hı. Gidip parçalanayım ve bu teoriyi test edeyim.
Karnına bir yastık çekti. "Berbatsın."
"Dürüstüm. İnanın bana, kimse hastalandığında onu kontrol etmeye gelmez.”
"Önemli değil zaten. Sen bir Kara Avcısın. Hasta ya da sarhoş olamazsın.”
Bu kesinlikle doğru değildi ve bunu kanıtlamak için akşamdan kalma nöbetleri geçirmişti. “Ben babanın iş verdiği eski bir tanrıyım. Pek çok kez her ikisi de olabilirim ve oldum da."
Kat ona kaşlarını çatmak için tekrar gözlerini açtı. "Hasta mıydın?"
"Evet. Görünüşe göre, annen güçlerimi benden emdiğinde, sahip olduğum soğuk algınlığı ve grip bağışıklığını kaybettim.
"Ve Damien ya da Kish yardıma gelmedi mi?"
"Yiyecek getirecekler. Hepsi bu kadar.”
Onun için kalbi acıyordu. "Özür dilerim Sin. Kimse yalnız hasta olmasın.”
"Evet, pekala, hepimiz bir şeyleri karıştırıyoruz, değil mi?"
diye düşündü Kat. Ama çok sert görünüyordu ve içini bir suçluluk dalgası kapladı. Kimse onlara bakacak biri olmadan acı çekmemeli. Sin'in bu yatakta ateşini ölçecek kimse yokken olduğunu düşünmek onun kalbini kırdı.
Ona uzanmaya çalıştı ama aniden tüm oda döndü ve yataktan düşmeye başladı.
Sin onu yakaladı ve vücudundan çıkan ısıyı hissedince küfretti. Yanıyordu.
Kat mı?
Ona cevap vermedi. Bunun yerine garip bir uğultu sesi çıkardı.
“Kat mı? İyi misin? Konuş benimle!"
"Yapamaz."
Kapı eşiğinde Zakar'ı görmek için baktı. "Hangi Cehennemdeydin?"
"Dışarı," dedi sesinde düşmanca bir tonla.
"Nereye?"
Umursamazca omuz silkti. "Benim daha önce nerede olduğumdan daha büyük dertlerin var senin."
"Örneğin?"
Zakar çenesiyle Kat'i işaret etti. "Kız arkadaşını galulardan biri ısırmış olmalı. Şu anda yaptığı şey onlardan birine dönüşmek.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kardeşinin sert sözleri kulaklarında çınlarken Sin nefes alamadı. Yatağındaki Kat'e baktı ve ateşler içinde yanıyor olsa da, onun bir iblise dönüştüğüne dair hiçbir işaret yoktu. “Ne demek din değiştiriyor? Isırılmamıştı.”

Zakar eliyle onu işaret etti. "Güven bana. Belirtileri biliyorum. Onlardan biri oluyor.

Sin onu göğsüne yasladı. Baygın olmasına rağmen gözleri yarı açıktı. Vücudu tamamen gevşekti. Yüz hatları her zamanki kadar güzeldi. Sakinlik. Sakin.

Bir iblis olmuyordu. Buna inanmayı reddetti. Dişlerinin değiştiğine dair hiçbir iz yoktu. Deforme olan ellerinden. Her zamanki gibi görünüyordu. Kardeşi yanılmıştı. "O sadece hasta."

Zakar ona güldü. "Ölümsüz bir tanrıça, hasta mı? Aklını mı kaçırdın?"

"Hastalandım," dedi savunmaya geçerek. "O da hastalanmış olabilir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Hayır, ama umutsuzca istiyordu. Onun öldürmesi gereken bir iblise dönüşmesi fikriyle gerçekten baş edemiyordu.

Sin, Zakar'ın haklı olabileceğinden korkarak onu daha sıkı kavradı. "Ne yapabilirim?"

"Onu öldürmek."

"Saçmalık!"

Sin'i izlerken Zakar'ın gözlerinde merhamet yoktu. "Ne bildiğimi biliyorsun. Bunun tedavisi yok. Geri dönüş yok. Dönüşüm başladığında, kurban için her şey biter.

Yapabileceğin tek şey onu sefaletinden kurtarmak.”

Yine de inkar etti. Kat'i öldürme düşüncesi...

Dayanamadı. Kısa bir süre içinde, onun için çok fazla anlam ifade etmeye başlamıştı.

"İblis zehrine karşı bağışıksın."

"Ben miyim?"

Sin'in omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi. “Zekar...”

Zakar güldü. "Benim için gelmekle aptallık ettin, Nana." Yatağın üzerinden ona doğru sıçradı.

Kat'i yatağa düşmesi için serbest bırakan Sin onu yakaladı ve duvara çarptılar. Zakar, ağzındaki tek dişler dışında normal görünüyordu. Sin'in içinden bir öfke titremesi geçti. "Sen de kimsin?"

"Ben senin erkek kardeşinim."

"Hayır değilsin." Yumruğunu Zakar'ın çenesine indirerek yere düşürdü. Bu Zakar değildi; bu tamamen başka bir şeydi.

"Kitara!" Sin bağırdı. "Eğer beni duyabiliyorsan, hemen buraya gel."

Zakar yavaşça ayağa kalkıp dudaklarındaki kanı silerken Sin'e şakladı. "Ne kadar acınası bir şekilde zayıfladın ki, artık bir kadından destek istemek zorundasın."

Sin alaycı bir şekilde kardeşini tırmıkladı. “O benim yedeğim değil. O senin bakıcın.” Zakar'ı bir şimşekle patlattı.
Ve pes etmedi.
Zakar kaçmaya çalıştı ama yapamadı. Ne zaman ayağa kalkmaya çalışsa, patlama onu tekrar yere deviriyordu. Zakar bir köşede kıvranırken, Sin onu Kytara odaya girene kadar sabitledi.
Kardeşini kızarttığını görünce gerçekten heyecanlı görünüyordu. "İyi adam. Piç kurusunu öldür.”
Ama Sin onu öldürmedi. Bunu kendi ikizine yapamazdı - onu ancak Zakar hak ettiğinde dövebilirdi.
Zakar'ın bilincini kaybeder kaybetmez, Sin cıvatalarla ona vurmayı bıraktı. Yere yığılmış olan Zakar'ın yanında diz çöktü ve nabzını tekrar kontrol etti. Sin'in parmak uçlarında güçlü ve çılgıncaydı.
Kardeşinin yaşayacağından memnun olan Sin, onu daha rahat bir şekilde yere yatırdı ve üzerine bir battaniye örttü. Sin, yatağının yanında duran Kytara'ya baktı. "Gallu din değiştirmeleri hakkında ne biliyorsun?"
Omuz silkti. "Gerçekten pek değil. Ben diğer panteonum, unuttun mu? Neden?"
"Çünkü bence Kat onlar tarafından ısırıldı." Yatakta ona döndü. Şimdi o kadar kötü titriyordu ki dişleri takırdıyordu. Ve hala uyanmadı ya da ona cevap vermedi. Ben ona yardım getirene kadar senin burada kalmanı istiyorum.
Kytara'nın yüzü, Kat'ın nesi olduğunu anlayınca solgunlaştı. “Bunun için yardım yok.
Bunu biliyorsun."
Kafasını salladı. Kat'in ölmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Böyle değil.
Ya da daha kötüsü, bunun için onu öldür. Yapabilecekleri bir şey olmalıydı. Herhangi bir şey ve onu kurtarmak için gökleri ve yeri yerinden oynatmaya hazırdı. "Buna inanmayı reddediyorum." Kat'i yataktan kaldırdı ve Kytara ile yüz yüze geldi. "Benim için Zakar'a göz kulak ol. Onu gözünün önünden ayırma ve ne yaparsan yap onu öldürme."
Kızgın bir ciyaklama yaptı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben bebek bakıcısı değilim.
Ona toplayabildiği en düşmanca bakışları attı. "Hayır, şaka yapmıyorum. Kardeşimin ölmesini istemiyorum. Onun kırıldığını söyledin. Eğer durum buysa, onu düzeltebiliriz. Ama önce Kat'i kurtarmam gerekiyor.
"Bu imkansız Sin ve sen de bunu biliyorsun. Sen delisin ve zamanını boşa harcıyorsun.”
"Göreceğiz." Çıkmadan önce durakladı. "Ve Kytara, döndüğümde ağabeyim hâlâ nefes almıyorsa, Oneroi endişelenecek en önemsiz şey olacak."
Kızgın bir şekilde ofladı.
Sin onu görmezden gelerek gözlerini kapadı ve onu ve Kat'i ziyaret etmesi gereken son yere gönderdi...
Kalosis.

Ve doğal olarak, sanki tabakta birinci sınıf bir biftekmiş gibi ona bakan bir Charonte'nin önünde tezahür etti. Ama Sin bununla başa çıkacak havada değildi. Canavarı görmezden geldi.
"Apollymi!" Sin, onu nerede bulacağını bilmeden uzun, dar koridorda yürürken bağırdı. "Sana ihtiyacım var."
Elleri kalçalarında ve yüzü öfkeyle parlayarak onun önünde belirdi.
Ta ki Kat'i kollarında görene kadar.
Apollymi, elini Kat'ın alnına koymak için ileri atılırken anında endişe dolu bir ifadeye büründü. "Ne oldu?"
Nedense, Kat'in büyükannesinden gelen tek bir soru onda bir sinir krizi geçirdi ve bastırmaya çalıştığı tüm duygular öne doğru fırladı. Kat için duyduğu korku onu alt ederken boğazı düğümlendi.
Ama bundan daha fazlası vardı. Öldüğü düşüncesi…
Günah o kadar uzun süredir böyle incitmemişti ki tek yapabildiği nefes almaktı. Onu kaybedemezdi. Yapamadı.
Boğazına oturan yumruyla yutkunarak kısık bir sesle konuştu. "Sanırım bir gallu iblisi tarafından ısırıldı ve onlardan biri haline geliyor. Onu iyileştirmene ihtiyacım var...
Lütfen."
Apollymi'nin gözleri yaşlarla doldu ve Apollymi orada onu ateş gibi parçalayan bir umutsuzluk gördü. "Böyle bir şeyi iyileştiremem."
Öfke onu yaktı. "Yaralandığında onu iyileştirdiğini gördüm. Bunu iyileştirebilirsin. Bunu biliyorum."
O, başını salladı. "Yaraları iyileştirebilirim ama bu... bu onun kanında var. Onun aracılığıyla yayılıyor. Bunu düzeltemem. Beni aşar."
Sanki biri ona enayi yumruk atmış gibi hissetti. Dudaklarını ateşli şakağına bastırabilmek için Kat'i kollarının arasına aldı. Ona verdiği her gülüş... şimdi her dokunuş içini yakıyordu.
Alay yüklü bir espriyi bir daha asla duymama düşüncesi…
Bitmiş olamaz. Koterize edemedikleri bir ısırık gibi aptalca bir şey yüzünden onu kaybedemezdi. Ona yardım etmeseydi, bu işin içinde olmazdı bile.
Hayır, yapabileceği başka bir şey olmalıydı.
Apollymi'ye baktı ve kendi gözyaşlarının gözlerine battığını hissetti. "Onun bu şekilde ölmesine izin vermeyeceğim, Apollymi. Beni duyuyor musun? Bir şey olmalı. Herhangi bir şey. Bana iki panteondan bir çözümümüz olmadığını söyleme.
Sevgi dolu elini Kat'in solgun saçlarının arasından geçirdi. "Belki babası bir şeyler yapabilir.
İblisleri benden çok daha iyi anlıyor."
Onun sözleri üzerine Sin'in içini bir ürperti kapladı - Ash'in bilinen son adresi Artemis'in yatağıydı.
"Ne?"
Apollymi bakışlarını ona kilitledi. "Onu Olimpos'a götürmelisin. Apostolos, buna bir çözüm veya çare bulabilecek tanıdığım tek kişi."

Şahsen, Olimpos'a bir daha ayak basmaktansa iki gözünün de oyulmasını tercih ederdi.
En son oraya gitmeyi göze aldığında, onuru da dahil olmak üzere sahip olduğu her şeye mal olmuştu.
Ama Kat'in güzel yüzüne ve içinde olduğu bariz acıya bir kez baktığında, onu iyileştirmek için cehennemin ateşlerinden geçmeye istekli olduğunu biliyordu.
"Olimpos'ta nerede?"
"Artemis'in tapınağı."
Tabii ki öyleydi. Sin ona ihtiyaç duyduğunda Acheron başka nerede olabilirdi?
Bu ne kadar haksızlıktı? Ama şu an geçmişinin bir önemi yoktu. Sadece Kat yaptı.
"Pekala," diye soludu, "ama oraya tek başıma gidemem. Artemis, onu öldürmeme engel olmak için o gücü benden aldı."
Ah, sadece umut edebiliriz. Apollymi onun omzuna dokundu. "Beni gururlandır," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle oğluna seslendi, "Apostolos?"
Ash'in cevabı neredeyse anında oldu. "Evet Matera?"
"Burada Katra ile Sin var. O hasta ve sana ihtiyacı var ama senin yardımın olmadan onları oraya gönderemem.
Sin, kendini Artemis'in tapınağının balkonunda bulana kadar gözlerini kırpıştıracak kadar bile zaman bulamamıştı.
Solundaki büyük kapılar açıldı ve Acheron'u bir çift siyah deri pantolon ve o yürürken botlarının etrafından dalgalanan uzun, ağır ipek Atlantis cüppe benzeri bir formesta gösterdi. "Sorun nedir?"
Sin onu balkonun ortasında karşıladı. "Bir galu onu ısırdı."
Ash'in yüzü bembeyaz oldu. "Nerede?"
"Bilmiyorum ve gerçekten emin değilim. Kardeşimi kurtarmak için bir mağaraya gittik ve birkaç tanesi gelip bize saldırdı. Bunun olabileceğini düşündüğüm tek zamandı ama bana ısırıldığını söylemedi. Bu sırrı ondan neden sakladığını merak ederek ona baktı. "Kısa bir süre öncesine kadar iyiydi. Bana başının ağrıdığını ve ardından ateşinin yanmaya başladığını söyledi. Zakar bana din değiştirdiğini söyleyene kadar onun hasta olduğunu sanıyordum."
Acheron onu kollarından aldı ve içeriye, yatırdığı beyaz bir koltuğa taşıdı.
Solgun göründüğü için Sin'in kalbi sıkıştı. Gözleri tamamen geriye dönmüştü ama en azından dişleri artık takırdatmıyordu.
Sonra yine, bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi.
"Katra?" Ash yanına diz çökerek sordu. Cevap vermeyince elini yanağına koydu.
Ash yüzüne dokunduğu anda çığlık attı, sonra onu ısırmaya çalıştı.
Ash geri sıçradı, onun ulaşamayacağı bir yere.

Sin onun çift dişlerini görünce küfretti. Gerçekten dönüşüyordu... Onu kaybetme düşüncesiyle içini ıstırap kapladı. Mide bulandı ve bunun için Kessar'ı öldürmek istedi.
"Çok geç, değil mi?"
Ash, Sin'in sesinde duyduğu acıya baktı. Ve o bir anda, ilişkileri hakkında içinin küçülmesine neden olan bir farkındalık yaşadı. Yoksa neden Sin buraya gelip onu öldürmek için Artemis'in peşinden gitmesindi?
Katra'yı Apollymi ile bırakıp eve dönebilirdi. Bunun yerine buraya onunla birlikte gelmişti ve şimdi gözlerinde korku ve sesinde ıstırapla onu izliyordu.
Çıkarılacak tek bir sonuç vardı.
Sin, Katra'nın sevgilisiydi.
Ash öfkeyle küfretmek istedi ama bunun için çok geçti. Zaten birlikteydiler. Bunu hissedebiliyordu. Ayrıca kızını çok az tanıyordu - şimdi kimdi ki ona ebeveynlik yapacak ve ona Sin'le yatmaması gerektiğini söyleyecekti? O yetişkin bir kadındı.
Başı büyük belada olan biri.
Ve ne yazık ki Ash onu bu işin içinden tek başına çıkaramadı. Onu iyileştirmek için yardıma ihtiyacı vardı.
Ayağa kalkarak Sin'e keskin bir bakış attı. Ash, aralarındaki gerçeği bilmek zorundaydı.
Katra'nın hayatı buna bağlıydı.
"Katra senin için ne ifade ediyor?"
Sin'in içinde bu soru üzerine bir duvar örülmüştür. Ash kapının kapandığını neredeyse duyabiliyordu ama bunun şüpheden mi, korkudan mı yoksa suçluluktan mı kaynaklandığını anlayamıyordu.
"Bana bunu neden soruyorsun?"
Ash, şezlongda debelenip duran kızına dönüp bakarken dişlerini gıcırdattı. Onu kurtarmanın tek bir yolu vardı ve bu onun kalbini kırdı. Birine yapmak isteyeceği son şeydi. Ama içindeki şeytanı çıkarmanın tek yolu buydu.
"Onu birine bağlamalıyım."
Ash'in tuhaf davranışı ve sözleri Sin'in kafasını karıştırdı. Ash, kızına yardım etme konusunda ketumdu ve Sin bunu anlayamıyordu. Kendisininkini korumak için gökleri alaşağı ederdi. Ash neden şimdi bu kadar üzgündü?
"Tamam aşkım. Bununla ilgili sorun nedir?”
Ash, ruhunun içini görüyormuş gibi görünen o dönen gümüş bakışlarıyla onu kavurdu. Ash konuştuğunda, sesi duygu yüklüydü. "Beni dinle Sinan. Kanını akıtarak içindeki iblisi çağırmak zorunda kalacağım. İçindeki iblisi tanıyorsam, ondan ölecek kadar çok kan alana kadar onu bırakmayacak. Onu kurtarmanın tek yolu, kanlarını kullanarak onu başka birine bağlamak olacaktır.
Bunu yaptığımda, beslenmesi için hayatının geri kalanında o kişiye ihtiyacı olacak. O bir vampir olacak.”
Günah tereddüt etti. Ash'in ne dediğini tam olarak anladığından emin olmak istiyordu. "Ama galu değil."

"HAYIR. O tıpkı eskisi gibi olacak… eğer çok uzun süre beslenmezse. Sonra soğuyacak ve ona bakabilecek herkesten beslenecek.”
"Öyleyse ne bekliyorsun?"
Ash hâlâ tereddütlüydü. Onları birbirine bağlama düşüncesinden hoşlanmadığı belliydi ve Ash devam edene kadar Sin bunun nedenini anlayamamıştı. "Bunun gibi kan bağları çok cinseldir. O benim kızım. Bariz bir nedenden dolayı, onu kendime bağlamak istemiyorum… Geriye," - tereddüt etti- "sen" kalıyor.
Bu son kelimeyi homurdanıp daha fazla tiksintiyle konuşabilir miydi?
Ama Sin, Ash'in eyerine neyin bulaştığını anlayabiliyordu. Bir baba olarak o da aynı şekilde hissederdi. "Kızını bana mı teklif ediyorsun?"
Bakışlarını Sin'den kaçıran Ash'in çenesindeki bir kas çalıştı. "Tanıdığım tek kızın masumiyetini elinden aldığı için en iyi arkadaşımı ölüme mahkûm ettim." Gözleri buğulanarak Katra'ya baktı ve kızına duyduğu aşk aslında Sin'i boğdu ve bu ona Ash'e karşı yeni bir saygı kazandırdı.
Ash tekrar konuşmadan önce boğazını temizledi. "Hatalarımdan her zaman ders çıkarmaya çalışırım. Yaptığın şey hoşuma gitmedi ama ikinizin de bunun için öldüğünü görmeyeceğim. Duygularımın değer verdiğim insanlara yeterince zarar vermesine izin verdim. Ama onun hayatını sana emanet etmeden önce senin için ne kadar önemli olduğunu bilmeliyim.
Sin, kendisine bile itiraf etmek istemediği bir şeyi Ash'e itiraf ederken, yalvaran biri gibi kollarını iki yana açtı. Ama gerçek buydu. “Tapınakta önünüzde duruyorum
en büyük düşmanım ve Artemis'i öldürmeye çalışmıyorum. Sence Katra benim için ne ifade ediyor?
Ash başını Sin'e eğdi. “Bu yaptığım tipik bir kan bağı değil. Bu yapıldıktan sonra, geri almanın bir yolu olmayacaktır. Anladın?"
Evet yaptı. "Ne pahasına olursa olsun Acheron, kurtar onu."
Ash aslında rahatlamış görünüyordu, ama o kadar çabuk geçti ki Sin onu gördüğünden ya da hayal ettiğinden emin olamadı. "Bacaklarını tut."
Sin ayağa kalkıp ayak bileklerini tutarken Ash ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Sonra Ash göz açıp kapayıncaya kadar şekil değiştirdi. Artık insan değildi, alacalı mavi teni, siyah dudakları ve boynuzları vardı. Gözleri sarıyla dönen korkunç bir kırmızıydı. Ve Sin seyrederken Ash'in kesici dişleri uzun, jilet gibi keskin dişlere dönüştü.
Ağzı açık kalan Sin, hiç böyle bir şey görmemişti. "Sen nesin?"
Ash acı bir kahkaha attı. "Ben ölüm ve kederim." Sonra Kat'in üzerine eğilip boynunu ısırdı.
Kat çığlık attı ve savaşmaya çalıştı ama Ash durmadı. Ash geri çekilip kanını yere tükürürken Sin, onu incitmeden ayaklarını elinden geldiğince sıkı tuttu. Sadece mermere çarpmadı. Bunun yerine, bir tür görünmez kavanoza benzeyen bir şeye sıçradı. Kanı dipte birikmeden önce etrafında döndü.
Ash bir arabadan benzin çeker gibi bu hareketi defalarca tekrarlarken Sin dudağını kıvırdı. Ash kanı kavanoza tükürmeye devam ederken kan dondu.

Çok geçmeden küçük, kızgın bir iblis oluşturuyordu. Ash'e doğru koşmaya çalıştı ama başaramadı. Sineklik kağıdındaki bir böcek gibi kavanozun dibine yapışmış gibiydi. Başsız olmasına rağmen, Sin'in daha önce hiç duymadığı bir dilde bağırmayı başardı ve yumruğunu kaldırdı, ardından salınmak için kavanozun yan tarafına bir tokat attı.
Ash bunu görmezden geldi.
Sin, Kat'ın ellerini yerinde tutarken bakışlarını Ash'in alacalı mavi derisine odakladı. Ash'in uzun siyah saçları ikisinin üzerine dökülmüştü, Ash'in kırmızı gözleri parlıyordu.
"Kat senin gibi morarmıyor, değil mi?"
Ash, Sin'e o ürkütücü ateşli gözleriyle sert bir bakış attı ve bu da onun tuhaf gümüşi gözlerini kıyaslandığında birdenbire çekici hale getirdi. Ondan daha fazla kan emmek için dönmeden önce, "Hiçbir fikrim yok," dedi.
Ash onun içini boşaltmaya devam ederken, Sin sindi ve bunun ona acı vermemesini umdu. Onun yüzünden incindiği düşüncesine dayanamıyordu.
İblis kavanozda tamamen şekillendikten sonra Ash, Kat'ı serbest bıraktı ve arkasına yaslandı. Kat onlarla savaşmayı çoktan bırakmıştı. Şimdi beyaz minderlere yaslanmıştı, dingin ve hareketsizdi.
Sin korkuyla nefesini tuttu. O kadar solgundu ki... Cildi artık sağlıklı görünmüyordu. Grimsi bir alçı tutuyordu ve dudakları mavimsi bir hal alıyor gibiydi.
O ölüyordu.
"Acheron?" Sesindeki panik tınısından nefret ediyordu.
Ash, Sin'in kolunu tuttu ve Kat'ın vücuduna doğru çekti. "Büyük olasılıkla sana saldıracak.
Çok fazla kan almasına izin verme yoksa seni öldürebilir.”
"Bir yere gidiyormuşsun gibi konuşuyorsun."
"Gallu ruhuyla ilgilenmeliyim."
Acheron bileğini kesmek için uzun siyah bir pençe kullanırken, Sin derin bir nefes aldı. Acıyla tısladı. Acheron, kanın ağzına damlaması için Sin'in kolunu Kat'ın dudaklarına bastırdı. İlk damla dişlerine değdiği anda gözleri açıldı. Çılgınca Sin'in bileğini tuttu ve içebilmesi için ağzına tuttu. Kanını olabildiğince fazla almaya çalışırken dili derisini gıdıklarken nefesi onu kavuruyordu.
Acheron onlara bakmadan onlara bağırmaya devam eden iblisle birlikte görünmez kavanozu aldı ve ortadan kayboldu.
Sin, Kat'in iyileşmesiyle o kadar rahatlamıştı ki tek yapabildiği onu izlemekti. Yaptığı şeyden iğrenmesi gerekirdi ama minnettarlığı onu hiç şaşırtmadı. Eğer onun için kanamak onu kurtaracaksa, istediği zaman seve seve damar açardı.
En azından, bileğini bırakıp onu kendisine doğru çekene kadar düşündüğü buydu. Dişlerini boynuna geçirmeden hemen önce onun gözlerindeki açlığı gördü. Derin erotik bir zevk içini parçalamadan önce acı kısa sürdü.
Ve bu gerçekleştiğinde, zihnini milyonlarca görüntü doldurmaya başladı. Kat'in geçmişinden her türlü anı gördü. Çocukken, ergenken... kadınken.

Bunların onun anıları olduğunu anlaması bir dakikasını aldı.
Aniden görüntüler yavaşladı ve onlar zihninde dans ederken gerçek ses parçalarını duyabiliyordu.
Onu annesinin bahçesinde diğer hizmetçilerle birlikte gülerken gördü. Onu Yunanistan'da Geary adında bir kadınla Atlantis'i tartışırken bir teknede gördüm. Sonra anılar, Kat'in sarışın bir kadınla dans ettiği Minnesota'daki bir kulübe dönüştü.
Kat'in içinde bu şekilde olmak çok garipti ve Kat'in onun rüyalarını gördüğünde onun için nasıl bir şey olduğunu anlamasını sağladı. Gerçeküstü ve baş döndürücü, anıları sıralamakta zorlandı.
Yemek yerken başını ellerinin arasına almış, onu beyaz ve açık mavi bir kızın yatak odasında beyaz bir masada oturmuş deri ciltli küçük bir parşömen okuyan genç bir kadın olarak gördü.
"Katra!"
Artemis'in çılgınca çağrısının sesiyle sıçradı. "Şimdi ne var?" diye mırıldandı.
"Katra, lütfen. Yardımınıza ihtiyaçım var."
Kat kendini odasından Artemis'in yatak odasına fırlattı. Gördüğü gibi kısa çizdi
…
Yatakta yatan Sin, yarı giyinik.
Kendi anıları ve onun anıları aracılığıyla ona çarpan görüntü karşısında irkildi, ama merakı onu bu anı kovmaktan alıkoydu. O gece neler olduğunu öğrenmek istiyordu.
Artemis, Kat'i odaya çekerken paniğe kapılmıştı, gözleri yaşlardan ıslanmıştı. "Bana yardım etmelisin, Katra. O… odama girdi ve bana tecavüz etmeye çalıştı."
Artemis kan içindeydi, elbisesi yırtılmıştı. Ve yüzyıllardır ilk kez Sin, zihninin gömdüğü geçmişi hatırladı.
Artemis'in ona gülümsediğini ve ona bir kadeh uzattığını hatırladı. "Evet, Ningal'e yazık oldu. Onu bu gece erken saatlerde erkek kardeşimle tapınağında uyurken gördüm. O inançsız bir fahişe, değil mi?"
Sin cevap vermeyi reddetmişti. Onun ve Ningal'ın ilişkisi Artemis'i ilgilendirmezdi ve bu, onu kemiğe kadar kesmeyi asla başaramayan bir şeydi. "Bunu tartışmak istemiyorum Artemis."
Bir yanı, karısını öfkeyle öldüreceğini ve Chthonialıları kendi üzerine salacağını umarak bundan bahsettiğinden şüphelenmişti.
Ancak Artemis, gerekçesiyle onu şaşırttı. "Sana bir teklifim var Sin. Sen benim sorunumu çöz, ben de seninkini."
"Peki benim ne sorunum var?"
Burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırmıştı. "Aptal olma Sin. Karınızın yatağına sürükleyebileceği herkesle aldattığını herkes biliyor ... sizin olduğunu iddia ettiğiniz çocukların olmadığını. Ayı, takvimi ve onların doğurganlığını kontrol etmenize rağmen kendi panteonunuzun sizi hor görmesi. Özellikle

de ne kadar güçlü olduğun göz önüne alındığında, herkes tarafından alay edilmenin ne kadar korkunç bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."
Bundan çok daha karmaşıktı. Sahip olduğu güç ne kadar büyük olursa olsun, bunun Kader Tableti tarafından bir anda etkisiz hale getirilebileceğini biliyordu. Güç olmadan, kolay öldürülürdü. Bahsetmiyorum bile, Zakar'a olan sadakati onu uzak tuttu. Sin ölürse, çok geçmeden Zakar'ın hâlâ hayatta olduğunu öğrenecekler ve onu da hemen öldüreceklerdi.
Artemis, Sin'e yaslanmış ve kulağına üflemişti: "Hiç onlardan intikam almak istemedin mi?"
Hayal edebileceğinden daha fazlası.
Ancak elleri bağlıydı ve bunu biliyordu - kardeşinin ölmesindense mutsuz olması daha iyiydi. Ve bu düşünce Sin'in içinden geçerken, bu gece burada, onunla birlikte olmak istemediğini fark etti.
Bunların hepsi yanlış geliyordu ve gitmesi gerekiyordu.
Sin kadehi bir kenara bırakmıştı. "Buraya gelmekle hata ettim."
Artemis onu durdurmuş ve yüzyıllardır hiçbir tanrıçanın yapmadığı bir şekilde ona güzelce gülümsemişti. "Hayır aşkım, yapmadın. Sen buraya, bana aitsin." Onu odasına doğru çekmişti. "Senin gibi ben de sürekli yalnız kalmaktan bıktım." Elini kaldırdı ve gözleri onu baştan çıkarırken parmak boğumlarına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Benimle kal Sin, ben de seni tanrıların bir sonraki hüküm süren kralı yapayım."
"Kral olmaya ihtiyacım yok."
Daha fazla şarap almak için onu terk etmişti. "Tabii ki bilmiyorsun. Ama diğerlerinin senin önünde eğildiğini düşün. Sizi memnun etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını hayal edin…
harika olmaz mıydı?" Onun yanına dönerek kadehi dudaklarına tuttu. "İç tatlım. Bu senin için iyi."
Günah hepsini alt etmişti. Ama bitirir bitirmez oda yüzmeye başladı.
Çok geç, onun kendisine ilaç verdiğini anlamıştı.
Yürümeye çalıştı ama dizlerinin üzerine tökezledi. "Bana ne yaptın?"
Yüzü sertleşmişti. Güçlerini istiyorum, Sin. Onlara ihtiyacım var."
Sin, "Seni yalancı orospu," diye homurdanmış ve ona doğru atılmıştı.
Ona sert bir tokat atmıştı. Sin, onu öldürmek niyetiyle onu yakalamış ve yatağa fırlatmıştı. Ama ellerini boğazına sardığı anda bayılmıştı.
Şimdi kendini Kat'in gözlerinden yatakta görüyordu. Artemis'in boğazı saldırısından dolayı morarmıştı. Elbisesi yırtılmıştı ama o yırtmamıştı.
Artemis ona doğru işaret etti. "Güçlerini ondan almalısın, Katra. Eğer yapmazsan..." Ağlamaya başladı. "Geri dönecek ve Zeus bana merhamet etsin o zaman. Uyandığında beni öldürecek. Bunu biliyorum."
"Matisera, ben..."
"Sen ne?" diye sordu öfkeyle. "Anneni bir saldırgandan korumayacağını söyleme bana? Ona bir bak, yatağıma yayılmış, sanki bu onun için hiçbir şey değilmiş gibi huzur içinde uyuyor. Bana bak! Onu patlatmasaydım, beni ihlal edecek, güçlerimi alacak ve beni bir bebek kadar zayıf bırakacaktı. O zaman

seni diğer tanrılardan kim korur sanıyorsun?" Histerik bir şekilde ağlamaya başlamıştı.
Annesinin incindiğini görmenin, gözyaşlarını duymanın acısını Kat'in içinde hissedebiliyordu. Artemis asla ağlamadı ve Kat'ın kalbini kırdı. Annesini yatıştırmak istiyordu.
"Lütfen Matisera, ağlama."
“Nasıl yapmayayım? Kendi çocuğum beni sevmiyor.”
"Seni seviyorum."
"O zaman ispatla! Bana güçlerini ver!”
Kat'in gözlerindeki kararsızlığı görebiliyor ve yatağa doğru yürüyüp koluna dokunduğunda bunu içinde hissedebiliyordu. Ona dokunduğu an, hiddeti ve öfkesi onu dağlamıştı.
Kolunu anında indirmişti. "Senin ölmeni istiyor."
“Sana bunu söyledim! Uyandığında hâlâ tanrıysa, artık seni korumak için burada olmayacağım."
Kat korkmuştu. Annesi onun için her şey demekti. Onu kaybetme düşüncesi... Bununla baş edemiyordu. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, Matisera. Söz veriyorum." Kat irkilerek tekrar ona uzandı ve sonra annesine elini uzattı.
Artemis yatağın yanında ona katıldı ve elini kendi elinin içine aldı. Kat avucuyla onun göğsünün ortasını kapattı, sonra gözlerini kapattı.
Sin, güçlerinin vücudundan Kat aracılığıyla Artemis'e geçtiğini hissettiğinde nefesi kesilmişti.
Ve kalbinin her atışında Artemis güçlenirken o daha da zayıflıyordu...
Gerçeği anladığında öfke ve ihanet içini parçaladı. Artemis güçlerini ondan almamıştı.
Kat vardı.
Annesi cesedini çöpe atabilsin diye diktyonda onu örten o olmuştu...
Oraya bile gidemedi. Bunca yüzyıldan sonra bile bu acı çok tazeydi.
Aşağılama çok şiddetli. Bunun için ikisine de lanet olsun.
Nefes alamayınca gözlerini açtı ve Kat'in hâlâ ondan içtiğini gördü. Onu itmeden önce küfretti.
Kat, Sin'e bakıp onun yüzündeki öfkeyi görünce sersemledi. Önemli değildi. Kana susamışlık daha fazla bir şeye dönüşüyordu.
Tüm vücudu yanıyordu ve ona ihtiyacı vardı. İnkar edebileceğinden daha fazlasıydı. Ona sahip olmak zorundaydı.
Şimdi!
Şezlongdan kalkıp ona doğru yürüdü.
"Bana dokunma," diye homurdandı, onu geri çekerek.
Kollarını ona dolayıp onu dudaklarına doğru çekmeye çalışırken, onun öfkesi karşısında şaşkına dönmüştü. "Sana ihtiyacım var Sin."
Kendini onun elinden kurtardı ve aralarına iki ayak koydu. "Bana ihanet ettin."

Yüzünü boynuna gömebilmek ve onun kokusunu... ve kanını içine çekebilmek için ona daha da yaklaştı. "Günah," diye soludu tenine karşı, dilini ısırmak istediği bölgeye sürerken.
Onu uzaklaştırdı. "Bana ihanet ettin. Güçlerimi senin aldığını neden bana söylemedin?
Sözlerini takip etmeye çalışıyordu ama faydasızdı. Kanın kokusunu alabiliyor... tadına bakabiliyordu ve bu arzu her şeyi tüketiyordu.
Sin ayrılmaya çalıştı, sonra Olympus'tan ayrılma gücüne sahip olmadığını anlayınca küfretti. "Bırak beni Katra. Şimdi."
Yine de onu takip etti.
Onu kendisinden uzak tutmak için omuzlarından tuttu. Ona yüzyıllardır kimseye güvenmediği şekilde güvenmişti. Onun yanında gardını indirmişti ve ne için?
Bunu ondan sakladığını öğrenmek için mi? Onu kandırdığını ve Artemis'in yapmadığı bir şey için annesini suçlamasına izin verdiğini mi?
Tanrım, Kat, gücü varken ona güçlerini geri veremeyeceğini kaç kez söylemişti?
Lanet olsun ona!
Kendini aptal gibi hissetti. "Şu anda bana dokunmanı istemiyorum. Anlıyor musunuz?
Tüm hayatımı mahvettin ve bunun için Artemis'i suçladığımı bildiğin halde bana sen olduğunu söyleme nezaketini bile göstermedin."
"Üzgünüm."
"Üzgünüm?" Bunun onun geri dönüşü olduğuna inanamadı. "Söyleyeceğin tek şey bu mu? 'Üzgünüm'
kırdığın şeyi düzeltmeye bile başlamaz. Senin yüzünden, yüzyıllarca ona işkence eden iblislerin insafına kalmış ikiz kardeşim dışında tüm ailem öldü. Ve şimdi o onlardan biri. Sana güveniyorum... senin hayatını kurtarmak için düşmanımın evine geldim, hem de ne için? Herkesin olduğu gibi senin de aynı yalancı bok çuvalı olduğunu öğrenmek için mi? Arkama koyduğum tek kişinin hayatımda beni en çok inciten kişi olduğunu mu? Yaptıklarından dolayı senden nefret ediyorum. Beni birine yeniden inandırdın ve sonra, inandığım anda beni mahvettin."
Bu sözler zihnindeki pusu yarıp geçerken Kat kendini bıraktı. "Seni asla incitmek istemedim."
"Ne? Güçsüz uyanacağımı ve bunun için sana teşekkür edeceğimi mi düşündün? Peki ya beni öldürmek için New York'ta peşimden geldiğin zaman? Buna ne dersin? Bana öyle geliyor ki, yapmaya çalıştığın tek şey beni incitmek." Soğuk ve sert bir bakışla onu tırmıkladı.
"Tebrikler Kat. Bununla hedefi vurdun.
Ona uzandı ama o uzaklaştı.
"Acheron!" O bağırdı.
Ash bir anda karşısında belirdi. Sin, tekrar bir erkek gibi göründüğü ve artık mavi olmadığı için minnettardı.
"Beni çatı katıma geri gönder."

Ash kaşlarını çatarak aralarında ileri geri baktı. "Beslenmesini bitirmedi."
Sin ona ters ters baktı. "Ve gerçekten umurumda değil."
Ash sertleşti. "Bana öyle söylemedin."
"Evet, şey, onun hakkında birkaç yeni şey öğrendim."
"Örneğin?"
Sin, gözlerinde yaşlarla orada duran Kat'e hararetli bir bakış attı. Birkaç saat önce olsaydı, bu onun için de önemli olurdu. Ama şu anda, yaşadığı sürece onu bir daha asla görmek istemiyordu ve canı yanıyorsa... iyi.
“Tanrılığımı benden çaldı ve annesine verdi.”
Ash başını, önünde yere bakan Kat'e doğru salladı.
"O ne?"
"Beni duydun ve bu tür bir ihanetin nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok."
Ash acı acı güldü. "Kalk, Sin. İnan bana, iş ihanete gelince, sen bir çömezsin ve onun sana yaptıkları benim acı skalamda yer almıyor bile." Yavaşça, yaklaştığında adeta irkilen Kat'e doğru yürüdü. "Sen bir kanal mısın?"
Başını salladı. "Ona zarar vermek için çıktığını düşündüm. Ben sadece annemi korumaya çalışıyordum.”
Sin, mantığa saygı duyabilirdi ama bu, onun ondan aldığı gerçekleri değiştirmedi. "Ben masumdum."
Başını kaldırdı, yeşil gözleri akmayan gözyaşlarından yüzüyordu. "Bunu artık biliyorum. Sana neye mal olduğumu bildiğim halde sana baktığımda nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Bunların herhangi birinin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?
"O zaman bana güçlerimi geri ver."
Tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve kendine rağmen onun ağladığını görmek canını yaktı. Ama onun ne kadar gözyaşına sebep olmuştu? Hayır, ona olan sempatisinin bu konudaki öfkesini yok etmesine izin vermeyecekti.
“Yapabilseydim o güçleri geri vermeyeceğimi düşünmüyor musun? Annem beni nasıl engelleyeceğini biliyor. Sana verebileceğim tek güç benimdir."
Bunun üzerine kaşlarını beklentiyle kaldırdı.
"Hayır," dedi kararlılıkla. "Acheron, ona yapamayacağımı söyle."
"Seni duyduğundan oldukça eminim."
Sin, öfkesi artmaya devam ederken başını salladı. "Eve gitmek istiyorum Ash. Yapabileceğin en az şey bu.”
Ash, bir arkadaşına sadakati ile gerçekten tanımadığı kızına sadakati arasında kalmıştı. Ama sonunda yapılacak en iyi şeyin Sin'i Katra'dan bir süreliğine uzaklaştırmak olduğunu biliyordu.
İkisinin de sakinleşmesi gerekiyordu.
Ama önce Ash, Sin'e neden uzaklaşmak üzere olduğunu hatırlatmak istedi.
"Bana onu kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemiştin. Dünyada senin için önemli olan tek şeyin onun hayatı olduğunu.
"Bu, bana ihanet edenin o olduğunu öğrenmeden önceydi. Affedemeyeceğim tek şey bu.”

Gurur sonbahardan önce gelir.…
Onu eve gönder, diye fısıldadı Kat.
İsteğiyle kafası karışan Ash, ona baktı. "Emin misin?"
Başını salladı. "Onu burada istemiyorum."
Bu işi halletti. Gitmesini istiyorsa…
Ash, Katra'ya yaklaşmadan önce, Sin'i çatı katına geri gönderdi. "Tam olarak doymamışsın."
"Yaşayacağım."
"Evet, ama ne kadar uzun süre beslenmezsen, o kadar ahlaksız olursun. Zamanla, bir gallu gibi olacaksın… sadece daha kötüsü."
Hem masum hem de her şeyi bilen o gözlerle ona baktı. "Artemis'e bu yüzden mi katlanıyorsun?"
Onayladı. Bu kadar barizken bu gerçeği Katra'dan saklamaya gerek yoktu. Ama şu anda önemli olan annesiyle olan ilişkisi değildi. "Sin seni seviyor, Katra. Seni buraya getirdiğinde yüzündeki ifadeyi görmeliydin.
Seni kaybetmekten çok korktu."
Yüzündeki gözyaşını sildi. "Bunu mahveden ben olduğum için bu beni gerçekten daha iyi hissettirmiyor."
Ash onu tutabilmek ve bu olay yüzünden hissettiği acının bir kısmını dindirebilmek için onu kendine çekti. "Kalplerle ilgili inanılmaz şeyin, onların inanılmaz bağışlama kapasiteleri olduğunu biliyorsun. İnsanların birini sevdiklerinde neyi gözden kaçıracaklarına şaşıracaksınız."
Kollarını onun beline doladı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Simi ile yattığı için Nick'i affediyor musun?"
Ash, bir sorunun uyandırdığı keskin acıyı görmezden geldi. Yine de bundan hoşlanmamıştı ama meseleyi geride bırakmıştı. "Sahibim."
"Ama seni affetmedi."
Hayır. Nick'in annesinin ölümünü bir gün atlatabileceğinden emin değildi. Ama dürüst olmak gerekirse Ash, onun ölümünde kendi payına düşen suçluluk duygusuyla yaşamaya çalışmaktansa Nick'in onu suçlamasını tercih ederdi. Nick bu sorumluluğu kendi omuzlarına aldıysa, Tanrı adamın yardımcısı olsun. Onu öldürürdü.
"Nick'in duygularını kontrol edemiyorum."
Tekrar konuşmadan önce yutkundu. Sesi neredeyse bir fısıltıdan fazla değildi.
Peki ya annem? Sana yaptıklarından dolayı onu affettin mi?"
Ash bunun üzerine derin bir nefes aldı. Bu soru onu son derece ham bir noktada vurdu. "Bu biraz daha karmaşık, Katra. Affetmek için tek bir hatadan bahsetmiyoruz. Ne zaman bir ihaneti geride bıraktığımızı düşünsem, onun işlediği bir başka ihaneti öğreniyorum…
seni benden saklamak gibi.
Ona bakmak için geri çekildi. "Ama onu seviyorsun, değil mi?"
Ash cevap vermedi. Yapamadı.
"Baba?"

Ona hissetmediği bir gülümseme sundu. "Cevabını bilmediğim bir soruya cevap verememem. Önce birini sevmeden yaptığım aşırı derecede nefret edemezsin. Tüm bu nefret bir kenara itildiğinde, geriye aşk kalır mı? Açıkçası bilmiyorum."

Yüzüne düşen saçları geriye doğru itti ve yanaklarını ellerinin arasına aldı. Birinin annesine vermesini dilediği hediyeyi ona vermek istedi. Katra'nın şu anda durduğu kavşağı anlaması gerekiyordu.

"Ama şunu biliyorum Katra: İlk ihanet, ne kadar şiddetli olursa olsun, annen az önce özür dilemiş ve bunu kastetmiş olsaydı affedilebilirdi. Bana gelip beni bir daha asla incitmeyeceğine söz verseydi, onun için hayatımı feda ederdim. Bunun yerine gururunun önüne geçmesine izin verdi. Birlikte sahip olabileceğimiz gelecekten çok hayali utancımdan dolayı beni cezalandırmaya odaklanmıştı.

Kat ona kaşlarını çattı. "Sen ne diyorsun?"

"Sin'i gördüm Katra, bana geldiğinde senin hayatın için yalvarıyordu. İnsanlar umursamadıklarında bunu yapmazlar. Henüz çok geç değil. Seni bunu affedebilir."

"Ama geçmişi..."

"Acıyor mu ve bu yüzden bu onu çok derinden yaraladı. Ama bu acı yüzünden sana daha çok ihtiyacı var."

Babası ona duyması gerekenleri söylerken Kat nefesini tuttu. Ama buna inanabileceğinden emin değildi. "Emin misin?"

"Bana güven bebeğim. Herkes sarılıp sevebileceği birini ister. Her şey alt üst olduğunda parçaları toplamaya yardım etmek için orada olacak biri. Günahın herkesten farkı yoktur."

Kendi acısının derinliğinden konuştuğunu fark ettiğinde gözyaşları gözlerini yaktı. Ona yardım etmeye, bildiği yüzyıllardır çektiği ıstıraptan onu kurtarmaya çalışıyordu. "Seni seviyorum baba."

Elini avucunun içine aldı ve yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Sin'i biraz olsun önemsiyorsan, onu karanlıkta bırakma. Birine güneşi gösterip sonra ondan kovmak adil değil. Şeytan bile cehenneme bakıp orada yalnız olduğunu anlayınca ağlayabilir."

Başını salladı ve elini sıktı. "Seni duyuyorum, baba. Umarım Sin dinler."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Yapmazsa, Artemis'in ağlarını nerede tuttuğunu biliyorsun."

Kat derin bir nefes aldı. "Bunun beni ona sevdireceğini sanmıyorum."

"Hayır, ama bu onu yerinde tutar."

Gülerek bıraktı ve geri çekildi. "Bunu deneyeceğim."

"Hayır Bebek. Denemek aptallar içindir." Bakışları onunkilere saplandı. "Başaracaksın."

Onun özgüvenine ve bilgeliğine gülümsedi. "Bana şans Dile."

"Bundan daha iyi. Mutluluklar dilerim."

Başıyla onaylayıp Olympus'tan Sin'in çatı katına geri dönerken ona duyduğu aşk içini ısıttı.

İçeri girdiği anda, içine bir şey çarptı. Kat yere çarptığında nefesi kesildi.

Ağırlığını üzerinden atmaya çalışarak kıpırdandı.
O zaman ağırlığın ne olduğunu anladı.
Günah ve çok kan akıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kat, Sin'in altından çıkmaya çalıştı ama ona izin vermedi. "Yerde kal," diye homurdandı kulağına yuvarlanmadan önce ve onu ona düşüren her neyse onunla yüzleşmek için ayağa kalktı.

Muhtemelen dinlemeliyim.…

Ama o sadece o değildi. Bu yüzden kendini zorladı ve sonunda onu dinlemiş olmayı diledi.

Kessar, diğer altı iblisle birlikte odadaydı. Bu bile kanını dondurmuştu. Yine de tek kötü haber bu değildi. Zakar'ı yeniden zincire vurdular ve en kötüsü, ondan birkaç metre ötede ölü yatan Kytara'ydı.

Gözleri buğulanan Kat, arkadaşının cansız bedenine dehşet içinde baktı. Sanki Kytara'yı kelimenin tam anlamıyla parçalamaya çalışmışlar gibi görünüyordu. Görüntü ve keder Kat'in midesini bulandırdı.

Böyle bir şeyi nasıl yapabildiler?

Sin ayaktaydı, iblislerle savaşmaya çalışıyordu - etkin kelime "denemek"ti. Güçlerinde bir sorun olduğu açıktı.

Yaptıkları şey yüzünden çileden çıkan Kat, Kessar'ı patlatmaya çalıştı ve sonra Sin'e tam olarak ne olduğunu anladı. Güçleri de yoktu. Bir şey onları reddediyordu.

"Tablet onda," dedi Sin, bir iblisi diğerine savururken sıktığı dişlerinin arasından.

Bu durumu açıkladı, ama yardımcı olmadı. Tablet güçlerini onlardan alıyordu. Muhteşem. İblislerin Zakar'ı alıp Kytara'yı öldürebilmesine şaşmamalı.

Kessar, ölümcül bir niyetle Kat'e doğru yönelmeden önce güldü.

Sin, onu şok ederek aralarına girdi. Kessar, geri sıçrayan ve göğsüne şiddetli bir darbe indiren Sin'e doğru savurdu. Sin'i o kadar sert tekmelerken bu, Kessar'ı şaşırtmadı, ayaklarını yerden kesti.

"Simi!" Kat ciğerlerinin tepesinde bağırdı. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Simi ve Xirena anında ortaya çıktı. "Ne?" Simi sordu; sonra iblisleri gördü. Hem o hem de Xirena iblis formuna girdiler. Kat sendeledi... Simi'nin gerçek formunu ilk kez görüyordu. Cildi, siyah dudakları, saçları, kanatları ve pençeleriyle koyu kanlı bir kırmızıydı. En yakındaki iblise sarıldı ve boğazını parçaladı.

Kat bu korkunç manzara karşısında arkasını döndü.

Kessar, Sümerce konuşmadan önce Tableti Simi'ye doğrulttu.

Xirena güldü. "Biz tanrı değiliz, seni salak. Biz şeytanız ve bunun üzerimizde hiçbir etkisi yok.” Ona uçtu.

Kaçtı, Zakar'ı tutan zincirleri yakaladı ve onunla birlikte ortadan kayboldu.

"HAYIR!" diye bağırdı Sin, kaybolmadan önce onları yakalamaya çalışarak ama çok geçti.

Ve takip edecek hiçbir gücü yoktu.

Simi ve Xirena "yedikleri" iblisleri bitirirken Kat ona bakmak için döndüğünde yüzünde gördüğü kederi hissetti. Daha önce hiç bu kadar perişan görünen bir adam görmemişti.
"Üzgünüm," diye fısıldadı.
Ona doğru yürürken ifadesinde hiçbir bağışlayıcılık yoktu. Gözleri tam bir ıstırapla dolmuştu. "Sürekli bunu söylüyorsun."
"Ama samimiyim."
Onu alayla tırmıkladı. "Samimiyet bunların hiçbirini çözmez, değil mi?"
Hayır, yapmadı ve Kytara'nın hayatını geri getirmedi. Onu öldürmeyi nasıl başarmışlardı? Mantıklı değil. "Ne oldu?"
Sol gözündeki kesikten akan kanı silerken yorgun bir nefes verdi. "Geri döndüğümde, Kessar, Zakar'ı zincire vurmuş ve elinde Tableti tutuyordu." Kytara'yı işaret etti. "Tableti onun içini boşaltmak için kullanmış olmalı. Geldiğimde çoktan ölmüştü."
"Tableti nasıl eline geçirdi?"
"Biliyorsam kahretsin. Onu yatak odamdaki kasaya kilitledim."
Bu çok kötüydü. Suçluluk ve acı ruhunun derinliklerine yerleşirken Kat gözlerini kapattı. Bunların hepsi onun hatasıydı. Hepsini.
O olmasaydı, Sin hala tanrı güçlerine sahip olacaktı ve dünya için hiçbir tehlike olmayacaktı.
Kytara hala hayatta olacaktı….
Bunu düzeltmeye nasıl başlayabilirdi? Yüzyıllar önce gerçekten kötü bir karar verdiği için her şey alt üst oluyordu. Dimme'den gelecek saldırıyı hayal etmeye çalışırken kalbi sıkıştı. "Sonumuz geldi, değil mi?"
"Evet," dedi, sesi kalındı. "Biz. Tamamen yok edilmeden önce gerçekleştirmen gereken son bir dileğin varsa, başlamanı öneririm."
Hâlâ iblis formunda olan Simi, gözlerinde kendinden geçmiş bir ışıltıyla onlara yaklaştı. "Orospu-tanrıçayı yiyebilir miyim?"
Kat boyun eğerek içini çekti. "Korkarım şu anda etraftaki tek orospu-tanrıça ben olurum."
Simi başını salladı. "Akra-Kat bir kaltak değil. Simi'ye karşı her zaman iyisin."
"Ama Sin'e iyi davranmadım." Acısının ve suçluluğunun derinliğini anlamasını isteyerek yavaşça ona doğru yürüdü. "Bana inanmadığını biliyorum ama tüm bunlar için üzgünüm. Bilebileceğinden fazlası."
İfadesi soğuktu. "Düşünceni takdir ediyorum ama bu gerçekten hiçbir şeyi değiştirmiyor, değil mi?" Kytara'ya doğru yürüdü ve onun gözlerini kapattı, sonra üzerine bir battaniye örttü. "Muhtemelen onun cesedini Olympus'taki evine götürmelisin. En azından yapabileceğimiz bu."
Kat'in kafası karışmıştı. "Onu yakmamız gerekmiyor mu?"
Kafasını salladı. "HAYIR. Onu öldürdüler. Üzerinde görebildiğim kadar ısırık izi yok. Sanırım onu dönüştürmek istemediler.
Kessar ve ekibi ellerinden geldiğince çok insanı dönüştürmeye kararlı göründükleri için Kat bunu hayal bile edemiyordu. Elbette bir rüya tanrısı

onlar için büyük bir nimet olurdu. Ama sonra, iblisin yaptığı hiçbir şey mantıklı gelmedi.
Bütün bunlar nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı?
Simi ve Xirena'nın daha insan biçimlerine dönüştüğünü görünce içini çekerek kaşlarını çattı. "Onları gördüğünde neden Simi ve Xirena'yı aramadın?"
Ona soğuk bir bakış attı. "Vay canına, buraya bir kavganın ortasında geldiğimden ve kardeşimi kurtarmaya çalıştığımdan ve Kytara'nın ölmediğini ve sadece yaralandığını umduğumdan, onları gerçekten düşünmedim. Üzgünüm, hayatta kalmaya o kadar dalmıştım ki koridorun sonundaki iblisleri unutmuştum.
Kat aynı derecede yakıcı bir karşılık vermek zorunda kaldı. Canı acıyordu ve bunu biliyordu. Bu ikisi için de kolay değildi ve daha fazla alay, onu ondan daha fazla uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramazdı. "Güçlerimiz temelli mi gitti?"
"HAYIR. "Seni tüketecek bir boruları olmadığı sürece hayır."
Güçlerimiz geri gelecek. Şahsen, pisliğin bizimle oynadığını düşünüyorum."
Kat buna inanmıyordu. "Hayır, gerçekten Simi ve Xirena'dan korkuyordu."
"Çünkü kalbini sökebilirler ve öğrendiğimiz gibi Tablete karşı bağışıklıkları var."
"Bu da bize avantaj sağlıyor"
"Sayıları az olduğu sürece, evet. Ama kapıyı açıp tüm iblis klanının partiye gitmesine izin verdikleri anda, iblislerimiz ölür."
Xirena'nın gözleri büyüdü. "Ee, ölüleri sevmiyorum. Ölü kötüdür."
Simi, onaylayarak başını salladı. "Simi'si ölürse Akri gerçekten üzülürdü. Simi de bundan memnun olmaz."
"Ben de istemezdim," diye onları temin etti Kat. "Merak etme. Seni yemelerine izin vermeyeceğiz."
Sin kanepeyi katladı. Tavrından, bir çözüm bulmaya çalıştığını anlayabilirdi. Sonunda bakışlarıyla buluştu. "Büyükannenin gözünün önünden daha fazla iblis almasına izin verme ihtimali var mı?"
"Bilmiyorum. Apollymi burada olmadan onları dizginlemek için Kalosis'ten çok fazla Charonte, çok fazla gallu'nun serbest bırakılması gibi olurdu. Bence insan yok oluşunun çehresini değiştirmiş oluruz."
"Elbette olur," diye homurdandı Sin. "Artık Ay onlarda, onlar için bulduğum Tablet onlarda ve onu tuttukları sürece bizim hiçbir gücümüz yok. Saldırırsak, bizi tüketirler. Onlar beni onlardan birine dönüştürmeden önce kendimi vurmalı ve ıstırabıma bir son vermeliyim.
Kat onun melodramatik tiradına gözlerini devirdi. "Henüz gitme Sokrates. Dimme'yi serbest bırakana kadar her şey bitmez, değil mi?
Homurdandı. "Şu anda gerçekten iyimser ve umutlu hissetmiyorsam kusura bakmayın. Ne de olsa, güvenebileceğimi düşündüğüm tek kişi, beni en çok beceren kişiydi."

Kat ona tokat atmamak için elini sıkmak zorunda kaldı. İlk içgüdüsü kısasa kısasa vermek oldu. Ama ona vermek için ağzını açtığında, Acheron'un sözlerini hatırladı.
"Ama şunu biliyorum Katra: İlk ihanet, ne kadar şiddetli olursa olsun, annen az önce özür dilemiş ve bunu kastetmiş olsaydı affedilebilirdi. Bana gelip beni bir daha asla incitmeyeceğine söz verseydi, onun için hayatımı feda ederdim. Bunun yerine gururunun önüne geçmesine izin verdi. Birlikte sahip olabileceğimiz gelecekten çok hayali utancımdan dolayı beni cezalandırmaya odaklanmıştı.
Bu sözler dilini bastırdı. Annesinin yaptığı hatayı yapmak istemiyordu. Sin'e haksızlık etmişti ve ikisi de bunu biliyordu.
Sabır için derin bir nefes alarak Simi'ye döndü. Simi mi? dedi sessizce. “Lütfen Kytara'nın cesedini Olympus'taki evine götürür müsün? Onu M'Adoc'a ver.”
Simi ona sarılmak için öne çıkarken başını salladı. “Bu kadar üzülme akra-Kat. Gallu iblislerinin hepsini yeriz ve her şeyi düzeltiriz. Göreceksin."
Kat iki iblise gülümsedi. "Yapacağını biliyorum, Simi. Teşekkür ederim."
Simi, Kytara'yı yerden almaya gittiğinde, Xirena ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi biraz garip görünüyordu. "Odamızda bekleyeceğim."
Xirena, Simi'den bir an önce ortadan kayboldu.
Sin kendine bir içki doldurmak için bara yöneldi. "Sen de onlara katılabilirsin. Buralarda kalmana gerek yok.”
Kat tezgahın arkasından onu takip etti. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."
Tezgâha o kadar sert bir şekilde bir bardak çarptı ki kırılmamasına şaşırdı. "Beni zorlama Kat. Şu anda sana olan kızgınlığım, yalnızca Kessar'ı öldürme arzumla aşıldı. Onu yakalayamayacağıma göre, değerli bir oyuncu değişikliği yapabilirsin.” Bardağı tamamen doldurdu.
"Ve sana ve ailene yaptıklarımdan dolayı duyduğum derin üzüntüyü anlamanı istiyorum. Düzeltmek için bir saç gömleği giyebilseydim, yapardım. Tanıştığım ve hatta adını duyduğum tüm tanrılar adına keşke geri dönüp güçlerini sana geri verebilseydim. Onları hak ediyorsun. Ama bunu yapamam.”
Gitmek için döndü.
Ama onun bu kadar kolay gitmesine izin vermeye niyeti yoktu. Görevden alınmasına kızarak onu döndürdü ve öptü. "Seni seviyorum Sinan. Sadece bunu bilmeni istedim."
Sin, hem eylemleri hem de beyanı karşısında şaşkına döndü. Hareket edemiyordu. Tek görebildiği, onun yüzündeki şefkatli bakıştı. samimiyet
Ama buna rağmen, kafasının içinde yankılanan karısının kahkahalarını duydu. "Bir tanrı, bir aşık ve bir erkek olarak beceriksizsin..."
İyi olduğu tek şey öldürmekti. Ama Kat, ona bundan daha fazla yeteneğe sahipmiş gibi hissettirdi. Ona önemliymiş gibi hissettiriyordu. Sanki bir değeri varmış gibi.
Ve bu ona karşı direncini paramparça etti.

Yumuşak elini yanağına koydu. "Bunu kazanacağız ve kardeşini kurtaracağız. Söz veriyorum. Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım ya da incitmeyeceğim. Olduğum ve olmayı umduğum her şey üzerine yemin ederim. Bana güvenebilirsin Sin."
Duyguları onu boğarken yutkundu. Arkasını dönüp ondan uzaklaşmak istedi ama yapamadı. Bunun için çok geçti. "Beni hayal kırıklığına uğratma Kat. Sen yaparsan kurtulabileceğimi sanmıyorum."
Ondan bu sözleri duyunca Kat'in gözleri yaşardı. Onu sevdiğini söylemedi ama bu bir başlangıçtı. Ona gülmemiş ya da onu kapı dışarı etmemişti. Ona bir ilişki sözü vermişti. Kırılan güveni yeniden inşa etme şansı. Bundan fazlasını bekleyemezdi.
"Söz veriyorum, Sin."
Başını eğdi ve ona en hafif öpücüğün fısıltısını verdi. Buna rağmen, üzerine ürpertiler gönderdi ve kanını ateşledi.
Elini saçlarına daldırdı ve burnunu onunkine değdirebilmek için onu kendine yakın tuttu. Teninin kokusu onu ısıtıyor ve ürpertiyordu. Tüm hayatı bu tür bir teması isteyerek geçmişti. Onun kollarında kendini çok iyi hissediyordu.
Annesi olmak istemiyordu. Onu kaçırmak istemiyordu. Hayatını, sahip olduklarına dair bir hatırayla yaşamak ve sonra aptallık yüzünden her şeyi kaybettiğini bilmek.
Hayatında ilk kez, Artemis'in babasıyla olan ilişkisi konusunda tam bir netliğe sahipti. Tekrarlamak istemediği bir trajediydi.
Onu gerçekten ne kadar sevdiğini anlayınca Sin'in bir tutam saçını parmaklarının arasına aldı. Sadece sıcak olan vücudu değil, içindeki adam da. "Bunu kazanacağız."
"Bunu söylediğinde neredeyse inanabiliyorum."
Geri adım atarak gülümsedi. "Peki ne yapmamız gerekiyor?"
Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Bir: Ölme. İki: Isırılma.”
Gerçekten bundan daha fazlası olduğunu umuyordu. "Ve?"
"Kıçlarını tekmele," dedi basitçe.
"İyi plan. Ayrıntılarda biraz belirsiz.”
Ona pis bir sırıtış verdi. "Yine de değil mi?"
Onun yaramaz tavrına güldü. Hayatları tehlikede olmasaydı bulaşıcı olurdu.
"Böyle zamanlarda ayrıntıların mutlaka kötü bir şey olmadığını keşfettim. Planlar aslında arkadaşınız olabilir.
"Gerçekten mi? Genelde araya giren bir oyun planı buldum. Gevşek takılmak ve doğaçlama yapmak daha iyi.
Bardağını aldı ve içti. "Gevşe, ha? Bu gerçekten isteyeceğin bir şey mi?”
İçini çekerek ondan uzaklaştı ve yüzü tamamen ayık hale geldi. "HAYIR. Elimizde bir saatli bomba ve yapacak çok işimiz var. Adım bir-"
"Kardeşini al."
Kafasını salladı. "Önce Tableti almalıyız."
"Zakar'ı onların ellerine bırakmaya razı mısın?"

Sanki bu düşünce onu kesmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Bu benim ilk tercihim değil ama artık onu yakalayabileceğimizi bildiklerine göre, onu eskisinden çok daha yakından koruyacaklar. Ve onun peşine düştüğümüzde Tablet onlarda olursa..."
"Kıçımızı tekmeleyecekler."
"Kesinlikle. Tableti geri almalıyız. Soru, nasıl olduğudur.
Kat bunu bir dakika düşündü. Tam olarak orada vals yapıp talep edemezlerdi.
Nerede olduğunu bile bilmiyorlardı. İhtiyaç duydukları şey içeriden bir bilgiydi.
"Kessar'ın bir zayıflığı mı var?" diye sordu.
"Bildiğim kadarıyla yok."
Bu onu neden şaşırtmadı? Basit. Daha önce bir tane bilseydi, hiç şüphesiz kullanırdı. "Pekala, onu bulabilecek birini tanıyor olabilirim. Bunu aklında tut."
Kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"
"Kaybolan Ada. Sen burada kal ve dinlen, ben hemen döneceğim."
Aslında onun için korkuyor gibiydi. "Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"
"Evet. Bunu tek başıma yapmam gerekiyor."
"Dikkat olmak."
Onun endişesiyle içini ısıtan Kat, parlamaya çalışmadan önce başını salladı. Uzağa gitmedi.
"Bu Tablet," dedi Sin, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde homurdanırken. "Hala bitkinsin."
Şiddetli bir homurtu çıkardı. "Bu sadece biraz uygunsuz."
Sin onun arkasında durmak için harekete geçti. İçinden yayılan sıcaklığı hissedince gözlerini kapattı. Onda, onun vücudunu ısıtmaktan asla geri kalmayan bir şey vardı. Kokusu, varlığı onu arzu ve güçle doldurdu. Ellerini beline koydu ve kulağına fısıldayabilmek için başını eğdi. Melodik Sümerce sözler başlar başlamaz, adamın ellerinden vücuduna yayılan gücü hissetti. Omurgasından kafa derisine, karıncalandığı yere kadar sıcak bir yarık gönderdi.
"Ne yapıyorsun Sinan?"
"Sana verebileceğim tüm güçleri ödünç veriyorum."
Fısıldadığı sözler gözlerini yaşarttı ve onu boğdu. "Bana güveniyor musun?" Dudakları yanağına o kadar yakındı ki tenini gıdıklıyordu. "Bir şans daha istedin. Sana vermek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum."
Beni hayal kırıklığına uğratma.
Bu sözleri o söylemese de, onları kalbinde hissedebiliyordu. Zayıflamış güçleri onu Simi'nin Kytara'yı götürdüğü salona götürecek kadar birleşmeden hemen önce, "Seni yüzüstü bırakmayacağım Sin," diye fısıldadı ona. Ancak Simi, hiçbir yerde olmadığına göre Las Vegas'a dönmüş olmalı.
Ham duyguları hâlâ çalkantılı olan Kat, kendini sakinleştirmek için bir anlığına köşede durdu. D'Alerian, M'Adoc ve M'Ordant sırtlarını ona

dönmüş halde duruyorlardı. Bu açıdan, rüya tanrıları görünüş olarak neredeyse aynıydı. D'Alerian'ın omuzlarından biraz aşağı sarkan uzun, düz siyah saçları vardı. M'Ordant'ın siyah saçları yakasından sarkıyordu ve düzdü, M'Adoc'unkiler ise aynı uzunluktaydı, sadece dalgalıydı. Üçü de siyah giyinmişti ve alçak sesle konuşuyorlardı.
M'Ordant elini kaldırdı ve Kytara'nın vücudunu hafif ipek bir çarşafla örttü. "Bu tür bir güce sahip bir gallu hayal etmek rahatsız edici. O piçlerin sonuncusunu yüzyıllar önce gördüğümüzü sanıyordum."
D'Alerian başını salladı. "Yalnızca insan düzleminde. Tanrıları zekiydi ve onları bizden iyi sakladılar."
Kat, burada yalnız olmadıklarını anlamalarını sağlamak için boğazını temizledi. Üçü, diğer tanrılardan biri değil de kendisi olduğunu anlayınca kaşlarını çatarak ona döndüler.
Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Kulak misafiri olduğum için üzgünüm."
M'Adoc davranışlarını pek bağışlayıcı görünmüyordu. "Uzun süredir orada mısın?"
"HAYIR. Rahatsız edici yorum üzerine geldim ve onunla aynı fikirdeyim.
M'Adoc'un aksine, D'Alerian'ın ifadesi tamamen sabırlıydı. "Peki seni buraya getiren nedir, Katra? Artemis birine musallat olmamızı mı istiyor?
Normalde onları rahatsız etmesinin nedeni buydu. "HAYIR. Bu sefer değil. Herhangi birinizin bir gallu'nun rüyasına girip girmediğini bilmem gerekiyor. Daha da önemlisi, hiç Düş Avcısı Kessar'a gitti mi?"
Yine de D'Alerian'ın yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Neden bir Oneroi-"
Oneroi değil, dedi onun sözünü keserek. "Gallu'ya yardım edecek ya da şifa verecek birini aramıyorum. Acımasız bir Skotos'a ihtiyacım var. Kessar'ın gerçekten neden korktuğunu bilecek biri."
Birbirlerine şaşkın bakışlar attılar.
M'Adoc kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Buna uyan sadece iki kişi var. Solin veya Xypher."
"Xypher," dedi diğer ikisi bir ağızdan.
M'Ordant kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kötü biri olmasına rağmen Solin kadınlara ve sekse çok meraklı. Bir Oneroi'yi rüyasından kovmak için olmadığı sürece korku uyandırmıyor."
D'Alerian aynı fikirdeydi. "Xypher, korkudan en çok yararlanan ve her zaman sahip olan kişidir. Ama o bizim bile bağlayamayacağımız kadar tam bir dönek.
Xypher tam da Kat'in ihtiyacı olan ses gibiydi. "Harika. O nerede?"
"Tartarus," dedi M'Adoc soğuk bir sesle. "Onu öldürmeye zorlandık ve şimdi sonsuza dek işlediği suçların cezasını çekiyor."
Evet, bu her dakika daha iyiye gidiyordu. "Onu öldürdün?"
M'Adoc başını salladı. "Onun tam bir dönek olduğu kısmını yinelememe izin verin. İnsanları uyumaktan korkutan oydu. Ama bir iblisi korkutmanın yolunu bilen biri varsa, o senin tanrındır."

"Tatlı." Kat bu tek kelimeye mümkün olduğu kadar çok iğneleme kattı. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. İçinizden biri beni Hades'in evine göndermek ister mi?"
M'Adoc kaşlarını çattı. "Kendin gidemez misin?"
"Şu anda suyum biraz azaldı ve küçük bir el için çok minnettar olurum."
D'Alerian parmaklarını şaklattı ve bir an sonra kendini olmak isteyeceği en son yerlerden birinde buldu. Yeraltı. Özel bir tür ürkütücüydü. Omurganızdan aşağı bir buz küpü gibi inen ve sizi akşam yemeği için neyin takip ettiğini görmek için omzunuzun üzerinden bakmak istemenize neden olan türden. Buraya evim diyen her türlü nahoş varlık vardı.
Ama hepsi kötü değildi. Elysian Fields aslında güzeldi. Onlar, sonsuzluğu tam bir mutluluk içinde yaşamak için dürüst ruhların gönderildiği cennetti. Keşke Xypher orada olsaydı. Bunun yerine, en kötü yerdeydi. tartar. Kötülerin cezalandırılmak üzere gönderildiği yer orasıydı. Burada ışık yoktu. Kahkaha yok. Güzel ya da hoş bir şey yok.
Karanlıktı ve acı doluydu. Tüm alan, merhamet dilenen ıstırap çığlıklarının yankılandığı mağaralar ve gözaltı hücreleriyle kaplıydı. Sakinleri nadiren kendi anneleri tarafından bile tanınacak durumdaydılar ve mağaralar girift bir labirent gibi düzenlenmişti.
Yardım olmadan Kat, Xypher'ı asla bulamazdı.
Eris! diye seslendi, uyumsuzluk tanrıçasını çağırarak - pek de sevmediği arkadaşı. İkisi en son bir araya geldiklerinde, ancak Zeus araya girip ikisini de on yıllığına odalarına göndermesiyle sona eren bir cıvata savaşına girmişlerdi.
Eris bir pike içinde karşısına çıktı. Şeffaf siyah bir elbise giymiş olan Eris, bir hayalet kadar solgundu. Siyah saçları, buklelerinin birbiri ardına döküldüğü tepesine doğru taranmıştı.
kalçalarına kadar düşmek için aşağı. Afrodit kadar güzel olan Eris, tüm tanrıların en kötüsüydü. "Çaldın mı orospu kadın?"
Kat bu hakarete cevap vermemek için derin bir nefes aldı. Bir anlaşmazlık tanrıçası olarak Eris'in doğasında her zaman kavga çıkarmak vardı. "Burada bir mahkûm bulmam gerekiyor ve eminim ki beni doğruca ona götürebilecek kişi sensin."
Tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Sana bunu düşündüren ne?”
Kat kasvetli yere baktı. "İnsanlara eziyet etmeyi ne kadar sevdiğini bildiğim gerçeği. Ares ne zaman biriyle yatsa, buraya oynamaya geldiğini biliyorum.
Çenesini meydan okurcasına kaldıran Eris, bakışlarını kıstı. Peki bunu sana kim söyledi?
Persephone?”
"Bana kimin söylediği önemli değil. Mesele şu ki, yardımına ihtiyacım var.
"Peki bunun karşılığında bana ne vereceksin?"
Senin kıçını tekmelemeyeceğim. Keşke bunu yüksek sesle söyleyebilseydi.
"Hmm... Sanırım yapacağım şey, Zeus'a Hera'nın geçen sonbaharda New York'taki o kapak modelle olan ilişkisini anlatan kişinin sen olduğun sırrını saklamaya devam etmek."

Eris'in yüzü, yüzündeki tüm kendini beğenmişlik silinirken solgunlaştı.
"Bunu nasıl biliyorsun?"
"Senin aksine, benim her yerde dedikodu yapmayı seven arkadaşlarım var. Şimdi bana yardım edecek misin?”
Eris'in burun delikleri açıldı. "Bilirsin-"
Kat elini kaldırdı. "Beni tehdit ederek zamanını boşa harcama. Beni sinirlendirecek bir şey yaparsan, insanlara atmaya bayıldığın o altın elmayı sana yediririm. Şimdi bana eski Skotos Xypher'in nerede tutulduğunu göster."
Kara gözlerine haylaz bir parıltı geldi. "Tehlikeli yaşamayı seviyorsun, değil mi?
Ama dürüst olmak gerekirse, onun bir hayvan olduğu konusunda sizi uyarmalıyım.”
"Hoşçakal... şimdi beni ona götür."
Eris kaybolmadan önce sırıttı. Kat tekrar görebildiğinde küçük bir mağaranın içindeydi. Fazla bir şey göremiyordu ama hareket halindeki bir şeyin sürekli sesini duyabiliyordu. Tam olarak ne olduğundan emin değildi. En azından Eris parmaklarını şıklatıp ışık belirene kadar.
Kat, yerde sırtının tamamı kanlı izlerle kaplı bir adam görünce irkildi. Duyduğu ses, başında durup onu sürekli döven bir iskelet tarafından kullanılan bir kırbacın sesiydi.
Hırlayarak yuvarlandı ve kamçıyı eline aldığında kırbaç elinde parçalandı. Kirpiklerle devam eden iskeletin elinde bir tane daha belirdi.
Eris dişleriyle tıkırtı sesi çıkardı. "İşte, küçük Xypher... Kuzen Eris ile oynamak ister misin?"
"Siktir git sürtük."
"Oooo," dedi Eris burnunu kırıştırarak, "bu sabah kendimizi çok iyi hissediyoruz, değil mi? Eğlenceye katılmalı mıyım?”
Eris, dedi Kat çabucak. "Bizi yalnız bırak."
Eris, kaybolmadan önce ona surat astı.
Xypher kamçıyı tekrar yakalamaya çalışırken Kat öne çıktı, ancak aynı şey oldu. Ondan gelen hayal kırıklığını, acıyı görebiliyor ve hissedebiliyordu. Her kirpik vücudunu delip geçiyordu. Ama bağırmadı.
Gözlerini kapatarak, elinden geldiğince güçlerini topladı. İskeletin odalardan çıkmasını dilerken, sfora göğsünde ısındı.
İşe yaradığını görünce şaşırdı.
Üzerinde sadece bir çift siyah deri pantolon olan Xypher, omzunun üzerinden bakmak için başını kaldırdı. Kızgın bir bakışla ona döndü. Adam yavaşça ayağa kalkarken bu bakış, nefretiyle onu paramparça etti. "Devam et, kaltak."
Öfkesi onu şaşırttı. "Neyi getirelim?"
“Planladığın işkence ne olursa olsun. Ben hazırım."
Bir ziyaretçiden başka bir şey beklemediği için onun için üzüldü. "Seni cezalandırmak için burada değilim."
"Elbette değilsin..."

"Gerçekten mi. Değilim."
“Öyleyse ne için buradasın? Eğlence ve oyunlar?"
"Bilgi."
Acımasızca güldü. "Yüzyıllardır bu delikte sıkışıp kaldığım için buna inanmakta zorlanıyorum. Hangi yıl olduğunu bile bilmiyorum, o halde senin işine yarayacak hangi bilgilere sahip olabilirim?
Bana senin bir Phobotory Skotos olduğun söylendi. Hiç iblislerin rüyalarına girip girmediğini bilmem gerekiyor.”
Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Ne olmuş yani?"
"Onlardan birini korkutan şey hakkında bilgiye ihtiyacım var."
Konuşur konuşmaz iki iskelet daha ortaya çıktı - her ikisi de dikenli kırbaçlar tutuyordu.
Xypher geri çekilip ikisine ihtiyatla bakarken Kat sindi. Onlara gitmelerini söyleyecekti ama burada onlara emir verme yetkisi yoktu ve Tabletin etkileri geçene kadar elinde kalan azıcık gücü muhafaza etmesi gerekiyordu.
İlk iskelet kırbacını savurduğunda, Xypher ondan sıyrıldı. Ama bu ona bir fayda sağlamadı. Toprak tavandan sarmaşıklar büyüyerek kollarını sardı. Elinden geldiğince savaştı ama sonunda onu yukarı sürüklediler ve dayağı için tuttular.
Xypher, hüsran içinde küfrederek başını geriye doğru eğdi ve ikisi de ona kırbaçlamadan önce bir an gerilmişti. İskeletlere tekme atmaya çalıştı ama işe yaramadı.
Sonunda, ona bakmak için başını kaldırdı. Yardımımı mı istiyorsun? Beni buradan çıkar."
"Bunu yapamam."
"O zaman hiçbir şey bilmiyorum." Onu tekrar kırbaçlarken tısladı.
Kat olanlardan midesi bulanarak arkasını döndü. Haklıydı: Onu bu şekilde bırakamazdı. Acımasızlığın ötesinde acımasızdı. Ne yaptığını bilmiyordu ama kesinlikle bu kadar çok tacizi hak etmiyordu.
Pekâlâ, en iyisini umabilir ve müzakere etmeye çalışabilirdi. Hades mi? Karanlık tanrı onun önünde belirdi. Uzun ve zayıf, Hades muhteşemdi. Gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla ona bakarken siyah saçları omuzlarının etrafında düzgün bir şekilde kıvrılmıştı. "Yine sen? Hoşgörümü kızdırmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?
Ona kaşlarını çattı. "Seni on yıldan fazladır görmüyorum."
"Gerçekten mi? Dün gibi görünüyor. Oh iyi." İskeletlere yüzünü buruşturmak için onun etrafından dolandı. "Sen nesin? Kızlar? Demek istediğin gibi vurmayı öğren. Kahretsin, karım onu bundan daha sert yenebilirdi.”
İskeletler hız ve güç kazanırken Kat yüzünü buruşturdu. "Lütfen dayağı keser misin?"
Hades alay etti. "Cezalandırılıyor. Merhaba? Ben Tartarus, Yeraltı dünyasının bu kısmının amacını hatırlıyor musun? Burada gerçekten sıcak ve kabarık değiliz.

"Ve ondan bir iyilik istiyorum ki sen onu dövdüğün sürece bunu yapmayacak."
Hades pek memnun görünmüyordu. "Onun gibi birinden ne iyilik isteyebilirsin ki?"
"Bir rüya hakkında bilgi."
Talebini reddetti. "Diğer Oneroi'lerin birinden al."
"Denedim ama beni Xypher'a gönderdiler. Bana yardım edebilecek tek kişinin o olduğunu söylediler."
Zavallı o zaman.
"Hayır, Hades," dedi sertçe, neyin tehlikede olduğunu anlamasını isteyerek. "Zavallı hepimiz. Sümer gallu iblisleri kaçıyor ve Dimme'yi serbest bırakmak üzereler. Şu anda onları durduracak gücümüz yok ve beni kafalarının içine sokabilecek ve onları nasıl durduracağımı söyleyebilecek birine ihtiyacım var."
Hades elini kaldırdı. İskeletler hareket etmeyi bıraktı. "Dimme'lerden biri en son serbest kaldığında ne olduğunu biliyor musun?"
"Hayır, ama galu hakkında gördüklerime bakılırsa, oldukça sert olduğunu tahmin edebiliyorum."
"Hiçbir fikrin yok." Xypher'e yaklaşması için onu terk etti. Yaraları dışında birinin yaralandığını anlamasının tek yolu düzensiz nefes almasıydı. "Gallu hakkında bilgin var mı?"
Xypher cevap vermedi.
Hades onun yan tarafına şiddetli bir yumruk attı.
"Hey!" dedi Kat aralarındaki mesafeyi kapatarak. "Bence doydu."
"Hayır, yapmadı."
Xypher Hades'e tükürdü, ancak tükürük tanrıya ulaşmadı. Rotayı tersine çevirdi ve doğrudan Xypher'e gitti.
Hades ona gülümsedi. "İyi denemeydi, sik. Bunu deneyen ilk kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun? Şimdi soruma cevap ver."
Xypher'in yüzündeki kızgın ifadeye inanamadı. Adeta Hades'i kışkırtıyordu.
"Neden sana bir bok anlatmalıyım?"
"Çünkü burada kalmanı olduğundan daha kötü hale getirebilirim."
"Sabırsızlıkla bekliyorum."
Hades geri çekildi ama Kat onun elini tuttu. "Lütfen Hades, bunu benim yöntemimle deneyebilir miyiz?"
"Sen bir aptalsın Katra. Sadece şiddete saygı duyar. Bu yüzden burada. Onu öldürmek için on bir Oneroi gerektiğini biliyor muydun? On bir ve zorlukla hayatta kaldılar.
"Evet," diye soludu, "ve gallu onlar tarafından öldürüldükten sonra gönderdiğim son Rüya Avcısı."
Yüzünden onun için yeni bir haber olmadığını söyleyebilirdi. Kitara. O şimdi Elysian Fields'da."
Kat en azından bunun için minnettardı. Kytara'nın bu şekilde cezalandırılması düşüncesine dayanamıyordu. "Şeytanların uykusuna girip onlar tarafından çıkarılmayacak birine ihtiyacım var."

Hades, Xypher'a ters bir bakış attı. "O zaten öldü."
"Evet." Kat, doğrudan Xypher ile konuşabilmek için Hades'in etrafından dolandı. "Sana hayatını geri verirsek, bize yardım edecek misin?"
"HAYIR!" Hades homurdandı. "Onun gibi canavarca bir şeyin tekrar serbest kalmasına izin vermeyeceğim."
"Bu kadar korkunç ne yaptı?"
"İnsanlara işkence etti, Katra. Onları kabuslarla çıldırttı ve kimi incittiği umurunda değildi. Vicdansız, ahlaksız."
"Hayatımı geri istemiyorum," diye hırladı Xypher, onların sözünü keserek. "Bunu ikinizin de kıçına sokabilirsiniz."
Kat onun öfkesi karşısında şaşkına döndü. "Öyleyse ne istiyorsun?"
"Özgürlüğüm."
Hades homurdandı. "Özgürlük mü? Asla."
"Hades, lütfen," diye yalvardı Kat. "Pazarlık yapabildiğini biliyorum. Persephone'u bu işe dahil etmem gerekiyor mu?
Karısından söz edildiğinde Hades gerildi. Kat ve Persephone uzun süredir arkadaş oldukları için Seph her zaman onun yanında yer aldı ve bu Hades için hiçbir zaman iyiye işaret değildi.
Şans eseri, bunu biliyordu. "İyi, ne istiyorsun?"
Kat, bunu kazanacağı için rahatlayarak derin bir nefes aldı. Skotos'a baktı. Burada oynadığı bir kumardı ama biraz şansla işe yarayabilirdi.
"Xypher, eğer bana yardım edersen, Hades seni özgür bırakacak ve seni insan yapacak." O bir insan olduğu için, Rogue olmaya geri dönerse onu her zaman tekrar öldürebilirlerdi.
Gözlerinde şüphe vardı, ama küçük bir umutla karışıktı. "Beni buradan kurtaracağına yemin ediyor musun?"
Başını salladı. "Styks nehrinin yanında."
"O zaman bu bir anlaşma."
Kat gülümseyerek tanrıya döndü. Hades mi?
Kabul edip etmemeyi tartışır gibi tereddüt etti. Konuştuğunda sesi sertti. "Sana yardım ederse, özgürlüğünü bağışlarım. Ama sadece bir aylığına insan olacak. Ay sonunda insanlığa layık olduğunu göstermezse hemen buraya gelir."
Xypher'in ifadesinden, Hades'e anlaşmasını nereye sokacağını söylemek istediği açıktı.
Ama sonunda Xypher, umabileceği en iyi şeyin bu olduğunu biliyordu.
"İyi. Bırak gideyim, yardım edeyim."
Sarmaşıklar onu o kadar aniden serbest bıraktı ki yere düştü. Kat'in üzerine çıkmak için yavaşça yükseldi. Yaralı bile olsa müthiş bir manzara sergiledi.
"Ne istiyorsun?"
"Kader Tabletinin nerede olduğunu bilmem gerekiyor ve iblis Kessar'a karşı bir zayıflığa ihtiyacım var... ve ona dün ihtiyacım var."
Xypher, Hades'e bakmadan önce başını salladı. "Bütün güçlerimin bana geri verilmesine ihtiyacım var."
Dudağını kıvırdı. "Sen öldün."

"Ve ona yardım edeceksem, Oneroi güçlerimi geri almam gerekiyor."
Hades gözlerini kıstı. "Onlarla bile benden kaçabileceğini sanma. Bir pazarlık yaptınız ve buna bağlısınız."
"Ve buna uyacağım."
Hades parmaklarını şıklattı.
Xypher giyinmeden önce alnında bir rahatlama belirdi. Bakışları Kat'inkilerle buluştuğunda orada samimiyet ve minnettarlık gördü. "İrtibatta olacağım." Ortadan kayboldu.
Hades başını sallayana kadar Kat memnuniyetle gülümsedi. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."
"Sanırım yapıyorum."
Hayır Kat, bilmiyorsun. Neden ölüm cezasına çarptırıldığını kimseye sorma zahmetine girdin mi?"
"Kendin söyledin. O, dizginlenmeyi reddeden bir Skotos'tu."
"Evet oydu. Ayrıca insanları avlar ve ondan delirene kadar onları terörize ederdi. Birkaç kişi değil, Kat. Yüzden fazla konuşuyoruz. Son kurbanı, Xypher'in sebep olduğu kabuslardan kaçmaya çalışırken kendini ateşe verdi."
İçini korku kaplarken Kat ağzını kapattı. "Bunu bana neden söylemedin?"
"Çünkü ne yaptığını bildiğini söyledin. Herkes gibi yalan söylediğini bilmek güzel."
Bu, onun kabul etmek istediğinden daha fazla canını yakmıştı. Kimseye yalan söylemek niyetinde değildi ve Hades'in birine tam olarak nereye saldıracağını bilmesinden nefret ediyordu.
Ama sinirinin bozulduğunu ona belli etmeyecekti. "Yardımın için teşekkürler, Hades."
Onu, yaptıklarıyla ilgili kendi korkusuyla baş başa bırakmadan önce başını eğdi. İşleri daha iyi hale getirmeye çalışırken, dünyaya yeni bir bela daha salmış olduğuna dair kötü bir hisse kapıldı.
Gittiği hızda, galudan kimin korkması gerekiyordu? İnsanlık için en büyük tehdit olduğu ortaya çıktı.
Suçluluk duygusu çalkalanarak, Sin'e en son iyi haberi vermeye gitti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kat, ikisinin, özellikle de Simi'nin iyi olduğundan emin olmak için önce Simi'nin odasına geri döndü. İblisin Kytara ile dost olup olmadığını bilmiyordu ama deneyimleri ona Simi'nin arkadaşlarının ölümünü son derece sert karşıladığını öğretmişti - Kat'in onu Kytara'nın cesediyle birlikte Olympus'a göndermeden önce düşünmesi gereken bir şeydi. .

Ama Kat odaya girer girmez, hiçbir şey için endişelenmediğini fark etti. Xirena oda servisi sipariş etmişti ve ikisi durmadan yemek yiyordu.

"Kavga etmek bir Charonte'yi gerçekten acıktırır," diye açıkladı Xirena hamburger yerken duraksadığında.

Bu, meseleyi iblislerin meşgul olduğu ve Simi'yi yaralamadığı gerçeğinden daha fazla sürdürmeyecek olan Kat için işe yaradı.

Kat onları bırakıp Sin'in çatı katına gitti. Onu tamamen giyinik bir şekilde yatağın üzerine yayılmış halde buldu. Sanki bir saniyeliğine uzanmış gibi görünüyordu, sadece yorgunluğa yenik düşmüştü. Kalbi onun için kırıldı. Son birkaç günde çok şey yaşamıştı.

Zavallı bebek.

Sınırlı güçlerini kullanarak, daha rahat yatabilmesi için kıyafetlerini çıkardı. Çıplak yaptığı seçim görüntüsünde dudağını ısırdı. Gerçekten de bir erkekte gördüğü en iyi vücutlardan birine sahipti. Savaştan yaralanmış omuzlarının genişliğinden karın kaslarının derin girintisine kadar nefisti. Ve dişleriyle o bronz teni ısırmamak için tüm iradesini kullanmıştı. Gerçekten de günah kadar çekiciydi.

Elini onun ipeksi buklelerinin arasından geçirmeden önce yaptığı kötü kelime oyununa kahkahasını bastırdı.

"Nasıl gitti?"

Sesindeki derin gürleme onu yerinden sıçrattı. "Uyuduğunu sanıyordum."

Sen bana dokunana kadar öyleydim. Esneyerek sırtüstü döndü.

Kat, vücudunun başka bir bölümünün de uyanmış olduğunu görünce kaşlarını kaldırdı. "Priapus olmadığına emin misin?"

Buna homurdandı ama kendini korumak için hiçbir harekette bulunmadı. "Son duyduğuma göre, o aptal bir kitapta kadınların seks kölesi olmak için tuzağa düşmüş. Kesinlikle ben değilim - sadece bir kadını tatmin edebilirim.

Anlamlı bir bakış attı.

Yüz ifadesi onu umutla zayıflattı. "Bu affettiğim anlamına mı geliyor?"

Sin düşündüğünü söylemeden bir an önce kendini toparladı - keşke sana kızgın kalabilseydim. Sözcükler dilinin ucundaydı ama söylemeye cesaret edemiyordu. İhtiyacı olan son şey, onun üzerinde tam olarak ne kadar kontrol sahibi olduğunu bilmesiydi. Bu bilgi, büyük olasılıkla kıçını ısırmak için geri gelebilirdi.

"Belki," diye fısıldadı, kadın dudaklarına nazik bir öpücük kondurmak için üzerine eğilirken.

"Az önce söylediğim şeyi kastetmiştim. Seni bir daha asla incitmeyeceğim, Sin."

"Ve ben sana inanmak istiyorum... Bunu söylerken ciddi olduğunu biliyorum ama deneyimlerim bana insanlara güvenilebileceğini öğretmedi."
Başını sallayarak göğsünden aşağıya doğru öpmeye başladı. Sin, tenine değen dudaklarının sıcaklığından başı dönerken nefesini içine çekti. Gerçekten onun yanında olmasından, ona bu şekilde dokunmasından daha iyi bir duygu yoktu. Onu onun için bu kadar tehlikeli yapan da buydu. Onu arzuluyordu ve insanlar bir şeyi bu kadar çok arzuladığında bu onları inanılmaz derecede aptallaştırıyordu.
Ve bunu bildiği halde, onun göğsünün üzerinden ilerlemesini izlerken onun büyüsüne kapılmıştı. Yumuşak eli onu nazikçe kavradı. Onun için kaybolduğunu biliyordu. Onunla sevişirken uyandırdığı duygulara kapılmıştı. Onu ağzına alırken sırtını büktü. Kalbi hızla çarparken, başını ellerinin arasına aldı. Şu anda cennetteydi ama cehenneme dönmesinin ne kadar süreceğini merak etmekten kendini alamadı.
Hayatındaki her kadın ona çok önemli bir ders vermişti. Annesi ona nefreti öğretmişti. Karısı küçümser. Kızının aşkı ve Artemis'in ihaneti.
Her şey söylenip yapıldığında Katra ona ne öğretecekti? Korktuğu şey buydu. Kalbinde başka bir varlığa asla izin vermediği bir yere onun girmesine izin vermişti.
Ve onu yok etme gücü vardı.
Kat, Sin'in tadına ve onu izlerken yüzündeki kapüşonlu zevk ifadesine inledi. Ne yaptığından pek emin değildi ama adam bundan zevk alıyor gibiydi ve onun için önemli olan tek şey buydu. Hak etmemesine rağmen ona güvenmesini istiyordu ve ona yaptıklarını telafi etmek istiyordu.
Eğer yapabilirse.
Kendini bir erkeğe teslim etmekten, birinin onun herhangi bir parçasını tutmasına izin vermekten her zaman o kadar korkmuştu ki, Sin'in kalbine bu kadar kolay girdiğine inanamıyordu.
Onu bu kadar derinden etkileyen şey neydi? Bu, onu memnun etmek için her şeyi yapmak istemesine neden oldu mu?
Çılgıncaydı ama hissettiklerini inkar etmek mümkün değildi. Ondan gelen bir gülümseme kadar küçücük bir şeyin uyandırabileceği sevinci inkar etmek mümkün değil.
Onu öpmek için vücuduna doğru çekerken gözleri alev alev yanıyordu. Altına gelene kadar onunla yuvarlandı. İçinde bir çaresizlik, isimsiz bir ihtiyaç hissetti.
Ama onun içine girdiğinde, ondan hissedebildiği tek şey kendi içinde hissettikleriydi...
ona duyduğu aşk. İnanılmazdı.
Sin, ellerini onun sırtında gezdirirken ve onu daha da derine itmek için kalçalarını kaldırırken onunla öfkeyle sevişti. O da ona aç olduğu kadar ona da açtı ve bu onu afallatmıştı. Elbette, daha yetenekli başka aşıkları ve şevkleriyle ona fiilen tecavüz edenleri olmuştu. Ama bu, Kat ile yaşadıklarının aynısı değildi. Bu karşılıklı bir kaşıntıyı kaşıyan iki kişi değildi. Bu, birbirini önemseyen iki insandı.

Ve onu seviyordu - söylediği buydu. Daha önce hiçbir kadın ona bunu söylememişti.
Hiçbiri. Kabul etmesi imkansız bir şeydi ama yine de umutsuzca buna inanmak istiyordu.
Kalbinin bir yanından, tanımadığı bir yerinden uzun süredir gömülü kalmış rüyalar fışkırırken, ona duyduğu şefkat onu alt etti. Onunla bir geleceği olmasını istiyordu.
Bir aile.
Bu düşünce onu o kadar çok sarstı ki, bir an için ondan kaydı. Bir aile? Ne düşünüyordu? Bu çok aptalca olurdu.
Yine de onunla bir çocuğun nasıl olacağını merak etti. Annesi gibi güzel mi yoksa onun gibi karanlık mı? Bebek güçlü olur mu? Ama en önemli şey onun ve onun bir parçası olmasıydı.
Ah tanrım, yaşlı bir kadına dönüşüyorum.
Sonra, çay şekerlemeleri örer ve kupon keserdi.
Ya da daha kötüsü, pembe bir bornoz ve tüylü terlikler giymek.
Kat, Sin'in dokunuşunda garip bir değişiklik hissetti. Vücudunu şefkatle onunkine yasladı ve onu eritti. Ona doğru iterken onu ateşli bir şekilde öptü.
Onun istediği buydu.
Neye ihtiyacı vardı? Ona kadar aşkı hiç tatmamıştı ve başka birine karşı böyle bir duygu duyacağını hayal bile edemiyordu.
Onu sonsuza kadar elinde tutmak istiyordu. Onu kendine yakın tutmak ve onu incitebilecek herkesten korumak için.
Tüm duyuları bir araya gelirken vücudu karıncalandı. Bir ani zevk şimşeğiyle orgazmı geldi. Başını geriye atan Kat kendinden geçmiş bir halde çığlık attı.
Sin, cennette ona katılana kadar ilerlemeye devam etti. O, kalbinin göğsünde güm güm atmasını ve nefesinin boynunu gıdıklamasını dinlerken, adam ona doğru çöktü ve onu sımsıkı tuttu.
"Sanırım," diye kulağına fısıldadı, "beni kırdın."
"Nasıl yani?"
"Bacaklarımı hissedemiyorum ve bu yataktan bir daha ayrılmaya hiç niyetim yok."
O güldü. "Burada uyuyabilir miyim?"
“Hımm, hayır. üstte istiyorum Ağırsın.”
Öfkeli bir bakış attı. "Ağır? Bilmeni sağlayacağım—”
"1.80 boyundasın, 7 inç. Sadece kemiklerin bir ton ağırlığında.”
"Peki ya sen?"
"Ben de kiloluyum ama zirvede olmak istiyorum."
Dudaklarını ısırdı. "İyi. Seninle bir anlaşma yapacağım o zaman... istediğin zaman üstüme çıkmaktan çekinme. Sonra yuvarlandı ve onu vücudunun üzerine çekti.
Gülümseyen Kat, onun yanına oturdu. "Ah evet, bu mükemmel." Elini onun göğsünün üzerinde gezdirdi ve avucunun altındaki derisinin verdiği histen sadece zevk aldı.

Sin, ona Xypher'ı ve Yeraltı Dünyasında başardıklarını anlatırken onun vücudunun ısısının onunkine bastırdığını hissettiği için nefes alamıyordu. O konuşurken, vücudunun kokusu Sin'in kafasında ağır bir şekilde asılı kaldı ve şaşırarak, penisinin yeniden sertleşmeye başladığını hissetti.
Bu nasıl olabildi? Yine de hissettiklerini inkar etmek mümkün değildi. İçindeki yabancı bir yanının ona, vücudunun nefes almak için ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı vardı.
Katra, onu anlamaya başlayamadığı bir şekilde tuttu. Ama aynı yabancı yanı, bu duruşu hiçbir şeye değişmeyecekti. Ve beslenmek için üzerine kaydığında, ona karşı anlaşılmaz bir yakınlık hissetti. Sanki birbirleriyle kandan daha fazlasını paylaşıyorlardı. Ruhları paylaşıyorlardı.
Orada, Katra'nın kokusu ve hissi içinde kaybolmuş halde yatarken, uykuya daldı.
İyice tok ve tok olan Kat, Sin'in hafif horlamasını duyunca gülümsedi. Onu hemen uykuya daldıran tatlı bir sesti. Ama gücünü tüketen harika paylaşımın aksine, rüyaları kabuslarla doluydu.
Tek görebildiği, peşinden gelen galuydu. Kessar'ın Dimme'yi onları öldürmeye çağırdığını duyun.
Keşke bunun bir önsezi değil de bir rüya olduğunu bilseydi...

* * *

Kat boş bir yatakla uyandı. Aslında Sin'in eksik görüşüne ve sıcaklığına somurtmak geldi içinden.

En azından birinin dışarıda hareket ettiğini duyana kadar. Gülümseyerek, Sin'in düğmeli gömleğini yataktan aldı ve omuzlarına attı, ona gizlice yaklaşmadan önce onu yatağa geri döndürmek için düğmelerini açık bıraktı. Kapıyı açtı ve onun barın arkasına eğildiğini görünce gülümsedi. Dudağını ısırarak ona yaklaştı ama ona ulaşmadan önce doğruldu.
Kat, onun bu açıda Sin olacak kadar uzun ya da geniş olmadığını anlayınca korkuyla ciyakladı. Kish, onun neredeyse çıplak halini görünce nefesini tutmaya dönüşen kaşlarını çatarak döndü.
Yüreğinin derinliklerine kadar utanarak yatak odasının güvenliğine doğru koştu ve kapıyı çarptı.
"Kat," dedi diğer taraftan. "Sorun değil. Hiçbir şey görmedim. Gerçekten mi."
"Evet, doğru."
“Tamam, bak. Bir şey gördüğümü asla kabul etmeyeceğim. Lütfen Sin'e söyleme yoksa gözlerimi oyacak. Tamam aşkım? Bu bizim sırrımız. Yemin ederim."
Kat, giysilerini kapıp giyinirken homurdandı, ancak bunu onlara dokunmadan da yapabileceğini hatırladı. Ama bu noktada o kadar sarsılmıştı ki ne yaptığını bilmiyordu. "Neden buradasın?"
"Temizlik yapıyordum. Sin, temizlikçilerin içeri girmesine izin vermiyor. Onlara güvenmiyor.”

Kat kapıyı hızla açtı. "Kimseye güvenmiyor."
"Doğru. Ben de senin için kahvaltıyı sıcak tutuyordum. Sin bana seninle ilgilenmezsem taşaklarımın olacağını söyledi. Şahsen, toplarımın vücuduma bağlı olmasını seviyorum, bu yüzden sana tamamen platonik bir şekilde gerçekten iyi bakma niyetindeyim.
Garip ama garip bir şekilde eğlenceli bir adamdı. "Günah nerede?"
"Aşağıda, Damien'la gallu yıkımını planlıyorlar. Dinlenmen gerektiğini ve seni rahatsız etmememi söyledi. Yapmadım, değil mi?"
"Bir saniye öncesine kadar."
Ona çok acımış bir ifade verdi. "Beni öldürteceksin, değil mi?"
Bunun hakkında düşündü... zor. Ama sonunda, o kadar kaba değildi.
"HAYIR."
Bara doğru geri geri giderken rahatlamış bir nefes verdi. "Neyi sevdiğini bilmiyordum, bu yüzden her şeyden biraz sipariş ettim. Peynirli blintz, Fransız tostu, dokuz farklı şekilde yumurta, simit … adını siz koyun, yoksa en kısa zamanda buraya getiririm. Senin yemediğin her şeyi iblislere yedirebileceğimizi düşünüyorum."
Kat elinde olmadan gülümsedi. "Bunu takdir edeceklerinden eminim."
"Hiçbir fikrin yok. Mutfak personeli, verdikleri siparişler konusunda çıldırıyor.
Sadece ikisi için başka kumarhanelerden ve restoranlardan fazladan aşçı ithal etmek zorunda kaldık."
Kat, gülerek bir parça kızarmış ekmek kapmak için onun etrafından dolandı.
"Ben sadece biraz çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve meyve suyuyla tost alacağım."
"Harika. Şuraya otur" -tezgâhtaki bir bar taburesini işaret etti- "ben hallederim."
Elindeki tostu işaret etti. "Jöle mi, reçel mi yoksa tereyağı mı?"
"Hiçbiri, teşekkür ederim. Ben sade severim."
İki parmağını kaldırdı. "Benim için çalışıyor."
Kat onun için bir tabak hazırlamasını izlerken bir ısırık daha aldı ve bu kadar tuhaf bir insanı Sin'in hizmetine sokan şeyin ne olduğunu merak etti.
"Yani uzun zamandır Sin'le birlikte misin?"
Kiş omuz silkti. "Birkaç bin yıl, on ya da iki yıl ver ya da al."
Beklenmeyen yanıtı karşısında nefesi kesildi. Onun bir insan olduğunu varsaymıştı ama yanıldığı belliydi. "Çıkmak. Gerçekten mi?"
"Bu yüzden bana güveniyor." Tabağı onun önüne koydu, ardından gümüş takımları ve keten bir peçeteyi ekledi.
"Ama sen insansın, değil mi?"
Onayladı. "Sabah ilk uyandığım zamanlar dışında insanım. O zaman ben bile etrafımda olmak istemiyorum."
Normalde bu onu eğlendirirdi. Ancak artık çözmesi gereken bir gizemi vardı. "Ama eğer insansan..."
"Nasıl hala hayattayım?" Sırıttı ve ona göz kırptı. "Ben de bir zihin okuyucuyum."

Evet …
Cevap vermeden önce tabağını doldururken döktüğü yumurtaların bir kısmını temizledi.
"Eskiden, ölümsüzlük ve zenginlik karşılığında ruhum için bir iblisle gerçekten kötü bir pazarlık yaptım." Bakışlarıyla buluştu ve onun hayranlığını ve minnettarlığını gördü ve hissetti. "Günah beni kurtardı."
"Nasıl?"
Omuz silkti. "Ayrıntıları hiç sormadım. Bunun ona neye mal olduğunu öğrenemeyecek kadar korkmuştum. Tek bildiğim, beni serbest bırakmak için takas yaptığı ve o zamandan beri onunla birlikteyim. O adam için yapmayacağım şey yok."
Bunu anlayabilirdi ve sadakatinden dolayı Kish'e hayran olması gerekiyordu. Çoğu insanın, biri tarafından kurtarılsa bile, fırsat bulur bulmaz görünürde hiçbir sebep yokken onlara sırt çevirme eğiliminde olduğunu bilecek kadar yüzyıldır yaşıyordu. Hâlâ burada olması ve Sin'e olan borcunu hâlâ kabul etmesi Kish'in karakteri için çok şey söylüyordu.
"Nasıl tanıştın?"
Kalan yemeği örterken Kish'in gözlerine alaycı bir ışık geldi. "Damien gibi... Onu öldürmeye çalışıyordum."
Yumurtalarına boğuldu. Kish'in söylemesini beklediği şey bu değildi.
"Yaşamana izin mi verdi?"
"Garip, ha?" Kish devam etmeden önce güldü. "Günah, tüm hayatını ölümde gözbebeklerine kadar yaşar. İster inanın ister inanmayın, elinden geldiğince herkesi kurtarıyor. Henüz iblisim tarafından ısırılmamıştım ve bu yüzden beni çekip çıkarabildi. Aşağıda çalışan insanların çoğu, ki ben bu terimi kabaca kullanıyorum, hayatlarını bir şekilde Sin'e borçlu."
Vay. Diğerleriyle arasına mesafe koymaya çalışsa da... özellikle de hayatındaki onca ihanetten sonra Sin'in merhametine hayran kalmıştı. Yine de bir başkasına yardım etmek için elini uzatacağı gerçeği...
O inanılmazdı ve bu onun onu daha çok sevmesini sağlıyordu.
Tekrar konuşmadan önce meyve suyundan bir yudum aldı. "Ama nasıl hâlâ hayatta olabiliyorsun?"
"Günah, takvim yılının tanrısıydı. Artemis, güçlerinin çoğunu almasına rağmen, hepsini alamamıştı ve bu, Artemis'in kısmen koruduğu bir şeydi. Yaşlanma döngüsünü durdurabilir. Sümer tanrısı olduğu zamanki kadar etkili değil ama beni hayatta tutmaya ve yaşlanmamaya yetecek kadar."
Bu sahip olunması gereken mükemmel bir güçtü. "Bunu Damien için yapamaz mı?"
"HAYIR. Bir kez denediler ve neredeyse onu öldürüyordu. Damien lanetli - o teni tene bambaşka bir hayvan ve Sin'in güçleri ona uzanmıyor."
"Ama o seni kurtardı," dedi, bu düşünceyle kalbi eriyordu. "İyi bir adam olmalısın."
Onunla alay etti. "Ben en kötü çöp türüydüm. Bir yalancı, bir hırsız. Cep bozdurmak için herkesin boğazını keserdim, erkek, kadın... çocuk. Önemli değildi. Olduğum şeyden gurur duymuyorum. Sin boğazımı kesip beni ölüme

terk etmiş olsaydı, bunu hak etmiş olurdum." Yukarı baktı, gözleri telaşla doluydu. "Beni neden kurtardığını hiçbir zaman anlayamadım. Tanrı biliyor ya ben bunu hak etmedim. Hayatımı bağışlayana kadar şefkat kavramım yoktu.
Kat, Sin hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, ona o kadar çok hayran kalıyordu. Ve Sin'in Kish'i bağışlamasına neyin sebep olduğunu tam olarak anlamak istiyordu. Uzanıp Kish'in koluna dokundu. Bir anda, o anda oradaydı.
Kish yerde kanlar içindeydi, Sin ise Kish'in elinden aldığı bıçağı parmaklayarak başında dururken, Kish onu öldürmek için elinden geleni yaptı.
"Yap şunu," diye hırlamıştı Kish.
Sin, kısa boylu adamı tuniğinin ön tarafından sokaktan yukarı çekmişti. Kish'in kara gözlerine bakarken Kish'i yumruğundan tuttu. Ve o zaman Sin, Kish'in yaşadığı hayatı gördü.
Korku, acı. Kaçak bir köle, hayatını özgürlük ve rahatlık isteyerek geçirmişti.
Uğruna savaşmak zorunda olmadığı bir şeyi istemek Sin'in kendi ruhunda yankılandı. Bu kadar önemsiz bir şeyin ne anlama gelebileceğini anlamıştı.
Sin, Kiş'i ayağa kaldırmıştı. “Hayat, yalnızca insanın ona verdiği değere sahiptir. Seni burada ve şimdi öldürürsem, seninki değersiz olur ve kimse senin yasını tutmaz. Gerçekten istediğin bu mu?”
Kish, Sin'e dudak bükmüştü. “Hayatımın sahibi değilim. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor.
"O zaman kimse için bir şey ifade etmiyor." Sin bakışlarını Kish'e dikmişti. "Ama hayatına tekrar sahip olsaydın, yine de değersiz olur muydu?"
"Ben bilmeceleri anlamıyorum. Ben sadece bir hizmetkarım.”
“Uşak ya da efendi, aptal değilsin. Soru basit… eğer sana hayatını geri verirsem, onu tekrar çöpe mi atacaksın yoksa bir değere mi dönüştüreceksin?”
Kish konuşmamıştı ama gözlerindeki umut ışığı her şeyi anlatmıştı. Ve böylece Sin onu bağışlamıştı.
Kat, Kish'in kolunu bıraktı ve içini dolduran sıcaklığa gülümsedi.
Bir tiksinti sesi çıkardı. "Biliyor musun, onun gibi birini gözetlemek ve sormamak biraz kabalık. Gerçekten müdahaleci olduğundan bahsetmiyorum bile.
"Üzgünüm. Sadece bilmek istedim."
Ve yine de sakinleşmiş görünmüyordu. "Yani bu, geçmişime ve duygularıma dalıp gitmeni mazur göstermeli, öyle mi?"
"Tamam üzgünüm. Anladım. Kahretsin, Sin'e çok benziyorsun. Söz veriyorum bir daha sana bunu yapmayacağım."
"Güzel, çünkü hoşuma gitmedi. İzniniz olmadan geçmişinizde oynaşsam nasıl hissedersiniz?
“Kiş…”

Ondan uzaklaştı, yüzü asıktı. "Sadece o güce bir tasma takman gerektiğini söylüyorum. Bu kadar."
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Tasmalı. Şimdi konuyu kapat yoksa Sin'e beni çıplak gördüğünü söylerim.
Bu, asık suratını anında temizledi. "Bu konuyu bir daha asla gündeme getirmeyeceğim. Bekle.
Hangi konu? Alzheimer hastasıyım. Hiç bir şey bilmiyorum." Yemeğe koştu ve gümüş kubbelerden birini kaldırdı, sonra konuyu değiştirdi. "Bunun geri kalanını istiyor musun yoksa şimdi iblislere götürebilir miyim?"
"Devam et."
Bir adam patinaj izleri bırakabilseydi, Kish arabayı odadan Simi'nin evine götürürken bırakırdı.
Acelesine gülen Kat, kahvaltısını bitirdi, duş aldı ve Damien'ın ofisinde olması gereken Sin'i bulmak için aşağı inmeden önce giyindi. Onun yerine Damien'ı masasında oturmuş cep telefonuyla konuşurken buldu. Göründüğü anda telefonu kapattı.
Bölmek istemedim, dedi mahcup bir şekilde.
Omuz silkti. “Yapmadın. Ben sadece orospuluk yapıyordum.
"Hakkında?"
"İblisleri kontrol altına alıp kontrol edebileceklerini düşünen Sin'in ailesi."
Ah, bu her şeyi açıklıyordu. “Bazı günler ailem hakkında aynı rantları yaşıyorum. Sadece benimki genellikle öfkelerini etkiler.
Damien, garip bir yarım gülümsemeyle onu izlerken ellerini başının arkasına koydu ve ofis koltuğuna yaslandı. "Galluları gözetlemesi için gerçekten bir Skotos mu gönderdin?"
"Daha iyi bir fikrin var mı?"
"Tam olarak değil. Görünüşe göre parlak fikrim, kıçımı bana bir tepside teslim etmeye hizmet etti. Ne demek istediğimi anlıyorsan, bu aşağılamayı tekrarlamak istemiyorum.”
En azından bu konuda bir espri anlayışı vardı. Kült film figürleri ve posterleri ile dekore edilmiş ofisine baktı. O kadar normal ve hoş görünüyordu ki... sokakta karşılaşacağınız herkes gibi ama aynı zamanda öldürücüydü. Ve insanların ruhlarında yaşadı. "Bir Daimon'la sohbet ediyor olmanın benim için ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyor musun?"
"Bir Kara Avcı için çalışmak benim için olduğu kadar rahatsız edici. Ama zamanla alışırsın."
"Uyum sağlamış gibisin."
Sandalyesinde doğruldu. "Hayatta kalmak için hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz."
"Sanırım, hayatta kalmaktan bahsetmişken, Sin'i gördün mü?"
Damien masasının üzerindeki bir yığın dosyayı düzeltti. "Kısa bir süre önce ayrıldı, neden?"
"Sadece merak ediyordum. Nereye gittiğine dair bir fikriniz var mı?”

Omuz silkti. "Onlar serbest kaldıklarında aldığı o tuhaf iblis hissine kapıldığında, gelecek haftanın programından bahsediyorduk. Bana burada kalmamı ve geri döneceğini söyledi.
Buna şaşırdı. "Tek başına gitmesine izin mi verdin?"
Ona kötü bir bakış attı. "Eh, bu saat diliminde olduğu ve dışarıda güneş denen küçük bir şey olduğu gerçeği göz önüne alındığında... evet. Yanmış Daimon hiç kimseye yardımcı olmaz, hele terzim ve bana."
Bakışlarını ona dikti. "Damien..."
Kat. Adını onunkine yaptığı gibi sürükledi. "Ne?"
"Neden gelip bana yalnız gittiğini söylemedin?"
"Çünkü bunu hep yapıyor. Bunun hakkında hiçbir şey düşünmedim. Ama artık burada olduğuna göre yaptığı her şeyden haberdar olmanı sağlayacağım. Böylece akşam yemeği için etini kesebilir, ayakkabılarını bağlamasına ve lazımlığı kullanmasına da yardımcı olabilirsiniz."
Sinirlenmesi mi yoksa eğlenmesi mi gerektiğinden emin değildi. "Biliyor musun, alaycı eşimle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Hâlâ yapmadın ama tehlikeli bir şekilde yaklaştın."
O gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Damien ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasından ceketini çekti. "Şimdi izin verirsen, gidip yerde tur atmam gerekiyor.
Sonra görüşürüz."
Kat onu ofisinde yalnız bırakırken başını salladı. Onun bilgisayarını açıp dosyaları silmeye başlamak gibi çocuksu bir dürtüsü vardı ama bunun da ötesindeydi...
En azından şimdilik.
Ayrıca, bulması gereken eski bir tanrısı vardı. Gözlerini kapatarak güçlerini onu bulmak için kullandı.
Bilendi ve onun tarafına geçti. Ya da daha doğrusu, sokakta bir adamı yere sererken ve ona değer verdiği her şey için onu döverken sırtından birkaç metre ötede.
Bir adım daha yaklaşana kadar yerdeki adamın bir gallu olduğunu fark edemedi. Buna rağmen Sin, üzerine darbe üstüne darbe yağdırırken acımasızdı.
Bu, o gece Central Park'ta tanıştığı deli adamdı.
"Günah!" diye çıkıştı, onun odaklanmasını sağlamaya çalışarak. "Öldür onu zaten."
Sin, onun istediğini yapmadan önce son bir darbe indirdi. Onunla yüzleşmek için döndüğünde, ifadesi cehennemden doğmuştu ve dürüst olmak gerekirse onu korkuttu. Zevkle şeytanı ateşe verdi.
İlk tanıştıklarında, böyle bir şey yaptığı için Sin'in bir hayvan olduğunu düşünebilirdi ama onun hakkında, iyi bir sebep olmadan böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilecek kadar onun hakkında yeterince şey öğrenmişti. "Ne oldu?"
"Bir kreşle dalga geçiyordu."

Haberlerde midesi bulandı. Sin'in bu kadar kızmasına şaşmamalı. "Ama onu zamanında yakaladın, değil mi?"
"Neredeyse. Bir saniye bile geç kalsaydım..." Başını salladı. “Çok yakındı. Dikkatim sende ve rahatındaydı. Olması gerektiği gibi değildi. Dikkatimin bir saniye bile dağılmasına izin veremem. Tanrı aşkına, bunun bir çocuğa neler yapabileceğini hayal edebiliyor musunuz?”
Kat korkudan donakaldı. "Sen ne diyorsun?"
Altın bakışları onu olduğu yerde dondurdu. "Olimpos'a geri dönmeni ve bu iş bitene kadar orada kalmanı istiyorum."
Onun ne istediğini düşünmek bile onun öfkesini alevlendiriyordu. Böyle bir şeyi önermeye nasıl cüret eder? "Cehennem gibi."
Ama kararlı bakışlarında geri adım atmıyordu. "Anlamıyor musun?" dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Bu bir oyun değil. İnsanların hayatlarıyla oynuyoruz...
çocukların hayatları. Buna değmez."
Bunu fazlasıyla anladı. Ama onun için tek başına galluya karşı çıkmak intihardı. "Tek başına duramazsın."
Saçmalık. Zamanın başlangıcından beri yalnızım. Gallu ile tek başıma savaşıyorum ve oldukça iyi bir iş çıkarıyorum. İnan bana, bu yapılmalı.”
Hayır, buna inanmıyordu. Bir saniye değil. "Günah... olabilecekler yüzünden bizi bir kenara atamazsın. Buraya zamanında geldin. Buna güvenmelisin.”
Ya yapmasaydım? O zaman o çocuğun ailesine ne söylerdin, ha? "Kızını kurtarmayı kaçırdığım için üzgünüm ama öğlen geçirmekle çok meşguldüm."
Kabalığı karşısında dehşete düşmüştü ve derinlerde bir yerde bunun sadece yakın mesafeden daha fazlası olduğunu biliyordu. "Seni gerçekten rahatsız eden ne?"
Yüzündeki tüm duygular uçup gitti. "Ne demek istediğini bilmiyorum."
"Evet yaparsın. Ne demek istediğimi tam olarak biliyorsun. Ramak kaladan çok daha derin bir şey canınızı yakıyor. Nedir?"
Sin, içinde birikmekte olan acıyı hissetmek istemiyordu. Öfkeli kalmak istedi. Öfke başa çıkabileceği bir şeydi.…
Suçluluk, korku, pişmanlık, ıstırap, yalnızlık - bunlar memnuniyetle uzaklaştırdığı duygulardı. Bir insanı zayıflatan onlardı.
Ama Kat'e baktığında hepsini hissetti ve ondan da kurtulmadan onlardan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. "Seninle ilgilendiğim için kardeşime ulaştılar, Katra. Senin iyiliğin için onunkinden daha çok endişelendim. Ve şimdi neredeyse birinin bir çocuğa ulaşmasına izin verecektim. Ben böyle yaşayamam. Yapamam. Düşüncelerimin dağınık olmasına ihtiyacım var. Hayatımda herhangi bir zayıflığa ihtiyacım yok.”
"Zayıflık mı?" Sesindeki acıyı duydu ve bu onu paramparça etti. "Haftanın herhangi bir günü ve Pazar günü altı kez kıçına tekmeyi basabilirim."
Bir yanı onu kendine çekmek istiyordu ama aklı başında, mantıklı yanı bunu yapamayacağını biliyordu. O onun için bir tehlikeydi ve onu kaybedemezdi. Kızını, hayatı ondan çekilirken kollarının arasına almıştı. O acıyı Kat ile

yeniden yaşamayı reddetti. Onun ölümü onu paramparça edecekti. "Benim sıyrılmadığım bir kavgada ısırıldın. Hatırladın mı? Neredeyse onlardan biri oldun."
"Tamam," diye tersledi, ellerini kaldırarak, "bu yüzden bir hata yaptım. Zakar'ı geri almanın ardından gelen kaosta ısırığı unuttum. Benim hatam. Ona sahibim. adını verdim Beni dava et."
"Kulağa çok basit geliyor ama değil. Burada hata yapmayı göze alamam ve seni öldürüp öldürmeyecekleri konusunda endişelenmek beni özensiz yapıyor. Onlara ikimizi de öldürmeleri için bir fırsat bırakıyor.
Bir derece sakinleşirken ona bilgiç bir bakış attı. "Ben İştar değilim, Sin. Onlara kurban gitmeyeceğim."
Ona güvenmek istedi ama güvenemedi. "Zaten yaptın."
"Basit bir öğrenme deneyimiydi. Anladım. Bir daha olmayacak."
Bu konuda haklıydı. Sin uzanıp ona dokunmak istedi. Ama yapamayacağını biliyordu. Eğer yaparsa, kararlılığını yok ederdi. "Ve şimdi benim bakış açımı anlıyorsun. Seni gömmeyeceğim ya da yakmayacağım ve başka kimseyi tehlikeye atmayacağım. Bitti Katra. İblislerini alıp gitmeni istiyorum."
Kat, inatçı bir adamın parçalanışını düşünürken dudağını kıvırdı. Neden bir sebep göremiyor? "Ayrılıp galuların seni istila etmesine izin mi vereceksin? Bu ne kadar aptalca bir plan? Beni istemiyorsan, tamam. Ben büyük bir kızım. Bunu halledebilirim. Ama Simi ve Xirena sende kalsın. Gallu'nun sizden alamayacağı tek şey onlar. Bırakın arkanızda dursunlar ve sizi korusunlar... lütfen."
"İyi. Bu seni mutlu edecekse kalabilirler. Şimdi seni bu işten kurtarmak istiyorum."
Çileden çıkan Kat, yenilgiyle ellerini kaldırdı. Tavrından ve ses tonundan onun kalmasına izin verme niyetinde olmadığını anlayabilirdi.
Belki ona biraz boşluk verirse, mantıklı görebilirdi. Ama onu tanıdığı için bundan şüphe duyuyordu.
"Her neyse. Seni mutlu eden buysa tüm maçoları oyna. Ben bu işin dışındayım."
Sin onun önünde gözden kaybolmasını izledi. Her yeri onu geri araması için haykırırken boğazı yanıyordu. Ama yapmazdı.
Hayır, yapamazdı.
O bir dikkat dağıtıcıydı. Ama hepsinden önemlisi, kendisine izin veremediği bir zayıflıktı.
Onun için bir anlam ifade eden herkesi hayatına gömmüştü.
Onu da kaybetmeyi reddetmişti. Şimdi biraz incinip onun hayatta ve iyi olduğunu bilmek, burada olup onu ölü görmekten daha iyi.
Bunu atlatacaktı ve o da atlatacaktı.

* * *

Kat, annesinin taht odasının kapılarını iterek açarken çok öfkeliydi.
"Matisera?"

aradı, annesini istiyordu. Nedenini gerçekten bilmiyordu. Annesi, kadınların en sempatik ya da şefkatlisi değildi. Yine de Kat'in annesinin varlığının rahatlığını hissetmeye ihtiyacı vardı.
Ama Artemis gelmedi.
Acheron ona sorgulayıcı bir bakışla bakmak için yatak odasından çıktı. "Bir sorun mu var?"
Bir yanı teselli bulmak için ona koşmak isterken diğer yanı mesafesini korumak istiyordu. Şu anda ona çok fazla Sin'i hatırlatıyordu. "Artemis nerede?"
Acheron başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Tepedeki büyük ev. Gerçekten özleyemeyeceğin şey bu. Cehennem kadar gösterişli ve bir tür kompleksi ciddi şekilde fazlasıyla telafi ediyor. Görünüşe göre Zeus bir parti veriyor ve Artemis uğrayıp ziyaret etmek istedi.”
Tabii ki yaptı. Muhtemelen saatlerce gitmiş olacaktı - bu sadece Kat'in şansıydı.
Acheron aralarındaki mesafeyi geçti. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"
"Hayır," dedi Kat huysuzca. "Sen bir erkeksin ve şu anda hepinizden nefret ediyorum."
İki adım geri gitti. "Haklısın. Varlığım sana açıkça acı verdiği için, erkekliğimi dışarıdaki terasa çıkaracağım, bariz doğum kusurumu görmezden gelebilirsen bana katılabileceğin yer."
Kat ona ters ters baktı. Canı çok yandığında bunu hafife almaya çalışmak tıpkı bir erkek gibiydi.
Şu anda onların korkunç türlerinden nefret etmesinin nedeni buydu.
Babası, sırtını bir sütuna dayayarak tırabzana oturmak için dışarı çıktı.
Kızgın yanı dışarı çıkıp onu üzerinden itip yere serilmesine izin vermek istedi. Ve bu düşünce onu bir an eğlendirmiş olsa da gerçeği biliyordu.
Aslında babasına kızgın değildi.
Sin'i ezmek istedi.
Dayanamayıp dışarı çıktı.
Acheron kemerli bir bakışla ona döndü.
"Neden bütün erkekler emmek zorunda?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. "Hepinizin berbat olduğunu biliyordum ve yine de aptalca birinize aşık oldum. Neden? Neden böyle bir mazoşist olayım? Bir adama içini dökersin ve o ne yapar? 'Kanalı değiştirir misin bebeğim?'” Sahte bir erkeksi ses tonuyla alay etti. “Hepiniz acınası bir şekilde soğuksunuz. Kendinizden başka kimseyi umursamıyorsunuz.”
Acheron kollarını göğsünde kavuşturarak onun pozunu tekrarladı.
"Katkılarımı mı istiyorsun yoksa bu sadece dışa vurman gereken öfkeli bir tirad mı?"
"İkisi birden!"
"Tamam, sen rant yap, ben de yorumlarımı en sona ekleyeceğim."

Neden bu kadar mantıklı olmak zorundaydı? Aslında, onu orta derecede uzlaşmacı olacak şekilde öfkesinden yeterince kopardı. "Hayır, kesinlikle devam et. Söyleyecek bir şeyin var, söyle."
"Kayıt için söylüyorum, bu bir erkek/kadın meselesi değil. Bu bir insan meselesi. Erkeklerin soğuk olmasından bahsediyorsun... kadınları benim açımdan görmelisin. Kuzey Kutbu tundrasının daha sıcak olacağından bahsediyoruz. İnan bana, cinsiyetin hakkındaki bakış açımı bilmek istemezsin. Bir erkek olarak göğüslerini tutarsam tutuklanırdım. Kaç kadının canı istediğinde kasıklarımı tutmakta özgür hissettiği hakkında bir fikrin var mı?
"Baba!"
"Üzgünüm ama bu doğru. Bir erkek bir kadını kullanmakta ne kadar hızlıysa, kadınlar da bir erkeği kullanmakta o kadar hızlıdır.
Tüm bir cinsiyeti veya grubu birkaç pisliğin eylemleriyle yargılamak doğru değil... Şimdi, Sin erkekliğin geri kalanından nefret etmene neden olacak ne yaptı?
"Sadece Sin değil," dedi savunmaya geçerek. "Büyükbabamın büyükanneme yaptığına bak. Ne-"
Bir sonraki düşüncesinin kaymasına izin vermeden önce kendini tuttu.
"Annene yaptım."
Kahretsin, tahmin etmişti. Başını öne eğdi, kendini mahçup ve huysuz hissediyordu. "Öyle demek istemedim."
Özür dileme. Siz düşündünüz ve ben bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duydum.
Of, onun bunu yapma yeteneğini unutmuştu. "Üzgünüm."
"Hayır, değilsin," dedi anlayışlı bir gülümsemeyle. "Bu, üzerinde çokça düşündüğün bir şey. Unutma, insanları ve duygularını okuma yeteneğini benden aldın."
Şimdi gerçekten kıvranıyordu. Zavallı Kish'in kafasını uçurmasına şaşmamalı. "Bu kadar iğrenç miyim?"
"Muhtemelen."
"İnsanların bana bu kadar kızmasına şaşmamalı."
"Eminim seni yeterince çabuk affederler."
Pek sayılmaz ama onunla tartışmak da istemiyordu.
Ciddi bir bakışla onu sabitlemek için öne doğru eğildi. Kayıtlara geçsin, annene hiçbir şey yapmadım.
"Onu baştan çıkardın."
"Onu öptüm ve inan bana amacım onun beni arzulamasını sağlamak değildi. Aslında bunun için beni öldüreceğini umuyordum.
İtirafı onu ürküttü - Artemis'in olayı tasvir etme şeklinden çok farklıydı.
"Ne?"
Başını salladı ve samimiyetini hissedebiliyordu. "Baştan çıkarmak istediğim bir kadın doğmadı ve gerçek bu. Tüm hayatımı insanların ellerini benden uzak tutmaları için harcadım. O yüzden anneni baştan çıkarıp sonra da onu

aşağıladığım için beni suçlamadan önce gerçekleri öğren. Ölmeyi umarak onu bir kez öptüm ve sonra peşimden geldi.
Kat'in buna kafa yorması zordu ama yine de çok mantıklı geldi.
"Anne babama gelince..." diye devam etti, "baştan beri tamamen berbat durumdaydılar ama bunun seninle ya da benimle hiçbir ilgisi yok. Ve sen öyle yapmadığın sürece, Sin ile olan ilişkin üzerinde kesinlikle hiçbir etkisi yoktur. yapma Sin ile ilgili problemlerin basit.
O korkuyor ve sen onu atmaya hazır olmadığı bir adım atması için zorluyorsun."
"Bana ona gitmemi söyledin. Yaptım."
"Özür diledin mi?"
"Evet."
"O halde ona zaman tanı, Katra. Etrafınızdaki herkes tarafından ihanete uğrayarak bir ömür geçirdiğinizde, bundan vazgeçmek gerçekten zor. Günah aşktan korkar."
Bunu anlamadı. "Bir insan aşktan nasıl korkar?"
"Nasıl yapamazlar?" Yüzü tamamen dehşet içindeydi. "Birini sevdiğinizde… onu gerçekten sevdiğinizde, dost ya da sevgili, kalbinizi ona açmış olursunuz. Onlara kendinizden başka hiç kimseye vermediğiniz bir parçanızı verirsiniz ve yalnızca kendilerinin incitebileceği bir yanınıza girmelerine izin verirsiniz. ve ruh. Ve saldırdıklarında, sakatlayıcıdır - kalbinizin oyulmuş olması gibi. Seni çıplak ve açıkta bırakıyor, tek yaptığın onları sevmekken seni bu kadar çok incitmek istemelerine neden olacak ne yaptığını merak ediyorsun. Kimsenin sana inanamayacak kadar sorunun ne? Kimsenin seni sevemeyeceğini mi? Bunun bir kez olması yeterince kötü… ama tekrar etmesi? Aklı başında kim bundan korkmaz ki?"
Kat, adamın içindeki acıyı duyunca boğazındaki yumruya karşı yutkundu. Gözlerinden yaşlar akarak ilerledi, onun kollarına atıldı ve ona sarıldı.
Ash, kızının kollarını etrafında hissettiğinde nefes alamıyordu. Sadece Simi onu böyle tutmuştu. Kucaklama için herhangi bir talep ya da ödeme beklenmiyordu. Sadece rahatlık amaçlıydı.
Ve bu onun için her şey demekti.
"Seni seviyorum baba ve seni asla incitmem."
Bu sözler onu derinden etkilediğinde gözlerini kapattı. "Biliyorum bebeğim. Sadece Sin'e biraz izin ver ve kendisiyle ve geçmişiyle yüzleşmesine izin ver."
"Ya yapmazsa?"
"Kızımı ağlattığı için onu dışarı çıkarıp döveceğim."
Ondan uzaklaşırken gözyaşları içinde güldü. "Gerçekten mi?"
"Kesinlikle. Ortaçağı boşver, Atlantisliyi kıçında ezerim ve sen de gıdıklanmış bir Atlantis tanrısının neler yapabileceğini gördün. Hannibal Lecter'ı ağlak bir bebek gibi gösteriyor."
Gülümseyen Kat, gözyaşlarını kokladı. "Seni buna ikna edeceğim, biliyor musun?"
"Özgür hisset. İnsanların sümüklerini tekmelemek için yaşıyorum."

Kat bu düşünceyi gerçekten sevmişti. Ash'in de bunu yaptığını görebiliyordu.
Konu dışı garip bir soru sormadan önce gözlerini sildi. "Annen seni böyle yalnız bıraktığında ne yaparsın?"
Omuz silkti. "Aşk romanları yazıyorum."
Tepkisi o kadar hızlı, duygusuz ve beklenmedikti ki, kadın şaşkına döndü. "Gerçekten mi?"
"Hayır." Ona göz kırptı. “O kadar yetenekli değilim ve romantizm hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum. Sadece tepkini görmek istedim.”
Ha ha. Onun mizahına alışabileceğinden emin değildi. "Ee ne yapıyorsun? Gerçekten mi?"
"Hiç bir şey. Gerçekten mi. Çok sıkıcı. Artemis yanımda bir şey getirmeme izin vermiyor. Gitar yok. Cartoon Network yok. Ara sıra, sırf peruğunu bulduğunda dışarı çıkmasını izlemek için gizlice bir kitap alıyorum.
Bu Kat'e hiç mantıklı gelmedi. Annesi neden bu kadar acımasız olsun ki? "Neden burada bir şey almana izin vermiyor?"
"Bu bir dikkat dağıtma ve buna müsamaha göstermeyecek. Pazarlığın bana düşen kısmı, onun emrinde olmak ve onu aramak. O yüzden burada bekliyorum. Bu başka bir güç gösterisi… bana karşı iddia edebileceği küçük bir zafer.”
“Neden buna tahammül ediyorsun?”
Dönen gümüşi gözlerindeki bakış, omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Sin'in ölüme boyun eğmemesiyle aynı nedenle. Yeryüzünde, kendilerini vergi memurundan veya bıçaklı yabancıdan daha korkunç şeylerden koruyacak birine ihtiyaç duyan altı milyar insan var. Bir silahın durduramayacağı şeyler. Hayatları tehlikede olduğu sürece, benim için biraz aşağılanmanın ne anlamı var? Ayrıca ben buna alışkınım.”
Belki, ama onun yerinde bu kadar fedakar olup olmayacağını merak etti. "Evet ama sen bir kader tanrısısın. Bunu değiştiremez misin?”
"Çocuk gibi düşünüyorsun Katra. Basit görünen şeyler çok nadiren öyledir. Karbüratörü tamir etmeye giden bir tamircinin radyatöre yanlışlıkla delik açması ve daha fazla hasara yol açması gibi. Bu gezegendeki her insan birbirine bağlıdır.
Bazen bu çizgileri görmek kolaydır ve diğerleri daha karmaşıktır. Önemsiz bir şeyi değiştirirsiniz ve insanlığın özünü değiştirirsiniz. Örnek olay: Sin'in güçlerini almanı engellemiş olsaydım, o şimdi olduğu kişi olmayacaktı. O da annen kadar soğuk olurdu.”
"Ama panteonu hayatta kalacaktı."
“Öyle mi? Kader asla bu kadar basit değildir. Düz bir çizgide gitmez ve onu ne kadar atlatmaya çalışırsanız, kendi başınıza o kadar kötü yaparsınız. Kader reddedilmeyecek. Sin, güçlerini başka bir şekilde, başka bir zamanda ve yerde kaybederdi. Ve onları kim aldıysa, onu öldürebilirdi. O ölseydi, dünya uzun zaman önce sona ermiş olacaktı ya da gallu özgürleşip yönetimi ele geçirecekti. Sonsuz olasılık var.”

"Ama eğer kader reddedilmeyecekse... eğer belirlenmişse, nasıl sonsuz olasılıklar olabilir?" Bu hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı bir soruydu.
"Yalnızca belirli yönler kaderdir. Sonuç öyle değil. Sin'in tanrılığını kaybetmesi kaderdi. Araçlar ve sonrasında olanlar özgür irade ile belirlendi. Özgür irade, kimsenin, benim bile üzerinde kontrol sahibi olmadığı kadar çok şeyi harekete geçiren korkunç bir değişkendir."
"Anlamıyorum."
Kolunu teselli edercesine ovuştururken derin bir nefes aldı. "İşte bir örnek. Nick Gautier ile ilk tanıştığımda, otuz yaşında evlenmesi ve bir düzine çocuğu olması kaderdi. Arkadaşlığımız büyüdükçe, onun geleceğinin nasıl olacağını görme yeteneğimi kaybettim. Sonra bir anlık öfkeyle, kendisini öldürmesi gerektiğini söyleyerek kaderini değiştirdim. Bunu kastetmedim ama bir kader tanrısı olarak, bu tür beyanlar benim tarafımdan yapıldığında kanun hükmündedir. Kader, kendi canına kıyma kararı vermesine yol açacak olan, etrafındaki koşulları yeniden düzenledi. Evleneceği kadın dükkânında öldü.
Annesinin hayatı bir Daimon tarafından alındı ve Nick kendini onun ayaklarının dibine vurdu. Özgür iradem ona saldırmamak olurdu. Bunun yerine yaptım. Özgür iradesi, bir Daimon'dan insan olarak intikam almak ve kendini öldürmemek olurdu. Ama ben olduğum için, onun kendini öldürdüğüne dair beyanım iradesine ağır bastı ve gerçekten başka seçeneği yoktu. Özgür iradesini aldım ve ona yakın olan herkese mal oldum. Anlıyor musunuz?"
Görmeye başlıyordu ama Nick için hala orijinal plan meselesi vardı. "Kader reddedilmeyecekse, Nick yine de evlenecek ve bir düzine çocuk sahibi olacak birini bulabilir, değil mi?"
"Bu doğru olabilirdi ama iradesini onun hayatına zorladığım anda bunu değiştirdim.
Kaderi artık belli değil ve artık onu benim giremeyeceğim bir kadere götüren onun özgür iradesi.
Görmek. Ama gelecekteki eylemlerinin sevdiğim insanların hayatlarına dokunacağını biliyorum ve onlara ne olursa olsun, aptal olduğum için nihayetinde benim hatam. Aptal olma, Katra. Asla öfkeyle konuşmayın ve asla iradenizi başkasına dayatmaya çalışmayın. Bunda asla huzur bulamayacaksın."
Kat tam olarak ne demek istediğini anlayınca duraksadı. Yüzyıllardır annesi iradesini ona dayatmaya çalışıyordu. Büyükbabası, iradesini büyükannesine zorla kabul ettirmeye çalışmıştı. Ve her durumda sonuç, ilgili herkes için felaketti.
Kat, Sin'i ne kadar istese de, o istemediği sürece, aralarında asla bir mutluluk olmayacaktı. "Anladım."
"İyi. Bu ilk adım."
Öyle sanıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, tek yapmak istediği Sin'i onu geri almaya zorlamakken, doğru şeyi yapmak gerçekten canını yakıyordu.
Kat, Acheron'a baktı ve başını salladı. "İnanılmaz derecede akıllısın."

O güldü. "Sadece diğer insanlara gelince. Hayatlarını nasıl düzelteceklerini görmek kolaydır.
Kendi evinizdeki çatlakları görmek çok daha zor.”
"Pekala, minnettarım. Teşekkür ederim." Onu yalnız bırakmadan önce yanağından öptü ve odasına yöneldi. Artemis'e hizmet eden tüm korilere ait olan yatakhaneye gitmek için tapınağı terk etmek zorunda kaldı. Kat'in odası soldaki son odaydı.
Sin'e hayatından ne istediğini görmesi için ihtiyaç duyduğu alanı verecekti. Onu aramayacaktı. Arayan o olsun. Tek yol buydu.
Gün ışığının içeri girmesi için yatak odasının perdelerini açmaya gittiğinde, arkasında bir ses duydu. Dönerek, Xypher'ın odasının ortasında belirmesini izledi.
Gerçek iblis formunda bir erkek iblisi kadının zemininde sürüklerken ifadesi soğuk ve acımasızdı. Tekmeler atıp çığlıklar atarak serbest bırakılmasını talep ederken iblisi ensesinden tuttu. Xypher kan içindeydi. Yüzünün sol tarafında çizikler vardı.
Ama sakince Kat'e doğru yürürken bunu fark etmemiş gibiydi.
Ona ulaşır ulaşmaz, iblisi ayaklarının dibine fırlattı. İblis ayağa kalkmaya çalıştı ama Xypher onu tekmeledi. "Bu boku bir şarküteri dışında bir kadını yemeye çalışırken buldum. İyi bir ispiyoncu olabileceğini düşündüm ve haklı çıktım.”
İblisi saçından tuttu ve Kat'in yüzünü görebileceği şekilde yukarı çekti.
"Şimdi iyi kalpli hanıma Kessar'ın Kader Tabletini nereye koyduğunu söyle."
"Boynunun etrafında. Kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermiyor.”
"Ya Zakar?"
"Ustanın tahtının yan tarafına iğnelenmiş."
Xypher, iblisin yere düşmesine izin verdi. "Yeterince iyi? Şimdi onu öldürebilir miyim?”
Xypher'ın kanayan yaralarına baktı. "Senden ne haber? Din değiştiriyor musun?”
Acı acı güldü. "Ben ölüyüm. Nabzım olmadığında beni dönüştüremezsin.”
Bu onu daha iyi hissettirdi... tuhaf bir şekilde.
"Onu şimdi öldürebilir miyim?"
Kat tereddüt etti ve nedenini bile bilmiyordu. Yerde çaresizce yatan şeytana bakmak...
Bir kavgada öldürmek bir şeydi, ama kişi ya da bu durumda iblis yenildikten sonra öldürmek başka bir şeydi. Bir şekilde yanlış görünüyordu.
"Sen nesin? Zayıf?" Xypher cevap vermeyince hırladı. "Sakın bana bu acınası hayvanı bağışlamamı istediğini söyleme, o sana böyle bir merhamet göstermeyecekken.
İnanın bana, kobra size çarpmadan önce bir kobranın kafasını koparmak daha iyidir.”
“Bir kobranın ne olduğu elinde değil. Tanrıların onu yapmak için yarattığı şeyi yaptığı için onu neden cezalandırasınız ki?”

Gözlerini ona çevirdi. "Felsefeyi tartışacak mıyız yoksa şimdi iblisle öpüşüp barışmalı mıyım? Boğazına iyi bir atış yapmasına izin ver de onu sökebilsin?”
Xypher haklıydı. Merhametli olmanın hiç sırası değildi, özellikle de iblislerin neler yapabileceğini ilk elden gördüğü için. Merhamet ve merhamet göstermediler. Ama bu onun da onlar gibi olması gerektiği anlamına gelmiyordu. "Merhametle onu yere bırak."
"Evet, Queenie," dedi Xypher, ses tonu kin ve alay doluydu. "Emin olacağım ve yastıklı bir bıçak kullanacağım."
"Senin alaycılığın olmadan da yapabilirim."
"Ve senin kanayan kalbin olmadan da yapabilirim."
Gözlerini kıstı. "Unutma, kanayan kalbim sana bir özgürlük şansı kazandırdı."
Yüzü taşa döndü. "Queenie, en başta beni bu duruma sokan kanayan bir kalpti. Ben götürüldüğümde korumaya çalıştığım kişi, iyiliğine karşılık vermedi.
Kaltak sadece beni kullanıyordu. O yüzden tavsiyeme kulak ver: İçinde ne şefkat varsa onu öldür. Bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksin.” Ve bununla ortadan kayboldu.
Sözleri kulaklarında çınlarken Kat tam bir saniye orada durdu. Xypher'in haklı olup olmadığını merak etmesine neden oldu. İhanet, insanlığın en kötü yanı gibi görünüyordu.
En azından gallu ile numara yapmadılar. Onlar sadece neyseler oydular. İblisler.
Nerede durduğunu biliyordun. Senden hoşlanıyormuş gibi yapıp sonra da sırtından bıçaklamaya çalışmadılar. En başından boğazınıza geldiler.
Bunun için onlara neredeyse saygı duyabilirdi. Belki de sonuçta daha yüksek bir yaşam formuydular.
İhanet onların doğasında yoktu.
Bu düşünceyle, aklından başka bir korkunç şey geçti. Sin onu nasıl öldüreceğini biliyordu. Ona kimsenin, hatta annesinin bile bilmediği bir sır vermişti.
Ona olan nezaketi, ona ihanet edene kadar onu kör etmek için sadece bir görünüş müydü?
Kesinlikle hayır….
Güçlerini aldım. Bunun için onu öldürmek için yüzyıllardır annesinin peşindeydi. Artık Artemis'in masum olduğunu ve bunu yapanın Kat olduğunu biliyordu.
Belki de aptal ve paranoyak davranıyorum. Mümkün olandan daha fazlasıydı.
Kes şunu Kat. Günah sana zarar vermez.” O yapmazdı ve o da böyle saçmalıklara devam etmesine izin vermeyi reddetti. Şu anda Sin incinmiş ve kafası karışmıştı. Tıpkı onun gibi.
Temelsiz korkuların birlikte inşa ettiklerini yok etmesine izin vermeyecekti.
Ve neyin var? Sana kaybolmanı söyledi.

Ah, kafasındaki o sesten nasıl da nefret ediyordu. "Seni dinlemeyeceğim. Sin'i seviyorum ve ondan henüz vazgeçmiyorum."
Sadece onun hakkındaki bu duyguyu paylaştığını umuyordu. Aksi takdirde, onu öldürecekti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Biliyor musun, Kat'i öylece öldürebilirsin."
"Kiş!" Sin, uşağını arkasındaki duvarda parçalamak isteyerek tersledi.
"Ne? O ayrılalı tam bir hafta oldu ve senin tek yaptığın ölmek üzere olan bir inek gibi somurtmak."
"Ölen inekler somurtmaz."
"Nereden biliyorsunuz? Ölmekte olan ineklerin yanında takılmayı alışkanlık haline mi getiriyorsun?”
Sin, çatı katını temizlemekle meşgul olan adama ters ters baktı. Bir haftayı aşkın bir süredir iblisleri öldürmek ve Kessar ile kardeşini avlamak dışında koltuğundan ayrılmamıştı. Üzerinde uyumuş, üzerinde yemiş ve üzerinde somurtmuştu. Ve bunların hepsi Kat'i hayatından çıkarmak için beyhude bir çaba.
Ama gerçek şuydu ki, onu özlemişti. Teninin ve saçlarının kokusunu özlemişti. Adamın deli olduğunu düşündüğü her an alnının kırışmasını özlemişti. Sesini, elinin dokunuşunu özlemişti.
En çok da paylaştıkları kahkahaları özlemişti. Onun keskin alaycılığı. Yokluğunun yarattığı boşluk midesini bulandırıyordu. O kadar derin bir acıydı ki, onunla ilgili her şeye nüfuz etti. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Enerjisi yoktu.
Tek istediği Kat'in geri dönmesiydi.
Bunun için canı cehenneme.
Kish, içinde hâlâ el değmemiş bir pizzanın bulunduğu pizza kutusunu aldı ve çöpe attı. "Ben sadece ölmekte olan bir ineğin somurtabileceğini söylüyorum."
"En azından ona ölmekte olan bir boğa diyebilirsin," dedi Damien, Kish'in arkasından odaya girerken. "Abi kıçını biraz kaldır. En azından bu, son yedi gündür uğraşmak zorunda kaldığımız mızmız küçük kız için bir gelişme olurdu.
Sin elini uzatıp ikisini de sarstı. Uçmadan önce ciyakladılar. "Siz kızlar şikayet etmek istediğiniz başka bir şey var mı?"
Ah, diye sızlandı Kish. "Vücudumu parçaladığını düşünüyorum."
"Hangi kısım?"
"Tüm vücudum. Hepsi acıtıyor.
Damien ona dik dik bakmak için kendini bar taburelerinden birine doğru itti. "Senin bir aynan bile var mı?"
Sin ona kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"
"Sen. Dostum, Kat'in seni terk etmesine şaşmamalı. Kokuyorsun, saçların düğümlü ve kaç gündür tıraş olmuyorsun? Gallu ile savaşmayı unut. Bir kokunuz onları öldürür.”
Ayağa kalkarken Kish'e baktı. “Bir kibrit çakma. Tek başına alkol dumanı onu bir Roma mumu gibi havaya uçurur."

"Kapa çeneni," diye hırladı Sin ayağa kalkıp sehpanın üzerindeki yarı boş Jack Daniel's şişesini alırken. Daha fazla dırdır etmelerine katlanmak zorunda kalmamak için yatak odasına yöneldi.
En azından plan buydu ama duvarlar o kadar inceydi ki onları duymadan edemedi.
"O kıyafetleri en son ne zaman değiştirdi?" diye sordu Damien.
"Sanırım en son banyo yaptığı gündü... Kat'in ayrıldığı gün."
Sin, birbirine şıngırdayan bardakların sesini duydu.
Damien küfretti. "Ne kadar bok içiyor?"
"Şöyle söyleyeyim... Kabini artık günde iki kez dolduruyorum."
"Kahretsin, nasıl iblislerle savaşabilir ve bu kadar boşa gidebilir?"
"Sanırım az önce haklıydın. Bir kibrit çakar ve onlara üfler. Bir insan kaynak makinesi gibi."
"Bu kadar üzücü ve muhtemelen doğru olmasaydı, gülerdim."
"Evet. Seni duyuyorum. Şahsen bunu yastığının altında bulduğumda gülmeyi bıraktım.
Sin, Kish'in ne bulduğunu anlayınca küfretti ve elinde ne olduğunu tam olarak doğrulamak için hızla yatağına gitti. Tam da korktuğu gibi... Katra'nın iğrenç pazen pijamaları.
Ne zavallı bir aptaldı. Ne zaman uyusa onun kokusunu alabilmek için onları yakınında tutuyordu. Kokusu onu hayal bile edilemeyecek bir düzeyde rahatlatmıştı.
Ve şu anda, öğrenildiği için kendini aptal gibi hissetti. Ama bu his, Kat'in kıyafetlerini başka bir adamın tuttuğunu fark edince yok oldu...
Çileden çıkan Sin, ana odaya geri döndü ve onları Kish'in elinden kaptı.
"Sakıncası var mı? Bunlar sana ait değil."
"Üzgünüm."
Damien'ın sırıtışını yakalamak için döndü.
"Neye bakıyorsun?"
"Hiç bir şey. Seni sadece pazen pembe çoraplı maymun pijamaların içinde hayal etmeye çalışıyorum. Eminim pembe içinde harika görünüyorsundur."
Kish kahkahayı patlattı. "Aslında, ten rengiyle, muhtemelen gerçekten iyi görünüyor. Onun bir sonbahar olduğunu kesinlikle söyleyebilirim."
"Bu yaz, seni salak."
Sin onlara soğuk bir bakış attı. "Giysi renk paletlerinin bir adı olduğunu bilmenizi büyüleyici buluyorum." Damien'a döndü. "Onu düzeltmiş olman beni gerçekten korkutuyor."
Hey, pembe pijamayla uyuyan ben değilim. Senden duymak istemiyorum."
Sin ona ters ters baktı. "Kumarhanemden zimmete para geçirmemen iyi bir şey yoksa seni olduğun yerde öldürürüm." Ve bununla odasına döndü.
Sin kapıyı kapattı ve ona yaslandı. Kendini durduramadan pijamayı burnuna kadar kaldırdı ve Kat'e özgü o nazik kokuyu kokladı. Bu kadar aptalca bir şeyin onu nasıl hem yatıştırıp hem de ezebileceğini anlamıyordu. Ama hissettiklerini inkar etmek mümkün değildi.
Onu burada yanında istiyordu. Ve burada yalnız olmak onu öldürdü.

"Ben ne yaptım?"
Ama biliyordu. Onu kendisinden uzak tutması gerekiyordu. Bu onun iyiliği içindi. İştar galluya yenik düştüyse, Kat'in ne şansı vardı? Bencilliği yüzünden onun güvenliğini asla tehlikeye atmazdı.
Kendi zayıflığından tiksinerek kendini pijamaları yatağına fırlatmaya ve banyoya gitmeye zorladı. Aynaya baktığı anda Damien ve Kish'i anladı. O cehennem gibi görünüyordu.
Gözleri uykusuzluktan çökmüştü... en son ne zaman tıraş olduğunu hatırlayamıyordu. Saçları dağınık ve dağınıktı. Kat böyle göründüğü için onu yana doğru tekmelerdi ve muhtemelen göründüğü kadar kötü kokuyordu.
Cesareti kırılan Sin, yıkanmak ve onsuz da yürüyebileceğini herkese kanıtlamak için duşa gitti.
Sadece istemedi.
Suyun ısınmasını beklerken yumruğunu sıktı ve alnını fayansa dayamadan önce duşun dışındaki soğuk duvara dayadı. Gözlerini kapatarak onu zihninde çok net bir şekilde görebiliyordu... onu hissedebiliyordu.
"Günah?"
Adını söyleyen sesini duyunca gerilmişti. Sesi tam arkasındaymış gibi geliyordu. Ama o daha iyi biliyordu.
Sonra hissetti. Omzundaki bir elin yumuşak fısıltısı. Aklının yarattığı bir işkenceden başka bir şey olmadığından korkarak gözlerini açmak istemedi.
"İyi misin?" diye sordu.
"Bu bağlıdır."
"Ne üstüne?"
"Arkamı döndüğümde hâlâ orada olup olmadığın önemli değil."
"O zaman gitmemi ister misin?"
"Hayır" kelimesi boğazında düğümlendi. Kahretsin dostum, kafanı salla ve ona gitmesini söyle.
Bu onun iyiliği için. Bu kendi iyiliğin için.
Dokunuşu hâlâ tenindeydi.
Kendini arkasını dönmeye zorlayarak gözlerini açtı ve hayatında gördüğü en güzel şeyi gördü. Kat'in yüzü. Dayanamayıp onu kendine çekti ve öptü.
Kat, Sin'in kucaklamasının gaddarlığı karşısında nefes alamıyordu. Ellerini onun saçlarına gömmeye çalıştı ama parmakları birbirine dolanmıştı. Onu incitiyor olmalıydı ama yine de dili onunkiyle dans ederken ve kalın bıyıkları onun yüzüne sürtünürken bunu fark etmemiş görünüyordu.
Sin ve viski kokusu kafasını doldurdu ve kalbi hızla atmaya başladı. Onun karşılanmasından o kadar korkmuştu ki bu onun için şaşırtıcı bir sürpriz olmuştu.
"Bu beni gördüğüne sevindiğin anlamına mı geliyor?"
"Mutluluktan da öte." Onu duş kapısına yasladı ve daha gözünü bile kırpmadan kıyafetleri yok oldu.
Sağ göğsünü kızdırmak için başını eğdiğinde Kat nefes alamıyordu. Bıyıkları onun derisini sıyırdı ve dili ona zevkle eziyet ederken her tarafını ürpertti. Elleri ve dudakları onun vücudunun her yerini ararken vahşiydi.

Ecstasy ona saldırdı. Buraya geldiğinde, bu karşılama beklediği en son şeydi. Doğrusu, adamın onu kapı dışarı edeceğini ve bir daha asla geri gelmeyeceğini söyleyeceğini düşünmüştü. Ya da en azından, konuştuğu tek kelimeyi duymadan dönüp uzaklaşmak.
En çılgın rüyalarında bile onun kendisine aç olduğu kadar aç olmasını beklemiyordu. Ona dokunmak için can atıyordu ve onu ne kadar özlediğini bilmek onu gülümsetiyordu. Yeniden onun kollarında olmak çok iyi hissettirmişti. Nefesinin tenini yakması için.
Onun güçlü kollarını hissetmek bile onu ıslatmaya ve muhtaç etmeye yetiyordu.
"Seni istiyorum, Sin," diye fısıldadı kulağına. "Beklemek istemiyorum."
Adam ona girerken duş barını tutmak için başının üzerinden uzandı.
Sin yeniden onun içinde olduğunu hissederek homurdandı. Her bir parçası rahatlayarak bağırdı. Ona doğru hamlesini izlerken yüzündeki değerli gülümsemeyi görmek için yukarı baktı.
Tüm vücudu bunun verdiği zevkle titriyordu. Vücudunun sıcaklığından, onunkileri karşılıyor.
Onu beklemek, hayatında yaptığı en zor şeydi ve sonunda tırnaklarını koluna geçirip, bağırmak için başını geriye atması sonsuza dek sürmüş gibiydi.
Onun doruğa ulaştığını hissettiği an, ona katıldı.
Duş çubuğunu serbest bıraktığında ve metal oluğun avucunu kestiğini fark ettiğinde Kat'in başı dönüyordu. Yine de, onun etrafına sarılırken ve sadece kulağında nefes alışını dinlerken umurunda değildi.
"Bu beklenmedik bir muameleydi," dedi gülerek.
Sin onunla birlikte gülmek istedi ama bunu komik bulmadı. Onu tehlikeye atmış ve geçen hafta başarmaya çalıştığı her şeyi geri almıştı.
Ve ne için?
Ellerinin yüzüne dokunuşu için...
Gerçek onu parçaladı. Onunla bir an için ruhunu satardı. Ama bunu ona söyleyemezdi.
"Neden buradasın?" diye sordu, sesi kalın ve kendisine bile tuhaf geliyordu.
"Xypher bana Kessar'ın zayıflığını anlattı ve ben de senin bunu bilmen gerektiğini düşündüm."
Bu muydu? Buraya gelmesinin tek nedeni bu muydu? Bir yanı, onu özlediğini söylemesini istemişti. Onsuz çalışamayacak durumda olduğunu.
Ama şimdi ona baktığında harika göründüğünü fark etti. Onun aksine uykusu kaçmamıştı.
Etrafta dolaştığına veya üzüldüğüne dair hiçbir iz yoktu.
Ve bu onu ciddi anlamda sinirlendirdi.
Ona kaşlarını çattı. "İyi misin?"
"İyi," diye tersledi.
"İyi görünmüyorsun. Sen... biraz kızgın görünüyorsun. Bunun seni mutlu edeceğini düşündüm."
"Mest oldum." Ah evet, bu tonda alay yoktu....

Ona hafifçe tokat attı. "Sen tam bir pisliksin."
"Pislik?" diye homurdandı. "Bir hafta sonra bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"
O altın rengi bakışla seviyeli bir şekilde karşılaştığında kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet, o ve banyoya ihtiyacın var."
“Sen ortaya çıktığında bunu yapmak üzereydim.”
Alay etti. "Görünüşüne bakılırsa, birkaç gün geç kaldığını söyleyebilirim."
Duvar dolabındaki yığından bir el bezi aldı. "Sadece beni aşağılamak için mi buradasın? Çünkü öyleysen, seni yenen iki kişi daha var. Onlar da bu konuda daha iyiler.”
"Ah, bundan cidden şüpheliyim."
Suyun sıcaklığını kontrol ederken onu görmezden geldi. "Sadece bana ne bulduğunu söyle ve git."
"HAYIR. Sorunun ne olduğunu bana söyleyene kadar olmaz."
"Benim bir sorunum yok."
"Sağ. Hadi Sin, somurtmayı bırak ve bana cevap ver.”
"Somurtmuyorum."
Evet, doğru. "İki yaşında bir çocuk gibi somurtup duruyorsun."
"Ben değilim."
Ellerini kalçalarına koydu ve küçük bir çocuğu taklit etti. Sonra toplayabildiği en çocukça ses tonuyla cevap verdi. "Ben de."
Sin ona ters ters baktı. Kızmak istese de onu ele veren küçük bir kahkahayı durduramadı. "Senden nefret ediyorum." Ama sesinde bu sözleri destekleyecek hiçbir duygu yoktu.
Popo yanağına vurdu. "İyi. Bu şekilde ol. Gidip kendime sevecek başka birini bulacağım."
Ondan uzaklaşırken kolundan tuttu.
Kat onun gözlerindeki kızgın bakışı görünce duraksadı. Kesinlikle öfkeliydi ve onu kemiğe kadar soğuttu.
"DSÖ?" diye homurdandı.
Ne halttan bahsediyordu? "Kim ne?"
"Kime gidiyorsun?"
Aniden onun için her şey netleşti. Tavrı, öfkesi. Her şey. "Ah, yazıklar olsun Sin, gerçekten başka birini bulacağımı düşünemezsin. On bir bin yıl iffetli kalıp şimdi ortalıkta uyumaya başlamadım. İnan bana, ben olduğum bir şey varsa, o da kendimi kontrol edebilme yeteneğimdir. O yüzden o kıskançlığı kutusuna geri koyun ve üzerini paslanmaz çelik bir kapakla kapatın. Çivileyin ve güneşin asla parlamadığı bir yere yapıştırın. Senin bu tarafını bir daha görmek istemiyorum.”
Geri adım attı. "Pekala, ne düşünmem gerekiyor? Aşınma için daha kötü görünmüyorsun.
"Ne giymek?"
Ondan uzağa baktı. "Boş ver."
Duşa girmeden önce onu durdurdu. "Bu hafta benim için kolay mı geçti sanıyorsun?"

Onu alayla tırmıkladı. Yara izi yok gibi görünüyorsun.
Ona hırladı. "Oğlum, çıplakken büyüleyici olduğun için sevinsen iyi edersin, yoksa bunun için derini yüzerdim. Senin yüzünden bu hafta tam bir cehennem yaşadım. Sırf bana tekrar kaybolmamı söylemen için sürünerek buraya gelmek istediğimi mi sanıyorsun? İnanmanın zor olduğunu biliyorum ama benim bir gururum var ve sen onu son kez tekmeledin."
Yüzü aydınlandı. "Beni kaçırdın?"
Ve bu onu daha çok sinirlendirdi. "Az önce söylediklerimden çıkardığın tek şey bu mu?"
"Hayır, ama cevabını bilmem gereken şey bu."
Bıkkın bir nefes verdi. "Evet Sin. Seni özledim. senin için yas tuttum Senden nefret ettim. Simi'yi üzerine barbekü sosuyla bulamak istedim ve sana sarılmayı ne kadar çok istediğimi düşünmekten başka bir şey yapmadım... Uyuduğumuzda bana tutunma şekline sinirlendin. Şimdi mutlu musun?"
Altın gözleri parladı. "Çılgınım." Onu tekrar öptü.
Kat geri çekildi ve başını salladı. "Biliyor musun, burada kendimi bir yoyo gibi hissetmeye başladım.
Ya beni istersin ya da istemezsin. Benimle oynamayı bırakmalısın çünkü buna dayanamıyorum."
"Burada benimle olmanı istiyorum, Katra. Evet. Bu hafta zar zor çalışabildim.
Başını kaldırdı. "Emin misin?"
"Evet," diye nefes verdi. "Buradayken olduğundan iki kat daha fazla dikkat dağıtıyorsun."
Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi ama kabul etmeye hazırdı.
Hıncından memnun, ona burnunu buruşturdu. "Pekala, öyleyse, banyo yap. Biraz pis kokuyorsun."
"Hayır, değilim."
Elini işaret parmağı ve başparmağıyla yaklaşık bir santim arayla yukarı kaldırdı. "Birazcık."
Homurdandı. "İyi." Duşu açıp içeri girdi. Kat onu çok sevindirdi ve sırtını yıkamaya başlamadan önce elinden bezi aldı.
"Peki, Kessar hakkında ne öğrendin?" omzunun üzerinden sordu.
"Korktuğu tek şey Ravanah adında bir kadın."
Sin ona boş boş baktı. "O bir kadın değil. O başka bir iblis."
"Yaşayan bir iblis mi?"
"Yaşadığına ve iyi olduğuna dair bazı spekülasyonlar var ama yüzyıllardır kimse ondan haber alamamış."
"Gallu mu?"
"Oh hayır. O kendine özgü."
"Nasıl yani?"
"Diğer iblislerin etini yiyor. Kessar'ın ondan korkması bu yüzden."
"Ooo, güzel. İşe yarayabilir.

"Onu bir bulabilsek. Ama nefesimi tutmayacaktım. Etrafta iblis yokken bebeklerin ve hamile kadınların etini yediğinden bahsetmiyorum bile. O gaddar biri."
Kulağa hoş geliyor. Belki onu bir gece yemeğe davet etmeliyiz? Kat önünü sabunlayabilmek için onu çevirdi. Çıplak vücuduna dokunurken konsantre olmak gerçekten zordu. Onu ne kadar nefessiz bıraktığını unutmuştu. O çok büyük ve güçlüydü… inanılmaz derecede seksiydi. Onu çubuk kraker gibi bükmesiyle sonuçlanan başka bir tur atmayı gerçekten istediği gerçeğinden başka bir şey düşünmek zordu. "Bu arada, Zakar'ın tutulduğunu da öğrendim..."
"Kessar'ın tahtına zincirlenmiş ve Tablet boynunda."
Bezi aletinin üzerinden ve kesesinin altından geçirirken gözlerindeki hararetli parıltıyı yakalamak için yukarı baktı. "Bunu biliyor muydun?"
"Bu bilgiyi son cinayetlerimden birkaçından aldığımdan emin oldum."
"Tatlı. Tüm bilgilerim işe yaramadı. Bilmek güzel."
Elini avucunun içine aldı ve hafifçe kendine sürttü. Kat onun sabunlu parmaklarında kaydığını hissedince yutkundu. Sabunla kaplı olmasaydı, meme uçlarını dilliyor olacaktı.
"En azından denedin." Boynundan hafifçe öpmek için başını eğdi. "Bu çoğundan daha fazla."
"Keşke daha faydalı olsaydı."
"Faydalıydı."
Bezi elinden aldı ve biraz daha sabun ekledi.
Göğüslerini yıkamaya başladığında Kat neredeyse inleyecekti. "Eh, dahası var."
"Örneğin?"
Adam onu şefkatle yıkarken, dengesini sağlamak için ellerini onun omuzlarına koymak zorunda kaldı.
"Dimme'lerin gallu'lara karşı pek samimi olmadıklarını muhtemelen biliyorsunuzdur. Yani Kessar iblislerini mezarlarının etrafına yığıyor."
Durdurdu. "Mezarın nerede olduğunu biliyor musun?"
"Evet."
Sin onu kaldırıp öpmeden önce güldü. "Teşekkür ederim."
"Aha! Bu yüzden faydalıyım."
"Evet öylesin. Şimdi tek ihtiyacımız olan bir plan."
Kat başını salladı. "Hepimizin ölümüyle sonuçlanmayan bir şey."
"Bu iyi bir başlangıç olur."
Uyluklarının arasına vurmak için elini daldırırken bacaklarını genişletti. Sonra uzun parmaklarıyla onu okşayabilmek için kumaşı yere bıraktı. Kat, işaret parmağını onun derinliklerine kaydırırken sertçe nefesini içine çekti.
"Önceden o kadar acelem vardı ki senin tadına bile bakamadım."
Onunla oynarken Kat konuşamıyordu. Tek yapabildiği, onun dizlerinin üzerine çöküp parmaklarını diliyle değiştirene kadar bacaklarını birbirinden uzaklaştırmasını izlemekti. Göğüsleri karşılık olarak gerilirken, adamın bıyıkları hassas tenini ovuşturarak ona daha da fazla ürperti kattı.

Sin onun vücudunun tadına bakarken homurdandı. Onun kokusunu her tarafına yaymak istiyordu. Onun zevkini tatmak istedim. Kalçaları sudan ıslanmıştı ve yumuşak inlemeleri onun kulakları için değerliydi. Asla bir kadını istediği gibi memnun etmek istememişti. Orgazmını görmekten daha tatmin edici bir şey yoktu. Onun için gelirken onun adını seslenmesinin sesi. Dilini dilerken sıcak su sırtına çarptı. Parmaklarını onun derinlerine kaydırdı ve bir başka zevk çığlığı daha attı.
Ve bir anda, onun saçını kavradı ve onun üzerinde titredi. Sin, kadının orgazmının her bir parçasını ondan çekip alana kadar yalamaya ve eziyet etmeye devam ederken zaferle güldü.
Bitirdiğinde, onu göğsüne yakınlaştırmak için ayağa kalktı.
Sin tekrar içine girerken Kat nefes alamadı. Onu iterken onu duvara sabitledi. Tüm vücudu yandı ve şehveti onu acıktırdı. Onu yakın tutarak dişlerini boynuna sapladı. O kadar zayıftı ki ayakta durmak için elinden gelen tek şey buydu.
Nasıl enerjisi kaldığını bilmiyordu. Ama kendi salıverilmesi onu götürdüğü için kulağına homurdanması uzun sürmedi.
Doyumsuzsun, diye soludu onu serbest bırakırken.
“Ben doğurganlık tanrısıydım, unuttun mu? Biz böyle olma eğilimindeyiz.”
O güldü. "Kadınların sana neden taptığını kesinlikle anlayabiliyorum."
Yanağına nazik bir öpücük kondurdu. "Ama bunun kafana girmesine izin verme."
"Merak etme. Seni bundan daha iyi tanıyorum. Eminim her an beni küçültebilirsin.
Kat geri çekilip banyosunu bitirmeden önce onu sıktı.
Duş biter bitmez Sin, Damien, Kish ve iki Charonte'yi odasına çağırdı.
Simi, Kat'i görür görmez ciyakladı. "Ooo, akra-Kat, geri döndün!"
"Ben Simi, sen nasılsın?"
"Gerçekten iyi. Bol bol alışveriş yapıyoruz.” Kat'e her parmağın yeni bir yüzük tuttuğunu göstermek için ellerini uzattı. "Burada, kumarhanede dükkanlar olduğunu biliyor muydunuz?
Xirena ve Simi, bizler gibi iblisler gibi alışveriş yapıyorlar."
Kish alay etti. "Evet. Odaları bir depoya benziyor.”
Simi saçını omzunun üzerinden attı. "Ve depoları severim. İçlerinde çok güzel şeyler var.”
"Bu yüzden onları Container Store'un Web sitesiyle tanıştırdım." Kish göz kırptı.
"Ooo," diye cıvıldadı Simi, "biz de buna bayılıyoruz. Simi'nin QVC'sini ve kıvılcımlarını tutacak çok sayıda kutuları var."
Sin boğazını temizledi. "Evet, sözünü kesmek istemem ama iblis kıyafetlerini stoklamaktan daha büyük bir krizle karşı karşıyayız." Kat'e döndü. "Onlara yer altı düzenini göster."
Kat, güçlerini havada mağara diyagramını çizmek için kullandı. "Xypher'e göre Kessar burada uyuyor." Bir koridorda bir X işaretledi. "Buradaki diğer iblislerle mahkeme kuruyor ve strateji planlıyor." Uyku odasına en uzak

koridordu. "Dimmeler buraya döndü." Kessar'ın uyuduğu yerden oldukça uzakta yuvarlak bir odaya benziyordu.
“Şimdi sorun şu ki, tüm gallu'yu Dimme bölgesine taşımayı ve onlara kurban olarak kırk insanı orada bulundurmayı planlıyor. Dimme insanları yerken, aralarında bir ittifak önermeyi planlıyor. Dimme ittifakı kabul ederse, onlar ve gallu birleşik bir güç olarak bizim için geliyorlar.”
Damien kaşlarını çattı. "Ya reddederlerse?"
"Tüm galuların dışarı çıkması için yüzeye büyük bir delik açmalarına izin vermeyi ve ardından onlar mağarayı terk etmeden önce Dimme'yi öldürmeyi planlıyor."
Kish, Damien'ın kaşlarını çattı. "Kessar bunu yapabilir mi?"
Bilmiyorum, dedi Kat içini çekerek. "Tablet, Simi veya Xirena'da çalışmıyor."
Sin'e baktı. "Bir Sümer iblisi üzerinde işe yarar mı?"
Omuz silkti. "Bunu bilecek tek kişiler Anu ya da Enlil ve onlar öldü."
"Bu bizim için yararlı değil," dedi Damien alaycı bir şekilde.
Kish sıkıntılı bir nefes verdi. "Bu piçleri yerin dibine sokamaz mıyız?"
Sin alay etti. "Nükleer testler onları serbest bırakmaya başladı. Onların türü için anne sütü.”
"Ama onları yakabilirsen...?"
“Yakmak ayrı bir süreç. Bomba ile aynı değil. Farklı moleküler bir şey veya başka. Ben bir eski doğurganlık tanrısıyım, bilim adamı değil. Tek bildiğim nükleer bombaların çalışmadığı ama ateşin işe yaradığı."
Kish, "O zaman biri biraz napalm alsın," dedi.
Kat onu görmezden geldi. "Soru? Neden kendilerini dünyaya yerleştirmediler?
Cidden. Küçük gruplar halinde dışarı çıkabiliyorlarsa, neden şimdiye kadar yüzeye yuva yapmadılar?”
"Onlar sahip." Sin, konuşurken diyagramını incelemek için onun şemasına yaklaştı. "Acheron ve ben onları ne zaman bulsak peşlerinden gidiyorduk. Kessar, orada koruması olduğu için yer altında kaldı. Kendi topraklarında daha güçlüler, mağaralar onlar için bu hale geldi.”
"Ayrıca rakamlarda güvenlik var," diye ekledi Damien. “Bölgelerini terk ettikten hemen sonra öldürüldükleri için burada kontrol altındalar. Mağaralarda...”
Sin, "Savaşacak binlerce kişi var," diye ekledi. "Orada Dimme'nin peşine düşmek bile intihardır."
Kat güldü. "Kim sonsuza kadar yaşamak ister?"
Kish elini kaldırdı. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum.
Sin ona kaşlarını çattı. "O zaman neden beni bu kadar sık rahatsız ediyorsun?"
"Benim türümde intihar eğilimleri mi var?"
Kat, Sin'in diğer tarafına bakarken onların şakalaşmalarını görmezden geldi. "Kytara'nın dediği gibi, değil mi? Bir orduya ihtiyacımız var.”

Sin başını salladı. "Evet, şey, biraz eksiğiz. Kara Avcılar, birbirlerini zayıflatmadan savaşmak için birleşemezler. Yunan tanrıları daha az umursayamadı ve umursayanlar öldü. Biz hariç."
Damien başını salladı. "Ve büyük olasılıkla iyi bir amaç uğruna öleceğiz."
"Evet," dedi Sin yavaşça. "Kessar bütün hafta beni rüyalarımda hırpaladı ve ben bundan yoruldum. İhtiyacımız olan şey bir mucize."
Kish hemen ekledi, "Ya da en azından benim ölümümle bitmeyen bir plan."

* * *

Kessar, Xypher'ı zincirlerle tahtından uzaklaştırırken homurdandı.

Xypher kısıtlamalarına karşı savaştı. Bedensel bir formda değildi. İblis onu nasıl yakalamayı başarmıştı, hiçbir fikri yoktu. Ama bundan hoşlanmadı ve eğer kurtulursa, piç uzuvunu parçalayacaktı. Bakışlarını karşılamayı reddeden Zakar'a baktı.
Rüya tanrısı onu satmayı başarmış mıydı? Onu özgür bırakmaya çalıştığı için hak ettiği buydu. Öğrenmeden önce daha kaç kez birinin ona ihanet etmesine izin verecekti?
İnsanlar her zaman sadece kendileri için pisliklerdi. Diğer herkes lanet olsun.
Zakar, Kessar'ın onu bulabilmesinin tek yoluydu. Onu görmesine izin verdiği tek kişi Zakar'dı. Ona yardım etmeye çalıştığın için çok fazla.
Dişi bir iblis onu yakaladı ve dişlerini uyluğuna sapladı. Xypher acı içinde tısladı.
Onu devirmeye çalıştı ama Kessar ona ulaşamasın diye ellerindeki zinciri geri çekti.
Kanını yere tükürürken şaşkınlıkla geri çekildi. "Tadı doğru değil."
"Ben hayatta değilim kaltak. Kanım daha kalın çünkü vücudumda bir insanınki gibi pompalanmıyor."
Kessar onun kaburgalarına tekme attı. "Fen dersi için teşekkür ederim."
Dişi eliyle kanlı dudaklarını sildi. "Onun bize ne faydası var? Öldür onu."
Kessar onu bir böcekmiş gibi inceledi. "Öldüyse, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum."
Xypher parmağını ona doğru salladı. "Dahi için bir puan."
Bu sefer Kessar sırtına sert bir tekme attı. Xypher, ölümden sonra acının yasaklanmasını dileyerek homurdandı. Ama ne oluyor? Buna alışmıştı.
"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Günah adına casusluk mu?"
"Sin de kim?"
Kessar onu tekrar tekmeledi - ah, o piç kurusunun gırtlağını parçalamaktan zevk alacaktı.
Utangaç olma. Casusluk yapmak için buradasın ve burada çıkarı olan tek kişi Sin."
"Doğru değil," dedi Xypher yavaşça. "Tam göz gezdiriyordum ki burada bir sürü kızgın insan olduğunu fark ettim. Bir Skotos, sözgelimi tek başınıza uzun süre yaşayabilir."

Kessar onun üzerine eğildi ve eğildiğinde Xypher neye ihtiyacı olduğunu gördü. Tablet madalyonu.
Altın, yuvarlak ve parlak, güzel bir şeydi.
Kessar niyetini tahmin edemeden onu yakaladı ve iblisin boğazından kurtardı ve ona tekme attı. Xypher ondan uzaklaştı.
diye bağırdı Kessar, zinciri tutarken yüzü değişti.
Xypher, Kessar'ın onu ele geçirdiğinden emindi. Ama iblis ona uzandığında, geri savruldu.
Zakar onu yakaladı ve tahta doğru çekti. "Sin'e Değneğin evde olduğunu söyle.
O anlayacaktır."
Xypher'in bildiği bir sonraki şey, Zeus, Apollon, Artemis ve Ares tapınakları arasındaki avluda, Olympus'ta olduğuydu. "Ne..."
Son birkaç saniyeyi zihninden geçirip tek makul sonuca vardığında hareket etmedi.
Zakar, hayatını kurtarmak ve Sin'e bir mesaj iletmek için az önce kendini ölüme mahkum etmişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sin bara yaslanıp haritayı sessizce incelerken, Kat ve Damien karşısındaki bir deftere notlar aldı. Bunu herkes ölmeden halletmenin bir yolu olmalıydı. Ama bunu düşünebilmişse lanet olsun.

Duruma nasıl bakarsa baksın, bu bir kan banyosu olacaktı. Bunu hissedebiliyordu. Tasarladığı her senaryo, her plan onların yenilmesiyle sonuçlandı.

Onun kaçırdığı bir şey olmalıydı…

Aklına yeni bir düşünce gelince Sin başını kaldırdı. Kaşlarını çatarak haritaya baktı ve neyi gözden kaçırdığını fark edince haritaya yaklaştı.

"Kilit nerede?"

Kat başını defterinden kaldırdı. "Hangi kilit?"

"Dimme'yi kafeslerinde tutmak için sıfırlamam gereken kart. Geçen sefer onu sıfırlayan Zakar'dı. Yakınlarında bir zincirde olmalı ama ben göremiyorum.”

Diyagramı onunla birlikte incelemek için ayağa kalktı. "Nasıl görünürdü?"

"Sümer."

Ona eğlenmeyen bir bakış attı. "Görmüyorum."

"Bu gerçekten kötü bir şey" dedi. "Kilit yoksa, onları durdurmak da yoktur."

Gözleri genişledi.

Arkasında yeni bir varlık hisseden Sin'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Savaşmaya hazır bir şekilde etrafında döndü, ancak orada, yıpranmaktan çok daha kötü görünen Düş Avcısı Xypher'i buldu. "Sana ne oldu?"

Xypher homurdandı. “Yine bir kum torbasıyla karıştırıldı. Ama ne olur, alıştım." Diyagramla onları birleştirirken dudaklarındaki kanı sildi.

"Ağabeyin az önce beni tehlikeden kurtarmak için kendini ölüme teslim etti."

Sin'in midesi bulandı. "Ne?"

Onayladı. "Onu hemen oradan çıkarmalıyız. Kessar, onu Dimme'ye bir kurban olarak kullanmayı planlıyor - tabi Kessar beni serbest bıraktığı için onu öldürmezse."

Sin bu konuda ne kadar kötü hissetse de, kardeşinin tamamen din değiştirmediğini bilmek içinin bir yanı rahatlamıştı. Hala doğru olanı yapmaya çalışıyordu.

"Zakar ayrıca sana Rod'un evde olduğunu söylememi istedi. Umarım bu senin için anlamlıdır çünkü bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Sin başını sallarken kaşlarını çattı. Onun da hiçbir fikri yoktu.

En azından ilk değil. "Bir saniye... Çubuk." Etrafında döndü ve yatak odasına yöneldi. Kat'i arkasında hissedebiliyordu ama dolabına gidip kasayı açarken onu görmezden geldi.

Kil kaplarından birkaç eski parşömen çıkardı, sonra onları yaymak için yatağına yöneldi.

Kat yüzünü buruşturdu. "Ne yapıyorsun?"
"Sümerce okuyabilir misin?"
"Uzun zaman oldu ama eskiden yapardım."
Ona bir parşömen uzattı. "Zaman Çubuğu ile ilgili her şeyi arıyoruz."
Homurdandı. "Zaman Çubuğu, Terkedilmiş Ay, Kader Tableti... siz Sümerliler hokey terimlerini gerçekten sevdiniz, ha?"
Ona komik bir bakış attı. "İsimlerini vermeden önce tam olarak fikrimi sormadılar."
"Güzel, çünkü eğer öyle olsaydı senin zekanla ilgili tahminim ciddi şekilde yaralanırdı."
Şakacı bir şekilde ona doğru eğildi ve onu yanlara doğru dürttü. Gülümsediğini gizleyerek çenesini masasına doğru salladı. "Kıçını kaldır ve ben seni Zaman Çubuğumla dövmeden önce okumaya başla."
Ona şakacı bir bakış attı. "Seninle beni dövmekten çok daha iyi şeyler düşünebilirim bebeğim."
Sin acı verici bir ses çıkardı. "Aman Tanrım, gerçekten kötü bir cezalandırmaya dönüştük. boyun eğiyorum. IQ puanlarım zarar görmeden beni kurtarın."
"Pekala, eğlenceli vampir. Parşömeni buraya alıp tek başıma oynayacağım."
"Eğlence vampiri mi? Bu nedir?"
"Bu, hayattaki tüm eğlenceyi emmek olur."
Sin başını salladı. "Bir şeyler için en ilginç terimlere sahipsin."
"Evet, ama dikkat et, benimki çok yıldızlarla anılan Zaman Çubuğu'nun aksine yaratıcı."
Onu görmezden gelerek ilk parşömeni yaydı ve okumaya başladı.
Xypher geldi ve aramaya katıldı. Hiçbir ipucu olmadan satır satır okurken zaman geçiyor gibiydi. Sin, halkının ne kadar uzun soluklu ve sıkıcı olabileceğini unutmuştu.
Kahretsin, iyi bir editörün Gılgamış'ın hikayesiyle neler yapabileceğini bir düşünün...
Xypher yatağın yanından geri çekildiğinde, vazgeçmek üzereydi.
"Buldum." Onlara Çubuğun bir görüntüsünü göstermek için parşömeni kaldırdı. Eğri bir bıçağı olan bir hançere benziyordu.
Sin parşömeni aldı ve inceledi. Bunu yüzyıllar önce gördüğünü ancak belli belirsiz hatırlıyordu. "Şimdi soru şu, onu hangi eve koydu?"
Xypher omuz silkti. "Bileceğini söyledi."
Ve o anda yaptı. Gerçekten dahiceydi ve Zakar'ın kastetmiş olabileceği tek yer orasıydı. "Ishtar'ın mezarı."
Kat'in yüzü soldu. "Ne?"
Sin, parşömeni bir kenara bıraktı, oraya tekrar gitmek zorunda kalacağı düşüncesiyle kendini kötü hissetti. "Tek güvenli yer orası. Hiçbir galu oraya gitmeyi düşünmez ve o gizlidir - en meraklı arkeologlar bile onu bulamaz. Zakar geçen sefer Dimme'yi kilitledikten sonra Çubuğu oraya saklamış olmalı. Mantıklı olan tek yer orası." Gitmek niyetiyle bir adım geri çekildi.
Bekle, dedi Kat onun elini tutarak. "Seninle gidiyorum."

Kafasını salladı. "Kat..."
Ona attığı sert, kararlı bakış ona hem dokundu hem de içini ısıttı. "Orada yalnız olmana gerek yok."
Tamamen haklı olmasaydı tartışırdı. Orası onsuz olmak isteyeceği son yerdi ve bunu biliyordu. "Teşekkür ederim." Parmaklarını onunkilere kenetledi. Adam onları Sahra'nın en ücra köşesine, sürekli değişen kumların gizlediği ve içinde ne olduğunu ölümlü gözlerin görmesine asla izin vermeyen bir büyüyle korunan gizli bir mağaraya göndermeden önce başını ona doğru eğdi.
Sin, kızını gömdüğü yer burasıydı ve İştar, burada asla kendine bulamadığı huzurlu bir uykuda uyuyordu. En azından Kat, hayatına girene kadar.
Derin, karanlık bir mağarada göründüklerinde Kat tereddüt etti. Yollarından fırlayan kemirgenlerin ve böceklerin seslerini duyabiliyordu. Dehşete kapılarak kendisine daha fazla yaklaşmamalarını diledi.
Sin elini başının üstünde tuttu ve yollarını aydınlatmak için bir meşale belirdi. Kat, etrafına bakındığında ve onlara doğru koşan ya da onlardan uzaklaşan herhangi bir iğrenç şey görmediğinde anında rahatladı - böceklerden ve kemirgenlerden nefret ederdi.
Ama etrafına baktığında bu yerin güzelliği karşısında büyülendi. Onları çevreleyen duvarlar, çeşmelerde oynayan çocukların ve ormanda koşan geyiklerin kakma sanatıyla kaplıydı. Birine sıçrayan som altından yapılmış ebedi bir çeşme
köşe. Bir tarafına tünemiş bir kuzgun, diğer tarafına ise kendi yansımasını yakalamak için havuza bakan küçük bir kız tünemişti.
"Ne kadar güzel."
Sin yutkundu ve onun içindeki korkunç keder dalgasını hissedebiliyordu. "Ishtar çocukken çeşmelerde ve hayvanlarla oynamayı severdi." Omzunda kelebek olan küçük bir kızın bir eliyle geyik yavrusunu, diğeriyle çakalla beslediği sahnede duraksadı. Elini resmin üzerine kaldırdı ve gözlerindeki yaşları gördü. “Dört yaşındayken onu bir gün öyle buldum. Derin mavi gözleriyle bana baktı ve 'Merak etme baba. Onlara zarar vermeyeceğim.'”
Kat kollarını onun etrafına doladı ve kederi uzanıp kendi gözlerine yaşlar getirirken onu kendine çekti. "Gerçekten senin kızın değil miydi?"
“Benim için önemi yoktu. O her zaman kalbimde benim kızım oldu.”
"Biliyorum."
Bir kolunu onun omzuna koyarken boğazını temizledi. “Gerçek babasının kim olduğundan asla emin olamadım. Ningal söylemiyordu ve avuç avuç sevgilisi vardı. Herhangi biri olabilirdi.
Ama bunu İştar'a karşı asla kullanmamıştı. Ne olursa olsun onu sevmişti ve bu, Kat'in onu daha çok sevmesine neden oldu.
"Ningal'in neden benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum. İşe yaraması için çok uğraştım ama onu hiç memnun edemedim. Sanki sadece beni incitmek istiyor gibiydi.
Kat, içini kötü bir duygu kaplayınca gerildi ve konuşmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. Az önce açıkladığı şey göz önüne alındığında,

Ishtar'ın onun kızı olup olmadığını merak etti. Ona yalan söylemek ve kendi kızının başkasına ait olduğunu söylemek ne kadar zalimce...
Elbette Ningal o kadar acımasız olmamıştı. Ama Kat orada dururken gerçeği kalbinde hissetti. Bu en derin darbe olacaktı ve Kat'in Ningal'in aldığından emin olduğu tek darbe buydu.
Sin ondan uzaklaştı ve dar koridorun sonundaki bir odaya yöneldi. İçeri girer girmez meşaleler odanın her tarafını yaktı. Ateş, oynayan çocukların ve koşan hayvanların görüntülerini oluşturan dans eden gölgeler yarattı.
Kat ihtişam karşısında ağzı açık kaldı. Odanın her yeri altınla kaplıydı. Zümrütler ve elmaslar, çocukların dans ettiği çimleri oluşturmak için duvar boyunca kakmalarla kaplanmıştı ve ortada antik bir tapınak şeklinde bir lahit vardı. Mükemmeldi.
Üstüne, gözleri iki mükemmel safir olan İştar'ın resmi oyulmuştu.
Kat, yüz hatlarında Sin'e olan benzerliği gördü. Ningal konusunda haklıydı ve herhangi birinin bu kadar zalim olabilmesi onu hayrete düşürüyordu. Ningal, onun için en çok şey ifade etmesi gereken kişiye nasıl bu kadar acımasızca saldırabilirdi? Mantığa meydan okudu.
Sin, elini İştar'ın yüzüne koymak için görüntünün önünde durdu. Yüz hatlarındaki ıstırap onu parçaladı. İştar'ın mezarını açma düşüncesi onu paramparça ediyordu.
Kat onu daha fazla acıdan kurtarmak istedi. "Onu aramamı ister misin?"
"Hayır," dedi, sesi kalındı. Yabancıların ona dokunmasından hiç hoşlanmazdı. Aslında çok utangaçtı.” İfadesi ihtiyatlıydı, gözlerini kapattı ve kapağı itti. Hareket etmeden önce hafifçe sallandı. Taşların sürtünme sesi mağarada yankılandı.
Kat ilerledi ve Ishtar'ı görünce nefesi kesildi. O bir tanrıça olduğu için vücudu çürümemişti. Öldüğü günkü kadar mükemmeldi. Gözleri kapalıydı, uyuyor gibiydi ve Kat'in bir yanı onun uyanıp onlara bakmasını bekliyordu. Sin'in de aynı düşünceye sahip olup olmadığını merak etti.
Ishtar, koyu tenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran yakutlarla süslenmiş eteğiyle koyu kırmızı bir elbise içinde toprağa verilmişti. Altından yapılmış eldivenlerle kaplı elleri göğüslerinin üzerinde çaprazlanmıştı ve altlarında Zaman Çubuğu'nu tutuyordu. Bir kuzgun şeklindeki o da altındandı ve taşlarla kaplıydı.
Kat, Sin'e baktı. "O güzel."
"Biliyorum." Oltayı İştar'ın ellerinden çekmek için uzandı. Tenine dokunur dokunmaz, gözlerinin kenarından tek bir yaş süzüldü. "Onu çok özledim." dedi nefes nefese. Yukarı baktı. "Seni böyle görmek istemiyorum Katra. Anlıyor musunuz?"
Duyguları onu boğarken başını salladı. Onu gömmek de istemiyordu. Aynen öyle dostum.
Sana bir şey olursa, kesinlikle en iyi günümü mahveder.
Sin lahiti kapatıp elindeki Asayı sıkıca kavrarken bir daha konuşmadı.
"Anahtar bizde."
"Şimdi kilide ihtiyacımız var."

"Ve bir mucize."

* * *

Kessar, arkasında Neti ile kilidin önünde durdu. Uzun boylu, ince yapılı ve koyu kahverengi giyinmiş olan Neti, onların en iyi din değiştirenlerinden biri olmuştu. Sümer Yeraltı Dünyasının eski baş bekçisi, şimdi onu derin bir inzivada tutan Kessar için çalışıyordu.

"Sen sinsisin, usta."
Doğruydu. O ustaydı ve kurnazdı. Kessar çenesini okşarken güldü. Dimme'yi geride tutacak kilidi Zakar'ın göğsüne gömmüştü. Sin'in dünyayı kurtarmasının tek yolu kendi ikizini öldürmek olacaktır.
İnsanlığı kurtarmak için Zakar'ın kalbini söken Sin'in imajından zevk aldı. Daha iyi olan tek şey, kadınını alıp göğsündeki kilidi tutması olabilirdi. Ancak ölümü bir Charonte ordusunu onları avlamak için serbest bırakabileceğinden, bu intihar olurdu.
Hayır. Bu çok daha iyiydi. Sin'in kendini öldürmesi gibi olurdu, sadece daha kötüsü.
Öne doğru bir adım atan Kessar, yırtılarak açılmış göğsünün acısından ağlayan Zakar'a bakarken başını kaldırdı. Dimme türbesine götüren zincir sırtından sarkıyordu.
Adamın çektiği acıya gülümsedi. "Dün gece öğrendiğim o tuhaf insan ifadesi de ne? Bazen köpeksin, bazen de hidrantsın?" Zakar'a çaktı. "Sanırım bugün hidrant sensin, ha?"
Kessar'a ölümcül bir bakış atmak için cesurca başını kaldırdığında Zakar'ın tüm vücudu titriyordu. "Siktir git."
"Hayır teşekkürler. Kadınları tercih ederim." Zakar üzerine tükürmeye çalışırken eğildi. "Ve siz tanrılar kendinizin çok üstün olduğunu düşünüyorsunuz. Siz de herkes gibi ağlar, tükürür ve merhamet dilenirsiniz. En aşağılık dilenciden daha onurlu değilsin." Yumruğunu Zakar'ın saçlarına geçirdi ve sertçe çekti. "Öldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."
Zakar, üzerine daha fazla acı hücum ederken nefes nefese kaldı ve bu düşünce aslında Kessar'ı çok zorladı.
Kessar geri çekildi. Birkaç dakikalığına bir dişi bulması gerekiyordu. "Neti. Onu iyi koru. Kısa süre sonra onunla oynamak için geri döneceğim."

* * *

Rod parıldamaya başladığında Sin, Kat'la çatı katına yeni dönmüştü. İki saniye sonra, deprem gibi hissettiren bir şey tüm kumarhaneyi salladı.

"Ne...?" diye sordu Damien, birkaç resim yere düşüp paramparça olurken. "Bu daha fazla bomba testi mi?"
Sin, içini kötü bir duygu kaplarken başını salladı. "HAYIR. Bu başka bir şey." Yaptığı şeyi hissedip hissetmediğini görmek için Kat'e baktı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi, sesi endişeyle doluydu. "Ama hoşuma gitmedi."
Kish kendini duvara doğru itti. "Belki de her zaman Vegas'ı vuracağını söyledikleri depremdi."
"Belki..." Ama Çubuk hâlâ parlıyordu ve şimdi ondan düşük seviyeli bir uğultu yayılmaya başlamıştı. "Birşey doğru değil."
Aniden Rod'dan gelen bir ışık Sin'in önündeki alanı aydınlattı. Uzun boylu, siyah saçlı, koyu kahverengi eski bir elbise giymiş bir kadın belirdi. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.…
"Mühür zayıfladı," dedi Sümerce. "Dimme altı mark sonra serbest kalacak. Bu aleti kim tutarsa, mezarını yeniden mühürlemelisiniz.…"
"Altı mark mı?" diye sordu Damien. "Bu ne demek oluyor?"
"İki saat," dedi Kat ve Sin aynı anda.
Kat, Sin'e baktı. "Birkaç haftamız var sanıyordum?"
"Ben de öyle," dedi huysuzca. "Saati hızlandırmak için başka bir şey olmuş olmalı."
Damien'ın yüzünde abartılı bir mutluluk ifadesi vardı. "Bu çok güzel. Zippity-doo-da!
Ne harika bir gün."
Kat derin bir iç çekti. "Bir saldırı planlamak için bu kadar, ha?"
Sin, galluyu kolayca öldürecek olan son kılıcını almaya giderken şemanın içinden geçti. "Elimizden geldiğince herkesi toplamalıyız."
Damien alay etti. "Patron, sıkıcı olmaktan nefret ediyorum ama sanırım toplayabildiğimiz herkes şu anda burada, bu odada."
Sin, Simi, Xirena, Damien, Kat, Kish ve Xypher'e bakmak için durdu. Acınası bir savunma oyuncusu sayısıydı. Ama dünyanın sahip olduğu tek şey buydu. Bu durumda kendimizi ciddi şekilde silahlandırmamız gerekiyor" dedi.
Damien haç çıkardı. "Selam olsun Meryem, lütuf dolu..."
"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Sen Katolik değilsin."
"Evet, ama birden kendimi gerçekten dindar hissettim ve bu iyi bir fikir gibi geldi."
Sin gözlerini devirdi. Simi ve Xirena'ya baktı. "Siz ikiniz bizim tanklarımızsınız." Etrafındaki diğerlerine baktı. "Bunalıp yere düşmemeleri için onları korumamız gerekecek. Onları kaybedersek, bize yardım edebilecek kimsemiz yok."
Kat kaşlarını çattı. "Beklemek. Bir fikrim var.… Devam edin ve herkesi silahlandırın. Hemen döneceğim."
Sin tartışmak için ağzını açtı, ama o konuşamadan, o gitti.

* * *

Kat kendini Olympus'a, annesinin balkonuna fırlattı. Neyse ki, Acheron hala terasta oturuyordu, inanılmaz derecede sıkılmış görünüyordu.

Ona ürpertici bir bakış attı. "Dimme çıktı mı daha?"
Beklenmeyen soru karşısında ağzı açık kaldı. "Nasıl-"

“Titreşimi hissettim. Bu, neredeyse serbest kaldıkları son seferden önce hissettiğim bir duygu.
Ve aklınızdaki soruyu cevaplamak için Artemis'e sormanız gerekecek. O beni kovana kadar buradan ayrılamam.”
Bu berbattı. "Şaka yapıyor olmalısın."
"Ah, Artemis hakkında asla şaka yapmam. Ona burada oturup hiçbir şey yapmayacağıma söz verdim, o yüzden burada hiçbir şey yapmıyorum. Gerçekten uzun boylu, sıkılmış bir bekçi köpeği gibi. Şahsen ben kendimi elektrikli bir çitin üzerine atmayı tercih ederim - sanırım aşağı yukarı aynısı olmayı.
Kat alçak sesle homurdandı. "O nerede?"
"Hâlâ babasıyla."
Başını geriye yasladı ve tavana küfretti. Oraya gitmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Elbette. Sıkı otur, gidip onunla konuşacağım.”
O güldü. "İyi şanlar."
Kat kendini hızla tanrıların eğlenmek için toplandığı Zeus tapınağının ana salonunun dışına fırlattı. Durumu anladığında gölgelerde kaldı. Athena, Afrodit ve Nike ile otururken Apollo, Ares ve Demeter ile sağdaydı. Hades, Persephone ile köşeye sıkışmıştı, Zeus ise Hermes ile gülüyordu. Neyse ki Artemis yalnızdı, iki kulplu bir kadehten içiyordu. Diğer tanrılar eğlenirken, dans ederken ve gülerken müzik havayı doldurdu.
Elinden geldiğince dikkatli ve sessizce hareket eden Kat, Kat'in orada olduğunu fark edince şaşkınlıkla sıçrayan annesine doğru ilerledi.
"Burada ne yapıyorsun?" Artemis tersledi.
"Seninle konuşmam lazım."
Artemis gergin bir şekilde etrafına bakındı. "Bu kötü bir zaman."
Hiçbir fikri yoktu. "Seninle konuşmanın önemini vurgulayamam. Şimdi."
“Katra…”
"Lütfen."
Artemis, kendisini masadan itip onu dışarıdaki bahçelere götürmeden önce ona ters ters baktı. "Ne?"
"Acheron'u serbest bırakmana ihtiyacım var."
Güldü, sonra ayıldı. "Hayır," dedi kararlı bir şekilde.
"Matisera, lütfen. Dimmeler serbest kalmak üzereler ve eğer onu dışarı çıkarabilirsem, daha fazla Charonte toplamaya yardım edebilir ve—”
"Deli misin?" tısladı. "Charonte serbest bırakıldığında ne olduğunu hiç gördün mü? Hayır, yapmadın çünkü hala hayattasın. Bu, piranha dişli çekirgeleri serbest bırakmak gibi ve onları durduracak hiçbir şey yok.”
"Ama Acheron onları kontrol edebilir."
"Ve öldürülebilir, ki bu asla izin vermeyeceğim bir şey."
"Ya ben?"
"İyi olacaksın."
Kat tamamen dehşete düşmüştü ama aynı zamanda kararlıydı. Onun yardımına ihtiyacım var.

Artemis elini salladı. "İnsanları rahat bırakın ve onlar için endişelenmeyin. Her zaman daha fazlasını yapabiliriz.” Ve bununla birlikte döndü ve gitti.
Kat ağzı açık bir şekilde orada duruyordu. Annesinin tüm söylediklerinin bu olduğuna inanamıyordu. Her zaman daha fazlasını yapabiliriz.
Hatta neden şaşırmıştı? Dürüst olmak gerekirse, ne bekliyordu? Annesi aniden uyanıp Rahibe Teresa olacak gibi değildi.
Tiksinen Kat, Sin'in çatı katına geri döndü. Ona beklenti dolu bir bakış attı. Konuşmasını engellemek için elini kaldırdı. "Sorma bile."
"Tipik Artemis tepkisi mi?"
"Sorma dedim." Yüreği ağırdı, adamın yatağına koyduğu silahlara doğru yürüdü ve küçük bir tatar yayı aldı, o anda annesinin nahoş kalbine fırlatmak isterdi.
Odayı parlak bir flaş aydınlattığında daha kaldırmıştı. Kaynağına ateş etmeye hazır bir şekilde döndü.
Ta ki Deimos'u ve Dolophoni'nin diğer on beş üyesini görene kadar. Büyükannesini orada bulduğuna daha fazla şaşıramazdı.
Sin geri çekildi, yüzü şüpheliydi. "Bu nedir?"
"Yedek," dedi Deimos içtenlikle. O karanlık, ölümcül bakışını Kat'e sabitledi. "Artemis'e söylediklerini duydum... ve onun cevabını. Hepimiz o kadar soğuk değiliz.”
Dişilerden biri gülümsedi. "Ayrıca, en iyi yaptığımız şey savaşmak."
Sin elini Deimos'a uzatmadan önce bir saniye düşündü. "Savaşa hoş geldiniz."
Deimos, Sin'in elini sıkmadan önce başını eğdi. Kayıtlara geçsin, bu senden hoşlandığım anlamına gelmez.
"Aynen."
Sin, Kat'ın haritasına mağaranın düzenini göstermek için başladığında, D'Alerian, M'Adoc ve M'Ordant göründü.
Kat, Deimos'la olduğundan daha fazla şaşkına dönmüştü.
"Üç kişilik daha yeriniz var mı?" M'Adoc, Sin'e sordu.
"Tabii," dedi Sin. "Ateş yakmak için her zaman daha fazla yakıt kullanabiliriz."
Kish homurdandı. "Kayıt için, ben iyi yanmam."
Xirena onun saçlarını karıştırdı. "Güven bana insan, hepiniz iyi yanıyorsunuz."
"Doğru," diye ekledi Simi. "Simi çoğu insanı ateşleyebilir ve onları ekstra çıtır çıtır kızartabilir."
Kish içini çekti. "Sevimli."
Onların değiş tokuşunu görmezden gelen Sin, herkesle planları gözden geçirdi. "İyi haber şu ki, kurban edecekleri kadar çok insanı toplamaya vakitleri olmadı. Umarım zamanı hızlandırmak için her ne yaptılarsa, onların haberi yoktur."
Damien yüzünü buruşturdu. "Ya bilerek yaptılarsa?"
"Olumlu olalım, olur mu?" Kat, bir anaokulu öğretmeninin sesiyle, "Hadi hepimiz bundan kurtulacakmışız gibi davranalım," dedi.

Kish sırıttı. Kat ile birlikteyim. Planını beğendim. Çok fazla."
Ona göz kırptıktan sonra. Sin herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırptı. Pekala çocuklar.
Bizden pek hoşlanmadıkları bir partiye gidiyoruz. Herkes ne yaptığını biliyor mu?”
"Hiçbir ipucu yok," dedi Kish mutlu bir şekilde. "Ama sanırım kesin ölüm ve parçalanma tahminim var, ardından hafif bir bağırsak yağmuru ve deri yüzen deri."
"Bay Pozitif olduğun için bu kadar, değil mi?" Damien güldü.
"Gün ışığında kıçını dışarı fırlattıklarında nasıl gülüyorsun görelim."
"Sanırım halledebilirim." Damien öne çıktı ama Sin onu durdurdu.
"Bunu dışarıda bırakmalısın."
Damien ona ters ters baktı. "Saçmalık."
"Hayır," dedi Sin, kararlı bir ses tonuyla. "Kiş haklı. Gün ışığı ve ben bu riski almaya istekli değilim.
Yine de, Damien satılmamıştı. "Yer altında olacağız."
"Ve duvarlarda delikler açacağız. Biri doğru yere vurursa, gün ışığı ve ölü Damien.”
Damien'ın çenesinde bir tik başladı ama sonunda kabul etti. "İyi. Ama kıçına tekmeyi bastıklarında onu kurtarmaya çalıştığımı unutma."
Sin, ekibinin her üyesini incelemeden önce sırtına vurdu. "Keşke hepinize söyleyecek ilham verici bir şeyler bulabilseydim. Seni savaşa göndermek için harika bir konuşma ama etrafa bakınırken-”
Kish, "Tek gördüğüm insanların öleceği," diye feryat etti.
Kat güldü. “Hemen hemen. Ama kontrol etmemiz gerekirse, alabildiğimiz kadar çok alalım.” Sin'in yanına gitti ve elini ellerinin arasına aldı. "Yalnız değilsin bebeğim."
Elini sıktı. “Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. İnsanlık seni bilmiyor olabilir ama minnettar olduklarını biliyorum. Şimdi gidip şeytanın kıçını tekmeleyelim.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir saldırı planlamak başka bir şeydi, ama onu uygulamak tamamen farklı bir konuydu.

Onlar dağılıp mezarın olduğu odaya doğru yola çıkmadan önce Kat onları durdurdu. "Hızlı bir keşif yapacağım. Bakalım mührün kırıldığını ve bizi beklediklerini biliyorlar mı?”

Sin onun elini tam bir dakika tuttu. Gözlerinde kalbinin her bir parçasıyla ona baktı, orada onun görmesi için parlıyordu. "Yaralanmaya cesaret etme."

Kat şakacı bir şekilde sırıttı. "Böyle konuşmaya devam edersen benden gerçekten hoşlandığını düşüneceğim."

"Seni seviyorum Katra ve seni gömmek istemiyorum."

Bu sözleri söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Bunları bu kadar çok tanığın önünde söylemiş olması...

Hiçbir şey ona daha fazla dokunmamıştı. "Endişelenme, sen daha beni ıskalayamadan sana eziyet etmek için döneceğim."

Olsan iyi olur. Sensiz, gerçekten bir ego geliştirmeyi başarabilirim - tanrılar korusun. Hızla onu öptü, sonra gönderdi.

Kat, görünmeyen ve duyulmayan dolambaçlı mağaralarda süzülmek için Gölge formuna dönüştü. Gittiği her yerde çok fazla aktivite yok gibiydi. İblisler güçlerini hiç topluyor gibi görünmüyorlardı.

"İnsanları toplamaya ne zaman başlamalıyız?"

Hemen önündeki bir odadan gelen keskin, kadınsı bir sesle donup kaldı. Dikkatlice yaklaştı ve etrafına bakınarak Kessar'la ateşin önünde oturan bir kadını gördü.

Hafta sonu, dedi Kessar. "Daha önce burada olmalarına gerek yok. Onların mızmızlanmalarını ve ağlamalarını dinlemekten nefret ediyorum. Mewling, zavallı yaratıklar.

Kat baş döndürücü bir heyecan hissetti. Mührün kırıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu... Oh, bu iyiydi. Son olarak, hepsi için biraz şans.

Gülümseyerek bir adım geri attı.

Ve sert bir şeye çarptı.

Kat'ın kalbi, uzanıp bir kola dokunduğunda atmayı bıraktı. Lütfen bizden biri olun, lütfen bizden biri olun... Xypher'ı veya diğerlerinden birini bulmayı umarak yavaşça döndü.

değildi.

Ona Şükran Günü büfesindeki kızarmış hindi gibi bakan uzun boylu bir erkek iblisti. Onu görmemeliydi ama yine de bir şekilde gördü.

Kessar! Aramızda bir casus var.” Ona uzandı.

Kat anında ortadan kayboldu ve Sin ile diğerlerinin yanına döndü. "Bir problemimiz var Houston.

Bir iblis beni fark etti ve yardım istiyor.”

Günah lanetlendi.

"Ama," diye hemen ekledi, "iyi haber şu ki, zamanlayıcının hızlandığını bilmiyorlar."

Deimos, Sin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Şansımız varsa, Kat'in yalnız olduğunu düşünecekler."
Sin başını salladı. "Burada kaç kişinin, hatta daha fazlasının olduğunu öğrenmelerini engellemek için ayrılmamız gerekiyor." Hizmetçisine doğru döndü. "Kish, Simi ve Xirena ile kal ve beni ve Kat'i takip et. Saati durdurmak için mezara gidiyoruz."
"İblisleri oyalayacağız," dedi Deimos. "Ve her türlü cehennemi yükseltin."
"Teşekkür ederim."
Deimos başını Sin'e eğdi. "Hepimiz hazır mıyız?" Yaklaşan dövüşten zevk alıyor gibi görünen kardeşlerine baktı. Kan donduran bir savaş çığlığı atarak, o ve Dolophoni'nin geri kalanı mağaralardan koştu.
Tanrılara şükürler olsun ki onca gürültüyle karlı bir dağın zirvesinde değillerdi. Mutlaka çığ düşecekti.
M'Adoc parmağını kulağına dayadı ve onlar gözden kaybolana kadar bekledi. Dramatiklerinden ve desibel seviyesinden nefret ediyorum.
Sonra o, D'Alerian ve M'Ordant çok daha yavaş bir hızla peşlerinden gittiler.
Kat etrafına bakındı. "Xypher nerede?"
"Sana göz kulak olmaya gitti."
"Onu görmedim."
"Çünkü ben de kendi keşiflerimi yapıyordum."
Solgun göründüğünü görmek için döndüler.
"Nereye gittin?" diye sordu.
Zakar. Saatin neden ilerlediğini biliyorum ve bundan hiç hoşlanmayacaksın. Kilidi göğsüne gömmüşler."
Sin bu haberler karşısında midesi bulandı. "Dalga geçiyorsun."
Kafasını salladı. "Sanırım kilidi çalıştıran büyü ne olursa olsun..."
"Hızlanmasına neden oldu. Zakar yarı iblis ve tanrıdır. Kombinasyon buna sebep olmuş olmalı."
Xypher başını salladı.
Kat, zavallı Zakar'ı ve onun içinde olması gereken acıyı düşününce kıvrandı.
"Kilidi kapatabilir miyiz?"
"Bakabilirsin ama sanmıyorum."
Sin'in yüzü sert, soğuk ve öfkeliydi. "Kessar, kardeşinin ölümü için bana para ödüyor."
"Hayır," dedi Xypher kalın bir sesle, "Bana yardım ettiği için Zakar'a para ödüyor. Kanlı piç."
Kat, onun bunu atlattığını bilmesine rağmen, onu rahatlatmak için elini Sin'in koluna koydu.
Basit bir dokunuş, içinde olması gereken acıyı nasıl hafifletebilirdi?
"Bizi ona götür," dedi düzensiz bir şekilde.
Xypher yaptı.
Sin, kardeşini Dimme'nin bulunduğu mezarın yanında diz çökmüş görünce yüzünün solgunlaştığını hissetti. Üzerinde sadece bir kot pantolon olan Zakar, elleri zincirlenmiş bir halde taşa yığılmıştı.
Kardeşinin yanına koştu. "Zakar mı?"

Sin'in bakışlarıyla karşılaşan Zakar'ın yüzü acıyla buruştu. Sempatik ıstırap Sin'i parçaladı. Kardeşini bundan kurtarmak için her şeyini verirdi.
"Ne yaptıklarını anladın mı?" diye sordu.
"Evet."
Zakar'ın altın rengi gözleri onu delip geçti. "Öyleyse beni öldür ve durdur."
Sin başını salladı. Böyle bir şey yapmasına imkan yoktu. "Seni öldüremem. Sen benim kardeşim sin."
"Öldür beni Sin," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Ben kurtarılmaya değmezim. Acıma son ver."
"HAYIR."
Zor nefes alan Zakar, Kat'e baktı. "Söyle ona Katra. Tartışacak vaktimiz yok. İblisler zaten diğerleriyle savaşıyor ve birazdan burada olacaklar. Onları duyabiliyorum. Ona beni öldürmesini ve tahliyeyi durdurmasını söyle."
Kat tereddüt etti. Sin'e kendi ikizini öldürmesini nasıl söyleyebilirdi? Bu, zalimliğin en kötüsü olurdu -kesinlikle Kessar'ın planı buydu.
Ona zarar vermek Sin'i öldürür. Sahip olduğu tüm güçler arasında, neden onu durdurmak için bir tane olmasın...
Aklına bir fikir gelince Kat duraksadı. "Beklemek. Bir planım var." Kilidin göğsüne nasıl gömüldüğünü incelemek için Zakar'a gitti. Görüntüsü onu utandırdı. Kessar, durumu olabildiğince acı verici hale getirmek için elinden geleni yapmıştı.
Safrasını bastırmaya çalışarak Sin'in umut dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Simi kilidi çıkarabilir ve ben de yarayı anında iyileştirebilirim."
"Emin misin?"
Başını salladı. "Kesinlikle."
Sin, Zakar'ın başını ellerinin arasına aldı. "Sana inanıyorum kardeşim. Benimle kal ve bu işi halledelim."
Simi ona doğru ilerlerken Zakar'ın gözleri umutla doldu. Zinciri sırtından aldı. "Bu seni çok üzecek. Bunun için üzgünüm." Sonra onu serbest bıraktı.
Zakar, Sin'in kollarına düşmeden önce yankılanan bir çığlık attı. Ağzından ve sırtından kan aktı.
Her ikisine de acıyan Kat, Zakar'ı Sin'den aldı ve ona yaslanmasına izin verdi. Onu yakaladım. Git kilidi sıfırla."
Sin ona uzanır uzanmaz elini Zakar'ın sırtına koydu ve onu iyileştirmek için gözlerini kapattı. Onu canlandırması uzun sürmeyecekti, yoksa çok geç olacaktı.
Sin, Çubuğu yerleştiremeden kilit elinden fırladı.
Kat, güçlerinin de işe yaramadığını anlayınca küfretti. Zakar iyileşmiyordu. İçini bir korku duygusu kapladı. Bu doğru değildi.
Ve o anda ne olduğunu anladı.
Kessar.
Arkasını döndüğünde onun elinde kilitle kapıda durduğunu gördü. "Bu kadar kolay kazanabileceğini gerçekten düşünmedin, değil mi? İblislerime saldırmaları için komplocularını göndereceğini ve benim seni nerede bulacağımı bilemeyeceğimi mi? Utanç."

Sin ona doğru koştu ama Kessar ona dokunmadan onu yere serdi. Xypher'ın saldırmaya çalıştığı şeyin aynısını yaptı. "Kader Tableti bende ve senin hiçbir gücün yok."
"Saçmalık," diye hırladı Xypher. "Onu senden çaldım." Cebinden bir madalyon çıkardı.
Kessar, bileğinden sarkan küçük, birbirinin aynısı bir madalyonu göstermek için kolunu kaldırırken güldü. "Gerçekten bu kadar aptal olacağımı mı düşünüyorsun? Onu gerçekten almış olsaydın, geri almak için seni doğruca Olimpos'un koridorlarına kadar kovalardım. Dediğim gibi, artık hiçbir gücünüz yok."
Xirena alay etti. Benimkini aldım.
"Ve Simi'de onunki var."
Ama ona doğru ilerleyemeden, Kessar geri adım attı ve onları odaya kapattı. Sürünen taşın sesi etraflarında yankılandı ve yankılanan bir çarpma sesiyle kapandı. Kat kapıya koştu ama bu, bir filin bile hareket ettirebileceği sağlam bir taş parçasıydı.
Ve kıpırdamıyordu. Kahretsin!
Kat tiksintiyle nefes verdi. "Buna inanamıyorum. Rod diğer taraftayken biz burada Dimme ile kapana kısıldık." Sin'e döndü. "Güçlerimizin geri gelmesine ne kadar var?"
Sin hissettiği kadar hasta görünüyordu. "Geçen sefere göre birkaç saat."
"Tatlım," dedi alayla, "ve sürtüklerin uyanmasına ne kadar var?"
"İkiden az."
Bay Rogers'ın sesini taklit etti. "Sikildi diyebilir misiniz, erkekler ve kızlar? Evet, yapabileceğini düşündüm."
Sin, Zakar'ın yanına giderken onu görmezden geldi. Kardeşini kendisine çekip karanlıkta sessizce tutarken çenesinde bir kas çalıştı.
Kat onun için ağlamak istedi. Kalbi ağırlaştı, yanında durmak için hareket etti ve nazikçe omuzlarını ovuşturdu. "Çok üzgünüm Sinem. Böyle olacağını bilmiyordum."
"Biliyorum."
Ama hiçbir şeyi değiştirmedi. Zakar hala ölüydü ve kapana kısılmışlardı. O kardeşini tutarken Kat onu tutmak için dizlerinin üzerine çöktü.
Akra-Kat mı?
Simi'nin çağrısı üzerine döndü. "Evet tatlım?"
"Simi, Akri'nin gelip durumu iyileştirmesini sağlayacak."
Bu kadar kolay olmasını ne kadar çok isterdi. Ama babası da onlar kadar tuzağa düşmüştü. "Bunu zaten denedim."
Kish bir dakika Simi'yi inceledi. "Neden Çubuk'u alıp bize geri getirmeleri için iblisleri göndermiyoruz?"
Xypher, "Dışarıdaki çok sayıda iblis karşısında tek başlarına duramazlar," dedi. "Binlere karşı iki kişi. Bu bir katliam olurdu."
"Akri'yi alacağım." Simi ortadan kayboldu.
Sin tek kelime konuşmadı. Sadece kardeşini tuttu ve sanki kalbi de yerinden sökülmüş gibi görünüyordu.

* * *

"Karamsarlığını anlamıyorum."

Ash, Artemis'in kanepesinin önünde dururken ona dik dik bakarken gözlerini devirdi. "Karamsar değilim, Artie. Genelde ne zaman yanında olsan sinirleniyorum. Bu senin için yeni bir şey değil.”
Cevap veremeden Simi belirdi.
Artemis dudağını büktü. "Ah, halıyı ıslatmadan önce onu şakağımdan çıkar."
Kilimin yok, diye hatırlattı Ash, onun Simi'ye saldırmasından hoşlanmamıştı.
"Kat o zaman."
Simi, Artemis'e tısladı.
Ash tanrıçayı görmezden geldi ve Simi'ye döndü. "Hey bebeğim, neye ihtiyacın var?"
"Akra-Kat'ın başı dertte, akri. Şeytanlar onu yakaladı ve hiçbir gücü yok. Gerçekten acımasız iblislerin onu yemesine izin verecekler.”
Artemis ayağa kalktı ve öne çıktı, yüzü bembeyazdı. "Gücü yok derken ne demek istiyorsun?"
“Bir tanrının tüm güçlerini emen bu madalyonu aldılar ve akra-Kat'ta kullandılar. Şimdi onu öldürecekler.”
Ash hareket edemeden Artemis ortadan kayboldu. Bir an sonra yeniden ortaya çıktı. "Benimle gelmen gerekebilir."
"Sence?" Günah onu parçalara ayırırdı. Ancak Ash'in harekete geçmeden önce Artemis'in sözlü onayına ihtiyacı vardı. "Beni sözümden mi caydırıyorsun?"
"Evet, şimdi kızımı korumama yardım et!"

* * *

Kat, üzerine bir gölge düştüğünde yukarı baktı. Acheron'u görünce kalbi durdu. "Sen buradasın."

Başparmağıyla omzunun üzerinden Artemis'i işaret etti. "Bir ayının yavrusu için endişelenmesi gibisi yoktur." Zakar'ı Sin'in kollarında görünce kaşlarını çattı.
Sin, Ash ve Artemis'i görünce kardeşini yere yatırdı, ama hakkını vererek tanrıçaya saldırmadı.
"Ne oldu?" diye sordu.
Kat cevap vermeden önce yutkundu. "Kessar onu öldürdü. Onu iyileştirecektim ama güçlerim gitti.”
Ash, Sin'in acı dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Merak etme Sinan. Yeterince kaybettin. Bunun sana bir daha olduğunu görmeyeceğim." Cesedin yanında diz çöken Ash, elini Zakar'ın göğsünün üzerine koydu. İki kalp atışı sonra, Zakar bedeni ele geçirildiğinde nefesi kesildi. Öksürerek ileri atıldı.
Sin'in yüzündeki rahatlama somuttu. "Teşekkürler Acheron."
Ash mağaranın geri kalanını içine çekmeden önce başını eğdi.

"Dimme'yi durdurabilir misin?" diye sordu Kat umutla.
Ash her şeyi düşünürken yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Rod'u kontrol etmiyorum. Atlantisli değil. Onları sadece Sin veya Zakar durdurabilir."
Sin, kardeşinin ayağa kalkmasına yardım etti. Zakar biraz nefes almakta zorlanıyor gibiydi ama hayattaydı ve önemli olan da buydu. Ve aldığı her nefeste sanki daha da güçleniyordu.
Sin, Ash'in bakışlarıyla buluştu. "Güçlerimize ihtiyacımız var."
Ash, Artemis'e döndü.
Adamlara boş gözlerle baktı. "Ne?"
Ash'in ona olan kızgınlığı barizden daha fazlaydı. "Kat bir Sifondur. Zayıf olsa bile, güçleri alabilir. Birimiz onunla paylaşmak zorunda kalacak, diğerimiz de Kessar'dan Çubuk'u alıp buraya geri dönmek zorunda kalacak."
Artemis yüzünü buruşturdu. "O iblise dokunmuyorum. O iğrenç."
"O zaman Kat ile birkaç gücü paylaşmak zorunda kalacaksın... ve Sin."
Artemis'in dumanı tüttü. Onu tanıyan herkes, tanrıçanın hiçbir şeyi paylaşmaktan hoşlanmadığını bilirdi.
"İyi. Ama Çubuğu alamazsan onu kim koruyacak?"
"Simi... ve güven bana, başarısız olmayacağım."
Kat kendinden o kadar emin değildi. "Ya sen Rod'u almadan önce Kessar güçlerini alırsa?"
Ash buruk bir şekilde gülümsedi. "Tablet'in tüm güçlerimi almamasını umuyorum. Hâlâ biraz hasar verecek kadar suyum olmalı."
Kat bunların hiçbirinden hoşlanmadı. "Umut? Umut etmenin zamanı değil."
Ash ona göz kırptı. "Umut için mükemmel bir zaman. Durum ne kadar vahimse, ona o kadar çok ihtiyacınız var."
Sin homurdandı. "Bir şeylerin ters gideceğini biliyorsun."
"Muhtemelen." Ash'in gümüş rengi gözleri bu düşünceden zevk almış gibi parlıyordu. "Her zaman öyledir."
Artemis kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu planı sevmiyorum. Güçlerimin içimde kaldığı bir yer istiyorum."
"Başka bir plan yok ve düşünmek için gerçekten yeterli zaman yok." Ash çenesini sallayarak mezarı işaret etti. "Apollymi ile müzakere ederken onlarla olduğundan daha iyi zaman geçireceksin. Onları zapt edebilecek tek kişi Sin ve bunu yapmak için güçlerini geri alması gerekiyor."
Kat annesine en iyi somurtkanlığını yaptı. "Lütfen... sana ihtiyacımız var. Sana ihtiyacım var."
Artemis isteksizce elini Kat'a uzattı.
Kat annesine gülümsedi, bir kez olsun mantıklı davrandığı için minnettardı. "Teşekkür ederim."
"Minnettar olsan iyi olur." Artemis her birine düşmanca bir bakış attı. "Hepiniz."
Kat ona dokunmaya çalıştığında Sin o kadar uyumlu değildi. "Bunu tersine çevirmeyeceğinden ve Artemis'e vermek için kalan küçük güçlerimi almadığından emin misin?"

Onun korkusunu fazlasıyla anlamıştı. Buna rağmen, bunun için onunla alay etmekten kendini alamadı. "Sanırım bana güvenmek zorundasın, ha?"
Günah tereddüt etti. Şimdi içten içe ona dokunmaktan korkuyordu. Kat onu öldürebilir. Sadece fiziksel olarak değil, ona ihanet ederse...
Geri dönüşü olmayacaktı ve asla iyileşemeyeceğini biliyordu. Artık daha önce hiç olmadığı kadar savunmasızdı. Yüzyıllar boyunca ihanet oradaydı ve onun kapıya koşmasını istediler.
Ama ona baktığında, kalbi onu bir daha asla incitmeyeceğine gerçekten inandı. Kasten değil.
Ya şimdi ya da asla....
Elini avucunun içine alıp ona ihanet etmesini beklerken kalbi göğsünde gümbürdüyordu.
Kat gözlerini kapattı ve zayıflayan güçlerini çağırdı. Yüzyıllar önce Sin'den aldıklarını bulmak için annesinin güçlerini sıralarken içinden geçen küçük elektrik yükünü hissetti. Onları bulduğunda, sırtından Sin'e akmalarına izin verdi.
Artemis geri çekildi. "Beni çok zayıflatıyorsun."
Sin, Kat'in ona ihanet etmediğini anlayınca donakaldı... daha da önemlisi, binlerce yıldır hissetmediği güçleri vardı. Ve çok iyi hissettirdi.
Kat aldığı her şeyi ona geri vermişti. Her şey. Tanrısının tüm gücünü geri almıştı. Elini dudaklarına götürerek parmak boğumlarını öptü.
"Hey!" Acheron tersledi. "O ağzı kafana bağlı tutmak istiyorsan, teniyle arasına biraz mesafe koymanı öneririm."
Sin geri çekilirken güldü. "Üzgünüm." Ash'e döndü. "Savaşmaya hazırım."
"İyi. Hadi yapalım."

* * *

Ash, o ve Sin kılığına giren Zakar dövüşe doğru ilerlerken, kanın vücudunda pompalandığını hissedebiliyordu. Havada yoğun bir kan kokusu vardı ve kafasına kadar sızmıştı. Ne olacağını tahmin ederek dudaklarını yaladı.

İçindeki kana susamışlık, kokladığı şeyin tadına bakmak için yalvarırken vahşiydi. İçinde yaşayan, özellikle savaşta tasması sonsuza kadar zor olan bir canavardı. Beslenmeye can atıyordu, ona en son beslenmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini hatırlatıyordu. Bu göreve çıkmadan önce Artemis'ten küçük bir ısırık almalıydı.
Ama artık çok geçti.
Ana mağara odasına girdi. Dolophoni hala ayaktaydı... en azından ikisi hariç hepsi yerde yatıyordu. M'Adoc bir köşedeydi, bir kılıç darbesiyle iki iblisi ortadan kaldırıyordu.
Ash, bir iblis ona saldırmadan ve D'Alerian onu öldürmeden önce D'Alerian'ın bakışlarıyla buluştu.
İki iblis saldırmak için harekete geçti. Ash'in kesici dişleri, vücudu savaş moduna girerken büyüdü. Kendisine ulaşan ilk iblisi bir eliyle boğazından

yakaladı ve yere çarptı, sonra diğerini yakalamak için döndü. İçindeki canavar, iblisin boğazını parçalamak istedi. Ama daha insancıl bir ölümü seçti. Gözlerinin arasına bir ok attı.
"Kessar!" diye bağırdı.
Acheron'u orada görünce iblisin yüzündeki mizah inanamamaya dönüştü. Bileğindeki madalyona uzanıp kaldırdı ve Sümerce ilahiler söyledi.
Ash, derisinin maviye döndüğünü hissedince güldü. "O kadim büyünün benim üzerimde işe yarayacağını sana düşündüren ne?"
Yine de, Kessar ilahiler söyledi.
Ash madalyona uzandı ve onu yakarken lanet okudu. Diğer panteonların amblemlerinin ona pek uymadığını unutmuştu. Önemli olduğundan değil. Başa çıkabileceği tek şey acıydı. Elini Tabletin üzerine kapatarak, avucunda ve parmaklarında yanan tabletin yakıcı ıstırabına karşı dişlerini gıcırdattı. Gücünün bir kısmını ondan alıyordu. Ama yine de hasar verecek kadar gücü kalmıştı.
Tableti kaparak Zakar'a fırlattı, ardından sendeleyen Kessar'a kafa attı. Kessar kendini toparlayıp doğrulurken pis bir kahkaha attı.
Ash'in içini kötü bir his kapladı. "Neye gülüyorsun?"
İblis, kulağına fısıldamak için Ash'e yaslanmadan önce doğruldu. "Zekar'ı geri getirip üzerinde senin kanın olan Levhi ona vermekle, Dimme'nin mezarını açtın. Tebrikler Apostolos. Sen Telikos'un habercisisin… dünyanın sonu."

YİRMİ BÖLÜM

Mezarın gümbürtüsü Kat'in içinden bir elektrik akımı gibi geçti. O ve Artemis sendeleyerek, etraflarındaki duvarlar bile titrerken gözleri mümkün olduğunca geniş olan Kish'e geri döndüler. Ses yükselirken tavanın parçaları sallandı ve düştü.

Yüzündeki korkularının onayını görmek için Sin'in bakışlarıyla buluştu.

Kat gergin bir şekilde güldü. "Lütfen bana mağarada biraz hazımsızlık olduğunu söyle."

Ama tekrar gümbürdediğinde ve mezarın içinden delici bir çığlık duyduğunda gerçeği anladı.

Dimme çıkıyordu.

Kat, taştaki bir çatlakta beliren kıpırdayan kadın parmaklarını görünce savaşmaya hazır bir şekilde gerildi. Açıklığı iterek büyütmeye çalışan uzun, siyah tırnakları vardı.

"Geri çekilin," diye çıkıştı Sin hepsine.

"Güçsüzüm," dedi Artemis. "Birine verdiğimden beri bir iblisle savaşamam..."

Kat'e dik dik baktı - "güçlerimi geçici olarak ödünç aldım. En azından geçici olsa iyi olur.... "

Kat başını salladı. Evet, Sin'e güçlerini geri vermişti ve birazını kendisine almıştı ama annesininkini asla alamazdı. Zaman zaman aynı fikirde olmayabilirler ama günün sonunda annesini her şeyden çok seviyordu.

Sin, Artemis'e anlamlı bir bakış atarken gülümsedi. “Sanırım onlara fedakarlığımızı bulduk.”

"Ah kaka," dedi Simi huysuzca, "düve-tanrıçanın ölmesine izin veremeyiz. Ondan yiyemezse Akri de ölecek.” Gözleri alev alev, kendini Artemis ile mezar arasına koydu.

"Hadi Xirena, Simi'ye kaltak-tanrıçayı koruması için yardım etmelisin."

Xirena, kız kardeşinin yanında bir pozisyon almadan önce tiksinti dolu bir hırıltı çıkardı.

Kish, Artemis'in yanında durmak için hareket etti. "Yenmek istemeyen bir insan için en güvenli yer burası gibi görünüyor."

Xypher, Sin ve Kat'ın arasında durmak için geldiğinde Artemis alaycı bir tavırla onu tırmıkladı.

Herhangi bir oyun planı var mı? Xypher, Sin'e sordu.

"Ölme."

"Beğendim. Basit, cesur. İmkansız. Benim için çalışıyor."

Kat onun alaycılığına güldü. "Ne hakkında sızlanıyorsun, Xypher? Sen Çoktan ölüsün."

O güldü. "Biliyorsun, bir kez olsun, ben olmak güzel."

Kat sadece statüsünü paylaşmayı diledi. Sin'e baktı. "Bunların nasıl öldürüleceğine dair bir tavsiyen var mı?"

“Bir değil. Geçen sefer onları tuzağa düşürmek üçümüzün işiydi... tuzağa düşürmek, öldürmek değil çünkü bunu nasıl yapacağımızı asla çözemedik. Onlar pis herifler.”
Harika. Biriyle tanışmak için sabırsızlanıyordu.
Birdenbire arkalarında bir şey çarptı. Kat, Acheron'un Zakar ve grubun geri kalanıyla birlikte odaya girdiğini görmek için döndü.
Ash, Deimos'a, "Kapıyı arkamızdan mühürle," diye emretti.
Kish onlara kaşlarını çattı. "Hmm, tartışmak gibi olmasın ama onu açmak için savaşmamız gerekmedi mi?"
Dişi bir Dolophonos ona kötü bir bakış attı. "Pekala, kapıyı açık bırakıp tüm iblislerin içeri girmesine izin vermek istiyorsan..."
Kapatın lütfen.
Sırıttı. "Bir şekilde kabul edeceğini düşündüm."
Deimos ve ikiz kardeşi Phobos kapıyı kapatan kayaya yaslandılar. Onlar da diğerleri gibi kan içindeydiler ve nefes nefeseydiler.
"Pekala," dedi M'Adoc, alnındaki morarmış kanı silerken. "En azından bunlardan sadece yedi tane var."
Sin, "Diğerlerinden yaklaşık yirmi kat daha kötü ve daha güçlüler," diye ekledi.
"Aman Tanrım," dedi Kat heyecanla, "nasıl da eşitleniyor." Oyunların bittiğine karar vererek kollarını esnetti ve Zakar öne çıkarken ellerindeki bıçakları gösterdi. Sin, İştar'ın mezarından aldıkları Asayı ona verdi.
"Simi," dedi Ash sertçe. "Artemis'i Olimpos'a götür."
Simi sinirlendiğine dair bir ses çıkardı. "Keşke bir gün onu yememe izin verseydin."
“Simi…”
"Gidiyorum, gidiyorum," diye homurdandı itaat etmeden önce.
Sin, Ash'e iğrenç bir bakış attı. "Bunu yapmak zorunda mıydın?"
Ash omuz silkti. “Dimme'yi unut. Eğer ölürse, benimle gerçek halimde dövüşmek zorunda kalacaksın.
Buna hazır mısın?”
"Bugün değil. Biraz yıpranmış durumdayım.”
Onları görmezden gelen Zakar, Çubuğu kilide soktu. Onu yeniden mühürlemeye çalıştığında Çubuk paramparça oldu. "Sanırım çok bekledik. Bir daha kapanmayacak.”
Kat, çatlağı iten Dimme parmaklarına baktı. "Uyanıklar ve sürekli olarak taşı parçalıyorlar."
"Bir Dimme'yi ne öldürür?" diye sordu.
Mezardan koyu yeşil bir parıltı fışkırırken hepsi birbirine baktı. Dışarıdaki gallu iblisleri şimdi kapıyı yumruklayarak kırmaya çalışıyorlardı. Dimme daha yüksek sesle bağırıyor, daha fazla taş kırıyordu.
Birisi yenilmez olan bir şeyi nasıl öldürdü? Soru, başı dönene kadar Kat'in kafasında dönüp durdu. Mezara dönüp baktığında aklına yeni bir düşünce geldi.

Kat, Sin'e döndü. "Bence yanlış soruyu soruyoruz. Onları öldürmeyi unut. Geçen sefer onları nasıl tuzağa düşürdün?”
"Üç Sümer tanrısı ve bir ilahi."
Kish içini çekti. "Üç kişiden sadece birine sahip olmamız çok kötü."
"Hayır," dedi Ash. “Üçte üçümüz var. Zakar, Sin ve Katra.”
Sin, Ash'in ne demek istediğini anlayınca donakaldı. Harikaydı. Kat'in hayatını kurtararak tüm dünyayı kurtarmış olabilir. "Kan değişimi."
Ash başını salladı. "Kat artık sizinle Sümer kanını paylaşıyor. Üçüncü tanrı olarak işlev görebilir.
Sin, Kat'in umut dolu bakışlarıyla karşılaşınca gülümsedi. Zakar'a baktı ve ilk kez gerçekten hayatta kalabileceklerini hissetti. "Onları nasıl kilitlediğimizi hatırlıyor musun?"
"Evet, ama Çubuk kırıldı. Anahtar olarak kullanmak için başka bir şeye ihtiyacımız var.”
"Sfora işe yarayacak mı?" Kat, Sin'e sordu. "Zaman içinde ileri ve geri hareket edebilir."
Emin değildi ama denemeye değerdi. "Bence olacak. Tek yapabileceğimiz denemek.”
Kat kolyesini çıkardı ve Sin'e uzattı. "Ne yapmamız gerekiyor?"
Zakar'a sforayı teslim ettikten sonra, Sin onu mezarın ortasına yerleştirirken kendisi en sağa, Zakar da en sola hareket etti.
Konumlarını alır almaz Sin, Sümerce ilahiler söylemeye başladı. “Ben, bu dünyadaki iblislerin rehberiyim.
“Bizi yaratan ve doğuran güçleri çağırıyoruz.
“Şimdi ve daha önce burada olan her şeye.
“Özümüzle koruyor ve gözetliyoruz.
“Başkalarının hayatlarına veriyoruz.
"Yaşayanları sonsuza dek koruyacağız." Zakar ona katılmadan önce Sin bu sözleri iki kez söyledi.
Kat nefesini tuttu ve Dimme'nin elinin deliğinden daha fazla kaymasını izlerken odaklanmaya ve Sümerce kelimeleri öğrenmeye çalıştı. Kessar ve ordusunun gümbürtüleri, o ilahilerine katılırken daha da yüksek sesle yankılandı.
Her an, ikisi birden olmasa da bir iblis grubu onlarla birlikte odaya girmek üzereydi.
Sfora parlak kırmızıya döndü.
"Zakar!" Kessar'ın sesi odada çınladı. "Dimme'yi serbest bırakın!"
Zakar şarkı söylerken duraksadı.
"Benimle kal kardeşim," dedi Sin, sesi ürkütücü derecede sakindi.
Yine de Kessar, Zakar'a onlara yardım etmesi için bağırdı.
Zakar sforayı tutan elini indirdi. Dimme gülerken sesi zayıfladı.
Kat, Sin'e baktı.
"Hareket etme," diye uyardı onu. "İşe yaraması için olduğumuz yerde kalmalıyız."

Kessar, Dimme'yi serbest bırakmasını emretmeye devam ederken, Zakar şimdi daha derin nefes alıyordu.
"Artık beni kontrol etmene izin vermeyeceğim," dedi dişlerinin arasından. Özgürlüğü için mücadele ederken alnında boncuk boncuk terler vardı. "Ben senin değilim. Kardeşime ihanet etmeyeceğim. Tekrar olmasın."
Hadi, Zakar, diye fısıldadı sessizce. Bizi hayal kırıklığına uğratma.
Her şeyden çok, kendini başarısızlığa uğratmaması için dua etti.
Ama izlerken, iblisin onu ele geçirmek için büyüdüğünü gördü ve bu onu korkuttu. Onu almaktan bir adım ötedeydi.
Ash, göz kırpamayacağı kadar hızlı hareket ederek Zakar'ın arkasında durdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı.
Birden Zakar'ın gözleri bembeyaz oldu. Elini sfora ile kaldırdı ve yenilenen şevkle yeniden ilahi söylemeye başladı. Kat neler olup bittiğini öğrenmek için çaresizdi ama kendi ilahisini bozmaya cesaret edemedi.
Odanın içinde şiddetli bir rüzgar esti. O kadar güçlüydü ki Dolophoni birbirine giriyordu. Xirena kanatlarını içeri soktu. Kat'in saçları yüzünün etrafında dalgalandı.
Sanki yere çakılmış gibi hissediyordu ve saçını ve kıyafetlerini çekerken onu yerinden oynatamıyordu. Dimmeler özgürlük için çırpınıyor, çığlıkları ilahilere karışıyordu.
Gallu kapıdan içeri girerken odayı daha fazla ışık kapladı.
"Saldırı!" diye bağırdı Deimos, onlara saldırmak için koşarak. Gallu gruplarına saldırırken Kat, Zakar ve Sin Dimme'yi geri sürmeye devam ederken tam bir kaos çıktı.
Bir Dimme kaçmadan hemen önce sfora daha da parlaklaştı.
Kat, kafasına doğru uçarken eğilmek zorunda kaldı ama yerini korudu.
"Bırak," dedi Sin. “Sadece ilahi söylemeye devam et. Mezarı diğerlerinin üzerine mühürleyin, sonra onunla ilgileniriz.”
Diğerleri neredeyse onun üzerinde dövüşürken bile Kat odaklanmaya devam etti. Mezarın nihayet kendi kendine kapanmaya başlamasını izledi. Dimme çığlıkları nihayet susturulmadan önce zaman yavaşlamış gibiydi.
Ter içinde kalan Zakar, sforayı kilide bastırdı ve yere düşmeden önce mühürledi.
Kat, Kessar'ı göz ucuyla görene kadar ona gitmek üzereydi. Gözünü bile kırpmasına fırsat vermeden, Dolophoni'den birini yana çevirdi ve Sin'in üzerine atılarak onu tam kalbinden sırtından bıçakladı.
Korkuyla izlerken nefes alamıyordu. "HAYIR!" ağladı.
Kessar pis pis güldü.
Dizlerinin üzerine çökmeden önce Sin'in gözleri bir an büyüdü. İşte o zaman Kessar'ın Sin'in halkı tarafından dövülmüş kılıcını aldığını anladı. Gallu'yu öldürebilecek tek şeydi ve aynı zamanda Sin'i de öldürebilirdi.…
Görüşü öfkeyle bulandı, ellerinden bir tanrı okuyla Kessar'ı patlattı. Ve sonra onu yere sabitleyene kadar ona bir başkasıyla vurdu. Ona o kadar odaklanmıştı ki, arkasından koşup onu yere deviren diğer iblisi ıskaladı. Kat ayağa fırladı ve en yeni saldırganına saldırdı. Elinde bir hançer gösterdi ve

iblis için hamle yaptı. Kaçtı, sonra onu ısırmaya çalıştı. Kat ayaklarını altından çıkardı, sonra hançerini gözlerinin arasına sapladı.
Onu da öldürmesi için Kessar'ı arayarak ayağa kalktı... Ne yazık ki onu görmedi. Ama Sin'in kendi kanından oluşan bir havuzda kıvrandığını gördü. Dehşete kapılarak ona koştu. "Günah?"
Onu kollarının arasına alırken titriyordu. "Seni yakaladım bebeğim," diye fısıldadı, elini onun yarasına koyarak. Kat yarasını iyileştirmeye çalışırken fısıldadı. Ama kapanmıyordu. Bu nasıl olabildi? "Anlamıyorum…."
"Bu bir Sümer silahı," dedi Ash yanlarında diz çökerken. "Tanrılarını öldürmek için tasarlanmış biri."
Ona baktı ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. O yalvardı. "Onu iyileştir lütfen. Her şeyi yaparım."
"Yapamam Katra. Bundan değil."
"O ölemez. anlamıyor musun Lütfen... lütfen, baba, ona yardım et.
Ash'in ses tonundaki umutsuz sevgiyi duyunca kalbi kırıldı. Kat, Sin'i korumak için her şeyi yapmaya hazırdı. Hayatında Artemis için böyle hissettiği bir zamanı hatırladı. Ve bu aşk ona sırtını dönmüş ve hayatını mahvetmişti. Onu paramparça ve boş bırakmıştı. Kayıp ve Lanetli.
Kat'e Sin'i kurtarması için bilgi verebilirdi ama Sin Artemis gibi olup onun acı çekmesine neden olur muydu? Zamanda bu ana bakıp kendi geçmişini yaptığı gibi lanetler miydi? Daha sonra, tüm dünyasının sevdiği tek dünya olduğu ve Sin'i kendisine yakın tutmaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bu çaresiz an için kendinden nefret mi edecekti?
Özgür iradeye müdahale etmeyin. Sin'i istiyordu. Onun için bir fedakarlık yapmayı seçmesini kim engelleyecekti?
Kül kontrollü kader. Ama insan kalbi, doğru ya da yanlış, kendi kendisinin efendisiydi. İyi ya da kötü.
Dişlerini sıkarken içinde korku, ıstırap ve aşk savaşıyordu. O ne yapmalı? Kızını olabilecek ya da olmayabilecek bir gelecekten korumak mı yoksa ona en çok istediği şeyi vermek mi?
Ama sonunda, başka seçeneği olmadığını biliyordu. Karar ona aitti, onun değil. Hayat, yapılan bir dizi seçim ve ardından gelen sonuçlardan ibaretti. Lütfen bunun onu incitmesine izin verme. Benim aşkıma pişman olduğum gibi onun da aşkına pişman olmasına izin verme. Lütfen
…
Derin bir nefes alarak konuştu. Ona güçlerini ver Kat.
Kaşlarını çattı. "Ne? Kendimi iyileştirme gücüm yok."
"Biliyorum. Ama senin güçlerin Atlantis ve Yunan panteonlarından. Sümer değiller. Bu güçler kılıç bıçağını etkisiz hale getirecek. Onu kurtaracak. Güven bana. Ama güçlerini kalıcı olarak vermen gerekecek."
Kat bu sözleri duyduğunda nefes alamadı. Güçlerinden asla mahrum kalmamıştı…
onu savunmasız bırakacaktı. Hassas.
"Yapma Kat," dedi Sin, yarasının acısıyla dişleri takırdayarak. "Benim için kendini zayıflatma."

Bu sözler onun inancını pekiştirdi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, eğildi ve onu öptü. Ve bunu yaparken, derinlerdeki güçlerini topladı ve vücudunu doldurmaları için onu terk etmelerine izin verdi.
Sin'in kafası, onun nazik dudaklarının verdiği his ve içini aniden dolduran güçle dalgalandı. Her görüntü ve ses güçlendirildiği için orada nefes alamadan yattı. Kat'in güçlü olduğunu biliyordu ama güçlerinin büyüklüğü onu çok etkiledi.
Nelerden vazgeçmişti…
Onun için.
Hiç bu kadar çok gücü kötüye kullanmamış ya da onunla kimseyi incitmemiş olması. Akıllara durgunluk veriyordu ve onu daha çok sevmesini sağlıyordu.
Ona bakmak için geri çekildi.
Sin, ona hayretle bakarken yüzünü ellerinin arasına aldı. O gerçekten de şimdiye kadar karşılaştığı en güzel ruhtu. "Seni seviyorum Kat."
Gözleri yaramazlıkla parıldadı. "Biliyorum."
Canlanan Sin kendini yukarı itti. Kat sağında, Ash solunda duruyordu. Ayağa kalktıkları anda iblisler geri çekildiler. Kaybolabilenlerin hepsi ortadan kayboldu.
"Hadi ama," diye alay etti Sin. "Sizi korkaklar."
Ama şimdi onlardan hiçbir iz yoktu.
Yoldaşları yaralı ya da ölü iblislerin işini bitirirken Deimos elini yanağına sildi. "Dimme'nin nereye gittiğini gören oldu mu?"
Kimsenin cevabı yoktu. Birer birer, onun ayrıldığını kimsenin görmediğini kabul etmek zorunda kaldılar.
Deimos derin bir nefes verdi. "Pekala, bu berbat, ha?"
Kish alay etti. "Durduğum yerden değil. Eğer yaşadıysak, çok güzel bir gün."
Xypher başını salladı. "Bir anlamı var. Odada şu anda ölü olan tek kişiye güvenin."
Sin, ayakta durmasına rağmen hala titreyen ve terleyen Zakar'ın yanına taşındı.
"İblis hâlâ içimde," diye fısıldadı.
"Biliyorum." Sin, kardeşini kendisine çekti. "Ve kazanmasına izin vermeyeceğiz."
Kat hasara baktı. Her yerde iblis bedenleri vardı. Yaralanan Dolofoniler yaralarını dağlıyordu. Savaşlarını bu mağarayla sınırlayabildikleri için minnettardı.
Ama bir dahaki sefere bunu başarabilecekler miydi? "Bir Dimme dünyanın sonunu getirebilir mi?"
Sin, Zakar'dan geri adım attı. "Yedi kadar kolay değil. Ayrıca, fark edilmesi kolay olmalı. Herhangi bir sosyal becerisi olmayacak ve karnı aç."
Kat onun haklı olduğunu umdu. "Saldırdıklarında ısırdıklarını dönüştürüyorlar mı?"
Sin başını salladı. "HAYIR. Sadece öldürürler."
"Eh, bu da bir şey, sanırım."

M'Adoc, Sin'e seslenmek için öne çıktı. "Rüyalarda devriye gezeceğiz, galunun ortaya çıkmasını bekleyeceğiz."
Ash, "Ve Kara Avcıları, Chthonialıları ve Toprak Sahiplerini onlara dikkat etmeleri konusunda uyaracağım," dedi.
Kat bu katliam karşısında içini çekti. "Sanırım yapabileceğimiz tek şey bu. Bu ve yaralarımızı temizle.
"Evet," dedi Kish, "ama az önce dünyayı kurtardık. Bu konuda kendinizi iyi hissetmeniz gerekiyor."
Günah kabul etti. "Evet. Ama Kessar'ı, ekibini ve Dimme'yi bulup bu tehdidi tamamen ortadan kaldırdığımızda kendimi çok daha iyi hissedeceğim."
"İnan bana," dedi Kat ona yaslanarak, "hepimiz daha iyi hissedeceğiz."
Sin, Ash'le konuşmadan önce parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. "Yerlerini bulabilir misin?"
"HAYIR. Radarımın dışındalar. Onlara karşı sahip olduğumuz en iyi savunma sizsiniz."
Sin, hiç düşünmeden kolunu Kat'e doladı. Bunu yapar yapmaz Ash'in uyarı bakışını gördü.
Ash yavaşça onlara yaklaşırken kollarını kavuşturdu. "Onu incitirsen, tanrı olsun ya da olmasın, kıçını tekmeleyeceğim."
Günah güldü. "Merak etme. Ona bir şey olmasına izin vermeden önce ölürdüm."
"Bunu hatırlarsan, uzun ve acısız bir hayatın olur."
Kat, içinde her ikisine karşı da sevgi kabarırken gülümsedi.
Rüya Avcıları ve Dolophoni birer birer ayrıldı.
"Xypher?" O da gitmeye hazırlanırken Kat seslendi.
ona doğru döndü.
"Özgürlüğünü geri almak için hemen Hades ile konuşacağım."
Xypher dudağını büktü. "Bir aydır insan. bekleyemem." Ama o tiksintili ses tonuna gömülerek, altında yatan umut ve beklentiyi duydu.
Onlara bir selam vererek ortadan kayboldu.
Ash elini Xirena'ya uzattı. "Kalosis'e dönmeye hazır mısın?"
Hiç öyle miyim? İnsan dünyasında benim için çok fazla insan var, biraz yiyebilsem fena olmaz. Haliyle, bu şekilde alay edilmek çok zalimce. Alışveriş odama geri dönmeme izin verin."
Ash durakladı. "Elimden geldiğince sizinle görüşeceğim çocuklar. Bu arada, beni nerede bulacağını biliyorsun."
Sin, Zakar'a döndü. "Hadi kardeşim. Hadi eve gidelim."
Zakar başını salladı. "Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."
Sin kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"
"Bilmiyorum. Dünya değişti… ve ben de değiştim. İçindeki yerimi yeniden bulmam gerekiyor.
Merak etme. İrtibatta olacağım."
Kat, kardeşi ortadan kaybolurken Sin'in içindeki hüznü hissetti.
"Söylediklerini kastetmişti. Zarar vermek niyetinde değil."

"Biliyorum. Onun böyle ayrıldığını görmek çok zor.” Başını onunkine yasladı. "Umarım ihtiyacı olanı bulur."
Kat, sforayı almak için yanından ayrılmadan önce onun kaburgalarına hafifçe vurdu. Parmaklarını etrafına kapattı. O kadar küçük ve önemsiz görünüyordu ki, yine de dünyanın yok oluşunu engellemişti. “Eh, biz bu krizi önledik. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”
Kish gölgelerden çıktı. "Merhaba çocuklar artık eve gidebilir miyiz?"
Sin onun elini tuttu. "Evet, eve gidiyoruz."

* * *

Kessar, halkından geriye kalanları izlerken geri çekildi. Bugün korkunç bir darbe yemişlerdi. Ama yenilmediler. Bu zor bir durum olsa da, hala umut vardı.

Ve Hope, onu bundan daha kötü zamanlarda da görmüştü.
Halkını yaralarını sarmaya ve evlerini kurmaya bırakarak, tam da böyle bir durumda kullanmak üzere buldukları yeni mağaralarda dolaştı.
Ama dürüst olmak gerekirse, saklanmaktan bıkmıştı. Dışarı çıkacaklarsa, bir müttefike ihtiyaçları olacak. Kimin onun kadar öfkeli ve kana susamış olduğuna güvenebilecekleri biri.
İnsanlardan en az onun kadar nefret eden biri...
Kessar mağaranın en alt kısmında dururken, kafasında eski bir atasözü canlandı. Düşmanımın düşmanı dostumdur.
Yere bir daire çizerek içini bir ejderha resmiyle doldurdu... Bir zamanlar onların düşmanı olan lanetli bir ırkın eski bir sembolü.
Savaş çok garip yatak arkadaşları edindi.
"Strykerius!" diye bağırdı, evinden farklı türde bir iblis çağırarak.
Daireden kalın bir duman çıkarak Kessar'ın yüzyıllardır görmediği bir adamın görüntüsünü oluşturdu. Uzun boylu ve kaslı, kısa siyah saçları ve Kessar'ınkiyle fazlasıyla eşleşen iğrenç bir tavrı vardı.
Stryker ona soğuk bir küçümsemeyle baktı. "Öldüğünü sanmıştım."
Kessar, Stryker'a parlak kırmızı gözlerini göstermek için güneş gözlüklerini çıkarmadan önce güldü.
"Yaşıyorum... ve konuşmamız gerek."

SON SÖZ

Bir ay sonra.

Yatakta birbirlerine dolanmış halde yatarken Kat, Sin'e daha da sokuldu. Onun sert kaslarını çıplak vücudunda hissetmekten daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Yapabilseydi, sonsuzluğu burada geçirirdi.

Ama neredeyse on dört saattir yataktaydılar ve er ya da geç kumarhanedeki işleriyle ilgilenmek için kalkmaları gerekecekti... ve gallu için devriye gezme işiyle.

Dimme'nin yerini hâlâ bulamamışlardı. Ama şimdiye kadar, iblis bir öfke patlaması yaşamamıştı. Kat bunun iyi olup olmadığından emin değildi. Yalnız Dimme'nin ister istemez insanları öldürmediği için memnundu, ama hayatta kalmak için birini öldürüyor olmalı. Ve onlar onu bulana kadar bunu yapmaya devam edecekti.

İçini çekerek Sin'in cep telefonunun tekrar çaldığını duydu. "Damien," dedi zil sesini tanıyarak.

"Muhtemelen." Sin onunla burun ovmak için yuvarlandı.

Vücudunu onun etrafına sardı ve onun üzerinde harika bir hisle inledi. "Cevap vermeyecek misin?"

"Sonunda. Öncelikle yapmak istediğim bir şey var."

Ona pis bir sırıtış verdi. "Bunu zaten yaptığını sanıyordum."

Sanki onu yiyip bitirebilirmiş gibi ona bakarken altın rengi gözleri onunkilere yandı. "Henüz değil." Dudaklarını onunkilere bastırdı.

Kat, güçlerin elektrik dalgalanmasının ondan tekrar kendisine geçtiğini hissedene kadar onun tadına iç çekti. Geri çekilmeye çalıştı ama Sin, eski gücünün her zerresini hissedene kadar onu yakınında tuttu.

Ancak o zaman onu serbest bıraktı. Bakışları, sanki ona zarar vermiş olmasından korkarcasına onun yüzünü ve vücudunu taradı. "İşe yaradı mı? Bütün güçlerin geri geldi mi?"

Başını salladı.

Rahatlamış bir nefes verdi. "İyi. Onları bana verdiğinden beri bunu nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Tüm bu gücü kontrol etmenin kolay olmadığını biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Yanağını eliyle kavradı. "Genç bir kadınken yanlışlıkla belli bir Sümerliyi böyle tükettim ve onu neredeyse öldürüyordum."

"Seninle yapmaktan korktuğum şey buydu. Seni üzmek istemedim ama eski haline dönmeni istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü senin bu yönünü seviyorum ve senden hiçbir şey almak istemiyorum. Ben sadece senin hayatını benimkini yaptığın kadar harika yapmak istiyorum."

Onun sözleriyle içini sıcaklık doldurdu. "Yani sanırım bu, Artemis'e geri dönmek için tüm görevlerinden vazgeçtiğin anlamına geliyor, ha?"

Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. Sadece bir şeyler planlarken böyle görünüyordu. "Hayır, tamamen değil."

"Ne demek istiyorsun?"
Dudaklarını ısırmadan önce omuz silkti. "Onu öldürmekten daha iyi bir intikam şekli buldum."
"Ve bu?"
Bakışlarını ona kilitlerken gözleri sıcak bir şekilde parlıyordu. "Ona büyükanne olacağını söylediğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."
Kat güldü. O kesinlikle kötüydü ama onun hakkında en çok sevdiği şey buydu. "O zaman giyin tatlım, gidip gününü güzelleştirelim."

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
ŞEYTANLAR DA AĞLAR
Telif Hakkı © 2007, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Acheron telif hakkı © 2008, Sherrilyn Kenyon'dan alıntı.
Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-312-94686-4
EAN: 978-0-312-94686-9
St. Martin's Press ciltli baskı / Ağustos 2007
St. Martin's Paperbacks baskısı / Nisan 2008
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429917421
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
GECE GECE AÇILIŞINDA
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
özveri
önsöz
Birinci bölüm
İkinci bölüm
Üçüncü bölüm
Bölüm dört
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

sonsöz

Sherrilyn Kenyon'dan Özel Bir Tatil Sözü
Tatil Buluşmaları
telif hakkı

Görev çağrısının ötesine geçtiği için Monique'e. Sen mutlak en iyisisin! Ve sana en çok ihtiyacım olduğu anda yanımda olan tüm arkadaşlarıma. RBL'lere asla bitmeyen bağlılıkları ve destekleri için.

En çok da senin için okuyucu. Benimle bu yolculuğa çıktığın için teşekkür ederim.

Öfkeliyi yenmenin yolu yumuşaklıkla, kötüyü iyilikle, cimriyi cömertlikle ve yalancıyı doğrulukla yenmenin yolu.
—Bir Hint atasözü

Kulağa hoş geliyor, değil mi? Keşke insanlar ve hayat bu kadar kolay olsaydı. İnan bana, aç bir aslanı evcilleştirmek için arkadaşça bir bisküviden fazlası gerekir. Ve biri incinene kadar hepsi eğlence ve oyun. O zaman bu savaş.
—Savitar, Chthonian tanrısı

GİRİŞ

Dolor sonunda çağrı zilinin çaldığını hissettiğinde gülümsedi. Sayısız yüzyıllardır uyuyordu - başka bir insanın onu uyandıracak kadar testis geliştirmesini beklemeye lanetlenmişti. Rüya tanrıçası Leta'dan onu bu kadere hapsetme yeteneklerinden dolayı nasıl da nefret ediyordu. Onu sıradan bir ölümlünün kucak köpeği yapmak için.

Şimdi orospu ödeyecekti.

Ama önce, onun üzerinde geçici bir güce sahip olan bu zavallı ölümlüyle uğraşması gerekecekti.

Başını geriye yaslayarak, çağırıcısının önünde bir hayalet olarak belirene kadar bilinçli tarafının karanlıkta yolculuk etmesine izin verdi.

"Görmek! Sana işe yarayacağını söylemiştim!”

Dolor, boncuk mavisi gözleri, gözlükleri ve yorucu flüoresan ışıklarının altında parıldayan kel bir kafa derisi olan küçük, yuvarlak erkeğe kaşlarını çattı. Sarı saçları kafasına yakın kesilmiş, daha uzun boylu bir insanın yanında duruyordu. Yeşil gözleri çılgınlık ve öfkeyle vahşiydi.

Ve o yeşil gözler şüpheyle Dolor'a kısıldı. "Sen kimsin?"

Dolor bu aptalca soruya homurdandı. "Beni sen çağırdın. bilmiyor musun?”

Daha kısa boylu olan adam, işaret parmağıyla gözlüğünü tekrar burnuna ittiğinde insan ağzı açık kaldı. Uzun boylu adama baktığında gıdısı dalgalandı. Bak, sana söyledim, Donnie.

Büyü ve yüzük kitabı tıpkı Mark'ın söylediği gibi çalıştı. Sana Mark'ın tüm o tuhaf okült şeyler konusunda bir dahi olduğunu söylemiştim. Daha önce hiç yanılmamıştı. Şimdi acı tanrısına kimi cezalandırmak istediğini söyle, o cezalandırsın.”

"Bir bedel karşılığında," diye ekledi Dolor, onu durgunluktan kurtarmak için kitabından satırları okuyup bağlama yüzüğünü takmaktan daha fazlası olduğunu hatırlatarak. Şu anda, güçlerinin çoğu hâlâ Leta'nın lanetiyle bağlıydı.

Sarışın adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona sert, kendini beğenmiş bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Ne fiyatı?"

Dolor, sanki yüksek fiyat hiç önemli değilmiş gibi kayıtsızca omuz silkti.

"Her türlü intikamın bedeli kan fedakarlığıdır. Beni uykumdan uyandırmak için birini öldürmene ihtiyacım olacak.

Donnie denen kişi, şartları kabul ediyormuş gibi başını salladı. Bir an sonra arka cebinden küçük bir bıçak çıkardı ve yanındaki adamın boğazını kesti. Daha kısa olan adam çığlık atmaya çalıştı ama kesiği buna izin vermeyecek kadar derindi.

Daha kısa olan adam yere düşerken Dolor tek kaşını kaldırdı, boynunu kavradı ve sonunda ölüm onu ele geçirene kadar sarsıldı. Donnie, son iki yıldır hücre arkadaşı olan kişiye karşı tek bir pişmanlık ya da duygu belirtisi göstermeden onun ölmesini izledi.

İyi. Dolor'un kendisine yardım edecek bu kadar ruhsuz birine ihtiyacı vardı.

Gülümseyerek insanı alkışladı. "Güzel jest, ama ihtiyacım olan şey değil."
Donnie dudağını büktü. "Ne demek istiyorsun?"
"Bir ritüel var, seni aptal. Olmadan geri dönmem..." Dolor, insanı korkutup kaçırmamak için çok fazla şey açıklamakta tereddüt etti, "belirli gereklilikler."
"Ve onlar?"
Dolor yine tereddüt etti ama insanın Dolor'un güçlerini uyandırmasının başka yolu yoktu. Umarım insan kalpsiz ve soğuk olmaya devam eder.
"Sevilen birinin kanı. Bana senin için önemli birini teklif etmelisin ve kanını akıtırken benim lanetimi okumalısın. Sözler söylendiğinde ve onlar ölü yattığında, güçlerim serbest kalacak ve bu dünyaya girebileceğim."
Bundan biraz daha fazlası vardı, ama insanın zamanı gelene kadar gerisini bilmesine gerek yoktu.
Her şey sırayla. Dolor bu fedakarlığı elde edebilseydi, gerisi daha kolay olurdu... Tabii insan intikam konusunda ciddiyse.
Donnie şüpheciymiş gibi kaşlarını çattı. "Bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?"
"Neden yalan soyleyeyim?"
"Çünkü herkes öyle."
Ve bilecekti. Bu çöp parçasını hapse atan yalanlar ve aldatmacaydı. Dolor ona samimiyetsiz olmasa da yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Doğru ama ben de özgürlüğümü senin kadar istiyorum."
Donnie alay etti. “Ve bu filmi birkaç kez izledim. Kurtulunca beni öldüreceksin, değil mi?”
Dolor güldü. "Zehrim senin için değil, küçük insan. Kanayacak kendi insanım var.
Onun yüzünden önce bana emrettiğini yapmak zorundayım. Ancak ve ancak o zaman kendi intikamımı almakta özgür olacağım. İnan bana, ben gittikten sonra uzun süre yaşayacaksın.”
Çünkü Dolor'u serbest bırakmak için yapması gerekenlerle yaşamak, Dolor'un bu insan için yapabileceği en kötü şeydi ve o acı tanrısı olduğu için...
Dolor gülümsedi ve bu sefer ciddiydi.
Donnie, parıldayan hayalet formuna yaklaşmak için vücudun üzerinden geçti. "Bunu çok uzun zamandır bekliyorum. İlk tutuklandığım günden beri elimden gelen her şeyi denedim ama hiçbir şey işe yaramadı. Bu dünyada her şeyden çok istediğim şey küçük kardeşimin ölmesi ve ölmeden önce onun akıl almaz sefaletler çekmesini istiyorum. İncil'deki oranlarda acıdan bahsediyoruz. Ben onun ıstırabına gülerken, onun merhamet dilemesi ve bunu bitirmem için bana onu öldürmem için yalvarması gibi. Bunu yapabilir misin?"
"Bu benim uzmanlık alanım."
Donnie, gözlerindeki çılgınlık alevlenirken gülümsedi. "O zaman seni serbest bırakmak için ne yapmam gerektiğini söyle. Kardeşimin acı çekip ölmesini görmek için her şeyi yaparım ve her şeyi kastediyorum."

İki gün sonra
Uzun, dökümlü, beyaz bir Yunan elbisesi giymiş olan Leta, derin bir nefes alarak uyandı. Çevresine alışması birkaç saniye sürdü. Hâlâ yastıklı bölmesinde, Vanishing Isle'daki aynalı salonda uyuyordu.
Ama bir şeyler yanlıştı. Bunu hissedebiliyordu. Kötülüğün karanlık eli, kusursuz bir dokunuşla vücudunun üzerinde kaydı.
Tüm tanrıların en aşağısı olan Dolor, kendi uyanışını tetikleyen insan alemine geri çağrılmıştı. Acı tanrısı, yüzyıllar önce ikisi de kana bulanana ve ölene kadar onunla savaşan Leta tarafından tuzağa düşürülmüştü. Zeus tarafından onu doğrudan öldürmesi yasaklanmış, ona yaptıklarını bir daha asla yapmaması için onu tuzağa düşürmek zorunda kalmıştı.
Ve o tuzağa düştüğünde, iyileşmek ve onun harekete geçeceği anı beklemek için kendini hareketsizliğe sokmuştu.
Şimdi birisi Dolor'un gizli yüzüğünü bulmuş ve bir daha asla söylenmeyecek olanı söylemişti. Keskin bir şekilde nefesini içine çekerken, gömülmüş anılarının ona saldırmasına izin verdi.
Salaklar! Aptal insanların neyi serbest bıraktıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Pain, peşinden gönderildiği tek kişiye saldırmakla yetinmedi. Hayır, kana susamış ve acımasızdı. Dolor hiçbir şeye saygı duymuyordu ve hiç kimse Pain'e karşı bağışık değildi.
Elbette, peşinden gönderildiği kişiyi takip edip öldürürdü, ancak bu bir kez başarıldığında, Pain onu çağırana geri dönerdi.
Tanrılar çağırana yardım etsin o zaman. Onun işkencesi bitmeyecekti.
Gözlerini kapatarak uyuyan güçlerini yeniden uyandırdı. Pain'in hedefini bulana kadar düşüncelerinin akışına bıraktı.
Hedefin sırtı ona dönüktü ama buna rağmen onun uzun boylu ve geniş omuzlu olduğunu anlayabiliyordu. Siyah yakasının üstüne dökülen sarı saçları dağınık ve dalgalıydı.
Bir rüya tanrısı olarak, onun acı duygularının kendisine seslendiğini hissedebiliyordu. O kadar güçlüydüler ki, onları kendisininmiş gibi bile hissedebiliyordu.
"Evet," dedi, derin sesi kinle doluydu. "Tek bir yalanın tüm bir ömür boyu süren iyiliği nasıl mahvedebildiği beni her zaman şaşırtıyor."
Ve işte o zaman bir şeyin farkına vardı. Bu adamın Pain'e ihtiyacı yoktu. Acı ve Rage'in yanında zaten içinde yaşıyordu. Onu göğüslerine sımsıkı yaslamışlardı ve onun, onu bırakmaya hiç niyetleri olmadığını sezdiği kadarıyla.
Sonra duydu…
O derin, kan dondurucu gülüş.
“Leta…”
Soğuk mermer zeminde durmak için steril bölmesinden kendini parlattı. Sert bir rüzgar elbisesini vücuduna yapıştırdı ve çıplak ayaklarını bileklerine kadar açığa çıkardı. Kollarının üst kısmındaki altın şeritleri ısıracak kadar soğuk yaptı. Etrafındaki duvarlar beyazdı; steril kalitesini bozacak hiçbir resim, perde veya başka bir şey yok.

Yine de Acı tanrısının varlığını hissetti.
"Neredesin seni piç kurusu?"
Dolor onun arkasında belirdi. Hareket edemeden önce, onu saçından tuttu ve başını omzuna yasladı. "Beni sonsuza kadar kapana kıstırabileceğini gerçekten düşünmedin, değil mi?"
Dövüşmeye çalıştı ama onu serbest bıraktı ve ortadan kayboldu. "Bu daha bitmedi Dolor," dedi, sesinde verdiği sözün ağırlığı vardı.
Kahkahası odayı doldurdu. “Hayır, değil. Beni bu lanete sen bağladın ve bu bitmeden bunun bedelini ödeyeceksin. Şimdi izin verirsen, işkence edip öldürmem gereken bir insanım var.”
Onun omurgasından aşağıya doğru gerilediğini hissetti ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zeus'un emriyle kendi duyguları boşaltılmıştı. Yine de bir şeyler hissetti... geçmişten kalan bazı duygular belki?
Emin değildi.
Ama kesin olan bir şey vardı ki, içinde o kadar çok duygu vardı ki, elinden gelse Pain'in başka bir ruhu incitmesine izin vermeyecekti. Verdiği ciddi bir yemindi ve tutacağı bir yemindi. Damarlarında can olduğu sürece savaşacaktı.
Ve ilerlemeye başladığında, Dolor'un hedefi aynada onunla yüzleşmek için döndü.
Leta, adamın yüz hatlarını görünce donakaldı. Bir ölümsüz kadar güzeldi. Vanishing Isle'ı insan düzleminden ayıran sisin içinden, onun mükemmel yüzünün her kıvrımını ve çizgisini görebiliyordu. Keskin kaşları, uçuk yeşil olan gözlerinin üzerinde kavis yaptı.
Zeka ile yakarak, ona ihanetle lekelenmiş bir ruhu gösterdiler. Tamamen güven yoksunu biri.
Ve o bir anda, onun üzüntüsünü kendi kalbinde hissetti. Birine güvenmek istiyordu. Ulaşmak istedi. Ama nasıl olduğunu unutmuştu.
Yalnız ve soğuk, kişileştirilmiş acıydı.
Başını kaldırınca bir şey daha fark etti. İçinde şiddetle yanan bu acı, Dolor'u yenmek için tam da kullanması gereken şeydi. Yönlendirebilseydi, güçleriyle birleşir ve ona avantaj sağlardı. Öfkeden daha güçlü bir duygu yoktu… Yeterince incindi…
Önemli değildi. Onun acısını kendi başına göremezdi. Dolor ne pahasına olursa olsun yenilmelidir ve eğer bu insan bedelini ödediyse, ne olmuş yani? Birinin hayatı ve ruhu, asla birçok kişinin hayatından ve ruhundan daha değerli olamaz.
Aidan O'Conner onun fedakarlığı olacaktı ve geçmişinin intikamı nihayet alınacaktı. Acı, onun eliyle yenilecek ve sonsuza kadar dinlenmeye bırakılacaktı.
BİR
Leta, insan aleminde meydana gelen günlük olayları gösteren etrafındaki aynalara bakarken insan dünyası tarafından tamamen şaşırmıştı. Dünyanın her yerinden insanların titreşen görüntülerine anlam vermeye çalışırken

bakışları aynadan aynaya koştu. Dolor'un harekete geçmesini beklerken kendini durağan duruma getirerek korkunç bir hata yaptığından şüphelenmeye başlıyordu. Her şey değişmişti.
Her şey.
Anlamaya bile başlayamadığı karmaşık düzenekler -makineler- vardı. Ve diller o kadar çok değişmişti ki... Hızla konuşulan, konuşma diliyle ve anlama yetisini aşan argoyla dolu sözcükleri anlamak için odaklanması gerekiyordu. Başı tüm bu gerginlikten ağrıyordu.
"Kendine zaman tanı."
Ağabeyi M'Adoc'u arkasında bulmak için döndü. Duyguları kendisinden acımasızca alınmış bir yaratık için, onun yaklaşmasıyla kalbinin heyecanlandığını hissetti. Ona yalnızca gerçek mutluluğun nasıl bir his olduğunu hatırlatan sessiz bir neşeydi. Ancak hayalet duygular, hiç duygu olmamasından daha iyiydi.
Onun gibi uzun boylu ve kıvrak olan M'Adoc'un siyah, dalgalı saçları ve o kadar solgun mavi gözleri vardı ki neredeyse parlıyordu.
Elini ona uzattı. "Seni tekrar görmek güzel, kardeşim."
Elini alıp dudaklarına götürürken bakışlarında çok ince bir yumuşama vardı.
Leta, onun işkence gördüğüne dair davetsiz ve beklenmedik bir görüntü aklından geçerken irkildi. Binlerce yıl sonra bile onun çığlıklarını duyabiliyordu.
Ve kendi.
M'Adoc sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi onu kollarının arasına aldı. Başını ellerinin arasına aldı ve yüzünü omzuna yasladı. Leta, değişen dünya ve nasıl çalıştığı hakkındaki bilgilerini ona aktarırken nefesi kesildi.
"Kendine zorlu bir görev belirledin, küçük kardeş," diye soludu onun saçlarına doğru. "Geri kalanımızla kalmalıydın ve kendini soyutlamamalıydın."
"Yapamam." Zeus onları cezalandırmadan önceki hallerini hatırladığında, hepsini duygusuz görmek çok acı vericiydi. Zeus'un onlara bıraktığı tek duygu, uyku tanrılarını kontrol edip cezalandırabilmek için acıydı ve bu hiç bitmeyen acı onun içinde bir delik açmıştı.
İçinde yaşamak zorunda kaldığı soğuk bir dünyaydı ve her şey kadar bu da sonsuza dek uyumaktan memnun olmasının nedeniydi.
Bakışlarını karşılayabilmek için M'Adoc'tan geri çekildi. "Onu durdurmalıyım."
“Acının tek tanrısı o değil. Acı bizim dünyamızdaki ve insandaki her şeye nüfuz eder.”
"Biliyorum. Ama o nihai acı çekiyor. Kurbanlarını ağlatmak yetmez. Onları, zihni, bedeni ve ruhu yok eder. Orada değildin kardeşim... görmedin.”
Yine de, sanki onun anılarını gerçekten görebiliyormuş gibi irkildi. "Herkes yapmak zorunda olduğunu hissettiği şeyi yapar. Seçimleriniz için size saygı duyuyorum. Bu, onlarla aynı fikirde olduğum anlamına gelmez.” Tekrar konuşmadan önce bakışları keskinleşti. "Dolor eline bir fırsat geçerse seni öldürür."

Ağzının bir tarafının acı bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi. "İyi. Tıpkı onun kalbini yumruğumda hissetmenin tadına varacağım gibi dövüşten de zevk alıyorum.
M'Adoc başını ona doğru eğdi. "Öyleyse seni intikam planlarınla baş başa bırakıyorum... tek bir şey dışında."
"Yani?"
Gözleri ürkütücüydü. "Bizi mahveden, başkalarının bize çektirdiği acı değildir. Bunu yapan, kalbimizin içine girmesine izin verdiğimiz acıdır. İnsanın öfkesinin sizinkine dönüşmesine izin vermeyin. Bunu yaparsan seni çıldırtabilir." Ve söylenen o bilge sözlerle ortadan kayboldu.
Leta onun söylediklerini düşünürken derin bir nefes aldı. Onun haklı olduğunu biliyordu. Ancak bir şeyi bilmek ve onu yapmak genellikle tamamen farklı iki şeydi. Aidan'ın öfkesine ihtiyacı vardı. O istedi. Gözlerini kapatarak hedefe odaklandı.
Aidan.
Yatağında uyuyordu, rüyasında şiddetli bir fırtınada kaybolduğunu görüyordu. Ağır adımlarla ilerlerken yağmur tenine acı bir şekilde çarptı. Nefesi düzensizdi, yakışıklı yüzü öfkeden buruşmuştu.
Leta, yaptıkları karşısında şaşkına dönmüştü. Yere yıldırım düşse bile devam etme iradesiyle, onu zar zor ıskaladı. Patlamaların yarattığı elektrik saçlarının kalkmasına ve çelik gibi çehresinin etrafında dağılmasına neden oldu. Onu ileriye taşıyan vahşi bir kararlılıktı. Ve daha ne yaptığının farkına bile varmadan portaldan adımını atmış ve onun yanında rüyaya girmişti.
Onu fark edince olduğu yerde donup kaldı. Onu merakla izlerken soğuk yağmur tenine yağdı, saçlarını vücuduna yapıştırdı. Bu durumda, tüm duyguları ona açıktı. Öfkesinin, ihanetinin her zerresini hissedebiliyordu. Doyumsuz intikam ihtiyacı.
Kendi duygularına o kadar yakındı ki, güçlerini besliyor ve duygularını o kadar keskin bir netlikle geri getiriyordu ki, acıtıyordu.
O buz gibi, araştıran gözlerle ona bakarken kollarını göğsünün etrafından çözdü. "Sen kimsin?"
"Bir arkadaş," diye fısıldadı, üzerlerine doğru esmeye başlayan rüzgar ürpertisine kapıldı.
Acı acı güldü. "Arkadaşım yok. Ben hiç istemiyorum."
"O zaman sana yardım etmek için buradayım."
Alaycı bir şekilde homurdandı. "Ne yapmamda bana yardım et? Donmak? Yoksa yıldırımın beni öldürmesini sağlamak için beni bu fırtınada sabit tutmayı mı planlıyorsun?
Leta parmaklarını şaklattı ve yağmur anında durdu. Bulutlar güneşi göstermek için aralanırken yukarıda dalgalanıyordu. Işınlar kasvetli manzarayı aydınlattı ve onu parlak yeşiller ve sarılara boyadı.
Aidan etkilenmedi. "Düzgün hile."
Etkilemesi zor bir adamdı ve bitkin yakıcılığı, ona buna neden olacak ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Giysilerini ve saçlarını kuruttu.
"Neden yağmuru çağırdın?"

"Ben bir bok çağırmadım," diye homurdandı. "İş bana geldiğinde ben kendi işime bakıyordum. Yapmaya çalıştığım tek şey üstesinden gelmekti."
"Ve şimdi gittiğine göre?"
Üstlerindeki masmavi gökyüzüne baktı. "Geri dönecek. Her zaman geri gelir ve hiç beklemediğin anda sana çarpar."
Sadece hava durumundan bahsetmediğini biliyordu. Sığınak bulmalısın. Onunla alay etti. "Hiç yok. Fırtına onu yerle bir eder ve seni kasırganın içinde çıplak bırakır, öyleyse neden zahmet edesin ki?"
Ve aptalca onun acı olduğunu düşünmüştü. Sonra yine, rüya dünyasının dışında, şimdi hissettiklerinin yalnızca bir sancısını hissedebiliyordu. Buna rağmen onunki, onunkinin yanında bir hiçti. Acısı o kadar derindi ki tadıyla dilini yaktı.
Ama bu düşmanlığın altında, onda saf bir kırılganlık sezdi. Onda ezilmiş ve yine de istemese de hala hayatta kalma mücadelesi veren bir şey vardı. Kendi kederli kalbine ulaştı ve ona dokunmak istemesine neden oldu.
Hiç düşünmeden elini yanağına koymak için bir adım attı.
Uzaklaşmadan önce ona bir kedi gibi tısladı. "Bana dokunma."
"Neden?"
"Senin yalancı nezaketini istemiyorum. Tabii ki gülümseyecek ve bana o kadar tatlı davranacaksın ki sana güveneceğim ama istediğin anda sana istediğin her şeyi vermediğim an bana sırtını dönecek ve beni ezmeye çalışacaksın. Sen de dünyadaki herkes gibisin. Senden başka kimse önemli değil."
Ve bununla birlikte döndü ve uzaklaştı.
Leta, onun aralarına mesafe koymasını izlerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.
Ah evet, burada Dolor'u yenmekten daha fazlasına yetecek kadar acı duyguları vardı. Tanrı, şu anki kurbanının onun düşüşü olacağını çok az biliyordu. Aidan, tanrı için önemsiz görünebilir, ancak onun kararlılığı ve ruhu, ikisinin de intikamını almak için ihtiyaç duyduğu yakıt olacaktır.
Ve tıpkı Dolor gibi, herhangi bir merhamet veya zayıflık göstermezdi. Hiçbir şey onun onu yok etmesini engelleyemezdi. Dolor bir kez olsun, birinin gelip onu asla gelmeyecek bir merhamet için yalvarırken yerde titreyerek bırakmasının nasıl bir şey olduğunu tam olarak anlayacaktı.
Bekleyemedi…
İKİ
Aidan O'Conner'a göre cehennemde soğuk bir gün daha yaşanıyordu. Hiçbir şey değişmedi ve bu şekilde hoşuna gitti.
En azından cep telefonu çalmaya başlayana kadar bunu umuyordu. Kahvaltı tezgahından alıp kimliğe baktı. Cevap vermemeye başladı ama bu temsilcisi Mori'ydi ve cevap vermezse Mori, idrar yolu enfeksiyonu olan nevrotik bir köpek yavrusu gibi karda çiş yapması gerektiği gibi onu endişelendirecekti. Kesinlikle hayatında ya da daha da önemlisi şu anki ruh halinde ihtiyaç duyduğu şey değildi.

Aidan, Bauhaus CD'sini çalmakta olan müzik setinin sesini kısarken aynı anda çenesiyle telefonu açtı. "Merhaba, Mori."
Aidan, işte buradasın. Senin için endişelendim.
Evet, doğru. Mori'nin tek endişelendiği şey, bir sonraki çekinin nereden geleceğiydi. Piç, Aidan'ın tanıdığı herkes gibiydi. Açgözlü, bencil, narsist ve Aidan'ın etinden bir parça isteyen.
Aidan'a ne yapması gerektiğini söyleyen mızmız sesi bile içini ısıtıp kızdırmıştı.
"Sana bir teklifim daha var A. Otuz beş milyon dolara varan artı kârdan önemli bir pay alıyorlar ve inan bana, bu filmdeki yardımcı oyuncularla senin gibi bir Scrooge'u bile yapmaya yetecek kadar kâr olacak." gülümsemek."
Aidan böyle bir teklif karşısında boğulacağı ve öleceği bir zamanı hatırladı. Bu tür bir paranın hayal bile edilemeyecek bir rüya gibi göründüğü zamanlar.
Ve tüm hayalleri gibi bu da acımasızca paramparça olmuştu.
"Sana ilgilenmediğimi söyledim."
Mori alay etti. "Elbette ilgileniyorsun."
"Hayır Mori, değilim."
"Hadi ama, küçük dağının tepesinde saklanmaya devam edemezsin. Er ya da geç gerçek dünyaya geri dönmelisin. Ve bu mükemmel bir geri dönüş olacak. Hayır dersen ne kadar parayı çöpe atmış olacağını bir düşün.
Aidan CD'yi "Crowds" şarkısına çevirdi ve şarkının ona neden Hollywood'a ya da Knob Creek, Tennessee dışında herhangi bir yere geri dönmekle ilgilenmediğini hatırlatmasına izin verdi. İnsanları sevmiyordu ve başka bir film yapma düşüncesinden nefret ediyordu. "Teşekkürler ama hayır teşekkürler. Banka hesaplarımdaki yüz milyon dolarla, bir daha asla gerçeğe dönmem gerekmiyor."
Mori gırtlağından derin bir tiksinti sesi çıkardı. Lanet olsun, Aidan. Olay yerinden o kadar uzun süre ayrı kaldın ki ne pahasına olursa olsun birileri seni istediği için şanslısın. Magazin gazeteleri bile seni bu noktada unutmuş."
"Gerçekten mi?" dedi, bir hafta önce süpermarketteyken sehpasının üzerindeki yığına bakarak. Yüzü onların her yerine sıvanmıştı.
"Komik ama magazin dergilerinde konuşulan benmişim gibi görünüyor. Çirkin bir araba kazası geçirip geçirmediğimden, uzaylılar tarafından kaçırılmama veya deli bir hayran tarafından kaçırılmama kadar her şey hakkında spekülasyon yapıyorlar. Özellikle bir elbiseyle photoshoplanmış resmimi seviyorum. En azından Klinger'dan daha iyi görünüyorum, ha? Ama dürüst olmak gerekirse, beni resmettikleri bu kıllı yetiden çok Ugly Betty'deki Alexis Mead'e benzeyeceğimi düşünmek isterim.
Mori tekrar küfretti. "Gerçekten benimle oynamıyorsun, değil mi? Bu, stüdyodan daha fazla para almak için bir numara değil. Emekli olma konusunda gerçekten ciddisin."

"Evet, Mori. işim bitti Sadece kimsenin tanımadığı sade, normal bir adam olmaya geri dönmek istiyorum.
Mori homurdandı. "Bunun için çok geç. Dünyada Aidan O'Conner'ın adını ve yüzünü bilmeyen iki günlük insan yoktur. Tanrım, başkandan daha çok dergi kapağına çıktın.
İşte bu yüzden dağın tepesinden yemek, bira ve belki yılda bir kez sevişmek dışında ayrılmaya niyeti yoktu... sonra yine, tüm yaşadıkları göz önüne alındığında, onun yerine şişme bebek kullanmayı düşünebilirdi -bazıları İnternette bulduklarından bazıları ciddi şekilde ileri teknolojiydi. “Davanıza yardımcı olmuyorsunuz. Ayrıca, hepsinin beni unuttuğunu düşündüm.”
Telefonda bile Mori'nin ofisinde bağırdığını duyabiliyordu. "Sen daha iyi bilirsin. Seni anlamıyorum dostum, gerçekten anlamıyorum. İsteseydin dünyanın sahibi olabilirdin. Almak için senin.
Aidan'ın umurundaymış gibi... Kendini dünyadaki herkese karşı savunmaktan başka çaresi yokken, dünyaya sahip olmanın ne anlamı vardı? Şahsen, iki yüzlü suikastçılarla çevrili bir prens olmaktansa, gerçek bir arkadaşı olan bir dilenci olmayı tercih ederdi.
"Şimdi kapatıyorum, Mor. Sonra konuşuruz." Aidan telefonu kapattı ve tezgâha geri fırlattı ve telefon onun kötü bir peruk ve elbiseyle çekilmiş başka bir fotoğrafına denk geldi.
Tanrım, böyle bir yalanın onu günlerce sürecek bir öfkeye sevk edeceği zamanı hatırladı.
Ama bu, vücudundaki tüm hassas sinirleri yok edecek kadar derinden yaralayan ihanetten önceydi. İçinden geçtiği yangın fırtınasının aksine, bu saldırılar kişisel değildi ve bir zamanlar aile dediği kişiler tarafından ona yöneltilmiş de değildi. Bu saldırıların hepsi son derece gülünçtü.
Birasının kapağını kaldırdı ve beş Oscar'ının yanında şömine rafında tuttuğu "ailesinin" fotoğraflarına doğru kaldırdı. "Hepinizin canı cehenneme," dedi alayla.
Ama sonunda gerçeği biliyordu. Asil bir şekilde becerilen tek kişi oydu. Tüm yanlış insanlara güvenmişti ve şimdi onların ona dayattıkları yıkımla başa çıkmak için yalnız kalmıştı - çünkü onları kendinden daha çok sevmeye cüret etmişti.
Hayat acıdan başka bir şey değildi ve o onun kralıydı.
İki yıl önce, şömine rafındaki o pislikler için yaşamış ve ölmüştü. Büyürken bildiği cehennemden daha iyi bir hayata sahip olmalarını isteyerek onlara karşılıksız vermiş, yumruklarını teslim etmişti.
Ve onlara hayatı dışında her şeyini vermiş olsa da, bu yeterli olmamıştı. Aldatıcı ve bencildiler. Abartılı hediyelerinden memnun olmayanlar, almaya başlamışlar ve onları hırsızlıkları hakkında sorgulamaya cüret ettiğinde, elinde kalan tek şeyin peşine düşmüşlerdi.
İtibarı ve geçim kaynağı.
Evet, insanlar hastaydı ve etrafındaki Yahudalardan bıkmıştı. Başkaları tarafından ondan emebilecekleri şey için kullanıldığı günler sona ermişti. Ne bu dünyadan ne de içinde olanlardan başka bir şey istemiyordu.

Bakışları, yılanlar ve ayılar için kulübesinin köşesinde sakladığı av tüfeğine kaydı.
On altı ay önce, kendini öldürmek ve acısını gerçekten sona erdirmek niyetiyle o silahı doldurmuştu. Onu burada tutan tek şey, onu o noktaya kadar zayıflattıklarını bilme zevkini onlara vermemesiydi.
Hayır, o ondan daha güçlüydü. Bu dünyaya tek başına gelmişti ve Tanrı'nın onu oradan almayı uygun gördüğü güne kadar ayakta duracak ve kendini savunacaktı. Birkaç kuruşluk taşra çöpü onu yenerse lanetlenirdi. Bazı arkadan bıçaklayan piçler yüzünden her şeyden vazgeçmek için yoksulluktan kurtulmanın yolunu bulamamış ve hayatını olduğu yere inşa etmemişti.
Bu savaşı o başlatmamıştı ama bitiren oydu.
"Masumun güveni, yalancının en yararlı aracıdır." Aidan, en sevdiği Stephen King romanından alıntıyı hatırladığında irkildi. Bunun doğru olduğunu kesinlikle kanıtlamışlardı. Ve tüm bunlarda hiç kimse ondan daha masum olmamıştı. Onlar yüzünden saflığı ihanet sunağında katledildi.
Ama artık yok. Artık kimsenin kendisine bu kadar yaklaşmasına asla izin vermeyecek kadar güçlü bir adamdan başka geriye hiçbir şey kalmamıştı. Tüm güveni ortadan kaldırmıştı. Tüm şefkati kovdu. Artık dünyaya, onun kendisine verdiğini verdi.
Öfke, nefret ve zehir. İşte bu yüzden gülen yüzlerini şöminenin üzerinde tutuyordu.
Ona herkesin ne kadar iki yüzlü olduğunu hatırlatmak içindi.
Aidan hafif bir çarpma sesi duyunca duraksadı. Kapısında biri varmış gibi… Hayır. Mümkün değildi. Her şeyden çok uzak ve uzaktı. Ahşap kulübesine giden izole edilmiş toprak yoldan hiç kimse gelmedi. Başını eğerek tekrar dinledi ama ses yok olmuş gibiydi.
Homurdandı. "Evet, harika, şimdi bir şeyler duyuyorum."
Aidan bir adım attı, sonra tekrar çarpma sesini duydu.
Belki de bir şeyler kopmuştu. Rotasını tersine çevirdi ve büyük odasına geri döndü.
"Merhaba?"
Boğuk kadın sesine küfretti. Kahretsin. Dağında istediği son şey bir kadındı. Hırlayarak kapıyı açtı ve verandanın basamağında beyaz, toplanmış bir suret buldu. "Mülkümden defol."
“Ş-lütfen. Donuyorum ve arabam bozuldu. Yardım çağırmam gerekiyor.”
"O zaman cep telefonunu kullan." Kapıyı suratına çarptı.
"Buradan sinyal alamıyorum." Sesi zayıftı ve yumuşaklığı onu etkiledi.
Onun için üzülmeye cüret etme, Putz. Kimse sana acımıyor. Sadece sana verileni ver. Kin. Aşağılama. Şöminesinin üzerindeki resimlere baktı.
"Lütfen. Donuyorum. Lütfen yardım et."
Bir şey yapmazsan orada donup kalacak. Onun ölümü senin ellerinde olacak.
Ne olmuş! Aptal olduğu için ölmesine izin ver. Bazen Darwinizm en iyi yoldu…

Ama ne kadar öfkesi içini kemirse ve içindeki ses ona eşek dese de, onu orada ölüme terk edemezdi.
Sen tam bir aptalsın.
"On dakika," diye hırladı kapıyı açarken. "Bu kadar. O zaman evimden gitmeni istiyorum.”
"Teşekkür ederim," dedi içeri girerken.
Aidan onun ateşine doğru gidişini izlerken dudağını kıvırdı. Parke zeminlerde bir kar izi bıraktı. "Mekanı dağıtma."
"Üzgünüm," dedi, ağzına ve burnuna kadar çektiği pembe yün eşarbından sesi hâlâ bozuk çıkıyordu. Yüzünde görebildiği tek şey, adeta parıldayan mavinin bir tonu kadar solgun bir çift gözdü. "Dışarısı gerçekten çok soğuk."
"Umurumdaymış gibi," dedi alçak sesle tezgahtan cep telefonunu almak için hareket etmeden önce. Ona geri döndü ve uzattı. "Çabuk yap."
Soğuktan parlak pembeye dönen narin ellerini ortaya çıkarmak için beyaz deri eldivenlerini çıkardı. Titreyerek eşarbı aşağı çekti.
Aidan, onun yüzünü görünce nefes alamadı ve vücudunu bir şehvet dalgası bombaladı. İnce kemikli ve soylu, güzeldi. Ama bundan da öte, dün gece rüyasında gördüğü, yağmuru durduran kadındı.
Ne kadar tuhaf…
Tek kelime etmeden telefonu elinden aldı ve çevirdi.
Onu izlerken hareket edemiyordu. Bilinmeyen bir kişinin rüyasından çıkıp kapısında telefona ihtiyaç duyması olasılığı neydi? Özellikle de yüzü bütün gün aklından çıkmayan kadın.
Piyango oynamalısın…
Telefonu kapattıktan sonra ona uzattı. "Seninki de çalışmıyor."
"Saçmalık." Açtı, sonra onun haklı olduğunu anladı. Hiç sinyal yoktu. Şaşırdı, kaşlarını çattı. "Bir dakika önce üzerindeydim."
Ateşine geri dönmeden önce omuz silkti. "Öyleyse ikimizin de şansı yok gibi görünüyor."
Şanssız değilim. Burada yaşıyorum. Becerdin, çünkü kalmıyorsun.”
İnanamayarak ağzı açık kaldı. "Kar fırtınasının ortasında beni gerçekten evinden atar mısın?"
O alay etti. "Yok…" Dışarıya bakıp onun haklı olduğunu anlayınca sesi alçaldı. Tam bir beyazlıktı.
Bu ne zaman olmuştu?
"İnanılmaz," diye hırladı. Sonra tekrar, sadece onun şansıydı. Amcası ona her zaman şanssız bir yıldızın altında doğduğunu söylemişti. Adam ikisinin de tahmin ettiğinden çok daha haklı çıkmıştı.
İğrenç gözlerini onunkilere çevirdi. "Ayrılmalı mıyım?"
Evet. İçinden bir ses, onu kapıdan dışarı atması ve sonra da sıkıca kilitlemesi için ona haykırıyordu. İntiharın eşiğine gelene kadar hırpalanmış olan yanı buydu.
Ama başına gelen onca şeyden sonra bile onun ölümüne neden olmaya cesaret edemiyordu. Onun aksine, büyük ihtimalle ölürse onun için gerçekten yas tutacak birileri vardı. Onun için zorbalık.

Atkısını yüzüne kapatmadan ve kapıya yönelmeden önce, ona dışarının dondurucu soğuğuyla rekabet eden bir bakış attı.
"Aptal olma," diye hırladı. "Oraya gidemezsin."
Sert bir bakışla onu tırmıkladı, sonra susturucuyu indirdi. "İstenmediğim yerde kalmayı sevmiyorum."
"Yani yalan söylememi mi istiyorsun?" Kendisine Akademi Ödüllerini kazandıran oyunculuğa düştü.
"Ah bebeğim, lütfen benimle kal ve gitme. Sana burada ihtiyacım var. sensiz yaşayamam."
Leta, altında yattığından emin olduğu alaycı tondan yoksun olan bu sözlere kaşlarını kaldırdı. Bunların ne kadar doğru olduğunu çok az biliyordu. Ona burada ihtiyacı vardı çünkü onunla ölüm arasında duran tek şey oydu.
“Ne güzel. Bu replikleri çok mu çalışıyorsun?”
"Tam olarak değil. Genelde insanlara siktirip gitmelerini ve ölmelerini söylerim.”
"Ooo," dedi baştan çıkarıcı bir ses tonuyla. “Bu sadece tüylerimi diken diken ediyor. Bir erkeğin benimle tatlı konuşmasına bayılıyorum.”
"Bahse girerim yaparsın." Çenesini kaşıyarak kapının yanındaki tahta ağacı gösterdi. "Fırtına ya da telefon dinene kadar paltonu oraya asabilirsin."
Ceketini omuz silkti ve şapkasını çıkarıp ceketinin cebine koymadan önce etrafındaki atkıyı çözdü. "Silah ne için?"
"Ayılar ya da yılanlar için olduğunu söylerdim ama çoğunlukla izinsiz girenler için kullanırım."
M'Adoc'un kendisine gösterdiği Showtime dizisindeki seri katilin adını kullanarak, "Vay canına, Dexter," dedi. "Etkilendim. Madem Miami'de değiliz ve parçalanmış cesetleri denizde saklayacak bir teknen de yok, onları nerede tutuyorsun?
"Arkadaki odunluğun altında."
"Güzel." Güldü. "En azından bu, garaj yolundan gelirken aldığım kokuyu açıklıyor."
Sanki onu eğlenceli bulmuş gibi bakışları aydınlandı. "Haklısın. Bu septik hat.
Cesetleri evime bu kadar yaklaştıracak kadar aptal değilim - bu, vahşi yaşamı arka kapıma çok yaklaştırır. Ayılar yesin diye cesetleri ormana bırakıyorum.”
"Ya kış uykusuna yattıklarında?"
Omuz silkti. "Çakallar onları yakalar."
Hızlıydı, bunu ona verirdi. "Pekala, o halde, sanırım devam edip beni vurmalısın ve bu işi bitirmelisin. Çakallar muhtemelen bu havada açlıktan ölüyor.”
Aidan, onun korkmaması karşısında tamamen şaşırmıştı. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"
"Olmalı mıyım?"

“Daha önce hiç görmediğiniz bir adamla bir kar fırtınası sırasında ormanda mahsur kaldınız. En yakın komşum altı mil uzakta yaşıyor. Sana istediğim her şeyi yapabilirim ve kimse bilmeyecek."
Arkasındaki köşeye baktı. "Doğru, ama silaha en yakın olan benim."
"Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?"
Leta ona burnunu buruşturdu. Nedenini bilmiyordu ama bu şakalaşmadan zevk alıyordu ve hiçbir şeyden zevk alamamalıydı. "Seninle başa çıkabileceğimi düşünüyorum, Dex.
Ne de olsa benim hakkımda benim senin hakkında bildiğimden daha fazla bir şey bilmiyorsun. Tüm bildiğin gibi, yetkililerden kaçan çılgın bir seri katil olabilirim. Arabamın bagajında onu gömmemi bekleyen bir ceset bile olabilir.”
Aidan'ın onun başlattığı oyunun aynısını oynuyor olması ilgisini çekmişti. Cesarete hayrandı ve o da bu cesaretten payına düşenden fazlasına sahipmiş gibi görünüyordu. "Sen bir seri katil misin?"
Çenesini kaldırdı. "Önce sen, Dexter. Sen kimsin ve neden burada yalnızsın?
Ona yaklaşmak için tezgahın etrafından dolandı. Önünde durup elini uzattı. Aidan O'Conner. Eski aktör, ama eminim bunu biliyorsundur.”
Omuz silkti. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ben Leta'yım.
"Ne yapalım?"
"Sadece Leta." Elini tutup sıkmadan önce bir an daha tereddüt etti. "Tanıştığıma memnun oldum Dexter."
Onu dikkatlice inceledi. Kış beyazı kıyafetleri güzel olsa da abartılı değildi. Bir kar fırtınasına hazırlıksız yakalanmış olması dışında onun hakkında pek bir şey söylemediler.
Onunla ilgili en temel şeyi bile belirleyen herhangi bir mücevheri veya başka bir şeyi yoktu. Boş bir sayfa gibiydi. "Yaşamak için ne yapıyorsun, sadece Leta?"
"Ben profesyonel bir korumayım."
Beklenmedik cevabına güldü. "Evet, doğru."
Yavaşça başını salladı. "Hayır. Hepsi doğru. Bir insanı öldürmenin yetmiş iki yolunu biliyorum ve bunların altmış dokuzu kaza gibi görünüyor.”
Bu muhtemelen onu korkutmalı ama bunun yerine ilgisini çekmişti. "Ve bir korumayı ormanın bu boynuna getiren nedir? Mori seni beni kardeşimden koruman için mi tuttu?
“Moris diye birini tanımıyorum. Şu anda ödevler arasındayım ve bir değişiklik arıyordum. Nashville'de iş olduğunu duydum ve baştan başlamak için iyi bir yer gibi göründü. Yani burada bir seri katille dondurucu soğukta sıkışıp kaldım. Harika bir korku filmi yapımı var, ha?”
Verdiği cevaptan hâlâ tatmin olmamıştı. "Benim kim olduğumu bilmeden insanları koruma mesleğinde nasılsın? Bana dünyanın en tanınan yüzlerinden birine sahip olduğum söylendi.”
"Vay be... Sadece meraktan soruyorum, gece yatağa girdiğinizde kendinizi o ego tarafından yataktan atılmış buluyor musunuz?"
"Ego değil. Gerçek bu."

Bir an inanamıyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekala, o zaman, kim olduğunu bildiğimi ve gerçekten umursamadığımı kabul edersem, bu senin zarar görmüş erkekliğini yeterince rahatlatacak mı ki bunu aşıp bana bir sandviç vermenle sona erecek bir şeye geçelim?"
Sorusunu görmezden geldi. "Demek beni tanıyorsun?"
"Evet, Dexter," dedi, sesinde alay vardı. "Ben senin kim olduğunu biliyorum. Şimdi daha iyi hissedersin?"
Tam olarak değil. Alaycılığı, haklı olmanın tüm neşesini emdi. Ayrıca kırmızı görmesini sağladı. "Öyleyse neden yalan?"
Leta, onunla büyük bir hata yaptığını fark etti. Bu, kendisine yeterince yalan söylenmiş bir adamdı ve kalacaksa olabildiğince dürüst olması gerektiği açıktı.
"Pekala, hiçliğin ortasında saklandığına göre, dünyaca ünlü bir aktör olduğunun reklamını yapmak istemediğini düşündüm, gerçi dürüst olmak gerekirse şömine rafındaki Oscar'lar tam olarak incelikli sayılmaz. ”
Çenesinde bir tik çalıştı. "Sen bir muhabir misin?"
Gözlerini devirdi. "HAYIR. Sana ne olduğumu söyledim. Ben cesetleri koruyorum.”
"Sana inanabileceğimi nereden bileceğim?"
“Yapmıyorsun. Ama neden yalan söyleyeyim?”
Bir şey olursa, bu onun öfkesini artırdı. "Beni tanıdığın konusunda yalan söyledin. Her konuda yalan söyleyebilirsin. İnsanlar her zaman yalan söyler, genellikle sebepsiz yere.”
"Ama aç olduğum konusunda yalan söylemiyorum." Tezgahın üzerindeki ekmeği işaret etti. Fani âleme girmenin sorunlarından biri, Düş Avcılarını aşırı derecede acıktırmasıydı ve şu anda midesi kasılıyor ve ağrıyordu.
"Sorgulama devam etmeden önce bana bir parça ekmek atar mısın? Yoksa bir kaşık fıstık ezmesi için kıçını mı dövmeliyim?
Aidan tezgahtan ekmeği aldı ve ona fırlattı. Tek eliyle yakaladı. Geri çekilip elini buzdolabının yanındaki kapıya doğru salladı. "Fıstık ezmesi kilerde."
Kapıyı açıp zımba tellerine bakmadan önce gözlerini şüpheyle ona dikti. Birkaç dakika sonra fıstık ezmesiyle ortaya çıktı. Bakışları boştu, tezgahın üzerine koydu. "Bıçak?"
"Çekmece önünüzde."
Açtıktan sonra elindeki bıçağı mesleği hakkında yalan söylemediğini belirten bir uzmanlıkla çevirdi.
"Son işin kimdi?" diye sordu ellerini koltuklarının altına sıkıştırarak.
Terence Morrison.
Kaşlarını çattı. "DSÖ?"
"Toplarını yanlış bilardo masasına koymak gibi bir hata yapan milyarder bir çapkın."
Aidan, özellikle o bilardo masası üzerinde kimin hakkı olduğunu düşündüğüne bağlı olarak, böyle bir şeyin bir erkeği nasıl bir belaya sokabileceğini tahmin edebiliyordu. "Neden ayrıldın?"

Fıstık ezmesini bir dilim ekmeğin üzerine sürdü. “Onu taciz eden kişinin icabına baktım. Tehdit gitti. İş ortadan kalktı.” Kendini beğenmiş görünüyordu, sandviçinden bir ısırık aldı.
"Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı? Diş kayıtları, parmak izleri? Retina taraması?”
"İdrar örneği işe yarar."
Gözlerini devirdi. "Hangi bardağı kullanmamı istersin?"
Geri dönüşleri ve onun sorgulamasına ve kelime seçimine kızgın görünmemesi ilgisini çekmişti. "Seni rahatsız eden bir şey var mı?"
“Yaşamak için insanlarla savaşırım. Gerçekten bardağa işemenin beni korkutacağını mı düşünüyorsun?
Haklıydı... mesleği hakkında yalan söylemediği sürece.
Aidan tek kelime etmeden dolabından bir bardak çıkardı ve ona uzattı.
Çenesi düştü. "Şaka yapıyor olmalısın? Gerçekten idrar örneği istiyor musun?”
Sorusuna gerçekten gülümsedi. "Pek sayılmaz ama susamış olabileceğini düşündüm. İçecekler buzdolabında.”
Gidip kendine bir bardak süt doldurmadan önce, bir kez olsun onun bakışlarındaki rahatlamayı gördü.
"Biraz merhamet gösterdiğin için teşekkürler."
"Evet," dedi acı bir şekilde. "Yalnızca yaptığın iyiliğe karşılık vermeyi unutma."
"Bunun bir anlamı mı var?"
Omuz silkti. "Deneyimlerime göre, insanların yaptığı tek şey almak. Hiçbiri başkasına yardım etmeyi umursamıyor.”
"Ve bazen insanlar seni şaşırtabilir."
"Evet. Haklısın. Yapabilecekleri sebepsiz ihanete sürekli hayret ediyorum.”
O, başını salladı. “Vay canına, yorgunsun.”
Keşke bilseydi. Ayrıca, her şeye hakkı vardı ve biraz da buna hakkı vardı. Omurgasına bir stegosaurus'u kıskandıracak kadar bıçak saplanmıştı.
"Kendine bak." Eliyle vücudunu gösterdi. "İnsanları ihtiyaç duydukları için mi koruyorsunuz yoksa size para ödedikleri için mi koruyorsunuz?"
Tereddüt etti. Yaptığı şey için kesinlikle para almıyordu ama bir insanın bu kadar fedakar olabileceğine asla inanmazdı. Bu yüzden yarı gerçeği seçti.
"Kız yemek yemeli."
“Ve davamı geri alıyorum. İnsanlar kokuşmuş bir kırıntı için sırtınızı bıçaklayacak ve sonra değersiz bir hamam böceğinden başka bir şey değilmişsiniz gibi hayatlarına devam edecekler.”
M'Adoc'un kendi öfkesinde tam olarak gördüğü şeyi onun öfkesinde görünce yavaşça nefes verdi.
Onunki, onu serbest bırakmayacak mantıksız bir efendiydi. En kötü yanı, öfkesini kucaklama derecesiydi. Etrafındaki her şeyi arkasını göremediği noktaya kadar kontrol etti ve çarpıttı. "Dışarıda üzgün insanlar var. Ama sana söz veriyorum herkes böyle değil. İnsanoğlunun yapabileceği her zalimlik eylemi için, onlar da bir o kadar iyilik yapabilirler.”

Ona alay etti. "Acımasızca karşı çıkarsam beni bağışla." Sanki onu görmek bile onu tiksindiriyormuş gibi başını salladı. "Senin yaşına kadar yaşamış olmana ve kimsenin o pembe gözlükleri alıp da senin-"
Onun tiradını susturmak için teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Nasıl benim onu dinlememe hakkım varsa senin de kendi fikrini söyleme hakkın var."
Bu onu daha da çileden çıkardı. Kendini tezgahtan uzaklaştırdı ve ön kapıya doğru yöneldi. "Sinir bozucusun. Birinin evime girmesi gerekseydi, en azından dilsiz olamaz mıydı? Silahı aldı ve çalışma odasına giden küçük koridora yöneldi. "Kendini fazla rahat ettirme. Hava düzelir düzelmez buradan gitmeni istiyorum."
Bakışları elindeki silaha takıldı. "Bana bu kadar az mı güveniyorsun?"
"Sana hiç güvenmiyorum." Ve bununla, odasına gitti ve onu mutfağında ayakta bıraktı.
Leta, onun düşmanlığının kendisine ulaştığını hissedince derin bir nefes aldı. İyi.
Şimdiye kadar Dolor ölümlüler düzlemine girmeyi başaramamıştı. Ama uzun sürmeyecekti.
Dolor, Aidan'ı öldürmesi için çağrılmıştı ve başarılı olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı ki bu harikaydı. Onu kimse durduramazdı.
Bu, Aidan'dan beslenerek kendi güçlerini geliştirmesi için fazla zamanı olmayacağı anlamına geliyordu. İçinde bir suçluluk duygusu hissedince kaşlarını çattı. Bir Düş Avcısı olarak, böyle bir şey hissetmemeliydi ama yine de etrafındakiler tarafından yeterince kırıldığı çok açıkken Aidan'ı incitmek istemeyen yanını susturamıyordu. .
Bu onun iyiliği için.
Tanrıların ve insanlığın bunu vahşeti haklı çıkarmak için bu kadar sık kullanması tuhaf.
Hatta Zeus, Düş Avcıları'nın tüm duygularının sıyrılmasını emrettiğinde bunu söylemişti. Hepsini bir suçtan dolayı cezalandırdığında, yalnızca bir tanrı işlemiştir.
Ve bu bile bir suç değildi. Her şeyi bu kadar ciddiye almamasını sağlamak için yaşlı Thunderbutt'a bir şaka olarak yapılmıştı. Zeus, gülmek yerine, kendisiyle aynı fikirde olmayan herkese saldırmak için güçlerini kötüye kullanmıştı.
Rüya tanrılarının geri kalanı sadece çapraz ateşe yakalanmış masumlardı. Ancak Zeus'un devrilme ve alay edilme korkusu hepsini cezalandırmasına neden olmuştu. Varlığını böyle bir paranoya içinde yaşamak ne kadar zavallı.
Ancak Zeus'un tanrı kompleksi onu ilgilendirmiyordu. Odaklanması gereken şey, elinden gelirse Aidan'ın hayatını kurtarmak ve ne pahasına olursa olsun Dolor'u öldürmekti.
Dolor'un geçmişten gelen kahkahaları kafasını doldurdu. "Acı çekiyorum. ben ebediyim Ve sen önemsizsin, Leta. Beni asla yenemeyeceksin."
Şimdiye kadar haklıydı. Onu yenmemişti ama yaralamıştı.

Onun küstahlığı, onun gücünü kırmak için kullanacağı araç olacaktı ve Aidan, mızrağını Dolor'un gözlerinin arasına çakmak için ihtiyaç duyduğu çekiç olacaktı.
Aidan'ı bulmaya ve onu biraz daha kızdırmaya karar verdi.
ÜÇ
Aidan koltuğuna oturup elektro gitarıyla Indigo Girls'ün "Strange Fire" şarkısını tıngırdatırken yarının Noel Arifesi olduğunu ve üst üste üçüncü yıl bunun için yapayalnız kalacağını fark etti. Bu yüzden hiçbir şeyi dekore etme zahmetine girmemişti. Yapabileceği tek şey ona hayatının ne kadar yalnızlaştığını hatırlatmaktı.
Yaşadıklarını düşünürken bıkkınlıkla içini çekti. Nasıl olur da bir adama milyonlar hayran olur ve kimse onu sevmez? Yine de bu onun kaderiydi. Onunla ilgilendiğini iddia eden tek kişi onu hiç tanımıyordu ve bir zamanlar her şeyiyle sevdiği insanlar, hayatlarının her anını onunkine son vermeye çalışarak geçirmişti.
"Mutlu Noeller," diye mırıldandı.
Geçmişi unutmaya çalışarak kafasındaki şarkıya odaklandı. Gitar prize takılı olmadığı için, notalar onun etrafındaki sadece bir fısıltıydı ama bu, onun dağınık halini yatıştırmaya yetiyordu. Müzik her zaman onun sığınağı olmuştu. Hayat ne kadar zor olursa olsun, rahatlamak ve ilham almak için koştuğu şey müzik ve filmlerdi. Başka hiçbir şeyin veremediği bir zamanda ona teselli verdiler.
Şarkıya o kadar odaklanmıştı ki, artık yalnız olmadığını anlaması birkaç dakikasını aldı. Gözlerini açarak Leta'ya baktı ve tıngırdatmanın ortasında duraksadı. Işık, etrafında yumuşak bir hale oluşturarak siyah saçlarının parlak görünmesini sağladı. Bir dakika boyunca nefes bile alamadı. Vücudundaki her hormon yanıyordu.
En son bir kadına dokunalı çok uzun zaman olmuştu, bir ödeme sırasında kredi kartını ona vermek dışında. Ve bir kadının yumuşaklığına ihtiyacı olmadığına neredeyse kendini inandırdığını düşünmek.
Evet ...
Dudaklarına aldatıcı bir yarım gülümseme dokunurken ve parlak gözleri parlarken ona baktığında, kararlılığı paramparça oldu. Tek yapmak istediği, gitarı bir kenara bırakıp onu, dudakları uyuşana kadar uzun, hain bir öpücük için kollarına çekmekti. Onu kucağında çıplak hayal etmek çok kolaydı. Bu tek görüntü onu içten dışa yaktı.
Penisi acı verecek kadar sertleşti.
"Bir şeye ihtiyacın var?" Sesinde ona vermek istediği zehrin değil de içi boş bir notanın olmasından nefret ediyordu.
"Sadece burada tek başına ne yaptığını merak ettim. Bu arada çok yeteneklisin."
İltifat üzerine alay etti. "Bana iltifat etme."
"Hayır, gerçekten öylesin."
"Evet ve beni pohpohlama," diye tekrarladı, sonunda ses tonunda istediği zehri bularak. “İltifatlardan hoşlanmıyorum ya da istemiyorum.”

Kaşlarını keskin bir şekilde kırıştırdı. "Ciddi misin?"
"Ölümcül." Boş bir akor tıngırdattı. "Bak ben bu oyunu biliyorum. Beni övüyorsun, beni güldürüyorsun ve kendimi iyi hissediyorum. Sonra bir baktım ki ceplerin benim paramla dolu kapıdan çıkıp dünyaya benim ne kadar pislik olduğumu söylüyorsun.
Evimden çıktığın yere doğru atlayalım ve herkese benim bir pislik olduğumu söyleyelim. Gitarını tutarken başını salladı. "Evet, bu benim için çalışıyor."
Leta duyduklarına inanamadı. Sözleri onu şaşkına çevirse de, öfkesi onun güçlerini keskinleştirdi. Keskin bir şekilde nefesini içine çekti. "Sana ne yaptılar?"
Ayağa kalkmadan önce gitarı kenara koydu. "Merak etme."
Yanından geçerken koluna dokunmak için uzandı. "Aidan-"
"Bana dokunma." Sesi vahşi bir hırıltıydı.
Ama bu, kendisini güçlendirmek için onu olabildiğince kızdırması gerektiğini bildiği halde, ona daha çok dokunma isteği uyandırdı. "Seni incitmek için burada değilim."
Aidan buna inanabilmeyi diledi. Ama o daha iyi biliyordu. Bu yalanı kaç kez duymuştu? Ve sonunda, onu hep incittiler ve bunu yaparken de güldüler. Düşmekten bıkmıştı.
"Bilirsin, beş sentim olsaydı..." Bakışları onun yüzüne dikildi. O da uzanıp ona dokunmak istedi. Ama bunu yapmayı kendine yediremedi. Heather'la olanlardan sonra değil.
"Sana asla zarar vermem bebeğim. Bana her zaman güvenebilirsin. Uzun mesafe için buradayım.
Sen ve ben sonsuza kadar. Dünyaya karşı bizi. Ne olursa olsun. Her zaman kendin olabilirsin ve seni ne olursa olsun seveceğimi bilebilirsin. Senin kariyerin ya da şöhretin umurumda değil. Yarın her şey biterse, hala senin için burada, seninle olacağım.
Bu sözler kalbini hoplatmıştı - etrafındaki yalancılardan bıkmış kulaklarına bir senfoni gibi gelmişti. Hepsinden önemlisi, Heather'a güvendiği kadar onlara da güvenmişti. Bir yetim olarak, hayatında tek istediği kendi ailesine sahip olmaktı. Ona zarar vermeyecek biri. Ona ihanet et.
Şöhreti, zenginliği ve hatta yoksulluğu ne olursa olsun onu olduğu gibi kabul edecek biri.
Ne yazık ki, bunu bir kez bile bulamamıştı. Gerçek para kazanmaya başladığı ve insanlar onu tanımaya başladığı an, Heather bunun ve ona saldıran kadınların kendisini tehdit ettiğini hissetmişti. Kedi gibi ve ısırır olmuştu. Yaptığı her şeyi eleştirmek ve daha fazlasını istediği için ona içerlemek.
Şimdi bile onun yakıcı sözlerini duyabiliyordu. "Hollywood'da iki tür insan vardır. Oyunculuk yapmak isteyenler ve şöhret isteyenler. Şöhretin peşinden gidenler başına gelen her şeyi hak ediyor, o yüzden bana magazin yalancıları için ağlama. İstediğin buydu, Aidan. Herkes senin kim olduğunu biliyor. Sadece oyunculukla yetinmeliydin. Ama hayır, daha fazlasına sahip

olmalıydın. Yani şimdi istediğin her şeye ve onunla birlikte gelen her şeye sahipsin.
Sonunda, tüm bunlarla baş edemediği için kalbini oydu ve gümüş bir tepside ona verdi. Düzgün bir insan gibi özelde değil. Bunu, zaten onun içini boşaltmış olan aynı magazin gazetelerini arayarak alenen yapmıştı. Daha da kötüsü, düşmanlarının peşine düşmesine yardım etmiş ve onu dünyanın önünde utandırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.
Ve şimdi önündeki bu kadın da bir istisna değildi. Hiç şüphesi yoktu. Eğer onu içeri alırsa, onu da incitecekti. Bu dünyada onu umursayan tek kişi kendisiydi.
Çenesiyle kapıyı işaret etti. "Birkaç saat burada kalıp benimle konuşmasan olmaz mı? Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?”
"Sessizliği sevmiyorum."
"Peki yaparım."
"Ve burası benim evim," dedi derin bir sesle, onu kızgın bir ebeveyn sesiyle taklit ederek. "Benim çatım altındayken, genç bayan, sana söyleneni yapacaksın!"
Aidan onun alaylarına gücenmek istedi. Ama bir gülümseme dudaklarının kenarlarına eziyet etti. Komik değilsin.
"Elbette öyleyim." Şakacı bir şekilde ona göz kırptı. "Ben olmasaydım içten içe gülmüyor olurdun."
Hareketleriyle onu büyülediğini ve bunun onu yeniden sinirlendirmekten başka bir işe yaramadığını anlayınca midesi kasıldı. "Bak, seninle gerçekten konuşmak istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Çıkmak."
Yorgun bir nefes verdi ve başını salladı. "Bir arkadaşınla en son ne zaman konuştun?"
"On dokuz ay önce."
Leta onun ifşası karşısında ağzının açık kaldığını hissetti. Buna inanamadı. Duyguları bastırılmış ve temelde gitmiş olsa bile, hala başkalarına güveniyordu. Tek istisna, hareketsiz kaldığı zamandır. "Ne?"
"Beni duydun."
Evet, ama duymak ve inanmak tamamen farklı şeylerdi. "Sen ciddi değilsin."
"Ah, ben ciddiyim tamam. En iyi arkadaşımı ona güvenmek için aradım çünkü konuşacak birine ihtiyacım vardı ve sonra anladım ki konuşmamız sadece paparazzi paçavralarında değil, aynı zamanda piçin bulabildiği bloglarda ve her endüstri dergisindeydi.
Aidan O'Conner: Efsanenin Arkasındaki Gerçek. Kız arkadaşının ona nasıl ihanet ettiğini ve hayranlarına saldırırken onu sokakta sarhoş bir ayyaş bıraktığını okuyun.'
Beni en çok ne öldürdü, onlara anlattıklarında çok az gerçek vardı. Bunun yerine, sözlerimi çarpıttı ve ben ne söylediğimi anlayamayana kadar onları süsledi. Hatalarımdan ders aldım diyelim. Yani hayır, arkadaşlarımla konuşmam. Durmadan."
Pekala, bunu anlayabilirdi. Hâlâ duyguları olduğu zamanlarda, M'Adoc ağabeyleri M'Ordant'a onun bazen ukala biri olduğunu düşündüğünü

söylediğinde M'Adoc'u arkadan itmişti. M'Adoc'un özel bir konuşmayı tekrar etmesi ve ardından bunu çok sevdiği birini incitmek için kullanması onu küçük düşürmüş ve utandırmıştı. Bu, herhangi birine bir şey söyleme konusunda haftalarca temkinli davranmasına neden olmuştu ama sonunda bunu atlatmış ve yoluna devam etmişti.
Bu deneyim, Aidan'ın yaşadıklarıyla karşılaştırıldığında kesinlikle önemsizdi. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar müdahaleci bir şeyle ya da bu kadar sümüksü bir insanla uğraşmak zorunda kalacağını hayal bile edemiyordu. M'Adoc sadece bir kişiye söylemişti, tüm dünyaya değil ve onu süslemeden kelimesi kelimesine alıntılamıştı.
Bununla birlikte, Aidan'ın insanlardan vazgeçmesi ve hiç kimseye güvenmemesi gerektiği anlamına gelmiyordu.
İnsanların bu dünyada arkadaşlara ihtiyacı vardı. "Pekala, bir kişinin ihaneti-"
Sıktığı dişlerinin arasından, "Ortaokuldan beri en iyi arkadaşız," dedi. "Birisi ona beş bin dolar vermeye razı olduğu için üç saniye içinde silinip giden yirmi yıllık bir dostluktan bahsediyoruz." Acıyla dudağını kıvırdı. “Beş bin. Yıllardır süren dostluğumun onun için değeri buydu. Komik olan şu ki, isteseydi ona verirdim.
Leta sempatiyle sindi. Bu kadar sert olmasına şaşmamalı. Böyle şeylerin döndüğünü biliyordu, ama kural olarak rüya tanrıları birbirlerine bu şekilde ihanet etmezlerdi - özellikle de artık duyguları yokken. Yüzyıllar boyunca birkaç kişi olmuştu, ama çok fazla değildi ve avlanıp öldürülenler bir istisna olmuştu.
Aidan gözlerini ona dikti. Şimdi kapımdan içeri girerken sana nasıl güvenilebileceğini tekrar söyle.
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Haklısın. Bana veya bir başkasına güvenemezsin.
Hayatımda hiçbir zaman insanların neden başkalarına ihanet ettiğini anlamadım. Hiç sanmıyorum."
Onun sözleriyle alay etti. "Sanki hiç kimseye ihanet etmemişsin gibi."
Leta hemen basit bir soruyla karşılık verdi. "Senin varmi?"
"Kahretsin, hayır," diye kükredi, sanki bu düşünce bile midesini bulandırıyormuş gibi. "Annem bana daha iyi öğretti."
"Benimki de öyle." Eklemeden önce duraksadı, "Aslında bu doğru değil. Kardeşim bana daha iyi öğretti. Ateş altındayken, bedeli ne olursa olsun beni korumak için elinden gelenin en iyisini yaptı."
"O zaman şanslısın. Ağabeyim canımı almaya teşebbüs ettiği için hapiste oturuyor.”
Bu beklenmedik parça onu çok etkiledi. "Ne?"
"Beni duydun." Adamın ifadesinde öfke dışında hiçbir duygu görmemesine rağmen sesi kırıktı. "Gazetelerde okumadın mı? 6 ay tv izleyemedim sabıka fotoğrafından bana bakan yüzünü görmeden.”
Neden duymadığını açıklayamadığı için sadece başını salladı “Anlamıyorum. Neden seni öldürmeye çalıştı?”

Karanlık bir kahkaha attı. Ah, beni öldürmek onun yaptığından çok daha nazik olurdu. Bu dünyada inşa ettiğim her şeyi almak istedi. Bana şantaj yapmaya çalışıyordu."
"Ne üzerine?"
"Kendi yalan söyleme isteğinden ve insanların buna inanma konusundaki saflığından başka bir şey değil. Sübyancı olmamdan hayvan kurban etme eylemlerine, kadın ve çocuklara yönelik vahşete kadar her şeyi uyduracağını söyledi. Hatta beni hayranlarımla alay etmekle ve diğer aktörlerin, yapımcıların ve ajansların itibarlarına saldırmakla suçlayacak kadar ileri gitti. Hayatımın hiçbir parçası yalanlarından korunmadı ve sahte belgeler yapmaktan, mahkemelere veya polise yalan söylemekten çekinmedi. Tanrıya şükür, McCarthycilik öldü, yoksa eminim kara listeye alınır ve hapsedilirdim."
Bu ona mantıklı gelmiyordu. "Ama bu çok aptalca. Böyle saçma sapan yalanlara kim inanır?"
"Dergilerdeki benim yüzüm olduğu için kıskanan herkes, onların değil. Birinin tam bir pislik olmadan benim başarı seviyeme ulaşabileceğine inanamayan veya kabul edemeyen herkes. İnan bana, insanları inciten yalanlar değil. Onlara inanmak diğer herkesin isteğidir. Ve sonra, suçlayıcınızı desteklemek için tahtadan çıkanlar var çünkü bu onlara üç saniye boyunca ilgi odağı oluyor. Geçmişinizin üzerine çıkmış olmanıza ve asla kendi geçmişlerinin üzerine çıkmamak için hiçbir mazeretleri olmamasına dayanamazlar. Onların zihninde, sizin bir kademe aşağı inmeniz, onların da sizin hakkınızda söyledikleri yalanlardan bir kaç tanesinin yükseltilmesi gerekiyor. Çünkü sonunda sizi tanıyorlar, gerçek sizi gördüler ve sizi suçlayanları destekleyerek diğer insanların size yakın olduklarını düşünmelerini sağlıyorlar - en azından iddia ettikleri şey bu. Bu hasta bir dünya ve ben bundan tiksiniyorum."
Her yerinden kanayan öfke ve incinme karşısında irkildi.
Haklıydı; onunla tartışmasının hiçbir yolu yoktu. Hayat acımasız olabilirdi ve insanlar daha da acımasızdı. İçinde o kadar çok ıstırap vardı ki, ona verdiği güç için minnettar olmalıydı.
Ama dürüst olmak gerekirse, o değildi. Duyguları o kadar güçlüydü ki onu bu alemde bile besliyorlardı.
Ve bu duygular, onun ve onun kalbini kaplayan sert buz tabakası için ağlamak istemesine neden oldu. Hiç kimse böyle bir izolasyonu haketmedi. Hiç kimse.
Onu teselli etmek istercesine uzandı ve elini avucunun içine aldı.
Aidan, onun teninin onunkindeki yumuşaklığı görünce gözlerini kapattı. Onu özüne kadar yaktı. Birisi ona nezaketle ulaşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki onun nazik dokunuşunun verdiği hissin tadını çıkarmak istedi. Ama o daha iyi biliyordu.
Bugün nezaket ... yarın dişlere bir tekme.
Bunu bir daha asla unutma.

Kimse onu korumayacaktı. Etrafında alevler parıldadığında herkes ona bunu göstermişti. Arkadaşlıktan, aileden ve nezaketten yoksun, yalnız bırakılmıştı.
Ve onu öylece geçip tekrar güvenemeyecek kadar yaralıydı. Yaralar çok derin ve yıpratıcıydı.
Kendisine Heather'ı hatırlatarak pencereden dışarı bakmak için Leta'dan uzaklaştı. Kar lanet olsun. Hala aşağı iniyordu, eskisinden bile daha hızlı.
"Telefonu tekrar denemelisin."
"Az önce yaptım. Hala sinyal almıyor."
Bir zamanlar bunu bir dezavantaj olarak görmüştü. Sinyaller kesildiğinde kardeşiyle kaç kez konuşmak istemişti? Her şeyden o kadar uzaktaydı ki, telefon şirketi kamarasına hat çekmeyi reddetmişti. Bu yüzden, bu alanda en iyi ihtimalle gelişigüzel olan cep telefonuna güvenmişti.
Şimdi onu şehvetten çıldırtan kıçının üstüne atabilmek için şehrin ortasında yaşamayı diliyordu. Tanrım, kendisine bu kadar yakın bir kadının kokusunu en son ne zaman almıştı? Evinin içinden adını söyleyen bir kadın sesi duydunuz mu?
Cennetti.
Ve cehennemin en alt katı.
"Bak, senin iyi bir insana benzediğini kabul ediyorum. Bildiğim kadarıyla, birinin kaplumbağaları ezmesini engellemek için ne zaman kaplumbağa görsen durup yoldan çekiyorsun. Ancak bu kaplumbağa, diğer insanlar üzerinden geçerken bağırsaklarının kaldırıma sıçramasından bıktı. Sadece kendimi kazıyıp ormanda saklanmak istiyorum, tamam mı?
Başını salladı. "Seni yalnız bırakacağım." Boğazını temizleyerek ondan geri adım attı ve onu daha yakına çekmemek için tüm gücünü harcadı.
"Unutma, bazen insanlar seni kendilerinin önüne koyar. Olur."
Homurdandı. "Evet, tüm dünya sadece gökkuşakları ve yavru köpeklerden ibaret. İzciler gerçekten de yaşlı kadınlara saldırmadan karşıdan karşıya geçmelerine yardım ediyor ve hiç kimse bir travma kurbanının çığlıklarını görmezden gelmiyor."
"Aidan-"
"Yapma. Kendi ailen seni gaddarlık ve paradan başka bir şey için satmadığı zaman, anlattığın dünyaya inanmak imkansız."
Odadan çıkmadan önce onun bakışlarındaki kabulü gördü.
Evet, bir piç olduğunu biliyordu. Tıpkı orada düzgün insanların olduğunu bildiği gibi.
Sadece onun dünyasında yoktular. Fakir olduğu zaman kimse ona yardım etmemişti.
İnsanlar sanki o görünmezmiş gibi hayatlarına devam etmişlerdi ve bu onun için sorun değildi. Görünmezlik umurunda değildi.
Aslında bu doğru değildi. Hayatında defalarca diğer insanların ona hissettirdiği kadar görünmez olmayı dilemişti.

Gözlerini kapattığında, Heather'ın güzel yüzünü hâlâ görebiliyordu. Kahkahasını duy. Her şey başladığında, onu kaybetmenin dayanılmaz olacağını düşünmüştü. Onu yok edeceğini.
Sonunda, onu hiç özlememişti. Birazcık bile, bu da ona neden pişmanlık duymadan düşman olabildiklerini anlamasını sağladı. Gerçek aşk diye bir şey yoktu. Kalp, vücuduna kan pompalayan başka bir organdı. Büyüsü yoktu. Arkadaşlar ve aile arasında manevi bağ yok.
İnsanlar sade ve basit kullanıcılardı. Daha iyisini ummak sadece acı bir hayal kırıklığına yol açtı.
Hayır, bu onun hayatıydı. Ölene kadar yalnız kalacaktı. Ama içinde bir yerlerde hala bir gün bir aileye sahip olmanın o aptalca, yavan hayali vardı. Anne babası sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldüğünden beri, o bağ duygusunu özlemişti. Aile aidiyeti. Onun
ebeveynleri birbirlerini çok sevmiş ve karşılıklı saygı duymuşlardı - en azından onun yedi yaşındaki zihnine öyle görünmüştü.
Gerçeğin gerçekte ne olduğunu kim bilebilirdi. Belki de ağabeyinin ondan nefret ettiği kadar birbirlerinden nefret etmişlerdi ve Donnie gibi bunu bir sır olarak saklamışlardı.
Heather'a gelince, şömine rafına onun yerine Oscar koyması gereken o orospuydu. Oyunculuğu sonuna kadar olağanüstüydü.
Ve hemen kapısının dışında, Heather oradan çıkıp gittiğinden beri evine ayak basan ilk kadındı...
"Ne olmuş?" diye sordu kendi kendine. Bir kadın bir diğeri kadar iyiydi ve büyük ihtimalle iki kat haindi.
Her şeyden tiksinerek kanepeye uzandı ve Star Wars DVD'sinin onu bir yabancıyı evine alma çılgınlığından uzaklaştırmasına izin vermek için televizyonunu açtı.

* * *

Leta, zihninin gerisinde hafif bir bilinçaltı çekişmesi hissedince duraksadı. Bu hissi tarif edecek gerçekten hiçbir kelime yoktu, ama ne zaman bir insan hedef uykuya dalsa, bir rüya tanrısı bunu hissedebiliyordu.

Olabildiğince sessizce, onu kanepede uyuklarken bulduğu Aidan'ın odasına geri döndü.
Bir ayağı hâlâ yerde ve bir eli yüzüne örtülü halde geriye yaslanmıştı. Başını sallayarak, onun pozunun ne kadar tuhaf bir şekilde çekici olduğuna baktı. Solmuş tişörtü kesinlikle yırtık bir göğsün üzerine sımsıkı gerilmişti. Yanaklarındaki sakal, sadece yüz hatlarının sert yakışıklılığını vurguluyordu. Savunmasız görünüyordu ama aynı zamanda en ufak bir ses çıkarsa, onun birdenbire uyanıp savaşa hazır olacağından hiç şüphesi yoktu.
Rüyalarını gözetlemek için gözlerini kapatırken, dışarıda başlattığı kar fırtınasının bilinçaltına nüfuz ettiğini gördü. Onun yanında yere diz çökerek, düşüncelerinin onunkiyle daha tam olarak birleşinceye kadar sürüklenmesine izin verdi.

Burada, rüya dünyasında, onun liderliğini izleyen bir gözlemciydi. Karanlık, karlı bir fırtınada ışıkların parıldadığı basit bir Cape Cod evinin önünde duruyordu. Evin içinden gelen kahkaha ve müzik seslerini duydu. Aidan buzlu bir pencereden parti görevlilerini gözetlerken merakla yanına gitti.
"Şunlara bak," dedi, onun rüyalarındaki varlığını sorgusuz sualsiz kabul ediyormuş gibi. Dudakları küçümseyici bir şekilde kıvrılmıştı.
Leta, bir Noel partisinde birbirlerine kadeh kaldıran eğlence düşkünlerine kaşlarını çattı.
"Çok mutlu görünüyorlar."
"Evet, birbirini vurmayı bekleyen bir akrep yuvası gibi." Çenesiyle grubun arkasındaki zayıf, güzel bir kadını işaret etti. Köşedeki sarışın eski nişanlım Heather. Üzerine örttüğü kelleşen adam, kardeşim Donnie."
İkisi aynı şarap kadehinden içmeden önce birbirlerine uğultulu sesler çıkarıyorlardı. Evlat, Freud, Aidan'ın hayalleriyle harika bir gün geçirirdi.
"Neden birlikteler?" ona sordu.
"Bu ilginç bir soru. Donnie'ye bir iş verdikten sonra, Heather buna sinirlendi.
Bildiğim bir sonraki şey kaltağa saldırmaya başladığıydı. En şaşırtıcı şey, bana her zaman ondan kesinlikle nefret ettiğini söylemesiydi. Onun kendi ayakkabılarını bağlamak için yardıma ihtiyacı olan beyinsiz cahil bir pislik olduğunu düşündü.
Heather ve Donnie'nin karşısındaki masada oturan kahverengi saçlı bir adamı işaret ederek başını salladı. "Bu Bruce. Hayran kulübümün başkanı ve uzun süredir kişisel bir arkadaşımdı. Yeğenim Ronald onunla arkadaş oldu ve sonra anladığım kadarıyla ikisi, reklamcımın bile karşı koyabileceğinden daha fazla yalan yayıyorlardı. Beni öldüren şey, yeğenimin Bruce hakkında gerçekten ne düşündüğünü tam olarak biliyor olmam. Dostum, Ronald'ın onun hakkında ne söylediğini duyamayacağı anda bir bilseydi. Bu bakımdan hepsi. Güvenlerine ihanet etmeyeceğimi bildikleri için bana hakaret etmekten çekinmediler. Daha hain bir yılan demeti asla var olmadı. Ve onlar hakkında beni gerçekten şaşırtan şey, basit bir kıskançlıktan başka bir sebep olmadan bana nasıl düşman olduklarını gördükten sonra, beni kazıklayan aynı insanların bunu onlara asla yapmayacağına inanacak kadar aptal olmaları. İnanılmaz aptallar."
Leta onun anılarını zihninde duyunca başını yana eğdi. Dediği gibi, odadaki insanların her biri ona birbirleri hakkında korkunç şeyler söylemişti. Birbirlerine karşı oynamışlar ve Aidan'a daha sıkı tutunmak umuduyla onu diğerlerinden uzaklaştırmak için ellerinden gelenin en iyisini yaparken, Aidan'ın şöhretini korumak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Birbirlerinin arkasından Aidan'a söyledikleri şeyler göz önüne alındığında, birbirleriyle anlaşabileceklerini düşünmek korkutucuydu. "Anlamıyorum. Bunu neden yapsınlar?"
Aidan, onu tekrar kulübesine girene kadar fırtınanın içinden geçirerek evden uzaklaştırdı. Oturma odasının hemen içinde gördüğü masaya gitti.

Kolonyal tarzda uzun bir yazı masasıydı, yapraklar ve Chippendale süslemeleri vardı.
Tek kelime etmeden bir çekmeceyi açtı ve içinden katlanmış bir kağıt çıkardı. Elini ona uzatırken bakışları karanlıktı.
Leta kutuyu açarken isim listesine göz attı. Bazılarında yıldızlarla işaretlenirken bazılarında işaretler vardı. "Bu ne?"
Donnie'nin listesi. Sistematik olarak onlarla arkadaş olmaya çalışarak tüm bağlantılarımı ve arkadaşlarımı gözden geçirmişti. Bana, ona ne isterse ödemem gerektiğini söyleyip durdu çünkü eğer ben
yapmazsa, tüm arkadaşlarım artık onun olduğu için beni mahvederdi.
Aidan, ağabeyinin sesi olması gereken bir sesle, "Her zaman senin yerine bana inanırlar," diye alay etti.
Leta dehşete kapılmıştı. "Şaka yapıyor olmalısın."
"İnan bana, o kadar yaratıcı değilim. Menajerimden bankacıma kadar herkes o listede.
İşaretli isimler, yalanlarıyla ikna edemediği dostlarıdır."
"Onlara ne oldu?"
"Donnie ve Heather benim haberim bile olmadan onları hayatımdan çıkardılar. Rezervasyon yöneticimi görevden aldığında son filmimi çekmek için bir seyahate çıkmıştım. Richard en başından beri benimleydi. Görünüşe göre aralarında bir şey olmuş ve Donnie onu kovmuş ve evimden ve ofisimden atmış. Olaydan haftalar sonra dönene kadar haberim bile olmadı."
"Richard'ı aradın mı?"
"Arkadaşlarıma benim hakkımda söylediği yalanlar bana geri döndüğünde başladım. Ronald'ın emriyle herkesin arkadaşı olarak oynayan kişinin Ronald'ın kız arkadaşı olduğunu ve Richard'ı bu işe teşvik ettiğini ancak daha sonra anladım. Sırf hepimizin kavga etmesini izlemek için herkesin arasında dolaşıyor, saçmalık yayıyordu.
"Bunu neden yapsın ki?"
Bıkkınlıkla içini çekti. "Bunu kendime binlerce kez sordum ve şimdi bir cevaba başladığım zamandan daha yakın değilim. Sanırım bu yüzden filmleri her zaman çok sevmişimdir.
Bir filmde her şeyin bir anlamı olmalı. Karakterlerin her zaman motivasyonu olmalıdır. Yaptıkları her şey için iyi, sağlam motivasyon. Sebepsiz bir sik kafalı olamazlar. Birisi bir karakteri açarsa, bunun için sert, inandırıcı bir nedeni olması gerekir. Ne yazık ki, gerçek hayatta yapmazsın. İnsanlar, gazınız varken yüzünüzde kabız bir ifade yakalamaktan ve gazın kendilerine yönelik olduğunu düşünmekten, giydiğiniz ayakkabıların markasını beğenmemeye kadar her konuda birbirlerine düşman oluyorlar. İnsanlar hasta."
Leta elindeki isim listesine baktı. Birinin bu kadar soğuk olabileceğine inanamıyordu. Yani işbirlikçi. Kesinlikle Aidan'ın ona anlattıklarından daha fazlası vardı.
yok muydu?

Elbette bunu hak edecek bir şey yapmıştı. Yine de duruma bakmak için güçlerini kullanırken, onun öyle olmadığını fark etti. Erkek kardeşi ve yeğeninin aksine, bir hataya boyun eğiyordu. Bir hataya sevmek. Ne yazık ki, sevgisini ve güvenini yanlış insanlara vermişti.
Aidan, "En basit neden," diye devam etti, "ağabeyimin kıskanç olması. Hayatıma sahip olmak istedi ve onu almak için elinden gelen her şeyi yaptı. Heather'ı yanına alıp yatağına yatırdı. Sonra bir süreliğine hayranlarımı kışkırtmasına ve kendisinin yapmadığından daha fazla birbirlerine düşman olmalarına neden olmasına rağmen, bana kur yaptı. Her ne sebeple olursa olsun, onları şantaj yapmak veya paramı çalmak için kullanabileceğini düşündü. Unuttuğu şey, benim
bulunduğum yere kendim için ayağa kalkmaktan korkarak gelmedim. Dahası, beni mahvetmeye çalışan ilk kişi o değildi ve sonuncusu da olacağından şüpheliyim. Ama hala ayaktayım ve beni devirmek için onun boktan yalanlarından çok daha fazlası gerekecek.
Leta, içinde hissettiği inanç karşısında ağlamak istedi. Ham ağrıda. Bunun nereden geldiğini bilmiyordu, ama ona olan hayranlığı içinin derinliklerinde kabardı. Güç kişileştirilmişti.
Bu kadar amansız kin ve düşmanlık karşısında bile, onunla ilgili her şey doğruluk ve dürüstlüktü.
Gözleri alev alev yanarken yanağını sıcak eliyle kavradı. "Neden burada benimlesin?"
Aklına birkaç yalan geldi ama payına düşenden fazlasını dağıtmış bir adama yalan söylemek istemiyordu. Ve rüya halinde olduklarına göre, bunun için hiçbir sebep yoktu. "Kardeşin seni öldürmesi için bir iblis çağırdı."
O güldü.
"Ben ciddiyim Aidan. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, kardeşin uykusundan bir acı tanrısı çağırmanın bir yolunu buldu ve ona sana işkence edip öldürmesini emretti."
"Ve sen beni kurtaracaksın." Tekrar güldü, sonra ayıldı. "Neden bunu yapasın ki?"
"Bu benim işim."
Yakışıklı yüzündeki ifade pek de ikna olmuşa benzemiyordu. "Yani hedeflerini korumaya çalışırken acı tanrısını rastgele takip ediyorsun. Nesin sen, ağrı karşıtı peri?”
"Bunun gibi bir şey."
Homurdandı. Uyanınca kendime not. Aç karnına birayı bırakın. Bu rüya, bir eşeğim ve bir tirbuşonum olduğu zamandan bile daha berbat.”
Leta kaşlarını çattı. "Eşek ve tirbuşon?"
"Seni bu ayrıntılarla dolduracak kadar iyi tanımıyorum."
Leta daha fazlasını soramadan, midesinin çukurunda derin bir önsezi hissetti. Etrafına bakındı ama bu alemdeki kulübe ölümlü alemdekiyle aynıydı.
"Aidan-"
Daha fazla bir şey söyleyemeden, Dolor onu arkadan tuttu ve yere vurdu.

DÖRT

Leta onu korumak için hareket edemeden, Aidan tanrıyla yüzleşmek için ayağa fırladı. İçinde dolaşan öfke o kadar güçlüydü ki, ona düşmanca bir elektrik akımı gibi çarparak nefesini tuttu. Kafasını asit gibi delip geçerken başını geriye attı. Sonsuzluk boyunca hiç böyle bir şey hissetmemişti. Sıcak ve yakıcıydı.

Dolor, koluyla yumruğu engelleyen Aidan'a doğru savurdu, ardından tanrıya kafa attı. Dolor dengesini yeniden kazanamadan, Aidan kaburgalarına makas tekmesi attı.

Etrafında dönen tanrı yere düştü.

Onun gafil avlanmasına izin veren tek şeyin Dolor'un küstahlığı olduğunu biliyordu.

Aidan'ın onunla savaşmasını beklemiyordu.

Ama bu bitmişti.

Dolor, Aidan'ın kafasına tanrısal bir patlama yaptı. Aidan eğildi, sonra ters dönerek Dolor'u yerden kaldırdı ve ona tekrar vurdu. Ama bu sefer Dolor bunun geldiğini gördü. Aidan'ı birdenbire ortaya çıkan çelik bir duvara fırlattı.

Leta iki kamçısını gösterdi - her el için bir tane. Dolor'un kollarını yakalamak için onları hızlı bir şekilde şaklattı. Kollarını onlara dolayıp çekmeden önce acıyla tısladı.

Kollarını yuvalarından çekip almış gibi hissetse de yerinden kıpırdamadı.

"Onu yalnız bırakın."

Dolor ona güldü. "Onu korumak için aptalsın."

"O zaman ben bir aptalım." Kırbaçlarını kollarından çözmeye çalıştı ama o onları sıkıca yerinde tuttu.

Aidan temizlemek için başını salladı. Ağzında gerçekten kan tadı alabiliyordu. Bunun bir rüya olduğunu bilmesine rağmen bu dövüşte gerçek bir kalite vardı. Yüzündeki kanı sildi ve incelerken kaşlarını çattı.

Değil mi?

Leta'nın kendisinden daha iri olan adamı bir duvara fırlatmasını ve ardından adam dönüp onu yere tekmelemesini izledi. Adama doğru koştu ve adam ona tekrar saldıramadan onu omzuyla belinden yakaladı. "Ona dokunma."

Adam, ellerini Aidan'ın saçlarına daldırıp buruştururken güldü.

Aidan ıstıraba homurdandı ama kafasında beliren görüntüler kadar canını yakan saçının çekişi değildi. Heather'ın Donnie ile yatakta çekilmiş görüntüleri. Hepsinin aynı anda ona saldırıp onu yok etmeye çalıştıkları sabah sahip olduğu kayıp duygu.

Aşk ve aileyle ilgili tüm sanrılarının paramparça olduğu o tek andan itibaren kalbi paramparça olurken haykırdı.

Aniden Leta oradaydı ve adamı ondan uzaklaştırdı. Kes şunu Dolor. Şimdi!"

Dolor gülümseyerek ona döndü. Onu kollarının arasına çekti. "Bebeğin ağlamasını duyuyor musun?"

Korku içinde çığlık attı.

Aidan tanrıyı geri itmeye çalıştı ama Leta'yı bırakmayı reddetti. "Cehenneme git, seni pislik!" Elinde bir kılıç gösterdi ve Dolor'u tam kalbinden bıçakladı.
Leta'yı elinden kurtaran Dolor sendeleyerek geri çekildi. Bin parıldayan parçaya ayrılırken kara gözleri inanamayarak irileşmişti. Vahşi bir rüzgar onları alıp götürmeden önce yavaşça yere düştüler.
Yine de Leta, bir türlü uyanamadığı bir kabusun ortasında kalmış gibi bağırmaya devam etti. Aklına gelen görüntülere dayanamıyormuş gibi saçlarını çekiştirdi.
Aidan onu kendine yakın tutmak için kollarının arasına aldı. "Şşşt," diye nefes verdi, kadın kollarında titrerken.
Gözlerinden yaşlar aktı. "Durdur! Lütfen, Tanrım, hepsini sil. nefes alamıyorum düşünemiyorum Yapamam… Yapamam…"
Sayısız gün acı içinde söylediği aynı ıstıraplı yakarışları onun dudaklarından duyunca yüzünü buruşturdu. Onu daha yakın tutmasına ve ona hayal bile edilemeyecek bir seviyede dokunmasına neden oldu. Geçmişi ne olursa olsun, onunki kadar kötü olduğu açıktı.
"Seni yakaladım, Leta," diye fısıldadı, çenesini onun ıslak yanağına hafifçe sürterek. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Bu sözü neden verdiğini bilmiyordu ama sözlerden daha da şaşırtıcı olanı, onları kastetmiş olmasıydı.
Bu anı paylaşmakla ilgili bir şey, kendi acısını delip geçti. İki yılı aşkın bir süredir ilk kez kendini yeniden insan hissetti ve nedenini bile bilmiyordu.
Düzensiz bir nefes aldı. "Geri dönecek."
"Hayır etmeyecek. Onu öldürdüm."
"Hayır," dedi, gözleri yaşlarından parlayarak, "söylemedin. Pain'i durduramazsın. Geri geliyor ve artık biliyor..." Cümlesini bitiremeyecek kadar korkmuş gibi sesi kısıldı.
"Şşşt," diye tekrarladı, onu kendine yakın tutarken ve vücudunun sıcaklığının, onu bunca zamandır saran soğuğa sızmasına izin verirken. Yıllardır kimseyi teselli etmemişti.
Gerçekten. Bütün gece oturduğu son kişi yeğeniydi. Ronald ilk nişanlısından yeni ayrılmıştı, bu yüzden ikisi içki içmeye gitmişti. Aidan'ın hazırlamakta olduğu bir senaryo üzerinde çalışıyor olması gerekmesine rağmen, Ronald'ın kederini yatıştırmak için bütün gece izin almıştı.
Peki bu ona ne kazandırmıştı?
Ronald sonunda Donnie'nin tarafını tutmuş ve Aidan'ın yıllar boyunca onun için yaptığı onca şeye -özel okulu ve kolejinin parasını ödemesine, kendisi ve en iyi arkadaşı için Florida'ya yaptığı lise mezuniyet gezisinin masraflarını karşılamasına, ona bir iş vermesine- rağmen Aidan'a sırt çevirmişti. , ona bir araba, bir ev aldı… Hiçbir şey yeterli olmamıştı. Ve bu, Ronald'ın ona büyürken babasının ona ne kadar kötü davrandığını söylemesinden sonraydı.

Artık Ronald'ın doğruyu söyleyip söylemediğini veya ondan daha fazla para alabilmek için Aidan'ın sempatisini kazanmak için tasarlanmış yalanlardan başka bir şey olup olmadığını bilmiyordu.
Ve sonunda, Aidan'ın çocuğa yardım etmek için yaptıklarının hiçbiri önemli değildi. Babası gibi Ronald da Aidan'dan hak etse de etmese de ona istediği her şeyi vermesini talep etmişti.
Kalbi hızla çarparken, Leta'ya baktı ve onun içinin de onlar kadar soğuk olup olmadığını merak etti.
İşte o zaman Aidan kendisiyle ilgili en tüyler ürpertici şeyi keşfetti.
Hala umursuyordu.
Pisliğin ona yaşattığı her şeye rağmen. Kendini dünyadan ne kadar dikkatle izole etmiş olsa da, Leta'yı önemsiyordu. Onun incinmesini istemiyordu ve ona yardım etmeye çalıştığı için incinmesini de kesinlikle istemiyordu.
O anda, umursamanın zayıflığı yüzünden kendinden nefret etti.
Bir insan ne kadar alabilir?
Ama oradaydı. Sadece yaralarıyla ilgilenmek ve iyi olduğundan emin olmak isteyen o iç ağrı. Dişlerini gıcırdatarak dudaklarını onun yumuşak, tatlı saçlarına bastırdı ve onu karların içinden çıkarıp, güneşin üzerlerinde parıldadığı bir kumsala götürdü.
Kız hâlâ göğsüne yaslanmışken, kumda dizlerinin üzerine çöktü ve onu önüne oturttu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve yanaklarından aşağı süzülen yaşları sildi. "Sorun değil Leta. Seni yakaladım.
Leta derin bir deniz kadar yeşil ve fırtınalı gözlere bakarken gözyaşlarını kokladı. Bir kez olsun düşmanlıkla dolmadılar. Açık ve ilgiliydiler ve bu kelimenin tam anlamıyla nefesini kesti.
Elini kaldırıp, sakallarının sakalının avucuyla dalga geçtiği yanağına koydu. Erkeksi kokusu duyularını doldurdu... tutkuyu en son tattığından bu yana çok uzun zaman geçmişti. Onunla akraba olmayan bir adam tarafından tutulduğundan beri. Ve o anda, kendi geçmişinin acısı onu sefalete boğdu. İçindeki ham ıstırapla boğularak ona doğru eğildi ve başını onun çenesinin altına, göğsüne yasladı. Bu rüyada olmaktan hoşlanmamıştı. Artık bu duyguları istemiyordu. Onlara sahip olmamak şimdi hissettiğinden çok daha iyiydi. Keşke onları sonsuza dek sürgüne gönderebilseydi.
"Bütün bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" Aidan'ın göğsüne doğru nefes aldı.
"Bunu düşünme."
"İşe yarıyor mu?"
"Bazen."
"Ya olmadığında?"
Omuz silkti. "Bira ve ucuz viski var ama bu bile başınızı ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyor. Er ya da geç ayılırsın ve her şey yeniden başlar."
Ondan istediği cevap bu değildi. "Ağlamaktan nefret ediyorum."
Gözleri yoğun sıcaklığıyla onu yakıyordu. "O zaman benim yaptığımı yap. Gözyaşlarını öfkeye çevir. Ağlamak seni sadece hasta eder. Ama öfke... öfke seni besliyor. Seni güçlendirir.

Harekete geçmek zorunda kalana kadar vücudunuzda gezinir. Güçte azalma yok, miyavlayan bulanık görüş yok. Kafanı boşaltır ve eylemlerine odaklanır. Her şeyden önce size güç verir.”
"Bu yüzden mi kızgınsın?"
"Kesinlikle."
Ve öfkesi ikisini de besleyecek kadar güçlüydü. Ama buna rağmen bunu anlamamıştı. Öfkesi her zaman hızlı bir şekilde yükseldi ve sonra azaldı. Dahası, gözyaşları her zaman öfkesini boşa çıkarmıştı. Gözyaşları başladığı anda, altındaki tüm öfke buharlaştı. "Ağlamayı kesmeyi nasıl öğrendin?" İfadesi sertti. “Kalbimi çiviledim ve kendimden başka kimseyi umursamamayı öğrendim. Kendilerini veya fikirlerini umursamadığınızda sizi ağlatamazlar. Sadece sevdiklerin seni incitebilir."
"Ve acının tanrısı adına," diye fısıldadı. “Bizi neyin zayıflattığını biliyor. Bana ne yaptığına bir bak."
"Çünkü seni ve nereye saldıracağını biliyor." Aidan başını salladı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Artık beni incitmek için kullanabileceği hiçbir şey yok. Öfkem dışında her şeyin gitmesine izin verdim.”
Aidan sadece ölümlü bir adam olmasına rağmen Aidan'ın Dolor'la savaşabilmesinin nedeni buydu.
Ama öfkesini nasıl sürdüreceğini bilmiyordu. Kızını ya da kocasını her düşündüğünde bu onu dizlerinin üzerine çöktürüyordu. Ona ait olanlar dışında hiçbir suçları yoktu ve Dolor ve onun gibiler tarafından soğukkanlılıkla infaz edilmişlerdi. Bu yüzden buradaydı.
Daha fazla masum ölmeyecekti.
Durmadan.
Çektiği acıyı kimse hak etmiyordu. Hiç kimse. Ve Dolor'un başka birini bu şekilde yok etmesine izin vermeden önce ölecekti. Onlardan sevdikleri şeyi almak için ve ne için?
Bir başkası ona şaka yaptı diye bir tanrının kin gütmesi ve onda herhangi bir espri anlayışı olmaması yüzünden mi? Acımasızdı ve yanlıştı.
Bana öfkeni öğret, Aidan. Ne olursa olsun ona nasıl tutunacağımı göster bana.”
Ellerini onun yüzünden çekmeden önce sertçe başını salladı. "Acını bırak. İçinde biraz iyilik varsa, öldür onu. Şimdi, bu hayatta senin için önemli olan tek kişinin sen olduğunu unutma. Başka hiç kimse seni asla umursamayacak. Hiç kimse. Seni koruyabilecek tek kişi sensin. Bırak herkes cehenneme gitsin. Aslında, onları acele ettirin.
Ona söylediklerine inanamıyordu. Yeterince kızgınsa bu kolay görünüyordu, ama bunu nasıl sürdürdü? "Orada kalmayı nasıl başarıyorsun?"
“Ne zaman tekmelensen, darbeyi yumuşatmak için yanında duran kimse olmadığını unutma. O yaraları sarmana ya da seni korumana yardım edecek kimse yok.”
Ama onun durumunda bu doğru değildi. M'Adoc, ailesini korumaya çalışarak onun yanında kalmıştı. Bu şekilde yakalanmış ve sonra işkence

görmüştü. Kaçabilir ve kendini kurtarabilirdi. Bunun yerine gelip onu uyarmayı ve Dolor ve yardakçıları saldırdığında yanında olmayı seçmişti. Onu da neredeyse öldüreceklerdi.
"Ya yalnız olmasaydım?" diye sordu, sesi sadece bir fısıltıydı.
“O halde yanınızda duranı götürdüklerini hayal edin. Onu kalbinden bıçaklarken, savunucunuzun kanının ellerinize bulaştığını hayal edin.”
Çığlık atmak istemesi için yeterliydi ve ona bahsettiği öfkeyi verdi.
Aidan haklıydı. Yapabilseydi Dolor, M'Adoc'u anında öldürürdü.
"Dolor'u nasıl yeneceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Geçen savaştığımızda yapabileceğim en iyi şey onu dondurmak ve bir insanın çağrısına köle yapmaktı. Bunu yaparak kimsenin onu serbest bırakacak kadar aptal olmayacağını düşündüm. Şimdi sahip olduklarına göre... Görevini tamamlayana kadar onu nasıl hareketsiz hale getireceğimi bilmiyorum.”
"Ve bu?"
"Seni öldürmek için - ve bunun olmasına izin vermeyeceğim."
Aidan bunun bir rüya olduğuna memnundu. Aksi halde kendini deli sanabilir. Ama mor dalga kristal bir kumsala çarptığında, güvende olduğunu biliyordu. Burada gerçek yoktu. Sadece Leta ve o vardı.
Yine de tüm bunları neden bilinçaltının yarattığını merak ediyordu.
"Kardeşimin onu beni öldürmesi için çağırdığını söyledin."
Başını salladı.
"Bunu hapishaneden mi yaptı?" Her şey kadar mantıklıydı.
"Sahip olmalı. Bunun için ruhlarından vazgeçecek kadar ölmeni isteyecek başka birini düşünebiliyor musun?
Aidan acı bir kahkaha attı. “Benden nefret edenlerin listesi uzun ama bunu bu kadar aşırı isteyenlerin listesi çok daha kısa. Haklısın. Donnie, gerçekten büyük nefret edenler arasında göze çarpıyor.
Başını salladı.
Aidan sessizce oturup geçmişinin trajedisini düşündü. Ebeveynlerinin ölümünden sonra o ve Donnie, alkolik amcaları tarafından büyütülmüşlerdi. Bekar bir ebeveyn olarak, adam arzulanan çok şey bırakmıştı ve temelde Aidan ve Donnie her zaman kurtlar tarafından büyütüldüklerine dair şaka yapmışlardı.
Sahip oldukları tek şey birbirleriydi. Kıskançlık kadar önemsiz bir şeyin kardeşine ne yaptığına hâlâ inanamıyordu. Bir zamanlar onun için yumruk yiyen ve onu incitmek için her şeyi yapmaya hazır soğukkanlı bir kullanıcıya dönüştüren bir adam nasıl olabilirdi? Mantıklı değil.
Ve şimdi bu…
Hayallerinin bu kadar yerle bir olmasına şaşmamalı. Hâlâ ihanetin etkisindeydi ve belli ki bilinçaltı her şeyi uzlaştırmaya çalışıyordu.
Bu düşünceler ona Hollywood'daki ilk yıllarını hatırlattı. “Gösterdiğim ilk filmlerden biri bir zombi filmiydi. Filmde zombiyi kontrol edeni öldürürseniz zombiyi de ortadan kaldırdığınızı hatırlıyorum. Bu aynı şekilde çalışır mı?”
Leta ona kaşlarını çattı. "Kendi kardeşini öldürmeye hazır mısın?"

Cevabında tereddüt bile etmedi. “Boğazıma geldiği anda kan bizi bağlamayı bıraktı. Eğer bu şey onun yüzünden beni takip ediyorsa, ayaklarımın dibinde kan kaybından ölürken boğazını kesmeye ve gülmeye fazlasıyla hazırım. Bıçağı bana ver ve geri çekil.”
Leta, onun ses tonundaki düşmanlığı görünce yavaşça nefes verdi. Onun vahşeti onu dehşete düşürmeliydi ama yine de duyguyu anlıyordu.
"Maalesef bu durumda işe yaramıyor. Dolor bir zombi değil. O, yalnızca üzerine koyduğum bir lanetle kontrol altında tutulan kadim bir tanrı."
"Onu tekrar hareketsiz hale getiremez misin?"
O, başını salladı. "Ayakta durduğun sürece olmaz. Bulabildiğim en güçlü lanet, yalnızca çağrı yerinde olmadığı sürece işe yarardı."
Bakışlarını ona dikti. "Bu harika laneti kim buldu?"
"Aceleyle yapabileceğimin en iyisi buydu," dedi savunmaya geçerek.
Gözlerini devirdi. "Bu tür kritik değerlendirme becerileriyle, siyasi makamlara aday olmayı düşünmelisiniz."
Cevap veremeden, yüksek bir hırıltı havayı yardı. Leta sesi tanıdığında tiksintiyle dişlerini gıcırdattı.
"Bu ne lan?" diye sordu.
Timor.
"Umarım yaşlı Tim eski bir erkek arkadaştır."
Nasıl da diledi. "HAYIR. O, insan korkusunun vücut bulmuş hali.”
Ah, aferin, dedi neşeli bir ses tonuyla. “Tam da hayalime eklemek istediğim şey. Onu çaya davet edelim mi?”
Alaycılığını eğlenceli bulsa da, kötüleşen durumları göz önüne alındığında, yine de onu güldürmeyi veya gülümsetmeyi başaramadı. Aidan, bu bir rüya değil. Yani evet, rüya halindeyiz ama uyandığında bu Dolor'un gerçek olmayacağı anlamına gelmez. O gerçek ve seni öldürmeye çalışıyor.”
Ondan uzaklaştı. "İyi. Getir onu. Ayakta kalan son kişi ben olacağım.”
"Bravado bir tanrıyı yenmez."
"Öyleyse ne yapar?"
O soruyu sormamış olmayı gerçekten çok isterdi. "Bilmiyorum. Her birimizin bizi zayıflatacak ve birinin bizi öldürmesine izin verecek bir şeyi var. Ancak diğer insanların bu zayıflıkların ne olduğunu bilmesine izin verme konusunda pek iyi değiliz.”
"Ben de değilim. Kimsenin ya da hiçbir şeyin beni devirmesine izin vermeye niyetim yok."
Özellikle insan olduğu için, onun bu yönüne hayrandı. Bu cesarete sıkı sıkı sarılmanı istiyorum, Aidan. Hayatını kurtaran tek şey bu olabilir.”
Ve bununla onu kendine doğru çekti ve öptü.
Aidan'ın nefesi, kollarında bir kadının unutulmuş hissine takıldı. Mutluluğun ve kadının tadına baktı. Kötü zevklerden. Ve Tanrı yardımcısı olsun, ondan daha fazlasını istiyordu.
Kalbi gümbür gümbür atarken, onu kendine daha çok çekerken öpücüğünü derinleştirdi.

Leta dili onunkiyle dans ederken düzgün düşünemiyordu. En son bir erkekle öpüşmesinin üzerinden yüzyıllar geçmişti. Bir adama yumruk atmadığı sürece ona dokunmak zorunda hissettiğinden bu yana yüzyıllar geçmişti. Aidan'ın arzusu, kendi bağlı duygularını ateşe verdi. Ama bundan daha fazlası, ailesini özleyen, uzun zamandır gömülü olan yanını serbest bıraktılar. Gözlerini kapatarak kocasını ve o mucizevi aidiyet duygusunu hatırladı. Birini sevmek ve onlar tarafından sevilmek.
Onu çok özledi. Daha da çok can atıyordu. Hiç kimse sonsuzluğu herkesten izole, tüm duygulardan yoksun olarak geçirmek zorunda kalmamalı. Zeus'un kendi türüne yaptığı içler acısıydı.
Yine denizin ötesinden Timor'un kristal kumlara çarpan çığlığını duydu. Dolor, en zayıf oldukları ölümlüler düzleminde onlarla savaşabilmek için onu rüya dünyasının bariyerini aşmak için kullanmaya çalışıyordu. Aidan'ı uyandırması ve kendisine yönelttikleri tehdidi anlamasını sağlaması gerekiyordu.
"Diğer tarafta görüşürüz," diye soludu onu itip uyandırmadan önce.

* * *

Aidan sıçrayarak uyandı. Kalbi güm güm atarken, yönünü bulmaya çalışmak için kolunu yüzünden kaldırdı. Günlükler fırlayıp etrafına yerleşirken filmi hala arka planda oynuyordu.

O sırada Leta'yı ayaklarının dibinde gördü.
O da yeni uyanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak açtı.
"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.
Leta cevap vermeye başladı, ancak ona söylerse onu kapı dışarı edeceğini fark etti. Bu alemde ona asla inanmazdı.
Sevgili Zeus, onu gerçeğe nasıl ikna edecekti?
"Aidan..." Ona söyleyecek makul bir şey bulmaya çalışırken duraksadı.
"Leta..." diye alay etti. "Sana buradan uzak durmanı söylemiştim."
"Senin yaptığını biliyorum. Sadece birkaç dakikalığına seni görmek istedim ve sen uyuyordun.
Seni rahatsız etmek istemedim."
"Yani bir köpek yavrusu gibi ayaklarımın dibinde mi uyudun? Alınma ama bu çok ürkütücü. Bildiğim bir sonraki şey, benim kıyafetlerimi deneyecek ve benim yatağımda yatacaksın.
Ayağa kalkarken kıkırdadı. "Brad Pitt değilsin."
"Haklısın. Onu üç yıl üst üste en iyi görünen erkek oyuncu listesinden atan adamım."
Leto gözlerini devirdi. "Sende biraz ego var."
"Evet öyle ve dikkatimi çekmek için her şeyi yapmaya istekli kadınlar tarafından sürekli pekiştiriliyor." Soğuk bir bakışla onu süzdü. "Ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"
Yüzünü ona çevirdi. "O öpücüğün kafana gitmesine izin verme. Sadece merak ettim."

"Evet bebeğim, hepsi bu..." Aidan'ın sözleri adamın öfkesine nüfuz ederken donakaldı. "Ne öpücüğü?"
Yüzü soldu. "Bir öpücük mü vardı?"
"Rüyalarımda. Bunu nasıl bildin?"
Aniden kıpır kıpır oldu. "Şanslı bir tahmin."
“Evet, doğru. Senden daha kötü oyuncu olan tek kişi, ne zaman sarhoş olsa eski oda arkadaşımdır. Rüya öpücüğümü nasıl bildin?
Leta ona ne söyleyeceğini düşünürken yutkundu. Ama bir gerçeğe geri dönmeye devam etti ... "Bana inanmayacaksın."
"Beni dene."
Bu da ne? Yapabileceği en kötü şey onu kapı dışarı etmekti ve o geldiğinden beri bunu yapmaya çalışıyordu. Fırtınada ölecek gibi değildi. Bu nedenle, fırtına, onu içeri davet etmesi için ona bir sebep vermek için onu yarattığı için vardı.
"Elbette. Ben bir Oneroi'yim.”
Kabul eder gibi görünse de yüz hatları değişmemişti. "Onur ne?"
“Onur değil. Kendi-nuh-roy. O bir uyku tanrısı ve ben seni korumak için buradayım.”
Sözlerine gözünü bile kırpmadı. Hareket etmeden kanepede uzanmaya devam ederken sadece boş bir ifadeyle ona baktı.
Sonunda derin bir nefes aldı. “Neden bu kötü Terminatör geri dönüşü yaşıyorum... Benim adım Kyle Rhys. Eğer yaşamak istiyorsan benimle gel."
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu bir şaka değil, Aidan."
Kanepeden fırladı ve onun üzerine kuleye taşındı. Artık her yerinden kanayan küçümseme ve inançsızlık eksik değildi. "Hayır, öyle değil ve seni hiç de eğlenceli bulmuyorum."
"O halde rüyalarında seninle paylaştığımız öpücüğü nasıl bildim?"
"Senin adına hüsnükuruntu."
O, başını salladı. "Rüyanda söyledim ve yine söylüyorum... kabadayılık bir tanrıyı yenemez. Eğer gerçekten ayakta kalan son kişi olmak istiyorsan, arkanda bana güvenmen gerekecek."
Aidan onun sözleriyle sarsıldı.
Hayır. Mümkün değildi. Yine de ona bunu söylediği anı rüyalarından hatırlıyordu. Açıkça. Normalde rüyaları uyandığında dağılırdı. Ama son birkaç dakikanın her bir parçasını zihninde hatırlıyordu.
Bu mümkün değildi. Orada olamazdı. Yapamadı.
"Ne kadar bira içtim?" diye fısıldadı, elini saçlarının arasından geçirerek. "Komada mıyım?"
O, başını salladı. "Yaşıyorsun ve uyanıyorsun. Tamamen bilinçli.”
Evet, doğru. "Hayır," dedi, başını ona doğru sallamaya devam ederek.
“Olamam. Bunların hepsi yanlış.
Hepiniz yanılıyorsunuz. Böyle şeyler gerçek hayatta olmaz.” Kendini filmlerinden birinin içine hapsolmuş gibi hissetti.
Bir senaryoda bunu kabul ederdi.
Gerçek hayatta ...

Saçmalık!
Ona uzandı ama o hızla ondan uzaklaştı. "Aidan, beni dinle.
Sana söylediğim her şey gerçek. Bana güvenmek zorundasın.”
"HI-hı. Eğer bir tanrıysan bunu kanıtla. Kar yağışını durdurun.”
Ona sinirli bir bakış attı. "İnsanları eğlendirmek için salon hileleri bize göre değil. Ama madem ısrar ediyorsun.” Parmaklarını şaklattı ve anında kar durdu.
Aidan, tıpkı rüyalarındaki gibi parlak, güneşli bir günü ortaya çıkarmak için bulutların kelimenin tam anlamıyla aralandığını görünce yine ağzının açık kaldığını hissetti. Yuvarlanan manzara, tamamen temizlenmiş gibi tamamen beyazdı.
Yine de aklı bunu kabul etmiyordu. Bu olamaz. “Güzel tesadüf. Şimdi defol git evimden."
"Yapamam," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Dolor'la savaşmak için senin öfkene ihtiyacım var. Eğer seni bırakırsam, tereyağına saplanmış kızgın bir bıçak gibi seni keser.”
"Kıçını çoktan tekmeledim."
"Rüyada, Aidan. Hiç gerçek dünyada düşüncelerinizle bir kılıç tezahür ettirmeye çalıştınız mı?
Olmuyor, değil mi?”
Aidan haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Ama yine de bunun bir delilik olduğu gerçeğini değiştirmedi.
"Bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?" O sordu. "Bana karşı çıkamayacağım bir şey göster."
Kollarını açtı ve açar açmaz sağ elinde bir kılıç belirdi.
Bıçağı çevirdi ve kabzasını ona uzattı. "Kendiniz test edin."
Yaptı ve yeterince gerçek hissettirdi. Keskin, ağır. Onun haberi olmadan vücudunda böyle bir şeyin gizlenmesine imkan yoktu.
Her ne kadar itiraf etmekten nefret etse de, doğruyu söylüyor ve bir şekilde imkansızın mümkün olduğunu düşünmeye başlıyordu.
Kılıcı indirdi. "Bu nasıl olabilir?"
"Biz hep buradaydık. Bazen hepinizin arasında yaşamak, bazen hayatınızın zararsız izleyicileri olarak. İnsanlığı korumak için gönüllü olanlardan biriyim.”
"Peki bunu neden yapasın ki?"
Cevap vermeden önce, onun hafif gözlerinde bir acının parıldadığını gördü.
"Çünkü yaşayacak başka bir şeyim yok. Bana kardeşinin ihanetinden bahsettin. Kendi babanızın küçük kızınızı ve kocanızı öldürmeleri için tazılarını çağırdığını hayal edin. Onların ölmesini izlemenin ve sonra senin yapmadığın bir şey için götürülüp cezalandırılmanın nasıl bir şey olduğunu hayal et. Baban gördüğü aptalca, önemsiz bir rüyadan utandığı ve bunun için rüyalara giren herkesi suçladığı için haysiyetinden ve duygularından sıyrılmak. Acını hissediyorsun, Aidan. Benim hissediyorum.
Tarif ettiği akıl almaz dehşet karşısında yüzünü buruşturdu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

“Çünkü o bir tanrıydı ve yapabilirdi. Bir daha uykusunda başka bir rüya tanrısının ona şaka yapmasını istemiyordu. Tüm duygularımızı alırsa, artık yaratıcı olmayacağımızı veya onunla veya başka biriyle dalga geçmekten zevk alamayacağımızı düşündü. Önemli olan hayatı ve onuruydu. Bizimki onun yanında bir hiçti.”
Aidan, onun sözleri ağzından sızarken çenesinde bir tik başladığını hissetti. Yani Yunan tanrıları da insanlık kadar önemsiz ve bencil. Güzel."
"Ve tıpkı insanlar gibi, hepimiz öyle değiliz. Bazılarımız güçlerimizin oldukça farkındayız ve onları kötüye kullanmayacağımızı daha iyi biliyoruz.”
Belki. Ama bu ona çok kötü geliyordu. Aidan neler yaşamış olabileceğini anlayamıyordu - eğer bu bir beyin tümörünün neden olduğu bir sanrı değilse ve yalan söylemiyorsa. Kendi ihanetini, babasının ailesini öldürmesine neden olan rüyası kadar önemsiz gösteriyordu. "Neden bana yardıma geldin?"
"Çünkü tüm yaşadıklarından sonra ölmeyi hak etmiyorsun. Kardeşin senden yeterince şey aldı. Ve o kadar çok öfken var ki Dolor'u öldürmenin bir yolunu bulacağımızı ve onun başka birine zarar vermesini engelleyeceğimizi umuyorum. Birinin ona karşı tavır alması gerekiyor. Onu düşündüğümde duyabildiğim tek şey zevkle gülüşü.
kızımın hayatını bağışlaması için ona yalvardığımda. Piç, yandaşları beni geri tutarken onu boğarken gerçekten gülümsedi.
Aidan, onun tarif ettiği şeyin ağırlığı altında kalbi sıkışırken yüzünü buruşturdu.
Gözleri onu kendi sefaletiyle yaktı. "Seni inciten insanları incitmek istiyorsun Aidan... Şimdi onun kanını tatma ihtiyacımı hayal et."
Bunu çözmeye çalışırken orada durdu. Hala rüya görüyor olabilir miydi?
"HAYIR. değilsin," dedi yüksek sesle. "Bu bir rüya değil. Yemin ederim."
Aidan ona kaşlarını çattı. "Ne düşündüğümü nereden bildin?"
"Onlara odaklandığımda düşüncelerini duyabiliyorum."
"İyi. O zaman senin deli olduğunu düşündüğümü biliyorsun.”
Buna gülümsedi. "Gerçek şu ki, ben. Kızımın öldüğü gece akıl sağlığımı kaybettim ve buna engel olamadım. Bu dünyada bana kalan tek şey intikam arzusu. Ve bunu hala hissedebiliyor olmam - herhangi bir duyguya sahip olmamam gerekirken, ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlatıyor."
Elini ona uzattı. "O zaman pek çok ortak noktamız var."
Elini eline almadan önce başını salladı. Bu tek hareket omurgasında bir ürperti yarattı ve neden olduğundan emin değildi.
Konuşmadan önce eli onun elini sıktı. "Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız."
"Merak etme. Yapacağız. Dediğim gibi, ayakta kalan son kişi ben olacağım.”
Sözleri zihninden geçerken Leta gözlerini kapadı. Son ayakta kalan adam. Kendisinin de böyle hissettiği bir zamanı hatırladı. Şimdi tek istediği Dolor'a karşılık vermekti ve bunu yapmak için düşmesi gerekiyorsa, fazlasıyla istekliydi. Onunla birlikte öldüğü sürece hayatta kalmayı umursamıyordu. Bunun için kırık camların üzerinde çırılçıplak sürünecekti.

Aidan birdenbire gülmeye başladı ve onu bıraktı.
Leta ona kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"
"Mori, burada yalnız kalmamın bir gün beni deli edeceğini söyledi. Haklı değilse lanet olsun. Aklımı tamamen yitirdim."
Yersiz mizahı, içindeki acıyı dindirmek için yeterli değildi. "Hayır yapmadın. Sana koruma olduğumu söyledim ve öyleyim. Bunu birlikte atlatacağız. Sen ve ben."
Ona baktığında kahkahası bir anda kesildi. "Bir kadın bana bunu en son söylediğinde, kalbimi parçalara ayırıp bir tepside bana uzattı. Benden hangi organı yontacaksın?"
"Yok Aidan. Seni bulduğum gibi bırakacağım. Burada, kamaranızda her zamankinden daha güçlü bir şekilde ayakta olacaksınız."
"Sana neden inanmıyorum?"
"Çünkü insanlar her zaman olumlu yerine olumsuza inanmaya isteklidirler. Benim yozlaşmış ve kötü olduğumu düşünmen, beni gerçekte olduğum gibi görmenden daha kolay. Kimse, birinin acı çekmesine dayanamadıkları için, bazı insanların iyi kalplerinden başkalarına yardım etmeye istekli olduğuna inanmak istemez. O kadar az insan özgecidir ki, dünyadaki herhangi birinin bir başkasının iyiliğini kendisininkinden üstün tutabileceğini anlayamaz veya tasavvur edemez."
Aidan, bu sözler güvensizliğine nüfuz ederken dondu kaldı. Herkesin ona yaptığını o da ona yapıyordu.
Bunu garanti edecek hiçbir şey yapmamışken bile en kötüsünü varsaymak. Dünya onun ailesine karşı soğuk davrandığına, onların gaddarlığını haklı çıkaracak bir şey yaptığına inanmak istemişti, çünkü bu gerçeklerden çok daha az korkutucuydu. Hiç kimse, kendisine ait her şeyi birine verebileceklerini düşünmek istemiyordu, sadece alıcının mantıklı bir sebep olmadan kuduz bir köpek gibi onlara saldırmasını sağlamak.
Aidan'ın tüm bu olaylarda masum olduğunu, tek suçunun güvenini hak etmeyen birine karşı fazla verici, açık ve kibar olması olduğu gerçeğini kabul ederlerse, bu onları savunmasız ve sorgulayıcı bırakırdı. çevrelerindeki herkes. Ama kalplerinde hepsi gerçeği biliyordu. Hayatlarının bir noktasında herkes böyle ihanete uğramıştı. Kafiye yok. Sebep yok. Kullanıcı ve istismarcı olan bazı insanlarda sadece insan eksikliği.
Annesinin dediği gibi, ev eğitimi olmayan insanlardır.
Ancak Leta'nın işaret ettiği gibi, herkes kullanıcı değildi. Aidan bir kez olsun kimseye ihanet etmemişti. Hiçbir zaman başka bir insanı yok etmek ya da incitmek için yola çıkmamıştı. Kimseye daha fazla sefalet getirmek onun elinde değildi.
Dünyasında sadık ve güvenilir olan tek kişi oydu. Belki, sadece belki, sonuçta yalnız değildi.
Boğazı düğümlenmiş, Leta'ya baktı. "Bunun sobamdan veya ısıtıcımdan kaynaklanan karbon monoksit zehirlenmesinden kaynaklanan bir

halüsinasyon olmadığından hala emin değilim, ama öyle değilse sana güveneceğim Leta. Beni hayal kırıklığına uğratmaya cüret etme.”
"Merak etme. Seni yüzüstü bırakırsam ikimiz de ölürüz ve acımız biter.”
"Ya kazanırsak?"
Gözlerindeki alaycı ışık söndü. "Sanırım biraz daha acı çekmek için yaşıyoruz."
Acı acı güldü. "Savaşmak için pek teşvik edici değil, değil mi?"
Pek sayılmaz, dedi, bakışları yumuşayarak. "Ama uzanıp ölmek bana göre değil."
"Ben de değil." Önceki fırtınaya kıyasla çok parlak görünen dünyaya pencereden dışarı baktı. Keşke öyle kalsaydı. "Öyleyse söyle bana... şimdi ne yapacağız?"
"Ciddi bir ağrı kesici için eski bir arkadaşımla görüşeceğiz."
"Böyle bir şey yaparlar mı?"
Omuz silkti. "Öğreneceğiz. Ve hazır gelmişken, Dolor'un bu uçağa geçmek için tam olarak neye ihtiyacı olduğunu göreceğiz.
Bu mantıklıydı. "Eğer karşıya geçerse, ne kadar güçlü olacak?"
"Mısır'daki belaları hatırlıyor musun?"
"Evet. Ben de o filmdeydim.”
Onun asitli yorumunu görmezden geldi. “O sadece pratik yapıyor ve eğleniyordu. Onu durdurmazsak, tüm oyun arkadaşlarını serbest bırakacak ve onlar da tüm dünyaya tam bir sefalet ve eziyet yayacaklar.”
"Serin. Bunun için sabırsızlanıyorum.” Tekrar konuşmadan önce yorgun bir nefes verdi. Peki ya diğer tanrılar? Bize yardım edecekler mi?”
Neredeyse şakacı bir tavırla yanağını okşadı. "Arkadaşım, gidip öğreneceğimiz şey bu. Kemerini bağla, Buttercup. Bu yolculuk inişli çıkışlı olabilir.”
Tek sorun, buna alışkın olmasıydı. İşler yolunda gittiğinde korkmaya başladı.
Ancak bu düşünce aklından geçerken bile, işlerin inişli çıkışlı olmayacağının farkına varması onu takip etti.
Ölümcül olacaklardı.
BEŞ
"Hile yaptığına inanamıyorum!"
"Bunu bilmediğine inanamıyorum. Dostum, sen ne tür bir tanrısın? Aptallığın ilahi bir temsilcisi olduğunu hiç bilmiyordum. Sanırım yanılmışım, ha?”
"Sen tam bir pisliksin."
Aidan, Leta onu iki adamın satranç oynadığı beyaz mermer bir odaya götürürken kaşlarını çattı. Siyahlar giymiş iki adam ve vardıklarında tahtanın etrafında dans edip dövüşen tuhaf satranç taşları dışında odadaki her şey steril bir beyazdı. faiz.
Hızlı bir bakışta, iki tanrı ikiz gibi görünüyordu, ancak aldatan kişinin kısa kahverengi saçları ve siyah çizgilerle bağlanmıştı. Ayrıca, gözyaşı kanallarından çenesine şimşek tarzı keskin açılarla suratından aşağıya inen

siyah dövmelere benzeyen şeyler de vardı. Karşısındaki adamın kollarını bileklerinden omuzlarına kadar kaplayan kabile dövmeleriyle siyah saçları vardı. İkisi de kot pantolon ve kolsuz tişörtler giymişlerdi. İki tanrı için garip bir tarz.
Ayrıca, bu tür yaratıklar hakkında ne biliyordu?
"Deimos?" diye seslendi Leta, Aidan'ı oyunculara doğru götürürken.
Yüzünde dövme olan yukarı baktı. "Leta, güzelim. Seni buraya ne getirdi?" diye sordu neşeli bir tonla - sanki üç saniye önce ağabeyiyle sözlü bir tartışmanın ortasında değilmiş gibi.
Diğer adam gidecekmiş gibi ayağa kalktı.
"Otur Phobos," diye çıkıştı Deimos. "İşimiz bitmedi."
“Evet, öyleyiz. Hilecilerle oynamam ve benden üç saniye büyük olman umurumda değil, bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben senin sürtüğün değilim oğlum.”
Deimos yüzünü buruşturdu. "Öyleyse öyleymiş gibi davranmayı bırak. Fear'ın ağlak bebek olduğunu kim duymuş?"
Phobos kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dread'i dolandırıcı yapanlarla aynı kişiler."
Deimos onunla alay etti. "Oh, git annene ağla, seni çocuk." Sonra Deimos, Aidan'a baktı. "Satranç oynuyor musun?"
"Pek iyi değil."
Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Biz konuşurken oturun."
"Yapma," diye uyardı Phobos. “Ruhunuzu vücudunuzdan çıkarabilecek iki yaşındaki bir çocuğa karşı oynamak gibi. Demon en son onu döven bir insanı canlandırdığında, onu göt deliğinden iştahına kadar dilimlemişti.”
Aidan canlı tasvir karşısında tek kaşını kaldırdı. "İlginç bir üslup."
"Bunu bir uyarı olarak kabul et."
Leta, Aidan'a yaslandı ve gülümsedi. "Phobos'a aldırma. Onun işi başkalarında korku uyandırmak. O da bunda iyi."
Aidan uyarısını omuz silkerek geçiştirdi. "Tam olarak değil. Hiçbir şeyden korkum yok.”
Phobos, meydan okuma düşüncesinden zevk alıyormuş gibi sırıttı. "Sizi temin ederim, bunu düzeltebilirim."
"Yapmamanı tercih ederim," dedi Leta hemen tanrıya el sallamadan önce. "Şimdi git bir iki yaşlı kadını korkut."
Phobos bir alev çemberi içinde kaybolmadan önce onu iki parmağıyla selamladı.
Satranç taşlarını tekrar başlangıç yerlerine yönlendirme sürecinde olan Deimos'a döndü. "Bir dakikan var mı Demon?"
Deimos güldü. Sonsuza dek. Neden?"
"Dolor'u nasıl durduracağımı bilmem gerekiyor."
Bu, sonunda sorgulayıcı bir ifadeyle ona bakmasını sağladı. Dolar mı? Ne zaman uyandı?”
"Birkaç gün önce. Şimdi onu öldürmek için Aidan'ın peşinde.”
Deimos tsk etti. "Yazık sana. İnsan olmak gerçekten berbat.”

Leta bakışlarını ona dikti. "İblis…"
Onun azarlayıcı ses tonundan etkilenmemişti. "Bana dırdır etme küçük kuzen. duymak istemiyorum."
"Sen bir Dolophonos'sun, bir adalet tanrısısın. Masum bir adam, biri PMS olduğu için öldürülürken gerçekten orada mı oturacaksınız?
Deimos ona komik bir bakış attı. "Ben bir celladım Leta, bu yüzden İblis lakabım.
Beni, genellikle sırf birisinin PMS'si olduğu için haddi aşan insanların ve tanrıların kafasını uçurmaya gönderdiler. Adalet istiyorsun, Themis'in ofisi aşağıda
soldaki salon." Ona pis bir sırıtış gönderdi. "Ölmek ve parçalanmak istiyorsun, ben senin adamınım... ya da daha doğrusu tanrınım."
Uzun süredir acı çeken bir iç çekti. "Yani soruma cevap vermeyecek misin?"
"Senin için cevabım yok. Geçmişte Dolor'la içki içiyor olmam onu nasıl durduracağımı bildiğim anlamına gelmez, hele kimse beni onu öldürmem için göndermediyse. Sadece duble limon aromalı tekilaları burbon avcıları ile tercih ettiğini biliyorum. Hastayım, biliyorum ama zevkleriyle dalga geçmek bana düşmez. Sadece benim olmadıkları için mutluyum."
Aidan kendi sorusuyla öne çıktı. "Senden ne haber? Onu durdurabilir misin?"
Deimos ona kendini beğenmiş bir bakış attı. "Kimse uzun süre önümde duramaz. Korku her zaman acıyı yener. Ayrıca, kirli dövüşürüm. Hile yaptığım tek şey satranç değil." Sandalyesine yaslandı ve bakışlarını tekrar Leta'ya çevirmeden önce ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Dolor'un içindeki zayıflığı gerçekten istiyorsan, kız kardeşi Lyssa'yı denemeni öneririm."
Aidan, Leta'nın yüzündeki ifadeden bunu yapmamayı tercih ettiğini söyleyebilirdi. Lyssa kim?
Aynı anda, "Deliliğin Kişileştirilmesi," diye yanıtladılar.
Leta, detaylandırmadan önce Deimos'a azarlayıcı bir bakış attı. "Erinyeler veya Furylerin işlerini yapabilmeleri için kurbanlarında deliliği kışkırtmak için sık sık diğer tanrılarla birlikte bir iblis olarak çalışır. Bu nedenle, onu idare etmesi biraz zor ve eskiden başkalarına verdiği çılgınlık, kendi zihninde hoş bir şekilde kök saldı."
Anlaşıldı. "Ooo, mükemmel. Son yirmi dört saat içinde onunla gerçekten iyi arkadaş olduğumuza inanıyorum.
Deimos güldü. "Onunla tanışmadığını söyleyebilirim."
"Belki kişisel olarak değil, ama kesinlikle bugün onun bloğunda çok fazla kayıyorum."
"Blok civarında sorun yok. Sadece durup kapısını çalma."
"Neden?"
Deimos ona pis pis sırıttı. "O özel. Sırf askerlerin kendi kılıçlarının üstüne düşmeden önce en iyi arkadaşlarını parçalara ayırmasını görmek için onu eski savaş meydanlarında salıverirdik."

Leta, onun vahşi görüntüleri karşısında yüzünü buruşturdu. "Sen çok hastasın Şeytan."
Umursamazca omuz silkti. "İnan bana, bunu hak ettiler, yoksa bu kadar kaba olmazdım.
Ayrıca annem Fury ve babam War. Benden daha ne beklenir ki?”
Merhamet, dedi yumuşak bir sesle. "Erinyeler her zaman zalim değildir."
"Doğru, ama kötüler için değil. İşimiz cezalandırmak ve bunu, kuzenim, fazlasıyla yapabilirim. Bunu düşünseniz de tüyler ürpertici. Çenesiyle kapıyı işaret etti. Lyssa'yı gör. Pain'in bir zayıflığı varsa, bunu yalnızca o bilir."
"Ama paylaşacak mı?"
Omuz silkti. "Onu benim kadar sen de tanıyorsun. Onunla konuştuğunuz zamanki ruh haline ve netlik derecesine bağlı.”
Aidan kaşlarını çattı. "Neyin derecesi?"
Leta cevap vermek yerine onları Escheresque bir bahçeye fırlatmadan önce onun koluna girdi. Mantığa meydan okuyan kıvrımlı merdivenler, yanlış hizalanmış kemerler ve geriye doğru büyüyen çalılarla o kadar karmaşıktı ki, Aidan bunu kavrayamadı bile. Kelimenin tam anlamıyla Escher'in Öteki Dünya gravürüne adım atmış gibi hissetti. Etrafındaki saçmalıklara anlam vermeye çalışmak başını döndürdü.
Lyssa'nın deli olmasına şaşmamalı. Bahçesinden geçmeye çalışmak herkesi deli ederdi.
Leta onu, her ikisinin de üzerinde durdukları küçük kayaya çarpan bir kan nehrine dönüşmeden önce bir ejderha puluna dönüşen küçük bir merdiven setinden yukarı çıkardı.
"Burası neresi?" O sordu.
Lyssa'nın evi. Deimos'un uyardığı gibi, kafası tam olarak yerinde değil ve onunki çok benzersiz bir gerçeklik görüşü. Bahçe onun tuhaf doğasını yansıtıyor.”
İlginç? Evet, tuhaflıktan çıkıp tamamen garipliğe dalmıştı. Elinin altındaki parmaklık avucunu yaladığında bunu anlamaya başlamıştı. Dudağını tiksintiyle bükerek elini çekti ve bir an önce hissettiği dil yerine onu izleyen gözlerle karşılaştı.
Evet... eğer bu gerçek bir delilikse, aniden kendini normal hissetti.
"Lyssa, Lyssa," diye seslendi Leta. "Hafif ve adil, Leta size paylaşacak sözlerle gelsin."
Bu, Leta için yeni bir yöndü. Bununla birlikte, kelimeleri söylerken çok güzel bir sesi vardı. "Ne yapıyorsun?"
Gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. Lyssa tekerlemeleri sever. O sadece onlarla konuşacak.”
"Şaka yapıyor olmalısın?"
Cevap veremeden önlerinde dönen mavi bir top belirdi. Top, arkasındaki merdivenlerin tepesine değene kadar pürüzlü bir yolda hareket etti. Orada genç, güzel bir kadın oluşana kadar büyüdü. Uzun, kıvırcık sarı saçları saf altından yapılmış gibi parlıyordu ve bir kraliçenin muhteşem tavrıyla

duruyordu. Dahası, yüzünün her bir özelliği o kadar özenle şekillendirilmişti ki, gerçekmiş gibi görünmüyordu.
Ta ki biri gözlerine bakana kadar. Simsiyah ve soğuktular. Ruhsuz. Beyaz ya da herhangi bir renk yoktu. Ve onları ona çevirdiğinde, deliliğin soğukluğunu ta ruhuna kadar hissedebiliyordu.
Konuştuğunda, Lyssa'nın sesi tanrıça kadar hafif ve narindi. “Leta, Leta, rüyalardan doğmuş,
"Yüzyıllar boyunca çığlık attın.
“Şimdi benim güzel ülkeme geliyorsun,
"Yalnızca benden yardım istemek için."
Aidan, Leta'nın kulağına fısıldamak için öne eğildi. "Güzel dörtlük." Kaburgalarına sertçe dirsek attı. "Bana yardım edebilir misin sevgili kuzen?"
Lyssa'nın kırmızı dudaklarında tuhaf bir gülümseme kıvrıldı. "Yardım, tek söyledikleri şey,
Nadiren kalsa da.
"Seni de bırakacak, göreceksin
"Ve sonra tek başına kanayacaksın."
Onun şifreli sözlerinden çileden çıkan Aidan, Leta'nın etrafından dolandı. "Bak, bunun için zamanımız yok. İhtiyacımız olan...” Dudakları mühürlenirken sözleri anında kesildi.
Lyssa sitemle başını salladı. "Erkekler her zaman kendi tarzlarında konuşacaklar,
“İdare edenlerden bağımsız olarak.
"Duymak yerine dinlemek için duraklamanın zamanı geldi,
"Sevdiklerini ancak bu kurtarabilir."
Leta, Lyssa'ya dönüp bakmadan önce şefkatle elini onun koluna koydu. "Bana Dolor'u yenebileceğimizi mi söylüyorsun?"
“Acı burada,
“Keskin ve net.
“Öyle olsa bile, solmalı,
"Ve yeni bir yol yapılmalı."
Saçmalıkları takip etmekte zorlansa da Leta'nın yüzündeki rahatlamayı gördü. Ve ağzını açamamak onu ciddi anlamda sinirlendirmeye başlamıştı. "Onu nasıl yenerim?" diye sordu.
Lyssa, geriye doğru uçan bir kuş uzattığı parmağına konabilsin diye elini kaldırdı. Picasso, ikisinin oluşturduğu tuhaf görüntüden gurur duyardı.
“Gerçek acı doğar,
“Kalp yıprandığında,
“Kolu üzerinde
"Herkesin görmesi için."
Yüzündeki ciddi ifadeden, Leta'nın bu cevaptan kendisinden daha fazla memnun olmadığını anlayabiliyordu. "Ama nasıl bitiyor?"
"Son, kılık değiştirmiş bir başlangıçtır.
"Ama onu ancak akıl sahipleri görür.
“Acının yerine dönmesi için,

“Onunla yüzleşmelisin.
Leto başını salladı. "Anlamıyorum Lyssa."
Leta'ya bir anaokulu öğretmeninin sinir bozucu bir çocuğa attığı bakışın aynısını attı. "Zamanla netlik bulunacak.
"Ama şimdi bu en kutsal yerde değil.
"Aradığın cevaplar sende.
"Artık savaş verme zamanı." Ve bu sözlerle kuş, kurbağa gibi bir vıraklama yaptı, sonra toz oldu. Lyssa yere batmadan önce kollarını havaya kaldırdı.
Evet …
Aidan, sonunda tekrar ağzını açabildiği için derin bir nefes aldı. Leta'ya ölümcül bir bakış attı. “İlginç kadın. Her zaman söylemek istediğin her şeyi kafiye yapmaya çalışsan da yorucu olmalı.
"Sahip olduğu kadar deneyimden sonra olmaz."
Bu noktayı tartışmak istemiyordu. Lyssa'nın gitmiş olmasına sevinmişti.
"Bundan bir şey öğrendin mi?"
"Evet. O seni öldürmeden önce onu yenebileceğimizi öğrendim. Bu en azından bir başlangıç.”
Kesinlikle bir iyimserdi. Öte yandan o... “Bana deli deyin, o zaman yine Lyssa'ya kıyasla Sybil normaldi ama bu görüşmeden çıkardığım tek şey baş ağrısıydı.
Onu nasıl öldüreceğine dair gerçek talimatlar iyi olurdu.
"Doğru, ama bu durumda, umabileceğimizin en iyisini elde ettiğimizi düşünüyorum."
"Öyleyse neden zamanımızı boşa harcadık?"
Yanağına hoşgörüyle vurdu. "Zaman kaybettiğimizi kim söyledi?"
"Kayıt için biliyorum."
"Ve kayıtlara geçsin, yanılıyorsun. Güven bana."
Evet tabi. O hatayı yapmaya niyeti yoktu. "Alınma ama güvendiğim son kişi kişisel ve profesyonel olarak beni mangal yapmaya çalıştı."
Sözleri onu kızdırmak yerine yüz ifadesini yumuşak ve nazik hale getirdi.
Ben salak değilim, Aidan. Seni incitmek isteseydim sana gelmezdim."
Bunu söylediğinde mantıklıydı, ama içindeki tekrar yanmak istemeyen acıyı üzerinden atamıyordu. İnsanların onunla oynamasından, istediklerini elde etmek için onu kullanmalarından ve onları rahatsız ettiği anda onu bir kenara atmasından o kadar bıkmıştı ki.
O tek kullanımlık bir atık değildi. O da herkes gibi duyguları olan bir insandı.
Leta'nın ona yapabileceklerinden ve geçmişinden korkarak yanağına dokunmak için uzandı. Teni çok yumuşaktı, dudakları davetkardı. Hayatında böyle bir kadına karşı harekete geçmekten çekinmediği anlar olmuştu. Onu yatağında çıplak halde güldürdüğü bir zaman.
Şimdi o parçası ölmüştü. Bir daha asla bu kadar kaygısız ve hayat dolu olmayacaktı.

Ruhu yere tekmelenmişti ve hâlâ anılarla ve o kadar derin acıyla doluydu ki, bir zamanlar olduğu adamın herhangi bir parçasını yeniden canlandırıp canlandıramayacağını merak etti.
Hatta istiyor muydu?
Uyuşmuş olmak için söylenecek bir şey vardı. Sorumluluk yoktu. Ne kendine ne de başkasına bir zararı yok. Yalnızlığı geçtikten sonra yaşamak için güzel bir yerdi.
Ama o mavi ve içten gözlere bakarken, hayatının bütün yalnızlığı göğsüne çarptı.
Eğer delirmişsem, onu öpmek o kadar kötü mü olur?
Olur mu?
Ve kendini ikinci kez tahmin edemeden, şimdiye kadar tanıdığı en tatlı dudakları tatmak için başını daldırdı.
Leta, nefesi onunkine karışırken ellerini Aidan'ın yumuşak saçlarına gömdü. Ölümlü bir adama göre nasıl öpüleceğini biliyordu. Vücudunun çeliğinin kendisininkine bastırdığını hissedebiliyor, kucaklamasının sıcaklığını ölümsüz ruhuna kadar hissedebiliyordu.
Bunu yapmamalıydı. Yine de kendini durduramadı. En son herhangi bir erkeğe dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Herhangi bir tutkunun hayatına dokunmasına izin verdiğinden beri. Duygulardan arınmış olması gerekiyordu ama burada durmuş, onun varlığını her zerresiyle hissediyordu. Ondan sifon mu çekiyordu? Bu duyguların en mantıklı açıklaması buydu ama yine de bu doğru görünmüyordu. Duyguları çok canlıydı. Onun gibi hissettiler. Bu onun öfkesi değildi. Onun şehveti değildi. Bu, kendisinin de sahip olduğu bir özlemdi ve hırpalanmış kalbinin derinliklerinden geliyordu.
Ona yakın olma ihtiyacı.
Duygularını kaybetmekten korkarak kollarını ona doladı ve onları kulübesine geri götürdü. Kalp atışları hızlanırken ve kanı ateşlenirken öpücüğünü derinleştirdi.
Bu onun en çok ihtiyacı olan şeydi.
Aidan.
Ona bakmak için geri çekildi. Elleri adamın gömleğinin eteğinde dururken, Seninle olmak istiyorum, Aidan, diye fısıldadı.
Dürüst olmak gerekirse, onun onu tekrar uzaklaştırmasını bekliyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra bunu yaparsa kesinlikle onu suçlamazdı. Bunun için kimse onu suçlayamazdı.
Ama yapmadı. Yeşil gözleri alev alev yanıyordu, gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı ve öpüşmeye devam etmek için onu tekrar kollarının arasına aldı.
Gözlerini kapatarak, onun tadının, onu kendine yaslarken vücudunun üzerinde gezinen ellerinin verdiği hissin tadını çıkardı. Avuçlarının altında kasılan kaslar, ona uzun zaman önce böyle bir adama dokunmaktan korktuğu zamanları hatırlattı. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve o zamandan beri çok değişmişti.

Yüzyıllar boyunca Dolor'la tek başına savaşmış, elinden geldiğince çok insanı ondan kurtarmaya çalışmıştı. Acı dışında her şeye karşı hissiz olmasına rağmen, bunun görevi olduğunu hissetmişti.
Bir süre sonra bu hissizlik onu yıpratmış ve kararlılığını zayıflatmıştı. Rüyalarında insanlardan duygu çekmeyi öğrenmişti. Bir süre bu duygulara güvenmeye başlamış ve duyguları olsun diye insanları avlayan korkunç rüya tanrılarından biri olan Skoti'ye dönüşmekten korkmuştu. Çok fazla alıp insan konukçuları sürdükleri durumlar dışında, ille de kötü bir şey değildi. delirdiler ve hayatlarını paramparça ettiler. Masum bir insana yapmasına izin veremediği bir şeydi. Kendisinin Skoti zihniyetine girdiğini gerçekten gördüğü an, Dolor'u ve kendisini bir köşeye kilitlemişti.
Artık kendi duygularından ya da Aidan'ın duygularından korkmuyordu. Onları istiyordu. Daha fazla hissetmeye ihtiyacı olduğu için onları yatak odasına ve yatağın üzerine fırlattı.
Aidan onun nerede olduğunu anlayınca dudaklarından uzaklaştı. "Şık numara."
"Daha iyisini yapabilirim."
Giysileri yok oldu.
Aidan gırtlağından derin bir kahkaha attı. "Evet, bu kesinlikle işe yarayabilir."
Onu sırtüstü çevirdi. Başını kaldırıp ona baktı, onun çıplak vücudunu onunkine karşı görünce içiyordu. Göğüsleri şimdiye kadar gördüğü en güzeliydi ve dünyanın en iyilerinden bazılarını görmüştü. Ağzı sulandı, büzülmüş göğüs ucunu ağzına çekebilmek için onu kendine yaklaştırdı.
Leta, sıcak dilinin onunla dalga geçtiğini duyunca ürperdi. Zihni unutulmuş hislerle sarsılırken, onun başını avuçlarına aldı. Biriyle yakınlaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Herhangi bir erkek ona dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu...
Geri çekilip bıyıklı yanağını onun hassas göğsüne sürtmeden önce boğazının derinliklerinden homurdandı. Her tarafını ürpertiler sararken nefesini sertçe içine çekti.
Bakışlarıyla vücudunu incelerken şehvetiyle sarhoştu. Her parçası kaslarla yontulmuştu. İçinde ve dışında çok fazla güç vardı. Ve tek yapmak istediği o güce dokunmak ve onu yakınında tutmaktı.
Dahası, onu tatmak istiyordu.
Aidan onun vücudunu öperken onu izledi. Uzun siyah saçları tenine değiyor, onu ürpertiyor ve onu ateşe veriyordu. En son bir kadına sahip olalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, ona gerçekten dokunmadan önce gelmekten gerçekten korkuyordu.
Yaralı egosunun ihtiyacı olan tek şey buydu. İlk çıplak kadınını gören havalı bir liseli çocuk gibi kendini utandırmaktansa ölmeyi tercih ederdi.
Gözlerini kapatarak, etine sürtünen o zarif dudaklardan başka bir şey düşünmeye çalıştı. Dili vücudunun üzerinde gezinirken. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, bu anın sürmesini istiyordu.

Ve onun aletinin ucunu kemirdiğini hissettiğinde, zevkle bağırmamak için elinden gelen tek şey buydu. Onu ağzının derinliklerine çekerken izlemek için gözlerini açtı. Şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz manzaraydı. Dili, onunla en üst düzeyde alay etti ve ona eziyet etti.
Leta, Aidan'ın tuzlu tadına ve onun içinden gelen sevince gülümsedi. İnanılmazdı. Ve hepsinden daha özeli, onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğuna dair onda hissettiği duyguydu. Onun umurunda olması bile onun kalbini hafifletiyordu.
Nezaket ona onun gibi olduğu zamanları hatırlattı. Duygularının kendisine ait olduğu ve hayatının sahibi olduğu zamanlar. Kendi kararlarını vermekte özgür olduğu zamanlar. Bunu çok özlemişti…
En önemlisi, başka birine bağlı hissetmeyi özlemişti. Onların hayati bir parçası olmak—
yolculuktayken, birinin onu özlediğini bilmek ve tekrar bir araya gelene kadar kalp atışlarını saymak acı vericiydi. Sevdiği birinin gülümsemesi için yaşamak ve nefes almak gibisi yoktu.
Aidan onun başını ellerinin arasına alırken kesik kesik bir nefes aldı. Bunun sade, hayvan seks olmasını istedi. Taahhüt yok, vaat yok. İkisinin biyolojik bir kaşıntıyı kaşımasından başka bir şey yok.
Yine de, onun kendisini memnun etmesini izlerken, nefret ettiği o iğrenç, hassas yanı kıpırdandı. Onu aldatmayan bir kadın isteyen kısımdı. Onu incitmeyeceğine ya da ona ihanet etmeyeceğine güvenebileceği biri. Yoluna ne çıkarsa çıksın yanında olan tek kişi.
Başkalarında vardı. Neden yapamadı?
Çünkü sen bunu hak etmiyorsun…
Buna inanmak istemiyordu. Tanrı'ya, hayatında yaşadığı onca şeye bakılırsa, birinin sadakatine layıktı. Birinin aşkı.
"Kocanı hiç aldattın mı Leta?" Sözcükler dudaklarından dökülürken kıkırdadı.
Kocasından bahsetmek muhtemelen onun için bir seks cinayeti olurdu. Ama öyle olsa bile, onun güvenilir olup olmadığını veya kendini en yüksek teklifi verene satan bir yalancı olan Heather gibi olup olmadığını bilmesi gerekiyordu.
Ondan uzaklaşırken gözleri acıyla dolmuştu. "HAYIR. Asla. Onu tamamen sevdim ve o yaşadığı sürece diğer adamlara bakmadım bile. Benim dünyamda ondan başka kimse olmadı."
"O bir tanrı mıydı?"
Eliyle karın kaslarının üzerinde yavaş daireler çizerken başını salladı. "O bir savaşçıydı. Bir zamanlar rüyalarını ziyaret ettiğim nazik bir adam. Bir asker için inanılmaz derecede sanatsaldı ve rüyaları renkler ve seslerle canlıydı."
Sanki düşünemeyecek kadar çok şey varmış gibi yutkundu. "Kızımızı kucağına almaktan ilk kez titrediğini gördüğümde... her parçam onu daha çok sevdi."
Aidan'ın midesi kasıldı. Onun istediği buydu. Onu böyle sevecek biri.
"Seni hiç aldattı mı?"

Bakışları ateşlendi. "Onu öldürürdüm."
Aidan o ışıldayan gözlere bakarken onun yanağını avucunun içine aldı. "Ne kadar şanslı bir piç olduğunu bildiğini düşünüyor musun?"
“Ona şanslı demezdim. Benim yüzümden ve sırtımı korumaya çalıştığı için bir domuz gibi bağırsakları parçalandı.”
Aidan, onun kaybı için üzüldü ama bu, onun kocasıyla paylaştıklarına sahip olmak için adam öldüreceği gerçeğini değiştirmedi. "Bilmiyorum. Bence tarif ettiğin bir günün olması içinin içini boşaltmaya değer.
Leta onun için yaşların gözlerini yaktığını hissedince şaşırdı. "Sana olanları hak etmedin, Aidan."
“Hak etmenin hiçbir şeyle ilgisi yok. Aileni kaybetmeyi hak etmedin.
Ve kesinlikle ölmeyi hak etmiyorlardı çünkü Zeus bir aptaldı.”
Tek bir gözyaşı yanağına düştü ve parmağıyla durdurdu. İçinde yüzyıllardır hissetmediği bir şey hissetti. Başka biriyle duygusal bir bağ. Onun trajedisini anladı. En çok da bunu hissetti.
Onu üzüntüsünden uzaklaştırmak, ona bir an bile olsa huzur vermek isteyerek, onu derinden öpebilmek için vücuduna tırmandı.
Aidan'ın kafası, onun öpücüğünün şiddetli tutkusuyla dalgalandı. Hiç kimsenin onu böyle öptüğünü hatırlamıyordu. Zorlu ve sıcaktı ve vücudundaki her sinir ucunu ateşledi. Tek istediği ona dokunmaktı. Onu hissetmek için.
Onun içinde olmak.
Boğazını kızdırmak için başını eğmeden önce vücudunu sıkıca kavradı. Aidan dili onun etinde dans ederken homurdandı. Tüm düşünceler aklından uçup gitti. Odaklanabildiği, hissedebildiği tek şey oydu. Üzerinde durmak istemediği bir geçmişten onu alıp götürmesine izin verdiğinde, dokunuşu etine dağlandı.
Leta onu sırtüstü çevirdi. İçinde erimişti ve tek istediği onu vücudunun derinliklerinde hissetmekti. Bekleyemedi, kalçalarının üzerine oturdu ve kendini ona sapladı.
Sanki elektrik çarpmış gibi başını geriye attı. "Aman Tanrım, Leta," diye soludu.
"Yapma... durma."
Sözleri karşısında tereddüt etti. "Benim durmamı istiyorsun?"
"Hayır," diye kükredi neredeyse. "Şimdi durursan yemin ederim ölürüm."
Vuruşlarına devam etmeden önce çaresiz sözlerine güldü.
Aidan ona doğru hamle yaparken nefes alamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu mükemmel anda ölmek istiyordu. Hiçbir şey, tepesindeki kadından daha iyi hissettirmemişti. Onu yalnızlığından kurtarmak için gönderilmiş bir melek gibiydi.
Ve onu asla bırakmak istemiyordu. Elleriyle onun yumuşak kalçalarını kavrarken bu kez donup olduğu yerde kalmak istedi. Kalçasını kaldırdı, kendini onun içinde daha da derine itti. Kalmak istediği yer burasıydı. Bu kulübenin dışında bir dünya yokmuş, orada onu paramparça edecek kimse yokmuş gibi davranmak istedi. Ona zarar verecek kimse yok.

Sadece Leta ve ona verdiği zevk vardı. Bu, burası cennetti.
Ve geldiğinde, dudağını o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı. Bir an sonra, serbest bırakılmasına katıldı.
Nefesi kesildi, onun üzerine çöktü. Tavanda hareket eden gölgeleri izlerken tatlı nefesi göğsünü gıdıkladı. En son ne zaman bu kadar rahatladığını hatırlamıyordu. O kadar huzurluydu ki.
Evet, kesinlikle deliydi. Bütün bu gün, onun varlığı da dahil olmak üzere, bir çeşit halüsinasyon olmalıydı. Düşüp kafasını çarpmış olmalı. Zor.
Ama dürüst olmak gerekirse, eğer bu bir rüyaysa, ondan uyanmak istemiyordu.
O yarı kapüşonlu gözlerle onu izlerken, Leta ona bakmak için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Merakla başını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"
Elini onun ipeksi saçlarına dolarken, onun çok insani sorusuna gülümsedi. "Kollarımda ne kadar harika hissettiğini düşünüyorum."
Gülümsemesi kalbinin atmasına ve kasıklarının sarsılmasına neden oldu. “Sadece seninle ve kocamla birlikteydim. Bunun ne kadar inanılmaz olabileceğini unutmuşum.” Gözleri fırtınaya döndü. "Senin aksine ben yalnız kalmayı sevmiyorum."
Kederi ve acısı boğazında birikerek onu boğdu ve kimseye -kendisine bile- açmadığı bir şeyi ona açtı. "Ben de öyle. Yalnızlık berbat."
Elini onunkiyle kapatmadan önce gözlerini kapattı ve öpmek için yüzünü avucunun içine çevirdi.
Bu tek hareket onu paramparça etti. "Eğer bana ihanet edersen Leta... Öldür beni. Nazik ol ve zulmünün gölgesinde yaşamama izin verme. Böyle bir darbeyi daha kaldıramam. Ben o kadar güçlü değilim.”
Elini bırakıp ona sert bir bakış attığında çenesinde bir tik başladı. Buraya kadar sana ihanet etmek için gelmedim, Aidan. Buraya senin için savaşmaya geldim, sana karşı değil.”
Görüşü bulanıklaştı ve dolduğunu hissettiği gözyaşlarını hor gördü. Uzun zamandır ağlamamıştı…
Öfkesini geri istiyordu. Öfke acıtmadı. Kendini değersiz ya da güçsüz hissetmesine neden olmadı.
Tanımlamak için yeterince inceleyemediği bu kafa karıştırıcı duygularla öyle değil. Onu savunmasız bıraktılar ve zayıflık, acı dolu hayatının erken dönemlerinde hor görmeyi öğrendiği bir şeydi.
Ayakta kalan son kişi ben olacağım. Hayatını her zaman sürdürdüğü tek slogan buydu. Onu diğer aktörlerin sayısız saldırısına maruz bırakan şey buydu. Gardırobundan görünüşüne, geçmişine ve bir oyuncu olarak yeteneklerine kadar her şeye saldıran sayısız acımasız eleştiri. Ona ve hırslarına gülen muhabirler ve stüdyo yöneticileri.
Kazanmalarına izin vermeyecekti.
Ayakta kalan son kişi o olacaktı.
Leta onun kargaşasını kendi vücudunda hissedince kaşlarını çattı. Bir uçurumun üzerinde duruyordu. Korkmuş. Çok öfkeli. Güçlü ve aynı zamanda zayıf.

"Bunu birlikte başaracağız, Aidan. Söz veriyorum."
Sanki onun sözleri hafızasında bir şeyleri çözmüş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Kaymaktaşı."
Aldığı beklenmedik cevapla kaşlarını çattı. "Kaymaktaşı?" Tanrı aşkına?
"Burada kaymaktaşı yok."
"Hayır," dedi hızlıca. “Birkaç yıl önce oynadığım bir filmdi. Oscar kazandığım şeylerden biri.” Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. “Durdurulamaz bir seri katil tarafından hedef alınan bir adamın karısı hakkında bir filmdi.”
Az önce yaptıkları seksten sonra bu hiç hoş bir düşünce değildi. "Tamam aşkım…"
ona baktı. “Görmüyor musun? Dolor budur - o sosyopatik bir seri katildir. Ve filmde katilin habersizce üzerimize çıkmasını beklemedik. Konuyu kendi elimize aldık. Savaş alanını ve savaşacağımız zamanı ve yeri biz seçtik. Katil bize gelmedi. Biz ona gittik.”
Cesur bir hareketti. "Dolor'u daha önce hiç kavgaya çekmemiştim."
Onayladı. "Kesinlikle. Onu şaşırtacak.”
Leta, Lyssa'nın onlara söylediği bir şeyi hatırlayınca donakaldı. “Acının yerine dönmesi için,
"Onunla yüz yüze gelmelisin." Belki de Lyssa'nın kastettiği buydu.
"Harikasın!"
"Ben değilim. Allister Davis bunu yazan kişidir. Sadece senaryosundan bir sayfa alıyorum.
Dolor'un bu diyara gelmesi gerektiğini söyledin ama ya onun yerine seninkinde onunla savaşırsak?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Ölümlüler aleminde o ölümsüz, değil mi?"
Başını salladı. "Rüyalarda da ölümsüzdür."
"Evet ama daha önce de söylediğin gibi, rüyalarda onunla savaşmak için silahlar yaratabiliriz, değil mi? İhtiyacımız olursa bir baltamız ya da daha iyisi asla yeniden doldurulması gerekmeyen efsanevi Hollywood silahımız olurdu.”
"Doğru. Ama rüyalarda burada olduğundan daha güçlü. O diyarı manipüle etmede senden çok daha fazla deneyime sahip. Zayıflığını bilmeden onu öldürürsen, kendini yenileyecektir. Seni orada öldürürse, öldün demektir.”
Gülümsemeden önce yüzüne düşen saçlarını geriye itti, sonra onu öptü.
"Mükemmel bir plan olduğunu söylemedim ama elimizdeki en iyi şans bu. Ayrıca, gerçekten iyi bir fikrim var…”
"Ve bu?"
Ona başka bir kavurucu öpücükle cevap verdi. "Dur bakalım rüya hanım. Ev sahibi takım avantajını kullanmak üzereyiz.”
ALTI
Leta, Kaybolan Ada'daki en yüksek dağın tepesinde duruyordu. Kum Adam amcası Wink'ten ödünç aldığı bir şişe uyku serumu tutuyordu. Bununla, o ve

Aidan uyku alemine kilitleneceklerdi ve Dolor onları oradan çıkaramayacaktı.
Aidan'ın planladığı şey çok riskliydi...
Umursamamalı. Umursamamalıydı bile ama orada durup okyanus dalgalarının aşağıdaki kayalara çarpmasını izlerken umursadığını fark etti. Aidan'ın acısı, duygularını ve güçlerini ateşlemekten daha fazlasını yaptı, kalbine dokundu.
En son gerçek bir şefkat hissetmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Tekrar kaybetmek istemiyordu. Aidan'ı kaybetmek istemiyordu. O onun için sadece bir görev değildi.
O çok daha fazlasıydı.
Bunun nasıl olabileceğini anlamaya bile başlayamadı. Birbirlerini sadece rüyalarında ve bir insan günü için tanıyorlardı. Yine de onu mantığa meydan okuyan bir düzeyde tanıyordu. Ruhu onu hissetti.
Ve gitmesine izin vermek, daha da kötüsü, ailesine sahip olduğu gibi ölmesini izlemek istemiyordu.
Bunu tekrar yaşamaya dayanamadı.
Başını geriye yaslayarak, tuz kokulu esintinin içindeki huzursuzluğu yatıştırmasına izin verdi. Şişenin ağırlığı avucunun içinde ağır bir demir parçası gibi duruyordu. Hata yapmak istemiyordu. Aidan'ı rüya dünyasında tuzağa düşürmek onu öldürebilir.
Dolor'u yenmek için en iyi şanslarının bu olduğundan emindi. Ama o kadar emin değildi. Dolor kurnaz olabilirdi ve en önemlisi ölümcüldü. Aidan'ın cesareti vardı, buna hiç şüphe yoktu.
Ne yazık ki cesaret her zaman savaşı kazanmadı.
"Bana güç ver," diye fısıldadı etrafında dans eden hafif rüzgara. Aklının bir köşesinde ailesinin katledildiğini gördü. Bu acıyı hiçbir şey dindiremezdi. Hiç bir şey.
Ama en azından bu acı ona yaşadığını gösterdi. Tamamen boş ve duygulardan yoksun değildi.
Gözlerini kapatarak bunu öfkeye kanalize etmeye çalıştı. Aidan haklıydı. Bununla baş etmenin tek yolu buydu. Yine de Aidan'ı düşününce öfkesi azaldı ve garip bir huzur duygusu onu yendi.
Leta mı?
Arkasından M'Adoc'un sesini duyunca döndü. Bol beyaz bir gömlek ve beyaz pantolon giymişti. Yavaşça ona yaklaşırken siyah saçları yüzünün etrafında düzgün bir şekilde kıvrılmıştı.
"Burada ne yapıyorsun?" ona sordu.
"Wink'ten serum istediğini duydum."
Başını salladı.
Bakışları onu esir alırken mavi gözlerinde derin bir anlayış vardı. "Dolor'u görevden almak cesurca bir hareket. Çok riskli."
Emin olmadığını bilmesini istemiyordu. Rüya tanrısı liderlerinden biri olarak, duygularını geri kazanabilecek herhangi bir Rüya Avcısı'nı Zeus'a

söylemekten onur duyacaktır. Bu izin veremeyeceği bir şeydi. "Zafer asla korkaklara gitmez."
Sanki buna katılıyormuş gibi başını saygıyla ona doğru eğdi. "Bu arada, Aidan'ın duygularını hissetmediğin konusunda seni uyarmalıyım."
Omurgasından aşağı garip bir endişe ürpertisi indi. "Ne demek istiyorsun?"
Kulağına hafifçe fısıldamak için eğildi. “Zeus'un laneti zayıflıyor. Her yıl daha fazla duygumuz geri geliyor.”
Leta, onun ifşası ve sonuçları karşısında beti benzi attı. "O biliyor mu?"
M'Adoc başını salladı. "Ayrıca öğrenmesine de izin veremeyiz. Her yıldırımıyla üzerimize yağacak.”
Zeus'un onlar için en son ne zaman geldiğini hatırladıkça içini ıstırap kapladı.
Görüşü, o gün dökülen kan ve Zeus'un her birinin dövülmesini ve duygularından sıyrılmasını talep etmesiyle onu izleyenler tarafından hâlâ lekelenmişti.
Herkes için zor bir dönem olmuştu.
"Bunu bildirmenin işinin bir parçası olduğunu sanıyordum."
Bakışı sertti. Soğuk ve kararlı. "Aileme ihanet etmem."
Onun sözleri üzerine kalbi hafifledi. Bunu kastettiğini herkesten iyi biliyordu. Bu sözleri ona çoktan kanıtlamıştı. "Hissettiklerime güvenebilir miyim?"
En ince baş sallamalarını yaptı. "Ama unutma, gösterme. Sizinkinden çok daha fazla hayat bununla tehlikede. Hissetmeye başlayan herkesi ihbar etmek için seçilen üç kişiden biriyim ve eğer Zeus başarısız olduğumu öğrenirse bana merhamet etmeyecek."
Sanki çok soğuk olacakmış gibi - diğerlerinin o kadar güvenilir olmaması çok kötü. "Korkma kardeşim. Sana asla ihanet etmem."
"Biliyorum. Bu yüzden seninle konuşmaya geldim. Hissettiğin her şeyin sana ait olduğunu bilmeni istedim. Bunun için başının belaya girmesini istemiyorum.”
"Teşekkür ederim."
Geri çekilip gözden kaybolmadan önce başını ona doğru eğdi.
Leta küçük mor serum şişesini avuçlarının arasında yuvarlayarak orada durdu. Yani Aidan'la paylaştığı şey saçmalık değildi. Bunlar onun emdiği duygular değildi.
Bu onun kararlılığıydı. Merhameti.
Onun kalbi.
Bunun için minnettar, gülümsedi. Elindeki şişeyi öperek, Aidan'ın kendisi gittikten sonra kalbinde yakmış olması gereken ateşin önünde oturduğu kulübeye geri döndü.
Ona garip bir bakış vardı. Karamsardı ama altında daha önce olmayan bir şey vardı.
"İyi misin?"
Ona bakmadan başını salladı. "Yarın Noel Arifesi."

"Biliyorum." Aynalı Salon'da tanık olduğu yaklaşan insan kutlamasını işaret edecek hiçbir şey olmayan odaya göz attı. "Sana bir ağaç bulalım mı?"
Sanki bu düşünce onu gücendirmiş gibi homurdandı. “Ben çocukken, annem bize 1950'lerin A Christmas Carol adlı filmini izletirdi ve o öldükten sonra, biz ağacı süslerken amcam her yıl Bill Murray'in Scrooged filmini koyardı. Hikayeyi biliyor musun?”
Yanına otururken başını salladı.
Çıtırdayan ateşe bakabilmek için ondan uzaklaştı. “Temel hikaye, Scrooge adında bir cimri hakkındadır. Başlangıçta, sert ve boyun eğmez. Noel'den nefret eder ve onu kutlamayı reddeder.
“Scrooge, çok bencil olduğu için göreve alınır ve yanıt olarak 'Kahretsin Humbug' der!
Sonra gece boyunca, Scrooge üç hayalet tarafından ziyaret edilir - geçmiş Noel, şimdiki zaman ve gelecek ve ona yollarının hatasını gösterirler. Sabah, tazelenmiş ve yeni, yeniden teyit edilmiş verme hayatından emin bir şekilde uyanır. Sokaktaki yetimlere bozuk para atıyor ve çalışanı Bob Cratchit'in ailesine hediyeler ve yiyecek veriyor.”
Ona sert, çelik gibi bir bakış attı. "Ama biliyorsun, çocukken bile o filmlerde beni hep rahatsız eden bir şeyler vardı."
"Ve bu muydu?"
"Scrooge neden Scrooge'du? Onu neyin bu kadar cimri yaptığını asla tatmin edecek şekilde açıklamadılar. Ama küçük Noel hikayesi bende kaldı ve hayatım boyunca, Scrooge'un dönüştüğü adam olmak istedim - her zaman ihtiyacı olanlara veriyordum. Bir yıl içinde isimsiz olarak bir hayır kurumuna bir milyon dolardan fazla bağış yaptığımı biliyor musunuz? Annem bana kimsenin iyi işlerinin reklamını yapmaması gerektiğini öğretti. Bunları umursadığınız için yapıyorsunuz ve bu davranışlardan herhangi bir çıkar elde etmeyi asla kabul etmemelisiniz.
Onları küçük düşürüyor.”
Leta buna gülümsedi. Annesinin sözlerinde pek çok gerçek vardı.
"Duygularını anlayabiliyorum."
Onayladı. "Ben de kabul ettim. Ama kardeşimle fark ettiğim bir şey var ki incilerini domuzların önüne atamazsın. Sanırım bu yüzden annem anonim olarak vermen konusunda ısrar etti. Nazik ve cömert olduğunuzu gören biri hemen bundan yararlanır. Nezaketi zayıflıkla ve bağışlamayı aptallıkla karıştırıyor gibi görünüyorlar.”
"Nasıl düşünüyorsun?"
İçini çekti. “Ronald henüz lisedeyken ağabeyim yeğenimi bir iş için bana gönderdi. Donnie bana Ronald'ın özel okulunun ücretini karşılayamayacağını söyledi ve Ronald okula giderken benim için yarı zamanlı çalışıp çalışamayacağını sordu. Aptal gibi kabul ettim ve o zamanlar o kadar param olmamasına rağmen onun için okul harcını ödemeye başladım. Altı yıl sonra Donnie bana gelip boşanacağını ve karısının ondan her şeyini aldığını söyledi. Evini, arabasını, her şeyini kaybetmek üzereydi.

Bana sadaka istemediğini ama yapabileceği bir işim olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledi.”
"Demek onu işe aldın."
Dudaklarının sert kıvrımı dışında tüm duygular yüzünden silindi. Buna rağmen, onun kalbinde yanan acıyı hissedebiliyordu. "Evet. Menajerim olması için ona ciddi anlamda fazla ödeme yaptım. Tanrı biliyor ya, öz kardeşimin sokağa çıkmasını istemiyordum. Ve yaklaşık bir yıl boyunca her şey harikaydı.”
"Değin?"
“Paranın eksik olduğunu fark etmeye başladım. Hiçbir açıklama yapılmadan gizemli suçlamalar yapılıyordu. Daha da kötüsü, hiçbiri işini yapmazdı. Yapmalarını istediğim şeyi neden yapmak üzere olduklarına veya neden henüz yapılmadığına dair her zaman bir bahaneleri vardı. Defalarca ofise girdiğimde Ronald'ı sandalyemde uyurken bulurdum - en azından gerçekten işe geldiği günlerde. İnanılmazdı. Onlara, düzelmezlerse onları kovacağımı söyledim.”
"Peki ne dediler?"
Sert bir tonda alay etmeden önce dudağını kıvırdı, “'Beni kovamazsın. Eğer yaparsan, seni mahvederim. Tüm hayranlarınızı, tüm arkadaşlarınızı ve tüm iş ortaklarınızı tanıyorum. Ben dokunulmazım, hah, hah.'”
Aidan tekrar normal bir tonda konuşmadan önce küfretti. "İlk başta bunun en iyi ihtimalle bir şaka ve en kötü ihtimalle boş bir tehdit olduğunu düşündüm - ta ki etrafıma bakıp hayatımdaki herkese kendilerini gerçekten sevdirdiklerini anlayana kadar. Metodik olarak. Tek tek. Hepsinin peşinden gittiler. Onlarla arkadaşlık etmeyenler ve onların amansız deliliğiyle aynı çizgide olanlar, kesilip kaldırıma atıldılar. Sonra, Noel'den hemen önce bir güç gösterisiyle, altı tanesini tamamen bana karşı çevirdiler, birini hayatımdan tamamen çıkardılar ve işte o zaman gerçekten küstahlaştılar.
"Nasıl yani?"
"'Bize beş milyon dolar ver, yoksa sahip olduğun her şeyi alırız. Seninle işimiz bittiğinde, sahip olduğun her hayranın ve arkadaşın senden nefret edecek ve bir daha senin filmini izlemek için tek kuruş bile ödemeyecek. Mahvolacaksın.'”
Düzensiz, kızgın bir nefes aldı. "Bu, kardeşimin Noel hediyesiydi. Ona ve oğluna birer araba ve birer ev aldıktan sonra onlara becerilerinin gerektirdiğinden çok daha fazlasını ödedim. Yine de onlar için yeterli değildi. Bende olduğu için daha fazlasını almak zorunda kaldılar ve yapmadılar. Tabii ki aylar boyunca günde yirmi saat çekimlerde çalışan, tanıtım etkinliklerine ve röportajlara katılan ve onlar bütün gece parti yaparak, çevrimiçi oyunlar oynayarak ve ben evdeyken ben evde senaryo okuyup senaryo öğrenerek kıçımı yırtan bendim. sonra öğlene veya geç saatlere kadar uyudu. Kadınlara, biraya ve pahalı oyuncaklara para harcamak. Tanrım, neden bu kadar azları olduğunu hayal edemiyorum, ha? Annemin Donnie hakkında söylediği gibi, zor bir iş günü onu öldürürdü.
Onu teselli etmek istercesine koluna yaslandı. "Çok üzgünüm Aidan."

“Olma. Bilmeliydim. Scrooge haklıydı. İnsanların senin hakkında hiçbir şey bilmesine izin veremezsin. Onlara karşılıksız veremezsiniz, çünkü bu asla yeterli değildir. Her zaman sizden herhangi bir insanın verebileceğinden daha fazlasını isterler. Onlara izin verirsen, ruhunu vücudundan emerler. Gerçekten altın kural, eğer bir inç verirsen, bir mil alırlar. Acı acı başını salladı. "Geçen yıl içinde bulunduğum 300 adlı bir film vardı. Antik Thermopylae savaşı hakkındaydı..."
Sonunda tamamen anladığı bir referanstan bahsettiğinde kaşlarını çattı. "Kral Leonidas ve üç yüz kişilik çetesinin Pers ordusunu savuşturduğu yer neresi?"
Sorusu karşısında şok olmuş görünüyordu. "Hikayeyi biliyor musun?"
Ona azarlayıcı bir gülümseme sundu. “Ben bir Yunan tanrısıyım, Aidan. Hikâyeyi elbette biliyorum.”
Gözlerinde, onun kim ve ne olduğunu kabul etmekte hâlâ zorlandığını gösteren bir ışık vardı. "Evet... her neyse, ben savaşın tarihini merak ediyordum ve sizin aksinize ben buna görgü tanığı olacak kadar şanslı değildim. Araştırdığımda Spartalı bir asker arkadaşları tarafından ihanete uğradıklarını öğrendim.”
"Ephialtes."
Aidan başını salladı. “Para istedi, bu yüzden kendi vatandaşlarını ve asker arkadaşlarını sattı ve Perslere Leonidas'ın tüm adamlarını katletmelerine izin veren küçük keçi yolundan bahsetti. Savaşta sırtını koruyan adamlar. Beslenecek aileleri olan erkekler. Kendi vatanını, kendi ailesini ve geride bıraktığı oğlunu korumak için savaşan adamlar. Pers işgali altında acı çekecek bir aile. Ama açgözlü, bencil piç için bunların hiçbiri önemli değildi. Tek istediği daha fazlasıydı ve dünyanın geri kalanı lanetlenmişti. Bunu öğrendiğimde beni dehşete düşürdü. O zaman anlamadım ve hala birinin nasıl böyle bir şey yapabildiğini anlamıyorum.
Ne yazık ki anladı. Tarih boyunca insanların bunu defalarca yaptığını görmüştü. "Basit. Her zaman diğer insanların sahip olduklarını isteyen ve onu kazanmak için çalışmak zorunda kalmayan bazı üzgün insanlar vardır.”
"Aynen öyle ve beni öldüren kısım, ne kadar ileri gitmeye istekli oldukları ve hırsızlıklarında kendilerini nasıl bu kadar haklı hissettikleri. Çalmak için harcadıkları parayı kazanmak için harcadıkları çabanın yarısını harcasalar, benden çok daha zengin olurlardı.”
Leta daha fazla hemfikir olamazdı. Bu tür insanlar onu da her zaman kızdırmıştı. "Aşinalık küçümsemeyi doğurur. Onları yakınlaştırarak, sizin de onlar kadar insan olduğunuzu anlarlar.
İşte o zaman çılgınlık başlar. Onlar gibi sıradan bir insanken neden kendilerinden daha fazlasına sahip olduğunu anlayamazlar. Sonra bunun için senden nefret ederler.”
"Evet ama neden?"
Leta içini çekti. "Gerçekten bilmiyorum. İnsanlar çok fazla yaratıcılığa ve iyiliğe muktedirdir ve aynı zamanda yıkıcı ve zalimdirler. Sanki senin türünün başarmak için zorluklara ihtiyacı var gibi.”

Hayır, yapmıyoruz. Bu, bir adamı ayağa kaldırmak, onu yere yıkmak kadar kolayken, insanların kendilerini dişlerinin arasına tekmeleyen tüm insanlar hakkında daha iyi hissetmek için kendilerine söyledikleri bir yalandır. Bu yüzden bu dünyadan çekildim. Her zaman arkamı kollamak zorunda kalmak istemiyorum ve birinin gösterdiği sadakatin gerçek ve doğru mu yoksa kıskançlığın tadına vardıkları anda parçalanacak başka bir yalan mı olduğunu anlamaya çalışmaktan yoruldum.
"Kıskanmayı beceremiyorum."
"Sen?"
Çenesini avuçladı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Cidden, Aidan. Benim dünyamda kıskançlık erkektir Phthonos. Afrodit'in sarayında yürüyor ve hiçbir zaman kalbimde kök salmadı. Asla yapmayacak. Tüm duygularım varken bile, onu asla içeri almadım.
Öylesine tatlı bir öpücük için onu dudaklarına çekti ki, kelimenin tam anlamıyla ayak parmaklarını kıvırdı. O öpücük şimdiye kadar tanıdığı en inanılmaz öpücüktü ve bunun son olmayacağını bilmek onu sızlattı.
Aidan, onun korkusunu hissetmiş gibi, ondan geri çekilmeden önce bir an kaskatı kesildi. "Sadece bir şey düşündüm. Bu bittiğinde sana ne olacak?”
Leta, bu soruya cevap veremeden bakışlarını kaçırdı. Bunun acısı dayanılmazdı.
Aidan onun adına cevap vermeden önce küfretti. "Gitmen gerekecek, değil mi? Demek istediğim, sen gerçekten bir tanrıçasın. Seni tam olarak tutamam, değil mi?
"İster misin?"
Önündeki zeminde yürüyebilmek için kanepeden fırladı. Hareket ettikçe tüm vücudu gergindi ve o sıska, sert vücuttaki tüm kasları gösteriyordu.
Onun telaşını hissedebiliyordu. "Bilmiyorum Leto. Gerçekten bilmiyorum. Ama gerçekten uzun zamandır buradan atmak istemediğim tek kişi sensin."
Ona gülümsedi. "Eh, bu senin çabalamamandan kaynaklanmıyordu."
"Evet ama seni geri getirdim."
"Doğru..." Önlerinde ne olduğunu düşünürken ayıldı. “Ben de bilmiyorum. Şahsen önümüzdeki birkaç gün hayatta kalmaya odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum ve sonra nerede durduğumuza bakacağız... eğer hala sağlamsak.”
Elini dağınık sarı saçlarının arasından geçirmeden önce duraksadı. "Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında bana ne anlatmıyorsun?"
Kolunun altındaki küçük kare yastığı kucağına çekti. "Dolor'la ilgili tek seçeneğimiz onu tekrar uyutmak olabilir."
"Ve?"
"Bunu en son yaptığımda, yaralarım o kadar genişti ki, iyileşmek için onunla hareketsiz kalmam gerekti. Bu neredeyse iki bin yıl önceydi.”
Önünde yere düşen bakışları dışında hiçbir yeri kıpırdamadı. "Anlıyorum."
Kalbi bu iki basit kelimedeki tüm anlamı paramparça etti. “Yapma Aidan. Öyle bakma.” Onun acısı onun da canını yakıyordu. "Kızmana ihtiyacım var.

Öfken güçlerimi besliyor ve beni güçlendiriyor. Ben ne kadar güçlüysem, o beni veya seni o kadar az incitebilir.”
İroniye güldü. "Daha önce hiç bir kadın öfkemi sormadı."
Ayağa kalkıp aralarındaki kısa mesafeyi geçmeden önce yastığı bir kenara fırlattı. "Ben senin tipik kadının değilim."
"Birden fazla yolla." Hala şişeyi tutan elini kaldırdı. "Peki ne yapmamız gerekiyor?"
"Bir yatağa ihtiyacımız var."
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"
O güldü. "Kes şunu. Neden biliyormusun. Rahat olmamız gerekiyor çünkü bunun bir çekimi bizi bütün bir gece ya da daha uzun süre dışarıda bırakacak."
Ona bir somurtkanlık verdi. "Bu işin tüm eğlencesini alıyorsun."
Sözleri kafasını karıştırdı. "Dövüşmek eğlenceli mi?"
"Ah evet. Adrenalin patlaması orada, seksin hemen altında yer alıyor.”
Uh-huh... "Bu bir erkek meselesi, değil mi?"
“Evet derdim ama bunun benim cinsiyetime özgü olmadığını söyleyecek kadar çok kadın tanıdım.
Yüksek topuklu ayakkabılar giyen pek çok maraton koşucusu ile tanıştım.
Gözlerini ona çevirdi. Geri çekilerek elini uzattı. "Hadi asker. Gidip ihtiyacını giderelim.”
Bakışlarını iştahla onun vücudunda gezdirdi. "Hangisi?"
"Hayatını kurtaralım, sonra vücudun için endişeleniriz."
Bir tiksinti sesi çıkardı. "Uğruna ölmeye değer bazı zevkler vardır."
"Evet. Ama ben onlardan biri olmak istemiyorum.”
Onu yatak odasına doğru çekerken hâlâ somurtuyordu. Leta, serumdan üç damla diline damlatabilmesi için önce onu yatırdı.
Aidan yüzünü buruşturdu. "Ack, bu acı."
"Biliyorum."
Uyanık kalmaya çalışarak gözlerini kırpıştırmaya başlamasını izledi.
“Onunla savaşma. Diğer tarafta görüşürüz.”
Yeşil bakışları onunkilerle buluştu. "Daha iyisin. Orada olacağın konusunda sana güveniyorum, Leta. Sana orada ihtiyacım var. Ve bununla, o dışarıdaydı.
Leta'nın bakışlarını onun üzerinde gezdirmesi bir an sürdü. O gerçekten güzeldi. Onu kurtarmaktan başka bir şey istemeyen kadın, serumu içmeden önce onun yanına uzandı ve başını omzuna yasladı.
Rüya aleminde onları neyin beklediğini bilmiyordu ama bu sert ve soğuk olacaktı.
Öyle olsa bile, birlikte yüzleşeceklerdi.
"Sana ihanet etmeyeceğim, Aidan." Yine de sözleri söylerken bile, bu sözünü tutabileceğinden emin değildi. Uzun yaşamı boyunca öğrendiği tek şey, en iyi niyetlerin çoğu zaman en öldürücü olduğuydu.
Tek umduğu, Aidan'ın bir sonraki pişmanlığı olmamasıydı.
YEDİ

Aidan kör edici bir fırtınanın ortasında duruyordu. Sert rüzgarlar kulaklarında uğuldayarak ona doğru esiyordu. Etrafında o kadar acı bir karanlık vardı ki, her yerine nüfuz etmişti. Nereye döneceğini bilmiyordu. Her hareketi, onu neredeyse boğacak kadar şiddetli rüzgarlarla boğuşuyordu. Daha da kötüye gitme korkusuyla bir adım atmaya cesaret edemedi.
Ayakları ve yönü için mücadele ederken panik başladı. Ağabeyinin ona sırt çevirdiği, güvendiği herkesi elinden aldığı ve onu tek başına bıraktığı günden beri böyle hissetmemişti. Öfke görüşünü bulandırdı ama ona bir faydası olmadı. Öfkesi, artık tüm varlığını kaplayan kayıp duyguya karşı hiçbir şeydi.
Ve yine de rüzgarlar onu parçaladı.
Kurtarın beni... lütfen... Yorgun kalbinin içindeki çağrı, küçük bir çocuğunki gibi zayıftı ve kendisinin bu kadar kayıp ve terk edilmiş hisseden kısmından nefret ediyordu.
Kendini kurtar.
Öfke yeniden yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Onun bildiği buydu. O kimdi ve neydi. Yine de yalnız kalmaktan çok sıkılmıştı. Kendi başına savaşmaktan bıktı.
Nasıl tek başına devam edebilirdi?
Aydın mı?
Leta'nın, içine sızan çılgınlığı bir şekilde geri püskürten sesinin yumuşak çağrısıyla kalbi sıkıştı. Sonra hissetti... ruhunu derinden yaralayan o şefkatli dokunuş. Onu dengeledi ve paniğin eşiğinden geri çekti.
İçgüdüsel olarak hareket ederek onu kendine çekti ve sıkıca tuttu. Kokusunun kendisini daha da sakinleştirmesine izin verdi. İhtiyacı olan buydu - deliliği dengeleyecek biri.
En acımasız saldırılarda bile inanabileceği biri. Korku, öfke ya da kıskançlıktan kaçmayacak biri.
Ve o buradaydı, gözünü kırpmadan ya da acısını artırmadan onun yanında duruyordu. Bu bilgi onu yaktı.
Leta gözlerini kapadı, Aidan'ın ona -sanki onun için kutsalmış gibi- tutunma şekline hayran kalmıştı. Dahası, onun kollarında gerçekten titriyordu. Bu bir güvenlik açığıydı.
başka birinden koruyacağından emindi. Kendisinin bu yanını göstermek için hala güvendiği tek kişi oydu ve bu onu inanılmaz bir neşeyle doldurdu.
"Benden şüphe etmedin, değil mi?" alay etti.
Onun üzerindeki tutuşu sıkılaştı. "Herkes beni terk etti, sen neden olmasın?"
Sesindeki düzensiz, ham duyguyu duydu ve gözlerini yaşarttı. "Ben her zaman burada olacağım."
"Evet, doğru."
Yüzünü ellerinin arasına almak için geri çekildi. Bana bak Aidan. Samimiyetimden asla şüphe etme. Tutamayacağım sözler vermem."
Ve orada, cılız ışıkta en inanılmaz şeyi gördü, ona o kadar güçlü bir öpücük vermeden hemen önce yeşil gözlerindeki güven parıltısı, nefesini kesti.

Bundan memnun, parmaklarını şaklattı ve onları fırtınadan uzağa, sessiz bir çayıra çekti. Yine de, sanki fırtınanın geri dönmesini bekliyormuş gibi etrafına bakınırken, onun kararsızlığını hissetti. Dikkat dağıtmaya ihtiyacı vardı. Kendini ona ifşa ettiği gerçeğini aklından çıkarmak ve sır olarak saklamayı tercih ettiği bir yanını görmesine izin vermek için odaklanabileceği bir düşman.
"Dolor'u çağıralım mı?"
Kafasını salladı. "Burada değil. Çok açık. Adil bir dövüşte bizi yenebilir.”
Kabul etmekten nefret ediyordu ama karşı karşıya oldukları tehlikeyi anladığı için ona minnettardı.
"Öyleyse ne öneriyorsun?"
Tekrar Lyssa'nın bahçesine gelene kadar dünya değişti. Leta etrafına bakınırken kaşlarını çattı - her şey daha önce olduğundan tamamen farklıydı. Artık renkler susmuştu ve çalılık sudan yapılmış gibi görünüyordu. Hala mantıklı bir anlam ifade etmeyen keskin açılarda bükülüyor ve dönüyordu. "Ne yapıyorsun?"
Uzaklaşıp elini bıraktığında gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. "Rakibimi sinirlendirmek."
Balinadan köpekbalığı şekline dönüşmüş, yanından geçerken onu ısırmaya çalışan çalıya şüpheyle baktı. "Peki ya biz? Aynısını yapmaz mı?”
Aidan omuz silkti. "Seni bilmem ama ben yıllardır deliliğin içinde yaşıyorum. Burayı biraz rahatlatıcı buluyorum.”
"Az önce söylediğin bu değildi."
"Daha önce burada savaşmayı planlamıyordum. Acı tanrısını onunla ölümüne dövüşmeye çağırmak kadar çılgınca bir şey yapacaksak, buradan daha iyi bir yer var mı?”
Bu mantıkla garip bir noktası vardı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.
"Kendimizden şüphe etmek için biraz geç, değil mi?"
Belki, ama yine de bunun bir hata olduğu hissine kapılmıştı. Eğer öyleyse, Aidan'ın korunduğundan emin olmak niyetindeydi. Ve aklının bir köşesinde bunun ellerindeki en iyi şans olduğunu biliyordu. Bu ortam üzerinde bir miktar kontrolleri vardı.
"Tamam o zaman." Bağırmadan önce derin bir nefes aldı. "Dolor!"
Tanrı önlerinde parladı ve bu sefer yalnız değildi.
Aidan iki tanrıya dik dik bakarken çenesinde bir tikin başladığını hissetti. Dolor, kel kafası ve tüm yüzünü ve vücudunu kaplayan karmaşık dövmeleriyle ondan bir karış daha uzundu. Uzun boylu ve zayıf olmasına rağmen solundaki adam Aidan'ın kolayca iki yumruğunu yapacak kadar kısa ve iriydi.
Aidan, diğer tanrının kimliğini doğrulamak için Leta'ya baktı. Timor mu? Somurtkan bir şekilde başını salladı.
Her zamanki şansının devam ettiğini bilmek güzel. Şimdi evde kalmayı diledi. Öte yandan, bu kavgada yere yatıp onların onu devirmesine izin vermeyecekti. İki ay erken doğmuştu ve annesi her zaman bebekken bile

içinde bir boksör çemberinden daha fazla mücadele olduğunu söylerdi. Bu dünyaya bir hurdacı olarak gelmişti ve eğer onu terk edecekse, o zaman sallanarak yere düşecekti.
Dolor, dudaklarını acımasız bir gülümsemeyle bükerken kaşlarını kaldırdı. "Etkilendim, Leta. Onu bana çabuk getireceğini söylemiştin ama bu senin için bile hızlı. İyi iş."
Aidan'ın eski güvensizliği içini yakarken, sırtından aşağı bir ürperti indi. "Ne?"
Timor sırıttı. "Seni doğruca elimize geçirmek için bizimle birlikte çalıştığını bilmiyor muydun?"
"Yalancı!" Leta tersledi. Büyük, korku dolu gözlerle Aidan'a döndü. “Onları dinleme. Sadece seni incitmeye çalışıyorlar.”
Ancak eski yara izleri ve korkular, onu önlerinde çıplak hissetmesine neden olan bir vahşetle delip geçerken buna inanmamak zordu. Diğer herkes ona ihanet etmişti... kendi eti ve kanı onu köpeklere atmış ve onlar bunu yaparken gülmüşlerdi. Onu da köpeklere atacağını düşünmesi büyük bir inanç sıçraması değildi.
Aidan, dedi ona uzanarak. "Güven bana. Lütfen."
Yapmak istedi ve onun eli yüzüne dokunduğunda, içinde derinlerde dolaşan duygular karşısında çözüldüğünü hissetti. Korku. Kızgınlık. Izdırap. Yine de tüm bunların altında yıllardır hissetmediği bir şeyin parıltısı vardı. Umut. Umutsuzca ona inanmak istiyordu.
Yalan mı söylüyordu?
Gözlerini kapatarak onun elini kendi elleriyle kapattı ve o dokunuşun yumuşaklığının tadını çıkardı.
Ama buna inanmaya cesaret etti mi?
Öyle mi?
Cesaret için derin bir nefes alarak, kendisini acımasız bir hakikat anına hazırladı.
"Biliyor musun?" diye sordu Timor ve Dolor'a dik dik bakmak için gözlerini açarak. "Gerçeği söylediğimde, benden şüphe etmeleri için hiçbir sebep vermeme rağmen kimse bana inanmak istemedi. Hakkımdaki gerçeği defalarca görmüş olmalarına rağmen. Karakterim hakkındaki saçmalıklara ve yalanlara inanmak istediler. Dürüstlük yerine yalanlara inanmak çok daha kolay. Suçlamak, sevmekten çok daha kolay ve güvenli."
Elini yüzünden çekti ve endişeyle dolu gözlerine baktı. "Bana yapmamam için bir sebep verene kadar sana güveniyorum Leta." İsteksizce gitmesine izin vermeden önce elini öptü.
Leta, az önce ona ne verdiğini anlayınca duyguları onu boğdu. Ama Dolor öfkeyle haykırıp Aidan'ın üzerine atılmadan önce bunun üzerinde duracak vakti olmadı. İkisi birbirine dolandı ve yere düştü.
Timor'un ona savurduğu yumruğu savuşturmak için zar zor zamanı oldu. Geri çekilerek kaburgalarına sertçe dirsek attı. Üstlerindeki gökyüzü sanki kavgalarına cevap veriyormuş gibi tehlikeli bir şekilde karardı. Timor blok yapıp yumruk üstüne yumrukla karşılık verirken Leta yumruk yağmuruna

tuttu Timor'u. Çenesine sert bir darbe indirdiğinde kan tadı aldı. Sert darbe yüzünden yüzü acıdı ama bunun onu ürkütmesine izin veremezdi.
Ona hırlayarak kısa bir asa çıkardı ve ters vuruşunu engelledi. Havadan ortaya çıkardığı bir kılıçla geri döndü. Adam atılıp tekrar atılırken yılanlar gibi kaymaya başlayan çimlere doğru yuvarlandı. Bir vuruş ona o kadar yaklaştı ki bıçağın derisini sıyırdığını hissetti. Tekmeledi, onu tekrar kaburgalarından yakaladı ve geriye savurdu.
Timor yana doğru sendeledi.
Aidan'ın Leta'yı kontrol etmesi bir saniye sürdü. Ona yardım edememesi ona tam anlamıyla acı veriyordu, yine de daha büyük tanrıya karşı kendini tutuyor gibiydi.
Aidan'ın dikkatini dağıtması yüzünden Dolor çenesine sağlam bir darbe indirdi. İyileşemeden ayaklarının altındaki zemin kaydı. Çimen bıçakları uzun, iskelet parmaklar gibi ayaklarını sararak onu kavrayıp yerinde tutarken küfretti. Aidan onları silkelemeye çalıştı ama ısrarcıydılar.
Dolor güldü. "Teşekkürler Rahibe Lyssa."
Aidan ellerini uzatmadan önce gözlerini kıstı. Hayal gücünü kullanarak, avuçlarından patlayacak yapışkan bir solüsyon çıkardı. Dolor'u bir ip gibi sardı.
Ona kafa atmak için tanrıyı öne doğru salladı. "Evet," dedi sinsi bir kahkahayla.
"Bana bir rüyada olduğumu hatırlattığın için teşekkürler Lyssa."
Dolor bir öfke çığlığı attı. Aidan çimlerden uzaklaşmadan önce tekrar güldü. En yakın duvarın kenarına koştu ve uzun bir asa gösterdi.
Dolor onu takip etmeye çalıştığında, Aidan asayı tanrının ayaklarını yerden kesmek için kullandı. Dolor ona bir patlama yaptı. Aidan kolunu kaldırdı ve zihnini görünmez bir kalkanla engellemek için kullandı.
"İşe yaramazsa kahretsin," diye güldü Aidan.
Ah, evet, bu onu daha iyi hissettiriyordu. Her şeye rağmen bir şansları olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Keşke canavarı öldürmenin bir yolunu bulabilseydi.
"Aidan!"
Leta'nın çağrısı üzerine döndü ve sekiz Dolors'un daha ona doğru geldiğini gördü.
Ve hepsi sinirli görünüyordu.
İlki onu belinden yakaladı ve sırt üstü yere devirdi. O hareket edemeden başka biri kafasına bir balyoz indirdi. Koluyla engellemeyi başardı ama kemiğin kırıldığını hissettiğine yemin etti.
Aidan küfrederek kendini klonlamaya çalıştı, ancak ona defalarca vurdukları ve tüm vücudu saldırılardan ağrıdığı için hedefine yeterince odaklanamadı.
Rüyada acıyı hissedememek bu kadar değil mi? Vücudu zonklayarak bir kalkan, bir silah, herhangi bir şey göstermeye çalıştı.
Ama yapamadı.
Daha fazla kahkaha duydu.

Aniden, Leta onu diğerlerinden uzaklaştırmaya çalışırken oradaydı. Dolor'un klonları onu balyozlarla dövmeye devam ederken, onun vücuduyla onu örttüğünü hissetti.
Altlarındaki zemin onları yutmaya çalışıyordu. "Kaybediyoruz," diye fısıldadı kulağına.
"Bok yok," yapabildiği tek şey buydu.
Üstlerindeki gökyüzü, vücuduna iğneler gibi saplanıp onu yaralayan şiddetli bir yağmurla açıldı. Evet, bu ev sahibi takım için iyi görünmüyordu.
Leta'nın Dolor'dan daha fazla zarar görmesini engellemeye çalışarak onunla birlikte yuvarlandı. Darbeler, sırtını kıracaklarından korkana kadar devam etti.
Tek düşüncesi onu korumaktı, o onu korumak için savaşırken bile onu kucağına aldı. "Güvenli ol, Leta," diye fısıldadı kulağına. "Benimle dövüşme."
"Dolor seni öldürecek."
Garip bir şekilde, bu onun için önemli değildi. Zaten uğrunda yaşayacak bir şeyi de yoktu.
Kavgadan ve yalnızlıktan bitkin düşmüş, başını onun omzuna yaslamış ve ölümü beklemiş. Ama bunu yaptığında ve onun kadınsı cildinin alaycı kokusunu yakaladığında, bu dünyada kendisi için önemli olan bir şeyler kaldığını fark etti. Uğruna savaşmaya değer bir şey.
Leta.
Kanı kavgasıyla körüklendi, vahşi bir hırıltı çıkardı ve gözlerini kapattı. Yenilmezdi.
Son ayakta kalan adam.
Aklıyla balyozları parçaladı ve tanrıları uçurdu. Ayağa kalktı ve gözleri irileşmiş tek bir Dolor'la yüzleşmek için döndü.
"Kıçına sok." Aidan çenesine, tanrıyı yerden altmış metre yukarı kaldıran bir darbe indirdi. Ağır çekimde, tanrı sağlam bir gümbürtüyle sırt üstü yere düşmeden önce kavis yaptı.
Timor ona doğru koştu. Aidan ona çamaşır astı ve Timor'un göğsüne yumruk atabilmesi için onu yere kadar takip etti. Dolor arkasından geldi ama o ona ulaşamadan Leta tanrıyı tekmeledi. Yine de şimşek çakarken yağmur üzerlerine yağdı.
Çevrelerindeki çalılar kanamaya başladı.
Ayağa fırlayıp Aidan'a doğru uçup onu omzundan yakalamadan önce Timor üzerlerini kaplayan çamura sıçradı. Aidan gömleğinin kumaşının yırtıldığını duydu. Her iki tanrı da onu mahvetmeden hemen önce burnundan kan tadı aldı.
"Bizden yana ol Leta," diye homurdandı Dolor. "Senin için duygularını geri alacağız."
Aidan'ın acısının bir kısmını dindiren bir şimşekle onu patlatarak cevap verdi.
Aidan başka bir kılıç gösterdi. Etrafında dönerek bıçağı sol eliyle yakalayan Timor'a vurmak için kaldırdı. Aidan'ı tekmelemek için harekete geçti. Kılıcı

bırakan Aidan döndü ve Timor'un böğrünü derinlemesine kesmek için başka bir kılıç gösterdi.
Tanrı parlak bir şimşek çakmasıyla yere indi. Dolor, Leta'yı kendi kılıcını ona saplamadan hemen önce Aidan'ın kollarına attı.
Aidan, onun vücudundan akan kanı görünce acıyla haykırdı. "Seni p * ç!"
Dolor, Aidan'a doğru atılırken güldü.
Ama asla başaramadı.
Tam ona ulaşacağı sırada Dolor ortadan kayboldu. Aidan, tanrının başka bir bölgeden saldırmasını bekleyerek etrafına bakarken kaşlarını çattı. Dolar mı?
Etraflarındaki çimlere sıçrayan sağanak yağmur dışında cevap yoktu.
Aidan, bir an için tanrıyı unutup kollarında kanayan kadına odaklanarak Leta'yı yere indirdi. Kanının çamura karıştığını görünce midesi bulandı.
Bu nasıl olabilir?
Leta mı? diye sordu, sesindeki korkuyu gizleme zahmetine girmeden.
"Şşt," dedi dudaklarına dokunarak. "Ölümsüzüm. Bundan ölmeyeceğim."
"Öyleyse neden kanıyorsun?"
Belli belirsiz gülümsedi. "Çünkü bu senin korkun. Bırak gitsin, Aidan."
Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum."
"Evet yaparsın. Ağabeyinin sana sırt çevirmesinden önceki zamanı düşün. O zaman korkun neydi?"
Kariyerini kaybedeceğini ve stüdyoların onu aramayı bırakacağını. Filmlerini izlemek için para ödeyen hayranların ona sırt çevireceğini ve artık gişede görünmeyeceğini. Güvenecek kimsesi olmadan dünyada yalnız kalacağını.
"Kötü tanıtımdan korkuyordum. Benden nefret eden insanların."
"Şimdi?"
Bundan zarar görmemişti. Tüm dünya yalanları duysa da, ailesinin onun için geldiğini görse de hayranlar onun gerçekliğini görmüşler. Hatta o yıl Akademi Ödülü'nü kazanmış ve en çok hasılat yapan filmlerden birinde rol almıştı. İsterse emekli olması için onu serbest bırakan bir film. Profesyonel olarak, kardeşinin ne tür yalanlar söylediği kimsenin umurunda değildi.
Yalnız kalmaya gelince, o kadar da kötü olmadığını öğrenmişti. Bu ona kendine güvenmeyi öğretmişti. Donnie'nin entrikalarından eskisinden de güçlü bir şekilde kurtulmuştu.
Rakipsiz bir içsel güç ve netlikle korkusuz hale gelmişti.
Ama bu, Leta'nın kanaması ve incinmesiyle aynı şey değildi. "Seni kaybetmek istemiyorum Leta."
"O zaman korkma. Her zaman yanında olacağıma inan."
Yine, söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Ama ona güvenmek zorundaydı. İçindeki incinmiş yanı kendinden başka kimseye inanmak istemese de ona inan.
Onu kendisine doğru çekti ve başını boğazının boşluğuna yasladı. "Sana inanıyorum Leta."

Onu öperken elini saçlarının derinliklerine gömmek için kaldırdı. Ve içindeki her kalp atışıyla, onun daha da güçlendiğini hissetti.
Onu gülümserken bulunca öpücüğü kesti.
“Korkularının gücü var. Dolor ve Timor'u besleyen şey bu. Onlara hak etmedikleri bir gücü vermeyin.”
Başını sallayarak etrafına baktı. "Timor'dan bahsetmişken, ona ne oldu?"
O, başını salladı. "Emin değilim."
"Onları yendik mi?"
"Keşke evet diyebilseydim ama sanmıyorum."
Lanet etmek …
"Onları yenmedin... henüz."
Yukarı baktılar ve Deimos'un soğuk, kasvetli bir ifadeyle tepelerinde durduğunu gördüler.
"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.
Gözlerinde bir miktar eğlence olsa da yorgun bir nefes verdi.
"Kendi haline bırakmam gereken ama yine de bunun için kendimi ortaya koymam gerektiğini düşündüğüm bir şeye bulaşmak. Ne oluyor be? Tanrıları kızdırmak en iyi yaptığım şeydir.”
Leta ona kaşlarını çattı. "Tam olarak neden bahsediyorsun?"
"Kısacası, Dolor karşı tarafa kurban edilmiş bir insan buldu. Artık insan formundadır. Son derece eğlenceli olmayan doğumu, buradan bu kadar aniden ortadan kaybolmasının nedenidir. Bilinci burada hapsolmuşken Aidan'ın cesedini öldürmeye gidiyor."
Leta, Dolor'un bir vücut donörü bulduğunu öğrenince küfretti. Çoğu insan, bir tanrının düşmanlarını öldürmek için bedenlerini kullanabilmesi için öldürülmekten geri adım atma eğilimindeydi.
Anlaşılan bu sefer o kadar şanslı değillerdi. "Kurban kimdi?"
Çenesini Aidan'a doğru salladı. "Onun yeğeni. Donnie, Dolor'un kullanması için bir ceset sağlaması için çocuğu hayalete teslim etti.
Aidan bu haberler karşısında soğudu. "Mümkün değil!"
Hüzünle başını salladı. "Acı tanrısının emrini yerine getirmesini istiyorsan, bunun için çok ağır bir bedel ödemelisin. Kan ve kemik, dostum. Kan ve kemik."
Bu, Aidan'ın duyularını alt üst etti. Abisinin ondan nefret ettiğini biliyordu ama bu kadar değil...
Tanrı aşkına, Donnie sırf ondan intikam almak için kendi oğlunu öldürmezdi. Yapar mıydı?
Hayır, mümkün değildi. "Böyle bir şey yapmış olamaz."
Ama Deimos'un gözlerindeki ışıktan, sadece inkar etmek istediği gerçeği biliyordu. "Tembel kıçını beleşe bırakan düşkün kardeşi mahvetmek için yola çıkan bir adamdan bahsediyorsun. Neden bunun onu aştığını düşünüyorsun?”
Çünkü Aidan birlikte çocuk oldukları günleri hatırladı. Paylaştıkları kahkahaları hatırladı. Onları alt etmeye çalışan bir dünyaya karşı birleşik bir

cephe oldukları zor zamanlar. Donnie olmasaydı, ebeveynlerinin ölümünü atlatamazdı. Dışarı çıkıp kendi başına yapacak güveni olmazdı.
Onunla gülen o çocuk nasıl olur da kendi oğlunu öldürebilecek türden bir canavara dönüşebilirdi? "Buna inanamıyorum. Yapamam. Kıskançlık bunu nasıl yapabilir?
Nasıl? Bir insanı bu kadar sinirlendiremez, değil mi? yani gerçekten…”
Deimos ona anlayışlı bir bakış attı ama bu bakışta ne bir rahatlama ne de rahatlık vardı. Böylesine acımasız bir gerçekliğe barışçıl bir anlayış yok.
“Yapabilir ve yapar. İnan bana. Milyarlarca yıllık varoluşumda bundan çok daha kötülerini gördüm - işlenen ilk cinayet, bir erkek kardeşin diğerine karşı, o önemsiz duygudan başka hiçbir sebep olmaksızın işlediği cinayetti. Kıskançlık nefrete dönüşür ve sonra zehire dönüşür. Birini canlı canlı yiyene kadar bulaştırır ve yok eder. Kardeşin o kadar kızmıştı ki, hayatından bir şeyler çıkardın, senin için her şeyi yapacak hayranların vardı. Dayanamadı; o yokken senin neden böyle bir şeye sahip olduğunu anlayamıyordu. Tek amacı seni bir adım aşağı indirmek ve ait olduğun yere geri koymaktı… onun altında. O alamıyorsa, sen alacaksan kahretsin.”
Donnie'nin onun hakkında neden böyle hissettiğini hâlâ anlayamıyordu. Ama şöhretin beni ele geçirmesine asla izin vermedim. hiç değişmedim Her zaman kim olduğumu ve nereden geldiğimi hatırladım.”
"Evet," dedi Deimos. "Ve eski Joe Walsh şarkısı 'Life's Been Good'u hatırlıyor musun?"
"Ne olmuş yani?"
"Herkes çok farklı, ben değişmedim."
Sözler kafasında yankılanırken Aidan orada sessizce durdu. Yıllardır bu şarkıyı düşünmemişti ama Deimos haklıydı. O hâlâ, ayakkabılarını okul için saklamaları gerektiği için yazın çıplak ayakla koşan aynı çocuktu. Hala "lütfen" dedi.
ve kim olursa olsun etrafındaki herkese "teşekkür ederim".
Ama Donnie... bir zamanlar olduğu adam değildi. Aidan ona zenginliğin tadına vardığı an, insanlara kendisinden aşağıymış gibi davranmaya başlamıştı. Sanki bunu hak eden kendisi olmasa da bir şekilde daha iyiydi.
Ve değişen tek kişi Donnie değildi. Aidan'ın hayatına pek çok insan gelip geçmişti. Ara vermeye çalışan açlıktan ölmek üzere olan bir oyuncuyken ona hiçbir faydası olmayanlar, seçme roller almaya başladığı anda onun can dostu haline gelmişlerdi. Birdenbire önemli oldu ve insanlar onunla tanışmak istedi. Ama Aidan kendini hâlâ puan vermediği için sıcak gece kulüplerinin dışında bırakılan genç aktör gibi hissediyordu.
Diğerlerinin önemsiz diye geçiştirdiği aynı aktör.
Ve sonra Heather vardı...
Kahretsin, yaşlı Joe o şarkıyla bir peygamber olmuştu. Şarkı yazarını kimin bu kadar güzel ifade edebildiğini merak etmesine neden oldu.
Deimos öne çıktı. "İkinizi de uyandırmamız gerekiyor. Dolor baygın haldeyken ikinize vurmak için evinize geliyor."
Leta lanetledi. "Biz uyuyan ördekleriz."

Deimos başını salladı. "Onun açısından iyi bir plan."
Evet öyleydi. Aidan, Deimos'a "Bizi uyandırabilir misin?" diye sormadan önce Leta'ya baktı.
"Bilmiyorum. Ama işte denemek için. Tanrı ortadan kayboldu.
Aidan, kendisini dikkatle izleyen Leta'ya döndü. Diğer tanrılardan birinin ona verdiği backhand yüzünden yüzünde kırmızı bir nokta vardı. Saçları dağılmıştı ve solgun gözleri hayranlıkla doluydu. Bu bakış onu delip geçti ve içini acıttı.
Elini ona uzattı.
Parmaklarını onunkilere dolarken nazik dokunuşu onu ateşe verdi. Aleti anında sertleşti ve ona biraz yalnız kalmayı dilemesine neden oldu. Onun hayatına bu kadar kolay girdiğine inanamıyordu ama buna çok sevinmişti.
"Eğer bu gece ölürsem, sadece teşekkür etmek istiyorum."
Ona sert bir bakış attı. "Ne için?"
"Kapımı çalıyorsun ve zorla hayatıma giriyorsun."
Ona gülümsedi. "Sorun değil. Seni kurtarmakla daha iyi bir iş çıkaramadığım için üzgünüm."
Bu sözler onun için bir senfoniydi. "Biliyor musun, garip bir şekilde, sanırım yaptın."
"Ne demek istiyorsun?"
Vücudunun sıcaklığını teninde hissedebilmek için onu kendine daha da yaklaştırdı. Sinirlerini gerdi ve ona hayatına tam olarak ne getirdiğini hatırlattı. “Ben oldum
uzun süre uyumak. Boş bir yerde yaşamak. Şimdi o kadar boş hissetmiyorum. Orada başka bir şey var.”
"Başka bir şey?"
Başıyla onayladı, kollarını ona doladı. "Sensin." Kalbine dokundu. “Beni uyandırdın ve tekrar hissediyorum. Aslında biraz hoş ve eğer bu söylemek zorunda olduğum son şanssa, sadece bilmen gerektiğini düşündüm.
Leta'nın kalbi, onun için söylemesi çok zor olduğunu bildiği kelimelerle çarpıyordu. Onlar onun için her şey demekti. Ve o da aynı şekilde hissetti.
“Kocam öldükten sonra başka birine bakabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ve sonra seni buldum. Seni almalarına izin vermeyeceğim, Aidan. yapmayacağım.
Elini öptükten sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına en yumuşak öpücükleri kondurdu. Duyguları döndü. Yapabilseydi, burada onunla kalırdı.
İnsan olmaktan ve onun yanında kalmaktan daha çok istediği hiçbir şey yoktu.
Keşke yapabilseydi…
Leta mı? Deimos'un sesini kafasında hafif bir fısıltı gibi duydu.
Bir dakika daha.
Ama öyle olması gerekmiyordu. Bir şeyin onu Aidan'dan uzaklaştırdığını hissetti.
HAYIR!

Ve yine de insan düzleminde yeniden uyanana kadar kayıp düştüğünü, karanlık bir tünelden aşağı düştüğünü hissetti. O kadar sersemlemiş ki zorlukla hareket edebildi, gözlerini kırpıştırarak açtığında Deimos'un ona baktığını gördü.
Aydın mı?
Çenesini kaldırarak yanındaki alanı işaret etti. "Onu uyandıramıyorum."
"Dolor nerede?"
Sanki sorusuna cevap verircesine, birinin dışarıdaki merdivenlerden çıktığını duydu.
Kalbi gümbür gümbür atarken Aidan'ı sallamak için döndü. "Aidan!" tersledi.
Hareket etmedi.
Deimos yüzünü buruşturdu. "Ona ne kadar verdin?"
“Görünüşe göre sahip olmam gerekenden daha fazla. İkimizin de rüyadan erken çıkmadığından emin olmak istedim. Leta, Aidan'ın orada mükemmel bir şekilde dinlenmiş bir şekilde uzanmasına bakarken başını iki yana salladı. Rüyasındaki kargaşa ve savaşa rağmen yakışıklı yüz hatları çok huzurlu, vücudu hareketsiz ve rahattı. Ancak, hayal kurma zamanı geride kaldı.
Artık bu diyarda yüzleşmeleri gereken bir düşmanları vardı.
"Lütfen uyan," diye soludu ama daha iyisini biliyordu. Çok altındaydı. Artık onun için uyanmak olmayacaktı. En azından uzun bir süre değil.
Biri kabin kapısını tekmeliyor, kırmaya çalışıyordu.
Yataktan kalkmadan önce elini Aidan'ın bıyıklı yanağına dokundurdu.
"Onları yenmek zorundayız."
"Ben burada senin yanındayım."
Aniden Deimos'un yanağını öptü. "Teşekkür ederim."
Oturma odasına geçmeden önce başını eğdi. Aidan ile ölüm arasında duran tek şeyin onlar olduğunu bilen Leta, onun peşinden gitti.
Ciddi bir yemin fısıldamadan önce onun uyuduğu yatak odasına baktı. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Aidan. Yemin ederim."
Aidan, Leta'nın sesini rüya halinde duyunca şaşkınlıkla geri çekildi. Uyanamayarak odada öylece durdu. Rüya ile gerçek arasında sıkışmış gibiydi.
Berrak rüyaların yapıldığı o garip nether diyarı. Onu ve Deimos'u görebiliyordu, Dolor ve Donnie'yi kapısını kırıp oturma odasına girerken görebiliyordu.
"Uyanmak zorundayım." Ama ne denediyse yapamadı. Hayal edebileceği en sinir bozucu şeydi.
Sarı saçları kafasına yakın kazınmış olan kardeşine baktı. Donnie hapishanede güçlenmişti ve etrafına bakınırken yeşil gözleri deli gibiydi. Aidan, Dolor'un kardeşini hapisten nasıl çıkardığından emin değildi ama o zaman bir tanrının her istediğini yapması muhtemelen zor değildi.
"O nerede?" Donnie hırladı. "Aidan!"
Leta odanın ortasında kendini hazırladı. "Onu anlamıyorsun."

Donnie ona çelik gibi baktı. "Cehennem gibi kaltak. O benim ve hareket etmezsen, onu almak için senden geçeceğim.
Elinde bir asa belirmeden bir an önce gözlerini kapattı. "O zaman dans edelim çünkü ona ulaşmanın tek yolu benim aracılığımla."
Ronald'ın vücudunda olan Dolor, Deimos'a baktı. "Sen bu dövüşe ait değilsin Demon. Orada durmak istediğinden emin misin?”
"Olmayı tercih edeceğim bir yer yok."
Ronald/Dolor ayaklarını yerden kesti. Deimos, kendi patlamasını patlatmadan önce onunla yuvarlandı.
Leta, Donnie'ye makas tekmeledi ve onu Aidan'ın odasından uzaklaştırdı. Aidan kavgayı nefesini tutarak izledi. İkisinin onu korumak için hırpalanmaya razı olması ona akıl almaz geliyordu. Daha önce kimse onun için bunu yapmamıştı.
Donnie, Leta'nın ayaklarını yerden kesti. Onu tekmelemeye gittiğinde, yuvarlandı ve onu yere sermek için vücudunu büktü. Kahretsin, kadın Jackie Chan'den daha iyi bir dövüşçüydü. Ama Donnie tembel değildi ve belli ki hapishane ona birkaç şey öğretmişti.
Deimos ve Dolor, duvardan zemine ve tekrar duvara çarparak büyük bir savaşın içindeydiler. Eşit derecede eşleşmişlerdi ve bu dövüşte kolay bir kazanan olmayacaktı.
Ve tam Leta'nın Donnie'yi alacağından emin olduğu sırada, Donnie onu boğuk bir sesle arkadan yakaladı.
Onun mücadelesini izlerken Aidan'ın kalbi durdu.
Deimos'a "Flaş yapamam," diye seslendi.
Dolor güldü. "Artemis'in oyuncaklarından biri. Sen tuzağa düştün.”
"Hayır," Donnie uğursuz bir ses tonuyla güldü. "Sen öldün."
Aidan, öfkesinin inanılmaz bir düzeye yükseldiğini hissetti. Onun yüzünden ölmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Başını geriye attı ve hissettiği her şeyin gaddarlığıyla kükredi.
Adrenalin pompalarken kendine uyanmasını emretti.
Yine de Donnie akoru sıkılaştırdı.
"Leta!" diye bağırdı Aidan.
Nefes almak için savaşırken yüzü mosmor olmuştu. Ona dokunmak için uzandı ama artık çok geçti.
Leta, Donnie'nin kollarına yığıldı.
SEKİZ
Aidan, dilinde öfkenin acı tadıyla uyandı. Yatak odasının dışındaki kavgayı duyduğunda, öfkesi yıldızlara ulaştı.
"Leta," diye hırladı kendini kapıya doğru atarak. Onu yerde, Donnie'nin ayaklarının dibinde görmek için kaptığı gibi açtı.
Durmadan kardeşinin üzerine atladı ve yere düşmeden önce onu omuzlarından yakaladı. Bakışları kırmızıya dönen Aidan, ona değerinde olduğu her şeyi tekrar tekrar vurdu. Donnie onu başından savmaya çalıştı ama o hiçbir şeye sahip değildi.
Kardeşinin saçmalıklarıyla işi bitmişti.

Senden nefret ediyorum, diye bağırdı Donnie.
"Hislerimiz karşılıklı," dedi Aidan, Donnie'nin kafasını elinden geldiğince sert bir şekilde arduvaz zemine çarpmadan hemen önce. Kan parke zemin üzerinde patladı. Kardeşinin kanı onu yatıştırmalıydı. Olmadı.
Aidan, ağabeyinin kendisininkine tıpatıp uyan irileşmiş gözlerine baktığında ağlamak istedi.
Nasıl bu hale gelmişlerdi? Nasıl?
Donnie onu tekmelediğinde, o anlık zayıflık ona mal oldu. Kardeşi onu omuzlarından tuttu ve Aidan yere sabitlenene kadar yuvarlandı. Aidan'a yumruklar yağdırırken Donnie'nin gözlerinde merhamet yoktu.
"Nasıl yapabildin?" Aidan, isabetlerin çoğunu bloke ederken öfkeyle sordu.
"Çünkü senden nefret ediyorum, bok parçası. Benim olması gereken her şeye sahipsin.
Her şey! Görünüm, para, ateşli kız arkadaş. Senin bu kadar çok şeye sahip olman ve benim bu kadar azına sahip olmam hiç adil değil."
Bu doğru değildi. Donnie, gençken Aidan'dan bile daha yakışıklıydı. Aidan zayıfken ve kas tonusu için çalışmak zorundayken, Donnie her zaman doğal olarak kaslıydı. Evlenen ve bir aile sahibi olan Donnie olmuştu. Tracy onu sadece onu aldattığı için terk etmişti. Paraya gelince, Donnie o parayı da alabilirdi ama kendisi için bir iş kurmaktansa, bir kablo tesisatçısının düzenli maaşını kazanmakla yetinmişti. Uyuşturucu, alkol ve striptizcilere harcadığı iyi para - ki bu da evliliğinin dağılmasına neden olmuştu. "Sen delirmişsin."
"Evet ve sen bir pisliksin. Karının küçük kardeşine şehvet duymasını izlemenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Kardeşine övgüler yağdırmasını ve ona nasıl ayak uyduramadığını söylemesini dinlemek için mi?
o ne hakkında konuşuyordu? Tracy onu hiçbir zaman küçük bir kardeşten başka bir şey olarak görmemişti. Donnie'nin karısı, onun yanında olduğu birkaç kez onunla zar zor konuşmuştu.
"Heather'ı benden çaldın."
"Hayır," dedi Donnie acı acı. "Sürtük, biz takıldıktan sonra bile seni hâlâ seviyordu. Tek konuşabildiği sen ve ne kadar yakışıklı olduğundu. Çıktığın zaman ne kadar para kazandığını ve onunla çıktığın onca harika yeri. Seni seven insanlar tarafından taciz edilmeden nasıl dışarı çıkamıyorsun. Tracy kadar o da sana takıntılıydı. Bu yüzden önce onun ruhunu Dolor'a sundum."
Aidan bu sözler karşısında o kadar afallamıştı ki, Donnie'nin çenesine sağlam bir yumruk indirmesine izin verdi. Onu tekmelemeden önce kan tadı aldı. "Ne?"
Donnie kendini tuttu. Aidan'ın önünde dudaklarını bükerek, yumruklarını sıkıp açarak durdu. "Mızmız kahrolası sürtük. Benimle gelmesinin bile tek sebebi seni incitmekti. Beni umursamadı. Sadece seni karşı konulamaz bulmayan birinin olduğunu düşünmeni istedi. Sürünerek yanına geleceğini, seni geri alması için yalvaracağını düşündü. Ben de hapisten kaçtım, boğazını kestim ve Dolor'u uyandırmak için kanını kullandım."

Aidan küfretti. Kalbi kasvetli, Donnie'ye koştu ve onu boyunduruğundan yakaladı. Yerde, öncekinden daha rahat nefes alıyor gibi görünen Leta'ya baktı.
Onu kontrol etmek istedi ama denememesi gerektiğini biliyordu. Donnie sayım bitene kadar onun yanına yaklaşmasına izin vermezdi.
Aidan, Donnie'nin boynunu daha sıkı kavradı. "Ronald'ı nasıl öldürebilirsin? O senin oğlundu!”
"O benim kanım olabilir," dedi gıcırtılı bir ses tonuyla, "ama o benim oğlum değildi. Seni benden daha çok sevdi. Her zaman yaptı. Benim evim Aidan Amca'nınki kadar gösterişli değildi. Param o kadar iyi değildi. Senden özür dilemek istedi. Her şey için ne kadar üzgün olduğunu söyle
Yapmıştık. Seni incitmeye hakkımız olmadığını söyledi, ben de Dolor'a onu öldürmesini ve sana ulaşmak için onun vücudunu kullanmasını söyledim.
Aidan bu sözler karşısında midesi bulandı. Kardeşi nasıl bu kadar indirgenebilirdi? "Seni sevdim Donnie. Senin için dünyada her şeyi yapardım.” Bir zamanlar tanıdığı ve sevdiği kardeşini bulmak için nefretin içinden uzanmaya çalışırken tutuşu gevşedi.
"Öyleyse öl." Donnie, Aidan'ın kaburgalarına sertçe inen bir tekmeyle ona döndü.
Aidan dengesini bulurken homurdandı.
Donnie cebinden bir bıçak çıkardı ve açtı. Aidan, Donnie ona saplayamadan bileğini yakaladı. Donnie'nin elini sıktı ve ona ters vuruş yapıp onu yere indirmeden önce bıçağı fırlattı.
Aidan ona alayla baktı. "Şu ana kadar hayatımda bir kez olsun senden daha iyi olduğumu düşünmemiştim. Ailemi asla senin gibi incitemezdim. Sadakat benim için her şeydir. Her zaman olmuştur ve her zaman olacaktır. Ama sen... sen sevmeyi bilmiyorsun. Kıskançlığınız, sahip olduğunuzda onu tanımanıza bile izin vermez. Artık senden nefret edemem, seni bir insan için sefil bahane. Yapabileceğim tek şey senin için üzülmek.”
Donnie ona doğru koşmadan önce çığlık attı. Aidan onu yakaladı ve yere fırlattı.
"Sen acıklısın."
Donnie kendini yukarı itti. Zavallı olan sensin. Artık hiçbir şeyin yok.”
"Doğru değil. Onurum ve bu dünyada beni seven bir milyon insan var. Hayatında sahip olduğun tek şey öfke, burukluk ve asla üstesinden gelemeyeceğin bir güvensizlik. Nasıl yapılacağını bildiğin tek şey diğer insanları kıskanmak. Asla bir şeye sahip olmayacaksın.
Nefretiniz ve açgözlülüğünüz buna izin vermeyecek.”
Donnie Aidan'ın üzerine atıldı ama o ona ulaşamadan Leta orada, ikisinin arasındaydı. Donnie'yi geri itti.
Aidan onun etrafından dolanmadan önce onun elini öptü. "Gerçek dostluğu tanımama ve takdir etmeme izin verdiğin için teşekkürler Donnie. Beni mahvetmeseydin, Heather'la evlenir ve onun beni hayatımın geri kalanında perişan etmesine izin verirdim çünkü senin aksine ben önemli ilişkilerden kaçmam. Sevdiğim insanlara sırtımı dönmem. Kahretsin, evlenmeden önce

tüm mirasımı ona devretmeme bir adım bile kalmıştı. Dahası, bahçemdeki bütün yılanları temizledin ve beni serbest bıraktın.”
Leta ve Deimos'a baktı. "Artık kime güvenebileceğimi biliyorum. Gerçek aşkın ne olduğunu ve başka birini kendi önemsizliğimin üstüne koymanın ne demek olduğunu anlıyorum. Zavallı olduğun ve beni mahvetmeye çalışırken tek yaptığın hayatımı çok daha iyi hale getirdiğin için Tanrı'ya minnettarım. Teşekkür ederim."
Çığlık attı ve Aidan güldü.
Bunu yaptığı anda, Dolor kaşlarını çatarak baktı.
Donnie tanrıyı işaret etti. "Öldür o piçi!"
Aidan kendini kavgaya hazırladı ama öfkesinin yeniden alevlendiğini hissetmedi. Tek hissettiği, önemsiz kıskançlığının tüm hayatını mahvetmesine izin veren kardeşine acımaktı. Dahası, Donnie'nin kıskançlığı onu en çok seven insanları öldürmesine neden olmuştu.
Donnie'nin kendisine yaptıklarını düşündükçe midesi bulanıyordu.
Artık içinde acı yoktu. Acı veya nefret yok. Aidan, Donnie olmadığı için minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Dahası, Leta'nın onu ağabeyinin gölgesi olmaktan alıkoyduğu için minnettardı.
Aidan servetini aramak için evden ayrıldığında tıpkı Donnie'nin sahip olduğu gibi görünen Dolor öne çıktı. Aidan, yeğeninin öldüğü gerçeğine ağlamak istedi. Ama gözyaşı yoktu. Yine, Donnie için hissettiği acımaydı. Donnie ona sırt çevirdiğinden beri ilk defa intikam almak istemiyordu.
Onunla işi bitmişti.
"Benimle savaşmıyorsun," diye homurdandı Dolor.
Aidan yavaşça başını salladı. "Sadece önemli olan şeyler için savaşacağım."
Omzunun üzerinden Leta'ya baktı. "Onun güvenliği."
Dolor'un bakışları, Leta'ya odaklanana kadar onunkileri takip etti. Öfke alnını kararttı. Öne çıktı, sonra dondu.
Aidan, tanrının sanki görünmez bir güç tarafından yerinde tutuluyormuş gibi mücadele ettiğini görünce kaşlarını çattı.
Dolor ona uzandı, sonra yere düşen parıldayan bir toza dönüştü ve yerde parıldadı.
Tanrının yeniden cisimleşmesini bekleyerek odanın etrafına baktı.
Dolor yapmadı.
Kafası karışan Aidan, Leta'ya döndü. "Ne oldu?"
"Gitti," dedi Deimos, ellerini pantolonuna sürterek. "Onu yendin."
"Nasıl?"
Leta sakin bir tonda konuştu. "'Acı burada,
Keskin ve net.
“'Öyle olsa bile, solmalı,
"Ve yeni bir yol yapılmalı." Öne çıktı. "Lyssa'nın bize söylemeye çalıştığı buydu. İçindeki acıyı ve ihaneti serbest bıraktın... korku... ve bu onu seninle savaşmak için güçsüz bıraktı."
"HAYIR!" diye bağırdı Donnie, Aidan'a doğru koşarak.

Aidan ona bakmak için döndü ama daha bunu yapamadan omzunda keskin, yakıcı bir acı hissetti. Kardeşini kolundan tutup yere yapıştırdı. Donnie'nin elindeki bıçağı ancak o zaman gördü. Aidan yüzünde vahşi bir ifadeyle onu etkisiz hale getirdi.
Öfke onu yakaladı ama durmadı. Donnie buna değmezdi. O hiçbir şeye değmezdi.
Deimos yerden bıçağı aldı. "Senin için onu öldürmemi mi istiyorsun?"
Aidan başını salladı. "Hayatında onu seven herkesi ve her şeyi mahvettiği bilgisiyle yaşamasını istiyorum." Ona vurmaya çalışırken Donnie'nin elini tuttu ve avucunun içine aldı.
Donnie tükürmeye çalıştı ama Aidan ondan kaçtı.
Aidan boğazına oturan ve onu boğan yumruya karşı yutkundu. Aralarında geçen onca şeyden sonra bile, içinde hala Donnie'yi sevmek isteyen bir yan vardı.
... onu affetmek için.
Ama sonunda yapamadı. Donnie buna asla izin vermezdi ve bunu biliyordu. Sen benim kardeşimdin, Donnie. Senin için ölürdüm. Bu dünyada istediğin her şeyi yaptım. Ama sorun şu ki, bundan memnun değildin. almak zorundaydın. Allah rahmet eylesin."
"Senin acımana ihtiyacım yok, seni pislik."
Bu sözler, kardeşi söz konusu olduğunda içinde kalan tüm merhameti söndürdü. Orada hiçbir şefkatin veya sevginin kurtaramayacağı insanlar vardı ve Donnie'nin kaybedilmiş bir dava olduğu gerçeğiyle yüzleşmesinin zamanı gelmişti. "Ve hayatımda çöpe ihtiyacım yok." Leta'ya baktı. "Cep telefonunun çalışma ihtimali var mı?"
"Evet neden?"
"Çünkü bu bok çuvalını evimden almaları için polisleri aramak istiyorum."
"Bu daha bitmedi!" Donnie hırladı.
Aidan başını salladı. "Ah, evet öyle. Birkaç dakika içinde buradan gideceksin ve bir daha seni ve yaptıklarını düşünmeyeceğim. Seni gerçekten umursamıyorum.
Gözyaşlarımdaki tuza ya da yüzünü hayal etmem için gereken beyin gücüne bile değmezsin."
"Dinlenmene izin vermeyeceğim."
Aidan homurdandı. "İnan bana, geceleri rahat uyuyacağım. Seninle en önemli şey için sonuna kadar savaşacak kaynaklara ve güce sahibim - hayatım ve" - Leta'ya baktı -
"kalbim... seninle işim bitti."
"Sen-"
Deimos, sözlerini Donnie'yi bilinçsiz hale getiren kafasına hızlı bir tekme ile bitirdi. "Onun saçmalıklarından sıkılan başka kimse var mı?"
Leta elini kaldırdı.
Aydın ayağa kalktı. "Onu sen mi öldürdün?"
"Hayır. Doğru muhakememe karşın, nefes alıyor. Yine de vücudundan birkaç parça kesmeme izin vermen gerektiğini söylüyorsun."

"HAYIR. El değmemiş olmasını istiyorum ki odaklanacağı tek şey kendine yaptıkları olsun.
Er ya da geç yalanları unutulacak ve gerçekleri görecektir. Onu inciten ben değilim.
O.”
Deimos, Donnie'yi öldüremediği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu iş bitmiş gibi göründüğüne göre, geri dönüp Phobos'u benimle bir raunt daha oynamaya zorlayacağım. Daha sonra." Ortadan kayboldu.
Aidan, onun ani gidişi üzerine sinirli bir nefes verdi. "Ona teşekkür etme şansım olmadı."
"Merak etme. İblis teşekkürden nefret eder.”
"Gerçekten mi?"
Başını salladı. “Tanıdığım başka biri gibi, ne zaman övülse rahatsız oluyor.”
Aidan onu kendine doğru çekerken ağzının bir köşesinin kalktığını hissetti.
"Sanırım bunu aşıyorum."
"Sen?"
"Evet, ama sadece senden geldiğinde."
Gülümsemesine, onu dizlerinin üzerinde güçsüz bırakan bir gülüşle karşılık verdi. "Biraz önce polisi çağırdım. Birkaç dakika içinde burada olurlar.”
"Serin." En azından bir şey fark edene kadar düşüncesi buydu. "Dolor gittiğine göre şimdi sana ne oluyor?"
Gitmek zorundayım.
İçini bir hastalık duygusu kaplarken midesi kasıldı. "Ayrılmak?"
Sanki onun bakışlarını karşılayamıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. Ben bir tanrıçayım, Aidan. İnsan aleminde kalamam. Ben buraya ait değilim.”
Onunla kalması için yalvarmak istedi ama yapamadı. Neden kalamayacağını ona çoktan anlatmıştı. Yalvarmanın tek yapabileceği, ikisinin de yardımcı olamayacağı bir şey için kendini kötü hissetmesine yol açmaktı.
Dediği gibi, o bir tanrıçaydı.
Belki ölümlü olabilirdi. Ama bunu istemedi. Yaşlanacak ve ölecekti.
Daima genç ve güzel olan birinden bunu nasıl isteyebilirdi? Bencilce olurdu.
"Seni özleyeceğim."
Leta onun sesinde duyduğu acıyla yutkundu. Güçlü olmak için çok uğraşıyordu ama içten içe paramparça olmuştu. Bunu hissedebiliyordu.
Korku alnına damgasını vurmuştu. "Dolor orada olacak mı, seni bekliyor mu?"
"HAYIR. Seni öldürmeyi başaramayınca ve insan vücudu parçalanıp parçalandığında, güçsüz kılındı. Şimdi tekrar hareketsizliğe döndü. Onu yeniden uyandırmak için başka bir insanın kurban edilmesi gerekecek.”
En azından onun başına geldiğine inandığı şey buydu. Gerçek şu ki, bilmiyordu ve eve dönene kadar kesin olarak bilemeyecekti.
Aidan kaşlarını çattı. "Sen insan gibi görünmediğin halde, onun insan gibi görünmesi için neden bir insan kurban etmesi gerekiyor?"
"Hades'in yardımıyla onu lanetledim. Benim düşüncem, hiç kimsenin sevdiği birini özgür kılmak için öldürecek kadar gaddar olmayacağıydı. Onu

sonsuza dek insan dünyasının dışında tutmanın bir yolunu bulduğumu sanıyordum.”
Aidan, hâlâ baygın halde yerde yatan ağabeyine baktı. "Sanırım ikimiz de Donnie'nin insanlığını abarttık."
"Belki, ama unutma, dünyadaki herkes onun kadar hasta değil."
"Ama sen gerçekten bu dünyada değilsin, değil mi?"
"Aidan-"
Parmağını dudaklarının üzerine koyarak sözlerini susturdu. "Acıyı uzatma, Leta.
Sadece yara bandını cildimden çıkar ve yanığın bana bir günlüğüne sefaletten daha fazlasına sahip olduğumu hatırlatmasına izin ver. Sana daha önce, hiçbir şey yaşamadan bir ömür geçirmektense, bir anlık inanılmaz bir mutluluk yaşamayı tercih ettiğimi söylemiştim." Alnına şefkatli bir öpücük kondurdu.
"Şimdi git. Sadece bırak."
Sorun şuydu ki, ondan ayrılmak istemiyordu. Kalmak istiyordu ama hiçbir yolu yoktu. Onun geçici bedeni bu varoluş düzleminde dayanamazdı.
"Rüyalarında seni ziyaret edeceğim."
"Hayır," dedi, sesi titriyordu. “Bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Sana gerçekten dokunmadığımı bildiğim halde seni orada görmeye dayanamadım. Yara iyileşsin. Bu günü tekrar düşünebilmeme ve hayatımı kurtaran kadını hatırlamama izin ver.
Haklıydı ve bunu kabul etmek onu öldürüyordu. "Seni unutmayacağım Aidan."
Aidan sözlü olarak yanıt vermedi ama o yeşil gözlerdeki ıstırap dolu ışık kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu.
Onu da hatırlayacaktı.
Polis sirenlerinin sesi havayı delip geçti.
"Git Leta."
Yüreği ağzında geri çekildi. Tek istediği onunla birlikte olmaktı. Keşke olabilseydi. Ama tanrılar onlar için farklı bir kader belirlemişlerdi. Kazanamayacakları bir savaşa girmeye gerek yoktu.
Kendini Vanishing Isle'a geri göndermeden önce, "Seni seviyorum, Aidan," dedi.
Aidan kamarasının ortasında durmuş, bir zamanlar Leta'nın bulunduğu boşluğa bakıyordu. Ancak o zaman hissettiği gözyaşlarının yüzeye çıkmasına izin verdi. Bunların acısı göğsünü yaktı ve onu boğdu.
Eninde sonunda sana da ihanet edecekti. Herkes sana ihanet ediyor.
Belki, ama artık buna inanmıyordu. Leta ona daha iyi öğretmişti.
Verandasına koşan polisin gümbürtüsünü duydu. "Ellerini başının arkasına koy! Dizlerinin üzerine çök!"
Aidan, polisler silahlarını çekmiş halde kırık kapısından içeri akın ederken irkilmedi. Emirlerine itaat etti ve yere diz çökerken, memurlardan biri arkasından koşup ellerini kelepçeledi.
"Kayıtlara geçsin, kurban benim."

Ama kesin olarak bilmedikleri için, Donnie için bir ambulans çağırmadan önce standart bir güvenlik protokolü uyguladılar.
Donnie'nin kaçak bir suçlu olduğunu ve aslında kabinde yaşadığını ve saldırıya uğrayanın Aidan olduğunu anladıklarında, kelepçelerini çıkardılar ve yüzündeki ve omzundaki kanın bir kısmını temizlemesi için soğuk bir havlu almasına izin verdiler.
"Hastaneye gitmek istemediğinden emin misin?" diye sordu erkek memurlardan biri.
Aidan yarı baygın bir Donnie'yi oturma odasından çıkarmalarını izlerken başını salladı. Onu gerçekten inciten şeyin yardımı yoktu. Bunu sadece Leta yapabilirdi. "İyi olacağım."
"Emin misin?"
Yıllar sonra ilk kez gerçekten öyleydi. "Evet. Bizi öldürmeyen şey...”
"Başa çıkmak için çok fazla terapi gerekiyor."
Polis memuru omuz silkerken Aidan hafifçe güldü.
"Hey, benim işimde bu gerçekten doğru." Memur, Aidan'ın Oscar'larını sakladığı şömine rafına bakarken aniden garip göründü. Aidan'ın son derece iyi bildiği utangaç bir tavırdı.
"İmza ister misin?"
Memurun yüzü aydınlandı. "Seni kanlar içindeyken sormak istemedim ama karım senin gerçekten büyük bir hayranın ve bu bana onun gözünde önemli puanlar kazandırır. Bunu ağacın altına koyabilseydim, onun Noel olacağını biliyorum.
Aidan, yarılmış dudağını incitmesine rağmen gülümsedi. "Hatta beklemek."
Ofisine gitti ve oturma odasına dönmeden önce Mori'nin gönderdiği ve görmezden geldiği bir yığın tanıtım fotoğrafı ve bir Sharpie çıkardı. "Onun adı ne?"
"Tammy."
Başka bir memur öne çıktı. Ah, dostum, ben de bir tane alabilir miyim? Alabaster filmini çok sevmiştim. İçinde büyük bir popo tekmeledin ve seninle birlikte olan piliç... Gerçek hayatta da bu kadar seksi miydi?
"Hayır, o daha da iyiydi."
Memur güldü.
Aidan, eskiden hissettiği neşe geri gelirken tereddüt etti. Yıllar önce birinin imzasını istediği ilk anı hâlâ hatırlıyordu. İlk defa birisi işini ne kadar sevdiğini söylemek için onu sokakta durdurmuştu. Bunun gibi başka bir şey yoktu. Ne zaman ve nerede olursa olsun hayranları tarafından durdurulmayı severdi. Onlarla birkaç dakika sohbet etmek için.
Donnie ve Heather onu zehirleriyle lekelemişlerdi. "O insanlar seni umursamıyor. Asla olmayacakları bir şeye dokunmak isteyen saplantılılar. Tanrım, bize gelmelerinden nefret ediyorum. Huzur içinde yemek bile yiyemiyorum. Neden onlara gitmelerini ve bizi rahat bırakmalarını söylemiyorsun?
Ama Aidan'ın hiç umurunda değildi. Camları açıkken sokakta araba kullanamayacak duruma geldiğinde veya basının arka bahçesine tırmandığı

zamanlarda bile buna aldırış etmemişti. Diğer insanların keyif aldığı bir şeyi yaptığı için mutluydu ve eğer onunla konuşmak onları mutlu ediyorsa... Hayatlarına dokunduğunu ve birkaç dakikalığına da olsa yüzlerini gülümsettiğini bilmekten daha büyük bir duygu yoktu. .
Çocukluğundan beri istediği buydu. Başarmak için canını dişine taktığı şeyi. Shakespeare'i gururlandırmaya yetecek kadar sapan ve okla acı çekmişti. Ve her dakikasını çok sevdi.
Diğerine bakmadan önce Tammy için imzalanmış fotoğrafı memura verdi. "Adınız ne?"
"Ricky... ve kız arkadaşım Tiffany için bir tane yapabilir misin? Eve bununla gelirsem ölecekti. Oh, ve annem, Sara. Yaptığın o tuhaf korku filminden beri senin hayranın. Bunu da sevdim, ama büyük bir zihin karıştırıcıydı.
Aidan, adamın coşkusuna güldü. "Benim için zevk olur."
Aidan, bitmeden polis ve sağlık görevlileri için toplam yirmi fotoğraf imzaladı.
Donnie ambulanstan öfkeyle bağırıyordu ama kimsenin umurunda değildi.
"Mutlu Noeller," dedi Ricky, diğerlerini Aidan'ın kulübesinden çıkarırken. Parçalanmış kapı karşısında tereddüt etti. "Muhtemelen bunu düzeltmek için birini aramanız gerekiyor. Bugün olanlar göz önüne alındığında, iyi bir kapı olmadan burada olman gerektiğini düşünmüyorum.
"Teşekkürler. Ben hallederim."
Ricky elini uzattı. "Düzgün bir adamsınız, Bay O'Conner. İmzalar için çok teşekkürler."
Zevkle ve bana Aidan deyin.
Ricky sırıttı. "Aidan. Sizinle tanışmak bir zevkti. Keşke şartlar daha iyi olsaydı."
"Evet ben de. İyi bir Noel geçir ve annene ve Tiffany'ye merhaba dediğimi söyle.
"Yapacak. Teşekkürler."
Aidan, herkes yola çıkmadan önce Ricky'nin arabasına doğru yürümesini izlediği verandaya kadar onu takip etti. Arabayı yola çekerlerken Donnie'nin ona küfreden boğuk sesini hâlâ duyabiliyordu. İçinde acıma duygusu kabardı, ama yine de, belki de Donnie'nin hâlâ nefretle yenilmesi iyi bir şeydi. Bir gün Donnie, kıskançlığının ona neye mal olduğunu tam olarak anlayacaktı: Aidan'ı mahvetmeye çalışırken tüm hayatını mahvetmişti.
O zaman Allah kardeşine yardım etsin.
Donnie'nin ihanetinin acısı şimdi omuzlarından yuvarlanıyordu. Gerçekten umursamadı. "Ayakta kalan son kişiyim."
Sorun şuydu ki, tek başına duruyordu ve yıllardır ilk kez bu onu rahatsız ediyordu.
Gözlerini kapatarak, zihninde Leta'nın bir görüntüsünü çağırırken soğuğun ısırdığını hissetti. "Seni özledim bebeğim." Ama bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu.
Hayat neyse oydu.
Yenildi, evine girmek için döndü ve kapısının değiştirildiğini gördü. Leta mı?

sesinde umut dolu bir tonla sordu.
O değildi. Deimos oturma odasında durmuş onu izliyordu.
Aidan onun varlığını anlayamıyordu. "Satranç oynadığını sanıyordum."
"Gidecektim ama..." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi tereddüt etti.
"Ancak?" diye sordu Aidan.
Deimos başını eğerek kapıyı işaret etti. "Kırık bir kapın olduğunu hatırladım."
"Onardığın için teşekkürler."
"Sorun değil."
Aidan duraksadı, Deimos'un konuşmasını ya da bir şeyler yapmasını bekledi. Bunu yapmayınca, Aidan tek kaşını kaldırdı. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"
"Tam olarak değil. Daha çok sana yardımcı olabileceğim bir konu."
Şimdi Aidan'ın tüm dikkati ondaydı. "Ve bu?"
Deimos'un bakışları onu delip geçti. "Leta'nın yanında olması için nelerini verirdin?"
Aidan tereddüt etmedi. "Her şey."
"Emin misin?"
"Evet." Birden her şey karardı. Aidan yönünü bulmaya çalışarak arkasını döndü ama hiçbir şey göremedi, hissedemedi veya duyamadı. Sadece karanlıktı. Leta mı?
Bu sefer cevap vermedi. Onu cezalandıracak nazik bir el yoktu. Cesaret verici sözler yok ve bunu daha da çok özledi.
Işık geri döndüğünde kendini bir Noel ağacının yanında bir çocuk olarak gördü. On bir yaşındaydı ve amcasının evindeydi. Aidan olayı tam olarak hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı ama başaramadı. Sadece ortamı hatırlıyordu.
"Ne aldın?" diye sordu Donnie, Aidan'ın oynadığı yere gelirken.
Aidan aksiyon figürünü kaldırdı. "GI Joe ve biraz şeker."
Donnie dudağını büktü. "Adil değil. Bir GI Joe istedim.
Aidan onun öfkesi karşısında şaşkına dönmüştü. “Hayır yapmadın. Sahip olduğunuz Optimus Prime ve Grimlock'u istediğinizi söylediniz.
Donnie, Aidan'ın elindeki oyuncağa uzandı ve onu kaptı.
"Onu geri ver!"
Donnie reddetti ve Aidan daha da çok denediğinde, sahip olduğu her şeyle ona yumruk attı. Aidan, amcasını onlardan birkaç metre ötedeki ekose kanepede uyuduğu şekerlemeden uyandıran öfkeyle bağırdı.
İki saniye sonra kulaklarında çınlayan hakaretlerle bütün oyuncaklar çöpe atıldı ve ikisi de yere çakıldı. Amcalarının öfkesinden berelenmiş olanlardan bahsetmiyorum bile.
İkisinin paylaştığı odaya giderlerken Aidan'ı merdivenlerden yukarı iten Donnie, "Hepsi senin suçun," diye hırladı.
"Oyuncaklarını ben almadım, sen benimkini aldın."

Donnie dudağını büktü. “Çünkü paylaşmayı öğrenmen gerekiyor. Sen çok bencil bir pisliksin. Senden nefret ediyorum. Keşke annem ve babamla birlikte ölseydin.”
Aidan, Donnie yanından geçerken kardeşinin yüzündeki düşmanlık karşısında donup kaldı. Yüreği ağırlaştı, rotasını tersine çevirdi ve oturma odasına döndü. Yakalanmaktan korkarak köşeyi döndü. Neyse ki amcası tekrar kanepedeydi, Noel içki aleminden bayılmıştı.
Aidan olabildiğince sessizce çöp kutusuna gitti ve oyuncakları çıkardı. Sonra yine sessizce üst kata çıkıp oyuncakları Donnie'ye verdi.
"Onları alabilirsin," dedi, ağabeyinin ondan daha fazla nefret etmesini istemiyordu.
Donnie gülümsedi.
Ama Aidan ağabeyini geri kazanmış olsa da bunda tatmin edici bir şey yoktu. Sadece Donnie'nin ondan nefret etmemesine rahatlamıştı...
Yetişkin Aidan, o Noel Günü'nün tüm gömülü duygularını nihayet hatırlarken bu sahneyi izledi. Hepsini unutmuştu. Şimdi onun için her şey açıktı. Ve Donnie'nin bu şekilde davrandığı başka zamanları da hatırladı. Donnie onun hiçbir şeye sahip olmasını istemediği için her zaman onu yatıştırmaya çalışmıştı.
Tüm dünyanın Donnie'nin olması gerekiyordu.
Sonra sahne değişti ve ajanı Mori'yi son karısıyla evde gördü. Uzun boylu, koyu saçlı, genç ve güzel Shirley kanepede otururken, Mori onun karşısında kahverengi deri bir sandalyede oturuyordu.
"Neden bu kadar mutsuzsun?" sessizce sordu.
Mori ona özür diler gibi gülümsedi. "Üzgünüm. Yine Aidan'ı düşünüyordum."
Gözlerini devirdi. "Böyle bir parayı bırakıp gittiğine inanamıyorum."
Brendi bardağını yudumlarken Mori'nin bakışları iç gözleme döndü. İfadesi, bunu makulden daha fazla bulduğunu söylüyordu. "Para mutluluğu satın almaz."
Alay etti. "Bunu söyleyen doğru mağazalardan alışveriş yapmıyor demektir."
Mori bu konuda yorum yapmadı. "Ona olanlardan nefret ediyorum. Kuşağının tartışmasız en iyi oyuncularından biri. Keşke onun için yapabileceğim bir şey olsaydı."
"Ona jambon gönderdin."
Mori ona sıkılmış bir bakış attı. Hediye için değil. Onunla ilk tanıştığımda, çok hayat dolu ve güler yüzlüydü. Diğer aktörler şöhretlerinden bıktığında, o yapmadı. Bundan her zaman zevk alırdı.
Daha önemsiz aktörlerin parçalanıp düşmesine neden olan kısımları bile. Şimdi… şimdi o huysuz bir münzevi. Noel için tek bir dileğim olsaydı, onu tekrar mutlu görmek olurdu.
Aidan, Mori'nin iddia ettiği kadar soğukkanlı olmadığı gerçeğine şaşırmıştı. Vay.
Menajeri ondan epey bir sır saklıyordu. Gerçekten de tüm bu havalılığın altında gömülü bir kalp vardı.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Karanlığa baktı. "Bunun benim için bir anlamı mı var?"
Cevabı, sahne tekrar karardığında ve beklediği gibi geleceğinde değil, daha önce hiç görmediği bir yerde yeniden ortaya çıktığında geldi.
Duvarları kanayan karanlık bir mağaraya benziyordu…
Büyük bir açıklığa doğru yürürken hafif çığlıklar ve inlemeler yankılandı ve oraya vardığında donup kaldı. Solunda beyazlar içinde üçüncü bir adam dururken ona dik dik bakan iki kızgın adamın önünde duran uzun, dökümlü beyaz bir elbise giymiş Leta vardı.
"Onun için benden merhamet mi istiyorsun?" uzun boylu sarışın adam beyazlı adama alayla baktı.
"Ne yaptığını anlıyor musun?"
"Evet, Zeus. Evet. Ama ne yaptıysa masum bir insanı korumak için yaptı."
Zeus bu cevaba alayla baktı. "Hiçbiri masum değil. Bu dünyada bir insanın daha ölmesi neye yarar?"
Leta cevap verecek oldu ama yanındaki adam elini onun koluna koyarak onu durdurdu.
Konuştuğunda, sesinde hiçbir duygu yoktu. "Ona benim tarafımdan insan atandı ve görevini sonuna kadar yerine getirdi. Dolor'du o..."
"Onu savunmaya cüret etme," diye hırladı Zeus. "Onun ölümü nedeniyle evrende bir kırılma yaşıyoruz. Ne olmuş olabileceğine dair bir fikrin var mı? Dünyanın sonu gelebilirdi."
"Ama olmadı."
Zeus onu patlattı.
"M'Adoc!" dedi Leta, yerde yattığı yere koşarak.
Bunun üzerine Zeus başını kaldırdı. "Senden duyduğum bu duygular mı?"
Aidan, Leta'nın gözlerindeki paniği gördü ama sırtı Zeus'a dönük olduğundan, tanrının bunu fark etmediğinden emindi.
Bunun yerine M'Adoc ile Zeus'un yanında duran koyu saçlı tanrı arasında tuhaf bir bakışma geçti.
Koyu saçlı adam, "Onların duyguları yok kardeşim," dedi. "İnsanlarla zaman geçirdi ve bunlar kalan etkiler."
M'Adoc ayağa kalkarken Zeus'un bakışları tehlikeli bir şekilde kısıldı.
"Onları mı savunuyorsun, Hades?"
Hadise omuz silkti. "Tam olarak değil. Onu cezalandırmamı istersen, yaparım. Bunun için yaşıyorum."
Aidan, tanrının sesinin altında yatan alaycı tona kaşlarını çattı.
Zeus başını salladı. "Çok iyi. Onu öldürmek."
"HAYIR!" Aidan ileri atıldı ve görünmez bir duvara çarptı.
Tanrılar sanki onu duymuşlar gibi döndüler.
Aidan elini duvara vurdu. "Ona dokunmaya cüret etme!"
Zeus sanki kavanozdaki bir böcekmiş gibi ona bakmak için öne çıkarken, aslında onu duyabildiklerini fark etti. "Kim olduğuma dair bir fikrin var mı?"
"Umurumda değil. Leta yanlış bir şey yapmadı ve onun benim için incindiğini görmeyeceğim.

"Bir sorun yok mu?" diye sordu Zeus burun delikleri genişleyerek. "Seni aptal insan. Eylemleriyle tüm evreni yok edebilirdi. Bizi kurtaran tek şey, Dolor'un hareketsiz kalması ve yetkilerinin kısıtlanmış olmasıydı. O olmasaydı… Bir dakikanızı ayırır ve küçük iyilikler için minnettar oluruz."
Aidan'ın kafasındaki küçük bir ses ona kadim bir tanrıyla tartışmamasını söylese de kendini tutamadı. "Dolor'u öldüren o değil. Yaptım."
Leta'nın sözleri üzerine nefesi kesildi. "Aidan-"
"Doğru," dedi, onunla çelişmeden önce onun sözünü keserek. "Onu öldürdüm. Yani birini cezalandıracaksan, o ben olmalıyım."
Zeus düşündü.
"Onu boşverin lordum," dedi Leta hemen. "O asil ama aptal. Dolor'u rahat bırakma emrini görmezden gelen bendim. Sakin bir şekilde uyurken onu burada öldürdüm—
senin isteğine karşı. Bu yüzden cezalandırılması gereken benim."
Zeus sanki bir şey onu gücendirmiş gibi kaskatı kesildi. Sesinde duyduğum o duygular mı?
Bu insana karşı hislerin var mı?"
Leto başını salladı. Hayır, lordum. Bu sadece soğuk, katı bir mantık."
Sözleri, kendisine karşı yanlış olduğu düşüncesine katlanamayan Aidan'ın içini parçaladı. Leta mı?
Onunla buluştuğunda bakışları boştu. "Onlardan acizken bir insana karşı nasıl hislerim olabilir?"
Zeus spekülatif oldu. "Yani ben insanı öldürürsem umurunda olmaz mı?"
Aidan, onun yüzünün daha da soğuyacağını düşünmemişti ama yanılıyordu. Buna rağmen cevap vermedi.
"Umurunda olmaz," diye yanıtladı M'Adoc onun yerine. "O buna muktedir değil."
"Çok iyi. İnsan zaten öleceği için…" Zeus, elinden bir şimşek çaktı, Aidan'ın tam kalbine.
DOKUZ
Aidan sendeledi ama tüm vücudu geriye doğru itildiğinde bile ayakta kaldı. Zeus'un saldırısından kan görmeyi bekleyerek aşağı baktı. Ama yara yoktu. Aslında acı yoktu.
Kafası karışmış bir şekilde etrafına bakındı ve Leta'nın kendisinden birkaç adım ötede yerde yattığını gördü.
Aman Tanrım, diye nefes verdi, ona ulaşmak için çabalıyordu. Onu korumak için kendini onun önüne atmış olmalıydı.
Yere diz çöktü ve tüm vücudunu kan kaplarken nefes almakta zorlandığını görmek için onu yuvarladı.
Leta mı?
Hırıltılı bir ses tonuyla konuşmadan önce kan öksürdü. Ölmene izin veremezdim, Aidan. Üzgünüm."
Üzgünüm? Hayatını kurtardığı için neden ondan özür diliyordu? Mantıklı bile değildi.

Zeus, M'Adoc'a düşman oldu. "Bakmaktan aciz olduğunu söylediğini sanıyordum?"
M'Adoc metanetini sürdürdü. "Bizim haberimiz olmadan Skoti'ye gitmiş olmalı."
Öfke Zeus'un alnını kararttı. Elini kaldırdı ve M'Adoc anında öne doğru çekildi. "Sen bu tür hatalar yapmazsın."
Hades aşırı derecede can sıkıntısından bir ses çıkardı. "Zamanını boşa harcıyorsun, Zeus. Duygularını soydun, yani şimdi onu korkutmaya çalışıyorsan—"
"Kapa çeneni," diye çıkıştı Zeus, M'Adoc'u kendisinden uzaklaştırmadan önce Hades'e. M'Adoc'a korkunç bir uyarıda bulunmadan önce kaskatı kesildi. "Kardeşlerine göz kulak olsan iyi olur.
Seni kişisel olarak sorumlu tutuyorum. Onları kuşatmayı başaramazsan, içinde yıkandığım senin kanın olur."
Aidan doğrulup Zeus'la yüzleşmeden önce M'Adoc'un gözlerindeki öfke ve korkuyu gördü. Sonra yüzü, Zeus ona saldırmadan önceki kadar ifadesizdi. "Anlıyorum lordum. Senin isteğin yerine getirilecek."
"Haklısın, vasiyetim yerine getirilecek." Zeus hepsine baktı. "Şimdi o insanı buradan çıkarın ve bu pisliği temizleyin." Konuşulan bu sözlerle hafif bronz bir toz haline geldi ve buharlaştı.
Leta nefes almaya çalışırken Aidan hâlâ yerdeydi ve Leta'yı kendine yakın tuttu. "Tekrar iyileşeceksin, değil mi?"
"Hayır," dedi Hades öne çıkarken. "Zeus'un kendisinden bir tanrı şimşeğiyle vuruldu.
Bundan geri dönüş yok."
Aidan kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."
"Ölüyor," dedi Hades, hiçbir duygudan yoksun bir tonda.
Bu sözlerin Aidan'ın kafasındaki sise nüfuz etmesi birkaç saniye sürdü. "O ölemez. O ölümsüz bir tanrıça."
"Az önce tanrıların kralı tarafından saldırıya uğrayan." Hades, yoğun bir öğrenciyle konuşan bir öğretmenin ses tonuyla söyledi. "Evet, ölebilir."
Aidan ona bakarken nefes alamıyordu. "Neden? Bunu neden yaptın?"
"Seni seviyorum, Aidan," dedi gözleri yaşarırken. "Zeus'un seni öldürmesine izin veremezdim. Sevdiğim birinin önümde ölmesini asla izleyemem." Elini hafifçe yanağına koymak için kaldırdı. "Bu yüzden Dolor'u öldürmek zorunda kaldım. Donnie'nin onu tekrar çağıracağını biliyordum ve artık seni incitmesini istemiyordum. Buna şans veremezdim.
Kendi gözyaşları onun sözleriyle şişti. Hades ve M'Adoc'a bakmadan önce onu kendine ezdi. "Onu kurtarmak zorundayız. Bana ne yapacağımı söyle."
Hades yorgun bir nefes verdi. "Thunder-Bluster onun ölmesini istiyor. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Onu iyileştirirsek üzerine her türlü acıyı yağdırır. Yapabileceğin en nazik şey gitmesine izin vermek."
"HAYIR! Kurtar onu!"
Ama tanrı dinlemiyordu. Hades geri çekildi ve M'Adoc'a baktı. "Hoşçakal demeleri için onlara izin verelim."

Aidan, M'Adoc kaybolmadan önce onun gözlerindeki sempatiyi gördü.
Hades de onu takip etti.
Artık yalnız başına, Leta'nın saçlarının kokusunu içine çekti.
"Keşke insan olarak doğsaydım," diye soludu adamın boynuna doğru.
"Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim."
Saçlarını sıkıca kavradığında onun gülümsediğini hissetti. Bir an sonra, son nefesini verdi ve kollarında gevşedi.
Aidan üç tam kalp atışı boyunca hareket etmedi. Yapamadı. Gerçeğin ortaya çıkması bu kadar uzun sürdü.
Leta ölmüştü. Onun hayatını kurtarmak için hayatını feda etmişti.
Buna inanmayı reddetti. Geri çekilip ona baktı. Gözleri kısmen açıktı, yüzü grimsiydi. Gözlerinde hayat yoktu. İkisini de kan kapladı.
"Uyan," diye soludu, bunun imkansız bir istek olduğunu biliyordu. "Beni bırakma Leta.
Lütfen."
Ama dünyadaki tüm yalvarmalar hiçbir şeyi değiştirmedi. O gitmişti ve o yalnızdı.
Kalbi paramparça, onu kendine çekti ve ailesinin öldüğü geceden beri yapmadığı tek şeyi yaptı. Ağladı.
Onu kollarında sallayarak, ağlarken sonsuza dek gibi görünen bir süre boyunca onu tuttu. Tek istediği zamanda geriye gitmek ve tüm bunları değiştirmekti. Taze ve yeni başlamak için.
Onun da onu sevdiğini söylemek için.
"Seni seviyorum, Leta," diye fısıldadı kulağına, onu duyamayacağını bilerek.
Neden daha önce söylememişti?
Ama sonra biliyordu. Bunu dile getirmekten korkmuştu. Bunu bir şekilde ona zarar vermek için kullanacağından korkuyordu. Şimdi onun için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecekti. Çok adaletsizdi.
"O bilir."
Başını kaldırdığında yanında duran uzun boylu, güzel sarışın bir kadın gördü. "Sen kimsin?"
"Persefon." Gözlerinde şefkatle yanında diz çöktü. "Kaybın için üzgünüm. Leta harika bir kadındı." Küçük siyah bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. "Artık eve dönmelisin. Senin için onunla ilgileneceğim."
"HAYIR!"
"Aidan," dedi sessizce. "Burada kalamazsın. İnan bana, gerçekten istemiyorsun. Leta'nın icabına bakılmasını sağlayacağım ama gitmen gerek."
Aidan, ruhunun derinliklerinde sızı içinde onun haklı olduğunu biliyordu. Persephone'nin vücudunu kollarından almasına izin vermeden önce dudaklarını Leta'nın soğuk şakağına bastırdı. "Onu ailesinin yanına mı gömeceksin? Yalnız kalmayı sevmiyor."
Başıyla onaylarken gözlerinden yaşlar aktı. "Onu seviyorsun, değil mi?"
"Hayatımdan daha fazla. Keşke onun yerine ölmeme izin verseydi."
Persephone, Leta'yı kollarından alırken burnunu çekti. "Deimos," dedi, tanrıyı önlerine çağırarak. "Onu kendi dünyasına geri götürebilir misin?"

Deimos, o ve Aidan kaybolmadan önce başını salladı.
Tekrar eve döner dönmez, Aidan ona sırtını döndü. "Beni neden oraya götürdün?"
"Sana ne kadar değer verdiğini bilmeni istedim."
"Neden? Sonsuzluğun geri kalanında beni rahatsız etmesi için mi? Alınma Deimos ama Noel Hediyesi'nin hayaleti olarak berbatsın. En azından Scrooge'a hayatını düzeltme şansı verilmişti. Bunu düzeltemem. Onu bana neden gösterdin?”
Deimos omuz silkti. "Zeus onu zaten öldürecekti. Persephone'ye söylediğin gibi, yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. En azından öldüğünde yanında olman onun için iyi olur diye düşündüm. Sana ihtiyacı vardı.
Haklıydı ama bu, Aidan'ın içindeki acıyı durdurmadı. "Teşekkürler Şeytan. Herşey için."
Ayrılmadan önce tanrının yüzündeki sempatiyi gördü.
Aidan oturma odasının ortasında tek başına dikilmiş, kendini çaresiz hissediyordu. Gözlerini kapatırken Leta'yı burada hissedebiliyordu. Kahkahasını duy. Ceketi hâlâ ağacın üzerinde, bıraktığı yerdeydi.
Ona daha yakın olmaya ihtiyacı olduğundan, yumuşaklığına dokunabilmek için ona doğru yürüdü. "Keşke seni geri alabilseydim, Leta. Öyle olsaydı, sana şimdiye kadar tanıdığın herkesten daha iyi bakardım.
Ve dilekler at olsaydı dilenciler bile binerdi.
Aidan cebinden küçük şapkayı çıkardı ve burnuna kaldırdı. Onun kokusunu içeriyordu ve bu, gözlerine bir dizi daha gözyaşı getirdi. Göğsü sımsıkı, Donnie, Heather ve Ronald'ın resimlerinin bulunduğu şömine rafına gitti. Tek tek kopardı
onları fırlattı ve camın ısınıp parçalandığı ve resimlerin yandığı ateşe attı. Geriye bıraktığı tek fotoğraf anne ve babasının fotoğrafıydı. Leta'nın örgü şapkasını yanına koydu ve geri çekildi.
Evet. Bu onun ailesiydi ve sadece onlar onun rafında onurlu bir yeri hak ediyorlardı.

* * *

Aidan, birinin ön kapısını çalmasıyla uyandı. Saate baktı... Noel arifesinde öğleden hemen sonraydı.

Leta mı? ön kapıya koşmak için örtülerini geriye atarak nefes aldı. Üzerinde bol bir yeşil boxer şortundan başka bir şey yoktu, kapıyı açarak Mori ve karısını orta boy bir bavulla buldu.
Shirley vücuduna aç ve eğlenmiş bir bakış attı. "Senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum Mor ama bu, uçağa binmeyi ve bu Allah'ın unuttuğu yere gelmeyi değerli kıldı. Teşekkürler!"
Mori, karısının yanından geçip eve girerken gözlerini devirdi. "Mutlu Noeller, Aidan."
Aidan geri çekildi ve kapıyı kapatmadan önce Shirley'nin kocasının arkasından içeri girmesine izin verdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Kapıyı daha yeni kapatmıştı ki bir kapı daha çaldı. Aidan kaşlarını çatarak verandada aralarında küçük bir ağaç tutan Theresa ve Robert'ı gördü. Donnie ona şantaj yapmaya başlamadan iki hafta önce Robert'ı menajeri olarak tutmuştu. Kısa ve ufak tefek, kahverengi saçları ve parlak mavi gözleri olan Theresa, onun yayıncısıydı.
"Yine söylüyorum, alınma ama senin burada ne işin var?"
Robert, "Bir Noel'i daha yalnız geçirmen düşüncesine dayanamadık," dedi. "Mori aradı ve Noel arifesinde sana düzgün bir yemek hazırlamak için dışarı çıkıp çıkamayacağımızı sordu ve biz de anlaştık. Bu dünyada seni seven insanlar olduğunu anlamanın zamanı geldi, Aidan.
Leta hayatına girmeden önce onları evinden atıp kapıyı arkalarından kilitleyecekti.
Bugün, fazlasıyla hoş karşılandılar.
"İçeri gel. Gidip bir şeyler giyeyim."
"Bilmiyorum," dedi Theresa gülerek. "Noel kostümünü beğendim."
Shirley güldü. "'Doğum günü kıyafeti' demek istiyorsun, değil mi?"
Theresa ağacı şöminenin yanına köşeye koydu. "Bunu daha çok isterdim ama o tatil yeşili giymiş. Noel kıyafeti.”
Aidan, yatak odasına gitmeden önce gülümsedi ve kot pantolonla bir süveter giydi. Döndüğünde, Shirley herkese yumurta likörü doldurmuştu, Robert ve Mori ise
ağacı cicili bicili ile süsledi ve Theresa mutfakta bir HoneyBaked jambonunu açtı.
Eylemlerine hayran kaldı. "Bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz. Hepinizin birlikte olmayı tercih edeceğiniz bir aileniz olduğunu biliyorum.”
Robert alay etti. "Senin asık suratlı kıçın ya da kimse bakmıyorken gümüşü çantasına koyarak çalan klepto teyzem Coco... zor bir seçim, dostum."
Theresa onu azarladı. Sen de bizim ailemizsin, Aidan. Ve bu yıl bence en çok senin bize ihtiyacın var."
Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sağolun beyler."
Robert sırıttı. "Biz evinizi bu Noel ışıklarıyla yakana kadar teşekkür edin."
Shirley ona bir bardak yumurta likörü uzatırken Aidan ona güldü.
Aidan'a, dedi neşeyle. "Bu bana büyükbabamın verdiği eski bir tostu hatırlattı."
"Ve bu?" diye sordu.
“Beni tanıyan ve sevenlere, iyi dileklerimle. Geri kalan her şey cehenneme gidebilir.”
"Burada, burada," dedi Mori kendi kupasını kaldırmak için duraksadığında.
Robert kabul etti. "Çok uygun."
Aidan başını salladı. "Evet. Bunu hatırlamam gerekecek.”
"Yapacağından eminim."
Aidan bir şey fark etmeden önce bir yudum aldı. "Hiçbirinize hediyem yok."
Mori alay etti. "Merak etme. Burada bizimlesin ve hepimizin ihtiyacı olan tüm hediye bu. Gerçekten senin için buradayız, Aidan. Bize ödeme yaptığınız için değil, sizi gerçekten önemsediğimiz için.

Ve yıllardır ilk kez buna inandı. "Teşekkür ederim. Hepiniz." Sonra Aidan tavana baktı ve bir şekilde sözlerinin Leta'ya geri döneceğini umarak tavana da "teşekkür ederim" diye fısıldadı. Bu işte parmağı olduğundan emindi.
Öğleden sonra hızla geçti, Theresa getirdiği yemeği ısıttı ve jambon, patates, sos ve yeşil fasulye ile tatlı olarak cevizli turtadan oluşan güzel bir öğle yemeği yediler. Aidan hayatında geçirdiği buna benzer geleneksel Noelleri bir yandan sayabilirdi.
Ve bunların hiçbiri neredeyse bu kadar özel olmamıştı. Ama çok çabuk bitti ve misafirleri ayrılıyordu.
Verandada durup, kalbinde daha önce hiç olmadığı kadar hafif bir şekilde arabanın gidişini izledi. Gülümseyerek telefonunu aldı ve ilk çalışta açan Mori'yi aradı.
"Bir şey mi unuttuk?"
"Pazartesi günü stüdyoyu arayabilirsin. İşi alacağım.”
"Benimle dalga mı geçiyorsun?"
"Hayır, Mori. Ben ciddiyim. Yaparım."
Kiralık Şehir Arabası garaj yolunda durdu ve Mori ona bakmak için dışarı çıktı. Telefonu kulağından çekti. "Seni seviyorum dostum!" O bağırdı. Tamamen platonik bir şekilde.
Aidan birkaç kuş korkuyla uçarken güldü. "Bende seni seviyorum Mor. Kesinlikle platonik bir şekilde.”
Mori, arabaya binip uzaklaşmadan önce onu selamladı.
Aidan telefonu kapattı ve cevizli turta kokusunun onu ayak parmaklarına kadar ısıttığı yere geri döndü. Keşke gün mükemmel olurdu…
Bu düşünceyi bitiremedi. Çok acı vericiydi.
Evet. Hayatının en mutlu zamanlarını mahvedecek bir şey de vardı. Ama yine de buna ihtiyacı vardı ve bu günü özel yaptıkları için arkadaşlarına minnettardı.
İçini çekerek, kapısının hafifçe vurulduğunu duyduğunda odasına doğru yola çıktı. Theresa'nın bir şey unutup unutmadığını görmek için mutfağa baktı. Her zaman yanlış yere koyuyor ve bir şeyleri geride bırakıyordu. Ama hiçbir şey görmedi.
Kapıyı açtı, sonra donup kaldı.
Olamaz.
Gerçekmiş gibi görünmeyen mavi gözleri ona dikilmişti.
Leta mı?
Gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. "Girebilir miyim?"
"Kesinlikle"
Kendini onun kollarına attı.
Aidan nefesi kesilerek ona sarıldı ve buna bir anlam vermeye çalıştı. "Nasıl burada olabiliyorsun?"
"Hades beni Yeraltı Dünyasından kurtardı."
"Anlamıyorum. Senin bir kurbana ihtiyacın olmaz mı?”
"O yaparsa olmaz. Öldüğümde, Zeus'un artık benim üzerimde gücü yoktu. Sadece Hades.” Onu öyle bir sıktı ki, sırtı patladı. "Persephone

söylediklerinden o kadar etkilendi ki Hades'e sevdiğim kişiyle birlikte olmam gerektiğini söyledi... Sen."
"Ne kadar süreliğine?"
Omuz silkti. “Artık insanım. Tıpkı senin gibi."
İnanamadı. Daha önce hiç olmadığı kadar rahatlamış bir şekilde onu kucağına aldı ve ayağıyla kapıyı kapattı.
Yaptığı hareketlere kaşlarını çattı. "Beni nereye götürüyorsunuz?"
"Başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar seni kemirmeyi planladığım yatak odama. Seni seviyorum Leta ve benden asla şüphe duymamanı sağlamak niyetindeyim.
Gözünün önüne gelen saçlarını geriye doğru itti. Senden asla şüphe etmem, Aidan. Ve benden şüphe etmek için asla ama asla bir nedenin olmayacak."

SON SÖZ

Bir yıl sonra

Aidan, Leta'nın ağacı süslemeyi bitirmesini izlerken gülümsedi. Üç karatlık alyansı mum ışığında parıldadı - Sevgililer Günü'nde evlenmişlerdi. "Eskiden bir Yunan tanrısıyken tatillerimi benimle kutlaman beni öldürüyor biliyorsun."

Leto omuz silkti. "Bütün tanrılar ve gelenekler saygıyı hak eder."

O muhteşemdi ve hayatı, içine girdiği andan beri bir mucizeden başka bir şey değildi.

Ona doğru mesafeyi aşıp küçük bir kutu uzatırken varlığı nefes kesiciydi. "Senin için."

Hediyesiyle kafası karışmıştı. "Gece yarısına kadar hediye alışverişinde bulunmayacağız sanıyordum?"

"Biliyorum ama bu beni haftalardır öldürüyor ve eğer açmazsan bu yüzden ölebilirim."

Keskin bir şekilde nefesini içine çekti. "Bu konuda şaka yapma. Seni zaten bir kez kaybettim. Seni tekrar kaybetmek üzere değilim." Kağıdı yırtarak açtığı altın varak bir kutu buldu.

İçinde onun el yazısının olduğu tek bir kağıt vardı. "Yirmi üç Temmuz.

23 Temmuz nedir?"

"Altına bak."

Yaptı ve orada bulduğu şey nefesini kesti. Bir bebeğin sonogramıydı.

"Bu...?"

Işınlandı. "Yirmi üç Temmuz."

"Aman Tanrım," diye soludu, ona bakarak. Baba olacaktı.

Gülerek onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü. "Seni seviyorum Leta. Hayatım için çok teşekkür ederim."

Hayır, Aidan, bana yeniden hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Her sabah beni seven birinin kollarında uyanmak."

Aidan neşe tüm vücudunu kaplarken güldü. Sonunda ayakta kalan son kişi oydu. Ama hayatında ilk kez yalnız değildi. Her zamankinden daha güçlü duruyordu çünkü arkasında ona asla ihanet etmeyecek birinin olduğunu biliyordu. Onu güvende tutmak için ölmüş olan biri.

Hayat gerçekten bundan daha iyi olmamıştı.

"Mutlu Noeller, Aidan."

"Mutlu Noeller, Leta... ve bebeğim."

Sherrilyn Kenyon'dan Özel Bir Tatil Sözü

Bu da ne böyle? Bakın, zihin okuyabiliyorum LOL. Merhaba okuyucular. Dizilerime alışkın olanlar için ilerleyen sayfalarda insanları tanıyacaksınız. Olmayanlarınız için, biraz kaybolabilirsiniz.

Dünyama yeni başlayanlar için elimden geldiğince bir şeyler açıklamaya çalıştım ama kitaplara aşina olanlar için her sahneyi batırmak istemedim. Bu hassas bir denge ve umarım bulmuşumdur.

Xypher'in kitabına (Dream Chaser) ve daha da önemlisi Ash'in kitabına geçmeden önce, okuyucuların önceki kitaplardaki insanların neler yaptığını öğrenmeleri için onlara ekstra bir hediye olarak aşağıdaki hikayeleri eklemek istedim, ikisi de yakında çıkacak. 2008'de çıktı. Bu onların dünyasına hızlı bir bakış ve umarım beğenirsiniz.
Herkese mutlu tatiller! Sezonunuz parlak olsun ve umarım Xypher'ın, diziyi kaçan Dimme'nin peşine düştüğü ve eski bir aşkın intikamını aldığı New Orleans'a götüren hikayesi için Şubat ayında geri dönersiniz. Oradayken, Talon'la birkaç şey paylaşan ve 1980'lerin başında kapana kısılmış bir yardımcı hayaleti olan farklı türden bir adli tabip olan Simone ile tanışacak. Evet... Jesse çok eğlenceli biri ve onu yalnızca Simone yakalayabilir. Bu nedenle, Xypher'ı yarı-ağıla alabilen tek kişi o.
Bir dahaki sefere kadar kendine iyi bak!
Oh, ve bir hızlı uyarı. Devil May Cry da dahil olmak üzere önceki kitapları okumadıysanız ileride spoiler var.
TATİL TOPLANTILARI
New Orleans
Sığınak Barı
Noel 2007
Aimee Peltier, etrafındaki toplanmayı izlerken duraksadı. Bu, Sanctuary'nin resmi olarak kapandığı yılda bir gündü. Geniş ailelerinin ve personelinin çok az üyesi Hristiyan olsa da, yine de tatili onurlandırmak için zaman ayırdılar. Kendi inançlarını hatırlamak ve sevdiklerini ve kaybettiklerini tekrar düşünmek.
Barın adından da anlaşılacağı gibi, burası hem insanlar hem de birbirleri tarafından avlanan şekil değiştiren yaratıklar için bir sığınaktı. Ailesi barı yüz yılı aşkın bir süre önce, Aimee'nin ağabeylerinin halkını birbirinden ayıran anlamsız savaşta öldürülmesinden sonra kurmuştu.
Annesi, eğer elinden gelse, başka hiçbir annenin bir çocuğunu kaybettiği için ağlamayacağına dair ciddi bir yemin etmişti. Ama o zamandan beri annesinin neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair görüşü biraz değişmişti. Ve barda huzuru sağlamak için annesi, Aimee'nin her zaman katılmadığı kararlar vermişti.
Ama o zaman anne-kız anlaşmazlıkları, yarı-hayvanların kendilerinden bile daha eskiydi.
Bar loştu, sadece mumlarla aydınlatılıyordu. Ağabeyi Dev tezgahta içki dolduruyordu. Şaka yaparken uzun, kıvırcık sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı.
İnsan kılığına girmiş Colt ve Angel barın önündeki taburelere oturmuş bira içiyorlardı.
Aimee'nin annesi Nicolette, Zar'ın ayı yavrularıyla oynarken insan kılığına girdi. Birkaç kaplan, bir jaguar ve etrafta aylak aylak dolaşan ya da şakacı bir şekilde dövüşen ayılar vardı, diğerleri ise insan formlarında iskambil, bilardo oynarken ya da sadece gece boyunca takılırken.
"İyi misin?"

Arkasından gelen derin sese döndüğünde Maxis'in orada durduğunu gördü. Uzun boylu ve muhteşemdi, koyu sarı saçları ve loş ışıkta parıldayan gümüş yeşili gözleri vardı. Sersemlemiş halde, onun varlığını hayal etmediğinden emin olmak için iki kez göz kırptı. Maxis ağır yaralı olarak Sığınağa gelmişti. Nadir ejder Katagaryalardan biri, diğer gruplara kolay kolay karışmaz. Ejderha şeklinde uyuyabileceği ve rahatsız edilmeyeceği tavan arasında yalnız kalmayı tercih etti.
"Aşağıda ne yapıyorsun?"
Max kollarını göğsünde kavuşturdu. "Acını hissettim ve buna neyin sebep olduğunu merak ettim."
Endişesi onu derinden etkiledi. Doğruydu, etrafındaki aileyi izlemek en çok istediği tek şey için can atıyordu.
Fang Kattalakis. Yarı ölü bir kurt, kardeşi tarafından buraya getirilmişti ve Aimee, Max'e yaptığı gibi onu sağlığına kavuşturmuştu. Ama Max'in aksine, aralarında bir şey olma ihtimalinin olmadığını bilmesine rağmen Fang'a aşık olmuştu.
Keşke kalbini buna ikna edebilseydi.
Max'e sahte olduğunu bildiği bir gülümseme sundu. "İyiyim."
"İyi değilsin Aimee. Fang'ın gittiği geceden beri iyi değilsin."
Endişeyle etrafına bakındı. "Lütfen sesini alçalt..."
"Bu daha mı iyi?"
Sadece kafasının içinde onun sesini duyabiliyordu. Başını sallayarak onun koluna vurdu. "İyi olacağım Max.
İlgin için teşekkür ederim ama beni tanıyorsun."
"Seni tanıyorum Aimee. Ve biliyorum ki yalnızlık, onun için inşa etmeye çalıştığın her zırh katmanını delen sivri uçlu bir zindandır." Ailesinin anısına oraya yaptığı dövmeyi görmesi için elini kaldırdı. "Benim için en önemli olanı kaybettim. Aynı hatayı yapmayın."
"Ama Fang ve ben arkadaş değiliz. İşaret yok..."
"Bizim için de puan yoktu. Ve hala kalbim kırık. Kaderlerin hayatınızı yönetmesine izin vermeyin. Bazen bunun sorumluluğunu kendimiz almak zorundayız."
Geri çekildi ve bakışlarını diğerlerinde gezdirdi. "Bu insanlarla ve hayvanlarla burada olmaktan hoşlanmıyorum. Emekli olacağım ama unutmayın, cesaret tehlikeli olduğunu bildiğimiz şeyi yapmaktır. Daha iyi bir şey için güvenliğimizi riske atıyor. izin verme
korkularınız gerçekliğinizi şekillendirir, çünkü ne kadar dikkatli olursanız olun, birisi ya da bir şey bu korkuyu tezahür ettirmek için her zaman arka kapıdan gizlice girer. Farkında olmadan size saldırmasına izin vermektense onunla yüzleşip onu yenmek daha iyidir."
O yorum yapamadan ortadan kayboldu.
Aimee onun sözlerini düşünürken orada durdu. Haklıydı ama bir şeyi bilmek ve ona göre hareket etmek tamamen farklı iki şeydi.
"Ne istedi?"

Babasının sorusu karşısında tereddüt etti. Yedi fitten uzun olan babası, onu gören neredeyse herkesin gözünü korkuttu. Ama o değil. Tek kızı olan Aimee, ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu. "Bana iyi tatiller diliyordu."
Babası onu kendine çekip başının tepesini öpmeden önce gülümsedi. "En tuhaf yaratıkları kendine çekiyorsun."
"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Anlamlı bir şekilde kardeşlerine baktı.
Babası güldü.
Ama kahkahası onu rahatlatmadı. Baba? Sana bir şey sorabilir miyim?"
Bakışlarını ona dikti. "Ses tonunu sevdiğimden emin değilim ama deneyebilirsin."
Konuşmadan önce annesinin yavrularla oynadığı yere baktı. "Kaderin Maman'a ait olmasaydı, yine de onunla kalır mıydın?"
Bakışları karardı. "Neden soruyorsun?"
"Merak."
İfadesi sertleşti ve onun tepkisinin onu yatıştırmadığını görebiliyordu. "Bana yalan söyleme Aimee. Teninde kokusunu alabiliyorum. O kurdu düşünüyorsun, değil mi?”
Ona cevap veremeden bakışlarını kaçırdı. Zaten bilmediğinden değil.
Babasının gözleri ona ateş püskürdü. "O bizim türümüzden değil."
Ve onun zihninde bu hiçbir şeyi değiştirmedi. "Bunu biliyorum, baba. Her gün kendi kendime söylüyorum.”
"Onun için bizi terk edersen, Nicolette bunu kaldırabilir mi bilmiyorum. Annen sert olabilir ama seni seviyor ve sadece hepimiz için en iyisini istiyor.
"Biliyorum."
Kulağına fısıldamak için eğildi. "Ama bu senin hayatın ma petite coeur. Senin için her zaman burada olacağım."
Bu sözler kalbini rahatlatırken Aimee gözlerini kapattı. "Teşekkürler baba. Seni seviyorum."
"Ben de seni seviyorum. Şimdi gülümse ve partiye katıl.” Aimee aniden kendini yerinde hissetmezken, kardeşi Serre ile konuşmak için onu terk etti ve nedenini bilmiyordu. Burası onun eviydi.
Bunlar onun insanları ve ailesiydi ama yine de...
Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve bu onun içini acıtıyordu.
"İyi misin abla?"
Yanında duraksayan erkek kardeşi Kyle'a başını salladı. "Başım ağrımaya başladı."
"Senin için bir şey almamı ister misin?"
Onun genç yüzüne gülümsedi. O, kardeşlerinin en değerlisiydi. "Sorun yok bebeğim. Sanırım birkaç dakika uzanacağım. Anneme birazdan geleceğimi söyle.”
"Tamam aşkım."
Bardan çıkıp bu binayı hepsinin yaşadığı eve bağlayan kapıdan geçmeden önce onun kolunu sıktı. Bardaki herkes ürkütücü bir şekilde sessizdi. Bu, evin gerçekten sessiz olduğu tek zamandı.
Aimee odasına çıktı.

Kapıyı açtığında tanıdık bir koku duyunca duraksadı.
Fang.
Onu aramak için kapıyı çarparak kapatırken kalbi güm güm atıyordu. Ama burada değildi.
Ağlamak istedi... en azından kokusunun şifonyerin yanında hâlâ güçlü olduğunu anlayana kadar.
Küçük bir kutu bulmak için bir kağıt yığınının altına baktı. Kaldırarak, benzersiz bir şekilde Fang'a ait olan kokuyu içine çekti. Onu nasıl özlemişti.
Gözleri yaşararak hediye paketini açtı ve küçük bir madalyon bulmak için kutuyu açtı. Önünde bir elmasın etrafına oyulmuş bir ayı pençesi vardı. Arkasında bir kurdun pençesi vardı. Ama gözyaşlarının akmasına neden olan içindeki şeydi.
Kürkünün bir parçasıydı. Aimee onu görünce ağladı. Hayvanlar böyle şeyler vermezdi. Bu kürkle, bir düşman onu zamanda takip edebilir.
Ama onu almasına izin verecek kadar ona güveniyordu. Hiçbir şey ona daha fazla dokunmamıştı.
Eli titriyordu, madalyonun kapağını kapatıp boynuna astı. Uzun zincir göğüslerinin arasına indi ve onu kalbine olabildiğince yakın tutabilmek ve başkalarının gözünden uzak tutabilmek için sutyeninin içine sıkıştırdı.
Kutuya uzandığında altında bir not olduğunu fark etti. Açarak tipik bir Fang yorumuna gülümsedi.
Seni özledim.
Hayır seni seviyorum." Özensiz veya romantik bir şey yok. Kısa ve net bir gerçek.
"Bende seni özledim." dedi gözyaşlarını durdurmaya çalışarak. Ve o zaman aynasında bir el izinin kalıntısını görmek için yukarı baktı.
Fang'ın.
Aimee elini kaldırdı ve avucunu onunkinin izine dayadı. "Bir gün Fang.
Bir gün…"

* * *

Fang pencereden Aimee'yi izlerken gözlerini kırpıştırdı. Kurt formunda, kararan gökyüzüne karşı saklanmayı başardı. Onu tutmayı çok istiyordu ama denemekten daha iyisini biliyordu. Onun varlığı bile onu tehlikeye atıyordu.

"Bir gün Aimee..."
Kalbi kırılarak geri çekildi ve aralarında insan formuna geçebileceği, giydiği kıyafetleri giyip aşağı inebileceği kadar mesafe kalana kadar çatı boyunca ilerledi. Suzuki GSX-R'sini bıraktığı yere gitti. Jixer'ı çalıştırmadan önce kaskını taktı ve gece için eve gitti.
Gerçekten istediği Aimee iken ailesiyle birlikte olmak çok zordu. Kardeşi Vane şanslı bir kurttu. İnsan eşi Bride onu kabul etmişti ve Kader onları ömür boyu ortak olarak belirlemişti.
Keşke bir kurt bir ayıyla çiftleşebilseydi.

Fang içini çekerek bisikletini park etti ve arka kapıdan eve girdi.
Gelin, Noel tatili için tüm evi süslemişti. Her yerde çanlar, çobanpüskülü ve Atatürk çiçeği vardı. Anahtarlarını tezgahın üzerine düşürürken oturma odasından gelen kahkahaları duydu.
Kardeşi Fury kapıda duraksadı. Gırtlağının arkasından bir kurt sesi çıkarmadan önce başını kaldırdı. "Vane'e yaklaşmadan önce üzerindeki ayıyı yıkasan iyi olur. Oraya böyle kokarak girersen, kıçının derisini yüzer."
Fang, uyarısıyla neler yapabileceğini ona anlatmaya başladı. İstediği son şey, Aimee'nin kokusunu ondan çıkarmaktı ama Noel'di.
Barış ve aile zamanı.
"Birkaç dakika sonra aşağıda olacağım."
Fury, Fang'ın arka merdivene doğru gidişini izlerken başını salladı. Kardeşi için çok üzüldü. Yapabilseydi, Aimee'yi ona teslim ederdi ama böyle olması gerekmiyordu. Ayılar, tek kızlarının bir kurtla çiftleşmesine asla müsamaha göstermezler. Sadece yapılmadı. Ve eğer Kader buna karar vermemişse...
Dostum, berbat olmalı.
Öfke mi?
Döndü ve Maggie'nin mutfakta kendisine katılmak için koridordan geldiğini gördü. Yardıma ihtiyacın var mı? diye sordu.
"Hayır," dedi buzdolabına yönelirken. "Sadece su alıyordum. O insan şeyini içmeyi sevmiyorum. Bana ters geliyor ve o buradayken babanın beni kurt kılığına girdiğimi görmesini istediğini sanmıyorum. Babasının, Maggie ve Bride'ın ailelerini yatıştırmak için insan kılığına giren hayvanlarla çevrili olduğundan haberi yoktu. "Şansım, o kadar sarhoş olurdum ki bacağına işerdim."
Maggie'nin arkadaşı Wren, onlara katılırken güldü. "Bunun için sana para ödeyebilirim."
Maggie eşinin karnına dirsek attı. Bana uslu duracağına söz vermiştin.
Davranıyorum. Ama Fury babanın üstüne işerse..."
"Çalıkuşu!"
Ona göz kırpmadan önce ellerini teslim olurcasına kaldırdı.
"Hepiniz çok kötüsünüz."
Bride'ın ailesinin Noel şarkıları söylediği oturma odasına dönmeden önce Wren buzdolabından su alırken sadece gülümsedi. Gelin, kucağında oğluyla kanepeye otururken Vane, a capella şarkısının uyumsuzluğundan biraz korkarak elini tutarak yere oturdu.
Fury derin bir uluma ihtiyacı hissetti ama Vane'in keskin bakışı çenesini kilitledi. Kardeşi onlara yeniden katılırken Fang'ın bakışlarını yakaladı. Siyah saçları hızlı duştan dolayı hala ıslaktı.
Fang burnunu çevreleyen insan kokuları burnuna hücum edince kurda benzer bir şekilde burnunu çekti. Etrafta bu kadar çok insan varken zor oluyordu. Ama uyum sağlamada ustalaşmışlardı.
Bazen.
Fury yanına gitti ve ona bir şişe su verdi. "Mutlu Noeller, kardeşim."

Fang kapağı açıp bir içki içmeden önce başını salladı. Ama yine de Fury, kardeşinin yüzündeki özlemi gördü ve neyin daha kötü olduğunu merak etti. Ne istediğini bilmek ve ona sahip çıkamamak ya da onun gibi olmak ve ona tahammül edebilecek birini bulup bulamayacağı hakkında hiçbir fikri olmamak...

New Orleans
avcı ev
Kyrian Hunter, Noel yemeği için toplanmış olan arkadaşlarına ve ailesine baktı. Oğlu Nicky ve kızı Marissa, kayınvalidesi ile ağacın altında oynarken, en yakın arkadaşı Julian ve eşi Grace, çocuklarının son hediyelerini açmalarına yardım ediyorlardı.
Karısının ailesi, Devereaux klanı, hepsi buradaydı, gülüyor ve kutluyorlardı. Gezegendeki en şanslı piç olmalıydı. Dünyada sevecek kimsesi olmadan yalnız kaldığı daha dün gibiydi. Onu önemseyen kimse yoktu.
Ve bir gece ölümcül bir düşman, artık evine doluşmuş olan insanları neredeyse alıyordu.
Baldızı Tabitha ayağa kalktı ve herkesin dikkatini çekmek için kadehini şıngırdattı.
"Böldüğüm için üzgünüm ama bir saniyenizi ayırıp hepinize Mutlu Noeller demek istedim."
Bir bağırış yükseldi ama Tabitha onlara susmalarını işaret etti. "Biliyor musun, Rumen büyükannem her zaman düşmanların ve aşıkların garip yatak arkadaşları olduğunu söylerdi."
Kyrian, Valerius'un bakışlarıyla Tabitha'nın başının üzerinden karşılaştı. İkisi yüzyıllar boyunca birbirlerinden nefret etmişti. Ama ikiz kardeş olan eşlerinin iyiliği için baltayı Kyrian'ın istediği gibi Valerius'un kafasına gömmemişlerdi. Bakışları kardeşi Zarek'e gitmeden önce jestine karşılık veren Valerius'a kadehini kaldırdı ve sessizce kadeh kaldırdı.
karısı Astrid ile el ele tutuşuyordu. Kyrian gibi Zarek de sonsuza kadar Valerius'tan nefret etmişti.
Şimdi kardeşler yeniden bir araya geldi.
Mucizeler gerçekleşti. Bu odadaki insanlar bunun yaşayan kanıtıydı.
"Aileye," dedi Tabitha bardağını kaldırarak. "Kaybettiğimiz ama hala kalbimizde tuttuğumuz kişilere, onlar için bir dakikalık saygı duruşu teklif etmek istiyorum..."
Herkes saygıyla başını eğdi.
Ama Kyrian'ın hissettiği üzüntü değildi, hepsinin bu gece burada, hayatta ve iyi olmalarına minnettarlıktı.
Talon ve Sunshine ile aynı anda başını kaldırdı. Kyrian, kendisinin ve Talon'un New Orleans'ta devriye gezen tek Kara Avcılar olduğu zamanı hatırlayarak onlara gülümsedi. Evlat, karısı Amanda'ya elleri kelepçeli olarak uyandığı o kader gününden bu yana her şey ne kadar değişmişti.
Ve bunun için tanrılara şükret.

* * *

Nick içerideki grubun duadan başlarını kaldırmasını izlerken pencereden geri çekildi. Elini pencereye dayadı ve annesiyle birlikte Kyrian'ın evinde kutlama yaptıkları geçmiş Noelleri hatırladı.

Annesi her yıl gece yarısı ayinine kendisiyle birlikte katılmasını talep ederdi. Vahşice öldürülene kadar her yıl.

Artık Nick'in kimsesi yoktu.

Onlara söyleyebilirsin. Kyrian ve Amanda onu tekrar hoş karşılarlardı. Ama onlara izin veremezdi. İntikam için ruhunu şeytana satmıştı ve ne gördüyse Stryker gördü.

Ve Stryker, Kyrian'ın kızını istiyordu.

Nick, annesinin ölmesine izin verdiği için Acheron'dan ne kadar nefret etse de Kyrian'ın acı çekmesine izin veremezdi. Bunun için Kyrian'a çok şey borçluydu.

Nick gözlerini kapatarak onlardan uzaklaştı ve soğuğu engellemek için yakasını boynunun yukarısına çekti. Hatalar için gerçekten bir çeşit tekrar yapılmalı. Ama yoktu. Hayat soğuktu ve acımasızdı.

Onun için asla bağışlama olamaz. Bir zamanlar sahip olduğu hayata geri dönüş yolu yoktu.

Bir zamanlar kendi canından çok sevdiği annesine geri dönüş yoktu. Her şeyi asil bir şekilde alt üst etmişti.

Kalbi kırılan Nick, Kyrian'ın evinden ayrıldı ve Jag'ını park ettiği yere doğru karşıya geçti. Nick içeri girdikten sonra durup Kyrian'ın evine baktı. Gece kırmızı ve beyaz ışıklar parlıyordu ve içerideki partiden gelen kahkahaları duyabiliyordu.

"Mutlu Noeller," diye soludu arabasını çalıştırıp St.

Basin Caddesi'ndeki Louis Mezarlığı. Karşısındaki benzin istasyonuna park etti ve kilitli kapılara gelene kadar boş caddeyi geçti. Nick üç metrelik duvarın tepesine atlamadan önce önce sağına sonra soluna baktı ve sonra içeride yere atladı.

Zifiri karanlıktı ama bir Karanlık Avcısı olarak geceleri tam gün ışığından daha iyi görebiliyordu. Annesinin mezarına giderken kendisine ulaşan aç ruhları görmezden geldi. Stryker ile olan bağları nedeniyle ruhları tarafından ele geçirilmekten muaftı.

Nick ceketini ayırdı ve onun için getirdiği gülleri çıkardı. Hayatının trajedisiyle paramparça oldu, mezarının önünde diz çöktü ve alnını soğuk taşa dayadı. "Seni özlüyorum, anne. Ve üzgünüm."

Ve orada, karanlıkta çok kısa bir an için, onun varlığını hissedebildiğini sandı. Ama o daha iyi biliyordu. O da kendisi kadar kayıptı.

Dizlerinin üzerine düşen Nick, mezara yaslandı ve ezici bir keder içini harap ederken gözlerini sımsıkı kapattı.

* * *

Stryker, Nick'in annesinin mezarındaki görüntüsünü zihninde görünce gözlerini devirdi.

"Neden onu yeniden uşağım yaptım?"
Kız kardeşi Satara köşesinden başını kaldırdı. "Ne?"
Stryker tahtında yer değiştirirken içini çekti. "Evcil hayvanın. Yine sızlanıyor. Onu almaya git."
Satara yüksek bir tiksinti sesi çıkardı. "Neden onu şimdiden öldürmüyorsun?"
Stryker bunu düşündü. "Çünkü o benim Acheron'u öldürmek için aracım olacak. Güven bana."
"Sana güveniyorum..." Ona bir ahududu üfledi. Nick'i görebilmek için elini bir top oluşturacak şekilde kaldırdı. Ah, bırak onu. Bırakın kederinde debelensin. Kaybını ne kadar çok hissederse bizim için o kadar iyi."
Belki de ablası haklıydı.
Yine de, Nick'i annesiyle birlikte izlemek, Stryker'a bir zamanlar yaşadığı kaybı hatırlattı ve Nick'in bu şekilde yas tutması ona acı verdi. Ama kaybından çok kendi oğlunu düşündü.
Urian.
Oğlunun ölümünün acısı hâlâ içini yakıyordu ve bu, hizmet ettiği ve kendi çocuğunu öldürmesini talep eden tanrıçadan nefret etmesine neden oluyordu.
"Bir gün Apollymi, senin bana yaptığını ben de sana sunacağım." Ve değerli Acheron'unun ölümü üzerine ağlarken o gülerdi.
katoteros
Ash, kızı Simi ve kız kardeşi Xirena'nın hediyeleri açmasını izlerken gülümsedi.
Goth Santa's Helper elbisesini giyen Simi'nin kızıl ve siyah saçları vardı. İblisinin kanatları uyumlu bir kırmızıydı ve o büyük bir kutuyu açarken kanat çırpıyordu.
Xirena'nın saçları sarıydı ve koyu yeşil ve altın rengi giysiler giymişti.
Aniden, Simi zevkle ciyakladı. "Goth oyuncak bebekleri OL!" Slayer Storm bebeğinin kutusunu yırtıp açıp Pandora bebeğinin yanına koyarken Acheron'a gülümsedi. "Akri, Simi'ni şımartıyorsun ve o da akrisini seviyor. Teşekkür ederim!"
Xirena, Vudu Bebeklerinden oluşan bir koleksiyon bulmak için hediyelerini açarken benzer bir ses çıkardı. Ash'in uşağı Alexion'a döndü. Ah akri, şeytanın nelerden hoşlandığını biliyorsun.
Teşekkür ederim."
Danger, kulağına fısıldamak için Ash'in sırtına yaslandı. "Tokidoki çantalarını açtıklarında ne yapacaklarını sanıyorsun?"
Tiz, delici bir çığlık sorusunu yanıtladı. Ash gerçekten sinmişti. "Sanırım tüm işitme duyumu kaybettim."
Alexion homurdandı. "Sanırım pencerelerde biraz cam kaybettik."

Danger, kolunu Alexion'ın beline dolamak için Ash'in yanından ayrılmadan önce kocasına göz devirdi. "O zaman değiştirmeyi düşünmen gerekmez mi?"
"Ben..." Alexion sanki onun ne demek istediğini anlamış gibi duraksadı. "Hmm, evet, sanırım yapmalıyım." Ash'e baktı. “Eğer izin verirsen…”
İkisi ortadan kaybolmadan önce Ash'in cevap verecek vakti olmadı.
Simi kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorlar?"
"Terli insan seksi," diye yanıtladı Xirena, çantası için plastik poşetlerden birini yemeden önce.
Ash, Xirena'nın büyük ihtimalle doğru olan yorumu karşısında irkildi. "Xirena, sakıncası var mı?"
Masumca yukarı baktı. "Ne? Yapacakları şey bu. Her zaman yaptıkları şey bu.
Bütün o öfkelenmeler ve—”
"Xirena, lütfen!"
Simi, ablasının dikkatini çekince derin bir iç çekti. "Sen değilsin, Xirena. Akri, Simi'sinin seks yapacak başka bir insan bulacağından korkuyor.”
Xirena tuhaf bir iblis sesi çıkardı. "Sana sürekli söylüyorum, seni bazı iblis arkadaşlarımla tanıştırmama izin vermelisin. İnsanlardan çok daha fazla dayanıklılığa sahipler.
Günlerce ara vermeden gidebilirler. Ve çok daha iyi görünüyorlar. Hiç kimse maviye dönmez...”
Ash ayağa kalktı. “Leydi-iblisler mi? Sakıncası var mı? Bu konuyu gerçekten değiştirmek istiyorum.”
Simi ofladı. "Onu dinle. Simi'nin bildiği gibi, Akri'nin daha önce hiç seks yapmadığını düşünürdünüz, ki bu kesinlikle doğru değil. Akri, adını verebileceğiniz on terli insandan daha fazla seks yapıyor.”
Simi! Merhamet lütfen.” İstediği son şey, kızıyla açık seks konuşmaları yapmaktı.
Ash aklına ani bir fikir gelince duraksadı. Parmaklarını şıklattı. QVC televizyona geldi ve iblisler hemen kendilerini monitörlere gösterdiler. Tanrılara şükür, dikkatlerini dağıtabilecek en az bir şey biliyordu. Onlar yere uzanıp sipariş vermeye başlayabilmeleri için cep telefonlarını gösterirken rahat bir nefes verdi.
"İblis sorunları mı yaşıyorsun?"
Ash arkasından kardeşinin sesini duyunca donakaldı. Alexion, Styxx'in tatil için Katoteros'un kendi taraflarına geçmesine izin verdiği konusunda onu uyarmıştı.
Öyle olsa bile, onu rahatsız etti.
Ash, kendisinin neredeyse tıpatıp aynısı olan tek kişiyle yüzleşmek için arkasını döndü. Tek fark gözleriydi. Styxx'ler canlı bir maviyken Ash'ler dönen bir gümüş rengindeydi. "Bunu pas geçeceğini düşünmüştüm. Bu tam olarak senin tatilin değil.”
Styxx, Ash'in taht odasının köşesindeki Noel ağacına baktı - iblisler akşamın erken saatlerinde onları atıştırmaya karar verdiği için süslerin yarısı eksikti.

"Atlantis tanrılarının salonunda böyle bir şey göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Ailene çok değer veriyorsun, değil mi?”
Kül tereddüt etti. Bir insan olarak, bir zamanlar kardeşine onu sevmesi için yalvarmıştı. En azından, onu aile olarak kabul et. Ve Styxx'e her uzandığında, Styxx onu acımasızca tokatlamıştı.
Şimdi durum tersine dönmüştü ve ona ulaşan Styxx'ti. İçgüdüsü iyiliğe karşılık vermekti.
Ama Ash böyle olmayı reddetti... en azından bugün.
"Bana sahip çıkacak bir aileye sahip olmak uzun zamanımı aldı."
Styxx içini çekti. "Sana kendimi asla kanıtlayamayacağım, değil mi?"
"Şimdi beni kaç kez öldürmeye çalıştın?"
Styxx elini Ash'in omzuna koydu ve ona içten bir bakış attı. "Bunun için özür diledim."
"Ben de özrünü kabul ettim."
"Ama bana güvenmiyorsun."
"İster misin?"
Styxx, elini Ash'in omzundan çekerken bakışlarını kaçırdı ve Ash, kardeşinin bakışlarındaki incinme için üzüldü. Kardeşine güvenmek istiyordu ama bu o kadar basit değildi.
Yüzyılların ihaneti onları ayırdı.
"Bak, bunu ağırdan alıyoruz, Styxx. Bana zaman ver."
Styxx başını salladı. "En azından beni sokağa çıplak atmıyorsun, ha?"
Ash, Styxx ve babalarının ona bunu yaptığı günün duygusuz sözleri ve onu paramparça eden hatırası karşısında kaskatı kesildi.
Styxx istemeden ne söylediğini anlayınca dehşete düşmüş görünüyordu.
"Aman tanrılar, Acheron. Unuttum. Ben çok üzgünüm."
Bu yüzden aralarında hala bir boşluk vardı. Styxx, Ash'in ruhunda silinmez bir iz bırakan bir olayı unutmuştu. Korkunç bir aşağılanma ve acıdan biriydi. Ve bu Ash'in kardeşini arkasındaki duvardan geçirmek istemesine neden oldu. Harekete geçmeden bunu yapma yetkisine sahipti.
Çok kolay …
Ama şimdilik bundan kaçındı. "Burada ne yapıyorsun, Styxx?"
"Sürekli yalnız kalmayı sevmiyorum."
Ash konuştuğunda, sesinde hiçbir duygu bulunmadığından emin oldu. "Evet, özellikle kutlama günlerinde yalnız kalmak gerçekten berbat."
Styxx irkildi. "Ben aptaldım, Acheron. Lütfen bana bir şans daha ver.”
"Onu kovmamı mı istiyorsun?"
Ash, Urian'ın onlara yaklaştığını görmek için Styxx'in omzunun arkasına baktı. Uzun boylu ve kıvrak Urian'ın normalde arkadan topladığı beyaz sarı saçları vardı. Urian'ın babası Stryker boğazını kesip onu ölüme terk ettiğinden beri Urian burada Ash, Simi ve Alexion ile yaşamıştı.
"Sorun değil Urian. Bende var."
"Emin misin? En son birini öldürdüğümden bu yana tam bir gün geçti ve sabırsızlanmaya başladım.”

Styxx ona tehditkar bir bakış attı. "Beni öldüremezsin. Bunu yaparsan, Acheron ölür."
Urian cıktı. "İyi deneme ama ben daha iyisini biliyorum. Kravat sadece ters yönde çalışır. Ben Ash'i öldürürüm, sen ölürsün. Seni öldürürsem, sevinmek için başka bir gün olur."
Ash başını salladı. Tatili Wulf ve Cassandra ile geçirdiğini sanıyordum. "Öyleydim ama sonra tatil boyunca Cassandra'nın gözleri doldu ve ben buna dayanamadım."
Ash, sert sözlerine rağmen, Urian'ın ölü karısı Phoebe için hâlâ taşıdığı kederi hissetti. O, Cassandra'nın kız kardeşiydi ve şüphesiz Cassandra'yı o gün bu kadar üzen de buydu.
"Hala izin günün."
Urian omuz silkti. "Tatil günlerinden nefret ediyorum. Onlar tam bir israf. Kahretsin, etrafta Daimon bile yok. Sanki bir tür ateşkes falan varmış gibi hepsi kapana kısılmış durumda."
"Merak etme. Yılbaşında yürürlüğe girecekler."
Urian umutlu görünüyordu. "Beni zamanda ileri götür, Ash. Evi temizlemeye başlamak istiyorum."
"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."
Urian alay etti. "Yani yapmayacaksın. Yapabileceğini ikimiz de biliyoruz.
"Sadece yapabileceğin için-"
"Yapman gerektiği anlamına gelmez." Urian başını salladı. "Keşke başka bir söz duysaydın. Bu topal." Urian iblislere doğru yalpaladı ve aralarına yere çöktü. "Korku filmi izleme şansımız var mı?"
Simi ona bakmak için başını kaldırdı. "Şeytanların kazandığı bir yer var mı?"
"Tam olarak değil."
"Öyleyse üzerlerine sıçayım. Alışveriş yapmayı tercih ederim."
Urian yüzünü buruşturdu. "Gözlerimin oyulmasını tercih ederim."
Simi tek kaşını kaldırdı. "Bunu yaparsam, Simi onları yiyebilir mi?"
Xirena çantasından bir şişe barbekü sosu çıkardı. "Yaparsan paylaşmak zorundasın."
Urian sahte bir acıyla inledi.
Ash, Styxx'ten uzaklaşırken onlara aldırış etmedi.
Styxx kolundan tuttu ve onu durdurdu. "Beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin, kardeşim."
Ash, "Doğru," diye onayladı. "Ama şimdilik seni görmezden gelebilirim." Ve bununla parmaklarını şaklattı ve Olympus'u ziyaret etmek için Katoteros'tan ayrıldı.
Normalde Urian gibi olurdu ve burada olmaktansa gözlerinin oyulmasını tercih ederdi.
Ancak bugün durum farklıydı.
Ana odada annesini ziyaret eden kızı Kat'ı bulmak için Artemis'in tapınağının balkonundan kapıları açtı. Kat, uzun, sarı saçları parıldayarak minderli tahtta oturuyordu. Artemis ona ters ters bakarken kocası Sin, bir eli sahiplenici bir şekilde onun omzunda, onun arkasında duruyordu. Uzun,

dalgalı kızıl saçları vücudunun etrafına dökülmüştü ve Ash onun Sin'i şakağından dışarı fırlatmasına bir adım kaldığını anlayabiliyordu.
"Bir şey mi kaçırdım?" Ash onlara katılırken sordu.
Artemis tıslayarak ona döndü. "Sin'i şimdiden öldür."
"Yapardım ama sanırım Kat onu özleyecek."
"Sanki umrumda?"
"Matisera!" dedi Kat, elini şişmiş göbeğinin üzerine koyarak. "Kibar ol. Torununuzun babasıdır."
Artemis odadan çıkmadan önce acıyla ciyakladı.
"Büyükanne, büyükanne, büyükanne," dedi Sin çok çocukça bir tavırla.
Ash ona komik bir bakış attı. "Bu gerçekten gerekli mi?"
Günah güldü. "Kesinlikle ve bir an bile her dakikasından hoşlanmıyormuş gibi davranma."
Ash gülümsemeye karşı koyamadı. "Her dakika değil."
Kat onlara gözlerini devirdi. "Siz ikiniz çürümüşsünüz."
Kahkahalara katılan Ash, Kat'in elini tutmak için ilerledi ve bunu yaparken, zihninde parlak bir şey parıldadı.
Nefesi kesildi.
Solren? diye sordu Kat, baba için Atlantis terimini kullanarak. "Bir sorun mu var?"
Ash, içini garip bir duygu kaplarken konuşamadı. Bir şey vardı …
bir şey …
Hayır, birisiydi, diye fark etti ve her şeyin üzerine korkunç bir gölge düşürüyordu. Konuya hakim olmak için elinden geleni yaparken Kat'e baktı. Faydası yoktu. Her neyse, artık gitmişti. Ama öyle olsa bile, arkasında bir yarık bıraktı.
Onun için bir şey geliyordu.
Ve onu sonsuza dek değiştirecekti...
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
GECE GECE AÇILIŞINDA
Telif Hakkı © 2007, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
"Tatil Buluşmaları" telif hakkı © 2007, Sherrilyn Kenyon.
Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-312-94705-4
EAN: 978-0-312-94705-7
St. Martin's Paperbacks baskısı / Kasım 2007
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429967648
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014

e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
RÜYA YAKALAYICI
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa

önsöz

Birinci bölüm
İkinci bölüm
Üçüncü bölüm
Bölüm dört
Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Bölüm Onbir
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm
On Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm
telif hakkı

GİRİŞ

Nefret acı, zarar verici bir duygudur. Kanın içinde dolanır, konakçısına bulaşır ve onu sebepsiz yere ileriye doğru iter. Görüşü sarıdır ve en net göz manzaralarını bile çarpıtır.

Fedakarlık asil ve şefkatlidir. Başkalarına kendinden daha çok değer veren bir ev sahibinin eylemidir.

Fedakarlık sevgi ve edep ile satın alınır. Gerçekten kahramanca.

İntikam bir şiddet eylemidir. Haksızlığa uğrayanların, kaybettiklerinin bir kısmını geri almalarını sağlar. Fedakarlığın aksine, uygulayana geri verir.

Aşk aldatıcı ve yücedir. En gerçek haliyle, tüm varlıklardaki en iyiyi ortaya çıkarır. En kötüsü, onu tutacak kadar aptal olan herkesi manipüle etmek ve mahvetmek için kullanılan bir araçtır.

aptal olma

Fedakarlık zayıflar içindir. Nefret yozlaştırır. Aşk yok eder. İntikam, güçlünün armağanıdır.

Nefretle değil, sevgiyle değil ilerleyin.

Amaçla ilerleyin.

Çalınanları geri alın. Acılarına gülenlere ödet. Nefretle değil, sakin ve soğuk bir mantıkla.

Nefret senin düşmanın. İntikam senin arkadaşın. Yakın tutun ve serbest bırakın.

Tanrılar bana haksızlık edenlere merhamet etsin çünkü ben onlara merhamet etmeyeceğim.

Xypher yüzyıllar önce kendi kanıyla hücresinin zeminine yazdığı kelimeleri okurken duraksadı. Donuk ve soluk, onu bu zamana ve yere neyin getirdiğini ona hatırlatıyorlardı.

Kendisi için kutsal bir yemindi.

Gözlerini kapatarak elini uzattı ve kelimeler yerden kalkan bir sis halinde eriyip sol kolundan aşağı tekrar birleşti. Sembol sembol, kelime kelime, Hâlâ kan kırmızısı olan karakterler derisini kestiler. Kendilerini etine kazıyan yanıklara tısladı. Bu acı ona iyi geldi. Onu güçlendirdi.

Yakında bir aylığına özgür olacaktı. Takip etmek ve öldürmek için bir ay. Uğruna kendini feda ettiği kişi bunun bedelini ödeyecekti ve eğer bu süreçte cezasını çekerse... Güzel.

Eğer yapmadıysa…

İntikam bazen iyi bir fedakarlığı hak ederdi. En azından bu kez, artık kimsenin ona gülmediğini bilerek ölecekti.

BİR

Kafe

Maspero

Yeni

Orleans

Şubat 2008

"Hiç kafanızı bir karıştırıcıya sokup sıvılaştırma düğmesini açmak istediniz mi?"
Simone Dubois kaşlarını çattı ve New Orleans'ın adli tabibi Tate Bennett'in karşısındaki koyu renkli ahşap masaya otururken ona güldü. Her zamanki gibi, Tate kusursuz bir şekilde beyaz düğmeli bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Cildi koyu ve kusursuzdu, Creole ve Haiti mirasının bir armağanıydı. Keskin, yontulmuş yüz hatlarıyla son derece yakışıklıydı ve o kara gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmazdı.
Kusursuz kıyafeti, solmuş kot pantolonu, lacivert süveteri ve Simone'un onları dövmeye çalıştığı hiçbir stile asla uymayacak koyu kahverengi bukleleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Birazcık bile ilginç bulduğu tek özelliği, güneş vurduğunda altın rengine dönen ela kahverengi gözleriydi.
Peçetesine ağzını sildi. “Dürüst olmak gerekirse... Sahip olduğumu söyleyemem. Ama bunu yapmak istediğim birkaç kafa daha vardı. Neden?"
Önüne bir dosya düşürdü. "Bir şehirde kaç tane seri katil olabilir?"
"Ben o istatistiklerde değilim. Sanırım şehre göre değişir. Bana burada bir tane daha olduğunu mu söylüyorsun?
Gümüş takımını açtı ve peçetesini kucağına koydu. "Bilmiyorum. Son iki hafta içinde ofisime birkaç tuhaf cinayet geldi. Görünüşte ilgisiz.”
Bu iki kelime anlam yüklüydü. "Ancak..."
"Ama bu konuda içimde bir his var ve bu ah-bak-parlak-parlak-dünya türünden bir şey değil."
Simone, dosyayı açmadan önce gazozundan bir yudum aldı ve tüyler ürpertici olay yeri fotoğraflarına yüzünü buruşturdu. Her zamanki gibi kanlı ve ayrıntılıydılar. "Bana öğle yemeği için getirdiğin hediyeleri seviyorum. Diğer kızlar elmas alır. Ben? Kargaşa ve kan alıyorum - hem de öğleden önce. Teşekkürler Tate.”
Eğildi ve tabağından bir patates kızartması çaldı. "Merak etme canım, alıyorum.
Ayrıca, öğle yemeğinde buluşabileceğim ve iş konuşabileceğim tanıdığım tek kadın sensin.
Diğer herkes tiksiniyor.
O baktı. "Biliyor musun, bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."
"İnan bana öyle. LaShonda aklını başına toplayıp beni terk ederse, bir sonraki Bayan Tate sensin.
"Yine, ikimiz için de pohpohlayıcı değil. LaShonda'ya kocasının onun hakkında ne düşündüğünü söylemeli miyim? alay etti.
“Lütfen yapma. Cush-tush'umu zehirleyebilir... ya da daha kötüsü, tush-tush'umu yenebilir.
Simone yine güldü. "Endişelenme, bunun için onu adalete teslim edeceğimden emin olurum."
"Eminim yapardın." Garsondan bir karides po'boy ve patates kızartması sipariş etmek için durakladı.
Simone, siparişini alan genç Got kadınla konuşurken fotoğraflara bakmaya devam etti.

Evet, bu resimler oldukça ürkütücüydü. Ama sonra bu tür fotoğraflar genellikle öyleydi.
Dünyanın başkalarına bu kadar korkunç şeyler yapabilen insanlarla dolu olmasından nasıl da nefret ediyordu. İnsanların birbirlerine yapabilecekleri yeterince kötüydü. Diğer, insan olmayan sakinlerin yapabileceği şey ise bambaşka bir kabustu. Gerçekten.
Ve her iki tür canavarla da biraz tanışmaktan öte bir şeydi.
Garson mutfağa doğru yöneldi.
Tate yaklaştı. "Diğer taraftan herhangi bir titreşim alıyor musun?"
O, başını salladı. "Böyle yürümediğini biliyorsun T. Cesede veya kurbana ait bir şeye dokunmam gerekiyor. Fotoğraflar bana sadece bir kağıt kesiği veriyor ... ve huysuzluklar. Zavallı kadının ölümüne duyduğu sempatiyle titreyen kadın dosyayı kapatıp ona doğru kaydırdı.
"Öğle yemeğinden sonra benimle morga gelmek ister misin?"
Teklifi üzerine tek kaşını kaldırdı. "LaShonda'yla tanıştığın gece kullanmış olman gereken tavlama hattını düşününce ürperiyorum. Benimle gel bebeğim ve kaslı koleksiyonumu gör.
O güldü. "Tanrım, mizah anlayışına bayılıyorum."
Ne yazık ki evli bir adam, onun sıra dışı mizahını gerçekten anlayan çok az insandan biriydi. Bunu gerçekten takdir eden tek kişi, on yaşından beri ona musallat olan genç bir hayaletti.
Jesse onun sağında oturuyordu ama bunu sadece Simone biliyordu. Başka kimse onu göremiyor veya duyamıyordu - ah, şanslıydı. Özellikle de Jesse 1980'lerin sonundaki bir zaman tünelinde kilitlendiğinden beri. Örnek olarak, Pretty in Pink filmindeki Jon Cryer'ın izniyle Miami Vice'tan Don Johnson'ı anımsatan açık mavi bir ceket giyiyordu ve kıvırcık siyah bir pompadour giyiyordu. Jesse, izlemesini çok fazla yeniden çalıştıran büyük bir John Hughes hayranıydı. Sıradışı kıyafetini sıska beyaz bir klavye saten kravatı ve ona uygun beyaz dama tahtası Vans ile tamamladı.
Jesse dişlerinin arasından, Morga gitmek istemiyorum Simone, dedi. "Orayı sevmiyorum."
Bu duyguyu kesinlikle anlayabilirdi. Proktoloğun muayenehanesinden hemen sonra ziyaret etmeyi en sevdiği yerdi.
Jesse'ye acıyan bir bakış attı ama ikisi de onun gitmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu.
Bir katili adalete teslim etmek için yapmayacağı şey yoktu ve buna Tulane'deki laboratuvarı yerine ürkütücü şehir morgunda takılmak da dahildi.
"Peki bu cinayetlerin en tuhaf yanı ne?" diye sordu, Jesse'nin dikkatini fazlasıyla aşina olduğu bir tiraddan uzaklaştırmaya çalışarak. Ayrıca eve onsuz da gidebilirdi - o yokken evde olmaktan hoşlanmıyordu.
Jesse bazen çok muhtaç bir hayalet olabilir.
Tate cevap vermeden önce bir kızartma daha çaldı. "Bayan Gloria'nın burada kalkıp muayene masasından inmesi gerçeği."
Simone, içtiği koladan boğuldu. "Affedersin?"

“Doğru duydun. Nialls bu yüzden şimdi deli gömleği giyiyor. O kadar çok korktu ki onun için psikiyatri koğuşuna gitmek zorunda kaldık.”
Tekrar konuşmadan önce boğazını temizlemek için iki kez öksürdü. "Kurban komada mıydı?"
“Kurban bir kapı çivisi gibi ölmüştü. Fotoğraflardan da gördüğünüz gibi boğazı deşilmiş ve Nialls otopsi için göğsünü açmıştı. Nefes almaya başladığında kalbi onun ellerindeydi.
"Uh-huh..." Bir an için verebildiği tek cevap buydu. "Ayağa kalktı ve gitti..."
Somurtkan bir şekilde başını salladı. "Dünyama hoşgeldin. Oh, bekle, senin dünyana hoş geldin. Seninki benimkinden bile daha tuhaf. En azından evimde kendi yatak odası olan bir hayaletle yaşamıyorum.” Masanın etrafına baktı, sonra sesini alçalttı. "Jesse burada mı?"
Simone başını arkadaşının oturduğu yöne doğru eğdi ve kaşlarını çatarak onlara baktı.
"Lütfen bana o kalbini tutarken nasıl ayağa kalktığını açıkla," dedi yavaşça.
"Bana söylemeni istediğim şey de bu. Bakın, uğraşıyorum... eh, çoğu gün, tuhaf paranormal saçmalıklarla. Sen Kraliçe Garip'sin. Ölüler masalarından kalktığında korkmayan yeni bir adli tıp ekibini işe almaya başlamadan önce kraliçeye bu konuda ihtiyacım var. Bu sıra dışı insanlardan bazılarını nerede bulabileceğimi biliyor musun? Onlarla takıldığını biliyorum."
"Teşekkürler Tate. Her zaman bu ego destekleyici moral konuşmalarımızı dört gözle bekliyorum.
"Evet ama en azından seni sevdiğimi biliyorsun."
"Ayakkabındaki bir delik gibi."
O güldü. "Doğru değil. Sen şimdiye kadar gördüğüm en iyi kahrolası adli tabipsin ve bunu biliyorsun. Seni Tulane'den uzaklaştırabilseydim ve kıçını şehir için kiralayabilseydim, yapardım
bir kalp atışında. Paranormal ölümler hakkında konuşabileceğim tek kişinin sen olman benim için büyük bir ikramiye. Başkası beni Nialls'ın yanında bir odaya alırdı."
Simone turşusuna uzandı. "Doğru. Ayrıca bu halüsinasyonları engellemeye yardımcı olacak inanılmaz ilaçları olduğu söylendi."
"O zaman beni kaydet. Onları kesinlikle kullanabilirim.”
O da yapabilirdi, ama bu başka bir hikayeydi. Öte yandan, tüm hayatı, büyük bir halüsinasyon olarak değerlendirilecek kadar tuhaftı.
Keşke olsaydı.
Simone, içinde yeniden o tuhaf duyguyu hissedince duraksadı. Karanlık restorana bir göz attı, sonra solundaki Decatur Caddesi'ndeki trafiği gösteren pencereden dışarı baktı. Sıra dışı bir şey görünmüyordu, ama yine de his devam etti.
"Bir sorun mu var?" diye sordu.
"Yine o duyguya kapıldım."
Tate kaşlarını çattı. "Ne hissediyor?"
Sorusu karşısında yüzü kızardı. "Aslında Jesse ile konuşuyordum. Ama son birkaç haftadır bir şeyin beni izlediğine dair tuhaf bir his var içimde.”

"Birini kastediyorsun, değil mi?"
O, başını salladı. "Biliyorum kulağa çılgınca geliyor-"
"Az önce otopsi sırasında masadan bir ceset çıktı ve sen hikayenin çılgınca olduğunu mu düşünüyorsun? Evet, böö…"
Tate hakkında en çok sevdiği şey buydu. Onu neredeyse normal hissettiriyordu. Onun dışında Jesse'yi bilen tek kişinin o olduğundan bahsetmiyorum bile. Elbette, bir avuç insan dışında Tate'in, insan ruhlarını avlayan vampir Daimonları yakalayıp idam eden bir grup ölümsüz savaşçı olan Kara Avcılar'ın Yaveri olduğunu bilen tek kişi oydu.
Evet, hayatı normalin dışında her şeydi.
Öyleyse neden şeytani bir şeyin onu izlediğini hissettiği gerçeğinden endişe duysun ki? Muhtemelen öyleydi. Ve ne yazık ki, bu ilk olmayacaktı.
Sadece son olmadığından emin olmak istedi.
"Nereden geldiğini biliyor musun?" diye sordu.
"HAYIR. Tam olarak belirleyemiyorum. Tek bildiğim, tüylerimi diken diken ettiği."
Tate ona bakmak için sandalyesinde arkasına yaslandı. "Gerçekten Jesse'yi duyabilmeyi isterdim. İkinizin konuşması çok rahatsız edici. Orada oturup benimle alay edip etmediğini merak ediyorum.
Güldü. "Jesse benimle sadece dalga geçiyor."
"Bu doğru değil."
Jesse'ye baktı. "Evet öyle."
"Hayır değil," diye araya girdi Tate.
Simone ona kaşlarını çattı. "Neyi tartıştığının farkında mısın?"
"Tam olarak değil. Bunu eklemek doğal görünüyordu.
O güldü. "İkinize nasıl bulaştım, asla bilemeyeceğim." Ama bu doğru değildi. Jesse, hayatının en karanlık anında ona gelmişti ve o zamandan beri onunla birlikteydi.
Tate… Annesinin ve erkek kardeşinin katilini yakalamaya en çok yaklaştığı anda oradaydı. Ne yazık ki önsezisi işe yaramamıştı ve annesinin katili hakkında onlara ipucu vereceğini düşündüğü kanıtlar kullanılamayacak kadar kusurluydu. Yine de Tate, o sırada onu tanımamış olmasına rağmen dişi ve tırnağı için savaşmıştı. Bu onun için her şeyden daha önemliydi ve o zamandan beri arkadaştılar.
Onun için yapmayacağı şey yoktu ve bunu biliyordu.
Tate, LaShonda ve Jesse, sahip olduğu tek aileydi.
Arkasına yaslandı ve tekrar konuşmadan önce garsonun tabağını masaya koyup gitmesini bekledi. "Sana baktığını gördüğün hayaletlerden biri olmadığından emin misin?"
O, başını salladı. "HAYIR. Asla bu kadar incelikli değiller. Genellikle "seni, dişi sürtük, emirlerimi yerine getir" gibi bir şekilde ortaya çıkarlar. Bu… bu başka bir şey."
Jesse sert, yankılanan bir sesle, "Kötülük senin için geliyor," dedi.
Simone gözlerini ona dikti. "Bunu yapmandan nefret ediyorum."
Tate gücenmiş gibi geri çekildi. "Ben ne yaptım?"

Ona gülümsedi. "Sen değil. Jesse. Benim üzerimde hayalet sesini kullanıyor. Son derece sinir bozucu.”
"Evet ama sen beni hala seviyorsun." Jesse ona göz kırptı.
“Tabii ki istiyorum. Ama sesi bir musallat için sakla.
"Beni başka biri duysa yapardım. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı? HAYIR,
çünkü konuştuğunda herkes seni duyar." Ayağa kalktı ve köşede dans etti.
"Hey insanlar!" O bağırdı. "Çılgın hayalet dansına bakın." Kollarını etrafına doladı ve ganimetini salladı. "Ben kötüyüm, ben kötüyüm, ben kötüyüm."
Durdu ve sıra dışı maskaralıklarından habersiz, işleriyle uğraşan insanlara baktı. "Görmek. Berbat.”
Teslim olur gibi ellerini kaldıran Jesse'ye kuru bir bakış attı. Dırdırcı bir anne ile deli bir erkek kardeşle birleşmiş bir eş arasında garip bir melez olduğu zamanlar vardı.
Dikkatini Tate'e odakladı. "Her neyse, merhum kişiye dönelim... polisin herhangi bir ipucu var mı?"
Tate başını salladı. “Depo Bölgesi'nde bir ara sokakta bulundu. Boğazı pençe benzeri bir şeyle yırtılmıştı. Hayvan olamayacak kadar büyük ve bireysel bıçak izleri olamayacak kadar pürüzlü.”
"O halde kesinlikle bir Daimon saldırısı değil." Daimonlar, New Orleans'ı evi olarak gören özel bir vampir türüydü... ve iddialı kan emici iddialarda bulunan diğerlerinin çoğunun aksine, bu adamlar gerçekti ve son derece gelişmiş doğaüstü güçlere sahip ölümcül yırtıcılardı. Adli tabipler olarak, o ve Tate el işlerinin ofislerinden geldiğini görmeye alışmışlardı.
Daimonların izlerini örtmeye yardım etme isteği ve kabulü, onu Tate'e yakın tutan şeydi. Daimonları korumuyorlardı, onları alt etmeye gerçekten hazır olan şeyleri onlara bildirmeyerek insanlığın geri kalanını güvende tutuyorlardı. Eğer insanlık bir gün bilseydi, çıldırır ve masum insanları da öldürürdü.
Kötü olan şey, Daimonların kan içmesine rağmen kanla beslenmemeleriydi. Gerçek insan ruhlarıyla beslendiler. Neyse ki tek bir insan ruhu onları uzun süre doyurabilirdi, bu yüzden kural olarak her gece kurban avlamıyorlardı. Eğer buna şanslı diyebilirsen. Simone'un yaptığı ve her şeyden çok bu, hayatının ne kadar tuhaf olduğunu söylüyordu.
Daimonlar deliklerinden ne zaman çıksa, Tate'in adına çalıştığı Kara Avcılar, daha fazla insan öldürmelerini engellemeyi umarak onları arardı. Daimonların ölümlerine bir ikramiye, kurbanlarının öbür dünyaya gidebilmeleri için yedikleri insan ruhlarını da serbest bırakmasıydı.
Tate yavrularına ketçap sürdü. "Kesinlikle Daimon değil," diye tekrarladı. "Bütün kanı çekilmişti ve olay mahallinde kan bulunmadığı için başka bir yerde öldüğünü ve ara sokağa atıldığını varsayıyoruz. Onu mezardan çağırıp ne olduğunu soramayacağından emin misin?
"Bu bir vudu rahibesi olurdu, Tate. Merhumlar bana gelir, tersi olmaz.”

Hayal kırıklığıyla dolu bir bakış attı. "Bir an önce cesedi bulmalıyız. Ailesi Wichita'dan geliyor ve onlara küçük kızlarının muayene masasından kaçtığını söylemek istemiyorum."
"Nialls'tan bir şey aldın mı?"
Tate alay etti. Tutarlı bir şey yok. Tahmin edebileceğiniz gibi, biraz histerikti. Tek söylediği, kapıdan çıkarken ona gülümsediğiydi.
"Yani o zaman onun bir zombi olup olmadığını bilmiyorsun?"
“Neyse ki, hiç zombi görmedim. İşle ilgili diğer birçok tuhaf şey, ama o değil.
Senin varmi?"
"HAYIR. Ancak böyle şeyleri sorgulamamayı öğrendim. Bir efsane varsa, arkasında gerçek bir şeyler vardır.”
İçkisiyle onu selamladı.
"Ya Squire bağlantıların? Bu konuda önerecekleri bir şey var mı?”
Tate başını salladı. "Hiçbiri etrafta dolaşan ölüler hakkında senden veya benden daha fazla bir şey bilmiyor. Daimonlar ölüleri diriltmez. Yaşayanları düşürürler.”
Simone, Jesse'ye baktı. "Herhangi bir önerin var mı?"
"Keşke vücudum hala ortalıkta dolaşsaydı. Ölümsüzlüğüme katlanmayı kolaylaştırırdı.”
Yardım etmediğin için teşekkürler, Jess. Sen tam bir oyuncak bebeksin.
Öğle yemeğini bitirip morga yöneldiklerinde Simone daha fazla konuşmadı. Jesse, Tate'i mahzene kadar takip ederken dışarıda kalmayı tercih etti. Dürüst olmak gerekirse, duygularından dolayı Jesse'yi suçlayamazdı. Jesse bir yana ölülerle takılmayı da sevmiyordu. Bunu yapmasının tek nedeni kurbanlara ve ailelerine yardım etmekti. Kendi annesi ve erkek kardeşinin önünde vurulduğunu gördükten sonra, istediği en son şey, öylece durup başka birinin katilinin serbest kalmasına izin vermekti.
Bu yüzden şehirdeki davalarda karşılıksız çalıştı ve hayatını Tulane'de yeni nesil adli tabipleri eğitmekle geçirdi. Diğer ME'leri vicdanlı olmaları için eğiterek, sıradan vakalar üzerinde çalışabileceğinden daha fazla fayda sağlayabileceğini düşündü.
İşini doğru yapan ne kadar çok insan olursa, tekrar katliam yapmak için serbest kalan suçlu sayısı o kadar azdı.
Bu felsefe aynı zamanda onu bekar tutan şeydi. Çoğu erkek, hem neşter hem de kürek konusunda becerikli bir kadınla çıkmaktan hoşlanmazdı.
Tate mahzen kasasının ortasındaki bir kapıyı açtı ve boş bir çekmece çıkardı.
"Burada saklandı."
"Kişisel eşyalarından sende var mı?"
"Onları almama izin ver."
Simone çekmeceyi kapattı ve arkasında bir varlık hissedince hafifçe döndü. Yirmi dört yaşlarında genç bir kadındı. Kahverengi saçları dağınıktı ve biraz kafası karışmış görünüyordu. Yeni ölenlerin çoğu için doğal bir durumdu.
"Yardımcı olabilir miyim?" Simone kıza sordu.

"Neredeyim?"
Simone tereddüt etti. Bir başkasına artık hayatta olmadıklarını söyleyen kişi olmaktan hiç hoşlanmadı. "Hatırladığın son şey ne?"
"İşten eve yürüyerek gidiyordum."
Bu iyi bir başlangıçtı. Simone, kadının hayatı sona ermeden hemen önce daha fazla ayrıntıyı hatırlamasına yardım edebilirse, o zaman kendi ölümünü de hatırlayabilirdi. "Adın ne tatlım?"
"Gloria Thieradeaux."
Simone onu fotoğraflardan tanıdığında sırtından aşağı bir ürperti indi. Bu, bedeni ayağa kalkıp morgdan çıkan kadındı.
merde
Hayalet odaya baktı. "Neden buradayım?"
"Emin değilim." Vücudunun kendisini nasıl yeniden canlandırdığından emin değildi.
"Neden hiçbir şeye dokunamıyorum?" Sesindeki ıstırap, Simone'un gözlerinde sempati gözyaşları oluşmasına neden oldu.
Cevaptan kaçmak yoktu ve zavallı şeye nazik ya da nazik davranmanın hiçbir yolu yoktu. "Korkarım öldün."
Gloria başını salladı. "HAYIR. Sadece eve gitmem gerekiyor." Sanki bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi odaya bakınırken kaşlarını çattı. "Ama nerede yaşadığımı hatırlayamıyorum. Seni tanıyor muyum?"
Simone durakladı. Bir şeyler doğru değildi. Yeni bir hayaletin biraz kafasının karışması normaldi ama Gloria bundan daha fazlasıydı. Sanki bir parçası eksikti…
"Jesse!" Simone aradı. "Buradan nefret ettiğini biliyorum ama sana gerçekten ama gerçekten ihtiyacım var."
Onun yanında tezahür etti. "Evet, patron?"
Çenesini eğerek Gloria'yı gösterdi. "Nerede yaşadığını bilmiyor."
Kaşlarını çattı. "Seni ne zaman öldürdüklerini hatırlıyor musun?"
"Jesse," dedi alçak sesle, "biraz incelik lütfen."
Onu görmezden gelen Gloria, başını salladı. "Ölü hissetmiyorum. Öldüğüme emin misin?"
Simone elini kadının karnından geçirdi. "Ya öyle, Prenses Leia, ya da sen bir hologramsın."
Gloria ona korku ve inançsızlık arasında bir haçla baktı. "Bunu nasıl yaptın?"
Jesse onun yerine cevap verdi. "Vücudumuz yok. Sahip olduğumuz tek şey özümüz ve bilincimizdir."
Gloria şaşkına dönmüş gibi sendeledi. "Anlamıyorum. Bunu bilmeden nasıl ölebilirsin?"
Jesse omuz silkti. "Olur. Yaygın değil, dikkat edin. Çoğu insan ne zaman öleceğini bilir ama arada sırada birileri öldüğünü anlamadan bu uçakta mahsur kalır."
Gloria inkar edercesine başını salladı. "Ölmüş olamam. Finallerim var."

Azrail kimseyi beklemez bebeğim, dedi Jesse rahat bir tavırla. “İnanın bana, orada ilk elden deneyimim var. Bu sinir bozucu ama yine de bizim için gerçek.”
"Neler oluyor?"
Simone, Tate'in endişeli sesine döndü. Elinde bir zarfla arkasında duruyordu.
"Gloria'yı buldum."
"Güzel, o nerede?"
Simone, Jesse ve Gloria'nın yan yana durduğu yere baktı. "Pekala, onun hayaleti tam önümde. Ne yazık ki, cesedinin nerede olduğu hakkında bizden daha fazla fikri yok.”
Tate sıkıntılı bir nefes verdi. "Nasıl olabilir? Yani, gerçekten, hayaletin vücudunda bir yön bulma sinyali falan olması gerekmez mi?”
“Mantıklı olurdu. Ama ne yazık ki, iki parça birbirinden ayrılıyor ve ruh asla bedene geri dönmüyor... en azından benim bildiğim kadarıyla değil."
Simone, onaylayarak başını sallayan Jesse'ye baktı.
Tate zarfı ona uzattı. “Peki bu bizi nerede bırakıyor?”
"Cehennem bir gizemle." Simone zarfı elinden aldı ve Gloria'ya ait olması gereken bir kolyeye dokunmak için içine uzandı. Gözlerini kapatarak, Gloria'nın geçtiği yer ve zaman hakkında bir fikir edinmeye çalıştı.
Hiçbir şey olmadı.
Ondan bir duygu bile alamıyordu ki bu onun için oldukça alışılmadık bir durumdu. Beş yaşından beri Simone, nesnelere dokunduğu anda onlara bağlı olan duyguları toparlayabilmişti.
Zarfa geri bıraktı. "Sana, Squire arkadaşlarını arayıp onun cesedini aramaya çıkarmalarını öneririm, bu arada Jesse ve ben de onun bizi nereye götürebileceğini hatırlamasına yardım etmeye çalışıyoruz."
"Ne yapabileceğimi göreceğim."
Simone, Jesse'ye döndü.
"Seni duyuyorum," dedi daha konuşamadan. "İpucu bulmak için onun bulunduğu sokağı araştıracağız."
"Kesinlikle."
Tate kaşlarını çatarak kapının önünde durdu. "Tam olarak ne?"
"Jesse ve ben Depo Bölgesi'ne gidiyoruz. Bir şey bulursak sana haber veririm.”
"Lütfen yap." Tate, kendisinin ve "arkadaşlarının" gidebilmesi için kapıyı açık tuttu.
Beyaz, gösterişsiz koridorda yürümeye başladı.
"Merhaba Simone?"
Ters yöne gitmek üzere olan Tate'e baktı. "Evet?"
"Dikkat olmak."
Bu sözler içini ısıtmıştı. Tate ve LaShonda, ona bir şey olursa dünyada onu özleyecek tek insanlardı. "Ben her zaman dikkatliyim, ahbap. Bunu biliyorsun."

Başını ona doğru eğdi. "Yine de şok silahını dolu tut ve işin biter bitmez beni ara. O sokağa başka bir çağrı almak istemiyorum. Sevdiğim yeterince insanı gömdüm. Bunu bir daha yapmak istemiyorum."
Onun endişesine gülümsedi. "Burası bir ara sokak, Tate. Bu şehirde onlardan bir milyon var. İyi olacağım."
Ofisine gitmeden önce ona başını salladı.
Simone bir saniyesini aldı, o garip his tekrar üzerine çöktü. Bu garip hisleri asla anlamamıştı. Ama net bir şekilde hatırladığı bir şey vardı... onu ilk aldığı zaman.
"Hemen döneceğim bebeğim. Arabada bekleyin ve hareket etmeyin."
Bunlar, kardeşini dükkana götürmeden önce annesinin ona söylediği son sözlerdi.
Ve öldü.
Simone dizginlenemeyen keder içini sararken irkildi. Bir anda her şey değişebilir. Hayatını yaşadığı mantraydı ve daha on yaşındayken çok iyi öğrendiği bir dersti.
Asla kimseyi veya hiçbir şeyi hafife almayın.
Bir göz açıp kapayıncaya kadar hayat değişti ve bazen o sizi saptırmak için elinden gelenin en iyisini yaparken sizin yapabileceğiniz tek şey mümkün olduğunca sıkı tutunmaktı.
Bunu düşünmemeye çalışarak koridordan aşağı, otoparka açılan kapıya yöneldi.
Kalosis (Atlantis Cehennem Bölgesi)
Stryker, yatak odasından Daimon ordusu üzerinde mahkeme düzenlediği taht odasına giden karanlık koridorda yürüdü. Günün bu saatinde içeride kimse olmamalı...
Veya gece. Hangisi olursa olsun. Kabul edelim, cehennemde pek önemi yoktu.
Kalosis'te, gün ışığının herhangi bir miktarı halkı için ölümcül olduğu için her zaman karanlıktı. Bu, bir tıslama nöbetinin ortasında Apollon'un yarattığı Apollite ırkından herkesi güneşten sürülmeye mahkum eden babası Apollon'un lanetiydi.
Ve yirmi yedi yaşında acı içinde ölmek. Bir Apollite'nin yirmi yedinci yaş gününden sonra hayatta kalabilmesinin tek yolu, bedenlerine bir insan ruhu almaktı. O andan itibaren Apollite, hayatta kalabilmek için insan ruhlarını yutmaya devam etmesi gereken şeytan benzeri bir yaratık olan Daimon'a dönüştü.
Elbette berbat, soğuk bir varoluştu ama alternatifinden çok daha iyiydi. Ayrıca, Stryker bir Daimon olarak on bir bin yıl hayatta kalmıştı - varlıklarının kesinlikle yararları yoktu. Ve ödülleri.
Bu düşünceyle fazlasıyla eğlenerek taht odasının girişinde durdu ve tahtına tünemiş otururken kız kardeşi Satara'yı kırmızımsı bir sisle çevrelenmiş olarak gördü. Saçı siyahtı - renk olarak nadiren seçtiği bir şeydi. Sessiz bir şarkıya doğru sallanırken antik Yunanca sözcükler mırıldandı.
Evet ...

Boğazını temizledi ama onu görmezden geldi. Hareketlerinden hoşlanmayarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve aralarındaki mesafeyi kapattı.
Söylediği şey, onu görmezden gelmesinden daha az eğlendiriyordu. "Neden bir iblis çağırıyorsun?"
Kan kırmızısı bir gözü açıldı ve ona vahşi bir bakış attı. "Ben çağırmıyorum. Kontrol ediyorum."
Tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Ve onlar için bir iblis gönderecek kadar seni kim kızdırdı?
"Ne umursuyorsun?" Gözünü kapatıp ilahisine devam etti.
Eğer aşk dolu bir ilişkileri olsaydı, Stryker onu kendi haline bırakabilirdi. Ama sevgi dolu bir erkek kardeş olmaktan çok uzaktı ve o her zaman onun belasıydı. Parmaklarını şaklatarak koridordaki ışığı kör etti. "Birini öldürmek istiyorsan, yemek için can atan birkaç gallu iblisi tanıyorum."
Gözlerini açıp tahtından ayağa kalkmadan önce tiz bir çığlık attı.
"Sanki ne istersem yapacaklarmış gibi. Gallu'nun burada kalmasına izin verdiğin için aptalsın. Ayağınızın dibinde bir sürü vahşi kurt varken uyumakla aynı şey. Er ya da geç saldıracaklar ve sen öleceksin."
Sanki bazı Sümer kazalarından korkuyormuş gibi. "Kessar ve ekibi beni korkutmuyor." Ablasının doyumsuz hırsı yaptı. İstediğini elde etmek için yapmayacağı şey yoktu ve bunu biliyordu. "Kimin peşindesin?"
"Hade o piç Xypher'ı deliğinden çıkardı."
İsim belli belirsiz tanıdıktı ama hayatı boyunca kim olduğunu hatırlayamadı. "Xypher?"
Satara gözlerini devirdi. Ah, onu nasıl unutabilirsin? O, ikna edip görevinden uzaklaştırıp döndüğüm ilk Rüya Avcısıydı."
Stryker, Satara'nın topuklarının etrafını koklamaya başladığı anda bir avuç dolusu olan tanrıyı hatırlayarak başını salladı. O piç kurusunu ezip öldürmek için çok sayıda tanrı gerekmişti. "Boğazındaki kurtlardan bahsetmişken. Ben seni onun hakkında uyarmadım mı?"
"Kapa çeneni."
Stryker, tahta oturabilmesi için onu kaba bir şekilde kenara çekti. "Biliyor musun küçük kardeşim, senin yerinde olsam şu anda iyi oynuyor olurdum. Sonuçta, saklanan sensin
... evimde."
"Ben saklanmıyorum."
"HAYIR? O zaman neden buradasın? Artemis Teyze'nin emrinde Olimpos'ta olman gerekmiyor mu?"
Gözlerindeki öfke ona bir akoru tutturduğunu söylüyordu. İyi. İnsanları kızdırmak için yaşadı.
"Xypher durdurulmalı. Fırsat bulursa beni öldürür."
"Sence? Adamı rahat tanrısal hayatından ikna ettin, avlanmasına ve sonra öldürülmesine ve sonsuza kadar işkence görmesine neden oldun. Sana neden güller ve öpücükler getirmediğini hayal edemiyorum.

Dudağını ona doğru kıvırdı. "Eh, en azından kendi oğlumun boğazını kesmedim."
Stryker elini uzattı ve yarı tanrı güçleriyle onu avucunun içine aldı. Gözleri şişene ve gırtlağının ezilmeye başladığını hissedene kadar boğazını tuttu. "Korkman gereken tek adam Xypher değil." Onu kendinden uzaklaştırdı.
Satara öfkeyle bakarken kendini tuttu ve boğuldu. "Sana her şeyi verdim, Strykerius. Senin için casusluk yaptım ve kimsenin yapmayacağı şeyler söyledim. Şimdi bir nebze koruma istiyorum ve sen ne yapıyorsun? Beni tehdit et. İyi. Gideceğim ve Xypher beni öldürdüğünde umarım bunu tekrar düşünür ve bu dünyada yalnız olmanın tek sebebinin sen olduğunu hatırlarsın."
Stryker alnını ovuşturdu, onun mızmız tiradından baş ağrısı çekmediği için minnettardı.
"Oh, dramayı bırak. Hiçbir zaman tiyatro taraftarı olmadım. Burada saklanabilir ve insan dünyasına istediğiniz kadar iblis salabilirsiniz. Ama besin kaynağımı tamamen yok etmeden önce sana bir öneride bulunabilir miyim?"
"Ne?"
Stryker elinde sadece iki yıl önce ortaya çıkarılan üç çiftten biri olan bir dizi altın bilezik gösterdi. Generallerinden biri onları bulmuş ve ne olduklarını bilmeden kendisine getirmişti.
Ama Stryker biliyordu ve bir çifti çok özel bir "arkadaş" için ayırıyordu. Bileklikleri ona uzattı.
Onları alırken, sanki Atlantis altından değil de kömürden yapılmışlar gibi yüzünü buruşturdu. “Bunlarla ne yapacağım?”
Yorgunlukla içini çekti. Bazen çok zekiydi, bazen de sanki beş yaşında bir keçinin zekasına sahipmiş gibi onu yönlendirmek zorunda kalıyordu. "Bir tanrıyı nasıl öldürürsün?"
"Güçlerini elinden alıyorsun."
Onaylayarak başını salladı. "Eğer bunu yapamazsan?"
"Bir Chthonialıyı baştan çıkarıyorsun ve onlara tanrının sana saldırdığını söylüyorsun, sonra Chthonian onun canını alırken gülüyorsun. Ama bunun için zamanım yok. Xypher buraya hücum edip beni öldürmekten bir adım uzakta."
Stryker sinirli bir şekilde ona homurdandı. "Bir dakikalığına fahişe gibi düşünmeyi bırak. Bir düşmanı alt etmenin en iyi yolu, onun en zayıf noktasına saldırmaktır.”
Ellerini kalçalarına koydu. Bilezikler sanki ucuz taklitlermiş ve bir insan krallığından ya da onun hayatından daha değerli değillermiş gibi sağ elinden tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "Onda yok."
Stryker gözlerini bileziklere dikti. "Onlardan birini ona tak, o yapacak."
Sonunda ellerine ne verdiğiyle ilgilenerek onları inceledi. "Sen ne diyorsun?"
"Demek istediğim, Themis, elindeki o küçük altın bilezikler onun Akhilleus'u.

topuk. Bunları Spathi Daimonlarımdan birine ilet ve birini Xypher'a, diğerini bir ölümlüye vermesini sağla ve tüm dertlerin sona ersin."
Sonunda bileziklerin önemini anladığında gülümsedi. “Onları bağlarlar … Ölümlüyü öldürün ve Xypher ölür.”
Başını ona doğru eğdi. "Daha da iyisi, ölümlü ondan altı metreden fazla uzaklaşırsa, insan ölür... ve o da ölür."
Tahtına yaklaşmadan ve onu yanağından öpmeden önce şeytani bir şekilde güldü. "Seni bir nedenle sevdiğimi biliyordum."
Stryker buna bir an bile inanacak kadar aptal değildi. Ablası kendinden başka kimseyi sevemezdi. Ama onu birkaç gün daha müttefik olarak kazanmıştı.
Satara bir bileziği havaya fırlattı ve elleriyle yakaladı. "Bunların ne olduğunu öğrendiğinde yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum." Sonra, Stryker ona bir tavsiye daha veremeden ortadan kayboldu.
“İnsanınızı akıllıca seçin.” İhtiyacı olan son şey, onlarla nasıl savaşılacağını gerçekten bilen birini bulmaktı.

* * *

Simone öğleden sonraki dersini bitirip sokağa vardığında, hava kararmak üzereydi. Beyaz Honda'sından inip kaldırıma çıkarken, esintide mevsimsiz, keskin bir soğuk vardı. Yün paltosunun yakasını boynunun üstüne çekti ve ürperdi. Suç mahalline yaklaşmaktan hiç hoşlanmazdı, özellikle de temizlendikten sonra. Şu anda, burayı şiddet yeri olarak işaretleyecek hiçbir şey yoktu. Şehirdeki diğer tüm sokaklara benziyordu.

Onu en çok rahatsız eden de buydu.
Gloria'nın hayatı burada aniden sona ermişti ve bunu sadece Gloria ve ailesi bilecekti. Yüzlerce insan, genç bir kadının buraya çöp gibi atıldığının farkında olmadan bu noktanın önünden geçerdi. Bunun düşüncesi onu öfkelendirdi ve ona kendi annesini hatırlattı.
Simone irkildi.
"İyi misin?" diye sordu.
"Evet. Öğle yemeğinde kötü tavuk.”
"Jambonlu ve peynirli sandviç yedin."
"Ah, sus, akıllı pantolon. Bu kadar dikkatli olmayı bırak.” Çantasına uzandı ve belki bir şey bulur diye bir çift lateks eldiven çıkardı. Ayrıca onu, kalıcı olabilecek başıboş mikroplardan da koruyacaktır. Bu, öğrencileriyle sürekli uğraştığı bir şeydi. Suç mahallinde giyilen herhangi bir giysi biyolojik tehlike olarak değerlendirilmelidir. Son birkaç yılda eve olduğundan daha fazla bulaşıcı hastalık getirmişti.
düşünmek bile istedi ve bu bile onu yalnız yaşadığına sevindirdi. İstediği son şey, önemli bir başkasını hasta etmekti.
Sandığını açtı ve polis tarafından gözden kaçmış olabilecek herhangi bir kanıtı korumak için ihtiyaç duyduğu her şeyi içeren ME alet kutusunu çıkarmadan önce çantasını içine fırlattı.

Gloria sokağa bakarken başını salladı.
Simone'un midesi sempatiyle kasıldı. "Bir şey hatırlıyor musun?"
"Garip bir hırıltı vardı..." Sesi sakindi. Mesafe.
"Hırlamak mı?"
Gloria başını salladı. "Derin ve vahşiydi ama gerçekten bir hayvan gibi değildi."
"Böyle miydi?" Jesse insanlık dışı bir hayalet sesi çıkardı.
Gloria ona kaşlarını çattı. "Bu, Darth Vader'ın bir tavuk kemiğiyle boğulmasına benziyor. HAYIR."
Simone kahkahayı patlatırken, Simone'a kızgın bir bakış attı. "Eh, oldu."
"Tamam, bakalım artık yardım edecek miyim?"
Simone, fenerini çıkarıp cesedin fotoğraflandığını gördüğü alana gitmeden önce ona başını salladı. Üç yanında binalar ve ortasında bir oluk vardı. Etraftaki yürüyüş yolu parçalandı. Etrafında çok fazla sokak trafiği olan tipik bir sokak. Binalardaki herhangi birinin kolayca pencereden dışarı bakıp tam olarak nerede durduklarını görebileceğinden bahsetmiyorum bile. Katili gören bir tanık olup olmadığını merak etti...
Jesse sokağı ve sokağı incelerken, Jesse'nin Michael Jackson Ay Yürüyüşü yaptığı yere baktı. Çocuğun ihtiyacı olan tek şey altın rengi zımbalı kırmızı deri bir ceket ve payetli bir eldivendi.
"Afedersiniz, Bay Thriller veya Beat It ya da ne yazık ki yeniden yaşadığınız video... Bana mı öyle geliyor yoksa bu alan bunun bir Daimon saldırısı olamayacak kadar açıkta mı?"
Jesse ona nefret dolu bir bakış attıktan sonra kabul etti. "Buralarda çok fazla hareket var ve yere biraz kan dökülmesine aldırış etmezlerdi. O piçler özensiz yiyiciler.
"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Tate'in onun başka bir yerde öldüğünü söylediğinde haklı olduğuna inanıyorum. Ama boynundaki pençe izleri... bu insan değil. Bir Daimon değilse, onu ne öldürdü?
Affedersiniz millet, diye çıkıştı Gloria. "Tam burada duruyorum. Sakıncası var mı?"
Simone onun duyarsızlığına ürktü. Normalde morali konusunda çok daha dikkatliydi. "Üzgünüm."
Jesse, Gloria'ya yaklaştı. "Ama burada olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"
Gloria başını salladı. "Gürültüyü duydum ve ondan uzaklaşmak için karşıdan karşıya geçmeye çalıştım."
"Güzel," diye ısrar etti Simone. "Başka bir şey hatırlıyor musun?"
Gloria başını salladı. "Gerçekten öldüğümü düşünmüyorum. Yani, daha önce beni elinle deldiğini biliyorum ama Reese Witherspoon'la izlediğim bu filmi hatırlıyorum—”
Simone, "Tıpkı Cennet gibi," dedi.
“Evet, buydu. Herkes Reese'in bir hayalet olduğunu düşündü ama o sadece komadaydı.
Belki de bu benim.”

Simone gerçekten durumun böyle olmasını diledi. Gloria'nın bunun nihai olduğunu ve ne kadar aksini isteseler de bundan geri dönüş olmayacağını anlamasına yardımcı olabileceğini umarak Jesse'ye baktı.
Gloria'ya anlayışlı bir gülümseme gönderdi. "Ben nasıl hissettiğini biliyorum. Sana bunun bir rüya olduğunu söyleyip duran o inançsızlık, ama komada olmadığın gerçeğiyle yüzleşmen gerekiyor."
Simone boş sokakta gezinirken içini çekti. Sadece bir parça kağıt ve ezilmiş bir Starbucks bardağı vardı. Başka hiçbir şey.
"Gerçekten yararlı bir şey görmüyorum," dedi hayaletlere. "Polis her şeyi almış olmalı. Tate'e geri dönelim ve halkının neler bulduğunu görelim.
Arabasına doğru bir adım atarken, arkalarından tüylerini ürperten bir tıslama sesi duydu. Daha önce kimse oraya gitmemişti…
"Eminim bizden bu kadar çabuk ayrılmak istemezsin. Ne de olsa buraya yeni geldik… ve yemek için güzel bir lokma arıyoruz."
Simone el fenerini konuşan adama çevirdi.
Düzeltiyorum, bu bir erkek değildi. Bu bir Daimon'du.
Ve yalnız değildi.
İKİ
Jesse'nin yanakları soldu. Bir hayalet olarak başlangıçta pek çok renge sahip olduğundan değil, bu yüzden sahip olduğu azıcık şeyi ne zaman kaybetse, bu onu korkutuyordu.
Ona sevimsiz bir sırıtış verdi. "Daimonların burayı seçmesi konusunda yanılmışım gibi görünüyor, ha?"
Simone geri çekildi. "Evet, Jess, yanlış karar."
Daimon, Jesse'ye döndü ve gülümsedi. "Ne kadar düşünceli. Bir fiyatına üç tane var beyler. Sanırım Apollon bu gece iyi bir ruh halinde."
Daimonlar Gloria için hamle yaparken, Simone cebinden şok tabancasını çıkardı ve onlara koştu. Zavallı hayaleti incitmelerine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. "Ondan uzak dur!"
İlk Daimon şok tabancasından kendisine doğru fırlayan elektrik çubuklarından sıyrıldı ve onu geri devirdi. Karşı saldırıya geçmeden önce, şok tabancasını elinden aldı. "Kıskanma bebeğim. Size hemen ulaşacağız."
"Hemen mi?" Kötü niyetli, alaycı ses tonu omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Ne tür zavallı bir korkak 'jiffy' kelimesini kullanır?"
Simone o kadar derinden gelen sesle dondu kaldı ki, onun kemiklerinde yankılandığını hissetti.
Karanlığın içinden o kadar büyük bir gölge çıktı ki onu gölgede bıraktı. Bir an sonra Daimon, Jesse'nin yanındaki duvara çarpmak için başının üzerinden uçtu. Daimon ona o kadar sert vurdu ki bir böcek gibi sıçramamasına şaşırdı. Ve hemen üstüne inen başka bir Daimon ona katıldı.
Yabancı, artık avucunda tuttuğu üçüncü Daimon'a, "Geçidi aç," diye homurdandı.
"Ben bir bok açmıyorum."
"Yanlış cevap."
Daimon diğer ikisine katıldı.

Gölge bir dağ gibi üstüne çökmüştü. Uğursuz. Sinirli. Soğuk. Azimli.
Işığı onun üzerine tuttu ve nefesinin onu ani bir solukta terk ettiğini hissetti.
Boyu kolayca 1.80'den fazlaydı, uzun, siyah saçları, onun şimdiye kadar gördüğü tüm aktörler kadar mükemmel yüz hatlarına ve karanlıkta parıldayacak kadar mavi gözleri vardı. Sanki öfkesini dizginlemeye çalışıyor ve sefil bir şekilde başarısız oluyormuş gibi çenesini sıkmıştı. Vücudunun her bir siniri sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi bir canavar gibi dalgalanıyordu. O baştan çıkarıcıydı ve o ölümdü.
Üzerinde sadece bir kot pantolon ve siyah bir tişört vardı, soğuğa karşı bağışık görünüyordu. Omuzları geniş, beli dardı ve çevresinde mutlak öldürücü olduğunu söyleyen bir aura vardı. Korku yok.
Merhamet yok.
O buz mavisi gözlerde nefret ve uyarı vardı. Ve onun üzerine titreme gönderdiler. "Bu, koşman gereken kısım, küçük insan. Arkana bakma."
Bu sözler onu, onun çalışıyormuş gibi göründüğü seviyeye kadar kızdırdı. Beceriksiz ya da zayıf değildi. "Ben küçük değilim." Daimon'u yere devirmeden ve tekmelemeden önce boğazından ona doğru koşan Daimon'a dirsek attı.
Yeni gelen, onun güç gösterisiyle alay etti. "Öyleyse bırakın ölüm size dönüşsün." Döndü ve saldırdığı Daimon'u yerden kaldırdı. Onu duvara o kadar sert vurdu ki tuğlada bir iz bıraktı. Daimon homurdandı ve küfretti. Burnu ve ağzı kanayan Daimon'a "Geçidi aç," diye talep etti.
Sözlerine cevap verir gibi, sokağın arkasında, tam bir köşede parlak bir ışık parladı.
Adam Daimon'u ellerine bıraktı ve ışığa doğru yöneldi, ama o içeri giremeden, içinden dev, sarışın bir Daimon çıktı.
Bu daha önce gördüğü normal Daimonlardan biri değildi.
Siyah deri giyinmiş, eğitimli bir dövüşçünün aurasına sahipti. Öldürmeye ve ölümü olabildiğince acı verici hale getirmeye alışmış birinin.
Simone, korkutucu manzara karşısında hareket edemedi. En az yedi fit boyunda olan Daimon gerçekten güldü ve ona saldırmadan hemen önce uzun keskin dişlerini koyu saçlı adama gösterdi.
Yumruklar ve tekmeler takip edebileceğinden daha hızlı uçuyordu.
Görünüşe göre kız öğrencilerden daha cesur olmayan diğer üç Daimon, savaşçılardan uzaklaşmak için sokağa doğru koştu.
Daimon adamı duvara çarptığında Simone tökezledi. Adam taşa çarptığında bir of çekti. Daimon onun çenesine o kadar sağlam bir yumruk indirdi ki bunu kendisi de hissedebildi.
Adam, geri sendeleyen Daimon'a kafa atmadan önce yüzünü buruşturarak aldı.
Ama Daimon fazla ileri gitmeden ceketinin içine uzandı ve büyük bir altın bileklik çıkardı. Adamın bileğine doladı.
Adam sanki bileklik derisini yakmış gibi tısladı. Daimon onu tekmeledi, sonra ona döndü.
Adamın tavsiyesini dinleyip deli gibi kaçmak için iyi bir zaman.

Simone, Daimon'un neyi amaçladığını bilmiyordu ama her ne ise, onun için kötü bir şeydi. Sokağa koştu. Daimon onu yakaladı ve yere fırlattı. Kaçmak için çabaladı ama o insanlık dışı derecede güçlüydü ve ondan çok daha hızlıydı.
Kolundan tuttu ve onu sırt üstü yatırdı. Onu tekmelemeye çalıştı. İşe yaramadı. Önkolunu ortaya çıkarmak için yenini geri itti.
Onu ısırmak yerine bileğine başka bir bileklik taktı. Acı kolunu öyle bir yırttı ki, kolunun parçalanmış olduğunu görse şaşırmazdı.
Bunun verdiği acıyla nefes almakta zorlanıyordu.
Bu sırada Daimon, gözlerinde biriken yaşlara güldü. Pis pis gülümsedi.
"Ölme vaktin geldi insan."
Jesse sözünü yerine getiremeden alet çantasını aldı ve adamın sırtına vurdu.
Daimon, jilet gibi keskin dişlerinin kudurttuğu bir tıslamayla ona döndü ve hamle yaptı.
Bir kalp atışı sonra yabancı oradaydı, onu yerden kaldırdı ve sokağa doğru itti. Kıçını kaldır.
"Ne yaptığımı sanıyorsun?"
"Burun çekme." Arkalarından Daimon'a elini uzatmak için durdu. Deri kaplı Daimon, sanki görünmez bir şey onu patlatmış gibi irkildi.
Bir an sonra, aynı görünmez güç ona çarptı ve onu uçurdu. Yere o kadar sert bir şekilde indi ki, ciğerlerindeki rüzgarı savurdu.
Nefes al, Sim, nefes al, dedi Jesse yanında belirirken. Cebinden anahtarları aldı ve eline verdi. "Şimdi kıçını kaldır!" Arabasına koştu ve onun için kapıyı açtı.
Simone olabildiğince hızlı bir şekilde onu takip etti. İçeri girerken, biri onu arkadan itti. Koyu saçlı yabancıyı görmek için arkasına baktı. Onu yolcu koltuğuna oturttu ve arkasından arabaya bindi.
Bundan daha da şaşırtıcı olanı, hâlâ dışarıda olan Jesse'ye ters ters bakmasıydı. "İçeri gir hayalet çocuk, yoksa yenilirsin. Hangisi olduğu umurumda değil ve beklemiyorum.”
Arabaya bir şey çarptı.
Dışarı bakmak için dönen Simone, beyaz kapüşonunun üzerine dev bir süs gibi tünemiş deri kaplı Daimon'u görünce nefesi kesildi. Ön camı yumruklamak için hareket etti. Yanındaki adam motoru çalıştırdı ve frene basıp onu kaputtan uçurmadan önce Daimon'un yüzünü önce cama vurdu.
Adam direksiyona sertçe vurdu ve arabayı orta refüjün üzerinden trafiğe saldı. Lastikler gıcırdadı. Kornalar çalmaya başlayınca arabalar etraflarına çarptı.
Simone farların hızla ve öfkeyle üzerlerine gelmesini izlerken haç çıkardı ve dua etti. Elleri korkudan titreyerek kemerini bağladı ve Jesse arka koltukta korkmuş bir çocuk gibi çığlık attı. Sanki ölebilirmiş gibi.
Adam, bir damperli kamyona kafa kafaya çarpmalarından bir an önce direksiyonu kaptı ve arabayı tekrar doğru şeride gönderdi. Yine de etraflarındaki arabalar frene bastı ve yollarından çekilmek için yoldan çıktı.
"Eğer araba kullanmayı bilseydim bu muhtemelen daha kolay olurdu, ha?"

Yanındaki adama baktığında gözleri büyüdü. "Umarım şaka yapıyorsundur."
"Pek sayılmaz," dedi çamurluğu park halindeki bir arabaya çarparken.
Simone onu en çok neyin korkuttuğunu bilmiyordu. Yanındaki adam ya da bir şeylere vurmayı bırakmasaydı sigorta oranlarının ne olacağı.
"Dikkat!" diye bağırdı başka bir kamyona yönelirken.
İçlerine saplanmadan önce bir kalp atışı yönünü değiştirdi.
Bir ara sokağa dönüp, emniyet kemerinden omzuna bir çürük bırakacak kadar sert frene bastığında, arabadan atlamaya ve bükülmüş bir yığın halinde ölmektense yolda şansını denemeye hazırdı. yanan metalden.
Adam ona bakmak için koltukta döndü. Mükemmele yakın özellikleriyle, sağlam bir şekilde yakışıklıydı. Mavi gözler nezaket değilse de zeka gösteriyordu. Kaslı bir kolu ön panele, diğerini koltuğa yaslamıştı. Bu kadar korkutucu olmasaydı muhteşem olurdu. "İ ne yapıyorum hiç bir fikrim yok. Bu nedenle, sanırım bu şeyi düzgün bir şekilde çalıştırmayı bilen birine teslim etmeliyim."
Simone, kalbinin çarpmasını durdurmaya çalışırken nefes almak için yutkundu. Elini kapı kolundan kurtardı. "Sen de kimsin?"
Bileğindeki bileziğe bir göz attı, sonra onu silkelemek istercesine kaptı. "Xypher ve sen?"
"Kızgın. Arabamı mahvettin, beni itip kaktın ve tam bir pisliksin!"
"Tanrım," dedi kuru kuru, "ne ağız dolusu... annen gerçekten bir oğul istemiş olmalı.
Sana kısaca "Pissed" dememin bir sakıncası var mı? Geri kalan her zaman dikkatinizi çekmek istediğimde söylenemeyecek kadar fazla."
Jesse arka koltuktan güldü.
Simone ona ters ters baktı.
Jesse en azından pişman görünme inceliğini göstermişti. "Üzgünüm ama benim yerimde olmalısın.
Siz ikiniz histeriksiniz."
"Dikkatli ol, hayalet çocuk, yoksa bir Daimon çağırıp seni onunla beslerim."
Simone afallamıştı. "Onu duyabiliyor musun?"
Xypher kuru bir şekilde cevap vermeden önce ona boş bir bakış attı, "Yapamaz mısın?"
"Evet. Ama daha önce hiç kimse onu duymamıştı."
"Sanırım o kadar da özel değilsin, ha?"
Yüzünü ona çevirdi. "Sen çok kabasın."
"Bok yok, insan." Bileziği dişleriyle yırtmaya başladı.
Emayenin metale çarpma sesiyle irkildi. Dişlerin böyle gıcırdamasını duymaktan nefret ediyordu.
"Ne yapıyorsun?"
Bileziği çekmeye geri dönmeden önce hüsrana uğramış bir şekilde içini çekti. "Az önce bize ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"
"Sen ve bir grup lanetli tarafından saldırıya uğramak dışında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kendisine uyan bileziği göstermek için kolunu kaldırdı. "Evet. İkimiz de bunları giydiğimize göre, bizi bir şekilde birbirimize bağladıklarına dair vahşi bir tahminde bulunacağım.
Çünkü, kabul edelim, Daimonlar genellikle sizi ısırmadan önce etiketlemezler. Bizi incelemeye gelen Marlin Perkins değiller."
Simone içini kötü bir his kaplarken koluna baktı. "Sen ne diyorsun?" Aslında biliyordu ama inanmaya istekli olmadan önce ondan duymak istiyordu.
"Senin yerinde olsam, bunların tam olarak ne olduğunu ve ne işe yaradığını anlayana kadar benden çok uzaklaşmazdım diyorum. Tanrıları benim kadar tanıdığıma göre, bir şekilde mahvolduğumuza eminim."
Tanrıları tanımak...
Oh, bu kötüden daha kötüye gidiyordu. "Sen nesin?" diye sordu, ona vereceği cevaptan korkarak.
Bakışları dışarıdaki rüzgar kadar soğuktu. "Cevaplanmasını gerçekten istemediğiniz soruları sormayın."

İçindekiler

sonsöz
BÖLÜM I
Baş sayfa
özveri
Didymos Prensesi Ryssa'nın Günlüğü
Acheron

"Merhaba çocuklar..." dedi Jesse, onların sözünü keserek. Daimonların arabası var ve peşimize düşüyorlar.
Xypher lanetlendi.
Göz açıp kapayıncaya kadar, Simone yolcu tarafından sürücü tarafına geçti. Xypher şimdi koltuğundaydı. "Bizi buradan çıkarabilir misin?"
Muhtemelen az önce ne olduğunu sorgulamalıydı ama en iyi arkadaşlarından birinin bir hayalet olduğu ve diğerinin ölümsüz vampir avcıları için çalıştığı gerçeği göz önüne alındığında, her gün alışılmadık şeylere alışmıştı. Şu anda önemli olan özgürleşmekti.
"Defansif Sürüş 101. Emniyet kemerinizi bağlayın." Arabayı geri vitese attı ve onu ıskalamak için hızla yoldan çıkan Daimonlara yöneldi. Simone yolun ortasında hızlı bir K dönüşü yaptı ve buluştukları sokağa doğru yöneldi.
"İyi iş."
Asık suratlı Xypher'ın ona iltifat edebilmesine şaşırmıştı. "Polisin etrafında dolanmak işe yarar. Her türlü yararlı şeyi alıyorsunuz."
Jesse ön koltukta, ikisinin arasında başını kaldırdı. "Hala arkamızdalar."
"Uzun süre değil." Xypher camı indirdi ve pantolonunun cebinden bir tabanca çıkardı. Onları takip eden araca ateş açtı.
Lastiğin patladığını duyunca Simone'un gözleri irileşti. Araba sokağa çıkmadan önce yana doğru savruldu. "İyi atış, Tex."
Şarjörü çıkardı ve yerine başka bir tane koydu. "Haksız bir avantajım var. Kurşunların istediğim yere gitmesini sağlayabilirim. Arabayı nakavt etmeden önce Daimonları çıkardım."
Simone küçük bir otoparka girdi, sonra tekrar durdu. Onunla yüzleşmek için koltukta döndü. Daimonlara ateş ederken yanakları çabasından kızarmıştı ve teninde rüzgar yanıyordu. Renk gözlerini daha da belirginleştirmişti. Muhteşem ve insan gibi görünüyordu ama yine de...
"Sen tam olarak nesin?"
Xypher eliyle alnını ovuştururken cevap vermedi. "Hava daha da kararmadan önce bu bileklikleri bulmalıyız. Bilinmeyen faktörlerle oynamayı sevmiyorum."
Ona komik bir bakış attı. "Planet Ego'da yalnız değilsiniz. Ben de neyle uğraştığımı bilmek istiyorum ve şu anda Sapık, sen benim dünyamdaki en önemli bilinmeyen faktörsün. Öyleyse soruma cevap ver. Sen nesin?"
Yüzündeki alay geri dönmüştü. "Buna cevap vermek o kadar kolay değil, insan."
Arabayı durdurdu, anahtarları çıkardı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Denemek."
Xypher, onu öldürme dürtüsüyle savaşırken dişlerini gıcırdattı. Ne de olsa sevimli olmasına rağmen o da sıradan bir insandı. Yine de insan. Normalde onu bu ıstırabından kurtarmak için tereddüt etmezdi ama kolundaki bileklikle ilgili gerçekten kötü bir hisleri vardı.
İkisinin de bunları giymesi, muhtemelen gerçek ruhları olmasa da yaşamları anlamına geliyordu.

bir şekilde birbirine bağlı. Bu da, eğer o ölürse onun da öleceğine dair iyi bir iddia olduğu anlamına geliyordu.
Kahretsin. Bunu anlayana kadar yaşaması gerekecekti.
Ona yalan söylemeyi düşündü. Ama neden rahatsız? Daimonları, bazı güçlerini görmüştü ve ne oluyor? Arka koltukta onun arkadaşı gibi görünen bir hayalet vardı. Şimdiye kadarki davranışları, en azından doğaüstü olaylara aşina olduğunu söylüyordu.
Biraz daha neydi?
"Yunan mitolojisinde ne durumdasın?" ona sordu.
Zeus kral, değil mi?
Xypher homurdandı. “Çoğu gün olduğunu düşünüyor. Şahsen, onun varlığında en az bir kez Hera tarafından kaltak tokatlanması gereken kendini beğenmiş bir pislik olduğunu düşünüyorum.
Simone, onun bir şekilde onlarla akraba olacağını anlayınca yüzünü buruşturdu...
Evet, şansı her geçen dakika artıyordu. "Peki Zeus'un bununla ne ilgisi var?"
"Gerçekten pek değil. Onu büyüten sensin.”
Bıkkınlıkla yorgun bir nefes verdi. "Başım ağrıyor ve sen hala sorumdan kaçıyorsun."
"İyi," dedi basitçe. "Ben bir Skotos'um."
Bu yabancı kelimeye kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor? Parmak sıkışman mı var?
Sorusuyla pek de eğlenmiş görünmüyordu. "Hayır, insan, bu benim bir rüya tanrısı olduğum anlamına geliyor."
Şey, o biraz hayalperestti…
Oh, hayır, Sim, gerçekten onun saçmalıklarına inanmıyorsun, değil mi? Çok zor görünüyordu ama yine de Tate'in çalıştığı Kara Avcılar, insanlığı korumak için tanrıça Artemis tarafından yaratılmış ölümsüz savaşçılardan oluşan bir orduydu.
Evet, bu gerçeği yutması biraz zaman almıştı. Ve eğer Tate'in deli olmadığına ve Daimonların gerçek olduğuna inanıyorsa -çünkü onları istediğinden daha çok görmüştü- o zaman bu çiftlik masalını da satın almaktan başka çaresi yoktu.
Kendini onun öyküsünün geri kalanına hazırlamak için derin bir nefes alarak gerildi. "Ve şimdi öylesin?"
"Yürüyen ölü."
Daimonların kafasından onu yemeye çalıştığı görüntülerle, Simone arabadan fırladı. Tek düşünebildiği, ondan bir yemek yapmadan önce ondan kaçmaktı.
Çok uzağa gitmedi.
Xypher onun önünde parladı ve onu göğsüne yasladı. "Sana olmadığını söyledim-
”
Boğazına sertçe vurdu.
Küfür ederek, nefes almakta zorlanırken onu bıraktı.

Xypher, onu kanlı parçalara ayırmayı hayal ederken ona dik dik baktı. Toleransının ötesinde öfkeyle elini uzattı ve onu arkasındaki duvara sabitledi. Boğazı zonklayarak, saldırısının bedelini ona ödetmek niyetiyle ona doğru yürüdü.
Hayatında yeterince darbe almıştı...
"Bunu bir daha yaparsan," diye homurdandı dişlerinin arasından, "ve bilezik olsun ya da olmasın, kafanı koparıp kapı durdurucu olarak kullanacağım."
Simone, omurgasından aşağı bir korkunun yayıldığını hissetti ama bunu onun görmesine izin vermeyecekti. "Benden ne istiyorsun?"
"Hiç fena değil. Tek istediğim, eski bir dostu ziyaret edip öldürebilmek için Daimon cehennemine bir giriş. Sen sadece çapraz ateşe yakalanan zavallı ahmaksın."
Onu o kadar hızlı bıraktı ki Simone neredeyse düşüyordu. Kendini tuttu ve elinden geldiği kadar dik durdu, ama ondan tam bir baş daha uzun olduğu için bu korkutucu olmaktan uzaktı. "Tehdit edilmekten, yalan söylenmesinden veya manipüle edilmekten hoşlanmıyorum. Bunu hatırlasan iyi edersin,"
dedi.
Onun kabadayılığına alay etti. "Ya da bana ne kıkırdayacaksın?"
Jesse ona doğru atıldı ama Xypher'a saldıramadan Xypher döndü ve onu boğazından yakaladı. Jesse'yi yere fırlatarak ona vurmak için geri çekildi, ardından yumruğu tamamlamadan önce kendini yakaladı.
Uzaklaştı.
Jesse kendini ayağa kaldırırken ona ağzı açık bakakaldı.
Simone afallamıştı. Jesse bir şeyleri hareket ettirebilse de, daha önce hiç kimse ona dokunamamıştı. "Ona nasıl dokunabilirsin?"
Xypher kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hala tanrısal güçlerimin çoğuna sahibim ama hepsine değil ve sahip olduklarım herhangi bir tahmin edilebilirlik olmadan gelip gidiyor. Hiç şüphesiz Hades'in ve onun hastalıklı mizah anlayışının sayesinde."
Jesse ona inanamayarak baktı. "Sanırım ona inanmamız gerekecek. Öldüğüm geceden beri kimse bana dokunamadı."
Yutkunan Simone, onaylayarak başını salladı. Xypher'in az önce yaptığı şey imkansız ve açıklanamazdı. "Elbette. Baştan başlayalım. Sen, birisini öldürmek için dışarı çıkmış, berbat güçlere sahip bir rüya tanrısısın. Ve bunlar..." Bileziğin olduğu kolunu kaldırdı.
"Talihsiz bir hediye."
Onayladı. "Bildiğim kadarıyla, bu küçük Tinker oyuncakları patlayabilir ve bizi öldürebilir. Onları çıkarmamız gerekiyor."
Sence? Duruma ya da huysuz ruh haline yardımcı olmayacağını hissederek iğnelemeyi biraz bastırdı. "Tamam aşkım. Sanırım bize yardım edebilecek birini tanıyorum."
"Sen?" O alay etti. "Birini tanıyorsun." O güldü.
Bu onu gücendirdi. "Hey, bir sürü insan tanıyorum. Çoğu oldukça sıra dışı."
"Evet ve herhangi birinin bir Yunan tanrısıyla bağlantısı var mı?"

"Aslında öyleler." Kendini beğenmiş bir bakışla onu tırmıkladı. "Artemis için çalışıyorlar."
Anında ayıldı. "Karanlık Avcıları biliyor musun?"
"Şahsen değil, ama bir Efendi tanıyorum."
"Beni ona götür."
Bu sözler, gecenin bir yarısı elbisenin altındaki buz gibi üzerinden geçti.
"Cidden otoriter bir SOB'sun. Kim öldü de seni yarattı…"
Simone, eğer doğruyu söylüyorsa adamın gerçekten bir tanrı olduğunu anlayınca duraksadı. Hangisi onun sorusunu cevaplayacaktı. Ve egosu ve saldırganlığı hakkında çok şey açıkladı. "Boş ver. Arabaya bin ve Tate'i bulalım. Bu şeylerin patlaması konusunda haklıysan, acele etmemiz gerekiyor."
Anında arabaya bindiler.
Simone, kulaklarına yabancı bir vızıltı fısıldarken kafasını temizlemek için salladı. "Vay. Bizi bu şekilde Tate'in ofisine götürebilir misin?
"Sadece önce ben gitmişsem. Onu nerede mükemmelleştireceğimi bilmeliyim. Aksi takdirde bir duvara çarpabilir veya faul yapabiliriz."
Faul kötüydü. Bunu kesinlikle yapmak istemiyordu. Bir duvara implantasyon çok daha iyi olmaz.
Jesse arka koltukta belirdi. "Bu arada, Gloria'nın kovalamaca sırasında ortadan kaybolduğunu fark ettiniz mi? Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi bilmiyorum."
Arabayı çalıştırdığında içini bir hüzün kapladı. "Kötü olduğuna eminim. Ama ben Tate'le konuştuktan sonra onun için endişeleniriz. Onu alt uçakta bulamazsan, şimdilik onun hakkında yapabileceğimiz pek bir şey yok.
Jesse'nin kahverengi gözlerinde korku parladı. "Evet, doğru. Bunu en son yaptığımda ne olduğunu hatırlıyor musun? Aceleyle geri dönmek istediğim bir deneyim değil."
O da yapmadı. Zavallı Jesse neredeyse bir Daimon tarafından yutuluyordu.
Simone, Tate'in ofisine yöneldi ve konsoldan telefonunu aldı. Orada olduğundan emin olmak için numarasını tuşladı.
Dördüncü çalışta cevap verdi. "Hey aşkım. Squires'la telefonda görüştüm."
Orada oturan asık suratlı ve asabi Xypher'a bir bakış attı. "Bu harika, ama şu anda gerçekten acil bir sorunum var."
"Bir şey buldun mu?"
"Daha çok bir şey beni bulmuş gibi."
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tate, sesi korku doluydu.
Simone, ona olanları anlatmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündü. Ama lafı dolandıracak biri değildi. Ayrıca, Tate Kara Avcılar için çalıştıysa, belki de biliyordu.
Rüya Avcısı ne idi. "Ben olaylara bakarken, bir grup Daimon ortaya çıktı ve bir Skoto da geldi."
Tate sinirli bir şekilde güldü. "Beni beceriyorsun, değil mi?"
Xypher, sanki onun konuşmasını duyabiliyormuş gibi kaşlarını güzelce kaldırdı.

"Hayır," dedi, sözcüğü uzatarak, "o zaman bunun ne olduğunu biliyorsundur."
"Kesinlikle. Yaralandın mı?"
"Biraz aşınmış." Sola, Kanal'a döndü. "Ama asıl mesele şu ki, Daimonlar benim ve Skotoların bileğine bir şey tokatladı. Ne olduğunu bilmiyoruz ve bilen birini bulmamız gerekiyor."
"Bir kehanete ihtiyacın var." Tate bu sesi çok kolay çıkardı.
Simon başını salladı. "Evet ve Delphi'den biraz uzağız tatlım."
"Yunanistan'a gitmene gerek yok canım. Julian Alexander'ı tanıyorsun, değil mi?
Tanıdık isimle kaşlarını çattı. "Sıcak klasikler profesörü mü?"
"Şahsen onu seksi bulduğumdan değil ama evet."
Alaycılığını görmezden geldi. "Bana onun tanrılarla konuşan bir kahin olduğunu ciddi ciddi söylemiyorsun değil mi?"
Tate pis pis güldü. "Kendini hazırla, boo. Afrodit'in oğlu."
Elbette öyleydi... Dünyadaki herhangi bir şey neden mantıklı olsun ki? Yüce Tanrım, kendisi de bir tanrı olan gezegendeki en ateşli adamlardan birinin yanında oturmuyor gibiydi. Ya da arka koltuğunda Tears for Fears şarkısının "Everybody Wants to Rule the World" sözlerini söyleyen aptal bir genç hayaleti olduğunu.
Klasikler bölümündeki ateşli kızın da bir yarı tanrı olması mantıklıydı...
"Bu yanıttan hoşlanmayacağımı biliyordum," diye mırıldandı. "Ve düşününce, bunca zaman onun sevimli bir öğretmen olduğunu düşünmüştüm."
"Ve bütün öğrencilerin seni Jesse ile konuşurken yakaladıklarında kendi kendine konuştuğun için eksantrik olduğunu düşünüyorlar."
"Tabii ki yaparlar. Tamam, onu nasıl bulacağım?
"Sana numarasını vereyim."
Simone, hatırlamasına yardımcı olmak için numarayı Jesse'ye tekrarladı. Tate'den telefonu kapatarak hemen Julian'ı aradı.
Üçüncü çalışta cevap verdi.
Dr. İskender?"
"Evet?"
"Beni hatırlar mısın bilmiyorum ama birkaç fakülte toplantısında tanışmıştık. ben Dr.
Simone Dubois—"
"ME ve patoloji profesörü... Evet, seni hatırlıyorum."
Son derece dikkat çekici olmadığı için bu etkileyiciydi. Kıvırcık koyu kahverengi saçları ve ela-kahverengi gözleri olan, ortalama boyda, ortalama kilodaydı ve normalde
bej ve kahverengi ya da beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. Kural olarak, asla insanların anılarına takılıp kalmazdı. Aslında, lise son sınıf gazetesi bir keresinde En Muhtemel Unutulma veya Yanlışlıkla Oturulma olarak oylamıştı. Alexander'ın onu hatırlamış olması, onda biraz asılsız bir heyecan uyandırdı. "Güzel, çünkü bir konuda biraz zor durumdayım."

"Ve bu olur mu?" Telefonda bile onun ses tonundaki çekinceyi duyabiliyordu.
Xypher telefonu elinden kaptı ve Julian'la onun tanımlayamadığı bir dilde konuşmaya başladı. Bununla birlikte, pürüzsüz, lirik kalitesi inanılmaz derecede seksiydi. Pizza ısmarlarken bile bir kadını ateşleyecek türden bir tondu. Ve bunun kendisini etkilemesinden nefret ediyordu.
Yakışıklı olsun ya da olmasın, o bir pislikti ve bir kadının yapması gereken son şey onun devasa, saldırgan egosunu beslemekti.
Birkaç dakika sonra telefonu ona uzattı. "Sana evinin yolunu gösterecek."
"Teşekkürler," dedi kuru bir sesle. Telefonu ondan aldı. Dr. İskender?”
"Bana Julian de."
Evini nasıl bulacağını anlatırken dinledi. Neyse ki, çok uzakta değildi. Charles'ın yanındaki küçük bungalovu bulmam uzun sürmedi. Xypher onları verandaya götürmeden önce Simone arabayı zar zor park etmişti. "Biliyor musun, bu gerçekten rahatsız edici ve kafa karıştırıcı."
"Gerçekten umurumda değil." Kapıyı çaldı.
Jesse ona katılırken Simone başını salladı. Jesse de onun kadar memnun görünüyordu.
Julian pek de sıcak olmayan bir bakışla kapıyı açtı. Bu adamın tam olarak ne kadar yakışıklı olduğu onu şok etmeyi asla başaramadı. Ve böyle düşünen tek kişi o değildi. Dersleri her zaman ağzına kadar ona bakmaktan başka bir şey istemeyen kız öğrencilerle doluydu. Eski uygarlıklar hakkında dünyanın önde gelen uzmanlarından biri olması sadece bir bonustu.
İyi doktor, gördüğüne inanamıyormuş gibi gözlerini Xypher'a dikti. Duyguların var.
Xypher dudağını büktü. "Tam olarak değil. Bende sadece bir tane var. Öfkelenmek. Doyumsuz bir intikam ihtiyacını saymadığınız sürece. O zaman iki.”
Julian'ın kaşları çatıldı. "Nasıl yapabilirsiniz-"
"Bak," diye çıkıştı Xypher. "Bunun için zamanım yok. Bileziği çıkar da yapmam gerekeni yapabileyim.”
Simone, "O son derece kararlı," diye açıkladı.
"Evet, gösteriyor." Julian geri çekildi. "İçeri gel ve görmeme izin ver."
Xypher kelimenin tam anlamıyla kolunu Julian'ın yüzüne doğru itti. Adam gerçekten iğrençti. "Orada."
Simone, Julian'a, "Onun maymunlar tarafından büyütülmüş olabileceğinden şüpheleniyorum," dedi.
Julian, kapı eşiğinde dururken Xypher'ın kolunu tutup bileziği incelemeden önce alçak sesle güldü. "Bu Yunanca değil."
Xypher alay etti. "Tabiki öyle. Hephaestus'un işini biliyorum."
"Ben de öyle ve bu değil." Julian kilidi görebilmek için Xypher'ın kolunu büktü. "Burada karanlıkta çekim yapıyorum ama sanırım bu Atlantis kökenli."
Xypher hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. "Emin misin?"

Julian sertçe başını salladı. "Hephaestus benim üvey babam. Evimin her yerinde ondan biblolarım var ... ve onun diğer eşyalarıyla deneyimim var. Kelepçe dahil. Bu konudaki kilit kesinlikle başka bir şey.
Simone hayal kırıklığı içinde inlemek istedi. Julian onlara yardım edemeyecekse kim yardım edebilirdi? "Ne işe yaradığını biliyor musun?"
"Pek sayılmaz ama içeri girip komşularımın görüş alanından çıkarsan sorabilirim."
Xypher'ın gözleri tehlikeli bir şekilde karardı.
Deneme bile, dedi Julian. "Kızgın bir Skotos'tan çok daha beterleriyle karşılaştım."
Xypher ona tehditkar bir bakış attı. "Bir ara uyuman gerekiyor."
"Sen de öyle."
Simone tiksinti dolu bir ses çıkardı. “Aşağı çocuklar, aşağı. Lütfen, sadece testosteron zehirlenmesi geçirmeden önce özgür olmak istiyorum.”
Julian başka bir söz söylemeden onları evine, oturma odasına götürdü. Simone, normalde tertemiz bir şekilde muhafaza edilen evin zeminine saçılmış oyuncakları görünce gülümsedi. Ayrıca Julian'ın siyah saçlı bir kadın ve çocuklarla -iki erkek ve iki kız- birlikte resimleri vardı. Son derece mutlu görünüyorlardı.
"Çocuklarınız olduğunu bilmiyordum," dedi, manzaranın içini ısıtarak.
Gururla gülümsedi. “Anneleriyle bir arkadaşlarının evindeler. Sessizken yeni bir sınıf için bir müfredat oluşturmaya çalışıyordum ve bebek notlarımın her yerine karalamaya çalışmıyordu. Ablası ona lale çizmeyi öğretti ve her şeyin üzerine lale koyuyor.”
Örnek olarak, arkasındaki duvarda yürümeye başlayan çocuk boyunda iki parlak pembe lale vardı.
Simone, ısrarcı bir yürümeye başlayan çocuğu karıştırırken ilginç ve yararlı sınıf materyalleri bulmanın ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyordu. Kişisel olarak, yeni bir ders programı bulmaktan nefret ediyordu ve bu da bir... ve yine, Jesse'ye sahipti. Aslında Julian'ın içinde bulunduğu kötü durumla ilgili olabilir. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."
"Merak etme," dedi dostça bir ses tonuyla. "Bugün yaşadığım en kötü kesinti buysa, oldukça iyi durumdayım."
Sonra onlara başka bir şey söylemeden Julian başını geriye atıp tavana baktı. "Anne, bir dakikan var mı?"
Simone, annesinin evde olduğunu düşünerek merdivenlere baktı. Görünüşe göre o değildi. İnanılmaz derecede güzel bir sarışın kadın Julian'ın önünde belirmeden önce bir ışık parlaması onu neredeyse kör edecekti. Kış beyazı yün bir takım elbise giyerken ince ve zarif olan annesi, Simone'un varlığına olduğu kadar Simone'un varlığına da şaşkına döndü.
Julian'ın annesinin Julian'dan bir gün daha yaşlı görünmediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Tanrı aşkına! Karşısında canlı, nefes alan gerçek bir tanrıça vardı! Bundan sonra ne görünür? Bir ejderha? Öte yandan, Brad Pitt olsaydı, iş hayatında olurdu.
"Neler oluyor?" Afrodit sordu.

Julian başını, Xypher'ın her zamanki tehditkar bakışlarıyla durduğu yere doğru eğdi. "Bir durumumuz var."
Afrodit döndü, sonra dudağını büktü. "Sen? Burada ne yapıyorsun? Öldüğünü sanmıştım."
"Ben. Teşekkürler. Sen de yaşlı bir kadına göre iyi görünüyorsun."
Afrodit, sözleri ağzında kötü bir tat bırakmış gibi ona baktı.
Xypher bileziği ona doğru tutarken bunu görmezden geldi. "Bunu çıkarmak için buradayım, değilse de en azından ne olduğunu ve ne işe yaradığını öğrenmek için buradayım."
Simone, tanrıçanın daha fazla iğrenmiş görünebileceğini düşünmemişti ama yine de güzelce başardı. En azından o gülene kadar.
"Styx nehri üzerine yemin ederim Xypher, tanrıları senden daha deli eden birini hiç görmedim. Bunun için kimi rahatsız ettin?"
Xypher'ın yanağında bir kas çalıştı. "Benimle oynama Afrodit. Nedir?"
"Bu bir deamarkonian. Atlantis tanrıları tarafından yenilmezi öldürmek için yaratılmış küçük hoş bir biblo. Kalan olduğunu bile bilmiyordum. Nereden buldun?"
"Bileğime takılı halde buldum. Şimdi tam olarak ne işe yarıyor?"
Simone'un hayatında gördüğü en zarif omuz silkme hareketini yaptı. "İki varlığın yaşam güçlerini birbirine bağlar. Sen ve" - Simone'a döndü - "buradaki küçük dostun. Biriniz ölürse diğeriniz de ölür. Atlantisliler bunu daha güçlü birini öldürmenin bir yolu olarak kullandılar. Onları zayıf birine bağlarsın ve güçlüyü öldürmek için zayıfı öldürürsün. Basit."
Xypher lanetlendi.
"Ah, ama daha da iyi oluyor," dedi Afrodit, ona burnunu buruşturarak. "Birbirinize yakın durmalısınız. Çok uzağa giderseniz, ikiniz de ölürsünüz."
Simone hareketsiz kaldı. "Ne?"
Başını salladı.
Xypher tekrar küfretti. "Ne kadar uzak?"
"Hiçbir fikrim yok. Sanırım biriniz sınırı geçip ikiniz de öldüğünüzde anlayacağız, ha?"
Bu sefer Xypher'ın laneti o kadar kötüydü ki Simone'un yüzü kızardı.
"Seninle sıkışıp kalamam," diye homurdandı ona.
Kızgın sözleriyle ağzı açık kaldı. "Sanki sen benim hayalimdeki adamsın. İnan bana, midende hissettiğin o hastalıklı his bende çokça paylaşılıyor."
Gözlerini ona dikti ama o geri adım atmayı reddetti. "Bunu çıkarmamızın bir yolunu biliyor musun?" Afrodit'e sordu.
"Bilmiyorum."
Simone, yüz ifadesinden Xypher'ın istediği cevabın bu olmadığını anlayabiliyordu.
"Ne demek bilmiyorsun?" dedi.
"Sen nesin? Kör? Ben Atlantisli değilim - o bileklik bizi devirmek için tasarlandı ve bu, onu yapan Atlantis tanrılarının zayıflıklarını bizimle paylaşma konusunda gerçekten büyük olmadığı anlamına geliyor. Ölü

panteonuna bağlı birini tanıyorsanız, onu denemenizi öneririm." Julian'a döndü ve yüz hatları yumuşadı. "Sonra görüşürüz tatlım."
Ortadan kayboldu.
"Afrodit!" Xypher tavana bağırdı. "O sıska kıçını buraya getir!"
Simone alay etti. "Buna neden cevap vermediğini hayal edemiyorum." Bakışlarını Xypher'a dikti. "Bu arada, cazibe okuluna nereye gittin? Hapishane?"
Ellerini boğazına doladığını hayal edebiliyormuş gibi ona baktı. Şu anda onu boğmakla ilgili aynı fanteziye sahip olduğu için bu onun için sorun değildi... tercihen onlara bağlanan bileziklerden biriyle.
Julian ellerini beline koyarken yorgun bir nefes verdi. "Umarım Acheron'la arkadaşsındır. Tanıdığım tek Atlantisli o."
Xypher bu ihtimal karşısında pek heyecanlanmışa benzemiyordu. "Bana numarasını ver."
Simone, Xypher'a kaşlarını kaldırdı. "Onu hiç yoktan arayamaz mısın?"
Julian güldü. "İyi şanlar. Annemden veya Xypher'dan daha huysuz olabilecek tanıdığım tek kişi o. Acheron'u çağırmazsın. Kibarca soruyorsun."
"Tanrıların hayatımla oynamasından bıktım," diye hırladı Xypher, Julian ona üzerinde bir sayı karalanmış bir kağıt parçası uzatırken.
Julian'ın gözlerinde bir şey parladı. "Bu hissi biliyorum. Ancak bazen onlardan kurtuluş en beklenmedik zamanda gelebilir." Bakışları Simone'a gitti. "Ve en beklenmedik insanlardan."
Xypher gözlerini devirdi. "Bana saçmalıklarını satma. Burada bir geri sayımdayım. Yirmi iki gün içinde cehenneme geri döneceğim. Tek amacım bu sefer yalnız gitmeyeceğimden emin olmak."
"O zaman sana bol şans dilerim." Julian onlara kapıyı gösterdi. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."
Simone sundurmanın karşısına geçmeden önce ona teşekkür etti. Arabaya doğru yürürlerken Xypher'a cep telefonunu verdi -onları tekrar arabaya sokmamasına gerçekten şaşırmıştı.
Sonra yine dikkati dağıldı. Tek kelime etmedi. Sadece telefonu aldı ve bir şekilde davetkar olan asabi bir ifadeyle numarayı çevirdi.
"Elbette cevap vermiyorsun..." dedi gırtlaktan gelen bir ses tonuyla. Sonra daha normal bir sesle, "Acheron, ben Xypher. Mesajları kontrol ettiğinde, beni bu numaradan aramanı istiyorum. Bir durumum var ve en kısa zamanda benimle iletişime geçmeni istiyorum." Telefonu kapatıp ona geri verdi.
Simone onu arka cebine koydu. "Bana ulaşacağını mı düşünüyorsun?"
"Merak etme."
Onu kaldırımda durduracak kadar çekti. "Her soruda bu kadar huysuz olmak zorunda mısın?"
"Bu kadar şımarık olmak zorunda mısın? Depresif bir dilsize ya da siyahlar giyip kötü şiirler yazan piliçlerden birine zincirlenmemi istemek çok mu fazlaydı?
Hayatında hiç bu kadar gücenmemişti. "Neyin var?"

Gözleri karanlıkta parladı. "Asla anlayamadığın için minnettar ol insan."
Neyi anladın? Onun bir pislik olduğunu mu? Bunda mazeret yoktu.
"Biliyorsun, bu denklemde sorunları olan tek kişi sen değilsin. Bir hayatım ve bir işim var. İhtiyacım olan son şey, omzunda o kadar büyük bir çip olan üç yüz kiloluk bir gorili oradan oraya çekmek, onun kambur olmaması şaşırtıcı."
"Ben üç yüz kilo değilim."
Onun karşılık vermesi üzerine tek kaşını kaldırdı. "Goril kısmını inkar etmek yok mu?"
"HAYIR."
Bu onun kabadayılığının çoğunu aldı. Bir canavar olmaktan bu kadar memnun görünürken üstünlük sağlamak zordu.
"Ee, Simone?" Jesse'nin sesinde korku vardı.
Ona doğru döndü. "Evet?"
"Bu nedir?"
Neyi işaret ettiğini görmek için baktı. Uzun boylu ve kıvraktı, karanlıkta parlayan kırmızı gözleri vardı.
Ve onlara doğru gidiyordu.
ÜÇ
Xypher onu Jesse'ye doğru çekti. "İkiniz de geride kalın."
Simone, onlara doğru gelen yaratığın büyüklüğü ve derisinin kaynıyor ve tütüyor gibi görünmesi gerçeğini göz önünde bulundurarak tartışacak değildi.
O ürkütücü kırmızı gözler dışında her şeyi örten dökümlü siyah bir pelerin giymişti. Xypher'a o kadar hızlı gitti ki, onu zar zor görebildi.
İkisi birbirine girdi.
Xypher, yuvarlanan ve ona bir ateş patlaması yapan iblisi fırlattı. Ateşi savuşturdu ve ardından Demon Smokey'e geri vermek istercesine elini uzattı.
İşe yaramadı.
İblis güldü. "Zavallı Xypher. Sorun yaşıyorsanız?"
"Kıçını tekmelemeye mi, Kaiaphas? Asla."
Pelerin kayboldu. Karanlıkta, iblisin kaynayan derisi deri gibi görünen bir şeye eklemlendi. Giysilerinin pamuğu, vücudunun kas hatlarına sıkıca yapışan parlak siyah bir zırha dönüşürken, yüzü bir çirkin yaratığınkine dönüştü. Yine de o gözler ateşten çıkan parlak közler gibi parlıyordu.
Kaiaphas kısa bir kılıç çıkardı ve bıçağın yanından kaçan Xypher'a saldırmadan önce vücudunun etrafında döndürdü. Bileziği takmayan kolda gümüş bir kemer belirdi. Xypher bıçağı iblisin elinden çevirmek için kullandı. Ama onu yakalayamadan Kaiaphas onu sol eliyle yakaladı ve ona tekrar sapladı.
Dönen Xypher, iblisi itti. Kaiaphas sendeledi, sonra kendini tuttu.
Kaiaphas güldü. "Gelişmişsin."
"Evet, küçük çocuklar eninde sonunda büyüyor." Xypher ona tekme attı ama Kaiaphas bacağını yakaladı ve kaptı.

Xypher havada takla atarak ayaklarının üzerine indi. Şeytana doğru koştu ve onu belinden yakaladı. Geri çekildiler, hala savaşıyorlar.
Simone kaçmak istedi ama bileziği taktığı sürece ikisini de öldürmeden uzağa gidemeyeceğini hatırladı. "Bir silah bul," diye fısıldadı Jesse'ye, Xypher'ın iblisi yenmesine yardım etmek için kullanabileceği bir ağaç dalı ya da başka bir şey aramaya başlarken.
Birden Jesse küfretti.
Simone, Jesse'nin tepkisine neyin sebep olduğunu görmek için savaşçılara bakmak için döndü. Kaiaphas, gözünü kırpamayacağı kadar hızlı bir şekilde elindeki kılıcı döndürdü ve Xypher'ı karnına o kadar derinden sapladı ki, ucu sırtından çıktı.
Kılıcın kabzasında kan toplanıp Kaiaphas'ın eline akarken Xypher nefesini tuttu.
İblis güldü. "Görünüşe göre becerilerin yeterince gelişmemiş, ha?" Xypher'a kafa attı. Hareketi Xypher'ın sendelemesine neden oldu. Bunu yaparken kılıç vücudundan fırladı.
Kaiaphas darbe için kılıcını kaldırırken tek dizinin üzerine çöktü.
Simone, annesinin ve küçük erkek kardeşinin zihninde yeniden can çekiştiğini görünce dişlerini gıcırdattı. Asılsız bir öfke onu öyle tüketti ki artık mantıklı düşünemez hale geldi.
O anda iblis, kendisini yüzüstü bırakan bir adalet sistemine karşı yirmi yıllık umutsuz hayal kırıklığının ve tadabileceği kadar acı bir öfkenin odak noktası haline geldi.
Xypher'ı kurtarmak için tek düşüncesi olan Simone, ceketinin cebinden biber gazını aldı ve iblisin üzerine koştu. Onu tüm gücüyle geri iterek nefesini tuttu ve üzerine spreyi sıktı.
Kaiaphas öksürdü ve tükürdü. Gözleri parlayarak ona bakmaya başladı.
Simone, çıplak elleriyle karşılık vermeye niyetlenerek kendini onun saldırısına hazırladı. Ama ona ulaşmadan önce, bir şey onu yere serdi.
Sarı saçları, elinde kılıçla Julian olduğunu doğruladı. Aralarına girdi ve iblisi ondan ve Jesse'den uzaklaştırmaya zorladı.
O iblisle çatışırken, yerde kanlar içinde yatan Xypher'e koştu. Gözle görülür şekilde titrerken yüzü solgundu. Kan hız kesmeden ellerine aktı.
"Şşşt," dedi Simone, pürüzlü yarayı görebilmesi için elini çekerek. "Seni yakaladım, Xypher. Merak etme." Omzunun üzerinden baktı. "Jesse, bagajı aç ve bana tıbbi çantamı getir."
Jesse, Xypher'in midesindeki yarayı incelerken arabaya koştu. Korkunç görünüyordu. Dokunduğu anda da küfretti. Burun delikleri açıldı ve ona vuracağından emindi.
Neyse ki onun için, söze dökülmeyen bu tehdidi yerine getiremeden bayıldı.
Julian'ın etkileyici bir kılıç dövüşü yaptığını görmek için yukarı baktı. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, tek görebildiği bıçakları buluştuğunda alevlenen kıvılcımlardı. Metalin metale çarpma sesi sağır ediciydi ve homurtuları ve hakaretleri dışında her şeyi boğuyordu.

Sonra Julian tek bir akıcı hareketle iblisi atlattı ve kaburgalarına saplamadan önce onu yana doğru itti.
İblis sendeleyerek geriye doğru tısladı ve karanlığa karışmadan önce bir dizi pürüzlü dişini gösterdi. Geride kalan tek şey kükürt kokusu ve ona pekmezi hatırlatan bir şeydi.
Julian bir şey hissetmeye çalışıyormuş gibi başını kaldırdı. Jesse çantayı ona getirirken o da ona doğru döndü. Xypher'ın kanını durdurmaya odaklandı. Kolay değildi, özellikle de kendisinin de başı dönmeye başladığından beri.
"İyi misin?" diye sordu.
"Pek emin değilim."
Julian onun yanına diz çöktü. "Ne demek istediğimi anlıyorsan, onu halkın gözünden uzaklaştırmalıyız."
Kesinlikle yaptı. Kavgaları sırasında yanlarından araba geçmediği için şanslıydılar... ya da daha kötüsü, bir komşunun köpeğinin yürümeye ihtiyacı olmadığı için. "Daha fazla aynı fikirde olamazdım."
Bir kalp atışı sonra, yine Julian'ın evinde, üst kattaki yeşil ve krem renklerle dekore edilmiş ve Viktorya dönemine ait güzel antikalarla döşenmiş bir yatak odasındaydılar.
O ve Julian kraliçe boy yatağın yanında dururken, Xypher yatağın üzerinde yatıyordu.
Jesse bir saniye sonra ortaya çıktı ve burnunu kırıştırdı. “Bu ağır bir yara. Acıtmalı.”
Julian, Xypher'ın yan tarafından akan kanı görünce yüzünü buruşturdu.
Tek kelime etmeden Xypher'ın gömleğini yırttı. Nefesini içine çekti ve işinin avantajlarından birini hatırladı. Muayene masasında ölenler böyle kanamadı. Üniversitede stajyer olduğundan beri yaşayan bir hastayla ilgilenmemişti.
Julian omzunun üzerinden baktı. "O nasıl?"
"O... şey, her neyse, onu mahvetti. Kılıç vücudunun her yerine saplandı.”
Julian yüzünü buruşturdu. "Evet, bunun gibi yaralar ciddi şekilde acıtıyor. O zamanlar birkaç tane vardı.
Kan akışını elinden geldiğince kontrol ederken bu sözün yorumsuz geçmesine izin vermeye karar verdi. "Onu gerçekten bir hastaneye götürmem gerekiyor ama acil serviste çalışmış biri olarak
dört yıl boyunca, bizim cevaplayamayacağımız soruları soracaklarını biliyorum.”
"Bekle seni bir yere götüreceğim."
İtiraz etmek için ağzını açtı.
Julian, o daha başlayamadan onu susturmak için elini kaldırdı. "Sığınak denen güvenli bir yer. Hastane koğuşu tam da bu gibi durumlar için kurulmuştu. Tam olarak insan olmayanların yardım isteyebilecekleri bir yer. İhtiyacınız olan her şeye sahip olacak ve ikinizin de nereden geldiğine dair herhangi bir soru olmayacak.

Bu onun kendini çok daha iyi hissetmesini sağladı. "İyi. Çünkü kendi kendine hemen iyileşmeye başlamazsa ameliyat olması gerekiyor... hem de hemen. Yoksa ölecek.”
Ölüm, kaçınmak istediği bir olasılıktı.
Julian kana bulanmış yatağa baktı ve yüzünü buruşturdu. Yorganı mahvetmeden önce seni oraya götürmeliydim. Her zaman bir insan olarak geçmeye çalıştığım için aldığım şey bu. Bazen kendi güçlerimi unutuyorum.”
Bildiği bir sonraki şey, bir doktorun muayenehanesi gibi görünen bir yerde olduklarıydı. Beyaz karo zeminler ve cam kaplı ilaç raflarıyla kaplı beyaz duvarlar dışında tüm iç mekan çelikten yapılmıştı. Ameliyat ve muayene aletleriyle kaplı üç tepsinin yanında yastıklı çelik bir muayene yatağı da vardı. Söz verildiği gibi, Xypher ile ilgilenmek için gereken her şeyi barındırıyordu.
Julian, Xypher'ı kollarında tutarak onun yanında duruyordu. Adam ondan birkaç santim daha uzun olduğu için küçük bir başarı değildi.
Simone, "O kadar şaşırdım ki," diye soludu ve bir baş dönmesi dalgası ona çarptı. Yönünü bulmak için kolunu en yakınındaki kasaya dayadı.
Julian onu duymazdan gelerek, "Carson?" diye bağırdı.
Solundaki bir kapı açıldı ve onlara dik dik bakan uzun boylu, Kızılderili bir adam ortaya çıktı. Uzun siyah saçları sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yüz hatları keskindi, ona bir yırtıcı kuşu hatırlatıyordu. “Bağırma. Son derece hassas bir işitmeye sahibim.”
"Üzgünüm," dedi Julian hemen. "Ama bir durumumuz var. Carson, Simone ile tanış. Simone, Carson'la tanış. O bir cerrah.”
Ah, Tanrıya şükür, dedi, burada başka bir doktor olduğu için minnettardı.
"Ben sadece ölüleri ameliyat ederim."
Carson bu konuda yorum yapmadı. Bunun yerine, kara bakışları Xypher'a gitti. "Ve kanayan adam...?"
"Bir Düş Avcısı."
Julian'ın cevabı Carson'ın ağzını açık bıraktı. "İnsan uçağında kanamaları mı var?"
"Görünüşe göre öyle ve oldukça kötü."
Carson, arkalarından bir kapı açmak için odanın diğer tarafına geçmeden önce kısa bir baş selamı verdi. "Onu buraya getir ve masaya koy."
Julian itaat etmekte tereddüt etmedi.
Simone, Julian'ı boş bir ameliyathaneye kadar takip etti. Dış oda gibi, çelik mobilyalar ve ameliyat masasının üzerindeki büyük lambalarla temiz ve sterildi. Daha önce gördüğü herhangi bir ameliyathaneye benziyordu ve son teknoloji aletlerin ve monitörlerin kalitesinden etkilenmişti. Aslında, bu kadar güncel olması için öldürecek birkaç hastane biliyordu.
Julian, Xypher'ı masaya yerleştirirken, sağındaki küçük odaya yöneldi ve orada, temizlik yapabilmek için bir hazırlık lavabosu bekliyordu.
Carson hemen arkasından girdi. "Ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsun."

"Ben bir ME'yim ve ameliyat için bir asistana ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Lavabonun yanındaki masanın üzerine dizilmiş yeşil havlulardan birine ellerini kuruladı.
O da ellerini ovmaya başlamadan önce başını eğdi. "İyi kadın. Her zamanki asistanım bugün izinli.
Julian kapıya geldi. Elbiseleri kan içindeydi. "Hiçbirinizin bana ihtiyacı yoksa, yatakta hasar kontrolü yapmak için evime dönüyorum... ve dua edin komşularımızdan hiçbiri sokakta dost canlısı mahalle iblisimizle yaptığımız büyük savaşı görmedi."
Carson homurdandı. "Lütfen, artık video kasetlere yakalanmayın ve Tanrı bizi Web kameralarından korusun. Yemin ederim bu modern çağdan nefret ediyorum."
Simone, Julian'ın bakışlarıyla buluştuğunda onun iğneleyici yorumunu duymazdan geldi. "İyi şanslar ve tüm yardımlarınız için teşekkür ederim."
Julian ona gülümsedi ve Carson bir alet masasını diğer odaya doğru sürerken gözden kayboldu.
"Maske ve önlüğe ihtiyacımız yok mu?" Simone ona sordu.
Kafasını salladı. "Ellerimi alışkanlıktan yıkarım. Temel olarak buradaki arkadaşınız, bir insanı öldürebilen tipik mikroplara karşı bağışık olmalıdır. Ona bulaşacak olan, zaten koruyamayacağımız şeyler olacaktır."
"Ah." Simone masanın karşı tarafına geçti ve Xypher'in yanındaki geçici basınçlı bandajın çıkarılmasına yardım etti. Carson'ın Xypher'in kot pantolonunu çıkarmamasına biraz şaşırmıştı ama Carson onu kısmen giyinik bırakmaktan memnun görünüyordu.
Hiç kimseyi ameliyat etmediği için, tam olarak insan olmayan birini boşver, arka koltuktaki cerrahını gizli tuttu. Belli ki adam ne yaptığını biliyordu yoksa Julian onları buraya getirmezdi. Bahsetmiyorum bile, nasıl kullanılacağını bilmese kimse tüm bu ekipmanın parasını ödeyemezdi. Sağ?
Öyle umuyordu. Geri çekilerek, Carson'ın onu açıp yara üzerinde çalışmaya başlamasını izledi. Verdiği zarar karşısında irkildi. Arterleri ve dokusu bir kabustu.
Zavallı adam... ya da her neyse.
Kendisini iblisle onun arasına nasıl koyduğunu düşünürken içini bir suçluluk sancısı kapladı. Dövüşün yükünü o üstlenmişti -tıpkı kıza zarar gelmesin diye ara sokakta yaptığı gibi.
Bütün o sert yaygarasına rağmen, kalbi ve en azından temel bir ahlak kuralı vardı. Bu farkındalık onu ona karşı yumuşattı. Aslında o kadar da kötü değildi. Ve ona bakarken, onun düşüncesiyle içinin bir yanı ısındı.
Carson paslanmaz çelik tepsinin üzerindeki kıskaca uzandı. "Neyle kesilmiş?"
"Kısa bir kılıç."
Kafasını salladı. "Daha çok bir elektrikli testere onu yakalamış gibi görünüyor. Buradaki hasara bakın." Tam olarak görebilmesi için deriyi geride tuttu.

Simone, Xypher'ın kanaması çok kötü olduğu için başka bir mengeneye uzandı.
Carson haklıydı. Berbattı. "Bunun yardımı olur mu, önemli midir bilmiyorum ama kılıcı kullanan adam bir tür iblisti."
"Hangi panteondan biliyor musun?"
Bu şimdiye kadar yaptığı en berbat konuşma olmalıydı. Sokakta bir iblisin belirdiğini ve sonra size saldırdığını anlatabileceğiniz, bunu bu kadar basit bir soruyla kabul edecek çok insan yoktu. Gülme ile kesilmelidir.
Ve bir sürü alkol.
"Oh hayır. Ama Xypher ona Kaiaphas dedi."
Carson küfretti.
Simone, ismin neden olduğu beklenmedik öfkeye baktı. "Onu biliyorsun?"
"Yarı Yunanlı, yarı Sümerli, hepsi kızgın. Herhangi birinizin hayatta kalması bir mucize. Ama asıl soru şu ki, size neden saldırdı? Bu onun normal tarzı değil."
"Ne demek istiyorsun?"
"Kaiaphas bir doleodai. Bağlı bir iblis. Kendi başına hareket edemez, biri tarafından emredilmesi gerekir."
Bu ilginç bir bilgiydi. Simone öğle yemeğinden beri başına gelen her şeyin saçmalığına gülmek istedi. "Nasıl bu işe bulaştım? Tek yapmak istediğim basit bir suç mahallini kontrol etmek ve eve gitmekti. Hayır... bunu geri alıyorum. Tek istediğim eski bir dostla jambonlu ve peynirli sandviç yemekti. Şimdi bir Yunan tanrısı çatışmasının ortasına sürüklendim ve daha akşam yemeği vakti bile gelmedi. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."
Carson gülümsedi. "O günleri yaşadım."
"Elbette var."
Hayır, gerçekten. Beni takip etmeli ve içine sürüklendiğim tüm tuhaflıkları belgelemelisin.
"Örneğin?"
Kelepçeyi elinden aldı. "Eh, eski maskot maymunumuz Marvin'in sahibi Wren'den -insan şeklini alabilen bir kaplandır- kaçtığı ve ejderhayla yatmak için yukarı çıktığı bir zaman vardı. Yerleşik ejderhamızın maymunlara alerjisi olduğu ortaya çıktı - bunu kim bilebilir veya hayal edebilirdi? Max'in hâlâ korktuğum yerlerinde bir kızarıklık çıktı ve ona bugüne kadar 'maymun' kelimesini söylersen sana ateş ediyor. Sonra öyle bir zaman oldu ki... ah, bunu söylemesem daha iyi. Dev bunun farkına varırsa, kalbimi söküp yer.
Simone, ona söylediği her şeyde geri adım attı. Hayır... bu olamaz.
Olabilir mi?
"Burada likantroplarınız mı var?"
Duraksayarak ona baktı. "Sen bir Toprak Sahibi değil misin?"
"HAYIR."
Keskin bir şekilde nefesini içine çekti ve yüzünü bir hiddet maskesi gibi buruşturdu.

Homurdanarak dikişlere uzandı. "Ağzımdan dökülene kadar az önce söylediklerimin hiçbirini bilmiyordun, değil mi?"
"Hayır."
Tekrar küfür etti. "Bunu az önce yaptığıma inanamıyorum. Xypher ve iblis hakkında bilgi sahibi olduğun ve Julian seni burada gösterdiği için dünyamız hakkında her şeyi bildiğini farz ettim."
Hayır, ama her geçen dakika daha da korkutucu hale gelen hızlı bir tanışma yaşıyordu.
Tate ile yaptığı tüm konuşmalarda kurtadamlardan bir kez bile bahsetmemişti.
"Görünüşe göre şimdi anlıyorum," dedi, hata yaptığı için Carson'ın kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışarak. "Daily Inquisitor, işte geliyorum... daha da iyisi, yerel fındık çiftliği."
"Evet ve az önce dokuz yüz kuralı çiğnedim. Bütün bunlar aramızda kalsın ne dersin?"
"İnan bana bebeğim, konuşmuyorum. Kalan azıcık akıl sağlığıma değer veriyorum ve istediğim son şey ortasında olduğum şeyin ortasında olmak. Bana çıkışı göster ve Alice tavşan deliğinden çıkıp dünyaya geri dönsün ve tüm bu süreç boyunca Alzheimer geliştirmekten mutlu.
olay. Aslında, burada olduğumdan bile emin değilim. Bir Daimon'un kafama şaplak attığını düşünüyorum ve bunların hepsi şiddetli kan kaybının yol açtığı büyük bir halüsinasyon."
"Sık sık böyle gevezelik eder misin?"
"Evet. Beni haklı buluyorum.
Xypher üzerinde çalışırken güldü.
Simone bir şey fark edince duraksadı. "Ona nakavt olması için hiçbir şey vermedik. Bunu yapmamız gerekmez mi?”
"Hayır. Hiç iyi olmaz. Düş Avcıları bu tür ilaçlara karşı bağışıklıdır."
"Gerçekten mi?"
Başıyla onayladı ve ne yaptığına daha iyi bakmak için yaklaştı. “Onlar tanrılar. Normal insan tıbbı onlar üzerinde çalışmıyor.”
"Öyleyse neden ameliyat yapıyoruz?"
“Çünkü kanaması var ve bilincini kaybetmiş... Daha önce hiç Kanayan bir Rüya Avcısı görmemiştim, özellikle de böylesini. Ama kanarsa, kan kaybedip ölebilir diye düşündüm.”
Bir yandan mantıklıydı ama diğer yandan... "Tanrılar ölemez, değil mi?"
Elbette yapabilirler. Sadece çok zaman alıyor ve genellikle bir tür ölümsüz silah, saldırdığında Kaiaphas'ın elinde olduğuna ihtimal vereceğim." Ona keskin bir bakışla baktı. "İblisler, onları öldüreceklerini düşünmedikçe genellikle bir tanrıya veya başka birine saldırmazlar. Daha sonra iblise işkence edip öldürmenin yollarını arayan hedefi kızdırma eğilimindedir. Sonra birbirlerine gittiklerinde ortalık karışır. Kural olarak, iblis genellikle kaybeder, özellikle de öfkelenen bir tanrı olduğunda, bu nedenle iblisler normal yırtıcılardan biraz daha ihtiyatlı olma eğilimindedir. Saldırdıklarında genellikle hızlı ve ölümcül olur.”

Simone bu ifadenin basit gerçeği karşısında yorgun bir nefes verdi. Aldatıcı bir şekilde huzurlu bir uykuda yatan Xypher'a baktı. Vücudu bilenmiş ve öldürücüydü. Erkek güzelliğinin mükemmel bir örneği.
Bu şekilde uyurken bir meleğe benziyordu, ama sonra sert kişiliği göz önüne alındığında, onun ölmesini isteyebilecek insanların listesini hayal edebiliyordu.
Kendisi dahil.
Ama onu yok etmesi için bir iblis çağırma noktasına kadar? Bu çok sertti.
Zavallı Xypher.
Carson temizlerken, dağlarken ve ardından Xypher'ı dikişle kapatırken o daha fazla konuşmadı. Bitirdiklerinde, Xypher hâlâ baygındı ama çok terliyordu. Elini onun sert ve tam da tahmin ettiği gibi ateşli olan bıyıklı yanağına koydu.
Onu hissederek elini yıkamak için lavaboya gitti ve ardından bir bezi soğuk suyla ıslattı.
Umarım bu yardımcı olur. Bezi ona götürdü ve alnının üzerine koydu ve yakışıklılığıyla bir kez daha dikkatleri üzerine çekti. Gerçekten inanılmaz derecede yakışıklı bir adamdı. Ama o bir tanrı olduğu için, muhtemelen bu beklenebilirdi.
Onun hakkında gerçekten bildiği tek şey onun bir pislik olduğu... ve onun hayatını iki kez kurtardığıydı.
Xypher'in kendisini tanımlamak için kullandığı tabiri hatırladığında, tuvalette olan Carson'a baktı. "Skoto'lar tam olarak nedir?"
Carson ona doğru yürümeden önce ellerini küçük bir el havlusuyla kuruladı. "Bu terimi nereden duydun?"
Elini Xypher'a uzattı. "Bana kendisinin bu olduğunu söyledi."
Carson başını salladı. “Antik Yunanistan'da uyku tanrıları vardı. Yüzyıllar önce içlerinden biri Zeus'un rüyalarında oynamanın komik olacağını düşündü. Koca adamın şakası yoktu, bu yüzden bir damla kanına sahip olan herkesin ya öldürülmesini ya da tüm duygularından arındırılmasını emretti.”
Julian'ın, Xypher'ın hâlâ duygularına sahip olmasına şaşırdığını söylediğini hatırladı. "Bu çok sertti."
"Evet, şey, Zeus pek merhametiyle tanınmaz." Sesinde, tanrı kralla birlikte öğütmesi gereken kendi baltası olduğunu söyleyen bir nota vardı.
Carson, Xypher'a başını eğerek işaret etti. "Zeus'un lanetinden sonra, Oneroi veya rüya tanrıları, insan uykusunu izlemekle görevlendirildi ve kısa süre sonra, onlar rüya halindeyken Zeus'un yasağının işe yaramadığı keşfedildi. yeniden hissedebiliyorlardı.
Cezalandırılmaktan korkan rüya tanrıları, kendilerini denetlemeye ve kardeşlerini kontrol altında tuttuklarından emin olmaya başladılar. Yine de bazıları, iştahlarının kontrolünü kaybedecek kadar duyguları arzulamaya başladı. Çok geçmeden kendileri ve başkaları için tehlikeli hale geldiler.”
“Bağımlılık gibi…”
"Kesinlikle." Havluyu kenara koydu. "Kontrolü kaybeden ve duyguları özlemeye başlayan rüya tanrılarına tekil olarak Skoti veya Skotos denir."

Şahsen, parmak sıkışması fikrini daha çok beğendi. Ama en azından şimdi onun gerçekte ne olduğunu anlamıştı. "Xypher ayrıca onun öldüğünü söyledi."
"Pekala, teoriye göre Skotiler çok bağımlı hale gelirse idam edilecekler ve sonsuz ceza için Tartarus'a gönderilecekler."
Yani bu onu açıkladı. Öldürülmüş ve sonra geri getirilmişti. Bunun nasıl mümkün olabileceğini merak etti. Bir anlaşma mı yapmıştı yoksa başka bir şey mi?
Düşünmesi bile korkutucuydu.
Simone, Xypher'in kolu boyunca uzanan yabancı bir yazıyla yazıldığını fark edince kaşlarını çattı. Merakla, akan harfleri incelerken, adamın derisinin çelik gibi hissine hayran kalarak kolu ellerinin arasına aldı. "Bunu okuyabilir misin?"
Carson yanına geldi. “Hayır, üzgünüm. Yunancaya benziyor ve ben yalnızca Fransızca, Cajunca, İngilizce, biraz Creole ve anlamsız sözler biliyorum.”
Kolun parmaklarının altında ne kadar güçlü hissettiğini düşünmemeye çalışarak elini koyu kırmızı yazının üzerinde gezdirdi. Onu neden buraya koydurmuş ve bu ne anlama geliyordu?
Kolunu bırakarak Carson'a baktı. "Xypher hakkında bir şey biliyor musun?"
"HAYIR. Siz onu buraya getirene kadar onu ne gördüm ne de duydum. Binlerce Düş Avcısı var ve bunların çoğu insan boyutundan çekiniyor, düşlerde saklanmayı tercih ediyor." Carson duraksadı. "Eve gidebilmek için onu burada mı bırakmak istiyorsun?"
Bileziğine baktı. "Keşke yapabilseydim ama yapamam. Afrodit dedi ki, ikimiz de bunları giydiğimiz sürece" -bunu onun görüşüne göre kaldırdı- "birbirimize bağlıyız. Eğer çok uzaklaşırsak ölürüz.”
"Bu berbat."
"Bana anlat."
Arkasındaki kapıyı işaret etti. "O zaman ikiniz için daha rahat bir odam var. O uyurken size oturmak için rahat bir yer sağlayacaktır.”
Simone, tekrar ortaya çıkma düşüncesi karşısında irkildi. "Lütfen beni parçalama.
Sürekli midem bulanıyor ve Kirk ile Spock'a karşı yepyeni bir saygı duyuyorum."
O güldü. "Anladım." Botunun ucuyla sedyenin frenine bastı.
"Onu götüreceğim."
"Sana binlerce selam olsun."
Onu antikalarla döşenmiş bitişik bir odaya götürmeden önce Dev adında birini aramak için duraksadı. En iyisi parlak kırmızı kadife kaplı bir kral yataktı. Odayı çok karanlık ama yine de garip bir şekilde ev gibi yapan ağır perdeler vardı.
Güzel bir yer, dedi, elini güzel bir makyaj masasının üzerinde gezdirerek.
"Annem için sadece en iyisi."
"Anne?"
“Nicolette Peltier. Mekanın sahibi o ve buradaki herkes ona 'Anne' diyor.”

Simone gülümsedi. "O kadar tatlı. Gerçekten önemsiyor olmalı.
"Olabilir. Bazen bir ayı da olabiliyor.”
Simone gülümsedi. "Annem de aynı durumdaydı."
"Hmm, evet."
Uzun kıvırcık sarı saçlı, yirmili yaşlarının ortasında yakışıklı bir adam kapıyı iterek açtı.
"Neye ihtiyacın var doktor?"
Carson, Xypher'ı işaret etti. "Onu taşımaya yardım et. Onun tarafını itip kakmak istemiyorum.”
Xypher'ı sedyede görünce Dev'in kaşları sert bir şekilde çatıldı. "Kim o?"
"Rüya Avcısı."
Dev afallamış görünüyordu. "Kanamaları mı var?"
"Görünüşe göre."
"Vay canına," dedi Dev, Carson'ın Xypher'ı sedyeden yatağa kaldırmasına yardım etmeden önce alçak sesle. Xypher'in yerini tespit ettikten sonra Dev ona baktı ve başka bir şey söylemeden sedyeyi çekti.
Simone ondan ne anlayacağından emin değildi. "O soğukkanlı, değil mi?"
Çoğumuz öyleyiz. Hayatta kalmamız gizliliğe bağlıdır.”
"Ki ben ihlal ettim."
Onayladı.
Simone, onları incitecek hiçbir şey yapmayacağını bilmesini istedi. Ayrıca, New Orleans'ı eve çağıran bir vaşak ailesi olduğunu söylese ona kim inanırdı? Sırrın bende gerçekten güvende, Carson. İnan bana, bir şeyleri kendime saklamak tam zamanlı bir işim. Polis departmanı bana güvenebiliyorsa, sen de güvenebilirsin.”
"Biliyorum. Aksi takdirde sizi öldürür ve vücut uzuvlarınızı yerdik.”
Şaka yapıp yapmadığından emin değildi ama onunla ilgili bir şey onun son derece ciddi olduğunu söylüyordu.
Başparmağıyla arkasındaki kapıyı gösterdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, dışarıda masamda olacağım. Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin.” Çenesini sallayarak solundaki bir kapıyı işaret etti. "Banyo orada."
"Teşekkürler."
Kapıyı kapattı.
Yorgunluk ona çarparken Simone uzun bir nefes verdi. Garip bir evde yalnızdı...
alışık olmadığı bir şey. "Neredesin Jessie? Yalnız kalmayı sevmiyorum.”
Yıllarca süren dostlukları, yalnızlığı ender bir şey haline getirmişti. Ona o kadar alışmıştı ki, o gittiğinde bunu fiziksel bir acı gibi hissetti.
Kendini biraz kaybolmuş ve bunalmış hissederek, Xypher'ı örtüyle örtmek için yatağa gitti. Artık o kadar şiddetli görünmüyordu ama onda hâlâ ölümcül olduğunu söyleyen bir aura vardı. Bakışlarını ellerine ve parmak boğumlarını bozan yara izlerine indirdi.
Yaşlıydılar ve iyileşmişlerdi, yine de bunların tek bir yaralanmadan kaynaklanmadığını anlayabiliyordu. Açılmışlardı ve birçok kavgadan yaralanmışlardı...

Evet, işinin ona bir kişi hakkında çok fazla şey söylediği zamanlar oldu. Göğsünü ve kollarını bozan çok sayıda başka yara izi olduğundan bahsetmiyorum bile. Garip bir şekilde, yüzündeki tek yara sağ şakağında belli belirsiz bir yara iziydi.
"Sen kimsin Xypher?"
"Sim?"
Jesse'nin sesini duyunca gülümsedi. Hemen yanında yeniden belirdi.
"Nerelerdeydin?"
"Beni terk ettiniz," dedi savunmaya geçerek. "Ektoplazmik düzlemde bir insanın izini sürmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun. Ve güven bana, öğrenmek istemezsin. Bu sefer schnauzer'ına Jell-O'yu besleyen tuhaf kadını değil de seni bulduğuma sevindim.
Şimdi bir görüntü vardı... “Aaa. Bunun için üzgünüm.”
"Olmalısın!" Gözlerini Xypher'a dikti. "İyi görünmüyor. Yaşayacak mı?”
"Bence de."
"Seni serbest bırakmanın bir yolunu bulana kadar senin de ölecek olman dışında çok yazık diyebilirim."
"Bu küçük gerçeği hatırlamana sevindim." Ona bakarken kaşlarını çattı ve daha önceki tiradını hatırladı. “Ektoplazmik düzlem mi? Bu da ne böyle?”
"Bu, bedensel olarak meydan okuyan bizler için bir jargon. Bocalayan atomlar gibi birbirimize çarptığımız büyük ötedir. Bu gerçekten iğrenç - bu yüzden seninle takılıyorum. Ama sadece onlardan daha az iğrenç olduğun için.
Simone ona ve eleştirisine ağzı açık kaldı. "Affınıza sığınırım. Ben iğrenç değilim.
“Maks. Kaşıkla ağzımı tıka. Seni sabahları gördüm. Saç şeklin pek iyi değil. Gözlerini eski seksenlerin ifadelerine devirdi. Senden gerçekten nefret ediyorum.
"Elbette biliyorsun." Cheshire kedisi gibi sırıttı. "Benim için neden bu kadar endişelendiğini açıklıyor."
Bazen çok zekiydi. Simone, Xypher'a dönmeden önce şakacı bir şekilde ona ofladı.
Onun hakkında bu kadar az şey bilmesi üzücüydü ve bu onun geçmişini merak etmesine neden oldu. Güzel bir vücutta böylesine korkunç yaralar bırakan onca savaşla savaşmasına neden olan şey neydi? "Bu kadar düşmanca davranmasının bir nedeni olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Tam olarak değil. Şahsen onun bir pislik olmaktan büyüdüğünü düşünüyorum. Biliyorsun, dünyada onlardan çok var.”
Doğruydu. Onlardan payına düşenden fazlasıyla da tanıştığı kesindi ama yine de... Daha fazlası varmış gibi görünüyordu. Bir insan, Xypher kadar sevme yeteneğine sahip olmadan göründüğü ölçüde nefret etmezdi.
Ve diğer her şeyi dışlayarak öldürme ihtiyacı, aşırı ihanetten bahsediyordu. Gerçekten öldürmek istediği tek kişi, annesinin canını alan kişiydi...
"Aşk olmadan asla nefret olamaz."
Jesse kaşlarını çattı. "Ne?"

"Annemin eskiden söylediği bir şeydi."
Yüzünü buruşturdu. "Oh, dostum, hayır... buna cüret etme."
"Neye cüret?"
"Ona sempati duyuyormuşsun gibi ağlayan gözlerle bak." Gırtlağının arkasından rahatsız edici bir ses çıkardı. "Sen çok kanayan bir kalpsin. Merhaba? Birini öldürmek için cehenneme inmeye çalışırken seni kendisine bağlayan adam bu. Senin hassasiyetlerini umursamıyor. Sakın onunkiyle ilgilenmeye kalkma."
Simone tiradını salladı. "Ah, sus, huysuz. Onu tanımıyorum bile."
"Ve böyle kalsa iyi olur."
Jesse'nin haklı olduğunu biliyordu. Buna rağmen, sağduyusuna aykırı olmasına rağmen içinde Xypher'e doğru çekilen bir yan vardı. Neden olduğundan bile emin değildi. Bir şekilde kaybolmuş gibiydi.
Oh, evet, Bay Badass'ın siniri bozuldu... Doğru. Onu kaybediyordu.
"Gloria'dan haber aldın mı?" Dikkatini dağıtmaya çalışarak Jesse'ye sordu.
Kafasını salladı. "Bir inilti bile yok. Daimonların onu yediğini düşünüyorum."
Simone bu düşünceden nefret ediyordu. Kimse böyle bir kaderi haketmedi.
"Umarım değildir. Gerçekten hoş görünüyordu.
"Seni duyuyorum." Jesse perdelere doğru süzülerek geri döndü.
Aniden, birisi kapıyı çaldı.
İçeri gel, diye seslendi Simone.
Carson küçük bir el testeresi ile odaya girdi.
Simone onun niyetini merak ederek bir adım geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"
Testerenin ucuyla bileziğini gösterdi. "Bunun o bileziği çıkarmak için işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum."
Rahatlayarak gülümsedi. Bir an için, onu susturma tehdidini yerine getireceğinden korktu. "Şu anda gezegendeki en sevdiğim insansın. Evet, lütfen deneyin."
Carson onun bileğini eline almak için hareket ederken güldü. Bileziği incelemek için bir dakika durakladı. "Normal altın gibi görünüyor."
"Afrodit onun Atlantisli olduğunu söyledi. Tanrılar tarafından yapılmış bir şey."
Derin bir nefes aldı. "Ah..." Geri çekildi.
"Kötümü?"
"Belki. Bunu kesmeye çalışmanın sana neler yapabileceğini tahmin edecek kadar onlar hakkında yeterince bilgim yok. Tek bildiğim, dünyanın sonunu getirebilirim."
Kolunu onun elinden çekti. "Lütfen yapma. Geçen hafta Dexter'da bir uçurum vardı ve nasıl biteceğini görmem gerekiyor.
Sözleri onu şaşırtmışa benziyordu. "Bunu izliyor musun?"
"Dini olarak. Bir ME olarak bundan hastalıklı bir şekilde etkilendim. "İşim ve hayatım göz önüne alındığında, bu, Animal Planet ağı kadar kaçındığım bir gösteri." Ondan uzaklaştı. "İkinizi yine yalnız bırakacağım."
Arkasından derin bir sesin gümbürtüsünü duymadan önce kapıdan içeri adımını atmıştı. "Neredeyim?"

Vay canına, dedi Jesse yataktan. "Ölüler dirildi... yeniden."
Jesse'yi görmezden gelerek Xypher'ın yanına gitti. Mavi gözleri kırmızı ve kan çanağıyla çevrelenmişti. Cildinde hâlâ grimsi bir ton vardı ve sığ nefes almasından çok acı çektiğini anlayabiliyordu. "Sen Sanctuary'desin."
Derin bir nefes aldı, ardından yüzünü buruşturdu. "Were-Hunter kokusu alıyorum."
"Avcı mıydı?"
Tekrar konuşmadan önce battaniyenin altında hafifçe kıpırdandı. "Likantrop."
"Ah." Aslında ona mantıklı geldi. Dark-Hunters, Daimon vampirlerini avladı. Rüya Avcıları rüyaları avladı ve... bu, onun bir Kurt Avcısı'nın ne avlayacağını merak etmesine neden oldu.
Evet. Düşüncelerini bundan uzaklaştırmaya zorladı. "Sanırım bir Kurt Avcısı seni buraya taşımaya yardım etmiş olabilir."
Xypher doğrulmaya çalıştı, sonra tısladı.
"Dikkatli ol," dedi ona doğru koşarak. Ellerini onun göğsüne koydu, sonra içinden bir elektrik şoku geçince geri çekildi. Nedenini bilmiyordu ama onun göğsüne dokunmak son derece rahatsız ediciydi ve bu onu nefessiz bırakıyordu. "Doğrudan vücuduna kötü bir bıçak sapladın ve Carson acı için sana hiçbir şey veremeyeceğimizi söyledi."
Yatağa sırtüstü uzanıp alnındaki bezi çekerken çenesinde bir tik çalıştı. Sanki beynini emmek isteyen bir uzaylı formuymuş gibi ona baktı.
"Ateşin vardı" diye açıkladı.
Kaşlarını çattı. "Bunu yaptın?"
Onun öfkesini anlayamıyordu. Sanki onun nezaketi onu gerçekten sinirlendirmiş gibiydi. "Senin için güzel bir şey yaptığımı sanıyordum. Üzgünüm."
"Neden benim için güzel bir şey yapasın ki?"
"Çünkü yaralıydın ve kanıyordun."
Yine de o soğuk, delici bakışta bir rahatlama yoktu. "Bu seni ne ilgilendiriyor?"
"İnsanlara yardım etmek için tıp fakültesine gittim. Bu yüzden yaptığım şeyi yapıyorum."
"Neden?"
Yardımı kabul etmekte bu kadar zorlanan biriyle hayatında hiç karşılaşmamıştı. Yüce Tanrım, zavallı adama ne yaptılar da ateşli alnına bir bez koymak kadar basit bir şey onu bu kadar şüphelendirdi? "Burada sana iyi davranmamla ilgili bir sorunun olduğunu hissediyorum."
"Evet," dedi. "Evet. İnsanlar hoş değil. Özellikle benim için değil.
Bu hırıltılı sözler karşısında içinde bir şeyler kıpırdadı. "Xypher-"
"Senin acımanı istemiyorum." Bezi yere fırlattı. "Ya da nezaketin. Sadece yolumdan çekil ve ben Kalosis'e giden bir yol bulana kadar öldürülme.
Vay. Bu onu içten içe sıcak ve kızarmış yaptı. Balon fabrikasındaki heyecanlı bir kirpi gibiydi. "Bu kişiyi öldürmen senin için neden bu kadar önemli?"

Birden aklına bir görüntü geldi. Bu Xypher'dı. Karanlık, kasvetli bir mağaradaydı, acı içinde kollarından sarkıyordu. Siyah saçları kan ve kirle keçeleşmiş ve öne doğru yüzünün üzerine dökülmüştü. Tamamen çıplaktı, vücudu kanayan yaralarla kaplıydı.
Gözlerindeki ıstırap yakıcıydı. Kaçmaya ya da savaşmaya çalıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çelik dikenli bir kırbaçtan gelen darbeler üzerine yağdı, yeni yaralar açtı ve onu döndürdü. Onu döven iki iskelet, ona acı çektirdikleri sürece neye vurduklarını umursamadılar.
Kanadıkça daha çok gülüyorlardı.
"Durmak!" dayanamayarak ağladı.
Görüntüler başladıkları hızla yok oldular.
Xypher ona o kadar soğuk bir bakış attı ki, içine kadar indi ve ruhunun bir parçasının donmasına neden oldu. "Bu, bir kişinin gaddarlığı yüzünden katlandığım yüzyıllarca süren işkenceye on saniyelik bir bakış. Başka soru?"
İçindeki acıdan nefes alamıyordu. Tek yapabildiği başını sallamaktı. Kızgın olmasına şaşmamalı. Boğazına oturan yumru yüzünden nefes almak zordu.
"Evet," dedi kısa bir duraklamanın ardından. “Sadece bir tane var. Sana bu kadar çok ihanet eden bu kişiye zaten hayatını vermişken, neden ona da hayatını veresin ki?”
Acı acı güldü. "Buraya nasıl geldiğimi açıklayayım, insan. Bir aylığına beni insan yapması için Hades'le konuşan bir tanrıçaya iyilik yaptım. Bir. Bekar. Ay. Şimdi, tüm bu yüzyıllar boyunca Tartarus'ta yaşamış biri olarak, Hades'in kimseyi isteyerek bırakmadığını öğrendim, özellikle de benim geçmişime sahip birini. Cehenneme geri dönüyorum bebeğim. Bu konuda eğerler, veler veya amalar yok. Belirsiz kalan tek faktör, yalnız gidip gitmeyeceğim ve bunu yapmaya hiç niyetim yok. Kendini yataktan kaldırmadan bir an önce gözleri onun içinde parladı. "Gömleğim nerede?"
O yaranın ciddiyeti göz önüne alındığında, onu dimdik gördüğüne inanamadı. Özellikle bir damla ağrı kesici almamışken nasıl hareket edebiliyordu?
Sonra, Tartarus'ta ona yapılanları görünce, acıya muhtemelen o kadar alışık olduğunu ve şimdi onu korkutmadığını düşündü. Her ne kadar onu parçalamış olsalar da, o hâlâ onlarla savaşmaya çalışıyordu. "Bu şekilde dolaşamazsın. Dinlenmen lazım."
Sıktığı dişlerinin arasından, "Siktir git," diye homurdandı. "Şımarık bir prens gibi yatakta uzanmak için yapacak çok işim var."
Gitmesin diye kendini onun önüne koydu. "Yan tarafını yırtıp açacaksın."
"Ne olmuş?"
"Ne olmuş? Deli misin?" O olmak zorundaydı. "Bunun ne kadar acıtacağı hakkında bir fikrin var mı?"
Ona sırtını göstermek için dönmeden önce ona kuru ve soğuk bir bakış attı. "Evet, çok iyi bir fikrim var."
Simone, onun teninin güzelliğini bozan korkunç yara izlerine bakarken ağzını kapattı. Vahşice öldürüldüğünü söylemek hafif kalırdı. İçgüdüsel olarak ona dokunmak için elini uzattı ama dokunmadan önce kendini tuttu.

Eli orada, işaretlerin hemen üzerinde geziniyordu. O kadar yakındı ki, onun ateşli teninden yükselen ısıyı hissedebiliyordu. Onun bu şekilde dövüldüğü düşüncesi içini parçaladı. Ne tür bir canavar böyle bir şey yapabilir?
Ona bakacak kimse olmadan tek başına acı çekmiş olması onu daha da hasta etmişti.
Onunla yüzleşmek için döndü. "Şimdi gömleğim nerede?"
Ona yarı insani bir ses tonuyla cevap vermeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Seninle aranı kestik.”
Sanki onun cevabı içinden bir öfke dalgası göndermiş gibi bakışlarını kaçırdı. "Çok teşekkürler."
Neden basit bir tişört yüzünden bu kadar üzgündü? "Senin yerine gidip bir tane daha alabiliriz."
“Yerim yok ve başka gömleğim yok.”
O ciddi miydi? "Ne demek istiyorsun?"
Xypher onun önünde durmak için hareket etti. Ona baktı ve sırıttı. “Bunu neden takip edemiyorsun, insan? Cehennemden çıktım, lunaparktan değil. Sizi dünyaya bir gardırop ve cüzdanla göndermiyorlar.”
"Ama birkaç gündür buradasın, değil mi? Nerede kalıyorsun? Nasıl yedin?”
Yanından geçerken cevap vermedi.
Ne söylemeyi reddettiğini o zaman anladı. "Sokakta uyuyordun, değil mi?"
"Uyuduğumu kim söyledi?" O kapıyı açtı.
Carson, koyu kiraz masasında oturduğu yerden, Xypher'ın araya girmesini beklermiş gibi başını kaldırdı. Masasının üzerinde katlanmış bir gömleğe uzandı ve onu Xypher'a fırlattı.
"Onu alabilirsin."
Xypher gömleği bir teşekkür bile etmeden aldı. Simone odada ona katıldığında kafasının üzerinden çekiyordu.
Cep telefonu çaldı.
Simone cebinden çıkarıp kimliğe baktı. Kısıtlı arama olarak geliyordu. Açtı. "Merhaba?"
Cevap veren ses derin ve inanılmaz derecede seksiydi ve tüylerini ürperten hareketli bir aksanla bağlanmıştı. "Bu, Xypher'in çağrısına cevap veren Acheron Parthenopaeus. Lütfen telefonu ona verir misiniz?”
Evet, ama gerçekten istemedi. Ürkütücü bir şekilde yatıştırıcı ve huzurlu olan bu kibar sesle konuşmayı tercih ederdi. İsteksizce ona uzattı. "Bu Acheron."
Tipik bir Xypher formunda, telefonu onun elinden çekti. "Hangi cehennemdesin?"
Jesse kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. “Bu ona yardım etmemi çok ister.
Peki ya sen?"
"Şşt..." dedi, dürüst sözlerine gülümsemesini bastırarak.
Xypher telefonu sertçe kapattı ve ona geri verdi. Önlerinde kocaman bir adam belirmeden önce başka bir parlak ışık parladı. 2 metreye yakın boyu,

uzun siyah saçları ve Xypher'ı bir kedi yavrusu gibi gösterecek kadar ölümcül bir aurasıyla zayıftı.
Siyah Oakley güneş gözlüğü ve siyah Misfits tişörtünün üzerine korsan tarzı uzun bir ceket giymişti. Bununla birlikte, konu tamamen cinsel çekiciliğe geldiğinde Johnny Depp'in bu adamla ilgili hiçbir şeyi yoktu. Acheron onu her gözenekten sızdırdı.
Ağırlığını tek bacağına vermiş halde duruyordu ve bir omzuna gelişigüzel bir şekilde astığı siyah deri bir sırt çantası vardı. Simone, onun etkileyici boyuna muhtemelen iki santim daha ekleyen kırmızıya çalan siyah Dr. Martens savaş botlarını fark edince kaşlarını çattı.
"Zamanı geldi," diye homurdandı Xypher.
Acheron'un tek tepkisi, güneş gözlüğü çerçevesinin üzerinde kavis oluşturan, mükemmel biçimli siyah bir kaş oldu. "Çoğu gün intihar eğilimlerine saygı duysam da, kime hitap ettiğini ve daha da önemlisi sana neler yapabileceğimi hatırlasan iyi edersin. Kimse Tartarus'a tek parça halinde dönmen gerektiğini söylemiyor."
Xypher kollarını göğsünde kavuşturdu.
Ruh hali düzelen Acheron ona döndü. "Bileziğini görebilir miyim?"
Kibar. Ölümcül. Muhteşem. Saygılı. İnsan dayanıklılığının ötesinde seksi. Oh, biri bu adama selam verdi, kesinlikle onu eve götürmek istedi.
Omurgasından aşağı bir ürperti inerken yutkundu ve adamın istediğini yaptı.
Acheron onun kolunu ellerinin arasına aldı ve kilitli mandalı inceleyebilmek için kaldırdı. Bir an sonra onun kolunu bıraktı ve Xypher'a baktı. "Önce iyi haberi mi yoksa kötüyü mü istersin?"
"Gerçekten önemli mi?"
Acheron'un ağzının bir köşesi alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. “Bana göre değil... Kötü haber, buna dokunamam. Yani yapabilirim, ama kurcalarsam ikiniz de ölürsünüz.
Xypher lanetlendi. "Bunu kim icat etti?"
Acheron, sırt çantasını ceketinin üzerine tutturmak için iki elini de sırt çantasının omuz askısına koydu. "Atlantis tanrılarının kralı Archon. İnan bana, o tam bir pislikti.
Simone tuttuğunu fark etmediği nefesini verdi. Bu onlar için pek hoş görünmüyordu. "Peki iyi haber ne?"
"Birinin anahtarı var ve hayır, sende olduğu için kuruyup ölmeyeceksin. Teorik olarak sonsuza kadar bu şekilde birbirine bağlı yaşayabilirsiniz.”
"Ancak?" diye sordu.
Acheron başını ona doğru eğdi. "Her zaman işin içinde bir ama vardır, değil mi?"
Maalesef. "Ve bu ama olurdu?"
"Anahtar kimdeyse onu kolay kolay vermeyecektir, çünkü bileziği çağıranın elindedir ve eminim onu size komik bir hediye olarak göndermemişlerdir. Ama bekleyin, dahası da var… bileziklerin içinde bir yer bulma ışığı var.”
Ah, bunun sesini hiç beğenmemişti.

"Beni beceriyorsun," dedi Xypher o kadar alçak ve öldürücü bir tonla titriyordu ki.
En iyi gününde değil. Bilekliklerin fikri bir düşmanı hedef alıp onu yere sermek olduğu için, düşmanınızın sizi öldürmek için ihtiyacı olan her şeyle donatılmışlardır. Anahtar ustası, nereye giderseniz gidin sizi bulmakla kalmayacak, ikinizden birinin zayıflığı onun ya da onun önünde ortaya çıkacak." Acheron, Simone'a baktı. "Atlantisliler kazanmak için oynadılar."
"Bu yüzden hepsi öldü, değil mi?" diye sordu.
Acheron omuz silkti. “Bu senin için besin zinciri. En tepedekiler bile başkasına yemek oluyor. Er ya da geç, hepimiz bir şey tarafından yeniliriz.”
Xypher dikkatini ona çevirdi. “Bak, insan bu pisliğin içinde olmak için hiçbir şey yapmadı. Onu bu işin içinden çıkarmak için yapabileceğin bir şey var mı?”
Simone, onun sormasına bile şaşırmıştı.
Acheron ona hüzünlü bir şekilde başını salladı. "Keşke. İnanın bana, hiçbir şey beni masum bir kişinin acı çektiğini görmek kadar sinirlendiremez. Onu serbest bırakmanın tek yolu anahtarı alıp bileziği açmak."
Xypher tekrar küfretti. "Muhtemelen Kalosis'te olduğunu biliyorsun, değil mi? Onu getirme şansın var mı?”
Acheron güldü. "Sizi temin ederim ki oraya bunu yapmak için gitseydim, Satara'yı öldürmekten çok daha beter sorunlarla karşılaşırdınız."
"En azından benim için onu yıkayabilir misin?"
Acheron alay etti. Bunun olacağını görmeyecekmiş gibi mi? Senden korkuyor. Benden aktif olarak nefret ediyor.
Xypher, Simone'un bakışlarıyla karşılaştı ve onu tuttu. İlk kez içinde insana benzeyen bir şey gördü. Bu iğrençlikte küçük bir parça, bir pelerin gibi etrafına sarılmış gibiydi.
"Ama senin için yapabileceğim bir şey var." Acheron uzandı ve Xypher'in omzuna dokundu.
Xypher'ın bedeni aydınlanırken nefesi kesildi. Başını geriye attı ve içinden şimşek çakıyormuş gibi haykırdı.
Simone onun titrediğini görünce irkildi.
Bir dakika sonra yarasının geçtiğini göstermek için gömleğini kaldırdı. Kusursuz sekizli paketini bozacak bir yara izi bile kalmamıştı. "Teşekkür ederim."
Acheron başını eğdi, sonra onun yanından Jesse'ye baktı. "Sen onun en iyi savunmasısın.
Ne zaman bir iblis yanlarına gelse, fani düzlemde küçük bir yarık oluyor. Omurganızda bir karıncalanma hissi var. Saldırıya uğramadan önce onları birkaç saniye önceden uyarabilirsin.”
Jesse de kendisi kadar şaşkın görünüyordu. "Burada olduğumu nereden biliyorsun?"
Acheron gülümsedi. "Pek çok şey biliyorum."

Jesse genişçe sırıttı. "Dostum, bu insanlarla takılmayı seviyorum. Beni görüyor ve duyuyorlar. Bunun ne kadar canlandırıcı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."
Simone'a yaklaşan Acheron, bileğinden deri bir bileklik çıkardı ve onu sol koluna taktı. "Bu, sana saldıran bir iblisin gücünü verecek. Yapmayacağı şey seni daha iyi bir dövüşçü yapmak ve seni ölmekten alıkoyamayacak. Ancak, bir iblisin kafasına bir şeyle vurursanız, sizi temin ederim ki, girişimlerinize gülmezler."
Kulağına fısıldamak için eğildi. "İçinde seni korkutan bir şey var Simone. Hayatın boyunca onu sakladın ama orada olduğunu biliyorsun. Gizlenen ve özgür olmak için can atan. Ondan kaçtığını biliyorum. yapma Bu işte hayatınızı kurtaracak tek şey bu.
İçinize uzanın ve gerçekte ne olduğunuzu kucaklayın. Hazır olduğunda, sana yardım etmesi için bileziğime ihtiyacın olmayacak."
Ve bununla ortadan kayboldu.
Kolu, dokunduğu yerden hâlâ sızlıyordu. Jesse'ye baktı. "Bu da neydi?"
Jesse ellerini dışa doğru tuttu ve omuz silkti.
Bakışları onun yanından Xypher'a gitti ve orada bir kalp atışı için onun savunmasızlığını bir an için gördü. Gözlerinde pişmanlık, hüzün ve nefesinin kesilmesine neden olacak kadar derin bir acı vardı. Ona ulaşmak istedi ama böyle bir harekete ne kadar şiddetli tepki vereceğinden korktu.
Carson boğazını temizledi. "Kaba olmak istemem çocuklar ama bence gitmeniz en iyisi.
Sanctuary'nin ardındaki fikir bir sığınak olmaktır. İhtiyacımız olan son şey, bizim yasalarımıza bağlı olmayan bir iblisin buraya gelmesi."
Bu, Xypher'in gözlerindeki acımasız kararlılık dışında tüm duyguları buharlaştırdı. "Endişelenme, varlığımla bozulmamış sarayını kirletmeyeceğim."
Bildiği bir sonraki şey, dışarıda, Ursulines Sokağı'nda durduklarıydı. Neyse ki hiç kimse onların aniden ortaya çıktığını görmemiş gibiydi.
Jesse ona katıldı. "Keşke bunu yapmayı bıraksan."
"Arzuluyorsun?" diye sordu. "Benim yerimde olmayı dene. Beni hasta ediyor.
Xypher ona tehditkar bir bakış attı. "Hayat beni hasta ediyor ama dikkat et, işte buradayım.
Beni işin içine sokmadan önce onun hakkında ne düşündüğümü kimse umursamadı."
Simone onları bu hale getirmekten nefret ediyordu. "Xypher, ateşkes lütfen. Anladım. Sen sertsin. Biliyorsun, hayatın değneği tarafından vurulmuş hisseden tek kişi sen değilsin. İnan bana. On bir yaşında öksüz kaldım ve nihayet evlat edinilmeden önce üç yılımı bir çocuk yurdunda geçirdim. Hepimiz duygusuz bir evrenin hayatta kalanlarıyız. Sahip olduğumuz tek tampon diğer insanlardır."

Onunla acı bir şekilde alay etti. “Tanrılar, safsınız. Sahip olduğumuz tek tampon kendimiz ve sonunda bizi kırmadan önce ne kadar acıya tahammül edebileceğimizdir.
Simone, elinden gelenin en iyisi buysa, onun için üzüldü. Ama sonra tıpkı onun gibi hissettiği bir zamanı hatırladı. Kendini bir arada tutmasının tek nedeni Jesse'ydi. Anne babası öldükten sonra yaşadığı o karanlık delikten onsuz çıkabileceğinden emin değildi.
Xypher'ın güvenebileceği başka bir insanı olmadığı çok açıktı. Bir hayalet bile değil.
Sempatik bir acıyla boğazı düğümlenmiş, Chartres Sokağı'nda yürümeye başladı. Apartmanı Orleans'taydı, çok yakın değildi ama yürüyüş o kadar da kötü değildi. Yürümek, taksi bulmaya çalışmaktan daha hızlı olurdu.
Ve bu noktada, arabasını nereye bıraktığını bile hatırlayamıyordu. Tamam, doğru değil, onu Julian'da bırakmıştı. Ama her şeyin tanıdık olduğu evinde birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Bir sonraki çılgınlık ona saldırmadan önce onu cezalandıracak bir şeye ihtiyacı vardı.
Hotel Provincial'a yaklaştıklarında, Xypher'ın onlara iyi bir şey çarptığında nasıl yavaşladığını gördü. Bakışları özlemle Restaurant Stella'ya kaydı. Tek kelime etmedi ama sonra söylemesine de gerek kalmadı. İfadesi her şeyi söyledi.
"En son ne zaman yemek yedin?"
Cevap vermedi.
Simone onu durdurdu. “Xypher mı? Yiyecek. En son ne zaman içtin?”
"Ne umursuyorsun?"
O zaman, o söylediğinde bu dört kelimenin ne anlama geldiğini anladı. Daha önce hayatında hiç kimse umursamamıştı. Neden o, bir yabancı?
"Yiyecek bir şeyler alacağım." Bileziği onun için kaldırdı. "Beni takip etmeni öneririm." Sokağın karşısındaki lüks bir restorandan çok daha hızlı olan küçük Akdeniz kafesine yöneldi.
Xypher onu takip ederken küfretmek istedi. Ama gerçek şu ki, açlıktan ölüyordu. Xypher'in sadece bir düşünceyle -giyim, yemek veya para olmadan- silahları ortaya çıkarabilmesi Hades'in sadistçe zevklerinden bir diğeriydi. Kendini de iyileştiremezdi.
Hades onu buraya atmadan önce bile midesi açlıktan kasılmıştı.
Son bir haftadır, en azından midesinin bu kadar yanmasını durdurmak için düşünmek bile istemediği şeyler yiyordu.
Buna rağmen, sadaka alacak türden bir yaratık değildi. Hiç kimse ona bir şey vermemişti. Buna alışmıştı.
Yalvaracaksa lanet olsun.
Simone, beyaz gömlekli ve siyah pantolonlu bir kadın öne çıkana kadar girişte durdu.
"Kaç tane?"
"İki."
Xypher, kendisine sırıtan Jesse'ye baktı. “Asla sayılmam. Ama ben her zaman buradayım.”

Kadın iki menü aldı ve onları bir köşedeki küçük bir masaya götürdü.
Xypher, Simone'un çok ihtiyatlı bir şekilde Jesse'ye bir sandalye çekip onu ceketi için kullanıyormuş gibi göstermesini kaçırmadı.
Jesse'yi görmezden gelen Xypher, Simone'u omzuna atmayı ve onu buradan götürmeyi düşündü. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu yemeği koklayıp hiç yememe düşüncesine katlanamıyordu.
Ama sonra işkenceye alışmıştı.
Öfkesini güçlükle dizginleyerek oturdu. Kadın ona bir menü uzattı ve gitti.
Xypher onu bir kenara koydu ve pencereden dışarı baktı.
Bunca zamandan sonra dünyaya geri dönmek çok garipti. Pek çok şey değişmişti.
Buraya son geldiğinde, atlar en iyi ulaşım aracıydı. Elektrik yoktu. İnsanoğlu karanlıktan korkardı. Xypher ve kardeşlerinin onlara verdiği rüyalardan korkuyorlardı.
Şimdi çoğunlukla kendilerinden korkuyorlardı ve korkmaları da gerekiyordu.
Xypher menüye bakmadan arkasına yaslanırken Simone kaşlarını çattı. "Aç değil misin?"
Gönderdiği bakış onu iliklerine kadar dondurdu. "Hiç param yok."
"Pekala, yemek yiyip seni aç bırakacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"
Üzücü olan şey, büyük olasılıkla yaptı.
Menüyü aldı ve ona doğru tuttu. "Bir şey sipariş et yoksa senin için sipariş veririm."
"Benimle aynı tonu alan son kişiye ne olduğunu biliyor musun?"
Dur tahmin edeyim… Bağırsakların deşilmesi. Muhtemelen acı verici. Kesinlikle yavaş.” Kaşlarını ona doğru salladı. Şanslıyım ki bileziğim takılı olduğu sürece beni öldüremezsin. Ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. “Karides kokteyli ve karartılmış tavuk Alfredo içeceğim. Senden ne haber?"
İlk kez, somurtkan bir çocuk gibi menüyü kendisine doğru çekerken, onun hakkında alçakgönüllü bir bakış gördü.
"Nezaket seni rahatsız ediyor, değil mi?"
Bakışları menüde gezinirken cevap vermedi.
Jesse'ye hüsrana uğramış bir bakış atmadan önce yorgun bir nefes verdi.
Etten kemikten biriyle konuşmaktansa hayaletlerle konuşmaktan daha kolay zaman geçirdiğine inanamıyordu.
… önünde oturan bir şey.
Onu herkesten bu kadar soyutlayacak ne yapmışlardı?
Xypher ne sipariş edeceğinden emin değildi. Her şey yolunda görünüyordu ve midesi yanıyordu. Burada otururken son derece garip hissettiğinden bahsetmiyorum bile… medeni bir insan gibi.
Kimse ona böyle davranmamıştı. Durmadan.
O bir Phobatory Skotos'du. Hayatını, onlara kabuslar verirken etrafındaki herkesi korkudan titreterek geçirmişti. Tanrılar bile. O şeytanın vücut bulmuş haliydi. Diğer Phobatory Skoti'ler bile ondan korkuyordu.

Ve bu kadın ona emir vermeye cüret etmişti... Aslında oldukça güzel ve onun bu kadar önemli bir hedefi varken herhangi bir kadının olması gerekenden daha baştan çıkarıcıydı. Şimdiye kadar, ne kadar süredir kadınsız kaldığını düşünmemişti. Ama yumuşak ela gözleri onu ateşledi.
"Karar vermekte zorlanıyor musun?"
Sorusu üzerine gözlerini kırpıştırdı. "Bunu nasıl yaptın?"
"Ne yap?"
"Benimle normalmişim gibi konuş."
Ona kaşlarını çattı. “Eh, bunu tam olarak kolaylaştırmıyorsun. Ama dünyaya da kızdığım bir zamanı hatırlıyorum. Tek istediğim, etrafa saldırmak ve çevremdeki herkesi benim kadar mutsuz ve kızdırmaktı. Bu... ihtiyaç, içeride bir ateş gibi yandı ve diğer her şeyi sildi. Sonra bir gün gerçekten incittiğim tek kişinin kendim olduğunu fark ettim. Başkalarını kızdırabilirim ama birkaç saat içinde beni unuttular. Sonsuz cehennemde yaşayan tek kişi bendim. Bu yüzden öfkeyi bırakıp yoluma devam etme kararı aldım.”
Kulağa ne kadar kolay geldiğini söyledi. Ama öylece bırakmak o kadar kolay olmadı. "Evet, ama dört gözle beklediğin bir geleceğin vardı."
O, başını salladı. "O zamanlar öyle hissetmiyordum. Ağabeyimin daha yedi yaşındayken öldürüldüğünü gördüğümü unutmamalısın.” Tanıdık bir acı içini kemirirken dişlerini sıktı. “Kendisinin de bir geleceği olduğunu düşündü ve göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Annem ve babam da öyle…”
Acısı ona ulaştı; bağ kurabileceği bir şeydi. Ama onu asıl şaşırtan, içindeki o küçük sızıydı, aslında... hayır, umursamıyordu. Buna muktedir değildi. Oldu …
Yerleştiremedi.
"Ne oldu?" ona sordu.
Elini kaldırdı. "Konuyu açtığımı biliyorum ama şu anda bunun hakkında gerçekten konuşamam, tamam mı? Uzun zaman önce olması, hala acıtmadığı anlamına gelmez. Bazı acılar vardır ki, zaman uyuşmaz.”
"O zaman beni anlıyorsun."
Simone, gerçekten anladığını anladığında, adamın bu basit ifadesinde donup kaldı. Kaç yıl geçmiş olursa olsun, ölümlerinin acısı hâlâ taze ve tazeydi.
"Evet. Sanırım yaparım. Ve eğer seninki benim için önemsizse, o zaman gerçekten üzgünüm.
Xypher, bu sözler yüzyıllardır dokunulmamış bir parçasına dokunduğunda bakışlarını kaçırdı. Nedenini bile bilmiyordu. Sanki acılarıyla bir bağları varmış gibiydi.
"Deniz mahsulleri sever misin?"
Bunu nasıl yaptı? Bu kadar basit bir soru ve yine de ona dokundu. Hissettirdi…
tarif edemiyordu. “Hatırlamıyorum. Yüzyıllardır gerçekten yemeklerin tadına bakamadım.”
Menüsünü masaya bıraktı. "Buradayken ne yedin?"
"Bulabildiğim ne varsa."

Sözleri üzerine Simone'un kalbi sıkıştı. "Sana döner tabağı ve istiridye tabağı alacağız.
İkisi arasında lezzetli bir şeyler bulmalısın.”
Xypher ne diyeceğini bilemedi. Genelde saldırgandı, etrafındakilere saldırmak ve onları incitmek isterdi ama burada böyle oturmak...
Sakindi ve sakinlik o kadar uzun süredir tatmadığı bir şeydi ki nasıl hissettirdiğini unutmuştu.
Uzaklara baktığında, eski anılar tarafından eziyet gördü. Duyguları sıyrılmadan önce bile kızgın ve kırgındı. Etrafındaki herkese saldırmak.
Sümer iblisleri arasında büyümüştü, insanlar ya da Olimpos'taki tanrılar arasında değil.
Annesinin halkı sert ve affetmezdi. Ve başlangıçta, Zeus'un hiçbir şey hissetmeme lanetini memnuniyetle karşılamıştı.
Satara'ya kadar. Ona başka şeyler göstermişti. Kahkaha Tutku.
Hatta bir ara kendisini onu sevdiğine inandırmıştı.
Geçmişe bakıldığında, onu güldürmek için yeterliydi. Bir iblisin oğlu ve kabusların tanrısı aşk hakkında ne biliyordu? Kendi ebeveynleri bunu beceremezmişti. Genetik yapısında aşk yoktu.
Ama intikam…
Bu, pençelerini batırabileceği bir şeydi.
Bir garson geldi, sanki onun kötü niyetli düşüncelerini hissedebiliyormuş gibi ona baktı. Hemen dikkatini onun için sipariş veren Simone'a çevirdi.
Xypher, Simone'un sesini daha önce hiç duymadığı kadar yumuşak ve nazik gösteren melodik aksanı dinledi. Koyu kahverengi saçları bukleler halinde yüzünün etrafından sarkarken, ela gözleri zekayı, merakı ve doğuştan gelen bir yaşama sevincini yansıtıyordu.
Onları bırakan garson kadar sıska değildi. Aksine sağlamdı.
Sağlıklı. Ve yüzyıllardır ilk kez, vücudunun şehvetle kıpırdandığını hissetti.
Bir yudum su içmeden önce haylaz bir parıltı parladı ve sonra onunla konuştu. "Sessizsin, bu da beni sinirlendiriyor."
"Nasıl yani?"
Cevap vermeden önce Jesse'ye baktı. “Kaplanın korkudan değil, daha iyi nişan almak için saklandığına dair eski bir söz vardır. Bana seni hatırlatıyor.
"Olması gerekiyor."
Bardağını ellerinin arasına alırken iç çekti. "İnsanları korkutmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"
"Bunun için yetiştirildim."
Jesse güldü. “Derslere kayıt olabilir miyim? Bir polterjist olarak geri dönemediğim için kendimi gerçekten mahvolmuş hissediyorum. Ellerini Simone'a doğru kaldırdı. "Ooo, senin için geliyorum."
Simon güldü.
Jesse tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Görmek. Kahkaha Sadece bir kez olsun gerçek korku uyandırmak istiyorum.”
Xypher, uzanıp onu incitebileceğini hatırlatmak için hayalete bir bakış attı.
Jesse hemen geri çekildi.

Simone onu izlerken başını eline dayadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"
"Ne yap?"
"Etrafındaki herkese yüzünü buruştur ve homurdan. Bir nefes al ve rahatla."
"Rahatlamak?" Xypher onun sözlerine inanamamıştı. "Bizim için geleceklerini biliyor musun? Gardını indirirsin - rahatlarsın - ölürsün. Güven bana. Bununla ilgili ilk elden deneyimim var.
"Evet, öldüğünü söyledin. Ne oldu?"
Xypher, masum sorusu onu bir zamanlar olduğu aptala geri götürdüğünde sustu.
"Güvenme hatasını yaptığım tek kişi tarafından ihanete uğradım."
"Üzgünüm."
"Olma. Bir yalanla sonsuza kadar yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

* * *

"Kuyu?" diye sordu Satara, Kaiaphas önünde belirirken.

"Yakında ölecek."
Stryker'ın ofisini oluşturan küçük alanda volta atmaya başlamadan önce bir çığlık attı.
"Yeterince iyi değil."
"O zaman onu öldürmeni öneririm."
"Benimle o tonu almaya cüret etme." Kaiaphas'ın ruhunun içinde olduğu Stryker'ın masasındaki şişeyi kaptı. Kenarını masaya hafifçe vurdu, paramparça edecek kadar sert değil, ama öyleymiş gibi ses çıkaracak kadar sert. "Bileğimin tek bir hareketiyle varlığına son verebilirim."
Gözlerindeki korku parıltısını gördü, ama kredisine göre, onun tehdidi hakkında başka bir endişe göstermedi. "Xypher, Cronus'un kılıcını kullanan bir Afrodit oğlu tarafından korunuyordu. Onu yenmenin ve Xypher'ı bitirmenin hiçbir yolu yoktu."
Satara tiksintiyle nefes verdi. Onu bu karmaşaya sokan şey başka birine güvenmekti. Tek kurtarıcı lütfu, Stryker'ın ona verdiği Deamarkonian'dı. Bununla, Xypher çok az bir çabayla bulunabilirdi.
Karşısındaki değersiz iblis bunu yapabilirse böyleydi. "Kafasının bana teslim edilmesini istiyorum, Kaiaphas. Ve eğer onun değilse, seninkini alacağım…"
Önünde eğildi. "İsteğiniz yerine getirilecek hanımım. Kardeşimin kellesi senin olacak."
DÖRT
Xypher, garson kıza yiyecek getirip elinden kaparken kendini ona fırlatmamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Kokusu içinin derinliklerine ulaştı ve kelimenin tam anlamıyla onu tatmak için can atıyordu. Tek istediği kuduz bir hayvan gibi onu parçalamaktı ve o, sahip olmadığı tüm kısıtlamayı aldı. Ama kendisini durdurabilmesinden çok onu şaşırtan şey, uslu durmanın onun için bu kadar önemli olmasının nedeniydi.
Bir daha kimsenin onu küçük düşürmesine izin vermeyecekti.

"Sen bir melezden başka bir şey değilsin. kaba. Medeniyetsiz. İğrenç. Bir canavarı kim sevebilir ki?” Satara'nın sözleri kafasında yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı.
Simone, zarif ve ciddi bir şekilde yemeğini yiyerek onun karşısına oturdu. Görgü kurallarının ona aşılandığı belliydi ve nedense anlayamamıştı, dünyanın geri kalanının yaptığı gibi onu yargılamasını ve ona da bir hayvan bulmasını istemiyordu. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü bir kez olsun umursamamıştı.
Şimdiye kadar.
Sanki bu düşünceleri duyabiliyormuş gibi, masanın diğer tarafına uzandı ve bir elini nazikçe onun koluna, orada dağladığı kelimelerin üzerine koydu.
"Aç olduğunu biliyorum, Xypher.
Bana karşı davranışların hakkında endişelenmene gerek yok. Kazın.”
Hiçbir şey ona bu kadar derinden dokunmamıştı. Tıpkı kimsenin ona daha güzel görünmediği gibi. Saçındaki ışık, ela gözlerinde soyut ve heyecan verici bir iç ruhla parıldama şekli. Bu onu şaşırttı.
Ona saldırdı ve tıpkı Tartarus'ta yaptığı gibi onu aldı. Ne yaparlarsa yapsınlar, onu ne kadar kırmaya çalışırlarsa çalışsınlar, en iyi saldırılarına karşı güçlü durdu. Tıpkı onun gibi. Sadece gücü doğuştan iyiydi. Asla kimseyi incitmeye çalışmadı.
O bile değil.
Kibarlığın vücut bulmuş haliydi.
Ve bu nedenle, o kuduz tarafına teslim olmamaya her zamankinden daha kararlıydı.
İyiyim, diye mırıldandı gümüş takımlarını alırken.
Simone, Xypher'in kuzusunu yerken gözle görülür şekilde titreyen elini izlerken sessizce oturdu. Açlığı ya da onu doyurma ihtiyacı yanlış anlaşılmıyordu. Yemeğini parçalamak istediği o kadar barizken, neden onunla mücadele ettiğinden emin değildi. Onun ayakkabılarıyla, onu delip geçiyor ve avuçlarını yüzüne sokuyordu.
O değil. Sanki bir şeyi kanıtlamak ister gibiydi. Sanki tahmin etmeye bile başlayamadığı bir nedenden dolayı terbiyeli bir şekilde yemek yemesi gerekiyordu.
Kafasını sallayarak kendi yemeğine odaklanmaya çalıştı. Onun tasmalı gücü göz önüne alındığında kolay olmayan bir şey. Zorlayıcıydı. Güç, güç. Tek yapmak istediği uzanıp o mükemmel dudaklara dokunmaktı.
Avını takip eden güzel bir hayvanı izliyor gibiydi.
Ama en iyi yanı, istiridye kabuğundan bir ısırık almaya çalışmasıydı.
Yüzündeki çocuksu kafa karışıklığı son derece çekiciydi.
Gülümsemesini bastırarak ayağa kalktı ve masanın yanına doğru yürüdü.
"İstiridye kabuğunu ısırmazsın."
Kaşlarını çattı. "Nasıl yiyorsun o zaman?"
"Sana göstereyim." İstiridyeyi onun elinden aldı ve tabağının yanındaki küçük çatalı aldı. “Önce eti ayırırsın, sonra kabuğunu dudaklarına

götürürsün ve aşağı kaymasına izin verirsin, ağzına. Sonra yutarsın ama çiğnemezsin.”
"Neden?"
Yeterince zararsız görünen istiridye etine baktı, ama bir keresinde yanlışlıkla ısırdığı istiridyenin tadını hâlâ alabildiğine yemin etti. Nasty, bu tadı tarif etmeye yaklaşmadı. “Pekala, cesur ve biraz iğrenç. Ama gerçekten istiyorsan yapabilirsin.”
Xypher, onun etin üzerine biraz Tabasco sosu sürmesini izlerken donakaldı. Onun kokusu kafasını doldurdu ve ona bir kadına son dokunuşunun üzerinden asırlar geçtiğini hatırlattı…
Öfkesi ve intikam arayışı içindeyken bunu düşünmemiş olması tuhaftı. Onu Kalosis'e götürmek için Daimon ararken sokaklarda yanından geçtiği kadınların hiçbirini fark etmemişti.
Şimdi o çoktan unutulmuş acı içini yakıyordu. Teninin tuzunu tatmak için parmak uçlarını yalayabilmek için elini avucunun içine almak istedi. Yüzünü onun boyun girintisine gömüp kokusunu tenine sinene kadar içine çekebilmek için.
Nedenini bilmiyordu ama onun kendisine en umursamazca dokunması bile onu daha önce hiç olmadığı kadar sertleştirmişti. Ve uzanıp elini, onları evcilleştirmek için elinden gelenin en iyisini yapan bu kaotik buklelere değdirmek için can atıyordu. Kadın onunla sevişirken göğsüne sürtünseler nasıl hissedeceklerini merak etti.
Göründükleri kadar yumuşak mıydılar?
Dudakları mıydı?
Onu vücuduna kabul eder miydi?
Xypher kendini ondan uzağa bakmaya ve bu düşünceleri susturmaya zorladı. Onun gibi bir kadının ona bu şekilde dokunması onun kaderi değildi. O bir hayvandı ve bunu biliyordu. Çok uzun süre yalnız bırakılmıştı, kendi yolunu bulması için dışlanmıştı. Hassasiyet insanlar içindi. Birkaç hafta içinde cehenneme geri götürülecek olan dönek Skotos için değildi.
Yumuşak gitme. Gardını düşürme.
Er ya da geç, Hades'in insafına kalmış olarak Tartarus'a dönecekti. Onu dövdüklerinde çelik dikenli kirpikleri o kadar derinden hissetmeyecek kadar sertleşmesi yüzyıllar almıştı. Hades'in oynadığı acımasız akıl oyunlarına kanmamayı öğrenen yüzyıllar.
Bu uçaktaki rahatlık, geri döndüğünde onu ancak zayıflatırdı.
Cehennemi daha da yakıcı hale getirirdi. Bu izin veremeyeceği bir şeydi.
Yeterince kötüydü. Buradaki varlığını yumuşatmak için…
Hades'in onu bir aylığına serbest bırakmasına şaşmamalı. Yeraltı dünyasının tanrısı, özgürlüğü tattıktan sonra Xypher'ın cezasının ne kadar kötü olacağını tam olarak biliyordu.
Piç.
Dudağını kıvırarak istiridyeyi kızın elinden kaptı. “Ben bebek değilim. Kendimi besleyebilirim.

Simone, onun ani dönüşü karşısında sinirli bir şekilde başını salladı. Orada bir an için, neredeyse onun... şey, iyi olmayı öğrendiğini düşünmüştü. Halüsinasyon görmüş olmalı.
"Pekala," dedi ellerini savurarak. "Her neyse."
Onun huysuzluğuna kızarak koltuğuna geri döndü ve sessizce yemeğini bitirdi.
Anlaşması neydi? En ufak bir nezaketi bile kabul edemeyecek kadar asık suratlı biriyle daha önce hiç tanışmamıştı. Ona o korkunç Scott Murphy'yi hatırlattı...
On bir yaşındayken çocuklarının evinde onunla birlikte olan çocuğu hatırladığında kalbi tekledi. Düşmanca ve vahşi, zar zor insan olmuştu. Dokuz yaşındayken ailesinden alınmış ve kimse ona bir şey yapamadığı için koruyucu ailelerin döner kapısına kapatılmıştı. Sonunda, çocuk servisleri onu çeşitli tesislere göndermeye başladı ve aynı hızla onu kapı dışarı etti. Personel de dahil olmak üzere kaldığı evde kimse ona katlanamadı. Her zaman kavga çıkarır ve herkesle, hatta arkadaşı olmaya çalışan Simone ile bile alay ederdi.
Adam ona gülmüş, sonra onu o kadar sert ısırmıştı ki dikiş atılması gerekmişti - sol kolunda hâlâ yara izi vardı. Bu ve benzeri öfke nöbetleri ve saldırılar yüzünden, gecenin bir yarısı gizemli bir şekilde ortadan kaybolana kadar tüm zamanını cezalandırılmakla geçirmişti.
Cesedi birkaç gün sonra spor salonunun bodrumunda üzerinde hala pijamalarıyla bulunmuştu. Görünüşe göre oraya tek başına gitmiş ve kendi bileklerini kesmiş.
Henüz on bir yaşındaydı.
Simone bu korkunç olaya yeterince üzülmüştü ama o gün iki öğretmenin konuşmasına kulak misafiri olunca bu üzüntü, kendi hayatına son vermemesi gereken çocuk için topyekun bir kedere dönüştü.
"O çocuğun böyle olması çok yazık ama sanırım çocukluğunun travmasını düşünürsek hiç umudu kalmamış."
"Travma?"
“Bilmiyor muydun? Annesi uyuşturucu bağımlısı ve babası uyuşturucu satıcısı olduğu için ailesinden alındı. Scott, bir öğleden sonra, zavallı şey açlıktan ölmek üzere olduğu ve bir sandviç istemeye cüret ettiği için babasının bir anlaşma yapmasını engellediğinde kafatası paramparça oldu. O zaman devlet onu elinden aldı. O zamandan beri babası velayetini geri almaya çalışıyor. Scott'a kaybolduğu gün babasının ertesi sabah onu eve götürmeye geleceğini söylemiştik. Sanırım zavallı çocuk onu bekleyen cehenneme geri dönmektense ölmeyi tercih eder..."
O bir anda, Simone değerli bir hayat dersi öğrenmişti. Durumlarını öğrenene kadar kimseyi yargılama. Ne kadar korkunç görünürlerse görünsünler, bazen davranışlarının geçerli bir nedeni vardı. Kabul edildi, bazı insanlar sadece kaba ve yozlaşmıştı, ama her zaman değil.
Pek çok insan sadece acı çekiyordu ve harekete geçerek kendilerini daha fazla incinmekten korumaya çalışıyorlardı.

Öğrencilerine öğretmeye çalıştığı şey buydu. Ne zaman bir suç mahalline girsen, merhum için yapabileceğin en kötü şey, onlar hakkında hüküm vermekti. Profesyonelliğinizi gölgeledi ve işinizi yorgun düşürdü. Bir adli tıp görevlisinin işi önyargısız rapor vermekti.
Kişisel görüşlerin morgda yeri yoktu.
Birine hayatını nasıl yaşayacağını ve hangi kararları alacağını söylemek bir şeydi. Bunu yapmak ve sonuçlarıyla yaşamak zorunda olan kişi olmak başkaydı. Senin bir şeyi farklı yapacak olman, onların da yapacakları anlamına gelmiyordu. İnsanlar kendi yaşam seçimleri ve deneyimleriyle yükseldi ve düştü. Hatalar onlarındı.
Ve bunu düşündükçe, Xypher ve geçmişi hakkında merak duymasına neden oldu. Neden bu kadar savunmacıydı?
Onu kim incitmişti?
"Tanrıların çocuklukları nasıldır?"
Xypher tabbouleh'inden başını kaldırdı ve şimdiye kadar gördüğü en net, en masum gözle karşılaştı. "Affedersin?"
Sesindeki iğneleyicilikten çekinmedi. "Sadece merak ediyordum. Yani, ailem ölene kadar benimki çok tipikti. Mahallede bisiklete bindim, çamurlu turtalar yaptım, arkadaşlarımla ve oyuncak bebeklerimle çay partileri yaptım ve kardeşimle televizyonda kavga ettim.
gösterir. Ne yaptın?"
Bunu ona söyleyeceği gibi mi? Bu onu ilgilendirmezdi. "Ne umursuyorsun?"
Yüzündeki samimiyet, acı dolu bir ifadeyle silinip gitti. "Bu soruyu sormandan gerçekten nefret ediyorum... umursuyorum çünkü sen bileklikleri çıkarana kadar takılıp kaldığım bir insansın ve senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Kim bilir? Orada gerçekten hoşuma gidebilecek tüm bu düşmanlığın altında gömülü biri bile olabilir.
Onun gerçekten ne istediğini düşünmek için kanı kaynadı. "Zayıf yönlerimi o kadar kolay anlayamazsın bebeğim. Bende hiç yok.
Ona ağzı açık bakakaldı. "Çocukluk anılarını zayıflıkla mı eş tutuyorsun? Yüce Tanrım, sana ne yaptılar?”
Geçmişinin anılarına acı acı güldü. Düşünmemek için çok uğraştığı anılar. Ama bir tanesi diğerlerinden daha netti. Hayatında zayıf olmasına izin verdiği tek zamandı ve bir daha asla tekrarlamayacağı bir deneyimdi.
“Beni dövdükleri ve onlarla savaşırken kalbimi çıkardıkları bir çite zincirlenmiştim. Beni öldürenlere tek elle bile etki ettim. Bir daha asla o kadar çaresiz olmayacağımı söylemek yeterli.
Simone, anlattığı dehşet karşısında ağlamak istedi. O berrak, parlak gözlerde gördüğü acıya. "Bunu hak etmedin."
"Şaka değil," dedi dişlerinin arasından. “Ama hak etmenin hiçbir şeyle ilgisi yok. Yaşam ve ölüm oldukları gibidir. Kimseye merhamet etmezler.”
Simone, yüzünde olduğundan emin olduğu aynı acı dolu ifadeyi taşıyan Jesse'ye baktı. Xypher'in sözleri, annesini ve erkek kardeşini hatırlarken onu derinden etkiledi. Başlarına gelenleri de hak etmiyorlardı.

Bunu düşünmek istemediğinden, yemeğini bitirirken onunla konuşmaya çalışmadı. Belli ki ulaşılmak istemeyen birine ulaşmaya çalışmak çok zordu. İşi bittiğinde, garsona bahşiş verdi ve dairesine geri döndü.
Tate aradığında restorandan yeni çıkmışlardı.
"Julian'la işler nasıl gitti?" O sordu.
Kolundaki bileziğe baktı. "Aslında istediğim gibi değil. Hâlâ bir aradayız.”
"Dostum, üzgünüm."
"Daha kötü olabilirdi, sanırım. O senin seri katilin olabilir.”
Xypher'ın ona bakışı, onun konuşmasını duyabildiğini söylüyordu.
Ah, kahretsin, bu aramaya cevap vermeliyim, boo. Siz çocuklar dikkatli olun, daha sonra tekrar kontrol edeceğim.”
Tate, ona veda edemeden telefonu kapattı.
Telefonu kapatırken, Xypher'ın kolunu gözünün ucuyla ovuşturduğunu gördü. Hiçbir şey söylemese de iki kolu da tüyleri diken diken olmuştu.
"Soğuksun?"
Cevap vermedi.
"Üşüdü," dedi Jesse. "Sen göremesen bile benim görebildiğim aurasının her yerinde."
Xypher ona, kendisini ateşe vermesi gereken bir bakış attı.
Simone, Quarter'da onun için nereden kıyafet bulabileceklerini düşünürken duraksadı.
Mekanların çoğu kadınlara hitap ediyordu…
Veya gotiklere.
Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. Evet, iğneleyici kişiliği ve boyuyla, goth ona çok yakışırdı.
Tek kelime etmeden, Decatur Caddesi'ne gitmek için Dumaine'i kesti.
"Ne yapıyorsun?" Xypher savunmaya geçerek sordu.
"Sana kıyafet alıyorum."
Onu kaldırımda durdurmak için çekti. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."
"Evet yaparsın."
Yakışıklı yüzü taşa döndü. "Senin sadakanı almayacağım. Kimseden bir şeye ihtiyacım yok.”
Soğuk bir bakışla onu süzdü. "Ve bir ay boyunca sadece bir gömleği ve bir pantolonu olan bir adamla sürekli seni koklamak zorunda kalacağım bir ay boyunca sıkışıp kalmayacağım."
Bu, gözlerindeki ateşin bir kısmını aldı.
Jesse kaşlarını çattı. Hey, o bir tanrı. Kendisi için kıyafet dikemez mi?”
Xypher, Jesse'ye yatıştırıcı bir bakış attı. "Daha önce de söylediğim gibi Hades bir piç. Güçlerim tam değil. Onları savunma için kullanabilirim. Ama yiyecek, giyecek ya da barınak için değil.” Son kısım o kadar alçak çıkmıştı ki duyduğundan bile emin değildi.
Yüzündeki utanmış ifade ona yanılmadığını söylüyordu.
Hades bunu ona neden yapsın?
"Hadi," dedi elini nazikçe çekerek. "Kıyafete ihtiyacın var, özellikle bir palto ya da ceket."

Xypher, onun tüm varlığını ateşe veren kısacık dokunuşunun yumuşaklığı karşısında nefes alamıyordu. Zarar vermek ya da kontrol etmek için tasarlanmamıştı. Herhangi bir insanın diğerine verebileceği dostça bir dokunuştan başka bir şey değildi.
Ona hiç böyle dokunulmamıştı.
Nezaketinden şaşkına dönerek onu bir mağazaya kadar takip etti. Kendi başına takip ettiğinden değil. Hiç kimseyi takip etmedi. Sadece nereye gittiklerini bilmediği için liderlik etti.
Dükkana girdiklerinde korseli, kısa etekli ve çizgili taytlı bir manken görünce duraksadı.
"Bir sorun mu var?" diye sordu.
"Böyle giyinen bir iblis tanıyorum."
Yüzü rengini kaybetti. "Bir şeytan?" o fısıldadı.
Xypher başını salladı. "Yol arkadaşı olarak Acheron ile birlikte seyahat ediyor. Simi."
"Simi Parthenopaeus?"
Xypher, memurun coşkulu sesi karşısında şok oldu. Kısa, kapkara saçlı, mücevher ve kadehlerle dolu cam bir tezgahın karşı tarafında duruyordu.
Simone kadına kaşlarını çattı. "Simi'yi tanıyor musun?"
Esmer kadının gülümsemesi genişledi. Ah, evet, hepimiz Simi ve kız kardeşini tanıyoruz.
Kasabaya her geldiklerinde bizi temizliyorlar. Biz onları seviyoruz. Sen onların arkadaşı mısın?"
Xypher hafifçe homurdandı. Dostum... daha önce kimsenin ona kullanmadığı bir kelime vardı. Ancak kadına, bir zamanlar Acheron, Simi ve kız kardeşinin bir iblis ordusunu durdurup dünyayı kurtarmasına yardım eden bir müttefik olduğunu tam olarak söyleyemezdi.
"Evet, biz arkadaşız."
"Tatlım, o halde Roadkill'e hoş geldin. Parthenopaeuses'un herhangi bir dostu, bizim de dostumuzdur. Sizin için ne yapabilirim?"
Simone, "Ona biraz kıyafet almalıyız," dedi. Duvarın tepesindeki deri ceketi işaret etti. "Bunu görebilir miyiz?"
Kadın onu almak için tezgâhın etrafından dışarı çıktı.
Omuz silkerek Xypher'a verdi. Bütün bu günler boyunca soğuduktan sonra sıcak derinin tenine ne kadar iyi geldiğine inlememek için elinden gelen tek şey buydu. Ceket ağırdı ama ağırlığını memnuniyetle karşıladı.
Gerçekten çok iyi hissettirdi.
Simone ona yaklaşıp onu ayarlarken gülümsedi. Boynuna değen elleri onu anında sertleştirdi. "Çok güzel. Sana yakışmış. Bundan hoşlandın mı?"
Nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu. "Sorun değil," dedi bunun yanlış olduğunu bilerek. Tamamdan çok daha fazlasıydı. Hediye için ona sarılmak istedi.
Simone, içinden garip bir arzu dalgası geçerken geri çekildi ve nedenini bilmiyordu. Tamam, belki yaptı. Xypher, sol omzunda bir anarşi sembolü ve

sırtında Misfits'in yüzü olan siyah motosiklet ceketi içinde seksi görünüyordu.
Deriyi okşamak ve altındaki sert bedeni hissetmek istedi. Çok tehlikeli ve vahşi görünüyordu.
Ki gerçekten öyleydi.
Mırıldanmamak için elinden gelen tek şey buydu.
"Kaç gömlek istiyorsun?" diye sordu.
Simone geri adım atmadan önce gözlerini kırpıştırdı, Jesse'nin araya girmesine minnettardı. "En az bir düzine."
"Bir düzine ne?" Satış görevlisi ona baktı.
Simone, kadının Jesse'nin yanında durduğunu bilmediğini anlayınca kızardı. "Üzgünüm, sesli düşünüyordum."
"Ah. Şifreli konuştuğunu sanıyordum." Kadının bakışları Xypher'ın karnından aşağı kaydı. "Çünkü eminim bir düzine kadar ölümcül saklamıştır."
Simone'un bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu ama içinden bir kıskançlık dalgası geçti. Bu ne kadar saçmaydı? Yine de kadını düzelttiğinde, ses tonu o aptalca, beklenmedik duyguyla kesildi. "Aslında sekiz."
Katip etkilenmişti. "Gerçekten mi?"
Başını salladı.
"Kahretsin, sen çok şanslı bir kadınsın. Benimkinin sadece bir single'ı var ama onu yine de seviyorum.
Simon güldü.
Xypher yapmadı. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"
Simone, Xypher'ın koluna hafifçe vurdu. "Hiçbir şey tatlım. Sana birkaç kazak, birkaç gömlek ve pantolon alalım."
Jesse gözlerini devirdi. "Sana göz kırpıyorlar, ahbap. Varlıklarınızdan ve mide bulandırıcı bir şekilde paramparça olduğunuz gerçeğinden bahsetmek, ki on yedi yaşında toz bile yemeseydim ben de böyle olurdum. Daha kaslı görünmeye çalışarak göğsünü şişirdi. "Sonsuza kadar uzun boylu, ince fazımda kapana kısıldım."
Xypher görünüşü hakkında yorum yapmadı, kadınlar onu daha çok rahatsız ediyordu. "Bunu yapmaları mı gerekiyor?" diye fısıldadı Jesse'ye.
"Sadece şanslıysan... ya da olacaksan." Jesse, ona garip klik sesleri çıkardı.
Katip yüzünü buruşturdu. "Ne yapmaları gerekiyor?"
Simon boğazını temizledi. "Giysilerini al. Evet tatlım, öyleler." Ona doğru eğildi. "Bizi yastıklı bir odaya atmadan önce Jesse'yi görmezden gelin."
Ardından Jesse'ye keskin bir bakış attı.
"Soyunma odalarına girip görünmediğimi kıskanıyor."
Simone, "sen tam bir sapıksın!"
Hayır değilim. Sapık, sen banyo yaparken veya kıyafetlerini değiştirirken seni gözetliyor olurdu." Ürperdi. "Bu, kız kardeşini gözetlemek gibi bir şey. Ağzımı tıka ve beni ölü bırak."
Simone alçak sesle, "Keşke," diye mırıldandı.

Xypher, değiş tokuşlarından gerçekten keyif almıştı. Hissettiği duygunun ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.
Eğlendim. Bunu daha önce hiç yaşamamıştı ama güzeldi. Göğsü hafifti ve midesi gıdıklanıyordu. Ses tonlarında öfke ya da zarar verme niyeti yoktu. Sadece şakacı bir şekilde şakalaşıyorlar ve birbirlerinden zevk alıyorlardı. Onları izlemeyi severdi.
Simone, ciddi bir şekilde başını belaya sokmadan önce Jesse'ye bir uyarı daha baktı. Onu sevmesine rağmen, bunu yapmasından nefret ediyordu. Onu görmezden gelmek istemiyordu ama kimsenin onun deli olduğunu düşünmesini de istemiyordu.
Onu cesaretlendirmemek için Jesse'den yüzünü çeviren Simone, kadını arkaya doğru takip etti, sonra dükkânın ortasında, duvarlara bitişik raflarda duran ayakkabıları görünce duraksadı. Dokuz inç topuklu bir çift şeffaf stiletto da dahil olmak üzere çoğu oldukça korkaktı. Ama gözüne kuru kafalı ve çapraz kemikli bir çift siyah motorcu botu takıldı.
Onlara hakkını verebilecek tek kişiyi tanıdığı için dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrıldı.
"Xypher?"
"Evet?"
Botları işaret etti. "Onları giyer misin?"
Bu sorunun neden olduğu sırıtış kesinlikle kötüydü. Ve bir kez olsun, alaycı değildi. Bu saf bir zevk bakışıydı ve baştan sona onu ısıttı. Kahretsin, bu adam muhteşemdi.
Boğazını temizleyerek katibi durdukları yere çağırdı. "Onlardan bir çift alacağız."
Katip güldü. "Simi'nin arkadaşlarının gelmesine bayılıyorum. Şeytanlar gibi alışveriş yapıyorsunuz."
Simone, ona suçlu bir bakış atan Xypher'a yan yan baktı. Kadın kısmen haklıydı.
Çok geçmeden Bay İyi Ama İğrenç için kıyafet, iç çamaşırı ve aksesuar seçmişlerdi.
Simone kredi kartını verdiğinde sızlanmamak için kendini zor tuttu. Çok parası olmasına rağmen, özellikle geçici bir misafir için alışverişe harcamak ona göre değildi. Ama onun üç hafta boyunca çıplak dolaşmasına da izin veremezdi. Sonra tekrar, ateşli olurdu ama ikisi de tutuklanırdı.
En azından Xypher yeni ceketinin kolunu sıvazlarken yüzünde gafil bir sevinç ifadesi yakalayana kadar onun düşüncesi buydu. Daha önce hiç böyle bir şey verilmediği belliydi.
Evet, buna değdi.
Gülümseyerek memurun kafasının arkasındaki duvara baktı. Orada bir raf eşarp asılıydı. Gülümsemesi özellikle birinde genişledi. "Affedersiniz," dedi memura, "şu atkıyı tezgahın arkasından da almama izin verin."
Katip, üzerinde beyaz bir kafatası ve çapraz kemikler olan siyah olanı aldı.
"Bu?"
"Evet lütfen."

Zil çalar çalmaz Simone onu tezgahtan aldı, etiketini çıkardı ve Xypher'in boynuna sardı.
"Ne yapıyorsun?" Gözlerindeki şüphe onu gerçekten yaktı.
"Dışarıda boynunu sıcak tutacak."
Eşarbın uçlarını ceketinin içine sokup fermuarını kapatırken Xypher konuşmadı. O kadar şefkatli bir ilgi hareketiydi ki, göğsüne yabancı bir sızı getirdi.
Bu histen hoşlanmamıştı. "Ben çocuk değilim."
O güldü. "İnan bana bebeğim, bu benim dikkatimden kaçmadı."
Şakacı sözleriyle kaşlarını çattı. "Benimle alay mı ediyorsun?"
"Evet."
Alay... bunu daha önce kimse yapmamıştı. En azından şakacı değil. Jesse'ye baktı.
"Teee-zeeeen," dedi Jesse, kelimeyi uzatarak. "Yani..." Kaşlarını çatarak durakladı. "Şey, kahretsin, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Birisi, bilirsin, seninle dalga geçtiğinde."
Xypher dişlerini gıcırdatarak kafasının arkasına vurdu.
Ah! Dang, bunu yapabileceğini unutmuşum. Jesse, Simone'a biraz daha yaklaştı.
Xypher onu takip etmeye başladığında, Simone aralarına girdi ve ona kıyafet çantalarını verdi. "Artık gidiyoruz," dedi abartılı bir ses tonuyla. Yardımı için hoş bayana teşekkür ederim.
Katip güldü. "Kesinlikle rica ederim. İkinize iyi geceler."
Xypher cevap veremeden Simone onu hafifçe kapıya doğru itti. İsteksizce onun peşinden gitti.
Aralarına girdiği için deli miydi? Bir hayalet için hayatını tehlikeye atan birini anlayamıyordu. Özellikle de Jesse gibi aptal biri değil.
Simone, ikisine de azarlayıcı bir bakış atmak için dışarıda durdu. "Siz ikiniz bir gün başımı büyük belaya sokacaksınız. Uslu duramaz mısın?"
Jesse ofladı. "O başlattı."
Simone hayal kırıklığıyla elini kaldırdı. "Tek kelime etme!"
Xypher döndü ve Jesse'ye o kadar sert vurdu ki, saçları tütmeye başladı.
Simone, şimdi inleyen Jesse'yi korumak için onun kolunu tuttu.
Xypher'in gözleri onu da kızartmak üzereymiş gibi parladı.
"Diplomatik dokunulmazlık," dedi, taktığı sürece onu öldüremeyeceğini hatırlatmak için bileziği kaldırarak.
"Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini unutmasan iyi edersin."
"Ama Jesse'yi rahat bırakmana yetecek kadar uzun sürecek."
Tehdit edercesine homurdandı. Şans eseri Jesse'ye sırtını döndü ve kaldırımdan aşağı inmeye başladı.
Her ikisini de bastırdığı için rahatlayan Simone, daha bir adım atmıştı ki telefonu tekrar çaldı. "Merhaba?"
Tate'di.
"Başka bir cinayet vakamız var... tıpkı Gloria gibi. Polisler olay yerini araştırırken kıçınızı kaldırıp şuraya bir bakabilir misiniz?

"Elbette. Neredesin?"
İki polis arabası çığlıklar atarak Fransız Pazarı'nın diğer tarafına doğru ilerlerken onun cevabını duymadı. Onlarla ilgili altıncı hissini harekete geçiren bir aciliyet vardı.
Ah, bekle, tahmin edeyim, dedi onlar geçtikten sonra. "North Peters'dasın."
"Duydun ha?"
"Artık sağır olan ruhumun derinliklerine." Arabaların dönüşünü izledi. "Sanırım senden sadece dört blok uzaktayım. Hemen ordayim."
Sokağın karşısına geçip polisi ve izlemek, yorum yapmak veya spekülasyon yapmak için toplanmış küçük bir kalabalığı bulmaları uzun sürmedi. Simone ulaştığı ilk memura haber vermek için arka cebinden cüzdanını çıkardı. Bir çanta taşımasına rağmen, cüzdanını her zaman arka cebine koyardı - birkaç yıl önce çantasını çaldırdıktan sonra bir alışkanlık haline geldi.
Kimliğine burun kıvırdı. “Et Bölümü. Sizi kıskanmıyorum çocuklar.”
Ona gülümsedi. "Sorun değil, ben de seni kıskanmıyorum. En azından gözaltına aldığım insanlar beni öldürmeye çalışmıyor.”
"İyi bir nokta." Kadının eğilip altına girebilmesi için bandı kaldırdı. Xypher'ı durduramadan, "O benimle," dedi.
"Sorun değil Ryan," diye bağırdı Tate onlara doğru ilerlerken. "Bu sefer onlara ihtiyacımız var."
"Ne dersen, doktor."
Simone onları birbirleriyle tanıştırmak için geri çekildi. "Tate, bu Xypher, şu anki paranormal ikilemim."
Tate gülerek Xypher'a elini uzattı. "Daha önce hiç Rüya Avcısı görmemiştim."
Xypher salladı. "Elbette var. Sadece hatırlamıyorsun, dedi gözlerinde şeytani bir parıltıyla.
Tate başını salladı. "Bu rahatlatıcı değil."
"Benim türüm nadiren öyledir." Bu sözlerdeki uğursuz ton eksik değil.
Simone, "Xypher tüyler ürpertici korkutma ekibinde çok yer alıyor," diye açıkladı.
Tate onları siyah bir muşamba altında bekleyen kurbana doğru götürdü. "Bunu görebiliyorum. Ve onun iyi tarafında kalmak için not alacağım. İhtiyacım olan son şey, uykumda daha fazla kabus görmek.”
Simone daha fazla hemfikir olamazdı. "Bence Xypher kabuslar için yaşıyor."
Tate homurdandı. "Bu durumda kendini evinde gibi hissedecek."
"Neden?"
Tate ayaklarının dibindeki cesedi işaret etti. Tıpkı Gloria gibi. Aynı yaralar. Aynı MO. Kan yok. Süzüldü ve düştü. Tek fark, bunun karşılık veriyor gibi görünmesi.”
"O..."
"O," diye düzeltti Tate.
Simone kaşlarını çattı. Bu, seri katil fikrini çürütürdü. "O?"

Tate muşambayı kaldırarak ona yirmili yaşlarının ortalarında yüzüstü yatan ve boş boş boş boş bakan beyaz bir erkeği gösterdi. Yüzü, canını alan dehşetle donakalmış, buruşmuştu.
İçinden bir sempatik acı dalgası geçerken Simone yüzünü buruşturdu. İşinin en çok bu kısmından nefret ediyordu. Birini katil olarak görme duygusu onları terk etmişti. Midesini sıkıştıran hastalıklı korku. Ama en kötüsü, ailenin bu trajediye nasıl tepki vereceğine dair ilk elden bilgiydi.
"Bu pisliği bulup onu durdurmalıyız," dedi dişlerinin arasından.
"Evet," diye onayladı Tate.
Xypher cesede yaklaşmadan önce çantalarını yere koydu.
"Dikkatli ol," diye uyardı Tate. "Vücuda dokunma. Herhangi bir kanıtı yok etmek istemiyoruz.
Suçluyu bulup hemen adalete teslim etmeliyiz."
Xypher boyun yarasını dikkatle incelemek için eğildi. "Bu zor olacak."
"Nasıl yani?"
"Bu bir iblis öldürme."
"Ne?" o ve Tate aynı anda dediler.
Xypher onlara bakmak için arkasına yaslandı. "Bunu bir insan yapmadı."
Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. "Daimons yapmaz-"
Daimon değil. İblis." Xypher, Gloria'nın saldırısıyla aynı olan boyundaki izleri gösterdi. "Bu bir Sümer Dimme saldırısı."
Dim mi? Tate tekrarladı. "Dimme de nedir?"
Xypher ayağa kalktı. "Buraya böyle geldim. Las Vegas'ta onlarla savaşmaya yardım ettim.
Savaş sırasında Dimme'lerden biri kaçtı ve bildiğim kadarıyla kimse onu bulamadı. Sanırım az önce yaptın."
Tate, Simone'un hissettiği kadar hasta görünüyordu. "Buraya nasıl geldi?"
Xypher omuz silkti. "Onu buraya çağıran bir şey olmalı. Bir eser, bir kişi. Bir şey. Aksi takdirde, kız kardeşlerinin hâlâ kapana kısıldığı kozanın yakınında kalacaktı."
"Bundan emin misin?" diye sordu.
"Hayır, insan. Bu konuda bir bok bilmiyorum. Sadece kafanı karıştırmak için rastgele konuşuyorum."
Simon içini çekti. Alaycılığı konusunda seni uyarmalıydım. Onun yanında olmayı tam bir keyif haline getiriyor."
Tate, karanlık sokağa göz gezdirirken onun ifadesini duymazdan geldi.
"Hayaletini bulabilir misin, Sim?"
"İçeri girmedi."
Xypher kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir hayaleti olmayacak."
Simone onun anlamsız sözlerine başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"
"Bu bir Dimme cinayeti. Genellikle bir insandan her şeyi emerler. Kilit, dipçik ve namlu.
Ve kayıtlara geçmesi için, onların öldürmeleri ölümden birkaç saat sonra yeniden canlandığı için cesedi yok etmeniz gerekecek."
Simone, Tate'e hasta bir bakış attı.

Gloria, diye fısıldadı Tate. "Vücudu bu yüzden ayağa kalktı."
Simone bunu düşünürken kaşlarını çattı. "O zaman neden Gloria'nın hayaletini gördük?"
Xypher omuz silkti. "Dimme ruhu yemeyi bitirmemiş olmalı. Bazen olur. Ruh tuzağa düşer ve sonunda kurur ve ölür."
Tate lanetlendi. "Öyleyse bu şeyi nasıl izleyip öldüreceğiz?"
Xypher'ın ifadesi saf bir şeytandı. "Yapmıyorsun. Seni izler ve öldürür."
BEŞ
Tate onları cesetten ve iki dedektifin konuştuğu yerden birkaç adım öteye götürmeden önce ürperdi. İhtiyaç duydukları son şey, içlerinden birinin bu özel tartışmaya kulak misafiri olmasıydı.
Xypher'a keskin bir yüz buruşturma yaptı. "Bu iblis yaratıkların sokakta dolaşıp bizi avlama ihtimali karşısında içim ısınıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Zaten kaç tanesinden bahsediyoruz?
Xypher, karşılaştıkları terör konusunda tamamen kayıtsızdı. "Var olan yedi tane var. Sadece bir tanesi insan alemine kaçtı."
Tate, bakışlarını Simone'a kilitledi. "'İnsan alemi' demesine bayılıyorum."
Evet, o da öyle. "Bilmiyorum. Hala 'bizi avlayıp öldürüyorlar' kısmına takılıp kaldım. Ve
"ölü yürüyen." Bundan hoşlandığımı sanmıyorum."
Tate homurdandı. "Sen ve Nialls. Eminim hala çok iyi vakit geçiriyordur. Zavallı adam. Kimse onun deli olmadığına asla inanmayacak..." Yüzündeki ifadeden, Tanrı'nın lütfu için, bir an yaşadığı belliydi.
Kafasını temizlemek istercesine sallayan Tate, dikkatini tekrar Xypher'a çevirdi. Dimme ne istiyor? Neden insanları öldürüyor?"
Xypher omuz silkti. "Temel iblisler, genellikle hiçbir şey istemedikleri için ilginçtir. Onlar sadece. İblisin yoluna çıkarsan ölürsün. Beslenmesi gerekiyorsa ve siz menüdeyseniz, sizi yer. Basit, gerçekten. Oyun oynamakta ya da gizli amaçlara sahip olmakta büyük değiller."
Bir fotoğrafçı fotoğraf çekmek için öne çıkarken, Tate küfrederek onları vücuttan daha da uzaklaştırdı. "İşler sadece öldürmek için öldürmez. Bu hiç mantıklı değil."
"Elbette öyle," dedi Xypher kuru bir sesle. "Şeytanlar, çeşitli varlıkların silahları veya araçları olarak yaratıldı. Atlantislilere hizmet eden Charonte'ye sahipsiniz... Aslında onlar, her zaman boyun eğmeyen birkaç iblis ırkından biriydi. Yenilip köleleştirilinceye kadar yeryüzünün efendileriydiler. Daha sonra, Charonte ile savaşmak için yaratılan gallu ve Sümer panteonu ve onunla birlikte gallu'su yok edilirse, esasen dünyayı yiyecek ve ölü efendilerinin intikamını alacak şekilde yapılmış olan Dimme vardır. Yalnız Dimme'yi bu kadar tehlikeli yapan da bu.
Tek bildiği nasıl öldüreceği." Xypher yerdeki ölü adama anlamlı bir bakış attı.
Tate bu haberi iyi hazmediyor gibi görünmüyordu. "Dünyada başka iblisler var mı?"

Xypher başını salladı. "Her kültürün kendi şeytanları vardır. Ama bahsettiğim kişiler, bu konuda uğraştığınız kişilerdir.” Xypher başını cesede doğru eğdi. "Bir galu ona saldırmış olabilir. Ama genellikle gallu biraz daha ihtiyatlıdır. Cesedi öldürdükten sonra atmaları gerektiğini biliyorlar ya da bir zombi gibi bir amaç için kullanmaya devam ediyorlar. Bir düşmanı çekmek veya daha fazla kurban için trol yapmak gibi. Bir zombinin genellikle ailesinin yanına döndüğünü uzun zaman önce öğrendiler. Zombiyi geri takip ederlerse daha çok yiyecekleri olur.”
Tate, sanki bu bilgi ona acı veriyormuş gibi inledi. "Emin misin?"
“Dönek olmadıkları sürece. Veya acemiler. Dimme böyle olurdu. Modern dünyada kaybolacak ve kendi türünü bulmaya çalışacaktı. Dimme ve gallu bir kovan zihniyetine sahiptir. Bağımsız çalışmayı sevmezler. Yani ister gallu ister Dimme olsun, kendi türünden başkalarını ve doğası gereği insan olabilecek yiyecekleri aramak için sokaklarda dolaşıyor.”
Tate yine küfretti. "Ne zamandır dışarıda?"
"Bir kaç hafta."
"Ve şimdi emziriyor?"
Xypher acı acı güldü. “Vegas'tan buraya gelmesi gerekiyordu. Yol boyunca başka kurbanlar da olduğunu tahmin ediyorum.”
Tate, Simone'a tiksintiyle baktı. "Peki nasıl oluyor da iblisler hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?" O sordu.
Xypher'in gözleri parlak, titrek bir kırmızıya dönüştü. "Ben oyum."
Tate, Simone gibi bir adım geri çekildi.
Jesse bile.
Şey, Sim, dedi Jesse onun arkasına geçerek. "O garip göz şeyini yapabiliyor çünkü o bir tanrı, değil mi? İblis olmakla ilgili bizimle dalga geçiyor... değil mi?”
Buna inanmak istedi. Mantıklıydı…
Ama vücudundaki her içgüdü ona Xypher'ın o tür bir mizah anlayışı olmadığını söylüyordu.
Xypher'in gözleri o ürkütücü maviye döndü. "Annem, babamın baştan çıkardığı bir Sümer iblisiydi ve ben onun halkıyla birlikte büyüdüm, bu yüzden galu hakkında çoğu kişiden biraz daha fazla içgörüye sahibim."
Simone haç çıkardı. O ciddi miydi? Yine de gerçeği biliyordu. Sadece kesin bir şekilde söylediğini duymak istiyordu. "Sen bir galu musun?"
"Genetik olarak, evet. Ama can atmıyorum ya da kanla yaşamıyorum. Eh, yine de düşmanlarım.”
O bir iblis…
Simone, onun bir Yunan tanrısı olduğunu kabul etmenin onun için neden daha zor olduğunu bilmiyordu ama öyleydi. Muhtemelen iblislerin sahip olduğu itibar yüzünden. Birine bağlanma fikri ona gerçekten pek uymuyordu.
Yerdeki cesede baktı ve ürperdi. Xypher bunu hiç bir masuma yapmış mıydı?
Bu yüzden mi onu öldürüp Tartarus'a mahkûm etmişlerdi?

İşte o zaman, artık bağlı olduğu yaratık hakkında ne kadar az şey bildiğini anladı. Nelere muktedirdi.
Hayatı nasıl bu kadar duygusuzca onun ellerine bırakılmıştı?
Tate cesedi işaret etti. "Bunu her ne yaptıysa öldürebilir misin?"
Xypher hafifçe başını salladı. "Ama neden yapayım?"
Tate dehşete kapılmıştı. "Masum insanların ölmesini engellemek için."
Xypher alay etti. "Masum? Yerdeki adam bir tecavüzcü ve katildi. Kimliğini öğrendiğinde, ışıktan kurtulduğunu göreceksin. Sizi temin ederim, ona çok daha kötüsünü yapardım.
"Bunu nasıl biliyorsun?" diye fısıldadı.
Ona tüm ruhunu ürperten soğuk bir bakış attı. “Kötü, kötüyü bilir. Birbirimizi bu şekilde buluruz veya Dimme söz konusu olduğunda, daha gaddar bir rakip tarafından alt edilmekten bu şekilde kaçınırsınız.”
Jesse'nin gözleri saygıyla açıldı. "Vay. Yani Şeytan'ın tazı gibisin?”
Xypher ona komik bir bakış attı. “Lucifer'in komuta ettiği kendi iblisleri var. Ben onlardan biri değilim.
"Şeytanlar ve beslenme alışkanlıkları hakkında harika bir tarih dersi." Tate ellerini birbirine vurdu. “Öyleyse, meraktan soruyorum, raporumu nasıl yazacağım? Rastgele iblis öldürme?
Evet. Bu gerçekten iyi okuyacak. Simone'a döndü. "Tıp mezunu bir kapıcı olarak iş bulabileceğimi mi sanıyorsun?"
Kolunu şefkatle okşadı. “Dereceden bahsetmezdim. Bu sizi aşırı nitelikli yapar. Ama daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, seni Mandeville'e yolladıklarında bir işe ihtiyacın olacağını sanmıyorum."
"Teşekkürler Simone." Ses tonu çöl kadar kuruydu. "Bir dahaki sefere benden bir tavsiye mektubu istediğinde bunu hatırlayacağım."
"Ve Tulane'de kapıcı olmak için başvurduğunda bunu hatırlayacağım. İş bulmana yardım edip edemeyeceğime bak.
"Ah!" Tate homurdandı. "Sen gaddarsın."
"Merhaba doktor?" Yaşlı bir polis memuru onlara yaklaştı. "Cinayet masası, cesedi sarmaya ve taşımaya hazır olup olmadığınızı öğrenmek istiyor."
"Evet, bitirdik." Sesini sadece Simone ve Xypher duyabilecek şekilde alçalttı.
"Rastgele iblis öldürme. Belki de bunu ters giden bir gasp olarak yazmalıyım.” Durdu ve Xypher'a baktı. "Ölüm nedeninden emin misin?"
"Ceset birkaç dakika içinde ayağa kalkıp seni öldürmeye çalıştığında, cevabını alacaksın."
Tate derin bir iç çekti.
"Ne yapacaksın?" Simone geri çekilmeden önce sordu.
Tate omuz silkti. "Bilmiyorum. Bedeni yok edemem. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir dava, ardından büyük bir kovulma ve toplum içinde aşağılama.”
Xypher konuşmadan önce yanağını kaşıdı. "En azından kafanı kes. Bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksin.”

Tate homurdandı. "Oops"un bunu kapsayacağını mı düşünüyorsun? Simone'a sordu.
"Tate!" diye çıkıştı, bunun düşüncesi karşısında dehşete düşerek. "Mesleğimizin yeterince kötü bir itibarı var. Böyle bir şey yapamazsın, yoksa asla yaşayamayız."
"Burada mantıklı olmaya çalışıyorum. ME testinin tam olarak bunu kapsamadığını biliyorsun. Öğrencilerinize işimizin tuhaf yönleri hakkında ne söylersiniz?"
"Yapmıyorum. Onlara sadece açıklanamayacak bazı şeyler olduğunu söylüyorum."
"Evet," dedi Tate gergin bir kahkahayla, "bu kesinlikle açıklanamaz olarak nitelendiriliyor." Tekrar Xypher'a baktı. "Vücudu yerde tutacak, başın kesilmesinden veya mutlak yıkımdan başka bir şey var mı?"
Çeyrekleme.
Tate gözlerini devirdi. "Yardımcı olmuyorsun."
"Onu ısırıp bu durumu ben yaratmadım. Bir soru sordun ve ben de cevapladım. Başka bir cevap istiyorsanız, o zaman farklı bir soru sorun."
Tate orta parmağıyla kaşını kaşıdı. "Laboratuvarımda Shaun of the Dead'in göründüğünü görüyorum."
Simon güldü. "Ölülerin Tate'i demek istiyorsun."
"Kesinlikle. Ve unutmayalım ki Night of the Living Dead'in sonunda zombi saldırılarından sağ kurtulan zenciyi vurmuşlar. İyi bir emsal değil ve burada kötü bir geri dönüş yaşıyorum, Sim."
Tate başını sallayarak ellerini çırptı ve sanki kendi kaderine doğru gidiyormuş gibi onlardan uzaklaşmaya başladı. "Tamam, bana şans dileyin... ve bol ateş gücü... şerifin beni şafak vakti vurmasına izin vermemeyi unutmayın." Tekrar kurbana baktı. "En azından bu sefer cesedi başkasına vermemem gerektiğini biliyorum."
"İyi şanslar, mon ami."
"Evet, teşekkürler, Simone. Şahsen bunun için şansını denemek isterim.
Adam yanlarından ayrılırken geri çekildi ve onun hareketini denetleyebilmesi için cesede yaklaştı.
Simone, Gloria'yı düşünürken ona ne olduğunu merak ederken bakışlarını kaçırdı.
Kollarını ovuşturarak zavallı kadın için sessizce dua etti.
Jesse onu incelerken başını salladı. "Sorun ne Sim?"
"Sadece Gloria'yı düşünüyorum. Keşke ona ne olduğunu bilseydim. Onu kaybetmemizden nefret ediyorum."
Xypher kaşlarını çattı. "Gloria kimdi?"
Simone, bilmediği için ona sinirli bir bakış attı. "Sen benim dünyama daldığında Daimonlarla birlikte olan diğer hayalet oydu."
Ah, sarışın.
"Evet, sarışın."
Tate gruplarına dönüp konuşmalarının o kısmını yakaladığında inledi.

"Evet... Sözü açılmışken, ailesinin her an cesedini alması gerekiyor. Cesedi teslim edemediğimizde onlara ne diyeceğim? Yine, 'ayy'ın bunu tam olarak karşılayacağını düşünmüyorum.
"Hey!" polis bağırdı. "Doktor, bu adamın öldüğünü sanmıyorum. Az önce hareket ettiğini gördüm."
Bu sözler üzerine Simone'un yüzü soldu. Daha da kötüsü, merhumun ayağının kendi kendine hareket ettiğini gördü.
"Xypher, başlıyor."
Gözünü kırpıştıramadan elini uzattı. Bir an sonra, tüm vücut alevler içinde kaldı.
Polis memuru yardım için bağırırken, diğer birkaç polis yangın söndürücüler için çabaladı.
Xypher'a baktı. "Onu yaptınmı?"
Umursamazca omuz silkti. "Bazen güçlerim işe yarar. Bazen yapmazlar. Görünüşe göre bu sefer yapmışlar. Evet, biz."
Tate etrafta koşuşturan polisi izlerken burnunu kırıştırdı. "Bunun için sana teşekkür etmem gerektiğinden emin değilim... Sence vücutta onu hareket ettiren ve sonra kendiliğinden yanan bir tür gaz olduğuna inanacaklarını mı düşünüyorsun?"
Simone sessizce ona bu konuda şans dilediğinde uzun bir nefes verdi. "Eğer biri onu çalıştırabiliyorsa, Tate, sen de yapabilirsin."
"Evet, yakında işsizlik ofisinde görüşürüz." Alevleri söndürmek için memurlara yardım etmek için onları terk etti.
Simone, işin gerçek dehşeti içini kaplarken onların çalışmasını izledi.
"Öyleyse o adamı gerçekten bir iblis yedi."
"Bunu benim uydurduğumu düşünmedin, değil mi?"
"HAYIR." Sözü uzattı. "Tam olarak değil zaten." Bakışlarını günah için yaratılmış o bedene ve o berrak, nefes kesici gözlere çevirirken kaşlarını çattı. Xypher'in insandan başka bir şey olduğunu kimse tahmin edemezdi ama yine de o daha iyisini biliyordu. "Sen gerçekten yarı iblis misin?"
"Neden yalan soyleyeyim?"
"Bilmiyorum. Bazen insanlar görünürde bir sebep olmadan yaparlar.
"Ama ben insan değilim."
İblis olarak doğması, en azından sert kişiliğinin bir kısmını açıklıyordu. Aynı zamanda mazur gördü... neredeyse. Sonra yine o bir iblis olduğu için, evsiz olduğu ve sokakta tanıştıkları herkesi korkutmaya çalışmadığı için şanslıydı.
Ben bir iblise bağlıyım... Kulağa kötü bir bilimkurgu filmi gibi geldi.
Şaşkın, kafası karışmış ve sadece kafası karışmış halde, çantalarını yerde bıraktıkları yerden almaya gitti. Şu an sadece eve gitmek ve yönünü bulmak istiyordu.
Onları olay yerinden evine doğru götürdü.
Jesse neşeyle, "Kalk, Sim," dedi. "En azından iblis seni yemedi."
"Yine de demek istiyorsun."
Xypher paketleri elinden aldı. "Merak etme. Senin incinmene izin vermeyeceğim."

"Düşmanına ateş etmen anlamına gelmiyorsa, değil mi? O zaman ölüm için adil bir oyunum.
Yorum yapmadı.
"Tamam o zaman," dedi, ortamı yumuşatmaya çalışarak ve adamın amacına ulaşmak için büyük olasılıkla onu feda edeceği gerçeğini düşünmeden. "Güvenli bir şekilde geri dönelim, olur mu?"
Xypher, intikamı pahasına onu koruyamayacağından pek emin olmadığı gerçeğini düşünmemeye çalışırken başını salladı. İçinde iblis kanı olmasına rağmen tamamen kalpsiz değildi. En kötü halinde bile bir etik kuralları vardı ve bu etik kurallar Simone'un çapraz ateşte yaralanmasına izin vermiyordu.
Bunun için bana lanet olsun.
Duraksayan Jesse ona, hayaletin onun hakkında fazla düşünmediğini gösteren bir bakış attı. Buna alışmıştı. Yunan tanrıları, bir Sümer iblisinin genetik olarak panteonlarına bağlı olduğunu fark ettiklerinde ona aynı bakışı atmışlardı.
Xypher rüyalara sızmayı öğrendiği ve tanrısal güçlerini gösterdiği an, Zeus kölelerini onu Olimpos'a zincirler halinde sürüklemeleri için göndermişti. Xypher bir çocuktan biraz daha büyük olmasına rağmen, Zeus onu öldürmeye çalışmıştı. Ancak Poseidon, kardeşinin bu hatayı yapmasına engel olmuştu. "Sümerler, Chthonialıları üzerimize çağırmak için bir sebep arıyorlar. O çocuğu öldürürsen hepimiz bunun hesabını vermek zorunda kalırız."
Chthon'lular esasen evrenin bekçileriydi. Panteonların birbirleriyle savaşmamasını sağladılar, çünkü bu tür şeyler dünyanın ve onu evim olarak adlandıran herkesin nihai olarak yok olmasına yol açma eğilimindeydi.
Zeus kardeşine dudağını kıvırmıştı. "O zaman onunla ne yapmamı istersin?"
"Duygularından sıyrıl ve onu Phobetor'un diğer veletleri gibi eğit. Artık bir Oneroi'de korkacak hiçbir şey yok. Ve bir kez eğitildiğinde, bizim için Sümerler hakkında casusluk yapması için onu kullanabileceğiz."
Ve böylece Xypher'in acımasız eğitimi başlamıştı.
Genç ve aptal olan Xypher, aslında babasının onu kurtarmaya geleceğini düşünmüştü.
Yapmamıştı. Aslında, Zeus'a sadakatini kanıtlamak için onu yenmeye ve duygularını soymaya yardım eden babası olmuştu. Xypher tam bir iblis olsaydı, ona boyun eğdiremezlerdi. Ne yazık ki, bunun için içinde çok fazla babasının kanı vardı.
Daha fazla tacize uğramaktansa eğitime teslim olmanın daha kolay olacağına karar verdiğinde, onu sıcak bir yaz gününde kırmışlardı. Her şeye karşı uyuşana kadar tüm duyguları ondan kan akıp gitmişti. Tat yok, koku yok. Bir duygu uyandırabilecek hiçbir şey.
Doğrusu, bunu memnuniyetle karşılamıştı. Bütün yılların acısı geçmişti. Ve en azından Yunanlılar iblisler kadar kana susamış değillerdi. Onu her lokma için savaştırmamışlardı. Her konfor için kana.

Bir iblis olmak, almak ve yok etmek anlamına geliyordu. Yiyecek sadece onun için öldürebilenlere verilirdi.
Bir Oneroi olarak kalmalıydım.
O zamanlar işler çok daha basitti. Tek yapması gereken, insanların uykusunu izlemekti. Diğer Skoti'lerin belirli bir insana çok uzun süre takılıp kalmadığından emin olun. Tanrılar, evrenin dengesini bozmadıkları veya insan ev sahibini rüyalarından delirtmedikleri sürece Oneroi ve Skoti'nin var olmasına izin verdi.
Skoti ne zaman bu iki yasayı çiğnemeye çok yaklaşsa, Oneroi'ler ya onları kovmak ya da öldürmek için gönderilirdi.
Rahat bir hayat olmuştu.
Satara ona gelene kadar. Tanrıça Artemis'in nedimesiydi, herhangi bir ölümsüz kadar güzel ve çekiciydi. Onu rüyalarına çağırmış ve orada ona nezaket ve daha önce hiç yaşamadığı daha yumuşak duygular göstermişti. Yanıyormuş gibi sevişmişlerdi. Her nefesi, her dokunuşu ona zevk vermişti. O yanındayken yaşadığını hissediyordu...
Xypher kaltağı hatırladıkça küfretti. Ateşli ve baştan çıkarıcı, olduğundan daha fazlası olmayı istemesinin bedelini ona çok ağır ödetmişti.
Bir daha asla yapmayacağı bir hataydı.
"İyi misin?"
Simone'un düşüncelerini bölen yumuşak sesiyle gözlerini kırpıştırdı. "Asla daha iyi değil."
"Lanet olsun," dedi Jesse, Simone'a yaklaşarak. "Eğer onun 'hiç daha iyi' sözü buysa, 'asla daha kötü'nün neye benzediğini merak ediyorsun, ha?"
Omzunun üzerinden arkasına baktı. Xypher nedenini bilmiyordu ama ifadesinde ve hareketlerinde son derece büyüleyici bir şeyler vardı.
"Şşş, Jesse, iyi oyna. Unutma, sana zarar verebilir."
"Evet ve bu konuda kime şikayette bulunabileceğimi hemen şimdi öğrenmek istiyorum. Bu doğru görünmüyor."
Xypher gözlerini ona dikti. "Nasıl hayalet oldun ki? Bir kişiyi çok fazla rahatsız ediyorsun ve boğazını mı kesiyorlar?
"Ha ha ha" dedi alayla. "Hayır, gerçekten yağmurlu bir gecede kız arkadaşımı işten eve götürürken bir araba kazasıydı. Duyduğum son şey, bana ışıkta sola gitmemi söylemesiydi. Böylece büyük parlak ışık geldiğinde sola döndüm ve bir sonraki bildiğim şey, burada, dünyada kapana kısıldığımdı."
Xypher gözlerini devirdi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en acıklı şey."
Jesse homurdandı. "Gerçekten mi? Şimdiye kadar duyduğum en acıklı şey yarı iblis, yarı tanrıydı, kim-"
"Jesse!" Simone tersledi. "Yine sana vurabileceğini ve canını yakabileceğini hatırlatmak zorunda hissediyorum. Kötü."
Bu hayaleti biraz yatıştırdı.
Xypher ikisini izlerken kaşlarını çattı. Birlikte son derece rahattılar... aile gibi. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye bu kadar yakın olmamıştı ve bu,

aralarındaki bu bağa neyin sebep olduğunu merak etmesine neden oldu.
"Simone'la nasıl oldun?"
Jesse güldü. "Bak, işte burada, seni ilgilendirmez gibi bir şey söylerdin. Ama senin aksine, ben bundan daha iyiyim."
Xypher gözlerini kıstı.
Bir an sonra Jesse, sanki biri onu arkadan itmiş gibi tökezledi.
Kendini tuttu ve Xypher'a ters ters bakmak için döndü. "Hey, Vader, Jedi akıl numaralarını kendine sakla. Bu acı!"
"Evet ve bir dahaki sefere çok daha fazla acıtacak. Şimdi, nasıl Simone'un kişisel baş belası oldun?
Simone, "Annemle erkek kardeşimin öldürüldüğü geceydi," dedi, sesinde ince bir hüzün tınısı vardı. "Hastanede babamın gelmesini bekliyordum ki Jesse yanıma gelip ağlamamamı söyledi."
Xypher bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Jesse'nin yapması güzel bir şeydi. "Nasıl öldüler? Araba enkazı?"
Rahatlamak ya da kötü hatıradan korunmak istermiş gibi kollarını kendine dolamadan önce başını salladı. "Kötüye giden bir soygundu. Bir okul oyunundan dönüyorduk ve Tony bir ödül olarak o aptal şeker halkalarından bir tane istedi. Annem onu eğlendirmek için bir markete uğradı. Uykum geldiği ve kendimi iyi hissetmediğim için onlar içeri girerken ben arabada kaldım. Hemen geri dönmeyince arka koltuğa oturup bu kadar uzun süren şeyin ne olduğunu anlamak için doğruldum. Bunu yapar yapmaz, tezgahın yanında iki adamın onları vurduğunu gördüm. O kadar korkmuştum ki tek yapabildiğim kulaklarımı kapatıp saklanmak için ön koltuğun arkasına sürünmekti. Polis birkaç dakika sonra geldiklerinde beni orada buldu. Bana ulaşmak için koltukları çıkarmak zorunda kaldılar.
Xypher bok gibi hissetti. Başka açıklama yoktu. Gözlerindeki yaşları gördü ve birinin ona bunu yapması onu kızdırdı.
Bakışları onunkilerle buluştuğunda, o ela gözlerdeki ıstırap onu bir hançer gibi parçaladı.
Tony sadece yedi yaşındaydı. Annesi olan bir bebeğe nasıl ateş açılabilir?"
Xypher, onun gözlerinde gördüğü acıya ve incelemeye dayanamayarak bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum."
"Sen yarı iblissin. Bana böyle bir kötülük hakkında biraz bilgi veremez misin?"
"HAYIR. Ne kadar yozlaşmış olsam da asla bir çocuğu incitmedim ve asla da kırmayacağım."
Çantaları bir eline veren Xypher, onu çekerek durdurdu. Onu teselli etmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağından emin değildi. İnsanlar rahatlık için ne yaptı?
Dokunmak?
Elini onun soğuk, yumuşak yanağına koymak için uzandı. "Kaybın için üzgünüm, Simone." Onu en çok şaşırtan şey, bunu gerçekten kastetmiş olmasıydı. Gerçekten umursuyordu.

Simone, Xypher'in gözlerindeki tereddütü gördü. Belirsizlik. Daha iyisini bilmeseydi, ona dokunmaktan korktuğunu düşünürdü. Elini onun elinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. "Teşekkür ederim."
Elini indirmeden önce başını eğdi. "Sana dokunarak seni gücendirmedim, değil mi?"
"HAYIR."
Jesse garip bir boğulma sesi çıkardı. "Evet, ama ikiniz de tüm bu aşk saçmalıklarıyla beni gücendiriyorsunuz. Bir oda bulun. Hayır bekleme, yapma. Ayrı odalar. İkinizde!"
Simon başını salladı. "Jesse, dur."
Jesse önden koşarken onu görmezden geldi. "Ah, bak, evdeyiz. Güzel!"
Simone pantolonunun cebinden bir dizi anahtar çıkarırken Xypher geri çekildi. Geniş bir avluya çıkmadan önce kısa, dar bir sokağa açılan yeşil çelik bir kapının önünde durdu.
Kapıyı açtı ve geri çekildi. "Jesse, ben kapıyı kilitlerken sen önden git."
Xypher hayaleti takip ederek birkaç paslanmaz çelik barbekü ızgarası ve siyah bir çeşmenin bulunduğu tertemiz avluya girdi.
"Evim hemen arkada." Yanlarından geçti ve üzerinde 23 numaralı kahverengi bir kapıya gitti.
Xypher onu küçük bir oturma odasına kadar takip etti. Bina eskiydi ama onun mobilyaları yeniydi. Tan ve kahverengi tonlarında dekore edilmiş daire, hiçbir şey yerinde olmadan özenle tutuldu.
Evin arka tarafını işaret etti. "İki tane yatak odası var. Jesse? Kanepede mi yatacaksın?"
Bu öneri karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Mümkün değil! Ona benim odamı vermiyorsun, değil mi?
"Aslında uyumuyorsun..."
"Evet, ama ya gecenin bir yarısı sıkılırsam?"
"Mutfağa ve oturma odasına uğrayabilirsin."
Ağırlaştırılmış bir gıcırtı çıkardı. "Bana bunu yaptırırsan ben de mobilyaları istifleyip çalar saatini sıfırlarım."
"Ben de bir şeytan kovucu bulacağım."
Jesse bakışlarını ona dikti. "Bu sadece bir iblis üzerinde işe yarar." Xypher'a keskin bir bakış gönderdi.
"Öyleyse bir medyum. Madam Selene'nin Meydan'daki dükkânına gidip sana bir sürgün büyüsü yaptırmasını sağlayacağım."
Ah, yapardın, diye suçladı Jesse. "İyi. Huysuz benim odamda uyuyabilir ama salyalarını yastıklarıma dökmese iyi olur. Ya da çıplak uyu. İhtiyacım olan son şey bu yüzden kör olmak."
"Salyalarım akmıyor."
Jesse bundan memnun görünüyordu. "İyi. Peki ya çıplak kısım?"
"Tipim değilsin, Jesse."
Jesse evin arkasına koşmaya başlamadan önce çığlık attı.
Simone, Jesse'nin maskaralıklarına gözlerini devirdi. Ağırlaştırıcı olabilirdi, ama dürüst olmak gerekirse, hayatını onsuz hayal edemiyordu.

Paltosunu çıkarıp astı ve Xypher'ın da aynısını yapmasını bekledi. Gömlekleri ve kot pantolonlarına indiklerinde, başını yana eğerek evinin arka tarafını gösterdi. "Beni takip et, sana yolu göstereyim." Onu arkaya doğru götürdü
ve mutfaktan iki yatak odasının olduğu yere. "Sağdayım. Geçici odanız soldakidir."
Aralarında bir banyo vardı.
Xypher, onun evim dediği küçük yeri alırken durakladı. Güzel ve rahattı. Aşırı lüks değil ama yalnız yaşayan bir kadın için mükemmel beden... bir hayaletle.
Onu Jesse'nin maviye boyanmış odasına götürdü. Xypher bunda sorun yoktu ama duvarlara 1980'lerden kalma grupların ve filmlerin posterleri asılmıştı. Kayıp Çocuklar. Joan Jett. Ferris Bueller'in izin günü. Kahrolmuş. Flaş dans. Wendy O.
Williams. Terminatör. Çatışma. Go-Go'lar. Bananarama. Garip bir zaman kapsülü gibiydi.
Vinil albümler için tasarlanmış üç tahta sandık, uzak duvara istiflenmiş ve LP'lerle doldurulmuştu. Üstte pikaplı eski bir Pioneer müzik seti vardı. Şifonyer, bir Rubik Küpü, çok taraflı zarlar ve Atari kartuşları da dahil olmak üzere ıvır zıvırla dağılmıştı. 1987'den kalma bir genç odası gibi görünüyordu.
Xypher'in bunun bilincine girmesine izin vermesi bir dakika sürdü. Hayatına bir hayalet gücü giren çoğu insan, onu evinde hissettirmek için bu kadar çaba sarf etmez.
Hatta kasaların yanındaki masanın üzerinde antika bir Apple bilgisayar ve televizyona bağlı bir Atari bile vardı.
Jesse'yi seviyorsun. Bulundukları odaya göre bu bariz bir ifadeydi.
"Evet." Gözleri samimiyet ve gerçekle parladı. "Ailem gittikten sonra kaldı ve bana baktı. O bir ağabey gibiydi..." Devam etmeden önce başını yana eğdi ve gülümsedi. "Şimdi daha genç biri gibi. Ama onun için yapmayacağım şey yok."
Birinden böyle bir sadakat görmeyi ne kadar çok isterdi. Onun sorunu, kimsenin onun için yapabileceği hiçbir şey olmamasıydı.
"Kıyafetlerini buraya koyabilirsin." Çalışma masasındaki boş bir çekmeceyi açtı.
Xypher çantaları yere koydu. "Biliyorsun, bu işe yaramayabilir."
"Nasıl yani?"
"Yatak odanız buradan çok uzak olabilir. Ayrılamayabiliriz."
Keskin bir şekilde nefesini içine çekti. "Bu şartı çoktan unutmuştum. Nasıl bileceğiz?"
Xypher geri çekildi. "Yürümeye başla. Nefes almak için nefes aldığınız bir noktaya çarptığınızda, bu bize sınırlarımızı söylemelidir."
Ah, neşe. Lepistes olmak için sabırsızlanıyorum."
"Glub, glub, küçük şüpheli. Yürümeye başla."

Simone yavaşça kapıya yönelirken bundan emin değildi. Kapı aralığından geçerek salona girdi. Birkaç adımdan sonra daha az korkmuştu.
Şimdiye kadar, çok iyi.
"Bu pek öyle görünmüyor..." Sesi boğulurken kesildi. Birdenbire konuşamaz ve hareket edemez hale geldi. Etrafındaki her şey kararıyordu. Korkutucu. Xypher birdenbire oradaydı. Onu kucağına aldı ve yatak odasına götürdü ve yatağına yatırdı. O da nefes almakta zorlanırken yüzü kızarmıştı.
Tekrar normal nefes alabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Xypher yanında kaldı ve onun için endişelendiği fikri gülünç olmasaydı endişeli diyebileceği bir ifadeyle onu izledi.
"Bu korkutucuydu," dedi tekrar konuşmaya başladığında sessizce. "Sen de nefes alamıyorken bana bunu nasıl yaptın?"
"Ham kararlılık."
Elini, onun bıyıklarının avucuyla dalga geçtiği yanağına koydu. Bir iblis nasıl şefkat ve şefkat anları yaşayabilir? "Teşekkür ederim."
Başını ona doğru eğdi. "Artık ne kadar az yerimiz olduğunu biliyoruz."
Doğruydu. Onları öldürmeden önce belki on beş ila yirmi fit vardı. "Ne yapacağız?"
Xypher seçeneklerini değerlendirdi... hiçbiri çok iyi değildi. Cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Seni bu işten kurtarmanın bir yolunu bulacağız."
"Ya yapamazsak?"
Satara'yı öldürdüğünde o da onunla birlikte ölecekti. Ve bundan kaçınmanın hiçbir yolu olmayacaktı.
ALTI
Simone, cebindeki telefon çaldığında yerinden sıçradı ve aralarındaki garip sessizliği bozdu. Cebinden çıkarıp cevapladı ve diğer tarafta Julian'ı buldu.
"Rahatsız ettiğim için üzgünüm Simone. Ama karım döndüğüne göre, arabanı sana geri vermemizi ister misin diye merak ediyorduk?"
“Bu harika olurdu. Fazla sorun olmayacağından emin misin?”
"Hiç de bile. Bana sadece adresi ver, biz de oraya gidelim.”
"Oh, bekle, arabamın anahtarları sende yok."
Alçak bir kahkaha attı. "İnan bana, sorun olmayacak."
Bir yarı tanrıyla konuştuğunu nasıl unutabilirdi? "Öyleyse çok teşekkür ederim."
Eşyalarını geri aldığı için rahatlayan Simone, adresini ona verdi ve sonra telefonu kapattı.
Sonunda bir şeyler yolunda gidiyordu. Yaklaşık on saat geç olmuştu ama geç olması hiç olmamasından iyidir.
Kendini yataktan kaldırdı. "Sanırım Jesse'nin yatağından şilteyi getirip senin için yere sermemiz gerekiyor."
Xypher, etrafında hareket etmesi için ona yer açmak üzere geri çekildi.
"Neden bunu yapasın ki?"
"Böylece bu gece uyuyacak rahat bir yerin olur."
Kaşlarını çattı. "Yatağa ihtiyacım yok."

O ciddi miydi? Yatağında yabancı bir adamın, özellikle de onun kadar iyi görünen birinin uyumasına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Ellerini kendilerine tutmaları konusunda ikisine de güvenmiyordu. "Yerde yatamazsın. Hava soğuk."
Kızgın ses tonuna tek kaşını kaldırdı. “Yedi yüz yıldır buz gibi toprakta uyuyorum. En azından yerlerin temiz ve üzerlerinde ben uyurken beni ısıracak hiçbir şey yok.”
Anlattığı şeyle kalbi sızladı. Yüz ifadesinden şaka yapmadığını ya da abartmadığını anlayabiliyordu. "Seni kınamalarına neden olacak ne yaptın?"
Uzaklara baktı.
Simone, ona bakıp koluna dokunabilmek için ona yavaşça yaklaştı. Onun küfredip onu uzaklaştırmasını yarı yarıya bekliyordu.
Yapmadı.
Xypher, ruhunu kavuran o meraklı ela gözlere bakarken nefes alamıyordu. O gözlerle birleşen bu dokunuş onu zayıflattı.
Tek yapmak istediği onu kollarının arasına almak ve onun yumuşak rahatlığını hissetmekti.
Keşke o kadar basit olsaydı. Ama değildi. Ağrıları bu kadar kolay dindirilemezdi. Yüzyıllarca süren taciz onu içi boş bırakmıştı.
Sorusuna cevap vermeden önce derin bir nefes verdi. "Birinin beni kullanmasına izin verdim."
"Seni nasıl kullanırım?"
Bu kadar sinsi ve soğuk bir yaratık hakkında hiçbir fikri olmayan birine Satara'yı nasıl açıklayabilirdi? Karmaşık ilişkilerinin doğasını kendisinin bile anlamadığı zamanlar oldu. "Beni duygularına bağımlı yaptı ve bu bağımlılığı beni kontrol etmek için kullandı. Onu sevdiğimi ve onu mutlu etmek için her şeyi yapabileceğimi düşündüm.
Simone başını kaldırdı. "Herhangi bir şey, ha? Peki senden ne yapmanı istedi?
Ona her şeyi anlatmaktan çekiniyordu. Onun nasıl bir canavar olduğunu bilmesine gerek yoktu. "Düşmanlarını onun için çıldırttım. Birbirlerine ve kendi ailelerine sırt çevirmelerini sağladı. Şiddetle diğer insanları öldürdüler ve sonra kendilerini öldürdüler.”
Hala peşini bırakmayan anılarla yüzünü buruşturdu. Adamları, Satara'yı mutlu etmekten başka bir sebep olmaksızın kavgaya sürüklemişti. “İnan bana, lanetimi hak ettim. Ondan asla kaçmadım. Bu yüzden, bu iş bittiğinde Hades'in beni asla serbest bırakmayacağını biliyorum.
Kader buna izin vermez. Ama Tartarus'ta tek başıma acı çekmek zorunda kalmamalıyım. İşleri ben yapmış olabilirim ama onları Satara görevlendirdi.”
Simone onu ve yaptıklarını anlamaya çalıştı. Neden kınanmasına neden olmuştu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu bu kadar ağır bir şekilde cezalandırılmaya layık biriyle uzlaştıramadı. "İblislerin başkaları için araçlar olduğunu söyledin. Doğana sadık olduğun için neden sorumlu tutuldun?”

Ben sadece bir iblis değilim, Simone. Ben Tanrı'yım. Yaptığım şey affedilemezdi. Herhangi bir kurtuluş ya da anlayış istemiyorum.”
Hayır, sadece intikam istedi.
"Seni bu kadar affetmez yapan ne?"
Bu bakışın yoğunluğu onu yaktı. Boş ve soğuktu ve aynı zamanda içinde bir şeylere dokunuyordu. "Bana bu soruyu sorma lüksüne sahip olduğun için minnettar ol. Her zaman cahil kalmak için hangi tanrıya tapıyorsan ona dua et.”
Ondan uzaklaştı ve penceresine doğru yürüdü.
Jesse'nin odaya geri dönmesi, onun son birkaç dakikadır nerede olduğunu merak etmesine neden oldu. Öte yandan, Jesse eve gelen ziyaretçilerden pek hoşlanmazdı, bu yüzden belki de dışarıda yürüyüşe çıkmıştı.
"Tuzunuz var mı?" Xypher aniden sordu.
"Tuz?" Önceki konularından sıra dışı bir konuya ne kadar garip bir geçiş. Tuzun herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı?
Cevap vermeden önce penceresinin kilidini test etti. "Pencerelerin ve kapıların etrafına ya da dışarı çıkan her şeye yaymalıyız."
"Neden?"
“Tuz saf bir maddedir. bozulmaz. Hiçbir safkan iblis oradan geçemez.”
Simone bu sözü beğendi ama bir sorusu vardı. Yapabilirsin, değil mi?
Pencereden uzaklaşırken başını salladı. "Ama Kaiaphas yapamaz."
"Tuz geliyor!" Jesse mutfağa koştu.
Simone onun arkasında değildi.
Xypher, tuz teknesinden çıkarken arka tarafa çekti. "Yüksek konsantrasyon olması gerekiyor."
"Elbette, ne gerekiyorsa kullanın." tuzu ona uzattı.
Kısa sürede evini hazırladılar.
"Tanrı Morten'inkini korusun," dedi, musluğu kapatıp yuvarlak kabı dolabına geri koyarken. "Bunun yemek pişirmek dışında herhangi bir şey için kullanışlı olabileceğini kim bilebilirdi?"
Kapısı çalındı.
Simone'un gözleri, içini bir korku hançeriyle delerken fal taşı gibi açıldı.
"Kaiaphas olma ihtimali nedir?"
"Çok ince. Kapıyı çalmıyor.”
"Ah." Sorusu üzerine biraz gülünç hissederek kapıya gitti, ancak Xypher'ın kapıyı açmaması için elini kapıya koyarak onu durdurmasını istedi.
“Kapıyı açarken tuza dikkat edin. Eğer onu silersen, bize bir faydası olmaz.”
İyi uyarı. "Teşekkürler." Julian'ı orada bulmak için kapıyı dikkatlice açtı.
"Merhaba" dedi gülümseyerek. "Arabanı ön tarafta bıraktım. Sadece bilmeni istedim."
Gülümsemesine karşılık verdi. “Bunun için çok teşekkür ederim… ve diğer her şey için. Gerçekten onu takdir ederim."
"Sorun değil." Onun yanından Xypher'ın durduğu yere baktı. "Sizi ayakta gördüğüme sevindim.

Sen aşağı indiğinde bir an korktuk. Alacakaranlıktan hemen sonra seni canlı hissettirmek için bir iblis savaşı gibisi yok, değil mi?
"Öyle diyorsan." Xypher elini Julian'a uzattı. Yardımın için minnettarım.
Julian elini sıktı. “Her zaman... özellikle de çocuklar ortalıkta yokken. İyi geceler."
"İyi geceler." Simone kapıyı kapattı, ardından Xypher ile yüzleşmek için döndü. Yaptığı şeye şaşırmıştı. İblis benliğine o kadar aykırıydı ki, cesedinin kapılmadığından emin olmak için onu çimdiklemek istedi. Ancak intihara meyilli hissetmiyordu. "Az önce ona gerçekten teşekkür ettin mi?"
"Evet. İnanmakta zorlandığınızı biliyorum ama ben buna muktedirim.”
"Gerçekten mi?"
Onun yorumuna şaşırmış görünüyordu. Neden benimle dalga geçiyorsun?
Omuz silkti. "Oldukça alay edilebilir birisin."
"Bir kobra gibi," dedi Jesse, görünmez bir yılanı okşuyormuş gibi yaparken alayla. "İşte, reppie, reppie. İşte, reppie, reppie. Ah!” Elini vücuduna çekti ve salladı.
"Beni Isırdı!" Sonra yere düşmeden önce ağzı köpürmeye ve seğirmeye başladı. "O beni öldürdü."
Simone onun kasılan bedeninin üzerinden atladı. "Çok tuhafsın, Jesse."
Arkasından bakmak için başını kaldırdı. "Kobrayla dalga geçen ben değilim ahbap. Bu sen olurdun. Bay Spicoli, Bay Hand'in sınıfında pizza siparişi veriyor. Çılgınlığı bırak bacım. Durmak!"
Xypher ona doğru bir adım attı ve Jesse hızla ayağa kalktı.
“Duran Duran albümlerini dinleyeceğim. Daha sonra." Jesse ortadan kayboldu.
Simone, masajını şakaklarına taşımadan önce kaşlarını yavaşça ovuşturdu ve başında başlayan ağrının bir kısmını dindirmeye çalıştı. Çantasını ve anahtarlarını komodinin üzerine bırakmak için yatak odasına geri döndü.
"Ne gündü ama.
Bir iblis tarafından kovalanmak, kurtadamlar tarafından tehdit edilmek, sayısız ölüme yakın deneyimler, parçalanmış bedenler... Yarının neler getirebileceğini düşündükçe başım dönüyor."
Xypher, Jesse'nin odasına somurtkan bir bakış attı. "Şanslıysak, Jesse'nin o ışığı bulmasına ve içine girmesine yardım edecek bir medyum."
Simone onun kuru yorumu karşısında ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, bu bir şaka mıydı?" Gülerek ona yaklaştı. "Gerçekten iyiden iyiye bir şaka yaptın mı?"
Xypher, onun önüne adımını atarken duyduğu melodik kahkaha sesiyle tamamen büyülenmişti. Gözleri sıcaklık ve mizahla parlıyordu. O kadar canlı ve canlıydı ki, uzanıp ona dokunmak istedi.
Hayır. Onu öpmek istedi...
Bu bilgi onu parçaladı. O bir Phobotory Skotos'du. Başkalarında korku yaratma konusunda başarılı oldular. Ama şu anda burada durup ona bakarken, onun kıyafetlerini çıkarmak ve kız kollarına girip adını haykırana kadar vücudunun her santimini tatmak istedi.

O kadar sıkı ve şiddetli bir ihtiyaçla yandı ki, bu onu gerçekten korkuttu. Vücudu çelik gibi sertleşti, onu kendine çekmesi ve onunla alay eden ama asla alay etmeyen o baştan çıkarıcı dudakları tatması için yalvarıyordu.
Simone, Xypher'in bakışlarının sıcaklığıyla yandı. Heyecan vericiydi. delici. Çok vahşi ve karmaşıktı. Çok korkutucu ve aynı zamanda ona dokunmak istedi. Pençeleriyle sizi parçalayabileceğini bildiğiniz, kafese kapatılmış vahşi bir hayvanı izlemek gibi bir zorlamaydı. Buna rağmen o kadar çok güzelliğe sahipti ki, hayal edebileceğiniz tek şey elinizi onun yumuşak kürküne batırmak ve size karşı mırıldandığını hissetmekti.
Ama karşısındaki adam o değildi. Herhangi bir kadının onu o güzel vücudu okşayacak kadar uzun süre evcilleştirip evcilleştiremeyeceğinden emin değildi. Savunmasını bir kadının kendisiyle yakınlaşmasına izin verecek kadar uzun süre azaltacak gibi görünmüyordu.
Simone, birlikte olduğu erkeklerin sayısına bir yandan güvenebilirdi... ve hepsi de onlarla çıkmadan önce uzun zamandır tanıyordu. Onları yatağına kabul etmeden çok daha uzun zaman önce.
Onu böyle cezbeden bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Aslında onu kendine çekmek ve her etli santimini tatmadan önce çıplak soymak istedi.
Onun nesi vardı?
İğrenç ve kabaydı. Korkutucu ve tehdit edici.
Ve iki ayak üzerindeki en seksi şey.
Başını onunkine doğru eğdiğinde gözleri karardı. Koş, Simone, koş...
Yapamadı. Bunun yerine, tattığı en ateşli öpücüklerden birini almak için ağzını açtı. İlk başta ona dokunmadı. Sadece dudakları onunkilere değiyor, tadıyor ve alay ediyor.
Yüzünü ellerinin arasına alıp öpücüğü kendinden geçmiş bir seviyeye kadar derinleştirmeden önce ağzından vahşi bir hırıltı kaçtı.
Xypher onun kokusunu içine çekti ve onun üzerine akmasına izin verdi. Dilleri dönerken onun insanlığını, ruhunu tattı. En çok da onun tutkusunu tattı. Kendi kemiğini ateşe verdi, bir adamın ağrıyabileceğini bile bilmediği yerleri ağrımasına neden oldu. Ama onu en çok şaşırtan acı, mahkûm ruhundaki acıydı.
Yüzyıllardır ilk kez kendini bir iblis gibi hissetmiyordu.
Bir erkek gibi hissetti.
Satara size böyle ulaştı...
Bu düşünce bir buz banyosu gibi üzerine çöktü. Gerçeği görünce nefesi kesildi.
Tekrar bu kadar aptal olacağı için öfke dolanıyordu. Ve ne için? Nazik bir dokunuş mu? Kısacık bir zevk anı mı?
Salak!
Bir anlık mutluluk cehennemde sonsuzluğa değmezdi. Ve Simone da değildi. O bir insandı. Onunla birlikte olmaktan hiçbir fayda gelmezdi. O ölümsüz dünyaya aitti ve o bu dünyada kuralları ve nezaketiyle yaşıyordu.
Onun kim ve ne olduğunu anlamasının hiçbir yolu yoktu.

Simone, Xypher'in yüzüne yayılan çok sayıda duyguyu izlerken nefes alamıyordu. Kafa karışıklığı, vicdan azabı, eziyet ama onu asıl acıtan şey, acı öfkeydi.
"Sorun nedir?"
"Benden uzak dur." Sesi, odada yankılanan vahşi bir hırıltıydı.
"Beni öptün, tam tersi değil."
Alaycı bir şekilde güldü. "Asla aptal olmadığımı söylemedim. Açıkça. Beynim olsaydı, beni lanetleyen yalanlara kanmazdım.” Döndü ve gitmeye başladı. Kapıya vardığında küfretti. "Senden bile uzaklaşamıyorum." Başını geriye yaslayarak tavana baktı. "Senden nefret ediyorum Hades, seni piç kurusu." Ona doğru dönerken çenesindeki bir kas öfkeyle çalıştı. "Burada böyle sıkışıp kalmaktansa beni yenmelerini tercih ederim."
Peki, bu onu özüne kadar sokmadıysa. Nasıl cüret eder! "Senin için bu kadar baş belası olduğumu fark etmemiştim."
"Yoluma çıkıyorsun, değil mi?"
Ellerini yumruk haline getirdi, sonra ona doğru kaldırdı ve onu büyüleyecekmiş gibi parmaklarını dışarı fırlattı. "Keşke dilsiz olan sen olsaydın. Hayır, geri alıyorum. Dilsiz olmadığına sevindim. Çünkü ne zaman senin iyi biri olduğunu ya da senden hoşlandığımı düşünmeye başlasam, o ağzını açıp bana öyle olmadığını hatırlatıyorsun. Teşekkür ederim. Şimdi defol!" Onu kapıdan itti.
Xypher konuşmak için ağzını açtı ama o bunu yapamadan kapıyı yüzüne kapatıp kilitledi. Sonra, sırf onun kapıyı açamayacağından emin olmak için şifonyerini açıklığın üzerine itti.
Memnun, şifonyere yaslandı ve kollarını kavuşturdu.
Kapıda hafif bir vuruş sesi duyuldu. "Simone?"
"Gitmek. Uzak." Bu cümlenin sonuna sessiz bir "pislik" ekledi.
"Yapamam. Yapsaydım ölürdük.”
"O zaman ben sakinleşene kadar koridorda öylece durabilirsin."
Olgunlaşmamıştı ama yine de kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Bunu hak etti.
Çok çocuksusun.
Belki, ama bazen toyluk çağrıldı. Bu o zamanlardan biriydi.

* * *

Xypher, o kapıyı parçalamak için güçlerini kullanma dürtüsüne karşı koyarken elini saçlarından geçirdi. Onun tatmin duygusunu hissedebiliyordu ve bu, öfkesini daha da artırdı.

Son sözü söylemesine izin veremedi, tam önünde tezahür etti.
Öfkeyle baktı. "Hayır, yapmadın!"
"Beni dışarıda tutamazsın."
"Tam bir sik kafalısın." Onu geri zorlamak için ellerini kaldırdı ama ona dokunduğu anda içinde bir şeyler paramparça oldu.

Onu kendisine doğru çekti ve içinde savaştığını hissettiği her karışık duyguyla onu öptü. Bundan başı dönerek, onu dışarıda tutmak için kullandığı yazı masasına sıkıştırdı.
Gözlerini kapatırken, vücudunun her santiminin kendisine bastırıldığını hissetti. Göğüsleri onun göğsüne karşı çok yumuşaktı. Kalça kemiği onun sert ve şişmiş kısmına sürtündüğünde ve vücudunun en yumuşak kısmı için yalvarırken nefesi tatlı ve davetkardı.
Simone onu böyle öperken doğru düzgün düşünemiyordu. Dilleri dans ederken elleri vücudunda dolaşırken çok iyi hissetti. Uzun süredir tutulmuyordu... Etrafını saran güçlü kolların verdiği hissi neredeyse unutmuştu. Bıyıkları tenine değdiğinde erkek kokusu geliyordu.
Cennetti.
Ve tek yapmak istediği, onun üzerine çıkıp ikisi de merhamet dilenene kadar ona binmekti.
"İt beni Simone," dedi kulağına, sesi pürüzlüydü.
"İstediğin bu mu?"
"Hayır," diye homurdandı. "Çaresizce senin içini istiyorum. Ondan sarhoş olana kadar vücudunun her yerini tattığım için kokunu tenimde istiyorum.
Titriyordu. Şu anda, onun da tek istediği buydu. Ama onlar yabancıydı ve o da mahkum edilmiş bir iblisti.
İblis, Simone … iblis.
Ellerini onun omuzlarına koyarak geri çekildi. "Anlamıyorum."
Xypher iğneleyici bir karşılık verdi. Aslında o da kendini anlamıyordu. Onunla birlikte olmayı neden kendisi kadar çok istediğini anladığından daha fazla.
"Benim için ölür müsün?" Satara'nın sesi geçmişten ona alay etti.
Ve öyle yaptı. Onunki için canını vermişti ve o ölürken o gülmüştü.
O günden beri hiçbir kadına ilgi duymamıştı.
Şimdiye kadar.
Simone'un yüzünü avucunun içine aldı ve gözleri buluşana kadar çenesini eğdi. "Birini sevseydin, senin için ölmesini sağlar mıydın?"
Karışıklık bakışlarını kararttı. "Ne?"
“Soruyu cevapla. Evet veya hayır. Sevdiğin birinin senin için ölmesini ister miydin?”
“Bütün ailem gitti - hem içine doğduğum hem de beni evlat edinen. Yakın olduğum başka birini kaybetme korkusuyla yaşıyorum. Hayır, Xypher. Sevdiğim birinden benim için ölmesini asla istemem."
Bu sözlerin ona verdiği mutluluk inanılmazdı. "Sevdiğin biri için ölür müsün?"
"Elbette. Değil mi?”
Xypher, onu sürükleyip öldürdükleri günü hatırlayınca geri çekildi. Tekrar yapar mıydı?
Bu fikirle alay etti. "İnsanlar senin hayatına değmez. Bu değerli bir hediye ve ona değer vermek yerine fedakarlık için seninle dalga geçiyorlar. Saf olmayı bırak.

Simone onun ne dediğini anlayınca irkildi. Sevdiği biri ona ihanet etmişti. İntikam istemesine şaşmamalı. "Aşkı herkes çarçur etmez, Xypher. Annem öldüğünde babam onunla dalga geçmedi. Gördüğüm herkesten daha çok üzüldü. Öyle ki beş ay sonra intihar etti."
Annesi, babası ve erkek kardeşiyle birlikte masasındaki fotoğrafa baktı. Ölümlerinden bir ay önce çekilmişti. Yüzlerindeki mutluluk bazen onu rahatsız ediyor, bazen de onu rahatlatıyordu.
Bu gece onu rahatlattı.
"Babam, hayatın senin onu yaptığın şey olduğunu söylerdi. Bugün hayatının geri kalanının ilk günü. Geçmişi değiştiremezsin ama gelecek taşa dikilmiş değil. Orada bir değişiklik yapabilirsiniz. Nefret veya sevgi ile ilerleyin. Amaçla ilerleyin."
O kadar hızlı döndü ki nefesi kesildi. "Ne dedin?"
Hatırlamaya çalıştı. "Yani bugün-"
"Bu değil. Son kısım."
Hatırlaması bir saniyesini aldı. "İleri mi?"
"Evet. Bunu nereden duydun?"
"Babamın hep söylediği bir şeydi. Senin için bir şey ifade ediyor mu?"
Kolundaki yazıya baktı. "Sümer iblisleri arasında eski bir sözdür. Neredeyse kullandığımız bir savaş çığlığı gibi. Daha önce onu kullanan bir insan tanımadım."
Okuyamadığı karmaşık parşömene dokundu. "Burada yazan bu mu?"
"Kısmen."
"Ve gerisi?"
Kolunu ondan çekti. "Yaşadıklarımı bana hatırlatan bir şey. Kanın tadına bakmadan unutmamamı hatırlatan bir şey."
"Xypher-"
"Simone!" Jesse koşarak duvardan geçmeden önce sesi odada yankılandı. "Bunu görmelisin!" Panjurları kaldırmak için ipi aldı.
Simone, ürpertici kırmızı gözlerle ona bakarken sendeleyerek Xypher'a döndü.
YEDİ
Xypher içgüdüsel olarak Simone ile Kaiaphas'ın süzüldüğü pencere arasına girdi ve nefretini onlara dikti. Kaynayan deriyle kaplı itici bir yüzün etrafında kıvrılmış uzun siyah saçlar.
Kaiaphas çığlık atarak pencereden dışarı fırlamaya çalıştı ama tuz patlamayı kendisine doğru döndürdü. Ondan kaçtı, sonra küfretti.
Dudağını Xypher'a doğru kıvırdı. "Bu kadar basit bir şeyin seni benden kurtaracağını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"
Xypher alçak, şeytani bir kahkaha attı. "Ben kör müyüm yoksa kıçına tekmeyi mi bastı? Tuz gibi bir şeyin sana saldırması berbat olmalı. Sanırım yarı sümüklü böcek olduğunda böyle oluyor.
Kaiaphas, sanki camı yeniden patlatmak istiyormuş gibi ellerini kaldırdı ama kendini tuttu. "Orada sonsuza kadar kalamazsın."

"Doğru, ama burada senin en güzel gününü mahvetmeye yetecek kadar kalabilirim."
Kaiaphas ona tısladı. Bakışları Xypher'ın yanından Simone'a, Xypher'ın elini koruyucu bir tavırla beline koyduğu yere kaydı. "Büyüleyici... artık korkutmaktan insanları korumaya geçtiniz. Onu gerçekten güvende tutmak istiyorsan dışarı çık, canını alır ve yaşamasına izin veririm."
"Satara'nın gönderdiği bileklikleri takmasaydık bu işe yarardı. Ben ölürüm, o ölür.
Bizi ayırırsanız teklifinizi değerlendirebilirim."
Kaiaphas cıktı. "Bana güvenmiyor musun?"
Güven ...
Bu tek kelime onu çocukluğuna götürdü. Yeni yürümeye başlayan bir çocuktan biraz daha büyük olan Xypher o kadar acıkmıştı ki yemek için her şeyi yapabilirdi. Kış, tüm ekinleri yok ederek sert geçmişti. Xypher bir binanın çıkıntısında soğuyan bir parça ekmek bulmuştu ama buna ulaşacak kadar uzun değildi. Üzerine basacak ya da ekmeği devirecek bir şey bulmak için bir saat uğraşmıştı. Ama ulaşamayacağı bir yerde olmaya devam etti. Hüsrana uğramış, ağlamış ve açlıktan ölmek üzere eve gitmişti.
Kaiaphas ona gelmişti. "Sorun ne, velet?"
Aptalca ona ekmekten bahsetmişti.
"Nerede olduğunu söyle, seninle paylaşayım."
"Bu benim ekmeğim!"
Kaiaphas ona çakmıştı. "Ekmeğinizi bir insan yiyecek. Yarım somun olması hiç olmamasından daha iyi değil mi? Güven bana, velet. paylaşacağım."
Xypher kabul etmişti. Yeri açıkladıktan sonra, Kaiaphas'ın taze ekmeği alıp ağlarken yemesini izlemişti. En kötü yanı, piç onun aksine
yemekle yaşamak. Kaiaphas'ın kana ihtiyacı vardı. Onu sadece anlamsızlık için yemişti, başka bir şey için değil.
Xypher şikayet etmek için annesine gittiğinde annesi ona dudağını patlatacak kadar sert bir yumruk atmıştı.
"Kendi başına alacak kadar şeytan değilsen, onu hak etmiyorsun." Bu her zaman annesi olmuştu. Onu zehir ve nefretle beslemişti.
Güven bir aptal içindi.
Ve Kaiaphas'a bir daha asla güvenmeyecekti. "Az değil. Anahtarı bana ver, o kurtulunca savaşacağız."
"Bende yok."
Xypher, bu konuda yalan söylemediği için ona hak verdi. "Düşündüğüm gibi. Pazarlığımızı gerçekleştirmek gibi bir niyetimiz yok. Sen hiç değişmiyorsun kardeşim."
Kaiaphas camı doldurdu. Yüzü tüm camı aydınlatıyordu. "Seni öldürmekten zevk alacağım."
Xypher yavaşça pencereye doğru yürüdü ve ipi tuttu. "Anneme en kötüsünü ver."
Panjurları indirdi.

Simone onu en çok neyin şaşırttığını bilmiyordu. Penceresinin dışında yüzen ciddi derecede çirkin bir iblisin olması ya da söz konusu çirkin iblisin önündeki sıcak peynir parçasının kardeşi olması gerçeği. "O senin gerçek kardeşin değil, değil mi?"
"Benzerliği göremiyor musun?"
"Cildin kaynamadığına ve gözlerin normalde kan kırmızısı olmadığına göre, hayır."
“Onun da değil. Hepsi insanları korkutmak için tasarlanmış bir yapmacıklık. O tam bir çaylak.”
"Daha iyisini yapabilirsin?"
Gözünü kırpmasına fırsat vermeden tavana doğru döndü ve bir erkekten odasının yarısını dolduran siyah, sızan bir gölgeye dönüştü. Gözleri hastalıklı bir floresan sarısına dönerken ağzından dişler fırladı. Ateş her santimini sardı.
Simone sendeledi.
"Evet," dedi, sesi şeytani ve ürkütücüydü. "Çok daha iyisini yapabilirim."
Bir anda yeniden insan oldu. Babam Phobetor. Kabusların Yunan tanrısı. Kaiaphas'ın babası, Ares'in sıçmak ve kıkırdamak için düşmanlarının üzerine saldığı et yiyen bir iblisti. Kardeşimin hiç yeteneği yok. Gösteriş yok. Derin bir iblis sesi ve bazı korkutucu kırmızı gözlerin herkesin korkudan altını ıslatmasına neden olacağını düşünen tam çaylak numaracı.”
Söylediği tuhaf bir şekilde eğlenceliydi. "Evet, tamam... bu ikinizin arasındaki bir tür kardeş rekabeti."
Xypher alay etti. "Bana rakip olamaz. Durmadan." Çenesinde bir kas çalıştı. Sanki bir şey düşünüyor ve tatmin edici bir cevap bulamıyormuş gibi başparmağını kalçasına vurdu. "Satara beni öldürecek kadar güçlü olmadığını biliyor. O halde neden onu benden sonra çağırsın?
Bu ona bariz göründü. "İkimizden daha zayıf olduğum için beni öldürmeye."
"Hayır, bundan daha fazlası olmalı ve neden sadece bir iblis gönderelim? Daha fazlasını çağırabilirdi. Neden yapmadı? Birşey doğru değil." Pencereye döndü ve panjuru çekti.
Kaiaphas gitmişti.
"Tüm güçlerime ihtiyacım var," diye hırladı Xypher. Perdeyi tekrar indirdi.
"Eğer bir kehanete ihtiyacın varsa-"
"HAYIR. Julian'dan çok daha güçlü bir şeye ihtiyacım var."
Bu onun için son derece korkutucu bir düşünceydi. "Bugün gördüklerime bakılırsa, kulağa pek hoş gelmediğini düşünüyorum."
"Yarın geldiğinde daha da az seveceksin."
"Neden?"
"Çünkü yarın o kadar şeytani bir şey çağıracağız ki, dünyayı ağlatacak."

* * *

Kaiaphas caddenin karşısında durmuş, kardeşinin olduğunu bildiği pencereyi izliyordu.

Beklemek.
Bir galu tuz kısıtlamasını ihlal edemez ve bir Daimon davet edilmeden daireye giremezdi. Aptalca kuralları için tanrılara lanet olsun. Ama bunun için zaten içerideydi, onları parçalıyor ve Satara'yı yatıştırıyordu.
O kaltakla başarısızlıkla yüzleşmek zorunda kalacağı düşüncesine küfretti. Tüm efendileri arasında en kötüsü oydu ve bu, yaşamı boyunca hizmet ettiği aşağılık insanlar göz önüne alındığında gerçekten bir şeyler söylüyordu.
Bir kez olsun, iblis çağıran kişi nazik olamaz mı? Bunu istemek için gerçekten çok mu fazlaydı?
Düşünceleri kardeşine döndü. "Ne planlıyorsun, Xypher?"
O piç sandığından daha zekiydi. Becerilerinin geliştiğinden bahsetmiyorum bile. Ama Xypher'ı zayıflatan Hades, onu daha önce yaralamış olduğundan emin değildi...
Kaiaphas, kolunun üst kısmındaki köle bandı acı verici bir düzeye gelinceye kadar küfretti. Onu çağıran Satara'ydı.
Onun miyavlamasını dinlemek zorunda kalsaydı, zavallı...
Sokakta bir araca ateş ederek camını kırdı. Bir alarm ciyaklamaya başladı, bu yüzden tekrar ateş etti. Kırık bir uğultu sesine dönüştü.
Keşke Satara'nın kafası olsaydı.
Ama onun ruhunu elinde tuttuğu sürece bunun anlamı yoktu. Karşılığında takas ettiği bir ruh...
Bunu düşünmek istemiyordu. Anlaşmayı yapmıştı ve sonsuza kadar buna bağlı kalacaktı.
Yoksa yapar mıydı?
Bir alternatif düşünürken dudaklarını hafif bir gülümseme kapladı. Sinsiydi ama işe yarayabilir ve her iki sorununu da çözebilirdi.
Grup derisini su toplarken küfretti. Korkak orospu, onunla yüzleşmeye hazır olana kadar bekleyebilirdi. Kendini silkeleyerek bir insana dönüştü ve bir kurban aramak için caddede aşağı doğru yöneldi.
Köşeyi dönerken, köpeğini gezdiren bir kadın gördü.
Mükemmel. Tam da ihtiyacı olan şey…
Küçük kahverengi köpek, onun insanlık dışı özünün kokusunu alır almaz havlamaya başladı.
Kaiaphas kaldırımda diz çöktü. "Al, ahmak, ahmak."
Köpek hırlamaya ve havlamaya devam etti.
Hayvanı bir alev topuna dönüştürmeden önce güldü. Kadın çığlık attı ve koşarak uzaklaştı.
Uzağa gitmedi.
Kaiaphas ona doğru koştu ve onu havaya kaldırdı. Büyük, siyah kanatları evlerin üzerinde süzülürken genişçe açıldı. İnsan savaştı ve ağladı, merhameti için yalvardı.
Sanki hiç varmış gibi.
Onu sımsıkı tutarak, ihtiyacı olanı bulana kadar aşağıdaki manzarayı taradı. Büyük, yaşlı bir meşe ağacı. Tamamen izole, gece siyah görünüyordu, sisle örtülmüştü ve gökyüzüne doğru uzanıyordu. Geçmiş yüzyıllarda insanoğlu

ağaçlarına bakması ve onları kendisi gibi yaratıklardan koruması gerektiğini biliyordu.
Şimdiki neslin cehaletini nasıl da seviyordu.
Bir meşe, ruhların en karasını çağırmak için kullanılabilecek bir portaldı.
Kaiaphas, Alton Towers'ta bir zamanlar ağacın yaratabileceği kötülüğü engellemek için ağacının dallarını zincirleyen İngiliz'i hatırladığında gülümsedi.
Ama kötülük asla inkar edilemezdi.
"Bana yardım et!" insan kadın çığlık attı.
"Ah, kapa çeneni," diye tersledi sırıtan insana. Sadece korkaklığı için ölmeyi hak etti.
"Lütfen bırak gideyim."
Ah, yapacağım güzelim. Birazdan gitmene izin vereceğim.” Ağaç için daldı.
İçeri girerken, bölgeyi incelemek için bir dakikasını ayırdı. Etrafında hiçbir şey yoktu.
Tanıklar yok.
İyi.
Birkaç metre uzağa indi. Kurbanını bir kolunun altına alarak ağaca doğru yürüdü. Dolunayın ışığı çıplak dalların arasından fısıldadı. Soğuktu etrafındaki havada nefesini görebilecek kadar. Keskin ağırlığını içine çekti.
Ağaçtan tek bir dalı kesmek için bir kolunu kaldırdığında kadın ona karşı mücadele etti. Odunu keserken meşenin çığlığını duyabiliyordu. Yüksek sesle. Güçlü.
Tanrılara şükür sağlıklıydı.
Uzuv ayaklarının dibine indi.
"Ş-lütfen."
"Kapa çeneni." Kadını ağaca o kadar sert fırlattı ki, kadın çarpma sonucu öldü.
Amaçladığı şey için insan kurban etmek gerekli değildi ama insan kanı gerekliydi ve kadının daha fazla sızlanmadan ve yalvarmadan onu kesmesine izin vereceğinden şüphe duyduğu için bu yeterliydi. Sağ elinin pençesini kullanarak insanın boğazını açtı ve kanının ağaca akmasına ve kökleri emmesine izin verdi.
Sonra, ilk güç olan Primus Potis'i uyandıracak kadim şeytani sözleri söylerken kendi bileğini açtı.
Dünyada ışık olmadan önce karanlık vardı. Kaos.
Ve o güç uyudu. Şimdi yeniden uyanıp ona yardım etme zamanı gelmişti.
“Seni sesimle ve kanla çağırıyorum. Ayın ağırlığı ve kutsal ağacın gücüyle. Ey karanlık, gel bana. Karanlığı söyle, oh zerre olsun…”
O şarkı söylerken rüzgar hızlandı. Kadim güçler çağırdığı kişiyi uyandırmak için toplanırken etrafına fısıldadı.
El-Baraka…
Topraktan yükselen siyah bir sis onu çevrelediğinde ağaç sallanmaya başladı. Kaiaphas yukarı baktı ve sisin ortasında bir çift parlak gözün -biri canlı toprak yeşili, diğeri koyu toprak kahverengisi- cisimleştiğini gördü.

Hava daha hızlı döndü, büyük bir dalın üzerinde duran uzun boylu, zayıf bir adam şeklini almaya başlayan bir gayzer gibi yükseldi.
Siyah saçlar yukarı kalktı, geniş omuzlara düşmeden önce rüzgarda birbirine dolandı. Bunu, bir gömlek oluşturan dalgalanan beyaz, ardından siyah pantolon ve kahverengi, dikişli deri bir ceket izledi. En son oluşan, acımasız olduğu kadar da yakışıklı bir yüzdü.
İnce bir altın şerit adamın boğazını çevreliyordu ve orada, boynunun dibinde insanlık dışı sağ gözü kadar yeşil bir taş duruyordu.
Geldiği gibi, rüzgar durdu. Sis buharlaştı. Şimdi adam ve ağaç, gecenin fonunda keskin ve net bir şekilde göze çarpıyordu.
O şiddetli iki renkli gözler Kaiaphas'ı delip geçiyor gibiydi. Aniden, sert bir şey boynuna dolandı ve onu sıkarak kapattı.
Boğulan Kaiaphas dizlerinin üzerine düştü.
"İşte şimdi." Jaden yere atlarken ses derin ve kötüydü. Onu sırtına tekmelemeden önce Kaiaphas'ın önüne ayaklarının üzerine indi.
Hâlâ boğazını saran baskı yüzünden konuşamayan Kaiaphas, şeytanın yüzüne baktı. İnsan değil, iblis değil, tanrı değil, Jaden birinci güçten doğdu. Al-Baraka. O, yüksek güçler ve iblisler arasında arabulucuydu.
Jaden, önünde yatan iblisi incelerken başını kaldırdı. "Kaiaphas..." Adın dilinden yuvarlanmasına izin verdi. Bir kalp atışında iblis hakkında her şeyi biliyordu. Geçmişi ve şüpheli geleceği. “Beni neden uyandırdın?”
"Yardımınıza ihtiyaçım var."
Jaden çaresiz ricaya güldü. “Evet, biliyorsun. Hizmetlerim karşılığında ne vereceğini söyle bana.”
"Üç vaftiz edilmemiş bakire."
Şeytana kaşlarını çattı. Bu neydi? Ortaçağ? "Üç?"
"Bu yeterli değil?"
Bakirelere bağlıydı…
Ve becerileri. Bu gün ve yaşta, bakireler geçmişin fahişelerinden daha yetenekli olabilir.
"Belki." Jaden, Kaiaphas'ın çetesini daraltan çağrıya yanıt olarak kolunun yandığını hissedince tısladı. "Hanımınız sizi çağırırken beni aramaya cüret mi ediyorsunuz?"
"Ben... ben..."
Jaden onu patlattı. Git, seni kurtçuk. Yükselen bir ayda cevabımı alacaksın.”
İblis anında ortadan kayboldu.
Jaden orada, soğuk sessizlikte, meşenin koruması altında durmuş, bu zaman ve mekanda yönünü bulmaya çalışıyordu. Etrafındaki havayı kirleten kanın kokusunu almak için başını kaldırdı.
Döndüğünde yirmili yaşlarının sonlarında bir kadının cesedini gördü. Cansız gözleri korkuyla bakıyordu.
Yanına gitti ve önünde diz çöktü. "Huzur içinde uyu, ufaklık," diye fısıldadı, gözlerini kapatarak.
Çok gereksiz bir ölümdü. Birini şeytana karşı vur.

Jaden rüzgarda başka bir şey yakalayınca duraksadı. Ağaç ona fısıldıyor, bilmesi gerekenleri söylüyordu. Onu düşünen tek kişi Kaiaphas değildi. Başka vardı…

* * *

Xypher, Simone'un nefes alışını dinlerken soğuk çam zeminde yatıyordu. Yaklaşık bir saat önce, Jesse odasında çok yüksek sesle plak çalarken uyuyakalmıştı. Aynı Altered Images şarkısı tekrar tekrar çalarken Simone'un nasıl uyuyabildiğini bilmiyordu ama onun aksine Simone bağışık görünüyordu.

Uyumamaya alışmıştı tabii. Tartarus'ta cezasının bir kısmı, dinlenmek için gözlerini her kapattığında birinin onu dövmesiydi.
“Xypher…”
Fısıldayan aramayla gerildi. Ses, bir iblisin keskin aksanıyla bezenmiş derin bir baritondu.
Yüzyıllardır duymadığı bir sesti.
"Jaden?"
İblis lordu çömelmiş bir pozisyonda kapalı kapının önünde belirdi.
"Tuz?" Jaden güldü. Ayağa kalktı, pencereye yürüdü ve parmağını yaladı. Parmağı ağzına götürüp oraya koydukları tuzun tadına bakarken gülümsemesi soğuktu.
"Beni bununla dışarıda tutmaya çalışmadığını biliyorum."
"Ben daha iyi biliyorum. Nasıl buradasın?”
Jaden, Simone'un uyumaya devam ettiği yatağa doğru yürürken cevap vermedi, var olan en güçlü varlıklardan birinin ona dokunacak kadar yakında olduğundan habersizdi. “Yeterince güzel. O senin teklifin mi?
Öfkesini bastırmak zorundaydı. Jaden'e saldırmak anında ölümü davet ediyordu. "HAYIR."
“Bu hızlı bir inkardı. Neden beni arıyorsun, iblis yavrusu?”
Sanki zaten bilmiyormuş gibi. Ama bu Jaden'la ilgili bir şeydi, her zaman ihtiyaçlarını dile getirmeni isterdi. "Yarın seni çağıracaktım."
"Gün ışığında zayıf olduğumda." cıktı. "Bu sefer hangi pazarlığı diliyorsun?"
"Güçlerime ihtiyacım var ve insanın korunmasını istiyorum."
Jaden tek kaşını kaldırdı. Simone'a döndü ve eliyle yüzünü ovuşturdu.
"İnsan…"
Xypher'in içinde öyle bir kıskançlık alevlendi ki Jaden'ı ondan uzaklaştırmak için elinden gelen tek şey buydu. Ama bu ölümcül bir hata olurdu, özellikle de Jaden'ın işbirliğine ihtiyacı olduğu için.
"Bir Daimon bizi birbirimize bağladı ve biz birbirimize bağlı olduğumuz sürece yapmam gerekeni yapamam. Yardımınıza ihtiyaçım var. Özgürlüğüme ve güçlerime engel olmamalıyım.”
Jaden ona doğru döndü. “Yardımımın yüksek bir bedeli var. Bunu biliyorsun. Bana zaten bir kez ödeme yaptın.”
Xypher bu hatırlatmaya küfretmek istedi.

"Buna değdi?" diye sordu.
"Cevabı bildiğine eminim."
"Seni uyardım."
Gerçekten de vardı. Xypher'in kervanına en çok takılan şey buydu. Jaden o sırada ona bu tür pazarlıkların nadiren işe yaradığını söylemişti.
Keşke dinleseydi.
Jaden ona yaklaştı. "Kanunları biliyorsun, Xypher. Hizmetlerim karşılığında bir şeyler takas etmelisin."
"Takas edecek bir şeyim yok."
"O zaman benim zamanımı harcıyorsun." Jaden soldu.
"Beklemek!" Xypher tersledi. "Bana neyi kabul edeceğini söyle."
Jaden bir kez daha katılaştı. Bakışları Simone'un olduğu yatağa gitti.
Xypher'ın kanı dondu. "O değil."
"İntikamını ne kadar çok istiyorsun?"
"Herşeyden dahafazla."
Jaden'ın bakışları sert ve affetmezdi. "Bu şehirde yaşlı bir kadın var. Adı Liza. Royal Caddesi'nde bir oyuncak bebek dükkanı var. Boynunda yeşil bir muska var.
Onu bana getir, seni o bileziklerden kurtarayım."
"Güçlerimden ne haber?"
"Muskayı alır almaz tamamen yenilenecekler."
Xypher, hizmetinin karşılığında bu kadar az şey alacağına inanamıyordu.
"Hepsi bu?"
"Güven bana, bu yeterli."
İçini bir rahatlama kapladı. Xypher başka bir şey hatırlayana kadar. "Bir şey daha."
Dişleri karanlıkta parlarken Jaden'ın gözleri parladı. "Çok şey istiyorsun, iblis yumurtası."
Ama gelir gelmez öfkesi uçup gitti. "Ama kendimi cömert hissediyorum…"
"Bulmam gereken bir ruh var. Hayatı bir gallu tarafından sona erdirildi ve ruhu kısmen alındı.
Onun ruhunu ve bedenini nerede bulabileceğimi biliyor musun?
"Elbette."
"Bana yerini söyler misin?"
"Fiyat?"
Xypher, Simone'un ortaçağ tarzı kalaylı bir kadehinin olduğu şifonyere taşındı. Kolunu kesip bardağa kanamasına izin vermeden önce elinde bir bıçak gösterdi. "Beslemen gerekiyor. Sana kanımı vereceğim." Bir iblis ve yarı tanrı olduğu için Xypher'in kanı, Jaden'in sokakta bulabileceği her şeyden çok daha güçlüydü.
Gözleri siyaha dönerken Jaden dudaklarını yaladı. Xypher haklıydı, yaratık açlıktan ölüyordu.
"Anlaşmak." Jaden'ın sesi ihtiyaçtan boğuktu.
Xypher ona bardağı uzattı.

Jaden bardağı aldı ve içindekileri bir yudumda içti. Ağzının kenarından küçük bir miktar kan aktı. Temizlemeden önce bir parmağının ucuyla sildi. "Lanetlilerin kanı. Daha tatlı bir şey yok.”
"Gloria'dan ne haber?"
Parmaklarını şaklattı ve hayaleti anında yanında belirdi.
Kafa karışıklığı içinde kaşlarını çattı. "Neredeyim?"
Jaden onun yanağını okşadı. "Güvende tatlım. Çok güvenli."
"Ya vücudu?" diye sordu. "Gallu kontrolünden arınmış olması gerekiyor."
"Ben hallederim ve senin için bahçeye bırakırım. Evdeki kokuyu istemiyorsan..."
Hayır ve masum komşuları korkutmak için bahçede bırakmayın. Öldüğü sokağa geri koyabilir misin?
Jaden bardağı ona uzattı. "Bu sana biraz daha pahalıya patlar."
Xypher itaat etmeden önce dişlerini gıcırdattı.
Gülümseyen Jaden, tekrar içmeden önce kanının kokusunu içine çekti.
"Ey!" dedi Gloria yüzünü buruşturarak. "Bu iğrenç."
Jaden ona soğuk bir gülümseme verdi. "Sosis ve salyangoz da öyle ama sen de payına düşeni yedin, değil mi insan?"
Cevap vermedi.
Jaden boş bardağı Simone'un komodinin üzerine koydu. Parmağını kenarda gezdirerek kalan kanı topladı. Konuşmadan önce parmağının ucundan yaladı. "Yarın akşam döneceğim. Tılsımı benim için al. Simone'a baktı. "Aksi takdirde çok üzüleceksin... ve kadın daha çok üzülecek."
SEKİZ
Simone korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Yatak odasının penceresinden içeri giren parlak güneş ışığını bulmak için yastığı kafasından çekti. Panjurlar ne zaman açıldı?
"Saat kaç?" diye fısıldadı, çalar saatine bakmak için dönerek. Yedi yirmi beş. Neden bu kadar sonra hissettirdi?
Esneyerek, Xypher'in yerde uyuduğunu görünce duraksadı - Jesse'nin yatağında uyumayı tamamen reddetmişti, sertliğe onun rahatını istemeyecek kadar alışık olduğunu söylüyordu. New Orleans'a geldiğinden beri ara sokaklarda sırtını duvara yaslayarak uyuduğunu belirtmesinden bahsetmiyorum bile. Kat onun için bir basamaktı. En azından burada uzanabilirdi.
Dün gece ona verdiği battaniye hâlâ yastığın altında katlanmış halde duruyordu. Onlara dokunmamıştı. Bunun yerine, bir eli başının üzerinde, diğer eli çenesinin hemen altında kıvrılmış, yan yatmıştı.
Bir günlük sakalı yanaklarını tozlamıştı. Orada öylece yatarken onda hem erkeksi hem de çocuksu bir şeyler vardı... Ama dudaklarına bakıp dün gece ona verdiği ateşli öpücüğü hatırladığında, onun çocuksu olduğuyla ilgili her türlü düşünceyi kovdu.
"Simone!"
Jesse koşarak odaya girerken sıçradı. İçini bir parça korku kapladı. İblis içeri girmenin bir yolunu bulmuş muydu? "Sorun nedir?"

Yatağın yanında durdu ve ayağını yere vurdu. "Gloria'ya müziğim hakkında mızmızlanmayı bırakmasını söyler misin? Culture Club ve Prince'i seviyorum.”
Simone şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Gloria'yı mı?
"Evet. Dün gece geri geldi.”
"Nasıl?"
Omuz silkti. "Xypher'ın onu geri getirdiğini söyledi."
"Nasıl?" diye tekrarladı.
"Bilmiyorum ama onunla biraz konuşabilir misin? Bu evdeki tek hayalet olmamın bir nedeni var. Paylaşmayı sevmiyorum.”
"Tamam, ona buraya gelmesini söyle."
"Gloria!" öyle yüksek sesle bağırdı ki Xypher yerde sıçrayarak uyandı.
Gloria, Simone'un önünde tezahür etti. "'Karma Chameleon'u bir kez daha duyarsam yemin ederim Boy George'u bulacağım ve ona Jesse'nin plağını yedireceğim. Zaten kırmızı, altın ve yeşilin herhangi bir şeyle ne ilgisi var?”
Jesse gücendi. “Harika bir şarkı! Hadi… 'Her gün hayatta kalmak gibidir. Sen benim sevgilimsin, rakibim değil.' Bundan daha anlamlı ne olabilir?”
Xypher hayaletlere dik dik bakmak için başını yerden kaldırırken inledi. "Biri lütfen bana sabahın yedisinde 'Karma Chameleon'un dehası hakkında ciddi bir tartışma yapmadığımızı söylesin?"
Simon güldü. "Korkarım, tatlım."
Xypher hayaletlere düşmanca baktı.
"Boy George'u nereden biliyorsun?" diye sordu.
"Cehennemdeydim, Jesse. Bana neyle işkence yaptıklarını sanıyorsun? Kötü pop şarkıları.”
Gloria, Jesse'ye kendini beğenmiş bir bakış attı. "Sana söyledim."
"Bu güzel bir şarkı."
Xypher alçak sesle homurdandı. “Evet, duyduğun ilk dokuz bin sefer. Bir süre sonra, seni çıldırtana kadar kafanın içinde sıkışıp kalıyor… şimdi neden her zaman bu kadar kötü olduğumu biliyorsun. Sırf bunun için Gloria'nın tarafını tutuyorum. Şimdi ikiniz de sessiz olmayın, Styx nehri üzerine yemin ederim ki, güneş batar batmaz sizi Daimons'a yem edeceğim.”
Hayaletler anında ortadan kayboldu.
"Teşekkür ederim," dedi Simone.
Tepkisi, sırtüstü dönüp kaslı bir kolunu gözlerinin üzerine örtmek oldu.
Simone ayağa kalktı ve yere, onun yanına diz çöktü. Kolunu kaldırıp onun gözlerini açmasını bekledi ve ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Cidden, teşekkür ederim. Gloria'yı nasıl buldun?
"Buna cevap vermemi istediğinden emin değilim. Hediye bir atın ağzına bakmamayı unutma.”
"Neden bunu yaptın?"
Omuz silkti. "Onun için endişelendin."
"Tek sebep bu mu?"
"Ne düşünüyorsun? Tanrı biliyor ya onun burada Jesse'yi sinirlendirmesini ve şafakta kıçımı uyandırmasını istemedim.

Onun somurtkanlığına gülümsedi. Sabah insanı değilsin, değil mi?
“Ben bir Rüya Avcısı/iblisiyim. Doğam gereği gececiyim. Gökyüzündeki o büyük sarı top, varlığımın özüne kadar beni rahatsız ediyor.”
Üzerine eğilerek ona sarıldı. "Şey, kişisel olarak sabahları severim. Her biri yeni bir başlangıçtır. Babam her zaman, her güne bir amaç ile başlaman gerektiğini söylerdi."
"Babam her zaman birinin savaş arabalarıyla Apollo ve Helios'u ezmesi gerektiğini... ve iyi bir önlem olarak Phaeton'u altlarına atması gerektiğini söylerdi."
O güldü. "Baban senin üzerinde olumlu bir etki yaratmadı, değil mi?"
“Kabusların tanrısı olarak, sıcak, tüylü bir tavşan değildi. Mutlu Tavşanı saymazsan. Şaşırtıcı bir şekilde, ikisinin pek çok ortak noktası var.”
"Happy Bunny'yi nereden biliyorsun?"
"Ne? French Quarter'da hiç dolaşmaz mısın? Hemen hemen her mağazada Happy Bunny gömlekleri asılıdır. Ve o pis kemirgen için bir düşkünlük geliştirdiğimi söylemeliyim.”
"Ah." Haklıydı. Mutlu Tavşan her yerdeydi.
Bakışları ona kilitlenirken gözleri karardı. "Ve şu anda bana sürtünmeyi kesmezsen Simone, bunu sana Skoti'ye gitmek için açık bir davet olarak kabul edeceğim."
"Skoti'ye gitmek mi?"
Onunla birlikte yuvarlandı ve onu sert zemine sabitledi. Simone onun üzerinde yatarken kendini ne kadar iyi hissettiğine dair inlemesini ısırdı ve kalçasındaki iri çıkıntının ne olduğu inkâr edilemezdi.
Konuştuğunda sesi pürüzlü ve boğuktu. "Skoti'nin insanlara karıştığı ve onlarla istediğini yaptığı zamandır." Burnunu boynuna sürttü.
"Senin bir kabus olduğunu düşünmüştüm Skotos."
Simone elini onun kaslı sırtında gezdirerek verdiği histen ve onun ağırlığından zevk aldı. Onu çıplak bırakmasına izin vermek çok kolay olurdu... Onu içinde hayal edebiliyordu. Düşüncesi bile onu ıslattı.
"Öyleyse dün gece güzel rüyalar gördün mü?" o fısıldadı.
Ondan geri çekildi. “Rüya görmedim…”
"Ben de her zaman rüya görmem."
"HAYIR. Ben bir Rüya Avcısıyım, Simone. Biz böyle yaparız. Her zaman."
Sersemlemiş görünüyordu. "Neden rüya görmedim?"
"Belki yeterince derin uyumamışsındır."
Xypher hareket edip onun ereksiyonuna dokunana kadar yanıt vermeye başladı. Tamamen onun üzerinde yattığı gerçeğine odaklandığında, tüm mantıklı düşünceleri onu terk etti.
Ve sutyen takmıyordu...
Ah, bu bir işkenceydi. Böyle bir kadını en son hissetmesinin üzerinden yüzyıllar geçmişti.
Kendini onun vücuduna sokmayı hayal edebiliyordu. Boynunu dilini tutarken başının geriye doğru eğildiğini görün. Onu istemekten yandı…

Simone, onun gözlerindeki ateşli bakışı yakaladığında hareket edemedi. İşte buydu ve bunu biliyordu.
Onun için kaybolmuştu. Onu korumak için yaptığı onca şeyden sonra onu nasıl inkar edebilirdi?
"Simone!"
Jesse'nin tiz çağrısı üzerine sıçradı.
Odaya fırladı, sonra bir kız gibi çığlık attı. "Üzgünüm. Siz ikiniz devam edin."
Xypher, başını eğip onun üzerine sallarken alçak, şeytani bir homurtu çıkardı. "Seni bilmem ama bu benim ruh halimi öldürdü. Daha fazla zarar verecek tek şey, Jesse'yi çıplak görmek olacaktır. Bu muhtemelen beni sonsuza dek iktidarsız yapar. Sanırım mükemmel doğum kontrolünü bulduk."
Gülen Simone onun altından yuvarlandı, ayağa kalktı ve komodinin üzerinde duran kadehini görünce başını kaldırdı. Bu nasıl olmuştu? Hep şifonyerin üzerindeydi.
Onu geri götürmek için gitti, sonra içinde kurumuş kan gibi görünen bir şey görünce donup kaldı.
"Tanrı aşkına?" Bakışlarını hızla başka tarafa çeviren Xypher'a baktı.
"Bu sizin mi?"
Cevap vermedi.
Devamını getiremeden telefonu çaldı. Aldı ve Tate olduğunu gördü.
Açarak cevap verdi.
"Gloria'nın cesedini bulduk."
İnanamadı. "Nerede?"
"Öldüğü sokakta."
"Dalga geçiyorsun?"
"Hayır. Gerçekten tuhaftı. Polis birkaç dakika önce bana haber vermek için aradı."
Midesinin küçülmesine neden olan küçük bir ayrıntı dışında bu harikaydı.
"O…
hareketli?"
"Hiç de bile. Çok garip ama bilmek istersin diye düşündüm."
"Evet teşekkürler. Rahatladığını biliyorum." Simone telefonu kapattı ve Xypher ile yüzleşmek için döndü.
"Gloria'nın cesedini yeniden bulmuşlar."
"Bu iyi."
Onda son derece korunan bir şey vardı. "Bunu biliyordun, değil mi?"
Tekrar kadehe baktı ve birinin neden içine kan koyduğunu merak etti.
Onun dışında bu evde kanayan tek kişi daha vardı… "Ben uyuduktan sonra sen ne yaptın?"
"Hiç bir şey."
Sıkılı dişlerinin arasından, "Xypher," diye çıkıştı. "Bana yalan söyleme. Aptal değilim. Kanı gördüğüm zaman tanırım. Aziz Peter aşkına, ben bir

patoloğum. Bunu laboratuvarıma götürüp DNA örneği alabileceğimi biliyorsun.
Çenesine kızgın bir tik attı. "Ne dememi istiyorsun, Simone? Bir iblis lordu çağırdım ve onunla bir pazarlık yaptım mı?”
Evet, doğru. "Ciddi olur musun?"
"Ciddiyim." Kadın inanmak istemese de ses tonu ve yüzü bunu doğruluyordu.
"Gloria'yı ve onun cesedini sana geri verebilmek için ona kendi kanımı yedirmek zorunda kaldım - talep ettiği bedel buydu."
Simone onun sözleriyle afallamıştı. Hayır, olamazdı değil mi? "Şaka yapmıyorsun."
"Başka neden kadehinde kan olsun ki?"
Gerçekten başka neden? Ne de olsa, yataklarının yanındaki bir kapta kan bulmak için uyanan insanlar günlük bir olay olmalıydı.
Alacakaranlık Kuşağında.
"Bu benim hayatım olamaz..." Yine de neden bu kadar şaşırmıştı? En iyi arkadaşlarından biri bir hayaletti ve diğeri bir grup ölümsüz vampir avcısı için çalışıyordu. Öyleyse neden sahte erkek arkadaşı bir iblis lordu yaratıp onu kanla besleyemeyecek?
"Sırada ne var? Bana yeni komşumun bir iblis olduğunu ve sokağın aşağısındaki köpeğin de bir kurtadam olduğunu mu söyleyeceksin?
Kafasını salladı. "Artık sana olanları neden anlatmak istemediğimi biliyorsun. Bunun seni sadece üzeceğini biliyordum.”
“Evet, evet, oldu. Siz uyurken biri yatak odanıza bir İblis Lordu davet etse ve onu en sevdiğiniz kupadan kanla beslese nasıl hissederdiniz? Bundan mutlu olacağını sanmıyorum, değil mi?”
Saatine baktı. Saat sekizi biraz geçiyordu. "Şimdi duş alıp işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Sanırım beni takip etmek zorundasın, yoksa öleceğim ve lütfen ben çıplakken evime daha fazla iblis lordu çağırmamaya çalış, tamam mı?" Kahretsin, hayatının gülünçlüğü sınır tanımaya başlıyordu.
Xypher'ın ifadesi somurtkan bir hal aldı. "Evet ama seni takip edip duşta çıplak olduğunu duyarsam ölürüm."
Simone nedenini bilmiyordu ama bu, içindeki öfkenin büyük bir kısmını aldı. Muhtemelen ona işkence etme fikrinden zevk aldığı içindi.
Yanağını şefkatle okşadı. "İşte, bebeğim, her şey yoluna girecek."
Ereksiyonunun pantolonunda etkileyici bir çıkıntı oluşturduğu yere baktı.
"Pek değil, olmayacak. Bunu sadece acı çeken sen olmadığın için söylüyorsun. Ve burada düşündüm
işkenceden birkaç hafta kurtulmuştu. Hades ile çalışıyorsun, değil mi? Devam etmek. Kabul et."
Simone kıyafetlerini topladı, sonra onun bir dakika önce söylediği bir şey aklına gelince duraksadı - Gloria'yı ve onun vücudunu sana geri verebilmek için ona kendi kanımı vermek zorunda kaldım. Neden bunu yapsın ki?
"Gloria'yı neden geri aldın?"

Bir şey arıyormuş gibi arkasını döndü.
"Xypher?" Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Neden?"
Yüz ifadesi mahcuptu, omuz silkti. "Onun için üzüldün. Endişelenmeni ya da onun kaybı için kendini suçlamanı istemedim."
İlk kez, ona yardım etmek için motivasyonlarının ne olduğunu bulmaya olan bitmek bilmez ihtiyacını anladı. O kadar özgecil olan bazı nezaket eylemleri vardı ki, mantığa meydan okudular. Ona göre en basit hareket şaşırtıcıydı. Ona göre bu buydu.
"Neden ilgilendin?"
"Bilmiyorum."
Xypher dişlerini gıcırdattı. Bu doğru değildi. Bunu neden yaptığını çok iyi biliyordu. İlk kez onun duygularını kendisininkinden üstün tutmuştu ama bunu kabul etmek... Büyük ihtimalle şu anda yapabileceğinden daha fazlasıydı.
Buna rağmen, onu mutlu etmek için kendinden bir parçayı feda etmişti. Dudaklarından hafifçe öpmek için kendini kaldırdı. "Artık, nezaketin başka birine yardım etme ve onları daha iyi hissettirme arzusu dışında hiçbir şey tarafından motive edilmemesi gerektiğini anlıyorsunuz."
Xypher geri çekilirken gözlerini kırpıştırdı. O haklı. Hayatında hiçbir zaman birine sırf bu yüzden yardım edecek bir şey yapmamıştı. Satara ile bile bir şeyler elde etmek için dışarı çıkmıştı. Onu emrini yerine getirmesi için gönderecek, sonra onu ödüllendirecekti ve o da sırf bu ödülleri ondan almak için onun istediğini yapmıştı. Her şey bencillik için yapıldı.
Ama bu değil.
Gloria'yı kurtardığı için Simone'un kendisine teşekkür etmesini bile beklemiyordu. Bu nedenle, onun için ne yaptığını ona söylemeyi düşünmemişti.
Bunu neden yapmıştı?
"Xypher?"
Başını kaldırıp kapı eşiğinde durduğunu gördü.
"Duş almam gerekiyor. Takip edebilmem için takip etmelisin."
"Üzgünüm." Görev bilinciyle koridora yürüdü.
Kapıyı kapatmadan önce ona kalbine dokunan sıcak bir gülümseme verdi ve kendisi içeride işini yaparken onu dışarıda beklemeye bıraktı. Onun etrafta dolaşmasını dinledi ve su vücudunun üzerinde kayarken nasıl çıplak görüneceğini hayal etti...
Şişmiş aletini biraz olsun rahatlatmak için kıpırdandı ama olmadı.
Gözlerini kapatarak kendini onunla duşta hayal etti. Suyun sıcaklığını çıplak teninde hissedebiliyor, musluğa dönüp saçını yıkarken sırtının hatlarını görebiliyordu. Gözleri kapalı, saçlarının tamamen ıslak olduğundan emin olmak için başını eğdi. Tanrım, o çok güzeldi.
Onu hissetme ihtiyacı duyarak önünü sırtına yasladı ve bir kolunu beline doladı.
"Xypher!"
Öfke çığlığı onu fantezisinden uzaklaştırdı.

Bir an sonra kapı hızla açıldı ve Simone'un elinde bir havluyla ona öfkeyle baktığını gördü. "Ne yaptığını sanıyorsun?"
"Sadece burada duruyordum."
“Hayır değildin. Benimle duştaydın.”
"Hayır, ben..."
O oldu?
Onu daha da sinirlendirmeden önce gülümsemesini zar zor geri aldı. Evet! Güçleri çalışıyordu. Ama bu düşünceyi hastalıklı bir duygu takip etti.
Ah, kahretsin, gerçekten onunla duşta olduğunu bilseydi, kendini daha iyi hissederdi.
Ona kaşlarını çattı. "Islak değilsin."
"Çünkü bütün bu süre boyunca tam burada duruyordum."
Gözlerini şüpheyle kıstı. "Bundan emin misin?"
"Evet."
İfadesinde şüphe ağırdı. "Bana yalan söylüyorsun, değil mi?"
"Kasten değil."
"Xypher!"
Onu sakinleştirmenin bir yolunu bulmaya çalışırken kekeledi. "Bunu yapabileceğimi bilmiyordum. Yani bunu daha önce yapabileceğimi biliyordum ama şimdi gerçekten işe yaradığını sen çığlık atana kadar bilmiyordum. Sadece hayal ettiğimi sanıyordum. Ve bana öyle bakma... Üzgünüm?"
Kapıyı suratına çarpmadan önce ona homurdandı. İki saniye sonra tekrar açtı. “Dışarıda kal! O şeytani akıl oyunlarıyla buraya geri dönmeye cüret etme.” Kapıyı kapattı.
Xypher ereksiyonundan dolayı çok acı çektiği için inlemek istedi. "Senin gerçekten güzel bir kıçın olduğunu fark etmem bana herhangi bir bonus puan kazandırıyor mu?"
Tekrar çığlık attı.
"Dostum! Ne yapıyorsun?"
Arkasında Jesse'yi bulmak için döndü. Yüzü nihai dehşetin ifadesiydi.
"Sadece burada duruyordum."
Jesse tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sana bir şey açıklayayım. Bir kadını gözetleyerek kızdırdığında, poposunun iyi olduğunu söyleyerek bunu düzeltemezsin.
Bu sadece kaltak tokatlamana neden olur.
Şey, iş bir şey yüzünden tokatlanmaya gelince, Jesse'nin bir uzman olduğundan emindi. Belki de bir kez olsun onu dinlemeli. "Yani ne yapacaksın?"
"Basit kardeşim. Babamın bana verdiği kutsal sözleri size iletmek üzereyim. Sizi herhangi bir kadın probleminden kurtaracak olan beş cevaptır.”
Evet, doğru. Bunu duyması gerekiyordu. "Ve onlar?"
Jesse elini kaldırdı ve her birini parmaklarıyla işaretledi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. ben yapmadım Bebeğim, benim dünyamda senden başka kimse yok. Hata. İsa da Rab'dir.”

İlk dördünü anladı ama sonuncusu ciddi anlamda kafasını karıştırdı. "İsa lord?"
Jesse başını salladı. "Biraz saygısızlık biliyorum ama güven bana. Bir kadın senin dini bulduğunu düşünürse, bu seni her türlü beladan kurtarabilir. Bahsetmiyorum bile, onları birleştirebilirsin.
Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum, ben yapmadım ya da İsa Rab, bebeğim, biliyorsun benim dünyamda senden başka kimse yok. Bak, kolay.”
Kapı açıldı ve Simone sanki sadece biçilmeyi ve çimlere gömülmeyi hak ediyormuş gibi ikisine de dik dik baktı.
Öfkesini dağıtmak isteyen Xypher, Jesse'nin tavsiyesini denemeye karar verdi. "Hata, İsa Rab'dir."
Jesse yüksek sesle inledi. Ah, sen umutsuzsun ve ben buradan gidiyorum.
Simone ona kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına neden bahsediyorsun?" Odasına gitmeden önce başını sallayarak tüm erkekleri kınayan bir şeyler mırıldandı.
İşe yaramadığı gerçeği karşısında tamamen şaşkına dönen Xypher, onu takip etti. "Neden hala bana kızgınsın?"
"Beni duşta el yordamıyla taciz ettin."
"Bu bir okşama değildi, güven bana. Orada seninle olduğumu bilseydim, hesaba katardım.
Sonra gözlerinde öfkeyle ona döndü. "Sen... sen... ah!"
“Yapmadım…” Bunu kullanamadı çünkü kullanmıştı. "Bilmiyorum..." Hayır salak, sen onun neden bahsettiğini biliyorsun. Ona yapmadığını söylemek onu daha da kızdırır.
"Hata mı?"
“Hata mı? Cevabın bu mu?”
"Bebeğim, benim için dünyada senden başka kimse yok mu?"
“Evet, doğru. Buna bir dakikalığına inanmıyorum. Ne düşünüyorsun? Bir şalgam kamyonundan mı düştüm?
"Açıkçası? Tek düşündüğüm senin ne kadar güzel olduğundu. Senin tenini benimkinde hissetmeyi ne kadar çok istiyordum ve daha önce hiç bir kadına bu kadar ilgi duymamıştım.
Saçını tararken durdu. "Gerçekten mi?"
"Evet. Dün gece seni mutlu etmek için bir iblisle anlaşma yaptım. Bunu hafife aldığımı mı düşünüyorsun?”
Simone kadehe bakarken yutkundu. Ve bunu onu endişelendirmemek için yapmıştı - ona ve Gloria'ya yardım etmişti ve bunun için herhangi bir ödeme ya da ödül beklemiyordu. Benim için kanını döktün. Kaç kadın hayatındaki erkekler hakkında bunu söyleyebilir? "Sanırım bu benim açımdan biraz utanmaya değer. Üzgünüm, aşırı tepki verdim.”
Gülümseyerek, onu öpmeden önce yüzünü ellerinin arasına aldı. Geri çekildi ve ona pis bir sırıtış verdi. "Biraz daha değer mi?"
Başını eğdi. “Kartlarınızı doğru oynamaya devam edin ve öyle olabilir. Ama herhangi bir fikir edinme ve rüyalarıma zıplama. Eğer yaparsan, seni orada iğdiş edebilirim.”

Xypher doyumsuz bir hüsranla dişlerini gıcırdatarak kendini ona sürttü ve saçlarından uzun, derin bir nefes aldı. "Beni yavaş yavaş öldürdüğünü unutma."
"Bunun için tedaviler var."
"Evet, yatakta çıplaksın."
Ona şakacı bir sırıtış verdi. "Ya da meseleleri kendi eline alabilirsin."
Elini avucunun içine aldı ve şişmiş kasıklarına bastırdı. "Beni seninkine almanı tercih ederim."
Simone, onun avucunda hissettiği büyük hisle yutkundu. Kot pantolonunun düğmesini açık bırakmıştı ve onun başparmağı göbeğinden aşağıya inip belinin altında kaybolan koyu renkli saçlara değdirmişti. Gözleri merhamet için ondan yalvarırken nefesi yüzüne çarptı.
Kendini onun eline çok hafif sürttü ve ürperdi.
"En son ne zaman biriyle birlikte oldun?" diye sordu.
"Yüzyıllar önce."
Bu düşünceyle kalbi sıkıştı…
Bu tek ifadenin yalnızlığı içini parçaladı. Dokunulmamış yüzyıllar.
Yüzyıllar süren istismar.
Dün gece uyuduğu yere baktı. Hiçbir şey istemedi ve her fırsatta reddedilmeyi bekledi. İstismar edilmek ve incinmek.
Bu, nezaket konusunda o kadar az şey bilen bir adamdı ki, en basit davranışı bile onu şaşırttı. Ona yaptığı işkenceyi hatırladı ve onun hiçbir şekilde rahat etmediğini düşünmek kalbini kırdı.
Vermeden ondan alan başka biri olmak istemiyordu. İnsanların onu incitmek zorunda olmadığını görmesinin zamanı gelmişti.
Ve kendini tutamadan pantolonunun fermuarını açtı.
Xypher onu eline alırken zevkle küfretti. Soğuk parmakları, onu avuçlamadan önce aletinin ucundan aşağı doğru kaydı. Başı dönüyordu, ağzını tatmak için başını geriye doğru eğdi.
Her şeyden çok ihtiyacı olan şey buydu. Hiçbir kadın ona bu kadar şefkatle dokunmamıştı. Geçmişteki sevenleri hep talepkar olmuştu. İhtiyaçları ve zevkleri onlarınkine göre ikincildi.
Ama Simone talep etmedi. Verdi.
Her zaman.
Simone, arzusu içini delip geçerken yanıyordu ama bu onunla ilgili değildi. Xypher onu korumuştu ve onu memnun etmek istiyordu.
Dudaklarından geri çekilmeden ve önünde diz çökmeden önce kot pantolonunu kalçalarına doğru itti.
Xypher ondan onu soymasını bekliyordu, bu yüzden onu ağzına aldığında tek yapabildiği bağırmamak oldu. Kadın onu nazikçe dilledığinde vücudunun her yerinde ürpertiler patladı. Onun için tamamen hareketsiz kalırken, dişlerini enfes işkenceye karşı gıcırdattı.
Eli kesesini okşarken dili yaladı ve döndü. Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. Bir kolunu arkasındaki yazı masasına dayamak için öne

doğru eğildi ve o onu memnun ederken ona tepeden baktı. Koyu kahverengi bukleleri, başının her hareketinde dalgalanıyordu.
Ama onu en çok etkileyen onun yüzündeki zevkti...
Simone, tadı ne kadar güzel diye inledi. Kendisiyle savaşırken kaslarının sarsıldığını ve gerildiğini hissedebiliyordu. Bir eliyle saçlarını nazikçe okşarken nefesi kesik kesik kesik kesik geliyordu.
Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu tam anlamıyla hissedebiliyordu. Bu basit hareketi yaparak ona ne kadar mutluluk veriyordu.
Sonra bir vahşi hırıltı ile onun ağzına geldi.
Xypher, hayal bile edilemeyecek bir zevk içini kasıp kavururken geçici olarak kör oldu. Düşmemek için iki koluyla yazı masasına yaslanmak zorunda kaldı. Aşağıya baktığında, Simone'un dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ona baktığını gördü.
"İyi misin?"
"Hayır," dedi huysuzca. "Estazi içindeyim. Bana dokunduğun anda tamam'ı geçtim.
Gülerek onun önünde ayağa kalktı ve onu çalışma masasından uzaklaşmaya zorladı.
Onu kollarının arasına aldı ve teninin tatlılığını içine çekebilmek için alnını boynunun kıvrımına yasladı.
Simone kollarını onun geniş omuzlarına dolayıp onu kendine yakın tutarken gözlerini kapattı. O kadar sakin ve nazikti ki... onu arabasına iten ve sonra da hayatını tehdit eden hırlayan canavarın tam tersine dönmüştü.
Ellerini kalçalarında hissetti, eteğini beline kadar kaldırdı. Vücudunun kıvrımlarını nazikçe ayırmak için bir elini külotunun lastiğinin altına daldırırken diliyle teniyle oynadı. Parmakları ona değdiği anda inledi ve titredi.
Ona yapışarak, parmakları süpürüp alay ederken başını geriye doğru eğdi. Bir tanesini içine kaydırdığında, ayakta kalabilmek için yapabileceği tek şey buydu.
Bu ellerde son derece yetenekliydi. Dürüst olmak gerekirse, bir erkekle birlikte olmayalı en az bir yıl olmuştu. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu.
"Benim için gel, Simone," diye fısıldadı Xypher onun kulağına. “Zevkinizi görmek istiyorum.”
Bu sözler onu uçurumun ötesine gönderdi. Dayanamadı, dudağını ısırdı ve bağırdı.
Yine de, ondan son neşe parçasını da koparana kadar okşamaya ve alay etmeye devam etti. Nefesi düzensizdi, titreyen bacaklarının onu nasıl desteklediğinden emin değildi.
"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kulağına.
"Bana teşekkür etmene gerek yok, Xypher."
"Güven bana, bunun için biliyorum." Parmaklarıyla yanağını okşadı. "Daha önce kimse bana merhamet göstermedi. Neden yaptın?"

"Buna inanmakta zorlanacağını biliyorum, ama nedense anlamıyorum, aslında senden hoşlanıyorum... çoğu zaman."
Sanki bu düşünce anlaşılmazmış gibi başını salladı. "Eh, sen de Jesse'yi seviyorsun. Açıkçası, erkeklerdeki zevkiniz arzulanan çok şey bırakıyor.
"Açıkça." Koridordaki saat saati çalana kadar ona gülümsedi. Bu onu gerçeğe döndürdü. "Şimdi, senin için bir sakıncası yoksa, bir saatten az bir süre sonra vermem gereken bir dersim var, bu yüzden benimle gelmek için hazırlanmana ihtiyacım var."
Gırtlağından derin bir kahkaha attı. "Hanımefendi, şimdi bana sizi mutlu etmek için kendimi bir otobüsün altına atmamı söylerseniz, sizi memnun ederim."
Gülüşüne katıldı. "O halde yeni keşfettiğim güçlerimi kötülük için kullanmamam iyi bir şey, ha?"
"Bu benim için." Pantolonunu yukarı çekip fermuarını kapatmadan önce onu burnunun ucundan öptü. Yüzünde onu kesinlikle kavuran şefkatli bir ifadeyle ona bakmak için kapıda durdu. "Takip ediyor musun?"
Onunla banyoya gitmeden önce başını salladı.
"Biliyor musun," dedi başparmağıyla küveti göstererek, "ben utangaç değilim. İçeri girmek istersen, çekinme."
Simone, davetini düşünürken hâlâ onun tadına bakabiliyordu. yapma Öğretmen gereken bir sınıfın var. Ama kendini durduramadan banyoda onunla birlikteydi ve onun çıplak soyunmasını izliyordu.
Tüm o sarımsı, kaslı teni görünce yavaşça nefesini verdi. Ağzının sulanmasına neden oldu.
Küvete girmeden önce ona şeytani bir gülümseme gönderdi. "İstediğin zaman bana katılabilirsin."
Ve bunu istiyordu, sorun buydu. "Sorun değil, gerçekten acele etmene ihtiyacım var, böylece geç kalmayayım." Sırtını onun perdeye dayalı silüetinden uzaklaştırdı ve dişlerini fırçaladı. Bunu yaparken, içini tuhaf bir his kapladı.
Yine bir şeyin onu izlediğini hissetti. Ağzını çalkalayarak arkasını döndü. Xypher duş almakla meşguldü ve odada başka kimse yoktu.
"Bana neler oluyor?"
"Simone?" diye sordu.
Cevap vermek için sesini yükseltti. "Hiç bir şey. Sadece kendi kendime konuşuyordum."
Onu kontrol etmek için duştan çıktı. "Emin misin?"
"Evet. Ben sadece... izlendiğimizi hissediyor musun?
"Nasıl bir duygu?"
Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanki burada başka bir şey var."
Suyu kapattı. Perdeyi açıp bir havluya uzandı. Ne kadar güzel bir resim çizse de, onun ıslak vücudunu zar zor fark edecek kadar endişeliydi ve bu, hissin ne kadar ürkütücü olduğunu söylüyordu. Havluyu ince kalçalarına sardı.
"Ne zaman başladı?"

"Birkaç gün önce. Sanki bir şey tenimde geziniyor ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum.” Yorgun bir iç çekti. "Şeytanlar gün ışığında dışarı çıkamazlar, değil mi?"
Daimonlar yapamaz ama bir iblis yapabilir. Gün ışığında o kadar güçlü değiller.”
Ah, bu berbat. Senden ne haber? Daha mı zayıfsın?”
"Tipik bir iblis gibi değil. Bazen melez bir tanrı olmak iyidir.”
Onun için iyi ama akıl sağlığı için değil. "İyi o zaman. Her neyse, sadece beni izliyor. Hiçbir şey yapmadı, o yüzden görmezden gelelim.”
Xypher, onun yatak odasına geri dönmesini izledi. Onun peşinden gitti, ama o kadar da hızlı bırakmadı. Bilip bahsetmediği bir şey, bir şey birini izlediğinde bunun nadiren iyi huylu olduğuydu.
Aksine, saldırmak için mükemmel zamanı bulmayı bekliyordu.
DOKUZ
Öğrencilerine ders verdiğini gördükten sonra Xypher, Simone'dan eskisinden daha fazla etkilenmişti. "İblis olmaman iyi bir şey."
"Neden?"
O laboratuvardan çıkarken çantasını ve kitaplarını aldı ve onun için ofisine götürdü. "İnsan anatomisi bilginle, korkunç... ve ölümcül olursun."
Alay etti. "Yeterince zararsızım."
"Evet, gördüğüm kadarıyla değil. Daimon'u yere fırlattığını ve ona bunu hissettirdiğini hatırlıyorum. Bu arada, bunu yapmayı nereden öğrendin?"
"Kendini savunma dersleri. Tate ısrar etti ve ben de kabul ettim. Eğer benim işimi yapacaksan, baskıcı yaratıkların yanında kendini idare edebilmelisin.”
Adamın kendisine bariz bir şekilde saldırması üzerine gözlerini devirdi. Garip olan şuydu ki, buna gerçekten aldırmıyordu. Onun sataşmalarına alışmaya başlamıştı ve bundan gerçekten zevk alıyordu. "Bilirsin … Bir düşünün, incelemenizi görmek istediğim birkaç iblis var.”
“Eğer onlardan biri senin kardeşinse, katılıyorum. O pis bir canavar.”
"Hiçbir fikrin yok. O seni döverken büyümediğin için şükret. Bloodletting Mayhem göbek adı olmalıydı.”
Ah, üzgünüm.
Omuz silkti. Gerçekten söylenecek bir şey yoktu. Kaiaphas bir iblisti. Çevresindekilere acı vermek onun doğasıydı.
Ofisinin kilidini açtı, onu içeri aldı, sonra kitaplarını elinden aldı ve kaldırdı.
"Dün gece bana bugün kötü bir şey çağıracağımızı söylemiştin.
Ölümüm için acele etmek istediğimden falan değil, ama hâlâ bunun peşinde miyiz?
"HAYIR."
"HAYIR? Neden? Ne oldu?"
"Dün gece büyük şeytan senin evinde ortaya çıktı ve ben onu kanımla besledim."
Ona azarlayıcı bir bakış attı. "Ben bir daha asla uyumadan önce bu konuda şaka yapmayı gerçekten kessen keşke."

Muhtemelen o da yapmalıydı ama nedense karşı koyamadı. “Eh, istediği tek şey kan değildi. Kendisi için bir iyilik yapmamı da istedi.”
Ona doğru dönerken alnına korku dolu bir şüphe kazınmıştı. "Talep edilen?"
Korkmakta haklıydı. Jaden söz konusu olduğunda, ondan gelen bir talebin ne zaman ölümcül olabileceği asla bilinmezdi. "Evet, daha çok reddedilemeyecek bir istek gibi."
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki şüpheli isteği bu kadar ağırlık taşıyan bu vaftiz babası benzeri karakter kim?"
“Birçok kitabe tarafından çağrılır. Al-Baraka - Komisyoncu. Kalotar—Çağırıcı.
İblis-Kalp. Katadykari—Lanetlenmiş. Ama herkesin bildiği kadarıyla gerçek adı Jaden.”
"Ve Jaden bir iblis mi?"
Xypher korumalı. "Tam olarak emin değilim."
Sanki daha önce kimsenin çözmediği bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuş gibi başını kaldırdı. "Onun ne olduğunu nasıl bilmezsin?"
"Kolay. Jaden çok güvenen veya konuşkan değildir. Onu nasıl çağıracağımızı biliyoruz ve güçlerini evrenin birincil kaynağından aldığını biliyoruz ama bunu nasıl yaptığını kimse bilmiyor. Kime, varsa kimlere hesap veriyor, nereden geliyor, kimlere gidiyor. O tam bir muamma.”
"Kafam karıştı. O halde kim neden onu çağırsın ki?”
"Basit. Jaden vicdan, önyargı veya tereddüt etmeden her şeyi yapabilir ve yapacaktır.
Ve her şeyi kastediyorum. Onun bedelini ödemeye ve pazarlığın sonuçlarına katlanmaya razıysan, ne kadar imkansız görünürse görünsün, gördüğün her rüyayı sana verebilir."
Simone kaşlarını çattı. “O ne? Şeytan mı?
Xypher pis pis güldü. "HAYIR. Lucifer insanlarla ilgilenir. Jaden, demonikyn için kaynakla takas yapıyor.”
"İblis mi?"
“İblis akrabaları ve akrabaları. İnsanlar ve başkaları onu arayabilir, ama eğer demonspawn değilseniz, cevap vermeyecektir. Bununla birlikte, onu çağırmak için hem insan hem de iblis kanı gerekir.
Yine kimse nedenini bilmiyor.”
Bunu düşündüğünden çok daha iyi karşılamışa benziyordu. "Ve kan mı içiyor?"
Xypher başını salladı.
"Yani bu onu bir vampir mi yapıyor?"
“Gün ışığında yürüyor. Ama bir iblis gibi, o zaman daha zayıf. Bir tanrının güçlerine sahip gibi görünüyor ama takipçisi yok. Ona ne isim verirdin?
"Onu çılgınca mutlu etmeyen bir şey demezdim."
Xypher gülümsedi. "Bak, senin bilge bir kadın olduğunu biliyordum."
Simone bundan pek emin değildi. Bu Jaden, ona hala şeytan gibi geliyordu. Onun evinde olduğu ve Xypher'in kanını içtiği fikri, onu temizlemek için bir

rahibi çağırmak istemesine neden oldu. "Peki onun için yapmamız gereken bu iyilik nedir?"
"Royal Street'te oyuncak bebek dükkânında çalışan bir kadın gör."
Bu onun midesine bir darbe gibi vurdu. "Liza'yı mı kastediyorsun?"
Xypher dehşete kapılmıştı. "Onu biliyorsun?"
Simone başını salladı. “O benim ve Tate'in eski bir arkadaşı. Onunla çocukken tanıştım. Mağazasını seviyorum. Bu gerçekten havalı."
"Şimdi gidebilir miyiz?"
Saatini kontrol etti. "Öğleden sonra dersim var, bu yüzden zamanımız olmalı. Ona zarar vermeyeceğinden emin misin?”
"Evet. Jaden, sahip olduğu bir kolyeyi istiyor. Bu kadar. Kolyeyi alınca bilekliklerimizi çıkaracak.”
Simone bundan pek emin değildi. "Ya Liza pes etmezse?"
"O senin arkadaşın. Onu vazgeçirmen gerekecek. Aksi takdirde onu çalacağım.”
Simone tiksinti dolu bir ses çıkardı. “Etrafta bir şeyler çalamazsın, Xypher. Bu yanlış."
"Ve pazarlık yapıldıktan sonra Jaden'a hayır diyemem. Her ne sebeple olursa olsun, bu tılsımı istiyor. Bunu ona söz verdim ve Jaden, sözünden dönmeyeceğiniz bir yaratık. Güven bana,
ikimiz de pişman olacak kadar uzun yaşamayacağız. Bileklikleri çıkarmak için neden başında ona gitmedim sanıyorsun? Jaden her zaman son çaredir.”
Bu bir şeyi değiştirmedi. Liza'nın arkadaşıydı. "Bana Liza'nın zarar görmeyeceğine söz ver."
Sözüm var, Simone. Ona zarar vermeyeceğim.
Simone'un ondan şüphe ettiği bir an oldu ama hemen bunu susturdu. Xypher, ona karşı her adımda dürüst olmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Bu konuda ona güvenirdi ama eğer yanılıyorsa...
Jaden sorunlarının en küçüğü olacaktı.
Çantasını aldı ve onu koridora götürdü.
Xypher muskanın ne olabileceğini düşünmemeye çalıştı ki Jaden ona sahip olmak için büyük bir pazarlık yapacaktı. Normalde anlaşmayı isteyen iblis bir teklifte bulunur ve Jaden bunu ya kabul eder ya da reddederdi.
Jaden'in ödemeyi seçmesi için…
İçindeki tüm alarmları harekete geçirdi ama güçlerini tamamen geri kazanması ve bu bilezikleri çıkarması buna değerdi. En azından umuyordu. Tek bildiği, tılsımın Atlantis Yok Edicisini, Dimme'yi veya sayısız felaketten herhangi birini serbest bırakabileceğiydi.
Açıklama istemeliydin.
Evet, doğru. Jaden'ın cevap vereceği gibi. Varlık hiçbir şey yanıtlamadı. Varlıklarına değer veren hiç kimse onu sorgulamadı.
Simone arabasına bindi ve Xypher'ın kendisine katılmasını bekledi. Garip bir şekilde sessizdi, bu onu endişelendiriyordu. "Neyi bana söylemiyorsun?"
"Bunu yaparak dünyanın sonunu getirebiliriz."
"Bu mizah mı?"

Tanrım, umarım öyledir.
Onu cesaretlendirmesi gerekip gerekmediğinden emin olmadığından Liza'nın dükkânına gitti. Günün bu saatinde yol trafiğe kapalı olduğu için Toulouse'a park etti ve Dream Dolls Boutique'e varana kadar Royal'den iki blok yürüdüler. Resim penceresi, Liza'nın tasarladığı röprodüksiyon antika oyuncak bebekler ve özel yapım Barbie'lerle doluydu.
Simone'un üvey annesi, onu evlat edindikleri ilk yıl Noel'de buraya getirmiş ve ona evde hâlâ şifonyerinde sakladığı porselen bebeği almıştı. Simone şimdi bile Liza'nın ilk tanıştıkları günkü halini hatırlıyordu. Liza'nın saçları o zamanlar koyu renkti, gözleri sıcaklık ve şefkatle parlıyordu.
"Sen ne kadar güzel bir küçük kızsın. Bir oyuncak bebek seç bebeğim, gözlerini tıpkı seninkilere benzetelim.”
Liza sözünü yerine getirirken ona kurabiye ve çay yedirmişti. Orada bir öğleden sonra Simone kendini evrenin kraliçesi gibi hissetmişti. Bu, Liza'nın Simone'un her ziyaretinde tekrarlamayı başardığı bir duyguydu.
Gülümseyerek deniz mavisi kapıyı itti ve mağazaya girdi.
Oyuncak bebek giysileri ve parçalarıyla dolu cam tezgahın arkasında duran sarı saçlı genç bir kadın vardı.
"Merhaba," dedi Simone. "Liza buralarda mı?"
Kadın cevap veremeden Simone arka odadan mutlu bir çığlık duydu.
“Simone, porselen bebeğim! Görüşmeyeli nasılsın?" Liza perdenin arkasından çıktı ve kocaman bir gülümsemeyle ona yaklaştı.
Simone ona sıkıca sarıldı. "Buraya son gelişimden bu yana çok uzun zaman geçti."
"Bilmiyor muyum?" Lisa geri çekildi. Xypher'a baktı ve yüzündeki gülümseme soldu. "Sen doğal değilsin." Bu sözleri söylediğinde sesi fısıltıdan farksızdı.
Xypher ellerini kaldırdı. "Seni incitmek için burada değilim."
Geri adım atıp tezgahın arkasındaki kıza dönen Liza'nın gözleri şüpheyle karardı. Beth mi? Neden öğle tatiline çıkmıyorsun tatlım?
Beth kaşlarını çatarak baktı. “Biraz erken. Emin misin?"
"Evet lütfen. Mağaza bende.”
Beth katlamakta olduğu bebek süveterini bıraktı. "Tamam aşkım. Sana şarküteriden bir şey getirmemi ister misin?
“Tavuk salatalı sandviç. Parayı kasadan çıkardığınızdan emin olun.”
Beth itaat ederken gülümsedi. "Bir Liza özel programı yaklaşıyor. Birkaç dakika sonra görüşürüz.”
Liza tekrar konuşmadan önce kız gidene kadar bekledi. İlk kez, Xypher'a bakarken gözlerinde topyekun bir düşmanlık vardı. "Ölüm kokuyorsun."
Simone ağzı açık kaldı. "Öldüğünü nereden biliyorsun?"
"Julian gibi o bir kahin," diye açıkladı Xypher. "Normal varoluşa meydan okuduğumu hissedebiliyor."
Lisa başını salladı. "Ve burada olduğun şeye sahip olamazsın. Sana izin vermeyeceğim.

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsan, neden ihtiyacım olduğunu da biliyorsundur. Bunu senden alabileceğimi de biliyorsun ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."
Simone kendini Xypher ve Liza'nın arasına koydu. "Ama yapabilirim ve onu incitmene izin vermeyeceğim."
Bu, onunla dalga geçen hassas Xypher değildi. Bu, onu arabasına iten aynı Xypher'dı. "Soylu. Aptal ama asil." Ölümcül bakışları omzunun üzerinden Liza'ya kaydı. "Anlamazsam, bedelini ödeyecek olan Simone olacak. Jaden öyle dedi."
Liza ona ters ters baktı. "Şeytanla neden anlaşma yapasın ki?" Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz gözleri anlayışla açıldı.
"Kesinlikle."
Simone kaşlarını çattı. "Ne?"
"Hiçbir şey," dediler bir ağızdan.
Liza, yeşil tılsımı gömleğinin altından çıkarıp başının üzerine kaldırmadan önce tereddüt etti. "Ailem dokuz nesildir burayı kötülüklerden korudu. Bunca zamandan sonra onu bir iblise teslim edenin ben olduğuma inanamıyorum. Parmaklarını etrafına kapattı. "Bunun ne yaptığını biliyor musun?"
Xypher başını salladı.
"Onu bir tanrının kalbinin üzerine koyarsın ve bu onu felç eder... ya da onu."
Xypher onun sözlerine kaşlarını çattı. "Jaden bunu neden istesin ki?"
"Belli ki hareketsiz kılmak istediği bir tanrısı var. Soru hangisi ve neden olduğudur."
Evet. Soru buydu. Tanrıya bağlı olarak, bu evrende büyük bir çatlak oluşturabilir. "İblisleri etkileyecek mi?"
"HAYIR. Bu çok büyük bir utanç."
"Neden?" diye sordu.
"Çünkü şu anda dükkânımın dışında seni bekleyen dört kişi var."
ON
Simone vitrinlere bakmak için arkasını döndü. Gerçekten de, dışarıda kaldırımda kavga etmeye hazır görünen dört adam vardı ve içeriye bakıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, ona iblis gibi görünmüyorlardı. Uzun boylu ve zayıf, oldukça yakışıklıydılar. Kot pantolon ve deri ceketler giymişlerdi, gözlerini korumak için güneş gözlükleri vardı ve yirmili yaşlarının sonu, otuzlu yaşlarının başlarından daha yaşlı görünmüyorlardı.
"Belki de müşteridirler."
Lisa homurdandı. "Bir oyuncak bebek mağazası için mi? Evet, onları şimdi görebiliyorum... Fırfırlı pembe oyuncak bebeği alacağım." Simone'un omzuna hafifçe vurdu. Hayır tatlım. Müşteri değiller. Aylakları dükkânımdan uzak tutmak için kullandığım tuzla püskürtülen iblisler onlar." Tezgaha gitmeden önce uzun bir iç çekti. Gözlüğünü taktı ve el boyutunda bir tatar yayına benzeyen küçük bir silah çıkardı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" Xypher'a sordu.
"Kesinlikle."

"İyi. Tılsımı saklamam için bana geri ver.”
Başka bir söz söylemeden mecbur etti.
Liza onu boynuna taktı. "Şimdi, burada bir saniye bekleyin. Kullanabileceğin başka bir şey var.”
Simone şok olmuştu. Liza'nın bir Toprak Sahibi ve biraz tuhaf olduğunu biliyordu, ama ufak tefek kadının yepyeni bir yanını görüyordu. Lisa korkusuzdu.
Bir saniye sonra, Liza altın bir kılıçla geri döndü. "Bunun kullanımı kolay. Sivri uç vücutlarına giriyor.”
"Teşekkürler," dedi kuru bir sesle. "Kafamı karıştırmak istemem."
"Evet, yaparsın tatlım. Şimdi git bir şeytanın kıçını tekmele.
Simone bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Biliyorsun, karakol sadece birkaç blok aşağıda. Bu tehlikeli değil mi? Ya kavgayı görürlerse?”
Xypher homurdandı. "İhbar edecek kadar uzun yaşamayacaklar."
Simone onun kuru ses tonundan dehşete düşmüştü. "Onları öldüremezsin, Xypher."
"Zorunda kalmayacağım. Bunu benim için iblisler yapacak. Şimdi, eğer kapıya yaklaşırsan, yapmam gereken bazı şeyler var."
Simone onu girişe kadar takip etti ve adam onlarla yüzleşmek için sokağa çıkarken nefesini tuttu.
En uzun iblis ilerledi. Kahverengi saçları sarı vurgularla bağcıklıydı. Keçi sakalı ve kristal mavisi gözleri vardı. Bir kot pantolon ve kahverengi bir deri ceket giymiş, sıradan bir gözlemciye sokaktaki herhangi bir adam gibi görünürdü. Tıpkı diğer üçü gibi. Uzun boylu olan gibi, yakışıklıydılar ve toplum içinde görebileceğiniz herkes gibi giyinmişlerdi. Böyle bir kötülüğün dikkatleri üzerine çekmeden de var olabileceğini fark etmek tüylerini ürpertti.
Kaç kez bir iblisin yanına oturmuş ve bunu bilmemişti?
Xypher grubu, onları pek bir tehdit olarak görmediğini belirten bir bakışla taradı.
Keşke kendine bu kadar güvenebilseydi.
"Kaiaphas," diye selamladı, en uzun olanın erkek kardeşi olduğu gerçeğiyle onu şaşırttı.
Vay, kaynayan deri olmadan, iblis oldukça iyiydi. "Sonunda bazı arkadaşlar edindiğini görüyorum. Sonunda diş fırçası kullanmayı öğrenmiş olmalısın.
İnsanların veya iblislerin kafasını karıştıran şeyin bütün yukarı ve aşağı, ileri ve geri olduğunu biliyorsunuz.
İblislerden biri ağzını açtı ve iki sıra tırtıklı diş gösterdi.
Xypher dudağını büktü. "Bunun için gerçekten bir dişçiye görünmelisin. Bugünlerde harikalar yaratabileceklerini duydum.”
"Öldür onu," diye hırladı Kaiaphas.
Xypher ilkini kılıcın üst kesimiyle yakaladı. Midesini dilimledi. Ama daha geri çekemeden, diğer iblislerden biri onu yere devirdi.
Simone, Xypher'ın kaldırıma çarptığını görünce tısladı. "Bunu izleyip hiçbir şey yapamam."

Bir iblisle savaşamazsın Simone, dedi Liza. "Ne kadar güçlü oldukları hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanlar olarak yapabileceğimiz en iyi şey, bunun dışında kalmak ve savaşmalarına izin vermek. Xypher'ın zayıf noktası olma.”
Liza'nın sözleri ona Acheron'u hatırlattı. Hâlâ deri bandı taktığı bileğine baktı. "Aslında, sanırım yapabilirim."
Liza onu durduramadan sokağa koştu ve iblisi Xypher'dan uzaklaştırdı. Ona dokunduğu an, içinden elektrik akımı gibi bir şey geçti. İblis kelimenin tam anlamıyla uçmaya başladı. Binaya o kadar sert vurdu ki duvarlar sarsıldı.
"Vay canına," diye nefes verdi, yaptığı şeye hayret ederek. Acheron haklıydı. İnsanüstü güçleri vardı.
"Simone!"
Kaiaphas'ın ona koştuğunu görmek için sarsıldı. Kolunu tuttu ve onu yere fırlattı. Ne yazık ki orada kalmadı. Ayağa fırladı ve kaburgalarına şaşırtıcı bir tekme attı. Simone bunun acısıyla tısladı.
Kolunu ısırdı, sonra ters vuruş yaptı. Kan tadı aldı. Birden Xypher oradaydı. Kardeşini yakaladı ve öyle sert vurdu ki, darbenin gücü Kaiaphas'ın ayaklarını yerden kesti.
Simone kendini çok tuhaf hissetti…
Görüşü karardı ve her şey bulanıklaştı. Başka bir iblis ona doğru geldi ama ona ağır çekimde hareket ediyormuş gibi göründü. Ona vurmaya başladı. Onu atlattı, sonra sırtına sertçe dirsek attı.
Etrafında döndü ve dişlerini onun koluna geçirdi.
İnanılmaz bir acı içini sararken çığlık attı.
"HAYIR!" diye bağırdı Xypher, yanına koşarak.
Bundan sonrasını gerçekten anlayamıyor ve göremiyordu. Her şey bulanıktı. Birinin acı içinde çığlık attığını duydu ve bildiği bir sonraki şey yine oyuncak bebek dükkanındaydı.
Ah, hayır, diye inliyordu Liza. "Hayır hayır hayır. Ne yapacağız?"
Xypher, onun derisindeki ısırık izlerini gördüğünde nefes alamıyordu. İnsanları vampire dönüştüremeyen bir Daimon'un aksine, gallu bunu yapabilirdi. Yarı iblis olduğu için onların enfekte tükürüklerinden bağışıktı. Simone değildi.
Bir şey pencereye çarptı ve paramparça oldu. "Sorun nedir, Xypher? Bizimle oynamaktan sıkıldın mı?”
Saldırmak için ayağa kalktı ama Liza onu geri çekti.
Simone'un bize ihtiyacı var. Bırak onları.”
Bunu söylemesi yapmaktan daha kolaydı ama sonunda buna uydu. Kaiaphas'ı öldürmek bekleyebilirdi.
Simone yapamadı. Düştüğü sürece ikisini de öldürmeden dışarı çıkamayacağından bahsetmiyorum bile.
Onu kurtarmak için bir şeyler düşünmeye çalışırken öfkeli elini saçlarından geçirdi.
Kahretsin, tılsımla Jaden'a ulaşabilseydi, bu bir problem olmazdı. Simone hayatını onsuz yaşamakta özgür olacaktı ve o da Satara'yı öldürmeye gidecekti.

Artık pekala bir gallu zombiye dönüşebilirdi ve bu tamamen onun suçu olurdu. "Ne yapabiliriz?"
Liza cebinden bir cep telefonu çıkardı. "Acheron'u arıyorum. Çözümü olan varsa…”
"Belki de Jaden'ı aramalıyım."
"HAYIR!" dedi Liza, gözleri ona öfkeyle bakarken. "O yaratığın burada olmasını reddediyorum. O, gallulardan daha büyük bir tehdit ve ben onun bedellerini ödemeye niyetim yok."
O haklı.
Xypher başını salladı. "Atlantisliyi ara, ben de Jesse'yi ararım." Onu kurtaramamaları durumunda Simone, Jesse'nin burada olmasını isteyecek ve Jesse de onunla birlikte olmak isteyecekti. Hayaletin burada olmamasının tek nedeni, Simone'un derslerine katılmaktan hoşlanmamasıydı. Ölü olduğu için otopsileri duymaktan ya da diğer merhumları görmekten hoşlanmıyordu.
Xypher cebinden Simone'un telefonunu çıkardı ve evini aradı. Telesekreter açılır açılmaz olabildiğince sakin bir şekilde konuştu. Jesse, ben Xypher. Sanırım..." Bunu söylemeye dayanamadı ama başka seçeneği de yoktu. "Simone yaralandı. Kötü. Hemen Liza'nın dükkânına gelmen gerekiyor.”
O telefonu kapatamadan hayalet oradaydı.
Jesse'yi yerde yatarken, acı içinde kıvranırken görünce yüzü bembeyaz oldu. "Ne oldu?"
"Şeytan saldırısı."
Xypher'ın boğazına doğru koşarken Jesse'nin gözleri parladı.
Xypher onu yakaladı ve yere fırlattı. "Zorlama oğlum. Birini ciddi şekilde sakatlama havasındayım ve kardeşime ulaşamadığım için, sen değerli bir ikame olabilirsin.”
"Yapma," diye soludu Simone, Xypher'in bacağına dokunmak için uzanarak. "Lütfen, ona zarar verme."
Bütün öfkesi uçup gitti. İstediği son şey onu herhangi bir şekilde incitmekti. İkisi de onun üzerine eğildiler.
Buradayım, Sim, dedi Jesse, gözleri dolmuştu. "Sen iyi olacaksın. Beni anlıyor musun?"
İnanamayarak ona baktı. Bahsettiğin auraları görebiliyorum, Jesse. seninki beyaz
Çok güzel… senin gibi.”
Jesse burnunu çekti. "Unutma, ışıktan uzak dur. Sola git Sim. Işıkta sola. Tam burada senin ondan kaçmanı bekliyor olacağım.”
"Ölmüyor, Jesse." Xypher, acı ona şiddetle vurunca yutkundu. Ölmek daha kolay olurdu.
Daha nazik. "Bir iblise dönüşüyor."
"Ne?!"
"Beni duydun."
Jesse neredeyse şeytani bir sesle homurdandı. "Bir şey yap!"

"Yapabilseydim yapmaz mıydım sanıyorsun? Bunu en kötü halimde istemezdim... Ah, kahretsin, evet isterdim ama bunu asla Simone için istemezdim.
Simone yerde titredi. "Neden bu kadar üşüyorum?"
İblis kanı onunkine bulaşıyor, kalp atışlarını düşürüyordu...
Xypher onun kolunu eline aldı ve tenini ovuşturarak onu ısıtmaya çalıştı. "Sadece yavaşça nefes al. Derin nefes almayın." En azından bunun doğru olmasını umuyordu.
Birden arkasında bir varlık hissetti. Mutlak güçlerden biriydi.
Acheron.
Xypher omzunun üzerinden baktığında onun orada durup onları izlediğini gördü. "Umarım duymak istediğim bir şey vardır."
Acheron homurdandı. "İronik bir şekilde, hiç kimse hiçbir şey hakkında söylemem gerekeni duymak istemiyor. Genelde benimle, onları duvardan geçirmek istediğim noktaya kadar tartışırlar.
Umarım bu kadar yoğun olmazsın."
"Havamda değilim, Acheron. Onu kurtarmak için ne yapacağımı söyle."
Acheron, Jesse'nin yanında diz çökmek için ilerledi. Dönen gümüş gözleri loş ışıkta parlıyordu. "Nasıl hissediyorsun?" ona sordu.
Simone'un dişleri durmadan takırdadı. "Hasta."
Yan tarafta duran Liza'ya baktı. Fırlatma ihtimaline karşı bir kova falan almak isteyebilirsin.
Bir tane bulmaya gitti.
"Tek yapacağın bu mu?" Xypher homurdandı.
Acheron omuz silkti. "İyi haberi mi istiyorsun, kötüyü mü?"
Öfke onu o kadar vahşice sardı ki, Atlantislinin boğazını kesmek istedi. "Benimle o oyunu oynama, Acheron. Bana bilmem gerekenleri söyle."
Xypher'ın tehdidinden etkilenmedi. "Güzel ton. Seni Cadılar Bayramı albümleri kaydetmen için kiralamalıyız."
Xypher saldırmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.
"Rahatla," dedi Acheron sessizce. "Gerçekten dönüşmüyor."
O deli miydi? Tabii ki din değiştiriyordu. Solgundu ve titriyordu. Alnı terden ıslanmıştı... "Şuna bak! Tam olarak kurabiye pişirmiyor.
"Evet ama bu mutasyona uğramış bir insan da değil."
Xypher'in içini soğuk bir korku kapladı. Eğer mutasyona uğramıyorsa ona ne oluyordu? "Ne demek istiyorsun?"
Acheron, Jesse'ye baktı. "Onun diğer kadınlar gibi olmadığını fark etmedin mi?
Garip şeylerin ona çekici geldiğini mi?
Simone hafifçe inledi.
Jesse kendini savunurcasına, "Ben tuhaf değilim," dedi. "Ama evet. Her zaman bir şeyler biliyordu. Görmemesi gereken şeyler gördü. Sadece medyum olduğunu düşündük.
Acheron başını salladı. "HAYIR. O her zaman bundan çok daha fazlasıydı."
"Acheron," diye sözünü kesti Xypher. "Bana neler olduğunu anlat."

Acheron cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “O yarı iblis, Xypher. Senin gibi."
Sözleri üzerine Xypher'ın ağzı açık kaldı. mümkün değildi…
Jesse, "Lanet olsun," dedi, sesi titriyordu. "Onda şeytani hiçbir şey yok."
Acheron, Xypher'in iblis ısırığını görebilmesi için bileğini kaldırdı. “Kanının kokusunu alın, gerçeği anlayacaksınız. Bu kokuyu karıştırmak mümkün değil.”
Yine de Xypher buna inanmayı reddetti. "Nasıl iblis olabilir ve bunu bilmez?"
"Ailesi onu gerçeklerden koruyordu." Acheron ona verdiği bileziği çıkardı. “Bu basit deriden başka bir şey değil. Bunu ona vermemin tek nedeni, güçlerinin kendisinden başka bir şeyden geldiğini düşünmesini sağlamaktı. Gerçek şu ki, tanışacağın herhangi bir iblis kadar güçlü.”
"Bunu bize neden dün söylemedin?"
“Çünkü babası, köklerini kendisi dahil herkesten bir sır olarak saklamak için hayatından vazgeçti. Onu kullanacak veya tehdit edecek tüm insanlardan ve yaratıklardan saklandığından emin olmak için. Ben kimim ki böyle bir fedakarlığı geri alabilirim?”
"Xypher?" Simone nefes aldı. "Korkuyorum."
Acheron diğer elini tuttu. “Olma. Güçleriniz açılıyor. Bütün olan bu. Acıttığını, korkutucu ve şok edici olduğunu biliyorum. Ama onunla savaşma. Sadece derin nefesler alın ve gücün içinizden akmasına izin verin.”
Bu sadece Xypher'ı daha da kızdırdı. "Senin için söylemesi kolay. Neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yok."
Acheron acı bir kahkaha attı. "Evet, senin aksine, onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyorum. Tanrı güçlerimin kilidi açıldığında insandım. İnan bana, güzel değildi ve bu da olmayacak.
Bu, içindeki öfkeyi aldı. "Ne yapabilirim?"
"Onu yalnız bırakma. Ona iblis duyularını nasıl kullanacağını gösterecek birine ihtiyacı olacak. Güçlerinizle büyüdünüz, ancak bunların normal insan işlevselliğinden ne kadar farklı olduğunu biliyorsunuz. Sen onun sahip olabileceği en iyi öğretmensin.”
Xypher, birinin kendisine bağımlı olması düşüncesine lanet okudu. Güvenilir değildi. Bu şekilde nasıl çalışacağını bilmiyordu. Kendi cehaletinden dolayı onu yozlaştırması veya ona zarar vermesi onu korkuttu. Ondan daha iyi bir öğretmene ihtiyacı vardı. Tek bildiği acı ve ihanetti. Güçlerini başkalarına zarar vermek için nasıl kullanacağını. O Simone değildi. O nezaketti.
Onun gibi bir hayvan ona bilmesi gereken şeyi nasıl öğretebilirdi?
Ama bunu asla kimseye itiraf etmeyecekti.
"Benim burada kendi gündemim var, Acheron. Ona bağlanamam.”
“Bunu başarmak için üç haftan var. Xypher, bir kez olsun kendinden başka birini düşün."
Acheron'un sözleri üzerine dudağını büktü. Başka birini düşünüyordu ama bunu asla yüksek sesle kabul etmezdi. "Başka birini düşünmek beni lanetledi. Tekrarlamak istemediğim bir hata."

O gümüşi gözler kadim bir bilgelikle yanıyordu. "Bazen hatalarımızı tekrarlayarak ilk seferinde neyin yanlış gittiğini anlarız. Bunu bilerek, hatayı düzeltebilir ve onu aşabiliriz."
Xypher bununla alay etti. "Doğru ve temel aptallığın tanımı, farklı bir sonuç beklerken aynı şeyi tekrar tekrar yapmaya devam etmektir. Aptal değilim."
"Yapmaya devam et demedim." Acheron, Xypher'in yemininin damgalandığı koluna baktı. "Amaçla ilerleyin. Neyin yanlış gittiğini inceleyin ve bu tek hatayı düzeltin."
Neden her şey o tek cümleye geri dönüp duruyordu?
Hedefle ilerle…
"Ona yardım et, Xypher. Şu anda onun sana, senin Satara'yı öldürmekten daha çok ihtiyacı var." Ve bununla birlikte ortadan kayboldu.
Xypher, Ash'in sözleri kafasında çınlarken yere oturdu. Orada gerçek vardı, ama intikam ihtiyacı o kadar güçlüydü ki…
Sonra Simone'un o sabah acısına merhamet gösterdiğinde ona nasıl dokunduğunu hatırladı. Karşılığında ondan hiçbir şey istememişti.
Hiç bir şey.
Xypher onu kollarının arasına aldı ve yakın tuttu. "Senin için buradayım, Simone."
Simone, vücudu yanmaya devam ederken bu kelimeleri zar zor anlayabiliyordu. Etrafındaki her şey güçlenmiş gibiydi. Renkler, kokular, sesler…
Dünyayı yepyeni bir şekilde deneyimledi.
"O nasıl?" Liza'nın sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.
Tip O pozitif. Liza'nın kan grubu buydu. Ayrıca kalbinde hafif bir uğultu vardı.
Ve Jesse…
Zaaflarını da biliyordu. Onları koklayıp tadabiliyordu ve küçük bir parçası bu zayıflıklardan yararlanmak istiyordu. Bu onu her şeyden çok korkuttu.
"İblis olmak ne demek, Xypher?"
"Sen bir iblis değilsin."
Kolunu kaldırdı ve eline baktı. Eline benziyordu ama yine de onunla çeliği ezebilirmiş gibi hissediyordu. Yapabilir mi? "Kendimi çok güçlü hissediyorum."
"Bu bir yanılsama."
Öylemiydi? Yeterince gerçek görünüyordu. Midesinin bulandığını hissetmeden önce bu düşünce kendini zar zor tamamlamıştı. Liza'nın elinden kovayı aldı ve midesindekileri içine boşalttı.
Bitirdiğinde artık kendini o kadar güçlü hissetmiyordu. Kendini zayıf ve değersiz hissediyordu. "Eve gitmek istiyorum."
Xypher başını salladı. Liza'ya bakmak için durdu. Muskayı geri alabilir miyim? Hala onu Jaden'a vermem gerekiyor, yoksa beni yer.
Bir kez daha çıkarırken gözlerinde isteksizlik belirdi. "Umarım bu bir hata değildir."
"Ben de," diye onayladı.

Xypher, cebine koyduktan sonra Simone'u göğsüne çekti ve bir sonraki bildiği şey, Simone'un evde, yatağında olduğuydu. Hala yanındaydı.
"Dinlenmelisin."
"Beni tutar mısın?"
Xypher bu kelimelerin içinde uyandırdığı şefkate lanet okumak istedi. Onu ve vicdanını görmezden gelmeli.
Keşke yapabilseydi.
Bunun yerine yatakta onun yanına uzandı ve onu kendine çekti. "Biraz dinlen."
Gözlerini kapatmadan ve önerdiği şeyi yapmadan önce ona sokuldu. Derin ve huzurlu bir uykuya dalması uzun sürmedi.
Burada onunla bu şekilde yatarken, neredeyse insan gibi hissediyordu. Bu ne kadar saçmaydı? Artık yan yana yatan iki şeytandılar. Annesiyle babasının fotoğrafına baktı ve ortalama bir insan hayatı yaşamaya çalıştıkları için onları bir araya getiren şeyin ne olduğunu merak etti. Resimde herhangi bir aileye benziyorlardı. Sakladıkları sırrı kimse tahmin edemezdi.
Kızlarının hayatına mal olabilecek bir sırdı bu.
on bir
Alacakaranlıkta Xypher, Simone'la kalarak bir hata yapıp yapmadığını merak ederek küçük apartman dairesinde volta attı. Tek bildiği, onun buradaki varlığı, onun için gitmekten daha büyük bir tehditti.
Jaden görünmeden hemen önce havanın karıştığını hissetti. Kutsal olmayan gözleri, yeşil ve kahverenginin özellikle canlı bir tonuydu.
"Ona sahipsin." Sanki tılsımı hissedebiliyormuş gibi bir gerçeğin ifadesiydi.
Xypher cebinden çıkarıp elinde tuttu. Çeyrek boyutundan daha büyük olmayan, etrafındaki zarif gümüş parşömenlerle yeşil bir turkuaz parçasına benziyordu. Çok zararsız görünüyordu. Bu nesnenin bir tanrıyı devirdiğini hayal etmek zordu ama o zaman tuz tamamen zararsız bir maddeydi ve bir iblis ordusunu savuşturacak kadar güçlüydü. "Bende var."
Jaden elini uzattı ve bekledi.
Xypher tılsımı avucunun içine düşürdü.
Jaden derin bir nefes alarak elini kapattı ve saygıyla tuttu. Gözlerini açtığında kan kırmızısıydı. "Teşekkür ederim."
Altın bileklik düştü ve Xypher'ın ayaklarının dibine düştü. "Bunu nasıl yaptın?"
O alay etti. "Sanki sana güçlerimin kaynağını açıklayacakmışım gibi, iblis. Sadece pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirdiğin için minnettar ol."
Xypher, Jaden'ın söylediği her kelimeyle güçlerinin arttığını hissedebiliyordu. İhtiyacı olan buydu. Neye sahip olması gerekiyordu.
Xypher başını geriye yaslayarak güldü. Yüzyıllardır ilk kez, kendisini tanrı gibi hissetti. Ve bu güçlerle birlikte ani bir netlik geldi.
"Simone'un ebeveynliğini biliyordun..."

Jaden omuz silkti. "Tabi ki yaptım. Sence babası onun koruması için kiminle pazarlık yaptı? Güçlerini ondan ve dünyanın geri kalanından bağlaması karşılığında ruhunu aldım.
Omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Dönüşmesine izin vererek ona ihanet ettin."
Jaden ona dik dik bakarken Red, irislerini yaladı. "Hiçbir şeye ihanet etmedim. Kendini ifşa etti. Isırılarak babasının pazarlığını bozdu. O sırada babasına kalkanımın sakıncalarını anlattım. Onun diğer iblislerle temas kuracağını hiç düşünmemişti."
Zavallı piç. Kızının yaramazlık bulacağını bilmesi gerekirdi.
Ayrıca, Xypher olmasaydı, sırrı sonsuza kadar güvende olacaktı. Şu anki durumu için kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu ve onun din değiştirmesindeki rolünden dolayı kendinden nefret ediyordu.
"Ya annesi?" Jaden'a sordu. "O da bir iblis miydi?"
"O bir insandı."
Bu onu şaşırttı. İnsanlar ve iblisler, neredeyse her zaman insanın ölümüyle sonuçlanan kavgacı bir durum dışında nadiren etkileşime girdiler. "Nasıl bir araya geldiler?"
Jaden tılsımı cebine koydu. "Simone'nin annesi talihsiz bir hataydı. Simone'un babası Palackas, bir gece efendisinin emrini yerine getirirken ona rastlayan bağlı bir iblisti. Bir şey diğerine yol açtı ... A parçasını B yuvasına yerleştirdi ve ona aşık oldu, ancak beklendiği gibi efendisi onu serbest bırakmayı reddetti. Bana gelmek yerine, onunla birlikte olmak için özgürlük için koştu. Efendisi tazıları onu yakalamaları ve ya geri vermeleri ya da öldürmeleri için çağırdı. Kokusunu burada, New Orleans'ta bulana kadar yıllarca peşine düştüler. Simone'un annesi ve erkek kardeşi babanın kokusunu aldıkları için onları buldular ve onun yerine kazara onları öldürdüler."
"Simone neden yaşadı?"
"Annesinin tüm insanlığını miras alan erkek kardeşinin aksine, onda babasının iblis genleri vardı. Kanının, ondan ayrı, kendine özgü bir kokusu olmasına yetecek kadar.
babanın. Skili'nin babası dışında kimseyi öldürme yetkisi yoktu ve bu yüzden o kurtuldu."
"Ama annesini ve erkek kardeşini öldürdüler."
Jaden homurdandı. "Hiç bir Skili ile tanıştın mı? İnsan gibi görünmeleri beyinleri olduğu anlamına gelmez. Onlar köpek. Tek kokladıkları kan ve genetik. İkisinin babası olduğunu düşündüler. Palackas'ın efendisi, ölümlerinin Palackas'ı tekrar eve getireceğini düşündüğü için memnun oldu."
Ama olmadı. Zavallı adam, ölümlerinden sonra kaybolmuş ve sadece kederle değil, suçluluk duygusuyla da sarsılmış olmalı. Ve kızının yakında karısına ve oğluna katılmasından korkun.
Skili, yasalarını çiğneyen herhangi bir iblisi yok etmek için gönderilen seçkin bir takip kuvvetiydi. Yarı insan, yarı tazı, kendi iradeleri yoktu. Tek

yaptıkları takip etmek ve öldürmekti. Palackas, Simone'un neden kaçtığını bilmeseydi, Skili'nin sıra onu bulmasından korkardı.
"Babası onu neden öldürmediklerini biliyor muydu?"
"Sormadı."
"Yani ona söylemedin mi?"
Jaden umursamazca omuz silkti. "Beni pazarlık için çağırdı. Bana ruhunu sunduğunda bir iblisi caydırmak için ben kimim? Xypher'a keskin bir bakış attı.
Xypher kendisinin iblis lorduyla yaptığı pazarlığı hatırlayınca küfretti.
"Babam kendini öldürdü."
Xypher, Simone'un sakin sesini duyunca döndü. Arkasındaki kapı eşiğinde durdu ve parmak boğumlarının beyaza döndüğünü görebileceği kadar sıkı kavradı. Solgun yüzü onu endişelendirdi.
Jaden ona acımadı. "Seni korumak ve efendisini memnun etmek için kendini öldürdü evlat. O noktada efendisinin yanına dönmüş olsa bile, efendisi onun infazını emrederdi. Bağlarından çok uzun süre ayrı kalmıştı. Artı, hala endişelenmen gereken bir konu vardı. Babanın en son isteyeceği şey senin de yakalanıp köle olmandı. Bu yüzden kaderini kendi ellerine aldı ve yaşam gücünü pazarlığımızı mühürlemek için kullandı."
"Seni p * ç!" Simone ona doğru koştu.
Xypher onu yanına aldı ve olduğu yerde tuttu. Yapma, Simone.
"Babamın ölmesine izin verdi!"
Xypher onun ağlamasının acısını hissedebiliyordu ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. "Ona saldıramazsın Simone. Seni öldürecek.
Jaden'ın ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Ve senin öldüğün her dakikanın tadını çıkaracağım."
Tekrar hamle yaptı. "Sen bir canavarsın."
"Olabilirim. Ama ben … 'komisyoncu' terimini tercih ediyorum."
Hırlayarak, Xypher'ın kontrolüne karşı savaştı. "Çıkmak!"
Jaden cıktı. "Güney misafirperverliğinin ne kadar harika olduğunu her zaman duyduğumu düşünüyorum.
Sanırım bu sadece insanlar için." Gözleri normal rengine döndü.
"Pazarlığımız yerine getirildi, Xypher."
Jaden omzuna yumruğuyla iki kez vurdu, kısa, alaycı bir şekilde eğildi ve gözden kayboldu.
Simone ona sırt çevirdi. "Neden gözlerini oymama izin vermedin?"
"Çünkü sen ona yaklaşmadan kafanı koparırdı."
İnanamayarak başını salladı. "Sen bir tanrısın. Karşılaştırıldığında ne kadar güçlü olabilir?"
"Sadece bir düşünceyle beni ve seni öldürecek kadar güçlü."
Simone onun şaka yapmadığını anlayınca duraksadı. "Anlamıyorum."
"Evrende bir düzen var, Simone. Günün sonunda hepimiz birilerine hesap veriyoruz. Tanrılar her şeye kadir olsa da, bizim sınırlarımız var. Jaden gibi bir yaratık bizi öldürebilir ve güçlerimizi kendisi için emebilir."
"Öyleyse neden yapmıyor?"

"Tahminimce onun da yapabilecekleri ve yapamayacakları konusunda sınırlamaları var."
"Kim tarafından ayarlandı?"
"Soru bu, değil mi? Cevabı bilmiyorum ve bilen kimseyi de tanımıyorum.”
Şöminesinin üzerindeki ailesinin fotoğraflarına bakmak için ondan ayrılırken gözünün kenarını sildi. "Babamın Jaden'ı çağırdığında ne yaptığını bildiğini ve anladığını düşünüyor musun?"
"Muhtemelen. Çoğu iblis yapar. Onun bizim öcümüz olduğunun farkında olarak yetiştirilsek de, Jaden genellikle pazarlığın sakıncalarını bunu yapanlara açıklar. Ondan hoşlanmayabilirim ama kural olarak adil ve tarafsızdır... hoşgörüsüz olduğunda bile.”
Simone onunla yüzleşmek için döndü. "Sana muskadan ve ne yaptığından bahsetmedi."
Bir anlamı vardı. Jaden bu bilgiyi ondan saklamıştı. "Hayır, yapmadı, bu da bana bunun onun için kişisel düzeyde önemli olduğunu söylüyor."
Simone bu sözleri zar zor duydu. Dürüst olmak gerekirse, Jaden ve onun arzuları ya da istekleri umurunda değildi. Önemli olan ailesinin ölmüş olmasıydı.
Ve bunda bir rol oynamıştı.
Ben bir iblisim …
Bu sözler kafasının içinde birbirini kovalayıp duruyordu. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl bilmezdi? Bir şeyden şüphelenildi…
Babası bir keresinde "İçinde özel bir ateş var meleğim" demişti. "Bir gün anlayacaksın."
Demek istediği bu muydu?
Verebileceğinden şüphe duyduğu cevaplara ihtiyaç duyarak Xypher'a baktı. “Babam neden kendini öldürmüş olabilir? Beni hayattayken korusaydı daha iyi olmaz mıydı?”
"Eminim anneni ya da erkek kardeşini koruyamadığı gerçeğini düşünüyordu."
"Babama ihtiyacım vardı!"
Xypher irkildi. Sesindeki acı içini parçaladı. Daha önce kimseyi teselli etmek istememişti ama şu anda onun ela gözlerinde gördüğü ıstırabı dindirmek için her şeyi yapabilirdi.
Onu kollarının arasına aldı ve yakın tuttu. "Biliyorum."
Başını onun göğsüne doğru salladı. "Ailem yerine Jesse'nin bana gelmesi beni ne kadar incitti biliyor musun? Yıllar boyunca yüzlerce hayalet gördüm. Ama asla annem veya babam değil. asla kardeşim En azından bir veda edecek kadar sevmediler mi beni?”
Onun acısına duyduğu sempatiyle midesi kasıldı. "Tabii ki yaptılar, Simone. Nasıl yapamazlar? Baban seni korumak için öldü. Bu gerçek, gerçek aşk.”
"Öyleyse neden bana hiç gelmediler?"
"Bilmiyorum. Yapmıyorum. Belki de yapamadılar.”
"Çünkü umursamadılar."
"Eminim bu değildir."

Simone buna inanmak istedi ama zordu. Ve tüm bu yıllar boyunca, bunu hiç kimseyle paylaşmamıştı. Onu her zaman ruhunu yaktığı yerde şişede tutmuştu.
Gözlerini sımsıkı kapatıp bu düşünceleri durdurmak için kendini zorladı. Ters teptiler.
Ne yapıldıysa yapıldı.
Kesinlikle Xypher haklıydı ve ellerinden gelse ona gelirlerdi. Ama yine de şüphe duyan bir yanı vardı. Sanki hiç kimse onu sevmemiş gibi hissettiren o yanı.
En azından Xypher buradaydı.
Bileklikleri gitmişti. İstediği zaman gidebilirdi ama şu ana kadar gitmemişti. Midesi sinirlerinden ve kederinden sarsıldı. Duygudan korkarak geri çekildi.
"Hala hasta hissediyorum. Bu ne kadar sürecek?”
"Güçlerine alışana kadar. Hayal ediyorum."
Bunun sesini beğenmedi. Ellerini koyabileceği somut bir şey istiyordu. Somut bir şey. "Kalp atışlarını duyabiliyorum. Jesse, Gloria ile odasında ona Atari'yi nasıl oynayacağını gösteriyor. Sağdaki komşum karısıyla telefonda kavga ediyor ve en yeni komşum olan soldaki kadın aç. Bütün bunları nasıl bilebilirim?”
"Bu senin güçlerin. Diğer insanları hiç hayal etmediğiniz bir şekilde hissedebileceksiniz.”
"Düşüncelerini duyacak mıyım?"
Ona nazik bir gülümseme verdi. “Yalnızca yüksek sesle düşünürlerse. Ancak insanların saklamakta zorlandıkları duyguları hissedebileceksiniz. Bu size insanlar hakkında her şeyden daha çok şey anlatacak.”
"Bu yoğun baş ağrısı hiç hafifleyecek mi?"
"Sonunda."
Başını sallayarak aşağı baktı ve bileğinin eskiden bileziğin olduğu yere dokundu. "Artık benden özgürsün."
"Biliyorum."
"Öyleyse neden hala buradasın?"
Xypher tereddüt etti. Kendisi hakkında merak ettiği bir şeydi. Ama onu bırakamazdı. O savunmasız ve yalnızdı ve kendisi de orada olduğu için onu terk etmeyi göze alamazdı. "Yardıma ihtiyacın var."
"Kendi başıma idare edebilirim. Ben her zaman yaptım.
"Yapabileceğinden hiç şüphem yok. Ama ihtiyacım olduğunda bana yardım ettin. Bu iyiliği iade ediyorum.”
Simone desteği için gerçekten minnettar bir şekilde başını onun omzuna yasladı. "Teşekkürler Xypher."
"Sorun değil."
Günün tüm olayları zihninde canlanırken onun kolunu ovuşturdu. "Artık bir iblis olduğum için, Jaden beni aştı mı?"
"HAYIR. Nefsine sahip olduğun ve onu takas etmediğin sürece, kimsenin senin üzerinde gücü olamaz.”
Ona bakmak için geri çekildi. "Ya biri ruhumu alırsa?"

“Rızanız olmadan kimse ruhunuzu alamaz. Ruhlar bu şekilde çalışmaz.”
Bunu bildiği için mutluydu. Bir iblis olmak yeterince korkutucuydu, ruhunu kaybetme fikri daha da korkunçtu. Tanrım, öğreneceği çok şey vardı. Her an yeniden doğmak gibiydi. Kendi hakkında anlamadığı o kadar çok şey vardı ki.
Güçlerinin derinliğini ve Jaden'in evrende hangi rolü oynadığını öğrenmek istiyordu.
"Bir sorum var... Jaden o kadar güçlüyse, Satara'yı öldürmek için onunla bir pazarlık yapamaz mısın?"
Xypher yüzüne düşen saçı geriye doğru itti. "Jaden bu şekilde çalışmaz. Aktif olarak hiçbir şey yapmayacak. Bunun yerine, arzularımızı yerine getirmemiz için her birimize araçlar sağlar. Daha fazla güce ihtiyacınız varsa, onu bulur. Bir muska veya cihaz ararsanız, onu ararsınız. Onun da dediği gibi, o bir kucak köpeği değil, amaca ulaşmak için bir araç.”
"O halde neden kapılardan birini ona açmadın?"
“Ondan istediğimde beni reddetti.”
Reddettin mi? Neden?"
"Kalosis, tanrıça Apollymi tarafından kontrol edildiğinden, sanırım güçleri orada işe yaramaz. Ama bilmiyorum. Takas ettiğim şeyi beğenmemesi kadar basit bir şey olabilir. Jaden bazen aşırı kaprisli olabiliyor.”
"Bu doğru görünmüyor."
"Bana anlat." Etrafa baktı. "Şimdi seni bilmem ama ben açım."
Güldü. "Açlıktan öldüm." Birden o gülümseme soldu. "Artık kan içmeyeceğim, değil mi?"
"Umarım değildir. Eğer öyleysen, Jesse'nin kanını nasıl akıtacağımızı öğrenmemiz gerekecek.

* * *

Jaden, ilk çağrıldığı ağaca geri döndü. Beklendiği gibi, Kaiaphas onu bekliyordu.

"Selamlar lordum," dedi iblis eğilerek.
Jaden, ne zaman yaltaklanacağını bildiği için onu tebrik ederdi. Ama şeref onun kıçını kurtarmazdı. "Bugün açıkta kardeşine saldırdın."
"Hanımım istedi."
Jaden elini uzattı ve değersiz piç kurusunu ağaca tutturdu. "Ve böyle yaparak, yaptığım bir pazarlığı bozdun. Bunun beni ne yaptığını biliyor musun?”
"Hayır, lordum."
"Bir yalancı. Ve bu benim hiç olmadığım bir şey.” Jaden bugün olanlar için kan istedi. Palackas boşuna canını vermişti ve bu, Jaden'i öyle bir sinirli duruma getirdi ki, rol yapmaktan hoşlanmadı.
Ama iblisin ölümüyle tatmin olmasını talep etmek onun haddine değildi. Hayal kırıklığına uğramış, Kaiaphas'ı serbest bıraktı ve yere düşmesine izin verdi. Bakirelerini istemiyorum. Onları tutabilirsin.

“Öyleyse lordum? Fiyatını söyle, sana teslim edeceğim.”
“Bu kasabada bir Dimme var. Bana onun kalbini getir.
"Hepsi bu?"
"Güven bana, bu yeterli."
Jaden gözden kaybolurken Kaiaphas gözlerini kırpıştırdı...
Dimme. Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Birincisi, acımasızdılar ve yenilmez oldukları söyleniyordu. Bir tanesine bile bakabilecek güce sahip olup olmadığından emin değildi.
Dudaklarını yalayarak o günkü kavgasını hatırladı. Kadın …
Kanı içindeki Dimme'yi tutmuştu. O bundan emindi.
Belki de kalbini Jaden'a teslim etse bu yeterli olurdu. Sonuçta, bir Dimme diğeri kadar iyi değil miydi?
Evet.
Parmaklarını şaklatarak bir sonraki saldırısı için bir sorti hazırlamak üzere Kalosis'e geri döndü.
Simone bir adli tabipti…
Gülümseyerek, onu kesinlikle evinden çıkarmanın bir yolunu düşündü.
ON İKİ
Simone, yatak odasına geri dönerken hâlâ yönünü bulmaya çalışıyordu ama bu zordu. Her şey şimdi çok büyütülmüş görünüyordu. Her ses kafasını delip geçiyordu. Işıklar inanılmaz derecede parlaktı ve Xypher'in kalp atışlarının kendisininkiyle yarıştığını duyabiliyordu. Her şey çok endişe vericiydi.
Xypher onun yanındaydı ve ona tutunuyordu. Kendini toparlamak için onun güçlü koluna ihtiyacı vardı. Ama teninin kokusu rahatsız ediciydi. Aynı zamanda, daha önce hiç bir erkek istemeyeceği bir şekilde, onu tatmak için aç bıraktı. Sanki kendisinden başka bir parça varmış gibiydi. Daha cesur, daha baştan çıkarıcı olan…
Daha aç.
"Simone!"
Jesse duvardan koşarak odaya girerken başını kaldırdı.
Kalktın! Kalktın!” Coşkulu bir köpek yavrusu gibi ona doğru koştu.
Geçmişte bunu yaptığında, doğrudan onun içinden geçerdi. Bugün ona öyle sert çarptı ki, kadın sendeledi.
"Ne...?"
Xypher ona yarı eğlenmiş, yarı şeytani bir bakış attı. "Yeni güçlerin için bonus turu. Artık sinirini bozduğunda ona tokat atabilirsin.”
Jesse'ye dokunabilir miyim? Kelimeleri ağzından soluyarak tam olarak anlamaya çalıştı.
Döndüğünde, Jesse'nin şok olmuş bakışlarıyla karşılaştı. Bunca yıldır, asla dokunamamışlardı. Titreyen eli, parmaklarını onun soğuk yanağına koymak için kaldırdı.
Sağlamdı.
Jesse onun için gerçekti. Ona dokunabilirdi…

Elini onun elinin üzerine koyarken gözlerinden yaşlar akıyordu. Duyguları onu alt ederken nefesi kesilen Simone, onu kollarının arasına aldı ve yakın tuttu. "Sana dokunabilirim!"
Duygu kalbini bir bıçak gibi delerken Xypher kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Serseri bir çocuk hayaleti kıskanmak için hiçbir nedeni yoktu ama yine de onun ona tutunma şekli...
Jesse'nin kafasını koparmak istedi.
Jesse, "Keşke seni küçükken böyle tutabilseydim," diye soludu. "Ağladığın tüm o zamanlarda, tek yapabildiğim izlemek ve surat yaparak seni neşelendirmeye çalışmaktı."
"Biliyorum, Jessie. Biliyorum."
Xypher bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama aslında birbirlerini kucaklamaları çok dokunaklıydı ve hissettiği kıskançlığın başka bir adamın Simone'u tutmasından kaynaklanmadığını fark etti. İkisinin birbirine olan aşkıydı.
Onlar bir aileydi.
İyi ve kötü günde. Ne olursa olsun, bu ikisi birbirlerinin yanında olmuşlardı ve bunu sonsuza kadar sürdüreceklerdi. Asla ihanet olmazdı. İhanet yok. Sadece birbirlerini sevmek ve yardım etmek istiyorlardı.
Hiç kimse onu böyle sevmemişti. Ve asla yapmazlardı.
Bir kez bile sevgi dolu bir el ona dokunmamıştı. Birdenbire kendini davetsiz bir misafir gibi hissetti.
Daha da kötüsü, kendisini bu kadar bozulmamış bir şeye tanık olmaya layık hissetmiyordu.
İçi sızlayarak arkasını döndü ve mutfağa yöneldi.
Simone havanın karıştığını hissetti. Xypher'ın odadan çıktığını görmek için Jesse'nin arkasına baktı. Etrafında öyle bir hüzün havası vardı ki, bu onu onun için incitiyordu.
Jesse'den uzaklaştı.
"Bir sorun mu var?" diye sordu.
"Emin değilim." Xypher'ı takip etmek ve ne olduğunu görmek için onun elini bıraktı.
"Xypher?"
Ona bakmak için tezgahın yanında durdu. Yakışıklı yüz hatları metanetliydi ama içindeki kargaşayı hissedebiliyordu.
"İyi misin?"
Onayladı. "İyi. Sadece ikinizin birbirinizin üzerine salyalar dökmenizi izlemek istemedim. İştahımı bozuyordu."
Keşke buna inansaydı. Daha önce güçleri hakkında ne demek istediğini şimdi anlamıştı. Hissettikleri ile gördükleri arasındaki bu uyumsuzluk son derece rahatsız ediciydi.
Ona yaklaştı. "İçin neden acıyor?"
"Yaralı değilim, açım. Gerçekten aradaki farkı anlamayı öğrenmelisin."
Başparmağıyla omzunun üzerinden buzdolabını gösterdi. "Öğle yemeği değil mi?"

Konuyu değiştirdiğini anlayınca başını salladı. Bir şey onu rahatsız etmişti ve bununla uğraşmak yerine yemek istiyordu.
Güzel, bununla başa çıkabilirdi. Ama yaptıklarına aldanmamıştı. "Biraz ton balıklı salatam kaldı. Sandviç yapabiliriz.”
"İşe yarar."
Simone ekmeği çıkardı. "Neden benim için buzdolabından küveti almıyorsun? Beyaz kapaklı şeffaf kapta.”
Jesse ekmek dilimlerini sayarken onlara katıldı. "Gloria'nın psikolog olmak için çalıştığını biliyor muydun?"
Simone gülümsedi. "Hayır, bunu nasıl bilebilirim?"
"Doğru, Xypher ile bir şeyler yapıyorsun... bir iblise dönüşüyorsun falan. Gloria, müziğimle alay etmeyi bıraktığında gerçekten çok temiz bir insan oluyor.”
Simone, Gloria'ya karşı ani fikir değişikliği karşısında kafası karışmıştı.
Müziğinle ben de dalga geçiyorum, Jesse.
"Evet, ama aynı zamanda benimle dans edeceksin." Michael Jackson pozu verdi. “'Sadece döv, döv, döv.'” Hiç düşünmeden ona çarptı.
"Jesse!" şakacı bir şekilde, "Öğle yemeği yapmaya çalışıyorum," dedi.
"Pekala, ama sonra, 'sen gitmeden önce beni uyandıracağız' ve 'Mısırlı gibi yürüyeceğiz'."
Simone hem inledi hem de gülümsedi.
Jesse ona bir öpücük gönderdi. "Şimdi kadınımı görmeye gidiyorum." Evin arka tarafına doğru sürüklendi.
Simone ona güldü, özellikle Gloria artık onun "kadını" haline geldiğinden beri. “Jesse,”
dedi şakacı bir şekilde. "Çıkacak kadar yaşlı değilsin evlat!"
"Senden daha yaşlıyım. Ve en azından benden yüzyıllarca eskimiş bir beşik hırsızıyla çıkmıyorum.” Bedensiz sesi mutfakta yankılandı.
"Ama artık kafanı tokatlayabileceğimi unutma..."
"Konu anlaşıldı, şimdi beni rahat bırak. Ektoplazmayı karşılaştırıyoruz.”
Ona on metrelik bir sığır dürtmesiyle dokunmak istemedi. Başını sallayarak sandviç yapmaya geri döndü.
Xypher ona ton balıklı salatayı uzattı. "Nasıl bir şey?"
"Ne?"
"Seni bu kadar iyi tanıyan birine sahip olmak mı? Dalga geçebileceğin ve içten şakalar paylaşabileceğin biri. İnsanların bunu rüyalarında yaptığını gördüm ama daha önce hiç yakından görmemiştim. Jesse ne zaman yanında olsa içinde bir sıcaklık var. Seni sinirlendirdiğinde bile, seni başka bir düzeyde memnun ediyor.”
Simone ona bakmak için durdu. Zavallı Xypher, arkadaşlığın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin olmaması.
"Bu iyi. Etrafınızda sizi yıkmaya çalışmayan insanların olması hakkında söylenecek çok şey var. Nasıl güleceğini bilen ve kıskanmayan insanlar. Ne yazık ki, bu ilişkileri bulmak bazen zor oluyor.”
"Bazen imkansızdırlar."

Başını salladı. "İnsanlar karmaşıktır. Duygular karmaşıktır. Birini aynı anda hem sevip hem de ondan nefret edebildiğini açıkla bana."
"Odi et Amo."
Kaşlarını çattı. "Ne?"
"Bu, Catullus tarafından yazılmış eski bir Latin şiiri. "Seviyorum ve Nefret Ediyorum." Tam da bundan bahsediyor. Hem hayran olduğu hem de hor gördüğü bir kadın için yazdı."
"Evet, gördün mü? Bu yanlış, değil mi? Sevmek ya da nefret etmek, ama ikisini aynı anda yapmamak gerekmez mi?"
"Ama sen ve Jesse birbirinizden nefret etmiyorsunuz."
"Hayır, hiç olmadı. Ve bunun için minnettarım. Biriyle her gün onu boğmak istemeden yaşamak kolay değil. Ama Jesse, beni asla gerçekten kızdırmaz. Sandviçleri dilimleyip tabaklara koydu.
Xypher, çalışırken ellerinin nasıl hareket ettiğini izledi. Ona çok fazla lütuf vardı. Çok fazla güzellik. Her zaman sakar olmuştu. Ama o değil.
Bir paket patates cipsi almak için uzanırken telefonu çaldı. Cevap vermeden önce ona baktı. Selam Tate. Naber?" Patates cipslerini Xypher'a uzattı.
"Tamam, hemen geliyoruz." Telefonu kapattı.
"Yeni bir cinayet mi?" Konuşmalarını telefondan duyduğu için sormasına gerek yoktu.
Başını salladı. "Bir Dimme kaç kişiyi öldürür?"
"Açıkçası? Olağanüstü ihtiyatlı davrandı."
Simone dehşete kapılmıştı. "Bunu nasıl söylersin? Bu üçüncü ceset."
Xypher omuz silkti. "Onlar ayrım gözetmeyen katiller olarak yaratıldılar. Her yerde cesetlerin üst üste yığılmaması bir mucize."
"O zaman bir Dimme olduğundan emin misin?"
"Ölen adam - Hayatım üzerine bahse girerim. Gloria... belki, belki değil."
Simone bunu düşündü. Gloria'yı Dimme öldürmediyse kim öldürdü? Hayır, aynı katil olmalıydı. Onlardan daha fazlasının olabileceği gerçeğini düşünmek bile istemiyordu. "Son kurbana ulaşmamız gerekiyor. Sandviçleri kapıp arabada yeriz."
O yaptı ve hızla paltolarını aldılar ve evden çıktılar. Simone arabası olmadığını anlayınca küfretti...
Liza'nın dükkânına gittiklerinde Toulouse'da bırakmışlardı.
Rüzgarda garip bir şey yakaladığında Xypher'a doğru dönüyordu. Hafif misk kokusuydu... Ona yabancıydı. Başını kaldırıp, onu tanımaya çalışarak derin bir nefes aldı, sonra yaptığı şey karşısında irkildi. Artık yarı köpek değilim, değil mi?
Xypher güldü. "Hayır, ama diğer her şey gibi koku alma bezlerin daha hassas.
Daha önce bildiğinizden daha geniş bir yelpazede koku alabilirsiniz. Bu nedenle, Bourbon Sokağı'ndan uzak durmak isteyebilirsiniz."
"Teşekkürler. Bir an için, bir tür kasık koklayan bir deliye dönüşeceğimden korktum.

Keskin bir şekilde nefesini içine çekti. "Biliyor musun, bu şimdiye kadar aldığım en hızlı ereksiyon oldu."
Simone, onun kasıklarında o acı verici ağırlığı hissedebildiğini fark edince duraksadı.
"Evet," dedi, sesi bir oktav daha kalındı. "Bu da normal."
"Bu yeni keşfedilen beni sevdiğimden emin değilim."
"Bana güven bebeğim. İblis seksini insandan çok daha fazla seveceksin. Linda Blair gibi başınızı döndürecek şeyler gösterebilirim."
Ona kızgın bir bakış attı. "İçime girmenin yolu bu değil, Xypher. Ah! Kötü görüntü."
Xypher cevap veremeden koku yoğunlaştı. Simone döndü ve yirmili yaşlarının başında, uzun boylu, sarışın bir adamın onlara doğru geldiğini gördü. Yüzündeki bir şey ona Sanctuary'deki Dev'i hatırlattı.
"Likantrop." Sözcük alçak bir hırıltı olarak çıktı.
Xypher başını salladı. "İblislerin birbirlerine karşı doğal olmayan bir hoşnutsuzluğu var. Üstesinden gelinebilir ama kolay değil. Kurt Avcıları, Daimon kuzenlerinin bir yan ürünüdür, bu yüzden ona saldırmak istemenize neden olan o adrenalin patlamasını hissediyorsunuz. Dövüşmek zorunda kalman durumunda sana ekstra destek sağlayan içgüdün."
Adam onları görünce durdu. Sanki onları, onların kendisini hissettikleri gibi hissedebiliyormuş gibi başını kaldırdı.
Peltier mi? Xypher aradı.
Yavaşça yanlarına geldi ve her adımda onları tarttı. Kyle. Ben onların en küçüğüyüm."
Xypher bakışlarını ona dikti. "Burada ne yapıyorsun?"
"Bir arkadaşımı ziyaret ediyordum."
Xypher bundan pek emin değildi. Ama sonra, şüphe onun göbek adıydı. "Sen gündüz saatlerinde insan kılığına girmiş bir Katagari'sin... bu nasıl..." Anlayınca durdu.
Katagarya, insan şeklini alabilen hayvanlardı. Gün ışığında, özellikle bu enik kadar küçükken, güneş batana kadar hayvan formlarına düşürüldüler.
Kyle Peltier göründüğünden daha fazlasıydı.
"Seninle tanışmak güzeldi, Kyle," dedi Xypher kısaca. "Carson'a elimizden gelenin en iyisini yapın."
Kyle sokağın karşısına bir Ninja motosikletinin beklediği yere gitmeden önce, "Yapacağım," dedi. Bindi ve arkasına bakmadan uzaklaştı.
"Neyi bana söylemiyorsun?" diye sordu.
"Emin değilim. Garip bir duygu..." Ama bunu yerleştiremiyordu. Doğrusu, Dimme gibi hissettirdi ama bu mantıklı değildi. Dimme, gallu kuzenleri gibi bir şey olsaydı, gündüz saatlerinde dinlenmek için karanlık bir yer arıyor olurdu. Açık konutta değil ve kesinlikle bir Katagari'nin yanında olmayacaktı.
Dimme bu kokuyu alır almaz kaçıyor olacaktı.
Silmek için başını salladı. Bir şeyler hayal ediyor olmalıydı.

Bu düşünceleri bir kenara iterek Simone'a döndü. "Tamam, tüm güçlerim sağlam. Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama sen biliyorsun, değil mi?
"Evet."
İyi. Ona güçleriyle kozmosta nasıl hareket edeceğini göstermek üzereydi. Umarım sonları Alaska'da olmaz. "Gideceğimiz yeri düşün. Aklınızda mükemmel bir şekilde hayal edin.
O yaptı.
Xypher kollarını ona doladı ve gözlerini kapattı. Bir an sonra, bir ara sokağın gölgesindeydiler. Polisin kendi aralarında konuştuğunu duydu, fotoğrafçı ve Tate'in üstü örtülü bir cesedin etrafında dolaştığını gördü. Onları katılaştırmadan önce görülmeyeceklerinden emin olmak için etrafına bakındı.
Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. “Bunu kendi başıma yapabilecek miyim?”
"Çoğunu yapabileceksin. Ama çok fazla pratik gerektirecek. Ve bunu yaparken dikkatli olun.
Bazen kıyafetlerin seni takip etmez.”
Yüzü solgundu. "Bu inanılmaz derecede kötü olurdu."
"Senin için evet. Benim için? Ben tamamen sıska teşhirden yanayım. Kanını gerçekten aydınlatan ateşli bir bakışla onu tırmıkladı.
Ama bunu ona belli etmeyecekti.
Hain bir şekilde sırıtarak ona bir sandviç verdi ve ardından cesetten onlara bakan Tate'e doğru yöneldi.
Tate yemeklerine kaşlarını çattı. "Olay mahallinde yemek yemek mi?"
Etraflarındaki duvarlara sıçrayan kana ve sokaktaki vahşete yüzünü buruşturarak sandviçini Xypher'a geri verdi. "Değilim."
Tate ağzı açık kaldı. "Vay canına, sonunda tiksindin. Senin içinde olduğunu hiç bilmiyordum.
Simone da şaşırmıştı. Suç mahallinde hastalanmadığı için her zaman kendisiyle gurur duymuştu. Ama burnuna kurumuş kan kokusu geliyordu. Rengi normalden daha koyu bir tondu. Sanki kanın tadına bakabiliyor gibiydi ve bu onu son derece rahatsız ediyordu.
Xypher ise tamamen etkilenmemiş görünüyordu.
"Peki neyimiz var?" diye sordu, kendini küçük düşürmemek için derin nefesler alarak.
Tate uzun, yorgun bir nefes verdi. "Eh, kafası yok, bu yüzden onun tekrar ayağa kalkıp etrafta dolaşması konusunda endişelenmemize gerek olduğunu düşünmüyorum. Burası Sleepy Hollow değil.”
Xypher kaşlarını çattı. "Uykulu Çukur?"
Simon başını salladı. "Kurbanları kovalayan başsız bir süvari hakkında ünlü bir hikaye."
"Bu iğrenç."
Simone ona kaşlarını kaldırdı. "Bu olay mahallinde yemek yiyen bir iblisten mi?"

"Açım. Sandviçi yediğim ve birinin kanını yutmadığım için minnettar olmalısın. Bunu yapabilirim, biliyorsun."
"Evet," dedi Tate yavaşça. "Daha fazla memuru korkutmamaya çalışalım."
Simone odaklanmaya çalıştı. "Deets nedir?"
"Emin değiliz. Görünüşe göre bir tür kavga çıktı ve görünüşe göre buradaki adamımız kaybetti.
Onlar konuşurken Xypher sahnede dolaştı.
Simone, Xypher'ın kan örneklerini inceleme şeklini, sanki dövüşün tam olarak nasıl sonuçlandığını hayal edebiliyormuş gibi izledi. Cesede yaklaştığında, memurlardan biri onu kovdu.
Yavaşça yaklaştı. "Ne düşünüyorsun?"
"Cesedi görmek istiyorum."
Gidip üstünü açtı, sonra koku tüm gücünü duyunca irkildi. Kahretsin, bu yeni duyulara asla alışamayacaktı.
Xypher sandviçini bitirmeden önce başını salladı. "Düşündüğüm şey buydu."
O çok kayıtsızdı. En azından bildiklerini paylaşmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. "Hangisi?"
"Kupa öldür."
Simone, Tate'e şaşkın bir bakış attı. Bunun sesini hiç beğenmedi. "'Ganimet öldürmek'le ne demek istiyorsun?"
"Beden, bir iblis klanından diğerine bir mesajdır. 'Bizimle dalga geçme.'"
Tate, inkar edercesine başını salladı. "Vay, vay, vay, neden bahsediyorsun?"
Xypher başparmağıyla cesedi gösterdi. "Ona kendin otopsi yapsan iyi olur, Tate.
Çünkü o insan değil ve sıradan bir insan vücudunu açıp iç organlarının olması gerektiği yerde ve yerde olmadığını görünce çıldırır. O bir Charonte..." Tekrar cesede baktı. "Ya da bir Charonte'ydi."
Tate hayal kırıklığıyla ellerini kaldırdı. "Charonte de ne?"
"A. İblis," dedi Xypher sanki bir embesille konuşuyormuş gibi.
"Emin misin?" diye sordu.
"Evet. Gallu böyle ölme. Bir gallu iblisi öldüğünde, bir Daimon gibi parçalanır.
Daimonlar bir Daimon gibi parçalanır. Gallu tarafından öldürülen insanlar zombi benzeri yaratıklara dönüşüyor." Muşambanın altındaki cesedi işaret etti. "Ve Charontes insanlar gibi ölür.
Cesetleri gömülmek üzere sağlam duruyor."
Tate kaşlarını çattı. "Ama onun Charonte olduğunu ve insan olmadığını nereden biliyorsun?"
"Cildi mavi."
Bu sefer Tate yüksek sesle alay etti. "İnsanlar öldüklerinde maviye dönerler."
"Derileri maviye döndüğünde mermerleşmez."
Bu, Tate'in içindeki buharın bir kısmını aldı. "Vücut boyası olduğunu varsaydım."

"Hayır, doğuştan sahip olduğu ve tüm epidermal tabakası boyunca akan genetik bir boya. Bay Charonte belli ki yanlış yere sapmış.” Kanların yirmi fit yüksekliğe sıçradığı çevrelerindeki duvarları işaret etti.
zemin. "Ona hak veriyorum, iyi mücadele etti. Onun ve ona saldıranların kanının kokusunu alabiliyorsunuz.”
"Çoğul?" diye sordu.
Xypher başını salladı. "Üçü. Bulunsun ve klanının geri kalanı cesedi görüp korksun diye onu pusuya düşürdüler ve bıraktılar derdim. Veya hangi Charonte cinsine bağlı olarak, klanı saldıracak ve aralarında topyekun bir savaş başlatacak.”
Tate, Simone'a bakmadan önce derin bir nefes verdi. Adamım, otuzlu yıllardaki Eski Batı filmlerindeki izleyicilerden birine sahip gibi. Başka ne biliyorsun Tonto?”
"Pekala, sana bilmediklerimi anlatayım."
"Ve bu?"
"İnsan dünyasında hiç Charonte kalmamış olması. Kupa öldürmeye geri dönüyoruz
... Neden? Gallu bunu kim görmek istedi?
Simone'un sırtından aşağı bir ürperti indi. "Belki de bize bir mesajdır."
"HAYIR. Bizi terörize edeceklerdi. Bu” -yine büyük miktarda kanı işaret etti- "bölgenin üzerindeydi." Tekrar Tate'e baktı. "Burada yaşayan bir Charonte klanınız var ve şimdi de bir gallu'nuz var. Ve eğer bir şeyler yapılmazsa, New Orleans çapraz ateşe girmek üzere.”
"Ve daha üç bile olmadı," dedi Tate acı acı. "Eve gitmek, karımla yatağa girmek ve sadece beklemek istememe neden oluyor, değil mi?"
"Pek sayılmaz," dedi Xypher. “Keşke onlarla savaşmak için burada olsaydım. Bir gallu derisini parçalamak istiyorum.”
Simone bunu görmezden geldi. "Öyleyse aç bir Dimme ve bir Charontes klanı arıyoruz."
"Evet."
Simone konseptinden hoşlanmasa da başını salladı. "Charonte'ların nerede takıldığına dair bir fikriniz var mı?"
"Düşünmeden, çok uzak olmayan bir yer derdim."
Tate başını salladı. "Bunu neden dedin ki?"
“Peki, birine mesaj göndereceksen, mesajı onun göremeyeceği bir yere bırakma. Belli bir yere koydun.” Etrafındaki binalara baktı. "Bu, Charonte'lerin buraya yakın olacağı anlamına geliyor."
Simone'un sırtından aşağı bir ürperti daha indi. "Bu Charonte'lar ne kadar tehlikeli?"
Xypher omuz silkti. “Ne kadar sosyalleştiklerine ve ne kadar kızgın olduklarına bağlı.
Belli ki, kimsenin haberi olmadan burada burnunuzun dibinde saklanıyorlar.”
Tate alay etti. "Şey, burası New Orleans. Burada çok acayip şeyler oluyor.”

Bir görevli onlara yaklaştı. "Zavallı adamın kafasını her yerde aradık. Onu kim öldürdüyse almış olmalı diye düşünüyoruz. Vudu mu düşünüyorsun doktor?”
"Bir şey düşünüyorum Sam. Vücutla işim bitti. Siz ikiniz ihtiyacınız olanı alır almaz bitirin, ben de laboratuvarda bitiririm."
"Tamam aşkım."
Tate onlara doğru yürüdü. "Yardım için teşekkürler. Her zamanki gibi evrak işleri yapacağım. Aklınıza başka bir şey gelirse bana haber verin.”
Simone, etrafta volta atan Xypher'a döndü. Rüzgâr saçlarını savuruyor, gözlerinin içine çekiyordu. İçindeki şeytan şimdi ona, içindeki kadından daha fazla ilgi duyuyordu. Onda daha önce olmayan yeni bir şehvetli taraf vardı.
Onu çok daha iyi anlamasını sağladı. İçindeki güç açtı ama ne için olduğunu bilmiyordu. Fiziksel bir ağrı gibiydi.
Sanki onun düşüncelerini hissetmiş gibi, ona doğru döndü. Bakışlarının yoğunluğu onu yakıyordu.
Ve o zaman onun aldığı kokunun aynısını aldı...
O hareket edemeden Xypher oradaydı ve kimsenin göremeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu. "Gözlerin kırmızı," diye fısıldadı, kendisini hâlâ olay yerini araştıran memurlarla onun arasına sokarak.
Onun sözleriyle soğudu. "Ne?"
"Gözlerin değişti. Bunu önleyebilmek için ne zaman olduğunu fark etmeniz gerekir.”
"Ne kadar kötü görünüyorlar?"
Ona baktı. Süsenleri mavi yerine beyazdı ve kenarları kırmızıyla çevrelenmişti. "Buna benziyorlar."
Utandı. "Ne yapabilirim?"
Gözleri maviye döndü. "Tek gözünde bir şey varmış gibi davran, ben de seni insanlardan uzaklaştırayım."
Başını eğerek gözlerini kapattı ve sağ gözünü ovuşturdu. "Bundan hoşlanmadım, Xypher."
"Biliyorum. Ama fiziksel ipuçlarına alışacaksın ve o zaman şeytani yönün üzerinde daha fazla kontrol sahibi olacaksın."
Buna yüzünü buruşturdu. "Ben bir iblis olmak istemiyorum."
"Ben de yapmadım, ama babalarımızın kimi ya da neyi hamile bırakacağını bilemeyiz, değil mi?"
Sözleri sertti ve onu acıtıyordu. "Babam annemi severdi," dedi savunmaya geçerek.
Onunla alay etti. "Galluların iblis formunda nasıl göründüklerini gördün. Ne tür bir kadının bundan etkilenebileceğini merak ediyorsun.”
Yine de Simone ailesini savunmak istiyordu. Onları tamamen sevmişti. "Annem üniversitedeyken bir barda tanışmışlar."
Kaşlarını çattı. "Ne?"
"Annem bir keresinde bana böyle demişti. Babam geldiğinde garsonluk yapıyordu ve konuşmaya başladılar.”

Xypher, Jaden'ın ona ailesi hakkında söylediklerini hatırladığında duraksadı. Orada kurbanını araştırıyor olmalı. Bunu yaparken anneni öldürmemiş olması bir mucize.”
"Annem ilk görüşte aşk olduğunu söyledi. Onu görür görmez diğer erkeklerden farklı olduğunu anladı... Onun ne kadar farklı olduğunu tam olarak bilip bilmediğini merak ediyorum. Ona yarı iblis olduğunu söylediğini mi düşünüyorsun?
"Bilmiyorum Simone. diye düşünürsünüz, ama bu çok büyük bir sırdı. Ona neden söylemediğini kolayca anlayabiliyorum.”
O da yapabilirdi. Bu arada, birine ne olduğunu nasıl söylerdi? Tate ve Xypher dışında ona kim inanırdı?
Onu kaldırımda durdurdu. "Bana bak."
"Gözlerim daha mı iyi?"
Onayladı. "Sadece duygularının üzerinde dur, bu yardımcı olacaktır."
Yuttu. Bu sesi olduğundan çok daha kolay çıkardı. Yüce Tanrım, ya bunu ders sırasında yaptıysa? Anlık özel efektler olduğuna asla inanmazlar.
"Bundan korkuyorum, Xypher. Biri benim bir iblis olduğumu öğrenirse, her şeyimi kaybederim.”
Ellerini onun kollarına koydu ve teselli edercesine sıktı. "İyi olacaksın. Söz veriyorum. Ama annenle birlikte olmaya karar verdiğinde babanın sahip olduğu korkuyu hayal edebiliyor musun? Tanıdığı her şeyi ve herkesi terk etmesi gerekiyordu. Onun gibi prangalarından kurtulmak... Bu gerçekten de güçlü bir aşk olmalı.”
"Ne demek istiyorsun?"
"Baban, hizmet ettiği bir efendiye bağlı bir iblisti Simone. Bu olduğunda, efendiniz sizin üzerinizde sahip olduğu sözleşme sözleşmesini yerine getirene kadar size tamamen sahip olur. O sözleşmeyi yerine getirmeden önce o bağdan kaçarsan, bu bir ölüm cezasıdır.
Baban bunu biliyordu ve yine de kaçtı.”
"Annemle birlikte olmak için."
Xypher başını salladı. Babasının ne düşündüğünü ya da nasıl bir sözleşmeden kaçtığını hayal edemiyordu. Oldu …
Burnuna bir koku dolduğunda duraksadı. Gözleri kırmızıya dönmeden önce derin bir nefes aldı.
"Ne oldu, Xypher?"
Charonte.
on üç
Simone ve Xypher döndüler ve arkalarındaki sokakta son derece uzun boylu, yapılı üç adam dikildi. Biri sıskaydı, simsiyah saçları arkadan kısaydı ama ön kısmı gözlerinin üzerine düştüğü yerde daha uzundu. Diğer ikisi kumral saçlıydı ve
ağırlık kaldırıcılar Ama tenlerinin turuncumsu kokusu ve garip bir şekilde parlayan gözleri olmasaydı, insan gibi görünürlerdi.
Esmer olan yaklaştı. "Misafy..." düşmanca bir bakışla onları tararken tehlikeli bir şekilde tısladı. "Seni buraya ne getirdi?"

Simone, Xypher'a yaklaştı. "Az önce bize hakaret mi etti?"
"'Melez' olarak adlandırılmanın seni rahatsız edip etmediğine bağlı."
Bakışlarını Charonte'ye kilitledi. "Gallu'nun halkınızdan birine ne yaptığını gördüm. Nedenini öğrenmek için seni arıyordum."
Charonte etkileyici derecede ölümcül bir yürüyüşle onlara yaklaştı.
"Xedrix," dedi solundaki, uyarmak için. "Onlar veya güçleri hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."
Xedrix, Simone'a yaklaşırken onu görmezden geldi. Eğilip saçlarından derin bir nefes aldı.
Xypher onu geri itti.
Geri çekilmeyi reddeden Xedrix'in gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.
"Katika mı?" Xypher'a sordu.
"Evet."
Xedrix onun önünde tek dizinin üzerine çöktü.
Olanlardan tamamen şaşkına dönen Simone, bir açıklama için Xypher'a baktı.
"Katika mı? Bu nedir?"
İblis ayağa kalktı. "Sen onun sahibisin."
İki kaşı da şaşkınlıkla havaya kalktı. Xypher'ın sahibi mi? Bu hangi alternatif evrende olabilir ki? "Ben?"
Xypher, dikkatini tekrar Xedrix'e çevirmeden önce ona başka bir şey söylememesi konusunda uyaran bir bakış attı. "Pieryol akatı. Savaşmadan geldik. İkimizin de gallu ile bir ittifakı yok."
Xedrix alay etti. "HAYIR? En kötü düşmanlarımız gibi kokuyorsun. Yunanca ve gallu. Ve bize zarar vermeyeceğine inanmamı mı bekliyorsun?
Simone'un sağındaki iblis öne çıktı. "Kardeşim ölü yatıyor. Ben misilleme yapmak için erkeği öldürelim diyorum."
Xedrix, konuşan iblise omzunun üzerinden hissedilebilecek kadar kötü niyetli bir bakış attı. "Halkımızın yasalarını biliyorsun. Kendisini düşmanımız ilan etmemiş birine ait."
"İnsan-gallu misafiye hizmet etmeyeceğim!"
Xedrix elini uzattı ve iblis uçarak ona doğru gelerek yumruğunun içine indi.
"Kendini unutmuşsun, Tyris. Dişi barış konuşmaya gelir, dinleriz. Acımasız olabiliriz ama vahşi değiliz." Tyris'i serbest bırakmadan önce Xypher'a baktı.
"Senden bir savaş benzeri hareket ve Katika olsun ya da olmasın, seni öldürürüz."
Xypher ellerini birleştirdi ve Charonte'nin görmesi için gözlerinin üzerine kaldırdı.
"Katika'm tehdit edilmediği sürece savaş yok."
"O zaman bir anlaşmamız var." Xedrix kenara çekildi ve geçebilmeleri için kolunu uzattı. "Pieryol akatisi."
Simone kaşlarını çattı. "Bu ne anlama gelir?"
"Barış bizim yolculuğumuzdur leydim." Xedrix onun arkasına düştü. "Tyris'i takip edeceksen."

Tyris onları soldaki bir çöp konteynırının diğer tarafında küçük bir kapının açıldığı binaya götürdü.
Bir kulübün kulis alanı gibi görünen bir yere girdiklerinde Simone, ağır karanlıktan gözlerini kırpıştırdı. Buradaki her şey, zemin dahil, siyaha boyanmıştı.
Büzgülü siyah perdeler, durdukları alanı, üzerinde CLUB VAMPYRE yazısı asılı olan bir sahneden ayırıyordu.
Üzerindeki ironi kaybolmadı. "Güzel isim."
Xedrix'in gözleri karanlıkta kıpkırmızı parladı. "Ben insan olmayabilirim leydim. Duyduğumda iğnelemeyi bilmediğim anlamına gelmez."
"Üzgünüm."
Xedrix onları perdenin diğer tarafına götürürken Simone'un nefesi kesildi. En az iki düzine Charonte daha vardı ve Xedrix ile iki arkadaşının aksine bunlar iblislere benziyordu. Başlarından çıkan boynuzlarla derileri, genellikle her yaratıktan iki tane olmak üzere, gerçekten çekici olacak şekilde ebrulanmış sayısız renkteydi. Gözleri sarıdan beyaza, kırmızıya veya siyaha doğru değişiyordu. Aynı şekilde saç renkleri de siyahtan kahverengiye veya kumral arasında değişiyordu. Sırtlarından çıkıntı yapan büyük, parlak renkli kanatları onlara dişleri ve savaşta bilenmiş vücutları tarafından yalanlanan garip bir melek görünümü veriyordu.
Simone geri adım attı ve Xypher'a çarptı, Xypher da içine yürüdükleri şeyi tamamen kopastik bulmuş gibi görünüyordu. "Sanırım anahtarlarımı dışarıda unuttum."
"Rahatla," dedi Xypher, koşmasını engellemek için kolunu onun beline dolayarak.
"Tehlikede olan sen değilsin."
"Nasıl düşünüyorsun?"
Çenesini eğerek grubu işaret etti. "Doğası gereği Charonte son derece anaerkil bir ırktır. Erkekler her zaman dişilere itaatkardır, bu yüzden onlara senin benim sahibim olduğunu söyledim. Anladıkları dünya bu. Ve şansımıza, erkekler genellikle dişileri kadar savaşçı değillerdir."
"Gerçekten mi?"
Onayladı. "Orada hiç kadın olmadığına göre, nispeten güvende olduğumuzu düşünüyorum. Bir dişi Charonte'nin aksine, erkekler yalnızca emir verildiğinde veya tehdit edildiğinde saldırırlar." Ağzının bir köşesi kalktı. "Bilgelere söz, onları tehdit etme. Ben iyiyim ama şu anda cidden benden sayıca üstünler."
"Merak etme. İnindeki tüm gururla alay edecek değilim.
Xypher onu serbest bıraktı. "Katika'n nerede?" Xedrix'e sordu.
Xedrix kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biz onsuzuz."
"Öldü mü?"
Kafasını salladı. "Biz Dikomai'yiz."
Xypher, Simone'un anlayabilmesi için kulağına, "Erkek savaşçılar," diye fısıldadı.

"Birkaç insan yılı önce Katika'mız saldırı altındaydı. Bir Yunan vardı” -sanki aklına gelebilecek en iğrenç şeymiş gibi ağzından bu kelimeyi çıkardı- “onu esaretinden kurtarmaya çalışan bir tanrı vardı. Çocuğunu korumamız ve ona zarar vermek isteyen Yunanlılarla savaşmamız için bizi gönderdi. Geldik ve savaştık. Birçoğumuz öldü ve hayatta kalan biz birkaç kişi eve dönemeden, portal kapandı ve bizi bu alemde kilitledi."
Tyris dudağını büktü. "Ve şimdi de gallular tarafından saldırıya uğruyoruz. Hepsi bir ejderhanın pullu kıçının küllerinde yansın ve yok olsun.”
"Oookay," diye nefes verdi Simone ama onlara hak vermek zorundaydı, sevmediğin birine vermek iyi bir lanetti. Görüntü her şeyi söyledi.
"Gallular sana neden saldırıyor?" diye sordu.
Erkekler cevap vermeyi reddetti.
Xypher onlara başını salladı. Yani, biliyorlardı, onunla paylaşmaya istekli değillerdi. Mükemmel. Sadece mükemmel. “Bunu tekrar deneyeyim. Sende onların istediği ne var?”
Erkekler kollarını çaprazlayarak omuz omuza durmak için hareket ettiler. Sadık bir maçoluğun birleşik duvarı.
Simone bu manzara karşısında başını salladı. "Sadece ben miyim yoksa başka biri testosteron zehirlenmesi vakası mı yaşıyor?"
Xypher yüzünü buruşturdu. "Ne?"
Elini uzattı. "Onlara bakmak. Basit bir soruyu yanıtlamaktansa ölümüne dövüşmeye hazır... Biliyorsunuz, erkekleri, özellikle de son derece anaerkil bir toplumdan gelenleri, konuşmadan hayatlarını feda etmeye istekli kılan tek bir şey var.
"Ve bu olur mu?"
"Bir kadın."
Xypher onun haklı olduğunu anlayınca duraksadı. Korumak için ölecekleri tek şey bu olurdu.
Ama kimdi?
"Dişi nerede?" diye sordu.
Xedrix onlara dik dik bakmak için öne çıktı. "Çıkmak!"
"Sorun değil, Xedrix." Ses nazik ve sessizdi ve şarkıya benzeyen en hareketli tonla çerçevelenmişti. "Onlardan korkmuyorum."
Erkek iblisler, merkezlerinden geçen küçük bir figür olarak ayrılmaya başladı.
Sonunda içeri girdiğinde, Simone kot pantolon ve geniş yeşil bir süveter giymiş kırılgan güzeli görünce nefesini tuttu - birkaç hafta önce onun yakınındaki bir apartman dairesine taşınan aynı kadındı.
Ancak 1,50 boyundaydı, Liza'nın yaptığı porselen bebeklerden birine benziyordu. Cildi ve dudakları parlayacak kadar solgundu. Uzun, gümüşi beyaz saçları küçücük ama şehvetli vücudunun etrafında dalgalanıyordu. Sahip olduğu tek renk, simsiyah kirpiklerinin üzerinde parlayan gümüş grisi gözleriydi.
Daha zararsız veya güzel görünemezdi.

Ancak Simone'un içindeki yeni uyanmış iblis güçleri, minik kadının ölümcül yeteneklerini sezdi.
Bu gallu Dimme'ydi.
"Adım Kerryna."
Xypher, Simone ile Dimme'nin arasına girdi. "Gallu ve Charonte amansız düşmanlardır. Seni nasıl koruyorlar?”
Kerryna elini Xedrix'e uzattı, o da elini tutup kalbine dayamadan önce tek dizinin üzerine çöktü.
İkisinin aşık olduğunu anlayan Simone'un içini bir sıcaklık kapladı. Ancak bu, Kerryna'nın Gloria ve diğerlerini öldürdüğü gerçeğini değiştirmedi...
"Hayır, yapmadım."
Simone, Kerryna'nın yumuşak sözleriyle gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"
"Gloria'yı ben öldürmedim. Serbest kaldığımdan beri sadece iki adam öldürdüm ve sizi temin ederim ikisi de başlarına gelenleri hak etti. Sen bile onların hayatına son verirdin.”
Xypher inanamayarak başını salladı. "Gerçekten kafam karıştı. Nevada'da kozanızdan çıktığınızda oradaydım."
Kerryna başını salladı. "Seni, tanrı Sin'i ve karısı Katra'yı hatırlıyorum. Diğer tanrı Zakar, sonunda ondan kaçıp saklanabilene kadar beni günlerce kovaladı. O ısrarcı bir canavar. Ve zordu. Bu dünya, insanları ve dilleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.”
Xypher anlayabilirdi. Bazı kısımları, tanrısal güçlerine ve Katra ile Sin'e yardım etmek için burada olmasına rağmen onu atlattı. "Neden New Orleans'a geldin?"
Başını eğerek Simone'u işaret etti. "Biz kuzeniz. Babası benim erkek kardeşimdi. Aileme ihtiyaç duymak benim doğamda var ama onunla tanıştığımda ne kendini ne de beni kabul etmeye hazır olmadığını anladım. Güçleri bağlıydı. Kokusu gizli.
Kendisinin insan olduğuna inanıyordu ve ben de onu bu yanılsamayla baş başa bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm.”
"Biliyor musun," dedi Simone, Xypher'in etrafından dolanarak, "ayrım gözetmeyen bir katil için, olağanüstü derecede aklı başında ve düşünceli."
Kerryna gülümsedi. “Korkudan kız kardeşlerim ve ben o kadar hızlı kilitlendik ki kimse bizim hakkımızda bir şey öğrenme zahmetine girmedi. Gallu'dan doğmuş olsak da, gallu değiliz.
Tanrıça İştar bize şefkat ve anlayış armağanı verdi. Bence ne olacağını biliyordu ve yaratıcımızın amaçladığı gibi dünyayı yok etmeyeceğimizden emin olmak istedi. Bununla birlikte, hepimiz serbest bırakılırsak, ne olacağını bilmiyorum. Kız kardeşlerimden ikisi o kadar kibar veya sevecen değil. Her şeyden çok kanı arzuluyorlar.”
Xedrix ayağa kalktı ve koruyucu kolunu onun omuzlarına doladı. Kolunu şefkatle okşamak için elini kaldırdı. Güvensizliğiyle onlara bakarken onu önüne doğru tuttu. Gallu onu alıp kullanmak istiyor. Buna izin vermeyeceğim.

Kerryna ona yaslandı. "Beni ortaya çıkarmak için öldürüyorlar."
Simon içini çekti. "Gallular hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onlardan o kadar az hoşlanıyorum ve onlarla genetik bir bağ paylaşmaktan o kadar çok nefret ediyorum."
Kerryna başıyla onayladı. “Erkekleri bazen almak zordur. Charonte'den farklı olarak, otoriter ve zalimdirler. Onlar için kadınlar sadece doğurganlık ya da yiyecektir.”
Simone omzunun üzerinden Xypher'a anlamlı bir bakış attı.
Tamamen pişmanlık duymuyordu. “Onlara benziyorsam elimde değil. Hepimiz doğuştan yaratıklarız. Ama en azından zaman zaman dinliyorum.”
Doğruydu. Yaptı ve bu onu yarı katlanılabilir yaptı. Ona gülümsedi. “Peki, ne diyebilirim? Ne de olsa sen bir tanrısın.”
Onun eğlendiğine dair sahip olduğu tek ipucu, gözlerinin etrafındaki çok ince bir yumuşamaydı.
Onu suçladığından değil. Savaşçı bir iblis sınıfıyla çevriliyken, herhangi bir mizah göstermemek muhtemelen iyiydi.
Bu ona bunun ne kadar önemli olduğunu hatırlattı. "Pekala, hala dışarıda masum insanları ve iblisleri öldüren bir galu var. Bunu nasıl durduracağız?”
Xedrix yanağını Kerryna'nın saçlarına sürttü. "Bir yol bulmaya çalışıyoruz ama şu ana kadar aklımıza gelen bir şey yok. Kerryna bizde olduğu sürece ateşkes konusunu bile tartışmayacaklar.”
"Onlara geri dönmeyeceğim. Galluların hepsi iğrenç.” Xypher'a baktı ve güzelce kızardı. "Alınma."
"Her şey yolunda. Hakaretlere alışkınım.” Xypher, kekeleyen Simone'a bir bakış attı.
"Sana hakaret etmiyorum... fazla."
Xypher yanıt vermedi. Bunun yerine Xedrix'te gözlerini kıstı. "Biliyor musun, aklıma bir şey geldi... Kalosis'e kadar bir cıvata deliği açabilirsin."
Xedrix başını salladı. “Denedik. Nedense bunu yapamıyoruz.”
Xypher iblise tsked. "Yalan söylüyorsun Xedrix. Kokusunu alıyorum.
"Geri dönmeyi reddediyoruz," dedi Tyris öfkeyle öne çıkarken. “Orada köleydik.
Xedrix, Yok Edici'nin evcil hayvanı olarak görev yaptı. Ona bir aptal gibi davrandı. Bir gün daha onun insafına kalmayacağım. Kaçtığımızda kaçmamız bir nimetti. Eski halimize dönmektense burada özgür oyuncular olarak ölmek daha iyidir."
Simone, Xypher'a kaşlarını çattı. "Yokedici?"
"Apollymi adında eski bir Atlantis tanrıçası. On bir bin yıl önce kocası tarafından Kalosis'te hapsedildi.
Simone, tanrıçanın bu cezayı hak edecek ne yaptığını merak etti. "Güzel ve onu ziyaret etmek istiyorsun, ha?"
Hayır, bilmiyorum. Satara'yı öldürmek istiyorum."
Satara'nın adı geçtiğinde iblislerin yarısından fazlası tiksinti dolu sesler çıkardı.
"Öldür o kaltağı!"

"Onu Yok Edici'ye besle."
"İkisinin de boğazını sökün."
Simone zehirden etkilenmişti. Görünüşe göre Satara ve Yok Edici, nasıl arkadaş olunacağı ve insanları veya bu durumda iblisleri nasıl etkileyeceği konulu bir seminerden yararlanabilir. "Vay canına, bu Kalosis Disney World için bir rakip gibi geliyor. Bir sonraki seyahat için beni kaydettirin."
"Yapardım ama görünüşe göre oraya gitmek ortaokulda yedek bir Hannah Montana bileti bulmaktan çok daha zor."
Simon güldü. "Güzel, zamanında referans."
Bunun için Jesse'ye teşekkür edebilirsin. Hannah'ya aşık." Xypher, Xedrix'in bakışlarıyla buluştu. "Birinizle o portalı açmaya ikna etmem için ne yapmam gerekiyor?"
"Hiçbir şey yok."
Xypher, Kerryna'ya baktı ve Simone onun ne düşündüğünü tam olarak biliyordu.
Xedrix onu arkasına çekti ve kaskatı kesildi.
"Endişelenme," dedi Xypher. "Bunu düşünmüyordum. Kadınını asla tehdit etmem.
Sadece onun hakkında ne kadar yanıldığımı düşünüyordum.
Simone tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten öyle miydin?"
Yüzündeki kırgınlık derindi. "Sende değil?"
"Üzgünüm. Haklısın ben daha iyi bilirim Ama ona bakışın... savunmam gerekirse, ürkütücüydü.
Xypher ona yüzünü buruşturarak dikkatini tekrar Charonte'ye çevirdi. "Birbirimize yardım etmemizin bir yolu olması gerektiğini biliyorum. Bunu düşün. Kalosis'in içine girmem gerek."
Xypher, daha önceki ellerini birleştirme ve kaldırma hareketini tekrarladı. "Pieryol akatisi."
Xedrix kelimeleri tekrarlamadan önce başını ona doğru eğdi.
Xypher onu kapıya doğru çekti ama fazla uzaklaşmadan Kerryna onları durdurdu.
Simone'a yumuşak bir sesle, "Biz bir aileyiz," dedi. Boynundaki küçük kırmızı taş kolyeyi aldı ve Simone'un avucuna yerleştirdi. "Bana ihtiyacın olursa, kristali eline al ve adımı söyle. Hemen geleceğim."
"Teşekkür ederim."
Kerryna ona sıkıca sarıldı. "İçinde güç var, Simone. Soyumuz, gallunun en güçlülerinden biriydi. Bunu asla unutma."
"Hatırlayacağım."
Kerryna elini okşadı. Xypher'e yumuşak bir sesle, "Senin için Xedrix üzerinde çalışacağım," dedi. "İntikam gerçekten istediğin şeyse, onu almanın bir yolunu bulacağım."
Bununla birlikte onlardan ayrıldı ve Xedrix'e yeniden katıldı.
Simone, Xypher'a döndü. "Akşam yemeği vakti bile olmadı ve ilginç bir gün oldu. Önümüzdeki saatin ne getireceğini görmekten korkuyorum. Peki ya sen?"

"Dikenli bir kırbaçla dövülmediğim her an bence harika."
Onun kuru ses tonu ve geride bıraktığı dünyayı hatırlatması karşısında midesi bulandı. Xedrix kendisininkinin kötü olduğunu düşünüyorsa, Xypher'inkini denemeli. "Gerçekten buna geri dönmek zorunda mısın?"
Bundan kaçınmanın bir yolu olduğunu bilseydim, inan bana yapardım. Ama ben zaten mahkum edildim. Ve bir tanrıdan kaçamazsın."
"Ya Hades'le konuşursam?"
O güldü. "Hades seni dinlemeyecek. Tek yapabileceğimiz, sahip olduğum zamanı kullanmak ve ben gittiğimde güvende olman için galluyu kovmaya çalışmak.
Ben gittiğimde ...
Bu sözler onu parçaladı ve öyle şiddetli bir acı dalgası getirdi ki nefesi kesildi. Nasıl bu kadar çabuk onun için bu kadar çok anlam ifade edebilmişti?
Yine de hissettiklerini inkar etmek mümkün değildi. Gitmesini istemiyordu. Durmadan.
Bunu düşünme.
Bunu halletmenin bir yolunu bulacaktı. Xypher'ın özgürlüğüne mal olmadan bitirmenin bir yolu. O yapmak zorundaydı.
Alternatif onun için tamamen kabul edilemezdi.
ondört
Simone öğleden sonra dersini iptal etti. Onu hâlâ hasta eden güçleri, saldıran iblislerin tüm karmaşası ve bedeninin haber vermeden kontrolden çıkması arasında, bunun öğrencileri için en güvenli şey olabileceğini düşündü. Görmeleri gereken son şey profesörlerinin gözlerinin kıpkırmızı olmasıydı.
Ya da daha kötüsü, bir tanesini bir galuya yedirin. Yönetim bu konuda biraz sorun çıkarabilir.
Zavallı öğrenci de öyle.
Bu arada kendisi ve yeni güçleri hakkında bazı şeyler öğreniyordu. Xypher, gallularla savaşmak ve onları ağlatmak için ona özel hareketler gösterebilmek için oturma odasındaki mobilyaların yerini değiştirmişti. Bugüne kadarki favorisi iğrençti ama oldukça etkiliydi.
Asit tükürüğü.
Az önce yok ettiği metal bardağa bakarken ensesini kaşıdı.
"Uzay filmlerindeki uzaylı gibi hissediyorum."
Xypher, kendisini ona bastırıp kulağına üflemeden önce ona bir kez daha ateşledi. "Şanslıyım ki çok daha iyi görünüyorsun."
Tüm vücudu onun dokunuşuyla ısınırken iltifata gülümsedi.
"Aaa!" dedi Jesse, yan yan odaya kayarak gelirken. "Birisi mobilyaları taşıdı. Bu harika!"
Simone konuşamadan "Kalmalı mıyım yoksa Gitmeli miyim" Clash çalmaya başladı.
"Jesse..."

Tavuk gibi dans etmeye başladı. "Ah, hadi Sim. Bu Clash. Dans etmelisin.” Elini tuttu ve onu etrafında döndürdü.
Gülerek başını salladı ve ardından genellikle etrafta kimse yokken yaptıkları ünlü Tavuk Boyun Dansı gösterisine katıldı.
Gloria onlara katılmadan önce keyifle ciyakladı.
Xypher geri çekildi ve üçünü sert bir şekilde kaşlarını çatarak izledi. Varlığı boyunca hiç bu kadar tuhaf bir şey görmemişti. Bir tavuk hattı dansından robotlara, bükülme gibi görünen bir şeye geçtiler - eğer bir çeşit omurga yaralanmanız varsa.
Ve sonra do-si-yapmaya başladılar. Şarkı, "Boys Don't Cry, I Wanna Be a Cowboy" a girmeden önce uzun sürmedi.
Jesse bir parmağını ve ardından diğerini ona doğrulttu ve şarkıyı söylerken onu vuruyormuş gibi yaptı.
Xypher yanağını kaşıdı. "Hepiniz aklınızı yitirdiniz."
Simon güldü. "Hadi Ted," dedi şarkıdaki kovboyun adını kullanarak. "Bizimle dans et."
"Uzun yaşamım boyunca hiç dans etmedim."
"Ve ben de bugüne kadar başka birinin kalp atışlarını bir metre öteden duyamadım." Kollarından tuttu ve onu gruba doğru çekiştirdi. "Benimle dans et, Xypher. Bunun için burada kimse sana gülmeyecek. Güven bana, eğer Jesse'yi zarafetinden yoksun olduğu için alay etmezsek, seninle asla alay etmeyiz."
On saniye boyunca tamamen gülünç hissetti. Ama gözleri parlarken Simone'la uyum içinde hareket etmek, ona muhtemelen bir ahmak gibi göründüğü gerçeğini unutturdu.
Müzik Tina Turner'a geçti, "Bana İyi Olsan İyi Ol."
"Maymun dansı!" diye bağırdı.
Xypher, kendisi kadar kaybolmuş olan Gloria'ya şaşkın şaşkın baktı.
Simone yanına geldi ve ona müziğe her seferinde bir elini nasıl kaldıracağını gösterdi. "Şimdi kuyruğunu bir maymun gibi salla... Bu bir maymun dansı."
Xypher güldü ve hayatında ilk kez acı ya da alaycı değildi. Onu içten dışa ısıtan, gerçek, dürüst, midesinin derinliklerinden gelen bir kahkahaydı.
Sevgili tanrılar, eğleniyordu. Gerçekten eğleniyor.
Bunu daha önce hiç yapmamıştı.
Demek gerçek eğlence böyle hissettiriyordu. İnsanların onu aramasına şaşmamalı. Eğlence inanılmazdı.
Tamamen aptalca davranarak birlikte olmaktan zevk alırken dakikalar ve şarkılar uçup gitti.
Simone kendi etrafında döndü, güldü ve sonra kanepeye yığıldı.
Ah, yaşlanıyorum. yetişemiyorum.”
Jesse ve Gloria dans etmeye devam ederken, Xypher kanepede yanına oturdu.
"İyi misin?"
O güldü. "Sıcak ve terli. Sen?"
"Aynı. Siz bunu çok mu yapıyorsunuz?”

Jesse ve Gloria'nın birlikte dans etmesini izlerken gülümsedi. "Yaklaşık haftada bir kez. Ama genellikle önce mobilyaları taşımayız.”
Xypher yüzüne düşen bir tutam saçı geriye doğru itti ama ona dokunduğu anda hata yaptığını anladı. Bir sıcaklık dalgası kasıklarını kavurdu.
Ani arzunun vahşiliğiyle homurdanarak eğildi ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı.
Simone, Xypher'in tadına hafifçe inledi. Elini onun gür, siyah saçlarına daldırıp buklelerin parmaklarının etrafına dolanmasına izin verirken kalbi daha da hızlı atıyordu. Bıyıkları tenini sıyırdı ve ihtiyaçtan yanmasına neden oldu. Gözlerini kapatarak onunla yatakta olduğunu hayal etti... çıplak.
Bu düşünce aklına gelir gelmez, yatağında tamamen çıplak bir şekilde onunlaydı.
"Aman Tanrım," diye soludu, içinden bir baş dönmesi dalgası geçerken geri çekildi.
Gözlerinde şeytani bir parıltıyla Xypher güldü. "Sanırım güçlerin üzerinde kontrol sahibi olmaman hoşuma gidiyor. Bizi halka açık bir şekilde göstermediğin sürece, bu benim için sorun değil.
Çarşafını çıplak vücuduna bastırarak öfkeyle ciyakladı. "Bunu az önce yaptığıma inanamıyorum."
"Utanma." Ağzının kenarını ısırmadan önce ona daha çok sokuldu.
Simone tereddüt etti. Bir yanı yataktan fırlamak istiyordu ama diğer yanı kesinlikle bunun için can atıyordu. Zaten çok şey yaşamışlardı. Dahası, onun kalbine ve hayatına daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı şekilde dokunmuştu.
Gülümseyerek elini onun bıyıklı yanağına koydu. Mavi gözleri baştan çıkarıcıydı. Orada onun tutkusunun gerekliliğini ve hararetini gördü ama adam onu zorlamıyordu.
İyi olduğundan emin olmak için bekliyordu.
Tek başına bu, onun son direnişini kırdı.
Kollarına sarılıp onu öptü.
Xypher, onun hareketleriyle içini parçalayan rahatlamayla titredi. Ona gelmişti.
Dayanamadı, onu şiddetle öptü ve sırtına döndü ve onu göğsünün üzerine örttü. Göğüslerinin çıplak göğsüne karşı ne kadar iyi hissettiğine tısladı. Çıplak bacaklarının onunkine değdiği hissine.
"Hey, Sim, ne-" Sözler, genç bir erkekten çok küçük bir kıza benzeyen, dehşetli bir çığlığa dönüştü. Jesse kaçmak için duvardan koştu.
"Bir dahaki sefere kapıyı çal," diye seslendi Xypher arkasından.
Jesse bir şeyler söyledi ama müzik seti tarafından boğuk duyuldu.
Simone bunun onu şaşırtmasına izin vermedi. Jesse ile daha sonra ilgilenecekti. Şu anda sadece Xypher ile birlikte olmak istiyordu. Onda onu büyüleyen bir şey vardı.
Bir kez daha onunla birlikte yuvarlandı ve onu yatağa sabitledi. "Çok güzelsin," diye homurdandı, yüzünü boynuna gömmeden önce dudaklarını ısırdı. Teninin üzerinden göğüslerine kadar alev alev yanan bir izi öptü.

Simone sırtını büktü ve kaslarının esnediğini hissetmek için bir elini sırtından aşağı indirirken onu kendine yakın tuttu. Dudaklarının teninde hissettiği hisle kesinlikle başı dönüyordu.
Vücudunun sıcak, erkeksi kokusundan.
Aşağıya inmeden önce göğsünden yukarıya, karnına baktı ve sonra daha da alçalttı.
Xypher, vücudunun narin kıvrımlarını nazikçe incelemek için sağ elini daldırırken onu tatmak için zaman harcadı. Cevap olarak nefesi kesildi ve sarsıldı. Buna gülümseyerek, onun zaten ne kadar ıslanmış olmasından memnun olarak onun etrafında döndü. Onu alma düşüncesiyle kendi bedeni alev alev yanıyordu. Ama bu işin bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu.
Onun tadına varmak istedi.
Aklında en başta bu düşünceyle, elini çekmeden önce bacaklarını iki yana açtı ve dilini yarığından aşağı kaydırdı.
Simone, elini Xypher'in saçına gömerken zevkle inledi. Dili onun üzerinde büyü yaptı. Nedenini bilmiyordu ama bu seksten daha fazlasıydı.
Onunla burada olmakla ilgili bir şey…
Buna ihtiyacı vardı. Sanki vücudundan daha fazlasına dokunmuş gibiydi.
Onun kalbine dokundu.
Onun ruhu. Ve onun da aynı şekilde hissetmesini istedi.
Xypher burnunu ona sürttü ve onun vücudunun kokusunun onunkini işaretlemesine izin verdi. Dişlerini gıcırdatarak başını onun karnına koydu ve saçlarındaki ellerinin verdiği hissin keyfini çıkardı. Ona karşı çok nazikti.
Çok tatlı. Başka bir kadına böyle dokunmayı hiç düşünmemişti. Ona dokunmak için.
Bu gördüğü tüm rüyalardan çok daha iyiydi. Burada bir an için birine aitmiş gibi davranabilirdi. Onun için önemli olduğunu. Aptalcaydı, biliyordu. Onlar yabancılardı. Jesse onun ailesiydi, o değil. Birkaç hafta sonra gidecekti ve o cehenneme dönerken o hayatına devam edecekti.
Ama burada bir an için onunlaydı.
"Beni özleyecek misin?" Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz, onları hatırlayabilmeyi diledi.
"Elbette seni özleyeceğim, Xypher. Gitmeni istemiyorum."
Bu sözler kalbine damgasını vurmuştu. Gerçekten onları kastetmiş miydi? Ona inanmak istedi. Ancak Satara da benzer itiraflarda bulunmuştu. Hatta onu sevdiğini bile söylemişti.
Onunla nasıl böyle oynayabilirdi? Ama Simone, duyguları hakkında yalan söyleyecek türden bir kadın gibi görünmüyordu. O masumca güldü. Hayatını açıkta yaşadı.
Ona dokunmak güneşe dokunmak gibiydi. Sıcak, parlak. yatıştırıcı
Aşağı bakıp gözlerinin içine bakabilmek için onun üzerinde yükseldi. Onlarda sonsuza dek görebiliyordu. Vücuduna doğru kaydı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve içine girmeden önce burnunun ucunu öptü.

Kendini ne kadar iyi hissettiğine dair bir inilti döküldü dudaklarından. Dudağını ısırarak, onun için şefkat dolu gözlere bakarken kendini onun derinliklerine sürdü.
Ve o anda, korkunç bir gerçeği keşfetti. Yanlış şey için ruhunu satmıştı. Onu Simone'un aşkı için satmalıydı. Her zaman onun dünyasının bir parçası olmak...
Ayrılmaktan başka çaresi kalmamışken şimdi onunla tanışmış olması o kadar büyük bir haksızlıktı ki. Bu düşünceyle ürpererek yanağını onunkine dayadı ve vuruşlarını hızlandırırken onun kısa, keskin nefeslerini dinledi.
Simone, Xypher'ın vücudunun gücünün onu hazzın doruklarına taşımasına izin verirken onu kucağına aldı. Bir iblisin bu kadar hassas olabileceği kimin aklına gelirdi? Ama öyleydi. Onu sanki tarif edilemeyecek kadar değerliymiş gibi tutuyordu. Sanki kırılacağından korkuyormuş gibi.
Tehlikede olan tek parçası kalbiydi. Hayatında onun için bir anlam ifade eden herkesi kaybetmişti.
Sadece Jesse sabitti. Ve şimdi Xypher'ı kaybetmesi gerekecekti. Doğru değildi.
Adam kendini onun ruhuna dokunacak kadar vücudunun derinliklerine sürerken inledi.
Kalçasını kaldırdı, kaydığını hissedene kadar onu daha da derine çekti. Çığlık atarak, parlak bir salıverme patlamasıyla geldi.
Ona karşı daha da hızlı hareket etmeden önce zaferle güldü. Ve geldiğinde, geçici olarak evcilleştirilmiş vahşi bir hayvan gibi hırladı.
Simone karanlıkta onu kendine yasladı ve onun düzensiz nefesinin sesini kulağında dinledi. "Dövüşmeden seni bırakmayacağım, Xypher. Hades seni geri alamaz. Ona izin vermeyeceğim.
Xypher, kalbini delen bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu. Bunları söylemiş olması onun için dünyalara bedeldi. Ama bir aşığın kollarında fısıldanan sözlere değer vermemesi gerektiğini biliyordu. Bu tür sözler çoğu zaman boştu.
Ayrıca kelimeler kolaydı. Zor olan yapmaktı. İnsanlar iyi niyetle yola çıktılar, ancak yol engebeli veya zorlaştığı anda onu terk ediyorlardı. Simone'un diğerlerinden farklı olacağına inanmak için hiçbir sebep yoktu.
Onun için savaşmaya değmezdi. Ona sunabileceği tek şey kırık bir gelecekti. Ama onun inancına inanmış gibi davranmak güzeldi. Onun için savaşacağını ve onu düşmanlarının önüne atmayacağına...
"Xypher?"
Yanına kaydı ve onu kollarının arasına aldı. "Evet?"
"Satara'yı sevdin mi?"
“Yaptığımı sanıyordum ama çok geç fark ettim ki aşktan hiç anlamam. Bu insani bir duygu.”
"Babam hissetti."
"Annen gibi o da bir istisnaydı."
Ona baktı. "Aşka inanmıyorsun değil mi?"
“Bence var. Sadece benim için asla var olacağını düşünmüyorum.

Tekrar onun üstüne çökmeden önce içini çekti. "Satara'dan bu kadar nefret etmene neden olan ne oldu?"
Dizginlenemeyen bir acı içini delip geçerken eli onun saçında, duraksadı. Olanları tek bir kişiye bile anlatmamıştı ama burada Simone'la yatarken gerçek, o bunu durduramadan ortaya çıktı. "Cezasını kabul etmesi için Jaden'la bir pazarlık yaptım."
"Ne?"
Yorgun bir iç çekti. “Satara'ya insanların rüyalarına nasıl girileceğini gösterdim. Güçlerimi kullanmasına ve onları manipüle etmesine izin verdim.
"Neden bunu yaptın?"
Jesse ile dans etmenle aynı nedenle. Duyguları yaşayabildiğim tek yer rüyalardı. Satara ne zaman bana orada katılsa, kendimi bir erkek gibi hissettim. Ve ona aşık olduğumu düşündüm. O zamanlar onu mutlu etmek için her şeyi yapmaya hazırdım.
"Ama onu sevmiyordun?"
Elini saçlarına daldırdı ve göğsünün üzerine yaydı. Onun serin, gıdıklayıcı hissinin tadını çıkardı. "HAYIR. Ve o da beni sevdiğini söylemesine rağmen sevmiyordu.
İnsanlara saldırmak ve onlar çaresizce uyurken onlara işkence etmek için beni ve güçlerimi kullanıyordu.”
Anlattığı şey Simone'un yüreğini burktu. "Ne?"
“Skoti'nin laneti bu. Bir kişiyi çok fazla ziyaret edersek, onu yakabilir ve ya öldürebilir ya da delirtebiliriz. Satara, sevmediği kişileri öldürmek için benim güçlerimi kullanıyordu."
Xypher o önemli günü hatırlarken derin bir nefes aldı. Satara kırmızılar giymişti, sarı saçları bir melek gibi etrafında uçuşuyordu ve ona koşup kendini onun kollarına attı.
"Xypher, bana yardım et, lütfen..." Gözleri yaşlarla parlamıştı.
Daha önce onun ağladığını hiç görmemişti.
"Sorun nedir?"
"Zeus ve Hades beni öldürecek. Onlara izin veremezsin.”
"Seni ne için öldüreceğim?"
"Bana öğrettiğin rüyalar için. Onlar... yanlış bir şey yaptığımı söylediler ama öldürdüğüm insanlar bunu hak etti. Buna inanıyorsun, değil mi?”
"Elbette."
O zaman ona gülümsemişti ve adam kaybolmuştu. "Lütfen ölmeme izin verme, Xypher. Seni seviyorum.
Seni daima seveceğim."
Tanrım, ona inanmakla ne büyük aptallık etmişti.
Midesindeki düğüm sıkılınca Simone yutkundu. Ne yaptığını biliyordu.
"Jaden'ı sen çağırdın."
Onayladı. "Diğer tanrıları insanlara işkence edenin ben olduğuma inandırması için ona ruhumu verdim. Satara, öldüğümde Tartarus'a gelip beni Yok Edici'nin bahçesinden tohumlarla besleyeceğine söz vermişti."
Simone anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Neden tohum yenir?"

"Beni tamamen öldürürlerdi. Varlığımın her yönü varoluştan silinmiş olurdu.
Simone, anlattığı şeyin dehşetiyle nefesini tuttu. "Bunu neden isteyesin ki?"
Elini aldı ve göğsündeki yara izlerini ovuşturdu. "Yapmadığım bir şey için sonsuza kadar kanamak istemedim. Onun için ölmeye razıydım ve acı çekmeye devam etmeyeceğimden emin olmasını istiyordum."
Simone, onun için hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu. "Pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmedi."
"HAYIR. Onun yerine gelip bu kadar aptal olduğum için bana güldü."
Gözleri kırmızı alevlendi.
"Orada bir süre bana işkence yapmalarına bile yardım etmişti. Ona bakar, etinin bir parçasını o kadar çok isterdim ki tadına bakabilirdim.
Safra boğazında yükselirken Simone eliyle ağzını kapattı. "Bunu nasıl yapabildi?"
"O ruhsuz bir kaltak ve onu yanıma almadan neden cehenneme gidemeyeceğimi artık biliyorsun. Onun becerdiği tek erkek ben değilim ama Olimpos'taki tanrılar adına sonuncusu olmak istiyorum."
Evet, şimdi anladı ama bu anlayış, onun incinmesini istemediği gerçeğini değiştirmedi. Ya da daha kötüsü, ölü.
"Sana asla böyle ihanet etmem."
Bakışları yumuşadı ama gözlerinin derinliklerinde, onu parçalayan şüpheyi gördü.
Bu kadar derinden ihanete uğramış bir adama kendini nasıl kanıtlayabilirdi?
Simone başını onun göğsündeki en kötü yara izlerine dayadı ve elini onun elinin içine aldı. Bir şekilde bunu ona kanıtlayacaktı. Artık bu savaşta yalnız olmayacaktı.
"Satara yaptığının bedelini ödemeyi hak ediyor." Bu kadar çok şey verildikten sonra, onu veren kişiye nasıl düşman olabilir? Acımasızlığın ötesinde acımasızdı.
İnan bana, yapacak. Cehenneme inmek ve onu boğazından sürüklemek zorunda kalırsam."
Simone ona başını salladı. "Çok iyi tanıdığım küçük bir güneş ışını var. İnsanları neşelendirmek için her zaman dışarı."
"Eh, daha kötü olabilir."
"Nasıl yani?"
"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama bu insanların söylediği bir şey, bu yüzden uygun olacağını düşündüm."
Simone, kolundaki yazıyı görene kadar güldü. "Bu nedir?"
Orada tuttuğu elini tuttu. "Neden Satara'nın kanına sahip olmam gerektiğini yazdığım bir hatırlatma. Neden baştan çıkarıcı olursa olsun arayışımdan vazgeçemiyorum."
Simone sözlerin üzerine elini sıktı. Onları orada işaretlemesi ne kadar üzücü.
Ve onları silmenin ve yerlerine çok daha nazik bir şey koymanın bir yolu olup olmayacağını merak etti.

* * *

Stryker masasında yazan kız kardeşini görünce duraksadı. "Ne yapıyorsun?"

Zıpladı, sonra kağıdının üzerine bir kitap çekti. "Mektup yazmak."
"Kime?"
"Kişisel." Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Senin için iyi haberlerim var. Gallu, Dimme'yi buldu."
Stryker ilgiyle tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"
Başını salladı. "Bir Dimme Yok Edici'yi alt edebilir, değil mi?"
Teori buydu. "Ona ihtiyacımız var."
"Hayır..." dedi Satara şeytani bir gülümsemeyle, "ona ihtiyacın var. Ama küçük bir sorun var."
"Ve bu?"
"Dionysos'un Kalosis'e açılan geçidi neredeyse açtığını ve Apollymi'nin onu durdurmak için Charonte'sini gönderdiği zamanı hatırlıyor musun?"
Tabii ki yaptı. Apollymi o gün çok öfkeliydi. "Acheron'un ölmesini engellemek için gönderildiler ama evet, hatırlıyorum. Ne olmuş yani?"
"Charonte'nin hepsi ölmedi. Görünüşe göre büyük bir kısmı hayatta kaldı ve Dimme'mizi koruyorlar."
Stryker boğuldu. "Charonte bir Dimme'yi mi koruyor? Dünyanın sonu mu geliyor ve notu kaçırdım mı? Bu nasıl oldu?
"Emin değilim. Ama eğer biri..." -ona anlamlı bir bakış attı- "Bana Spathi Daimon'larından ödünç verirse, Dimme'yi ele geçirebilirim. O zaman onu benim Xypher problemimi ve senin Destroyer problemini bitirmek için kullanabiliriz. Ne düşünüyorsun?"
Kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu ama aynı zamanda riskli bir fikirdi. Spathi'si son derece eğitimli ve öldürme konusunda mükemmel olsa da, Charonte de öyleydi. İstediği son şey ordusunu bitirmekti. Ancak, Apollymi'yi öldürebilir ve güçlerinin kendisine ait olduğunu iddia edebilirse, birkaç düzine askeri kaybetmeye değerdi.
"Pekala abla. Askerlerimi seçeceksin. Unutma, eğer bunda başarısız olursan, her şey senin sorumluluğunda. Planınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum."
"Endişelenme, Stryker. Başarısız olmayacağım ve yarına kadar ikimizin de sorunu çözülmüş olacak."

onbeş

Xypher, varlığının en garip hissine uyandı. Bir kadın ona yaslandı. Orada sessizce yan yattı, sadece onu omurgasında hissediyordu. Sağ kolu onun beline dolanmış, kalçası onunkinin arasına girmişti. Yanağı omzuna yaslandı ve nefesi tenini gıdıkladı.
Gözlerini kapattı, ona karşı her nüansının tadını çıkardı. İnsan olmak böyle bir duygu muydu? İnsan erkekler bunu kanıksadı mı?

Nasıl yapabilirler? Siz bunu yaparken karşınızda bilinçsizce yalan söyleyecek kadar güvenen birinin olması ve ikinizin de zarar görmeden uyanmanız...
Cennetti.
Hayır, Simone cennetti.
Neden insan olarak doğmamıştı? Onunla kalabilmek için bu zaman ve yerde doğdu. Yapamaması, Tartarus'ta katlandığı işkenceden bile daha acımasızdı. İçine girmek ve sonsuza kadar orada kalmak istiyordu.
Ama böyle olması gerekmiyordu ve dünyadaki tüm rüyalar, bu erteleme sona erdiğinde, onun anılarının ona sonsuza kadar işkence edeceği cehenneme geri döneceği gerçeğini değiştirmeyecekti.
Buna nasıl dayanabilecekti?
Kalbi ağırdı, onu incitmemek için dikkatlice döndü. Hareket etmeden önce uykusunda inledi ve dirseğiyle adamın burnuna bir şaplak attı.
Ah! Burnunun ucunu ovuşturdu ve istemsiz gözyaşlarını geri gönderdi.
Bunun bedelini ödeyeceksin, diye fısıldadı tenine doğru.
Örtüyü geri çekerek onun çıplak vücuduna baktı. Eğrileri gür ve dolgundu, meme uçları hafifçe buruşmuştu. Kalçaları genişlemiş ve yuvarlaktı, bacakları ise onun hâlâ nemli olduğunu anlamasına yetecek kadar aralanmıştı. Şimdiye kadar gördüğü en davetkar manzaraydı.
Kendini örtmek için çarşafı tutmadan ve içinde koza yapmak için yuvarlanmadan önce kaşları çatıldı.
Xypher güldü. Sabah huysuz biriydi. Güne bir amaçla başlamakla ilgili tüm konuşmaları bu kadar. Daha çok güne somurtarak başladı.
Bununla eğlenerek, göğsünün alt tarafını kemirmek için eğildi.
Simone midesinin kasılmasına ve vücudunun erimesine neden olan küçük yalamalarla uyandı. Gözlerini açtığında, Xypher'in nefesini kesecek kadar yoğun bir bakışla kendisine baktığını gördü.
"Ne yapıyorsun?" alay etti.
"Seni yalıyorum," dedi, bir meme ucunu ağzına daha derine çekmeden önce. "Sana bu kadar yakın olup da sana dokunmadan duramazdım. Ayrıca, son parlatıcımı bana borçlusun."
Gözlerini ovuşturdu. "Son parlatıcı?"
"Burnum. Uyurken bana tokat attın."
"Hayır yapmadım."
"Haklısın. Aslında dirseğini burnuma çarptın.
Gözlerine düşen saçı geriye doğru itti ve yanlışlıkla vurduğu burnuna dokundu. "Aman tanrım. Sanırım onu öpmem ve her şeyi daha iyi hale getirmem gerekecek."
Onun vücudunda sürünürken bakışları şeytani ve sıcaktı. "Öpüşmen için bir yuhalama daha var."
Ereksiyonunu görmek için vücutlarının arasına baktı. "Hmmm, hem de ne kadar büyük bir yuhalama."
Xypher onu öptü, onun ona kötü niyet göstermeden sataşması karşısında kalbi gümbür gümbür atıyordu. Yeniliğini gerçekten seviyordu.

İnsanlar ondan korkuyordu. Ona kızdılar.
Hiç kimse onunla gülmemiş ya da onunla oynamamıştı.
Ve işte o zaman en şok edici sonuca varmıştı.
O onu seviyor.
Hiç bakmadığı bir yerin derinliklerinde, o aşkın alev alev yandığını hissetti. Yandı ve ağrıdı ve onu güvende tutmak için evrende ve ötesinde her şeyi yapabilirdi. Bilgi onu yükseltti.
Ve onu ruhunun derinliklerine kadar korkuttu.
HAYIR! İnkâr çığlığı tüm vücudunu sardı. Kimseyi sevmek istemiyordu.
Aşk, zayıf fikirli aptallar içindi.
Koluna bir göz atarak orada dağladığı kelimeleri okudu...
Onu tutacak kadar aptal olan herkesi manipüle etmek ve mahvetmek için kullanılan bir araçtır.
aptal olma
Aşk yok eder.
Satara'ya aşkını vermişti ve Satara da sevgisini yüzüne karşı savurmuş ve sonra aptallığı yüzünden onu kırbaçlamıştı. Ama Satara ona hiç böyle davranmamıştı. Gülme yoktu.
Hassas dokunuşlar yok. Onu iliklerine kadar ısıtan sabah kızarmaları ve öpücükleri yoktu.
Ve Simone'u fark etmesinin dehşeti, Satara'yı hiçbir zaman gerçekten sevmediğini bilmesiydi. Aşkı o kadar çok tanımak istemişti ki, aşk kavramını, içinde yer almadığı bir ilişkiye uydurmak için çarpıtmıştı.
Bu sefer aşk arkasından gelmiş ve hiç beklemediği bir anda kafasına sopayla vurmuştu. Bu duygular onu şaşırttı, sahip olduğu içsel bir ihtiyaçtan kaynaklanmıyordu.
Simone'la tanışıp onu arabasına attığında, Simone bir piyondan başka bir şey değildi.
Artık o onun dünyasıydı.
Ve onun için yapmayacağı şey yoktu. Bu nasıl olmuştu? Yine de inkar eden yoktu. Hiç kimse tarafından aranmayan değersiz iblis yavrusu, kalbini bir insan talihsizliğine teslim etmişti...
Simone, Xypher'in dokunuşunda bir değişiklik hissedince inledi. Hassas ve tatlıydı. Neredeyse isteksiz.
Ve aynı zamanda ustacaydı. Elleri vücudunda gezinerek ona zevk veriyor ve iç geçirmesine neden oluyordu.
Elini kaldırıp yaralı parmak boğumlarını öptü. Sonra yavaşça emmek için işaret parmağının ucunu ağzına aldı.
Xypher onunla birlikte yuvarlanarak onu üstüne çekti. Gülümseyen Simone onun beline oturdu ve ona nezaket ifadesiyle baktı.
Daha önce hiç bu kadar güzel ya da hoş bir şey görmemişti. "Sev beni, Simone."
"Ne?"
"Beni aşık et."

Simone başını salladı. Gözlerinde gerekli bir şey vardı. Bunun onun için fiziksel bir eylemden daha önemli olduğunu söyleyen bir şey. Onu asla incitmeyeceğini anlamasını sağlamak için, kendisini ona kaydırırken dudaklarını yumuşakça öptü.
Xypher yavaşça onun kalçalarına doğru hareket ederken başını geriye attı. Enfes bir işkenceydi. Yavaş ve istikrarlı. O kadar şiddetliydi ki tek yapabildiği titremekti.
Kadınına ve onun saf cazibesine karşı çaresizdi.
Işık vücudunu keserek parlamasını sağladı. Üzerine eğildi ve ona çok nazikçe binerken saçlarının uçlarının göğsüne ve karnına değmesine izin verdi.
Dudağını ısırarak kalçasını kaldırdı ve kendini onun içine daha da çok soktu. Onu mümkün olduğu kadar çok hissetme ihtiyacı.
Simone, Xypher'in güzelliğine gülümsedi. Elini kaslı göğsünden aşağı kaydırdı, sarımsı teni avuçladı ve okşadı. Onun yüzünü her gün görmeden hayatına geri dönmeyi hayal bile edemiyordu. Onu öldürürdü.
Kısa sürede, onun hayatında kalıcı bir demirbaş olmasına alışmıştı. Gitmesini hiç istemedi.
Normalde sürekli yanında biri varken onlara sinirlenirdi. Tate bile. Ama Xypher, Jesse gibiydi. Sinir bozucu olduğunda bile, büyüleyiciydi ve o buna zerre kadar aldırmıyordu.
Gözleri onu yakarken, elini avucunun içine aldı ve etinin yan tarafını ısırmak için ağzına götürdü. Tanrım, o dudaklar çok güzeldi. Öne eğilerek dilini adamın çenesindeki sakal üzerinde gezdirdi. Çok sert ve erkeksiydi. Tenine batma hissini seviyordu.
Xypher kollarını ona doladı ve kalçalarını kaldırarak onun vuruşlarıyla buluştu.
Adamın vücudunun sıcaklığı ve teninin onunki üzerindeki hissi - dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Onun gözlerinin içine bakarken, gözleri kör eden beyaz, yakıcı bir huzur anında geldi.
Xypher, onun doruğa ulaştığını hissettiğinde ve yüz hatlarında ortaya çıkan zevki izlerken boğazından derin bir kahkaha attı. Onun kollarında hissetme şeklini, o gelmeden bir an önce kaşlarının çatılmasını seviyordu. Ve vücudu onunkine karşı kasılırken, halinden memnun mırıltılar çıkardı.
Başını onun omzuna gömerek, sonunda kendi kurtuluşunun geldiğini hissettiğinde nefesi kesildi.
Kendini ona karşı gıcırdatarak, kendisini onun içine bırakırken onu kendine yakın tuttu.
Ona karşı çöktü. Onu orada tuttu, nefesi göğüs ucuna düşerken sırtında çizgiler çizdi.
"Güne güzel bir başlangıç oldu."
Başının tepesini öptü. "Evet öyleydi."
Simone, ona karşı yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi gerinerek, memnun bir şekilde içini çekti. "Şimdi kalkmak istemiyorum. Ben sadece günün geri

kalanında burada kollarında kalmak istiyorum... Sence Jesse derslerime ders verebilir mi?
Bu düşünceye kıkırdadı. "Bence onu denemesini izlemek çok eğlenceli olabilir."
“Pekala, gitmeni isterdim ama bu benim burada kalma amacımı ortadan kaldırır... Acaba erken emekli olup sokaklarda yaşayabilir miyim? Ne düşünüyorsun?"
“Sokakta yaşamak işe yaramaz. Seninle yapmak istediklerim için yeterli mahremiyet yok.”
Güldü. "Çok iyi bir nokta."
Çalar saati çalmaya başladı.
Xypher bu delici sese homurdandı. "Şunu duvardan sök." Elini ona doğru uzattı, ama o hızla onun patlama yönünü değiştirdi.
“Cesaret etme. Çalar saate bayılıyorum.”
Homurdandı. "En lanet şeylere bağlanıyorsun."
Simone ondan uzaklaştıktan sonra saati kapattı ve bu ifadenin ardındaki gerçeğe gülümsedi. Gerçekten de en garip şeylere bağlanıyordu ve Xypher, tüm takıntılarının en tuhafı olmalıydı.
O yatağa dönerken esnedi. "Bugün öğretmenliğe geri dönmek istediğinden emin misin? Güçlerini gizlemen için seni eğitme konusunda dün pek ilerleme kaydedemedik.”
"Eh, eninde sonunda normal insanlarla karışmam gerekecek. Sence bugün dünden daha kötü olacak mı?”
Saçlarını omuzlarından geriye doğru taradı. "Vücudunun değişmek için verdiği sinyalleri öğrendin mi?"
"Gözlerimin arkasında tuhaf bir yanma var, onlar tuhaflaşmadan önce."
"O zaman iyi olmalısın. Bunu hissettiğinizde, halkın gözünden olabildiğince çabuk çıkmanız gerektiğini bilirsiniz. Eğer sınıfta olursa onlara mide bulantın olduğunu ve tuvalete koşman gerektiğini söyle.”
Bu düşünceyle burnunu kırıştırdı. "Bu iğrenç."
"Pekala, o zaman güneş gözlüğü tak ve onlara gözünde enfeksiyon olduğunu söyle."
Sakalını çene çizgisi boyunca kemirdi. "Biliyor musun, bu fena bir fikir değil."
"Boynuzlar kafanızdan veya kanatlar sırtınızdan dışarı fırladığında gözlüklerin pek bir faydası olmayacak elbette, ama..."
Bu düşünceyle çığlık attı. "Hayır, yapmayacaklar!"
Pis pis gülümsedi. "HAYIR. Ama yüzündeki o ifade buna değdi.
Gülerek onu yatağa geri itti. "İşte bu, seni döveceğim ve pişman edeceğim."
Xypher, onun saldırısına hazırlanırken donakaldı.
Ama ona acı vermek yerine gıdıkladı. Onun niyetini anlaması birkaç saniyesini aldı. O sırada somurtuyordu.
"Gıdıklanmıyorsun. Eh, bu kokuyor. Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek onun alay etmeyi sevdiği göğüslerini sakladı.

"Üzgünüm," dedi onu neşelendirmeye çalışarak. "Eğer seni mutlu edecekse, öyleymiş gibi davranacağım."
"Yok, önemli değil. Her şeye sahip olamam, sanırım." Yatağın kenarında durdu. "Ama çok yaklaştın."
"Neye yakın?"
"Mükemmel olmak. Sadece sen bundan daha fazlasısın, Xypher. Sen Harikasın."
Xypher, tuvalete gitmek için yanından ayrılırken hareket edemedi. Bu sözler bilincine gömülürken nefes alamıyordu. Harika olduğumu düşünüyor…
Daha önce kimse onun hakkında böyle bir şey düşünmemişti. Kıç ağrısı. Kaba. Şiddetli.
Ama harika…
Bu bilgi midesine bir yumruk gibi saplandı.
Ayağa kalkmaya başladığında, Jesse yüzünde sert bir ifadeyle kapıda belirdi. Niyetin nedir?
"Duş almak ve giyinmek için yataktan çıkıyordum."
Jesse'nin gözleri kısıldı. "Bu değil. kızıma doğru Siz ikiniz bütün gece iki azgın tavşan gibi burada kilitli kaldınız ve Simone'un kalbini kırmadan önce onun yanında olmaya niyetli olup olmadığınızı bilmek istiyorum. Yoksa kıçını tekmelemek için gidip birkaç iblis toplamam mı gerekiyor?
Jesse'nin denediğini görmek isterdi - aslında bu eğlence için para verirdi. Ama gücenirken hayalet onun hakkında öyle düşünecekti, sadece Simone'u korumaya çalışan Jesse'den daha azını beklemeyecekti.
Onu asla incitmem Jesse. Siz veya. Ama burada kalamam ve sen de bunu biliyorsun, bu yüzden gitme konusunda beni zaten hissettiğimden daha kötü hissettirme.
Jesse ona kaşlarını çattı. "Bütün bu yaygaranın altında gerçekten iyisin, değil mi?"
"HAYIR. Hâlâ Satara'ya bunu ödetmek için annesinin kalbini satan aynı kızgın piçim. Hiçbir şey değişmedi."
"Onu sevmen dışında."
Kendine ihanet etmeden önce sürprizi derinlere gömmek zorunda kaldı. Bu bilgiyi Jesse'ye veya başka birine verecek değildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."
Jesse homurdandı. "Evet yaparsın. Bunu hissedebiliyorum ve sen de hissedebildiğimi biliyorsun."
Ve bundan nefret ediyordu. Ama bunun için yapılacak bir şey yoktu. Bu yüzden bakışlarını Jesse'ye dikti. "Sakın Simone'a söylemeye cüret etme."
"Merak etme. Benim yerim değil. Ama senin yerinde olsam, çok geç olmadan ona haber verirdim.
Söylemesi yapmaktan çok daha kolaydı. "Bu konu hakkında ne biliyorsun?"
“Ben bir hayaletim, Xypher. Etrafımdaki insanlara onlar hakkında ne hissettiğimi anlatmak ve geleceğimi inşa etmek için dünya kadar zamanım olduğunu düşündüm. Ama bir kalp atışında, bir çimento kamyonu şoförü

radyo istasyonunu değiştirmek için aşağı baktı, arabama girdi ve göz açıp kapayıncaya kadar her şeyimi kaybettim.
Bakışlarını kaçırdı ama buna rağmen Xypher onun gözlerindeki acıyı gördü.
“Sahip olduğum son anım, kız arkadaşımın üzerimize yağan yağmurun kanıma karışarak üzerinden geçerken beni tutması. Beni sevdiğini söylüyor ve ölmemem için yalvarıyordu. Gitmek istemedim.”
Sesi, belli etmemeye çalıştığı duygulardan dolayı kırılmıştı ama Xypher yine de onları hissetti ve gördü. "Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama enkaz ezilmişti.
nefes borum ve ben ağzımızdan tek bir kelime bile çıkaramadık. Onunla kalmak için çok uğraştım ama olması gerektiği gibi değildi... Ona son bir kez dokunmak için kolumu bile kaldıramadım.”
Bakışlarını Xypher'e kilitledi. "Yani, evet, senin durumunu senden daha iyi anlıyorum. Orada bulundum, yaptım ve Julie'ye onu ne kadar sevdiğimi bir kez bile söylememiş olmam hala içimde derin bir sızı yaratıyor. Tüm alacağı şey üç saniyeydi. Tanrı'ya keşke geri dönebilseydim üç saniye. Bunu düşün."
Odadan kayboldu.
Xypher, bir çocuk için Jesse'nin sandığından çok daha fazla sağduyuya sahip olduğunu fark ettiğinde sessizce oturdu. Ama sorun şuydu ki, bu o kadar basit değildi. Kalamayacak durumdayken Simone'a onu sevdiğini söylemenin ne yararı olacaktı? Bu onu daha çok incitecekti ve bu yapmak isteyeceği en son şeydi.
Hayýr. Sevgisini kendine saklamak en iyisiydi. İçinde kilitli, sadece bir kişiyi incitebilirdi - o. O böyle tercih etti.
Kendini yataktan iterek, duşta ona katılmaya gitti.

* * *

"Dün gece yine rüya görmedin, değil mi?"

Xypher aynada Simone'a bakmak için tıraş olurken duraksadı. "Nasıl bildin?"
"Duştayken bunu düşünüyordum. Neden olduğundan emin değilim ama bir düşüncem vardı. Tartarus'tayken rüya gördün mü?”
"HAYIR. Hades bunu benden aldı, böylece onu işkenceden kaçmak için bir yol olarak kullanamıyordum.”
"Bu yüzden mi burada rüya görmediğini düşünüyorsun?"
Tıraş makinesini lavaboda duruladı. "Jaden tüm güçlerimi bana geri verdi. Sorunsuz bir şekilde rüya görebilmeliyim.”
Yanında durakladı. "Rüya görmeye çalıştın mı?"
Sırf onunla burada olmakla en güzel rüyayı yaşadığını ona nasıl açıklayabilirdi? "Tam olarak değil."
"Belki de odur. Belki de sadece denemeye ihtiyacın vardır.”
Her şeyin bu kadar basit olmasını ne kadar çok isterdi. Rüya görmemesinden daha fazlası vardı ama şu anda bunu düşünmek istemiyordu.

Odaklanmak istediği tek şey oydu. Elini öperek tıraş olmaya geri döndü. Artık kelepçelerle bağlı olmasalar da, Xypher günün geri kalanını Simone ile geçirdi. Kendi kendine yarın Satara'nın peşine düşeceğini söyledi. Onu güldüren kadınla bir gün daha geçirmek istiyordu.
Harika olduğunu düşünen bir kadın…
Jesse ve Gloria bile Fransız Mahallesi'nde dolaşıp Alpine Restaurant'ta akşam yemeği yerken derslerden sonra onlarla takılmak için dışarı çıktılar.
"Hayatın boyunca burada mı yaşadın?" diye sordu, Royal Caddesi'ndeki dükkanlar boyunca onun evine doğru yürürlerken.
Güldü. "Sahibim. Babam öldükten sonra yetimhanede geçirdiğim zamanlar dışında."
"Üvey ailen hakkında pek konuşmuyorsun."
Yürürlerken kolunu onunkilere doladı. Carole ve Dave. Harika insanlardı. Kendi çocuklarını istemişlerdi ama Carole çocuk sahibi olamamıştı. Başlangıçta bir bebek evlat edinmek istediler ama sonunda vazgeçtiler ve daha büyük çocukları almaya karar verdiler. Evlat edindikleri dört kişiden en küçüğüydüm."
"Demek kardeşlerin var?"
"Tam olarak değil. Geldiğimde evlatlık kardeşlerim evden çıkmışlardı. Noel kartlarını değiş tokuş ediyoruz ama dürüst olmak gerekirse ikimiz de birer yabancıyız. Tek ortak noktamız O'Leary'lerdi. Ve ben onları çok özlüyorum. Ne zaman üzgün olsam, Carole beni peruk denemem ve makyajlarıyla oynamam için Fifi Mahoney'ye götürürdü. Bütün bir odayı aydınlatabilecek bir gülümsemesi vardı."
"Seninki gibi."
Ona bakmak için durakladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"
"Kesinlikle."
Simone iltifatıyla baştan sona ısındı. Evine ulaşana kadar kol kola, şakalaşarak ve alay ederek yürüdüler.
"Peki üvey anne babana ne oldu?"
Bu sorunun yarattığı üzüntüyle derin bir nefes aldı. "Üniversitedeki ilk yılımda bir araba kazasında öldüler."
"Gerçekten üzgünüm."
"Sorun değil. Uzun zaman önceydi ama beni yıllarca yaraladı. Değer verdiğim herkesi kaybetmek için lanetlendiğimi düşünmeye devam ettim. O, başını salladı. "Orada bir ara, sırf Jesse'nin hala benimle olduğundan emin olmak için gecenin bir yarısı kalkardım."
Xypher derin bir nefes aldı. Ve şimdi onu da terk etmek zorunda kalacaktı... Hayır, onu sevdiğini asla söyleyemezdi. Bu acımasız olurdu.
Simone apartmanının kapısını açtı, sonra küçük geçidin sonunda birinin yığıldığını görünce duraksadı. Kişiye doğru koşarken orada Kyle Peltier'i bulunca şaşkına döndü. Midesinde korkunç bir yara vardı. Kan durmadan ondan akıyordu.
Titreyerek uzandı ve Xypher'ın gömleğini tuttu. Gallu, Kerryna'ya evinde saldırıyor. Ona yardım et. Lütfen!"

Xypher ayağa fırladı. "Onu Sığınağa götür."
Simone yutkundu. "Senden ne haber?"
"Katılmam gereken bir savaş var. Jesse, Simone'la git ve ona bir şey olmadığından emin ol. Bana ihtiyacı olursa, hemen beni bul.
ON ALTI
Xypher koşarak Kerryna'nın evine doğru gitti. Dışarıdan, kapı tokmağından sarkan küçük bir aynası dışında Simone'unkiyle aynıydı - safrayı dışarıda tutmak için tasarlanmış bir ayna.
Keşke işe yarasaydı.
Kapıya koştu ve kulpu denedi.
Döndü.
Savaşa hazır bir halde kapıyı açtığında, yerin tamamen boş olduğunu görünce şaşırdı.
Bir pusu bekleyerek yavaşça eve girdi. Kulaklarında sadece sessizlik mırıldanırken, Dimme'yi aramak için oda oda dolaştı.
Ya da vücudu.
Bulunduğu yerde kalp atışı yoktu. Ama baktığı her yerde savaşın kalıntıları vardı. Mobilyalar kırılmıştı, raflar yerdeydi. Kerryna ve Kyle'ın müthiş bir mücadele verdikleri belliydi.
Ama soru şuydu, neden Xedrix olmadan buradaydı?
"Lanet olsun," diye nefes verdi. Giderken onu da yanlarında götürmüş olmalılar.
Xypher koşarak geri döndü ve Simone'u baygın bir Kyle'ı arabasına bindirmeye çalışırken buldu. Yavruyu ondan aldı ve Sığınağa götürmeden önce onu kollarının arasına aldı.
Carson, Kyle'ın kanayan vücudunu görünce kaşlarını çatarak ayağa kalktı.
"Ne oldu?"
"Saldırıya uğradı." Xypher, Kyle'ı yaralandığında Carson'ın ona baktığı odaya götürdü.
"Onu buraya getirdiğin için teşekkürler."
"İstediğin zaman. Şimdi izin verirsen, iletmem gereken bazı kötü haberlerim var.
Xypher, Simone'a döndü.
"Ne kötü haber?" diye sordu.
"Sanırım Kerryna'yı aldılar."
Yüzü solgundu, Simone şoktan sendeleyerek geri çekildi. “Gallu mu? Neden?"
"Onu kullanmak için, eminim."
"Xedrix biliyor mu?"
Xypher, Kyle'ın kanayan vücuduna baktı. “Yapmadığına dair vahşi bir tahminde bulunacağım. Bence Kyle nöbet tutuyor olmalı. Tekrar barlarına gitmeli ve Xedrix'e olanları anlatmalıyız."
Daha fazla aynı fikirde olamazdı. "Elbette. Gösterişli bir şey geliyor... bu sefer mide bulantısı yok. Umut ediyoruz."
"Hatta beklemek." Jesse'ye baktı. "Sen de. Gloria, ona sarıl ki ayrılmayalım.”

Simone'un bildiği bir sonraki şey, üniversite öğrencileri ve yerel halkla dolaşan kulüpte olduklarıydı. Hepsi, Xedrix'in ilk başta onları getirdiği sahnenin arkasında duruyorlardı.
Bir grup yüksek sesle karanlık dalga müziği çalıyordu.
Xypher onun elini tuttu ve onu dans pistine doğru götürdü. Kalabalığın içinde Charonte'yi insanlardan ayırmak imkansızdı. Aradaki farkı anlayabilmesinin tek yolu, ne zaman bire yaklaşsalar onları yakalayan iblis duygusuydu.
"Xedrix nerede?" Xypher, içki servisi yapan uzun boylu, koyu renk saçlı bir iblise sordu.
"Barda."
Xypher, neon tüplerle işaretlenmiş ve aynada dudaklardan üç damla kan damlayan vampir dişlerinden oluşan kulübün logosunun bulunduğu elle boyanmış bir tabelayla işaretlenmiş alana doğru ilerledi.
Xedrix taburelerden birine oturmuş kalabalığı izliyor ve absinthe içiyordu. Yaklaştıklarını gördüğü an gerildi.
"Naber?"
Simone habercisi olduğu için kızmaya karar verdi; Xypher'in daha önce belirttiği gibi, o kadın olduğu için Xedrix'in onu incitme olasılığı daha düşüktü. "Ben Kerryna. Kyle Peltier'i yaralı bulduk. Gallu'nun onu aldığını söyledi.
Gözleri korkunç bir kırmızıyla parlarken Xedrix'in elindeki bardak paramparça oldu. "Ne demek kaçırıldı?" Yanından geçen iblislerden birini yakaladı ve bara fırlattı.
Etraflarındaki insanlar hızla içeceklerini alıp uzaklaştılar.
Kerryna nerede? diye sordu.
Charonte'nin rengi soldu. "Son gördüğümde kendini iyi hissetmediğini söyledi. Yatmak için yukarı ofise gidiyordu. Sana söyleme dedi. Endişelenmeni istemedi.
Siz onu özlemeden geri döneceğini söyledi.”
Xedrix'in burun deliklerinden ürkütücü bir öfke gösterisiyle gerçek duman çıktı. "Onu neden yalnız bıraktın?"
"Hastaydı, bu yüzden ayıyla yukarı çıktı. Ben sadece senin Katika'nın bana yapmamı söylediği şeyi yaptım."
Xypher kaşlarını çattı. "Nasıl hasta olabilir?"
Xedrix vahşi bir hırıltıyla ona döndü. Hasta değil. Benim simime hamile.”
Simone ağzı açık kaldı. Bu kötüydü.
Xedrix tabureden fırladı ama daha bir şey yapamadan Xypher kolunu tuttu. "Beni de yanında Kalosis'e götür."
Xedrix ona kaşlarını çattı. "Deli misin? Oraya gelirsen Stryker'ın sana ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?
"Umurumda değil."
Xedrix soru sorarcasına başını salladı. İntikamın senin için bu kadar mı önemli?

Xypher cevap vermeden önce bakışlarını Simone'a kilitledi. İntikamım artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Beni oraya gönder, senin için Kerryna'yı çıkarayım."
Xedrix geri çekildi. "Sen ne diyorsun?"
Xypher, onlara ne kadar çok şey söylemek istediğini dikkatlice düşünürken durakladı. Bu sadece Kerryna'yı geri almakla ilgili değildi, bu Simone'u korumakla ilgiliydi. Onun için her şeyden daha önemliydi.
İntikamını bile.
“Kalosis'te neden Kerryna ile kalmayacağını anlıyorum. Sen Simone'u koru, ben de senin için Kerryna'yı oradan çıkarayım. Yemin ederim."
İblis dudağını büktü. "Stryker buna asla izin vermez. Ortaya çıktığın an seni öldürecek.
Gallu onu kullanmak istiyor, savaşmadan ondan vazgeçmeyecekler.”
"Stryker yarı insan yarı tanrıdır. Onun güçleri benimkine karşı duramaz.”
Xedrix'in alaycı kahkahası çınladı. "Sen yarı Yunan tanrısısın... Apollymi'nin koku burun deliklerinden geçtiği anda sana neler yapacağına dair bir fikrin var mı? Seni şişleyene kadar bir adım bile atamayacaksın. Orada şansı olan tek kişi benim. Tanrılar adına, onu alacağım.”
Jesse küfretti.
Simone ona bakmak için döndü ve Xedrix'in omzunun üzerinden işaret etti. Orada, gölgelerin arasında duvara yaslanmış Kerryna vardı ve korkunç görünüyordu.
Onun yanına koştular.
Xedrix onu kollarının arasına aldı ve kucağına aldı. "İyi misin, ben arita?"
Kerryna şiddetli bir mide bulantısı dalgasıyla mücadele ediyormuş gibi nefesini tuttu. Gözlerinden yaşlar süzülürken Xedrix'e sarıldı. "Bana Aperia verdiler."
Xedrix'in yüzü bembeyaz oldu.
"Bu da ne?" diye sordu.
Xypher lanetlendi. "Bu, iblisler için ölümcül olan, yavaş hareket eden bir zehir."
"On iki saatim var," dedi Kerryna, sesi kırılmıştı. "Xypher ve Destroyer'ı öldürürsem, Satara bana panzehiri verecek."
Xedrix, Xypher'a baktı. "Sen ölü bir orospu çocuğusun."
"HAYIR!" Kerryna tersledi, yüzünü avuçladı ve ona bakmasını sağladı. "Bunu yapamayız."
Xedrix'in boynunda kızgın bir kas seğirdi. "Ölmene izin vermeyeceğim. Seni kurtarmak için kimi öldürmem gerektiği umurumda değil. Yapacağım."
Simone dikkatlerini çekmek için boğazını temizledi. "Panzehiri alamaz mıyız?"
Kerryna başını salladı. “Satara her şeye sahip ve binlerce Spathi Daimon ve gallu iblisi tarafından korunuyor. Umutsuz. Xypher'ın ölmesini istiyor. Panzehiri değiş tokuş edeceği tek şey onun hayatı.
Simone buna inanmayı reddetti. "Başka bir yolu olmalı."

Xypher, yalnızca Apollymi ve Satara ile bağlantılı değil, aynı zamanda ona bir iyilik borcu olan birini hatırladığında ona döndü. "Bir fikrim var. Telefonunu bana ver."
Simone yaptı.
Açtı ve ilk çalışta cevap veren Acheron'u aradı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."
Acheron güldü. "Gerçekten mi?"
"Ama senden değil. Katra ile konuşmam gerek."
"Neden?" Acheron'un ses tonunda buz eksik değildi. Xypher onu suçladığından değil.
Katra, Acheron'un kızıydı ve Atlantisli'nin onu korumak için her şeyi yapacağından emindi.
Ama şu anda çok daha acil bir sorunları vardı. "Kalosis'e girip Satara'nın kıçını tekmeleyebilecek ve bir masumun hayatını kurtarabilecek birine ihtiyacım var... Dimme."
Acheron lanetledi. "Fazla bir şey istemiyorsun, değil mi?"
Xypher onu sinirlendiren kelimeyi söylemeden önce dişlerini gıcırdattı. "Lütfen Acheron.
Bu benimle ilgili değil. Bir anneyi ve doğmamış bebeğini kurtarmakla ilgili."
Bunun Acheron'un vicdanında işe yarayacağını ciddi ciddi umuyordu.
"Neredesin?"
"Depo Bölgesi'ndeki Club Vampyre. Yeri biliyor musun?"
"Hayır, ama birazdan orada olacağım."
Telefonu kapattı ve Xedrix'e baktı. "Süvari geliyor. Güven bana."
Kerryna'yı bir kenara iten Xedrix, duvara uzandı ve yangın alarmı için kolu aşağı çekti. Her şeyi, müziği bile bastıran sağır edici bir tonda çınladı.
İblisler Xedrix'in etrafında toplanırken kulüpteki herkes kapılara koştu.
Xedrix çalışanlarına "Gece kapalıyız," dedi. "Tyris, itfaiyeyi ara ve onlara sarhoş bir müşterinin yanlışlıkla düğmeyi çektiğini söyle. Burayı boşaltalım."
Acheron'u beklerken Xedrix, Kerryna'yı bara götürdü ve bir tabureye oturttu.
"Ne planlıyorsun?" Simone, Xypher'a sordu. "'Hiçbir şey' deme. Seni bundan daha iyi tanımayı öğrendim."
Cevap vermeden önce Kerryna'ya baktı. "Masum insanların incindiğini görmekten bıktım.
Bunu bir kez ve herkes için durduracağım."
"Ya yapamazsan?"
"Yapacağım."
Simone, Acheron'un hamile olduğu belli olan, son derece uzun, inanılmaz derecede güzel bir sarışın kadınla ortaya çıkmasından hemen önce havada bir çatlak hissetti. Gizemli Katra olmalı.
Charonte onları görür görmez tısladı, sonra dizlerinin üzerine çöktü.
Acheron tek kaşını kaldırarak etrafına bakındı. "Bu tamamen beklenmedik bir şeydi." Xypher'a kaşlarını çattı. "Charonte nereden geldi?"

Xedrix, Acheron'un önünde durmak için yavaşça ayağa kalktı ama gözlerini yere diktiğinden emin oldu. "Dikkatsizliğimiz için bizi bağışla, akri. Kendim için merhamet istemiyorum ama adamlarım için canlarını bağışlayın. Sadece beni takip ettiler ve onlara söylediğimi yaptılar. Öldürmen gereken benim, onlar değil."
Katra iblisleri görünce ağzı açık kaldı. "Demek hepinizin başına gelen bu. merak ettim Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Kurtulduğuna sevindim. Neden bir kulüpte olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok, ama yine de burada olduğunuz için memnunum." Acheron'a baktı ve çenesini eğerek Xedrix'i işaret etti. "Xedrix sizin için özellikle ilgi çekici."
"Nasıl yani?"
"Birincisi, annenin tüm iblisleri arasında en sevdiği o ve ikincisi, senin Simi'nin ağabeyi."
Acheron onun ifşasına kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"
Katra başını salladı.
Xedrix, en az Acheron kadar şaşkın görünüyordu. Simi mi?
"Xiamara," dedi Katra sessizce.
Xedrix'in çenesi gevşedi. "Kız kardeşim yaşıyor mu?"
Katra iblise şefkatle gülümsedi ve başını salladı. "Ve şımarık kesinlikle çürümüş."
Xedrix'in gözleri yumuşadı. "Nezaketin ve merhametin için çok yaşa Akri. Yüzyıllardır simi kız kardeşimin kaderi için yas tuttum.
"Kendini hazırla," dedi Acheron donuk bir ses tonuyla. "Xirena da bizimle yaşıyor."
Kerryna elini Xedrix'in eline koydu.
İblis bu haberden memnun görünüyordu. "O zaman hayatta olduklarını bilerek mutlu bir şekilde ölebilirim akri. Teşekkür ederim."
Acheron gözlerini devirdi. "Seni öldürmeyeceğim Xedrix. Aklıma gelse bile Simi bana sonsuza kadar işkence ederdi. Bu arada, onca yer varken nasıl oldu da New Orleans'ta bir bara girdiniz?
Kerryna güldü, sonra üzerine bir acı dalgası çarpmış gibi yüzünü buruşturdu. Ayı, Kyle Peltier, onları Kalosis'ten kaçtıktan sonra buldu. Bir turisti yemeye çalışıyorlardı ama Kyle onları daha onu öldürmeden durdurdu ve ölmek yerine burada yaşamak istiyorlarsa kurallara uymaları ve bir yuva yapmaları gerektiğini söyledi. Kendi parasını alıp bara yatırdı ve Xedrix'e hepsini nasıl yöneteceğini gösterdi. İkisi hala ortak."
Katra bakışlarını Kerryna'ya dikti. "Seni Vegas'tan hatırlıyorum. Sen kaçan gallu Dimme'sin.
"Ben de sen, tanrıça. Beni öldürmeye çalıştığını çok iyi hatırlıyorum."
"O kötü biri değil, Kat," dedi Xypher çabucak, aralarına girerek. "O da saklanıyor, dünyaya uyum sağlamaya çalışıyor."
Simone ilerledi. "Ve o Satara'nın zehirlediği kişi. Bunun tek panzehiri Satara ile Kalosis'te. Anne adayı olarak, onun ölmesine neden izin vermediğimizi anlayabilirsiniz."
Xypher başını salladı. "Bize yardım edebileceğini umuyordum."

Acheron, Katra'nın bakışlarıyla buluştu. "Dünyanın sonunu getirmeden oraya gidemeyeceğimi biliyorsun.
Kendi başınasın."
Katra gülümsedi. "Biliyorum. Hemen döneceğim." Xedrix'in omzuna şefkatle vurdu. "Endişelenme Xed. Kalosis, Satara ve Stryker'ın bana dokunamayacağı tek yer.
Eğer denerlerse büyükannemin onlara neler yapacağını biliyorsun."
Xedrix başını salladı.
Solmaya başladığında, Xypher onu durdurdu.
Bekle Kat. Seninle gitmek istiyorum."
Katra ona kaşlarını çattı. "Emin misin?"
Xypher başını salladı, ardından Simone'a baktı. "Bunu yapmak zorundayım."
Simone sessizce, "Biliyorum," dedi. "Gitmeden önce sana bir şey söylemek istedim."
"Ne?"
"Seni seviyorum."
Bu sözler ona fiziksel bir darbe gibi çarparken Xypher nefes alamıyordu.
Onun yanağını eliyle kavradı. "Bu mümkün değil."
"Güven bana öyle ve buraya gelsen iyi olur yoksa sana gerçekten çok kızacağım."
Yanaklarını onunkine bastırdı ve onun değerli kokusunu içine çekti. Korkma, diye fısıldadı kulağına. "Seni rahatsız etmek için geri geleceğim."
"Daha iyisin."
Xypher hayatında yaptığı en zor şeyi yaptı. Simone'dan uzaklaştı ve Kat'a katıldı. "Hadi gidelim."
Katra, Kalosis'e giden geçidi açmadan önce uzanıp onun koluna dokundu.
Xypher, Simone'un güzel yüzünü karanlığa karışana kadar izledi.
Onlar bir çeşit dev bir salon gibi görünen bir yerde belirirken kalbi kırılmıştı, gözlerini kırpıştırdı. Sanki bir şey bekliyormuş gibi her yerde toplanmış Daimonlar vardı.
Ya da birisi.
Kat soluna döndü ve orada büyük bir taht gördü. Ve içinde Stryker oturuyordu, Satara ise kenarda duruyordu.
"Ölmedin," dedi Satara, Xypher'ı görünce. "Acımak."
Katra, Satara'nın yorumuna güldü. "O ölmeyecek kuzen. Bana panzehiri ver."
"Ah, bunu yapamam," dedi Satara sahte bir ses tonuyla.
"Evet," dedi Kat onunla alay ederek, "yapabilirsin."
"Hayır, korkma." Satara güzelce somurttu. "Bir kaza geçirdim. Hepsi gitti."
Kat ince kemerli tek kaşını kaldırdı. "Aklını mı kaçırdın? Gittiğini söylediğimde Xedrix'in sana ne yapacağını biliyor musun?
Xedrix mi? Şeytan? O öldü."
"Hayır, o değil." Kat kollarını göğsünde kavuşturdu. Satara'nın yalan söylediğini anlayabildiği için bu oyun onu kızdırdı. Xedrix'in hayatta olduğunu gayet iyi biliyordu. "O, Kerryna'nın bebeğinin babası. Daha kötü

bir düşman seçemezdin. Xypher'in aksine, istediği zaman buraya tek başına girebilir ve kalbinizi yerinden söktüğünde Yok Edici'nin desteğini alacaktır. Sanırım gidip ona pençelerini bilemesini söylesem iyi olur.
Kat solmaya başladı.
"Oh, bekle, bu panzehiri mi kastediyorsun?" Satara göğüslerinin arasından küçük bir şişe çıkardı. "Sadece bende olduğunu hatırladım."
Ah, eminim.
Satara, şişeyi bir Daimon'a verdi ve o da onu öne çıkarıp Kat'a verdi. Şişe, içinde parlak kırmızı bir sıvı bulunan şeffaf camdandı.
Kat, Xypher'a serum olduğuna dair güvence verdi ve başını salladı.
Minnettar Kerryna ile ilgilenildi, Xypher Stryker'ın tahtının önünde durmak için hareket etti.
"Buradayken ateşkes istiyorum."
Satara, Xypher'ın sözlerini yanlış duymuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"
"Beni duydun. Geçmişimizle barıştım. Ve hayatımdan tamamen çıkmanı istiyorum. Artık iblis yok, zehir yok. Artık daha fazla saçmalık yok. Sen beni rahat bırak ben de seni rahat bırakayım."
Satara dehşete kapılmış görünüyordu. "Gerçekten mi?"
Stryker onunla konuşmak için eğildi. "Bu anlaşmayı kabul ederim, Satara. Başka bir yerde daha iyisini bulacağından şüpheliyim."
Satara'nın gözleri şüpheyle kısıldı. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"
Bu soruya gerçekle cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. Bu sadece Simone'a zarar verir. "Değil ve sen de değilsin. Dünyada sadece iki haftam daha var. Onlardan zevk almak istiyorum."
"Yani bu kadar mı?" diye sordu.
"Bu kadar."
Satara acı acı güldü. "Sen cehenneme dönerken kendi hayatıma devam etmeme izin vereceğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Barış içinde. Zarar yok, faul yok?"
"Evet."
Ona alayla yaklaşmak için kürsüden indi. "Dün doğduğumu mu düşünüyorsun?
Seni bundan daha iyi tanıyorum. Bunun bir araya geldiğini görmeye hiç niyetin yok."
Xypher başını salladı. "Beni hiç tanımıyorsun. Sen hiç yapmadın. Barış istiyorum ve Simone'un yalnız kalmasını istiyorum."
Alçak, öldürücü bir tonda konuşmadan önce parmaklarını kollarının üst kısmına vurdu.
"Öyleyse kendini öldür."
Duyduklarına inanamayarak gözlerini kırpma sırası Xypher'daydı. "Ne?"
"Beni duydun Xypher. Barış istiyorsanız ve baltayı gömmeye hazırsanız, o zaman yapın.
Kendini öldür."
"Satara!" Kat öfkeyle tersledi.

"Beni satara etme, Kat. Bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum. Daha da iyisi, nasıl kazanacağımı biliyorum.”
Dikkatini tekrar Xypher'a çevirdi. "Öyleyse ne olacak?"
Xypher onun teklifini düşünürken sessizce orada durdu. "Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"
"Styx nehri üzerine yemin ederim ki, eğer kendini öldürürsen, bir daha asla Simone'a yaklaşmayacağım. Benden veya burada, Kalosis'teki iblislerden ve Daimonlardan tamamen güvende olacak. İyi bir önlem olarak ona her yıl bir doğum günü kartı bile göndereceğim.
Xypher yüzü kül rengi olan Kat'a baktı.
"Yapma," diye emretti iç sesi. Ama daha tam olarak düşündüğünde, tamamen mantıklı geldi. Nasılsa ölecekti. İki hafta gerçekten ne fark ederdi?
Kendisine eziyet etmesi için ona Simone'la ilgili daha fazla anı vermekten başka.
Onu sevmek için daha fazla zaman.
Onu sevmesi için daha fazla zaman.
Hayır, her şeyi şimdi bitirmek ikisi için de en kolayı olurdu. Band-Aid'i yırtın ve yaranın iyileşmeye başlamasına izin verin.
Kalbi kırıldı, başını salladı. "O zaman bitti."
Kat ağzı açık kaldı. "Bunu yapamazsın, Xypher."
"Evet yapabilirim. Simone'un güvenliğini garanti edebilmemin tek yolu bu."
Satara, belinden kısa bir kılıç çekmek için Daimon'un yanında durdu. Ona yaklaşırken yürüyüşü baştan çıkarıcıydı. Kılıcı kalbine doğrulttu. "Bir anlaşmamız var mı?"
Onayladı.
Satara onu tam kalbinden bıçakladı. "Üzgünüm. Ölmekle ilgili fikrini değiştirmeni istemedim.”
Xypher sendeledi ve acı tüm vücudunu sararken nefesi kesildi.
Yere battı.
Kat onun yanında diz çöktü. "Xypher?"
Ne yaptığımı Simone'a söyleme. Huzur içinde gitmesine izin verin... lütfen. Ona hızlı olduğunu söyle.
Kat onu kendine yakın tuttu ama istediği yüz onunki değildi. Simone'u son bir kez görmek istedi. Ama bunu yaparken onu koruyordu ve önemli olan da buydu.
İntikam yemininin yazılı olduğu koluna baktı. Nefes almak için mücadele ederken kelimeler dağıldı.
Artık bitmişti…
Kat, Xypher'in gözlerindeki ışığın sönmesini izledi ve Xypher son nefesini verdi.
Satara gülümsedi.
Kat, Satara'nın yüzündeki kendini beğenmişlik karşısında dudaklarını büktü. "Seni bencil sürtük."
Ah, kapa çeneni, Kat. Ne için geldiysen onu aldın, şimdi git.”

Kat, Satara'yı gölgede bırakarak tam boyunda durdu. "Bir gün biri sana tam olarak hak ettiğin şeyi verecek. Onu görmek için sabırsızlanıyorum.”
Ve bununla kulübe geri döndü.
Kat, Simone'a bakmayı reddederek panzehiri Kerryna'ya verdi ve o da içmeden önce ona teşekkür ederek gülümsedi.
"Xypher nerede?"
Simone'dan gelen bu soru onu parçaladı. Bunu yapmak istemiyorum…
Ama başka seçeneği yoktu. Arkasını döndüğünde kendini kötü hissetti.
Simone'un yüzü o kadar umutlu görünüyordu ki Xypher'ın her an ortaya çıkmasını beklediği belliydi.
Boğazına oturan yumruyu yutarak uzandı ve Simone'un elini tuttu.
"Başaramadı tatlım. Savaşta düştü.”
onyedi
Simone geri sendeledi. Hayır. Olamaz. "Bu hiç komik değil, Katra. Bu oyunları oynamayı sevmiyorum.”
"Keşke oynasaydım ama değilim."
Simone, etrafındakilerin yüzlerinde birbirine karışan korku ve acıma ifadesini gördü ve bu onu çocukluğuna geri götürdü.
"Zavallı şey her şeyi gördü. Annesi ve erkek kardeşi gözlerinin önünde öldü. Onu sonsuza kadar rahatsız edecek.”
Şimdi hepsinin yüzünde aynı ifade vardı - ona bir ucubeymiş gibi bakıyorlardı. Ve içten içe hepsi, onlar değil de o olduğu için minnettardı. Söylemezlerdi, bunun için fazla kibardılar ama o gerçeği biliyordu.
Jesse elini uzattı. "Simone, iyi misin?"
Nasıl iyi olabilir? Xypher ölmüştü.
Gözlerinde, kırmızıya dönüştüğünü gösteren bir yanma hissetti. Onu öldürenin kanını istiyordu. "Bana ne olduğunu anlat," diye talep etti, sesi şeytani bir hırıltıydı.
"Yapmayacağıma dair ona söz verdim. Huzur içinde yaşamanızı ve hayatınıza devam etmenizi istiyor.”
Hayatına devam et... Parçaları toplayıp devam etmekten yorulmuştu.
"Satara'dan intikamını aldı mı?"
Katra mahcup bir şekilde bakışlarını kaçırdı ve Simone aniden tamamen netleşti.
"Öyleyse o kadar. Bana geri dönmek yerine intikamı ve ölümü seçti. En azından mutlu öldü. İstediğini aldı.”
Kat ona gerçeği söylememek için dilini ısırmak zorunda kaldı. Ama şimdi Xypher'in neden bunu yapmamasını istediğini anlamıştı. Simone onun hayatını kurtarmak için kendi hayatından vazgeçtiğini bilseydi, bu onu öldürürdü.
Tıpkı kocasını kaybetmenin Katra'yı öldüreceği gibi. Onun için kendini feda etmesi sadece daha çok canını yakacaktı ve o suçluluk ve öfkeden asla huzur bulamayacaktı.
Simone, elini tutan Xedrix'in Kerryna'nın yanında durduğu yere baktı.

Bir daha asla Xypher'a dokunmayacaktı. Düzensiz bir nefes alarak Gloria ve Jesse'ye döndü. "Eve gitmek istiyorum."
Acheron öne çıktı. "Seni alırım."
"Teşekkür ederim."
Elini uzattı ve aldı. Bunu yaptığı anda, hepsi evine geri dönmüştü. Hayır, hepsi değil. Xypher kayıptı.
"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Ash.
O, başını salladı. "Muhtemelen Kyle'ı kontrol edip nasıl olduğuna bakmalıyım."
"Zaten yaptık. O iyi. Kısa süre içinde iyileşecek ve birkaç yara izi dışında kalıcı bir hasarı olmayacak."
"Bu iyi. Sanırım bu hepimizi tanımlıyor, ha? Beni eve getirdiğin için teşekkürler Acheron."
"Rica ederim. Numaram senin telefonunda. Herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa, ara."
"Bunu takdir ediyorum."
Sonra gitmişti.
Jesse ve Gloria bir kenarda durup onu endişeli bir ifadeyle izlediler.
"Ben iyiyim çocuklar. Neden gidip plak filan çalmıyorsun?"
Jesse yutkundu. "Beni korkutuyorsun, Simone."
Kendini korkutuyordu. İçi o kadar acıyordu ki ağlayamıyordu bile. Sanki içini boşaltmıştı ve kalbinin ve ruhunun olduğu yerde boş bir delikten başka bir şey kalmamıştı.
Yalnız kalmak isteyerek montunu çıkardı ve odasına giderken yere düşürdü. Yatak, önceki oyunlarından hâlâ buruşuktu.
Bu düşünceyi bir kenara itti. Eğer onun için bundan daha fazlasını ifade etmiyorsa, kesinlikle onun için bunu ifade etmiyordu. Öfkesi kabarırken, yatağı yapmak için bir yastık kaptı.
Ve işte o zaman Xypher'in kokusu onu çok etkiledi. Yastığı göğsüne bastırdı ve sıcak erkeksi kokuyu içine çekti.
Uyuşukluğunu paramparça eden şey buydu. Acı içinde çığlık atmak isteyene kadar keder ve ıstırap kaynadı.
Bunun yerine, gözyaşları ona saldırırken dizlerinin üzerine çöktü.
Xypher gitmişti.
"Lanet olsun seni piç kurusu. Lanet olsun!"
Ama sorun şuydu ki, onun lanetlenmesini istemiyordu. Tartarus'ta işkence gördüğü düşüncesi...
Dayanabileceğinden fazlaydı.

* * *

Xypher, avucunun içinden daha iyi bildiği bir hücrenin ortasında duruyordu. Yüzyıllar boyunca her kum tanesini saydı. Hepsini kendi kanıyla doyurmuştu.

Şimdi geri dönmüştü.

Zincirler tavandan çıkıp bileklerine dolandı. Onu yerden kaldırdıklarında bir kez olsun savaşmadı. Kolları vücudunun ağırlığından yanıyordu.
Ama bu acı, göğsündeki ağrının yanında hiçbir şeydi.
Simone.
Onu koruyorum. Bu sözleri tekrar tekrar tekrarladı ve yalnızca bunlar onu rahatlattı. Onu incitmektense sonsuz azap çekmeyi tercih ederdi.
Buna değerdi.
Hücresinin kapısı açıldı.
Xypher, Yeraltı dünyasının tanrısını görünce kendini hazırladı. Uzun boylu ve esmer olan Hades siyah giyinmişti. Onu incelemek için başını kaldırdı.
"Orada bir ay dayanabileceğini düşünmemiştim. Haklıymışım gibi görünüyor."
"Konuşacak havamda değilim, Hades. Sadece işkenceye başla."
"İlginç. Mahkumlarım onlara zarar vermem için bana nadiren yalvarırlar. Ve şu anda Simone'un kollarında olabileceğini ve burada bu kadar et gibi sallanmayabileceğini düşün.
"Onu bu işin dışında bırak."
"Ne yazık ki bunu yapamam."
Xypher'ın kalbini korku sardı. "Ne demek istiyorsun?"
"Biliyorsun, Xypher, senden gerçekten nefret ediyorum. Tamamen. Size işkence etmenin en büyük zevklerimden biri olduğunu söylemeliyim. Ve şimdi, her zamanki gibi, beni kızdırıyorsun."
"Burada iplere asıldım, yenilmeyi bekliyorum. Söylesene, bu seni nasıl sinirlendirebilir?"
"Çünkü gitmene izin vermeliyim, seni piç kurusu."
İçinden bir inançsızlık geçti. "Ne?"
Kat ile yaptığım pazarlık... hatırladın mı? Bir aylığına insan olmana izin veriyorum ve o ay içinde insanlığını bulursan özgürsün. Bir başkası için özverili bir şekilde kendini feda ettin. Üstelik bir ay bile sürmedi. Lanet olsun."
Xypher duyduklarına hâlâ inanamıyordu.
Zincirler o kadar hızlı çözüldü ki yere düştü.
"Git buradan, Skotos. Seni daha fazla tutamam."

* * *

Telefonu çaldığında Simone hâlâ zeminin ortasında sallanıyordu.
Numaraya baktı ve Tate olduğunu gördü.

Bıkkın bir nefes alarak boğazını temizledi ve cevap verdi.
"Bir iblis cinayeti daha var."
"Emin misin?"
"Kesinlikle. Tatbikatı biliyorsun… Rampart ve Esplanade'nin köşesindeyiz."
"Hemen orada olacağım." Jesse'nin odasına gitmeden önce telefonu kapattı ve gözlerini kuruladı. Onu ve Gloria'yı yatağında yatarken buldu.
Onu görür görmez dağıldılar.

"Şey, biz sadece..."
"Sorun değil, Jessie. Tate ile buluşacağım ve endişelenmeni istemedim. Birazdan döneceğim."
"Bundan emin misin? Biraz zamana ihtiyacın yok mu?"
"Hayat devam ediyor değil mi?" Öğrendiği tek ders buydu. Planlayacak bir cenazem falan yok. Ayrıca, dikkat dağıtma işini de yapabilirim." Kapıyı kapatıp arabasına yöneldi.
İblis güçlerini kullanabilirsin.
Evet, yapabilirdi ama şu anda kendisinin o tarafını düşünmek istemiyordu. Hayatının Xypher onu değiştirmeden önceki haline geri dönmesini istiyordu. En çok da kalbini parçalayan bu acıdan kurtulmak istiyordu.
Cinayet mahalline varması uzun sürmedi. Karanlığın içinde polis ışıkları parlıyordu.
Arabadan indi ve tek başına dikilip örtülü cesede bakan Tate'e doğru yöneldi.
"Hiç izin almıyor musun?"
"Öldürmek bu kadar korkunçken olmaz." Omzunun üzerinden baktı.
"Nerede-"
"O gitti. Bunu burada bırakalım, tamam mı?"
Yüz ifadesinden haberlere şaşırdığını anlayabiliyordu, ama o buna basmadı. Jane Doe. Gloria ve Market'teki gaza maruz kalan ve onu kendiliğinden alevler içinde yakan adamımızla aynı yaralar. Daha yakından bakmak ister misin?"
"Göz çukuruma saplanan bir tornavida gibi. Tabii, bir bakalım-görelim."
"Ooo, tekrar hoş geldiniz Bayan Snark. Seni özledim."
Simone cesedi açarken yorum yapmadı ve zavallı kadına baktı. Tate haklıydı ve eğildiği sırada, onu şüphe götürmez bir iz kokusu sardı. Kaiaphas.
Kadının vücudu şeytan kokuyordu.
Gözleri dönmeye başlayınca gözlerini kapattı ve kendini sakinleşmeye zorladı. Yani Xypher'in erkek kardeşi bunca zamandır aradıkları katil olmuştu.
Elbette Xypher da onun kokusunu almıştı. Neden ona söylememişti?
Yavaşça ayağa kalktı. "Vücudun yeniden kendiliğinden yanması için ihtiyacın olacak, Tate."
"Evet... Bundan daha iyi bir şeye ihtiyacım var."
Simone üstlerine baktı. Gevşek saçaklı bir ev vardı.
Bu işe yaramalı.
Tate'i daha fazla yerinden oynatmak için güçlerini kullanmadan hemen önce koluyla geri çekti.
Vücuda çarparak kafasını uçurdu.
"Sorun çözüldü."
Tate ona bakakaldı. Elini kaldırdı. "Az önce ne yaptığını bilmek istemiyorum. Raporum yeterince karmaşık."

Simone yanıt vermeye başladı ama izleniyormuş hissi ona geri döndü. Kötü niyetli bir niyetle derisinin üzerinde süründü.
Bu sefer, güçleri sayesinde, tam yerini saptayabildi. "İyi olacaksın Tate."
Fotoğrafçı daha fazla fotoğraf çekmek için koşarak geldiğinde geri çekildi.
Tate, onunla ve polis memurlarıyla uğraşırken, rahatsızlığının kaynağına doğru karanlığa doğru sıvıştı.
"Kaiaphas," diye seslendi. "Ordasın biliyorum."
Hemen arkasında belirdi, saçlarını kokladı. "Sığır ve iblis gibi kokuyorsun. Bunun ne kadar kışkırtıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
"Harika. İblis feromonum var. Tam da her zaman istediğim şey."
Kaiaphas güldü. "Xypher sana ailen hakkında hiçbir şey söylemedi, değil mi?"
"HAYIR."
"Baban Palackas, tanıdığımız en acımasız katillerden biriydi. Köleleştirilmeden önce bütün köyleri yakıp yıktığı, kadınları, çocukları ve yoluna çıkan herkesi öldürdüğü biliniyordu."
"Yalan söylüyorsun!"
Hayır değilim. Sizce efendisi onu geri almaya neden bu kadar kararlıydı? Serbest bırakılamayacak kadar tehlikeliydi."
Yalan söylüyordu ve bunu biliyordu. "Babam öyle değildi. O iyi bir adamdı."
Kaiaphas onu başından tuttu ve anlayamadığı bir şeyler fısıldadı.
Aklında babasını genç bir adam olarak gördü. Hayır, bir erkek değil. O bir şeytandı. Gördüğü herkesi öldüren eski bir köye hücum ederken gözleri ateş kadar kırmızıydı, dişleri pürüzlü ve keskindi.
Bu nasıl olabilir?
"Palackas'ın doğduğunu biliyordum. Sadece sen olduğundan emin değildim. Annen gibi kokuyordun... ama üzerinde Palackas kokusu yoktu."
"Annemin nasıl koktuğunu nereden biliyorsun?"
Oradaydım, Simone. Hatırlamıyor musun?
O geceye geri döndüğünde nefesi kesildi. Yine arka koltukta pencereden dışarı bakıyordu.
İki adam vardı…
Hayır, bir üçüncüsü vardı. Eğilip annesinin kolyesini boynundan kapmıştı.
Sonra onu hissetmiş gibi döndü. Donmuştu, hareket edemiyordu.
Yapabileceği tek şey, koltuk başlığının onun görüşünü engellemesi için dua etmekti.
Sonra polis sirenleri havayı deldi.
Dükkandaki adamlar dağılmıştı.
Hayır, durdukları yerde kaybolmuşlardı...
Katıksız öfke içini parçaladı. "Seni p * ç!"
O güldü. "Bir insan ölümü süsü ver, demişti ustam. Palackas öyle yaşamak istiyorsa öyle ölebilir. Ve öyle yaptı. Onlarsız yaşayamayacağını bile bile ailesini öldürdüm. Kafasından tek bir kurşunla yere serilen kudretli bir iblis...
ama bunu biliyorsun, değil mi? Cesedini buldun."

Öfkeyle haykıran Simone ona döndü ve Xypher'in ona gösterdiği enerji patlamalarından biriyle onu patlattı.
Kaiaphas ondan kaçtı ve güldü. "Böyle cılız bir numaranın bende işe yarayacağını gerçekten düşünmedin mi?" Ona sert bir tokat attı. "Annen öldükten sonra neden seni görmeye gelmedi biliyor musun? Kardeşininkini yediğim gibi onun da ruhunu yedim. Ve şimdi, seninkini tadacağım.
"Bunun tadına bak." Dudaklarına kafa attı ve onları ikiye ayırdı.
Geri sendeledi. Babasından aldığı gücün içinden geçmesine izin vererek onu makasla tekmeledi ve ardından ayaklarını yerden kesecek kadar karnına yeterince sert bir yumruk attı.
O tırtıklı dişler dışarı çıkarken Kaiaphas'ın derisi kaynamaya başladı. Bir sonraki yumruğunu savuşturdu ve onu yandan tekmeledi.
Boynundan tutarak onu yere fırlattı. Hiçlikten bir kılıç ortaya çıkardı.
Simone bir silah, bir uzv... bir şey aradı.
Etrafta hiçbir şey yoktu.
"Bunu dene."
Kulağındaki derin sesi duymak için sarsıldı ve orada bir gözü canlı yeşil ve bir kahverengi gözü olan bir adam buldu. Muhteşemdi ve ona küçük bir kılıç uzattı.
Hiçbir şey sorgulamadan kılıcı aldı. Eli kabzaya dokunduğu an tüm vücudunu bir güç parıltısı kapladı.
Birçok dilde fısıltı sesleri duydu.
Simone. Bu babasının sesiydi.
"Babacığım?"
"Gözlerini kapat küçüğüm, sana rehberlik edeceğiz."
Babasına üstü kapalı güvenerek, onun dediğini yaptı ve kör olduğu an her şeyi net bir şekilde gördü.
Rüzgâr bile içindeki iblis tarafından görülebiliyordu.
Kaiaphas ilerledi ve savuşturdu. Kılıcına ne kadar sert darbeler yağdırırsa, onları o kadar kolay savuşturabilir ve onunla savaşabilirdi. Saptıkça Kaiaphas daha da sinirlendi.
"Tıpkı fahişe annen gibi benden merhamet dileyeceksin."
Babasının sesini tekrar kulağında duyana kadar dişlerini gıcırdattı. "Öfke senin düşmanın.
Öfkeyle değil, kararlılıkla ilerleyin."
Ve bunu yaptığı anda bıçağı doğru şarkı söyledi. Kaiaphas'ın saldırılarını saptırdı ve iblisinin kalbinin derinliklerine yerleşti.
"Bu annem için," dedi gözleri yaşararak. "Ve geleceğini elinden aldığın küçük kardeşim için. Cehennemde yan, seni orospu çocuğu." Kılıcını göğsünden kaptı ve bunu yaparken de döndürdü.
Bir an sonra alevler içinde kaldı. Çığlıkları karanlıkta yankılandı.
Birden arkasından alkışlar yükseldi.
Simone ona kılıcı veren adamı görmek için arkasını döndü. "Sen kimsin?"
"Cevabını zaten bildiğin sorular sorma."
"Sen Jaden'sın."

Başını alaycı bir tavırla ona doğru eğdi.
Daha önce gördüğü hiçbir kılıca benzemeyen kılıca baktı. Siyah kabza kırmızıya boyanmıştı. Çok hafif kıvrılan bıçağın altına siyah güller ve sarmaşıklar oyulmuştu. "Bunu bana neden getirdin?"
"Babana barış sözü verdim. Ona hiçbir iblisin kalan son çocuğuna asla zarar vermeyeceğini söyledim. Xypher'ın size söylediği gibi, bir pazarlığı yerine getirmek için kendimi öldüremem. Ben sadece bir yol sağlayabilirim."
Kılıcı ona uzattı ama o almayı reddetti.
"Bu senin soyundan, demonikyn. Onu iyi koru. Bir iblis kılıcı, türünün diğerlerine karşı en iyi korumadır. Bununla birlikte, senin ya da senden birinin peşinden gelen herhangi bir iblisi öldürebilirsin."
"Teşekkür ederim."
O güldü. "Bana teşekkür etme. Pazarlık etmediğim hiçbir şeyi yapmıyorum."
Solmaya başladı.
"Jaden, bekle!"
Onun önünde katılaştı.
Simone konuşmaya çalıştı ama kelimeler bir türlü gelmiyordu. Xypher hakkında soru sormak istedi ama yapamadı.
"Senin için kendini feda etti," dedi Jaden metanetli bir ses tonuyla.
"Ne?"
"Bilmek istediğin buydu, değil mi? Xypher, Satara'nın sizi rahat bırakacağına dair sözü karşılığında onu öldürmesine izin verdi. Seni güvende tutmak için intikamından vazgeçti."
"Hayır, intikamını aldı."
Jaden elini onun omzuna koydu ve zihninde Kalosis'te Xypher'i gördü. Konuşulan kelimeleri net bir şekilde duydu ve Katra'nın kollarında ölmesini izledi.
"HAYIR!" dayanamayarak ağladı. "Ona yardım etmelisin."
"Elimden birşey gelmez."
Anlaşmalar yapıyorsun. Xypher senin her şeyi yapma gücün olduğunu söyledi. Herhangi bir şey."
"Ne öneriyorsun?"
"Xypher'ı Tartarus'tan kurtarırsan ruhuma sahip olabilirsin."
"Yaptığın pazarlığı anlıyor musun? Ruhunu senden bir kez aldığımda, o ruhu kime verirsem, sen onun mülkün olursun. Efendinizin kaprislerine tabi, bağlı bir iblis olacaksınız. Kendi iraden yok. Gelecek yok. Hiç bir şey."
"Umurumda değil. Xypher benim için öldü. Bunun için onu cezalandıramam."
"Seni güvende tutmak için öldü."
"Bağlıyken güvende olacağım. İstediği olacak. Lütfen Jaden. Onun işkence gördüğünü bilerek yaşayamam."
"Çok iyi." Ona bir hançer uzattı. "Bir damar aç abla."

* * *

Xypher, onu orada bulmayı umarak Simone'un yatak odasına girdi.

Boştu.
Gözlerini kapatarak apartman dairesinde varlıklar hissetti. Simone yoktu ama Jesse ve Gloria, Jesse'nin odasındaydı.
Hiç düşünmeden içeri girdi ve iki hayaleti yatakta tamamen çıplak buldu.
"Aman tanrım, ben körüm." Onlara sırtını vermek için döndü.
"Kapıyı çalmıyor musun?" dedi Jesse, ta ki Xypher'ın geri döndüğünü anlayana kadar.
"Aman Tanrım, öldün."
"Senin kadar ölü değil, hayalet çocuk. Simone nerede?
"Bir telefon görüşmesine gitti."
"Nerede?"
“Söylemedim. Tate'i ara ve sor. Numarası buzdolabında."
Xypher mutfağa gitmeleri için onlardan ayrıldı ve hemen Tate'in kartvizitini buldu.
Telsiz telefonunu alarak numarayı çevirdi.
İkinci çalışta cevap verdi.
“Tate mi? Bu Xypher. Simone nerede?
"Gittiğini söyledi."
"Öyleydim ama geri döndüm ve onu bulmaya çalışıyorum."
"Şey, bir saniye önce buradaydı. Caddenin karşısında arabasını görüyorum, o yüzden...”
Güçlerini Tate'in yerini tespit etmek için kullanan Xypher, daha tek kelime edemeden önünde belirdi.
Tate etrafına bakındı. "Kahretsin, kimse seni görmediği için şanslısın. Gizli mod, oğlum, gizli bilgi.”
"Bunun için zamanım yok. Simone'u bulmam gerek."
Selam doktor? Bir saniye buraya gelebilir misin?”
Memura gitmeden önce Xypher'e, "Birazdan bakmana yardım edeceğim," dedi.
Havadaki yarığı hissetmeden önce Xypher homurdandı.
Jaden.
Bunu bileyip onu aramaya gittiğinde içini kötü bir his kapladı.
Bir köşeyi döndü ve dondu. HAYIR! Bu tek kelime, Simone'u yerde gördüğünde zihnine kazınmıştı.
Dehşete kapılarak ona koştu ve onu kollarının arasına aldı. Ama ona dokunduğu an biliyordu.
O ölmüştü.
Jaden'a baktı. "Sen ne yaptın?"
“Ben bir şey yapmadım. O yaptı."
"Benimle o saçma oyunu oynamaya cüret etme. Aranızda nasıl bir pazarlık yapıldı?”
"Senin Tartarus'tan çıkmanı istedi."
"Seni piç kurusu. Tartarus'tan çoktan çıkmıştım."
"Biliyorum."

"Biliyordun ve yine de anlaşmayı yaptın mı?"
Omuz silkti. "Ne kadar ileri gidebileceğini bilmek istedim."
Güçsüz bir öfke içini sardı. Düşünemeyince Simone'u yere indirdi ve Jaden'a saldırdı.
Jaden onu yakaladı ve geri savurarak bir evin kenarına yapıştırdı. "Bana saldırmadan önce iki kez düşünsen iyi olur, iblis." O çift renkli gözlerde cehennemin öfkesi derinden yanıyordu. Jaden keskin, kesik sözcüklerle konuşurken dişleri parladı. “Simon vardı
hayatta kalsaydın, onun yaşlılıktan ölmesini seyredecektin, bu arada sen şimdiki haliyle ebediyen yaşamaya devam edecektin. İstediğin bu muydu?"
Xypher inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"
Jaden onu geri itti ve sonra serbest bıraktı. Ceketinin iç cebinden küçük bir beyaz madde şişesi çıkardı. “Artık insan ömründen kurtuldu. Yaşlanmayacak ve ölmeyecek.”
"Ama bağlı."
Jaden başını eğdi. "Demek öyle." Xypher'a vermeden önce bir dakika boyunca onun ruhuna baktı.
"Fiyatı nedir?"
"Siz ikiniz bana bir iyilik borçlusunuz. Bir gün, toplamak için geri geleceğim.” Xypher'ın elini şişenin üzerine kapattı ve ardından ortadan kayboldu.
Xypher elindeki ruhuna bakarken nefes alamıyordu. Jaden'ın onlar için yaptıklarına inanamıyordu.
Neden?
İblis komisyoncusu hakkında bildiği her şeye çok aykırıydı.
Hediye atın ağzına bakma. Jaden'ın bildiği şeyi biliyordu, ne bu dünyada ne de başka bir dünyada Simone'u kurtarmak için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.
Kalbi sevinçle çarparken şişeyi onun vücuduna götürdü ve ruhunu serbest bıraktı.
Gözlerini açtı ve ona baktı. "Xypher?"
"En kötü kabusun geri döndü."

* * *

Jaden, sahip oldukları her şeyle birbirlerine tutunan Xypher ve Simone'a bakmak için bir dakikasını ayırdı.

Aynısını yaptığı bir zamanı hatırladı. "Ne yaparsanız yapın birbirinize ihanet etmeyin."
Boynundaki bant onu ısıttı ve deldi. Yüzünü buruşturarak onlardan ayrıldı ve efendisinin yanına döndü. Ayakta beklerken şiddetli rüzgarlar vücudunu delip geçti.
"Ne yaptın?"
"Benim işim."

Bedensiz bir kesik sol yanağını kemiğe kadar açtı. Jaden yaranın acısına küfretti.
“Değersiz köpek. Palackas'ın kızının gitmesine izin mi verdin?
"İyi niyetle yapılan bir pazarlığı yerine getirdim."
Gövdesini o kadar derin kesen başka bir kesik onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.
"Senin şefkatin beni tiksindiriyor."
"Evet, şey, sen de beni pek heyecanlandırmıyorsun." Jaden duvara fırlatılırken fikrini kendine saklaması gerektiğini fark etti.
"Bir gün köpek, itaat etmeyi öğreneceksin."
Jaden, üzerindeki giysiler çıkarılırken yutkundu. Hangi cezanın geleceğini biliyordu ve çok acıtacaktı.
Evet, Xypher ve Simone ona hayal bile edemeyecekleri kadar borçluydu.

* * *

Xypher, hâlâ memnuniyetle mırıldanan Simone'un üzerine çökerken içini çekti.

"İblis seksini seviyorum," dedi, onu yatağa sabitlemek için dönerek.
"Sana söylemiştim, yapacaksın."
Güldü, sonra anlamsız bir şekilde onu öptü. "Teşekkürler Xypher."
"Ne için?"
"Beni korumaya çalıştığın için."
"Senin cehennemden kurtulman için ruhumu takas eden ben değilim."
"Hayır, ama beni güvende tutmak için hayatından vazgeçtin. Bence bu bizi eşit yapar.”
Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum Simone. Ve her parçamla yemin ederim ki bundan asla şüphe etmeyeceksin.
Sağ elini avucunun içine aldı ve parmak boğumlarını öptü. "Merak etme, yapmayacağım."
Simone, onun üzerine uzanıp onu kendine yakın tutmadan önce gülümsedi. Gözlerini kapatarak, Xypher'in ona sevgisinden çok daha fazlasını verdiğini fark etti. Ona bir aile vermiş ve kendisi hakkında hiç bilmediği şeyler öğretmişti.
Hayatında ilk kez dört gözle beklediği gerçek bir geleceği vardı.
Ve ne olursa olsun yanında olacak bir aile.
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
RÜYA YAKALAYICI
Telif Hakkı © 2008, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Acheron telif hakkı © 2008, Sherrilyn Kenyon'dan alıntı.
Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin olmaksızın hiçbir

şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-312-93882-9
EAN: 978-0-312-93882-6
St. Martin's Paperbacks baskısı / Şubat 2008
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429937191
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
ACHERON
SHERRILYN KENYON
İÇİNDEKİLER
Baş sayfa
özveri
teşekkürler
Yazarın notu
Bölüm I
Didymos Prensesi Ryssa'nın Günlüğü
Acheron
Bölüm II
Birinci bölüm
İkinci bölüm
Üçüncü bölüm
Bölüm dört
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Bölüm Onbir
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm
On Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
Ondokuzuncu Bölüm
Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İkinci Bölüm

sonsöz
Bonus Alıntıları
telif hakkı

Fırtınada gözüm olan kocam için. El ele, birçok tayfu atlattık ve birlikte hala buradayız. Karanlıktaki ışığım olduğun ve bana sadakat ve sevginin ne demek olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Sen benim en yüksek seviyeye çıkmamı sağlayan nazik rüzgarsın. Teşekkür ederim.
Ve daha fazla pizza yemekten asla çekinmeyen çocuklarım için. Sizler en iyisisiniz.
TEŞEKKÜRLER
St. Martin'deki tüm personele, harika oldukları için, özellikle de bu kitabın sonunda bayılmayan Monique ve Matthew'a. Hiçbir yazar daha iyi bir ekip isteyemez. Tüm sıkı çalışma için teşekkür ederiz.
Dianna Love'a, yazmakla geçen uzun günlerde ve sık sık ortaya çıkan hezeyanda aklımı başımdan almamı sağladığı için. Cesur tur arkadaşım olduğumdan bahsetmiyorum bile. Alethea Kontis, karantina hafta sonlarında bana bakıcılık yaptığı ve karnımı doyurduğu için. Tüm sözlü destek için Kim, Loretta ve Tish. Pam ve Kim, beni komik bir şekilde rahatlattıkları için. Steven, Ash'in şarkısını yazdığın ve gelmiş geçmiş en iyi küçük kardeş olduğun için. Jack, Carl, Aimee, Ed, Alex, Soteria, Bryan, Judy ve çalışabilmem için siteyi çalışır durumda tutan tüm destek personeli. En büyük taş ustası olan Zenobia'dan bahsetmiyorum bile.
Kitaptaki en iyi arkadaş olma teklifini kazanan Pam Gardner'a ve teşekkürler listesinde bu noktayı da kazanan Jessica Hayes'e teşekkür ederiz. Otizm ve Diyabet Araştırmalarına yardım etmek için sadece ikinizin arasında 4000 dolardan fazla para topladık. Teşekkürler bayanlar!
Ve diziyi ve karakterleri benim kadar seven okuyuculara. Dark-Hunter.com'u evi olarak gören ve MySpace sayfalarına giriş yapan ve YearofAcheron.com sitesi. Ve en başından beri benimle birlikte olan RBL kadınları için - hatta bir Dark-Hunter serisi olmadan önce. Hepinize teşekkür ederim. Harikasınız!
Son olarak Merrilee, benim adıma yaptığınız tüm sıkı çalışmalar ve Dark-Hunter serisi mangasını yaptığınız için! Sonunda, ömür boyu süren hayalim gerçek oldu.
YAZARIN NOTU
İlk olarak, eski takvimin bizimkinden önemli ölçüde farklı olduğunun fazlasıyla farkında olduğumu söylememe izin verin. Ancak kayıt altına alınmamış bir tarihle uğraştığım için, okuyucunun olayların ne zaman gerçekleştiğine dair bir fikir edinmesine izin vermek için takvimimizi tarihler için kullandım. Umarım bu tür şeylere takıntılı olanlarınız bunun neden gerekli olduğunu anlayacaktır.
Bununla birlikte, başlangıçta antik dünyada işlerin nasıl olduğu konusunda da lisans aldım. Antik Yunan ve Atlantis dünyasını daha sonraki bir zaman

dilimi etrafında yapılandırdım ve onlara, kitabın geçtiği gerçek zaman için tarihsel kayıtların gösterdiğinden daha fazla teknolojik gelişme sağladım. Benim dünyamda, Atlantis okyanusa gömülene ve Apollymi'nin gazabı insanlığı Taş Devri'ne geri gönderene kadar pek çok şık oyuncakları vardı. Bu konu da kitabın ilerleyen bölümlerinde daha ayrıntılı olarak ele alınmış ve açıklanmıştır.

Şimdi bu hikayenin yazılmış olması çok garip. Bir Dark-Hunter romanı yazmak için ilk kez oturduğum zamanı hala hatırlıyorum. Ash, orijinal karakterlerden biriydi, ancak o günlerde, aslında Daimonların lideriydi, Kara Avcıların değil.

Yıllar içinde çok değişti ama değişmeyen tek şey ona olan aşkımdı.

Sadık okuyucularım için, bu kitabın ilk yarısının öncekilerden çok farklı olduğu konusunda sizi uyarmak istiyorum. Ash'in insan hayatı acımasız ve çetindir. Size tüm iğrenç gerçeği vaat ettim ve tam olarak bunu yazdım. Hiç yumruk atmadım.

Ben de çocukluk tacizinden kurtulmuş biri olarak, özgür kaldıktan çok sonra bile kafanızdaki ve kalbinizdeki sesleri susturmak için gereken gücü biliyorum. Yapması kolay bir şey değil ve tam o iblisleri gömdüğünüzü düşündüğünüzde, intikam almak için geri geliyorlar.

Tam da sizi koruması gereken insanlar tarafından zarar görmüşken, bir yabancıya güvenmek çok fazla güç ve cesaret ister. Ama öğrendiğim tek şey bunun yapılabileceği. Hepimizin değerli olduğunu ve hepimizin önemli olduğunu. Buna gelince, kocama hem içten hem de dıştan göründüğü adam olduğu için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Beni kurtardığın ve dünyada senin gibi insanların olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim bebeğim.

Arkadaşım Tish'in bana şunu söylemeyi öğrettiği gibi: Digmus Sum.

Teşekkürler Tish.

Önceki kitaplarımdaki mizahı arıyorsanız, Ash'in geçmişinden günümüz New Orleans'ına gittiğimizde ortaya çıkıyor. Sizi temin ederim ki dizinin bilinen tüm alayları ve şakaları canlı ve iyi durumda.

Ama Ash'in şu anki kişiliğini ve zihniyetini anlamak için geçmişini bilmenin şart olduğunu düşünüyorum.

Ve işte burada. Cilasız ve bütün. Bu cehennem ateşinde dövülen çeliktir.

Dizide bu yayı geride bırakırken, Kasım ayında Stryker'ın hikayesi One Silent Night ile devam edeceğiz ve bu hikaye bizi bir sonraki arkta başlatacak: Jaden's ve bu hikayenin bittiği yerde devam edecek. Dark-Hunter dünyası gelişiyor ama Ash ve diğerleri hala geri dönecek ve bu ayrıntılı evrendeki yerlerini korumaya devam edecekler.

BÖLÜM I

9 MAYIS 9548 M.Ö.

"Öldür o bebeği!"

Apollymi, Katoteros'un mermer salonlarında uçarken Archon'un öfkeli fermanı kulaklarında çınladı. Koridorda şiddetli bir rüzgar esti, siyah elbisesini hamile vücuduna yapıştırdı ve beyaz sarı saçlarını spiral bukleler halinde savurdu. İblislerinden dördü arkasından koşarak onu Archon'un emirlerini yerine getirmeye fazlasıyla hevesli olan diğer tanrılardan korudu. O ve Charonte iblisleri çoktan panteonunun yarısını geri püskürtmüştü. Ve geri kalanını öldürmeye hazırdı.

Çocuğunu alamadılar!

İhanet, kalbinin derinliklerinde yandı. Birleştikleri andan beri kocasına sadıktı. Archon'un kendisine sadakatsiz davrandığını öğrendiğinde bile onu hâlâ sevmiş ve piçlerini evine kabul etmişti.

Şimdi doğmamış çocuğunun hayatını istiyordu.

Bunu nasıl yapabildi? Yüzyıllardır Archon'un oğluna hamile kalmaya çalışıyordu - tek istediği buydu.

Kendi bebeği.

Şimdi Archon'un kıskanç piçleri olan üç küçük kızın kehaneti nedeniyle, çocuğu kurban edilecek ve öldürülecekti. Hangi sebepten? O küçük veletlerin fısıldadığı sözler?

Asla.

Bu onun bebeğiydi. Onunki! Ve onu elinde tutmak için var olan her Atlantis tanrısını öldürürdü.

"Temel!" Yeğeni için bağırdı.

Basi aniden koridora ondan önce girdi ve kendini duvara yaslayana kadar sendeledi. Aşırılık tanrıçası olarak nadiren ayıktı ve bu da Apollymi'nin planına mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Basi hıçkırdı ve kıkırdadı. "Bana ihtiyacın var mıydı teyze? Bu arada, neden herkes bu kadar üzgün? Önemli bir şey mi kaçırdım?”

Apollymi onu bileğinden yakaladı ve sonra onları Atlantis tanrılarının evlerini yaptıkları Katoteros'tan kardeşinin hüküm sürdüğü cehennem Kalosis krallığına ışınladı.

Burada, bu rutubetli, yasak yerde doğmuştu. Archon'u gerçekten korkutan tek bölge burasıydı. Tüm gücüne rağmen, karanlığın Apollymi'nin hüküm sürdüğü yer olduğunu biliyordu. Burada, güçlendirilmiş güçleri ile onu yok edebilirdi.

Ölüm, yıkım ve savaş tanrıçası olan Apollymi, ağabeyinin gösterişli abanoz sarayında ona konumunu hatırlatmak için bir oda tuttu.

Orası şimdi Basi'yi götürdüğü yerdi.

Apollymi, en güvenilir iki iblis koruyucusunu çağırmadan önce odasının kapılarını ve pencerelerini kilitledi. "Xiamara, Xedrix, sana ihtiyacım var." Üzerinde dövmeli işaretler olarak ikamet eden iblisler, kendilerini vücudundan çekip çıkardılar ve önünde tezahür ettiler.

Şu anki enkarnasyonunda, Xiamara'nın sürekli değişen cilt tonu kırmızıydı, beyazla bezenmişti. Uzun siyah saçlar peri gibi bir yüzü çevreliyordu ve iri kırmızı gözleri endişeyle parlıyordu.
Xiamara'nın oğlu Xedrix de onun özelliklerini paylaşıyordu ama derisi kırmızı ve turuncuyla mermer gibiydi, bu genellikle gergin olduğunda yaptığı bir şeydi. "Neye ihtiyacın var Akra?"
diye sordu Xiamara, ona Atlantis dilinde leydi ve efendi anlamına gelen bir terimle hitap ederek.
Apollymi'nin, Xiamara'nın efendi ve hizmetkardan çok kız kardeş gibi oldukları halde neden ona akra demekte ısrar ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu odayı herkesten koru. Archon'un kendisi girmek istese de umurumda değil, onu öldürürsün. Anlıyor musunuz?"
“Senin iraden bizimdir Akra. Kimse seni rahatsız etmeyecek.”
"Boynuzları kanatlarıyla eşleşmek zorunda mı?" diye sordu Basi, iblislere bakarken karyola direğinin etrafında dönerken. "Gerçekten demek istiyorum. Çok renkli olmayı düşünürsünüz, daha fazla çeşitliliğe sahip olurlar. Bence Xedrix'inki turuncu olsaydı daha iyi görünürdü."
Apollymi onu görmezden geldi. Basi'nin aptallığına ayıracak zamanı yoktu. Oğlunun hayatını kurtaracaksa hayır.
Bu çocuğu istiyordu ve onun için her şeyi yapmaya hazırdı.
Herhangi bir şey.
Kalbi gümbür gümbür atarken, dolabın çekmecesinden Atlantis hançerini çıkardı ve ellerinde tuttu. Altın kabza tenine karşı soğuktu. Loş ışıkta parlayan çelik bıçağa siyah güller ve kemikler dolanmış ve oyulmuştu. Hayatı sona erdirmek için tasarlanmış bir hançerdi.
Bugün vermek için kullanılırdı.
Olacakları düşününce yüzünü buruşturdu ama onu kurtarmanın başka yolu yoktu.
Gözlerini kapatıp soğuk hançeri kavrayarak ağlamamaya çalıştı ama gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.
Yeterli! Öfkeyle silerken kendi kendine kükredi. Bu, duyguların değil, eylemin zamanıydı. Oğlunun ona ihtiyacı vardı.
Öfke ve korkudan eli titreyerek yatağa gitti ve uzandı. Elbisesini yukarı çekip göbeğini ortaya çıkardı. Elini, oğlunun beklediği, korunduğu ve yine de tehlikede olduğu şişmiş karnının üzerinde gezdirdi. Bir daha asla ona bu kadar yakın olmayacaktı. Şefkatli bir sabırla gülümserken, onun tekmeleyip huzursuzluk içinde döndüğünü bir daha asla hissetmeyecekti. Henüz Apostolos'un doğma zamanı gelmemişken onları ayırmak üzereydi.
Ama başka seçeneği yoktu.
Benim için güçlü ol oğlum, diye fısıldadı onu ortaya çıkarmak için karnını dilimlemeden önce.
"Ah, ne kadar iğrenç!" Basi sızlandı. "Ben-"
"Hareket etme!" Apollymi kükredi. "Bu odadan çıkarsan kalbini sökerim."
Gözleri iri iri açılan Basi donakaldı.

Sanki ne olduğunu biliyormuş gibi, Xiamara yanında belirdi. Kırmızı-beyaz tenli iblis, Apollymi'nin ordusunun en güzeli ve sadık olanıydı. Xiamara sessizce anlayışla bebeği içinden çıkardı ve Apollymi'nin kendini kapatmasına yardım etti.
İblis, boynundaki kan kırmızısı eşarbı çıkardı ve Apostolos'u Apollymi'ye uzatıp eğilmeden önce ona sardı.
Apollymi, oğlunu ilk kez kucağına alıp kucağına alırken fiziksel acıyı bir kenara itti. Adamın sağlam ve canlı olduğunu anlayınca neşesi tüm vücuduna yayıldı. O çok küçüktü, çok zayıftı. Mükemmel ve güzel.
Her şeyden önce, o onundu ve onu her parçasıyla seviyordu.
"Benim için yaşa, Apostolos," dedi, sonunda gözyaşları akıyordu. Karanlıkta parıldayan soğuk yanaklarından aşağı buz gibi düştüler. "Doğru zaman geldiğinde buraya dönecek ve tanrıların kralı olarak hak ettiğin yeri alacaksın. Bundan emin olacağım.” Dudaklarını onun mavi alnına yerleştirdi.
Sonra ona bakmak için gözlerini açtı. Mercurial ve gümüş, tıpkı onunki gibi girdaplar halinde dönüyorlardı.
Ve içlerinde onun bile çok ötesinde bir bilgelik taşıyorlardı. İnsanoğlu, O'nun tanrılığını o gözlerle tanıyacak ve ona göre davranacaktı. Sanki onun için neyin kastedildiğini anlamış gibi minik bir yumrukla yanağını okşadı. Temasta ağladı. Tanrılar, bu adil değildi! O onun bebeğiydi. Bunun için bir ömür beklemişti ve şimdi...
"Lanet olsun, Archon, lanet olsun! Bunun için seni asla affetmeyeceğim.” Oğlunu kucağına aldı ve hiç bırakmak istemedi.
Ama yapmalı.
"Basi?" Hâlâ karyola direğinin etrafında sallanmakta olan yeğenine çıkıştı.
"Mmm?"
"Onu almak. Onu hamile bir kraliçenin karnına koyun. Anlıyor musunuz?" Kendini bıraktı ve doğruldu. "Ee, bunu yapabilirim. Peki ya kraliçenin veledi?”
"Apostolos'un yaşam gücünü kraliçenin çocuğununkiyle birleştir. Benim çocuğum ölürse onunkinin de öleceğini kehanet yoluyla bilmesini sağla.” Bu onu her şeyden daha çok korurdu.
Ama yapılması gereken bir şey daha vardı. Apollymi boynundaki beyaz sforayı çekti ve Apostolos'un göğsüne tuttu. Onun oğlu olduğundan şüphelenen veya herhangi bir tanrı onun insan âleminde varlığını tespit ederse, onu anında öldürürlerdi.
Yeterince yaşlanıp karşı koyacak kadar güçlü olana kadar güçlerinin bağlanması ve kilitlenmesi gerekecekti. Küreyi onun göğsüne yerleştirdi ve tanrılığının ondan sforaya kaymasını izledi. Küçücük bedeni maviden insanlığın solgun tenine döndü.
Artık güvende olacaktı. Ne yaptığını tanrılar bile bilmeyecekti.
Elinde sforayı sımsıkı tutarak, onu yeğenine uzatmadan önce alnından bir kez daha öptü. "Onu almak. Ve bana ihanet etme, Basi. Bunu yaparsanız,

Archon korkularınızın en küçüğü olacak. Bu yüzden bana yardım et, bağırsaklarında yıkanana kadar dinlenmeyeceğim.
Basi'nin kahverengi gözleri büyüdü. "Karnındaki bebek. İnsan alemi. Kimseye söyleme ve ortalığı karıştırma. Anladım." Anında ortadan kayboldu.
Apollymi orada oturmuş, bulundukları yere bakıyordu. Kalbi, bebeğinin geri dönmesini isteyerek haykırdı.
Keşke …
"Xiamara, onu takip et ve kendisine emredileni yaptığından emin ol."
İblis gözden kaybolmadan önce eğildi.
Kalbi kırılan Apollymi kanlar içindeki yatağında kaldı. Ağlamak ve bağırmak istiyordu ama neden zahmet etsin ki? Bunun bir faydası olmazdı. Gözyaşları ve yakarışları Archon'un çocuğunu öldürmesini engelleyemezdi. Veletleri onu, Apostolos'un kendi panteonlarını yok edeceğine ve tanrıların kralı olarak Archon'un yerine geçeceğine ikna etmişti.
Öyle olsun.
Vücudu ağrıyordu, kendini yataktan itti. "Xedrix?"
Xiamara'nın oğlu karşısına çıktı. "Evet, akra?"
"Bana denizden bir taş getir lütfen."
Emriyle kafası karışmış görünüyordu, ancak çabucak itaat etti.
Döndüğünde kayayı kundağa sardı. Oğlunun doğumundan, kendi öfkesinden ve korkusundan zayıf düşmüş, Xedrix'e yaslanmış ve onun kolunu tutmuştu.
"Beni Archon'a götür."
"Emin misin Akra?"
Başını salladı.
İblis onun Katoteros'a dönmesine yardım etti. Salonun ortasında, Archon'un kızları Chara ve Agapa ile - ironik bir şekilde neşe ve aşk tanrıçaları - durduğu yerde belirdiler. İkisi, Archon Apollymi'ye ilk baktığında partenojenik olarak doğmuşlardı. Tanrıçalar birlikte göğsünden fırlamışlardı. Apollymi'ye olan aşkı dillere destan olmuştu. Ta ki ona asla vermeyeceği tek şeyi isteyerek onu yok edene kadar.
Oğlunun hayatı.
Archon'un özellikleri mükemmel bir şekilde şekillendirildi. Uzun boylu ve kaslıydı, sarı saçları loş ışıkta parlıyordu. Gerçekten, o tüm tanrıların en güzeliydi. Güzelliğin sadece yüzeysel olması çok kötü.
Mavi gözleri onun kollarındaki bohçaya kısıldı.
"Aklını başına toplamanın zamanı geldi. O çocuğu bana ver."
Xedrix'ten uzaklaştı ve taştan bebeği kocasının kollarına bıraktı.
Archon ona ters ters baktı. "Bu nedir?"
"Hak ettiğin şey bu, seni piç kurusu ve benden alacağın tek şey bu."
Gözlerindeki ışıktan, ona vurmak istediğini biliyordu. cesaret edemedi. İkisi de daha güçlü tanrının kim olduğunu biliyordu ve bu o değildi. Sadece yanında durduğu için hükmetti. Ona karşı çıkmak yaptığı son hata olurdu. Chthonian yasasına göre, bir tanrının diğerini öldürmesi yasaktı. Bunu yapmak, gazabını onları kızdırmış olan aptal tanrının üzerine yıkacaktı. Bu tür eylemlerin cezası hızlı, acımasız ve geri alınamazdı.

Şu anda Apollymi, çalkantılı duyguları yerine mantıklı düşüncesini dar bir farkla benimsiyordu. Archon'un ona vurması onu uçurumdan aşağı iterdi ve Archon bunu biliyordu. Bu ona Chthonialılardan korkmayı unutturacak ve sonra tüm öfkesini ona yöneltecekti. Artık kimin cezalandırılıp kimin öldüğü umurunda olmayacaktı... kendisi bile.
Örümceğe sabır... Annesinin en sevdiği sözünü hatırladı kendine. Apostolos kendi başına büyüyene kadar zamanını bekleyecekti. Sonra Archon'un yerine geçecek ve tanrıların kralına her şeye kadir olmanın ne demek olduğunu gösterecekti.
Oğlunun iyiliği için, Archon'un yanında yer alıp çocuğunu öldürebilecek olan kaprisli Chthon'luları üzmeyecekti. Tek başlarına güçlerini kalıcı olarak ellerinden alabilir ve Apostolos'u yok edebilirler. Ne de olsa Archon ve sevgilisi Themis'in üç piç kızına kaderin gücü herkes ve her şey üzerinde verilmişti. Yunan Kaderleri aptallıkları ve korkuları yüzünden yanlışlıkla oğlunu lanetlemişti.
Bu bile ona şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak bakan kocasını öldürmek istemesi için yeterliydi.
"Bir çocuk için hepimizi mahvedecek misin?" Archon sordu.
"Üç yarı Yunan piç için bebeğime lanet mi edeceksin?"
Burun delikleri alevlendi. "Bir kere mantıklı ol. Kızlar konuştuklarında onu kınadıklarının farkında değillerdi. Hâlâ güçlerini öğreniyorlar. Sevgilerimizde onların yerini alacağından korkuyorlardı. Bu yüzden korkularını anlatırken el ele tutuşuyorlardı. Ve bu nedenle, onların sözü kanundur ve geri alınamaz. O yaşarsa biz ölürüz."
"Öyleyse biz ölürüz, çünkü o yaşayacak. Bundan emin oldum."
Archon kundaklanmış taşı duvardan atmadan önce bağırdı. Agapa ve Chara'ya uzandı ve ilahi söylemeye başladı.
Yaptıkları şey karşısında Apollymi'nin gözleri kıpkırmızı parladı. Bu bir hapis büyüsüydü.
Onun için.
Ve güçlerini birleştirdikleri için onu dize getirebileceklerdi.
Buna rağmen güldü. Ama en önemlisi, kocasının onu bağlamasına yardım etmek için katılan her tanrıyı not aldı. "Hepiniz bugün burada yaptıklarınızdan pişman olacaksınız. Apostolos döndüğünde hepiniz bunun bedelini ağır ödeyeceksiniz."
Xedrix kendini onunla diğerleri arasına koydu. Apollymi, saldırmasını engellemek için bir elini omzuna koydu. "Bize zarar vermeyecekler, Xedrix. Yapamazlar."
"Hayır," dedi Archon acı bir şekilde, "ama Apostolos'un yerini açıklayana ya da o ölene kadar Kalosis'te kilitli kalacaksın. Ancak o zaman Katoteros'a geri döneceksiniz."
Apollymi güldü. "Oğlum, olgunlaştığında bana gelme gücüne sahip olacak. Beni serbest bıraktığında, bildiğin dünya ölecek. Ve hepinizi aşağı indireceğim. Hepiniz."
Archon başını salladı. Onu bulacağız. Onu öldüreceğiz."

"Başarısız olacaksın ve ben mezarının üzerinde dans edeceğim."
DİDYMOS PRENSESİ RYSSA'NIN GÜNLÜĞÜ

23 HAZİRAN 9548 M.Ö.
Annem Kraliçe Aara, yaldızlı yatağında yatıyordu, vücudu ter içindeydi, yüzü kül rengindeydi ve bir görevli soluk mavi gözlerinden nemli, sarı saçlarını fırçalıyordu. Acıya rağmen, annemin o gün olduğundan daha neşeli göründüğünü hiç görmemiştim ve kendi doğumumda bu kadar mutlu olup olmadığını merak ettim.
Oda saray görevlileriyle doluydu ve kral olan babam, Devlet Başkanıyla birlikte yatağın yanında duruyordu. Uzun cam pencereler açıktı ve temiz deniz havasının yaz gününün sıcağında rahatlama sağlamasına izin veriyordu.
Ebe, yeni doğan bebeği bir battaniyeye sararak, "Bu bir başka güzel çocuk," dedi mutlu bir şekilde.
"Tatlı Artemis'in ellerine sağlık Aara, beni gururlandırdın!" dedi babam, odadakiler yüksek bir sevinç çığlığı atarken. "İkiz adalarımıza hükmedecek ikiz çocuklar!"
Sadece yedi yaşındayken neşe içinde zıpladım. En sonunda, annemin sayısız düşükleri ve ölü doğumlarından sonra bir değil iki erkek kardeşim oldu.
İkinci doğan bebeği solgun göğsüne bastıran annem gülerek, ek bir ebe de ilk doğan bebeği temizledi.
Ebe ile ilk doğan bebeği izlemek için kalabalığın arasından sızdım. Minik ve güzel, kıvrandı ve yeni doğan ciğerlerinden nefes almak için mücadele etti. Onu tutan kadının korku dolu çığlığını duyduğumda nihayet derin ve temiz bir nefes almıştı.
"Zeus merhamet etsin, en büyüğünün biçimi bozuk, Majesteleri!"
Annem kaşlarını endişeyle kırıştırarak baktı. "Nasıl yani?"
Ebe onu yanına taşıdı.
Bir şeylerin ters gittiğinden çok korkmuştum. Bebek bana iyi göründü. Bebeğin, geçtiğimiz aylarda aynı rahmi paylaştığı kardeşine uzanmasını bekledim. Sanki ikizinden teselli arıyor gibiydi.
Bunun yerine annem, erkek kardeşini görüş alanından ve ulaşamayacağı bir yere çekti. "Olamaz,"
annem ağladı. "O kördür."
"Kör değil Majesteleri," dedi en yaşlı bilge kadın kalabalığı yararak öne çıkarken. Beyaz cübbesi altın ipliklerle yoğun bir şekilde işlenmişti ve solmuş gri saçlarının üzerine süslü bir altın taç takmıştı. "Sana tanrılar tarafından gönderildi."
Kral olan babam, anneme öfkeyle gözlerini kıstı. Sadakatsiz miydin? onu suçladı.
"Hayır, asla."
“Öyleyse nasıl oluyor da sizin sulbünüzden geliyor? Burada hepimiz buna şahit olduk.”

Birinin onu kucaklaması ve teselli etmesi için haykıran minik, çaresiz bebeğe boş gözlerle bakan bilge kadına bir bütün olarak oda baktı. Sıcaklık. Ama kimse yapmadı.
Bilge kadın, "Bu çocuk bir yok edici olacak," dedi, kadim sesi herkes onun bildirisini duyabilsin diye çınlayarak yüksek sesle. “Onun dokunuşu birçok kişiye ölüm getirecek. Tanrılar bile onun gazabından kurtulamayacak."
Sözlerinin anlamını tam olarak anlayamayarak nefesim kesildi.
Basit bir bebek nasıl birine zarar verebilir? O küçücüktü. Çaresiz.
"Öyleyse onu şimdi öldür." Babam bir muhafıza kılıcını çekmesini ve bebeği öldürmesini emretti.
"Hayır!" dedi bilge kadın, kralın isteğini yerine getiremeden muhafızı durdurarak.
“Bu bebeği öldürürsen diğer oğlun da ölür. Yaşam güçleri birleşir. Onu erkekliğe yükseltmen tanrıların isteğidir.
Büyük ikiz ağladı.
Basit bir bebeğe olan nefretlerini anlamayarak ben de ağladım.
"Bir canavar yetiştirmeyeceğim," diye hırladı babam.
Başka seçeneğin yok. Bilge kadın bebeği ebeden alıp anneme ikram etti. Güzel sarışın kadın kalabalığı yararak odadan çıkmadan önce kaşlarını çatarak ebenin gözlerinde bir memnuniyet gördüm.
Bilge kadın, "O sizin vücudunuzdan doğdu Majesteleri," dedi ve dikkatimi tekrar ona ve anneme çekti. "O senin oğlun."
Bebek daha da yüksek sesle ciyaklayarak tekrar anneme uzandı. Onun annesi. İkinci bebeğini eskisinden daha da sıkı tutarak ondan uzaklaştı.
Emzirmeyeceğim.
ona dokunmayacağım Gözümün önünden çek.”
Bilge kadın çocuğu babama götürdü. Peki ya siz Majesteleri? Onu kabul etmeyecek misin?”
"Asla. O çocuk benim oğlum değil.”
Bilge kadın derin bir nefes aldı ve bebeği odaya sundu. Tutuşu gevşekti ve dokunuşunda sevgi ya da merhamet yoktu.
"O zaman Woe Nehri için Acheron olarak adlandırılacak. Yeraltı ırmağı gibi, yolculuğu karanlık, uzun ve kalıcı olacaktır. O, hayat vermeye ve almaya muktedir olacaktır. Hayatı boyunca yalnız ve terkedilmiş olarak yürüyecek - her zaman nezaket arayacak ve her zaman zulüm bulacaktır.
Bilge kadın, ellerindeki bebeğe baktı ve oğlanın hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak basit gerçeği söyledi. "Tanrılar sana merhamet etsin küçüğüm. Başka kimse asla yapmayacak.

30 AĞUSTOS 9541 M.Ö.
"Benden neden bu kadar nefret ediyorlar, Ryssa?"
Acheron'un ürkek yaklaşımına bakmak için tezgahımda durdum. Yedi yaşında inanılmaz derecede yakışıklı bir çocuktu. Altın rengi saçları, sanki

onu terk etmiş gibi görünen tanrılar onlara dokunmuşçasına odada parıldıyordu. "Kimse senden nefret etmiyor, akribos."
Ama kalbimde gerçeği biliyordum.
Ve o da yaptı.
Bana yaklaştı ve yüzündeki kırmızı, kızgın el izini gördüm. Dönen gümüş gözlerinde yaş yoktu. Dayak yemeye o kadar alışmıştı ki artık onu rahatsız etmiyor gibiydi.
En azından kalbi dışında hiçbir yerde.
"Ne oldu?" Diye sordum.
Uzaklara baktı.
Dokuma tezgâhımdan ayrıldım ve kısa mesafeyi onun tarafına geçtim. Önünde diz çöküp, şiş yanağından sarı saçlarını nazikçe çektim. "Söyle bana."
"Styxx'e sarıldı."
Kim olduğunu sormadan biliyordum. Annemizin yanındaydı. Bana ve Styxx'e karşı bu kadar sevecenken Acheron'a karşı nasıl bu kadar acımasız olabildiğini asla anlayamamıştım. "Ve?"
"Ben de sarılmak istedim."
Sonra gördüm. Annesinin sevgisinden başka bir şey istemeyen bir çocuğun anlatısal işaretleri. Dudaklarının sığ titremesi, gözlerinin hafifçe sulanması.
"Neden tam olarak Styxx'e benziyorum ve o öyle değilken ben doğal değilim? Neden bir canavar olduğumu anlamıyorum. Kendimi öyle hissetmiyorum."
Bunu ona açıklayamazdım, çünkü ben, diğerlerinden farklı olarak, farkı kendim hiç görmemiştim.
Acheron'un benim annemi tanımasını ne kadar isterdim.
Ama hepsi ona canavar dedi.
Sadece küçük bir çocuk gördüm. Onu evlatlıktan reddetmek isteyen bir aile tarafından kabul edilmekten başka bir şey istemeyen küçük bir çocuk.
Annemle babam neden ona bakıp ne olduğunu göremediler.
nazik, nazik bir ruh muydu? Sessiz ve saygılı, asla kimseye veya hiçbir şeye zarar vermeye çalışmadı. Birlikte oynadık ve güldük. En çok da ağlarken ona sarıldım.
Küçük elini avucumun içine aldım. Yumuşak bir el. Bir çocuğun eli. İçinde hiçbir kötülük yoktu. Cinayet yok.
Acheron her zaman hassas bir çocuk olmuştu. Styxx her küçük şey için mızmızlanıp şikayet etmeye, benim ve yanındaki diğer çocukların oyuncaklarına el koymaya çalışırken, Acheron yalnızca barışı sağlamaya çalışmıştı. Etrafındakileri rahatlatmak için.
Yedi yaşındaki bir çocuktan daha yaşlı görünüyordu. Benden bile büyük göründüğü zamanlar oldu.
Gözleri tuhaftı. Dönen gümüş renkleri, onu tanrılara bağlayan doğuştan gelen hakkını ele veriyordu. Ama kesinlikle bu onu korkunç değil özel yapmalıdır.

Ona acısını biraz olsun hafifleteceğini umduğum bir gülümseme sundum.
"Bir gün Acheron, dünya senin ne kadar özel bir çocuk olduğunu öğrenecek. Kimsenin senden korkmayacağı gün gelecek. Göreceksin.”
Ona sarılmak için hareket ettim ama geri çekildi. İnsanların onu incitmesine alışıktı ve bunu yapmayacağımı bilse de tesellimi kabul etme konusunda hâlâ isteksizdi.
Ayağa kalktığımda oturma odamın kapısı açıldı. İçeriye çok sayıda koruma girdi.
Görüntüden korktum, ne istediklerini bilmeden geri çekildim. Acheron sağ bacağımın arkasına sokulurken küçük yumruklarını mavi elbisemin eteğinde sıktı.
Babam ve amcam, önümde durana kadar adamların arasından geçtiler. İkisi de görünüş olarak neredeyse aynıydı. Aynı mavi gözleri, aynı dalgalı sarı saçları ve açık tenleri vardı. Amcam babamdan üç yaş küçük olmasına rağmen onlara bakmak kimsenin aklına gelmezdi. Kolayca ikiz olarak geçebilirler.
"Sana onunla olacağını söylemiştim," dedi babam Estes Amca'ya. "Onu yine bozuyor."
Endişelenme, dedi Estes. "Konuyla ben ilgileneceğim. Onun için bir daha asla endişelenmene gerek kalmayacak.”
"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, ciddi seslerinden korkarak. Acheron'u öldürmeye mi niyetliydiler?
"Boş ver," babam bana tersledi. Ondan daha önce hiç bu kadar sert bir ses tonu duymamıştım. Kanımın donmasına neden oldu.
Acheron'u yakaladı ve amcama doğru itti.
Acheron paniğe kapılmış görünüyordu. Bana uzandı ama amcam onu kabaca kolundan tuttu ve sertçe uzaklaştırdı.
"Rissa!" Acheron aradı.
"HAYIR!" Ona yardım etmeye çalışarak bağırdım.
Babam beni geri çekti ve tuttu. "Daha iyi bir yere gidiyor."
"Nerede?"
"Atlantis."
Acheron'un onu kurtarmam için bana bağırarak götürülmesini dehşet içinde izledim.
Atlantis buradan çok uzaktaydı. Çok uzak ve çok kısa bir süre öncesine kadar onlarla savaş halindeydik. O yer ve orada yaşayan herkes hakkında korkunç şeylerden başka bir şey duymadım.
Ağlayarak babama baktım. "Korkacak."
"Onun türü asla korkmaz."
Acheron'un çığlıkları ve yakarışları bu sözleri yalanladı.
Babam güçlü bir kral olabilir ama yanılıyordu. Acheron'un kalbindeki korkuyu biliyordum.
Ve kendi korkumu biliyordum.
Kardeşimi bir daha görebilecek miydim?

3 KASIM 9532 M.Ö.
Ağabeyim Acheron'u son gördüğümden bu yana dokuz yıl geçmişti. Dokuz yıl ve onun ne yaptığını merak ettiğim bir gün bile geçmemişti. Nasıl tedavi ediliyordu.
Estes ne zaman ziyaret etse, onu hep bir kenara çeker ve Acheron'u sorardım.
"O iyi ve sağlıklı, Ryssa. Onu evimin bir üyesi olarak besliyorum. İhtiyacı olan her şeye sahip. Onun iyiliğini sorduğunuzu ona memnuniyetle söylerim."
Yine de içimdeki bir şey bu sözlerle hiçbir zaman tam olarak yetinmedi. Acheron'u göndermesi için babama defalarca yalvardım. En azından onu bir tatil için eve getirmek için. Bir prens olarak asla gönderilmemeliydi. Yine de orada, bizimkiyle sürekli savaşın eşiğinde olan bir ülkede kaldı. Estes büyükelçi olsa da bu, savaşa gidersek Acheron'un bir Yunan prensi olarak öleceği gerçeğini değiştirmedi.
Ve babam yaptığım her talebi reddetti.
Acheron'a yıllardır yazıyordum ve normalde o da dindar bir şekilde karşılık verirdi. Mektupları her zaman sadece bir avuç ayrıntıyla kısaydı, ama yine de her birine değer verdim.
Bu yüzden birkaç hafta önce bana bir mektup geldiğinde, bunda olağandışı bir şey düşünmemiştim.
Ben okuyana kadar değil.
Saygıdeğer ve yüce Prenses Ryssa'ya selamlar. Açık sözlülüğüm için beni bağışlayın.
Küstahlığımı bağışla. Acheron'a yazdığın mektuplardan birini buldum ve kendimi tehlikeye atarak sana yazmaya karar verdim. Başına ne belalar geldiğini söyleyemem ama kardeşini gerçekten söylediğin gibi seviyorsan, o zaman gelip onu görmeni rica ederim.
Mektuptan kimseye bahsetmedim. Daha imzalanmamıştı bile. Tek bildiğim, bunun bir aldatmaca olduğuydu.
Yine de öyle olmadığı, Acheron'un bana ihtiyacı olduğu hissinden kurtulamıyordum.
Dayanamayacak hale gelene kadar günlerce gitmeyi düşündüm.
Korumam için kişisel korumam Boraxis'i yanıma alarak saraydan gizlice çıktım ve hizmetçilerime babama Atina'daki teyzemi ziyaret ettiğimi söylemelerini söyledim. Boraxis, ta Atlantis'e kadar yazarın imzalamadığı bir mektup için geldiğim için büyük bir aptal olduğumu düşündü ama umurumda değildi.
Acheron'un bana ihtiyacı olsaydı, orada olurdum.
Ancak günler sonra kendimi amcamın başkenti Atlantis'teki evinin önünde bulduğumda bu cesaretim sarsıldı. Büyük, parlak kırmızı bina, Didymos'taki sarayımızdan bile daha ürkütücüydü. Sanki korku ve huşu uyandırmaktan başka bir amaç için tasarlanmamıştı. Elbette büyükelçimiz olarak düşmanlarımızı bu şekilde etkilemek Estes'in işine gelir.

Yunan anavatanımdan çok daha gelişmiş olan Atlantis ada krallığı parıldadı ve parladı. Etrafımdaki insanlardan daha önce hiç görmediğim kadar çok aktivite vardı. Gerçekten hareketli bir metropoldü.
Hissettiğim korkuyu yutarak Boraxis'e baktım. Çoğu erkekten daha uzun boyluydu, sırtına kadar ördüğü kaba siyah saçları iriydi ve iriyarıydı. Ölümcül. Ve o bir kul olduğu halde bana bir kusura kadar sadıktı. Çocukluğumdan beri beni koruyordu ve ona güvenebileceğimi biliyordum. Bana zarar gelmesine asla izin vermezdi.
Kendime bunu hatırlatarak mermer merdivenlerden yukarı, altın girişe doğru yürüdüm. Kapıyı ben daha ben varmadan bir hizmetçi açtı.
"Leydim," dedi diplomatik bir tavırla, "size yardımcı olabilir miyim?"
"Acheron'u görmeye geldim."
Başını eğdi ve onu içeriye kadar takip etmemi söyledi. Hizmetçinin adımı ya da kardeşimle işimi sormamasını tuhaf buldum. Evde, kapsamlı bir tarama yapılmadan kimsenin kraliyet ailesinin yanına yaklaşmasına izin verilmedi. Tanımadığımız birini özel konutumuza kabul etmek ölümle cezalandırılabilecek bir suçtu. Yine de bu adam bizi Amca'nın evine götürmeyi düşünmedi.
Başka bir salona vardığımızda, önümdeki yaşlı adam Boraxis'e bakmak için döndü. "Muhafızın Acheron'la geçireceğin süre boyunca sana katılacak mı?"
Garip soru karşısında kaşlarımı çattım. "Sanmıyorum."
Boraxis derin bir nefes aldı. Koyu kahverengi gözlerinde endişe vardı. "Prenses…"
Elimi koluna koydum. “İyi olmalıyım. Burada bekleyin, hemen döneceğim.” Kararımdan memnun görünmüyordu, açıkçası ben de memnun değildim ama amcamın evinde bana hiçbir zarar gelmezdi. Ben de onu orada bırakıp koridorda ilerlemeye devam ettim.
Yürürken amcamın evinde beni en çok etkileyen şey ne kadar ürkütücü derecede sessiz olduğuydu. Bir fısıltı bile duyulmuyordu. Kimse gülmedi. Kimse konuşmadı.
Uzun, karanlık koridorda sadece ayak seslerimiz yankılanıyordu. Görebildiğim kadar uzağa uzanan siyah mermer, oyulmuş çıplak heykellerin ve egzotik bitki ve çiçeklerin zenginliği arasında yol alırken görüntülerimizi bize yansıtıyordu.
Hizmetçi beni evin uzak tarafındaki bir odaya götürdü ve kapıyı açtı. İçeri girdim ve Acheron'un yatak odası olduğunu anladığımda tereddüt ettim. Acheron'un kız kardeşi olduğumu bilmeden beni buraya kabul etmesi ne kadar tuhaf. Sonra tekrar, belki yaptı. Bu çok şeyi açıklar.
Evet, bu olmalı. Kardeşlerime çok benzediğimi fark etmiş olmalı. Acheron'un ilahi gümüş gözleri dışında, aynı renge sahiptik.
Rahatlayarak etrafa baktım. Büyük boy bir ocağı olan olağanüstü büyük bir odaydı.
Taş ocağın önünde, aralarında tuhaf bir direk yapısı olan iki kanepe vardı. Bana ceza bloğunu hatırlattı ama bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Belki de

Atlantis'e özgü bir şeydi. Hayatım boyunca buradaki insanların tuhaf gelenekleri olduğunu duymuştum.
Yatağın kendisi, bu büyüklükteki bir oda için oldukça küçüktü ve bir kuş tasarımına girift bir şekilde oyulmuş dört uzun direk vardı. Her direğin üzerinde kuşun başı ters çevrilmişti, böylece gagaları yatak perdelerini geri tutmak için kancalar gibi dışa doğru kıvrılıyordu, ancak orada yatak perdesi yoktu.
Odaya açılan fuaye gibi, duvarlar da görüntümü mükemmel bir şekilde bana yansıtan parlak siyah bir mermerdi. Etrafa bakınırken, bu odada hiç pencere olmadığını fark ettim. Balkon da yoktu. Sadece etrafa saçılmış duvar apliklerinden ışık geliyordu. Odayı çok karanlık ve uğursuz hale getirdi.
Ne kadar garip…
Üç hizmetçi Acheron'un yatağını yapıyordu ve dördüncü bir kadın onlara nezaret ediyordu. Gözetmen, kırk yaşlarında görünen zayıf, zayıf bir kadındı.
Beni evin içinden geçiren adama, "Zamanı gelmedi," dedi. "Hala kendini hazırlıyor."
Adam dudağını ona doğru kıvırdı. "Acheron oyalanırken bir müşterimi beklettiğimi Gerikos'a söylememi ister misin?"
"Ama henüz yemek yemeye vakti olmadı," diye ısrar etti kadın. "Bütün sabah hiç dinlenmeden çalışıyor."
"Getir onu."
Fısıldayan sözlerine ve davranışlarına kaşlarımı çattım. Burada bir şeyler çok yanlıştı.
Bir prens olan kardeşim neden çalışıyor olsun ki?
Kadın odanın uzak tarafındaki bir kapıya doğru döndü.
"Bekle," dedim onu durdurarak. Onu yakalayacağım. O nerede?"
Kadın adama korku dolu bir bakış attı.
Adam kararlı bir şekilde, "Onunla zamanı geldi," dedi. "Bırak hanım istediğini yapsın."
Yaşlı kadın geri çekildi ve bekleme odasının kapısını açtı. İçeri girerken, onun ve adamın hizmetçileri toplayıp gittiklerini duydum.
Yine, ne kadar tuhaf…
Tereddütle, Styxx'in ikiz kardeşini bulmayı umarak odaya girdim. Dünya hakkında her şeyi bildiğini sanan kibirli bir genç. Onu neden bu kadar aptalca bir arayışla rahatsız ettiğimi merak edecek somurtkan ve şımarık, aşağılayıcı, kendini beğenmiş bir erkek-çocuk.
Bulduğum şey için tamamen hazırlıksızdım.
Acheron büyük, yıkanan bir gölette tek başına oturuyordu. Kusursuz çıplak sırtı bana dönüktü ve sanki banyo yaparken ayağa kalkamayacak kadar yorgunmuş gibi sarı başını çerçeveye dayamış şekilde eğilmişti. Uzun saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu ve ıslaktı ama ıslak değildi.

Kalbim gümbür gümbür atarken ilerledim ve havada güçlü bir portakal kokusu fark ettim. Yanında, yerde, el değmemiş küçük bir ekmek ve peynir tepsisi duruyordu.
"Acheron?" Fısıldadım.
Bir an donup kaldı, sonra yüzünü suyla yıkadı. Küvetten ayrıldı ve sanki banyosuna izinsiz girmiş olmamdan hiç utanmıyormuş gibi hemen havluyla kuruladı.
Kısa, hızlı hareketlerle havlusunu kurulayıp havluyu küçük bir yığına doğru fırlatırken, etrafını saran bir güç havası vardı.
Bir an onun genç, erkeksi güzelliği beni esir aldı. Giyinmek ya da örtünmek için hiçbir hareket yapmadığı gerçeğiyle. Onu süsleyen tek şey altın şeritlerdi. Boynunda bir çeşit küçük bir pandantif tutan ince bir kolye vardı. Kolunun üst kısmında ve dirseğinin kıvrımında pazılarının her birini daha kalın bantlar çevreliyordu ve her iki bileğin etrafında başka bir bant vardı. Daha küçük halkalardan oluşan bir zincir, her bandı kollarının uzunluğu boyunca birbirine bağlıyordu. Ve her bir ayak bileğine küçük bir daire iliştirilmiş altın bir bant takılırdı.
Yanıma yaklaştığında gördüğüm şeyle donakaldım. Fiziksel olarak Styxx'in ikiziydi ve yine de aralarında çok az benzerlik gördüm.
Styxx hızlı hareket etti. Merhametle.
Acheron yavaştı. Metodik. Her hareketi kas, kas ve zarafetin şiirsel bir senfonisi olan ateşli bir gölge gibiydi.
Styxx'den daha zayıftı. Sanki yeterince yemek yememiş gibi çok daha zayıf. Buna rağmen, kasları son derece iyi şekillendirilmiş ve mükemmellik için bilenmişti.
Hâlâ o ürkütücü gümüş gözleri vardı, ama bakışlarını ayaklarımın dibine çevirmeden önce onları yalnızca kısa bir an için gördüm.
Ayrıca başka bir şey daha vardı. Etrafını umutsuz bir teslimiyet havası sardı. Arka saray kapısından sadaka toplamaya gelen köylülerden ve dilencilerden sayısız kez gördüğüm biriydi.
"Beni affedin leydim," dedi yumuşak bir sesle, sıktığı dişlerinin arasından konuşurken sesi tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcı ve alçaktı. "Geleceğini bilmiyordum."
Zincirleri sessizlikte hafifçe şıngırdayarak, şık, baştan çıkarıcı bir hayalet gibi arkamda hareket etti. Boynuma uzandı ve pelerinimi çözdü.
Hareketleri karşısında şaşkına dönmüştüm, giysiyi çıkarıp yere düşürdüğünde itiraz etmeyi düşünmedim. Saçımı ensemden geriye itene ve ondan kaçtığım çıplak teni öpmek için hareket edene kadar değildi.
"Ne yapıyorsun?" Diye sordum.
O da benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu ama yine de bakışlarını benden önce yere sabitledi. "Ödediğiniz paraya hazırlıklı değildim, leydim," dedi sessizce. "Görünüşünden nazik olmamı istediğini anlamıştım. Yanlış mıyım?"
Sözleri ve çenesini kilitli tutmaya devam etmesi beni tamamen şaşırtmıştı. Neden böyle konuştu? “Ne için ödendi? Acheron, ben I. Ryssa.”

Sanki adımı hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çattı. Bana tekrar uzandı.
Bir adım uzaklaştım ve yerden pelerinimi aldım. "Ben senin kardeşinim, Acheron. Beni tanımıyor musun?
Bakışları bir an benimle buluştuğunda gözleri öfkeyle parladı. "Benim kız kardeşim yok."
Bunu anlamlandırmaya çalışırken düşüncelerim dönüp duruyordu. Bu bana neredeyse her gün mektup yazan, bana boş günlerini anlatan çocuk değildi.
"Sana gönderdiğim onca hediye ve mektuptan sonra bunu nasıl söylersin?"
Sonunda anlamış gibi yüzü gevşedi. "Ah, bu benimle oynamak istediğiniz bir oyun, leydim. Kardeşin olmamı istiyorsun."
Ona hayal kırıklığıyla baktım. "Hayır, Acheron, bu bir oyun değil. Sen benim kardeşimsin ve ben sana neredeyse her gün yazıyorum ve sen de bana yazıyorsun."
Bana bakmak istediğini hissedebiliyordum ama yine de bakmadı.
"Ben okuma yazma bilmiyorum, leydim. Senin oyununu bu şekilde oynayamam."
Arkamdaki kapı açıldı. Uzun Atlantis formesta cübbesi giyen kısa boylu, yuvarlak bir adam içinden geçti. Bir parşömenden okuyordu ve bize aldırış etmiyordu.
"Acheron, neden kendi..." Beni görmek için başını kaldırdığında sesi kısıldı. Bakışları tehlikeli bir şekilde kısıldı.
"Bu nedir?" diye homurdandı. Kızgın bakışlarını iki adım gerileyen Acheron'a çevirdi.
"Bana haber vermeden müşteri mi alıyorsun?"
Acheron'un yüzündeki korkuyu gördüm.
"Hayır, despotis," dedi Acheron, efendi için Atlantis dilindeki terimi kullanarak. "Asla böyle bir şey yapmam."
Öfke adamın dudaklarını kıvırdı. Acheron'u saçından yakaladı ve sert, taş zeminde dizlerinin üstüne çökmeye zorladı. O zaman burada ne işi var? Kendini bedavaya mı veriyorsun?"
"Hayır, despotis," dedi Acheron, saçını yolan adama uzanıp dokunmamaya çalışıyormuş gibi yumruklarını sıkarak. "Lütfen. Yemin ederim yanlış bir şey yapmadım."
"Bırak onu!" Adamın elini tuttum ve onu kardeşimden uzaklaştırmaya çalıştım.
"Bir prense saldırmaya nasıl cüret edersin! Bunun için kelleni alacağım!"
Adam yüzüme güldü. "O bir prens değil. Sen misin Acheron?"
"Hayır, zorbalar. Ben hiçbir şeyim."
Adam, muhafızlarını bana eşlik etmeleri için çağırdı.
Hemen beni almak için odaya geldiler.
"Gitmeyeceğim," dedim ona. Muhafızlara döndüm ve onlara en kibirli bakışlarımı attım. "Ben Didymos Arıkles Evi'nin Prensesi Ryssa'yım. Amcam Estes'i görmeyi talep ediyorum.
Sağ. Şimdi."

Adamın gözlerine ilk kez çekingenlik girdiğini gördüm. "Beni affet, prenses," dedi, ses tonu özür dilemekten daha azdı. "Seni amcanın karşılama odasına götüreceğim."
Muhafızlara başını salladı.
Küstahlığından dehşete düşerek ayrılmak için döndüm. Siyah mermerde Acheron'a bir şeyler fısıldadığını gördüm.
Acheron'un yüzü soldu. "İdikos, onu bir daha görmek zorunda kalmayacağıma söz verdi."
Adam, Acheron'un saçını çekiştirdi. "Sana söyleneni yapacaksın. Şimdi kalk ve kendini hazırla."
Gardiyanlar kapıyı kapattı ve beni odadan çıkardı. Üç küçük kanepe dışında boş olan küçük bir karşılama odasına gelene kadar beni evin içinden geçirdiler.
Burada neler döndüğünü bilmiyordum ya da anlamadım. O adamın Acheron'a dokunduğu gibi biri bana ya da Styxx'e dokunsaydı, babam onları anında öldürürdü.
Kimsenin bizimle saygı ve hürmet dışında konuşmasına izin verilmedi.
"Amcam nerede?" Muhafızlara geri çekilmeye başladıklarında sordum.
"Şehirde, Majesteleri. Kısa süre sonra geri dönecek."
"Gönder onu. Şimdi."
Muhafız başını bana doğru eğdi ve kapıyı kapattı.
Orada kısa bir süre kalmıştım ki ocağın yanında gizli bir kapı açıldı. İlk geldiğimde Acheron'un odasında bulunan gözetmen, onun iyiliği için endişelenen yaşlı kadındı.
"Ekselânsları?" tereddütle sordu. "Bu gerçekten sen misin?"
O zaman kim olması gerektiğini anladım. "Beni ziyaret etmemi isteyen sen misin?"
Başını salladı.
Rahat bir nefes aldım. Sonunda açıklayabilecek biri. "Burada neler oluyor?"
Kadın sanki söyleyeceği şey onu derinden incitmiş gibi derin, düzensiz bir nefes aldı.
"Kardeşinizi sattılar leydim. Ona kimsenin acı çekmemesi gereken şeyler yapıyorlar."
Sözleri üzerine midem bulandı. "Ne demek istiyorsun?"
Ellerini elbisesinin kolunda kavuşturdu. "Kaç yaşındasınız leydim?"
"Üç ve yirmi."
"Sen bakire misin?"
Böyle samimi bir soru sormaya cüret etmesi beni gücendirmişti. "Bu seni ilgilendirmez."
"Beni bağışlayın leydim. Alınmak istemedim. Sadece ona ne yaptıklarını anlayıp anlamayacağını görmeye çalışıyorum. Tsoulus'un ne olduğunu biliyor musun?"
"Elbette ben..." Mutlak bir korku beni tüketti. Bu, Yunanca çevirisi olmayan Atlantis dilinde bir terimdi ama ben kelimeyi biliyordum. Zengin ve soylular için seks kölesi olarak eğitilmiş genç erkek ve kadınlardı. Fahişelerin ve bu

türden diğerlerinin aksine, çok dikkatli bir şekilde eğitildiler ve erken yaşlardan itibaren tecrit edildiler.
Ağabeyimin onu evden götürdüklerinde olduğu yaştaydı.
"Acheron bir tsoulus mu?"
Başını salladı.
Başım döndü. Bu olamaz. "Yalan söylüyorsun."
Hayır anlamında başını salladı. "Sana bu yüzden gelmeni söyledim leydim. Kendin görmeden inanmayacağını biliyordum."
Ve ben hala inanmadım. Bu mümkün değildi. "Amcam buna asla izin vermez."
"Onu satan amcandır. Sizce bu ev için ne ödendi?
Haberlerden midem bulandı ve hala bir parçam gerçekten bariz olanı inkar ediyordu. "Sana inanmıyorum."
"Öyleyse cesaretin varsa gel ve kendin gör."
İstemedim ama yine de onu evin arka koridorlarına kadar takip ettim. Acheron'un banyo yapmakta olduğu giriş odasına ulaşana kadar durmadan yürüdük.
Beni susturmak için parmağını dudaklarına götürdü.
O zaman onları duydum. Bakire olabilirdim ama saf değildim. Babamın katılmamı yasakladığı partilerde başkalarının çiftleştiğini duymuştum. Ama zevk seslerinden daha beteri, ağabeyimden duyduğum acı çığlıklarıydı. Adam Acheron'u incitiyordu ve onun neden olduğu acıdan büyük zevk alıyordu.
Sadece yoluma çıkan kadını bulmak için kapıya yöneldim.
Alçak, ölümcül bir tonda konuştu. "Onları durdurun leydim, kardeşiniz hayal bile edemeyeceğiniz şekillerde acı çekecek."
Fısıldadığı sözler içimden geçti. Ruhum buna bir son vermem için haykırdı. Ama kadın şimdiye kadar her konuda haklıydı. Kardeşimi ve amcamı benden çok daha iyi tanıyordu.
İstediğim son şey onun daha fazla incindiğini görmekti.
Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından sessizlik oldu.
Yatak odasından ağır ayak sesleri duydum, sonra kapı açılıp kapandı.
Şaşkındım, nefes alamıyordum. hareket edemedim
Hizmetçi odasının kapısını açarak Acheron'u o halkalarla yatağa zincirlenmiş olarak gösterdi. El ve ayak bileklerindekiler, dört direği süsleyen kuş gagalarına kaydırılmıştı.
Ben de aptalca onların yatak perdesi kancası olduğunu düşünmüştüm.
"Ne için ödeme yaptığın konusunda hazırlıklı değildim. Bakışlarından nazik olmamı istediğini anlamıştım. Yanlış mıyım?"
Kadının onu çözmesini izlerken bu sözler içimi parçaladı.
Gözlerimi onun orada çıplak bir şekilde yatışından alamıyordum. Yaralı. Kanama.
Erkek kardeşim.
Onu son gördüğüm anı hatırladığımda gözlerim doldu. Tombul yüzü incinmişti ama bu kadar değil. Şimdi dudakları yarılmıştı, sol gözü şişmişti,

burnu kanlıydı. Vücudunun çoğu yerinde kırmızı el izleri ve morluklar oluştu.
Kimse bunu haketmedi.
İleriye doğru bir adım attığımda karşıdaki kapı açıldı. Müfettiş bana odadan çıkmamı işaret etti.
Dehşete kapılarak, duyabildiğim ama görülemediğim gölgelere koştum.
Bir lanet çınladı. "Burada ne oldu?" Estes Amca'nın sesini tanıdım.
"Ben iyiyim, Idikos," dedi Acheron kalın ve acı dolu bir sesle. Sanki yataktan kalkıp tökezlemiş gibiydi.
Amcamın Acheron'a zarar veren adama kızmasını bekliyordum. O değildi. Onun gazabı kardeşim içindi.
"Sen değersizsin," diye hırladı Estes. "Kendine bak. Böyle bir kurşuna değmezsin."
Acheron midemi bulandıracak kadar dalkavuk bir sesle, "Ben iyiyim, Idikos," diye ısrar etti. "Kendimi temizleyebilirim..."
"Bloğu getir ve azarla," dedi Estes onun sözünü keserek.
Acheron'un itirazını duydum ama kelimeler yerine, sanki bir şey konuşmasını engelliyormuş gibi sesi boğuktu.
Odaya dalıp onlara durmalarını söyleyecek cesareti istiyordum ama ayaklarımın bana itaat etmesini sağlayamıyordum. Hareket edemeyecek kadar korkmuştum.
Zincirlerin şıngırdamasını dinledim ve ardından ahşabın ete çarpma sesini duydum.
Acheron, boğuk bir acı sesiyle haykırdı.
Dayak, Acheron sonunda sessiz kalana kadar devam etti. Onun için ağlayarak yere çöktüm. Yumruğumu ağzıma bastırıp ne yapmam gerektiğini düşünürken gözyaşlarımı susturdum. Bunu nasıl durdurabilirim?
Dünyada kim bana inanır ki? Estes, babamın en sevdiği erkek kardeşiydi. Sözümü yerine almasına imkan yoktu. Hiçbiri.
Estes, "Onu kutuya koyun," dedi.
"Ne kadar süreliğine?" diye sordu.
Estes'in tiksintiyle iç çekişini duydum. "Hızlı bir şekilde iyileşme yeteneğine rağmen, tekrar eğlendirecek kadar iyi olması en az bir gün alacak. Cevherleri bul ve kayıplarımızın bedelini ödemesini sağla. Acheron'un randevularını iptal et ve onu yarın sabaha kadar orada bırak."
Peki ya yemek? kadın gözetmen sordu.
Estes hırladı, "Çalışamıyorsa yemek de yiyemez. Bu gün yemeğini hak etmedi."
Bir kapının açılıp kapandığını duydum.
"Şimdi, yeğenim nerede?"
"Karşılama odasında," dedi adam.
"İçeri girdiğimde orada değildi."
Gözetmen hemen, "Kasabaya gideceğini söyledi," dedi. "Kısa süre sonra geri dönecek, eminim."

Estes, "Döndüğü an bana haber ver," diye hırladı. "Acheron'un uzakta, arkadaşlarını ziyaret ettiğini söyle."
Adamlar odadan çıktı.
Orada yere oturdum, yüzülen gölete baktım. Bu odanın aynalı duvarlarına bakıyorum.
Abim kaç müşteri ağırladı? Az önce tanık olduğum şeyle kaç gün yaşamıştı?
Dokuz yıl önce gitmişti. Elbette onun için her zaman böyle olmamıştı. Var mıydı?
Bu düşünce bile beni hasta etti.
Gözetmen geri döndü. Gözlerindeki dehşeti gördüm ve benimkinde de aynı bakışın olup olmadığını merak ettim.
"Bunu ona ne zamandır yapıyorlar?" Diye sordum.
“Neredeyse bir yıldır burada çalışıyorum leydim. Ben gelmeden önce de devam ediyor.”
Ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Ben bir kadındım. Bu erkek gücü dünyasında hiçbir şey yok.
Amcam beni dinlemiyordu. Bu nedenle, babam beni dinlemezdi.
Kardeşinin böyle bir şey yapabileceğine asla inanmazdı. Tıpkı her zaman sevdiğim ve hayran olduğum amcamın böyle bir şey yapabileceğine inanamadığım gibi.
Yine de bunu inkar eden yoktu.
Estes, burada evindeyken, gözleri dışında her yönüyle Styxx'e benzeyen bir çocuğu sattığını bile bile, sarayımıza gelip ben ve Styxx ile yemek yiyebilirdi?
Mantıklı değil.
Bildiğim tek şey, Acheron'u burada bırakamayacağımdı. Böyle değil.
"Muhafızımı görünmeden bu odaya getirebilir misin?" Ona sordum.
Hizmetçi başını salladı.
Beni terk etti ve ben de kıpırdayamayacak kadar korkarak köşemde bekledim.
Boraxis'le birlikte döndüğünde sonunda ayağa kalkacak cesareti buldum.
Ayağa kalkmama yardım ederken Boraxis kaşlarını çattı. "İyi misiniz leydim?"
Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. "Acheron nerede?" Hizmetçiye sordum.
Beni yatak odasına götürdü.
Hâlâ dağınık ve kanlar içinde olan yatağı yeniden gördüm. Bakışlarımı kaçırarak onu bir kapıya kadar takip ettim.
Kapıyı açtığında, Acheron içerideydi, dizlerini ısırarak acı çekmesine neden olacak şekilde üzerinde sert tümsekler olan sert bir yastığa diz çökmüştü. İç oda o kadar küçüktü ki, ona bir ceza vermekten başka bir amaçla yapılmadığını biliyordum. Çıplaktı, vücudu yara bere içindeydi ve kanlar içindeydi. Bileklikleri arkasından bağlanmıştı ama benim dikkatimi en çok çeken ayaklarının alt kısmıydı.
Çürüklerle kararmışlardı.

Duyduğum sesi şimdi anlıyordum. Vücudunun zarar görmesini istemediğiniz birini cezalandırmak için daha iyi bir yer var mı? Ayağının altını kimse göremezdi.
Gözetmenle birlikte elimizden geldiğince nazikçe onu odadan çıkardık. Başına garip bir kayış dolanmıştı. Hizmetçi onu çıkarırken dilinin altında dikenli büyük bir top olduğunu fark ettim. Ağzının kenarlarından taze kan sızıyordu.
Onu çekerken irkildim ve o acı içinde tısladı.
Hizmetçi ellerini serbest bırakırken sıktığı dişlerinin arasından, "Beni geri koyun," dedi.
"Hayır," dedim ona. "Seni buradan çıkarıyorum."
Yine de dişlerini sıkıca kenetledi. "Gitmem yasak leydim. Durmadan. Lütfen, beni geri koymalısın. Onlarla dövüştüğümde daha da kötü oluyor."
Sözleri üzerine kalbim kırıldı. Ona, ayrılmaya teşebbüs edemeyecek kadar dehşete kapılmasına neden olacak ne yapmışlardı?
İşkence odasına geri dönmeye çalıştı ama sözünü kestim ve geri dönmeye zorladım.
"Artık seni incitmelerine izin vermeyeceğim Acheron. Yemin ederim. Seni eve götürüyorum."
Sanki bu kelime ona yabancıymış gibi bana baktı. "Burada kalmalıyım," diye ısrar etti. "Dışarısı benim için güvenli değil."
Onu görmezden geldim ve hizmetçiye döndüm. "Kıyafetleri nerede?"
"Onda yok leydim. Onu ne amaçla kullandıkları için hiçbir şeye ihtiyacı yok."
Onun sözleriyle yüzümü buruşturdum.
"Öyle olsun." Onu pelerinime sardım ve Boraxis'in yardımıyla Acheron her adımda itiraz ederken onu evden çıkardık. Bacaklarım ve ellerim, her an Estes ya da hizmetkarlarından biri tarafından bulunacağımız korkusuyla titriyordu.
Şans eseri, hizmetçi evin içinden ve caddeden çıkan her yolu biliyordu.
Her nasılsa, evin arkasında kiralık bir kapalı kahramana ulaştık. Acheron ve ben içeri girerken Boraxis şoförle birlikte binmek için yukarı çıktı. Yalnız. Birlikte.
Estes'in evi gözden kaybolunca ya ve şehir surlarının dışına, köprünün karşısına ve sonunda bizi rıhtıma götürecek yola gelene kadar gerçekten nefes alamadım.
Acheron köşede oturdu, küçük pencerelerden dışarıya baktı ve hiçbir şey söylemedi.
Gözleri ölmüştü. Cansız. Sanki bir dehşeti çok fazla görmüş gibi.
Doktora ihtiyacın var mı? Diye sordum.
Hayır anlamında başını salladı.
Onu yatıştırmak ve teselli etmek istiyordum ama bu dünyadaki herhangi bir şeyin bunu yapabileceğinden emin değildim.

Küçük bir köye varana kadar tam bir sessizlik içinde at sürdük. Beklemek için küçük bir eve girerken şoför at değiştirdi. Yıkanalım ve huzur içinde dinlenelim diye yaşlı bir kadından bir oda kiraladım.
Boraxis bir şekilde Acheron kıyafetlerini buldu veya satın aldı. Onun için biraz küçüktüler ve dokuları pürüzlüydü ama o şikayet etmedi. Sadece onları aldı ve kiralık odada giyindi.
Odadan çıkıp dar koridorda beklediğim yere geldiğinde Acheron'un topalladığını fark ettim. Yaralı ayakları üzerinde yürümesi düşüncesi kalbimi sızlattı ama yine de hiçbir şikayet sözü söylemedi.
"Gel, Acheron, fırsatımız varken yemek yiyelim."
Gözlerinde panik alevlendi. Bunu anında bir teslimiyet ifadesi izledi.
"Sorun nedir?" Diye sordum.
Cevap vermedi. Sanki kendini dünyadan korumak istermiş gibi pelerininin kukuletasını başının üzerine çekmekle yetindi. Başını eğmiş ve kollarını kendine dolamış halde, beni aşağıdaki küçük yemek odasına kadar takip etti.
Arkada, ocağın yanında bir masaya yöneldim.
"Yiyecek parasını kime ödemeliyim?" diye sordu Acheron, kukuletasıyla yüzü tamamen korunarak.
Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Paran var?"
Benim soruma şaşırmış gibi o da benim soruma şaşırmıştı.
“Çalışamıyorsa yemek de yiyemez. Bu gün yemeğini hak etmedi.” Estes'in söylediklerini hatırladıkça midem bulandı. Gözyaşları beni boğdu.
Onu istediğimi sanıyordu...
"Yemeğimizin parasını parayla ödeyeceğim Acheron."
Yüzündeki rahatlama kalbimi daha da sıkıştırdı.
Oturdum. Acheron masanın etrafından dolandı ve sağımda, hemen arkamda yere diz çöktü.
Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"
"Beni bağışlayın leydim. Seni gücendirmek istemedim.” Birkaç santim daha dizlerinin üzerinde kaydı.
Tamamen şaşkına dönerek ona baktım. "Neden yerdesin?"
Hemen hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Seni odada bekleyeceğim."
Gitmek için hareket etti.
"Bekle," dedim kolundan tutarak. “Aç değil misin? Bana yemek yemediğin söylendi.
"Acıktım," dedi sadece sıktığı dişlerinin arasından.
O zaman otur.
Yine yere diz çöktü.
Ne yapıyordu? "Acheron, neden yerdesin de benimle masaya oturmuyorsun?"
Bakışları boştu, alçakgönüllüydü. "Orospular düzgün insanlarla sofraya oturmazlar."
Sesi, sanki o kadar sık söylenmiş ve artık onun için hiçbir anlamı kalmamış bir şeyi tekrarlıyormuş gibi sakindi.

Ama sözler beni kesti.
"Sen fahişe değilsin, Acheron."
Sözlü olarak tartışmadı ama solgun, dönen gözlerindeki inkarı görebiliyordum.
Yüzüne dokunmak için uzandım. Hafifçe gerildi.
elimi düşürdüm "Gel" dedim usulca. "Benimle masaya otur."
Dediğimi yaptı ama çok rahatsız görünüyordu, sanki her an birinin onu saçından tutup çekmesinden korkuyor gibiydi. Kendini korumak istercesine tekrar tekrar kaportayı çekiştirdi.
Görünür bir iz istemediğinizde birini cezalandırmanın ikinci yolunu o zaman anladım. Kafa. Saçlarını kaç kez yolmuşlardı?
Bir hizmetçi siparişlerimizi almaya geldi.
"Ne istersin Acheron?"
"Benim isteğim senin isteğin, Idika."
İdika. Bir kölenin sahibi için kullandığı Atlantis dilinde bir kelime.
"Tercihiniz yok mu?"
Kafasını salladı.
Yemeğimizi sipariş ettim ve onu izledim. Bakışlarını yere sabitledi, kollarını vücuduna kenetledi.
Öksürmek için hareket ettiğinde, ağzında garip bir şey gördüm.
"Bu nedir?" Diye sordum.
Bana baktı, sonra aşağı baktı. "Ne nedir, İdika?" diye sordu, çenesini sıkarak.
"Ben senin kardeşinim Acheron, bana Ryssa diyebilirsin."
Cevap vermedi.
İç çekerek asıl soruma döndüm. “Ağzında ne var? Dilini göreyim.”
Memnuniyetle dudaklarını ayırdı. Dilinin ortasındaki tüm çizgi delinmiş ve ışıkta parıldayan küçük altın toplarla bezenmişti. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim.
"Bu nedir?" diye sordum kaşlarımı çatarak.
Acheron ağzını kapattı ve bu arada dudaklarını ve çenesini hareket ettirdiğinden taşakları damağına sürttüğünü anlayabiliyordum. "Erotik sfairi."
"Bu terimi anlamıyorum."
"Seks topları, Idika. Hizmet ettiğim kişiler için yalamalarımı daha teşvik edici hale getiriyor.
Bana bir tokat atmış olsaydı daha fazla şaşıramazdım. Bildiğim dünyada tabu olan bir şey hakkında soğukkanlıydı.
"Acıtıyorlar mı?" Bu soruyu sorduğuma inanamıyordum.
Kafasını salladı. "Sadece dişlerimi kırmalarına izin vermemeye dikkat etmeliyim."
Bu yüzden konuşurken çenesini sımsıkı tutuyordu.
"Hiç konuşabilmen bir mucize."
"Kimse bir fahişeye dilini konuşması için para vermez, İdika."

"Sen fahişe değilsin!" Birkaç kişi bana döndü ve düşündüğümden daha yüksek sesle konuştuğumu fark ettim.
Yanaklarım yandı ama Acheron'un yüzünde hiçbir utanç yoktu. Sanki başka bir şey değilmiş ve daha iyisini hak etmiyormuş gibi sadece kabul etti.
"Sen bir prenssin, Acheron. Bir prens."
"O zaman neden beni dışarı attın?"
Sorusu beni şaşırttı. Sadece kelimelerin kendisi değil, onları konuşurken sesindeki yürekten gelen acı da.
"Ne demek istiyorsun?"
"İdikos, hepinizin söylediklerini bana anlattı."
idikolar. Kölenin sahibi için kullandığı kelimenin eril hali.
"Estes'i mi kastediyorsun?"
Onayladı.
"O senin amcan, aptalın değil."
“Kırbaçla ya da azarla tartışılmaz leydim. En azından uzun süre değil. Sözleri üzerine yutkundum. Hayır, sanırım yapmadılar. "Sana ne söyledi?"
"Kral benim ölmemi istedi. Ben sadece ölürsem sevdiği oğlu öleceği için yaşıyorum.”
"Bu doğru değil. Babam, birinin seni incitmeye çalışmasından korktuğu için seni gönderdiğini söyledi. Sen onun varisisin.”
Acheron bakışlarını yerde tuttu. “İdikos, ailem için bir utanç kaynağı olduğumu söylüyor. Herhangi birinizle birlikte olmaya uygun değil. Bu yüzden kral beni gönderdi ve herkese öldüğümü söyledi. Ben sadece bir şey için iyiyim.
Bana o tek şeyin ne olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Sana yalan söyledi. Kalbim gerçeğin ağırlığıyla kırıldı. Tıpkı bana ve babama yalan söylediği gibi. Bize senin sağlıklı ve mutlu olduğunu söyledi. İyi eğitimli.”
Buna acı acı güldü. “Ben iyi eğitimliyim, Idika. İnan bana, beni yapmam için eğittikleri şeyde en iyisiyim.”
Bunda nasıl mizah bulabilirdi?
Hizmetçi bize yemek getirirken bakışlarımı ondan kaçırdım. Yemeğe başladığımda Acheron'un hareket etmediğini fark ettim. Gözlerinde açlıkla önündeki yemeğe baktı.
"Ye," dedim ona.
"Bana payıma düşeni vermediniz leydim."
"Ne demek istiyorsun?"
"Yiyeceksin ve sen yemek yerken seni memnun edersem ne kadar yiyeceğime sen karar vereceksin."
"Lütfen bana nasıl... beklemeyin. Buna cevap verme. Bilmek istediğimden emin değilim.” İç çektim, sonra tabağını ve fincanını işaret ettim. "Hepsi senin. Dilediğin kadar çok ya da az yiyebilirsin.”
Tereddütle baktı, sonra arkamdaki yere baktı.
O zaman neden orada diz çöktüğünü anladım. "Normalde yerde yemek yersin, değil mi?"
Bir köpek ya da kemirgen gibi.

Onayladı. "Eğer özellikle hoşuma gidiyorsa," dedi yumuşak bir sesle. "İdikos bazen beni elinden besler."
İştahım onun sözleriyle beni terk etti.
"Huzur içinde ye, küçük kardeş," dedim, sesim akmayan gözyaşlarımdan çatlamıştı. "İstediğin kadar ye."
Midemi yatıştırmaya çalışarak şarabımı yudumladım ve yemeğini yemesini izledim. Mükemmel tavırları vardı ve ne kadar yavaş yediğini bir kez daha fark ettim. Ne kadar dikkatli hareket ediyordu.
Her hareketi çok güzeldi. Kesin.
Ve baştan çıkarmak için tasarlandı.
Bir fahişe gibi hareket etti.
Gözlerimi kapatarak, bunun adaletsizliğine haykırmak istedim. O ilk doğdu. Tahtın varisi olması gereken oydu ve işte buradaydı...
Bunu ona nasıl yapabildiler?
Ve neden?
Gözleri farklı olduğu için mi? O gözler insanları rahatsız ettiği için mi?
Bu çocuk hakkında tehdit edici hiçbir şey yoktu. Sırf onu gücendirdikleri için insanları hapse attırıp dövdürdüğü bilinen Styxx gibi değildi. Zavallı bir köylü, saraya ayağında ayakkabı olmadan geldiği için dövülmüştü. Parasının yetmediği ayakkabılar.
Acheron bana şaka yapmadı veya başkalarına gülmedi. Kimseyi yargılamadı veya küçük hissettirmedi.
Bunun yerine, orada sessizce oturup yemek yiyordu.
Bir aile geldi ve yanımızdaki masaya oturdu. Acheron oğlanla kızı fark edince duraksadı. Oğlan ondan birkaç yaş küçüktü ve kız muhtemelen onun yaşındaydı.
Yüzündeki ifadeden, daha önce bir ailenin bir arada oturduğunu görmediğini söyleyebilirim. Onları merakla inceledi.
"Konuşabilir miyim leydim?"
"Elbette."
"Sen ve Styxx ailenle böyle oturup yemek mi yiyorsunuz?"
"Onlar senin de anne baban."
Yorum yapmadan yemeğine döndü.
"Evet dedim. "Bazen onlarla böyle yemek yiyoruz." Ama Acheron hiç sahip olmadı. Bizimle evdeyken bile aile sofrasından men edilmişti.
Ondan sonra konuşmadı. Aileye de bakmadı. Sadece o kusursuz tavırlarıyla yemeğini yedi.
Birkaç lokma yuttum ama aslında pek aç olmadığımı fark ettim.
Sürücünün dinlenmesini bitirmesini ve atları beslemesini beklemek için bizi kamaramıza geri götürdüm. Alacakaranlık yaklaşıyordu ve akşam boyunca seyahat etmeye devam edip etmeyeceğimizden emin değildim.
Küçük koltuğa oturdum ve dinlenmek için gözlerimi kapattım. Uzun bir gün olmuştu. Atlantis'e daha o sabah varmıştım ve bu kadar çabuk bir dönüş beklemiyordum. Kardeşimi amcamdan çalmanın gereksiz stresinden bahsetmiyorum bile. Şu an tek istediğim uyumaktı.

Acheron'u önümde hissettim.
Gözlerimi açtığımda, onu bantları dışında yine çıplak gördüm.
Ona kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"
"Yemek ve giyeceklerimi size borçluyum leydim." Ayağımın dibine diz çöktü ve himationumun eteğini kaldırdı.
Ayağa kalkıp elini tuttum. "Aileye bu şekilde dokunamazsın Acheron. Yanlış."
Şaşkınlık kaşlarını çattı.
Ve sonra gerçeklerin en korkunçunu öğrendim. "Estes... o... o... sen..." Kelimeleri söylemeye cesaret edemiyordum.
"Beni koruyacak kadar nazik olduğu için ona her gece para ödüyorum."
Hayatımda hiç bu kadar çok ağlamak istememiştim ama yine de gözlerimin garip bir şekilde kuru olduğunu fark ettim - kardeşime yapılanlar yüzünden içimde öfke ve tiksinti kabarırken bile. Ah, amcama bir el uzatabilseydim...
“Giydiklerini giy, Acheron. Bana hiçbir şey için ödeme yapmana ihtiyacım yok.
Beni bıraktı ve dediğimi yaptı.
Akşamın geri kalanında, tek bir kasını bile kıpırdatmadan sessizce köşede otururken onu izledim. Belli ki o da bunun için eğitilmişti. Günün vahiylerinin dehşetiyle zihnimde yürüdüm.
Hayatı olması gereken dehşet sayesinde.
Zavallı Acheron'um.
Babamın onu evinde ağırlamaktan ne kadar memnun olacağını söyledim.
Annem onu tekrar gördüğüne ne kadar sevinirdi.
Ona sarayımızın hikayelerini ve odasının ne kadar büyük olacağını anlattım.
Gözleri bana söylediğim tek bir kelimeye bile inanmadığını söylerken sessizce dinledi.
Fahişeler saraylarda yaşamaz.
Düşüncelerini açıkça duyabiliyordum.
Ve dürüst olmak gerekirse, ben de bu sözlerden şüphe etmeye başlamıştım.

4 KASIM 9532 M.Ö.
Acheron, rıhtıma yaptığımız yolculuğun geri kalanında o kadar sessiz kaldı ki endişelenmeye başladım. İyi görünmüyordu. Aslında, görünürde bir sebep yokken ter atmaya ve titremeye meyilliydi. Cildine korkunç bir kül rengi dökülmüştü.
Ne zaman bir şey olup olmadığını sorsam, sadece bazen başına geldiğini söylerdi.
Daha fazla insanın yanında olduğumuz için daha gergin hale geldi.
Korkusunu hafifletmeyi umarak, "Estes seni bulamayacak," dedim.
İşe yaramadı. Bir şey olursa, daha çok endişelendi.
Boraxis, bizi Didymos'a götürecek olan Ege yolculuğu için jetonlarımızla döndü. Tekne yelken açana kadar gerçekten korkmayı bırakmayacağımı biliyordum.

Her an amcamın bizi bulup Acheron'u geri alacağından korktum.
Öğleden hemen sonra gemiye binmemize izin verdiler. Boraxis, ben ortada, Acheron da arkamda olacak şekilde önden gidiyordu.
İkinci kaptan, Boraxis'ten jetonları aldı ve ona kamaramız için yol tarifi verdi, ama biz yanından geçerken Acheron'u durdurdu.
"Kukuletanızı indirin."
İtaat etmeden önce Acheron'un gözlerindeki paniği gördüm. Malzeme indirilir indirilmez, yanımızdakileri dalgaya benzeyen garip bir duygunun sardığını hissettim. Bütün gözler kardeşime çevrildi.
İlk kaptan başını salladı ve bana tsked. "Leydim, ana güvertelerde kölelerin seyahat etmesine izin vermiyoruz."
Ona solgun bir bakış attım. "O bir köle değil."
İlk eş buna gerçekten güldü. Acheron'un boğazındaki şeride uzandı ve üzerinde ateşli bir güneş simgesi olan pandantifini çekti.
Acheron hareket etmedi veya konuşmadı. Sadece bakışlarını yere indirdi.
İlk kaptan bana baktı. "Tsoulus'unuzu yanınızda tutmak istemenizi anlıyorum leydim, ama diğer kölelerle birlikte güverte altında seyahat etmesi gerekecek."
Acheron'un bantlarının çıkarılması hiç aklıma gelmemişti. Yunanistan'da kölelerimiz hiçbir şekilde altın giymezdi, bu yüzden kölelerinin ona ihanet edeceği aklıma gelmemişti.
"Nexus," diye ikinci kaptan başka bir denizciye seslendi. "Buna güverte altına kadar eşlik edin."
Acheron'un paniğe kapılmış bakışları benimkine kilitlendi. "Lütfen Idika, beni oraya gönderme. Yalnız. Yapamazsın."
"Daha fazla öderim," dedim denizciye.
"Özür dilerim leydim. Bu bizim en katı politikamızdır. Senin için kuralları çiğnersek diğer yolcular çok üzülürler."
Onun için korkunç hissettim. "Her şey yoluna girecek, Acheron. Sadece birkaç gün kaldı ve evde olacağız."
Sözlerim onu daha çok korkutmuş gibiydi. Ama Nexus onu benden uzaklaştırmak için öne çıkarken başka bir şey söylemedi.
Acheron başlığını yerine taktı ve endişeyle etrafına bakındı.
"O iyi olacak, Majesteleri," diye beni temin etti Boraxis. "Odası rafine edilmeyecek ama kullanışlı ve temiz olacak."
Ve Boraxis bilirdi. Babam onu serbest bırakmadan önce bir zamanlar köleydi.
"Teşekkürler, Boraxis."
Kalbim ağırdı, kamarama gittim ve Acheron'un önümüzdeki dört gün boyunca ne yapacağını merak ettim.

8 KASIM 9532 M.Ö.
Acheron'un dönüşünü güvertede nefesimi tutarak bekledim. Son dört gündür onu görmek için elimden geleni yaptım ama kimse buna izin

vermedi. Görünüşe göre normal yolcuların güverte altına girmesine, kölelerin yukarı çıkmasına izin verilmediğinden daha fazla izin verilmedi. Boraxis ve ben beklerken neredeyse herkes gitmişti, denizciler bile. Sonunda Acheron'un ortaya çıktığını gördüm. Onu aşağıya götürdükleri gün olduğu gibi, kukuletası aşağı çekilmiş, başı öne doğru eğilmişti. Vücudunun veya yüzünün tek bir görüntüsü bile görünmüyordu.
"İşte buradasın!" Onu tekrar görmenin sevinciyle dedim.
Karşılığında hiçbir şey söylemedi.
Ona sarılmaya çalıştığımda, beni omuz silkti. Bakışlarıyla buluşmaya çalıştığımda yanımdan geçti.
Hareketleri beni sinirlendirmişti. Onu amcamın evinin çılgınlığından kurtardığım için aldığım teşekkür bu muydu? Kölelerin mahalleleri ne kadar çıplak olursa olsun, başkaları tarafından hırpalanmaya kesinlikle tercih edilirdi.
"Bu kadar huysuz olma, Acheron. Başka bir seçeneğim yoktu."
Yine de tek kelime etmedi.
Onu sallamak istedim. Davranışı bana ilk kez Styxx'i hatırlatıyordu. "Neyin var? Bana cevap ver!"
"Eve gitmek istiyorum."
Öfkeyle karışık fısıltıyla yaptığı istek beni tamamen şaşırtmıştı.
"Deli misin? Neden Atlantis'e dönmek isteyesin ki?"
Cevap vermedi.
Hayal kırıklığıyla içini çekerek onu güverteden çıkardım. Rıhtıma varır varmaz Boraxis, eve dönüş yolculuğumuz için bize kapalı bir kahraman temin etmeye gitti.
Yine de Acheron sessiz kaldı. Etrafına bakmadı ya da Estes'in pençelerinden güvende olduğu gerçeğine hiç ilgi göstermedi.
“Artık Yunanistan'dayız. Evden çok uzakta değil.”
Cevap vermeyince içini çektim ve bir kahramanın yanımıza yaklaştığını gördüğüme şükrettim.
Belki bu onun halsizliğini giderirdi.
Önümüzde durduğunda bir asilzade beni selamladı.
"Efendim?" O yaklaşırken sordum. Benden çok yaşlı değildi. Giysileri ve duruşu, onun bir aristokrat ya da ileri gelen biri olduğunu düşünmeme rağmen, son derece varlıklı biri olduğunu söylüyordu.
Bana zar zor baktı. Dikkatini çeken Acheron'du, adamdan uzaklaşan Acheron. "Sizin mi leydim?"
Buna cevap vermekte tereddüt ettim. "Neden bilmek istiyorsun?"
"Onu satın almak istiyorum. Fiyatını söyle, ben ödeyeceğim.”
Öfke beni kesti. "O satılık değil."
Adam sonunda bakışlarımla buluştu. Mavi gözlerinde deliliği gördüğüme yemin edebilirim. "Onun için ne istersen öderim."
Boraxis yeniden bize katıldı ve kaşlarını çatarak adama sert bir uyarıda bulundu. "Kahramana bin, Acheron."
Acheron hızla içeri girerken konuşmadı.

Ona katılmaya çalıştığımda, adam beni gerçekten durdurdu. "Lütfen leydim. Ona sahip olmalıyım. Sana istediğin her şeyi vereceğim.”
Boraxis adamı kenara itti.
Adam bana rüşvet vermeye çalışırken ben kahramana tırmandım.
"Buna inanamıyorum," diye mırıldandım. "Bu sık sık olur mu?"
"Evet." Acheron'un yanıtı ancak bir fısıltıdan öteye gidemedi.
Boraxis kapımızı emniyete aldı. "Ben şoförle gideceğim leydim." Bana bir şarap tulumu ve kumaşa sarılmış ekmek gibi bir şey verdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."
"Teşekkürler, Boraxis."
Başını salladı, sonra dışarıdaki koltuğa tırmandı.
Gemide büyük bir kahvaltı yaptığım için aç değildim. Acheron'un bakışını hissedebiliyordum ama pelerinine hâlâ sarılıyordu. "Bir ısırık ister misin?" diye sordum, yemeği Acheron'a uzatırken.
Kahraman ileri atılırken, aç bir hayvan gibi kumaşı parçaladı. Yemek yemek için hareket edene kadar, sonunda ön kolunun bir görüntüsünü gördüm. Bileğindeki altın bandın etrafı kanla kaplıydı. Ama ağzına ekmek parçaları tıkarken bunu fark etmemiş gibiydi.
"İyi misin Acheron?"
Sadece açgözlülükle yemeye devam etti.
Ekmek bitince de aynı şevkle tuluma saldırdı. Derisini indirmesi ve rahatlamış gibi bir nefes vermesi birkaç dakika sürdü.
Yaralı koluna uzandım.
Öne oturup oradaki kötü yarayı ortaya çıkarmak için bandı geri çektiğimde hareket etmedi. Kanlı bileğine baktığımda kolunda daha fazla morluk olduğunu fark ettim.
Ve sonra yüzünü gördüm.
Korkuyla nefesim kesildi. Ne yaptığımı düşünmeden önce, kaportayı aşağı çektim. Cildi hâlâ o donuk, kül rengi griydi, saçları sıska ve keçeleşmişti. Ama beni donduran onun yüzüydü. Sanki hiç uyumamış gibi gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. Dudakları çatlamış, çiğ ve kanıyordu. Sanki biri ona defalarca tokat atmış gibi iki yanağı da morarmıştı. Bir gözü kırık kan damarlarından kırmızıydı.
Giysileri yırtık ve kirliydi.
"Sana ne oldu?"
Bana içimi delip geçen gerçek, küstah bir bakış attı. "Ben dört gün boyunca korumasız bıraktığın eğitimli bir tsoulus'um, Idika. Bana ne yaptıklarını düşünüyorsun?"
Acheron kukuletasını değiştirirken dehşet içinde Boraxis'i çağırdım.
Kahraman hemen durdu. Boraxis aşağı indi ve kapıyı açtı. "Evet, Majesteleri?"
"Beni gemiye geri götür."
"Nedenini sorabilir miyim, Majesteleri?"
"Onlar... onlar..." Bunu söylemeye bile cesaret edemiyordum. "Acheron'a dokunan herkesin zincire vurulmasını istiyorum!"

Boraxis kaşlarını çattı.
Başlığı tekrar indirdim ve Boraxis Acheron'un hırpalanmış yüzünü gösterdim. "Ona ne yaptıklarına bak."
Acheron, Boraxis'in bakışlarıyla karşılaştı ve aralarında garip bir şeyler geçti.
"Majesteleri," dedi Boraxis alçak, sakin bir ses tonuyla, "eğer dilerseniz sizi geri götürürüm, ancak yalnızca Acheron'un gerçek sahibi verdiği zararın tazminini talep edebilir."
Ona dişlerimi gıcırdattım. "O bir köle değil."
“Köle olarak işaretlendi, Majesteleri. Bütün önemli olan bu.”
"Yani bu onlara onu taciz etme hakkını mı veriyor?"
"Ve bir kez daha, Ekselansları, tekrar ediyorum, yalnızca gerçek sahibi tazminat talep edebilir. Yaptıkları için kanunun size vereceği tek şey, onun kullanımı için maddi tazminattır. Bir köle kullandığı için hiçbir özgür insan cezalandırılmayacaktır.”
“Bir köle, kendisini böyle incittiği için dövülebilir! Ben de öyle olmasını istiyorum.”
"Majesteleri, bir köle ona böyle dokunmaya cesaret edemezdi."
yutkundum. "Sen ne diyorsun?"
Boraxis yanımdan geçip Acheron'a baktı. Acheron mu? Seni kim üzdü?"
"Denizciler ve benimle işleri bitince beni güverte altına getirdikleri soylulara sattılar."
Boraxis bakışlarını benimkine çevirdi. "Sen soylu bir kadınsın ve ben de senin hizmetkarın. Bir köleye ne yapıldığını umursayacakları kadar kimse bizim ne düşündüğümüzü umursamıyor."
Sonra içimi korkunç bir korku kapladı. "Bunu ona yapacaklarını biliyor muydun?"
Hayır, Majesteleri. Diğer kölelerle yalnız kalacağını varsaydım. Ona zarar vereceklerini bilseydim, seni uyarırdım.”
Ona inandım.
Yine de hayatım boyunca hiç bu kadar sinirlenmemiştim. Babamın krallığında olsaydık...
Ama değildik. Boraks haklıydı. Burada, babamın diyarının dışında sesim yoktu.
Bu konuda midem bulandı, başımı salladım. "Boraxis'i bantlarını çıkarabileceğimiz bir yer bul bize."
Acheron paniklemiş bir sesle, "Onları çıkaramazsın," dedi. "Herhangi bir tsoulus için, idikolarından başka birinin bantlarını çıkarması ölüm cezasıdır."
"Sen bir köle değilsin ve seni köle olarak işaretlemeyeceğim!"
Benden uzaklaştı.
İç çekerek Boraxis'e baktım. "Acheron'un daha çok yiyeceğe ve dinlenip yıkanmak için güvenli bir yere ihtiyacı var. Ayrıca temiz giysiler de kullanabilirdi.”
"Şoförden böyle bir yer isteyeceğim, Majesteleri."

Ona başımı salladım. Bizi bırakıp tekrar yukarı çıktı. Birkaç saniye sonra tekrar ilerlemeye başladık.
"Artık kimse sana zarar vermeyecek, Acheron."
Yüzünü benden korumak için kukuletasını geri çekmeden önce gözlerinde yaşlar birikti.
"Konuş benimle küçük kardeşim. Bana ne düşündüğünü söyle."
"Benim isteğim senin isteğin, Idika."
"Bana öyle demeyi kes! Ben Ryssa'yım. Ben senin sahibin değilim."
Ve yine buna bir yanıtı yoktu.
Boraxis bize banyo yapıp dinlenmesi için Acheron'a bir oda kiralayabileceğim büyük bir pansiyon bulana kadar, önümüzdeki bir saat boyunca yolculuk ederken onu kendi haline bıraktım.
Kısa bir süre sonra Boraxis odaya bir demirci getirdi.
Acheron'un kapısını çaldım, sonra iterek açtım ve onu yatağında çıplak yatarken buldum. Ben girerken Boraxis ve demirciye salonda kalmalarını işaret ettim.
"Acheron," dedim usulca, onu uyandırmak için uzandım.
Mükemmel cildini bozan sayısız sıyrık ve morlukları gördüğümde duraksadım. İstismarından dolayı tüm el izlerinin hala görülebildiği yerler vardı. Tanrılar, geminin göbeğinde tek başına yüzleştiği dehşet.
Onu koruyamadığımı görünce midem bulandı. Nasıl bu kadar değersiz olabildim? Onu çok nazikçe sallamadan önce üzerine bir battaniye çektim ve bir daha böyle incinmeyeceğine dair kendi kendime söz verdim.
Korkmuş gibi uyandı.
"Her şey yolunda," diye onu temin ettim.
Bana inanması gerektiğinden pek emin değilmiş gibi etrafına bakındı.
"Boraksis mi?" Aradım.
Arkasında demirciyle birlikte içeri girdi. Acheron, demircinin elindeki aletleri görür görmez paniğe kapıldı ve kaçmaya çalıştı.
"Durdur onu."
Boraks yaptı. Demirci bantları kesmek için büyük bir çift klips getirirken, onu yakaladı ve Acheron'u yerde tuttu.
Acheron, sanki onun uzuvlarını kesiyormuşuz gibi çığlık attı ve savaştı.
"Lütfen dur!" diye yalvardı. "Lütfen!"
Yalvarışları içimi parçaladı ama yapılması gereken buydu. Başka kimsenin onu bir köle sanmasını istemedim. "Sorun değil, Acheron. Özgürsün."
Yine de son grup kaldırılana kadar savaştı. Sonra kıpırdamadan yattı, gözleri sersemlemişti.
Demirciye "Altını al," dedim, o da bana teşekkür edip gitti.
Acheron'un eylemleri karşısında sersemlemiş bir halde Boraxis'e baktım.
"Neden onların kaldırılmasını istemiyor?"
"Kayıt kalkanını aldın. Bir köle taciri onu şimdi bulursa, sahibine iade edilmesi gerekmez. Herkes ona sahip çıkabilir."
Duymak istemediğim kelimelerle homurdandım. "O bir köle değil."

"Elinde böyle bir damga var, Prenses. Eğer herhangi biri bu işareti görürse, onun özgür doğmadığını anlayacaktır.”
kaşlarımı çattım. "Ne marka?"
Boraxis, Acheron'un sağ elini kaldırarak bana avucundaki bir piramidin içinden geçen X'e benzeyen çentikli bir damgayı gösterdi. Bunu daha önce fark etmemiş olmam ne tuhaftı. Ama benim için farketmedi.
"Kimse bilmeyecek."
"Demirci biliyor, Majesteleri. Bu nedenle, bir daha durdurulmadan önce buradan olabildiğince çabuk ayrılmamızı ve babanın krallığına ulaşmamızı öneririm."
Çenem gevşedi. "Sen ciddi değilsin?"
Yüzünden, öyle olduğunu anlayabilirdim. "Lütfen, Majesteleri. Beni dinle. İstediğim son şey ikinizden birinin zarar gördüğünü görmek. Gitmemiz gerekiyor.
"Demirci bantlarını çıkarmadan önce neden bana markadan bahsetmedin?"
"Majesteleri, ben azat edilmiş bir köleyim. Daha iyilerimi sorgulamak benim doğamda yok. Seni seviyorum ve sana hizmet ediyorum ve eğer tanrılar karar verirse, senin için hayatımı veririm.”
Haklıydı. Babam ve Styxx'in birçok hizmetçiyi emir verdikten sonra tereddüt ettikleri için dövdüklerini görmüştüm.
Başımı sallayarak hala hareket etmemiş olan Acheron'a gittim. "Gel Acheron, acele etmeliyiz."
Sonra umutsuzlukla dolu gözleriyle bana baktı. “İdikos bunun için beni sert bir şekilde cezalandıracak. Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?”
Estes seni bir daha asla incitmeyecek. Ben senin kardeşinim ve sana söz veriyorum, güvendesin.”
Başını olumsuz anlamda salladı. "Beni bulacak. O her zaman yapar.
"Kaç kez kaçtın?"
“Buna değmeyeceğini bilecek kadar.”
"Bu sefer olacak." En azından ben öyle umuyordum. Ve tüm tanrılar adına, bunu yapmaya niyetlendim. Hiç kimse korku içinde yaşamayı hak etmiyordu. Hiç kimse alay edilmeyi ve aşağılanmayı hak etmiyordu. Özellikle de prens olarak doğmuş bir çocuk için.
Ama kendime onu koruyacağıma söz verdiğim halde, bir yanım bunu yapıp yapamayacağımı merak etti.
Acheron ve Boraxis gibi ben de istasyonumun tutsağıydım. Ve isteğim dışında bile kanatlarım sık sık kırpıldı.

15 KASIM 9532 M.Ö.
Atlantis'ten ayrılalı bir hafta olmuştu. Bir haftadır gülmeyi, gülmeyi bilmeyen kardeşimle gezmiştik. Ya da kendi fikrini nasıl oluşturacağını bile. Ne zaman sorsam, cevabı hep aynıydı. "Senin isteğin benim isteğim, Idika." Çığlık atmama yetmişti.

Gezimizin son kısmı yine gemi ile oldu ama bu sefer özel bir gemi satın alarak babamızın kral olduğu adaya götürdük. Acheron veya onun güvenliği konusunda daha fazla riske girmek istemiyordum. Ve onunla ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar çok anladım. Doğal olmayan bir cinsel çekiciliğe sahipti.
Onu gören herkes ona dokunmak istedi. Ona sahip olmak. Bu yüzden ne zaman toplum içine çıksak kendini tamamen örtüyordu. Ne zaman biri yanına yaklaşsa neden ürperiyordu? O kutsal olmayan çekim her neyse, ben bile tam olarak bağışık değildim ve kendi kardeşime karşı böyle hissedebilmek beni hasta etti. En kötü yanı, düşüncelerimi bildiğinde anlayabiliyordum. Saldırım için kendini hazırlıyormuş gibi gerilirdi.
Ama onu asla incitmez veya ona bu şekilde dokunmazdım. Yine de bana güvenmiyordu ve dürüst olmak gerekirse, deneyimlerinden dolayı onu bunun için suçlayamazdım.
Estes'in onu koruduğunu söyledi. Gerçeği biliyordum. Amcamızın yaptığında koruma yoktu, sadece Acheron'a aynı anda kaç kişinin saldırdığını kontrol ediyordu.
Tanrılar bunun için Estes'i cezalandırsın.
Bunca yıldır böyle bir canavara karşı nasıl bu kadar kör olabildim?
Babam buna nasıl izin verebilirdi? Bu konuda hiçbir şey bilmediğini düşünmeyi tercih ettim. Yaşamamın tek yolu buydu. Ve her parçamla amcamı bir daha asla görmemeyi diledim.
Yolculuğumuzun beşinci günüydü, Boraxis nihayet bana Acheron'un neden bu kadar solgun olduğunu ve aşırı terleme ve kusma krizlerine neden olduğunu açıkladı.
Estes'in onu kontrol etmek için kullandığı ilaçlardı. Aldığım portakal kokusu seks isteği uyandırmak için kullandıkları afrodizyak kokusuydu, diğeri ise daha uysal ve kendisine yapılanları kabul etmesi için solunan bir maddeydi.
Acheron artık o kadar zayıftı ki bu beni korkuttu. Yardım edebilecek bir doktor bulmamız gerekiyordu. Boraxis bana en iyisinin kendi uyuşturucu stokumuzu satın alıp onu kullanmaya devam etmek olduğunu söyleyip durdu. Ama bunu kendi kardeşime yapamazdım. Hayatını böyle şeylerden uzak yaşaması gerekiyordu.
Elbette onlardan hasta olmaya devam etmeyecekti. Sonunda sisteminden çıkmak zorunda kaldılar. Yine de her geçen gün daha da zayıflıyor gibiydi.
Ve şimdi sonunda evdeydik.
Kapalı bir arabayla yaklaşırken saray önümüzde belirdi. Acheron'la açıkta, başıboş bir esintinin kaportasını geriye savurup onu açığa çıkarabileceği bir yerde seyahat etmeye cesaret edemedim. İnsanlar onu görür görmez oldukça saldırganlaşabilirdi ve Boraxis'in daha ısrarcı olanlardan birkaçıyla zaten sertleşmesi gerekmişti.
Saray kapılarına girerken yutkundum ve girişe yaklaştım. Acheron'a ailesi tarafından ne kadar hoş karşılanacağını söyleme cesaretimi gösterdikten sonra cesaretimin sarsıldığını hissettim.

Ya haklıysa? Ya babam umursamazsa? Bildiğim kadarıyla, babam Estes'in ona ne yaptığının farkındaydı. Hatta göz yumabilir. Bu düşünce bile beni hasta etti ama kendimi hazırlamam gereken bir şeydi. Mümkün oldu. Acheron zaten o kadar incinmişti ki onu daha fazla incitmekten korkuyordum. Güven kırılgan bir şeydi ve bana güvenmeye yeni başlıyordu. Hiçbir şeyin buna zarar vermesini istemedim.
Ya da o.
Bu yüzden onu yan girişten aldım ve kimsenin onu rahatsız etmeyeceği odama götürdüm.
"Babana gidiyorum. Siz burada bekleyin, ben çok yakında döneceğim."
Acheron konuşmadı. Yine kontrolsüzce titriyordu. Bunun yerine, bir köşeye gitmeden önce başını salladı ve sırtını duvara dayayarak yere oturdu. O kadar iyi örtülmüştü ki yerde bir tahıl çuvalı gibi görünüyordu.
Ocağımın yanından toprak bir vazo alıp yanına koydum. "Hastalanırsan."
Yine hiçbir şekilde tepki vermedi.
Buna üzülerek Boraxis'e döndüm. "Onunla kal ve kimsenin onu rahatsız etmediğinden emin ol."
"Evet majesteleri."
En iyisini umarak onları odamda bıraktım ve babamla yalnız konuşmaya gittim.
Onu Styxx ile dış avluda buldum. Babam Styxx'e devlet meseleleri hakkında talimat verirken, ikisi minderli sandalyelere uzanmış, bal ve ekmekten oluşan hafif bir yemek yiyorlardı. Her ihtiyaçlarını karşılayan hizmetkarlarla çevriliydiler. Ne kadar bereketli bir manzara oluşturdular.
Styxx'in sarı saçları güneş ışığında parlıyordu. Cildi canlılıkla parladı. Başkalarının onu suistimal edebilmesi için uyuşturucu almaya zorlanmasının grimsi bir tonu yoktu.
Herkese emir verirken küstahlığını uzaktan bile görebiliyordum. Acheron'u düşündüm ve adaletsizliğe bağırmak istedim.
Styxx beni görünce, "Hey, kuzu başlı," dedi. Küçük canavar her zaman kıvırcık sarı saçlarımla dalga geçerdi. "Nerelerdeydin?"
"Uzaklaş," dedim ona. Trolün işimi bilmesine gerek yoktu. "Baba, seninle biraz yalnız kalabilir miyim?"
Styxx'e kendini beğenmiş bir bakış attı. "Bana söyleyeceğin her şeyi kardeşinin önünde söyleyebilirsin. Bir gün Styxx senin kralın olacak ve ona karşı sorumlu olacaksın."
Bu düşünce kanımı dondurdu.
"Doğru," dedi Styxx küçümseyerek. "Bu, senin de herkes gibi ayaklarımı öpmen gerektiği anlamına geliyor."
Babam ona güldü. "Tam bir pisliksin."
Sessizliğimi korumak için dudağımı ısırdım. Styxx'in ne kadar şımarık, iğrenç küçük bir trol olduğunu nasıl göremezdi? Ama babam, Styxx'in maymunsu davranışlarına karşı her zaman kör olmuştu.
"Peki neden buradasın kedicik?" Babam sordu. "Yeni bir biblo veya kıyafet ister misin?"

Adam beni her zaman şımartmıştı. En azından Acheron'u içermeyen herhangi bir konuda.
"HAYIR. Acheron'u eve getirmek istiyorum."
Babam benim isteğim üzerine tükürdü. "Şimdi bak, aklına ne geldi? Sana defalarca nasıl hissettiğimi söyledim. O canavar buraya ait değil."
Styxx dudaklarını kıvırdı. "Onu neden burada isteyesin ki? O hepimiz için bir tehlike."
"Nasıl bir tehlike?" Ama bu o kadar tanıdık bir tartışmaydı ki, onlardan önce onların mazeretleriyle cevap verebilirdim.
Babam dudağını büktü. "Bir yarı tanrının neler yapabileceğini bilmiyorsun. Uyurken kardeşini öldürebilir. Beni öldür. Hepimizi öldürün."
Bunu nasıl söyleyebilirdi? Acheron bana bir kez bile saldırmamıştı. Sesini bile yükseltmedi. "Estes için neden korkmuyorsun?"
"Estes onu kontrol altında tutuyor."
Uyuşturucu ile. Yani babam işin o kısmını biliyordu. Öfkemi belli etmemek için yapabileceğim tek şey buydu. Acheron'un tedavisi hakkında başka ne bildiğini merak etmemi sağladı.
"Acheron buraya, bize ait."
Babam ayağa kalktı. "Sen bir kadınsın Ryssa ve üstelik genç bir kadınsın. Aklınız en iyi şekilde moda ve dekorasyonla meşgul olur. Bir parti için elbisenizi planlamak. Acheron bu aileye ait değil. Asla yapmayacak. Şimdi git anneni bul ve dedikodu yap. Styxx ve benim konuşacak önemli meselelerimiz var."
Styxx'in sıradaki hizmetçilerden hangisinin yatacağı gibi... En büyük oğlunun hayatından çok daha önemli meseleler.
ona ters ters baktım "Kendi oğlundan daha mı önemli?"
"O benim oğlum değil!"
Reddetmesine inanamayarak başımı salladım. Yani Acheron başından beri haklıydı.
Babam onu bilerek göndermişti ve geri dönmesine asla izin vermeyecekti.
Gerçeği neden daha önce görmemiştim? Çünkü ben babamı seviyordum. Bana göre her zaman kibar ve sevgi dolu olmuştu.
En azından artık gerçeği biliyordum.
Şimdi onun gerçekte ne olduğunu gördüm. Kalpsiz.
"Yani bana Acheron'u korumakla ilgili anlattığın hikayenin tamamı yanlış mıydı?"
"Neden bahsediyorsun?"
Kendi yalanlarını bile hatırlamıyordu. "Acheron'u götürdüklerinde bana bunu onu korumak için yaptığını söylemiştin. Düşmanlar için ek bir hedef olacağı için iki varisin birlikte yetiştirilmemesi gerektiğini söylediniz. Yeterince büyüdüğünde Acheron'u eve getireceğini söylemiştin. Onu buraya geri getirmeyi hiç düşünmedin, değil mi?"
"Bizi bırak!"

Yaptım. Onu ve Styxx'i görmek o anda beni gerçekten hasta etti. Ve beni babamdan uzaklaştıran her adımda, bir zamanlar hayran olduğum adama olan saygımı kaybettim.
Bunu nasıl yapabildi? Nasıl umursamazdı? Beni ve Styxx'i şımartan aynı adam varisine nasıl sırtını dönebilir?
Acheron'u balkonda otururken bulmak için odama döndüm. Bacaklarını bükmüş, çenesini dizlerine yaslamış ve kollarını bacaklarına dolamıştı. Yine terliyordu. Gözleri boş ve boştu. Çok hasta ve zayıf görünüyordu.
Babam, birinin bakışlarına bile karşılık vermeyen bir çocuktan nasıl korkabilirdi?
Yanına diz çöktüm ve ona dokunmak için uzandım. Her zamanki gibi gergindi.
Acheron'a dokunulmasından hoşlanmazdı. Hiç şüphe yok ki hayatı boyunca yetecek kadar dokunulmuştu.
"Babam burada değil," diye yalan söyledim, kelimelerin ağzında boğulmasına rağmen.
Bu çocuğa gerçeği nasıl söylerdim? Sadece bir aptal olduğumu öğrenmek için güvenmesi için yalvardım.
Babasına kalsaydı, parasını ödemek isteyen herkese fahişelik yapması için tekrar Estes'e gönderileceğini ona nasıl söyleyebilirdim?
Atlantis'e geri dönmesine izin veremezdim, gerçeği öğrenmesine de izin veremezdim.
"Onu beklemen için seni yazlık saraya götüreceğim."
Beni sorgulamadı, bu da kalbimde suçluluk duygusunun yerleşmesine izin verdi. Ama ne önemi vardı? Onu güvenli bir yere götürecektim. Güvenli. Kimsenin onu incitmeyeceği ya da utandırmayacağı bir yere.
Ayağa kalktım ve beni takip etmesini işaret ettim ve o da sorgulamadan takip etti.
Saraya girdiğimiz gibi arka koridorlarda ilerledik - bu toprakların varisi ve prensesi yerine küçük, korkak hırsızlar gibi. Acheron sırlarımızı sakladığımızı ya da biri bizi görürse olacaklardan korktuğumu bilmiyordu.
Neyse ki yapmadılar ve kısa sürede tekrar gittik. Ama içimden, babam beni eve sürüklemeden önce ne kadar uzak durabileceğimi merak edip durdum. O zaman Acheron'a ne olacaktı?

18 KASIM 9532 M.Ö.
Yazlık saray yılın bu zamanında tamamen boştu. Evde sadece bir avuç hizmetçi vardı. Aşçımız Petra, çocuğu ve aynı zamanda bahçıvan olan kocası. Bir kahya ve gözetmen küçük sayıyı tamamladı.
Neyse ki, hepsi bana sadıktı ve babama burada varise çok benzeyen bir misafirle kaldığımı asla söylemediler. Acheron'un varlığını açıklamadım ve onlar da sormadılar. Sadece kabul ettiler ve benimkinden sadece iki kapı aşağıda olan bir odayı ona hazırladılar.

Acheron odaya girerken son derece tereddütlüydü. Etrafına bakındığından, amcasının onu başkalarına sattığı eski odasını düşündüğünü anlayabiliyordum.
"Konuşabilir miyim, Idika?"
Bana ne zaman böyle hitap etse nefret ediyordum. "Benden konuşmamı istemene gerek olmadığını sana defalarca söyledim, Acheron. Aklından ne geçiyorsa onu söyle." Amcası, sıra dışı konuştuğu için onu o kadar sık dövmüştü ki, bu alışkanlığından vazgeçemiyor gibiydi.
"Bu odayı kiminle paylaşacağım?"
Fısıldayarak sorduğu soruya kalbim ağladı. Her iyiliğin ya da temel gıda maddesinin bedelini vücudunu kullanmak zorunda olmadığına hâlâ inanmakta zorlanıyordu. "Orası senin odan, Acheron.
Kimseyle paylaşmıyorsun."
O gümüşi gözlerdeki rahatlama boğazımı sıktı.
"Teşekkürler İdika."
Hangisini daha çok küçümseyeceğimi bilemedim, bana sahibi deme ısrarı mı yoksa onu satmadığım için bana teşekkür etmesi mi?
İç çekerek hafifçe koluna vurdum. "Giymen için Styxx'in bazı kıyafetlerini getireceğim."
Tekrar konuşmadan önce arkasını döndü. "Onlara dokunduğumu öğrenirse çok kızar."
"Kızmayacak, Acheron. İnan bana."
Nasıl istersen İdika.
Onun itaatine dişlerimi gıcırdattım. Styxx, iğrenç bir şekilde otoriter olacak kadar ileri giderken, çoğu zaman insanlara sırf onlar üzerinde sahip olduğu güç duygusu için görevleri yeniden yaptırırken, Acheron kendisine yapılan her şeyi şikayet etmeden kabul etti.
Kendisini daha güvende ve rahat hissetmesi için yapabileceğim bir şey olmasını dileyerek, onu odasında bırakıp kendi odamda dinlenmeye gittim. Onun için endişelenmenin stresinden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Buradaki hizmetkarların çoğu yaşlıydı ve fark ettiğim tek şey, yaşlı insanların Acheron'un sahip olduğu her şeye karşı daha bağışık göründüğüydü. Ya da bağışık değillerse, buna göre hareket etme olasılıkları daha düşüktü.
Personelin onun aileden biri olduğunu anlayacağından ve bu tek başına onları ondan uzak tutacağından bahsetmiyorum bile.
umdum.
Yorgunluktan masama gittim ve babama, Didymos'tan biraz uzaklaşmam gerektiğini bildirmek için kısa bir not yazdım. Atina'daki dul teyzemi sık sık ziyaret ettiğim veya yalnız kalabilmek için buraya yazlık saraya geldiğim için seyahatlerime alışmıştı. Acheron gibi ben de yalnızlığıma değer verdim. Boraxis yanımda olduğu ve babamı sağlığım ve nerede olduğum konusunda bilgilendirdiğim sürece, babam düşünmeden yaptığım yolculuklara müsamahakâr davranırdı.

Ziyaret etmemi yasakladığı tek yer Atlantis'ti - şimdi nedenini biliyordum. Ve düşününce, benim yaşımdaki bir kızın düzgün bir refakatçi olmadan çıkamayacağı kadar uzak ve tehlikeli bir yolculuk olduğunu söylediğinde ona dürüstçe inanmıştım. Kardeşini ve ahlaksızlığını korumak için olduğundan pek şüphelenmemiştim.
Ayağa kalkıp duraksadığımda babama Atina'da olduğumu bildiren notu yazmayı yeni bitirmiştim. Bahçedeki penceremin dışındaki hareket dikkatimi çekti. İlk başta gördüklerime inanamadım.
Bu Acheron'du.
Açık izin olmadan herhangi bir şey yapması ondan ne kadar farklıydı. Kendisine söylenmedikçe zar zor hareket ederdi. Rüya görmediğimden emin olmak için iki kez göz kırptım. Ama hayır, kesinlikle oydu...
Ilıman bir kış olmasına rağmen, dışarıda bir pelerin gerektirecek kadar soğuktu. Yine de orada, yalınayak, çeşmenin yanındaki çimenlerde yürüyordu. Başını öne eğmişti ve ayak parmaklarını çimenlerin üzerinde kıvırıyor gibi görünüyordu. Bu duygudan zevk alıyormuş gibi görünüyordu ama hiç gülümsemediği için bunu söylemek zordu.
Tanrı aşkına ne yapıyordu?
Pelerinimi aldım ve onu kontrol etmek için dışarı çıktım.
Yaklaştığımı görür görmez, uzaktaki taş duvara gelene kadar benden uzaklaştı. Gidecek başka yeri olmadığından dizlerinin üzerine çöktü ve başını ve yüzünü korumak ister gibi kolunu kaldırdı. "Beni affet, Idika. Lütfen, III, gücenme demek değildi."
Yanına diz çöktüm ve onu yatıştırmak için yüzünü ellerimin arasına aldım. Dokunuşumla o kadar gerilmişti ki, ondan kırılgan olmaması bir mucizeydi. "Acheron, sorun değil. Kimse sana kızgın değil. Yanlış bir şey yapmadın. Şşş..."
Korkusu şaşkınlığa dönüştüğünde yutkundu. Sevgili tanrılar, onu haklı çıkaracak hiçbir şey yapmamışken bu kadar titremesini gerektirecek ne yapmışlardı ona?
"Sadece neden ayakkabılarını giymeden burada olduğunu merak ettim. Hava soğuk ve ateşin yükselmesini istemedim."
Korkusu beni şaşırttığı kadar benim endişem de onu şaşırtmıştı.
Benimki gibi bahçeye açılan küçük bir terasa sahip odasını işaret etti. Kapı hala aralıktı. "Burada kimseyi görmedim, bu yüzden güvenli olduğunu düşündüm. Sadece çimleri hissetmek istedim. Zarar vermek istemedim, Idika. Bitirir bitirmez odama dönecektim. Yemin ederim."
"Biliyorum," dedim, onu bırakmadan önce tekrar yüzünü okşayarak. Artık ona dokunmadığım için biraz rahatlamıştı. "Gerçekten sorun değil. sana kızgın değilim Ama çimleri neden bu kadar soğuk hissetmek istediğini anlamıyorum. Yılın bu zamanında hepsi kurudu."
Elini üstüne sürttü. "Her zaman böyle hissettirmiyor mu?"
Sorusuna kaşlarımı çattım. "Daha önce hiç çime dokunmadın mı?"
"Sanırım küçükken yaptım. Ama hatırlamıyorum." Kalbimi sızlatan nazik bir hareketle elini tekrar onun üzerine koydu. "Sadece bir kez dokunmak

istedim. Odamdan bir daha çıkmayacağım İdika. Önce izin almalıydım. Beni affet." Başını aşağı eğdi.
Uzanıp ona tekrar dokunmak istedim ama bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. "Benden izin almana gerek yok, Acheron. Buraya dilediğiniz zaman gelebilirsiniz.
Artık özgürsün."
Kölesinin işaretini tutan dağlanmış avucuna baktı, sonra onu yumruk yaptı. "İdikos, kralın ona evden asla çıkmayacağıma söz verdiğini söyledi."
Açıklamasına ağzım açık kaldı. "Atlantis'e vardığından beri odana mı kilitlisin?"
"Her zaman değil. İdikos bir geziden döndüğünde onu kabul odasında karşılarım. Her zaman görmek istediği ilk kişi benim. Sonra bazen İdikos beni ofisinde ayak bileklerimden ya da yatağına zincirler. Akşamları yemek salonuna ve parti verdiğimizde balo salonuna gidiyorum."
Ve her gece Estes'in yatağında uyudu. Bana zaten bu kadarını söylemişti.
"Ama sen hiç dışarı çıkmadın mı?"
Bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Dönen gümüşi gözleri pek çok insanı rahatsız ettiğinden, Estes'in ona yapmayı öğrettiği şey buydu. "Balkonda oturmama izin var.
müşterilerim arasında cildim çok solgun olmasın diye. Meara bazen orada yemek yememe bile izin veriyor."
Ondan bana mektup yazan ve kaçmasına yardım eden hizmetçinin Meara olduğunu öğrenmiştim. Bakıcılarının en naziki ve onun yemek yemesini ve rahat etmesini sağlayan tek kişi oydu... eğlendirmediği zamanlarda. Ondan öğrendiğim bir diğer şey de Estes'in onu kontrol etmek için yiyecekleri kullandığıydı.
Acheron, yalnızca başkalarını memnun ettiğinde yemek yerdi. Ne kadar izin verileceği, o gün gördüğü müşteri sayısına ve onunla ne kadar mutlu olduklarına bağlıydı.
Bu düşünce bile beni hasta etti.
"Meara'yı seviyorsun, değil mi?"
"Bana karşı her zaman naziktir. Kötü olduğumda bile, beni incitmiyor.
Kötü. Estes tarafından, bir müşterinin Acheron'a kaba davrandığı ve vücudunda bir iz bıraktığı her an olarak tanımlandı. Acheron, onları istedikleri şekilde memnun etmekle suçlandı, ancak kaba davranmak isterlerse ve o izin verirse, bunun için cezalandırıldı. Kendisine zarar vermelerine izin vermezse, rahatsız oluyorlardı ve Estes, ödediklerini vermediği için onu iki kat daha sert bir şekilde cezalandırıyordu. Acheron bu savaşı kazanamadı.
Uzanıp ona dokunmamak için ellerimi yumruk yaptım. Onu kollarıma almak ve hayatı olan kabus hafızasından tamamen silinene kadar ona sarılmak istedim.
Ama nasıl? Artık güvende olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirdim? Açıkça daveti olmadan hiç kimsenin ona dokunmayacağını mı? Kendi kararlarını

vermekte özgür olduğunu ve fikrini dile getirdiği için kimsenin onu dövmeyeceğini mi?
Ya da ayağındaki çimleri hissetmek için dışarıda yürümek için mi?
Zaman alacaktı. "Odama geri dönüyorum." Odama açılan kapıları işaret ettim. "Burada istediğin kadar kalabilirsin. Acıktığınızda, vardığımızda tanıştığınız uzun boylu yaşlı kadın Petra'ya söyleyin, size dilediğinizi yapacaktır. Bana ihtiyacın olursa odama gelmekten çekinme. Gün senin, küçük kardeşim. Sizden tek istediğim, hastalanmamak için lütfen ayakkabılarınızı giymeniz."
Başını salladı ve ben ona vuramayacağımdan emin olacak kadar aramıza yeterince mesafe koyana kadar kıpırdamadı. Bunun üzerine ağlamak istedim.
Ama ona söylediklerimde ciddi olduğumu göstermekten başka yapılacak bir şey yoktu. Hayatı artık kendisine aitti.
Geri çekildim, pelerininin altında tuttuğu ayakkabıları giyerken onu izlediğim odama döndüm. Sonra küçük bahçeyi saatlerce araştırdı. Orada olan her şeye dokunmuş, dokusunu hissetmiş ve koklamış olmalı. Güneş batmaya başlayana kadar odasına geri döndü. Mutfağa gitmeden önce birkaç dakika bekledim ve Petra'ya ona bir tepsi yemek götürmesini söyledim.
"Majesteleri?" Ben gitmeye başlarken sordu.
"Evet, Petra?"
"Misafirimiz... o iyi mi?"
"O iyi. O sadece utangaç ve sessiz.
Tepsisini hazırlayıp yanından ayrılmadan önce başını salladı. Adını hatırlayamadığım kızı ateşin başında oynadığı köşeden bana gülümsüyordu.
"Arkadaşınız kaybolmuş görünüyor, Majesteleri. Geçen yaz bulduğum köpek yavrusu gibi. İlk başta yanına birini yaklaştırmaktan korktu ama ben onunla konuşmaya ve ona yemek bırakmaya devam ettim." Ondan birkaç metre ötede uyuyan köpeği işaret etti. "Şimdi o dünyanın en iyi köpeği. Yanımdan hiç ayrılmıyor."
"Dünyadaki her şeyin nezakete ihtiyacı var, çocuğum."
Başını salladı, sonra oynamaya geri döndü.
Eski anılar canlanırken bir an onu izledim. Acheron'a, Estes onu alıp götürmeden önce bile oyuncaklar verilmemişti. O zamanlar benimkini onunla paylaşırdım ama sahip olduğu tek şey buydu.
Kız haklıydı. Kardeşim ne yazık ki kayboldu. Ben sadece zamanla onun burada bariz bir şekilde köpek kadar rahat olacağını umuyordum. Kendisinden bu kadar açık bir şekilde nefret eden bir dünyada hoş karşılanmayı öğreneceğini.

19 KASIM 9532 M.Ö.
Bugün istemeden geç yattım. Uyandığımda neredeyse öğlen olmuştu. Ve beni uyandıran en şaşırtıcı şeydi.

Bir çocuğun kahkahasının sesiydi.
Ayağa kalktım ve dışarıyı görebilmek için pencereye gitmeden önce kırmızı yün pelerinime sarındım.
Acheron, aşçının küçük kızıyla birlikte bahçedeydi. Aralarında ekmek, et, zeytin ve incir bulunan bir örtünün üzerine oturup sohbet edip zar oyunu oynadılar. Ne söylendiğini duyamıyordum ama küçük kız arada bir kahkahalarla cıyaklıyordu.
Kız ayağa kalkmaya karar verdiğinde uzanıp Acheron'un omzuna dokundu. Hiç kıkırdamadı. Şaşkınlığımla, onu gerçekten kaldırdı ve içeri koşabilmesi için ayağa kaldırdı.
Onu bulduğumdan beri ilk kez rahatlamıştı. Korkusuzca yedi ve yüz hatları buruşmamıştı. Açıkça etrafına baktı ve aslında kızın yüzüne bakacaktı.
Kız, Acheron'a verdiği oyuncak bebeğiyle geri döndü. Onu aldı ve ona zeytin veriyormuş gibi yaptı. Kız zevkle ciyakladı.
Oyunlarından büyülenerek onlara katılmak için dışarı çıktım. Acheron beni görür görmez gözlerindeki ışık söndü. Kelimenin tam anlamıyla kendi içine çekilmesini ve anında korkmasını izledim.
"Gitmelisin, Maia," diye fısıldadı kıza.
"Ama seninle oynamayı seviyorum, Acheron. Aptalca davrandığım ya da soru sorduğum için bana kızamazsın."
"Kalabilir," diye ekledim hemen. "İkinizi de rahatsız etmek istemedim."
Acheron bakışlarını yere kilitledi.
Kıza bakmadan önce iç çektim. "Maia, bana mutfaktan bir bardak şarap getirir misin?"
"Evet, Majesteleri. Hemen döneceğim."
O gider gitmez içine kapanık ve yine korkmuş olan Acheron'a döndüm.
"Yanında çok çocuk var mı?"
Kafasını salladı. "Yasak."
"Ama Maia'nın yanında çok rahat görünüyorsun. Neden?"
Konuşmadan önce pelerinine daha sıkı sarıldı. Benden bir oyun arkadaşı dışında hiçbir şey istemiyor. Onun için herhangi bir yetişkinden farklı değilim. Gözlerime aldırış etmiyor ve doğal olmadığımın farkında değil.
"Sen doğal değilsin, Acheron."
O ürkütücü gözlerle bana baktı. "Çektiğimi hissediyorsun. Henüz harekete geçmedin ama bunu herkes gibi hissediyorsun. Hareket ettiğimi gördüğünde kalbin hızlanıyor. Gözleriniz genişledikçe boğazınız kurur. Fiziksel belirtileri biliyorum. Onları görmemek için çok fazla gördüm.
Bu doğruydu ve içimi bu kadar kolay görebilmesinden nefret ediyordum.
"Sana asla böyle dokunmam."
Başını çevirmeden önce çenesinde bir tik başladı. "Gerikos ve diğerleri de bunu söyledi.
Ve artık karşı koyamadıkları zaman benden nefret ediyorlar ve sanki ben kontrol edebiliyormuşum gibi beni cezalandırıyorlar. Sanki beni istemelerini sağlıyormuşum gibi. Bu sefer bakışları benimle buluştuğunda, içinde

derinlerde yanan öfkeyi gördüm. Er ya da geç çevremdeki herkes beni beceriyor İdika. Herkes."
Onun öfkesi benimkini ateşledi. "Ve sana asla böyle dokunmayacağım, Acheron."
O gözlerdeki şüphe içimi yaktı.
"Ya Meara?" diye sordum, herkesin ona binecek bir hayvan olmadığını göstermeye çalışarak. "Sana hiç böyle dokunmadı, değil mi?"
Bana attığı bakış cevabı söylüyordu. Midem küçüldü.
"Çoğundan daha kibardı."
Bana güvenmemesine şaşmamalı. Olympus adına, herkes onu kullanırken benim öyle olmadığıma onu nasıl ikna edebilirdim? Evet, o doğal olmayan çekiciliği hissettim
bahsetti. Ama dürtülerimi kontrol edemeyen bir hayvan değildim. Diğerlerinin onu bu şekilde kullanacak kadar az kontrole sahip olması beni rahatsız etti.
"Sana kendimi kanıtlayacağım, Acheron. Bana güvenebilirsin. Söz veriyorum."
Cevap veremeden Maia şarabımla geri döndü. Ondan almadan önce ona nazik bir gülümseme sundum. “Siz ikiniz oynayın. Gidip yıkanmam ve giyinmem gerekiyor.”
Ayağa kalktıktan sonra odama yöneldim. Kapıda durup onlara baktım. Maia bebeğini tutarken Acheron zar atıyordu. Haklıydı, onda vücuduma seslenen doğal olmayan bir şeyler vardı. Görünüşü sağlıksızken bile güzeldi. Zorlayıcı.
Bana baktı ve odama girmeden önce hızla bakışlarımı kaçırdım.
"Sen benim kardeşimsin, Acheron," diye fısıldadım. "Sana zarar vermeyeceğim." Bu sadece ona değil kendime de bir sözdü.

15 ARALIK 9532 M.Ö.
Ilıman kış devam etti. Bazı günler pelerinsiz dışarı çıkmak için bile yeterince sıcak.
Acheron'la kaçmamın üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Adresleri yanlış olan babama gönderdiğim mektuplar bizi güvende tutmaya yardımcı oldu. Diğer şehirlerde bizi yanlış görmeleri için rüşvet verdiğim kadın ve erkekler gibi. Seyahat etmemizin güvenli olacağı ilkbahara kadar hileme inanmaya devam etmesini umuyordum.
Uyuşturucu artık Acheron'un vücudundan gitmişti ve bir yatağa zincirlenmiş halde bulduğum çocuğu zar zor tanıdım.
Saçları parlak ve altın rengindeydi, kilo almıştı ve artık kolaylıkla Styxx ile karıştırılabilirdi. Dönen gümüşi gözleri ve sessiz, içe dönük kişiliği dışında hepsi. Gürültülü bir havalılık, sinir bozucu bir böbürlenme yoktu.
Acheron düşünceli ve saygılıydı. Ona gösterilen herhangi bir iyilik için minnettarım. Saatlerce oturabilir ve hareket edemez veya konuşamaz. En sevdiği aktivite, sadece denize bakan balkonda oturmak, dalgaların kıyıya

çarpmasını izlemek, beni hayrete düşüren bir hayranlıkla güneşin doğuşunu ve batışını izlemek gibiydi.
Veya Maia ile kovalamaca ve zar oyunları oynamak. İkisi kalbimi ısıtan bir bağ paylaştı. Acheron onu asla incitmedi veya sesini yükseltmedi. Ona nadiren dokunurdu bile. Sıra onun bitmek bilmeyen sorularına gelince, şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha sabırlıydı. Petra bile bunun hakkında yorum yaptı ve Maia'nın istekli bir oyun arkadaşı bulduğu için ne kadar minnettar olduğunu söyledi.
Bugün erken saatlerde, mevsim geçmiş olmasına rağmen meyve bahçesinde taze elma bulmaya çalışıyorduk. Acheron sonunda meyveyi tercih ettiğini kabul etmişti - herhangi bir şeyi tercih ettiğini kabul etmesi için haftalarca uğraşmam gerekmişti.
"Babamın yakında geleceğini düşünüyor musun?" O sordu.
Korkuyla yutkundum. Bu yalana neden devam ettiğimi bilmiyorum. Ancak, babamın duygularının gerçeği, bilmesine gerek olmadığını düşündüğüm bir şeydi. Ailesinin onu sevdiğini, hepsinin ona karşı benim gibi hissettiğini söylemek daha kolaydı.
"Belki."
"Onunla tanışmak isterim," dedi bıçağıyla bir elmayı soyarken. Bulduğumuz tek oydu ve pek taze olmasa da Acheron buna aldırış etmiyor gibiydi. “Ama en çok tanışmak istediğim kişi Styxx. Onu önceden belli belirsiz hatırlıyorum.”
Daha önce. Atlantis'teki zamandan bahsetmesinin tek yolu buydu. Kendisinden bir fahişe olarak bahsetmeyi bırakmıştı, ona ayrıntıları sorduğumda bile işkence ya da taciz hakkında hiçbir şey söylememişti. Gözleri musallat olur ve başını öne eğerdi. Böylece amcamızın yanında geçirdiği yıllara dair hiçbir şey sormamayı, ona hatırlatmamayı öğrendim. Orada geçirdiği zamanın tek belirgin işareti hâlâ hareket şekliydi. Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde.
Bir fahişe olarak o kadar iyi eğitilmişti ki burada bile bu hareketlerden kurtulamıyordu.
Geçmişini hatırlatan diğer tek şey, dilinden çıkarmayı reddettiği toplar ve avucundaki damgaydı.
Taşakları sorduğumda, "Deldirmek çok acıttı," demişti. “Dilim o kadar şişti ki günlerce yemek yiyemedim. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum.”
"Ama yapmayacaksın, Acheron. Sana söyledim, seni oraya geri göndermelerine izin vermeyeceğim.”
Bana, Maia'ya atların uçabileceğini söylediğinde gösterdiği hoşgörüyle bakmıştı - tıpkı çocuğunun gerçekle ilgili yanılgısını bozmak istemeyen bir ebeveyn gibi.
Böylece toplar kaldı.
Ama sonra Acheron da yaptı.

20 OCAK 9531 M.Ö.

Bugün saatlerce oturup Acheron izledim. Her zaman yaptığı gibi erkenden uyanmış ve sahile inmişti. O kadar soğuktu ki hastalanacağından korktum ama özgürlüğünü ihlal etmek istemedim. Her hareketini ve görüşünü dikte eden kurallarla o kadar uzun yaşamıştı ki, ona hiçbir zaman sınırlama getirmek istemedim.
Bazen zihnin sağlığı vücudun sağlığından bile daha önemliydi. Ve özgürlüğüne küçük bir ateşten korunmaktan daha çok ihtiyacı olduğuna inandım.
Sadece gözlemlemek isteyerek gölgelere saklandım. Dondurucu sörfte neredeyse bir saat yürüdü. Bunun soğuğuna nasıl dayandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de acıdan zevk alıyor gibiydi.
Denizden çıkan deniz hayvanlarından biri karaya vurduğunda, onu tekrar suya alıp yoluna göndermeye büyük özen gösterirdi.
Bir süre sonra bacaklarını büküp çenesini dizlerine dayayarak oturduğu sarp kayalıklara tırmandı. Bir şey bekler gibi denize baktı. Rüzgâr sarı saçlarını savurdu ve etrafına savurdu, su bacaklarının açık altın rengi buklelerini tenine yapıştırırken, giysileri rüzgarın gücüyle dalgalandı. Yine de kıpırdamadı.
Döndüğünde neredeyse öğlen olmuştu. Öğlen yemeğimiz için yemekhanede bana katıldı. Bize servis yapılırken sol elindeki pürüzlü kesiği gördüm.
Ah, Acheron! Derin yarıktan endişe ederek nefesimi tuttum. İnceleyebilmek için elini avucumun içine aldım. "Ne oldu?"
"Kayalara çarptım"
"Neden orada oturuyordun?"
Rahatsız olarak uzaklaştı.
Bu beni daha çok endişelendirdi. Acheron mu? Nedir?"
Yutkundu ve bakışlarını yere indirdi. "Sana söylersem deli olduğumu düşüneceksin."
Hayır, yapmayacağım. Böyle bir şeyi asla düşünmem.”
İnce bir ses tonuyla konuşmadan önce daha da rahatsız görünüyordu.
"Bazen sesler duyuyorum, Ryssa. Denize yakın olduğumda daha gürültülü oluyorlar.”
"Hangi sesler?"
Gözlerini kapattı ve geri çekilmeye çalıştı.
Yavaşça kolundan tuttum ve onu sandalyemin yanında tuttum. "Acheron, söyle bana."
Bakışları benimle buluştuğunda, içindeki korkuyu ve ıstırabı gördüm. Geçmişte dövülmesine neden olan başka bir şey olduğu açıktı. "Onlar Atlantis tanrılarının sesleri."
Beklenmeyen cevabı karşısında şok oldum, ona baktım.
“Bana sesleniyorlar. Onları şimdi bile kafamın içindeki fısıltılar gibi duyabiliyorum.”
"Ne diyorlar?"
“Beni karşılayabilmeleri için eve, tanrıların salonuna gelmemi söylüyorlar. Biri hariç hepsi. Onunki diğerlerinden daha güçlü ve bana uzak durmamı

söylüyor. Diğerlerinin ölmemi istediğini ve onların yalanlarını dinlememem gerektiğini söylüyor. Bir gün benim için geleceğini ve beni ait olduğum yere, eve götüreceğini.
Sözlerine kaşlarımı çattım. Gözlerinden herkes Acheron'un bir tanrının oğlu olduğunu biliyordu.
Ama bildiğim kadarıyla hiçbir yarı tanrı diğer tanrıların sesini duymamıştı. En azından böyle değil.
"Annem senin Zeus'un oğlu olduğunu söylüyor," dedim ona. Bir gece babası kılığına girerek onu ziyaret etmiş olması gerektiğini ve sen doğana kadar onun yatağında olduğunu bilmediğini söylüyor. Biz Yunanken, baban Zeus ya da bir Yunan kralıyken neden Atlantis tanrılarının sesini duyasın?”
"Bilmiyorum. Idikos, artık fark edemeyecek kadar başım dönene ve uyuşana kadar onları ne zaman duysam beni uyuşturuyor. Aklımın bir ürünü olduğunu söylüyor. Diyor ki..." Yüzü asılmıştı, uzağa baktı.
"Ne diyor?"
"Tanrıların hepsinin beni lanetlediğini. Yaptığım gibi hizmet etmem onların isteği. Bu yüzden bu kadar anormal doğdum ve bu yüzden herkes benimle yatmak istiyor. Tanrıların hepsi benden nefret ediyor ve doğumum için beni cezalandırmak istiyorlar.”
"Tanrılar senden nefret etmiyor, Acheron. Nasıl yapabilirler?”
Kolunu elimden kurtardı ve bana o kadar küstah bir bakış attı ki şok oldum. Hiç bu kadar ruh göstermemişti. “Benden nefret etmiyorlarsa, neden böyleyim? Babam beni neden reddetti? Neden annem yüzüme bile bakmıyordu?
Neden hayattaki tek rolü efendisinin bana emrettiği gibi hizmet etmek olan bir hayvan olarak tutuldum? Neden insanlar bana saldırmadan yüzüme bakmıyor?”
Yüzünü ellerimin arasına aldım, ona dokunduğumda artık gerilmediği için minnettardım.
"Bunun tanrılarla bir ilgisi yok. Sadece diğer insanların aptallığı. Tanrıların artık acı çektiğini görmek istemedikleri için beni seni serbest bırakmam için gönderdikleri hiç aklına gelmedi mi?"
Bakışları düştü. "Bunu umut edemem, Ryssa."
"Neden?"
"Çünkü umut beni korkutuyor. Ya tüm ben buysam? Takas edilecek ve satılacak bir fahişe. Tanrılar krallar yaratır ve fahişeler yaparlar. Bana hangi rolü seçtikleri ortada.”
Sözleri karşısında kıkırdadım. Dürüst olmak gerekirse, fahişe olduğundan bahsetmeyi reddettiği haftaları tercih ederdim. Ona iradesi dışında yapılanların hatırlatılmasından, özellikle de her konuştuğunda dilinde parıldayan o sefil taşaklardan nefret ediyordum.
"Sen lanetli değilsin!"
"Öyleyse neden gözlerimi oymaya çalıştığımda dışarıda kalmıyorlar?"
Bu sözlerle felç oldum, birkaç saniye nefes alamadım. "Ne?"

“Başkalarını gücendirmesinler diye üç kez gözlerimi oymayı denedim ve her seferinde kendi kendilerine kafatasıma geri döndüler. Eğer lanetli değilsem, neden bunu yapsınlar?” İyileşmeye başlamış olan kesiği göstermek için elini kaldırdı. "Başkalarının iyileşmesi haftalar süren yaralar, benim üzerimde günler hatta saatler içinde iyileşir."

Derin sesindeki acıyla gözlerimden yaşlar aktı. Buna ne diyeceğimi bilemedim. “Hastalanırsın. Onu gördüm."

"Uzun süre değil. Normal bir insan gibi değil ve tek bir lokma yemek veya bir damla su olmadan üç hafta dayanabilirim ve ölmem. Beslenmeden ne kadar dayanabileceğini bilmesi bana bunun ona yapıldığını söylüyordu. Ama o kadar uzun süre dayanıp ölmemesine rağmen, o da hepimiz gibi açlıktan öldü. Bunu onunla birlikte olmaktan da biliyordum.

Elimi onun etrafına kapattım. "Ben tanrıların iradesini bilmiyorum Acheron, kimse bilmiyor.

Ama seni bu kadar incitmenin onların iradesi olduğuna inanmayı reddediyorum. Sen, sana değer vermesi gerekenler tarafından hor görülen değerli bir armağandın. Bu, tanrısallığın ayaklarına kapanmaması gereken bir insanlık dramıdır. Rahipler genellikle tanrıların armağanlarını kabul etmenin veya tanımlamanın bazen zor olduğunu söylerler ama ben senin özel olduğunu tüm kalbimle biliyorum. İnsanlığa bir hediye olduğunuzu. Buraya daha yüksek bir amaçla yerleştirildiğinden ve bu amacın kötü niyetle veya suistimal edilmek olmadığından asla şüphe etme."

Yaralı elini öpmeden önce yutkundum. "Seni seviyorum küçük kardeşim. Ve sende iyilik, zeka, şefkat ve sıcaklıktan başka bir şey görmüyorum. Umarım bir gün sen de görürsün.”

Diğer elini benimkinin üzerine koydu. "Keşke yapabilseydim, Ryssa. Ama tek gördüğüm, kullanılmaktan bıkmış bir fahişe.”

15 ŞUBAT 9531 M.Ö.

Acheron'un ürkek, korkmuş bir çocuktan kendi fikirlerini dile getirme konusunda kendinden daha emin bir adama dönüşmesini izlerken zaman akıp geçti. Artık ne utanıyor ne de başını eğiyor. Onunla konuştuğumda, şimdi bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor. Gerçekten onun dönüşümü şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şeydi.

Bunda en çok ben mi etkilendim, yoksa sonunda ona ulaşan ve bu yeni tarafı ortaya çıkaran Maia mı olduğundan emin değilim. İkisi birbirinden ayrılamaz.

Bugün Petra yemek yaparken onlar mutfaktaydı. Kapı eşiğinde durup onları yakından izledim.

"Ekmeği böyle dövmelisin." Maia masaya ulaşabilmek için uzun bir tabureye diz çökerken minik elleriyle onu doğradı. "Hoşlanmadığın biriymiş gibi davran," diye fısıldadı yüksek sesle, sanki ona büyük bir sır veriyormuş gibi.

Acheron'un ifadesi sıcaklıkla parladı. "Sevmediğin kimse olduğunu düşünmemiştim."

"Eh, bilmiyorum ama muhtemelen sevmediğin biri vardır."
Bakışlarını kaçırdığında gözlerindeki azabı kaçırmadım. Listenin başında kimin olduğunu merak ettim. Babamız mı amcamız mı?
"Daha fazla süte ihtiyacımız var."
Acheron onu görev bilinciyle ona verdi.
Maia gerekenden çok daha fazla tuz eklerken Petra baktı, gülümsedi ve onlara başını salladı.
Maia ellerini tekrar hamura sokmadan önce akan burnunu sildi. Pişirdikleri ekmeğin hiçbirini yememeyi zihnime not ederek sindim ama Acheron bu kadar titiz olmazdı. Hatta birkaç gün önce Maia'yı mutlu etmek için çamurlu turtadan bir lokma yemişti.
“Şimdi onu somun haline getirmeliyiz. Küçük şeyler yapalım çünkü onlar benim favorim.”
Acheron görev bilinciyle itaat etti.
Köpek havlamaya başladı.
"Şşt!" Maia hamurdan bir parça koparıp ekmek yapması için Acheron'a verirken dedi. "Çalışıyoruz."
Köpek ayağa fırladı ve dengesini kaybeden Maia'yı itti. Acheron onu kendisine karşı yakaladı, aynı anda köpek bacağına atlayarak dengesini bozdu. Bir an dik durdular, sonra sırtında Acheron ve göğsünde Maia ile yerdeydiler.
Köpek havladı ve etraflarında dans ederek masaya çarptı.
Kullandıkları un kasesi kenardan yuvarlandı ve üstlerine düştü. Onlara bakarken ağzımı kapattım, hamur, un ve sütle doymuştum. Görünen tek şey, ürkmüş kocaman gözlerdi.
Maia kahkahayla ciyakladı ve Acheron da beni hayretler içinde bırakarak güldü.
Onun dürüst bir gülümsemesiyle birleşen sesi beni hayrete düşürdü. Gülümsediğinde kesinlikle güzeldi... un ve hamurla kaplıyken bile.
Yüzündeki unu silerken gözleri parlıyordu ve Maia'nın yanaklarından biraz temizlemesine yardım etti.
Petra, köpeği mutfaktan kovarken tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Siz ikiniz beni korkutup erken ölüme sürükleyecek gölgeler gibisiniz. Ne dağınıklık!"
"Temizleyeceğiz Petra, söz veriyorum," dedi Acheron, Maia'yı ayağa kaldırırken. Yaralı değilsin, değil mi?
Maia başını salladı. "Ama korkarım ekmeklerimiz mahvoldu." Sesi gerçekten de ciddiydi.
"Doğru. Ama her zaman daha fazlasını yapabiliriz.”
"Ama o kadar iyi olmayacaklar."
Bir kahkaha attım. Evet, doğruydu, Maia'nın burun akıntısı her iyi ekmek için gerekli mükemmel baharattı. Bu olmadan, bir sonraki partinin hiçbir yerde bu kadar iyi olmayacağından emindim. Ancak Acheron zavallı çocuğu teselli ederken bu yorumu kendime sakladım.

Acheron, Petra mutfağı temizlemeye koyulurken ikisi giysilerindeki ve saçlarındaki unu silkeleyebilsin diye Maia'yı dışarı çıkardı. Birkaç dakika içinde yardıma geri döndüler.
Bir prensin bu kadar düşünceli olmasını hayranlıkla izledim. Ama Acheron, Petra ile Maia mutfakta onunla birlikteyken ona yardım etmekten asla çekinmezdi. Bu onun doğasıydı.
Ve her zaman sabırlı bir ağabey gibi Maia'nın üzerine titredi.
"Acheron?" diye sordu Maia, kendisi için yeni bir kase hazırlarken. "Dilinde neden o gümüş şeyler var?"
Uzaklara baktı. "Ben senden pek büyük değilken oraya konmuşlardı."
"Neden?"
Tehditkar bir yüz taklidi yaptı. "Beni rahatsız eden küçük kızları korkutmak için."
Onu nazikçe gıdıklarken kıkırdadı. "Kimseyi korkutabileceğini sanmıyorum. Bunun için fazla iyisin."
Unu ölçmesine yardım ederken yorum yapmadı.
Maia onu masum bir merakla izlerken başını kaşıdı. "Taşaklar hiç acır mı?"
"HAYIR."
"Ah." Dudaklarını incelemek için başını eğdi. "Onları hiç çıkarıyor musun?"
"Maia," dedi Petra baharatlamakta olduğu kuzuya dönerken nazikçe, "Acheron'un gerçekten onlar hakkında konuşmak istediğini sanmıyorum."
"Neden? Bence güzeller. Biraz alabilir miyim?"
"Hayır," dedi Acheron ve Petra aynı anda.
Maia ofladı. "Neden olmasın anlamıyorum. Prenses Ryssa'nın kulaklarında küçük gümüş toplar var ve Acheron'unkiler de çok güzel."
Acheron burnunun ucunu büktü. "İçine konduklarında acıyorlar, akribos. Bu asla bilmek istemeyeceğiniz bir acı ve bu yüzden onları çıkarmıyorum. Bir daha kimsenin beni böyle incitmesini istemiyorum."
"Ah. Elindeki bana bahsettiğin yanık gibi mi?
Petra onlara doğru döndü. "Elinde ne yanığı var?"
"Acheron'un gençken yaptığı gibi. O da çok güzel, bir piramit gibi. Annesini dinlemediği için aldığını söyledi. Bana ne yapacağımı söylediğinde bu yüzden her zaman seni dinlemem gerektiğini söyledi.
Petra'nın gözlerine bir şafak ışığı geldi. Acheron bunu kaçırmadı. Uysalca başını eğerek, ayrılmadan önce Maia'dan bir özür mırıldandı.
Onu takip ettim. "Acheron?"
Bana doğru dönmek için duraksadı. "Evet?"
"Sorularıyla bir şey demek istemedi."
"Biliyorum," diye nefes verdi. "Ama bu onu daha az acı verici yapmıyor, değil mi?"
Ona sarılmayı o kadar çok istiyordum ki. Keşke izin verseydi. Ama sadece masumiyetiyle Maia ona ulaşabildi. "Topları çıkarabilirsin ve biz de elini gizleyebiliriz.
O zaman kimse bilemezdi."

"Yine de bilirdim." Acı acı güldü. "Geçmişi geri alamazsın, Ryssa. Vücudumda izler olsun ya da olmasın, her zaman oradadır ve her zaman acımasızdır.” Gözleri beni dağladı ve gözlerinde o kadar genç bir çocuğun asla bilmemesi gereken bir ıstırap gördüm. "İyileştirme yöntemim yüzünden, elimi yaralamak için kaç kez ve ne kadar derin yakmak zorunda kaldıkları hakkında bir fikrin var mı?"
Mide bulantısı içimde kabardı. Hiç düşünmediğim bir şeydi. "Geçmişin bitti, Acheron. Geriye ise elinizden bırakmayacağınız iki parçanız kalıyor.”
Kolunu saraya doğru sallamadan önce inkar edercesine başını salladı. "Bu... bunların hepsi bir rüya ve ben bunu biliyorum. Bir gün, çok yakında, uyanacağım ve her şey bitecek.
Olduğum yere geri döneceğim. Yapmak istemediğim şeyleri yapmak. El yordamıyla itilip kakılmak ve dövülmek. Aksini iddia etmeye gerek yok.”
Kendisini güvende ve emniyette hissetmesini nasıl sağlayabilirim? "Neden sözüme inanıp bana inanmıyorsun? Geçmiş bitti. Artık yeni bir geleceğiniz var. Boraxis, mektubumu en iyi arkadaşıma ulaştırmak için Sümer'e gidiyor. Sözünü alır almaz, gidebileceğin güvenli bir yerimiz olacak ve bir daha kimse sana zarar vermeyecek."
İfadesi kasvetli ve soğuktu. "Nasıl güveneceğimi bilmiyorum, Ryssa. Sen ya da başkası değil. İnsanlar tahmin edilemez. Tanrılar daha çok. Bizim kontrolümüz dışında gelişen olaylar oluyor. Sana inanmak istiyorum, istiyorum. Ama tek duyduğum tanrıların ve senin seslerin. Ve sonra bir şeyler görüyorum… görmek istemediğim şeyler.”
"Ne tür şeyler?"
Arkasını döndü ve odasına yöneldi.
Peşinden koştum ve onu durdurdum. "Söyle bana. Ne görüyorsun?"
"Kendimi asla gelmeyen bir merhamet için yalvarırken görüyorum. Kendimi dinlenecek bir yer olmadan sokaklara atılmış olarak görüyorum ve çevremde hiç kimse yapmak istemediğim bir ödeme yapmadan yardım etmeye istekli değil.”
Tanrılar, onun bana ve geleceğe güvenmesini nasıl da istiyordum, sahip olduğundan emin olacaktım. "Bu bir rüya değil, Acheron. Bu gerçek ve Atlantis'e dönmene izin vermeyeceğim.
Sana güvenli bir ev bulacağız.”
Uzaklara baktı, gözleri fırtınalıydı. "Babam neden gelmedi? Madem beni dediğin gibi seviyor, neden bunca aydır beni görmeye gelmedi? Ve neden bana başka bir ev bulmaya çalışıyorsun?
"O meşgul." Ona acı gerçeği söylemeye şimdi bile katlanamıyordum. "Sürekli bunu söylüyorsun ve ben sana inanmaya çalışıyorum. Ama onun hakkında ne hatırladığımı biliyor musun?
Neredeyse sormaya korkuyordum. "Ne?"
"Idikos beni odadan dışarı çekerken onun seni benden uzaklaştırdığını görüyorum. Babam bana dik dik bakarken gözlerinde yanan nefreti asla unutmadım. O bakış yüzünden yıllarca kabuslar gördüm. Ve şimdi bana

onun bunu unuttuğunu söylüyorsun.” Çenesinde bir kas çalıştı. "Sana gerçekten inanmalı mıyım?"
Hayır, yapmamalı. Yalan söylüyordum ama gerçeği öğrenmesine asla izin veremezdim. "Bir gün bana inanacaksın, Acheron."
"Umarım, Ryssa. Gerçekten yaptım. Umutsuzca inanmak istiyorum ama tekrar hayal kırıklığına uğramayı göze alamam. Bundan yoruldum."
Arkasını dönüp beni orada öylece bırakıp gitmesini izledim. O çok güzeldi. Uzun.
Gurur duymak. Her şeye rağmen, hala anlayamadığım bir haysiyetini koruyordu.
"Seni seviyorum, Acheron," diye fısıldadım, ailemde ona karşı böyle hisseden tek kişinin ben olmamasını dileyerek.
Ne yaptığımı neden göremediler?
Ve içinde Acheron'un ne kadar haklı olduğunu bilen bir acı vardı. Er ya da geç, babamız gelecekti. O gün olursa, babam Acheron'u Atlantis'ten çıkardığım için beni asla affetmezdi. Nerede olduğum hakkında yazdığım yalancı mektuplar veya onu kandırmak için yolculuğunda Boraxis'e para ödettiğim insanlar için beni asla affetmeyecekti. Boraxis başka bir ülke veya krallıkta Acheron için güvenli bir sığınak ararken Peder ve Estes'in bizi aradığından hiç şüphem yoktu.
Ama kardeşim için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum. Tek umabileceğim, özgürlüğünü ve mutluluğunu garanti edebilmekti - ona verdiğim sözleri tutmak. O sağ salim uzaklaştıktan sonra Didymos'a dönecek, babamla ve onun gazabıyla yüzleşecektim.
Acheron için her şeyi yaparım, hatta kendi özgürlüğümü bile tehlikeye atardım. Babam bizi burada aramayı düşünmeden Boraxis'in dönmesini ummuştum.
Böyle bir şey olursa tanrılar ikimize de merhamet etsin.

18 MART 9531 M.Ö.
Persephone annesinin koynuna dönmüş olmalı ki, havaların ısınması mucizevi bir şekilde geldi. Hayatım boyunca baharı tercih ettim. Toprağın ve güzelliğin yeniden doğuşu. Özellikle adamız çok güzeldi çünkü işçiler tohum ekmeye ve şarkı söylemeye geldiler.
Ancak bu yıl, Boraxis'in haberini beklerken dehşete kapıldım. Daha birkaç gün önce Kiza krallığında Acheron için bir yer olabileceğine dair bir mektup göndermişti. Yaşlı ve kibar olduğu söylenen bir kraliçeleri var. Kendi oğulları ölmüştü ve belki de sürgündeki bir prensi hoş karşılayabilirdi. Bütün kalbimle bunun böyle olmasını umdum.
Ve her gün geçtikçe, babamın araştırmasını vahamıza kadar genişletmesinden korkuyorum. Ama bunun yerine bana bir koca bulabileceğini ve onu koruyabilmem için Acheron'u evimize getirebileceğimizi umuyorum. O zaman sonsuza dek babamın veya amcamın dokunuşunun ötesinde olacaktı.

Bunu şimdilik düşünmeyeceğim.
Burada olmanın en iyi yanı, hizmetkarların hepsinin Acheron'u ve tuhaflıklarını kabul etmesi ve çok yakın bir aile oluşturmamızdı. Acheron'da her zaman istediğim kardeşimi buldum. Styxx huysuzken, Acheron nihayet istenmeyen dikkat çekme korkusu olmadan gülmeyi öğrendi.
Bugün onu bahçede Maia ile buldum. Toprağa bir sopayla harfler çiziyor ve onları Acheron'a öğretiyordu.
İşte o zaman Atlantis'te okuma yazma bilmemekle ilgili bana söylediklerini hatırladım - itirafın onda yarattığı utancı.
"Yardımcı olabilir miyim?" Onlara yaklaştığımda sordum.
Maia, Acheron'a doğru eğildi ve tatlı olduğu kadar çekici de olan o tipik yüksek sesli fısıltıyla konuştu. "Benden çok daha iyi bir öğretmen olacak. Tüm harfleri ve nasıl kelime yaptıklarını biliyor. Ben sadece birkaçını biliyorum."
Acheron bana gülümsedi. "Yapar mısın lütfen?"
İsteği beni özüme şok etti. Daha önce hiç bir şey istememişti.
"Kesinlikle." Maia'nın elinden sopayı alıp okumaları için ikisine de ders vermeye başladım.
Acheron zeki bir öğrenciydi ve ona gösterdiğim her şeyi kesinlikle mucizevi bir yetenekle özümsedi. "Atlantis harfleri Yunan harflerinden farklı mı?" diye sordu ben alfabede ilerlerken.
Birkaç tane var. Bizde olmayan birkaç ünlü ünlüleri var."
Maia kaşlarını çattı. "Dilleri bizim Yunancamız gibi mi?"
Onun masum sorusuna gülümsedim. "Dilleri bizimkine çok benzeyebilir. Öyle ki bazen kelimelerin anlamlarını bilmeden de anlayabilirsiniz. Ama ayrı bir dil. Şahsen ben çok az şey biliyorum ama Acheron bunu akıcı bir şekilde konuşuyor."
Yüzünü ona çevirdiğinde yüzü aydınlandı. "Bana öğretebilir misin?"
Rezervasyon, gözlerinin derinliklerinde parladı. "İstersen. Ama güzel bir dil değil."
Kesinlikle katılmıyorum. Yunancadan farklı olarak, Atlantis dilinde, ne zaman konuşsalar şarkı söylüyormuş gibi görünen, melodik, hareketli bir nitelik vardı. Bunu duymak bir zevkti, ancak Acheron'un Atlantis'teki deneyimlerine bakıldığında, insanların çirkinliği ve dilleri hakkındaki düşüncelerini gayet iyi anlayabildim.
Acheron dikkatini tekrar bana verdi. "Atlantisliler ve Yunanlılar da aynı tanrıları paylaşıyor mu?"
Maia güldü. "Tanrıları bilmiyor musun, Acheron?"
Kafasını salladı. "Ben sadece Zeus adını biliyorum çünkü birçok kişi adına yemin etmek için kullanıyor ve Archon ve Apollymi adında biri."
Atlantis panteonunun kral ve kraliçesinin isimlerine kaşlarımı çattım. "İsimlerini nereden biliyorsun?"
Cevap vermedi, ama yüzündeki ifade, kafasında duyabildiği şeylerden biri olduğundan şüphelenmeme neden oldu.

"Pekala," dedim ani kırgınlığı hafifletmeye çalışarak, "Zeus, Olimpos tanrılarının kralı ve kraliçesi Hera."
"Artemis'i seviyorum," diye söze girdi Maia. “O av ve doğum tanrıçası. Ben doğduğumda annemin hayatını kurtaran oydu ve biz çok hastaydık. Ebe ikimizin de öleceğimize yemin etti ama babam Artemis'e kurbanlar sunup adaklarda bulundu ve o ikimizi de kurtardı."
Acheron gülümsedi. "Gerçekten de büyük bir tanrıça olmalı ve senin doğmana izin verdiği için ona çok şey borçluyum."
Maia mutlu bir memnuniyetle gülümsedi.
Öğleden sonra, Yunan tanrıları hakkında hızlı bir ders aldım, ancak yazının aksine, Acheron tüm isimleri ve unvanları kavramakta zorlandı. Sanki ona o kadar yabancıydılar ki, birini diğerinden ayırt edemiyordu. Onları sürekli karıştırdı.
Maia, Acheron'un yanında uyuyakalana kadar orada saatler geçirdik.
Ona baktığında yüz hatları yumuşadı ve onu kollarının arasına aldı. “Bunu çok yapıyor. Bir an gevezelik edecek ve sonra derin bir uykuya dalacak. Hiç böyle bir şey görmemiştim.”
İçime bir sıcaklık yayılırken gülümsedim. Onu koruyucu bir baba gibi tutarken çok tatlı görünüyordu. Geçmişinin acımasızlığı göz önüne alındığında, hala şefkat hissetme ve şefkat gösterme yeteneği beni her zaman şaşırttı. "Onu seviyorsun, değil mi?"
İfadesi saf bir korku ve ardından bariz bir öfkeydi. "Ona asla bu şekilde dokunmam."
Hıncı, neden bu kadar kızgın olduğunu anlayana kadar beni şaşırttı. Onun dünyasında aşk bir duygu değil, fiziksel bir eylemdi. Düşüncesi bile kalbimi ağrıttı. "Aşkın cinsel olması gerekmez, Acheron. En saf haliyle fiziksel bir eylemle ilgisi yoktur.”
Şaşkınlık kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"
Kaslı kollarının siperinde çok koruyucu bir şekilde tuttuğu kızı işaret ettim. "Maia'ya baktığında kalbin yumuşuyor, değil mi?"
Onayladı.
"Ona bakıyorsun ve tek yapmak istediğin onu zarar görmekten korumak ve onunla ilgilenmek."
"Evet."
ona gülümsedim. "Onu mutlu etmekten başka bir şey istemiyorsun ondan."
Yüzümü incelerken merakla başını kaldırdı. "Bunu nasıl biliyorsun?"
"Çünkü senin hakkında böyle hissediyorum, küçük kardeşim. Ona olan sevgin, seni her düşündüğümde hissettiğimle aynı. Bana ihtiyacın olursa, elimden geldiğince çabuk yanında olmak için katlanmayacağım zorluk yok.
Dönen gümüş gözlerine tekin olmayan bir bakış gelince yutkundu. "Beni seviyorsun?"
"Kalbimin her parçasıyla. Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım.”
Buraya geldiğinden beri ilk defa, sonunda ona ulaştığımı hissettim. Ve sonra en mucizevi şey oldu.
Acheron elimi tuttu. "Öyleyse seni seviyorum, Ryssa."

Duygular beni boğarken gözyaşlarım gözlerimi bulandırdı. "Ben de seni seviyorum akribos. Ve bundan asla şüphe duymanı istemiyorum.”
"Yapmayacağım." Elimi sıktı. "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim."
Hiçbir kelime benim için daha fazla anlam ifade etmemiş ve beni bu kadar derinden etkilememişti. Boğazım o kadar gergindi ki, Maia'yı annesine götürmek için kollarında ayağa kalkmak için elimi bıraktığında konuşamadım bile. Gidişini izledim ve ruhumun her parçasıyla bana karşı hep böyle hissetmesini umdum. Kardeşimin nefreti dışında her şeye dayanabilirdim.

19 MART 9531 M.Ö.
Bugün Acheron'a odamda sakladığım parşömenlerden bazılarını okumayı öğretmeye karar verdim. Onda çok farklı bir şey fark ettiğimde daha yeni başlamıştık.
Dilindeki taşaklar gitmişti.
"Onları sen çıkardın," diye soludum, gördüklerime inanamıyordum. İfadesi, utangaçlık ve gurur karışımıydı. "Kendimi sana güvenmeye zorladım.
Burada güvendeyim ve bir daha kimsenin beni götürmeyeceğini söylüyorsun. Buna inanmak istiyorum. Bu yüzden onları çıkardım ve beni seninle tutacakları konusunda tanrılara güveneceğim.
Yüzünü ellerimin arasına aldım, sertleşmemesine daha çok sevindim ve ona daha sıkı sarılmak için onu kollarıma çektim. "Burada güvendesin küçük kardeşim. Yemin ederim."
İlk defa kollarını bana doladı ve bana sarıldı.
Hiçbir şey bana daha fazla dokunmamıştı.
Birinin boğazını temizlediğini duydum. Geri çekildiğimde Petra'yı kapı eşiğinde şarap ve peynirle buldum. "İkiniz bir şeyler atıştırmak istersiniz diye düşündüm."
Ayrılmadan önce başımı salladım. “Bu harika olurdu. Teşekkür ederim."
Tepsiyi küçük yan sehpaya koymadan önce başını bana doğru eğdi.
Acheron, o konuşmadan önce o bizi yalnız bırakana kadar izledi. "Hiç evlenmeyi düşünüyor musun, Ryssa?"
Bardaklarımızı doldurmadan önce tereddüt ettim. "Bazen yaparım ve babamın neden bana bir koca bulmadığını merak ediyorum. Çoğu prenses benim yaşıma gelmeden çok önce evlenir.
Ama babam layık gördüğü kimseyi bulamayacağını söylüyor.” Gülümsedim. “Doğrusu, ben yokum
herhangi bir büyük acele. Ogrelerle evli çok fazla arkadaşım gördüm, bu yüzden babam bana nazik bir koca bulmak için daha fazla zaman ayırmak isterse, kesinlikle bekleyebilirim. Neden soruyorsun?"
Petra ve kocasını düşünüyordum. Birlikteyken nasıl güldüklerini hiç fark ettiniz mi? Ve ayrı olduklarında, üzerlerinde bir hüzün var. Birkaç dakika ayrı kalmaya dayanamıyorlar sanki.”

Başımı salladım. “Birbirlerine karşı büyük bir sevgiyi paylaşıyorlar. Tüm evli çiftlerin böyle olmaması üzücü.”
"Ailelerimiz böyle mi?"
Anılarım, annemle babamın Styxx ve Acheron'un doğumlarından önceki hallerine dair görüntüler getirirken gözlerimi kaçırdım. O günlerde birbirlerini tutkuyla sevmişlerdi. Nadiren ayrılırlardı ve babam anneme sonsuz görünen bir aşkla bayılırdı.
Sonra oğulları dünyaya geldi. O kader günden beri, babam annemin yanında olmaya dayanamadı. Acheron için onu suçladı.
"Kendini bir tanrıya fahişe ettin. İnkar etme. Senin rahminden çıkmış olmasının başka yolu yok.”
Annem masumiyetini ne kadar çok protesto ettiyse, babam ondan o kadar nefret ediyor gibiydi.
Sonunda Zeus'un kendisini kandırdığını ve onun yatağında olduğundan haberi olmadığını iddia etti.
İtirafı babamı daha da yakınlaştırmak yerine onu daha da uzaklaştırmıştı ve şimdi onunla her türlü temastan kaçınıyordu.
"Hayır, Acheron," dedim ona bir fincan vermeden önce sessizce. “Bir devlet görevi olmadıkça nadiren birbirlerini görüyorlar bile. Babam, Styxx ve senatörleriyle arkadaşlık ederken, Annem fincanlarında kaybolan çok fazla zaman harcıyor. Ve bundan nefret ettim. Bir zamanlar annem harika biriydi. Artık o sert bir ayyaştı.
Nedenini anlamış gibi sarsılmış görünüyordu. "Bir kadının beni sevebileceğini düşünüyor musun?"
"Elbette. Neden şüphe edesin?”
O kadar alçak bir sesle cevap vermeden önce yutkundu ki zar zor duydum.
"Biri beni nasıl sevebilir ki? Idikos, sadece tüm düzgün insanları utandırdığımı söylüyor. Ben babasız bir piç ve değersiz bir fahişeyim. Kesinlikle hiçbir düzgün kadın benim gibi bir şeye sahip olamaz.”
"Bu kesinlikle doğru değil," dedim şiddetle. "Sen bu dünyaya bedelsin ve seni temin ederim ki dışarıda benim dışımda senin gerçekten ne kadar harika olduğunu gören bir kadın bulacaksın."
Güçlükle yutkundu. "Eğer bu kadar şanslı olursam, yemin ederim ona olan sevgimden asla şüphe etmeyecektir."
“O kadar şanslı olacaksın.”
Bana gülümsedi ama boştu ve gözlerindeki şüphe benim gözlerimi yaşartmaya yetti.
Boğazımı temizleyerek dikkatini dağıtmaya çalıştım. "Şimdi harflerini öğrenelim, olur mu?"
Parşömenlere geri döndü ve daha önce hiç görmediğim bir şevkle kendisini uygularken saatlerce izledim. Ve dilinde o toplar olmadan her konuştuğunda kalbim hızla atıyordu.
Bu büyük bir zaferdi ve yakında bir gün bu savaşı kazanacaktım ve onun geçmişi huzura erecekti.

9 MAYIS 9531 M.Ö.
Maia kapıyı iterek açtığında odamda yalnızdım.
"Acheron hasta mı?"
Ona kaşlarımı çatmak için kalemimi bıraktım. "Bugün onu görmedim. Neden soruyorsun?"
Burnunu kaşıdı ve tamamen kafası karışmış görünüyordu. "Bugün yemek pişirelim diye onu almaya gittim ama pek iyi görünmüyordu. Başının ağrıdığını ve bana karşı oldukça sert olduğunu söyledi. Acheron benimle asla keskin değildir. Sonra kafasına biraz şarap götürdüğümde odası boştu. Endişelenmeli miyim?"
"Hayır, akribos," dedim, hissetmediğim bir gülümsemeyle. "Sen mutfağa koş, ben ona bakayım."
"Teşekkür ederim prenses." Odadan çıkmadan önce gülümsememe karşılık verdi.
Ben de onun için endişelenerek avluya açılan kapıları açtım. Acheron orada çimenler ve çiçeklerle çok zaman geçirmişti. Ama şimdi orada değildi.
Bir sonraki durağım meyve bahçeleriydi. Yine bulunamadı.
Evi hızlı bir şekilde aradıktan sonra, gerçekten endişelenmeye başladım. Hiçbir zaman kendi başına çok uzağa gitmedi. Ve Maia'dan kaçması gerçekten enderdi.
Araziyi tekrar aramak için evden çıkarken mantıksız bir panik başladı.
O nerede olabilir?
Styxx olsaydı, büyük ihtimalle odasının mahremiyetinde bir hizmetçiyle oynaşırken bulurdum. Ama Acheron'un asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordum.
Sonra aklıma geldi.
Deniz …
Kıştan beri oraya gitmemişti ama aranmamış başka bir yer düşünemezdim. Olabileceği tek yer orasıydı. Tanrılara haklı olduğuma dair hızlı bir dua fısıldayarak, onun eskiden oturduğu kayalıklara doğru sahile indim.
O da orada değildi.
Ama yukarı tırmanırken, onu kumların üzerinde sırt üstü yatarken gördüm ve dalgalar üzerine hücum etti. Nefesim kesildi. Hiç hareket ediyor gibi görünmüyordu.
Sırılsıklam sırılsıklam, gözleri kapalı sörfün içinde yatıyordu.
Gördüğüm manzaradan dehşete kapılarak aşağı indim ve yanına koştum. Daha yanına varmadan güzel yüzünün solgunluğunu görebilmiştim.
"Acheron!" Gözlerimde korku dolu yaşlarla bağırdım. Öldüğünden çok korktum.
Anında rahatlayarak, gözlerini bakışlarımla buluşturmak için açtı. Yine de kıpırdamadı.
"Ne yapıyorsun?" diye sordum yanında dizlerimin üstüne çökerken. Elbisem artık tamamen ıslanmıştı ve mahvolmuştu ama umurumda değildi. Kibirim hiç önemli değildi. Sadece kardeşim yaptı.

Gözlerini sımsıkı yumdu ve o kadar kısık bir sesle konuştu ki dalgaların üzerinden zar zor duyabildim. "Burada yatarsam ağrı o kadar da kötü değil."
"Ne acı?"
Elimi tutmak için uzandı. Onunki o kadar titriyordu ki korkumu on kat geri getirdi. "Kafamın içindeki sesler. Her yıl, bu günde hep dayanılmaz oluyorlar."
"Anlamıyorum."
"Doğum yıl dönümüm olduğunu ve onlara gelmem gerektiğini söyleyip duruyorlar.
Ama Apollymi bana saklanmam ve dinlememem için bağırıyor. Ne kadar yüksek sesle bağırırsa, o kadar yüksek sesle bağırırlar. Onun. Dayanılmaz. Sadece gitmelerini istiyorum. Deliriyorum, değil mi?"
Elini tutarak alnındaki ıslak saçlarını sildim ve tıraş olmadığını fark ettim. Bir gün boyunca uzayan sakalı çenesini ve yanaklarını incitti - bu, asla izin vermediği bir şeydi. Acheron her zaman kusursuz bir şekilde bakımlı ve giyinmişti. "Bugün senin doğum günün değil. Haziranda doğdun."
"Biliyorum ama aynı şekilde bağırıyorlar. Kayalara ulaşmaya çalışırken düştüm ve denizde seslerin boğuk olduğunu keşfettim."
Bu bana hiç mantıklı gelmedi. "Bu neden yardımcı olsun ki?"
"Bilmiyorum. Ama öyle."
Bir dalga kıyıya koşarak onu tamamen kapladı. Beni yana doğru savursa da hiç kıpırdamadı. Doğruldum ve su öksürmesini izledim. Yine de denizi terk etmek için bir harekette bulunmadı.
"Burada yatarken üşüteceksin."
"Umurumda değil. Bana bu kadar yüksek sesle bağırmalarını duymaktansa hasta olmayı tercih ederim."
Onu sakinleştirmeye yardımcı olmak için çaresizce kafasına doğru hareket ettim ve bağdaş kurarak yere oturduktan sonra başını kucağıma aldım. "Bu daha iyi mi?"
Parmaklarını tekrar benimkilere kenetleyip elimi tuttuğu kalbine götürürken başını salladı. Sıkı tutuşundan, başının hâlâ acımasızca ağrıdığını biliyordum.
Elim göğsünde öylece yatarken saatlerce konuşmadık. Bacaklarım tüm hislerini kaybetti ama umursamadım. Evden o kadar uzun süre ayrı kaldık ki Petra beni kontrol etmek için dışarı çıktı. Acheron'un açıklaması benim kadar onun da kafası karışmıştı ama görev bilinciyle bizi yalnız bırakıp yiyecek ve şarap getirdi.
Acheron'u ekmeğin bir kısmını kemirmeye zorlamama rağmen yemek yiyemeyecek kadar acı çekiyordu.
Akşam karanlığında, sesler kendini yukarı itebilecek kadar sessizleşti. Ayakları üzerinde kararsızdı.
"İyi misin?" Endişeyle sordum.
"Seslerden dolayı biraz başım döndü. Ama artık o kadar gürültülü değiller."
Bir kolunu omuzlarıma attı ve birlikte odasına geri döndük.

Ben havluyla sarılırken Petra'ya sıcak bir banyo yaptırdım. Hâlâ solgundu, yüz hatları gergindi.
Maia iki bardak ılık sütle koşarak geldi. "Senin için endişelendim, Acheron," diye uyardı.
"Üzgünüm biraz. Seni endişelendirmek istemedim."
"Daha iyi hissediyor musun?"
Onayladı.
"Maia," dedi Petra kapı aralığından. "Acheron'un huzur içinde yıkanabilmesi için uzaklaşın."
Maia, annesine itaat etmeden önce, "Süte biraz şeker koydum," diye itiraf etti. "Umarım yakında daha iyi hissedersin."
Hareketlerinden büyülenerek onu takip ettim.
"Rissa?"
Hâlâ havluya sarılı olan Acheron'a bakmak için kapıda durdum. "Evet?"
"Benim için endişelendiğin ve bugün benimle kaldığın için teşekkür ederim. Şimdi üşütmeden önce kurulayın."
"Evet efendim" dedim gülümseyerek.
Kendi odama gitmeden önce kapıyı kapatıp çıktım. Kapılar hala açıktı, ben de onları kapattım. Bunu yaparken, çok garip bir şey oldu.
Rüzgarda belli belirsiz bir fısıltı duydum.
"Havariler."
Kaşlarımı çatarak etrafa baktım ama kimseyi göremedim. Ses nereden gelmişti? Dahası, Apostolos adında birini tanımıyordum.
Silmek için başımı salladım. "Artık Acheron'un sesini duyuyorum."
Emin olmak tuhaftı.
Ama onu görmezden geldiğimde bile, bunu merak eden bir parçam vardı. En önemlisi, bunun kardeşim için başka bir tehdit olup olmadığını merak ettim. Sadece zaman gösterecekti.

23 HAZİRAN 9529 M.Ö.
Sonunda söz geldi. Kiza Kraliçesi Acheron'u almayı kabul etmişti. Haberci dün gelmiş ve Boraxis'in Acheron'a güvenli bir yere kadar eşlik etmek üzere buraya geldiğini haber vermişti. Üç gün sonra gelmesi gerekiyor.
Sevinçle, bu akşam Acheron'a doğum yıldönümü için düzenlenen sürpriz kutlama sırasında söylemeyi planladım.
Kardeşim güvende olacaktı. Sonsuza kadar.
Neyse ki bugün meyve bahçesindeydik. Gerçekte, bütün sabahı orada gülerek ve bahçıvanın değerli meyvelerinden tadarak geçirmiştik. Meyve bahçesi çok güzeldi.
Barışçıl. Yapraklar, tatlı, etli bir tatla patlayan altın elmalarla noktalanan parlak, nefes kesici bir yeşildi. Eski, taş duvarlar bile sakindi, çiçekli sarmaşıklarla kaplıydı.
Acheron'un burayı saraydaki herhangi bir yere tercih etmesine şaşmamalı. Yaz havası taze ve ılıktı ve Acheron'un güneş ışığının teninde yarattığı his

gibi en basit şeylerden nasıl zevk aldığını saatlerce izleyebilirdim. Çıplak ayaklarının altında çimen.
Tabii ki, hayatı ikisinden de çok azını tutmuştu. Ona başka bir hayat vermeyi ne kadar çok isterdim. Daha iyi bir tane. Elinde olmayan şeyler için kimsenin onu incitmediği, hak ettiği hayat. İnsanların onda benim gördüğüm tüm güzelliği görebildiği ve onun ne kadar nazik bir ruha sahip olduğunu anlayabildiği yer.
Topladığı salkıma eklemeden önce bir elmanın kokusunu içine çekmesini izlerken, son birkaç ayda ne kadar değiştiğine şaşırdım.
Bir kez olsun, bana bitkin, bitkin yaşlı bir adamı değil, on yedi yaşında genç bir çocuğu hatırlattı. Bana güvenmeyi öğrenmişti. Burada güvende ve emniyette olduğu gerçeğine güvenmek. Kimsenin ondan korkmadığını veya onu baştan çıkarmaya çalışmadığını. Yalakalık yapmadan ya da yakalanmaktan ya da incinmekten korkmadan kendisi olabilirdi. Ve aynı huzuru Kiza'da bulması için dua ettim.
Ah, onun Atlantis'teki hayatını her düşündüğümde hissettiğim acı. Amcamız ona nasıl böyle davranabilirdi? Acheron'un zincire vurulduğunu şimdi bile görebiliyordum. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığında bana ilk baktığında gözlerindeki sığ boşluğu görün.
O kimdi?
Onu daha önce hayal kırıklığına uğratmış olabilirim ama onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ettim. Burada huzuru ve mutluluğu biliyordu. Onu anlamayan, tahammül edemeyen dünyadan hep uzak tutmak için elimden geleni yapardım.
Elmaları toplarken bana ağaçtan ağaca atlayıp hazinesini toplayan bir sincabı hatırlattı. Çok yakışıklı bir çocuktu. Styxx ile onun ikiz olduklarını içten içe biliyordum ama yine de onu izlerken farklılıkları beni çok etkiledi. Acheron çok daha zarif hareket etti. Akıcı. Daha zayıftı, saçları biraz daha sarıydı, kasları daha belirgindi. Cildi daha yumuşak.
Ve o gözler…
Baştan çıkarıcı ve ürkütücüydüler.
İşini bitirdikten sonra hazinesini bana getirdi ve önce hangi elmayı istediğimi seçebilmem için bir daire şeklinde dizdi. Her zaman bu şekilde düşünceliydi. Kendinden önce başkalarını düşünmek.
"Babamın yakında ziyarete geleceğini düşünüyor musun?" diye sordu yan yatmış, elmamı yememi izlerken.
Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için beni araştırdığını hissedebiliyordum. Gümüşi, dönen gözleri ne zaman o keskin bakışlarını tutsa çok rahatsız ediciydi. Amcanın insanlara baktığı için onu dövmesine şaşmamalı. Böylesine cesur bir inceleme altında olmak rahatsız edici ve hatta korkutucuydu.
Ama elinde olmayan bir şey yüzünden dayak yemeyi hak etmiyordu.
"Sanırım sen ve ben birkaç gün sonra bir kraliçeyi ziyarete gitmeliyiz."
Kendi elmasıyla oynarken hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başka tarafa baktı.

Onu yatıştırmak ve güvenini tazelemek isteyerek, altın rengi saçlarını gözlerinin önünden çekmek için uzandım.
"Bahsettiğin gerçek sevginin şefkati bu mu?" Bana tereddütlü bir sesle sordu.
"Seni seven insanların karşılık beklemeden sana dokunduğu yer mi?"
"Evet," diye yanıtladım.
Bana bir çocuk gibi açık ve dürüstçe gülümsedi. "Sanırım bundan hoşlandım."
Sonra kalbimin atmasını durduran bir şey duydum.
Yaklaşan birkaç ayak sesi vardı. Geçici cennetimizde böyle bir ses olmaması gerektiğini biliyordum. Petra ve Maia mutfakta meşguldü. Petra'nın kocası kasabaya gitmişti ve geri kalanlar işleriyle meşguldü.
Sadece bir kişi başka biriyle gelirdi.
Acheron yüzünde neşeyle oturur oturmaz onun Peder olduğunu anladım.
Gözlerimi kapattım ve kendimi ayağa kalkıp onunla yüzleşmek için arkamı dönmeye zorlarken dehşet içinde ağrıyordum. Babamın yüzü kızgındı, yanında Styxx ile meyve bahçesinin girişini gösteren eski taş sütunların arasında duruyordu.
Kanım damarlarımda dondu.
Acheron'a kaçıp saklanmasını söylemek istedim ama artık çok geçti. Zaten çok yakındılar.
Sadece üç gün daha geçseydi buradan sağ salim uzaklaşmış olacaktı.
ağlamak istedim
"Baba," dedim sessizce. "Neden buradasın?"
"Nerelerdeydin?" diye sordu ilerlerken. "Buraya gelmem aklıma gelene kadar aradım ve aradım."
"Sana söyledim, zaman istedim..."
"Baba?" Acheron'un heyecanlı sesi kulaklarımı doldurdu. Babası onu gönderdiğinden beri çocuk onu ilk kez görüyordu.
Dehşete kapılarak babasını kucaklamak için koşmasını izledim. Acheron'un aksine, nasıl bir tepki alacağını biliyordum.
Babam beni asla hayal kırıklığına uğratmadı, acımasızca itti ve iğrenç bir yüz buruşturmayla tırmıkladı.
Acheron bir açıklama için bana bakarken şaşkınlıkla kaşlarını çattı.
konuşamadım Tek istediğim hayatını daha iyi hale getirmekken ona yalan söylediğimi ona nasıl söyleyebilirdim?
"Onu Atlantis'ten çalmaya nasıl cüret edersin!" Babam hırladı.
Açıklamak için ağzımı açtım ama ikizlerin birbirlerini inceleme biçimleri dikkatimi dağıttı. Karşılıklı merakları beni büyüledi. Her biri diğerinin var olduğunu bilmesine rağmen, on yılı aşkın bir süredir birlikte olmamıştı. İkisi de diğerini görmenin ve onunla etkileşim kurmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten hatırlamıyordu.
Acheron'un yüzüne neşe kazınmıştı. Styxx'i kucaklamak istediğini söyleyebilirdim, ama babamın karşılanmasından sonra tereddütlüydü.

Styxx pek hevesli görünmüyordu. Gerçekleşmiş kötü bir rüyaymış gibi Acheron'a baktı.
"Muhafızlar!" Baba bağırdı.
"Ne yapıyorsun?" diye sordum, babamın neden kendi oğlu için gardiyan çağırdığını anlayamıyordum.
"Onu ait olduğu yere geri gönderiyorum."
Dehşete kapılmış gözlerle bana doğru dönerken Acheron'un çenesi gevşedi. Kalbim, onun Atlantis'e geri götürülmesinden korkarak çılgınca güm güm atıyordu. "Bunu yapamazsın."
Babam o kadar nefret dolu bir bakışla bana döndü ki korkuyla bir adım geri çekilmeme neden oldu.
"Aklını mı kaçırdın kadın? Neden böyle bir canavarı şımartasın ki?”
"Baba, lütfen," diye yalvardı Acheron, önünde diz çökerek. Atlantis'ten ayrıldığımızdan beri gördüğüm en yaltakçı duruşla kollarını babamın ayak bileğine doladı.
"Lütfen beni geri gönderme. Ne istersen yapacağım. Yemin ederim. İyi olacağım. Kimseye bakmayacağım. Kimseyi incitmeyeceğim.” Acheron ayaklarını saygıyla öptü.
"Ben senin baban değilim kurtçuk," dedi babam acımasızca Acheron'u tekmeleyerek uzaklaştırırken. Bana zehirli gözlerle baktı. Sana söyledim, o bu aileye ait değil. Neden bana bu kadar meydan okudun?
"O senin oğlun," dedim kendi öfke ve hüsran gözyaşlarımın arasından. "Onu nasıl inkar edebilirsin? Sahip olduğu senin yüzün. Styxx'in yüzü. Nasıl birini sevip diğerini sevemezsin?”
Babam uzandı ve Acheron'un çenesini eliyle sıkıca kavradı. Acheron benimle yüzleşebilsin diye onu kabaca ayağa kaldırırken parmaklarının Acheron'un yanaklarını ısırdığını görebiliyordum. "Onlar benim gözlerim değil. Bunlar bir insanın gözleri değil!”
"Styxx," dedim, eğer onu kendi amacıma katabilirsem, babamın Acheron hakkındaki düşüncelerini etkileyebilirdi. "O senin kardeşin. Ona bak."
Styxx başını salladı. "Erkek kardeşim yok."
Babam Acheron'u geri itti.
Acheron orada sessizce durdu, gözleri anın gerçekliğinden sersemlemişti. Yüzünden, Atlantis'te yaşadığı her kabusu yeniden yaşadığını söyleyebilirim. Her bozulma.
Gözlerimin önünde solmasını izledim.
Aylarca süren şefkatli baskıdan sonra gülümsemeyi ve güvenmeyi öğrenen çocuk gitmişti ve onun yerine benim bulduğum yenilmiş, umutsuz kabuk gelmişti.
Gözleri artık bomboştu, boştu. Ona yalan söylemiştim ve o bunu biliyordu. Bana güvenmişti ve şimdi o kırılgan bağ kopmuştu.
Acheron, sanki bu onu hor gören bir dünyanın gaddarlığından koruyabilirmiş gibi başını önüne eğdi ve kollarını kendine doladı.
Muhafızlar meyve bahçesine girdiğinde ve babam onlara onu Atlantis'e geri götürmelerini söylediğinde, Acheron tek kelime etmeden ve kavga etmeden

onları takip etti. Bir kez daha alçakgönüllü ve düşüncesizdi. Artık kendi iradesi ve hatta sesi bile yoktu. O, neyse oydu.
Babam birkaç sert sözle, aylarca süren dikkatli beslenmemi mahvetmişti. Yaptığı şeyden nefret ederek babama baktım. "Estes ona kötü davranıyor, Peder.
Sürekli. Acheron'u satıyor...”
Babam bu sözler yüzünden bana tokat attı. "Bahsettiğin kişi benim kardeşim. Bu ne cüret!"
Yüzüm asıldı ama umursamadım. Sessizce duramazdım ve şımartılması gereken masum bir çocuğun ruhunu paramparça etmelerine izin veremezdim, sanki o bir hiçmiş gibi bir kenara atılamazdı. "Ve o da benim kardeşimi dışladın. Bu ne cüret!"
Başka ne söyleyeceğini görmek için beklemedim. Muhafızlar tarafından çoktan uzaklaştırılmış olan Acheron'un peşinden koştum.
Sarayın giriş kapısında kendilerine at getirilmesini bekliyordu.
Başı o kadar eğikti ki, bana kimse onu görmesin diye kabuğuna geri dönmek isteyen bir kaplumbağayı hatırlattı. Kollarını o kadar sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu.
Heykel gibi duruyordu.
"Acheron?"
Bana bakmayı reddetti.
Acheron, lütfen. Bugün geleceklerini bilmiyordum. Güvende olduğumuzu sanıyordum.”
"Bana yalan söyledin," dedi boş gözlerle yere bakarken. "Bana babamın beni sevdiğini söylemiştin. Hiç kimsenin beni buradan çıkaramayacağını. Bunun için bana yemin ettin.”
Gözümden yaşlar düştü. "Biliyorum Acheron."
Sonra bana baktı, gümüşi gözleri işkence gördü. "Sana güvenmemi sağladın."
Utanarak ona söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. Ama önemli bir şey gelmezdi. "Ben çok üzgünüm." Kendi kulaklarım için bile topal bir özürdü.
Kafasını salladı. “Odamdan asla refakatçim olmadan dışarı adımımı atmayacaktım. Evden asla ayrılmayacaktım. İdikos gittiğim için beni cezalandıracak. O..." Kendini daha da sıkı tutarken gözleri korkuyla doldu.
Atlantis'te onu neyin beklediğini hayal bile edemiyordum.
Atlar öne getirildi.
Acheron konuştuğunda, sözleri yumuşak, yürek burkan bir fısıltıydı. "Keşke beni olduğum gibi bıraksaydın."
O haklıydı ve kalbimin derinliklerinde bunu biliyordum. Aptallığımla tek yaptığım onu daha çok incitmekti. Ona saygı duyulduğu ve seçenekler sunulduğu daha iyi bir yaşam göstermiştim.
Artık hayatı hakkında hiçbir söz hakkı olmayacaktı. Atlantis'te hiçten daha az olurdu.
Bir gardiyan onu kabaca kolundan yakalayıp bir arabaya bindirirken ağladım.

Acheron bana dönüp bakmadı. Ona yaptıklarımdan dolayı benden gerçekten nefret etmesi gerektiğini anladım ve bunun için onu suçlayamazdım.
Kalbim kırıktı, orada durdum ve onlar uzaklaşırken onları izledim.
"Acheron!" Maia kapı eşiğinden koşarak çıkarken çığlık attı.
Ancak o zaman arkasına baktı. Yüzü metanetliydi ama ona veda ederken gözlerindeki yaşları gördüm.
Dizlerimin üzerine çökerek, Maia'yı kollarıma çektim ve o, beni de yakalayan yürekten gelen hüzünle hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.
Acheron gitmişti ve onu bir daha serbest bırakma ümidim kalmamıştı.
Babam bundan emin olacaktı.
Sonra yaşlı rahibenin doğduğu gün söylediği sözleri hatırladım.
Tanrılar sana merhamet etsin küçüğüm. Başka kimse asla yapmayacak.
Ne kadar haklı olduğunu biliyordum. Acheron haklıydı, tanrılar onu lanetlemişti.
Aksi takdirde üç günümüzü geçirmiş olacaktık…

23 HAZİRAN 9530 M.Ö.
Acheron'u son gördüğümden bu yana bir yıl geçmişti. Maia ve ben bu öğleden sonra yazlık sarayın meyve bahçesinde saatlerce oturup onu düşündük. Ne yaptığını merak ediyordu. Nasıl yaptı? Maia'ya iyi olduğundan emin olduğumu söyledim ama kalbimde gerçeği biliyordum. İyi olmaktan başka her şeydi. İkimiz sıcak güneşin altında oynarken zeytin ve peynir yerken ona ne yapıldığı belli değildi.
Atlantis'teki Acheron'a boşuna sayısız mektup gönderdim. Kimse bana onun hakkında bir şey söylemezdi. Benimle ilk temasa geçen hizmetçi şüpheli bir şekilde ölmüştü - bu kadarını Acheron Atlantis'e döndükten kısa bir süre sonra babamla amcam arasındaki bir konuşmada duymuştum.
Estes o zamandan beri benimle konuşmadı.
Amcama son ziyaretinde Acheron'u sormaya çalışmıştım. Acı bir küçümsemeyle beni kenara itti. Ne yaptığını bildiğimi biliyor ve artık beni en azından kabul etmeyecek.
Amcam için öldüm. Bu noktada benim için gerçekten önemli olduğundan değil. Estes'in açgözlülüğü yüzünden kardeşimi bir yatağa bağlı gördüğüm an benim için öldü.
Ama Acheron'un benim hakkımda ne hissettiğini merak etmemi sağladı. Keşke beni bir daha düşünseydi. Olanlardan dolayı benden nefret mi ediyordu? Yoksa artık adımı bile hatırlamayacak kadar uyuşturulmuş muydu?
Anlatmak yoktu.
Onu tekrar kurtarmak için hiç umudum yoktu. Yaptıklarımdan dolayı, babam artık beni her zaman son derece koruma altında tutuyor. Artık onun açık izni olmadan seyahat etme özgürlüğüne sahip değilim. Boraxis, ahırları temizlemekle görevlendirildi ve benimle konuşmayı bile reddeden başka bir gardiyanla değiştirildi.

Styxx bile varlığımı zar zor kabul ediyor.
"Kendi ikizinin bu kadar acı çekmesine nasıl izin verirsin?" Acheron alındıktan ancak bir hafta sonra ona sormuştum.
Estes asla böyle bir şey yapmaz. Acheron'u özgür kılmak için uydurduğun yalanlardan biri daha. Henüz kral olmadığım için minnettar olmalısın. Böyle bir ihanetten dolayı seni kırbaçlardım."
İnatçılığından dolayı onu boğmak isterdim.
Yunanistan ile Atlantis arasında siyasi bir sorun olduğuna dair duyduğum söylentiler daha da üzücüydü. Ateşkesimiz tehdit edilmiş gibiydi. Savaş devam ederse Acheron'a ne olur? Peder ve Styxx inkar etseler de Acheron hâlâ bir Yunan prensiydi.
Kolayca yakalanıp idam edilebilirdi…
Acaba babam Acheron öldürülürse değerli Styxx'ini bu süreçte kaybedeceğini düşünmüş müydü? Büyük olasılıkla, o küçük kehaneti unutmuştu.
Ama hatırladım ve bir daha göreceğimden şüphe ettiğim bir erkek kardeş için üzüldüm.
Acheron artık benim için kaybolmuştu.
Onu son bir kez görebilseydim…

21 EYLÜL MÖ 9529
Estes iki gün önce Didymos'ta bizimle kalırken öldü. Styxx ve babam doğal olarak kalpleri kırılmıştı. Ama ben o kadar sarsılmadım. Zamansız ölümüne bir yanım üzülürken bir yanım sevindi. Estes, hayatına mal olan nöbeti geçirmek için oldukça genç olmasına rağmen, Acheron'a yaptıklarından dolayı onu cezalandırmak için tanrılar tarafından gönderilip gönderilmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Belki de böyle düşünmem merhametsizlikti. Yine de merak etmekten kendimi alamadım.
Artık Acheron'u toplamak ve en sonunda onu eve getirmek için Atlantis'e gidiyorduk.
Ait olduğu ev.
Atlantis ile yaklaşan savaş nedeniyle, Babam Estes'in evini kapatıp satmaya niyetlendi. Beklenti beni daha fazla heyecanlandıramazdı. Ve Acheron'un daha da öyle olacağından emindim. Hiç şüphe yok ki benden bile daha az tutulduğunu görmek istedi.
Evden ayrılmadan önce sarayda Acheron için bir süit hazırlanmıştı. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Neredeyse komik bulabileceğim şey, benden bu kadar uzun süre uzak durduktan sonra, Peder ve Styxx'in onlara eşlik etmeme izin vermesiydi. Elbette bu sadece Acheron'u onlardan uzak tutabilmem içindi. Ama onu tekrar gördüğüm sürece umurumda değildi.
Sadece birkaç gün sonra Atlantis'e ulaşacaktık. Bu sefer Acheron'u topladığımda, güvende olduğu yerde kalacaktı.

26 EYLÜL MÖ 9529

Estes'in evini tekrar gördüğümde heyecanın ötesinde heyecanlandım. Son ziyaretimden bu yana pek bir şey değişmemişti. Hatta aynı hizmetçi kapıyı açtı. Üçümüzü, özellikle de babamı görünce şaşırmışa benziyordu.

"Acheron'u almaya geldim," dedi babam. "Beni ona göster."

Tek kelime etmeden, kasvetli yaşlı adam bizi daha önce geçtiğim aynı koridordan geçirdi. Kabuslarıma ve düşüncelerime musallat olan odaya. Mutluluğum, ona ulaştığımızda öldü ve gerçeklik üzerime çöktü.

Hiçbir şey değişmemişti.

Hiç bir şey.

Hizmetçi kapıyı açmadan önce biliyordum.

Açıldığında, en büyük korkularım kristal netliğiyle doğrulandı.

"Bu nedir?" diye kükredi babam.

Acheron'u yatağında bir erkek ve bir kadınla birlikte gördüğümde elimle ağzımı kapattım - hepsi tamamen çıplaktı ve keten çarşaflara dolanmış kıvranıyorlardı.

Acheron'a yaptıklarını görünce dehşete düştüm. Onlara yaptıklarından. Hayatım boyunca böyle bir ahlaksızlık görmemiştim.

Adam vahşi bir lanetle Acheron'dan geri çekildi. "Bunun anlamı ne?" diye sordu aynı derecede buyurgan bir tonda. Tavrından onun zenginlik ve güç sahibi bir Atlantisli olduğunu anlayabiliyordum. "Bizi bölmeye nasıl cüret edersin!"

Acheron sırtüstü dönmeden önce kadının vücudunu son bir şakacı itiş ve yalamayla yaladı. Sırıtarak yatakta utanmazca çıplak yatıyordu.

"Prens Ydorus," dedi Acheron, babama seslenen kızgın adama. "Didymos Kralı Xerxes ile tanışın."

Bu, prensin içindeki yaygaranın bir kısmını aldı ama fazla değil.

"Bırak bizi" dedi babam.

Buna gücenen prens, giysilerini ve yoldaşını topladı ve babamın emrettiğini yaptı.

Acheron ağzını çarşafa sildi. Derisi bir kez daha o hastalıklı gri renge büründü. Onu bu odada son gördüğümde olduğundan bile daha zayıftı, yüz hatları sıskaydı. Boynunda, kollarında, el ve ayak bileklerinde yine altın şeritlerle süslenmişti.

En kötüsü de, konuşurken ışıkta dilindeki topların parladığını gördüm. Artık ne olduğundan utanıyormuş gibi dişlerini sıkmıyordu. Şimdi sanki bununla gurur duyuyor gibiydi.

"Sizi buraya getiren nedir Majesteleri?" Acheron alaycı ve soğuk bir sesle sordu. "Sen de benimle vakit geçirmek ister misin?"

O zaman kurtardığım yaralı çocuğun gittiğini fark ettim. Yataktaki adam sertti.

Sinirli. Meydan okuyan.

Bu, ayağındaki çimleri hissedebilmek için korkuyla odasından sıvışan genç değildi.

Bu, bir zamanlar çok fazla kullanılmış bir adamdı. Ve dünyanın ondan ve onun parçası olan herkesten ne kadar nefret ettiğini tam olarak bilmesini istedi.
"Kalk," diye hırladı babam. "Kendini koru."
Ağzının bir kenarı alaycı bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Neden? İnsanlar beni çıplak görmek için saatte beş yüz altın ödüyor. Bedavaya baktığın için onur duymalısın."
Babam uzun adımlarla yanına geldi, kabaca kolundan tuttu ve onu yataktan çekti.
Acheron kendi eliyle babamın elini tuttu ve ona şakıdı. "Beni ezmek istiyorsan saatte bin altın."
Boğazımda safra yükseldi.
Baba, Acheron'a o kadar sert vurdu ki yere düştü ve sırtüstü çıplak bir şekilde yere serildi.
Acheron gülerek, yaralı elinin tersiyle silmeden önce dudaklarındaki kanı yaladı. "Beni kanatmak için bin beş yüz."
Babam dudaklarını kıvırdı. "İğrençsin."
Acheron alaycı bir sırıtışla yan tarafına döndü ve zarifçe kendini yerden kaldırdı. "Dikkat et Peder, gerçekten duygularımı incitebilirsin." Babamın etrafında gururlu, iz süren bir aslan gibi dolaştı, ona tepeden tırnağa baktı. "Ah bekle, unuttum. Fahişelerin duyguları yoktur. Senin gücendireceğin bir haysiyetimiz yok."
Ben senin baban değilim.
"Evet, hikayeyi iyi biliyorum. Yıllar önce içime işledi. Sen benim babam değilsin ve Estes de amcam değil. Herkesin benim sokaklarda bulduğu ve sığındığı zavallı bir kimsesiz olduğumu düşünmesi itibarını kurtarmış olur. Evsiz bir dilenciyi, değersiz bir piç satmakta sorun yok. Ama aristokrasi, kan akrabalarını satanlara kaşlarını çatıyor."
Babam ona tekrar ters vuruş yaptı.
Acheron, artık dudaklarıyla birlikte burnunun da kanaması gerçeğinden etkilenmeden güldü.
"Eğer beni gerçekten incitmek istiyorsan, kırbaçları çalarım. Ama yüzüme vurmaya devam edersen Estes'i inanılmaz derecede kızdıracaksın. Kimsenin güzelliğimi bozmasından hoşlanmaz."
"Estes öldü," diye kükredi babam.
Acheron olduğu yerde donup kaldı, sonra duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Estes öldü mü?" boş boş tekrarladı.
Babam ona alayla baktı. "Evet. Keşke onun yerinde sen olsaydın."
Acheron derin bir nefes aldı ve gözlerindeki rahatlama somuttu.
Kafamın içindeki düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum.
Bitti. Sonunda bitti.
Acheron'un bariz rahatlaması babamı öfkelendirdi. "Onun için gözyaşı dökmeye nasıl cüret edersin!
O sizi korudu ve korudu."

Acheron ona kuru kuru baktı. "İnan bana, barınması ve ilgisi için ona iyi para ödedim.
Her gece beni yatağına götürdüğünde. Her gün beni bedelini ödeyene sattığında.”
"Yalan söylüyorsun!"
"Ben bir orospuyum Peder, yalancı değilim."
O sırada babası ona saldırdı. Savaşmaya veya kendini korumaya tenezzül etmeyen Acheron'u öfkeyle dövdü ve tekmeledi. Hiç şüphe yok ki bunu da almak için eğitilmişti. Onu korumaya çalışarak Acheron'a koştum.
Styxx, Peder'i geri çekti. "Lütfen, Peder," dedi. "Sakin ol! İhtiyacın olan son şey kalbini zorlamak. Estes gibi öldüğünü görmek istemiyorum."
Acheron bir kez daha yerde yatıyordu. Kan ve morluklarla kaplı yüzü çoktan şişmeye başlamıştı.
"Yapma," dedi beni iterek. Ağzından akan kanı yere tükürdü ve kan kırmızı bir leke halinde yere düştü.
Babam, "Çık dışarı," diye hırladı. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."
Acheron buna güldü ve Styxx'e bir bakış attı. "Bunun için oldukça zor, değil mi?"
Babam onun için tekrar irkildi ama Styxx aralarına girdi.
"Muhafızlar!" diye bağırdı.
Anında ortaya çıktılar.
Styxx çenesini sallayarak Acheron'u işaret etti. "Bu çöpü sokağa ait olduğu yere koyun."
Acheron kendini ayağa kaldırdı. "Onların yardımına ihtiyacım yok. Kapıdan kendi başıma çıkabilirim.”
"Kıyafete ve paraya ihtiyacın var," dedim ona.
"Hiçbir şeyi hak etmiyor," dedi babam. "Küçümsememizden başka bir şey değil."
Acheron'un hırpalanmış yüzü tamamen sabırlıydı. "Öyleyse bana gösterdiğin şeylerin bolluğundan gerçekten zenginim." Kapıda durup babamıza son bir kez gülümsedi. "Biliyorsun, benden neden bu kadar nefret ettiğini anlamam uzun zaman aldı." Bakışları Styxx'e gitti. "Ama o zaman gerçekten nefret ettiğin ben değilim, değil mi? Gerçekten hor gördüğün şey, kendi oğlunu becermeyi ne kadar çok istediğin.
Babam öfkeyle bağırdı.
Acheron, başı dik bir şekilde odadan çıktı.
"Nasıl yapabildin?" Babama sordum. "Sana yıllar önce Estes'in onunla ne yaptığını söyledim ve sen inkar ettin. Bunun için onu nasıl suçlayabilirsin?”
Babam bana hırladı. Estes bunu yapmadı. Acheron bunu kendisi yaptı. Estes bana kendini nasıl teşhir ettiğini anlattı. Herkesi cezbetme şekli. Doğduğunda söyledikleri gibi o bir yok edici. Etrafındaki herkesi mahvedene kadar dinlenmeyecek.”
dehşete kapıldım Pratik zekasıyla ünlü bir adam nasıl bu kadar kör ve aptal olabilir?
"O sadece kafası karışmış bir çocuk, Peder. Bir aileye ihtiyacı var.”

Babam her zamanki gibi beni görmezden geldi.
Ondan ve Styxx'den iğrenerek Acheron'un ardından odadan dışarı fırladım. Evden çıkarken ona yetiştim ve onu durdurdum. Gümüş gözlerindeki azap ve acı içimi delip geçti. Bu kez ondan hiçbir yalvarma yoktu.
Bana neden diye sormak yok. Her şeyde olduğu gibi, bunu da sadece hakkı olarak kabul etti.
"Nereye gidiyorsun?" Diye sordum.
"Önemli mi?"
Bana yaptı. Ama cevap vermeyeceğini biliyordum.
Pelerinimi çıkardım ve en azından çıplaklığı örtülsün diye omuzlarına sardım. Başını ve güzelliğini korumak için başlığı kaldırdım, bunun etrafındaki dünyadan mütevazı bir koruma olacağını biliyordum.
Ellerini benimkilerin üzerine koydu, sonra sağ elimi kanlı dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarını öptü.
Başka bir şey söylemeden döndü ve gitti.
Kalabalık caddede yürürken kapı eşiğinde durup onu izledim ve yanıldığını anladım. Onuru vardı. Bir kralın tüm gururlu tavrıyla caddede yürüdü.

17 MAYIS 9528 M.Ö.
Bugün hizmetçim Sera ile pazar meydanında alışveriş yaparken olağanüstü uzun boylu bir adamın yanımdan geçtiğini gördüm. İlk başta onun Styxx olduğunu düşündüm, özellikle de ani bir rüzgar kukuletasını uçurduğunda ve onun inanılmaz derecede yakışıklı yüzünü gördüğümde.
Ama ona seslenmeye başladığımda, bir fahişenin kızıl khitonunu giydiğini fark ettim - fahişelerin toplum içine başka bir şey giyerek çıkması kanunen yasaktı ve başları her zaman örtülü tutulmalı. Fahişelik yapan fahişeler, "düzgün" insanları ne oldukları konusunda uyarmak için bu tarz giyinmeden insanlarla karışırken yakalanırlarsa, görüldükleri yerde idam edilebilirler.
Acheron kalabalığın arasından geçerken hızla tekrar başını örttü.
Onu son gördüğümden çok daha iyi görünüyordu. Teni altın rengindeydi ve bronzlaşmıştı ve artık acı verecek kadar zayıf değildi. Chiton'u bir omzunu örtüyor, diğerini açık bırakıyordu. Oyulmuş altın bir manşet, sol pazılarını nihayet ciddi kasları olan bir kolun üzerine sarmıştı.
Doğrusu, o benim erkek kardeşim olsa bile, şüphesiz erkeklerin en yakışıklısıydı. Fark etmemek için kör olmam gerekirdi.
Kumaşlara göz atması için Sera'yı bırakarak peşinden gittim, onu canlı ve iyi bulduğum için çok minnettardım.
Ama hala kendini satıyor olması kalbimi kırdı.
Kabinlerden birinde kendisine bir yüzük tutan çekici, yaşlı bir kadınla tanıştı.
"Bu uyuyor mu?" diye sordu.
Ona geri verdi. "Yüzük istemiyorum Catera. Ama düşündüğün için teşekkür ederim.”

Yüzüğü satıcıya geri verdi, sonra elini onun çıplak kolunda samimi bir okşamayla aşağı yukarı gezdirdi.
Bir sevgilinin okşaması.
Buna hiç tepki vermedi.
"Değerli Acheron'um," dedi gülerek. "Diğer çalışanlarıma hiç benzemiyorsun.
Sadece kazandığını alıyorsun, daha fazlasını almıyorsun ve her hizmetçiye güveçte bahşiş veriyorsun, bu yüzden sana karşı çok nazikler. Seni anlayacağımı hiç sanmıyorum." Elini tuttu ve onu kabinlerin içinden geçirdi. "Sana bilgelik sözü akribos, hediyeleri kabul etmeyi öğrenmelisin."
Onun sözleriyle alay etti. "Hediye diye bir şey yoktur. Bunu senden alacak olsaydım, er ya da geç karşılığında benden bir iyilik isterdin. Hayatta hiçbir şey gerçekten beklentisiz verilmez."
Catera ona tökezledi. "Bu kadar yorgun olmak için çok gençsin. Seni bu kadar şüphelendirecek ne yaptılarsa?"
Hiçbir şey söylemedi.
Ama kalbimde, geçmişinin dehşetini biliyordum. Güvenini neyin çaldığını biliyordu. Onu zar zor tanıdığım bu acı yabancıya dönüştüren en önemli etkenlerden biri kuşkusuz bendim.
Yürürlerken kadın durmaksızın sohbet etti, onu diğer ıvır zıvırları falan fark etmeye ikna etmeye çalıştı. Onlara sadece sessizce bakar, sonra arkasını dönerdi.
Beni fark etmediklerinden emin olarak geride kaldım. Zor olduğundan değil. Catera sadece onu görürken, Acheron etrafındaki kimseye bakmak istemiyormuş gibi gözlerini yere indirdi.
Bir adam yanlarına geldi ve onu kenara çekti.
Onlar konuşurken Acheron birkaç kabinde dolaştı. Onu izlemek içimi acıttı. O yaklaşırken satıcıların dudaklarını nasıl kıvırdığını görmek için. "Terbiyeli" insanların gözlerini kaçırması veya kıyafetlerine küçümseyici bakması.
Ama bundan daha da korkunç olanı, onun yüzünü gördükleri anda ifadelerinin değişmesiydi. Ateşli şehvet inkar edilemezdi. Korkutucu yoğunluğu.
Bir doğum kazası ve babamın asılsız nefreti olmasaydı Acheron'un gelecekteki kralları olacağını bilmiyorlardı.
Beni köpürttü ve aynı zamanda yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.
Kadınların pislikten zar zor bir adım ötede olduğu bir dünyada kadın olarak doğmaktan nasıl da nefret ediyordum.
Catera yanına döndü.
Acheron onları hâlâ izleyen adama baktı. Adamın gözleri acıkmıştı.
Acheron'lar boştu. "Beni satın almak istedi." Sanki fazlasıyla alışıkmış gibi bir gerçeğin ifadesiydi.
Buna güldü. "Hepsi seni satın almak istiyor, akribos. Eğer seni bir gün köle olarak satmak isteseydim, şüphesiz Midas'tan daha zengin olurdum."

Sözleri üzerine gölgeli bir acı gözlerini kararttı. "Geri dönüp kendimi hazırlamalıyım -"
"Hayır," dedi onun sözünü keserek. "Bu gün senin, istediğin gibi yapabilirsin. Çok çalışıyorsun. Sürekli içeride kalamazsın."
Sözleri üzerine çenesi kasıldı. "İnsanların yanında olmayı sevmiyorum."
"Yine de onlarla seks yapmaktan çekinmiyorsun. Anlamıyorum."
Ondan uzaklaşmaya başladı.
"Acheron," dedi onu durdurarak. "Üzgünüm. Ben sadece..." Durdu ve onun elini ovuşturdu. "Geldiğin gibi devam edemezsin. Hiç kimse müşterileri uyanmadan uyumaya kadar her gün durmaksızın görmez. Beni yanlış anlama, benim için kazandığın para hoşuma gidiyor, ama böyle devam edersen yirmi birinden önce öleceksin."
Kısa, acı bir kahkaha attı. "Sana söyledim, bu benim alışkın olduğum şey."
"Ben de sana benim evimde sana zarar gelmesine izin vermeyeceğimi söyledim. Halkıma, özellikle de senin kadar popüler olanlara bakarım."
Eline küçük bir çanta sıkıştırdı.
"Günün geri kalanını kendinize ayırın ve keyfini çıkarın. Bir oyuna git. Git sarhoş ol. Yapabiliyorken genç olmanın tadını çıkar, bu akşam görüşürüz."
Kadın ondan uzaklaştı.
Acheron keseyi cüppesinin içine sokmadan önce eline aldı, sonra ters yöne yöneldi.
Yırtık, kimi takip edeceğimi tartışarak orada durdum.
Korumamı kadının peşinden gönderdim. Biri bizi birlikte görüp babama ihbar etmesin diye onunla açıkça görüşemeyeceğimi biliyordum. Ben de onu küçük bir pansiyona davet ettirdim.
Catera ile görülmeden konuşabileceğim arkadaki küçük bir odaya girmeme izin vermesi için sahibine para ödedim.
Birkaç dakika sonra korumam, yanında Catera ile belirdi. Bizi yalnız bıraktı ve kapının dışında nöbet tutmaya gitti.
"Leydim," dedi Catera huzursuzca kıpırdanarak. "Sizin için ne yapabilirim?"
"Lütfen oturun." Önümdeki sandalyeyi işaret ettim.
Belli ki gergindi, koltuğa oturdu.
Sinirlerini yatıştırmayı umarak yüz ifademi yumuşattım. "Sana şunu sormak istiyordum..." "Kardeşim" demekte tereddüt ettim. Böyle bir bilgi ona zarar verebilir. "Acheron," diye bitirdim.
"Onu nerede buldun?"
Bilerek gülümsedi. "Yakışıklı, değil mi? Ama ne yazık ki, o satılık değil. Leydim onun hizmetlerini satın almakla ilgilenirse—"
"HAYIR!" dedim, önerisine şaşırarak. Ama sonra böyle düşünmesinin karakterine aykırı olmadığını fark ettim. "O... Bana birini hatırlatıyor."
Başını salladı. "Evet, görünüş olarak Prens Styxx ile neredeyse aynı. Müşterilerimin çoğu da öyle düşünüyor. Onun için çok kazançlı oldu."
Ağabeyimin en yıkıcı yanının bu olduğunu bilmiyordu. "Onu nerede buldun?" Tekrarladım.
"Neden bilmek istiyorsun?"

Ona gerçeği söylemeye cesaret edemedim. "Lütfen," dedim sessizce. "Sana ne istersen ödeyebilirim, sadece onunla ilgili birkaç soruya cevap vermem gerekiyor." Eline bir düzine altın sola sıkıştırdım.
Onları sakladı. "Nereden geldiğini bilmiyorum. Bundan bahsetmeyi reddediyor. Ama aksanına bakılırsa, onun Atlantis kökenli olduğunu varsayıyorum."
"Sana mı geldi?"
Başını salladı. "Birkaç ay önce arka kapıma geldi. Paçavralar içinde ve çıplak ayakla, yeni yıkanmış olması dışında herhangi bir dilenciye benziyordu ve kıyafetleri sanki yıkanmış gibi görünüyordu. Solgun, zayıf ve açlıktan o kadar zayıftı ki zar zor ayakta durabiliyordu."
Tarif ettiği şey beni dehşete düşürdü.
"İş aradığını ve yapabileceği bir şey olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledi. Ona işe almadığımı söyledim ama başka bir genelevden yeni bir fahişe aradığımı duymuş. Ona gülmemek için elimden gelen tek şey buydu. Böyle acınası bir yaratık için kimsenin para ödediğini hayal bile edemiyordum. İlk dürtüm onu kovmak oldu."
"Neden yapmadın?"
"Bunu açıklayamam. Görünüşünde perişan olmasına rağmen onda inkar edilemez bir şeyler vardı. Üzerime ısı gönderen zorlayıcı bir şey. Sıska ve zayıf olmasına rağmen ona dokunma isteği uyandırdı. Sonra en inanılmaz şeyi söyledi. Ona beş dakika verirsem bana üç orgazm yaşatacağını söyledi."
Sözleri üzerine nefesim kesildi.
İfademe güldü. "Ben de şaşırdım. Benim zamanımda pek çok kendini beğenmiş erkeğin yanında bulundum ki, böyle bir iddia duyulmamış sayılmaz. Ama bunu çok genç birinin ağzından duymak biraz ilgimi çekti. İlk başta onun bana gelen çoğu genç adam gibi olduğunu düşündüm, çoğu çok az deneyime sahip veya hiç deneyimsiz, fahişeliğin para kazanmanın kolay bir yolu olduğunu düşünüyor. Fiziksel olarak ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Manevi olarak ne kadar yorucu. Onun bir çiftlikten olduğunu ve şehre onu zengin etmeye çalıştığını düşündüm.
Konuşmadan önce korkuyla yutkundum. "Ona sözlerini kanıtlattın mı?"
O güldü. "Leydim, benim yaşımda, bir yılda üç orgazm olduğum için şanslıyım. Ben de ona söylediği kadar iyiyse onu işe alacağımı söyledim. Açlıktan ölmek üzereyken bile iddia ettiğinden daha iyi olduğunu öğrendim. En iyilerle birlikte oldum ve becerileri tamamen rakipsiz."
Sözleri üzerine midem kasıldı. Ne kadar pratik yaptığını çok iyi biliyordum.
"Demek onu yanına aldın."
Başını salladı. "Pişman olmadığım bir karar. İçinde birkaç öğün yemek yiyip biraz dinlendikten sonra ne kadar yakışıklı olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Prens Styxx'e bu kadar çarpıcı bir şekilde benzeyeceğinden de. Çalışmasına izin vermeden önce onu üç hafta tuttum.
Müşteri almaya başladığı ilk geceden itibaren o kadar popülerdi ki, bir bekleme listesi başlatmak zorunda kaldık.

"Ondan bir saat satın almakla ilgileniyorsanız, sizi listeye ekleyebilirim ama şu an için, bir açılışın gerçekleşmesi en az on hafta alacak."
Sözleri karşısında şaşkına dönerek oturdum. Gülerken dizimi tutup zıpladığım küçük çocuğa ne olduğu karşısında şaşkına dönmüştüm.
Ona ne yapmışlardı? Bu nasıl onun hayatı olabilir? Adil değildi ve bende ağlama isteği uyandırdı.
"Onunla özel olarak konuşmamın bir yolu var mı?"
Catera bu öneriye kuşkuyla baktı. "Müşterileriyle konuşmamayı tercih ediyor."
"Müşteri olmak istemiyorum," dedim ona sertçe. "Onu şahsen tanıyorum."
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Bir arkadaş?"
"Bunun gibi bir şey." dedim, ilişkimizin gerçeğini öğrenmesine isteksizce. Daha fazla para çıkarıp ona uzattım. "Lütfen. Bana onunla birkaç dakika yalnız kalabilirsen, sana her şeyi öderim.
Cevap vermeden önce kalp atışları boyunca tartıştı. "Pekala, bu akşam güvecime uğrarsan..."
"Böyle bir yerde kimse beni göremez."
"Anlıyorum ama seninle buluşmaya gideceğinden şüpheliyim. Bina dışında kimseyi görmeyi reddediyor. Bugün, gelişinden bu yana onu dışarı çıkarabildiğim ilk gün.
"Ama," dedi düşünceli bir şekilde, "şafak vakti gelebilirsen, etrafta nadiren kimse olur. Geceden kalanları temizliyoruz ve tüm müşterilerimiz gitti. O zaman onu görmene izin verebilirim.
Rahatladım, gülümsedim. "Teşekkür ederim. Şafakta görüşürüz.”

18 MAYIS 9528 M.Ö.
Sabah sanki benim kadar korkmuş gibi soğuktu. Tek başıma, saraydan sıvıştım ve güvecini bulana kadar Catera'nın talimatlarını takip ederek sessizce şehrin içinden geçtim.
Tahmin ettiği gibi etrafta kimse yoktu.
Arka kapısından içeri girmeme izin verdi, sonra beni sessizce evin içinden en arkadaki bir odaya götürdü. Başımı ve yüzümü iyice örttüm ve geçtiğimiz zavallı ruhlara bakmamak için elimden geleni yaptım.
Bir kapı açtı.
Acheron'u görmeyi umarak tereddütle içeri girdim. Orada değildi. Bunun yerine, yan taraftaki odaya su sıçradığını duydum ve banyo yapması gerektiğini anladım.
Odada ağır bir seks kokusu asılıydı ve yeni yapılmış yatağa bakmamaya çalıştım. Acheron buna zorlanırken Styxx'i ve hayatını rahat ve huzur içinde yaşama şeklini düşünürken gözlerimi kapattım.
Acheron'un her gün katlanmak zorunda olduğu aşağılanmayı hayal bile edemiyordum. Acı.
Saçlarını havluyla kurulayarak odaya tamamen çıplak girdi. Beni hemen eşiğin içinde dururken görünce hemen ayağa kalktı.

Biraz Atlantis aksanı taşıyan o şehvetli, pürüzsüz sesiyle, "Beni bağışlayın leydim," dedi. En azından taşakların artık dilini doldurmadığına şükrediyordum. "Geceyi bitirdiğimi sanıyordum."
Kapşonumu indirdim.
Beni hemen tanıyınca bakışlarını kıstı. "Pekala, Rahibe Ryssa değilse. Söyle bana, beni kurtarmak için mi yoksa becermek için mi buradasın? Ah bekle, unutmuşum. Beni kurtardığında beni beceriyorsun, değil mi?"
Onun düşmanca küçümsemesi karşısında gözlerimden yaşlar aktı. Ama o zaman bunun için onu kim suçlayabilir? "Bu kadar kaba olmana gerek yok."
"Davranışlarım eksikse beni mazur görün. Bir fahişe olarak, düzgün insanların nasıl konuştuğu konusunda pek bilgili değilim. Aralarından herhangi birinin benimle konuştuğu tek an, onları nasıl daha iyi becerebileceğim konusunda bana talimat vermek. Havluyu yatağın üzerine bıraktı ve pencerenin yanındaki bir sandalyeye geçti.
Beni umursamadan oturdu ve masanın üzerindeki bir kutuyu açtı. Bir sürahiye birkaç garip ot ve çiçek koyarken sessizce izledim. Onları yaktı, sonra kapağı kapattı.
Küçük bir kil kase alarak yüzüne tuttu, ağzını ve burnunu kapattı ve içine çekti.
"Ne yapıyorsun?"
Kil kaseyi ağzından çekmeden önce birkaç nefes aldı. "Xechnobia kullanıyorum." Kaşlarımı çatarak bana açıkladı. "Bu bir uyuşturucu, Ryssa."
"Hasta mısın?"
Buna güldü, sonra daha fazlasını içine çekti. "Bu bir görüş meselesi," dedi kısa bir aradan sonra. Beni yakından izlerken çenesinde bir tik başladı. "Bir günde üzerimde kaç çift el olduğunu unutmak için kullanıyorum. Huzur içinde uyumamı sağlıyor."
Böyle şeyler duymuştum ama benim dünyamda yoktu. Ona ilacı gösterenin Estes olduğuna hiç şüphe yok. Maia ile ekmek pişirip oyunlar oynayan Acheron'un başına gelenlere ağlamak istiyordum.
"Öyleyse neden buradasın prenses?" O sordu.
"Seni görmek istedim."
"Neden?"
"Senin için endişelendim. Bugün seni pazarda gördüm ve nasıl olduğunu görmek istedim.
Acheron tencereye daha fazla bitki ekledi ve etraflarındaki közleri karıştırmak için üzerlerine üfledi. "Ben iyiyim. Artık evinize gidip zenginlik ve vicdan rahatlığı içinde uyuyabilirsiniz." Sesindeki alaycı alaycı ruhumu derinden yaraladı.
Gözlerimden yaşlar akarken başımı salladım. "Bunu kendine nasıl yaparsın?"
Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Ben eğitimli bir köpeğim Ryssa. Ben sadece bana iyi öğretilen şeyi yapıyorum."
"Bu çok aşağılayıcı. Buna nasıl geri dönebildin?

Gözleri fırtınalı, bende uyandırdığı öfkeyi gördüm. “Buna geri mi döndün? Abla, sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun. benim için cennettir. Bir gecede sadece on ila on iki kişiyi becermem gerekiyor, genellikle her seferinde sadece bir tane. Sonunda masada yemek yememe izin verildi, yerde ya da birinin kucağında değil. Kimse beni yemek için dilendirmiyor ya da yılın birkaç günü hastalanıp beceremediğim zamanlarda beni cezalandırmıyor. Biri beni incitir ya da döverse, Catera yahnisini yasaklar. Hatta işim için bana para ödüyor ve haftada bir gün izin alıyorum. Hepsinden iyisi, uyumaya gittiğimde yalnız yatarım. Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”
Tarif ettiği dehşet karşısında çığlık atmak istedim. Bunun gerçek olduğunu biliyor olmam beni daha çok incitiyordu. "Demek böyle yaşamaktan memnunsun?"
Toprak çömleği masaya koydu ve cıvıl cıvıl bakışlarıyla beni delip geçti. "Gerçekten ne düşünüyorsun, Prenses?"
"Bence sen bundan daha değerlisin."
"Peki, beni bir fahişeden daha fazlası olarak görebildiğin için özel değil misin? Sizi dünyanın geri kalanının gördüğü şey konusunda eğitmeme izin verin. Atlantis'ten ayrıldım ve Estes'in boğazıma zorla soktuğu ilaçlar yüzünden haftalarca hastaydım."
Onu kurtardığımda ne kadar hasta olduğunu çok iyi hatırlıyordum.
“Bana verdiğin himasyondan başka bir şeyim yoktu. Para yok, kıyafet yok. Hiç bir şey."
"Demek fahişeliğe geri döndün?"
“Ne seçeneğim vardı? Başka bir şey yaparak iş bulmaya çalışırken çok uzaklara seyahat ettim ama kimse beni çalışmam için işe almadı. İnsanlar beni gördüklerinde benden tek bir şey istiyorlar ve ben bunda çok iyiyim. Söyle bana prenses, yarın babam seni çırılçıplak sokağa atsa ne yapardın? Nasıl yapılacağını ne biliyorsun?”
Çenemi kaldırdım. "Bir şey bulabilirim."
"Denemek için sana meydan okuyorum, Prenses." Arkamdaki kapıyı işaret etti. "Devam etmek. Yerleri nasıl süpüreceğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim, başkalarını memnun etmek için vücudumu kullanmak. Hiçbir referansım, arkadaşım, ailem veya param olmadan hasta ve yalnızdım. Açlıktan o kadar halsizdim ki, ben yerde yatarken bir dilenci bile himation'ınızı benden çaldı, ölmek istiyor ve onu almasına engel olamıyordum. O yüzden şimdi buraya o küçümseyen gözlerinle gelme ve bana senin altındaymışım gibi bakma. Hayırseverliğine ihtiyacım yok ve senin merhametine ihtiyacım yok. Bana baktığında ne gördüğünü çok iyi biliyorum.”
"Gerçekten öyle misin?"
Ayağa kalktı ve kollarını iki yana açarak bana mükemmel çıplak vücudunu gösterdi. "Yüzünde açıkça görüyorum. Gördüğünüz, babasının ayaklarını öpen ve fahişeliğe geri göndermemesi için ona yalvaran zavallı küçük çocuk. Bir prensi memnun eden ve sonra evinden atılan fahişeyi görüyorsun.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır Acheron. Benim gördüğüm, bana koşan ve ailesinin onu neden sevmediğini soran küçük çocuk. Odamda güneş ışınlarını kovalayan ve avucunu doldurduğunda gülen aynı küçük altın saçlı melek. Sen benim kardeşimsin ve senin hakkında asla kötü bir şey görmeyeceğim."
Yüzündeki öfke o kadar yoğunlaştı ki gerçekten bana vurabileceğini düşündüm. "Çıkmak."
Başımı örterek döndüm ve ayrıldım.
Beni durdurmasını bekledim. Yapmadı.
Ve attığım her adımda, bu sabah bulduğum şey için daha çok ağladım. Kıymetli Acheron'um gitmişti ve onun yerine benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir adam gelmişti.
En kötüsü de bunun için onu suçlayamıyordum. Bütün bunlar çok adaletsizdi. Emrinde hizmetkarlarla birlikte kraliyet dairelerinde olmalı ve çağırmalıdır.
Bunun yerine, hiçbirimizin onu kurtaramayacağı bir kabusa kilitlendi. Elbette bu onun hayatı olmayacaktı. Kesinlikle Acheron bundan daha fazlası için yaratılmıştı.
Yine de gördüğümü nasıl inkar edebilirim? Haklıydı. İnsanlar ondan tek bir şey istiyordu.
Ve babam onu korumaya istekli olmadıkça, Catera hiç yoktan iyiydi.
Küçük erkek kardeşim bir fahişeydi. Gerçeği anlamamın zamanı gelmişti.

23 AĞUSTOS 9528 M.Ö.
Gün, toplantıların en sefiliyle ağarmıştı. Bana babam ve senatörlerinin bir insan kurban ederek tanrı Apollon'u yatıştırmaya karar verdikleri söylenmişti.
Ben.
Yunanistan ile Atlantis arasında savaş patlak verdiğinden beri, Yunan kralları onu savuşturmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Ama Atlantis'i yöneten Apollite'ler bizden nefret ediyorlardı.
ve tüm Yunanistan'ı bir Atlantis eyaletinden başka bir şey yapmamaya kararlıydılar.
Atlantislilerin üstün teknolojisinin kölesi olmaktan korkan Yunan şehir devletleri, sahip olduğumuz her şeyle savaşıyorlardı.
Ne yazık ki, yeterli görünmüyordu. Apollo, Atlantislileri ve kendi yarattığı ve Atlantis'i onlarla paylaşan Apollitleri kayırdı. Öyle ki gün ışığında savaştıkları sürece yenilmezdiler.
Yunan krallarının sonu gelmişti. Bu yüzden rahipler ve kahinler, Apollo'nun kendisine ilk başta tapan insanlara olan iyiliğini, eğer bir şey varsa, neyin geri getirebileceğini görmek için bir araya gelmişlerdi.
Delphi'nin kahini hepsine, "Tanrının dikkati ancak tüm prenseslerin en güzeli tarafından oyalanabilir ve evcilleştirilebilir," demişti.
Bir kaçık daha sonra bana sözde prenses adını vermişti.

O adamı öldürebilirim.
"Baba, lütfen," diye yalvardım, onun ve Styxx'in ardından gittim. Senato salonuna doğru gidiyorlardı ve bana ayıracak zamanları yoktu. Olağandışı olduğundan değil.
Yeter, Ryssa, dedi sertçe. “Karar verildi. Apollo'ya teklif edileceksiniz. Atlantislilere karşı bu savaşı kazanmak istiyorsak, onun yanımızda olmasına ihtiyacımız var. Onlara iyilik etmeye ve yardım etmeye devam ettiği sürece, asla şansımız olmayacak. Eğer onun sevgilisi iseniz, halkımıza karşı daha nazik davranacak ve davamıza yönelebilir.”
Takas edileceğim ve çok şey olmadan satılacağım tırnağıma takıldı ... Acheron'u düşündükçe tökezledim. Sonunda tam olarak nasıl hissettiğini anladım. Vücuduma yapılanlarda söz sahibi olamamanın nasıl bir şey olduğunu anladım.
Bu çok hastalıklı bir duyguydu. Beni odasından atmasına şaşmamalı. Hiç şüphe yok ki masumiyetim içinde, anlamadığım bir şey hakkında oldukça katı görünüyordum.
Ancak onlarla işim bitmedi. Kararlı bir şekilde Peder ve Styxx'i arka koridora kadar takip ettim.
Ana salona yaklaştığımızda, avluda konuşan küçük bir senatör grubunun sesi beni olduğum yerde dondurdu.
"Tıpkı Styxx'e benziyor."
Babam ve Styxx de onları duyunca durakladılar.
"Ne diyorsun?" diye sordu başka bir ses.
Birinci senatör, "Doğru," dedi. “İkiz olarak doğmuş olsalardı, birbirlerine bu kadar benzeyemezlerdi. Tek fark göz rengi.”
Üçüncü bir senatör, "Gözleri ürkütücü," diye sözünü kesti. "Onun bir tanrının oğlu olduğunu söyleyebilirsin ama hangisi olduğunu söylemez."
"Ve güveçte olduğunu mu söylüyorsun?"
"Evet," dedi ikinci adam. "Sana söylüyorum Krontes, onu ziyaret etmelisin. Onun Styxx olduğunu iddia etmek asil pislikle baş etmemde bana çok yardımcı oldu. Acheron diz çökmüş halde bir saat geçirin ve Styxx'i bir dahaki sefere gördüğünüzde yepyeni bir bakış açısına sahip olacaksınız.”
Güldüler.
Babamın ve Styxx'in yüzü öfkeden kıpkırmızı olurken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.
İlk adam, "Dün gece ziyafetimize gelmeliydin," dedi. "Ona kraliyet kıyafetleri giydirdik ve kızışmış bir orospu gibi etrafta dolaştırdık."
Aniden hasta hissettim.
Baba, Styxx'e bu şekilde iftira attığı için gardiyanlarına onları tutuklamaları için çağrıda bulunarak gruba saldırdı.
Styxx karalandı.
Acı içinde iki büklüm olurken içimde histerik bir kahkaha yükseldi. Zeus, Styxx'e hakaret edilmesini asla yasaklar. Aşağılananın ve onlara hizmet ettirilenin Acheron olması önemli değildi.
Acheron hiçbir zaman önemli olmadı.

En azından benden başka kimseye değil.

23 HAZİRAN 9527 M.Ö.
Saraydan tek başıma çıktığımda gün ağarmıştı. Aptalca bir arayış içindeydim ama kendimi durduramadım. Acheron bugün on dokuz yaşına bastı.
Kalbimde kimsenin ona doğum yıldönümü için bir hediye vermediğini biliyordum.
Bu dünyaya geldiği günü tam olarak bilip bilmediğini merak ettim. Ve babamızın onu Atlantis'e geri göndererek mahvettiği, planladığım kutlamayı düşündüm.
Daha önce gittiğim yahniye gitmek için terk edilmiş sokaklarda yürürken hediyesini himayemin altına aldım.
Arka kapıyı çaldım ve Catera'yı sordum. Kısa bir bekleyişin ardından kaşlarını çatarak göründü.
"Hanımım? Neden buradasın?"
Ona nazikçe gülümsedim. "Acheron'u tekrar görmek istedim. Sadece birkaç dakikalığına."
Hüzün gözlerini kararttı. "Keşke size yardım edebilseydim leydim ama o artık burada değil."
Soğuk bir korku yüreğimi ele geçirdi. "Ne? Nereye gitti?"
"Nereye götürüldüğünü bilmiyorum."
"Alınmış?" Düşündüğüm şeyi kastetmediğini umarak bu kelimeyi ihtiyatlı bir şekilde fısıldadım.
Maalesef yaptı. "Birkaç ay önce tutuklandı. Bir öğleden sonra erken saatlerde kralın muhafızları geldi. Ön kapıyı kırdılar ve kraliyet sahtekarının gösterilmesini talep ettiler. Acheron hala uyurken yatağından çıkarıldı ve zincirlendi, sonra onu buradan sürüklediler ve o zamandan beri hiçbir şey duymadım.
Parmaklarım uyuştu, hareket edemeyecek kadar sersemlemiş halde orada dururken hediyemin yere düştüğünü hissettim.
Babam mı götürmüştü?
Elbette vardı. Bunu kendim anlamalıydım. Senatörlerin konuşmasına kulak misafiri olduğu gün adamlarını göndermiş olduğuna hiç şüphe yok. Bunu kontrol etmeyen ne tür bir aptaldım?
Ama sonra Apollo ile yaklaşan sonumu düşünmekle çok meşguldüm. Acheron'u ilk sıraya koymadığım için bana yazıklar olsun. Ona ne yaptıkları söylenemezdi.
Tek tesellim, babamın onu öldüremeyeceğini bilmekti. Styxx'i de öldürmeden olmaz.
Catera paketlenmiş hediyemi aldı ve bana geri verdi.
Ona alışkanlıktan teşekkür ettim ve ayrıldım.
Acheron sarayda bir yerde olmalıydı. Ne pahasına olursa olsun, onu bulacak ve oradan çıkaracaktım.

23 HAZİRAN 9527 M.Ö.
Sonunda Acheron'un nerede olduğunu bulmam öğlen vaktiydi. Babama yerini sormaktan daha iyisini biliyordum - bu sadece bana karşı öfkesini artırır ve bana zaten bilmediğim hiçbir şey söylemezdi, bu yüzden saray muhafızlarına rüşvet vermeye başvurdum.
Bunu söylemek bile yapmaktan daha kolaydı çünkü çoğu hiçbir şey bilmiyordu ve bilenler de babamın gazabından söz edemeyecek kadar korkuyorlardı.
Ama sonunda cevabı almıştım. Ağabeyim sarayın en alt katına, en kötü suçluların tutulduğu temelin altına götürülmüştü: Tecavüzcüler, katiller, hainler...
Ve babası, doğuştan olması dışında hiçbir sebep olmaksızın ondan nefret eden genç bir prens.
Lanetlenmişlerin çığlıklarını ve inlemelerini duyabileceğin, çürüyen etlerinin ve işkencelerinin kokusunu alabileceğin oraya gitmek istemedim. Ziyaret etmek için ihtiyacım olan cesareti bulmamı sağlayan tek şey Acheron'un orada olduğunu bilmekti.
Seçme şansı verilseydi onun da orada olmayacağından oldukça emindim.
Kıvrımlı koridorlarda yürüdüm, ısınmak için pelerinime daha da yaklaştırdım. Burası çok nemli ve soğuktu. Karanlık. affetmez. Meşalem bile rutubeti uzaklaştıramadı.
Hücrelerin yanından geçerken, ışığı görenler merhametimi dilediler. Ancak özgür olmaları benim insafım değildi. Babamındı.
Ne yazık ki, yedekleyecek hiçbir şeyi yoktu.
Muhafızların kaptanı beni koridorun sonundaki küçük bir kapıya götürdü ama açmayı reddetti. İçeriden damlayan suyun sesini duyabiliyordum ama başka bir şey duyamıyordum. Havaya yayılan ve beni boğan iğrenç bir koku vardı. Buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten de burası korkutucu bir yerdi.
"Anahtarı bana ver yeter. Yemin ederim kimse bilmeyecek."
Muhafızın yüzü bembeyaz oldu. "Yapamam, Majesteleri. Majesteleri, bu kapıyı açan herkesin ölüm cezasına çarptırılacağını açıkça belirtti. Beslemem gereken çocuklarım var."
Korkusunu anlıyordum ve babamın onu gerçekten de bu hakaretten dolayı öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Tanrılar biliyordu, çok daha ucuza adam öldürmüştü. Bu yüzden ona teşekkür ettim ve soğuk, nemli zemine diz çökmeden ve koridordan hücreye yiyecek götürmek için tasarlanmış küçük gizli kapıyı açmadan önce beni yalnız bırakmasını bekledim.
"Acheron?" Aradım. "Orada mısın?"
Küçük açıklıktan bakmak için pis zemine dümdüz uzandım ama hiçbir şey göremedim. Tek bir parça et, giysi veya ışık değil.
Sonunda, çok hafif bir hışırtı duydum.
"Rissa?" Sesi zayıf ve cızırtılıydı ama içimi neşeyle doldurdu.

O hayattaydı.
Ona bir adak olarak açıklıktan elimi uzattım. "Benim, akribos."
Elinin benimkini tuttuğunu hissettim. Çok hafif sallandı. Parmakları ince, iskelet gibi, tutuşu nazikti.
"Burada olmamalısın," dedi o gıcırtılı ses tonuyla. "Kimsenin benimle konuşmasına izin verilmiyor."
Sözleri üzerine gözlerimi kapattım ve kesik kesik bir nefes aldım. Ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama daha iyi biliyordum. Bir hayvan gibi küçük bir hücrede yaşamakta nasıl rahat olabilir?
Elindeki tutuşumu sıkılaştırdım. "Ne zamandır buradasın?"
"Bilmiyorum. Gündüzü geceden ayırmanın hiçbir yolu yok."
"Pencereniz yok mu?"
Buna acı acı güldü. "Hayır, Ryssa. Pencerem yok."
Onun için ağlamak istiyordum.
Elimi bıraktı. "Gitmen gerekiyor prenses. Buraya, bu yere ait değilsin."
"Sen de öyle." Ona ulaşmaya çalıştım ama toprak zemin dışında hiçbir şey hissetmedim. "Acheron?"
Cevap vermedi.
Acheron, lütfen. Sadece sesini duymaya ihtiyacım var. İyi olduğunu bilmem gerekiyor."
Sessizlik bana cevap verdi.
Uzun bir süre elim hâlâ hücresinde, tekrar tutacağını umarak orada yattım. Yapmadı. Beklerken, benimle konuşmayı reddetmesine rağmen onunla konuşmaya devam ettim. Onu suçladığımdan değil.
Kızgın ve somurtkan olmaya hakkı vardı. Onu buraya hapsetmek için sokaklarda sürüklemelerinin dehşetini hayal bile edemiyordum.
Ve ne için?
Bazıları babamın hafif hissettiğini mi düşündü? Bazılarının Styxx'in onurunu yatıştırmaya ihtiyacı var mı? Beni tiksindirdi.
Bir hizmetçi yemeğini getirene kadar ayrılmadım. Bir tas sulu çorba ve pis kokulu su. Korkuyla ona baktım.
Bu gece Styxx, en sevdiği yiyeceklerden yiyecek ve doyuncaya kadar yiyecekti, bu arada soylular onun iyiliğini dilemek ve her kaprisine düşkün olmak için toplanacaklardı. Babası ona hediyeler yığar, ona sevgi ve iyi dilekler yağdırırdı.
Ve burada Acheron pis bir hücrede otururdu. Yalnız. Aç. Zincirlenmiş.
Gözlerim yaşlarla dolu, hizmetçinin kapıyı kapatıp bizi terk edişini izledim.
"Doğum günün kutlu olsun, Acheron," diye nefes verdim, beni duyamayacağını biliyordum.

22 EKİM 9527 M.Ö.
Son birkaç aydır Apollo ile evliliğim için hazırlanıyordum. Sabah saatlerinde, saray hareketlenmeye başlamadan önce, Acheron'la birlikte

hücresini ziyaret etmek için orayı bir yer edinmiştim. Nadiren konuşurdu ama arada bir ondan bir iki kelime alırdım.
Her birine değer verdim.
Keşke tartışmalarımıza daha fazla katılsaydı. Bazen ona karşı oldukça sert davrandığımı, hatta kızdığımı söylemek üzücü. Onu görmek ve ona bir parça ekmek ve tatlı getirmek için çok çaba sarf ettim ve çok şeyi riske attım. En azından bana yarı samimi davranabilirdi.
Ama görünüşe göre, bu çok fazla şey istiyordu.
Öğleden sonraydı ve beni Apollo'ya bağlayacak tören için ne giymem gerektiğini tartışmak üzere Peder, Styxx ve Baş Rahip ile babamın çalışma odasında buluşuyordum.
Başlangıçta konsey beni tamamen çıplak bir şekilde tanrıya sunmak istemişti. Neyse ki rahip onları vazgeçirmişti ve şimdi doğru elbise ve takılar üzerinde pek çok tartışma vardı.
Katip not alırken, Styxx aniden hastalandı. Ayakta duramayacak kadar zayıftı, küçük bir çocuk gibi titreyerek yattığı yere yığıldı. Her kalp atışı onu daha da solgunlaştırıyor gibiydi. Daha zayıf.
Babamın onu kollarına alıp odasına götürmesini dehşet içinde izledim. Onu neyin ele geçirmiş olabileceğinden korkarak onları takip ettim. Çok kavga etmemize rağmen, aslında kardeşimi seviyordum ve onun incindiğini görmek isteyeceğim en son şeydi.
Babam onu yatağa yatırdı ve bir doktor çağırdı. Yardım etmeye çalışarak ilerledim ama gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Styxx konuşamıyordu bile. Boğazı kurumuş ve ciğerleri hasar görmüş gibi nefes aldı. Bana baktı, gözleri başına gelenler karşısında dehşetle doldu.
Onun için dua ederek elini tuttum ve Acheron'a sık sık yaptığım gibi onu tuttum.
Styxx'in dokunuşuma tahammül etmesi nadirdi, bu da bana onun ne kadar hasta olduğunu gösteriyordu.
Doktorlar geldiğinde, Styxx hayalet gibi solgun ve zayıflamıştı.
Onu inceleyebilmeleri için uzaklaştım ve onlar çalışırken ben huysuzca izledim.
"Nedir?" diye sordu babam, sesi endişe doluydu.
Doktorlar şaşkın görünüyordu. "Hiç böyle bir şey görmedim, Efendim."
"Ne?" diye sordum sesim çatlayarak.
Başhekim içini çekti. “Sanki susuzluktan ve açlıktan ölecekmiş gibi, tek bir öğünü bile kaçırmadığını biliyorum. Görünüşünden, günü tamamlayacağından şüpheliyim. Bu mantıklı değil. Bir prens nasıl bu belirtilere sahip olabilir?”
Sözleri karşısında kalbim durdu ve anında Styxx'in hastalığının kaynağını anladım.
Acheron, dedim babama. "Ölüyor."
Babam beni duymadı. Varisini iyileştirmek için doktora bağırmakla meşguldü.

"Baba!" Bağırdım ve dikkatini üzerime çekmek için kolunu salladım. "Styxx ölüyor çünkü Acheron ölüyor. Doğduklarında bilge kadının ne dediğini hatırlamıyor musun? Acheron ölürse Styxx de ölür. Acheron, hapishane hücresinde açlıktan ölen kişidir. Onu iyileştirirsek, Styxx yaşayacak."
Yüzü öfkeliydi, muhafızlarını çağırdı ve onlara Acheron'u taht odasına getirmelerini emretti.
Onlar sarayın içinde yürürken peşlerinden koştum ve onu almak için yer altı hücrelerine gittim. Her zamanki gibi nemli ve pis kokuluydu. Buradan nefret ediyordum ve Acheron'un bunca aydır burada kapalı kalması beni çok rahatsız ediyordu.
Kalbim gümbür gümbür atıyordu, onlar hücre kapısını açarken geri çekildim. Sonunda onu tekrar görecektim.
Geri çekilip bana Acheron'u gösterdiler.
Hayatımda hiç yüksek sesle küfretmemiştim ama kardeşimi nasıl tuttuklarını görünce pis pis küfrettim.
Oda o kadar küçüktü ki, içinde iki büklüm oturmak zorunda kalmıştı. Estes'in Atlantis'te onu cezalandırmak için kullandığından bile daha küçüktü. Acheron kelimenin tam anlamıyla bir top şeklinde kıvrılmıştı. İçinde hiç ışık yoktu.
Ağabeyim neredeyse bir yıldır zifiri karanlık ve pislik içinde yaşıyordu. Hareket edemiyor, gerinemiyor, hatta kendini rahatlatamıyor. Hayvanlara bile bu kadar kötü davranılmadı. Acheron neden kapının kendi tarafında ne olduğunu bana hiç söylememişti?
Gardiyan onu çıkarmaya çalıştı. İtiraz edemeyecek kadar zayıf olan Acheron, koridorun zeminine döküldü. Onun ve odanın kokusu o kadar ekşiydi ki midem bulandı. Kusmamak için burnumu kapatmak zorunda kaldım.
Acheron sırtüstü yatıyordu, nefesi sığ ve zayıftı. O kadar zayıftı ki orada yatarken gerçek görünmüyordu. Vücudundaki her bir kemiği görebiliyordum. Yüzünü kalın bir sakal kaplıyordu ve saçları ince bir örümcek ağı gibi etrafına sarkıyordu. On dokuz yaşında bir çocuğa değil, yaşlı bir adama benziyordu.
Yanına diz çöktüm ve kafasını kucağıma çektim. "Acheron?"
Cevap vermedi. Styxx gibi o da bana boş boş bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar zayıftı.
Görevliye, "Onu yukarı, benim odama götür," diye emrettim.
Dudağını tiksintiyle kıvırdı. "Leydim, o faul."
"Onu benim yatağıma götür yoksa küstahlığın yüzünden seni döverim."
Kararsızlık, boyun eğmeden önce birkaç dakika boyunca yüzünde oynadı. Onları takip ederken başka bir gardiyana yiyecek ve içecek getirmesini emrettim.
Her adım çok uzun sürüyor gibiydi. Muhafızın kollarındaki insan kabuğunun, bahçemizde Maia'yı kovalayan yakışıklı çocuk olduğuna inanamadım. Babam bunu ona nasıl yapabilmişti?
Acheron bunu kendine nasıl yapabildi?

Odama giren gardiyan onu yatağıma yatırdı ve hemen oradan ayrıldı. Onun üzerindeki pisliğin birazını yıkayabilmemiz için hizmetçilerimi su ve çarşaf getirmeleri için gönderdim.
Ona bu şekilde yakın olmak çok korkunçtu. O kadar kötü kokuyordu, o kadar zayıf görünüyordu ki... Bir insan nasıl böyle bir trajedi yaşayabilir? Ve kendimi tamamen çaresiz hissettim.
Çarşafımı kullanarak yüzündeki kiri biraz silmeye çalıştım.
Hizmetçilerim yemek getirildiği sırada geri döndüler.
Acheron'u dikkatlice küçük ekmek parçalarıyla beslerken kafasını kucakladım. Ama çiğnemek istemiyor gibiydi. Ağzındakinin ekmek olduğunu bile anlayamayacak kadar zayıf mıydı yoksa çok mu ileri gitmişti bilmiyordum.
"Leydim," dedi Kassandra, "Ona böyle dokunursanız giysileriniz bozulur."
"Umurumda değil." Ve yapmadım. Benim için önemli olan tek şey onun hayatını kurtarmaktı. Yavaşça ağzına şarap damlattım. "Ye, Acheron," diye soludum.
Zayıf bir şekilde kafasını benden uzağa çevirdi. "Lütfen," diye yalvardı, sesi pürüzlü, boğuk bir fısıltıydı. "Bırak öleyim."
Bunu bilerek yaptığını anladığımda gözyaşlarım beni boğdu. Hiç şüphe yok ki yiyeceksiz gidiyordu, ölümün gelip onu kapana kısıldığı o delikten kurtarması için dua ediyordu.
Yapabileceğim en nazik şey gitmesine izin vermek olurdu.
Ama yapamadım. Sadece onu değil, Styxx'i de kaybederdim ve iki kardeşimi de severdim.
"Benimle kal, Acheron," diye fısıldadım.
Ama bunu benim için yapmadı. Bunun yerine, ölüm için savaştı ve o yemeği tükürmeye çalışırken babamın doktorlarının onu şiddetle zorla beslemesini izlediğim günler geçti. Dikkatlerinde acımasızdılar.
Onu yatağıma bağladılar ve boğazından aşağı süt, şarap ve bal dökebilsinler diye dudaklarını ayırdılar. Yiyecekleri ve içecekleri tükürmeye çalışırdı, ancak onları dövmeleri ve yutana kadar ağzını ve burnunu kapalı tutmaları için.
Onları lanetledi ve beni lanetledi.
Onu suçlayamazdım.
Styxx, herkesin onu övmesi ve her ihtiyacına hizmet etmesiyle konfor içinde güçlenirken onun için her gün bir kabustu. Bu arada Acheron'un derisinde, özellikle çenesini sürekli parçaladıkları yerde morluklar vardı. Doktorlar en az iki saatte bir "beslenmesini" talep ettiler.
Ne zaman gardiyanlar ve hizmetkarlar bu beslemeler için görünse, sertleşiyor ve bana en kınayıcı bakışlarını atıyordu.
Güçlendikçe, kavgalar daha da kötüleşti ve sonunda dövüşmeyi tamamen bıraktı. Nefret dolu kızgın bakışların yerini beni daha da çok inciten umutsuz bir teslimiyet aldı.
Yine de onu bağlı bıraktılar ve onun konumunu gerçekten değiştirmediğimi fark ettim. Sadece konumu farklıydı.

Kardeşimin gerçekliği hep aynıydı.

1 KASIM 9529 MÖ
Bugün Babam, Acheron'u benim odamın aşağısındaki yeni bir odaya taşımıştı. Bir kez daha yatağa kartal gibi bağlanmıştı ama en azından bu kez giyinikti. Beslemeler devam etti, ancak şimdi günde yalnızca beş kez oluyorlardı.
Acheron'u her fırsatta görmeye özen gösteriyordum ve onu her gördüğümde kalbim daha çok kırılıyordu.
Acheron, ziyaretlerim sırasında benimle hiç kıpırdamadı veya benimle konuşmadı. Sanki çevresinde olup bitenlere karşı bağışıklığı varmış gibi tavana bakarak orada yattı.
"Keşke benimle konuşsan, Acheron."
Sanki ben yokmuşum gibi davranıyordu.
"Seni sevdiğimi bilmelisin. Seni böyle görmek istemiyorum. Lütfen küçük kardeşim.
En azından bana bakabilir misin?”
Gözünü bile kırpmadı.
Cevap vermemesi beni kızdırdı ve bir parçam ona sözlü olarak saldırmak istedi. Ama dilimi tuttum. Babamın ve onu besleyen gardiyanların ve hizmetlilerin hakaretleriyle yeterince suistimal edilmişti.
Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Bilgiden bıktım, onun yanından ayrıldım ve Apollon için hazırlıklarıma devam ettim.

20 KASIM 9529 MÖ
Acheron yatağında kıpırdamadan yatmaya devam etti. Her zamanki gibi tavana bakıyordu, ben onunla konuşmaya çalışırken beni görmezden geliyordu.
"Keşke benimle konuşsan, Acheron. Eskiden birlikte konuşma şeklimizi özlüyorum. Sen benim en iyi arkadaşımdın. Tanıdığım, konuşabildiğim tek kişi, babama söylediğim her kelimeyi söylemezdi.”
Yine cevap gelmedi.
Beni kabul etmesi için ne gerekiyor? Kesinlikle yatakta böyle yatmaya devam edemezdi. Öte yandan, geçtiğimiz aylarda küçük bir delikte oturduğu gerçeği göz önüne alındığında, muhtemelen hareket etmemeye fazlasıyla alışmıştı.
Kalbim onun için sızlarken, tuhaf bir şey fark edince yataktan uzaklaşmaya başladım.
Kaşlarımı çatarak ayak bileğinin metal bir pranga ile sabitlendiği karyola direğine yöneldim. Neye baktığımı anlamam bir saniyemi aldı. Taze ve kurumuş kan metali kapladı.
Kelepçeleriyle çoğu zaman görüş alanımdan gizlenen ham ve kanayan cildini gördüğümde ürperdim. Yani Acheron her zaman böyle hareketsiz

değildi. Kol ve bacaklarındaki yaralardan, ne zaman yalnız kalsa özgürlüğü için şiddetle savaştığını anlayabiliyordum.
Kanı gördüğümde kendi görüşüm kırmızıya döndü. Bu tacizden bıktım. Öfkem için için için için yanarken, babamızı bulmak için odasından çıktım. Hızlı bir aramadan sonra, eğitim alanında Styxx'in kılıç dövüşü pratiği yaparken izlediğini öğrendim.
"Baba?"
Bana, Styxx'e yaptığı cesaretlendirmeyi kesmeye cüret edebileceğim kadar sinirli bir bakış attı. "Bir problem mi var?"
“Gerçekten var. Acheron'un serbest bırakılmasını istiyorum. talep ediyorum.”
İsteğim üzerine alay etti. "Neden? Bununla ne yapacaktı?
Ona asla zarar vermemiş birine ne yaptığını anlamasını istedim. Kendi eti ve kanı olan biri. "Onu bir canavar gibi bağlı bırakamazsın Peder. Bu acımasız. Temel ihtiyaçlarını bile karşılayamıyor.”
"Bizi utandıramaz da."
"Bizi nasıl utandırırsın?"
"Kadınlar," diye homurdandı. "Sen hep körsün. Onu olduğu gibi göremiyor musun?”
Kardeşimin kim ve ne olduğunu tam olarak biliyordum. "O bir erkek, baba."
"O bir fahişe." Bu sözlerde, babamın düşmanlarını attığı yılan çukurundan daha fazla zehir vardı.
Öfkemin kabarmasına neden oldu. “Sokağa attığın işkence görmüş bir köleydi. Onun ne yapması gerekiyordu?"
Bana vahşi bir hırıltıyla cevap verdi.
Ama geri adım atmayı reddettim. “Bunu almayacağım, Peder. Buna bir dakika daha katlanmayacağım. Bu yüzden bana yardım et, eğer onu o prangalardan kurtarmazsan, saçımı başımdan keseceğim ve yüzümü öyle bir yaralayacağım ki, ne Apollon ne de başka biri bana fayda sağlamayacak.
"Cesaret edemezsin."
Hayatımda ilk kez, ona eşitmiş gibi baktım. Tehdidi gerçekleştirebileceğime dair içimde hiçbir şüphe yoktu. "Acheron'un hayatı için yapardım. O, olduğu gibi tutulmaktan daha iyisini hak ediyor.”
"Hiçbir şeyi hak etmiyor."
"O zaman Apollo için fahişelik yapacak başka bir kadın bulabilirsin."
Gözleri öyle kararmıştı ki cesaretimden dolayı bana çarpacağından emindim.
Ama nihayetinde bu savaşı ben kazandım.
O öğleden sonra Acheron yatağından kurtuldu. Bağlamalar açılırken orada yatıyordu ve gözlerindeki şüpheyi gördüm. Daha kötü bir şey olmasını bekliyordu.
Prangalar gidince gardiyanlara odadan çıkmalarını söyledim. Acheron biz yalnız kalana kadar kıpırdamadı. Yavaşça, öfkeyle bana bakmak için kendini yukarı itti. Dengesizdi, kasları kullanılmadığı için zayıftı.

Uzun sarı saçları keçeleşmiş ve yağlıydı. Bir zamanlar evi olan karanlıktan teni hastalıklı bir şekilde solgundu. Kalın bir sakal yanaklarını örtüyordu. Gözlerinin altında derin halkalar vardı ama artık o kadar sıska değildi - iğrenç beslenmeler ona en azından insan gibi görünmesini sağlayacak kadar kilo vermişti.
"Bu odadan çıkamazsın," diye uyardım onu. "Babam, burada yalnızca gizli kaldığın sürece özgürlüğe izin verildiğini açıkça ifade etti."
Acheron sözlerim üzerine dondu ve bana delici soğuk bir bakış attı.
"En azından artık bağlı değilsin."
Benimle konuşmadı. Artık hiç yapmadı. Ama dönen gümüş gözleri çok şey anlatıyordu. Hayatını oluşturan acı ve ıstırabı anlattılar. Suçladılar ve acı çektiler.
"Odalarım iki kapı aşağıda, eğer sen..."
"Gidemiyorum," diye homurdandı. "Az önce söylediğin bu değil miydi?"
Ağzımı açtım, sonra duraksadım. Haklıydı. Onu çoktan unutmuştum. "O zaman seni ziyarete geleceğim."
Zahmet etme.
"Acheron..."
Sözlerimi keskin bir bakışla yarıda kesti. "Hücreme son gelişinde bana ne dediğini hatırlıyor musun?"
Hatırlamak için uğraştım. Benimle konuşmadığı için ona kızmıştım ama tek hatırladığım buydu. "HAYIR."
Git umursadığım her şey için öl. Artık seninle uğraşamam."
Asla söylememem gereken kelimelerle yüzümü buruşturdum. Beni derinden yaraladılar, ki bu onların ona hissettikleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Keşke içinde bulunduğu sefaleti bilseydim... "Kızmıştım."
Dudaklarını kıvırdı. "Ve cevap veremeyecek kadar zayıftım. Karanlıktan ve farelerden başka bir şeyin olmadığı günler geçirdiğinizde konuşmak zor. Ama o zaman farelerin ve pirelerin seni ısırmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Kendi bokunun içinde oturmak nasıl bir şey."
"Acheron..."
Burun delikleri alevlendi. "Bırak beni Ryssa. Senin sadakana ihtiyacım yok. Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok."
"Ancak..."
Beni odadan çıkardı ve kapıyı suratıma kapattı.
Yanımdaki bir hareket dikkatimi çekene kadar ona baktım. Acheron'un muhafızları. Babamın emrini ihlal etmediğinden emin olmak için iki tane vardı.
Yani bu onun kaderiydi. Sadece hapishanesinin yerini değiştirmiştim. Hâlâ özgürlüğü yoktu.
Onun için ruhumun derinliklerinde acı çekiyordum. Yaşıyordu ama ne amaçla? Belki de her şeye rağmen ölmesine izin vermek daha nazik olurdu. Ama bunu nasıl yapabilirdim? O benim kardeşimdi ve o benden nefret ettiğinde bile onu seviyordum.

Hastalandım, döndüm ve odama geri döndüm ama orada huzur yoktu. Acheron'a karşı acımasız, kaba davranmıştım. Düşüncesiz. Benimle konuşmak istememesine şaşmamalı.
Ama bunu burada bırakamazdım. Ona zaman verirdim. Belki de sonunda kendine gelirdi.
En azından, herkes gibi olduğum için beni affetmeyi kendi içinde bulabileceğini içten içe umuyordum. Onun için savaşmam gerekirken onu incittiğim için.

1 ARALIK 9529 M.Ö.
Günler geçtikçe, Acheron'un tedavisi için babamın yetkileri hakkında daha çok şey öğrendim. Görmeyi reddettiği benim dışımda Acheron'un odasına kimsenin girmesine izin verilmedi ve dokunduğu her şey parçalanıp yakılacaktı.
Her şey.
Tabakları, çarşafları. Kıyafetleri bile. Bu, Babamın Acheron için herkesin önünde aşağılamasıydı.
Beni hasta etti.
En korkutucu keşfi yaptığım güne kadar.
Gün ortasında bir oyun izlemeye birkaç arkadaşımla gitmiştim. Normalde yaptığım bir şey değildi ama Zateria oyunculardan birine fena halde aşıktı ve onu kendi adıma yargılamam için ısrar etmişti.
Köylü bölümünde bizden iki sıra aşağıda oturan birini fark ettiğimde kendi aramızda gülüyorduk. Onu koruyan bir peplos ile tek başına oturdu. Yüz hatları hakkında hiçbir şey söyleyememem için kapüşonunu kafasına kadar çekmişti ve yine de onda garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı.
Oyun bitene ve adam ayağa kalkana kadar onun neden tanıdık olduğunu anladım.
Bu Acheron'du.
Başlığı aşağı indirdi, ama ben onun yüzünün güzelliğini çoktan görmüştüm ve Styxx'in asla bir öğle oyunu kadar sıradan bir şeye gelmeye tenezzül etmeyeceğini biliyordum. Olsaydı bile, asla o koltuk bölümünde olmazdı.
Arkasından gitmek için arkadaşlarımdan izin aldım.
"Acheron?"
Kaputu indirmeden önce bir an tereddüt etti ve yoluna devam etti.
Yakalamak için acele ederek onu durdurdum.
Bana soğukça baktı. "Ona söyleyecek misin?"
"Hayır," diye nefes aldım, kastettiği kişinin babamız olduğunu biliyordum.
"Neden yapayım?"
Uzaklaşmaya başladı ama onu tekrar durdurdum.
İfadesi bıkkındı. "Ne, Ryssa?"
"Buraya nasıl geldin? Gardiyanlar-"
"Onlara rüşvet verdim," dedi kesik bir ses tonuyla.
"Ne ile? Paran yok."

Bana attığı bakış bu soruyu net bir şekilde cevapladı. Saraydan çıkarmak için ne kullandığını düşünmek bile midemi bulandırıyordu.
Bana gözlerini kıstı. "Bu kadar korkmuş görünme, Ryssa. Bir öğleden sonra özgürlüğünden çok daha azıyla takas edildim. En azından bana karşı nazikler.”
Gözyaşları gözlerimi yaktı. "Bunu yapmaya devam edemezsin."
"Neden? Herkes beni bunun için istiyor.”
"Bu doğru değil."
"HAYIR?"
Öfkeyle kukuletasını indirmesini izledim. İnsanlar onu görünce etrafımızdaki herkesin içinden geçen dalgalanmayı hissedebiliyordum.
Ani sessizlik sağır ediciydi. Somuttu ve hemen ona odaklanan dikkati yanıltmak mümkün değildi.
Sadece o.
Kadınların kafaları kıkırdayarak bir araya geldi ve göz gezdirirken dikkat çekmemeye çalıştılar. Erkekler o kadar incelikli değildi. Her birinin ona özlemle baktığı gerçeği inkar edilemezdi. Arzu ile.
Onun doğal olmayan cazibesine karşı onlardan daha fazla bağışık değildim ama benimki aile olduğumuz gerçeğiyle yumuşamıştı.
"Babanın benden neden nefret ettiğini gerçekten bilmek istiyor musun?"
Başımı salladım. Cevabı biliyordum. Acheron bunu babamın onu sürgüne gönderdiği gün söylemişti. Çünkü o da Acheron'dan etkilenmişti ve bu yüzden çocuğu hor görüyordu.
Acheron beni iterek stadyumdan çıkardı. Attığı her adımda teklifler ve davetler peşini bırakmıyordu. Başlığını değiştirdikten sonra bile, insanlar ona seslenmekten ve sokakta onu takip etmekten vazgeçmediler.
Onun peşinden koştum.
Acheron'un arkasından gelen bir adam, "Böyle yapma," dedi. “Seni çok faydalı bir akıl hocası yapardım.”
"Bir akıl hocasına ihtiyacım yok," dedi Acheron yürümeye devam ederken.
Adam onu sertçe yakaladı. "Ne istiyorsun?"
"Yalnız kalmak istiyorum."
Adam, Acheron'un başlığını indirdi. "Fiyatını söyle. Sana sahip olmak için her şeyi öderim.”
Adamı kendisinden uzaklaştırırken Acheron'un gözlerine o boş, boş bakış takıldı.
"Bu nedir?"
Babamın düşmanca, talepkar sesini tanıdığımda kanım dondu. Acheron'a ve bilinmeyen adama o kadar odaklanmıştım ki, babam ve maiyetinin yanımdan geçtiğini fark etmemiştim.
Şimdi babamın tüm dikkati, yüzü taşa dönüşmüş olan Acheron'a çevrilmişti. Babam kabaca kukuletayı Acheron'un kafasına kaptı ve onu gözaltına almaları emredilen muhafızlarına doğru itti. Acheron, itaatsizliği nedeniyle Babamın onu dövdüğü saraya kadar eşlik edildi.

Cezayı hafifletmeye çalıştım ama babam beni dinlemedi. Acheron'u babamın ceza için ayrılan taht odasının dışındaki avluya sürüklediler.
Gardiyanlar Acheron'u çıplak bıraktı ve sırtına altmış beş vuruş yaptı. İzleyemiyordum ama kırbacın havada uçuşan her ıslığını ve etini kesen her kırbaç sesini duydum.
Acheron homurdanıyordu ve birkaç kez düştüğünü duydum, ancak babam muhafızlara onu tekrar ayağa kaldırmalarını emretti. Bir kez bile bağırmadı.
Sonunda bittiğinde, Acheron'u direğe yaslanmış, kanlar içinde, elleri hala sıkıca bağlı halde gördüm. İpler kesilmeden önce gardiyanlar üzerine kaba bir battaniye örttüler ve odaya sürüklenerek içeri kilitlendiler.
Sonrasında tek yapabildiğim Acheron'u tutmaktı. Bir kere olsun beni geri çevirmedi. Çocukken yaptığı gibi başı kucağımda yatıyordu. Ailesinin ondan neden bu kadar nefret ettiğini söylemem için bana yalvardığında.
Birinin gelip harap olmuş sırtıyla ilgilenmesini bekledim.
Kimse yapmadı.
Babamın bunu yasakladığını ancak daha sonra öğrendim. Bu yüzden Acheron'la saatlerce oturdum, o acıdan sessizce ağlarken başını tuttum. Ama sırtındaki zonklayan yaralardan mı yoksa kalbindeki derin ağrıdan mı ağlıyordu, bilmiyordum. Tanrım, onu meyve bahçesinde sadece üçümüzün oynayıp güldüğü o güne geri götürmeyi ne kadar istiyordum. Özgür ve duygusuz olabileceği, olması gerektiği gibi on dokuz yaşında normal bir çocuk olabileceği bir yere.
Sonunda uykuya daldığında, sırtındaki yırtık pırtık izlere bakarken elimi altın rengi saçlarının arasından geçirmeye devam ettim. Bu kadar şiddetli bir acıyı hayal bile edemezdim.
"Seni seviyorum Acheron," diye fısıldadım, aşkımın onu bundan kurtarmaya yetmesini dileyerek.

10 ARALIK 9529 M.Ö.
O günden sonra, Acheron'un oyunlara gitmek için saraydan sıvışmaya devam ettiğini bildiğim gerçeğinden bir daha hiç bahsetmedim. Kimsenin onu rahatsız etmediğinden emin olmak için günlerce onu takip ettim. Kimsenin ne yaptığını bilmediğini.
Gölgelere saklandı, kimliği ve güzelliği dikkatle korundu. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen kalabalığın arasından geçerken başı daima aşağıda, bakışları yerdeydi.
Acheron gitmek için çok şey riske attı. İkimiz de biliyorduk. Bir keresinde ona neden bu kadar cesaret ettiğini sormuştum ve bana onu rahatlatan tek şeyin bu olduğunu söylemişti.
Oyunlardaki karakterleri izlemeyi severdi. Onlardan biriymiş gibi davranmayı severdi. Hayatına çok az neşe getirirken onu bunun için nasıl suçlayabilirim?

Apollo ile olan birlikteliğim kritik bir şekilde yaklaştıkça, Acheron'un odalarında giderek daha fazla zaman geçirdim. Olayı, zevk ve coşkuyla beklemem gereken büyülü bir an olarak tek başına ele almadı.
Bunun ne kadar korkunç olduğunu gördü.
Ben de fahişe oluyordum. Sadece Babam fahişeliğimi asil ve harika olarak gördü.
"Beni aldığında çok acıyacak mı?" Aşağıdaki denize bakan balkonunda otururken Acheron'a sordum.
Acheron her zaman yaptığı gibi tırabzana otururken ben yerdeydim. Şiddetli denize inen kenarında tehlikeli bir şekilde dengede kaldı.
Ben yüksekten korkardım ama o tehlikeden habersiz görünüyordu.
"Apollon'a ve ruh haline bağlı. Her zaman aşıklarınıza ve ne kadar güç kullandıklarına bağlıdır. Sana acı çektirmekten ne kadar zevk alıyorlar."
Başka birinin ruh halini kontrol edemediğim için bu beni rahatlatmadı. "İlk seferin acı verici miydi?"
Usulca başını salladı, gözleri boştu. "En azından seni ihlal ettiğinde seyircin olmayacak."
"Öyle mi?"
Cevap vermedi ama vermesine de gerek yoktu. İfadesi bana sahip olduğunu söylüyordu.
Kalbim onun için sızlarken ve muhtemelen bildiği dehşetle ellerimde kıvırdığım ipe baktım. "Apollon'un bana zarar vereceğini düşünüyor musun?"
"Bilmiyorum Ryssa." Ses tonu sabırsızlığını gösteriyordu. İlişki hakkında konuşmaktan her zaman nefret etmişti. Sonra yine, konuşmaktan nefret ediyordu, nokta.
Ama neyin geleceğini bilmem gerekiyordu ve başka hiç kimse bana böyle şeylerden bahsetmeyecekti. Dönen bakışlarıyla karşılaştım. "Ne kadar acı verici olabilir?"
Uzaklara, denize doğru baktı. "Bunu düşünmemeye çalış. Sadece gözlerini kapat ve bir kuş olduğunu hayal et. Bulutların tepesinde yaşadığınızı ve orada size dokunabilecek hiçbir şeyin olmadığını hayal edin. Gitmek istediğiniz yere uçmakta özgürsünüz."
"Yaptığın bu mu?"
"Bazen."
"Ve diğerleri?"
Cevap vermedi.
Bu yüzden orada sessizce oturduk, aşağıdaki dalgaların kayalara çarpmasını dinledik. İlk defa, nihayet acısının bir kısmını anladım. Onun aşağılanması. Geleceğimde hiçbir rol istemiyordum ve yine de başka seçeneğim yoktu.
Dalgaları dinlediğimde, bana o daha gençken baş başa geçirdiğimiz zamanları hatırlattı. Kayaların üzerinde denizi ve ona seslenen sesleri dinleyerek geçirdiği saatlerden. "Hala tanrıların sesini duyuyor musun, Acheron?"
Onayladı.

"Onları şimdi duyuyor musun?"
"Evet."
Yıllar önce, bana onların kendisine seslenen tanrılar olduğunu söylemişti. Eve gelmesini söylemek.
"Dediklerini yapmayı hiç düşündün mü?"
Kafasını salladı. "Asla Atlantis'e geri dönmek istemiyorum. Oradan nefret ediyorum."
Bunu çok iyi anlayabiliyordum ve buradan daha ne kadar nefret ediyor olabileceğini merak etmeme neden oldu. Keder her zaman onu takip etti ve bu asla onun hatası değildi. İnsanların size saldırmasından korkarak kendi yüzünüzü gösterememek ne kadar kötü. Gittiği her yerde, yanına gelen herkes anlamsız bir çaresizlikle onu istiyordu.
Ben bile onu arzuladım. En kötü zamanlarda aklıma gelen o saf olmayan düşünceleri hissetmediği için minnettardım.
Ama hayatındaki diğer insanların aksine, asla onlara göre hareket etmem. O benim kardeşimdi ve ben sadece onu korumak istiyordum. Ailemin geri kalanının aksine, gerçek beni gördü ve kusurlarıma rağmen beni sevdi. Sadece ben onu onunkine rağmen sevdim.
"Yarın benimle tapınağa gelir misin?" sessizce sordum
Soruyla irkilmiş görünüyordu.
"Lütfen Acheron. Ne planladıklarından çok korkuyorum. Bir tanrının metresi olmak istemiyorum. Hiç bir erkek bana dokunmadı. Hiç öpülmedi. Bunun için cesaretim olduğunu sanmıyorum."
"Zor değil Ryssa. Sadece orada uzan ve hoşuna gidiyormuş gibi davran."
"Ya yapmazsam?"
"Yapıyormuş gibi yapıyorsun. Kendi zevkine o kadar odaklanacak ki, yüzünü buruşturduğunuzu veya ağladığınızı asla fark etmeyecek. Ona ne kadar yetenekli olduğunu ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyle. Bütün önemli olan bu."
Yerdeki yerimden kalkıp elini ellerimin arasına aldım. Bronzlaşmış tendonlarının gücüne baktım. Çok şey yaşamıştı. Gerçekten, kaderimden şikayet etmeye veya sızlanmaya hakkım yoktu. Hayatının dehşetiyle onu teselli edecek kimse olmamıştı.
Ama Acheron kadar güçlü değildim. Bunu tek başıma yapamazdım. Ben... hayır, birinin orada olmasına ihtiyacım vardı. Bana gerçeği söyleyeceğine ve ne kadar korkunç olduğunu yarın göreceğine güvenebileceğim biri. "Lütfen benimle gel."
Gözlerinde hâlâ çekingenlik vardı. Bunu yapmak istemiyordu ama yine de başını salladı.
Minnettarlıkla elini öptüm ve sıkıca ellerimin arasında tuttum. Korkularımı bir tek o anladı.
İsteği dışında satılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.
Bunda biz akraba ruhlardık.

11 ARALIK 9529 MÖ
Uyumak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama en iyi ihtimalle düzensizdi. Bu hayatımın en kötü günü olacaktı.
Bugün kendi babam beni bir tanrıya bağlayacaktı...
Tapınağa gitme zamanı geldiğinde, Acheron'u odamın dışındaki koridorda, oyunları ziyaret etmek için kullandığı yumuşak renkli biberleri giymiş buldum. Her zaman olduğu gibi, onu diğerlerinden korumak için başının üzerine çekilmişti.
İstemediğini bildiğim halde benimle gelmesi iyi bir şeydi. Cesaret olsun diye elini tutmak istedim ama dikkatleri üzerine çekme korkusundan cesaret edemedim. İstediğim son şey benim yüzümden tekrar incinmesiydi.
Tek kelime etmeden saraydan çıkarken beni ve hizmetçilerimi takip etti. Babamın benimle dışarıda buluşacağını düşünmüştüm ama bana onun çoktan tapınakta olduğu söylendi.
Cesaretim kaçıp beni titreyen bacaklar üzerinde bırakırken sokakta tereddüt ettim.
Arkamı döndüğümde Acheron'un bakışlarıyla karşılaştım. "Koşmalı mıyım?"
“Ne zaman denesem beni geri getirdiler ve bu girişim için beni çok üzdüler.”
Onu Atlantis'ten aldığım zamanı hatırladıkça mideme daha çok kramp girdi. O zaman bana yaptıklarımdan dolayı cezalandırılacağını söylemişti ama nasıl olacağını bir kez olsun söylememişti. "Seni ben aldıktan sonra Amca sana ne yaptı-"
Elini dudaklarımın üzerine koydu ve başını salladı. "Asla bilmek istemezsin."
Gümüş gözlerine baktım ve oradaki acıyı gördüm ve amcamızın ona öğrettiği hayatı neden geride bırakmadığını o zaman tam olarak anladım.
Genelevde bana söylediklerini hatırladım.
Beceriler olmadan ikimizin de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendimizi desteklemenin hiçbir yolu yok.
“Onurlu bir iş bulmaya çalıştım…”
Sözleri artık beni rahatsız ediyordu.
Acheron haklıydı. Beni bulacaklar ve beni cezalandıracaklardı.
Cesaret için derin bir nefes alarak döndüm ve tapınak bölgesine doğru yöneldim.
İstemeden bir tanrıya satıldığım gerçeğini neşelendirmek için orada beni bekleyen bir kalabalık vardı. Altı genç kız ellerinde beyaz ve kırmızı gül yapraklarıyla dolu sepetlerle ayakta duruyorlardı. Beni Apollon'un tapınağına götürürken onları ayaklarımın önüne saçtılar.
Kapıda babamla karşılaştım. Uzun "muhafızımı" görmek için bakışları omzumun yanından geçene kadar bana gülümsedi.
Bir hırıltı dudaklarını büktü. Burada ne işi var?
"Gelmesini ben istedim."
Babam Acheron'u geri itti. "Buraya gelmesi yasak. O kirli.”
"Onu burada istiyorum."
"HAYIR!"

Acheron'un sanki sözler onu incitmemiş gibi çenesini kaldırdığını görmek için arkama baktım ama bakışlarındaki acıyı gördüm.
"Seni dışarıda bekleyeceğim, Ryssa."
Babam tiksinti dolu bir ses çıkardı ve onu herhangi bir şey yapmaktan alıkoyan tek şeyin Apollon'un önünde olay çıkarma korkusu olduğunu biliyordum. Ancak daha sonra Acheron için bir ceza olacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.
Elimi kardeşime uzattım ama babam beni kapıya doğru itti. Boğulurken gözlerimde yaşlar birikti. Acheron'u yanıma çağırmak istedim ama sesimi işbirliği yapmaya ikna edemedim.
Acheron kalabalığın içine doğru sürüklendi.
Onu görmek istedim. Onun gücüne ihtiyacım vardı ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.
İsteğim dışında, beni tapınağa ve parçası olmak istemediğim bir kadere çektiler…
ACHERON
MÖ 9529 – MÖ 7382

11 ARALIK 9529 MÖ
Acheron, Apollon tapınağından uzaklaştı. Güçsüz bir öfke içini sardı. Bu dünyadaki yerinin kendisine hatırlatılmasından çok yorulmuştu.
Hiçbir şey olmadığı hatırlatıldı.
Hiç şüphe yok ki babası bunun için onu daha sonra cezalandıracaktı. Umurunda olduğundan değil.
Artık dünyanın geri kalanı gibi fiziksel acı hissetmiyordu. Günlerce kullanılmak ve suistimal edilmek onu içi boş bırakmış ve nefret ve öfke dışında pek bir şey hissedemez hale gelmişti.
O iki duygu sürekli içinde yanıyordu.
İstemeden fahişe olmuştu ve şimdi sanki bu konuda bir seçeneği varmış gibi bu ona karşı yapılıyordu. Sanki el yordamıyla dövülmekten ve onun için kavga edilmekten hoşlanıyormuş gibi.
Öyle olsun.
Onu bu kadere lanetleyenlerden bir nevi intikam almak için kendini Apollon'un evinin karşısındaki tapınağa girerken buldu.
Boştu. Büyük olasılıkla binadakiler ve bakıcılar, kız kardeşinin fedakarlığına tanık olmak için sokağın karşısındaydı.
Lanet domuzlar.
İnsanların başka birinin, özellikle de kraliyet ailesinin aşağılanmasını izlemekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Onlara bir güç duygusu verdi. Üstünlük duygusu. Ama akıllarının bir köşesinde, hepsi gerçeği biliyordu. Aşağılanmadıkları için minnettarlardı.
Gökyüzüne doğru uzanan devasa sütunlarla çevrelenmiş orta koridorda yürüdü. Bir kadın heykeline giden sütunlar. Daha önce hiç bir tapınağın

içine girmemişti. Tanrılar onları terk ettiğinden ve insanlık onları lanetlediğinden fahişelere izin verilmedi.
Tanrıçanın oyulmuş suretine bakarken meydan okurcasına kukuletasını indirdi. Som altından yapılmıştı, çok güzeldi. Biberleri görünmeyen bir rüzgardan dalgalanıyor gibiydi ve bir elinde bir yay ve sırtında oklarla dolu bir sadak tutuyordu. Sol eli, bacağına sürtünen uzun, dengeli bir geyiğin üzerinde duruyordu.
Ayaklarının dibindeki tabletteki yazıya baktı ama okuyamadı.
Yıllar önce onu kurtardığında Ryssa'nın ona okumayı öğretmeye çalıştığını hayal meyal hatırladı. O zamandan beri ne bir parşömen ne de bir kelime görmemişti.
Tanrıçanın adının ilk harfinin izini sürerken onu tanıdığını düşündü.
Bu bir A'ydı. Ryssa ona kendi adının o harfle başladığını söylemişti.
Adı kendisine benzeyen birini düşünmeye çalışırken, tanrılar hakkındaki sınırlı bilgisini ve onlar hakkında bildiklerini zihninden geçirdi.
"Sen Athena olmalısın," dedi yüksek sesle. Athena savaş tanrıçası olduğu ve elinde bir yay tuttuğu için mantıklı olurdu.
"Affınıza sığınırım? Athena mı?!”
Arkasından gelen kızgın sese hızla döndü. Kadın uzun, kıvırcık kumral saçları ve koyu yeşil gözleriyle inanılmaz derecede şehvetliydi. Güzelliği doğal ve deliciydi. Herhangi birine cinsel olarak ilgi duyabilseydi, onu arzulayabilirdi bile. Ama dürüst olmak gerekirse, o kadar çok insanı becermişti ki, hayatının geri kalanını altında, üstünde veya yanında başka bir beden olmadan yaşayabilirdi.
Beyaz dökümlü bir elbise giymiş, elleri kıvrımlı kalçalarında durmuştu. "Kör müsün? Yoksa sadece aptal mı?”
Hakaretlere kükredi. "Ben de değilim."
Arkasındaki heykeli işaret etmeden önce gözlerini kısarak ona yaklaştı. "O halde Artemis'i gördüğünde nasıl olduğunu bilmiyorsun?"
Acheron, Apollon'un ikiz kız kardeşinden bahsedildiğinde gözlerini devirdi. Tapınaklar birbirine çok yakın olduğu için bilmesi gerekirdi. "Kardeşi kadar değersiz mi?"
Kadının ağzı açık kaldı. Sorduğu soruyla şok olmuşa benziyordu. "Affınıza sığınırım?"
İmparatorluk tanrıçasının önünde sunakta düzenlenen haraçları görünce içini öfke kapladı. Kolunu onlara doğru savurdu ve onları uçurdu. Çiçekler, oyuncaklar ve diğer sunu parçaları mermerin üzerine saçılıp yuvarlanırken tabaklar yere çarptı. "Olympus'ta kimse onları duymadığında neden rahatsız oluyorlar ve duyarlarsa da umursamadıkları çok açık?"
"Deli misin?"
"Evet, öyleyim," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Tanrılar için bir hiç olduğumuz bu dünyaya kızgınım. Küçük eğlenceleri için bizimle oyun oynamaktan başka bir amaç için bizi buraya koyan Kaderlere kızgınım. Keşke tüm tanrılar ölüp gitmiş olsaydı.”

Kadın hırlayarak ona doğru koştu. Acheron ona tokat atmadan önce elini tuttu.
Çığlık attı ve bir şey ona çarparak onu doğruca yere düşürdü.
Acı vücuduna yayıldı.
Görünmeyen bir güç onu yerden kaldırdı ve duvara fırlattı. Yerden on fit yüksekte, duvara sabitlenmişken nefesi onu terk etti.
Kadın ona ters ters baktı. "Seni öldürmeliyim."
"Lütfen öyle yap."
Artemis, bu insanı doğruca ait olduğu Tartarus'a gönderecek olan son tanrı şimşekini tuttu ve yere düşmesine izin verdi. Onu ilk bakışta tanımayan biriyle hiç tanışmamıştı. Onun doğaüstü varlığını ve tanrısal güçlerini hissedemeyen hiç kimseyle tanışmadım ve yine de bu insan onlara karşı bağışık görünüyordu.
Adamın ayağa kalkmasını ve meydan okurcasına önünde durmasını izledi. Yakışıklı bir gençti. Bunu ona verecekti. Yüzü güzelliğiyle kusursuzdu. Koyu sarı kaşlar, nefretle kavuran, dönen gümüşi gözlerin üzerinde çatılmıştı. Kimse ona böyle bakmaya cesaret edememişti.
Uzun sarı dalgalı saçları, yüz hatlarını mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Kuş tüyünden daha yumuşak görünüyordu ve her yönüyle davetkardı.
Ve vücudu... Zayıf ve kaslıydı. tabaklanmış Muhteşem. Bunda onun tadına bakmak için ağzını sulandıran bir şey vardı. Hayatında hiçbir erkeğe karşı bu kadar inanılmaz bir çekim hissetmemişti.
Dahası, ondan daha uzundu, bu onun takdir ettiği ölümcül bir enderlikti.
"Kim olduğuma dair bir fikrin var mı?" ona sordu.
"Öfkene ve az önce bana yaptığına bakılırsa senin Artemis olduğunu varsayıyorum."
Yani sonuçta aptal değildi.
"Öyleyse eğil ve özür dile."
Bunun yerine, ona midesinin bulanmasına neden olan yoğun bir bakış sundu. Tüm vücudunun bir panterinki gibi dalgalanmasına neden olan kibirli bir kasıntıyla ona doğru yürüdü.
Yabancı, acı verici bir ihtiyaç içini doldurdu. Ne hissettiğini anlamadı ama her ne ise, onu nefessiz ve güçsüz bıraktı.
Onu hipnotize ediyormuş gibi görünen o aldatıcı gözlerle yüzüne bakarken sıcak elini onun yanağına koydu. Onu cesurca incelerken kalın bir sesle, "Demek sen bir tanrıçasın," dedi. Gözbebekleri büyümüştü…
Midesi daha da kasıldı. Yakınlığı yakıcıydı. Gözleri perçinliyor.
Hiç böyle bir şey hissetmemişti.
Neyi kastettiğini anlamadan onu kollarının arasına aldı ve öptü.
Artemis onun tadına bakarken nefes alamıyordu. Bir yanı, onun buna cüret ettiği için öfkeliydi, ama başka, yabancı bir yanı, onun dudaklarının beklenmedik bir şekilde onunkiler üzerinde hissedilmesiyle heyecanlandı.
Dilinin onun ağzını keşfetmesi.
Onu kendine doğru çekerken kolları onu sardı.

Adam hafifçe geri çekilip dudaklarını ağzından boynuna doğru çekerken başı döndü.
İçini bir ürperti kapladı ve aynı zamanda içinde inanılmaz bir sıcaklık oluştu.
Tek istediği onu yakınına çekmekti...
Vücudunun her santimini hissetmek.
Tenine acı veren takdir dolu bir ses çıkardı. "Tadın harika."
Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ayaklarından birini ellerinin arasına alırken.
Neler olduğunu anlamadı. Sanki kendine hakim olamıyor gibiydi. Bu... yaratık onu tamamen doğal olmayan bir şekilde zorladı.
Başını kaldırıp ona baktı ve midesi alt üst oluyormuş gibi hissetti.
"Ayaklarını öpüyorum, tanrıça. Yapmam gereken bu değil mi?”
Evet, ama ayak bileğini kemirirken, kadın derin bir zevk iniltisini bastıramadı.
Ağzı, kadının ayağının hassas tendonlarında sihir yaparken Artemis sırtını duvara yasladı.
Kanının derinliklerinde hiç bu kadar zengin, derin bir yanık görmemişti. Ve ayaklarıyla durmadı, dudaklarını bacağından dizinin arkasına doğru gezdirdi.
Artemis nefes almakta zorlandı.
Sonra ağzını daha yükseğe çıkardı.
"Şu anda ne yapıyorsun?" Sıcak nefesi kalçalarına çarptığında nefesi kesildi.
"Kıçını öpüyorum. İnsanların yapması gereken bu değil mi?”
"Öyle değil."
Kalçasını yüksekte ısırdığında inledi. Onu durdurmalı. Ona bu şekilde dokunmaya hakkı yoktu ve yine de bunun bitmesini istemiyordu. Çok iyi hissettirdi.
Bacaklarını birbirinden biraz daha uzaklaştırdı.
Kendi akıllarıyla, bacakları ona itaat etti. Artemis ona zevkle eziyet ederken gözleri kapalı onu görmek için aşağı baktı.
Daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı bir yere dokunurken ellerini üzerinde hissetti.
Parmakları yarığından aşağı indi ve onu ağzına almadan önce daha da yakmasına neden oldu.
Adam onun tadına bakarken elini saçlarına gömdü.
Kendini ona teslim ederken duyuları çılgına döndü ve yaptığı yalamalar onu hayal bile edilemeyecek bir yüksekliğe çıkardı. Her biri ona akkor bir ürperti gönderdi.
Vücudu parçalanmadan bir an önce boğazı kurudu.
Artemis ilk orgazmını yaşarken haykırdı.
Korkmuş ve utanmış bir şekilde ortadan kayboldu.
Acheron hayretler içinde yere oturdu. Artemis'in tadı ve kokusu duyularına nüfuz etti. Vücudu ağrıyan bir ihtiyaçla yanıyordu.

Daha önce hiç arzuyu gerçekten tatmamıştı. Vücudu her zaman başkaları ya da uyuşturucular tarafından uyarılmaya tepki göstermişti ama hiçbir zaman gerçekten birine dokunmak istememişti.
Şimdiye kadar.
Şimdi bir kadın istiyordu... hayır, bir tanrıça istiyordu ve bu onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.
Acı acı güldü. "En azından beni öldürebilirdin, Artemis," diye bağırdı.
Ona ilk yaklaştığında tek amacı buydu.
Ama ona dokunduğu an, gerçek bir arzu hissetmişti.
Bunu anlayamayarak ağzını sildi ve kendini ayağa kaldırdı. Arkasını döndüğünde, ona hiçbir benzerliği olmayan heykeline baktı. Ona alaycı bir selam verdi.
Vücudu garip bir şekilde aç, tapınaktan ayrıldı ve saraya doğru uzun bir yürüyüş yaptı. Ve attığı her adımda öfkesi eskisinden daha da artıyordu.
Aklında hiçbir yer olmadan babasının evinin mermer koridorlarında yürürken ürkütücü bir sessizlik vardı. Herkes Ryssa'nın fedakarlığını görmeye gitmişti. İşe yarayıp yaramayacağını boş boş merak etti. Apollo'nun gözü Atlantislilerden Yunanlılara kayabilseydi.
Umurunda olduğundan değil. Ne Atlantisliler ne de Apolliteler ona karşı Yunanlılardan daha iyi davranmamışlardı.
Hepsinin tek yapmak istediği onu becermekti.
İçini çekerek kendini babasının büyük ve etkileyici taht odasında buldu - önceki seferlerden beri zincirlere vurulup kapılardan içeri sürüklendiğinden beri ilk kez giriyordu.
En uçtaki iki yaldızlı tahtı görünce bakışları kısıldı. Annesi ve babasına ait olması gereken tahtlar, ancak annesi doğduğu için sürgüne gönderildiğinden beri onun yerini Styxx almıştı. Yaşlı kaltağın tecrit edilmiş halde ölmüş olması çok kötü. Değerli Styxx'in kral olduğunu görmeyi çok isterdi.
Styxx. Bebek kardeşi.
Acheron lanetledi. Gözleri olmasa babasının sağında oturan o olacaktı.
O zaman kimse onunla alay etmeye cesaret edemezdi. Hiç kimse onu dizlerinin üzerine çökertmeye zorlayamazdı...
Anılara hırladı.
Çok adaletsizdi.
Bu hayatı hiç istememişti. Asla doğmak istemedim. Asla bir yarı tanrı olmak istemedim.
Estes'in sesini kafasının içinde duydu. "Ona bak. Bir Olympian'ın oğlu. Bir Yunan tanrısının tadına ne kadar vereceksin?”
Acheron babasının kim olduğunu bile bilmiyordu. Annesi, onun doğumundan dolayı masumiyetini her zaman protesto etmişti ve hiçbir tanrı onu kabul etmek için öne çıkmamıştı.
Bu gerçeğe kızarak, babasının tahtına oturmak için odayı geçti. Adam onun üzerine tünediğini görse ölürdü ve bu ona bir anlık tatmin duygusu verdi.
Babası onu yakacaktı.

Belki de babasının onu burada bulmasına izin vermeliydi. Bir fahişenin çok sevdiği tahtını kirlettiğini bilmek kralın işine gelirdi.
Bir fahişe... Bu düşünceyle irkildi.
Doğuştan, bunların hepsi onun olmalıydı. Gözlerini kapatan Acheron, Styxx gibi mavi gözlere sahip olsaydı dünyanın nasıl bir yer olacağını hayal etmeye çalıştı.
İnsanlar ona saygı duyacaktı.
Saygı.
Bu kelime zihninde bir hayalet gibi asılı kaldı. Canının çektiği tek şey buydu.
"Sevilmek istemiyor musun?"
Odanın ortasında durmuş onu inceleyen Artemis'i görmek için gözlerini açtı.
"Herkes beni sevdiğini iddia ediyor." En azından onu becerirken. Ne yazık ki o sevgi geldikleri anda bitti. “Başkalarının sevgisinden kendi payıma düşenden fazlasını aldım. Bir süre onsuz yapmayı tercih ederim.”
Kaşlarını çattı. Garip bir şekilde tatlı bulduğu narin bir ifadeydi. "Sen garip bir insansın."
Bununla alay etti. “Ben bir yarı tanrıyım. Söyleyemiyor musun?”
Ona yaklaşırken kaşlarını çattı. "Sen kimin sorunusun?"
"Bana Zeus diyorlar."
Bunun üzerine başını salladı. “Sen bir Olimpiyatçının oğlu değilsin. Sen olsaydın bilirdim.
Kendimizi her zaman hissedebiliriz.”
Sözleri bir bıçak gibi kalbine saplandı. "Öyleyse ben kimin oğluyum?"
Çenesini sıcak, yumuşak eliyle kavradı, böylece o onun tuhaf gözlerine bakarken adam ona baktı. Hayatı boyunca nefret ettiği gözler. Ona ihanet eden gözler.
"Sen insansın."
"Ama gözlerim..."
"Garipler ama senin türünde doğum kusurları yaygın. İçinizde tanrısal güçler yok. Seni ilahi olarak işaretleyecek hiçbir şey yok. sen insansın.”
Acheron, acı onu sararken gözlerini kapattı. Yani sonuçta babasının oğluydu.
Bu duymak isteyeceği en son şeydi. Bir doğum kusuru. Basit bir doğum kazası onu her şeyden mahrum etmişti. Öfkeyle haykırmak istedi.
"Neden buradasın?" diye sordu, Artemis'in hâlâ ona baktığını görünce gözlerini açtı.
Sorusunu görmezden geldi. "Neden benden korkmuyorsun?"
"Yapmalımıyım?"
"Seni öldürebilirim."
"Senden istedim ama yapmadın."
Sanki onu tamamen şaşırtmış gibi başını kaldırdı. "Bir insana göre çok yakışıklısın."
"Biliyorum."

Artemis bu sözler üzerine kaşlarını çattı. Kibirli bir şekilde söylenmediler. Bunun yerine, sanki güzelliği onu rahatsız ediyormuş gibi öfkeyle söylemişti bunları. Tanıştığı hiçbir insana benzemiyordu.
Daha iyisini bilmeseydi, onun tanrısallık iddiasına inanırdı. Onun içinde yarattığı arzuda doğal olmayan bir şeyler vardı.
Ancak tanrılar ve onların konusu, şüphe götürmez bir öze sahipti. Bu insanın içinde hissettiği tek şey nefret ve çaresizlikti. Canı o kadar çok acıyordu ki onun yanında olmak ona neredeyse acı veriyordu.
"Neden bu kadar üzgünsün?"
"Asla anlayamazsın."
Büyük olasılıkla değil. Üzüntü normalde hissettiği bir şey değildi. Umutsuzluğa gelince...
Bu ona tamamen yabancıydı.
Sonsuzluk boyunca, asla bir insanı teselli etmek istememişti. Bugün yaptı ve nedenini bilmiyordu.
"Hiç gülümsüyor musun?" ona sordu.
Kafasını salladı.
"Asla?"
"HAYIR. Tek yaptığı insanları bana çekmek. Beni daha çok istemelerini sağla.
"Ama bütün insanların arzu edilmeyi özlediğini sanıyordum."
Yine alay etti. "Atlantis dilindeki tsoulus terimini biliyor musun?"
"Seks kölesi mi?"
Ona boş bir bakış attı.
Artemis onun ne demek istediğini anlayınca nefesi kesildi. Onlardan biri misin?
"Ben ... idim."
Görüşü bilgiyle karardı. "Ve sen bana dokunmaya cüret ettin?"
"Yani beni şimdi öldürecek misin?"
Bu, öfkesinin başka bir kafa karışıklığı dalgası altında azalmasına neden oldu. Kendisinden önceki herkesten daha cesur olan bu adam kimdi?
"Madem ölmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden kendini öldürmüyorsun?"
Gözleri öfkeyle parlarken dudağı kıvrıldı. “Ne zaman denesem, geri getirildim ve bunun için cezalandırıldım. Görünüşe göre tanrılar benim ölmemi istemiyor, bu yüzden biriniz beni öldürürse sonunda huzura ereceğimi düşündüm."
"Öyleyse ölmek senin kaderin değil."
O kadar vahşi bir hırlamayla ayağa kalktı ki, Artemis korkuyla bir adım geriledi.
"Bana onların adını söylemeye cüret etme. Bunun benim kaderim olduğuna inanmayı reddediyorum. Ben bu olmak için yaratılmadım. Asla olmam gerekmedi..." Gözlerindeki acı onu delip geçti. "Bütün amacım bu olamaz."
“Acı çekmek insanlığın kaderidir. Neden farklı olmalısın?”

Acheron, onun sözleri onu delip geçerken nefes alamıyordu. Zihninde defalarca kendini ve geçmişini gördü. Çektiği dehşeti ve aşağılanmaları gördü.
Ama en korkunç düşünceler geleceğe aitti. Sonsuza kadar yalnız, arkadaşlığı hor görme ve suistimalden başka bir şey olmadan. İsteği dışında yemek yemeye zorlanmak ya da daha kötüsü, bir çuval buğdaydan başka bir şey gibi alınıp satılmıyordu.
Konuşamayacak kadar sinirliydi, odadan fırladı ve "hapishanesine" gitti. Başlangıçta babasının onu attığı delikten daha iyi olduğu kabul edildi, ama yine de bir hapishaneydi.
Bilebileceği tek şey buydu ve babası istediğini yapsaydı, hayatının geri kalanında burada kapalı tutulacaktı.
En azından bugün dışarıda koruma yoktu. Onlara bile bir günlük özgürlük verilmişti. İstediklerini yapmak için bir gün.
"Neden ayrıldın?"
Artemis karşısına çıkınca sözünü kesti. "Neden beni takip ediyorsun?"
"Beni meraklandırıyorsun."
"Neyi merak ediyorsun?"
"Senin hakkında."
Buna acı acı güldü. Bir tanrıça bile onu kovalayan insanlardan daha iyi değildi. "Beni keşfedebilmek için çıplak mı istiyorsun?"
Yanakları karardı ama buna rağmen gözlerindeki hararetli bakışı gördü. Kendisiyle çelişmediğini de fark etti. Öyle olsun.
Artemis, yeni bulduğu insanın peplosu için iğneyi yavaşça serbest bırakmasını izledi. Onu durdurması gerekiyordu, bunu biliyordu ama yine de kelimeleri söyleyemedi.
Onun çıplak gibi görünebileceği beklentisiyle titriyordu. Erkek kardeşinin insan dişilerle bu kadar çok zaman geçirmesine şaşmamalı. Bu çağrışımların yarısı olsalardı…
Biberlerini yere düşürdü.
Düşünceleri dağıldı, onun çıplaklığını görünce yutkundu. Tahmin ettiğinden çok daha yakışıklıydı.
Teni kahverengiydi, davetkardı ve ince bilenmiş ve iyi kaslanmış bir vücudun üzerinde gerilmişti.
İstemeden, bakışları adamın benzersiz bir şekilde erkek olan kısmına indi. O çok donanımlıydı ve ona baktığında, gövdesine doğru kıvrılmak için yavaşça yükseldikçe şaftı büyüdü, kalınlaştı. Taşakları sıkılaştı.
Hiç böyle bir adam görmemişti. Arzu dolu. Ondan korkmak çok cesur ve engelsiz.
Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bana dokunmak istemiyor musun?"
Evet yaptı ama hareket edemiyordu. Nefes alamıyorum. Vücudundan gelen sıcaklığı, nefesinin yüzüne değdiğini hissetti.
Yakınlığı sarhoş ediciydi.
Elini eline aldı ve ereksiyonuna doğru götürdü. Avucunu aletinin ucuna değdirirken tutuşu sıkıydı. O çok yumuşaktı ama bir o kadar da sertti.

Elini yumuşak keseye sürtünene kadar parmaklarını yavaşça aşağı doğru kaydırırken yutkundu. Avucuna sürtünürken dudağını ısırdı. Vücudu onunkinden çok farklıydı. Çok inanılmaz ve aldatıcı.
Elini bıraktı.
İlk içgüdüsü geri çekilmek oldu ama korkaklıktan yana değildi. Bunun yerine parmaklarının arkasını kesesinin altında gezdirerek hayalarının etraflarında sarkmasına izin verdi. Vücudu ona çok tuhaf geliyordu.
Elini sessiz bir keşifle onun karnının üzerinden göğsüne kaldırdı.
Ona dokunmak için hareket etmedi. O vücudunun her santimini keşfederken sessizce ona baktı. Ürkütücü gümüş gözleri inanılmazdı. Onlar gibisini hiç görmemişti.
Elinin altındaki erkeksi teninden daha iyi bir şey hissetmemişti.
Ama çok tatlıydı.
"Seni becermemi ister misin?"
Onu varlığının özüne kadar gücendirmesi gereken bir soru karşısında ürperdi. Sesinin derin aksanıyla. Onu tüketen bir çılgınlıkla istiyordu.
Keşke yapabilseydi.
"Hayır," dedi sessizce. Ona baktı. Bakışları yakıcıydı. "Daha önce yaptığını bana da yapmanı istiyorum. Bunu tekrar hissetmemi sağla."
Elini tuttu ve onu yalnız kalabilecekleri bir yatağa doğru götürdü. Rahatsız edilmedi.
Bunu yapmamalıydı. Bakire bir tanrıçaydı. İnsan veya tanrı tarafından dokunulmamış.
En azından bugüne kadar.
Daha önce kimse onu öpmemişti. Hiç kimse onu ihlal etmemişti. Sırf onu çıplak gördükleri için erkekleri öldürdüğü biliniyordu ve yine de bu kez, onun kendisini baştan çıkarmasına izin vermeye razıydı.
Nedenini, içindeki onunla birlikte olma dürtüsünü anladığından daha fazla bilmiyordu.
Garip bir şekilde onu mutlu hissettiriyordu. Ilık. Çökmüş. arzu edilir
Acheron sırtını şilteye dayadı. Gergindi - tecrübesiz kadınlarda alışık olduğu bir şeydi bu. Buna rağmen çok güzeldi. Kestane rengi saçları yastığının üzerine yayılmıştı ve bu onu onun için daha da zorlaştırıyordu. Bu hissetmeye alışık olduğu bir şey değildi.
Gül kokusu tenine sinmişti. Elini bacağından yukarıya doğru sıyırıp elbisesinin eteğini kaldırırken onu dudaklarından hafifçe öptü. Biraz gerildi ama çabuk rahatladı. Utangaçtı.
Onu utandırmak istemediğinden, dudaklarını vücudunda sürünmeye bıraktı. Artemis, onun beyaz elbisesinin kıvrımları altında gözden kaybolmasını izlerken kararsızdı.
Buna rağmen onun hareket ettiğini hissedebiliyordu. Onun için sızlayan kısmına ulaşana kadar uyluğunun iç kısmına sıcak bir öpücük kondururken bıyıklarının uyluğuna sürttüğünü hissedin.
Dudakları ve dili o noktayı bulduğu anda inledi. Avucunun içini ısırarak, onun ona verdiği zevke teslim oldu. Kör edici ve canlandırıcıydı. Diğer

tanrıların ve insanların bunun için bu kadar çok şeyi riske atmasına şaşmamalı.
Ve bu kez geldiğinde, vücuduna ne olduğunu tamamen anladı. En azından, ona tekrar tekrar yaptırana kadar yaptı.
Acheron, Artemis'in tadına homurdandı. Ağlama sesi kulaklarını doldurduğunda. Onun mırlama şeklini seviyordu. Elinin saçlarında onu okşadığı hissi.
Diğer elini yanındaki şilteye vurdu. "Durmak zorundasın. Lütfen. Daha fazla dayanamam.”
Geri çekilmeden önce son bir kez uzun uzun yaladı. "Emin misin?"
Başını salladı.
İsteksizce onun istediğini yaptı ve kendi vücudu doymaktan çok uzak olmasına rağmen onun yanına uzanmak için hareket etti.
Artemis onun düzensiz nefes alışını dinleyerek onun göğsünü örttü. Hala sert ve katıydı.
"Böyle kalmak seni üzüyor mu?" diye sordu, elini aletinin üzerinde gezdirerek.
Sanki onun okşayışı ona acı veriyormuş gibi keskin bir nefes aldı. "Evet."
"Zevk alamaz mısın?"
"Yapabilirim." Yüzünü inceledi. "İzlemek ister misin?"
O cevap veremeden, eli onun elinin etrafına kapandı ve avucunu ona yasladı.
Acheron onun aletine değen elinin sıcaklığından gözlerini kapadı. Seks onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiç olmadı. Bu sadece ondan beklenen bir şeydi.
Kalabalığın önünde ve aşıklarla hatırladığından çok daha fazla kez mastürbasyon yapmıştı.
Nedense, onun geldiğini görmek diğer insanlara zevk veriyor gibiydi. Artık hormonların anlık salınımını zar zor hissediyordu. Delici bir zevkti, çabuk geçti.
Bundan daha fazlasını istemeyi uzun zaman önce öğrenmişti.
Ama olması gerektiği gibi değildi ve ne istediğini zaten bilmiyordu. Artemis buradaydı çünkü ondan önceki pek çok kişi gibi o da onun vücudunu merak ediyordu. Onu ziyaret etmek için geri gelebilir. Olmayabilir.
Bir sevgilisi onun için geri dönmeseydi dövüleceği bir zaman vardı.
Atlantis'te her şey, insanların onu arzulamasını sağlama yeteneğine bağlıydı. Ne kadar uyumasına izin verildi. Ne kadar yiyecek.
Ne kadar onur.
Aşıkları ondan ayrıldıktan sonra doymadıysa, bunun için dövüldü.
Şimdi babası bunu öğrenirse onu döverdi. Kral, bunu hiç bilmeyen bir adamdan bekârlık talep etti. Ama gerçekte Artemis'le birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Dokunuşu nazikti. Cildi kremsi ve yumuşak.
Nefesini içine çekerken, onun vücuduna girmenin nasıl bir his olduğunu hayal etti. Hayır, daha da iyisi, sanki onun umurundaymış gibi onu kucağında tutmasının nasıl bir şey olacağını hayal etti. Birinin onu

umursadığı, gerçekten umursadığı düşüncesi bile onu gülümsetmeye yetiyordu. Ama o daha iyi biliyordu.
Gördüğü şey, saf olduğu bir zamanda Ryssa ve Maia tarafından beslenen aptalca bir rüyaydı. Bu illüzyonlar çoktan paramparça olmuştu.
Artemis bir tanrıçaydı. Onunla aynı odada olmaya bile tenezzül ettiği için şanslıydı. Onu memnun edecekti çünkü ona bunu yapması için eğitim vermişlerdi.
Aralarında herhangi bir ilişki asla olamaz. Bu iş biter bitmez ortadan kaybolacağına şüphe yok. Yine yalnız kalacaktı.
Hayatında hiçbir şey gerçekten değişmedi.
Artemis, Acheron onu okşamak için elini kullanırken onun yüzünü izledi. Böyle bir adama dokunmak tuhaftı ve onun kafasında hangi düşüncelerin olduğunu merak etti. Normalde canı istediğinde ölümlü düşünceleri duyabilirdi ama bir kez olsun duyamıyordu.
Ne kadar garip…
Sıcak tohumu onun parmaklarının arasından fırlamadan önce çok az kaskatı kesildi. Onun yaptığı gibi bağırmak yerine, düzensiz bir şekilde içini çekti ve onu serbest bıraktı.
Elini onun ılık ıslaklığında gezdirerek inceledi. "Demek kadınları hamile bırakan da bu."
"Çoğu durumda."
"Çoğunlukla?"
Omuz silkti. "Benimki yeterince zararsız."
"Nasıl yani?"
"Buluğ çağımda kısırlaştırıldım Tanrıça. Benim türüm her zaman öyledir. Hiç kimse bir fahişeden hamile kalmak istemez.”
Artemis onun ifşası üzerine kaşlarını kaldırdı. "İnsanlar böyle bir şey yapabilir mi?"
"Hayır, ama Atlantisliler yapabilir. Prosedürü Apollites'e öğrettiler.
Sıvısını tekrar inceledi. "Sana bunu yapmaları çok yazık," dedi Artemis sessizce. "Kısırlaştırılmayacak kadar güzelsin. Seni düzelteyim mi?
"HAYIR. Bunun için bir neden yok. Sana söyledim, hiç kimse benden hamile kalan bir çocuğu hoş karşılamaz.
Konuşurken göğsüne alışılmadık bir ağrı getiren şey, onun gümüşi gözlerindeki acıydı.
Zavallı insanı.
Sadece kahverengimsi erkeksi teninin geniş genişliğini vurgulayan beyaz çarşafların üzerinde sırtüstü yatarken muhteşem görünüyordu. Vücudunun her kası kusursuz bir çalışmaydı. Çok davetkardı. Ilık. Ve çıplak cinselliği konusunda tamamen utanmadı. Yaptıkları hakkında. Ona dokunduğu için kendini beğenmiş ya da kibirli değildi.
Ona olduğu gibi davrandı…
İnsan.
Ailesinin çoğu ona dayanamadı. İnsanlar ondan korkuyordu. Hizmetçileri bile kendi aralarında güldüler, ama ne zaman yaklaşsa temkinli davrandılar.

Ama bu adam…
O farklıydı. Hiçbir şeyden ve kimseden korkusu yoktu. Güçlü, evcilleştirilmemiş bir canavar gibi meydan okuyan ve cesurdu. Onun huzurunda boyun eğmez. Artık uysaldı ama gücü yadsınamazdı. Onun için bile korkutucuydu.
"Hiç arkadaşın var mı?" diye sordu.
Kafasını salladı.
"Neden?"
"Sanırım hiçbirine layık değilim."
Artemis, yaptığı akıl yürütme karşısında kaşlarını çattı. “Bu olamaz. Bende de yok ve fazlasıyla değerim. Belki bizde bir kusur vardır.” Bunu düşünürken duraksadı. "Hayır, bu da doğru olamaz. Hiçbir kusurum yok ama yine de senin kadar yalnızım.”
Artemis daha önce ne kadar yalnız olduğunun farkına varmamıştı. İkiz kardeşinin arkadaşları vardı. Sevenleri vardı. Apollo tanıdığı bir arkadaşa en yakın şeydi ama o bile onun yanında çekingendi. Apollo, yıkım veya ceza gerektirmediği sürece onu asla kendisiyle bir şeyler yapmaya davet etmedi. Onunla gülmedi ya da ondan alem yapmaya ya da oyun oynamaya çıkmasını istemedi.
Hayatında ilk kez ne kadar yalnız olduğunun farkına vardı.
"Arkadaşım olacak mısın?"
Acheron, onun beklenmedik sorusu karşısında tamamen afallamıştı.
"Benimle arkadaş olur musun?"
İlahi kaşını hafifçe buruşturarak onu izlerken başını yana eğdi. Parıltılı ve ruhaniydi - onun gibi bir şeyin ulaşamayacağı kadar. "İyi evet. Yani, başkalarının bilmesine izin veremeyiz ama bana gösterdiklerini beğendim. Bu dünya ve senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.” Sanki teklifinde gerçekten samimiymiş gibi ona sıcak bir şekilde gülümsedi.
Samimiyet diye bir şeyin ne kadar nadir olduğunu ona hatırlattı. Ve dostluk…
Kendine izin vermeye cesaret edemediği zor bir rüyaydı. Onun gibi insanların arkadaşlığı yoktu. Sevgileri veya nezaketleri olduğundan daha fazla. Yine de kendisinde yabancı bir yanının onu istemek için can attığını fark etti.
Onu istemek için can atıyorum.
"Yani biz arkadaş mıyız? Sana söz veriyorum, asla pişman olmayacaksın.”
Bu, hayatının en tuhaf anı olmalıydı ve varlığının tuhaflığı göz önüne alındığında, bu çok şey söylüyordu. Bir fahişe nasıl bir tanrıçanın arkadaşı olabilir?
Acheron battaniyeyi yataktan çekti ve kendini sildi. "Arkadaşım olduğun için pişman olacağını düşünüyorum."
Omuz silkti. Bundan şüpheliyim. sen insansın Sadece hayatta olacaksın... ne? Yirmi yıl kadar daha mı? Bu o kadar kısa bir süre ki pek önemli değil ve yaşlanıp çekiciliğini yitirdiğinde senin arkadaşın olacağımdan şüpheliyim. Ayrıca pişmanlık, bir Olimposlunun hissettiği bir şey değildir.”

Dudaklarını gezdirirken gülümsedi. "Öp beni. Öp beni ve arkadaş olduğumuzu bilmeme izin ver.”
Bu gülünç bir düşünceydi ama yine de kendini onun istediğini yaparken buldu.
Arkadaşlar.
İkisi. Bu düşünceye gülmek istedi. Bunun yerine gözlerini kapattı ve onu içine çekti. Elleri saçlarının arasında muhteşemdi. Ve öpüşürken, içini sızlatan bir çaresizlikle onun arkadaşlığını istiyordu. Tek umudu, buna layık olmasıydı.

13 ARALIK 9529 M.Ö.
"Ne yapıyorsun?"
Acheron gözlerini açtığında Artemis'i balkonunda ondan birkaç adım ötede dururken buldu. Dondurucu soğuk olmasına rağmen, aşağıdaki çalkantılı denizi dinlerken bir sütuna sırtını yaslamış, korkulukta oturuyordu. "Biraz temiz hava alıyordum.
Ne yapıyorsun?"
Alt dudağını somurtmak için dışarı itti. "Ben sıkılmıştım."
Bu onu eğlendirdi. "Bir tanrı nasıl sıkılabilir?"
Omuz silkti. "Aslında benim için yapacak pek bir şey yok. Erkek kardeşim, senin kız kardeşinle gitti. Zeus konsey topluyor ve ben bunlara asla davetli değilim. Hades, Persephone ile birliktedir.
Korilerim banyo yapıyor, birbirleriyle oynuyor ve beni görmezden geliyor. Bu yüzden sıkıldım. Birlikte yapabileceğimiz bir şey hakkında bir fikriniz olabileceğini düşündüm.
Acheron uzun, yorgun bir nefes verdi. Bunun nereye varacağını biliyordu ama yine de retorik soruyu sormak zorundaydı. "Kıyafetlerimi çıkarmadan önce en azından sıcak bir yere girebilir miyim?"
Kaşlarını çattı. "İnsanlar sıkıldıklarında böyle mi yaparlar?"
"Bana yaptıkları bu."
"Ve bundan zevk alıyor musun?"
"Pek sayılmaz," diye yanıtladı dürüstçe.
"Ah." Devam etmeden önce bir saniye durakladı. "Peki o zaman eğlenmek için ne yaparsın?"
"Oyunlara giderim."
Kollarını kavuşturarak ona yaklaştı. "Bu, başka insanlar gibi davranan insanların olduğu uydurma hikayeler, değil mi?"
Onayladı.
Yüzünden, bunu neden eğlenceli bulduğunu anlamadığını söyleyebilirdi. "Ve sen bunu çıplak olmaktan daha mı çok seviyorsun?"
Bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti ama... "Evet. Bir süreliğine kim olduğumu unutmama neden oluyor.
Daha da şaşkın görünüyordu. "Kendini unutmayı mı seviyorsun?"
"Evet."

"Ama bu senin için kafa karıştırıcı değil mi?"
Bu konuşmanın yarısı kadar bile kafa karıştırıcı değil. "HAYIR."
Artemis parmaklarını kolunun üst kısmına hafifçe vurdu. "Sanırım bir tanrı olmasaydım kim olduğumu hatırlamaktan ben de hoşlanmazdım. İnsanların neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum. Peki, şimdi gidebileceğimiz bir oyun var mı?"
"Kasabada her öğleden sonra bir tane var."
"O zaman gitmeliyiz," dedi kararlı bir şekilde.
Her şeyin sandığı kadar kolay olmasını dileyerek homurdandı.
"Gidemiyorum."
"Neden?"
En son buraya atılıp çürümeye terk edildiğinden beri çarparak kilitlediği kapalı yatak odası kapılarına baktı. Oh bekle, bu dün olacaktı. "Gitmeme izin verdikleri için önceki gardiyanlarımın kafaları kesildi. Yeni set çok daha temkinli. Onlarla konuşmaya çalışırsam kılıçlarını çekip beni odama geri iterler ve sonra kapıları kilitlerler."
Omuz silkti. "Onlar benim için sorun değil. Seni kasabaya götürebilirim."
Acheron içinde umut kabarırken bacaklarını tırabzandan aşağı sarkıttı. Kuduz bir hayvan gibi kapana kısılmaktan nefret ediyordu. Her zaman vardı. Son iki gündür tek yaptığı, kısa bir süreliğine de olsa bu yerden kaçmanın hayalini kurmaktı. Ama odasından çıkmanın tek yolu Artemis'in arkasındaki kapılardan geçmek ya da taş balkondan yüz metre aşağıdaki kayalara atlamaktı. "Gerçekten mi?"
Başını salladı. "Gitmek istersen, evet."
Onun sözleriyle göğsünde bir şey kalkmış gibi hissetti. Aslında bunun için onu öpebilirdi. "Ceketimi alacağım."
Artemis, yeni arkadaşının peşinden odasına girdi ve onun hasır şiltesinin altından bir pelerin çıkarmasını izledi. "Neden pelerinini yatağının altında tutuyorsun?"
Cevap verirken salladı. "Pelerinimi saklamalıyım yoksa hizmetçiler onu yakar."
"Neden?"
Ona boş bir bakış attı. "Sana buradan ayrılmamam gerektiğini söylemiştim."
Bunu anlamadı. Neden onu bu küçük odada kilitli tutsunlar?
"Hapse girmek için yanlış bir şey mi yaptın?"
"Tek suçum, bana hiçbir faydası olmayan ebeveynlerden doğmaktı. Babam en büyük oğlunun sakat olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor, bu yüzden ben yaşlılıktan ölene kadar burada kalacağım."
Onun için üzülürken midesinde yabancı bir ağrı dalgalanıyordu. Kendisini hapsedilmiş hissettiği zamanlar da olmuştu ama şimdiye kadar hiç kimse onu hiçbir şekilde garip hissettirmemişti.
Adamın kaslı bacaklarına baktı. "Bu yüzden mi ayakların çıplak?"
Pelerinini vücuduna sarıp kukuletasını başının üzerine kaldırırken başını salladı.
"Ben hazırım."

Peki ya ayakkabıların?
Sorusu karşısında şaşkın görünüyordu. Bende hiç yok. Sana söyledim, gitmem yasak."
Şimdi düşününce, şakağında da ayakkabı giymediğini fark etti. "Ayakların üşümeyecek mi?"
"Ben buna alışığım."
Kış taşlarının üzerinde çıplak ayakla yürümeyi düşünürken ayak parmaklarını ayakkabılarının içinde kıvırdı.
Bir insanın bile taşımaması gereken acınası bir duygu olurdu. Başını sallayarak, ayaklarında bir çift sıcak tutan deri ayakkabı gösterdi. "İşte şimdi, çok daha iyi."
Acheron kürk astarlı koyu kahverengi ayakkabılara hayretle baktı. Tenine karşı çok garip hissettiler. Ama inanılmaz derecede sıcak ve yumuşaklardı.
"Teşekkür ederim."
Sanki ayakkabılar onu olduğu kadar onu da memnun ediyormuş gibi ona gülümsedi. "Rica ederim."
Bildiği bir sonraki şey, kasabanın merkezinde olduklarıydı. Acheron onları bir kuyunun yanında dururken görünce ağzı açık kaldı. Kalabalıktaki hiç kimse birdenbire ortaya çıktıklarını fark etmemiş gibiydi. Etrafındakilerden korunduğundan emin olmak için hemen kukuletasını yüzünün üzerine çekti.
"Ne yapıyorsun?" Artemis sordu.
"Kimsenin beni görmesini istemiyorum."
Ah, bu iyi bir fikir. Bir an sonra, onunkiyle aynı bir şekilde yüzünün çevresine kadar çekilen zengin dokumalı bir pelerin giymişti. "Nasıl görünüyorum?"
Daha engel olamadan, onun masum sorusuna dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Hızla kovdu. Gülümsemekten daha iyisini biliyordu. Her zaman başını belaya soktu. "Güzelsin."
"Bunu söylemek seni neden rahatsız ediyor?"
Acheron, hayatı boyunca peşini bırakmayan basit gerçeğe dişlerini sıktı. "İnsanlar güzelliği bulduklarında yok ederler."
Başını kaldırdı. "Nasıl yani?"
"Doğası gereği insanlar küçük ve kıskançtır. Kendilerinde olmayan şeyleri kıskanırlar ve bir şeyi nasıl elde edeceklerini bilmedikleri için ona sahip olan herkesi yok etmeye çalışırlar. Güzellik, başkalarında en çok nefret ettikleri şeylerden biridir."
"Buna gerçekten inanıyor musun?"
"Bunu bir gerçek olarak bilecek kadar saldırıya uğradım. İnsanlar sahip olamadıkları her şeyi mahvetmeye çalışırlar."
Artemis onun kinizmi karşısında şaşkına döndü. Bazı tanrılardan böyle yorumlar duymuştu. Babası Zeus da hep buna benzer açıklamalarda bulunurdu. Ama böylesine genç bir insan için…
Acheron bazen garip bir şekilde zekiydi. Onun tanrısallık iddiasına neredeyse inanacaktı ama daha iyisini biliyordu. Çoğu insandan biraz daha anlayışlıydı.

"Nereye gideriz?" diye sordu konuyu değiştirerek.
"Ortak kapı burada." Onu, yıkanmamış ve pis bir grup insanın toplandığı küçük bir kapıya doğru götürdü.
Dudağını tiksintiyle kıvırarak onu durdurdu. "Sıradan insanlarla ortak kapıdan mı geçmeliyiz?"
"Diğerlerini gözden geçirmenin maliyeti var."
Bu nasıl bir sorun olabilir? "Hiç paran yok mu?"
Kaşlarını çattı. "HAYIR."
İçini çekerek küçük bir çanta gösterdi ve ona uzattı. "Burada. Bize düzgün koltuklar ayarla.
Ben bir tanrıçayım. Sıradan insanlarla oturmam."
Ona itaat etmeden önce tereddüt etti. Tereddüt etti. Bunu kimse yapmadı. Yine de onun ilahi olduğu gerçeğinden habersiz görünüyordu. Bu kadar düşüncesiz olabilmesi bir yandan onu aşağılıyor, diğer yandan ilgisini çekiyordu. Bir erkekle bir kadından başka bir şey olmama hissini seviyordu. Özellikle inanılmaz derecede yakışıklı biri.
Ama onun tanrılığına saygı duyması gerekiyordu. Ne de olsa Zeus'un kızıydı. Eğer isterse onu öldürebilirdi.
O zaman neden yapmadın? Cesareti kafasında yankılandı ve onu şakağında yine çok gururlu ve cüretkâr gördü. Kesinlikle tuhaf bir insandı.
Ve o saniyeyi sadece güzelliğine sevdi.
Artemis, koltuklarını satın alırken yanında kaldı ve onu köylülerden ayrılmış bir alana götürdü. Buradaki koltuklar daha az kalabalıktı ve soylular ve senatörlerin aileleri. Acheron, rahat etmesi için taşın üzerine koyduğu doldurulmuş bir yastık almak için ona daha fazla para ödedi.
"Kendine bir tane almıyor musun?" diye sordu.
"İhtiyacım yok." Çantayı ona geri verdi.
Burnunu kırıştırarak adamın soğuğa aldırış etmeden oturduğu sert taşa baktı.
"Rahatsız değil misin?"
"Tam olarak değil. Ben buna alışığım."
Doğal olmayan birçok şeye alışmıştı. Göğsünden tuhaf bir şey geçti. Aslında kendini taciz etmesi onu rahatsız etti. Bir şeyler olmadan yapmak zorunda kalmamalı ve kesinlikle onunla birlikteyken yapmamalı. Parmaklarını şıklatarak onun altında bir yastık yarattı.
Neredeyse komik olan ürkmüş bir ifadeyle baktı.
"Soğuk taşın üzerine oturmak zorunda değilsin, Acheron."
Acheron inanamayarak altındaki dolgulu mavi yastığa dokundu. Sadece Ryssa onun rahatını önemsemişti. Eh, ve bazen Catera. Ancak Catera'nın ilgisi, ondan daha fazla para kazanma arzusundan geliyordu. Artemis'in yara bere içinde olup olmamasını umursaması için bir sebep yoktu. O onun için bir hiçti ama yine de onun için gerçekten nazik bir şey yapmıştı.
Gülümsemek istemesine neden oldu ama henüz ona tam olarak güvenememişti. İnsanların bencilliklerinden kaynaklanan iyiliklerine pek çok kez kanmıştı.

Anıları canlandıkça göğsü sıkıştı ve babası onu Estes'in evinden kovduktan sonra evsiz kaldığı zamanı hatırladı.
"Sana iş vereceğim oğlum..."
Körü körüne güveninin ardından gelen dehşeti defetmek için gözlerini sımsıkı kapattı.
Doğrusu insanlardan nefret ediyordu. Onlar kullanıcıydı ve başkalarına karşı acımasızdılar.
Hepsi ona karşı acımasızdı.
"Efendim ve leydim için şarap?"
Acheron'un yaşlı satıcının kendisiyle konuştuğunu anlaması biraz zaman aldı. Saygı gösterisi karşısında sersemlemişti, bir cevap formüle edemedi.
"Evet," dedi Artemis buyurgan bir şekilde. Ona madeni para verdi ve o da ona iki kadeh şarap verdi.
Satıcı önlerinde eğildi. "Teşekkürler kadınım. Efendim. Umarım gösteriden keyif alırsınız."
Acheron, Artemis'in elinden bardağı alırken konuşamadı. Yazlık sarayda Ryssa ve Maia ile geçirdiği zamandan beri kimse ona bu kadar saygılı davranmamıştı.
Ve daha önce hiç kimse ona boyun eğmemişti.
Hiç kimse.
Boğazı düğümlenmiş, şarabı yavaşça yudumladı.
Artemis onu incelemek için duraksadı. "Bir sorun mu var?"
Acheron bir tanrıçanın yanında oturduğuna inanamayarak başını salladı. Alenen. elbise giymek Ne kadar garip olaylar dönüyor.
Artemis, onun bakışlarıyla buluşmaya çalışarak başını eğdi.
Acheron alışkanlıktan gözlerini kaçırdı.
"Neden bana bakmıyorsun?" Artemis sordu.
"Sana bakıyorum."
Hayır, bilmiyorsun. Ne zaman biri yaklaşsa bakışlarını kaçırıyorsun."
"Yine de seni görüyorum. Bir şeylere doğrudan bakmadan görmeyi uzun zaman önce öğrendim."
"Anlamıyorum."
Acheron elindeki bardağı çevirirken içini çekti. "Gözlerim insanları rahatsız ediyor, bu yüzden onları elimden geldiğince gizli tutmaya çalışıyorum. İnsanların bana kızmasını engelliyor."
"İnsanlar onlara baktığın için sana kızıyor mu?"
Acheron başını salladı.
"Bu nasıl bir duygu?"
Onu ruhuna kadar kesen anılara yutkundu. "Acıtıyor."
"O zaman onlara bunu yapmamalarını söylemelisin."
Keşke o kadar kolay olsaydı. "Ben bir tanrı değilim Artemis. Konuştuğum zaman kimse beni dinlemiyor."
"Dinliyorum."
Öyle görünüyordu ve bu onun için çok şey ifade ediyordu. "Eşsizsin."
"Doğru. Belki de tanrıların etrafında daha fazla zaman geçirmelisin."

Bu fikirle homurdandı. "Tanrılardan nefret ederim, unuttun mu?"
Benden nefret etmiyorsun, değil mi?
"HAYIR."
Artemis gülümsedi. Sözleri onu rahatlattı ve neden olduğundan emin değildi. Onun ilgisini çekerek sırtına dokunmak için uzandı. Bunu yaptığı anda, nefesini dişlerinin arasından keskin bir şekilde içine çekti ve geri çekildi. "Sorun ne?"
"Sırtım hâlâ hassas."
"Neden ihale?"
Her nasılsa, doğrudan ona bakmadan ona küstahça komik bir bakış atmayı başardı. "Sana odamdan çıkmamın yasak olduğunu söylemiştim. Senin tapınağına yaptığım yolculuk bana mal oldu."
"Neye mal oldu?"
Oyun başlayınca içini çekti. "Oyunu izleyelim lütfen."
Dikkatini oyunculara çevirerek, kendisini pek ilgilendirmeyen yavan bir hikaye anlatırken onları dinledi. Yanındaki insan... o başka bir meseleydi. Onun ilgisini çok çekti.
Ne zaman herhangi bir boyda bir insana yaklaşsa, adam kendini aşağılar ve onayını almak için yalvarırdı. Kraliyet ailesi bile. Ya da ona yüce bir varlıkmış gibi bakarlardı ki, ki o elbette öyleydi. Ama bu, bunların hiçbirini yapmadı. Bir bakışıyla onu öldürebileceği gerçeğinden habersiz görünüyordu. Şimdi bile onu tamamen görmezden geliyordu.
Ne kadar garip.
"Bu grup neden şarkı söylemeye devam ediyor?"
"Koro bu," diye fısıldadı, dikkati altlarındaki oyunculardaydı.
"Anahtar kapalı."
Kaşlarını çattı. "Kapatmak?"
"Onların melodisi... doğru değil."
"Anahtarsız," diye düzeltti, tekrar ondan uzaklaşırken. "Hayır değiller. Kulağa hoş geliyor."
Kızgın ses tonuyla kaşlarını kaldırdı. "Benimle tartışıyor musun?"
"Seninle tartışmaya çalışmıyorum Tanrıça. Oyuncuların söylediklerini duymaya çalışıyorum.
Şşş."
Hayır... hayır, onu gerçekten susturmamıştı! Öfke onu sardı. "Affedersin? Acheron? Şşş?"
Bir kez olsun onun bakışlarıyla karşılaştı ve o dönen gümüşi gözlerdeki ajitasyon yanlış anlaşılmıyordu. "Konuşan ben değilim Artemis." Sahneye doğru döndü.
Ona sinirlendi, tüm dikkatini çekmek için kukuletayı kafasından kaptı. Bunu yaptığı anda, bir hata yaptığını anladı. Etraflarındaki herkes aniden yüzünün tüm rengini kaybetmiş Acheron'a hayran kaldı.
Ona tek kelime etmeden üzerini örttü ve çıkışa koştu. Etrafındaki birkaç kişi onun peşinden gitti.

Merakla, insanlarla çevrili hale gelen Acheron'u bulmak için merdivenleri takip etti ve stadyumdan çıktı. Onunla konuşmaya çalışan kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışırken paniğe kapılmış görünüyordu.
Adamlardan biri onu kolundan sertçe tuttu.
"Bırak beni," diye hırladı Acheron, yabancıyı itekleyerek.
Adam tutuşunu o kadar sıktı ki Acheron ondan ürktü.
Arkadaşının tacizine öfkelenen Artemis, daha sonra acıyla yüzünü buruşturan adamın eline tırnaklarını batırdı. Acheron'u bıraktı ve bıraktığı anda Acheron'un elini tuttu ve onu odasına geri ışınladı.
Minnettarlığını bekliyordu.
Ona bunların hiçbirini vermedi. Bunun yerine, tüm varlığından taşan bir öfkeyle ona döndü. "Bana bunu yapmaya nasıl cüret edersin!"
"Seni kurtardım."
Hoşgörüsüz bakışları, ayaklarının dibinde olmasına rağmen ses tonu kadar suçlayıcıydı. "Beni ifşa ettin!"
Neden onun hatası olmayan bir şey için onu suçladığını anlamamıştı. "Beni görmezden geliyordun."
“Oyunu izlemeye çalışıyordum. Bu yüzden oradaydık, değil mi?”
"HAYIR. Canım sıkılmasın diye oradaydık. Hatırlamak? Yine sıkılmaya başladım.”
Bu onu en azından yatıştırmadı. Hatta bu onu daha çok kızdırmış gibiydi. "O zaman gidip başka yerde sıkılabilirsin."
Artemis dehşete kapılmıştı. "Beni odandan mı atıyorsun?"
"Evet."
Öfke görüşünü bulanıklaştırdı. Hiç kimse ona böyle bir ses tonuyla yaklaşmamıştı. "Kim olduğunu sanıyorsun?"
"Düşüncesiz olduğun için neredeyse saldırıya uğrayan kişi."
"Düşüncesiz değilim."
Arkasındaki kapıyı işaret etti. "Sadece git. İnsanların arasında olmayı sevmiyorum. Yalnız kalmayı tercih ederim.”
Ona kaşlarını çattı. "Bana gerçekten çok kızgınsın, değil mi?"
Sanki ondan çileden çıkmış gibi gözlerini devirdi.
Şok olan Artemis ona bakakaldı. "İnsanoğlu bana kızmaz."
“Bu öyle. Şimdi lütfen gidin."
Gitmesi gerekiyordu ama yine de gidemedi. Onu çileden çıkarması gereken bu adam onu fazla etkilemişti ama yine de gerçekten kızgın değildi. Hatta bir yanı ondan özür dilemeye bile kalkışmıştı. Ama tanrıçalar bunu insanlara yapmadı.
"O insanlar neden etrafını böyle sardı?" diye sordu, onu ve kendisine karşı haksız düşmanlığını anlamak isteyerek.
"Sen tanrıçasın. Sen söyle."
"İnsanlar normalde bunu kendi türlerine sebepsiz yere yapmazlar. Muhtemelen lanetlendin mi?”
Acı acı güldü. "Belli ki öyle."
"Ne yaptın?"

"Doğdum. Görünüşe göre tanrıların birini mahvetmek için ihtiyacı olan tek şey bu.” Ayakkabılarını ayağından çıkardı ve ona uzattı. "Ayakkabılarını al ve git."
"Onları sana ben verdim."
"Senin hediyeni istemiyorum."
"Neden?"
Bakışları yerdeydi ama öfke ve küçümseme eksik değildi. "Çünkü eninde sonunda bana bunu ödeteceksin ve ben bir şeyler için para ödemekten yoruldum." Ayakkabılarını düşürdü ve balkonuna çıkmak için döndü.
Artemis ayakkabıları görmezden gelerek onu takip etti. "Eğleniyorduk. Sen beni kızdırana kadar hoşuma gitti.
Yüzündeki tüm öfke buharlaşırken bakışlarını yere indirdi. "Beni bağışlayın leydim. Seni gücendirmek istemedim.” Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.
"Ne yapıyorsun?"
"Vasiyetim senin, akra."
Artemis pelerinini çıkardı. Ne kıpırdadı ne de hareket etti. Akılsız bir yalvaran gibi orada öylece kaldı. "Neden böyle davranıyorsun?"
Bakışlarını yerde tuttu. "İstediğin bu, değil mi? Seni eğlendirecek bir uşak mı?”
Evet, ama bunu ondan istemedi. “Hizmetkarlarım var. Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm."
"Nasıl arkadaş olunur bilmiyorum. Ben sadece köle ya da aşık olmayı bilirim.”
Artemis konuşmak için ağzını açtı ama o bunu yapamadan arkasındaki kapı ardına kadar açıldı. Gölgelere geri adım attığında kendini anında görünmez yaptı.
İki gardiyan geldi.
Acheron onları görür görmez ayağa kalktı ve ona doğru gelirlerken balkona geriledi. Yüzü soğuk ve metanetliydi.
Tek kelime etmeden onu sertçe yakaladılar ve koridora çektiler. Niyetlerini merak ederek onları takip etti ve kendisini gizli tuttuğundan emin oldu.
Acheron, üç gün önce onu gördüğü taht odasına götürüldü.
Gardiyanlar onu, Acheron'la aynı görünüme sahip yaşlı bir insan ve genç bir adam tarafından işgal edilen tahtların önünde dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Ancak onda Acheron'un gümüşi gözleri ve aynı çekici doğası yoktu. Tahttaki herhangi bir insanla aynıydı ve ondan bir an hoşlanmadı.
Acheron'un solundaki muhafız sertçe, "Talimatlarınıza göre odasından çıkmadı, Efendim," dedi. "Bundan emin olduk."
Kralın mavi gözleri deliciydi. "Daha önce meydanda değil miydin teritos?"
Artemis'in gözleri sümüklüböcek anlamına gelen kelime üzerine genişledi.
Acheron krala meydan okurcasına baktı. "Neden meydanda olayım, Peder?"
Kral dudağını büktü. "Küstahlığından dolayı otuz altı kırbaç, sonra odasına geri götürün."

Gardiyanlar onu saçından yakalayıp küçük bir avluya açılan bir dizi çift kapıdan çekerken Acheron gözlerini kapattı. Kaşlarını çatarak, onun soyunup bir direğe bağlamalarını izledi. Mükemmel biçimli sırtı koyu morluklar, kırmızı izler ve kesiklerle kaplıydı. Kadın ona dokunduğunda acıyla irkilmesine şaşmamalı. Şiddetle acıtması gerekiyordu.

Onun varlığını fark edemeyen genç gardiyan, Acheron'a dönmeden önce onun yanına yürüdü ve tutucudan bir kırbaç çekti.

Acheron kaskatı kesildi ve bundan sonra ne olacağını biliyormuş gibi direğe yaslandı.

Kırbaç havada ıslık çalarak ıslık çalarak adamın yaralı sırtını parçaladı. Nefesi kesilen Acheron direği o kadar sıkı kavradı ki kollarındaki ve bacaklarındaki her kas gerilmişti. Sanki kendini yazıyla bütünleştirmeye çalışıyordu…

Manzara karşısında büyülenmiş halde, sırtına ardı ardına kırbaç yağmasını izledi. Bir kez bile bağırmadı ya da merhamet dilemedi. Yapacağı en fazla şey nefesini tutmak ya da onları ve ebeveynlerini lanetlemekti.

Bittiğinde, gardiyanlar onu serbest bıraktı. Yüzü kül gibi olan Acheron, khitonunu gardiyanların fırlattığı yerden aldı ama giyinmeye vakit bulamayınca onu odasına sürükleyip içeri attılar. Gardiyanlar yankılanan bir takırtıyla kapıları çarparak kapatırken kapılar sarsıldı.

Artemis, Acheron'u indiği yerde yatarken bulmak için kilitli kapılardan geçti. Kanlı sarı saçları karışmış ve sırtındaki yaralardan kan sızarken arkasından yelpaze gibi yayılmıştı. Kendini örtmek ya da ağlamak için hiçbir harekette bulunmadı. Orada öylece uzanmış boşluğa bakıyordu.

"Acheron?"

Onunla konuşmadı.

Önünde belirdi, sonra yanında diz çöktü. "Neden dövüldün?"

Pamuklu khiton'u daha sıkı kavrarken kesik kesik bir nefes aldı.

"Cevaplamak istemediğim soruları bana sormayı kes."

Kalbi gümbür gümbür atarken, sağ omzunun üzerinden kıvrılan kanayan izlerden birine uzandı. Dokunuşuna karşılık olarak tısladı. Elini çekerken kaşlarını çattı.

Sıcak, yapışkan kanı parmak uçlarını kapladı. Geri çekilip çıplak vücuduna baktı.

İlk kez, göğsünde bir suçluluk dalgasının kabardığını hissetti.

Cezası onun suçuydu. Onu odasından çıkarmasaydı, bunu ona yapmazlardı. Hatta bir yanı onun yaralanmış olmasına kızmıştı.

"Seni bu şekilde sevmiyorum," diye fısıldadı.

"Sadece lütfen beni rahat bırak."

Ama yapamadı. Onu teselli etmek isteyerek elini omzuna koydu ve onu iyileştirmeden önce gözlerini kapattı.

Acheron, hırpalanmış vücudunu kavurucu bir acıyla sararken nefes nefese kaldı. Bir saniye sonra tüm acı gitmişti. Geri dönmesini bekleyerek gerildi. Olmadı.

"Bu daha iyi mi?"

İnanamayarak tanrıçaya baktı. "Ne yaptın?"
"Ben şifa tanrıçasıyım, bu yüzden seni iyileştirdim."
Sırtüstü dönerken, ağrının geri gelmemesine şaşırdı. Son üç gündür, Ryssa ile birlikte tapınağa yürümeye cesaret ettiği için çeşitli aralıklarla dövülmüştü.
Dürüst olmak gerekirse, derisinin asla tamamen iyileşmeyeceğinden korkmaya başlamıştı.
Ama Artemis ona yardım etmişti. "Teşekkür ederim."
Tanrıça yüzüne düşen saçlarını geriye doğru çekerken ona gülümsedi. "Yaralanmanı istemedim."
Acheron, gül ve bal tadında olan avucunu öpmeden önce onun elini onunkilerle kapladı. Tam bir şok içinde vücudunun kıpırdandığını hissetti. Sırf bunun için bile Artemis'in üzerine atlamasını bekliyordu.
Bunun yerine, daha da sertleşirken aletini izledi. "Bunu hep mi yapar?"
"HAYIR." Kendisinden istenmedikçe veya uyuşturulmadıkça nadiren sertleşirdi.
Göğsüne dokunurken kaşları gerildi. İnsanların onu merak etmesine alışıktı. Onun bir tanrının oğlu olduğu varsayıldığından, herkes ona dokunmak, vücudunu keşfetmek istiyordu.
Yine de tereddütlüydü. Eli, adamın baktığı kısmına dokunmaktan korkuyormuş gibi hafifçe karnının üzerinde gezindi.
"Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," dedi ona sessizce.
Gözleri parladı. "Tabii ki değil. Yapsaydın seni öldürürdüm."
Daha önce hiç kimse bu kadar açık sözlü olmamıştı ama bu tehdit her zaman kafasının üzerinde asılı kalmıştı.
Atlantis'ten ayrıldıktan sonra onu çeşitli nedenlerle tehdit eden çok sayıda müşterisi olmuştu. Çoğunlukla politik veya sahiplenici. Prens Styxx'lerine yapmak istediklerini onlara söyleyeceğinden korkuyorlardı ya da onu başka kimseyle paylaşmak istemiyorlardı.
Üç kez neredeyse ölüyordu.
İnsanların ona neden bu şekilde tepki verdiğini bilmiyordu. Bunu hiç anlamamıştı.
Artemis, tanrısallığına rağmen, herkesten farklı görünmüyordu.
Dokunuşu dışında onu ateşe verdi.
Acheron, eli hafifçe aletinin ucuna dokunurken gözlerini kapattı. İçinde ona olan ihtiyaç beklenmedik ve şok ediciydi. Kendisine yaptıklarından dolayı ona kızması gerekirdi ama şu an içinde bir öfke bulamıyordu. Sadece anlamadığı, onu memnun etme arzusu.
Koridorda bir gürültü duyuldu.
Artemis keskin bir nefes alarak geri çekildi. "Görülebilirdik."
Bildiği bir sonraki şey, aydınlık, beyaz mermer bir yatak odasının içinde olduklarıydı. Acheron nerede olduğunu anlamaya çalışarak yavaşça dönerken ayağa fırladı.
Bir duvarın yanında inanılmaz derecede büyük bir yatak vardı. Çarşaflar ve perdeler de her şey gibi beyazdı. Bulunan tek renk altın kaplamaydı.

"Neredeyim?"
"Olympus Dağı."
Çenesi gevşedi. "Nasıl?"
"Seni tapınağıma getirdim. Merak etme. Yatak odama kimse giremez. Bunlar benim için kutsaldır."
Artemis yüzünde bir gülümsemeyle ona yaklaştı. Vücudunda kırmızı bir chiton belirmeden bir an önce yanağını yanağına sürttü. Burada yalnız kalabiliriz.
Acheron, etrafını saran ihtişama bakarken tutarlı bir düşünce bile oluşturamadı. Başının üzerindeki tavan som altındandı ve parlak orman sahneleriyle oyulmuştu. Bu nasıl olabilir? Bekaretiyle ünlü bir tanrıçanın yatak odasında bir fahişe nasıl olabilir? Bu düşünce bile gülünçtü.
Oysa burada duruyordu…
Artemis onun elinden tuttu ve çiçeklerle bezeli bir bahçeye açılan balkonuna götürdü. Renk cümbüşü neredeyse yanındaki tanrıça kadar güzeldi.
"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Artemis sordu.
"Harika."
Güldü. "Beğeneceğini düşündüm."
Kaşlarını çattı. "Burada nasıl sıkılabilirsin?"
Uzaklara baktı ve yutkundu. Yeşil gözlerini derin bir hüzün kapladı. "Yalnızlaşıyor. Benimle konuşmak isteyen nadiren olur. Bazen ormanda yürürüm ve geyikler yanıma gelir ama aslında söyleyecek pek bir şeyleri yoktur."
İnanılmaz sahne karşısında derin bir nefes verdi. "Kendimi o ormanda seve seve kaybederim ve yaşadığım sürece bir daha kimseyle konuşmam."
"Ama sadece birkaç yıl daha yaşayacaksın. Sonsuzluğun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Zamanın bir anlamı yok. Sadece uzanır ve her zaman aynı kalır.
"Bilmiyorum. Sanırım sonsuza dek sevmeliyim … Kendi şartlarıma göre yaşayabilseydim.
Ona gülümsedi. "Gelecekte bin yıl sonra seni şimdi olduğun gibi görebilirim." Gözleri parladı. "Oh bekle, seninle paylaşmam gereken bir şey var."
Acheron parmaklarını şaklattığında şaşkınlıkla başını kaldırdı ve avucunda tuhaf, kahverengi bir paket belirdi. Ona uzattı.
"Nedir?"
"Çikolata," dedi nefes nefese. Hersey. Kesinlikle denemelisin."
Onu elinden aldı ve burnuna tuttu. Güzel kokuyordu ama tadından emin değildi. Bir ısırık almaya başladığında, Artemis onu elinden çekti.
"Önce paketini açmalısın, aptal." Gülerek, kahverengi kağıdı ve garip bir gümüş malzemeyi yırtıp bir parçasını kırıp ona verdi.
Acheron ihtiyatla bir ısırık aldı. Dilinde eridiği anda cennetteydi.
"Bu lezzetli."

Barı tekrar ona uzattı. "Biliyorum. Gelecekten geliyor - oraya gitmememiz gerekiyor ama elimde değil. Bekleyemediğim bazı şeyler var ve çikolata da onlardan biri."
Parmak uçlarındaki kahverengi lekeyi yaladı. "Beni geleceğe götürür müsün?"
Hızla başını salladı. "Eğer oraya bir ölümlü götürürsem babam beni öldürür."
"Bir tanrı diğerini öldüremez."
"Evet yapabilirler. İnan bana. Yapmamaları gerekiyor ama bu onları her zaman durdurmuyor."
Acheron onun sözlerini düşünürken bir ısırık daha aldı. Bu zamandan uzaklaşmayı çok isterdi. Kimsenin onu ya da kardeşini tanımadığı bir yere. Geçmişinden özgür olduğu ve kimsenin ona sahip olmaya çalışmadığı bir hayat kurabildiği yer.
Bu mükemmellik olurdu. Ama böyle bir yerin olmadığını zor yoldan öğrenmişti.
Artemis barı ondan aldı ve bir parça ısırdı. Çenesinde biraz eridi.
Acheron onu silmek için uzandı.
"Bunu nasıl yaptın?" ona sordu.
"Ne yap?"
"Bana korkmadan dokunmak mı? Bütün insanlar tanrıların önünde titrer, ama sen değil. Nedenmiş?"
Omuz silkti. "Muhtemelen ölmekten korkmuyorum çünkü."
"Sen değilsin?"
"HAYIR. Geçmişimi yeniden yaşamaktan korkuyorum. En azından ölümle, her şeyin geride kaldığını bilirdim. Sanırım bir rahatlama olur."
O, başını salladı. "Sen tuhaf bir adamsın, Acheron. Tanıdıklarımın aksine."
Geriye doğru yürürken elinden tuttu ve onu yatak odasına çekti.
Acheron isteyerek gitti.
Artemis yatakta diz çökerken konuşmadı, sonra ona bakmak için döndü. İnanılmaz sıcak bir öpücük için onu kollarının arasına aldı.
Gözlerini kapatan Acheron, dili onun diliyle dans ederken onu içine çekti.
Ne kadar garip …
onu kucağına aldığında kendini bir fahişe gibi hissetmiyordu. Belki de arkadaşlığından başka bir şey istemediği içindi. Kimseye ödeme yapılmıyordu. İkisi de yalnızlıklarından biraz uzaklaşmak dışında bir şey istemiyordu.
Normal olmak böyle bir duygu muydu? Hep merak etmişti.
Artemis ona bakmak için geri çekildi. "Bana asla ihanet etmeyeceğine söz ver, Acheron."
"Seni incitecek bir şeyi asla yapmam."
Onu yatağa çekip sırtüstü döndürmeden önce gülümsemesi gözlerini kör etti. Saçlarını boynundan uzaklaştırmadan önce kalçalarının üzerine oturdu.
"Çok yakışıklısın," diye fısıldadı.

Acheron yorum yapmadı. Parıldayan yeşil gözleri ve o kadar pürüzsüz ve yumuşak teni ile onu hipnotize etti ki, onu rahatsız etti. En azından bir diş parıltısı görene kadar.

Bir an sonra kör edici bir acı boynunu yırttı. Hareket etmeye çalıştı ama yapamadı.

Tek bir kas yok.

Acı yerini hayal edilemez bir zevke bırakana kadar kalbi hızla atıyordu. Ancak acının yerini zevk aldığında hareket edebiliyordu. Vücudu şimdiye kadar bildiği en yoğun orgazma dönüşene kadar emmeye ve yalamaya devam ederken, başını boynuna bastırdı.

Bunu hisseder hissetmez, sanki kurşun ağırlıklar onları çekiyormuş gibi göz kapakları aşağı indi.

Karanlıkla savaşmaya çalıştı ama başaramadı.

Acheron'un bayıldığını hisseden Artemis geri çekildi ve dudaklarındaki kanı yaladı.

Daha önce hiç insan kanını tatmamıştı... inanılmazdı. Ağabeyinin onu bu kadar sık aramasına şaşmamalı. Ölümsüzlerde olmayan bir canlılık vardı. O kadar sarhoş ediciydi ki, daha fazla içmemek tüm gücünü aldı. Ama bu onu öldürebilir.

İstediği son şeydi. Acheron onu büyüledi. Ne ürktü ne de yaltaklandı. Bir ölümlü olmasına rağmen, onunla eşit olarak tanıştı.

En yeni evcil hayvanından memnun, onun yanına uzandı ve ona sarıldı.

Bu kesinlikle büyük bir dostluğun başlangıcıydı...

14 ARALIK 9529 M.Ö.

Acheron, başında şiddetli bir ağrıyla uyandı. Gözlerini açtığında kendini yatağında çıplak buldu. Bir gün önce olan her şeyi ancak hareket edip acı hissetmeden hatırladı.

Her şey.

Nefesi kesilerek, Artemis'in onu ısırdığı yerde küçük bir kurumuş kan izi bulmak için boynuna uzandı. Ama vücudundaki tek iz buydu. Dayaklarının tüm izleri gitmişti.

Bununla karşılaştırıldığında küçük bir ısırık neydi?

Odasına göz attı. "Buraya nasıl geldim?" O kısmı hatırlamıyordu.

Hafızasındaki son şey, Artemis'in onu yatağında ısırması ve bir bitkinlik hissinin onu ele geçirmesiydi.

Birisi kapıyı açmadan önce kapıyı çaldı. İçeri giren küçük sarışın kadını görmeden önce onun Ryssa olduğunu biliyordu. Başka kimse onun kapısını çalmadı.

Kanı hızla sildi ve kadın görecek kadar yaklaşmadan önce saçıyla boynunu kapattı.

Yanakları kızarmıştı ve vücudu kalın mor cüppelerle gizlenmişti. Apollo onu sahiplendiğinden beri onu ilk görüşüydü.

O konuşamadan kendini onun kollarına attı ve ağladı.

Acheron onu sallarken onu yakınında tuttu. "Ne oldu? O sana zarar verdi mi?"
"Nazikti," dedi hıçkırıklarının arasında. "Ama beni korkuttu ve ara sıra canımı yaktı." Onun üzerindeki tutuşu sıkılaştı. "Nasıl dayanıyorsun?"
Kendisi de aynı şeyi merak ettiği zamanlar çok olmuştu. "Her şey yoluna girecek, Ryssa."
"Öyle mi?" Sanki ona inanıp inanmaması gerektiğini anlamaya çalışıyormuş gibi ona bakmak için geri çekildi. Ya beni geri isterse?
Acheron onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Dayanacaksın ve hayatta kalacaksın."
Ryssa, Acheron'un gayet iyi anladığını bildiği sözlere dişlerini gıcırdattı. "Ona geri dönmek istemiyorum. Özellikle kaba ya da kaba olmamasına rağmen kendimi çok çıplak ve açıkta hissediyorum. Ama haklıydın. Ne düşündüğümü ne hissettiğimi umursamıyordu. Önemli olan tek şey onun zevkiydi." Kardeşi hakkında daha önce hiç sahip olmadığı yeni bir anlayışa sahip olarak başını salladı.
Utanması bunun bir örneğiydi. Acheron'unki çoktu. Başkasının insafına kalmak korkunçtu. Vücuduna yapılanlarda söz sahibi olmamak. Kendini çok kullanılmış hissetti...
"Bundan kaçmak istiyorum."
Elini avucunun içine aldı. "Biliyorum. Ama iyi olacaksın. Gerçekten mi. Buna alışacaksın."
Öyle hissetmedim. Apollon'un vücuduna girmesinden dolayı çok ağrıyordu ve hâlâ kanıyordu. Onunla ilgilenmişti ama yine de duyarsızdı. İstediği son şey tekrar onun insafına kalmaktı.
"Rissa!"
Babasının bağırmasıyla yerinden sıçradı.
Acheron gerildi. "Gitmelisin."
İstemiyordu ama Acheron'un başını belaya sokmaktan korkuyordu. Gözyaşlarını koklayarak geri çekildi ve onun dönen gümüşi gözlerindeki ham sempatiyi gördü. "Seni seviyorum Acheron."
Acheron bu sözlere değer verdi. Ryssa, onu seven tek kişiydi. Bazen ona kendisini incitecek şeyler yaptırdığı için bu aşktan nefret ediyordu ama diğerlerinden farklı olarak onun davranışlarının nezaketten kaynaklandığını biliyordu.
Yatağından fırladı ve odanın karşısına, koridora koştu.
Duvarların ardından babalarının kızgın küfürlerini duydu. Orada ne yapıyordun?
Acheron yüzünü buruşturdu. En azından Ryssa'nın dayak yemekten korkmasına gerek yoktu. Bildiği kadarıyla babaları ona bir kez bile vurmamıştı.
"Artık bir tanrının metresisin. Bir daha onun gibilerle arkadaşlık etmeyeceksin. Anlıyor musunuz? Apollon ne düşünürdü? Seni dışarı atar ve üzerine tükürürdü."
Ryssa'nın yumuşak yanıtını duyamadı.

Ama babasının sözleri onu parçaladı. Yani Ryssa'nın huzurunda olmaya layık değildi ama Artemis'e arkadaşlık edebilirdi. Babasının nasıl davranacağını merak etti.
bu bilgiyle uğraş. Babasının ona gözlerinde alaydan başka bir şeyle bakmasını sağlayacaksa.
Büyük olasılıkla değil.
Kapıları öyle güçlü bir şekilde açıldı ki yankılandılar. Kral, her adımda öfkeyle odaya girdi. Acheron bakışlarını kaçırdı ve yüzündeki tüm duyguyu def etmeye zorladı.
…
Siktir et. Babası ondan nefret etmek istiyorsa bırak yapsın. Saklanmaktan ve yaltaklanmaktan bıkmıştı.
Alabileceği dayaklar ve hakaretler.
Burun delikleri genişleyen Acheron, babasının kızgın bakışlarını çekinmeden karşıladı. "Günaydın baba."
Ona o kadar sert ters vuruş yaptı ki Acheron, kafatasından ağrı fışkırırken kanın tadına baktı.
Nefesi kesilerek, temizlemek için başını salladı, sonra kralın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.
Ben senin baban değilim.
Acheron elinin tersiyle kanı sildi. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"
"Baba, lütfen," diye yalvardı Ryssa koşarak odanın karşısına. Acheron'a tekrar ilerlemeden önce onun koluna girdi. "Geldiğimde yanına gittim. Acheron yanlış bir şey yapmadı. Bu benim hatam, onun değil."
Kral kemikli parmağını Acheron'a kınayan bir hareketle doğrulttu. "Kızımdan uzak durmalısın. Beni duyuyor musun? Seni bir daha onun yanında yakalarsam, hiç doğmamış olmayı dilemeni sağlayacağım."
Acheron acı acı güldü. "Normal bir günden farklı olurdu, nasıl?"
Acheron'a doğru yola çıkan Ryssa, babalarının önüne geçti. "Kes şunu, Peder.
Lütfen. Apollo hakkında sorularınız vardı. Buna odaklanmamız gerekmez mi?"
Acheron'a üstün, kınayıcı bir küçümseme attı. "Zamanımı hak etmiyorsun." Bununla birlikte, Ryssa'yı odadan çıkardı. "Kapısını mühürle. Bu gün yemek yemeden gidebilir."
Acheron sırtını duvara yasladı ve başını salladı. Babası onu yemekle kontrol etmek istiyorsa, Estes'le daha fazla zaman geçirmeliydi. O piç kurusu ona nasıl yiyecek tutulacağını biliyordu.
Estes'e susuzluğunu gidermek için bir damla su için yalvarışını hatırladıkça midesi bulandı.
"Hiçbir şey kazanmadın ve sahip olacağın hiçbir şey olmayacak... Şimdi dizlerinin üzerine çök ve beni memnun et, o zaman tuzu hak edip etmediğini görelim."

Gözlerini sımsıkı kapatarak görüntüleri uzaklaştırmaya zorladı.
Yalvarmaktan ve emeklemekten nefret ederdi. Ama onu ortadan kaldıracak tek şey, ona sahip çıkan tanrıçanın hatırasıydı.
"Artemis?" Birinin onu çağırdığını gerçekten duyabileceği korkusuyla adını fısıldadı. Dürüst olmak gerekirse, herkesin yaptığı gibi onun da onu görmezden gelmesini bekliyordu.
Yapmadı.
Onun karşısına çıktı. Acheron'un çenesi şok içinde çok hafif açıldı. Uzun kızıl saçları loş ışıkta parlıyor gibiydi. Gözleri canlı, sıcak ve misafirperverdi. Tavrında onu kınayan veya alay eden hiçbir şey yoktu.
"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.
Burada seninle daha iyi.
Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme oynadı. "Gerçekten mi?"
Onayladı.
Yatağına yaklaşıp onun üzerinden sürünerek geçerken gülümsemesi genişledi.
Acheron, teninin tatlı kokusu kafasını doldururken gözlerini kapattı. Yüzünü onun saçlarına gömüp içine çekmek istiyordu. Kalçasını iki yana sallayarak, ısırdığı deriye dokunmadan önce boynundaki saçları geriye doğru itti.
"Bir insan için çok güçlüsün."
"Beni dayanıklılık için eğittiler."
Yorumunu görmezden gelerek kaşlarını çattı. "Hala bana bakmıyorsun."
"Seni görüyorum, Artemis." Ve yaptı. Yüzünün her çizgisini, çekici vücudunun her kıvrımını gördü.
Yüzünü ellerinin arasına aldı ve tam olarak kendisine bakana kadar çenesini çevirdi. Acheron bakışlarını hâlâ onun elbisesinin altından çıkan dizlerinde tutuyordu. "Bana bak."
Acheron kaçmak istedi. Tüm hayatını, meydan okumasını görmelerini istediği zamanlar dışında kimseye doğrudan bakmadan geçirmişti. Ve ne zaman buna cüret etse, bu yüzden gaddarca muamele görüyordu.
"Acheron... Bak. at. Ben."
Kendini onun saldırısına hazırlayarak itaat etti. Vücudunun her parçası incinme beklentisiyle gerilirken kalbi hareketsiz kaldı.
Artemis memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı. “İşte şimdi. Bu çok zor olmadı değil mi?”
Hayal edebileceğinden daha zordu ama her geçen saniye ona baktığı için ona tokat atmayınca adam biraz daha rahatladı.
Güldü. "Gözlerini sevdim. Garip ama çok güzeller.”
Tatlı? Onun gözleri? İğrençtiler. Ryssa dahil herkes onlardan korkuyordu.
"Sana bakmamdan rahatsız olmuyor musun?"
"Hiç de bile. En azından bu şekilde bana ilgi gösterdiğini biliyorum. Dikkatin dağılmış gibi gözlerinin odanın içinde dans etmesinden hoşlanmıyorum.”
Bu onun için bir ilkti. "Sen yanımdayken herhangi bir şey nasıl dikkatimi dağıtabilir? Seni temin ederim, ne zaman etrafta olsan, tek gördüğüm sensin.”

Memnuniyetle parladı. "Şimdi beni neden aradın?"
"Emin değilim. Doğrusu, geleceğini düşünmemiştim. Cevap verirsin diye sadece adını fısıldadım.
"Sen çok aptal bir insansın. Bugün yine içeride misin?”
Onayladı.
"Buna sahip olamayız. Gelmek." Kelime dudaklarından yeni dökülmüştü ki bir kez daha yatak odasına girdiler.
Acheron yine kırmızı giyinmişti, diğer her şeyin beyaz ya da altın rengi olduğu göz önüne alındığında bu tuhaftı. "Neden beni hep kıpkırmızı giyiyorsun?"
Yanından geçerken dudağını ısırdı ve parmağını vücudunun üzerinde gezdirdi. "İçine bakma şeklini beğendim." Ayak parmaklarının üzerinde yükselip onu öpebilmek için önünde durdu.
Acheron ona istediğini verdi. Birlikte olduğu kişiyi memnun etmek her zaman eğitimindeydi. Kendine hiçbir şey almamak. İhtiyaçları hiçbir zaman önemli olmadı. O sadece kullanılacak ve sonra unutulacak bir araçtı.
Ama Artemis ile böyle hissetmiyordu. Ryssa'da olduğu gibi, ona da bir insan olduğunu, kendi düşüncelerine sahip olabileceğini ve bunun yanlış olmadığını hissettirdi. Ona bakabilirdi ve ona küfretmedi.
Acheron onu kendine çekerken Artemis içini çekti. Onu tutma şeklini seviyordu. Kaslarının onun vücudunda dalgalanışı. Çok yakışıklı ve güçlüydü. Çok baştan çıkarıcı. Tek istediği onunla böyle yalnız kalmaktı. Kalbinin göğüslerinde attığını hissetmek.
Nefesi onunkine karıştı. Ona olan açlığı daha da artarken dişlerinin büyüdüğünü hissedebiliyordu...
Geri çekildi ve gerçek onu görebilmesi için bakışlarıyla buluştu. Dişlerine gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine başını yana eğdi ve ona en çok istediği şeyi teklif etti. Daha önce hiç kimse bu kadar uzlaşmacı olmamıştı. Normalde erkek kardeşinden veya bakirelerinden birinden beslenirdi. Ama umurlarında değildi.
Kalbi hızla çarparken, dişlerini iyice batırmadan önce ellerini onun boynuna dokundurdu.
Acı tüm vücuduna yayılırken Acheron tısladı. Ama yerini çabucak o kadar derin bir zevk aldı ki penisini sertleştirdi. Bununla zayıflamış, geri sendeledi.
Artemis onu daha da sıkı tutarak onu takip etti.
Etrafındaki her şey keskin ve net hale gelirken başı döndü. Onun nefesini teninde hissetti, kanının damarlarında pompalandığını duydu. Her parçası canlı gibiydi. Çok güçlü ve bir o kadar da zayıf. Tekrar sendeledi ve arkasındaki duvara çarptı.
"Acheron?"
Sesini duydu ama tepki veremedi.
Artemis, cildinin mavimsi rengini görünce dudaklarındaki kanı yaladı. Nefesi o kadar sığdı ki neredeyse ölmesini bekliyordu. "Acheron?"

Gözleri yarı açıktı. Bakışlarında onu gördüğüne ya da duyduğuna dair hiçbir tanım yoktu.
Onu incitmiş olabileceğinden korkarak onu yatağına taşıdı ve nazikçe yatırdı. Elini avucunun içine aldı ve ovuşturdu. "Acheron, lütfen bir şey söyle."
Atlantis dilinde bir şeyler fısıldadı ama o bunu anlayamadı. Son bir nefes vermeyle bayıldı. Artemis, dudakları, tırnakları ve saçları siyaha dönerken tüm vücudu canlı bir maviye dönerken geri çekildi. Bir an sonra normal göründü.
Olympus'ta ne var? Böylesini hiç görmemişti. Beslenmesi mi buna sebep olmuştu?
Yutkunarak ona yaklaştı ve bir parmağıyla onu dürttü. Tamamen bilinçsizdi. Sıcak bir kürk sergileyerek onu örttü ve sığ nefesler almasını izledi.
O uyurken dudaklarının şeklini, burnunun uzunluğunu izledi. Yüz hatları keskin ve kusursuzdu. Vücudu gibi. Onu neden bu kadar zorladığını anlamamıştı.
Baskı altına alınmaktan korktuğu için çocukken babasından onu aşka karşı bağışık hale getirmesini ve ona ebedi bekaretini vermesini istemişti. Zeus bu isteği kabul etmişti. Yine de dinlenen Acheron'a bakarken ona karşı hissettiği duyguları merak etti. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyorlardı.
Onunla konuşma şeklini beğenmişti. Onu tutma şekli ve dokunuşları ve yalamalarıyla onu zevkten çığlık attırıyordu. Hepsinden önemlisi, ondan beslendiğinde aldığı tadı seviyordu.
O sadece bir evcil hayvan.
Evet, buydu. Ona karşı gerçek hisleri yoktu. O sadece onun ormanında yaşayan geyik gibiydi. İzlemek ve dokunmak güzel. Onu da yaladılar ve fırçaladılar. Ve onlar gibi o da onun onu zamanında sıkmaya geleceğinden emindi. Her şey oldu.
Ama şimdilik evcil hayvanının tadını olabildiğince uzun süre çıkarmaya niyetliydi.

* * *

Acheron açlıktan uyandı. Açlık acısı o kadar şiddetliydi ki, ilk başta babasının sarayının altındaki karanlık delikte olduğunu düşündü. Ama gözlerini açıp üstündeki altın tavanı görünce Artemis'le birlikte olduğunu hatırladı.

Yavaşça doğruldu ve kendini onun yatağında yalnız buldu. Dışarıdan sesler geliyordu. Ayağa kalkıp onlara doğru gitmeye başladı, sonra vazgeçti. Artemis onu burada bir nedenle bırakmıştı. O kapıları açmasından bir hayır gelmezdi.
Bu yüzden yatakta oturdu, gerçek bir biçimi olmayan sözcükleri dinlerken midesi ağrıyordu.

Altın ve taş arasında boğuktular. Saatin kaç olduğu ve ne kadar uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
Artemis ortaya çıkmadan önce sonsuza dek gibiydi. Kısa çizdi ve gülümsedi. "Uyanıksın."
Onayladı. "Seni rahatsız etmek istemedim. Sesin meşgul geliyordu.
Yanaklarını avuçlamak için aralarındaki mesafeyi kapattı. "Aç mısın?"
"Açlıktan ölme."
Kolunu uzattı ve yatağın yanında yiyeceklerle dolu bir masa belirdi.
Acheron ziyafet karşısında ağzı açık kaldı.
"Başka bir şey istersen, söyle bana."
"Hayır, bu harika." Bir somun ekmeği parçalamak için yataktan ayrıldı.
Tadıyla gözleri büyüdü. Balla kaplı ve ılık, sahip olduğu en iyisiydi.
Artemis ona bir bardak şarap doldurdu. "Aman Tanrım, açtın."
Fincanı minnetle aldı ve zengin aromayı içti. "Teşekkürler, Artie."
İstenmeyen takma adı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Artie?"
Acheron dil sürçtüğünü fark edince irkildi. "Artemis. Artemis demek istedim."
Burnunu çekti. Sanırım Artie'den hoşlanıyorum. Daha önce kimse bana böyle hitap etmemişti."
Acheron onun elini öpmek için başını eğdi.
Artemis, bu basit dokunuş onu elektriklendirirken nefes alamıyordu. Tüm varlığını ateşe veren bu adamla ilgili neydi? Onu tutmak ve korumak istiyordu. Dahası, onun tombul vücudunun her santimini yutmak istiyordu.
Gözlerini kapatarak ona doğru eğildi ve tamamen erkek ve tamamıyla o olan o sarhoş edici kokuyu içine çekti. "Ye, Acheron," diye fısıldadı. "Aç olmanı istemiyorum."
Adam ondan uzaklaştı ve onun sıcaklığının ardından gelen ani soğuğun midesine bir yumruk gibi indiğini hissetti. Bir ısırık almadan önce ekmeği küçük bir tabak bala batırmasını izledi ve o kadar yakışıklı bir gülümsemeyle gülümsedi ki, kalbi yerinden oynadı.
Bir parça daha batırdı, sonra ona doğru döndü. "Biraz ister misin?"
Başını salladı. Bir ısırık alması için tuttu. Artemis ağzını açtı. Ekmeği dilinin üzerine koyarken, onun lezzetli parmaklarını yaladı. Tuzlu ve tatlı, daha fazlası için iştahını kabarttılar.
Gözleri karardı ve içinde bir arzu dalgasının alevlenmesine neden oldu.
Parmak ucunu bala daldırdı ve onu yakıcı bir öpücük için kendine çekmeden önce dudaklarının çevresini çizdi. Onun balla birleşen tadı dayanamayacağı kadar fazlaydı.
Onu yatağa doğru çekerek uzandı ve üstüne çıkana kadar elini çekti.
Acheron, altındaki Artemis'i görünce homurdandı. "İnanılmaz derecede güzelsin."
Artemis sözlü olarak cevap veremedi. Yüzündeki şefkat ifadesi onu tamamen büyülemişti. Hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Ve dudaklarını onun boğazına bastırdığında, tüm mantıklı düşünceleri içindeki ateşe kapılıp gitti.

Hiç kimseyle tamamen çıplak olmamıştı. Ama o elbisesini çözerken itiraz etmedi. Dayanılmaz bir yavaşlıkla, kendisine çıplak gelene kadar bezi vücudundan aşağı kaydırdı. Kendi giysilerini çıkarmak için hiçbir harekette bulunmadı.
Bunun yerine, ayağını kemirmek için ayağını kaldırdı. Enfes işkence karşısında dudağını ısırarak, onun vücuduna doğru çıkışını izledi.
Yavaşça uyluğunun içini yalarken duraksadı. "Durmamı mı istiyorsunuz?"
Artemis başını salladı. "Bana dokunmanı seviyorum."
Bakışları onu yakıp kavurduktan sonra kalçalarını daha da uzaklaştırdı ve onun için en çok acıyan kısmına dokundu. Parmaklarını saçlarına daldırdı ve ellerini yumruk yaptı.
Acheron sanki onu incitmiş gibi tıslayarak geri çekildi.
Kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"
"Lütfen saçımı tutup çekme. İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum."
"Neden?"
"Bana çöpmüşüm gibi hissettiriyor."
Sesindeki ham acı eksik değildi. "Anlamıyorum."
"İnsanlar beni kontrol etmek ya da ayaklarının dibinde tutmak için saçımı çekiştiriyor. Beni ihlal ederken ve küçük düşürürken onu çekiyorlar. Bundan hoşlanmadım.
Artemis onu yatıştırmak istercesine yanağını okşadı. "Üzgünüm Acheron. bilmiyordum Beğenmediğin başka bir şey var mı?"
Acheron onun sorusu karşısında donup kaldı. Daha önce hiçbir aşık ona bu soruyu sormamıştı. Ona saçlarına dokunulmasından hoşlanmadığını söylediğine hâlâ inanamıyordu. Normalde yapacağı bir şey değildi ama o sorduğu için ona söylemek zorunda hissetti kendini. "Ensemde kimsenin nefes almasından hoşlanmam. Bana kendi iradem olmadan bir köle olmayı hatırlatıyor ve tüylerim ürperiyor."
"O zaman bunu sana asla yapmayacağım."
Bu sözler onu o kadar derinden etkiledi ki gözlerini yaşarttı. Burnunu çekmeden önce boğazındaki yumruyu yuttu. Tanrıçasını memnun etmek için yapmayacağı şey yoktu. Artemis nazik olan tek şeydi. Eski bir köle gibi aşağılık bir şeyle neden arkadaş olmak istediğini anlayamıyordu ama onunla birlikte olduğu için minnettardı.
Onu mecbur olduğu için değil, istediği için memnun etmek isteyerek, adını haykırana kadar vücuduyla dalga geçmeye zaman ayırdı. Sözlerine sadık kalarak, gelirken saçını tutmadı. Tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi. Sözünü tuttuğu için minnettardı, onun vücuduna tırmandı ve onu kollarının arasına çekti.
Artemis ona yaslanırken içini çekti. Hâlâ tamamen giyinikti. "Neden kendine hiç bir şey almıyorsun?"
"Seksten gerçek zevk bulamıyorum."
Ona kaşlarını çattı. "Nasıl zevk almazsın?"

Ona seksle ilgili hiçbir şeyin kendisini iyi hissettirmediğini açıklamaya bile başlayamamıştı. Ona dokunmaktan hoşlanıyordu ama onun dokunuşuna verdiği tepkinin aynısını vermiyordu.
Orgazmlar şüphesiz zevkliydi. Bir tane olup olmaması umurunda değildi.
"Eğleniyorum," diye yalan söyledi. Bunu duymak ona iyi gelecekti. Gerçeği içinde saklayacaktı. Açıkçası onunla olmayı seviyordu. Birlikteyken geçmişi olmayan bir adam gibi hissediyordu. Onu arkadaşı olarak gördü ve bir tanrıça ondan hoşlandıysa, babası ve erkek kardeşinin onu gösterdiği kadar iğrenç olamazdı.
Kendini onun vücuduna sürttü.
Acheron gözlerini kapadı ve onun yanında onun sıcak vücudunun verdiği hissin tadını çıkardı. "Keşke sonsuza kadar burada seninle kalabilseydim."
“Kadın olsaydın yapabilirdin ama tapınağıma sadece erkek kardeşimin girmesine izin var. Başka erkek yok.”
"Ama artık buradayım."
"Biliyorum ve bu bizim sırrımız. Asla kimseye söyleyemezsin.”
"Yapmayacağım."
Ona sertçe kaşlarını çatmak için doğruldu. Ciddiyim, Acheron. Uykunda bile benim hakkımda tek kelime etmeyeceksin.”
"Güven bana Artie, sır saklamak hayatımın ilk yıllarında öğrendiğim tek şey. Çenemi ne zaman kapalı tutmam gerektiğini biliyorum. Ayrıca kimse benimle gerçekten konuşmuyor zaten.”
"İyi. Artık eve gitme vaktin geldi."
Bir dakika şakağında onun yanındaydı, sonra yine çıplak yatağındaydı.
Aslında hiçbir şey yemediğini çok geç fark etti. Lanet etmek. Ama en azından dışarısı karanlıktı. Günün çoğunu kaçırmıştı. Babası onu dövmek için muhafızlar göndermediği sürece kimse onun Olimpos'a ziyaretinden haberdar olmayacaktı.
Acheron içini çekerek bir kolunu gözlerinin üzerine koydu. Belki de Artemis tekrar onu almaya gelene kadar uyuyabilirdi.
Ama bu düşünce aklına gelir gelmez bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Bir fahişe bir tanrıçayla arkadaş olmaz. İmkansızdı. Er ya da geç Artemis herkes gibi olacaktı.
Yine de kalbinin derinliklerinde, Artemis'in tanrılığı nedeniyle belki, sadece belki farklı olacağına dair küçücük bir umut vardı.
Artie'nin onu duyup duymadığını merak ederek, "Seni korumak ve korumak için ruhumu satardım, Artie," dedi. Keşke o da tanrılardan doğsaydı…
Çok iyi bildiği acı gerçek karşısında başını salladı. "Ve eğer dilekler at olsaydı, çocuklukta ezilirdim."
Hayır, sahip olabilecekleri tek şey buydu. Yapabileceği tek şey, kimsenin gerçeği öğrenmediğinden emin olmaktı. Biri yaptıysa tanrılar ona yardım etsin.

12 OCAK 9528 M.Ö.

Acheron, Artemis'i özleyerek balkonunun korkuluğuna oturdu. Onuruna düzenlenen bir festivaldeydi ve oradaki insanları şahsen gözetlemek istedi. Bu şekilde tuhaftı ve ölümlü gibi davranırken insanların ona tapmasını görmekten hoşlanıyordu.
Garip bir şekilde sevimli buldu ve bu son birkaç haftanın hayatının en iyisi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.
Artemis, kendisi olmasına izin veren tek kişiydi. Bir şeyden hoşlanmadıysa, ona söyleyebilirdi ve o da bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğine söz verirdi.
Ona verdiği sözü hiç bozmadı. Her şeyden çok bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Ve birlikte çok fazla zaman geçirdikleri ve Acheron sorun çıkarmadığı ya da muhafızlarının arasından gizlice dışarı çıkmadığı için babası onu rahat bırakmıştı. Hayatında, Ryssa'yla bu kadar uzun süre dövülmeden ya da dövülmeden geçirdiği aylar dışında bir an hatırlamıyordu.
Erteleme ilahi idi.
Birden odasının kapıları açıldı.
Midesi sıkıştı. Babasının onu almaya geleceğinden korkarak altındaki taşı kavradı.
değildi. Ryssa, yüzünde gördüğü en parlak gülümsemeyle odaya girdi.
"İyi günler, küçük kardeşim."
"İyi günler," diye selamladı tereddütle, onun ruh halini ve arkasındaki kapıları ardına kadar açık bırakmış olmasını merak ederek. "Bir sorun mu var?"
Belki de babası sonunda ölmüştü. Umut edebileceğinin en iyisi buydu. Tam önünde durup arkasından küçük bir çanta çıkardı ve ona doğru uzattı.
"Özgürsün."
Babası ölmüş olmalı!
Acheron bacaklarını aşağı sarkıttı. "Ne demek istiyorsun?"
"Apollon'la yatmanın faydalarından birini keşfettim. Babam şimdi beni dinliyor.
Korumaların gitti ve istediğin gibi harcayabileceğin bir aylık maaşın olacak."
Çantayı onun eline verdi. "Ayrıca sana stadyumda tüm oyunlar için ayrılmış bir yer ayarladım. Senden başka kimsenin orada oturmasına izin verilmeyecek. Durmadan."
Duyduklarına inanamadı. "Şartlar nelerdir?"
Dişlerini gıcırdatmak için gülümsemesi soldu. “Babamın tipik yorumu. Onu veya ailesini utandırmanıza izin verilmiyor. Ayrıntıya girmezdi ama kimseyle oyalanmadığın sürece bence iyi olacaksın.
Acheron bu fikirle alay etti. "Kimseyle dalga geçmek gibi bir planım yok."
En azından halka açık değil. Bundan uzun zaman önce bıkmıştı. Seyirci olmayı sevmiyordu.
Öne doğru eğildi. "Benimle tiyatroya gitmek ister misin?"
"Ya Apollon?"
"Kız kardeşiyle gitti. Günün çoğunu kendime ayırıyorum.” Elini ona uzattı. "Ne diyorsun küçük kardeşim? Özgürlüğünü kutlayalım mı?”

Acheron ona gerçek bir gülümseme gönderdi - bu onun neredeyse hiç yapmadığı bir şeydi. "Teşekkürler, Ryssa.
Bunun benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."
"Sanırım bir fikrim var."
Acheron pelerinini şiltenin altından almaya gitti... ve Artemis'in ona verdiği ayakkabıları. Ayakkabıları bir an tuttu, tanrıçayı her zamankinden daha çok özledi. Onunla kutlamayı ne kadar çok isterdi ama bunun beklemesi gerekecekti.
Hızlıca giyindikten sonra Ryssa'nın peşinden odadan çıktı. Koridorda parlak duvarlara bakarken tereddüt etti. Ryssa'nın Apollo'ya yaptığı teklif dışında, muhafızlarına seks için rüşvet vermek zorunda kalmadan odasından hiç çıkmamıştı.
Hayatının ne kadar değiştiği onu tüm gücüyle etkiledi. Artık bir köle değil. Artık bir mahkum değil. Artık özgürdü.
Acheron parası olduğunu ve onu almak için kimseyi düzmek zorunda olmadığını bilerek gururla başını kaldırdı. Dahası, ona önemliymiş gibi davranan bir arkadaşı ve sevgilisi vardı.
Hayatında ilk kez, bir eşya ya da nesne değil, bir insan gibi hissetti.
Bu çok güzel bir duyguydu ve bunun bitmesini istemiyordu.
Ryssa onun elini tuttu ve sanki onun yanında görünmekten hiç utanmıyormuş gibi onu koridorlardan geçirip ön kapıdan çıkardı. Ama insanlar arasında dolaşırken, Acheron değişmeyen bir şeyi hatırladı. Diğer insanların onun güzelliğine verdiği tepkiler. Başlığını yüzüne kadar indirdi ve gözlerini yerde, Ryssa'nın ayaklarının dibinde tuttu. Son zamanlarda Artemis'le o kadar çok zaman geçirmişti ki gözlerini ve sıradan insanları ne kadar tiksindirdiğini neredeyse unutmuştu.
Kasaba meydanından geçerlerken durdu. Bir tapınağın önünde duran bir öğretmenle birlikte bir grup çocuk vardı. Yedi yaşlarında bir çocuk, tanrının ayaklarının dibine yazılmış metni okuyordu.
“'Her şeyde ılımlılık. Geleceğin anahtarı geçmişi anlamaktır.'”
"Acheron?"
Ryssa'nın sesini duyunca gözlerini kırptı ve arkasını döndüğünde onun kaşlarını çatarak ona baktığını gördü.
“Bütün çocuklar okumayı biliyor mu?”
Öğrencilere baktı. "Hepsi değil. Bunlar senatörlerin oğulları. Buraya panteon hakkında bilgi edinmek ve babaları insanları yönetmek için kanunlar koyarken rahiplerin tanrılara nasıl hizmet ettiğini görmek için geliyorlar.”
Acheron, kendisi için hiçbir anlam ifade etmeyen sözlere baktı. Ryssa ve Maia ile olan derslerinden neredeyse hiçbir şey hatırlamadığını itiraf edemeyecek kadar utanmıştı. "Yine de bütün soylular okuyabilir, değil mi?"
Cevap vermeden elini tuttu. "Oyuna geç kalacağız."
Acheron döndü ve onu takip etti. "Maia hakkında bir haberin var mı?"
Ryssa gülümsedi. "Geçen yıl evlendi ve ilk çocuğunu bekliyor."

Haber onu çok etkiledi. Bir adamın çok sevdiği kızı incittiği düşüncesi hoşuna gitmemişti. Evlendiği kişinin ona hak ettiği saygıyı göstermesini umuyordu.
"Bunun için çok genç değil mi?"
"Tam olarak değil. Kızların çoğu onun yaşında evlenir. Nadir bir istisnaydım ama babam beni isteyen tüm talipleri reddetti."
"Neden?"
"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bana kendini asla anlatmazdı. Sanırım Apollo'ya minnettar olmalıyım. O olmasaydı, eminim ki hayatımı kız kurusu olarak yaşardım."
Bundan daha kötü birçok şey düşünebilirdi. Ama kız kardeşinin sanrılarına izin verildiğini sanıyordu. "Apollon şimdi seni mutlu ediyor mu?"
"Çoğu zaman naziktir." Güzel mavi gözlerinde, sözlerini yalanlayan bir hüzün vardı.
"Ancak?"
Anlayışla kaşlarını çatmasına neden olan gergin bir hareketle boynuna dokundu. "Birlikteyken ne yaptığımız hakkında konuşmama izin yok."
Böylece Apollon, Artemis'in ondan içtiği şekilde ondan beslendi. Bunu tüm tanrıların mı yaptığını yoksa Artemis ile Apollon arasında benzersiz bir şey mi olduğunu merak etmesine neden oldu.
"Mutlu olmayı hak ediyorsun, Ryssa. Tanıdığım herkesten daha fazla."
Ona gülümsedi. "Doğru değil. Mutluluğu hak eden sensin. Babamı körlüğü yüzünden boğabilirim."
"Artık o kadar umursamıyorum," dedi dürüstçe. "Suistimal edilmektense görmezden gelinmeyi tercih ederim."
Sahibinin onlar için ayrılmış kraliyet koltuklarına özel bir giriş yaptığı yeri göstermek için kalabalığın yanından geçmeden önce başını salladı.
Acheron tereddüt etti. Kalabalıktan bir iple ayrılmışlardı ve on koltuğun her biri bir minderle örtülmüştü. Ama sevmediği şey, bölgenin öne çıkması ve diğerlerinin onlara bakıp durmasıydı. İnsanların dikkatlerini ona odaklamalarından nefret ediyordu.
Ama Ryssa'nın yeteneğine hakaret etmek istemiyordu. Pelerinine daha sıkı sarınarak onu koltuklara kadar takip etti.
Oyuncular performans sergilemek için dışarı çıkarken ikisi de konuşmadı. Acheron, buraya gelirken gördükleri çocukları düşünürken onları izledi. Onlar gibi okumak istiyordu. Artemis, okuma yazma bilen bir eşi hak ediyordu.
Belki okuyabilseydi, belki de arkadaşlıklarını gizlemek zorunda kalmazdı...

* * *

Artemis, erkek kardeşinin varlığını arkasında fiziksel bir dokunuş gibi hissetti. İkizler olarak ikisi arasında özel bir bağ vardı.

Ve özel bir nefret.

Ne zaman dost düşman olacaklarından emin değildi ama bu soğuk bir gerçekti. Birbirleri için yapamayacakları şey olmasa da, aynı odada olmaya bile dayanamazlardı.
Nefret bir yana, Apollon'un en yakışıklı tanrılardan biri olduğunu inkar edemezdi. Parlak sarı saçları kısa kesilmişti ve yüzünün güçlü, ince çizgileri küçük keçi sakalıyla belirginleşiyordu. Mavi gözleri zeka, güç ve bir parça gaddarlıkla perçinliyordu.
Ona bir kaşını kaldırdı. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."
"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. İnsan evcil hayvanınızın yatağından sürünerek çıkmanızın zamanı geldi. Seni kontrol edenin o olduğunu düşünmeye başlamıştım.
Bakışları kutuplara döndü. Peki seni bu kadar meşgul eden ne? Babam haftalardır Olimpiyat salonuna gitmediğini söyledi.
Omuz silkti. "Orası sıkıcı."
"Bu seni daha önce hiç durdurmadı."
Gözlerini ona çevirdi. "Sakıncası var mı? İnsanların bana tapmasını izlemeye çalışıyorum."
O uzaklaşamadan Apollo onun kolundan tuttu ve kulağına fısıldayabilmesi için onu kendisine yaklaştırdı. "Bir süredir beslenmek için bana gelmedin. Rızkını kimden alıyorsun?"
"Ne umursuyorsun?"
Köpek dişleri uzayınca boynunu kavradı. "Biraz daha önemli bir şeye acıkmadan önce, bir insandan beslenebileceğin kadar uzun süre var." Başını boynuna doğru eğdi.
Artemis ondan uzaklaştı. "İlgilenmiyorum."
Apollon'un gözleri kıpkırmızı parladı. "En son oynadığın adama ne olduğunu hatırlıyor musun?"
Hatırlatma üzerine irkildi. Orion. Artemis adamdan hoşlanmıştı ama daha ona yaklaşamadan Apollo kıskançlıkla onu oklarından biriyle öldürmesi için kandırmıştı. Sonra erkek kardeşi, Apollon'un beslenebileceği tek erkek olduğunu her zaman hatırlatmak için resmini yıldızlara yerleştirmişti.
"Orion'u hafife almadım."
Onu kendisiyle yüzleşmeye zorladı. "Beslemen gerek."
Evet, ama kardeşinden beslenmek istemedi. Acheron'u istiyordu.
İnsanlar haraç ödemek için onun tapınağının dışında toplanırken Apollo onu tapınağının gölgelerine çekti. Onu takip etmek istemedi. Ama söylemeseydi, onun başka biriyle birlikte olduğunu anlardı ve o zaman Zeus, Acheron'a yardım edebilirdi. Ağabeyi onu parçalara ayıracaktı.
Kalbi ağrırken, Apollon onu kendisine doğru çekip boynunu uzatırken korkudan sinmemeye çalıştı. Onu aldı ve zihninde onun Acheron olduğunu düşündü. Buna rağmen, aralarındaki farkı tadabiliyordu. Apollon'un kanında ruh yoktu. Onu tattığında içinde yarış yoktu. Onu yakın tutmasını isteyen bir ateş yoktu.
Sadece kandı.
Onu yatıştırmaya yetecek kadar içtiğinde geri çekildi ve dudaklarını yaladı.

O sırada Apollon ona saldırdı. Dişleri, boynundaki tendonları yırttı ve zonklamaya bıraktı. Bunun için ona tokat atmak istedi ve bunu geçmişte birçok kez yaptı. Bu lanet için Hera'ya lanet olsun. Kıskanç kaltak ikisini de doğumda öldürmeye çalışmıştı ve Artemis annesinin Apollo'yu doğurmasına yardım ettiği için bu onun cezasıydı. Kendi türünüzle beslenmeye zorlanmaktan daha kötü bir şey yoktu. Bu onun ve Apollon'un hayatları boyunca bildikleri bir dersti.
Başının ışığı, net düşünmeye çalıştı. Apollo çok fazla kan alıyordu. Bu ona her kızdığında yaptığı bir şeydi.
Dişlerini gıcırdatarak kasıklarına sert bir şekilde diz çöktü. Boynunu yırtarak bir küfürle geri çekildi. Eliyle açık yarayı kapatırken laneti onunkine katıldı.
"Sen tam bir piçsin."
Kolunun üst kısmını kavradı ve tutuşuyla kabarttı. "Sana ne söylediğimi hatırla. Seni ölümlü bir adamla yakalarsam onu öldürürüm."
Artemis onun kolunu kurtardı. "Gidin insanlarınızla oynayın ve beni rahat bırakın."
Festivaldeki sevinci tamamen bastırıldı, kendini tapınağına geri götürdü. Ama burası çok yalnızdı. Korileri o gün için gitmişti.
Yatağına baktı ve Acheron'un oradaki görüntüsünü hayal etti, gülümsemesi içini ısıtırken, kendisi onu öpücükler ve nazik okşamalarla memnun etti.
Ona çaresizce ihtiyacı olduğu için odasına koştu. Onu sırtı kendisine dönük şekilde yerde bağdaş kurmuş otururken gördüğü anda kalbi hafifledi. Hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden yanına koştu ve onu kucakladı.
Artemis kendini onun sırtına atıp kollarını sıkıca ona doladığında Acheron irkildi. Buna rağmen onun kokusu beynini doldurdu.
"Bugün seni özledim," diye fısıldadı kulağına, tüm vücuduna ürpertiler gönderdi.
"Ben de seni özledim."
Onu serbest bırakıp çenesini omzuna koymadan önce tutuşu daha da sıkılaştı. "Ne yapıyorsun?"
Acheron parşömeni yerden aldı ve ne yaptığını görmesin diye katladı. "Hiç bir şey."
"Bir şey yapıyorsun..." O onu durduramadan parşömeni ondan aldı ve açtı. Onun çocukça işaretlerine kaşlarını çattı. "Bu ne?"
Yakalandığı için yüzüne bir sıcaklık saplandı. "Kendime yazmayı öğretmeye çalışıyordum."
"Neden?"
"Nasıl olduğunu bilmiyorum ve öğrenmek istiyorum."
İnanamayarak bakmak için parşömeni indirdi. "Okuyamıyor musun?"
Acheron içini utanç kaplarken başını öne eğdi. "HAYIR."
Artemis, onun bakışlarıyla karşılaşana kadar çenesini nazikçe okşadı. Gözlerindeki nezaket onu tamamen ısıttı. "Şimdi yapabilirsin."
Acheron içini hafif bir acı kaplarken nefesi kesildi. Parşömeni ona geri verdi.

"İsmini yaz."
Az önce başına gelenlerden şaşkına dönerek tüy kalemini aldı ve harfleri nasıl çizeceğini öğrendi. Adını hatasız yazdı. "Anlamıyorum."
"Ben bir tanrıçayım, Acheron. Ve utanarak başınızı öne eğmenizi istemiyorum. Bu seni memnun etti mi?
"Herşeyden dahafazla."
Gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. "Benimle gel. Avlanma havasındayım."
"Avlanmayı bilmiyorum."
"Olacaksın."
Ormana girer girmez sözlerine sadık kalarak ona bir yay ve ok verdi ve tıpkı yazıda olduğu gibi, ne yapacağını tam olarak biliyordu.
Bir şeyi yıllarca öğrenmeden yapabilmek ne kadar harika. Ama gerçekte, okumaktan ve avlanmaktan daha çok istediği bir şey vardı. "Bana dövüşmeyi öğretir misin?"
Artemis şaşkın bir ifadeyle ona döndü. "Ne?"
"Nasıl dövüşüleceğini bilmek istiyorum."
Kaşlarını çattı, sonra dile getirmekten asla geri kalmadığı tek soruyu sordu. "Neden?"
"Dövülmekten yoruldum. Kendimi nasıl savunacağımı bilmek istiyorum."
Artemis, beklenmedik isteği karşısında şaşkına döndü. Apollon'un onu devirdiği bir görüntü kafasından o kadar keskin bir şekilde geçti ki irkildi. Tanıdığı çoğu erkek gibi, Apollo da kontrolcü bir piçti. İstediği son şey, kendisini Acheron'a karşı savunmasız bırakmaktı. Bir adama dövüşmeyi öğretmek asla iyi bir şeye yol açmaz. "Öyle düşünmüyorum. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim Acheron. İhtiyacınız olan tüm koruma benim."
"Ya benden sıkılırsan?"
Yanağını eliyle kavradı. "Senden nasıl sıkılabilirim?"
Acheron ona gözlerine ulaşmayan bir gülümseme sundu. "Gerçekten bana öğretmeni isterdim."
Onun ısrarı tüylerini diken diken etti. "Hayır dedim," diye tersledi.
Acheron onun ses tonundaki düşmanlığı görünce duraksadı. Bu öfkeyi ve neden kaynaklandığını biliyordu. "Sana kim vuruyor?"
Artemis yayını indirdi. "Sanırım bu tarafta geyikler var."
"Artie..." Onu durdurdu. "Sesindeki tınıyı biliyorum. Ne anlama geldiğini anlamamak için benimkinde çok sık yaşadım. Seni kim incitti?"
O kadar uzun süre tereddüt etti ki cevap vermesini beklemiyordu, ama cevap verdiğinde sesi o kadar alçaktı ki zar zor duydu. "Diğer tanrılar."
İtirafı karşısında şaşkına döndü. "Neden?"
"Kim neden vurur?" Gözleri yine öfkeliydi. "Onları daha güçlü hissettiriyor. Bana vurmana izin vermeyeceğim. Durmadan."
"Ve bunu asla yapmam," dedi, sesi inançla doluydu. "Bana yapılanları bir başkasına daha fazla yapamam, kendi kalbimi söküp atabilirim. Sadece kendimi korumak istiyorum."
Ben de sana söyledim. Seni koruyacağım."

Elini indirmeden önce kolunu okşadı ve geri adım attı. "O halde sana güveneceğim, Artie. Ama kolay kolay güvenmediğimi bilmeni isterim. Lütfen herkes gibi olma ve bana verdiğin sözden dönme. Bana yalan söylenmesinden nefret ederim."
Onu yanağından hafifçe öptü. "Haydi avlanalım."
Acheron yeni bir ok atmadan önce başını salladı ve sahip olduğu tek gerçek arkadaşı yatıştırdı. Ondan kaçmıyordu ve ondan saklanmak zorunda da değildi. Onu korkutan şey, ne zaman yanında olsa içinde hissettiği hislerdi. Bir tanrıçaya aşık oluyordu ve bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyordu. Olduğu onca şey arasında asla aptal olmamıştı.
Şimdiye kadar.
Ona kendini bütün hissettirdi. Mutlu. Ve bu duyguların gitmesini hiç istemiyordu.
Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırarak bir geyiğe nişan aldı. Artemis onu görür görmez ona doğru koştu ve onu gıdıkladı. Ok, hedefinin ötesine uçtu ve kendisine gerçekten ceviz fırlatan bir sincabı rahatsız ettiği bir ağaca gömüldü.
Acheron gözlerini Artie'ye dikmeden önce güldü. Yayını bir kenara fırlattı ve ona doğru yürüdü. "Mükemmel atışıma faul yaptın. Bunun bedelini ödeyeceksin."
Artemis fırlamadan önce yayını düşürdü.
Ormanda kaybolmaya çalışırken onun için koştu. Kahkahası onu alay etti ve daha çok gülümsemesine neden oldu. Küçük dereye vardığında sağına yetişti.
Kollarını onun beline dolayarak onu kollarının arasında döndürdü.
Artemis, Acheron'un tüm ağırlığı üzerine çöktüğünde nefes alamıyordu. Gülümsemesi, o büyülü gözlerindeki ışık...
Bu, ecstasy içinde bağırmak istemesine neden oldu.
Kuşlar onlar için özel bir melodi söylerken onunla birlikte döndü. Onunla bu tek seferlik yerde kaybolmuştu. Bu onun her zaman istediği şeydi. Her zaman ihtiyaç duyulur.
Acheron, onun tuhaflıkları ya da karamsarlığı umurunda değildi. Onu beslemekten de çekinmedi. Onu olduğu gibi aldı ve umursamadan tuttu. Ailesinin aksine, onu küçümsemedi ya da sahip olduğu takipçilerden yoksun olduğunu söylemedi. Bunların hiçbirini umursamıyordu.
Kendini bu ana ve sonsuza dek ona kaptırmak istiyordu.
"Benimle seviş, Acheron."
Gülümsemesi solup giderken Acheron onun sözleriyle donup kaldı. "Ne?"
Onu tekrar yere bıraktı.
Yüzüne düşen güzel saçlarını geriye doğru itti. "Senin bir kadından hoşlandığını bilmek istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum."
Onu serbest bıraktı ve ifadesi çekingen bir şekilde geri çekildi. "Öyle düşünmüyorum."
"Neden?"

Yutkundu ve o gümüşi gözlerdeki korkuyu gördü. "Aramızda hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Arkadaşın olmayı seviyorum, Artie.
"Ama şimdiden kimsenin dokunmadığı yerlerime dokunuyorsun. Neden içimde olmak istemiyorsun?”
"Sen bir bakiresin."
"Sadece küçük bir teknik ayrıntıyla. Lütfen Acheron. Kendimi seninle paylaşmak istiyorum.”
Acheron, duyguları içini yakarken bakışlarını kaçırdı. Ona sunduğu şey hayal bile edilemezdi. Yine de, diğer erkeklerle ilişki kurmak için vücutlarını nazikçe kırabilmesi için çok sayıda prenses ve soylu kadını kendisine getirmişti.
Parthenopaeus... Piercingli bakirenin - Estes ve Catera'nın hizmetlerini kadın müşterilerine bu şekilde faturalandırmışlardı. Acheron'un kibarlığıyla ilgili ünü efsaneviydi. Son derece iyi donanımlı olması ve bunlara karşı dikkatli olması da ona zarar vermemişti.
Şimdi bir tanrıça kendini ona teklif etti. Başka herhangi bir adam bu şansa atlar. Bu nedenle, başka herhangi bir erkek zaten çıplak olurdu.
Ancak diğerlerinden farklı olarak, fiziksel yakınlığın inceliklerini tamamen anladı. İsteyip bedelini ödedikleri halde bazı kadınlar masumiyetlerini kaybederek ağladılar. Diğerleri onu ve kendilerini lanetledi. Hatta bazıları kayıp yüzünden şiddete başvurdu. Küçük bir avuç sevindi.
Sorun, Artemis'in hangisi olacağını bilmemesiydi.
"Seni incitmek istemiyorum."
Kendini onun kollarına attı. "Lütfen, Acheron... Senden beslendiğimde seni içimde hissetmek istiyorum."
"Gerçekten yapmamamız gerektiğini düşünüyorum."
Gözleri ona öfkeyle baktı. "İyi. O zaman git. Gözümün önünden kaybol."
“Arti…”
Çok geçti. Odasına geri dönmüştü. Yalnız. "Üzgünüm," diye fısıldadı, onun onu duyabileceğini umarak.
Eğer duyduysa, ona hiçbir ipucu vermedi.
Onunla yatmalıydın. Gerçekten fark eder miydi? Herkesle yatmıştı. Ama diğerleri sadece memnun etmesi gereken bedenlerdi. Artemis farklıydı.
O onu seviyor.
Hayır, bu kadar basit değildi. Onun için hissettikleri... aşka meydan okuyordu. Ona mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde ihtiyacı vardı ve şimdi onu kızdırmıştı.
Kalbi ağırdı, sadece onu geri kazanmanın ve kendisini affettirmenin bir yolunu bulmayı umuyordu.

26 OCAK 9528 M.Ö.
Acheron'un Artemis'i son görüşünün üzerinden iki hafta geçmişti ve her geçen gün Artemis'in umutsuzluğu daha da artıyordu. Aramalarına cevap vermeyi reddetti.

Maçlara gitmeye tenezzül bile etmedi. Onunla birlikte olmak isteyen içindeki acıyı hiçbir şey hafifletemezdi. Tek istediği onu tekrar görmekti. Başını geriye doğru eğerek, içtiği şişedeki son şarabı içti. Kızgın ve incinmiş halde, aşağıdaki kayalara çarpmasına izin vermek için onu tırabzanın üzerinden fırlattı.
Yeni bir şişeye uzandı ve mantarını çıkarmaya çalıştı. Yönetemeyecek kadar sarhoştu.
"Acheron?"
Duymak için yalvardığı tek sesin sesiyle dondu kaldı. "Artie?" Ayağa kalkmaya çalıştı ama bunun yerine yere düştü. Yukarı baktığında onu odasının gölgelerinde gördü.
Öne doğru bir adım attı, yüzü solgun ve gergindi. Sol gözü şişmişti ve birinin el izi şeklinde belli belirsiz bir morluk vardı.
Öfke görüşünü kararttı. "Kim sana vurdu!"
Artemis önündeki adamdan korkarak geri çekildi. Acheron'u hiç sarhoş görmemişti ama Apollo ne zaman içse şiddete başvuruyordu. "Geri geleceğim-"
"Hayır," diye soludu, sesi boğuk bir fısıltıydı. "Lütfen gitme." Elini ona uzattı.
İlk koşma içgüdüsüyle yutkundu ve kendine bir tanrıça olduğunu hatırlattı. O bir insandı ve bu nedenle ona zarar veremezdi. Bacakları çekingenlikle titrerken yavaşça uzandı ve onun elini tuttu.
Acheron onu yanağına tuttu ve sanki şimdi ölmekten memnunmuş, sanki ona dokunmak hayal edebileceği en büyük zevkmiş gibi gözlerini kapadı. Yüzünü onun tenine gömdü ve derin bir nefes aldı. “Seni çok özledim…”
O da onu özlemişti. Her gün onu görmeyeceğine yemin etmişti ama bugün... Apollo'nun saldırısından sonra, ona zarar vermeyeceğini bildiği biri tarafından tutulmaya ihtiyacı vardı.
"Korkunç görünüyorsun," dedi, adamın yüzünde uzayan kalın, dikenli sakala kaşlarını çatarak. "Ve kötü kokuyorsun."
Eleştirisine güldü. "Böyle görünmem senin suçun."
"Nasıl yani?"
"Seni kaybettiğimi sandım."
Bu ıstıraplı sözler onu o kadar derinden etkiledi ki gözlerini yaşarttı. Dizlerinin üzerine çökerek ona başını salladı.
Daha konuşamadan kulağına fısıldadı. "Seni seviyorum, Artie."
Nefesi boğazında takıldı. "Ne dedin?"
"Seni seviyorum." Ona yaslandı ve yere yığılıp bayılmadan önce kolunu onun boynuna doladı.
Sözleri ruhuna kadar yankılanırken Artemis onu kucaklayarak orada oturdu. Acheron onu seviyordu...
Dağınık haliyle bile hala inanılmaz derecede yakışıklı olan yüzüne baktı. O onu seviyor. Bu, onu çocukluğundan beri ağlamadığı bir şekilde ağlatmayı başardı. Ve ona bunu yaptırabileceği gerçeğinden nefret ediyordu. Hiçbir

şey ifade etmemeleri gerekirken bu sözlerin onun için bu kadar çok şey ifade etmesinden nefret ediyordu.
Ama gerçek gerçekti ve bunu inkar edemezdi.
"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, uyanık olsaydı bunu ona asla söyleyemeyeceğini biliyordu. Bu ona, bir ölümlüye, onun üzerinde çok fazla güç verirdi.
Ama tam şu anda ona, her parçasıyla inkar etmek istediği bir gerçeği söyleyebilirdi. Bir tanrıça bir erkeğe nasıl aşık olabilir? Özellikle onu? Buna karşı bağışık olması gerekiyordu. Ama bir şekilde bu ölümlü onun ruhuna sızmıştı.
Keşke bir tanrı olsaydı…
O değildi ve olması da gerekmiyordu. O bir insandı ve herhangi bir insan değildi. O bir köleydi. Etrafındaki herkes tarafından vahşice kullanılmış bir fahişe. Onunla alay ettiler ve onunla olduğu için onunla alay edeceklerdi.
Gerçeğe yüzünü buruşturdu. Diğer tanrılar söz konusu olduğunda güvenilirliğiyle ilgili yeterince sorunu vardı. Bunu öğrenirlerse, güçlerini elinden alır ve onu insan âlemine sürgün ederlerdi.
Buna izin veremezdi.
Acheron için bile değil. Verebileceğinden daha fazlasıydı.
Dayanabileceğinden daha fazla. İnsanlığın birbirine karşı ne kadar acımasız olduğunu görmüştü. İstediği son şey bu dünyada çıplak kalmak ve kalbi olmayan insanların insafına kalmaktı. Acheron'a ne yaptıklarına bak. Biri onu incitmeden toplum içinde yürüyemiyordu bile.
Onun bir tanrıça olduğunu öğrenirlerse ona ne yapacaklarını bir düşünün...
Onu parçalara ayıracaklardı.
Hıçkıra hıçkıra onu kendine çekti ve bu aptal, kötü dünyadan uzaklaştırdı.
Kendi yatağında elini onun üzerinde gezdirdi ve sevdiği Acheron'a benzemesi için onu temizledi. Tüylü yatağında çıplak yatarken saçları taze ve temizdi, yanakları pürüzsüz ve yumuşaktı. Vücudunun her kası keskin bir şekilde yontulmuştu. Karın hatları…
Bu kadar mükemmel bir yüze ve fiziğe bir kadın nasıl aşık olmaz?
Ona olabildiğince yakın olmak isteyerek kıyafetlerini çıkardı ve yanına uzanmak için yatağa girdi. Yaklaşıp nefesini dinlerken onları örtmek için bir kürk gösterdi.
O uyurken, elini göğsünü kaplayan kasların üzerinde gezdirdi. Vücudu kusursuzdu. Zayıf ve kaslı, bilinçsizken bile güçlü görünüyordu.
Meme ucunu okşarken içinden sıcaklık aktı. Dokunuşuna tepki olarak büzüştü ve gülümsemesine neden oldu.
Ve tadının nasıl olacağını merak etti... Acheron hep onun tadına bakıyordu ama bunu ona hiç yapmamıştı. Onun vücudu hakkında utangaçtı. Ama onun böyle olmasıyla cesaretlenmişti.
Başını aşağı eğip dilini gergin zirvenin üzerinde gezdirdi. Hmmm, tadı güzeldi. Cildi tuzluydu ve tamamen Acheron kokuyordu. Vücudu ağrıyordu, yavaşça onun göğsünün üzerinde hareket etti ve her santimini denedi.

Midesine gelene kadar geri çekmedi. Göbeğinden vücudunun ortasındaki daha kalın yamaya doğru uzanan küçük bir saç parçası dışında tüm gövdesi çıplaktı. Elini oraya gömdü, kaba saçların parmaklarını oynatmasına izin verdi.
Kafasındaki saçların aksine bunlar dikenliydi ve kadın elini saçlarında gezdirirken aleti sertleşmeye başladı.
Artemis ona ihtiyatla dokundu. Onun kendi vücudundan çok farklı olan kısmı onu büyülemişti. İlk başta onu istediği gibi hareket ettirebildi, ama çok geçmeden o kadar sert ve katıydı ki tek yapabildiği elini onun boyundan aşağı doğru gezdirmek ve dokunuşuna tepki olarak horozunu dans ettirmek oldu.
Ne kadar garip …
Uçtan sızan nem daha da garipti. Hala bilincinin yerinde olmadığından emin olmak için yukarı baktı. Güvenini kazandı, dudağını ısırdı, sonra sürünerek yaklaştı. Kalbi korku ve merakla gümbür gümbür atarken, tadına bakmak için başını aşağı eğdi.
Artemis boğazından derin bir inilti çıkardı. Bunda korkutucu bir şey yoktu. Gerçekten, Acheron hakkında en azından korkutucu bir şey yok.
Gülümseyerek onu eline almak için geri çekti.
Onu keşfettiği gerçeğinden habersiz, uyudu.
Geçen günlerde rüyalarına musallat olan o dudakları öpmek için vücudunu yukarı kaldırdı. Artık dayanamadı…
"Benim için uyan Acheron."
Acheron, düşüncelerini odaklamaya çalışırken sersemlemişti. Ama tek görebildiği Artemis'ti. Ona doğru eğilmişti, yeşil gözleri onu hararetiyle kavuruyordu.
"Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldadı.
Çenesini dişleriyle ısırmadan önce çok tatlı bir şekilde gülümsedi.
Zaten sertti ve onun tadına bakmak için can atıyordu. Bu bir rüya mıydı? Kafası o kadar bulanıktı ki anlayamıyordu. Her şeyin üzerinde bir pus vardı.
"Bana sevgini göster," diye fısıldadı kulağına.
İstiyordu ve o böyleyken buna itirazlarını hatırlayamıyordu.
Yüzünü onunkine çevirerek onu derinden öptü. Daha önce hiç kimseyle sevişmek istememişti ama şu anda onu öyle beklenmedik bir çılgınlıkla istiyordu ki, bu onu delip geçti ve onu güçsüz bıraktı.
Başı dönüyordu, onunla birlikte yuvarlandı ve sağ memesini kızdırmak için başını aşağı eğdi.
Artemis, dilinin onu okşadığını hissedince nefesi kesildi. Midesi her nefis yalamayla keskin bir şekilde kasıldı. Ve hayretle, aslında oradan geldi.
Nefesi kesilerek, onun başını tuttu ve zevk dalgaları içini kaplarken titredi.
Bunu yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.
Kendini onun vücuduna indirmeden önce beklenmedik bir şekilde homurdandı. Ona o kadar keskin bir açlıkla bakmak için kalçalarını dürttü ve onu ürpertti.
Dokun bana, Acheron. Bana ne yapabildiğini göster."

Bir uzun parmağını aşağı kaydırdı ve karşılık olarak onun titremesine neden oldu. Bir an sonra ağzını ona bastırdı. Dili ona eziyet ederken haykırdı. Dayanılmaz derecede zevkliydi.
Ve daha fazlasını istedi.
İlk kez, tadına bakarken parmağını içine kaydırdı. İzinsiz giriş şaşırtıcıydı, aynı zamanda inanılmaz derecede sevindiriciydi. Parmağını daha içeri kaydırdığında, kadın gerildi.
"Ne yapıyorsun?"
Başka bir enfes yalama yapmadan önce bakışlarıyla buluştu. "İçine girdiğimde seni incitmemek için vücudunu kendime hazırlıyorum." Geri çekti. Fikrini mi değiştirdin?
O, başını salladı. "Seni istiyorum Acheron."
Eliyle onu kızdırmaya devam ederken vücudunu yavaşça öptü.
Artemis, başka bir orgazm içini delip geçerken onu kavradı. Başladığı anda, Acheron kendini onun vücudunun derinliklerine kaydırdı. O kadar hızlı ve sorunsuz hareket etti ki, onu incitmek yerine orgazmını kör edici bir düzeye çıkardı.
Bunu anlamaya çalışırken başını yastığın üzerinde ileri geri sallıyordu. Ama hiçbir anlamı yoktu. Ve Acheron ona yavaşça ve derinden saldırmaya başladığında, kendinden geçmiş bir şekilde inledi.
Acheron, Artemis'in yaptığı vuruşlara uyan memnun iç çekişlerine kendini kaptırdı. Onu daha önce kimsenin sahip olmadığı bir şekilde tuttu…
Sanki onun için bir anlamı varmış gibi.
Kendini ona daha da derinden iterken gözlerinin arkasından yaşlar süzüldü. Artık sarhoş değildi, mutluluk içindeydi. Tek görebildiği onun güzel yüzüydü.
Ensesindeki saçı geriye atıp dişlerini ona geçirmeden önce gözleri bir an karardı. Yaptığı an, tekrar geldi.
Vücudu onunkini tutarken ondan içtiği hissi, onu uçurumun kenarına getirdi. Dayanamadı, o da kör edici bir coşku dalgasıyla geldi.
Yemek yerken üstüne çöktü. Orgazm ve kan kaybı arasında zayıf ve toktu. Daha fazla içebilmek için onu sırtüstü çevirdi.
Şu anda Acheron, ondan ne isterse ona verirdi. Hayatı bile.
Bacağı yatağın üzerindeki ıslak bir şeye değdiğinde Artemis geri çekildi. Aşağıya baktığında, şiltesinin üzerindeki kanının onun tohumuyla karıştığını gördü. Az önce yaptığı şeyin gerçekliği, tüm mutluluğunu yerle bir edecek kadar keskin bir güçle ona çarptı.
Artık bakire değildi.
Apollo veya diğerleri öğrenirse...
Mahvolacaktı. alay konusu aşağılanmış
Ne yapmıştı?
Bir insan fahişe tarafından kirletildin…
Gözleri yarı kapalı, Acheron ona uzandı. Kalbi göğsüne çarparken geri çekildi. Bu korkunçtu. Berbat. Yapmasına izin verdiği şeyden dehşete düşerek, kendini hasta hissederek yataktan ayrıldı.

Acheron onu takip etti. "Artemis?"
"Bana dokunma!" onu tutmaya çalışırken hırladı. Onu geri itti.
"Seni incittim mi?"
Sesindeki endişe onun kalbinde yırtık pırtık bir delik açtı. Ama hissettiği utanç ve korkuyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. "Beni mahvettin."
O anda yaptıklarından dolayı ondan nefret etti. Onu böyle istemeye nasıl cüret ederdi? Ona kim olduğunu ve bekaretinin neden bu kadar önemli olduğunu unuttur.
Sevgili tanrılar, o ne yapmıştı?
Onu öldürmek istedi ama yine de yapamadı. Ondan nasıl bu kadar nefret edip hala onu arzulayabiliyordu?
Neden bana dokundun?
Sorusuyla afallamış görünüyordu. "Benden sen istedin."
"Senden beni şakağımdan öpmeni istemedim," diye suçladı. “Daha önce hiç öpücük bilmiyordum.
Ve sonra bana dokundun..." Hakaret ettiği için ona sert bir tokat attı.
Yanağı yanarken Acheron şok içinde geri sendeledi. Kendini toparlayamadan Artemis ona saldırdı, tokatlar ve yumruklar attı. Bu onu tatmin etmemiş gibi görününce, onu uzaktaki duvara fırlattı ve tanrısının güçleriyle orada tuttu.
Seni koruyacağım …
Ona bakıp sonunda onu öldürmesini beklerken sözleri kulaklarında çınladı. Doğrusu, onun yaptıklarından dolayı kalbindeki parçalanmayı hissetmektense ölmeyi tercih ederdi.
Yalan söyledi.
Birden yere çarptı. Artemis ona vahşi bir bakışla yaklaşırken aynı görünmez güç onu devirdi ve mermere yapıştırdı. "Öyleyse bana yardım et, tek bir ruha bundan bir kelime bile üflersen, senin o kadar acı verici bir şekilde öldürüldüğünü göreceğim ki, merhamet çığlıkların sonsuza dek yankılanacak."
Bu sözler, onunla birlikte olmayı arzuladıkları için ondan nefret eden pek çok kişiyi hatırlatırken gözlerini yaşarttı. Kaç ileri gelen ve soylu ona gelip onları memnun ettikten hemen sonra onu lanetlemişti?
Değerli itibarlarını zedeleyen bir fahişe korkusuyla yaşadılar. Onu yataklarından tekmelemişler ya da yere devirmişler, sanki o istiyormuş gibi kendi şehvetleri için lanetler yağdırmışlardı.
Neden bir an için Artemis'in farklı olacağını düşünmüştü?
Sonunda, neyse oydu.
Hiç bir şey.
"Beni duyuyor musun?" Artemis yüzüne karşı hırladı.
"Seni duyuyorum."
"Dilini koparırım."
Dişlerini çıkaracağı bir tehdide gülmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Ama gerçeği biliyordu. Onlara en çok zevk verdiği için dili her şeyden daha değerliydi. "Senin iraden benim irademdir, akra."

Saçından tuttu ve kendisine bakmasını sağlamak için başını kaldırdı. "Ben tanrıça Artemis'im."
Ve o Acheron Parthenopaeus'du. Lanet fahişe. Hor görülen köle. Kimse tarafından sevilmekten aciz.
Onun yalanlarına kanması ne kadar aptalca. Bir an için onun gibi bir şeyin bir tanrıça için değeri olabileceğini düşünmek.
Artemis onun gözlerindeki acıyı gördü ve kendi kalbini parçaladı. Bunu ona yapmak istemiyordu ama ne seçeneği vardı ki? Birkaç on yıl içinde ölecekti, ama bunun haberi diğer tanrılara ulaşırsa kadının utancı sonsuza dek kalacaktı.
İnsanlara güvenilemezdi. Durmadan.
"Gazabımın lejyon olacağını unutma." Onu kendi dünyasına geri göndermeden önce uyarmak için saçını yoldu.
Paramparça olan Acheron, odasının zeminine oturdu. Reddedilme ve saldırıyla uyuşmuş halde sürünerek denize bakan balkona çıktı ve başını taş korkuluklara dayadı. Atlantislilerin kendisine seslenen seslerini duydu. Gitmek için her zamankinden daha fazla cazipti. Onu öldürseler ne fark ederdi?
Onu daha fazla suistimal etmeyeceklerinden emin olabilseydi, onlara giderdi. Ama kalbinin derinliklerinde, onu yalnızca ona da işkence edebilmek için çağırdıkları korkusu vardı.
Başını eğerek ağladı ve her damla gözyaşı için Artemis'ten nefret etti. Yıllardır kimse onu böyle ağlatmamıştı. Estes'in bekaretini en yüksek teklifi verene sattığı ve ardından günlerce onun acı çekmesine ve kanamasına neden olan acımasız ihlali herkesin izleyeceği bir parti düzenlediği günden beri. Şimdi bile kahkahalar ve alaylar onu rahatsız ediyordu.
Geri kalanımız için fahişeyi kırın…
Acheron acının içindeki utancı silmesini dileyerek yumruğunu taşa vurdu. Ama rahatlama olmadı. Merhamet yok. Hiçbir şey onu uzaklaştıramazdı. Fahişe artık yorulmuştu. Sonunda kırıldı. Ve efendisinin ya da bir müşterisinin elinden değildi.
Sevdiği tek kişinin elinden olmuştu. Yenilen ve kaybolan Acheron soğuk balkona uzandı ve gözlerini kapadı, ölümün nihayet gelip hayatı olan bu kabusu bitirmesi için dua etti.

28 OCAK 9528 M.Ö.
Ryssa babasının taht odasındaydı ve o, Styxx ve Apollo onu görmezden gelerek birlikte güldüler. Bu normaldi. Ama nefret ettiği şey, Apollon'un buraya her gelişinde onu yanında istemesiydi. Ona, tek amacı gülümsemek ve varlığına yaltaklanmak olan bir mal gibi davrandı. Ve Acheron'un Estes'in evinde böyle hissedip hissetmediğini merak etmesine neden oldu.
Peki ya tanrı son derece yakışıklıysa? Sanki önemsiz biriymiş gibi onu başından savma şeklinden nefret ediyordu. Ona karşı davranışından daha

kötü olan tek şey, babasının onun tanrının huzurunda olduğu için kutsanmış olduğu konusundaki ısrarıydı.
Eğer bu kutsanmış olsaydı, lanetlenmiş görmekten nefret ederdi.
Kapı eşiğinde tereddüt eden bir hizmetçiyi görünce başını çevirdi.
Güzel ve çekingen olan kız, Styxx'ten bir iki yaş küçüktü. "Bir sorun mu var, Hestia?" hizmetçiye sordu.
Hestia, onunla yumuşak bir ses tonuyla konuşabilmek için Ryssa'nın yanına gitmeden önce adamlara korkuyla baktı. "Majesteleri, eğer..." Hestia'nın bakışları, "kraliyet mahkumu yemek yemeyi bıraktı" ifadesini bitirmeden önce krala döndü.
Kraliyet mahkumu. Acheron. Ryssa'nın kalbi korkuyla çarpıyordu. "O hasta mı?"
Boğazını temizledi. "Bilmiyorum, Majesteleri. Onu günlerdir görmedim. Yiyecek bırakıyorum ve döndüğümde el değmemiş. Onun yatağında kimse uyumadı."
"Ne?" Babasının kükremesi ikisini de yerinden sıçrattı. "Muhafızlar! Beni takip et." Odadan onun kanadına doğru fırladı.
Kardeşi için korkan Ryssa onun peşinden koştu.
"Neler oluyor?" İkisi onun ardından giderken Apollo, Styxx'e sordu.
Styxx gırtlağının derinliklerinden tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bu Acheron. O eskiden tsoulus olan değersiz bir köle. Ne yazık ki hayatı benimkine bağlı, bu yüzden onu sağlıklı tutmalıyız. Kendimi iyi hissetmeme rağmen, bunu sadece dikkat çekmek için yaptığından eminim. Tanrılar onun buradaki varlığını bir gün bile unutmamıza izin vermesinler."
Ryssa dişlerini gıcırdattı. Acheron'un isteyeceği en son şey, Styxx'ten ya da babalarından ilgi görmekti. Ama Styxx'in bencil zihninde, Acheron'un onların görkemli varlıklarından saklanmak istemesini anlayamıyordu.
Babası, Acheron'un odasına daldı, sonra durdu. Arkasından girdi ve boş içeriyi taramak için duraksadı. Acheron'dan hiçbir iz yoktu.
Babası öfkeli bir bakışla ona döndü. Sana ona güvenilemeyeceğini söylemiştim.
Ryssa, erkek kardeşinin sık sık gittiği tek yere giderken onu görmezden geldi. Balkon.
İlk başta onu görmedi, ama kendisini geçen fırtınadan koruyan tentenin altına doğru adım attığında, çevresel görüşünün dışında bir figür gördü. Dizlerini bükmüş ve kollarını üzerlerinde kavuşturmuş, yan tarafta oturan Acheron'du.
Tamamen çıplak, dondurucu soğuğun ve üzerine yağan yağmurun farkında değilmiş gibi uzaya baktı. Saçları başına yapışıktı ve en az iki günlük sakalı yanaklarına toz saçıyordu.
Yağmurdan uzak durmaya dikkat ederek ona yavaşça yaklaştı. "Acheron?"
Cevap vermedi. Onda tam olarak doğru olmayan bir şeyler vardı. Sanki ölmüştü ama ruhu henüz bedeninden ayrılmamıştı.
Yanında diz çöktü. "Küçük erkek kardeş?"

Onu genelevden attığı sabahtan beri görmediği bir öfkeyle o bakışları ona çevirdi. "Bırak beni," diye homurdandı o kadar vahşi bir sesle ki gerçekten onu korkuttu.
Göz ucuyla babasının öfkesini gördü. "Onunla bu şekilde konuşmaya cüret etme."
"Siktir git seni piç kurusu."
Styxx, Acheron'a doğru koşarken gırtlağından alçak sesle homurdandı.
Acheron ayağa kalkıp aynı öfkeyle Styxx'e doğru koşarken Ryssa geriye düştü. İkisi sağanak yağmurda çarpışırken ağzını kapattı. Acheron'un başka bir canlıya vurduğunu bir kez bile görmemişti. Ama sahip olduğu her şeyle Styxx ile savaştı.
Apollo, yanlışlıkla ona çarpmasınlar diye onu sırtından tuttu.
Styxx, beş yaşından itibaren babasının tutabileceği en iyi eğitmenler tarafından dövüşmek üzere eğitilmişti. Ve Acheron'u yağmurda yendi. Buna rağmen, Acheron elinden geldiğince savaştı.
Ama sonunda ikiziyle boy ölçüşemezdi. Styxx kaburgalarına tekme attı. "Sen acıklısın."
Acheron suda yuvarlandı ve kendini yukarı itti. Tekrar Styxx için gittiğinde, Styxx onu geri püskürttü. Yüzünden aşağı akan yağmur, gözünden, burnundan ve ağzından akan kana karıştı. Yine de, sanki salt iradesinin tek başına ikiz kardeşini yenmeye yeteceğini düşünüyormuş gibi defalarca Styxx'e koştu.
"Muhafızlar, alın onu," diye emretti babası.
Acheron, onu bastırmak için öne çıktıklarında onlarla savaşmaya çalıştı, ancak o zaten Styxx tarafından zayıflamıştı. Onu, babasının beklediği odasına geri götürdüler.
Babası elini Acheron'un ıslak saçlarına gömdü ve Acheron'un kralın en büyük oğluna karşı duyduğu aşağılamayı tam olarak görebilmesi için başını geriye çekti. “Sırtında deri kalmayıncaya kadar dövün. Eğer bayılırsa onu uyandırın ve tekrar dövün.”
Acheron soğuk soğuk güldü. "Ben de seni seviyorum, Peder."
Babası ona ters vurdu. "Onu buradan götür."
"Baba?" Apollo gergin bir bakışla sordu.
Babası alay etti. "Bana öyle diyor ama o benim oğlum değil. Eski kraliçem fahişelik yaptı ve o iğrençliği başlattı.”
Ryssa, babasının kınaması üzerine gözyaşlarının düştüğünü hissetti. "O bir insan, Peder."
Hepsi ona güldü. Alaylarına dayanamayarak, Acheron'u rahatlatmak için muhafızları takip etti.
Onu dövdükleri avluya vardığında çoktan kanlar içinde kalmıştı.
Ama onu cezalandırdıkları diğer zamanların aksine, kısıtlamalarına karşı savaştı.
"Bana tekrar vur!" gardiyana bağırdı. "Daha güçlü!"
İçindeki dizginlenemeyen öfke onu tamamen şok etti. Aslında yaptıklarından zevk alıyormuş gibi gardiyanlara gülüyordu.

Çıldırmış mıydı?
Ona ne olmuştu?
Acheron, dayaktan bayılana kadar onlarla alay etti. Uzun boylu olan onu canlandırmak için bir kova suya uzanmadan önce gardiyanlar birbirlerine ihtiyatla baktılar.
Ryssa elini onun koluna koydu. "Lütfen yapma," diye yalvardı. "Majesteleri... babanız emirlerini yerine getirmediğimizi öğrenirse çok kızar."
"Yapmazsan söylemem. Lütfen. Yeterince şey yaşadı."
Gardiyan başını salladı ve onu kesmeye gitti. Acheron'u odasına geri götürürken ve onun yönlendirmesiyle onu yüz üstü yatağına yatırırken, ikisinin de gözlerindeki merhameti gördü. Döndüler ve onu kanlar içinde yatakta yatarken çok acınası bir şekilde savunmasız görünen erkek kardeşiyle yalnız bıraktılar.
Ryssa'nın Apollon, erkek kardeşi ve babasının nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Dürüst olmak gerekirse, umursamadı. Zulümleri yüzünden hepsi çürüyebilir.
Eli kardeşine acıyarak titriyordu, Acheron'un yanağına düşen saçı geriye doğru itti. Ateşle yanıyordu. "Endişelenme Acheron. Seninle ilgileneceğim."

* * *

"Pekala, bu çok eğlenceliydi."

Artemis, kardeşini yanında görmek için bakışlarını tapınağının dışındaki çeşmede yüzen korilerinden uzaklaştırdı. "Nedir?"
"Evcil hayvanımın nefret ettikleri gayri meşru bir erkek kardeşi var."
Acheron'dan söz edildiğinde kalbi durdu. "Gerçekten mi?" dedi, onun sesindeki tınıyı fark etmediğini umarak.
Yanına oturmadan önce başını salladı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yağmurda çırılçıplak oturuyordu, kimseyi rahatsız etmiyordu ve onu dövdüler, sonra kırbaçlanmak üzere yere çektiler."
Artemis, haberlere en ufak bir şekilde tepki vermemek için kendini zorladı. "Neden?"
"Fikrim yok. Ama yemin ederim ki, varis prens onu yerde tutup dövdüğünde ereksiyon oldu."
Artemis, Apollon'un kendisine kaç kez benzer şekilde davrandığını hatırlayınca bakışlarını kaçırdı. Kendi davranışlarının insanlar tarafından yansıtıldığını görmemesi garipti. Zavallı Acheron'u. Yanına gitmek istedi ama cesaret edemedi.
Apollon güldü. "Yine de insanın hakkını teslim ediyorum, onlara karşı bir aslan gibi savaştı. Hatta onlara daha sert vurmaya cesaret etti."
Gözyaşları onu boğmak için toplandı. Artemis onları dağıtmak için hızla gözlerini kırpıştırdı. "İnsanları asla anlayamayacağım."
"İşte bu yüzden Apollite'lerim bir gün onlara boyun eğdirecek. İnsanlar çok kusurlu."

Ağabeyinin, babasının yarattığı insanları devirme planına başını salladı.
"Yunan halkı, Atlantisliler ve Apollitlere karşı savaşlarında onları desteklemediğini biliyor mu?"
"Deli misin? Tabii ki değil. Kızlarını bana sunsunlar, kurban kessinler. Ne umurumda?
Artemis buna kaşlarını kaldırdı. "Evcil hayvanınla ilgileniyorsun, değil mi?"
Umursamazca omuz silkti. "Şu an için beni eğlendiriyor. Ama dünyada daha birçok zarif kadın var. Ayrıca eninde sonunda yaşlanacak ve o zaman onu bir kenara atacağım."
"Çok çabuk yaşlanıyorlar." Bu onun çıkarından çok onun yararınaydı. Acheron'un güzelliği bir kez solunca ondan hoşlanmayacağı kesindi.
Apollon yorum yapmadı.
Artemis onun tapınak bahçesindeki varlığına hayret etti. "Neden evcil hayvanınla değilsin?"
"Kölenin yanında, ona bakıyor. Onu dövdüklerinde, bana göre çok asık suratlı oldu."
"Ve sen buna müsamaha gösterdin?"
Tekrar omuz silkti. "Sanırım gayri meşru ağabeyi ona beni nasıl memnun edeceğine dair ipuçları vermiş olmalı. Bir bakire için fazlasıyla bilgili ve uysaldı. Styxx bana piç kurusunu insanlara seks için sattıklarını söyledi. Görünüşe göre bu bir aile geleneği."
Bu haber onu şaşırttı. Normalde erkek kardeşi iffetsiz olan herkesten uzak durdu.
"Ryssa'nın başkaları da oldu mu?"
"HAYIR. Onu öldürürdüm. Ben yokken, onu iyi koruyorlar. Ama onu bana bu şekilde teklif etmelerini büyüleyici buluyorum. Bunu kızımla asla yapmam."
Artemis, korilerinden biriyle çeşmede dans eden Apollon'un küçük kızı Satara'ya baktı. "Hayır, sen kızını bana sadece hizmetçi olayım diye verdin."
"Kızımı sana, ben yokken seni beslemen ve insanlardan uzak tutman için verdim. Hiçbir erkek ona asla dokunamaz."
"O daha genç. Büyüdüğünde ve bir eş almaya karar verdiğinde ne olacak?
Apollon'un gözleri öfkeyle parladı. "İkisini de öldüreceğim."
Artemis bu sözler karşısında afallamıştı. "Kendi çocuğunu öldürür müsün?"
Bakışı onu delip geçti. "Bir erkek için fahişelik yaparsa kendi ikizimi öldürürüm. Satara, sahip olduğum birçok çocuktan biri. Ama hiçbiri gazabımın tüm ağırlığını hissetmeden beni utandıramaz."
"Onu sevmiş olsa bile mi?"
Dudağını tiksintiyle kıvırdı. "Sen nesin? Afrodit? Bana aşktan bahsetme. Sen bir tanrıçasın. Bizim için aşk yok. Sadece solup giden şehvet. Bir erkek sevgili arayabilir ama bir kadın böyle bir şey yapamaz..."
Onu fahişe yaptı. Abisinin bu konudaki tutumunu biliyordu.
Satara, onun hakkındaki sözlerini duyar gibi, babasına bakmak için oyununu durdurdu.
"Ben izinliyim." Apollon kayboldu.

Artemis, babasının onunla konuşmaya tenezzül etmemiş olmasından dolayı Satara'nın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini kaçırmadı. Bir an sonra, koriyi kendisine en yakın yere itti ve uzaklaştı.
Artemis başını salladı. Görünüşe göre şiddet genlerinin derinliklerinde işliyordu.
Düşünceleri Acheron'a döndü ve içini suçluluk duygusu kapladı. Ona yaptığı şey yanlıştı ve bunu biliyordu. Ama böyle davrandıktan sonra onunla nasıl yüzleşebilirdi?
Sen bir tanrıçasın. Onu fark ettiğin için bile minnettar olmalı.
O böyle yetiştirilmişti. Yine de Acheron farklıydı. O sadece başka bir insan olmamıştı. Onlar arkadaştı.
Ve onu korkudan incitmişti. Asla yapmamaya yemin ettiği şeyleri ona yapmıştı. Bildiği şeyler onu incitiyor ve küçük düşürüyordu.
Neden?
Gözlerini kapattığında, onu ormanda kovaladığını gördü. Onunla dalga geçerken kahkahasını duy.
Başka kimse ona böyle hissettirmedi. Hiç kimse.
Ve aptal davranarak her şeyi mahvetmişti.
O bir insan, kimin umurunda? Apollo'nun duruşu bu olurdu. Keşke paylaşabilseydi. Ama kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu. Onu özlüyordu ve babası tarafından yeniden incitilmesi düşüncesiyle içini acıtıyordu.
Aklından bile geçirme…
Çok geçti. Kendini çoktan bahçesinden onun odasına göstermişti. Kız kardeşinin üzerine eğildiğini gördüğü gölgelerde havada asılı kaldı.
"Lütfen ye Acheron," diye fısıldadı Ryssa. "Artık sana zarar vermelerini istemiyorum. Babam, daha fazla yemek yemeyi reddedersen, seni tekrar zorla besleyeceğini söylüyor.” Bir parça ekmeği ağzına doğru tuttu.
Başını çevirdi.
Artemis, Ryssa'nın yüzündeki ham acıyı gördü.
"İyi. Seni daha fazla incitmeyeceğim.” Prenses ekmeği ağzına tıktı ve bütün olarak yuttu. Ondan sonra bütün yemeğini yedi.
Gözleri kederle doldu, Ryssa ayağa kalktı. Onlara senin yediğini söyleyeceğim. Acheron'a uzandığında, elini tuttu ve ondan uzağa itti.
Yüzü asıldı, içini çekti. "Huzur içinde uyu küçük kardeşim. Kimsenin seni rahatsız etmeyeceğinden emin olacağım.”
Artemis, Ryssa onları rahat bırakana kadar kıpırdamadı. Katı bir forma girerek gölgelerin arasından çıktı.
Acheron dudağını ona doğru kıvırdı. "Ayrılmak."
"Bana o tonu almamalısın."
Güldü, sonra sanki bir şey ona acı vermiş gibi yüzünü buruşturdu. "Bana ne yaptığın umurumdaymış gibi mi görünüyorum? Kıçını kaldır ve beni rahat bırak."
"Acheron..."

"Gitmek!" diye tersledi, sonra şiddetli bir acı çekiyormuş gibi tısladı. "Senin için ne olduğumu zaten bana açıkladın. Gördüğünüz gibi, beni dövmenize veya bana vurmanıza ihtiyacım yok. Bu onur için yarışan pek çok kişi var.
Yatağın yanında diz çöktü, yüzündeki morluklar... sırtındaki yaralar yüzünden kalbi küt küt atıyordu. "Seni iyileştirebilirim."
"Senin iyileşmeni istemiyorum. Senden yokluğundan başka bir şey istemiyorum."
"Bunu yapma Acheron."
Acheron lanetledi. "Merhamet dilemekten bıktım. Zaten ben yaptığımda kimse aldırış etmiyor.
Değersiz bir köle gibi karnımın üzerinde sürünmektense, bir fahişenin becerebileceği tüm haysiyetle ayaklarımın üzerinde ölmem daha iyi."
Başını iki yana sallayarak ona olanları açıklamaya çalıştı. "Yaptığımız şeyden korktum."
Bakışları bir hançer gibi içinden geçti. "Ve herkesin pişmanlığı olmaktan bıktım. Annem beni doğurduğu için utanç içinde öldü. Babam ve erkek kardeşim beni küçümsüyor ve kız kardeşim gözlerimin içine zar zor bakabiliyor. Ve sen... beni gerçekten bir şeye inandırdın. Sana güvendim ve sen bana yalan söyledin."
"Biliyorum ve üzgünüm." Ne kadar samimi olduğunu anlamasını umarak elini onun bıyıklı yanağına koydu. "Artık buradayım, bir tanrıça olarak değil, arkadaşın olarak. Etrafta olmadığın zaman seni özlüyorum."
Acheron onu uzaklaştırmak istedi ama gerçek şu ki bunu yapamadı. Ondan ne kadar nefret etmeye ihtiyacı olursa olsun, bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.
Gözleri, onları kapatıp ağrıyan vücudunu iyileştirmeden önce ona eziyet etti. Acı hafifleyip onu tekrar bir bütün bırakırken yorgun bir nefes verdi. "Sana teşekkür etmemi bekleme benden."
Böyle olma. İnsanlardan özür dilemiyorum. Durmadan. Yine de senden özür diledim..."
Ne dediğini anladı ama bu, onun onu bıçakladığı kalbindeki acıyı dindirmedi. Artık senin arkadaşlığını istemiyorum Artie. Seni eğlendirecek başka bir fahişe bulman gerekecek."
Gözünü bile kırpmasına izin vermeden, üzerine atıldı ve onu tekrar yatağa itti.
Acheron dişlerini adamın boynuna geçirirken sertçe nefesini içine çekti. Bu sefer onun için zevk yoktu. İçtiği her damlada yalnızca acı onu sarstı. Daha da kötüsü, hareket edemeyecek veya onunla savaşamayacak şekilde onu felçli tuttu.
Bu bir ihlal eylemiydi ve bunu biliyordu. Bu onun başına geldiğinde bunu fark edecek kadar çok sayıda insanın ona güç gösterisinde saldırmasını sağlamıştı.
Benden merhamet dile, fahişe. Bundan ne kadar zevk aldığını söyle.

Acheron geçmişten gelen sesler kafasının içinde yankılanırken bilinci yerinde kalmaya çabaladı. Güçsüz öfke derinlerde kaynadıkça içinde oluşan acı ve hüsran.
Sonunda Artemis geri çekildi. Yüzündeki şaşkın ifadeden onu hala uyanık gördüğüne şaşırdığını anlayabiliyordu.
Acheron ona küçümseyerek bakarken yutkundu. “Şimdi ödeştik mi? Yoksa ruhuma tecavüz ettiğin kadar bedenime de tecavüz etmek mi istiyorsun?”
Dayağından kaynaklanan tüm yaraları ve morlukları geri döndüğünde acı içini dilimledi. Daha önce olduğundan daha fazla arttığı için yoğunluğundan haykırdı.
Artemis ona bakmak için ayağa kalktı. "Benimle alay etmeyeceksin, insan. Seninle alay etmekten bıktım.” Bununla ortadan kayboldu.
Acheron, içini rahatlatırken gözlerini kapattı. Belki şimdi yalnız kalacaktı. Ama zihninde o bahar günü yazlık sarayda oynadığı meyve bahçesinden ziyade teselli ararken, peşini bırakmayan şey Artemis'in görüntüsüydü. O gaddar olmadan önceki kısa arkadaşlıklarının bir görüntüsü.
O mühlet kaçırdı.
"Bitti," diye nefes verdi. Onun oyuncağı olmaktan çıkmıştı. Hayatı çok uzun süredir başkaları tarafından kontrol ediliyordu. Herkesi memnun etmeyi bırakıp kendisi için yaşamayı öğrenmesinin zamanı gelmişti. Bir daha asla kimsenin onun üzerinde güç sahibi olmasına izin vermeyecekti.
Özellikle de tanrılar.

13 ŞUBAT 9528 M.Ö.
Acheron en son oyunu izlemek için stadyuma giderken şehir merkezinden geçti. Pazar yerine girerken gözünün ucuyla bir gölge görünce durakladı. Hiçbir şey görmemek için hızla ona doğru döndü. Onu takip edenin Artemis olup olmadığından emin olamayarak küçük bir grup insanın arkasına saklandı.
İçinde çok boşluk hissetti. Çok kullanılmış. Dürüst olmak gerekirse, onu bir daha asla görmek istemiyordu. Onu düşünmek bile öfkesini alevlendiriyordu ve yine de aralarında olabilecekleri kaybetmenin verdiği o kadar derin bir hüzün vardı ki neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti.
Artık kullanılmak istemiyordu. Aşk için bile değil.
Neden? Diğer her şey için takas edildin.
Düşünmek istemediği acımasız bir gerçeğe dişlerini gıcırdattı.
"Büyükanne, bizi aldatıyor."
Genç çocuğun sesi dikkatini yakındaki bir masaya çekti. Siyah çizgilerle bağlanmış örgülü gri saçlı yaşlı bir kadın oradaydı. Gözleri süt beyazıydı ve bir eli çocuğun omzunda duruyordu. Yedi ya da sekiz yaşından büyük değildi, koyu renk saçları ve dokunacak kadar masum bir yüzü vardı. Giysileri yıpranmış olmasına rağmen, ikisi de iyi yıkanmış ve temizdi.
Satıcı, sanki ona vuracakmış gibi çocuğu uyarmak için elini kaldırdı.
Geri geri giderken çocuğun yüzü tüm rengini kaybetti.

Merus mu? büyükannesi nefes aldı. "Ne oluyor?"
“H-hiçbir şey, büyükanne. III yanılmışım.”
Acheron nedenini bilmiyordu ama çocuğun korkuları bir hançer gibi içinden geçti. İkisinin de bu dünyada pek bir şeyi olmadığı o kadar açıkken, adam yaşlı bir kadından ve onun sorumluluğundan yararlanmaya nasıl cüret ederdi?
Daha iyi düşünemeden öne doğru bir adım attı. "Sana ödediklerini onlara vermelisin."
Adam, kendisinden bir baş daha uzun olan Acheron'u tam olarak anlayana kadar tartışmaya başladı. Acheron zayıf olmasına rağmen korkutucu görünecek kadar kaslıydı. Neyse ki satıcının, Acheron'un dövüş hakkında hiçbir şey bilmediğine dair hiçbir fikri yoktu.
Giydiği giysinin kalitesi de adamın gözlerini iri iri açtı - Ryssa ne zaman tiyatroya gitse giymesinde ısrar ettiği kraliyet khitonunu.
"Onları aldatmıyordum, lordum."
Acheron, boyunda ağzı açık kalan çocuğa baktı. "Ne gördün çocuğum?"
Merus parmağını Acheron'a kıvırmadan önce yutkundu.
Çocuğu olduğundan daha fazla korkutmamak için yüzünü yumuşatan Acheron eğildi.
Çocuk kulağına yüksek sesle fısıldadı. “Başparmağı terazideydi. My ya ya, bunu ne zaman yapsalar ona söylememi söyledi. Hile olduğunu söylüyor.”
"İşte bu." Satıcıya bakmak için doğrulmadan önce Acheron onun koluna hafifçe vurdu.
"Ne kadar un alıyordun Merus?"
"Üç pound."
"O zaman tekrar ölçüldüğünü izleyeceğim."
Satıcının yüzü unu döktüğünde kıpkırmızı oldu ve ona gerçekten hedefin altında olduğunu gösterdi. Satıcı, içinden küfrederek, doğru ağırlığa ulaşana kadar daha fazlasını ekledi. Torbayı tekrar kapatıp çocuğa doğru ittiğinde, Merus'a olan bakışlarında kin vardı.
Merus mu? dedi Acheron, yüzünü göremeyen satıcıya gözlerini dikerek.
Oğlan ona baktı. "Evet efendim?"
"Ya ya ya'nı bir daha aldatılmış bulursan ya da burada biri seni incitirse, saraya gidip Prenses Ryssa'yı istemeni istiyorum. Ona Acheron'un seni gönderdiğini ve sana adil davranılmasını ve seni inciten herkesin bunun için cezalandırılmasını sağlayacağını söyle.
Satıcı kararırken bile gözleri parladı. "Teşekkür ederim lordum."
Büyükannesi nazikçe elini Acheron'un koluna koydu. "Nezaketiniz için tanrılar sizi kutsasın lordum. Gerçekten, sen bu dünya için bir varlıksın. Teşekkür ederim."
Sözleri kalbine dokundu ve boğazına bir yumru oturdu. Keşke onlar doğru olsaydı.
Ama öyle değillerdi ve yaşlı kadın koluna neyin dokunduğunu bilse dehşet içinde irkilirdi. Onlardan uzaklaşmadan önce, "Tanrılar seninle olsun," diye sessizce soludu.

Merus koşarak ona gelene kadar fazla uzaklaşmamıştı.
"Efendim?"
Birinin ona böyle hitap etmesi çok tuhaftı. "Evet?"
"Sizden aşağı olduğumuzu biliyorum, lordum, ama ya ya'm, nezaketiniz için size teşekkür edebilmesi için yanımıza ekmek alıp alamayacağınızı sormamı istedi. Kör olduğunu biliyorum ama harika bir aşçı. Krala ve sarayına satan fırıncı için ekmek pişiriyoruz."
Acheron, etrafında koşuşturan herhangi bir hareketlilik göremese de yaşlı kadının gururla durduğu yere baktı. Altında... Çocuk onun gerçekte ne olduğunu bir bilseydi, herkes gibi ondan kaçardı.
İkisi de yapardı.
Yine de Acheron tereddüt etti. Onlar onun hakkındaki gerçeği öğrenmeden gitmeliydi, ama onlara hakaret etmek ve insanların ona hissettirdikleri gibi onları aşağılamak istemiyordu.
Bunun yerine başını salladı. "Bu çok hoşuma gider Merus. Sorduğun için teşekkürler."
Oğlan gülümsedi, sonra onu büyükannesinin pazarın kenarında beklediği yere götürdü.
"O benimle, Ya Ya."
Gülümseyip onun durduğu yerden ters yönde konuşurken yüzündeki nazik çizgiler kırıştı. "Teşekkür ederim lordum. Alıştığın kadar süslü olmayabilir ama sana söz veriyorum daha önce hiç bu kadar lezzetli olmamıştın.
"Buradayız, Ya Ya."
Yanakları pembeleşti. "Beni bağışlayın lordum. Korkarım yön konusunda biraz beceriksizim.
"Umursamıyorum." Çocuğun elindeki paketleri Merus'tan aldı. "Evine yardım etmek istersen bunları ben taşırım." Çocuğun yükünün ne kadar ağır olduğuna şaşırdı.
Gülen Merus, büyükannesinin elini tuttu ve onu kalabalığın arasından geçirdi.
"Benim adım Eleni, lordum."
"Lütfen bana Acheron deyin. Sarayda yaşıyorum ama önemli biri değilim."
"Önemli görünüyor, Ya Ya. Çok güzel kıyafetleri ve ayakkabıları var ve gerçekten çok uzun."
torununa tsk etti. "İnsanlarla çelişmek hoş değil Merus. Sana ne söylediğimi hatırla. Görünüş çoğu zaman sizi aldatabilir. Fakir bir adam prens kılığına girebilir ve bir prens sokakta ayakkabısız kalabilir. İnsanları giydikleri kıyafetlere göre değil, yaptıklarına göre değerlendiriyoruz." Gülümsemesi tam bir dinginlikti. "Ve Lord Acheron'un bugünkü davranışlarından onun asil ve nazik biri olduğunu biliyoruz."
Acheron, onun sözleri ona derinden dokunduğunda duraksadı. Hayatında kendini bir fahişeden başka bir şey gibi hissetmemişti ama burada, paçavralar içinde iki kişiyle kendini bir kral gibi hissediyordu. O kadar yabancı bir duyguydu ki çenesini bir derece kaldırdı.

Merus, arka arkaya sıralanmış küçük bir evin kapısını açtı. Acheron ikisini içeri doğru takip ederken kısa kapı aralığından geçebilmek için neredeyse iki büklüm olmak zorunda kaldı. Ana oda küçük ve kalabalıktı ama ev gibi hissettiriyordu. Orada, Merus ve Eleni'nin burada birlikte çok mutlu olduklarını bilmesini sağlayan bir enerji vardı.
Ancak, hareket etmek için ne kadar alana ihtiyacı olduğunu takdir etmesini sağladı. Kirişler o kadar alçaktı ki, içeri girdikten iki saniye sonra neredeyse beyin sarsıntısı geçirecekti.
"İyi misiniz Lord Acheron?" diye sordu.
Acheron, tahtaya çarptığı için zonklayan alnından elini çekmeden başını salladı.
"Ne oldu?" Eleni paniklemiş bir ses tonuyla sordu.
"Dediğim gibi, Lord Acheron aşırı derecede uzun. Kafasını tavana vurdu" dedi.
Eleni'nin gözleri büyüdü. Elini önünde sallayarak ona yaklaştı.
Acheron onun elini tuttu ve ne kadar uzun olduğunu anlayabilmesi için omzuna koydu.
"Aman Tanrım," diye nefes verdi. "Sen çok büyüksün. Tanrılardan biri gibi."
Onu normal insanlar için bir ucube yapan başka bir şey daha vardı: Estes ve Catera'ya çok para kazandırmıştı çünkü daha kısa boylu olanlar, onun boyundaki biri üzerinde sahip oldukları güç hissini seviyorlardı.
Onun anlayamadığı bir zarafetle hareket eden Eleni, sanki içindeki her şeyi görüyormuş gibi zemini geçti ve onun için bir sandalye çekti. "En iyisi siz oturun lordum. Küçücük evimizin sana ne kadar boğucu geldiğini tahmin edebiliyorum."
"Hiç de değil," dedi dürüstçe. Daha fazla nesneye çarpmaktan korksa da onun huzurlu evini daha çok seviyordu.
"Bize biraz süt getir, Merus."
Çocuk koşarak kapıdan çıktı.
Acheron onun ocağına gidip oradaki ateşi zahmetsizce beslemesini izledi. Her şeyin nerede olduğunu nasıl bildiğine şaşırmıştı. Yanlış adım veya yanık yoktu.
"Efendim?" diye sordu, tutacağından bir bıçak çekerken. "Sana meraklı bir soru sorabilir miyim?"
"Eğer istersen."
"Neden bu kadar üzgünsün?"
İnkar etmeye başladı ama neden? O onu tanımıyordu ve o da onu tanımıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun ruh halini herhangi bir görsel ipucu olmadan anlayabilmesine şaşırmıştı. "Nasıl söyleyebilirsin?"
"Konuştuğun zaman sesin. İçinde hüznün ağırlığını ve güçlü bir Atlantis kıvraklığı duyuyorum."
Keserken kesinlikle zekiydi, sonra ekmeği ısıtmak için taş bir hendeğe yerleştirdi. "Seni üzen bir insanın kaybı mı?"
Artemis düşüncesiyle midesi düğümlendi. "Bir arkadaş."

"Öyleyse seninle ağlıyorum," dedi rahatlatıcı bir ses tonuyla. “Yıllar boyunca birçok arkadaşımı ve çocuklarımı kaybettim. Kayıp her zaman zordur. Ama bende Merus var ve onun büyümesinden çok gurur duyuyorum. O çok iyi bir çocuk. Bir oğlun ailesi için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.
Eminim seninkiler sana her baktıklarında gülümsüyorlardır.”
Açtığı yaralara dayanamayan Acheron ayağa kalktı. "Muhtemelen gitmeliyim."
Etkilenmiş görünüyordu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"
"HAYIR." Amacı onu rahatlatmakken, onun kötü hissetmesini istemiyordu. Onu seven tek kişinin kız kardeşi olması ve anne babasının onu doğduğu andan itibaren lanetlemiş olması onun suçu değildi. “Bir oyun için stadyuma doğru gidiyordum ki pazarda durdum. Daha fazlasını kaçırmadan gitmeliyim.
Elini eline aldı, sonra parmakları kölesinin damgasına dokunduğunda donup kaldı. Tutuşu sıkılaştı. "Sen bir köle misin?"
İçini aşağılama kaplarken yüzünün ısındığını hissetti. Tesadüfen keşfine lanet etmek istedi. "Ben ... idim. Üzgünüm. Buraya gelmemeliydim.”
Ama onu serbest bırakmadı. Diğer eli ile onun elini tuttu ve ona bir dostluk gülümsemesi sundu. "Pelerinini çıkar ve otur, Acheron. Özür dilenecek bir şey yapmadın. Durup bize yardım ettiğin için sana daha çok hayranım. Bir asilzadenin bunu yapması hiçbir şey değildir, yine de daha az şanslı olanlara yardım etme zahmetine nadiren girerler. Azat edilmiş bir kişinin bir başkasını savunmak için konuşması büyük cesaret ve karakter gerektirir. Yaptığın şey çok daha asil ve kibar ve bizimle masamda oturman beni onurlandırır."
Duygular boğazını sıkmak için toplanırken Acheron nefes alamıyordu. Yatak dışında kimsenin ona iltifat etmesine alışık değildi. "Teşekkür ederim."
Gülümseyerek gitmesine izin vermeden önce elini okşadı. “Biliyor musun, ben çocukken babam bana hep, birisiyle ilk tanıştığımızda daha sonra ne söylendiğini veya ne giydiğini asla hatırlamadığımızı söylerdi. En çok hatırladığımız şey, o kişinin bizi nasıl yarattığıdır.
hissetmek. Onu savunarak torunuma kendini önemli hissettirdin ve bu özverili hareket için bana sonsuza kadar minnettar oldun. Teşekkür ederim çocuğum.”
Ve ikisi ona saygınlık kazandırmıştı. O haklı. Bunu her zaman hatırlayacaktı.
Merus bir kil sürahi ile nefes nefese döndü. "Sütüm bol, Ya Ya. Ekmek hazır mı?”
"Neredeyse canım." Sütü ondan aldı ve onlar için fincanlara döktü.
Merus, Acheron'a bir fincan getirdi ve önüne koydu. "Çok mu savaştınız, lordum?"
Bu masum soruya gülümsemek için kukuletasını indirdi. "Hayır Merus. Yok ve lütfen bana Acheron deyin.”
Eleni nazikçe, "Sorun yok, akribos," dedi. "Acheron unvanlardan hoşlanmaz."

Merus kendi kupasını aldı ve sonra onunla masaya koştu. Acheron'un yanındaki sandalyeye tırmandı. "Kılıçla dövüşebilir misin?"
"Hiç de bile."
"Ah..." Bundan dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ee ne yapıyorsun?"
"Merus," diye azarladı büyükannesi. "Misafirlerimizi sorgulamıyoruz." O, başını salladı. "Onu affet Acheron. O sadece yedi yaşında ve hala öğreniyor."
"Beni rahatsız etmiyor. On dokuz yaşındayım ve hala öğreniyorum."
Merus kahkahalarla ciyakladı.
Eleni ekmeği masaya getirdi ve bir kavanoz bal ve tereyağıyla birlikte Acheron'un önüne koydu. "Çok cömert bir ruhun var. Bu, bu gün ve yaşta nadir görülen bir durumdur."
Merus, büyükannesinin sözlerinden kafası karışmış gibi kulağını kaşıdı. "Ama ya göründüğü gibi değilse? Bana her zaman insanların bazen maske taktığını ve onların içinde ne olduğunu bilmediğimizi söylersin."
Eleni saçlarını karıştırdı. "Haklısın, sürtük. Başkalarının kalplerinin içini asla gerçekten göremeyiz. Ben senden pek büyük değilken, babam kardeşlerimden oda ve yemek ücreti alırdı. Herkes onun kendi çocuklarına böyle bir şey yaptığına inandı. Kardeşlerim bunun için ondan nefret ediyordu."
"Fakir olduğun için mi?" diye sordu.
O, başını salladı. "HAYIR. Ailemin aslında epeyce parası vardı çünkü babam her bozuk parayla cimriydi. İnsanlar ondan bu yüzden de nefret ediyordu ama anlamadıkları şey, o ve ailesinin küçük bir çocukken madeni para olmadığı için evlerinden atılmış olmalarıydı. Her şeyden çok sevdiği küçük kız kardeşi evsizlikten hastalandı. Kollarında açlıktan öldü ve o zaman sevdiği hiç kimsenin bir daha yoksulluk yüzünden ölmeyeceğine yemin etti.
Acheron zavallı adam için hissetti. Kendisi de böyle bir yoksulluğu tanıdığından, adamın mantığını anlayabiliyordu. Açlıktan ölmek kadar kötü bir şey yoktu. Dış etkenlerden veya diğer insanlardan korunmadan sokakta yaşamaktan daha kötü bir şey olamaz.
Merus başını salladı. "Fakat çok parası varsa neden kardeşlerinden para istedi?"
Tombul yüzünü kavradığında yüz hatları yumuşadı. "Bütün o parayı ağabeylerim evlenmeye hazır olduğunda kullanmak üzere bir kenara koyuyordu."
"Neden Ya Ya?"
Hala ona olan sabrını kaybetmedi. "Çünkü başlık parasını ödeyene kadar evlenemezsin ve karını götürebileceğin bir evin olmalı. Kardeşlerim o eşleri bulduğunda, babam yıllar içinde ona ödedikleri tüm parayı geri çekti. Kardeşlerimden her biri, yeterince büyüdüğünde bir ev kuracak kadar küçük bir servete sahip olsun diye, parayı onlar için bir kenara ayırmıştı. Sonunda, herkesin düşündüğü gibi kötü biri değildi. Aptallığa harcayacakları para olduğundan, yaptığı şey onların yararınaydı. Ve bu, insanları yargıladığımızda kalplerinde ne olduğunu asla bilemeyeceğimizi

gösteriyor. Bazen anlamsız görünen eylemler öyle değildir. Aksine, biz farkında olmadan bizi korumak için sevdiklerimiz tarafından yapılırlar.”
Merus ekmek tabağını Acheron'a uzattı. "Ya Ya, o şirketin ilk tercih olduğunu söylüyor."
Acheron bir parça alıp yağlamadan önce gülümsedi. "Teşekkürler, Merus."
Oğlan kendine ve sonra büyükannesine hizmet etti. Tüm bunların normalliği Acheron'a çarptı. Burada başı açık bir şekilde oturuyordu ve ikisi de ona hiç tepki vermiyordu.
Saklamaya çalıştıkları kaçamak, şehvetli bakışlar yoktu. Sinirsel hareket yok.
O onlar için başka bir insandı. Tanrılar, onun için ne kadar önemliydi.
Haklısın, dedi ekmeğini yuttuktan sonra. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey."
Eleni gururla çenesini kaldırdı. "Teşekkür ederim. Sanatını annemden öğrendim. Tüm Yunanistan'daki en yetenekli fırıncıydı.
Acheron gülümsedi. “Elbette tüm dünyada. Bundan daha iyi bir şey hayal edemiyorum.”
"Hamur işleri," dedi Merus bir ağız dolusu yemeğin yanında. "Seni ağlatacaklar."
Acheron güldü. "Yemek yerken ağlayan bir adamın oldukça tuhaf görüneceğini tahmin ediyorum."
Merus dudaklarını şapırdattı. "İnan bana, bu aşağılanmaya değer."
Eleni saçlarını karıştırdı. "Yi ye çocuğum. Acheron gibi güçlü ve uzun boylu büyümen gerekiyor.”
Acheron ekmeği bitirirken konuşmadı. Olabildiğince erteledi, ama çok geçmeden işi bitti ve ayrılma zamanı geldi.
"Tekrar teşekkürler," dedi onlara.
Eleni onunla birlikte ayağa kalktı. "Bizim için zevk, Acheron. Hamur işlerimden bazılarını denemek istediğiniz zaman geri gelmekten çekinmeyin.”
Merus ona gülümsedi. "Bir mendil hazırlayayım."
"Yapacağından eminim." Başlığını kaldıran Acheron, kendisini tamamen örttüğünden emin oldu.
"Sana iyi günler."
"Tanrılar seninle olsun."
Keşke bilseydi. Acheron dikkatlice kapıdan dışarı çıktı ve sarayın kurulu olduğu tepeye doğru ilerledi. Tuhaf, bir oyunun konusu aracılığıyla fantezi dünyasına kaçmak için yola çıkmış ve bunun yerine gerçek insanlarla beklenmedik bir karşılaşmayla morali daha da yükselmişti. Eleni ve Merus ona bir kaçıştan daha fazlasını vermişlerdi.
Ona normallik vermişlerdi. Sadece kısa bir süre için. Ve bu onun için her şey demekti. Uzun zamandır olduğundan daha iyi hissediyordu.
En azından eve dönene kadar.

Soyluların ve Senato üyelerinin ailelerinin eşlik ettiği büyük bir toplantıyı görünce fuayede tereddüt etti. O kadar da sürpriz olması gerekmiyordu ama kimse ona bir parti olacağını söylememişti.
Bilseydi, odasında kilitli kalırdı. Bu tür olaylarla ilgili deneyimi hiçbir zaman iyi gitmemişti. Tabii ki, geçmişte tüm konuklar için ana çekim/büyülenme kaynağı o olmuştu. Gruptan birinin onu yere atmadan önce etrafta dolaştırıldığı ve pençelendiği zamanları hatırladığında içini bir ürperti kapladı...
Başlığını aşağı çekerek merdivenlere doğru ilerlerken gölgelere doğru ilerledi. Şans eseri kimse ona yaklaşmaz.
Yine de balo salonuna yaklaşırken babasının sesi onu durdurdu.
“Benimle kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bir kralın bu kadar kutsandığı her gün görülmez.”
Acheron, babasını bir kürsü üzerinde görmek için kapılara yaklaştı. Ryssa, yanında Apollo ile solunda duruyordu. Tanrının kolu sahiplenici bir şekilde onun omuzlarına dolanmıştı.
Styxx babasının sağındaydı. Uzun boylu, güzel, esmer bir kadınla el ele tutuştu.
“Şimdi çocuğunu bekleyen tanrı Apollon'un insan eşi olan tek kızım ve Mısır prensesi Nefertari ile evlenecek olan tek oğlumun şerefine hepimiz kadehlerimizi kaldıralım. Tanrılar ikisini de kutsasın ve topraklarımız sonsuza dek gelişsin.”
Dinlerken içini acı bir kıskançlık kapladı. Kalbini o kadar derinden yaktı ki, kukuletasını indirip babasına gerçekten başka bir oğlu olduğunu haykırmamak için elinden gelen tek şey buydu. Ama ne amaçla?
Babası onu sadece inkar eder ve ardından hakaret ve utançtan dolayı dövdürürdü.
Babası gururla Ryssa'yı ve ardından Styxx'i öptüğünde öfke kıskançlığın önüne geçti.
Kalabalığa bir kez daha "Sevgili çocuklarıma," dedi. "Çok yaşasınlar."
Istırabın ve reddedilmenin ağırlığıyla nefes alamayan Acheron dışında herkesten kulakları sağır eden bir haykırış yükseldi.
Ben en büyüğüm…
"Sen deforme olmuş bir fahişe ve bir kölesin." Estes'in sesi geçmişinden yankılandı. "Sana hitap edilmedikçe konuşmuyorsun. Asla kimsenin yüzüne bakmayacaksın. Sana evimde müsamaha gösterdiğim için bile minnettar olmalısın. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve beni memnun et.”
Acheron, içini utançla doldururken ölmek istedi. Babası haklıydı. Onda sevilmeye değer hiçbir şey yoktu ve kesinlikle herhangi bir gururu hak eden hiçbir şey yoktu.
Başını eğerek merdivenlerden yukarı çıktı ve yatak odasına gitti.
Yüreği ağırlaştı, kukuletasını indirdi, burada ona neden düzgün insanların küçümsemesinden başka hiçbir şeyi hak etmediğini hatırlatacak bir ayna olmadığına şükrediyordu.
"Acheron?"

Arkasından gelen fısıltı ile donup kaldı. "Ne istiyorsun Artemis?"
"Arkadaşımı geri istiyorum."
Acheron kendi içinde sakladığı yaşlara karşı gözlerini kapattı. Birine değer vermeyi o kadar çok istiyordu ki. Herhangi biri. Onlara kazandırdıkları için değil, onu önemsedikleri için.
Artemis onun hemen arkasında durmak için hareket etti. O kadar yakındı ki, onun varlığını sanki dokunuyormuş gibi hissedebiliyordu. "Seni özledim."
Ona sövmek istedi. Ona yaptıklarından ne kadar nefret ettiğini haykırmak için.
Onu bir daha incitmemesi için yalvarmak.
Ama ne faydası vardı? Bütün insanlar tanrıların oyuncaklarıydı. Birine diğerlerinden biraz daha yakındı.
"Öyleyse affedildim mi?" diye sordu, boyun eğen soru için kendinden nefret ederek.
"Evet." Kendini onun sırtına yasladı ve kollarını etrafına sardı.
Dişlerini gıcırdatarak onu sertleştirmemek ya da itip kakmamak için kendini zorladı. "Teşekkür ederim."
Artemis, hissettiği sevinç karşısında ağlamak istedi. Acheron'unu geri almıştı... Onu ne kadar özlediğine inanamıyordu. Onun reddedilmesinden ne kadar korkmuştu.
En önemlisi, arkadaşlığının geri gelmesine ne kadar sevindiğini bilmesini istiyordu.
"Söz veriyorum, seni bir daha asla incitmeyeceğim."
Acheron buna bir an bile inanmadı. Onu ne kadar hor gördüğünü bildiği halde, saçından tuttuğu an onun güvenini paramparça etmişti. Bu hareketin onun için ne kadar aşağılayıcı olduğunu bilmek.
Yüzüne madeni para atıp çekip gitmesini tercih ederdi.
Onu kendine çekti ve bir aşık gibi öptü. Öpücüğe, karşılığında para almış birinin tüm tutkusuyla karşılık verdi. Onun hissettiği bir öpücük ile zorunluluktan doğan bir öpücük arasındaki farkı anlayamaması ne kadar üzücüydü. Ayrıca, paranın satın alabileceği en iyi fahişeydi.
Geri döndüğünde, bakışlarındaki neşeyi gördü. Bunu hissetmeyi ne kadar çok isterdi.
"Bir daha asla sevgimden şüphe etmeyeceksin," diye soludu adamın dudaklarına doğru.
Acheron onun önünde diz çökerken tepki vermedi. Ucunu ağzına yönlendirmeden önce elini aletinden aşağı kaydırana kadar kafa karışıklığı içinde kaşlarını çattı. Şok ve zevk içinde nefesi kesilerek neredeyse sendeleyecekti. Daha önce kimse ona bunu yapmamıştı.
Onun işi memnun etmekti. Başkalarının, özellikle de bir tanrıçanın onu memnun etmesi değildi.
İçindeki tüm öfke, onun dilinin vücuduna yaptığı saldırıyla uçup gitti. Daha önce hiç böyle hissetmemişti... Bunun ne kadar iyi olacağını asla hayal etmemişti. Sıcak nefesi onu kavururken eli onun kesesini okşadı ve kavradı.

Gömdüğü ve inkar ettiği ona olan aşkı o kadar yoğun bir öfkeyle geri geldi ki onu anında orgazma sürükledi.
Artemis hızla khitonunun eteğiyle onu örterken tükürerek geri çekildi.
"Bu çok iğrenç. İnsan bundan nasıl zevk alabilir?”
Acheron, bedeni onun başladığı işi bitirmeye devam ederken kendini tutarak cevap veremedi.
Dudaklarını yalarken tereddütlü bir gülümsemeyle ona baktı. "Bundan hoşlandın, değil mi?"
"Evet," dedi, sesi pürüzlüydü.
"Affedildim mi?"
Acheron başparmağını onun tohumunun izinin kaldığı alt dudağında gezdirdi. Bakışları değişmeden, tadına bakmak için dilini adamın parmağının üzerinde gezdirdi. Onu böyle yaparken görmek... onun sıcak dilinin teninde yarattığı his, şimdiye kadar yaşadığı en inanılmaz şeydi. Bitkin ve doymuştu, tek yapabildiği başını sallamaktı.
Ayağa kalkıp onu başka bir öpücük için kendine çekerken gülümsemesi genişledi. Bildiği bir sonraki şey, onun tapınaktaki yatak odasında oldukları ve kendisinin tamamen çıplak olduğuydu. Dudaklarını ısırdı, ellerini göğsünün üzerinde gezdirdi. "Benimle seviş, Acheron."
Sözleri, içini buz gibi bir soğuk dalgasıyla doldurdu. Bugün yenilmek istemiyorum Artie. Bu öğleden sonra yeterince utanç çektim.”
Gülerek, onu kabaca öpebilmek için başını aşağı çekti ve yaralanacağından korkana kadar derisini ısırdı. "Seni dövmeyeceğim. Söz." Elini tuttu ve onu yatağına götürdü. Sırt üstü yuvarlandı ve onu çıplak vücudunun üzerinden çekti.
Yine de Acheron kararsızdı.
Artemis onu sırtüstü çevirdi. Taleplerinde acımasızdı ve vücudu tam olarak yapmak üzere eğitildiği şeyi yaptı... onun için sertleşti.
Gözlerini kapatarak, çocukken kısırlaştırılmayı diledi. Hayatı çok daha kolay olurdu.
Kendini onun üzerine kaydırırken, bir tanrıçanın içinde ne olduğunu nasıl olup da söyleyemediğini merak etti. Şu anda bunu ondan ne kadar az istediğini bilmediğini.
Bitirdiğinde nasıl bir tacizde bulunacağı konusunda çekingen ve korkmuş, elinden geldiğince onu memnun etti.
Tamamen doyduğunda, vücudu ağrıyordu. Ondan kayarken, memnun bir şekilde içini çekti. Yüzüne doğru uzandı ve bir tokat beklentisiyle başını hızla çevirdi.
"Sorun nedir?"
Üzerine bir yastık çekip başının altına sıkıştırdığında yutkundu.
"Hiç bir şey."
Parmak uçlarıyla yüzünün hatlarını çizebilmek için kendini destekledi.
"Sanırım bu gece seni yanımda tutacağım."
Cevap veremeden bileğini altın bir kelepçe sardı. Sonundaki bir zincir, karyola direğinin etrafına dolandı. "Bu ne için?"

"Ben uyurken ortalıkta dolaşmamanı sağlamak için."
Acheron ayağını salladı ve halkalar şıngırdadı. Öfkesini gömmek ve hayal kırıklığı içinde bağırmamak için yapabileceği tek şey buydu. "Bu hoşuma gitmedi Artemis. Halınızın üzerine işeyeceğimden korktuğunuz için evinizin dışına zincirlenecek bir köpek değilim ben."
Ona tsked. "Bu kadar aksi olma. Kendi güvenliğiniz için."
Onu acımasızca zorla beslemek de kendi iyiliği içindi. Zincirlenmeye dayanamıyordu. Her şeyden çok, kendini yeniden bir fahişe gibi hissetmesine neden oldu. "Lütfen bunu bana yapma. Sen uyurken yatağından ayrılmayacağıma söz veriyorum."
Artemis tereddüt etti. Hala ona karşılık verecek kadar kızgın olup olmadığını anlayamıyordu. Bildiği kadarıyla, sırf kin beslemek için tanrıların salonuna kadar yürüyebilirdi.
İnsanlar bu şekilde haindi.
Ama sonunda ona güvenmeye karar verdi. Zincir düştü. "Eğer bana ihanet edersen, Acheron..."
"Bana sonsuza kadar acı çekeceksin. Biliyorum. Tehdidi ilk söylediğinde dinliyordum."
"İyi. Şimdi iyi bir adam ol ve boynunu bana ver."
Görev bilinciyle saçlarını geriye doğru taradı, esmer teninin güzelliğini ve nefis boğaz kıvrımını gözler önüne serdi.
Ağzı sulandı, onun tadına bakmak için başını eğdi ve bu kez lokmanın zevkini esirgemedi. Tamamen hissetmesine izin verdi. Başını ona yaslayarak, ondan içerken kollarının arasına geldi.
Memnun olan Artemis, gözlerinin titreyerek kapanmasını izledi. "Güzelliğin devam ettiği sürece benim olacaksın Acheron. Seni kimseyle paylaşmayacağım. Durmadan."
Onu ölü görmeyi tercih ederdi.

3 NİSAN 9528 M.Ö.
Acheron, Artemis'e yeniden güvenmeyi yavaş yavaş öğreniyordu. Ya öyle ya da daha itaatkar bir evcil hayvan haline geliyordu. Hangi kategoriye girdiğini bilemediği zamanlar oldu.
Canı sıkıldığında ya da acıktığında ona gelir ve başka görevleri olduğunda onu görmezden gelirdi.
Ama en azından artık ona vurmama sözünü tutmuştu. Aslında Artemis onu da babasının yolundan uzak tuttuğundan beri haftalardır canı yanmamıştı.
Şu anda şakağında, kabul odasının ortasına yerleştirilmiş beyaz şezlongda oturuyordu. Hizmetçilerinden biri onu çağırmış ve gitmeden önce onu içeri kapatmıştı. Aklından sıkılmış bir şekilde, bir köşede yerdeki bir minderin üzerinde yatan altın bir kithara görene kadar bakışlarını odanın içinde gezdirdi.
Bununla büyülenmiş, enstrümanı aldı ve saygıyla ellerinde tuttu. Atlantis'ten ayrıldığından beri müzik çalmamıştı. Müzik ona öğretilen pek çok şeyden biriydi ve doğal bir yeteneği vardı.

Her zaman en çok sevdiği şey, müziğin ona hissettirdiği şey olmuştu. Tıpkı oyunlar gibi, kendini şarkıya ve notalara kaptırabilirdi.
Telleri tıngırdattı ve akortunun ne kadar kötü olduğu konusunda sindi. Ama bir dakika sonra, mükemmelliğe geri döndü. Bir kereliğine memnun, oynamaya başladı.

* * *

Artemis, tapınağına geri dönmeden önce durakladı. İlk başta, Artemis ve korilerini eğlendirmek için kullandığı kitharayı çalan kişinin yeğeni Satara olduğunu düşündü.

Ta ki derin ve güzel bir erkek sesinin mükemmel bir tonda şarkı söylediğini duyana kadar. Çok hassas ve içten olan şarkı gözlerini yaşarttı.
Acheron'un böyle bir yeteneğe sahip olduğundan hiç şüphelenmemişti. İlham perileri bile rekabet edemezdi.
Odada katılaşarak, sırtı ona dönükken onu dinledi. "Harikasın," diye soludu, onun arkasına oturmak için hareket etti.
Anında durdu.
Kenara atmaya başlayınca onu durdurdu. "Lütfen oynamaya devam et."
"Sadece yalnızken oynamayı seviyorum."
"Neden?"
"Çünkü insanların beni becermek istemesine neden oluyor."
Onun aykırılığına tsked. "Benim yanımda böyle sözler kullanmamalısın, Acheron.
Ben bir tanrıçayım. Bana daha fazla saygı göstermelisin.”
"Beni affet Akra."
Artemis onun boyun eğişi karşısında içini çekerek arkasına yaslandı. Ne zaman bu tonu alsa nefret ediyordu.
Arzuladığı, ondaki ateş ve meydan okumaydı. Ne zaman rahatlasa, bu tarafını gösterdi. Ama onu düzelttiği an, hemen şu anda giydiği bu role düştü.
Ve onu hor gördü.
Aleti ona doğru itti. "Benim için oynar mısın? Sadece ikimiz varız ve sesini duymak isterim.”
Kithara'yı kucağına geri koydu ve tembelce tıngırdattı.
O oynarken sırtına yaslandı ve onu tuttu. "Benden sakladığın başka hangi yeteneklerin var?"
"Başkalarını eğlendiren her şeyde başarılıyım."
"Örneğin?"
"Müzik aletleri, şarkı, strega, masaj, dans ve sikişme."
"Acheron!" Gülümsemesini omzunun arkasına sakladı. Yani sonuçta pek itaatkar değildi.
"Sadece sorunuzu yanıtlıyordum."
Elbette öyleydi... Onun Acheron'u bir avuç dolusu ve birden fazla şekilde olabilirdi. "Çaldığın kadar iyi dans edebiliyor musun?"

"Daha iyi."
Buna inanması imkansızdı. "Bana göster."
"Dans etmek için çalmayı bırakırsam müzik olmaz."
Kithara'yı elinden çekti. "Olacak." Şarkıyı devam ettirmek için güçlerini kullandı. "Şimdi bana neler yapabileceğini göster."
Ayağa kalktı ve yüzünü ona çevirdi. Elini uzatarak onu ayağa kaldırmadan önce tutmasını bekledi. Sözlerine sadık kalarak zarif bir dansçıydı. Neredeyse tanrısal olan zarif bir güzellikle hareket ediyordu.
Ne kadar çok dans ederlerse, onun tadına bakmak için o kadar can atıyordu. Vücudu yanıyordu, onu çıplak soymak niyetiyle onu kollarının arasına aldı.
"Artemis!" Apollon'un çağrısı onu sarstı.
Acheron, Artemis'in tapınağının kapılarının açıldığını gördü. Bildiği bir sonraki şey, kendi yatak odasının zeminine düştüğüydü. Sırt üstü yere düştüğünde taş vücuduna acı bir şekilde çarptı. Nefesi yüksek bir sesle dışarı fırladı.
Sıkılı dişlerinin arasından, "Beni ayaklarımın üzerine ya da yatağa koyabilirdin," dedi.
Kithara midesinin üstüne inmeden hemen önce odada parlak bir ışık parladı. Acheron acı içinde küfretti. Güzel bir düşünceydi, ama kahretsin... avlanma amacı ile tanınan bir tanrıça için, bu konudaki amacı arzulanan çok şey bırakıyordu.
Kendi kapıları açılıp Ryssa'yı gösterene kadar ayağa kalktı bile.
"Nerelerdeydin?" diye sordu, onun doğrudan kendisine yöneltildiğini nadiren duyduğu bir ses tonuyla. Endişeyle karışık bir öfkeydi.
Cevap vermeden önce kitharayı yatağına koydu. "Ne demek istediğini bilmiyorum."
"Seni arıyordum. Saatlerce yoktun."
Olimpos'ta zamanın buradakinden çok farklı geçmesi tuhaftı. Ona sanki sadece dakikalar geçmiş gibi geldi. "Önemli değildim."
Yaklaştığında bakışlarını ona dikti. Sanki bir gizemi çözmeye çalışıyormuş gibi araştıran bir bakıştı. "Sende farklı bir şeyler var."
"Farklı bir şey yok."
"Evet var. Eskisi gibi korkmuyorsun. Seninle konuşurken bana bakıyorsun. Daha önce olmayan bir güven ve huzur var. Bu değişikliğe ne sebep oldu?"
"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."
Ryssa ona yaklaştı, sonra donakaldı. Bakışları adamın boynuna kilitlendi ve daha onu durduramadan uzandı ve omzundan gelen saçlarını geriye doğru taradı. Nefesi kesildi. "Artemis'le birlikteydin."
Dehşet içini doldurdu ama sessizce küfrederken bunu belli etmedi. "Ben kimseyle birlikte olmadım."
"Ben aptal değilim, Acheron. Tanrıların bıraktığı izleri biliyorum."
Kithara'ya baktı. "Yeteneklerini biliyorum."
Kahretsin. Bunu düşünmeliydi. Ama çok geçti. Yapabileceği tek şey ona yalan söylemek ve onun da ona inanmasını ummaktı. "Ben kimseyle birlikte olmadım."

"Neden babama söylemiyorsun?" Gitmek için döndü.
Acheron onun kolunu tuttu. "Beni dinle Ryssa. Kimseyle olmadım. Konuştuklarından hiçbir şey bilmiyorum. Beni birazcık bile seviyorsan, bu anı unutacak ve hiçbir şey görmemiş gibi davranacaksın... lütfen."
Nazik elini yanağına koydu. "Seni seviyorum küçük kardeşim. Sana asla ihanet etmem. Ona söylememi istemiyorsan söylemem."
Minnettarlıkla öpebilmek için elini dudaklarına götürdü. "Bugün beni ne arıyordun?"
"Pazara gitmek istedim ama bir hizmetçiyle gitmek istemedim. Geziden hoşlanacağını düşündüm."
"Neden bana sormadın?"
Acheron arkasına baktı ve Styxx'in kapının dışında öfkeli bir ifadeyle durduğunu gördü.
Ryssa ona kaşlarını çatmak için döndü. "Gitmek isteyeceğini düşünmemiştim. Senin için oldukça yaygın, değil mi?"
Styxx dudağını büktü. "Benim yerime iğrenç biriyle olmayı mı tercih edersin?"
"Acheron iğrenç bir şey değil."
Styxx'in gözlerindeki kırgınlık eksik değildi ve Acheron'u, Styxx'i seven, saygı duyan ve hayran olan tüm insanlar göz önüne alındığında kardeşinin böyle hissetmesi şaşırttı.
"Neden hep onu savunuyorsun?" diye sordu Styxx, sesi acı ve öfkeyle doluydu.
"Ne zaman geri dönsek, onunla birlikte olmak için sürünerek gittin."
Ryssa dehşete kapılmıştı. "Tanrılar aşkına kıskanmıyorsun herhalde?"
"O kurtçuktan mı? Asla!"
Ama öyleydi. Acheron bile bunu açıkça görebiliyordu.
Styxx topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Ryssa peşinden koştu ve onu koridorun ortasında durdurdu. Acheron onları izlemek için kapıya gitti.
"Styxx... senin neyin var?"
"Sorun nedir? Kız kardeşimin bir fahişeyle teşhir etmesi ve onu seven ağabeyini bile kabul etmezken onun rahatı için yalvararak kendini küçük düşürmesi."
"Benimle olmayı hiç istemedin. Şimdiye kadar yaptığın tek şey, şimdi olduğun gibi benimle ve davranışlarımla alay etmek."
Kafasını salladı. "Hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"
"Neyi hatırladın?"
"Acheron'la ne zaman ters düşsek, beni görmezden gelirken ona sarılmak için koşuyordun. Sana her ulaştığımda, benimle uğraşmadın.
Acheron senin için önemli olan tek şey."
Ryssa, Acheron'un paylaştığı aynı inançsızlıkla başını salladı. "Acheron'u kıskanıyor olamazsın."
"Bana gülmeye cüret etme." Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Ben prens ve varisiyim. Seni öldürtebilirim, abla ya da değil."

Acheron, bu tehdit üzerine onun gözlerindeki yaşları gördü ve öfkesi onu ele geçirdi. Ablasını korumak için kapıdan çıktı. "Onunla böyle konuşmaya cüret etme."
Styxx ona o kadar sert ters vuruş yaptı ki dudağı ve burnu kanla patladı. "Bir daha benimle konuşma, seni pis fahişe. Tanrılara, bana neden olduğun küçük düşürmeyi bilmeni diliyorum. Ne zaman bir odaya girsem, alaycı bakışlar görüyorum, ikizim ve onun rakipsiz becerileri hakkında fısıldanan yorumları ve alayları duyuyorum. Senin yüzünden annemi hiç tanıyamadım. Kız kardeşimi çok az tanıyorum. Senden o kadar ateşli bir tutkuyla nefret ediyorum ki, seni öldürmekten daha büyük bir zevk düşünemiyorum. Keşke tanrılar bana bu tek arzumu verseler."
"Styxx!" diye tersledi Ryssa. "Bu ne cüret!"
Dudağını ona doğru kıvırdı. "Beni cezalandırmaya cüret etme. Sonunda ikiniz de fahişeden başka bir şey değilsiniz. Sen benim altımdasın." O fırladı.
Acheron'un kalbi, gözyaşlarının yüzünden aşağı akmaya başladığını görünce kız kardeşi için kanadı. Onu kollarının arasına çekti. "Sen fahişe değilsin Ryssa."
"Değil miyim? Söyle bana, aramızdaki fark nedir?"
"Seni yatağına götüren tarafından seviliyorsun ve sahipleniliyorsun. İnan bana, bu büyük bir fark."
Hayır, kız kardeşi kibardı ve kibardı. O bir bayandı. Styxx tam bir pislikti. Ve ailedeki tek pislik açıkça Acheron'du.

23 HAZİRAN 9528 M.Ö.
"Doğum günün kutlu olsun Acheron."
Acheron, Ryssa'nın sesini duyunca döndü. Artemis'le geçirdiği bir geceden dolayı ağrıyordu, biraz kafası karışmıştı. Olimpos'ta yatmıştı ama bir noktada Artemis onu kendi odasına geri göndermiş olmalıydı.
"Günaydın abla." Bugün özellikle parlak görünüyordu. Sarı saçları, birkaç hafta önce birlikte pazara gittiklerinde ona aldığı gümüş taraklarla yerinde tutulan küçük örgüler halinde toplanmıştı. Elini karnına koyarken giydiği açık mavi elbise gözlerinin parlamasını sağlıyordu. Hamileliği yeni kendini göstermeye başlamıştı.
"Kalk ve giyin. Aşçıya sana sadece ikimiz için özel bir kahvaltı kutlaması hazırladım. Yemek çoktan getiriliyor."
Onun ötesine baktı ama hiçbir şey görmedi. "Nerede?"
"Alt kat."
Acheron başını salladı. "Yemek odasında yemek yemem yasak. Bunu biliyorsun."
Sözlerini savuşturdu. "Babam Styxx ile geç kaldı. Saatlerce uyanmazlar. Sana biraz normallik vermek istiyorum, küçük kardeş. Hakediyorsun. Şimdi çabuk giyin ve bana katıl."
Acheron bunu gerçekten yapmak istemiyordu. Aslında, ailesinin hoş karşılanmadığını açıkça belirttiği alt kattaki odalara girmekten nefret

ediyordu. Ama Ryssa onun için başını belaya soktu. Yapabileceği en az şey onu eğlendirmekti.
Yatağından kalkıp hızla giyindi ve koridorda ona katıldı. Kolunu onun beline doladı ve gülümsedi. "Senin doğum yıl dönümünü ilk kez birlikte kutladık. Şimdi yirmi yaşındasın ve gelecek yıl reşit olacaksın."
Sanki bu onun için bir fark yaratacakmış gibi. "Styxx için planlanmış bir parti var mı?"
Endişeli bir ifadeyle uzağa baktı. "Evet. Her yıl olduğu gibi bu gece."
"O zaman kendimi kıtlaştıracağım."
Gözlerindeki bakış, içinde hissettiği kederi yansıtıyordu. Ama ikisi de onun partide kurbağa kakası gibi hoş karşılanacağını biliyordu. Başka bir şey söylemeden, onu büyük bir büfe hazırladığı yemek odasına götürdü.
"Ne istediğinden emin değildim, bu yüzden her şeyden biraz hazırlamalarını istedim." Yanağını öpmeden önce bir tabak aldı ve ona verdi. "Doğum günün kutlu olsun küçük kardeşim."
Hiçbir şey ona daha fazla dokunamazdı. "Teşekkür ederim."
Ona çeşitli yemekleri anlatırken onu takip etti.
Acheron bir parça meyveye uzanırken, Acheron onun elini tuttu ve güldü. "Biz onu yemiyoruz. Onlar dekorasyon." Eliyle yere vurdu. "Bak, bu alçı."
Cehaletine birlikte güldüler.
"Ah, çocuklarının birbiriyle gülüştüğünü duymak bir babaya iyi gelir."
Acheron, arkasından odaya giren babalarının sesini duyunca dondu kaldı. Tüm varlığına soğuk bir korku yayıldı.
Ryssa paniğini göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle örttü. "Günaydın baba. Bana bugün geç yatacağın söylendi."
"Styxx'in kutlamasına hazırlanmak için yapılacak çok şey var." Yanağını öpmeden önce şefkatle elini Acheron'un omzuna vurdu.
Acheron kucaklaşmanın hem tadına vararak hem de küfrederek gözlerini kapadı ve nefesini tuttu. Gümüş gözleri ona ihanet edecekti. Ona hep ihanet ettiler.
"Seni yukarıda gördüğüme şaşırdım, serseri. Dün gece yatağına üç kadın götürdüğünü duydum. Sizi çok memnun ettiler, eminim."
Ryssa boğazını temizledi. "Baba, seninle dışarıda biraz konuşabilir miyim?"
"Kesinlikle."
Acheron, babası ondan uzaklaşırken rahatlayarak küçük bir nefes verdi. Tabağını bıraktı ve beklenmedik bir şey olduğunda kapıya doğru bir adım attı.
Styxx, bir arkadaşıyla birlikte odaya girdi. "Bu nedir? Burada ne yapıyorsun?"
Babaları dönüp Ryssa'ya ters ters bakmadan önce küfretti. "Beni aldattın?"
"Tam olarak değil."
Kısa mesafeyi geçerken öfke yüzünü buruşturdu ve Acheron'a o kadar sert bir tokat attı ki dengesini bozdu. Ön dişlerini gevşeten ve burnunu paramparça eden darbe karşısında sersemlemiş halde yere düştü.
"Masanızı kirletmeye cüret ettiniz!"

Ryssa öne çıktı. "Baba, lütfen! Onu buraya getiren benim. Bu benim fikrimdi.
Ona kötülükle döndü. "Onu savunmaya cüret etme. O daha iyi bilir."
Acheron'u saçından yakaladı ve duvara doğru itti. "Dokunduğu her şeyin yanmasını istiyorum. Şimdi!" uşaklara kükredi. "Ve tüm yiyecekleri at."
Acheron güldü. "Benden bu kadar kolay kurtulamayacak olman gerçekten canını sıkıyor olmalı."
Babası karnına sert bir yumruk attı.
"Baba, lütfen," diye yalvardı Styxx. "Kalbini hatırla."
Babası Acheron'u yan yatırdı ve bunu yaparken bir avuç saç yoldu. "Bu pisliği gözümün önünden uzaklaştır."
"Muhafızlar!" Styxx kükredi. "O piç kurusunu dışarı çıkar ve döv onu."
Acheron ikizine yaklaşmadan önce doğruldu. "Bana bir şey söyle kardeşim. Benim hakkımda seni en çok ne kızdırır? Yüzünü paylaştığım gerçeği mi yoksa en iyi arkadaşının sana ne yapmak istediğini tam olarak bildiğim gerçeği... ve ne sıklıkta? Anlamlı bir şekilde bakışlarını, kıpkırmızı suratla uzağa bakan Styxx'in arkasındaki adama kaydırdı. Acheron ona gülümsedi. "Sizi yeniden görmek güzel Lord Dorus, özellikle de giyinik."
Styxx, kendini savunmaya çalışan Acheron'a koşmadan hemen önce acıyla haykırdı. Ama işe yaramazdı. Ağabeyi, bir dövüşçü olmak için günde saatler harcıyordu. Yapabileceği en iyi şey başını örtmek ve yüzünü korumaya çalışmaktı. Styxx, gardiyanlar sonunda onu çekip çıkarana kadar kaburgalarına ardı ardına darbeler yağdırdı.
"Her kırbacını hissetmesini istiyorum!"
Acheron, Styxx'in ayaklarına kan tükürdü. "Sana da mutlu yıllar."
Kulaklarını atan kandan ve Styxx'in lanetlerinden temizledi, sonunda, kralın vermeye hiç niyeti olmadığı bir merhamet için babasına yalvaran kız kardeşinin hıçkırıklarını duydu.
Bir gardiyan yumruğunu Acheron'un saçına iyice bastırdı, sonra onu odadan, yakından tanıdığı avluya doğru itti. Yatağını buraya taşımalı ve onları tüm zahmetinden kurtarmalılar.
Acheron elleri bağlıyken ve giysileri vücudundan sıyrılırken dişlerini gıcırdattı.
İlk kırbaç sırtındaki deriyi kestikten sonra tanrılara lanet okudu. Bunun için onlara lanet olsun. Onu terk etmeleri yeterince kötüydü ama onu çoğu yarayı iyileştirme yeteneğine mahkum etmek cezalarını daha da beter hale getirdi. İstismarına engel teşkil eden yara dokusu yerine, her seferinde yeni deri büyüyordu, bu da her dayakta bakir ete çarptıkları anlamına geliyordu. Ve acıttı...
Başka bir şeye odaklanmaya çalışırken kirpiklerin izini kaybetti. Yüzündeki yaralardan fışkıran kana ter karışması yaraları daha da kötü yakıyordu. Yine de onu yendiler.
"Yeterli."
Acheron, Styxx'in sesini tanıdığında acının pusu içinde kaşlarını çattı. Nefesi düzensizdi, Styxx'in istediği cezayı neden durdurduğunu anlayamıyordu.

Ta ki kardeşi gelip göz göze gelene kadar. Styxx'in bakışlarındaki nefret deliciydi. "Bizi bırakın," diye emir verdi gardiyanlara.
Acheron kapının kapandığını duydu. Kardeşiyle alay etmek için ağzını açtı ama bunu yapamadan Styxx, onu ayaklarından kaldırmaya yetecek kadar kuvvetle kaburgalarına demir bir çubuk çarptı. Tüm nefes ciğerlerinden dışarı fırladı.
"Kendini çok zeki sanıyorsun," diye alay etti. "Şimdi ne kadar zeki olduğunu görelim."
Styxx gözden kayboldu. Bir dakika sonra parlak kırmızı bir maşayla geri geldi.
Panik başladı. Acheron, sahip olduğu her zerre gücüyle kendini dizginlemeye çalıştı. Ama dayak yüzünden zayıfladı ve tamamen yere yığıldı.
Styxx, sadistçe bir memnuniyet parıltısıyla, maşayı Acheron'un yüzüne doğrulttu.
Acheron çığlık atarak uzaklaşmaya çalıştı ama tek yapabildiği, yanan etinin kokusunu almaktı. Üzerine çöken derin, delici acıyı hissedin.
Gülümseyen Styxx onu silkeledi ve tekrar arkasından yürüdü.
Gevşek bir şekilde asılı duran Acheron, yanmaya devam eden yüzünün ıstırabından ağlamaktan başka bir şey yapamadı. Styxx döndüğünde yanında yeni bir maşa taşıyordu.
"Lütfen, mm-merhamet," diye yalvardı. "Lütfen yapma... kardeşim."
"Biz kardeş değiliz, seni piç kurusu!" Styxx, maşayı Acheron'un kasıklarına koymadan önce bağırdı.
Acheron haykırdı. Ölümün gelip bu işkenceyi durdurması için dua ederken gözyaşları aktı.
"Gülüşün şimdi nerede?" diye sordu Styxx, maşayı bir kenara atarak. "Bir daha benimle alay etme, seni kahrolası fahişe."
Acheron soğuk ve keskin bir şeyin böğrünü deldiğini hissetti. Aşağı baktığında, Styxx'in elinde, kardeşinin kabzasına kadar gömdüğü hançeri gördü. Boğazını sıkarken ağzında daha fazla kan tadı ve onu dağlayan acıyı tattı.
"Endişelenme," dedi Styxx, hançeri aniden kurtararak. "Yaşayacaksın."
Bıçağı Acheron'un yanmamış yanağına indirip kemiğine kadar açtı.
Styxx onun sözünü kesti ve arkasına bile bakmadan çekip gitti.
Acheron yerde yatıyordu, tahayyül edilemez bir acı içini delip geçerken başı dönüyordu. "Lütfen tanrılar," diye fısıldadı umutsuzca. "Ölmeme izin ver."
Derin bir nefes verdi ve kendini karanlığa teslim etti.

* * *

Artemis, insanların sunağına getirdiği adakları izlerken sabırlı olmaya çalışıyordu. Ama onu ilgilendirmediler.

Acheron'u iki gündür görmemişti ve bu onun doğumunun kutlanmasıydı... Apollo ona bu geceki partiden bahsetmemiş olsaydı, bilemeyeceği bir şeydi.

Acheron'un neden bundan bahsetmediğini bilmiyordu ama bu şekilde tuhaftı.
Apollo partiye gitmiyordu ama evcil hayvanı gidiyordu.
Bu, Artemis'in daha sonra Acheron'u ziyaret etmekte özgür olacağı anlamına geliyordu.
Yine de görev bilinciyle bütün gün tapınağındaydı. Güneş neredeyse bir saat önce batmıştı ve gün geceye dönerken, onun bitmesi için huzursuzdu.
Yaşlı bir adam bir keçi ile öne çıktı.
Ah, bunun bir faydası yoktu. Bir keçiyle ne yapacaktı? Parmaklarını şaklatarak, daha onu duymadan dileğini yerine getirdi.
Acheron için yaptığı yüzüğü aldı ve ilgilenmediği teklifler yapmaya devam etmeleri için onları oldukları yerde bıraktı. Diğer miyavlayan, zavallı insanların aksine, Acheron'u onu memnun edecekti.
Onu memnun etmese bile, yine de yaptı.
Gülümseyerek, onun her zamanki tüneğinde olmasını bekleyerek balkonunda belirdi.
Boştu. Kaşlarını çatarak, şenlikler için toplanan soyluları ve ileri gelenleri görmek için kenardan baktı. Kesinlikle Acheron orada değildi. Bu tür olaylardan hoşlanmazdı.
Artemis kapıları açmadan içeri girdi. Acheron'un çoktan yattığını görünce kaşları çatıldı. İyi. Orada ona katılabilirdi.
Ama yaklaştıkça yürüyüşünü yavaşlattı. Nefesi sığ ve düzensizdi. Sırtı ona dönük yatıyordu ve o yaklaştıkça çarşaflarını bozan pembe lekeleri gördü.
Kan. Acheron'un kanı.
Daha önce gördüğünden çok daha fazlasıydı.
Dehşete kapılarak yatağın etrafında dolandı ve onu sessizce ağlarken buldu.
Ama onu en çok şaşırtan şey bu değildi. Bu onun güzel yüzünün görüntüsüydü. Ya da ondan geriye ne kaldı?
Bir tarafta kemiğin bir kısmını açığa çıkaran şiddetli, açık bir yara vardı ve diğer tarafta gözünü kısmen kapalı bırakan, eti yanmış ve ağzı bükülen bir yanık vardı.
"Ne oldu?" diye sordu, öfke içini parçalarken.
Cevap vermedi ama gözlerindeki utanç, acı onun kalbini paramparça etti.
Yere diz çökerek elini onun yanmış yanağına koydu.
"Öldür beni," dedi nefes nefese. "Lütfen."
Bu düzensiz yalvarış gözlerini yaşarttı. Anlamak isteyerek, ona ne olduğunu görmek için güçlerini kullandı. Her sahnesi zihninde oynadıkça öfkesi arttı.
Bunu ona yapmaya nasıl cüret ederler!
Aklanma ihtiyacı üç katına çıkarken dişlerinin keskinleştiğini hissetti.
Artemis hırpalanmış vücudunu iyileştirirken Acheron çığlık attı. Ne zaman yaraları kötü olsa, onun tedavisi de aynı derecede acı vericiydi.
İyileştiğinde, Artemis onu kollarının arasına aldı ve daha önce hiç kimsenin tutmadığı bir şekilde, sanki umurundaymış gibi tuttu. "Çok üzgünüm Acheron. Neden beni aramadın?”
"Gelmezdin."

"Evet yapardım."
Ama gerçeği biliyordu. Görülme riskini asla almazdı. "Artık buradasın. Bu bana yeter."
Yüzüne düşen saçlarını geriye doğru çekerken başını salladı. "Ve bunun için o piçlerin vay haline. Bunu sana yapmayacaklar ve bunun için acı çekmeyecekler." Elinden tutarak onu yataktan kaldırdı.
Kapıya yöneldiğinde donakaldı. "Ne yapıyorsun?"
"Onlara bunu ödeteceğim."
"Nasıl?"
Pis pis güldü. "Güven bana aşkım. Bundan zevk alacaksın."
Bildiği bir sonraki şey, eğlence düşkünleri tarafından görülmeden balo salonunda olduklarını biliyordu. Artemis, köşede çirkin bir genç kadınla alay eden bir grup arkadaşıyla kendini beğenmiş bir şekilde gülerek nişanlısının yanında duran Styxx'e doğru yürüdü. Kadın, onların kahkahalarını ve acımasız yorumlarını görmezden gelmeye çalışırken gözlerinde yaşlar vardı.
Artemis, Styxx'in kulağına fısıldamak için öne eğildi. "Aşağılanma görmek ister misin, seni küçük pislik? Bununla ilgili ilk elden bir ders almak üzeresin.
Bir saniye Styxx gülümsüyordu. Bir sonraki adımda, Nefertari ve arkadaşlarının her yerine kustu. Hatta o kadar şiddetli kustu ki mesanesinin kontrolünü kaybetti ve altını ıslattı. Kaçmaya çalıştığında ayağı takıldı ve karmaşanın içine düştü.
Acheron herkes gibi bundan tiksinti duyarak bakışlarını kaçırdı.
Ama Artemis'in işi bitmemişti. Elini kaldırarak bahçelere açılan çifte kapıyı açtı. Bir sürü kızgın köpek içeri koştu ve intikamla Styxx'e saldırdı.
Babaları yardım için ağlayarak yerde yatan varisine koştu.
Artemis, Ryssa ve alay edilen kadın dışında partideki herkesin hastalanmasından önce Acheron'a çarpık bir şekilde sırıttı. Gardiyanlar, midelerini prenslerinin üzerine boşaltmadan bir an önce Styxx'i köpeklerden korumaya çalıştı.
Aralarındaki mesafeyi aşan Artemis memnuniyetle ellerini çırptı.
"Seni bilmem," dedi yeşil gözlerinde şeytani bir parıltıyla, "ama kendimi daha iyi hissediyorum."
Etrafına gururla baktı. "Sabah iyi olacaklar ama yarın sabaha kadar hiçbiri yataklarından kalkmayacak. Styxx'e gelince, zulmünün etkilerini en az bir hafta hissedecek."
Acheron, etrafındaki acıdan zevk alabilmeyi diledi ama yapmadı. Styxx'in ona yaptıklarını kimse onun bu gece yaptıklarını hak etmediği kadar hak etmiyordu.
Başını kaldırdı. "Mutlu değil misin?"
Acheron etrafındaki zavallı sefillere baktı. "Benden intikam aldığın için teşekkür ederim. Bu çok şey ifade ediyor, Artie. Tamamen. Ama hayatım boyunca zulme maruz kaldığım için başkalarına zarar vermekten zevk almıyorum, bu yüzden hayır, onları bu şekilde görmek beni mutlu etmiyor. Özellikle de bana asla zarar vermeyenler."

"Bunu yapmamak aptallık. İnan bana. Sana karşı bu kadar nazik olmazlardı.”
Tecrübesine göre haklıydı. Buna rağmen, çektikleri aşağılanmaya gülmekten kendini alamadı.
Artemis tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sen çok tuhaf bir insansın." Yanağını eliyle kavradı. "Yine de seni şimdi uyarıyorum, eğer bir daha yüzünü yaralarsa ona asla iyileşemeyeceği bir ıstırap salacağım."
Bakışlarındaki öfke ve samimiyet onu kavuruyordu. Sadece Ryssa onun cezalarına kızmıştı. Artemis'in umursadığı gerçeği, tanrıçaya karşı beslediği öfkeyi silmesinde uzun bir yol kat etti.
Aslında sözünü tutmuş ve onu incitecek hiçbir şey yapmamıştı.
Ona güvenme.
Ama kalbi bir şekilde onu sevdiğine, umursadığına inanmak istiyordu.
Onu öpmek için ayağa kalktı. Dudakları değdiği anda onu şakağına götürdü. Acheron içinden tuhaf bir yarığın geçtiğini hissetti.
"Ne...?"
Artemis'in gözleri parlıyordu. "Sana kendini koruman için savaşma gücü verdim. Haklıydın. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olamam. Ama-" Parmak ucunu onun dudaklarına koydu. "Bu becerileri bir tanrı üzerinde kullanamazsın, sadece bir insan üzerinde."
"Neden bir tanrıya saldırmak isteyeyim?"
Artemis başını onun omzuna yasladı ve erkeksi kokusunu içine çekti. Onu incitmeyi aklından bile geçiremeyen içindeki masumiyete hayrandı. "Bazı erkekler öyle."
"Erkekler benim katılmadığım pek çok şey yapıyor."
"İşte bu yüzden sana ihtiyacın olan güçleri verdim. Bir daha böyle incinmeni istemiyorum."
Acheron, içindeki kabaran aşkla savaşmaya çalıştı. Ama yapamadı. Ona bu kadar çok şey verdiğinde değil. Ona bu şekilde dokunup ona kendini iyi ve arzulu hissettirdiğinde değil.
Artemis onu sıkıca sıktı, sonra geri çekerek ona küçük bir kutu verdi.
"Bu ne?"
“Doğumunu kutlamak için hediyem. Aç onu."
Şaşırmış, ona bakakalmıştı. Dürüst olmak gerekirse, elinde ne tuttuğunu anlayamıyordu.
"Bana hediye mi veriyorsun?"
"Elbette."
Ama bu kadar basit olamazdı. Hiçbir şey olmadı. "Ne ödeme istiyorsun?"
Kaşlarını çattı. "Ödeme istemiyorum, Acheron. Bir hediye."
Yine de inkar edercesine başını salladı. "Hiçbir şey karşılıksız verilmez."
Elini etrafına kapattı ve parmaklarını okşadı. "Bu sana karşılıksız verildi, akribos. Ve senin onu açtığını görmek istiyorum.”
Doğrusu bunu anlayamıyordu. Artemis neden ona bir hediye versin ki?

Kalbi hızla çarparken, içinde bir yüzük bulmak için kutuyu açtı. Onu eline aldığında, üzerinde çift yay ve ok gördü, ancak yüzüğü hareket ettirdiğinde, Artemis'in geyikli görüntüsüne dönüştü.
Mutlu bir şekilde gülümsedi. “Bu bir nişan yüzüğü. Onları beni çağırma yeteneği verdiğim takipçilerime veriyorum. Çoğunun bir ağaç bulup bir ritüel gerçekleştirmesi ve doğru kelimeleri söylemesi gerekiyor. Ama sen, benim Acheron'um, beni istediğin zaman çağırabilirsin."
Parmağına koymaya başladığında, onu durdurdu. “Kalbinizin üzerine giyilmelidir.” Altın bir zincir belirdi ve Artemis onu boynuna takarken aklına başka bir düşünce geldi. Sadece kalbinin üzerinde değildi... bu şekilde takıldığında yüzük de gözden kayboluyordu.
En azından sana bir hediye verecek kadar seni düşündü.
Bu doğruydu.
Yanağını öptü, sonra elinde bir kılıç gösterdi. Ona verirken göz kırptı. "Bana ne yaptığını göster."
"Ne demek istiyorsun?"
Başını arkasındaki iki gölge savaşçıya doğru eğdi. "Savaş onlarla, Acheron. Onları yenmek için ihtiyacın olan her şey senin olacak.”
Şüpheci, ondan uzaklaştı. Ama yaklaştıkları an, vücudu içgüdüsel olarak nasıl savaşacağını biliyordu.
Artemis, Acheron'un perdelerle dövüşünü izlerken memnuniyetle gülümsedi. İnsanı için bir iyilik yapmıştı. Ve o izlerken, sıcaklık her yerini işgal etti. Cıva gibi hareket etti. Kasları dalgalandı ve esnedi, savuşturduğu ve savuşturduğu her darbeyle geriliyor ve belirginleşiyordu. Açlığı arttı ve onun kanının neden bu kadar bağımlılık yaptığını merak etti... erkek kardeşininkinden bile daha fazla.
Acheron'u neden bu kadar çok istiyordu?
Yine de çekiciliğini inkar eden yoktu. Şu anda onu yatağına atmak ve sonsuza kadar orada tutmak istiyordu.
Rakiplerinin idmanını bitirirken ona verdiği gülümseme onu eritti.
"Sana söylemiştim," dedi ona yaklaşarak.
Acheron, yatağının dışında hiç tanımadığı bir güvenle kılıcı yumruğunda tuttu. Sonunda başkalarını memnun etmek için vücudunu nasıl kullanacağını bildiği kadar iyi dövüşmeyi de bildiğine inanamıyordu. Baş döndürücü bir karışımdı.
Güç ...
Artemis'e minnettar olarak kılıcı bir kenara fırlattı ve onu kollarının arasına aldı. İçinde garip bir şey dalgalandı. Sanki bir parçası serbest kalmış gibiydi ve bu onu temellerinden sarstı.
Artemis, onun gümüşi gözlerinin kıpkırmızı parladığını ve aynı zamanda dudaklarının karardığını görünce titredi. O kadar hızlı olmuştu ki, hayal edip etmediğinden emin değildi.
Sonra Acheron baş döndürücü bir öfkeyle onun ağzını tuttu. Onun gücünü hissetti ve bu onu titretti. Kalbi hızla çarparken kendini ona teslim etti. Onu

arkasındaki duvara yapıştırdı. Dudakları ve dili onu yaktı ve geçen aylarda ondan ne kadar çok şey sakladığını tam olarak bilmesini sağladı.
Bu, evcil hayvanının yeni bir yanıydı. Ve onun içine girdiğinde, bunun katıksız zevkinden neredeyse bayılacaktı.
Vahşi doğadaki bir yırtıcı kadar vahşi ve evcilleştirilmemişti. Zevk homurtularıyla noktalanan nefesinin sesi, onun ruhunu ateşledi. Bir kahkaha boğazına takıldı. Onun böyle olacağını bilseydi, ona bu hediyeyi uzun zaman önce verirdi.
Orgazm onu delip geçerken çığlıklar atarak tırnaklarını adamın derisine geçirdi. Ama onun vücuduna daha da derin ve sert darbeler indirirken duraklamadı bile. Bunun mümkün olduğunu düşünmemişti ama bir orgazm daha patlayınca aldığı zevk arttı.
Sonunda geldiğinde, tamamen zayıf ve doymuştu. Öyle ki ondan beslenmediğini bile fark etti.
Kutsanmış Olympus, bu nasıl olabilir?
Acheron zahmetsizce onu kollarının arasına aldı ve şakağına, yatak odasına geri götürdü.
"Bütün bunlardan sonra nasıl hareket edebiliyorsun?" diye sordu nefes nefese.
"Tanrıça, eğer benden istersen şu anda uçabilirim."
Artemis gülerek zayıf bir şekilde yatağında yatıyordu, çünkü bedeni hâlâ onun hatırasıyla ürperiyordu.
Acheron onun yanında uzandı, ardından dudaklarına ve göğüslerine öpücükler yağdırdı.
Ona başını salladı. "Bugün çok gerginsin."
Acheron, kendisine ihanet etmeden önce onun sözleriyle duraksadı. O alıngan değildi. Gerçek şu ki, eylemleri onu kendisine yeniden aşık etmişti. Kendini neden ona açtığını şimdi hatırladı. Artemis, olmayı seçtiğinde nazikti.
Onu umursamasaydı, bugün aldığı yaralar onun için önemli olmayacaktı. Estes bile zarar gördüğünde duygusal olarak umursamamıştı. Yaralar onun için sadece kar kaybı anlamına geliyordu. Ama Artemis gerçekten onun adına kızmıştı.
Elini tuttu ve avucunu öpebilmek için dudaklarına götürdü. “Ben her zaman senin hizmetkarınım, tanrıçam. Sonsuza dek sana söz veriyorum.”
Kıkırdadı. "Acheron'um, senin sonsuzluk kavramın yok."
"Öyleyse hayatımın geri kalanında sana söz veriyorum."
Yüzüne düşen saçı geriye doğru itti. "Bu sözü kabul ediyorum... ve bu, bugün duyduğum en iyi söz. Şimdi gel beni besle. Beni çok acıktırdın.”
Acheron onun vücudundan yukarı kaydı ve ona boynunu uzattı. Acının sızısıyla, Styxx'in derisini damgaladığını hatırladı.
Tıslayarak içgüdüsel olarak geri çekildi. Kan yaradan serbestçe akarken etinin yırtıldığını hissetti. Üzerini örtmeye çalıştı ama parmaklarının arasından fışkıran kan parmaklarını kapladı ve altındaki beyaz çarşafları lekeledi.

Artemis, Acheron'un ne yaptığını anlayınca derin bir nefes aldı. Kanı ikisini de kaplamıştı. Boynunu tuttu ve yarasını iyileştirirken ona yakın tuttu. Ona karşı titriyordu.
"Bunu asla yapmamalısın, Acheron."
Şimdi onun için çok zayıf olacaktı. Öfkesini bastırdı. Normalde onu cezalandırırdı ama yeterince şey yaşamıştı. Onu temizledikten sonra dinlenmesi için yatağına geri yatırdı.
Uyanık kalmaya çalıştı ama sonunda gözleri kapandı. Artemis yatağındaki çıplak güzelliğine baktı. Bacakları ve kolları çok uzun ve zarifti, inanılmaz derecede biçimliydi. Mide kasları o kadar derin kesilmişti ki, yontulmuş gibi görünüyorlardı. Ve onun kendisiyle nasıl seviştiğini hatırladıkça, yeniden ateşi yükseldi.
"Bana hep böyle dokunmalısın."
Keşke onu duyabilseydi.
Elini saçlarının arasından geçirmek için uzandı ve eli değdiği anda saçları simsiyah oldu. Geri çekildi ve mavinin teninin üzerinde mermerleşmesini izledi.
Dehşete kapılarak yataktan fırladı. Yirmi bir rakamı, rengi solmadan önce sırtına yazdı ve normal haline döndü.
Kafa karışıklığı içinde kaşlarını çattı. Bu, hediyesinden mi yoksa ondan beslenmesinden mi bir tepkiydi?
Ondan önce hiç bir insandan beslenmemişti. Bunu hepsi mi yaptı?
Yine onun Atlantis dilinde fısıldadığını duydu.
“Mutlu bir yıl dönümü değildi. Artık eve gelmek istiyorum.”
"Acheron?" Onu uyandırmadan önce yavaşça yaklaştı.
Gözlerini açtı. Gümüş yerine o kadar siyahtılar ki gözbebeklerini bile göremiyordu. Sonra gözleri titreyerek kapandı ve tekrar uykuya daldı.
Bu normal değildi. "Sen nesin Acheron?"
Sahip olduğu her tanrı gücü onun insan olduğunu söylüyordu. Ama bu, o türe özgü değildi.
"Artemis!"
Apollon'un bağırışını duyunca geri çekildi ve giyindi. Acheron'u yatağında uyuması için bırakarak, yüzünde kızgın bir alayla ağabeyinin durduğu karşılama odasının ortasında belirdi.
"Bir sorun mu var?"
"BEN. İhtiyaç. Yiyecek."
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden bu konuda bu kadar kızgınsın?"
"İnsanımı istedim ama o hamile ve buna dayanamaz."
"Başkalarınız da var."
"Onları istemiyorum." Onu yakaladı. Bunu yaptığı anda durakladı ve saçını kokladı. "Bir erkekle birlikte oldun mu?"
Kalbi sendeledi. Acheron'a ihanet etmek istemeyen Apollon'un elini tokatladı. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"
"Üzerinde yabancı bir koku var. Ve erkeksi.”

İçindeki korkuyu bastırmak için gözlerini devirdi. “Bütün gün insanlarla birlikte oldum, tekliflerini kabul ettim. Onların kokularını koklamış olmalıyım.
Elini saçlarına attı. Artemis yüzünü buruşturdu ve sonunda Acheron'un bu hareketi neden bu kadar saldırgan bulduğunu anladı. Apollo parmağını onun kulağının arkasına sildi, sonra rakamı inceledi. "Kan? Başka biriyle mi beslendin?
Kendini toparladı ve bakışlarını düz bir şekilde karşıladı. Ne zaman döneceğini bilmiyordum ve karnım acıkmıştı.
Gözleri keskinleşti. "Kendine erkek bir evcil hayvan buldun mu?"
Saçında tuttuğu eli tırmaladı. "Sen benim küçük kardeşimsin, sevgilim değil. Şimdi beni bırak ya da gazabımın tüm ölçüsünü hisset.”
Onu geri itti. "Benim ve senin kim olduğunu hatırlasan iyi edersin abla."
Aniden ondan tiksinmiş gibi dudağını kıvırdı. "Bir hizmetçiden beslenmeyi tercih ederim."
Artemis o gidene kadar bir daha nefes almadı. Tüm vücudu onun gazabından korktuğu için titriyordu.
Odasının kapısı açıldı. Acheron'un kendisine baktığını görmek için döndü. Tek kolunu dayayarak kapıya yaslandı. Güç ve zayıflığın karışımı zorlayıcıydı. "Onunla senin için savaşırdım ama uğrayacağın onursuzluk için."
Bu düşünceyle kalbi ısındı. "Onunla asla dövüşemezsin, Acheron. Senin bir tanrıyla savaşacak gücün yok. Seni öldürür ve gözünü kırpmaz.”
Aralarındaki mesafeyi kapatıp kolunu onun ince beline doladı. "Gel tatlım. Dinlenmen lazım."
Ama onu yatağına geri döndürdüğünde, içindeki korku büyüdü. Apollo, Acheron'u öğrenirse, Olympus üzerindeki hiçbir güç onun hayatını kurtaramayacaktır.

25 AĞUSTOS 9528 M.Ö.
Acheron, Artemis'i özleyerek yatağında yatıyordu. Yüzüğünü kalbinin üzerinde tutarak dün geceyi hatırladığında gülümsedi. Geçen haftalarda ona çok nazik ve verici davranmıştı. Hiç kimse, kız kardeşi bile onun kadar düşünceli olmamıştı.
Gözlerini kapattığında, onun bahçesinde gülerek kendisine doğru koştuğunu gördü. Adam onun için oynarken ve o ona kitap okurken, saatlerce avlanarak, atıcılık antrenmanı yaparak ya da bahçesinde birlikte uzanarak geçirdiler.
Böyle kalmalarını ne kadar çok isterdi.
Ne yazık ki itibarına leke süremezdi ve o bundan nefret etse de bunu anlıyordu.
Kapısı çalındı.

Döndüğünde Ryssa'nın kapıyı iterek açtığını gördü. Ona koşmadan önce kapıyı dikkatlice kapattı. Şişmiş midesi göz önüne alındığında inanılmaz derecede çevikti. "Geliyormusun?"
Şimdi ablasından duymaya alışık olmadığı bir soru vardı. "Nerede?"
"Artemis'in tapınağına mı?"
Yine, duymaya alışık olduğu bir soru değildi. "Neden bahsediyorsun?"
"Bugün onun bayram günü. Gün boyu tapınağında oyunlar ve sunular olacak.
Babam şimdiden adağını gönderdi ve diğerlerine nezaret ediyor ama senin de gidebileceğini düşündüm."
Babasıyla değil. Deli miydi? Onunla veya Styxx ile herhangi bir temastan kaçınmaya özen gösteriyordu.
Acheron başını salladı. "Yapmam gerektiğini düşünmüyorum."
Ona ağzı açık bakakaldı. "Deli misin? Sence Artemis, ona yakın biri ona saygısını göstermezse gücenmez mi?"
Acheron kaşlarını çattı. Yapar mıydı? Artemis bu şekilde huysuz olabilir.
Bütün gün tapınakta olacağım ama sonra görüşürüz. Keşke seni görmek için bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmasaydım.
Bu üstü kapalı bir davet olabilir miydi?
Hayır, Artie kurnazlıktan başka her şeydi.
"Bir teklifim yok."
Ryssa onu omzundan itti. "Kalplerden birini yap. Ne olduğu onun için önemli olmayacak.
Ama tanrılara olan minnettarlığını göstermelisin, Acheron. Özellikle birine bir dereceye kadar kayırmacılık gösterildiğinde, onları onurlandırmamak akıllıca değil." Ona gülümsedi.
"Şimdi kendine giyin. Gitmem gerek ve seni bekleyemem. Ama seni tapınakta izleyeceğim - fazla kalma."
Acheron, Ryssa onu terk edene kadar yataktan kıpırdamadı. Bunun en iyi fikir olduğundan hâlâ emin değildi. Ama varlığını gizli tuttuğu sürece bir zararı olmamalı. Sadece gidebilir, bir teklifte bulunabilir ve gidebilirdi. Artemis dışında hiç kimse onun orada olduğunu bile bilmeyecekti. Ve eğer bu onu memnun edecekse...
Ona verdiği onca şeyden sonra nasıl olur da bayram gününde onu onurlandırmazdı? Onu ne kadar sevdiğini bilmesini istiyordu. Onun için hayatını riske atmaya istekli olduğunu görmesini istiyordu.
Onu mutlu etme düşüncesi bile yüzünü gülümsetmişti. Yataktan kalkarken Artemis'in nelerden hoşlanabileceğini düşünmeye çalıştı. Onun çalmasını dinlemeyi severdi, vücudunu ve kanını severdi. Ama onları halka arz ederse, bunlar onu kızdırırdı...
Beyaz gül yaprakları - onun saflığı ve zarafeti için. Ve inciler. Tanrıça incileri severdi.
Onu inci dalışına bile götürmüştü.
İşte bu kadardı, ona olan sevgisinin ve hayranlığının ne kadar saf olduğunu göstermek için mükemmel bir hediye olurdu.

Hızlıca giyindi ve ihtiyacı olanı almak için markete gitti.
Öğle vakti, insanlarla dolup taşan tapınağındaydı. Soyluların ve memurların, adaklarının rahipler tarafından kutsandığı ayrı bir girişi vardı. Teknik olarak kalifiye olmasına rağmen, Acheron ortak çizgide kaldı. Artemis'in heykelinin hemen sağındaki tahtta oturup insanları izleyen babasını kızdırmak ya da dikkatleri üzerine çekmek için hiçbir şey yapmak istemiyordu. Apollo, Styxx ve Ryssa onun yanındaydı.
Acheron, babasının onu görmeyeceğini umarak tanrılara temkinli bir şekilde bakmaya devam etti.
Hızla adak sunacak ve gidecekti.
Kimse bilemezdi.
Yüzünü örterek hediyelerini sunağa koyması için rahibe verdi.
"Tanrıçadan ne istiyorsun, payi?"
Acheron başını salladı. "Hiçbir şey, babalar. Kendisine sadece saygı ve sevgilerimi sunuyorum."
Rahip gül yaprakları ve incilerle dolu küçük kaseyi almadan önce onaylayarak başını salladı.
Acheron uzaklaşırken, kalabalıktan biri onu itti ve sendeleyerek bebeği tutan bir kadına çarptı. Dengesini ve tutuşunu kaybedince bağırdı.
Acheron, onu yakalamak için pelerinini bırakmadığı takdirde bebeğin yere düşeceğini anlayınca donakaldı. Bunu yaparsa ifşa olur ve babasına ne kadar yakın olursa olsun, dikkatlerden kaçmasının hiçbir yolu yoktu.
Ama başka seçenek yoktu.
Anne düşerken bebeği göğsüne tuttu. Kendini kurtarmak için uzanarak pelerinini tuttu ve çekti.
Tüm dikkatler ona çevrildiğinde Acheron yüzünü buruşturdu. Bu ilgiden her zaman nefret etmişti ve yapabilseydi kendini görünmez yapardı. Ama bundan kaçış yoktu.
Öfkeyle kükreyen babası ayağa fırladı.
Midesinden rahatsız olan Acheron, kadının kalkmasına yardım etti ve bebeği ona geri verdi.
Rahatlayarak ağlıyordu. "Nezaketiniz için çok teşekkür ederim. Oğlumu kurtardığın için seni kutsasın."
"Onu almak!" babası gardiyanlara emir verdi.
Acheron, Ryssa'nın bakışlarıyla karşılaştı ve muhafızlar onu kollarından yakalayıp krallarına çekerken kendi dehşetinin kız kardeşinin yüzüne yansıdığını gördü. Dövüşme düşüncesi aklından geçti ama neye yarardı? Sadece kendilerine söyleneni yapıyorlardı. Ayrıca etraflarındaki kalabalık sıkıydı ve bunu yaparsa masum insanlar zarar görebilirdi.
Babasının öfkesini gözünü bile kırpmadan karşıladı.
"Bu tapınağı kirletmeye nasıl cüret edersin!" Muhafızlara döndü. "Burada işim bitene kadar onu kamarasına kilitleyin."
Acheron sırıttı. Babasının ağzından ne tatlı bir söz. Akşama kadar bekleyemezdi.

Acheron ilk kez, kendisi için alay konusu olan Apollon'a baktı. Tanrı gerçeği bir bilseydi…
Düzensiz bir nefes alarak, tapınaktan çekilirken rahiplerin sunağı sunaktan almasını izledi.

* * *

Apollo karşılama odasında kendini gösterirken Artemis başını kitharasından kaldırdı. Acheron gibi çalmaya çalışıyordu ama müzik konusunda yeteneği yoktu. Hayal kırıklığı zaten gergindi ve erkek kardeşinin varlığı bunu hafifletmek için çok az şey yaptı. "Burada ne yapıyorsun?"

Sırıttı. “Bugün neden Didymos'ta değildin?”
"Benim yerime gideceğini söylemiştin. İkimizin de orada olmasının anlamını görmedim.
Ama gerçek şu ki, Acheron'un ailesinin yanında olmak istemiyordu. Hepsi ondan tiksindi.
Gitmiş olsaydı, Styxx'in başına gelen bir mide hastalığından çok daha fazlası olacaktı. Elbette bu, ağabeyini Acheron'a karşı hisleri konusunda uyarabilirdi, bu yüzden onlardan uzak durmasının en iyisi olduğunu düşündü. "Neden? Bir şey mi kaçırdım?"
Ona güzel bir inci dizisi fırlattı. Beyaz gül yapraklarıyla kaplıydılar.
Artemis onlara uzanırken kaşlarını çattı. "Bu nedir?"
"Orospu Prens onları sana getirdi."
Kalbi atmayı bıraktı. "Affedersin?"
“Gerçekten eğlenceliydi. Geri kalan pisliklerle birlikte içeri girdi ve hediyesine karşılık sizden hiçbir şey istemediğimi söyleyerek bunları teslim ettikten sonra ifşa oldu. En son seni kirlettiği için ona bunu ödeteceklerini duymuştum.
İlişkilerine ihanet etmemek için sahip olduğu her kontrol parçasını aldı.
Ama gerçekte boğazı, Acheron'u için gözyaşlarıyla yanıyordu... ve onu tekrar inciteceklerine dair acı bir öfke. Kendisine verilen incileri öpmek istedi çünkü diğer haraçların aksine onun gerçekten kalbinden geldiğini biliyordu. Dahası, Acheron'a gidip ona yardım etmek istiyordu.
Keşke yapabilseydi.
Kendini dengeleyerek incileri yere attı. "Neden bunları bana getirdin?"
"Bir fahişenin şakağına girdiğini bilmen gerektiğini düşündüm. Zeus bilir, benimkinde böyle birine müsamaha göstermem. Gidip fahişeden kendi intikamımızı alalım mı?
Kitharasını tıngırdatmaya geri döndü. "Zamanımı hak etmiyor."
"Ne zamandan beri intikam için zamanın yok?"
"Çünkü burada kalıp oynamayı tercih ederim. Şimdi git ve evcil hayvanlarından birini ziyaret et. Seninle uğraşamam.”
"Kendine uygun."

Artemis, onu terk edene kadar kıpırdamadı. Bunu yaptığı anda, incilere elini uzattı. Onun eline uçtular. Onları kalbine sürterek Acheron'a yardım edip edemeyeceğini görmeye gitti.

* * *

Acheron elleri başının üzerinde bağlı bir şekilde avluda duruyordu. Dudakları ve burnu, Styxx'in neşeyle üzerine yağdırdığı darbelerden çoktan kanıyordu.

Kardeşine öldürücü bir bakış atmadan önce yere kan tükürdü.
"Senin hâlâ tapınakta olman gerekmiyor mu?"
Styxx ona o kadar sert ters vuruş yaptı ki kulakları çınladı.
Acheron acınası tokata güldü. "Yaşlı bir kadın gibi vuruyorsun."
Styxx öne çıktı ama kapılardan giren babaları tarafından durduruldu. Yüzündeki ifade son derece tiksinti doluydu.
Acheron içini çekti. "Gitmemem gerektiğini biliyorum. Dayağı başlatıp, bitirip odama geri dönmeme izin versek olur mu?"
Babası gözlerini kıstı. "Yenilmeye neden bu kadar heveslisin?"
"Senden aldığım tek ilgi bu, Peder. Estes'te olduğu gibi. Öyleyse darbeler başlasın.”
Mavi gözlerinde nefret alevlenirken babası parmaklarını yüzüne bastırdı. "Sana o iğrenç ağzınla kardeşimin adını anmamanı söylemiştim." Bakışları Acheron'un taktığı kolyeye indi.
Acheron, Artemis'in tapınağına gitmeden önce hediyesini almayı unuttuğunu fark edince nefesini tuttu. Babası yüzünü bırakıp incelemek için yüzünü kopardığında, kalbi duruldu ve ilk kez korkuyu tattı.
"Bu ne?"
Acheron kendini sakin ve soğukkanlı olmaya zorladı. "Satın aldığım bir biblo."
Styxx, babasının omzunun üzerinden ona baktı. "Artemis'in rahiplerinin onu çağırmak için taktığı yüzüğün aynısı." Yüz hatları sertleşti. "Sen onu çaldın!"
Babası onu boynundan kaptı ve zincirin kırılmadan önce derisini kesmesine neden oldu. "Tanrıların seni umursadığını mı sanıyorsun?"
Kural olarak değil ama Artemis yaptı.
Styxx yüzüğü aldı ve bir kepçe su aldı. "Hırsıza bir ders vermeliyiz."
Acheron hareket edemeden, Styxx yüzüğü Acheron'un ağzına soktu ve içine su dökerek onu yutmaya zorladı.
Yüzük boğazını kazıyıp yanarken Acheron'un gözlerinde yaşlar birikti. Boğazına ve suya boğuldu ama Styxx yüzüğün tamamen yutulduğundan emin olana kadar pes etmedi.
Acheron öksürdü ve tükürdü, nefesini düzenlemeye çalıştı.
Styxx saçını burktu. "Bir fahişe, sevgili bakire tanrıçamızı bayram gününde lekeledi. Bence herkesin önünde iğdiş edilmeli.”
Acheron'un gözleri cezayı duyunca büyüdü.

Babası onu kesmeden önce onaylayarak güldü. "Artemis'i memnun ederdi sanırım."
Acheron kaçmaya çalıştı ama babası onu yakaladı ve yere devirdi.
Babası, "Tapınağa neden geldiğini söyle," dedi.
Acheron, Ryssa'nın onlara katıldığını bulmak için kendini zorladı. Babası ona tekrar vurdu ve ön kolu Acheron'un boğazına dayalı olarak Acheron'u duvara tutturabilmek için onu döndürdü.
"Açıkla kendini fahişe. Seni tapınağa gitmeye iten nedir?”
Ryssa Acheron'a koştu. "Anlat onlara. Mecbursun."
Başını iki yana salladığında korku onu sardı.
"Bize ne olduğunu anlat?" diye sordu.
Acheron, babasının kolunu itmeye çalışırken, "Yapma, Ryssa," diye fısıldadı. "Sana yalvarıyorum. Beni birazcık bile seviyorsan, bana ihanet etme.”
"Seni iğdiş edecekler. Gerçeği bilseler seni rahat bırakırlar.”
"Umurumda değil."
Ryssa babasını ondan uzaklaştırdı. “Baba dur! O masum. Artemis'le birlikte. Söyle ona Acheron! Tanrı aşkına, ona gerçeği söyle de bu dayağı durdursun.”
Babası onu yere devirdi. Daha sonra sırtına bir tekme attı ve safranın onu boğmak için yükseldiği noktaya kadar ayağını Acheron'un boğazına bastırdı.
"Ona ne yalanlar söyledin kurtçuk?"
Acheron ayağını itmeye çalıştı ama babası ayağını nefes borusuna daha da bastırdı. Konuşmak neredeyse imkansızdı. "Hiçbir şey, pp-lütfen..."
"Küfürcü." O sırada babası geri adım attı ve Acheron çaresizce ezik yemek borusundan nefes almaya çalışırken onu boğulmaya terk etti. "Onu soyun ve Artemis'in tapınağına sürükleyin. Tanrıça onun cezasına tanık olsun ve eğer gerçekten onun yanındaysa, o zaman eminim onu savunmaya gelecektir.”
Ryssa'ya kendini beğenmiş bir bakış atmıştı.
Muhafızlar ilerledi ama Ryssa onun önüne geçti. Ona ulaşmanın tek yolu ona ve muhtemelen taşıdığı bebeğe zarar vermek olacaktır. "Baba, yapamazsın."
"Bu seni ilgilendirmez."
"Acheron'a zarar verirsen, Artemis sana anlatılmamış dehşetler salacaktır."
Babaları güldü. "Deli misin?"
"Hayır, Ryssa, lütfen dur!" Acheron yalvardı. "Yapma!"
"Acheron onun eşi."
Bu sözler kulaklarında çınlarken Acheron nefes alamıyordu... Ryssa ona ihanet etmişti. Ama onun dünyasında tanrılar evcil hayvanlarını koruyordu. Artemis'in, Apollo'nun kendisini kurtaracağı gibi onu kurtarmaya gelmeyeceğini düşünmesi için hiçbir nedeni yoktu. Artemis'in onun kardeşi olmaması çok kötüydü. Gözlerini kapatarak ölmesini diledi.
Onları açtığında, gölgelerin arasında Artemis'in ana hatlarını gördü. İncilerini tutuyordu.
Babasının kahkahası Styxx'inkine karıştı. "Siz Artemis'in eşi misiniz?"

Acheron, Artemis'in yüzüne kazınmış korku ifadesini görünce yanıt veremedi. Öyle aşikar bir öfke bakışının altında soldu ki, onu yaktı.
Babası alay etti. "Gerçekten bir tanrıçanın seninle bir ilgisi olabileceğine inanmamı mı bekliyorsun?"
Acheron konuşamıyordu. Bunu inkar edemezdi bile. Artemis ses tellerini dondurmuştu.
Ona söylediğimi düşünüyor...
Acheron, kimseye söylemediğini anlamasını sağlamaya çalışarak ona başını salladı.
Babası onu tekrar boğazından yakaladı. "İyi. Bakalım tanrıça senin hakkında ne düşünüyor.” Muhafızlara döndü. "Onu Artemis'in tapınağına götür."
Acheron'la alay etti.
"Tanrıça için bu kadar önemliysen, mutlaka gelip seni kurtaracaktır. Aksi takdirde, kafir orospulara ne yaptığımızı dünyaya göstereceğiz. Artemis kendini gösterene kadar onu sunakta döv."
"HAYIR!" diye bağırdı.
Çok geçti. Tamamen çıplak olan Acheron, törensiz bir şekilde sarayın dışına ve kalabalık sokaklara sürüklendi.
Tapınağa ulaşmadan önce vücudu kanlıydı. Muhafızlar onu sunağa çekip iki sütun arasına asarken herkes ayrıldı.
"Bu nedir?" diye sordu başrahip.
"Kralın emriyle, Tanrıça yatıştırılana kadar kafir cezalandırılacak.
Kadın onu durdurmak için kendini gösterene kadar onun adına dövülecek.”
Acheron, Artemis'in bakışlarıyla karşılaştı ve o yeşil gözlerdeki memnuniyet onu yakıp kavurdu.
"Bana ihanet edersen ne olacağını sana söylemiştim." Sesi kafasının içinden fısıldadı.
İlk kırbaç sırtına saplandığında gözyaşlarına boğuldu. Sana ihanet etmedim, diye fısıldadı. "Yemin ederim."
Artemis ilerledi ve ona verdiği incilerle yüzüne vurdu.
"Onu daha sert döv," diye fısıldadı cezalandırıcısına. "Her kırbacını hissetmesini sağla."
Kirpikler daha da derinleşirken Acheron haykırdı.
Kalabalık onun vuruşunu alkışladı. Bastırılmış anılar onu kırbaçlardan daha keskin bir şekilde parçaladı. Yine Estes'in evindeydi, etrafı insanlarla çevriliydi, onu çekiyor, yakalıyor, boyun eğmesi ve aşağılanması için çağrıda bulunuyordu. Kaç kez alay edilmişti? Gülüp alay mı ettiniz?
"Benden merhamet dile fahişe..." Amcasının sesi yüksek ve netti.
Acheron bakışlarını Artemis'e kilitledi. Bunu ona nasıl yapabilirdi? Nasıl?
Artemis o dönen gümüşi gözlerdeki işkence ve acı karşısında içten içe irkildi. Sanki yanlış bir şeymiş gibi onu suçladılar. Birine anlatırsa ne olacağı konusunda onu uyarmıştı. Bir an onun şaka yaptığını mı düşündü?
"Sana her şeyi verdim," diye homurdandı, onu yalnızca Acheron'un görüp duyabileceğinden emin olarak. "Her şey!"
En alçak tonda fısıldamadan önce başını eğdi. "Seni sevdim."

Artemis, bugün yaptıklarından sonra bunu ona söylemeye cüret ettiği için öfkeyle haykırdı.
Kendisine dokunmasına izin verdiğini biri öğrenirse mahvolurdu. Değersiz aşkının onun aşağılanmasını hafifleteceğini mi sanmıştı? Yıkımı mı? Onunla alay edilmek için onu aşağı çekmek aşk mıydı?
"Daha sert vur!" gardiyanı çağırdı. "Kanının şakağımın zeminini kaplamasını istiyorum."
Bu ona öğretirdi!
Sen benim için bir hiçsin, insan, diye alay etti kulağına. "Hiç bir şey."
Acheron, Artemis onu terk ederken gözyaşlarının akmasına izin verdi. Onun söz konusu olduğu yerde hiçbir merhametinin olmadığı açıkken, ondan af ya da merhamet dilenmesine gerek yoktu. Dahası, onun savaşma yeteneğini elinden aldığını hissetti. Her şeyini ondan aldı.
Acıya dayanamayarak kendini bilinçsizliğe teslim etti. Ama onu daha çok dövmek için canlandırdıkları için bu kısa sürdü.
Üçüncü seansında, babasını ve Styxx'i karşısında durmak için gözlerini açtığında. "Tanrıçan nerede kurtçuk?"
Yüzü solgun ve gergin olan Ryssa'ya baktı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bakışlarındaki suçluluğu gördü.
"Benim bir tanrıçam yok." Kimsesi yoktu ve bunu biliyordu. "Beni iğdiş et ve bu işi bitir."
Ama yapmadılar. Bunun yerine, kırbaç sayısını kaybedene kadar onu dövdüler. Bilincine girip çıkarak, dayağın nihayet ne zaman durduğundan emin değildi. Sırtındaki yakıcı acıdan başka bir şey hissetmiyordu.
Yine de ona merhamet yoktu. Onu, sevgili tanrıçalarını savunmak için kalabalığın ona kendi darbelerini ekleyebileceği sunağın önünde bağlı bıraktılar.
Acheron üç gün boyunca yiyeceksiz ve rahat bir şekilde orada asılı kaldı. En yakını Merus'un ona yaklaştığını görmekti.
Çocuk kaşlarını çatarak önünde durdu. "Senin bir asilzade olduğunu sanıyordum. Bize yalan söyledin.” Gözleri kızgındı, yerden bir taş aldı ve Acheron'a fırlattı. Onu göğsünden yakaladı.
Acheron başını geriye yaslayarak yaldızlı tavana baktı. "Neden!" tanrılara bağırdı. Bunu ona neden yapmışlardı? Bu neden onun kaderiydi?
Bir prens olarak doğmuştu. O böyle onurlandırılmalıydı ve bunun yerine o bir hiçti.
Kesinlikle lanetlenmiş olmalı. Bu hayatın başka bir nedeni yoktu. Acı çekmesi için bir sebep yok. Ve o anda bu gezegendeki her şeyden nefret etti. Herkes.
Çaresizlik ve eziyetten doğan bir savaş narasıyla zincirlerine karşı savaştı. Ama umursayacak kimse yoktu ve kurtulmanın bir yolu yoktu. Tek başardığı, sırtındaki yaraları yeniden açıp bileklerine yenilerini yapmaktı. Sonunda, sadece onu daha çok incitti.

Böylece üçüncü günün akşamına kadar kaldı. Gardiyanlar onu serbest bırakmak için geri döndüler ama onlar yapmadan önce kafası kazındı ve Artemis'in çifte yay sembolü kafatasına dağlandı.
Acheron bu ironiye güldü. Adı bundan önce kalbine kazınmıştı ve şimdi onu bir daha asla kabul etmeyecek olan bir tanrıçanın sembolünü herkesin içinde taşıyordu. Bunun acımasızlığı dayanılmazdı.
Bitirdiklerinde, bir atın beklediği sokağa çıkarıldı. At onu saraya kadar sürüklesin diye elleri önünden bağlanmıştı. Ulaştığında, vücudunda çok az deri kalmıştı veya hiç kalmamıştı.
Bilinci kapalı bir şekilde odasına götürüldü ve içine atıldı. Acheron bir adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Hareket edemeyecek kadar zayıftı, yere yayıldı. Ama en azından taş, zonklamalarına rağmen yaralarına karşı soğuktu.
Bu sefer ona yardım edecek Artemis olmayacaktı. Ona yardım edecek ya da sığınacak bir tanrıça yok.
"Sen benim için bir hiçsin, insan." Bu sözler sonsuza kadar kalbine kazınacaktı.
Öyle olsun.
Gözlerini kapatmış, gelecekten hiç umudu kalmamıştı. Asla iyileşme veya ilerleme isteği yok.
Ablası ve sevgilisi onu son kez paramparça etmişti. Hiçbir özrün düzeltemeyeceği bazı ihanetler vardı ve bu sefer Acheron sınırını aşmıştı. Onu incitmek için yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Ruhu hastaydı, kendi içine girdi ve kendisini bir daha asla kimseye açmayacağına yemin etti.

2 EYLÜL MÖ 9528

Artemis ağlamak isteyerek şezlongunda tek başına oturdu. Apollo, Olympus'taki her tanrıya Acheron'dan ve onun eşi olma iddiasından bahsetmişti.
O zamandan beri hepsi ona gülüyordu.
Zeus, dün gece onun salonunu ziyaret ederken, "Onu tapınağının zemininde deşmelisin," demişti.
Apollon alay etmişti. "Yapamamak. Hayatı ikiz kardeşine bağlı ve ikisi de ölüyor, bu da benim eğlencemi bir süreliğine bozar. Ama bu insanların söylediği yalanlar histerik."
Afrodit gözlerini devirmişti. "Tüm tanrıların Artemis'iyle bir ilişki iddia edebileceğini düşünen bir orospu hayal edemiyorum. Zihinsel durumunu kontrol eden oldu mu?"
Apollo, "Kesinlikle deli," demişti. "Onu ilk gördüğümde anlamıştım."
Bundan sonra Artemis diğerlerinin yanına bile yaklaşmamıştı. Ama kahkahalarından daha da beteri, Acheron'un içinde olduğunu bildiği acı yüzünden midesinde oluşan hastalıklı yumruydu.
Onu hakediyor.

Doğruydu. İhaneti acı verici bir ölümü hak ediyordu ama yine de tek yapmak istediği onu tutmaktı. Onun ona hissettirdiklerini özlüyordu. Dudaklarının tadı…
Onunla birlikteyken sürekli gülümsüyordu. Onda onu mutlu eden bir şey vardı. İkisi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.
Sana ihanet etti.
Bu affedemeyeceği bir şeydi. Onu alay konusu yapmıştı. Kurtarıcı tek lütuf, diğerlerinden hiçbirinin onun iddialarına inanmamasıydı.
Yine de, tek istediği ona gitmekti…

* * *

"Artemis, seni insan biçimine çağırıyorum." Ryssa, tanrıçanın onu görmezden geleceğinden korkarak nefesini Artemis'in tapınağının içinde tuttu. Etrafına bakındı, yine yalnız olduğundan emin oldu. “Tanrıça, lütfen çağrımı duy ve bana gel. Seni görmem gerek."

Sunağın sağ tarafında parıldayan bir pus belirdi. Sis yoğunlaşarak inanılmaz derecede güzel bir kızıl saç şeklini alırken Ryssa gülümsedi. Artemis'in özellikleri, tanrıçanın yüzünün daha ince kemikli olması dışında Apollo'nunkine çok benziyordu.
"Ne istiyorsun insan?"
"Acheron adına buradayım."
Artemis'in gözleri öfkeyle parladı. "Bu isimde kimseyi tanımıyorum."
Solmaya başladı.
“Hayır lütfen… Bu onun hatası değildi. Kimseye söylemedi. Yaptım."
Artemis, bu sözler onu delip geçerken yeniden maddeleşti. Ağabeyinin çocuğunu taşıyan minyon sarışın güzele baktı. "Ne?"
Ryssa öne doğru bir adım attı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Acheron senin hakkında kimseye tek kelime etmedi, bana bile. Boynundaki ısırık yarasını gördüm ve sen olduğunu anladım. Lütfen, eğer hatalıysam, beni affet. Ama haklıysam, yapmadığı bir şey için ona kızmanı istemedim."
Artemis onun şişmiş karnına baktı. "Kardeşimin oğlunu taşıdığına sevinsen iyi olur.
Hâlâ hayatta olmanın tek sebebi bu. Adımı bir daha Acheron'unkiyle ilişkilendirirsen, Styx Nehri kıyısında senin postunu tapınağımın duvarına asacağım."
Artemis kendini uzaklaştırdı ama Olympus'a dönmeden önce kendini durdurdu.
Gerçekte, kalbi ona ihanet etmemiş olduğu gerçeği üzerine şarkı söylüyordu. Onun Acheron'u doğruydu…
Rahatladı, onu görmeye gitti.
Çıplak, odasında yatağının önünde yerde yatıyordu. Adamın kel kafasını ve vücudunun her yerinde hâlâ oyulmuş vahşi yaraları görünce kaşlarını çattı. Ama en acı verici görünen, onun kafatasının arkasında hâlâ ham olan kendi sembolüydü.

"Acheron?"
Gözlerini açtı ama konuşmadı.
Onu iyileştirmek için uzandı. Daha ona dokunamadan bileğini eliyle yakaladı.
Tutuşu onu şaşırttı. Bu durumdayken bu kadar güçlü olacağını düşünmemişti. "Senden hiçbir şey istemiyorum."
"Bana ihanet ettiğini düşündüm."
Sözümden dönmem Artemis. Durmadan."
"Nasıl bilecektim?"
Acı acı güldü. "Ne? Birkaç kırbaç beni kırmaya yeter mi sanıyorsun? Sen bir tanrıçasın. Nasıl bu kadar az şey bilebilirsin?”
"Tanrı olmanın ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. En ufak bir şey için hep imdat diye haykıran sümüklü sesler. "Yeni bir çift ayakkabı istiyorum. Hasatta daha fazla tahıl istiyorum.' Kapatmayı öğreniyorsun.”
"Bunlar sana önemsiz gelebilir ama bazı insanlar için bir anlık huzur gibi zararsız bir şey bile bir hayatta büyük fark yaratabilir. Bir gülücük. Küçük bir iyilik hareketi. Bizim için gereken tek şey bu.”
"Pekala, nezaketimle buradayım."
Acheron alay etti. "Senin evcil hayvanın olmaktan bıktım Artemis. İçimde sana verecek hiçbir şeyim kalmadı.”
Öfkesi kendi öfkesini alevlendirdi. “Sen bir insansın. Bana emir veremezsin.”
Acheron içini çekti. O haklı. Değersiz bir kurtçuk olan o kimdi de ona bir şey söyleyecekti?
Üstelik kimseyle tartışacak durumda da değildi. "Beni affet Akra. yerimi unuttum."
Gülümsedi ve elini onun kel kafasına koydu. "Benim tanıdığım Acheron bu."
Hayır, değildi. Bu alınıp satılan Acheron'du. Başkalarını eğlendirmek için oynayan ama içinde hiçbir şey hissetmeyen içi boş kabuk. ne kadar acıklı kalbinin kimse için o kadar az şey ifade ettiğini, onun eksik olduğu gerçeğini bile fark edemediğini.
Elini bırakarak, onu iyileştirirken hareketsiz kaldı. Bir kere acıya tahammül etti.
İşi bittiğinde, yaptığı işe bakmak için arkasına yaslandı ve sonra yüzünü buruşturdu. Ah, bu kellik gitmeli. Saçlarını çok beğendim."
Mükemmel bir şekilde büyüdü ve Acheron hala hareket etmedi.
Artemis bir anda kollarını göğsünde kavuşturdu. "En azından seni iyileştirdiğim için bana teşekkür edemez misin?"
Bu kadar kötü dövülmesinin sebebinin kendisi olduğu düşünülürse, ona teşekkür etme düşüncesi bile boğazına düğümlendi. Ama sonra böyle şeylere alışmıştı. "Teşekkürler Akra."
En sevdiği oyuncağını kırdığının farkında olmayan bir çocuk gibi memnuniyetle gülümsedi.
"Bugün avlanmalıyız."

Acheron, onu özel ormanına götürüp sanki etten kemikten bir adam değil de oyuncak bebeğiymiş gibi kırmızılar giydirirken konuşmadı. Ona bir yay ve sadak uzatırken yüzü ışıl ışıldı. Hiç yorum yapmadan sadağı sırtına astı ve geyik aramaya çıkarken onu takip etti.
O istediğini yaptığında, özellikle hiçbir şey hakkında gevezelik etti ve hiçbir şey hissetmemek için elinden geleni yaptı.
"Çok sessizsin," dedi onun sohbetine katılmadığını anlayınca.
"Beni affet Akra. Ne dememi istersin?”
"Aklından ne geçiyorsa."
"Aklımda hiçbir şey yok."
Ona ofladı. "Hiç bir şey? Senin hiçbir düşüncen yok mu?”
Kafasını salladı.
"Bu nasıl olabilir?" Alt dudağını huysuzca sarkıttı. "Beni cezalandırmaya çalışıyorsun, değil mi?"
Sesindeki tüm duyguları, özellikle de ona kattığı öfkeyi uzak tuttu. "Seni asla cezalandırmak istemem, Tanrıça. Benim yerim değil.
Onu saçlarından tuttu ve bakışlarıyla buluşmaya zorlamadan önce yüzünü buruşturdu. "Neyin var?"
Acheron kendisini olacaklara hazırlarken derin bir nefes aldı. Amcasıyla yaşarken öğrendiği bir şey vardı, o da şehvetin öfkenin önüne geçtiğiydi. Daha sonra onu yine de dövebilirdi, ama onu yeterince memnun ederse, ceza o kadar şiddetli olmazdı.
Yaklaşarak onu öptü.
Tabii ki, saçındaki tutuşu gevşetti ve onun kollarında eridi. Tuhaf, o anda kendini daha önce hiç hissetmediği kadar fahişe gibi hissetti ve nedenini anlamadı.
Belki de kalbini verdiği biriyle pazarlık yapmak için vücudunu kullanmak zorunda kalmaması gerektiğinden. Yine de buradaydı, dokunuşunu onun öfkesini hafifletmek için kullanıyordu... her zamanki gibi.
Kendinden tiksinerek, ona boynunu teklif etti ve boynunu alırken bir korkak gibi öldü.
Ama başka ne yapabilirdi? Ya becerecekti ya da yenecekti. Dürüst olmak gerekirse, ikisinden hangisinin kendisi için en acı verici olduğunu artık anlayamıyordu. Biri vücudunda yara izi bıraktı.
Diğeri ruhunu yaraladı.

14 EYLÜL MÖ 9528
Acheron balkonunun korkuluğuna oturmuş içiyordu. Artemis'in kendisini nasıl bu kadar kirli hissettirmeyi başardığına şaşırmıştı ama yine de günler geçtikçe amcasının ona yaptığı şeye daha çok benziyordu.
"Erkek kardeş?"
Başını geriye doğru eğdiğinde Ryssa'nın kendisine yaklaştığını gördü.
"Evet?"

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bebek yüzünden çok acı çekiyorum. Beni daha iyi hissettiren o şeyi yapar mısın lütfen?
Kolaylıkla yanlış anlaşılabilecek kelimelere homurdandı. Tanrıya şükür babası duymamıştı. "Buna masaj denir."
"Bunu yapabilirmisin?"
"Elbette." Diğer her şey gibi, insan vücudunun her kası iyi eğitilmişti ve onu nasıl gevşetip memnun edeceğini öğretmişti. Korkuluktan kayarak onu yere oturttu ve sırtındaki gerilimi azaltmak için öne doğru eğildi.
"Mmm," diye soludu. "Yaptığın en sihirli şey bu."
Tam olarak değil. Geri dönüp onunla dalga geçmeyecek biri üzerinde kullanabildiği için mutluydu. "Gerçekten gerginsin."
"Rahat olamıyorum. Her yerim ağrıyor."
"O zaman sadece nefes al. Düğümleri çözeceğim ve kendini çok daha iyi hissedeceksin." Basınç noktasına indi ve tırnağını batırdı.
Ryssa memnun bir şekilde inledi. "Bunu nasıl yaptın?"
"Bol pratik." Ve ne zaman hata yapsa bir sürü dayak yiyordu.
"Yemin ederim ellerini bronzlaştırmalıyız."
Çoğu insan böyle hissetti, ancak başka birçok nedenden dolayı.
Omzunun üzerinden ona baktı. "Saçların çıkana kadar saklanmayı mı planlıyorsun?"
Acheron, bu hatırlatma üzerine içini bir acı kaplarken duraksadı. Saçının olduğu tek zaman, Artemis'in ortaya çıktığı zamanlardı - saçlarının nedeni o olmasına rağmen, Artemis onu böyle görmekten nefret ediyordu. Ondan ayrıldığı an, saçları gerçek haline geri döndü.
"Ayrılmak için bir nedenim yok. Dönem."
"Oyunlara gitmekten hoşlandığını sanıyordum. Yine de hiç bu kadar uzun zamandır içeri girmedin.
İçindeki acıyı onlar bile dindiremezdi. İhanet. Aksine, oyunları izlemek onu daha da huysuzlaştırıyordu. "Odamda kalmayı tercih ederim, Ryssa."
Konuşmak için ağzını açtı ama sözleri keskin bir acı çığlığının altında öldü.
"Rissa?"
"Bebek... geliyor!"
Ayağa kalkıp onu kollarının arasına alırken Acheron'un kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ebeleri ve babasını çağırabilmeleri için hizmetçilerini bulmaya gitmeden önce onu odasına taşıdı.
"Acheron," diye seslendi, o geri çekilmeye başlarken. "Lütfen, beni bırakma. Korkuyorum. Acıyı azaltabileceğini biliyorum. Lütfen…"
"Kalırsam babam beni döver."
Başka bir kasılma onu yakaladığında çığlık attı.
Onu bu şekilde bırakamayınca yatağa gitti ve tekrar masaj yapmaya başladı.
"Nefes al, Ryssa," dedi sakin bir ses tonuyla, onun gergin olduğu yere karşı baskı uygulayarak.
"Bu nedir?"
Babasının cılız sesiyle irkildi. Ryssa ona bakmak için döndü. "Baba, lütfen. Acheron acıya yardımcı olabilir."

Babası onu kenara itti. "Çıkmak."
Acheron itaat ederken konuşmadı. Styxx'i ve kız kardeşinin Apollo ile evliliğinin doruk noktasına tanık olmaya gelen koridorda bir dizi senatörün yanından geçti. Birçoğu ona alay etti ve kısık sesle yorumlar yaptı. Hatta bir çift teklifte bulundu.
Onları umursamadı ve odasına gitmeye devam etti. Sonra kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için kapılarını kilitledi.
Kız kardeşine yardım edebilmeyi dileyerek odasında oturdu ve saatlerce süren çığlıklarını, hıçkırıklarını ve ağlamalarını dinledi. Tanrılar, eğer bu bir doğumsa, herhangi bir kadının buna katlanması bir mucizeydi.
Neden yapsınlar?
Ve yine de bu kadar korkunç derecede acı verici bir şeye katlanmışken, bir anne bu kadar çok mücadele ettiği ve bu kadar uzun süre acı çektiği çocuğundan nasıl kaçınabilirdi?
Annesinin yüzünü hatırlamaya çalıştı. Tek hatırlayabildiği mavi gözlerindeki nefretti. "İğrençsin." Ne zaman onun yanına yaklaşsa, onu tokatlayarak uzaklaştırmıştı.
Ama bütün anneler böyle değildi. Onları oyunlar sırasında pazarda ve tribünlerde görmüştü. Çocuklarını sevgiyle kucaklayan anneler - tıpkı Artemis'in tapınağında tökezlediği anne gibi. Bebeği onun için her şey demekti.
Acheron parmaklarının arkasını kendi yanağına sürttü. Gözlerini kapatarak, bir annenin nazik dokunuşu, bir kadının ona çok tatlı bir şekilde dokunması gibi davrandı.
Sonra kendi aptallığıyla alay etti. Hassasiyete kimin ihtiyacı vardı? Tek yapması gereken, herhangi bir insanın yanına yürümekti ve istediği tüm okşamalara sahip olacaktı.
Ama asla sevgi dolu olmadılar ve asla koşulsuz ve bedelsiz gelmediler.
"Bu bir erkek!" Babasının bağırışı duvarlarda boğuklaştı ve ardından yankılanan büyük bir haykırış geldi.
Acheron, kız kardeşi adına mutlu bir şekilde gülümsedi. Apollon'a bir oğul vermişti. Annelerinin aksine, emeği için onurlandırılacaktı.
Herkesin onu terk ettiğinden emin olana kadar beklerken saatler geçti. Acheron odasına yöneldi ama dışarıdaki muhafızlar tarafından durduruldu.
"Seni uzak tutmamız söylendi. Hiçbir koşulda prensesi görmenize izin verilmiyor."
Aksini düşünmesi ne kadar aptalca. Acheron tek kelime etmeden odasına döndü.
Yapacak bir şey bulamayınca kendini yatağına attı.

* * *

"Acheron?"

Fısıldayan çağrı üzerine sıçrayarak uyandı. Gözlerini açtığında yanında diz çökmüş Ryssa'yı buldu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni geri çevirdiklerini duydum, bu yüzden size gelmek için serbest kalana kadar bekledim." İncelemesi için küçük bir bohçayı havaya kaldırdı. "Oğlum Apollodorus ile tanışın."
Minik bebeği görünce dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Zengin siyah saçları ve koyu mavi gözleri vardı. "O çok güzel."
Ryssa bebeği ellerine vermeden önce gülümsemesine karşılık verdi.
"Yapamam, Ryssa. Ona zarar verebilirim.
"Ona zarar vermeyeceksin, Acheron." Ona başını nasıl destekleyeceğini gösterdi.
Şaşıran Acheron, içinde kabaran sevgiye inanamadı.
Ryssa gülümsedi. "O senden hoşlanıyor. Bütün gece benimle ve hemşirelerle uğraştı ama senin için ne kadar sessiz olduğuna bir bak.
Doğruydu. Bebek küçük bir iç çekti, sonra uykuya daldı. Acheron gerçek gibi bile görünmeyen minik parmakları incelerken güldü. "İyi misin?"
"Ağrılı ve çok yorgun. Ama seni görene kadar uyuyamadım. Seni seviyorum Acheron."
"Ben de seni seviyorum." İsteksizce Apollodorus'u ona uzattı.
"Yakalanmadan önce gitsen iyi olur. Babam ikimize de çok kızardı."
Başını sallayarak bebeği aldı ve onu terk etti.
Yine de masumiyet görüntüsü gibi bebeğin kokusu da içinde kaldı. Bu kadar küçük olduğuna inanmak zordu ve ailesinin onu beslediği düşmanlık göz önüne alındığında hayatta kaldığına inanmak daha da zordu.
Uyumaya çalışırken, bir kadının çocuğunu böylesine sevgi ve gururla kucağına almasının nasıl bir şey olduğunu merak etti. Onun bir parçasını taşıdığı için bir kadının yüzünün bu kadar neşeli olduğunu hayal edin...
Ama asla olmayacaktı. Amcasının doktorları bunu görmüşlerdi. Penisi, ameliyatlarının hatırasıyla sarsıldı.
Onun için en iyisi.
Dünyanın geri kalanının ondan nefret etmesi ne kadar kötüyse, çocuğunun onu hor görmesinden daha kötü bir şey düşünemiyordu. Kendi çocuğunun onu reddetmesi.
Tabii ki, bir tane olsaydı, ondan nefret etmesine asla izin vermezdi. Onu tutacak ve ne olursa olsun sevecekti.
Uyu, Acheron. Her şeyi unut.
Gözlerini kapatarak yorgun bir nefes verdi ve tekrar uyumaya çalıştı.
"Ne yapıyorsun?"
Gözlerini açtığında yatağında, yanında Artemis'i buldu. "Uyumaya çalışıyordum."
"Ah... Yeğenimizi duydun mu?"
"Yaptım. Ryssa az önce buradaydı.
Yüzünü buruşturdu. "Bebekleri iğrenç ve iğrenç bulmuyor musun?"
"HAYIR. Onun güzel olduğunu düşündüm.
Alay etti. "Yapabilirdin. Bence pis kokuyorlar ve telaşlılar. Asla içerik. Her zaman talepkar. Ah, tüm bunları yaşadığımı ve üzerime bu kadar iğrenç bir şeyin yapıştığını hayal edemiyorum.

Acheron, Artemis'e verilen tüm zavallı bebekleri hayal ederken gözlerini devirdi.
Açıkçası, bakımını çok daha anaç birine verdi. "Bence Yunanlılar seni doğum tanrıçası ilan etmeden önce senin hakkında bunu öğrenmiş olmalılar."
“Şey, çünkü annemin Apollo'yu doğurmasına yardım ettim. Bu farklıydı.”
Onu yumuşak bir şekilde avucunun içine almak için uzandı. "Burada neyim var?"
"Şimdiye kadar bilmiyorsan Artie, ne kadar açıklama yaparsan yap fayda etmeyecek."
Penisi daha da sertleşirken boğazının derinliklerinden güldü. "Seni hâlâ uyanık bulmayı umuyordum."
Acheron onu ağzına almak için başını eğdiğinde yorum yapmadı. Onu dillendirirken tavana baktı. Olsa muhtemelen daha zevkli olur kendini kontrol altında tuttuğundan emin olması gerekmiyordu. Ama onunla bu şekilde gelmemesi gerektiğini biliyordu. Onun tadını seviyordu ama kendi içinden başka bir yere salınmasından hoşlanmamıştı.
O zaman bile sadece tolere etti.
Onu incitecek kadar sert bir şekilde kıstırdığında sarsıldı. Parmaklarını aletinin etrafındaki saçlara doladı. Acheron içini çekerek, ilişkilerinin başlangıcına geri dönebilmeyi diledi. Bunun, onun onu emmesinden çok daha fazlasını ifade ettiği zamanlara geri dönelim.
Geri çekilmeden önce uzun bir yalama yaptı. Onun dudaklarına dönmesini bekliyordu.
Bunun yerine dişlerini kesesinden ancak iki santim ötede, baldırının üst kısmına batırdı.
Acıdan havlayarak onu uzaklaştırmamak ve kendini daha fazla incitmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı.
Acı hızla aşırı bir zevk dalgasına dönüştü. Ama daha gelmesine izin vermedi.
"Seni içimde istiyorum, Acheron."
Onu yüzüstü çevirerek kalçalarını yastıklarına dayadı ve isteğini yerine getirdi. Kalçalarını ellerinin arasına aldı ve kendini onun derinlerine gömdü. Durması için ona yalvaracak kadar orgazm olana kadar ona baskı yaptı.
Sırtüstü dönerek memnuniyetle güldü.
Artemis, onun hala sert olduğunu anlayana kadar memnun bir şekilde içini çekti. “Neden bitirmedin?”
Acheron omuz silkti. "İşin bitti."
"Ama değildin."
"Yaşayacağım."
Tiksinti dolu bir ses çıkardı. Acheron mu? Son zamanlarda senin neyin var?”
Acheron, onun sorusuna cevap vermemesi gerektiğini bilerek dişlerini sıktı. Ne kadar harika olduğundan başka bir şey duymak istemiyordu. "Kavga etmek istemiyorum Artemis. Ne fark eder? Memnun oldun, değil mi?”
"Evet."
"O zaman dünyada her şey yolunda."

O yanında yatarken ona bakmak için bir kolunun üzerine doğruldu. "Seni gerçekten anlamıyorum."
"Gerçekten karmaşık değilim." Tek istediği, ona veremeyeceği iki şeydi. Sevgi ve saygı.
Boynuna bir uzun çivi geçirdi. "Sana verdiğim yüzüğüm nerede?"
Acheron onu yutmaya zorlandıklarını hatırladığında irkildi. "Kayboldu."
"Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun?"
Duygusuz mu? En azından hediyesini yüzüne geri fırlatmamış ve bunun için onu dövdürmemişti. "Sana verdiğim inciler nerede?"
Yüzü kırmızıya döndü. "İyi. Sana bir tane daha alacağım."
"Yapma. Birine ihtiyacım yok.
Gözleri öfkeyle karardı. "Hediyemi görmezden mi geliyorsun?"
Sanki ondan böyle bir hediye daha alacakmış gibi. Yeterince taciz görmüştü.
"Hiçbir şeyden kaçmıyorum. Sadece seni utandırma riskini almak istemiyorum. Olan her şeyi göz önünde bulundurursak, sana ait olduğu açıkça belli olan bir şeye sahip olmamın gerçekten akıllıca olduğunu düşünmüyorum."
"İyi bir noktaya değindin." Ona gülümsedi. "Bana her zaman sadıksın, değil mi?"
"Evet."
Yanağından öptü. "Artık gitsem iyi olur. İyi geceler."
O gittikten sonra Acheron sırtüstü döndü. Gözlerini kapatarak düşüncelerinin akışına bıraktı. Aklında nazik bakışlı bir kadın canlandırdı. Halkın içinde elini tutan, onunla birlikte olmaktan gurur duyan biri. Saçlarının nasıl kokacağını, ona her baktığında gözlerinin nasıl parlayacağını hayal etti. Paylaşacakları gülümsemeler. Sonra onun vücudunu öptüğünü hayal etti, üstüne çullanırken ona baktığını hayal etti. Nefesi kesildi, seviştiği kişi oysa, elini eline dayadı.
"Seni seviyorum, Acheron..." Sesini çok tatlı ve sakin duyabiliyordu... en önemlisi, samimi olurdu.
Sıcak tohumu elini kaplayıp onu seven bir kadının içine değil de parmaklarının arasına sızdığında nefesi kesildi.
Titreyerek ve ancak kısmen doygunlukla, hayatının acımasız gerçekliğine gözlerini açtı.
O yalnızdı.
Ve ölümlü ya da başka hiçbir kadın isteyerek ona sahip çıkmazdı.

23 EKİM 9528 M.Ö.
Acheron uyumaya çalışarak yatakta döndü. Apollodorus o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki, odası boyunca yankılandı. Bebek saatlerce ağlamıştı. Bebeğin yanına gitmemesi gerekiyordu ama yine de bu kadar çok öfke ve mutsuzluğun sesine dayanamıyordu. Bir dakika daha dayanamayarak yataktan kalktı ve giyindi.

Kimsenin onu görmediğinden emin olarak sessizce koridordan Ryssa'nın odasına yürüdü. Kapıyı araladı ve odada bebeği değiş tokuş yapan Ryssa ile hemşiresini buldu.
"Bunu neden yapıyor?" diye sordu Ryssa, kendisi de ağlayacakmış gibi bir sesle.
"Bilmiyorum, Majesteleri. Bazen bebekler sebepsiz yere ağlarlar."
Ryssa, hemşirenin kollarında salladığı bebeğe başını salladı. "Lütfen çocuğum, annene merhamet et ve dinlen. Daha fazlasını kaldıramam."
Acheron odaya girdi. Onu ben götüreceğim.
Hemşire arkasını dönerken yüzü bembeyaz oldu.
"Sorun değil, Delia. Acheron onu susturabilecek mi bir baksın."
Hemşire şüpheli göründü ama sonunda itaat etti.
Acheron yeğenini aldı ve dirseğinin girintisine sıkıştırdı. "Merhaba küçük. Bana kızmayacaksın değil mi?"
Apollodorus sanki yeni bir inilti daha salacakmış gibi derin bir nefes aldı, sonra gözlerini açtı. Birkaç kalp atışı boyunca Acheron'a baktıktan sonra sessizce cıvıldadı, sonra uykuya daldı.
"Bu bir mucize," diye soludu hemşire. "Ne yaptın?"
Acheron, Apollodorus'u omzuna koyarken omuz silkti.
Ryssa gülümsedi. "Bu kadar. Seni onun hemşiresi yapıyorum."
Acheron, onun her şeyin hemşiresi olduğu düşüncesine güldü. "Git yat abla, bitkin görünüyorsun."
Minnetle başını sallayarak yola koyuldu. Hemşire bebek için ellerini kaldırdı.
Acheron onu geri verdi ama Apollodorus kollarından ayrıldığı anda bebek uyandı ve tekrar çığlık attı.
Ryssa sıçradı. "Tanrıların aşkına, bırakın Acheron çocuğu alsın. Buna bir saat daha dayanamam."
Hemşire anında itaat etti.
Apollodorus yine Acheron'a sarıldı ve uykuya daldı.
"Onu nereye götürmeliyim?" diye sordu.
Ryssa duraksadı. "Çocuk odasını riske atmasan iyi olur. Peder veya Styxx oraya gidebilir.
Onu odana götür." Hemşiresine baktı. "Sen çocuk odasına git ve onu sorarlarsa bizim yerimize bak."
"Evet majesteleri." Eğildi ve onlardan ayrıldı.
Ryssa minnetle onun koluna vurdu. "Beslenmeye hazır olduğunda beni uyandır. Bu arada benim uyumam gerekiyor."
Acheron onu yanağından hafifçe öptü. "Dinlenmek. Sana ihtiyacı olduğunda geri döneceğiz." Yeğenini odasına götürmeden önce onun yatağa çıkışını izledi.
"Eh, görünüşe göre sadece ikimiz varız ufaklık. Soyunup sarhoş olmamıza ve kendimize birkaç fahişe bulmamıza ne dersin?
Bebek aslında anlamış gibi ona gülümsedi.

Acheron başını salladı. “Demek bu kadar, ha? Henüz bir aylıksın ve şimdiden çapkınsın. Sen babanın oğlusun.”
Yatağa oturup sırtını başlığa dayadı ve Apollodorus'u kucağına almak için bacaklarına yaslayabilmek için dizlerini kaldırdı. Acheron karnını gıdıklayarak gülmesine ve Acheron'un karnına tekme atmasına neden oldu. Minik bebek onu şaşırttı. Daha önce hiç birinin yanında olmamıştı. Apollodorus parmağını minik eline aldı ve Acheron'un parmak eklemini emebilmek için ağzına götürdü. Dişsiz diş etlerinin tenine değmesi o kadar garipti ki bebeği daha da sakinleştirdi.
Bu kadar masum bir şeyden insan nasıl nefret edebilir? Çok çaresiz bir şey mi?
Ebeveynlerini düşünürken ve onları anlamaya çalışırken, düşünceler zihninde birbirini kovaladı. Babasının nefretinin bir kısmını şimdi anlayabiliyordu. Acheron adamı memnun etmek için yolundan çıkmış gibi değildi.
Ama çocukken…
Sadece birine baktığı için kaç kez tokat yemişti? Estes kaç kez ellerini arkasından bağlayıp basit bir soru sorduğu için ağzını azarlamıştı?
Ama birinin bu bebeği bu şekilde inciteceği korkusu anılarından daha kötüydü.
"Seni böyle inciten herkesi öldürürdüm Apollodorus. Sana söz veriyorum, kimse seni ağlatmayacak."
Bebek esnedi ve gözlerini kapatmadan önce gülümsedi. Hâlâ Acheron'un parmağını tutarken uykuya daldı. Sıcaklık Acheron'a yayıldı. Bebekte yargılama ya da öfke yoktu. Onu kin gütmeden kabul etti.
Gülümseyerek bebeği daha rahat uyuması için yatağına yatırdı ve üzerine bir battaniye örttü.
Acheron saatlerce yattı ve onun mükemmel bir dinlenme içinde uyumasını izledi. Kendini tüketti, sonunda başını salladı.

* * *

"Acheron?"

Acheron uyandı ve önünde Ryssa'yı buldu. Eli hala Apollodorus'un karnında, yan yatmıştı. Bebek henüz uyanmamıştı ama minik göğsün inip çıkmasıyla bebeğin iyi olduğunu anladı.
"Saat kaç?"
"Sabah." İnanılmaz görünüyordu. "Gece boyunca uyumasını nasıl sağladın?"
"Bilmiyorum. Fahişelikten bahsediyorduk ve uyuyakaldı.
O güldü. “Hayır, değildin. Sen?"
“Önerdim ve bu düşünceyi beğendi. Ne yazık ki, buna karşı dayanıklılığı yoktu.”
Yine güldü. "Bebeğimi bozmaya cüret etme, serseri."

Acheron, Ryssa'nın bebeği kucağına alabilmesi için elini geri çekti.
Apollodorus gözlerini açtı ve yumruğunu höpürdetmek için ağzına koymadan önce annesine gülümsedi.
“Ne yaptıysan, bunun için seni kutsasın. Aylardır aldığım ilk güzel uyku bu.”
Kapıya baktı. "Şimdi, babam burada olduğumuzu öğrenmeden kaçmama izin ver."
Lütfen. İhtiyacı olan son şey buydu.
Acheron gerinerek yatakta doğruldu. Normalde kalktığından daha geç oldu. Evin geri kalanından önce kalkmayı ve kimseye rastlama korkusu olmadan ihtiyaçlarını karşılamayı tercih etti.
Olduğu söyleniyor, artık herkesin işine bakması için yeterince geçti.
Kıyafetlerini ve usturasını alıp banyoya yöneldi. Neyse ki büyük oda boştu. Her zamanki gibi usturasını duvardaki leğenin yanına koydu ve giysilerini astı.
Çıplak, tenine inanılmaz bir his veren ısıtılmış suya onu götürmek için merdivenlere indi. Havuz, içine oturmadığı sürece beline kadar geliyordu ve yemek masası büyüklüğündeydi. Acheron dizlerinin üzerine çöktü ve kırpılmış saçlarını yıkayabilmek için ıslatmak üzere arkasına yaslandı.
Gözlerini kapatarak memnuniyetle içini çekti. Bu, gününün en iyi kısmıydı.
Ayağa kalktı ve sabuna uzandı, sonra artık yalnız olmadığını anlayınca donakaldı.
Nefertari oradaydı, çok iyi bildiği hararetli bir bakışla ona bakıyordu.
Acheron elini çekti ve gölete geri adım attı. "Beni bağışlayın leydim. Vaktinizi çalmak istemedim.”
Onu fareye bakan bir kedi gibi izledi ve havluya uzandığında onu durdurdu. "Nasıl ikiz kardeşinden çok daha yakışıklısın?" Elbisesinin iğnesini çıkardı ve ayaklarına düşmesine izin verdi. Çıplak vücudu güzeldi ama onun bir parçası olmak istemiyordu.
Acheron havuzdan fırladı ama kapıya giden yolu kapattı. "Gitmem lazım."
Gülerek ona sarıldı. "Hayır, bilmiyorsun." Dişleriyle çenesini ısırdı. "Biriyle ilişkim var."
"Ben de."
Acheron onu kurtarmaya çalıştı ama onu incitmek dışında, Acheron onu yakaladığında yapabileceği pek bir şey yoktu. Kendisini onun elinden kurtararak, sadece sabunu havuzun yanında bıraktığı yere basmak için uzaklaşmaya başladı. Nefesini kesecek kadar sert bir şekilde yere vurdu.
Nefertari bir anda üzerine çıktı. "Benimle seviş, Acheron."
Onunla birlikte yuvarlandı ve tam ayağa kalkarken kapı açıldı.
Styxx ve maiyetini orada görünce yüzünden kan tamamen çekildi.
Kısa çizdiler, gözleri tek bir ayrıntıyı kaçırmadı.
Acheron bunun ne kadar lanet olası göründüğünü anlayınca küfretti. Ne kadar lanet olasıydı.
Nefertari ona bağırmaya ve tokatlamaya başladı. "Bana tecavüz etme. Lütfen!"

Midesi bulanmış, ondan uzaklaştı. Uzaklaştı ve sanki kalbi kırılmış gibi ağladığı Styxx'e koştu. "Geldiğin zaman geldiğin için tanrılara şükret. Berbattı."
Styxx, onu korumalarına teslim etti.
Acheron, öfkesi o kadar büyük ki yanakları kıpkırmızı benekli olan ikiziyle yüzleşmek için yavaşça ayağa kalktı. Açıklamaya çalışmaktan bile daha iyi biliyordu. Styxx ona asla inanmaz.
Bu yüzden onu almalarına izin verdi. Onu sarayın altındaki hücrelere götürdüler. Acheron, "güzel" anıları geri getiren bir deliğe sıkıştırıldığında yüzünü buruşturdu. Kollarını kendine dolayarak soğuğu bastırmaya çalıştı. Ama bundan sonra ona yapacaklarından korkan içini hiçbir şey ısıtamaz.
"Artemis?" Adını sessizce soludu.
Onun varlığını göremese de hissedebiliyordu. "Burada ne yapıyorsun?"
"Tecavüzle suçlandım"
Sanki onu boğuyormuş gibi boynunda şiddetli bir baskı hissetti. "Öyle mi?"
Öksürdü. "Sen daha iyi bilirsin."
Baskı geri çekildi. "O zaman neden buradasın?"
“Masumiyetime inanmayacaklar ve ruhum üzerine yemin ederim ki ona dokunmadım. Ben... benim yardımına ihtiyacım var.
"Ne ile?"
Onun sadece gölgeli bir görüntüsünün olduğu yere baktı ve hayatta en çok istediği şeyi söyledi. "Beni öldür."
"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."
"Beni iğdiş edecekler, Artemis. Bunu anlıyor musun?"
"Ben düzelteceğim."
Acheron acı acı güldü. "Tamir edeceksin. Cevabın bu mu?”
"Peki, ne yapmamı isterdin?"
"Beni öldür!" O bağırdı.
"Bu kadar melodramatik olma."
“Melodramatik mi? Beni zincirleyecekler, testislerimi kesip açacaklar, testislerimi alacaklar ve sonra da kanalı ezecekler. Bu arada yaptıkları her hareketi hissediyorum ve sizi temin ederim ki nazik olmayacaklar. Bu nasıl melodramatik?
Onun öfkesiyle alay etti. "Ve sonra seni onaracağım. Bu yüzden endişelenecek bir şey yok.”
Tavrından ve işten çıkarılmasından dehşete düşerek, onun kendisinden çekildiğini hissetti. Hepsini öldürmek isteyerek kafasını taş duvara vurdu.

İçindekiler

BÖLÜM II

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM DÖRT

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ONİKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

SON SÖZ

sonsöz

GİRİŞ

BÖLÜM 1

Onlarla savaşmalıydım…

Ama dürüst olmak gerekirse, ona ne faydası olurdu? Sayıca ondan üstün olacaklar ve savaşacak hiçbir şey kalmayana kadar onu yeneceklerdi. O zaman zaten buraya sürüklenmiş olacaktı.

Hayatından tiksinmişti, gardiyanların onu almak için geri dönmesinden önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Odadan dışarı sürüklendi ve zincirlendi, ardından babasının taht odasına götürüldü. Çıplak Acheron, Styxx, babası ve hâlâ ağlayan Nefertari'nin önünde diz çökmeye zorlandı.

Kral ona acımasızca baktı. “Kendimi bir ikilem içinde buluyorum. İşlediğiniz suçun cezası idamdır. Ama bunu yapamayacağım için seni hadım etmeye karar verdik. Hiç şüphe yok ki, senin doğumunda yapmamız gereken şey buydu.

Acheron bu ironiye güldü. "Bu senin için çok merhametli bir hareket olurdu. En sevdiği oyuncağını kısırlaştırsaydın kardeşinin ne kadar kızacağından bahsetmiyorum bile.

Babası şiddetli bir bağırışla tahttan indi.

Acheron ürkmedi bile. "Bu kadar kızma baba. Estes'in bana ne yaptığını bilmiyormuşsun gibi değil. Aslında onun en büyük hayali senin ölmen ve Styxx'i de onunla bırakmandı, böylece ikimizi de aynı anda yatağına alabilirdi.

Adam, Hiddetlerin gazabıyla üzerine saldırırken, babasının lanetleri kulaklarında yankılandı.

İlk darbe Acheron'un çenesine çarptı. Bir sonraki burnunu kırdı ve acımasızca zonklamaya başladı. Üzerine darbe üstüne darbe yağdı.

Acheron, kralla alay etmeye devam ederken her birini memnuniyetle karşıladı. En iyi ihtimalle babası onu öldürürdü. En azından ona yapacaklarının acısını tam olarak hissetmeyecek kadar bayılacaktı.

"Baba, lütfen!" dedi Styxx, onu geri çekerek. Yanında yatan Acheron'a döndü. "Sen pislikten başka bir şey değilsin." Styxx yan tarafına o kadar sert tekme attı ki kaburgalarının çatırdadığını duydu. Gücü onu sırtüstü çevirdi. Styxx'in bir sonraki tekmesi bacaklarının arasına sağlam bir şekilde indi.

Acheron, artık iğdiş edilmeye ihtiyacı olmadığından emin olana kadar kardeşi onu orada defalarca tekmelediğinde dayanılmaz acıyla haykırdı.

"Doktoru getirin," diye kükredi babası. "Bu piçin işini bitirdiğini görelim."

Kötü muamele görmüş vücuduna nefes almak için nefes nefese kalan Acheron, soğuk bir taş levhanın üzerine yerleştirildi, bacakları açık ve zincirliyken kolları başının üzerinde zincirlendi.

Başını geriye yaslayıp onlara gülümsedi. "Eğer bir parti planlıyorsan Peder, önce beni yüz üstü zincirlemelisin."

"Şu pisliğin ağzını tıka."

Gardiyanlardan biri ağzına bez sıkıştırdı. Acheron doktorun gölgesinin geldiğini gördü. Olacaklara kendini hazırlayarak zincirleri daha sıkı kavradı.

Ama ne kadar hazırlık yapılırsa yapılsın, ona yaptıklarının acısını hafifletemezdi. Acheron, boğazı vücudunun geri kalanı kadar çiğ ve kanayana kadar ıstırap içinde haykırdı.

Odasına geri atıldığında, ruhsal olarak uyuşmuştu - keşke geri kalanı da öyle olsaydı. Ayakta duramadı, yerde sürünerek önceki gece yemeğinden kalma bir bıçağı bıraktığı küçük masaya gitti. Uzanıp onu titreyen avucunun içine aldı.

Yalvarmaktan çok yorulmuştu ve incinmekten de bıkmıştı. Bir gün daha dayanamadı, bileklerini kesti ve kanın akmasını izledi.

25 EKİM 9528 M.Ö.

Acheron aşırı bir acı içinde uyanırken iğrenç bir şekilde küfretti. Neden ölmemişti? Ama sonra biliyordu. Hayatı Styxx'e bağlı olduğu sürece kimse ona merhamet etmeyecekti. Durmadan.

Çaresizlikten bunalmış halde, hareket etmeye çalıştığında kendini yeniden yatağına zincirlenmiş halde buldu.

Kafasını hasır şilteye çarpmadan önce hüsrana uğramış bir öfkeyle haykırdı.

Sağındaki bir hareket bakışlarını çekti ve orada duran ufak tefek kadını görünce donup kaldı. Mor ve altın rengi giyinmiş Ryssa'ydı.

Öne çıktı ve gözlerindeki acıma ve suçluluk dolu bakış onunkini gözyaşlarına boğmaya yetti. Onlara söylemedim, diye fısıldadı. "Styxx bayıldı ve babam seni buldu."

Gözyaşları yüzüne düştü. "Sana yaptıklarına inanamıyorum. Nefertari'ye dokunmadığını biliyorum. Kimseye böyle bir şey yapmazdın ve ben bunu onlara defalarca söyledim. Konuştuğum tek kelimeyi bile duymuyorlar... Bunun bir faydası olmadığını biliyorum ama Styxx onunla olan nişanını bozdu ve onu Mısır'a geri gönderdi. Çok üzgünüm Acheron.” Başını onunkine yasladı ve sessizce kulağına ağladı.

Acheron kendi gözyaşlarını içinde tuttu. Ağlamaya gerek yoktu. Bu onun hayatıydı ve ne denerse denesin asla daha iyi olmayacaktı.

Üstelik Artemis onu düzeltecekti...

Tanrıçanın şövalye tavrına duyduğu büyük hayal kırıklığı ve öfkeyle haykırmak istedi.

Ryssa yanağını okşadı. "Benimle konuşmayacak mısın?"

"Peki ne söyle, Ryssa? Sanırım eylemlerim sağır bir adamın bile duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor. Ama beni de kimse dinlemiyor.”

Şefkatli parmaklarını onun saçlarının arasından geçirirken gözyaşlarını kokladı. "Bu sana büyük haksızlık."

"Hayat adil olmakla ilgili değil," diye soludu. "Bu adaletle ilgili değil. Her şey dayanıklılıkla ve ne kadar acı çekebileceğimizle ilgili.

Artık çok yorgundu. Ama kimse uyumasına izin vermiyordu.

Duvarların ardından Apollodorus'un ağladığını duydu. "Oğlunun sana ihtiyacı var prenses. Ona gitmen gerekiyor.”

"Kardeşimin de bana ihtiyacı var."

Yorgun bir iç çekti. Hayır, bilmiyorum. İnan bana, kimseye ihtiyacım yok.”

Dudaklarını yanağına bastırdı. "Seni seviyorum Acheron."

Geri çekilirken konuşmadı. Şu anda içinde hiçbir sevgi yoktu. Sadece ıstırap, çaresizlik ve öfke hissedilebilirdi. Başını çevirerek bileğindeki bembeyaz bandaja baktı. Başladığı işi bitirmek için yarayı tekrar açmaması için yastıklamışlardı.

Demek o zaman buydu.

Gözlerini kapatarak geleceğini düşündü. Hiçbir şeyin değişmemesi. Bağlanmış ve dövülmüş yaşamak... sonsuza dek.

Umutsuzluğunun ağırlığıyla haykırdı. Sonra sahip olduğu her şeyle kısıtlamalarıyla savaştı. Ama onları kırmaya yetmedi.

Hiçbir şeye doymadı.

Daha da yüksek sesle böğürerek, yaralarının zonklayan acısıyla teselli buldu.

Ryssa koşarak odaya geldi.

Acheron, kendisini tutan zincirleri kırmaya çalışırken onu görmezden geldi. "Yeterince yaşadım ve çıkmak istiyorum!"

Tutmak için onu kollarının arasına aldı. Onunla savaşmaya çalıştı ama yapamadı. "Biliyorum Acheron. Biliyorum."

Hayır, bilmiyordu. Tanrılara şükürler olsun ki onun hayatının ne kadar berbat olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ne kadar acıyla yaşadı. Ne kadar ret.

Başını tekrar yatak başlığına çarptı ve sonunda gözyaşlarının akmasına izin verdi. Bir erkek olmasına rağmen, annesinin dokunuşuna uzanıp ona ters vuruş yapan aynı küçük çocuk gibi hissediyordu. "Beni sarhoş et, Ryssa."

Geri çekti. "Ne?"

"Tanrı aşkına, bana bu kadar acımasını engelleyecek bir şey bul. Alkol ya da uyuşturucu, hangisi olduğu umurumda değil. Sadece hepsini ortadan kaldır... lütfen.

Ryssa onu reddetmek istedi. Sorunlarından kaçmaya inanmıyordu ama ona bakıp vücudundaki yaralardan sızan kanı ve gözlerindeki yaşları görünce bu ricayı geri çeviremedi.

Kimse bu kadar acı çekmemeli. Hiç kimse.

Bakışları, iradesi dışında kasıklarına gitti. Oradaki kan midesini bulandırmıştı. Ona yaptıkları gaddarlık ölçülemeyecek kadar büyüktü - hem babasının hem de Styxx'in davranışlarından bu kadar zevk almaları, onu hayal bile edemeyeceği bir düzeyde tiksindiriyordu. İkisi hakkında da bir daha asla haklı hissetmeyecekti. "Hemen döneceğim."

Odasına koştu ve elindeki tek şişe şarabı aldı. "Nere?" dedi sandalyelerin tozunu alan hizmetçisine. "Daha fazla şarap alıp bana Acheron'un odasına getirir misin?"

Minyon kızın kaşları şaşkınlıkla kırıştı ama metresini sorgulamaması gerektiğini biliyordu. "Daha ne kadar prenses?"

"Taşıyabileceğin kadar."

Ryssa elindekilerle odasına geri döndü. Üzerinde sadece ince bir örtü olan yatağın üzerine uzandı. Kurumuş kan ve morluklar vücudunun çoğunu lekelemişti ve o gümüşi gözlerdeki acı nefesini kesmişti.

Onun için acıyarak, başını kaldırıp içmesine yardım etmeden önce gözlerindeki yaşları sildi.

"Nezaketiniz için tanrılar sizi kutsasın," diye soludu sözlerini bitirirken.

Nera daha fazlasıyla geldi. Ryssa şişeleri onunla değiş tokuş etti, sonra şişeyi Acheron'un dudaklarına verdi.

Tamamen sarhoş olduğu üçüncü şişeye kadar değildi.

"Acheron?" diye sordu, ona çok fazla vermiş olabileceğinden korkarak.

Acı dolu bakışları onunkileri yakalamadan önce uzun bir nefes verdi. "Bana bir söz ver, Ryssa."

"Herhangi bir şey."

“Oğlundan asla nefret etme. Lütfen." Bayılırken gümüşi gözleri titreşerek kapandı.

Ağlayan Ryssa, onun için can atarken onu kendine yakın tuttu. Oğlunu böyle inciten herkesi öldürürdü. Kendi babası bile. Ama Acheron böyle bir sevgiyi, böyle bir ilgiyi hiç tatmamıştı ve bu onun kalbini daha da çok kırdı. "Huzur içinde uyu küçük kardeşim. Huzur içinde uyu."

Gözyaşlarını silerek onu yalnız bıraktı ve Apollodorus'u kontrol etmeye gitti. Günün geri kalanında oğlunu yakınında tuttu ve ona dünyada asla yalnız kalmayacağına söz verdi. Onu her zaman seveceğini ve ona zarar verecek herhangi birinden koruyacağını.

Keşke anneleri Acheron'a böyle bir söz vermiş olsaydı.

27 EKİM 9528 M.Ö.

Acheron, burnunun ucu o kadar kötü kaşınıyordu ki, aslında acısının geri kalanını bastırdı. Elinden gelse ruhunu satardı. Sol tarafında parlak bir flaş dikkatini çekti.

Artemis'ti. Beyaz giyinmişti, her zamanki gibi güzeldi ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Sonunda onu hatırladığı için midesi öfkeyle düğümlendi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben sıkılmıştım."

Huysuzluğuyla ve şimdi ona gelmiş olmasıyla alay etti. "Korkarım sizi daha fazla eğlendiremeyeceğim. Artık buna gücüm yok."

Çarşafı üzerinden çekti ve kasıklarına yaptıkları şeye dudağını kıvırdı. "Ey!

Onlar ne yaptı?"

İçini aşağılama kaplarken gözlerini kapattı. "Beni hadım ettiler. Hatırlamak?

Hatta senden yardım isteyecek kadar aptaldım."

"Ah, bu." Parmaklarını şıklattı.

Acheron kasıklarına daha da fazla acı saplanırken nefesi kesildi. O kadar çok ağrıyordu ki nefesi kesildi ve gözlerinden yaşlar aktı.

"Görmek? Hepiniz daha iyisiniz."

Nefesi kesik kesik, hala yanıyordu.

"Saçın daha uzun."

Tek umursadığı bu muydu? Saçları daha mı uzundu? Kıpırdayamaması iyi bir şeydi, yoksa bu yorum üzerine onun gırtlağını ısırabilirdi.

"Neden zincirlendin?"

Eğer bir aptalca soru daha sorarsa, onu gerçekten boğacaktı. "Kendimi öldürmeye çalışmamı engellemek için."

"Neden bunu yapasın ki?"

Acheron dişlerini gıcırdattı. Bunu açıklamaya çalışmak bile ne işe yarayacak? Daha az umursayamazdı. Bunu kendisi için yapması için yalvardığında da umursamamıştı. Sıkılacağı ve üstüne atlamak için başka bir adam bulmaya çalışması gerekebileceği gerçeği dışında.

Tanrılar, başka birinin aletinin onu gerçekten tatmin etmesini yasaklar. "O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu. Şu anda pek değil."

Ona sinirli bir bakış attı. "Seni serbest bırakmalarını sağlamalıyım. Yemin ederim, değerinizden daha fazla belasınız. Burada bekle."

Sanki bir seçeneği varmış gibi? Kaybolduktan sonra, "Merak etme," diye seslendi. "Çişemek için bile kalkamıyorum."

Ve burnu hala kaşınıyordu.

Çok geçmeden babası odaya girdi ve ona öfkeyle baktı. Başka ne yeniydi?

Her zamanki gibi, kral taze bakımlı görünüyordu. Sarı saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı ve beyaz cüppesi güneş ışığında parlıyordu.

Acheron onun kaşlarını çatmadan karşılık verdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Babasının mavi gözleri öfkeyle parladı. "Sana yerini öğretmek için daha ne yapılması gerekiyor?"

Onun yeri? Bu, babasının varisi olmalıdır. Saygıdeğer bir prensten biri olmalı.

Bunun yerine, bir yatakta zincirlenmiş yatıyordu, çıplaklığı sadece Artemis'in onu görmesin diye üzerine geri attığı kanlı çarşafla gizlenmişti.

kasap işi. Yıkanmamaktan kirlenmişti ve şüphesiz saçları da sakalı kadar dağınıktı.

Acheron uzağa baktı. "Yerimi biliyorum."

Babası yatağı tekmeledi. Artemis'in onu serbest bırakması için çok fazla.

Hizmetçiler pisliğinizi temizlemekten bıktı, onları suçladığımdan değil. Bu nedenle serbest bırakılıyorsunuz. Ama aptalca başka bir şey yaparsan, bütün tanrılar adına yemin ederim ki seni zindanda bir duvara zincirler ve orada çürümeye bırakırım."

Bunu ona çoktan yapmıştı.

"Endişelenme, Peder. Senin yolundan uzak duracağım."

"Daha iyisin." Arkasındaki muhafızlara prangaları çıkarmaları için işaret etti.

Sonunda Acheron burnunu tekrar kaşıyabildi. Styxx odaya girip ona uçuk mavi bir giysi fırlatana kadar işini yeni bitirmişti.

Acheron bunun Ryssa'nın elbiselerinden biri olduğunu anlayana kadar kaşlarını çattı.

Styxx güldü. "Yeni sana uygun bir şey isteyebileceğini düşündüm."

Bakışları öfkeyle kırmızıya döndü.

Daha iyi düşünemeden, Acheron yataktan kalktı. Styxx'i yere devirdi ve bir kavun gibi parçalamak isteyerek kafasını taşa vurdu. Gardiyanlar onu Styxx'in karnından çıkarana kadar altı sağlam darbe yedi.

Acheron onlarla sahip olduğu her şeyle savaştı ama kollarını arkasında kavuşturmuşlardı, bu yüzden onlara lanet etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Hediyeni iptal ettiğin için teşekkürler Artemis.

Styxx kendi öfkeli bir lanetiyle yerden indi. Babalarının kılıcını aldı ve babaları onu durdurmasaydı Acheron'u öldürecekti.

"Onu dışarı çıkar ve döv," diye hırladı babası.

"HAYIR!"

Acheron, kapı eşiğinde Ryssa'yı görmek için başını kaldırdı.

Babasının ifadesi tamamen inanamamıştı. "Ne dedin?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve açık kapıların ortasında güçlü ve kararlı bir şekilde durdu. "Beni duydun, Peder. Hayır dedim."

Kralın yüzü öfkeden kızardı. "Bana ne yapacağımı söyleme, kadın."

"Haklısın," dedi sakince. "Sana emir verememem. Senin üzerinde hiçbir gücüm yok ama Apollo'nun metresi olarak onun ne yaptığı ve kimi yatıştırdığı konusunda söz hakkım var, özellikle kendi ailemle ilgili..." Anlamlı bir şekilde ona bir Styxx'e ve tekrar geriye baktı. "Acheron'un tacizinden bıktım. Daha fazla yok."

Kral, Styxx'e işaret etti. "Kardeşine bak. Kan kaybediyor."

Acheron'a baktı ve başını salladı. "Kendi payına düşenden fazlasını akıttı."

"Styxx kanıyor."

Bakışları yerdeki elbiseye kaydı. "Ve zalimliği için hafif bir ceza aldığını söyleyebilirim."

Styxx ona ters ters baktı. "Bir gün Ryssa, senin kralın olacağım. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Kızgın alayını düz bir şekilde karşıladı. "Ben de bir yarı tanrının annesiyim. Bunu hatırlasan iyi edersin, kardeşim."

Styxx odadan çıkarken onu kenara itti. Babaları başını salladı.

"Kadınlar," diye hırladı onları yalnız bırakmadan önce.

Ryssa ilerledi ve bir top haline getirmeden önce yerdeki elbiseyi kaptı. "Onun adına özür dilerdim ama bulunacak bir mazeret yok." Homurdandı. "Keşke bu argümanı seni kurtarmak için daha önce kullanabilseydim. Apollo'nun benim ne düşündüğümü umursamayacağını bilmiyorlar. Ama bu bizim sırrımız olacak, değil mi?"

Acheron yatağa doğru ilerlerken omuz silkti ve çıplaklığını kız kardeşinin bakışlarından saklamak için çarşafı etrafına çekti. "Babam bana hor görmekten başka bir şey gösterseydi, ancak şok olurdum."

Uzun, hüzünlü bir nefes daha verdi. "Senin için banyoya bir tepsi yemek göndereyim mi?"

Kafasını salladı. "Bir daha oraya gitmeye niyetim yok."

"Yıkanmak zorundasın."

Tam olarak değil. Belki yeterince kokarsa artık kimse onu rahatsız etmezdi. Ama kardeşiyle tartışmak istemiyordu. "Apollodorus'un sana ihtiyacı yokken gidip dinlenmelisin."

Gitmeden önce ona nazikçe sarıldı.

Artemis gölgelerin arasından çıkmadan önce Ryssa kapıyı zar zor kapatmıştı.

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim Artemis."

"Ancak bunu dişlerimi sıkarak söyleyebilirsem."

Kızgınlığına inanamıyormuş gibi ona baktı. "Minnettar değil misin?"

Acheron teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Seninle kavga etmek istemiyorum Artie.

Açıkçası. Sadece bir süreliğine yaralarımı sarmak istiyorum.”

Arkasında belirdi ve onu kendisine doğru çekti. "Senin için onları yalamayı tercih ederim."

Onu kucaklamak için elini aşağı indirdi.

Acheron onun okşayışından irkilerek elini onun kasığından çekti. "Cesetlerimi kestiğimden bu yana bir haftadan az zaman geçtiğine göre Artemis, hiç havamda değilim."

Tiksintili bir ses çıkardı. "Böyle bir bebek olma. Artık sağlamsın. Onları kullanmaya koyarak kutlayalım.” Kulağına üfledi.

Acheron ondan uzaklaştı. Doğal olarak onu takip etti.

Sadece ona istediğini ver. Aksi takdirde, bu sadece kızacağı ve muhtemelen ona saldıracağı noktaya kadar devam ederdi. Gözlerimin oyulmasını tercih ederim.

Tabii ki, sadece yeniden büyüyeceklerdi, bu da Artemis'in yardımı olmasa bile taşaklarının aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak etmesine neden oldu.

Dürüst olmak gerekirse, bununla savaşmanın bir faydası yoktu. Daha önce nefret ettiği insanlarla seks yapmaya zorlanmadığı söylenemezdi. Bir tartışmanın yapabileceği tek şey, kaçınılmaz olanı geciktirmek ve onun tekrar incinmesine neden olmaktı.

Mümkün olduğu kadar çabuk bitirebilirsin.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Beni nerede istiyorsun?"

Sözler dudaklarından henüz dökülmüştü ki kendini sırt üstü, onun yatağında, üzerinde çıplak halde buldu.

"Seni özledim Acheron."

Dişlerini boynuna geçirirken irkildi ve sonra her zaman yaptığı şeyi yaptı. Onu memnun etti ve kendisi için hiçbir şey almadı.

Boşaldığı zamanki kadar dağınık olmadıklarında bundan hoşlandığını söylemek dışında fark etmedi bile. Şimdi, o memnuniyetle mırıldanırken onu kucağında yatıyordu.

Ve Acheron'un içi hâlâ boştu.

Artemis oturdu ve etrafına bir çarşaf sardı. "Artık geri dönsen iyi olur. Hades, bu gece Zeus'un tapınağında bir parti veriyor ve benim de orada bulunmam gerekiyor."

Odasına tek başına dönmeden önce dudaklarını açmaya bile vakti olmadı - şu an için işini bitirdiği atılmış bir mobilya parçası gibi. Yıkanma tasına gitti, yıkanmak ve tıraş olmak için sürahiden biraz su döktü, sonra giyindi.

Ruh hastasıydı, bir oyuna gitmeyi düşündü ama neden zahmet etsin ki? İçinde incinmiş olanı hafifletmek bundan çok daha fazlasını gerektirecekti. Hapishanesinde etrafına bakınırken, bakışları Ryssa'nın getirdiği şaraba takıldı. Ne yazık ki yanan boş deliği dolduracak kadar güçlü değildi.

Madeni para kesesini ve pelerinini kaparak saraydan ayrıldı ve kasabadaki bütün yahnilerin sürüldüğü sokağa gitti. Eski tüccarını bulması uzun sürmedi. Kısa ve tombul adam keldi, ağzı çürük dişlerle doluydu ve şehirdeki en kötü genelevin önünde bir köşede duruyordu.

Öklid onun yaklaştığını gördüğü anda gülümsedi. "Acheron, uzun zaman oldu."

"Selamlar. Sende Morpheus Kökü var mı?”

Açgözlülükle dudaklarını yaladı. “Tabii ki istiyorum. Ne kadar istiyorsun?"

"Sahip olduğun her şeyi alacağım."

Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Yeterince bozuk paran var mı?"

Acheron çantasını ona uzattı.

Etkilenen Euclid, tekerlekli arabadan, deneyimsiz veya saf olanlara yalnızca paçavralar varmış gibi görünen küçük bir tahta yay çıkardı. Yayı Acheron'a teslim etti.

denetleme. Acheron kapıyı açtı ve bitkileri burnuna götürdü. Keskin lavanta, onu rahatlatacak bitkiyi alt etmeye yetmedi.

Acheron onu kapattı. "Teşekkürlerim. Bunun için kordona ve saksılara da ihtiyacım olacak.”

Öklid onları daha fazla madeni para karşılığında teslim etti. "Gelecek hafta daha fazlasını alacağım.

Ne zaman ihtiyacın olursa, bana haber ver ve madeni paran yoksa eminim ikimiz bir şeyler yapabiliriz. Kirli parmağını Acheron'un yüzünün yanından aşağı kaydırdı.

Bunun onu neden rahatsız ettiğini bilmiyordu. Ne de olsa fahişelerin erzak karşılığında vücutlarını takas etmesi yaygın bir uygulamaydı, ama nedense bu onu derinden yaraladı. "Teşekkürler Öklid."

Başlığını indirerek karanlık sokaklardan geçerek saraya ve odasına geri döndü.

Orada karanlıkta kapağı açtı ve otları birbirine karıştırdı. Kullanılacak kesin miktarları hala nasıl hatırlayabildiği tuhaftı.

"Bunu içinize çek, evlat. Senin için her şeyi çok daha keyifli hale getirecek."

Kafasının içinde Estes'in sesini duyunca midesi kasıldı. Bu ona ilk verildiğinde, amcası onu yerde tutmuş ve nefes alması için zorlamıştı. Ondan sonra Acheron'un çok az iknaya ihtiyacı olmuştu. Amcası haklıydı, tüm vicdanını ve mücadelesini elinden aldığı için her şeyi çok daha katlanılır hale getirmişti. Bu onu, üzerinde gerçekleştirmek istedikleri sapkın eyleme karşı akılsız bir yalvaran haline getirmişti.

Otları yaktı ve dumanların yeterince güçlü olması için doğru miktarda kömürleşmelerini sağlamak için üzerlerine çok hafif üfledi. Gözlerini kapatarak kil maskesini aldı ve burnuna tuttu, ardından acı veren her şey geçene kadar nefes aldı.

Başı dönüyordu, sendeleyerek yatağına gitti ve tavanın eğilip dönmesini izleyebilmek için uzandı.

Havariler mi? Neredesin?

"Merhaba, sesler," diye soludu. Kafası iyiyken hep daha gürültülüydüler.

Eve gelmeni istiyoruz, Apostolos. Seni nerede bulacağımızı söyle.

Odaya baktı ve içini çekti. "Karanlık bir odadayım."

Nerede?

Acheron güldü, sonra yüzüstü döndü ve kaba ketenin vücuduna sürtündüğünü hissedince inledi. Aleti sertleşirken kesik kesik bir nefes aldı.

Artemis onu çok çabuk kapı dışarı etmişti. İlaç onu inanılmaz derecede azgın yapıyordu.

Sonra tekrar, yaptığı dağınıklığı gerçekten umursamıyordu. Ne zaman yatağına girse, burnunu nahoş bir şekilde kırıştırıyordu. Bu yüzden onu becermek ve daha sonra yalnızken kendini memnun etmek onun için daha kolaydı.

Çarşaf göğüs uçlarına sürtünürken derin bir nefes aldı. Zevk dayanılmazdı. Ama kendine dokunmayı reddetti.

Serbest bırakılmak ya da herhangi bir zevk istemiyordu. O sadece barış istiyordu.

Bundan daha çok, onu umursayan biri tarafından dokunulmak istiyordu. Ve bu kesinlikle o değildi.

12 KASIM 9528 M.Ö.

Acheron balkonunda oturmuş, kız kardeşinin pencereden onu izlediğini fark ettiğinde soğuk rüzgarların onu dondurmasına izin vermişti. Dışarı çıkmasını işaret etti.

Dişleri hemen takırdamaya başladı. "Burası buz gibi."

"Bana iyi geliyor." Aslında terliyordu.

Ryssa ona yaklaşırken şüpheyle gözlerini kıstı. "Sen ne yaptın?"

“Ben hiçbir şey yapmadım. Kesinlikle hiçbir şey." Yemek yiyecek gücü zar zor bulmuştu.

Öfkeyle başını salladı. "Yine o ilaçları alıyorsun, değil mi?"

Acheron uzağa baktı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Bana kızma, Ryssa.

"Acheron, lütfen," dedi, onu bırakırken sesi gergindi. "Kendini öldürüyorsun."

Diledi. Aşağıya baktı ve mükemmel kusursuz tene bakmak için bileğini çevirdi. Derisini ve damarlarını kesen kesiğin izi yoktu. "Kendimi öldüremem. Tanrılar denediğimi biliyor. Benim için çıkış yok, bu yüzden burada oturuyorum, herkesin yolundan uzak durmaya çalışırken, tanrılar hayatımı sonlandırana kadar zamanımı bekliyorum.

Gözlerine düşen saçları geriye doğru itti. "Berbat görünüyorsun. En son ne zaman banyo yaptın?”

Soruya kızarak onu itti. “En son banyo yaptığımda tecavüzle suçlandım ve sonra hadım edildim. Alınma, koklamayı tercih ederim.”

O, başını salladı. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Bilmiyorum." Yanaklarındaki sakalı kaşıdı. “Ne fark eder ki?

Babamın açlıktan ölmeme izin vereceği söylenemez. İhtiyacım olduğunda yemek yerim. Beni yaptıklarında.

Bildiği bir sonraki şey, Ryssa'nın uzanıp kulağını sıkıca tutmasıydı. "Hemen yemek yiyeceksin."

"Hey!" Acheron tersledi ama o bırakmayı reddetti. Kararlı bir tutuşla onu korkuluktan çekip odasına kadar onu takip etmeye zorladı. Ondan o kadar küçüktü ki, neredeyse iki büklümdü ve onun çılgın adımlarına ayak uydurmak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Senden daha büyük olduğumu biliyorsun," diye hatırlattı ona.

"Evet, ama ben daha cimri ve daha çılgınım." Elini çekti ve adamın memesine kalıcı bir acı verdi.

Kaşlarını çatarak kulağını ovuşturdu.

Bir tabak meyve, ekmek ve peynirin durduğu tuvalet masasını işaret etti. "Otur ve ye. Şimdi!"

"Evet majesteleri." Acheron bir parça peynire uzanırken yansımasını yakaladı.

Dağınık bir adamdan kırmızıya bulanmış çökük gözler bakıyordu. Sakalı dağılmış, kırpılmış saçları darmadağınıktı. Bir gençten çok yaşlı bir adama benziyordu.

Sorun değil, göründüğünden daha yaşlı hissediyordu. Bakışlarını kaçırıp peyniri ağzına koyarken Ryssa ona bir kadeh şarap doldurdu.

Onu hizmetçi odasına açılan kapıya doğru yürüdü. Nera? Bana odama banyo yaptırmalarını ister misin? Ve bana bir tıraş bıçağı bul.

Acheron yemeğini yerken konuşmadı. Dürüst olmak gerekirse, açlıktan ölüyordu. Hizmetçiler ona yiyecek getirmemişti ve babasının onu en son mutfağın ve yemek odasının yanında bulduğunda gösterdiği tepkiyi göz önünde bulundurarak, kendi başına yiyecek aramaya cesaret edemedi.

Ryssa döndüğünde Apollodorus'u tutuyordu. Bebek Acheron'u görür görmez gülümsedi ve ona uzandı.

Onu inkar edemeyen Acheron onu kollarına aldı. "Selamlar biraz. Görüşmeyeli nasılsın?"

Cevap olarak ciyakladı.

Acheron, bebek bezi yapmak için kumaş katlarken Ryssa'ya baktı. "Onu son gördüğümden beri büyümüş."

"Evet, var."

Acheron bebeğin seyrekleşen saçlarına baktı. "Sen de kelleşiyorsun."

Ryssa aniden güldü. "Sen de aynı şeyi yaptın. Bütün siyah saçların döküldü ve sonra tekrar sarıya döndü."

Apollodorus uzanıp sakalını çekiştirdi.

Acheron bebeği Ryssa'ya uzattı. "Onu tutamayacak kadar kirliyim."

"O aldırmıyor. Amcasını tekrar gördüğüne sevindi. Seni özledi.

Onu da özlemişti.

Acheron, kız kardeşine dik dik bakarken bebeği sıkıca kucakladı. "Bu haksızlık, Ryssa. Babam beni burada bulursa başıma neler geleceğini biliyorsun. Ve eğer beni Apollodorus'un yanında görürse..."

Elini onun omzuna koydu. "Biliyorum Acheron."

Kapı, büyük bir küvet ve sıcak su getiren hizmetkarları içeri almak için açıldı. Acheron daha çok yerken Ryssa bebeği aldı.

Banyo hazır olduğunda onu yalnız bıraktı.

Acheron, istediğinden daha büyük bir hevesle buharı tüten sıcak suya daldı ve içini çekti. En son banyo yapmasının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse unutmuştu. Öyle olsa bile, onun için risk almaya değmezdi.

"Seni seviyorum, Ryssa," diye fısıldadı. Onu gerçekten önemseyen tek kişi oydu.

Artemis onu sevmek istiyordu ama o bir tanrıçaydı ve onunki bencil bir aşktı - Estes'inkine çok benziyordu. Onu memnun ettiği sürece nazikti. Estes'in

hiç olmadığı kadar bağışlayıcı olduğu kabul ediliyordu ama yapacaklarının hâlâ sınırları vardı.

Artemis'i en çok yaralayan şey, başlangıçta nasıl olduklarının hatırasıydı. Kendi adına bu masumiyeti arzuluyordu. Onun için bir anlam ifade ettiği hissi...

Bunu düşünmemeye çalışarak, nihayet yanaklarını pürüzsüzleştirmek için usturaya uzandı.

İşini bitirdiğinde kendini küvetten çıkardı ve temiz kıyafetlerine uzandı.

Giyindikten sonra hizmetçinin odasının kapısını çaldı. “Bitirdim. Teşekkür ederim."

Ryssa, hizmetçi onları duymasın diye kapıyı kapatmadan önce ona katıldı. "Lütfen daha fazla uyuşturucu alma, Acheron. Sana yaptıklarından hoşlanmıyorum.” Onun soluk mavi gözlerindeki endişe onu haşladı.

"Kendimi sütten keseceğim."

"Söz?"

Onayladı. "Ama sadece senin için."

Ona gülümsedi. "Çok daha iyi görünüyorsun. Ne zaman banyo yapmak istersen buraya gel, sana bir tane çektiririm.” Ona sarılmak için parmak uçlarında yükseldi.

Acheron onu sıktı, sonra geri çekildi. Zaten burada çok uzun süre kalmıştı. İkisi de, evin geri kalanı uyanıkken onun odasında olmasının onun için çok büyük bir risk olduğunu biliyordu.

Tekrar odasına girerek masasının üzerindeki Morpheus Root'un kavisine baktı.

At onu.

Hayır, yapamazdı. Üşümeyi bırakırsa yine hasta olacaktı. Varlığı bu olmadan da yeterince sefildi. Ryssa'ya söz verdiği şeyi yapacaktı. Kendini geri çekecekti.

"Acheron?"

Artemis'in sesiyle gerildi. Onu görmeye geleceği kesin anı nasıl biliyordu?

Sonra tekrar, o bir tanrıçaydı.

"Selamlar Artie."

Arkasına geçti ve kolunu onun beline doladı. "Mmm, güzel kokuyorsun."

İlaçlarla karıştırılan banyoydu. "Daha yeni banyo yaptım."

Geri çekilerek ona kaşlarını çattı. “Tuhaf görünüyorsun. Hasta mısın?"

"HAYIR."

"Gel o zaman. Dans etme havasındayım.”

Sanki bir seçeneği varmış gibi? Ama meydan okuyacak havasında değildi. Aslında dayak yemekten kaçınmayı ve bundan zevk almayı öğreniyordu.

Artemis onu tapınağına götürdü. Acheron onun ona ne yaptığını görünce durdu.

Müzik çok kısık çalarken her yerde mumlar vardı. Küçük bir ziyafet düzenlendi.

Kaşlarını çattı. "Bu nedir?"

Ona şefkatli bir gülümseme sundu. "Birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Bu gecenin özel olmasını istedim. Hoşuna gitti mi?"

Düşünemeyecek kadar şaşırmıştı. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Eh, kesinlikle erkek kardeşim veya korilerimden biri için romantik bir ışıklandırma yapmadım." Masaya gitti ve küçük bir kutu aldı. "Ve bunu senin için Hephaestus'a yaptırdım."

Acheron kutuya ve onun ne anlama geldiğine bakarken tamamen afallamıştı. Bu onun karakterine o kadar aykırıydı ki, bir an için birinin kafasına vurup vurmadığını merak etti. "Bana bir hediyen var mı?"

"Yüzüğün yerini alacak bir şey istedim. Bunu yanına alamazsın ama beni ziyaret ettiğinde kullanmak üzere burada bırakabilirsin.”

Merakla kutuyu açtı ve bir dizi altın zırh buldu.

Artemis kolunu sıktı. “Ava çıktığımızda bileklerin için. Hiçbir şey söylemiyorsun, ama ateş ettiğinde kirişin bileğine battığını biliyorum. Bunlar cildinizi koruyacak ve okun her zaman hedefine sadık kalmasını sağlayacak.”

İnanılmaz derecede düşünceliydi ve ona kalbini ona vermenin ne kadar kolay olduğunu hatırlattı. Neden hep böyle olamıyordu?

"Teşekkürler, Artie."

"Seni mutlu ediyor mu?"

Onu memnun etme çabasında neredeyse çocuksuydu. Acheron yanağından öpebilmek için saçlarını yüzüne doğru itti. "Beni fazlasıyla mutlu ediyor."

"İyi. Son zamanlarda çok üzgünsün ve üzgün olmandan hoşlanmıyorum.”

O zaman neden yaptığı şeyleri onu üzecek şekilde yapıyordu? Anlamamıştı ama şimdi deniyordu. Geçmişi yüzüne vuracak değildi.

Elini ona uzattı. "Dans edelim mi?"

Gülümseyerek elini tuttu ve onu döndürmesine izin verdi. Gülüşü kulaklarını doldurdu.

Acheron umutsuzca onun sevincini de hissetmek istedi. Ama içinde, onun onu yere atıp üstüne atlamadığına dair kısa süreli bir rahatlama hissinden başka hiçbir şey yoktu. Elbette, birkaç saat önce aldığı Morpheus Kökü'nün kalıntıları yüzünden hala kafası karışmıştı. Vücudunun sakin olduğu ve azgın ya da hasta olmadan çalışabildiği kısımdı.

Artemis başını onun göğsüne yasladı ve onlar alçak müziğe sallanırken içini çekti.

Tanrım, onu yeniden sevmeyi ne kadar çok istiyordu. Ama bundan çok korkuyordu. Ne zaman gardını indirse, onu incitiyordu. Keşke onları dünyanın dostları olarak kabul etse.

Ya da onun için gerçekten bir anlam ifade ettiğini bilmesine izin verin.

Arkadaşlığını geri isteyerek yutkundu. "Artie?"

"Evet?"

"Yarını benimle geçirir misin?"

Mutlu bir şekilde gülümsedi. "Sabah gelip seni alabilirim."

"Burada değil. Didim'de.”

Ondan uzaklaştı. "Bilmiyorum Acheron. Biri bizi görebilir.”

Her zaman buna geldi. "Başka biçimler alabilirsin. Kendin gibi görünmek zorunda değilsin.”

Sinirli bir iç çekti. "Bu senin için neden önemli? Neden burada benimle kalmıyorsun?”

söyleme…

Ama elinde değildi. İlaçlar dilini tutmasına izin vermiyordu. "Burada kendimi insan hissetmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Acheron kararsızlıkla ondan uzaklaştı. Bir yanı ona gerçeği söylemek istemiyordu ama diğer yanı gerçeği ondan saklamaktan bıkmıştı. “Burada olmak beni evcil bir köpek gibi hissettiriyor. Amcamın Atlantis'teki evinde yaşamak gibi. Benimle olmadığın sürece yatak odandan çıkmama izin verilmiyor. Senin iznin olmadan dışarı çıkamam. Bu küçük düşürücü.”

"Alçaltıcı mı?" Gözlerini kıstı. “Olimpos'ta bir tanrıçanın tapınağındasın. Zeus aşkına, bununla nasıl küçük düşürülebilirsin?”

Sen. fahişe. Ses tonu göz önüne alındığında, kelimeler birbirinin yerine geçebilirdi. Bıçak gibi kalbine sapladılar. "Beni affet Akra. Senden ricada bulunmak bana düşmez.”

Dudağını kıvırdı. Ah, şu sümüklü ses tonunu kes. Bunu yapmandan nefret ediyorum. Defol git."

Hemen odasına geri atıldı. Sade mobilyalara ve koyu gölgelere baktı.

"Bundan çok sıkıldım."

Bir şeylerin değişmesi için çaresizce pelerinini kaptı ve saraydan şehre doğru yola çıktı. Merus ve Eleni'nin evine varana kadar durmadı. Ateşin ışığı kapalı panjurların arkasında titreşti ve ikisini içeride gülüp dalga geçerlerken hayal etti.

Aile.

Kelimeyi biliyordu ama tam olarak anlamıyordu. Evde ağırlanmak nasıl olurdu? Dışarıda onun için ölebilecek bir kişi olduğunu bilmek.

Bunu burada asla bulamayacaksın.

Acheron boş sokağa bakındı ve babasının onu Estes'in evinden kovduğu günü hatırladı. Dinlenecek bir yer bulmak için aylarca dolaşmıştı. iş

bulmaya çalışıyorum. Herkes onu işe almayı reddetti. En azından fahişelik dışında her şey için.

Sen çok güzel bir şeysin… Haydi o vücudu iyi bir şekilde kullanalım…

Her zaman peşini bırakmayan acı hatıralar onu korkuttu. Ben çıkmak istiyorum.

Ve bunu öğrenmeye çalışmıştı. Şehir şehir, kasaba kasaba gitmişti ve hepsi aynıydı. Gidecek hiçbir yer yoktu ve onu becermek için gerekenden daha uzun bir süre onu isteyen kimse yoktu. Buraya dönmesinin tek nedeni, kız kardeşinin hatırası ve kendini bir nesne değil, bir insan gibi hissettiği bir yaz olmuştu.

Midesi bulanmış, sarayın büyülü bir yıldız gibi parıldadığı tepeye baktı.

Ve yine de o Atlantisli sesler ona fısıldadı.

Bize gel Apostolos. Eve gel …

Acheron acı acı güldü. "Neden? Herkes gibi beni becerebilmek için mi?

Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Bu azaptan kaçış yok. Yaşamak zorunda olmasının tek nedeni, bu dünyada onu yargılamayan iki kişiydi.

Ryssa ve Apollodorus. Onları kaybederse tanrılar ona merhamet etsin. Bu dünyayı onsuz terk ederlerse asla devam edemeyecekti.

18 ŞUBAT 9527 M.Ö.

"Sen ve o bebek arasında ne var bilmiyorum ama sen gelmiş geçmiş en harika hemşiresin."

Acheron, Apollodorus'u kollarından alırken Ryssa'nın yorumuna güldü. İkisi de Acheron'un varlığının yeğenini neden sakinleştirdiğini anlayamıyordu, ama Apollodorus ne zaman telaşlansa hemen Acheron için sakinleştiğini kimse inkar edemezdi.

Aslında Ryssa, uyuyabilmesi için bebeği neredeyse her gece ona getirmeye başlamıştı.

"Onu istediğin zaman bana bırakabileceğini biliyorsun. Bence çok iyi anlaşıyoruz çünkü ikimiz de aynı seviyede çalışıyoruz. Acheron yeğeninin başındaki yumuşak saçı karıştırdı.

Gülümseyen Ryssa battaniyeyi Apollodorus'un etrafına sardı. "Tanrılara şükür sana sahibim. Ona yardım etmek için burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Bir an sonra Acheron'un odasının kapıları gürültüyle açıldı. Altı gardiyan, onu yere indirmek için hücum etti.

"Bu nedir?" diye sordu.

Yanıt vermediler. Acheron onlarla savaştı ama sonunda onu zincirlediler ve bebek protesto için çığlık attı.

"O hiçbir şey yapmadı!" diye bağırdı Ryssa, odadan çıkıp koridorda onları takip ederken.

Onu taht odasına götürüp tahtlarında kendini beğenmiş bir şekilde oturan Styxx ve babasının önünde ona küçümseyerek bakana kadar durmadılar.

Acheron onlara ters ters baktı. "Neden buradayım?"

Babası büyük bir öfkeyle tahtından indi. "Bana soru soramazsın hain!"

Şaşkına dönen Acheron bir dakika bile gözünü kırpamadı.

"Baba!" diye tersledi Ryssa. "Aklını mı yitirdin?"

Cevabı, Acheron'a ters vuruş yapmak oldu. "Dün gece neredeydin?"

Acheron yanağında ve gözünde patlayan acıyla nefes nefese kaldı. Artemis'le birlikteydi ama bunu babasına söylemeye cesaret edemedi. "Odamdaydım."

Babası ona bir kez daha vurdu. "Yalancı. Seni güveçte, benim cinayetimi planlarken gören tanıklarım var.

Şaşırdı, cevap bile veremedi. Tek yapabildiği Styxx'e bakmaktı ve prensin gözlerindeki ürkütücü ışık ona tam olarak kimin güveçte olduğunu söyledi. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Muhafızlara dönmeden babası ona bir kez daha vurdu. "Bize gerçeği söylemeye karar verene kadar ona işkence et."

Acheron, kendisini tutan muhafızlarla savaşırken inkar etti.

"Baba, hayır!" Ryssa ilerledi.

Kral vahşi bir hırlamayla ona döndü. "Bu sefer onu kurtaramayacaksın. Vatana ihanet etti ve bunun cevapsız kalmasına izin vermeyeceğim."

Gardiyanlar tarafından zaptedilen Acheron'un nefesi kesildi ve Styxx'le göz göze geldi. Kardeşi, üzerinde yürüdüğü toprağa tapan bir adamın ölümünü nasıl planlayabilirdi? Styxx'in reddettiği sevginin sadece bir kısmına sahip olmak için ruhunu satabilirdi.

Ama af istemeye gerek yoktu. Babası çoktan kararını vermişti.

Sadece piç Acheron hain olabilir. Asla Styxx. Onu temize çıkarabilecek tek kişi Artemis'ti. Ve dün gece onun tapınağında onunla birlikte olduğunu açıkça kabul etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Acheron taht odasından çekildi ve aşağıdaki hapishaneye götürüldü.

Gardiyanlarla her adımda mücadele etse de, bu onların kıyafetlerini vücudundan çıkarıp onu sorgu bloğuna zincirlemelerini engellemeye yetmedi. Granit taşı onu iliklerine kadar dondurdu. kan lekeleri vardı

taşta kalıcı olarak kurudu ve kendi kanının kısa süre sonra kendisinden önce işkence görüp öldürülen diğerlerinin kanına karışacağına hiç şüphe yoktu.

Acheron gözlerini kapatarak bir şeyler düşünmeye çalıştı, olacaklardan kendini korumak için herhangi bir şey. Ancak sorgulayıcı öne çıktığında, yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Hiçbir şey onu bundan kurtaramazdı.

"Kral tanıştığın herkesin adını istiyor."

Acheron doğruyu söylediğinde başına geleceklerden korkarak yüzünü buruşturdu. "Kimseyle görüşmedim."

Acheron'un göğsüne sıcak çelik bir kırbaç indirdi.

Acheron bunun ne kadar imkansız olacağını anlayınca haykırdı.

* * *

Ryssa odasına döndüğünde çok korkmuştu ve ağlayan oğlunu hemşiresine teslim etti. Ne yapacaktı?

Babasının aksine, gerçek hainin kim olması gerektiğini biliyordu. Tanıklar uzun boylu, sarışın ve Acheron'a benzeyen birini gördüyse, bu Styxx'ti. Acheron'un kralı öldürerek intikamdan başka bir şeyi olmayacaktı ve o bunu peşinden koşacak türden bir insan değildi.

Acheron'un, özellikle de bir güveçte, asla toplum içinde ortaya çıkmayacağından bahsetmiyorum bile. Öyle yapsaydı, hala orada olurdu ve insanları ondan uzaklaştırırdı.

"Ne yaptın Styxx?" diye fısıldadı boğazındaki sıkı yumrunun arasından.

Neden kendi babasına komplo kursun? Ama sonra anladı ki, insanlık tarihi daha fazlasını isteyen ve onu elde etmek için her şeyi yapmaya hazır olan oğullar tarafından yazıldı. Öyle bile olsa, Styxx'in böyle bir entrikadan uzak olduğunu düşünmüştü. Aklını kim zehirlemiş olabilir?

"Artemis'i bulmalıyım." Acheron'u kurtarmaya yardım edebilecek başka kimse yoktu.

Ryssa gitmek için kapısına yöneldi ama daha üç adım atmadan kapılar açıldı ve Acheron'u tutuklayan aynı gardiyanları içeri aldı.

"Majesteleri, sorgulanmak üzere götürüleceksiniz."

Bu sözler karşısında kalbi buz kesti. “Sorgulamak mı? Bu olamaz.”

Ama öyleydi. Etrafını sararak, onu babasının Styxx ile birlikte beklediği savaş odasına götürdüler.

İkisine de toplayabildiği en soğuk bakışı attı. "Bu nedir, Peder?"

Hiçbir zaman şu an olduğundan daha yaşlı görünmemişti. Yakışıklı yüz hatları hüzünle gerildi. "Bana neden ihanet edesin kızım?"

"Sana ihanet edecek hiçbir şey yapmadım, Peder, asla."

Kafasını salladı. "Dün gece Acheron'la birlikte olduğunu söyleyen bir tanığım var."

Styxx'e öldürücü bir bakış attı. "Öyleyse Acheron hakkında söyledikleri gibi yalan söylüyorlar. Dün gece Apollo'yla birlikteydim. Onu çağırın ve görün.”

Styxx'in yüzü bembeyaz oldu.

Bu yüzden ondan da kurtulmayı düşünmüştü. Styxx söz konusu olduğunda babasının aptallığına inanamıyordu.

Rahatlama babasının alnına kazındı. "Yanıldığına sevindim kedicik." Nazikçe elini yüzüne koydu. “Sevgili kızımın bana sırt çevirmesi düşüncesi…”

Peki ya çok sevdiği oğlu?

Styxx'in yere baktığını görmek için babasına baktı. "Acheron masum."

"Çoçuksuz. Bu sefer değil. Onu orada gören çok fazla tanığım var.”

Neden gerçeği görmesini sağlayamıyordu? "Acheron asla güveçte olmaz."

“Elbette yapardı. Birinde çalıştı. Başka nereye gidebilir ki?”

Oradan başka her yerde. Acheron o yerlerde olmanın her dakikasından nefret etmişti. "Lütfen Peder. Ona yeterince şey yaptın. Bırak olsun."

Kafasını salladı. "Etrafımda bir engerek yuvası var ve konuştuğu herkesin adını öğrenene kadar durmayacağım."

Acheron'u içine sokacakları kabusu düşünürken gözleri yaşlarla doldu. Tekrar. Rahipler, Hades'in Tartarus'ta özel bir köşeyi hainler için ayırdığını söylüyor. Biz konuşurken gerçek hainin adının oraya kazındığına eminim.”

Styxx, onunla göz göze gelmeyi reddetti.

Bu yüzden babasına baktı. "Bütün bu yıllar boyunca Acheron senden sevgiden başka bir şey istemedi, Peder. Ona gözlerinde nefretten başka bir şeyle baktığın bir an. Nazik bir sözden başka bir şey değil ve her fırsatta onu inkar ettin ve onu incittin. Sadece seni sevmek isteyen oğlunu paramparça ettin. Onarılamaz bir zarar vermeden gitmesine izin ver, yalvarırım.”

"Bana son kez ihanet etti."

"Sana ihanet mi etti?" diye sordu, onun mantığı karşısında dehşete düşerek. "Baba, buna inanamıyor musun? Tek yapmaya çalıştığı senin gözünden uzak durmak. Dikkatinden uzak. Ne zaman adın geçse ürperir. Bir an için bu kadar kör olmayı bırakırsan, onun asla insanlara karışmadığını ve sana asla ihanet etmediğini görürsün.”

"O bir fahişeydi!" diye kükredi.

Yemek yemesi gereken bir çocuktu, Peder. Kendi ailesi tarafından çöpe atıldı. Onu zarar görmekten koruması gerekenler tarafından ihanete uğradı.

Doğduğunda oradaydım ve hepinizin ondan nasıl yüz çevirdiğini hatırlıyorum. Yapıyor musun? Kolunu ne zaman kırdığını hatırlıyor musun? Henüz iki yaşındaydı ve zar zor konuşabiliyordu. Sana sarılmak için uzandı ve sen onu o kadar güçlü bir şekilde yere vurdun ki kolunu bir dal gibi kırdın.

Bağırdığında, bunun için ona tokat attın ve çekip gittin.”

"İşte bu yüzden senin cinayetini planlıyor, Peder." Styxx sonunda konuştu. “Bir kadının seni yapılması gerekenlerden alıkoymasına izin verme. Kadınlar en büyük zaafımız. Suçluluğumuzu ve onlara olan sevgimizi besliyorlar. Bunu bana kaç kez söyledin? Onları dinleyemezsin. Akıllarıyla değil kalpleriyle düşünürler.”

Babasının yüzü taşa döndü. "Bu sefer yanına kalmasına izin vermeyeceğim."

Babasının körlüğü karşısında gözyaşları serbestçe akıyordu. "Bu zaman? Acheron'un herhangi bir şeyi yanına almasına ne zaman izin verdin?

Nedenini görmesini sağlamaya çalışırken gözlerindeki yaşları kırpıştırarak sildi. “Gardırobunuzdaki yılana dikkat edin. Her zaman söylediğin başka bir şey değil mi, Peder? Styxx'e anlamlı bir bakış attı. “Hırs ve kıskançlık tüm ihanetlerin merkezinde yer alır.

Acheron'un tek hırsı gözünüzün önünden uzak durmaktır ve kıskançlık besleseydi, bu size yönelik olmazdı. Ama sen gitmiş olsaydın hayatında çok şey kazanacak başka birini tanıyorum.

Babası ona ters vurdu. "Kardeşini suçlamaya nasıl cüret edersin?"

"Sana söyledim, Peder. Benden nefret ediyor. Fahişeyle de yatmamışsa hiç şaşırmam.”

Ryssa dudaklarındaki kanı sildi. "Bu ailede fahişelerle yattığını bildiğim tek kişi sensin, Styxx. Acaba Acheron en sevdiğiniz yahnide görüldü mü... Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve odadan çıkıp sokağa yöneldi.

* * *

"Bizi bırak!"

Acheron, zonklayan acımasız acının arasından babasının sesini zar zor tanıyabildi. Onun hiçbir parçası dokunulmamış veya suistimal edilmemiş bırakılmamıştı. Göz kırpmak bile canımı yakıyordu.

Oda boşaldığında, babası taş levhanın üzerinde yattığı yere yaklaştı.

Babası ona içmesi için bir kepçe su getirdiğinde tam bir şok yaşadı.

Acheron, kralın bununla kendisini daha çok incitmesini bekleyerek sindi.

Yapmadı. Babası aslında başını kaldırdı ve ondan içmesine yardım etti. Ama Styxx'i öldüreceği gerçeğine rağmen, zehirlendiğini düşünürdü.

"Dün gece neredeydin?"

Acheron defalarca sorulan soru karşısında gözünün kenarından bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissetti. Pürüzlü, ıstıraplı bir nefes alırken tuz, yanağındaki açık yaraları yaktı. "Bana ne söyleyeceğimi söyle, akri. Beni daha fazla incinmekten neyin alıkoyacağını söyle."

Babası kepçeyi Acheron'un yüzünün yanında taşa çarptı. "Görüştüğün adamların isimlerini istiyorum."

Senatörlerin isimlerini bilmiyordu. Onu becermeden önce nadiren teklif ederlerdi.

Acheron başını salladı. "Kimseyle görüşmedim."

Babası elini saçlarına daldırdı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Bana gerçeği söyle.

Lanet olsun!"

Acıya yenik düşen Acheron, babasının inanacağı bir yalan bulmaya çalıştı ama sorgulayıcıda olduğu gibi, tek bir gerçeğe geri döndü. "Ben yapmadım. Ben orada değildim.

"Öyleyse neredeydin? Nerede olduğuna dair tek bir tanığın var mı?"

Evet, ama asla öne çıkmadı. Belki o Styxx olsaydı... Ama Artemis değersiz bir fahişeyi asla savunmaz. "Sadece sözüm var."

Babası öfkeyle kükredi. Ona uzandı ama temas kuramadan donup kaldı.

Acheron neler olduğunu anlamaya çalışırken nefesini tuttu. Bir an sonra Artemis yanında belirdi.

Şaşırmıştı, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Kardeşin bana seni neyle suçladıklarını anlattı. Endişelenme, baban bunu hatırlamayacak. Ağabeyin de olmayacak.

Acheron onun ne dediğini anlamaya çalışırken yutkundu. "Beni mi koruyorsun?"

Başını salladı. Bir an sonra odasına geri döndü ve iyileşti. Acheron, kelimelerin ifade edemeyeceği kadar minnettar bir halde yatağına uzandı. Ama yine de yaşadıklarının acısını silmemişti. Styxx'in kendi babasını devirmeyi planladığı gerçeğini gizlemekten daha fazlası.

Ne yapacaktı?

Artemis onun yanında belirdi. Yüzüne düşen saçlarını geriye doğru iterken ifadesi hüzünlüydü.

"Rysa bizi hatırlayacak mı?" ona sordu.

"HAYIR. Bu andan itibaren seninle benim birbirimizi tanıdığımızı bile hatırlamayacak. Belki daha erken yapmalıydım. Ama ağzını kapalı tutuyor gibiydi.

Şimdi endişelenmeme gerek yok.”

Bu en iyisiydi.

Artemis'e yaptığı şeye hayretle baktı. Hayır, onun için ayağa kalkmamıştı ama onu kurtarmıştı. Onu "şefkatli" bakımlarına son bıraktığı andan itibaren bu büyük bir gelişmeydi. Benim için geldiğin için teşekkür ederim.

Elini yanağına koydu. "Keşke seni buradan götürebilseydim."

Yapabilecek tek kişi oydu. Ama korkusu çok büyüktü. Belki de haklıydı.

Onun yüzünden mahvolmak ona ne fayda sağlardı?

O buna değmezdi.

Acheron, içi hâlâ soğuk olmasına rağmen onu dudaklarından öptü. Gidecek hiçbir yeri yoktu ve burada ondan nefret eden insanlarla birlikte olmaktan bıkmıştı.

Styxx…

Göz açıp kapayıncaya kadar içinde bulunduğu kötü duruma en basit cevap geldi. Neden bunu daha önce hiç düşünmemişti?

Artemis'ten geri çekilerek elini tuttu. "Buraya biri tökezlemeden gitmelisin."

"Yarın görürsünüz."

Onun yolu olsaydı değil. "Yarın."

Acheron onun solmasını izledi ve gittiği an, hemen olacaklar için planlar yaptı.

Babası, hayatı Styxx'e bağlı olduğu ve Styxx babasının ölümünü planladığı sürece onun ölmesine izin vermeyi reddetti.

Cevap çok basitti. Styxx'i öldürürse babası güvende olacak ve o özgür kalacaktı.

Barış. Sonunda huzura kavuşacaktı.

19 ŞUBAT 9527 M.Ö.

Acheron, saray tamamen sessizleşene kadar bekledi. Bir saatten az bir süre sonra güneş doğacak…

Ve hem o hem de Styxx ölecekti. Bunu düşünmek bile ona hayal edebileceği her şeyden daha fazla neşe veriyordu.

Bunun için fazlasıyla istekliydi, gardiyanları geçip Styxx'in odasının kapısından içeri süzülürken hançeri elinde sımsıkı tuttu. Sadece bir fısıltı ile kapattı.

Bir gölge gibi, kardeşinin yattığı kuş tüyü dolgulu geniş yatağa doğru ilerledi. Varisi başıboş bir esintiden korumak için ağır perdeler asılıydı.

Ama onu Acheron'dan koruyamadılar.

Acheron'un bakışları karardı, perdeleri geri çekti. Kraliyet amblemli kolyesi dışında çıplak olan Styxx, tamamen savunmasız bir halde yan yatmış uyuyordu.

Styxx'in yıllarca taciz ettiği, onunla alay ettiği ve aynı zamanda kardeşinin Styxx'in işlediği ihanetten dolayı cezalandırılmasını nasıl istediğinin hatırası aklından geçti.

Acheron hançeri kaldırdı. Bir eğik çizgi… bir kesik…

Barış.

Yap!

Aşağıya doğru hareket etmeye başladı, sonra prensin boğazına değmeden durdu.

Kendisiyle ilgili korkunç bir gerçeği anlayınca sessizce küfretti. Bunu yapamazdı. Soğukkanlılıkla değil. Bu acımasızca değil.

Tiksinti içinde, bir korkak olduğunu anlayınca geri çekildi.

Hayır, korkak değil. Geçmişlerinde ne olmuş olursa olsun onlar kardeştiler.

ikizler Kendi kardeşini öldüremezdi. Piç hak etmiş olsa bile.

Bunu yapana kadar acın durmayacak.

Sana bu kadar merhamet göstermezdi.

Doğruydu. Babası yapabilseydi, onun dövüldüğünü, iğdiş edildiğini ve hatta öldürüldüğünü görmeye istekliydi.

Styxx'in ona hiç merhameti, acıması ve hatta merhameti yoktu ve adamın yaşamasına izin verirse Acheron'un tacizi devam edecekti. Styxx babalarını öldürdüğünde büyük olasılıkla daha da kötüleşecekti. Ve babaları gidince Styxx, Ryssa'yı incitecekti.

O tehditleri çoktan yapmıştı. Defalarca.

Styxx cezasız kalarak onu öldürebilir. Gerçekliği görünce Acheron'un kanı dondu. Kendisi için olmasa bile kız kardeşini ve çocuğunu korumak zorundaydı.

Styxx ölmek zorundaydı.

"Beni affet kardeşim," diye fısıldadı, Styxx'i tam kalbinden bıçaklamadan hemen önce.

Styxx'in gözleri hızla açılırken nefesi kesildi. Ağabeyi yataktan çıkmaya çalışırken Acheron sendeleyerek gölgelerin arasına geri döndü. Yere düşen Styxx, yaradan kan akıp taş üzerinde birikirken yere yığıldı.

Acheron nefesi kesildi, ölümün onu da ele geçirmesini bekledi.

Olmadı ve devam eden her kalp atışıyla birlikte panik oluşmaya başladı.

Her zamanki gibi hissediyordu. Bu nasıl olabildi?

Belki Styxx ölmemişti. Sadece kardeşini yaralamış olmasından korkarak yanına gitti ve elini boynuna bastırdı. Hiç nabız yoktu. Hareket veya başka bir yaşam belirtisi yok. Styxx'i çevirdiğinde, derisinin ve dudaklarının çoktan maviye döndüğünü, gözlerinin açık ve parladığını gördü.

Styxx öldü.

Yine de Acheron yaşadı.

Dehşete kapılarak kapıya koştu ve sonra uyuklayan muhafızları geçerek koridordan kendi odasına döndü. HAYIR! Bunu anlamlandırmaya çalışırken bu kelime zihninde defalarca yankılandı. O öldüyse, Styxx öldü. Styxx ölürse...

Ona hiçbir şey olmadı. Bu nasıl olabilir?

Tanrılar bunu neden yapmış olabilir? Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Kendi kardeşini öldürdün. Senin ikizin.

İçini mutlak bir korku doldururken Acheron kapalı kapısına yaslandı. Gerçeği öğrenirlerse onu öldürürlerdi. Babası bunu affetmezdi. Onu parçalayacaklardı…

Gardiyanlar birbirlerine bağırıp koridorda yaygara koparırken aniden sarayda bir alarm sesi duyuldu.

Cesedini çoktan keşfettiler. Tanrılar bana yardım etsin!

Birisi kapısını çaldı.

"Acheron?"

Bu Ryssa'ydı. Acheron kapıyı açtığında onu orada gördü, yüzü solgun ve saçları dağınıktı.

Mavi elbisesinin etrafına kırmızı bir şal giymişti. "İyi olduğundan emin olmak istedim. Birisi bu gece Styxx'i öldürmeye çalıştı."

Sınanmış? Hayır, başarmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

O cevap veremeden, Ryssa'nın arkasında Styxx'i gördü, gardiyanları odaları aramaya yönlendirirken yüzü öfkeden kızarmıştı. "Saldırganımı bulun! Onu şimdi istiyorum. Beni duyuyor musun? Onu bulana kadar her köşeyi arayın!"

Acheron inanamayarak gözlerini kırpıştırdı.

Styxx hayatta mıydı? Bunun ne anlama geldiği konusunda tamamen hazırlıksızdı. Styxx dirilmişti.

Neden?

Ryssa başını salladı. "Birini gördün mü?"

"Odamdaydım," diye yalan söyledi.

Sanki onu hissediyormuş gibi, Styxx dondu ve yüzünü ona döndü. Kanla kaplı olmasına rağmen, onu öldüren yaradan hiçbir iz yoktu. "Muhafızlar!" diye kükredi.

Acheron korku içinde geri çekildi.

Styxx onu işaret etti. Onu koru. Saldırganım, beni öldürmek için tek yapması gerekenin önce onu öldürmek olduğunu fark edebilir. Her zaman arkasını koruyan birini istiyorum.

Keşke ağabeyi gerçeği bilseydi... Tanrılara şükürler olsun ki o bilmiyordu.

Ryssa, "Ne korkunç bir gece," dedi. "Ben en iyisi Apollodorus'a gideyim. Tüm bu kargaşanın onu korkutacağını biliyorum.

Acheron ondan ayrılırken kıpırdamadı. Kapının aralığından, gardiyanların koridoru doldurup odaları aramasını izledi. Kardeşi yaşıyordu. Bu tek gerçeği aşamamıştı.

Yani hayatları gerçekten birbirine bağlı değildi. En azından geleneksel anlamda değil. O öldüyse, Styxx öldü. Styxx ölürse ... onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

Babası haklıydı. Doğal değildi.

Tanrılar neden Styxx'i değil de onu korusun? Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Odasına çekilerek, ev tekrar sessizliğe bürünene kadar aramanın bitmesini beklemeye karar verdi. Gidebileceğinden ve görülmeyeceğinden emin olduktan sonra pelerinine sarındı ve karanlık sokaklara yöneldi.

Ara sokaklardan Apollon tapınağına doğru ilerlerken saklandı. Oraya vardığında kapıyı çaldı.

"Kapalıydı."

"Ben kraliyet ailesindenim," dedi Acheron güçlü bir şekilde. "Kahini görmem şart."

Kapı, yaşlı, yaşlı rahip onun yüzünü görene kadar kısmen açıldı.

Tavrı hemen boyun eğen birine dönüştü. "Prens Styxx, beni bağışlayın. Sen olduğunu fark etmemiştim."

Acheron onu düzeltme zahmetine girmedi. Bir kez olsun ikiz olduklarına şükretmişti. "Beni kehanete götür."

Rahip daha fazla tereddüt etmeden onu sütunlu yürüyüş yolundan geçirerek rahipler ve görevliler için küçük odaların ayrıldığı arka tarafa götürdü. Kahinin odası diğerlerinden biraz daha büyüktü. Sadece perdeli küçük bir yatak dışında çıplak ve sadeydi.

Hanım? diye seslendi rahip, yatağa doğru yönelirken. "Prens seninle konuşmak istiyor."

On beş yaşından büyük olmayan sarışın bir kadın yatağın üzerine oturdu ve rahibin yardımıyla ayağa kalktı, sonra ona doğru yürüdü. Acheron, hareket edişinden onun uyuşturulduğunu biliyordu. Ağır şekilde.

Rahip onu buharlı bir kasenin üzerine kurulmuş uzun bir sandalyeye götürdü. Kokusundan, fantastik halüsinasyonlar yaratan bir bileşik olan Risi Opsi ile karıştırılmış Morpheus Kökü içerdiğini tahmin etmişti. Öklid övgülerini söyledikten sonra yalnızca bir kez aldığı bir şeydi ama bu yeterli olmuştu. Onu iki gün boyunca kabuslarla delirtmişti.

"Bırak bizi," diye çıkıştı rahibe. "Kanunları biliyorsun."

Anında geri çekildi.

Kız, kaynayan bitkilere daha çok tüttürmek için su katarken pelerinini başına kadar çekti. "Sen prens değilsin."

Kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsunuz?"

"Her şeyi biliyorum," dedi alayla. "Ben kahinim ve sen de kralın inkar ettiği lanetli ilk oğulsun."

Bu son bilgi yaygın bir bilgi değildi ve onun yeteneklerine inanmasını sağladı. "O zaman neden burada olduğumu söyle."

Buharı içine çekti ve sanki onu rahatsız eden aynı sesleri duyuyormuş gibi taburede kıvrandı. Gözlerini açtığında bakışları onu bir mızrak gibi delip geçti. "Onu öldüremezsin. Size ölmek haramdır."

"Neden?"

Tekrar iç geçirdi. Gözleri parlak bir altın rengine döndü. "Güneşin izinde gümüş bir çizgi yatıyor. Bir değil, iki değil, üç kez. Sağda babanın, solda annenin ve ortada olan damga ise ikisini birleştirendir. İç içe geçmiş üç hayat. Henüz bilmesen de, ne idiysen osun. Olacaksın. Kaderinin tezahür edeceği gün yaklaşıyor. Cesaretle yürü ve dinle. Seninki acının doğuşu ama zorunluluktan. Akri di diyum."

Rab ve Efendi yönetecek…

Uzanıp elini onun omzuna koydu. "Senin iraden evrenin kanunlarını yapacak."

"Sen ne diyorsun?"

"Kaderle savaşan kaybeder. Kaderini kabul et, Acheron. Ne kadar çok mücadele edersen, doğumun o kadar sancılı olur." Bayıldı.

Acheron, yere düşmeden önce onu zar zor yakaladı. Onu kollarının arasına alarak yatağına götürdü ve yatırdı. Onun için gelen kuşların ve iblislerin saçma sapan sözlerini mırıldanmaya devam etti.

Daha önce olduğundan daha fazla kafası karışmış halde, onu rahiplerin bakımına bıraktı ve saraya geri döndü.

Onun kehaneti anlamsızdı.

Bu olmak zorunda. Tanrılar neden içinden geçmek için bir fahişe seçsin ki? Neden onun iradesi evrenin iradesi olsun ki?

Uyuşturulmuş…

Bütün erkekler arasında bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu o biliyordu. Kendi gördüğü halüsinasyonlardan başka bir şey değildi. O hiçbir şeydi.

Yine de zihninin bir köşesinde iki kelime tekrar tekrar fısıldadı.

Farzedelim?

3 MART 9527 M.Ö.

Acheron bebek odasında oturmuş, Apollodorus'a süzülmüş eti kaşıkla veriyordu. Sabahın büyük bir bölümünde ikisi yalnız kalmışken, Ryssa korkunç bir baş ağrısıyla yatmıştı. Yeğeninin ona neden tapıyor göründüğünü bilmiyordu ama çocuk onu her yerde takip ederdi.

Hayatındaki tek iyi şey buydu.

Apollodorus uzun bir geğirti çıkardı, sonra kıkırdadı.

Acheron kaşlarını kaldırdı. "Sanırım işiniz bitti, lordum."

Bebek yere düştü ve güldü. Acheron onu kaldırdı ve omzuna yasladı.

Çocuk odasının kapıları açıldığında, Apollodorus'u kestirmek üzere bırakmıştı. Bir an için babası ya da Apollon olabileceğinden korktu, ama şans eseri, ufak tefek, sarışın, genç bir kadınla içeri giren Ryssa'ydı.

Onun kim olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Maia.

Acheron! Bakın kim annesini ziyarete geldi.”

Onu karşılamak için ayağa kalkarken tüm varlığı sevinçle doldu. "Seni tekrar görmek çok güzel." Onu yakın tuttu.

Gülümseyerek ona bakmak için geri çekildi. "Acheron... çok uzun zaman oldu. Biraz değişmemişsin.”

Ama vardı. Ve elini rahatsız edici bir okşamayla kolundan aşağı kaydırdığında, adam korkudan buz kesti. Özellikle de o tanıdık ışık gözlerine geldiğinde. Sanki kendine hakim olamıyordu. Lanet olsun, onun laneti.

Maya değil...

Geri çekilerek aralarına mesafe koydu. "Seni buraya ne getirdi?"

"Annemle buraya geldim."

Ryssa ona başının hâlâ ağrıdığını anlamasını sağlayan solgun bir gülümseme verdi. "Bir hafta kalacaklar."

Bu haberin onu sevindirmesi gerekirdi, aksine korkuttu. "Gerçekten mi?"

Maia, onu ısırmak için aç olan, iz süren bir dişi aslan gibi yavaşça ona yaklaştı. "Sen ve ben yeniden tanışmalıyız."

O cevap veremeden bir hizmetçi Ryssa'yı çağırdı.

Ryssa acıyla yüzünü buruşturdu ve elini şakağına bastırdı, sonra onlara baktı. "Hemen döneceğim."

Maia bir adım daha yaklaştı. "Senin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum..."

Onu geride tutmak için ellerini omuzlarına koydu. "Bana artık bir kocan olduğu söylendi."

"O benimle değil." Davetkar bir şekilde ona doğru eğildi.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Seninle bunu yapmayacağım."

Kirpiklerinin arasından ona bakarken dudaklarını yaladı. "Artık çocuk değilim, Acheron. Ben kendi bebeğimle büyümüş bir kadınım.

"Ve seninle bu şekilde ilgilenmiyorum."

Kasıklarına uzandı.

Acheron temas kurmadan önce elini tuttu. "Maia, sen çocukken sana ben bakmıştım."

"Ve şimdi benimle bir kadın olarak ilgilenmeni istiyorum."

"Lütfen, buna bir son ver."

"Neden? Kocamdan daha gençsin." Elini onun elinden çekmeye çalıştı. "Beni çekici bulmuyor musun?"

Ryssa geri döndü.

Acheron onu serbest bıraktı ve hızla uzaklaştı. "Şimdi gitmek zorundayım."

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Ona söyleyebileceğinden çok daha fazlasını. "HAYIR. Ben iyiyim. Sadece gitmem gerekiyor. Neredeyse odadan kaçtı ve kendi odasına güvenli bir şekilde kilitlenene kadar durmadı.

Başını kapıya yaslayarak olanlara lanet okudu. Ergenlik çağını geçmiş herkesin onu becermek istemesini sağlayacak kadar nesi vardı?

Herkesin onu tutmasından, göz kırpmasından ve imalı bir şekilde bakmasından o kadar bıkmıştı ki. Normal değildi ve şimdi Maia ile korkunç bir şey fark etti.

Asla kimseyle normal bir ilişki yaşayamazdı.

Baba, kardeş, hatta çocukluk arkadaşı.

Birisi ergenlik çağına girdiği an, onun için her şey bitmiştir. Bu düşünceden midesi bulanarak kapıdan aşağı kaydı ve tanrıların ona verdiği her lanetten nefret etti.

22 HAZİRAN 9527 M.Ö.

Acheron yarın reşit olacaktı. bir ve yirmi. Heyecanlanmalıydı ama yine de kahinin sözleri aklından çıkmıyordu. Bundan daha fazlası, onu yakalamaya çalışırken Maia'nın yüzündeki ifadeydi.

"Bir şeyler değişmeli," dedi derin bir iç çekişle. Ağabeyi hâlâ babasını öldürme planları yapıyordu ve o burada oturmuş, onu görmeyeceklerini umarak herkesin yolundan uzak durmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Acheron?"

Başını geriye doğru eğdiğinde balkonda kendisine katılan Ryssa'yı buldu. Ona gözlerini kıstı. "Yine o şeyi alıyorsun, değil mi?"

"Yalnızca bugün ve yarın için," diye itiraf etti sessizce.

"Neden?"

Çünkü Artemis kalbini çıkarmıştı ve sonraki iki günü onsuz atlatacak gücü yoktu.

Bu onların eski kavgasıydı. Tanrıçadan kendisini kabul etmesini ya da en azından doğum yıldönümünde yanına gelmesini istemiş ve tanrıça yüzüne gülmüştü. Dahası, Styxx'in doğum günü için planlanan tüm özel kutlamaları izlemekten yorulmuştu. Hayatı çok yakında çok hevesle göz diktiği oğlu

tarafından sona erecek olan bir adam tarafından planlanan kutlamalar. İronik, evet. Ama acımasını engellemedi.

"Acheron." Ryssa onun çenesini kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Beni duyabiliyor musun?"

"Tam olarak değil."

Gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. "Seninle ne yapacağım?"

"Beni de herkes gibi yen."

Ona ters ters baktı. Komik değilsin.

Olmaya çalışmıyordu. Etrafındaki herkesi aşırı şiddet eylemlerine sürüklediği hayatının basit bir gerçeğiydi.

Geri adım atmadan önce başını salladı. "Sen böyleyken Apollodorus'u yanına yaklaştırmayacağımı biliyorsun."

Tek dezavantajı buydu. "Biliyorum. Senin için pek annelik olmaz. Annelerin yavrularına nasıl davrandığını şahsen bileceğimden değil. Sanırım bir oyunda görmüştüm, ancak o zaman anne yavrusunu aslana besledi. Annemin o kadar merhametli olmaması çok kötü, ha?”

Başını omzuna yasladı ve kulağının hemen arkasından öptü, sonra yavaşça saçlarını karıştırdı. "Saçların eskisinden daha açık. Sanırım bu uzunluktan hoşlanıyorum. Kestirdin mi?”

Kafasını salladı. "Saçımı kim keserse sonra benimle yatmak istiyor. Ayak parmaklarıma değene kadar ya da babam onu tekrar kırpacak kadar sinirlenene kadar büyümesine izin vereceğimi düşündüm. Belki de gidip tanrılara bir adak daha sunmalıyım. Athena'nın yaklaşan bir ziyafeti olduğunu duydum."

Telaşlı bir nefes verdi. "Bugün havandasın."

Hayal kırıklığıyla birleşen ilaçlardı. Atlantis'te böyle olmaktan her zaman nefret etmişti. Alaycı küstahlığı hiçbir zaman iyi bir şekilde ödüllendirilmemişti. Uyuşturucuyu vermeleri ve ardından uyuşturucunun zihni ve bedeni üzerindeki etkilerinden dolayı onu cezalandırmaları onu her zaman öldürmüştü.

Artemis'in bu ruh haline karşı tuhaf, sevgi dolu bir nefreti vardı. Bazen bundan hoşlanır, bazen de bunun için onu cezalandırırdı. Sorun şu ki, çok geç olana kadar onu nasıl alacağını asla söyleyemedi.

Ryssa isteksizce ondan çekildi. Acısı somuttu ve onu hafifletmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onun söz konusu olduğu yerde çaresizliğinin ağırlığından ağlamak istedi.

En kötüsü, Maia ile arasında bir şeyler olmuştu ama ona ne olduğunu söylemeyi reddetmişti. Tahminine göre, Maia diğer herkesin hissettiği çekime yenik düşmüştü. Ergenlikle ilgili bir şey olmalı. Cinsel olgunluktan önce çocuklar bunu fark edemezdi. Ama sonra…

Zavallı Acheron'u.

Keşke etrafında kendine hakim olabilecek başka biri olsaydı.

Ben tek kişiyim.

Kendini hiçbir şekilde özel görmüyordu. Ancak bu, Acheron'un yalnız olduğu gerçeğini değiştirmedi. Hep yalnız kalacaktı. Babaları onun evlenmesine asla izin vermezdi ve Styxx'in neredeyse öldürülmesinden sonra Acheron'un kapılarının önüne bir kez daha muhafızlar yerleştirilmişti. Tanıdığı azıcık özgürlük şimdi gitmişti.

Onun için daha iyisini yapabilmeyi ne kadar çok isterdi.

* * *

Hava karardıktan sonra Acheron aşağıdaki etkinliği izledi. En çok dikkatini çeken an, Thebes Prensesi'ni müjdeleyen büyük alaydı. Styxx'in yeni gelini. Yarından iki hafta sonra evleneceklerdi.

Bu kez kardeşinin kadınından uzak durmayı planladı. Sanki tehlikeyi anlamışlar gibi, tekrar saldırıya uğrama düşüncesi birden taşaklarını ağrıttı.

Acheron irkilerek kardeşini hadım ettiği için lanetledi. Styxx, nişanlısının yaptıklarıyla ilgili gerçeği biliyordu ama piç umurunda değildi.

Ne olmuş? Zaten onun aşağılanması neydi? Önemli olan tek şey değerli Styxx ve onun itibarıydı.

İçini çekerek kehaneti düşündü. Akri di diyum.

Bu ne anlama gelebilir?

Lord ve Efendi yönetecekti. Yatak odasına çoktan hükmetmişti, geriye ne kaldı?

Bu sadece uyuşturulmuş bir kahin, Acheron, unut gitsin. Hep saçma sapan bilmecelerle konuşuyorlardı. Şaşılacak bir şey yok. Orospu o zamanlar şimdi olduğundan daha yüksekti. Belki de kendisi kehanetler anlatmaya başlamalı.

Oh bekle, zaten bir tanesini biliyordu…

Artemis bugün ya da yarın yanına gelmeyecekti ama üçüncü gün topallayana kadar üstüne atlayacaktı.

Bakınız … peygamber. Geleceği kahinden bile daha iyi biliyordu.

Acı acı gülerek tırabzandan yuvarlandı ve yatağına yöneldi.

Bildiği bir sonraki şey, Artemis'in tapınağında, ayaklarının dibinde yerde yattığıydı. "Küçük bir uyarı iyi olurdu, Artemis."

Gülerek kollarını onun omuzlarına doladı ve burnunu boynuna sürttü. "Acıktım."

Bilmesi gerekirdi. "Beni yarından sonraki güne kadar göremeyeceğini söylemiştin."

Boynunu tırnaklarıyla okşayarak vücudunda bir aşağı bir yukarı ürpertiler oluşmasına neden oldu. “Bir durgunluk vardı, ben de sana yer açtım. Biraz şükran sana iyi gelebilir."

Ona komik bir bakış atmak için başını geriye doğru eğdi. "İçimden sızan minnettarlığı göremiyor musun?"

Burnunun ucunu ısırdı. "Alaycılık sana göre değil."

"Yine de ne zaman olursam olayım beni arzulamana neden oluyor."

Güldü. "Beni bu kadar iyi okumayı nasıl başarıyorsun?"

Zor değildi. Adamın kendisine hayran olmadığı gerçeğine bayılıyordu. Gözlerinin irileşmesi ve nefesinin hızlanması kaçırılmaması gereken ipuçlarıydı.

Dudaklarını ısırdı. "Seni özledim."

Keskin bir iç çekiş onların oyununa girdi.

Acheron, Artemis'i öfkeyle kükreyerek şezlongundan indiren sesle donakaldı. Önlerinde kızıl sarı saçlı, uzun boylu, ince bir kadın vardı. Kara gözleri korkuyla yuvarlaktı.

"Burada ne yapıyorsun Satara?"

"Ben sadece... hiçbir şey görmedim, Artemis Teyze. Beni affet."

Artemis onu saçından yakaladı ve sertçe yaklaştırdı. "Bana bak." Dişleri çıkmıştı ve gözleri kırmızıydı ve turuncuya çalıyordu. “Az önce gördükleriniz hakkında herhangi bir varlığa bir kelime söylüyorsunuz ve hayatınızı veya ruhunuzu kurtaracak hiçbir güç yok. Anlıyor musunuz?"

Satara şiddetle başını salladı.

Artemis onu itti. "Git ve çağrılana kadar geri dönmeye cesaret etme."

Anında ortadan kayboldu.

Artemis daha sonra intikamla ona döndü. "Hepsi senin hatan!"

Tabii ki öyleydi. "Beni buraya getiren sensin."

"Sessizlik!" Ona ters vuruş yaptı.

Acheron ağzındaki kan tadıyla homurdandı. Ona karşılık vermek istedi ama sonuçlarını biliyordu. O ölümlüydü ve o değildi. Yine de bundan daha fazlasıydı. Bu tokat onu ne kadar üzse de, bunu ona atmayacaktı. İyilik için kimsenin kanını dökmek zorunda kalmamalı.

Aşk için kan dökmeleri gerekmediğinden kesinlikle eminler.

"İşin bitti mi?" O sordu.

Sonra dişleriyle ona saldırdı.

Acheron, Satara'ya olan öfkesini ondan çıkarırken tısladı. Dudaklarından göğsünün önünden aşağıya iki kan damlası aktığını hissetti. Ona hiç aldırış etmeden beslenirken acı onu kavurdu.

Bitirdiğinde onu geri itti.

Kan kaybından zayıf düşerek dizlerinin üzerine düştü.

Saçından tuttu ve kendine doğru çekti. Kalbinin üzerinde gezdirirken elinde bir bıçak belirdi.

Acheron onunla göz göze geldi ve bekledi. "Öldür beni Artie. Bitir."

Gözleri, onun işini bitireceğinden emin olduğu bir noktaya kadar karardı, ama hançer tam kalbine saplanırken yönünü tersine çevirdi ve hançeri duvara fırlattı. Kollarını ona doladı ve ağlarken ona sıkıca sarıldı.

"Neden seni istememi sağlıyorsun?"

Acheron acı acı güldü. "Bunu yapan ben değilim. İnan bana." İstediğini yapsaydı, kimse onu bir daha istemezdi.

Onu kollarından itti. "Sadece git."

Sanki bir seçeneği varmış gibi?

En azından bu sefer onu yatağına geri yatırdı. Ama hâlâ akşam yemeğinden kan akıyordu.

İçini çekerek yarayı sarmak için ayağa kalktı.

"Sen onun tapınağında sahip olduğu tek erkeksin... babam dışında."

Acheron arkasını döndüğünde Satara'nın yatağının yanında durduğunu gördü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Artemis'in her şeyi riske atmasını sağlayacak adamla tanışmak istedim."

Keskin bir panik içinde nefesini tuttu. Senin burada olduğunu bilseydi ikimizi de mahvederdi.

Satara umursamazca omuz silkti. “İnsan alemine dikkat etmiyor. Güven bana."

Aralarındaki kısa mesafeyi geçerken Acheron kıpırdamadı.

Kaşlarını çatarak, sanki deforme olmuş bir merakmış gibi onu inceledi. "Güzelsin.

Belki ben de senin için tanrılığımı riske atarım.” Yüzüne dokunmak için uzandı.

Acheron onun elini tuttu. "Ayrılman lazım."

"Sana Artemis'in olduğundan daha nazik bir sevgili olurum."

Sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

"Bak," dedi Satara kararlı bir şekilde. "Gözlerinden benim gibi bir yarı tanrı olduğunu anlayabiliyorum - kanının onu ayakta tutması bunun kanıtı. Ve Artemis'in sana nasıl davrandığını gördüm. Sana söz veriyorum, bu kadar

duygusuz olmazdım. Sahip olduğum güçlerle sen ve benim onunkini alabileceğimizden bahsetmiyorum bile. Bir tanrının gücüne sahip iki yarı tanrı hayal edin. Yenilmez olurduk.”

"Yenilmez diye bir şey yok. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, her varlıkta her zaman kusurlu olan bir şeyler vardır. Bir zayıflık... Beni Artemis'inki olarak tanıyorsun. Birisi seninkini bilecek ve benimkini bulacak. Doğru ya da yanlış, ona söz verdim ve sözümden dönmeyeceğim.”

Akli dengesi bozukmuş gibi ona alayla baktı. "O zaman sen bir aptalsın."

"Daha kötü çağrıldım."

O, başını salladı. "Ve sen onun kucak köpeği olmaktan memnunsun?"

Hayır, değildi. Ama ne seçeneği vardı? "Ona bir kez daha söz verdim ve yalan söylemeyeceğim."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "O zaman seni yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim. Ancak, kendimi biraz ikilemde buluyorum. Bunu öğrenirse yeğenim olsun olmasın beni öldürür. Ama sözünün eri biri gibi göründüğüne göre, bugün söylediklerimi Artemis'e asla söylemeyeceğine dair yemin edebilir miyim?”

"Başkasının düşüşünü planlamaktan hoşlanmıyorum, seninkinin bile. Bununla birlikte, eğer bir gün Artemis'in peşine düşersen, ona ne yaptığını söylerim. O güvende olduğu sürece, sen de güvendesin. Yemin ederim."

Tehdidi karşısında şaşkına dönmüş gibi başını kaldırdı. "Ona gösterdiğin sadakatle sana davranmaktansa seni dövmeyi tercih eden domuzu korumak için benimle takas mı yapıyorsun?"

Acheron omuz silkti. "En iyi arkadaşımı koruyorum. Doğru ya da yanlış. Onun yanında olacağım.”

Satara başını salladı. "O halde seninle bir anlaşmamız var. Umarım onu sadakatine değer bulursun.

O da öyle. Ama Satara gibi o da bir şekilde bundan şüphe duyuyordu.

Satara son bir uyarı bakışıyla yanından ayrıldı.

Acheron bunu çözmeye çalışırken elini saçlarından geçirdi. Yani Artemis'in ölümünü planlayan babası kadar çok insan vardı. Lanet etmek. Güçle ilgili herkesin ona bu kadar göz dikmesine neden olan şey neydi? İnsan elindekiyle neden yetinemezdi? Aile ve arkadaşlar neden bu kadar delicesine zararsız bir şey yüzünden birbirlerine düşman olsunlar?

Uzun vadede hiç önemi olmayan bir şey…

Birine sevgi gösterildiğinde, nasıl olur da açgözlülük ve bencilliğin onu bozmasına izin verebilirdi? Sadece bunu anlamadı.

Aşk, özellikle koşulsuz verildiğinde çok saf ve masumdu. Onu alanlar neden onun güzel hediye olduğunu göremedi? Neden onu verene zarar vermek için bir araç olarak kullanmak zorundalar?

Artemis'in ona yaptığı gibi.

Styxx olarak babasıyla birlikte.

Yeğenini bu yüzden çok seviyordu. Apollodorus ilgiden başka bir şey istemedi ve sarılıp yanağına yarım yamalak bir öpücük kondurduğunda bu saf, neşeli bir aşktı. Hiçbir hile yoktu. Bir şeyi geri almak için vermek yok.

Dünya neden böyle olamıyordu?

Sonra tekrar, o soruları soran kimdi? Kendi annesi ona karşı en temel şefkati bile gösterememişti.

Aşk maalesef onu hak etmeyenlere harcanan bir zaaftı.

Acheron masasından şarap şişesini aldı ve mantarını açtı. Burada pek teselli yoktu ama bazıları hiç olmamasından çok daha iyiydi. Tanrılar onun başka hiçbir yerde teselli bulamayacağını biliyorlardı. Belki de Satara'nın teklifini kabul etmeliydi.

Ama ne fiyat talep ederdi? Hayatta her şeyin bir bedeli vardı.

Bu bilgelik için neredeyse Estes'e teşekkür edebilirdi.

Bu dünyada hiçbir şey karşılıksız gelmedi.

Hiç bir şey.

"Acheron?"

Artemis'in sesiyle gerildi. O hiçbir yerde görünmüyordu. Ama onu ruhunda bir fısıltı gibi hissedebiliyordu.

Onun arkasında tezahür etti. "Üzgünüm Acheron. Sana o şekilde davranmamalıydım."

"Öyleyse neden yaptın?"

Hâlâ görünmez, burnunu onun omzuna sürttü. "Korkuyorum ve korkumun beni yönlendirmesine izin veriyorum."

"Sen bir tanrıçasın."

“Ben birçok kişiden biriyim ve diğerleri kadar güçlü değilim. Bir tanrıçanın güçlerini elinden aldıklarında ona ne yaptıklarını biliyor musun? Onu taciz eden ve alay eden insanlar arasında var olması için onu dünyaya attılar. Benim için istediğin bu muydu?

Neden? Onun için sahip olacağı şey buydu.

Ne yazık ki, o kadar acımasız değildi. "HAYIR. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum, Artie. Ama her şeyini benden almandan bıktım. Ben hüsrana uğradığında yenebileceğin akılsız bir oyuncak bebek değilim.”

O güzel yeşil gözlerdeki samimiyeti görebilsin diye maddeleşmişti. "Biliyorum ve deniyorum. Ben gerçekten. Sadece bana karşı sabırsız ol.”

"Sabırsız?"

Kaşlarını çattı. "Bu yanlış kelime, değil mi? Bazen onları neden karıştırdığımı bilmiyorum.”

Savunmasız olmasına izin verdiği bu anlar, onu ona sevdiren anlardı. Onu sevmesine izin veren onlardı.

Yüzünü ellerinin arasına alarak şefkatli bir öpücük verdi.

Artemis içini bir rahatlama dalgası kaplarken içini çekti. Onu çok seviyordu ama yine de onu sevmenin ne anlama geldiğinden çok korkuyordu. Onu gerçekten asla incitmek istemiyordu. Yanında olabileceği tek kişi oydu. Diğer tanrılara karşı sert ve savunmacı, ölümlülere karşı ise kutsal ve hoşgörüsüz olması gerekiyordu.

Acheron onun gülmesine izin veren tek kişiydi. Onu tutan ve içini ısıtan tek kişi oydu. Ama sorun şuydu ki, ne zaman kendini açsa, içinde bir soğukluk hissediyordu ve ona sadık olmasına rağmen onu mutlu etmediğini biliyordu. En çok bu acıttı. İçinde hafifletemediği acı, öfkeyle saldırmak istemesine ve ona karşı olduğu kadar açık olmadığı için onu incitmesine neden oldu.

Neden onun yaptığını hissedemiyordu?

Şimdi bile dokunuşunda bir çekince vardı. Bir tereddüt ve nedenini anlamadı.

Onu ilk tanıştıkları zamanki gibi sevmesini nasıl sağlayabilirdi?

Onu sevdiği gibi sevmediği için onu cezalandırmak istiyordu. Ona aşkı için yalvarmasını sağlamak için. Ama nasıl?

Geri çekildiğinde bakışları adamın boynuna kaydı ve karnını doyururken ona yaptıklarına irkildi - bu Apollon'un ona yapacağı bir şeydi. "Seni incitmek istemedim."

Acheron, kendisine pek çok kez söylenmiş sözler üzerine nefesini tuttu. Bir kez olsun, biri bunu ona zarar vermeden önce düşünemez mi?

"Ben iyiyim." Ama gerçek şuydu ki o değildi. Acıyla hiçbir zaman arası iyi olmamıştı. Sadece alışmıştı.

Yüzüne düşen saçı geriye doğru itti. "Çok yorgun görünüyorsun. Senden bu kadar çok kan almamalıydım. Onu yatağa doğru çekti. "Dinlenmelisin."

Doğru. Ertesi gün onun için hangi dehşetlerin olacağı belli değildi.

Artemis'in ustalaştığı başka bir iğdiş ya da dayak ya da sadece duygusal yumruk.

Bekleyemedi.

"Yarın bana gelir misin?" diye tekrar sordu, bütün dünya ikiz kardeşi için bol bol iyi dileklerde bulunurken yalnız kalmamak için çaresizce.

Artemis tereddüt etti. Gelmek istedi ama Apollo, Styxx'in kutlaması için burada olacaktı. Dikkatli olması gerekiyordu. İkizler ve tanrı oldukları için, ne zaman yakın olsa hissedebiliyordu. Onu hissederse onu aramaya gelirdi ve bu Acheron'un hayatına mal olabilirdi. “Bir festivalim olduğunu biliyorsun. Onu nasıl özleyebilirim?”

Uzaklara baktı ve ondan hissettiği incinme kendi kalbini dilimledi.

"Ertesi gün ziyaret edeceğim."

Acheron duygularını kontrol altında tuttu. "O zaman sabırsızlıkla bekliyorum."

"Benimle somurtuyor musun?"

"HAYIR." O yaralanmıştı. "Umarım iyi bir festival geçirirsiniz."

Artemis elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben yokken beni düşünecek misin?"

"Her zaman yaparım."

Yanağını öpmek için eğildi. "Beni her zaman çok özel hissettiriyorsun."

Ve ona her zaman bok gibi hissettiriyordu. Elini tutabilmek için kolunu onun altına sıkıştırdı. Kalbine tuttu ve uzun bir iç çekti.

Bunu yaparken içini kötü bir his kapladı. Yarın bir şeyler olacaktı. Bunu her zerresiyle hissedebiliyordu. Her ne ise, kendisini ve Artemis'i sonsuza dek değiştireceğinden emindi.

Akri di diyum.

23 HAZİRAN 9527 M.Ö.

Acheron, aşağıdaki saraydaki doğum günü partisi için gelen özenli giyimli konukları izlerken, karanlıkta tamamen sarhoş olarak balkonunun korkuluklarına oturdu. Bacakları belirsiz bir dengeyle önünde gerilirken, sırtı binaya yaslanmıştı. Bu noktada ne kadar içtiğinden emin değildi.

Ne yazık ki, onu öldürmeye yetmedi. Ama eğer şanslıysa, tüneğinden yüz metre aşağıdaki kayalara düşebilir ve orada korkunç bir şekilde ölebilir.

Bu kesinlikle kardeşinin doğum günü kutlamasını mahveder. Haftalardır ilk kez, Styxx'in toplanmış soylular ve ileri gelenlerin önünde düşüp ölmesi düşüncesine güldü.

Onlara doğru hizmet ederdi.

"Bugün benim de doğum günüm," diye bağırdı kimsenin onu duyamayacağını bilerek. Yapabilseler bile umursamazlardı.

Acheron başını çevirdi ve acı içini delip geçerken irkildi. Artemis'in tek başına ona bu kadar ıstırap vermesi gerçeğinden nefret ediyordu. Kendini başkalarının duygusuzluğundan korumak için çok dikkatli olmuştu. Ama Artemis onu kimsenin dokunamayacağı bir seviyede kesti.

Ve herkes gibi o da onu ne kadar incittiğinin umurunda değildi.

Sonra yine minnettar olmalı. En azından bu yıl doğum yıl dönümünü cezaevinde kutlamıyordu...

Ya da güveç.

Hiç yalnız. Kalabalığın içinde, etrafı insanlarla çevriliyken bile yalnızdı.

Doğrusu, bundan bıkmıştı. Kimse onu istemedi. Sözde ailesinin yaşaması ya da ölmesi umurunda olmasının tek nedeni, eğer o ölürse sevgilileri Styxx'in de ölmüş olmasıydı.

"Yeterince sahibim."

Henüz yirmi bir yaşında olmasına rağmen yaşlı bir adam kadar yorgundu. Yıllarının ötesinde yaşamıştı ve daha fazla acı istemiyordu. Artık yalnızlık yok.

Bitirmenin zamanı gelmişti.

Kafasında duyduğu sesler şimdi daha yüksekti. Onu eve çağırıyorlardı…

Acheron korkulukta ayağa kalktı. Onu bir aşık gibi çağıran Karadeniz'e bakarken, aşağıdan gelen rüzgarlar saçlarını savurarak üzerinden geçti. Kadehini düşürdü ve aşağıya yuvarlanıp gözden kaybolmasını izledi.

Bir adım.

Acı yok.

Her şey sona erecekti.

"Zamanı geldi," diye nefes verdi. Artık burada onu durduracak kimse yoktu. Onu geri çekecek Ryssa yok. Onu bağlayıp engelleyecek bir baba yok. Doktor çağırmak için Estes yok.

Özgürlük.

Gözlerini kapatarak bıraktı ve indi.

Ağırlıksız havada düşerken, içini korku ve rahatlama kapladı. Bir anda, uzun zamandır aradığı huzuruna kavuşacaktı.

Aniden midesine sert bir şey çarptı. Acheron acıyla nefesini tuttu. Refleks olarak gözlerini açtı.

Artık düşmek yerine denizden uzaklaşarak yükseliyordu. Kayalara çarpan dalgaların sesi yerini dev kanatların ağır çırpınışına bıraktı. Onu tutan dişi bir iblis görmek için döndü. Tıpkı kehanetin söylediği gibi.

"Gitmeme izin ver!" diye bağırdı kendini kurtarmaya çalışarak.

Yapmadı. Onu bulunduğu balkona geri götürene kadar değil.

Acheron tırabzana tüneyip onu yakından izlerken sendeledi. Beyaz ve kırmızı teninin üzerine dökülen uzun düz siyah saçları vardı. Gözleri karanlıkta parlıyordu, canlı kırmızıyla çevrelenmiş beyaz irisler. Saçları gibi kanatları ve boynuzları da siyahtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi zehir doluydu.

"Akri daha dikkatli olmalı," diye nazikçe fısıldadı. "Xiamara bir an sonra gelseydi, ölmüş olurdun."

"Ölmek istedim."

Başını ona bir kuşu hatırlatan bir hareketle kaldırdı. "Ama neden, akri?" Omzunun üzerinden insanların hâlâ gelmekte oldukları yere baktı. "Pek çok kişi senin insan doğumunu kutlamaya geliyor."

"Benim için gelmiyorlar."

Xiamara ona kaşlarını çattı. "Ama sen prenssin. varis."

Acı acı güldü. "Ben bokun varisi ve hiçbir şeyin prensiyim."

Hayır. Sen Apollymi'nin oğlu Apostolos'sun. Herkes tarafından saygı duyulur."

"Ben hiç kimsenin oğlu Acheron'um. Yalnızca bir yatak odasının sınırları içinde saygı görür."

Yavaşça onun önüne geçti. Kanatları kıvrak vücudunu sardı. "Doğumunu hatırlamıyorsun. Anladım. Buraya annen tarafından sana hediyesi ile gönderildim."

Onun sözlerini takip etmeye çalışıyordu ama zihni içki yüzünden fazla uyuşmuştu. İblis deliydi. Onu başka biriyle karıştırmış olmalı. "Annem öldü."

"İnsan kraliçesi, evet. Ama gerçek annen, tanrıça Apollymi yaşıyor ve tüm sevgisini sana diliyor. Ben onun en sadık hizmetkarı Xiamara'yım ve onu koruduğum gibi seni de korumak için buradayım."

Acheron başını salladı. O sarhoştu. Halüsinasyon. Belki de çoktan ölmüştü.

"Benden uzak dur."

İblis yapmadı. Kaçamadan önce, kalbine küçük bir küre yerleştirdi.

Acı içini delip geçerken Acheron çığlık attı. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti ve ona çektirdikleri işkenceler göz önüne alındığında, bu çok

şey ifade ediyordu. Sanki damarlarında zehirli bir ateş tüm vücudunu yalıyordu.

Kürenin durduğu göğsünün ortasından itibaren derisi sarımsı kahverengiden mermer mavisine dönüştü...

Acı ve renk içini kaplarken, görüntüler ve sesler çığlık atarak kulak zarlarını deldi. Kokular burun deliklerine hücum etti. Giysileri bile teninde yanıyordu. Yere düştü ve tüm duyuları saldırıya uğradığı için kıvrılarak bir top haline geldi.

"Sen tanrı Apostolos'sun. Yok Edici Apollymi'nin habercisi ve oğlu. Senin iraden evrenin iradesidir. Sen herkesin son kaderisin…”

Acheron inkar edercesine başını sallamaya devam etti. Hayır. Olamaz. "Ben hiçbir şeyim. Ben hiçbir şeyim."

Şeytan başını kaldırdı. "Neden mutlu değilsin? Artık bir tanrısın.”

Onu yakalarken Fury ona sertçe bindi. Güçlerini ya da başına gelen başka hiçbir şeyi anlamıyordu, ama hayatının tüm yılları boyunca, tüm aşağılamalar ve dehşet onu parçaladı. Kendi zihninden onunkine seyahat etmesine izin verdiği kişiler.

Başını geriye atarken iblis haykırdı. Hayır! Bunun sana olmaması gerekiyordu, Akri. Bu değil…"

Onu tuttu ve bakışlarını onunkilerle buluşturmaya zorladı. "Benim bir tanrının insan oğlu olduğumu düşünmeleri yeterince kötüydü. Şimdi bana ne yapacaklarını hayal edebiliyor musun? Bu güçleri benden alın.”

"Gelemem. Onlar doğuştan senindir.”

Acheron başını taş zemine vurarak geriye düştü. "HAYIR!" diye bağırdı. "HAYIR! Bunu istemiyorum. Ben sadece yalnız kalmak istiyorum.”

Xiamara onu kucaklamaya çalıştı.

Acheron onu uzaklaştırdı. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Bana yeterince zarar verdin."

"Akri-"

"Görüş alanımın dışında!"

Gözleri isteksizce parladı. "Senin iraden benim." Ona karşı tuttuğu küre, boynunda bir kolye gibi görünüyordu. "Bana ihtiyacın olursa akri, ara, gelirim."

Acheron elini yeni sesler ve duygularla ağrıyan ve zonklayan kafatasına bastırdı. Deliriyormuş gibi hissetti ve belki de deliriyordu. Belki de zalimlik sonunda akıl sağlığını paramparça etmişti.

Bilinmeyen sesler zihninden fısıldayıp bağırırken iblisin ayrıldığını duydu.

Sanki aynı anda tüm dünyayı duyabiliyordu. Her düşünceyi, her isteği, her korkuyu biliyordu.

Nefesi düzensizdi, ondan kaçmak istiyordu. Kolyeyi kaptı ama kırılmadı. Bunun yerine avucunda parladı.

Ağlayarak tekrar atlamak istedi. Maalesef dayanamadı bile. Çok başı dönüyordu. Çok hasta…

Şimdi ona ne yapmışlardı?

* * *

Apollymi, Xiamara'nın dönüşünü bekleyerek Kalosis'teki küçük avluyu arşınladı.

"Simi'nin matera'sı nerede?"

Kapı eşiğinde Xiamara'nın en küçük çocuğunu görmek için hafifçe döndü. Adını annesi Xiamara'dan alan Simi -bebek için Charonte idi- neredeyse üç bin yaşındaydı ve yine de dört yaşındaki bir insan çocuğundan daha büyük görünmüyordu. İnsanların ve tanrıların aksine, Charonte iblislerinin olgunlaşması çok yavaştı.

Apollymi diz çöktü ve kollarını Simi'ye uzattı. "Henüz dönmedi tatlım.

Yakında."

Simi ona doğru koşmadan önce somurttu ve kollarını Apollymi'nin boynuna doladı. Küçük başparmağını ağzına soktu ve diğer elini Apollymi'nin saçlarına gömdü.

Apollymi küçük iblise sarılırken gözlerini kapattı. Kendi oğluna böyle sarılmayı ne kadar çok isterdi. Sadece bir kere. Bunun yerine, oğlunun kendisini özgür kılacak kadar büyümesini beklerken Xiamara'nın Simi'sine olan aşkını savurmakla yetinmişti.

Apollymi ona şarkı söylerken Simi başını Apollymi'nin omzuna koydu. “Akra neden üzgün?”

"Üzgün değilim Simi. Endişeliyim."

"Simi'nin çok yemek yemesi ve midesinin ağrıması gibi endişeli mi?"

Apollymi gülümsedi ve başının tepesini öptü. "Tam olarak değil. Bir şeyin olmasını bekleyemediğin zamandır.”

"Ooo, Simi'nin acıktığı ve onu beslemek için eşinin beklediği zamanki gibi."

"Bunun gibi bir şey."

Apollymi havada bir hareket hissetti. Xiamara'nın vücudunun ana hatlarını görmek için gölgelere baktı. En iyi arkadaşının kendisine katılmasını beklerken tam bir dakika boyunca hareket edemedi.

Ama Xiamara'da kalbini durduran bir tereddüt vardı. "Nedir?"

Xiamara, minnetle annesine giden Simi için ellerini uzattı. Gözyaşları yanaklarından aşağı düşerken iblis kızını tuttu.

Apollymi korkuya kapılırken kendi gözlerinin buğulandığını hissetti. “Xi mi? Söyle bana."

Kızını sallamaya devam ederken gözlerini yumdu. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Akra."

Apollymi ne kadar tereddüt ederse, Apollymi o kadar endişeleniyordu. "O iyi değil mi? Hâlâ burada bir tutsağım, o yüzden yaşadığını biliyorum.”

"O yaşar."

"O... beni sevmiyor mu?"

Xiamara, Simi'yi yere indirmeden önce başını salladı. "Git kardeşini bul, Simi. Akra ile yalnız konuşmam gerekiyor.”

Başparmağını emen Simi onlardan uzaklaştı.

Xiamara onunla yüzleştiğinde, Apollymi yanaklarından kanın çekildiğini hissetti. "Neyi bana söylemiyorsun?"

Xiamara, elini Apollymi'nin omzuna koymadan ve Apostolos'un ona verdiği görüntüleri aktarmadan önce gözyaşlarını kokladı. Apollymi, çocuğuna ne yapıldığını görünce, inanamama ve dehşet içini sardı.

Bu duygular yerini öyle derin bir öfkeye bıraktı ki tek yapabildiği çığlık atmaktı. Sesi, Tanrıların geri kalanının evlerini yaptığı Katoteros'a kadar Ölüler Sarayı'nda yankılandı.

Diğer Atlantis tanrıları en büyük kalp ağrısının sesini duyunca tüm aktivite durdu.

Teker teker yüzleri bembeyaz kesilmiş Archon'a döndüler.

"Boş mu?" Arzu tanrıçası Epithymia sordu.

Archon başını salladı. “Özgür olsaydı çoktan burada olurdu. Hayır. Başka bir şey oldu. Şimdilik güvendeyiz.” En azından öyle umuyordu…

* * *

Apollymi, Xiamara'dan sendeleyerek uzaklaştı ve zihninde birbiri ardına görüntüler damgalandı. İnsanların oğluna yaptıkları...

"Hepsini öldüreceğim," diye homurdandı dişlerinin arasından. “Ona elini uzatan herkes alevler içinde ölecek, benden merhamet dilenecek ve benim onlara merhametim olmayacak. Hiçbiri!" Xiamara'ya baktı. "Ve Archon gazabımın tüm ağırlığını bilecek. Artık içimde onun için hiçbir şey yok.”

Xiamara siyah kanatlarını etrafına sardı. "Ama Apostolos kendisine ait olanı kabul etmeyi reddediyor. Beni reddediyor.”

"Yine de ona git Xi. Onu rahatlatın ve ne yapması gerektiğini anlamasına yardımcı olun. Bana geldiğinde her şeyin yoluna gireceğini söyle.

"Deneyeceğim Akra."

* * *

Acheron, bunalmış duyularının acısıyla sarsılırken nefes almaya çalışarak odasının karanlığında yatıyordu. Aniden, kafasında her şeyi boğan yumuşak, nazik bir ses duydu. Bu gerçekten tanıdığı en güzel sesti.

Hafifleyen ağrıyla birlikte nefesi de rahatladı.

"Artık seninleyim, Apostolos."

"Sen kimsin?"

"Bu annenin sesi."

Yanında diz çökmüş iblisi görmek için karanlıkta gözlerini kıstı. Ondan uzakta bir top gibi kıvrıldı. “Annem yok. Doğduğumda beni bir kenara attı.”

"Ni, akri," dedi iblis usulca. “Annen senin için korkudan ağlarken seni kollarından ben aldım. Annen Apollymi, ölmeni isteyen tanrılardan seni korumak için seni insanların aleminde sakladı. Sana hayatım üzerine yemin ederim. Hiç birimiz

senin zarar görmen içindi. Bir prens olarak yetiştirilmen gerekiyordu.

Şımartılmış. Sevgili. Bunların hiçbiri senin başına gelmemeliydi.”

Buna inanmanın imkansız olduğunu düşündü. "Anlamıyorum. Tanrılar neden ölmemi istiyor?”

"Senin Atlantis tanrılarının sonu olacağın kehanet edildi. Ama annenin seni ne kadar sevdiğini anlamalısın. Hayatını riske attı ve diğer tanrılara meydan okudu, seni kurtarmak ve sen onlarla savaşmak için güçlerini kullanacak yaşa gelene kadar seni gizli tutmak için. Şimdi bile hapiste oturuyor ve senin ona gelmeni istiyor. Onu serbest bırak Apostolos, sana yapılan her yanlışı düzeltecektir.”

"Nasıl düzelteceksin?"

"Sana zarar veren herkesi yok edecek." İblis, tarif ettiği anne gibi saçlarını okşadı. “Doğmuş tüm çocuklar arasında en çok sevilen sensin. Her gün annen senin kaybın için ağlarken ve yanında olman için can atarken ben yanında oturdum.

Benimle eve gel, Apostolos. Annenle tanış."

O istedi. Yine de... "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

"Neden yalan soyleyeyim?"

Herkes yalan söyledi, özellikle ona. "Herhangi bir nedenle."

Xiamara. Gelirler. Çabuk bırak onu!

İblis yatağından geri çekildi. "Tanrılar beni seninle bulamazsa kim ve nerede olduğunu bilecekler. Annenin sesini dinle, en kısa sürede geri döneceğim.

Gizli kal, değerli varlık.” Anında ortadan kayboldu.

Acheron, içinde dolaşan sesleri dinleyerek tek başına yatıyordu. Kahkahalar ve gözyaşları, küfürler ve çığlıklar duydu.

Ta ki annesinin sesi onu tekrar yatıştırana kadar. O tek ses tonuna odaklandı ve kafasının zonklamasına neden olan diğer tüm sesleri uzaklaştırırken gözlerini kapattı.

İblis doğruyu mu söylüyordu? Herhangi birinin sevgili oğlu olduğuna bir an olsun inanmaya cesaret edebilir miydi?

Kesinlikle saçmaydı.

Kolyeyi eline aldı ve inceledi. Bir çeşit taş, süt gibi ve yanardöner görünüyordu. Sonra avucunda kölesinin damgasının dağlandığı yere baktı.

Artık tek bir iz bırakmadan gitmişti. Bu nasıl olabilir?

Ben köle olan bir tanrıyım…

Herhangi bir köle değil. En düşük olanı.

Acheron içini bir utanç kaplarken eliyle gözlerini kapattı. Ve orada yatarken, görüntüler içini parçaladı... binlerce insanın deneyimleri aracılığıyla geçmişi, bugünü ve geleceği gördü. Umutlarını ve korkularını duyabiliyordu. Evrenin özünü duyun.

İlk defa, kendisinden daha kötü durumda olanları gördü. Daha iyiye sahip gibi görünenler. Evlatlarını kaybetmiş annelerin feryatları. Anne babası olmayan çocuklar. Dilenciler ve krallar…

Artık Artemis'in insan dünyasına aldırış etmediğini söylediğinde ne demek istediğini anlamıştı. Eziciydi. Korkunç. Yardıma ihtiyacı olan tüm bu insanlar ve onlara yardım etmeyi hayal ederken, zihninde sayısız sonucun oynadığını gördü.

Ama göremediği tek şey kendi hayatıydı.

Veya Ryssa'nınki.

Artemis bile değil. Neden? Hiçbir anlamı yoktu. Sanki bunların herhangi biri mantıklı olabilirmiş gibi.

Acheron tüm bunların saçmalığına güldü.

Gözlerini açtığında artık yerde olmadığını fark etti. Üzerinde geziniyordu. Nefesi kesildi, sonra tekrar yere düştü. Teni yeniden maviye dönerken acı içini doldurdu. Tırnakları siyaha döndü ve uzadı…

Bir şeyler doğru değildi. Bedeni artık ona yabancıydı. Neden böyle bir renk olduğunu anlamaya çalışarak mermer tene baktı.

Bunu ailesinden nasıl saklayabilirdi? Sen istiyor musun? Ona kim ve ne olduğunu anlatırken "babasının" yüzündeki ifadeyi hayal ederken sadist bir kahkaha attı içinden.

"Ben Tanrı'yım."

Yarım değil, tam kan. Kafasında bir ödül olan ve onu öldürmek için bütün bir panteon olan biri. Saçmaydı. İnancına meydan okuyordu, yine de buradaydı... hüzünlüydü.

Acheron ayağa kalkmaya çalıştı ama bir baş dönmesi dalgası onu tekrar dizlerinin üzerine çöktürdü. Yatağına baktı, keşke oraya varabilseydim. Bildiği bir sonraki şey, yorganın altında olduğuydu.

Neye çarptığını tam olarak anlayınca gözleri büyüdü. Artemis ile aynı güçlere sahip bir tanrıydı.

Ya da belki değil. Tanrı güçleri nasıl çalıştı?

"Acheron?"

Odada kendisiyle birlikte Ryssa'nın sesini duyunca gerilmişti. Aşağıya baktığında cildinin tekrar normal olduğunu gördü ve battaniyenin onu tamamen örttüğü için minnettardı. "Evet?"

"Hasta mısın?"

Teknik olarak hayır. Artık sarhoş bile değildi. "Sadece dinleniyorum."

Onun yatakta yanına oturduğunu ve battaniyeyi çekiştirdiğini hissetti. "Bana bakar mısın?"

O orada otururken olabileceklerden korkarak başını açtı.

Güldü. "Seni bütün gün görmedim ve sana bunu vermek istedim." Ona küçük bir kutu uzattı.

Hediyesi boğazını düğümledi. "Teşekkür ederim." Gülümsemesine karşılık vererek onu açtı ve bir bileziğin üzerinde küçük bir madalyon buldu. Üç şimşeğin delip geçtiği bir güneşin simgesiydi. Ürkütücü bir şekilde tanıdık gelen ambleme kaşlarını çattı.

"Garip olduğunu biliyorum ama bunu pazarda gördüm ve aklıma seni getirdi. Kuyumcu bunun bir güç sembolü olduğunu söyledi."

"Atlantis." Güneş tasarımı Apollymi'ninkiydi... annesi.

Onu üzdüm. Bunu neden seçtim? Oh hayır ...

Kafasında Ryssa'nın düşüncelerini duydu.

"Bu güzel. Teşekkür ederim."

Uzandı. "Yapabilirim-"

Eliyle onun elini kapattı. "Onu seviyorum, Ryssa."

Sadece bunu söylüyor. Çok üzgünüm Acheron. Atlantisli bir şey seçmek istemedim. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Yerinde sahte bir gülümseme tutarken düşüncelerini bu kadar net duymak çok rahatsız ediciydi.

"Eğer eminsen..."

Onayladı. "Eminim. Teşekkür ederim," diye tekrarladı.

Ben tam bir aptalım. Burada en az bir yeteneği olduğundan emin olmaya çalıştım ve aptallığımla onu mahvettim.

Bu sözlerde hissettiği samimi aşk gözlerini yaşarttı. Kız kardeşi onu gerçekten seviyordu... tahmin ettiğinden çok daha fazla.

Elini dudaklarına götürdü ve öptü. Benim için her şey demeksin, Ryssa. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seni seviyorum Acheron." Ve keşke bu günü senin için olması gerektiği kadar özel kılabilseydim.

Burada yalnız olman adil değil.

"Rissa!" Babasının bağırışı, Acheron'un kapıya bakmasına yetti.

Ryssa ona kaşlarını çattı. Sevgili tanrılar, gözlerinin nesi var?

Acheron şimdi neye benzeyeceklerinden korkarak bakışlarını kaçırdı. Vücudu hala normaldi, peki ya gözleri?

Kapısı çarpılarak açıldı ve babası ortaya çıktı. "Burada ne yapıyorsun? Kardeşine kadeh kaldırmanın zamanı geldi.”

Ayağa kalktı ve çenesini kaldırdı. “Kardeşime hediyesini veriyordum.”

“Küstah olmaya cesaret etme. Varlığınız gereklidir. Şimdi."

"Git, Ryssa," diye soludu Acheron. "Baban seni istiyor."

Seni tanrısız fahişe.

Acheron, kralın düşüncelerine güldü. Adam bir bilse...

Herhangi birinin onu tarif etmek için kullanabileceği son kelime tanrısızlıktı. Onun için tahtadan gelen tanrıları vardı.

Ryssa yanından geçerken kral kıpırdamadı. Kapı eşiğinde durup öfkesini Acheron'a dikti. "Demek sonunda bana baban demekten vazgeçtin?"

Acheron omuz silkti. "İnan bana, senin babam olmadığını biliyorum. Ve eminim ki oğlunuz, ona en değerli övgülerinizi duymak için aşağıda bekliyor."

Sarhoş olmalı. "Burada kalacaksın."

"Merak etme. Partinizi mahvetmek gibi bir niyetim yok.” Yine de... Tabii ilk planı işe yarasaydı, kral şu anda çok sevdiği oğlunun yasını tutuyor olacaktı.

Styxx'in partisine gölge düşürmeyecekse piçi dövdürmeliydim. O kendini beğenmiş pislik... Kral geri çekildi ve kapısını kapattı.

Acheron, kralın düşüncelerinden sıyrılmaya çalışarak başını salladı. İncelemek için Ryssa'nın hediyesini aldı. Bunu ona bu gece vermesi ne kadar da ironikti. Sanki annesi bir şekilde onu buna yönlendirmiş gibiydi.

"Havariler mi?"

Hayatında pek çok kez duyduğu tereddütlü kadın sesi karşısında donup kaldı ve deli olduğunu düşündü. "Anne?"

"Bebeğim. Yemin ederim intikamını alacağım. Ama dikkatli olmalıyız. Xiamara geri dönecek ve size güçlerinizi nasıl kullanacağınızı gösterecek. Şimdilik onları rahat bırakın ki Archon sizi bulamasın. Saklan ve diğerleri entrikalarına son verdiğinde, o seni bana yönlendirecek ve ben de kimsenin seni bir daha incitmemesini sağlayacağım. Hayatım üzerine yemin ederim."

Yanağında havanın en hafif fısıltısını hissetti... hava tekrar sakinleşmeden önce küçük bir okşama gibi.

Dişlerini sıkarken, acının içini kapladığını hissetti. Annesi onu severdi... Öz annesi.

Umutsuzca onu görmek istiyordu. Bir kez olsun, bir ebeveynin ona kralın Styxx veya Ryssa'ya baktığı gibi bakmasının nasıl bir his olduğunu bilmek. Gururla. Sevgiler.

aranıyorum.

Dahası, Artemis artık ondan utanmak zorunda kalmayacaktı. Bir tanrıçanın bir fahişeyle birlikte olması yakışıksız olsa da, başka bir tanrıyla birlikte olmanın utanılacak bir tarafı yoktu.

Onu açıkça sevebilirdi…

Sevinçle bağırmak istedi. Ryssa'nın bileziğini göğsüne bastırarak, başına gelenleri Artemis'e anlatma düşüncesiyle gülümsedi. Elbette çok heyecanlanırdı.

Nasıl yapamazdı?

Yine de içinde, yarının getireceklerinden korkması gerektiği konusunda onu uyaran garip bir önsezi vardı.

24 HAZİRAN 9527 M.Ö.

Acheron, Artemis'in ortaya çıkıp yeni bulduğu rolüyle onu şaşırtabilmesi için çaresizce yerde volta atıyordu. Yeni şeyler keşfettiği için sabah ilginç geçmişti.

onun hakkında. Nesneleri yalnızca bir düşünceyle hareket ettirebiliyordu. Artemis gibi o da dışarıya ve içeriye ışınlanabiliyordu. Annesinin ona bu güçleri kullanmamasını söylediğini kabul etsek de dürüst olmak gerekirse elinde değildi. Onu diğer yoldan çok daha fazla kontrol ediyorlardı.

Ve yine de çevresindeki insanlardan ve hatta uzak diyarlardan gelen sesleri işitiyordu.

Bazen o kadar yüksek sesle acısı onu dizlerinin üzerine çöktürüyordu. Her bir düşünce. Tüm dünya çıplak ayaklarının altına serilmişti.

Sahip olduğu tek huzur, arzuları basit olan Apollodorus'un yanındaydı. Ye, uyu ve kucaklan ve sevil. Yeğenini kucağında tutmak o kadar teselli veriyordu ki, ona bağıran diğer tüm sesleri yatıştırdı ve Acheron'un odaklanıp kendini yere basmasını sağladı.

"Acheron?"

Ryssa kollarında Apollodorus'la bir telaş içinde odasına daldığında arkasını döndü. Apollo tam bir eşek. Onun oyuncağı ya da yemeği olmaktan çok yoruldum. Parmaklarını şaklattığı anda yanına gelmekten başka amacım olmadığını düşünüyor. "Biraz dışarı çıkmam gerekiyor. Apollodorus'u izler misin lütfen? Hemşiresi onun yaygarasını kesmesini sağlayamıyor ve ben şu anda onunla ilgilenemem.” Babası benim onun eğitimli kaltağı olduğumu düşünen bencil bir domuz. "Umarım sakıncası yoktur."

Acheron kulaklarıyla mı yoksa zihniyle mi duyduklarını belirlemek için başını salladı. Son derece rahatsız ediciydi. "Umursamıyorum." Apollodorus'u kollarından aldı.

Anne? Sarıl bana …

Acheron yeğenine daha sıkı sarıldı. "Ona sahibim. Merak etme."

"Teşekkür ederim." Sensiz ne yapardım bilmiyorum akribos. Güvenebileceğim tek kişi sensin. Geri kalanlar değersiz. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Apollodorus'un kafasına hızlı bir öpücük kondurdu, sonra her adımda Apollodorus'a küfrederek odadan dışarı koştu.

Onu merakla izleyen yeğenine baktı. "Annenin böyle bir dil bildiğini bilmiyordum."

Apollodorus anlamış gibi güldü. Teo benimle oynar mı?

"Kesinlikle." Acheron yere diz çöktü ve Apollodorus'un ona tutunup yürüyebilmesi için onu ayağa kaldırdı.

Appie aşk theo.

Acheron, çocuğun takma adına gülümsedi. Appie amcasını seviyor. Bu sözlere değer verdi. Gözlerini kapatarak yeğeninin büyüyüp dönüşeceği

adamı görmeye çalıştı ama Ryssa'da olduğu gibi hiçbir şey göremedi. Çok tuhaftı. Yanına gelen herkesin geleceğini son derece net bir şekilde gördü.

En yakınları neden olmasın?

Apollodorus başparmağını emmek için kalçasının üzerine düştü.

"Annen yokken ikimiz ne yapalım?"

Göbek gıdıklamak.

Acheron güldü. "Elbette." Mecbur kaldı ve Apollodorus zevkle ciyakladı. Acheron'un elini karnına bastırırken sırt üstü yuvarlandı ve bacaklarını tekmeledi.

Yeğeninin sevincinin ve sevgisinin katıksız sadeliği onu o kadar derinden etkiledi ki, çocuğu sonsuza kadar kucağında tutmak ve onu güvende tutmak istedi. Bu küçücük varlıktan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Aralarında hep böyle olması için dua etti. Hiçbir incitici söz veya eylemin onları ayırmayacağını.

Çocuk büyüdüğünde ve Styxx ve babası ona Acheron'un ne olduğunu söylediğinde ne düşünürdü? Tüm bunların Acheron'un iradesine aykırı olması çocuk için fark eder miydi? Başka seçeneği olsaydı bunu asla yapmaz mıydı?

Ya da daha kötüsü, Maia gibi mi olacaktı...

Bu düşünceyle midesi kasıldı. Çocuğu kaldıran Acheron, onu incitmeden elinden geldiğince sıkı bir şekilde göğsüne bastırdı. Lütfen benden asla nefret etme, Appie. Bunu senden alamam.”

Appie theo'yu seviyor.

Acheron her heceye değer verdi.

"Ne kadar dokunaklı."

Gözlerini açtığında Artemis'i karşısında buldu. "Apollodorus'u hiç gördünüz mü?"

Omuz silkti. "Tam olarak değil. Apollo'nun bir sürü piç var. Ama sanırım pis kokan küçük bir insan için yeterince sevimli."

Acheron onun düşüncelerini duymaya çalıştı. Ama insanların aksine kolay değildi. Bunun için zorlaması gerekti ve sonra sadece parçalarını alabildi.

Çocuğu yere bırakın. Seninle olmak istedim. "Annesi nerede?"

"Apollon'la."

Gözlerini devirdi ve içini çekti. "O şeyin bir koruyucusu yok mu?"

"Evet ve şu anda kaleci ben olacağım."

Ellerini kalçalarına koydu.

Otur Artie ve yeğeninle tanış. Isırıkları acıtmıyor." Onun aksine.

Yanlarına otururken bütün tavırları gergin olduğunu gösteriyordu. "Islak mı?"

"Islak değil."

Apollodorus merakla Artemis'e bakarken bir elini ağzında tuttu. O doğru değil, theo…

Acheron bu düşünceye güldü.

Artemis onlara baktı. "Komik olan ne?"

"Hiçbir şey," dedi, neden onun da çocuğun düşüncelerini duyamadığını merak ederek. Bu, tanrıların güçlerinin birbirinden ne kadar farklı olduğunu merak etmesine neden oldu - belki de onun yapabildiği ama onun yapamadığı pek çok şey vardı... "Bir tanrı olarak, diğer insanların ne düşündüğünü hiç duydun mu?"

Gözlerini devirdi. "Yapmamak için elimden geleni yapıyorum. Her zaman sıkıcıdırlar. Ya birini incitmeyi planlıyorlar ya da bir şey için yalvarıyorlar. İnsanlar böceklerdir."

Onun kudurmuş düşmanlığı onu hazırlıksız yakalamıştı. Hayatında tanıdığı bazı insanlar o kadar aşağılık olsa da, onu taciz eden ahmaklarla ilişkilendirerek bir böceğe hakaret etmezdi. "Ben dahil?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "HAYIR. sen benim için sessizsin Düşüncelerini asla duymuyorum. Bu yüzden seninle olmayı seviyorum."

Onun ne düşündüğünü duyamamak onu endişelendiriyordu.

Yine de, bir tanrı olarak, başka biriyle yan yana oturduğunu bilmesi gerekmez miydi? Dün gece ona ne olduğunu nasıl bilmezdi? "Benim hakkımda farklı bir şey hissediyor musun?"

"Pis kokan bir çocuğu kucaklaman dışında, hayır." Elini düşürdü. "Siz insanların doğum yıldönümlerini çok önemsediğinizi biliyorum, ama gerçekte tüm işaretler ölüme bir yıl daha yaklaşmak. Bunu kim kutlamak ister ki?”

Acheron onun cevabına homurdandı. Bu yüzden onun kilidi açılmış tanrılığını hissedemiyordu.

Büyüleyici. "Yaşımdan bahsetmiyordum."

"Sonra ne? Saçını kesmemişsin ve bu arada küçük şeyin üzerine tırmandığını ve yenilmediğin için yüzünü buruşturmadığını söyleyebilirim. Başka ne oldu?”

Dayakları konusunda bu kadar düşüncesiz olabilmesi, onun öfkesini ateşledi. Orospunun, bunun bu kadar hafife alınacak bir şey olmadığını anlaması için birinin acısını ve aşağılanmasını çekmesi gerekiyordu. "Hiç bir şey."

Onun düşmanca cevabını umursamaz bir tavırla savuşturdu. "Sen çok tuhaf bir adamsın."

Apollodorus sürünerek Artemis'in yanına geldi. Adam gülümseyip ıslak elini onun koluna koymadan önce bir dakika boyunca birbirlerine baktılar.

Ah! İğrenç." Onu sildi.

Acheron kollarını uzattı ve Apollodorus ona döndü.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" Artemis çocuğu kucağına alırken titredi ve Apollodorus onun yanağına ıslak bir öpücük kondurdu.

"Onu seviyorum, Artie. Onun hakkında iğrenç bir şey yok.”

Sanki hayal edebileceği en iğrenç şeymiş gibi daha da çok titredi. "Kendi çocuğunu istiyorsun, değil mi?" Suçlayıcı tonu onu şaşırttı. Sanki böyle bir şey istediği için onun bir embesil olduğunu düşünüyordu.

Acheron, aklının ucundan bile geçmeyen bir soruyu düşünürken yeğenine sıkıca sarıldı. "Hiç sahip olamayacağım için, bunu gerçekten hiç düşünmedim."

"Ama eğer yapabilirsen?"

Yeğenine bakıp gülümsedi. Bu kadar değerli bir şey yaratmak için her şeyini verirdi. "Kendi çocuğumun bana Appie'nin baktığı gibi bakmasını sağlamaktan daha büyük bir hediye düşünemiyorum."

"O halde sana bir bebek bulmalıyız."

Konuyu gerçekten önemli ve çok daha uygulanabilir bir konuya çevirmeden önce bu düşünceyle alay etti. "Bana bir şey söyle Artie. Ben bir tanrı olsaydım, diğer insanlarla dostluğumuzu kabul eder miydin?

Gırtlağından tam bir tiksinti sesi çıkardı. "Sen bir tanrı değilsin, Acheron."

"Ama olsaydım..."

"Neden böyle saçma sapan düşünceler düşünüyorsun?"

"Neden bana cevap vermekten kaçınıyorsun?"

"Çünkü önemli değil. Sen bir tanrı değilsin. Sana söyledim, gözlerin bir şekil bozukluğu.

Başka bir şey yok."

Bir tanrı nasıl olur da kendi türünden bir başkasını görmeyecek kadar kör olabilir? Yoksa annesi onu tüm tanrılardan bu kadar tamamen korumayı başaracak kadar güçlü müydü? "Ve benimkiler gibi gözleri olan bir tanrı tanımadın mı?"

"HAYIR."

Belki onun tanrılığı değildi... belki de farklı panteonlardan oldukları içindi. "Hiç bir Atlantis tanrısıyla tanıştın mı?"

Bıkkınlıkla ellerini ona o kadar sert bir şekilde salladı ki tırnakları gerçekten de bir çıtlama sesi çıkardı. "Bugün neden bu kadar meraklısın?"

"Bu kadar basit sorulara neden kızıyorsun?"

"Çünkü sana bağlı o şey olmadan seninle vakit geçirmek istiyorum. Onu bir kafese koyabilir miyiz?"

Acheron dehşete kapılmıştı. "Artemis!"

"Ne? Orada güvende olurdu."

"Ağlayacak ve korkacaktı."

"İyi." Ayağa kalkıp onlara baktı. "Ondan kurtulduğun zaman geri geleceğim." Anında ortadan kayboldu.

Apollodorus ona merakla baktı. Acheron başını sallarken çocuğun sırtına hafifçe vurdu.

"Pekala, Appie, o senin tüm ihtişamıyla Artemis Halandı."

Art-ee-miss.

Çocuğun bunu kafasında telaffuz etme çabasına gülümsedi. "Yeterince yakın. Gerçekten önemli olduğundan değil. Seninle pek ilgileneceğini sanmıyorum."

Appie ile birlikte ol.

Apollodorus'un adını telaffuz ediş şekliyle gülümsemesi genişledi. “Ackee her zaman yanınızda olacak.”

Apollodorus kıkırdayarak kucağına kıvrıldı ve başını yere koydu. Acheron onun küçük sırtını okşadı ve o farkına bile varmadan bebek uykuya daldı.

Onu kaldırdı ve bebeğin yumuşak horlamasının dünyanın geri kalanını kafasından uzak tuttuğu omzuna yasladı. Şu anda evrenle barışıktı ve acaba annesi onu böyle kucaklar mıydı diye merak etti.

Hayatında ilk kez onun olabileceğini düşündü. En azından gerçek annesi.

Apollymi.

* * *

Apollymi, Xiamara durup onu izlerken yürümeye devam etti. "Yunan tanrıçası oğlumu görmeye devam ediyor. Onu korumak için onu kullanabileceğimizi düşünüyor musun?

Xiamara tereddüt etti. Belki de her şeyi arkadaşından saklamamalıydı ama Apollymi, Apostolos'un insan yaşamının tüm boyutlarını bilseydi, ne yapabileceğini kimse bilemezdi. "Bilmiyorum Akra. Yunanlılar bizim gibi değiller ve Artemis onların panteonunda o kadar da güçlü değil. Onu korumayı düşünmemden korkardı.

Apollymi hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Onu buraya getirebilirim ama getirdiğim an Archon ve diğerleri üzerimize çöküp saldıracaklar."

"Korkum yok. Özgür kaldığımda, onları yenebilirim, artı senin orduna sahibiz. Ama Apostolos ile... ona saldırırlar ve biz diğerleriyle meşgulken içlerinden biri onu öldürebilir."

Apollymi'nin hamileyken onlardan kaçmasının tek nedeni buydu. Bebek korkusu onu savaşmaktan alıkoymuştu. Tek bir başıboş darbe ve oğlunun hayatını sona erdirebilirdi.

Asla almayacağı bir riskti.

"Bir Chthonialı çağırmalı mıyım?"

Apollymi soru karşısında duraksadı ve kalbi burkuldu. Chthonialılar doğuştan insan olmalarına rağmen, tanrıların güçlerine sahiptiler ve çeşitli panteonlar için bir tür polis birimi işlevi gördüler. Düzeni korudular ve tanrılar arasındaki topyekun savaşı engellediler. Buna rağmen, her zaman evrenin ve kesinlikle onun çıkarına en iyi şekilde uymayan kendi gündemleri vardı. "Onlara güvenmiyorum.

Apostolos'u kurtarmak kadar barışı korumak için de öldürme ihtimalleri var. Bu riski almayacağım.

Hayal kırıklığı içini doldurdu. Apostolos insan formunda olduğu sürece savunmasızdı. Şu anda bu kadar kolay öldürülebilirdi... Hayatını tehlikeye atmadan oğlunu nasıl ona teslim edebilirdi?

Jaden...

Xiamara'ya bakmak için döndü.

"Akra," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla. "Düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Jaden, Apostolos'u buraya getirmek için takas edilebilir. Ama onu çağırmak için bir iblise ihtiyacım var." Xiamara'ya bilgiç bir bakış attı.

Jaden, iblisler ve evrenin birincil kaynağı arasında anlaşmalar yapan bir komisyoncuydu. Onun gücü, bir tanrınınkinden üstün olmasa bile eşitti. Oğlunu koruyabilecek ve ona geri verebilecek bir varlık varsa, o da oydu.

"Senin için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını biliyorsun, Apollymi. Ancak Jaden tahmin edilemez.

Pazarlığı kabul etse bile, bunun için ona üstün bir şey teklif etmemiz gerekir."

Dürüst olmak gerekirse, umursamadı. Oğlu için her şeyini verirdi. "Hizmetlerinin karşılığında ne alacaktı?"

Söylenecek bir şey yok.

Apollymi, suları aracılığıyla evreni gözetleyebileceği göletine doğru yürüdü. Apostolos büyürken onu kontrol etmek için bile kullanabilirdi ama onun güvenliğinden duyduğu korku onu bundan alıkoymuştu. Archon onun oğlunu izlediğini bilseydi, Apostolos'u bulmak için göleti kullanabilirdi. Şimdi bile onu oğlunu görmek için kullanmaya cesaret edemiyordu. Almayı reddettiği bir riskti.

Havada yanardöner bir top oluşturmak için göletten suyu kaldırdı. Orada, merkezde, güçlerini Jaden'ı bulmaya ve onun en çok ne istediğini görmeye odakladı.

Karanlık gölgeler döndü ve büküldü. Sonra şekil almaya başladılar…

Tıpkı tanınabileceği gibi, dağıldı. Apollymi lanetlendi. Ona sahip olan güç, onu nasıl kontrol edeceğini görmesine izin vermiyordu.

Kahretsin!

İçinde öfke ve keder birbirine karışmıştı. İyi o zaman. "Onu çağırın ve eğer ölmeden önce oğlumla bana beş dakika yalnız kalırsa, ona güçlerimi ve hayatımı teklif edin. Ve Apostolos'u hayatının geri kalanında korumaya söz verirse."

Xiamara, şaşkınlıkla noktalanan gergin bir kahkaha atarken ağzı açık kaldı. "Apollymi, yapamazsın."

Arkadaşının bakışlarıyla düz bir şekilde karşılaştı. "Eğer bu Xedrix, Xirena veya Simi olsaydı?"

Xiamara, çocuklarını korumak için aynı şeyi yapacağını anlayınca küfretti.

"Emin misin?"

"O benim oğlum Xi. Yaşamaya değer tek parçam. Hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa, pazarlığı yap. Ölmeden önce ona bir kez sarılmak istiyorum."

Xiamara onu kucakladı ve yakın tuttu. "Tanıdığım en cesur kadınsın Akra. İstemesem de istediğini yapacağım."

"Ve ben gittiğimde onunla bağ kuracak mısın?"

"Yapacağımı biliyorsun. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra senin ve oğlun için hayatımı verirdim.”

Apollymi gözyaşlarına boğuldu. "O zaman sen birinin sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

Xiamara geri adım atmadan önce sarılmasını sıkılaştırdı. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Umutsuz ama yine de umutlu olan Apollymi, Xiamara'nın onu terk etmesini izledi. Oğlunu kontrol etmek için çaresizce gölete baktı ama denememesi gerektiğini biliyordu. Xiamara, Apostolos'un güçlerini açtığı an, diğerlerinin dikkatini çekmişti.

Hesap günü gelmişti. Evrenin bütün tanrıları adına, bebeğine yaptıklarının ve onu onsuz yaşattıkları her günün bedelini onlara ödetecekti.

24 HAZİRAN 9527 M.Ö.

Acheron, damarlarında dolaşan yaşam gücünü hissederek şehrin merkezinden geçti. Sanki şimdi gerçekten evrenin bir parçasıydı. Renkler daha canlıydı, her ses... kalp atışlarını ve damarlarda akan kanı duyabiliyordu. Yanından geçtiği her kişinin adını anında biliyordu. Geçmişleri, bugünleri ve gelecekleri.

Ondan hiçbir şey gizlenmedi. Çağların gücünü hissedebiliyordu. Kendini yenilmez hissediyordu…

Mmmm, bunun bir örneğini almayı çok isterim.

Aklında düşünceleri olan kadına döndü. Sanki ahlaksızlığından utanmış gibi hemen bakışlarını kaçırdı.

Acheron bir şeyin farkına vardığında olduğu yerde kalakaldı.

Güçlerinin kilidi açıldığında, diğerleri daha önce yaptıkları gibi ona saldırmadı.

Artık sadece bir düşünceyle onlardan uzağa ışınlanabileceğini bildiği için teorisini test ederek kukuletasını indirdi. Onu görenlerde tanıdık bir ürperti geçti ama hayatında ilk kez mesafelerini korudular. Sanki içindeki güçleri hissedebiliyorlar ve yaklaşmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Hayret içinde, pelerinini silkeledi ve sokaklarda üstü açık yürümeye devam ederken bir dilenciye verdi. Maruz. Demek normal olmak böyle hissettiriyordu. Korkusuzca yaşamak inanılmazdı. Kırılmadan ve incinmeden.

Rahatlama ve heyecan içinde gülmek isteyerek Artemis'in tapınağına yöneldi ve korkusuzca içeri girdi.

Tapınak günün bu saatinde boştu. Güçlerinden cesaret alarak onun heykeline yaklaştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Artemis'i gölgelerde gördü. "Seni görmek istedim."

"Buraya gelmemesi gerektiğini sen biliyorsun," diye homurdandı alçak, şiddetli bir ses tonuyla. "Ya biri seni görürse?"

Ona tik attı. "Sorun ne Artie? Neden bir tanrıçaya adak sunamıyorum?

Senin için gerçekten o kadar saldırgan mıyım?

Artemis kaşlarını çattı. Bugün Acheron'da farklı bir şeyler vardı. Bir güç özü dalgalandı... bir tanrının varlığı gibi ama yine de daha iyisini biliyordu. "Sarhoş musun?"

Gülümsemesi gerçekten çekiciydi. "Artık sarhoş olamam."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç bir şey." Avını takip eden vahşi bir canavar gibi ona yaklaştı. Yavaş. şehvetli

Baştan çıkarıcı. Doğal olmayan bir cinsellik sızdıran akıcı hareketlerinin güzelliği karşısında büyülenmişti. Hareket edemeden, onu güçlü bir şekilde kendine çekti ve dudaklarını öptü.

Onunla açıkta olmayı tamamen unuttuğu için içine ateş yayıldı. Uzun zamandır onu böyle öpmemişti. Bildiği bir sonraki şey, Olimpos'taki yatak odasında olduklarıydı.

Garip, onları buraya getirdiğini hatırlamıyordu... Ama onu kollarına alıp yatağa götürdüğü anda bu düşünce kayboldu. Onu her taşıdığında sevdi. Bu ona çok kadınsı hissettiriyordu.

Acheron bu ani arzu dalgasının nereden geldiğini bilmiyordu. Ezici ve heyecan vericiydi. O an Artemis'i istediği kadar başka biriyle birlikte olmayı istediğini hatırlamıyordu. Sanki şu an ona sahip olması gerekiyordu.

Sanki içinde derinlerden gelen bir şey onu ona sahip olmaya ve ona hükmetmeye itiyordu.

Giysilerini yok ederken dişleri içeri doğru uzadı. "Çok güzelsin," dedi hafif bir peltek sesiyle. "Beslenirken seni içimde istiyorum."

Ama bunun için havasında değildi. Onu, içinde kaynayan öfke ve güçle öpebilmek için dudaklarına yaklaştırdı. Sanki orada insanlık kalmamış gibiydi. Gırtlağından alçak sesle hırlayarak onu karnının üzerine çevirdi, kalçalarını genişçe açtı ve arkadan girdi.

Artemis, vücudunu hayal edilemez bir zevk kaplarken nefesini tuttu. Acheron daha önce ona karşı hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Ama buna rağmen nazikti. İkisinin karışımı onu ecstasy ile kör etti. Vuruşları çok derin ve güçlüydü. Güçlü. Sanki ölümsüz ruhunun bir parçasına dokunuyormuş gibi hissetti.

"Bana kimi özlediğini söyle Artemis," diye homurdandı onun kulağına.

Adam her kelimeyi derin bir itişle vurgularken nefesini sertçe içine çekti. "Sen."

"Peki kimi arzuluyorsun?"

"Sadece sen."

"O zaman adımı söyle. Ben senin içindeyken onu kullanmanı istiyorum. Ben sana sahipken.”

"Acheron," diye haykırdı zevkle.

Sonra ondan ayrıldı ve onunla yüzleşmek için onu döndürdü. Nefesi düzensizdi, ona öyle sıcak bir arzuyla baktı ki onu haşladı. Artık onun hakkında boyun eğen hiçbir şey yoktu. Onunla eşit olarak tanıştı.

Hayır, o bundan daha fazlasıydı.

Tekrar içine girmeden önce öpücüğü onu yaktı. Artemis sırtını bükerek onu daha da içine çekti.

Onu derin ve sert bir şekilde sürerken geri çekildi ve yüzünü avuçladı. Gümüş gözleri kırmızı parladı. "İçindeyken bana bak ve adımı tekrar söyle."

"Acheron."

"Sana kim emrediyor, Tanrıça? Seni şehvetle ıslatan tek erkek kim?”

Orgazmın eşiğinde ağladı.

Sanki biliyormuş gibi donup kaldı ve bunun hayal kırıklığı neredeyse ona tokat atması için yeterliydi.

"Bana cevap ver, Artemis. Gelmek istiyorsan kime hesap verdiğini söyle.”

Vücudunu kaldırdı ve bacaklarını onun ince kalçalarına doladı. "Sen, Acheron. Sadece sen."

Onu itmeye geri dönmeden önce başka bir kavurucu öpücükle dudaklarına indi. Dayanamayıp saçlarını ensesinden geriye doğru itti ve dişlerini derinlere sapladı.

Yaptığı an, ikisi de gelirken, kendisini kabzasına kadar sürdü.

Artemis rakipsiz bir mutluluk içinde titrerken çığlık attı.

Acheron vücudundaki kasılmalar nedeniyle felç olduğunu hissetti. Gerçekten onun içine girmesi o kadar nadirdi ki, bunun yeniliği onu geçici olarak kör etti. Beslenebilmesi için onu sırt üstü çevirmeden önce vücudunu onunkine kenetledi.

Tamamen doymuş, o kanını doldururken orada yattı. Bir kez olsun, ondan hiçbir zayıflık yoktu.

Güzel yüzünde şok olmuş bir ifadeyle Artemis, ona bakmak için geri çekildi. Gözleri şimdi gümüş rengindeydi, dudakları onun kanıyla kaplıydı. "Sen nesin?"

Cevap veremeden, o yabancı soğuğun, maviye döndüğünü haber veren elektriğin ürpertisiyle birlikte içine sızdığını hissetti.

Nefesi kesilen Artemis, sanki ona saldırmaya hazırmış gibi çırılçıplak çömeldiği yatağın ayakucuna ateş etti.

Acheron, güçleri o kadar güçlü bir dalgayla dışarı fırlarken, odasının camlarını paramparça ederken başını geriye attı.

"Çıkmak!" diye bağırdı. Ama bu sefer onu insan dünyasına geri döndürmeye çalıştığında, gitmeyi reddetti.

Onu tuttu ve kendine doğru çekti. Şüphelerine uygun olarak, mavi ebrulu elini onun solgun kolunda gördü. "Sorun ne Artie? Şimdi benden korkuyor musun?”

Artemis değerli Acheron'unu görünce yutkundu. Her özelliği mükemmel olan altın adil adam gitmişti. Onu şimdi tutan şey uğursuzca güzeldi. Teni mavi bir senfoni içinde dönüyordu. Saçları, dudakları ve tırnakları kadar siyahtı.

Ve gözleri…

Gümüşten kırmızıya ve tekrar geri döndüler.

Bu bir yıkım tanrısıydı ve bunu biliyordu. Zeus'un sahip olduğu güçlerle bile alay eden güçleri hissedebiliyordu. Acheron onu öldürebilir…

"Beni kandırdın!" onu suçladı.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Cildi normale döndü. "Sana bir kez kalbimi sundum Artemis. Bana senin için yeterince iyi olmadığımı söyledin. Şimdi öyle miyim?

Hayır, bu daha da kötüydü. Olimpos'a daha güçlü bir tanrı getirmek için…

Onu öldürürlerdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, cevabından korkarak. Hepsini yok etmeye mi gelmişti?

Ebru mavisi elini onun yanağını okşamak için uzattı. Gözleri, eziyet dolu ihtiyaçlarıyla onu yaktı. "Beni sevmeni istiyorum."

"Seni seviyorum."

"Bunu sadece artık benden korktuğun için söylüyorsun. Ben hissediyorum."

"Hayır Acheron. Gerçek bu. Beni ilk öptüğün andan beri seni seviyorum."

Gözleri canlı, alev kırmızısına döndü. "O zaman ispatla."

"Nasıl?"

“Benimle Didymos'taki sarayda yürü. Yanımda. Dengim olarak.”

Bu düşünce bile onu dehşete düşürdü. "Bunu yapamam."

"Ben Tanrı'yım. Neden bir tanrıyla yürüyemiyorsun?”

Artemis başını salladı. O kadar basit değildi. "Sen bir fahişeydin."

Acheron, bu sözler onu sokan bıçakların gaddarlığıyla delip geçerken irkildi.

"Ben bakire bir tanrıçayım," dedi zorla. "Sıradan bir fahişe tarafından baştan çıkarıldığımı kimse bilemez. Tanrı ya da değil, benim tarafımdan sahiplenilemezsin. Durmadan."

Hala yeterince iyi değildi. Tanrı ya da değil, o hâlâ istenmeyen çöpten başka bir şey değildi.

Bir utanç. Annesi bile ona sahip çıkamadı.

Kalbi paramparça oldu, onun korkmuş halini izlerken derin bir nefes aldı. O anda, olduğu ve olduğu kişi için kendinden nefret etti.

Bir kabadayı.

Ona iyilik için yalvaran ve sürünenlerden farkı yoktu. Bu düşünce onu hasta etti.

Yataktan kalkıp Artemis'i ayağa kaldırdı. Kulağına fısıldamak için eğilirken titredi. “Önümde asla korkma, Artie. yapacağıma söz verdim

Seni asla incitmedim ve her zaman yanında olacağım.” Mavi eliyle yanağını kavradı ve başının yan tarafına nazik bir öpücük kondurdu.

Artemis, Acheron gidene kadar nefes almadı. Çıplak ve titriyor, odasının karanlığında olup biten her şeyden kafası karışmış bir halde dikiliyordu.

Acheron bir tanrıydı.

Ama hangi panteondan? Hala kanının gücünü tadabiliyordu. Bu güç, onunkiyle birleşti ve ona yeteneklerinin sadece bir görüntüsünü verdi.

O bir yok ediciydi. Bir tanrı katili. Tüm panteonu karanlık tanrılardan korkarak yaşıyordu. Evrenin ilk kaynağına hükmedebilenler. Bu yeteneğe sahip olan çok kişi yoktu ve Yunan tanrılarının hiçbirinde yoktu.

Hiçbiri.

Ama Acheron yaptı…

"Ben ne yaptım?"

Aptalca dikkatsizliği pekala hepsinin ölümüne neden olabilir.

HAZİRAN

25,

9527

M.Ö

GECE YARISI

Xiamara, bir dağın yamacından göğe doğru büyüyen yaşlı, budaklı bir meşe ağacının önünde duruyordu. Zamanın başlangıcından beri, ağaçlar her zaman tanrılarla ilişkilendirilmiştir. Kökleri dünyanın kalbine derinlere daldı, merkezine doğru yayıldı, dalları ise gökyüzüne doğru yükseldi.

Özlerinde taşıdıkları yeryüzünün yaşamıydı ve her ağaç, tüm dünyaları ve yaratıkları birbirine bağlayan evrensel ruhun bir parçasını taşıyordu.

Dört temel unsurun üçünden oluşuyorlardı. Hava, su ve toprak. Yandıklarında hepsini birleştirdi.

Ama ağacın en önemli kısmı, onunla ve kendi kanına karışan insan kanıyla, evrendeki en güçlü yaratıklardan birini çağırabilmesiydi.

Al Baraka.

Jaden.

Kimse onun nereden geldiğini, ne zaman yaratıldığını, doğduğunu veya doğduğunu bilmiyordu. İnsan, iblis ya da başka biri olsaydı. Ama bir iblis bir şeye ihtiyaç duyarsa, pazarlık yaptıkları kişi oydu.

Kalbi hızla çarparken, Apollymi'nin insan rahibelerinden birinin bağışladığı insan kanını ağacın köklerine döktü. Sonra kendi elini kesti ve iblis komisyoncusunu aramak için kelimeleri fısıldadı.

“Seni sesimle ve kanla çağırıyorum. Ayın ağırlığı ve kutsal ağacın gücüyle. Karanlık bana gelsin. Öyle diyor tanrılar, öyle olsun…”

Şiddetli bir rüzgar şiddetlenirken şimşek çaktı. Xiamara, fırtınada hasar görmemeleri için kanatlarını sıkıştırdı.

Ağacın üzerinden yuvarlanırken topraktan kalın ve ağır dönen siyah bir sis yükseldi.

Jaden her zaman tiyatro için biriydi.

Geri çekilerek sisin bir adamın vücudunu oluşturmasını izledi. Yavaş yavaş, bir çift insanlık dışı göze dönüştü. Biri koyu, koyu kahverengi, diğeri canlı bir yeşildi.

O gözlerden, herhangi bir erkeğin olmayı umabileceği kadar yakışıklı bir yüz oluştu. Omuz hizasında siyah saçlar geniş, kaslı omuzların etrafında toplanmıştı. Acımasız güç ve hoşgörüsüzlük, varlığının her zerresinden kan akıyordu.

Uzun bir dalın üzerinde durmuş ona bakıyordu. Koyu kahverengi deri pantolonu ve uzun kahverengi pelerini ağaçla mükemmel bir uyum içindeydi.

"Güzel Charonte," dedi ana dilinde, sesi o kadar derindi ki, kadının kemiklerinde yankılandı. "Tanrılar için takas yapmadığımı bildiğin halde neden metresin adına geldiğini söyle bana?"

Xiamara bir güven işareti olarak kanatlarının geriye doğru sallanıp açılmasına izin verdi - kanatlarını vücuduna sımsıkı tutsa bile, Jaden isterse onları koparabilirdi. "Çünkü Apollymi'yi seviyorum ve onun temsilcisi olarak değil, sizinle kendim için bir pazarlık yapmak için buradayım."

Sözleri üzerine tek kaşını kaldırdı. "Nasıl yani?"

“Onun canına kıyamayacağını ya da onunla pazarlık yapamayacağını biliyorum. Bu yüzden sana özgür bir iblis olarak geldim... kendi başıma ve kendi özgür irademle seninle onun istediği şey için pazarlık yapmaya geldim.

Bir dizini öne doğru eğerek ağaca yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana ne teklif ediyorsun, iblis?"

"Ruhum. Benim hayatım. Apollymi'yi oğluyla birleştirmek için ne pahasına olursa olsun... en azından kendi çocuklarımdan birinin hayatı ya da özgürlüğü söz konusu olmadığı sürece.”

Teklifini düşünürken gözleri kısıldı. "Apollymi'ye bağlısın."

Evet ve hayır. "Dostluk ve aşkla bağlıyım, kölelikle değil. Çocukluğumuzdan beri birlikteyiz ve benim türüm onunkine köle olmadan önceydi.”

Jaden uzun bir nefes verdi. Peki ya senin Simi'n? Annesi onu korumak için burada olmadığı için onun için korkmuyor musun?

Xiamara en küçüğünün onsuz büyüdüğü düşüncesiyle göz yaşlarını sildi.

"Apollymi'nin bu dünyadaki en iyi şeylere sahip olduğunu göreceğini biliyorum. Yetişkinliğe iki simi büyüttüm. Apollymi'nin sadece bir çocuğu var. Hiçbir anne simisiz olmamalı, hatta bir tanrıça bile. Ona en çok istediği şeyi verirdim.

Jaden ağaçtan atlayarak zarif bir şekilde onun önüne indi. O kadar uzundu ki ona bakmak için boynunu hafifçe yukarı kaldırmak zorunda kaldı. "Özellikle akrabalık değil de dostluk adına böylesine fedakar bir pazarlık istenmesinin ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Buz gibi soğuk parmağını yüzünün yanında gezdirdi. "Arkadaşına oğluyla beş dakika geçirmek için ölmeyi gerçekten göze alıyor musun?"

"Eğer sorduğun buysa, evet."

Elini düşürdü. Ruhsuz gözleri hiçbir duyguyu ya da ruh halinin herhangi bir belirtisini ele vermiyordu. “Bunu tamamen düşünmem gerekecek. Karar vermem için bana yarın geceye kadar zaman ver. O zaman cevabımı alacaksın.”

Onun önünde tek dizinin üzerine çöktü. "Teşekkür ederim Akri. Xiamara kararınızı bekleyecek."

Rüzgara kapıldı.

Xiamara ayağa kalktı ve Jaden'in pazarlığı düşündüğünü bildirmek için Apollymi'ye döndü. Ona asla söylemeyeceği şey, tam olarak müzakere ettikleri şartlardı.

* * *

Acheron kadehini geriye eğdi, içti ve duvara fırlatmadan önce küfretti. Sarhoşluktan kör olmasını gerektirecek kadar çok içmişti. Yine de çok ayıktı. İlaçları bile onda işe yaramadı.

Bütün varlığı değişmişti.

Allah hepsini kahretsin!

Havanın derisinin üzerinde hareket ettiğini hissetti. Kaşlarını çatarak Artemis'in önünde belirişini izledi.

Acheron şaşkınlıkla kaşını kaldırdı. "Seni görmeyi beklemiyordum... bir daha asla."

Utangaç bir şekilde ona bakarken dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme oynadı. "Biliyorum. Sana daha önce söylediklerim için özür dilemek istedim. Yanılmışım."

Vücudundaki her duyu alarma geçti. "Benden özür mü diliyorsun?"

Yatağına yaklaşırken başını salladı, sonra yanına uzanmak için üzerine çıktı. "Sana bir barış teklifi bile getirdim."

"Bir barış teklifi mi?"

Ona küçük, üstü kapalı bir kase uzattı.

Kaşlarını daha da çatarak açtı ve sarı, yapışkan bir meyve maddesi buldu. Hiç böyle bir şey görmemişti. "Bu ne?"

"Çok lezzetli yemek. Tanrıların yemeği."

Kokusunu almak için kaseyi kaldırdı. Davetkar bir şekilde nefis olan başka bir şeyle keskin ve keskindi. "Bunu bana neden getirdin?"

"Sen artık bir tanrısın. Bizim gibi yemelisiniz." Yüz ifadesi şefkatliydi, onun baldırını okşadı ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Ben bile yiyorum - çok lezzetli."

Açıklayamadığı ya da inkar edemediği bir şeyin etkisinde kalarak ondan bir parça aldı ve tadına baktı. Kokladığından çok daha tatlıydı. Artemis haklıydı. Daha iyi bir şey tatmamıştı.

En azından oda dönmeye başlayana kadar onun düşüncesi buydu. Göz kapakları aniden ağırlaştı ve kasları zayıfladı, nefes alması zorlaştı. Bir anda tanıdı

biyolojik etkiler. İradesi dışında ilaçla geçirilen onca yıl, zihninin ön saflarına hücum ederken, öfke kanını ateşe verdi.

"Bana ilaç verdin!"

Yataktan fırladı. "Beni affet Acheron."

Ona yaptığı onca şey arasında... bu ihanet onu en şiddetli şekilde dilimledi. "Sen ne yaptın?"

Artemis, onun insandan maviye ve tekrar maviye dönüşünü izlerken konuşmadı.

Ona ulaşmaya çalıştı ama o bayılana kadar mesafesini korudu.

Onu yakalasaydı ona ne yapacağı belli değildi. Yere yığılırken, sonunda rahat bir nefes verdi.

Tanrıların bile muaf olmadığı tek karışımı yapmak için Hypnos'a bırakın.

Bunun Acheron'da işe yaramayacağından korkmuştu.

Sahip olduğu için Zeus'a şükret.

Eli titriyordu, hançeri kalçasındaki gizli kılıfından çıkardı.

Hephaestus onu Olympus'ta uydurmuştu ve ilaç gibi o da bir tanrı üzerinde çalışacaktı.

Emin olmak için bıçağı Titan kanıyla bile kaplamıştı. Bir dilim ve Acheron ölecekti.

Dudağını ısırarak, yanlara doğru yayılmış mükemmel, çıplak vücudunun üzerinde durdu ve onun çok hafif nefes almasını izledi. Yakışıklı yüzünün üzerine dökülen sarı saçları, dinlenirken onu neredeyse çocuksu ve zararsız gösteriyordu.

O dolgun dudakların ona zevk verdiği zamanları hatırladı. Ona baktığında gümüşi gözlerindeki mutluluk parıltısı. Ama o zamanlar insandı. Artık sadece onun için değil, Olimpos'taki tüm tanrılar için bir tehditti.

Bir kesim…

Boğazı açıkta onu bekliyordu. Ama şah damarını kesmek için harekete geçtiğinde, aklından onunla birlikte güldüğü bir görüntü geçti.

"Seni seviyorum, Artie."

Hiç kimse onu sevmemişti. Onun gibi değil. Acheron onu asla incitmemişti. Talep etmedi.

Sadece sordu.

Ve kendini özgürce verdi…

Öldür onu lanet olası! Yap!

Artemis bıçağı sıkıca kavradı. Onu bıçaklamak niyetiyle kaldırdı. Ama yapamadı. Zihninde defalarca onun görüntüleri canlanıyordu.

Acheron onu sevdi ve o da onu sevdi.

Ağlayarak bıçağı bıraktı ve başını onun göğsüne koydu. Bir erkek olarak, daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde onu ifşa etmiş ve tehdit etmişti. Bir tanrı olarak, onun panteonunun varlığını tehdit etti. Ondan kurtulması gerekiyordu.

Ama yapamadı.

Kendi zayıflığına kızarak onu tekrar yatağına yatırdı. Onun çene hattını takip etti ve ağlamak istedi. Bir şeyler yapması gerekecekti.

Belki onu öldürmek için diğer tanrılardan birini bulabilirdi...

* * *

Acheron birinin çığlık attığını duydu. Ses ürkütücü ve mide bulandırıcıydı. Odasında yankılandı. Yatakta yuvarlanarak kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Artemis'in ona verdiği ilaç hâlâ ona baskı yapıyordu. Vücudu üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Sonra Apollodorus'un ağladığını duydu.

“Teo! Appie'nin teo'ya ihtiyacı var! Anne! Anne, Appie'ye gel. Anne!”

Acheron bebeğe gitmek istedi ama gidemedi. Başı şiddetle dönüyordu ve en ince hareket bile onu rahatsız ediyordu.

Tekrar bayılmadan önce yeğenine, "Yarın orada olacağım, akribos," diye fısıldadı.

Ve hala çığlıklar, uyuşturulmuş sersemliğinde yankılanıyordu.

HAZİRAN

25,

9527

M.Ö

ÖĞLEN

Acheron nihai kederin sesine uyandı. Biri sanki kalbi parçalanmış gibi ağlıyordu. Gözlerini kırpıştırarak açtığında, açık pencerelerinden içeri sızan parlak güneşi buldu.

Başı ıstırap içinde zonkluyordu, kendini yatakta doğrulttu ama midesi keskin bir şekilde yalpalarken neredeyse düşüyordu. Estes'in evinden ayrıldığından beri bu kadar hasta uyanmamıştı. Sanki bir şeye aşırı doz almış gibi hissediyordu.

Artemis.

Orada, kör edici ışıkta onun "hediyesini" hatırladı. Dahası, onu öldürmesi gerekip gerekmediğini tartışırken, onun üzerine bıçak tuttuğunu hatırladı.

"Seni lanet kaltak," diye hırladı.

Bir an sonra kapıları ardına kadar açıldı. Ses kafasının içinde o kadar keskin bir şekilde yankılandı ki, irkilmesine ve kafasının daha da fazla çarpmasına neden oldu. "O kadar yüksek değil," diye fısıldadı.

Bildiği bir sonraki şey, Styxx'in onu boğazından yakalamış olmasıydı. Üzerine oturması için onu yatağa geri itti. "Sarhoş musun?"

Acheron başını salladı.

Styxx ona ters vuruş yaptı. Yatağın yanındaki masadan bitkiler yayı çekip Acheron'un yüzüne fırlattı. "Seni değersiz fahişe. Kız kardeşim öldürülürken sen burada uyuşturucu kullanıp içki içiyorsun!" Styxx ona defalarca yumruk attı.

Acheron darbeleri engellemeye çalıştı ama kasları ve tepkileri Artemis'in uyuşturucuları nedeniyle hâlâ uyuşuktu. Bu sözlerin zihnindeki sisi yok etmesi tam bir dakika sürdü.

"Ne dedin?"

"Ryssa öldü, seni piç kurusu!"

HAYIR! İnkar kafasında yankılandı. Doğru değildi. Styxx tam bir pislikti.

Elbette ondan nefret eden tanrılar bile bunu ona yapmazdı.

Acheron, Styxx'i uzaklaştırarak kendini yataktan zorladı ve koridorda sendeleyerek Ryssa'nın odalarına gitti. Çıplak olduğu gerçeğinden habersiz, Ryssa'yı kollarında tutan kralı bulmak için içeri girdi. Oyuncak bebek gibi görünüyordu. Yüzü maviydi ve vücudu...

Gördüğü şeyle boğuldu. Parçalara ayrılmıştı. Yüzü ve vücudu büyük pençelere benzeyen bir şey tarafından perişan edilmişti. Yatağın her yerinde ve yerde kan vardı.

Acheron dizlerinin üzerine çökerek nefes alamıyor, hatta gördüklerinin acısını unutamıyordu.

Ryssa ölmüştü.

İşte o zaman, yerde, önünde, Apollodorus'la hemşireyi gördü.

İkisi de kanlı. İkisi de öldü.

Acheron kafasını taş zemine vurdu, zihnindeki sisi dağıtmak için elinden geleni yaptı. Kalbinin parçalanmasından başka bir şey hissetmek.

"Onları duydum..." diye fısıldadı, dün gecenin gerçeği daha önce ona vuranlardan daha güçlü yumruklarla ona çarparken.

Artemis'e lanet olsun! Bir tanrının güçlerine sahipti ama gelip onu seven iki kişiyi kurtaracak güce sahip değildi. Ve neden? Çünkü o fahişe ona ilaç vermişti!

Acı içinde çığlık attı.

O anda, zihninde tüm olayın geliştiğini gördü. Odaya pencereden girenleri gördü ve katletti. Ryssa'nın yardım için bağırdığını duydu.

Apollodorus'un yine amcası için yalvardığını duydum...

Aniden kaburgalarına bir şey çarptı. Darbenin gücü onu yan tarafına devirdi. Yukarı baktığında, karnına tekme atarken Styxx'in öfkeli yüzünü gördü. Sonra ikizi yerdeydi ve kafasını taş zemine defalarca çarpıyordu.

"Neden sen değildin, seni değersiz kurtçuk!"

Acheron kendini korumayı düşünemez bile. O an o da ölmek istedi.

Yaşaması için hiçbir sebep yoktu. Ryssa ve Apollodorus gitmişti.

Artemis bile onu öldürmeye çalışmıştı.

Güçsüz bir öfke içini sardı. Bunun gücünden kükreyerek Styxx'i kendisinden uzaklaştırdı, ama daha ayağa kalkamadan odada parlak bir ışık patladı.

Acheron, Apollo tezahür ederken gözlerini korumak için kolunu kaldırdı.

Tanrı yavaşça odanın etrafına bakıp her ayrıntıyı incelerken tam bir sessizlik oldu. Kral bile, tanrının tepkisini beklerken ağlamayı kesmişti.

Apollon, Ryssa'yı babasının kollarında ölü yatarken ve oğlunun cansız bedenini hâlâ vahşi hemşiresinin kollarında görünce konuşmadı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Apollon dişlerinin arasından.

Styxx, Acheron'u işaret etti. "Ölmelerine izin verdi."

Acheron bu sözleri inkar etmeye fırsat bulamadan, Apollo ona döndü ve yumruğuyla öyle sert vurdu ki, Acheron onu yerden kaldırdı ve yerden üç metre yükseklikte duvara çarptı.

Acheron yere düştü, vücudu ağrıyordu. Apollon onu saçından tuttu ve kafasını burktu. Acheron onu uzaklaştırmaya çalıştı ama kasları hala çok zayıftı.

Tanrı ona ters vuruş yaptı. Burnu kırılırken ve dudakları yarılırken kan ve acı patladı. Tanrı ona öyle bir öfkeyle saldırdı ki, Acheron bir darbeden sonra iki darbe daha vurulmadan kendini toparlayamadı.

"Artemis!" diye bağırdı Acheron, onun ağabeyini sakinleştirmesine ihtiyacı vardı.

"Kız kardeşimin adını söylemeye cesaret etme seni pis fahişe!" Apollo belinden bir hançer kaptı ve Acheron'un dilini kaptı. Onu dilimledi.

Acheron ağzından akan kanla boğuldu. Akıl almaz bir acı öyle bir zonkluyordu ki, düşünebildiği tek şey Apollon'dan sürünerek uzaklaşmaya çalışmaktı.

Ama Apollo onu gırtlağından öyle bir kavradı ki, tanrının el izini derisine yaktı.

Akri! Hayır! Xiamara onun üzerinde belirip Apollo'ya doğru atılırken odayı doldurdu. Tanrıyı ondan uzaklaştırdı ve aralarına girdi.

"Çekil yolumdan, iblis," diye talep etti Apollon.

Tepkisi kendini tanrıya fırlatmak oldu. İkisi birbirlerine vururken bir ışık ve tüy fırtınası içinde birbirine dolandı.

Onu bilinçsizliğe sürüklemeye çalışan acıya karşı savaşırken Acheron'un gözleri yaşlarla doldu. Tek düşüncesi Apollon'u öldürmekti, sürünerek tanrının bıçağının düştüğü yere gitti. Bıçağı kendi kanı kapladı. Acheron, kederden ve yıllarca tacize uğramaktan doğan bir öfkeyle onu yakaladı ve savaşçıların üzerine döndü.

Ryssa, Apollo için hiçbir şey ifade etmemişti. Artemis için kastettiğinden fazlası değil. Kız kardeşi tanrıdan nefret etmişti ve şimdi piç, sanki onun ölümü onun için bir anlam ifade ediyormuş gibi davrandı.

Bu doğru değildi ve onu doğuran tanrılar adına, annesinin iblisine saldırarak tanrının yanına kalmasına izin vermeyecekti. Öfkesi bıçağı ateşe verdi ve onlara doğru koşarken parlamasına neden oldu.

Acheron bakışlarını Apollo'ya dikti ve kavgadan habersizdi. Odaklanabildiği tek şey, tanrıyı duygusuz kalbine saplamaktı. Ama tam tanrı Apollon'a vardığında

Xiamara'yı Acheron'a geri devirdi. Apollon'un iblisi bıçağa sapladığını anlayınca midesi kasılırken, iri iri açılmış gözlerle ona döndü...

Acheron onun kanının elini kapladığını hissetti. Yaraya bakarken küçük bir acı çığlığıyla geri sendeledi. Ona bir şey söylemek istedi ama dili olmadan bu imkansızdı.

Nefes almakta zorlanırken onu kendine çekti.

Kanlı elini yanağına koymak için kaldırdı. "Apollymi seni seviyor," diye fısıldadı Charonte dilinde - daha önce hiç duymamış olmasına rağmen bir şekilde anladığı bir dil. "Anneni koru Apostolos. Onun için de benim için de güçlü ol..." Sonra son nefesi vücudundan çıkarken gözlerindeki ışık da soldu.

Acheron başını geriye atıp içindeki öfkeyi boşaltmaya çalıştı. Ama boğuk bir çığlık olarak çıktı. Bıçağı kaparak Apollon'a döndü.

Apollon onun elini tuttu ve bıçağı ondan aldı. Tanrı onu tekrar boğazından yakaladı ve yere fırlattı. Acheron onu tekmeledi ve yanına yuvarlandı.

Köşedeki bir gölge gözüne çarptı. Artemis'in orada durup elleri ağzında kavgayı izlediğini görünce donup kaldı. Gözleri dehşetle doldu.

Ona ihtiyacı olduğu için elini ona doğru uzattı.

Başını hayır anlamında salladı ve kardeşinin görüş alanından çıkarak bir adım geri çekildi.

O anda içinde bir şeyler öldü. Soğukluk vücudunun her bir ham santimini doldurdu.

Artemis müdahale etmeyi reddetti. Şimdi bile, herhangi bir insanın incinmesi gerekenden daha fazla incinmiş ve incinmişken bile, sevgisi yeterli değildi. Onun için önemi yoktu.

Yorgun, kederli ve mağlup, sırtüstü döndü ve aynı zamanda Apollon da karşısına çıktı. Tanrının kızgın bakışlarıyla karşılaştı. Öfkeyle homurdanan Apollo, hançerini Acheron'un kalbinin derinliklerine sapladı ve onu göbeğine kadar dilimledi.

Tanrı onu yerde, Ryssa'nın vücudundan bir metreden fazla uzakta ve tam orada, Artemis'in önünde yavaşça mideye indirirken dinmek bilmeyen bir ıstırap içini yaktı.

Işık ve acı solmaya başlayınca gözlerinden yaşlar düştü…

* * *

Artemis, kardeşinin Acheron'un cansız bedenini bir kenara tekmelemesini izlerken sessizce ağlayarak gölgelerde kaldı. Apollo, yatakta krala yaklaşana kadar kral, Styxx'in de kapı eşiğinde ölü yattığını fark etti.

Artemis prensi umursadığından değil.

Yüreği ağrıyor, ağlayan bakışları Acheron'da ve ondan geriye kalanlarda kalırken duvardan aşağı kaydı ve köşeye çömeldi.

Onun ölümünün onu rahatlatacağını düşünmüştü. Bunun yerine, onun kaybının verdiği ıstırap, onu hiçbir düşünceden yoksun bırakan bir kesinlikle içini parçaladı. Sadece ham duygu.

Var olduğunu hiç bilmediği bir seviyede acıyordu.

Apollo, Ryssa'yı kollarından aldığında ve varisinin öldüğünü anladığında, kralın acı çığlığı ruhundakiyle eşleşti.

Kral tüm saygınlığına ve gücüne rağmen yerde Styxx'e doğru süründü ve oğlunu ona doğru sallarken çığlık attı.

Kimse Acheron'un yasını tutmadı.

Onu kimse kurtaramaz.

Manzaraya dayanamayarak tapınağına döndü ve orada her aynayı, her cam parçasını ve çömlek parçasını paramparça etti. Öfkesi tüm odaya yayıldı ve etrafındaki her şeyi yerle bir etti.

Ne yapmıştı?

"Ölmesine izin verdim."

Hayır, onu öldürmeye çalışmıştı. Dün gece onun ölmesini istemişti. Ama onun onun için ne kadar önemli olduğunu asla hayal etmemişti.

Dokunuşu, dostluğu…

Şimdi gitmişti. Sonsuza kadar.

"Seni seviyorum, Acheron," diye hıçkırdı, saçlarını yoldu.

Bitti. Artık ikinizi hiç kimse bilmeyecek. Güvendesin.

Onun yüzünü bir daha görmeden sonsuza dek yaşayacağı gerçeğiyle kıyaslandığında bu çok önemsiz bir endişe gibi görünüyordu...

* * *

Apollymi, göğsündeki ağırlığın kalktığını hissettiğinde nefesi kesildi. Söylenmeden, artık Kalosis'ten ayrılma yeteneğine sahip olduğunu biliyordu.

Ayrılmak …

"HAYIR!" bunun önemini anlayınca çığlık attı. Serbest bırakılmasını sağlamasının tek bir yolu vardı.

Apostolos ölmüştü.

Bu üç kelime, hasta olana kadar kafasının içinde dönüp durdu.

Buna inanmak istemeyerek gölete koştu ve evrensel gözü çağırdı. Orada suda, Xiamara'yı sarayın zemininde ölü yatarken gördü ve Apostolos...

HAYIR!

Varlığının en derin yerinden bir öfke ve keder çığlığı yükseldi ve onu dışarı saldığında, havuzu paramparça etti ve etrafındaki bahçeyi salladı.

"Ben Apollymia Thanata Deia Fonia'yım!" boğazı ham ve kanayana kadar çığlık attı.

O nihai yıkımdı.

Ve oğlunu eve getirecekti...

Tanrılar birbirlerine merhamet etsinler çünkü onlar için hiçbiri olmayacaktı.

HAZİRAN

25,

9527

M.Ö

TARTARUS

Yunan ölüm ve Yeraltı tanrısı Hades, taht odasının ortasında durmuş, Tartarus'un en karanlık hücrelerinden birinde yatan yeni gelenlerine inanamayarak bakıyordu.

Ve onu oraya koymamıştı...

Bileğindeki saate baktı ve dişlerini gıcırdattı. Karısının onunla birlikte olmak için Yeraltı Dünyasına dönmesine daha üç ay vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, onunla konuşması gerekiyordu.

Bekleyemedi.

"Persephone?" diye seslendi, annesinin onu duyacak kadar yakında olmamasını umarak. Yaşlı kaltak onları bir arada yakalarsa felç geçirirdi. Kötü bir şey olacağından değil

... keşke onu öldürseydi.

Yanındaki karanlıkta karısının bir görüntüsü titreşti. "Fasulye!" Persephone nefes aldı. "Seni korkunç bir şekilde özlüyordum."

Onun için bulduğu lakaplardan gerçekten nefret ediyordu. Onları yalnızca ikisi yalnızken kullandığı için tanrılara şükürler olsun. Aksi takdirde, tüm tanrıların en alay konusu olurdu. Ama güzel karısını her şeyi affedebilirdi. "Annen nerede?"

"Zeus bazı tarlalara bakarken, neden?"

İyi. İhtiyacı olan son şey, Demeter'in içeri girip onları konuşurken yakalamasıydı.

Ancak bu onu şu anki "ikilemine" geri getirdi. Mahkumlarının tutulduğu hücreleri gösteren duvarı işaret ederken, içini bir öfke kapladı. "Çünkü diğer tanrıların pisliklerini temizlemekten gerçekten bıktım ve şu anda bu son fiyasko için kimin kıçını kırmam gerektiğini bilmek isterim."

Onun önünde katılaştı. "Ne oldu?"

Elini tutarak onu içeriyi görebilecekleri hücreye götürdü, ancak içerideki kişi onları kesinlikle göremiyordu.

En azından normal durum buydu. Burada oturanın neyi görüp neyi göremediğini kim bilebilirdi?

Yerde bir topa sarılı yatan mavi etli tanrıyı işaret etti. "Onu kimin öldürüp buraya gönderdiğine dair bir fikriniz var mı?"

Gözleri kocaman olan Persephone başını salladı. "Nedir?"

"Şey, tam olarak emin değilim. Bence o bir tanrı... Atlantisli... belki. Ama onun gibisini daha önce hiç görmemiştim. Kısa bir süre önce geldi ve hareket etmedi. Onun ruhunu yok etmeye ve onu tamamen unutulmaya göndermeye çalışırdım ama bunu yapacak gücüm olduğunu sanmıyorum. Aslına bakarsanız, denemekle bile tek yaptığımın onu kızdırmak olacağından oldukça eminim."

Persephone başını salladı. "Pekala tatlım, sana tavsiyem, onu yenemiyorsan, onunla arkadaş ol."

"Nasıl arkadaş olursun?"

Persephone, sosyal bir varlıktan uzak olan kocasına gülümsedi. Uzun boylu ve kaslı, siyah saçlı ve gözlü, kafası karışmış ve sinirliyken bile muhteşemdi.

"Burada bekle." Hücrenin kapısını açtı ve bilinmeyen tanrıya doğru yavaşça ilerledi.

Ona yaklaştıkça Hades'in endişesini daha iyi anlıyordu. Tanrıdan yayılan o kadar çok güç vardı ki, hava onunla doluydu. Hayatı boyunca tanrıların yanında olmuştu ama bu seferki farklıydı. Mermer mavisi teni, mükemmel orantılara sahip bir vücudu kapladığı için garip bir şekilde çekiciydi. Uzun siyah saçlar dağılmıştı. Başının üstünde iki siyah boynuzu, siyah dudakları ve pençeleri vardı.

Ve bundan daha fazlası, o bir yaradılış tanrısı değildi. Nihai yıkımlardan biriydi.

Seph, çık oradan.

Kocasına iyi olduğunu belirtmek için elini kaldırdı. Bacakları korkudan titreyerek tanrıya dokunmak için uzandı.

Kırmızıyla çevrelenmiş sarı-turuncu gözlerini açtı. Bundan dönen bir gümüş rengine parladılar. Ve ham bir ıstırapla doldular.

"Öldüm mü?" diye sordu, sesi şeytaniydi.

"Ölmek mi istiyorsun?" Vereceği cevaptan gerçekten korkuyordu çünkü ölmek istemiyorsa ciddi sonuçları olabilirdi.

"Lütfen sonunda başardığımı söyle."

Bu umutsuz sözler kalbini sıkıştırdı. Onu rahatlatmak için uzanarak mavi yanağından düşen siyah saçları geriye doğru itti. "Öldün ama bir tanrı olarak yaşıyorsun."

"Anlamıyorum. Herkesten farklı olmak istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum.”

Persephone ona gülümsedi. "Burada istediğin kadar kalabilirsin." Yastığı alıp başının altına sıkıştırdı. Sonra üzerine bir battaniye örttü.

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Çünkü buna ihtiyacın var gibi görünüyor." Kalkmadan önce koluna vurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben Persephone. Burada sorumlu olan kocam Hades. Siz bizi arayın, biz geliriz.”

Gözlerini kapatmadan önce hafifçe başını salladı ve karanlıkta sessizce yatmaya geri döndü.

Onun tarafından şaşkına dönerek kocasına döndü. "O zararsız."

"Zararsız, kıçım. Seph? Deli misin? Sahip olduğu güçleri hissedemiyor musun?”

Ah, onları hissediyorum. Onun yanına git ve kabus göreceksin. Ama hiçbir şey istemiyor.

O yaralandı, Hades. Kötü. Tek istediği yalnız kalmak.”

“Evet, doğru. Burada, yeraltı dünyamda yalnız mı kaldınız? Güçleri benimkine rakip olan başka bir tanrı mı?

Siktir et. Benimkini gölgede bıraktılar. Ne kadar aptal olmalıyım? Panteonların karışmamasının bir nedeni olduğunu biliyorsun.”

Onu sakinleştirmeye çalışarak, "Onunla ittifak kurabilirsin," dedi. "Bir arkadaşa sahip olmak asla kötü bir şey değildir."

"Arkadaş sana düşman olana kadar."

O, başını salladı. “Hadeler…”

Senden çok daha büyüğüm Seph. Bir tanrı diğerine sırt çevirdiğinde neler olabileceğini gördüm.”

"Ve bence ikimize de zarar vermiyor." Yanağını öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Annem beni kayıp bulmadan gitmeliyim. Benimle geçirdiği süre boyunca seni gördüğümde nasıl olduğunu biliyorsun.

"Evet ve üzerinde çiçek hastalığı..."

Hakaretin uçup gitmesine izin vermeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. "İkinizi de seviyorum. Şimdi uslu dur ve misafirinle ilgilen.”

Ona böyle davranmaktan ve vücuduna karşı bu kadar düşüncesiz davranmaktan sadece karısı kurtulabilirdi. Ama sonra kalbini tuttu ve ona her şeyi verirdi.

Parmağını öptü. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Yakında evde olacağım."

Yakında, evet… doğru.

Ama bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu.

Somurtkan bir şekilde başını salladı, sonra ondan uzaklaşırken küfretti. Onları yılın yarısında ayrı yaşamaları için lanetlediği için sürtük Demeter'e lanet olsun. Ama şu anda karısının annesinden daha büyük sorunları vardı.

Ve yaklaşık 1.80 boyunda, o tanrı katili kesinlikle büyük bir problemdi.

HAZİRAN

25,

9527

M.Ö

DİDYMOS

Buz gibi rüzgar hayaletimsi solgun saçlarını etrafına dolayıp siyah elbisesini bacaklarına yapıştırırken Apollymi, Apostolos'un bedeninin kırık bir yığın halinde dinlendiği denizin kayalıklarında sendeledi. Kıymetli oğlu sanki bir hiçmiş gibi buraya atılmıştı.

Hiç bir şey …

Dökülmemiş gözyaşları onu mahvetti. İçerisi çok soğuktu. Çok mağlup. Yani... Oğlunun terkedilmiş ve unutulmuş halde yüzüstü suda yattığını görmenin verdiği ıstırabı tarif edecek kelimeler yoktu.

Atıldı.

Ona yaptıklarından sonra düzgün bir cenaze töreni bile düzenleyemediler.

Kederinden zayıf düşerek bir su birikintisine diz çöktü ve onu kayalardan sahile çekti. Dayanamadı, çığlık attı, kuşları uçurdu.

"Havariler!"

Ama onu duyamadı. Vücudu da kalbi kadar soğuktu. Gümüş gözleri açık ve parlıyordu ve şimdi bile fırtınalı bir gökyüzü gibi dönüyorlardı. Yine de ölümünün tüm dehşetine rağmen yüz hatları sakindi.

Ve güzellerdi. Herhangi bir annenin umabileceğinden çok daha fazlası. Yüzünde kendini gördü. Onun için umutlarının gerçek olduğunu gördü. O kadar mükemmeldi ki. O kadar uzun ve güçlü…

Ve onu katletmişlerdi. Ona işkence etti. Oğlunu kirletti ve küçük düşürdü. Kıymetli bebeği.

Bir hıçkırıkla boğulurken, kapatmak için elini göğsündeki uzun yarıkta gezdirdi. Ancak o zaman, tekrar mükemmel olduğunda, onu öpmek ve ağlamak için dudaklarını onun yanağına koyduğunda gözyaşlarını serbest bıraktı.

Onu rahminden çıkardığı andan beri ilk kez kucağına alıyordu.

Onu yakınına toplayarak sahilde salladı ve içindeki tüm dehşeti serbest bıraktı.

"Seni korumaya çalıştım, Apostolos," diye soludu adamın kulağına. "Çok denedim."

Sefil bir şekilde başarısız olmuştu ve girişiminde onun hayatını çekilmez hale getirmişti.

Onu teselli etmek isteyerek ve artık çok geç olduğunu bildiğinden, soğuk kollarını ısıtmak için boşuna ovuşturdu.

Keşke ona bakabilseydi. Sesini duy. Ama asla yapmazdı.

Ve ona matera dediğini asla duymayacaktı.

Dayanabileceğinden fazlaydı. "Lütfen," diye soludu. "Lütfen bana geri dön, Apostolos. Yemin ederim bu sefer seni koruyacağım. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Lütfen bebeğim, seni öldürdüğümü bilerek yaşayamam. Yapamam. Bana bak lütfen!"

Ama yapamazdı ve o bunu biliyordu.

Keşke hayatını geri getirme gücü olsaydı. Ama babasının aksine, yıkımdan doğdu. Ölüm. Veba. Savaş. Bunlar onun dünyaya armağanlarıydı. En sevdiğini geri getirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Neden!" gökyüzüne bağırdı. Kıymetli çocuğunun ölümü üzerine kan talep edecek Chthonialılar şimdi neredeydi? Neden Apostolos adına burada değillerdi?

Umursamadılar. Onun dışında kimsenin umurunda değildi.

Ve onu kurtarmak için çok uğraşan Xiamara. Xiamara, onun en yakın arkadaşı. Güvenebildiği tek kişi. Kız kardeşlerden daha yakın, anne ve kızından daha yakın.

Şimdi o da gitmişti.

Apollymi yalnızdı. Acı bir şekilde yalnız.

Oğlunun başını göğsüne yasladı ve öyle yüksek sesle bağırdı ki, ses rüzgarla Atlantis'in koridorlarına kadar ulaştı. "Lanet olsun, Archon! Lanet olsun!"

Onu sevdiğini nasıl iddia edebilirdi? Apostolos'un bu şekilde ölmesine nasıl izin verebilmişti? Bu kadar acı çekmek mi?

Kalbi kırık, yüzünü oğlunun ıslak sarı saçlarına gömmüş ve hıçkırıkları dinene kadar ağlamış.

Sonra öfkesi arttı ve kalbine kötü bir kök saldı. İkisi de onları sevmesi ve onurlandırması gereken kişiler tarafından ihanete uğramıştı.

Şimdi ödenmesi gereken bir Kalosis olacaktı.

Oğlunu ait olduğu yere, eve götürme zamanı gelmişti. Sözde ailesinin ihaneti için kanını dökme zamanı.

Kursu ayarlanan Apollymi, oğluna istasyonunun siyah formesta cüppesini giydirdi. Bu onun doğuştan hakkıydı. Yok Edici'nin oğlu olarak sembolü, gücünün üç şimşeğiyle delinmiş, onu temsil eden güneşti.

O çöp değildi. O bir Atlantis tanrısıydı.

Ve Yok Edici'nin oğluydu.

Onu sörften alıp kollarına alarak ikisini de evlerine, Katoteros'a götürdü.

Adalarla çevrili bir adaydı. Nefes kesici güzellikte, insan aleminde onunla karşılaştırılabilecek hiçbir yer yoktu. Annesinin Kuzey Rüzgarı'nın onun adına haykırdığı en yüksek noktada duran Apollymi, Apostolos'a ait olması gereken manzaraya baktı.

Adalar, soğuk tenini ısıtmaya çalışan güneşin altında mükemmel ışıkta parıldadı. Nafileydi.

Sağındaki ada, Atlantislilerin ruhlarının reenkarnasyona kadar dinlenmeye gittiği cennet topraklarını barındırıyordu. Soldaki, sürgüne gönderilmeden önce Charontes tarafından tutulmuştu - ailesinin aksine, iblisleri ona sadıktı.

Hepsi onu Kalosis'e kadar takip etmişti.

Ve önündeki ada, oğlunun evi olarak tasarlanmıştı.

Ama şimdi dikkatini çeken, Katoteros'ta en yüksek ikinci noktaya sahip olandı. Tüm adaları yöneten ve birleştiren. Tanrıların salonunun inşa edildiği yer burasıydı.

Archon'un.

Görüşü kararınca onları oraya, dünyalarına tepeden bakan çok yüksek ve mağrur duran büyük mermer salonun dışına çıkardı. Müzik ve kahkaha ona doğru sürüklendi.

Müzik ve kahkaha.

Olanlardan ve karşılaştıkları şeyden habersiz olan tanrılar bir parti veriyordu. Lanet olası bir parti. İçindeki her tanrının varlığını hissedebiliyordu. Hepsi.

Kutlama Gülmek tezahürat. Eğlenmek.

Ve çok sevdiği oğlu ölmüştü...

Ölü!

Dünyası paramparça oldu. Ve yine de güldüler.

Apostolos'u yakınında tutarak, aldatıcı bir sakinlikle merdivenleri çıktı ve güçleriyle kapıları ardına kadar açtı. Beyaz mermer fuaye daireseldi ve tanrıların heykelleri bozulmamış duvarlarda dört metrede bir yer alıyordu.

Kalbi kinci bir öfkeyle çarparken, güneş ambleminin zemine kazınmış olduğu fuayenin ortasından geçti. Üzerinden geçerken onu Apostolos'unkiyle değiştirdi. Güç okları birer birer onun sembolünü deldi.

Renkler şimdi onun kederini ve dökülen kanını temsil etmek için kırmızı ve siyah.

Tereddüt etmeden doğruca Archon'un taht odasına açılan altın kapılara doğru yürüdü. Oğlu ihanetleri yüzünden ölü yatarken tanrıların eğlendiği odaya.

Evrenin tüm karanlık güçleri adına, daha uzun süre gülemeyeceklerdi.

Öfkesinin tüm gücüyle o kapıları açtı. Kapılar mermer duvarlara çarpıp menteşelerinden kırılarak parlak, mükemmel zemine düşerken takırtı sesi çınladı.

Müzik anında durdu.

Salondaki her tanrı ona bakmak için döndü ve birer birer yüzleri bembeyaz oldu.

Apollymi tek kelime etmeden oğlunu kollarına aldı ve hissetmediği bir sakinlikle kocasının altın tahtının yanında siyah tahtının oturduğu kürsüye doğru yürüdü.

Archon onun yaklaşması üzerine ayağa kalktı ve onunla konuşmak ister gibi kenara çekildi.

Apostolos'u ait olduğu Archon'un tahtına oturturken onu görmezden geldi. Elleri titriyordu, onu oturttu ve her bir elini dikkatlice kollarının üzerine koydu. Başını kaldırdı ve mavimsi yüzünden sarı saçları geriye doğru itti, ta ki o her an gözlerini kırpıştıracak ve hareket edecekmiş gibi görününceye kadar.

Ama o bir daha asla gözünü kırpmayacaktı.

Ölmüştü.

Ve onlar da öyleydi…

Güçleri arttıkça Apollymi'nin kalbi öfkeyle atıyordu. Koridorda vahşi bir rüzgar patladı, gözleri kırmızı parlarken saçlarını süpürdü. O zaman tanrılara döndü ve onun gazabını beklerken tek bir nefes tutarken her birine kötü niyetli bir bakış attı.

Archon'a gelene kadar.

Ancak o zaman nefretiyle bezenmiş bir sesle konuştu. Oğluma bak.

Reddetti.

"Bak, seni kahretsin!" diye hırladı. "Ne yaptığını görmeni istiyorum."

Archon itaat etmeden önce yüzünü buruşturdu ve gözlerindeki rahatlama, onun gazabını daha da yüksek bir düzeye çıkardı. Bu kadar duygusuz ve kokuşmuş bir şeyin yatağına girmesine nasıl izin verebilirdi?

Vücuduna mı?

Apollymi homurdandı. “Senin piç kızların, oğlumu hayatından etti. O küçük fahişeler onu lanetledi. Ve sen,” kelimeyi küçümsedi, “çocuğum yerine onları korumaya cüret ettin!”

"Apollymi-"

"Bir daha sakın adımı ağzına alma." Güçleriyle onun ağzını mühürledi.

"Korkmakta sonuna kadar hakkın vardı. Ama senin piç sürtüklerin yanılıyordu. Bu panteonu yıkan benim oğlum olmayacak. Ben I. Apollymia Katastrafia Megola. Pantokratarya.

Thanatia Atlantia deia oly!”

Büyük Yok Edici Apollymi. Her şeye gücü yeten. Atlantis tanrılarına ölüm.

İşte o zaman kapılara ya da ışınlanmak için çabaladılar, ama Apollymi'nin hiçbiri olmayacaktı. Ruhunun en karanlık kısmından güç alarak salonu mühürledi. O sakinleşene kadar kimse buradan ayrılmayacaktı.

Hiç kimse.

Chthonialılar onu bunun için öldürdüyse, öyle olsun. Zaten içinde ölü hissediyordu. Oğlunun acı çekmesindeki paylarının bedelini onlara ödetmek dışında hiçbir şeyi umursamıyordu.

Archon ondan merhamet dilemeye çalışarak dizlerinin üzerine çöktü. Ama içinde, gerçekten tadabileceği kadar güçlü ve acı bir nefretten başka hiçbir şey kalmamıştı.

Onu tekmeledi ve bir tanrının kalıntısı olan bir heykelden başka bir şey olmayana kadar patlattı.

Apollymi ona doğru dönerken Basi haykırdı. "Sana yardım ettim. Yaptım! Onu bana söylediğin yere koydum.”

"Sızlanmak ve beni kızdırmak dışında bir bok yapmadın." Apollymi onu unutulmaya yüz tuttu.

Bir zamanlar ailesi olarak gördüğü tanrılarla birer birer yüzleşti ve amansız öfkesi yatıştırılmayı gerektirdiği için onları taşa çevirdi. Onu boyun eğdirmek için boşuna uğraştılar, ama gazabı bir kez serbest kaldığında, evrende onu durduracak hiçbir güç yoktu.

Aptalca öldürdükleri çocuk dışında. Sadece Apostolos onları kurtarabilirdi.

Tereddüt ettiği tek kişi, sevgili üvey torunu adalet tanrısı Dikastis'ti. Diğerlerinin aksine korkmadı ya da yalvarmadı. Onunla da savaşmadı. Bir elini sandalyenin arkasına dayamış, sakince onun bakışlarıyla eşit bir şekilde karşılaşıyordu.

Ama sonra adaleti anladı. Onun gazabını anladı.

Kafasını saygıyla eğerek, onu havaya uçururken hareket etmedi.

Ve sonra Epithymia vardı. Üvey kız kardeşi. Zenginlik ve arzu tanrıçası. O, Apollymi'nin aptalca diğerlerinden daha çok güvendiği kaltaktı.

Apollymi, gözlerinde kristal buzdan yaşlarla onunla yüzleşti. "Nasıl yapabildin?"

Melek görünümünde küçücük ve narin olan Epithymia, yere sindiği yerden ona baktı. "İstediğini yaptım. Onu insanların dünyasına teslim ettim ve bir kraliyet ailesinde doğmasını sağladım. Hatta emzirmesi için kraliçeye vermeyi bile denedim. Neden beni yok edesin?”

Apollymi yaptığı şey için gözlerini oymak istedi. "Ona dokundun, sürtük!

Bunun ona ne yapacağını biliyordun. Arzunun eli tarafından dokunulmak ve buna karşı koyacak tanrısal bir güce sahip olmamak... Onu öyle bir yaptın ki, onu gören her insan ona sahip olma şehvetiyle çıldırdı. Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?”

İşte o zaman kardeşinin gözlerindeki gerçeği gördü.

"Bilerek yaptın!"

Epitimi yuttu. "Ne yapmam gerekiyordu? Konuştuklarında Kaderleri duydunuz. Onu hepimizin ölümü ilan ettiler. Bizi yok ederdi.”

"İnsanların onu ele geçirmeye çalışırken onu öldüreceğini mi düşündün?"

Epithymia'nın yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldü. "Sadece bizi korumaya çalışıyordum."

"O senin yeğenindi," diye tükürdü Apollymi.

"Biliyorum ve üzgünüm."

Olacağı kadar üzgün değil.

Apollymi dudağını büktü. "Ben de öyle. Her şeyden çok sevdiğimi bildiğin tek şey konusunda sana güvendiğim için üzgünüm. Seni nankör sürtük. Umarım eylemlerin seni sonsuza dek rahatsız etmez.” Apollymi kız kardeşini patlattı.

Yine de huzursuzdu. Hepsi ölmüş ve gitmiş olsa bile…

İçindeki boşluk hâlâ oradaydı ve o kadar çok acıyordu ki tek yapabildiği çığlık atmaktı.

Boğazı kuruyana kadar çığlık attı. Kollarını açarak, molozdan başka bir şey kalmayana kadar salonu paramparça etti. Artık ölmüş bir oğul için ümidine dair anılarından başka bir şey kalmamıştı.

Yine de acıttı.

Apollymi ne yaptığına bakarak yüzündeki yaşları sildi. Hissedilecek bir tatmin yoktu.

Yapılacak tek şey adaletti.

"Biri vuruldu..."

Sonra döndü ve Archon'un kendisi için yarattığı ada krallığına yöneldi.

Atlantis.

O zavallı aptallar, oğlunu ve metresini öldürerek Apollon'a saldırmayı düşünmüşlerdi.

Bugün, onun tarafından keşfedilip yaptıklarından dolayı cezalandırılma korkusuyla siniyorlardı. Ama onların ölmesini isteyen Yunan tanrısı değildi.

Oydu. Onların hamisi.

Onun elinden ve oğluna karşı işledikleri suçlardan dolayı acı çekip öleceklerdi.

Merhamet yok. Apostolos'a verdikleri şey buydu ve onun da onlara geri vereceği şey buydu.

Kolunu tek bir tokatla tüm adayı denize batırdı ve elementler çarpıp kokuşmuş hayatlarını sona erdirirken onların korkunç çığlıklarının ve af ve kurtuluş yakarışlarının güzelliğini dinledi. Duyduğu en tatlı müzikti. Yalvarsınlar…

Keşke Apostolos ve Xiamara burada olabilseydi.

Acı içinde yüzünü buruşturarak, onlar adına saldırırken kederini bir kenara itti.

Ada krallığının sonuncusu da tam güneş batarken denize gömüldü. Apollymi sonra döndü ve Yunanistan topraklarına baktı.

En son acı çeken onlar oldu. Sadece çocuğunu inciten insanlar değil, kendilerini çok zeki ve kendini beğenmiş sanan lanet tanrılar da.

En çok da Archon'un piç kızları ödeyecekti. Annelerinin gözetimi altında Olympus'ta güvende olduklarını düşündüler. Ancak üç Kader, Kaos'un kızıyla karşılaştırıldığında bir hiçti.

Mutlak yıkımın annesine.

Onların ölmekte olan çığlıkları, en çok zevk alacağı şeyler olacaktı.

HAZİRAN

25,

9527

M.Ö

OLYMPUS DAĞI

Ufak tefek ve ince yapılı, koyu renk saçlı ve gözlü Hermes, kendisinden yalnızca birkaç yaş büyük görünen babasının karşısına çıkana kadar Zeus'un salonundan uçarak geçti. Hermes neler olduğundan emin değildi ama tanrıların çoğu burada toplanmış ve ortalıkta dolaşıyordu.

Konuşana kadar Hermes'i görmezden geldiler. "Ulakçıyı öldürme deyimini biliyor musun?

Bu düşünceyi gerçekten, gerçekten kalbinize yakın tutun.

Poseidon'la satranç oynadığı sandalyeden kalkarken Zeus ona kaşlarını çattı. Beyaz dökümlü bir cübbe giymiş olan Zeus'un kısa sarı saçları ve canlı mavi gözleri vardı. "Neler oluyor?"

Hermes, insan âlemine bakan pencerelerden oluşan duvarı işaret etti.

"Son bir saat içinde Yunanistan'a bir göz attınız mı?"

Artemis, Afrodit, Athena ve Apollon'un karşısındaki ziyafet masasına otururken içini kötü bir duygu kaplarken nefesini tuttu.

Apollo gözlerini devirdi ve küstah bir şekilde elini salladı. "Ne? Apolliteleri lanetlememe tepki mi gösteriyorlar?”

Hermes alaycı bir inkar hareketiyle başını salladı. "Bence bu onları, Atlantis adasının artık yok olması ve Atlantis tanrıçası Apollymi'nin ülkemizde bir şerit kesip herkesi yakıp yıkması kadar rahatsız etmiyor.

temas ettiği her şey. Hermes, Apollo'ya kendini beğenmiş bir bakış attı. "Ve merak ediyorsan, doğruca bize doğru geliyor. Burada gerçekten yanılıyor olabilirim ama kadının aşırı derecede kızdığını tahmin ediyorum.

Artemis bu sözler üzerine geri çekildi.

Zeus, Apollo'ya döndü. "Sen ne yaptın?"

Artık tüm kibir gitmiş, Apollon'un gözleri korkuyla bembeyaz kesilmişti. "Halkımı lanetledim, onunkini değil. Atlantislilere hiçbir şey yapmadım, baba. Apollitelerime kanları karışmadığı sürece lanetimden zarar görmediler. Bu benim hatam değil."

Karnı kasılan Artemis, Acheron'un hangi panteona ait olduğunu anlayınca ağzını kapattı. Apollon'la birlikte harekete geçirdiklerinden dehşete düşerek, tanrıların savaşa hazırlandıkları salonu terk etti ve onların kızgın bağırışlarını kulaklarında duymadan düşünebilmek için tapınağına gitti.

"Ne yapabilirim?"

Üç Kader odasında göründüğünde tam korisini ona çağırmak üzereydi: Genç güzelliğin zirvesindeki üçüzler olarak, yüzleri birbirinin mükemmel kopyasıydı. Ama onları birleştiren tek şey buydu. En büyükleri Atropos kızıl saçlı, Clotho sarıydı ve en küçüğü Lachesis koyu renkli saçlara sahipti. Onlar adalet tanrıçasının kızlarıydı. Kimse babasının kim olduğundan emin değildi ama çoğu Zeus'tan şüpheleniyordu.

Olympus'taki her tanrının bildiği tek şey, bu üç kızın tüm panteonun en güçlüleri olduğuydu. Zeus bile onları atlatmaya çalışmadı.

On yıl önce geldikleri andan beri, herkes onlara geniş yer ayırmıştı.

Üçü el ele tutuşup bir açıklama yaptığında, bu evrenin kanunu haline geldi ve hiç kimse bundan muaf değildi.

Hiç kimse.

Artemis neden onun tapınağında olduklarını hayal edemiyordu. "Kusura bakma, şu an biraz meşgulüm."

Lachesis onun kolunu tuttu. "Artemis, bizi dinlemelisin. Korkunç bir şey yaptık."

Bu yüzden tanrılar onlardan korkarak yaşadılar. Her zaman birine korkunç bir şey yapıyorlardı. "Her neyse, bekleyecek."

"Hayır," dedi Atropos sertçe, "yapmayacak. Apollymi buraya bizi öldürmeye geliyor."

Bu bildiri karşısında şaşkına dönen Artemis onlara kaşlarını çattı. "Ne?"

Atropos yuttu. "Sana söyleyeceklerimizi asla kimseye söylememelisin. Anlıyor musunuz? Annemiz bunu bir sır olarak saklamamız için bize yemin ettirdi."

"Ne sırrını sakla?"

"Bize yemin et Artemis," diye talepte bulundu Clotho.

"Yemin ederim. Şimdi bana neler olduğunu anlat." Ve en önemlisi, neden onu dahil etti.

Atropos, sanki tapınağın dışından birinin onu duymasından korkuyormuş gibi fısıltıyla konuştu.

"Babamız Atlantis tanrılarının kralı Archon'dur. Annemiz Themis ile bir ilişkisi vardı ve biz bundan doğduk. Annemiz yaşamamız için bizi Atlantis'e gönderdi ve babamız bizi yanına aldı. Apollymi bizim üvey annemiz ve biz bilmeden üvey kardeşimizi dünyaya geleceğini öğrendiğimizde lanetledik."

"Bir kazaydı," diye ağzından kaçırdı Clotho. "Onu lanetlemek istemedik."

Lachesis başını salladı. "Biz sadece çocuktuk ve henüz güçlerimizi anlamamıştık. Asla kardeşimizi lanetlemek istemedik. Yapmadık, yemin ederiz!"

Artemis'in içi soğudu. Acheron mu? Acheron senin kardeşin mi?"

Clogo başını salladı. Apollymi, biz onlarla yaşarken bize zorlukla tahammül etti. Biz, babamızın sadakatsizliğini hatırlatıyorduk ve bu yüzden bizden nefret ediyordu."

Bu, korkularının yaptığından daha fazla anlam ifade etmiyordu. Artemis ona söylediklerini anlamaya çalıştı. "Ama Archon'un karısına asla sadakatsizlik etmediğini herkes bilir."

Lachesis homurdandı. "Apollymi onlara zarar vermesin diye Atlantis tanrılarının sakladığı bir yalan bu. Onun ne kadar güçlü olduğunu anlamıyorsun. Gözünü bile kırpmadan bizi öldürebilir. Bütün tanrılar onun gücünden korkar. Archon bile. Çoğu erkek kadar inançsız ve işte buradayız.

"Ölmemizi istiyor," diye araya girdi Clotho.

Yine de Artemis hikayeyi bir araya getiriyordu. "Acheron'u tam olarak nasıl lanetledin?"

Atropos, "Biz çok aptaldık," dedi. "Apollymi hamileliğini göstermeye başladığında sıra dışı konuştuk ve Apostolos'a nihai kaderin gücünü verdik. Hepimizin ölümü olacağını söyledik ve görünüşe göre bugün ölümümüzün bir araya geldiğini görmek üzereyiz.

Artemis'in kafası daha da karışmıştı. "Ama bizi tehdit eden o değil. Bu onun annesi."

Clogo başını salladı. "Ve onun lanetindeki payımız için hepimizi öldürecek. Sen de dahil."

"Bir şey yapmadım!"

Genç kadınlar etrafını sararken Atropos onunla alay etti. "Ne yaptığını biliyoruz, Artemis. Hepsini görüyoruz. Onu bizden daha çok incittin. Apollo yerde onun içini deşerken sen ona sırtını döndün ve Apollymi bunu biliyor."

Korku onu parçaladı. Söyledikleri doğruysa, Apollymi'den merhamet gelmezdi. Aslında hiçbirini hak etmiyordu ama öte yandan Artemis gerçekten ölmek istemiyordu. "Ne yapabiliriz? Onu nasıl yeneceğiz?"

Atropos derin bir iç çekti. Yapamazsın. O çok güçlü. Güçlerini kontrol edebilecek tek kişi oğlu."

Bu durumda, Acheron öldüğü için başları ciddi şekilde beladaydı. Onu Apollo'ya bırakmadan önce birisi ona bunu söyleyemez miydi? Bu bilgi biraz geç geldi ve günün erken saatlerinde çok daha faydalı olabilirdi.

"Biz öldük," diye soludu Artemis, Acheron'un annesi tarafından bağırsaklarının içinin boşaltıldığı görüntüler aklından geçerken.

"Hayır," dedi Clogo kesin bir şekilde, onun kolunu sallayarak. "Onu geri getirebilirsin."

Artemis kadına kaşlarını çattı. "Deli misin? Onu ölümden geri getiremem."

"Evet yapabilirsin. Gücü olan tek kişi sensin."

"Hayır, bilmiyorum."

Atropos ona homurdandı. "Onun kanını içtin, Artemis. Güçlerinin bir kısmını aldın."

Clogo başını salladı. “O son kader. O ölüleri diriltebilir, yani siz de diriltebilirsiniz.”

Artemis yutkundu. "Emin misin?"

Hep bir ağızdan başlarını salladılar.

Yine de Artemis emin değildi. Acheron'un güçlerini tattığını kabul etmişti ama o güç yalnızca çok seçkin bir grup tanrıya ayrılmıştı ve eğer onu geri getiremezlerse...

Sadece daha kötüye gidebilir.

Atropos onu kolundan tuttu. "Atlantis tanrıları birleşik güçlerini Apollymi'yi bağlamak için kullandılar. Apostolos insan âleminde yaşadığı sürece, Kalosis'te kilitli kalacak."

Lachesis diğer kolunu tuttu ve başını salladı. "Onu geri getiriyoruz ve o tekrar defnediliyor."

"Güvende olacağız," diye teklif etti Clotho. "Hepimiz."

"Pantheon'un kurtarıcısı olacaksın!" dediler bir ağızdan.

Gerçekten bir seçeneği var mıydı? Cesaret için derin bir nefes alan Artemis başını salladı.

"Ne yapmam gerek?"

Atropos, sanki bu dünyadaki en kolay şeymiş gibi, "Ona kendi kanını içirmen gerekecek," dedi.

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Bizim yardımımızla."

* * *

Acheron sakin bir dinginlik içinde yerde yatıyordu, sonunda geçmişinden ve bugününden her şeye karşı uyuşmuştu. Daha önce hiç olmadığı kadar huzurluydu. Mağarasının duvarları onu başkalarının seslerinden korudu. Kafasında tanrılar bile yoktu.

Hayatında ilk kez tamamen sessizdi.

Vücudunda hiçbir sızı, keder yoktu. Hiç bir şey. Ve bu huzur hissini seviyordu.

"Acheron?"

Artemis'in sesiyle gerildi. Orospu tabii ki sığınağını rahatsız edecekti. Onu asla rahat bırakamazdı.

lanet olsun ona

Ona gitmesini söylemeye çalıştı ama dudaklarından boğuk bir hırıltıdan başka bir şey çıkmadı.

Öksürerek konuşmak için boğazını temizlemeye çalıştı.

Yine de hiçbir kelime gelmiyordu. Ne oluyordu? Sesini ne almıştı?

Artemis, karşısına çıkarken ona şefkatli, endişeli bir bakış attı. "Konuşmamız gerek."

Onu geri itti ama o gitmeyi reddetti.

"Lütfen," diye yalvardı, daha birkaç gün önce onun kararlılığını zayıflatacak bir bakışla. Ama onun için bu endişe artık çoktan gitmişti. "Sadece birkaç kelime ve seni bırakacağım.

Dilersen sonsuza dek.”

O konuşamazken nasıl konuşabilirlerdi?

Ona bir bardak uzattı. "Bunu içersen seninle konuşabilirim."

Ona çok kızdı ve öfkesini ona kusmak isteyerek bardağı aldı ve içindekileri tatmadan içti. "Tartarus'a git ve çürü," diye hırladı, bu sefer sesindeki zehri duyabildiği için minnettardı.

Sonra bir şey oldu. Acı ve ateş, sanki bir şey iç organlarını tutuşturuyormuş gibi vücudunu parçaladı. Nefes nefese Artemis'e baktı. "Şimdi bana ne yaptın?"

Bakışlarında merhamet ya da pişmanlık yoktu. "Yapmam gereken şey."

Bir an Hades'in hakimiyetinin sessiz karanlığındaydı ve bir an sonra saraydan çok da uzak olmayan Didymos kıyılarında duruyordu.

Daha doğrusu ondan geriye ne kaldı.

Kafası karışmış bir şekilde etrafına bakındı, kendisine ve toprağa ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama daha ne olduğunu anlayamadan yakıcı bir acı içini öylesine vahşice sardı ki, sörf yaparken dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Acheron bunun durmasını isteyerek haykırdı.

Aniden, Artemis karşısındaydı. Onu kollarının arasına alarak, dalgalar üzerlerine çarparken onu kendine yakın tuttu. "Seni geri getirmek zorundaydım."

Didymos'un için için yanan kalıntılarına bakarken onu kendinden uzaklaştırdı. "Sen ne yaptın?"

“Bunu ben yapmadım. Annen yaptı. Sana yaklaşan her şeyi ve herkesi yok etti. Ve bizi Olimpos'ta öldürmeye geliyordu. Bu yüzden seni geri getirmek zorunda kaldım. Ben yapmasaydım hepimizi öldürürdü.”

Ona o kadar sert baktı ki, gözlerinin kızarmış olduğundan emindi. "Bu umurumda mı sanıyorsun?" Ondan uzaklaşmaya başladı, ancak midesini yırtan ağrıyla olduğu yerde donakaldı. Acı, nefes almak için mücadele ederken ikiye katlanmasına neden oldu.

Artemis yavaşça ona yaklaştı. Onun üzerinde durmuş, aşağı bakıyordu. "Burada kontrol bende, Acheron. Kanımla seni kendime bağladım. Sana sahibim."

Bu üç kelime onun gazabını ateşledi. İnsan görünüşü yerini tanrı formuna bırakırken, tanıdık bir ısı dalgasının üzerinde dalgalandığını hissetti. Acıya karşı çıkarak elini uzattı ve Artemis'i avucunun içine aldı. "Güçlerimi cidden hafife alıyorsun, sürtük."

Elini tuttu, vahşi tutuşunu gevşetmeye çalıştı. "Beni öldürürsen akla gelebilecek en kötü canavar olursun. Herhangi bir akıl sağlığını korumak için benim kanıma ihtiyacın var.

Onsuz, yalnızca temas kurduğunuz herkesi ve herkesi yok etmeye çalışan akılsız bir katil olacaksınız... tıpkı anneniz gibi."

Acheron hüsranla kükredi. Orospu her şeyi düşünmüştü. Bir tanrı olarak bile hâlâ bir köleydi. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Onu kendinden uzaklaştırdı ve ona sırtını döndü.

Acheron, ne dediğimi duymadın mı? Benden beslenmek zorunda kalacaksın.”

Sahilden bir zamanlar kraliyet sarayının bulunduğu tepeye doğru uzun bir yürüyüş yaparken onu görmezden geldi. Artık için için yanan küller ve patlamış taşlardan başka bir şey kalmamıştı. Her yerde hizmetçiler ve tüccarlar vardı.

Ryssa ya da Apollodorus'tan bir iz arayarak enkazın arasından koşarken gözleri yaşlarla doldu. Ağrılı ve kırık bir halde, bir zamanlar ona ait olan odayı ortaya çıkarana kadar güçlerini taşı ve mermeri hareket ettirmek için kullandı.

Enkazın içinde, onun titizlikle tuttuğu günlüklerden üç tanesini buldu. Yangında biraz yaralanmışlardı ama mucizevi bir şekilde bir şekilde bozulmadan hayatta kalmışlardı. İlkini açtı ve onun doğduğu günü ve ikiz erkek kardeşlere sahip olmanın verdiği sevinci anlattığı çocuksu yazıya baktı. Gözyaşlarını sildi, kapattı ve sözlerinde onun sesini duyunca kalbine yakın tuttu.

Kıymetli kız kardeşi gitmişti ve hepsi onun suçuydu.

Bunun gerçeğinden sızlanarak, ona verdiği gümüş saç taraklarından birini gördü...

Eğilip dudaklarına dayadı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm, Ryssa. Ben çok üzgünüm."

Orada otururken, bu kadar canlı bir yaşam, bu kadar güzel bir ruh için göstermesi gereken tek şeyin bu kadar küçük şeyler olmasının ne kadar acınası olduğunu anladı. Üç günlük ve kırık bir saç tarağı.

Değerli kız kardeşinden geriye kalan tek şey buydu. Başını geriye yaslayarak bütün bunların acısından hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Apostolos... lütfen ağlama."

Annesinin varlığını hissetti. "Ne yaptın Matera?"

"Seni incitmelerinin bedelini ödemelerini istedim."

Hiç önemi var mıydı? Ona yaptıkları, bugün yapılanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. "Ve artık Artemis benim sahibim."

Annesinin çığlığı kendisininkini yansıtıyordu. "Nasıl?"

"Beni kanıyla kendisine bağladı."

Annesinin sesinden kendi öfkesini hissedebiliyordu. "Bana gel Apostolos. Beni serbest bırakırsan o kaltağı ve seni lanetleyen o piçleri yok ederim.”

Acheron başını salladı. Yapmalı. Yapmalı. Hepsi daha iyisini hak etmiyordu ve yine de dünyayı yok etmeye cesaret edemiyordu. Masum insanları öldürmek...

Annesi yarı saydam bir gölge olarak karşısına çıktı. Acheron onu ilk kez gördüğünde derin bir nefes aldı. Gördüğü en güzel kadındı. Elmaslarla parıldayan bir taçtan yeni yağmış kar kadar beyaz saçlar dökülüyordu. Solgun, gümüşi gözleri tıpkı onunki gibi dönüyordu. Bir elini ona uzatırken siyah elbisesi vücudunun üzerinde dalgalanıyordu.

Ona dokunmaya çalıştı ama eli onunkinden geçti.

"Sen benim oğlumsun Apostolos. Hayatımda gerçekten sevdiğim tek şey. Senin için hayatımı verirdim. bana gel çocuğum Seni alıkoymak istiyorum."

Konuştuğu her kelimeye değer veriyordu. Yapamam Matera. Bu dünyayı feda etmek anlamına geliyorsa hayır. Bu kadar bencil olmayı reddediyorum.”

"Sana sırtını dönen bir dünyayı neden koruyasın ki?"

“Çünkü benim hatam olmayan şeyler için cezalandırılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yanlış ve irademe aykırı olan şeylerin bana dayatılmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunu neden başka birine sunayım ki?

“Çünkü adalet olurdu!”

Etrafına dağılmış cesetlere baktı. "HAYIR. Sadece acımasız olurdu. İnsanlara verilen adalet yerini fazlasıyla buldu.”

Gözleri öfkeyle parladı. "Apollon ve Artemis ne olacak?"

İsimlerini anınca dişlerini gıcırdattı. “Güneşin ve ayın gücünü ellerinde tutuyorlar. Onları yok edemem.”

"Yapabilirim."

Böylece tüm dünyayı ve burada yaşayan herkesi yok edecekti. Bu yüzden onu serbest bırakamıyordu. "Ben dünyanın sonuna değmem Matera."

Gözleri samimiyetiyle onu yaktı. "Bana göre sen."

O anda, ona sarılabilmek için ruhunu satabilirdi. "Seni seviyorum anne."

"Seni sevdiğim kadar sevemiyorum, m'gios."

M'gios. Oğlum. Hayatı boyunca birinin ona sahip çıkmasını beklemişti. Ama annesini ne kadar çok istese de onun için dünyanın sonunu getiremezdi.

Aniden soğuk bir rüzgar etrafını sardı, giysilerini ve saçlarını yırttı ama ona zarar vermedi. Kendini yabancı bir zeminde bulduğunda etrafındaki dünya soldu. Annesinin görüntüsü yanında titredi. “Bu Katoteros. Senin doğuştan hakkın.”

Moloz yığınına kaşlarını çattı. "Harabe durumda."

Ona mahcup bir bakış attı. "Buraya geldiğimde biraz üzgündüm."

Biraz?

"Gözlerini kapat Apostolos."

Ona tamamen güvenerek yaptı.

"Nefes al."

Derin bir nefes aldı ve sonra annesini içinde hissetti. Güçleri onunkiyle birleşti ve göz açıp kapayıncaya kadar harabeler yeniden birleşerek altın ve siyah mermerden güzel bir saray oluşturdu. Annesinin varlığı onu çekti.

"Eve hoş geldin, palatimos." Değerli olan.

Kapılar açıldı ve Acheron kapılardan geçerken kıyafetleri değişti. Saçları uzadı ve siyahlaştı ve beyaz mermer zeminde yürürken arkasından dökümlü bir cüppe havalandı. Üç şimşeğin delip geçtiği güneş burcunda duraksadı.

Annesi onu incelediğini fark edince yavaşladı. “Altın güneş benim sembolüm ve günü temsil ediyor. Şimşeklerin gümüşü gece içindir. Soldaki cıvata benim ve geçmiş için, sağdaki ise baban ve gelecek. Seninki, üçümüzü birleştiren ve birbirine bağlayan ve şimdiyi temsil eden ortadaki cıvata. Bu, Talimosin'in işaretidir ve sizin geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek üzerindeki hakimiyetinizi temsil eder."

Atlantis kelimesine kaşlarını çattı. Habercisi mi?

Başını salladı. "Sen, Apostolos. Sen Talimosin'sin. Hepsinin son kaderi. Sözlerin kanundur ve gazabın mutlaktır. Konuşurken dikkatli olun, çünkü ne yaparsanız yapın, dikkatsiz olsanız bile, konuştuğunuz kişinin kaderini belirleyecektir. Bu senin üzerine asla istemeyeceğim bir yük. Ve bu sürtüklerden nefret ettiğim şey. Ama sana verdiklerini geri alamam. Hiç kimse yapamaz."

"Güçlerim tam olarak nedir?"

"Bilmiyorum. Onları senden aldım ve seni başkalarına ifşa etme korkusuyla onlara hiç bakmadım. Ben sadece Archon'un kızlarının seni neye lanetlediğini biliyorum. Ama zamanla güçlerini öğreneceksin. Keşke sen güçlenene kadar sana yardım edebilmem için bana gelseydin."

"Matera..."

"Biliyorum." Elini kaldırdı. "Olduğun kişi olduğun için sana saygı duyuyorum ve seninle gurur duyuyorum. Ancak fikrini değiştirirsen, nerede olduğumu biliyorsun."

Ona gülümsedi.

"Bu arada, hepsi senin."

Acheron heykellere baktı ve bir şekilde her birinin kim olduğunu biliyordu. Altın kapı setine yaklaştığında, solda annesinin ve sağda Archon'un görüntüsünü gördü.

Kapılar açıldı ve orada annesinin onlara saldırdığı tanrıların kalıntılarını gördü. Son anlarının dehşeti içinde donup kalmışlardı.

Annesi onlara yaptıklarından dolayı en ufak bir pişmanlık duymuyordu. "Görüntüleri sizi rahatsız ediyorsa, taht odasının altında onları saklayabileceğiniz bir oda var. Ben Kalosis'te kilitliyken, güçlerim onları oraya koymama izin vermiyor ama senin böyle bir sorunun olmamalı."

Gözlerini kapatarak heykellerin gitmiş olmasını diledi. Bir anda oldular. Onun ölmesini isteyen insanların görüntülerini görmek istemiyordu.

Annesi onaylayarak gülümsedi. "İnsan aleminden bu aleme istediğin zaman gelip gitme yeteneğine sahip olmalısın. Katoteros'un keşfedilmemiş alanları olan büyük bir yer olduğunu göreceksiniz. Dağların dorukları rüzgarlıdır… ve en kuzey noktasında büyükannenizin sesini duyabilirsiniz, Kuzey Rüzgarı. Zenobi ben yokken sana fısıldayacak ve sana yardım edecek. Ne zaman teselli edilmeye ihtiyacın olursa, oraya git ve seni tutmasına izin ver."

"Teşekkürler Matera."

"Şimdi gidip sana alışman için zaman vereceğim. Bana ihtiyacın olursa ara, ben gelirim."

O gözden kaybolurken başını ona doğru eğdi ve onu bu yabancı yerde yalnız bıraktı.

Burada olmak çok tuhaftı ve alışmak biraz zaman alacaktı. Gözlerini kapattığında tanrıları eskisi gibi görebiliyordu. En zayıf fısıltılarda yankılanan seslerini duyun.

Ve onları açtığında, hepsi gitmişti ve hiçbir şey duymamıştı.

Odada dolaşırken bir tür deri tayt giydiğini fark etti.

Pantolon.

Denemeden her şeyin ve herkesin adını bilmek ne kadar tuhaf.

İhtiyacı olan bilgi ne olursa olsun anında oradaydı.

Odayı geçerek tek siyah ve altın tahtına yaklaştı... Archon'unki. Aklında Acheron'un ölü bedeninin bir görüntüsü belirdi. Ve bir sonrakinde, Acheron onun içinde oturmuş, pırıl pırıl, boş odaya bakıyordu. Süslü ve yaldızlı olmasına rağmen kısırdı.

Sarayda hayat yoktu. Burada rahatlık yok.

Ayağa kalktı ve bunu yaparken yanında büyük bir asa belirdi. Yedi fitten fazla uzunluğu, tepesinde altın ve gümüş amblemini tutuyordu. Pürüzsüz ahşabın üzerine Atlantis sözcükleri yazılmıştı.

Bununla Talimosin bilinecek. Kendisi ve başkaları için savaşacak. Güçlü ol.

Güçlü ol. Xiamara'nın sözleri aklına fısıldarken dişlerini sıktı.

Asayı sıkıca kavrayarak kendisini en kuzeydeki dağın tepesine ışınladı. Rüzgâr formestasını arkasından savururken güneş daha yeni batmaya başlıyordu. Asasını sıkıca kavradı ve sarayın aşağıda nerede durduğunu görmek için omzunun üzerinden arkasına baktı.

Sonra duydu.

Apostolos … gücümü hissedin. İhtiyacın olduğunda senin olacak.

Büyükannesinin tenini okşadığını hissettiğinde uğursuzca gülümsedi. Gözlerini kapatarak rahatlık ve güç aldı.

Gözlerini açtığında, artık kırmızı parıldadıklarını söyleyebilirdi. Vizyonu, bir insan olarak sahip olduğundan çok daha fazlasını gördü. Evrenin nabzını damarlarında hissetti. İlk kaynağın gücünü hissetti ve ilk kez evrendeki yerini fark etti.

Ben tanrıyım, Apostolos. Ben ölüm, yıkım ve acıyım. Ve dünyanın sonu olan Telikos'u ortaya çıkaran ben olacağım.

Bu, güçlerini nasıl kullanacağını bir çözebilseydi. Acheron bunun gerçeğine güldü.

Dönerek dağdan aşağı yöneldi ve Archon'un sarayındaki taht odasına geri döndü.

Hayır, artık onundu. Büyükannesi ve annesi yanında olmasına rağmen, dünyada hala yalnız olduğunu anlayınca içini derin bir hüzün kapladı.

Tamamen yalnız.

Tahtının arkasında hareket eden bir şey duyduğunda dondu kaldı. Yumuşak bir koşuşturma sesiydi

… büyük bir kemirgen gibi. Kaşlarını çatarak oraya ışınlandı, yeni evini kirletmeye cüret eden her şeyi öldürmeye hazırlandı.

Orada bulduğu şey onu tamamen şaşırttı.

Mermer kırmızı ve beyaz tenli ve uzun siyah saçlı küçük bir iblisti. Turuncu çerçeveli kırmızı gözleriyle ona bakarken, küçük kırmızı boynuzları buklelerinin arasından çıkıyordu.

"Sen benim akrim misin?" diye sordu çocuksu bir kıvraklıkla.

"Ben kimsenin akrisi değilim."

"Ah..." Etrafına bakındı. “Ama beni buraya Akra gönderdi. Akri'min bekleyeceğini söyledi. Simi'nin kafası karıştı. Annemi kaybettim ve şimdi Simi'nin onun akrisine ihtiyacı var." Oturdu ve ağlamaya başladı.

Acheron yürümeye başlayan çocuğu almak için asayı yere bıraktı. “Ağlama. Her şey iyi olacak. Anneni bulacağız."

O, başını salladı. “Akra, Simi'nin annesinin öldüğünü söyledi. Kötü Yunanlılar, Simi'nin annesini öldürdüler. Şimdi Simi'nin onu sevmesi için akrisine ihtiyacı var."

Acheron, annesinin gölgesi önünde belirirken onu kollarında nazikçe salladı.

Simi ağlamayı kesti. "Akra, Simi'nin akrisinin burada olmadığını söylüyor."

Annesi onlara gülümsedi. "O senin akrin, Simi."

Acheron onun açıklamasına kaşlarını çattı. "Ne?"

"Annesi senin koruyucundu Xiamara. Simi de senin gibi dünyada yapayalnız ve ona bakacak kimse yok. Sana ihtiyacı var, Apostolos."

İblisin küçük yuvarlak yüzünü yutan o iri gözlere baktı.

Gözlerini kırpıştırarak ona Apollodorus'la aynı güven ve masumiyetle baktı. Ve onu yargılamayan ya da mahkûm etmeyen o sevgi dolu bakış karşısında kaybolmuştu.

"Onunla bağ kur, Simi; annenin beni koruduğu gibi oğlumu da koru."

Birini kendisine bağlama düşüncesi Acheron'u dehşete düşürdü. Kimsenin kendisine köle olmasını istemiyordu. "Bir iblis istemiyorum."

"Onu dünyada tek başına kovar mıydın?"

"HAYIR."

"O zaman o senin."

Tekrar itiraz edemeden annesi gözden kayboldu.

Simi ona sokuldu ve başını onun omzuna koydu. "Annemi özledim, Akri."

Onu kendine yakın tutarken fısıldadığı sözler üzerine suçluluk duygusuna kapıldı. Ama onun için annesi onu sevecek kadar hayatta olacaktı. "Baban nerede Simi?"

"Simi doğmadan önce öldü."

"O zaman ben senin baban olacağım."

"Gerçekten mi?" umutla sordu.

Ona gülümseyerek başını salladı. "Sana yemin ederim ki hiçbir şeyi istemeyeceksin."

Onun masum gülümsemesi içini ısıttı. "Öyleyse Simi dünyanın en iyi akri-papasına sahip." Ona sıkıca sarıldı. "Simi, akrisini seviyor." Sözler ağzından çıkar çıkmaz, tıpkı annesi gibi solup gitti. Ama solgunlaştıkça, kalbinin hemen üzerindeki derisi yandı.

Acheron tıslayarak tuniğini yukarı çekti ve derisinin üzerine işlemeli küçük, renkli bir ejderha buldu. Dikkatlice dokundu ve kafasında Simi'nin kahkahasını duydu. Dövme santim santim yukarıya, boynuna doğru

uzanıyordu. Onun teni üzerindeki hareketi, köprücük kemiğine yerleşene kadar gıdıklandı.

"Simi artık senin bir parçan, Apostolos. Üzerinizdeyken, onu çağırmadığınız sürece sizi duyamaz. Ama hayati belirtilerinizi izleyebilecek. Tehlikede olduğunu hissederse, seni korumak için sana iblis kılığında görünecek."

"Ama o sadece bir bebek."

“Bebekken bile ölümcül. Bunu asla yanlış anlama. Charonte, doğaları gereği katildir. Aç olacak ve onu sık sık beslemeniz gerekecek. Bunu yapmazsan, yanındaki her şeyi yer… seni bile. Aşırı acıkmadığından emin olun. Ve bilmen gereken son şey, onun türünün çok yavaş yaşlandığıdır. Bir insanın kabaca bir yıllık gelişimi, onların bin yılına eşittir.”

Kulağa iyi gelmiyordu. "Sen ne diyorsun?"

"Sahip olduğunuz Simi üç bin yıldan daha eski."

Acheron bu bilgi karşısında ağzı açık kaldı. "Onu eğitebilecek başka bir iblisle birlikte olması gerekmez mi?"

“Onun bu dünyada sahip olduğu tek şey sensin, m'gios. Ona iyi bak. Dediğin gibi, artık onun babasısın. Ona bildiği her şeyi öğretecek olan sen olacaksın.”

Acheron elini omzundaki dövmenin üzerine koydu. O bir babaydı…

Ama kendi güçlerini nasıl kullanacağını bile bilmezken bir iblis kızını nasıl eğitip koruyabilirdi?

HAZİRAN

30,

9527

M.Ö

ATİNA, YUNANİSTAN

Acheron, Simi'ye yiyecek bulmak için çaresizdi. Bu sabah elini ısırdıktan sonra ona uyanmıştı. Şans eseri, derisini kırmaktan başka bir şey yapmadan onu durdurmuştu.

"Babanı ısırmaman gerekiyor, Simi," demişti ona kibar ama kararlı bir şekilde.

"Ama Simi'nin karnı aç ve akri orada öylece yatıyordu ve nefis görünüyordu."

Ve olabilecek en kötü şeyin azgın insanlara nefis görünmek olduğunu düşünmüştü...

Ama şimdi, bir zamanlar büyük olan şehrin sokaklarında dolaşırken, annesinin salıverildiği kısa sürede ne kadar zarar verdiğini fark etti. Bildiği dünya gitmişti. Yollar ve binalar tesviye edilmişti. Yunanistan'ın her yerinde insanlar ölü yatıyordu

…

Apollymia Katastrafia Megola.

Büyük Yok Edici Apollymi. Küçük bir yanı onun sevgisinden gurur duyarken, diğer yanı onun yaptıklarından dehşete düşmüştü. Çok fazla hayat gitti. Tüm dünya enkaza dağıldı. Atlantis'in tamamı artık kaybolmuştu. İnsanlık Taş Devri'ne geri atılmıştı. Tüm teknolojileri ve araçları kaybolmuştu.

Hayatta kalanlar, gerçek şu ki, bıraksalardı daha iyi durumda olacaklardı. Hepsi, yapıldığını bile bilmedikleri bir savaşın talihsiz kurbanlarıydı.

Etrafta dolaşıp bir pazar yeri ararken Simi'nin elini tuttu. İnsan formunda, onunkine çok benzeyen bir görünüş almıştı. İkisinin de uzun siyah saçları vardı ve onun gözleri aynı dönen gümüş rengiyken, onunkiler açık maviydi. Babasıyla dışarı çıkmış herhangi bir küçük kıza benziyordu.

"Merhaba Simi. Senin için yiyecek bir şeyim var.”

Acheron, kendilerine seslenen kalın erkeksi ses karşısında irkildi. Uzun boylu, koyu renk saçlı, sık sakallı bir adam vardı. Teni bir Sümer gibi koyuydu ama yine de kusursuz Yunanca konuşuyordu. Acheron, Simi'nin kendisine koşmasını engellemek için onu tuttu. "Sen kimsin?"

Adam, Simi'nin önünde diz çökmek için düşmüş bir sütunun etrafından dolandı. Ayaklarının dibine bir sepet koydu ve ekmek, balık ve peynir somunlarını ortaya çıkardı. "Aç olduğunu biliyorum tatlım.

Kazın.”

Simi intikamla yemeğe koyulmadan önce keyifle ciyakladı.

Adam ayağa kalktı ve kolunu Acheron'a uzattı. "Benim adım Savitar."

Acheron, kolunu sallamadan önce koluna damgasını vuran kuş dövmesine kaşlarını çattı.

Simi'yi nereden tanıyorsun?

Ağzının bir köşesi kalktı. "Pek çok şey biliyorum Acheron. Ve güçlerinizi öğrenmenize ve simi iblisinizi anlamanıza yardım etmeye geldim. Hâlâ duygusuz bir bakıma bırakılmak için çok genç ve isteyeceğim en son şey bu yüzden ikinizden birinin incindiğini görmek.

"Ona asla zarar vermem."

"Biliyorum, ama Charonte'lerin özel ihtiyaçları var, anlamalısın. Aksi takdirde o ölebilir... senin gibi."

Acheron dikenlerin yükseldiğini hissetti ve neden olduğundan emin değildi. Bu varlıkta tanrılığına sürtünen ve onu temkinli yapan bir şeyler vardı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Savitar güldü. "Asla tehdit etmem. Beni rahatsız eden her şeyi öldürürüm. Geri çekil, Atlantisli. Arkadaşın olarak buradayım."

Simi bütün kırıntıları yuttuktan sonra, Savitar yıkık dökük sokaklarda yürürken taşımak için onu kollarına aldı. "Etkileyici, değil mi?"

"Annem mi Simi mi?"

Savitar güldü. "İkisi de ama ben annenden söz ediyordum."

Acheron etrafına bakındı ve annesinin yarattığı yıkıma iç çekti. "Evet o." Yürürlerken Acheron bir şeyin farkına vardı. "Düşüncelerini duyamıyorum."

Hayır, yapamazsın. Ve asla yapmayacaksın. Evrendeki yüksek varlıkların birçoğunun size sessiz kalacağını göreceksiniz. Bazı tanrılar, iblisler ve diğer özel yaratıklar. Hepimizin sırları var, ama senin için bir tesellim, çoğunun seninkini de duyamayacak olması."

Bu rahatlatıcıydı. "Onları duyabiliyor musun?"

"Aradığın cevap hayır, ama gerçek şu ki, seni anlıyorum Acheron ve evet, geçmişin hakkında her şeyi biliyorum."

Duymak istemediği şeylere lanet okudu. Peki ya diğerleri? Benim geçmişimi de öğrenecekler mi?”

"Bazıları olur." Savitar, Simi'yi kollarına aldı ve ona bakmak için duraksadı. "Geçmişin umurumda değil, Acheron. Benim için önemli olan senin geleceğin. Bir tane olduğundan ve güç dengesi için ne kadar önemli olduğunu kavradığından emin olmak istiyorum.

Güç dengesi? "Anlamıyorum."

"Apollo, Apollitelerini lanetledi."

"Ve annem hepsini öldürdü."

Savitar başını salladı. “Birçoğu Atlantis'le birlikte öldü, ancak Akdeniz'e yayılmış ve şu anda başka birçok ülkede yaşayan binlercesi var, Apollo'nun kendi oğlu Strykerius da dahil. Hepsi yirmi yedinci doğum günlerinde ölmeye lanetlendi. Hepsi."

"O zaman nasıl bir sorun oluyorlar? Birkaç yıl içinde hepsi ölürse, soyları tükenecek.”

Savitar, tekrar yürümeye başlamadan önce Simi'nin başını okşadı. "Ölmeyecekler, Acheron. Yaşayacaklar ve defalarca üreyecekler.”

"Nasıl?"

Savitar cevap vermeden önce içini çekti. "Bir tanrıça onlara önderlik edecek ve Apollon'un lanetinden kurtulmak için insan ruhlarını nasıl avlayacaklarını gösterecek."

Acheron dehşete kapıldı. "Anlamıyorum. Kim neden böyle bir şey yapsın?”

"Çünkü evren karmaşık ve korunması gereken her şeyde hassas bir denge var."

"Evet ama bu insanların öleceğini biliyorsan, tanrıçanın onlara öğretmesini engelleyemez misin?"

"Yapabilirdim. Ama evrenin özünü çözebilir.”

Hayal kırıklığı Acheron'un içini kapladı. anlamadı. Güçleri varsa, biri diğerine yardım etmekte neden başarısız olsun?

Savitar yerden rastgele bir taş aldı ve elinde tuttu. "Bunu tüm gücümle fırlatırsam ne olacağını söyle bana."

Acheron kafasında bir görüntü görene kadar kaşlarını çattı. Havada dolaşan taştı... bir adama omzundan çarpıp onu yaralayana kadar hızlandı. Hayır, herhangi bir erkek değil. Bir asker. Kolu artık topal, taşın yarası onu dilenci olmaya zorladı...

O zaman seksen insan ölecekti çünkü asker onları yıllarca olmayacak savaşlarda artık koruyamıyordu. Ama ölen insanlardan

…

Savitar, "Devam ediyor, devam ediyor," dedi. “Küçük bir karar: Taşı atayım mı yoksa düşüreyim mi? Ve zararsız bir kararla binlerce hayat değişir.” Kayanın yere düşmesine izin verdi.

Şimdi yine zararsızdı ve tarih kendisini olması gerektiği gibi yazdı.

Savitar, kollarında uyuyakalmış olan Simi'ye gülümsedi. "Sen ve ben, her varlığın verdiği en ufak bir kararın evrenin geri kalanını nasıl etkileyeceğini anlamakla lanetlendik. Ne olması gerektiğini biliyorum… ne olması gerektiğini. Ve bir taş atışı kadar basit bir şeyi durdurursam, feci sonuçlara yol açabilir.

Ancak senin aksine ben harekete geçene kadar geleceği göremiyorum. Bir şey yaptığım an,

O andan itibaren her şeyin geliştiğini görüyorum. Şanslısın. Harekete geçmeden önce her zaman geleceği göreceksin.”

“Ama kız kardeşimin ölümünü görmedim.”

"HAYIR. Yunan Kaderleri, sizi lanetlediklerinde, size en yakın olanların kaderini görmenizi engelledi. Değer verdiğin herkes senin kör noktan olacak.”

"Bu doğru değil."

"Pekala evlat, kendini hazırla. Bu daha da kötü. Ayrıca kendi geleceğinizi veya geleceğinizi ciddi şekilde etkileyen hiç kimsenin geleceğini asla göremeyeceksiniz.”

Acheron adaletsizliğe dişlerini gıcırdattı. "Bunu görebiliyor musun?"

"Bu yüzden buradayım."

"O zaman bana ne gördüğünü söyle."

Savitar başını salladı. “Yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez. Önünüzde ne olduğunu bilseydiniz, onu düzgün bir şekilde ortaya çıkarmak için yapmanız gereken şeyleri yapmaktan kaçınırdınız. Küçük, zararsız bir karar ve kaderin sonsuza kadar değişecek."

"Ama geleceğini görebilirsin."

"Yalnızca onu harekete geçirdikten ve değiştiremedikten sonra."

Acheron hangisinin en lanetli olduğunu düşünürken başını salladı. Kör olan ya da anında görüp de durdurmaya gücü yetmeyen.

Savitar onun sırtına bir şaplak attı. "Bütün bu güce ve bilgiye sahip olup da onu nasıl yönlendireceğini bilmemenin senin için ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Veya ona dokunun.”

Acheron başını salladı. "Bu zor."

Savitar gülümsedi. "İşte bu yüzden sana öğretmek istediğim ilk şey dövüşmek."

"Neden kavga?"

Yürürlerken Savitar güldü. "Çünkü buna ihtiyacın olacak. Yaklaşan bir savaş var Acheron ve buna hazırlıklı olmalısın.”

Savaş mı? Ne tür bir savaş?”

Savitar cevap vermeyi reddetti. Bunun yerine, Simi'yi uyandırmak için salladı. "Küçüğüm, senin akri'ne dönmeni ve o savaşırken onun yanında kalmanı istiyorum. Endişelenmeyin, bu sadece dövüşüyormuş gibi yapmak. Onu korumak için ondan ayrılmana gerek yok.

Simi itaat etmeden önce uykulu bir şekilde başını salladı. Acheron'un koluna girdi.

"Yukarı çık Simi," dedi Savitar ona. "Vurulmayacağın boynuna git."

Acheron verdiği emir karşısında kaşlarını çattı. "Derimdeyken bir darbe hissedebilir mi?"

"Evet o yapabilir. Ve eğer oradayken bıçaklanırsa ve bu seni yaralarsa, onu da yaralar. İblisini koru oğlum.”

Acheron'un bildiği bir sonraki şey, bir kumsalda yalnız olduklarıydı. "Takeşi!" diye bağırdı.

Yerden kara dumanlar yükseldi.

Acheron, daha önce hiç görmediği zırhlı bir adamı ortaya çıkarmak için duman dağılırken geri çekildi. Kan kırmızısı, parlak metalden yapılmıştı. Kötü bir şekilde oyulmuş bıçaklar omuzlarının üzerinden kıvrılırken, bir boyun parçası yüzünün alt kısmını örtmek için yukarı çıktı. Tek görülebilen gözleri ve alnına çizilmiş kırmızı parşömen dövmesiydi.

Siyah saçlarının uçları kırmızıydı. Gözleri vahşi bir kedi gibi egzotik bir şekilde çekikti ve derin, kan kırmızısıydılar. Ama o gözler Savitar'a dikildiği anda, dostlukla aydınlandı. Boynundaki metal, yakışıklı yüzünden katlanarak Acheron'dan bir veya iki yaş büyük olmayan bir adamı gösterdi.

"Savitar-san," diye selamladı çarpık bir sırıtışla. "Uzun zaman oldu."

Savitar başını ona doğru eğdi. "Ve bir iyilik istiyorum."

Bir eli kılıcının kabzasında duran Takeshi, kumsala bakınırken tısladı. Sav, bunu yapmaya devam edemezsin. Cesetleri koyacak yerim kalmadı."

Savitar güldü. "Bunun gibi değil." İkisinin birbirini tartması için geri çekildi. "Takeshi, Acheron ile tanış. Acheron, bu Takeshi-sensei. Onu dinle ve sana hayal bile edemeyeceğin şekillerde dövüşmeyi öğretecek."

Takeshi bakışlarını Acheron'a dikti. "Yeni bir tanrı yetiştirmemi mi istiyorsun?"

Savitar eğildi ve Takeshi'ye duyamayacağı bir şeyler fısıldadı.

Takeshi başını salladı. "Nasıl istersen kardeşim." Acheron'a doğru adım atan Takeshi gülümsedi ve asayı Acheron'un elinden düşürdü. Hayal kırıklığıyla uzun bir iç çekti. "Sana öğreteceğim çok şey var. Gelin savaş sanatını onu icat edenden öğrenin."

Kendini beğenmiş Acheron onunla gitti - ne de olsa o artık bir tanrıydı, kesinlikle savaşabilirdi. En azından Takeshi o kadar hızlı bir hareketle onu yere sabitleyene kadar öyle düşünüyordu ki, Acheron yüz üstü kuma düşene kadar adamın harekete geçtiğini bile fark etmemişti.

"Gözlerini asla rakibinden ayırma," dedi Takeshi geri çekilip Acheron'un ayağa kalkmasına izin vermeden önce. "Ve asla bir zafer için çalışmanız gerekmediğini düşünmeyin. Şimdi bile beni şaşırtabilirsin."

Acheron kaşlarını çattı.

Takeshi gözlerini devirdi. "Beni şaşırt, Atlantisli. Saldırı. Bu bir dans partisi değil."

Acheron onun peşine düştü ve yine yüz üstü kuma indi. "Biliyorsun, bu benim güvenimi artırmıyor. Aslında, sanırım biraz burada uzanıp biraz güneş alacağım.

Takeshi güldü, sonra sırtına vurdu. "Kalk Acheron." Savitar'ın şimdi bir kayanın üzerinde oturmuş onları izlediği yere baktı. "Kolay kolay sinirlenmez. Bu iyi."

Acheron acı acı güldü. "Evet, kaynayana ve her şeyi mahvedene kadar yavaş yavaş kaynayan biriyim."

Takeshi, Acheron'a döndü ve ona asasını verdi. "Unutma, öfke her zaman düşmanındır. Duygularınızı kontrol altında tutmalısınız. Onların kontrolünü kaybettiğin an, her seferinde savaşı kaybedersin."

Acheron asayı döndürdü ve onu bir savunma bloğu haline getirdi.

Takeshi ona tik attı. "Her zaman saldırgan olun. Bir defans oyuncusu asla kazanamaz."

Savitar, "Savunmacılar kıçlarına tekmeyi basıyor," dedi. "Güven bana. Sahip olduğum her ayakkabı çiftinde çatlak izlenimlerim var.

Takeshi, Savitar'a kaşlarını kaldırdı. "Ona öğretmek istiyor musun?"

"Tam olarak değil."

"O zaman sus ya da bir kılıç kap ve yardıma gel."

Savitar'ın yüzündeki mizah uçup gitti. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Bire yükselemeyecek kadar tembel olduğunu kesin olarak bilmeseydim olurdu."

"Tembel? Mesula?"

Takeshi, "Eqou," diye alay etti.

Savitar, Acheron'un daha önce hiç görmediği bir kılıçla Takeshi'nin önünde durmak için kayadan parladı. Onu Takeshi'nin zırhının karşısına getirdi. Bildiği bir sonraki şey, ikisinin savaşta olduğuydu.

Takeshi alay etti. "Ah, ev hanımı bir iblis gibi dövüşüyorsun."

"Hanımefendi iblis mi? Hiç ev hanımı bir iblisle tanıştın mı?"

"Bu sabah üç kişiyi öldürdüm."

Savitar boğazına doğru savruldu. Bıçak havada ıslık çalarak adamın Adem elmasını kıl payı ıskaladı.

Kendini ihmal edilmiş hisseden, ancak bu devasa kavganın ortasında olmadığına şükran duyan Acheron, Savitar'ın terk ettiği kayaya oturmaya gitti.

Savitar, Takeshi'yi geri itti. "Annen bir keçi çobanıydı."

"Onurlu bir meslek."

"Evet, bir keçi için."

Takeshi döndü ve Savitar'ı tekmeledi. Savitar ters döndü ve içini zar zor ıskalayan bir yukarı vuruşla geri geldi.

Takeshi başını salladı. "Bu sabah içtin mi? beni nasıl özledin Yemin ederim daha iyi refleksleri olan yaşlı kadınlarla dövüştüm."

"Yaşlı kadınlarla dövüştüğün gerçeği bana senin ne kadar paslanmış olduğunu anlatıyor. Ne? Egonuzun desteğe ihtiyacı vardı ve yenebileceğiniz tek kişi onlar mıydı?"

"Savitar, Savitar, Savitar. En azından ben kazandım. Dört yaşındaki bir çocuğun saldırısından kıçını kurtarmak için avukata bağırmak zorunda kalan sen değil miydin?"

Savitar sahte bir öfkeyle ağzı açık kaldı. "Dört yaşında... tarranine iblisi. En önemli kısmı unutma. O piçler tam büyümüş olarak yumurtadan çıktılar ve bu sadece bir tane değildi. Onlardan oluşan bir sürüydü."

"Yani yardım aldığını kabul ediyorsun?"

"Ah, işte bu, sensei. Kum tadı alıyorsunuz..."

Acheron şakalaşmalarına başını salladı. Birbirlerine sert davranırken, ona tek kelime etmediklerini bildiren iyi huylu bir ruh vardı. Sanki kılıçlarıyla dövüştükleri gibi kelimelerle de dövüşüyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, onu şaşırttılar. Bunu yapabileceği bir arkadaşı hiç olmamıştı. Onları kıskandı.

Savitar, iğrenç görünen bir boyunduruğundan bükülerek çıktı. "Hey, bir şey unutmadık mı?"

"Onurunuz mu?"

Savitar gözlerini devirdi. "Hayır, beni yine seninle karıştırdın." Acheron'un oturduğu yeri işaret etti. "Onu eğitiyor olman gerekmiyor muydu?"

Takeshi alaycı bir nefes verdi. "Yani dikkatimi acemiye çevirerek üstünlüğümü kabul ediyorsun..."

"Bir bok kabul etmiyorum. Ben sadece senin ve benim dövüşmeyi bildiğimiz halde onun bilmediği gerçeğine dikkat çekiyorum. Öğrenmesi onun için iyi bir fikir olabilir."

"Doğru." Takeshi kılıcını iki eliyle tuttuğu omuzlarına dayadı ve Acheron'a gülümsedi. "Yeniden başlamaya hazır mısın?"

"Elbette. Egomun bir nebze olsun haysiyetini geri kazanmak için yeterli zamanı oldu. Kendimi bir tanrı sanmadan önce onu tekrar ezdiğimizden emin olalım.

Takeshi güldü. "Ondan hoşlanıyorum, Savitar. Bize uyuyor."

"Bu yüzden seni aradım." Savitar kılıcını Acheron'a verdi. "İyi şanslar, evlat."

"Teşekkürler."

Acheron günün geri kalanını, gelmiş geçmiş en kötü görev yöneticisi olması gereken Takeshi ile çalışarak geçirdi. Acheron onun yorgunluktan düşeceğinden emin olana kadar onu çalıştırdı. Güneş battığında ve dinlenmek için özgür olduğunda, tüm vücudu ağrıyordu.

Buna rağmen, becerilerine daha önce hiç olmadığı kadar güveniyordu.

Savitar ona asasını uzattı. "Evine, Katoteros'a git, sabah yeniden başlarız."

Hâlâ Savitar'ın ona neden yardım ettiğinden emin değil, yaşlı olana... iyi geceler diledi ve eve döndü.

Acheron taht odasında kendisini bekleyen Artemis'i görünce durdu. "Ne istiyorsun?"

"Seni günlerdir görmedim."

"Ve ne güzel bir şey olmuşlar."

Bakışlarını kıstı. "Sana benden beslenmen gerektiğini söylemiştim."

Acheron ona soğukça baktı. "Sanırım senin gibi sadist bir canavar olmayı tercih ederim."

Dudağını ona doğru kıvırdı. "Demek o zaman. Bana kaba davranacaksın.”

"Senin için kötü mü? Anlam?" öfkeyle tekrarladı. "Siktir git Artemis!" Sözleri o kadar şiddetli bir rüzgarla kesildi ki, onu kıçının üstüne yere devirdi. Ona doğru yürüdü ve gözlerindeki korkuyu gördü. Bu korkunun içindeki suçluluk ve merhameti ateşlediği bir zaman vardı. Bugün sadece onu kızdırdı. "Sen olanları izlerken, kardeşin beni yerde doğradı. Sonra, nihayet bir yerde mutluyken, tanrılar korusun, beni sana bağlamak için kanını içmem için beni kandırdın. Ve kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Kaltak, lütfen, henüz kötü bir şey görmedin.”

Elleriyle kulaklarını kapattı ve yere sindi.

Bu aslında öfkesini ondan uzaklaştırmayı başardı, çünkü ona karşı bir parça acıma hissediyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Merhametini hak etmiyordu. Sadece küçümsemesi.

"Seni sevdim Acheron."

O alay etti. "Bana gösterdiğin şey aşksa, benden nefret etmeni ve benimle işini bitirmeni tercih ederim."

Gözyaşlarına boğuldu.

Acheron başını geriye yasladı ve bu gözyaşlarının onu etkilediği gerçeğine küfretti. Neden umursadı? Onu gerçekten rahatlatmak isteyecek kadar nesi vardı?

Ben ondan bile daha kusurluyum.

Asasını yere vurarak daha çok ağlamasına neden oldu. "Benden ne istiyorsun, Artie?"

"Arkadaşımı geri istiyorum."

"Hayır," dedi acı bir şekilde. “Evcil hayvanını geri istiyorsun. Ben asla senin arkadaşın olmadım. Arkadaşlar birbirlerinden utanmazlar. Diğer insanların onları bir arada görmesinden korkarak yaşamıyorlar.”

Gözyaşları içinde yüzen yeşil gözleriyle ona baktı. "Üzgünüm. İşte söyledim.

Keşke geri dönüp olan her şeyi düzeltebilseydim. Ama yapamam. Keşke yeğenimizi kurtarabilseydim. Keşke sana karşı daha nazik olsaydım. Keşke..." Durdu ama artık çok geçti. Bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştu.

"Asla fahişe olmadığımı. İnan bana, senin bu konuda hissettiklerin benim duygularımla karşılaştırıldığında çok az. Alçalttıkları ve kullandıkları asla sen olmadın. O geçmişle yaşamak zorunda olan benim. Sen değil. O kabusların uykunu kaçırmadığına şükretmelisin."

"Benim de kabuslarım var, teşekkürler."

Belki de yaptı. Ne de olsa o, Apollon'a katlanmak zorunda kalan zavallı çocuktu.

Ona baktı. "Artık yemek seni ayakta tutamaz, Acheron. Bir daha insan yemeği yemek zorunda bile değilsin. Ama benden beslenmek zorundasın yoksa Yok Edicinin Habercisi'ne geri dönersin. Dünyaya karşı merhametin olmayacak ve onu yok edeceksin."

Çenesinde bir kas çalıştı. Ona yalancı demek istiyordu ama gerçeği biliyordu. O şiddetli dürtüleri şimdiden içinde hissetti. Ve bu "armağan" için ondan nefret ediyordu.

Küfür ederek elini ona uzattı.

Elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı ve kollarının arasına aldı. Sonra, tam boğazını yakmaya başladığında, geri çekildi ve nazikçe ısırdı.

Günün sonunda, o bir canavar değildi. Hak etmiş olsa bile ona zulmedemezdi.

Ona bir söz vermişti ve bir hırsız ve fahişe olsa da yalancı değildi. Onun kendisine hizmet ettiğini ona hizmet etmeyecekti. O her zaman ondan daha iyi olurdu.

Artemis, Acheron'un güçlerinin etrafında toplandığını hissedince içini çekti. İçtiğinde teni maviye döndü. Teninde nefesinin sıcaklığı arzusunu ateşledi, ama kıyafetlerini çıkarmaya çalıştığında onu durdurdu.

"Yemeğimle oynayacak havamda değilim Artemis."

Sesini kafasının içinde duyunca gözlerini kapattı.

Karnını doyurduğunda ondan uzaklaştı. Dudaklarından akan kanı silerken gözleri kıpkırmızıydı. "Senden ayrı kalmaya ihtiyacım var."

Bu sözler onun içini parçaladı. "Sen ne diyorsun?"

"Bana kanınla bir kori gönder."

"HAYIR."

Bu sefer, tüm güçleri ateşlenmiş olarak ona döndü.

Artemis, gerçek tanrı biçimini görünce geri çekildi. O iri ve ürkütücüydü.

"Emrettiğimi yapacaksın," diye hırladı dişlerinin arasından. "Beni isteğim dışında geri getirdin ve bana bu yeni hayatı nasıl yaşayacağımı söylemeyeceksin. Anlıyor musunuz?"

Kalbi kaybettiği şey yüzünden tekrar kırılırken yavaşça başını salladı. “Sen bana ne yapacağımı söylerken bil ki seni geri getirdiğimde Styxx de seninle geldi.

Ve o senden daha fazla öfke ve nefretle dolu.”

Acheron ikizinden söz edildiğinde küfretti. "O nerede?"

"Ufuk Ada'da, bana iyilik borçlu olan bir tanrının gözetimi altında. Bulunduğu yerde kimseye zarar veremez ve her arzusu yerine getirilmiş olarak iyi bir yerdedir.”

"O zaman onu orada bırak. Onun yüzünü bir daha görmek gibi bir niyetim yok.”

"Oldukça zor, değil mi?"

Hatırlaması üzerine dudağını kıvırdı. "Beni zorlama, Artie. Kenardan bir adım uzaktayım ve onu aşmak fazla zaman almaz. Güven bana, beni orada istemezsin. Şimdi defol gözümün önünden. Seni bir daha burada, benim bölgemde görmek istemiyorum.”

Gözyaşları tekrar akmaya başladı ama bu sefer onu etkilemediler. Buna izin vermeyi reddetti. Onu olduğu adamdan değiştirmişti.

Fahişe ölmüştü ve bir yıkım tanrısı doğmuştu. Lanetli. Nefret Güçlü.

Ölümcül.

Dünyaya olan nefreti kalbine kazınmıştı. Geçmişi sırtında taşıdığı bir yüktü ve geleceği belirsizdi.

Onun ölmesini isteyen pek çok düşmanı, dünyanın sonunu getirmek isteyen öfkeli bir annesi, birkaç saatte bir beslenmesi gereken bir bebek iblis, onu yaklaşan bir savaş için eğiten iki deli ve ikisinin de açıklayamayacağı azgın bir tanrıça vardı. karyola direğine zincirlenmiş.

Evet... ölümlüler alemine geri dönmek "iyiydi". Yarının ne getireceğini görmek için sabırsızlanıyordu. İçindeki yeri için hiçbir uyarı almamış olması çok kötü.

Kadere lanet olsun - ona ihanet eden ve onu bu varoluşa mahkum eden kız kardeşleri.

Bir gün o sürtüklere de borcunu ödeyecekti.

NİSAN

10,

9526

M.Ö

OLYMPUS DAĞI

Acheron neden Artemis'le görüşmeyi kabul ettiğini bilmiyordu. Şu anda ona bakma düşüncesi bile onu fiziksel olarak hasta etmeye yetiyordu - tabi hastalanabilirse. Neredeyse bir yıldır Apollo'nun pisliğini temizliyordu. Her gün ruh emen Daimonlara dönüşen Apollite kalıntıları vardı.

Aslında onları suçladığından değil. Atlantis kraliçesinin kız kardeşine ve yeğenine suikast düzenlemek için gönderdiği küçük bir grup adamdı. Apollon'un artık yatağına gelmemesini kıskanan Atlantis kraliçesi, zehrini Ryssa'ya çevirmişti. Gecenin bir yarısı kraliçenin adamları gizlice Ryssa'nın yatak odasına girmiş ve Apollodorus'u beslerken onu öldürmüşlerdi.

Apollon, Acheron'u öldürmeyi bitirdikten sonra, tanrı kendi yarattığı insan ırkına düşman olmuştu. Suikastçılar sanki bir hayvan Ryssa ve Apollodorus'u parçalamış gibi gösterdiğinden, Apollo onları birbirlerini yemeleri için lanetledi. Sadece Apollite kanı onları ayakta tutabilirdi. Apollon, Artemis ve kanın nesi vardı?

Bu bir lanet için yeterli değilse, Apollo onları bir daha asla görmek zorunda kalmamak ve ihanetlerini hatırlamak zorunda kalmamak için onları güneşten sürmüştü. Ve alt edilmemek için, yirmi yedinci yaş günlerinde tüm ırklarını yavaş yavaş ve acı çekerek ölüme mahkum etmişti -Ryssa ile aynı yaştaydı.

Cezanın ciddiyeti göz önüne alındığında Acheron, tanrının kız kardeşini sevdiğini düşünmüş olabilir. Ama o daha iyi biliyordu. Apollon sevme konusunda Artemis'ten daha yetenekli değildi. Bu bir güç gösterisinden başka bir şey değildi. Artık herkese Apollitlere geri dönmek için Atlantis'i yok ettiğini söyleyen Apollo'ya sırt çevirmeyi düşünebilecek diğerlerine bir uyarı.

Aptal piç. Ve onun yalanlarına inanan aptal insanlar.

Acheron sessizliğini tanrıyı korumak için değil, sadece Apollon'un zavallı küstahlığı onu eğlendirdiği için tuttu.

Kendi aptallığıyla tanrı mahvolacaktı. Şimdi bile Acheron'un annesi hapishanesinde oturmuş tanrının ölümünü planlıyordu... Artemis'inkiyle birlikte. Apollo halkını lanetler etmez Apollymi, Apollon'un mahkum oğlu Strykerius'a gitmiş ve ona insan ruhlarını Apollite bedenlerine alarak ve böylece yaşamlarını uzatarak ölümü nasıl atlatacağını göstermişti.

Savitar'ın Acheron'a savaşacağı tanrıça Acheron'un adını söylememesine şaşmamalı.

Kendi annesiydi. Kendi intikamını almaya kararlı Daimon ordusuna liderlik eden oydu. Bilmesi gerekirdi.

Ama sonra intikamı daha doğrudan olmuştu. Kız kardeşi ve yeğenini öldürenlerin -annesinin saldırısından sağ kurtulanların- peşine düşmüş ve onlara sinir uçlarıyla hiç doğmamış olmayı dilemelerini sağlamıştı.

Şimdi annesiyle savaş halindeydi.

Acheron derin bir iç çekti. "Bir gün, o lanet Kaderleri öldüreceğim."

Ama bugün olmayacaktı. Bugün Artemis'in son aylarda neden çığlıklar attığını ve onu ölümle tehdit ettiğini öğrenmek için buluşacaktı. Annesiyle ona bağırıp çağırmaları arasında, o öldüğünden beri ilk kez kafasının bitmek tükenmek bilmeyen dırdırlarından kurtulmuştu.

Omurgasında onun gelişini gösteren güç dalgasını hissetti. Onun kurnaz sesini bekleyerek kaskatı kesildi. Kadın ona bağırmaya başlamayınca, onun tereddüt ettiğini görünce başını çevirdi.

"Neden bu kadar gerginsin, Artemis?"

"Artık çok farklısın."

Onun keskin algı duyusuna güldü. O farklıydı. Artık boyun eğen bir köle değil, tüm dünyanın onu rahat bırakmasını isteyen öfkeli bir tanrıydı.

"Siyah saçlarını sevmiyorum."

Ona komik bir bakış attı. "Ve kafanın omuzlarına bağlı olmasından hoşlanmıyorum. Sanırım hepimiz istediğimize sahip olamayız, ha?" Bakışlarını ona dikti. "Bu bok için zamanım yok. Tek istediğin bana bakmaksa, senden uzaklaşırken sırtıma hayran olabilirsin.

Ona sırtını döndü.

"Beklemek!"

Daha iyi yargısına rağmen tereddüt etti. "Ne için?"

Sanki ondan korkuyormuş gibi ona dikkatle yaklaşmıştı. "Lütfen bana kızma, Acheron."

Sözlerine acı acı güldü. "Ah, öfke sana karşı ne olduğumu tarif etmeye bile başlamıyor. Beni geri getirmeye nasıl cüret edersin?

Yüz hatları gerginleşirken yutkundu. "Başka bir seçeneğim yoktu."

"Hepimizin seçenekleri var."

"Hayır Acheron. Biz yapmıyoruz.

Sanki buna inanmış gibi. Her zaman bencil ve kibirli olmuştu ve hiç şüphesiz, ölü bırakılması gerekirken geri getirilmesinin tek nedeni buydu. "Beni bu yüzden mi çağırdın? Özür mü dilemek istiyorsun?"

O, başını salladı. "Yaptığım şey için üzgün değilim. Bunu bir kalp atışında tekrar yapardım.

Beat, diye hırladı, onu düzelterek.

Eliyle kelimeyi uzaklaştırdı. "Aramızda barış olmasını istiyorum."

Barış? Deli miydi? Onu şu anda öldürmediği için şanslıydı. Olabileceklerden korkmasaydı, yapardı.

"Aramızda asla barış olmayacak. Durmadan. Ağabeyinin beni öldürmesini izleyip benim adıma seslenmeyi reddettiğinde bütün umutlarını paramparça ettin."

"Korkmuştum."

“Ve bir kurbanlık hayvan gibi katledildim ve yerde bağırsaklarım parçalandı. Acınızı hissetmiyorsam kusura bakmayın. Kendi işimle çok meşgulüm.” Sonra onu bırakmak için döndü, ama onu tekrar durdurdu.

O sırada bir bebeğin boğuk iniltisini duydu. Kaşlarını çatarak, bir bebeği peplosunun kıvrımlarından çekmesini dehşet içinde izledi.

"Senin için bir bebeğim var, Acheron."

Öfke her yanını yakıp kavururken kolunu hızla ondan uzaklaştırdı. "Seni kaltak! Gerçekten ölmesine izin verdiğin yeğenimin yerini alabileceğini düşünüyor musun? Senden nefret ediyorum. Senden her zaman nefret edeceğim. Hayatında bir kez olsun doğru olanı yap ve onu annesine geri ver.”

Ardından dudaklarını ayırmaya yetecek kadar güçlü bir tokat attı. "Git ve çürü, seni değersiz piç."

Gülerek elinin tersiyle kanı sildi ve ona kinle baktı. Değersiz bir piç olabilirim ama onu kurtarmak için fazla bencil olduğu için onu seven tek erkeği feda eden soğuk bir fahişeden daha iyiyim.

Yüzündeki ifade onu yakıyordu. Buradaki fahişe ben değilim Acheron. Sen. Ücretinizi ödeyebilecek herkese satın aldınız ve sattınız. Bir an için bir tanrıçaya layık olduğunu düşünmeye nasıl cüret edersin?

Bu sözlerin acısı, kalbinde ve ruhunda kalıcı bir yer yaktı. "Haklısın leydim. Ben sana ya da bir başkasına layık değilim. Ben sadece sokağa çırılçıplak atılacak bir bok parçasıyım. Seni kirlettiğim için beni affet.”

Sonra ondan kayboldu.

Artık ilişkileri bitmişti. Evrende onu onunla tekrar konuşturacak hiçbir güç yoktu.

Onun kanına ihtiyacın var.

Ne olmuş? Bırak dünya umursadığı her şey için ölsün. O sürtüğün kölesi olarak beş dakika daha geçirmektense herkesin ölmesi daha iyi. Herkesin günah keçisi olmaktan bıkmıştı.

Bir kez olsun kendini düşünüp diğerlerini becerecekti.

"Bitirdim, Artemis. Tamamen geçti.”

YUNANİSTAN, MÖ 7382

Acheron arkasında bir varlık hissetti. Döndü, asası saldırmaya hazırdı ve ona saldıran başka bir Daimon olmasını bekliyordu.

değildi.

Bunun yerine, Simi'yi bir ağaçta baş aşağı asılı, uzun, bordo yarasa benzeri kanatlarını çocuksu vücuduna katlamış halde buldu. Bol siyah bir khiton ve gecenin esintisiyle hafifçe dalgalanan himation giymişti. Kan kırmızısı gözleri karanlıkta ürkütücü bir şekilde parlarken, uzun siyah örgüsü başından aşağı, yere doğru sarkıyordu.

Acheron rahatladı ve onu izlerken asasının bir ucunu nemli çimlere dayadı.

"Neredeydin Simi?" diye sordu. Son yarım saattir Charonte iblisini arıyordu.

"Ah, sadece takılıyorum, akri," dedi, dalın üzerinde ileri geri sallanırken gülümseyerek. "Akri beni özledi mi?"

Acheron içini çekti. Simi'yi canından çok seviyordu ama yoldaşı olarak olgun bir iblisin olmasını diliyordu. Beş bin yaşında bile beş yaşındaki bir çocuğun seviyesinde işleyen biri değil.

Simi'nin tamamen büyümesi yüzyıllar alacaktı.

"Mesajımı ilettin mi?" O sordu.

"Evet, akri," dedi, "efendim ve efendim" için Atlantis terimini kullanarak. "Tam dediğin gibi teslim ettim, akri."

Acheron'un ensesindeki deri sızladı. Sesinde onu endişelendiren bir şeyler vardı. "Sen ne yaptın Simi?"

"Simi hiçbir şey yapmadı, akri. Ancak..."

O gergin bir şekilde etrafına bakınırken bekledi.

"Ancak?" sordu.

"Simi dönerken karnı acıkmıştı."

Korkudan soğudu. "Bu sefer kimi yedin?"

Kim değildi, akri. Benim gibi kafasında azgınlıklar olan bir şeydi. Aslında bir sürü vardı. Hepsinin azgınlığı vardı ve garip bir möö-mö sesi çıkardılar."

Tarifine kaşlarını çattı. "İnekleri mi kastediyorsun? Sığır mı yedin?”

Işınlandı. "İşte bu, Akri. Ben sığır yedim.”

O zaman neden bu kadar endişeliydi? "O kadar kötü değil."

"Hayır, aslında oldukça iyiydi, akri. Neden Simi'ye ineklerden bahsetmedin? Kavrulduğunda çok lezzetlidirler. Simi onları çok sevdi. Kendimize biraz moo-moo almalıyız. Bence eve sığarlar.”

Yan yorumunu görmezden geldi. "Öyleyse neden endişeleniyorsun?"

“Çünkü tek gözü olan bu gerçekten uzun adam bir mağaradan çıkmış ve Simi'ye bağırıyordu. Simi'nin inekleri yediği için kötü olduğunu ve onlar için para ödemem gerektiğini söyledi. Bu ne anlama geliyor, Akri? Ödemek? Simi maaş hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

Acheron aynı şeyi kendisi için söyleyebilmeyi diledi. "Bu gerçekten iri adam, tepegöz müydü?"

Tepegöz nedir?

"Poseidon'un bir oğlu."

"Ah, bak, öyle dedi. Sadece azgınlığı yoktu. Bunun yerine büyük, kel bir kafası vardı.

Acheron tepegözlerin koca kel kafası hakkında iblisiyle tartışmak istemiyordu. Bilmesi gereken, onun doymak bilmez iştahını telafi etmek için ne yapması gerektiğiydi. "Peki tepegözler sana ne dedi?"

"Sığırları yediği için Simi'ye kızması. Azgın ineklerin Poseidon'a ait olduğunu söyledi. Poseidon kim, akri?”

"Bir Yunan tanrısı."

"Oh, bak o zaman, Simi'nin başı belada değil. Sadece Yunan tanrısını öldürürüm ve her şey yolundadır.”

Gülümsemesini ondan saklamak zorundaydı. "Bir Yunan tanrısını öldüremezsin, Simi. Buna izin verilmez."

"Yine akri, Simi'ye hayır diyorsun. Onu yeme, Simi. Onu öldürme, Simi.

Burada kal Simi. Simi, Katoteros'a git ve seni aramamı bekle." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona sert bir bakış attı. "Hayır denilmesinden hoşlanmıyorum, akri."

Acheron, kafatasının arkasında başlayan ağrıya yüzünü buruşturdu. Yirmi birinci yaş gününde kendisine evcil bir papağan verilseydi keşke. Charonte iblisi onun ölümü olacaktı... yine.

"Peki neden Simi'yi aradın, akri?"

Daimonlarla ilgili yardımını istedim.

Rahatladı ve uzuvunun üzerinde sallanmaya geri döndü. "Yardıma ihtiyacın yok gibiydi, Akri. Simi, kendi başına onlarla oldukça iyi iş çıkardığını düşünüyor. özellikle beğendim

Daimon'ın siz onu öldürmeden önce havaya fırlaması gibi. Çok güzel. Patladıklarında bu kadar renkli olduklarını bilmiyordum."

Uzuvdan kurtuldu ve yanında durmak için geldi. "Şimdi nereye gidiyoruz, Akri? Simi'yi yine soğuk bir yere götürür müsün? Son gittiğimiz yeri beğendim. Dağ çok güzeldi."

Acheron?

Artemis'in onu çağırdığını hissedince duraksadı. Uzun süredir acı çeken bir iç çekiş daha verdi.

İki bin yıldır onu görmezden geliyordu.

Yine de ona seslenmekte ısrar etti.

Onu "beden" olarak aradığı bir zaman vardı, ama o onu bu yetenekten alıkoymuştu.

Ona olan zihinsel telepatisi, tamamen koparamadığı tek temastı.

"Gel Simi," diyerek onu Therakos'a geri götürecek yolculuğuna başladı. Oradaki Daimonlar, küçük bir köyde yaşayan fakir Yunanlıları avladıkları bir koloni kurmuşlardı.

Acheron. Yardımınıza ihtiyaçım var. Yeni Karanlık Avcılarımın bir eğitmene ihtiyacı var.

Artemis'in sözleriyle donakaldı.

Yeni Karanlık Avcılar mı? Bu da neydi böyle?

"Ne yaptın Artemis?" Sesi, kadının tapınağında beklediği Olympus'a giderken rüzgarla birlikte fısıldadı.

Demek benimle konuşuyorsun. Sesindeki rahatlamayı duydu. Sesini bir daha duyabilecek miyim diye merak etmeye başlamıştım.

Acheron dudağını büktü. Bunun için zamanı yoktu.

Acheron?

Onu görmezden geldi.

O ipucunu almadı.

Daimon tehdidi, kontrol altına alabileceğinizden daha hızlı yayılıyor. Yardıma ihtiyacın vardı ve ben de sana verdim.

Onun yardımı fikriyle alay etti. Yunan tanrıçası, zamanın başlangıcından beri kendisinden başkası için hiçbir şey yapmamıştı.

"Beni rahat bırak Artemis. Senin ve benim işimiz bitti. Benim yapacak bir işim var ve seninle uğraşacak vaktim yok.

İyi o zaman. Daimonlarla hazırlıksız yüzleşmeleri için onları göndereceğim. Eğer ölürlerse, bir insan kimin umurunda? Daha fazla savaşmalarını sağlayabilirim.

Bu bir numaraydı.

Yine de Acheron öyle olmadığını biliyordu. Muhtemelen bu Karanlık Avcıları yapmıştı ve gerçekten yapmışsa, kesinlikle tekrar yapardı.

Özellikle de kendini suçlu hissetmesine neden olacaksa.

lanet olsun ona Onun tapınağına gitmesi gerekecekti. Şahsen, bağırsaklarının deşilmesini tercih ederdi.

Anısıyla midesi kasıldı ve yaptığı şakayı beğenmedi.

Şeytanına baktı. "Simi, Artemis'i hemen görmem gerekiyor. Katoteros'a dön ve ben seni çağırana kadar beladan uzak dur."

İblis yüzünü buruşturdu. "Similer Artemis'i sevmez, akri. Keşke Simi'nin o tanrıçayı öldürmesine izin verseydin. Simi onun uzun, kızıl saçlarını yolmak istiyor."

Bu duyguyu biliyordu.

"Biliyorum Simi, bu yüzden Katoteros'ta kalmanı istiyorum." Uzaklaştı, sonra onunla yüzleşmek için arkasını döndü. "Ve benim için, lütfen ben dönene kadar bir şey yeme.

Özellikle de bir insan değil.”

"Ancak-"

"Hayır Simi. Yemek yok."

"Hayır Simi. Yemek yok," diye alay etti. “Similer bundan hoşlanmadı, akri. Katoteros sıkıcıdır.

Orada eğlenceli bir şey yok. Sadece buraya geri dönmek isteyen yaşlı ölüler. Kahretsin!”

"Simi..." dedi, sesi uyarıyla kalınlaştı.

"Duyuyorum ve itaat ediyorum, akri. Simi, bunu sessizce yapacağını asla söylemedi."

Uslanmaz iblise başını salladı, sonra yeryüzünden Artemis'in Olimpos'taki tapınağına gitmek istedi.

Acheron, kıvrımlı bir nehri geçen altın köprünün tepesinde duruyordu. Suyun sesi, çevresinde yükselen dağın sarp yamaçlarında yankılanıyordu.

Son iki bin yılda hiçbir şey değişmemişti.

Dağın tepesindeki tüm alan, tanrıların çeşitli tapınaklarına giden gökkuşağı sisiyle kaplı, ışıltılı köprüler ve yürüyüş yollarından oluşuyordu.

Olimpos Dağı'nın salonları gösterişli ve devasaydı. İçlerinde yaşayan tanrıların egoları için mükemmel evler.

Artemis'inki kubbeli bir tepe ve beyaz mermer sütunlarla altından yapılmıştır. Taht odasından gökyüzünün ve aşağıdaki dünyanın manzarası nefes kesiciydi.

Ya da gençliğinde öyle sanmıştı.

Ama bu, zaman ve deneyim onun takdirini sarsmadan önceydi. Ona göre artık burada muhteşem ya da güzel hiçbir şey yoktu. Olimposluların yalnızca bencil kibrini ve soğukluğunu gördü.

Bu yeni tanrılar, Acheron'un insan olduğu günlerden beri öğrendiği tanrılardan çok farklıydı. Atlantis tanrılarından biri hariç hepsi merhamet doluydu. Aşk.

Nezaket. Bağışlama

Bekleyen doğumu, Atlantislilerin korkularının onları yönetmesine izin verdiği tek zamandı - bu hata, hepsinin ölümsüz yaşamlarına mal olmuştu ve Olimpos tanrılarının onların yerini almasına izin vermişti.

İnsan dünyası için birden fazla yönden üzücü bir gün olmuştu.

Acheron, Artemis'in tapınağına giden köprüyü geçmeye zorladı. İki bin yıl önce burayı terk etmiş ve oraya bir daha geri dönmemeyi ummuştu.

Er ya da geç onun onu geri getirmek için bir plan yapacağını bilmesi gerekirdi.

Mideleri öfkeyle sıkışan Acheron, büyük boy, yaldızlı kapıları açmak için telekinezisini kullandı. Artemis'in kadın görevlilerinin kulakları sağır eden çığlıklarıyla anında saldırıya uğradı. Bir erkeğin tanrıçalarının özel alanına girmesine hiç alışık değillerdi.

Artemis bu tiz sese tısladı ve ardından etrafındaki kadınların her birine bir darbe indirdi.

"Sekizini de mi öldürdün?" diye sordu.

Artemis kulaklarını ovuşturdu. "Yapmalıydım ama hayır, onları sadece dışarıdaki nehre attım."

Şaşırdı, ona baktı. Tanrıça için ne kadar sıra dışı olduğunu hatırladı. Belki de son iki bin yılda bir dereceye kadar şefkat ve merhamet öğrenmişti.

Onu tanıdığıma göre, bu pek olası değildi.

Artık yalnız olduklarına göre, yastıklı fildişi tahtından kalkıp ona yaklaştı. Şehvetli vücudunun kıvrımlarını saran şeffaf, beyaz bir himation giymişti ve koyu kumral bukleleri ışıkta parlıyordu.

Yeşil gözleri sıcak bir karşılamayla parladı.

Bakış bir mızrak gibi içinden geçti. Sıcak. delici. Acı verici. Onu tekrar görmenin kendisi için zor olacağını biliyordu - çağrılarını her zaman görmezden gelmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Ama bir şeyi bilmek ve onu deneyimlemek tamamen farklı iki şeydi.

Şimdi onu tekrar gördüğünde onu alt etmekle tehdit eden duygulara hazırlıksız yakalanmıştı. Kin. İhanet. En kötüsü ihtiyaçtı.

Aç.

Arzu.

Onu hala seven bir yanı vardı. Onu her şeyi affetmeye hazır olan bir parçası.

Ölümü bile…

"İyi görünüyorsun Acheron. Seni son gördüğümdeki kadar yakışıklısın."

Ona dokunmak için uzandı.

Onun ulaşamayacağı bir yere geri çekildi. "Buraya sohbet etmeye gelmedim Artemis, ben..."

"Bana Artie derdin."

“Eskiden artık yapamayacağım birçok şeyi yapardım.” Ondan aldığı her şeyi hatırlatmak için ona sert bir bakış attı.

"Bana hâlâ kızgınsın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözleri zümrüt gibi parlayarak ona ilahi bedeninde ikamet eden iblisi hatırlattı. "Seni bana gelmeye zorlayabilirdim, biliyorsun. Meydan okumanıza karşı çok hoşgörülü davrandım. Olmam gerekenden daha fazla.”

Haklı olduğunu bildiği için gözlerini kaçırdı. İşlevini yerine getirmesi için ihtiyaç duyduğu besin kaynağına tek başına o sahipti. Kanı olmadan çok uzun süre kaldığında, kontrol edilemez bir katil oldu. Ona yaklaşan herkes için bir tehlike.

Onu olduğu gibi tutan anahtar sadece Artemis'in elindeydi. Aklı başında. Tüm.

şefkatli.

"Neden beni kendi tarafına zorlamadın?" O sordu.

"Çünkü seni biliyorum. Deneseydim, ikimize de bunu ödetirdin.

Yine haklıydı. Boyun eğdirdiği günler çoktan geride kalmıştı. Çocukluğunda ve gençliğinde bundan nasibini fazlasıyla almıştı. Özgürlüğün ve gücün

tadına baktıktan sonra, eski haline dönemeyecek kadar çok sevdiğine karar vermişti.

"Bana şu yeni Karanlık Avcılardan bahset," dedi. "Onları neden yarattın?"

"Sana yardıma ihtiyacın olduğunu söyledim."

Öfkeyle dudağını büktü. Benim böyle bir şeye ihtiyacım yok.

"Ben ve diğer Yunan tanrıları aynı fikirde değiliz."

"Artemis..." onun bu konuda yalan söylediğini bilerek adını homurdandı. İnsanları avlayan Daimonları kontrol edip öldürmekten fazlasıyla yetenekliydi. "Yemin ederim…"

Yeni hayatının ilk günlerini düşünürken dişlerini sıktı. Ona yolu gösterecek kimsesi yoktu. Ona ne yapması gerektiğini açıklayacak kimse yoktu.

Nasıl yaşamalı.

Yenileri öğretmensiz kaybolurdu. Kafası karışmış. Hepsinden kötüsü, güçlerini kullanmayı öğrenene kadar savunmasızdılar ve Savitar'ın onlara öğretmesinin hiçbir yolu yoktu.

lanet olsun ona

"Neredeler?"

“Falossos'ta bekliyorum. Onları güneş ışığından koruyan bir mağarada saklanırlar. Ancak ne yapmaları gerektiğinden veya Daimonları nasıl bulacaklarından emin değiller. Onlar liderliğe muhtaç adamlar.”

Acheron bunu yapmak istemedi. Bir başkasının emirlerini yerine getirmekten daha fazla kimseye liderlik etmek istemiyordu. Diğer insanlarla hiç uğraşmak istemiyordu.

Hayatında yalnız kalmaktan başka bir şey istememişti.

Başkalarıyla etkileşim düşüncesi…

Kanının donmasına neden oldu.

Acheron kendi yoluna gitmek için biraz can atıyordu, yapamayacağını biliyordu. Adamları Daimonlarla nasıl savaşacakları ve öldürecekleri konusunda eğitmezse, sonunda ölürlerdi. Ruhsuz ölmek çok kötü bir varoluştu. Bunu herkesten çok o biliyordu.

"İyi," dedi. "Onları eğiteceğim."

Güldü.

Acheron şakağından Simi'ye geri döndü ve ona biraz daha yerinde kalmasını emretti.

İblis, zaten karmaşık olan bir konuyu yalnızca daha da karmaşık hale getirir.

Kalacağından emin olduktan sonra Falossos'a ışınlandı.

Üç adamı, tıpkı Artemis'in söylediği gibi karanlıkta toplanmış halde buldu. Kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı, ısınmak için küçük bir ateşin etrafına toplanmışlardı ama yine de alevlerin parlaklığından gözleri yaşlanmıştı.

Gözleri artık insan değildi ve herhangi bir ışık kaynağından gelen parlaklığı kaldıramıyordu.

Onlara öğreteceği çok şey vardı.

Acheron gölgelerin arasından ilerledi.

"Sen kimsin?" en uzun olanı onu görür görmez sordu.

Adamın uzun siyah saçlı bir Dorian olduğuna şüphe yoktu. Uzun boyluydu, güçlü yapılıydı ve hâlâ bakıma ve onarıma ihtiyacı olan savaş zırhı giyiyordu.

Yanındaki adamlar sarışın Yunanlıydı. Zırhları ilk adamınkinden daha iyi değildi.

En küçüğünün göğüs zırhının ortasında bir ciritle kalbine saplanmış bir delik vardı.

Bu adamlar asla dışarı çıkıp bu şekilde giyinen canlı insanlarla karışamazlardı. Her birinin bakıma ihtiyacı vardı. Dinlenmek.

Talimat.

Acheron kukuletasını siyah khitonunun üzerine indirdi ve sırayla her erkeğe baktı.

Adamların gözlerinin dönen gümüş rengini fark ettiklerinde solgunlaştılar.

"Sen bir tanrı mısın?" en uzun olanı sordu. "Onların huzurunda olursak bir tanrının bizi öldüreceği söylendi."

"Ben Acheron Parthenopaeus," dedi sessizce. "Artemis beni seni eğitmem için gönderdi."

"Ben Likonoslu Callabrax," dedi en uzun olanı. Sağındaki adamı işaret etti. "Sekloslu Kyros." Sonra gruplarının en küçüğü. "Ve Groesia'lı Ias."

Ias geri çekildi, kara gözleri boştu. Acheron adamın düşüncelerini sanki kendi zihnindeymiş gibi net bir şekilde duyabiliyordu. Adamın acısı ona kadar ulaştı ve sempatiyle midesinin bulanmasına neden oldu.

"Siz insanlar yaratılalı ne kadar oldu?" Acheron onlara sordu.

Kyros, "Benim için birkaç hafta," dedi.

Callabrax başını salladı. "Aşağı yukarı aynı zamanlarda yaratıldım."

Acheron Ias'a baktı.

"İki gün önce," dedi, sesi boştu.

Kyros, "Dönüşüm nedeniyle hâlâ hasta," dedi. "Ayarlayabilmem... neredeyse bir hafta sürdü."

Acheron acı acı gülme dürtüsünü bastırdı. Bunun için iyi bir kelimeydi.

"Şimdiye kadar hiç Daimon öldürdün mü?" onlara sordu.

Callabrax, "Denedik," dedi, "ama bunlar asker öldürmekten çok farklı. Daha güçlü.

Daha hızlı. Kolay kolay ölmezler. Onlara karşı şimdiden iki adamımızı kaybettik."

Acheron, iki hazırlıksız adamın Daimonlara ve ruhları olmadan öldüklerinde onları bekleyen korkunç varoluşa karşı gelme düşüncesi karşısında yüzünü buruşturdu.

Bunu ilk kavgasının hatırası izledi…

Aklındaki düşünceyi bloke etti. Takeshi harika bir öğretmen olmasına rağmen asla bir Daimon ile dövüşmemişti. Ve Acheron'un öğrendiği tek şey, hem kendisinin hem de Savitar'ın ona her şeyi anlatmayı başaramadıklarıydı. İlk yıllar zor ve acımasızdı.

"Üçünüz bu akşam yemek yediniz mi?"

Başlarını salladılar.

"Öyleyse beni dışarıda takip et, sana Daimonları öldürmek için bilmen gerekenleri öğreteyim."

Acheron neredeyse şafak sökene kadar onlarla çalıştı. Bir gece için elinden gelen her şeyi onlarla paylaştı. Onlara yeni taktikler öğretti. Daimon'ların nerede ve nasıl en savunmasız oldukları.

Gecenin sonunda onları mağaralarına bıraktı.

"Size gün ışığında saklanacak daha iyi bir yer bulacağım," diye söz verdi onlara.

Callabrax gururla, "Ben bir Dorian'ım," dedi. "Sahip olduklarımdan fazlasını istemiyorum."

"Ama değiliz," dedi Kyros. “Bir yatak en çok ben ve Ias için memnuniyetle karşılanırdı. Bir banyo daha da öyle.

Acheron başını eğdi, sonra Ias'a dışarıda kendisine katılmasını işaret etti.

Ias önce mağaradan ayrılırken geri çekildi, sonra onu diğerlerinin duyamayacağı bir yere yönlendirdi.

Acheron sessizce, "Karını tekrar görmek istiyorsun," dedi.

Yukarı baktı, irkildi. "Bunu nasıl biliyorsun?"

Acheron cevap vermedi. Bir insan olarak bile, kişisel sorulardan nefret ederdi çünkü bu sorular onu çoğu zaman yapmak istemediği konuşmalara sürüklerdi. Gömülü tutmak istediği anılara saplanmıştı.

Gözlerini kapatan Acheron, Ias'ın aklına musallat olan kadını bulana kadar zihninin evrende dolaşmasına izin verdi.

Liora.

Bir kuzgunun kanadı kadar siyah saçları olan güzel bir kadındı. Açık deniz kadar berrak ve mavi gözler.

Onu özlememe şaşmamalı.

Kadın şu anda diz çökmüş ağlıyordu. "Lütfen," diye yalvardı tanrılara. "Lütfen sevgimi bana geri ver. Lütfen çocuklarım babalarını eve bıraksınlar.”

Acheron, korkularının görüntüsü ve sesi karşısında ona sempati duydu. Henüz kimse ona ne olduğunu söylememişti. Artık yanında olmayan bir adamın iyiliği için dua ediyordu.

Bu ona musallat oldu.

"Üzüntünü anlıyorum," dedi Ias'a. "Ama artık bu biçimde yaşadığını bilmelerine izin veremezsin. Eve dönersen insanlar senden korkacak. Seni öldürmeye çalış."

Ias'ın gözleri yaşlarla doldu ve konuştuğunda dişleri dudaklarını kesti. “Liora'nın onunla ilgilenecek başka kimsesi yok. O bir yetimdi ve erkek kardeşim benden bir gün önce öldürüldü.

Çocuklarıma bakacak kimse yok.”

"Geri dönemezsin."

"Neden?" diye sordu öfkeyle. Artemis, beni öldüren adamdan intikamımı alabileceğimi ve ona hizmet etmek için hayatta olacağımı söyledi. Eve gidemeyeceğim hakkında hiçbir şey söylemedi.

Acheron asasını daha sıkı kavradı. “Ias, bir an düşün. Artık insan değilsin. Sivri dişler ve mor gözlerle eve dönersen köyünün nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun? Gün ışığına çıkamazsın. Bağlılığınız sadece ailenize değil, tüm insanlığadır. Hiç kimse her ikisinin de yükümlülüklerini yerine getiremez. Asla geri dönemezsin.”

Adamın dudakları titredi ama anlayışla başını salladı. “Masum ailem onları koruyacak kimse olmadan açlığa terk edilirken ben insanları kurtarıyorum. Yani, bu benim pazarlığımdı.

Acheron, kalbi adam ve ailesi için sızlarken bakışlarını kaçırdı.

Acheron, "Diğerleriyle birlikte içeri girin," dedi.

Adamın sözlerini düşünürken benim dönüşümü izledi. Bunu böyle bırakamazdı.

Acheron tek başına çalışabilirdi ama diğerleri...

Gözlerini kapatarak Artemis'e dönmesini istedi.

Bu kez kadınları çığlık atmak için ağızlarını açtığında Artemis ses tellerini dondurdu. "Bizi bırakın," diye emretti onlara.

Kadınlar ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde kapıya koştular, ardından kapıyı çarparak kapattılar.

Yalnız kaldıkları anda Artemis ona gülümsedi. “Geri döndün. Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum.”

"Yapma, Artemis," dedi, daha başlamadan onun oyunculuğunu dizginleyerek. "Temelde sana bağırmak için geri döndüm."

"Ne için?"

"Onları hizmetinize almak için o adamlara nasıl yalan söylersiniz?"

"Asla yalan söylemem."

Tek kaşını kaldırdı.

Anında rahatsız görünerek boğazını temizledi ve tahtına yaslandı. "Sen farklıydın ve ben yalan söylemedim. Sadece birkaç şeyden bahsetmeyi unuttum.”

"Bu semantik Artemis ve bu benimle ilgili değil. Bu onlara yaptıklarınla ilgili. O zavallı piçleri olduğun gibi dışarıda bırakamazsın.”

"Neden? Kendi başına oldukça iyi hayatta kaldın.”

“Asla onlar gibi olmadım ve bunu sen de biliyorsun. Hayatımda geri dönecek hiçbir şeyim yoktu. Aile yok, arkadaş yok.”

“Buna bir istisna yapıyorum. Ben neydim?”

"Son iki bin yıldır yakındığım bir hata."

Yüzü kızardı. Tahtından indi ve onun önünde durmak için iki basamaktan indi.

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin!"

Acheron pelerinini çıkardı ve onu ve asasını öfkeyle bir köşeye fırlattı. Bunun için beni öldür Artemis. Doğru devam edin. İkimize de bir iyilik yap ve beni sefaletimden kurtar."

Ona tokat atmaya çalıştı ama elini tuttu ve gözlerinin içine baktı.

Artemis, Acheron'un bakışlarındaki nefreti, sert kınamayı gördü. Öfkeli nefesleri birbirine karıştı ve güçleri çatışırken etraflarındaki hava öfkeyle patladı.

Ama istediği onun öfkesi değildi.

Hayır, asla onun öfkesi…

Bakışları onun üzerinde gezindi. Yüzünün mükemmel yontulmuş düzlemlerinin, çıkık elmacık kemiklerinin, uzun, kartal burnunun üzerinde. Saçlarının siyahlığı.

Gözlerindeki ürkütücü cıva.

Onun fiziksel mükemmelliğine denk olabilecek bir tanrı ya da ölümlü doğmamıştı.

İnsanları ona çeken sadece güzelliği değildi. Onu ona çeken güzelliği değildi.

Nadir, ham bir erkeksi karizmaya sahipti. Güç. Kuvvet. Cazibe.

İstihbarat. Kararlılık.

Ona bakmak, onu istemekti.

Onu görmek ona dokunmak için can atıyordu.

Memnun etmek için yaratılmış ve zevk için eğitilmişti. Dalgalanan düzgün kaslarından sesindeki derin, erotik tınıya kadar onunla ilgili her şey, onunla temasa geçen herkesi baştan çıkarırdı. Ölümcül bir vahşi hayvan gibi, ilkel bir tehlike ve erkeksi güç vaadiyle hareket ediyordu. Üstün cinsel doyum vaadiyle.

Bunlar, iyi yerine getirdiği sözlerdi.

Sonsuzlukta, onu zayıflatan tek erkek oydu. Şimdiye kadar aşık olduğu tek adam.

Onu öldürecek güce sahipti. İkisi de biliyordu. Ve merak uyandırıcı ve kışkırtıcı olmadığı gerçeğini buldu.

Baştan çıkarıcı ve erotik.

Yutkunarak onu ilk tanıştıkları zamanki gibi hatırladı. Onun gücü. Tutku. Kadın onu öldürmekle tehdit ettiğinde meydan okurcasına şakağında durmuş ve gülmüştü.

Orada, heykelinin önünde, ne daha önce ne de o zamandan beri hiçbir erkeğin cesaret edemediğini yapmaya cesaret etmişti.

…

Hala o öpücüğün tadını alabiliyordu.

Diğer erkeklerin aksine, ondan asla korkmamıştı. Şimdi, onun tenindeki elinin sıcaklığı onu kavuruyordu ama sonra dokunuşu her zaman yakıyordu. Dudaklarının tadından daha fazla arzuladığı bir şey yoktu. Tutkusunun ateşi.

Ve tek bir hatayla onu kaybetmişti.

Artemis tüm bunların umutsuzluğuyla ağlamak istedi. Uzun zaman önce bir kez zamanın akreplerini geri alıp o sabah yeniden başlamayı denemişti.

Acheron'un sevgisini ve güvenini geri kazanmak için.

Kader, cüretkarlığından dolayı onu sert bir şekilde cezalandırmıştı.

Son iki bin yıldır, onu tekrar kendi tarafına çekmek için her şeyi denemişti.

Hiçbir şey işe yaramadı. Onu affetmeye ya da tapınağına geri dönmeye hiçbir şey yaklaşamamıştı.

Asla hayır diyemeyeceği tek şeyi, tehlikede olan ölümlü bir ruhu düşünene kadar.

Acheron insanları kurtarmak için her şeyi yapardı. Diriltme güçleriyle yarattığı Karanlık Avcılardan onu sorumlu tutma planı işe yaramıştı ve şimdi geri dönmüştü.

Onu elinde tutabilseydi.

"Onları bırakmamı ister misin?" diye sordu.

Onun için her şeyi yapardı.

"Evet."

Onun için hiçbir şey yapmazdı. Onu buna zorlamadığı sürece hayır.

"Benim için ne yapacaksın, Acheron? Tanrıların kurallarını biliyorsun. Bir iyilik, bir iyilik gerektirir.”

Kızgın bir lanetle onu serbest bıraktı ve ondan geri adım attı. "Seninle bu oyunu oynamaktan daha iyisini öğrendim."

Artemis, hissetmediği bir kayıtsızlıkla omuz silkti. Şu anda umursadığı her şey tehlikedeydi.

Hayır derse, bu onu mahvederdi.

"Güzel, o zaman Kara Avcılar olarak devam edecekler. Onlara bilmeleri gerekenleri öğretecek kimse olmadan yapayalnız. Onlara ne olduğu kimsenin umurunda değil."

Uzun, yorgun bir nefes verdi.

Onu teselli etmek istedi ama dokunuşunu reddedeceğini biliyordu. Her zaman rahatlığı ve teselliyi reddetmişti. Herkesin olmaya hakkı olduğundan daha güçlüydü.

Bakışlarıyla buluştuğunda, üzerine ham, şehvetli bir ürperti gönderdi. "Sana ve tanrılara hizmet edeceklerse Artemis, ihtiyaçları olan şeyler var."

"Örneğin?"

"Bir kişilik zırh. Onları silahsız savaşmaya gönderemezsin. Yiyecek, giyecek, at ve hatta gün ışığında dinlenirken onlara göz kulak olacak hizmetçiler temin etmek için paraya ihtiyaçları var."

"Onlar için çok şey istiyorsun."

"Sadece hayatta kalmaları için ihtiyaç duydukları şeyi istiyorum."

O, başını salladı. "Kendin için bunların hiçbirini hiç istemedin." Şimdi bu gerçeği incitmişti.

Hiçbir şey istemedi.

"Yiyeceklere ihtiyacım yok ve güçlerim, ihtiyacım olan her şeyi temin etmeme izin veriyor. Korumaya gelince, bende Simi var. Yalnız kalmayacaklar."

Kimse yalnız kalmaz, Acheron.

Hiç kimse.

sen bile

Ve özellikle ben değil.

Artemis, sonuçları ne olursa olsun onun yanında olmaya kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı.

"Ve yine sana söylüyorum, ihtiyaçları için bana ne vereceksin?"

Acheron bakışlarını kaçırdı, midesi kasılmıştı. Ne istediğini biliyordu ve isteyeceği en son şey onu ona vermekti. "Bu onlar için, benim için değil."

Omuz silkti. "Pekala, takas edecek hiçbir şeyleri olmadığı için onsuz da yapabilirler."

Öfkesi, onun hayatlarını ve esenliklerini gelişigüzel bir şekilde reddetmesine derinden alevlendi. O hiç değişmemişti.

"Lanet olsun Artemis."

Yavaşça ona yaklaştı. "Seni istiyorum Acheron. Daha önce olduğun gibi olmanı istiyorum."

Onu bir fahişe olarak istiyordu. Onun fahişesi. Yüzünü ellerinin arasına alırken içten içe kıkırdadı. Asla eskisi gibi olamazlardı. O zamandan beri onun hakkında çok şey öğrenmişti.

Bir kez çok fazla ihanete uğramıştı.

Acheron yavaş öğrenen biri olduğunu söylerdi ama bu doğru değildi. Birinin onu önemsemesi için o kadar çaresizdi ki, onun doğasının karanlık tarafını görmezden gelmişti.

Ona sırtını dönene ve onu ölüme terk edene kadar görmezden geldi. Bazı suçlar, affetme yeteneğinin bile üzerindeydi.

Düşünceleri kendisinden bir mağarada yaşayan masum insanlara kaydı. Yeni varoluşları veya düşmanları hakkında hiçbir şey bilmeyen adamlar. Onları orada öylece bırakamazdı.

Yeterince insanın hayatına, geleceğine mal olmuştu.

Onların da ruhlarını ve hayatlarını kaybetmelerine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. "Pekala, Artemis. Onlara hayatta kalmaları için gerekeni verirseniz, ben de size istediğinizi veririm."

Işınlandı.

"Fakat" diye devam etti, "şartlarım şunlardır: Onlara her ay ihtiyaç duyduklarını veya arzu ettikleri her şeyi almalarını sağlayacak bir ücret ödeyeceksiniz. Daha önce de belirtildiği gibi, yiyecek, giyecek ya da silah arama endişesi yaşamamak için kendileriyle kişisel olarak ilgilenecek kalkan taşıyıcılara ihtiyaç duyacaklar. İşlerinden rahatsız olmalarını istemiyorum."

"Tamam, onlara hizmet edecek insanlar bulacağım."

"Yaşayan insanlar, Artemis. Kendi hür iradeleriyle hizmet etmelerini istiyorum. Artık Kara Avcı yok."

Ona ağzı açık bakakaldı. "Üç tanesi yeterli değil. Daimonları kontrol altında tutmak için daha fazlasına ihtiyacımız var."

Acheron bu ilişkinin sonsuzluğunu hissederek gözlerini kapattı. Geleceği ve bunun nereye gittiğini çok kolay görebiliyordu.

Ne kadar çok Kara Avcı olursa, ona o kadar kilitlenecekti. Onu sonsuza kadar kendisine bağlamasını engellemenin hiçbir yolu yoktu.

Yoksa var mıydı?

"Tamam," dedi. "Onlara hizmetinizden bir çıkış yolu sağlamayı kabul ederseniz, bu konuda pes edeceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kara Avcılar'ın ruhlarını geri kazanmaları için bir yol bulmanı istiyorum, öyle ki isterlerse artık sana bağlı kalmasınlar."

Artemis geri çekildi. Bu onun öngördüğü bir şey değildi. Bunu ona verirse, o bile buna bağlı olacaktı.

Onu terk edebilirdi.

Acheron'un ne kadar sinsi olabileceğini unutmuştu. Oyunun kurallarını ve onları ve onu nasıl manipüle edeceğini ne kadar iyi biliyordu.

O gerçekten onun dengiydi.

Yine de bunu ona veremezse, onu yine de terk edecekti. Başka seçeneği yoktu ve o da bunu biliyordu.

Ancak yine de onu yanında tutabilecek şeyler vardı. Bunun, onun hayatında sonsuza kadar varlığını garanti altına alacağını bilmesinin bir yolu vardı.

"Çok iyi. O zaman onlara hükmedecek kuralları koyalım." Düşüncelerinin Ias'a doğru kaydığını hissetti. Karısını seven zavallı Yunan askerine acıdı. Merhamet, merhamet ve şefkat her zaman onun düşüşü olacaktır.

"Birincisi, ruhlarını geri almak için ölmeleri gerektiği."

"Neden?" O sordu.

“Ruh ancak ölüm anında bedenden ayrılabilir. Aynı şekilde, ancak artık çalışmayan bir bedene dönebilir. Bir Kara Avcı olarak 'yaşadıkları' sürece ruhlarına bir daha asla sahip olamazlar. Bu benim kuralım değil Acheron, bu sadece ruhların doğasıdır... Benden şüphen varsa annene sor.

Kaşlarını çattı. "Ölümsüz bir Karanlık Avcıyı nasıl öldürürsün?"

"Pekala, kafalarını kesebilir veya gün ışığına maruz bırakabiliriz ama bu, vücutlarına tamir edilemeyecek şekilde zarar verdiğinden, amacına aykırıdır."

Komik değilsin.

O da değildi. Onları hizmetinden çıkarmak istemedi.

En önemlisi, onu serbest bırakmak istemiyordu.

"Karanlık Avcı güçlerini boşaltmak zorundasın," dedi ona. "Ölümsüz bedenlerini saldırılara açık hale getir, sonra kalplerinin atmasını durdur. Ancak o zaman tekrar hayata dönmelerini sağlayacak şekilde ölürler.”

"Tamam, bunu yapabilirim."

"Aslında yapamazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

Gülümseme dürtüsüyle savaştı. İşte onu burada tutuyordu.

"Ruhlar hakkında bilmen gereken birkaç kanun var, Acheron. Birincisi, sahibinin özgürce vazgeçmesi gerektiğidir. Ruhlarına sahip olduğum için…”

Acheron lanetledi. "Seninle her ruh için takas yapmak zorunda kalacağım."

Başını salladı.

Bilgiden pek memnun görünmüyordu. Ama zamanında gelecekti. Evet, kesinlikle gelirdi...

"Başka ne?" O sordu.

Şimdi, onu sonsuza dek ona bağlayacak tek kuralı vardı. "Yalnızca gerçek, saf bir kalp, ruhu bir bedene geri salabilir. Ruhu geri veren kişi, onları herkesten çok seven kişi olmalıdır. Karşılığında sevdikleri ve güvendikleri bir kişi.”

"Neden?"

“Çünkü ruhun harekete geçmesi için bir şeye ihtiyacı vardır, yoksa olduğu yerde kalır. Ruhu sahip olmam için motive etmek için intikam kullanıyorum. Sadece eşit ve güçlü bir duygu, ruhu bedenine geri döndürmeye motive edebilir. Bu duyguyu seçebildiğim için, onun aşk olmasını seçiyorum. Tüm duyguların en güzeli ve en asilidir. Geri dönmeye değer tek kişi.”

Acheron'un sözleri etrafına fısıldanırken gözlerini mermer zemine dikti.

Aşk.

Güven.

Söylenecek ne kadar basit sözler. Hissetmek için çok güçlü sözler. Gerçek anlamlarını bilenleri kıskanırdı. İkisini de hiç tanımamıştı. İhanet, acı, aşağılanma, şüphe, nefret. Bu onun varlığıydı. Ona gösterilen tek şey buydu.

Bir yanı dönüp Artemis'i sonsuza dek terk etmek istiyordu.

"Sevgilimi bana geri ver. Lütfen, onun eve dönmesi için her şeyi yapacağım..." Liora'nın sözleri kafasında çınladı. Şimdi bile gözyaşlarını duyabiliyordu. Acısını hisset.

Ias'ın acısını, çocuklarını ve eşini düşündükçe hissedin. Onların refahıyla ilgili endişesi.

Acheron bu tür bencil olmayan bir sevgiyi hiç tatmamıştı. Ne ölümünden önce ne de sonra.

"Bana Ias'ın ruhunu ver."

Artemis tek kaşını kaldırdı. "Onun için istediğim bedeli ve serbest bırakılma şartlarını ödemeye hazır mısın?"

Onun sözleri üzerine kalbi sıkıştı. Uzun zaman önce olduğu gençliği hatırladı.

Her şeyin bir bedeli vardır, Acheron. Hiçbir şey kimseye bedava gelmez. Amcası ona hayatta kalmanın bedelini çok iyi öğretmişti.

Acheron sahip olduğu ya da istediği her şeyin bedelini çok ağır ödemişti. Yiyecek. Barınak. Kıyafetler.

Et ve kanla ödedi.

Bazı şeyler hiç değişmedi. Bir kez fahişe olan, her zaman fahişedir.

"Evet," dedi, boğazı düğümlenmişti. "Kabul ediyorum. Ben ödeyeceğim."

Artemis gülümsedi. "Bu kadar mutsuz görünme, Acheron. Sana söz veriyorum, keyfine varacaksın.”

Midesi daha da kasıldı. O da bu sözleri daha önce duymuştu.

* * *

Acheron mağaraya döndüğünde hava kararmak üzereydi.

Küçük yokuşu çıkarken yalnız değildi. İki adam ve dört atı yönetti.

"Tüm bunlar ne?" diye sordu.

"Bunlar senin ve Kyros'un kalkan taşıyıcıları olacak. İkinize de yaşayacağınız villaları göstermeye geldiler. İhtiyacınız olan her şeyle ilgilenecekler ve ben daha sonra eğitimimizi bitirmek için geleceğim.

Bir korku sancısı Ias'ın gözlerini kararttı. "Benden ne haber?"

"Benimle geliyorsun."

Acheron diğer ikisi atlarına binene kadar bekledi ve Ias'a dönmeden önce gitti. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Ias şaşırmış görünüyordu. "Ama sen dedin-"

"Yanılmışım. Geri dönebilirsin.

"Artemis'e yeminim ne olacak?"

"Bununla ilgilenildi."

Ias onu bir kardeş gibi kucakladı.

Acheron bu temas karşısında irkildi, özellikle de Artemis'in Ias'ın ruhu karşılığında onu dövdüğü sırtındaki derin yaraları şiddetlendirdiği için - en azından kendi kendine söylediği yalandı. Ama gerçeği biliyordu. Onu sevdiği için cezalandırmak için dövdü.

Ve bu izler, ruhunda bulunan daha derin izlerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Birinin ona dokunmasından her zaman nefret etmişti.

Ias'ı nazikçe itti. "Gel, seni evde görelim."

Acheron onları karısının az önce iki çocuğunu yatağa gönderdiği Ias'ın küçük çiftliğine götürdü.

Ocağının yanında onları görünce güzel yüzü soldu.

"Öyle mi?" Göz kırptı. "Bana bu sabah senin öldüğünü söylediler."

Ias başını salladı, gözleri parlıyordu. Hayır, aşkım. Buradayım. Senin için eve geldim."

Acheron derin bir nefes aldı ve Ias ona koşup ona sıkıca sarıldı. Sırtındaki ağrıyı dindirmek için uzun bir yol kat etti.

Acheron sessizce, "Daha birkaç şey var, las," dedi.

Ias kaşlarını çatarak geri çekildi.

"Karın, ruhunu bedenine geri vermek zorunda kalacak."

Liora kaşlarını çattı. "Ne?"

Elini öptü. "Artemis'e hizmet etmeye yemin ettim ama sana geri dönebilmem için gitmeme izin verecek."

Sözlerine şaşırmış görünüyordu.

Ias, Acheron'a baktı. "Ne yapmalıyız?"

Acheron tereddüt etti ama ona ne yapılması gerektiğini söylemekten kaçınmanın bir yolu yoktu.

"Tekrar ölmen gerekecek."

Biraz solgunlaştı. "Emin misin?"

Acheron başını salladı ve hançerini Liora'ya verdi. "Onu kalbinden bıçaklamak zorunda kalacaksın."

Onun önerisi karşısında dehşete düşmüş ve dehşete düşmüş görünüyordu. "Ne?"

"Tek yol bu."

"Bu bir cinayet. asılacağım."

"Hayır, yemin ederim."

"Yap, Liora," diye ısrar etti Ias. "Tekrar seninle olmak istiyorum."

Yüzü şüpheliydi, hançeri eline aldı ve onun göğsüne bastırmaya çalıştı.

İşe yaramadı. Bıçağın yaptığı tek şey deriyi delmekti.

Acheron, Artemis'in Kara Avcı güçleri hakkında söylediklerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Ortalama bir insan bir Kara Avcıyı hançerle yaralayamaz.

Ama yapabilirdi.

Hançeri Liora'dan alarak, doğrudan Ias'ın kalbine sapladı. Ias nefes nefese tökezledi.

"Panik yapma," dedi Acheron, onu ocağının önüne yere yatırarak. "Seni yakaladım."

Acheron uzandı ve Liora'yı yanına çekti. Çantasından Ias'ın ruhunun bulunduğu taş madalyonu aldı. "Öldüğünde bunu eline almalı ve ruhunu bedenine geri bırakmalısın."

Yutkundu. "Nasıl?"

"Taşı ok ve yayın marka işaretinin üzerine bastırın."

Acheron, Ias'ın ölmesinden hemen önceki ana kadar bekledi. Madalyonu Liora'ya uzattı.

Eline dokunur dokunmaz çığlık attı, sonra yere düşürdü. "Yanıyor!"

diye bağırdı.

Ias yaşamak için mücadele ederken nefesi kesildi.

"Al şunu," diye emretti Acheron Liora'ya.

Başını hayır anlamında sallarken avucuna soğuk hava üfledi.

Acheron yaptıkları karşısında dehşete düşmüştü. "Senin derdin ne kadın? Onu kurtarmazsan ölecek. Ruhunu al.

"HAYIR." Gözlerinde anlamadığı bir kararlılık vardı.

"HAYIR? Nasıl yapamazsın? Sana dönmesi için dua ettiğini duydum. Sevdiğinin geri dönmesi için her şeyi verebileceğini söyledin."

Elini indirdi ve ona soğukça baktı. “Ias benim sevgilim değil. Lycantes'tir. Dua ettiğim kişi oydu ve o şimdi öldü. Bana, Ias'ın hayaletinin onu, Ias'ı savaşta öldürdüğü için öldürdüğü söylendi, böylece ikimiz birlikte çocuklarımızı büyütebilelim."

Acheron onun sözleriyle şaşkına döndü. Bunu nasıl görmezdi? O bir tanrıydı.

Bu neden ondan gizlenmiş olabilir?

Ias'a baktı ve gözleri boşalıp Ias ölmeden önce gözlerindeki acıyı gördü.

Kalbi güm güm atan Acheron madalyonu aldı ve ruhu kendisi serbest bırakmaya çalıştı.

İşe yaramadı.

Öfkeli, eylemlerinden dolayı onu öldürmeden önce Liora'yı olduğu yerde dondurdu.

"Artemis!" tavana bağırdı.

Tanrıça kulübeye parladı.

"Kurtar onu."

"Kuralları değiştiremem Acheron. Sana şartları söyledim ve sen de kabul ettin.”

Artık bir insan heykeli olan kadını işaret etti. "Onu sevmediğini neden bana söylemedin?"

"Bunu senin bildiğinden daha fazla bilmemin hiçbir yolu yoktu." Gözleri donuklaştı. "Tanrılar bile hata yapabilir."

"Öyleyse neden en azından madalyonun onu yakacağını bana söylemedin?"

“Bunu bilmiyordum. Beni yakmadı seni de yakmadı. Daha önce hiç insan tutmadım.

Acheron'un kafası suçluluk ve kederle uğuldadı. Hem kendisine hem de ona olan nefretiyle. "Şimdi ona ne olacak?"

“O bir Gölge. Bedeni veya ruhu olmayan özü, Katoteros'ta hapsolmuştur.”

Acheron ona anlattıklarının verdiği acıyla kükredi. Az önce bir adamı öldürmüş ve onu ölümden çok daha beter bir kadere mahkum etmişti.

Ve ne için?

Aşk için?

Merhamet için mi?

Tanrılar, tam bir aptaldı.

Doğru soruları sormayı herkesten iyi bilmesi gerekirdi. Başka birinin sevgisine güvenmemek gerektiğini bilmesi gerekirdi.

Kahretsin, ne zaman öğrenecekti?

Artemis ona doğru uzandı ve ona bakana kadar eliyle çenesini kaldırdı.

"Söyle bana Acheron, ruhunu serbest bırakacak kadar güvenebileceğin biri var mı?"

Kafasını salladı. "Sen daha iyi bilirsin. Kadınların ne kadar gaddar olduğu konusunda bana çok iyi ders verdin. Aşkın ne kadar mahvettiği ve yok ettiği üzerine. Ders için teşekkürler Artemis. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Ve sizi temin ederim ki bu asla unutmayacağım bir şey.”

BÖLÜM II

ACHERON

GÜNÜMÜZ

Hayatınızı sonsuza dek sakatlayacak anların geldiğini asla göremeyeceksiniz - en azından onlar sizi biçene kadar.

—Savitar

BİRİNCİ BÖLÜM

EKİM

21,

2008

ONLAR

PARTENON

NASHVILLE,

TENNESSEE

18:30, SALI

Acheron kendisini altınla kaplı Athena heykelinin durduğu ana odaya ışınladı. Parthenon'un başka bir yerinde birkaç dakika içinde başlayacak olan ders nedeniyle heykel alanı kapatılmıştı.

Muhtemelen kurallara uymalıdır, ama neden? Bu, tanrı olmanın getirdiği birkaç avantajdan biriydi.

Orijinal Elgin mermerlerinin kalıpları, her iki taraftaki duvarları sıralayan istasyonlarda duruyordu.

Parthenon'un içi antik Yunanistan'daki gibi olmasa da buraya gelmeyi her zaman sevmişti. Bununla ilgili bir şey onu rahatlattı. Ve ne zaman Nashville'e gelse uğrayıp ziyaret etmeyi ihmal etmezdi.

Sanatçının tanrıça Athena yorumuna bakabilmek için odanın ortasına taşındı. Ona hiç benzemiyordu. Kuzguni saçlı ve solgun olan Athena, çarpıcı olduğu kadar görünüşte de çelimsizdi. Ama bu bakışlar kesinlikle aldatıcıydı. Bir savaş tanrıçası olarak Athena, herhangi bir erkek kadar ağır bir yumruk atabilirdi.

"Acheron..." dedi heykel, önünde canlanarak. "Bana ne aradığını söyle."

Gözlerini devirdi. "Senden bir gece uzakta, Artemis. Bunu bilmiyormuşsun gibi değil."

Doğal boyunda onun önünde durmak için heykelden çıktı. Ah, hiç eğlenceli değilsin.

“Evet, doğru. Üzgünüm. Heykel olayı on bir bin yıl önce mizahını yitirdi. Zamanla daha çekici hale gelmedi.”

Kollarını göğsünde çaprazlayarak somurttu. "Her şeyin tüm eğlencesini kaçırıyorsun."

Ash yavaş, sabırsız bir nefes verdi. "Siktir, Artemis. İfade, 'tüm eğlenceyi emmek' şeklindedir.”

“Üfleme, emme. Aynı farklılık."

Duvardaki alçılara bakmak için onun yanından geçerken alay etti. “Hayır, değil. Bu ikisini yakından bilen birinden al.”

Yüzünü ona çevirdi. Kaba olmandan nefret ediyorum.

Bunu tam olarak bu yüzden yaptı. Ne yazık ki, dünyadaki tüm kabalıklar onu ondan uzaklaştırmaya yetmedi. "Neden buradasın?" omzunun üzerinden sordu.

"Neden buradasın?" Her adımını takip etti.

Yine, en az sevdiği takipçisinden uzaklaştı. "Atlantis'i bulduğunu düşünen bir arkeolog var. Merak ettim, işte buradayım.”

Gözleri parladı. Ah, bunu görmem gerekiyor. Yerel dili tercih etmene bayılıyorum.”

Sıktığı dişlerinin arasından, "Şamsal," diye düzeltti. Ne yazık ki onda aynı coşku yoktu. Onlardan herhangi birinin itibarını almaktan ya da daha kötüsü herkesin önünde onları utandırmaktan nefret ediyordu. Ama ihtiyacı olan son şey, dünyanın Atlantis'i bulması ve orada neler olduğunu ortaya çıkarmasıydı. Hayatında ilk kez ona saygıyla bakan ve onuruna değer veren insanlar vardı.

Bir bilseler…

Tekrar ölmeyi tercih ederdi. Hayır, profesörün egosunu incitmek onunkinden daha iyidir. Fedakarlık anları yaşarken, bunda olmadı. Kimse onu bir daha ifşa etmeyecekti.

Artemis mutlu bir beklentiyle gözlerini kırpıştırdı. "Bu ders nerede olacak?"

"Koridorun sonundaki oda."

Ortadan kayboldu.

Acheron başını salladı. Sergide dolaşmak ve modern dünyanın geçmişi yorumlamasına gülümsemek için birkaç dakika ayırdı. İnsanlık nasıl bu kadar tuhaf bir şekilde zeki ve aynı zamanda yoğun olabilir? Algıları hatasız bir şekilde doğru olmaktan düpedüz gülünç hale geldi.

Peki bütün canlılar aynı ikilemden muzdarip değil miydi?

* * *

Dr. Kafieri?”

Soteria, kendisini şaşkın bir ifadeyle izleyen rehbere baktı. Lütfen bana kendi kendime yüksek sesle konuştuğumu söyleme. Kadının yüzünden cevabı biliyordu ve yakalanmaktan nefret ediyordu... tekrar. "Evet?"

“İyi bir kalabalık toplamışsın. Sadece sunumunuz için biraz suya ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek istemiştim.

Bu sözler üzerine midesi düğümlendi. İyi kalabalık. Evet. Kalabalıktan ve topluluk önünde konuşmaktan nefret ederdi. Yunanistan'da yeni ekipman için fona ihtiyaçları olduğu gerçeği olmasaydı, bunu asla kabul etmezdi. "Evet, lütfen ama vidalı kapağı olduğundan emin ol. Her zaman içecekleri dökmedikleri halde döküyorum.”

Kadın döndü ve gitti. Tory incelemekte olduğu notlara baktı ama kadının sözleri aklında asılı kaldı.

İyi kalabalık. Kalabalıktan nefret eden bir kadın için ne tezat. Boğazı düğümlendi, odayı gözetlemeye gitti.

Evet, kesinlikle bir kalabalıktı. En az altmış kişi oradaydı. Kendini hasta hissetti.

Gölgelerin içine çekilmeye başladığında kapı açıldı ve içeri nefesini kesen bir adam girdi.

İnanılmaz derecede uzun boyluydu, sanki odanın sahibiymiş gibi odaya girdi. Hayır, adım atmadı, baştan çıkarıcı bir yırtıcı gibi atladı. Odadaki her kadın dönüp ona baktı. Elinde değildin. Sanki gözler için bir mıknatıs gibiydi.

Uzun siyah saçlarının önünde parlak kırmızı bir çizgi vardı ve yüzünü o kadar inanılmaz derecede yakışıklı bir şekilde çerçeveliyordu ki, bu kadar

sert bir aurası olmasaydı güzel olabilirdi. Aynı zamanda onun gözlerinin tam olarak neye benzediğini bilmek istemesine neden oldu, ama o bir çift opak siyah Oakley güneş gözlüğü taktığı için anlayamıyordu. Uzun siyah eskitilmiş bir palto giymiş, altına Misfits tişörtünü gösterecek şekilde açılan koyu gri bir kapüşonlu giymişti.

Siyah pantolonu, her iki yanında kurukafa ve çapraz kemik tokaları olan bir çift koyu kiraz kırmızısı Doc Martens botunun içine sıkıştırılmıştı.

Onu süzen kadınları görmezden gelerek, geniş omzundan siyah deri bir sırt çantasını silkti ve oturmadan önce koridordaki bir koltuğun yanına yere koydu. Deri şuydu:

ceketi olarak giyildi ve sırt çantası beyaz bir anarşi sembolü ve üç şimşekle delinmiş bir güneşle gölgelendi.

Adamın önünde uzanan o uzun bacaklarının kalp atışlarını hızlandıran şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama hızlandırdı. Orada böyle otururken çok erkeksi görünüyordu.

İri elleri siyah parmaksız eldivenlerle örtülü, ceketinin yenini kollarının üzerine kadar sıyırdı, sonra tamamen rahatlamış bir şekilde sandalyesine yaslandı. Sol kolunda kırmızı ve siyah bir ejderha dövmesi gördü. Sağ burun deliğine delinmiş küçük gümüş bir küpe ve sol kulağında da küçük gümüş bir halka vardı.

Derin bir nefes aldı ve bir kolunu sandalyenin arkasına attı. Dang, adam su gibi hareket etti. Yavaş, zarif ama yine de kendisini tehdit eden herkesi alt etmek için her an harekete geçebileceği izlenimini veriyordu.

Evet …

Dr. Kafieri?”

Adının üçüncü kez tekrarlanışına kadar doktorun döndüğünü fark etmemişti. "Üzgünüm. Biraz sahne korkum vardı.” Ve Bay Goth'un etrafına sarılmakla ilgili uzun bir dakikalık şehvet dolu fanteziler.

Ah, iyi olacaksın. Kadın ona suyu uzattı.

Tory o kadar emin değildi. Kalabalıklar onu korkuttu ve dışarıdaki Got adamın aksine göze çarpmaktan nefret ediyordu. Onu iç çamaşırıyla hayal etmeyi denerdi ama bu daha da rahatsız ediciydi çünkü tek yaptığı onu daha da kızdırmak ve daha da sinirlendirmekti…

Sıkı beyazıyla göz korkutmayı becerebilen hayattaki tek erkek o olmalıydı.

Tanrım, ya tüm bu muazzam sıcaklık komandoysa?

Kendini bu düşünceleri durdurmak için zorlayarak saatine baktı ve neredeyse başlama zamanının geldiğini gördü.

Tory yutkundu.

Uzun boylu, son derece şehvetli, kızıl saçlı bir kadının Goth adama yaklaştığını görmek için kalabalığa baktı. Adam muhteşem olduğu kadar kadın da güzeldi ama normalde onunkiyle ilişkilendirilecek tiplere benzemiyordu. Siyah, FU kıyafetleri giydiği yerde, zarif Jimmy Choo ayakkabılarına kadar tamamen beyaz bir takım giymişti. Kusursuz bir şekilde giyinmiş olan kadın, ona bir pist mankenini hatırlattı. Ve Gotik adamın yanına oturduğunda, kadın gülümseyip yanında getirdiği içkiden biraz ikram etmesine rağmen adam yüzünü buruşturdu.

Kadın onunla konuştu ve çok sert bir "Siktir git" ile yanıt vermek için başını çevirdi.

Onun soğukluğundan tamamen etkilenmiş görünüyordu. Tory dişlerini sıktı. Birbirlerini tanıdıkları açıktı ve kadın erkeğe aşık olsa da adam onu umursamıyordu.

Tipik pislik. Tory insanları yargılamaktan nefret ederdi ama verdiği derslerde onun tipini defalarca görmüş ve bir zamanlar tıpkı onun gibi birine aşık olduğunu düşünme hatasına düşmüştü. Onları seven kadınlardan yararlanan kullanıcılar. Hiç şüphe yok ki kızıl saçlı, gururla giydiği pahalı kıyafetlerin her parçasını satın almıştı.

Ama ilişkileri onu ilgilendirmezdi. Kadının bir an önce aklını başına toplayıp pisliği terk etmesini umuyordu.

Gidip seni tanıştıracağım.

Tory, yanından geçerken Dr. Allen'ın sesini duyunca sıçradı. Ellinin biraz üzerindeydi, gri saçları ve küçük bir bıyığı vardı. Onu, Parthenon'un klasik uygarlık serisinin bir parçası olarak Atlantis hakkında konuşmaya davet eden profesördü.

Şimdi, bunu bir sonraki kazısını finanse etmek için bir yol olarak kullanabilseydi, bir sunumla iki kuş vururdu.

Sadece düşmeme ve kekemeliğe izin verme...

Üç kez haç çıkardı, tükürdü ve hemen dua etti.

* * *

"Birçoğunuzun Kafieri adına ve Soteria'nın babasının ve amcasının araştırmalarının ve iddialarının şüpheliliğine aşina olduğunu biliyorum. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Dr. Kafieri bursunu son derece ciddiye aldı ve bulgularının beni o kadar etkilediğini söylemeliyim ki onu buraya getirmek istedim. Bahsetmiyorum bile, yirmi yaşında doktora yapan birkaç kişiden biri olmak, onun bağlılık seviyesini tam olarak gösteriyor. Henüz onun teorilerini ya da eskiçağ araştırmaları alanına olan bağlılığını kusurlu bulabilecek biriyle tanışmadım.

Şimdi hepiniz Dr. Kafieri'ye hoş geldin deyin."

Ash, kızdırmak üzere olduğu profesörü görmeyi beklerken alkışlamadı.

"Film çekmek!"

Utanan kelimeyi Artemis ve ondan başka kimse duyamazdı ama sesindeki vurgu Artemis'te bir acıma dalgası uyandırdı. Kâğıtların sanki sunum yapan kişi düşürmüş gibi birbirine itildiğini duyunca kaşlarını kaldırdı.

Bir an sonra podyumun arkasındaki kapıdan fırladı. Çok uzun boylu ve feragat edecek kadar inceydi, sıkı bir topuz yaptığı düz kahverengi saçlarıyla güzeldi. Bir çift küçük, yuvarlak, bronz çerçeveli gözlük onun derin, merak uyandıran kahverengi gözlerini kapatıyordu. Bej kutu kesim takım elbise vücudunu pek iltifat etmiyordu ve onu giymekten rahatsız olduğu belliydi. Aslında, gerçekten kaşıntılı görünüyordu.

Kâğıtlarını kürsüye koydu ve boğazını temizledi, sonra hepsine mahcup bir şekilde sırıttı. "Özür dileyerek bir konuşmaya başlamamamız gerektiğini biliyorum, ama sayfalarımı buraya gelirken düşürdüm, bu yüzden onları yeniden düzenlerken bana biraz tahammül edebilirsen minnettar olurum."

Ash gülümsemesini sakladı.

Allen tedirgin görünüyordu ama nezaketle başını salladı. "Acele etmeyin."

Ve yaptı.

Konuşmayı tekrar toparlamaya çalışırken, etrafındaki insanlar onun gecikmesinden tedirgin oluyordu.

Allen öne doğru eğildi. "Numaralı değiller mi?"

Yüzü parlak kırmızıya döndü. "HAYIR. Bunu yapmayı unuttum.”

Seyircilerden birkaç kişi güldü, birkaç kişi daha küfretti.

"Üzgünüm," dedi, sayfaları birbirine vururken aceleyle başını kaldırarak. "Gerçekten mi. Çok üzgünüm. Devam etmeme izin ver ve başlayayım.

Yarım bıraktığı konuşmasına son bir hüzünlü bakış atarak, Yunanistan'daki Parthenon'un görüntüsünü gösteren tepegöze bir fotoğrafa tıkladı. "Birçoğunuz, babamın ve amcamın Atlantis'i bulmanın ömür boyu süren saplantısı olduğunu biliyorsunuz - annem gibi ikisi de hayatlarını bu arayışa verdiler. Ve onlar gibi ben de bu gizemi çözmeyi hayattaki görevim haline getirdim. Bebek bezi giydiğimden beri, ailem ve ben Yunanistan'da kazı yapıyoruz, Atlantis'in gerçek yerini bulmaya çalışıyoruz. 1995 yılında kuzenim Dr.

Megeara Kafieri, doğru olduğuna inandığım siteyi buldu ve arayışından vazgeçmesine rağmen ben asla bırakmadım. Geçen yaz sonunda Atlantis'in gerçek olduğuna ve Megeara'nın araştırmasının onu ortaya çıkardığına dair kesin bir kanıt bulabildim."

Ash, pek çok kişinin ileri sürdüğü iddiaya gözlerini devirdi. Beş senti olsaydı, şu an olduğundan daha da zengin olurdu.

Soteria düğmeye bastı ve fotoğrafı tanıdığı gibi sandalyesinde dimdik oturmasına neden olan bir fotoğrafla değiştirdi. Annesi Apollymi'nin kırık büstüydü. Ve iyi doktorun onu bulabileceği tek bir yer vardı.

Atlantis.

Gözlüğünü parmak eklemiyle burnunun üzerine itti. "Bu, ekibimle birlikte Ege'nin dibinden getirdiğimiz birçok eserden biri." Altta annesinin adını yazan Atlantis yazısını göstermek için kırmızı bir lazer işaretçi kullandı.

"Erken Yunan yazısı gibi görünen bir şeyi çevirebilecek birini arıyordum. Yine de hiç kimse kelimeleri ve hatta tüm harfleri deşifre edememiştir. Sanki bu alfabede geleneksel Yunancada eksik olan karakterler var."

Artemis onun koluna vurdu. "Kırılmışsın gibi görünüyor, Acheron."

"Yıkıldım," diye düzeltti alçak sesle.

"Her neyse," diye homurdandı Artemis.

Soteria seyircilere baktı ve sonra dikkatini Dr. Allen'a verdi.

"Kimse bunu okuyamadığı ve hatta tüm eski harfleri tanımlayamadığı için, bunun Atlantisli olduğuna ikna oldum. Ne de olsa, ailem ve benim inandığım

gibi Atlantis Ege Denizi'ndeyse, dillerinin Yunanca bir temeli olması muhtemeldir veya belki de onları şekillendiren onların diliydi.

Yunan olarak bildiğimiz şey. Adanın konumu, onu kesinlikle Yunan denizcilerin ticaret yaptığı yerin merkezine yerleştirmiş, bu da onu hesaba katılması gereken bir güç haline getirmiş ve antik Yunanistan'ın kültürünü, geleneklerini ve dilini şekillendirmesine izin vermiştir."

Atlantis kraliyet sarayından bir duvar parçasını gösteren bir sonraki fotoğrafa tıkladı. "Bu, ortaya çıkardığım bir binadan..."

"Bir şey söylemeyecek misin?" Artemis fısıldadı.

Ash yapamadı. On bir bin yılı aşkın süredir görmediği görüntülere bakarken fazlasıyla afallamıştı. Bu genç kadın onu nasıl bulmuş olabilir?

Nasıl bilmezdi?

Sonra yine kolay bir cevap vardı. anasına lanet olsun. Adanın arazisini çaldıklarını bilirdi, ama onu içeri almak yerine, arkeologlardan birinin onu esaretinden kurtarmasını umarak arkasına yaslanırdı.

"Ortağım bunun bir tapınaktan olduğunu düşünüyor," diye devam etti Soteria, "ama konumu göz önüne alındığında bunun bir hükümet binası olduğuna ikna oldum. Büstte gördüğümüz yazının daha fazlasının olduğu yeri burada görebilirsiniz, ama yine deşifre edemiyorum." Sualtı sütunlarının başka bir fotoğrafına geçti. "Şimdi burada, Atlantis ile sık sık ticaret yapan bir Yunan adası olduğuna inandığımız bulduğumuz bir kardeş site var. Üzerine Didymos adı kazınmış bir taş parçası buldum."

Ash nefes alamıyordu. Onu bulmuştu. Sevgili tanrılar, kadın Didymos'u bulmuştu...

Kelimenin tam anlamıyla soğuk terler dökmesine neden olan başka bir resme gitti. "Bu, kraliyet sarayı olduğu anlaşılan Didymos harabelerinde bulduğumuz bir günlük. Ciltli bir günlük," diye tekrarladı heyecanla. "Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum - bu dönemde kitaplar ciltlenmiyordu. Kağıtları bile olmamalıydı. Ama yine, aynı yazıya sahibiz ve üzerindeki tarihlendirme, bunun Yunanistan'da bulduğumuz her şeyden önceye ait olduğunu gösteriyor. Burada sahip olduğumuz şey, Atlantis'in Kutsal Kâsesi. Bunu her parçamla biliyorum. Bu iki site birbirinin ayrılmaz bir parçasıdır ve ana site aslında Atlantis'tir."

"Acheron?" Artemis tekrar tersledi.

Ryssa'nın özenle hazırlanmış günlüklerinden birine, sanki dün yazılmış gibi net olan el yazısına bakarken konuşamıyordu. O sayfada özel olarak hiçbir şey belgelenmiyordu ama onu en çok korkutan şey, içerebileceği başka şeylerdi ve diğer yazıların aksine Yunancaydı. Dünyada tercüme edebilecek çok fazla insan yoktu. Ama yaparlarsa hayatını mahvedebilecek kadar çok şey vardı ve içinde suçlayıcı bir şeyler vardı.

"Ah, bu çok sıkıcı," diye homurdandı Artemis. "Ben gidiyorum." Kalktı ve gitti.

Bir sonraki resim, kafası ezilmiş bir büsttü. Didymos'ta sokaklara dizilmiş pek çok resimden biriydi ve ikiz kardeşi Styxx'in bir resmiydi. Ash neredeyse oturduğu yerden kalkıyordu.

Onu ifşa etmeden önce bunu durdurmanın zamanı gelmişti.

İçinde korkmuş ve öfkeli olmasına rağmen kendini soğukkanlı görünmeye zorladı.

"Günlükteki karbon tarihlemesinin kirli olmadığını nereden biliyorsun?"

Tory, dikkat çekmeyi başaracak kadar derin olan sakin erkeksi sese baktı. Kime ait olduğunu anlaması bir saniyesini aldı.

Bay Goth Pislik.

Gergin bir alışkanlıkla gözlüğünü burun kemerine geri iterek boğazını temizledi. "Bu konuda titiz davrandık"

Ona, onu ciddi şekilde sinirlendiren kendini beğenmiş bir sırıtış verdi. “Ne kadar titiz? Demek istediğim, kabul edelim, babası ve amcasının hazine avcısı çatlaklar olmadığını kanıtlamaya çalışan bir gündemi olan bir arkeologsun. Hepimiz verilerin nasıl bozulabileceğini biliyoruz. Derginin zaman aralığı neydi?

Soru karşısında irkildi. Yalan, Tory, yalan. Ama onun içinde değildi. "Eh, ilk testlerden bazıları çok daha genç bir tarih gösterdi."

"Ne kadar genç?"

“M.Ö. 1. yüzyıl”

İnce kavisli bir kaşı, siyah güneş gözlüğünün kenarından yukarı bakıp onunla alay ediyordu.

"MÖ birinci yüzyıl mı?"

"Bir kitap için henüz çok erken ve yine de bir kitabımız var," dedi kararlı bir şekilde, günlüğün resmine geri dönerek. "Kimsenin çürütemeyeceği kesin ampirik kanıt."

Aslında ona tsked. "Hayır, Dr. Kafieri, elimizdeki şey, Akdeniz'de kendisi için başka bir tatili finanse etmemiz için bizi şaşırtmaya çalışan, peşin hükümlü bir gündeme sahip bir arkeolog. Bu doğru değil mi?”

Seyircilerden birkaç kişi güldü.

Tory, onun suçlamalarına öfkesinin arttığını hissetti. “Ben ciddi bir bilginim! Günlüğü dikkate almasanız bile, diğer kanıtlara bakın.”

O alay etti. “Kadın büstü mü? Bir bina? Bazı çanak çömlek parçaları? Yunanistan bunlarla dolu.”

"Ama yazı..."

"Senin okuyamıyor olman, onun başka biri tarafından okunamayacağı anlamına gelmez. Belgelenmemiş bir taşra lehçesinden başka bir şey olamaz.”

"Haklı," dedi ön sıralardan bir adam.

Goth sikinin arkasındaki bir adam güldü. "Babası bir deliydi."

“Amcasının yanında hiçbir şey. Aileden gelmeli.”

Tory işaretçisini eline aldı ve bu alay seansını başlatan pisliğe fırlatmak istedi. Daha da kötüsü, gözlerinin arkasında yaşların battığını hissetti. Hiç toplum içinde ağlamamıştı ama daha önce hiç bu kadar aşağılanmamıştı.

Başarmaya kararlı bir şekilde bir sonraki fotoğrafa gitti ve boğazını temizledi. "Bu-"

"Artemis'in küçük bir ev heykeli," dedi Got hıyarı alaycı bir tonda, tüm binada yankılandığına yemin edebilirdi. “Nereden buldun? Atina'da bir giousourium mu?"

Kahkahalar yükseldi.

"Zamanımı boşa harcadığınız için teşekkürler Dr. Allen." Ön sıradaki yaşlı adam ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Tory, kalabalığın ona saldırması karşısında paniğe kapıldı. Yüzündeki tiksinti dolu bakış üzerine Dr.

Allen'ın yüzü.

"Beklemek! Bende fazlası var." Güneş sembolünü tutan bir Atlantis kolyesinin resmine gitti. "İlk kez bu kadar stilize edilmiş bir şey görüyoruz."

Goth aleti, üzerinde aynı görüntünün olduğu bir komboloi kaldırdı. "Benimkini üç yıl önce Delphi'deki bir mağazadan aldım."

Odanın geri kalanı kalkıp giderken kahkahalar yükseldi.

Tory tam bir utanç ve öfke içinde orada durdu.

"Tezini onaylayacak kadar aptal olan her komite kendinden utanmalı."

Dr. Allen da onu terk etmeden önce başını salladı. Tory sayfaları o kadar sıkı kavradı ki, kenarlarının elmasa dönüşmediğine şaşırdı.

Got adam ayağa kalktı ve yerden sırt çantasını aldı. Merdivenlerden aşağı, ona doğru indi. "Bak, gerçekten üzgünüm."

"Siktir git," diye hırladı, onun diğer kadına söylediği cümleyi kullanarak.

Gitmeye yeltendi, sonra durdu ve bu adama karşı her zerresini yaktığını hissettiği nefretin çok küçük bir kısmı olan sert bir bakışla onu tırmıklamadan önce yönünü tersine çevirdi. "Seni serseri pislik. Bu neydi? Senin için bir oyun mu? Az önce yok ettiğin bu benim hayatımın işi ve ne için? Kahkahalar ve kıkırdamalar? Yoksa bu bir kardeşlik şakasından başka bir şey değil miydi? Lütfen bana bir çeşit içki puanı elde etmek için dürüstlüğümü mahvetmediğini söyle. Bu, sen doğmadan önce de uğraştığım bir şey.

Benimle alay etmeye nasıl cüret edersin? Umarım bir gün biri seni böyle aşağılar da şımarık, kendini beğenmiş hayatında bir kez olsun, aşağılanmanın nasıl bir his olduğunu anlarsın.”

Ash bir şey fark edene kadar cevap verecekti.

Düşüncelerini duyamıyordu. Geleceğini de göremiyordu. Onun için tamamen boş bir sayfaydı.

"Ben arabamı sürerken seni sokakta yürürken bir daha görmeyeceğimi umsan iyi edersin!" Döndü ve öfkeyle uzaklaştı.

Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Onunla ilgili her şey onun için tamamen boştu. Her şey.

Ne oluyor be?

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek bile istemeyen Ash, kendisini odadan New Orleans'taki evine ışınladı. Kontrolsüz olmayı ya da hiçbir şeye kör olmayı sevmezdi.

Neler olduğunu anlayana kadar, geri çekilmek en iyi cevaptı.

* * *

Tory, kapıdan çıkarken sayfalarını bir çöp kutusuna attı. Sonunda arabasına varana kadar gözyaşlarının akmasına izin vermedi.

Kahkahası hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Kuzeni Megeara haklıydı; Atlantis'in gitmesine izin vermeliydi.

Ancak anne ve babasının ikisi de bunun peşinde hayatlarını vermişlerdi. Geary'nin aksine, soyadının onurunu ve haysiyetini geri kazanana kadar durmayacaktı.

Bu gece kesinlikle iyi bir iş çıkardın.

Kiralık arabanın kapısını açıp çantasını içeri fırlattı. "Seni kaçık, çılgın, salak kardeşlik çocuğu!" diye bağırdı, keşke burnundaki o çiviyi çıkarıp ona yedirmiş olmayı dileyerek.

İğrenerek telefonunu çıkardı ve arabayı çalıştırdı. Centennial Park'ın otoparkından ayrılıp otel odasına giderken en iyi arkadaşı Pam Gardner'ı aradı.

"Nasıl gitti?"

Tory bir ışıkta durduğunda gözyaşlarını sildi. "Berbat! Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım.”

"Yine sayfalarını düşürmedin mi?"

Kız arkadaşının onu ne kadar iyi tanıdığına aldandı - ikisi de küçük birer çocukken New York'ta teyzesinin şarküterisinde tanıştıklarından beri en iyi arkadaşlardı.

"Evet, ama bununla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey."

"Ne?"

Tory hırlayarak trafiğe çıktı, "Şu vardı... bu... onun orada ne olduğunu anlatacak kadar güçlü bir kelime bile düşünemiyorum ve hepsini bana güldürdü!"

Ah hayır Tory. Pam'in onun için sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. "Ciddi misin?"

"Şaka yapıyormuş gibi mi konuşuyorum?"

"Hayır, gerçekten kızgın görünüyorsun."

Ve o. Tanrım, onu biçebilmek için yurt odasına geri dönerken bulmayı ne kadar isterdi. "Bu geceye inanamıyorum. Alkışlanmam gerekiyordu ve bunun yerine mahvoldum. Tanrı'ya yemin ederim ki, o adamı bir daha görürsem cinayet işleyeceğim."

Cesedi taşımak için yardıma ihtiyacın olursa, Kim ve benim nerede yaşadığımızı biliyorsun.

Arkadaşlarına gülümsedi. Herhangi bir krizde her zaman onlara güvenebilirdi. Kim ve Pam, iyi bir arkadaş sizi hapisten kurtarırken, en iyi arkadaşınızın sizinle birlikte hapiste olacağının yaşayan kanıtıydı. "Teşekkür ederim."

"Her zaman şekerim. Peki ne zaman dönüyorsun?

"Yarın New Orleans'a döneceğim." Her şeyin tanıdık olduğu evde tekrar olmak için sabırsızlanıyordu.

"Pekala, işin iyi yanından bak, Tory. Sik kafalı her kimse, onu burada görmek konusunda asla endişelenmene gerek kalmayacak.

Bu doğruydu. Yarın evde olacaktı ve o pisliği bir daha asla göremeyecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

Tory'nin saygınlığı, iki gün sonra Dr.

Julian İskender. Antik Yunanistan konusunda dünyanın önde gelen uzmanı olması gerekiyordu. Ona, dünyadaki herhangi biri onun günlüğünü okuyabiliyorsa, o adamın o olduğu söylenmişti.

Öyle olması için dua etti.

Derin bir erkeksi ses ona girmesini söyledi.

Kapıyı iterek açtı ve otuzlu yaşlarının başında, hırpalanmış ahşap bir masanın arkasında oturan son derece yakışıklı bir adam buldu. Kısa sarı saçları ve loş ışıkta parlıyormuş gibi görünen güzel mavi gözleri vardı. Ofisi, arkasındaki duvarda asılı bir Tunç Çağı kılıcı da dahil olmak üzere antik Yunan eserleriyle doluydu. Kitap rafları duvarları sıralıyordu ve ek eserler ve ders kitaplarıyla dolup taşıyordu.

Adamım, burayı kolayca evim diyebilirdi ve aynı ruha sahip olduğu için minnettardı.

Onu tanımasa da şimdiden sevmişti.

Dr. İskender?”

Deri ciltli ajandasını kapatırken başını kaldırıp ona kaşlarını çattı. "Sen benim öğrencilerimden biri değilsin. Derslerimden birine girmeyi düşünüyor musun?”

Bazen ne kadar genç göründüğünden nefret ediyordu, ortalama bir yüksek lisans öğrencisinden daha yaşlı olduğundan değil, ama yine de... güvenilirliği konusunda yeterince zor zamanlar geçirmişti ve o darbeye de ihtiyacı yoktu. "HAYIR. Ben Doktor Kafieri. Telefonla görüştük."

Hemen ayağa kalkıp elini uzattı. "Karışıklık için özür dilerim," dedi, kadın onu sallarken nezaketle. "Sonunda seninle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum. Çok şey duydum…”

"Karışık şeyler olduğuna eminim."

İyi huylu bir şekilde güldü. "Eh, çemberlerimizin nasıl gittiğini biliyorsun."

"Çoğu gün yeterince geniş değil."

Tekrar güldü. "Doğru. Kitap yanınızda mı?”

Evrak çantasını masasının önündeki küçük sandalyeye koydu ve açtı. Hassas durumunu korumak için kitabı asitsiz kağıda çok dikkatli bir şekilde sarmıştı. "Son derece kırılgan."

"Dikkatli olacağım."

Paketi açarken izledi ve kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi sesinde hayranlık uyandıran bir saygıyla, "bu harika. Hiç bu kadar eski ciltli bir kitap görmemiştim."

Yüzüne bakılırsa, onun için bazı acı dolu anıları da canlandırdığını söylerdi. "Okuyabiliyor musun?"

Kırılgan sayfaları incelemeden önce kapağı dikkatle açtı. "Yunanca görünüyor."

"Evet, ama okuyabiliyor musun?" En azından bir kısmını tanıyabileceğini umarak tekrarladı.

Yukarı baktı ve içini çekti. "Açıkçası? Bazı kelimeleri temel kök anlamlarından çıkarabiliyorum ama bu özel lehçe daha önce hiç görmediğim bir şey. Kesinlikle benim uzmanlık alanımdan önceye dayanıyor... muhtemelen birkaç yüz yıl veya daha fazla."

Hayal kırıklığı içinde küfretmek istedi. Bunu duymaktan çok sıkılmıştı. "Çevirebilecek birini tanıyor musun?"

"Evet, aslında istiyorum."

Bu beklenmedik cevabın içeri sızması tam bir dakika sürdü. Bunu ummaya cesaret edebilir miydi? "Ciddi misin?"

Onayladı. "Ne zaman bilgiye ihtiyaç duysam her zaman gittiğim tarihçi o. Evrende eski uygarlıklar hakkında ondan daha çok şey bilen kimse yoktur. Aslında, onlar hakkında o kadar çok şey biliyor ki, onları yaşadığını sanırsın."

Bu umduğundan da iyiydi.

"Nerede ders veriyor?"

Julian kitabı kapatıp tekrar sardı. "İronik bir şekilde, yapmıyor. Ama şanslısın, birkaç haftalığına burada, Project Home Again ve Habitat for Humanity'ye yardım edecek."

Birinin kitabın Atlantis kadar eski olduğunu doğrulaması -onların kitabın Atlantisli olduğunu doğrulaması- ihtimaliyle kalbi hızla çarpıyordu...

Bir kısmını gerçekten okuyabilseydi, bir rüya gerçek olurdu.

"Onunla tanışma şansımız var mı?" diye sordu nefes nefese.

"Bir saniye bekle de göreyim." Cebinden bir cep telefonu çıkardı ve tuşladı.

Tory tırnağını çiğnedi ve kitabının anahtarını elinde tutan tek adamla konuşmak için sessizce dua etti. Onunla tanışmak için her şeyini verirdi...

Julian ona gülümsedi. Merhaba Acheron, ben Julian Alexander. Nasılsın?"

Telefonun diğer ucundaki sesi belli belirsiz duyabiliyordu.

Julian adamın söylediği bir şeye güldü. "Bunu sana bırak... bak, aramamın nedeni, ofisimde bakmanı istediğimiz bir şeye sahip olan bir meslektaşım - şahsen hiç böyle bir şey görmedim ve sanırım tarihi bir olaydan. bakış açısından siz de çok ilgilenirsiniz. Uğrama şansımız var mı?" Kafasını salladı.

"Evet, bu gerçekten eski bir saçmalık - bu arada güzel bir üslup." Dinlerken durakladı.

"Evet tamam."

Julian ona baktı. "Onu görmek için hemen şimdi gidebilir misin?"

"Kesinlikle." Adamla tanışmak için kırık camların üzerinden geçerdi!

Çağrısına geri döndü. "O yapabilir. Birkaç dakika sonra görüşürüz." Telefonu kapattı ve gülümsedi.

"Şu anda biraz meşgul, ama bakmaktan fazlasıyla mutlu."

Ah, ikinize de çok yaşa!

Julian kitabı ona geri verdi. "Beni takip etmek ister misin?"

"Elbette. Nereye gidiyoruz?"

Oturduğu sandalyenin üzerinden ceketini aldı ve üzerine geçirdi. "Acheron, Habitat for Humanity için gönüllü olarak çalışıyor. Esplanade'de bir çatıda."

Tory, zihninde bir çatının tepesinde duran tıknaz bir klasikler profesörü imgesine kaşlarını çattı.

"Demek adı Acheron...?"

"Parthenopaeus."

O güldü. "Aman Tanrım, benden daha Yunan biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim." Böyle bir isimle, yaşlı olmalıydı. Hiçbir modern ebeveyn bu kadar acımasız olamaz.

Julian, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla sırıttı. "Evet, konu tarihsel gerçekler olduğunda inanılmaz. Dediğim gibi, antik Yunanistan'ı tanıdığım ya da duyduğum herkesten daha iyi biliyor." Onu ofisinden çıkardı.

"Ne zamandır çalışıyor?" diye sordu ofis kapısını kilitlerken.

"Doğduğu andan beri."

Evrak çantasını göğsüne bastırdı. "Zavallı şey, bana benziyor. Yemin ederim, ana rahmine düştüğüm anda babam bana İlyada okuyordu.

Julian gülerek onu otoparka götürdü. Beyaz Mustang GT'sine bindi ve siyah Range Rover'ını Esplanade'e kadar takip etti. New Orleans'ta hâlâ Katrina'dan beri tamir edilmemiş pek çok ev vardı. Julian'ın arkadaşının yeniden inşaa yardım edecek kadar nazik olduğunu bilmek ona iyi geldi. Özellikle kaç yaşında olması gerektiği göz önüne alındığında, adam için çok şey söyledi.

Julian'ın arkasındaki sokağa park etti ve evrak çantasını aldı. Gönüllülerle dolup taşan eve yaklaştıklarında, dünyanın önde gelen uzmanlarının danışacağı bu inanılmaz tarihçinin kim olduğunu bulmaya çalıştı.

Yakışıklı yaşlı bir adam daha genç bir adama bir parça kereste veriyordu. Tarihçi olabilirmiş gibi görünüyordu.

Julian ona doğru yöneldi. "Hey Karl, Ash'e onu görmeye geldiğimi söyler misin?"

"Elbette." Onlardan uzaklaştı ve gözden kaybolan bir köşeyi döndü.

Julian kitap için elini uzattı. Tory onu çıkardı ve ona verdi.

Alanı taradı ve beş kişinin oturduğu çatıya baktı. İkisi kadın, üçü genç erkekti. Ama onun dikkatini çeken tek başınaydı. Siyah bir kolsuz bluz giymişti ve şimdiye kadar gördüğü en iyi kollara sahipti.

Bronzlaşmış ve muhteşem, her kas mükemmel bir şekilde bilenmişti... ve bu sadece onun kasları değildi.

silâh. Çekiçlemesinden kaynaklanan ter, gömleğin yalamak için özel olarak yapılmış kaslı bir sırta yapışmasına neden oldu.

Arkaya dönük siyah bir yuvarlak şapka takmıştı ve onun durduğu yerden bile onun yırtık pırtık kot pantolonunun arka cebinde iPod'a giden siyah kulaklıkları görebiliyordu. Çalışırken sol ayağı tempoyu koruyordu.

Gördüğü manzara karşısında derin bir nefes aldı. Anne, eğer o adamın birazcık bile sevimli bir yüzü olsaydı, erkekler arasında bir tanrı olurdu.

Telefonu çalmaya başladı. Dikkati dağılan Tory, arkadaşı Kim'in aradığını görmek için ona baktı.

Kapattı ve tekrar çatıya baktı.

Dang, Bay Hottie gitmişti. Aynı şekilde iyiydi... zaten erkeklere ayıracak vakti yoktu ve onun gibi bir adam asla onun gibi bir kadına bakmazdı. Bulmaya geldikleri adamı bulmak için tekrar etrafına bakındı.

Acheron için gideni gördü. Bir şey demeden evin diğer ucuna gitti. Köşeden birkaç kişi geldi ve sonra çatıdaki adamı gördü...

Olimpos'un kutsal tanrıları. İnanılmaz derecede uzun, zayıf ve yırtıktı. Gömleği o mükemmel vücuduna yapışmıştı ve pantolonunun beline tam olarak ulaşmıyordu. Bunun yerine, sert tabaklanmış bir çamaşır tahtası midesinin ağız sulandıran bir görüntüsünü ortaya çıkardı. Kot pantolonu dar kalçalarına kadar iniyordu, o kadar aşağı iniyordu ki, iç çamaşırı giyip giymediğini merak etmesine neden oldu. Koyu renk bir güneş gözlüğü takmıştı ve şimdiye kadar gördüğü en seksi şekilde sakız çiğniyordu. Terli ve muhteşem, top şapkasını çıkarmak için uzandı...

ve önünde kırmızı çizgili bir yele kömür karası saçı serbest bıraktı.

Hayır... kesinlikle bu değildi...

Tabii ki öyleydi. Bu titiz, cinsel hileyi her yerde bilirdi.

Yaklaştığında kulaklıkları yavaşça çıkardı. Selam Julian.

Ve ona baktığında, çığlık atmak istedi.

"Seni lanet pislik!" diye hırladı, böyle bir dilin gerçekten de Dr. Alexander'ın önünde ağzından çıkması karşısında şok oldu. Hayatında çok nadiren böyle bir şey kullanırdı ama o adamdan nefret ettiği kadar kimseden nefret etmemişti.

Julian'a baktı. “Tavsiye için ona mı gidiyorsun? O sadece ne? Beş yaşında? Yemin ederim daha eski kazaklarım var. Arabasına gitmek için arkasını döndü.

"Bir şeye bakmamı istemiyor muydun?" adam sesinde hafif bir kahkahayla alay etti.

Bu sözler onu daha önce hiç görmediği bir kızgınlık alemine soktu. Ham, dindirilmemiş bir öfke onu kör etti ve daha ne yaptığını anlamadan, yanındaki testere tezgâhından bir çekici çekip adamın kafasına fırlattı.

Ne yazık ki, bundan kaçındı... sonra güldü. Güldü!

Onun alaylarına dayanamayarak, ikisini birden ezme dürtüsüne kapılmamayı umarak arabasına koştu.

* * *

Julian gözlerini kocaman açarak Ash'e baktı. "Kahretsin, Atlantisli, ne yaptın?"

"Görünüşe göre yeni bir arkadaş edindim."

Gergin bir şekilde gülen Julian başını salladı. “Bir zamanlar böyle bir arkadaş edinmiştim. Piç neredeyse içimi parçalıyordu.”

"Evet." Ash, onu bu kadar çok incittiği için bir suçluluk dalgası hissetti. Ama bu, görevinde başarılı olursa ona yapılacakların yanında hiçbir şeydi. "Sanırım çatıma geri döneceğim."

Julian başını sokağa doğru eğdi. "Bunu geri verebilmek için gidip onu bulmalıyım."

Ash, Julian'ın elindeki küçük kare paketi görünce buz kesti. "Neyi iade etmek?"

"Yunanistan'da bir kazıda bulduğu bir günlük."

"Görebilir miyim?"

"Elbette." Julian onu çıkarıp ona uzattı.

Ash'in eli, hiçbir duyguyu açığa vurmamaya çalışırken titriyordu. Ama içten içe... içten içe kederden kavrulmuştu. Kapağı açtı ve çok iyi bildiği el yazısını gördü.

Bugün doğumumun on sekizinci yıl dönümü. Babam beni yeni bir kolyeyle uyandırdı ve annemle sabahı bahçemizde geçirdik. Babam her zaman doğumumun yıldönümü için ziyaretine izin verecek kadar nazikti.

Ash, Ryssa'nın titizlikle bakımını yaptığı bahçeyi gözünün önüne getirirken dişlerini sıktı. Bunu annesiyle paylaştığını hiç bilmiyordu.

"Okuyabilirsin, değil mi?"

Ash başını salladı. “Eski bir lehçe. İl."

"Bunu bilse onu mutlu eder derdim ama sana verdiği tepkiden sonra pek emin değilim."

O da değildi. Sonra yine, onun öfkesini hak etti. "Buna bağlı kalmamın sakıncası var mı?"

Julian çitle çevrildi. "Gerçekten benim değil. Ancak, bu konuda doğru olanı yapacağınıza güveniyorum.”

"İnan bana, yapacağım."

Julian başını ona doğru eğdi, sonra gitmek için döndü.

Ash orada, kız kardeşinin günlüğünü tutarak duruyordu. Bu kadar iyi hayatta kaldığına inanamadı.

Didymos'u batırdığı günden beri denizin altında gömülüydü. Ama annesinin aksine, onu yok etmeden önce tüm yaşayan insanların yok olduğundan emin olmuştu.

Şimdi geçmişinden bir parça, peşini bırakmayan bir hayalet gibi ona geri dönmüştü. Soru, onunla ne yapacağıydı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üç gün sonra kampüste ofisine doğru yürürken, Tory demir çivileri tükürecek kadar delirmişti. Dr. Alexander günlüğünü buna vermeye nasıl cüret eder...

Bir gün, Acheron'un kendine özgü aşağılık, adi, pis, rezil türünü yeterince tanımlayacak bir kelime düşünecekti.

Dr. Kafieri?”

Öğrencilerinden biri olan Kyle Peltier'in ona doğru koştuğunu görmek için döndü. Sarı saçları ve tatlı yüzüyle tipik bir gençti. Bu dönem başka bir okuldan transfer olmuştu ve onun en iyi öğrencilerinden biriydi. "Evet?"

"Bir arkadaşım benden bunu sana vermemi istedi." Kraft kağıda sarılı bir kutu uzattı.

Beklenmedik hediyeye baktı. "Anlamıyorum."

"Ben de, ama iyilik istediğinde nedenini sormadan iyilik yapıyorsun."

Tory kutuyu alırken onun şifreli sözlerine kaşlarını çattı. Kyle, ona daha fazla bir şey sormasına izin vermeden hemen oradan uzaklaştı. "Eh, bu ilginçti." Kutu ağırdı. Salladı ama içinde ne olabileceğini anlayamadı.

Şu anki şansı, bir bomba.

Bu düşünceyi bir kenara iterek küçük ofisine gitti, bir fincan kahve aldı ve sonra açmaya başladı ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Verici hermetik olarak bantla kapatmış gibiydi. "İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum!"

Sonunda, en az beş dakika sonra, kapağı kutudan ayırmayı ve kurtarmayı başardı. Açınca dondu kaldı. İçinde bir çekiç, bir avuç zeytin yaprağı, tek bir kırmızı güle iliştirilmiş bir not ve küçük bir kitap büyüklüğünde deri bir kese vardı.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu, kahverengi deri keseyi aldı ve günlüğünü bulmak için açtı.

Bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. Yani küçük canavar doğru olanı yapmıştı. Artık çekiç ve içine koyduğu zeytin "dalları" hakkında gülebiliyordu. Notu aldı ve güzel, erkeksi bir yazı bulmak için açtı.

Gerçekten düşündüğün gibi bir pislik değilim. Günlük, Yunanistan'ın ıssız bir bölgesinde yaşayan genç bir kadına ait ve onun yaklaşık on sekiz aylık hayatını belgeliyor. Okumak oldukça sıkıcı ama daha fazla ayrıntı istiyorsanız beni arayın. 555-602-1938.

güzel,

Kül

Eirini—Yunanca barış anlamına gelir. Tori başını salladı. Düşündüğü pislik değil - evet, doğru.

Ama bu çok tatlı bir jestti ve onun günlüğünü geri vermişti.

Bir gül ile.

Onu kaldırarak tatlı kokuyu içine çekti ve trolü bir daha görmek isteyip istemediğini düşündü.

* * *

Ash, Katoteros'taki tahtına oturup gitar çalarken, Urian kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, Ash'e kaşlarını çatmıştı. Neredeyse Ash kadar uzun olan Urian'ın uzun beyaz-sarışın saçları vardı.

giydiği saçları at kuyruğu yaptı. Eski bir Daimon olan Urian, Urian'ın babası gaddarca boğazını kestikten sonra Ash tarafından kurtarılmıştı. Ve babası gibi, Urian'ın da fazlasıyla gurur duyduğu çok sert bir kişiliği vardı.

Urian'ın kötü ruh hali değişimleriyle başa çıkmaya veya kendini açıklamaya istekli olmayan Ash, sessizce Matchbox 20'nin “Push” şarkısını söylemeye devam ederken adamı görmezden geldi.

Simi, barbekü aromalı patlamış mısır dolu bir fıçıyı yerken QVC'yi izleyerek yüz üstü yattı. Siyah tayt ve pembe ve siyah köylü üst ve korse ile kısa ekose etek giymişti.

Urian, Alexion'ın kenarda durduğu yere taşındı ve Ash'e sanki ciddi şekilde ters giden bir bilim deneyiymiş gibi bakıyordu. Binlerce yıl boyunca, Ash'in Simi dışında evine girmesine izin verdiği tek kişi Alexion olmuştu. Elbette, Alexion, Artemis'in yarattığı ilk Kara Avcılardan biri olan Ias olduğu için

derin bir suçluluk duygusundan kaynaklanmıyordu. Ash, Ias'ın Gölge olmasını engellemek için kanını kullanarak onu yarı hayalet bir varlığa geri getirmeyi başarmıştı.

Savitar'ın bu güçleri Ash'e daha önce açıklamaması çok kötüydü. Hem onu hem de beni büyük bir kederden kurtarırdı. Ama en azından sürekli acı ve ıstırap içinde değildim.

"Patronun nesi var?" Urian ona sordu.

Alexion omuz silkti. "Bilmiyorum. Dün gece bir kitapla geldi, sanırım okumak için odasına gitti ve sonra bu sabah buraya geldi ve o zamandan beri... o şarkıları çalıyor.

O şarkılar, Acheron'un hiç çalmadığı baladlardı. Godsmack, Sex Pistols, TSOL, Judas Priest, ama değil...

"Bu..." Urian, "Julio Iglesias" adını tükürmeden önce fiziksel olarak irkildi.

Enrique.

Urian korkuyla yüzünü buruşturdu. "Yumuşak bir bok bildiğini bile bilmiyordum. Sevgili tanrılar... o hasta mı?

"Bilmiyorum. Dokuz bin yıldır onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Urian ürperdi. "Korkmaya başlıyorum. Bu Kıyametin bir işareti olmalı. Hava İkmal'ine kaçarsa, ona gizlice yaklaşıp onu dışarı sürükleyip lanet olasıcasını dövelim derim."

"Senin ve iblislerin bunu yapmasına izin vereceğim. Şahsen ben yarı canlı halimi tehlikeye atmayacak kadar seviyorum."

Ash yukarı baktı ve kötü niyetli bir bakışla ikisini de delip geçti. "Siz iki kızın ayak tiftiğini ayıklamak gibi yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?"

Urian sırıttı. "Tam olarak değil."

Ash kısık bir sesle homurdandı ama onları gerçekten tehdit edemeden telefonu çaldı.

Başını geriye yaslayarak hayal kırıklığıyla içini çekti. Lanet telefon sürekli çalıyordu. Bu sefer Artemis onunla dalga geçmese iyi olur yoksa onu yakalar ve—

New Orleans alan kodunu görünce düşünceleri dağıldı. Numarayı tanımadı ve bir isim kaydetmedi. Ne kadar tuhaf. Açarak cevap verdi.

"Bu Ash mi?"

Soteria mı?

Adını söyler söylemez Tory'nin boğazı kurudu. Yunanca olduğu için Yunancanın güzel bir dil olduğunu hiç düşünmemişti ama o konuştuğunda...

Zar zor tutarlı bir düşünce oluşturabiliyordu. "Şey, Tory. Ben Tory'den gidiyorum.

Ah, bilmiyordum. Senin için birşey yapabilirmiyim?"

Evet bebeğim, soyun ve...

O, başını salladı. Hiç böyle düşünceleri olmamıştı ve şimdi kesinlikle nefret ettiği biriyle tartışacak bir işi varken neden böyle düşüncelere sahip olduğunu bilmiyordu. "Ah, evet, günlüğü merak ediyordum. Benimle daha sonra buluşup bu konuda daha fazla bilgi verme şansınız var mı?

"Ne zaman?"

Kadın ona çekiç fırlattıktan sonra telefonu yüzüne kapatmadığı için minnettardı, kadın gülümsedi.

"Yaklaşık bir saat sonra evde olurum."

"Orada olacağım." Telefonu kapattı.

Tory telefonu kapatana kadar bir şey fark etmemişti. Ona nerede yaşadığını söylememişti. "Aman Tanrım, o bir iz sürücü."

Telefonu çaldı.

Ash'i o derin, büyüleyici sesle orada bulmak için cevap verdi. "Adresinizin bende olmadığını şimdi fark ettim."

Gülerek, aşırı aktif hayal gücüne başını salladı. "Beni bulmak zor değil. Quarter'da 982 St. Anne'deyim.”

"Sonra görüşürüz o zaman."

Bunu söylediği arkaik üslup, tüylerini diken diken etti. Telefonu kapatırken gülümsemeden edemedi ve nedenini bile bilmiyordu.

O bir pislik. Tam ve mutlak bir eşek.

Ona kim gül göndermişti ve kimsenin bilmediği bir dili nasıl okuyacağını biliyormuş gibi görünüyordu. Çaresizce anlamaya ihtiyaç duyduğu bir dil.

Bu bir işti. Bu bir randevu değildi. İhtiyacı olanı elde edene kadar onun ısrarcı küstahlığına dayanabilirdi ve sonra onu kıçının üstüne fırlatacaktı.

* * *

Ash, Tory'nin evinden birkaç ev öteye geçerken tereddüt etti. Sahibi olan kadın gibi, sokaktaki diğer evlerin arasına karışmış. Gerçekten göze çarpan hiçbir şey yoktu, yine de açıkça güzeldi. Çok uçuk bir pembeye boyanmış ve antika beyazla süslenmiş, tipik bir New Orleans yüzyılın başındaki av tüfeği kürek eviydi. bu

panjurlar sıkıca kapatıldı ve onu bulmak için içeriyi görmeye çalışırken hiçbir şey görmedi.

Hiç bir şey.

Muhtemelen koşmalısın.

Ama neden? Tek anlamı, bir şekilde arkadaş olacaklarıydı. Bu onun başına ilk gelişi değildi.

Saçmalık. Biriyle arkadaş olmaya mahkum olduğunuzda bile, onları bir anlığına yakaladınız.

Onunla hiçbir şey yoktu…

Bu onu gerçekten korkuttu ama yine de kendini kapıya doğru yürürken ve kapıyı çalarken buldu.

İçeride bir şeyin devrildiğini andıran bir ses duydu, ardından alçak bir fısıltı geldi: "Ateş et!" Onun bariz sıkıntısı karşısında gülümsemesini ısırdı. Kapıyı açmadan önce daha fazla çabalama vardı.

Kahverengi saçları bugün açıktı. Kalın, parlak ve dalgalı, dokunulmayı çağrıştıran o saçlar... hayır, bir erkeği yüzünü içine gömüp onu içine çekmeye çağırıyordu. Bunu nasıl sade düşünebilirdi? Geçen gece giymiş olmasına şaşmamalı. Bahsetmiyorum bile, yüzünün etrafındayken onu çok daha genç gösterdi. Yanakları kızarmıştı, bu da keskin, zeki gözlerinin parlamasına neden oluyordu.

Ve o dudaklar...

Dolgun ve dolgun, bir gece öpüşmek için yapılmışlardı.

Ama en iyi kısmı, her zaman çok hafif çarpık olan gözlükleri olmalıydı. Sanki bunu hissetmiş gibi gözlerini düzeltti ve gözüne düşen bir tutam saçı üfledi. "Üzgünüm. Bir şeye çarpmadan bir odadan geçmekte teknik zorluklar yaşıyorum. Tanrıya şükür sakarlığım sadece yerle sınırlı. Su altında bu kadar kötü olsaydım muhtemelen kendimi dalış yaparken öldürürdüm.

"Sorun değil." Ash kapıdan girmek için eğildi.

Tory'nin oturma odasına girmesini izlerken gözleri büyüdü. Yerinin büyük olmadığını bilse de, onun oradaki varlığı onu bir hiçe indiriyor gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla odayı komuta eden varlığıyla doldurdu. "Acayip uzunsun, değil mi?"

Kafasına kalıcı olarak takılmış gibi görünen güneş gözlüğünün kenarından kara kaşını kaldırdı. "Yardımımı isteyen bir kadın için beni aşağılamaya kararlısın. Bunu mümkün olduğu kadar acısız hale getirip, acı verici-seni-pislik-pislik olayı yeniden başlamadan önce şimdi gitmeli miyim?

Kapıyı kapattı. "Bunun için üzgünüm diyeceğim ama bir pislik olduğunu kabul etmelisin. Biri sana bunu yapsa ne yapardın?"

Ash cevap vermedi. Tanrılığının kilidinin açılmasından önce mi yoksa sonra mı olduğuna bağlıydı. Eskiden olsa alırdı. Şimdi... ah, sonsuza kadar pişman olacaklardı.

Yunanistan ve Roma'dan kalma eski eserlerin yanı sıra bunların kalıntılarının tonlarca çerçeveli fotoğrafıyla dolu küçük evi taradı. Sonra, onun tökezlediği küçük çöp kutusunu gördü. İçindekiler hâlâ yarısı yerdeydi. Garip bir şekilde çekici bulduğu yürüyen bir felaketti.

"İlginç bir yeriniz var."

"Evet, eski şeyleri severim."

Kendi yaşını düşünürken içini bir eğlence dalgası kapladı. "Kaç yaşında?"

Ah, ne kadar eski olursa o kadar iyi. Benim ilgilendiğim yerde asla yeterince yaşlı olamazsın.”

O halde onun bastığı toprağa ibadet etmelidir.

"Sana içeçek bir şey getiriyim mi?" diye sordu, gözlüğünü burnunun üzerine iterek.

"Biranız var mı?"

Kaşlarını çattı. "Bunun için biraz erken değil mi?"

"Şarap?"

Gözlerini devirerek son derece tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Yemin ederim sen tam bir kardeşlik çocuğusun.

İçecek kadar yaşlı mısın?”

Bu hakaret onu eğlendirmişti. "Evet. İnan bana, göründüğümden çok daha yaşlıyım.”

"Bunu daha önce duymuştum. Ehliyetini isterdim ama muhtemelen sahtedir.”

Aslında öyleydi, ama bunun tek nedeni, onun gerçek doğum tarihine kimsenin inanmayacağı ve inansalardı, onu bir kafese kapatıp ne kadar uzun yaşadığını incelemek olacakları içindi.

“Başka bir şey istemiyor musun? Çay? Kahve?"

Ash başını salladı. "Ben iyiyim, gerçekten. Daha fazla hakaret istemiyorum. Tekrar benimle yatmadan önce senin huzurunda tam üç dakika yaşamak istiyorum... ve aletlerin kilitli olduğundan gerçekten emin olmalıyız. Saatine bakmak için ceketinin kolunu geri çekti. “Zamanlamaya başlayayım…”

Cevap vermek için ağzını açtı ama o elini kaldırdı. "Bunun için bekle. Bitime iki dakika elli beş saniyemiz var.”

"O kadar da kötü değilim."

"Evet... benim yerime geçmiyorsun."

On dört ya da on beş numara olması gereken devasa ayaklarına baktı - eğer öyle bir şey olsalardı. "Ve onların tanrı tanımaz boyutlarına bakılırsa, bunu yapabilecek çok insan olduğunu sanmıyorum."

cıktı. “Hakaret etmeden neredeyse otuz saniyeye ulaştık. Sanırım yeni bir rekor kırdık.”

Onun gerçekten çekici olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. Daha da kötüsü, onu cezbediyordu. "Tamam, ben uslu dururum. Beni takip etmende bir sakınca yoksa, mutfak burada."

Ash onu evin içinde takip etmeden önce omzundaki sırt çantasını düzeltti. Mutfağa yaklaştıklarında duvardaki resimlerden birinde durdu. bir aileydi

Tory'nin önde ve ortada durduğu fotoğraf, ancak içinde yakından tanıdığı üç kişi vardı.

Geary, Arikos ve Theodoros Kafieri.

Onun düşüncelerini ya da geleceğini görememesine şaşmamalı. "Bu senin ailen mi?"

Arkasına baktı. "Evet. Yanımdaki benim papou.

Theo. Ash eski arkadaşına gülümsedi. Theo, 2. Dünya Savaşı'nda köyüne yapılan ve tüm ailesini öldüren bir saldırı sırasında kör olduğunda sadece yedi yaşındaydı. Ash, çocuğu yeni bir hayata başlayabileceği ve güvende olabileceği Amerika'ya getiren kişiydi. O zamandan beri Theo'yu izliyordu.

Yani Tory'nin onunla bir ilgisi olduğundan değil, Theo'ya ve Geary ile evli olan Arik'e bağlı olduğu gerçeğiydi. Arık bir zamanlar bir Yunan uyku tanrısıydı. Tory ile olan bu bağlantılar çok şey açıklıyor.

Ash hemen rahatladı. "Harika görünen bir ailen var."

Güldü. “Tipik Yunan. Milyonlarca akraba var ama Acheron gibi bir isimle, eminim sen her şeyi biliyorsundur.” Aklına bir şey gelmiş gibi başını kaldırdı. "Biliyorsun, büyükbabamın Acheron adında çok sevdiği bir arkadaşı var."

"Gerçekten mi?"

“Evet, Yunanistan'da tanışmışlar ve birlikte Amerika'ya gelmişler. Ama bu çok uzun zaman önceydi.”

Mutfağa geri döndü ve küçük kahverengi kahve ve çay paketlerinin bulunduğu bir çekmeceyi çekti. Bir tanesini çıkarıp Flavia cezvesini çalıştırdı, sonra dağınık bir şekilde bir sürü kitap, harita ve notların bulunduğu mutfak masasını işaret etti.

Ash oraya gitti ve bundan etkilendi. Çok meşgul bir kadındı.

Buzdolabının kapısını açmadan önce kupasını çekerek, "Bir koltuğa oturun," dedi.

Ash, onun son derece düzenli buzdolabını görünce gözlerini büyüttü. Raflar, içerikleri dikkatlice kataloglanmış beyaz etiketlere sahip, düzgün bir şekilde istiflenmiş şeffaf plastik kaplarla sıralanmıştı. "Orada yeterince Lastik Kız var mı?"

“Obsesif Kompulsif Bozukluk ile ilgili küçük bir sorunum var. Boşver." B bölümünden bir kap kaptı. Cidden.

“Bu gerçekten biraz OKB'nin ötesinde. Büyük bir problemin var, değil mi?”

"Kes sesini, otur ve oku."

İblisi Simi dışında, bir tanrı olarak yeniden doğduğundan beri hiç kimse ona karşı bu kadar küçümseyici olmamıştı. "Lütfen?"

"Bir şeye ihtiyacın var?"

Ona bir kaşını kaldırdı. "Bana karşı kibar olun, Bayan Dünyanın Sahibi Ben - Şimdi Dediğimi Yapın, Zavallı Pleb."

Onunla alay etti. "Zaten emir alan bir adam gibi gelmedin bana."

"Evet, ama basit bir lütfen uzun bir yol kat eder. Burada sana iyilik yapan benim."

Baklava kabını masaya koydu. "İyi. Lütfen oturun, susun ve okuyun."

Ash teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Dürüst olmak gerekirse, onun kendisine davranışı onu dehşete düşürmeliydi ama yine de ondan garip bir şekilde eğleniyordu. Sırt çantasını omuz silkerek oturdu ve Ryssa'nın günlüğünü kendisine doğru çekti. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Okuyabileceğini iddia ediyorsun. Oku onu."

Tory onu izlerken kahvesini yudumladı ve uzun bacaklarının masasının altına zar zor sığdığını fark etti.

Rastgele bir sayfaya döndü ve sonra onun şimdiye kadar duyduğu en güzel ve akıcı antik Yunanca telaffuzuyla konuşmaya başladı. Sadece gelişigüzel sözcükleri tanıyabiliyordu ama onun okuma kolaylığı ve sesindeki tonlamalar, onun sözcükleri anlama konusunda gerçekten doğruyu söylediğine inanmasına neden oldu.

"Bunu İngilizce olarak deneyebilir misin?"

Ara bile vermedi. "Bugün yağmur yağıyor. Sesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum ama her zaman rahatsız etmiştir. Fırtına başlamadan önce, kapalı avluda Styxx'i görmeye gittim. Her zamanki gibi babamın yanındaydı ve ikisi savaş taktiklerini öğreniyorlardı.

On bir yaşında bile Styxx, büyük şöhrete sahip bir lider ve savaşçı olma konusunda çok umut vaat ediyor.

Kardeşimle daha fazla gurur duyamazdım. Açık havada çok zaman geçirdiği için sarı saçları bu yaz daha açık hale geldi. Onu elde etmeye çalıştım—"

Dur, diye sözünü kesti. "Bunu gerçekten tercüme ediyorsun, değil mi?"

Sorduğu soru karşısında şaşkın görünüyordu. "İstediğin bu değil miydi?"

Tory, sorusuna nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu. Evet, her şeyden çok istediği şey buydu. Ama kimse bu dili bilmiyordu.

Burnunda bir damızlık olan ... ve günah için yaratılmış bir vücudu olan Gotik, serseri, alkolik bir öğrenci derneği çocuğu hariç.

Bu nasıl mümkün oldu?

"Yunancayı nerede öğrendin?" diye sordu.

"Yunanistan'da."

Bunu kabul edemezdi. Hayır, antik Yunan. Bunu sana kim öğretti?”

"Ben onunla büyüdüm."

"Yalan söylüyorsun. Yalan söylediğini biliyorum. Bu gezegende hiç kimse eski Yunancayı senin gibi konuşmuyor. Dünyanın her yerindeki uzmanlara danıştım ve hiçbiri sizin az önce yaptığınız şeyi yapamadı."

Sanki endişeleri hiçbir şey değilmiş gibi kayıtsızca omuz silkti. "Ne dememi istiyorsun?"

Başını salladı, kendisi de pek emin değildi. "Eski Yunancayı nasıl böyle bildiğini bana anlatmanı istiyorum."

“Ailem konuştu ve ben beşikten öğrendim. Birçok yönden benim anadilimdi.”

Ona yalancı derdi ama kendi anne babası ona böyle davranmıştı. Yine de onun yaptığını yapamazdı. Tek kelimeyle harikaydı. “Konuştuğun zaman bana aksanından bahset. Tipik bir Yunan aksanı değil.”

Ona kusursuz bir Yunancayla cevap verdi. “Kalosis denen bir yerde doğdum. O kadar küçük ki haritada yok. Burası bir ada eyaleti ve aksanım annemin aksanıyla yaşlı Atinalının karışımı.”

"ABD'ye ne zaman geldin?"

"Yirmi birinci doğum günümden sonra."

"Yine de anadilin gibi İngilizce konuşuyorsun?"

Ana akım Amerikan İngilizcesine geri döndü. “Dillerle son derece iyiyimdir. Ana aksanıma gelince, ruh halime ve konuştuğum kelimeye göre değişir.”

Bu kadar basit açıklamalar gerçekten ve Engizisyon sırasında aniden Torquemada gibi hissetmesine neden oldu. "Üzgünüm Acheron. Sen bana yardım etmeye çalışırken ne kadar kurnazca konuşmam gerektiğini şimdi fark ettim. Yorgun bir iç çekti. "Sen ve ben gerçekten kötü bir başlangıç yaptık, değil mi?"

Omuz silkti. "Hayatım boyunca çok daha kötülerine gittim."

Nezaketini takdir etti. "Evet ama yardım etmeye çalıştığın birinden değil, bahse girerim."

Ash buna alaycı bir kahkaha atmak zorunda kaldı. Bir bilseydi…

Ona gülümsedi ve garip bir şekilde her şey affedilmiş gibiydi. "Sana saldırdığım için tekrar özür dilerim. Sadece Atlantis tüm hayatım oldu. Tarihin ve araştırmamın benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsiniz."

Muhtemelen onu saklamak kadar önemliydi. "Bak, ben Nashville'de bir bok kafalıydım. Kabul ediyorum ve bunun için tamamen özür dilerim. Normalde insanları böyle utandırmam. Atlantis'in sadece bir efsane olduğunu kesin olarak biliyorum. Bazı gerçekten ilginç eserler buldunuz, ama hepsi bu kadar. Parlak ve samimi bir bilgin olduğunuzu görüyorum ve özverinizi takdir edebilirim. Ancak, tartışmalı bir konuda değerli zamanınızı harcıyorsunuz."

Ona gözlerini kıstı. "Bunun bir efsane olduğunu nereden biliyorsun?"

"Öyle olmadığını nereden biliyorsun?"

Öne eğildi, o kadar yakındı ki neredeyse burun buruna geleceklerdi. "Çünkü dedemi çocukken getiren adam, onu eğlendirmek ve Nazilerden aldığı ağır yanıkları aklından uzaklaştırmak için ona Atlantis ve antik Didymos adasıyla ilgili hikayeler anlatırdı. Papou, bu adamın Atlantis'i ve harikalarını tarif etme şeklinin sanki orada yaşamış gibi olduğunu söyledi. Adam benim Ege'de gömülü bulduğum binaların aynısını tarif etti."

Ash, onun gömdüğü anıları delerken soğudu. Neden Theo'ya bu hikayeleri anlatmıştı?

Çünkü korkmuş bir çocuktu ve Ash onu teselli etmek istemişti. Güvenini tazele.

Lanet etmek. O tek perdenin altmış yıl sonra onu bu kadar fena yakacağını nasıl bilebilirdi?

"Ama en önemlisi şu." Masanın üzerindeki tahta kutuya uzandı ve Theo'nun çocuğu New York'ta evlat edinen bir ailenin yanına bıraktığı sözle Theo'nun minik eline verdiğinden beri görmediği bir madeni para çıkardı. ziyarete geri dön.

Bir tarafında Ash'in annesinin resmi, diğer tarafında ise güneş sembolü vardı.

Kahretsin.

Tory bozuk paraya dokundu. "Bir taraftaki yazı, geçen yaz keşfimize kadar başka hiçbir yerde görmediğim bir şeydi. Öte yandan Yunanca ve hepsini bilmesem de Apollymi adını anlayabiliyorum. Şimdi bana bunun Atlantis'ten olmadığını söyle."

"Atlantis'ten değil," dedi, sesi kendi kulaklarına boş geliyordu. Aslında cebinden çıkmıştı. “Her şey olabilir. Madeni para bile olmayabilir. Bir kolye olabilir. Belki de birinin karısıydı.” Ya da annesi.

"Bunun bozuk para olduğunu asla söylemedim. O zaman paraları olmazdı, değil mi?” Bakışları onu delip geçti. Gerçeği biliyorsun, değil mi?

Ash telefonunu çaldı. "Bunu aklında tut." Cevap veriyormuş gibi yaptı ve mantıklı bir cevap bulmaya çalışırken ayağa kalktı.

Bu kadar hızlı olduğu için ona lanet olsun.

Tory, Ash'in telefona cevap vermek için odadan çıkmasını izledi. Birkaç dakika sonra geri geldi.

"Gitmek zorundayım."

Ama yapamazsın. Sana daha çok sorum var.”

Bir şeye sinirlenmiş gibiydi. "Onlara cevap verecek gerçekten zamanım yok."

"Geri gelebilir misin?"

Ona başını salladı. "Şüpheliyim. İş için çok seyahat ediyorum ve artık şehirde olmayacağım.” Sırt çantasını yerden aldı ve ön tarafa yöneldi.

Onu takip etti. "Zaman ayırdığın için sana ödeme yapabilirim."

"Bu parayla ilgili değil."

Onu durdurmak için çekti. "Lütfen, Acheron... lütfen."

Ash onu uzaklaştırmak ve korkutmak istedi. İçindeki tanrı ızgara edilmekten hoşlanmazdı.

İçindeki adam, öpücüğü çağrıştıran o dudakları tatmak istiyordu. "Yapamam Tory." Yapamam... Kararını verdi, nazikçe onun elini kolundan çekti ve gitti.

Tory, onun evinin önündeki sokağa çıkan merdivenlerden inmesini izlerken çığlık atmak istedi. Sağa döndü ve Bourbon Caddesi'ne doğru yöneldi.

Ona yardım etmesini sağlamanın bir yolu olmalıydı. O kitabı okuyabilen tek kişi oydu ve içindeki tüm inançla hayırı cevap olarak kabul etmeyecekti.

Günün sonunda o bir Kafieri'ydi ve kimse bir Kafieri'ye hayır demedi. Benden istediğiniz kadar kaçabilirsiniz Bay Parthenopaeus ama saklanamayacaksınız. Bana istediğimi vereceksin.” Bundan emin olacaktı.

BÖLÜM DÖRT

Ash, Tory'yi aklından çıkarmak için elinden geleni yaptı ama bu imkansızdı. Onda onu çağıran bir şey vardı.

Bundan nefret ediyordu.

Ama önceki gün onu bir korkak gibi bırakıp gitmesinden duyduğu nefretin yarısı kadar değil. Kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyleyip duruyordu ama yine de kendini buna tam olarak ikna edemiyordu. Etrafında olmanın rahatlatıcı bir yanı vardı ve ona karşı normal düşmanlığı düşünüldüğünde bu hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Şimdi, inşaatına yardım ettiği evin çatısına oturmuş, kafasını toparlayıp işine geri dönmeye çalışıyordu.

Birisi ayağına dokundu. Karşısında Karl'ı görmek için başını kaldırdı. Ash kulaklıklardan birini çıkardı. "Evet?"

"Ziyaretçi."

Ash, New Orleans'taki iş arkadaşlarından biri olduğunu varsayarak çekicini bıraktı ve merdivene yöneldi. Yolu yarılayana kadar Tory'nin onu beklediğini görmedi. Saçları dalgalı at kuyruğu şeklinde öne doğru çekilmişti. Uzun bej bir etek ve kahverengi bir ceket giymişti.

Ama onu kavuran, onun iri kahverengi gözleriydi.

Ne yaptığına değil onlara bakarak, bir adımı ıskaladı ve merdiveni çarparak aşağı indi, en utanç verici bir yumruyla yere indi ve merdiven üzerine düştüğünde yardım edemedi, tüm bakışları üzerine çekti. beceriksiz aptallığına. Biraz onurlu görünmeye çalışırken acı sırtına, kalçasına ve omzuna sert bir şekilde vurdu.

Yayıldığı göz önüne alındığında, aslında umutsuzdu. İçini çekerek merdiveni bacaklarından indirdi.

Tory yanına diz çökmek için koşarak geldi. "İyi misin?"

Elini onun göğsüne koyana kadar cevap evetti. Bu pozisyonda, düşünebildiği tek şey onu kendine çekmek ve elini çok daha zevkli bir şey için kullanmaktı.

"Evet ben iyiyim." Sonra ona endişeyle bakan diğer insanlara baktı.

Yüzü utançla kızardı. "Ben iyiyim millet," dedi daha yüksek sesle. "Sadece küçük bir kayma."

Kendini görünmez yapmak isterken işe geri döndüler. Hiç böyle şeyler yapmadı.

Tory azarlayıcı bir tonda, "Daha dikkatli olmalısın," dedi. Onun için endişesine ne oldu? Belli ki bu, onun son haysiyet kalıntısının da önüne geçmişti. "Boynunu kırabilirdin ya da o kadar iriydin ki birinin üzerine düşüp onu öldürebilirsin."

Tamam... kadın çıldırmıştı.

"Burada ne yapıyorsun Tory?" Yuvarlandı ve kendini yukarı itti, sonra tekrar kullanılmasını protesto etmek için acıyla zonklayan bacağına gerçekten zarar verdiğini fark etti. Tek yapabildiği homurdanmamak ya da topallamamaktı.

Gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. "Seni baştan çıkarmaya geldim."

Çok geçti; zaten vardı ve o, onun öyle demek istemediğini biliyordu. "Ben baştan çıkamam."

"Evet yapabilirsin. Bütün insanlar baştan çıkarılabilir."

Ama o bir insan değildi. Merdiveni kaldırdı ve eski konumuna getirdi.

Sonra alet kemerinden dökülen çivileri almaya gitti. Merdivene doğru geri döndüğünde, kendini sıkıca onun yoluna dikti.

"Tory..." diye homurdandı.

"Bak, dürüst olacağım, insanlık tarihinde benden daha inatçı bir insan doğmamıştır."

"Evet, var. Ben."

Etrafında dolaşmaya başladığında, merdivene kadar onun etrafından koştu ve kendini ilk basamağa koydu. Adam çok kızmış olmalıydı ama yine de uzun eteği ve düz ayakkabılarıyla bir kolu başının üzerindeki basamağa dolanmış halde öyle sevimli duruyordu ki, ona gülümsememek için elinden gelen tek şey buydu. "Tamam, çevirmene gerek yok. Bana nasıl yapılacağını öğret, ben de seni rahat bırakayım. Eğer yardımı olacaksa, gerçekten çabuk öğrenen biriyimdir."

Hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı. "Tartışmayı sevmiyorum. Çatışmalardan hoşlanmam. Temelde işimi yapmak için yalnız bırakılmayı

seviyorum ve bu size hiçbir şey öğretmeyi içermiyor. Şimdi sakıncası var mı?

"Lütfen..." Onun ifadesi, şimdiye kadar gördüğü sevimli yalvarma ve saf baştan çıkarmanın en sıcak karışımıydı. "Ölene kadar senin baklava kölen olacağım."

Kaşlarını çattı. "Benim ne?"

“Baklava kölesi. Şimdiye kadar tattığın en iyi şeyi yapıyorum ve şişmanlayıp yaşlanana kadar sana bunu yedireceğim.”

"Ben baklava yemem."

"Çünkü benimkine hiç sahip olmadın. Fındığa alerjiniz yoksa bayılacaksınız.”

Onu merdivenden kurtarmaya çalıştı ama sözlerine sadık kalarak hareket ettirilmedi.

Öfkesi patladı. Nasıl olur da evrendeki en güçlü varlıklardan biri olabilir ve tek bir zayıf kadını yolundan çekemez?

Gözlerini üzgün bir köpek yavrusu gibi gösterdi. "Lütfen, Acheron," dedi Yunanca. Sonra İngilizceye geçti. "Üç gün sonra beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın. Karşılığında ne istediğini söyle, ben de yapayım.”

Karl onları duyunca güldü. "Neden ondan seks kölen olmasını istemiyorsun? Bunun için ona ne isterse öğretirim.”

Sanki bu şimdiye kadar sahip olduğu en mide bulandırıcı düşünceymiş gibi ağzı açık kaldı. "Ey!"

Bu tek ses onu hazırlıksız yakaladı. "Ha?" Kül tekrarladı. "Ciddi olamazsın?"

“Evet, ey! Seni gerçekten tanımıyorum bile ve ikiniz sizinle aynı yatağa atlayacağımı sanıyorsunuz. Hayır, teşekkürler! Tanrım, sen çok kibirli bir domuzsun.”

Kibirli adam domuz mu?

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu ve merdivenden ayrıldı. "Tamam, sensiz araştıracağım."

Titriyordu. "Çeviri için onunla yat, iğrenç," dedi sessizce uzaklaşırken.

Ash, onun arabasına doğru başını izlerken kolunu merdivene astı. Tamamen şaşkına dönmüştü.

Onunla yatmak istemiyordu...

Onunla yatmanın iğrenç olduğunu düşündü.

Buluğ çağının üzerindeki herkes yatağına girmek isterdi. Herkes.

Tory hariç. Onun Epithymia Teyzesinin lanetine karşı bağışıklığı olan son derece ender insanlardan biri olabileceğini anlayınca içini bir umut dalgası kapladı. Erkekleri çekici bulmayan kadınlar bile ona bakardı.

Tarih boyunca sadece bir avuç vardı ve şimdiye kadar bağışık olanlar hep erkeklerdi... ya da kör olanlar.

Onu istemeyen bir dişi insan bulmak için...

Onun yanında normal olabilirdi. Gardını indir ve kasıklarını tutmaya başlayacağından endişelenmene gerek yok. Sadece bunun yeniliği, onun yanında olmak için can atmasına neden oldu.

Kendini durduramadan arabasına gitti ve onu durdurdu. "Sana öğreteceğim."

Öfkeyle döndü ve işaret parmağını onun göğsüne bastırdı. "Seninle yatmıyorum dostum."

Ona gülümsedi. "Sana sormuyorum. Yemin ederim. Bunu senden asla istemezdim.

Onu gücenmiş bir hırlamayla tırmıklamadan önce çenesi açık kaldı. "Ne? Benimle yatmanın iğrenç olacağını mı düşünüyorsun? Ah, tam bir pisliksin!”

Ash hayal kırıklığıyla ellerini kaldırdı. "Neden seninle hiç kazanamıyorum? Seninle yatmak istersem domuz olurum, istemezsem ahmağın tekiyim. Benden ne istiyorsun?"

Arabasının açık kapısında durdu ve onu iliklerine kadar kavuran o duygusal gözlerle ona baktı. "Günlüğü tercüme etmeni ve ellerini kendine saklamanı istiyorum."

"Yine de sana çekici geliyor mu?"

Pis bir kahkaha attı. "Kesinlikle. Şimdi işin aslını öğreniyorsun.” Koluna vurdu. "Akşam yedide görüşürüz."

Bekleyemezdi, diye düşündü alayla. Belki de Simi'yi de yanına almalıydı.

Ne zaman Tory'nin yanında olsa, derin bir korunma ihtiyacı hissediyordu. En azından bu gece bir bardak taktığından emin olmalı ki, o bakmadığı zamanlarda ona soğuk horoz atmasın.

Ne tür bir mazoşist piçti ki, ondan nefret eden kadınlarla ilişki kurmaya devam etti?

Ona herhangi bir şey öğretmeyi unutmalısın.

Evet, ama geçmişinin bir parçasını elinde tutuyordu ve eğer onu Atlantis ve Didymos'tan uzaklaştırmazsa daha da büyük sorunlar olacaktı. Ryssa'nın başka bir günlüğünde başına gelirse, ana kaynak ona merhamet etsin. Aralarında en lanetleyici olduğunu düşündüğü şeye sahipti. Ama kız kardeşinin başka ne hakkında yazdığını bilmiyordu. Tory ve onun saplantılı arayışının üstesinden gelinmesi gerekiyordu.

Kara Avcıların ihtiyacı olan son şey, sonsuza kadar karşı savaştıkları Daimonları yaratanın annesi olduğunu ve onları korumak için hâlâ kendini satan bir tsoulos tarafından yönetildiklerini öğrenmeleriydi. Onun için felaket olurdu.

Hayır, onu bu görevden uzaklaştıracak kadar ona yardım etmesi gerekiyordu. Belki de Lemuryalı bir şey bulmalı ve onu bu konuya sokmalı. Ne de olsa geçmişinin onunkiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Onu öldürebilirsin.

Savitar'ın cevabı bu olurdu. Ama Ash bunu da yapamazdı. Theo, ailesinin çoğunu çoktan gömmüştü ve eski arkadaşı hakkında bir şey biliyorsa, Theo'nun ailesini ne kadar sevdiğiydi.

Hayır, çok geç olmadan Tory'nin inadı olan hareketsiz kütleyi hareket ettirmenin başka bir yolunu bulması gerekecekti...

Scylla ve Charybdis. Odysseus gibi o da bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmıştı.

* * *

Tory her şeyi mükemmel bir şekilde düzenlemişti. Defteri, günlüğü ve dikenli uzun konuğu için buzlu bira. Saat tam yediyi vurduğu anda kapı çalındığında, kanepede oturmuş bir peynir küpünü kemiriyordu.

Dang ... bir kişi ne kadar dakik olabilir?

Ayağa kalktı, kapıya gitti ve Bay Goth'u korsan tarzı uzun bir deri ceket, siyah pantolon ve üzerlerine neon yeşili kafatasları boyanmış bir çift siyah çizme giymiş olarak bulmak için açtı. Saçları yeni banyo yapmış gibi nemliydi ve çilek gibi kokuyordu. O da hâlâ o koyu renk güneş gözlüklerindeydi.

"İçeri gel," dedi ve içeri girmesi için geri çekildi.

Kapı pervazına çarpmamak için başını eğdi ve koltuğa gitti, orada sırt çantasını yere bıraktı ve ardından montunu çıkardı. Sırt çantasının üzerine koydu ve parmaksız siyah eldivenleri ellerinde tuttu.

Siyah tişörtünün altından görünen kaslı pazılarındaki dövmeye kaşlarını çattı. "Kolunda olduğunu sanıyordum."

Dövmeye baktı ve omuz silkti. "Başlamalı mıyız?"

Kapıyı kapatmadan önce cep telefonu çaldı.

Açmadan önce yorgun bir iç çekti. "Bu Ash. Gitmek."

Birayı açmaya gitti ve o dinlerken ona verdi.

Birayı alırken minnettar bir şekilde gülümsedi. "Oh hayır. Bu gerçekten akılsızca olurdu.

Güven bana, erkeklerle ilgili bilinen bir espri anlayışı yok... Tamam, ne yapabileceğime bir bakacağım. Biradan bir yudum alırken aynı anda telefonu kapattı ve tuşladı.

"Hemen geliyorum," dedi ona, sonra telefonda başka biriyle konuştu. "Hey, Urian, Seattle'da Zoe'ye binmene ihtiyacım var. Kafasını kesmekle tehdit eden Ravyn ile ters düşmekten bir adım uzakta... Hayır, oraya birkaç gün çıkamayacağım. Bir yudum daha aldı. "Teşekkürler." Kapatıp telefonu arka cebine koydu.

Tory ona kaşlarını çattı. "Peki, yaptığın tam olarak nedir?"

"Ben bir kavgacıyım."

"Bir kavgacı mı?" diye sordu, onun kafataslarıyla süslenmiş siyah bir kovboy şapkasıyla at sırtında olduğu düşüncesiyle eğlenerek. "Bir kovboy gibi mi?"

O güldü. "Evet, sadece ben kötü tavırları olan insanlarla tartışırım. Onları isterdin. Çoğu gerçekten gerizekalı.”

"Ah, o zaman zihinlerin gerçek bir buluşması."

"Bunun gibi bir şey." Telefonu tekrar çaldı. Hırlayarak cebinden çıkardı ve açmadan önce numaraya baktı. “Hayır… Sormak zorunda değilsin, ne istediğini biliyorum. Cevap hayır. Lanet olsun, hayır, çünkü Dominic'ten geliyor. Telefonu kapattı ve ardından başka bir numarayı çevirdi. Selam, Alexion. Önümüzdeki bir saat içinde bazı aramaları sana yönlendiriyorum.

Şu an bununla uğraşacak havamda değilim." Telefonu tekrar kapatıp ceketinin yerdeki cebine attı.

Delicesine iri elini siyah ve kızıl saçlarının arasından geçirerek onun koltuğuna oturdu ve ona baktı. "Sen hazırsan hazırım."

"Emin misin? Biraz gergin görünüyorsun ve çok fazla kafein falan almışsındır diye ani hareketler yapmak istemiyorum.”

Ağzının bir kenarı kıvrılarak sevimli, yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Ben iyiyim."

Tory sehpaya gitti ve ona verebilmek için günlüğünü aldı.

"Bunu yapmanın en iyi yolu nedir?"

Günlüğü aldı ve baldırının üzerinde dengelemeden önce dikkatlice açtı. "Ne kadar eski, eski Yunanca biliyorsun?"

"Son derece akıcı."

Onunla tekrar konuştu ve o bunun Yunanca olduğunu anladı ama ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok güzel bir saçmalıktı.

Kaşlarını çattı. "Günlükle aynı lehçe mi bu?"

"Hayır..." dedi, Yunancaya dönmeden önce İngilizce olarak. "Sana ne dediğimi şimdi anlayabiliyor musun?"

"O Yunancayı tamamen anladım."

"Tamam," dedi İngilizce. “Demir Çağı dilinde iyisin. Bu yardımcı olacaktır.

Tory, günlüğün kapsadığı dönemi anlamaya çalışırken kollarını kavuşturdu.

"Yani günlük Tunç Çağı'ndan."

Başparmağını alnının üzerinde gezdirdi. "Çıktığın kişi sana ne söyledi?"

Adamın kendisini Nashville'e doğru bir şekilde yerleştirdiğini kabul etmek zorunda kaldığında yanakları kızardı. Trol. "Temelde sonuçsuzdu."

"Bahse girerim," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "Kendini hazırla. Günlük, Taş Devri'ndendir. Kesin olarak Mezolitik dönem."

Tory inanamayarak kekeledi. O kadar eski olmasına imkan yoktu. Biraz bile mümkün değil.

"Benimle dalga geçiyorsun."

Yavaşça başını salladı.

Tory ona baktı. "HAYIR. Yanılıyorsun. Tamamen ve tamamen. Bu mümkün değil. Ne dediğini anlıyor musun?"

"Tamamen anlıyorum."

Yine de ona inanmayı reddetti. "O zamanlar kitapları yoktu. Medeni değillerdi.

Yazıları yoktu... evleri bile yoktu! İnsanlar hala mağaralarda yaşıyordu. Zar zor ateş yaktılar."

Onun tiradı altında tamamen sabırlı kaldı. "Ve bunu nasıl biliyor musun? O dönemde yaşadığın için mi?"

"Şey, hayır, ama arkeolojik kayıtlar bize yazının o kadar da eski olmadığını söylüyor."

"Ve arkeolojik kayıtlar ancak en son buluntu kadar sağlam." Günlüğü kaldırdı. "Tebrikler Dr. Kafieri, az önce uzattınız."

Şaşıran Tory, elindeki kitaba bakmaktan başka bir şey yapamadı. "O kadar eski olamayacak kadar iyi korunmuş."

Umursamazca omuz silkti. "Neyse ne."

"Evet, ama o kadar eskiyse, şimdiye kadar o döneme ait yazılı hiçbir şeyimiz yokken, dili nereden biliyorsun?"

"Sana söyledim, temelde benim büyüdüğüm dille aynı. Yunancamızın senin büyüdüğünle aynı olmadığı bir cep topluluğunda yaşadım. Başını kitaba doğru eğdi. "Bu benim dilim."

Tory, keşfinin önemini tam olarak kavramaya çalışırken başını salladı.

Ona anlattıklarından. Çok mamuttu. Keşfetmeyi umduğundan çok daha fazlası. "Bu kadar eski bir günlük bulmanın önemini anlıyor musun?"

"Senin düşündüğünden daha fazla."

"Hiç kimse buna inanmayacak. Hiç kimse." Bunu sunmaya çalışsa bile onu meslek dışı bırakırlardı.

Ash biradan bir yudum daha aldı. "Muhtemelen bu konuda haklısın." Çünkü bundan kesinlikle emin olacaktı.

Gözleri parlıyordu, günlüğü değerli bir bebek gibi kucağında tutuyordu. “Bir zamanlar birinin değer verdiği bir şeyi tutuyorum... on bir bin yıl önce. On bir bin yıl önce," diye tekrarladı. "Tanrım, Ash, bunun ne kadar eski olduğunu anlıyor musun?"

Hayal edebileceğinden daha iyi.

"Bu kitap bana her şeyi anlatabilirdi. Ne yediler, nasıl yaşadılar…” Gözleri yaşlarla doldu. “Bu kitapla, daha önce yaşayan hiç kimsenin görmediği bir dünyanın kilidini açtık. Bu keşfe inanamıyorum. Hiç kimsenin dilleri bilmemesine veya ekipmanın doğru tarihi alamamasına şaşmamalı. Tarihlerle geliyordu ama kimse buna inanmadı, bu yüzden test etmeye ve yeniden test etmeye devam ettik. Aman Tanrım, diye nefes verdi. “On bir bin yıl önce. Dünyanın ne kadar güzel olduğunu hayal edin."

Onun bakış açısından değil. Şahsen, o yılların çoğunu hafızasından silebilmek isterdi. “Günlüğün her yerine derinin yağını bulaştırıyorsun. Yaşı göz önüne alındığında bunu yapmak istemeyebilirsin.”

Hemen yere koydu. "Teşekkürler. Bazen kendimi kaptırma eğilimindeyim.” Yere onun yanına oturdu ve ellerini sandalyenin koluna yaslarken bakışlarını yakaladı. "Bu konuda bana başka ne söyleyebilirsin?"

Yine, inanabileceğinden daha fazla. Ona içindeki herkesin kim olduğunu söyleyebilir ve onu şu anda yaşayan ve nefes alan iki kişiyle tanıştırabilirdi. İşin en korkunç kısmı buydu. Ama içindekiler zararsızdı. Tüm gösterdiği, Ryssa'nın bir kız olarak ne kadar korunaklı ve saf olduğuydu. Ne kadar değerliydi. "Başka ne bilmek istersin?"

Cevap veremeden telefonu Ozzy Osborne'un "Bark at the Moon" şarkısıyla çaldı.

"Bir saniye bekle. Bu David.”

Ash cevap vermeye giderken sandalyesinde arkasına yaslandı. Biliyorsun ona günlüğün ne olduğunu söylememeliydin. Ama sonra gerçekten önemli değildi. Onu okuyabilen sadece bir avuç varlık vardı ve bunlardan biri insandı. Ayrıca, önce ona bakıp kitabı okuması daha iyi. Artık bundan korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu. Ama ihtiyacı vardı

Tory'yi yanında tutmak ve lanetleyici bir günlük bulmadan önce onu bu arayıştan uzaklaştırmak.

Cevaplanmasını istemediği soruları gündeme getirebilirdi.

"Bu korkunç! Kimse yaralandı mı?

Ash, dikkatini Tory'nin çağrısına vermeden önce Tory'nin sesindeki vurguya kaşlarını çattı.

"Tamam, sadece beni haberdar et. Teşekkürler tatlım." Ona döndüğünde yüz hatları solgundu.

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır, dün Yunanistan'da biri mürettebatımdan birine saldırdı."

Ash kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

“Ah, çok kötüydü. Bazı araştırmaları ve yeni gündeme getirilen birkaç eseri kaybettik. David, Nikolas'ın soyguncuları durdurmaya çalıştığını ama başaramadığını söyledi. O iyi olacak, ama bundan gerçekten çok etkilendi. O, başını salladı. "Yemin ederim lanetlendik.

Buluntunun büyük parçalarını getirmeye her yaklaştığımızda, kötü bir şey oluyor.”

"Belki de eski tanrılar sana her şeyi olduğu gibi bırakmanı söylüyordur."

Homurdandı. "Belki ama yapamam. Annem ve babam Atlantis'in varlığını kanıtlamak için hayatlarını verdiler. Amcam hayatını ve akıl sağlığını buna feda etti. Kuzenim aramaktan vazgeçmiş olabilir ama ben anne babamın mezarları üzerine yemin etmem. Babamın itibarı geri gelene kadar olmaz. Ne zaman birisi Atlantis'ten söz etse, onun partilerde can alıcı nokta olmasından bıktım." Ona baktı. "Alay edilmenin ve alay edilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığına eminim-"

"Beni bu iddiada bulunacak kadar iyi tanımıyorsun."

"Üzgünüm," dedi sessizce. "Haklısın. Bu arada o kızıl saçlı kimdi?”

Düşüncelerindeki sürekli değişiklik onu şaşırttı. “Tanrı aşkına, şimdi neden bahsediyorsun?”

Nashville'de, kalkıp pike içinde ayrılan güzel kızıl saçlı bir kadınla birlikteydin. Kimdi o?"

Kahretsin, dikkatli davranmıştı. "Eski bir arkadaş."

"Ona karşı gerçekten kötüydün. Rol yapmasına bakılırsa, ikinizin birbirinize aşık olduğunuzu varsaydım.

Bu fikre burun kıvırma sırası ondaydı. "Ah, sana garanti edebilirim ki biz bir eşya değiliz."

Bu, Artemis'in onunla samimi olduğunu açıkça kabul etmesini içerecekti. Peki ya birlikte bir kızları olursa ve panteonunun yarısı birlikte yattıklarını bilse, yine de onun platonik evcil hayvanından başka bir şey olduğunu kabul edemezdi.

Tory, "Ona karşı hâlâ kötüydün," diye azarladı.

Artemis'in yüzyıllar boyunca Artemis'ten ne çok şey aldığına dair hiçbir fikri olmadığında, onun kınanmasına duyduğu öfkeyi gömmek zorunda kaldı - kızının doğumunu on bir bin yıldan fazla bir süredir ondan bir sır olarak saklamış olduğu gerçeği de dahil. Tanrıça

Şanslıydı ki onu o küçük numara için öldürmemişti. “Bak, benim özel hayatım özeldir. İlgilendiğiniz tek konu buysa, ben gidiyorum.”

Dizine hafifçe tokat attı. "Her zaman bu kadar huysuz olma."

"Evet, kendimden bahsetmeyi sevmem ve kişisel soruları hor görürüm."

"İyi. Tek istediğim senin o beyninin bir kaçı için. Ona sığ bir Rubbermaid kabı baklava uzattı.

Ash kaşlarını çattı. "Bu ne?"

"Sana söyledim. Baklava."

"Ve ben gerçekten yemiyorum, ama düşündüğün için teşekkürler." Ona geri verdi.

"Senin kaybın." Tekrar masaya koymadan önce bir üçgen aldı. "Şimdi bana bunu nasıl okuyacağımı öğret."

Ash günlüğü tekrar açtı. “Alıştığınız klasik Yunancada olmayan birkaç ek karakter ve ünlü ünlü var. Sonlar ve çekimler de farklı.

Başını salladı, sonra bir kelimeyi işaret etti. “Adelfiyanoz. Bu 'kardeş' mi?”

Alışılmadık bir dili bu kadar çabuk tanımlamasından etkilenmişti. "Evet."

Kaşlarını çattı. "Yani bunu doğru okuyorsam, erkek kardeşinin..." Önündeki kelimeyi işaret etti. "Styxx?"

"Evet."

Karışıklık içinde başını salladı. “Adı neden Styxx? Bu bir dişi tanrıça ismiydi.”

Her zaman ağabeyinin adı için de garip bir seçim olduğunu düşünmüştü, ama ne oluyor ki? Kimse ona sormamıştı ve Ryssa'nın ailesi hiçbir zaman aklı başında olmamıştı. "Peki, adı Artemis olan kaç adam var?"

"İyi bir nokta. Sadece bana garip geliyor.

"İşte bu yüzden sonunda fazladan bir X var. Eril formları dişil formlardan ayırmak için.”

"Ah, bu mantıklı." Kucağındaki kitaba baktı ve midesinde garip bir batma hissi hissetti. Yumruk gibi ama bundan daha seksiydi ve onu tamamen şaşırttı.

İnsanlara böyle tepki vermezdi.

Yine de ani bir dürtüyle öne doğru eğilip onun kokusunu içine çekti. Yanağına dokunmak ve gerçekten göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek. Ya da daha iyisi, elini tutup onun vücudunu haykıran pantolonundaki ani şişkinliğe bastırmaktı. Onun pantolonunun fermuarını açıp ona dokunması düşüncesiyle penisi gerildi.

Onun ani ruh halinden habersiz, parmağını sayfada gezdirerek Ryssa'nın düzgünce yazılmış sözlerini deşifre etmeye çalıştı. "Yani bu, erkek kardeşiyle yaptığı bir kavgadan mı bahsediyor?"

Bu kelimelerin, onu öpmek zorunda kaldığı arzunun ötesine geçmesi tam üç saniye sürdü.

"Oh evet. Ağabeyi, Atina'daki teyzesini ziyaret etmeyi planladığı için kızmıştı ve erkek kardeşinin birlikte seyahat etmesi can sıkıcı olduğu için onunla gitmesini istemiyordu.”

Tory, Ash'in sesinin kalınlaştığını duyunca yukarı baktı. O koyu renk güneş gözlüklerini hâlâ taktığı için nereye baktığını anlayamıyordu. "Görebiliyor musun?"

"İyi."

"Neden güneş gözlüklerini çıkarmıyorsun?"

"Üzerimdeyken daha iyi görüyorum."

"Ah," ani bir netlik kazandığı için kelimeyi sürükledi. "Sen onlardan birisin, değil mi?"

"Bunlar ne?"

"Gözlüğe ihtiyacı olan ama kimsenin bunu bilmesini istemeyen kendini beğenmiş adam ve sen kontaklara dayanamadığın için onun yerine numaralı güneş gözlüğü takıyorsun." Gözlerini devirdi. “Sınıflarımda birkaç tane gördüm. Gerçekten, hiç kimse gözlüğe ihtiyacın olduğu için erkekliğini küçümsemeyecek - bu tek başına bir inek olamaz. Merceğe tırnağıyla vurarak kendisininkini gösterdi. "Bana bak. Kendini beğenmiş olmaktansa görebilmeyi tercih ederim.”

Ash, onun hakkındaki son yanlış sonucuna gülümsemesini sakladı. Yorum yapmadan birasına uzandı ve o günlüğe dönerken bir içki içti.

Ana dilini öğrenirken iki saatten fazla orada oturdular. Bunca zaman sonra başka birinin bu dili konuştuğunu duymak o kadar garipti ki, ısınmadan edemedi. Hatta bir yanı sesten evini özlemişti. Orada arzu edilenden daha az bir varoluş yaşadığı için bu, pek sık hissetmediği bir duyguydu, ama o zaman ev, evdi.

Hatta kötü biri.

Ve dürüst olmak gerekirse, biriyle bu bağı kurmaktan hoşlanıyordu. Çok uzun zamandır yalnızdı.

Kimseye güvenmemeyi kendi kendine öğrenmişti. Yine de ona güvenmek isterken buldu ve nedenini bilmiyordu. Belki de şiddetli bağlılığıydı. Birinin ona bu kadar sadık olmasını arzuluyordu. Keşke yapsalar…

* * *

"Günlük orada değildi de ne demek istiyorsun?" diye sordu Costas Venduras, astına bakışlarını kısarak. Atlantikoinonia'nın -tanrıça Artemis'e

hizmet etmek için kurulmuş bir topluluk- üyeleri olarak, Atlantis ile ilgili her şeyi korumak onların kutsal göreviydi.

George cevap vermeden önce gergin bir şekilde yutkundu. "Adamın yanında bulunan tüm eserleri aldık ama günlük onlarla birlikte değildi."

"Kâhinin bize ne söylediğini biliyorsun. Atlantis asla açığa çıkarılamaz. Tüm eserlerin denize geri gönderilmesini veya yok edilmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapın."

George başını salladı. "Evet efendim. Tanrıça nasıl isterse yapılacaktır." Gitmeye başladı, sonra tereddüt etti. "Bu arada, günlüğün New Orleans'ta genç profesörün yanında olabileceğini düşünüyoruz."

Costas, on yılı aşkın bir süredir onun için bir sıkıntı kaynağı olan o küçük, meraklı önemsiz şeyin sadece bahsedilmesiyle bile öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Öyleyse onu kurtarması için bir ekip gönderin. Aslında, küçük profesörümüz bizim ve davamız için çok büyük bir yük haline geldi. Onunla uğraşmaktan yoruldum. Diğerlerine Dr. Kafieri için bir TOS ile işaret ver."

"Görüşte fesih. Evet efendim. Tamamlanacak."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ash hâlâ yataktaydı, tam olarak uyanmamıştı ama telefonu çaldığında artık uyumuyordu.

Aptalca bir şeye ihtiyacı olan başka bir Kara Avcı olduğunu varsayarak, numaraya bile bakmadan cevap verdi.

Hey Ash, ben Tory. Bakkaldayım. Bu gece ne istiyorsun?

Sen bir tepsidesin... Kendini bu alışılmadık düşünce tarzından uzaklaştırmaya zorladı. “Gerçekten fazla yemem, Tory. İhtiyacım olan hiçbir şey yok.”

"Ah, hadi ama. Evden ve evden birisini yemeden bir dağın yüksekliğine çıkmadınız.”

Aslında vardı.

"Bira dışında yaşadığın bir şey olmalı ve şarap dersen canını yakarım."

Kendine rağmen gülümsedi. "Sana yemin ederim, istediğim hiçbir şey yok."

"Beni sinirlendirmek hoşuna gidiyor değil mi? Güzel, falafel ve humus yapacağım - sen Yunansın.

Bununla yaşayacaksın, hoşuna gidecek ve istesen de istemesen de biraz yiyeceksin. Bu gece görüşürüz.”

Tory ve yemekle ne alakası vardı? Neredeyse Simi kadar kötüydü. Bu kadar zayıf bir kadın nasıl sürekli yemek yiyebilir? Telefonunu yere fırlattı, sonra sırt üstü yuvarlandı ve henüz kalkmak istemediği için koluyla gözlerini kapattı. Tory'nin evinden ayrıldıktan sonra Daimon avlamadan önceki gece geç saatlere kadar dışarıdaydı. Burada, New Orleans'ta bir şeyler dönüyordu ama o bunu anlayamıyordu.

Stryker bir şeyler planlıyormuş. Bunu hissedebiliyordu.

Ama şu anda Stryker'ı düşünmek de istemiyordu. Düşüncelerini akışına bırakarak, küçük gözlüklerle çevrelenmiş ve gezegendeki en sinir bozucu insanın yüzüne yerleştirilmiş bir çift güzel kahverengi göze geldiler.

Soteria.

Kendini durduramadan, onu yatakta çıplak olarak hayal etti. Öpmek için üzerine eğilirken saçları yüzüne düşüyordu... Penisi anında sertleşti.

Dayanamadı, canının acımaması için kendini hareket ettirmek için uzandı.

"Buna yardım etmek ister misin?"

Kolunu hareket ettirdiğinde gözleri hızla açıldı ve Artemis'i onunla yatakta buldu, bu da onun huzurlu ruh halini anında bozdu. "HAYIR."

Somurttu. Ah, hadi, Acheron. Tüm bunların boşa gitmesine gerçekten izin vermeyeceksin, değil mi?

Ona sırtını vermek için yuvarlandı. "Mastürbasyon yapmayı tercih ederim."

Omzuna yumruk attı. "Yine o ruh hallerinden birine girdin, değil mi? Benimle bu kadar somurtkan olmandan nefret ediyorum.

O halde, onun huzurunda olması onun doğal haliyken neden sürekli onun etrafında dolanıyordu? Peki, bu ve ciddi şekilde sinirlendi.

"Ne istiyorsun, Artie? Yatağıma dalmak sana göre değil ve Katoteros'a gelmemen gerektiğini biliyorsun. Alexion'u nasıl geçtin?

"Bugünlerde beni fark edemeyecek kadar karısıyla meşgul."

Kendime not, Alexion'u daha sonra tekrar öldür. En azından piçi bir süreliğine Ölüler Adası kıyılarında gezdir.

"Peki neden buradasın, Artie?"

"Beni burada istiyorsun."

Evet, sfinkterime giren bir uzaylı rektal sondası gibi. "Bunu nasıl anladın?"

"Geleceğini etkileyeceği için göremediğin için, bana Atlantis kalıntılarıyla ilgili bir şey olduğunda her zaman sana haber vermemi söyledin."

Ve ona, Ryssa'nın yirmili yaşlarından bir günlük olsaydı kendisi için felaket olabilecek olan günlükten bahsetmeyi çoktan başarmıştı. "Ve?"

“Eh, o insanları az önce Yunanistan'da ruhsatsız kazı yaptıkları için tutuklattım. Söylemek

'Teşekkürler Artemis.'”

Ash ona bakmak için başını çevirdi. Kelimenin tam anlamıyla yaptığı şeyle gurur duyuyordu. "İnsan ne?"

"Gördüğümüz zavallı görünüşlü arkeolog biliyor musun? Onun insanları. Bölgeyi ortaya çıkarmışlardı ve dün avuç avuç bir şeyleri sudan çekiyorlardı.

Her türlü şeyi buldum. İnsanlar bunu yaptığında ne kadar üzüldüğünü biliyorum, bu yüzden yetkililere gidip onları tutuklattım ve eserlere el koydum.”

"Siz oradayken dayak yiyen oldu mu?"

"Neden bunu yapayım?"

Alnını ovuştururken alay etti. "Birinin dövüldüğünü görünce havalanıyor gibisin."

O kötü yeşil gözlerini ona dikti. "Çok kötü bir ruh halindesin. Ben de senin yenildiğini görmekten hoşlanmıyorum.”

Bir keresinde, buna inanamayacak kadar cezalandırılırken onun gözlerindeki cinsel tatmin parıltısını çok fazla görmüştü. Kanını akıtmaya bayılıyordu. Kendini ondan daha güçlü hissettiği tek zamandı ve bu onu şu an olduğundan daha azgın yaptı.

"Ne dersen de, Artie."

"Öyleyse arkanı dön ve beni tatmin et."

"Başım ağrıyor."

Elini siyah saçlarının arasından geçirip sarıya çevirdi. "Başın ağrımaz."

"Tabii ki yapabilirim. Konuşurken bile üzerime yüz yirmi poundluk bir dolar sürtünüyor.”

Çıplak sırtına tokat attı. "Sen tam bir pisliksin." Kaybolmadan önce kolundan sertçe ısırdı.

Ash yüzünü buruşturarak orayı ovuşturdu. En azından derisini parçalamamıştı. Bu zaman.

"Onları tutuklattım."

Bunların Tory'nin arkadaşları olacağını anlayınca içini çekti. Kalkıp bununla ilgilense iyi olur. Tory onlar için öfkelenir ve korkardı.

* * *

"Selamlar kardeşim."

Stryker başını kaldırıp baktı ve üvey kız kardeşi Satara'nın ofisinin kapısında durduğunu gördü.

Anneleri farklı olduğu için Satara, Stryker'ın taşıdığı Apollite lanetinden kurtulmuştu ama yine de, babaları onu kaltağın sürekli hizmetkarı olması için Artemis'e verdiğinden, hangisinin olduğundan emin değildi. daha kötü bir hayatı vardı.

Bugün Satara'nın saçları onunki gibi kömür karasıydı ve vücudunun her derin kıvrımına yapışan dar, kırmızı deri bir elbise giymişti.

"Seni buraya getiren nedir abla?"

"Artemis Teyze, elbette. Bir şey yüzünden kafası karıştığında her zaman sana söylememi söylemiştin. Dün gece büyük bir kaza yaptı."

"Ne üzerine?"

"Görünüşe göre bir arkeolog ekibi Atlantis'e rastlamış. Gerçek olanı. Bozulmamış bir günlük de dahil olmak üzere bazı eserler kurtarıldı.

Stryker sandalyesinde arkasına yaslandı. "Rysa'nın günlüklerinden biri mi?"

"Artemis'in tepkisine bakılırsa, tahminim evet."

Bu iyiydi. İnsanların, aralarında Apollitlerin ve Daimonların yaşadığına dair hiçbir fikirleri yoktu ve bu şekilde kalması için epeyce çaba sarf etmişlerdi. Ama Ryssa'nın günlüklerinden biri ortaya çıkarsa...

Onlar hakkında her şeyi anlatabilirdi.

Onun ve Daimon kardeşlerinin Kara Avcıları'nın peşlerinde olması zaten yeterince kötüydü. İhtiyaç duydukları son şey, yiyecek kaynaklarının korkup geceleri onlardan saklanmaya başlamasıydı. Her gece avlanmak ya da ölmek için sadece birkaç saatleri vardı. Bu kötü olabilir.

"O günlüğü bulmanı istiyorum."

Satara masasına yaslanmak için öne çıktı. "Artemis şimdiden senden bir adım önde."

Bunu düşündü. Artemis, Acheron'un peşinden koşmaktan başka bir şeyle nadiren uğraşırdı. "Neden bunu bu kadar çok istiyor?"

Satara omuz silkti. "Sanırım korkusu birilerinin Atlantis'i batıranın Apollon olmadığını öğrenmesi. Ya da belki Ryssa, Artemis'in Acheron ile olan ilişkisini biliyordu ve bunun hakkında yazmıştı.

Stryker'ın aklı başka olasılıklarla döndü. "Ya da belki o kitapta Acheron'un zayıflığını anlatan bir şeyler vardır. Belki onu ya da Apollon ve Teyzeyi de öldürmenin bir yolu olabilir.”

Satara'nın gözleri yeni bir ilgiyle parladı. "O kitabı bulacağım."

"Onu yap. Ve eğer birisi yolunuza çıkarsa—”

"Onlar öğle yemeği."

* * *

"Jake Gyllenhaal ve Shia LaBeouf'u unutun, hayatınızda hiç daha iyi görünen bir adam gördünüz mü?"

Tory, kıkırdayan ve kim bilir ne olduğunu merak eden bir grup kız öğrencinin yanından geçerken kaşlarını çattı.

"Buraya geleceğini sanmıyorum. Onu daha önce hiç görmedim ama en azından bir sınıfta olması için canımı verirdim.”

"Onun altımda olması için canımı veririm!"

"Onu etrafta gördüm. Ben orada arkadaşlarla parti yaparken birkaç kez Ursulines'teki bar Sanctuary'deydi. Bence çok kötü tavırları olan o uzun boylu sarışın garsonla ilişkisi var.

"Ciddi misin? Bunu nasıl kaçırdım? İyi ve sarhoş olmalıyım.

Tory ofisine doğru ilerlerken yorumları unutulup gitti. Ama ona yaklaştıkça, kız öğrenci vücut sayısı gitgide arttı, hatta daha da kalınlaştı. Aslında onların arasından geçmesi gerekiyordu.

Evet... bu doğru değildi. Antropoloji bölümüyle bu kadar ilgilenen daha önce hiç bu kadar çok insan görmemişti.

Nedenini ancak kapısına yaklaşana kadar anladı.

Kül oradaydı. Üzerinde kaç tane bilek boyu paltosu olduğunu merak etmesine neden olan uzun siyah bir toz bezi giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş duvara yaslanmıştı. Onunki sürükleyici olan güçlü bir umursamazlıktı. Aşağıya baktı ve onun çapraz çizmeli ayaklarına ve arkalarında duran her zaman var olan siyah sırt çantasına gülümsedi.

O koyu renk güneş gözlükleri yerindeydi ve bugün uzun saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ve gümüş renkli burun saplaması, küçük kırmızı bir yakut gibi görünen bir taşla değiştirilmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kapısına vararak.

"Seni bekliyor."

Sebep olduğu trafik sıkışıklığına baktı. "Aslında aramalıydın. Bence İtfaiye Mareşali bununla ilgili sorunlar yaşar."

Yüzüne yavaş bir sırıtış yayıldı. "Üzgünüm."

Kapıyı açtı ve geri çekildi. "Ben onları oyalarken sen içeri girsen iyi olur."

Sırt çantasını alırken, itaat etmeden önce güldü.

Tory öğrencilerin toplanmasına doğru döndü. "Antropolojinin ne kadar heyecan verici olduğunu görüyor musun? Antik Yunanistan'da önde gelen bir uzmandır. Şimdi hepiniz bölümünüzü değiştirmelisiniz ki onun gibi adamlara bütün gün bakabilesiniz. Ya da daha iyisi, çıplak erkek heykellerini ortaya çıkarın."

Kapıyı kapattığında Ash'in ona sırıttığını gördü. "Bu gerekli miydi?"

"Hey, bölüme öğrenci almak için yaşıyorum. Seni bir şey için iyi yapabilirsem, o zaman Tanrı aşkına yapacağım.

"Allah Allah tarafından?"

Elindeki kitapları masasının üzerine koyarken omuz silkti. "Evet, senin de söylediğin tuhaf şeyler yokmuş gibi. Senin için ne yapabilirim?"

"Bir dakikalığına 'seni bir işe yarar' sözüne geri dönmek istiyorum... Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Tory gizli incelemesi ve işaret ettiği soruyla biraz kıvrandı. "Senden nefret ettiğimi söylemem. Nefret hafif bir hoşnutsuzluğa düştü."

"Neden?"

Kitaplarından bazılarını masasının arkasındaki raflara koyarken içini çekti. "Çünkü senin için her şey çok kolay görünüyor. Hayatınızda hiç insanların sizinle ilgilenmek için sıraya girmediği bir gün oldu mu?"

"Evet, Soteria. Sahibim. Sizi temin ederim, benim hayatım hiçbir zaman kolay olmadı ve yaşadığınız her gün benim nasıl bir çocukluk geçirdiğimi hayal edemediğiniz için şükretmelisiniz.”

Tory, sesindeki ton ve sözlerindeki ölümcül samimiyet karşısında duraksadı. Üzgünüm Ash. bilmiyordum.”

Sırt çantasını yere bıraktı. “İnsanlara bakıp onlar, bugünleri ve geçmişleri hakkında hızlı hükümler vermek kolaydır, ancak tek bir gülümsemenin gizlediği acı ve gözyaşlarına şaşırırsınız. Bir insanın dünyaya gösterdiği şey, buzdağının gözden gizlenmiş küçücük bir yüzüdür. Ve çoğu zaman, ruhlarının temellerine kadar uzanan çatlaklar ve yara izleriyle kaplıdır.”

Haklıydı ve insanları bu kadar hızlı değerlendirdiği için kendini suçlu hissediyordu. Boyun eğmemeye çalışması her zaman onun hatası olmuştu. "Senin yaşındaki biri için inanılmaz zekisin."

Homurdandı. "Sana söyledim, göründüğümden daha yaşlıyım ve hayatımda öyle ya da böyle bedelini ödemediğim hiçbir şeyim olmadı."

Gelen kutusuna bir deste kağıt karıştırdı. "Şimdi düşünüyorum da, senin ilgini çeken sert kişiliğim göz önüne alındığında, bana yaklaşmaya devam etmen için cezaya obur biri olman gerekir."

Ash ona elini uzattı. "Ateşkes mi?"

Barış, kardeşim, dedi elini sıkarak. "Şimdi neden buradasın?"

İç çekerek geri çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yunanistan'da bazı arkeologların izinsiz kazı yaptıkları için tutuklandığını bir arkadaşımdan duydum. Onların sizin takımınız olup olmadığını görmek istedim.”

Elini umursamazca salladı. “Neden benim takımım olsunlar?”

"Atlantis olduğunu iddia ettikleri bir yeri kazıyorlardı. Bana senin adamların gibi geldi.

"Ama tüm evraklarımız elimizde."

"Eminsen..." Sesinin anlamlı bir şekilde alçalmasına izin verdi.

Sanki şansının başlarının belaya gireceğini anlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Beklemek.

Aramama izin ver."

Ash masasının önündeki sandalyeye oturdu ve o çantasından telefonunu çıkarırken bacaklarını uzattı.

Tory, yerdeki sırt çantasına ve onu kolayca ulaşabileceği bir yerde tutmasına kaşlarını çattı.

"Bu arada o çantada ne var? Ulusal güvenlik sırları falan saklıyormuş gibi onu her zaman koruyorsun.”

"Kirli iç çamaşırı."

Gözlerini devirdi. "Görüntü için çok teşekkürler."

"Sen sordun."

Başını sallayarak David'in numarasını çevirdi. Cevap vermeyince Justina'yı aradı.

Yine cevap yok. Bruce'u bulmaya çalışırken paniği başladı.

"Tory?"

Cevap verdiğinde rahat bir nefes aldı. "Hey tatlım, anlayamıyorum..."

"Hepsi tutuklandı."

Tiksinti ve korkuyla yakışıklı yüzü tamamen sabırlı olan Ash'e baktı.

"Ne?"

"Bütün takım. Gelen yeni dalış ekipmanını beklemek ve imzalamak için karada kaldım ve bir sonraki bildiğim şey, tekneye el konulduğunu ve herkesin gözaltına alındığını.

Tory sıkıntılı bir nefes verdi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Evraklarımızın sahte olduğunu söylüyorlar."

“Saçmalık! Sahte değil. Solin, daha geçen baharda yenilememize yardım etti.”

"Evet ve her zamanki gibi Solin olay yerinden kaçtı. Onu da bulamıyoruz. Bildiğim kadarıyla o da onlarla birlikte hapiste.”

“Ah, ne yazık ki. Tamam, sen otur, ben de ne yapabileceğime bir bakayım." Telefonu kapatarak bir heykel kadar hareketsiz oturan Ash'e baktı. "Haklıydın. Bütün ekibim. Gitmiş. Tutuklanmış. Mükemmel.

Beni şimdi vur ve sonra beni kurşun masrafından kurtar."

Büyük elini kalçasından aşağıya doğru ovuştururken yorgun bir nefes verdi. "Merak etme. Bir arama yapıp onları dışarı çıkaracağım."

"Bunu yapabilirsin?"

"Bunu yapabilirim." Telefonunu çıkardı ve bileğinin sert bir hareketiyle açtı.

Yalan söylemediğini umarak Tory masasının arkasına oturdu ve o başını ellerine yaslarken nefesini tuttu. Bu nasıl olmuştu? Zavallı ekibi. Bu konuda korkmaları gerekiyordu.

Ash, tüylerini ürperten o derin, ritmik kusursuz Yunancasıyla konuştu. "Merhaba Gus, ben Acheron Parthenopaeus. Senden bir iyilik almam gerekiyor. Sanırım bu sabah Ege'de kazı yaptıkları için tutuklanan bir grup antropolog var. Onları dışarı çıkarıp tüm suçlamalardan temize çıkarabilir misin?"

O güldü. "Bunun Atlantis olduğunu düşündüklerini biliyorum. Herkes bir hazine bulmak ister. Ama boş bir hayal için canlarının yandığını görmek istemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsan, onlar bir arkadaşın zararsız arkadaşlarıdır. Onları benim için beladan kurtar."

Dinlerken başparmağını bacağına vurdu. "Hayır... Bir derse ihtiyaçları olduğunu düşünmüyorum. Eminim yeterince sarsılmışlardır. Olympia'ya elimden gelenin en iyisini yap ve bebek doğar doğmaz bana haber ver. Bir dahaki sefere Yunanistan'a geldiğimde ikinizi göreceğim."

Telefonu kapatırken doğruldu. "Kuyu?"

"Onları sorunsuz bir şekilde çıkarabilir, ancak eserlere el konulur ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktur. Bir daha orayı kazmaya giderseniz, sizi idam edecekler."

"Şaka yapıyorsun."

"Tam olarak değil. Yetkililer bu konuda son derece gergin."

"Ama doğru izinleri aldık."

Ash kapalı telefonu çenesine tuttu. "Onlara göre sen yapmadın ve onların ulusal mirasından bir parçayı izinsiz olarak ülkelerinden çıkardığın için senin için arama emri çıkarmalarına bir adım kaldılar."

"Sahip olduğum Yunan değil, Atlantis."

"Günlük Yunanca ve aptal değiller. Atlantisli olsa bile kendi toprakları olan Ege'den çıktığı için sahiplenirler.”

Tory başını ellerinin arasına aldı. "Buna inanamıyorum. Çevirisini bulunca onlara teslim edecektim - onlara her zaman ne bulursak veririm...

"Pekala, Gus durumu düzeltebilir. Adamların kısa süre sonra hapisten çıkacaklar ve onlar kararını yeniden gözden geçirip senin için arama emri çıkarmadan önce o kitabı Yunan hükümetine geri götürmen muhtemelen senin yararına olacak."

Ona baktı. "Tüm yardımların için teşekkür ederim, Ash. Gerçekten mi. Teşekkür ederim. Bunu duymasaydın ve burada olmasaydın ne yapardık bilmiyorum.

"Sorun değil derdim ama aslında öyle, bu yüzden lütfen bunu bir daha yapma. İyilik istemek, yapmamak için gerçekten çok çabaladığım bir şey. Genelde bir şekilde kıçımı ısırır.”

Tory, onun onu kötü bir duruma sokacağını bildiğinden, ona solgun bir şekilde gülümsedi. "Bunu telafi etmek için ne yapabileceğimi söyle bana."

"Sadece beladan uzak dur."

"Bunu yapmayı planlıyorum." Kendini masasından uzaklaştırmadan önce homurdandı. "Tamam, bu kadar acıma partisi yeter, ben..." Sözleri cep telefonunun çalmasıyla kesildi. "Bu düşünceyi tutuyorum." Telefonu aldı. "Evet? Hayır, evde değilim. Evet, lütfen polisi gönderin. Yoldayım."

Ash kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Bu alarm şirketi. Evimde üç alarmlı bir hırsızlık oldu.” Çantasını ve anahtarlarını aldı.

"Ben sürerim."

"Ne?"

"Araba kullanamayacak kadar yorgunsun ve hırsızlarla yüzleşmek için tek başına gitmene gerek yok. Seninle gideceğim."

Tory tam o sırada ona çok minnettardı. Ona anahtarlarını verdi ve onun Mustang'ini bıraktığı otoparka doğru binadan çıkarken onu takip etti.

Kendini toparlarken, "Ne gün..." diye soludu. "Hayır, ne boktan bir hafta. Neredeyse yarın kalkmaya korkuyorum.”

Ash motoru çalıştırdı. "Biliyorum, önce benimle tanıştın -bu düşünceyi boşver- sonra ekibin saldırıya uğradı. Şimdi senin evin. Gerçekten ihtiyacın olduğunda çekiç nerede?”

Kendine rağmen gülümsedi.

"Her şey yoluna girecek," dedi güven verircesine.

Öyle umuyordu. Ama aklının bir köşesinde kendine bunun yanlış bir alarm olduğunu söylüyordu. Evinde kötü bir şey olmadığını.

Lütfen evimde kötü bir şey olmasına izin verme. Bir yabancının eşyalarına dokunmasına dayanamıyordu. Hayatının alt üst olmasından.

Acheron ön tarafa park ettiği anda daha iyi anladı. Ön kapısı sonuna kadar açıktı ve polisten hiçbir iz yoktu. Arabanın kapısını açmaya çalıştı ama Ash onu durdurdu.

"Polisi bekleyin."

"Neden?"

"Onlar buraya gelmeden önce hiçbir kanıtı kirletmek istemezsin."

Haklıydı ama ondan nefret ediyordu.

Polisin gelmesine daha on beş dakika vardı. Önce içeri girdiler ve sonra güvenli olduğunu bildirmek için işaret ettiler.

Tory, oturma odasına girmeden önce gözyaşlarının başladığını hissetti. Bütün evi aranmıştı. "Aman Tanrım..." İçindeki OKB, yapılanlardan dehşete düşmüştü. Her şey düzensizdi.

Bir erkek ve bir kadın olan polis ona sempatiyle baktı. "Kaybolan her şeyin bir listesine ihtiyacımız olacak."

Tory ne dediklerini zar zor anladı. Eliyle ağzını kapatarak yere atılmış anne babası ve ailesinin fotoğraflarına baktı. Çekmeceleri açılmış ve içindekiler yere dökülmüştü. Katrina'dan sonra arkadaşlarına yardım ettiğinden beri bu kadar büyük bir hasar görmemişti. "Bir insanın bunu diğerine yapabileceğine inanamıyorum."

Aniden Ash oradaydı, onu göğsüne yaslamıştı. "Sorun değil, Soteria. Sadece nefes al."

Yanında olduğu için şükrederek ona sarıldı. Tüm dünyası alt üst olurken onu kucağında tuttuğu için minnettardı. Önce Nikolas'ın saldırısı, ardından ekibi tutuklanıp ekipmanlarına el konuldu, şimdi de bu...

Kadın memur hasarı incelerken kaşlarını çattı. "Bana mı öyle geliyor yoksa bir şey arıyorlar gibi mi görünüyorlar?"

Tory, sorusu üzerine geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

Erkek memur, yerdeki çekmeceleri gösterdi. "Çoğu hırsızlıkta, özellikle de evleriniz birbirine bu kadar yakınsa ve hava aydınlıksa, genellikle bazı büyük biletleri kapıp kaçarlar." El fenerini, hâlâ köşede uzun pencerelerinin önünde duran televizyonuna tuttu. “Televizyonunuzu bile alamadılar.”

Kadın memur onaylayarak başını salladı. "Bahsetmiyorum bile, görünüşe göre alarm buradan çıkarken devreye girmiş. Sanki seni dışarı çekmeye falan çalışıyorlardı.

Tory onlara kaşlarını çattı. "Neden beni buraya çekmek istesinler? Bu hiç mantıklı değil.”

"Hayır, değil," dedi erkek memur, ışığını kapatıp kemerine geri koyarken.

"Bir şey aramıyorlarsa tabii."

Kadın ona nazik bir gülümseme sundu. "Birkaç parmak izi almak için CSI birimi geliyor. Gerçekten yapabileceğimiz başka bir şey yok. Eksik olan her şeyin bir listesini yapın, biz de onu dosyanıza koyalım ve yerel rehinci dükkanlarından geçirelim. Bunun dışında sigorta şirketinize bir rapor vermeniz gerekecek.”

Erkek memur aynı fikirdeydi. "Ayrıca erkek arkadaşının bu gece seninle kalmasını isteyebilirsin."

İçinden bir korku dalgası geçti. "Geri geleceklerini mi düşünüyorsun?"

Erkek memur başını salladı. Bilmiyoruz. Ayrıca, hırsızlık kurbanlarının çoğu, hırsızlıktan sonra bir veya iki gece uyumakta zorluk çekiyor.”

Tory, etrafındaki yıkımı incelerken koltuğunun koluna oturdu. Değerli eserlerini ya yanında ya da kampüsteki bir kasada kilitli tuttuğu için minnettardı. "Buna inanamıyorum." Ash onun elini tuttu ve polis onu sorgularken konuşmadı.

olası şüpheliler ve adamları hakkında parmak izi için çeşitli alanların ve parçaların tozunu almaya geldi.

Hiçbir şey bulamadılar. Tek bir leke değil. Ya hırsızlar eldiven takıyordu ya da mutanttı.

Şahsen o mutantlara oy verdi. Normal, sıradan bir insanın bir başkasına böyle bir şey yapabileceği gerçeğiyle uğraşmaktansa böyle düşünmeyi tercih etti.

Polis nihayet gittiğinde, Ash'e döndü. "Bana bebek bakıcılığı yapmaktan daha iyi bir işin olduğuna eminim."

"Her şey yolunda. umursamıyorum. Yalnız kalmaman gereken bazı şeyler var.”

Sesinde, onun birçoğunda yalnız kaldığını düşünmesine neden olan hafif bir ton vardı.

Onları şömine rafına geri koymadan önce anne babasının fotoğraflarını almak için eğildi. Nedenini bilmiyordu, ama onun onları ele alış şekli, onun kendisini düşünmesi karşısında kalbinin şefkatle sıkışmasına neden oldu.

"Senin bir ailen var mı, Ash?"

Sanki bir önceki ziyaretindeki yeri tam olarak hatırlamış gibi, resimleri oldukları yere geri koydu. "Hepimizin sevdiği insanlar var."

Sorusuna cevap vermekten kaçındığı gerçeğini gözden kaçırmamıştı. Ona bakmadan sehpadan düşen eşyalara gitti.

Yerde diz çöken Ash, içinde küçük siyah bir kaya olan bir gölge kutusunu alırken kaşlarını çattı. Alttaki küçük bronz levhada SOTERIA'S FIRST yazıyordu.

KAZI 1985.

"Bu ne?"

Elinden almak için hareket ettiğinde gözleri buğulandı. “Ailem ilk kez onlarla birlikte kazmama izin verdi. Bunu bulduğumda çok gururlandım. Nadir bir mızrak ucu keşfettiğimi sandım. Babamın bana bunun sadece bir kaya olduğunu söyleyecek cesareti yoktu. Bu yüzden onu benim için çerçevelediler ve üzerinde parlayan bir ışıkla odamda yatağımın yanına koydular. Gözyaşı kontrolünü aşarken ağladı. "O piçler ailemin eşyalarına dokundu!"

Ash ağlarken onu tutmak için ayağa kalktı. Sanki tüm dünyası başına yıkılmış gibi ona sarıldı. Gözyaşlarını o kadar derine gömmeyi öğrenmişti ki, onun bu şekilde ağlamasının neden olduğu tutkuyu ve incitmeyi

anlayamıyordu. Tek bildiği, hayatında birkaç kez bu şekilde ağladığında arzuladığı tek şeyin rahatlık olduğuydu.

Ve hiç olmamıştı.

Bu yüzden ona kimsenin ona vermediğini teklif etti. Tükenene ve göğsünün üzerindeki gömlek gözyaşlarından ıslanana kadar ağlamasına izin verdi.

Tory yaptığı ıslak noktayı silerek geri çekildi. "Çok üzgünüm Ash. Ben duygusal biri değilim. Değilim." Boğazını temizledi ve ona hayatında gördüğü en kararlı bakışı attı. "Bana bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. Ben bundan daha güçlüyüm."

"Bazen herkes ağlar, Tory. Bazı acılar vardır ki, en güçlünün bile kırılmadan dayanamayacağı kadar derindir. Bunun için senden daha azını düşünmüyorum.

Gergin bir şekilde güldü. "Gerçekten de düşündüğüm gibi bir pislik değilsin, değil mi?"

Ona nazik bir gülümseme sundu. "Aslında, büyük pislik anlarım oluyor.

Ne yazık ki, son yaşananların çoğuna tanık olmuş görünüyorsunuz."

Tory, anlayışı için minnetle kaslı koluna hafifçe vurdu. Bazen onunla konuşmak çok kolaydı. Gözyaşlarını koklayarak etrafa bakındı. "Bütün bunları asla temizleyemem."

Ev telefonu çaldı. Cevaplamak için mutfağa giderken Ash'i oturma odasında bıraktı.

Ash, burada ne olduğunu anlamaya çalışırken fotoğrafları toplamaya geri döndü. Tüm sahneyi kafasında canlandırabilmeliydi ama Tory'nin geleceğini görmeye çalışmak gibi boştu. Bu onun için normal değildi.

O bir kader tanrısıydı…

Omzunun üzerinden bakarak, onun yanına dönüp kanepenin yanında ters çevrilmiş çekmecelerden birini almasını izledi.

O benim arkadaşım Pam'di. Cep telefonuma cevap vermeyince paniğe kapıldı ve evi aradı. O ve Kim gelip pisliği temizlemeye yardım edecekler.

"O zaman gitmemi mi istiyorsun?"

Tereddüt etti. "Sadece sen istersen. Burada benimle olman gerçekten rahatlatıcı."

Sanki bunun kendisini utandırdığını kabul ediyormuş gibi gözlerini ondan kaçırdı ve çekmeceyi yerine koydu. Geri çekildi ve dondu. "Ne kadar tuhaf."

"Ne?"

"Müzik setimi de çalmadılar." Beyaz Bose dalga sistemini ona göstermek için hırsızlar tarafından üzerine atılan bir süveterin yerini aldı.

Bir hırsızın gözden kaçırması tuhaf bir şeydi. "Belki görmediler."

"Belki." Onu rafa geri itti, sonra açtı.

Bee Gees bağırırken Ash kaşlarını çattı. "Gece ateşi?" Ürperdi. "Disko?"

"Şşşt," dedi, başka bir çekmeceyi almadan önce ona el sallayarak. "Kendimi kötü hissettiğimde beni rahatlatıyor."

"Disko seni nasıl rahatlatabilir?"

Annesiyle babasının bir fotoğrafını aldı ve ona doğru çevirdi. Tory'ye çok benzeyen annesi, beyaz askılı bir üst elbise ve tüylü kahverengi saçlı, babası ise sarı desenli polyester bir gömlek ve bukleli kahverengi rahat bir takım elbise giymişti.

siyah saç ve bıyık. Ash'in 1970'lerin sonlarından belli belirsiz hatırladığı New York disko kulübü gibi görünen bir yerin önünde birbirlerine yaslanmışlardı.

Tory fotoğrafı sevgiyle okşadı. “Annemin en iyi arkadaşı, büyük bir fotoğraf böceği olan Sheri, bunu annemle babamın ilk tanıştığı gece çekmiş. Babam, annemin hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünürdü. Bu yüzden mahcup bir şekilde yanına gitti ve hayır demesini bekleyerek ondan dans etmesini istedi. Yapmadı. Onun utangaç tereddütünün o kadar tatlı olduğunu düşündü ki evet dedi. Donna Summer'ın olduğu gibi dans pistine çıktılar.

Last Dance çalmaya başladı. Genişletilmiş dans versiyonu. Bittiğinde, babam tam orada, kulüpte dizlerinin üstüne çöktü ve ona evlenme teklif etti. Bir yıl sonra evlendiler ve annemin öldüğü güne kadar bir daha hiç ayrılmadılar.”

Anılarla baş etmesi zormuş gibi yutkundu. Şarkıyı söylerken alt dudağı titriyordu. “Ben küçükken, ailem disko albümlerini çıkarırdı ve hareket edemeyecek kadar yorulana kadar onlarla dans ederdik. Diskoyu dinlemek, onları tekrar yanımda görmek gibi. Yemin ederim, Thelma Houston'ın 'Beni Bu Şekilde Bırakma' şarkısını her dinlediğimde, annemin beni kollarında

tutarken ve ben gülerek odanın içinde dans ederken bana şarkı söyleyen sesini duyuyorum.

Ona sevildiği ve değer verildiği anılarını kıskanıyordu. Anne ve babasının onu teselli etmek için hâlâ burada olmasını onun iyiliği için diledi. "Onlar öldüklerinde sen kaç yaşındaydın?"

“Annemle birlikte yedi, babam öldüğünde on yaşındaydım. O aramızdan ayrıldıktan sonra asla eskisi gibi olmadı.”

"Seni kendi seçimiyle bırakmadı."

"Biliyorum." Tory fotoğrafı kitap raflarına, Homer's Odyssey'in eski, yıpranmış bir nüshasının üstüne yerleştirdi. "Gittiğini söylemek, öldüğünü söylemekten daha kolay." Ona baktı.

"Senden ne haber? Böyle bir anınız var mı?”

Bunu düşünmemeye çalıştı. "Tam olarak değil. Ailem olmadan büyüdüm.”

"Öldüler mi?"

Arkasını döndü ve onun zeminindeki pisliği temizlemeye odaklandı. "Bundan daha karmaşık, bu yüzden bunun hakkında konuşmuyorum."

Tory, onun sadece kendisini korumak için kullandığından emin olduğu sesindeki soğukluğa kaşlarını çattı. Üzgünüm Ash. Onları hiç tanıyor muydun?

Adam cevap vermedi ama onun içindeki hüznü hissedebiliyordu, bu da onun onlar hakkında aslında hiçbir şey bilmediğine inanmasına neden oluyordu.

Hırsızların bıraktığı kaostan sessizce düzen çıkarmasını izledi. Onda bir Eski Dünya havası vardı. Genç bir bedene hapsolmuş gerçekten yaşlı bir ruh. Bundan daha fazlası, yatıştırıcı bir şey vardı. Sanki onunla birlikte olmak, onu başka hiçbir şeyin sahip olmadığı bir şekilde içten içe sakinleştiriyormuş gibi. Neredeyse evde olmak gibiydi... Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama onun yanındayken hissettiklerini inkar edemezdi.

Birdenbire kapısı sert bir şekilde vuruldu.

Pam ve Kim'i iki kutu ekstra büyük boy pizza ve on iki paket birayla dışarıda beklerken bulmaya gitti. İkisi birçok yönden birbirine benziyordu. Pam daha uzundu ve çivili saçlarının ön kısmı sarıya, arkası ise simsiyaha boyanmıştı. Kim'in saçı aynı tarzda ama tam tersi renkteydi. Eşsiz Gotik tarzlarıyla süslenmişlerdi, Tory'den çok Ash'e aitmiş gibi görünüyorlardı.

Pam başparmağıyla arkasındaki yolu gösterdi. "Hey, sokağın karşısındaki arabadaki polis mi?"

Tory kahverengi bir sedan gördü. "Öyle düşünmüyorum. Neden?"

"Çünkü biz durduğumuzda içindeki iki adamın dürbünleri bu yere doğrultuluydu."

Tory gözünü bile kırpıştıramadan Ash kapıdaydı. Yanından geçti ama daha ilk basamağa varamadan araba dışarı fırladı.

Ash, neredeyse Simi'yi arabayı takip etmesi için çağırıyordu ama kelimeler bu dilde toplandığı anda kendini tuttu. Kahretsin, bu yakındı. Kadınlar, kolundan canlanan bir iblis bulsalar şok olurlardı...

"Neden evi gözetliyorlar?" diye sordu.

Ash yüzünü ona döndü. "Sanırım o kazıda bulduğun her şeyi bana anlatmalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birçok insanın aniden ilgilendiği bir şeyin ortaya çıktığını düşünüyorum."

Tory alay etti. “Onlar müze parçaları. Bir koleksiyoncu dışında kimse için gerçek bir değeri olan hiçbir şey yok.”

Evet, Ash'in kızına verdiği küçük sfora kolye de tüm dünyanın sonunu getirme gücüne sahipti. En güçlü tılsımlar ve tılsımlarla ilgili sorun, ölümlülerin onların önemini belirleyememeleriydi.

Ama doğru ya da yanlış ellerde daha ziyade, felaket sonuçları olabilir.

"Beni eğlendir ve ne bulduğunu göster."

ALTINCI BÖLÜM

“İyi ton balıklı sandviçler; o şimdiye kadar gördüğüm en uzun adam.”

Tory, Ash'e aval aval bakan Pam'e güldü.

Ash, eve onunla birlikte girdiğinden beri Pam'in en çok kullandığı söz olması gereken şey karşısında başını salladı. Bunu zaten dört kez söylemişti.

"Pam," diye azarladı Kim pizzayı sehpanın üzerine koyarken. "Onu utandıracaksın."

Pam birayı kutuların yanına koydu. "Eh, bilmiyormuş gibi değil. Demek istediğim, beş dokuzda ne kadar uzun olduğumu biliyorum. Tory altı bir, bu yüzden aval aval bakmamıza izin var. Bize kısa olduğumuzu hissettiren bir adamla her gün karşılaşmıyoruz, değil mi Tory?” Pam, Ash'in yanında parmak uçlarında yükseldi. "Kim, küçücüksün ve bir buçuk metreyi zar zor kırıyorsun. Ortalama boylu erkeklerin dünyasında uzun boylu olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sonunda topuklu ayakkabı giyebileceğim!"

Ash onu kollarına alıp kanepenin yanına götürmeden önce güldü.

"Ah, yazıklar olsun!" dedi onu yere bırakırken. "Daha önce hiç beni kaldıran ve ölüyormuş gibi homurdanmayan bir erkeğim olmadı. Cennetteyim. Benimle evlen Ash, lütfen!"

"Evet derdim ama Samsonite'ın bile taşıyabileceğinden daha fazla bagajla geldim."

Tory, kazı günlükleriyle odaya girerken onları görmezden geldi. Pizza kutularını sehpanın üzerine itti, sonra yere koydu. "Pekala, bu geçen yılki her şey."

Ash diz çöktü ve sayfaları çevirmeye başladı.

Tory onun neye baktığını gözden geçirirken omzunun üzerinden eğildi. “Bak, çoğunlukla çanak çömlek parçaları ve parçaları. Birkaç friz ve birkaç şişe.”

Ash nefesini kesen tanıdık bir parça bulunca duraksadı... Bu, Ryssa'nın yüzyıllar önce bulduğuyla eşleşen saç tarağıydı. Elini fotoğrafın üzerinde gezdirirken, onun sarı saçlarıyla onlarla ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak kalbi sıkıştı.

"İnanılmaz derecede iyi korunmuş, değil mi?" dedi Tory, bu tek parçanın onun için ne kadar önemli olduğunun farkında olmadan. "İnciler bile daha önce oldukları yerdeler. Bugün satın alabileceğiniz bir şeye benziyor. Üzerindeki işçilik inanılmaz.”

"Evet." Buğulu gözlerle kendine ihanet etmeden önce daha fazla çanak çömlek görmek için sayfayı çevirmeye zorladı kendini.

Sonra buldu…

"Bu parça nerede?"

Tory, Acheron'dan gelen derin, kararlı ses tonuna kaşlarını çattı. Omzunun üzerinden baktığında, Bruce'un kazdığı süslü bir altın hançer gördü. “Bu, hâlâ laboratuvarda test ediliyor; Neden?"

"Buna ihtiyacımız var."

Vay canına, ses tonu savaş çağrısı yapan bir generalden daha buyurgandı. "O kadar değerli mi?"

Kül tereddüt etti. Onun bakış açısından değil, ama nefes alan her şeyi öldürebilecek bir silah olduğu için, kendisi ve ona sahip olmak için her şeyi yapacak diğer insan olmayan varlıklar için son derece değerliydi. "Evet."

Pam gözlerini devirdi. "Sizi ve eski şeyleri anlamıyorum."

Kim omzunu sıvazladı. "Sorun değil tatlım. Sizi ve BeGoth bebek takıntınızı da anlamıyoruz.” Tory'ye baktı. "Leda Swanson arayışımızda bizimle birlikte olmalıydın. Sonunda bebeği Alabama'daki bir butikte bulana kadar beni üç eyalete sürükledi.

Ash onları görmezden gelerek kitaba bakmayı bitirdi ama Atlantis hançerinden başka önemli olabilecek bir şey bulamadı. Ama buna göre, arabadaki bir insan neden onun peşinde olsun ki?

Hiçbir insan önemini anlayamaz…

Ve hiçbir insan dışı bu tür bir karmaşayı yaratıp onu terk etmezdi. Nerede bulacaklarını söyleyene kadar Tory'ye saldırıp ona işkence edeceklerdi.

Şaşırtıcıydı. Ama başka ne isteyebilirler ki?

Daha da önemlisi, onu elde etmek için ne kadar ileri gitmeye istekliydiler? Bir eve zorla girmek bir şeydi. Bunun için de öldürürler miydi?

Ash ayağa kalktı. "Ben biraz dışarıda dolaşıp bir şeyler kontrol edeceğim. Geri döneceğim."

Tory başını salladı. "Sana biraz pizza ayıralım."

Ash, evden çıkarken yorum yapmadı ve güçlerini kullanarak New Orleans'tan ayrıldı ve Savitar'ın güneşin tam anlamıyla hiç batmadığı adasına doğru yola çıktı. Doğası gereği büyülü olan ada, Savitar "mükemmel" dalgayı ararken sürekli olarak dünyanın etrafında hareket ediyordu.

Beklendiği gibi Savitar, suda bir sörf tahtasının üzerinde sırtüstü uzanmış, dalgalar onu sallarken berrak, parlak gökyüzüne bakıyordu.

Her şeyi bilen Chthonian'ın aksine Ash bir su bebeği değildi. Sörf yapmaktan ve güneşin altında uzanmaktan nefret ediyordu. Ama aynı zamanda biliyordu ki Roma'dayken...

Kendisini uzun tahtada otururken görünce gülen Savitar'ın yanında bir tahtaya attı. "Kendi elementinin dışında görünüyorsun."

“Öğemden çıktım. Seattle Goth kulübündeki senin gibi.

Savitar ona alaycı bir şekilde sırıttı. "Hiçbir zaman havamda değilim, Atlantisli. Ve seni küçüklere ve bir tahtaya sokmak gerçekten korkunç olmalı. Bir gün gerçekten sana 'Rad dört değirmenli vapur, ahbap!' dedirteceğim.”

Ash kollarını göğsünde kavuşturarak güldü. "Pek olası değil."

Gökyüzüne bakmaya geri dönmeden önce Savitar ona şakladı. "Bunu daha önce duymuştum. Peki seni buraya getiren ne, Grom?

Ash, genellikle on beş yaşından küçük çocuklar için kullanılan sörf terimini görmezden geldi. Sadece Savitar ona genç diyerek paçayı sıyırabilirdi. "Bir kadın var..."

"Her zaman olmaz mı?"

Ash alaycı yorumu görmezden gelmeyi seçti. "Biri tarafından takip ediliyor ve kim olduğunu bilmiyorum."

Savitar, ağır dövmeli bir kolunu okyanusta yüzdürürken tek kaşını kaldırdı. "O zaman sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Bu sözler ve küçümseyici ses tonu Ash'in öfkesini alevlendirdi. "Kahretsin, Savitar, benimle bu oyunu oynama. Hayatı tehlikede... belki.”

Savitar, Ash'in tahtasını kavradı ve onu daha da yaklaştırdı. "Senin gibi ben de kaderle oynamayacağım."

Saçmalık. Sürekli kaderle oynuyorsun.”

Ash'in tahtasını ondan uzaklaştırdı. "Ama seninkini kurcalamayacağım. Durmadan."

Ash, Savitar'ın yanına doğru kürek çekerken küfretti. "Dünyanın nihai kaderi olmanın ve kendi kaderini kontrol edememenin ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Elbette biliyorsun küçük kardeşim. Verdiğiniz her karar, kaderinizin ortaya çıkmasına veya değişmesine neden olur. Sana hiçbir şey öğretmedim mi?”

Savitar haklıydı ama o kadar basit değildi. Özellikle başka birinin hayatı söz konusu olduğunda.

Chthonian'ı umursamak için ne gerekir?

Ash gözlerini kıstı. "Bir Atlantis hançerini ortaya çıkardılar."

Savitar ona dik dik bakmak için tahtaya oturdu. "Umarım onu yok etmeyi planlıyorsundur."

"Önce onu almalıyım. Ama plan bu.” Ash düşmanca bakışlarına karşılık verdi. "Lütfen, sadece bu seferlik, bana gelecekle ilgili biraz fikir verebilir misin?"

Savitar başını salladı. "Kaderin sana ne yazdığını biliyorsun. Kendi eylemlerinle kurtulacaksın.”

"Bu her anlama gelebilir."

Savitar, Ash'e uğursuz bir bakış atmadan önce birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. "Elbette. Burada işlerle dalga geçiyorum ama size bu kadarını anlatacağım. Hırsızların onun evinde peşinde oldukları hançer değil. Adamlarının bulduğu başka bir günlük var.

Ash o bombanın üzerine sindi. "Ryssa'nın mı?"

Onayladı. "Soteria'nın sana gösterdiği değil. Bu, dün arkadaşlarından biri tarafından bulundu. Ve Ryssa, Apollon'un metresi olduktan sonra yazılmış. İçinde kendisi, Artemis ve onların kana ihtiyaçları hakkındaki gerçek var. Ayrıca onları nasıl öldüreceğini de anlatıyor.”

Ash kendini hasta hissetti. Evet, bu kana susamış annesini bile etkileyecek küresel bir yok oluşa neden olur. "Ve ben? Ben de var mıyım?”

Savitar içini çekti. "İnan bana, bunun başkasının elinde olmasını istemezsin."

Ash'in midesi kasıldı. "Şimdi nerede?"

"Bunu sana söyleyemem."

Ash, onunla mücadele edebilmek için kendisini Savitar'ın tahtasına fırlattı. Ne yazık ki Savitar kendini ve tahtayı altından fırlattı ve Ash onu yakalayamadan Ash'in terk edilmiş tahtasının diğer tarafında belirdi.

"Bana vurman hiçbir şeyi değiştirmez."

Ash tahtasına doğru yüzdü ve Savitar'a baktı. Neden bana söylemedin?

"Kaderin nasıl işlediğini en iyi siz bilirsiniz. Bir insan olarak başınıza gelenler, anne babanızdan aşağılara kadar herkesin olması gerekeni atlatmaya çalışması nedeniyle oldu - ki bu da nihayetinde Atlantis panteonunun yok edilmesiydi. Bu kehaneti değiştirecek bir şey yoktu. Ama çektiğin acı tamamen gereksizdi. Ailen gerçek kaderlerini benimsemiş olsaydı, yıllarca süren eziyetten kurtulmuş olurdun.

Kader reddedilmeyecek. Onu şekillendirebiliriz, ama sonunda hepimiz son kaderimizin piyonlarıyız. İyi, kötü ya da kayıtsız.”

Bu sözler onu Artemis'in dayaklarından biri kadar rahatlattı. "Açığa çıkacağım, değil mi?"

"Bilmiyorum. Pantolonunu üzerimde düşürmeyi mi planlıyorsun? Eğer öyleyse, önce beni uyar. Kör olmak istemiyorum.”

Ash tahtasının üzerinde doğruldu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Dünyayı kurtarmak için verdiğim tüm savaşlardan ve onca Karanlık Avcıyı serbest bırakmak için ödediğim onca onur ve kan fedakarlığından sonra, hepsi benim zavallı bir fahişeden başka bir şey olmadığımı anlayacak. değil mi?”

Savitar'ın bakışı keskin ve kızgındı. "Hiç acınası olmadın."

Ama ikisi de onun bir fahişe olduğunu biliyordu. Günün sonunda hala biriydi. Ash bu adaletsizliğe bağırmak istedi.

Geçmişinden kaçamazsın.

Kendi sözleri onu ısırmak için geri geliyordu. "Öğrenilmeden önce ne kadar zamanım var?"

Savitar uzun, yorgun bir nefes verdi. "Yolculuğun için üç sonuç var, Apostolos. Birinde açığa çıkarsın ve her şeyini, hayatını bile kaybedersin ve annen bir öfke nöbeti içinde tüm dünyayı mahveder. Diğerinde, ifşa oluyorsunuz ve Kara Avcılar size saldırıyor ve Apollo'nun düşmanları tanrıyı yok ediyor, sonra da onları köleleştirip suistimal ederek insanlığa anlatılmamış dehşetler yaşatıyorlar..."

Ash daha fazlasını istemekte bile tereddüt etti. "Ya üçüncü?"

"Tek kelimeyle, tüyler ürpertici."

Kül lanetledi. "Yani ne yaparsam yapayım dünya boktan mı?"

“Bunu söylemedim. Her zaman umut vardır, Apostolos. Tüm erkekler arasında bunu biliyorsun. Ancak hayatının sonucunu etkilemeye çalışmaktan vazgeçtiğin zaman gerçekten mağlup olursun. Gelecek olan gelecek. Bizi şekillendiren, aradaki bokla nasıl başa çıktığımızdır.”

Ash bu sözler üzerine homurdandı. "Sen hiçbir şeyle uğraşmıyorsun, Savitar. Burada güneşin altında oturuyorsun, dalgaları yakalıyorsun, takip etmediğin saçma sapan felsefe kusuyorsun."

"Haklısın. Kaderimi etkilemeye çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Ama bunun nedeni, geleceği her değiştirmeye çalıştığımda, onu daha da beter bir şekilde mahvetmemdi. Sonunda fare kolu çekmekten yorulur ve yaralarını yalamak için köşesine oturur. Yani, eğer onu kapatmaya hazırsan ve gelip benimle kumsalda otur-"

"Dövüşmekte sıkışıp kaldım."

"Dövüşmekte sıkışıp kaldın." Savitar tekrar tahtasına uzandı. "Ama kavgadan sıkıldığın zaman gelip kumsalımı paylaşabilirsin."

Ash bunu ciddi olarak düşünürken uzun bir iç çekti. "Bana bir yer ayırın. Bu yüzüme patlarsa, kuyruğum sonsuza kadar bacaklarımın arasına sıkışmış olarak geri döneceğim. Çünkü içten içe gerçeği biliyordu - yeterince alay konusu olmuştu. Sevdiği insanların ona, Ryssa'nın onu güveçte bulduğu zamanki gibi bakmasına dayanamıyordu.

Didim. Onu sevmiş ve affetmiş olmasına rağmen, gözlerindeki hayal kırıklığı hala ruhunu yakıyordu.

Bunu tekrar kaldıramazdı.

Ash akıl hocasını "Dalga geliyor" diye uyardı.

Savitar tek bir mükemmel takla ile tahtasında belirirken hareket etmedi.

Dalga çarptığı anda Ash, New Orleans'a döndü. Su sporları hiçbir zaman onun işi olmamıştı. Havada serbest düşmeyi veya yerde hız yapmayı tercih etti.

Ve on bir bin yılı aşkın süredir seyirci olmamıştı. Tanrılığında bir şey öğrendiyse, o da onu yere serene kadar savaşmak olurdu.

O zaman bile, nasıl savaşmaya devam etmeyeceğini bilmiyordu.

Dışarıda başka bir günlük vardı. İyi. Onu bulacak ve yaşayan hiçbir insanın veya başka bir varlığın onu okumadığından emin olacaktı.

YEDİ BÖLÜM

Ash eve girerken durakladı ve üç kadını sıraya dizilmiş ve...

… sevgili tanrılar, bundan başka her şey.

"Bereketli."

Simi'nin en sevdiği şarkı olduğu ve geçen yılın büyük bir bölümünü o şarkıyı hormonal ergenlik çağındaki bir iblise tanıtacak kadar aptal olan herkese lanet okuyarak geçirdiği için tek ihtiyacı olan Simi'nin burada olmasıydı. En kötü yanı? Simi, ona Similicious demesini istedi.

Evet, hiç olmayacakmış gibi. Yakında bir Calvin Klein iç çamaşırı modeli olmayı tercih ederdi.

"Hadi Ash," diye seslendi Kim. "Bize katılın."

Ona ruhunu dolduran korkuyla baktı. "Hayatta olmaz. Dünyada 'Oğlunu rock'a koyacağım, rock' şarkısını söylememe yetecek kadar bira yok.”

Kadınlar o kadar çok güldüler ki, Pam ve Tory kükredilerken Kim kanepeye yığıldı.

"Peki bir şey buldun mu?" Tory nihayet ayıldıktan sonra sordu.

"Caddenin karşısındaki arabada kırık bir far ve sönük iki sokak lambası." Ash, Tory'nin cep telefonunu aldı ve ona uzattı. "Aslında adamlarını arayıp başka bir günlük bulup bulmadıklarını sormana ihtiyacım var."

Tory ona komik bir bakış attı. "İnanın bana, bu kadar muazzam bir şey bulsalar hemen bana söylerlerdi."

"Gözaltına alınmadan hemen önce yapmış olsalar bile mi?"

"O zaman hükümet alırdı."

"Tory, lütfen, beni eğlendir. İçimde kötü bir his var.”

Elindeki telefona uzandığında çalmaya başladı. Ses tonundan ve yüzündeki ifadeden, cevap vermeden önce onun kim olduğunu bildiğini anlamıştı.

"Hey, Bruce, ne..." Yüzü rengini kaybederken sesi kısıldı.

Ash onu sabitlemek için elini onun omzuna koydu.

"Aman Tanrım. HAYIR..."

Konuşmanın diğer ucunu dinleyene kadar Pam'e şaşkın bir bakış attı.

"Korkunçtu, Tory. Tıpkı Nikolas gibi onun da dairesine girerken soyulduğuna ve ameliyatta olduğuna dair telefon aldığımda belki bir saat önce taburcu olmuştuk."

"Doktorlar ne diyor?"

Bilmiyorlar. İyi görünmüyor. Ama en korkutucu olan şey, onu ezen adamların çantasını ve ceplerini karıştırması... sanki özel bir şey arıyorlarmış gibi. Ne parasını ne de saatini aldılar. Hiçbir şey... Harry, onu döverken ona sorular sorduklarını söyledi, ama Yunancası akıcı olmadığı için ne istediklerini anlayamadı. Bilincini kaybedene kadar onu dövmeye devam ettiler."

Tory, Acheron'a baktı ve onun tüm "duygularından" şüphelenmeye başladı. O kadar hatasızdı ki, onun onların bir parçası olup olmadığını merak etti. "Kazı sırasında başka bir günlük bulan oldu mu?"

"Sabahın erken saatlerinde, polis gelmeden hemen önce, tarihi eserlerin ana damarını bulmuştuk."

"Ama başka bir günlük var mıydı?"

"Seninki kadar iyi korunmamıştı ama evet, başka bir kitap daha vardı ve bunu anla... ıslak değildi. Altın kakmalı ahşap bir sandığın içindeki hava geçirmez bir kapta mühürlenmişti. Birisi onu korkudan falan oraya saklamış gibi görünüyordu."

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. En son Dimitri'de olduğunu duydum.

"Dimitri'yi bulmanı ve o kitabı bana getirmeni istiyorum."

"Neden? Kimsenin okuyabileceği gibi değil."

"Evet yapabilirler."

"DSÖ?"

Ash'e baktı ve onun dünyadan sakladığı gözleri görebilmeyi diledi. "Burada, Amerika'da bir adam."

"Ciddi misin?"

"Evet. Bulunacak daha fazla kişi olduğunu bana o söyledi ve sizi hapisten çıkaran oydu. Şimdi dinle, evime zorla girildi ve görünüşe göre onlar da bir şey arıyormuş. Arkadaşım bunun günlük olduğunu söylüyor. Gerçeği bilmiyorum ama biz öğrenene kadar gerçekten çok dikkatli olun ve beni Harry ve Niko'dan haberdar edin."

"Yaparım doktor."

Telefonu kapattı ve onun göz renginden çok daha fazlasını gizlediğinden şüphelendiği o koyu renkli güneş gözlüklerine baktı. "Neler oluyor Ash?"

Başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu. "Tarihin çok önemli bir parçasını buldunuz ve bunun için adam öldürmeye hazır gruplar var."

Hayır, bundan daha fazlası olmalıydı. Bu olmak zorunda. “Bak, bu Mumya değil. Genç bir kızın günlüğü ölüleri diriltemez falan. Bu sadece onun zararsız hayatının hikayesi. Yaşlı bir kız, uğruna birini öldürmeye değecek ne bilebilirdi ki?”

Onunla alay etti. "Bu soruyu bana mı soruyorsun? İnsanlar bir çift ayakkabı için ya da aynı ceketi giydikleri için birbirlerini öldürüyorlar.”

Pam başını salladı. "Orada bir anlamı var."

"Hala anlamış değilim. Yapmıyorum."

Ash başını salladı. "Bu dünya ve özellikle insanlar hakkında anlamadığım pek çok şey var." Ve onun on bir bin yaşında bir tanrı olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu hemen hemen her şeyi söylüyordu.

O kitabın neden bu kadar önemli olduğunu söyleyecek kadar ona güvenebilmeyi dileyerek Tory'ye baktı, ama Tory'nin geleceğini görememesinin nedeninin, sonunda onu ya da onu yok edecek olan kişi olması olduğunu biliyordu. dünya.

Ben Habercisiyim. Telikos'u ancak ben getirebilirim.

Ya da belki değil... Onun kehaneti bunu gerçekleştirmekti. Ona ana dilini çevirmeyi öğreterek, onu çoktan harekete geçirmiş olabilir. Keşke ikinci günlüğü bilseydi. Hepsi çok zararsız görünmüştü -eski bir dostun torununu utandırmayı telafi etmenin bir yolu. Şimdi bir felaket olabilir.

Aniden kendini kötü hissederek onun kanepesinin koluna oturdu. Ne yapmıştı?

"İyi misin?" diye sordu. "Birden çok solgun görünüyorsun."

Hayır, o iyi değildi. İstemeden ne yapmış olabileceğini düşündükçe midesi bulanıyordu. Tıpkı Nick Gautier'de olduğu gibi. Öfkenin sıcağında, en iyi arkadaşına kendisini öldürmesi için lanet okumuştu. Ne yazık ki Artemis, Nick'i ölümden geri getirmiş ve Ash için kötü bir durum yaratmıştı. Şimdi en iyi arkadaşı intikam almak için onu öldürmek üzereydi.

Geçerken bile söylediklerinize dikkat edin. Senin sözün kanundur. Annesinin uyarısı kulaklarında çınladı ve şimdi düşününce annesi son bir haftadır ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Matera? aklıyla ona seslendi.

Havariler mi? Hızlı yanıtı için minnettardı. Bununla, onu kendisine kızdırma korkusuyla ondan saklanmadığını biliyordu.

Atlantis'in keşfinde neler oluyor?

Hiç bir şey. Aptal insanlar. Onlara hapishanemin mührünü nasıl açacaklarını söylediğimde bile en basit yönergeleri takip edemiyorlar. İhtiyacım olduğunda bir Atlantisli nerede?

Senin sayende öldü anne.

Oh, bana hatırlatma... Bir şeye mi ihtiyacın vardı, m'gios? Son zamanlarda çok sessizsin.

Meşguldüm ve bir sorunum var. Birisi Ryssa'nın günlüklerinden birini bulmuş. Onun nerede olduğunu biliyor musun?

Tereddütle cevap vermeden önce durakladı. Evet.

Ve?

Cevap vermedi.

Matera?

Evet? Sesi sabırsızlıktan keskindi.

Bu oyunu benimle oynama. Nerede olduğunu bilmeliyim. Şimdi.

Ben senin annenim, sakın benimle o tonu almaya kalkma.

Tekrar konuşmadan önce sesini yumuşattı. Lütfen Matera, günlük nerede?

sana söyleyemem

"Lanet olsun Matera, cevap ver bana!" Ash öfkeyle kanepeden fırladı ve üç kadının da ona merakla baktığını fark etti.

Pam boğazını temizledi. "Az önce ne söylediği hakkında bir fikrin var mı?"

Tory kaşlarını çattı. "Şey... pek sayılmaz."

"Vay canına," dedi Kim hafif bir kahkahayla, "Yunan prensesinin anlayamadığı bir Yunan dili.

Etkilendim."

Pam tek kaşını kaldırdı. "Yanıt verdiği kafasındaki sesler olmalı. Umarım ona bizi öldürmesini söylemiyorlardır."

Ash yanaklarını kavuran bir sıcaklık hissetti.

"Ooo," diye cıvıldadı Pam. "Bu güzel. Onu utandırdığımızda yanaklarının kıpkırmızı olması hoşuma gidiyor."

Tory soğuk pizzasından bir ısırık alırken, "Bunu o kızdığında ya da terlediğinde de yapıyorlar," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bence onu daha da seksi yaptığını söylemeliyim."

Ash onlara homurdandı. "Kadınlar, lütfen, ben burada dururken bunu tartışmaz mısınız?"

Pam diğer kaşını kaldırdı. "Bizimle geri mi döndün yoksa hâlâ kafandaki insanlarla mı konuşuyorsun?" Elini cebine attı ve bir Bluetooth kulaklık çıkardı. “Sana ne diyeceğim…

Sam'in oğlu. Neden onu takmıyorsun ki ben de biraz kafam rahat olsun ve en azından telefonda başka biriyle konuşuyormuş ve köpeklerden falan emir almıyormuş gibi davranabileyim.

Ash onun gönülsüz gerçeğine güldü. "Sorun değil, sadece eve zorla girildiğinde Tory burada olsaydı işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini düşünüyordum."

Kadınlar birbirlerine şüphe dolu gergin bakışlar attılar.

Pam kapıya doğru baktı. "Biliyor musun Tory, haklı. Diğerleri soyulurken…”

Belki de burada kalmamalısın, diye ekledi Kim. "Neden gelip bizimle kalmıyorsun?"

Tori başını salladı. "Sizi riske atamam ve korku içinde yaşamak istemiyorum. Henry'yi yükleyip kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Henry?" Ash merakla sordu.

Kim, "Beretta bebek bakıcısı" diye yanıtladı.

Tory'nin silahı olmasına şaşırmıştı. Tipi gibi görünmüyordu. "O şeyi kullanabilir misin?"

Pam, daha fazla pizza yerken son derece alçakgönüllü görünen Tory'ye işaret ederken güldü. "Ona bakmak. Çok zararsız ve uysal görünüyor ama içinde bir aslan var. Tory, benzerlerini muhtemelen hiç görmediğiniz bir adrenalin bağımlısı… derin deniz dalışından zıplamaya kadar her şey. Kahretsin, eğlence için mükemmel derecede iyi uçaklardan bile atlıyor.

Ash buna şaşırmış ve etkilenmişti. "Gerçekten mi?"

Tori omuz silkti. "Tehlikeli yaşamayı seviyorum."

"Hayır," dedi Pam, sesi arkadaşı için gururla doluydu, "o korkusuzca yaşıyor."

Başını saygıyla eğdi. “Korkusuzluk, herhangi bir insanda en çok arzu edilen bir özelliktir. Aptallık değil. Bu iş bitene kadar seninle kalacağım.” Açıklama onu şaşırttı, ama sonra yine tamamen mantıklı geldi. Ekibi günlüğü ona ulaştıracaktı ve eğer ona yakın durursa, onu ilk bulan kişi olacaktı. O zaman başka biri okumaya fırsat bulamadan onu yok edebilirdi.

Umut etti.

Pam kolunu Tory'nin koluna geçirdi. “Teklifini kabul ederdim. Bizim mekanımıza daha önce geldin, bu da Kim ve onun "yerde iç çamaşırı" sorununu bildiğin anlamına geliyor."

“O benim iç çamaşırım değil! Bu senin.”

Pam tek eliyle onun öfkesini savuşturdu. “İç çamaşırın kime ait olduğu gibi hayattaki küçük şeyler için çekişmeyelim. Mesele şu ki, büyük adamla takılırdım. O bizden çok daha korkutucu.”

"O da daha tatlı," diye sırıttı Kim. “Teklifini kabul etmezse, koruma için yalvarabilir miyim? Sanırım bana şeytani motifi veren bir komşum var. Bana zarar verebilir, biliyorsun değil mi?

Ash güldü. "Bilmiyorum… şu senin iç çamaşırı sorunun…"

Pam kahkahayı patlattı.

Kim somurttu. "Sanki hiç yapmamışsın gibi."

Aslında yapmamıştı. Yere düşecek iç çamaşırı giymiyordu. Ama kadınların bunu bilmesine gerek yoktu. "Tekrar konu değiştiriyorum. Dimitri'den günlük hakkında haber aldın mı?

"Henüz değil."

"Yunanistan'da mı?" diye sordu.

Tory başını salladı.

"Tamam aşkım." Ash sırt çantasını omzuna astı. "Sizi bırakmaktan nefret ediyorum çocuklar ama ben birkaç kıyafet almak için evime gidiyorum. Sende cep telefonu numaram var. Pencereden bir gölge bile görürsen, beni ara, hemen dönerim. Sadece birkaç blok ötede yaşıyorum."

Tory gülümsedi. "İyi olacağız."

Ash öyle umuyordu. Kapıya yönelerek onlardan ayrıldı ve sokağa çıktı. Kimsenin onu göremeyeceğinden emin olur olmaz, kendisini Augustus Tsigas'ın evinin kapısının önünden Yunanistan'a çevirdi.

Gus'ın babası, Kara Avcılara yardım eden insan hizmetkarlardan biri olan bir Efendiydi. Bir yetişkin olarak Gus, Yunan hükümeti için çalışmaya gitmişti, böylece sadece Ash'e değil, diğer Yunan Kara Avcılarına ihtiyaç duyduklarında yardım etmişti.

Kocasının içinde bulunduğu paranormal dünya hakkında hiçbir fikri olmayan Gus'ın karısı Olympia'yı korkutmamak için kapıyı hafifçe çaldı. Burada saatin sabahın ikisi olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Işık yanmadan önce kapının diğer tarafından ayak sesleri duydu.

Gus yüzünde bir sırıtışla kapıyı açtı. "Bu önemli olsa iyi olur, Acheron."

"Başka bir nedenle seni uyandırabilir miyim?"

"Evet."

Ash, onun Gus'ı asla gereksiz yere rahatsız etmeyeceğini bildikleri halde onun somurtkanlığına güldü. "Bu önemli. Yardım ettiğin insan grubunu hatırlıyor musun?

"Arkeologlar mı?"

"Evet. Dimitri adında biri vardı. Adresine ihtiyacım var.

Gus son derece sinirli görünüyordu. "Senin her şeyi bildiğini sanıyordum. Kendin alamaz mısın?”

"Bazı kısıtlamalarla geliyorum ve maalesef Dimitri bu istisnalardan biri."

Gus gözlerini ovuşturarak esnedi. "İçeri gel, senin için rekoru kıracağım."

Gus mı? Bir sorun mu var?"

Olympia odaya girerken Ash kapıyı kapattı. Minik ve minyon, uzun siyah saçları ve büyük kahverengi gözleri vardı. "Uyandırdığım için üzgünüm."

Onu görünce gülümsedi. "Sorun değil, Acheron. İkinizin muhtemelen sizi rahat bırakmama ihtiyacı olduğunu biliyorum. Yatağa geri döneceğim.”

"İyi geceler." Gus'ı ofisine kadar takip etti. "Bu arada, bir erkek."

Gus gururla sırıttı. "Bana bildirdiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil." Gus bilgisayarda iş hesabına giriş yaparken sessizce bekledi.

Gus adresi not ettikten sonra Ash'e verdi. "Umarım bu yardımcı olur."

“Öyle. Teşekkürler."

En az bir kişinin kendisine yardım ettiği için minnettar olan Ash, Gus'ın evinden şehrin diğer ucundaki Dimitri'nin dairesine kaçtı. Bunu halletmenin en iyi yolunu düşünürken derin bir nefes aldı. Ya eve ışınlanıp adam uyurken arayabilir ya da onu uyandırıp nerede olduğunu sorabilirdi...

Uyurken bulmak daha iyi.

Ash küçük, dağınık daireye girdi ve duraksadı. Önce Dimitri'nin yatakta uyuduğunu sandı ama kalp atışı duymadı. Yaklaşınca adamın kanlar içinde yüz üstü yattığını gördü.

"İyi değil," diye soludu, bir arama sırasında birisi burayı yerle bir ederken geride kalan kaosa bakarak etrafına baktı.

Ash derin bir nefes aldı ve bu sefer güçlerinin işe yaramasını umarak gözlerini kapattı. Tam da Tory'nin evinde olması gerektiği gibi, her şeyi ani bir kristal berraklığında gördü.

Siyahlar giymiş üç iri adam kitabı isteyerek Dimitri'ye dalmıştı. Dimitri, onlar ona işkence ederken bile savaşmış ve onlara hiçbir şey söylememişti.

Tory'ye olan bağlılığı iki saat önce susturulmuş bir silah sesiyle sona ermişti.

Ash cesedin yanında diz çöktü ve adamın gözlerini kapattı. "Huzur içinde uyu küçük kardeşim. Bunu yapanlar bedelini ödeyecek. Söz veriyorum."

Adamlar daireyi paramparça ettikten sonra hayal kırıklığı içinde buradan ayrılmışlardı. Ama günlük onlarda değilse, kimde vardı?

"Anne?"

Bana yine bağıracak mısın, Apostolos?

Üzgünüm. Onunla kısa kaldığı için pişmanlık duyduğu için içini bir suçluluk dalgası sardı. Tüm hayatı boyunca onu gerçekten sevenler sadece annesi ve Simi olmuştu. Bu nedenle, onlara karşı sabrını kaybetmekten nefret ediyordu. Öfkemi senden çıkarmak istememiştim ama lütfen bana bir soru cevaplar mısın?

Kitap burada değil, orantısız. Dimitri başkasına vermiş.

DSÖ?

Karşısında annesinin bir görüntüsü belirdi. Dönen gümüşi gözlerinde hüzün ve pişmanlık vardı. "Senin için canımı veririm ve bunu biliyorsun. Ama bu soruya cevap veremem.

Onun varlığı, sizinkine çok sıkı bağlıdır. Sen kendin bir babasın. Çocuklarınıza her zaman istediklerini veremeyeceğinizi biliyorsunuz. Üzgünüm, Apostolos.”

Elini avucunun içine almayı o kadar çok istiyordu ki. Onun dokunuşunu hissetmek, hayatında sadece bir kez. "Anladım. Bundan hoşlanmıyorum ama anlıyorum.”

İnançla dolu bir sesle tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

Savitar'ın sana ne söylediğini biliyorum. Ancak bu sonuçlardan biri hakkında yanılmıştı. Kimsenin seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Tekrar olmasın. Biri sana yaklaşırsa krallıkları ayırırım ve koruman için ordumu serbest bırakırım. Ben yıkım tanrıçasıyım ve umurumda değil

bu insan dünyasına ne oluyor. Sevdiğim tek şey sensin ve senin hayatını kurtarmak için yapmam gereken her şeyi ve kimi öldürürsem öldüreceğim.”

Bu pek rahatlatıcı değildi. Dürüst olmak gerekirse, daha fazla aşağılanmaya maruz kalmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ama onun sevgisi ve bağlılığı onun için her şey demekti.

"Seni seviyorum Matera."

"O zaman beni serbest bırak."

Asla yerine getiremeyeceği tek istek üzerine başını salladı. Ve bu onun kalbini kırdı. "Yaparsam dünyayı yok edeceksin."

Kredisine göre, ona yalan söyleme zahmetine girmedi. Bir şeyleri atlayacak ve kızının varlığı gibi hayati sırları ondan saklayacaktı ve Simi'nin Xiamara'dan soyunun sonuncusu ve insan alemindeki Charonte'lerin sonuncusu olmasına rağmen, son Charonte olmadığı gerçeği. yaşıyordu ama annesi hiçbir zaman düpedüz yalan söylememişti.

Annesi yutkundu. "Öfkeyle, Kalosis'ten bir daha kurtulursam sana yaptıklarından dolayı Artemis ve Apollo'yu öldürmeye yemin ettim. Sözümü tutmazsam mahvolacağımı ikimiz de biliyoruz. Yani haklısın. Serbest bırakıldığımda dünyanın sonunu getirmekten başka seçeneğim olmazdı."

"Ve seni orada tutmaktan başka seçeneğim yok."

O, başını salladı. "Bana nasıl bu kadar gurur ve acıyı aynı anda yaşatabildiğini asla anlayamayacağım. Size ihanet eden bir ırka olan sadakatinize katılmıyorum... hayır, bundan daha kötüsünü yaptılar - size merhameti veya hoşgörüyü hak etmeyen bir şekilde işkence edip suistimal ettiler. Ama benimkiyle şiddetle çatışsalar bile inançlarına saygı duyuyorum. Hiçbir anne oğlu Apostolos ile onun kadar gurur duyamaz. Git kitabını bul ve sana elimden gelen her şekilde yardım etmek için burada olduğumu bil."

Elini onunkine koyabilmesi için ona doğru tuttu. Dokunabilecekleri en yakın yer orasıydı. Bir yanı ne pahasına olursa olsun onu serbest bırakmak istiyordu.

Ama bu şekilde acı çektiği için, başka birini bu şekilde inciteceğini bilerek yaşayamazdı. En azından hak etmedikçe.

"Aşkımla git, Apostolos. İkimizi de gururlandırın.

Louis Katedrali'nin avlusuna bakan 622 Pirates Alley'deki dairesinin balkonunda durdu. Karanlıktı ama aşağıdaki Eski Absinthe Evi'nden yükselen müziği ve sokaktaki insanların kahkahalarını ve gevezeliklerini duyabiliyordu. Ara sokakta kurbanları takip eden Daimon'lar vardı, ama o daha endişelenmesine fırsat kalmadan, Janice oradaydı. Trini Dark-

Hunter'ın onları elden çıkaracağını bildiği Royal Caddesi'ne doğru onları takip etmesini izledi.

Bu gece kurbanları trolleyen Daimonlardan daha büyük endişeleri vardı. Birinin Ryssa'nın asla yazmaması gereken bir günlüğü vardı. Zamanda geriye gidip onu yakalayabilirdi ama bunun şimdiyi nasıl bozacağını bilmiyordu. Ne gibi değişikliklere yol açabilir. Her şey yolunda gidebilir.

Ya da dünyanın sonu gelebilir.

Seçeneklerini düşünerek korkuluğa yaslandı. Kendi yıkımını çoktan ekmiş miydi? Tory'ye zararsız görünen bir anahtar vermişti ve şimdi Tory aklına gelen en büyük tehditti.

Kızı koru, Apostolos. Onu güvende tut…

Kafasının içinden annesinin sesiyle kafasını kaldırdı. "Ne diyorsun Matera?"

Bunu sana söylememeliyim ama dünyanın hayatta kalması onunkine bağlı. Onu güvende tut.

Ash, Heroes adlı TV programından bir replik duyunca güldü. Amigo kızı kurtar.

Dünyayı kurtar.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" O sordu.

Çünkü seni seviyorum. Şimdi git.

Ash tereddüt etti ama günün sonunda gerçeği biliyordu. Gerçekten önemli olmasaydı annesi bunu ona söylemezdi.

Tamam, Soteria'yı korurdu.

Ve kendini koruyacaktı.

* * *

"Ne yapıyorsun Apollymi?"

Apollymi, bahçesinde durup ona kızgın bakan Savitar'ı bulmak için çeşmesinden uzaklaştı. "Çık dışarı seni piç kurusu."

Hareket etmeyi reddetti. "Bunu ona söylememeliydin."

Chthonian'a meydan okuyarak çenesini kaldırdı. Tüm gücüne rağmen, onun dengi değildi ve bunu biliyordu. "Sen kimsin ki bana ne yapılması ve yapılmaması gerektiği konusunda ders veriyorsun?"

Gözleri lavanta renginden gümüş rengine döndü ve ardından koyu, canlı bir maviye döndü. "Kaderle oynuyorsun."

Ona hırladı. "Ben oğlumu koruyorum. Eğer bu bir suçsa, beni cezalandırın. Oh, bekle, onu koruduğum için zaten cezalandırılıyorum. Öyle olsun."

Savitar gözlerini ona dikti. "Bu bir oyun değil."

“Hayır, değil. Ben bunları oynamam. Hiç sahip olmadım. Onu geçmeye başladı, ama onu kolundan yakaladı ve durdurdu.

"Atlantis'te yok ettiğin tanrıların güçlerini, sen onlara çıldırdığında benim yaptığım gibi kontrol altına almak zorunda değildim. Ama benim için diğer Chthonialılar bunun için seni paramparça ederdi.”

Apollymi, kendisi veya başka biri tarafından gözünü korkutmayı reddetti. "Ne olmuş? Sana teşekkür etmemi ister misin?” Kolunu onun elinden kurtardı. "Sana borçlu olduğum tek teşekkür, Apostolos'un güçlerini öğrenmesine yardım ettiğin için. Bunun için sana her zaman minnettar kalacağım. Ama minnettarlığım bu kadar. Senden ya da birlikte koştuğun diğer ölümlü tanrılardan gerçekten korktuğumu düşünüyorsan, tekrar düşün. Bu evrende, yalnızca birincil kaynak benden güçlüdür. Korktuğum hiçbir şey yok.”

İfadesi soğuk, acımasız bir hal aldı. "Doğru değil. Oğlunun kaybından korkuyorsun ve bundan korktuğun sürece hepimiz kadar kontrol edilebilirsin.”

Onun haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. "Beni zorlama, Savitar."

"Ve beni zorlama. Doğuştan bir tanrıça olabilirsin ama ben bir Chthon'ludan çok daha fazlasıyım ve bunu biliyorsun. Hayal bile edemeyeceğin bir cehennemden sağ çıktım ve cehennemin alevleri içimde çelik bir çekirdek oluşturdu. Bir savaş istiyorsan, kılıcını seç. Ama senden önce beni öldürmek isteyip de başaramayan tanrıların sayısını hatırla."

Kızgın bir bakışla onu taradı. "Karşılığında, çocuğumu korumak için sadece tüm panteonumu değil, ailemi de yok ettiğimi hatırlasan iyi edersin. Yoluma çıkma, yoksa hangimizin en güçlü kılıcı kullandığını bir kez ve hepimiz öğreneceğiz."

Savitar inadından dolayı onu boğmak istedi. Ama sonra hep böyle olmuştu.

Varlığının özüne kadar inatçı. "Tamam ama onu en son korumaya çalıştığında ne olduğunu bir düşün. Kurcalamanın Apostolos'a verdiği acı. Gerçekten istediğin bu mu?"

Gözleri yaşardı ve ona bu acıyı yaşattığı için kendinden nefret etti. "Lanet olsun."

O alay etti. “Bundan çok önce lanetlenmiştim. Kader olması gerektiği gibi gelişsin, Apollymi. Yalvarırım bu işin dışında kal. Hepimizin iyiliği için.”

Kristal gözyaşları koyu sarı kirpiklerinde elmas gibi parlıyordu. Onu benim için hayatta tut, Savitar. Yoksa ne olacağını biliyorsun."

Başını eğdi. "Elimden geleni yapacağım ama sonunda ikimiz de onun için istediğimiz kaderi sadece Apostolos'un yazabileceğini biliyoruz."

Çünkü Acheron bu işi mahvettiyse, ıstırabında yalnız olmayacaktı.

Bütün dünya yok olacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ash, Tory'nin ön kapısını çaldı. Kim kapıyı çekip ona şeytani bir şekilde sırıtmadan önce oturma odasında kadınların kızlar gibi kıkırdadığını duydu.

"Siyah seversin, değil mi Ash?"

Cevap vermesi gerektiğinden emin değildi, kaşlarını çattı. "Sorun değil."

"Ama en sevdiğin renk ne?" diye sordu, eve girebilmesi için geri çekilerek.

İçeri girdi ve diğer yöne koşması gerekip gerekmediğini merak etti.

Neyin peşindeydiler? "Onun hakkında hiç düşünmemiştim."

Pam boğazını temizledi. "Ama birini seçmek zorunda kalsaydın, bu ne olurdu?"

Elini sırt çantasının askısına uzattı. "Beyaz olmayan her şey." Bu Artemis'in en sevdiği renkti ve bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Tory, onun kaçamak cevabına homurdandı. "Bunu biraz daraltabilir misin?"

Pam cıktı. "Cevap verene kadar rahat etmene izin vermeyecek."

Hâlâ planladıkları şey konusunda endişeliydi, omuz silkti. Pekala. Kırmızı sanırım.

Neden?"

Kafasına uçan bir şey geldi. Ash gözünü kırpmadan onu yakaladı ve ciyakladı.

Kaşlarını çatarak elini açtı ve siyah boynuzları olan küçük kırmızı bir iblis ördeği buldu... bu ona garip bir şekilde iblis formundaki Simi'yi hatırlattı.

Kadınlara kaşlarını çattı. "Şey... teşekkür ederim?"

Gülerek patladılar.

Kim, Pam'in yanına oturmak için hareket ederken Ash etrafına baktı. "Hiç bir filmin ortasına girmişsin de sana ne hakkında olduğunu söylemeyi unutmuşlar gibi hissettin mi?"

Kim elini salladı. "İş yerinde her zaman başıma gelir. Ben sadece onunla giderim.

Pam güldü. "Onun bir doğum ve doğum hemşiresi olduğunu düşündüğünüzde bu gerçekten kötü."

"Ah, sus," dedi Kim şakacı bir şekilde arkadaşının koluna vurarak.

Pam ve Kim kanepeden ceketlerini aldılar. Pam onunkini omuz silkti. Ash döndüğüne göre ikinizi yalnız bırakalım. Ash, eğer sana bir çekiç daha fırlatırsa bize haber ver, biz de senin yerine onu görevlendirelim."

Şaşkınlıkla, onlar gidene kadar bir daha kıpırdamadı ya da konuşmadı. "İlginç arkadaşların var."

Tory gururla gülümserken kapıyı kilitledi. "Hayır, dünyanın en iyi arkadaşlarına sahibim. Onlarsız ne yapardım bilmiyorum."

Ash, Nick'i düşündükçe kalbinin sıkıştığını hissetti. "Evet, bir zamanlar bende de vardı."

Kaşlarını çatarak ona döndü. "Ne oldu?"

Simi ile yattı ve bunun için onu öldürdüm. Gerçekte değil. Nick'i sadece ölmesi için lanetlemişti ki bu, Nick'in hayatını sona erdiren tetiği çekmekle aynı şeydi. "Artık konuşmuyoruz."

Sadece savaştılar ve birbirlerini öldürmeye çalıştılar. Ve hepsi onun suçuydu. Ash bir anlık öfkeyle arkadaşlıklarını mahvetmişti.

Rahatlatıcı bir elini onun koluna koydu. Onun bunu umursamadığından emindi ama yine de ona ulaşma zahmetine bile katlanacak olması onu derinden etkiledi. "Çok üzgünüm Ash. Kızlarım olmadan ne yapacağımı hayal edemiyorum. Onları gece gündüz her zaman arayabileceğimi ve ellerinden geldiğince çabuk burada olacaklarını bilmek çok rahatlatıcı.

Herkesin böyle arkadaşları olmalı."

"Evet yapmalılar."

Tory, Ash'in ona kendisinin de ailesi olmadığını söylediğini hatırladığında pizza kalıntılarını aldı. "Ne zaman moralin bozuksa kimi ararsın?"

Sırt çantasını omuz silkti. "Yapmıyorum."

Durdu. "Hiç aşağı inmiyorsun ya da kimseyi aramıyorsun?"

Odaya baktı. "Yani kanepede mi uyuyorum?"

Konuyu kişisel konudan uzaklaştırdığı gerçeğini kaçırmadı.

"Hayır, üst katta boş bir yatak odam var. Sırt çantanı bile orada bırakabilirsin ve ona dokunacağımdan korkma.

Yavaşça başını salladı.

Pizza kutularını çöp tenekesine atarken sessizlik biraz tuhaftı. "Hırsızların mahvettiği her şeyi sonunda yerine yerleştirdik. OKB bir kez daha üstün geliyor."

"İyi. Neyin eksik olduğunu anladın mı?"

Bu masum soruya dişlerini gıcırdattı. "Hiç bir şey."

"Hiç bir şey?"

"Belli ki burada olmayan bir şeyi arıyorlardı - senin ve polisin düşündüğü gibi. Bu da ne zaman geri döneceklerini merak etmeme neden oluyor."

"O zaman uyumak için bir otele gitmek ister misin? Sana yerimi teklif ederdim ama sadece tek yatak odalı bir etkinliğim var. Dört yüz fit karede iki kişi için fazla yer yok.

Vay canına, orası evim demek için küçük bir yerdi ve ona onun yalnız doğası hakkında çok şey anlatıyordu.

"Çok eğleniyorsun, değil mi?"

O gülümsedi. "Sana yalnız kalmayı sevdiğimi söylemiştim. Ama daha rahat hissetmeni sağlayacaksa birlikte kalabileceğimiz bazı arkadaşlarım var. Yerleri çok büyük ve benden uzaklaşmak için bolca yeriniz var. Eminim bazılarında ihtiyacın olursa alet kutuları bile vardır."

Nazik şakasına gülerken koluna tekrar vurdu. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, seni bilerek ıskaladım. Ben bir şampiyonluk baltası ve balta atıcısıyım. İnan bana, seni gerçekten incitmek isteseydim, yapardım.

Homurdandı. "Benim açımdan gerçekten rahatlatıcı değil. Pek çıkmıyorsun, değil mi?"

Tory bunu düşünürken yine güldü. "Deniyorum ama benim için hiçbir zaman iyi gitmiyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sanki lanetlenmişim gibi bir şey. Ne zaman bir erkeğe gerçekten yaklaşsam, ya eşcinsel olduğunu keşfediyor ya da acayip bir kaza geçirip benden ayrılmaya karar veriyor."

"Çekiç içeren garip kazalar mı?"

Gözlerini devirdi. Hayır, ama bir adam benimle yatağa girmeye çalışırken bacağını kırdı. Aşk hayatıma büyük bir kibosh koydum. Egoya ciddi bir darbeden bahsetmiyorum bile. Ah, şey... yemek yemedin. Biraz yemek ister misin?"

Kafasını salladı. "Hayır, teşekkürler. Evimde bir sandviç aldım.

Son bira şişelerini de fırlatırken ona şüpheyle baktı. “Yunan olduğumuzu biliyorsun. Çok yememiz ve çok yememiz gerekiyor.”

"Bu kötü bir klişe."

“Benim ailemde değil, öyle değil. Aslında, daha çok olimpik bir spor gibi. Del Teyzem, eğitim kampındaki bir defans oyuncusu gibi yiyecekleri karıştırdığı için yiyebildiğin kadar açık büfelerden atılmış bir kadın dalı. Ailemde biz kadınlar yemek yapar, siz erkekler yersiniz. Bu sadece doğal düzen.”

Ash, yere düşen küçük bir peçeteyi almak için eğilirken kıçının kıvrımını fark edince kollarını onun göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kahretsin, onun o şeyi çıplak yaptığı bir görüntü ona işkence ederken, bu pozisyon içini ateş gibi yaktı. Ondan böyle ciddi bir şekilde faydalanabilirdi...

Aniden nefesi kesildi, tek yapabildiği uzanıp ona sert bir tokat attıracağı kesin olan bir yerden onu kucaklamamaktı. Sonra tekrar, buna değer olabilir.

"Eh, ben gerçekten fazla yemem, bu yüzden beni beslemek için endişelenme."

Ona kaşlarını çatmak için doğruldu. "Bir çeşit tuhaf vampir gibi misin? Güneş gözlüklerini hiç çıkarmıyorsun ve sadece birayla geçiniyorsun... o zaman bu da bir öğrenci yurdu çocuğu gibi geliyor ve ben seni gün ışığında gördüm... Böylece vampir fantazim sona eriyor.

Keşke onun çıplak olduğu fantezisi de bu kadar kolay bir şekilde sona erebilseydi. "Ve şu notta," onun zevkine biraz yakındı, "Eşyalarımı yukarıya götüreceğim. Ne tarafa gideceğim?”

"İkinci kapı."

Ash merdivenlere yöneldi ve yukarı çıkarken duvardaki aile fotoğrafları onu tekrar etkiledi. Tory tamamen normaldi. Onun gibi insanların yanında o kadar az zaman geçirmişti ki gülümsemeden edemedi.

Ama bundan da öte, böylesine geniş bir aile ortamında sevgiyle büyümek nasıl olurdu diye merak etti. Tüm fotoğraflarda herkes çok mutlu görünüyordu. Tory, birbirlerine sarılırken Yunanistan'daki kuzenlerle ayakta duruyordu. Theo'nun New York'taki şarküterisinde çekilmiş başka fotoğrafları da vardı.

En sevdiği, Geary ile bir teknede on dört yaşlarında olan Tory'den biriydi. İkisi kucaklaşıp gülerken burunlarında beyaz güneş kremi olan kahverengi geniş kenarlı şapkalar takıyorlardı. Kendini durduramadan yüzüne dokunmak için uzandı. Ve iradesi dışında, ona bu şekilde tutunan, onunla birlikte olmaktan bu kadar mutlu olan birini hayal etmeye çalıştı.

Bu nasıl bir histi?

Yorgunsun.

Onu bu kadar seven ve ona dokunabilen tek kişi Simi'ydi. Onun dünyasını düşündü ve bu yüzden ona karşı bu kadar koruyucuydu.

Yanında olduğu için minnettar bir şekilde göğsündeki dövmesine dokundu. Bir an önce onu serbest bırakması gerekiyordu ama dürüst olmak gerekirse, ayrı kaldıkları her andan nefret ediyordu. Onunla olmanın verdiği rahatlık...

Bencilceydi ama kendine hakim olamıyordu.

Sırt çantasının askısını kavrayarak merdivenleri çıkmaya, odasına doğru devam etti. Evin geri kalanı gibi küçük ve şirindi. Perdeler ve yorgan pembe çiçekli bej rengindeydi.

Birisi içeri girmiş ve çarşafları onun için kapatmıştı. Nedenini bilmiyordu ama bu onu iyi hissettiriyordu.

Sırt çantasını yere koydu ve sallanan sandalyeye yerleştirilmiş bir akustik gitara uzandı. Arkasında bir varlık hissetti. Döndüğünde Tory'nin kapı eşiğinde onu izlediğini gördü.

"Oynarmısın?" O sordu.

“Zaman zaman ona işkence ediyorum. Senden ne haber?"

"Bazen yaparım."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Odaya küçük bir yığın havlu ve şifonyere koyduğu el bezleriyle girdi. "Banyo koridorun karşısında. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

Bana önemliymişim gibi dokunman… Bu yasak düşünceye başını salladı. "Ben birkaç ihtiyacı olan bir adamım."

İçini çekti. "Seninle ilgili bunu fark ettim."

Ash kendini tutamadan ona bir adım daha yaklaştı. Tory'nin şampuanından şeftalilerle karışmış değerli kokusunu alabilecek kadar yakındı. Tadını çıkardı.

Tıpkı kendisiyle ilgili her şeyi sorgulayan o meraklı kahverengi gözlerin görüntüsünün tadına vardığı sırada.

Tanrım, bu kadından bir parçayı nasıl istiyordu…

Ash onun yanında dururken Tory nefes alamıyordu, onun vücut ısısını hissedebiliyordu. İnanılmaz derecede seksiydi. Çok güzel.

Seni öpecek…

O erkeksi dudakların tadını şimdiden alabiliyordu. Kollarını onun etrafında hisset.

Ama gerçek bu değildi. Tenine dokunacağı an, o sıçrayarak uzaklaştı.

"Tamam o zaman. Seni yalnız bırakacağım.”

Ash odadan o kadar hızlı çıkarken sızlanmak istedi ki arkasında bir buhar izi bıraktı. Onu nasıl istemezdi? Hayatı boyunca insanlarla savaştı. İstenmeyen okşama ve dokunuşları savuşturmak. Şimdi nihayet ona dokunmak isteyeceği birini buldu ve kadın ona cüzamlı gibi davrandı.

Bu da neydi?

Sinirlendi, elini saçlarının arasından geçirdi ve alçak sesle küfretti. Ona bu kadar yakın ve bir o kadar da uzakta uyurken uzun bir gece olacaktı.

* * *

Ertesi sabah çok erken saatlerde, Tory sendeleyerek aşağı mutfağına inerken uyanıktı ve gözleri hâlâ şişti. Odaya girdiği an olduğu yerde donup kaldı.

Kül oradaydı. Sadece kot pantolon giymiş, sırtı ona dönük duruyordu.

Kutsal azizler! Kusursuz kumral tenin genişliği, ölümlü bir kadının görebileceğinden ve salya akıtamayacağından daha fazlaydı. Geniş kaslı omuzlar, dar kalçalara ve mükemmel biçimli bir popoya doğru incelir. Saçları uykudan hâlâ dağınıktı, bir biranın ağzını açtı.

Tory, davranışlarından tiksintili bir ses çıkardı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Döndü ve ne kadar küçük bir akıl sağlığı kaçmıştı. Evet, o sinir bozucu güneş gözlükleri hâlâ üzerindeydi ama kot pantolonunun üst düğmesi iliklenmemişti. Kalçalarının üzerinde aşağı iniyorlardı ve göbeğinin güneyine doğru uzanan koyu renk saç izi açıklıkta biraz daha kalındı.

O bir komando…

Ve o uzun, sert beden günah için yaratılmıştı. Gerçekten, hiçbir erkek ve kesinlikle mutfağında duran biri böyle görünmemeli... Yatağında başka bir hikaye vardı. Dostum, ondan nasıl bir ısırık almak istedi.

"Bir sorun mu var?" masumca sordu.

Onun neredeyse çıplak durumuna itiraz ettiğini hatırlaması için üç kalp atışı geçmesi gerekti. “Sabah ilk iş bira içiyorsun. Ne tür bir alkoliksin?”

Derin bir yudum almadan önce ona alaycı bir şekilde sırıttı. "Ben alkolik değilim."

Evet, doğru. "Hepsinin söylediği bu. En azından onu içmeden önce midene bir şey koy.

Yüz hatları sertleşti. "Bir anneye ihtiyacım yok, Tory."

Buna bir dakika bile inanmadı. Yaptığı şeye kızarak şişeyi ondan almaya çalıştı ama o ona izin vermedi.

Ona ters ters baktı. "Seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var. Tanrım! Bunu kendine nasıl yaparsın?”

"Sadece bir bira."

"Ve cehennem sadece bir sauna." Buzdolabına gitti ve yumurta ve biraz peynir aldı. "Otur, sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Aç değilim."

"Ben de bir kızartma tavası ve bir bıçak kullanmak üzereyim, bu yüzden senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, benimle tartışmayı bırak ve otur."

"Kahvaltı yapmıyorum," diye mırıldandı, onun yolundan çekilirken.

"Gerçekten umrumda değil," diye alay etti, becerebildiği kadar adamın kalın aksanına yakın bir şarkı söyler gibi bir sesle.

Kahvaltı tezgahının diğer tarafına geçti. "Çok otoritersin."

"Evet benim. Şimdi otur.

"Evet majesteleri. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Uygar bir insan gibi bir gömlek giy. Üstsüz bir mutfakta olmanın ne kadar sağlıksız olduğunu biliyor musun?

Ash onu boğmak istese de güldü. Daha fazla kıyafet giymesini isteyen tanıştığı tek kişi o olmalıydı. Ayağa kalkmaya başladı ama kadın onaylamadığını belirten bir ciyaklama çıkardı.

"Şimdi ne var?" diye sordu, ruh halindeki dalgalanmalardan gerçekten şaşkına dönerek.

Bıçağıyla onu tehdit edercesine işaret etti. "Ben seni bir şeyler yerken görene kadar kıpırdamaya cüret etme."

Bıkkın bir nefes verdi. "Bana bir gömlek giymemi söylemiştin."

“Ne zamandan beri söylediğim tek bir şeyi dinliyorsun? Asla. Ne yapmayı planladığını biliyorum. Yukarı çıkacaksın ve geri dönmeyeceksin. Öyleyse otur.

Koruyucu güçlere sahip bir tanrı olmasaydı kendisini korkutacak bir şevkle dövmek için iki yumurtayı kırıp bir kaseye koymasını izlerken teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Sabah insanı değilsin, değil mi?

Üzerlerine bir avuç peynir koydu. "Hayır, kafein serumumu da almadım, yani beni eğlendirmen akıllıca olur."

Ash gülümsemesini sakladı. Neden onu bu kadar eğlendiriyordu? Bunu anlamamıştı ve ona gerçekte neyle beslendiğiyle ilgili gerçeği söylemek istemiyorsa, kız ona omlet, domuz pastırması ve tost yaparken burada oturmaktan başka seçeneği yoktu.

Tabağı önüne koydu. “Fie!”—Yunanca ye.

Gömülü duygular kabarırken, lezzetli kokulu yiyeceğe baktı. Yemek ister misin fahişe? Beni memnun et …

Aklının bir köşesinde kendisini Estes'in ofisinde, yere diz çökmüş, çıplak ve masaya zincirlenmiş halde, amcası akşam geç saatlere kadar kitap okurken gördü. Amcasını zengin etmek için kanlar içinde kalana kadar çalıştığı ve bütün gün hiçbir şey yemesine izin verilmediği için açlıktan ölmek üzere olan Ash, Estes'in önüne bıraktığı kuru şekerli incir kasesine bakmıştı. Açlıktan midesi kasılmıştı, ağzı tek bir tat için sulanmıştı. Bir saatten fazla bir süredir yiyeceğe bakmış, çaresiz bir ıstırap içinde dudaklarını ısırmıştı.

Estes'in kendisini okumaya o kadar kaptırdığına ve onu görmeyeceğine ikna olan Ash, bir tanesine uzandı.

O acımasız tokatın acısını hâlâ hissedebiliyordu. Saçını kapıp Ash'i ayaklarının dibinde tutarken Estes'in gözlerindeki öfkeyi görün. "Sana yemek yemene izin verdim mi fahişe?

Kazanmadan benden asla almazsın…”

Artemis bile onu kontrol etmek için kanını ondan esirgedi. Onu memnun etmezse, açlıktan ölürdü. Bundan daha fazlası, babasının gardiyanları tarafından zorla beslenmesiyle ilgili anılardı. Boğazından aşağı kürekle. Yutkunana kadar ağzını ve burnunu kapalı tutun. Ve vahşice ağzına döktükleri şeyle boğulduğunda onu da yumruklamış ve tokatlamışlardı.

Yemek yemekten nefret ederdi.

Tory peynire uzandı ve Ash'in yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce donakaldı. Daha iyisini bilmeseydi, önündeki yiyeceklerden korktuğuna yemin ederdi. "Sorun nedir?"

"Gerçekten kahvaltı yapmam."

Bu sefer sesinde ona küçük, korkak bir çocuğu hatırlatan tınıyı duydu. Kendine engel olamadan yanına gitti ve yanında durdu. Tabağa bakmaya devam etti.

Yavaşça onun bıyıklı çenesini eline aldı ve ona bakması için başını çevirdi. "Seni isteğin dışında yemeye zorlamayacağım Ash. Ama senin aç kaldığını görmek istemiyorum. Lütfen bir şeyler ye.”

Ash, boynundaki hayatının canlılığıyla atan damara baktı. Onun kalp atışlarını duyabiliyordu… Canının çektiği yemek buydu.

İçinden geçen açlık dalgasıyla kesici dişleri uzadı. Gözlerinin kırmızıya döndüğünü hissettiğinde duyuları keskinleşti.

Yemek yemek …

Ama insanken Artemis'in ona yaptığı gibi ondan beslenemiyordu. Bunu onun için zevkli hale getirebilse de, bunu yapamadı. Birinin vücudunuzdaki kanı boşaltması çok büyük bir ihlal duygusuydu.

Onları durdurmak için güçsüzken, dişleriyle etini parçalasınlar…

yapmayacağım

Çatalı dudaklarına götürmeden önce uzandı ve yumurtalardan küçük bir parça kesti. "Lütfen bir ısırık alır mısın?"

Dişleri geri çekilirken içgüdüleri onu kendisinden uzaklaştırmaktı. Bunun yerine, yumurtaları dilinin üzerine koyabilmesi için dudaklarını araladığını gördü. Tadı onu hayrete düşürdü. Öldüğünden beri yemek yememişti.

Ama Tory'nin yüzündeki memnun gülümseme yemekten bile daha iyiydi. Uzandı ve parmaklarının tersiyle çenesini okşadı.

Gözlerini kapatarak, aleti şiddetle sertleşirken o dokunuşun hassasiyetinin tadını çıkardı. O anda, onu kendine çekip öpmemek için sahip olduğu gücün her zerresini harcadı. Ya da daha doğrusu, onu çırılçıplak soyun ve onun içindeki boş sancıyı bastırın.

Varlığı boyunca şehveti hiç böyle tatmamıştı. Bu sadece bir özlemden daha fazlasıydı, ham, talepkar bir ihtiyaçtı.

Tost ekmeğinden bir parça koparıp ağzına götürdü. Görev bilinciyle dudaklarını ayırdı ve onun kendisini tekrar beslemesine izin verdi.

Tory, onu beslemekten duyduğu tuhaf tatmin duygusunu açıklayamıyordu ama bunu inkar etmek de mümkün değildi. Kendini vahşi bir aslanı evcilleştiriyormuş gibi hissetti. Ve ona bir parça domuz pastırması verdiğinde, nazikçe parmaklarını kıstırdı.

Üzerinden bir ürperti geçti.

"O kadar da kötü değil, değil mi?"

Kafasını salladı.

Yumurtadan bir ısırık daha verdi. Onları yuttu, sonra bir yudum bira aldı. Gözlerini göremiyordu ama bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu ve bu tüm vücudunu ısıtıyordu.

"Artık seni yatıştırdığıma göre..." Onu kendisine doğru çekti ve dudaklarını yakaladı.

Dili onunkine değdiğinde Tory inledi. Hayatında hiçbir erkek onu böyle öpmemişti -sanki nefesini içine çekiyormuş gibi. Yüzünü ellerinin arasına alırken öpücüğü sıcak ve talepkardı.

Ash onun tadından, dilinin onunkine değmesinden alev alev yanıyordu. Defalarca, onun derinlerine gömüldüğünü hayal edebiliyordu. Ellerini sırtında hissedin, yanağına dokunduğu aynı şefkatle onu okşadı.

Dayanamadı, bir elini kızın kolundan aşağıya ve kalçalarına dolayarak onu kendisine daha da yaklaştırdı.

Tory'nin vücudu inanılmaz bir istekle zonkladı. O kot pantolonu çıkarmak ve ecstasy'den kör olana kadar vücudunun her santimini tatmak istedi ama günün sonunda aptal değildi.

Böyle bir adam onun gibi bir kadınla çıkmadı. Sadece olmadı.

"Vay canına, oğlum," dedi geri çekilerek. "Aşağı. Az önce tanıştık. Hatta senin göz renginin ne olduğunu bile bilmiyorum."

Ash ondan uzaklaşırken sızlanmak istedi. Bakışları, giydiği kolsuz bluzun altında açıkça görülebilen göğüs uçlarına indi. Tek istediği gömleğini yukarı itip bir tanesini ağzına almaktı.

Onu önemsediği gibi tutacak mıydı?

Yoksa onu memnun ettikten sonra ona tokat atıp yatağından mı atardı?

Bu son düşünce, üzerinden buzlu su gibi geçti. Artık kullanılmış hissetmek istemiyordu. Başka bir kadınla öpüştüğünü öğrenirse, vücudunda tek deri kalmayıncaya kadar onu dövecek olan büyük, kızıl saçlı bir sorunu olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kahretsin. Hayatı hiçbir zaman kendisine ait olmamıştı.

"Üzgünüm," dedi nefes nefese. "Sen sadece son derece karşı konulamazsın."

"Tuhaf, erkekler yıllardır bana direniyor."

"Evet, şey, onlar aptaldı."

Gülümseyerek gözlüklerine uzandı. “Bunları çıkarabilir miyim?”

Ash korku içini sararken yutkundu. "Keşke yapmasaydın."

"Neden?"

"Çünkü seni rahatsız edecekler. Kimse gözlerime bakmaktan hoşlanmaz.”

Kaşlarını çattı. "Sen nesin? Rosemary'nin bebeği mi?”

"Biraz."

Korkusuna başını salladı. "Pekala, fark etmediysen, ben çoğu insan değilim."

Hayır, değildi. Ama tanrılar bile dudaklarını tiksintiyle kıvırmadan onun gözlerine bakamazlardı. "Unutma, bunu yaptığında geri dönüş yok."

Tory bu korkunç sözler karşısında donup kaldı. Şimdi nasıl göründüklerini öğrenmesi gerekiyordu. Yavaşça uzanarak güneş gözlüklerini gözlerinden çıkardı.

Ash yere baktı ve renklerini görmesini engelledi. Ama dayam, adam güneş gözlüğü takmadan daha da muhteşemdi. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir dizi özellik görmemişti.

"Bana bak Ash."

Ash, Artemis'in ona aynı şeyi söylediğini hatırlayınca dişlerini gıcırdattı. O zamanlar, onun onlar yüzünden kendisini incitmesinden korkmuştu. Şimdi, Tory'nin kendisine zarar vermesinden korkmuyordu, ama bunca yüzyıldan sonra bile insanların dudaklarını bükmeden ya da sinmeden bakışlarıyla ne kadar nadiren karşılaştığını biliyordu. Herhangi birinin tanrılığının kanıtını görmesinden nefret ediyordu.

Tory hafif, nazik bir dokunuşla alnını okşadı. "Lütfen Ash?"

Kendini onun dehşet ve korkusuna hazırlayarak yukarı baktı ve bakışlarıyla eşit bir şekilde buluştu.

Tory, dönen gümüş renge şok içinde baktı. Hayatında hiç onlar gibi bir şey görmemişti. Renk çok soluk ve saftı. Ona cıvayı hatırlattılar. "Kör müsün?" Soru dudaklarından çıkar çıkmaz saçma olduğunun farkındaydı. açıkça görebiliyordu.

Yüz hatları metanetliydi. "Hayır, kör değilim. Bu sadece talihsiz bir doğum kusuru.”

Konuşurken gözlerindeki utancı gördü ve bu kadar güzel bir şeyin onu bu kadar incitecek olması göğsünü sıkıştırdı. “Bu bir kusur değil. Gözlerin güzel. Eşsiz …

senin gibi. Bence çok havalılar.”

Uzaklara baktı.

Çenesinden tuttu ve onu tekrar kendisine bakmaya zorladı. "Seni kim üzdü?"

Bakışları korunuyordu. "Ne?"

Tory bunun kulağa ne kadar kurnazca geldiğini fark edince onun çenesini okşadı. "Özür dilerim, çok meraklıydım. Sadece, en zararsız şey hakkında bile çok tedbirli ve içine kapanıksın. Sanki aleyhine dönmesinden korktuğun için herhangi bir şeyi dışarı atmaktan korkuyorsun. Ve göz renginize kadar her şey. Bahse girerim siyah senin doğal saç rengin bile değil, değil mi?

Ash onun sorusu üzerine yutkundu. Ürkütücü bir şekilde anlayışlıydı. "Dediğin gibi, birbirimizi çok az tanıyoruz."

Yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti. "Hiç biriyle yakınlaştın mı?"

"Elbette var."

“Cinsel olarak yakın demek istemiyorum. Bu yaşta bile sayısız kadınla birlikte olduğundan hiç şüphem yok. Bahsettiğim şey, en mahrem düşüncelerinizi bilen birinin olması. Seni yargılamalarından veya seni küçümsemelerinden korkmadan yanında kendin olabileceğin biri mi?”

Ash, başka birine karşı bu kadar açık olma düşüncesine acı acı güldü. "Birbirlerine zarar vermek insanların doğasında var. Hiç kimse sizin düşüncelerinizi veya duygularınızı gerçekten umursamıyor.”

Tory onun için acı çekiyordu. O kadar kapalıydı ki, ağlamak istemesine neden oldu. "Düşüncelerini önemsiyorum, Ash."

"Sen? En başından beri benimle ilgili her şeyi yanlış değerlendirdin. Ben uğraşmak zorunda olduğun başka bir pislikten başka bir şey değilim.

"Çünkü bana seni yargılamak için en kötüsünden başka bir şey vermedin. Nashville'e neden geldin? Ha? İtibarımı mahvetmek senin için neden bu kadar önemliydi?

Kendi içine çekilirken gözlerindeki ışığın söndüğünü gördü. Ama ona acı veren şey içlerindeki acıydı ve o anda yaptığı şey için çok kişisel bir nedeni olduğunu anladı.

"Neden Ash?"

Koridordaki saat çaldı.

Geri çekti. "Saat dokuz. Randevum var."

Adam birasıyla mutfaktan çıkıp televizyonuna bir Xbox 360 kuracağı oturma odasına giderken kafası karışmış halde kaşlarını çattı. En azından o öyle sanıyordu ama beyaz yerine siyah hacker/pwn3d çıkartmalarıyla kaplıydı.

Onu görmezden gelerek sırt çantasından bir tişört çıkardı, üzerine giydi, sonra kanepeye oturdu ve kafasına bir kulaklık taktı.

Kanepenin koluna oturdu. “pwn3d ne anlama geliyor? Bunu internette her yerde görüyorum.”

"Kötü bir şekilde sahip olunduğunuz veya yenildiğiniz anlamına gelen bir oyuncu terimi." Her şeyi açtı.

"Bunu çok mu yapıyorsun?"

"Her cumartesi sabahı."

Halo ya da Gears of War ya da başka bir maço erkek oyunu gibi bir şey görmeyi bekleyerek gözlerini devirdi. Bu yüzden pembe dans eden hayvanlarla başladığında kaşlarını çattı. "Yaşasın Piñata?" Küçük bir çocuk oyununa benziyordu.

"Evet," dedi kendi adıyla oturum açarken. "Merhaba, Tobe."

Kulaklıktan biriyle konuştuğunu anladı.

"Evet biliyorum biraz geç kaldım. Üzgünüm."

Kafası karışan Ash'in bir tilki karakteri seçtiğini, Tobinator adlı birinin ise bir ayı olduğunu gördü.

Sonra JadeNX ve Toki-san katıldı.

Ash ona baktı, sonra tüm dikkatini oyuna verdi. "Toby, Jaden'a dikkat et. Kötü bir gece geçirdiğini ve kendini yok etme havasında olduğunu duydum.” O güldü. "Bugün dünyanın sonu benim üzerimde değil, ahbap. Hey, Takeshi, koca kıçını üzerimden çek. Tilkiyi eziyorsun.”

Yarışta karakterini yana kaydırdı. "Tilkiyi kurban etmenin onuru yok çirkin kirpi."

Yetişkin bir adamın küçük bir çocuk oyunu oynaması gerçeği karşısında tamamen şaşkına dönerek yıkanmaya ve giyinmeye gitti.

Otuz dakika sonra geri geldi ve onu hâlâ rakipleriyle savaş halinde buldu.

"İhtiyacın olduğunda lanet olası bir roket nerede? Ah, kahretsin, Jaden, poleni bırak. Bundan nefret ediyorum. Yüzünü buruşturarak bir düğmeye bastı. "Evet, balı tat, seni serseri."

Kulaklıktan küçük bir çocuğun yüksek sesli kahkahasının sesini duydu.

Ash'in telefonu çaldı. Kulaklığını kapatıp cevap vermeden önce ona baktı. Selam, Trish. Evet anladım." Telefonu kapatıp oyuna geri döndü. "Arkadaşlar, sanırım Toby'yi fiilen kazanan ilan etmeliyiz. Annesi, dünyayla tanışması için pijamalarını çıkarması ve temizlenmesi gerektiğini söylüyor." Sesli bir protesto çığlığı duyuldu. "Biliyorum Toby. PT berbat, ama sonra görüşürüz, değil mi?

Ash hüzünle gülümsedi. "Takeshi'yi dinle dostum. O haklı." Dinlemek için durakladı. "İyi oyun beyler. Yarışma için teşekkürler. Jade, sen ve ben bunun için daha sonra yeniden karşılaşacağız. Barış kardeşlerim." Telefonu kapattı ve oyunu kapattı.

Tory her şeyi toplarken izledi. "Toby kaç yaşında?"

"Sekiz."

"Ya diğer ikisi?"

"Sekizden büyük."

"Yani siz yetişkinler her cumartesi sabahı sekiz yaşındaki bir çocuğu dövmek için internete mi giriyorsunuz?"

O güldü. "Hayır, Toby her zaman kazanır."

Tory sinirli bir şekilde içini çekti. "Görüyorsun, yine yapıyorsun. Bana hiçbir şey söyleme.

Ash ona bakmak için döndü. "Biliyorsun, güven her zaman iyi bir fikirdir... başkası için.

Ne zaman birine güvenme hatasını yapsam... bu, pişman olduğum ve bedelini ağır ödediğim bir hataydı. Kimsenin seni kötü bir şekilde

incitmediği için gerçekten mutluyum. Ben o kadar şanslı değildim, tamam mı?”

"Sana asla ihanet etmem Ash."

Acı acı başını salladı. "Senin anlattığından çok daha iyi tanıdığım insanlar oldu.

Sonunda yalan söylediler ve ben onlar tarafından mahvoldum. Alınma ama tekrarını istemiyorum.”

Tory buna ağlamak istedi. Oyunun diğer ucundaki insanların arkadaş mı, aile mi yoksa başka biri mi olduğunu ona söyleyemeyecek kadar canı ne kadar yanmıştı?

"Ben gidip duş alacağım." Sırt çantasını aldı ve yanına aldı.

Kahretsin, hiç bu kadar güvensiz birini görmemişti. Muhtemelen o sırt çantasında kirli iç çamaşırlarından başka bir şey yoktu. Ama Tanrı kimsenin onun iç çamaşırlarını görmesine izin vermesin - onun hakkında giysi bedeni gibi kişisel bir şeyler öğrenebilirler. Federalleri arayın! Böyle bir şey ulusal güvenliği tehlikeye atabilir.

İçini çekerek sehpanın üzerindeki siyah kumandayı aldı ve aklına başka bir düşünce gelince duraksadı.

yapma

Kendini tutamadı. Sistemi tekrar açarak Ash'in profili altında oturum açtı.

JadeNX çevrimdışıydı ama Toki-san hala oradaydı.

Ona mesaj attı. "Acheron'un bir arkadaşı mısınız?"

"Sen misin?" diye geri döndü.

Dang, Ash'in tanıdığı herkes böyle savunmacı mıydı? "Evet. Benim adım Tory, lütfen beni arar mısınız? 204-555-9862.”

Birkaç saniye sonra telefonu çaldı. Tory, cevap vermeden önce oyunu ve televizyonu kapattı. "Bu Tory."

Japon aksanıyla kalın bir sesle, "Takeshi," diye yanıtladı. "Benden ne istiyorsun?"

Birden kendini gülünç ve meraklı hissetti. "Özür dilerim, seni rahatsız etmemeliydim.

Beni affet." Telefonu kapatmaya başladı.

"Beklemek. Önemli olmasa benimle iletişime geçmezdin. Acheron'un başı belada mı?"

"HAYIR. Ben bir arkeoloğum ve benimle kalıyor çünkü birisinin ekibimin bulduğu bazı Atlantis eserlerini çalmaya çalıştığını düşünüyoruz. Bütün bunları ona neden anlattığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ash her konuda o kadar sessiz ki ben... bilmiyorum."

"Benimle konuştuğunu ona söylemezdim. Bu tür şeylere çok kapalıdır ve bunu öfkeyle karşılar."

"Biliyorum. Seninle iletişim kurmamalıydım. Sadece onun... deli falan olmadığını bilmem gerekiyordu.

Takeshi güldü. "Onun yanında kendi ailenle olduğundan daha güvendesin. Onurunu her şeyden, hatta kendi hayatından bile üstün tutar."

Bu onun daha iyi hissetmesini sağladı. "Teşekkür ederim."

"Hoşgeldiniz." Tekrar konuşmadan önce durakladı. "Ona iyi bak, Soteria.

Nezaket bilmeyen bir adamın bunu bir başkasına göstermesi büyük cesaret ve yürek ister. En vahşi hayvanlar bile sabırlı ve nazik bir el tarafından evcilleştirilebilir." Telefonu kapattı.

Tory orada durmuş, başına gelen son şeyi sindirerek... ona Soteria adını vermişti.

O ona söylememişken gerçek adını nasıl bilmişti?

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ne yaptın?"

Tory, Ash'in arkasından gelen derin, aksanlı sesini duyunca yerinden sıçradı. Arkadaşıyla iletişime geçtiği için suçluluk duyarak onunla yüzleşmek için döndü ve donakaldı. Siyah pantolon ve botlar giymiş, nemli saçlarını geniş omuzlarının etrafında serbestçe sarkıtmıştı. İyi geceler, adam inanılmaz derecede nefisti. Ama onu asıl hazırlıksız yakalayan ve üzerinde bir yığın iskelet bulunan solmuş gri tişörtüydü ve adamın buna olan eğiliminin, onun arkasından yaptıkları yüzünden onu öldürmesine neden olup olmayacağını merak etmesine neden oldu.

Boğazını temizledi ve gergin görünmemek için elinden geleni yaptı. "Ne?"

"Ben duştayken bir şeyi açtın ve beni dondurdun."

Onu sinirlendiren tek şeyin bu olduğu için rahatlayarak güldü. "Üzgünüm. Bulaşık makinesi. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Lütfen yapma. Bir dakika haşlandı. Bir sonraki donma."

Ön kolundaki ejderha dövmesini, ilk başta olduğu yerde görünce kaşlarını çattı. "Bu, insanların kafasını karıştırmak için yaptığın geçici bir şey gibi mi? Yemin ederim, vücudunun farklı bölgelerine gitmeye devam ediyor.

O cevap veremeden telefonu çaldı. Tory bu ses üzerine inledi. "Biliyor musun, aramızda kalsın, bu aptal telefonlardan bir dakika bile rahat edemeyiz." Telefonu aldı, Bruce'u orada bulunca şaşırdı. "Merhaba tatlım. Günlüğü benim için aldın mı?"

"HAYIR. Birisi dün gece Dimitri'yi öldürüp evini yağmalamış. Kitabı almış olmalılar."

Beklenmedik haberler karşısında sendeleyen Tory, içini korku ve keder sararken telefonu bıraktı.

Tory ağlayarak yere düşmeden önce Ash onu zar zor yakaladı. "Nefes al," diye fısıldadı.

Ama alçak sesle, "Hayır, hayır, hayır," deyip dururken onu duymamış gibiydi.

Yerden telefonu aldı. "Merhaba?"

Tory nerede? diye sordu bir adam.

Ash ona baktı. Bacaklarını göğsünde toplamış, koluyla başını örterken onlara yaslanmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Gerçekten üzgün. Ne oldu?"

"Dün gece bir arkadaşımız öldürüldü."

Ash, Dimitri'nin son saatlerinin dehşetini hatırlayınca dişlerini gıcırdattı; kimse bunu hak etmemişti. "Tamam aşkım. Sakinleştiğinde seni geri aramasını sağlayacağım. Telefonu kapatıp onu kendine çekti.

Tory yüzünü onun omzuna gömdü ve kollarını bir şekilde onu incitmeyi başaramayan boğucu bir şekilde boynuna doladı. "Nasıl ölmüş olabilir? Neden?"

Onu yakın tuttu. "Bilmiyorum Tory. Bok en iyilerimizin başına gelir."

"HAYIR. Lanet bir kitap yüzünden değil. Dili onu şok etti ve tam olarak ne kadar üzgün olduğunu bilmesini sağladı. "Lütfen Acheron, bana bir kitabın bir insanın hayatından daha değerli olmadığını söyle." Kendini yerden kaldırdı ve telefonu aldı.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlüğünü kaldırdı ve yanakları öfkeyle kızarırken gözlerini sildi. "Ekibimdeki herkesi arıyorum ve hemen saklanmalarını söylüyorum. Başka birinin canını yakmayacağım. Yapmayacağım!

Ayağa kalkarken onu durdurmaya çalışmadı. Bunun yerine, güçleriyle bununla ilgili bir şeyler hissetmeye çalıştı. Neler olup bittiğine dair hiçbir içgörünün veya ipucunun olmaması çok sinir bozucuydu. Öldüğü günden beri kendini bu kadar savunmasız hissetmemişti.

Tory aklına gelen herkesi aradıktan sonra telefonu kapattı ve içini çekti. “Diğer herkesin hesabı ve güvenliği var. Umarız öyle kalırlar.” Burnunu çekerek gözlüğünü çıkardı ve camlarını silmek için gömleğinin kuyruğunu kullandı. Ash onun kendini toparlamasına hayran kaldı.

Gözlüğünü tekrar taktı ve kızgın, incinmiş bir bakışla onu deldi. "O kitapta onu bu kadar önemli yapan ne var sence?"

"Dünyanın sonu."

Onunla alay etti. "Ciddi olmak."

"Ya olsaydım?" diye sordu, onu hissetmek ve gerçeği bilseydi ne yapacağını görmek isteyerek. "Ya o kitapta tamamen kıyamet benzeri bir şey varsa?"

Cevabında tereddüt etmedi. "O zaman yok edilmesi gerekir."

"Atlantis'in kanıtı olsa bile mi?"

Gözlüğünü elinin tersiyle yukarı itti. "Şey, varsayımsal olduğumuza göre, evet. Atlantis'in Kanıtı dünyanın yok olmasına değmez. Yani, gerçekten, umursayan kimse kalmamışken babamın itibarını kurtarmanın ne faydası var?

Kızgınlığına gülümsedi. "Hızlı düşünüyorsun."

"Bana öyle diyorlar." Tory duraksadı ve gözlerini kapattı. "Dimitri'ye inanamıyorum. Tanrım, umarım acı çekmemiştir.”

Ash yorum yapmadı. Ona yalan söylemek istemiyordu ve gerçek...

berbat.

Bunun yerine, onun aklını başından almaya çalıştı. "Cumartesi günleri normalde ne yaparsın?"

Bulaşık bezini kaldırırken içini çekti. Dimitri'ye hâlâ kırgın olduğu ama cesur olmaya çalıştığı belliydi. "Cumartesi gününe bağlı. Burada son zamanlarda hava dalışı yapıyorum ama önceki gün pilotum hastalık nedeniyle iptal oldu. Bu yüzden ödevlere not vermeyi ve kötü filmler izlemeyi planlıyordum. Senden ne haber? Sabah ilk iş genç bir çocuğun egosunu ezmekten başka ne yaparsın?”

Sesindeki alaycı alaya gülümseyerek kot pantolonundan bir cep saati çıkardı. "Yaklaşık iki saat içinde öğreneceksin."

"İki saat sonra ne var?"

"Basketbol oyunu."

Son derece tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Oh hayır. Seyirci sporu yapmıyorum. Beni gözyaşlarına boğdular.”

Ash ona cıktı. Bu tek konuda, yerinden oynatılmayacak kudretli dağdı.

Bir söz vermişti ve ne olursa olsun orada olacaktı. "Seni burada tek başına bırakamayacağıma göre, bugün yedek kulübesinde oturacağın gerçeğini kabullensen iyi olur."

Aslında ona bir kedi gibi tısladı. "Hayal et dostum. Olmayacak."

"Evet, olacak."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Yapmayacak."

Tory inadına inanamadı. Neden bu kadar mantıksız davranıyordu? Arkadaşlarıyla aptalca bir maçı kaçırsa ne fark ederdi?

Ama o itiraz ettikçe, adam onu daha çok görmezden geliyordu. Ash aşağı siyah beyaz bir polyester hakem gömleği ile gelene kadar kelimenin tam anlamıyla bunun için savaştılar. Gerekli botları yerine basketbol ayakkabıları bile vardı.

Adamın böyle giyinmiş görüntüsü, gülünçlüğü aklına gelene kadar onu hayrete düşürdü.

Atkuyruğu yapılmış uzun kızıl ve siyah saçlarıyla ve burun halkasıyla yaptığı manzaraya gülmemek için elinden gelen tek şey buydu... küpe değil. Şimdi

sol kulak memesine taktığı ikisine uyan küçük gümüş bir halka. "Hakemlik yapmana izin verdiler, öyle mi?"

"Kimse benim aramalarıma itiraz edemez."

"Bahse varım."

Paltosunu omzuna attı ve ölümün sırt çantasını aldı. "Benimle maça gelmek ister misin?"

Onunla yürümekten veya ata binmekten başka bir şey yaptığını görmediği için teklifi onu şaşırttı. "Araban sende mi?"

Ash gülümsedi. "Motosiklet. Dün gece kıyafetlerimi almaya gittiğimde getirdim." Küçük bir yalandı. Aslında bu sabah biraz ata binmek istediğine karar verdiğinde ve onun bu konuda tereddüt etmeyeceğini umduğunda bunu belli etmişti.

"Kaskım yok."

Sırt çantasından siyah bir tane çıkardı. "Şimdi biliyorsun. Sen ne diyorsun? Biraz maceraya var mısın?

Tory miğfere burun kıvırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Ona katılmak isterdi ama aptal da değildi. "Giyecek bir kıyafetim yok ve olmak isteyeceğim en son şey SQUID."

Uygun güvenlik donanımı olmadan binecek kadar aptal birini tanımlamak için bir motorcu terimini kullanmasına güldü.

Sırt çantasından yıpranmış, siyah Stitch Brezilya deri ceketini çıkardı. Omuzları, dirsekleri ve beli yoğun bir şekilde dikilmişti ve zırhı son derece hafifti ama onu güldüren, sırtındaki koyu gri kafatası ve çapraz kemiklerdi ve üzerinde altın bir Hayabusa sembolü vardı. Kafataslarına karşı bir ilgin var, değil mi?

"İyiler."

Ayrıntılara gösterdiği özen takdire şayandı ve gerçek şu ki, yazdan beri bisiklete binmemişti.

"Oyun oynuyor musun?" O sordu.

Ceketi alıp omuz silkti. Bunu yaparken derinin ve Acheron'un kokusu onu çok etkiledi. Bu ceketi çok giymiş olmalı. Bağcıklar ve cırt cırtlarla sıkarken tamamen içeri girdi, sıcak ve yumuşak hissetti. Ona şaşırtıcı derecede iyi

uyuyordu. Aynı zamanda son derece pahalıydı. Yapılış şekli göz önüne alındığında, onun için en az bir binlik ödememiş olsaydı şaşırmazdı.

Böyle oyuncaklara parası yetecek kadar hayatını kazanmak için ne yapıyordu? Ve Mary Poppins sırt çantasına her şeyi nasıl sığdırdı?

Göründüğünden daha büyük olduğu için minnettar, miğferi ondan aldı ve gülümsedi. "Yol göster."

Onu en sevdiği binici ceketiyle görünce Ash'in boğazı kurudu. Ona yabancı ve sevimli görünüyordu. Kesinlikle onun her zamanki tarzı değildi ve aynı zamanda onun kıyafetlerini giyerek onu bir şekilde sahiplenmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Ona ağabeyinin ceketi giymiş bir çocuğu hatırlattı, gözlüğünü burnunun üstüne itti, sonra rüzgar saçlarını karıştırmasın diye saçlarını örerek sırtına düşürdü. Ayrılmaya hazır olmadan önce botlarını giymesini bekledi.

Kahretsin, kadın garip bir şekilde güzeldi. O kahverengi gözler ruhunu yaktı ve bakışlarıyla her karşılaştığında onu sertleştirdi. Ve eğer onu bu evden bir an önce çıkarmazsa, onu kollarına alacak, yukarı, yatağına çıkaracak ve ona gerçek yeteneklerinin tam olarak nerede olduğunu gösterecekti...

Başını belaya sokmadan önce bu düşünceyi kafasından uzaklaştırarak, onu şık siyah ve altın rengi motosikletinin güneş ışığında parıldadığı sokağa götürdü. Yolu yarıp geçen ve ona yalnızca rüya gördüğünde sahip olduğu özgürlüğü hissettiren iğrenç bir yırtıcıya benziyordu. Arkasına tırmanıp eyaletler arası bir mermi gibi uçmaktan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu.

O bisikletin üzerinde ruhu özgür hissediyordu ve ne kadar kötü hissederse hissetsin, bu her şeyi düzeltiyordu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu, bakmak için başını eğdi.

Kaskını gidondan çıkarıp başına takarken, "Özel üretim Hayabusa-Turbo," dedi.

Tory, bisikletin yalnızca bir sürücü için yapıldığını anlayınca tereddüt etti. Ama doğrusu, şey muhteşemdi. "İkimizin de sığacağını sanmıyorum."

"Elbette yaparız." Sırt çantasını benzin deposunun üzerine sabitlemek için özel yapım klipslerle sabitlemeden önce, ona özelleştirilmiş yolcu koltuğunu göstermek için kuyruğunu yukarı kaldırdı. Sonra, burada onu gördüğü her yerden daha çok evinde olduğunu söyleyen inkar edilemez bir erkek zarafeti ile bisiklete bindi. Kaskındaki kalkanı kapattı ve cebinden bir anahtar çıkardı. Sonra uzun paltosunu etrafına sardı.

Ah, yazıklar olsun, o motosiklette onda doğuştan erkeksi bir şeyler vardı.

komuta. Şiddetli.

Hepsinden önemlisi, cehennemden daha ateşliydi ve onu çırılçıplak soyarak Tanrı'nın ve onunla sevişirken her ikisi de merhamet için yalvarana kadar herkesin önüne çimenlerine atmak istemesine neden oldu.

"Atla, koukla."

Oyuncak bebek anlamına gelen Yunanca sevecenliği karşısında kalbi ısındı. Tory bariz hız için yapılmış devasa bisiklete yaklaşırken normalden biraz daha tereddütlüydü. Bacağını üzerine attı ve o başlarken kollarını onun ince beline doladı.

Oh evet bebek. Sonsuza kadar böyle kalabilirdi. Onun temiz kokusu burun deliklerine dolarken onun sıcak vücuduna sarıldı... kesinlikle bulunabilecek daha iyi bir şey yoktu.

"Sıkı tutmak." Sesi miğferindeki dahili telefondan geliyordu.

O yaptı ve o ciyaklayarak sokağa çıktı. Sanki Lucifer için can atıyormuş gibi kalbi atını sürerken hızlandı. Ama dürüst olmak gerekirse, onu sevdi. Onunla ilgili iki gerçek vardı - hiçbir şey onu memnun edecek kadar eski olamazdı ve hiçbir şey onu korkutacak kadar hızlı ilerleyemezdi. Tarihi severdi ve hızı severdi.

"Bunu çok mu yapıyorsun?" diye sordu.

"Her fırsatta. Sürmek için yaşıyorum."

Vay canına, aslında bir şeyi itiraf etmişti. Bu bir ilkti. Belki de hatırlaması için tarihi işaretlemeli. Ama onları bir dakikalığına havaya uçuran bir tümseğin üzerinden uçarken bu düşünce onu terk etti.

Bağırdı ve bu duyguya güldü.

Ash onun kahkahalarının kulaklarına gelmesiyle gülümsedi. İlk başta bunu yapmanın onu korkutacağından korkmuştu. Ama Pam'in de fark ettiği gibi, o korkusuzdu ve bu onun kalbini onun için daha da yumuşatmıştı.

Sırtını yasladığında onu saran kollarının hissi de öyle.

Şimdi, o ellerden birini onun için sahip olduğu ani şişkinliğe birkaç santim indirseydi, iş için açık olurdu. Ne yazık ki, o kadar şanslı değildi.

Bu düşünceye homurdandı ve motosikleti daha hızlı koştu.

Tory, Kenner'ın yanına, rekor sürede bir ilkokul spor salonuna giderlerken başka bir şey söylemedi - Tanrı'ya şükür, Kenner her zaman bu kadar hızlı gittiği için sigorta faturasını ödemek zorunda değildi. Toplamış olması gereken bilet sayısını tahmin etmeye bile başlayamadı - adamın hâlâ ehliyetinin olması bir mucizeydi.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu yan sehpayı indirirken.

"Oyun." İnerken bisikleti dik tuttu. Kaskını çıkarmadan önce sırt çantasından güneş gözlüklerini çıkardı.

Tory, kaskını güneş gözlükleriyle değiştirirken gözlerini kapalı tuttuğu gerçeğini gözden kaçırmadı. Adını koyamadığı bir nedenden dolayı, onun gözlerinin üzerinde bu kadar çekingen olması onu rahatsız ediyordu. Ve aynı zamanda, kendinden şüphe duyması onu daha insani ve sevimli gösteriyordu. Bu kadar muhteşem ve kendine güvenen bir adam, son derece baştan çıkarıcı bulduğu bir şey hakkında nasıl bu kadar utangaç olabilirdi?

Sırt çantasını bir omzunun üzerinden atarak, onu bir grup küçük çocuğun antrenman yaptığı spor salonuna arka kapıdan geçirirken kaskını koltuğunun altına aldı. Çocukların yedi ile dokuz yaşları arasında olması gerekiyordu.

Tory'nin kalbi onları görünce eridi. Ah, çok tatlıydılar ve Ash'i gördüklerinde koşarak ona beşlik çaktılar - sadece onların boyuna uyması için eğilmesi gerekti. Uzun boylu olduğunu biliyordu ama o anda gerçekten bir dev gibi görünüyordu. Hepsi gevezelik ederken ve dikkatini çekmek için yarışırken onu çevrelediler.

Ash güldü. "Pekala çocuklar, fırsatınız varken pratik yapmalısınız. Bugün herhangi bir faul veya faul görmek istemiyorum. Anladım?"

Mahkemenin kendi taraflarına gitmeden önce başlarını salladılar ve bağırdılar.

Tory aralarındaki mesafeyi kapatırken başını salladı. "Sürprizlerle dolusun, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Ne anlatmak istediğinden emin değilim."

Çocuklara doğru işaret etti. "Gerçekten şaşırdım. Bu, bir cumartesi öğleden sonra yapmanı hayal edebileceğim en son şeydi.

"Ash, sahip olduğumuz en iyi hakemlerden biri. O her zaman adil ve çocuklar onu seviyor."

Tory döndüğünde orta boylu, yaşlı, ağarmış saçları ve bakımlı bıyığı olan bir Afrikalı-Amerikalı adam gördü.

Ash elini ona uzattı ve gülümsedi. "Selam Perry, nasıl gidiyor?"

Perry elini sıktı ve koluna vurdu. "Başarmana sevindim. İki hakem hastalandı ve maçları iptal etmek zorunda kalacağımızdan korktuk. Sana ve arkadaşına bize yardım ettiğin için gerçekten minnettarım.

"İstediğin zaman. Çocukların top sürmesini izlemeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Perry şakacı bir şekilde Tory'yi yandan dirseğiyle dürterken güldü. "Ayrıca taşakları da kastetmiyor."

Tory gülümsedi.

Ash ceketini çıkarıp omzuna attı. "Perry Stallings, Tory Kafieri ile tanışın."

Perry ona göz kırptı. "Demek Ash'in sonunda bir kızı oldu. Hiç bir dişiye yerleşip yerleşmediğini merak etmeye başlamıştım.

Ash homurdandı. Ah, çok düşünüyorsun.

"Ve T-Rex yeterince düşünmüyor."

Uzun boylu, yapılı sarışın bir adam onlara yaklaşırken Ash başını salladı. "Seni görmek güzel Talon. Başımın belasından başka bir şey olmasan bile."

"Sen de." Talon başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Dışarıdaki senin Busa'n mıydı?"

"Evet."

"Tatlı. Ne zaman bırakmaya hazır olursan beni ara."

Ash onları tanıştırmadan önce, "Nefesinizi tutmayın," dedi alay edercesine. "Talon, bu Perry ve Tory."

Talon sırayla ellerini sıktı ve sol elinde kayışından tuttuğu miğferi görünce Tory'ninkini tuttu. Kaşlarını meraklı bir şekilde kaldırdı. "Uyumlu Busa kaskları?"

Ash ile geldim, diye açıkladı Tory.

Meraklı bakışlarını Ash'e çevirdi.

Ash başparmağıyla ağzının kenarını sildi. "Arkadaşlar, Kelt. Bundan daha fazlasını yapma.

"Ne dersen de, T-Rex. Ne dersen de..." Bu tonda Superdome'u dolduracak kadar şüphe vardı.

Perry ellerini birbirine vurdu. "Pekala, ikiniz de burada olduğunuza göre, koçlara haber vereceğim. Yerleşin ve birkaç dakika içinde yola çıkacağız.

Ash, Talon'un yanından arkasındaki tribüne baktı. "Seninle güneş ışığı mı?"

"Arabayı park etmek."

"Serin." Ash nazikçe Tory'nin koluna girdi ve onu küçük ebeveyn kalabalığına doğru götürdü. “Sizin yerinizi almama izin verin.”

Tory, her zaman yanında olan sırt çantasının sıkıca sarıldığı omzuna baktı. "Sihirli sırt çantasını korumam için bana güvenecek misin?"

O gülümsedi. "Elbette. Nerede yaşadığını biliyorum ve nerede uyuduğunu gördüm.” Coşkulu, şehvetli bir esmer heyecanla içeri girerken onu tribüne oturttu.

Dökümlü pembe bir etek ve pembe dantelle süslenmiş boyalı bir kot ceketle kaplı bir tunik giymiş olan kadın, doğruca Ash'e yöneldi ve bu yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Nasılsın bebeğim?"

"Düzgün." Başını eğerek Tory'yi gösterdi. "Sunshine, arkadaşım Tory ile tanış.

Sunshine'dan Talon'un karısı.”

Tory, Sunshine'ın elini sıkarken gülümsedi. "Çember atamayan uzun sarışın mı?"

Sunshine'ın kahkahası, Talon'a gururla bakarken bulaşıcıydı. "Bu benim bebeğim. O güzel değil mi? Elini kocasına kaldırdı. "Git Talon, onlara nasıl yapıldığını göster," diye bağırdı.

Talon hedefinden çok uzağa düşen bir şut atarken Ash döndü ve güldü.

"Pekala, belki bir dahaki sefere," diye fısıldadı Sunshine, bağırmadan önce alçak sesle.

"İyi deneme bebeğim, iyi deneme! Bir dahaki sefere home run yapacaksın!”

Ash, Tory ile eğlenerek sırıttı. "Evet ve bu arada, bırak da kendini daha fazla utandırmasına engel olayım." Paltosunu, miğferini ve sırt çantasını ayaklarının dibine bıraktı.

Tory sahada koşarken gülümsedi, arka cebinden gümüş bir düdük çıkardı ve sonra onu kafasına takıp üfledi. Talon ona doğru döndü ve Ash ona, şans eseri sadece Talon, Tory ve muhtemelen Sunshine'ın son derece saldırgan olarak kabul edebileceği kadim bir Kelt müstehcen jest yaptı.

Talon ona ters ters baktı. "Burada çocuklar olduğu için şanslısın dostum."

Ash, çocukları başlangıç yerlerine doğru çekiştirmeden önce ona pis pis sırıttı.

Sunshine yanına oturdu ve dev organik hasır çantasından bir şişe su çıkardı. Ash'i ne zamandır tanıyorsun?

Tory, Ash'in kendisine kıyasla çok küçük olan çocukların etrafında akıcı bir şekilde hareket ederken gösterdiği zarafeti izledi. Nedenini bilmiyordu, ama ona onları savaş için eğitmeye çalışan eski bir savaşçıyı hatırlattı. "Çok değil. Yaklaşık bir hafta."

"Ve seni buraya o mu getirdi?"

Tory, onun şefkatini gerçekten anlamayarak omuz silkti. “Dün gece evime zorla girildi ve iyi bir arkadaşım öldürüldü. Ash beni yalnız bırakmaktan korkuyordu.

Tory'nin koluna dokunmak için uzandığında Sunshine'ın koyu kahverengi gözleri korkuyla doldu. "Aman Tanrım, tatlım... iyi misin?"

Tory, Dimitri'yi düşünürken yutkundu ve içini bir keder kapladı. Her zaman ekibinin şakacısı olmuştu. Hayat dolu ve çok tatlı. Onu teknede görmeyi ve iyi niyetli sataşmalarını duymayı gerçekten özleyecekti. "Tam olarak değil. Ama ben onu bir arada tutuyorum. Adım adım, değil mi?”

Sunshine elini tuttu ve ona nazik bir gülümseme sundu. "Kesinlikle. Ve bir şeye ihtiyacın olursa, bizi ara. Talon ve ben şehrin dışında yaşıyoruz ve deli gibi araba kullandığı için her yere çok çabuk varabiliyoruz. Gece ya da gündüz, bir şeye ihtiyacın olursa ararsın.”

Bu kadının sıcaklığı ona derinden dokunmuştu. Yabancıydılar ve yine de Sunshine zerre kadar umursamadı. "Teşekkür ederim. Ash sizinle arkadaş olduğu için çok şanslı.

Ash ıslık çalıp birbirini ısırmaya çalışan iki çocuğu ayırırken Sunshine sözlerini savuşturdu. Kalbini ısıtan bir gülümsemeyle çocuklardan birini kolunun altına sıkıştırdı ve onu diğerinden uzaklaştırıp ayağa kaldırdı.

"Bilmiyorum," dedi Sunshine özlemle. "Bence ona sahip olduğumuz için daha şanslıyız."

Evet, Tory de Ash ile tanıştığı için kendini şanslı hissetmeye başlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun onu utandırmasından daha iyi koşullar altında tanışmalarını diledi.

"Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

“Benim için birkaç yıl. Talon için bir ömür. İkisi çok geri gidiyor.”

Tory, Ash'ten muhtemelen en fazla iki ya da üç yaş büyük olan uzun boylu sarışına baktı. Kısa kıvırcık saçları terlemişti ve bir şakağından dökülen iki minik örgüsü vardı. Ash'in çok iyi tanıdığı biriyle tanıştığı için mutluydu. "Şaka yapmıyorum? Ash asla tanıdığı insanlar hakkında gerçekten konuşmaz.

"Evet, acımasızca kaçamak yapıyor."

Tory onaylayarak başını salladı. "İyi açıklama."

Sunshine ona bir şişe su ikram etti. Ama öyle bile olsa Ash'i sevmek zorundasın. Tanışacağınız birkaç gerçekten güvenilir insandan biri.”

Suyu elinden alan Tory, Ash'in bir mola sırasında Talon'a nasıl basket atılacağını göstermesini izledi, ardından Talon tekrar batırdığında güldü ve başını salladı. Onu ilk kez gerçekten eğlenirken görüyordu. Çoğu zaman o kadar çekingen ve kapalıydı ki sanki birinin onun üzerinde herhangi bir güce sahip olmasına izin vermekten korkuyor gibiydi. Onun böyle olduğunu düşünmesinin tek bir nedeni vardı.

"Ash zor bir çocukluk geçirdi, değil mi?"

Güneş kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Farklı insanlardan karışık şeyler duydum. Bazıları onun çok ayrıcalıklı ve zengin olduğunu söylüyor.”

Evet, onda çok zengin ve Eski Dünya'ya ait bir şey vardı. Ağırbaşlı, sanki dünyadaki en iyi şeylere alışıkmış gibi... kadının giydiği el dikimi ceket gibi. "Çok parası varmış gibi görünüyor."

Sunshine homurdandı. Ah hayır tatlım. Şimdi sahip olduğu şeyi kazanıyor. İnan bana. Ama tanıdığım hiç kimse - ve onu yıllardır tanıyan pek çok insan

tanıyorum - onun geçmişi veya ailesi hakkında gerçekten bir şey bilmiyor. Sadece bu konuda konuşmayı reddediyor.”

Bu da acımasız olması gerektiği anlamına geliyordu. Başka biri neden saklasın ki? Ailenin düşünceleri rahatlatıcı olmalı. Sonsuza dek onunkini düşünüyor ve gülümsüyordu. Ash'in kendisini konudan tamamen soyutlamış olması her şeyi söylüyordu.

Onun için acı kaynaklarıydılar.

Yüreği ağırlaştı, oyunun tekrar hızlanmasını izledi. Ash, zorlukla oynayabilen çocukların yanında koşarken gerçekten sevimliydi. Birbirlerine çarptılar ve mahkemeye çıktılar. Ash onları kaldırıp tekrar ayağa kaldırmadan önce iyi olduklarından emin olmak için koşardı.

Hiç böyle bir şey görmemişti. Ama hepsi sevimliydi. Özellikle de tüm Goth görkemiyle Ash.

Sunshine bir torba tarçın aromalı yulaflı kek çıkardı. "Biraz istemek?"

"Teşekkürler," dedi küçük çantadan bir tane alırken.

Onlar yemek yerken, bir anne ve tekerlekli sandalyedeki küçük bir çocuk içeri girdiler ve çocuğun maçı izleyebilmesi için yanlarına park ettiler. Kısa siyah saçları ve parlak mavi gözleri olan çocuk, annesi hafifçe sırtını okşarken sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Oğlanın burnunun üzerinde çilleri olması dışında, fiziksel olarak annesinin neredeyse tıpatıp aynısıydı.

Tory ona daha yakın oturmak için eğildi. "Merhaba," dedi elini ona uzatarak. "Benim adım Tory."

Onunla konuşmanın uygun olduğundan emin olmak için annesine baktı.

"Adı Toby."

"Tobi?" Tory ona sırıttı. "Gerçekten mi? Arkadaşım Ash, bu sabah Xbox'ta Toby adında bir çocuğu oynuyordu."

Toby gözyaşlarının arasından gülümsedi. "O bendim! Kıçını tekmeledim!”

"Toby," diye azarladı annesi, "böyle bir dil. Sana bunun hakkında ne söyledim?”

Sandalyesinde daha uzun oturdu. "İyi ben yaptım."

Tory, kendisini ve Sunshine'ı Toby'nin annesine tanıttı. "Yani siz ikiniz Ash'i izlemeye mi geldiniz?"

Toby başını salladı. "Kardeşim Zack mavi takımda yedi numara."

"Ah," dedi kahverengi saçlı çocuğu görünce, "takımındaki en iyi oyuncu o."

Devre arası için zil çaldı. Ash koşarak geldi. Yanakları, gösterdiği çabadan dolayı kıpkırmızı olmuştu. Çak bir beşlik yapması için elini Toby'ye uzattı. "Merhaba Tobinator.

Nasılsın?"

Toby neşeyle ciyakladı. "Oynayalım mı?" Ash'e sordu.

Ash, Trish'e baktı. "Tamam mı?"

Endişeyle kaşlarını çattı. "Nazik olmak. Bugün terapistiyle zor bir seans geçirdi."

"Yapacak." Ash, takımların tekrar antrenman yaptığı sahaya dönmeden önce onu kaldırdı ve göğsüne yasladı.

Zack topu kardeşine verdi. Toby gülerek topu yakaladı ve Ash onu sepete doğru koşturarak daha küçük boyutlarına uyması için alçaltılmış sepete smaç basmasını sağladı. Toby'yi başının üstünde tuttu ve onu ileri geri döndürerek çocuğun zevkle ciyaklamasına neden oldu.

Ash'i oğluyla birlikte görünce Trish'in gözleri buğulandı. "O adam olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Tory kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Trish gözlerini sildi. "Toby ve kocam bir yıl önce kötü bir araba kazası geçirdiler.

Barry anında öldürüldü ve Toby kısmen felç oldu. Hastanede haftalarca Toby herkese tepkisiz kaldı. Yemek yemiyor ve konuşmuyordu. Ve sonra bir gün Ash

ve bir arkadaşı içeri girdi ve çocuklarla birlikte Toby'nin katında şarkı söylüyor, hediyeler dağıtıyordu. Toby'yi görünce yanına gitti ve bir an sonra Toby'yi yine güldürdü." Burnunu çekti. "Dışarıdakilere bir bakın... Tanrı o adamı sever."

Ash, kardeşi onu bloke etmeye çalışırken Toby'yi yere yakın tutuyordu. Ash onu kaldırarak sağa doğru hareket etti ve Toby'nin tekrar smaç vurabilmesi

için sepete koştu. Çocuk kollarını kaldırdı ve zaferle haykırdı. Ash onu gıdıkladıktan sonra onu kollarına aldı ve annesine doğru koşturdu.

Toby'yi tekerlekli sandalyesine oturttu ve koluyla terli yüzünü sildi. "Pekala Tobe, oyuna geri dönmeliyiz. Ama Zack daha sonra bir rövanş istiyor."

"Çalışıyor!"

Ash, Tory'ye bakmadan önce saçlarını karıştırdı. "İyi misin?"

"İyi."

"Serin. Ama Sunshine'ın yulaflı keklerinden uzak dur. Talon iğrenç olduklarını söylüyor."

"Hey!" Güneş öfkeyle bağırdı. "Bunun için seni yakalayacağım, Ash."

Gülerek ayağa kalktı ve mahkemenin ortasına döndü.

"Nasılsın Toby?" diye sordu Trish, sesi endişe doluydu. "Bu seni daha çok üzdü mü?"

Işınlandı. "Hayır. Harika hissediyorum. Ash, seneye bu zamanlar tekrar yürüyeceğimi söylüyor."

Annesi sanki bu düşünce canını yakıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ah bebeğim... doktorların ne düşündüğünü biliyorsun."

Toby çenesini kaldırdı. Ash'e inanıyorum. Yürüyeceğimi söylüyor ve yapacağım. Sadece izle ve gör."

Tory küçük adama gülümsedi. "İşte ruh budur."

Onlar maçın geri kalanını izlerken Toby onun elini tuttu ve kardeşi Zack için tezahürat yaptı.

Oyun bittiğinde, Talon tekrar şut atmak için bir top aldı.

Ash onunla alay etti. "Gen havuzunu utandırmayı bırak, Celt."

"Kapa çeneni, T-Rex." Vurdu ve ıskaladı.

Ash gelip Toby'nin önünde durdu, kolları sıvadı. "Hazır mısın fışkırtma?"

"Hazır."

Ash onu kaldırdı ve Tory'ye baktı. "Nasıl oynanacağını biliyor musun?"

"Uzun zaman oldu ama evet."

Gülümsemesi onu alay konusu yaptı. "Bir oyun için bize katılmak ister misin?"

"E sevmek."

Talon, Sunshine'ın yanına oturup biraz su içmeye geldiğinde topu ona verdi. "Gülmekten bıktım. Git intikamımı al.

Tory yerde topu sektirmeden önce ceketini çıkardı. Ash, Toby'yi göğsüne bastırdı. "Pekala Toby, hadi kyria'yı yok edelim."

Toby kaşlarını çattı. "Kyria mı?"

"Bayan."

"Ah. Tamam aşkım."

Tory bir sepet için koşarken sola döndü ve etraflarında döndü. Toby topu yakaladığında ve Ash onu omuzlarına aldığında neredeyse toparlanacaktı. Zafer içinde bağıran Toby, potaya vurdu ve gol attı.

"Ve kalabalık deliye döner. Ahhhhh," Ash, tezahürat yapan hayranların sesiyle alay etti.

"Merhaba Ash?" diye sordu Zack, onlara doğru koşarak. "Ben de bir tane smaç basabilir miyim?"

"Elbette." Toby'yi çocuğu alan Tory'ye uzattı. Küçük kollarını onun boynuna doladı ve Ash kardeşini yakalayıp omuzlarına alırken onu eritti.

Zack topu smaçladı ve Ash'in omuzlarında zıplarken ellerini zaferle kaldırdı.

Trish onlara doğru başını sallayarak öne çıktı. "Tamam çocuklar, Ash'e teşekkür ettiğinizi söyleyin ama artık gidip sıradaki takımın sahaya çıkmasına izin verme zamanımız geldi."

Toby bir profesyonel gibi somurttu.

Ah, anne, diye sızlandı Zack, Ash onu ayağa kaldırırken.

Sonra Ash, Toby'yi kollarından aldı ve tekerlekli sandalyesine geri taşıdı. "Endişelenme, fışkırtma. Birkaç hafta sonra ben şehre döndüğümde Zack'i yeneceğiz."

"Tamam, gelecek cumartesiyi de unutma! Dokuz keskin!”

Ash ona sadık bir Romalı selamı verdi. "Her zaman hizmetinizdeyim, lordum ve işkencecim." Elini Zack'in saçlarına götürdü. "Bugün inanılmaz iyi oynadın. Pratik yapmaya devam et ufaklık.”

"Yapacak. Görüşürüz, Ash.”

"Hoşçakalın arkadaşlar."

Onlar çıkarken Tory ona doğru yürüdü. "Hiçbir pislik değilsin."

Ona tepeden baktı ve koyu renk güneş gözlüklerinin ardından onun gözlerini görebilmeyi diledi. "İnan bana, olabilirim. Ama birinin kıçını kırmadan önce bir boy şartım var.

Talon yanlarından geçerken homurdandı. “Evet, kıçını kırmış birinden al. Ash tüm eğlence ve oyunlardan ibaret değil.”

Tory hiç düşünmeden ellerini Ash'in kalçalarına koydu ve sırtına yaslandı. Bunu yaptığı anda, bir arzu dalgası ona o kadar güçlü bir şekilde çarptığında hata yaptığını fark etti ki, elinden gelen tek şey onun dudaklarını kendi dudaklarına çekmemek oldu. Aman Tanrım, adam terliydi ama hiç kokmuyordu. Bunun yerine, o kadar güzel kokuyordu ki ondan bir ısırık almak istedi.

Ve tek yapmak istediği, ellerini o sert göğüste gezdirmek ve daha fazlası için yalvarana kadar onu kemirmekti.

Ash acı noktasına kadar sertleşirken nefes alamıyordu. Tanrıya şükür dar pantolon giymiyordu. Ve onun ellerinin aletinden sadece birkaç santim uzakta olması düşüncesi bile onun daha çok acımasına neden oluyordu.

Boğazını temizleyerek geri çekildi. "Daha kaç maça hakemlik yapacaksın?"

"İki."

"Tamam, biraz yulaflı kek yemek için yerime dönüyorum. Çocuklara iyi şanslar... ah, benim favorim şuradaki burnunu karıştıran küçük adam olmalı.”

Ash, Sunshine'ın yanına oturmaya giderken konuşmadı. Onu kendisine geri çekmemek için tüm iradesini kullanmıştı.

Talon ona bir top uzattı. "İyi misin, T-Rex?"

"İyiyim, neden?"

"Çünkü seni tanıdığım onca asırda, daha önce bir kadınla bunu yaptığını hiç görmemiştim."

"Ne yap?"

Talon güldü. "Oğlum, bunun ne olduğunu söylememe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Ash'in kasıklarına inanılmaz hızlı bir bakış attı.

Ash, hazırda beklemediğinden emin olmak için ihtiyatlı bir şekilde aşağı bakarken kaskatı kesildi. Öyleydi, sadece bariz olmadığından emin olmak istedi.

Neyse ki, değildi.

Hangi soru yalvardı ... Talon nereden biliyordu?

Birden kafasına bir top geldi. Ash yakaladı. Düdüğünü eline aldı ve oyuncuları oyuna başlamaya çağırmak için çaldı.

Tory, olanlardan hâlâ rahatsızdı. O adamdan bir parçayı ne kadar çok istediğine göre...

Güneş ışığı eteğindeki kırıntıları sildi. "İkinizin sadece arkadaş olduğunuzdan emin misiniz?"

Tory soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Ash'in daha önce birinin arkasından ona dokunmasına izin verdiğini hiç görmemiştim. Normalde birisi arkasından yaklaşsa bile odanın diğer ucuna fırlar. Seğirmemesi bile... son derece şüpheli."

Tory bu yeni açıklamaya kaşlarını çattı. "Bunun onu rahatsız ettiğini bilmiyordum. Beni motosikletinin arkasına bindirip buraya getirdi."

Sunshine ona kocaman açılmış bir bakış attı. "Sana dokunma kızım. Sen Özelsin."

"Sence?"

"Tatlım, güven bana. Az önce yaptığın şey korkunç bir mucizeydi ve bunun ne kadar harika olduğunu takdir etmeni gerçekten isterdim."

Tory kendinden büyük çocuklarla Ash'i izlerken bir yudum su aldı. Ve onu izleyip geçmişi hakkında bildiklerini bir araya getirirken, onun çocukluğu hakkında gerçekten kötü bir duyguya kapıldı.

Birinin arkasında durmasının onu bu kadar rahatsız edeceğini düşünmesinin tek bir nedeni vardı. Ve bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

"Ne zaman birine güvenme hatasını yapsam... bu, pişman olduğum ve bedelini ağır ödediğim bir hataydı. Kimsenin seni incitmediği için gerçekten mutluyum ama ben o kadar şanslı değildim, tamam mı?

Onun faul yapmasını izlerken sözleri kulaklarında uğursuzca çınladı.

Lütfen yanılmama izin verin…

Ama ne kadar çok düşünürse, o kadar mantıklı geliyordu. Geçmişte biri onu çok kötü yaralamıştı. O kadar ki, onunla bile başa çıkamadı.

Bu yüzden gözlerini dünyadan sakladı. Dokunulmayı çağrıştıracak kadar mükemmel derecede yakışıklı bir yüzü neden deldirmişti... Neden o FU kıyafetlerini giymişti? Herkesi ondan uzak tutmaktı.

Gözlerini kapatırken elinden gelen tek şey ona gitmemek ve ona sarılmaktı. Ona güvende olduğuna söz vermek için. Bu ne kadar aptalca bir düşünceydi? Adam iriydi ve sertti. İhtiyacı olan son şey onun korumasıydı.

Ama o her zaman bir erkek olmamıştı...

Tory, onun ailesi hakkında söylediklerini hatırladığında yüzünü buruşturdu. Ona ne yapmışlardı?

Son maç bitene kadar pek konuşmadı. Ash ve Talon birkaç dakika Perry ile konuşmak için karşı tarafta kaldılar.

Talon geldiğinde Sunshine toplanıyordu. "Eğlendin mi bebeğim?" kocasına sordu.

Talon ona sırıttı. "Bence o küçük şeylerden birkaçını kendimiz için yapmalıyız."

Güneş güldü. "Ne zaman hazır olursan. Annem büyükanne olmaya fazlasıyla istekli."

Talon onu tutkuyla öptü. "Evet, kesinlikle eve gidip pratik yapmalıyız..."

Sunshine çantasını ona vermeden önce gülümseyerek geri çekildi. "Yol göster."

Talon, Tory'ye dönmeden önce nefesini tuttu. "Seninle tanışmak güzeldi."

"Sen de."

Sunshine onun kolunu onunkine geçirdi. "Sana söylediklerimi unutma. Bize ihtiyacın olursa…”

"Yapacak."

Ash ona yaklaşırken düdüğü başının üzerine çekti ve tekrar cebine soktu. "Umarım kenarda çok sıkılmamışsındır."

"Hayır, aslında eğlenceliydi. Harika arkadaşların var.

"Evet yaparım."

Ceketini almak için eğildi. Bunu yaptığı anda teorisini test etmeye karar verdi. Eğildi ve at kuyruğunu boynunun üzerinde tutan bandın altına elini hafifçe dokundurdu. Yüzüğü saçlarına taktı ve çekti.

Öfkeyle tıslayarak onun elini tuttu ve saçından çekti. "Bir daha bana böyle dokunma." Hırlaması o kadar vahşiydi ki, gerçekten ona vurabileceğini düşündü.

Boğazına oturan şiddetli yumruya karşı yutkundu. "Sana asla zarar vermem Ash."

Sırt çantasını ve miğferini yerden kaldırıp kapılara doğru yürürken tepki vermedi.

Giydiği ceketi ve miğferi alan Tory, ağlamak isteyerek onu takip etti. "Kül?"

Bisikletine ulaşana kadar durmadı. Ceketini giymeden önce anahtarlarını dişlerinin arasına aldı.

"Kül?" diye tekrarladı. "Üzgünüm. Seni kızdırmak istemedim.”

Ash sakinleşmeye çalıştı. Yanlış bir şey yapmamıştı ve bunu biliyordu. Sadece …

Anılara dişlerini gıcırdattı. Saçını kazıtırdı ama saçının tutulmasından daha çok nefret ettiği tek şey ensesinde bir şey hissetmekti, özellikle de bir nefes veya esinti. Kulağına soluyan veya yanında, özellikle de arkasında duran insanlardan nefret ederdi. Bunca zamandan sonra bile bir dokunuş, bir nefes ona kendini yeniden değersiz hissettirebilirdi. Ona hissettirin…

Bir fahişe gibi.

Ancak Tory o geçmişin bir parçası değildi. Ona kendi dünyasındaki yerini hatırlatmak için bu taktikleri kullanan Artemis değildi. Ona minnettar olması gerektiğini hatırlatmak için her türlü haysiyete izin verildi.

Tory, ruhunu kaplayan yaraları bilmeden bir adama dokunan bir kadındı.

Sakinleşirken uzun bir nefes verdi. "Aşırı tepki verdiğim için üzgünüm. İnsanların saçımı tutmasından hoşlanmıyorum."

Gerektiği gibi not edildi. Bir daha asla olmayacak."

Onayladı.

Tory onun tekrar gözlerini kapatmasını, güneş gözlüklerini çıkarmasını ve kaskını takmasını izlerken kaskını kaldırdı. Ne yaptığının farkında mıydı yoksa yaptıklarının farkında bile olmayacak kadar alışılmış mıydı?

"Kül?"

Çene askısını bağlarken ona doğru döndü.

"Gördüğüm en güzel gözlere sahip olduğunu düşünüyorum."

Bu sözler ona dokunduğunda Ash donakaldı. Ama sonra Artemis bunu ona bir kez söylemişti...

ve sonra onlar için onu lanetledi. İçine çekilme.

"Teşekkürler," dedi, sesi boştu ve bisiklete binmek için bacağını üzerine attı. Sonra, o arkasından tırmanırken sırt çantasını benzin deposunun üzerine koydu.

Sırtına doğru kaydı, kalçalarını kalçalarına bastırdı.

O tanıdık tiksintinin içini doldurmasını bekledi ama olmadı. Ve kollarını onun beline dolayıp sırtına yaslandığında, gerçekten tadını çıkardı. Motoru çalıştırıp, onun karnının üzerinde bağlamış olduğu minik ellerine baktı.

Başka birinin onunla bisiklete binmesine asla izin vermemişti... Simi bile.

Onu sımsıkı kucakladı ve tek yapabildiği, onu bu bisikletten çekip, hissettiği ateş sönene kadar otoparktaki bir hayvan gibi becermemekti. Ama bunu ona asla yapmazdı. O bir hayvan değildi ve o...

Onu tarif edecek kelimeler yoktu. Çıldırtıcıydı, inatçıydı.

Ve harika. Kesinlikle harika.

Elleriyle onun ellerine dokunarak gidonu tutmadan önce hafifçe sıktı.

"Sıkı tutmak."

"Yaparım Achimou."

İsminin Yunanca sevecenliğine aynı anda hem güldü hem de irkildi. Gerçek telaffuz Ack-uh-rahn olduğu için kısaltılmış şekli Ack-ee-moo idi.

Birinin kullanmasından her zaman korktuğu bir şey. Bu yüzden, adını Asheron'a İngilizceleştirmeyi ve daha sonra kimsenin onun az önce yaptığı şeyi yapmasına engel olmak için Ash olarak öğrenmişti.

Yine de tamamen kendisinin ötesinde olan sebeplerden dolayı, onun bunu yapmasına aldırmıyordu.

Buna hayret ederek, otoparktan çıkıp şehrin onun tarafına doğru yöneldi. Omurgasından aşağı garip bir hissin indiğini hissettiğinde fazla uzaklaşmamışlardı...

Takip ediliyorlardı.

Etrafına baktığında, önlerindeki araba yavaşlarken üzerlerine yaklaşan gri bir sedan gördü. Ash öndeki arabayı geçmek istedi ama diğer şeritte çok fazla trafik vardı.

Birden önündeki araba durdu.

Frene bastı, aynı anda önlerindeki arabanın arka koltuğuna oturan bir adam elinde silahla ateş etti. "Devam etmek!" diye kükredi mermiler ona çarparken. İnsan olsaydı ölmüş olurdu. Olduğu gibi, Tory'nin vurulmasını ve daha fazla hasar almasını önlemek için etraflarına bir kalkan koydu.

Bisikleti vitese taktıktan sonra tam gaz verdi ve arabanın etrafından sağa doğru ateş ederek onlardan uzaklaşmak için kaldırıma çıktı.

Tory, sahip olduğu her şeyle Ash'e sarılırken çok korkmuştu. Silah seslerinin onları nasıl ıskaladığından emin değildi ama ıskaladıklarına minnettardı.

Şimdi arkalarında yarışan iki arabayı gördü.

Ash köşeyi o kadar alçaldı ki, Tory'nin etrafındaki kalkana rağmen yanında kalmasına şaşırdı. Şaka yapmıyordu. Köşeyi almak ve düşmemek için deneyimli bir binici olması gerekiyordu.

Onları bu durumdan kurtarmak için güçlerini kullanmayı düşündü ama bu, onun insan olmadığı konusunda ona büyük bir tüyo verirdi ve kelimenin tam anlamıyla bahçesine geri döndükleri gerçeği karşısında aklını kaybederdi. Hayır, o bir tanrıydı. Onlardan kesinlikle kaçabilirdi.

En azından üçüncü bir araba önlerini kesene kadar. Dördüncü bir araba onlara doğru giderken aynı anda sola döndü. O araba arka lastiğini kırmış.

Küfür ederek bisikletin altından kaydığını hissetti. Tepki veremeden, bisikletten uçup gittiler. Tory kayarken onu korumalı tuttuğundan emin olan Ash, yolda kayarken sert bir şekilde yere çarptı.

Sonuçlara lanet olsun.

Onlara çarpan araba onu ezdiğinde onları buradan ışınlamak üzereydi. Ön ve arka lastikler bacaklarını ezerken Ash acıyla haykırdı. Istıraptan başka hiçbir şeye odaklanamayarak kalkanı Tory'nin etrafına düşürdü ve aynı anda Tory bir direğin etrafına dizilmiş bir dizi çöp tenekesine çarptı.

Nefes almakta zorlanırken gözleri acı dolu yaşlarla doldu. Tory'yi daha fazla zarar görmekten korumak ve ayağa kalkarken yere sermek için kalkanı Tory'nin etrafına yerleştirdi.

Acı ona sert vurdu. O bir tanrı olabilirdi ama hasara karşı bağışıklığı yoktu. Onu öldürmezdi. Sadece cehennem gibi acıttı.

Adamlar ona ateş açtı.

Ash elini uzattı ve mermileri onlara geri çevirdi. Tory'yi öldürmeye çalıştıkları kadar acımasızca onları öldürürken, öfke ona bindi.

Biri hariç hepsi…

Ufak tefek, sırım gibi bir adam, onu ezen kahverengi Audi sedanın yanına sinmişti.

"Sen de kimsin?" Ash öfkeyle homurdandı.

Adam cevap vermedi.

Ash onu boğazından tuttu ve arabanın bagajına çarptı.

"Bana cevap ver!"

Ama sonra buna gerek kalmadı... O anda Ash kendisi ve hizmet ettiği organizasyon hakkındaki her şeyi gördü. beni öldürme lütfen...

Adamın geçmişinden gelen sesleri duydu. Hayatları için yalvaran insanların sesleri ve bu pislik onları umursamadan öldürmüştü.

Öyle olsun.

Ash nefes borusunu ezdi ve ne yaptığını kimin gördüğüne aldırış etmeden onu arabanın bagajına serilmiş halde bıraktı. Hâlâ tatmin olmamış, hareketsiz yatan Tory'ye baktı.

Ona doğru ilerlerken, koruyucu ceketini giydiği için bacaklarının yırtılmış olduğunu ve vücudunun büyük bir kısmının yol isiliğiyle kaplı olduğunu fark etti. Ama onun yanında yere diz çöktüğü için bunların hiçbiri önemli değildi. Solgun yüzünün yan tarafındaki morlukları ve dudaklarındaki kanı görmek için dikkatlice miğferini çıkardı.

Kendi kaskını bir kenara attı. Nabzını yoklarken korku ve keder onu sarstı. İyi olması gerekiyordu. O olmak zorundaydı... Hafif vuruşa dokunana kadar midesi düğümlendi.

Rahatlayarak ağlamak istedi. Hala hayattaydı, ancak iç yaralanmalardan dolayı zayıftı.

Ash elini sırt çantasına uzattı ve sırt çantası aniden kavradı. Sırtına asarak Tory'yi kaldırdı ve onları Tulane Hastanesine ışınladı. Acı içinde topallayarak acil servis girişine girerken onu kucağına aldı.

Neyse ki resepsiyonda tanıdığı biri vardı, Wanda.

İri yapılı bir Afrikalı-Amerikalı kadın, onun kendisine doğru yürüdüğünü görünce ağzı açık kaldı.

Bacağı acıdan büküldü ve neredeyse düşüyordu. Ama bunu yapmazdı. Tory'yi tutarken değil. Ondan yardım alması gerekiyordu.

"Aman Tanrım Ash! Ne oldu?"

Tory'nin kollarında ölmeden önce son bir sığ nefes verdiğini hissettiği için konuşamadı.

ONUNCU BÖLÜM

Ash, yaralarının acısı ve ezici, inanılmaz bir keder ve öfke dalgası üzerine çökerken acil servisin ortasında dizlerinin üzerine çöktü. Nedenini anlamadı ama Tory'nin burada olmaması düşüncesiyle nefes bile alamıyordu.

"Tory," diye hırladı, soğuk yüzünü eline alıp vücudunu nazikçe sallarken onu omzuna yasladı. "Benim yüzümden ölmeye cüret etme. Tory!

Wanda bir doktor ve hademelerle oradaydı. Doktor Tory'yi kollarından çekerken onun arkasında durup omuzlarını tuttu.

Ash onlarla dövüşmek istedi ama yine de yapamayacağını biliyordu. Onu kurtarmak zorundaydılar. Karışma. yapma Müdahale etmek.

Wanda'nın dokunuşu nazikti ama hissetmek istediği dokunuş bu değildi. "Kül?" dedi sesi kırılarak.

Mavi Kod istendiğini duyunca cevap veremedi. Tory'yi kollarından koparıp alıp götürmeden önce sedyeye koydular.

Ash yerde diz çökmüş, kanlı ceketi yelpazelenmiş, ruhu onu incitenlerden intikam almak için haykırırken koridorda onunla birlikte koşmalarını izliyordu.

"Sanırım şokta."

Birisi ona dokundu. Ash homurdandı ve ayağa kalkıp bacaklarını iki yana açarak orada duran stajyeri geri itti. “Şokta değilim. Ben iyiyim."

Stajyer gözlerini kocaman açarak Wanda'ya baktı.

"Tatlım," dedi Wanda, hafifçe koluna dokunarak. "İyi değilsin." Bakışları onun harap olmuş vücudunda gezindi. "Çok kırgınsın ve iyi doktorun sana bakmasına izin vermelisin."

Ash yüzünden aşağı akan sıcak bir şeyi sildi. Ter olduğunu düşünerek aşağıya baktı ve şakağından dökülen kanla kaplı elini gördü.

Onlara iyileşeceğini nasıl açıklayabilirdi? Ona bakmasalardı, tüm yaraları yok ederdi...

Kendini iyileştiremeyen Tory idi. Ölen oydu.

"Ben iyiyim. Yemin ederim. Sadece tuvalete gitmem gerekiyor."

Stajyer hâlâ şüpheliydi ama onlardan ayrılıp küçük odaya girerken kimse onu durdurmadı. Tadını alabildiği kadar çiğ olan öfke onu yakmıştı. Kan istiyordu ve gözlerinin kırmızıya döndüğünü hissedebiliyordu. Birisi bir bölmeden çıkıp onu tüm ölümsüz ihtişamıyla görmeden önce üzerlerine bir çift güneş gözlüğü gösterdi.

Öfkesi o kadar büyüktü ki, o kadar güçlü bir güç patlaması yarattı ki, üzerindeki ışıkları kısa devre yaptı. O kontrol için mücadele ederken kıvılcımlar yağdı ve cızırdadı.

Kurtar onu …

Sadece bir düşünce ile onu normale döndürebilirdi. Kesinti yok. Yara yok.

Bir taş atışı ve her şey değişir… Kafasının içinde Savitar'ın sesini duydu ve vicdanının o kısmından nefret etti. Tüm insan hayatı, kaderiyle oynayan tanrılar yüzünden mahvolmuştu. Onu ölümden döndüren insanların.

Yüzünü koluna gömüp akıl sağlığı için mücadele ederken dizlerinin üzerine çökerek ham, dinmek bilmeyen bir acıyla haykırdı. Bunu Tory'ye yapamazdı. Onu kurtarmanın dünyaya yapacağı şeyi riske atamazdı. Ölmesi gerekiyorsa ölmesi gerekiyordu. Kadere müdahale etmeyi reddetti.

Kadere lanet olsun! Sen bir tanrısın, kahretsin, Apostolos. Kaderine sahip çık! Kurtar onu!

Yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez. Hayatı boyunca yaşadığı tek kod buydu.

"Ölme, Tory," diye fısıldadı yemininden dönmeyeceğini bilerek. Kendi haline bırakılması gerekenleri kurcalayarak onu mahvedenler gibi olmayacaktı.

Korkaklığından tiksinerek aynaya baktı ve irkildi. Bu kadar korkmuş olmalarına şaşmamalı. Yürüyen ölüme benziyordu. Yüzü hırpalanmış, giysileri yırtılmış ve kanlar içindeydi. Onları değiştirirdi, ama sonra tamamen tamir edilmiş olarak dışarı çıkarsa personel şüphelenirdi. Bu yüzden yüzünü temizledi ve Wanda'nın beklediği yere geri döndü. Tory'nin giydiği deri ceketi tuttuğunu görünce kalbi durdu.

Wanda ona nazik bir gülümseme sundu. "Arkadaşınız hayata döndürüldü. Onu ameliyata aldılar.”

İçini bir rahatlama dalgası kaplarken ceketi aldı. "Teşekkürler Wanda."

Başını salladı. "Doktora görünmek istemediğinden emin misin?"

"Pozitif."

Kararından hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Pekala, seni bekleme odasına götüreceğim. Evrakları doldurmak için onun bilgilerinden herhangi birine sahip misin?

"Hayır gerçek değil. Ama fatura için iyi olduğumu biliyorsun. Ne gerekiyorsa yaparsın, bedeli kahretsin.”

"Biliyorum bebeğim." Onu asansörlere doğru götürürken koluna hafifçe vurdu. "Yine de en yakın akrabalarının isimlerine ihtiyacımız var."

"Megeara ve Theo Kafieri. Theo, New York'ta yaşayan büyükbabası ve kuzeni Geary Yunanistan'da yaşıyor.

"Elbette. Seni göstereceğim ve sonra formlarla geri geleceğim.

Ash, Simi ile birlikte gönüllü olarak çalışmak için buraya gelirken binlerce kez geldiği asansörlere onu götürürken hiçbir şey söylemedi. Wanda ile böyle tanışmıştı. Babası, birkaç yıl önce baypas ameliyatı geçirdikten sonra Noel'de hediye getirdikleri koğuşlardan birindeydi. O zamandan beri arkadaştılar.

Onu steril ve soğuk küçük bir odaya götürdü... tıpkı onun gibi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kafasını salladı. İhtiyacı olan şey, Tory'nin nasıl olduğunu bilmekti. Ama güçleri ona hiçbir şey söylemedi.

"Tamam aşkım. Geri döneceğim."

Araba ezdiği için hâlâ zonklayan bacaklarını dinlendirmek için oturdu.

Hareket ederken, ceketine yapışan Tory'nin kokusunu aldı. Burnuna tutarak onu içine çekti ve ağlamak istedi. Onu kaybetme korkusu aslında ellerini titretti ve nedenini anlamadı. Birbirlerini çok az tanıyorlardı.

Yine de üst kata çıkıp onu iyileştirmek istiyordu.

Her şey çürür. Sadece bir insanı önemsemesine izin verdiği için zihni ona kükredi. Artemis'in başlangıçta ona ne kadar iyi davrandığına bir bakın. Ona hediyeler almış ve rahat etmesini sağlamıştı ve sonra ilk kez onu memnun etmediğinde ona sırtını dönmüştü. Her zaman ona karşı dönen, ilerici bir tuzaktı.

Tory önce senden nefret etti, sonra senden hoşlandı...

Onun kafasına çekici fırlattığını hatırladığında gülümsedi. O dikenliydi. Ve akıllı. Ve komik. En önemlisi, ona normalmiş gibi davrandı. Tabii ki öyle olmadığını bilmiyordu, ama diğer insanların aksine, onu becermeye çalıştığı için kıl payı bir şey olduğu için onu okşamadı ya da sinirlendirmedi.

Ona sokaktaki herhangi bir adammış gibi davrandı.

"Kül?"

Önünde Tory'nin arkadaşı Kim'i görmek için yukarı baktı. Ona ve elindeki kanlı cekete bakarken yüzü korku ve endişe ile çizgiliydi.

"Burada ne yapıyorsun?" ona sordu.

"Burada çalışıyorum. Hatırlamak? Ben bir L&D hemşiresiyim. Bir acil servis arkadaşım bana Tory'nin geldiğini söyledi. Ne oldu? İyi misin? Aşağıda tedavi görüyor olman gerekmiyor mu?”

Kafasını salladı. "Bisikletimle kaza yaptık"

Gözleri yaşlarla dolarken Kim yutkundu. "O iyi mi?"

"Ameliyatta olduğunu söylediler. Duymak için bekliyorum.”

Onun yanına oturdu. "Alınma ama sen de oldukça perişan görünüyorsun."

"Yaşayacağım."

Ona son derece şüphe dolu bir bakış attı. "Neden bana cep numaranı vermiyorsun, Tory hakkında bir şey duyar duymaz seni ararım. Gitmeyeceğimi biliyorsun ve bir doktora görünüp temizlenmen gerekiyor. Bakışlarını kot pantolonundaki yırtık tenini ortaya çıkaran deliğe dikti. "Bu arada, bu bir rica değildi."

Ash onun haklı olduğunu anlayınca başını salladı. Kimseye böyle bir iyilik yapmıyordu ve ilgilenmesi gereken başka bir mesele vardı. Numarasını vererek odadan çıktı ve asansöre yöneldi. Yalnız kaldığı anda, Artemis'in Olimpos'taki tapınağına gitti.

Öfkesi artarak, kadının tapınağının kapılarını öyle bir kuvvetle açtı ki duvarlara çarptılar. Korileri, Artemis'i onunla yalnız bırakmak için koşmadan önce çığlık attı.

Artemis onu vahşi bir bakışla tararken öfkeyle doğruldu. "Enkazınız nedir?"

"Hasar," diye düzeltti ona doğru yürürken. "Söyleyemez misin?"

"Ne? Bok gibi göründüğünü mü? Pissin ve kokuyorsun. Neden bana gelmeden önce yıkanmadın?”

"Çünkü bir grup adam beni kovaladıktan sonra üzerimden bir araba geçti, Artie."

"Ve bu benim hatam mı? Nasıl?"

Kızının annesini öldürmeden önce derin bir nefes aldı ve ona kadar saydı.

Dürüst olmak gerekirse, Katra artık annesine gerçekten ihtiyacı olmayan yetişkin bir kadındı... "Atlantikoinonia sizin için herhangi bir çan çalıyor mu?"

"Evet onlar yapar. Ne olmuş?" O pişmanlık duymayan bakış, patlayan bir el bombası gibi içinden geçti.

Konuştuğunda, ona saldırmamak ve onu incitmemek için güç toplamaya çalışırken, sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu. "Beni öldürmeye çalıştılar Artemis. Ve açıkça görebildiğiniz gibi, bundan gerçekten heyecan duymuyorum.

Yüzü solgundu. "Sana dokunmamaları gerekiyordu. Durmadan."

"Hayır," dedi, sesi bir iblisin alçak ritmine inerek, "onların emri masum bir insanı gördükleri anda yok etmekti. Sadece vurduklarında onun yanındaydım.

Endişesini ve öfkesini göz ardı ederken ona komik bir bakış attı. "İnsanı neden umursuyorsun ki? Ben sadece seni korumaya çalışıyordum."

“Hayır, değildin. Kayıp günlükte ne olduğunu biliyorum. Benim onurum umurunda değil. Kurtarmaya çalıştığın kendi kıçın."

Ondan kaçmaya çalışarak kanepeye geri döndü. "Bu, kitabı alan kişinin sen olduğun anlamına mı geliyor?"

Durdurdu. "Seninkilerin aldığını sanıyordum."

Dudağını ona doğru kıvırdı. "Elimizde olsaydı, neden kaltağın peşinde olalım ki?"

Tory'ye yapılan hakaret onu daha da kızdırdı. "O bir sürtük değil, Artemis. Şimdi köpeklerinizi iptal edin. İçtenlikle söyledim."

Korkmadan onunla tanışmak için dizlerinin üzerine çöktü. "Ya senin istediğini yapmazsam?

Onlar da masum insanlar. Onları öldürecek misin?”

Elleri onun mükemmel, kuğu boynuna dolanmak ve onu tatmin edene kadar sıkmak için can atıyordu. "Seninle oynamıyorum."

"Ben de değilim," diye haykırdı. "O günlük her şeyi tehdit ediyor ve ben onu alana kadar durmayacağım."

Öfkeyle tısladı ama kadın geri çekilmedi.

Meydan okumasından gurur duyarak başını geriye attı. "Bana zarar vermeyeceksin ve bunu biliyorum. Katra'yı çok seviyorsun. Babasının annesini öldürdüğünü bilse yıkılırdı. İkinizi uzun zaman önce tanıştırmalıydım. Onun sevgisine sahip olduğum sürece senin gazabından tamamen kurtulduğumu biliyorum.”

Her halükarda onu boğacakmış gibi elini kaldırdı ama sonunda ikisi de gerçeği biliyordu. O haklı. Ne kadar kızgın olsa da, kızını paramparça edeceği için ona zarar veremezdi.

Artemis baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Seni özledim." Kolunu onun beline doladı.

Ash onu kendinden uzaklaştırdı. Değersiz hayatına değer veriyorsan benden uzak dur.

Kendini Olympus'tan Katoteros'a parlattı.

Ash içeri girdiğinde Urian ana salonun kapısından çıkmak üzereydi. "Sana ne oldu? Artemis'le kötü bir anlaşmazlığın mı var?

Ash dudağını eski Daimon'a doğru kıvırdı. "Bir gün Urian, sana öyle bir tokat atacağım ki kulakların sonsuza kadar çınlayacak."

Urian güldü. "Ama bugün olmayacak çünkü çoğunlukla birini incitecek pek bir şey yapabilecekmiş gibi görünmüyorsun. Cidden ne oldu?”

"Bisikletimi mahvettim."

Urian inanamayarak gözlerini devirdi. "Tamam, bana söyleme. Her neyse."

Ash bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini anlayınca acı bir kahkaha attı. Hayatında daha önce hiç bisiklet bırakmamıştı. Üzgün, Artemis'e kızgın ve Tory için endişeli bir şekilde Daimon'a bakmak için duraksadı. "Biliyor musun Uri, bende ciddi bir sorun var."

"Ve sen bunu şimdi mi anlıyorsun? Kahretsin, sen yavaş öğrenmenin poster çocuğusun.”

Ash dudağını kıvırarak onun yanından geçmeye başladı.

Urian onu durdurdu. "Bu bir şakaydı, Acheron. Gülmen gerekiyordu."

"Gülecek havamda değilim."

Urian anlayışla başını salladı. "Peki gerçekte ne oldu?"

Kül tereddüt etti. Herhangi biriyle herhangi bir konuda konuşmak onun doğasında yoktu. Ve yine de aklından çıkmayacak, yakıcı bir sorusu vardı. "Sadece içimden nefret eden kadınlar tarafından tahrik edilecek kadar neyim var?"

Urian bu soru üzerine homurdandı. "Haklısın. Bu hasta. Elini Ash'in omzuna vurdu. "Sana tek kelime kardeşim. Terapi. Biraz al."

"Bu üç kelime."

"Genişlemeye ihtiyacı vardı... ve genişlemekten bahsetmişken, içinde yeni en iyi arkadaşın olmak isteyen bir ziyaretçin var."

Ash onu kimin beklediğini anlayınca küfretti. "Onu kim saldı?"

"İkinizin öpüşüp barışmasını isteyen hayalet kız."

Ash dişlerini birbirine gıcırdattı. "Tory'nin bana fırlattığı çekiçle kafama vurulmayı tercih ederim."

"Tory?"

"Uzun Hikaye." Ash yorgun bir iç çekti. "Uyarı için teşekkürler. Gidip onunla ilgileneceğim.”

Ash, taht odasına açılan kapılara yöneldi. Yerdeki mührün üzerinden geçerken kıyafetleri Atlantis formestası ve siyah deri pantolonuyla değişti. Diğer tarafta bekleyen Styxx'i bulmak için kapıları ardına kadar açtı.

Onu her zaman hazırlıksız yakalayan ikizini görünce duraksadı. Styxx'e her baktığında geçmişi aklına geliyordu. Vahşetin. Hayatlarının adaletsizliğinden.

Ve iradesi dışında, Estes'in onu saçından tutup ona tecavüz ederken sarhoşken kulağına homurdandığını duydu. "Seni senin gibi istememi sağlamaya nasıl cüret edersin? Bana yaptıkların için senden nefret

ediyorum, seni iğrenç fahişe. I. Nefret. Sen." Amcasının ona özgürce verdiği tek şey, dayak ve hakaretlerdi.

Şimdi Styxx, Ash'in sahip olmak için canını bile verebileceği kısa sarı saçları ve normal mavi gözleri olan mükemmel bir kopya olarak önünde duruyordu.

Ash, kardeşinin acımasızlığının insafına kalmış değersiz bir fahişe değil, bir tanrı olduğunu kendine hatırlatırken bakışlarını kaçırdı. "Bugün gerçekten seninle uğraşacak havamda değilim, Styxx. Ne kadar az sabrım varsa, yaklaşık iki dakika önce diri diri yenildi."

"Biliyorum. Ruh halinizi hissedebiliyorum."

Ash bakışlarını tehditkar bir şekilde kıstı.

"Bu bir hediyeydi," dedi Styxx alaycı bir şekilde, "Artemis beni Tartarus'a attığında ve senin anılarını bana verdiğinde. Senden sadece bir iyilik istemek için buradayım."

Ash, öfkesi içini hararetle delerken teninin maviye döndüğünü hissetti. "Benden bir iyilik istemeye cüret mi ediyorsun?"

Styxx bir dizinin üstüne çökmeden önce geri çekildi ve başını salladı. "Kardeşin olarak ve bir tanrıya yakarış olarak istiyorum."

Ash bu kadar kızgın olmasaydı gülerdi. Styxx şimdi onunla nasıl bir oyun oynuyordu? "Bir duacı olarak bu iyiliğe karşılık ne fedakarlık yaparsın?"

"Kalbim."

Ash kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Styxx onu yakan samimi bir bakışla yukarı baktı. "Sana sadakatimi teklif ettim ve bu yeterli olmadı. Bu yüzden sana kalbimi sunuyorum. Yalan söylersem ya da sana ihanet edersem, bunu defalarca söküp alabilirsin. Beni kayasının üzerinde Prometheus'un yanına zincirle."

Eğer ona bir daha ihanet ederse, ederdi. "Peki ne iyilik istiyorsun?"

Fısıldamadan önce Styxx'in gözleri dolmuştu. "Gitmeme izin ver. Artık burada insanlardan izole yaşayamam. Yalnız. Sürgün edildi. Ben sadece ikimizin de yaşama şansının olmadığı bir hayatı yaşama şansı istiyorum."

Ash başka zaman olsa yüzüne gülerdi. Ama bugün kendisinin de istediği şeye karşı anlayış ve sempati konusunda zayıftı. Onlara yapılanlar adil değildi. Styxx'in hayatı onunkine bağlı olmamalıydı ve Acheron yüzünden Styxx ailesini, hayatını ve evini kaybetmişti.

Belki yeni bir başlangıç ikisine de iyi gelirdi. “İyi, kardeşim. Baştan başlamak için ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın.”

Elini uzatarak Styxx'i, prensin halkla en iyi uyum sağlayacağı New York'a gönderdi. Aynı zamanda kardeşini bir daha asla görmeyeceğini umduğu bir alandı.

Ayrıca Styxx haklıydı. Onu her an öldürebilirdi. Bulabilirse adamın bir hayatı olsun. Dürüst olmak gerekirse, ona şans diledi.

En çok da Styxx'e her ikisinden de sonsuza dek kaçacakmış gibi görünen bir barış diledi.

Simi mi? Onu kendi isteği dışında vücudunda tutuyordu.

Kolunu çekti ve yanında tezahür etti. Esneyerek ona kızgınlıkla baktı. "Akri, Simi'sini çok uzun süre kolunda bıraktı. Yorgun ve huysuzdu. Neden Simi'ye böyle davranıyorsun, akri?”

Alnını öpmeden önce yanağını avucunun içine aldı. "Üzgünüm bebeğim. Bu yüzden seni buraya getirdim. Biraz kız kardeşin ve Alexion ile kalmalısın.

Ona kaşlarını çattı. Peki ya sen, Akri? Çok üzüldün ama Simi'nin üzerinden atılmasına izin vermedin..."

"Biliyorum. Halletmem gereken şeyler var ve senin incinmeni istemiyorum. Sen burada kal, Simykee.”

Bebek bir iblis olduğundan beri kullanmadığı sevgiyle gülümsedi. "Yalnızca Akri, ihtiyacı olursa Simi'sini arayacağına söz verirse."

"Söz veriyorum."

Parmağını ona doğru tuttu. "Güzel, çünkü Simi, akri'nin sözünden dönemeyeceğini biliyor."

Gülümsedi ve onun için siyah American Express kartını çıkardı. "Alışverişe git."

Televizyona koşup onu açmadan önce ciyakladı.

Yalnız kalmak isteyen Ash, ışınlanabilmesine rağmen sarayda yürüdü.

Yürümenin ve sadece normal olmanın onun için tüm tanrısal güçlerinin toplamından daha önemli olduğu zamanlar vardı.

Yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez. Yapılması gerekmeyen bazı şeyler vardı. Danıştığı varlıkların hiçbiri ona geleceği hakkında bir bok söylememesinin nedeni buydu. Tory'yi neden iyileştirmedi? Herkesin öğrenmesi gereken bazı dersler vardı, zor olanlar bile. Tanrılar bile.

Ama şu anda başka bir şey öğrenmek istemiyordu. Teselli ve rahatlık istiyordu ve onu elde etmek için başvurabileceği kimse yoktu. Böylece yatak odasına girdi ve gitarını yerdeki standından aldı. Buradaki saraya ve dünyanın her yerinde tuttuğu çeşitli apartmanlara yayılmış birkaç düzine gitarı vardı, ama bu...

Bu onun bebeğiydi. Akçaağaç saplı ve kırmızı desenli alevlerle kaplı siyah gövdeli bir Fender James Burton Telecaster, duyduğu en güçlü sese sahipti. Elbette, daha pahalı gitarları vardı ama onun için hiçbir şey bundan daha tatlı veya daha pürüzsüz çalmıyordu.

Simi, onun arkasına onun için bir mesaj bile kazımıştı. Allagapi akri, Simi. "Simi, akrisini seviyor" için Charonte.

Ash bunu her gördüğünde gülümsedi ve kalbi ona olan sevgisiyle doldu. Ne kadar üzgün ya da üzgün olursa olsun onu gülümsetebilirdi ama bugün onu teselli edemedi.

Yatağa oturdu ve tıngırdatmaya başladı. Farkına bile varmadan, Pink Floyd'un "Keşke Burada Olsaydın" şarkısını çalıyordu. İlk duyduğu andan itibaren aklını başından alan bir şarkıydı. Yazar, kalbinden geçenleri tam olarak biliyor gibiydi. Her şey bir hayatı değiştiren kararlarla ve algıların her türlü durumu ve duyguyu nasıl değiştirebileceğiyle ilgiliydi.

Sorun şu ki, duyguları o kadar çarpık ve çelişkiliydi ki, onları nasıl çözeceğini bile bilmiyordu. Yapması gereken ile yapmak istediği arasında kalmıştı.

Birbirleriyle ve onunla çelişen üç kadın arasında bölünmüş. Dünyayı yok etmek isteyen annesi, Tory'yi öldürmek isteyen Artemis ve babasının itibarını kurtarmak için onu ifşa etmek isteyen Tory.

Dayanamayıp ayağa kalktı ve gitarı yatağının üzerine fırlattı.

"Ben bir tanrıyım."

Ama gerçekten ona ne faydası oldu? Hâlâ onun kontrolündeki Artemis'in tuzağına düşmüştü.

Artık bir insan olduğundan daha az korkmuyordu. Aslında daha çok öyleydi çünkü artık güçleri mutlaktı. Fısıldayan tek bir kelimeyle dünyanın sonunu getirebilirdi. Verdiği kararlar sadece onun hayatını etkilemedi, herkesin hayatını etkileyebilir.

Nick'e ne yaptığına bak. Ash hala insan olsaydı, Nick'i sadece Simi ile yattığı için döverdi. Bir tanrı olarak, Nick'in kendini öldürmesine neden olmakla kalmayıp, bu emredilen kaderi var etmek için, Nick'in annesi ve arkadaşları Tabitha ve Amanda'nın kız kardeşi öldürülmüştü.

Bu güçlerden nefret ediyordu. En çok da sorumluluktan nefret ediyordu. "Yalnız kalmak istiyorum..."

Kapısının çalınması düşüncelerini böldü.

Ash şimdi olanlardan korkarak yorgun bir nefes verdi. "Evet?"

Kapı açıldı ve Urian'ın orada durup ona temkinli bir ifadeyle baktığını gördü. "Gerçekten haklı değilsin, değil mi?"

Ash bakışlarını kıstı. "Umarım bunu benim anlayacağım şekilde kastediyorsundur. Aksi takdirde, içinde bulunduğum ruh halinde, kıçına tekme yiyebilirsin."

Urian güldü. "Evet yaparım." Odaya girip kapıyı kapattı. "Bak, içeri girdiğinde seni duydum. Söylediğin değil, altında ne vardı. Bunun dışında kalmanın benim yararıma olduğunu biliyorum. Ancak, o sırada yapmanı istemememe rağmen bir kez hayatımı kurtardın ve belki de bu iyiliğin karşılığını vermem gerektiğini hissediyorum."

Bu sözler, hayatında iradesi dışında ölümden geri getirildiği zamanları deşerken Ash ona kaşlarını çattı. "Buna karışmamalıydım Urian ve bu yüzden yaşadığın acı için üzgünüm."

Urian'ın gözleri acı-tatlı bir azapla doluydu. "Biliyorsun, sorun değil. Ölmüş olsaydım, Phoebe zaten beni mezara kadar takip ederdi. Phoebe, Urian'ın karısıydı. Stryker, Urian'ı onu öldürmesi için peşinden gönderdiğinde tanışmışlardı. Bunun yerine ona aşık olmuş ve birlikte olabilmeleri için onu kendisi gibi bir Daimon'a çevirmişti. Bu yasak aşk onun hayatına mal olmuştu ve Stryker Phoebe'yi bir öfke nöbeti içinde öldürmüştü.

Urian boğazını temizledi. "Benden farklı olarak, insan ölmeyi hak etse bile, bir insanın canını almaya muktedir değildi. Yaşamaya devam edebilmesinin tek yolu başka bir Daimon'dan beslenmek olabilirdi ve bunu da yapmazdı. Yani beni kurtararak onun kaderini gerçekten değiştirmedin. Babam ne olursa olsun onu öldürecekti."

Ama Urian ölü kalsaydı, Phoebe'nin ölümüne tanık olmayacak ve sürekli onun acısıyla yaşayamayacaktı.

"Ayrıca, ölseydim, yeğenlerim ve yeğenlerim, onlara karşı aşırı korumacı olan babalarını tehdit edecek kimseleri olmazdı." Urian hüzünle gülümsedi. “Sahip oldukları tek amca benim. Çocukların bir amcaya ihtiyacı var, biliyor musun?

Ash'in bakış açısından değil ama bu farklı bir yaraydı. "Öyleyse kızlar neden birdenbire konuşuyor, Urian? İkimiz de gerçekten duygularımızı tartışmaktan hoşlanmıyoruz... ve alınmamamız hoşuma gidiyor.

Urian'ın bakışları onu tutkuyla yaktı. "Ben de çoğu zaman yaparım ve gözetlemediğiniz için gerçekten minnettarım ama bu dünyada bir zamanlar değer verdiği her şeye meydan okuyan ve taptığı bir babanın sevgisini feda eden bir adam olarak... Phoebe ile geçirdiğim günler, çektiğim her yaraya değdi.

Ash'e yaklaştı. “Birinin sana dokunabileceğini bilmediğin bir yerde seni derinden yakan saf bir aşk ile yeminin ve görevlerin arasında parçalanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Her zaman tanıdığınız bir babanın sevgisi ile sonsuza kadar güvenebileceğinizi bildiğiniz bir babanın sevgisi ile yeni ve denenmemiş bir sevgi arasında. Ama ne öğrendim biliyor musun? Babamın sevgisi olmadan yaşamak, Phoebe'nin sevgisi olmadan yaşamaktan çok daha kolay. Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Ash, Urian onu yalnız bırakırken konuşmadı. Ama arkasındaki havadaki gücün yarığını hissetti. Bu onun iyi bildiği bir sansasyondu.

Jaden.

"Bu sende kusma isteği uyandırıyor, değil mi?"

Ash bu iğneleyici sözler üzerine kaşlarını kaldırdı.

Jaden, uzun kahverengi paltosunun önü açık kalacak şekilde duvara yaslanırken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Aşk saçmalığı. Şimdi size değer verdiğiniz her şeye ihanet ettiğinizde ve kaltağın iyiliğini geri almadığında neler olduğunu anlatayım. Oh, bekle, o dersi zaten biliyorsun. Sorun şu ki, sıçrayış yapıyorsunuz ve geri çekilmek için çok geç olana kadar köpükle kaplı bir şilteye mi yoksa sivri uçlu kayalara mı ineceğinizi bilmiyorsunuz. çoktan."

Ash bu canlı görüntüyle alay etti. "Sen çok acı bir pisliksin."

Jaden omuz silkti. "Acılığım, normalde sen olan iyi bir arkadaşla birlikte gelir."

Doğruydu. İkisi de ihaneti biliyordu ve ikisi de nihai acıyı ve bunun ruhta ve kalpte bıraktığı yaraları biliyordu. "Neden buradasın?"

Jaden gözlerini devirdi. "Şeytanınız beni yeni bir çantayla takas etmem için arıyor. Bana reddedemeyeceğim ve seni gerçekten mutsuz bir tanrı yapacağım bir teklifte bulunmadan önce babasının onu alışverişe götürmek isteyebileceğini düşündüm - umurumda olduğundan değil ama eskiden beri birbirimize yardım ettiğimiz bilindiğinden beri zamana..."

"Uyarı için teşekkür ederim."

"Evet, sevdiğimiz şeyleri bozduğumuzda böyle oluyor. Sınırları her zaman anlamıyorlar ve eğer dikkatli olmazsak saçma sapan istekleri bizi öldürebilir."

Ash anlayışla başını eğdi. Dürüst olmak gerekirse, Jaden'ın iblis komisyoncusu olmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Daha az olan bir varlık olsaydı

geçmişi hakkında Ash'ten daha konuşkan olan Jaden'dı. Ve tüm bu yüzyıllar boyunca Ash, Jaden'ın nasıl bu hale geldiğini tam olarak bilen bir yaratıkla henüz tanışmamıştı.

Jaden ona uğursuz bir sırıtış sundu. "İkiniz de yürüyemeyecek duruma gelene kadar kadını yatağa atın ve onu vücudunuzdan çıkarın. Unutmayın, ne olurlarsa olsunlar veya nereden gelirlerse gelsinler, tüm kadınların basit bir doğum kusuru vardır. BPD.

"BPD?"

"Orospu Kişilik Bozukluğu."

Ash acı acı güldü. "Adını doğum belgesine yanlış yazmadıklarından emin misin? Bahse girerim, kontrol edersen, gerçek adın Jaded'dir."

Jaden cevap vermek yerine sanki yanıyormuş gibi boynunu ovuştururken yüzünü buruşturdu.

"Biliyor musun? Karanlık Avcılarınız için size iblislerimi takas edebilirim. Ruhunu ya da başka bir şeyi sattığı ve işler onun düşündüğü gibi gitmediği için sinirlenen lanet olası bir iblisle uğraşana kadar ağlak bebek görmemişsinizdir." Dudaklarını kıvırdı. "Omurgasız iblisler vurulmalı. Cumartesi seni internette yakalarım." Jaden ortadan kayboldu.

Ash başını salladı. Adamın arabuluculuk rolünü kıskanmıyordu. Tanrılar ne kadar kötü olursa olsun, birincil kaynakla uğraşmaktan nefret ederdi ve ölümsüzler can sıkıcı olsa da, bir iblis gibi bir güce sahip değillerdi ve kural olarak pek de öyle değillerdi... dürtüsel.

Şu anda bunların hiçbirinin onun için önemi yoktu. Aklında gerçekten tek şey Tory ve onu öldürmeye çalışan piçlerdi.

Hâlâ dışarıdaydılar. Kahretsin, diğer meselelere o kadar karışmıştı ki, Atlantikoinonia'nın hâlâ onun peşinde olduğu gerçeğini unutmuştu. Hastaneye geri dönüp onu koruması gerekiyordu.

Parlamaya başladı, sonra önce Simi ile konuşması gerektiğini hatırladı. Elinde cep telefonu, alışverişe hazır, yerde tek başına yatıyordu. "Sim?"

Ona bakmadı. "Şimdi değil, Akri. Kirk's Folly gelmek üzere."

Güçlerini kullanarak televizyonu kapattı ve onun itiraz edercesine çığlık atmasına neden oldu. "Jaden'ı bir daha rahatsız etme."

Ona baktı ve somurttu. "Ama Xirena, Simi'ye istediği her şeyi alabileceğini söylüyor. Simi'nin tek yapması gereken, akri parasına mal olmaması için ona ne değiş tokuş edeceğini söylemek, ben de ona botlarımı teklif ettim ama hayır dedi, Simi. 'Hayır, Simi'den hoşlanmıyorum."

Ash başını ovuşturdu. "Xirena'yı dinleme, Sim. Akrini dinle. Her zamanki gibi kartıma yaz ve Jaden'la hiçbir şey için takas etme. Durmadan."

Ona çocuksu bir gülümseme verdi. "İyi. Artık televizyon alabilir miyiz?"

Tekrar açtı.

Onu görmezden gelmeye geri döndü.

Önümüzdeki birkaç gün beladan uzak durabileceğini umarak hastaneye döndü.

Pam şimdi daha önce bulunduğu bekleme odasındaydı.

"Herhangi bir kelime?" O sordu.

"Henüz değil. Kim kontrol etmeye gitti. Artık uzun toz bezi, gri bir kapüşonlu ve siyah bir gömlek ve kot pantolonla kaplı olan vücudunu gözden geçirdi. "Kim'in söylediği kadar ölüme yakın görünmüyorsun."

Kollarını sıvarken omuz silkti. "Duş bir vücut için harikalar yaratır."

"Bana öyle diyorlar."

Ash onun yanına oturdu, onlar beklerken kalbi ağırlaştı ve hiçbir şey söylemeden beklediler. Kim onlara katıldı ve sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra onlarla konuşmak için bir doktor çıktı.

"O nasıl?" Kim, şansı olmadan önce sordu.

"İnanılmaz derecede dayanıklı ve buraya bu kadar çabuk geldiği için çok şanslı. Dalağı hasar görmüş ama yeniden birleştirdik. Tuhaf bir enfeksiyon dışında, yeni gibi olacak.

Ash rahatlayarak derin bir nefes verdi.

"Onu görebilir miyiz?" diye sordu.

"Hala iyileşiyor, ama onu bir saat içinde çıkaracağız. Onu o zaman görebileceksiniz."

Kim adamın elini sıktı. "Teşekkürler Phil."

"Sorun değil."

Doktor uzaklaşırken Ash, Kim'e döndü. Birkaç günlüğüne burada olacağına göre, bilmen gereken bir şey var.

Kim'in yüzü bembeyaz oldu. "Aman Tanrım, sen bir seri katilsin, değil mi?"

Mantığı onu şaşırttı. "Ne?"

Ash'e dönüp bakmadan önce Kim, Pam'e, "Bak, olan bu," dedi. Fazla mükemmelsin, bu da muhtemelen Dexter olduğun anlamına geliyor, değil mi? Cesetleri bir yere saklamak tuhaf.

Muhtemelen annenin cesedini dolabında saklamışsındır."

Ash başını salladı. "Hayır, en azından bu hafta değil." Onlara bu öğleden sonra gerçekte ne olduğunu anlatarak doğru şeyi yaptığını umarak duraksadı. "Sadece yıkmadık. Yoldan çıktık."

Pam gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Birisi bizi öldürmeye çalışıyordu. Dün gece arkadaşı Dimitri Yunanistan'da öldürüldü ve evi arandı. Ekibinden biri önemli bir şey bulmuş olmalı ve biri onu öldürecek kadar çok istiyor. Biz daha fazlasını öğrenene kadar Tory'nin yalnız bırakılmaması gerektiğini düşünüyorum. Bugün peşimizden gelenler buraya çok rahat gelebilirdi."

Pam'in rengi soldu. "Onun güvenliğini sağlayabilir miyiz?"

Kim başını salladı. "Polis somut kanıt olmadan hiçbir şey yapmaz."

Ash onlara, "Onu koruyabilirim," dedi, "ama ben burada değilsem neden başka bir gardiyanın olması gerektiğini bilmenizi istedim. Yalnız bırakılamaz."

Pam onaylayarak başını salladı. "Endişelenme, ben zaten büyük bir komplocuyum."

"Ve bu notta," dedi Kim geri çekilerek, "hepimizi mutlu etmek için dinlenme odasına gideceğim ve onu kontrol edeceğim."

"Teşekkürler."

Kim onun koluna vurdu. "Sorun değil. İrtibatta olacağım."

Ama buna rağmen Ash, Tory onunla özel bir odaya girene kadar rahat nefes alamamıştı.

Birkaç monitöre ve seruma bağlıydı. Yüzü o kadar solgundu ki bu onu korkuttu ve bu duygudan nefret etti. Onu gözlüksüz görmek de tuhaftı.

Saçlarını alnından geriye doğru iterek onun ne kadar güzel olduğuna gülümsedi. Klasik bir şekilde değil - görünüş açısından Artemis hakkında dürüst olmak gerekirse hiçbir şeyi yoktu, ama onda bilinçsizken bile parıldayan bir şeyler vardı. Ruhu ve yaramazlığı. Kendisine hakaret ettiğini duyabiliyordu.

Bisiklet sürmeyi bildiğini sanıyordum. Gah, öylece kendini kaybedip kontrolünü kaybettiğine inanamıyorum.

Onu incitmesine izin verdiği için onu görevlendirirken, hayali dikenli yorumlarına neredeyse gülecekti.

Bakışları eline düştü. Onu yerden alarak zarifliğini inceledi. Parmakları uzun, ince ve zarifti. Okşamak ve yatıştırmak için yapılmış türden eller.

Emmek ve kemirmek için yapılmış parmaklar. Daha iyi düşünemeden, elini yanağına tuttu ve teninin yumuşaklığının tadını çıkardı. Hayatı boyunca sevgi dolu bir dokunuşa hasret kalmıştı.

Bencil ya da incitici olmayan biri.

Ona bu şekilde dokunan tek kişi Ryssa olmuştu ama o bile onlara karşı cimri davranmıştı. Bunun bir kısmı kendi hatasıydı. Bunca yıl tokatlanmak,

çimdiklenmek ve incinmek onu ne zaman birisi yüzüne gelse gerilecekti. Şimdi bile kimsenin ona dokunmasından gerçekten hoşlanmıyordu ve yine de buna can atıyordu.

Ben psikopatım.

Hayır gerçek değil. Bilmediğini istiyordu ve istediğini nasıl elde edeceğini bilmiyordu. Bu kadar basit ve bu kadar zordu.

Ama elini yanağına koyduğunda, onun uyandığını, kendisine dokunduğunu hayal etti. Siki ihtiyaçtan sertleşti ve onun gibi biriyle asla birlikte olamayacağı gerçeğiyle kalbi kırıldı.

Sonsuza dek Artemis'e bağlıydı. Sonsuza kadar dahil olmak istemediği bir kadere bağlıydı.

Annesi ve onun sahibi olduğunu iddia eden bir tanrıça arasında sıkışıp kalmıştır. ne o

sadece kendi hayatını etkileyecek kararlar verebilecek normal bir adam olmak için tek bir günlük özgürlük istedi. Gülmek ve dinlenmek için bir gün.

Ve cehennemdeki insanlar buzlu su ister.

Dilekler büyülü değildi ve hayatı da buydu. Dünyadaki tüm dilekler bunu değiştirmezdi. İçini çekerek elini tekrar yatağa götürdü ve yanına koydu.

Yapmak üzere olduğu şey yanlıştı ve bunu biliyordu. Nasılsa iyileşeceğini söyleyerek bunu rasyonalize etmeye çalıştı... enfeksiyon dışında ve enfeksiyon kapma ihtimali neydi? O genç ve sağlıklıydı. Peşindeki adamlar buraya gelirse diye hastaneye bağlı kalmasın diye süreci hızlandırıyordu.

Ölmesi gerekiyorsa, ölmesi gerekiyordu.

O zaman ölecekti ve onun onu iyileştirmesinin hiçbir önemi olmayacaktı.

"Kaderiyle oynamıyorum. Ben sadece onu iyileştiriyorum.” Göğsüne dokunmak için uzandığında, ölmek istediği ve buna engel olunduğu zamanları hatırladı. Öldüğü ve Artemis'in onu geri getirmek için kanını alması için kandırdığı zaman.

Ama bu farklıydı.

Evet, gerçekten farklıydı. Artemis onu geri getirerek dünyayı kurtarmıştı. Tory'yi uyandırarak buna son verebilir.

Yine de bunu yapmaktan kendini alıkoyamadı.

Risk almaktan daha iyi bildiği bir şansı değerlendirerek göğüslerinin arasındaki vadiye dokundu ve yaşam enerjisinin kendi vücudundan onunkine akmasına izin verdi. Tory'nin nefesi kesilmeden önce monitörler çok hafif açıldı.

Ash ona bakmak için gözlerini açtığı anda elini çekti.

Ash'in yanında durduğunu görünce Tory'nin kafası karışmıştı. Güneş gözlükleri takılıyken onun ruh halini ölçemiyordu. Tüm vücudu ağrıyordu ve nerede olduğunu tam olarak anlayamıyordu. "Bana vurdun mu?"

Ash ona çarpık bir gülümseme gönderdi. "Sana neden vurayım?"

Bir anlamı vardı. Ve yönünü bulmaya çalışırken, aklından belli belirsiz bir görüntü geçti... onu tutan Ash'ti. "Benim yüzümden ölmeye cüret etme. Tory! Bu kızgın sözler, onları kovalayan adamları hatırladığı anda bir anı selini geri getirdi.

"Vuruldun!" dedi yaralarını arayarak.

"HAYIR. Iskaladılar.”

Tory kaşlarını çattı. Bir adam onları neredeyse yakın mesafeden vurmuştu. Nasıl kaçırmış olabilir? Sonra bisikletin zihninde aşağı indiğini gördü ve caddede kaydığını hatırladı. "Ata binmeyi nereden öğrendin? Felaketler-R-Biz?”

Ash güldü. "Uyandığında bana hakaret edeceğini biliyordum."

Bu onu eğlendirmedi. "Bizi mahveden ne oldu?"

"Arabalardan biri lastiğimize çarptı."

"Yaşadık mı?"

Onayladı. "Yaşadık."

"Emin misin?"

"Bence de."

"Evet, sanırım haklısın." Gözlüksüz bir ışık ve gölge bulanıklığından başka bir şey olmayan hastane odasına baktı. "Ölsem bu kadar acı çekeceğimi sanmıyorum. Ölümden sonra bu kadar kör olursam, daha yüksek güçlerle seçmem gereken bir kemiğim olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ash ona inanamayarak baktı. Olanlar hakkında nasıl şaka yapabilirdi? "Sanırım gözlüğünü bize çarpan arabanın altında unuttuk."

Rakamlar. Beni de orada bırakmadığına sevindim, ama dürüst olmak gerekirse, kaburgalarım araba hâlâ üstüme park edilmiş gibi.

Ash, bacakları da aynı olmadığı için bir şey söylemedi.

"Aman Tanrım, uyandın mı?"

Ash, Kim ciyaklayarak geri çekildi ve ardından arkadaşını kucaklamak için yatağa koştu. Böyle bir dostluk ve sevgi onu her zaman hayrete düşürmüştür. Tarih boyunca buna tanık olmuştu ama asla gerçekten hissetmemişti. Güvenebileceği insanlar vardı. Arkadaş dediği insanlardı ama hiçbiri -Alexion bile- gerçek onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbiri onun düşüncelerini bilmiyordu ve geçmişinin bir kısmını biliyor olsalar da kesinlikle hepsini bilmiyorlardı.

Hayatı gözlemleyerek yürüyen, katılmak isteyen ama incinme riskinden çok korkan bir hayaletti. Jaden'la bu kadar iyi geçinmesine şaşmamalı. İçleri oyuk olacak kadar zırhlıydılar.

Ve insan olduğu zaman öğrendiği gibi, o büyük boşluğu hiçbir şey dolduramazdı. Sonsuzdu ve oraya koymaya çalıştığı her şeyi tüketiyordu.

Tory, enkazdan başka bir şey hatırladığında, içinde garip bir his hissetti.

Ash'e araba çarpmıştı...

Kim'i serbest bırakarak ona baktı ve vücudunda herhangi bir yara görmedi. Bir çürük bile yok. Yine de bayılmadan önce gördüğü son şeyi net bir şekilde hatırlıyordu.

Ash eziliyor. Tamamen bitti. Göze çarpıyordu çünkü o zamana kadar sokakta kayarken hiç acı hissetmemişti. Sonra araba ona çarptığı anda, acısı başlamış ve son düşüncesi onun ölmesini seyretmiş olmasıydı...

Bir şeyler hayal ediyorsun. Kazadan dolayı şok.

Yoksa öyle miydi?

Ne diyorsun Tor? Adam ölümsüz mü?

Bir kadın ne kadar aptal olabilir? Hiçbir şekilde ölümsüz değildi. Aşırı aktif bir hayal gücü vardı ve bu yine onunla oynuyordu.

Ash, birinin sizi kasıtlı olarak yoldan çıkardığını söyledi.

Kim'in gevezeliğine gözlerini kırpıştırdı. "Evet, yaptılar."

"Peki siz ne yapacaksınız?"

Onu izliyormuş gibi görünen Ash'e baktı. "Ne yapacağız?"

"Sizi bilmem ama benim planım basit. Piçleri bulun ve öldürün.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ash'in sert sözleri üzerine Kim'in gözleri büyüdü. "Biraz kana susamış, değil mi?"

Ne ona ne de fazlasıyla hak ettikleri bir zamanda. Ona alaycı bir sırıtış gönderdi.

Tory'ye yaptıkları göz önüne alındığında, hızlı bir ölümün merhametli olduğunu düşünüyorum. En sevdiğim ceketlerimden birini mahvettiklerinden ve bisikletimi mahvettiklerinden bahsetmiyorum bile.”

Pam homurdandı. "Pekala, haydi piçlere işkence edip sonra bombalayalım. Nasıl cürret ederler!"

Ash kollarını göğsünde kavuştururken alaycı ifadeyi görmezden geldi. "Artık benim gibi düşünüyorsun. Biraz göz oyulması, biraz kesik burun delikleri… Buna cidden girebilirim.

Kim, Tory ile konuşurken ürperdi. "Bence yeni arkadaşın biraz kana susamış."

Ash onun sözleriyle gülümsemesini bastırdı. Bunun onun birincil besini olduğunu bir bilseydi.

Ve evet, en son yemek yemesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçtiği için kesinlikle biraz kana ihtiyacı vardı.

Kim'in telefonu çaldı. “İş aramaları. Yakında döneceğim."

Ash, Tory'yi kontrol etmek için yatağa doğru bir adım attı. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona gülümsedi. “İnanılmaz derecede bütün. Peki ya sen? Arabanın seni ezdiğini sanıyordum.”

"Yoldan yuvarlandım."

Gözleri şüpheyle kısıldı. “Benim açımdan öyle görünmüyordu. İki bacağının üzerinden geçtiğine yemin edebilirdim.

Omuz silkmeden önce onlara baktı. "Belli ki değil."

Tory'nin ifadesi tatlı ve sevgi dolu bir hal aldı ve midesine bir darbe gibi indi.

Muhtemelen şimdiye kadar deneyimlediği en sevgi dolu dokunuşla elini nazikçe koluna koydu. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Kim, beni acil servis kapısından içeri taşıdığında deli gibi kanadığını ona söylediklerini söyledi.

Minnettarlığıyla yüzünün kızardığını hissetti. "Merak etme. Bir dahaki sefere incindiğimde beni taşıyabilirsin."

Mizahına güldü. "Seni taşımak için en az bir ekip gerekir diye düşünüyorum."

"Hakaretlere geri dönelim, ha?"

Ona başını salladı. "Bu bir hakaret değil. Sen büyük bir adamsın."

Ash konuşmak için ağzını açtı ama daha fırsat bulamadan doktor onu muayene etmek için içeri girdi. Doktor Tory ile sohbet ederken o uzaklaştı.

"Sen çok şanslı bir kadınsın. Ama arkadaşın seni bu kadar çabuk buraya getirseydi, başaramazdın. Dalağınız enkazda ciddi şekilde hasar gördü."

Tory, Ash'in onun için yaptıklarına hâlâ hayret ediyordu. Kim ona kendisinin de kötü durumda olduğunu ve kadın kollarında öldüğünde aşırıya kaçtığını söylemişti.

Ona olan şefkat onu alt etmişti.

Bisiklet yere düştüğünde, onun kendisini korumak için uzandığını hatırladı. Onu yakınında tutmaya çalışmıştı ama çarpmanın gücü onları ayırmıştı.

Doktor karnındaki hassas bir noktaya dokunduğunda yüzünü buruşturdu.

İnanmayan bir bakışla geri çekildi. "İnanılmaz derecede hızlı iyileşiyorsun."

"İyi genler ve çok sayıda vitamin."

Ona güldü. "Bunu devam ettirirsen seni üç gün içinde buradan çıkarırız."

Ash boğazını temizledi. "Daha erken gitme şansı var mı?"

Tory, Ash'in ne demek istediğini anladı. "Evet, uzun süre komisyon dışında kalmayı gerçekten göze alamam."

"Tatlım," dedi doktor gergin bir ses tonuyla, "öldün. Bunu bir dakikalığına düşünmek ve hazmetmesine izin vermek isteyebilirsiniz. Hâlâ bizimle olduğun için gerçekten şanslısın, bu yüzden seni serbest bırakmadan önce birkaç gün sana göz kulak olmama izin ver, tamam mı?

Böyle söylediğinde tartışmak zordu. "Elbette. Teşekkürler doktor.”

Onları yalnız bırakmadan önce başını eğdi.

Tory, dünyanın geri kalanını uzak tutmak için bir güç alanı gibi giydiği metanetiyle geride duran Ash'e baktı. Yere ne kadar sert çarptığını biliyordu ve onun için biraz daha yumuşak olmazdı. Yine de kendini ayağa kaldırmış ve sonra onu taşımıştı. Onun gücü onu şaşırttı. "Beni buraya nasıl getirdin?"

"Benim kötü Jedi yöntemlerim var," dedi düz, eşit bir tonla. "Kuvvet Bununla güçlüdür."

Yine güldü. İstediği zaman çok çekici olabiliyordu. Ve çok tatlı. "Pekala, doktor beni bırakmazsa ne yapacağız?"

Kollarını kavuştururken omuz silkti. "Yeni arkadaşlarımıza göz kulak oluyoruz ve başladıkları işi bitirmeye karar vermemelerini sağlıyoruz."

Başını salladı. "Günlüğün bende olduğunu sanıyorlar, değil mi?"

"Tahminim bu. Ya öyle ya da gerçekten sıkıldılar ve bizi devirmenin bunu hafifleteceğini düşündüler.

"Can sıkıntısından bahsetmişken... burada kilitliyken ne yapacağım?"

"Biraz manga okumak ister misin?"

Ona yüzünü buruşturdu. "Ciddi misin?"

Onayladı. "Çatlak gibi. Başladıktan sonra okumaya devam etmelisiniz. Elimde bazı Priest, Hellsing ve Trinity Blood sorunları var. İlgili?"

"Aslında bulduğumuz günlüğü okumak isterdim. Gerçekten uzun boylu ve erkek biri bana Atlantis dilini öğretmeyi bitirmedi.”

"Atlantis dilinde değil. Yunanca.”

"Öyleyse sen söyle."

Ash inleyerek sırt çantasını omzundan indirdi ve içindeki günlüğü gösterdi. Yanında her zaman bir sırt çantası bulundurmasının nedenlerinden biri, ölümcül şüpheler uyandırmadan ihtiyaç duyduğu şeyleri ışınlayabilmesiydi. Kimse çantasında ne olduğunu bilmediğinden, ihtiyaç duyduğu veya istediği bir şeyi elde etmek için güçlerini ne zaman kullandığını bilmiyorlardı.

Aynı zamanda onun için en önemli olan şeyleri de tutuyor ve onları zarar görmekten koruyordu. Ryssa'nın Didymos yok edildikten sonra bulduğu üç

günlüğü, saç tarağı ve Savitar'ın yürümeye başlayan çocukken ona verdiği Simi'nin diş çıkarma oyuncağı. Bebek diş izleri sonsuza dek tahtaya kazınmıştı. Sırt çantasında, Simi'nin Kalosis'e yaptığı birçok ziyaretten birinden getirdiği siyah eşarplardan birine sarılı annesinin madalyonu da vardı.

Ve Nick'in Artemis'e takas ettiği, Artemis'in Acheron'a verdiği ruhu.

Ryssa'nın günlüğünü çıkardı ve Tory'ye verdi. "Gözlüklerin olmadan okuyabilir misin?"

Sinirli bir şekilde içini çekti. "Tek kelime yok. Kör olmaktan nefret ediyorum. Evime gitmen ve yedek çiftimi alman için seni ikna etme şansım var mı?

"Seni gözetimsiz bırakamam. Bunu biliyorsun."

"O zaman bana okur musun?"

Ash göğsüne keskin bir ağrı saplanırken deriye baktı. Ryssa'nın sözlerini okumak zordu çünkü her seferinde onu zihninde net bir şekilde görüyor ve onunla konuşan tatlı, sakin sesini işitiyordu.

Ve onu kalbinin derinliklerinden yaraladı.

Tory tekrar koluna dokundu. "Lütfen, Achimou?"

Şefkatli sesi kararlılığında sihir yaparken çenesinde bir kas çalıştı. "Bana böyle seslenen tek varlık sensin."

"Pekala, sana bebek pastası derdim ama bence bu seni daha da gücendirebilir."

O gülümsedi. "Tamam, işkenceyi bırak. okuyacağım."

Tory, Ash onun yatağının yanına oturup kitabı açarken, bulanık gölgeyi izledi. Okumaya başladığında gözlerini kapattı ve sesinin derin yankılanan tonunu dinledi. Okurken ne kadar kolay tercüme ettiğine bakılırsa, İngilizce yazıldığı sanılabilirdi. Sözlerinde tereddüt bile etmedi.

"Bugün babamla Atlantis'i ziyaret etme hakkında konuştum."

Tory yatakta doğruldu. "Atlantis mi?"

Ash ne söylediğini anlayınca irkildi. Aslında bir yabancıya kitap okuduğunu unutmuştu. Tory, onun o kadar bir parçası olmuştu ki, ona gerçekten güvenmek istiyordu.

"Evet, öyle yazıyor."

"Görmek! Sana gerçek olduğunu söyledim!”

Onu sakinleştirmesi gerekiyordu. "Hiçbir şey ifade etmiyor. Hepinizin bildiği gibi, bu eski bir Bridget Jones'un Günlüğü.

Alay etti. “O zamanlar romanları yoktu.”

“Tarih onların kitapları olmadığını söylüyor, peki bu elimdeki şey de ne? Üzerine yazılar yazılmış kare ciltli bir kağıt. Bana bir kitap gibi geldi.”

“Teşekkürler Kaptan Sarcasm. Aramıza tekrar katılman ne güzel. Hikayeye geri dönebilir miyiz?”

Kitaba dönmeden önce, "Bana bir daha çekiç atma," diye mırıldandı. "Bugün babamla Atlantis'i ziyaret etme hakkında konuştum ve her zamanki gibi bu onu kızdırdı. Onlarla görüşmelerimiz pek iyi gitmiyor. Amca savaşın her an yeniden çıkabileceğini haber verdi. Ama ağabeyim ve amcam orada yaşarken orayı ziyaret etmemin benim için neden bu kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorum. Kesinlikle güvenli değil..." Ash, adının geçtiğini görünce duraksadı, "kardeşim. Onu görmemeye dayanamıyorum. Gönderdiği mektuplar bana yetmiyor. Ben...” Acı göğsüne şiddetle vururken Ash sayfadaki kelimelerle boğuldu. — erkek kardeşim benimle evde.

Birinin Acheron'un zarar görmeyeceğinden emin olması gerekiyor ve Amca onun iyi olduğuna yemin etse de keşke bundan kendim emin olabilseydim.

"Ne istiyor?" diye sordu Tory.

"Gözlerim acıyor," diye yalan söyledi. "Işıktan olduğunu düşünüyorum. Bunu daha sonra alabilir miyiz?”

Tory, sesindeki tuhaf tona kaşlarını çattı. Gözyaşlarından boğuluyor gibiydi ama bu anlamsızdı. "Eğer istersen."

"Serin. Sırt çantama geri koyacağım.” Kalktı ve içinde hışırdadı.

"Kül?" diye sordu birkaç saniye sonra.

"Ne?"

"Ailemi arayan oldu mu?"

"Bilmiyorum. Sormamı ister misin?”

"Lütfen. Kendimi iyi hissettiğimde ailemin istila etmesini istemiyorum. Özellikle peşimizde deliler varken. İçlerinden biri çapraz ateşe yakalanırsa ölürüm.”

"Tamam aşkım. Gidip Kim'i alacağım ve öğreneceğim. Birine ihtiyacın olursa..." Hastane zilini onun eline verdi. "İyi göremediğini biliyorum, bu yüzden biraz korkarsan hemşireye haber ver, hemen dönerim."

Endişesi ona dokundu. "Anladım."

Tory sessizce oturdu, bugün olan her şeyi değerlendirdi. Ash hakkında öğrendikleri ve hala şüphelendikleri şeyler. onun olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile

Artık sahip olmadığı bir şey yüzünden hayatını ellerinden geldiğince sona erdirecek insanlar olduğunu biliyordu.

Ne yapacaktı?

Ash birkaç dakika sonra geri döndü. "Kim, büyükbabanla ve Del Teyzenle konuştu. Onları en kısa zamanda aramanı istediklerini söyledi." Ash onu görebilecek kadar yaklaştı.

"Teşekkürler Ash."

"Rica ederim. Kim ayrıca Pam'in elinden geldiğince çabuk yedek bardaklarını sana getirmesini sağlayacağını söyledi.

Elini Ash'in korkulukta duran elinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı.

"Onları da sormayı unutmadığın için teşekkür ederim." Elini kaldırdı ve onunkine dayadı. Çoğu kadınınkinden çok daha büyük oldukları için ellerini her zaman erkeksi bulmuştu ama adamın eline kıyasla onunkiler narindi. Avuçlarını da bozan nasırlarla kaplı parmakları uzun ve zarifti. Erkeksi ellerdi ve vücudunu sıyırmak nasıl bir duygu olurdu diye merak etmekten kendini alamadı...

"Ellerin çok büyük."

"Seninkiler yumuşak ve küçük." Elini çekmeden önce sesindeki yakalamayı kaçırmadı. "Benimki de gerçekten sert." Bunu sanki onu utandırmış gibi söyledi.

"Ellerini beğendim. Bence çok güzeller.”

"Bunu bilmiyorum ama sanırım çoğu zaman yapmaları gerekeni yapıyorlar."

O, başını salladı. İltifatlardan nefret ediyorsun, değil mi?

Sorusunun kışkırttığı istenmeyen anılar Ash'in midesini bulandırdı. Bir insan olarak iltifatları, ondan etkilenmek istemeyen insanlar tarafından ya istenmeyen el yordamıyla ya da topyekûn dayaklarla takip etmişti. Bir tanrı olarak soyları tükenmişti, ki bu, önceki deneyimlerine bakılırsa, onun için sorun değildi.

"Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

Tory başını salladı. "Her zaman açım."

"Geri döneceğim."

Onun tekrar gidişini izlerken kıpırdamadı. O çok tuhaf ve çok baştan çıkarıcıydı.

Koruyucu, kibirli ve aynı zamanda kendinden emin değil. Bu onun için gerçekten anlamsızdı. Nasıl emin olamaz ki?

İkilemi düşünürken birkaç dakika orada yattı.

"Hey kız."

Pam'in bulanıklığına gülümsedi. "Merhaba tatlım."

Pam öne çıktı ve Tory'nin gözlüğünü yüzüne koydu. Tory, dünya yeniden odak noktasına geldiğinde rahat bir nefes aldı. "Çok yaşa."

"İstediğin zaman. Nasıl hissediyorsun?"

"Az önce bir araba çarptığımı ve öldüğümü düşünürsek oldukça iyi."

Pam ona homurdandı. "Komik değilsin. Ve nefis koruman nerede?”

"Bana yiyecek bulmaya gitti."

“Ooo, yakışıklı ve sen acıktığın zaman yiyecek arıyor. O bir kaleci. Peki onunla ne zaman yatacaksın?"

Ash, Pam'in Tory'ye sorduğu soruyu duyunca kapının önünde durdu.

Tory çok onursuz bir homurtu çıkardı. Onunla yat... pah-lease. Sanki günümde yapacak daha iyi şeylerim yokmuş gibi. Beyninde seks yapma şekline yemin ederim, bir erkek olarak doğmalıydın.

"Ah, evet, doğru, Tor, adama bak. Bundan daha ince bir model yapmazlar.

Güven bana. Senin aksine ben çok görünüyorum. Hiç şüphesiz iki ayak üzerinde en iyi şey o, ya da kartlarınızı doğru oynarsanız üç ayak üzerinde."

Tory tam bir şok sesi çıkardı. "Onun hakkında böyle konuşmayı kes. Seni duysa utançtan ölürdü."

Pam ona cıktı. "Sana şimdi söylüyorum, Tory, eğer onun onunla yatmadan kaçmasına izin verirsen, hayatının geri kalanında bunun pişmanlığını yaşarsın."

"Ve erkeklerle olan geçmişime bakılırsa, onunla yatmaya kalksam onu öldürürdüm. En son yatmaya çalıştığım adam alçıda kaldı."

Pam güldü. "Bana bak ve dürüstçe bunu düşünmediğini söyle."

"O kadar kör değilim ama Ash'i o şekilde düşünmüyorum. Onunla vücudundan çok beyni için ilgileniyorum. Şimdi düğmeye basmadan ve hemşirelere takipçisi deli bir arkadaşım tarafından taciz edildiğimi söylemeden önce bir sonraki konuya geçin."

"Sen de yapardın."

Ash görünmenin artık güvenli olduğuna karar vererek içeri girdi. Pam yatağın diğer tarafına geçerken yüzü anında kızardı.

Çantasını Tory'nin tepsi masasına koydu ve ona yaklaştırdı. "Ne istediğinden emin değildim, bu yüzden her şeyden biraz aldım."

Tory gülümsedi. "Yemediğim pek bir şey yok. Del Teyzemin bana her zaman aç kalmamak için toprak yemek zorunda kalan zavallı çocukları anlatmasına lanet olsun."

Ash tepsiyi onun için ayarladı, sonra gazozunu açtı.

"Merhaba millet," dedi Pam, Tory bir hamburger paketini açarken. "Onu ameliyattan hemen sonra yemen gerektiğini düşünmüyorum. Hastalara berrak sıvı diyet falan uygulamıyorlar mı?"

Endişeyle kapıdan dışarı baktı. "Ona ihtiyacım olduğunda Kim nerede?"

Tory sözlerini savuşturdu. "İyi hissediyorum."

Ash onun için patatesleri çıkardı ve yere koydu. "Onun için daha fazla acı çekmesine neden olacak hiçbir şey almazdım."

Tory burgeri ona doğru kaldırdı. "Bir ısırık ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Pam'e bakarak hamburgerle ona işaret etti. "Yemin ederim o, havada kalori olduğunun canlı kanıtı. Aksi takdirde, hiçbir şeye dönüşmezdi."

Ah, sanki konuşacak yerin varmış gibi. Bu dünyada adalet olsaydı benim evimden daha büyük olurdun. Bir erkek gibi yiyorsunuz ve bir parmaklık kadar zayıfsınız." Pam, Ash'e sırıttı. "Biz çocukken annem ona Jack Sprat derdi. Tanrıya şükür teyzesinin bir şarküterisi vardı, ama yemin ederim ki Tory orada çalıştığında tüm karı yedi.

Ash güldü.

"Sadece 'Del şimdiye kadarki en iyi koulourakias, kourabiethes ve melomacarinas'ı yaptığı için."

Pam, Ash'e sırıttı. "Az önce söylediklerinin tek bir kelimesini anladın mı?"

"Elbette öyle, o bir Yunan. Yemek yemese bile kurabiyeleri bilir. Bahse girerim annesi onu çocukken tıka basa doldurmuştur.

Ash, annesinin dünya yıkımı dışında her şeyi pişirdiği görüntüsüne homurdandı.

"Tam olarak değil. Annem Betty Crocker türünden değildi. Napalm ya da salgın hastalıklar içermediği sürece hayır.

Kapıda duyulan keskin bir nefes, hepsinin kapıda Kim'i görmesine neden oldu. "Ne yapıyorsun onu yiyorsun!"

Tory ve Pam onu işaret ettiler. "O getirdi."

Bir sıkıntı sesi çıkaran Kim, burgeri Tory'nin elinden almak için yatağa koştu.

Tory çekti. "Senin hayatın üzerine değil, Kim ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum."

"Onu ameliyattan hemen sonra yiyemezsin. Seni hasta edecek."

"İnek senin elinden daha iyi, bir daha uzanırsan ondan bir parça alacağım. Açım. Benimle yemek arasına girmemesi gerektiğini herkesten iyi sen biliyorsun."

Kim kötü niyetli bir bakışla Ash'e döndü. "Bunu ona nasıl getirirsin?"

"Acıktığını söyledi."

Kim onu poposuna sertçe vurdu. “Bir daha yapma! Diyetini doktoru veya hemşiresi aracılığıyla temizlersiniz. Hastanedeki birine öylece yemek götürmezsiniz. Aklını mı kaçırdın?"

Kim tepsideki çuvala dönüp onu delerken Ash tepki veremeyecek kadar sersemlemişti.

"Siz ikiniz berbatsınız, sadece berbat." Kim tepeyi aşağı yuvarlamaya başladı.

Tory ona vahşi bir aslan gibi baktı. "O çantayı al, Kim, ben de seni buna pişman ettireceğim."

"Tory, mantıklı ol."

"Midem yemek istiyor."

Kim elini kaldırdı. "Ve daha sonra şiddetli mide ağrısı tarafından saldırıya uğradığında, seni durdurmaya çalıştığımı hatırla." Kıçının kapalı olduğundan emin olan Ash'e döndü. Gerçekten. "Siz ikiniz cinayete meyilli kaçıklar tarafından kovalanmıyor olsaydınız, buradan gitmenizi emrederdim."

Ash bir adım daha geriledi. "Bana bir daha vurmayacaksın, değil mi?"

"Yapmalıyım. Birkaç fit daha kısa olsaydın, seni dizimin üzerine alırdım. Kim onları tekrar yalnız bırakmadan önce son bir tiksinti sesi çıkardı.

Pam, Ash'in bakışlarıyla buluştuğunda başını salladı. "Boo-boo'nuzu öpmemi ve daha iyi hale getirmemi ister misiniz?"

"Pam!" Tory tersledi.

Ah, sanki senin de böyle bir düşüncen yokmuş gibi. İkiniz de rahatlayın, sadece şaka yapıyorum. İkinizin başını doktorunuzla belaya sokmadan önce Nursezilla'yı sakinleştirmeme izin verin.

Pam giderken Tory içini çekti. "Arkadaşlarım için çok üzgünüm Ash. Onlara büyürken biraz ev eğitimi vermeyi gerçekten denedim, ama belli ki uzun sürmedi.

Ash onun sözlerine güldü. Doğrusu, onun yanındayken sahip oldukları rahatlığı ferahlatıcı bulmuştu. Çoğu insan ondan ya korkmuş ya da korkmuştu. Sadece çocuklar kayıtsız görünüyordu ve ona sokaktaki herkes gibi davrandı. "Sorun değil. Onları seviyorum."

Paketlemeden önce burgerinden son bir ısırık aldı. "Kendimi incitmeden dursam iyi olur. Ama bu iyi. Bunu benim için aldığın için çok teşekkür ederim.”

"Çantada jambonlu sandviç, turşu, cips ve yoğurt da var."

"Sen ne kadar tatlısın. Gerçekten her şeyden biraz aldın. Bir ısırık istemediğine emin misin?”

"Ben iyiyim."

Çantayı ona verdi. "Tamam o zaman. Yiyecekleri günlükle değiş tokuş etmeme ne dersin?

Kül tereddüt etti. Adı her yerde olduğu için... Ona başka bir isim olduğunu söyleyebilirim. Doğru.

Harflerin ne olduğunu bilmiyordu. Onu bunun Acheron değil de Archon gibi bir şey olduğuna ikna edebilirse, bu işe yarayacaktı.

Sırt çantasını omuz silkerek üst fermuarını açtı ve günlüğü çıkardı. "Burada."

Bıraktıkları yerden açtı. "Şimdi neredeydik?"

"Ryssa, Atlantis'teki erkek kardeşinden bahsediyordu."

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. “Rissa mı? Adının Ryssa olduğunu nereden biliyorsun?

Ash, kız kardeşinin onun adını hiçbir yere yazmadığını fark edince gerildi. “Şey... ben bilmiyorum. Ona sadece bir isim verdim. Ona 'hey, seni yaşlı piliç' demekten daha kibar görünüyordu.”

Burnunu ona doğru buruşturdu. "FYI, civciv kelimesinden nefret ediyorum."

"Öyleyse onu sözlüğümden sileceğim."

Gülümseyerek elini onun koluna koydu ve ona yaslandı. "Çok uzlaşmacısın. Burası mıydı?”

Kadının ona gelişigüzel dokunuşuyla nefesini tutması tam bir saniyesini aldı. Bu arada dudakları çok davetkar ve tatlı görünüyordu.

"Evet," dedi, kendini sayfaya bakmaya zorlayarak.

Onun okumakta olduğu yerden birkaç satır aşağıda bir satırı işaret etti. "Onu özledim?"

"Evet."

Parmağı bir sonraki cümleye gitti. "Gönderildi mi?"

"İnanılmaz derecede hızlı öğreniyorsun."

"Babam öyle derdi. Benim için takma adı Athena'ydı.

Ash buna şaşırmıştı. Yunan tanrıçasına hiç benzemiyordu. "Athena mı?"

"Biliyor musun, Zeus'un kafasından tamamen biçimlenmiş olarak fırladı. Babam benim de aynı şeyi yaptığımı ve Athena gibi babamın başını ağrıttığımı söylerdi. Genişçe gülümsedi. "Bana herhangi bir şeyden biraz göster ve bam, anında uzmanlık. Ancak bu dili öğrenmek zordur. Güzel ama zor. Nasıl eğildiğini duyabilmem için bir dakikalığına okuyabilir misin?

Ash, ricada bulunmadan önce başını salladı.

Tory, sesindeki tonlamaları dinledi, sadece ne kadar seksi olduğuyla değil, zekasıyla da büyülendi. Kendini durduramadan, o konuşurken kaslarının nasıl çalıştığını hissetmek için elini çenesine koydu.

Ash onun dokunuşunun hassasiyeti karşısında duraksadı ve bakışlarıyla buluştu.

"Konuşmayı bırakma," diye fısıldadı. "Aksanını duymayı seviyorum."

Ona bu şekilde dokunduğu sürece istediği her şeyi yapabileceğini bilmiyordu. Tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Keşke, Soteria. Keşke seninle bir insan gibi sevişebilseydim. Yolumuza çıkacak hiçbir geçmiş ve pişmanlık duymadan. Bunun için ruhumu satardım."

Tory, kalbinden geliyormuş gibi görünen sözlere kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

"Meraklı bir iblis olduğunu."

Homurdandı. "Hayır, yapmadın."

"Belki, ama kesin olarak bilmiyorsun, değil mi?"

İngilizce konuştuğunda aksanının kalın ve kıvrak olması gerçeğinden hoşlanmasına rağmen, ona homurdandı. "O aksanını kullandığında cinayetten paçayı kurtarabileceğini biliyorsun." Gözlüğünü çıkardı, sonra katladı ve cebine koydu. "Gözlerine bakmayı seviyorum."

"Sen çok tuhaf bir kadınsın."

Belki, ama onda ona kendini sıcak ve güvende hissettiren bir şey vardı. Başparmağının ucunu dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Neden dünyadan saklanıyorsun?"

"Hiçbir şeyden saklanmıyorum."

"Evet yaparsın. Giydiğiniz kıyafetler… onlar, herkesi uzak tutmak için kullandığınız zırhınızdır. Tehlikeli ve asi görünmeyi seviyorsun… sanki bir parçan şöyle düşünüyor, eğer insanlara senden hoşlanmamaları için bir sebep verirsen, sevmediklerinde sorun yok, çünkü onlara izin verilmemesine karar veren sensin. nasıl olsa senin gibi."

Geri çekilmeye başladı ama onu durdurdu.

"Seninle arkadaş olurum, Ash. İyi bir tane, eğer izin verirsen."

Ash, Artemis'in kendisine arkadaşlık teklif ettiğini hatırladığında bakışlarını kaçırdı. Alınma Tory, insanlar bunu tamamen iyi niyetle söylüyor. Ne yazık ki sınav geldiğinde kaçınılmaz olarak başarısız oluyoruz."

"Hiç başarısız oldun mu?"

"Evet bende var." Kız kardeşi onu koruması için ona güvenmişti ve o da Artemis'in buna engel olmasına izin vermişti. Nick gerçek bir arkadaşa en yakın şeydi ve onu ölmesi için lanetlemişti.

Bir arkadaş olarak berbattı ve arkadaşlığını kimseye dilemezdi.

"Pekala, başarısız olmadım," dedi Tory kararlı bir şekilde. "Bir kez değil. Ama bunu bilmenin tek yolu bana güvenmen. Ve bana güvenemeyeceğini bildiğim için, bu tartışmayı yaptığımızı unutacağım. Kitaba dönüp baktı. "Bu kelime nedir?"

Ash, Ryssa'nın el yazısında kendi adını görünce tereddüt etti. Ona yalan söylemeye başladı ama boğazına takıldı. Ona güvenmek istedi. Anlamadı. Ama kendine hakim olamadı. Derin bir nefes alarak yüzyıllardır yapmadığı şeyi yaptı. O güvendi.

"Bu Acheron."

Tory ona dikkatle baktı. "Bu senin adın mı?"

"Evet," dedi, sesindeki tüm duyguyu uzak tutmaya özen göstererek. "İki erkek kardeşi vardı.

Acheron ve Styxx.”

“Adını keder ve nefret nehirlerinden mi alıyor? Ebeveynleri ne kadar hastalıklı.”

"Belki daha uygun."

"Bence bu daha kötü olurdu." Sayfayı çevirdi. "Bunu okumak çok tuhaf. Bugün sokakta yürürken karşılaşacağın birine benziyor. Ana kaygısı babasını memnun etmek ve erkek kardeşini özlüyor. Modern kadınlarla aynı korkulara sahip - ciddiye alınmak. Dinlenmek.” Hüzünlü bir iç çekti. “Yaşadığı dünyayı hayal edebiliyor musun? Ne tür kıyafetler giydiğini merak ediyorum. Nasıl bir yatakta uyudu…”

"Sanırım sana çok benziyordu. Nazik ve alçakgönüllü. Sevdiklerine karşı kararlı ve koruyucu. Ve muhtemelen zaman zaman iki erkek kardeşini de kızdırmıştır.”

Sözleri ona dokundu. "Bana baktığında gördüğün şey bu mu?"

"HAYIR. Benden nefret eden cinayete meyilli bir manyak görüyorum.”

O güldü. "Cidden?"

Alaycı bakışı ciddiydi. "Evet, Soteria. Sana baktığımda gördüğüm şey bu.”

Parmaklarını onunkilere kenetledi.

Ash birbirine dolanmış ellerine baktı. Tanık olduğu en inanılmaz manzaraydı.

Pam onlara katıldı. Tory'nin onu bırakmasını ve herkes gibi rahatsız bir şekilde kaskatı kesilmesini bekliyordu. Yapmadı. Elini onun elinde tuttu.

"Derimizi burger için mi sakladın?" Pam'e sordu.

“Şu an için paçayı sıyırdın. Ne söyleyebilirim? Kurtarmaya Süper Pam.”

Pam yatağın diğer tarafına geçerken Ash güneş gözlüğünü taktı. Ellerini gördü ve gülümsedi. "Barıştığınıza sevindim."

"Hey, adam hayatımı kurtardı. Bu, egoma bir iki darbe indirmeye değer olmalı.

Pam iki kaşını da kaldırdı. "Sen kimsin ve en iyi arkadaşıma ne yaptın?"

Tory, Ash'e baktı. "Ölmek bazı şeyleri perspektife koyma eğilimindedir."

Hiçbir fikri yoktu.

Hiç ölüme yakın bir deneyim yaşadın mı, Ash? diye sordu.

"Öyle diyebilirsin."

Pam homurdandı. "Ne? Sen de mi babana evden gizlice çıkarken yakalandın?

Kadın bir bilseydi. "Bu kesinlikle bende kalıcı bir etki bıraktı."

"Evet. Sonunda bir ay cezalı kaldım."

Tory, Ash'i izliyordu. Sesinde ona anlattığından çok daha fazlasının olduğunu söyleyen bir ton vardı. Ama ona özel olarak bir şey söylemeyecekse, Pam'in önünde bir şey söyleme şansı yoktu.

Telefonu çalmaya başladı. Elini bırakarak kimliği kontrol etmek için geri çekildi. "Bunu almalıyım. Affedersin."

Tory koridora girerken izledi.

Pam alçak, minnettar bir ıslık çaldı. "Jiminy Cricket, bu adam hayatımda gördüğüm en güzel kıça sahip. Uzun paltolar giymesine şaşmamalı. İnsan aklını kurtarmak için onu tepeden tırnağa sarmalıyız."

Tory şakacı bir şekilde arkadaşının koluna bir tokat attı. "Durur muydun."

Pam kapıyı işaret etti. "Gözlüklerini takmışsın. Bunun ne kadar iyi bir kıç olduğunu görmüyor musun? Ve o da Goth." Gırtlağından derin bir mırıltı çıkardı.

"Yakında seni biriyle tanıştırmalıyız. Ekstra hormonlar beyninizi yiyor."

"Biliyorum. Çok üzücü, değil mi?"

Tory, Acheron'un arkasından bakmaya geri döndüğünde güldü ve onun aramasına ne olduğunu merak etti.

* * *

"Bundan emin misin Urian?"

"Kesinlikle - karanlık tarafta arkadaşlara sahip olmak işe yarar. Ben daha konuşurken Stryker, günlüğü bulmaları için gözlemciler gönderiyor. Artemis ve Apollo'yu devirmek ve güçlerini emmek istiyor. Ayrıca günlükte seni incitecek bir şeyler olmasını umuyor, bu da şimdi annenin çılgına dönmesine ve onu aramaları için iblislerini göndermesine neden oluyor." Urian pis pis güldü. "Armageddon'a hoş geldin dostum. Görünüşe göre sensiz başlıyorlar."

ONİKİNCİ BÖLÜM

Telefonu tekrar çaldığında Ash, Tory'nin odasına yeni adım atmıştı. Kimliğe bakarak içini çekti. "Affedersin. 'Yardım edin Bay Sihirbaz'ın bir turuna daha cevap vermem gerekiyor

aramalar.”

Tory, telefonu onun için sürekli bir rahatsızlık kaynağı gibi görünen zavallı adama başını salladı.

Pam, Ash'in daha önce bulunduğu sandalyeye oturdu. "Kaç arkadaşı var?"

"İşle ilgili aramalar olduğunu düşünüyorum."

"Ah, peki o ne yapıyor?"

"O bir kavgacı."

"Uh-huh..." Pam'in sesi şüpheyle doluydu.

"Biliyorum. Bana da tam olarak ne yaptığını söylemedi ama görünüşe göre onu her zaman bunun için arıyorlar.

Pam'in gözleri ilgiyle parladı. Belki de uluslararası bir suikastçıdır. Oooo, bu harika olmaz mıydı?

"Seni filmlerden uzaklaştırmalıyız."

* * *

Ash, omurgasından aşağı benzersiz bir güç yarığı inerken cümlesinin ortasında duraksadı. Duygu açıktı ... hastanede iblisler vardı. Ve peşinde oldukları kişiye hayatını büyük ölçüde riske atardı.

Telefonu kapatarak Tory'nin odasına girdi. "Gitmeliyiz."

"Ee, merhaba?" dedi Tory alaycı bir şekilde. “Burada bir IV'e bağlandım. Yakın gelecekte hiçbir yere gitmiyorum.”

Yatağa doğru ilerledi ve daha gözünü bile kırpmasına fırsat vermeden onu kolundan çekti.

Tory, yaptıkları karşısında dehşete kapıldı ve kolundaki kanama durduğunda şaşkına döndü.

"Neler oluyor?"

"Ölmemizi isteyenler yaklaşıyor. Harekete geçmezsek işler çirkinleşecek."

Peşlerinden birinin geleceğini düşündükçe kalbi güm güm atıyordu. "Yalnızca bir sorun daha var - giysiler. Bende hiç yok.

Pam öne çıktı. "Evet yaparsın. Ash, kapıyı koru ve bize bir dakika ver.

"Yirmi saniyen var." Kapıyı çarptı ve sıkıca kapattı.

"Hareket edebilir misin?" diye sordu.

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet."

"Tamam, benimle kıyafetleri değiştir ve çabuk olalım."

Tory bir anda elbisesinden çıktı. Kazadan dolayı biraz ağrımıştı ama henüz ameliyat olmuş biri için olması gerektiği kadar değildi. Biraz mantıklı gelmedi.

Ama o bunun hakkında başka bir şey düşünemeden Ash yine kapı eşiğindeydi.

"Zamanımız kalmadı." Elini ona uzattı.

"Benim hiç ayakkabım yok."

"Başa çıkacağız. Hadi."

Elini tuttu.

Başka bir şey söylemeden onu koridora, asansörlere doğru çekti. Kapı açıldığında, onu bir odaya çekti ve sessiz olmasını işaret etti. Hareketleri onu korkuttu. Orada kim vardı?

Kapıyı açıp koridorda gözden kaybolmadan önce, "Burada bekle," dedi.

Tory ne olduğundan emin değildi. Ash'in onun ne yaptığını bildiğini umuyordu.

Birkaç saniye sonra geri geldi ve ona hızlı hareket etmesini işaret etti. Onu neredeyse açık asansöre itti. Ama kapılar kapanırken, çok uzun boylu iki adamın yöneldiği odasına doğru baktı. Tamamen siyah giyinmiş, uğursuz görünüyorlardı.

Peki ya Pam?

Ash, kapıların kapanabilmesi için onu geri çekti. “O iyi olacak. Kimin peşinde olduklarını biliyorlar.”

"Onlar kim?"

Ash gerçekten cevaplayamadığı soru karşısında irkildi. İblisler ona işkence etmek için dışarı çıkmış, özellikle de Stryker'ın onları buraya göndermeyi nasıl bildiğinden emin olmadığı için biraz abartılı görünüyordu. "İsimlerini bilmiyorum. Ama ben şahsen şu anda kendimi onlara tanıtmak istemiyorum.

"Pam'e zarar vermeyeceklerinden emin misin?"

Telefonunu ona verdi. "Arabaya bindiğimizde onu arayabilirsin."

"Ne arabası?"

Tüm gücünü varlıklarını iblislerden gizlemeye ve mürettebatın geri kalanını bulmaya odakladığı için cevap vermedi. Hastanede sürünen en az on kişi vardı. Güçlerini onlardan koruyabilir ve Tory'nin bakışlarını maskeleyebilirdi.

En azından bir baş iblis dışında her şeyden. Bir iblisin bir tanrıyla birleşmesinden doğmuş, benzersiz ve son derece öngörülemez bir türdüler. Ve onlardan biri hastanedeydi ve diğerlerine öncülük ediyordu.

Ash onu otoparka ve gümüş metalik Porsche 911 GT2'ye götürdü. Otoparka göz gezdirirken yolcu kapısını açtı.

Açılışta durakladı. "Lütfen bana bunu çalmadığımızı söyle."

"Bu benim." Şişman Porsche anahtarını onun önüne sarkıttı.

Tory hâlâ şüpheliydi. Birkaç yıl önce sırf eğlence olsun diye Porsche sürücü kursuna gittiğinden, çeşitli modelleri ve fiyat etiketlerini öğrenmişti. Bu krem de la idi

Porsche kreması - ve korkunç bir rüya gibi sürdü. Bir tanesini o kadar çok istemişti ki tadına bakabilirdi ama fiyat etiketi ona ulaşamayacak kadar uzaktı. "Çeyrek milyon dolarlık bir araban mı var?"

"Birkaç on bin ver ya da al, evet. Şimdi içeri gir.”

Tory tamamen ikna olmamıştı. Böyle bir arabayı nasıl karşılayabilirdi? Ama sürücü koltuğuna baktığında ve kesinlikle çok uzun boylu bir insan için

tasarlandığını anlayınca bariz olanı inkar edemedi. Onun olmalıydı. Sürücü koltuğuna geçtiğinde bindi.

Evet, araba ona bir eldiven gibi oturdu ve anahtarın sol taraftan girdiğini bilmesi, onunla tereddüt etmeyecek kadar arabada olduğunu gösteriyordu.

"Acheron!"

Ash kapısını kapatırken, bağırışa baktı ve iri, kahverengi saçlı bir adamın onlara doğru koştuğunu gördü.

"Kemer bağlamak." Ash vitesi geri vitese geçirdi.

Adam, Ash'in arabasının arkasına koştu.

Ah, seni pislik, diye hırladı Ash öfkeyle. "Arabamda pati izleri alıyorum... Yemin ederim, onu çizersen ölürsün." Frene asıldı ve adamı park halindeki mavi bir sedana uçurdu.

Ash direksiyonu sertçe çevirdi ve yere yuvarlanan adama doğru yöneldi.

Tory, onların doğrudan ona saldırmalarını beklerken sindi. Tam ona ulaştıklarında, şaşırtıcı bir çeviklikle yoldan çekildi.

"Sen delisin, değil mi?"

Ash virajı o kadar hızlı aldığı için ona cevap vermedi, 2G'nin çekildiğini hissettiğine yemin etti. Orada, sokakta arkalarına düşen beyaz bir BMW vardı.

"Takip ediliyoruz."

Ash aynasında onları görünce küfretti. Daha fazla iblis. Ama en azından aralarına karışmaya çalıştıkları için minnettardı. Stryker onlarla insan âleminde anonimliği koruma konusunda bir konuşma yapmış olmalıydı. Güçlerini de doğrudan kullanamadığı için, onu patlatma konusundaki engellemeleri oyun alanını düzleştirdi.

Vites küçülterek, eyaletlerarası yola doğru ilerleyerek trafiği kesti. Bir masum zarar görmeden önce onları yerleşim yerlerinden çıkarması gerekiyordu. Söylemesi yapmaktan daha kolay, iki araba daha belirip üzerlerine ateş açarken.

Ash arabayı korumak için bir kalkan fırlattı. Güçlerini, onları kovalayan arabaları ters çevirmek veya en azından motorları durdurmak için kullanmaya çalıştı, ancak onlar insan değil, içlerindeki şeytanlar oldukları için, yeteneklerine kendi yetenekleriyle karşı koydular.

Lanet olsun onlara!

Tory, "Tanrım," diye soludu. "Ateş etmede berbatlar mı, ne?"

Dört şık siyah Honda Blackbirds'ün üzerlerine yaklaştığını görünce yorum yapmadı. Bisikletlerden ikisinde çift binici vardı ve arkadaki sürücü, ceketlerinin altından çıkardıkları KAC'ler 6 × 35mm PDW ile ayı için yüklendi.

Kül lanetledi. "Görünüşe göre iş için açılıyorlar."

En azından motosikletlerden biri arkalarından gelen arabalara ateş açana kadar böyle düşünüyordu.

Tory onlara yardım eden motorcuları görünce kaşlarını çattı. "Arkadaşların mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Silah kullanıyor olmaları gerçeği olmasa, Kurt Avcılarından şüphelenirdi çünkü çoğu insan kılığına girmişken yanından geçmek için motosiklet kullanırdı. Ama Kurt Avcıları sihirle savaşırdı.

Bisikletler düzene girdi ve BMW'yi istinat duvarına girmeye zorladı. Sonra, onu da kısa sürede bitirmeden önce diğer Beamer'a geçtiler.

Onlar yaklaşırken Ash motoru çalıştırdı. En azından kesinlikle onun tarafında olduklarını anlayana kadar. Omzuna döndü, sonra frene bastı.

"Burada bekleyin," dedi atlılarla yüzleşmek için dışarı çıkarken.

Arabasının birkaç metre arkasında durdular. Önce silahlı olan ikisi fırladı ve daha fazla iblis var mı diye yolu tararken ona sırtlarını döndüler. Ama en çok dikkatini çeken, Brezilya derisi Stitch takımlarının arkasına işlenmiş altın rengi güneş sembolüydü.

Annesinin sembolü.

Sürücüler hep birlikte bisikletlerden indi ve tek bir eğitimli birim gibi ona yaklaştı.

Onun önünde durdular ve her biri sağ yumruklarını sol omuzlarına getirip başlarını eğene kadar geniş bacaklı durdular. Sonra sokakta bir dizinin üzerine çöktüler.

Bu da neydi?

Lider olan kişi ayağa kalktı ve miğferini çıkardı. Omuzlarının etrafına dalgalar halinde dökülen uzun sarı saçları ile nefes kesici bir güzeldi.

Derilerin içinde, geniş omuzları onu kolayca bir erkek sanabilirdi ama onda erkeksi hiçbir şey yoktu. "Daha iyi bir tanışma ayarlayamadığımız için üzgünüz. Ben Apollymachi'nin baş rahibesi Katherine Zanakis.

Ash, hepsinin annesine hizmet eden insan kadınlar olduğunu anlayınca onlara baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Diğerleri ayağa kalkarken Katherine yana çekildi ve bir başkası öne çıkıp miğferini çıkardı. Çok sevimli ve muhtemelen Katherine'den on yaş büyük, kısa siyah saçları ve sıcak gözleri vardı.

Justina?

Onlara katılmak için koşan şeytana kaşlarını çatmak için Tory'nin şaşkın çağrısına döndü. "Sana arabada kalmanı söylediğimi sanıyordum."

"Dinlemiyorum," dedi ona katılırken küçümseyen bir tavırla.

Justina öne çıktı ve postacı çantasını omzundan çıkardı. "Bunu sana teslim etmem söylendi." Torbayı Tory'ye uzattı.

Tory, hissettiği kadar hediye karşısında kafası karışmış görünüyordu. "Nedir?"

"Dimitri bunun için öldü," diye açıkladı Justina. "Atlantikoinonia hücum ettiğinde oradaydım ve o onları oyalarken ben jurnal ve mühürle arka kapıdan kaçmayı başardım." Justina, kaybettiği arkadaşının ardından gözleri yaşlarla dolarken üç kez haç çıkardı.

Ash, vizyonunda Justina'yı gördüğünü hatırlayınca küfretti. Ancak o zaman onun kimin tarafında olduğunu anlamamıştı. Onun düşmanları için çalıştığını varsaymıştı.

"Atlantikoinonia mı?" Tory, Justina'ya sordu.

"Bir grup deli," diye tükürdü Justina. “Yunanistan'dan New Orleans'a kadar bizi takip ettiler. Ne zaman arkamızı dönsek, orada günlüğü ele geçirmeye çalışıyorlar.”

Katherine başını salladı. "Atlantis'in sırlarını korumaya yeminli bir grup adam ve acımasızlar."

"Teknemizi yok ettiler," dedi Justina Tory'ye. “Onlardan birini kaçarken öldürdüm ve günlüğü almak için Dimitiri'ye koşmamı sağlayan da buydu. O zamana kadar araştırmamızın ne kadar önemli olduğunun farkında değildim.”

Tory, sanki tüm bunlar onun başını döndürüyormuş gibi başını salladı. "Kafam çok karıştı."

Ash onu sabit tutmak için kolunu ona doladı. "Ayrıca daha yeni ameliyat oldu ve bugün erken saatlerde neredeyse ölüyordu. Arkadaşlarımızın bizi tekrar bulabileceklerinden bahsetmiyorum bile ve bulduklarında, onu yakalayabilecekleri veya bize net bir atış yapabilecekleri açıkta olmak istemiyorum.

Sanctuary'nin Ursulines'te nerede olduğunu biliyor musunuz?

KAC'li kadınlardan biri, "Evet," dedi.

"O zaman seninle orada buluşuruz." Ash, ona sert bir bakış atan Tory için kapıyı açmaya gitti.

"Burada tam olarak ne oluyor, Ash?"

"Emin değilim ama sanırım birkaç yanıt almak üzereyiz."

"İyi. Çünkü karanlıkta olmaktan bıktım." Tory içeri girdi ve kucağındaki çantayı açmaya başladı ama Ash elini onunkine koydu.

"Bunu yapmamanı tercih ederim."

Kaşlarını çatarak baktı. "Neden?"

Çünkü beni ifşa edeceksin. "Sığınağa varana kadar bekleyelim." Ve onu senden güvenle uzaklaştırabilirim.

"Elbette." Körü körüne güveni ona bir suçluluk dalgası gönderdi. Kollarını çantanın etrafında kavuşturdu ve kalbine bu kadar yakın tuttuğunun onun hayatı ve onuru olduğunu bilmeden çantayı sımsıkı tuttu. Saklamak için çok uğraştığı her sır oradaydı...

Küfür etmek istedi. Midesi düğümlendi, diğer tarafa gitti ve Mahalle'ye geri dönmeden önce içeri girdi.

Tory, Alman stilini beğeniyormuş gibi elini arabasının kum beji deri iç kısmında gezdirdi. "Bu arabaların nesi tuhaf bence biliyor musun?"

Hiçbir fikri yoktu. Onlar hakkında bulduğu hiçbir şey yoktu. Porsche'sini seviyordu.

"Ne?"

"Bardaklıklar."

O güldü. Sallanıp açabilmeleri için aşağı çevrilmeleri gereken süslemeye sıkışmışlardı. "Evet. Transformatörler. Kılık değiştirmiş bardaklıklar. Ama aslında aklındaki bu değil, değil mi?”

"HAYIR. Kucağımda birinin uğrunda öldürmeye hazır olduğu bir şey tuttuğum gerçeğinden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. En yakın arkadaşlarımdan birinin bu keşfi hayatıyla ödediğini ve eğer Atlantis'i kendi haline bıraksaydım, Dimitri'nin şimdi hayatta olacağını. Karısı dul olmayacak ve zavallı annesi biricik oğlunu gömmeyecekti.” İrkildi. "Bencil aptallığımın birini öldürdüğüne inanamıyorum. Ben ne yaptım?"

Ash'in kalbi, Nick'i düşündükçe tekledi. "Hata yapmak kolaydır. Bunların sonuçlarıyla yaşamak en zoru.”

Bana bundan bahset. Acıya yardımcı olan herhangi bir gizli casus yüzüğünüz var mı?

"Keşke ama hayır. Hiçbir şeyin onları affettiremeyeceği kadar derine inen bazı acılar vardır.

Yapabileceğimiz en iyi şey parçaları toplamak ve devam etmek için ihtiyaç duyduğumuz gücü ummak."

"Yaptığın bu mu?"

"Hayır, boku döverim - bu daha da yardımcı olur."

Hafif bir kahkaha attı. "Senin o kadar sert olduğunu göremiyorum."

Hiçbir fikri yoktu ama onun tamamen yok edebilecek yanını bilmediği için memnundu.

Tory başını cama yasladı ve pencereden dışarı baktı.

Ash, Sanctuary'nin arkasındaki küçük garaj yoluna girene kadar başka bir şey söylemediler. Tory'yi ön kapıya doğru götürürken rahibeler sokağa park ettiler.

Dev Peltier onu insan kılığında koruyordu... henüz gün ışığındayken. İki çeşit Kurt Avcısı vardı. Hayvan olabilecek insan olarak doğanlar ve insan olabilecek hayvan olanlar. Gündüz saatlerinde Were-Hunters, Dev için bir ayı olacak olan yerel biçimlerini tercih ettiler. Onun bir insan olması Ash'i son derece meraklandırdı, çünkü bunu yalnızca kendi türlerinin en güçlüleri yapabilirdi.

Bir erkek olarak Dev, Ash'ten çok daha kısa değildi. Uzun kıvırcık sarı saçları ve ayı pek gülümsemediği için sadece konuştuğunda ortaya çıkan bir

gamzesi vardı. Kot pantolon ve siyah bir Sanctuary personel tişörtü giymiş, aldatıcı bir umursamazlıkla oturuyordu. insanda bile

formda, Ash'e parasını verecek kadar hızlı harekete geçebilirdi. Ama Ash'i en çok eğlendiren şey, Dev'in pazısındaki Kara Avcı yayı ve okuydu. Ayının neden Artemis'in işaretini takmanın komik olduğunu düşündüğünden emin değildi ama Dev bunu gururla takıyordu.

Dev onu görür görmez, şarkıyı başlatmak için kemerindeki küçük kumandaya uzandı.

Barın içinde çalacak "Sweet Home Alabama", insanlık dışı sakinlerin geri kalanını Ash'in binaya girmek üzere olduğu konusunda uyaracak. Oynadıkları bir oyundu. Were-Avcıları, Apollitelerin kuzenleri olduklarından, genellikle Apolliteleri ve Daimonları barındırdılar. Bir Kara Avcı olan Ash, bulduğu Daimonları öldürmekle yükümlü olacaktı, bu da Daimonların şu anda saklanmak için koşturacağı anlamına geliyordu.

Apollite'ler bir Kara Avcı görmemeyi tercih ediyorlardı, bu yüzden o etraftayken kendilerini de aynı derecede kıt hale getiriyorlardı.

"Nasılsın Dev?" diye sordu.

"İyi." Dev, Tory'ye ve yaklaşan diğer kadınlara kaşlarını kaldırdı. “Barı bizim için güzelleştirmen ne hoş. Çok takdir edin.”

Ash başını salladı. "Sessiz bir köşeye ihtiyacımız var."

"Yukarıda sağda. Günün bu saatinde tüm bölge kordon altına alındı. İçecekleri getirmesi için Aimee'yi çağıracağım.

"Teşekkürler."

Tory, Ash'i takip ederken ona göz kırpan sarışın adama gülümsedi. Buranın önünden onlarca kez geçmişti ama heavy metal onun tarzı olmadığı için içeri hiç girmemişti. Çok büyüktü - sokaktan göründüğünden çok daha büyüktü.

Bar alanı, bilardo bölümü, sahne ve dans pisti ve restoran için ayrılmış bölümleri olan üç kat vardı. Rustik ve aynı zamanda oldukça ev havasındaydı.

barın yanında bir köşede duran ve üzerinde THE yazan küçük bir levha bulunan tabut dışında.

AIMEE'YE ÇIKMA İSTEYEN SON ADAM - içinde parçalanmış bir iskelet vardı.

Açıkçası Aimee, ziyaretçilerin ellerini uzak tutması gereken biriydi.

Tory, Ash'i üst katta arkadaki duvara dayalı büyük yuvarlak bir masaya kadar takip etti. Duvara yaslanacak şekilde arkaya doğru yürüdü ve oturmadan önce hepsinin oturmasını bekledi.

Herkes yerini alınca başını onlara doğru eğdi. "Pekala hanımlar, haydi bu bulmacanın parçalarını bir araya getirelim."

Katherine, "Zor değil," dedi. "Tory'nin ailesi Atlantis harabelerine ilk kez yaklaşmaya başladığından beri, tanrıça tarafından onlara göz kulak olmak ve insanların eylemleriyle onu gücendirmediğinden emin olmak için görevlendirildik."

"Tanrıçanız mı?" diye sordu.

Katherine gülümsedi. “Büyük Yok Edici Apollymi. Tarikatımız, Atlantis'in dünya üzerindeki yönetici güç olduğu günlere kadar gider. Atlantis yok edildikten sonra,

Bizi büyük düşüşten kurtaran tanrıçamızın koruması altında Yunanistan'a gittik ve o zamandan beri gizli tutulan Tarikatımızı kurduk.”

Justina, "Biz büyük Amazon kabilelerinden biriydik" dedi. "Yalnızca diğerlerinin Yunan olduğu yerlerde, Atlantis usullerine bağlı kaldık."

Katherine gururla gülümsedi. "Ve biz onların en güçlüsüydük. Ama atalarımız Yunanistan'a kaçtığı andan beri Atlantik Okyanusu tarafından avlanıyoruz. Tanrıça Artemis tarafından kurulan bir grup. Görevleri, Atlantis ve Apollymi'nin var olduğuna dair tüm kanıtları ortadan kaldırmaktır."

"Bu da hepinizi öldürmek anlamına geliyor," diye fısıldadı Tory.

Katherine başını salladı. "Yüzyıllardır saklanmamızın bir başka nedeni."

Justina ceketini çıkardı ve sandalyesinin arkasına koydu. "Ama Apollymi'nin koruması olmasaydı bu kadar uzun süre hayatta kalamazdık."

Tory konuşma tarzlarına, tanrıçalarına gösterdikleri sadakate hayrandı. "Sanki o gerçekmiş gibi konuşuyorsun."

Justina gülümsedi. "Bizim için öyle."

"Günlüğü okuyan oldu mu?" Ash konuyu değiştirerek sordu.

"Hayır," dedi Katherine hemen. "Bildiğimiz kadarıyla kimse onun hangi dilde yazıldığını bilmiyor. Kahinimiz onu Tory'ye getirmemizi söyledi ve biz

de öyle yapıyoruz. Antik Atlantisli Soteria gibi onun koruyucusu olacağı önceden söylendi.”

Tory, resmi adının kullanılmasıyla hazırlıksız yakalandı. "Affedersin?"

Ash, "Bu eski bir efsane," dedi. "Atlantis yok edilirken, ulusal arşivlerin baş kütüphanecisi elinden geldiğince eserlerini kurtarmaya çalıştı. Gölgesinin artık Atlantis'in hazinelerini denetlediği ve onları yağmalanmaya karşı koruduğu söyleniyor."

Katherine elini sallayarak tüm grubu işaret etti. "Apollymachi onun Gölgeleri. Biz koruyucularız ve Atlantikoinonia yok edicileriz.”

Ash, Tory'nin hâlâ göğsünde tuttuğu çantaya baktı. "Belki de bunda yok edici biz olmalıyız."

Tori başını salladı. "Onu yok etmeden önce kitabın ne dediğini bilmek istiyorum."

Katherine, "Kimse okuyamaz," diye tekrarladı.

Tori başını salladı. Kül kutusu.

Kadınlar yüzlerine kazınmış bir şaşkınlıkla ona baktılar.

Justina konuşmadan önce Katherine'e baktı. "Kâhin bu yüzden mi onu Elekti'ye teslim etmemi söyledi?"

"Elekti?" diye sordu Tory, kelimeyi anlamayarak.

"Seçilmiş kişi anlamına geliyor," diye açıkladı Justina.

Tory kaşlarını çattı - bu oldukça uğursuz olabilir. "Ne için seçildi?"

Katherine ceketinin kolunu geriye itti. "Bizim Tarikatımız, her nesilde Yok Edici'nin lütfunu taşıyan bir adamdan söz eder. Sağ başparmağına taktığı yüzüğünden tanınıyor.”

Tory aşağı baktı ve Ash'in başparmağında kalın bir altın bant gördü. Kadınların ceketlerini ve sırt çantasını işaretleyen aynı güneş sembolünü taşıyordu. "Neyi bana söylemiyorsun?" Acheron'a sordu.

"Çok." Katherine'e döndü. "Kitabı teslim ettiğine göre şimdi siparişlerin neler?"

"Soteria'yı koruyacağız ve Elekti'nin emirlerini yerine getireceğiz."

"Neden?" ısrar etti.

"Çünkü bu tanrıçanın iradesi."

Ash onun sözleriyle alay etti. "Asla kimseye körü körüne itaat etmemelisin. Bilen birinden al. Senin tanrıçan yanılmaz değil."

Katherine derin bir nefes aldı. "Bu küfürdür."

Ash cevap vermedi ama yüz hatlarındaki bir şey, Tory'nin tanrıçaları hakkında sandığından çok daha fazlasını bildiğine inanmasına neden oldu. "Bunlar Atlantikoinonia. Onlar insan mı?"

Katherine başını salladı.

Tory, tuhaf sorusuyla kafası karışmıştı. "Başka ne olacaklar? Şalgam?"

Ash onun alaycılığına başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, bu onu eğlendirmişti. Ancak bu, içinde bulundukları durumu değiştirmedi. "Günlüğün sizde olduğunu başka kimse biliyor mu?"

"Hayır," dedi Justin kendinden emin bir şekilde. "Dimitri sözünden dönmezdi."

Bunu da fark etmemişti. "O zaman şimdilik, Tory'yi dinlenmesi için yatağına götürmeliyiz."

"İyi hissediyorum."

Onun itirazına tek kaşını kaldırdı. "Daha yeni ameliyat oldun. Yatakta olman, dinlenmen gerekiyor."

Tory haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. "İyi. Beni eve götür."

Çantaya baktı ve başını salladı. "Bugünün maceraları göz önüne alındığında bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Peşinizde kim varsa, nerede yaşadığınızı biliyor ve ben şahsen onların işini kolaylaştırmamız gerektiğini düşünmüyorum. Piçlerin seni öldürmek için aramasına izin ver." Çekici, sarışın bir kadın yanlarına geldiğinde ayağa kalktı. Önünde uluyan bir kurt resmi olan dar, siyah bir Sanctuary tişörtü giymiş, elinde bir servis tepsisi taşıyordu.

Ash onu kenara çekerek alçak sesle konuştu.

"Sorun değil," dedi sarışın. "Beni takip et."

Ash çantayı ondan aldı. "Hadi."

Sert tavrından ve bu konuda ona fikrini sormamış olmasından rahatsız olan Tory, onu pek de uzak olmayan bir kapıya kadar takip etti. Adı T'sinin arkasında yazan Aimee-

gömlek, bir dizi anahtar çıkardı ve kapının kilidini açtı. Avuç içi tarayıcıyla kilitlenmiş başka bir kapısı olan küçük bir odaya götürdü.

Tory güvenlikten etkilenmişti. "Şehir dışına çık..."

Aimee gülümseyerek açtı ve penceresi olmayan büyük bir yatak odasını gösterdi. “Diğer kapıdan bir banyo var. Çelikle güçlendirilmiş, yani davetsizce içinden hiçbir şey çıkmayacak… davetsiz kısma yoğun vurgu.”

Ash başını ona doğru eğdi. "Teşekkürler, Aim."

"İstediğin zaman." Dış kapının anahtarını ona verdi. "Tarayıcıyı kullanmak zorunda kalmamak için bu kapıyı açık bırakabilirsiniz."

Ash, Tory'yi işaret etti. "İçecek bir şey ister misin?"

"Elma suyu bir nimettir."

Aimee başını salladı. "Biraz yukarı getireceğim."

Aimee onları yalnız bırakırken Tory yatağa yöneldi. "Artık okuyabilir miyim?"

Ash kısık bir sesle sinirlendi. "Önce benim bakmamın sakıncası var mı?"

"Evet ediyorum." Elini uzattı, bir an önce olmasını istiyordu. Bütün bu çemberin bittiğini görmek için çaresizdi.

"Ben senden daha hızlı okuyorum," diye hatırlattı ona.

Onunkiyle rekabet edebilmek için kızgınlığını belirten güçlü bir ses çıkardı.

Ash durakladı. O anda, ona ne olduğu ve neden olduğu hakkındaki gerçeği söylemek istedi. Güzel garson Aimee'nin Dev'in küçük kız kardeşi olduğunu... ve diğer suretinde bir ayı olduğunu bilmesini istiyordu. Aklında, her şeye rağmen Tory'nin onu karşılaması hayali vardı. Çıldırmadan ve çığlık atmadan onu adım adım atması. Onun lanetli bir tanrı olduğu gerçeğini umursamaması.

Ama o daha iyi biliyordu. İlk aşkını yaşayan bir çocuk değildi. İnsanların ve kökten farklı olan şeylere tepkilerinin nadiren olumlu olduğunu bilecek kadar uzun yaşamıştı.

Onun kendisine gülümsemesini ve hiçbirinin önemli olmadığını söylemesini ne kadar istese de, daha iyisini biliyordu. Artemis için önemli olmaması için kaç yüzyıl beklemişti? Ve onu kabul edemeyen bir tanrıçaydı.

Sıradan bir ölümlü ona nasıl adım atabilirdi? Ayrıca, içinde yaşadığı tehlikeli bir dünyaydı ve onun içinde hayatta kalma gücü yoktu.

Boğazını temizledi. "Hayal kırıklığının üstesinden geleceksin."

"Ash..." dedi sesinde bir uyarı tonuyla, "beni bu yataktan çıkarmaya zorlama."

Çantayı aldı ve ona yetişemeden odadan çıktı. Kapıyı kapatarak onu içeri hapsetti.

"Hey!" Onun boğuk öfkesi, onun öfkesini içinde hissedince onu utandırdı. Az önce yaptığı şey için kendinden nefret edecek kadar tutsak tutulmuştu.

Ama kendini korumak zorundaydı... ve onu.

Çantayı açmak için dış odada durdu. Archon'un çekici ve üzerinde bir X oluşturan şimşek ile annesinin güneş sembolünün bulunduğu bir Atlantis mührü vardı.

Annesinin güçlerini bir insan vücuduna ve Atlantis hançerine çağırmak için kullanılabilecek üç rahibe kolyesi vardı.

Ash bunun bir nükleer bombadan daha yıkıcı olduğunu anlayınca küfretti. Bununla, gezegendeki herhangi biri göz açıp kapayıncaya kadar dünyanın sonunu getirebilir.

"Kilitli olmasının bir nedeni var mı?"

Aimee'nin sesi dikkatini dağıttı. "Evet," dedi, ayağa kalkmadan önce eşyaları kendi sırt çantasına yerleştirirken. "Biraz orada kalmasına ihtiyacım var."

Ona mahcup bir şekilde kaşlarını çattı. "Tehlikeli yaşamayı seviyorsun, değil mi?"

Soruyu görmezden geldi. "Kıyafetlerinden bazılarıyla birazdan döneceğimi söyle ona."

Aimee kapıyı açıp bir ayıyla karşılaşmaya hazır görünen bir insanla yüzleşmek için uzanırken başını salladı. Gerçekten.

"Senin yatakta olman gerekmiyor mu?" Aimee sordu.

Tory kadına ters ters baktı. "Beni yapacak mısın?"

"Umarım buna gerek kalmaz. Ash senin korunmanı istiyor ve senin de buna katılacağını düşünüyorum.

Tory meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Her zaman onun istediğini mi yapıyorsun?"

Hayır, ama onu önemsediğin birini korumanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, inatla intihara meyilli olsalar bile. O yüzden bana daha sonra nefret edeceğin bir şey yaptırma.''

Bu, Tory'nin öfkesindeki buharın bir kısmını aldı. Bu ve Aimee'nin oldukça şişman göründüğü ve ondan çok daha kısa olmadığı gerçeği. "Ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmıyorum ve bir odaya kapatılmaktan nefret ediyorum."

"Pekala, burada kalıp uslu duracağına söz verirsen, açık bırakacağım. Ama beni seni kovalamak zorunda bırakma. Sizi temin ederim, göründüğümden çok daha hızlıyım."

Kızgın bile olsa Tory, neden Ash'in peşinden koşarak dışarı çıkamayacağını anlamıştı. Hala onu arayan insanlar vardı ve o iyileşiyordu. Bu yüzden yatağa yöneldi ve tekrar içine girdi.

Aimee gülümseyerek ona meyve suyunu uzattı. Komodinin çekmecesini açtı ve bir uzaktan kumanda çıkardı. Bir an sonra duvarda büyük bir plazma TV'yi gösteren bir panel açıldı. "Bu bir hapishane değil. Alttaki sarı düğmeye bas, bir şeye ihtiyacın olursa beni arar."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim ve siyahlı uzun boylu adamı öldürmemeye çalış. Bazen bir pislik olabilir, ama temelde iyi bir adam ve dünyada onlardan o kadar az var ki, onları ayıklamaya başlamamıza gerek yok.

Tory, Ash'i mükemmel bir şekilde tanımlamasına güldü. Aimee haklıydı. Genel olarak çok fazla iyi insan yoktu. "Ash'i uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Cevap vermeden önce tepsiyi kolunun altına sıkıştırdı. "Çocukluğumdan beri... aslında hayatımı kurtardı."

Tory nedenini bilmiyordu ama bu onu şaşırtmıştı. "Senin hayatını mı kurtardı?"

Başını salladı. "Ağabeylerim benim yüzümden öldürüldü. Bunu yapan adamlar kana susamış haldeydiler ve saklandığım yeri bulduklarında beni

de öldürmek için sürüklediler. Bildiğim bir sonraki şey, Ash'in orada olduğu ve ölmüş olduklarıydı. Beni aldı ve aileme geri verdi. Beni bulmasaydı, beni de öldüreceklerini biliyorum.”

Tory, zihninde mantıklı olmayan çelişkili görüntülere kaşlarını çattı. "Ama sen ondan daha yaşlısın."

"Hayır, değilim."

Kaşları daha da çatıldı. Aimee, Ash'in yirmili yaşlarının başından en az on yıl daha yaşlı görünüyordu.

"Ash kaç yaşında?"

"Tam olarak bilmiyorum. Doğum gününü tam olarak bilen biriyle hiç tanışmadım ama benden büyük olduğunu biliyorum. O teklif etmez ve biz de sormayız. Bu arada, senin için birkaç kıyafetle döneceğini söylememi istedi.” Tory başka bir kelime söyleyemeden, Aimee gitmişti.

Tory, kafasından bu kelimeler geçerken yatakta yatıyordu. Burada bildiğinden çok daha fazlası oluyordu ve hepsinin onun bunu bilmeyecek kadar aptal olduğunu düşünmesi onu rahatsız ediyordu.

Acheron ile anlaşma neydi? O gerçekten kimdi?

Ve kaç yaşındaydı?

Yatağının üzerine bir gölge düştüğünde yukarı baktı. Gölgenin Justina olduğunu anlayana kadar kalbi atmadı. "Beni korkuttun!"

"Üzgünüm. Sana vermeyi unuttuğum bir şey vardı. O kadar küçüktü ki, geri kalanıyla birlikte çantaya koymadım.” Cebinden küçük bir sandviç poşeti çıkardı. "Bunu gerçekten ilginç bulacağını düşünüyorum."

Tory kaşlarını çatarak parayı ondan aldı ve madeni parayı çıkardı. Bir sürü madeni para bulmuşlardı, bu yüzden bu şaşırtıcı değildi. Arka yüzü diğer Didymos sikkeleri ile aynıydı.

Ama çevirdiğinde nefesi kesildi.

Madeni paranın üzerindeki yüz Acheron'a aitti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Daha sonra Tory'nin kıyafetlerini ona getiren Ash değildi. Onları Aimee aracılığıyla gönderdi, bu biraz hayal kırıklığı yarattı, ama onu kilitledikten sonra korkak olmak istiyorsa, öyle olsun.

Ayrıca keskin bir espri anlayışı ve çok keskin bir zekası olan Aimee'yi severdi.

Ayrıca, dikkatini dağıtacak kadar rahatsız eden uzun boylu Goth'tan intikam alma planı yapması için ona zaman verdi.

Yapacak daha iyi bir işi olmayan Tory, dikişlerini ıslatmamaya dikkat ederek küçük banyoda duş aldı. Yatak istirahatinden çok sıkılmıştı. Başına gelenlerden sonra nasıl bu kadar iyi hissedebildiğini anlamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse ölümcül olan kazadan dolayı sadece biraz ağrımıştı.

Çok garipti.

Dimitri'nin düşünceleri ve ekibi için endişelendiği yerde yalnız kalmak istemediği için odadan çıktı ve dikkatini dağıtmak için bar alanına yöneldi. O dışarı çıkarken, Justina ve Katherine oturdukları küçük yuvarlak masadan kalktılar...

Justina, Tory'nin kapısına bakıyor ve Katherine, etraflarındaki bara bakıyor.

Diğer rahibelerin nerede olduğunu bilmiyordu ama o ikisinin hâlâ burada olması, kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu onlara, gergin seğirmelerini merak ederek.

Katherine mahcup bir şekilde bakışlarını kaçırdı. "Kimsenin seni rahatsız etmediğinden emin olmak için seni izliyorduk."

En azından adam onları odada kilitli tutmamıştı. Küçük bir özgürlük için minnettar olmalı. "Ash'in emirleri mi?"

Justina gülümsedi. "Sonunda senden daha otoriter birini buldum. Kim biliyordu? Onun çok daha vahşi olduğundan bahsetmiyorum bile."

Ha, ha, diye düşündü Tory alayla. Bunu özellikle komik bulmadı - büyük olasılıkla patronluğunun alıcı tarafında olduğu için. "Peki o nerede?"

Muhtemelen kızıl saçlıyı ya da başka bir kadını kovalıyordur.

Katherine tırabzanın üzerinden sahne alanını işaret etti. Tory aşağıya baktı, sonra sahnenin arkasında spot ışığı olmayan tek adamı görünce ağzı açık kaldı. Kırmızı alevlerle süslenmiş siyah bir gitar çalarken sadece siyah giyinmiş devin yanılması mümkün değildi.

Justina tırabzanda ona katıldı. "Grubun gitaristi, çalmaları gerekmeden hemen önce iki parmağını sıkıştırdı ve Ash'e onu koruması için yalvardılar."

Tory, onun uzun parmaklarının boynunun üzerinden mükemmel akorlara geçişini izlerken kesinlikle şaşkına dönmüştü. "Çıkmak."

Justina sırıttı. "Evet, biliyorum, etkileyici, değil mi?"

Hayır, etkileyiciyi geride bıraktı ve doğruca gitar tanrısı alemine girdi. Kendi kendine çaldığı için, onun yaptığı şeyi bu kadar zahmetsiz gösterme ve ses çıkarma yeteneğini kolayca takdir edebiliyordu. Tek bir hata yapmadı.

Ve Hendrix, Rhodes veya Van Halen'a rakip olacak kadar çığlık atan bir solo yaptığında kalabalık çıldırdı.

Tory daha ne yaptığının farkına varmadan, onun daha yakın mesafeden oynamasını izlemek için merdivenlerden aşağı iniyordu.

* * *

Ash, Uluyanlarla doldurduğu birkaç seferde kalabalığa normalde bakmazdı—

bu sadece antrenman seansları sırasında ya da barın doğaüstü olmayan herhangi bir şeye kapalı olduğu zamanlardaydı, ama nedense şimdi bunu yapmak için alışılmadık bir dürtü hissetti.

Hemen önünde Tory'yi, arkasında Justina ve Katherine'i gördü.

Her zaman onun içini, doğrudan ruhunun içini görüyormuş gibi görünen o güzel kahverengi gözlerle karşılaştığında zaman askıya alınmış gibiydi. Ona bakarken diğer her şeyi unuttu, özellikle de sonunda onun düşüncelerini etrafındaki insanlarınkinden üstün tuttuğunu duyunca.

Neden herkesten uzakta gölgelerde yaşıyorsun? Önde olmalısın ve bu yetenekle parlamalısın. Daha iyi bir gitarist duymadım. Bunu nasıl yaptın? Elinizde bir gitarla mı doğdunuz?

Ona hayranlıkla baktı. Çok güzelsin Acheron. Hepiniz. Neden dünyadan ve özellikle benden saklanıyorsun? seni asla incitmem…

Bu sözlerin samimiyeti ona daha önce hiçbir şeyin ulaşamadığı bir şekilde ulaştı. Ama bundan daha fazlası, sonunda ona sahip olduğu diğer bakışlardı. Bazılarını asla tahmin edemezdi. Onun ruhu güzeldi. Kalbi inanılmaz derecede nazik. Kendisi gibi yorgun olanlarla uğraşmaya alışmıştı. Diğer insanlardan ve dünyadan yalnızca en kötüsünü bekleyenler.

Ama o değil. Etrafındaki kötülüğü bile çocuksu bir umutla görüyordu.

Tanrılar, o saflığa nasıl da dokunmak istiyordu. Hak etmedikleri zamanlarda bile insanlarda en iyiyi gördüğü büyülü yolu hissetmek. En çok da kendini onun gördüğü gibi görmek istiyordu. Kendisinin olduğunu bildiği hayvan yerine, onun olduğunu düşündüğü kişi olmak.

Sadece bir dakikalığına.

Bu, birinin ona verdiği en büyük hediye olmalıydı ve bunu yaptığının farkında bile değildi. Sadece kim ve ne olduğuydu. Onu mükemmel yapan da buydu.

Ve oynadıkları Godsmack cover'ını bitirirken ona olan iyiliğini geri vermek istedi. Grubun uzun kahverengi saçları ve kendini beğenmiş bir sırıtmayla solisti Angel Santiago'nun yanına gitti ve ona fısıldadı.

Melek gülerek başını salladı. "Senin için dostum, her şey." Angel diğerlerinin yanına giderken Ash önündeki mikrofonu boyuna göre ayarladı.

Bir an sonra, bir projektör doğrudan üzerine çevrildiğinde Ash sindi. Hiç bu tür bir ilgiyi arzulamamıştı ve her parçası saklanmak için koşmak istiyordu.

Ama Tory'nin aptalca bir fantezisi vardı ve onun farkında olmadan dokunduğu yanı bunu ona vermek istiyordu.

Utanç ve korkudan boğazı kurumuştu, bakışlarıyla karşılaştı. "Bu Soteria için." Nickelback'in "Savin' Me" şarkısının açılış şarkılarına girdi. Bunu yaptığı anda, herkesin içinde ne kadar kötü bir şekilde batırdığını anlayınca ölmek istedi. Kulüp, onun kim ve ne olduğunu bilen, insan kılığına girmiş insanlarla ve hayvanlarla doluydu. varlıklar

Soteria'nın kim olduğunu ve böyle bir şeyi asla yapmadığı halde neden ona bir şarkı ithaf ettiğini kim öğrenmek isterdi.

Dahası, Tory'nin adını kendisininkine bağlayarak muhtemelen Tory'yi kızdırmıştı. Kahretsin. O daha iyi biliyordu. Kimse onunla görülmek istemiyordu. Durmadan.

Bu temel gerçeği ne zaman öğrenecekti? Terbiyeli insanlar onunla sadece özel olarak etkileşim kurmak istedi. O bir utanç kaynağıydı. Bir ucube.

Ama artık çok geçti. Yapabileceği tek şey, bunu sonuna kadar görmek ve iş bittiğinde hakaret için ona alenen tokat atmamasını ummaktı.

Ben tam bir aptalım.

Tory, Ash'in şarkı söylediğini duyduğunda nefes alamıyordu. En harika sese sahipti. Alçak ve derin, üzerine ürpertiler gönderdi.

Olimpos'un iyi tanrıları…

Bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştı ama sözleri çok güzeldi…

Cennetin kapıları benim için açılmayacak.

Bu kırık kanatlarla düşüyorum,

Ve tek gördüğüm sensin.

Bu sözler gözlerini yaşarttı. Hayatı boyunca, bir grupta kendisine şarkı söyleyen harika görünümlü bir adam hakkında bir fantezi kurmuştu. Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyordu ama şu anda burada olmak ve tüm erkeklerden Ash'in ona şarkı söylemesi.

Gerçeküstü ve harikaydı. En çok da ağlamak istemesine neden oldu.

Ve şarkı bittiğinde spot ışığı kapandı. Ash gitarını davul setinin yanındaki sehpaya koydu ve sahneden aşağı atladı.

Solist, "Yirmi dakikalık bir ara vereceğiz," dedi.

Ash ona yavaşça yaklaşırken Tory onu zar zor duydu ve güçlü yürüyüşünde ilk kez bir tereddüt gördü. Emin değil, onun önünde durdu.

Ash onun tepkisinden korkarak sindi. "Özür dilerim, eğer ben…" "Seni utandırdım," diyecekti ama cümlenin geri kalanını ağzından çıkaramadan, kadın gözlüğünü yüzünden çıkardı ve onu şimdiye kadar gördüğü en şiddetli öpücüğün içine soktu. .

Dudakları tüm vücudunu ateşe verirken etrafındaki her şey geri çekildi. Zorlayıcı veya acı verici değildi. Bu bir bağlılık öpücüğüydü. önemseme.

Elleriyle yüzünü kavradığında ve ardından onu kendisine o kadar yakın tutmak için vücudunda aşağı doğru çekerken, onun ihtiyaçla homurdanmasına neden olan bir el, kafası inanamayarak dönüyordu.

Ve o anda tek istediği onun içinde olmaktı. Aralarında hiçbir şey yokken ona bu şekilde sarılması. Sadece çıplak tenden çıplak tene.

Tory, Acheron'un tadına bakarken nefes alamıyordu. Vücudu inanılmaz derecede sertti. Kaslı ve yırtık olmayan tek bir molekül olduğundan şüpheliydi. Dudakları hariç. Bir fısıltı kadar yumuşaktılar ve ham erkeksi gücün tadına vardılar.

"Kahretsin, Ash, kendine bir oda bul."

Ayı yanından geçerken Ash, Dev'in sesini duyunca gerildi. Ama Tory'nin onu herkesin içinde böyle yakalamış olmasına hâlâ inanamıyordu. Bunu daha önce hiçbir kadın yapmamıştı. Her zaman gölgelere, kimsenin onları bir arada göremeyeceği yerlere sürgün edilmişti.

Onu açıkça öpmüş olması...

Cennetti.

Tory dudağını ısırarak geri çekildi ve yüzünün kıpkırmızı benekler içinde olduğunu gördü. Öfkeden mi, çabadan mı yoksa utançtan mı, kesin olarak söyleyemedi. "Üzgünüm. Umarım seni kırmamışımdır."

Ash elini onun yanağına koyarken başını salladı. Onu kendine çekerek yüzünü saçlarına gömdü ve kokusunun tatlılığını içine çekti. Bu, teninin her santimini kaplayana ve onu kendisininmiş gibi damgalayana kadar içinde yıkanmak istediği bir kokuydu.

Tory, şimdiye kadar sahip olduğu en sıkı kucaklamada gözlerini kapattı. Ona sarıldı ve insanlar etraflarında dolaşırken onu tuttu. O hiçbir zaman toplum içinde sevgi gösterilerinden hoşlanmamıştı, ama onunlayken durum farklıydı.

Onunla tam burada ve şu anda olmak dışında hiçbir şey önemli görünmüyordu.

Ash, ham duygular içini kasıp kavururken gözlerini sımsıkı kapattı. Gitmesine izin ver. Onu uzaklaştır. Yapılacak en mantıklı şey buydu. Yapılacak en güvenli şey.

Ama yapamadı. Tüm hayatını başkaları için yaşamış, onları memnun etmeye çalışmış ve her girişiminde başarısız olmuştu. Önce insan babası, sonra da amcası olmuştu. Getirdiği müşteriler.

Ve sonra Artemis.

Asla onların sevgisini kazanacak kadar iyi olmamıştı. Tory'nin hissettiği gibi hissetmesini sağlamak için asla yeterince iyi değiller. Ona göre o ne fahişe ne de tanrıydı. Ne mal ne de ayıp kaynağı.

O sadece bir adamdı.

Ve o adam onunla sevişmek istedi.

aptal olma yapma Sadece incineceksin, Ash. Sen daha iyi bilirsin.

Artemis, sen ölmek için yalvarana kadar sana acı çektirecek... ve sonra sana daha çok işkence edecek.

Ancak onu duyguları olan bir insan olarak gören o koyu kahverengi gözlere baktığında kaybolmuştu. En çok da kendisi için hiçbir şey almamaktan bıkmıştı. Ona önemli olduğunu hissettiren kimse yokken başkalarının mutluluğu için kendini feda etmekten.

Birinin onu kendine yakın tutmasını ve yatıştırmasını kesinlikle hak ediyordu. Bu bencillik olur mu?

Kararı vicdanının ağırlığı altında ezildi. Öyle olsaydı siktir et.

Bunu daha sonra ödemek zorunda kalsaydı, yapardı. Tory'den çok daha azı için dayanılmaz bir şekilde acı çekmişti. Ve her yara izine değerdi.

Geri çekilip elini tuttu ve onu merdivenlere ve odasına götürdü. Kapıyı kapattı, onları aşağıdaki seslerden ve insanlardan ayırdı, sonra ona bakmak için döndü.

Tory, onu duvara sabitlerken öpücüğünün vahşiliğine hazırlıksızdı. Her zaman o kadar içine kapanık ve havalı olmuştu ki, kontrolünü bu şekilde kaybetmesinin onun için ne kadar seksi olacağından hiç şüphelenmemişti.

Onu buna iten kişinin kendisi olması onu daha da ateşli yapıyordu. Elleri bluzunun düğmelerini açmaya başlarken dudakları ona eziyet etti. İçine yayılan sıcaklıkla yutkundu. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştı.

Ve onu zar zor tanıyordu.

Yine de Pam'in haklı olduğunu anladı. Ash'le yatmasaydı, hayatının geri kalanında pişman olacaktı. Onda onu huzursuz ve sakin yapan bir şeyler vardı. Kalbine daha önce hiç kimsenin dokunmadığı bir şekilde dokunan bir şey.

Onunla birlikte olmak istedi. Onu kendine yakın tutmak ve asla bırakmamak.

Bluzunun son düğmesini açarken Ash dudaklarını geri çekti. Mor dantellerle kaplı göğüsleri küçük ve davetkârdı. Sevimli ve mükemmel. Sürekli onu uzaklaştırmasını ve reddetmesini bekliyordu.

Yapmadı.

Derin bir nefes alarak göğüslerinin arasındaki altın kopçaya uzandı. Bakışlarıyla buluştu ve sutyenini açıp göğüslerini bakışlarına döktüğünde oradaki ham açlık içini ateşledi. Sağ elini avucuna aldı, gergin meme ucu avucuyla dalga geçerken teninin yumuşaklığına hayran kaldı. Bir tat için ölürken, onu nazikçe emmek için başını aşağı eğdi.

Tory dilini göğüs ucunun üzerinde gezdirirken nefesi kesildi. Her yalamasında midesi keskin bir şekilde kasıldı. Emip oynarken ağzı çok sıcaktı. Nefesi tenini yaktı. Adamın ona ne kadar zevk verdiğine inanamayarak başını ona doğru eğdi.

Pantolonunun fermuarını açarken diğer göğsüne hareket etti. Tory şimdiden ıslandığını hissetti. "Lütfen bana dokun," diye yalvardı, içindeki ateşi söndürecek bir şey için can atıyordu.

Ash elini külotunun kemerinin altına kaydırırken onu memnun etti. Vücudunun hassas kıvrımlarını ayırabilene ve parmağını yarığından aşağı kaydırabilene kadar elini daha da aşağı indirirken küçük tüylerin parmaklarını oynatmasına izin verdi.

Boğuk bir zevk çığlığı attı. Memnuniyetle gülümseyerek, ona masaj yapmak için elini yukarı kaldırmadan önce, nemin parmaklarını kaplamasına izin vermek için elini aşağı doğru daldırdı.

Tory, vücudunun zevkten patladığını hissedince haykırdı. Daha önce hiç orgazm olmamıştı. Hamdı ve inanılmazdı ve hatta biraz korkutucuydu. Kelimeler onun hissettiklerini tarif edemezdi. Ecstasy'yi artırmaya devam ederken Ash'e sarıldı. Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Hâlâ titriyor ve zayıftı, o aç gümüşi bakışla karşılaşmak için aşağı baktı. Onu daha da nefessiz bırakan vahşi bir niyetle kot pantolonunu bacaklarından aşağı çekmek için uzandı.

Önce bir bacağını, sonra diğerini kaldırdı, böylece belden aşağısı tamamen çıplaktı. Gömleği açıktı.

Ash onu öyle görünce nefes alamıyordu. O çok güzeldi ve tek yapmak istediği onu memnun etmekti -ellerinin vücudunda olması, onu incitmemek ya da kendisini daha güçlü hissettirmek için ona boyun eğmesini talep etmemek. Sadece onu memnun etmek.

Onu yatıştırmak. Parmak uçlarını tatmak için narin elini dudaklarına götürdü. Kokusu ve tatlı tadı aletini o kadar sertleştirdi ki, durduğu yerde ona saldırmamak için elinden geleni yaptı. Ama onun tadını yavaşça çıkarmak istiyordu.

Evrende üstün olduğu tek şey buydu ve onun becerilerinin doruklarını bilmesini istiyordu.

Alnına düşen saçlarını geriye doğru taramak için uzandı. Ash yüzünü onun uyluğuna gömdü ve eli yanağına dokunurken oradaki hassas eti ısırdı.

"Lütfen saçımı çekme," dedi düzensiz bir fısıltıyla, bu anı hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu.

"Sana asla zarar vermem Ash."

Onunla birlikte olmak için bir tanrıçanın gazabını göze almasının nedeni de buydu. Hayatında bir kez, ona kendini bok gibi hissettirmeyen biriyle sevişmek istedi.

Elini onunkiyle kapatarak, yumuşak avucunu öpebilmek için yüzünü çevirdi.

Tory, şefkatiyle şaşkına döndü. Parmaklarını emerken ona ürkek bir geyik yavrusunu hatırlattı. Ve ona baktığında, içindeki katışıksız acıyı ve eziyeti gördü. Bedeni onun için ne kadar çıplaksa, ruhu da onun için o kadar çıplaktı.

Dudaklarını vücudunun merkezine gömmek için ayağa kalkmadan önce şehvetli bir dokunuşla avucunu yaladı.

Zevk onu kör ederken Tory haykırdı. Kendini yakalamak için saçlarına uzandı.

Bunun yerine, bir eliyle kapı tokmağını kavradı ve diğer eliyle parmak eklemini ısırdı.

Adam diliyle onu yalayıp alay ederken vücudu kendi başına bir can aldı. Ellerini kaldırarak onu daha da genişletti, böylece dili onun içine girip derinlere inebildi.

Ash, vücudunun en mahrem yerinin tadıyla mest oldu. Son orgazmından geriye kalanlar onu kendi orgazmına acıktırdı ama bundan da öte, onun adını haykırdığını duymak istemesine neden oldu.

Onun içinde olmak için can atarak parmağını içeri kaydırdı ve beklediği en son şeyi bulunca donakaldı.

İçi soğudu.

"Sen bir bakiresin?"

Tory, kelimeyi sanki kendisi için iğrençmiş gibi tükürürken sesindeki zehire kaşlarını çattı. "Bu bir problem mi?"

Cüzam hastalığını keşfetmiş gibi ondan uzaklaştı. Neden bana söylemedin?

"Önemli olacağını düşünmemiştim."

Bluzunu çekmesine neden olan vahşi bir bakış attı. "Fark eder, önemi var. Kahretsin, kadın!”

Beklenmeyen yanıtı karşısında tamamen şaşırmıştı. Daha önce başka bir erkekle birlikte olmadığı gerçeğine neden bu kadar kızmıştı? "Erkeklerin bakirelerden hoşlandığını sanırdım."

Ash öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken elini saçlarının arasından geçirdi. Ama hissettiği sadece öfke değildi. Ona karşı o kadar derin bir şok, suçluluk ve açlık vardı ki, kendisini ondan nasıl uzak tutacağından emin değildi.

"Ben çoğu erkek değilim." Yerden kot pantolonunu aldı ve ona verdi.

Ona ağzı açık bakakaldı. “Yani bu kadar mı? Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadığım için mi gideceksin?

"Tam olarak yapacağım şey bu." Kapıya ulaşmaya çalıştı, ama o kendi öfkeli bakışlarıyla onu tırmıklarken kendini kapının önüne koydu.

"Ah, bu durumun dehşeti," dedi, ses tonu o kadar kalındı ki, kesmek için elektrikli testereye ihtiyacı olacaktı. "Yani bana aşağı inip önce başka bir adamla sevişirsem senin için yeterince iyi olacağımı mı söylüyorsun?"

Kıskançlık, sadece düşüncesiyle içini parçaladı.

Bakışlarını şüpheyle kıstı. "Sen de bu fikirden hoşlanmadın, değil mi?"

Ash, onun başka biriyle olan görüntüleri içini delip geçerken nefes almakta zorlandı. Hayır, onun başka biriyle olmasını istemiyordu ama aynı zamanda onun ilki olmak da istemiyordu. Onu incitmek istemiyordu ve dürüst olmak gerekirse, onu hatırlamasını ya da pişmanlık duymasını istemiyordu. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Onunla yatmak için ondan daha iyi biri. "Bu yaşta nasıl bakire olabiliyorsun?"

"Doksan yaşında değilim, Acheron. İyi keder. Sana söyledim, erkeklerle kötü bir geçmişim var. Ne zaman biriyle yatmaya çalışsam, bir şeyler oluyordu. Ya biri üzerimize geldi ya da... bir vakada adam yatağa girerken yataktan düşerek köprücük kemiğini kırdı.”

Başını ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Seninle olmak istiyorum Ash. Dize yok. Taahhüt yok. Ben büyük bir kızım ve bir takipçiye dönüşmeyeceğim. Sadece seni biraz sevmek istiyorum."

Bu sözler onu yakıp kavurdu ve aynı zamanda ondan uzaklaşmasını imkansız kıldıkları için küfretmek istedi. "İlk kez bir barda bir odaya kapatılmayı hak etmiyorsun."

"İşte bu yüzden seninle birlikte olmak istiyorum. Bunu düşünebilecek tanıdığım tek erkek sensin."

Çünkü acımasızca ihlal edilmenin ve onun tarafından rahatsız edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Nedense ilk karşılaşma herkesin hafızasında yer etti. Bakirelere her zaman özel ilgi göstermesinin ve yaptığı işte bu kadar iyi olmasının nedeni buydu.

Kimse onun gibi aşağılanmayı hak etmiyordu. Merhamet dilenirken acısından ağlamak ve gülünmek.

Ağlamayı kes fahişe. Seninle işim bittiğinde bitecek. Sonra o kadar sert ters vuruş yapmıştı ki burnu kırılmıştı. Şimdi orada. O acı diğerini aklından çıkaracak.

Sahip olduğu tüm güçlere rağmen neden kendi anılarını temizleyemiyordu? Neden on bir bin yıl acıyı köreltmeye yetmedi?

Tek istediği bu anılardan bir an kurtulmaktı. Kimsenin onu ne hale getirdiklerini ona hatırlatmadığı güvenli bir yer. Kendisine yaptıklarından.

Tory, Ash'in gözlerinde gördüğü gölgelere sanki acı dolu bir anı ona işkence ediyormuş gibi kaşlarını çattı. Bu acıyı her şeyden çok dindirmek istiyordu. Neden ona izin vermiyordu?

"Kül?"

Elini onu ameliyat ettikleri yara izine koymak için uzandı. "Yataktan çıkmamalısın."

"Acı çekmiyorum. Anlamıyorum ama değilim. Ve ben yalnız yatmak istemiyorum.

Beni yalvartacak mısın?”

Öfke dudaklarını büktü. "Hiçbir şey için yalvarmıyorsun."

Onu öpebilmek için başını aşağı eğdi.

Ash, içinde onu korkutan hayvani bir parçayı harekete geçirirken homurdandı. Ama buna boyun eğmeyi reddetti. "Sana arka odadaki bir fahişe gibi vurmayacağım, Soteria. Howlers'la oynamayı bitirmeme izin verin.

Ona şüpheyle baktı. "Öyleyse geri dönecek misin?"

Gözlerindeki tereddüt onun için canını yakıyordu. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Geri döneceğim."

"Söz?"

"Söz veriyorum."

Ona karşı dürüst olduğunu umarak burnunun ucunu öptü. "Seni buna ikna edeceğim."

Ash yutkundu. Yapmak zorunda değildi. Bir söz verdiğinde, onu yerine getirmek ya da ölmek için evrenin yasalarına bağlıydı. "Ben dönene kadar dinlen." Ona derin bir öpücük verdi.

Tory, diğer eliyle yanağını tutup ağzını harap ederken, kolunun ona dolandığını hissedince eridi.

Geri çekildi ve sanki onu bırakacak gücü bulmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes daha aldı.

Ona gülümsedi. "Beni fazla bekletme."

Giyinmek için yanından ayrılırken başını salladı.

Tory, Justina ve Katherine'i tekrar sandalyelerinde bulmak için dışarı çıkmadan önce kıyafetlerini giydi. Odanın gürültüden tamamen yalıtıldığını hatırlayana kadar yanaklarına sıcaklık hücum etti. "Cep telefonunu ödünç alabilir miyim?"

Justina onu çıkardı ve ona uzattı.

Pam'i aradı. Hey, tatlım... hayır, ben iyiyim. Ursulines'teki Sanctuary Bar'dayım.

İkinizi buraya getirme şansım var mı?

"Elbette. Hemen orada olacağız."

Tory telefonu kapattı ve Justina'ya geri verdi. "Bilginize, birkaç dakikalığına dışarı çıkacağım ama hemen döneceğim."

Katherine'in ifadesi sert ve hareketsiz bir hal aldı. "Bizsiz hiçbir yere gitmiyorsun. Ne pahasına olursa olsun sizi güvende tutmak için en katı emirler altındayız."

Ash... bunun için onu neredeyse yenebilirdi ama yine de bu koruyuculuk onda en çok sevdiği şeyin bir parçasıydı. En azından bazen.

Kavga etmek istemeyen Tory ellerini kaldırdı. "İyi. Sadece Ash'e söyleme. Bir sonraki seti bitirmeden sıvışacağız ve geri döneceğiz.

Katherine ikna olmuş görünmüyordu. "Bundan pek emin değilim."

"Ah, hadi ama. Biraz bloğun etrafında. iyi olacağız Ayrıca, önceden uyarılmış olan önceden silahlandırılmıştır. Onları izlememiz gerektiğini biliyoruz."

Katherine hala direniyordu.

Ona güveniyorum, dedi Justina. "İnatçı ama aptal değil. Tory gerçekten bir sorun olduğunu düşünseydi bunu yapmazdı."

Katherine sonunda yumuşadı. "Elbette. Peki nereye gidiyoruz?

Tory sırıttı. "Bu bir sürpriz."

* * *

Tory fazla aydınlık olan dükkânın girişinde tereddüt etti. Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi... Omzunun üzerinden, en değerli varlığı olan eski 1984 Duran Duran tur tişörtünü gururla giyen Pam'e baktı.

"Burası hakkında bilgim yok. Alışveriş yapmak için daha az... um, aşırı bir yer yok mu?"

Pam onu mağazaya doğru itti. "Ah, sus, içeri gir. Burası benim en sevdiğim yerlerden biri ve istediğin şey için mükemmel."

Pam'in moda anlayışı kendisininkinin tam tersi olduğu için bu Tory'yi pek sevmedi. O sakinken, Pam aşırıydı.

Justina ve Katherine, Bourbon Caddesi'nde dışarıda kalmayı tercih ederken, Kim onu arkadan itti. "Haydi millet, çıkışı kapatıyoruz. Burada yangın tehlikesi var."

Tory'nin gözleri, çivili siyah deri korseler ve ayıcıklarla kaplı Pandora'nın Kutusu'nun derinliklerine inerken fal taşı gibi açıldı. Her türlü seks oyuncakları ve pasties. Ah benim kelime!

Maceracı olabilir ama gerçekten, bu şeylerin bir kısmı onun için çok fazlaydı... erkek anatomisinin belirli bir parçasının olacağı yerde bir fil hortumu tutan erkek bikini külotları gibi. "Köşedeki küçük iç çamaşırı mağazasına gideceğimizi sanıyordum."

"Bu çok daha iyi." Pam onu yenilebilir iç çamaşırlarının olduğu bir sergiye götürdü.

Tory böyle bir şey giyme düşüncesi karşısında irkildi - Ash bundan hoşlanır mıydı?

"Bütün bunlara hazır değilim. Beni yavaşça rahatlatamaz mıyız?"

Pam alay etti. "Sen çok iffetlisin! Temel atlamak için yaşayan bir kadın, yenilebilir külot için nasıl utanabilir?

"Çünkü base jump yaptığımda kimse külotumu görmez ve kesinlikle üzerimden yemezler."

Pam pis bir kahkaha attı. "İnanın bana, külot, zıplamaktan çok daha eğlenceli.

Ve Ash'in boyunu göz önünde bulundurursak, bunu daha çok sırıkla atlama gibi düşün." Şakacı bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Tori gözlerini devirdi.

"Buna ne dersin?" Kim bir çift pembe tüylü kelepçeyi kaldırdı. "Bunlar eğlenceli olabilir...

ooo ve seks zarlarına bakın. Pozisyonlar ve eylemler için yuvarlanırsınız.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim çocuklar?"

Tory arkasını döndü ve ondan çok daha kısa olmayan, uzun kumral saçlı ve çok yuvarlak, hamile bir vücudu olan bir kadın buldu. Tamamen siyah giyinmiş, zincirler ve ametistlerle süslenmiş çivili mor bir tasması vardı. Pam onu selamlamak için döndüğünde gülümsedi.

"Hey kızım, o kırbaçlar sana nasıl geldi?"

Pam gururla gülümsedi. Biz ayrılana kadar bir tılsım gibi. Erkekler berbat.

Kadın pis pis göz kırptı. "Evet, ama onları en çok o zaman seviyoruz."

Pam güldü. "Tabitha Magnus, en iyi arkadaşım Tory Kafieri ile tanış."

Tabitha yüzünü buruşturup elini boğazına öldürücü bir hareketle sallarken sertçe nefesini tuttu. “Yunan ame-nay'ı üzerine ex-nay. Koca arka odada vergi işleriyle uğraşıyor ve Yunanla ilgili her şeyle ilgili bir zihinsel sorunu var.”

Kim şok olmuş görünüyordu. "Gerçekten mi? İtalyan olduğunu sanıyordum.”

“Öyle. Asla üstesinden gelemediği tüm o Roma-Yunanistan olayı. O bir kaçık ama onu seviyorum.”

Pam, Tabitha'nın karnını işaret etti. "Açıkçası, senin durumunu ve sahip olduğun dükkânı göz önünde bulundurursak, onu sık sık sevdiğini söyleyebilirim."

Tabitha koruyucu elini şişmiş göbeğinin üzerine koyarken sinsice güldü.

"Tatlım, o adamı çıplak görsen sen de görürsün." Sırıttı. "Peki, sizin için ne yapabilirim çocuklar?"

"Tory seks yapmayı planlıyor."

"Pam!" Tory seks salıncakları ve düşünmek istemediği başka şeyler içermese, en yakın rafın altına sürünürdü.

Pam ona masumca göz kırptı. "Öylesin, değil mi? Tabby'nin burada olduğumuz gerçeğinden anlayamayacağı gibi değil. Kendisinin de biraz içtiğini görebileceğinizden bahsetmiyorum bile. Tekrar Tabitha'nın karnını işaret etti.

Tory, başını sallarken ona homurdandı ve ardından Tabitha ile konuştu. Pam için özür dilerim.

Beşinci sınıftayken yanlışlıkla kafasına beyzbol topuyla vurdum ve bayılttım. O zamandan beri hiç haklı olmadı.

Tabitha güldü. "Beni utandıramazsın. İnan bana. Pam ve ben aynı kumaştan yapılmışız. Bu yüzden bana biraz bu adamdan bahset, ben de sana onun için mükemmel olanı bulayım.

Tory, Ash'in aklına gelince gülümsedi. Nedenini bilmiyordu ama bu onu sersemletti ve ısıttı. "Eh, o uzun boylu ve koyu renk saçlı."

"Uzun, lütfen," diye alay etti Pam, Kim gülerken. "Adam bir dev. Şimdiye kadar gördüğüm tek 1,80 boyundaki adamı buldu. Ooo ve Tab, onunla tanışmalısın. O Gotik ve muhteşem."

"Ve Yunanca," diye fısıldadı Kim.

Tabitha onlara şüpheyle bakarken kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Kulağa tıpkı bir arkadaşım gibi geliyor..." Burnunu kırıştırarak başını salladı. "Ama hayır, o olamaz."

"O kim?" diye sordu.

"Kül Parthenopaeus."

Tory'nin gözleri büyüdü.

Sonra Tabitha'nınki de öyle. "HAYIR!" tamamen inanamayarak nefes aldı. "Bir parça Ash mi alıyorsun? Aman Tanrım, kızım, git!" Tabitha heyecanla ellerini sallamaya ve kıkırdamaya başladı.

"Gerçekten para kazanmak istiyorsanız, fotoğraf çekin. Dünyanın her yerinde onu çıplak görmek için büyük paralar ödeyecek kadınlar tanıyorum, ben de dahil!"

Pam ona beşlik çaktı.

Kim onun kafasına hafifçe vururken Tory yüzünü Kim'in omzuna gömdü. "İşte, bebeğim. Cesedini daha sonra bagaja saklarız."

Tabitha mağazanın etrafında koşmaya başladı, raflardan ve raflardan bir şeyler indirdi.

"Ash kesinlikle siyah bir şey istiyor... hayır, bekle. Kırmızı. Müstehcen kırmızı." Kırmızı tüylü bir oyuncak ayıyı kaldırdı, yüzünü buruşturdu ve Tory yorum bile yapamadan başını salladı. "Gerçekten senin rengin değil. Bekle!" Arka odaya koştu, sonra başlarında küçük pembe fiyonklar olan küçük kafatasları ve çapraz kemikleri olan şeffaf siyah bir babydoll ile çıktı.

"Ash için mükemmel. O buna bayılacak."

Tory kabul etmek zorunda kaldı. Ama bu, Tabitha'nın onu ne kadar iyi tanıdığını merak etmesine neden oldu. "Tabitha, sen ve Ash hiç...?"

"Lütfen hayır. Keşke değil mi? Tory'nin kulağına fısıldamak için eğildi. "Ve kocama bunu söylediğimi söyleme çünkü bu onu delirtir. Ama bebeğimle tanışmadan önce, ne demek istediğimi anlıyorsan, o adamdan bir ısırık almanın birçok rüyasını gördüm ve burada olduğuna göre anladığını biliyorum.

Tabitha dükkânın arkasındaki kitaplığa gitti ve iki kitap aldı.

"Bunları da isteyeceksin."

Tory, elinde salatalık tutan korseli bir kadının üstteki resmine kaşlarını çattı.

“Turşusunu Nasıl Gıdıklar?”

Tabitha gururla başını salladı. “Benim kişisel favorim. Bir adamı delirtmek için bilmen gereken tek şey bu.”

Bir sonraki kitap daha da tuhaftı. Bu bile küçültülmüştü. Tory ona şüpheyle baktı. "Manga Sutrası mı?"

"Ash mangayı seviyor." Tabitha kitaba hafifçe vurdu ve sırıttı. "Onunla çok ilgilenecek, her şeyi bilmediğini düşündüğümden değil. Ama... işe yarayabilir.”

Tabitha diğer şeyleri çıkarmaya başlamadan önce dükkânın önüne gitti ve kasanın yanındaki camlı dolabı açtı.

Tory'nin yüzü, Tabitha'nın tezgâha yığdığı eşyalarla alev alev yandı. "Aromalı göğüs ucu kremi mi yapıyorlar?"

"Ah, evet, harika şeyler. Sadece aromalı değil, aynı zamanda sizi biraz daha pembe yapmak için renklendirildi ve hepsinden iyisi, göğüs uçlarınızı gerçekten sertleştiren bir miktar mentol içeriyor, bu yüzden ekstra hassaslar ve erkekler bunun için çıldırıyor. Sadece sertleştirilmiş meme uçlarını seviyorlar.

Kim ve Pam güldüler.

Tory yüzünü elleriyle kapattı ve utançtan ölmek istedi. Bu şeylere sahip olmak yeterince kötüydü ama Tabitha'nın Ash'i tanıyor olması her şeyi daha da korkunç hale getiriyordu.

Bir arkadaşının bu şeyleri seçmesine yardım ettiğini bilse, onun utanacağından emindi. Ve telefonla arandığında, Tory Sığınak'a geri dönüp onunla yüzleşemeyecek kadar utanmıştı.

Ödemek için kredi kartını çıkarırken, arka odadan son derece yakışıklı, uzun boylu bir adam çıktı. Siyah balıkçı yaka bir kazak ve pantolon giymiş, hâlâ Pam'le gevezelik eden Tabitha'ya kaşlarını çattı.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu Tabitha'ya, elini yanağına koymak için yaklaşırken gözleri endişeyle kararmıştı. "Çok kızardın."

Tabitha muzip bir ciyaklamayla ona döndü. Ah, kendini hazırla, Val. Ash bu gece sevişiyor!" Çantasına girip yaşlılık onu ele geçirene kadar saklanmak isteyen Tory'yi iki eliyle işaret etti.

Val'in kredisine göre, gözünü bile kırpmamıştı. Tory'ye acıyan bir gülümseme sundu. "Onun yorumlarına tepki vermemeniz yardımcı olur. Tabitha insanlardan bir yükseliş elde etmek için yaşıyor. Sadece onunla git ve onu cesaretlendirme.

Tabitha homurdandı. "Bu şekilde ol." Çantayı Tory'ye verdi ve ona teşekkür etti.

Tory, "Teşekkür ederim," dedi.

"İyi şanslar tatlım ve unutma... resimler!" Tabitha, Valerius'a dönmeden önce onlar gidene kadar bekledi. "Ash'imizin yattığına inanabiliyor musun?"

Val homurdandı. "Bana taşralı deyin ama onu gerçekten benim saymıyorum. Ve evet, adamın seks yaptığına inanabiliyorum. Şaşırtıcı bulduğum şey, olaya karışan kadınla ilk kez karşılaşmamız." Telefonuna uzandı. "Belki de onu arayıp uyarmalıyım."

"Ah, kaldır şunu." Onu cebine doğru itti. "Bebeğimiz büyüyor. Gurur duyuyorum!"

* * *

Tory, grup bir kez daha mola verene kadar çantayı zar zor odaya koymuştu. Ash yatağına yeni uzanmıştı ki Ash elinde bir tepsiyle kapıyı açtı.

"Bu da ne?"

"Acıkmış olabileceğini düşündüm. Seçenekleri Kim'den geçtim ve o ne yemen gerektiğini seçti. Yanındaki masaya koydu.

Tory onun düşünceliliğine gülümsedi. "Efharist."

"Parakalo."

Yunanca "Rica ederim" derken, onun eşsiz aksanıyla eridi. "Konuşma tarzını seviyorum. Senin Yunancanı bütün gün dinleyebilirim."

Birasından bir yudum alırken ona bir şişe daha elma suyu uzattı. "Tamamen sıkıldın mı?"

Uzandı ve gözlerini görebilmek için güneş gözlüklerini çıkardı. "Tam olarak değil.

Set nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda. Colt'u elini incittiği için öldürebilirim. Halkın içinde oynamayı gerçekten sevmiyorum."

"Ama çok iyi oynuyorsun."

"Evet ama kendimle oynamayı tercih ederim." Çifte anlamı görünce gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.

Tory gülerek ona başını salladı. "Sen ve Pam, beni hep utandırmaya çalışıyorsunuz."

"Savunmama göre, kızardığında sevimli olduğun için."

Elma püresinden bir ısırık alırken ona burnunu buruşturdu. "Biraz ister misin?"

"Oki." Hayır, Yunanca.

"Emin misin?" Onu tekrar baştan çıkarmaya çalıştı.

"Pozitif." Ash en son ne zaman elma yediğini hatırladı. Babasına onu Atlantis'e geri göndermemesi için yalvardığında, Ryssa'yla birlikte meyve bahçesinde o gündü. O zamandan beri meyveden nefret ediyordu. Bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

"Peki daha kaç set oynaman gerekiyor?"

"Bir tane daha."

Onu istemediği için sertleşmesine neden olacak şekilde dudağını ısırdı. "O zaman seninle oynarım..."

Beyni daha iyi bilirken bile horozu harekete geçmeye hazır bir şekilde sarsıldı. "Tekrar gözden geçirmelisin."

Uzandı ve elini avucunun içine aldı. Başparmağı, en nazik okşamalarla onun avucunda gezindi. "En son ne zaman biriyle seviştin Ash?"

Acı dolu anılar canlanırken Ash bakışlarını kaçırdı. Dürüst olmak gerekirse hatırlamıyordu. Artemis'le gerçekten sevişmiş miydi? Belki de en başında. Ama çok uzun zaman önceydi ve uzun sürmemişti.

Tek hatırlayabildiği, onun eleştirilerinin verdiği acıydı. Onun erkek oyuncağından başka bir şey olmamanın katıksız ıstırabı, kendi duygularına veya fikirlerine sahip olmasına izin verilmediği halde sadece onu memnun etmek için oradaydı. Ona hiçbir şeye izin verilmediği halde acısını ve hoşnutsuzluğunu ancak o gösterebilirdi. Onuru bile değil.

Sahip oldukları şey seksti. Temel ve ilkel. Öfke olmadığı sürece, gerçekten hiçbir duygu yoktu.

Kendisinden önceki herkes gibi o da ona can attığı gerçeğinden nefret ediyor ve onunla yattığı için onu cezalandırmaya çalışıyordu. Sadece birbirlerini kullandılar. Eğer gerçekten şefkatli duygular varsa, bunlar yüzyıllar önce paramparça edilmişti. Artık geriye, ikisinin de yeniden ele geçiremeyeceği bir dünün parçalanmış kalıntıları dışında hiçbir şey kalmamıştı.

"Hatırlayamıyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı dürüstçe.

Bu sözleri söylerken Tory'nin kalbi sıkıştı. Bıyıklı çenesine dokundu ve o ona bakana kadar başını çevirdi. "Seninle sevişeceğim, Ash. Bu gece dünyanızı sallayacağım."

İçini korku ve endişe kaplarken Ash elini onun dudaklarına bastırdı ve parmak uçlarını kemirdi. Bu gece ona pahalıya patlayacaktı.

Aşkın bedelini kimse kan ve kemikle ödememeli.

Yine de başka bir yol bilmiyordu. Her okşamanın ve her iyiliğin bedelini her zaman ödemişti.

Hiçbir şey karşılıksız verilmedi. Şimdiye kadar önemli olan tek soru, buna değer miydi?

Tory maliyetine değer mi?

Öyle umuyordu. Güneş gözlüklerini yüzüne geri koydu. "Geri döneceğim."

Tory onun gidişini izledi ve kalbi onun için ağırlaştı. Ona bu kadar işkence eden sırlar nelerdi? Neden ona dokunmaktan bu kadar korkmuş görünüyordu?

Yemeğini bitirdikten sonra onu tekrar izlemek için aşağı indi. Pam ve Kim önde gülümseyerek duruyorlardı. Arkalarından geldi ve dibe vurdu.

Pam sırtını kazdı. "O harika, değil mi?"

"Evet o öyle." Ash ona bakarken Tory el salladı.

Cevabı, içini ısıtan ve içini ısıtan samimi ama utangaç bir gülümsemeydi. Adam çok seçiciydi…

Ash'i izlemek ve dinlemek için birkaç şarkı için orada kaldı. Son şarkılarına başladıklarında, hazırlanabilmek için yukarı çıktı.

* * *

Ash, Tory'nin sahneden ayrılmasını izlerken kaşlarını çattı. O iyi mi? dedi Pam'e.

Pam güven verici bir şekilde başını salladı.

Rahatladı, şarkı bitene kadar bekleyemedi. Anında Fender'ını sırtına astı, fişini çekti ve sahneden atladı.

Kim kıkırdarken Pam, "Size iyi eğlenceler," dedi. "İkinizle sonra görüşürüz. Tory'ye yarın beni aramasını söyle.

"Yapacak." Ash, yukarı çıkarken kalabalığı yarıp geçti.

Justina ve Katherine de sabah döneceklerine söz vererek ayrıldılar.

Ash dış kapıyı kapattı ve tarayıcılı olanı açmadan önce kilitledi. Tory'yi gördüğü an donup kaldı. Vücudunun her kıvrımını gösteren şeffaf siyah bir ayıcık içinde göz kamaştırıyordu. Ellerini saçlarının arasından geçirerek dağınık görünmesini sağlamıştı.

Onu nefis gösteriyor.

"Gidip hemen tıraş olmama izin ver."

Ona kaşlarını çattı. "Tıraş olmak?"

Ne kadar sert olduğunu hissederek parmaklarının arkasını çenesinde gezdirdi. "Sana bıyık yakmak istemiyorum."

Tory onun düşünceliliğinden etkilenmişti. Ta ki sırtında gitarla banyoya girmeye çalışana kadar. Kapı eşiğine yandan çarptığında küfretti. Utancından yüzü bembeyaz olmuştu. "Sanırım bunu çıkarmalıyım." Duvara yaslamadan önce omzunu silkti.

Gülmemek için kendini zor tutarken eliyle gülümsemesini kapattı. Bazen çok sevimli olabiliyordu.

O banyodayken, Tabitha'nın kitabına aldığı kısa notları gözden geçirdi. Suyu kapattığında, kitabı komodinin üzerine koydu ve yatakta baştan çıkarıcı bir şekilde poz vermeye çalıştı.

Ash, yatakta bacaklarını altına sıkıştırmış Tory'yi görünce havluyu çenesine bastırdı. Baştan çıkarıcı görünmeye çalışıyordu ama gözlükleri takılıyken, ciddi Tory ve vixen'in garip bir kombinasyonuydu.

Ve aletini sertleştirdi. Havluyu bir kenara fırlatıp montunu kapı eşiğine bıraktı, ardından gömleğini başının üzerinden çıkardı.

Tory o vücut ve her harekette dalgalanan kaslar karşısında sersemlemişti. Yatağın üzerine diz çöktü ve hantal, aç bir avcı gibi dört ayak üzerinde ona doğru süründü.

Uzun siyah saçları yüzünü çerçevelemek için öne düştüğünde onun yanında durdu. Vücutları birbirine değmiyordu ama onun dönen gümüş rengi gözleri onu hararetle yakıyordu. Bakışlarıyla buluştuğunda, kollarının kasları ağırlığını taşımaktan şişti. Açıktı, dürüsttü ve aynı zamanda o gözlerin arkasındaki korkuyu gördü ve buna neyin sebep olduğunu merak etti.

Derinin ve erkeksi tenin kokusu onu anında ıslattı. Başını onunkine eğdi ve sadece dudakları onunkilerle temas ettiğinde titredi. Sonra, o öpücüğü son derece güçlü bir şekilde derinleştirirken, ağırlığı ona baskı yapana kadar kendini onun üzerine indirdi.

Tory, onun vücudunun onunkinin üzerinde, zayıf kalçalarının bacaklarının arasında verdiği inanılmaz hisle içini çekti. Kalbi, pantolonunun vücudunun ortasına bastıran çıkıntısıyla çarpıyordu. Ondan çok vardı. Onun onu sıcaklık ve güçle çevrelemesinden keyif aldı.

Ellerini onun mükemmel sırtında gezdirdi, adamın ağzı kendisininkini yağmalarken kaslarının kasıldığını ve gerildiğini hissetti. Vücudunu onunkine sarıp onu altına sıkıştırana kadar döndürdü.

Ash göğsünden göbeğine doğru öpmek için geri çekilirken hareket etmedi. Onun kendisine bu kadar aç olduğunu görmek, onu sadece şehvetten değil, bir kez olsun, birinin onu gerçekten sevmesini isteyen bir iç kısmından da sızlattı. Onu pantolonunun içinden çekiştirerek zevkle homurdanmasına neden oldu. Yukarı baktığında, midesini ısırırken ona gülümsedi. Oyunculuğu çok çekici ve tatlıydı. Çok değerli.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve her zaman yakınında olması için bu hatırayı kalbine yakmaya çalışırken gülümsemesine karşılık verdi.

Çizmelerini çıkarmak için hareket etti. Sol fermuarını açıp onu çıkarırken, o tamamen hareketsiz kaldı. Botunu yere fırlattı.

Diğer botu da çıkardı ve onun pantolonuna doğru hareket etmeden önce omzunun üzerinden attı. Ash nefesini içine çekti ve fermuarına uzanırken tuttu. Uçağının üzerinde duran başının görüntüsü... Bu, onun gelmesi için neredeyse yeterliydi.

Gözlüğünü burnuna geri itti. Gülümseyerek pantolonunun düğmelerini açtı.

Ash onu ortaya çıkarmak için fermuarı yavaşça aşağı kaydırırken kalbi hızla çarparak bekledi.

Tory onu pantolonundan kurtarırken memnuniyetle dudağını ısırdı. Adam tamamen komandoydu ve çok iriydi. Şaşırdığından değil. O şişkinlikle daha önceki karşılaşmaları ona büyüklüğü hakkında bir fikir vermişti ama bu...

Pantolonunu çıkardı ve çıplak vücudunun güzelliğine dalmak için bir dakika ayırdı.

Tabitha haklıydı, onun fotoğraflarını çekip internete koyarsa zengin olabilirdi.

O kusursuzdu. Kesinlikle kusursuz. Geniş omuzlarından dar kalçalarına, siyah kıllarla beneklenmiş o uzun, kaslı bacaklarına kadar.

Ve onun her zerresini memnun etmek istedi.

Gözlüğünü çıkarıp komodinin üzerine koydu ve sertliğini okşamak için geri döndü.

Ash, zevk ona saldırırken başını geriye doğru eğdi. O horozunu incelerken kapüşonlu gözlerle izledi. Dudaklarını açarak ucu ağzına almaya başladı,

sonra geri çekildi ve kaşlarını çattı. Başını eğdi ve onu tatmanın en iyi yolunu düşünür gibi dudaklarını açtı.

Tekrar penisine doğru hareket etti, sonra geri çekildi... tekrar.

"Beni öldürüyorsun, Soteria."

"Üzgünüm." Telaşla ondan uzaklaştı ve çekmeceyi açıp içinden bir kitap çıkarmadan önce gözlüğünü taktı.

Ash kaşlarını çattı ve kenarlarında küçük, derme çatma bir yer imi ve notlar bulunan bir bölümü parmaklarıyla karıştırdı. "Ne yapıyorsun?"

Parmağını notalarda gezdirdi. "Sadece bunu doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum."

Bir dirseğine yaslanıp onun omzunu kıstırdı ve bir kadının bir erkeği ezdiğini gösteren grafik çizimlere baktı. Kitabı onun elinden aldı ve ismine kaşlarını çattı. “Turşusunu Nasıl Gıdıklar?”

Sevimli bir şekilde omuz silkti. "Ne yaptığımı bilmediğimi biliyorsun. Seni de memnun ettiğimden emin olmak istedim.”

Bu sözler içinde o kadar derin bir akoru vurdu ki, bir dakika boyunca ona karşı hissettiği duygu kabarmasını atlatamadı. "Beni memnun etmeyecek hiçbir şey yapamazsın." Kitabı yere bırakırken onu nazikçe öptü. "Buna ihtiyacın yok, Tory." Gözlüğünü çıkardı ve dudaklarına dönmeden önce yerine koydu. "Tek yapman gereken bana dokunmak ve sana söz veriyorum, ecstasy içindeyim."

Tory elini aletine götürürken yutkundu ve onu nasıl okşayacağını gösterdi.

Onu mutlu etmek isteyerek, ucundan sızan nemi tatmak için başını aşağı eğdi.

Ash, dudakları aletinin etrafında kapandığı anda hareket etmeyi bıraktı. Onu incitmek istemediğinden, o ağzıyla onu keşfederken nefes bile almadı. "Çok tatlı bir dilin var," diye homurdandı.

Tadını alırken kesesini avuçlayana kadar ellerini uyluklarının üzerinde gezdirdi. Ash, dokunuşunun zevkinden kör olmuştu. Dayanamayıp kendini ondan uzaklaştırdı. "Çok fazla kontrole sahibim Tory, ama sen bunu yaparken değil ve bunu bozmak için senin içinde olmayı çok istiyorum."

"Tamam aşkım." Yanına eğildi ve şeffaf siyah külotunu çıkardı. Ash onları o uzun, zarif bacaklardan aşağı kaydırırken izledi. Vücudu o kadar sert dönerken ağzı kelimenin tam anlamıyla sulandı ki onunla bir çivi çakabilirdi.

Komodinden prezervatifi çıkarmadan önce külotunu yere düşürdü.

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

Onu açıp giydiğinde, onu nasıl almak istediğine dair zihninde binlerce farklı pozisyon oynadı. Ve onun içinde olma düşüncesi bile sızlanmasına yetiyordu.

Ama seks her zaman ilk seferde canını yakardı ve erkek bunu onun için dayanılmaz kılacak kadar büyüktü.

Bu isteyeceği en son şeydi.

"Önce vücudunu benim için hazırlamalıyız."

"Ben hazırım."

Onun bu hevesine güldü. Vücudu yanıyordu, başparmağını onun içine daldırdı. Cevap olarak dudağını ısırdı ve kıkırdadı. "Islaksın." Dilini çıkarabilmek ve onu daha da kaygan hale getirebilmek için başını eğdi.

Tory, onu mümkün olduğu kadar çok hissetmek isteyerek bacaklarını iki yana açtı. "Beni öldürüyorsun Acheron."

"Sabır, aşk, sabır." Bir uzun parmağını onun içine doğru kaydırdı. Adamın dili dönüp alay ederken yanıt olarak titredi. O parmağı bir başkası takip etti. Çenesini ona doğru kaydırdı. "Benim için gel, Soteria. Seni tatmak istiyorum."

Ona döndüğünde, itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Orgazmı, ondan öleceğinden emin olana kadar bölündü. Dalga üstüne dalga onun üzerinden geçti ve adam yine de içine girmedi.

Bunun yerine, onu karnının üzerine yuvarladı. Daha ne istediğini soramadan, ona masaj yapmaya başladı. Sıradan bir masaj değil, vücudundaki tüm kasları gevşeten bir masajdı.

"Gerginleşmeni istemiyorum," diye açıkladı, sesi melodik aksanıyla kalındı.

"Ah, güven bana, ben bir macunum."

Parmaklarını tekrar içine kaydırmadan önce derin kahkahası kulaklarını doldurdu.

Ash dudağını ısırırken, bedeni onunkine girmek istercesine sızlıyordu. Şimdi daha da ıslanmıştı. Bir orgazm daha ve çok fazla acı çekmeden ona girebilecekti.

Eğilip kalçalarını ısırdı.

Tory, Ash onu omurgasının dibinden öpmek için ağzını hareket ettirirken, parmaklarının onun içinde daha da derinlere inmesiyle gelen hoş acıyla ciyakladı. Elleri vücudunda sihir yaparken, transparan elbisesini yüzüyle omuzlarına kadar itti. Sonra, aletini ona girmeden ona sürtebilmek için elini hareket ettirdi. Ellerini göğüslerini avuçlamak için hareket ettirirken bu hisle nefesi kesildi.

Dayanabileceğinden fazlaydı. Bir nefes daha alamadan vücudu yeniden doruğa ulaştı.

Bu sefer, orgazmı arttıkça vücudunun derinliklerine daldı. Tory, onun vücudunun onunkinin içinde hissettiği yabancı hisle inledi. Kalınlık sadece orgazmını daha yoğun hale getirdi.

Bunun körü körüne zevkinden ağladı.

Boğazı kurumuş olan Ash, onun vücudunu onunkini kavradığını hissettiğinde hareket etmedi. İtmemek için tüm gücünü kullanmıştı ama henüz zamanı gelmemişti. Vücudu hala ona uyum sağlamak için esniyordu. "İyi misin?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Kendini şaftından aşağı kaydırdı.

Zevk neredeyse kontrolünü aştığında nefesi kesildi.

"Bu doğru mu?"

"Evet," diye soludu, tüm vücudu titrerken gözlerini sımsıkı yumdu.

Kendini ona karşı daha da sert sarstı.

"Durmak!" Ash ağladı.

Tory, onu inciteceğinden korkarak donakaldı. "Sorun nedir?"

Ondan ayrıldı ve ona bakmak için sırtına döndü. Başparmağının ucunu alt dudağının üzerinde gezdirmeden önce yüzüne düşen saçları geriye doğru itti. "Sana bakarken gelmek istiyorum."

Onu vücudunun üzerine çekerken onu öptü. Öpüştüklerinde kalçalarını sardı.

Ash, şaftını tekrar içine sokabilmek için kendisine dokunana kadar elini sırtından aşağı doğru kaydırdı. Kendini onun üzerine bırakırken aynı anda nefeslerini tuttular.

Bunu yaparken, düşünceleri kafasının içinde fısıldadı. Bunu doğru mu yapıyorum? Umarım hayal kırıklığına uğramaz. Onu daha iyi görebilmek için neden gözlüklerim takılıyken bunu yapamıyorum? Lütfen hayal kırıklığına uğrama Ash.

Bu şüpheler içini parçaladı. En çok da samimiyetleri, onun için duydukları endişe gözlerini yaşarttı. "Harikasın, Tory. Mükemmel."

Ona gözlerini kısarak bakmak için durakladı. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye soludu, kadın onu yavaşça ve kolayca sürerken onu okşayabilmek için uzandı. Boğazı sıkıydı, onun nezaketi onu dayakların asla kıramadığı bir yere kadar kırmayı başardı.

Sağ gözünün kenarından küçük bir yaş süzüldü. Onları kapatarak kendini ona teslim etti. Şu anda, şu anda, ona daha önce kimsenin sahip olmadığı bir şekilde sahipti.

Hayır, ona sahip değildi.

Kendini ona verdi ve ilk kez farkı anladı. Sevişmenin ne demek olduğunu anladı. Vücudunu birisiyle zorunluluktan ya da korkudan değil, onları daha da yakınlaştırdığı için paylaşmak.

Bu tek kalp atışında, o onundu ve o da onundu.

Tory, Ash'in içinde derin bir his uyandırdığını duyunca alev alev yandı. Hayatı boyunca bunun nasıl bir his olduğunu merak etmişti. Ancak hayal gücünün bu gerçeklikte hiçbir şeyi yoktu. Altında yatan Ash'in ölçülü gücünü hissetmenin güzelliği hakkında hiçbir şey yoktu.

O çok sert ve şiddetliydi ama bir o kadar da nazikti. Onun içine girebilmeyi, hatta daha da önemlisi, onun etrafını sarabilmeyi ve onu sonsuza kadar zarar görmekten koruyabilmeyi diledi.

Keşke ona izin verseydi.

Ash yüzünü ellerinin arasına aldı ve o kadar güçlü bir güçle gelmeden bir an önce onu tutkuyla öptü ki onu geçici olarak hissizleştirdi. Hırlayarak, tanıdığı ilk gerçek mutluluğu tadarken onun gözlerine bakmak için geri çekildi.

Ve bunu öyle derin bir korku takip etti ki, kalbi durdu. Artık bittiğine göre, nasıl tepki verecekti?

Onu uzaklaştırır mıydı? Ağlar mıydı? Ona vurmak? Onu lanetlemek mi?

Nefesini tuttu, bekledi.

Gülümseyerek onun göğsüne yaslandı ve vücutları hala birleşmişken oraya bir kedi yavrusu gibi sarıldı. Omzunu ve kolunu okşarken derin bir iç çekti.

"Hayal ettiğimden bile daha iyiydi."

Ash irkildi, hâlâ en kötüsünü bekliyordu. "Bana kızgın değilsin?"

"Neden olayım?" Elini avucunun içine aldı ve parmak boğumlarını ısırmak için dudaklarına götürdü.

Ash, onun yaptıklarından dolayı kendisine kızmadığını ya da üzülmediğini anlayınca rahatladı.

Ve ne kadar gevşerse, onun çıplak vücudunun onunkine yaslandığı hissinden o kadar çok zevk alıyordu. "Sonsuza kadar böyle kalabilirim."

“Güzel olmaz mıydı?”

Başını onunkine yaslayıp saçlarının kokusunu içine çekerken başını salladı.

Ne yazık ki, ondan uzaklaştığını hissetti. Lanet etmek.

"Bununla ben ilgilensem iyi olur." Prezervatifi çıkarabilmek için isteksizce onu yanına aldı.

Tory, onun yataktan ayrılmasını izledi. Onu görmemekten nefret ederek gözlüğünü almak için uzandı. Yerlerine yerleştikten sonra orada bıraktığı Sprite'ı açtı ve bir yudum aldı.

Ash onun için ıslak bir bezle geri döndü. "Üzgünüm, çok dağınık."

Dudaklarını parmakladı. Dağınıklığını beğendim. Bence harika bir tadın var.” İçkisini kıyafetiyle değiştirdi.

Ash daha önce hiç gazoz tatmamıştı. Merakla ondan bir yudum aldı ve keskin ekşiliğine şaşırdı. "Vay canına, bu gerçekten iyi."

"Daha önce hiç Sprite içmedin mi?"

"HAYIR."

Kendini temizlerken gözlerini devirdi. "Biliyorum, biraya sadıksın."

Ash tekrar derin bir taslağını alırken cevap vermedi. Başından garip bir baş dönmesi dalgası geçerken kaşlarını çattı. Daha iyisini bilmeseydi, bir tane aldığını düşünürdü.

ondan vızıltı. Ama bu imkansızdı. Bir tanrı olarak sarhoş olmadı. Olsa bile gazozda onu sarhoş edecek hiçbir şey yoktu.

Tory, Ash'in yirmi ons Sprite'ı bir yudumda bitirmesini izlerken kaşlarını çattı.

"Kül?"

"Bundan daha var mı?"

Tuhaf davranıyordu. Sanki sarhoştu.

"Buzdolabında bir şişe daha olmalı."

Eliyle çenemi tutarken dudaklarını yaladı. "Biliyorsun, sen bir insan için çok güzelsin."

“Başka ne olurdum?”

Onu öpmeden önce güldü. "Bir tanrıça olabilirsin ama bunun için yeterince orospu değilsin. Ayrıca, Katra bir kaltak değil. O senin gibi güzel.” Sanki aklına başka bir rastgele düşünce gelmiş gibi başını kaldırdı. "Kızımı bir an önce görmem gerekiyor. Bir bebeği olacak. Onun gibi bir kız, ama onun gibi değil. Çok daha fazla güce sahip bir bebek olacak. Umarım içinde bir yıkım tanrıçası olmayacak kadar babası vardır.

Zaten çok fazlayız. Doğuştan iyi olanlara daha çok ihtiyacımız var.”

Tory, onun yarı Yunan yarı İngiliz tonundaki saçma sapan ses tonu karşısında afallamıştı. "Sen ne halttan bahsediyorsun?" Bir bebeği doğuracak yaşta bir kızı olacak yaşta olmasının hiçbir yolu yoktu. "Benimle dalga mı geçiyorsun Ash?"

Onun memesini ısırdı. "Bunu zaten yaptım Soteria ve şimdiye kadar hiçbir şeyden zevk almadığım kadar zevk aldım. O içki nerede?”

Ona bir şişe daha uzattı. "Sarhoş musun?"

"Sarhoş hissediyorum." Ona baktı ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Senin güzelliğinle sarhoş oldum. Bana ne yaptığına bir bak, insan.” Sprite'tan bir yudum aldı, sonra kenara koydu ve ona uzandı. "Bana dokun, Soteria. Bana dokunduğunda kendimi çok temiz ve bütün hissediyorum.” Elini göğsüne sürttü, tırnaklarını meme ucuna geçirdi ve bunu yaparken boğazından göbeğine kadar uzanan bir yara izi gördü. Tüm vücudundaki tüyler siyahtan sarıya dönerken boğazının çevresinde başka bir yara izi, bir el izi belirdi.

"Kül?"

Gözleri koyu, ateşli bir kırmızıya döndü.

Dehşete kapılan Tory kapıya koşmak için ayağa kalktı.

Ash bir şekilde karşısına çıktı. "Nereye gidiyorsun?"

Dehşete kapılmış ve ondan emin olamayarak yutkundu. "Sen nesin?"

"Ben bir tanrıyım, Soteria. Atlantis panteonunun sonuncusu.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dehşete kapılan Tory, bu sözler içinden geçerken Ash'ten uzaklaştı. o deliydi

… ve ses geçirmez bir odadaydı, bir deliyle çıplaktı.

Ey sevgili Tanrım!

"Tamam," dedi yavaşça, arkasından kapıya gitmenin ve adam onu öldürmeden önce odadan güvenli bir şekilde çıkmanın bir yolunu bulana kadar kelimeyi uzatarak. "Sakinleşelim. Normal, kara kara düşünen Ash'i geri alabilir miyim?

Sözleri onu incitmiş gibi görünüyordu. "Benden korkma Tory. Sana bir tanrı olduğumu söylemek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Gözlerini kapatarak kapıdan aşağı kaydı ve bacaklarını göğsünde sıkıca toplayarak yere oturdu. Bu hareket ona, yapmak istemediği bir şey yüzünden odasına kapatıldığı için üzgün olan küçük bir çocuğu hatırlattı. "Gerçeği öğrenirsen benden hoşlanmayacağını biliyordum. Kimse öğrendiğinde beni sevmiyor."

Ona baktı ve gözleri o dönen gümüş rengine döndü. "Ona keder nehri nedeniyle Acheron adı verilecek. Yeraltı ırmağı gibi onun yolculuğu karanlık, uzun ve kalıcı olacaktır. O, hayat vermeye ve almaya muktedir olacaktır. Hayatı boyunca yalnız ve terkedilmiş olarak yürüyecek - her zaman nezaket arayacak ve her zaman zulüm bulacaktır. Tanrılar sana merhamet etsin küçüğüm. Başka kimse asla yapmayacak.

Tory ona büyük bir acı verdiği belli olan bir şeyi okurken kaşlarını çattı.

"Bu neyden?"

Yanakları renkle beneklenirken çenesinde bir tik çalıştı. Bir deli nasıl bu kadar yakışıklı olabilir?

"Babam panteonumuzun düşmesini önlemek için annemin beni öldürmesini istediği için ölümlüler diyarında lanetli bir tanrı olarak doğduğumda rahibenin benim hakkımda söylediği şey buydu." Uzaklara baktı. “Keşke... Her kalabalığın içinde her zaman yalnız başına dünyada yürümenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Herkes beni görüyor ama kimse beni tanımıyor.” Başını ellerinin arasına aldı. "Sana asla dokunmamalıydım. Ben ne yaptım? Sonsuzluğun geri kalanında bu gecenin bedelini ödeyeceğim.” Sesindeki ıstırap onu parçaladı.

Tory ona yavaşça yaklaştı. "Eğer gerçekten eski bir tanrıysan, bunu bana kanıtla. Gözlüksüz net görmemi sağla.”

Yüzünü kollarının üstüne gömmüştü. "Tamam aşkım."

Görüşü bulutlanana kadar kelime dudaklarından yeni çıkmıştı. Acıyla derin bir nefes aldı. Gözlüğünü çıkararak gözlerini kırpıştırdı ve ardından her şey netleştiğinde nefesi kesildi. Her şey.

Şeffaf bebek bebeği daha sonra vücuduna yapışan ve onu tamamen örten dökümlü bir ipek elbiseye dönüştü.

İnanamadı, ellerini soğuk, kaygan malzemenin üzerinde gezdirdi ve odanın içinde her zaman onun gölgesi olan şeylere baktı. Artık her şey keskin ve berraktı.

Hepsini.

Bu, bir seçim yapması gerektiği anlamına geliyordu. Ya ona doğruyu söylüyordu ya da çok seksi görünen bir inanç şifacısıydı ya da ikisi de kafayı yemişti.

Ani görme yeteneğinden çok daha fazlasını açıklayan gerçeği seçti. Bu, onun o garip gözlerini ve kimsenin tanımlayamadığı bir dili okuyabilme yeteneğini açıklıyordu.

Yanında yerde diz çökerek ihtiyatla ona yaklaştı, gerekirse kaçmaya hazırdı. "Beni ölmekten kurtardın, değil mi?"

Başını kaldırdı ve bir elini, onun ön kolunda çocuklukta bir kaza sonucu kırık bir şişeden kaynaklanan küçük yara izine koymak için uzandı. Dokunduğunda parladı ve sonra kayboldu. "Doğal düzene müdahale edilmemesi gerektiğini biliyorum ama ölmene izin veremezdim. Senin acı çekmeni izlemek istemedim.”

"Neden bunu yapasın ki?"

Elini yüzüne götürdü, böylece ona bakarken yanağına dokunuyordu. Gözleri ve içlerindeki acı ruhunu derinden yaktı. "Çünkü bana baktığında kırılmış hissetmiyorum."

Bu sözler gözlerini yaşarttı. "Nasıl kırılmış hissedebilirsin?"

Yüzünü onun avucuna sürttü ve konuştuğunda nefesi tenini kavurdu.

Ama kalbini dağlayan onun sözleriydi. “Çocukken paramparça oldum ve kimsenin istemediği bir çöp parçası gibi atıldım. Ama bana böyle

davranamazsın. İçimdeki insan parçasını görüyorsun ve o yanıma dokunuyorsun. Kendimi bütün ve istendiğimi hissettiriyorsun.”

Tory onu kendine doğru çekti ve sonunda gözyaşları düşerken onu kendine yakın tuttu.

Omzuna doğru, "Beni tutmanı seviyorum," diye fısıldadı.

Tory yanağını onun başının üstüne dayadı. "Neden Nashville'e geldin?"

Kollarında kaskatı kesildi, sonra onun anlayamadığı bir dilde konuştu.

"Ne dediğini bilmiyorum Ash."

Geri çekildi ve dış çizgisi kırmızıya boyanırken gözlerindeki öfkeyi görebilmesi için onun yüzünü avuçladı. "Atlantis'i kimse bilemez. Beni bilmeleri mümkün değil, Soteria. Orada ne olduğumu veya şimdi ne olduğumu kimse bilemez. Seni incitmek istemedim ama beni ifşa etmene izin veremem. Durmadan." Bu kelimeyi sıktığı dişlerinin arasından mırıldandı.

İçini bir öfke sarsıntısıyla birlikte bir korku titremesi kapladı. "Ailemi çok yaklaştıklarında öldüren sen misin?"

Başını olumsuz anlamda salladı. “İnsan hayatını almayı sevmiyorum. Çok kısalar. Daimonlar, iblisler, ölümsüzler ve tanrılar... Bunlar adil oyun. Ama elimden geldiğince insanlarla oynamam. Bana yapılanı onlara yapmayacağım."

"Sana ne yapıldı?"

Yüzünü buruşturdu ve uzaklaştı. Ayağa kalkmaya çalıştı, sonra sendeledi ve tekrar yere düştü. İfadesi şaşkındı, ona güçlü bir tanrıyı değil, bir çocuğu hatırlattı. "Benim neyim var?"

"Sanırım sarhoşsun." Sesi son derece sarhoş geliyordu.

"Sarhoşum ama nedenini bilmiyorum." Yere yatmaya başladı.

Tory onu yakaladı. "Seni yatağa yatırmamız gerekiyor. Hadi tatlım, seni oraya götürmeme yardım et.”

Saçları siyaha döndü, sonra sendeleyerek yatağa doğru ilerlerken siyah çizgilerle çok koyu bir yeşile dönüştü. Burnundaki saplama, şimdiye kadar delinmiş olan yara izleriyle birlikte kayboldu. Yatmasına yardım etti ve üzerini bir battaniyeyle örttü. Gözlerini kapattığında bir şeyin farkına vardı.

İlk defa, gerçek ona bakıyordu. Tamamen çıplaktı ve ona maruz kaldı. Ve vücudundan bahsetmiyordu. Ona karşı hiçbir savunması yoktu.

Arkasına saklanacak güneş gözlüğü veya piercing yok. Ona karşı tamamen savunmasızdı ve bir şey ona daha önce hiç kimseyle böyle olmadığını söylüyordu.

Aklından başka bir düşünce geçerken elini onun göğsünde gezdirdi. Acheron Atlantisliydi.

Atlantisli... Hayatı boyunca öğrenmeye çalıştığı her sırrı biliyordu. Yüce Tanrım, binlerce ve binlerce yıl yaşamış birine dokunuyorum. Bunu zar zor anlayabiliyordu. Onu büyüleyen her kültürü görmüştü. "Kül?"

"Mmm?"

"Atlantis nasıldı?"

Yorgun bir iç çekti. "Çirkin ve güzeldi."

"Bana gösterebilir misin?"

* * *

Ash, kafasında zonklayan, hayal edilebilecek en kötü acıyla uyandı. Bir an için, aşırı içki ve uyuşturucuyla geçen bir gecenin ardından uyanarak yeniden insan olduğunu düşündü.

Ama bu binlerce yaşam önceydi.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve kendini yatakta çıplak buldu ve Tory yerde oturmuş, sanki şoktaymış gibi ona bakarken arka planda sıra dışı bir ritim tutan tuhaf bir ses vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, sesi kalın ve cızırtılıydı.

Ona kaşlarını çatarken yüzünü buruşturdu. "Yanlış bir şey tanımla."

Ash eliyle yüzünü ovuşturdu. "Uyurken beni çekiçle mi dövdün?"

"HAYIR."

"Öyleyse neden böyle hissediyorum?"

Hala yerdeki yerinden kıpırdamamıştı. "Görünüşe göre Sprite'ını tutamıyorsun dostum."

"Ne…?"

Komodinin üzerindeki iki boş yeşil plastik şişeyi işaret etti. "Sen sarhoş olunca onun da sarhoş olduğunu biliyor muydun?"

"O?"

Tory, Ash'in duyduğu ama duymazdan geldiği tuhaf sesi işaret etti. Simi'nin yerde, TV'nin altında, bacaklarını duvara yaslamış halde yattığını ve o sırt üstü uyurken horladığını gördü. Bu yeterince kötü olurdu ama boynuzları, kuyruğu ve kanatlarıyla iblis formunda olması midesini bulandırmıştı.

Ne yapmıştı?

Sonra bakışları, Atlantis'in mükemmel bir kopyası olan yerdeki üç boyutlu holograma takıldı. Parlayan beyaz bir film gibi hareket eden küçük insanlar bile vardı…

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. İnançsızlık onu alt ederken, söyleyebildiği tek şey buydu.

Tory yavaşça ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışlarını ona çevirerek yatağa yaklaştı. "Dün gece hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Bizi hatırlıyorum…" Çarşaflardaki kanı görmek için aşağı baktı ve hafızasının o kısmını doğruladı. Beraber yatmışlardı. Dokunuşunun hatırası zihninde ve teninde dağlandı.

"Ama Sprite'ı hatırlamıyor musun?"

Kafasını salladı.

"İlginç."

Bu tek kelimenin onu neden korkuttuğunu bilmiyordu ama korkuttu. "İlginç?"

Başını salladı. "Sen çok sevimli bir sarhoşsun ve aynı zamanda oldukça da geveze birisin."

Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ne kadar geveze?"

"Çok... Apostolos."

Ash, ona söylemiş olabileceği şeyden utanarak doğruldu. Lütfen, tanrılar, lütfen... kesinlikle ona ne olduğunu söylememişti. Onu fahişe olarak görmeyen, bulduğu tek kişiyi kaybedecek kadar aptal olmayacağı kesindi. İşte o zaman onun gözlüklerini takmadığını fark etti. "Ben mi-"

"Gözlerimi düzeltir misin? Evet. Sonra iblisini çağırdın ve ikiniz beni Atlantis'e götürmek için savaştınız. Simi, hepimiz burada kalalım diye yerdeki haritayı yapan kişiydi çünkü ikiniz sarhoşken oraya gitmenin kötü olabileceğini, çünkü muhtemelen anneniz fırsat bulamadan haritayı yok edeceğinizi söyledi. Ve sonra beni küçülttün

oyuncak boyutuna geldi ve beni şehri sokak sokak gezdirdi, her bir parçasını anlattı, ta ki ikiniz de bayılana kadar. Neyse ki sen bunu yaptığında ben büyüdüm."

Yine de midesi bulandı. "İkimizden biri seni fiziksel olarak gerçek Atlantis'e götürdü mü?"

"Seni terletmek için evet demeliyim. Ama Simi savaşı kazandı ve biz burada kaldık."

İblisini dinlemiş olduğu için rahatlamış bir şekilde uzun bir nefes verdi. Oradaki küçük iyilikler için tanrılara şükredin.

Ama yine de Tory'ye kendini ifşa ettiği gerçeğini değiştirmedi. Tamamen. Kesinlikle.

Lanet etmek.

Onun sert bakışlarıyla karşılaşınca yutkundu. "Bana kızgın mısın?"

"Çok öfkeli. Tamamen. Ama yalanları anlıyorum. Demek istediğim, gerçekten, siyah bir sırt çantası takan bu yirmi bir yaşındaki ateşli aygır Goth'un, bir iblis arkadaşıyla seyahat eden on bir bin yaşında, her şeye gücü yeten bir tanrı olduğuna kim inanır? Sağ? Bu çok saçma."

Ash, tüm sırları ağzından dökülürken irkildi.

"Bu arada, seninle daha önce tanıştığımızı biliyorsun."

Olayı hatırlamaya çalıştığında ve başaramadığında durakladı. "Ne zaman?"

Yanındaki yatağa oturdu. "1988. Dedem kalp krizi geçirdiğinde parkta onunla satranç oynuyordun. Yedi yaşındaydım.

Şimdi Ash canlı bir şekilde hatırladığına göre. Theo, Ash'in vezirini alt etmek için piskoposunu hareket ettirmişti ki yaşlı adam onu göğsünden tutup inlemeye başladı.

İri kahverengi gözleri ve kahverengi atkuyruğu olan minik torunu koşarak gelmişti. “Papa! Papou!

Çocuğun büyükbabasının öldüğünü görmesini istemeyen Ash -eğer o gün Theo'nun kaderi buysa- ambulans çağırırken kıza göz kulak olması için Simi'yi çağırmıştı.

"Ona dikkat et Simi. Onu mutlu et ve ihtiyaç duyduğu ve istediği her şeye sahip olduğundan emin ol.

Sonra Simi, Soteria'yı beklemesi için Theo'nun evine götürürken o da Theo'yla gitmişti.

Bunu nasıl unutmuştu?

Ona bakarken başını salladı ve sonunda karşısındaki kadının yüzünde küçük kızın tatlı yüz hatlarını gördü. "Ben hatırlıyorum."

"Biliyor musun, senin Billy Idol olduğunu sanmıştım."

Şimdi ise hiç anlayamıyordu. "Billy Idol'u mu? Ona hiç benzemiyorum ve hiç çivili saçlarım olmadı.

Omuz silkti. "O gün senin taktığın gibi deri, zincirler ve güneş gözlüğü takan tanıdığım tek rock yıldızıydı. Ayrıca uzun mor saçların ve bir küpen vardı.

Daha sonra herkese papu'mu kurtaran bu serseri adamdan bahsetmeye devam ettim. Seni putlaştırmam, Kim ve Pam'in Goth olmalarının büyük bir nedeni... gerçekten ironik.

Simi'nin hâlâ duvara dayalı uyumakta olduğu yere baktı. "Dün gece Simi'yi tekrar görene kadar benim için her şey yerine oturdu." Bakışları onunkine kilitlendiğinde, içindeki zeka ve suçlama aslında onu korkuttu. “Dedemi yedi yaşındayken yanan evinden çıkarıp Yunanistan'dan getiren sendin. Buraya kadar ona göz kulak olan ve babamla amcama Atlantis hakkında anlattığı hikayeleri ona anlatan adam.”

Ash bunu reddetmek istedi ama bunu nasıl yapabilirdi? Artık her şeyi biliyordu. "Evet."

Başını salladı. "Yalnızca bu yüzden bana yalan söylediğin ve beni herkesin içinde küçük düşürdüğün için sana olan öfkemi kontrol ediyorum, oysa ben senin büyükbabama anlattığın hikayeleri anlatmaktan başka bir şey

yapmıyordum. Yedi yaşındaki bir çocuğu evinin enkazından çıkarıp hayatını kurtarmak için bir Nazi saldırısına göğüs geren bir adama nasıl kızabilirim? Dedem, onun gözlerini bağladığınızı ve sonra onu ülkeden çıkarmak için herkesin sümüklerini rüşvet vermek zorunda kaldığınız rıhtımlara varıncaya kadar günlerce kucağınızda taşıdığınızı söyledi. Ailesini kaybetmekten çok korkmuş ve çok üzülmüştü. Aklı başında kalmasını sağlayan tek şey, Acheron'un ona iyi olacağını söyleyen derin sesiydi. Adam onu kucaklayıp gözyaşlarını yatıştırırken başına başka kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğini... o sendin. Onu evlat edinen, ilk şarküterisini finanse etmesine yardım eden Amerikalı aileyi bulan sendin ve hayatı boyunca pazar öğleden sonra parkta satranç oynamak için tanıştığı adam sendin. Kendi gözlerini sulandıran gözyaşlarını kokladı. "Senden nasıl nefret edebilirim?"

Ash kendi duyguları birbirine karışırken bakışlarını kaçırdı. Diğer herkes ondan nefret etmişti. Ondan farklı olmasını nasıl bekleyebilirdi?

Tory yutkundu ve Simi'ye baktı. “Onunla telefonda ve e-posta yoluyla birçok kez konuştum. Kuzenim Geary ve ben keşif gezimize Simi Projesi adını bile verdik çünkü Atlantis'in yerini bulmamıza Simi yardım etti."

Ash'in gözleri, hakkında bilgisi olmadığı bir şeyle fal taşı gibi açıldı. İblisi boğmak isterken öfke duygularının ön saflarına çıktı. "Simi ne yaptı?"

"Bana söyledin, akri," dedi Simi yüksek sesle esnemeden önce yerdeki yerinden.

Tekrar konuştuğunda, sesi onunkinin mükemmel bir kopyasıydı. "Ona dikkat et Simi. Onu mutlu et ve ihtiyaç duyduğu ve istediği her şeye sahip olduğundan emin ol. Sesi normale döndü. "Demek Simi öyle yaptı, akri. Bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım.”

"Bir öğleden sonra içindi."

“Akri bunu Simi'ye söylemedi. Onu mutlu et diyorsun, Simi mutlu etti. Durmamı istiyorsan Akri, bunu söylemeliydin.

Ash, tek yapmak istediği çocuğa yardım etmekken Theo'ya ne kadar acı çektirdiğini fark ettiğinde ellerini saçlarının arasından geçirdi - istemeden kendini ve Atlantis'in yerini ifşa etmişti. Kahretsin. "İnsanlarla etkileşimden daha iyi biliyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?”

Tory onun üzerine eğildi, yüzü o kadar tatlı ve davetkardı ki şu anda onun için en büyük tehdit oydu. "Her zaman yalnız yaşayamazsın Ash... yoksa Asheron mu, Acheron mu yoksa Apostolos mu? Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Bana senin de…

Çok aptalca bir düşünceydi. Ve bunu bir daha ağzından kaçırmaması gerektiğini biliyordu. Bedeni ve ruhu Artemis'e aitti. "Hangisini kullandığın umurumda değil. Hepsine cevap veriyorum.”

"Bir tercihin olmalı."

“Yalnızca annesi Akra-Apollymi ona Apostolos der. Ooo, ve bazen Jaden iblis adam ve Simi'ye karşı her zaman çok iyi olan Savitar. Simi'ye her zaman yemek için güzel şeyler getirir. Ama bence akri en çok Ash'i seviyor çünkü bugünlerde çoğu insanla tanıştığında bunu söylüyor."

Ash ona kuru bir bakış attı. "Teşekkürler Sim."

"Rica ederim Akri," dedi onun alayından habersiz. “Şimdi Simi'nin başı ağrıyor.

Ağrın geçene kadar rahat ettiğin yerde uyuyabilir miyim? Artık zemini sevmiyorum. Simi'nin kanatlarını incitiyor.”

Kollarını uzattı. "Elbette yapabilirsin, Simykey."

Gülümseyerek dönüştü ve omzunda küçük bir ejderha dövmesi oluşturmak için vücuduna siyah bir sis gibi uçtu.

Tory bakışlarını Simi'nin formuna dikti. "Artık sürekli değişen dövmenin sırrını biliyorum. Bana başka sürprizin var mı?”

"Sanırım bu dün gece başka ne söylediğime bağlı. Lanet etmek. Hangi noktada bayıldım?

"Senin bakış açından, pek yakında değil sanırım."

Midesindeki hastalıklı korku yumrusunu atabilseydi, buna gülerdi. Olduğu gibi, toplayabildiği en iyi şey yüzünü buruşturmaktı. "Bütün bunları son derece iyi karşılıyorsun."

Umursamaz bir şekilde omuz silkmeden önce bacak bacak üstüne attı. "Ne yapmam gerekiyor? Demek istediğim, bununla başa çıkmak için bir emsalim yok. Kendi kişisel iblisi olan bir tanrı olduğu ortaya çıkan bir adamla tanışan kimseyi tanımıyorum. İç şeytanlar, evet, ama şeytana dönüşen bir dövme... hayır. Kesinlikle şebeke dışı.”

"Aslında bu tamamen doğru değil."

Göz kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kuzeniniz Geary ile konuşmalısınız. Kocası Arık eskiden bir Oneroi idi.”

Tory, adamın ona az önce söylediği şeye inanamıyormuş gibi hareketsizce oturdu. Diğer her şeyi kabul ediyor gibi göründüğü düşünüldüğünde, ona biraz komik geldi. Kısa bir duraklamanın ardından tek bir soru sordu. "Arik, Yunan rüya tanrısı mıydı?"

Onayladı.

Tory eliyle ağzını kapattı. "İşte bu yüzden Geary, Atlantis avından vazgeçti. Ufaklık! Arık'la Yunanistan'da tanıştıktan hemen sonraydı.” Yüzündeki ifade kızgındı, uyluğuna bir tokat attı.

"Ah!" Ash, bacağının daha yukarısına vurmadığına şükrederek o noktayı ovuşturdu. "Bu ne için?"

"Neden biriniz bana söylemediniz?"

"Bu tam olarak insanlarla konuşmamız gereken bir şey değil. Çoğu senin kadar mantıklı değil.”

"Evet, pekala, bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini biliyorsun." Bakışları kararlılığının her zerresini gösteriyordu. "Hala Atlantis'i keşfeden kişi olmaya niyetliyim."

Ash kendi kararını verirken donup kaldı. Bu savaşta ne olursa olsun o kazanacaktı. "İnatçı olma Tory. Bırak gitsin."

"Senin için söylemesi kolay. Ailemin yaşadığı alayı bilmiyorsun çünkü büyükbabama oğullarının hayal gücünü büyüleyen hikayeler anlattın.

Hem babam hem de amcam Atlantis'i bulmak ve orada olduğunu kanıtlamak için hayatlarını verdiler. İtibarlarını canlandırmaktan daha azını yapamam.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve bunu neden yapamayacağını anlamasını sağlamaya çalıştı. "Onlar öldü, Tory. İtibarları onlar için hiçbir şey ifade etmiyor.”

Ash, kahverengi gözlerinde öfke ve keder titreşirken dişlerini sıktığını hissetti. "Onlar benim için her şey demek."

Onun kendi bakış açısını görmesini nasıl sağlayabilirdi?

"Sen babanın itibarını kurtarmak istiyorsun, ben de benimkini korumak istiyorum. Sen ve ben bununla savaş halindeyiz. Hiç kimse yok edilen Atlantis'i bilemez."

“Sen bir tanrısın. Konumu neden itibarınızı zedelesin?”

İçinden bir umut ışığı geçti. "Sana bir insan olarak neden Atlantis'te olduğumu söylemiş miydim?"

"HAYIR."

Ah, tanrılara şükürler olsun ki sarhoşken bile en azından bir parça kendini koruyabilmişti.

Rahatlama ve neşe içini doldurdu. Ona hâlâ biraz saygı göstermesine şaşmamalı.

İşte bu yüzden Atlantis'i kimsenin bilmesine izin veremezdi. "Neden bunun peşini bırakmıyorsun?"

"Çünkü babamı seviyordum. Bunu ona borçluyum.”

Ash bakışlarını kıstı. "Bu süreçte beni yok eder misin?"

Tory, onun neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamaya çalışarak başını salladı. "Mantıklı değilsin. Bu seni nasıl incitebilir?”

Ona gerçeği söyle Apostolos. Ash, annesinin sesini kafasında duyunca irkildi.

Onun varlığını hissedince tavana baktı. Bu süreç boyunca oldukça sessizdin, Matera. Neden bana rahibelerinden bahsetmedin?

Neden yapayım? Ayrıca, tanrı güçlerimi mevcut güçleriyle korumak için tapanlara ihtiyacım olduğunu biliyordun. Bana saygı gösterenlerin sadece Daimonlar olduğunu mu düşündün?

Evet, aptalca, öyleydi.

Ona günlüğü göster, sevgilim.

Ya bana ihanet ederse?

O bir insan. Sana zarar verirse onu öldürürüm.

Ama buna izin vermeyecekti ve bunu biliyordu. Yapamam Matera. Onun da bana öyle baktığını görmek istemiyorum.

Ya yapmazsa? Ya dürüst davranıyorsa ve sen onun için bir arkadaştan başka bir şey değilsen? Senin geçmişin benim için önemli değil. Savitar veya Simi için fark etmez. Bir ara güvenmeyi öğrenmelisin, Apostolos. İstemeden sana

yapılan bir şey yüzünden seni yargılamayacak tek kişinin o olduğunu düşünmüyor musun? Ona Atlantis'i terk etmesi için bir sebep ver. Bırak anlasın.

Tory'ye baktı, onun gözlerinde Ryssa'nın kendi gözlerinde tuttuğu acımanın aynısını görme düşüncesinden korkuyordu. Tory'nin onu normal bir insan olarak görmesi hoşuna gitmişti.

Üstelik artık onun bir tanrı olduğunu biliyordu ve ona karşı tavrı değişmemişti. Belki de annesi haklıydı. Belki ona güvenebilirdi.

"Sürekli karanlıkta yaşayamazsın evlat"—Savitar'ın sözleri aklından çıkmıyordu. “Er ya da geç, herkes kıçını askıya alır. Ama biliyor musun, çoğu zaman hala buna gülüyorsun, yaralanmana neden olan eğlenceyi yaşadığın için minnettarsın."

Doğruydu. Yine de Ash'in ruhunun derinliklerinde anladığı tek şey, fiziksel bir acının zihinsel bir acıdan çok daha temiz ve daha çabuk iyileştiğiydi.

"Lütfen beni incitme Soteria," diye fısıldadı Atlantis dilinde. Korkudan midesi bulanarak annesine güvenmeye karar verdi. Elini uzattı ve güçlerini kullanarak sırt çantasını kavradı.

Tory gergin bir kahkaha attı. "O şeytani Jedi numaraları hakkında şaka yapmıyordun, değil mi?"

"Tam olarak değil." Dibe uzandı ve son günlüğü çıkardı. Karnı gerçekten hasta olacağından korktuğu noktaya kadar düğümlendi, elini ona uzattı. “Sana bunu akıcı bir şekilde okuma yeteneği veriyorum. Ama bil ki, bunu daha iyi olan muhakememe karşı yapıyorum ve hakkımda kimsenin bilmediği bir şey konusunda sana güveniyorum. Hiç kimse.

Korumak için öldürmeye razı olduğum sır bu. Anlıyor musunuz?"

Tory, sesindeki uğursuz tınıyla yutkundu. Bir tanrı için bu kadar ürkütücü olan ne içerebilirdi içinde? "Anladım."

Sırt çantasını yere koydu. "Sen okurken ben duş alacağım."

O yataktan ayrılana kadar hareket etmedi. Merakla kitabı açtı ve sanki İngilizceymiş gibi okuyabildiğini fark edince nefesi kesildi. Her harfi biliyordu,

her tanım. İnanılmazdı ve okurken sahneleri sanki bir film izliyormuş gibi zihninde net bir şekilde gördü.

İlk başta, bir prensesin hayatının samimi ve zararsız detaylarıydı, ta ki kardeşi hakkında konuşmaya başlayana kadar…

Fahişe.

* * *

Ash içindeki acı ve öfkeyle savaşırken suyun derisinden kaymasına izin verdi. Tory ona bir daha asla eskisi gibi bakmayacaktı. Durmadan.

Neden annesinin sözünü dinlemişti? Ablasının tüm günlüklerini yok etmeliydi.

Ben tam bir pisliğim.

Onun gerçeği inkar edilemezdi. Asla istemediği bir geçmiş tarafından sonsuza kadar lekelenmişti. O anda Estes'ten daha önce hiç olmadığı kadar nefret etti. O pis piç onu her şeyden mahrum etmişti.

Tory'nin saygısı bile.

Suyu kapattıktan sonra duştan çıktı ve onu kapı eşiğinde durmuş ona bakarken buldu. Kendini kurulamak için bir havluya uzanırken onun sessizliği içini utanç ve mahcubiyet doldurdu. Kendini onun hakaretlerine ve öfkesine hazırladı. "Seni lekelediğim için üzgünüm, Soteria. hakkım yoktu.”

Ona yaklaşırken gözünden bir damla yaş süzüldü.

Ash onun tokatını ya da hakaretlerini bekleyerek gerildi. Daha azını hak etmiyordu ve daha fazlasını beklemiyordu. Bu yüzden onu kollarının arasına alıp öptüğünde, tamamen şaşkına dönmüştü.

Tory, onun dudaklarından ayrıldı ve insan hayatının gerçek dehşeti onu delip geçerken onu kendine yakın tutmak için kollarını onun boynuna doladı. Ve onu alay edilmenin ya da aşağılanmanın nasıl bir şey olduğunu anlamamakla suçlamaya cüret ettiğini düşünmek. Tanrıya şükür, kendisininkiyle alay eden üzüntüsünün derinliği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Boğazında birikip onu boğan duygu yumağı yüzünden konuşamıyordu.

Onun için kızgındı ve kalbi kırılmıştı.

Ve o an bu adamı ne kadar sevdiğini anladı. Şimdi Takeshi'nin sözleri ona tamamen mantıklı geldi.

"Ona iyi bak, Soteria. Nezaket bilmeyen bir adamın bunu bir başkasına göstermesi büyük cesaret ve yürek ister. En vahşi hayvanlar bile sabırlı ve nazik bir el tarafından evcilleştirilebilir."

Dayak hikayelerini hatırlarken elini pürüzsüz, mükemmel sırtında gezdirdi. Daha kalın, yaralı derisi onu yeni kirpiklerin acısından korumaya yardımcı olsun diye sırtının yaralanmasına bile izin vermemişlerdi. Ona yapılanlar çok yanlıştı... "Sana yaptıkları için çok üzgünüm Acheron. Ben çok üzgünüm."

Ash, onu kendine yaslayıp içine çekerken gözlerini kapattı. "Bunun için beni suçlamıyor musun?"

"Ne için?"

"Ben..." Ona "fahişe" kelimesini söyleyemedi.

Tory, önceki gece kırılmayla ilgili sözlerini hatırlayınca daha sıkı sarıldı. Onlarla kastettiği buydu. Geri çekilerek, onun samimiyetini görebilmesi için yüzünü ellerinin arasına aldı. "Aramızda hiçbir şey değişmedi. Geçmişin umurumda değil, Ash. Yapmıyorum. Benim için önemli olan tek şey şu anda karşımdaki adam."

"Ben erkek değilim, Soteria."

Hayır, değildi. O bir tanrıydı. Güçlü. Mütevazı. Nazik ve ölümcül. İlk kez, onun gördüğü tüm bakışları anladı. "Biliyorum. Ama tanrılığın klozetin kapağını kapatmanı engellediğini düşünüyorsan, tekrar düşün."

Ash, durum ne olursa olsun onun gücüne ve mizah anlayışına hayran kalarak güldü. "Yanımda kimsenin olmasına alışkın değilim."

"Biliyorum. Ben her zaman şanslıydım. Ailem beni güvende tutmak için şeytanın kendisine karşı savaşırdı. Dünyada yalnız olmanın senin için aldığı gücü hayal bile edemiyorum. Seni incitecek olanlardan sığınacak bir yerin olmaması. Ama seni terk etmeyeceğim. Hayatımda başka hiçbir şey değilsem, dost dediğim kişilere sadığım. Ve izin verirsen, arkadaşın olmaktan onur duyacağım Acheron.

Onun teklifi ve inkar edemeyeceği tek bir gerçek karşısında acı kalbini harap etti. "Daha önce benim hakkımda her şeyi bilen bir arkadaşım hiç olmadı." Artemis'i bir arkadaş olarak saymıyordu ve bu bilgisizlik yüzünden Nick ölmüştü. Nick'e onu Simi ile tanıştıracak kadar güvenmiş olsaydı, Nick

onunla yatmazdı çünkü onun Ash'e ait olduğunu bilirdi. Her ikisine de her şeye mal olan bir hataydı.

Ne düşündüğünü biliyorum Ash, dedi, ona bakmak için geri çekilerek. "Bana güvendin ve ben seni asla bırakmayacağım."

Zaman gösterecekti.

Aşağı baktı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu arada çıplakken çok tatlısın. Şimdi giyin. Sana bazı sorularım var."

Hemen giyindi.

Tory'nin gözleri güçleri karşısında büyüdü. "İşe yarayabileceğini biliyorsun. Bahse girerim asla geç kalmazsın, ha?”

"Denerim. Şimdi hangi sorularınız var?”

Onu günlüğün yatağın üzerinde durduğu odaya götürdü. "Dün gece bana hamile bir kızın olduğunu söyledin. Şimdi günlüğün tarihinden, kaç yaşında olduğunu biliyorum. O kaç yaşında?"

"O doğduğunda yirmi bir yaşındaydım." Kat'in yaşının en kolay açıklaması buydu.

Tory günlüğü aldı ve okumayı bıraktığı yerden kağıdı açtı. “Tamam, yani o büyük-büyük-büyük-büyükanne. Kafamı karıştırıyor ama bununla başa çıkabilirim. Günlüğün kenarına not aldı. "Annesi kim?"

"Ben doğrusu söylemek istemem."

"Artemis. Anlaşıldı. Bunun hakkında hiç konuşmuyoruz.”

Onun kızıl saçlı sorunu hakkında tahmin yürütme ve bu kadar uzlaşmacı davranma yeteneğine kaşlarını çattı. "Nasıl-"

Konuşmaması için elini dudaklarına götürdü. "Günlükten, yaptığı iyiliğe karşılık vermese bile onu koruduğunu öğrendim. Ama sana bir sonraki sorum, beni öğrendiğinde ne yapacak?

* * *

Satara, Acheron'un yeni bulduğu evcil hayvanıyla kapatıldığı odadan çıkmasını beklerken, bir masada uzun boyunlu birasını -oldukça iğrenç bir karışım- yudumlayan bir patron gibi davranarak Sığınak'ın gölgelerinde

kaldı. Babası Apollon'un ona verdiği tek gerçek hediye, diğer tanrılar tarafından fark edilmeden geçme yeteneğiydi. Bunu, onun adına casusluk yapabilmesi için yapmıştı. Yeteneğini kendisinden çok kendisine karşı kullandığını bilmiyordu - bir kehanet tanrısı için, babası inanılmaz derecede katı olabilirdi. Öte yandan, egosu o kadar büyüktü ki, üzerinde durduğu zemine kesinlikle hayran olmayan birini tasavvur edemezdi.

Ve Acheron'a olan yeteneği sayesinde, sahip olduğu tüm güçlere rağmen arka plana karıştı. Anti-Atlantis gizleme aygıtına sahip olmak ne güzel.

Dün gece kulüpte Stryker için bilgi toplamaya çalışırken ve bunun yerine Acheron'un şu anki kadın takıntısını öğrendiğinde bu çok yardımcı olmuştu. Ya da zayıflık mı demeli?

Aradığı günlük buradaydı -çekişini hissedebiliyordu ama Atlantis tanrısı onu koruyordu ve o koruduğu sürece, onun gazabını göze almadan ona dokunamıyordu.

Bu yüzden onun gardını indirmesini ve ya çantayı ya da fahişeyi korumasız bırakmasını bekliyordu. Ve eğer iblisleri işlerini doğru bir şekilde yaparlarsa, Ryssa'nın kitabını ve içerdiği sırları inceleyebilirdi.

Satara, Ash'in binayı terk ettiğini gösteren göğsündeki acıyı hissedince nefesi kesildi.

Gülümseyerek ayağa kalktı ve en çok korunan eşyasını çalmak için yukarı çıktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Satara, ikisinin kaldıkları odanın dışında Ash'in yeni evcil hayvanıyla Aimee Peltier'i görünce geri çekildi. Lanet etmek! Ayı yanında olduğu sürece küçük sürtüğe dokunamazdı. Seattle'da bir kez Were-Hunter güvenli bölgesinin kutsallığını ihlal etmeye teşebbüs etmiş ve bu yüzden neredeyse ölüyordu.

Savitar, amacını yüksek sesle ve net bir şekilde ifade etmişti. Were'ler onun menüsünden çıktı.

Piç.

Ama hiçbir şey olmasa da, deneyimlerinden öğrendi. Bu, ya ayı gidene kadar ya da içeri gizlice girebilmek için o odanın açıklığından çıkana kadar günlüğü alamayacağı anlamına geliyordu. Apollymi'nin iki yüksek rahibesinin de yanlarında olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. İhtiyacı olan son şey, içlerinden birinin tanrıçalarının güçlerini toplamasıydı - Apollymi, Artemis'i kıyaslandığında kırbaçlanmış bir köpek yavrusu gibi gösteren ölümcül bir kaltaktı.

Zamanını beklemek zorunda kalacaktı.

Geri adım atarak gölgelerin arasına geri döndü ve saldırmak için bir an bulana kadar ya da iblisleri gelene kadar -eğer buraya gelirlerse- beklemek için geri döndü. O iblisler, çoğu güne değdiklerinden daha fazla belaya dönüşüyorlardı. Daimonların aksine, bir tanrı kompleksine sahiplerdi ve itaat etmek zorunda olmadıkları kimseye cevap vermekten hoşlanmıyorlardı.

Ama iblisler bazen işe yaradı. Kutsal alan yasalarını ihlal ettilerse, oh, peki. Ölmeleri kimin umurundaydı?

Ya da daha iyisi…

Artie Teyze bu konuda daha iyi bir müttefik olabilir. Hiç değilse Artemis, Acheron'u bir süreliğine yoldan çekecekti… hele Teyze, Acheron'un başka bir kadının bahçesinde oynadığını öğrenirse.

* * *

Tory okumaya devam etmek için çaresizdi, ancak Aimee'nin eski dili bilmesi ihtimaline karşı, bundan kaçındı ve günlüğü güvende tutmak için sırt çantasına koydu.

Aimee, Justina ve Katherine'in takıldığı ve kötü randevu hikayeleri paylaştığı küçük yuvarlak masaya baktı.

Tory'nin hayatını boşa harcamak için en sevdiği yol değil. Çocuklar, dedi onlara gülümseyerek. "Alınma ama delirmeye başladım. Lütfen aşağı inip barda takılabilir miyiz veya siz üçünüz kaşlarımı uzatırken izlerken beni burada deli gibi sıkmaktan alıkoyacak bir şey yapabilir miyiz? Yani gerçekten, ben iyiyim. Kendiliğinden yanmayacağım veya başka bir çılgınca şey yapmayacağım. Söz."

Aimee güldü. "Evet, ama oraya gidersem ve adamlar beni görürse, beni işe alırlar."

Tory sırıttı. "Beni işe koy, yalvarırım!" Her şey hareketsiz kalmaktan daha iyiydi.

Aimee şüpheyle başını salladı. "Masa beklemeyi biliyor musun?"

"Kesinlikle. Ailemin New York'ta üç şarküteri ve iki restoranı var. Ne zaman yanlarına gitsem köle gibi oluyorum."

Justina ellerini kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Masalar, tabaklar, pencereler veya başkalarının mikroplarını veya tükürüklerini içeren başka hiçbir şey yapmıyorum."

Üçü, gerçekten onun hakkında herhangi birinin bilmesi gerekenden daha fazla bilgi içeren istenmeyen itirafta ona merakla baktı.

"Tamam, seks ve öpüşme bir yana. Bu tamamen farklı. Yemek yemek başka bir konudur. İnsanlar iğrenç."

Tory güldü.

Katherine, "Ben de yardım edeceğim," dedi. "Tina, Tory'yi etrafta takip edebilir ve biz şaka yaparken kimsenin onu tutmamasını sağlayabilir; bu, Tina'yı tükürük mikroplarından ve Tory'yi can sıkıntısından korumalıdır."

Aimee, Katherine ile alay etti. "Hanımlar, aşağıda sahip olduğumuz kasları görmediniz mi?

Herhangi biri veya herhangi bir şey buraya kötü bir niyetle gelirse ve ailem onlarla yeri, tavanı ve duvarları siler. Ash'in Tory'yi buraya neden getirdiğini düşünüyorsun?"

Katherine gülümsedi. "Tamam, satıldık. Ayrıca rahibelerimi kalabalığa dağıtıyorum ki biz de izleyelim. Oldukça iyi korunmalıyız.

"Serin fasulye." Tory, Aimee'ye bir Sanctuary tişörtü ve kot pantolonunun etrafına giymesi için yarım beyaz bir önlük alabilmek için aşağıya kadar takip etti. Günlüğü önlük cebine sokan Tory, bekleme masalarını kurarken, Justina onu takip etmeye ve göze çarpmamaya çalıştı.

Evet ...

Antik bir şehirde duvar oluşturacak kadar kalın bir FO tavrı olan, herkese bir sonraki kurbanmış gibi bakan uzun esmeri gözden kaçırmak zordu. Ama sorun değildi. Tory kadını, tavrını ve her şeyini sevdi.

Arkadaşına gülümseyerek, kendisine Ash'inkini hatırlatan bir güneş gözlüğü takmış, son derece yakışıklı bir adamın tek başına oturduğu bir masaya gitti. Baştan aşağı siyah giyinmişti ve Ash'in tanıştıkları gece Ash'te fark ettiği aynı FU tavrına sahipti. Dev'in kolundaki ok ve yay işaretinin aynısını taşıyan kahverengi saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Ash ona bunların Artemis tarafından Karanlık Avcılarını işaretlemek için kullanıldığını söylemişti ama dışarıda hala gün ışığı vardı, bu yüzden belki de Dev gibiydi ve havalı olduğunu düşündüğü için takmıştı.

Yaklaştıkça, Tory onun başka bir Kurt-Hayvan olduğunu varsaydı. Hey, tatlım, dedi onu selamlayarak. "Senin için ne alabilirim?"

Adamın kendisine güneş gözlüğü için baktığını anlayamıyordu ama bakışlarının ağırlığını elle tutulur bir dokunuş gibi hissedebiliyordu. Gözünü kırpıştıramadan, adam ayağa kalktı ve bir eli belinde, arkasında durdu. Başını saçlarına doğru eğdi ve derin bir nefes aldı.

"Acheron kokuyorsun." Sesi derindi ve yoğun bir Cajun aksanıyla doluydu.

Tory, onun için ölümüne savaşmaya hazır bir şekilde elini günlüğe koydu. "Elini üzerimden çekip geri adım atmak isteyebilirsin."

"Ya da ne?"

"Yoksa gününü mahvedeceğim."

Kulağına acı acı güldü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde elini günlükten adamın kasıklarına götürdü. Dişlerini gıcırdatarak, arkeoloji yıllarının verdiği güçle onu kavradı ve acı içinde ikiye katlanana kadar büktü. Yüzü parlak kırmızıya dönerken onu bıraktı ve ona küfretti.

"Düşünecek bir şey yok, dostum. 1.80 boyunda olduğum düşünülürse, zayıf bir kadın olmadığımı bilmen gerekirdi.

Justina onun arkasına geçti.

Onun için harekete geçti ama temas kuramadan Dev oradaydı ve onu geri itti.

"Nick, sen daha iyi biliyorsun."

Nick, Dev'i ondan uzaklaştırdı. Dev onun için tekrar harekete geçtiğinde, Nick elini kaldırdı ve görünmeyen bir güçle Dev'i duvara çarptı. "Ben senin sürtüğün değilim Dev.

Bir daha bana elini sürme." Ceketinin yakasını çekiştirerek düzelten Nick, ona doğru yürüdü. Saçından bir tutamı omzundan kaldırdı. "Ash'e elimden gelenin en iyisini yap ve ona Nick Gautier ile tanıştığını söylediğinden emin ol." Dışarı çıkmadan önce ondan tiksiniyormuş gibi saçlarını önüne attı.

Dev yere çarparak gitti.

Tory, yenildiğine lanet ederken iyi olduğundan emin olmak için ona koştu. "Ne hakkındaydı?" ona sordu.

İçini çekerek kendini ayağa kaldırdı. "Nick'in sorunları var. Ne yazık ki, Ash onun en büyüğü gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

"Bir zamanlar en iyi arkadaşlardı ve şimdi can düşmanları. Nick'in senin Ash'le olduğunu söyleyebileceğini bilmiyordum yoksa onun buraya girmesine izin vermezdim. Üzgünüm."

Tory özür dilemek için elini salladı. "Yanlış bir şey yapmadın. Sadece düşmanlık beni hayrete düşürdü." Ash'in onda sadece bu tür bir öfke uyandırdığını düşündü. "Onları düşman yapacak ne oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama birkaç yıl önce ne kadar yakın olduklarına bakılırsa, çok büyük bir kavga olmuş olmalı."

Tory açıklama karşısında başını salladı. Zavallı Ash. Kendisine sadık kalması için birine güvenemez miydi? Herkese karşı bu kadar ürkek olmasına şaşmamalı. Görünüşe göre o da, bazı insanların ticaret kartları topladığı gibi düşman topluyormuş.

Onu daha çok korumak istemesine neden oluyordu.

* * *

Ash, Liza'nın dükkânına girmeden hemen önce durdu. Nedenini bilmiyordu ama içinde Tory hakkında kötü bir his vardı. Bunu açıklayamayarak kendini Sanctuary'e geri gönderdi ve onu barın arkasında durmuş bira yaparken buldu.

Daha önce hiç tatmadığı bir rahatlama içini doldurdu. Hiç düşünmeden barın arkasına kaçtı ve onu orada, güvende ve bütün olarak hissedebilmek için onu kendine doğru çekti.

Uzanıp eliyle yanağını kavradı. "İyi misin?"

"Evet, ben sadece..." Kendi aptallığına homurdandı. "Boş ver."

Aimee yanlarında durdu. "İçinde kötü bir his olduğunu söylemek üzereysen, gülünç değildin. Nick birkaç dakika önce buradaydı.

Korku tüm varlığını doldururken midesi yere çarptı. "Ne oldu?"

Tory onunla yüzleşmek için döndü. "Sana selamlarını iletmemi söyledi."

Ash örtülü tehdide küfretti. "Bu bok çuvalına inanamıyorum. Sana nefes bile verirse, yemin ederim boğazını sökerim."

Dev diğer taraftan bara yaslanırken güldü. "Orada korku yok. Tory onu tek başına alt etti.

"Ne demek istiyorsun?"

Demek istediğim, senin yerinde olsam ona gerçekten iyi davranırdım, Ash. Son derece hassas bir alanda iyi yerleştirilmiş bir sıkma ile eğitimli bir savaş SEAL'i gibi kıçını yere indirdi. Onu almayan bizler için cehennem gibi eğlenceliydi. Ancak Nick, muhtemelen en az bir hafta topallayacak. Ürperdi. "Ömrümün geri kalanında benimle onun kol mesafesi arasında en az üç fit tutmayı planlıyorum."

Tory'nin yüzü parlak pembeye döndü. "Yabancılar tarafından tartaklanmaktan hoşlanmıyorum."

Onun kabadayılığından da hoşlanmıyordu ve bu, öfkesini ön plana çıkardı. "Nick gerçekten seni incitmedi mi?"

"Az değil. Ama onu incitmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Zavallı adam."

Bu sözler ona dokunurken Ash güneş gözlüğünün arkasından gözlerini kapattı. Bu yüzden onun için çok şey ifade ediyordu. Yaratıkların en kötüsünde bile en iyisini görebiliyordu - eh, ilk tanıştıkları zamanki o hariç. Ama bunu bile çekici bulmaya başlıyordu.

"Neden buradasın da yukarıda dinlenmiyorsun?"

"Can sıkıntısı. Bütün gün oturup hiçbir şey yapmamak bana göre değil. Ben Yunan'ım. Çalışmalıyız.

Del Teyzemden alıntı yapacak olursak, temizlik yapabileceğiniz zaman yalınlık yoktur."

Aimee güldü. "Endişelenme, onu gözümüzün önünden ayırmayacağız... ve Nick olayından sonra, onu bu barın arkasından ayırmayacağız."

"Evet," dedi Tory özlemle, "Mahkumlar R Biz."

Ash tek kaşını kaldırdı. Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledi. Doğrusu buna minnettardı.

"İyi. Hepiniz kontrolünüz altında olduğuna göre, işlerimin başına döneceğim ve birazdan döneceğim."

"Dikkat olmak."

Başını Tory'ye ve Liza'nın dükkânına dönmeden önce onu etkileyen sözlere eğdi. Tam kapı koluna uzanırken, Artemis'in tiz çığlığının beyninde dikenli teller gibi yankılandığını duydu.

Acheron! Burada! Şimdi!"

"Ben senin köpeğin değilim Artemis."

Sokakta onun önünde belirdi, gözleri alev alevdi. "Öyleyse pes etmeyeceksen, bakalım orospunu yalvartabilecek miyim?" Solmaya başladı.

Ash onu kolundan tuttu ve yanına aldı. "Neden bahsediyorsun?"

Kolunu onun elinden kurtardı. "Gidip başka bir kadınla yatabileceğini ve benim bunu öğrenmeyeceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi? Seni inançsız domuz! Daha önce hiçbir ölümlünün bağırmadığı şekilde çığlık atmasını sağlayacağım.

Bu sefer ayrılmaya başladığında, Ash onun üzerine atıldı ve onları Olimpos'taki tapınağına götürdü. Onu yatak odası duvarı ile arasına

sıkıştırdı. Artemis öyle şiddetli bir çığlık attı ki, hala işitme duyusuna sahip olmasına şaşırdı.

"Gitmeme izin ver!"

Kafasını salladı. "Bu işi halledene kadar olmaz."

"Neyi halletmek? Yalancı, inançsız bir piç olduğunu mu? Nasıl yapabildin!" Yüzünü kaşımaya çalıştı.

Ash onun ellerini tuttu ve onu kendisi ile duvar arasına sıkıştırdı.

"Onun hayatına, ruhuna, her şeyine sahip olacağım!"

"Ona dokunmayacaksın."

"Bana emir veremezsin!"

Bu sözler onun gazabını öyle bir yükseltti ki, anında gerçek muhrip formuna geçti. Mavi ellerini gördü ve geri kalanının nasıl göründüğünü ancak hayal edebiliyordu. "Beni zorlama Artemis. Haftalardır beslenmedim ve bu konuda seni öldüreceğim. Anlıyor musunuz?"

Ona hırladı. "Senden nefret ediyorum!"

"Benden her zaman nefret ettin. Seni şakağından ilk öptüğüm andan beri beni hor gördün ve bunu biliyorum."

Artemis öfkeli bir çığlıkla sanki kalbi paramparça oluyormuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ona karşı savaştı. "Bu doğru değil. Biz arkadaştık. Seni sevdim!"

Hala inandığı yalanlarla alay etti. “Beni o kadar çok sevdin ki, yerde ayaklarının dibinde katledilmemi izledin. Bu aşk değil, Artie. Öldüğümde senin rahatlığını hissettim.”

Başını olumsuz anlamda salladı. "Seni sevdiğim için geri getirdim."

"Kendine söylediğin yalan bu ama ben gerçeği biliyorum. Annemden korktuğun için beni geri getirdin.”

"Ben bir tanrıçayım!"

"Ve ben bir tanrıyım. Güçleri seninkilerle alay eden biri ve sen de bunu biliyorsun."

Onu başından savmak isterken tekrar bağırdı. "Bana ihanet ettin ve bunun intikamını almak istiyorum."

"O zaman hıncını benden çıkar."

Sözleri karşısında donup kaldı ve ona saldırdığından beri ilk kez içinde bir akıl sağlığı vardı. "Sen ne diyorsun?"

Ash küçük bir adım geri attı, gerekirse onu tekrar yakalamaya hazırlandı. "Sana ihanet eden benim. Birinin kanını akıtmak istiyorsan kurban olarak sana kendimi sunarım. Ama Soteria'ya asla elini sürmeyeceğine dair bana yemin etmelisin. Durmadan."

Gözlerindeki cinsel ateş alevi onu hasta etti. İstediği kadar inkar edebilirdi ama onun kanını kaybetmesine ve acı çekmesine neden oldu. Her zaman vardı. "Yalnızca güçlerini kendini iyileştirmek için kullanmayacağına yemin edersen. Aldığın cezayı çekeceksin ve bana yaptıklarının cezasını çekeceksin."

Çünkü her zaman Artemis'le ilgiliydi.

Tory ona karşı nazik olduğu için Tory ile birlikte olmazdı elbette. Başka biriyle birlikte olabilmesinin tek nedeni Artemis'i incitmekti ve bu yüzden kan akacaktı.

Evet ...

"Yemin ederim."

Çenesini kaldırdı. "Beni serbest bırak."

Sözünü alana kadar olmaz.

"Oh, sana söz veriyorum, sürtüğüne dokunmayacağım."

Onun sözlerine ve Tory'ye karşı söylenmemiş tehditlerine sindi. "Ve onun peşinden başka kimseyi göndermeyeceğinizi de."

Tereddüt etti.

"Artemis?"

En sevdiği bebeğini yeni kırmış bir yürümeye başlayan çocuk gibi somurttu. Bu konuda pes etmeyeceğini anlayana kadar kollarını göğsünde kavuşturdu ve tükürdü, "Güzel.

Yemin ederim fahişene ben veya yardımcılarım tarafından asla zarar verilmeyecek.

Elini onun boynuna doladı. "Ve bir daha ona orospu, sürtük ya da başka bir hakaret dersen yemin ederim seni öldürürüm. Beni anlıyor musun? Onun adı Soteria ve ona başka bir şey demeyeceksin."

Gözlerindeki öfkenin yerini korku aldı. Verdiği yemini yerine getirmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. Ve şu anda onu öldürme düşüncesi, yapmayı en çok isteyeceği şeyler listesinde en üst sıralarda yer alıyordu.

"Anlıyorum," dedi Artemis soğuk bir sesle. "Şimdi kendini benim için hazırla fahişe."

Ash, kendisine asla kimsenin vurulmaması gereken düzeyde vurduğunu bildiği sözler karşısında yüzünü buruşturdu ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. Tek bir kalp atışında, denediği tüm asırlık haysiyetini yok ettiler.

onu incitmemesi için babasına acınası bir şekilde yalvaran küçük çocuğa indirgemek için çaresizce.

Bunun için ona lanet olsun. Bunu yapmak istemiyordu ama başka seçeneği olmadığını da biliyordu. Öfke ve tiksintiyle midesi o kadar kasılmıştı ki, bu duygudan kusmamasına şaşırmıştı.

Dün gece buna değerdi.

Hayır… Soteria buna değer. Onu kucağına aldığında fahişe değildi. Zavallı ya da istenmeyen değildi. Onun kollarında yaşadığı o huzur anı için bu bir hiçti.

Artemis onunla işini bitirdiğinde hâlâ böyle hissedebileceğini umuyordu.

Korkudan midesi bulanarak ondan geri çekildi ve uzun paltosunu yere düşürdü, ardından gömleğini başının üzerine çıkardı. Tanrım, amcasının evinde kendini yeniden satıyormuş gibi hissettirdi. Tek ihtiyacı olan, bilek ve ayak bileklerindeki o altın bantları tekrar yerine takmak ve dilini delmekti. Saçını tutması ve onu en iyi şekilde nasıl memnun edeceğini söylemesi için.

Elini Simi'nin uyuduğu göğsünde gezdirdi. Simi mi? İnsan şeklini almana ihtiyacım var."

Artemis onu dövmeye başladığında hâlâ onun derisinin üzerindeyse, çıkıp tanrıçaya saldırırdı. Tam bir boyun eğme sözü verdiği için, kızının bunu yapmasına izin veremezdi.

Simi, nerede olduğunu anlayana kadar yüzünde değerli bir gülümsemeyle belirdi. Sonra dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Neden o eski düve-tanrıça Akri ile buradayız? Simi yeniden eğleneceğimizi düşündü.”

"Biliyorum, Sim. Beni bir süreliğine yalnız bırakmana ihtiyacım var."

Gözleri koyu kırmızıya dönerken burun delikleri öfkeyle açıldı. Onu buradan her çıkardığında başına gelenleri biliyordu. "Akri-"

"Sadece yap, Simi." Arkasına baktığında Artemis'in onlara dik dik baktığını gördü. "Sığınak'a gitmeni ve benim için Soteria'yı korumanı istiyorum. Kimsenin onu incitmediğinden emin ol.”

Simi döndü ve Artemis'e tısladı. "Ben gidip Akra-Tory'yi koruyacağım, akri. Ama Simi seni bırakmak istemiyor. Keşke Simi'nin onun yerine düveyi yemesine izin verseydin.”

Ash yüzünü avuçladı ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Git Simi ve insanları ya da Were'leri yeme."

Simi kaybolmadan önce başını salladı.

Ash, Artemis'in bakışlarıyla karşılaşınca yutkundu. Bir an sonra bilekleri zincirlerle çevrelenmişti. Artemis'in elinde bir kırbaç belirdiğinde yukarı çekildiler ve genişçe yayıldılar. Yüzyıllar boyunca bunun içinden geçerken uzun bir nefes verdi ve kalbinde kabaran öfkeyle savaştı.

Bunu yaparken nasıl ona karşı hisleri olduğunu iddia edebilirdi?

"Bana son kez ihanet ettin, Acheron."

Acı acı güldü. "Sana ihanet mi ettim? Bana ne zaman iman ettin?”

Sorusunu, dudağını ikiye bölen yüzünde acı veren bir ters vuruşla yanıtladı.

Ancak artık güvende olduğuna göre ona vurabilirdi. Saçını kavradı, anında sarıya çevirdi ve elinden geldiğince sert bir şekilde başını geriye doğru çekti. "Keşke seninle hiç tanışmasaydım."

"Sizi temin ederim ki hislerimiz karşılıklı değil."

Sonra en zalim şeyi yaptı. Önünde bir ayna gösterdi ve tanıştıklarında giydiği khitondan ona giydirdi. Boynundaki saçı geriye doğru iterek, ondan ne kadar nefret ettiğini bildiği için nefesini tenine üfledi.

"Korktuğun şey bu, değil mi? Tüm dünya senin gerçekte nasıl bir fahişe olduğunu biliyor. On bir bin yıl sonra, hala ücretini ödeyebilecek kişinin

yatağına giriyorsun. Söyle bana Acheron, Soteria onunla yatman için sana ne verdi?

Aynada ona baktı ve ona gerçeği söyleyerek cevap verdi. "Senin asla başaramadığın tek şeyle beni satın aldı, Artemis. Nezaket. Sıcaklık."

Saçını o kadar sert bir şekilde burktu ki, bir avuç dolusu saçını kopardığından emin oldu. "Seni piç fahişe! Benden isteseydin sana dünyaları verirdim ama bunun yerine sıradan bir insanın yatağında olmayı tercih ederdin."

Ağzının kenarından akan kanı yaladı. "Bana pahalıya ödemeden hiçbir şey vermedin Artemis. kalbin bile değil."

"Bu doğru değil. Kızını senin için doğurdum!"

"HAYIR. Kızını doğurdun. Katra'yı benim yüzümden tutmadın. Onu tamamen bencillikten uzak tuttun ve bunu biliyorsun. Onu benimle ya da başka biriyle paylaşmak istemediğin için ona sahip olduğumu bilmemi asla istemedin. Bana her an gerçeği söyleyebilirdin ama onu benden on bir bin yıldan fazla sakladın." Canını yakan gerçek karşısında başını salladı. "Bencilsin ve soğuksun ve sana dokunduğumda donmaktan bıktım."

Kamçıyı sırtına indirdi. Acı içini delip geçerken Ash tısladı.

"Sana sahibim!" diye bağırdı.

Ash onu yerinde tutan zincirleri daha sıkı kavradı. "Sana ait olmayacağım Artemis. Artık değil. Nezaket için kendimi seninle takas etmek zorunda kalmamalıyım ve bu işi bitirdim.

Ona tekrar vurdu. "Seni anlamayan bir insana kendini satmayı mı tercih edersin? Güçlerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Tanrı olmanın ne anlama geldiğine dair hiçbir şey. Sorumluluk. Kurban."

Nefesi kesildi, aynada ona baktı. "Sen de öyle. Soteria benden hiçbir şey istemiyor. Veriyor, Artemis. Dize yok. Gizli gündem yok. Herkesin içinde elimi tutuyor ve tutuyor. Benimle görülmekten utanmıyor."

Başını geri çekti ve kulağına hırladı, "Çünkü seninle görülmek ona hiçbir şeye mal olmuyor! Benden çok şey istiyorsun. Her zaman sahipsin.

"Aynısını benden istediğin hiç aklına gelmedi mi? Sana on bir bin yıl verdim ve bundan bıktım. Sen ve kardeşin tarafından alay edilmekten bıktım.

Sen bana aynı nezaketi göstermeyi reddederken senin bokunu almaktan ve ruh halinle uğraşmaktan bıktım. Özgürlüğümü istiyorum."

Saçını serbest bıraktıktan sonra, üç kez daha vurduktan sonra tırnaklarını acı bir şekilde sırtına geçirdi. "Senin için özgürlük yok fahişe. Durmadan."

* * *

Tory, Simi'nin bara doğru yürüdüğünü görünce gülümsedi. İblisi ilk gördüğü zamanı hâlâ hatırlıyordu, ama o zamanlar Simi'nin kendisi için harika bir bakıcı olan üniversite çağındaki ortalama bir kız olduğunu düşünmüştü. Paylaştıkları onca telefon ve e-posta konuşmasından sonra, Simi'nin kendisinin bir iblis olduğu şeklindeki tek temel gerçeği söylemediğine inanmak zordu.

Sonra tekrardan ...

Ama Simi yaklaştığında, kendisinde bir sorun olduğunu anladı. "Sorun ne Simi?"

"O eski düve-kaltak tanrıçası yine akri'yi incitiyor ve akri, Simi'nin ona yardım etmek için hiçbir şey yapmasına izin vermiyor, ama Simi'nin orospu-tanrıçanın ne yaptığı hakkında hiçbir şey söylememesi gerekiyor, o yüzden Simi'nin söylediği her şeyi unut." Bir bar taburesine oturup çenesini eline dayadığında ofladı. "Simi'ye dondurma ısmarla, Akra-Tory. Çift kepçeye ihtiyacım var.

Aimee, Simi'yi ağırlamaya gitti, Tory ise iblisin yanına oturmak için etrafta dolaşıyordu.

"Düve-tanrıça Ash'i incitiyor ne demek? Hera'yı mı kastediyorsun? Mitolojide en çok inek gözlü olarak anılan tanrıçaydı.

"O değil. Kızıl saçlı, Simi'nin yemek istediği anlamına gelir, ancak akri 'Hayır, Simi' der. Artemis'i yiyemezsin.' Simi o düveden nefret ediyor."

Tory, Ash'in ona Artemis ve ilişkileri hakkında söylediklerini hatırlayınca buz kesti. Ash nerede?

"Olimpos'ta. Simi'ye gelip seninle kalmasını ve kimsenin seni incitmediğinden emin olmasını söyledi.

Bu iyi olamazdı ve Tory ona yardım edemediği için kendini kötü hissetti. "Artemis, Ash'e ne yapıyor?"

"Simi'nin söylememesi gerekiyor." Sesini alçaltmadan önce yaramaz bir çocuk gibi bara baktı. "Ama Akri, Simi'nin sana gösteremeyeceğini söylemedi..." Uzandı ve Tory'nin koluna dokundu. Bunu yaptığı anda Tory, Ash'in dövüldüğünü gördü.

Dayanamadı, ayağa fırladı ve odaklanmaya çalıştı. Ama yapamadı. Kalbi gümbür gümbür atıyor, ona bu tür bir acıya neden olma düşüncesiyle nefesi kesiliyordu. "Bir şeyler yapmalıyız!"

Yapamayız. Artemis, denersek Akri'yi daha çok incitir. İnan bana, biliyorum. Seni incitmezse onu incitebileceğine söz verdi ve o da tamam dedi, yani şimdi... Simi düve-tanrıçadan nefret ediyor.

Tory de öyle. Zamanı geri alabilseydi, Nashville'de onu döverdi.

Aimee Simi'ye dondurmayı getirirken Tory yapabileceği bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. Aimee'ye, ardından Katherine ve Justina'ya baktı ama fikirlerini sormamaya karar verdi. Ash, kendisine ne yapıldığını bildiklerini bilse utançtan ölürdü.

Artık korumak için öldüreceğim sırlara sahipsiniz.

Hiç şüphesiz bu, onun en değer verdiği sırlardan biriydi. Nashville'de Artemis'e bu kadar sert davranmasına şaşmamalı.

"Eğer onu bir elime geçirirsem..."

Ne yapacaktı? Pahalı ayakkabılarında kanama mı var? Artemis bir tanrıçaydı ve Tory insandı.

Bekle... günlükte Artemis ve onun zayıflıkları hakkında bir şeyler vardı. Kalbi umutla çarpan Tory, okuması için yeterince aydınlık olan barın arkasındaki mutfağa yöneldi.

Ama odaya varamadan yan taraftaki bir masada oturan uzun boylu, siyah saçlı bir kadın gördü.

Artemis'i incitmek mi istiyorsun? gel konuş benimle

Tory, bakışları bilinmeyen kadına dönene kadar kafasındaki sese baktı.

Evet, seninle konuşuyorum, Soteria. Kadın, masada kendisine katılmasını işaret etti.

Mutfaktan ters yöne dönerek Aimee'nin koluna hafifçe vurdu. "Hemen döneceğim."

Aimee cevap veremeden, inanılmaz derecede çekici ve muhtemelen kendisi kadar uzun olan kadına doğru gitti.

"Merhaba," dedi kadın, Yunan aksanıyla boğuk bir sesle. "Ben Satara'yım. Beni arkadaşın olarak görmelisin."

Evet, doğru. Tory bekler ve bu konuda kendi kararını verirdi. "Aklımda benimle konuştuğun o şeyi nasıl yaptın?"

Sesi tekrar Tory'nin kafasına girmeden önce gülümsedi. Ben Apollon'un kızıyım ve eğer bana yardım etmek istersen, Artemis'i öldürmene yardım etmeye hazırım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Tory, bilinmeyen kadından ve onun amaçlarından anında şüphelenmeye başladı. "Apollon'un kızı neden teyzesini incitmeme yardım etsin?"

Satara dudaklarını baştan çıkarıcı ama etkilenmiş bir sırıtışla büktü. Sanki Tory'ye herhangi bir saygı gösterilmesini kıskanıyor gibiydi. “Sen akıllı küçük bir insansın. Çoğu mitolojisini bilmiyor. Ama bu ne burada ne de orada değil, değil mi? Diyelim ki ben de senin gibi Acheron'un bir arkadaşıyım. Onun incindiğini görmekten bıktım.”

Ash'i kendisi kadar iyi tanıdığından, Satara'nın ondan bu haberi alamayacağını biliyordu. Bu, kadının Artemis'le iş birliği içinde olduğu ve şimdi kendi teyzesine düşman olmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Evet, bu gerçekten Tory'nin ona güvenmesine izin verdi ... biraz bile değil.

"Tuhaf, bana senden hiç bahsetmedi." Tory ayrılmaya başladı.

Satara ona atladı ve acı verici bir şekilde onu bir bileğinden yakaladı. "Yaşamak istiyorsan bana Ryssa'nın günlüğünü ver."

Satara'nın elini ısıran Tory, bükülerek bara koştu. Simi odanın karşısındaydı ve iblisi gördüğü anda ortadan kaybolan Satara'ya tıslıyordu.

“Düve-tanrıçanın cimri yeğeni. Simi de ondan hoşlanmıyor.”

Onunla aynı fikirde olan Tory, morarmış bileğini ovuşturdu. O kitapta henüz okumadığı başka neler vardı? Şimdiye kadar gördüğünden çok daha fazlasını içermesi gerekiyordu. "Simi, dondurmanı al ve benimle yukarı gel. Sanırım sen ve ben biraz araştırma yapmalıyız.”

Yukarı çıktıklarında Tory, kuzeni Geary'yi aramayı düşündü, ancak Ash'in ne kadar ketum olduğu düşünüldüğünde bundan vazgeçti. Kimsenin işini bilmediğinden emin olmak için elinden geleni yaptı ve ona güvenebileceğine dair söz verdiği için, bu yemini bozacak hiçbir şey yapmayacaktı.

Ama zordu…

Simi küçük odaya onun yanına yerleştiğinde, bir defter ve kalem çıkardı ve yenilenmiş bir intikamla okumasına saldırdı. Dürüst olmak gerekirse bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ryssa Ash hakkında ne zaman yazsa kalbini kırıyordu. Anlamsız taciz ve zulüm düşünülemezdi ve Artemis'in bayram gününde ona yaptıklarını görünce bunun için kan istedi.

Simi'nin tanrıçadan bu şekilde nefret etmesine şaşmamalı.

Artemis nasıl Ash'e sırtını dönüp onu acı çekmesi için orada bırakabilirdi? Gerçekten de, Artemis'in bu yüzünü kurtarma ihtiyacına anlam veremiyordu. Ama sonra Tory, diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Hiç sahip olmadı. Evet, okulda çok zeki olduğu, çan eğrisini şişirdiği ve uzun, sıska bir inek olduğu için onunla sürekli alay etmişlerdi. Saçları kıvırcıktı, diş telleri ve gözlükleri o kadar kalındı ki plastik askerleri eritebilirdi.

Ama sonra, Shelly Thornton'ın okulda kendisine saldırdığı sözler yüzünden eve babasına ağlayarak geldiği günü çok net bir şekilde hatırladı - baban herkesin güldüğü bir kaçık, annen bir aptal ve sen zavallı bir ineksin. Kafanda kurduğun erkek arkadaşın dışında asla bir erkek arkadaşın olmayacak ve elbisen onu çöpte bulmuş gibi görünüyor. Bu yeterince kötü değilse, Shelly'nin onlara kaba davranmasından korkan bütün kızlar da ona gülmüştü. Sonra kıyafetlerine saldırmak için katıldılar.

En kötüsü de Tory'nin elbisesini çok sevmesiydi. Bu, Del Teyzesinin onun için Yunan dantelinden ve Tory'nin aşık olduğu kumaşçıda buldukları parlak mor satenden yaptığı bir elbiseydi.

O gün kalbi, babası onu dizine koyup gözyaşlarını öpüp öpene kadar zalimlikleri yüzünden paramparça olmuştu. "Hiç kimse senin iznin olmadan kendini aşağı hissetmene neden olamaz, Tory. Onlara verme. Size ve başkalarına saldırmalarını sağlayan şeyin kendi güvensizlikleri olduğunun farkına varın. Kendilerinden o kadar mutsuzlar ki, kendilerini daha iyi hissetmelerinin tek yolu herkesi kendileri kadar mutsuz etmekten geçiyor. O insanların gününü çalmasına izin verme bebeğim. Başını dik tut ve senden asla alamayacakları tek şeyin sende olduğunu bil.

"Bu da ne, baba?"

"Aşkım. Annenizin sevgisi ve ailenizin ve gerçek arkadaşlarınızın sevgisi. Kendi öz saygınız ve amaç duygunuz. Bana bak Torimou, insanlar bana sürekli gülüyor ve gökkuşaklarını kovaladığımı söylüyor. George Lucas'a Star Wars yaptığı için aptal olduğunu söylediler - hatta buna Lucas'ın Çılgınlığı diyorlardı. Dinledi mi? Hayır. Ve eğer onları dinleseydi, en sevdiğiniz filmi çekmeyecek ve kaç kişinin 'Güç Seninle Olsun' ifadesini asla duymayacağını düşünemezdin."

Islak yanaklarından dökülen saçlarını geriye doğru taramıştı. "Her zaman başını dik tutmanı ve seni nereye götürürse götürsün hayallerinin peşinden gitmeni istiyorum. Seni incitmek ya da ağlatmak için dışarı çıkan insanları asla dinleme. Kalbini dinle ve onlardan daha iyi ol. Kimse başkalarını inciterek ilerleyemez. Birinin sahip olabileceği tek gerçek huzur, içeriden gelendir. Hayatınızı kendi şartlarınıza göre yaşayın ve onu mutlu bir hayat haline getirin. Her zaman.

Önemli olan bu Torimou.”

Bu bilge sözleri dinlemek her zaman kolay değildi ve acı gerçek şuydu ki bir daha asla mor elbisesini giymemişti ya da mor dönemi. Ancak zamanla, dünyada kendi yolunu çizerken, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü daha az umursamayı öğrenmişti.

Dayanamadığı tek şey çok sevdiği babası ve amcasıyla alay edilmesiydi.

Gerekirse dünya ona gülebilirdi ama o kimsenin sevdikleriyle dalga geçmesine katlanamazdı.

Ama Artemis'in güvensizliklerini okurken, babasına sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Zavallı Artemis, onu böyle seven kimse olmadığı için.

Ve zavallı tanrıça, sahip olabilecek tek kişiyi incittiği için...

Tory, Simi'nin QVC'yi izlediğini görmek için baktı. Sırt üstü yatmış, başını yatağın kenarından sarkıtmış, baş aşağı onu izliyordu.

Tamam aşkım ...

Simi mi?

İblis ona merakla baktı.

"Artemis'in üzgün olduğunu düşünüyor musun?"

"Bence o sadece kaba biri."

"Evet, ama insanlar kötü olmak için kötü değildir. Bunun bir nedeni olmalı.”

Simi kederli bir iç çekti. "Pekala, akri düve-tanrıçanın onu sevecek kimsesi olmadığını ve bu yüzden ona iyi davranmamız gerektiğini söylüyor. Ama Simi ne diyor? Onu sevecek kimsenin olmamasının bir nedeni var. O kaba.

Yarı esprili olmasa da kısa ve öz bir şekilde oradaydı. Ve bu, Ash'in bir prens olarak tanınması durumunda ilişkilerinin ne kadar farklı olacağını merak etmesine neden oldu.

Ama mesele gerçekten tartışmalıydı. Ve saatler geçtikçe Tory antik Yunanistan, Atlantis ve Acheron hakkında hayal bile edemeyeceği kadar çok şey öğrendi.

Aimee onlar için yiyecek getirdi ve gece yarısı civarında Simi ayakları duvara doksan derecelik bir açıyla yükselerek yerde uyuyakaldı.

Tuhaf pozisyona başını sallayan Tory, battaniyelerden birini yataktan çekip üzerine örttü. Tam onu Simi'nin etrafına sıkıştırdığı sırada havada küçük bir çatlak oluştu.

Buna neyin sebep olduğundan emin olmayan Tory, sağına baktığında Ash'in bir kolunu duvara yaslamış halde banyonun dışında durduğunu gördü. Yüzü solgundu, şiddetli bir acı çekiyor gibiydi. Ama en şaşırtıcı olanı, saçlarının altın sarısı olması ve üzerinde uzun bir palto olmamasıydı. Sadece uzun kollu siyah bir gömlek vardı.

"Kül?" o fısıldadı.

Cevap vermedi.

Endişeli bir şekilde aralarındaki mesafeyi kapattı ve onun çok terlediğini gördü. "Bebeğim sorun ne?"

Kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Ben... ben yalnız kalmak istemedim.

"Yatman gerekiyor mu?"

Gözleri boş, başını salladı.

Tory onun hareket etmesini bekledi. Yapmadığında, endişesi üç katına çıktı. "Kül?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Orada durmuş bekliyordu. Uzun bir sessizliğin ardından kendini duvardan uzaklaştırdı ve yatağa doğru ilerledi. Tek bir adım atmıştı ki dizlerinin üzerine çöktü. Hiç düşünmeden sırtına dokunmak için uzandı.

Ondan sürünerek uzaklaşmaya çalışırken tısladı ve geri çekildi. Elini geri çektiğinde avucunun kanla kaplandığını görünce nefesi kesildi.

Yanında diz çöktü. "Ne yapabilirim?"

Nefesi kesik kesik, sanki dayanılmaz bir ıstırapla mücadele ediyormuş gibi dişlerini gıcırdattı. "Güçlerim kararsız. Onları doğru bir şekilde yönlendiremeyecek kadar çok acı çekiyorum.”

"Tamam aşkım. Bana yaslanabilirsin, ben de seni yatağa götürürüm." Ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

Ash elini uzatmış onu orada gördüğü için konuşamadı. Burada olmamalıydı ve bunu biliyordu. Yine de başka birini asla aramayacakken onu aramaya

iten şey buydu. Onu incitmeyecek ya da onunla dalga geçmeyecekti. Yardım ederdi.

Zayıf olduğunda ona bakmasına izin verdiği tek kişi Liza'ydı. Ama Liza bile onu bu kadar savunmasızken görmemişti.

Alexion ya da Urian'ın bilmesini kesinlikle istemiyordu.

Elini tutarak onu yukarı çekmesine izin verdi. Başka bir acı dalgası içini delip geçerken dişlerini gıcırdattı. Kolunu omuzlarına doladı ve kolunu onun çok fazla acımadığı kalçalarına dikkatlice yerleştirdi.

Birlikte onu yatağa götürdüler ve uzanmasına yardım ettiler.

"Simi'ye söyleme," diye fısıldadı. Onun üzülmesini istemiyorum.

Tory onun bayılmasını izlerken başını salladı. Kızgın ve ona yapılanlara üzülürken, çok dikkatli bir şekilde gömleğini sırtından kesti. Ve ortaya çıkardığı her santim kanayan deriyle, korkunç sakatlamaya duyduğu öfke arttı. Bu inanılmazdı.

Artemis'in ne kadar sevilmediğine aldırmıyordu. Orospu şu anda burada olsaydı, bencil kafasından kızıl saçlarının her telini yolardı!

"Bu duracak," diye fısıldadı ona. "Öyle ya da böyle Ash, o tanrıçayı onun yerine koymanın bir yolunu bulacağım."

* * *

Ash, sırtında soğuk bir şeyin tuhaf hissiyle uyandı. Bir an için kendini Artemis'in tapınağında düşündü, ta ki gözlerini açıp ondan birkaç adım ötedeki bir sandalyede oturmuş okuyan Tory'yi görünceye kadar.

Her şey geri geldi ve derin bir nefes aldığında sırtındaki ağrı ona Artemis'le yaptığı ziyaretin ne kadar gerçek olduğunu hatırlattı.

Tory kitabı hemen kenara koydu. "Hareket etmemeye çalış."

"İnan bana, öyleyim."

Önünde yere diz çöktü. "Del Teyzemin karışımlarından birini sırtına koydum. Vazelin ve lanolin ile karıştırılmış aloe, salatalık ve patates. Kulağa

iğrenç geldiğini biliyorum ama kesik ve yanıklardan kurtulmak gerçekten çok iyi.

"Teşekkür ederim."

Çenesini yatağının üzerindeki eline dayadığında gülümsedi. "Seni bir çarşafla örttüm ve Simi'ye uyuduğunu söyledim. Senin incindiğini anlamaması için yemek yemek için aşağı indi. Kimse yapmaz."

Elini avucunun içine aldı ve parmaklarını öptü. "Teşekkür ederim."

"Her zaman şekerim."

Bu sevgiye değer verdi. En çok da ona değer veriyordu.

Parmaklarıyla oynarken başını eğdi. "Kendini iyileştirmek için tanrısal güçlerini kullanamaz mısın?"

"Yapabilirdim ama yapmayacağıma söz verdim."

"Neden?"

Çünkü ben bir aptalım. Hayır, bunu onu korumak için yapmıştı ve eğer güvenliğinin bedeli buysa, öyle olsun. "Ben doğrusu söylemek istemem."

Elini okşadı. “O zaman seninle ve sırtını kolladığımda uykuda olan Simi'nin yanında saklanmaya devam edeceğim. Ve bahsetmişken, sanırım sonunda benden daha çok yiyen biriyle tanıştım. Geary etkilenirdi.

Bunu nasıl yaptı? Burada sırtı harap halde yatıyordu ve kadın bunu kayıtsızca görmezden geliyor ve ona sıradan bir soğuk algınlığından başka bir şeyden iyileşmiyormuş gibi davranıyordu. Nasıl olur da böyle şeyleri hafife alıp onun kendini ucube gibi hissetmesine yol açmazdı? "Bana bundan başka bir şey sormayacak mısın?"

O, başını salladı. "Sana güveniyorum Ash. Tamamen." Kitabı kaldırdı. "Sırrınızın çoğu konusunda bana güvendiniz zaten. Birkaçını kendine saklamak istersen, anlarım ve burnunu sokmam.”

"Gerçek olamayacak kadar iyisin."

Güldü. "Tam olarak değil. Unutma, seni dövmeye çalışan benim."

Güldü, sonra acıya yüzünü buruşturdu.

Saçını yanağından geri çekmeden önce sempatiyle kaşlarını çattı. "Senin için alabileceğim bir şey var mı?"

Beni senin gibi insan yap... Ama bu aptalca bir düşünceydi. "Lütfen kimseye üzüldüğümü söyleme. Birkaç saat içinde daha iyi olmalıyım. Sadece biraz daha dinlenmeye ihtiyacım var."

Başparmağının ucuyla onun çene kemiğini ovuşturdu. “Anladın. Bu arada, sırt çantan burada." Elini tuttu ve yatağın yanındaki yere koyduğu yere götürdü. "Oraya koymak dışında dokunmadım."

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Yavaşça ayağa kalktı. "Aç mısın yoksa susuz musun?"

Açlıktan ölüyordu ama burada onu doyuracak hiçbir şey yoktu. "Ben iyiyim."

Tory gözlerini kapatıp uzun bir nefes verirken başını yana eğdi. Yanağının harap olmasına ve dudağının morarmasına rağmen, gördüğü en yakışıklı erkeklerden biriydi. Onunla herhangi bir şekilde ilgilenecek olması bile onu şaşırtmıştı. Dürüst olmak gerekirse, o bir Artemis değildi. Tanrıça şaşırtıcı derecede güzeldi.

Hangi insan bununla kıyaslanabilir?

Yine de Ash onunla buradaydı. Kimseye güvenmediği zaman ona güvendi. Sadece bu onun kalbine dokundu. Ve onun geçmişi hakkında ne kadar çok şey okursa, kollarını ona dolamayı ve tüm kötü anılar silinene kadar ona sarılmayı o kadar çok istiyordu.

Elindeki günlüğe baktı. İçinde çok fazla hüzün vardı. Sadece Acheron'la değil, kız kardeşiyle de. Apollo ona, Artemis'in Ash'e olduğu kadar zalim davranırken, Ryssa ona yardım etmek için çok uğraşmıştı.

Ve Ryssa'nın sözlerinde gördüğü günlük hayatın tarihi ve anlık görüntüleri onu büyülese de yeterince okumuştu. Ash'in geçmişi trajikti ve herhangi bir merhamete sahip olabileceği onun için çok şey söylüyordu.

Onu gözetlemekten bıkmıştı.

Günlüğü sırt çantasına tıkıştırıp, Simi'yi kontrol etmek için aşağı inmeden önce fermuarın tamamen kapalı olduğundan emin oldu.

* * *

Ash, Tory'nin yokluğunu ruhunda bir sızı gibi hissetti. Varlığında onun moralini yükselten ve onun yanında olmaktan bile mutlu olan bir şey vardı ki bu, ne kadar acı çektiği düşünülürse çok şey söylüyordu.

Onu bırakmalısın.

Artemis'in gazabından kurtulmak için ona bir süre satın almıştı ama ne kadar sürecekti? Tory ile ne kadar uzun süre kalırsa, onun için tehlike o kadar büyüktü. Uğraşması gereken tek kişinin Artemis olmadığı da cabası.

Stryker, Tory'yi anında öldürürdü ve şimdiye kadar Nick büyük olasılıkla Daimon efendisine ondan bahsetmişti. Onun gaddarlık dünyasına uymayan bir insandı. Kimseye ve hiçbir şeye saygı duymayan varlıkların.

Ama onu görmeme düşüncesi bile ona diz çöktürmeye yetiyordu. Neden kendisi için bir şeye sahip olamıyordu?

Sen değersiz bir fahişesin. Aşağılanma ve alay edilmekten başka bir şeyi hak etmiyorsun.

Bir insan onu nasıl sevebilir?

Simi, onu büyüttüğü için hatalarına karşı kördü. Onu korumuştu. Annesi onu seviyordu ama yine ebeveyn-çocuk bağıydı. Ve katra…

Hâlâ birbirlerini öğreniyorlardı.

"Kes şunu," diye homurdandı kendi kendine. O bir çocuk değildi. Babasından kendisine asla gelmeyen bir merhamet için yalvaran aynı zavallı yaratık değildi.

O bir tanrıydı.

O bir insandı.

Bu kadar basit ve imkansızdı. On bir bin yıl tek başına hayatta kalmıştı.

Karşılaştırıldığında, o bir embriyoydu. Hayat hakkında ne biliyordu? Bildiği dünyada nasıl hayatta kalınır?

Bu sona ermek zorunda kalacaktı. Daha iyisini bilecek yaştaydı. Onun için mutlu sonun hiçbir yolu yoktu. Daha çocukken ve çıkış yolu kalmadığında kendini isteyerek Artemis'e satmıştı. Onun varlığı çok karmaşıktı. İyileştiğinde, bunu bitirecek ve onu yoluna gönderecekti. Hepsi için en iyisi buydu.

* * *

Tory, Simi'nin dondurmasının üzerine acı sos dökmesini izlerken güldü. Dahası, onu yemek zorunda olmadığı için minnettardı - Simi "pısırık" ile alay etmeye devam etse bile

tat tomurcukları. İblisin daha sonra çekeceğinden emin olduğu karın ağrısından daha iyiydi.

Etrafında ani bir hava akımı oluştuğunda, tam bu konuda Simi ile dalga geçmek üzereydi.

Duygunun ne olduğundan emin olamayarak cümlenin ortasında konuşmayı bıraktı ve Aimee'nin yüzünün renginin solup Tory'nin arkasından olanlara dehşet içinde baktığını gördü.

Dev ve Katherine ileri atıldılar.

Tory, orada son derece uzun boylu, yakışıklı adamlardan oluşan bir grup görmek için döndü. Liderin gözleri uzay kadar karaydı... ve bir o kadar da geniş ve boştu.

Onu yakalamadan önce ayı klanına güldü ve her şey karardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ash odanın kapısının tekrar açıldığını duydu. Tory'yi beklerken, Dev'in varlığını yanında hissedene kadar kıpırdamadı. Gözlerini açtığında ayının aşağı baktığını, yüzünde korku, korku ve öfke karışımı bir ifade olduğunu gördü.

"Ne?" diye sordu Ash, cevaptan yarı korkarak.

"Bir grup iblis az önce Tory'yi ele geçirdi."

Bu sözlerin içindeki inkâra nüfuz etmesi tam bir dakika sürdü. Bunu yaptıklarında, Ash'in tadabileceği kadar değişken bir öfke yükseldi. Acıya karşı dişlerini gıcırdatarak, örtüyü geri atmadan önce giyindi ve vücudunun her bir zerresini zonklayan yaralara karşı durdu. "Nereye gittiler?"

Kalosis.

Öyle kaba bir küfür savurdu ki Dev gerçekten kızardı. Onu buradan çıkarmalarına izin verdiği için ayıya saldırmamak iradenin her zerresini gerektirdi. Dev için şanslı, ayının hatası olmadığını biliyordu. Kutsal alanlar yalnızca Apollitleri, Daimonları ve Kurt Avcılarını koruyordu.

İblisler onların kurallarının dışında var oldular.

Ve Ash'in takip edemediği tek yere gitmişlerdi. Plan dikkatlice düşünülmüş ve uygulanmıştı. Kanlarını istemesi dışında onları tebrik ederdi.

Simi doğrudan Dev'in arkasına girdi. "Kalosis'e gidebilirim, akri. Simi, Akra-Tory'yi senin için geri alacak."

"HAYIR!" Ona yapabileceklerini düşününce sesi tamamen şeytani çıktı. Gallu iblisleri ve Charonte doğal düşmanlardı ve Simi neredeyse herkese karşı hakimiyetini sürdürebilse de, tüm gallu ile tek başına savaşamazdı. Güç ve kuvvet açısından hâlâ çok genç bir iblisti. "Seni riske atamam."

Tory'yi ona karşı kullansalardı, Simi'yi anında ele geçirirlerdi. Dürüst olmak gerekirse, denememiş olmalarına şaşırmıştı. Tabii ki genç bile olsa Simi'nin güçlü bir mücadele verme gücü vardı ve onu alacak olsalar da kaçırılmasının bedelini ödeyeceklerdi.

Tory ise tamamen onların insafına kalmıştı.

"Simi, bana dön."

Kocaman gözleri, itaat etti ve tekrar onun ön koluna yaslandı. Ash, Dev'e döndü. "Kaç tane vardı?"

"Altı. Hemen arkasındaki bara girdiler ve sanki bir şey tarafından işaretlenmiş gibi içeri girdiler. Ben ona ulaşamadan, bir cıvata deliğinden geçmişti. Gerçekten üzgünüm. Elimizden gelenin en iyisini yaptık."

"Senin yaptığını biliyorum." Bu yüzden ayı hala nefes alıyordu. "Artık bu onlarla benim aramda." Ash kendini Katoteros'a gösterdi. Vücudu zonkluyordu, ana fuayeden geçti ve insan giysilerinin eriyip, bereli vücuduna taşıması daha kolay olan akan ipek formestaya dönüşmesine izin verdi.

Sakin denize bakan balkona çıktı. Yine de bu noktadan pek hoşlanmamıştı. Bu ona, Didymos'ta üvey babasının onu alıkoyduğu odanın balkonunu fazlasıyla hatırlatıyordu. Ama şu anda balkonun berraklığına ihtiyacı vardı.

"Anne?" diye seslendi, onu yaşadığı cehennem diyarının derinliklerinden çağırdı.

"Havariler mi?"

Öfkesini kontrol altına almak için ona kadar saydı, böylece annesiyle onu gücendirdiği hissine kapılmadan konuşabilecekti. İnsanlık için birbirleriyle savaşmış olsalar da, o hala onun annesiydi ve onu, üslubunu saygılı tutacak kadar seviyordu.

"Seni kurtarmak için beni Kalosis'e çekmek amacıyla Marissa Hunter'ın peşine Stryker'ı gönderdiğin için seni affettim, ama bu..." Duraksadı ve öfkeyle patlamaya başladı. "Nasıl yapabildin?"

diye sıkılı dişlerinin arasından sordu.

"Neyi nasıl yapabilirim?" Sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Neden bahsediyorsun?"

"Şeytanlar Sığınağa girdiler ve Soteria'yı Kalosis'e götürdüler. Bana bu konuda hiçbir bilgin olmadığını mı söylüyorsun?”

"Tam olarak bunu söylüyorum." Sesindeki öfkeli inkar, taklit edilemeyecek kadar içtendi. Gölgesi yanında belirdi ve orada onun adına öfkesini kendi gözleriyle gördü. "Onlarla ben ilgileneceğim, Apostolos. Korkma. Hemen döneceğim."

Ash başını saygıyla Shade'e doğru eğdi ama içindeki bir ses bunun o kadar kolay olmayacağı konusunda onu uyardı.

* * *

Apollymi, sarayın kendi alanından Stryker'ın Daimonları üzerinde mahkeme düzenlediği salona ışınlanırken, karanlık bahçesinden bir öfke girdabıyla ayrıldı. Orada oturuyordu,

Bir grup, hiç şüphesiz kaçırıp buraya getirdikleri ayağının dibindeki bahtsız insanı beslerken kayıtsızca.

Stryker onun yaklaşmasına kaşlarını çatarak baktı. "Bu onuru neye borçluyum?"

Daimon sürüsüne bakarken onun alaycı sözlerini duymazdan geldi. "Onların buradan gitmesini istiyorum. Şimdi."

Stryker başını sallamadan önce rahatsız edici bir ses çıkardı. "Tanrıçayı duydun. Dışarı."

İnsanı yanlarına alarak anında itaat ettiler. Apollymi, öldürdükleri kişi için üzüldü, ancak bir yaşam formunun her zaman diğerini beslemesi doğanın durumuydu.

İnsanın zamanından önce öldürülmesi adil olmasa da, Daimonların durumu daha da kötüydü. Kendilerinin ve sevdikleri herkesin yirmi dört saatlik bir süre içinde çürümelerini izlemekle lanetlendiler çünkü on bir bin yıl önce bir tanrı yalnızca bir düzine Apollitin eylemlerine kızmıştı.

Hayır, hayat bir adalet bilançosu değildi. En güçlü, en akıllı ve en hızlı olanın hayatta kalmasıydı.

Ve şu anda, bu oydu.

Stryker'la yalnız kalır kalmaz gözlerini ona dikti. "O nerede?"

Stryker ona boş boş baktı. "Öyle mi?"

“Soteria Kafieri. Senin iblislerin onu New Orleans'taki Sanctuary'den çıkardı. Onu nerede tutuyorlar?

Stryker, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi kaşlarını çattı. "Ne demek onu iblislerim aldı?"

Neden onunla bu oyunu oynuyordu? "Burada ağırladığınız Sümer gallusu.

Elbette kokularını siz bile özleyemezsiniz. Chthonian Sanctuary yasalarını çiğnediler ve onu Apostolos'a karşı rehin aldılar. Bu konuda cahil numarası yapmaya cüret etme.”

"Hiçbir şey uydurmuyorum." Öfkeyle ayağa kalktı. "Kessar!" diye bağırdı, Apollymi'nin şimdiye kadar tanıştığı herhangi bir varlık kadar kötü olan gallu liderini çağırarak.

İblis, Strykerius onu yanına almasaydı Kessar'ın ölmüş olacağı gerçeği göz önüne alındığında övgüye değer bir kibirle karşısına çıktı. İnsanları yemek için aradığında bu güzel görünümler onun avantajınaydı.

Stryker'la yüzleşirken tiksintiyle dudağını kıvırdı. "Bunu ne zaman yapsan tiksiniyorum, Daimon. Adımı söylediğinde gelecek zavallı kölelerinden biri değilim.

Stryker en azından gözünü korkutmamıştı. "Burada yaşadığın ve benim korumamdan faydalandığın sürece, çağırdığımda geleceksin."

Kessar'ın gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Sizin için ne yapabilirim lordum?"

Alaycılığı, Stryker'ın onun üzerinde kullandığı üslupla alay konusu oldu.

"Rehin aldığın bu kadın hakkında bilgi almak istiyorum. Benim bilgim olmadan insanların dünyasına girmeye nasıl cüret edersin?”

Kessar omuz silkti. "Kız kardeşinin bizden yapmamızı istediği şeyi yaptık. Senin kulağına sahip olduğunu varsaydım. Olanlarla ilgili bir sorunun varsa, belki de bir aile toplantısı yapmalısın. Ortadan kayboldu.

Stryker küfretti. "O orospu çocuğundan nefret ediyorum."

"Öyleyse neden ona sığınma teklif ettin?" Apollymi sordu.

Ona tüm vücudunda hissedebileceği bir soğuklukla baktı. "Korunmak için iblislerine sahipsin, benim de benimkine sahip olmam adil görünüyordu. Artık senin desteğini almadığımı ikimiz de biliyoruz, Apollymi. Seni mutlu etmek için kendi oğlumu öldürmeme rağmen.

Sana körü körüne hizmet ederek bir milyon yaşam harcamış olmama rağmen, ben sadece bir amaç için aracıyım. Oğlunuza yaptıklarından dolayı babamı incitmek istiyorsunuz ve bunun için seçilmiş araç benim. Dürüst olmak gerekirse, seni bir anne olarak düşündüğüm sürece beni kullanmana aldırış etmedim. Ama sen bana savaş açtın ve işte buradayız. İkimiz de mutlu değiliz. İkimiz de çocuklarımıza yabancılaştık.” Acı bir kahkaha attı. "Biz bir çiftiz, değil mi?"

Apollymi, bastırılmış duyguları içinde çalkalanırken ona yavaşça yaklaştı. Söylediği kadar basit değildi. "Düşündüğünün aksine, Strykerius, seni sevdim. Ama ben bir intikam tanrıçasıyım ve sen bunu unutma hatasına düştün. Apostolos'a zarar vermek için peşinden gittiğin an savaş bildirisini sen çizdin, ben değil.

Oğlum söz konusu olduğunda, ondan üstün kimseye ne bir nedenim ne de sadakatim var. O benim en çok değer verdiğim şey ve o, kızı ve torunu bu dünyada korumak için öleceğim tek şeyler. Şimdi onun için kutsal olanı elinde tutuyorsun. Onu hemen serbest bırak yoksa iblislerin bile seni benden kurtaramaz."

Stryker bunun blöf olmadığını anlayınca ona öfkeyle baktı. "Satara!"

Kız kardeşi anında bir pike içinde belirdi. "Benimle o tonu alma."

Apollymi ona ters ters baktı. "Soteria nerede?"

Aptal çocuğun ondan korkacak aklı bile yoktu. Bunun yerine omuz silkti. "Şu an için güvende."

"Bırak onu," diye talep etti Apollymi.

"Zorlu."

Apollymi kolunu uzattı ve Satara'yı tek eliyle boğabilmesi için avucunun içine aldı. "Oyunlarla ilgilenmiyorum ufaklık. Onu serbest bırak yoksa seni öldürürüm.”

Satara, Apollymi'nin elini boğazından çekmeye çalışırken tükürdü ve boğuldu. Yararsızdı. Kimse Apollymi'yi alt edemedi. "Beni öldürürsen o da ölür."

Apollymi boynunu daha da sıktı.

"Apollymi, bekle!" Stryker tersledi. Yalan söylemiyor. Bileğine bak. Atlantis kelepçeleri takıyor. Diğerinin de Soteria'da olduğuna bahse girerim. Onu öldürürsen Soteria da onunla birlikte ölür."

Satara pis pis gülümsedi. "Ve haklısın, kardeşim."

Apollymi küfrederek onu Strykerius'a doğru fırlattı. "Soteria'nın serbest bırakılmasını istiyorum."

Satara doğruldu ve öfkesini öyle bir kendini beğenmişlikle karşıladı ki, bu onu hiçliğe doğru patlatmak istedi. "Günlüğümü Acheron'dan aldığımda serbest kalacak. İnan bana, onun zarar görmesini senin kadar ben de

istemiyorum. Sesindeki alay, sürtüğün yalan söylediğini de anlayan Apollymi'ye kayıtsız kalmadı. "Ben sadece Acheron'da olanı istiyorum."

Apollymi alay etti. "Onu takas etmen için sana güveneceğini düşünüyor musun?"

"HAYIR. Bu yüzden iblislerime Jaden'ı çağırttım. Jaden anlaşmaya aracılık edecek. Böylece Acheron'un güçlerini bana karşı kullanmayacağını ve benim de iblislerimi veya güçlerimi ona karşı kullanmayacağımı biliyorum."

Apollymi bu gülünç böbürlenme karşısında gözlerini devirdi. Yeteneklerini ciddi şekilde abartan insanların küstahlığı onu her zaman hayrete düşürmüştür. "Küçük kız, senin hiçbir gücün yok."

Satara pis pis güldü. "Ah, Apollymi, senin adına, böyle düşünüyorsan beni çok hafife alıyorsun." Solgunlaştı.

Gözlerini biraz daha geriye çevirirse, bu onu kör edecekti. Apollymi, Strykerius'a döndü. "Ailenin gerekliliğini anlıyorum ama senin yerinde olsam, seni içinde boğulacağın kadar derinlere çekmeden önce onu bırakırdım." Sonra o da Apostolos'la yalnız konuşabileceği bahçesine geri döndü.

Bir anne olarak ona kötü haber vermekten nefret ediyordu ve bu Satara'dan daha çok nefret etmesine neden oluyordu. Yapabileceğim hiçbir şey yok, m'gios. Onu geri almanın şartlarını size iletecek olan Jaden'a gittiler."

Apostolos'un aciz öfkesini hissedebiliyordu. "Matera..."

"Soteria'da bilezikleri var. Bir şey denersem, Satara onu öldürür."

Bıkkınlıkla içini çekti. "Ne istiyorlar?"

"Ryssa'nın günlüğü."

"Hangisi?"

"Söylemediler ama eminim Jaden onu geri alman için ihtiyacın olan her şeyi sana söyleyecektir." Ve Satara o bileklikten kurtulunca Apollymi'ye veya oğluna asla karşı çıkmaya cesaret etmemiş olmayı dileyecekti.

* * *

Ash annesinden uzaklaştı ve ona iyi dileklerde bulundu. Şu anda ilgilenmesi gereken daha büyük işleri vardı. Satara günlüklerden birini istiyorsa bunun tek bir nedeni vardı.

Artemis ve Apollon'u öldürmek istedi.

"Kahretsin, Ryssa." Neden her düşüncesini günlüğe kaydetme ihtiyacı hissetmişti? Yine de bu sözler onu yüzyıllar boyunca teselli etmişti.

Şimdiyse tanıdığı en büyük tehdit onlardı.

Sırtına şiddetli bir ağrı saplandığında yüzünü buruşturdu. Sırf bunun için bile Satara'nın Artemis'e sahip olmasına izin vermeliydi.

Ama ne yazık ki ölümü dünyanın sonunu getirecekti.

Bunun için yapılacak hiçbir şey yoktu. Satara ile anlaşacaktı ama şimdilik Soteria'yı güvence altına alması gerekiyordu.

Gözlerini kapatarak Sanctuary'deki odasına geri döndü. Yatağın diğer tarafına yürüdü ve dondu.

Sırt çantası yoktu.

Ne oluyor be? Etrafına bakındı ama içindekileri hissedemediği için endişe midesini bulandırdı. Bu iyi değildi. Kimsenin bu odaya veya sırt çantasına erişimi olmamalıydı.

Odadan çıkarak masaları bekleyen Aimee'yi bulmak için dışarı çıktı. Onun yaklaşmasıyla sessiz bir köşeye çekildi.

"Hey," dedi alçak bir sesle. "Yukarıdaki odamızda birini gördün mü?"

"Hayır neden?"

"Sırt çantam kayıp."

Bunun ne kadar önemli olduğunun farkında olmadan kaşlarını çattı. "Gidip bir sorayım bakalım biri bir şey biliyor mu?"

Ash, güçleriyle sürüyü bulmaya çalışırken başparmağını kalçasına vurdu. Ona hiçbir şey gelmedi. Sanki varoluştan çekilmiş gibiydi.

Aimee başını sallayarak geri döndüğünde bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini biliyordu.

Sırt çantası insan aleminde gibi görünmediğinden ve Katoteros ya da Kalosis'te olmadığından, olası tek bir yer daha vardı.

Olimpos.

Sadece Artemis'in onu yükseltebileceği bir seviyeye kadar sinirlenmişti, tapınağına gitti ve onu sanki dünya umurunda değilmiş gibi beyaz şezlongunda otururken buldu. Sanki sırtındaki her deri parçasını dövmemiş gibi. Ve ona soğuk, gururlu bir gülümsemeyle baktığında, onu bir kez daha becerdiğini anladı.

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bana yalan söyleme Artemis. Modumda değilim."

En azından bu, yüzündeki aptal gülümsemeyi silmeyi başardı. "Sana yalan söylemiyorum. Bana gerçek bir soru sormadın."

Onunla gerçekçi oyun oynamaktan nefret ediyordu. "İyi. Sırt çantam kayıp. Onu gördün mü?"

Bir anda ayaklarının dibinde belirdi.

Artemis tiksintiyle yavaşça nefes verdi. "O keçeleşmiş paçavrayı neden sevdiğini bilmiyorum."

"Fırladı."

"Her neyse. Yenisini almayı düşünmelisin."

Ash onu aramak için diz çöktüğünde yanıt vermedi. Açtığı anda, öfkesi yenilenmiş bir güçle içini parçaladı. "Rysa'nın günlükleri nerede?"

"Güvenli."

Evet ve şu anda öyle değildi. "Bu kabul edilebilir bir cevap değil."

Kızıl saçları ve beyaz kumaştan oluşan bir girdap içinde yavaşça şezlongdan kalktı. Onu hırlayarak tırmıklarken muhteşem ve soğuktu. "Alacağın tek cevap bu. O kitaplar benim için bir risk oluşturuyordu ve şimdi onu aydınlattım."

"Elendi, Artemis. Kahretsin, konuşmayı öğren." Onunla göz göze gelmek için ayağa kalkmadan önce sırt çantasını kapattı. "O günlükler benim malım.

Annemin madalyonları ve Atlantis hançeriyle birlikte hemen şimdi bana geri verilmesini istiyorum.”

Korkmuş gibi görünecek hali bile yoktu. "HAYIR."

Ash kayıtsızlığıyla onunla alay etmeye devam ederken ona kükredi. "Beni test etme!"

"Ya da ne?" tersledi. "Beni asla incitmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Yemin ettin. Senin gazabından güvendeyim.” Sanki onun öfkesi onu eğlendirmiş gibi ona gülümsedi. "İnsanlığını unut, yaptığın şey için seni affedeceğim." Yüzüne daha önce tokat attığı yere dokunmak için uzandı.

Ash onu engellemek için elini tuttu. "Malımı geri istiyorum"

Burun delikleri alevlendi. "Ben de benimkini istiyorum. Eşit bir değiş tokuş yapalım mı? Günlükler için sen.

"Ben senin malın değilim Artemis."

"O zaman günlükler ve diğer konularla ilgili neden bahsettiğini bilmiyorum."

Onu o kadar çok tokatlamak istedi ki, kendini kontrol altında tutabildiğine şaşırdı. "Beni hiç gerçekten sevdin mi? Hatta biraz?”

"Tabi ki yaptım."

O daha iyi biliyordu. Buna gücü yoktu. Tiksinti içinde, elini ondan uzaklaştırdı.

"Ama yalnızca sana ait olduğum ve yalnızca sana ait olduğum için. Bir tanrı olarak bile, beni eşitin olarak görmüyorsun. Senin için ben, sıkıldığınızda ya da benimle işiniz bittiğinde atılacak bir oyuncaktan başka bir şey olmadım.” Ondan geri adım attı. Sırt çantasını aldı ve gitmek niyetiyle omzuna astı.

Onu takip etti. "İnsanının hayatını kurtarmak istiyorsan, Acheron, bana istediğimi vermelisin. Ona bir daha asla dokunmayacağına ya da onu görmeyeceğine ve aptal günlüklerine ve oyuncaklarına sahip olacağına bana söz ver.”

Issız bir acı içini delip geçerken Ash ona baktı. Hayatı boyunca tek bir şey istemişti. Tory'nin ona her baktığında hissettiği gibi hissetmesini sağlayacak biri.

Ve şimdi Artemis bundan vazgeçmesini talep ediyordu.

Tory'nin hayatını kurtarmak için.

Artemis'in öfkesinden sırtı yandı ve ona ilişkilerinin ne kadar bozuk olduğunu hatırlattı. Çok daha iyi bir şey bulmuşken nasıl ona geri dönebilirdi?

Öte yandan, Tory ölmüş olsaydı, yerini korumanın ne yararı olurdu? Onun yüzünden öldüğü düşüncesiyle yaşayabilir miydi?

Bundan bir çıkış yolu olmalı. Sen bir tanrısın, değersiz bir piyon değil.

Hayır, bu oyunu oynamayı bırakmıştı. "Senin bedelini ödemeyeceğim Artemis. Ve bunu sorarak, seni önemseyen son kırıntımı da kopardığını bilmelisin."

Acı acı güldü. "Geri döneceksin, sana yardım etmem için bana yalvaracaksın. Zavallı insanının hayatı için yalvarıyorsun. Seni tanıyorum Acheron."

Başını olumsuz anlamda salladı. Hayır, bilmiyorsun. Ve bu, hepimizin en acıklı kısmı. Bütün bu yüzyıllar boyunca, benim hakkımda en temel şeyi öğrenme zahmetine hiç girmedin."

Kalbi Tory için endişelenmekten ve Artemis'e duyduğu nefretten hasta olan Ash, Jaden'e çağrı yapmak için Sığınak'a döndü. Pek çok tanrının aksine, Jaden modern teknolojiyi benimsemeyi reddetmişti. Tüm cep telefonlarının yakınında çalışmasını yasaklamıştı ama Ash, Jaden'in modern çağda sevdiği tek şeyi paylaşabilmeleri için en azından komisyoncuya çağrı yapabilmek için onu ikna etmeyi başarmıştı.

Video oyunları.

Numarayı zar zor çevirmişti ki Jaden, Ash'in hissettiği kadar hasta görünerek yanında belirdi.

"Tory iyi mi?"

Jaden kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. "Kızgın ve öfkeli -onu suçladığımdan değil- ama incinmiş değil."

Bunun için tanrılara şükürler olsun. Ancak bu yalnızca son derece geçici bir rahatlamaydı. "İstedikleri dergi bende yok."

Jaden alçak bir ıslık çaldı. "Bu bir sorun olacak. Alabilir misin?"

Bu kadar mide bulandırıcı olmasaydı cevap onu güldürürdü. "Artemis'e sonsuza dek köle olacağıma yemin edersem. Evet."

Jaden homurdandı. "Prometheus'la yer değiş tokuş etmeyi ve her gün iç organlarımın deşilmesini tercih ederim."

"Ben de isterim."

“Öyleyse ne yapacaksın?”

Günün sorusu bu gibi görünüyordu. Keşke bir çaresi olsaydı. "Bana biraz zaman kazandırabilir misin?"

Jaden korundu. "İblisler kural olarak ve özellikle bu durumda pek sabırlı değiller.

Derginin bir şekilde onları özgür kılacağını düşünüyorlar.”

"Onları neyden kurtaracağım?"

“Hizmetçi olmak. Yeraltında yaşamak. Daimonların varlığına ve pis kokularına katlanmak zorunda kalmak - orada gerçekten onları suçlayamazsınız. Kaçan ölüm maçları, siz ve Sin yerden her çıktıklarında onlarla birlikte olur - bunun için yine onları suçlayamazsınız. Ama hala..."

Jaden acı bir keyifle başını salladı. "Burada uğraştığımızın Sümer gallu iblisleri olduğunu unutmamalısın. İblis besin zincirindeki en düşük iblis formunun yanında. Onlar gerçekten basit iblisler. Alçakgönüllü. Bilirsiniz... moronlar.”

Ash homurdandı. "Yakalanmadan onu bir Were tapınağından çıkaracak kadar zekiydiler."

Jaden bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Bu muhtemelen Savitar'ı getirebilir."

Diledi. Ama onların yasaları öyle işlemedi. "İnsanlar korunan bir sınıf değildir."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Savitar, "tüm insanlar haşarattır" zihniyetinizi paylaşıyor.

Jaden'ın ağzının bir köşesi şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. “Bütün insanların haşarat olduğunu söyleyemem. Kullanımları var - özellikle kısa süreler için dişiler.

Onlar çok... zavallıca insan.”

"İşte bu yüzden iblislerle uğraşıyorsun."

"Düşündüğünde insanlardan daha acınası olanlar. Şahsen video oyunları oynamayı tercih ederim. Nefret ettiğimiz insanların ruhlarını kutuya çeksek, onları vursak ve bağırsaklarında dans etsek harika olmaz mıydı?

Acheron, Jaden'ın sesindeki neşeye gözlerini devirdi. "Meşe ağacının ters tarafında uyandın, değil mi?"

"Evet. Benim halletmem gereken kendi sorunlarım var ve şu anda birincil sorun, tek arkadaşlarımdan birini düzmek gibi görünüyor. Sana iblislerle biraz zaman kazandırmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım ama hemen bir mucize bulman gerekiyor." Sönmeye başladı.

"Merhaba Jaden?" Ash tekrar konuşmadan önce yeniden cisimleşene kadar bekledi. "Teşekkür ederim. Benim için yaptığın şeyi yapmak zorunda olmadığını biliyorum ve sadece bunu ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istedim."

"Sorun değil. Eminim bir gün bazı kuralları tersine çevirmek için yardıma ihtiyacım olacak. Ve senden yardım istediğimde senden hiçbir bok duymak istemiyorum.

"Her zaman, agriato."

Ash, Jaden'in ana dilinde konuşup ona kardeşim diye hitap ederken, Jaden başını saygıyla ona doğru eğdi. İblis komisyoncusunun sık sık duyduğu bir dil değildi. Kaybolmadan önce Ash'e hafif bir imparatorluk selamı verdi.

Ash, onu dolduracak Tory olmadan çok boş görünen odada tek başına duruyordu. Uzun boylu olmasına rağmen, çok zayıftı, görünüşte neredeyse zayıftı ve yine de ruhu o kadar muazzamdı ki, daha önce hiçbir şeyin yapmadığı bir şekilde içindeki boşluğu doldurdu.

Onun için kendini Artemis'le takas et ve bu işi bitir.

"Takas edilecek ve satılacak bir fahişe değilsin!" Tory'nin öfkeli sesini kafasının içinde duyabildiğine yemin etti. Ve hayatında ilk defa, öyle hissetmiyordu.

Ash çenesini kaldırdı ve bir gurur ve güç dalgası, dayağının acısını silip süpürdü. İçinde o kadar uzun süredir yaşayan acı, neredeyse başka her şeyi unutmuştu.

Derin bir nefes alarak gerçek sesini çıkardı ve şimdi içinde yanan kelimeleri söyledi. “Ben tanrı Apostolos'um. Telikos'un Habercisi. Hepsinin Son Kaderi.

Büyük Yok Edici Apollymi'nin sevgili oğlu. Benim irademevrenin iradesini yaratır. Ben senin fahişen değilim Artemis ve asla senin kölen olmayacağım.

Takas ve oyundan geçti. Tory kimsenin yapmadığı bir şey yapmıştı.

Ona kendine değer ve daha önce hiç tatmadığı bir kararlılık vermişti. Soteria Kafieri gibi bir kadın hiçbir boku sevmez. Hor gördüğü bir tanrıçanın emriyle sürünen bir fahişeyi sevmezdi.

Hayır, Tory bundan daha fazlasını hak ediyordu. Ve ona duyduğu aşk onu geçmişinden daha iyi yaptı. Onu sadece kim ve ne olduğu için değil, ona her baktığında hissettirdiği duygu için de seviyordu.

Bedeninde nefes olduğu sürece kimse onu incitemezdi.

Satara, Soteria için bir dövüş istiyorsa, orospu dövüşecekti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tory, duruşunun aşağılayıcılığına dişlerini gıcırdattı. Elleri başının üzerinde bir tahtaya zincirlenmişti. Bacakları bir derece daha özgürdü ama onlar da geniş bir duruşta zincirlenmişti ve bundan nefret ediyordu. Bu şekilde tutulmak ve kurtulamamak çok aşağılayıcıydı. Burnundaki kaşıntıyı bile kaşıyamıyordu ve bu onu deli ediyordu.

Dahası, bu ona Acheron hakkında bir anlayış kazandırdı ve ona nasıl davranıldığı yüzünden onu öldürmek istedi. Kaç kez bu şekilde bağlanmıştı? Etrafındakiler tezahürat yapıp alay ederken vahşice dövüldü mü? Ya da daha kötüsü, aşağılanmasından cinsel zevk mi aldı?

Bugün nihayet Acheron'un asla işlemeyeceğini bildiğim bir suç yüzünden hadım edilmesini gerçekleştirdiler. Dayanılmaz acılar içindeki çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum. Merhamet ve ölüm için ağlıyor. Daha önce hiç ağladığını duymamışçasına ağlıyordu. Sefaletinin koridorlarda nasıl yankılandığını bildiğini sanmıyorum. O çığlıklar ruhumu nasıl yaraladı. Ve onları kalbimden susturabileceğimden şüpheliyim.

Ryssa'nın sözleri onu etkiledi. Şimdi Ash'in bir insan olarak neler çektiğini tamamen anlamıştı. Düşmanlarına bir piyon. Hayatına veya duygularına hiç saygı duymayan insanların acımasız entrikalarının bir piyonu. Saldırıya uğradı, ihanete uğradı ve taciz edildi. Adamın aklı başında olması bile mucizeydi. Kendisine böyle davranan dünyaya karşı o kadar acımasız ve duygusuz olmadığını. Bir nebze olsun merhamet bulması onu hayrete düşürdü. Ve bu pisliklerin onu incitmek için kullanmasına izin vermeyecekti.

Öfke ve kararlılıkla homurdanarak ellerindeki zincirleri elinden geldiğince sertçe çekti.

Kahkahalar yükseldi. "Bunu durdursan iyi olur. Tek yapacağın kendine zarar vermek.

Özgür kalsan bile, bu odadan çıktığın anda seni yiyecek olan Daimonlardan ve iblislerden asla sağ çıkamayacaksın.”

Tory duraksadı ve Satara'nın ondan birkaç metre ötede siyah bir takım elbise içinde durduğunu gördü, saçları bu sefer koyu bordo rengindeydi - sürekli saçlarıyla oynadıkları bu tanrı insanların nesi vardı?

Bakışlarını Satara'ya dikti. “Biliyor musun, hayatım boyunca Yunan olduğum gerçeğiyle gurur duydum. Ama söylemeliyim ki, senden ve Artemis'ten sonra, mirasımdan bazılarından cidden nefret etmeye başladım. Doğuştan mı yoksa seni bu kadar orospu yapan başka bir şey mi var?

Satara, kuyruğunu ezmiş bir kedi gibi ona tısladı. "Bana hakaret etme insan.

Sana zarar vermemem gerekiyor. En azından teoride. Ama şimdi düşünüyorum da, tüylerini biraz dalgalandırmak o kadar da kötü bir şey olmayabilir.”

Belki bu onu korkutmalı, ama anlayamadığı bir nedenden dolayı korkutmadı.

"Cidden, neden teyzeni öldürmeyi bu kadar çok istiyorsun?"

Satara alay etti. "On bir bin yıl onun şımarık-çürük kıçına hizmet ettin ve kendini kurtarmak için ne kadar aşırıya kaçacağını görelim. Yüzyıllar önce Acheron'a ikimizi de serbest bırakması için bir anlaşma teklif ettim ve piç herif reddetti. Ona verdiği cehennemi hak ediyor ve sonra biraz.

Ama yapmıyorum. Onun aksine, kendimi isteyerek ona bağlamadım. Buna zorlandım ve öyle ya da böyle kurtulacağım.”

"Ve Ash benim için geldiğinde..."

Tory'nin sözlerini keserek güldü. "Buraya gelmeyecek tatlım. Yapamaz. Atlantis cehennem alemindesin. Sevgilin senden sonra buraya ayak basarsa annesi serbest kalır ve dünyanın sonu gelir. Bunun olmasına izin vermeyecek kadar çok insanlık düşünüyor. Yani bir süreliğine benimsin. Ve kişisel olarak, bence biraz oyun oynamalıyız."

* * *

Ash, Simi'yi vücudundan çıkardı.

Başını sallayarak onu küçük bir çocuk gibi inceledi. "Sorun ne Akri? Çok üzgün görünüyorsun.”

Büyük olasılıkla onu üzeceği için sorusuna cevap vermedi ve bu isteyeceği en son şeydi. "Ben bir şeyler yaparken seni burada Sanctuary'de bırakıyorum."

"Ne yapıyorsun?"

Büyük ihtimalle intihar edecekti ama bu önemli değildi. Sadece Tory'nin refahı yaptı.

Ancak Simi, girmek üzere olduğu bir kavgaya girecek olursa, yanında savaşmak için vücudundan çıkar ve onun yüzünden ona zarar gelmesine izin veremezdi.

"Beni eğlendir Simykee. Senin gidemeyeceğin yere gidiyorum."

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "O düveyi göreceksin, değil mi? İyi. Simi kalacak, böylece bir iblisin midesini bulandıran üfleme, üfleme ya da başka bir şey duymayacak. Akri, dövme olarak hasta olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Eğlenceli değil, sana bunu söylediğinde Simi'ne inan.

Başını iki yana salladı, kendini bu kadar kötü hissederken onun onu gülümsetebilmesine şaşırmıştı. "Sana inanıyorum Sima. Şimdi olduğun yerde kal. Onu aşağıya, Dev, Angel, Kyle ve diğer ayıların bir tür toplantı yaptıkları yere götürdü. Bir müşteri Aimee'ye pas vermiş olmalı ve onu yarının özel yemeği yapmayı düşünüyorlardı.

"Simi'yi biraz burada bırakacağım," dedi Dev'e. "Ona bakar mısınız?" Retorik bir soruydu.

En azından Dev başını sallayana kadar düşündüğü buydu. "Seninle gidiyoruz."

Ash kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"

Angel, "Ne planladığını biliyoruz," dedi, "ve seninle geliyoruz."

Tamamen şaşkına dönmüştü. Valerius, Talon, Kyrian, Julian, Zarek, Sin, Vane, Kyl, Katra, Fang, Tabitha ve Fury'nin içeri girdiğini görünce tek yapabildiği şaşkınlıkla kaşlarını çatmak oldu.

Neden hepsi burada olsun ki?

"Neler oluyor?" Ash onlara sordu.

Kyrian ona komik bir bakış attı. "Burada, uğrunda kıçını riske atmadığın tek bir kişi bile yok; çoğumuz birden fazla kez. Alexion bize Tory ile olanları anlattı ve ne planlamış olursanız olun arkanızı kollamak için buradayız."

Talon başını salladı. "Wulf da yolda. Uçak iner inmez burada olacak ve Otto onu hızlandırabilir. Otto da bizimle birlikte olmayı planlıyor."

Valerius, Tabitha'yı geri çekti. "Tabitha dövüşmeyecek. Çok kısa bir süre sonra eve gidecek ama ruhunun burada olduğunu bilmenizi istedi."

Tabitha yüzünü buruşturdu. Ama bebek için, senin için taşak yiyor olurdum, Ash. Bunu biliyorsun."

Ona gülümsedi. "Biliyorum Tabby."

"Diğer Kara Avcılar burada olmak istediler," dedi Talon, "ama güneş henüz tam olarak batmadığı için gelemediler. Ancak, yanan top düştüğünde, ihtiyacımız olursa buradalar."

Ash, onun için kan dökmeye istekli olmalarına şaşırmıştı. Ona var olduğunu fark etmediği bir düzeyde dokundu. Bu yüzden geçmişini bir sır olarak saklamayı bu kadar çok istiyordu. Geçmişiyle ilgili gerçeği bilseler, onun yanında olmaya bu kadar istekli olur muydular? Yoksa herkes gibi olup üzerine mi basacaklar?

Tıpkı Meriç gibi…

Ama yine de, bu onun için her şey demekti.

Kat'e baktı. "Seni bu kavgada istemiyorum."

Ona hırladı. "Baba-"

"Tartışma yok," dedi onun sözünü keserek. "Simi savaşın dışında kalırsa, sen de öyle."

Sin alçak, şeytani bir kahkaha attı. "Baban olduğu için çok mutluyum. Ve bir kez olsun göz göze geldik."

Kat parmağını Sin'e doğru kaldırdı. "Bu gece yatak odamda değilsin. Ve sen..." Ash'e döndü. "Sadece beni sinirlendir. Tory benim iyi bir arkadaşımdır. Bir şeyler ters giderse ve bana ihtiyacınız olursa, arasanız iyi olur. Aksi takdirde, hepiniz köpek kulübesindesiniz. Kocasına dönüp baktı. "Ve ne olursa olsun içindesin."

Sin iyi huylu bir şekilde öfkesini silkti.

Zarek her zamanki alaycı tavrıyla onları görmezden geldi. "Bu yine de senden hoşlandığım anlamına gelmiyor, Acheron.

Ama sana karım ve oğlum için borçluyum. Seninki için hayatımı ortaya koyardım çünkü sensiz hiçbir bokum olmazdı ve bunu biliyorum.

Bu, muhtemelen bir adamın aşk ilanına en yakın şeydi ve onu dürüstçe etkiledi.

“Hiçbirinizin benimle birlikte durmasını beklemiyordum. Bunda sadece Daimonlarla savaşmıyoruz. Biz de iblislerle savaşıyoruz.”

Sin homurdandı. “Şeytanları parçalamak için yaşıyorum. Piçleri getirin.”

Zarek başını salladı. "Anlaştık... yağmur yağsın. Astrid'den öğrendiğim tek şey, hayatın bir fırtınada sığınak bulmaktan ibaret olmadığı. Yağmurda dans etmeyi öğrenmekle ilgili. Öldürürken kana bulandığım sürece ne öldürdüğüm umurumda değil.”

Talon gülümsedi. "Senin için buradayız, T-Rex. Her zaman yanımızda olduğun gibi."

Ve kendisinin hep yalnız olduğunu düşündüğünü düşünmek. Kara Avcıları eğitmiş ve onlara yardım etmek için Kurt Avcıları ile savaşmış olsa da, onların iyiliğine karşılık vermelerini asla beklemiyordu. "Teşekkürler beyler. Arkamda duran insanlara alışık değilim.” Onu her zaman düşmanlarının eline teslim etmişler ya da çok fena becermişlerdi. Yalnız olmadığını bilmek iyi hissettirdi. "Hepinizin sizi seven aileleri olduğunu biliyorum, bu yüzden gitmek isterseniz..."

Vane alay etti. "İstemeseydik burada olmazdık. Sen ve Val, kimsenin canını sıkmayacağı bir zamanda kız kardeşimi kurtarmak için savaştınız. Bunu unutmadım.”

"Kara Avcıların benim ve Maggie için yaptıklarını da unutmadım," dedi Wren sertçe.

Fury başını salladı. "Evet, biz bir aileyiz. Psikotik, tuhaf ve muhtemelen asla karıştırılmaması gereken bir yığın kişilik, ama işte buradayız. Şimdi gidip biraz kıç tekmeleyelim.

* * *

Satara, yüzünü Tory'ye doğru çeviren Nick'e acımasızca gülümsedi. "Bir düşün aşkım. Mükemmel bir intikam, değil mi?”

Tory, yaratıkların en kalpsizi olması gereken kadına ters ters baktı. Birinin onu gerçekten dövmesi gerekiyordu.

Satara, Tory'nin yanına dönmek için onu terk etti. "Bakılacak pek bir şey olmadığını biliyorum. Ama beni beceriyormuş gibi davranabilirsin.” Doğrudan Tory'nin arkasında durdu ve Nick'in incelemesi için Tory'nin

göğüslerini avuçlamak için etrafına uzandı. Seni durdurmak için güçsüzken kadınına tecavüz ettiğini öğrenmenin Acheron'u ne kadar öldüreceğini bir düşün. Ona yardım edecek kimse yokken ağlayıp merhamet dilenmesini düşünerek her gün yaşayacağı suçluluk ve ıstırabı bir düşünün. Onunla olamayınca onu çağırması. Mükemmel bir intikam.”

Tory kendini Satara'ya doğru itti ve kafasını kadının yüzüne çarptı.

"Bağlı olduğuma sevinsen iyi olur, seni sürtük."

Satara elini Tory'nin saçlarına gömdü ve kafasını geri çekti. "Senin ağzını tıkama zamanı."

Tory'nin yüzünün etrafında kumaş bir kravat belirdi.

Satara gömleğini altın saplı bir hançerle kesti. Bıçağı Tory'nin sütyeninin altına çengelleyene kadar Tory'nin derisine doğru çekti. "Hadi, Nick. Küçük fahişe seni Sanctuary'de küçük düşürdü. Ondan ve Acheron'dan intikamını al.

Yavaşça onlara yaklaştı. Metodik olarak.

Tory ağzını kapatarak çığlık atmaya çalıştı ama ses çıkmadı. Dehşete kapılarak zincirleri astı ve kendini savunamayacak kadar güçsüz olmasından nefret etti.

Satara sütyenini keserek açtı ve göğüslerini dışarı çıkardı. "Tamamen senin."

Nick bıçağı onun elinden aldı.

Tory hayal kırıklığının gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Bu isme layık bir erkek bunu bir kadına nasıl yapabilir? Başka bir varlığı asla böyle incitmezdi. Satara'nın bir kadın olarak bir başkasının tecavüzünü organize etmesi, onu yaratıkların en tiksindiricisi yaptı.

Ve bundan sonra onu öldürseler iyi olur çünkü bir kez özgürlüğüne kavuşursa onları öldürecekti.

Yüz hatları tamamen metanetliydi, Nick bıçağın kenarını işaret etti.

Satara memnuniyetle parlıyordu. "Devam et aşkım. Beni gururlandır."

Nick elini durdurdu ve ona baktı. "Biliyor musun Satara? Gurur duymayı umursadığım tek bir kişi var.” Bıçağı avucunun içinde sıkıca kavradı.

Güneş gözlüklerini çıkaran Tory, Acheron'la aynı gümüş gözlere sahip olduğunu fark edince nefesi kesildi.

Gururla sırıtan Satara'ya bakmadan önce onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Ve o kişi asla sen değildin." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz hançeri Satara'nın midesinin derinliklerine sapladı.

Satara yarayı kapatırken nefesi kesilerek sendeledi. Parmaklarının arasından kan akıyordu. Yüzü bir acı ve inançsızlık maskesiydi. "Ne yapıyorsun?"

"Kaderimi kucaklıyorum." Cebinden anahtarları aldı. Etrafında dönerek kalın gümüş bileziği Tory'nin kolundan çıkardı ve yere düşmesine izin verdi ve orada yüksek bir gümbürtüyle yere indi.

Satara kapıya koşarken kardeşi için bağırdı.

Nick, hançeri onun kaçan bedenine ölümcül bir nişanla fırlattı. Sırtının alt kısmına çarptı ve onu doğrudan yere gönderdi.

Nick kollarını yerinde tutan zincirleri açarken Tory hareket edemeyecek kadar sersemlemişti.

Neden bana yardım edeyim ki?

Ayaklarını serbest bırakarak doğrulduğunda, gömleğini göğsünün üzerine kadar çekti.

Ardından ceketini çıkarıp ona uzattı. “Beni yanlış anlama, Ash'ten her parçamla nefret ediyorum ve bir gün onu öldüreceğim, sözlerime dikkat et. Ama sana işkence edersem hissedeceği acıyı tahmin etmem gerekmiyor. Onun yüzünden her gün o acıyla yaşıyorum. Annemin ona yardım etmemi söyleyen sesini duyuyorum. İşkence görürken ve öldürülürken hayatını kurtarmak için. Ve onun sayesinde Ash'ten daha iyi bir adamım. Ondan intikam almak için masum birinin ölmesine izin vermeyeceğim. Annemden daha fazla ölmeyi hak etmiyorsun.”

Tory, onu anlamaya çalışarak başını salladı. "Ama beni Sanctuary'de tehdit ettin."

"Hayır, sadece onu çıldırtmak istedim. Bir kadını asla incitmem. Annem beni daha iyi yetiştirdi.”

Satara'nın cansız bedenine baktı.

Nick onun yüzündeki acımayla alay etti. “O bir kadın değildi, güven bana. Yaptığımı fazlasıyla hak etti ve ben de dahil olmak üzere başkalarına çok daha kötü şeyler yaptı. Bir daha kimsenin piyonu olmayacağım.” Hançeri Satara'nın sırtından çıkarmak için onu terk etti.

Tory onu takip etti. "Bu Atlantisli, değil mi?"

Pis pis gülümsedi. "Ash'e bende olduğunu söylediğinden emin ol."

Sonra kolundan tuttu ve onu kapıya doğru çekti.

Adam kapıyı açar açmaz, iblisler ve Daimonlarla dolu büyük bir salona açılan bir odada olduklarını anladı.

Nick hafif bir küfür savururken geri çekildi.

"O yoldan gidemeyiz, değil mi?"

Kafasını salladı. "Yenmek istemiyorsan olmaz." İmkansız olan gerçekleştiğinde tam geri çekilmek üzereydi. Odanın ortasındaki sürgü deliği açıldı.

Parlak ve altın renginde parladı.

Ve hava karardığında, Acheron ve Urian orada durmuş, meydan okurcasına Daimonlara bakıyorlardı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hâlâ Nick'le birlikte kapının arkasına gizlenmiş olan Tory gözlerini kırpıştırdı ve ardından Ash'in Daimonların ortasında sağlam ve iri yarı durduğunu görünce gülümsedi. Duruşu her şeyi söyledi: Ben buradayım

evini temizle ve bunu yaparken merhametli olmayacağım. Benimle dalga geçersen annenin kötü hafızasından başka bir şey olmazsın.

Siyah saçları koyu kırmızıyla taranmıştı. Uzun, korsan tarzı kruvaze paltosunun etek ucu, ilk tanıştıkları gece giydiği kiraz kırmızısı Doc Martens'in etrafında sallanıyordu. Yakut saplama tekrar burnuna takılmıştı ve ilk kez onun yüzüne konmuş güneş gözlüklerinin görüntüsüne hayran kaldı.

Adamım, Acheron çok ateşliydi ve onun için geldiği için kalbi minnettarlıkla çarpıyordu.

Yanındaki uzun boylu, sarışın adam görünüş olarak çok daha sakindi. Bileklerinde geriye doğru kıvrık siyah düğmeli bir gömlek ve kot pantolonuyla, kıyafetleri kıyaslandığında sadeydi. Ama mükemmel hatları ve atkuyruğu yaptığı beyaz-sarı saçlarıyla neredeyse bir o kadar yakışıklıydı. Ayrıca adamın sarı saçları dışında Stryker'a çok benzediği gerçeğini de gözden kaçırmamıştı.

Stryker gibi o da sadece Ash'i kuşatan hava tarafından aşılan ölümcül bir havaya sahipti.

Ash'in buraya gelemeyeceğini sanıyordum, diye fısıldadı Nick'e.

"Görünüşe göre senin için dünyanın sonunu getirmeye hazır. Etkilenmelisin. Ben."

Gözleri genişliyordu, kesinlikle öyleydi. Ash neden böyle bir risk alsın ki?

Ve her iblis ve Daimon, onun varlığıyla olduğu yerde donup kaldı. Dışarıdaki kalabalık tek bir kelime bile etmedi. Kıyametin başlamasını beklerken sanki hepsi toplu bir nefes tutuyor gibiydi.

Ash'in yanındaki sarışın adama en iyi şekilde acı dolu nefret olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle dik dik bakan Stryker dışında hepsi. "Düşmanımın yanında yer almaya cüret mi ediyorsun?"

"Size karşı Peder, Mickey Mouse'un yanında yer alırdım."

Stryker dudağını büktü. "Seni değersiz orospu çocuğu. Asla bir cum lekesinden başka bir şey olmamalıydın.

Sarışın alay etti. "Senin için kesinlikle aynı şeyi söyleyebilirim. Artık dünyayı ve hepimizi bir sürü sefaletten kurtarırdı, değil mi?”

Daimonlar ilerlemeye başladı, ancak görünmeyen bir güç tarafından geri püskürtüldüler.

Ash, Stryker'a döndü ve homurdandı. "Bu kadar aile birleşimi saçmalığı yeter. Soteria nerede?”

Tory, Ash'in sözlerine kaşlarını çattı. Ses ona ait olmasına rağmen, kalın bir Yunan aksanı vardı ve günlük Amerikan dilini konuşmadığı zamanlar kullandığı daha akıcı Atlantis aksanı değildi. Ne kadar garip. Kusursuz Yunanca konuştuğunda bile aksanı o kadar gırtlak ve geleneksel değildi.

"O orada." Ash'in birkaç metre ilerisinde uzun boylu sarışın bir kadın belirdi ve çenesini buyurgan bir hareketle Tory'nin durduğu kapıyı gösterdi.

Kadın Ash'i kucaklamak için kısa mesafeyi geçerken Tory onun güzelliği karşısında nefesini tuttu. “Sonunda, sevgililer. Beni özgür bırakmaya geldin.” Yanağına bir öpücük kondurdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Tory, bunun tanrıça Apollymi olduğunu anlayınca şaşkına döndü. Ash'in annesi.

Mutlak yıkım tanrıçası.

Ash ona sıkıca sarıldı ve geri adım atmadan önce başını salladı. Stryker'a alaycı bir gülümsemeyle döndü ve onun odasına yöneldi.

Nick onu durduramadan Tory kapıyı iterek açtı ve Ash'e doğru koştu. Kendini onun kollarına attı ve baş döndürücü rahatlamasından onu kendine yakın tuttu. Ve dudakları buluştuğunda

…

Kafası karışmış bir şok içinde soğudu.

Bu Ash değildi. Görünüş olarak tamamen aynıydı ama Acheron gibi ne kokuyor ne de hissediyordu. Ve kesinlikle onun gibi öpüşmemişti.

Nick, Ash sahtekarına doğru koştu ama o ona ulaşamadan Urian, Nick'i yakaladı ve onu bulundukları odaya geri itti.

"Gitmeliyiz," dedi Urian, kapıyı arkalarından çarparak kapatırken ona ve sahte Ash'e. Nick'e baktı. "Senin de bizimle gelmen gerekiyor."

Nick bariz bir nefretle dudağını büktü. "Onunla hiçbir yere gitmiyorum. Ölmeyi tercih ederim."

Urian, Nick'i Satara'nın vücuduna bakmaya zorladı. "Satara'nın Tory'nin değil, senin elinden öldüğüne dair çılgınca temelsiz bir varsayımda bulunacağım." Nick'in çenesini kavrayarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Şimdi, bu konuda benimle kal, Cajun. Babam evlenerek ona ihanet ettiğimi düşündüğü için boğazımı kesti ve karımı öldürdü.

Ondan önce beni canından çok severdi ve ben onun hayatta kalan son çocuğuydum. Komutan yardımcısı. Şimdi onun cesedini görünce sana ne yapacağını düşünüyorsun? Sizi temin ederim, Chuck E. Cheese'e eğlence dolu bir yolculuk olmayacak. Birbirlerine olan tüm düşmanlıklarına rağmen, Satara onun kız kardeşidir ve ona yüzyıllar boyunca çok iyi hizmet etmiştir. Gerçekten burada kalıp Stryker'la biraz eğlenmek istiyorsan seni durdurmayacağım. Ama gerçekten tavsiye etmem."

Bu Nick'e ulaşmış gibi görünüyordu. Akıl sağlığı gözlerine geri döndü. "İyi. Seninle gideceğim."

"Urian," dedi sahte Ash, sıktığı dişlerinin arasından. "Bence anlıyorlar."

"Neyi yakalamak?" diye sordu.

Tory bu yoğun soruya gözlerini devirdi. "Bu Ash değil."

Sözcükler daha ağzından çıkmadan odadan çıktılar.

* * *

Stryker'ın üçüncü komutanı ve kişisel Illuminati saldırı gücünün lideri Zolan, hâlâ sessiz olan odada boğazını temizledi. "Şey... patron, bunu saygısızlık olarak söylemiyorum ama neden hala buradayız? Yani, Acheron Apollymi'yi kurtarmaya geldiyse, bir patlama falan olması gerekmez mi?"

Daimonlar ve iblisler, sanki dış dünyaya açılan bir açıklığın ortaya çıkmasını ya da Apollymi'nin şarkı söyleyip dans etmesini ya da doğal olmayan başka bir şeyi bekliyormuş gibi etraflarına bakındılar.

gerçekleşmesi için. Bu sırada Apollymi, Stryker'ı yakından izlerken neredeyse meleksi ve tatlı görünerek tamamen sabırlı bir şekilde orada öylece durdu.

İkinci komutanı Davyn gergin bir şekilde ensesini kaşıdı. "Katılıyorum, kyrios," dedi Stryker'a, Atlantis dilinde lord için kullanılan bir terim kullanarak. "Dünyanın sonu gibi gelmiyor."

Stryker, Apollymi'ye soğuk bir alayla baktı. “Hayır, öyle değil…”

Apollymi alay edercesine kaşlarını kaldırdı. "'Bildiğimiz şekliyle dünyanın sonu ve ben iyi hissediyorum' şarkısı nasıl gidiyor?"

Bir şeyler ters gidiyordu ve bir anda ne olduğunu anladı. Urian, Tory, Nick ve Ash'in ikiz kardeşi Styxx ortadan kaybolurken tahtından fırlayarak odaya koştu.

Bariz numaraya olan öfkesi, Satara'yı bir kan gölü içinde yerde yatarken görene kadar arttı. Onu ölü bulmak için koşarken korku öfkesini alıp götürdü. Gözleri parlıyordu ve teni maviye çalıyordu.

Onu kollarının arasına alıp sımsıkı tutarken, keder ve acının gözyaşlarına karşı savaşırken kalbi paramparça oldu. "Seni aptal psikopat sürtük," diye homurdandı onun soğuk yanağına doğru, kurtulmayı talep eden hıçkırıklarla savaşırken. "Ne yaptın şimdi?"

Apollymi, kız kardeşinin cesedini kollarında sallarken Strykerius için can atarak kapı eşiğinde durmuş, ona oğlunun cesedini kayalıklara atılmış halde bulduğu günü hatırlatmıştı.

Sempati ve ona karşı yeni keşfedilen bir saygı içini parçaladı.

Satara kadar kırık birini sevebilmesi onun için çok şey söylüyordu. Evet, soğukkanlı olabilirdi ama kalpsiz değildi. Gözlerini kapattığında onu ilk tanıştıkları günü hatırladı. Stryker gençti ve babasının laneti yüzünden buruktu.

"Onun için değer verdiğim her şeyden vazgeçtim ve sadakatimi böyle mi ödüyor?

Sadece altı yıl içinde ıstırap içinde mi öleceğim? Küçük çocuklarım şimdi güneşten kovuldular ve yemek yemek yerine birbirlerinden kan içmeye ve daha yirmi yedi yaşında acı içinde ölmeye lanetlendiler? Ne için? Hiç görmediğim askerler tarafından öldürülen bir Yunan fahişesinin ölümü için mi? Adalet bunun neresinde?”

Bu yüzden onu saflarına çekmiş ve ömrünü uzatmak için insan ruhlarını vücuduna çekerek babasının lanetinden nasıl kurtulacağını öğretmişti. Ona ve çocuklarına, insanların onlara zarar veremeyeceği ve çocuklarının kazara güneş ışığından ölme tehlikesinin olmadığı bir diyara sığınmıştı. Sonra başkalarını dönüştürmesine ve yaşamaları için buraya getirmesine izin vermişti.

Başlangıçta ona acımış ve hatta onu bir oğul gibi sevmişti.

Ama o onun Havarisi değildi ve onun etrafında ne kadar çok olursa, bedeli ne olursa olsun kendi çocuğunun onunla olmasını o kadar çok istiyordu. Kendisiyle Strykerius arasına bir duvar örmüş olmasının kendi hatası olduğunu kabul etti. Ve ikisi, nefret ettikleri insanlardan intikam almak için birbirlerini kullanmışlardı.

Artık her şey bu noktaya gelmişti…

"Çok üzgünüm, Strykerius."

Gümüş gözleri acıyla dönerek ona baktı. "Sen? Yoksa övünüyor musun?”

“Ölümden asla zevk almam. Haklı olduğu zaman zaman zaman zevk alabilirim. Ama asla böbürlenmem.”

"Ve bunun gibi meydan okumaların cevapsız kalmasına izin vermem."

* * *

Biri onu öyle sıkı bir şekilde kucakladığında Tory'nin yeni konumuna uyum sağlamaya bile vakti olmadı, kaburgalarının kırılacağından korktu. Acheron'un kokusu ona çarpana ve adam onu derinden öpene kadar rahatlayarak gülümsedi ve güldü. Güvendeydi.

Kollarını onun sırtına dolamaya başladı ama yaralarını hatırladı. Bunun yerine, boynuna sarıldı ve onu kendine yakın tuttu.

Bu gerçek Acheron'du ve onun kollarında harika hissediyordu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "İyi misin?" diye sordu, Nick'in yırtık gömleğini ve Nick'in düğmeli ceketini görünce gözleri karardı.

"Ben iyiyim. Gerçekten mi."

"Ama değiliz," dedi Urian kuru bir sesle. "Onlar Tory'yi tutarken Nick, Satara'yı öldürdü."

"Beni korumak için yaptı," diye araya girdi Tory.

Urian homurdandı. "Bunu senin için mezar taşına koyacağız. Bu arada Stryker bunun için kan isteyecek. Çok kan var."

Nick onun ciddi ses tonuyla alay etti. "Alınma, baban beni korkutmuyor, özellikle de onun derisinden bir parça istediğimi düşünürsek. Gel biraz al."

Urian etkilenmiş görünmüyordu. "Onunla güçlerinizi paylaştığınızı düşündüğünüzü biliyorum ama güven bana, o size artıklardan başka bir şey vermedi. Küçük bir şeyden bahsetmiyorum bile.

Ben alana kadar kimse ondan bir parça alamaz.

Ash tiz bir ıslık çaldı. "Aşağı çocuklar. Senin maçoluğunu kurtarmaktan daha önemli işlerimiz var."

Tory sonunda Ash'in işinin ne olduğunu ve kendisini neden bir asistan olarak tanımladığını tam olarak anladığında gülümsemesini sakladı. Gerçekten öyleydi.

Ash, Nick'e kararlı bir bakış attı. "Hazırlanmamız gereken bir savaş var. Stryker'ın Nick'i almasına izin vermeyeceğim.

Nick acı acı güldü. "Senin lanet yardımına ihtiyacım yok. Kendi başıma savaşabilirim."

Ash sesindeki nefrete cevap vermedi. Benden neden nefret ettiğini biliyorum, Nick. Anladım. Ama annen bir daha kendini öldürmeni istemezdi. Yarın benden nefret et. Bu gece gerekli bir kötülük olarak bana katlan.

Nick onu geri itti. "Bu bizi arkadaş yapmaz."

Ash ellerini kaldırdı. "Biliyorum." Tory'e döndü. "Styxx, onu buradan götür.

Onu güvende tut.

Tory, bunun günlükte okuduğu Styxx'in aynısı olduğunu fark edince ağzı açık kaldı - Acheron'a işkence edip hadım edenin aynısı.

Tadını alabildiği kadar acı bir öfke dalgası tüm vücudunu kapladı. Ash'e, onu incitmek için yolundan çıkan adamla hiçbir yere gitmeye niyeti olmadığını söyleyecekti ama daha ağzını açamadan parlak bir ışık parlaması onu kör etti.

Bir nanosaniye sonra kaba, sarışın bir adam sürüsü dışarı çıktı. Formasyonu alırken son derece ciddi görünüyorlardı.

Stryker geldi ve bakışları doğrudan Urian'a gitti. "Bana son kez ihanet ettin." Urian'a bir şey fırlattı.

Ash onu eline alana kadar Tory'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu, ona eski bir Yunan tasarımını hatırlatan tuhaf şekilli bir hançerdi, ancak kulpunda Ash'in sırt çantasındaki güneş sembolünün aynısını taşıyordu.

Ash bakışlarını Daimonlara dikti. "Kızlarını al, çığlık at ve hemen kaç, Stryker. Daha sonra size zaman kazandıracak. İnan bana, içinde bulunduğum ruh halindeyken beni tatmak istemezsin."

Stryker, Acheron'la beslenme fikrinin tadını çıkarıyormuş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Kanın tadı kadar can attığım hiçbir şey yok. Kara Avcılarınız burada değil." Ash'in yanında duran adamlara baktı ve alayla güldü.

"Bu gece ziyafet çekiyoruz, Spathi. Saldırı!"

Tory, Acheron'un yanında duran grubun arkasına takıldı. Onlara hakim olabileceğini söylemek istedi ama adamlar saldırdığında ve Daimonlar yumruklar ve şimşeklerle karşılık verdiğinde, olması gerektiği kadar yetkin olmadığını fark etti.

Sadece yumrukları ve silahlarıyla dövüşmüyorlardı, onun asla rekabet edemeyeceği doğaüstü güçlerle de dövüşüyorlardı. Ve bir grup iblis, onlarla savaşmak için Daimonlarla saflara katılmadan önce bu düşünce daha yeni bitmişti.

Stryker, Nick'in üzerine gitti ama Ash onu yakaladı ve ikisi ağır ağır yere yığıldı. Urian dönüp bir Daimon'un dişlerinden sıyrılmadan önce gözlerinin arasına bir iblis sapladı.

Tory bir tür silah arayarak geri sendeledi.

Bir iblis kendini ona fırlattı. Onu tekmelemeye çalıştı ama o kıpırdamadı bile. Tam ona ulaşacağı sırada, Julian elinde bir kılıçla oradaydı. İyi yerleştirilmiş bir vuruşla iblisin kafasını kopardı.

Antik Yunan kılıcının bıçağını omzunda dengeleyerek yüzünü ona döndü.

"Kılıç tutabilir misin?"

"Evet."

"Kyrian!" Julian takımlarındaki diğer uzun boylu sarışın adama bağırdı. "Bana bir kılıç ver."

Kyrian sadece bir kabza gibi görünen şeyi fırlattı. Julian tek bir akıcı hareketle onu yakaladı ve çapraz kabzadaki bir düğmeye bastı. Bıçak, üç fitin biraz altına kadar fırladı.

Ona teslim etti. "Daimonlar kalplerinden bıçaklanmalı. Gözlerinin arasına iblisler giriyor ve herhangi birimizin kafasını keserseniz hepimiz ölürüz."

"Farkı nasıl anlarım?"

Daimonların çoğu sarışın ve kalplerini deldiğinizde patlayarak toza dönüşüyorlar. Kalbe vur ve bu işe yaramazsa, gözleri dene. Ağlayan birini bıçaklayıp sonra yere vurursanız, iyi bir adama saldırmışsınız demektir. Sadece Bilginize."

Başını eğdi. "Öğretici için teşekkürler."

Savaş yüzünü takınmadan önce güldü ve kavgaya geri döndü.

Tory, dengeyi hissetmek için bıçağı vücudunun etrafında savurdu. Birden bir dişi Daimon ona doğru geldi ve bir asa gösterdi. Tory'nin kafasına doğru salladı.

Darbeyi kılıcıyla savuşturan Tory, bıçağı geri çekti ve saldırıya geçti. Kadın inme vuruşunu karşıladı ve her darbeyi saydı. Vahşeti Tory'nin kemiklerine kadar sarsıldı.

Kabul etmekten nefret ediyordu ama aslında Daimon kazanıyordu. Vahşi bir hırıltıyla Daimon'u geri itmeye çalıştı.

Aniden, Nick oradaydı. Daimon'u ondan uzağa ve bir başkasına savurdu.

Daimon'u kalbinden bıçaklamadan önce, "Benim gözetimimde kimse bir insanı incitemez," diye hırladı. Julian'ın fark ettiği gibi, Daimon çığlık attı, sonra altın bir toza dönüştü.

Nick, Tory ona teşekkür edemeden ondan uzaklaştı.

Başka bir ışık parlaması, daha da büyük bir iblis ve Daimon grubunu müjdeledi.

Tory çenesi düşerek geri çekildi. Sayıları o kadar fazlaydı ki…

Ekibindeki adamlar harika dövüşçülerdi, ancak çok sayıda düşman tarafından istila ediliyorlardı. "Bu kötü…"

Ash, Daimonlardan birinin dişlerini Vane'in koluna batırdığını ve aynı zamanda onlara daha fazla iblis katıldığını görünce dondu.

Arkadaşlarının zarar görmesine izin veremezdi. Gözlerini kapatarak asasını Katoteros'tan çağırdı. Elini daha yeni sıkmıştı ki birinin ona çarptığını hissetti.

Midesine tamamen saplanmış bir Atlantis hançeriyle Styxx'i orada görmek için gözlerini açtı. Stryker onu serbest bırakırken küfretti, sonra tekrar Ash'e gitti.

Ash, Daimon lordunu asasının küt tarafıyla yakaladı ve geri itti.

"Kaç ya da öl," diye homurdandı.

"Siktir git."

Bakışlarını Stryker'a çeviren Ash, onu geri itti ve ardından asayı kaldırıma çarptı. Ondan etrafındaki iblislere ve Daimonlara ham, dizginlenmemiş bir güç dalgası fırladı. Her biri toza dönüştü.

Stryker hariç. Ejderha biçiminde hırlayarak ve kanat çırparak yerin üzerinde havada asılı kaldı. Böğüren Stryker ateş püskürdü.

Ash, kendisini yakmasına engel olmak için ancak zamanında kolunu kaldırdı. Ondan kaçan Stryker'a başka bir tanrı cıvatası attı.

"Bu daha bitmedi, Acheron. Bir dahaki sefere güçlerini kullanamayacaksın." Başka bir ateş patlamasıyla Stryker ortadan kayboldu.

Vane, Daimon'un ısırığının acısını hafifletmek için bariz bir çabayla kanayan kolunu salladı. "Eğer senin böyle bir gücün varsa neden savaşıyorduk?"

Eski Kara Avcı ve Nick hep bir ağızdan, "Yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez," dediler.

Wulf, "Ve bazen işlerin yolunda gitmesi için ters gitmesi gerekir," dedi. Diğer adamların solo patlaması karşısında kafası karışmış gibi göründüğünde, "Sanırım bunu söylediği tek kişi benim," diye ekledi.

Fury kurt benzeri tuhaf bir ses çıkardı. "Biz olmasak da kıçlarını tekmeleyebilecekken neden kavga ettiğimizi hâlâ anlamıyorum."

"Çünkü herkese bir dövüş şansı vermeye inanıyorum... ta ki onlar beni kızdırana kadar." Ash, Vane'e soğukkanlı bir bakış attı. "Takviye kuvvet getirmek Stryker'ın hatasıydı."

"Ve senin olmadığına sevin," dedi Fury, Vane'e sinirli bir şekilde gülerek. "Benim olmadığı için heyecanlandığımı biliyorum." Kurt, Daimon'a ve iblis kalıntılarına, daha doğrusu ondan geriye kalanlara baktı. Acheron. Kesinlikle, kesinlikle bir gecede yok edilmesi gerektiğinde.

Ash, verilen hasarı incelemek için Styxx'in yanında diz çöktü. Styxx ölmeden ölemeyeceği için fazla endişeli değildi. Ama bu çok acıtmadığı anlamına gelmiyordu. Stryker'ın tuttuğu hançer, Styxx saldırıyı durdurmasaydı Acheron'u öldürürdü.

Kendisi kadar ölmeyi isteyen ağabeyi de onun hayatını kurtarmıştı.

Bunu bile zar zor anlayabiliyordu.

Styxx, yarasının acısından titriyor olsa da bakışlarını düz bir şekilde karşıladı. "Biliyorsun kardeşim, savaşta gözlerini asla kapatmaman gerekiyor."

Ash onun yersiz mizahına güldü. "General olmak için eğitim alan ben değildim."

Styxx etraflarındaki adamlara baktı. "Belki. Ama liderlik konusunda benden çok daha iyi iş çıkarıyorsun. Kesinlikle babamın bizi yanlış yetiştirdiğini düşünüyorum.

Bu, Styxx'in ona söylediği en nazik şeydi. Ash elini Styxx'in yarasının üzerine koyarken konuşmadı.

Styxx'in bakışları ondan ayrılmadı. Ancak Ash yarayı kapattığında Styxx, Ash'in "nazik" dokunuşu hakkında Stryker'ı gururlandıracak bir küfür savurdu.

"Öldüm mü daha?" Styxx alaycı bir şekilde sordu.

"Henüz değil. Beni cidden kızdırmak için hâlâ birkaç yılın kaldı."

Styxx gülümsedi. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Ash de öyle yaptı. "Benim için iyi bir iş çıkardın. Teşekkür ederim."

"Evet, peki, bir dahaki sefere Daimon sığınağına inmek için birine ihtiyacın olursa, bunu yapmak için diğer pisliklerinden birini seç. Bana geldiklerinde bir tanrının gücüne sahip değilim ve bu beni kesin bir dezavantaja sokuyor."

Yine de onu korumak için kendini Ash'in önüne atmıştı... Geçmişini geride bırakması ve kardeşini kabul etmesi için uzun bir yol kat etti. Ash sırıtarak Styxx'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Talon onları izlerken kafasını kaşıdı. "Hey, T-Rex? Bir dahaki sefere seninle ukalalık yapmak istediğimde bunun benim açımdan gerçekten aptalca bir hareket olduğunu bana hatırlat.

Wulf ağzı açık kaldı. "Oh, hayır, bilmiyorsun, seni korkak. Ash'i bir dahaki görüşünde ona MÖ 10.000 filmini izleyip izlemediğini ve bunun onu vatan hasreti çekip çekmediğini soracağını söylemiştin.

Talon, Wulf'a bir kesme hareketi yaptı. "Bu gece beni kızartmaz mısın? Ne demek istediğimi anlıyorsan vücudumun bazı kısımlarını daha sonra kullanmak isterim ve sen evli ve bir çocuklu olduğun için istediğini biliyorum.

Ash, Tory'ye baktı ve hissedebileceği her türlü gerginlik buharlaştı. Güvendeydi ve onun için önemli olan tek şey buydu.

Kendisine yardım etmeye gelen gruba baktı ve hayretler içinde kaldı. "Sağolun beyler."

Kyrian ona elini uzattı. "Bize ne zaman ihtiyacın olursa Acheron, senin için buradayız."

Ve birer birer elini sıkarak benzer bir beyanda bulundular.

Talon'a gelene kadar. "Bir gün bana o sopa şeyini nasıl yaptığını anlatmalısın. Bu sadece Daimonlar için değil, başıboş timsahlar ve sinir bozucu komşular için de işe yarayabilir.

Ash güldü. "Bir gün yapabilirim."

En azından Nick onun yanından geçip omzunu Ash'in omzuna koyana kadar. Bu çok çocukça bir şeydi. Karanlığın içine doğru uzaklaşırken Ash ona ters ters baktı. Kayıtlara geçsin Nick, ben de Cherise'yi severdim.

Nick onu devirdi ve yürümeye devam etti.

Zarek ayrılan son kişiydi. Yürüdü ve başını kaldırdı. Bakışları Tory'ye gitti ve ardından Ash'e dönüp onunla Yunanca konuştu. "Biliyor musun, sonsuza kadar taşıyabileceğimiz yaralar benim için inanılmaz. Ama son birkaç yıldır beni en çok büyüleyen şey, doğru kişinin onları nasıl iyileştirebileceği. Bilge bir adamın bana herkesin sevilmeyi hak ettiğini söylediğini hatırlıyorum. Sen bile."

Ash, adam neredeyse karısını bırakacakken Zarek'e verdiği tavsiyeye homurdandı.

"Ve hatırladığım kadarıyla bana susmamı söylemiştin."

Zarek, adımlarını atarak omuz silkti. "Ben bir pisliğim. İtiraf ediyorum. Haftalık Anonim Pislikler toplantılarına gidiyorum ama birkaç bin yıllık alışkanlığı geri almak uzun zaman alıyor. Ve senin benden daha fazla bozacağın yılların olduğunu düşünmek.”

"Bob nasıl gidiyor?" diye sordu Ash, konuyu Zarek'in küçük oğluna çevirerek. "Astrid savaşı kazandı mı?"

"Ona Menoeceus dediğin için mi? Asla. Hala benim zevkime göre Menopoza çok yakın olduğunu söylüyorum ve bunun için iyi bir takma ad bile yok. Okulda bu isimle takılıp kaldığınızı hayal edebiliyor musunuz? Bana saçma deyin ama çocuğun damgalanmadan büyümesini isterim.”

Ash, Zarek'in birden fazla kez yaptığı bir tirada güldü. Ancak karısı Astrid bunu tamamen görmezden geldi ve babası ona Bob derken zavallı çocuğa Menoeceus demeye devam etti.

Zarek başını salladı. "Ama sana şunu söyleyeyim, bir çocuğa bakıp seni asla mahvetmeyeceğine güvenebileceğin tek kişiyle karıştığını görmekten daha iyi bir şey olamaz. Ve bunun için sana borçluyum, Acheron. Onlara her baktığımda, sana ne borçlu olduğumu asla unutmuyorum.” Tory'nin Yunancayı kendisi kadar iyi anladığını bilmeden uzaklaştı ve İngilizceye geçti. "Siz ikiniz kendinize iyi bakın. Ve tanrıların aşkına, beladan uzak dur. En azından ısınana kadar. Soğuk yerlerde bulunmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.” Anında ortadan kayboldu.

Tory ona doğru yürürken Ash asasını Katoteros'a geri gönderdi. Gömleğini tamir etti.

Arkasından bakmaya çalıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Şu anda uçabilirim." Elini onun için uzattı.

Aldığı anda onları Pirate's Alley'deki küçük dairesine ışınladı.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Vay canına, şaka yapmıyordun. Burası minicik.”

Sırt çantasını omzundan silkti. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

"Beni de biliyorsun. Ama ihtiyacım olan bir şey var."

"Ve bu?"

Gözlerindeki hararetli, samimi bakış onu yakıp kavurdu. "Sen."

O kelimenin ve kalbinden geçen sevgi dalgasının tadını çıkardı. Ama sonunda gerçeği biliyordu. "Seninle kalamam, Tory. Asla bir biz olamaz.”

"Neden?"

Deli miydi? Az önce yaşadıkları tüm olayı aklından mı silmişti? “Günlük olarak nelerle uğraştığımı gördün. Düşmanlarım insan değil ve uğraşmam gereken Stryker'dan çok daha fazlası var ve Nick seni bu gece serbest bırakmış olsa da yarın olmayabilir. Büyük kızıl saçlı probleminden bahsetmiyorum bile. Seni böyle bir tehlikeye atamam. Durmadan."

"Ya katılmıyorsam?"

"Sana izin vermeyeceğim. Ben bir tanrıyım Tory. Mecbur kalırsam, kendimi senin anılarından silerim.”

"Beynimle dalga geçersen yemin ederim Acheron, canın yanar."

Ve şimdi düşündüğüne göre, o da muhtemelen Nick gibiydi - güçlerinin onun üzerinde çalışamayacağı kadar çılgınca inatçıydı. "Mantıklı ol Tory. Hayatım çok karmaşık ve tehlikeli.”

Tory inadına ağlamak istedi. Zarek'in sözlerini tekrarlayarak, "Herkes sevgiyi hak eder, Acheron," dedi. "Gözlerime bak ve gitmemi gerçekten istediğini söyle.

Beni bir daha asla görmek istemediğini söyle."

Ash, duyguları içinde dalgalanırken yutkundu. Gitmesini istemiyordu. Onu tutmak ve doğal olmayan hayatının geri kalanında yanında tutmak istiyordu.

Ama insan olduğu sürece, onu savunmasız yaptı. Kendisine zarar vermeye kararlı düşmanları olduğu sürece, onun yanına yaklaşmasına izin veremezdi. Gitmeni istiyorum, Tory.

"Evet, şey, cehennemdeki insanlar buzlu su ister. Şimdi kıyafetlerini çıkar ve arkana bakmama izin ver. Şu anda seni öldürüyor olmalı.”

"Yani beni tamamen görmezden mi geleceksin?"

"Tam olarak değil. Ne dediğini duydum ve bu gece yenildiğim ve yenildiğim gerçeğine saygı duyuyorum - o iblis şeyler gelip beni oturduğum yerden kaptı. Aptal bir kadın değilim ama bununla birlikte, bir şeyi gözüme kestirdiğimde de pes etmem. Seni seviyorum Acheron ve beni uzaklaştırmaya çalıştığında bile yanında olmaya niyetliyim.

Ash, onun ağzından çıkan her kelimenin tadını çıkarırken gözlerini kapattı. "Birini nasıl seveceğimi bilmiyorum, Tory. Yapmıyorum."

"Senin için canlarını vermeye hazır gördüğüm kalabalık senin inek otlağından daha fazla gübre dolu olduğunu söylüyor dostum."

"Artemis barış içinde yaşamamıza izin vermeyecek. Bunu anlıyor musun?

"Sana kıyafetlerini çıkarmanı söylediğimi ve senin burada durup benimle tartıştığını anlıyorum. Bana teslim ol, Ash. İnan bana, böylesi daha kolay."

Teslim olurcasına ellerini kaldırarak güçlerini kullanarak gömleğini çıkardı.

Tory, sırtını yaralayan yeniden açılmış yaraları görünce nefesini tuttu.

"Nasıl dayanabiliyorsun?"

Ona attığı boş bakış onu parçaladı. "Ben buna alışığım."

"Yatağa gir. O sırtın bakıma ihtiyacı var ve senin dinlenmen gerekiyor."

"Evet hanımefendi." Tory mutfağa giderken Ash kısa mesafeyi yatak odasına yöneldi. Onu izlemek için kapı eşiğinde durdu. Ondan habersiz, bir kase çıkardı ve içine su akıttı.

Bir arzu dalgası onu o kadar sert vurdu ki kelimenin tam anlamıyla nefesini kesti. Canı bu kadar çok acımasaydı, tek başına yatmayacaktı. Ama sırtındaki ağrı, kasıklarındakinden çok daha zorluydu.

Yine de ikisi de kalbinde ona bunun böyle devam edemeyeceğini söyleyen kişiyle kıyaslanamazdı. İnatçılığına rağmen, Artemis onu öldürmeden önce gitmesi gerekecekti.

Ve Artemis haklıydı. Yemek için yalvarmak için sürünerek ona geri dönmek zorunda kalacaktı.

Çatışma ve sırtındaki yaralar arasında açlıktan ölüyordu ve çok geçmeden beslenmezse öldürmeye başlayacaktı.

Yüzünü buruşturarak Tory'nin onun o tarafını görse ne düşüneceğini merak etti. Üzücü olan şey, onun kendisiyle bu şekilde uğraşmasını asla istememesiydi. Onun içinde yaşayan iblis canavarı görmesini asla istemedim.

Hayır, o canavarı Artemis yaratmıştı. Onu besleyen kişinin kendisi olması adildi.

İçini çekti ve Tory'yi beklemek için yatağa gitti, sabah olduğunda onu bırakmak zorunda kalacağını biliyordu.

YİRMİ BÖLÜM

Tory, Ash'in uyuduğu odaya girerken duraksadı. Nefes alması çok tuhaftı. Bir insan gibi değil, ona daha çok nefes nefese bir köpeği hatırlattı. Onun için endişelendi, kasesini ve bezini komodinin üzerine koydu ve yanına oturdu.

Elini onun ateşli yanağına koydu. Temas kurduğu an, tüm vücudu canlı bir maviye döndü. Nefesi kesilerek, teninin mavi rengin çeşitli tonlarıyla mermerleşmesini ve dönmesini izledi. Tırnakları siyaha döndü ve başının tepesinden iki küçük boynuz çıktı.

Yataktan fırlayarak, Artemis'in ok ve yayı sırtındaki yaraların üzerinde belirdiğinde kaşlarını çattı.

Ash uykuda bile homurdandı. Ve ona bakmak için gözlerini açtığında, tek yapabildiği koşmamaktı. Artık gümüş değillerdi, kırmızı parlıyorlardı ve sarı çizgilerle vurulmuşlardı. Ağzını açtı ve tıslayarak ona bir dizi tırtıklı diş gösterdi.

"Bebek?" diye fısıldadı, kendisini korkutan yaratıkta sevdiği adama dair bir işaret arayarak.

Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı ve yatağın üzerine çömeldi.

Tory ona yavaşça yaklaştı. Elini uzatarak avucunu yavaşça onun mavi yanağına koydu. Gözlerini kapattı ve bileğini koklarken elini burnunu sıktı.

Bu onu sakinleştirmiş gibiydi. Tercümeye başlayamadığı bir dilde ona bir şeyler söyledi. Atlantis dilinde, "Anlamıyorum," dedi.

"Ake-kara, akra."

Yüzüne düşen siyah saçlarını geriye attı. "Bir şeye ihtiyacın var mı tatlım?"

Ash odaklanmaya çalışıyordu ama bu imkansızdı. Her şey çok pusluydu. Uyanık mı yoksa rüya mı gördüğünden bile emin değildi. Sırtındaki ağrı şimdi geçmiş gibiydi. Ve taze kanın yanındaydı - kokusunu alabiliyor ve kalp atışlarını duyabiliyordu.

Bu ses ağzını sulandırdı.

Dudaklarını yalayarak, delmek istediği damarları kaplayan kadın etinin kokusunu içine çekti...

Yemek yemek.

Yapmaması gerekiyordu. Bu durumda bile kendi kendine öğrettiği kuralı hatırlıyordu. İnsanları tatmasına izin verilmedi. Bu yanlıştı. Ama şu anda açlıktan ölürken nedenini hatırlayamıyordu.

Tek düşünebildiği, zorlu acısını doyurmaktı.

Boynunun kokusunu içine çekebilmek için insanı kendine yaklaştırdı. Oradaki hassas eti yalayarak, derine batırmak isteyerek dişleriyle derisini sıyırdı. Kadın zevkle içini çekerken ürpertilerin onu sardığını hissetti.

Onunla konuştu ama sözlerini anlayamadı. En azından dudakları onunkilere değene kadar. Ağzının tatlılığı içindeki adama dokundu ve canavarı tekrar boyun eğdirdi.

Ash normale dönerken Tory titredi. Teni bir kez daha kumraldı, gözleri o sakin, güzel gümüş rengiydi. Buna rağmen, ona zar zor bağlanmış bir kaplanı hatırlatan bir vahşet vardı.

Ve elini ona dokunması için yönlendirdiğinde tereddüt etti. "Yaralanmışsın Ash. Dinlenmelisin."

Kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı. Giysileri kayboldu. Ve bu sefer ağzını eline aldığında, tartışmasını hatırlayamadı. Parmaklarını onunkilere kenetledi ve elini sertleşmiş aletine bastırdı. Avucunu ovuştururken onun ürperdiğini kendi vücudunda hissetti.

Ona dokunabilmek için elini orada bıraktı. Bir an yatağın yanında dururken bir an sonra onun altında kaldı. Onun çıplak vücudunun kendisininkine yaslandığını hissettiğinde içini çekti.

Sırtına dokunmamaya dikkat ederek, adam öpücüğünü derinleştirirken yüzünü avuçladı.

Ash bunun bir rüya olup olmadığından hâlâ emin değildi. Tek bildiği, Soteria kokusunun kafasını doldurduğu ve onun içinde olması gerektiğiydi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, onun bacaklarını açtı ve kendini derinlere kaydırdı. Bunu yaptığı anda hissettiği zevkle nefesi kesildi. Ama içindeki canavarın geri dönmesi, onun kanı damarlarında akarken beslenmek istemesi çok uzun sürmedi. Tüm duyabildiği buydu. Odaklanabildiği tek şey.

Aldığı zevkin önüne geçti ve ağzının sulanmasına neden oldu.

Ash geri çekilirken Tory sızlandı. En azından yüzünü görene kadar. Oradaki azap kalbine damgasını vurdu. "Sorun ne Ash?"

Ash onunla kalmak istedi. Yeniden onun içinde olmak istiyordu…

Hayır, beslemek istedi. Boğazını koparma dürtüsü şiddetliydi.

Kontrolü kaybediyordu. Açlığın sefaletinden başka bir şey hatırlayamayana kadar kaydı ve serbest kaldı. Onunla geçirdiği her saniye onu uçuruma biraz daha yaklaştırıyordu.

Onu öldürmeden başa çıkamadığı için insan alemini terk etti.

Tory yalnız olduğunu anlayınca gözlerini kırpıştırdı. "Kül?" diye sordu, nereye gittiğini merak ederek.

* * *

Tamamen çıplak olan Ash, Artemis'in banyo odasının kapılarını ardına kadar açtı. Artık hiçbir şekilde insan değildi, hor gördüğü canavardı. Onun için beslenmekten başka hiçbir şey önemli değildi.

yok etmek

Öldürmek.

Acheron gitmişti. Sadece Apostolos buradaydı. Ve Haberci Apostolos kan istiyordu ve onu istediği tek bir kişi vardı.

Artemis…

Artemis, Acheron olduğunu anlayana kadar banyosuna izinsiz girildiğinde nefesi kesildi. Mavi tenine ve siyah saçlarına gülümsedi. "Sana bana döneceğini söylemiştim."

Kapılardan yıkandığı havuza uçtu. Yanındaki çıkıntıya çömelip inerek, ona bir insandan çok bir kuşu hatırlattı.

Onu tuttu ve yakınına çekti.

Elini çenesine koydu ve dişlerini kendisine geçirmeden önce onu boynundan uzaklaştırdı. “Yiyeceklerini hak etmedin. Sana kızgınım ve beni memnun edene kadar yemek yemeyeceksin."

Muhrip formunda konuşamayacak durumda olduğundan, ona tısladı ve daha sıkı kavradı.

Artemis onu uzaklaştırdı. Yan tarafına inmek için geri yuvarlandı. Tek bir akıcı hareketle ayağa fırladı ve hırladı.

Kendini ona atmadan önce öfkeyle dişlerini gösterdi.

Ellerini ya da mevcut durumda pençelerini üzerine koyarsa öleceğini bilerek, yolundan çekildi.

Onu av gibi takip etti. Muhtemelen korkması gerekirdi ama öfkesi bunun önüne geçti.

Normalde ikisi de onun bu kadar uzun süre yemek yemeden kalmasına izin vermezdi. Ama ona ihanet etmişti ve dürüst olmak gerekirse şu anda ölmesini umursamıyordu.

Ona teslim olmayı reddederek arka odasına koştu.

Geri çekilme yolunu kesmeye çalıştı ama kadın ona ateş etti ve güvenli odasına girdi.

Aptalca takip etti. O içeri girer girmez kapıya koştu ve kapıyı çarparak kapatarak onu içeride kapana kıstırdı.

Çıldırmış bir hayvan gibi kendini defalarca açık kapıya attı. Ama dürüst olmak gerekirse, ne kadar sert vursa da, kırılmamasına şaşırmıştı.

"Buradan kaçamazsın, Acheron. Güçlerin o odada işe yaramaz ve ben seni çıkarana kadar benimsin."

Pençeli elini kapıya vurdu ve öyle vahşi bir uluma attı ki, kadının ensesindeki tüyler diken diken oldu. Oh, eğer özgür kalırsa onu şu anda kesinlikle öldürürdü.

Bakışlarını kısarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona kibirli bir bakış attı.

"Dediğim gibi sana sahibim. Şimdi orada otur ve ben seni beslemeye hazır olana kadar aç kal."

Ash, içini kemiren açlığın ardından bu sözleri zar zor anlayabiliyordu. Bu haliyle, Artemis ruhlarını tutsak ederken ölen Kara Avcıların Gölgeleri gibiydi. Sonsuza dek aç ve susuz. Mantıksız ve kendini anlatamayan. Varlıkların en sefil olanıydı.

Kapı sertleşti ve onu küçük, karanlık bir odada yalnız bıraktı. Mobilya yoktu, pencere yoktu…

Hiç ışık yok.

Bir an için akıl sağlığı yerine geldi ve kendini yeniden hapishanedeki bir çocuk gibi hissetti. Etrafında dönüp onu ısıran fareleri aradı. Koşuşturan ayaklarının belli edici sesini dinlemek.

"Artemis!" O bağırdı. "Bırak çıkayım!"

Korkarım. Bu sözler boğazında düğümlendi.

Acheron mu? Orada mısın?"

Kafasının içinde Ryssa'nın sesini duydu.

Ve sonra açlığı geri döndü ve tüm insanlık görünüşünü ondan uzaklaştırdı. Pençeleriyle kapıya vurdu. Açlığının acısı dayanılmazdı. Dayanamadı, kapıyı kırmaya kararlı olarak kendini tekrar tekrar kapıya çarptı.

* * *

Artemis, Acheron konusunda ne yapması gerektiğini düşünürken dört gün geçti. Adamın aralıksız duvara çarpması ve hırıltılı ulumaları onu yormaya başlamıştı.

Ama ona bir ders verilmesi gerekiyordu. Cezalandırılması gerekiyordu ve diz çökmeyi öğrenene kadar onu bırakmayacaktı.

Bu noktada ondan dürüstçe korktuğundan bahsetmiyorum bile. Beslenmeden hiç bu kadar uzun süre ayrılmamıştı. Ve geçmiş deneyimler ona küçük bir kan damlasının sadece daha fazlası için iştahını kabartacağını söylüyordu.

Bakirelerinden birini ona yedirmeyi düşündü ama bu acımasızca olurdu.

Ve bu düşüncenin sonunda bir tane daha geldi. “Kori değil…”

Hayır. Onunla kafiyeli bir şey. Zekasına gülümsedi. Acheron'a, Soteria'nın kendisi veya yardakçılarından biri tarafından zarar görmeyeceğine dair yemin etmişti.

Ama Acheron'u ondan uzak tutacağına söz vermemişti.

Ona Soteria'nın onu yatıştırdığını söylemişti. Pekala, kaltak onu yatıştırsın. Onu beslemesine izin ver.

Memnuniyetle kibirlenen Artemis, küçük fahişenin ders verdiği New Orleans'a gitti. Beklemek zorunda kaldığı için sinirlenen kadın, bitene kadar koridorda dikildi.

* * *

Tory, öğrencilerini okuldan atarken çok üzüldü. Günlerdir Ash'i ne görmüş ne de ondan haber almıştı ve değerli sırt çantasının tek sahibi olarak ona bırakmış olması, Ash'in başına kötü bir şey gelip gelmediğini merak etmesine neden olmuştu.

Kitaplarını kendi sırt çantasına koyarak masanın üzerinden aldı ve kapıya yöneldi. Ama o oraya varmadan önce, uzun boylu, muhteşem bir kızıl saçlı içeri girdi. Pahalı bir şekilde dikilmiş beyaz bir takım elbise ve Prada ayakkabılar giymiş, büyüleyiciydi.

Tory, saçının her telini başından yolmak istedi.

"Neden buradasın Artemis?" soğukça sordu.

Artemis, sanki Tory'nin yanında olmaktan Tory'nin onun yanında olmaktan nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyormuş gibi dudağını kıvırdı.

Hayır, mümkün değildi.

"Acheron'un sana ihtiyacı var, insan. Yaralı ve gelemeyecek."

Tory kaşlarını çattı. "Neden beni almaya geldin?"

"O seni istiyor. İnan bana, burada olmamın başka bir nedeni yok.

Hâlâ şüphelenen Tory sırt çantasının askısını kavradı. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

Artemis, eski bir Yunan sadakat ve hakikat jesti yaptı. "Sana yemin ederim, o çok acı çekiyor ve sana ihtiyacı var. Gerçekten ona yardım etmeyecek kadar bencil misin?

Bencil miydi? Tory onun için bu kadar endişelenmeseydi gülerdi.

"Öyleyse beni ona götür."

Artemis onu sınıfından çıkarıp eski bir Yunan tapınağı gibi görünen bir yere fırlattı. Oda sütunlarla çevriliydi ve başının üzerinde altınla damgalanmış muhteşem bir av sahnesi vardı. Mükemmeldi.

"Neredeyim?"

"Olimpos." Artemis, onu antik tarzda yüzülebilen bir göleti olan bir banyo odasına götürdü.

Diğer taraftaki bir kapıya ulaşana kadar durmadı. Elini kaldırdığında kapı şeffaflaştı.

Tory, Ash'i yerde çıplak yatarken görünce nefesini tuttu. Siyah saçları keçeleşmiş, nefesi sığlaşmıştı. Derisi yine mermer mavisiydi ve kafasından iki siyah boynuz çıktı. İkili mavi cilt tonu, zayıf kaslarını net bir şekilde ortaya koyuyordu. Elleri uzun siyah pençelerle sona erdi ve onların kendisine baktığını görünce onlara doğru bir çift keskin diş gösterdi.

Kendini yukarı iterek, sanki hasta olacakmış gibi bir kolunu karnına doladı. Bir adım attı ve bariz bir acıyla tekrar yere yığıldı. Bir hüsran ve ıstırap feryadı kükredi.

"Tanrı formunda iğrenç, değil mi?"

Tory, tanrıçayı tiksindirici bir bakışla tırmıkladı. "Asla iğrenç değil. O'nun nesi var?"

"Yemek yemesi gerekiyor. Beslemeler arasında çok uzun süre kalırsa, başına hep böyle gelir."

"O zaman neden onu beslemedin?"

Artemis'in dudaklarında yavaş, şeytani bir gülümseme kıvrıldı. "Tatlım, neden burada olduğunu sanıyorsun?" Uzanıp kapıyı açtı.

Tory'nin bildiği bir sonraki şey, Artemis'in onu odaya ittiği ve kapıyı kapatarak Ash'in yanına kilitlediğiydi. "Afiyet olsun."

Tory kapıya dönerek onu açmaya çalıştı. Ama umutsuzdu. Bu tarafta mandal, anahtar veya herhangi bir şey yoktu. Tek yapabildiği, Artemis'in gururlu yüzünü görmekti.

Ah, onunla üç dakika yalnız kalabilseydi... Bu, izleme başına ödemeye layık bir ölüm maçı olurdu.

Başka seçeneği olmayan Tory, Ash'e yavaşça yaklaştı. İhtiyatlı. O olup olmadığını anlayabilir miydi? Bu arada, o öyle düşünmüyordu. "Bebek?"

Hiçbir anlam ifade etmeyen kan kırmızısı gözleriyle ona baktı. Vahşi ve soğuktular. Bir avcının gözleri.

Çıplak gözle bile göremeyeceği bir hızla Ash yerden kalktı. Onu boğazından yakaladı, yere attı ve dişlerini boynunun derinliklerine sapladı.

* * *

Ash'in kafası uğuldadı ve günlerdir içini kemiren açlığının bir kısmını nihayet dindirirken omzu ağrıdı. Kan çok iyiydi. Çok sıcak ve tatmin edici. Tekrar normal olana kadar yaladı ve emdi.

Ama kendine döndüğünde, onun bu kadar uzun süre beslenmeden kalmasına izin vermesine öfkesi arttı. Konuşamıyor olmasına rağmen, onu kapıdan izlediğini hatırlıyordu.

"Beni ne zaman istersen yersin..." Bu sözlerin ona ne yaptığını biliyordu ve onun tacizinden bıkmıştı.

"Artemis, sen..." Onun boğazından çekildiğinde ve tuttuğunun Artemis olmadığını anladığında sözleri yarıda kesildi.

Gelen Tory'ydi ve kan kaybından son derece solgundu.

İçini korku doldurdu. Boynu vahşice dişlerinden kopmuştu, nefes almak için mücadele ederken kahverengi gözleri yarı kapalıydı. HAYIR! ruhu haykırdı. Onu nasıl incitebilirdi?

Nasıl bu kadar ileri gidebilirdi ki tadına baktığının Tory olduğunu bile fark etmemişti?

Çünkü Artemis onu çok uzun süre yemeksiz tutmuştu. Ve sonra, bir insanın onun beslenmesiyle hayatta kalamayacağını bildiği için, onun yanına bir insan atmıştı.

"Aman tanrılar," diye nefes aldı, boğuluyordu. "Benimle kal bebeğim. Sana yardım getireceğim.

Beslenmesinden kanıyla kaplanmış dudaklarına dokunmak için uzandığında öksürdü. Gözlerindeki korkuyu ve onun neden olduğu acıyı gördü. Suçluluk kaldırabileceğinden fazlaydı.

Soteria mı? adını bir dua gibi fısıldadı. "Akribos mu?"

Gözleri parıldamadan önce son bir nefes verdi ve eli gevşeyerek avuç içi yukarıda olduğu yere düştü.

Onu az önce öldürdüğünü anlayınca hayal edilemez bir keder içini parçaladı. Ash başını geriye atarak, ona saldıran suçluluk ve acının ağırlığıyla haykırdı.

Onu asla incitmezdi. Asla!

Sonra Artemis'i kapıda, kapının diğer tarafına güvenli bir şekilde kıvrılmış, seyrederken gördü. Gözlerindeki tatmin, onları oymak istemesine neden oldu.

Kapıya saldırmadan önce Tory'yi dikkatlice yere yatırdı, her şeyini ondan alan kaltağa ulaşmaya kararlıydı. Tekrar. "Neden!" diye kükredi.

Acımasız bir öfkeyle gözlerini kıstı. "Neden biliyormusun." Sonra kapı karardı ve onu gerçekten aşık olduğu tek kadının bedeniyle baş başa bıraktı.

Az önce öldürdüğü kadın. Ve güçlerinin reddedildiği bu odada onu iyileştiremez veya geri getiremezdi. Tory ölmüştü ve onu öldürmüştü. Başını geriye atarak acıyla kükredi.

* * *

Tory, yoğun, bunaltıcı bir sisin içinde geziniyordu. Kendini kaybolmuş ve kafası karışmış hissetti. En son hatırladığı Ash'i gördüğüydü. Boynu acıyla zonklarken onun güzel yüzündeki korku ve korku ifadesini görünce.

Şimdi acı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Işıksız. Ses yok. Koku yok.

Yoksunluk korkunçtu.

"Kül?" diye seslendi, yönünü bulmaya çalışıyordu.

"O burada değil küçüğüm."

Arkasından gelen kalın aksanlı, nazik sese döndüğünde Apollymi'yi orada, karanlıkta dururken buldu. "Burada ne yapıyorsun?"

Apollymi elini ona uzattı. "Öldüğün anda ruhunu çalıp Kalosis'e getirdim ama sen izin vermedikçe bende kalamaz. Ben olsam izin vermezdim.

Ruhlar çarçur edilemeyecek kadar değerli ve özellikle sizinki benim için çok değerli."

"Anlamıyorum." Elini Apollymi'nin elinin üzerine koydu ve tenleri birbirine değdiği anda Apollymi'nin kendisi ve Acheron hakkında bildiği her şeyi netleştirdi - bundan daha fazlası Ash'in anılarını ve nasıl öldüğünü gördü. Artemis'in ona sırtını dönmesi ve ona yardım etmesi için uzanırken onu terk etmesi.

Böyle bir şeyi nasıl yapabildi?

Gözlerinde yaşlar birikti ve ardından kendi ölümünü ve Artemis'in yüzündeki memnun ifadeyi görünce Ash haykırırken kan istedi.

"Artemis beni öldürdü mü?"

Apollymi başını salladı. "Hala oğlumu cezalandırıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok...

ama sen, Soteria, yapabilirsin."

"Nasıl?"

"Kısa bir süre için ruhunu bedenine geri gönderebilirim. Bunu yaptığımda, yaşama geri dönebilmenin tek yolu, ruhun bedeninden tekrar kaçmadan önce Apostolos'un kanını içmektir."

Tory buna inanmakta zorlandı. "Ne?"

Apollymi onun elini okşadı. O dönen gözler sıcak bir şekilde parlarken, loş ışık kristal gözyaşlarına yansıdı. "Ben bir yıkım tanrıçasıyım. Babası bir yaratılış tanrısıydı.

Apostolos'un içinde güçlerimiz birleşmiştir ve o, yaşamı hem yaratabilen hem de yok edebilen ender tanrılardan biridir. Artemis'in Karanlık Avcılarını hayata döndürmek için kullandığı yaratıcı güçleridir. Ondan beslenmeden, bu yeteneğe asla sahip olmayacaktı. Ve Artemis gibi oğlumdan beslenirsen güçlerini onunla paylaşırsın. Kendinizi iyileştirme ve hayatınıza geri dönme yeteneğine sahip olacaksınız. Dahası, kendini koruma gücüne sahip olacaksın ve bir daha kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olmak için rahibelerimi koruyucuların olarak hizmet etmeleri için göndereceğim."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Bir tanrının güçleriyle Ash'e ve dünyaya dönebilirdi... Elbette bu o kadar basit olamazdı. "Amaç ne?"

"Artemis'in Apostolos'ta kullandığıyla aynı. Ondan bir kez beslendiğinde, her zaman ondan beslenmek zorunda kalacaksın."

Tory, Ash'in onu ısırmasının acısını hatırladığında irkildi. "Kan?"

İsteksizce başını salladı. "Lütfen, Soteria. Yapamadığımı yap. Oğlumu, ona kasten zarar veren o canavardan kurtar. Apostolos asla bir başkasının kanını isteyerek alıp o kişiyi kendisine bağlamaz. Artemis'in onu esaret için kandırdığı şiddetli yoldan sonra değil. Ama geri dönersen ve sen onu beslersen ve o da seni beslerse, sonsuza dek o kaltaktan kurtulur.

Ne olacağını düşünürken uzağa baktı. "Ash ile kalabilir miyim?"

"Evet ve ne Artemis'in ne de Apostolos'un başka herhangi bir düşmanının sana bir daha asla zarar verememesini sağlayacak kadar gücümü sana vereceğim."

Apollymi'nin Ash için gideceği derinlikler ona dokundu ve bu ona kendi annesini, hayatının her günü özlediği bir anneyi hatırlattı. Peki ya sen? Bu seni zayıflatmaz mı?"

"Olacak ama umurumda değil. Oğlumun özgür olmasını ve benim için ne pahasına olursa olsun mutlu olmasını istiyorum. Konuştuğumuz zaman gözlerindeki yorgunluğu görmekten bıktım. Dindiremediğim acıyı görmekten. Ona yardım edecek misin? Lütfen?"

Tory, ne kadar samimi olduğunu bilmesini isteyerek tanrıçanın elini daha sıkı kavradı. "O adam için her şeyi yaparım."

Apollymi gülümsedi. Kuzenin Geary'nin bebeğimi kurtaracağını sanmıştım. Ama seni ilk gördüğüm an, henüz on yaşındayken, Ege'nin altındaki tapınağımın yıkıntılarını karıştırırken, o kişinin sen olduğunu biliyordum. Başka bir erkeğin sana dokunmasına asla izin vermememin nedeni buydu.

Diğeriyle Tory'nin elini tuttu ve sımsıkı tuttu. Soteria. Öfkeme rağmen görevinde duran ve en çok sevdiği şeyi korumak için savaşarak yere düşen Atlantis'in bekçisi. Adaşını gururlandırıyorsun.

Apollymi kolyeyi boynundan çıkardı ve ardından Tory'nin avucuna katladı.

"Onun için savaşmaya hazır olduğunda, bunu kalbine bastır ve bir tanrıçanın güçlerine sahip olacaksın. Sonsuza kadar."

Tory kolyeyi elinde tuttu ve yarı saydam bir taşın içinde dönen kırmızı sisi inceledi. Hediye için minnettar olarak Apollymi'yi kucakladı.

Apollymi sarılma karşısında sersemlemişti - Apostolos'a hamile kaldığı geceden beri kimse ona bu kadar şefkatle dokunmamıştı. Gözlerini kapatarak kızı sıkıca tuttu. "Ona karşı nazik olduğun sürece her zaman benim kızım olarak kalacaksın. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni ara, cevap vereceğim."

"Ona bir daha bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Apollymi geri çekilmeden önce yanağını öptü. "Öyleyse ona git, Soteria. Sana ihtiyacı var.

Tory başını sallayarak geri çekildi ve taşı kalbine bastırdı. Bunu yaptığı anda, içini kavurucu bir acı sardı. Ah! Bana acıyacağını söylememiştin."

Apollymi omuz silkti. "Doğum asla ağrısız değildir ve özellikle yeniden doğum değildir."

Şaka yapmıyordu. Tory, bir şeyin onu içten dışa doğru parçaladığını hissetti.

Mide bulandırıcı ve başı dönmüş halde, gözlerini kör edecek kadar baskıcı olan karanlığa gözlerini kırpıştırdı.

Bildiği bir sonraki şey, yeniden Ash'in kollarında olduğuydu. Yere oturdu, onu yanak yanağa tutarak onu salladı ve fısıldadı, "Lütfen Tory, lütfen ölme. Lütfen beni yalnız bırakma. sensiz yaşamak istemiyorum..."

Bu içten sözler onu boğdu ama onu en çok şaşırtan şey yanaklarının ıslaklığıydı.

Ağlıyordu.

Onun için.

Elini kaldırıp parmaklarını onun çenesinin bıyıklarına sürttü. Şaşkın bir nefesle geri çekildi. Soteria mı?

Başını salladı, sonra annesinin bahsettiği açlığı hissetti. Kesici dişlerini uzatan inanılmaz bir gaddarlıkla içini yaktı. Kararlı bir şekilde onun bakışlarıyla karşılaştı. "Seninle kalmama izin ver Ash."

Ash onun ne istediğini anladığında nefes alamıyordu. Neye ihtiyacı vardı? Ve sonsuzlukta ilk kez, ona hayat vermek için kanamaya razıydı. "Emin misin?"

Başını salladı.

Saçlarını kenara itti ve boynunu ona doğru eğdi. Gözlerini kapatarak, onun ısırığının acısına kendini hazırladı. Yemek yerken boynundaki nefret dolu nefes hissi için.

Tory onun kaskatı kesildiğini hissedince duraksadı. Nedenini anlaması bir saniyesini aldı. Ash kimsenin boynuna nefes almasına dayanamadı ve yine de orada oturup şikayet etmeden veya yorum yapmadan kendini ona sundu. O an onu daha çok sevdi.

Ve yeni keşfettiği duyularıyla, beslenebileceği tek yerin boynu olmadığını biliyordu...

Ash ondan uzaklaşırken gözlerini açtı. Kaşlarını çatarak onun aşağı dalmasını ve uyluğunun içini ısırmasını izledi. Bir arzu dalgası onu kör edip onun ağzından sadece birkaç santim uzaktaki aletini sertleştirirken nefesini sertçe içine çekti. Ama bundan daha da önemlisi, boynundan beslenirken saçından tutup onu incitmemiş olmasının şokuydu. Nazik ve düşünceli davranıyordu ve ona baktığında gözleri onunkilerle eşleşti.

Nefret ettiği o derin, dönen gümüş ona çok yakışmıştı. Artık birbirlerine bağlıydılar. Güçleri. Onun kanı. Onlar da onundu. Ama yine de onu eskisi gibi istiyordu. Dudaklarını öperek gözlerini, gergin bir panik içinde odaya ilk baktığında kalbini çalan kahverengi renge çevirdi.

Bu onun sevdiği kadındı. Onsuz yaşayamayacağı kişi.

Tory, içinde tasavvur edilemeyen ham bir güç hissetti. Artık her şeyi duyabiliyordu. Her nesnedeki en küçük renk değişikliklerini görün. "Dünyayı böyle mi görüyorsun?"

"Evet."

Her şey çok canlıydı. Ezici. Aynı zamanda vücudu sıcak ve muhtaçtı. Ona baktı ve giyinmeden önce gerçekten kızardı.

Boğazını temizledikten sonra başını sallayarak kapıyı işaret etti. "Bunu burada yapamayız."

"Artemis," diye homurdandı adı.

Onayladı. "Hala onun tapınağında kilitliyiz."

"Uzun süre değil." Ayağa kalkıp kapıya gitti.

Tory gözlerini kapatıp ellerini iki yanından tutarken Ash kaşlarını çattı. Etraflarında dolaşan büyükannesinin rüzgarını hissetti. Ne olduğunu anlayınca çenesi gevşedi.

oluyordu - annesi güçlerinin bir kısmını Tory'ye teslim etmişti. İçinde sadece onunki yoktu.

Ve güçlerinin annesininkiyle birleşimi...

Korkunç şeyler, bu.

Kapı binlerce parçaya ayrılana kadar bu düşünce daha yeni bitmişti.

Artemis diğer taraftan bir çığlık attı ve ardından taht odasına koştu.

Ash ayağa kalktı ve Tory'ye gitti. "Hadi eve gidelim."

O, başını salladı. "Sen devam et. Bir dakika içinde orada olacağım."

Sesindeki tuhaf tonla duraksadı. "Tory..."

Sözlerini yarıda keserek ona muzip bir gülümseme gönderdi. "Sadece onunla konuşacağım.

Merak etme."

Evet, doğru. Merak etme? Deli miydi? Ve bir kez olsun, hangisinin en çok tehlikede olduğundan emin değildi.

Ash tereddüt etti ama sonunda Tory'ye güvendi. "Ona seni incitirse anlayacağımı ve yaparsa Olympus'ta onu korumaya yetecek kadar güç olmadığını hatırlat."

Parmağının ucunu öpüp burnunun ucuna bastırdı. "Bu kadar endişeli olma. Sadece kız sohbeti yapıyoruz.

Ash nedense bundan şüphe duyuyordu. Tory'yi tanımak, daha çok bir kedi dövüşü gibi olurdu. Ama müdahale etmeyecekti. Birinin tanrıçayı indirmesinin zamanı gelmişti. "Tamam, bebeğim. Dairemde bekliyor olacağım."

Tory, Ash gidene kadar kıpırdamadı. Güçlerini güvenli bir şekilde insan alemine geri getirdiğini hissettiği an, Artemis'in kaçtığı yöne yöneldi.

Yeni güçleri kabarırken, tanrıçayla çok gecikmiş bir İsa'ya Gel konuşması yapmaya gitti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Artemis, tapınağındaki tüm güçlerin kaybolmasını beklemeye devam etti.

Yapmadılar. Acheron'un birincil olanlarının ayrıldığını hissetti ama burada daha fazlası vardı.

Güçlü. Soğuk. Hesaplanıyor.

O Acheron değildi.

Ve Soteria, banyo odasının kapılarından ölümcül bir hamleyle taht odasına girdiğinde, Artemis'in yüzündeki kan tamamen çekilmişti. Kadının ondan bir parça istediği ve bunun için savaşmaya hazır olduğu inkar edilemezdi.

Yine de kızın paniğini görmesine izin vermedi. "Sen benim için bir hiçsin, insan."

Tory alay etti ve onunla mükemmel bir Yunanca konuştu. Ah, bu konuda yanılıyorsun Artemis.

Ben bir hiç değilim. Bir daha Acheron'a yaklaşırsan kıçını tekmeleyecek olan benim."

Artemis elini uzattı ve Tory'yi odanın öbür ucuna uçurdu. "Beni tehdit edemezsin."

Tory ellerini kaldırdı ve tam duvara çarpacakken hareket etmeyi bıraktı.

Gözlerini açtığında, kendisini Artemis'in onu çarpmak istediği taştan birkaç santim uzakta havada süzülürken bulunca afalladı.

Tory rahatlayarak gülerken Artemis öfkeyle haykırdı. Bu güçler çok havalıydı.

Ellerini uzatarak kendini tekrar yere odakladı.

Artemis ona doğru koştu ve onu boynundan yakaladı. Tory elinden kaydı, sonra onu itti. Ah, kaltak, lütfen. Elini uzattı ve Artemis'i duvara tutturdu.

"Gitmeme izin ver!"

Tory onu daha sıkı tuttu. "Ash'i incittiğin onca zamana rağmen, şu anda kalbini göğsünden söküp atmadığım için şanslısın. Nasıl yapabildin?"

Kendini kurtarmaya çalışırken Artemis'in yeşil gözlerinde yaşlar birikti. "Onu seviyorum."

Tori başını salladı. "Bunu nasıl söylersin? Aşkın ne demek olduğunu bile anlamıyorsun. Aşk değer verdiğin kişiyle görünmekten utanmamaktır. Bu ceza ya da incinme ile ilgili değil."

Tanrıça için üzülen Tory, gitmesine izin verdi. "Aşk, ne kadar acımasız veya korkutucu olursa olsun, her şeyle yüzleşmeniz için gereken gücü size veren şeydir. Ash'in babasına senden bahsetmektense dövülmesine izin veren şey buydu. Sizi alenen utandırmak yerine, ayaklarınızın altında yere yığılmasına izin veren şey buydu. Ve sen bu aşk için ona tükürdün ve onu paramparça ettin. Bir tanrıça için zavallısın."

Artemis ona alayla baktı. "Sen insansın. Bir fahişeyle yatıp yatmaman kimsenin umurunda değil."

Tory daha önce hayatında hiç yapmadığı bir şey yaptı. Bir kişiye daha tokat attı.

Artemis çığlık attı ve onu pençelemeye çalıştı ama Tory bileklerini ellerinin arasına aldı ve onu geri itti. Ciddi olduğunu belli etmek için tanrıçaya öldürücü bir bakış attı. "Bir daha Acheron'a hakaret edersen, bana yardım et, kardeşinin ona yapmasına izin verdiğin şeyi ben de sana yapacağım. Bunun için dilini keseceğim. Acheron sevdiğim adam ve hiç kimse benimle sorunu olmadan onunla sorun yaşamaz.

Artemis bir elini kurtardı ve ona ters vuruş yapmaya çalıştı ama Tory yine bileğini yakaladı. "Benden daha iyi değilsin," diye hırladı Artemis. "Kendini kurtarmak için onu anında feda ederdin ve bunu biliyorum."

Tory, inkar edercesine başını salladı. "Yanılıyorsun. Bu dünyada, yukarıda veya aşağıda, Acheron'dan daha fazla değer verdiğim hiçbir şey yok. Ve ikimizin de seninle işimiz bitti. Harika bir sonsuzluk yaşa ve eğer bir sonsuzluk yaşamaya devam etmek istiyorsan, yolumdan çekil ve Acheron'u rahat bırak."

Artemis dudağını büktü. "Benimle işin tamamen bitmedi, insan. Ben onun kızının annesiyim."

Bu onun midesini bulandırdı. "Haklısın. Sen Katra'nın annesisin, zavallı ona. Ama bir konuda yanılıyorsun."

"Ve bu?"

Tory, Yok Edici'nin gücünün içindeki Ash'in gücüyle birleşmesine izin verdi. Bir an normaldi ve bir an sonra şimşek onu yutup parmak uçlarından uçarken saçlarının beyaz-sarıya döndüğünü ve etrafında yelpaze gibi dağıldığını hissetti. Şeytani bir sesle, "Artık insan değilim," dedi. "Ben Atlantia Kedemonia Theony'yim, Atlantis tanrılarının koruyucusuyum. Ve şu anda ortalıkta dolaşan sadece bir tane var ve onu senin yarattığın bir kötü anıdan daha kurtarmak için bağırsaklarında yıkanırdım kaltak. Kat'a gelince, o koca bir kız - biliyorum, onunla yaşardım. Annesinin ölümünden sonra hayatta kalacak. İnan bana, konuyla ilgili ilk elden deneyimim var.

Artemis ona bakakaldı. "Onun için tüm dünyayı yok eder misin?"

"Evet yapardım. Yapar mısın?”

Artemis uzağa baktı.

"İşte bu yüzden ona iyi dileklerini sunacak ve hayatımızdan çıkacaksın. Seni bir dahaki sefere gördüğümde, Tanrıça, beni gülümseten hediyeler getirsen iyi olur, yoksa Yunan panteonu yeni bir av tanrıçası arar. Beni anlıyor musun?"

"Anladım." Ama gözleri, şimdiden onlardan intikam almanın bir yolunu planladığını söylüyordu.

Öyle olsun. Düşmanlar hayatın talihsiz bir parçasıydı. Tory'nin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, Artemis bir daha onun peşine düşecek kadar cesaret bulursa sözünü yerine getirmekten başka.

Hiç kimse ondan savaşmadan bir şey alamaz ve Ash için hayatını feda ederdi.

"Hoşça kal Artemis ve kendi iyiliğin için, seni bir zamanlar Ash'in sevdiği gibi seven birini bulursan, ona daha iyi bak."

Bu sözlerin ardından Tory New Orleans'a döndü ve Ash'i dairesinin kanepesinde beklerken buldu. Vücudunda hasar olup olmadığını kontrol etmeden önce ayağa fırladı - aslında oldukça sevimliydi. "İyi misin?"

"Sana iyi olacağımı söylemiştim."

Bakışları şüpheyle doluydu. "Sana zarar vermedi mi?"

"Hayır." Tam olarak ne kadar zarar görmemiş olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. "Tamamen yakışıklıyım."

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurmak için eğilirken gözlerindeki rahatlama onu derinden etkiledi. Ah, bu adamı ne kadar çok seviyordu.

"Sana yaptıklarım için çok üzgünüm," dedi nefes nefese. "Seni asla incitmek istemedim."

"Biliyorum tatlım." Ona gülümsedi. Wulf senden ne alıntı yaptı? Bazen bir şeylerin yolunda gitmesi için ters gitmesi gerekir? Benden beslenmemiş olsaydın, seninle olmak için ihtiyacım olan güçlere sahip olmazdım. O yüzden üzülme, Ash. Değilim."

Sanki ona vurmuş gibi yüzünü buruşturdu ve bu onun için acı çekmesine neden oldu. "Beni böyle görmeni hiç istemedim."

"Ne gibi görüşürüz?"

"Bir canavar. Gerçek şeklimi küçümsüyorum."

Kollarını beline doladığında başını salladı. "Nedenini hayal edemiyorum.

Beni öldürmenin dışında, aslında çok şirin bir şekilde Şirin Baba'ydın.

"Şirin Baba?" Son derece acı çektiğini belirten bir ses çıkardı ve ona kaşlarını çattı. "Şirin Baba gibi görünmüyorum."

"Hayır bebeğim," dedi, onun yanağına şakacı bir şekilde vururken, yapmacık, tepeden bakan bir ses tonuyla, "hiç yapmıyorsun. Çubuktaki seks gibi görünüyorsun. Şimdi egon daha iyi mi?"

Sözleri üzerine tek kaşı kalktı. En azından onu avucunun içine almak için uzanana kadar. Sonra pantolonunun fermuarını yavaşça açarken derin bir nefes aldı. "Ne yapıyorsun?"

Damarlarında dolaşan sıcaklıkla dudaklarını yaladı. "Hala daha çok hissediyorum…

o beslenmeden şımarık. Ve dürüst olmak gerekirse, Şirin Baba, yemek yiyecek kadar iyi görünüyorsun."

Ash onun önünde yere çöküp kapağını açarken zar zor nefes alıyordu. Onu ağzına almadan hemen önce gözleri aşkla parlayarak ona baktı.

Onun alay edip yalamasını izlerken tüm sebepler kafasından uçup gitti. "Yine kitabını okuyorsun, değil mi?"

Güldü ve boğazının onun etrafında titrediği hissi dayanabileceğinden fazlaydı. Kendini durduramadan bedeni serbest kaldı. Ash vücudu kasılırken sırtını duvara yasladı. Dürüst olmak gerekirse, sahip olduğu en iyi şeylerden biriydi ve ondan uzaklaşmaması onu daha da tatlı kılıyordu.

Ta ki ne yaptığını anlayana kadar. Sonra onun almasına izin vermesini beklerken aptallığına küfretti. "Öyle demek istemedim, Tory. Seni uyarmalıydım.”

Pantolonunun fermuarını çekerken kaşlarını çattı. "Beni ne hakkında uyardı?"

Bakışlarını karşılayamadığı için uzağa baktı. “Normalde daha fazla kontrole sahibim. Gelecekte uzaklaşman için sana zaman vereceğime söz veriyorum.”

Tory ayağa kalktı ve onun bakışlarıyla karşılaşana kadar çenesini çevirdi. "Ash, sende iğrenç bulduğum hiçbir şey yok. Hiç bir şey. gözlerin değil Korkak mavi vücudun değil. Ve özellikle benim başlattığım bir şey değil. Aslında, tat alma şeklini seviyorum ve kontrolü kaybetmiş olmanı seviyorum. Bu, doğru yaptığım anlamına geliyor.”

Yanaklarını avuçlayarak, burnunu yanağına sürttü ve teninin kendisininkine karşı pürüzsüzlüğünden keyif aldı. "Gerçek olamayacak kadar iyisin."

"Bunu sadece etrafta çekiç olmadığı için söylüyorsun."

Güldü ve boynuna burnunu sokmak için başını eğdi. "Artık beni itici bulmadığın için çok minnettarım."

Parmaklarıyla kulağını okşadı. "Bir daha üzerime diş atmadan önce beni uyarmayı unutma."

Kaşlarını çatarak ona baktı. Dişi düşürmek mi?

Şakacı bir şekilde gülümsedi. "Evet, LA Banks'in yazdığı vampir dizisinden bir terim. Bir ara onun kitaplarını okumalısın. Onlar harika."

“Böyle bir onayla, nasıl reddedebilirim? Ama önce, senin şu Gıdıklanan Turşu kitabını daha çok okumamız gerektiğini düşünüyorum.

Turşu yemek aklına gelene kadar güldü. "Hey, kan olayı artık yemek yiyemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayır, Tory," diye alay etti. “Sadece gerçek yemek yemek zorunda değilsin. Tadını alabilirsin ama kan açlığını gidermez. Birkaç haftada bir beslemen gerekeceğini.

"Yoksa Bayan Şirin'e mi dönüşeceğim?"

O güldü. "HAYIR. Bunu sadece ben yaparım. Sadece dönüşeceksin…”

"Ne?"

“Simi'nin dönemini düşünüyordum. Bir orospu-tanrıça.”

Şakacı bir şekilde karnına yumruk attı. "Bana bir daha böyle seslenme! Seni kötü adam.”

Ash nasıl oynadıklarını ve şakalaştıklarını anlayınca ayıldı. Hayatı boyunca hiç kimseyle bu kadar barışık olmamıştı. Onun hakkında her şeyi biliyordu.

Her şey.

Ve bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Geçmişi bir hiçti.

Ama o onun geleceğiydi.

Elini tutarak onu, günün geri kalanında onunla sevişmeyi planladığı yatağına götürdü. Giysilerini çözerken onu öptü ve onu yatağa yerleştirdi. "Seni seviyorum, Soteria."

Tory onu yuvarladı, uzun, sıska vücudunu onunkine sardı ve onu kendine yakın tuttu.

"Sagapo, Achimou. Sagapo.”

Kalçalarının birleştiği yerdeki tüyler midesine dokunup vücudunun yeniden sertleşmeye başlamasına neden olurken, Yunancası içini ısıttı. "Agapay, Sota."

Tory ona kaşlarını çattı. "Agapay?"

Onayladı. “'Seni seviyorum' için Atlantis. Sota, adın için Atlantis sevgisidir.

Tory bunun tınısına, özellikle de o seksi, oynak aksanıyla dilinden yuvarlanmasına bayılıyordu ve en çok da onun dilini kendisiyle paylaşıyor olmasına bayılıyordu.

"Adın için bir sevgi ne olurdu?"

"Acho."

"Agapay, Acho."

Ona gülümserken saçlarıyla oynadı. "Atlantis dilinden her zaman nefret etmişimdir, ama sen konuştuğunda değil."

Ne kadar güzel olduğu göz önüne alındığında nedenini hayal edemiyordu. Bütün gün onun konuşmasını dinleyebilirdi ve konuştuğunda - dikkat et. Onu son derece sıcak yaptı.

Omzunu kıstırmak başka bir şeyi merak etmesine neden oldu. "Merak ediyorum, kaç dil biliyorsun?"

"Ben bir tanrıyım, Tory. Hepsini biliyorum. Ve onlarla temasa geçtiğinizde siz de temasa geçeceksiniz."

"İşte bu etkileyici." Sevinçle dudağını ısırdı ve ardından gözleri büyüdü. "Ooo, ve başka bir düşüncem var. Sen her şeyi biliyorsun, değil mi?"

"Çoğunlukla evet."

"O zaman bana bunu söylemelisin çünkü bilmek zorundayım. Her şeyin sonunda ne var?"

Omuz silkti. "Bu yeterince kolay."

"Anlat o zaman."

"G harfi."

Tory inleyerek kafasına bir yastıkla vurdu. Sen berbatsın Achimou. Bunun için dil kırbaçlanırsın." Altına gelene kadar onu yuvarladı.

Ash diliyle meme ucunu çevrelerken nefesini içine çekti. Şimdi bu, bir erkeğin sabırsızlıkla bekleyebileceği türden bir dil kırbaçlamasıydı. "Seni kızdırmak için başka ne yapabilirim?"

Kaburgalarını ısırdı. "Beni bırakabilirsin."

Bu düşünceyle ayıldı. "Bunu asla yapmam Tory. Kimse kalbi olmadan yaşayamaz ve benim için sen busun."

Tory onun üzerine uzandı ve onu yakın tuttu. Ta ki aklına başka bir korkunç düşünce gelene kadar. Gerildi ve onun bakışlarıyla karşılaşabilmek için kendini yukarı itti. "Bekle Ash...

Artemis senin ruhunun sahibi değil mi?"

"HAYIR. Ben gerçekten bir Kara Avcı değilim. Onların aksine ruhumu ona isteyerek vermedim. Beni kandırmak için güçlerimi kullandı ve isteğim dışında beni geri getirdi. Ama ben bir tanrı olduğum için ruhumu benden alamazdı. Her zaman sahip oldum.

"Ama sende ok ve yay işareti vardı." Hangisi şu anda vücudunda değildi.

"Sadece diğer Kara Avcıların onlardan biri olmadığımı bilmesini istemediğim için. Bana normalmişim gibi davranmalarını istiyordum.

Beslenmek üzere olmadığım sürece geri çekilseler de, etrafta olduklarında dişlerimin olmasının nedeni ile aynı.”

Başını ellerinin arasına alıp göğsünün üzerinde daireler çizdi. "Benim yanımda normal olmana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"İyi."

Ve gecenin geri kalanında Ash onunla sevişmek için zaman harcadı. Ona tam olarak onun için ne kadar önemli olduğunu ve ona ne kadar değer verdiğini gösteriyordu.

Yorgunluktan nihayet uyuyakaldığında saat gece yarısından hemen sonraydı. Vücudu tamamen doymuş olan Ash, yataktan ayrılmadan önce onu bir battaniyeyle örttü ve üstünü giyindi.

siyah deri pantolon ve uzun bir VG Cat Rat Flail T-shirt. Uzun paltosunu üzerine çekerek New Orleans'tan Olympus Dağı'na parladı.

Bir kez olsun Artemis'i görmeye gitmedi. Bunun yerine Kaderler tapınağına gitti. Fuayeye ayak bastığı anda, Atropos, Clotho ve Lachesis onu kendi bölgelerinin geri kalanından uzaklaştırmış gibi göründüler. Yapabileceklerinden değil. Nihai Kader olarak onlara hükmetti ve onlar da bunu biliyorlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Clotho, sesi gerginliğinden dolayı tizdi.

Seninle konuşmak istiyordum.

"Ne hakkında?"

Uzun boylu ve sarışın olan ve ondan asla anlayamadığı bir tutkuyla kesinlikle nefret eden Atropos'a baktı. O anda, içindeki öfkenin her zerresini görmesine izin verdi. "Soteria'nın canı için ipi bir daha koparırsan ve varoluşta beni senin gırtlağını parçalamaktan alıkoyacak hiçbir güç yok. Üçünüz beni son kez mahvettiniz. Bütün bu yüzyıllarda, seni yalnız bıraktım. Şimdi, bu iyiliğe karşılık vermen için seni uyarıyorum çünkü bir daha benim kaderimi değiştirirsen, seninkini bitireceğim."

Yüzlerindeki korku, onu anladıklarını ve söylediklerini ciddiye aldıklarını söylüyordu.

İyi.

Oyun oynamayı bırakmıştı. Soteria'ya gelince, hiç mizah anlayışı yoktu. Onu tehdit eden herkes kendi hayatına son vermiş.

Bu kadar basitti.

Ona sonunda kim ve ne olduğunu kucaklamayı öğretmişti. Kalanlara yazıklar olsun.

Çünkü o artık sadece annesinin değil, kalbini elinde tutan bir kadının sürçmesinin Habercisiydi.

Onun için her şeyi yapardı.

Hatta dünyanın sonu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İKİ

HAFTALAR

DAHA SONRA

NEW ORLEANS

Ash, Tory'ye güvenmesine rağmen, Tory'nin Atlantis hakkında başka bir konuşma yapacağı Tulane'deki amfiye doğru onu takip ederken midesi düğümlenmişti. "Bana ne söylemeyi planladığını neden söylemiyorsun?"

Açık cevap, günlerdir yaptığı gibi ona işkence etmek istediğiydi.

Kahretsin, Artemis'e bu konuda ders verebilirdi.

Onu daha çok korkutmaya yarayan o aynı sıcak gülümsemeyi ona verdi. "Bu seni ilgilendirmez. Ama Nashville'de yaptığın gibi bana ve itibarıma burnunu sokarsan, yine kendi dairende yaşıyor olacaksın. Yalnız. Unutma, Simi'nin velayeti bende. Değil mi Sim?"

"Bu doğru." Simi yanında zıplayarak ilerlerken gururla sırıttı. "Sakin ol Akri. Akra-Tory seni kızdıracak hiçbir şey yapmaz. Bunu sadece Simi yapar."

Odaya yaklaştıkları her adımda midesindeki düğüm daha da sıkılaşsa da güldü.

"Soruma hala cevap vermedin," dedi Tory, buraya gelirken açtığı konuya dönerek. "Jül Sezar gerçekte nasıl biriydi?"

Umursamazca omuz silkti. "Adam zekiydi ama zarda hile yaptı."

Omuzlarını hülyalı bir şekilde sıkarken etkilenmiş bir nefes verdi. "Onunla ve Büyük İskender'le tanıştığına inanamıyorum."

Alex bir kazaydı. Kaldığı kasabaya koşan bir Daimon'u kovalıyordum ve onu öldürdükten sonra beni ordusuna katmaya çalıştı. Ona kendiminkini yönettiğimi ve birleşecek zamanım olmadığını söyledim."

Tory, Ash'in geçmişine dair anıları duymaktan asla bıkmadı. O kadar çok büyüleyici şey yapmıştı ve onun sadece okuduğu bir tarihe tanık olmuştu. Roma'nın ilk yağmalanması sırasında oradaydı. Bitirdikten birkaç gün sonra Çin Seddi'nde durmuştu. Henüz küçük bir çocukken Konfüçyüs ile felsefe tartışmış, Kubilay Han ile akşam yemeği yemiş ve Buddha ile bir ziyafete

katılmıştı. Giza nekropolü inşa edilirken Mısır'da dolaşmıştı. Oğlan yürümeye başlayan çocukken veliahtla oyunlar oynamış ve gerçek Kral Arthur'la akşam yemeği yemişti…

yaşadığı hayat inanılmazdı.

Ve ikisinin gelecekte hangi tarihsel olayları birlikte paylaşacaklarını merak etmesini sağladı.

"Ya İsa?" diye sordu, bilmek için ölüyordu. "Onunla hiç tanıştın mı?"

“Birkaç kez konuştuğunu duydum. Yine zeki ve büyüleyiciydi. Onda dikkat etmeni sağlayan bir şeyler vardı.”

"Ama onunla tanışmadın mı?"

Kafasını salladı.

"Neden?"

"Aynı nedenle Gandhi ile resmi olarak hiç tanışmadım. Kendimi yeterince değerli hissetmiyordum. Sadece konuşmalarını dinlemeyi sevdim. Ash amfinin kapısını açtı.

Tory, toplanan kalabalığı görünce donakaldı.

Ash onu sabitlemek için elini onun koluna koydu. "Her şey iyi olacak. Simi ve ben sana ters ters bakan herkesi yeriz.”

Yine de teselli olmadı. "Bunu bilmiyorum."

"O zaman gidelim. Bisikletim dışarıda, yakıtı tamamen dolu.”

Başını sallamadan önce ona baktı. "En azından bu sefer sayfalarım numaralandırılmış." Cesaret bulmak için derin bir nefes alarak kendini, insanların ona tarihçilerden, öğrencilerden ve arkeologlardan çok köpekbalığı gibi göründüğü odaya girmeye zorladı.

Ama en azından bu sefer yanında Ash vardı. Ve Simi.

Ash, o ilk sıraya ulaşana kadar onun yanında kaldı. Sırt çantasını yere koydu, sonra oturdu. Simi onun yanına çöktü ve cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Tory, podyuma yaklaşırken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti.

Buradaki kalabalık neredeyse Nashville'deki kadar büyüktü.

Tanrım, toplum içinde konuşmaktan ne kadar nefret ediyordu.

Sayfalarını hazırlarken, Simi'nin yanına oturmak için öne çıkmadan önce ona el sallayan Kim ve Pam'in içeri girmesi için kapı açıldı. Destekleri için minnettar olan Tory, mikrofonu ayarladı. Ve tam konuşmasına başlayacakken kapıyı Artemis açtı.

Görünüşü ve bunun ne anlama gelebileceği karşısında soğudu. Ash'in Kıyamet'in başlamasını bekler gibi gözle görülür şekilde gerildiğini gördüğünden bahsetmiyorum bile.

Artemis kimseye tek kelime etmeden veya Ash'e bakmadan Ash'ten ve kalabalıktan uzakta, arka sırada oturmak için ilerledi.

Ne istiyordu ki?

Boğazını temizleyen Tory, kendisini onu görmezden gelmeye zorladı. Burada önemli olan Artemis değildi.

"Merhaba millet," dedi mikrofona hafifçe konuşarak. "Bugün geldiğin için teşekkür etmek istedim. Bazılarınızın Nashville'de benim aşırı aşağılanmamın yıkımına tanık olmak için orada olduğunuzu biliyorum..." Mahcup ve pişman görünme nezaketini ve sağduyusunu sergileyen Ash'e bakışlarını kıstı. "Ama bildiğiniz gibi, ekibim birkaç hafta önce, Atlantis olduğuna inandığımız su altı kalıntılarının büyük bir bölümünü kazdı."

Tarihçi olduğunu bildiği ama adını hatırlayamadığı bir adamdan bir el kalktı. Onu işaret etti.

"Bulunan şeyler arasında 9.000 yılına kadar uzanan kesin eserler olduğunu duydum.

M.Ö. Bunu doğrulayabilirseniz, tarihi kayıtları tamamen yeniden yazacağınızı biliyor musunuz?

Cevap veremeden, ona bir UPS kuryesi göstermek için kapılar bir kez daha açıldı. Dersini böldüğü gerçeğinden habersiz, doğruca ona yöneldi. Dr. Kafieri?”

“Bu ben olurdum.”

İmzalaması için ona elektronik bir not defteri verdi.

Kafası karışmış, gergin bir şekilde etrafına bakındı. "Lütfen beni bağışlayın," dedi odaya imzasını atarken ve ardından küçük paketi adamın elinden aldı. Kaşlarını çatarak, Ryssa'nın son günlüğünü bulmak için açtı, Artemis'in adamlarına Ash'in sırt çantasıyla birlikte çaldırdığı günlüğünü.

Tarihi yeniden yazacak ve sadece onun değil, babasının ve amcasının da kendi alanlarında efsaneler haline getirecek kesin kanıtıydı.

Her zaman hayalini kurduğu an buydu. Babasını gömdüklerinden beri hayattaki tek amacı babasının adını kurtarmak olmuştu.

Kalbi gümbür gümbür atarken yüzü artık solmuş olan Ash'e baktı. Bakışlarıyla buluştu ve onun korkusunun kaybolduğunu gördü.

Devam et bebeğim. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Babana itibarını geri ver.” Ash'in derin sesini kafasının içinde sadece o duyabiliyordu.

Bu sözler gözlerini yaşarttı. Bunun Ash'e ne yapacağını biliyordu. Arkadaş dediği erkekler ve kadınlar, geçmişinin ne kadar çirkin olduğunu tam olarak bileceklerdi. Birçoğunun umursamayacağından emin olsa da, insanlar hakkında hepsinin böyle hissetmeyeceğini bilecek kadar bilgi sahibiydi. Bazıları onu bir daha asla eskisi gibi göremeyecekti.

Gülerlerdi ve alay ederlerdi.

Hepsinden önemlisi, kendi hatası olmayan bir gerçek için onu asla affetmeyeceklerdi. Artemis'in tüm bu yüzyıllar boyunca hissettiklerini ona hissettireceklerdi.

Ve bu onu mahvedecekti.

"Üzgünüm baba," diye fısıldadı ve kitabı tekrar zarfına koyup konuşmasına geri döndü. Boğazını temizledi. “Evet, oldukça eski olan epeyce eşya bulduk. Ne yazık ki, hiçbiri Atlantis'in zamanı olduğuna inandığım zamana kadar uzanmıyor. Dahası, bulduğumuz kalıntılar küçük bir Rum denizcilik köyünden başka bir şey değilmiş gibi görünüyor. Korkarım uzmanlar haklı. Ege'de Atlantis yok. Bunca yıldan sonra, ailem ve benim yanlış yolda olduğumuzu anladım.

"Bununla birlikte, ekibim şu anda Bimini Yolu bulgusuna daha yakından bakabilmemiz için buluşmak üzere Bahamalar'a gidiyor. Artık tamamen şüphe duyduğum bir Atlantis varsa, onun anahtarı bu olabilir.”

Odanın etrafına bakınırken akranlarının yüzlerindeki asık ifadeyi görünce yutkundu. “Keşke herkes için daha iyi haberlerim olsaydı ve hepiniz bulgularımız hakkındaki raporumu yakında çıkacak makalemde ve bitirdiğimde web sitemde okuyabilirsiniz. Sonunda, Atlantis arayışım bana bir şey öğretti. Tüm geçmişlerimizde geleceğimiz yatıyor. Kendi ellerimizle ve kararlarımızla lanetleneceğiz ve kurtulacağız.

Ne yaparsan yap, tek yaptığın hiç bitmeyen bir gökkuşağını kovalamak olsa bile elinden gelenin en iyisini yap. Hiçbir zaman sona ermeyebilirsin ama bu yolda senin için dünyalara bedel olacak insanlarla tanışacak ve en soğuk gecelerde bile seni sıcacık tutacak anılar biriktireceksin. Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.”

Sayfalarını bir araya getirerek Ash'in inanılmaz bakışlarıyla karşılaştı ve ona gülümsedi.

Kalabalık sessizce dağılırken, kendisi ve babası hakkında birkaç aşağılayıcı söz de dahil olmak üzere mırıltılar ve fısıltılar duyuldu. Ama bir kere umursamadı. Kelimeler hiçbir şeydi. Hayatında en önemli olan insanlardı.

Onlar ayrılırken Simi, Ash'in koluna yumruk attı. "Gördün mü Akri? Simi aptal yetiştirmez. Sana kızımın iyi biri olduğunu söyledim. Akra-Tory asla Achimou'sunu incitecek bir şey yapmaz."

Ash güldü.

Ancak Artemis, Tory'ye doğru ilerlerken pek de memnun görünmüyordu.

Tory, Artemis'in kendisine gönderdiği paketi daha sıkı kavradı ve günlüğü Artemis'in elinden bir daha uzak tutmak için zamanın sonuna kadar savaşmaya hazırdı.

"Bunu kesinlikle yüzünü kurtarmak için kullanacağını düşünmüştüm."

Tori omuz silkti. “Babamı her şeyden çok sevdim. Ama itiraf etmek bana ne kadar acı verse de onun öldüğünü biliyorum. Ash değil. Herkesin ona gülmesindense bana gülmesi daha iyi.”

Artemis onun böyle bir şey söyleyeceğine inanamıyor gibiydi. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Hayatımdan daha fazla."

"Ve haysiyetinden daha fazlası." Sesinde bir saygı tınısı vardı. Artemis, Ash'e bakmak için döndü. Tory'ye baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Ona iyi bak, Soteria. Ona benim veremediğim şeyi ver.” Dönmeden önce elini hafifçe sıktı.

Artemis ona yaklaşırken Ash ayağa kalktı. Ona dokunmaya başladığında gözlerindeki özlemi gördü ama şimdi bile bunu toplum içinde yapmaya kendini ikna edemiyordu.

“Senin ve insanının iyi bir yaşam sürmesini istiyorum. Ama bir şeyi hatırlamanı istiyorum."

"Ve bu?"

"Serbest kalan başka bir Karanlık Avcı asla olmayacak. Sizin mutluluğunuz onların özgürlüğü pahasına geliyor çünkü takas yapmak istediğim başka kimse yok. Yüzyıllar önce belirlediğiniz ücreti başka kimse ödeyemez. Bunu bilerek, umarım geceleri iyi uyursun.

Ash, o uzaklaşırken onun soğukluğuna öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Onun peşinden koşmaya başladı ama Tory onu durdurdu.

"Bırak onu Ash. Gazetemiz var. Atlantikoinonia'sı etkisiz hale getirildi ve ekibim aramamız konusunda hiç de akıllı değil. Sadece yön değiştirdiğimizi düşünüyorlar.

Sonuç olarak, iyi iş çıkardık."

"Peki ya Kara Avcılar?"

Yeni keşfettiği bir iyimserlikle gülümsedi. "Bütün bunlardan en çok öğrendiğim şey, tüm kartlar oynanana kadar her şeyin bitmediğidir. Yenemeyeceğimizi düşünerek asını bıraktı. Ama destede elli bir kart daha var ve oyun henüz bitmedi. Bir şey bulacağız. Şu anki küçük uyumu, elinden gelenin en iyisini yaptığını gösteriyor.

Seni incitmek için yapabileceği tek şey buydu, tam da bu yüzden yaptı. Gününü mahvetmesine izin verme bebeğim ve elimizdekileri bizden almasına izin verme. Bunu aldık

birlikte uzak. Bizim için başka bir acı tanrıça nedir? Papou'mun her zaman dediği gibi, üstünden, altından, etrafından veya içinden. Her zaman bir yol vardır ve biz onu bulacağız."

Yüz hatlarından etkilendiğini söyleyebilirdi. "Bu kadar genç bir kadın nasıl bu kadar akıllı olabilir?"

"Ben yaşlı bir ruhum."

"Ve sana sahip olduğum için şanslı bir adamım."

Ryssa'nın günlüğünü ona uzatırken gülümsedi. "Evet öylesin. Ama sorun değil. Sana sahip olduğum için şanslı bir kadınım."

"Ben yine de birinizin Simi'nin düve-tanrıçayı yemesine izin vermesi gerektiğini söylüyorum. İyi yiyor.

Simi onu kız kardeşiyle bile paylaşırdı."

Ash gülerek Tory'nin elini tuttu ve oda boşaldığında onu Katoteros'a gösterdi. Simi televizyon izlemek için fırladı.

Tek kelime etmeden Tory'yi taht odasından, annesi Atlantis panteonunu yok ettiğinden beri kullanılmayan balo salonuna doğru çekti.

Ash dönüp ona gülümserken geriye doğru yürürken Tory kaşlarını çattı. Yaklaştığında kapılar açıldı ve devasa karanlık odaya girdiği anda kıyafetleri eski 1978 punkına dönüştü, siyah savaş botları, yırtık kot pantolon, yırtık bir Union Jack tişört ve zincirli siyah bir motosiklet ceketi ve anarşi. Arkada kabartmalı sembol.

"Ne yapıyorsun?" Kendi kıyafetleri, annesinin babasıyla tanıştığı gece giydiği elbisenin aynısına dönüşmeden önce kelimeler dudaklarından henüz dökülmüştü.

Kapılar kapanarak onları karanlığa hapsetti. Bir an sonra bir ışık yanarak gümüş aynalı bir topu sergiledi ve aynı zamanda Donna Summer'ın “Last Dance” şarkısı çalmaya başladı. Ash onu kolunun altında döndürürken ayaklarının altındaki zemin 1970'lerdeki bir disko gibi aydınlandı.

Ona gülümseyerek şarkı söylemeye başladı, "Sana ihtiyacım var. Benim tarafımdan. yanımda... bana rehberlik etmek için. Beni tutmak için. Beni azarlamak için…”

Mutluluk gözyaşları gözlerini yakarken bile güldü. Ritim arttıkça, deli gibi göründüğünden emin olduğu noktaya kadar tamamen ağlayana ve gülene kadar onunla dans etti.

Müziğinden tutkuyla nefret etmesine rağmen bu anıyı onun için yeniden yaratmış olması...

O gelmiş geçmiş en iyisiydi.

Onunla dans pistinde kusursuz bir şekilde hareket ederken güldü. "John Travolta'ya parası için bir şans verirdin."

"Evet ve kıyafetlerim için üzgünüm. Denedim ama bunu giymeye cesaret edemedim. Kahretsin, popüler olduğunda bile disko görünümünü yapamadım. yemin ederim alerjim var

polyester. Punk hareketi için Tanrıya şükür. Aksi takdirde on yıl boyunca çıplak kalırdım.”

Onu yeşil bir takım elbise içinde hayal etmeye çalışırken güldü. Hayır, kesinlikle işe yaramadı.

Onu çıplak düşünmeyi tercih ediyordu. Ama sadece yalnız olduklarında.

"Peki, insan olduğun günlerde ne giyerdin?"

"Bir çarşaf."

Tory bunu düşünürken başını salladı. “Bak, chitonların bundan yapıldığını biliyordum.

Geary deli olduğumu söyledi ama ben her zaman bundan şüphelendim.

Ash onun bir fahişeden bahsettiğini anlamadığını anlayınca donakaldı. Sadece kıyafetlerinin kumaşını tarif ettiğini düşündü. Ona göre o bir erkekti.

Daha fazla ve kesinlikle daha az değil.

Onu kaldırıp etrafında döndürerek, ona geçmişini hiç hatırlatmamasının tadını çıkararak onu kendine yakın tuttu.

Ve onu yere indirdiğinde, bir Atlantis prensesi gibi giyinmişti.

Tory uzun, dökümlü elbisesini görünce nefesi kesildi. Parlak mavi, inci ve safirlerle kaplı koyu mavi göğüs altı korsajından pileler halinde düşüyordu. Ama yüzünün alev almasını sağlayan şey, göğüslerini zar zor kapatan şeffaf kumaştı. Meme uçları açıkça görülüyordu. "Oh hayır! Bana bunu giymediklerini söyle.

Başını sallayarak, birlikte sallanırken tüm kıyafeti görebilmesi için onu birdenbire ortaya çıkan bir aynaya bakacak şekilde çevirdi. Çıplak omuzlarından dirseklerine kadar altın zincirler sarkıyordu ve bukleler halinde kıvrılmış saçları muhteşem bir altın başlıkla örtülmüştü. Tory kendine baktı, kıyafetlere bayılıyordu ama hakkını veremeyecek kadar uzun, fazla sıska ve fazla sade olmasından nefret ediyordu.

Hâlâ bir punk rockçı gibi giyinmiş olan Ash'e omzunun üzerinden bakarken ağlamak istedi. O muhteşemdi ve bubi ödülü gibi görünüyordu.

"Ash," dedi, sesi alıcıydı, "benim için bir şey yapabilir misin?"

"Herhangi bir şey Sota. Adını sen koy ve senin olsun.”

"Beni güzelleştir."

Yüzünü kendisine çevirdi ve dudaklarına kanını ateşleyen bir öpücük kondurdu. Geri çekilerek ona gülümsedi. İşte böyle. Sen dünyanın en güzel kadınısın."

Tory nasıl göründüğünü görmek için can atarak aynaya döndü.

Kendini görünce kaşlarını çattı.

O değişmemişti. "Kül!"

"Ne?" diye sordu masumca, aynada ona bakabilmek için onu önüne doğru çekerek.

"Sen hiçbir şey yapmadın."

Bakışları onunkilerle buluştu ve o dönen gümüşi gözlerdeki samimiyet onu yakıp kavurdu. "Sen dünyanın en güzel kadınısın Soteria. Bu aşık olduğum kadın ve senin hakkında değiştirebileceğim hiçbir şey yok.

Sırtını ona yaslayarak yanağına dokunmak için uzandı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Ve umarım bir gün tıpkı sana benzeyen bir ev dolusu çocuğumuz olur."

SON SÖZ

ÜÇ

AYLAR

DAHA SONRA

NEW ORLEANS

Ash kapıda durup insanlarla dolup taşan kiliseye baktı. Ölümsüz hayatında ilk kez gerçekten korkmuştu. Bunu mahvetmek ya da daha kötüsü, onu ailesinin önünde utandırmak ya da utandırmak istemiyordu. Bu, Tory'nin rüya düğünüydü ve her şeyin tam da onun istediği gibi olmasını istiyordu.

Kilisenin onun tarafı, ailesi tarafından tamamen doluydu. Tek eksik, onu koridorda yürümek için bekleyen büyükbabasıydı.

New Orleans'a vardığında Theo'yu bir kenara çekmişler ve ona Ash hakkındaki gerçeği anlatmışlardı.

İlk başta Theo buna inanmayı reddetmişti ama sonunda, Ash ona Theo'nun çocukluğunda birlikte Atlantik boyunca yaptıkları yolculuk ve o zamandan bu yana geçen yıllar boyunca parkta oynadıkları satranç oyunları hakkında her ayrıntıyı anlattığı için Theo'nun hiçbir fikri yoktu. gerçeği kabul etmekten başka seçenek. Sonra Tory'nin hayatını kurtaran adamla evlenmesi onu çok heyecanlandırmıştı.

Ash hakkındaki gerçeği bilen Geary dışında ailesinin geri kalanı, onun Theo'yu kurtaran adamın torunu olduğunu söylediler. Küçük bir yalandı ama Ash'in yaşadığı dünyanın huzurunu ve sırrını koruduğu sürece gerekli bir yalandı.

"Hazır mısın T-Rex?"

Ash, sağdıçlardan biri olan Talon'a başını salladı. Tory'nin on bir nedimesi olduğu için Ash tüm Kara Avcılar'a minnettardı. Baş nedime olarak arkadaşı Pam, Ash'in sağdıcı Savitar ile eşleştirildi. Kim Vane'le, Geary kocası Arık'la, Katra kocası Sin'le, Danger Alexion'la birlikteydi - her ikisi de geçici insan bedenlerindeydi. Simi, Zarek ile, Justina, Kyrian ile, Katherine, Styxx ile ve Aimee, Dev ile oradaydı. Sunshine, Talon'la birlikteydi ve Tory'nin Artemis'e esrarengiz bir şekilde benzeyen kuzeni Cyn, Urian'la birlikteydi...

Yunan bir sağdıçla sıkışıp kalmaktan nefret eden kadını sinirlendiren bir şey.

Nedense sadece Tory anlamış gibi görünüyordu, bu onu eğlendirmişti ve bu yüzden Ash, sağdıçlarının en Yunanlısını Cyn'e verme isteğini yerine getirmişti.

Savitar öne çıkarken Talon ortadan kayboldu. "Gergin misin, Grom?"

Belki de öyle olmalıydı ama yine de bekleyemedi. Cebinden üç karatlık kanarya sarısı pırlanta alyansını çıkardı ve kilisenin loş ışığında parıldamasını izledi. Ortadaki taş, çok eski ve zarif bir tarzda daha küçük beyaz elmaslarla çevrelenmişti.

Eşsiz ortam—Tory, tıpkı Ash'in yaşamı boyunca yapacakları gibi, taşlı tek bir alyans takmak şeklindeki daha geleneksel antik geleneği uygulamaya karar vermişti.

Onun üzerinde güzel olurdu.

"Pek sayılmaz," dedi Savitar'a. "Ama oldukça hasta görünüyorsun."

“Giydiğim tüm kıyafetler bu. Smokin beni kaşındırıyor. Sana üçüncü sonucun tüyler ürpertici olacağını söylemiştim. Evlilik." Ürperdi.

Ash, özellikle Savitar'ın sandalet giydiğini fark edince başını salladı.

"Australopithecine'lerden zar zor bir adım yukarıdasın, değil mi?"

Tek kaşını küçümseyen bir tavırla kaldırdı. "Hey, bunu söylerken saygılı ol, sümüklü burun.

Reklamları görmedin mi? Biz mağara adamları çok hassas insanlarız.”

Ash güldü, buradaki en yaşlı insan olmadığı için rahatladı.

Sunağın yanında durmak ve uzun nedime ve sağdıç alayı başlarken beklemek için odadan çıktılar.

Jaden ve Takeshi, Tabitha, Xirena, Grace ve Amanda ile ilk sırada oturuyorlardı - son ikisi, Kat'ın kızının yanı sıra hiperaktif çocukları üzerinde sürüye biniyorlardı.

Ash, burada bulunan mevcut ve eski Kara Avcıların sayısı karşısında gerçekten afallamıştı. Kilisenin kendi tarafı Tory'ninkiyle rekabet etti. Tabii ki bu muhtemelen Ash'in evlenmesinin şok değerinden her şeyden daha fazlaydı. En son Dark-Hunter.com Web sitesinde korkup kaçacağına dair iddiaya girdiklerini duymuştu.

Yine de her ne sebeple olursa olsun onları görmek güzeldi ve düğünü hava karardıktan sonra yapmalarının nedeni burada bulunmalarıydı.

Simi koridordan aşağı inerken buketini dudaklarına götürdü ve çiçekleri kemirmeye başladı. Ash, çantasından barbekü sosunu çıkarıp gardenyaların üzerine dökmediği için minnettar bir şekilde başını salladı. Ablasına yaklaştığında ağzından şu sözleri söyledi:

"İyi yemekler. Sana daha sonra bir tane alırız."

Sonra Kyrian'ın kızı Marissa ve Geary'nin kızı Kalliope, yere kırmızı ve pembe gül yaprakları serpiştirerek koridordan aşağı geldiler.

Düğün marşını çalmaya başladıklarında Ash kapıya baktı. İlk defa gerçekten endişeliydi. Lütfen çekinen kişinin o olmasına izin vermeyin…

Sonra onu gördü.

Tory koridordan aşağı beyazlar içinde değil, siyahlar içinde gelirken nefesi boğazında takıldı. Renk seçimini ailesine, beyazın Yunan yasının geleneksel rengi olduğu için düğününde bunun bir parçası olmasını istemediğini söyleyerek açıklamıştı. Ama gerçek şuydu ki, Artemis yüzünden ondan ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

Ash'in annesi tarafından yaratılan kutsal siyah güller olan bir buket mavyllo bile taşıyordu. Buket Apollymi'nin bir hediyesiydi ve onları almak bir Atlantislinin diğerine verebileceği en büyük onur olarak görülüyordu.

Ash gururla gülümsedi. Ama onu en çok şaşırtan şey, tüm bu insanların karşısına çıkıp ona sahip çıkmaya istekli olmasıydı. Hatta onunla evlenmeyi teklif etmişti ama o reddetmişti.

"Oğlum," demişti, bunu önermesine bile kızmıştı, "sen benimsin ve tüm dünyanın bunu bilmesini istiyorum." Düğün hediyesi olarak, omzuna güneş amblemini altında adının yazılı olduğu bir dövme bile yapmıştı.

Dünyada hiçbir şey onu daha fazla memnun etmemişti.

Ash'i smokini içinde görünce Tory neredeyse tökezleyecekti. Siyah saçları sofistike bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ve bir kez olsun gözleri açıkça herkes tarafından görülebiliyordu. Piercing yoktu - onu ailesinin önünde utandıracak hiçbir şey istemediğini söyleyerek onları unutmuştu.

"Beni asla utandıramazsın, Ash," demişti ona. "Üstelik sen artık benim ailemsin."

Buna rağmen görünüşünü yumuşatmıştı.

Theo, Ash'in eline hafifçe vurup Tory'ninkine bir öpücük kondurarak onu Ash'e bıraktı. El ele, Yunan rahibinin önünde durdular ve antik Yunanca yemin ettiler.

Bittiğinde, Ash onu kilisenin arkasına çekti ve kendine yakın tuttu. Ambleminin açıkça görülebildiği çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. "Sanırım artık geri çekilmen için çok geç, ha?"

Tory onunla alay etti. "Tatlım, sen kapıyı ilk açıp dersime daldığında geri adım atmak için çok geçti. Ben bir gonerdim ve bunu bilmiyordum bile.

Elini onunkiyle bağladı. "Geleceğimizin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beni hasta ediyor. Ama sana söz veriyorum, ne olursa olsun, benimle olduğun için asla pişman olmayacaksın. Yemin ederim."

Ona baktı. "Beni şaşırtan ne biliyor musun? Atlantis'i aramaya gittim ve bir Atlantis tanrısı buldum. Bundan nasıl pişman olabilirim?”

* * *

Nick, Kyrian'ın evinin bahçesinin dışında durmuş, Ash'in düğün törenine bakıyordu.

Ash ve Tory, Bee Gees'in "To Love Somebody" şarkısında dans ederken herkes gülüyor ve bunu kutluyordu. Ash'in Tory ile gülmesini izlerken dilini nefretle kavurdu. Yine de en çok nefret ettiği yanı, Ash'i bu kadar açık ve mutlu görmekten memnundu. Ash'in çevresinde her zaman bir umutsuzluk havası vardı.

Şimdi bu gitmişti. Keşke o kadar mutlu olabilseydi.

"Bu adil değil, değil mi?"

Başını çevirdiğinde Artemis'in arkasında durduğunu gördü. Beyazlar içinde inanılmaz derecede güzeldi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle aynı şey. Casusluk." Aralarındaki mesafeyi kapatırken derin bir nefes verdi. "İkimizi de dönüştürdü, değil mi?"

Nick onun anlamsız sözlerine kaşlarını çattı. "Bizi çevirdin mi?"

"Bizi özlediğini biliyorsun."

Kaçırıldı? Ne... Aniden onun ne söylemeye çalıştığını anladı. "Sikilmiş mi demek istiyorsun?"

"Evet, ikimizi de mahvetti."

Hiçbir fikri yoktu. Peki sana ne yaptı?

“Beni terk etti. Kızımı aldı ve bana ne kaldı? Hiç bir şey."

Nick onun kendine acımasıyla alay etti. "Evet, en azından Daimonların en çok arananlar listesinde değilsin. Yemin ederim bir an olsun huzurum olmadı. Ve son duyduğum şey, Stryker'ın üzerimize bela olmaya hazırlandığıydı."

Gözlerini devirdi. "Stryker'ın ölmemi istemediğini mi düşünüyorsun? Ona sırt çeviren erkek kardeşim. Yaşadığım yer soğuk bir dünya.”

"Daha kötü olabilirdi. Arkadaşsız kalabilirsin.”

Ona ters bir bakış attı. "Öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Nick onun sorusunu dikkate almadı. Hayatının ne kadar sefil olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne kadar yalnız ve yürek burkan. "Bir tanrıça nasıl arkadaşsız olabilir?"

"Bir insanın yapabileceği gibi."

Evet, o deliydi. “Hayatını daha iyi hale getirme gücüne sahipsin. Yapmıyorum."

"Bu doğru değil. Tek dostumu kaybettim.”

Dürüst olmak gerekirse, Nick böyle hissediyordu. Ash'i kardeşi gibi sevmişti ve sahip oldukları dostluğu özlemişti. Ash onu mahvetmiş olsa da inanılmaz derecede yakınlardı.

Şimdi, Stryker, yarı tanrı bakmayı seçtiğinde Nick'in görebildiği her şeyi görebildiğinden, daha önce bildiği dünyadan tamamen izole olmuştu. Arkadaş yok. Aile yok.

Yalnızdı ve bundan nefret ediyordu.

Artemis ona spekülatif bir bakış attı. "Arkadaşım olur musun Nicholas? Sana söz veriyorum, pişman olmayacaksın.”

* * *

Partide esen bir rüzgar Tory'nin elbisesinin eteğini kaldırdı.

Ash gökyüzüne baktı ve uzaklardan gelen gök gürültüsünü duyunca kaşlarını çattı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Bir fırtına yaklaşıyor."

"Hava durumundan bahsediyorsun, değil mi?"

Ash, duyuları karıncalanırken yavaşça başını salladı. Hayır, onlar için gelen bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordu. Karanlık ve ölümcül, ondan bir parça istiyordu.

"Merak etme Sota. Seni kuru tutacağım." Ama sözleri söylerken bile gerçeği biliyordu.

O onun sığınağı değildi. O onundu ve o yanında olduğu sürece her şeyle yüzleşebilirdi. "Yağmur getir," diye fısıldadı, "yağmur getir."

Bunlar diğer kitaplarda üzerinde çalışmak istediğim iki sahne ama onlarda gerçekten yerleri yoktu. İlki orijinal olarak Geceyi Yakala'daydı, ancak kitabın uzunluğu o kadar uzundu ki, o zamanki editörüm, özellikle de eldeki hikayeyle gerçekten ilgili olmadığı için onu kesmemiz gerektiğini düşündü. O zaman başka bir kitaba sığabileceğini düşündük, ama asla olmadı. İşte şimdi, bütünüyle burada.

GECE ÇIKIŞINI YAKALAYIN

Ash, St.Petersburg'daki mezarın dışında rahip teselli edici sözler söylerken sessizce dinledi.

Cherise Gautier'nin toprağa verildiği Louis mezarlığı. Julian, Grace, Kyrian, Amanda, Tabitha ve Valerius sağında dururken, Talon, Sunshine ve Peltiers Ash'in tanıma ayrıcalığına sahip olduğu en iyi kadınlardan birine saygılarını sunmak için solunda sıralanmıştı. Kadınla ilk tanıştığı gün giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti: bir çift hımbıl siyah pantolon, büyük beden siyah bir süveter ve uzun deri bir ceket. Cherise ona şöyle bir bakmış ve dilini şaklatmıştı.

"En son ne zaman yemek yedin?" ona sormuştu.

"Bir saat önce."

Sözleri onu hiç yanıltmamıştı. Gururunu kurtarmak için yalan söylediğine ikna olmuş, onu hemen bir sandalyeye oturtmuş ve Nick onlara gülmemeye çalışırken ona bir tabak Cajun hashbrowns hazırlamıştı.

Son on bir bin yılda Cherise, Ash'e insan gibi davranan ender insanlardan biriydi. Onu bir anne sevgisine ve bir arkadaşa ihtiyacı olan genç bir adamdan başka bir şey olarak görmemişti.

Ve onu her şeyden çok özlemişti.

Soğuk rüzgar onu keserken dururken, kendi ruhunun buna neden olduğu için öfkeyle haykırdığını duyabiliyordu. Onun ölümü için kendisinden başka suçlayacak kimsesi olmadığını. Öfkeyle söylenen bir cümle nasıl bu kadar zarar verebilirdi? Ama sonra kelimeler evrendeki en güçlü şeydi. Kesikler ve morluklar her zaman iyileşirdi ama öfkeyle söylenen sözler çoğunlukla kalıcıydı. Bedene zarar vermediler, ruhu yok ettiler.

Yaşlı rahip onlara, "Cherise ile annesinin onu doğurduğu gün tanıştım," dedi. "Kendi çocuğunu bu dünyaya getirdiği akşam ben de oradaydım. Nick onun gururuydu ve onu tanıyan herkes bilir ki ona en değerli varlığının ne olduğunu sorsaydın, Nick'in adıyla cevap verirdi."

Kyrian, eski Yunan generalinin düşüncelerini duyan Ash'e yan yan baktı.

Cherise'nin acımasızca öldürülmesinden sonra Nick'in cesedi bulunamadığından, hem eski hem de yeni New Orleans Kara Avcıları ve Toprak Sahipleri arasındaki fikir birliği, Nick'in kendisinin bir Kara Avcı olduğu yönündeydi.

Hepsi Ash'e gerçeği sormaktan daha iyisini biliyordu. Onların dünyasını bilmeyen insanların hepsi, Nick'in annesinin başına gelen kaderden başka bir zayiat olduğunu varsayarken, yetkililer Nick'in onu öldürdüğüne inanıyorlardı.

Ash, Nick'i New Orleans'a geri getiremeyeceğini bu yüzden biliyordu. En azından uzun bir süre değil. Polis onu arıyordu ve onu bir kalp atışı içinde mahkum edeceklerdi.

Kimsenin Nick'i bilmesini istemediğinden bahsetmiyorum bile. En azından Nick dünyayla başa çıkmaya hazır olana kadar. Şu anda adam çok incinmiş ve çok kızgındı.

Ash onu en ufak bir şekilde suçladığından değil.

Rahip bitirdikten sonra Amanda ve Tabitha, rahip ve Peltiers giderken ellerinde tuttukları gülleri Cherise'nin mezarının kapısına koydu.

Amanda, Ash'in yanında durdu. Daha sonra Nick için evimizde bir anma töreni yapacağız. Sadece Kara Avcılar ve Beyler. Senin de orada olmanı isterdik.”

Ash başını salladı ama onunla göz göze gelmeyi reddetti. Eğer öyleyse, onun gerçeği bildiğinden emindi.

Yalnız kalana kadar kıpırdamadı. İçini çekerek, etrafındaki mezarlığı oluşturan taş anıtlara baktı. Burada şahsen tanıdığı pek çok insan vardı. O kadar çok canlı ve ölü görmüştü.

Rüzgârdaki seslerini duyabiliyor, yüzlerini, yaşamlarını hatırlayabiliyordu.

Tıpkı Cherise gibi, artık onun peşini bırakmayan anılardan başka bir şey değillerdi.

Özür dilerim, Cherise, diye fısıldadı.

Öne çıkarak annesi tarafından yaratılmış kutsal bir siyah gül olan mavyllo'yu yarattı ve onu kırmızı güllerin yanına koydu. Kırmızı olanların aksine burada kök salacak ve onun anısına büyüyecekti.

Bu, türünün herhangi birine verebileceği en büyük onurdu.

"Merak etme Cherise. Oğlunuzun başına başka kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim... Söz veriyorum.

Bu sahne, Dream Chaser'ın arkasına koymayı düşündüğüm sahneydi, ama yine, pek uymadı. Dark-Hunter ve Dream-Hunter serilerini takip edenler için, Talon'un kitabı Night Embrace'de Charonte'nin Kalosis'ten kaçıp ortadan kaybolduğunu hatırlayacaksınız.

Hepsinin öldüğü varsayılıyor.

Dream Chaser'da hayatta kaldıklarını öğreniyoruz. Aslında, büyük bir grup New Orleans'a sığındı. Ve merak edenler için, iblisler Fang ve Aimee'nin 2009 yazında çıkacak olan kitabında geri dönecekler.

Bu arada Simi ile kardeşinin kavuşma sahnesi de burada.

DREAM CHASER ÇIKIŞI

"Neden eski, aptal bir kulübe geliyoruz, Akri? Simi alışveriş yapmak istiyor.”

Ash, Simi ve Xirena'yı sokağın köşesindeki binaya doğru götürürken gülümsemesini sakladı. "Eh, bu özel bir kulüp."

"Nasıl özel?" Xirena sinirli bir şekilde sordu. Simi gibi o da alışveriş yapmak ve yemek yemek istiyordu. "Orada yiyecek var mı?"

Ash başını salladı. "Adı Club Charonte olduğuna göre oldukça eminim."

Simi kaldırımın ortasında durdu. "Akri, Simi'sine sopa mı aldı?"

"Hayır, yapmadım."

"O zaman bu adı nasıl aldı?"

"Göreceksin." Ash onu nazikçe öne doğru çekti.

İblisler, henüz iş için açılmamış olan kulübe yaklaştıkça hızlarını artırdılar. Üzerinde çığlık atan pembe bir neon tabela parladı.

Ash onları içeri götürmeden önce güçlerini kullanarak kapıyı açtı. Bunu yaptığı anda, Xirena kulakları sağır eden bir çığlık attı. "Xedrix!" Kardeşini yere devirmek için odanın karşısına koştu.

Simi kaşlarını çattı. "Bu Simi'nin Xedrix'i mi, akri?"

"Evet, Sim, o senin kardeşin."

Simi dudağını ısırdı ama kardeşlerine doğru giderken daha dikkatliydi. Xedrix, Xirena'yı uzaklaştırmaya çalışıyordu ama Simi'yi gördüğü an donup kaldı.

"Xiamara?" nefes aldı. Adını aldığı annesinin tıpatıp aynısı olduğu için Simi'yi yanlış anlamanın hiçbir yolu yoktu.

"Rik-rik?"

Yüzyıllardır görmediği küçük kız kardeşini kucaklamak için Xirena'nın altından fırladığında insan vücudu anında iblis formuna dönüştü. "Hayattasın!"

Simi kollarını ona doladı ve ciyakladı. “Rik-rik! Seni çok özledim."

Ash geri adım attı, onun mutluluğunu görünce kalbi gümbür gümbür atıyordu. Xedrix de dahil olmak üzere bardaki diğer Charonte iblislerini sinirlendirdiğini biliyordu. Atlantis tanrılarının kölesi oldukları için, teknik olarak onlara sahipti ve onları tekrar zincire vurmakla ilgilenmediğine hâlâ inanmakta zorlanıyorlardı.

"Çok naziksin."

Arkasında Xedrix'in karısı Kerryna'yı bulmak için döndü. Ufak tefek ve sarışın, güzeldi.

Dimme iblisi de şansları olsa ona zarar verecek olanlardan kaçıyordu. Ama Ash'in iblislerle bir sorunu yoktu.

Kahretsin, akıl sağlığını birine borçluydu. Ve Simi'yi izlerken, annesi onu kendisine verdiğinde onu göndermediği için minnettardı.

“Simi benim ailem. Onu mutlu eden şey beni de mutlu eder.”

"Xedrix'e senin diğer tanrılar gibi olmadığını söyleyip duruyorum. Henüz bana inanmıyor. Ama eninde sonunda olacağını düşünüyorum.”

Ash ona bir gülümseme sundu. "Teşekkürler. Bu arada, ben dışarıda bekleyeceğim. Simi gittiğimi anlarsa, ona endişelenmemesini ve acele etmemesini söyle.

Kerrina güldü. "Evet, dünyadaki tüm zamanımız yok gibi değil, değil mi?"

"Doğru." Karnına baktı. O ve Xedrix kendi bebeklerini bekliyorlardı.

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

Uzaklaşmaya başladı.

"Acheron?"

Ona bakmak için durakladı. "Evet?"

"Sorulmamış sorunuzu yanıtlayacak olursak, evet, çılgınca mutluyuz. Aşkla ilgili en güzel şey, kim ve ne olduğumuza karşı kör olmasıdır. Umarım bir gün sen de bulursun.”

Ash gitmeden önce başını ona doğru eğdi. Buna inanabilmeyi ne kadar çok isterdi ama daha iyisini biliyordu.

Mutlu sonlar başka insanlar içindi. Onun için asla. Ama sorun değildi. Başkalarının mutluluğundan zevk alabilirdi. Simi'ye dönüp baktığında çok heyecanlanmıştı. Hayatını onun aracılığıyla yaşayabilirdi ve bu onun için her zaman yeterli olurdu.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.

ACHERON

Telif Hakkı © 2008, Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-94941-3

EAN: 978-0-312-94941-9

St. Martin's Press ciltli baskı / Ağustos 2008

St. Martin's Paperbacks baskısı / Nisan 2009

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.

eISBN 9781429926218

İlk e-Kitap baskısı: Ağustos 2008

e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

SESSİZ BİR GECE

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

Baş sayfa

kitabe

önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

4. Bölüm

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

10. Bölüm

Bölüm 11

Bölüm 12

sonsöz

telif hakkı

Ölümü arama. Ölüm seni bulacaktır. Ama ölümü bir doyum haline getiren yolu arayın.

—Dag Hammarskjold

GİRİŞ

Başlangıçta dünya güzellikten ve sihirden oluşuyordu. İnsanlardan önce, tanrılar ve onlara hizmet edenler ve emirleri ne olursa olsun emirlerini yerine getirenler vardı. Birbirleriyle savaşan tanrılar, anlamsız şiddetlerinden yeni bir tür doğana kadar kendi aralarında savaştı. Chthonian adındaki bu yeni yaratıklar, tanrıların kanıyla kıpkırmızı akan topraktan geldiler.

Chthon'lular ayaklandı ve dünyayı tanrılar arasında paylaştılar - dünyayı kendi aralarında paylaştılar.

Barışı korumak için tanrıların askerlerine indirilmeleri emredildi. Hiçbiri hayatta kalmayacaktı. Chthonian yasası öncelik kazandı ve birlikte dünyaya bir kez daha barış getirmeyi ve insanlığın yeni yaşam formunu korumayı başardılar.

Ancak Chthonialılar yolsuz değildi. Yanılmaz da değillerdi.

Onların da atışması çok uzun sürmedi.

Ve böylece zaman ilerledi. İnsanoğlu olgunlaştı ve dünyalarında var olan tanrıları ve büyüyü bir kenara bırakmayı öğrendi. Kendi başlarına savaşamayan insanlık, onu görmezden gelmeyi seçti.

"Saçma." "Hokum." "Fantezi." "Peri masalları." Bunlar, insanın sözde bilimiyle açıklanamayan şeyleri karalamak için kullandığı birçok kelimeden bazılarıydı.

Ampirizm kendi dini haline geldi.

Masum kurbanları takip eden gölgeler yoktu. Oyun oynayan bir insan zihninden başka bir şey değildi. Aşırı aktif bir hayal gücü.

Kurtlar insana dönüşemez ve insanlar ayılara dönüşemez. Tüm antik tanrılar öldü - hepimizin doğru olmadığını bildiğimiz mitolojik masallara havale edildi.

Ve henüz ...

Az önce pencerenin dışındaki o ses neydi? Rüzgarın uğultusu muydu? Belki bir sokak köpeği?

Ya da daha uğursuz bir şey? Gerçekten yırtıcı bir şey mi?

Bir boyundaki ince tüyler tüyleri diken diken etmekten başka bir şey olmayabilir. Ya da yakınlarda yürüyen ölülerin hissi olabilir. Görünmeyen bir tanrının veya hizmetkarın elinin geçtiği hissi.

Dünya artık yeni değil. Artık masum değil.

Ve yaşlılar görmezden gelinmekten yorulurlar. Daha önce avluda fısıldayan rüzgarlar, bir iklim değişikliğinin şefkatli okşayışı değildi. Bunlar sadece belirli doğaüstü türler tarafından duyulabilen bir siren sesiydi.

Şimdi bile, bu güçler bir araya geliyor ve birleşiyor.

Bu sefer tanrıların ve birbirlerinin kanından fazlasını istiyorlar.

Bizi istiyorlar…

Ve biz onların insafına kalmış durumdayız.

BÖLÜM 1

Stryker, Tartarus'a bakarken durakladı. Babası, Yunan tanrısı Apollon onu buraya, çok uzun zaman önce, küçük bir çocukken, Yunan Yeraltı Dünyasını yöneten ve kadim ölülere nezaret eden büyük amcası Hades ile tanışması için getirmişti. O gün babası da Stryker'a ender ve faydalı bir hediye vermişti. Stryker'ın amcasını ziyaret edebilmesi için Yeraltı Dünyasına gelip gitme yeteneği. Çocukken Stryker, karısı Persephone'ye baktığında gözleri yumuşayan karanlık tanrıdan korkmuştu.

Şans eseri, Persephone şimdi burada Hades'le birlikteydi ve tanrı, kendi alanında davetsiz bir yarı tanrı olduğu gerçeğini fark edemeyecek kadar onunla meşguldü. Hades, bu tür hakaretler karşısında son derece huysuz olabiliyordu.

Özellikle de davetsiz yarı tanrı yanında bir şişe güçlü kan taşırken. Daha da önemlisi, Typhon'un kanı. Adını Hades'in topraklarının bu kısmına veren ilkel tanrı Tartarus'un oğlu Typhon ölümcül ve öldürücüydü. Gücü, tanrıların kralı Zeus'u bile devirecek kadar güçlüydü. En azından Olimpos tanrıları Typhon'u Aetna Dağı'nın altına hapsetmek için bir araya gelene kadar.

"Onu öldüremediğin için teşekkür ederim," dedi Stryker, kapana kısılmış Titan'dan aldığı parlak mor kanı görebilmek için şişeyi yukarı kaldırarak. Bununla, Stryker ölüleri uyandırabilir ve en güçlü belaları geri getirebilirdi.

Savaş.

Şişeyi sıkıca kavrayan Stryker, Tartarus'un en alt kısmına yöneldi. Bu seviye, Olimposluların mağlup ettiği canavarlara ve tanrılara verildi. Hepsinden çok korktukları kişilere.

Ama Stryker'ın şimdi onu çeken, çocukken kazara bulduğu arkadaki mezardı. Etrafındaki karanlıkta, babasının gözlerindeki korkuyu hâlâ görebiliyordu...

"Bu nedir, baba?" Stryker iki erkek ve bir kadın heykelini işaret etmişti.

Apollon onun yanında diz çökmüştü. "Onlar Machae'den geriye kalanlar."

"Ne?"

"Savaş ruhları." Apollon arkadaki en uzun olanı işaret etmişti. Devasa ve bir savaşçı gibi inşa edilmiş olan heykel, yedi yaşındaki bir Stryker'ın canlanıp kendisine zarar vermesinden korkarak nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

"İşte bu Savaş. Machae'lerin en vahşisi. Tüm savaş tanrıları tarafından Chthonialıları öldürmek için yaratıldı. Onun ve yardakçılarının onları yok olmanın eşiğine kadar takip ettikleri söyleniyor. Üç tam ay süren son bir savaşta, Savaş, Chthonialıların sonunu, onlar onu kandırana kadar bastırdı. Kuşatılmış halde, güçleri büyüyle bağlı olduğu için güçlü bir şekilde çığlık attı ve ardından mevcut durgunluğuna atıldı. Birisi onu yeniden uyandırana kadar burada kalır.”

Stryker'ın çocuksu zihnine oldukça sert bir ceza gibi görünmüştü. Aşağılık ve zalim.

"Tanrılar onu neden öldürmedi?"

"Yeterince güçlü değildik. Güçlerimiz birleşse bile, onun hayatına son verme yeteneğinden hâlâ yoksunduk."

O zamanlar bunların hiçbiri Stryker'a mantıklı gelmemişti. "Tanrıların Chthonialılardan neden bu kadar korktuklarını anlamıyorum. Onlar insan.”

"Tanrıların gücüyle, çocuğum. Bunu asla unutma. Yalnızca onlar, evreni yok etmeden bizi öldürebilir ve özümüzü bizi doğuran birincil kaynağa geri getirebilirler.”

"Öyleyse neden Chthonialılar tüm tanrıları öldürüp onların yerine geçmiyor?"

“Çünkü bizi öldürdüklerinde bu, kendi güçlerini zayıflatıyor ve onları hem birbirlerine hem de bize karşı savunmasız hale getiriyor. Bunun yerine bizi denetliyorlar ve biz de ölme korkusuyla itaat ediyoruz.” Apollon o sırada War'a bakmıştı, gözlerinde hastalıklı bir büyülenme vardı. "Yalnızca savaş onların güçlerine karşı bağışıktı. Ne yazık ki, bizimkine karşı da bağışıklığı var. Ares ve diğer savaş tanrıları onun ne kadar güçlü olduğunu anladıklarında, sonsuza kadar burada saklanmasının en iyisi olduğuna karar verdiler."

"Onu yaptıklarında gücünü anlamadılar mı?"

Apollo, Stryker'ın kısa sarı saçlarını karıştırmıştı. “Bazen yarattıklarımızın ne kadar yıkıcı olduğunu çok geç olana kadar fark etmiyoruz. Ve bazen yarattığımız bu yaratıklar, onları sevip yardım etmemize rağmen bize saldırır ve yalnızca bizi öldürmeye çalışır."

Stryker, babasının sözlerini hatırlayınca dişlerini sıktı. Ne kadar doğru olduklarını kanıtladılar.

Stryker babasına düşman olmuştu ve oğlu da ona sırtını dönmüştü.

İşte hepsi buradaydı. Savaşta.

Savaş …

Stryker, taze toprak ve küf kokan rutubetli mezarı açtı. Elini kaldırdı ve güçlerini yüzyıllardır yanmamış olan örümcek ağlı meşaleleri yakmak için kullandı.

Işık, duvarlarda ve son üç Machae'nin kalıntılarında titreşirken parlaktı.

Kadının yanında durdu. Ufak tefek ve çelimsiz görünen Ker, zalim ve şiddetli ölümün vücut bulmuş haliydi. Acımasızdı ve kendisini Keres adı verilen çok sayıda dişi iblisle çoğaltabiliyordu, bir zamanlar savaş alanlarına musallat olmuş ve ölmekte olanların ruhlarını sökmüştü. Atlantis tanrıçası Apollymi'ye lanetli Apollitleri kurtarması ve onlara Apollon'un haksız lanetini atlatmaları için bir şans vermesi için ilham veren, onun güçleri olmuştu.

Herkes Ker'i güçleri için selamlıyor.…

Bir sonraki heykel ruh Mache idi. Savaş. Savaşın sağ kolu. Tüm çatışma ruhlarına verilen, adının çoğuluydu. O onların omurgasıydı.

Ama Savaş'a kıyasla zayıftı.

Ker gibi o da Stryker'ın aradığı tek yıkıcı gücün yan ürünüydü.

Uyandırması gereken varlığa yaklaşmak için iki küçük varlığın yanından geçerken dudaklarını ağır ağır bir gülümseme sardı. Artık onun için bir dev olmayan War, aslında birkaç santim daha kısaydı - ki bu, Stryker'ın 1,80 boyunda olduğu düşünülürse, şaşırtıcı değildi. War'ın vücudu, Stryker'ın on bir bin yıl öncesinden hatırladığı kadar kaslıydı.

Durgunlukta bile, War'ın varlığı ve gücü hayranlık uyandırıcı ve inkar edilemezdi. Stryker bunu havada hissedebiliyordu. Uyarıcı bir şekilde omurgasından aşağı inen ürpertiden hissedin. Bu yaratık, yoluna çıkan herkes için ölüm demekti. Eski bir asker gibi giyinen tanrı, Echidna'nın başıyla süslenmiş bir göğüs zırhı giymişti.

Stryker, War'a dokunmak için uzandı. Stryker'ın parmakları taşa dokunduğu anda, odada ışık parlayarak beyaz mermeri ete çevirdi. Göğüs zırhı, altınla kaplanmış çelikten yapılmıştı ve altın işlemeli siyah deri savaş eteği ve pelerini, korkunç topluluğu tamamlıyordu. Savaş'ın elindeki siyah deri kınından yarı yarıya çıkmış kılıç parlayarak çeliğe dönüştü.

Kara gözler Stryker'a saplandı.

Sonra hepsi mermere döndü. Beyaz. Soğuk. Ürkütücü derecede bozulmamış. Savaş yeniden uykuya dalmıştı ve yine de Stryker bilincinin etrafındaki havada dalgalandığını hissedebiliyordu. Savaş salıverilmek için salya akıtıyordu.

"Çıkmak istiyorsun," diye fısıldadı Stryker ruha. "Dokunamayacağım bir tanrıdan intikam almak istiyorum." Şişenin mantarını çıkardı ve kaldırdı. "Titanların kanından Titanların kanına kadar, ben, Strykerius, düşmanlarıma karşı tek bir harekette bulunman karşılığında seni biçimlendirmen için iade ediyorum."

Şişeyi, mor kan sadece parmak ucunu gösterecek şekilde eğdi. Vahşi gücü etini yaktı. Evet, Typhon'un kanı bir zamanlar korkulan tanrı kadar güçlüydü. Gözleri kısılan Stryker, parmağının ucunu uyuyan ruhun dudaklarını sildi. "Şartlarımı kabul ediyor musun, Savaş?"

Sadece dudaklar ete döndü. "Kabul ediyorum."

"O zaman hayata tekrar hoş geldin." Stryker kanı ruhun ağzına döktü.

Bunu yaptığı anda şiddetli bir haykırış çınladı, meşaleleri söndürdü ve onları karanlığa boğdu. "HAYIR!"

Stryker, Hades'in kızgın çığlığına güldü. Zaten çok geçti. War o kadar şiddetli bir savaş çığlığıyla canlandı ki odanın içinde yankılandı ve etraflarındaki kafesli lanetlilerin ürkmesine neden oldu. Meşaleler patlayarak odayı o kadar çok ışıkla doldurdu ki Stryker gözlerini korumak zorunda kaldı.

Hades, yanında Ares ile belirdi. Tanrılar Savaşı patlatmaya çalıştı ama nafileydi.

Savaş, saldırılarına karşılık vermeden önce güldü. Gücü onları bir fırtınadaki yapraklar gibi yere saçtı. Kara gözlerindeki neşe, onun zulmünden ruhun büyük zevk aldığını söylüyordu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılan War, Stryker'la yüzleşmek için döndü. "Senin için kimi öldüreyim?"

"Acheron Parthenopaeus ve Nick Gautier."

Savaş kılıcını kınına soktu. "Oldu bil."

Stryker gözden kaybolmaya başlarken kolunu yakaladı. "Bir uyarı, dünya eskisi gibi değil." Ruha içinde bir çift siyah kot pantolon, siyah bir gömlek ve bot bulunan küçük bir postacı çantası uzattı. “Eteğini ve zırhını kaybetmek isteyebilirsin. Sadece bir düşünce."

Savaş onunla alay etti ama sonunda kıyafetleri aldı ve ortadan kayboldu. Stryker tanrılara döndü. Ares bilincini kaybetmişti, Hades ise kafasını sallayarak durumu açıklığa kavuşturdu.

Yeraltı dünyasının karanlık tanrısı, Ares'in başında durup onu canlandırmaya çalışırken, hoşnutsuzluğuna ve öfkesine ters ters baktı. "Neyi serbest bıraktığın hakkında bir fikrin var mı?"

Stryker, kınanması konusunda kararsızdı. "Zulüm, veba, gazap, şiddet, nihai acı ... tanrılar ona başka hangi armağanları verdi?"

"Öne çıkanlara bastın. Ama onu serbest bırakmadan önce, her zaman kendisine emir vereni yok ettiğini öğrenme zahmetine katlanmalıydın. Bir istisna olmayacaksın." Hades odayı işaret etti. "Etrafına bak. Tartarus dediğimiz bu delik, ilkel tanrıdan geriye kalan tek şey. Savaşın elindeki ölümü, tüm panteonların yıkılmasına neden oldu.

onu kontrol altına almak için güçlerini Chthonialılarla birleştirin. Ve bu, tapıldığımız ve tüm güçlerimizi elimizde tuttuğumuz günlere geri döndü. Artık o kadar güçlü değiliz."

Stryker'ın düşünme zahmetine girmediği bir şey vardı. Önemli olduğundan değil.

Düşmanlarını da yanına alması koşuluyla, canını vermeye fazlasıyla hazırdı.

"Oops," dedi, sesi alaycıydı. "Sanırım batırdım. Düşüncesiz davranışlarımızın sonuçlarını görememek aileden gelmeli. Babamın bir kehanet tanrısı olması için bu kadar, ha?"

Hades'in gözleri parlak kırmızıya döndü. "İnsanları yok edecek."

Stryker onunla alay etti. "Daha yirmi yedi yaşındayken babam, değersiz fahişesini bir avuç Apollite öldürdüğü için, babam bizi birbirimizin kanını beslemeye ve acı içinde ölmeye lanet ettiğinde Apollite ırkını savunmak için ayağa kalktığını görmedim.

Hatırladığım kadarıyla hepiniz arkanızı döndünüz ve var olduklarını unutmak istediğiniz fareler gibi bizi karanlığa bıraktınız."

Hadise başını salladı. "Seni öldürürdüm ama daha iyi bir kader seni az önce saldığın şeye bırakmaktır. Artık yaşamadığın zaman seni burada göreceğim.

Stryker, Hades'in Ares'i uyandırmasını izlerken yorum yapmadı. İkisinden de sıkılarak, ölümünden sonra gideceği Kalosis'e döndü. Atlantis cehennem alemi, babasına sırtını döndüğü ve bu bölgeyi yöneten tanrıçanın yanında yer aldığı günden beri onun evi olmuştu. Apollymi onun ruhuna sahipti.

Babasının, yalnızca bir avuç askerin yaptığı bir şey yüzünden Stryker'ın tüm soyunu lanetlediği gün, onu seve seve ona emanet etmişti.

Stryker bir daha Yunanlılarla hiçbir şey yapmak istemedi.

Apollymi'nin sonsuz işkencesinden büyük olasılıkla Hades'ten daha fazla zevk alacağı gerçeğiyle acı bir şekilde eğlenen Stryker, düşmanını gözetlemesine izin verecek sfora küresini sakladığı ofisine döndü. En azından Acheron'da.

Nick'e gelince, Stryker istediği zaman onun gözlerinden bakabilirdi. O piç kurusunu kendisine bağladığında iddia ettiği avantajlardan biri de buydu. Ne yazık ki, kendini dünyadan ve Stryker'ın gözetlemek istediği herkesten izole etmeye alıştığı için Nick'le görülecek pek bir şey yoktu.

Nick'in paspaslamasından sıkılmıştı.

Stryker şimdilik Acheron'un ölümünü görmek istiyordu. Elini kürenin üzerinde sallayarak, gömmeyi en çok istediği tek tanrıyı göstermek için bulutların dağılmasını izledi...

Apollymi'nin en değerli oğlu.

Stryker, Acheron'u tuhaf bir Norman Rockwell sahnesinde bulunca dudaklarını kıvırdı. Ne kadar tuhaf. Acheron, Atlantis cennet krallığı Katoteros'ta kız arkadaşı Soteria ile bir Noel ağacını budarken evindeydi. Eski bir tanrının, sevgilisini yatıştırmak için bir insan geleneğiyle dalga geçmesinde neredeyse çarpık bir şeyler vardı. İkisi o kadar mutlu ve tatlı görünüyordu ki onu kusmaya yetti.

Her şey değişmek üzereydi.

Stryker sandalyesinde arkasına yaslanarak bekledi.

* * *

"Ooo, akri, Simi onu yiyebilir mi?"

Ash Parthenopaeus, arkasında iblisinin sesini duyunca duraksadı. Arkasını döndüğünde Simi'nin elindeki cam meleğe baktığını gördü.

Siyah-kırmızı ekoseli bir Goth eteği ve korseli bir üst giymiş olan Simi'nin kafasında küçük iblisin boynuzlarını kapatan bir Noel Baba şapkası vardı. Ash gibi onun da saçları siyahtı ve beline kadar düşüyordu.

O cevap veremeden Soteria, Simi'ye onu eriten tatlı, hoşgörülü bir gülümseme gönderdi. Kahverengi saçları iki at kuyruğu şeklinde öne doğru çekilmişti ve Ash'in koyu Goth tarzına tamamen zıt bir şekilde, bir çift kışlık beyaz pantolon ve üzerinde beyaz ren geyiği olan kırmızı bir süveter giymişti. Ash'in uzun kollu tişörtü siyahtı ve kıvrılmış bir kızağı çeken ren geyiği iskeletleri vardı.

"Şey, lütfen Simi," dedi Soteria, "onu yeme. Küçüklüğümden beri ağaçtaki meleğim oydu. Bunu ailemle birlikte Yunanistan'daki bir Noel mağazasında seçtim.

Simi somurttu. "O zaman çikolatayı yiyebilir miyim?"

"Kesinlikle."

Simi, Soteria'nın yanlarındaki sehpanın üzerine bıraktığı Hershey's çikolatasını kapıp tadını çıkarmak için koşmadan önce ciyakladı.

Soteria güldü. “Lanet olsun. Bunu seninle daha sonra paylaşacaktım."

Ash, meleği ağacın tepesine koydu, ki bu onun 1.80 boyunda olduğu gerçeği göz önüne alındığında, onun için kolay ulaşılabilecek bir şeydi. "Sorun değil. Çikolatanın tadından nefret ediyorum.”

Soteria elindeki ayı süsünden gümüş gelin teli çıkardı. “Bir açıklama isterdim ama ne zaman bir şeye karşı neden bu kadar nefret ettiğini sorsam, aldığım cevap her zaman kalbimi kırıyor. Bu yüzden sana Sevgililer Günü'nde bir şey almamaya çalışacağım."

"Teşekkürler."

Aralarındaki mesafeyi kapatan Ash, onu hızlı bir öpücük için kollarının arasına aldı. Parlak bir ışık onu kör edene kadar dudakları daha onunkilere değmemişti. Kahyası Alexion'u izinsiz girdiği için azarlamak için bir nefes aldı, ama daha konuşamadan bir şey ona çarptı ve ayaklarını yerden kesti.

Soteria bir davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü. Orada Yunan tanrıçası Artemis'i bulmayı beklerken, uzun boylu, son derece iyi yapılı bir adam görünce şaşkına döndü. Yüzündeki vahşet, sadece güzelliğiyle eşleşiyordu. Baştan aşağı siyahlar içinde, Acheron'a doğru zararsız bir mobilyadan başka bir şey değilmiş gibi onun yanından geçti.

Güçlerini onu patlatmak için çağırdı ama denediğinde güçlerinin ona karşı değersiz olduğunu gördü. Sanki yeniden insan gibiydi. Patlama onu terk etti ve bir şekilde vücudu tarafından emilmiş gibi görünüyordu.

İçindekiler

BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
4. BÖLÜM
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
SON SÖZ
GİRİŞ
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
4. BÖLÜM
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
SON SÖZ
sonsöz
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
4. BÖLÜM
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9

Adam, Acheron'u yerden yakaladı ve sanki samandan bir mankenden başka bir şey değilmiş gibi onu uzaktaki duvara fırlattı.
Yüce Tanrım, adam Ash'i öldürecekti!

* * *

Ash savaşmaya çalışırken nefes alamıyordu ve alamıyordu. Sanki bir şey onu çelik bir bant gibi sarmış, onu felç etmişti. Acı, güçlü pençeleriyle vücudunu delip geçti. İnsan olduğundan beri hiç kimse onun kıçını bu kadar kötü tekmeleyememişti.

Bu düşünce kafasından geçer geçmez, ona kimin ve neyin saldırdığına dair kristal bir netliğe sahipti.
Savaş. Nihai savaşçı.
Bok.
"HAYIR!" diye bağırdı Ash, Soteria Savaş'a saldırmaya başladığında, aynı anda Simi savaşmak için yan odaya geldi. Savaş ikisini ayıracaktı. “Simi'yi al ve dışarı çık. Şimdi!"
Simi, Savaş'a doğru atılırken, Soteria onu yakaladı. Tory, geri çekilmek istemediğini, ancak onu dinleyecek kadar güvendiğini belirtmek için ona bir bakış attı.
Alexion, ruhu delmeye çalıştığı bir kılıçla ortaya çıktı. Bunun yerine, War'ın etinden geçti ve Ash'in karnını parçaladı. İçine daha fazla ıstırap akarken Ash tısladı.
Alexion'un yüzü soldu. "Çok üzgünüm, patron."
Açık yarası olan kişi olmayı denemeli. Ama Ash bunu kahyasına karşı kullanmazdı. Şu anda en önemli şey hepsinin hayatını kurtarmaktı. "Gitmek! Danger'ı, iblisleri ve Tory'yi al ve defol buradan."
Savaş onu boğazından yakaladı. Ash, sıkı tutuştan kurtulmaya çalışırken boğuldu. Alexion'la göz göze geldi. Sadakat pırıl pırıl parlıyordu ama arkadaşı Ash'in ne yaptığını biliyordu. Dikkati dağılmışken dövüşemezdi.
"Sizinle Neratiti'de buluşuruz." Kadınları toplayan Alexion ortadan kayboldu.
Ash, War'ın eline vurdu ve elinden kurtulmaya çalıştı. Bu başarısız olunca, Ash tanrıya onu hiç korkutmayan bir patlama yaptı.
"Ne istiyorsun?" Ash'in nefesi kesildi.
War, tutuşunu daha da sıkılaştırırken kişisel olmayan bir hareketle başını kaldırdı. "Senin ölümün."
Ciğerlerine giden hava akışı kısıtlanırken Ash'in kulakları uğuldadı. Nefes almaya çalıştı ama nafileydi. Her şey kararırken ruh üzerindeki kontrolü zayıfladı.

BÖLÜM 2

Stryker, Acheron'un maviye dönmesini ve bir kez olsun onun doğal ten rengi olmadığını görünce gülümsedi. Piç, ölümden bir nefes uzaktaydı.

En azından Chthonian Savitar, War'a saldırmak ve onu Acheron'dan uzaklaştırmak için yirmi Charonte iblisiyle odaya girene kadar. Kanatlı iblisler topluca saldırınca Stryker'ın öfkesi alevlendi. War'u yerden kaldırdılar ve onlara ateş ederken onu duvara çarptılar.

Savitar, onu canlandırmak için Acheron'a koştu.

Lanet etmek. Chthonian piç neden yaşadığı sahilde kalamıyordu? Hayır, Savitar, Acheron'u savunmak için bir iblis ordusu çıkarmak zorunda kaldı. Çocukça görünmek istemem ama adil değildi…

Ve bu onu ciddi anlamda sinirlendirdi.

"Strykerius!" Apollymi'nin tiz çığlığı havayı yardı, kulak zarlarını delip geçti ve ensesindeki tüylerin dikkatini çekmesine neden oldu. Bir an sonra, güzel yüzünün etrafında uçuşan beyaz sarı saçları ile onun önünde duruyordu. O ve Acheron gibi onun da gözleri soluk, dönen bir gümüş rengiydi. Ve ona dik dik baktığında gözleri öfkeyle doldu.

Muhtemelen korkması gerekirdi ama bu duruma ayak uydurmak için harcayacağı enerjiye değmezdi. Ayrıca, kendisine yapılan en kötü şeyleri yaşamıştı. İşkence, parçalanma ve ölüm, şu anki hiçlik durumuna hoş bir rahatlama olacaktır.

"Bir sorun mu var?" diye soğukkanlılıkla sordu, ses tonunun onu daha çok kızdıracağını biliyordu.

Apollymi, onun tepeden bakan ses tonu karşısında çığlık atmak istedi. Önündeki kan emici Daimon lordunu yok etmek istiyordu. Keşke yapabilseydi. Ama yüzyıllar önce kendi adına yaptığı bir zayıflık nedeniyle, kendini ondan sonsuza dek kurtaracaktı. Ancak, babası tarafından ölümcül bir şekilde yaralanmıştı ve Apollo'ya karşılık vermek için kanını Strykerius ile paylaşmış ve onu güçlendirmişti. Bu hareket onun hayatını kurtarırken aynı zamanda yaşam güçlerini de birbirine bağlamıştı.

O öldüyse, o öldü. Daimon onu ne kadar kızdırırsa kızdırsın, oğlunun Strykerius'a asla gerçekten zarar vermemesinin nedeni buydu.

Stryker'ı kendi başına öldürememesinin nedeni buydu.

Gerçekten ironik, şefkatten yoksun olmasıyla tanınan bir tanrıçaydı ve gerçekten gösterdiği birkaç kez birileri onu sertçe ısırmak için geri gelmişti. Bunun için artık yapılacak bir şey yoktu. Gerçek oğlu saldırı altındaydı ve evlatlık olan Stryker büyük olasılıkla bundan sorumluydu.

"Sen ne yaptın?" diye sordu.

Stryker sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona ihtiyatla bakarken ellerini başının arkasında kavuşturdu. “Düşünmek, çoğunlukla bir veya iki atış anı ve birkaç geçmiş karardan bir damla pişmanlıkla birleştirildi. Bazıları buna üzülmek bile diyebilir ama bana bunu önerecek kadar aptal birini öldürürüm." O daha çok entrikacı bir Daimon'du.

Saçları, güçlü bir rüzgarda bükülen kurdeleler gibi etrafına daha da yükseldi ve alayını takdir etmediğini ona gösterdi. "Apostolos saldırı altında. Sen mi kışkırttın?”
Dünyanın geri kalanı onun Acheron olduğunu bildiği halde oğluna Apostolos demesinin onu neden rahatsız ettiğini bilmiyordu ama öyleydi.
Ve dürüst olmak gerekirse, Dick'i kışkırtmamıştı. Buna doğrudan o sebep olmuştu. Büyük fark.
Ancak bunu ona söyleyecek kadar aptal değildi. Hayat güçleri birbirine bağlı olabilirdi ama iş gerçek oğluna ve onun iyiliğine gelince, Apollymi tüm kendine hakimiyetini ve hayatta kalma duygusunu kaybetti.
Acheron'u korumak için ikisini de öldürürdü.
"Hayır," diye yanıtladı Stryker dürüstçe. Bakışlarını Apollymi'nin görüş alanından gizlenen sforaya kaydırdı. Stryker ona odaklandığı anda, War'ın aslında ruha zarar veren Charonte iblisleriyle çevrili olduğunu gördü. Acheron yerde öksürüyor ve hırıldıyordu. Aşınma için biraz daha kötü, ama yine de canlı.
Değersiz piç. Savitar iblislere bağırıyordu ama Apollymi buradayken ses Stryker'a sunulmuyordu.
Lanet olsun onlara.
Yüz ifadesini korumaya dikkat ederek bakışlarını Apollymi'ye çevirdi. "Senin için ne yapabilirim, Matera?" diye sordu, Atlantis dilindeki anne kelimesini kullanarak.
Apollymi ondan gerçeği öğrenmeye çalışırken uzun, yavaş bir nefes aldı. Strykerius her zaman ikna edici bir yalancı olmuştu. Bir zamanlar ikisi Apollon'a karşı birleşik bir güç olmuştu. Ama o günler geride kalmıştı ve şimdi ikisi, karmaşık bir üstünlük savaşında birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı.
Onu ve Daimon'larını buradan kovacaktı, ama tüm sinir bozucu durumlarına rağmen, ona, insan âlemini etkileme gücüne sahip olmasına izin veren bir şirket ve bir ordu sağladılar. Ona taptıkları sürece güçlerini besledikleri küçük noktadan bahsetmiyorum bile.
Hâlâ insan dünyasında yaşayan ve hizmet eden küçük rahibe grubunun aksine, Daimonlar çok daha fazla güce sahipti. Ona Apostolos'u koruması için bir yol sağlayabilirler.
Daimonlarınızın Savaşa boyun eğdirmesini istiyorum. Hemen."
"Gündüz oldu ve güneş batana kadar ulaşamayacağımız bir yerde. Şimdi birimizin ölmesini ve gücünü tüketmesini istemezsin, değil mi?”
Yakışıklı yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek istiyordu. Sarı Daimon sürüsünün geri kalanının aksine, kısa saçları kalbi kadar siyahtı. Tam olarak babasına benzememesi için mükemmel şekilde boyanmış. "Onu koru, Strykerius. Senin varlığın onunkine bağlı.
Onu korumak için seni öldüreceğimi unutma."
Stryker tiksintiyle dudağını bükmeden önce kendini onun gitmesini beklemeye zorladı.
Apollymi'nin onu sevdiğini düşünecek kadar aptal olduğuna inanamıyordu.

bir oğul olarak Acheron'a ilgi gösterdiği gibi onu da koruyup kollayacaktı. Ve Stryker'ın oğluna kendini kanıtlamak için canına kıydığı ve "onun" ile olan ilişkisinin gerçeğini görmeye zorlandığı andan bu yana geçen her yıl. annesi sadece acısını artırmıştı.
"Parçala onu, Savaş," dedi, tekrar sforaya bakarak. Kan istiyordu.
Ne yazık ki, orada hiçbir şey yoktu. Savaş, Acheron veya Savitar'dan iz yok. Stryker öfkeyle homurdanarak küreyi duvara fırlattı ve paramparça etti. Nereye gitmişlerdi?

* * *

"Savaş çıktı."

Artemis, kendisinin ve Yunan panteonunun geri kalanının küçük bir ziyafet verdiği Tanrılar Salonu'nun ortasında beliren Ares'in öfkeli beyanına baktı. Babası Zeus tahtından kalkarken lanet okudu. "Sen ne yaptın?"
Uzun boylu ve sarışın, kasları günlük eğitimiyle bilenmiş olan Ares, teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Bir şey yapmadım. Onu serbest bırakan Apollon'un oğlu Strykerius'tu."
Artemis, yeğeninden söz edildiğinde yüzünün renginin solduğunu hissetti. Stryker işin içinde olsaydı, sahip olacağı tek bir hedef vardı.
Acheron.
Ve öyle olmadığı gibi, Acheron'un annesi, Acheron'la birlikte saldırısından onu sorumlu tutardı.
Sanki cesaret edecekmiş gibi…
Athena ayağa fırladı. O kadar hızlı hareket etti ki, hareketleri omzundaki baykuşu ürküttü ve onun salonun kirişlerine uçmasına neden oldu. Zeus'la yüzleşmek için döndüğünde altın zırh onu anında kapladı. "Diğer panteonlardan toplayabildiğimiz kadar çok çağırmalıyız. War'ın gözünü tekrar bize çevirmesi uzun sürmeyecek."
Zeus onaylayarak başını salladı. "Hermes'i getir ve onlara gönder. Geri kalanımıza gelince, hadi savaşa hazırlanalım."
Artemis, Tanrılar Salonu'ndan kendi altın tapınağına doğru ilerlerken babasının kelime oyununu görmezden geldi. Yatak odasında yalnız kalır kalmaz güçlerini Acheron'u bulmak için kullandı. Yaşıyordu ama acı çekiyordu. Rahatlayarak bir nefes verdi.
Ondan nefret etmesine ve birkaç hafta içinde başka bir kadınla evlenmeyi planlamasına ve bunun için çaresizce onu incitmeyi istemesine rağmen, onu hâlâ seviyordu ve son yüzyıllarda paylaştıklarından sonra öldürülmesini görmek isteyeceği en son şeydi. Artemis onun ölmesine izin verirse kızlarının kalbi kırılacaktı. Ama o onunla konuşmazken onu nasıl koruyabilirdi?
Soru aklına gelir gelmez Stryker'ı kesin olarak nasıl durduracağını biliyordu...
Zefira.

İblis, yüzyıllar önce, Apollon Apollite ırkını lanetlemeden önce kutsal alanlarından birine sığınmıştı. İlk başta Artemis onu kovmak istemişti ama kadına duyduğu sempati onu etkilemişti. O da erkekler tarafından ihanete uğramıştı ve Zephyra ona sığınması için yalvardığında Artemis, Apollo'ya kızmış ve kibirli kardeşine karşılık vermek istemişti. Nadir bir sempati anında, Zephyra'nın Yunanistan'da kalmasına izin vermişti.
Bu kararın bir gün ne kadar yararlı olacağını çok az biliyordu.
Zefira mı? dedi, kadını yanına çağırarak.
Bir anda odada belirdi.
Artemis aşırı uzunken, Zephyra minyondu. Öyle bile olsa, doğaüstü güçleri ona ilahi olanlar dışındaki herkes üzerinde bir avantaj sağlıyordu. Uzun sarı saçları sırtından aşağı örülmüştü ve bilgisi olmayanlar için on bir bin yaşındaki savaşçı değil, yirmi yedi yaşındaki herhangi bir kadın gibi görünüyordu.
Saygıyla başını eğdi. "Tanrım?"
Artemis bakışlarını daha kısa boylu kadına dikti. "Senin için bir görevim var. Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir tane.”
"Ve bu?"
"Strykerius'u öldür."
Çenesini kaldıran Zephyra'nın siyah gözleri büyüdü. "Apollon'un oğlu mu?"
Aynı zamanda yüzyıllar önce Zephyra'ya ihanet eden adamdı. Ve Artemis'in kan yoluyla yeğeni olmasına rağmen, Artemis'in ona duyduğu sevgiden daha fazla sevgisi yoktu. İkisi, kalplerinde nefretten başka bir şey olamayacak kadar uzun ve sert savaşmışlardı.
Onu ve onu bitirmenin zamanı gelmişti. "Evet."
Zephyra'nın obsidyen gözleri zevkle parladı. "Bana onun nerede olduğunu göster, tanrıça, ben de seni gururlandırayım."

* * *

Stryker cıvata deliklerini açık tuttu ve dünyanın her yerindeki Daimonlarına onları Kalosis'e çağırmaları için seslendi. Apollymi, Acheron'u korumak için verdiği emirlere uygun olarak yaptığını düşündü. Gerçek şu ki, Stryker onları Nick ve Acheron'a ulaşmak için piyon olarak kullanmayı amaçlıyordu. Hiç değilse, War boğazlarını keserken ikisini oyalayacaklardı.

Kan için kan.
Nick, Stryker'ın sevgili kız kardeşini öldürmüştü ve Acheron ölmek zorundaydı çünkü bunca yüzyıldan sonra o piçin kazanmasına izin vermek Stryker'ın doğasında yoktu. Apollymi onu yok etmişti. İyiliğini ona geri vermesi adildi. Stryker'ın oğlunu almıştı. Stryker onunkini alırdı.
Başka bir ışık parlaması yeni bir gelişi gösteriyordu. Stryker, bu Daimon acemisinin cesaretini görmek için bekledi. Tipik olarak, Daimon yüksek bir "Oof!" sesiyle sırt üstü yere indi. Sonra adam yerde kıvranırken bir çocuk gibi sızlandı, acısından sızlandı. "Sanırım kolumu kırdım."

Stryker uzun, heyecanlı bir nefes verdi. Daimonların ve Apollitelerin savaşçı olduğu eski günleri özlüyordu. Salonunda savaşmaya hazır, ayakta göründüklerinde. Bu yeni nesiller, neredeyse beslendikleri insanlar kadar acınası bir şekilde zayıftı.
Süpermarket zihniyetine sahip bir süpermarket dünyasıydı. İnsanlık artık savaş için eğitilmediği ve gevşek ahlakın onları kolay lokma haline getirdiği şehirlerde bir araya toplandığı için, bugünün Daimonları yemek için savaşmak zorunda değildi. Tek yapmaları gereken herhangi bir bara ya da gece kulübüne girip sarhoş bir kadın ya da erkek bulmak ve kendilerini beslemek için aptalca istekli ruhlarını bedenlerinden sökmek için onları dışarı çıkarmaktı. Kavga yoktu. Tedirginlik yok.
Fast food onlar için bile.
Geriye kalan tek zorluk, Kara Avcılardan ve özellikle Acheron'dan kaçınmaktı.
Stryker'ın kız kardeşine bu kadar değer vermesinin nedeni buydu. Aşırı derecede sinir bozucu olan Satara, her zaman bir şeyler planlıyordu. Her zaman birine ihanet etmeye ya da onu mahvetmeye çalışırsın. O bile. Bu onu tetikte tutmuş ve becerilerini keskinleştirmişti.
Şimdi o da diğerleri gibi değersizleşecekti.
Zayıflıklarından bıkmış, döndüğünde Kessar'ın tahtına yaklaştığını gördü. Bir Sümer gallu iblisi olan Kessar, ölümcül bir katilden çok bir insan modeline benziyordu. Kahverengi saçları bile kırmızı gözlerinden öyle mükemmel bir şekilde geriye doğru taranmıştı ki siyasi makamlara aday olabilirdi. Yüz hatları ince kemikliydi ve iblisin gaddarlığı kadar keskindi. Stryker gibi, iblis de insan avını takip ettiğinde yakışıklılığını kendi avantajına kullandı.
İnsan kadınları zayıftı. Duyarlı. Yakışıklı bir adamın ilgisi için her şeyi yaparlar. Tanrılar, zayıf fikirlileri ne kadar da severdi. Hepsi yaşadıkları acı ölümleri hak ettiler.
Kessar'a baktı. "Bunu öğle yemeğin yapmak istiyorsan, seni durdurmayacağım."
Kessar'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı, ardından odanın diğer ucuna fırladı, Daimon'u yerden aldı ve gırtlağını parçaladı.
En güçlü olanın hayatta kalması. Stryker'ın halkı inançlarında çok Spartalıydı. Savaşmaya uygun değilsen, yaşamaya da uygun değildin. Basit ve mükemmel. Tıpkı Stryker'ın yeni planı gibi.
Kessar, beslemeye çalıştığı Daimon buharlaşarak toza dönüştüğünde küfretti. "Dişlerimin arasındaki kumlu tattan nefret ediyorum - kum fırtınasında beslenmek gibi. Bundan sonra dünyada damağı temizlemeye yetecek kadar kan yok."
Stryker omuz silkti. "Açgözlü olduğun için aldığın şey bu. Bizden birini öldürdüğünde ne olduğunu biliyorsun. Kanını içip nefes almasına izin vermeliydin."
Kessar yere tükürdü. "Kötü bir ruh halindesin. Biri kanına mı işeyecek?

Cevap veremeden ışık tekrar yanıp söndü. Stryker, Zayıf ve Zavallı Kaybedenler'in bir sonraki raundunun beklentisiyle dişlerini gıcırdattı.
En azından, siyah bir bulanıklık ölümcül bir çömelmeyle yere düşene kadar düşündüğü buydu. Kuduz bir kaplanı gururlandıracak bir gaddarlık ve enerjiyle ona saldırmadan önce onun dişi olduğu gerçeğini zar zor seçebiliyordu. İlk tekmesi onu oturduğu yerden yere devirdi. Elindeki büyük boy hançerle başını kesmeden önce bileğini tutacak zamanı zar zor buldu. Ona sert bir şekilde kafa attı ve onu geri itti. Stryker temizlemek için başını salladı. Onu duvara itti. Kollarından tuttu ve onunla birlikte yuvarlanarak onu kendisinden uzaklaştırdı.
Dişlerini açığa çıkararak, tam boğazını parçalamak üzereydi ki dönen gümüşi bakışları onun siyah bakışlarına kilitlendi.
Zefira.
O bir anda, on bir bin yıl öncesine, ilk tanıştıkları güne geri götürüldü. Deniz havası, sarı buklelerini narin yüzünün çevresine savuruyordu. İnce ve küçük, bir tanrıça kadar güzeldi.
Ve ona uzandığında, davetsiz olarak kendisine dokunmaya cüret ettiği için kasıklarına diz çöktüğü için, herhangi bir erkeğinkinden daha kötü bir lanetle ona dönmüştü.
Ki yine yapmaya çalıştı. Ama bu sefer bunu bekliyordu. Duygular içini kemirirken dizinin yolundan zorlukla çekildi. Mutluluk. Kızgınlık. Neşe. Bilinç bulanıklığı, konfüzyon.
Bütün bu yüzyıllar boyunca onun öldüğünü varsaymıştı.
Onun hayatta ve iyi olduğu gerçeğini zar zor kavrayabiliyordu. Apollon'un lanetinden kurtulmuş ve sonsuza dek yaşamayı başarmıştı... tıpkı onun gibi.
"Burada ne yapıyorsun?"
Sorusunu boğazını kıl payı ıskalayan bir hançer darbesiyle yanıtladı.
"Eski günleri yakalarız sanmıştım. Belki Parcheesi oynarım."
Stryker onun kolunu yakaladı ve onunla birlikte dönerek onu tekrar duvara sabitledi. Kadın hançerini düşürmek zorunda kalana kadar kavrayışını sıkılaştırdı. Bir elini boynuna dolayarak onu olduğu yerde tuttu. "Oynamak için çok daha iyi oyunlar düşünebilirim." Strip Poker diyecekti ki sırtına bir şey çarptı ve onu Zephyra'dan uzaklaştırdı.
Yeni saldırganına vahşice homurdanarak döndü, ona müdahale edecek kadar aptal olan herkesi öldürme niyetindeydi, sonra şok onu olduğu yere çivilediğinde donup kaldı. Zephyra'nın tam bir kopyasıydı. Aynı sarı bukleler. Aynı siyah gözler. Aynı boy ve kilo.
Zephyra'nın tek çocuk olduğunu bilmesi dışında onun ikiz kardeş olduğunu düşünürdü.
"Pis ellerini annemin üzerinden çek."

BÖLÜM 3

"Anne," diye tekrarladı Stryker, Kessar, Zephyra'nın kızını yakalamadan hemen önce. İblis boğazını tatmak için dudaklarını açtı. Stryker, onu öldürmeden önce iblise seslenecek zamanı zar zor buldu. "Durmak!"

İblis, dudağını kıvırıp onu hırlayarak serbest bırakmadan önce kırmızı gözleri parladı. "O zaman seni parçalamalarına izin ver. Senin yaşaman ya da ölmen umurumda değil.

Zephyra, Stryker'a doğru koştu ve onu bıçaklamak için kılıca uzattığı bir kabza çizdi. Stryker, kendi kılıcını ortaya çıkarmak için güçlerini kullanırken bir adım geri çekildi. Onun bıçağını onunkiyle yakaladı. Çeliğin sesi çınladı, onu darbe vuruşla karşıladığında odada yankılandı. Her savuşturma, her hamle. Sanki tam olarak ne yapacağını biliyormuş gibi oradaydı.

Stryker gülümsedi. Acheron'dan başka, onun becerileriyle boy ölçüşebilecek biriyle dövüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yine de buradaydı, bir köylünün kızıydı ve eğitimli bir askerin uzmanlığıyla savaşıyordu. Ona kimin bu kadar iyi öğrettiğini merak etti. "Bir adamın kılıcını kullanmakta iyi olduğunu her zaman biliyordum aşkım ama bunun çelikten yapılmış olanları da kapsadığını bilmiyordum."

Adama tekme atıp onu yandan yakaladıktan bir an önce homurdandı. Stryker, bu basit hareketin neden olduğu acıyla homurdandı. Ama adil olmak gerekirse, öfkesini tuttu.

"En azından bu kılıç hayal kırıklığına uğratmıyor. Bana yumuşak davranması konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Sana asla yumuşak davranmadım."

Dilimi bloke ederken gözlerini devirdi. "İnan bana bebeğim, o kadar iyi değildin. Ben sadece senin oyunculuğundan daha iyi bir oyuncuydum."

"Ey!" diye inledi kızı, onlara savaşmaları için daha fazla alan açarken. "Alınma anne, kiminle yattığını bilmek istemiyorum. Ben ondan sağır olmadan önce cinsel şakalaşmayı ve onu öldür.

Ağzının bir tarafı şeytani bir gülümsemeyle kıvrılırken Zephyra'nın gözleri karardı. "Bu kadar iffetli olmamalısın, Medea. Ne de olsa, her zaman babanla tanışmak istemişsindir.

Mutlu Yıllar bebeğim. Buluşma çok kısa olduğu için üzgünüm. Ama güven bana, o bir kayıp değil."

Stryker haberlerin ağırlığı altında sendeledi. Dikkati kavgadan başka yöne çevrildi, kızına ve onun ürkmüş ifadesine baktı, onun yüz hatlarındaki annesininkinden ince farkları vardı. Zephyra onu dümdüz bıçakladığı için bu hata ona mal oldu.

göğsünde, Daimon'un işaretini kıl payı ıskaladı... Kadın bir milimetre yukarıda olsaydı, toza dönüşecekti.

Olduğu gibi, cehennem gibi acıttı.

"Durmak!" Medea ağlayarak annesine koştu ve onu geri çekti.

Stryker eliyle yarayı kapatırken ve acıya karşı gerilirken küfretti.

Zephyra, Medea'yı iterek ona doğru ilerledi. Kılıcını kaldırdı, savaşmaya hazırdı. Medea yine aralarına ateş ederek annesini geri zorladı.
"Gerçekten babam mı?"
Zephyra kılıcı ona fırlattı. Stryker hızla yoldan çekildi. Bıçağın ısısını, yanağını sıyırarak arkasındaki duvara gömerken hissetti.
Öfkeli, ona gitti.
Medea, onu tamamen şaşkına çevirecek kadar saf bir Urian ifadesiyle ona döndü.
Urian. En değer verdiği çocuğu. Onun için her şey anlamına gelen tek oğlu ve o anda Zephyra'nın yalan söylemediğini anladı.
Medea onundu.
Bu tek gerçeklik ona çarptı ve onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktürdü. Bir kızı vardı ve o yaşıyordu…
Medea onu incelerken yutkundu. "Sen Strykerius musun? Apollon'un oğlu mu?"
Stryker başını salladı.
Annesinin kolundan tutup onu durdurması için ona doğru yürümeye başladı. "Onu kucaklamaya cüret etme. Bizi ölüme terk ettikten sonra değil.
"Ben asla!" diye hırladı. "Bana yalan söyleyen ve bebeği kaybettiğini söyleyen sendin."
"Çünkü seni kendime bağlamak istemedim. Beni sevdiğin için kalmanı istedim. Ama tek başıma senin için yeterince iyi değildim, değil mi? Babana göbek atmaya gittin ve ne için? Damarlarında bir damla Apollite kanı taşıyan herkesi lanetleyebilmek için mi? Sana o zaman babanın seni umursamadığını söyledim. Beni dinlemeliydin."
Haklıydı ama bu yalanını mazur göstermiyordu. Onun ihaneti en az babasınınki kadar büyüktü.
"Beni kovdun."
Gözlerini devirdi. "Sen her zaman tam bir aptaldın."
Kessar yüksek sesle güldü. "Sonunda benimle aynı fikirde olan biri."
Stryker, varlığını tamamen unuttuğu iblise ters ters baktı. "Neden hala buradasın?"
"Bunun eğlence değeri ölçülemez. Bir erkeğin kıçına sadece bir kadın tarafından bu kadar kötü tekme atıldığını hiç görmemiştim." Sözlerini zar zor bitirmişti ki Medea kolunu uzattı. Elinden siyah bir şey fırladı ve Kessar'ın boğazına dolanıp onu yere bırakana kadar Stryker bunun ne olduğunu anlamadı.
Asfyxen. Bir boloyu anımsatan, çok daha küçük ve çok daha ölümcüldü.
Medea, bir savaşçının yürüyüşüyle iblise doğru ilerledi. Golf büyüklüğündeki siyah toplardan birini kaptı ve onu boğan teli gevşetmeye çalışırken boğulup nefesi kesilirken iblisi kendisine doğru çekti. "Bir kadını asla hafife alma, iblis. Bu dünyada biz hükmediyoruz."
Stryker omurgasından aşağı bir ürperti hissetti. O Urian'dı…
Sadece kadın.
Daha gururlu olamazdı.

Kessar'ı geri iterek zarif bir yay çizerek teli kurtardı. "Bir dahaki sefere aklını kaybetmeden önce düşün."
Kessar'ın gözleri öfkeyle parladı. "Sen ve ben, küçük kız, yeniden dans edeceğiz. Yakında bir gün."
Asfyxen'i koluna geri soktu. "Müzik getireceğim."
Kessar ortadan kayboldu.
Medea memnun bir gülümsemeyle onlara bakmak için döndü.
Stryker eğlencesini sakladı. "Onun türünün en tehlikelisi olduğunu biliyorsun."
Zephyra gururla, "O onun için bir hiç," dedi. "Medea'nın hayal bile edemeyeceğin güçleri var.
Senin için önemli olduğundan değil."
Stryker cevap vermek için ağzını açamadan ona kafa attı. Karanlık onu yutmadan bir an önce yıldızları gördü.

* * *

Zephyra, Stryker'ı öldürmek niyetiyle yerde diz çökerken çizmesinden hançeri çıkardı. Ama bıçağı yere saplarken Medea bileğini yakaladı.

"Ne yapıyorsun?"
Medea'nın kararlı bakışları onunkilere kilitlendi. "O benim babam. Onu öldürmeden önce en azından onunla konuşabilir miyim?
Zephyra homurdandı. "Baban tam bir pislik tatlım. Onunla yatmış birinden al. Hiçbir şey kaçırmıyorsun ve onu şimdi öldürmeme izin vermezsen, bunu daha sonra kendin yapacaksın.
"O zaman daha sonra yapmama izin ver. Onunla en az beş dakika geçirmek istiyorum.
Zephyra elini Medea'nın elinden çekti. "Saçmalama. Artemis onun ölmesini istiyor. Ama onun için sen ve ben şimdi burada olmazdık. Baban," kelimeyi tükürdü,
"bizi terk etti."
"Biliyorum. Bunu bana kalıcı olarak beynime kazınacak kadar anlattın. Yine de o benim bir parçam ve bitirmek istiyorum."
"Oprah izlemeyi gerçekten bırakmalısın. Sen bir Abbadonrani'sin kızım. Öyle davran."
Hızlı, zarif bir hareketle Medea hançeri elinden aldı ve Zephyra'nın boğazına dayadı. "Haklısın anne. Ayağa kalk ve geri adım at. Onun velayetini alıyorum."
Zephyra gururla gülümsedi. Sonra kızını silahsızlandırdı. "Unutma tatlım, iblislere hükmedebilirsin ama buna komuta edemezsin." Gözlerinin bir Daimon'unkilerden canlı turuncuya döndüğünü hissettiğinde başını eğdi.

* * *

Stryker, kafasında zonklayan derin bir ağrıyla uyandı. Bir an için buna neyin sebep olduğunu hatırlayamadı. Ama kendini bir duvara zincirlenmiş halde bulmak için gözlerini açtığında, tamamen netti.

İlk karısı intikam duygusuyla geri dönmüştü.
Öfkeyle ayağa kalktı ve onu duvardaki çelik bir çapaya bağlayan kalın zinciri çekti. Her iki bileğinde ve ayak bileğinde bantlar vardı ve hareket özgürlüğü olduğu halde uzağa gidemezdi.
Ama bu, karşısındaki duvara zincirlenmiş adamdan çok daha iyiydi. Uzun boylu ve kıvraktı, sanki biri onu cehenneme göndermiş gibi görünüyordu. Gerçekten. Kirli, keçeleşmiş koyu kestane rengi saçları omuzlarının biraz aşağısına düşüyordu. Tamamen çıplak olan vücudu morluklar ve ısırık izleriyle kaplıydı. Gövdesini, kollarını ve baldırlarını gösteren kalın siyah kabile dövmelerinden görülebiliyor olmaları, ne kadar derin ve gaddar olduklarının kanıtıydı. Stryker'ın aksine, kolları başının yukarısında gerilmiş olarak ayakta tutuldu. İnce kemikli yüzü kalın, dağınık bir sakalla kaplıydı.
"Sana ne halt ettiler?"
Adam, bileklerini tutan zincirlerde ellerini bükerken güldü ve dar bir kan kırmızısı bantla çevrelenmiş sarı gözlerini görünce keskin bir şekilde nefes alan Stryker'a bakmak için başını duvara yasladı. “Benden besleniyorlar. Tahminimce onların sıradaki dersi sensin.”
Stryker'ın kafası karışmıştı. “Sen ne Daimon ne de Apollite değilsin. Seninle beslenmekten kazanılacak hiçbir şey yok.”
Acı acı güldü. Onlara bunu söyle.
Stryker, adamın boğazını saran ince siyah bandı fark edince kaşlarını çattı. Bir çeşit koruma tasmasıydı. "Sen nesin?"
"Ben mutsuzum."
Şüphesiz. Adam rolüne fazlasıyla benziyordu. "Bir adın var mı?"
Jared.
"Ben-"
"Strykerius, ama sen 'Stryker' diyorsun. Hizmet ettiğin tanrıçadan nefret ediyorsun ve onun tek oğlunu öldürmeye ve kız kardeşini öldüren eski insandan intikam almaya çalışıyorsun.
Yaratık planlarını ortaya koyarken Stryker donup kaldı. "Bunu nasıl biliyorsun?"
"Her şeyi biliyorum. Evrendeki her kalp atışını hissediyorum. Merhamet için her çığlığı duyun ve her acı gözyaşını hissedin.”
Ve onu korkutuyordu.
Üzgünüm, dedi Jared. "Bunu birçok kişiye yapıyorum."
"Ne yap?"
"Korkut onları."
"Düşüncelerimi duyabiliyor musun?"
Sen onlara sahip olmadan önce ben onları duyuyorum. Bu sefer konuşmadı. Sesi Stryker'ın zihninde yüksek ve netti.
"Kafamdan uzak dur."

Jared ona alaycı bir şekilde sırıttı. "İnan bana çok isterim. Orada bir karmaşa var. Ama fiziksel olarak bana çok yakınsın, engelleyemem.”
Kafasını taş duvara vurdu. "Acı, senin düşüncelerini aklımdan uzak tutmanın tek yolu."
"Seni bu yüzden mi dövdüler?"
Stryker'a soğuk bir "ah" bakışı attı. "Çoğunlukla sadece eğlenmek için yapıyorlar."
Stryker, mutlak bir ıstırap içinde olması gereken yaratık için dürüstçe üzüldü. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama yine de Stryker bunu çıkaramıyordu. "Seni ne kadar süredir burada tutuyorlar?"
Jared yorgun bir nefes verdi. "Medya geliyor."
Kapı ona göstermek için açılıncaya kadar kelimeler ağzından yeni çıkmıştı. Kırmızı bir bluz ve kot pantolon giymiş, çok güzeldi. Hiçbir baba daha mükemmel bir çocuk isteyemez.
Belki daha sevgi dolu ama daha güzel değil.
Bakışları Jared'a kaydı, orada bir an için sempati parladı ama hemen metanet duvarının arkasına saklandı. Ancak Jared'in bakışı kızgın ve meydan okuyandı.
Dikkatini Stryker'a çevirdi. "Mevcut durumunuz için üzgünüm."
Jared alay etti. “Evet, bir sepet dolusu sempati duyuyor. Bana bir bakış, tam olarak ne kadar derine indiğini anlatıyor.”
"Kapa çeneni."
Yüzünün alt yarısında deri bir ağızlık belirdi. Jared zincirlerinden kurtulmaya ya da ağzını çıkarmaya çalışırken homurdandı ama işe yaramadı. Bağlamalarına karşı savaşırken kasları şişkindi.
"Bu gerçekten gerekli mi?" Stryker kızına sordu.
Jared'ın bağırışlarını ve Stryker'ın sorusunu duymazdan geldi. "Kendi sağlığınla daha çok ilgilenmelisin."
"Neden? Beni öldürmeye mi niyetlisin?”
"Eminim Matera eline geçen ilk fırsatta bunu yapacaktır."
"Öyleyse neden buradayım?"
Kollarını göğsünde kavuşturarak omuz silkti. "Merak. Güçlerimin nereden geldiğini ve onları nasıl daha iyi yönlendireceğimi anlamak istiyorum. Onları annemden almadığımı biliyorum... O medyumdu ama benim çağırabileceğim şeyleri çağırma yeteneğine sahip değildi.
Sözleri ilgisini çekti. Kızının güçleri tam olarak neydi? "Ne tür şeyler?"
Ben. Kafasında Jared'in sesini duydu.
Medea, Jared'a döndü ve göğsüne bir patlama yaptı. Siyah bir halka alev alıp etini yakarken acıyla tısladı. Tüm vücudu gergin ve gergindi.
"Bunun dışında kal."
Stryker, Jared'ın yanağından aşağı tek bir acı gözyaşı kayarken dişlerini gıcırdattı. Kan ağlamış olması ne tuhaf. Stryker böyle bir yaratığı hiç duymamıştı. Ama ne olursa olsun, Jared bunu hak etmiyordu.

Stryker kızına ters ters baktı. "Biliyor musun, ne kadar soğukkanlı olursam olayım, hiçbir zaman işkenceden yana olmadım. Ya öldürün ya da serbest bırakın."
O, başını salladı. "Annem buna asla izin vermez."
"O zaman onu rahat bırak."
"Gerçekten işkenceyi umursamıyorsun, değil mi?"
Hayır, bilmiyorum. Öfkeyle saldırmak bir şey, cehennem için ıstıraba neden olmak başka bir şey.
Ben bir askerim, korkak değil."
"Bana korkak mı diyorsun?"
Yarasının ıstırabıyla başa çıkmak için nefes nefese kalan Jared'a baktı. Patlama derisini yakmaya devam ederken göğsü hâlâ için için yanıyordu.
"Rakibinize her zaman dövüşme şansı vermelisiniz. En iyi dövüşçünün kazanmasına izin ver ve eğer sen değilsen, onurunla öl."
Diğer mahkûma doğru dönmeden önce ona kaşlarını kaldırdı. Jared mı? Bana yalan mı söylüyor?" Elini kaldırdı ve deri ağızlık kayboldu.
Hayır, dedi, sesi gergin ve zayıftı. "Çok berbat bir ahlaki kurallara göre yaşıyor."
Yaratık ve güçleri Stryker'ın ilgisini çekti. "O ne? Kişisel yalan dedektörün mü?"
Ona küstah bir gülümseme sundu. "Bunun gibi bir şey."
Jared alay etti. "Neden ona gerçeği söylemiyorsun? Ben senin yere işemesin diye zincirlediğin evcil köpeğinim."
Elini tekrar dışarı attı ve ağzı yüzünü kapatmak için geri döndü. "Beni neden bu kadar zorluyorsun?"
Jared anlaşılmaz bir şeyler haykırırken kendini tuttu.
Gücü takdire şayandı. Stryker, kızının gözlerindeki yaratığa duyduğu saygıyı bile fark etti.
"Siz iki muhabbet kuşu hep böyle kavga mı ediyorsunuz?" Stryker ona sordu.
Homurdandı. "Onunla hiç kavga etmiyorum. O sadece kullandığım bir araç."
"Nasıl?"
Cevap vermedi. "Matera, bizi terk ettiğin için seni öldürmesine izin vermem gerektiğini söylüyor."
"Ancak?"
"Sevdiğin kadından nasıl ayrılıp bir daha asla arkana bakmadığını ya da pişman olmadığını anlamak istiyorum. Bu tür bir bencilliği şaşırtıcı buluyorum."
Stryker, suçlaması onu derinden yaraladığında dondu kaldı. Pişman değil misin? Hayatının her gününde Zephyra'yı kaybettiği için pişmanlık duymuştu. Ama görevin aşktan önce geldiğine inanacak şekilde yetiştirilmişti.
Her zaman.
Babası, onun için planladığı kaderi gerçekleştirmek için Zephyra'dan boşanıp bir rahibeyle evlenmesini talep etmişti ve o da bunu yapmıştı.

Hayır, sadece bu değildi. Apollon ona tanrının kendisi ve aşağılık doğumu hakkında ne düşündüğünü söylediğinde, Zephyra onu neredeyse kapıdan kovmuştu.
"Bir tanrının oğluyla evli bir balıkçının kızı mı? aklını mı kaçırdın? Senin için bir sürü orospu var, Strykerius. Bununla evlenip daha düşük genetik soydan değersiz çocuklar doğurmanı görmek için seni katliamdan kurtarmadım."
Stryker, Zephyra'yı savunmalıydı. O zamanlar bunu biliyordu. Ama sadece on dört yaşında, antik dünyada en iyi evlilik çağında, babasının güçlerinden korkmuştu. Onun için dünyalara bedel olan tanrıyı hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu.
"Kuyu?" diye sordu. "Bana cevap ver. Neden bizi terk ettin?”
Stryker yüz hatlarını donuklaştırdı. Artık korkmuş bir genç değildi. On bir bin yaşında bir generaldi. “Kimseye cevap vermiyorum ve kesinlikle kızıma cevap vermiyorum. O zaman olanlar annenle benim aramda."
"Öyleyse ölmeye hazır mısın?"
"Ben bir savaşçıyım Medea. Dövüşmek için ilk kılıcımı elime aldığım an ölümün kaçınılmaz olduğunu kabul ettim. Bana ihanet ettiği için kendi oğlumu öldürdüm. Kızımın benzer eylemler algıladığı için beni öldürmesi bir şekilde uygun görünüyor. Tek pişmanlığım, bana bu kadar benzeyen ve beni bu kadar çabuk, pişmanlık duymadan ve tereddüt etmeden idam edebilecek çocuğu daha iyi tanımamış olmak olacak.”
Kolunu kaldırdı. Stryker, ondan onu öldürmesini bekliyordu. Bunun yerine, onu tutan zincirler bileklerinden ve ayak bileklerinden gevşedi.
"Benimle gel."
Stryker, zihninde yeni bir plan şekillenirken onu takip etti. Onun herhangi bir kişi tarafından komuta edilecek uysal bir köpek yavrusu olmadığını çok az biliyordu.
Kapıya vardığında, Jared'in bağlarından gevşek bir şekilde sarktığını ve ağzını sıkıca yerine oturduğunu görmek için geri döndü. İçinden bir sempati dalgası geçti.
Benim için üzülme, Stryker. Burada olmayı ben seçmedim.
Medea'nın peşinden odadan çıkarken bu uğursuz sözler kafasında yankılandı ve Medea kapıyı kapatarak Jared'ı görmesini engelledi.
"O bir mahkum mu?"
"HAYIR. O bir hediyeydi.”
"Bir hediye?"
Başka bir açıklama yapmadan başını salladı.
"İtibaren?" sordu.
Bir kapıyı açtı ve onu soğuk, sade bir odaya götürdü. "Jared'in varlığı hakkında konuştuğumuz bir şey değil. Durmadan."
Belki …
Medea koridorda yürümeye başladı. Artık Stryker odadan çıktığına göre, güçlerinin yükseldiğini hissetti. Odada bir çeşit sönümleme büyüsü olmuş olmalı. Şimdi gitti…

Canlandı, kızına koştu ve onu arkadan yakaladı.
Gözleri kocaman açıldı, nefesi kesildi.
“Ben bir liderim, çocuğum. Kimseyi takip etmiyorum.” Tutuşunu sıkılaştırarak onu binanın dışına fırlattı ve Kalosis'e geri götürdü.

4. BÖLÜM

Medea, Kalosis'ten kurtulmaya çalışırken öfkeyle haykırdı.
Stryker ona cıktı. "Kanalı kapattım. Ben tekrar açana kadar çıkamazsın.”
Siyah gözleri öfkeyle parlayarak ona annesini daha çok hatırlattı. "Matera bunun için seni öldürecek."
Onu bıraktı ve bir adım geri attı. "Nasılsa beni öldürecekti. Ne fark eder?”
Planı önce sana işkence etmek değildi. Bu... bu onun fikrini değiştirmesine neden olacak.
Umursamazca omuz silkti. "Babanla vakit geçirmek istedin. İşte buradayım."
Bakışlarıyla buluştuğunda yüz hatları sertleşti ve ona kararlılığını gösterdi. "Benim hakkımda bir şeyi bilmelisin. Başkalarının şartlarına göre hiçbir şey yapmam. Ben bir komutanım ve her zaman öyle kalacağım. Kimse bana ne yapacağımı söylemiyor.” İtaat ettiği son kişi -kendi babası- ona ihanet etmişti. O geceden beri, gelecekte hayatının kendisinin olacağına ve başka kimsenin olmayacağına yemin etmişti.
Medea dudağını büktü. Matera haklıydı. Sen bir pisliksin.
Kızgınlığı onu eğlendiriyordu. "Doğru değil. Bir pislik seni şeytanlarının önüne atabilir. Ben senin babanım ve dürüst olmak gerekirse çocuklarımın yanımda olmasını özlüyorum. Beni tehdit ettikten sonra hayatta kalmanın tek sebebi bu zayıflık."
Yüzünü avuç içine almak için uzandı. Gerginliği, dişlerini avucuna geçirmemesine gerçekten şaşırmıştı. Bunun yerine, ona küçümsemeyle bakmaya devam etti. Ona on bir bin yıl önce ölen kızını o kadar çok hatırlattı ki. Sadece Tannis hiç dövüşçü olmamıştı. Kardeşi Urian'ın yaşama sevgisini asla paylaşmamıştı. Medea gibi değil.
Tannis, yirmi yedinci yaş gününde, Stryker onu kollarına alırken, bir gün daha yaşayabilmesi için bir insanın canına kıyması için yalvarırken, gamsızca çürümesine izin vermişti. Kesin olarak reddetmişti. Merhamet çığlıkları bugüne kadar kulaklarında yankılandı.
Medea yüzünü eline çevirdi, sonra kasıklarına sert bir şekilde diz çöktü. Stryker ona bir daha vuramadan onun elini yakaladı ve onu geriye itti.
Vücudu ağrıyordu, yaptığı şey için onu öldürmek istedi. Ama o annesinin kızıydı.
Ve onun.
Güçlerini kullanarak onu arkasındaki duvara sabitledi. "Bana az önce yaptığından çok daha az şey yaptığı için oğlumu öldürdüğüm için pişman olduğum için ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin.
Ama bunun için çoktan ölmüş olurdun.”
"Ben de seni seviyorum baba." Alaycı ton sert ve soğuktu.
Ama en azından Urian gibi değildi, ona ondan ne kadar nefret ettiğini ve onu öldürmek istediğini söylüyordu.
Davyn! diye bağırdı, komutanlarından birini çağırarak. Dik durdu ve adamının acı çektiği gerçeğini görmesine izin vermedi. Zayıf yönlerini kimse bilemezdi.

Davyn odaya girdi. "Efendim?"
Çenesini Medea'ya doğru salladı. "Misafirimizi kamarama götür ve ben onunla ilgilenecek zamanım olana kadar onu içeride kilitle." Elini kaldırdı ve bileklerinde bir çift pranga göstermeden önce duvardan kurtulmasına izin verdi.
Onları kırmaya çalışırken nefesini içine çekti. "Seni bunun için yakalayacağım."
"Ve senin küçük köpeğin de," diye ekledi küçümseyici bir şekilde.
Davyn akıllıca davranarak onların yorumlarını görmezden geldi. "Evet efendim. İş üstündeyim."
Yakışıklı adam öne çıkarken Medea konuşmadı. Kredisine göre, ona dokunmadı.
"Eğer beni takip edeceksen." Elini kapıya doğru uzattı.
Sanki bir seçeneği varmış gibi? Kahrolası piçler!
Davyn'ın onu odadan çıkarmasına izin vermeden önce öfkeli bir şekilde babasına baktı.
"Her zaman ona itaat ediyor musun?" yalnız kalır kalmaz sordu.
Davyn omzunun üzerinden ona baktı. Uzun boylu ve sarışın, kısa saçları ve küçük bir keçi sakalı vardı. “Yaşamak istemeseydim, insan ruhu almayı bırakır ve ölürdüm. Stryker'ı geçmekten çok daha az acı verici olurdu."
"Yani ondan korkuyorsun?"
Davyn homurdandı. “Herkes ondan korkar. Adam kendi oğlunu öldürdü.”
"Yani bana söylemeye devam ediyor."
"Evet, şey, olay olduğunda oradaydım. Düşmanlarımızla karşı karşıyaydık ki Stryker tüm sakinliğiyle ona doğru yürüdü, ona sıkıca sarıldı, sonra boğazını kesti ve onu ölüme terk etti.
Bu tanım aslında omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Bir baba nasıl bu kadar soğukkanlı olabilir? Ona ait olması daha da ürperticiydi.
Davyn sola döndü ve başka bir koridora yöneldi. “Urian benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve babasını her şeyden çok severdi. Ona yüzyıllarca mutlak bir sadakatle hizmet etmişti. İnan bana, başına gelenleri hak etmedi.”
Üvey kardeşi bu kadar ağır bir cezaya neden olacak ne yapmıştı? "Stryker onu neden öldürdü?"
"Düşmanlarımızdan biriyle arkasından evlendi."
Bu kadar hafif bir suçun, insanın kendi çocuğunu boşver, bir can almaya değeceğine inanamadı. "Bu muydu?"
Davyn bir kapı açmak için durakladı. "İşte buydu."
Adamın acımasızlığına inanamayan Medea, refakatçisi hakkında bir şeyler hissedince tereddüt etti. "Sen Anglekos'sun." Onlar sadece kötü insanları avlayan Daimonlardı.
Sadece ölmeyi hak eden ruhları almaya ant içen Daimonlar. Pedofiller. Tecavüzcüler.
Katiller. Alçakların en alçağı.
Bembeyaz oldu. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"İçinizdeki ruhları hissedebiliyorum. Geçenlerde üç kişi öldürdün.” O zaman onun hakkında başka bir gerçeği fark etti. O babası gibi değildi. Hâlâ yıkılmamış bir kalbi vardı.
Henüz.
"Senin neden seçtiğini biliyorum ama sana bir tavsiye vereyim. O ruhlar sizi yıpratacak. Beslendiğin şey haline gelene kadar seni yozlaştıracaklar.”
Davyn onu ihtiyatla izledi. "Nereden biliyorsunuz?"
Bu, cevaplamaya hiç niyeti olmadığı bir soruydu.

* * *

Stryker ofisinde oturmuş, Zephyra'nın yeni sforasında öfkeyle dolaşmasını izliyordu. O kadın sıvı gümüş gibi hareket ediyordu. Sıcak. Sıvı. Zarif. Kollarında nasıl hissettiğini hatırladıkça, vücudundaki her hormonun aşırı hızlanmasına neden oldu. Böyle cehennemlik bir adamla sevişmek nasıl bir duyguydu? Kokusu ve dokunuşu anılarına kazınmıştı.

Kızgın olduğu zamanları her zaman sevmişti. Evlendikten kısa bir süre sonra, başka bir kadınla flört ederek onu kızdırmıştı. Eve döndüklerinde, onu yakalamış ve yere itmiş, sonra neredeyse gidene kadar onunla sevişmişti.
zevkinden kör. Sonrasında tam bir hafta boyunca dizlerinde kilim yanıkları olmuştu.
"Başka bir kadına bakarsan gözlerini oyarım."
Bunun yerine, bütün gece sevişirken sırtındaki derinin çoğunu tırmalamıştı. Yeteneklerini hatırladığında kalbi hızla çarptı ve onu bir kez daha tatmak için can atarken anında sertleşti.
Ondan uzaklaşmak hayatında yaptığı en zor şeydi. Ama kalsaydı, babası onu acımasızca öldürecekti. Apollon'un ölümlüler olarak onların ilahi planlarına karşı gelmelerine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Stryker'dan bile daha az bağışlayıcıydı.
Ve böylece asil şeyi yapmıştı. Doğru şey. İkisinin de hayatına mal olacak, kaybedilecek bir savaşa girmektense, ona layık bir erkek bulabileceğini düşünerek onu canlı bırakmıştı.
Ve o zamandan beri tüm bu yüzyıllar boyunca, Stryker onu her gün düşünmüş ve özlemişti. Reddedildikleri her andan pişman olmuştu.
Ama onun hayatını babasının gazabından kurtardığı için asla pişman olmamıştı.
Ondan bir an daha ayrı kalmaya dayanamayan Stryker, kendisini Yunanistan'daki tapınağına ışınladı. Artemis'e hâlâ tapınmak için kullanılan son kalan tapınaklardan biri, tanrıçanın kendisi kadar soğuk ve zamansızdı.
Zephyra onun varlığını hisseder hissetmez tüm öfkesiyle ona döndü.
Kara gözleri parlayarak çizmesindeki kınından hançeri kaptı ve ona doğru ilerledi.
"Yapma," dedi sakince, bedeni onun tadına varmak için yansa da. "Beni öldürürsen adamlarım Medea'yı yok eder."

Önünde donup kalan Zephyra hançeri daha sıkı kavradı. "Kendi kızını bir pazarlık kozu olarak mı kullanacaksın?"
Omuz silkti. "Agamemnon, düşmanına saldırmak üzere bir gemiye yelken açmak için kendi düşmanını öldürdü. Biz eski Yunanlıyız, değil mi?”
"Yarı Yunan domuzuydun. Ben bir Atlantisli Apollite'im.” Hançerini kınına geri koydu, sonra doğruldu. Sert duruşu, savaşmaya fazlasıyla hazır olduğunu bilmesini sağladı. "Yani ne istiyorsun?"
Kendini durdurmadan önce onu öpmek için kollarının arasına aldı. Zephyra ona dokunduğu anda onu bıçaklayacağını düşünmüştü ama dudakları onun dudaklarına değdiği anda onunla neden evlendiğini hatırladı. Dayanılmaz derecede kibirli, son derece sadık ve inanılmaz derecede seksi olan Stryker, onu her zaman seksi yapmıştı. Kimse onun gibi öpüşmedi. Kimse onun gibi hissetmedi. Savaşçı vücudu, su gibi hareket eden sert, gergin kaslarla yontulmuştu. Okşamaya ve yalamaya çağıran kaslar.
Kolları ona dolandığında, onu her şeyi affedebilirdi.
Neredeyse.
Onu geri itti. "Bu artık bende işe yaramayacak pislik. Ben senin geride bıraktığın küçük kız değilim.”
Dönen gözleri karardı. "Hayır değilsin. O güzeldi ama sen... sen bir tanrıçasın.
Silahını tekrar alan Zephyra, hançerini adamın boynuna, Adem elmasının hemen altına dayadı. Onun gırtlağını kesmek istedi ama yine de içindeki yabancı bir parça bu görevi tam olarak tamamlayamadı. Onun nesi vardı? Hiç tereddüt etmedi. "Daha fazla yaklaşma."
Muhteşem yüz hatları onu alay konusu yaptı. Tanrılar, ama hiç kimse daha yakışıklı doğmamıştı. Kara kaşlar, bir çift soluk, dönen gümüş rengi gözün üzerinde yükseldi. Ve dudakları…
kendisini ne kadar uzun süre memnun ettiklerini çok iyi hatırlıyordu. Doyumsuz, becerikli ve düşünceli bir aşıktı. Onu asla eksik bırakmamış biri.
"Gerçekten boğazımı keser misin?" diye sordu, sesi bir oktav alçalmıştı.
Uçucu duygularına karşı güçlü durdu. "Kızımı serbest bırakın, öğreneceksiniz."
Boynunu keskin bıçağa sürterek derisinde ince bir çizgi kesmesine izin verdi.
Zephyra kana baktı, tadına bakmak için ağzı sulandı. Apollon'un onlara yaptıklarıyla ilgili en nefret ettiği şeylerden biri de buydu. Apollite kanının cazibesi, onları ne zaman koklasalar beslenmek zorunda bırakan bir delilikti. Bu, onun ırkından doğmuş hiç kimsenin reddedemeyeceği bir zorlamaydı.
Dayanamadı, hançeri geri çekti, Stryker'ı saçından yakaladı ve yanına çekti. Dişlerini derisine bastırırken Stryker keskin bir şekilde nefesini içine çekti. Onu kendine yakın tutan kollarını memnuniyetle karşılarken vücuduna bir ürperti yayıldı. Boynunda hissettiği nefes tüm vücudunu ısıttı.
"Tanrılar, sizi nasıl özledim."

Daha sert ısırdı ve ona acı verene kadar kanı ağzına çekti. "Kalbimin her atışında senden nefret ediyorum."
Bu sözler onun beslenmesinden daha çok canını yaktı. Yine de acıdan zevk aldı. Onun nefretini hak etti. "Keşke geri dönüp ayrıldığım geceyi değiştirebilseydim."
Zephyra bir lanetle geri çekildi. "Sen her zaman bir korkak oldun."
Kolunu tuttu ve onu kendine yaklaştırdı. “Asla bir korkak değil. Belki bir aptal ama ben hiçbir şeyden kaçmadım."
"Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan düşündüğümden daha aptalsın. Şimdi bana Medea'yı ver.
Kafasını salladı. "Kızım benimle kalıyor."
Zephyra homurdanarak boğazına gitti.
Stryker onu yakaladı ve geri tuttu. "Yine de çok mantıksız." Ama daha da kötüsü, nefisti ve onu her şeyi tüketen bir çılgınlıkla istiyordu. Lavanta ile karıştırılmış kediotu kokusunu içine çekebilecek kadar saçına eğildi. Bu koku ona çarptı. Tanrım, onu nasıl da istiyordu. "Ne olduğunu sana söyleyeyim. Ölmemi istiyorsun ve ben de seni tatmak istiyorum. Bunu savaşçılar gibi halletmeye ne dersin?”
"Nasıl yani?"
"Kavga ederiz ve kazanırsan beni öldürürsün."
Başını şüpheyle kaldırdı. "Kaybedersem?"
"Seni geri kazanmam için bana iki hafta ver. İki haftanın sonunda benden hâlâ nefret edersen, beni idam etmene izin veririm.”
Zephyra bu teklif karşısında donup kaldı. Ona şüpheyle baktı. "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"
"Sözümün eri biriyimdir. Tüm insanlar arasında, şerefimin benim için her şey demek olduğunu biliyorsun. Eğer seni iki haftadır geri kazanmadıysam, senin ellerinde ölmekten daha iyisini hak etmiyorum demektir."
"Evlendiğin gibi kendi etini kesemeyen o dizleri zayıf aptal olmadığımı biliyorsun. Seni öldüreceğim."
"Biliyorum."
"O halde şartlarını kabul ediyorum." Geri adım attı. "Şimdi ölmeye hazırlanın."
Stryker iki eski Yunan kılıcı gösterdi ve birini ona verdi.
Gözleri öfkeyle parlayarak onu elinden aldı ve kendini hazırladı. Stryker onu selamladı.
Boğazını keserek saldırdı. Bıçağı eliyle yakaladı ve onu geriye doğru zorladı. Dönerek, onu neredeyse etkisiz hale getirmeyi başaran bir yükselişte yakalamak için el değiştirdi. Ama hızlı ve güçlüydü. Ve onun gibi o da el değiştirdi ve saldırısının gaddarlığıyla onu geri püskürttü.
"İnanılmazsın," diye soludu, onun becerisinden ve tutkusundan etkilenmişti.
"Ve sen değilsin." Onu makasla tekmeledi ve bıçağı boynuna savurdu.
Stryker sola kaçıp yere düştüğünde onun ayaklarını altından çekip çıkardığında onun yandığını hissetti. Ona küfrederek, onun uzanmış koluna atmadan önce ayağa kalkıp geri döndü. Stryker saldırısına devam ederken

takdirle gülümsedi. Sola, sonra sağa numara yaptı. Bıçağını kendi kılıcıyla yakaladı ve kavrayışından uzağa savurdu.
Onu geri itti, dişlerini koluna geçirdi, sonra kabzayı tekrar eline alıp kılıcı hazırda tutarak yükselebilmek için yerde yuvarlandı.
Stryker kolundaki yarayı eliyle kapatırken küfretti. "Beni ısırdın?"
"Elimizdekini kullanıyoruz" Sallanarak yanına geldi.
"Bu tam bir kız hareketi," dedi, onun bu taktikleri kullandığı için hayal kırıklığına uğradı.
Ama işe yarıyor. Belki bodur bir babun gibi değil de bir kız gibi dövüşseydin, gerçekten kazanırdın."
Kolu zonkluyordu, onun darbesini yakaladı ve onu soluna bastırdı. İçgüdüsel olarak, onun yüzüne vurmak için elini kaldırdı, sonra durdu.
Çocuğunun annesine asla elini sürmezdi. Bir zamanlar canından çok sevdiği kadına asla elini sürme.
Kılıcı aniden çekip kurtarıp derisini onun omzuna koyarken, bu tereddüt ona mal oldu. Acıyla tıslayarak geri sendeledi. Gerçek bir savaşçı gibi, kılıcını onunkine defalarca vurarak avantajını kullandı.
Saldırısının vahşiliği, yaralı koluna zarar vermekten daha fazlasını yaptı. Onu kalbinin derinliklerinden yaraladı. "Gerçekten ölmemi istiyor musun?"
"Her parçamla."
Bunu ona kabul etmek istemeyerek, kılıcını onunkinin altına alarak ve sonra onun elinden sıkarak saldırısına devam etti. Kıvrıldı.
Onu iterek havadan çekti ve ardından iki bıçağı da boğazına doğrulttu.
"Teslim olmak."
Gözleri öfkeyle parladı. "Senden nefret ediyorum, seni piç kurusu!"
“Ve tüm adalet içinde kazandım. Kavgayı kabul et.”
Ayaklarının dibine yere tükürdü. "Sözlerime sadık kalacağım ama beni asla geri kazanamayacaksın. İnan bana, iki hafta sonra boğazını keseceğim, kanından içeceğim, sonra kalbini delip vücudun toz olurken güleceğim.”
“Güzel görüntüler. Hallmark için yazmalısın.” Güçlerini kılıçları dağıtmak için kullandı. "Seninle adil bir şekilde dövüştüğümü bilmeni istiyorum. Eşit eşit. Güçlerimi sana karşı kullanabilirdim ama kullanmadım.
Ona son derece alaycı bir alkış verdi. "Fırını ısıtıp sana bir yığın kahraman kurabiyesi pişireyim mi?"
Uzun bir nefes verdi. "Senin söz konusu olduğunda işim benim için biçilmiş kaftan, değil mi?"
"Tam olarak değil. Bugün senden nefret ediyorum. Yarın senden nefret edecek. Vakit kaybetmeyelim ne dersiniz?
Kılıcı bana ver ve şimdi boğazını almama izin ver. Bir keresinde benim için öleceğini söylemiştin. Bu sözünü tutmaya ne dersin?
Hıncıyla alay etti. "Bu kadar çok kırdıktan sonra neden şimdi bir tane tutayım?"
Gözleri öfkeyle parlarken bu yanaklarına renk getirdi. “Tıpkı düşündüğüm gibi.

Bir yalancı ve bir korkak. İki hafta içinde kendini bana asla teslim etmeyeceksin, değil mi?
"Bu verilen sözlerle ilgili değil. Bu bir onur meselesi. Hiç kimse için onurumdan vazgeçmedim."
"Hayır, sadece senin aşkın," diye alay etti. "Bana bir şey söyle, Strykerius. Buna değdi?"
Hayattaki tek soru buydu, değil mi? Çocukken onunla ilgilenen rahibelerden biri bir keresinde ona en büyük pişmanlıkların yapılmayanlar olduğunu söylemişti. Ve o haklıydı. Zephyra'dan hiç ayrılmamış olmayı diledi. Geçmişi hatırladıkça yüreği yumuşadı. "On güzel çocuğum oldu. Güçlü. Azimli. Ve her birini sevdim. Bundan nasıl pişman olabilirim?"
"Ve eşin? Ona ne oldu?
O da güzeldi. Uysal ve sessiz. Asla sorgulama. Antik dünyanın gerçek bir hanımı. "Görevli ve sadıktı. Çocuklarımın annesinin onurunu asla lekelemem, aşağılamam."
Gözleri daha da koyu bir gölgeyle parladı. İstemeden ona vurmuştu.
Ve aralarındaki şeyi ondan asla alamazdı. Ama o asla sen değildin, Phyra. Yüzünde, biçiminde veya tutkusunda değil. Karanlığıma hep ışık oldun."
Zephyra yavaşça ona doğru ilerledi. Dikkatlice.
Omzu hâlâ ağrıyan ve kanayan Stryker, onun kendisine tekrar saldırmasını bekleyerek gerildi.
Uzanıp elini onun saçlarına daldırdı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti, öyle vahşi ve ateşli bir öpücük verdi ki kanını ateşe verdi. Vücudu, onu özleyen her parçasıyla birlikte geri dönerken kükredi.
Hırlayarak geri çekildi ve onu itmeden önce ona baktı. "Bu sadece sana nelerden vazgeçtiğini hatırlatmak için. Medea dışında kalbim öldü. O son parçamı bir tek o tutuyor."
"O zaman onu serbest bırakacağım."
Aşağılayıcı bir şekilde homurdandı. "Hilelerin bende işe yaramayacak."
Hile yok. Bana söz verdin ve ben de sana inancımı veriyorum. Şartlarımıza uyacağınıza güveniyorum ve bu yüzden onu tekrar gözaltına alıyorum."
Zephyra ona bir an bile güvenmeyerek gözlerini kıstı. Tanıdığı tüm erkeklerden daha zekiydi. Marifetli. İstediğini elde etmek için insanları nasıl manipüle edeceğini biliyordu. Her zaman vardı.
Değersiz babası dışında herkes.
Tanrıların hepsinden daha yakışıklı olan Strykerius'u bir zamanlar vücudunu doyumsuz bir şehvetle yakmıştı. Şimdi sadece öfke ve nefret hissediyordu. Onu şimdi o ürkütücü dönen gözlerle görmek çok tuhaftı. Bir ölümlü olarak gözleri en berrak maviydi. Onu ne kadar çok sevdiğini hatırlatmak için o gözlere sahip oğullar ve kızlar doğurmak istemişti.
Medea'nın gözleri onunkiler gibi yeşildi ve onlar ölümlüyken o küçük merhametleri için tanrılara minnettardı. Bir grup Atlantisli askerin Yunan metresi ve piç oğlunu katletmesinden dolayı Apollon'un ırkının her üyesini lanetlediği geceye kadar.

Medea'nın altıncı doğum günüydü ve orada kutlarlarken Zephyra kızının gözlerinin kararmasını izlemişti. O sırada lanete neyin sebep olduğundan habersiz olan Zephyra, yemek kusarken kızını tutmuş ve canı kan çekmeye başlamıştı.
Zephyra onlara ne yapıldığını, neye lanetlendiklerini anladığında...
Stryker ve babası Apollon ile ilgili her şeyden nefret etmişti.
"Söyle bana. Hâlâ babana tapıyor musun?"
Acı bir tiksinti gözlerinin derinliklerinde alevlendi. "Aldığım her nefeste ondan nefret ediyorum."
"O zaman ortak bir noktamız var."
"Bizim de bir kızımız var."
Onun bu küstahlığı karşısında dudağını büktü. "HAYIR. Bir kızım var. Onun yanında olmadığın halde Medea'yı sahiplenmene izin vermeyeceğim. O benim."
Stryker başını salladı. "Çocuklar isteklidir. Onları ne kadar severseniz sevin ve ne kadar çabalarsanız çabalayın, onların kendi yolları olacaktır. Anne babalar kahrolsun."
"Ama bu senin için doğru değildi, değil mi?"
Gerçeğe yüzünü buruşturdu. "Ben sadece bir çocuktum, Zephyra. Babam beni öldürürdü ve sen onun planını reddetseydim. Ya da en azından bizi lanetlerdi."
"Zaten bizi lanetledi, değil mi?"
"O yaptı ve ben, her çocuğumun ve torunumun gözlerimin önünde bir hiçe dönüştüğünü izledim. Saatler sonra gelen bir merhamet için çığlıklar atarken kızımı kucağıma aldım. Onu öldürmeli ve bunu kurtarmalıydım ama ben gençtim ve Daimon'u kardeşleri gibi yapacağını ummaya devam ettim. Ama sonunda toza dönene kadar reddetti. Ailemin her üyesi teker teker öldü ve acı çekti. Şimdi hiçbir şeyim yok. Hiç kimse."
Zephyra, kadınsı çapkınlığı yüzünden ona hakaret etmek istedi. Ama gerçek şu ki, sadece kızına ayırdığı bir yanını etkilemişti. Aslında kayıpları için onu teselli etmek istiyordu. En büyük korkusu, kızının yaşlanıp ölmesini izlemek olmuştu.
Neyse ki Medea bundan daha güçlüydü.
"Medea'nın çocuğu var mı?"
Zephyra bu masum sorunun uyandırdığı acıya karşı kendini hazırladı. İçinde yanan acı hatıralar. "Bir oğlu oldu." Doğmuş herhangi bir bebekten daha güzel. Praxis değerli ve tatlıydı. Herzaman gülüyor. Her zaman sarılmak.
"Nerede o şimdi?"
Sesindeki tüm duyguları zorla çıkardı. "Ölü."
Stryker'ın gözleri onun tek heceli cevabı karşısında karardı. "Onun kocası?"
"Gerçekten ironik. Benim isteğim dışında, o ve kocası Pollux Tarikatı'nın üyeleriydiler." Bunlar, Apollon'un lanetini atlatmak için hiçbir şey yapmamaya inanan Apollitelerdi. İnsanlar arasında barış içinde yaşadılar, doğum günlerinde korkunç bir şekilde ölmeyi beklediler. Tarikatın her

üyesi, hiçbir insana veya başka bir yaşam formuna zarar vermemeye yemin etti.
"Kocası, dişlerinden korkan aynı kızgın insanlar tarafından öldürüldü. O ve çocukları güvenliğe kavuşabilsin diye insanların dikkatini dağıtmaya çalıştı. Onu dövdüler ve kalbini göğsünden söktüler, sonra onu yakaladılar ve günlerce işkence ettiler.
Oğlunu kucağından alıp gözleri önünde öldürdüler." Öfkeli bir öfke içini yaktı. "Daha beş yaşındaydı. Onu zamanında bulmasaydım, onu da öldüreceklerdi. Onu olduğu savaşçı yapan şey buydu. O da tıpkı benim gibi zalimlikleri nedeniyle tüm insanlardan nefret ediyor. Hepsi katliamdan başka bir şeye layık olmayan hayvanlar ve kasabı oynamaktan tüm kalbimle zevk alıyorum."
Stryker bu duyguları anlıyordu. Halkına ve çocuklarına karşı yaptıkları zulmü ilk elden görmüştü. Bu yüzden insanlığa karşı bir sempatisi yoktu. Neden onlara merhamet etmemişti. Kendi halkının bir geleceği yokken neden barış içinde yaşasınlar?
Ama duvarları geyiklerle dans eden kadınların huzurlu sahneleriyle süslenmiş taş tapınağa bakarken onun sözleri kafasını karıştırdı. Burası, Artemis'e tapan insanların hâlâ ona haraç ödediği yerdi. "Yine de burada onlarla mı yaşıyorsun?"
"Sadece küçük bir grup. İhtiyacımız olduğunda bize sığınak sağlayan Artemis'in hizmetkarları. Yüzyıllardır bizi gözetliyorlar ve biz de yaşamalarına izin verdik."
Kaşlarını çattı. "Tanrıça bunu neden yapsın?"
"Artemis bize karşı her zaman iyi olmuştur. Ve onun barınağı karşılığında, onun için birkaç ufak tefek iş yapıyorum.
"Örneğin?"
"Seni öldürmek."
Ona yaklaşırken gözlerinde alaycı bir ifade belirdi. "Ona geri dönelim, değil mi?"
"Buna her zaman geri döneceğiz."
"Haklısın." İçini çekti. "Gel Phyra, kızımızı bulalım." Elini ona uzattı.
Dudağını tiksintiyle kıvırdı. "Onu kendine saklayabilirsin," onun uzattığı eli küçümsedi.
Ona tik attı. "Bir zamanlar avucumu sevgi dolu bir şefkatle öperdin. Ama dürüst olmak gerekirse, sana şaşırdığımı söylemeliyim. Zeki bir düşman elimi öper, sonra dikkatim dağılırken sırtıma saplardı."
Elini yana doğru iterken alay etti. "Bir korkak eylemi. Tamamen. Böyle bir öneriyle ikimizi de aşağılama. Küçük çocuk saldırılarına inanmıyorum. İstediğimin peşinden giderim ve bu bir düşmanın hayatı söz konusu olduğunda, niyetimin yanlış anlaşılmasını istemem. Nefretime değiyorsan, senin için geldiğimi sana bildirmeme de değersin."
Stryker, onun kızgın sözlerine gülümsedi, bunları ondan duyduğuna minnettardı. "Gerçek bir savaşçının kodu." Bunun için ona daha çok saygı duyuyordu. "Elimi tut, Zephyra."

Tükürdü.
Eğlenmeyen Stryker, onu yakaladı ve yakınına çekti. İnat ettiği için onu boğmak istedi. En çok onu öpmek istiyordu.
"Seni parçalayacağım," diye uyardı.
Eline tokat atarken bile tükürüğünü gömleğine sildi. "Çıplak yaptığın sürece benden şikayet etmeyeceksin."
"Sen inançsız bir domuzsun." Ona tokat atmak için hareket etti.
Elini avucunun içine aldı ve meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştı. "Ve sen çok güzel bir fahişesin. Bana tüküren herhangi birine yapacağım şeyi ona yapmayacak kadar nostaljik olduğum için minnettar olması gereken biri.
Zephyra onun gözlerindeki katıksız öfkeyi görünce nefesini tuttu. Ona vurmaktan bir adım uzaktaydı ve bir yanı onu istese de kendini tutması onu şaşırttı. Doğdukları dünyada, bir erkeğin bir kadını dövmeye hakkı vardı. Yine de kavgalarında bile eliyle ona vurmaktan kaçınmıştı.
Eski Yunanistan'da evlendikleri yılda bile ona asla zarar vermemişti. Başkalarına karşı acımasızken asla ona parmağını bile kıpırdatmadı. Onun hakkında en çok sevdiği şey buydu.
Kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. Korumalı Birisi ona yan gözle bakarsa, Stryker onların içini boşaltıyordu.
Ona her baktığında gözleri aşkla parlayan o aptal küçük çocuğu özlüyordu. Karşısındaki adam müthişti. Bu, onu memnun etmeye çalışan toy bir genç değildi. Arkasında on bir bin yıllık hayatta kalma eğitimi almış başarılı bir savaşçıydı. İnsanlığa ve onları koruyan ölümsüz Kara Avcılara savaş açan lanetlenmişlerin ordusuna komuta etmekten.
Yüzyıllar boyunca birçok kez Stryker'ı öldürmek istese de, şimdiye kadar ona asla ulaşamamıştı. Tüm bu yıllar boyunca Kalosis'te mahsur kalmıştı ve içeri girmenin tek yolu Stryker ya da Apollymi'den gelen bir davetti. Artemis'e hizmet ettiği sürece Apollymi'nin onunla hiçbir ilgisi olmayacaktı. Ve ondan bunu istemek sürpriz saldırısını mahvederdi.
Ancak halkları arasındaki itibarı efsaneviydi. Apollite'ler ona ve seçkin Spathi savaşçılarından oluşan çetesine tapıyorlardı. O bile savaşları için ona saygı duyuyordu.
Ama bu ona ve Medea'ya yaptıklarını değiştirmedi. Bugüne kadar, Zephyra onun arkasını döndüğünü ve babasının evlenmesini istediği kadınla birlikte olmak için kulübelerinden sıvıştığını görebiliyordu. Ancak, ona savaşını sürdürmesi ve onu bozarsa lanetlenmesi için söz vermişti. Ondan daha iyiydi.
"Siyah saçlarından nefret ediyorum," diye hırladı onun elini tutmadan önce.
Stryker onun teslimiyetine ve alaylarına güldü. Pes etmiyordu ve bunu ona söylemekten çekinmiyordu. Elini onunkine dolayıp, onu hüküm sürdüğü Kalosis'e götürdü.
Cehennem diyarına güvenli bir şekilde girer girmez, onun burayı evim olarak adlandıran tüm Daimonlar üzerinde mahkeme düzenlediği karanlık odada dönerken elini çekti. "Oldukça asık suratlı, değil mi?"
"Benim için çalışıyor."

Onunla yüzleşmek için geri döndüğünde yorum yapmadı. "Medea nerede?"
“Odamda. Gel, seni ona götüreyim.”

* * *

Kendisine eski bir Yunan villasını hatırlatan bir malikanenin arka koridorunda belirdiğinde savaş durdu. Koyu gri panjurlar, esintili mesafeyi vurgulamak için çıtaların arasından sızan acımasız güneşe karşı sımsıkı çekilmişti. Beyaz duvarlarda genç bir erkek çocuk ile sarı saçlı ve gülen mavi gözlü çok çekici bir kadının eski fotoğrafları vardı.

Dışarıdan gelen kahkahalar ve arabalarla birlikte garip bir yabancı müzik sesi duvarlardan sızıyordu. Ama içeride kahkaha yoktu. Her şey sessiz ve hareketsizdi.
Gözlerini kapatan War, öldürmesi için gönderildiği kişiyi bulana kadar güçleri ile evi aradı.
Nick Gautier.
Ama yalnız değildi. Onunla yatakta yatan bir kadın vardı. Hem de çıplak. İkisi de seksten terli.
Yüzyıllar önce Savaş kadını tereddüt etmeden katlederdi.
Hiç şüphe yok ki hala yapmalı….
Başını eğerek, ikisinin yattığı büyük bir sayvanlı yatağın bulunduğu odaya gelene kadar duvarların arasından yürüdü. Siyah ipek çarşaflara dolanmışlardı. Komodinin üzerinde yarısı boş bir şarap şişesiyle dolu bir tepsi vardı ve üzerine sanki yere atılmış gibi kırmızı güller serpiştirilmişti.
Adam, Nick, kadının sırtına daireler çizerken kaburgalarını kemirerek kadının üstüne uzandı. Omuz hizasındaki kahverengi saçları adamın yüzünü kapatıyordu. Ancak kadın güzeldi. Sırtını kavislendirip gözlerini sımsıkı kapalı tutarken uzun siyah saçları yastıkların üzerine dökülmüştü.
Savaş onun çıplak, yontulmuş vücudunu görünce duraksadı. Yüzyıllardır bir kadının tadına bakmamıştı. O zamandan beri nazik bir okşama hissetmemiştim…
O kaltağı düşünmek bile öfkesini aşırı hızlandırıyordu. Kan isteyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Nick'i boğazından tuttu ve duvara fırlattı.
Çığlık atarak geri çekilen kadına, "Çık dışarı," diye emretti.
Git Jennifer. Şimdi!"
Tereddüt etmedi. Çarşafı etrafına sararak büyük çiftlik yatağından güçlükle kalktı ve kapıya doğru koştu.
Gautier ona ters ters bakmak için doğruldu. Yüzünde çift yay ve ok işaretiyle işaretlenmiş üç günlük sakalı vardı. Artemis'in işareti.
Savaş onun varlığı karşısında kaşlarını çattı. Ve önemi.
Önemli olduğundan değil. Tanrıları kızdırmak için doğmuştu.
"Sen de kimsin?" diye sordu. Kollarını açarak vücudundaki kıyafetleri gösterdi.
Savaş güldü. "Bana Ölüm de."
"Alınma, sana zavallı demeyi tercih ederim." Elini uzattı.

War, shurikenlerin kendisine doğru geldiğini görünce tısladı. "Zavallı hakkında konuş." Aniden odanın karşısına geçti ve ninja yıldızları zararsız bir şekilde karyola direklerine yerleşirken Gautier'i boğazından tuttu. Savaş onu yerden kaldırdı ve duvara yasladı.
Nick, adamın üzerindeki hakimiyetini kırmaya çalışırken boğuldu. "Sen nesin?"
"Sana söyledim. Ölüyüm. Şimdi uslu bir çocuk ol ve öl."
Nick'in nefesi yoğunlaştı.
Savaş, nefes borusunu kırmaya çalışarak onu üç kez duvara çarptı. Duvarın sıvası bir örümcek ağı şeklinde çatladı. War'ın eylemleri, Nick'in dudaklarını ve onu tuttuğu elin parmaklarını yarıp kanlarının karışmasına neden oldu. Adam ölürken gözlerindeki ışığın sönmesini bekleyerek daha sıkı kavradı. Olmadı. Bunun yerine, kırmızı, Nick'in koyu renkli gözbebeklerinden geçerek onları kan rengine dönüştürdü ve kırmızı, irislerinin dönen gümüş rengi arasında yayılmadan önce.
War hareket edemeden, Gautier elini koluna çarparak tutuşunu bozdu. Şaşıran Savaş sendeledi.
Nick'in teni üç ton koyulaştı. Nefes nefese Savaş'a baktı. "Bana neler oluyor?
Ne yapardın?"
Savaş saldırdı.
Gautier yumruğunu koluyla engelledi, ardından War'a sertçe kafa attı. İmkansızı anlayınca geri çekildi.
Cidden kıçına tekme yemek üzereydi.

* * *

Stryker, koridoru parlak bir ışık aydınlattığında, Medea'yı serbest bırakmak için Zephyra ile odasına doğru yalnızca iki adım atmıştı. Onun daveti olmadan hiç kimse bu salonun kutsallığını ihlal edememelidir....

Kaşlarını çatarak, ruh önlerinde belirirken son derece sinirli görünen War'u bulmak için döndü.
"Bir sorun mu var?" Savaş'a sordu.
"Bir sorun mu var?" o tekrarladı. "O kadar aptal değilsin, değil mi?"
"Görünüşe göre öyleyim, çünkü Acheron ve Nick ölmedikçe, burada bulunmanız için bir neden düşünemiyorum."
Savaş burun deliklerini açarak yavaşça ona doğru yürüdü. "Ölü? Seni aptal, gerçekten o kadar aptal mısın?"
Stryker öfkesi alevlenirken gözlerini kıstı. "En azından tekrar eden hakaretlerle zaman harcayan ben değilim. Ya kendini anlat ya da defol."
"İyi. Bunu bir ahmağın bile anlayabileceği şekilde deneyeyim. Beni çağırdığında, bana son derece önemli birkaç gerçeği söylemeyi unuttun. Acheron sadece bir tanrı değil. O bir Chthonian, başka bir Chthonian ve bir Charonte ordusu tarafından korunuyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Stryker, heyecanlı bir nefes verdi. Savaş gibi bir şey için bu neden önemli olsun ki? Stryker en başta bu yüzden ona gitmişti. Acheron'u öldürmek bu kadar zor olmasaydı yüzyıllar önce kendisi yapardı. "Sen Chthonialıları öldürmek için yaratıldın. Bu senin için sorun olmamalı."
"Beni uyarmalıydın."
Sanki bunun bir önemi var mı? “Önemsiz ayrıntılar. Senin halledebileceğini düşündüm.”
Onu öldürebilirim. Sadece daha fazla zaman alacak.”
"Ve?"
"Bana Nick Gautier'den bahsetmeyi ihmal ettin."
"Ondan ne haber? O bir Kara Avcı. Ordusunda hizmet etmesi için ruhunu Artemis'e satan değersiz bir insan. Elbette büyük Savaş onun gibilerden korkmuyor.”
Savaş alay etti. "Kara Avcı, kıçım. Gautier bir Malachai, seni aptal orospu çocuğu.”
Stryker bu hakaret karşısında tüylerini diken diken etti. "Ne?"
"Malachai," diye tekrarladı Zephyra, saygılı bir ses tonuyla. "Emin misin?"
Savaş, karanlık bakışlarını ona çevirdi ve başını salladı. "Tüm evrende beni öldürebilecek tek şey bir Malachai."
Stryker gırtlağından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Şaka yapıyor olmalısın. Senin varlıkların en güçlüsü olduğunu sanıyordum. Tanrılar bile senden korkuyor.”
"Hepimizin yırtıcıları var," diye homurdandı Savaş. “Tüm evren bir kontroller ve dengeler sistemi içinde var olur. Sıfır bakiyemle yeni tanıştım.
Stryker küfretti. "Bana dürüstçe, bu gezegendeki en güçlü yaratığın, adamlarımdan biri annesini öldürdüğü için kendini öldüren acınası bir Cajun sokak kızı olduğunu mu söylüyorsun?"
Alaycılığı, War'ınkiyle eşit derecede eşleşti. "Eğer buralarda bir yerde güneşlenmekte olan bir Sephiroth yoksa, evet."
"Sephiroth da ne?"
Zephyra elini omzuna koymak için arkasından geldiğinde güldü. "Stryker, seni zavallı bebek, çok uzun zamandır bu delikte yaşıyorsun."
"Ne demek istiyorsun?"
"Demek istediğim, sevgili dostum, eğer Gautier'nin ölmesini istiyorsan, gel annenle konuş. Görünüşe göre benim üzerimdeki müzakere gücünüz henüz sona erdi. Oooo, bebeğim, bu şimdi iyi olacak.

BÖLÜM 5

Nick odaklanmaya çalışırken soğuk terler içinde ve titreyerek yerde yatıyordu. Faydası yoktu.

Her şey gözlerinin önünde yüzüyordu. Fransız Mahallesi'nde bir ağustos sonunda öğleden sonra saat üçte vücudu siyah asfalt gibi hissetti.

Ona ne oluyordu?

"Şşş..." Şefkatli bir el yüzünden düşen terli saçlarını geriye doğru itti. Yukarı baktığında Menyara'yı orada buldu. Ufacık ve güzel, Kreol teni mükemmel bir kafe au lait rengiydi. Yeşil gözleri endişeyle onu izliyordu.

"Sorun değil, mon petit ang," dedi ona her zaman Eartha Kitt'i hatırlatan derin bir sesle.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kalın ve cızırtılıydı.

"Güçlerinin kilidini açtığını hissettim ve elimden geldiğince çabuk geldim." Kafa karışıklığı içinde kaşlarını çattı. "Ne?"

Menyara, onu kollarının arasına alıp mahallenin zorbalarından korkan ürkek küçük bir çocukken yaptığı gibi tutarken başını salladı. "Zavallı Ambrosius'um. Zaten çok şey yaşadın. Şimdi sana asla söylemek zorunda kalmamayı umduğum bir şey var..."

* * *

"Anlamıyorum." Stryker, Zephyra ve War'un ona söylediklerini anlamlandırmaya çalışarak başını salladı. "Nick Gautier nasıl bu fevkalade güçlü yaratık olabilir? O değersiz bir sivrisinek."

Savaş sabırsız bir ses tonuyla konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Primus Bellum ile savaşıldığında, en karanlık güç olan Mavromino, Sephirii'yi devirmek için Malachai'yi yarattı. Birinci sınıf tanrıların koruyucuları ve eşleri olan Sephirii, evrenin orijinal yasalarını uygulayan askerlerdi. Mavromino, Kaynağa sırtını dönüp tüm yaratılışı sona erdirmeyi düşündüğünde, Sephirii onu öldürmek için serbest bırakıldı. Çoğu tuzağa düştü. Ama Malachai'ye savaş açmaya yetecek kadar Sephirii hayatta kaldı ve içlerinden biri tarafından ihanete uğramasalardı onları yok edeceklerdi."

"Her zaman bir tane vardır, değil mi?" Stryker retorik bir şekilde sordu. Her evde, sırf kin gütmek için diğer herkesi yok etmeye çalışan, hoşnutsuz, kıskanç bir hıyar olurdu. Dünyanın tüm tarihi, tam da aptalca güvendikleri insanlar tarafından ihanete uğrayanların kanıyla yazılmıştır.

Savaş'a baktı. "Peki şu anda kaç tane Malachai var?"

"Hiçbiri olmamalı. Sonunda ateşkes geldiğinde, her iki taraf da kendi askerlerini idam etmeyi kabul etti. Malachai ve Sephirii'nin tamamı daha sonra yere serildi."

"Biri hariç," dedi Zephyra öne çıkarak. "Mavromino'ya yardım eden Hain, acı çekmeye ve ne yaptığını görmeye devam edecekti. Güçleri bağlıydı ve sonsuza kadar utandırılacak ve köleleştirilecekti."

Savaş başını salladı. “Denetler ve dengeler. Görünüşe göre tek Sephiroth'un yaşamasına izin verdiklerinde, ilkel düzen bir Malachai'nin de kaçmasına izin vermiş. Ve bugün, türlerinin sonuncusuyla tanıştım.”
Düşündüm. Stryker, kendisini en çok kızdıran iki adamı öldürmenin o kadar kolay olmayacağını bilmeliydi. Ama iyi tarafından bakılırsa, War'ın onları alt etmekte kendisi kadar zorlandığını bilmek ona daha iyi hissettiriyordu. En azından beceri eksikliği söz konusu değildi.
Evren temelde emdi ve patladı.
"Bu Sephiroth nerede?" Stryker, Zephyra'ya sordu.
"Yunanistan'da. Artemis'in işleyen son tapınağında.”
Stryker, bunun farkına varınca homurdandı. Sephiroth'un kim olduğunu ve neden bu kadar kötüye kullanıldığını hemen anladı. Jared.
Başını alaycı bir tavırla eğdi. Jared.
Bu da son derece önemli bir soruya yalvardı. "Peki ona nasıl sahip oldun?"
Cevap vermeyi reddetti. "Önemli olan tek şey ona sahip olmam ve ne dersem sorgusuz sualsiz yapacak."
Evet, doğru. Onun akıl sağlığı için biraz fazla iyimser görünüyordu. "Onunla tanıştığımda pek uyumlu görünmüyordu."
"Belki değil, ama istediğimizi yapacak. Güven bana."
Stryker pek ikna olmamıştı. Yine de, onun tuhaf zamir seçimini fark etti.
"Biz?"
Gautier'nin ölmesini istiyorsun. ölmeni istiyorum Şahsen bu Gautier'nin yaşayıp yaşamaması umurumda değil, ama Sephiroth'um için bir tehditse, onun da yok edilmesini istiyorum. Güçlerini kullanmayı öğrenmeden onu yakalamak en iyisi.”
Stryker gülümsedi. "Kalbime göre bir kadın."
İlk kez bakışı baştan çıkarıcıydı ve onu görmek bile onu zorlaştırıyordu. "Bu konuda kesinlikle haklısın. Hiçbir şey beni senden o organı koparıp onunla ziyafet çekmekten daha çok memnun edemez."
War, onun açık düşmanlığına kaşlarını kaldırdı. "Mmm, ilişki kurabileceğim bir kadın. Lütfen bana bağlı olmadığını söyle.”
"O benim karım," diye çıkıştı Stryker.
"Öyleydi," diye düzeltti Zephyra hemen. "Önemli bir fiil zamanını unutmuş gibisin." Savaş'a baktı. "Benden boşandı."
Savaş elini onun dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Tanıştığıma memnun oldum leydim. Bu kadar adil ve gaddar birine ne isim veririm?”
Zefira.
"Rüzgar gibi. Yumuşak ve nazik."
Ona sinsi bir gülümseme verdi. "Ve kızdırıldığında mutlak yıkıma yol açabilir."
Keskin bir takdirle nefesini tuttu. "Seni takdir ediyorum, Stryker. Kadınlar konusunda harika bir zevkin var. Ona tutunacak kadar erkek olmaman çok kötü."

Stryker sağduyusuna rağmen onu ondan uzaklaştırdı. "Zephyra benim. Bunu hatırlasan iyi edersin.”
Savaş, Zephyra'ya hitap etmek için döndüğünde pek de korkmuş görünmüyordu. "Onu öldürdükten sonra beni ara, sana gerçek bir adamın neler yapabileceğini göstereyim. Bu arada, Malachai'yi öldüreceksek, ki ben kesinlikle buna varım, başlamalıyız. Ertelediğimiz her saniye güçleri artıyor.”
"Sonra Sephiroth'umu serbest bırakmak için Yunanistan'a dönüyorum." Stryker'a baktı. "Beni tapınağıma geri götür."

* * *

Kanlı ve ham bilekleri mutlak bir ıstırapla zonklarken Jared içini çekti. Ölmeyi ne kadar çok isterdi. Ama bu sonsuza dek onun kaderiydi.

Hak ettiğin bu, hain.
Belki de öyleydi. Ama bunu yaptığı sırada, verebildiği tek kararı vermişti. Kaldıraç. Hayat kaldıraçtan ibaretti ve güç dengesi hiçbir zaman onunla olmamıştı. Tüm yaratıklar doğumlarının ve ailelerinin kurbanıydı. Komuta ettiği tüm güçle, o bile bağışık olmamıştı. Bundan iğrenerek, etrafındaki havada yabancı bir dalgalanma hissettiğinde gerildi. Bu hissi biliyordu…
Bir an sonra, belası Zephyra ve iki adamın içeri girmesi için kapı açıldığında netlik geldi. Biri yine Daimon yarı tanrısıydı. Diğer…
Polemus. Savaş.
Tebrikler. Onun kıçına sıcak bir maşa sokulmasına ihtiyaç duyduğu gibi, savaş ruhunun uyanmasına ihtiyaçları vardı. Bu fikri kendine sakla, evlat. Sana nasıl acı çektireceğine dair Zephyra'ya daha fazla öneri vermene gerek yok.
Yeterince doğru. Ona merhamet etmesi için yalvartacak kadar yaşadı.
Jared, Zephyra'nın düşmanca bakışıyla karşılaştı ve neden orada olduklarını anında anladı. “İnsanların istediklerini elde etmek için neler yapacakları beni her zaman şaşırtıyor. Senin için onu öldürmeyeceğim. Bunu benden istememen gerektiğini sen daha iyi biliyorsun.”
Zephyra çizmesinden bir hançer çıkarırken cıkladı. "Neden bu oyunu oynamak zorundayız Jared? Düşüncelerimi biliyorsun. Onları okurken zaten aklımda olduğunu biliyorum.
Şimdi uslu bir çocuk ol ve dediğimi yap."
Emirlere uymaktan çok yorulmuştu. Kendi iradesine sahip olmamak. Hizmet etmeyi bırakıp sefil hayatının kontrolünü eline alma zamanı gelmişti.
"Bana ne yaptığın umurumda değil."
Aldatıcı bir şekilde şefkatli elini onun kır yanağında gezdirerek gerçek bir okşama için can atmasına neden oldu. Ona kötü davranmayacak biri.
"Yapmadığını biliyorum. Ama küçük arkadaşın için böyle hissetmediğini ikimiz de biliyoruz. Onu korumak için canını verirsin.”
İblis arkadaşından söz edildiğinde gerilmişti. "Nim burada değil. Gitti.”
"Elbette yaptı." Sesi alaycıydı.

"Nim?" Stryker sordu.
Zephyra omzunun üzerinden ona baktı. "Yaramaz bir sümüklüböcek iblisi Jared evlat edindi."
"Ben öyle bir şey yapmadım." Nim onu evlat edinmişti ve o zamandan beri ondan kurtulmaya çalışıyordu. İblis, taşımak istemediği veya taşımaya ihtiyaç duymadığı bir yüktü. Dürüst olmak gerekirse, Nim'in ortalıkta dolaşmasından ve değersiz hayatını daha da zorlaştırmasından bıkmıştı. İblisin tek yaptığı başını belaya sokmaktı. Daha da kötüsü, Nim ona işkence ettirdi.
Hançerin ucunu adamın sol kolundaki ilahi işaretlerden aşağıya doğru sürükledi. Bir zamanlar onları gururla takmıştı. Şimdi ona sadece aşağılandığını hatırlatıyorlardı. Onu köle olarak işaretlediler. Türünün son örneği.
"O burada mı?" diye sordu.
Dövmenin uzunluğunu açarken tısladı. Kanı çizginin altından boncuk gibi akıyor, etinden aşağı akıyordu. Stryker sanki bu görüntü midesini bulandırmış gibi arkasını döndü.
Zephyra o kadar kibar değildi. "Yanlış tahmin etmişim gibi görünüyor."
Jared, öfkesi patladığında gözünü kırpmadan onun bakışlarıyla karşılaştı. "Gittiğini sana söylemiştim."
"Gerçekten mi?" Hançeri köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Bahse girerim arkanda saklanıyordur."
Jared oradaki dövmenin içinden hançeri onun omzuna saplarken nefesi kesildi. Acı onu kavurdu.
"Zephyra, dur!" Stryker tersledi. "Buna gerek yok."
"İnan bana, onun rızasını kazanmanın tek yolu bu. Ama onun için üzülme, Stryker. Kendi halkının boğazını kesti, değil mi Jared? Öldürmediği kişilerin katliamına öncülük etti.”
İçinde acı ve öfke birbirine karışmıştı. "Kapa çeneni!"
"Neden? Gerçek bu. Kendinden başka kimseyi umursamadın. Öyleyse bize iblisi ver ve onun söz konusu olduğu yerde senin acına son vermeme izin ver.”
Kadın bıçağı derisine dağlanmayan dövmenin üzerinde gezdirirken, iradesi dışında sarsıldı. Diğerleriyle birleşti ama onun değildi…
"Aha, küçük hergeleyi buldum, değil mi?" Hançeri sıkıca kavradı ve Nim'in dinlendiği derisine bastırdı.
Jared dişlerini gıcırdattı. Nim'i vücudunun üzerinde uyurken bıçakladıysa, bu iblisi öldürürdü.
"Seni sıkıntından kurtarayım mı?" Ucu bastırarak kan aldı.
Jared geri çekilmeye çalıştı ama yapamadı. Zincirler onu sımsıkı tuttu ve ona başka seçenek bırakmadı. "Durmak!" diye homurdandı. "Ona zarar verme."
"Gautier'i öldür, ben de senin iblisinin yaşamasına izin vereyim."
"Ya onu öldüremezsem?"

Saçlarını sertçe çekti ve kafasını tekrar duvara çarptı. “Öğrenmek istemiyorsun. Güven bana." Parmaklarını şaklatarak güçlerini onun prangalarını açmak için kullandı.
Jared sırtını duvara yasladı ve tüm vücudu ağrıyarak yere kaydı. En son ne zaman serbest bırakıldığını hatırlamıyordu. Gerilmiş kaslarının hissine bakılırsa yüzyıllar geçmiş gibi geliyordu ve muhtemelen de öyleydi.
Zephyra onun başında durmuş, aşağı bakıyordu. "Kendini temizle, köpek. Bana Malachai'nin kellesini getir, ben de seni geri aramadan önce sana fahişelik yapıp içmen için iki gün vereyim. Bana ihanet edersen, geçen yüzyılların cennet olduğunu düşünürsün.”
Jared acı acı güldü. "Merhametiniz suçlanamaz, leydim."
"Alaycılık... benim için çok tatlı bir müzik." Kaburgalarına sert bir tekme attı. "Şimdi git ve emirlerini yerine getir."
Stryker, Jared'in yakıcı bakışlarıyla karşılaştı. Nefret parladı, ama bir şey ona nefretin dışarıdan çok içe yönelik olduğunu söylüyordu. Zavallı yaratık. Onu öldürmek en iyisi olurdu.
"Bunu yapabileceğinden emin misin?" Stryker, Zephyra'ya hançeri botunun içine geri koyarken sordu.
Onu odadan çıkarıp koridora çıkardı. Savaş arkalarını çekti. Sırıtması seni yanıltmasın. Öldürmek için yaratıldı.”
Malachai da öyleydi.
"Evet, ama Malachai yarı insan ve güçlerinde yeni. Jared onun işini kolaylaştırmalı. Koridorda duraklayarak Stryker'ın yanından Savaş'a baktı. "Jared'e göz kulak ol. Küçük iblisinin serbest kalmadığından emin ol. O aptal sülük, onu gerçekten kontrol etmemin tek yolu."
Stryker, War'ın Jared'ın bırakıldığı odaya dönmeden önce başını ona doğru eğmesini izledi. "İsyan edip War'u öldürmeyeceğini nereden biliyorsun?"
Homurdandı. Peki ya yaparsa? Siz ikiniz arkadaş mısınız?
"Pek sayılmaz ama Savaş biterse Jared peşine düşebilir."
O tasmayı taktığı sürece Jared benim malım. Benim onu öldürebileceğimden daha fazla o beni öldüremez. Kanamasını ve acı çekmesini sağlayabilirim ama tasma sahibine herhangi bir şekilde saldırmasına izin vermez. Aslında, eğer saldırı altındaysam, istese de istemese de beni savunmaktan başka seçeneği yok.”
Bu, duyduğu en acımasız şeylerden biri olmalıydı. Nefret ettiği birini korumaya zorlanmaktan daha kötü bir ceza düşünemezdi. Ona işkence eden biri.
Bu da karşısındaki kadına sert bir bakış atmasına neden oldu. O çok tanıdık ve aynı zamanda çok yabancıydı. Evlendiği kadına ne olmuştu? “Farelere zarar vermesini istemediği için evde kedi beslememe bile izin vermeyen bu güzel kızı hatırlıyorum. Herhangi bir böceği öldürmek yerine serbest bırakmak için beni dışarıya taşımamı sağlayan bir kadın.”
Siyah gözleri onunkilerle buluştu ve içinde o kadar güçlü bir nefret gördü ki nefesini kesti.

“Ve farklı olduğu için gaddarca öldürülen torunumun merhamet için haykırışlarını hatırlıyorum ve benim ona yardım edecek gücüm yoktu. Ben geride bıraktığın o küçük kız değilim, Stryker. Ben kendisine yanlış yapan dünyayla savaş halinde olan intikamcı bir kadınım.”
"O zaman beni anlıyorsun. Bu varoluşu ben istemedim ve beni buna lanetleyen herkesin kanını istiyorum. Babam, Apollymi, Acheron ve Nick Gautier.”
"Ya Artemis?"
“Ona karşı bir sevgim yok. Ama ona karşı gerçek bir nefret de yok. Yolumdan uzak durduğu sürece, onun söz konusu olduğu yerde ne olacağı umurumda değil.”
Zephyra ona baktı. Siyah saçları, dönen gümüş rengi gözleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Kalbini çalan çocuğa hiç benzemiyordu. Birlikte yaşlanmak istediği çocuk. O günlerde, eğer şanslılarsa, ölüm onları ayırmadan önce onunla kırk yıl geçirmeyi umuyordu.
On bir bin yıl sonra, burada duruyorlardı. Baştan ayağa. Düşmana düşman. Gerçekten ironikti. On dört yaşında, onunla sonsuzluğu geçirmek için ruhunu satabilirdi. Şimdi sadece onun sefil bir şekilde öldüğünü görmek istiyordu.
Dünya nasıl değişti…
"Şimdi sözünü yerine getirip Medea'yı bırakacak mısın?"
Stryker onun ani konu değişikliğine şaşırdı. "Kesinlikle." Elini tekrar ona doğru uzattı, tokat atmasını bekliyordu.
Sanki bu düşünce aklına gelmiş gibi bakışlarını kıstı. Tam onun elinden düşüreceğinden emin olduğu sırada uzandı ve yavaşça eline aldı.
Stryker bunun neden kalp atışlarını hızlandırdığını bilmiyordu ama artırdı. Cildi çok yumuşaktı. Eli narin ve küçük. İçindeki her kemiği kırabilirdi ama yine de bu tek el bir zamanlar onu dizlerinin üstüne çökertecek kadar güce sahipti. "Senin ne kadar küçük olduğunu unutmuşum."
Her zaman hayattan daha büyük görünmüştü. Ama o yanındayken, geceleri ona sarılınca ne kadar iyi hissettiğini hatırladı.
"Kıçını tekmeleyecek kadar büyüğüm."
Avucuna bir öpücük kondurmak için elini kaldırdı. "Sabırsızlıkla bekliyorum."
Gözleri karardı. "Beni bilerek mi geciktiriyorsun?"
"HAYIR." Elini dirseğinin içine koydu ve onları Kalosis'teki kabul odasına geri götürdü. "Sana verdiğim sözleri tutacağım. Her zaman."
"Bir erkeğin bir kadına verebileceği en önemli sözü çoktan bozmamış olsaydın buna inanabilirdim. Babanın ilk imtihanında kaçtın. Bana yorgun deyin.
"Bıkmana gerek yok aşkım." Onu, son derece öfkeli bir Medea'nın onları beklediği odasına götürdü.
Kapıyı açar açmaz, Zephyra kızlarına bir zarar gelmediğinden emin olmak için onu terk etti.
Medea ona nefretle baktı. "Haklısın anne. O bir pislik.”

Zefir güldü. "On bir bin yıl ve hala benim bilgeliğimi dinlemiyorsun."
"Benden sadece on dört yaş büyüksün. Bu sana pek bir avantaj sağlamıyor, değil mi?" Medea annesine baktı. "Neden hala nefes alıyor?"
"Bir savaşçı anlaşması yaptık, o ve ben. Önümüzdeki iki hafta boyunca ona katlanmak zorundayız ve sonra boğazını kesebilirim."
Stryker, kin dolu buluşmaları üzerine derin bir nefes verdi. "Siz ikiniz hala orada olduğumun farkında mısınız?"
Zephyra ona kibirli bir bakış attı. "Biliyoruz. Sadece umurumuzda değil.
"Ah. Madem bu konuda hemfikiriz..." Gözlerini devirdi. "Neden hizmetkarlarımdan biri Medea'ya kendi odasını göstermiyor?"
"Ya ben?" diye sordu.
Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Burada kalacaksın. Benimle."
Zephyra kollarını göğsünde kavuşturdu. Stryker, söz konusu olduğu yerde kendine biraz fazla güveniyordu. Yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmek zorunda kalsa da bu ondan nefret ettiği gerçeğini değiştirmiyordu.
"Cazibenden son derece eminsin."
"Onları bilemek için zamanım oldu."
Medea dudağını büktü. “Kızın ağzını tıkama refleksi, anne baba. Lütfen kan kusmanın iğrenç bir şey olduğu gerçeğine saygı gösterin ve siz ikiniz kanla yıkanmak istemiyorsanız, o odaları şimdi alacağım, lütfen.
Davyn! Stryker aradı.
Daimon'u anında ortaya çıktı. "Efendim?"
“Kızıma Satara'nın odalarını göster. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin ol.”
Davyn başını ona doğru eğdi. "Gelip gitmekte özgür mü?"
Zephyra'ya baktı. "Onu beni öldürmesi için mi göndereceksin?"
"HAYIR. Sana söz verdim ve senin aksine ben sözümün arkasındayım. Güvendesin, korkak. Küçük bir kızı asla annesinin işini yapması için göndermem.”
Hakaretlerine cevap vermedi. "Sürgü deliklerine erişmesine izin ver."
"Evet efendim."
Medea mı? Stryker, tekrar konuşmadan önce onun ona bakmasını bekledi.
"Merak etme. Satara'nın odaları, bizim vahşi maymun seksimizin seslerine maruz kalmayacağınız kadar uzakta.”
Zephyra ağzı açık kaldı.
Medea pek memnun görünmüyordu. "Haklısın anne. Onun boğazını kesmene izin vermeliydim.” Davyn ile yüz yüze geldi. "Beni olabildiğince çabuk buradan çıkar."
Kapıları arkalarından kapatırken Davyn'in gözleri mizahla dans etti.
Yalnız kaldıkları anda, Zephyra başını salladı. "Bu ona yapılacak zalimce bir şeydi."
“Dayanamadım. Ayrıca, zayıflıklarını kimsenin bilmesine asla izin vermemesi gerektiğini ona öğretmeliydin."
Biz onun ailesiyiz. Onu sevmemiz ve zayıflıklarını kırmamamız gerekiyor.
"Yine de burada oturup babamla teyzemin ölümünü planlıyoruz."

"Onların ölümlerini planlıyorsun. Sadece seni öldürmek için bekliyorum.”
"Doğru, ama mesele şu ki... bugün aile, yarın düşman."
"Ve bu her zaman senin problemin olmuştur, Stryker. Sonsuza dek aileye inanıyorum. Dedikleri gibi, kan sudan daha kalındır ve Apollitlerin durumunda bu daha da doğrudur.”
Keşke buna inanabilseydi. Ancak deneyiminde bunun doğruluğu asla kanıtlanmamıştı. Ailenin yaptığı tek şey, düşmanlar için bir akın sağlamaktı.
"Ailem ne zaman yanımda oldu?"
“Bence asıl soru, ne zaman onların yanında oldun? Senin için orada olurdum. Sonsuza kadar. Ama sen bana hiç şans vermedin.”
Geçmişinin incinmesine ve ihanetlerine rağmen, onun sözleriyle canı yanıyordu. Yanında güvenebileceği birinin olmasını o kadar çok istiyordu ki. Sadece bir kere. Yanında sadece Urian vardı ve Urian'ın ondan sırlar sakladığını öğrendiğinde bu kadar kızmasının nedeni buydu. Oğlunun arkasından iş çevirdiğini…
Zephyra'ya güvenmeye cüret etti mi?
"Sana şimdi bu şansı veriyorum."
Zephyra uzaklaştı. "Çok geç. Çok fazla yüzyıllar geçti. Sadece senin dudaklarından nazik bir söz duymak için yaşadığım bir zaman vardı. Ama o gemi, hiçbir büyünün ya da kurnazlığın geri getiremeyeceği bir sertlik saldırısı altında battı.”
Stryker başını dudaklarının neredeyse değeceği yere kadar eğdi. "Kalbinin şiddetli ritmi bana yalan söylediğini söylüyor. Hala beni istiyorsun.”
“Öfkemi şehvetle karıştırma. İstediğim senin kanın, vücudun değil.”
Buna inanmadı. Bir dakikalığına değil. "Dürüstçe söyle, çıplakken nasıl göründüğüm hakkında birazcık bile düşünmüyorsun. Birbirimizle nasıl seviştiğimizi hatırlamadığını.
Adamın ereksiyonunu dikkatle avuç içine almak için uzandı. "Sen bir erkeksin, Stryker. Bunun hakkında düşündüğünü biliyorum.” Elini sıkıca sıktı, nefesinin kesilmesine neden oldu ve
ağrı kasıklarını delip geçerken ikiye katlandı. Tırnaklarını testislerine batırdı. "Ama ben bir kadınım ve büyük şairin çok zekice yazdığı gibi, hor görülen bir kadının cehennemde öfkesi yoktur. Beni kişisel cehennemin olarak gör.” Bir sert sarsıntıyla uzaklaştı.
Stryker onu havaya uçurmak istedi ama vücudu o kadar çok acıyordu ki, kadın dönüp onu odasında yalnız bırakırken tek yapabildiği ona dik dik bakmaktı.
"Bu daha bitmedi aşkım," diye homurdandı acıyla. Onu geri alacak ve affı için yalvarmasını sağlayacaktı. Ne pahasına olursa olsun ona sahip olacaktı. Sonra onu kendisi öldürürdü.

BÖLÜM 6

"O nasıl?"

Tory, Ash'in yatakta uzanıp dinlendiği yerden başını kaldırdı ve Savitar'ın eflatun rengi bakışlarıyla karşılaştı. Tuhaf, daha önce gözlerinin yeşil olduğuna yemin edebilirdi...

Dalış takımını çıkarmıştı ve bir çift beyaz keten pantolon ve yontulmuş gövdesini gösteren açık bir plaj gömleği giymişti. Uzun kahverengi saçları yakışıklı yüzünden geriye doğru taranmıştı.

"Savaş onu oldukça kötü bir şekilde parçaladı, ama..."

"Yaşayacağım," dedi Ash, onlara bakmak için dönerek. Yastığa yaslandı ve siyah saçlarını parmaklarıyla geriye doğru taradı. “İnanın bana, daha beter dayaklar yedim. Sadece yakın zamanda değil.

Tory ona azarlayıcı bir bakış attı. "Bilmiyorum, kısa bir süre önce sana bir araba çarptı..."

Ash parmaklarını onun parmaklarına geçirirken homurdandı.

"Savunmamda," -ona anlamlı bir bakış attı- "ölüme yakın bir deneyim yaşayan bir insanla meşguldüm.

Bu sayılmaz.”

Savitar onun şakasını duymazdan geldi. "İyi haber, onu bozguna uğrattık. Kötü haber şu ki—”

Ash onun için cümleyi bitirdi. "Geri dönecek."

Savitar başını salladı.

Korku onu ele geçirince Tory yutkundu. "Hazırlıklara burada başlasak mı?"

Savitar, sorusuna tamamen alınmış görünüyordu. "Punk-ass benim adama gelmeyecek.

O daha iyi bilir. Onun melodisine göre dans etmeye istekli olmadıkça Şeytan'ın omzuna dokunamazsın.

Ash boğazını temizledi ve Savitar'a komik bir bakış attı. "Aslında Tory, adanın sürekli hareket etmesinin bir nedeni var. Sav biraz paranoyaktır, bu nedenle ada paranormal tiplerden büyük ölçüde korunmuştur. Ev sahibimizden özel bir davet almadan Neratiti'ye gidemezsiniz, bu yüzden Alexion sizi buraya getirdi. War'ın ulaşamayacağı tek yerin orası olacağını biliyorduk. Benim ve benim, bilinen evrenin geri kalanına uzanmayan kalıcı bir davetimiz var.”

Savitar kıllandı. "Ve onu bulsa bile, zavallılığını buraya getirmeye cesaret edemez.

Onu Taş Devri'ne geri gönderirdim," dedi Savitar, gözlerinde mizah dansı yaparak. "Ve paranoyamı bozma, grom. Gizini kurtaran buydu, değil mi?”

"Evet ve teşekkür ederim."

Savitar başını ona doğru eğdi. "Rica ederim. Ama bir daha başını belaya sokma. Annen acı çekmek için dırdır etmeyi olimpik bir spora dönüştürdü ve senin için başımı ağrıtıyor. Yumurtadan çıkana kadar üstüne oturmasına izin vermeni söylerdim ama dünyanın sonunun gelmesini istemiyorum. Öyle olsa

bile kıçını emmek. Ancak, dırdır devam ederse, fikrimi değiştirebilir ve seni ona kendim götürebilirim.
Ash güldü. "Aklımda tutacağım. Yeni arkadaşımızı kimin uyandırıp benimle oynamasını söylediğine dair bir ipucu var mı?
Tory onlara somurtkan bir bakış attı. "Param Artemis'te."
Savitar bir zil sesi çıkardı. “Bu bahsi alacağım, çünkü sen kaybettin. Artipou'nun kendisinden bir haber. Bunu yapmadı ki bu sizin için daha iyi bir haber çünkü artık Ash'in kızı olmama fikrine alışıyor gibi görünüyor. Bundan memnun değil ama ikiniz için de ölüm fermanı çıkarmıyor. Küçük zafer, doğru. Ama hiç yoktan iyidir.”
Tory kaşlarını çattı. "O zaman kim..."
"Oğlumuz Stryker onu serbest bıraktı."
Kül lanetledi. Rakamlar. Savaş şimdi nerede?”
"Şebekeden çıktı, bu da muhtemelen muhteşem başarısızlığını Stryker'a bildirmek için Kalosis'e geri döndüğü anlamına geliyor."
Ash'in gözleri endişeyle kısıldı. "Annem güvende mi?"
"Seninle ilgili kafamdaki gürültüye bakılırsa, bu kesinlikle olumlu. Ama endişelenme.
Onun etrafında Charonte mitingi yaptım. Bundan memnun değil ama bir kez olsun mantıklı davranıyor. Onun asıl endişesi senin güvenliğin. Ve kendini sağlıklı tutmak için yapman gerekeni yapmanı söyledi. Hayatı lanet olsun.”
Ash homurdandı. "Stryker'ı öldürüp sonra da annemi gömmeyeceğim. Neden yaşam güçlerini birbirine bağladı?
Savitar omuz silkti. “Geleceği görme yeteneğimizden yoksun. Güçleri yıkımdır, kehanet değil. Eminim bir gün seni tehdit edeceğini bilseydi, onu kendisi öldürürdü. Ve şimdi neden kimseye acımadığımı biliyorsun. Merhametin yaptığı tek şey geri gelip kıçının yağını ısırmaktır.”
Ash yataktan yorganı çekti ve ayağa kalkmaya başladı.
Tory onu yakaladı ve yastıklara doğru itti. "Dinlenmelisin."
Elini öptü. "Yapamam. Kaçak bir deli var ve muhtemelen annemin evinde saklanıyor.” Gözlerini kapatarak vücudundaki kıyafetleri gösterdi. "Hazırlanmak zorundayız. Seyirci sayısı fazla olmadan Savaş'la yüzleşebileceğimiz bir yer bulun."
Savitar gözlerini devirdi. "Küçük kardeşim moralimi bozmak istemem ama burada Savaş'tan bahsediyoruz. Zararları azaltmanın bir yolu yok. Bize izin vermeyecek. Onunla savaşmak için yirmi beş Chthonialı ile oradaydım ve o, Lemuryalı köle kadınlarmışız gibi derilerimizi şaplakladı. O gülerken ikimizin de kalbi yerinden çıktı ve gırtlağımıza itildi, sonra parmaklarındaki kanı yaladı ve geri kalanımızın üzerine geldi. Zar zor hayatta kaldım ve bu yaralardan kurtulmam yirmi yıllık insan zamanımı aldı. O piçten korktuğumu sanma, korkmuyorum. Sadece neyle uğraştığımızı tam olarak anlamanı istiyorum."
Ash onun sözlerine kaşlarını çattı ama kararlıydı. Öyle ya da böyle Savaşı yenmeleri gerekiyordu. "Geçen sefer onu nasıl tuzağa düşürdün?"

"Ishtar, Eirene, Bia ve Gigantes imdadımıza yetişti. Bu listenin dışında, hayatta kalan tek kişi tanrıça Eirene'dir. Ve hayatta kalan sadece sekiz Chthonialı kaldı.
Bu sayıya sen de dahilsin."
Buna rağmen Ash bunun umutsuz olduğuna inanmayı reddetti. "Her zaman bir kapatma düğmesi vardır. Onu bulmalıyız."
"Deneyeceğiz. Bu arada, oğlunuz Urian'ın karşı taraftan haber aldığını bilmelisiniz. Stryker, Cecil B. DeMille'i gururlandıracak rakamlara ulaşarak dünyanın her yerinden Daimons çekiyor."
"Neden?"
"Stryker, Noel günü geldiğinde insanların üzerine cehennem yağdırmayı planlıyor. Elbette Urian, kendini feda ederek bunu telafi edebileceğini söyledi. Kendinizi Savaşa teslim edip acı içinde ölürseniz, Stryker saldırıyı iptal etmeye istekli olabilir."
Tory'nin bakışları öfkeyle Ash'e çevrildi. "Cesaret etme. Yemin ederim, Acheron Parthenopaeus, aklından bile geçirirsen, benden merhamet dilenene kadar seni döverim."
Ash onun elini daha sıkı kavradı. "Merak etme. Teslim olsam bile, yine de insanların peşine düşecekti. Bu onun doğası ve merhamet göstereceğini düşünecek kadar aptal değilim. Her zaman söylediğin şey nedir? Önemli olan sana dağıtılan el değil. Elinizdeki kartları böyle oynarsınız." Yataktan kalktı. "Sav, annemin yanına yerleşmeni istiyorum."
Bu öneriyle boğuldu. "Deli misin? O kadın benden nefret ediyor. Hayır, benden nefret etmiyor. Ona duyduğum nefret, muhtemelen bir gün benden hoşlanman için bir adım olacaktır.
Bu, Ash'in hiçbir zaman anlamadığı bir şeydi ama bu, onu Stryker ve War ile yalnız bırakamayacağı gerçeğini değiştirmiyordu. "Alexion ve Danger'ı yanına al ve onu incitmediklerinden emin olmak için yanında ol."
Savitar'dan daha kolay tolere ederdi. "Aksi takdirde bunu yapmak zorunda kalacağım ve bunun amacı kıyametten kaçınmak olduğundan, onun evinde bulunmam son derece ters tepebilir."
Ash, Kalosis'e ayak basacak olsaydı, annesi dünyayı Stryker ve War'dan bile daha hızlı yok ederdi. "Onu Stryker, War ve Kessar'dan korumak için güvendiğim tek kişi sensin. Annemle her zaman anlaşamasak ve bu savaşın farklı taraflarında olsak da o benim annem ve onun incinmesini istemiyorum."
Savitar, bağırsaklarının içini boşaltmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Ash onu suçladığından değil. Annesi son derece ... huysuz ve başa çıkması zor olabilir ... ve onu seviyordu. Savitar'a zar zor tahammül etti.
"Tamam," diye yumuşadı Savitar. "Gideceğim. Ama bana borçlusun. Büyük borcum, yani bir şeye ihtiyacım olursa, ne olursa olsun, sana sahibim.
Ash homurdandı. O kadar da kötü değil.
"Bunu nasıl anladın, grom? Annen Yok Edici. Bu sadece kazandığı bir unvan değil, zevk aldığı bir unvan. Ve sen beni sadece birkaç Charonte ile yedek olarak gönderiyorsun. Sana ne yaptım ki?"

O güldü. Adam ol, Sav. Küçük bir kız gibi mızmızlanıyorsun.”
"Annenin istediği gibiyse, beni anne yapar ve pembeler içinde bok gibi görünürüm. Teşekkürler evlat.”
Ash, Chthonian'ın gözden kaybolmasını izlerken başını salladı. Ash odanın karşısına geçtiğinde, Tory'nin yoluna sımsıkı dikilmiş olduğunu gördü. Savaşa hazır bir askeri komutan gibi duruyordu ki bu onun için kötü bir işaretti. "Ne?"
"Nereye gidiyorsun?"
"Nick'i görmek için."
Alay etti. "Bunun gerçekten verimli olacağını düşünüyor musun? Adam senden Stryker'dan daha çok nefret ediyor. Omurganızı burun deliklerinizden dışarı çıkarmazsa şanslısınız.”
"Bayan Merry Sunshine'ı yeniden görmek güzel. Paylaşmak istediğiniz başka Eeyore bakış açısı var mı?”
“Sadece bir tane. Buradan ayrılırsan, Savaş seni tekrar bulabilir. Bu olursa ne yapacaksın?”
"En iyi gömleğinde kan lekesi bırak."
Gözleri karardı. "Komik değilsin, Ash. Kendin söyledin. Bu ada savaştan güvenli olan tek yer.”
"Ve ben bir pısırık değilim bebeğim. Ben Tanrı'yım. İncinmekten korktuğum için burada saklanmayacağım. Peşinde bir düşmanı olduğu konusunda Nick'i uyarmalıyım. Ona çok şey borçluyum.”
Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona kararlı bir bakış attı. "O zaman ben de seninle geliyorum."
Cehennem gibi. Buna izin vermeden önce onu bağlardı. Annesinin bazı güçlerine sahip olsa da hepsine sahip değildi ve onun aksine hayatı için savaşmaya alışkın değildi.
"Xirena'yı yanıma alacağım. Ama burada kalacaksın ve benimle tartışmayacaksın."
Ona hırladı. "Seni inatçı adam."
Ona, öfkesinin bir kısmını eriteceğini umduğu büyüleyici bir gülümseme verdi. "En iyiden öğrendim."
"Evet biliyorum. Annenle tanıştım.”

* * *

Bir kavga çıkması durumunda onu güvende tutmak için iblis Xirena'yı dışarıda bırakan Ash, Cajun'un varlığını hissedince Nick'in evinde duraksadı. Duyulacak bir kalp atışı yoktu.

Ama burada yadsınamaz bir güç vardı. Kadim ve soğuk, Ash'in vücudundaki her uyarıyı harekete geçirdi.
Savaşmaya hazır, kendini yukarı, en güçlü hissettiği yer olan Nick'in yatak odasına fırlattı. Ash ortaya çıkar çıkmaz uzun boylu, zayıf, kızıl saçlı bir adam ona doğru döndü.

Ürkütücü sarı gözler işkence ve güçle doluydu ve o kadar ince bir şekilde yontulmuş bir yüze yerleştirilmişti ki, güzel bir sınır çiziyordu. Omuz hizasındaki kızıl saçları yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu.
Ash gibi siyah Goth giyinmiş adam, yüzyıllardır görmediği biriydi.
Jared mı?
Sephiroth saygıyla başını eğdi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Atlantisli."
"Neden buradasın?"
Jared, Nick'in Voodoo bebeklerinden birini şifonyerine koymadan önce içini çekti. "Muhtemelen senin burada yaptığın şeyin aynısı. Nick Gautier'i arıyorum. Sanırım sana tek sorum onun senin dostun mu yoksa düşmanın mı olduğu.
"Önemli mi?"
Yüzü çelikleşti. "Tam olarak değil. Sadece onu öldürdüğümde ne kadar kızacağını bilmek istiyorum.
"Çok."
Jared içini çekti. “Lanet olsun, çok yazık. Ama hiçbir şeyi değiştirmez.”
Odanın etrafında yürüdü, onu takip edebilmek için Nick'in özünü aldı.
Ash güçlerini Nick'i korumak için kullandı, böylece Jared doğru bir okuma alamazdı. "Nick'le neden bu kadar ilgileniyorsun?"
Jared başparmağıyla boğazındaki siyah deri tutma tasmasını işaret etti. "Nedenini sorgulamak bana düşmez. Ben sadece beni olmaya zorladıkları akılsız yalvaran biri gibi itaat etmek için buradayım.”
Ash köleliğin hatırlatılmasıyla irkildi. Paylaştıkları ortak bir bağ ve en kötü düşmanı için dilemeyeceği bir bağ. Karşısındaki varlığı özgür kılmak için her şeyini verirdi ama Jared'ın köleliği hiç bitmiyordu.
"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" Jared, ona herhangi bir şey istemekten ne kadar nefret ettiğini anlatan bir tonda söyledi.
Buna rağmen Ash temkinliydi. İyilikler nadiren birileri için iyi sonuçlanmıştır. "İyiliğe göre değişir."
Jared siyah deri ceketini çıkarıp ön kolundaki ejderha dövmesini ortaya çıkarırken ona gergin bir şekilde gülümsedi. “Nim. İnsan formu. Şimdi."
Ash, Jared'ın kolundaki karanlık gölgenin bükülerek önünde genç bir adama dönüşmesini izledi. Boyu beş-sekizden fazla olmayan iblis, bir steampunk gibi giyinmişti, siyah rastalı paspasının üzerinde duran büyük gözlükleri ve küçük bir keçi sakalı vardı. Tırnakları da gözleri ve kıyafetleri gibi siyaha boyanmıştı. Vücudundaki tek renk, kalçasına zincirlediği küçük pembe doldurulmuş bir tavşandan geliyordu.
Nim'in kara gözleri Acheron'a dikildi ve genişledi. Saklanmak için Jared'ın arkasından fırladı. "Dost yada düşman?"
Jared sıkıntılı bir nefes verdi. “Arkadaş. Ve bunda iyi bir tane.
Nim kararsız bir çocuk gibi etrafına bakındı. "Charonte iblisi kokuyor."
"Biliyorum ve onunla gitmeni istiyorum."
"HAYIR!" diye havladı küçük iblis. Nim, Jared'la kalıyor. Her zaman."
Jared küfretti. "Bir kardeşe yardım edebilir misin, Acheron? Nim'in velayetini almana ve onu benim için güvende tutmana ihtiyacım var."

"HAYIR!" diye çıkıştı Nim, öncekinden daha kararlıydı.
Jared yanıt olarak homurdandı. "Lanet olsun Nemrut. Hayatında bir kez olsun, dediğimi yap ve Acheron'la git."
İblis küçük pembe tavşanı göğsüne bastırdı ve çılgınca başını hayır anlamında salladı.
Nim, Jared'la kalıyor. Yasalar böyledir.”
Jared'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Senin hayatını asla kurtarmamalıydım."
Ash onun acısını hissetti ve Jared'in ne yaptığını anladı. Ash'in kendine ait bir iblisi olduğundan, onların ne kadar zayıf olabileceğini biliyordu. Ve ne büyük bir sorumluluk. İblis, insan yaşı yirmi civarında görünse de, davranışları onun Ash'in Simi'sinden bile genç olduğunu gösteriyordu.
"Ergen iblislerden daha kötü bir şey yoktur."
"Hiçbir fikrin yok."
"Aslında biliyorum." Ash, küçük bir yürümeye başlayan çocuk gibi Nim'e yavaşça yaklaştı. "Nim, benimle gelebilirsin ve sana hiçbir şeyin zarar vermeyeceğine söz veriyorum."
Nim ona kötü, somurtkan bir bakış attı. "Seni tanımıyorum."
Jared onu Ash'e doğru itmeye çalıştı. "O iyi bir adam."
Nim şiddetli bir tıslamayla dişlerini ikisine de gösterdi. "Charonte'yle birlikteydi ve benden nefret ediyorlar. Nim'i incitirler ve kanını akıtırlar. Jared'la kalmak istiyorum." Nim, Jared'in boynunda küçük bir ejderha dövmesi olarak hemen uykuya daldı.
Jared uzun, gergin bir nefes verdi. "Onu üzerimden bu şekilde çıkarmanın bir yolu var mı?"
"HAYIR."
"Rakamlar." Gözleri katı bir altın kehribar rengine dönene kadar dönen altın beneklerle parıldadı. "Eğer ona yeni bir ev bulamazsam bir gün efendim onu öldürecek."
"Bunu ona söylemen gerektiğini düşünüyorum."
"Beni bırakmaktansa ölmeyi tercih ettiğini söylüyor. Ona göre biz bir aileyiz. Sanırım bu beni kimsenin konuşmak istemediği psikopat amca yapıyor. Ve o sadece hayali arkadaşları olan bir çocuk. Normal Rockwell, işte geliyoruz.”
Ash, ressamın adını çarpıtmasına gülümsedi. Dürüst olmak gerekirse Ash, Jared için üzülüyordu ama ikisinin de yapabileceği bir şey yoktu. "O zaman bu onun kararı."
Jared ona sert bir bakış attı. "Simi olsaydı böyle hisseder miydin?"
"Cevabı biliyorsun."
"Ve neden onu üzerimden almam gerektiğini biliyorsun."
Yeterince doğru. Etrafınızdakilerin avladığı açık bir zayıflığa sahip olmaktan daha kötü bir şey yoktu. Eylemlerinizi kontrol etmek ve size boyun eğdirmek için kullandıkları bir tanesi. Ash bunu herkesten daha iyi biliyordu. Ve Jared'ın durumuna üzüldü.
Ash içini çekerek konuyu belki de kontrol edebileceği bir şeye çevirdi. "Peki neden Nick'i öldürmen emredildi?"
Jared ceketini omuz silkti. "O, Malachai soyunun son temsilcisi."

Ash bu fikrin saçmalığına güldü. "Nick Gautier bir Malachai mi? Hadi Jared. Çatlamayı bırak."
"Şaka yapmıyorum. O, soylarının sonuncusu."
Şaşıran Ash gerçekten ağzı açık kalmıştı. Nick Gautier? Yine de bu ne kadar gülünç görünse de garip bir şekilde mantıklıydı. Nick'in asılsız güçleri. Ash'in onu kontrol edememesi...
Bok.
Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilir?
Onu aramıyordun. Kim yapardı? Nesli tükenmiş bir türdüler.
Jared yumuşak bir sesle, "Kendini bu kadar kötü hissetme," dedi. "Onun güçleri, tıpkı senin insanken olduğun gibi bağlı ve gizliydi. Savaş ona saldırana kadar devreye girmediler."
"Nick ne olduğunu biliyor mu?"
Jared başını salladı. "Benim işim, öğrenmeden önce onu öldürmek."
"Bunu yapmana izin veremem."
"Senin başka seçeneğin yok, benim de yok." Ash konuşmak için nefes bile alamadan ortadan kayboldu.
Jared!
Sephiroth onu tamamen görmezden geldi. "Kahretsin!" Jared, Nick'i ondan önce bulduysa, çocuk saat beşte trafik kazasından daha ölüydü.

* * *

"Kendini fazlasıyla beğenmiş görünüyorsun."

Stryker, Zephyra'nın ona baktığını görmek için omzunun üzerinden baktı. "Sen buradasın. Neden memnun olmayayım?"
"Seni nefes almaktan çok öldürmek istediğim gerçeğinden başlayarak milyonlarca neden düşünebilirim. Diğerlerini ise önem sırasına göre mi yoksa alfabetik olarak mı tercih edersin?"
O güldü. "Dürüstçe söyle... beni hiç özlemedin mi?"
"HAYIR."
Bu sözler onu çok etkiledi. "Bir kez değil?"
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Senin hakkında ne hatırlıyorum biliyor musun, Stryker? Bu bana söylediğin son sözlerdi. "Kalmam için bir sebep yok." Sonra evimden çıktın ve bir daha arkana bakmadın. Kalman için bir sebep yok, dedin. Hiçbiri." Gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı. "Bu birkaç sözle kalbimi paramparça ettin. Bana vurmanı tercih ederim."
Stryker o geceyi zihninde bu kadar net görünce duraksadı. Gözlerinde yaşlarla karşısında duruyordu. Bir tanesi bile düşmemişti. Gücüne bir övgü. Onu kollarının arasına alıp babasını umursamadığını söylemekten başka bir şey istememişti. Sevdiği tek kişinin o olduğunu ve onu korumak için öleceğini.
Onunla kalsaydı, babası şüphesiz onu öldürürdü. Ve eğer Apollo yapmasaydı, Zephyra'nın çocuğunu doğurması şerefine Artemis'i gönderirdi

ve sonra ikisini de kaybederdi. Apollo bu şekilde acayip kinciydi. Stryker bunu Zephyra'ya açıklamaya çalışmıştı ama Zephyra dinlemeyi reddetmişti.
"O zaman seni severek öleceğim." Argümanlarına verdiği yanıt buydu. Yapmaya istekli olmadığı bir fedakarlık olmuştu. Onu sevip ölmektense ondan nefret edip yaşamasının en iyisi olduğunu düşündü.
Keşke gelecekte onları neyin beklediğini bilseydi.
"O sözleri kastetmedim."
Alay etti. "Tabii ki değil. Düşüncesizdin, falan filan. Gerçekten artık umurumda değil."
"Gerçekten umursamasaydın, onları hatırlamazdın."
"Kendini övme. Beni yazdığın gibi ben de seni sildim. Medea'nın aksine benim bitirmeye ihtiyacım yok. Sadece ölmene ihtiyacım var.
"Yani buna geri döndük."
"Buna her zaman geri döneceğiz."
Stryker küfredecek ve sövecekti ama dürüst olmak gerekirse hak ettiği buydu. O haklı. Dışarı çıkmış ve bir daha arkasına bakmamıştı.
Hayır, bu doğru değildi. Arkasına bakmıştı. Sıklıkla. Birlikte geçirdikleri zamanı hatırlamıştı.
Sabah onun yanına sokulduğu ilk iş olarak nasıl göründüğünü hatırladı. Sanki onu canlı canlı yiyebilirmiş gibi ona utangaç bir şekilde bakma şekli. Bundan vazgeçtiği için kendinden nefret etmişti. Ondan vazgeçtiğin için.
İç çekerek kapıya doğru ilerledi. "Katılmam gereken görevlerim var. Bir şeye ihtiyacın olursa, Davyn'ı ara. Başka bir kelime etmeden gitti.
Zephyra onu odasında yalnız bırakırken izledi. Gümüşi gözlerindeki incinmiş bakış onu sızlatmıştı ve bu zayıflık için kendinden nefret etti. Ona yaptıklarından sonra neden hala onu tutmak istiyordu?
Evet, gözlerini oymak ve onu ölene kadar bıçaklamak istedi.
Ama bu öfke ve incinmenin altında onu hala seven bir yanı vardı. Gömmek ve görmezden gelmek için çok uğraştığı yanı. O bir canavar ve korkaktı.
O, kızının babası.
Ne olmuş? Onları terk eden bir biyolojik donör. Bu onu baba yapmadı. Bu onu bir pislik yaptı. Öfkesi yenilendi, onun uyuduğu odaya bir göz attı. Oldukça sadeydi. Yatakta bordo kaplamalar. Pencere yok. Küçük bir şifonyer ve duvarlarda asılı hiçbir şey yok.
"Mağaradaki ayı gibi yaşıyorsun."
Komodinin üzerinde bir kitap bile yoktu. Bu da neden bir tane olduğu sorusuna yalvardı. Sonra tekrar, üst çekmece hafifçe kırılarak açıldı. Belki de içeride biri vardı. Merakla yanına gitti ve açtı.
Nefesi boğazında takıldı.
O çekmecenin dibinde bir daha görmeyi umduğu son şey vardı. Bu, ondan bir düğün hediyesi olarak ısmarladığı el boyaması karoydu.
Eski Yunan kıyafetleri içindeki solgun görüntüsüne bakarken, sarı saçları toplanmış ve bukleler yüzünün etrafına düşerken hatıralar zihnine hücum etti. Büyük yeşil gözler, mutlak masumiyetin çehresine dikilmişti. Bu karonun varlığını tamamen unutmuştu.

Ama Stryker yapmamıştı. Her şeye rağmen saklamıştı. Altında başka bir karo ve ona çarpıcı bir benzerlik taşıyan adamların resimleri vardı. Özellikle bir resim dikkatini çekti. 1930'lardan kalma giysiler giymiş, yüzleri ve biçimleri birbirine benzeyen üç adamdı. Mutlulukla gülümserken kollarını birbirlerinin omuzlarına attılar.
Oğulları.
Defalarca fotoğraflarını buldu.
Çekmecedeki diğer tek taş, Medea'ya neredeyse tıpatıp benzeyen bir kıza aitti. Parmağını sağ alt köşedeki solmuş yazının üzerinde gezdirirken sırtından aşağı bir ürperti indi. tannis O da onun kızı olmalıydı.
Çekmecede en yeni fotoğrafı bulmak için onu bir kenara çevirdi. Resmin kalitesine ve siyah giysisine bakılırsa, onun on yıldan daha eski olmadığını tahmin edebiliyordu. Beyaz-sarı saçlı, atkuyruğu yapılmış genç bir adama aitti - 1930'lardaki aynı üç erkek kardeşin ortası. Yüz hatları erkeksi olsa da Medea'ya ürkütücü olacak kadar yakındı. Zephyra fotoğrafı ışığa doğru eğdiğinde bir şey fark etti.
Üzerindeki lekeler gözyaşlarındandı.
"Hayır," diye soludu, Stryker'ın herhangi bir şey için ağladığını hayal edemiyordu. Her zaman katı bir şekilde duygusuz olmuştu. Onun kılıç taliminde vahşice yaralandığını görmüştü ve gözleri buğulanmamıştı bile. Bulutlandıklarını bildiği tek zaman...
Onu terk ettiği gece.
Yine de elini lekelerin üzerinde gezdirirken, onlara başka hiçbir şeyin sebep olmayacağını biliyordu. Ondan başka kim bu fotoğrafı odasında tutup ağlardı? Hiç kimse. Onlar onundu ve hepsini kimsenin bulamayacağını düşündüğü bir yerde saklamıştı.
"Sevgili tanrılar." Piçin bir kalbi vardı. Kim biliyordu?
"Seni sonsuza kadar seveceğim Phyra. Bundan ve benden asla şüphe etme."
Masanın üzerine koyduğu karoya bakarken boğazı düğümlendi. Onu gerçekten özlemiş miydi? Onun için mi sıkıştın?
Gülünç olma. Muhtemelen bunu senin bulman için planlamıştır.
Planladın mı? Onun öldüğünü sanmıştı. Onun için bir anlam ifade etmiyorsa neden bunca yüzyıl boyunca onun imajına tutunsun ki? Kesinlikle onun hiçbir şeyini saklamamıştı.
"Zayıflamaya cüret etme," diye hırladı kendi kendine. "O bir hiç." Sıkı durmaya kararlı, fotoğrafları geri koydu ve daha önce gözden kaçırdığı bir şeyi görünce donup kaldı. Küçük, yeşil, yıpranmış bir kurdeleydi.
Taktığı kurdelanın aynısı karonun üzerinde saçlarına dolanmıştı. Ve işte tam ortasında, ona gideceğini söylediğinde yüzüne fırlattığı alyans duruyordu.
Kordondaki antik oymayı görünce gözleri yaşardı. S'agapo. Yunanca "seni seviyorum".
"Lanet olsun sana," diye homurdandı, onun bariz aşkı karşısında daha da zayıflarken. Onunla ilgilenmişti. Tüm bu yüzyıllar boyunca, onu elinden geldiğince kendine yakın tutmuştu.

Dayanamadı, odasından çıktı ve çalışma odasını aramaya gitti. Davyn göründüğünde fazla uzaklaşmamıştı.
"Yardımcı olabilir miyim?"
"Stryker'ı görmek istiyorum. Şimdi."
"Çalışma odasındayken rahatsız edilmekten hoşlanmaz."
"Gerçekten umurumda değil." Yanından geçti.
Davyn yanından geçmeden önce derin bir iç çekti ve ardından onu doğru yere götürdü.
Kapıyı çaldı. "Efendim?"
"Ne!" Stryker havladı.
Zephyra, Davyn'ın etrafından dolandı ve kapıyı açarak Stryker'ı masasında oturmuş küçük yuvarlak bir topa bakarken buldu. Hayır, sadece bakmakla kalmayıp, ona takılmıştı.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi içindeki şefkatli duyguları örtmek için kullandığı heyecanla doluydu.
Yukarı baktı. Gautier'i bulmaya çalışıyorum. Burada ne yapıyorsun?"
Doğrusu, emin değildi. Burada olmak istemiyordu ama yine de... "Seni görmek istedim."
"Git," diye emretti, anında itaat eden Davyn'a. Yalnız kaldıklarında tekrar ona baktı. "Benden payına düşenden fazlasını gördüğünü sanmıştım."
O vardı ve…
Onun bir karosunu saklamıştı. Bu kadar yavan aptalca bir şey onu nasıl zayıflatabilirdi? Kendini her zaman bu kadar küçük duygusallığın üzerinde düşünmüştü.
Görünüşe göre yanılıyordu.
Kendini durduramadan onun yanına gitti. "Neden Gautier'in peşine kendin gitmedin?"
"Denedim. Küçük piç hızlı ve son derece becerikli. Güçlerinin gülünecek bir şey olmadığından bahsetmiyorum bile. Aptalca bunun çoğunu kan değişimimizden aldığını düşündüm. Artık onun ne olduğunu bildiğime göre, onu kontrol etmekte neden bu kadar zorlandığım daha da mantıklı geliyor. Ondan beslenmeli ve güçlerini almalıydım.
"Anlayamadın mı?"
"HAYIR. Güçlerini kim bağladıysa, harika bir iş çıkarmış. Örnek olarak, onu hiçbir yerde bulamıyorum. Görüş alanımızı paylaşmamız gerekmesine rağmen, radarımdan tamamen çıktı.
"Bu imkansız."
Ona kuru bir "ah" bakışı attı. "Biliyorum ki. Yine de buradayım, ona karşı tamamen körüm.
Sforaya bakmak için masasının etrafından dolandı. "En son ne zaman bir görsel gördün?"
Ona dehşetle baktı. "Bana yardım ediyor musun?"
Ona tatmin vermeyi reddetti. "Kes sesini ve soruma cevap ver."
Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve gözlerindeki alaycı parıltı onu öfkelendirdi. "Bana yardım ediyorsun."

“Buna alışma. Ben sözümün kadınıyım ve seni öldüremeyeceğime göre örgü örüp hiçbir şey yapmamak benim doğamda yok. Zaten bu adamı neden öldüreceğiz?”
"Kız kardeşimi öldürdü."
Bu iyi bir sebepti. Piç pisliği.
Stryker onaylayarak başını salladı. "Birkaç saat önce, Savaş onun peşine düşmeden önce, onu görüş alanıma almıştım."
"Öyleyse muhtemelen saklanıyor."
"Benim düşüncelerim tam. Ama nerede?"
"Saklanmak için en iyi yer göz göre göredir. Böcek orada. Sadece çözmemiz gerekiyor.”

* * *

Nick, önündeki ufak tefek Afrikalı-Amerikalı kadına bakarken ellerini saçlarının arasından geçirdi. Hayatı boyunca tanıdığını sandığı bir kadındı ve son birkaç dakika içinde onu aslında hiç tanımadığını öğrenmişti.

“Bunu anlamıyorum. Babam, talihsiz hapsedilmeleri arasında evimize girmesine izin verecek kadar aptal olduğu zaman annemi cehennem gibi döven psikotik bir suçluydu.
Menyara başını salladı. "Baban hapishaneyi tercih eden bir iblisti çünkü orası onu öldürecek insanların onu aramayı düşünecekleri en son yerdi. Onun kötü enerjilerinden beslenmesine izin verdiğinden bahsetmiyorum bile. Tüm olumsuzluklarından güç aldı.”
Nick buna inanmayı reddetti. Bu mümkün değildi. "Yanılıyorsun. Babam bir insandı.”
Yozlaşmış, kaba ve gaddar bir adam, ama baştan sona insan.
Tekrar başını salladı. "Beni dinle, Ambrosius. Sen doğduğunda ben oradaydım.
Seni kurtaran ve güçlerimi seni dünyaların geri kalanından -görünenlerden ve bilinmeyenlerden- saklamak için kullanan benim. Bir gün sahip olacağın gücü biliyordum ve bu beni o zaman bile korkutmuştu. Bunca yıldır seni neden bu kadar yakından izlediğimi sanıyorsun?
"Beni ve annemi sevdiğin için olduğunu sanıyordum."
"Seni seviyorum ve Cherise'yi de sevdim. Melek kalpli iyi bir kadındı.
Asla tek bir kişiye zarar vermedi veya onun hakkında kötü düşünmedi. Adarian'ın onu baştan çıkarabilmesinin nedeni buydu. Olmaması gerekirken neden ondan bu kadar etkilenmişti? Mirasının anası olmanın kutsal onuru için onu seçti. Asla güvenmediği şey ben ve annenin saflığının seni ne derece etkileyeceğiydi.
"O kadar bok dolusun ki Menyara, inek merası olmalısın."
Kemikli parmağını ona doğrulttu. "Ses tonunu kontrol etsen iyi olur, evlat. O kadar büyük değilsin ki, gençken yaptığım gibi sana şaplak atamam.
“Ben çok güçlüyüm. Bana söylediğin bu değil miydi?”

"Ve güçlerini bir kez bağladım. Bir daha yapamayacağımı düşünme. İnan bana, bu evrendeki en güçlü yaratık sen değilsin. Seni alt edebilecek çok kişi var."
Nick geri çekildi. Ona saldırmak anlamsızdı ve babası gibi hissetmesine neden oldu...
her zaman nefret ettiği bir şeydi. O haklı. Hayatı boyunca onun ikinci annesi gibi oradaydı. "Özür dilerim Mennie. Bütün bunlarla zor zamanlar geçiriyorum. Alınma ama yutması biraz zor."
Elini Artemis'in yanağındaki yay ve ok işaretine koydu. İntikam için ruhunu bir tanrıçaya satmaya çalıştın. Bu ne kadar saçma?"
"Puan alındı ve gerçekten kötü olduğunu ekleyebilirim. Keşke bütün bunlar hakkında daha fazla şey anlasaydım."
Elini omzuna attı. "Babanız hakkında ne hatırlıyorsunuz?"
"Yüzüme düşen elinin sadece arkası. Sağ elinin parmaklarında 'nefret', sol elinin parmaklarında ise 'öldür' dövmesi vardı. Onun nasıl göründüğünü gerçekten hatırlamıyorum bile. Tek gördüğüm, gözleri nefretle dolu bir dağ gibi bir adam."
Yavaşça içini çekti. Malachailer. Yozlaşmış. Sinirli. Acı. Hepsi şeytan. Saf ve şefkatli olanlara karşı savaşmak için evrenin en kötülerinden yaratıldılar. Kusurlarına rağmen, baban ondan önceki tüm Malachai'lerden daha uzun süre hayatta kaldı. Ama zamanının azaldığını biliyordu, bu yüzden sana babalık yaptı. Her Malachai'nin mirasını sürdürmesi için yalnızca bir tek oğluna izin verilir. Sen osun."
"Ve kendimi öldürdüm, yani her şey bitti."
O, başını salladı. "Ölümden dönmek için bir yolunuz var. Ruhunu geri alabilir ve yeniden doğabilirsin."
"Ne amaçla?"
Ona gülümsedi. "Bu soruya sadece sen cevap verebilirsin. Bu dünyadaki amacımızı yalnızca biz kendimiz tanımlayabiliriz. Babanınki incitmek ve cezalandırmaktı. Benimki seni korumaktı. Senin hedefin...?"
"Acheron Parthenopaeus'u öldürmek için."
"Ve bu, kalbine açtığın acı boşluğu gerçekten dolduracak mı?"
Nick ona hırladı, "O deliği oraya ben koymadım. O yaptı."
"Bana bak," diye havladı. "Menyara'ya doğruyu söyle oğlum."
Nick, içinde acı duygular kabarırken dişlerini gıcırdattı. "Ash annemi öldürdü."
"Bir Daimon, anneni eve yürüyerek götürmek için işine geç geldiğin için öldürdü. Gerçeği biliyorsun, Ambrosius. Kendine itiraf et. Ash oraya varabilseydi onun ölmesine asla izin vermezdi. O gece acımasız bir saldırı altındaydı. Sana kızgın olsa bile, onun hayatını korumak için hayatını verirdi. Bugüne kadar, onu senden daha fazla onurlandırmak için mezarını ziyaret ediyor."
Acı içini delip geçerken gözyaşları gözlerini yaktı. Annesini geri istiyordu. Onu bir kez daha görmek için. Nazik gözlerinde gururla ona gülümserken elini yanağında hissetmek. Zamanda geriye gitmek ve onu korkunç

cinayetten kurtarmak istiyordu. Birinin sahip olabileceği en iyi anne olmuştu ve düşmanlarının elinde vahşice ölmüştü.

Bunu hak etmemişti.

Ve onun gibi onu zarar görmekten koruyamayan bir oğlu hak etmemişti.

Yine de Menyara onu kışkırttı. "Onu tehlikeye atan sensin. Acheron değil. Onu hayal kırıklığına uğratan sendin. Kendini öldüren sen."

Nick, damarlarında öfke akarken kükredi. Başını geriye atarak, odayı bir sonik patlama gibi sallayan acıyı dışarı saldı. Görüşü değişti... Artık renkleri göremiyordu. Aksine, evreni olduğu gibi gördü. Her canlıyı çevreleyen ve birbirine bağlayan yaşam dokusunu işittim.

Böyle bir gücü hiç tanımamıştı. Böyle bir öfke ve nefret. Tadını dilinde alabiliyordu.

Menyara ona korkmadan ve endişe duymadan baktı. "Artık Acheron'u öldürme gücüne sahipsiniz. Mısın?"

Ellerinden ateş fışkırırken ve her iki kolu boyunca koşarken dişlerini Menyara'ya gösterdi. "Tabi lan."

Sonunda, Acheron Parthenopaeus ölmek üzereydi.

BÖLÜM 7

Zephyra sforaya bakmak için eğilirken Stryker derin bir nefes aldı. O kadar güzel kokuyordu ki, kelimenin tam anlamıyla ağzını sulandırdı. Tek uzun tırnağıyla bulutların izini sürdü. Onu teninde gezdirdiğini hayal ederken vücudunda bir ürperti yükseldi. O kadar sert ve muhtaçtı ki elinden gelen tek şey onu yakalayıp yakınına çekmemekti.

Eğer denerse onu öldürürdü. Ona bir kez bile kaba davranmadığından bahsetmiyorum bile. Tereddüt etmeden erkekleri, hatta birçok kadını deşebilirdi ama iş ona geldiğinde... bu kadar çok sevdiği kadını incitebileceğinden emin değildi.

Zephyra, Stryker'ın pantolonundaki ani şişkinliği fark edince donakaldı. İnce, nefes alışında değişir. En son ne zaman bir sevgili edindiğini hatırlamıyordu. Ancak deneyim o kadar zayıftı ki, tekrar hayal kırıklığına uğramaktansa meseleyi kendi halletmeye karar verdi.

Stryker onu bir kez olsun hayal kırıklığına uğratmamıştı. Yetenekli bir sevgiliden daha fazlası olmuştu. Düşünceli biriydi.

Yutkunarak geri çekildi. En azından bakışları dudaklarına düşene kadar.

"Ben de seni özledim," dedi kendine hakim olamadan önce.

Stryker dondu. Bu basit sözler, onun gözlerinin nasıl karardığını görünce onu kavurdu.

Dayanamadı, öpebilmek için onu kendine doğru çekti. Dudakları onunkine değdiği ve dili dişlerinin üzerinde gezindiği an, ihtiyaç onu kör etmişti. O kadar tatlı ve değerli anılarla kör olmuştu ki, onları bir daha deneyimlemeyi asla düşünmemişti.

Onu kucağına çekerek, orada ne kadar iyi hissettiğine homurdandı. O kadar küçüktü ki neredeyse hiçbir şeydi. Teninin kokusu onu sarhoş etti.

Zephyra, tadı ne kadar güzel diye inledi. Ne kadar güçlü hissettiğini ve zayıf vücudunun ne kadar sert olduğunu. Bunu bu kadar kaçırmış olmasından nefret ediyordu.

Onu ne kadar özlemişti. Ama inkar etmek yoktu.

On bir bin yıl sonra, adam hâlâ duygularını ateşliyordu.

Anlamak istemediği bir öfkeyle ona ihtiyaç duyduğu için kucağına oturdu ve gömleğini kafasından geçirecek kadar geriye yaslandı.

Ağzının bir kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Parmak ucunu dudaklarının üzerine koydu. "Tek bir kelime edersen, yemin ederim dilini koparırım."

"Yani seni kazanmadım mı?"

Tişörtünü yere düşürdü. "Bu bir şey kazanmakla ilgili değil. Bu şehvetle ilgili. Sistemimden tamamen çıkmanı istiyorum.”

"Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Yatakta ne kadar berbat olduğunu anladığım anda, sana bir daha asla dokunmak istemeyeceğim."

Kadını kendine sarıp ayağa kalkarken güldü, sonra sırtını masasına yasladı. "Oh, bebeğim, hayatımda hiç yatakta emilmedim."

Kendisini asla hayal kırıklığına uğratmadığını deneyimlerinden bilmesine rağmen alay etti.
Yine de umarım galibiyet serisi biter ve yaşlandıkça daha da kötüleşirdi…
Elini vücudunun üzerinde gezdirirken, onu tekrar öpmek için başını onunkine doğru eğdi. Özellikle bacaklarının arasındaki şişkinliğin büyüklüğünü hissettiğinde, zevkten ürperdi. Onu umutsuzca istiyordu.
Stryker, kapısına bir şey çarptığı anda üstündeki düğmeye uzandı. Kaşlarını çatarak, kapıların takırdayarak açıldığını görünce yukarı baktı. Davyn, yirmi kişilik bir iblis grubu eşikten gelmeden önce kanlı bir yığın halinde yere çarptı.
"Tak, tak," diye hırladı Kessar. "Kasabada yeni bir güç var gibi görünüyor ve bu sen değilsin."
Stryker geri çekildi ve Zephyra'yı masadan çekti. Güçleriyle gömleğini vücuduna geri döndürerek kendisini Zephyra ile iblisin arasına yerleştirdi.
"Neler oluyor?"
"Doğal seçilim." Kessar onu patlattı.
Stryker, vücudunu acı kaplarken tısladı. Ama savaşa alışkın olmayan toy bir genç değildi.
Siyah vücut zırhını çağırarak masasını ters çevirdi ve iblise doğru fırlattı. Kessar, Stryker'a başka bir patlama göndermeden önce eğildi, o da kendi patlamalarından biriyle karşılık verdi. Güçleri, cızırtılı bir renk kavisinde birbirine karışmıştı. Ama patlattığı her kalp atışı ona fiziksel olarak mal oldu. Gücünün tükendiğini hissedebiliyordu ve gelen iblislerin sayısı göz önüne alındığında tükenmiş bir Daimon ölüydü.
"Koş, Phyra," diye emretti omzunun üzerinden.
"Sensiz Olmaz." O onu durduramadan, iblislere kendi patlamasını ekleyerek onları geri püskürttü. "Buradan gitmemiz gerekiyor. Şimdi," dedi.
Stryker, Davyn'ın yerde hala baygın olduğu yere baktı. Davyn'i dışarı çıkarmalıyız.
"Bırak ölsün."
"Adamlarımı geride bırakmam." En azından ona gerçekten sadık olanlar değil. Desiderius gibi sadakati şüpheli olanları feda etmekte fazlasıyla hızlıydı.
Ama Davyn ona hizmetinden şüphe duyması için hiçbir sebep vermemişti ve bu adamlar için Stryker onları korumak için canını verirdi.
Ona homurdandı, "Onu yakala ve acele et."
Davyn'a doğru hareket ettiği anda, Kessar saldırdı. Stryker'ı belinden yakaladı ve yere fırlattı. Küfür ederek Kessar'a tekme attı. "Sen ağız kokusu soluyan değersiz bok çuvalı ile alay ediyorsun. Bırak beni."
Diğer iblislerden biri ona doğru geldi. Stryker eğildi ve birini yere sabitleyen Zephyra'yı gördü. "Seni ısırmalarına izin verme. Eğer yaparlarsa onlardan biri olacaksın."
Gözleri kırmızıyla bezenmiş parlak bir sarıya dönüştüğünde şeytanca güldü. "Uyarı için biraz geç kaldın." İblisi en yakınında yakaladı ve kolunu büktü. Onu gözlerinin arasından bıçaklayıp öldürmeden önce çığlık atarak yere

düştü. "Orada bulundum, bunu yaptım ve onların kanını benimkini istediklerinden daha çok özlüyorum."
Kessar ve diğerleri, sıradan bir Daimon'dan daha fazlasıyla uğraştıklarını anlayınca geri çekildiler.
"Arkadaşın var mı?" Onun küçümseyici tonu Stryker'ı rahatsız etti.
Stryker, Davyn'ı yerden kaldırdı ve omzunun üzerinden sarkıttı. "Böyle kaçıklardan kaçmam." Kessar'ın ardından yola koyuldu, sonra koridorun Daimon ordusunun cesetleriyle dolu olduğunu fark edince duraksadı. "Neler oluyor?"
"Sizin Daimonlarınızı iblislere dönüştürüyorlar. Yaşamak istiyorsan buradan gitsen iyi olur."
"Geri çekilmiyorum."
Onu tuttu ve kendisiyle yüzleşmeye zorladı. "Herkes bazen geri çekilir. Geçidi aç ve bizi buradan çıkar. Şimdi!"
Stryker ona itaat etmeden önce homurdandı. Neler olup bittiğini daha iyi anlayana kadar, istemese de onu dinlerdi.
Onu Kalosis'ten Medea'nın olduğu tapınağına geri çekti. Kızlarının bilgisayarının başında oturduğu Medea'nın odasında göründüler.
Zephyra, Stryker'a, "Onu yatağa koy," diye emretti.
"Affedersin?" Medea ayağa kalkarken bu ihtimal karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Yatağımda tanımadığım bir adam istemiyorum."
"Bu sözler bir babayı gururlandırır. Onu doğru yetiştirdiğiniz için teşekkür ederim." Davyn'ı pembe örtünün üzerine fırlattı ve orada bıraktı.
Zephyra alay etti. "Bana başlama. Seni iblislerin arasına atmayı yeniden düşünebilirim.
Stryker ona bakmak için doğruldu. Bu da beni günün sorusuna getiriyor. Şimdi tam olarak nesin?"
Cevap vermeden önce uzun bir nefes verdi. "Pekala, kızgın olmanın yanı sıra, ben yarı iblisim."
Bu sözler onu soğuttu. O kadar normal görünüyordu ki... içinde iblis kanı varken yapabileceği çok şey vardı. "Nasıl?"
Omuz silkti. Jared'ın sahibi olan bir gallu tarafından ısırıldım. Beni akılsız dalkavuk yapmayı düşündü ve öğrendiği şey göründüğümden çok daha güçlü olduğum. O piç kurusunu öldürdüm."
Medea içini çekti. "Neden ona gerçeği söylemiyorsun anne?"
"Gerçek?" Stryker kaşlarını çatarak sordu.
Zephyra kızına dik dik bakarken küfretti. Gözleri ateş saçarak Stryker'a döndü. "İyi. Medea yirmi yedinci yaş gününden daha uzun yaşasın diye insanlığımı sattım."
"Neden bahsediyorsun?"
"Senin aksine," diye alay etti Zephyra, "yaşamak için insan ruhlarını nasıl alacağımı bana göstermeye istekli bir Atlantisli tanrıçam yoktu. Artemis'ten Medea adına müdahale etmesini istedim ve o reddetti. Bana ağabeyinin lanetini kendi yeğeni için bile kaldırmayacağını söyledi. İnsanlara torunumu ve damadımı çoktan kaybettikten sonra, kendi bebeğimin Apollo yüzünden

ölmesine izin vermeyecektim. Ben de komisyonculardan birini çağırdım ve eğer onu korursa ona ruhumu vaat ettim.”
Kulağa yeterince kolay geliyordu ama bir sorun vardı. Demon simsarları, Daimon isteklerine yanıt vermedi. “Bunu yapamazsın. Bunu ancak bir iblis yapabilir.”
Ona son derece alaycı bir takdir bakışı attı. "Çok zekisin bebeğim. Ve düşünmek gerekirse, o harika karın kasları için seninle evlendiğimi sanıyordum. Tüm o beyin gücünün şişkin pazıların altına gömüldüğünü kim bilebilirdi?
Medea tekrar konuşmadan önce boğulur gibi bir ses çıkardı. "Bir iblisin ondan beslenmesine ve onu dönüştürmesine izin verdi, böylece bir komisyoncu çağırabilirdi."
Sıkıntıyla karışık alaycı bakış Medea'ya aktarıldı.
Zephyra'nın huysuzluğunu bir yana bırakan Stryker, onun sevme kapasitesine hayret etmişti. Çocuklarını korumak için bu kadar büyük bir fedakarlık yapması onu derinden etkiledi. Eski Yunanistan'da ona aşık olmasına neden olan, sevdikleriyle ilgilenme konusundaki derin yeteneğiydi.
"Dönüştükten sonra, iblise düşman oldum ve onu öldürdüm. Gallu'nun güzelliği. Sizi ısıranı öldürürseniz, kontrolünüzü yeniden kazanırsınız ve canavarın güçlerini elinizde tutarsınız.
önyükleme için galu. Gerçekten çok güzel, Apollo sayesinde zaten sahip olduğum can sıkıcı kan arzusuna bir yenisi daha eklendi. Ama hayat, bir dizi değiş tokuştan başka bir şey değil, ha?”
Belki. Ama yine de cevaplanmamış bir soru bıraktı. "Ya Jared?"
"Gallu iblisini öldürmeme engel olması için bana teklif edildi. Onun velayetini aldım ve sonra iblisi kendi evinin duvarına çiviledim. Kimse beni veya çocuğumu tehdit edemez. Durmadan. Ve asla birinin kölesi olmayacağım. Kimse beni kontrol etmiyor.”
Bütün bunlara saygı duyabilirdi. Oğullarını öldürenlere daha kötü şeyler yapmıştı.
Urian hariç.
Bunu düşünmek istemeyerek bakışlarını Zephyra'ya dikti. "Bu senin ileri yaşını açıklıyor." İblisler, melez ya da mühtedi olsalar bile, Apollon'un lanetinden dışlandılar. "Peki ya onunki?" Çenesini sallayarak Medea'yı işaret etti.
Zephyra kollarını göğsünde kavuşturdu. “Artık benimkine bağlı olan onun hayatı için ruhumu takas etmek zorunda kaldım. Tanrıların bunu yapmayı sevmesi tuhaf. Sadist ve soğuk, gerçekten. Ama önemli değil. Bizden farklı olarak, daha uzun yaşamak için insanlarla beslenmek zorunda değil - teknik olarak hala bir Apollite. Değersiz olmayan bir adam bulabilirse daha çok çocuğu olabilir.”
"Bir tane buldum," dedi Medea, sesi titriyordu. "İnsanlar onu katletti."
Zephyra hafifçe koluna dokundu. "Biliyorum bebeğim. Bu kadar duygusuz olmak istemedim. Ben de onu sevdim.” Stryker'a baktı. "Bu yüzden canını

alan ailelerin her soyunu katlettiğimden emin oldum ve bu yüzden her öldürmeden zevk aldım."
Stryker ona resmi bir antik askeri selam verdi. "İşte bu yüzden sana hayranım. Sonuna kadar bir savaşçının kodu.” Kan için kan. Kısasa kısas. Hayat için hayat.
Her zaman aynı fikirde oldukları tek şey buydu.
Davyn nihayet kendine geldiğinde yataktan inledi. Başını kaldırarak Stryker'a odaklandı. "Kaç tane adamımızı öldürdüler?"
"Bilmiyorum. Ne oldu?"
"Savaş." Sesi zayıf ve gergindi, sanki acı içini delip geçmiş gibiydi. Oturur pozisyona geçmeden önce saçlarını geriye attı. "İblislere artık sana boyun eğmemeleri gerektiğini söyledi. Kalosis'i ele geçirmek için ayaklanıp hepimizi öldürmeleri gerektiğini. Tüm Daimonlar öldüğünde ya da din değiştirdikten sonra burasının mükemmel bir iblis cenneti olacağını söyledi.”
Stryker gırtlağının arkasından alçak sesle homurdandı. "Hain piç."
Zephyra alay etti. "Onu serbest bırakan sensin."
"Nick ve Ash'i öldürmek için," dedi savunmaya geçerek.
Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Bundan sonra ne yapacağını düşündün mü?"
"Halkımı değil, beni öldüreceğini varsaydım."
Zephyra alaycı bir şekilde güldü. "Adamın adı Savaş. Bu sana onun kişiliği hakkında bir ipucu vermedi mi? Bu, Peone ile tanışmak ve misilleme tanrıçasının sizi affetmesini ve mutlu bir hayat yaşamanıza izin vermek için kayıtsızca çekip gitmesini beklemekle eşdeğerdir.
Mede kaşlarını çattı. "Bunun Nemesis olduğunu sanıyordum."
Zephyra ona komik bir bakış attı. "Atlantis tanrılarına bağlı kal tatlım. Peone, cinayetin cezasıdır. Nemesis bir denge tanrıçasıdır. Çok fazla mutluluğu olan veya insanları kazıklamaktan paçayı sıyıranları cezalandırır. İkisi arasındaki büyük fark.”
"Ah. Boş ver." Medea geri çekildi.
Stryker başını Zephyra'ya doğru eğdi. "Eski tanrıları hâlâ hatırlamandan etkilendim.
Ama bu, Kalosis'e geri dönüp o pislikleri kovmam gerektiği gerçeğini değiştirmiyor."
"Neden bu kadar intihara meyillisin?"
"Ben intihara meyilli değilim. Oradakiler benim insanlarım ve onları benim liderliğim olmadan ölüme terk etmeyeceğim.” Ortadan kayboldu.
Zephyra, onun aniden ayrılışıyla kaskatı kesildi. "Az önce geri mi döndü?" diye sordu Davyn'a.
Onayladı. "Efendim oyunlar oynar, ama iş istilacılara geldiğinde değil. İblisleri o getirdi ve hiç şüphesiz kendini sorumlu hissediyor.”
Kendisini Kalosis'e göstermeye çalıştı ama kalıcı bir daveti olmadığı için yapamadı. "Davyn, bir cıvata deliği açabilir misin?"
Gözlerini kapattı, ardından başını salladı. "Stryker beni dışarıda bırakmış olmalı."

“Lanet olsun ona. Jared! diye bağırdı, Nick'i bulup öldürme görevinden geri çağırarak.
Anında karşısına çıktı. Akra mı? diye sordu, sahibi ve metresi için Atlantisçe bir sözcük kullanarak.
"Kalosis'e gitmeni ve Stryker'ın ölmesini önlemeni istiyorum. İblisleri kovmasına yardım et.”
"Senin iraden benim," dedi en alaycı ses tonuyla. Aslında tartışmadan itaat etmeye istekli olmasına şaşırmıştı. Ama bir an sonra gitmişti.
Medea şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Niyetinin Stryker'ı öldürmek olduğunu sanıyordum?"
"Tatlım, o adamın bana yaşattığı onca şeyden sonra bu onuru yalnızca ben hak ediyorum. Bir iblis tesadüfen beni bu zevkten mahrum edecekse kahretsin.”

* * *

Stryker, onları uzaklaştıran adamlarına ve kadınlarına katılırken, kendisine en yakın iblisleri yakmak için bir ateş patlaması kullandı.
"Apollymi nerede?"

"Arkanda."
Döndü ve onu orada, gözleri kıpkırmızı parlarken gördü. "Seni güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor," dedi ona, bu işi halledene kadar ikisinin de ölmesini istemiyordu.
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Güvenliğim seni ne zamandan beri ilgilendiriyor? Ölmemi istediğini sanıyordum.”
Doğruydu, vardı. Ama şu anda değil. “Yaşam kontratımı yenilemek istiyorum. En az iki hafta daha.”
"Öyleyse..." Kollarını iki yana açtı ve iblislerin etrafında bir kasırga oluşturdu.
Onları sarıp yerden kaldırırken çığlık attılar ve çığlık attılar.
Odada onları ortasına çeken bir delik belirdi. Bir an sonra hepsi gitmişti.
Şimdi bu cidden kullanışlı bir beceriydi. "Ve dostlarım, tam teşekküllü bir tanrıça ile bir yarı tanrı arasındaki fark budur," dedi alçak sesle.
Eğlenmeyen bir ifadeyle Stryker'a döndü. "Ve ne yazık ki bu uzun sürmeyecek çünkü biri" -kızgın bir bakışla onu sabitledi- "onların benim krallığıma girmelerine izin verdi. Belki de seni onlara yedirmeliyim.
"Senden önce bana birkaç saat ver. Şu anda, adamlarıma verilen hasarın envanterini çıkarmam gerekiyor.”
"Onlara ne olduğunu ne zamandan beri umursuyorsun?"
Cevap vermedi. Hiçbir duygusu yokmuş gibi davranmayı sevdiği doğruydu. Duygular kadar önemsiz olan her şeyin üstünde olduğunu. Ama gerçeği biliyordu.
Canı yanıyordu ve istemese bile umursamıştı. Ne kadar denerse denesin, o hala bir erkekti.

"Adamlarımın bana ihtiyacı var." Apollymi'ye doğru giden kızgın bir Savitar'ın yanından geçti.
"Neden olduğun yerde kalmadın?" Savitar ona hırladı.
Ona soğuk, kibirli bir bakış attı. “Ben yıkım tanrıçasıyım. Onlar evimin içinde yemek yerken gerçekten öylece duracağımı düşündün mü? Dudağını kıvırdı. "Sin'i onların peşine düşürmeni istiyorum. O bir Sümer tanrısı, kendi panteonunun yaratılmasını denetlemeli ve onların pisliğini temizlemeli.”
Savitar homurdandı. "Bunu yaparsam torununun yanında dövüşeceğini biliyorsun, değil mi? Gallu ile en son dövüştüğünde, onu neredeyse kendilerinden birine dönüştürüyorlardı.”
Ona tısladı, "Neden o önemsiz Sümer tanrısıyla evlendi? İyi. Onlara söyleme.” Enkazın etrafına baktı. "Strykerius, senden ve adamlarından bu pisliği temizlemenizi bekliyorum."
Stryker ona terslemeye başladı, sonra kendini tuttu. Onu kızdırmak hiçbir şeyi başaramaz ve yapacak çok işleri vardı. "Bunun bitmediğini biliyorsun. Savaş geri dönecek.”
“Evet, bunu biliyorum. Bana hatırlattığın için teşekkür ederim. Bu arada, bazı hazırlıklar yapmalıyız. İyi bir yok edici bilen var mı?”
Bu sözler onun dudaklarından çıkar çıkmaz, son tanıştıklarından çok daha iyi görünen Jared, Stryker'ın yanında belirdi. Siyah deri ceket, siyah düğmeli gömlek ve siyah kot pantolon giymiş olan Jared'in gözleri opak bir güneş gözlüğü ile kapatılmıştı. Kumral saçları şık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.
Sephiroth kaşlarını çatarak etrafına baktı. "Bir partiyi kaçırmış gibiyim. İyi. Bu akşam iblisleri kovmak için pek havamda değildim. Henüz kahvemi içmedim.”
Savitar yüzünü buruşturdu. "Kahve içiyorsun?"
Yüzü metanetliydi. "Hayır, ama bu benim zavallı mizah girişimimdi."
"Burada ne yapıyorsun?" Apollymi ona sordu. Ses tonundan, alanına davetsiz bir yaratığın girmesini hoş karşılamadığı belliydi.
"Bana onu korumam emredildi." Çenesini Stryker'a doğru salladı.
Apollymi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekala, bir yok edici istedim ve bak kim ortaya çıktı. Bizim için Savaş çıkarmak ister misin?
"Yapamam."
Verdiği yanıttan pek de memnun görünmüyordu. "Neden?"
"İlk Kaynak," dedi Savitar kuru bir sesle. "Jared bu güçleri korumak için yaratıldı. Kimse onu onları öldürmeye zorlayamaz.”
Jared başını salladı. "Kesinlikle. Bunu sahibim bile emredemez.”
Apollymi kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Malachai'yi öldürebilirsin. Aynı güçlerden doğmadılar mı?”
Jared içini çekti. "Malachai, Kaynak'a düşmanlık ilan etti ve böylece bu bağları kopardı.
Kaynağı tehdit ettikleri için Sepherii onlara saldırıp onları öldürebildi. Savaş ilkel güçlere benzer bir tehdit oluşturana kadar ona dokunamam."
Savitar'ın ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Pekala, berbat değil misin?"

Jared'in yüz hatları yumuşadı. Ah, inan bana, daha fazla aynı fikirde olamazdım. Sadece bulaşıcı olmadığına şükredin.”
Stryker, intikam almak isteyerek istemeden neyi harekete geçirdiğini düşünürken onları görmezden geldi. Her şey ne kadar basit görünüyordu. Savaş Ash ve Nick'i öldürdü, ardından onu. Şimdi burada çok daha fazlası oluyordu. "Savaşı kontrol altına almanın bir yolunu bulmalıyız."
Savitar ona komik bir bakış attı. "Onu serbest bırakan sensin."
“Evet, peki, hadi suçlama oyunundan devam edelim. İntihar düşüncelerim vardı ve o zamanlar bu iyi bir fikir gibi görünüyordu. Geçmişe bakıldığında, pek değil.”
Apollymi sessizce, "Büyük hataların çoğu böyledir," dedi. "Pek çok insan aptalca olduğunu bildiği düşünceleri gerçekleştirmez... moronlar buna dahil değildir."
Savitar güldü. "O halde bu seni dışarıda bırakıyor, ha, Stryker."
Savitar'a baktı. Kayıtlara geçsin, biz arkadaş değiliz.
Kayıtlara geçsin, umurumda değil.
"Yeter çocuklar," dedi Apollymi dişlerinin arasından. "Fark etmemiş olabilirsin, önemli bir durumumuz var. Savaşı bulup durdurmalı, galuları ele geçirmeli, Apostolos'u korumalı ve Savitar'ı buradan çıkarmalıyız.
"Neden ikincisi?" diye sordu.
"Çünkü cesaretinden nefret ediyorum."
Savitar başını salladı. "Ben de senden nefret ediyorum, kıymetlim."
Ona alay etti. "Gerçek bir şeyler giy. Giydiğin şey nedir ve yetişkin bedenleri var mı?”
Onun gardırobuna saldırmasından oldukça rahatsız olmuş görünüyordu. "Kargo pantolon ve Hawaii gömleği gerçek giysilerdir."
"Benim bölgemde değiller ve o gömleğin düğmesini ilikle."
"Hey!" gömlek kendi kendine kapanırken tersledi. "Beni çıplak görmek için para ödeyecek kadınlar olduğunu biliyorsun."
"Eminim seni çıplak görmek için para verdiğin kadınlar vardır. Bu düşünceyi boşver ama ben iki gruptan da değilim. Şimdi ben düşünürken sus.”
Stryker, onların şakalaşmalarına bayılmıştı. Apollymi'yi hiç bu kadar hareketli görmemişti. Ya da Savitar telaşlandı. Başka bir zaman onları devam etmeye teşvik ederdi ama Loki'yi oynaması için yapacakları çok şey vardı.
Jared geri çekildi. "Sen plan ve plan yaparken, benim öldürmem gereken bir Malachai var." Ortadan kayboldu.
Savitar içini çekti. "Acheron'un bu eylemi onaylayacağını gerçekten düşünmüyorum."
"Hayır," diye onayladı Apollymi. "Seni onun peşinden gönderirdim ama Apostolos'un bana kızmasını istemiyorum."
Savitar uzun bir nefes verdi. "Dikkatli olmamız gerektiğini biliyorsun. Savaşın modus operandi'si böl ve yönet. Bütün dostları düşmana çevirir.”
Stryker gözlerini devirdi. "Üçümüz birbirimizden nefret ettiğimize göre yapabileceği fazla bir şey yok."

Apollymi ona sert bir bakış attı. Senden nefret etmiyorum, Stryker. Bilseydim seni asla kendi krallığıma getirmezdim. Ortadan kayboldu.
Bu alışılmadık sözler karşısında şaşkına dönen ve kararsız kalan Stryker, onu takip etti. Yüzyıllar boyunca öğrendiği tek şey, Apollymi'nin ondan daha az duygusal olduğuydu.
Öte yandan, özel yaşamında kimsenin görmediği başka bir yönü daha vardı ve bu, onun hangi sırları sakladığını merak etmesine neden oldu.
Mermer duvarlarla çevrili tenha bahçesine gitmişti. Hiç göremediği oğlunun anısına ve yasında her yerde kara güller açmıştı. İki Charonte koruması, heykeller gibi kenarda duruyordu. Ama ara sıra göz açıp kapayıncaya kadar, onların öldüğünü düşünmek kolay olurdu.
"Sen ne diyorsun?" diye sordu ona, duvardan yukarı doğru geriye doğru akan havuzun kenarına tünerken.
"Yorgunum, Strykerius." Gitmek için kalktı.
Daha önce hiç yapmadığı şeyi yaptı. Onu durdurmak için çekti. "Senden bir cevap istiyorum."
Dokunuşunu omuz silkerek uzaklaştırdı. “Ne kadar yoğunsun, çocuğum. Tüm nefretin içinde, ilişkimizi bir kez bile düşünmedin mi?
"İnanın bana, son birkaç yılda başka hiçbir şey yapmadım. Beni kullandın ve sonra beni bir kenara attın.”
O, başını salladı. "Seni evlat edindim, Strykerius. Çocukların öldüğünde seninle ağladım.”
"Ne halt ettin."
Bileğini göstermek için elbisesinin kolunu geri çekti. Derisine dövme yapılmış on bir siyah gözyaşı damlası vardı. Ölen sevdiklerini anmak Atlantis geleneğiydi. “En üstteki oğlum için. Gerisi çocuklarınız için.”
Ona inanamayarak koluna dokundu. Peki ya Urian? Bana onu öldürmemi söyledin.”
"Sana oğlunun araştırman gereken bir sırrı olduğunu söylemiştim. Senden bir şeyler sakladığını. Asla onu öldürmeni istemedim. Bunu kendi başına yaptın.”
"Sana inanmıyorum."
“Gerek yok. Artık gerçekten umurumda değil. Bu noktada ikimizin de hayatına son verirdim ama Savaşın kontrol altına alındığını ve oğlumun güvende olduğunu kesin olarak öğrenene kadar burada sıkışıp kaldım.”
"Benimle."
Gümüş gözleri loş ışıkta parladı. Ama onun çok zarif bir şekilde sakladığı acıyı gördü. "Ben öyle demedim."
"Ses tonun tuttu."
Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sen çok körsün. Her şey siyah ya da beyaz. Ya senden nefret ediyorum ya da seni seviyorum. Ama böyle gitmez. Hayat asla bu kadar net değildir. Duygular o kadar net değil.” Yanağına hafifçe dokundu. "Düşün, Strykerius. Sen ve ben binlerce yıldır müttefik bir güçtük. Baban ve Artemis'e karşı bize. Karanlık Avcılar ordusuna ve ikimizin de nefret ettiği insanlara karşı. Dokunmanı yasakladığım tek kişi Apostolos'tu

ve şimdi nedenini biliyorsun. O benim oğlum. Ama buna rağmen seni ve seninkini korudum. Seni buraya getirdim ve sana insanları nasıl çalacağını öğrettim.
ruhlar.”
"Acheron'u öldürdüğü için babamı incitebilesin diye."
Başını saygıyla eğdi. "Bu doğru. Başlangıçta kendi intikamımdan başka bir şey göremiyordum. Ama çocuklarınızın büyümesini izledim... siz büyüdükçe ve onların ölmesini izledim. Beni gerçekten bir kez bile umursamayacak kadar soğuk mu düşünüyorsun?
"Evet ediyorum. Kendi aileni öldürdün. Hepsi."
Yüzü taşa döndü. Hiçbir duyguya ya da tutkuya ihanet etmedi. "Urian'ın boğazını kestiğin gece tuttuğun öfkenin aynısını o zaman da içimde tutuyordum. Hayır, daha fazlasını tuttum. Onların bana ihaneti, oğlunun sana yaptığından çok daha büyüktü. Urian ne yaptıysa bir kadına olan aşkından yaptı. Seni incitmeye çalışmıyordu. O sadece ikisi için mutluluk bulmaya çalışıyordu ve seni hafife almıyordu. Ailemin bana yaptıkları bencilce korkudandı. Beni hapsetmek ve oğlumu öldürmek için bana karşı birleştiler. Bu affedilemez.”
Gözlerindeki acı parıldadığında duraksadı ve olanlardan dolayı hâlâ ne kadar acı çektiğini gördü. "Ama tıpkı senin gibi, hepsi gittikten ve ben yalnız kaldıktan sonra, yaptıklarım için yas tuttum. Üzgünüm ama o aileyi özledim ve onları tekrar görmek istedim.
Omzunun üzerinden iblislerinin hâlâ hazırda beklediği yere baktı. "Charonte orduma değer versem de ailem gibi değildi." Dikkatini ona çevirdi ve bakışları yumuşadı. "Ve sonra bu altın saçlı genç, küçük çocuklarını haksız bir kaderden kurtarmanın bir yolu olması için güçlere yalvarırken bana seslendi. Bana kendi oğlumu hatırlattı ve ben de ona başka birine asla teklif etmediğim şeyi teklif ettim. Çok tanıdık gelen soğuk çehrenin altındaki şefkat kayboldu. "Seni kurtarmak için hayatımı sana bağladım. Seninle anlaşmazlığa düştüğümüz tek zaman, sana Apostolos'u rahat bırakmanı söylediğim ve sen bunu yapmayı reddettiğin zamandı."
"Bana onun senin oğlun olduğunu söylemedin."
"Çünkü seni inciteceğini biliyordum," dedi dişlerinin arasından. "Başka neden bunu bir sır olarak saklayayım ki?"
"Beni kontrol etmeye çalışıyordun."
"Ben asla," diye hırladı. "Babandan intikam almak için seni serbest bıraktım. Tüm krallığımı senin gibilere açtım ve buraya sığınmana izin verdim. Öldürdüğün her Karanlık Avcı, yok ettiğin her insan hayatı, her annenin yapacağı gibi ben de bununla gurur duydum."
Yine de ona inanmayı reddetti. Onu kullanıyordu…
Yine de yüzyıllardır nasıl olduklarını hatırlıyordu. Onu her zaman özel odasına kabul etmişti. Şirketini her zaman memnuniyetle karşıladı.
Bunu kendine itiraf etmek istediğinden daha çok özlemişti.
"Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

İçini çekti. "Çünkü Urian'ın ölümü için kendinden nefret edeceğine benden nefret etmeni tercih ederim.
Hiçbir ebeveyn böyle bir kederi bilmemeli.”
"Sana inanmıyorum."
O zaman yapma. İkimiz de şefkatin benim güçlü yönüm olmadığını biliyoruz. Onu zar zor anlıyorum.” Soğuk bir bakışla onu süzdü. "Seni zar zor anlıyorum." Siyah elbisesinin eteklerini toplayarak onun yanından geçti.
Sözleri kulaklarında yankılanırken Stryker onu izledi. Merhameti anlamayabilir ama sevmeyi biliyordu. Acheron için tavizsiz koruması ve fedakarlığı, suçlamanın ötesindeydi. Stryker'ın kıskançlığını ateşleyen ve ona sırtını dönmesine neden olan şey buydu.
Onu böyle sevmesini istemişti.
Stryker inkar edilemez gerçek karşısında yüzünü buruşturdu. Daha doğmadan annesinin rahminden alınmış ve büyütmeleri için Apollon'un rahibelerine verilmişti. Onun söz konusu olduğu yerde asla acımasız olmasalar da hepsi ondan korkmuştu. Hiç gerçek bir anne tanımamıştı. Apollymi'ye kadar değil.
Buna rağmen ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. cesaret etti mi? Ama tüm kötü niyetine rağmen, onun yalan söylediğini hiç görmemişti. Bir şeyleri atlayabilirdi, ama hemen ortaya çıkıp yalan söylemedi.…
Gözlerini kapadı, acı ona saldırırken dişlerini gıcırdattı. Bu kadar çok şeyden sorumlu olmak ve tamamen güvenebileceği kimsenin olmaması zordu.
Tanrılar, evrende yalnız kalmaktan ne kadar yorulmuştu. Her zaman güçlü durmaktan.
Bunun üzerinde durmak istemeyerek, adamlarının hâlâ yaralılarla ilgilendikleri ve din değiştirenleri öldürdüğü yere dönmek için bahçeden ayrıldı.
"Savaşta mıyız lordum?"
Küçük, güzel sarışın Daimon dişi Ann'e baktı ve başını salladı. "İblisler artık burada hoş karşılanmıyor. Dostluk için elimizi uzattık, onlar da bize kanla karşılık verdiler.” Gerçekten çok az sürpriz, bir iblis bir iblisti. Gallu ile güçlerini birleştirebileceklerini düşünmemesi gerektiğini bilmesi gerekirdi.
"Ama sorun değil. Sayı eksikliğimizi gaddar ve kurnazlıkla telafi ederiz. Biz Daimon'uz ve biz Spathi'yiz. Şimdi o piçlere neler yapabileceğimizi gösterelim.”
Adamları onaylarcasına bağırdı.
Savitar arkasından güldü.
Stryker ona kızgın bir bakış attı. "Komik bir şey mi buldun, Chthonian?"
"Evet yaparım. Yeni yaşam kontratınızın adının Savaş olmasını histerik buluyorum.
Kendisi hakkında ne düşündüğünü belirtmek için Savitar'a bir bakış attı - pek değil. "En azından bir kira kontratım var."
"Doğru, ama kira kontratı ile ilgili sorunun ne olduğunu biliyor musun?"
"Ne?"

"Genellikle daha erken tükenirler. Ve küçük harflere çok dikkat etmezseniz, her zaman yanarsınız.”
"Beni korkutmuyorsun."
"Seni korkutmak istemiyorum. Ama senin yerinde olsam, burada önemsiz şeyler yaparken kadınlarımı çok uzun süre açıkta bırakmazdım. Ne demek istediğimi anlıyorsan, savaşın barışçıl bölgelere yayılması gibi kötü bir yolu var.
Stryker'ın içinden kötü bir his geçti. Elbette Savaş olmazdı...
Elbette yapardı.
Kalbi güm güm atan Stryker, çok geç olmadan Medea ve Zephyra'ya ulaşması gerektiğini biliyordu.

BÖLÜM 8

Zephyra, kapısına vurulan bir ışık sesiyle masasından başını kaldırdı. "İçeri gel aşkım," dedi sesinden gelenin Medea olduğunu anlayarak.

Tabii ki, odaya bakmak için kapıyı itti. "Seni rahatsız ediyor muyum?"

"Hayır Bebek. Sadece biraz doğruluyordum."

Medea bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. Zephyra onu suçlayamazdı. Ne de olsa en kötü gününde korkunç derecede düzenliydi. Ama sahip olduğu gergin bir alışkanlıktı. Ne zaman işler karışsa, elinden geleni temizlemek için takıntılı bir ihtiyaç duyardı.

"Misafirimiz nasıl?" diye sordu, kızının dikkatini bu cesur incelemeden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Akşam yemeği için birkaç rahibeyle göz göze geliyorum. Oldukça lezzetli olacaklarını düşünmesine rağmen menüden çıkarıldığı konusunda onu uyardım bile."

"İyi. Bu konuda Artemis ile kavga etmek istemiyorum."

Medea odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?"

"Kimi seviyorsun?" diye sordu soruyu hafifletmeye çalışarak. Davyn mı? Onu tanımıyorum bile. Onun hakkında sevdiğim tek şey yokluğu."

"Babam."

Medea'nın bazen bu kadar sivri olabilmesinden nefret ediyordu. "Ben de onu sevmiyorum," dedi umursamazca. "Onun varlığına zar zor dayanabiliyorum."

"Yine de sana her baktığında aydınlanıyorsun."

Zephyra çöp kutusuna bir deste kağıt koydu. "Saçmalama."

Medea, tekrar masasına yönelirken onu durdurdu. "Seni tanıyorum Matera. Her zaman çok hesaplı ve soğuk oldun. Yüzyıllardır aptallığımın senin içinde bir şeyleri öldürdüğünden endişelendim."

Kızına kaşlarını çattı. "Ne aptallığı?"

"İnsanlarla yaşamak. Biz onlara zarar vermediğimiz sürece onların da bize zarar vermeyeceğini düşünecek kadar saf olmak. Bize saldırmadan birkaç hafta önce bana söylediklerini hâlâ hatırlıyorum. "Bir kurdu evcilleştirip kalbinizin önünde uyum içinde uzanmasını bekleyemezsiniz. Er ya da geç, canavarın doğası devreye giriyor ve içgüdülerinin ona söylediğini yapıyor - öldürüyor.' O zaman bizden bahsettiğini sandım ama değildin. Ve saldırıya uğradıktan sonra - beni kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordun - içinde bir şeyler öldü. Başkaları için bir parça sempati. Merhamet etme yeteneği."

Doğruydu. Nezaket ya da sözde insanlığa olan tüm inançları, torunuyla birlikte ölmüştü. Canavarı öldür. Kalbini sök ki bizi öldürmesin.

Beş yaşında... canavar yok. Sadece bir çocuk, ailesinin onu kurtarması için bağırıyor. Büyükannesinin onu incitmeyi bırakması için. Hepsini korumak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve üzücü gerçek, elinden gelenin en iyisini yeterince iyi yapmamış olmasıydı. Onu aşağı sürüklemişler ve sopayla öldürmüşlerdi.

Bebeğinin bebeği.

O gece ölmüştü ve şimdi onun kalbi olan hüzünlü, içi boş bir çekirdekti.
"Hayat zor," dedi gerçekten hissetmediği bir sakinlikle. Bunu daha önce de biliyordu. Bir balıkçı kızı olarak, babası geçimini denizden sağlamaya çalışırken, o açlık ve yoksulluk karnını kemirerek büyümüş, haysiyetiyle büyümüştü. Bunu yapmaması, kendi ailesine sırt çevirmesine neden olmuştu. Bu onu, kendi başarısızlıkları için onları suçlayan sert bir sarhoşa çevirmişti. Onlara sahip olduğu ve destekleri için ona güvendikleri için onları suçladı. Hepsinden nefret etmişti ve bunu onlara göstermekten asla geri kalmamıştı.
Hayatı boyunca, zayıf, yakışıklı bir çocuk onu rıhtımda durdurana kadar saygı ve nezaket görmemişti.
Şimdi bile onun sarı saçlarında vurgulanan güneşi görebiliyordu. Ona bakarken o güzel mavi gözlerdeki hayranlığı görün. Büyüyüp dönüşeceği adamın vaadini şimdiden gösteren genç savaşçı vücudunu ortaya çıkaran bir asilzadenin mor khitonuna sarınmıştı.
Kendi sarhoş babası da dahil olmak üzere kendisinden önceki birçok kişinin yaptığı gibi ona yaklaşmaya niyetli olduğunu düşünerek, kasıklarına diz çökmüş ve koşmuştu.
Onu korkuttuğu için özür dilemek için peşine düşmüştü.
Özür dilemek. Paçavralar içinde sıradan bir balıkçının bir tanrının oğlu. İlk cümlede aşktı. Sonra onu sert deniz melteminden korumak için kendi pelerinini çıkardığında, kadın hemen oracıkta erimişti.
Orada çok kısa süreliğine sevildiğini ve değer verildiğini hissetmişti. Başkalarının ayaklarının altındaki topraktan daha değerli bir şey hissetmişti.
Ta ki Apollo gelip, onun çöp olduğu, bir yarı tanrıya layık olmadığı gerekçesiyle ilişkilerini kınayana ve Stryker, babasının onu terk etmesi yönündeki emirlerine mahcup bir şekilde itaat edene kadar.
Öfke onu hafızasından yırttı.
Zephyra kızına "Ben peri masallarına inanmıyorum" dedi.
"Yine de beni o hikayelerle büyüttün."
Çünkü çocuğunun kendisinden daha iyi bir insan olmasını istemişti. Medea'nın masumiyetini kendi masumiyetinin katledildiği gibi öldürmek istememişti.
"Seni seviyorum çocuğum," diye fısıldadı. "Hayatım boyunca bana sonsuz neşe veren tek şey sensin. Korumak için öleceğim tek kişi sensin. Babanı sevmiyorum.
Artık buna gücüm yok."
Medea başını ona doğru eğdi. "Dediğin gibi anne. Ama odaya girdiği anda yanan ışığı hala görüyorum." Gitmeye başladı, sonra durdu. Kayıtlara geçsin, eğer bir mucize eseri Evander'ı hayatıma geri alabilseydim, onu uzaklaştırmazdım. Sonsuzluğun geri kalanında onu yakınımda tutacaktım.
"On dört yaşında, çocuğuna hamile bir kızken seni terk etmedi."
"Doğru ama Evander, babası tek bir düşünceyle ikimizi de öldürme gücüne sahip on dört yaşında bir çocuk değildi."

Medea onu yalnız bırakırken Zephyra konuşmadı. Doğruydu. Stryker sadece bir erkekti ve kendisine ve bebeğe bakması için ona epeyce para bırakmıştı, ama kalbinin paramparça parçaları onun davranışını mantıklı kılmayı reddediyordu.
Sevdiği şey için savaşmalıydı.
Affedemeyeceği şey buydu. Durmadan. Hayır, affedemeyeceği şey, onun kendisini sevgisine layık olmayan önemsiz bir solucan gibi hissettirmesiydi. Tekrar moralinin bozulmasındansa babasının onu öldürmesine izin vermesini tercih ederdi. Herkes onuru hak ediyordu.
Herkes.
Jared dışında ve orada dururken ona işkence etmekten neden bu kadar zevk aldığını anladı. Kendi ailesine de ihanet etmişti. Asker arkadaşları. Hayatta kalmak için savaşmak için bir araya gelmeleri gerektiğinde, onları katledilmeleri için düşmanlarına teslim eden o olmuştu.
Bunun için ondan sonsuza kadar nefret edecekti. Tıpkı terk ettiği için Stryker'dan nefret edeceği gibi.
İçini çekerek birkaç dakika önce düzenlediği masayı yeniden düzenlemek için döndü.
Bir ışık yanıp söndüğünde sadece bir adım atmıştı.
Stryker'dı.
Medea haklı değilse kahretsin. Orada öylece dururken kalp atışları hızlandı. Siyah saçlarının bir tutamı gözlerinin önüne düştü. Yüz hatları çelik gibi ve mükemmeldi ve ufacık bir bıyıkla bile tozlanmıştı. Hiçbir şey ona dilini onun çene çizgisinde gezdirmek ve o gölgenin tenine batmasına izin vermek kadar tatmin edemezdi.
Bu düşünce ve bedeninin ona karşı beslemek istediği nefrete ihanet etmesi onu bir öfkeye boğdu. "Ne istiyorsun?"
Stryker ağzından "sen" kelimesi çıkmadan önce kendini zar zor toparladı. İstediği buydu. İhtiyacı olan her şey. Ve şu anda en çok istediği şey sarı saçlarını çözüp çıplak göğsünün üzerine düşmesine izin vermekti, bu arada o eskisi gibi ona biniyordu.
Penisi acıyla sertleşti. Onun yanında olmanın en zor yanı buydu. Tek yapması gereken onun lavanta ve kediotu kokusunun en ufak bir kokusunu almaktı ve ihtiyacı vardı.
Kendini devam etmeye zorlayarak boğazını temizledi. "Sen ve Medea'nın benimle Kalosis'e dönmesine ihtiyacım var."
"Bunun buradan daha güvenli olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"
"Aşağıda bir Charonte ordusu ve kan isteyen öfkeli bir tanrıça olduğuna göre, evet. Artemis'in gömülü annelik içgüdüleri hakkında benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan tabii.
Ama dürüst olmak gerekirse, senin savunman için yükseldiğini, benimkinden daha fazla yükseldiğini göremiyorum.
Ona ters ters baktı. "Bunu sadece Medea'yı güvende tutmak için kabul ettiğimi bilmeni istiyorum.
Aksi takdirde, güneş görmeyen bir yere yapıştırmanı söylerdim.”

Ona buruk bir sırıtış verdi. "Tatlım, ikinizi de güneşin doğmadığı bir yere koyuyorum.
Buranın aksine, Kalosis'te gün ışığı yok. Durmadan."
Komik değilsin.
"Gerçekten mi? Kendimi oldukça eğlenceli buluyorum.”
"Yapabilirdin."
Stryker, makyaj ve losyon da dahil olmak üzere birkaç eşya toplamak için etrafından dolanırken artık yorum yapmadı. Sabahları her ikisini de titizlikle uyguladığını hatırladığında yabancı bir römorkör içinden geçti. Losyonu yüzüne sürerken yatakta yatar, sonra gözlerine sürme çekmek için sürer, dudaklarına da kına sürerdi.
İzlemesi daha keyifli bir şey olmamıştı. Çok kadınsı ve tatlıydı.
Yani Zefira.
"Ne bakıyorsun?" ona tersledi.
"Hiç bir şey." Sesi, olmasını istediğinden daha sertti ama söz konusu olduğunda duygularının ne kadar hassas olduğunu ona göstermeye hiç niyeti yoktu. Bu ona onun üzerinde bilmesine gerek duymadığı bir güç verecekti.
Eşyalarını topladıktan sonra, onları ondan aldı. İlk başta onları geri kapmaya başladı. Sonra tek kelime etmeden yumuşadı.
"Medea'yı getireceğim."
Davyn hâlâ odasında mı?
Kapıya yöneldi. "Daha önce arazide dolaşıyordu, bu yüzden emin değilim."
Medea'nın odasına giden koridorda onu takip etti ve sonra ikisini onun penceresinin yanına yerleştirilmiş masasında satranç oynarken bulunca donup kaldı. Davyn'in yüzü saldırısından dolayı morarmış ve şişmişti, ama bunun dışında işine geri dönmüş gibi görünüyordu.
Zephyra ellerini beline koydu. "İkinizin burada çok rahat göründüğünüzden endişelenmeli miyim?"
Medea tahtayı inceledi. "Sakin ol anne. Aslında bir Daimon için iyi biri.”
Zephyra, Stryker'a sert bir bakış attı. Bence erkeğinle biraz konuşmalısın.
"Neden?"
"Kızınızın yatak odasında onunla yalnız."
"Satranç oynamak."
"Şimdilik…"
Stryker güldü. "Rahatla Phyra. Burada kızımdan çok oğlumla olsaydı daha çok endişelenirdim. Oluşturduğu en büyük tehdit, onun ayakkabılarını ödünç almak isteyebileceğidir.
Dudakları sessiz bir oh oluşturdu.
Davyn piskoposunu hareket ettirirken güldü. "Bir kadında gördüğüm en ince ayaklara sahip olduğu için bu konuda da endişelenmene gerek yok. Ayrıca erkekleri tercih etmem kadın olmak istediğim anlamına gelmez. Güven bana."
Zephyra emir verircesine ellerini çırptı. "Pekala, ikinize de ihtiyacım var. Medea, eşyalarını topla. Bir süre babanla kalacağız."

Zephyra'nın açıklaması karşısında dehşete düşmüştü. "Neden?" Stryker'a sordu.
Onun sesi altında tüyleri diken diken oldu. "Ben senin babanım. Beni sorgulamıyorsun.”
Ayağa fırladı.
Zephyra yüksek sesle iç çekti. "Medea, öfkeni kes ve dediğini yap." Kötü bir bakışla Stryker'a bakmak için döndü. "Ve onun senin hiç tanışmadığın kızın olduğunu unutmamalısın. Askerlerinizden biri hakkında emredilecek değil.”
Davyn daha yavaş kalktı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Medea, sana havladığındaki ses tonu bize havladığından çok daha güzeldi."
Stryker ona öldürücü bir bakış attı. "Bu işin dışında kalmalısın."
"Evet efendim."
Medea annesinin yanında duraksadı. "İblislerden neden kaçmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum."
"İblisler değil, aşkım. Savaş. Ve koşmuyoruz. Zayıflığını bulana kadar onu uzak tutabilmek için stratejik olarak yüksek bir zemin alıyoruz. Şimdi eşyalarını al.

* * *

Nick bir aynanın önünden geçerken sıçradı ve kendini gördü. "Lanet olsun," diye nefes verdi. Derisi kan kırmızısıydı ve eski siyah sembollerle kaplıydı. Ama onu felç eden yüzüydü.

Saçları siyahtı ve yüzüne dökülen kırmızı çizgiler vardı. Siyah çizgiler hem gözlerini hem de yanaklarını kesiyordu. Abanoz gözleri kırmızı parladı. Sersemlemiş bir şekilde aşağı baktı ve kollarının ve ellerinin de siyahla işaretlenmiş kırmızı olduğunu gördü.
"Neler oluyor?"
"Bu senin gerçek şeklin."
Menyara'yı görmek için döndü, ancak onu büyüten yaşlı kadını görmedi. Şimdi ondan daha uzundu ve yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Dar siyah pantolonla siyah askılı bir üst giymişti, uzun saçları stilize bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.
"Sen kimsin? Gerçekten mi?"
Menyara elindeki iki sopadan birini ona fırlattı. “Yüzyıllar boyunca birçok isimle tanındım. Ama beni en iyi Ma'at'tan tanırsın."
Mısır tanrıçasını hatırladıkça Nick'in kalbi tekledi. Evrenin düzenini koruyan oydu. Adalet ve hakikat tanrıçası. Menyara, yedinci doğum gününde ona bir heykelini vermişti.
Seni zarar görmekten koruyacak, Nicholas. Onu yatağının yanına koy ve sen uyurken kimse sana zarar vermesin. O sana göz kulak olacak. Her zaman."
Bunu ona söylediğini hâlâ hatırlıyordu.
Acı bir öfke içini sardı. "Bir doğruluk tanrıçası olarak, bana yalan söyledin."
Menyara gülümsedi. "Yalan değil tatlım. Sadece senden ve annenden birkaç gerçeği sakladım. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Cherise'nin

senin Karanlık Avcılarından asla şüphelenmemesinin sebebi benim. Onu hayatındaki tüm paranormal olaylardan özenle korudum.
Tıpkı seninle yapmaya çalıştığım gibi. Ama kader inkar edilmeyecek bir orospu. Güçlerine yükselmen gerekiyordu ve benimki bile seni sonsuza kadar koruyamaz."
"Annemi ders dışı etkinliklerime karşı kör tuttuğun için teşekkür ederdim ama onu öldürten şeyin bir kısmı da bu." Asanın ağırlığını test etti. “Bununla ne yapmam gerekiyor?”
Kendi yüzünü yüzüne indirdi ve onu asasıyla darbeyi engellemeye zorladı.
"Dövüşmeyi öğrenmelisin."
"Savaşarak doğdum." Bu sefer, kafasını çarpmadan önce hareketine zar zor karşı koydu.
"İnsanlar, ama şimdi senin için gelecek güçler değil." Tekrar ona doğru salladı.
Nick engel oldu ve asayı elinden aldı. Onu silahsızlandırırken gururla gülümsedi.
"Sana söyledim. Ben gelmiş geçmiş en iyisiyim.”
Onun küstahlığına homurdandı. "Ve ben hakikat tanrıçasıyım, savaş değil. Beni dövmen yaşlı bir kadını yenebileceğini gösterir. Daha fazla değil. Kendini beğenmiş olma.”
Nick dudağını büktü. “Biliyor musun, beni ve annemi koruyacaksan, bizi yoksulluktan korumalıydın.” Elini saçlarının arasından geçirip sahneye çıkıp onu besleyebilmek için soyunmak üzere sahneye çıktığı her seferinde annesinin yüzündeki yenilmiş ifadeyi hatırladığında içini bir acı kapladı. Bir keresinde ona, onu yanına almasının tek sebebinin, yaptığı şeyi neden yapması gerektiğini hatırlatmak olduğunu söylemişti. Yoksa kapıya koşacaktı.
Suçluluk onu yedi. Her zaman vardı. Annesinin hayatını mahvetmişti ve sonra kendi aptallığı onu bitirmişti.
Menyara elini kaldırdı ve asayı onun sıkı kavrayışından aldı. Onu bir ucuyla duvara geri itti. Ucu göğsüne sapladığında acıyla yüzünü buruşturdu.
“Seni insan yapan şey bu yoksulluktu evlat. O ya da annen olmasaydı, tam olarak baban gibi olurdun.”
"Saçmalık!"
Konuşmak için ağzını açtı, sonra donup kaldı.
Bir an sonra odanın içinde kör edici bir ışık parladı. Nick tıslayarak vücudunu kesip derisini yaktı.
Vahşi bir şey ona çarptı, onu yerden kaldırdı ve tavana sabitledi. Kendini itmeye çalıştı, ama zemine bastırdıklarında birinin ayağının altında bir hamamböceği gibi hissetti.
Aniden yere çarptı.
Menyara acı içinde inlerken ona doğru koştu. Kulakları uğuldayarak odaklanmaya çalıştı. Her yeri acıyordu.
O yukarı bakana kadar.

Odanın karşısında Acheron vardı ve derisinde Nick'in sahip olduğu aynı stilize desenleri taşıyan bir adamla dövüşüyordu. Sadece Nick'in kırmızı olduğu yerde bu adamın sembolleri siyahtı ve onun siyah olduğu yerde adamınki kırmızıydı.
İblis şey, "Bundan uzak dur, Atlantisli," diye hırladı.
Acheron kendisine gönderilen patlamayı eliyle yakaladı. Menyara, Nick'i buradan çıkar.
Şimdi!"
Nick karşı çıkamadan, Nick'in etrafına sarıldı ve her şey karardı.

* * *

Jared onlar gözden kaybolurken küfretti. "Ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim. Onu güvende tutma şerefine bağlıyım ve bu yüzden onu hayatım pahasına koruyacağım.
"Deli misin?"
Sephiroth onunla savaşmayı bırakınca Ash bir adım geri çekildi. "Ben bir Atlantis tanrısıyım Jared.
Kimsenin ona zarar vermeyeceğine dair annesine yemin ettim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."
Jared sakinleşince geri çekildi. Cildi hemen insan görünümüne döndü. "Yani ben onu öldürdüğümde sen de öleceksin. Aklını mı kaçırdın? Neden bunu yapasın ki?"
"Çünkü onun insan olduğunu düşündüm ve annesine bu sözü borçluydum."
"Ve artık gerçeği biliyorsun. Sen evrenin dengesini korumakla görevli bir Chthonian'sın. Malachai ölmeli."
Ash başını salladı. "Evrenin düzeni, sen yaşadıkça onun da yaşamasıdır."
Jared güldü. "Anlamıyorsun, değil mi? Ölmek istiyorum Acheron. Onu öldürürsem, onunla gideceğim." Ash'i geri itti ve sonra ortadan kayboldu.
Ash onu takip etmenin bir yolu olmadığını anlayınca küfretti. Lanet etmek.
Jared! diye hırladı, Sephiroth'un duyabilmesi için sesini esirin içine fırlattı.
Anlamıyorsun. Ben ölürsem dünya benimle birlikte ölür. Nick Gautier'i öldüremezsin."
Jared cevap vermedi.
Ash sıkıntılı bir nefes verdi. Jared haklıydı, Ash evrenin düzenini korumakla görevlendirilmişti. Ve kimse onun görevlerini yerine getirmesine engel olmayacaktı.
"Savitar mı?" diye fısıldadı, onu çağırarak.
Savitar, yanında bir hayalet olarak belirdi. "Ne, ahmak?"
"Nick'i biliyordun, değil mi?"
Savitar, Ash'in şüphesini doğrulayarak bakışlarını kaçırdı.
Neden bana söylemedin? diye sordu.
"Kaderle oynamayacağım. Bunu biliyorsun. Ama evet, benden Nick'i eğitmemi istediğinde ve onu ilk gördüğümde onun ne olduğunu biliyordum. Bu yüzden onu eğitmedim. Başlasaydım, güçlerini serbest bırakacaktı.

Güçlerimizi Kaynak'tan alan bizler tarafından vurulmadığı sürece kalkanı sağlamdı."
Ash bu habere kaşlarını çattı. "Öyleyse neden güçleri onunla dövüştüğüm gece açılmadı?"
"Bilmiyorum. Muhtemelen güçlerinizin karışık olmasıyla bir ilgisi vardır. Ya da ikinizin yakın arkadaş olması kadar basit bir şey olabilir ve kavga etmiş olsanız bile onu gerçekten öldüremezdiniz. En kızgın anınızda bile, onun için asla gerçek bir tehdit olmadınız. Kendini senden korumak için güçlerine ihtiyacı yoktu."
"Yine de ölmesinin nedeni benim."
Hayır, Nick onun ölme sebebi. Tetiği çekti."
Savitar kulağa ne kadar basit geliyordu ama o gecenin tek gerçeğini değiştirmedi.
"Çünkü ona lanet ettim."
Savitar ona komik bir bakış attı. "Fiziksel olarak orada olmadığıma sevin, yoksa kafana bir tokat atarım. Özgür iradenin nasıl işlediğini biliyorsun, o yüzden sızlanmayı bırak ve çarmıhtan in.
Birinin oduna ihtiyacı var."
Ash eğlenmedi ve önemsiz saçmalıklar için ağlayan bir şehit değildi. Tüm bunları harekete geçiren kişinin kendisi olduğu inkar edilemezdi. Ancak geçmişteki pişmanlıklar şimdiki sorunu çözmüyordu. "Jared'i nasıl durdurabilirim?"
Yapamazsın. Onu sadece efendisi dizginleyebilir."
"Ya yapmazsa?"
"Hepimiz mahvolduk."

* * *

Stryker, Zephyra'nın eşyalarının kendisininkine karışmasını bu kadar sevmesinden nefret ediyordu. Saç fırçası, losyonları. Onun parfümü. Kokusunu alabilmek için ikincisini aldı.

"Ne yapıyorsun?"
Küçük cam kabı hemen yere koydu. "Hiç bir şey."
"Hiçbir şey değildi. Eşyalarıma aylak aylak bakıyordun, değil mi?"
Seçtiği kelime karşısında tek kaşını kaldırdı. "'Ay' mı? Bu ne tür arkaik bir terim?"
Bakışlarına kendi bakışlarından biriyle karşılık verdi. "Dikkatimi bu kadar kolay dağıtamayacaksın.
Az önce benim için can atıyordun."
Ona doğru bir adım attı ve ona şüpheyle baktı, ancak o hiçbir şekilde duygu göstermedi. Keşke adamlarını bu kadar etkili olacak şekilde eğitebilseydi...
"Bunu mu söylememi istiyorsun? Seni ne kadar özlediğimi zaten biliyorsun."
Gözlerini kıstı. "Ama söylediğini duymak istiyorum."
"Neden?"

Ona yaslandı ve ona biraz kin, biraz neşe, biraz da alaycı bir bakış attı. "Çünkü yokluğumun sana ne kadar eziyet ettiğini görmek istiyorum."
Gitmeye başladı ama vücuduna itaat ettiremedi. Yapamadı. Bunun yerine, dudaklarından dökülen tek basit gerçeği buldu. "Seni özledim."
Zephyra bu sözler yüzünden ona tokat atmak istedi. İçindeki acı kesilene kadar onu dövmek istedi. Ama gerçeği biliyordu. Dünyada verdiği zararı silmeye yetecek kadar taciz yoktu. "Bunun bir şeyi düzelttiğini düşünüyor musun?"
"Hiçbir şeyi düzeltmez." Sesi kırılgandı. "Ama orada durup benden nefret ederken, bunu benim açımdan düşün. Her şeyi batıran benim ve hayatımın her günü birlikte yaşamak zorunda kaldığım gerçek ve bilgi bu. Sen benim tek gerçek kalbimdin. Diğer yarım ve ben seni terk ettik. Bu bilginin beni ne kadar yediğine dair bir fikrin var mı?”
Elini saçlarına daldırdı ve yüzünü buruşturana kadar çekti. İçinde dolaşan tüm karmaşık duygularla baş edemediği için onu kendine çekti ve şiddetle öptü.
Dili onun diliyle dans ederken Stryker onu içine çekti ve onun tadına tam olarak baktı. Hayatı boyunca, gerçekten arzuladığı tek şey oydu. Ona mümkün olduğu kadar yakın olması gerektiğinden, onu kollarının arasına aldı ve yatağa taşıdı.
Öpücüğünden sadece gömleğini kafasından geçirecek kadar ayrıldı. Onsuz bir saniye daha dayanamadı, güçlerini kıyafetlerini tamamen çıkarmak için kullandı.
Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Sahip olduğun kullanışlı bir güç," diye soludu adamın dudaklarına doğru.
O cevap veremeden, onu şiltenin üzerinde yuvarladı ve dişleriyle çenesini kıstırdı. Stryker ne kadar iyi hissettiğine homurdandı. Onu tutarak, genç bir prensten başka bir şey olmadığı günlere geri gitti. Dünya yeni ve tazeydi. Yüreğinde nefret yoktu. Yalnızlık yok.
Onun kollarında, her zaman içini sonsuza kadar görebilmişti.
Şimdi ona bakarken hissettiği şevkle ona saldırıyordu. Gözlerini kapatarak onun çıplak teninin tadını çıkardı. Elleri vücudunu sıkıca kavradı. Lanetlenmiş ve kaybolmuş olsa da burası cennetti ve o da onun meleğiydi.
Zephyra dişleriyle onun kulak memesini çekiştirirken yanağını onunkine bastırdı. Bıyıkları vücudunu ürperterek tenini sıyırdı. Erkek ve baharatlı kokuyordu
kendi kokusuyla iyi karışan tıraş losyonu. O gittikten sonra yıllarca onun tuniğini saklamış ve geri dönmesi için can atarak gecenin erken saatlerinde tutmuştu.
Apollon'un lanetine duyduğu öfkeyle onu yakmıştı. Ama şimdi yeniden Stryker'la birlikte olduğuna göre, onu her şeyi affetmek istiyordu. Zamanda geri gitmek ve onu yanında tutmak için.
Keşke yapabilseydi.
Sana içimde ihtiyacım var, diye fısıldadı. Onların oyunu daha sonra gelebilir. Şu anda ona olabildiğince yakın olmak istiyordu.

İsteğini yerine getirmek için vücuduna girerken, ona alçak bir inilti ile cevap verdi.
Onun bir parçası olmaya ihtiyaç duyarak onun kalçalarına yaslanırken zevkle haykırdı. Bir erkekle, özellikle de çok yetenekli biriyle birlikte olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu. Her vuruşu, her yalaması, mutluluk içinde çığlık atmak isteyene kadar onu ateşe verdi.
Stryker onunla birlikte yuvarlandı ve ona karşı daha da hızlı ve daha sert hareket ederken onu yatağın ortasına yerleştirdi. Gümüşi bakışları onunkilere kilitlendi ve loş ışıkta içindeki savunmasızlık onun nefesinin kesilmesine neden oldu. Gençliğinin küstahlığı gitmişti ve adamın içindeki acı onu paramparça etmişti. Agapa'nın tapınağında kendilerini karı koca olarak bağladıkları o günden beri ikisinin de başına çok şey gelmişti.
Kendini keserken hançeri eline dayamış olan uzun boylu, kararsız genci bir kez daha gördü. “Kanımla, kalbimle, canımla, hayatımı seninkine adayacağıma yemin ederim. Nerede olursam olayım, sonsuza dek düşüncelerimde benimle olacaksın. Buna senin ve benim tanrılarımın önünde yemin ederim. Artık birleştik ve bizi yalnızca ölüm ayıracak.” Sonra öne doğru eğilip kulağına fısıldadı, "O zaman bile senin yanında olmanın bir yolunu bulacağım. Sen ve ben, Phyra. Sonsuza kadar.”
Bu anı onu yakıp kavururken gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Ona inanmıştı.
"Fira?"
Hareket etmeyi bırakıp ona baktığında yutkundu.
"Seni incitiyor muyum?"
Boğazına bir hıçkırık takıldı. "Kalbimi söktün, seni piç kurusu. Ben benden başka kimseye inanmazken sen beni kendine inandırdın."
Stryker, ruhunu paramparça eden bu sözler üzerine nefesini tuttu. “Tek istediğim, beni gördüğün adam olmaktı. Yaptığım şeyi geri alabilmeyi tanrılara diliyorum. Olmam gerektiği gibi senin yanında kalıp öldüğümü. Ama geçmişi geri alamam. Acıyı geri alamam. Bunun teselli olmadığını biliyorum ama sana söz veriyorum benim için daha kolay olmadı.” Bakışları onu yaktı. "Hayatımda hiçbir şey için özür dilemedim. Hiç kimseye bir şey için yalvarmadım. Ama yaptıklarım için üzgünüm ve bunun için beni affedebilirseniz seve seve dizlerimin üzerine çökerim.”
Onu itti, sonra oturmak için yuvarlandı. "Artık nasıl affedeceğimi bilmiyorum."
Bu sözler içini delip geçerken Stryker yüzünü buruşturdu. Onun küçümsemesinden daha fazlasını hak etmiyordu. Ama bunun peşini bırakamazdı. Kalbi kırıktı, saçlarını nazikçe çözebilmek için hareket etti. Her gece yatakta ona katılmadan önce tenini fırçaladığını hatırladığında, ipeksi iplikler teniyle dalga geçiyordu.
Adamın şefkati ona derinden dokunurken Zephyra yumruklarını kapağa bastırdı. Onu affetmek istemiyordu ama sözleri ve samimiyeti onu zayıflattı. Omzunun üzerinden ona bakınca daha da eridi. Bu, zulmü ve vahşeti ile ünlü bir adamdı. Hiçbir şeyde tereddüt etmedi.

Yine de, sanki onu incitmekten korkuyormuş gibi elini saçlarının arasından geçirdi.
Onu bu kadar çok seven birinden nasıl nefret edebilirdi? Ona hayatındaki en değerli şeyi veren adamdan nefret mi ediyordu?
"Bu senden hoşlandığım anlamına gelmiyor," diye homurdandı onu geri itip kalçalarının üstüne binmeden önce.
Stryker, Zephyra üzerine eğilip beslenmek için dişlerini onun boynuna batırırken gülümsedi. Ölürken onu bu şekilde tutabileceği anlamına geliyorsa, kanının kurumasına memnuniyetle izin verirdi. Başı onun kokusuyla yüzüyordu, göğüslerinin göğsüne baskı yaptığı hissi ve kalçalarının birleştiği yerdeki küçük tüyler kalçasına sürtünüyordu.
Başını aşağı eğip, kadın onu acıyla ısırırken kediotu içine çekti. Burası cennetti.
Parmaklarını onunkilere kenetleyene kadar elini onun kolundan aşağı kaydırdı. Elini kaldırıp dişlerini bileğine geçirmeden önce avucuna bir öpücük kondurdu.
Hafifçe sarsıldı ama geri çekilmedi. Stryker onun tatlı tadına homurdandı. Ve içerken onun güçlerinin kendisininkiyle birleştiğini hissetti. Şimdiye kadar, onun ne kadar şeytani enerji taşıdığına dair hiçbir fikri yoktu.
Onu asla yenemezdim….
Bunun farkına varınca gerilmişti. Onun kazanmasına izin verecekti.
Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ama konuşmadı. Onu tekrar kızdırmak istemiyordu. Onlar böyleyken değil.
Ona bakmak için geri çekildi. Saçları göğsünü dalgalandırırken elini bıraktı. Gerçekten de çıplak göğüsleri ona sürtünürken onun üzerinde yükselmesinden daha güzel bir manzara yoktu.
Zephyra, Stryker'ın yakışıklılığına kapılmıştı. Onun gücü. Artık gerçeği biliyordu. Aralarındaki mücadelede kendini tutmuştu. Onu ciddi şekilde incitebilirdi ama yapmamıştı.
Keşke ona tekrar güvenebilseydi.
Cesaret etti mi?
Yavaşça göğsünü emebilmek için kendini kaldırdı. Başını ona yaslayarak, onun sıcak dilinin üzerinde gezindiğini hissedince ürperdi. onu kaldırdı zahmetsizce ve onu üzerine bıraktı. Onun vücudunu kendi bedeninin içinde hissedince derin bir nefes aldı.
Ona karşı çok yavaş hareket ederken dudaklarını yeniden tadabilmek için çenesini kaldırdı. Hissettiklerinden nasıl da memnundu. Nefesinin onunkine karıştığı hissiyle.
Stryker, vücudu zevkle haykırırken doğru dürüst düşünemiyordu bile. Onunla birlikte olmanın katıksız sevincinden çıkmamak için kontrolünün her parçasını aldı. Kendini kontrol altında tutmak için tırnaklarını avucuna geçirdi. Ama zordu.
Bu, hayatında aşık olduğu tek kadındı.
Kulağına dokunurken dudaklarından hafif bir gülümseme kıvrıldı. Bir nokta vardı….

Başını eğip dilini kulağının arkasından memesine doğru süpürdü.
Titreme üzerine yayılırken, göğüs uçlarını sıkılaştırırken nefesini keskin bir şekilde içine çekti.
"Hala çok hassassın."
Ona hararetli bir bakış attı. "Peki ya sen?"
"Hiçbir zaman hassas olmadım."
"HI-hı." Ellerini kollarının altından ve kaburgalarından aşağı kaydırarak onu zıplattı. Bu onun içinde daha da derinlere inmesine neden olduğu için inledi.
Stryker gülerek onu yatağa doğru itti. Zephyra sırtını bükerek onu daha da derine çekti. Artık dayanamayana kadar vuruşlarını hızlandırdı. İçinden patlayan parlak bir duygu patlamasıyla geldi. Ağlayarak, onun etrafına sarıldı ve vücudu nabzı atarken onu kendine yakın tuttu.
Stryker salıverilirken ona katılırken homurdandı. Vücudu sallanırken ve ayak parmakları kıvrılırken onu yakın tuttu.
O lezzetliydi ve hayatının geri kalanını onunla çıplak bir şekilde yatağında geçirmek istiyordu.
Kibirli bir alayla geri çekildi. "Öyleyse söyle bana aşkım... hayal kırıklığına uğradın mı?"
Burnunu kırıştırdı. "Hmm, her şey düşünüldüğünde, sanırım bunun için bir terim var."
"Ve bu?"
“'Kötü oyun.'”
Onun kötü kelime oyununa homurdandı. “Gece henüz genç. Seni tatmak için daha çok saatlerim kaldı ve seni temin ederim ki, işim bittiğinde 'fakir' aklına gelecek son kelime olacak."
Ondan ne kadar memnun olduğunu tam olarak bilmesini istemeyerek kibirli bir hava takındı. "Peki, kendini yeniden utandırmak istiyorsan, ben kimim ki seni durdurayım?"
Ona tik attı. "Sen çok kötüsün." Onu yatağına yatırabilmek için örtüleri geri çekmek için etrafına uzandı.
"Devam etme konusunda ciddi miydin?" diye sordu.
"Kesinlikle. Telafi etmem gereken birkaç yüzyıl var.”
Cevap vermeye başladı ama bunu yapamadan kapısı çalındı.
Onun tamamen örtüldüğünden emin olduktan sonra, "İçeri gel," diye havladı.
Davyn'dı. Odaya bir adım attı, sonra yanındayken Stryker'ı çıplak görünce duraksadı. Bakışlarını hızla kaçırdı. "Lordum, ufak bir sorunumuz daha olduğunu bildirmek istedim."
"Ve bu?"
"Besleyemeyiz."
Stryker, Davyn'a hitap etmeden önce onunla kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"
"Savaş ve iblisler bizi hapsetti. Herhangi bir Daimon beslenmek için buradan ayrılırsa, onu ya öldürürler ya da din değiştirirler. Kapana kısıldık.”
Stryker kötü bir küfür savurdu. "Tekrar beslenmen ne kadar sürer?"

“Dün gece beslendim, bu yüzden birkaç hafta iyiyim. Ve siz efendim?"
Zephyra'ya baktı.
Bu bakışı anlayınca soğudu. “Senden iki kez kan aldım…”
Onayladı. "Birkaç gün iyi olacağım."
İçini bir korku duygusu kaplarken, onun kuru ses tonundan korkarak yutkundu. "Kaç tane?"
"Belki iki."
Ve sonra ölmüş olacaktı.

BÖLÜM 9

Davyn onları rahat bırakana kadar Zephyra bir daha konuşmadı. Stryker yatakta ona doğru döndü ve bakışları onun daha önce onu bıçakladığı yere kaydı. Gözlerinin çizgisini takip etti. Yara iyileşiyor olsa da, hâlâ öfkesinin kötü bir hatırlatıcısıydı.

Ve ölümcül nişan.

"Dileğine er geç kavuşacaksın gibi görünüyor, ha?" dedi küstahça.

Çarşafı göğsüne bastırdı. "Buradan çıkmanın bir yolu olmalı."

"Evet, ama bir avantajları var. İblisler gececi değildir. Bizi gece gündüz sıkıştırabilirler. Sadece hava karardıktan sonra beslenebiliriz."

"Buraya insan getirebilir misin?"

Teoride, evet. Ancak işler nadiren bu kadar basitti. "Yalnızca bir cıvata deliğine takılırlarsa.

Söylemesi yapmaktan çok daha kolay bir şey. Genelde bu tuzaklarla sadece çocukları buluruz ve ben de dahil olmak üzere çok sayıda Daimon bir çocuğun ruhunu yutmakta güçlük çeker.

İnsan sığırları olsalar bile."

Bakışları öfkeyle karardı. "Korkmadan çocuklarımızı öldürdüler."

Yine, o kadar basit değil. "Çocuklarımızı onlar değil ebeveynleri öldürüyor. Bu kavgada masumlar. Babam beni bu hayata lanetlerken beni bir canavar olmaya zorladı ama ben onun çılgınlığına karşı tüm duygumu kaybetmeyi reddediyorum.

O, başını salladı. "Sen bir savaşçısın. Bana savaşta hiç bir çocuğu katletmediğini mi söylüyorsun?

"Bir ölümlü olarak savaş eğitimi aldım ama bir Daimon olana kadar hiç savaşmadım. Yani hayır, asla bir çocuğun canına kıymadım. Bir baba olarak, bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Gözlerini ona kıstı. "Ve bu beni korkak yapmaz."

Zephyra onun düşmanca ses tonu karşısında teslim olur gibi ellerini kaldırdı. İstemeden sinirlerini bozmuştu. "Aklımdan hiç geçmedi." En azından bir çocuğa zarar veremediği için değil. Yaptığı diğer şeyler…

Bu başka bir hikayeydi.

Yataktan kalktığında, sağ kürek kemiğinde önceki oyunlarına odaklanırken gözünden kaçan dövmeyi gördü. Dövme zihnine tam olarak yerleşirken, bu ona iki kez daha yaptırdı.

Hayır, olamazdı….

"Dur," dedi, incelemek için onu geri çekerek.

Bu, içinden dikenli sarmaşıkların dolandığı kırık bir kalpti ve kırmızı merkezinden aşağıya saplanan bir kılıçtı. Ama dövmeyi kapatan, nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olan kurdele ve içerdiği isimdi.

Zefira.

Altında karmaşık bir desen oluşturan on sekiz küçük siyah gözyaşı vardı. Parmak ucuyla onları takip etti. "Bunlar kimin için?"

“Her çocuğum ve torunum için bir tane. Ve karılarımdan her biri için bir tane.”
Ama kurdelenin içine koyduğu isim onun adıydı. Kırık kalbini belirleyen tek şey onunkiydi.
Omzunun üzerinden ona baktığında bakışlarıyla buluşmak için yukarı baktı. Birlikte geçmişlerine dair anılar ve çelişkili duygular içini parçaladı. O çok tanıdık ve çok yabancıydı.
"Sen kimsin, Strykerius?"
"Ben kayıp bir ruhum," diye sessizce soludu. "Bir zamanlar bir amacım vardı ama onun yolunda tökezledim."
"Ve şimdi?"
Bakışları tehlikeli bir şekilde kısıldı. Baştan çıkararak. “Ne istediğimi yeniden görüyorum ama hayatımda ilk kez bunu talep edip edemeyeceğimden emin değilim. Seni asla bırakmamalıydım ve bunu biliyorum."
Elini yanağının sakalına koydu. "Ben Artemis'in hizmetkarıyım. Kimse kabul etmezken beni yanına aldığı için ona borçluyum.
“O borcun bin katını ödemedin mi?”
Zephyra duraksadı. Öyle miydi? Artemis çok kararsız ve soğuk olabilirdi. Yüzyıllar boyunca Zephyra, Artemis ve tanrıçayı karalayan veya gücendiren diğerleri için sayısız insanı idam etmişti. Bundan önce Artemis'in hizmetinden ayrılmayı hiç düşünmemiş olması garip. Tanrıçanın tapınağının sığınağında kalmaktan ve sadece var olmaktan memnundu. Tüm bu yüzyıllar boyunca tek amacı kızını korumak olmuştu.
Bundan başka bir hedefi nasıl olmazdı? Çünkü son hedefi yaşlanmak ve kapıdan çıkıp kalbini kıran bir adamı sevmekti. Onun ruhu.
Onun hayatı.
Ondan sonra, bir daha asla bu kadar acıya dayanmayacağına yemin etmişti. Bir kez kesinlikle onun için yeterli olmuştu.
Stryker yatakta döndü ve ona o kadar yoğun ve ham bir bakışla baktı ki, vücudunu ürpertti. "Yine bana katıl, Phyra. Yanımda ol, ben de insanların dünyasını ayaklarının dibine sereyim. Babamın lanetini kırmanın ve gün ışığında yerimizi almanın bir yolunu bulacağız.”
"On bir bin yılı aşkın bir süredir gün ışığına dokunmadım. Lanet konusunda uyarıldığımız geceden beri.
"Bunu sana verirdim."
Başını olumsuz anlamda salladı. "Daha önce bana dünyayı vaat etmiştin ve sonra onu yüzüme fırlattın."
"Artık farklıyım, Phyra. Ben babasının gölgesinde yaşayan korkmuş bir çocuk değilim. Hatamdan ders çıkardım ve yemin ederim seni bir daha asla bırakmayacağım.”
Buna inanmak istiyordu ama inanıp inanamayacağını bilmiyordu. Sözler vermek çok kolay ve tutmak çok zordu. İnfazlarını gerçekleştirebilen nadir bir insandı. "Yine de seni beslemezsek iki gün içinde öleceksin."
"Ölümde bile yanında olmanın bir yolunu bulacağım."

Adam ona düğünlerinde ettiği yemini hatırlatırken, bu sözler onun öfkesini ateşledi. "Bu ne cüret!" diye hırlayarak onu geri itti.
"Anlamıyorum."
"Bu sözlerle benimle alay ediyorsun."
Yüz ifadesi gerçek bir şaşkınlıktı. Nasıl bilmezdi? "Nasıl yani?"
“Bana aşk sözü verdin ve bir yıldan kısa bir süre sonra ayrıldın. Şimdi sana nasıl güvenebilirim?”
“Eşim öldükten sonra bir daha asla evlenmedim. Tüm bu yüzyıllar boyunca ve ona karşı hissettiklerim yüzünden değil. Beni bekar tutan senin hatırandı. Hiçbir kadın beni senin kadar büyülemedi.
Ve başka hiçbir erkek onun kalbine sahip çıkmamıştı. Hiçbiri. Etrafına diktiği kalkanı yalnızca Stryker kırabilmişti.
Ondan bu kadar nefret etmesinin nedeni buydu.
"Anne!"
Medea kapıyı açarken aynı anda kapıya baktı. Medea onları yatakta çıplak görünce bir kez olsun tepki göstermedi. Bu bile Zephyra'ya haberin ne kadar korkunç olduğunu gösteriyordu.
"Kessar, babamla konuşması için bir elçi gönderdi. Hemen gelmesi gerekiyor.”
Yataktan çıkarken vücudunda Stryker'ın kıyafetleri belirdi. Zephyra onu da giydirdiğinde tam onunkine uzanmak üzereydi. Kapı eşiğinde Medea ile buluşmak için yataktan fırladı.
Stryker liderliği ele geçirdi.
Medea, Zephyra'ya yaklaşırken meraklı tek kaşını kaldırdı, ama Stryker'ı kabul salonuna giden koridordan takip ederken hiçbir şey söylemedi. Orada, loş ışıkta, Daimonlar uzun boylu, kıvrak bir gallu dişinin etrafında toplanmıştı. Toplanmış Daimonlara karşı tiksintiyle dudaklarını kıvırırken, uzun siyah saçları omuzlarının etrafında gevşekti.
Stryker, siyah iskelet tahtının beklediği kürsüye doğru onun yanından geçerken konuşmadı. Loş ışıkta parıldadı ve onu işgal eden adam kadar tehditkar ve ölümcül görünüyordu. Zephyra itiraz etmesini bekleyerek onu takip etti. Yapmadı. Bir tanrının varlığıyla, kayıtsızca oturdu ve sanki zemininde üzerine basmak üzere olduğu bir böcekmiş gibi galluya baktı.
Zephyra tahtının sağ tarafında yer aldı. Bir elini, bir omurga görüntüsüne oyulmuş üst iği destekledi.
"Kessar'dan haber var mı?" Stryker gallu'ya sordu.
"Sana teslim olman için bir şans sunuyor."
Stryker onun aptallığına yüksek sesle güldü. Kessar'ın cüretinde. Gözünü kırpıştıracaklarını sandılarsa, ne yazık ki yanılıyorlardı. "Ona aptalların kanını emmeyi bırakmasını söyledim. Artık kendi zekasına bulaştı.”
Dişi gallu parmaklarını şıklattı.
Zincirlenmiş bir Daimon ile iki galu daha öne çıktı. Spathi komutanlarından biri olan Illyria'ydı. Açık sarı saçları siyah kıyafetleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Doğası ve konumu gereği, onu acımasızca dizlerinin üzerine çökerttikleri için yalvarmadı.

Ama zayıftı. Teni, beslenmek için çok uzun süre beklemekten kaynaklanan o kül rengi, yanardöner kalıbı tutuyordu. Vücudu yaşlanmaya ve çürümeye başlamıştı. Şimdiden yirmi yedi yaşından büyük görünüyordu. Birkaç dakika içinde orta yaşlı olmuştu.
"Onlara hiçbir şey vermeyin lordum," diye tükürdü Illyria, onu tutan iki gallu ile savaşmaya çalışırken.
"Teslim olmazsan ölecek."
Stryker omuz silkti. "Hepimiz ölürüz, gallu. Kendi kaderinle daha çok ilgilenmelisin."
Soğuk bir bakışla onu süzdü. "Cildiniz de beslenmeniz gerektiğini gösteriyor." Eliyle Illyria'nın çenesini tuttu. "Yaşlanmasına bak. Kemikleri kırılgan hale geliyor. O
saat sürmeyecek. Birbirinizden beslenseniz bile, çok daha erken ölürsünüz."
Stryker kayıtsız havasını sürdürdü. "Ben ölümü dizginlemeye çalışan Sisifos değilim.
İlirya bir askerdir. Onun zamanıysa, onun zamanı. Atropos'la savaşta değilim. Bizi istediği zaman götürmek onun isteği. Tek amacım onurlu bir şekilde ölmek."
Zephyra, Stryker'ın tavrından ve sağduyulu müzakeresinden etkilenmişti. Tanıdığı çocukla aynı değildi. Karşısındaki adam sertti ve gözünü korkutmak istemiyordu.
Bunu takdir edebilirdi. Tıpkı galunun gözlerindeki hiddeti gördüğü gibi. İblis kaymak üzereydi.
Zephyra galluya dik dik bakarken aklına bir fikir geldi. Cesur ama aydınlatıcıydı. Elini Stryker'ın omzuna koydu ve kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi.
"Galludan iç..."
Stryker onun sözleriyle sakinleşti. Gallu kanı bulaşıcıydı. Onunla temasa geçen herkesi onlardan birine dönüştürebilir ve o kişiyi kontrol etmeleri için akılsız bir zombi haline getirebilirdi. Zephyra ondan o kadar çok mu nefret ediyordu ki bu kaderi ona diledi?
Bakışlarıyla karşılaştı. Orada, onun yanında güzeldi. Her zaman olması gereken yerdeydi. Yine de ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Ne teklif etti...
Bu intihardı.
"Güven bana," diye fısıldadı kulağına, vücudunu ürpertti.
cesaret etti mi? Kadınların sonuna kadar kinci olduğunu kendisi söylemişti. Kara gözleri onu kavurdu ve niyeti hakkında ona hiçbir şey söylemedi. Onu yaşaması için ayarlıyor olabilir.
Yada öl.
"Gallu'nun ruhunu al," dedi o kadar alçak bir sesle ki duyduğundan bile emin değildi. "O kaltağı öldürürsen seni kontrol edemez."

Sabrını yitiren gallu boğazını temizledi. "Tamamen kesildin. Hepinizi indireceğiz. Tek umudun teslim olup Kessar'dan ve bizden merhamet dilemek."
O kimseye herhangi bir şey için yalvarmadan önce evren paramparça olurdu.
Stryker yavaşça ayağa kalktı. Zephyra, onun ruh hali veya niyeti hakkında hâlâ ona hiçbir ipucu vermiyordu. Dürüst olsaydı. Ya da ona tuzak kurmak. Ne olursa olsun, asla zorbalığa uğrayacak biri değildi. Kürsüsünden inerek galluya doğru yürüdü. Illyria'yı tutan iki kişi, üzerlerine hamle yaparsa onu öldürmeye hazır bir şekilde kavrayışlarını sıkılaştırdı.
Atlantis dilinde İlirya'ya "Sriana ey froya," dedi. Onlara yardım et ve onları yok et. Illyria'ya baktı ve gözlerinin değiştiğini hissetti. Artık gümüş değil, artık gümüş olduklarını biliyordu.
parlayan kırmızı İçindeki tanrısal güçleri çağırıyordu. Gallu'ya dönerek bakışlarını ona kilitledi.
İradesi, Apollon'un Apollitleri lanetlerken onlardan almayı unuttuğu bir kutsama tarafından reddedildiği için anında kaskatı kesildi.
İradesi zayıf herkesi kontrol edebilirler. İnsan ruhlarını bedenlerine almalarına izin veren bu hediyeydi. Ama işin zor yanı, yaşam sevgisi güçlü ama zihinleri zayıf insanları bulmaktı. Gallu durumunda, ikisi eşanlamlıydı.
Stryker elini ona uzattı. "Bana gel, gallu."
İtaat etmekten çekinmedi.
Onu kendine çekerken dudaklarını yavaş bir gülümsemeyle kıvırdı ve sonra dişlerini boğazına sapladı. O içerken ağladı ve kanadı.
Illyria solundaki gallu'yu takip ederken, Davyn sağındakini tuttu.
Stryker'ın kafası, gallu kanının içindeki gücün tadıyla yüzdü. En azından midesi kramplanıp ağrımaya başlayana kadar. İçgüdüsel olarak uzaklaşmaya başladı, sadece orada Zephyra'yı buldu.
"Durma," dedi, kafasını gallunun gırtlağına dayayarak. "Ölene kadar olmaz."
Konuşabilecek kadar geri çekildi. "Sanırım dönüşüyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum."
"Olacaksın. Güven bana."
Bunu söylemeye devam etti, ama ona inanması gerektiğinden hâlâ emin değildi. Dürüst olmak gerekirse, kan yüzünden hasta hissetti. Sanki her an kusacakmış gibi. Ama dişlerini gallunun boğazında tuttu ve Zephyra onu öldürmek için gözlerinin arasına girene kadar onu boşaltmaya devam etti.
Sonra hissetti. Hayatın son nefesinin kesildiği ve vücudun kollarında gevşediği o an. İblisin göğsünü, varlığının merkezi olan kalbine dayadı ve onun ruhunun kendisininkiyle birleşmesini bekledi. Normalde emilim, derin bir canlanma hissinin takip ettiği küçük bir şoktu.
Bu kez ona bir şimşek gibi çaktı ve bedeni düşürüp geri sendelemesine neden oldu. Derisini karartarak içinden geçerken haykırdı. Nefes almakta zorlanıyordu ama bu imkansızdı. Tekrar tekrar etrafında yanıp sönen ışıklar gördü ve damarlarında dolaşan kanının sesini duydu. Evrenin dokusuna

bakmak gibiydi. Güç içinde birleşti, vücudunu ısıttı ve duyularını harekete geçirdi.
Bakışlarını odanın içinde gezdirdi ve adamlarının nasıl geri çekildiğini fark etti. Aniden Zephyra oradaydı.
Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana bak, Strykerius. Odak."
Yaptı ve bakışları kilitlendiğinde kalbi yavaşladı. Görüşü ve işitmesi düzeldi. Gömleğini yırtıp açmadan hemen önce dudaklarında hafif bir gülümseme kıvrıldı. Elini, ruh değiş tokuşunun gerçekleştiği yeri gösteren siyah bir işaretin artık olmadığı kalbinin üzerine koyduğunda kaşlarını çattı. Stryker, lekesiz deriye şaşkınlıkla baktı. Bir Apollite, ömrünü uzatmak için bir insan ruhunu bedenine aldığı an, kalplerinin üzerinde ruhların birleştiği yerde kara bir leke belirdi.
Onunki gitmişti.
"Anlamıyorum."
"Bir Daimon bir iblisle birleştiğinde, her iki türün de gücüne sahip olursunuz. Onlar ölümsüzdür. Şimdi sen de öylesin.
O dehşete kapılmıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"
Kötü bir şekilde gülümsedi. "Gallu kanı güçlüdür. Onu bulaşıcı yapan her ne ise, DNA'mızla birleşir ve bizi güçlendirir. Ruhları içeri almak zorunda olmaktan özgürsünüz."
Öldürdükleri galluların cesetlerinin başında duran Davyn ve Illyria'ya bakmak için döndü. "Gallu köleleri değil miyiz?"
Zephyra başını salladı. "Efendin bir kez öldürüldüğünde olmaz. Bu yeni bir dünya, Stryker. Yeni bir şafak."
Zephyra onu ona vermişti. Hiçbir şey bundan daha fazlasını ifade edemezdi. "Artık seni öldürecek tek şey başının kesilmesidir."
Sevinçle haykırmak istedi. "Bir galu ile kaç Daimon dönüştürebiliriz? Kanı birkaç kişiye beslersek ve sonra iblisi öldürürsek, hepsini dönüştürüp öldürdüğümüzde onları serbest bırakacak mı?
Omuz silkti. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Deneyin ve görün."
Stryker, toplanmış olan Spathi'ye bakarak güldü. "Hanımefendiyi duydunuz. Bir deney yapalım ve ne olacağını görelim. İşe yararsa, onlardan beslenir ve sonra onları öldürürüz ve artık yaşamak için insan ruhları almamız gerekmez. Galiba galu'da açık sezonu açmamızın zamanı geldi." Kessar ve halkının durumunu tersine çevirme fikrine yine güldü. "Kim aç?"
Bir kükreme yükseldi.
Stryker, Davyn'a döndü. "Bir cıvata deliği açın ve leydimin teorisini test etmek için bir galu daha alalım."
Davyn başını eğdi ve onu selamladı. "Nasıl isterseniz lordum." Illyria ve iki Spathi'ye daha kendisine katılmalarını işaret etti.
Stryker, halkının geleceğine yepyeni bir bakış açısıyla oturduğu tahtına döndü. Daimon'un şafağı daha yeni başlıyordu ve her şey söylenip yapılmadan önce insanların üzerine cehennem yağdırmayı planlıyordu.

Aşağıya bakarak, yerdeki üç gallu bedenine dudaklarını kıvırdı. Babası kadar iticiydiler. "Birisi pisliği temizleyebilir mi? Bunları dışarı çıkar ve yak.”

Zephyra kürsüsüne çıkarken küçük bir grup ona itaat etmek için öne çıktı. İzleyenleri görmezden gelerek, onun elini avucunun içine aldı ve parmak boğumlarını öptü.

"Teşekkür ederim Fira. O kısmı kendine saklayabilir ve benim ve halkımın ölmesine izin verebilirdin.

Bakışlarını odaya çevirdi. "Senin hakkında kişisel olarak ne hissettiğimin bir önemi yok, ben Atlantisliyim ve bir Apollite'im." Askerlerini belirtmek için elini kaldırdı. "Türümüzün son savaşçılarıyız. Kenarda durup galuların bizi avlamasını izleyeceksem lanet olsun. Onlar aşağı kurtçuklar. Biz tanrıların çocuklarıyız. Kimseye boyun eğmiyoruz.”

Stryker, halkının yüzlerindeki şaşkınlığa gülümsedi. "Az önce kimsenin senin kim olduğunu bilmediğini fark ettim aşkım." Ayağa kalkarak kalabalığa bakması için onu çevirdi.

Daimonlar. Kardeşlerim, size Zephyra'yı tanıtmama izin verin. Kraliçem."

Zephyra onun duyurusu karşısında gerildi. "Küstahlık yapmıyor musun?" diye sordu.

Kulağına fısıldamak için öne eğildi. "Eğer beni öldürürsen, halkımın bir lidere ihtiyacı olacak.

Bundan sonra onlar için en iyisini yapacağınıza inanıyorum. Benimle evli olsun ya da olmasın, sen benim kraliçemsin ve eşitimsin. Halkımı yönetmesi ve koruması için güvenebileceğim başka kimse yok.”

Başını ona doğru eğdi.

Stryker elini Medea'ya doğru uzattı. "Ve bu benim kızım. Hepinizin Medea ve Zephyra'ya hak ettikleri saygıyı ve hürmeti göstereceğinize inanıyorum." Alaycı bir şekilde sırıttı. "Değilse, eminim onlara verdiğin en küçük sözden dolayı seni acı bir şekilde pişman edeceklerdir."

Medea, çevresinde çınlayan tezahüratlardan pek de memnun görünmüyordu. Ancak Zephyra, onların övgüsüne aldırmıyor gibiydi.

Stryker kızına doğru bir adım atarken, Davyn bir galu ile geri döndü. İblisi kendisine eşlik eden iki Daimon'a doğru fırlattı. Çaresizlikten doğan bir şevkle galluya bindiler ve beslenmeye yardım eden üç Daimon daha katıldı. İblis, savaşmak için elinden gelenin en iyisini yaptı, ancak onu zapt eden ve onu avlayan Daimonların dengi değildi.

Stryker, Daimonlar din değiştirmeye başlarken hastalıklı bir hayranlıkla izledi. Bu işe yarar mı? Yoksa adamlarını indirmeleri mi gerekirdi?

Cevap, Davyn galluyu öldürürken geldi. İblis son bir acı çığlığı attı ve ardından aşağıdaki katta öldü. İlk Daimon, Laeta, ruhu aldı ve içine aldı. Başını geriye yaslayıp bağırırken gözleri kıpkırmızı parladı.

Bir an sonra ayağa kalktı ve gömleğini kaldırdı. Daimon'unun işareti gitmişti.

Gallu ile beslenen diğerlerinin izleri de öyleydi.

Stryker, hayatta kalmalarının anahtarını bulduklarını anlayınca sevinçle haykırmak istedi.
Kurtuluşlarının anahtarı.
Mutluluğun üstesinden gelerek Zephyra'yı kaptı ve onunla birlikte döndü. "Harikasın!" dedi gülerek.
Zephyra, nefret ettiği adamın içinde sevdiği çocuğu görünce nefes alamıyordu.
Bu onun kalbini çalan Strykerius'un aynısıydı. Gözlerini kapatarak, onu tutma hissinin tadını çıkardı. Tekrar kucakta olmak çok iyi hissettirdi. Bir şeyin parçasıymış gibi hissetmek ve sadece hayatın hareketlerinden geçmiyor. O kadar uzun süredir uyuşmuştu ki.
Ama tam burada, şu anda kendini bütün hissediyordu. Sanki dünyaya önemli bir şey vermiş gibi. Ve artık sahip olduğu ruhları aramak zorunda kalmayan Daimonlara.
Onlara hayat vermişti.
Ve şimdi onlar, Stryker gibi onun adını alkışladılar. Kombinasyonların en güçlüsüydü.
Gülümseyerek, kendisininkine eşit bir yaşam gücüyle parıldayan gümüşi gözlerine baktı. Bir yanı ona sonsuza kadar tutunmak isterken, diğer yanı ona ihtiyaç duyduğunda yanında olmadığı için onu dövmek istiyordu. Bebeğini dünyaya getirmek için uğraşırken elini tutmadığı için. Medea'ya yürümeyi ve konuşmayı öğretmemek.
Her şeyi kaçırmıştı.
İçindeki savaş sertti ve acı vericiydi. Onu nasıl bu kadar parçalanmış hissettirebilmişti?
Ve o onu tutarken hatırlayabildiği tek şey onun kollarında ne kadar güvende hissettiğiydi. Güçlüydü, olması gerekenden daha güçlüydü ama yine de onu dizleri ve kalbi zayıf düşürüyordu. Tek başına hayatta kalabilecek kapasiteden daha fazlasına sahip olmasına rağmen, ona yaslanmak istemesine neden olmuştu.
Hayatta kalmak. Onsuz yaptığı tam olarak buydu. Hayatta kaldı.
Ama onunla yaşadı.
O anda kendini bu duyguya teslim etti. Kulaklarındaki kahkaha sesine ve onu o sert, mükemmel vücuda yakın tutan kollarının hissine.
İhtiyacının vahşiliğiyle hırlayarak onu öptü.
Stryker uçabileceğini hissetti. Bu kadınla ilgili ne olduğunu bilmiyordu ama ruhunu ateşe verdi. Her zaman vardı.
"Siz ikiniz bunu yapmayı yeni bitirmediniz mi?" Medea somurtkan bir tonda sordu.
Stryker gülerek geri çekildi. "Yine kör mü oluyorsun kızım?"
“Hayat için yaralı, çok teşekkür ederim. Kesinlikle danışmanlığa ihtiyacım olacak.”
Stryker, ona hızlı bir öpücük daha vermeden önce Zephyra'nın dudaklarının şeklini izledi. Sonra halkına baktı. "Artık ne yapabileceğimizi bildiğimize göre, hadi o piçleri parçalayalım. Davyn, cıvata deliklerini aç.”

* * *

Savaş geri çekildi ve Daimonlar ile galluların birbirlerine girmesini izlerken güldü. Kesinlikle güzeldi.

"Kesinlikle kötüsün." Onunla birlikte izlerken Ker uzun, zarif kolunu omzuna attı. "Bayıldım."

Onun ve Mache'nin yeniden onunla birlikte olması çok güzeldi.

"Hâlâ uğraşmamız gereken Malachai var."

Umursamazca içini çekti. Onu bulacağız. Ma'at onu korur ama tek başına duramaz. Bir süredir ondan bir parça istiyordum. Korkma. İkimiz de sakinleşeceğiz."

Onun on varlığa ayrılmasını izledi.

"Onu bulacağız," dediler, sesleri yankılanıyordu. Sonra onu kaynaklarıyla baş başa bırakarak kaçtılar.

Bunu yapabilme yeteneği karşısında derin bir nefes aldı. Bu onu her zaman sıcak yapmıştı. Ama daha sonra seks için zaman olacaktı. Şu anda özgürlüklerini güvence altına almaları gerekiyordu.

"Yunan tanrı kardeşlerimiz, peşimize düşmek için diğer panteonlardan bir araya geliyorlar."

"Mache onlarla ilgilenecek. Şimdiden Eris'e geri döndü ve onları birbirine düşürmeye başladı."

Eris … anlaşmazlık tanrıçası. War da birçok geceyi onun yatağında geçirmişti. Grubunun resmi bir üyesi olmasa da, zaman zaman onun için yararlı olmuştu.

Aklına gelen bir fikirle kaskatı kesildi. Eris'i getir. Onun için bir işim var.

"Ve bu?"

"Ma'at söz konusu olduğunda Yunan paranoyasını beslemesi için ona ihtiyacımız var."

Ker kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Yunanlıları Malachai'yi onları yok etmek için kullanacağına ikna ettik. Mısırlılarla bağlantısı olan herkesten ne kadar nefret etseler de, bir dakika sonra ona düşman olacaklar." Tekrar güldü. "Bunu düşün. Amacı panteonların geri kalanını yok etmek değilse neden bir Malachai'yi korusun ki?"

"Çünkü o denge."

Savaş gözlerini devirdi. "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Ama Eris onları akıllarına gelmeyecekleri bir yere kadar kışkırtabilir. Şimdi git ve çılgınlıklarını besle."

Ortadan kayboldu ve Daimonlar ve gallu çarpışmaya devam ederken devam eden kan banyosunun kokusunun tadını çıkarması için onu terk etti.

Bunun için yetiştirilmişti.

Yaratmakta olduğu yeni bir dünyaydı ve hepsinin kendi kaprislerine göre dans etmesi an meselesi olacaktı.

Şimdi uğraşması gereken bir şey daha vardı ve o zaman dünya onun olacaktı.

BÖLÜM 10

Zephyra, o ve Daimonları gallu ile savaşırken Stryker'ın tahtına oturdu. Medea'yı babasıyla birlikte göndermiş ve son birkaç saat içinde olanları halletmek için geride kalmıştı.

Düşünmek ve onu kör eden tüm komplikasyonları özümsemek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Her şey ona çok hızlı geliyordu ve duygularından bunalmıştı ve

Stryker'ın varlığının büyüklüğüyle. Ve tutkusu. Ama burada karanlıkta tek başına otururken, yüzyıllardır ilk kez daha iyi bir gelecek görebiliyordu. Stryker, onlara çok düşman olan dünyadaki yerlerini geri almak için savaşırken onun yanında duruyor.

Gözlerini kapatarak, onlar ordusuna komuta ederken burada onunla oturmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Artık içlerinde gallunun gücüne sahip olduklarına göre, saklandıkları yerden çıkıp yeniden insan dünyasında yaşayabilirlerdi.

Hayır, insan dünyası değil.

Daimon'un dünyası.

Bunu zihninde çok net bir şekilde gördüğünde dudaklarını yavaş bir gülümseme kıvırdı. Medea'nın güçleriyle, hala etrafta olan her türlü galu'yu dışarı atabilir ve onlardan hangi güçleri alıp kullanabileceklerini görmek için diğer iblisleri tutsak edebilirlerdi. Yapabileceklerinin sınırı yoktu. Hatta yeni bir tanrı türü haline gelebilirler.

Bunu neden daha önce hiç düşünmemişti?

Çünkü çok uzun süredir bir insan kabuğu olmuştu. İçinde daha fazlasını isteyen bu ateşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Yaşayan, soluyan ve tüketen bu ateş. İnkar edilemeyecek ve bildiğinden daha iyi bir varoluşu arzulayan ateş.

Yüzyıllardır ilk kez bütündü ve kendisi ve kızı için bir gelecek gördü. Güç biri…

yıkımın….

"Bunun için Stryker'a ihtiyacın yok."

Gözlerini açtığında karşısında Savaş'ı buldu. Bir yıkım tanrısının olması gerekenden daha yakışıklıydı, ağırlığını tek ayağının üzerinde ve kibirli bir yüz ifadesiyle duruyordu; Onun için hepsi, emrine amade olarak yok edilmesi gereken piyonlardan başka bir şey değildi.

Ama asla bu kadar aptal olamaz. Kendisinden veya güçlerinden korkmadığını göstermek için ayağa kalkarken kanında öfke kaynadı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Stryker'ı görmeye geldim ama onun yerine gelmiş geçmiş en güzel kadını görüyorum. Gerçekten olağanüstüsün.”

Alay etti. "Kolayca pohpohlanmam."

Gözünü kırpıştıramadan, yanındaydı. Ona pohpohlayıcı, sıcak ve ürkütücü bir açlıkla bakarken gözleri karanlıktı. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme oynadı. “Ve bunu bir kural olarak vermiyorum. Ama sen…"

Ona bir kez daha minnettar bir ifade verirken nefesini sertçe içine çekti. "Bir tanrıyı bile arzuyla çıldırtmaya yetersin."
Onun imaları ve kararlılığını hafife alması karşısında kaskatı kesildi. "Beni sıkıyorsun."
Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve anında büyüleyici bir hal aldı... sanki bu, onun boğazına atlamak için fırsat bekleyen bir çakal olduğu gerçeğini gizleyebilirdi. "Bunu asla yapmak istemezdim aşkım. Aslında benim istediğim senin kendine geldiğini görmek. Tek başınıza hükmettiğiniz bir dünya hayal edin. Hizmetkarların ve şimdiye kadar gerçekleştirmiş olduğun her isteğinle ayaklarının dibine serilen bir dünya."
Zephyra bunu gözünün önünde net bir şekilde gördü. Gözleri açıkken bile onun tarif ettiği şeyleri gözünde canlandırabiliyordu. "Peki hangi bedeli ödemek zorunda kalırım?"
Omzundan bir tutam saçını geriye attı, kokusunu içine çekmek için eğilirken parmakları ensesinde kaldı. Bunun, Stryker ona bu şekilde dokunduğunda ortaya çıkan ürpertiyi uyandırmaması garipti. Bunun yerine, soğuktu ve korunuyordu. "Fiyat yok. Sadece Stryker'ın sizi ve kızınızı mirasçıları olarak belirlediğini belirtmek istedim. Eğer ölürse, onun yerine bunların hepsi senin olacak."
İma ettiği şeye kaşlarını çattı.
"Bir düşün," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde. "Artemis'e hizmet etmeyen bir dünya. Zevkiniz için ölmeye hazır binlerce savaşçı parmaklarınızın ucunda. Sizi dünyanın her yerine götürebilecek cıvata delikleri. Sen hesaba katılması gereken bir güç olurdun ve tek yapman gereken Artemis'in sana verdiği görevi tamamlamak... ona borçlu olduğun görevi. Stryker'ı öldür."
Sesi derin ve boğuk bir hal alırken ona gülümsedi. "İstediğini biliyorum ve içten içe sen de istiyorsun. Stryker seni bir kez terk etti ve bir şans verilirse bunu tekrar yapacağını biliyorsun."
Aklında oyalanan gerçek ve şüpheyle gerilmişti.
Kendine güvenebileceğini biliyordu. Ama ona gerçekten güvenebilir miydi?

* * *

"Gallular geri çekiliyor."

Stryker yatak odasına girerken Zephyra başını kaldırdı, gözleri parlak ve yanakları kızarmıştı.
Ona heyecanlı bir yolculuktan dönen ve onu tamamladığı için kendisiyle gurur duyan bir çocuğu hatırlattı.
Aynı zamanda ona, çekip giden ve onu kendisi ve kızı için yalnız bırakan çocuğu hatırlattı. Onların iyiliğini bir kez bile sormamış olan çocuk.
"Stryker'ı öldür." Savaş'ın sözleri kulaklarında çınladı.
Artemis ona verdiğinde bu görevin ne kadar kolay göründüğü tuhaftı. Şimdi o kadar basit değildi. Özellikle de o yatağa, yanına çöktüğünde ve ona karşı hissetmek istediği tüm öfke dağıldığında.

İki ayak üzerinde seks yapıyordu ve bu bacaklar o kadar uzundu ki, yatağın kenarından en az on inç sarkıyorlardı. Daha da kötüsü kot pantolon poposunu öyle bir sarmıştı ki.
müstehcen olmalı ve bu ona dişlerini ona geçirme isteği uyandırdı. Ya da daha doğrusu, ikisi de terleyip tükenene kadar onu etrafına sarın.
Öldür onu.
İç sesini duymazdan gelerek ona baktı. "Demek onları yönlendirdin. Şimdi ne olacak?"
Yanağındaki kan lekesini sildi ve yorgun bir şekilde içini çekti. Saçları nemliydi ve yanakları savaşmaktan dolayı benekliydi. Gümüş gözlerini daha da parlattı. "Şafak oldu, bu yüzden geri çekiliyoruz. Alacakaranlıkta, Velcro gibi kıçlarının üzerinde olacağız.
Derin bir nefes daha verdi. "Kessar kaçtı, bu da eve gelip dünyanın en güzel kadınını yatağımda yatarken bulmasaydım gecemi mahvedecekti."
Parmak uçlarını kemirmek için elini kaldırdı. Adamın gözleri onu daha da baştan çıkarırken kolundan vücuduna bir ürperti yayıldı. "Çıplak olsa daha iyi olurdu ama her iki şekilde de sıcak ve davetkar."
Kıllı çenesini avucuna sürterken dokunuşunun tadını nasıl çıkardığını izledi. Gıdıklama onu anında sıcak ve ağrılı yaptı. Bugüne kadar ne kadar yalnız olduğunun farkına varmamıştı. Biri tarafından tutulmayı ne kadar çok istiyordu.
Hayır, birisi değil. O.
Dudaklarına en hafif, en yumuşak öpücüğü kondurmak için ona yaklaşırken, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Dişleri onun alt dudağını çok nazikçe sıyırdı. Gerçek bir avcının işareti. Evlendiklerinde dişleri yoktu. Kan özlemi yok…
Birbirlerine aşık iki çocuktular.
Stryker, dudaklarından boynuna doğru hareket etti ve burada yavaşça cildini yıkayarak onu ıslattı ve muhtaç hale getirdi. Benimle kal, Phyra, diye fısıldadı kulağına.
"Giden ben değilim."
Stryker onu kollarının arasına aldı ve suçluluk onu paramparça ederken onun vücudunun yumuşaklığının tadını çıkardı. Geçmişinde çok fazla hata yapmıştı. Uyuması gerekirken şafaktan çok sonra onu uyanık tutan hatalar. Ama o buradayken, vicdanını parçalayan bazı şeyleri geri almak için bir şansı daha varmış gibi hissediyordu.
"Biliyorum." Ona geçmişi unutturmak istiyordu. Onun güvenini tekrar kazanmak için. Birlikte olabileceklerini ayrı geçirdikleri onca yılı düşündüğünde, bu onu öldürüyordu. Kendi aptallığı yüzünden her şeyi kaçırmıştı.
Kızının ilk adımı. İlk aşk. Evliliği ve hiç tanımadığı torununun doğumu ve ölümü. Onları korumak için orada olmalıydı.
Söz verdiği şey buydu.
Belki de tanrıların önünde tutmadığı bir yemin ettiği için aldığı ceza buydu. Onları şimdi görmek ve sonsuza kadar kaybetmek.

Ama bir umut beslemesi gerekiyordu. Bir zamanlar paylaştıklarını kurtarmaya çalışmadan öylece çekip gidemezdi. "Affını kazanmak için ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı söyle."
Ruhu kadar gözleri de ıstırap içindeydi. "Bilmiyorum Stryker. Zaman beni sertleştirdi."
Homurdandı. "Sen? Basit bir hareket yüzünden kendi çocuğunu öldüren sen değilsin."
Aklında Urian'ın yüzünü görünce vicdanı öfke ve kederle doldu. Ama bu yaptığının suçluluğuyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. "Urian'ın karısını öldüren benken, insanların damadını öldürdüğünden bahsediyorsun. Çocuğumdan dünyadan daha çok sevdiği tek şeyi aldım. Ben ne tür bir piçim?"
Kendi babası olmuştu ve en çok da ondan nefret ediyordu. Keşke geri dönüp bunu da geri alabilseydi.
Zephyra gözlerinin önüne gelen saçları geriye doğru itti. "Neden?"
Bu, evren kadar karmaşıktı ve hâlâ onu, olmamak için çok uğraştığı o canavar olmaya iten şeyin tüm nedenlerini çözmeye çalışıyordu.
"O, Apollo'nun piç Atlantis soyunun bir parçasıydı. Apollite üvey kız kardeşlerimin torunu. Yüzyıllardır onları avlıyor, babamı öldürmek için onları öldürüyordum. Onlar yaşadıkça o yaşıyor. Benimkiyle yaptığı pazarlığın aynısını onların soyuyla da yaptı... hayatlarımız birbirine bağlıydı ve benden ve benim torunlarımdan farklı olarak onlar asla Daimon'a gitmediler, bu yüzden ben onunla olan bağım kopsa da onlarınki asla kopmadı. Ve senin yüzünden bana yaptıklarından sonra onun ölmesini istedim.
Ham duygular şişerken dişlerini gıcırdattı ve babasının kanının tadına her şeyin üzerinde can atıyordu. "Çocukluğumdan hatırladığım tek şey, babamın kız kardeşlerime, özellikle de en büyüğüne nasıl değer verdiği ve kaç kez benim yerime onun mirası olması gerektiğini söylediğiydi. Ne kadar denersem deneyeyim, onun için asla yeterince iyi değildim.
Geriye dönüp baktığımda, onu neden memnun etmeye çalıştığımı şimdi bilmiyorum ama beni sevecek bir annem olmadığı için, onun sevebileceğini ummuştum. Satara ve ben bu yüzden... eh, iki yılan kadar yakındık. Annesi insan olduğu ve Apollite olmadığı için, onun için de asla yeterince iyi değildi. Benden daha kötü davrandığı tek kişi oydu. Apollymi'den bu kadar nefret etmesinin nedeni de buydu. Sonunda, babası için olduğu kadar onun için de yeterince iyi olmamıştı.
Acheron'un isteklerine karşı savaşmasına ve yok etmek istediği insanları korumasına rağmen, yine de Acheron'u ona tercih ediyordu. Bu arada, ona sadakatle hizmet etti.
Varlığında sadece bir kez biri için yeterince iyi olmak istedi. Onun için kendini feda etmeye hazır bir kişiye sahip olmak.
Ama öyle olması gerekmiyordu.
"Urian onlardan biriyle evlenmek için arkamdan iş çevirdiğinde ve bunu öğrendiğimde öfkem patladı. Korumam gereken kişiyi vurma ve incitme

ihtiyacımın ötesindeki yansımaları görmedim. Kafasını salladı. "Ben tam bir piçim."
Bu konuda yorum yapmadı. Onun yerine elini ellerinin arasına aldı ve ona keskin bir bakış attı. "Bunu neden evliyken bana söylemedin?"
Birbirlerine dolanmış ellerine baktı ve onun onu tiksintiyle itmediği gerçeği karşısında içinde bir güç dalgası hissetti. Başka bir ruha karşı hiç bu kadar açık olmamıştı ve şimdi neden bu kadar açık olduğunu merak etti.
Ama sonra biliyordu. O onun kalbiydi ve o hayati organa sahip olmayı özlemişti. "Utandım. Soyumdan o kadar etkilenmiştin ki, babamın benim hakkımda ne düşündüğünün aslını bilmeni istemedim. Hiç kimsenin öğrenmesini istemedim. Yüce planlarını gerçekleştirmeye yazgılı olan sevgili oğluymuşum gibi davranmak istedim."
Bakışlarını kaçırdı, onun incelemesine dayanamayarak ruhunun en acılı yanını açığa çıkardı...
başka bir varlığın eline asla vermediği bir silahtı. "O zamanlar dünyanın nasıl olduğunu biliyorsun. Apollite'nin tek oğlu bendim ve babam bana en büyük kız kardeşimin benden daha erkek olduğunu söylerdi. Yere bakarken gözleri yanıyordu ve babasının ona bir kez elbise giydirdiğini hatırladı. Apollo göz açıp kapayıncaya kadar kıyafetlerini değiştirdiğinde babasının tapınağına daha yeni ayak basmıştı.
"Artık gerçek doğanızın bir parçası gibi görünüyorsunuz. Belki seni de iğdiş etmeliyim... keşke üremek için sana ihtiyacım olmasaydı. Umarım oğullarınızda sizden daha fazla testosteron vardır." O sözler ve hissettiği aşağılanma hâlâ ruhunun içinde dağlanmıştı. Babasının alayı onu o kadar sertleştirmişti ki artık başka kimseye bir şeyi kalmamıştı.
"Bunu şimdi bile kabul etmenin ne kadar acı verici olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
Elimi alıp kalbine bastırdığında bakışları yumuşadı. "Beni bu yüzden mi sevdin? Daha iyisini yapabileceğini düşünmediğin için mi?"
Böyle bir soruya öfkesi patladı. "Seni ne zaman birlikte olsak bana hissettirdiğin için sevdim. Sanki senin için önemliymişim gibi. Senin gözünde, babam bana olabileceğim tek şeyin onu hayal kırıklığına uğratmak olduğunu söylerken bile olmayı umduğum adamdım. Ve kapıdan çıkıp seni terk ettiğim geceden beri böyle hissetmemiştim. O gece öldüğünü söylüyorsun. O zamandan beri her gece öldüm. Herkes."
Tırnakları elinin etine saplandı. "Senden nefret ediyorum, Stryker."
Dürüst olmak gerekirse, ondan daha fazlasını beklemiyordu. Herkesten çıkardığı tek şey buydu. Kalbi ağrıyarak onun yanından uzaklaşmaya başladı.
Onu yakaladı ve kollarının arasında yatana kadar geri çekti.
Şaşırarak bakışlarını ona kilitledi.
"Hala o zamanki gibi aptalsın."
Kızgın sözleriyle öfkesi alevlendi, ama ona defolup gitmesini söyleyemeden, kadın başını kendine doğru çekti ve onu öyle bir tutkuyla öptü ki, duyuları alt üst oldu.

Başını ellerinin arasına alarak nefesini içine çekti ve dudaklarının verdiği his, peşini bırakmayan tüm kötü anıları uzaklaştırmasına izin verdi. Bir insanın saklayabildiği yalanlar inanılmazdı. Hiç açığa çıkmasını istemedikleri utanç. Babasının onu sevdiğini iddia etmek o kadar kolaydı ki, Apollon'un Apollite ırkının geri kalanıyla birlikte onu lanetlemesine neden olan bir hataydı.

Ama sert, çıplak gerçek... Stryker'ın asla yüzleşmek istemediği bir şeydi. Babası umursamamıştı. Ve bu inciticiydi. Sinirli. Zayıflatıcı.

Zephyra çenesini ısırıp gerçekliğinin acısını alırken gözlerini kapadı. Giysilerini eriterek, onun üstüne gelene kadar yuvarlandı. Onun üzerinde güç verdiği tek kişi oydu. O ona aitti ve bunu biliyordu. On bir bin yıl önce rıhtımda ondan kaçtığı o gün kendini onun ruhuna damgalamıştı.

Ve eğer ölecekse, onun elinden olmasını istiyordu. Onu en azından bir süredir seven birinin elinden.

Uzanıp, onun çıplak vücudunun kendisininkinin üzerinde görüntüsünün tadını çıkarırken yüzünü ellerinin arasına aldı. Ellerini yüzünden çekip göğüslerine kadar indirdi. Gür ve dolgun, onlar da gecelerine musallat olmuş ve onu, onu ve bunun gibi anları kaybetmenin acısı içinde bırakmıştı.

"Beni ne zaman öğreneceksin, Stryker?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

Tek uzun tırnağıyla dudaklarının çizgilerini çizdi. "Asla kastetmediğim şeyleri öfkeyle söylüyorum. Sana gitmeni söylediğimde, tek istediğim kalmandı. Senin beni ezdiğin gibi ben de seni incitmek istedim."

"Bana değersiz olduğumu söyledin."

Bunu kastetmiştim. Ama sırf babana itaat etmek ve beni terk etmek için eşyalarını topladığın için. Bu da beni değersiz hissettirdi ve bu yüzden sana saldırdım.

Ve bu sözler onu mahvetmişti. Öfkesi yeniden kabardı. "Ve sen de bana babamın hissettirdiğini hissettirdin. Sanki bir erkekten daha aşağıymışım gibi. Eleştirileri her zaman incitmişti ama seninkiler beni iliklerime kadar yaraladı. Bende hala iyileşmeyen yaralar bıraktılar."

Göğsüne tokat attı. Acı verici bir şekilde değil, ama ona hâlâ kızgın olduğunu anlatmak için yeterince güçlü bir şekilde. "Bana ne yaptığını sanıyorsun? Hayatımda kaç kez bana fahişe denildiği hakkında bir fikrin var mı? Artemis'e gitmeden önce babamın yanına gittim. Bana bıraktığın parayı aldı ve sonra beni sokaklara attı. Bana, eğer kocama tutunamazsam, benim için bir şeyler bulabilecek başka biri için bacaklarımı açmam gerektiğini söyledi.

Yüzünü buruşturdu ve sonra bunu bilmiş olmayı dileyerek ters ters baktı. "Bilseydim babanı öldürürdüm."

Ama yapmadın ve bu yüzden senden daha çok nefret ettim. Benimle evlenmeden önce nasıl bir cehennemde yaşadığımı biliyordun. Babamın tacizci ve sert olduğunu. Bir kadının yanında bir erkek olmadan alışveriş bile yapamadığı bir dünyada tek başıma ne yapacağımı sandın?"

Onu aşağı, üzerine çekti. O kadar yakındı ki, nefesinin yüzüne çarptığını hissedebiliyordu.
"Tek düşünebildiğim, babamın benim yüzümden seni öldürmesi ve sonra beni yaşatmasıydı, sana ne yaptığımı, onu ne yapmaya zorladığımı bile bile. bana asla vermezdi
ölümün huzuru. Ve bunun dayanacak kadar güçlü olmadığım tek şey olduğunu biliyordum...
Sebep olduğum ölümünden sonra yaşamaya devam et."
Zephyra onu affetmek istedi. O yaptı. Ama çok kötü incinmişti. Medea ile ilk yılları çok zor geçmişti ve Artemis onlara sığınak sağlasa da ikisine de asla nazik davranmamıştı.
Gittiği geceden beri çok değişmişti.
Ama sonra o da değişti. O, babasını kızdırmaktan korkan aynı küçük çocuk değildi. Babasının soyunu takip edip öldürmüş olması bunu kanıtlıyordu.
Öldür onu.
Savaş'ın ondan yapmasını istediği şey buydu. Artemis'in istediği şey.
Peki ya arzuları?
İçlerindeki ıstıraplı acı kalbinin derinliklerine kadar ulaşırken, gümüşi gözleri onu yaktı.
"Beni affet Zephyra ve seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma tanrılara değil, onurum ve ruhum üzerine yemin ederim. Yüzyıllar önce yapmam gereken şeyi yapmama izin verin.
"Ve bu?"
"Sana kalbimi, sadakatimi ve hizmetimi ver. Bir daha kimse bizi ayıramayacak. Her şeyim üzerine yemin ederim."
Zephyra tırnaklarını hafifçe onun göğsünün üzerinde gezdirdi. "Bizi bölen tek kişi sendin."
"Ve senin öfkeli inatçılığın. Ayrıldım ama kapıdan çıkarken beni derinden yaraladın. Onurumu ve erkekliğimi gaddarca çiğnedin. Saldırıya geçmeseydin, babama karşı çıkabilirdim. Ama bana onun yaptığı şeyleri söylediğin zaman, seninle kalmayı mantıklı kılmak zordu.
Kavgalarını hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Adamın sözleri hâlâ zihninde çınlıyordu ama onunkiler... bunlar bulanık ya da eksikti. "Ne dedim?"
Yüz hatları şok oldu. "Hatırlamıyor musun?"
"Tam olarak değil."
Stryker uzandı ve parmaklarını onun şakaklarına yerleştirdi. Tanrısının güçleriyle o geceyi onun için tekrar oynadı. Hiç yapmadığı bir şeydi. Onu kollarında tuttuğunu hatırlamayı tercih etti. Ama ona tam olarak ne yaptığını hatırlamasının zamanı gelmişti.
O ve babası, Stryker'ın evim dediği kulübede Zephyra ile yalnızdılar. Neredeyse on beş yaşında, zayıf ve zayıftı. Vücudunda tam olarak evinde değildi, sakardı. Apollon onu saçından yakalamıştı, yüzü öfkeden buruşmuştu. "Seninle o fahişenin çiftleşmesine gerçekten göz yumacağımı

mı düşünüyorsun? Sana söyleneni yapacaksın evlat, yoksa geçmiş tüm cezaları cennet gibi gösterecek şekilde tanrıların gazabını yağdırırım."
Dövüşmeye çalışmıştı ama güçleri babasınınkiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. “O, şimdiye kadar istediğim tek şeydi, Peder. Lütfen benden bunu yapmamı isteme."
Apollo, onu serbest bırakmadan önce saçlarını sertçe çekmişti. "Sana bir şey sormuyorum. Sana söylüyorum. Şafağa kadar buradan gitmezsen, onu tanıyamaz hale gelene kadar tecavüz ettirip dövdüreceğim.
Stryker bu tehdit karşısında dehşete düşmüştü. "Torununu taşıyor."
Apollon onu boğazından yakalamış ve duvara doğru itmişti. "Beni bir daha sına, evlat, ben de seni kadınlaştırıp Artemis'in tapınağında Satara ve diğer solgun hizmetçilerinin yanında hizmet ettiririm." Stryker'ı karşı duvara fırlatmıştı. "Hala buradaysan şafak sök, ölene kadar onun gaddarca muamele görmesini izleyeceksin."
Babasına baktığında gözleri dolmuştu, kalbi sızlıyordu. Bunu bana neden yaptın?
"Sen benim mirasımsın. Senin aracılığınla Zeus'u devirip bu kokuşmuş dünyaya hükmedeceğim. Büyümenin ve olman gereken adam olmanın zamanı geldi. Beni bu konuda hayal kırıklığına uğrat ve yardım et, seni gerçekten bir kadına dönüştüreceğim ve bir daha bana itaatsizlik edersen küçük karının kaderini paylaşabilirsin.
Apollon kayboldu.
Stryker, çok kısa bir süreliğine gerçekten mutlu olduğu odaya bakarken yere kaydı. Hayatında sevildiğini veya istendiğini hissettiği tek zamandı. Başkasının kaderi olarak değil, kendisi için.
Daha önce hiç yapmadığı gibi ağladı. İtaat etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. İnsan bir tanrıdan nasıl kaçabilir? Apollo reddedilmeyecekti ve kendisine meydan okudukları için onlara acı çektirmekten zevk alacaktı.
"Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim, Phyra," diye fısıldadı Stryker kendini ayağa kalkmaya zorlarken. Kalbi kırılarak birkaç eşya topladı. Düğünlerinde taktığı yeşil saç kurdelesi. Gelinliğindeki karosu ve küçük bir şişe parfümü. Her gece ve sabah oturduğu makyaj masasında durdu, kendini yatağa ve güne hazırladı.
Tek istediği, başını onun kucağına koyup parmaklarını saçlarının arasından geçirmesi ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi. Güvende olacağını.
Ama öyle olması gerekmiyordu.
Bu gece onu mahvedecekti ve bunu biliyordu.
Bunun için ölmek isteyerek eşyalarını kemerine sabitlediği küçük bir çantaya yerleştirdi. O dönmeden gitmeliyim.
Hayır, bunu ona yapamazdı. Babasının ne düşündüğünün aksine, o bir korkak değildi. Bir açıklama yapmadan onu bırakamazdı. Neden eve gelmediğini veya nereye gittiğini merak etmesine izin verin. Onun öldüğünü ya da daha kötüsünü düşünmek, onun onu bir daha asla göremeyeceğini bildiği halde dönüşünü izlemek. Gerçeği ondan duymayı hak etmişti.

Sıkıntılı bir nefes alarak oturdu ve onun geri dönmesini bekledi.
Bunu yaptığı anda nefesini kesti. Kırılgan ve minyon, Afrodit'ten bile daha güzeldi. Daha fazla lamba yakmak için hareket ederken yeşil gözleri loş ışıkta parlamıştı.
Parlak gülümsemesi, bir daha asla bu kadar muhteşem bir şey göremeyeceğini bilmek onu anında üzmüştü. "Neden burada karanlıkta oturuyorsun?"
Boğazını temizlemişti ama midesindeki sert yumru daha da sıkılaşmıştı. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."
Paketlerini masaya koydu. "Ben de. Ben..."
"Hayır, lütfen, konuşmama izin ver."
Kaşlarını çatarak olduğu yerde donmuştu. "Ses tonunu beğenmedim, Strykerius."
Sesinde sertlik duymaktan hiç hoşlanmamıştı. Ona bu tarafını asla göstermemek için bu kadar çok çabalamasının nedeni buydu. "Biliyorum ama söylemem gereken şey bekleyemez."
Onun yanında durmak ve narin parmaklarıyla yüzündeki kaş çatmayı yumuşatmak için irkildi. "Çok ciddi görünüyorsun."
Dili ağzının içinde o kadar kalınlaşmıştı ki boğulacağından korkuyordu. Tek istediği onu kollarının arasına alıp sonsuza kadar ona sarılmaktı.
Bunun yerine ikisinin de kalbini kıracaktı.
Yapılmalı. Onun saldırıya uğradığını gösteren bir görüntü, içini o kadar vahşi bir şekilde delip geçti ki, irkilmesine neden oldu. Babasının bu tehdidi yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu.
Cesaret istercesine derin bir nefes alarak kendini konuşmaya zorladı. "Ayrılıyorum."
"Sorun değil, akribos. Ne zaman dönersin?"
Kendini sabitlemek için ellerini onun üst kollarına koydu. “Geri gelmeyeceğim. Durmadan."
Gözlerindeki ışık sönmüş ve adamın gırtlağına bir yumruk gibi saplanmıştı. "Ne?"
"Babamın yarın benim için bir düğünü var. Bu gece ayrılıp senden boşanmazsam, seni ve bebeği öldürür.”
Rage, onun güzel hatlarını bir gorgon maskesine çevirmişti. "Ne!" diye kükredi.
Onu kendinden uzaklaştırdı.
Ona doğru uzanmıştı. "Özür dilerim Fira. Başka seçeneğim yok.
Dokunuşunu tokatlayarak uzaklaştırmıştı. "Evet yaparsın. Hepimizin seçenekleri var.”
Hayır, yapmıyoruz. Burada kalıp ölmeni izlemeyeceğim.”
Dudaklarının iğrenç bir kıvrımıyla onu tırmıklarken alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen değersiz bir korkaksın."
Bu kendi öfkesini ateşlemişti. "Hayır, değilim."
Yüzüne sert bir tokat attı. "Haklısın. Korkak olmak senin için bir adım olurdu.

Stryker orada durmuştu, ona sövüp sayarken yanağı sızlıyordu. Hakaretlerin hepsini duyamıyordu bile. Sadece "acınası", "değersiz" ve "korkak" kelimeleri kulaklarında tekrar tekrar çınladı.
"Bunu seni ve bebeği korumak için yapıyorum. İkinizin de icabına bakılacağından emin olacağım."
"Bebek yok," diye tükürdü ona. Düşük yaptım.
Geri sendeledi. "Ne zaman?"
"Bu sabah."
Neden bana söylemedin?
"Az önce yaptım. Bu yüzden endişelenme. Korkak bir babaya ihtiyacı olan bebek yoktur."
"Ben korkak değilim!"
Onu tekrar itti. "Gözümün önünden kaybol, seni bir erkek için zavallı bahane. Seni burada istemiyorum. Tanrım, seni yatağıma alacak kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Sana güvenecek kadar aptal."
"Seni seviyorum Phyra."
Masadan bir kase aldı ve kafasına fırlattı. "Yalancı! Beni iğrendiriyorsunuz!"
Kelimenin tam anlamıyla onu kapıdan dışarı atmış ve sonra yüzüne çarparak kapatmıştı. Ama alyansını ona fırlatmadan önce değil.
Stryker, onun bir şeyleri kırıp içeri fırlatmasını dinlerken diğer tarafta durmuştu. Çaresizce kapıyı açmak isteyerek elini ahşaba dayadı. Ama neden rahatsız? Artık ondan nefret ediyordu.
Ama kendinden nefret ettiği kadar değil.
"En azından güvende olacaksın." Ona çok para bırakmıştı. "Ve eğer benden nefret edersen, en azından beni özlemezsin." Başını kapıya dayayıp kapı tokmağına tutunurken gözyaşlarının akmasına izin verdi, kapıyı açıp ona geri dönmek için çaresizdi.
Keşke yapabilseydi.
Çantasından kiremitini aldı ve son bir öpücük vermeden önce yüzüne baktı, sonra döndü ve uzaklaştı.
Zephyra, Stryker'ın aklından çıkıp kulübesini terk ederken elinde fayansı tuttuğu görüntüsünün akılda kalan görüntüsüyle baş başa bıraktığında nefesi kesildi.
Bakışlarını ona dikti. "Baban bana tecavüz mü edecekti?"
"O öyle dedi. Şaka yaptığını düşünmek için hiçbir nedenim yoktu."
Öfkesi bir şaşkınlık dalgası altında yok oldu. "Beni koruyordun."
"Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu. Uğruna yaşadığım tek şey senken başka neden seni terk edeyim ki?"
Dünyaya kızgın, onu yanına diz çöktü.
"Ah!" tersledi. "Bu ne içindi?"
"Böyle bir pislik olduğun için. Bir daha benden böyle bir sır saklarsan yemin ederim seni bu konuda gebertirim."
"On dört yaşındasın," dedi savunmaya geçerek. "Babamın neyle tehdit ettiğini sana söylersem, korkarsın diye düşündüm."

Haklıydı. Özellikle de ondan önce saldırıya uğradığı düşünülürse. Bu yüzden onu çok sevmişti. Onu güvende tutmuştu ve gittiği için ondan nefret etmesinin nedeni buydu. Tek başına kalma, kendini ve Medea'yı koruyamama korkusu...
Gallu ile birleşmesinin nedeni de buydu. Kızını korumak için güç istiyordu. Hiçbir erkeğin kendisini ona zorlamadığından emin olmak için.
Hala kızgındı, göğsüne bir tokat attı. "Seni anlamsız bir şekilde yenebilirim."
Ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Sana bunu çıplak yaptığın sürece özgür hissetmeni söylemiştim. Bu şekilde, senin insafına kalmış durumdayım."
Zephyra'nın yanakları, ona bindiği gerçeğinin farkına vardığında renklendi. Bunu nasıl unutmuş olabilir?
Bakışları karardı. Bütün çıplak vücudunu içine aldı. Yırtık ve muhteşemdi. Mutlak mükemmellik.
Ve onun insafına kaldığını ilan etmişti. Öne eğilerek kulağına üfledi, "Dayanılmazsın."
Stryker onun memesini dillendirip ürpertiler gönderirken sertçe nefesini içine çekti.
Ona hakaret etmeye devam ederken hareketleri çok hassas ve sevgi doluydu. Gülmekten kendini alamadı.
"Beni komik mi buluyorsun?"
"Seni nefis buluyorum." Memesini emmek için hareket etti. "Harika ve lezzetli."
Keskin bir şekilde nefesini içine çekti. "Senden nefret eden bir kadını sevmek için hasta bir adamsın."
"Eğer öyleysem, o zaman tedavi istemiyorum."
Onun alaycı ses tonuna başını salladı. "Seninle ne yapacağım?"
"Sadece tut beni. Bırak seni hep sevmem gerektiği gibi seveyim."
Adam tek bir tam, sert itişle vücudunun derinliklerine saplanırken inledi. Tanrım, kendini ne kadar iyi hissediyordu. Onun kollarında, neden ondan nefret etmesi gerektiğini hatırlamak zordu.
Belki de ondan gerçekten nefret etmediği içindi. Dediği gibi, onlar ruh ikiziydi.
Ortaklar. Onsuz eksikti ve şimdi ona sahip olduğuna göre...
Harikaydı.
Ve adam onunla yavaşça sevişirken, babasının gitmesini talep ettiği gece onun bulunduğu kavşakta durduğunu fark etti.
Tek yolun nereye çıktığını biliyordu. Geçmişin acısıyla geçen ıssız bir yalnızlıktı.
Diğeri daha da korkunçtu. Çünkü bu yol, ona tekrar güvenmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Ona sadece onun zarar verebileceği yere geri dönmesine izin vermesi gerektiğini.
Buna cesaret edebilir mi?
Elini elinin içine alıp avucunu yanağına koyduğunda ona baktığında, cevabı biliyordu.
Onsuz yaşamak istemiyordu.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu, kendini onun etrafına kilitledi ve o üstüne çıkana kadar yuvarlandı.
Stryker, onda bir değişiklik hissedince hafifçe kaşlarını çattı. Tırnaklarını omurgasından aşağı kaydırırken dokunuşunda bir yumuşama. Bu nezaket ve onun altındayken birleştiğinde, onu uçurumun kenarına itmek için yeterliydi. Kendini dizginlemek ve onu beklemek için savaşmak zorunda kaldı.
Ama geldiğinde, adını haykırdı ve o bir anda bu kadın için öldüreceğini ya da öleceğini anladı. Bu gücü onun üzerinde tek başına elinde tutuyordu. Serbest bırakılmasına katılarak, vücudu kasılırken memnuniyetle homurdandı.
Ona doğru çökerek onu sımsıkı tuttu. Seni seviyorum, Phyra, diye fısıldadı kulağına.
Sonra, en kısık tonda, kendisi için en çok anlam ifade eden kelimeleri duydu. "Ben de seni seviyorum."

* * *

Menyara, arkasında nihai gücü hissettiğinde durakladı. Havada dalgalandı ve ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Neden ortalıkta dolaşıyorsun Jared?"

Onun önünde somutlaştı. "Ben saklanmıyorum."
"Ne dersen de çocuğum. Sen ne dersen."
Geri çekilip bakışlarını ona dikti. "Malachai'yi neden koruyorsun?"
Sorusunu görmezden geldi. Aklından gerçekten ne geçtiğini bildiğinde onunla oraya gitmesine gerek yoktu. "İçindeki kederi biliyorum ve yaptığın şeyi neden yaptığını biliyorum. Ama ne düşünürsen düşün, Malachai'nin ölümü seni teselli etmeyecek. Vicdanınıza yük olan azap ve suçluluk duygusunu ortadan kaldırmaz."
Dudaklarını ona doğru kıvırdı. "Mojo saçmalığını bırak. Savaş için eğitim alan acemi müritlerinden biri değilim. Ben kıyamet gazisiyim. Cehennemin iki tarafında da bulundum ve boktan bıktım. Onun hayatını istiyorum ve reddedilmeyeceğim. Kesinlikle Kaynağa, tüm bu yüzyıllarca süren tacizden sonra bir tür mühlet kazandım.
O, başını salladı. "Kaynak şimdi bile sakin değil. Malachai'ye sahip olmanın tek yolu benim aracılığımla."
Jared güçlerini etrafında bir tayfuna çevirdi. Kanatları genişçe açılırken ve gözleri parlak altın renginde parlarken, onların gücü bir girdap gibi döndü, saçlarını yelpaze gibi havaya kaldırdı. "O zaman senin hayatına sahip olacağım."
Menyara, adamın kendisine gönderdiği patlamayı yakalamak ve kendisininkinden biriyle karşılık vermek için ellerini kaldırdı. "Sen bir Chthonialı değilsin ve onu almana izin vermeyeceğim."
Arkasında keskin bir kahkaha duydu.
"Onu yok edemezsin, Sephiroth. Ama benim böyle bir kısıtlamam yok."

Arkasını döndüğünde Savaş'ın ona sırıttığını gördü. "Burada ne yapıyorsun?"
"Şeytanla anlaşma yapmak."
Menyara gitmeye başladı, ama o yapamadan, her şey kararmadan bir an önce kulaklarında yüksek bir patlama yankılandı.

BÖLÜM 11

Stryker, Zephyra'nın hafif horlamasını dinlerken kollarında Zephyra ile yatakta yatıyordu. Kendi kendine gülümseyerek parmaklarıyla onun yüz hatlarını çizdi. O çok güzeldi.

Narin. Onu çok özlemişti. Ve ona tekrar sarılmak çok iyi hissettirdi. Hayatında, onunla böyle baş başa kaldığı bu sessiz saatlerden daha çok değer verdiği hiçbir şey yoktu.

Keskin bir vuruş onu ürküttüğünde tam uyuyordu. "Girmek."

Davyn ona bir şeylerin ciddi şekilde yanlış olduğunu söyleyen bir bakışla geldi.

"Ne?"

Davyn yutkundu. "Galluları bozguna uğratıyorduk ve..." İrkildi ve devam etmekten korkuyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.

"Ve ne?" Stryker sıktığı dişlerinin arasından homurdandı.

Davyn güçlükle yutkundu. "Savaş takviye getirdi."

Kahretsin. Bu neden bu kadar korkmasına neden oluyordu? Sadece beklenebilirdi. Tek başına savaşmaya devam etmesi onun için sürpriz olurdu. "Şunu alabiliriz..."

"Medea'yı ele geçirdiler."

Zephyra yatakta fırladı, bir öfke dalgası onu yakıp kül ederken tamamen tetikteydi. "Onlar ne?"

"Medea'yı aldı," diye tekrarladı Davyn, boğuk bir sesle. Stryker'ın bakışlarıyla karşılaştı ve adama bu kadar kızmasaydı gözlerindeki utanç Stryker'a dokunacaktı. "Savaş ona teslim olmanı istiyor, yoksa onu öldürecek."

Stryker'ın laneti Zephyra'nınkiyle eşleşti. "Adamlarımızı toplayın," diye emretti Stryker.

Tam yataktan kalkacakken Zephyra onun kolundan tuttu. "Onunla savaşamayız. Onu öldürecek.

Davyn başını salladı. "O haklı. Savaş açıktı. Yalnız gelmeni istiyor, yoksa hayatı kaybedilecek."

Stryker kendi kızını tehlikeye attığı için kendinden nefret ederken dişlerini gıcırdattı. Zephyra'nın bakışlarıyla karşılaştı ve onun öfkesinin ardında gizlenen korkuyu gördü. "Buna ben başladım ve bitireceğim. Tanrılara yemin ederim ki ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"İkiniz de dönseniz iyi olur. Cenazeleri sevmiyorum." Sesi karanlıkta sessiz bir fısıltıydı.

Stryker onu kendine çekti ve alnından öptü. Hiçbir kelime onun için bundan daha fazla anlam ifade etmemişti. "Merak etme. Bundan daha büyük pislikler gömdüm ve o piçin mezarına gülmeye niyetliyim."

* * *

Nick, teninde dans eden narin bir kelebeğin kanatları gibi, teninde yabancı bir duygunun uçuştuğunu hissettiğinde başını kaldırdı. Arkasında

bir kadın bulmak için hızla döndü. Minik ve kıvrak, güzel olduğu kadar ölümcül olduğu konusunda onu uyaran bir güce sahipti. "Sen kimsin?"

Dudaklarının kenarlarında şeytani bir gülümseme oynadı. “Bana Ker deyin. Savaş, Tanrıça Menyara'yı elimizde tuttuğumuzu söylemem için beni gönderdi. Onun geri dönmesini istiyorsan, gece yarısı silahsız ve tek başına St. Louis Mezarlığı'na geleceksin.”
Onunla alay etti. "Oldukça klişe, değil mi?"
"Tam olarak değil." Ortadan kayboldu.
Nick, kolundaki derinin artık tanıdık gelen kırmızı ve siyah desene dönüşmesini izlerken yavaşça oturdu. Daha önce hiç olmadığı kadar güçlüydü. Onun gücü mutlak hissetti
… nasıl kontrol edeceğini bilseydi. Ancak sorun şuydu ki, gücün ardından büyük bir zayıflık geliyordu. Bunu hissedebiliyordu, sadece gerçekten kullanamıyordu.
Kalbi ağırlaştı, Menyara'nın çocukluk günlerinden beri evim dediği küçücük evin odasına baktı. Eski tanrı ve tanrıçaların çizimleri ve heykelleri etrafa saçılmıştı ve şimdi duvarlarda insan gözünün göremediği koruma yazılarını görüyordu. Burası onu güvende tuttuğu yerdi... çocukken ve dönüştüğü canavar olarak.
Mütevazı av tüfeği kulübesi bir tanrıçaya pek uygun değildi, yine de Menyara'nın tercih ettiği mesken burasıydı. Ve onu kısmen annesinin yanında büyüttüğü yer burasıydı.
Aklında annesinin cansız bedenini görünce yüzünü buruşturdu. Onu canlandırmaya çalışırken soğuk tenini hissetti. Dünyası tek bir kalp atışıyla paramparça olurken, onun kanı onu ıslatmıştı. Bir daha eskisi gibi olup olmayacağını bilmiyordu. Öfke. Yaralanma. İhanet. Her şey hala tazeydi. Hala ısırıyor.
"Seni özledim anne," diye fısıldadı, içini acı bir ıstırap sararken. Sadece onun yüzünden ölmüştü. Bunu biliyordu. Sadece bu gerçekle yüzleşmek istemiyordu.
Artık Menyara'nın hayatı onun ellerindeydi.
Ya gururunu bir yana bırakıp onu kurtarabilirdi ya da hücum edip ölmesini seyredebilirdi.
…
Seçim sadece onundu.

* * *

Ash, Savitar'ın aşağıdaki büyük salona bakan yürüyüş yolunun balkonunda duruyordu.

Gölgelerin arasında, Tory, Danger ve Simi'nin dondurmalı dondurma yerken gülüşmelerini izledi. Tarif edilemez duygular içini parçaladı. Ama adlandırabildiği tek şey, onları her gördüğünde hissettiği sıcaklıktı. Aile duygusu.

Hayatında bir kez bile bu huzur ve mutluluk duygusuna sahip olmayı düşünmemişti.
Onu gerçekten seven bir kadının nazik dokunuşunu bilmek. Asla acı verici veya acımasız olmayacağına güvenebileceği bir dokunuş. Gerçekten, bu bir mucizeydi.
Tory sanki onu hissetmiş gibi yukarı baktı ve ona çekiç gibi çarpan bir gülümsemeyle gülümsedi.
İleriye doğru bir adım attı, sonra beklediği son varlığı hissedince donakaldı. Nick.
Ash, Nick'in arkasında olduğunu hissedip onun saldırmasını beklerken kıpırdamadı.
Yapmadı. Bunun yerine, Nick alçak, öldürücü bir tonda konuşmadan önce derin bir nefes verdi. "Sana güvendim piç kurusu ve sen beni hayal kırıklığına uğrattın."
Ash, tırabzanı daha sıkı kavrarken, "Biliyorum," dedi sessizce. "Sana Simi'den bahsetmeliydim ama söylemedim. Ama sonra, kadınların yanında nasıl olduğunu biliyordum.
Senin kızın olduğunu bilseydim ona asla dokunmazdım.
Ash yüzünü ona döndü. İkimiz de çuvalladık, Nick. İkimiz de kendimizi zarardan korumaya çalışıyorduk ve bunu yaparken de korumak istediğimiz şeyleri mahvettik. Sana daha çok güvenmeliydim ama geçmişim hiç bu kadar açık sözlü olmamıştı." Kendi yorgun iç çekişini bıraktı. "Yani benimle dövüşmek için mi buradasın?"
Nick'in gözleri gölgelerde kırmızı parıldadı. "İnan bana, hiçbir şey bana seni öldürmekten daha fazla zevk veremez. Ama bir iyiliğe ihtiyacım var ve başvuracak başka kimsem yok.
Ash kaşlarını kaldırdı. Nick'in yutmakta olduğu acı hapı biliyordu ve yapacağı en son şey onun daha fazla yanmasını sağlamaktı. "Ne oldu?"
“Savaş Menyara'yı aldı. Ona yardım edebilmem için onun zayıflığını bilmem gerekiyor.”
Ash bu ironiye hafif bir kahkaha attı. "Sen onun zayıflığısın."
“Tam güçle. Belki. Ama onu bu şekilde durduramam, değil mi?”
Ash başını salladı.
"Yapabilir misin?"
"Yalnız değil."
Nick ona bir adım yaklaştı. "O zaman bana ne yapmam gerektiğini söyle."
"Kül!"
Ash, Tory'nin onu çağırdığı yere bakmak için geri çekildi. Nick'in bir şok olduğunu düşünmüşse, onu orada bekleyen şeyin yanında bu hiçbir şeydi. Halüsinasyon görmediğinden emin olmak için gözlerini iki kez kırptı.
"Lanet etmek. Lucifer bugün buz sarkıtlarının üzerinde oturuyor olmalı."
Ash, Nick'e baktı. "Bir süre burada kal."
"Kül-"
"Güven bana Nick. Gizli kalın, hemen döneceğim.” Ash kendini Stryker'ın Tory'nin yanında durduğu masaya doğru fırlattı.

Daimon orada olmaktan pek mutlu görünmüyordu ama Ash'in duygularıyla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi, özellikle de Daimon, Ash'in dünyasındaki en önemli altı kişiden ikisinin üzerinde durduğu için.
Ash bakışlarını kıstı. "Burada ne yapıyorsun?"
"Savitar beni seninle konuşmam için gönderdi."
Ash tek kaşını kaldırdı ama Stryker'ın yalan söylemediğini biliyordu. Buraya rakipsiz gelmesinin başka yolu yoktu. "Ee n'aber?"
Stryker'ın özellikleri tamamen boştu. "Savaş kızımı aldı ve elinde tutuyor."
Ash'in adamın görünmeye çalıştığı kadar kararsız olmadığını anlamasını sağlamak için sesinde bir çatlak vardı.
Ash başını salladı. "Aniden ortalıkta dolaşan çok şey var gibi görünüyor."
"Kat'i aldı mı?"
Ash, War'ın o ödüllü aptallığı kızı üzerinde deneyeceği düşüncesine güldü... Ancak tüm sorunlarının çözümünün ne kadar basit olduğunu anlayınca bu düşünce dağıldı.
Kat. War'ın geleceğini düşünmediği bir silah vardı ve o bunu anladığında yenilecek ve tekrar onların kontrolü altına girecekti.
İfadesini donuklaştıran Ash, Tory'nin bakışlarıyla karşılaşıp ona göz kırparken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. O, Simi ve Danger, sanki Stryker'a saldırmaları mı yoksa onun huzur içinde yaşamasına izin vermeleri mi gerektiğini görmek için bekliyormuş gibi tamamen sakin ve sessizdiler.
"Bir iyilik dilemek için burada olduğunuzu varsayıyorum."
“Hiçbir şey için yalvarıyorum. Ben sadece geçici bir ateşkes öneriyorum.”
Ash alay etti. "Beni öldürmek için serbest bıraktığın şeyle başa çıkmak için bir ateşkes mi?"
Stryker umursamazca omuz silkti. "Bölünmüş saçlar için neden tartışalım?"
"Doğru. Ne de olsa birbirimize karşı bundan çok daha büyük kinlerimiz var.”
Stryker'ın gözleri karardı, ifadesi ölümcüldü. "O zaman reddediyorsun?"
"HAYIR. Savaş durdurulmalı ve bunu yapmak için hepimize ihtiyaç var.”
"Kimin tamamı?"
Ash cevap veremeden Nick yanlarında belirdi.
Stryker dudağını bükerek ona saldırmak için öne çıktı.
Ash, Stryker'ı geri gitmeye zorladı ve kendini ikisinin arasına koydu. "Kızını düşün. Onu öldürürsen, biz mahvoluruz ve o ölür."
Stryker küfretti. "İyi. Ama Savaş sona erdiğinde tekrar ikinizin peşinde olacağım.”
Ash alaycı bir şekilde sırıtarak Stryker'ı bıraktı ve iki adamın yanına geldi. Elini uzattı. "Benim için çalışıyor. Sevdiklerimiz için bugün müttefikiz. Yarın, ölümcül düşmanlardan oluşan doğal düzenimize devam edeceğiz. Beyler, ben bu terimi hepimiz için kabaca kullanıyorum, anlaştık mı?
Nick elini kendi eliyle kapattı. "Varım."
Stryker tereddüt etti. "Medea için." Elini onların elinin üzerine koydu.
Tory hafif bir kahkaha attı. “Bu ne garip bir ittifak. Ee şimdi ne yapıyoruz?"
Ash cevabında tereddüt etmedi. "Sen burada kal."
Ona hırladı. "Acheron..."

"Tartışma yok, Sota. Yemin ederim, iyi olacak.”
"Bu maço tartışmayı daha önce de yaptık ve normalde sen kaybedersin." Doğruydu, ona hayır demekte zorlanıyordu ama tüm bunlara rağmen, o mantıklı olmaktan da öteydi, bu yüzden onu seviyordu. "Kendine hakim olma konusunda tamamen yetenekli olduğunu da biliyorum. Tanrılar biliyor ki, sana uzun süre karşı koyacak kadar güçlü değilim ama bu konuda, temiz bir kafaya ihtiyacım var, bu da sana zarar gelmesini önlemem gerektiği anlamına geliyor."
"İyi. Ama bir şeyler ters giderse içeri giriyorum.”
"Hiçbir şey ters gitmeyecek."
Bakışlarını ona çevirmeden önce Nick'e ve ardından Stryker'a baktı. "Sen çok iyimsersin. Örümcek hislerim her yerde karıncalanıyor.”
Öne eğilip alnını öptü. “Bu dondurma yemekten. Rahatlamak."
Tehlike homurdandı. "Rahatlamak. Güven bana. Her şey iyi olacak. Ben de böyle ölmedim mi?”
Ash bu hatırlatmayla yüzünü buruşturdu. "Kaygısını beslemeyi bırak."
Simi bu yorum üzerine neşelendi. "Endişe. Simi bunu daha önce hiç yememişti.” Danger'a baktı. "Bu lezzetli mi?"
"Tam olarak değil."
"Ah. Belki de üzerine barbekü sosu sürmeliyiz. Barbekü ile her şey daha iyi.”
Ash başını salladı. "Ve bu notta, stratejimizi planlayacağız."
Tory yanına gitti. "Yapabileceğim bir şey."
Evet yapabilirdi. Ash, onun elini tutarak, onu ve diğerlerini, saldırılarının ana hatlarını çizebilecekleri ve her birinin Savaş ve onun zayıf yönleri hakkında bildiklerini paylaşabilecekleri Savitar'ın ofisine götürdü.

* * *

Ker, erkeklerin ve bir kadının panelli bir odada oturup Savaş'ın ölümünü planladıklarını izlerken tısladı. “Ne kadar tuhaf. Fareler bizi devirmek için bir araya geliyorlar.”

Savaş, Ker'e güldü. “Daha azını beklemiyordum. Ama bizi hafife alıyorlar. Sabaha hepsi ölecek ve Malachai'nin kanıyla kardeşlerimizi diriltebileceğiz. İnsanlık Noel Günü için hazırlanırken, biz de onların ruhlarına bir şölen sunacağız. Gece yarısı, dünyalar arasındaki perde inceliyor ve Nick yeni bir çağ açacak. Kan banyosu başlasın.”
Ker parlak bir şekilde gülümsedi. "Bekleyemiyorum."

* * *

Ash, çalıştıklarından emin olmak için çizmelerindeki bıçakları kontrol etti. Solundaki odaya birinin girdiğini hissedince başını çevirdi. Urian'dı.

"Babama yardım mı ediyorsun?" Bu bir sorudan çok bir suçlamaydı.
Ash, sesinde tüm duyguların bulunmadığından emin oldu. "Savaşı durdurmak zorundayız."

"Stryker karımı öldürdü," diye hırladı Urian.
"Biliyorum."
Urian'ın gözleri öfkeyle parlarken başını salladı. "Onun gibi bir şeye nasıl yardım edebilirsin?"
Ash hem suçlamalardan hem de kendine acımaktan bıkmıştı. Burada sadece duyguları inciten ve geçmişteki ihanetlerden çok daha fazlası söz konusuydu. Ona yüzyıllarca yardım ettin.
Onun emri altında kaç kişinin canına kıydığınızı hatırlatmama gerek var mı? Seninle akraba olan hayatlar - Phoebe'nin annesini ve kız kardeşini öldürdün.
Gerçek karşısında ürperdi. “Karımı sevdim. Asla onu incitmek istemedim.
Hayır, ama sahip olduğu gerçeğini değiştirmedi. Defalarca. Urian, karısından her şeyden çok sevdiği insanları almıştı. Aynı eylemi babasına karşı yapması ikiyüzlülüktü. Yüzyıllar boyunca Urian ve kardeşleri, Stryker'ın fazlasıyla etkili bir şekilde kullandığı bir araç olmuştu.
Ama zaman değişti.
Ve adamın Medea'yı öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Bu arada senin bir kız kardeşin var."
Urian gerildi. "Ne?"
Ash onun bakışlarını düz bir şekilde karşıladı ve ifadesini tamamen sabırlı tuttu. “Bizim koruyacağımız şey kız kardeşinin hayatı. Babanın değil.
Başını olumsuz anlamda salladı. "Kız kardeşim on bir bin yıl önce öldü."
"Medea üvey kız kardeş."
Bu, yüzündeki inançsızlığı sildi ve soğuk gözlerine öfkeyi geri verdi. "Ve umurumda olmalı, neden?"
Ash teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Haklısın. Hiç umursamamalısın. O senin için bir hiç, bu yüzden seni bize katılmaya davet etmedim. Ash onu geçmeye başladı.
Urian onu durdurdu. Gözleri sert ve keskindi. Onu, Urian'ın sözlerinden daha fazla suçladılar. "Babam Tory'yi öldürseydi ne hissederdin?"
Ash dürüstçe ve tereddüt etmeden cevap verdi, "Ruhsuz hissederdim. Kaybolmuş ve tamir edilemeyecek şekilde yaralanmış.”
Urian uzağa baktı. "O zaman beni anlıyorsun. Ve neden onun ölmesini istiyorum.
Ash, Urian'ın elini kolundan çekti. "Bunu o da biliyor. Ama sana yaptıklarından pişman olabileceğini hiç düşündün mü?
"Babam? Gerçekçi ol. O piç hayatı boyunca hiçbir şeyden pişmanlık duymadı.”
Stryker ne kadar yozlaşmış olsa da Ash buna inanmakta zorlanıyordu.
"Hepimizin pişmanlıkları var, Urian. Yaşayan hiçbir şey bu iğrenç duygudan muaf değildir.”
"Ne olmuş? Gidip öpüşmemi ve barışmamı ister misin?
"Zorlu. Ama net bir şekilde görebilmek için bir dakikalığına kendi incinmenizi ve öfkenizi bir kenara bırakmanızı istiyorum.

Bu seninle babanla ilgili değil, Nick'le benim değiştiremeyeceğimiz bir şey yüzünden birbirimizden nefret etmemizle ilgili değil. Bu bir milyonun hayatını kurtarmakla ilgili
masum insanlar. Phoebe gibi avlanmayı ve öldürülmeyi hak etmeyen insanlar. Ben daha iyi olmak için düşmanlarımın yanında durabiliyorsam, sen de öyle yapabilirsin."
Urian alay etti. "Eh, sanırım ben senin kadar özel değilim."
"Test edilene kadar kimse onların gerçek cesaretini bilemez. Bu senin. Geçip geçmemek tamamen size kalmış. Sana ne yapacağını söyleyemem ama bu gece nerede olacağımı biliyorum..."
En önemli soruyu sormadan önce bir an duraksadı: "Peki sen neyi seçiyorsun?"
"Kanlı ölüm."
Ash başını salladı. "Sizi inatçı piçler. Bunu ilk elden bilen birinden dinleyin, af için söylenecek çok şey var. Kin, onları taşıyan dışında nadiren kimseyi incitir."
"Düşmanların başlarının üstüne vurmak ve kafataslarını yarmak için söylenecek çok şey var."
Ash, adamın inatçı doğası yüzünden çenesinde bir tikin başladığını hissetti. "Her şeyin bir mevsimi vardır ve bu gece bizimki ya bir arada durmak ya da her şeyi kaybetmek. Stryker için ya da kardeşini kurtarmak için savaşmıyorum. Sevdiklerimi korumak için savaşıyorum. Savaş durdurulmazsa en çok acı çekecek olanlar... Eric gibi çocuklar ve—"
"Anlıyorum," diye tersledi yeğeninden bahsedildiğinde.
"Yapıyor musun?"
Urian'ın bakışları sertleşti. "Orada olacağım, ama düşmanlarımız yenildiğinde..."
"Birbirimizle savaşıyoruz. Anlaşıldı."
Urian başını salladı. Bir adım geri attı, ardından Ash'e daha fazla yaklaşmadan önce duraksadı. "Bir şey hakkında dürüst gerçeği istiyorum. Babamın bana verdiği kadar sana zarar vermiş biriyle gerçekten kavga edebilir misin?
Ash gözlerini kırpmadan onunla göz göze geldi. "Kız kardeşimi ve yeğenimi vahşice katledildikleri gece koruyamayacağım kadar beni uyuşturan tanrıçaya boyun eğdirdim ve evrende beni umursayan tek iki kişi onlardı. Aynı günün ilerleyen saatlerinde geri çekildi ve ikiz kardeşinin beni yerde bir hayvan gibi doğramasına izin verdi, ancak bundan birkaç saat sonra insanlığı korumak için kendimi ona sattım. Kara Avcılar uğruna on bir bin yıl boyunca kendimi onun acımasız kaprislerine maruz bıraktım. Yani, evet, Urian, sanırım dünyanın geri kalanını korumak için bir saatliğine bu işi bitirmeyi başarabilirim.
Urian yavaşça nefes verdi. "Yaşadıklarımdan sonra takip edeceğim hayattaki tek erkek olduğunu biliyorsun. Ayrıca saygı duyduğum tek kişi sensin."
"Ve sen güvendiğim çok az kişiden birisin."
Urian elini ona uzattı. "Kardeşler?"

Ash, "Sonuna kadar kardeş," dedi, elini tutup sımsıkı kavrayarak. "Şimdi kız gibi olup ağlamadan önce, kıçını yukarı kaldır ve olacaklara hazırlan."

* * *

Stryker sol kolundaki desteği ayarlarken geri çekildi. Titanyum bağcıklı zırhı pek sık takmazdı ama tanrılar bilir neyle karşı karşıya gelecekleri için hazırlıklı olmak istiyordu.

Ofisinde Medea'yı bulmaya çalışırken sforaya bakan Zephyra'yı bulmak için odasından çıktı. Çalışmıyordu. Savaş onu her nerede tutuyorsa onlara yasaktı.
"Onu geri getireceğim. Yemin ederim."
Bakışları onu esir alırken Zephyra yavaşça ayağa kalktı. "Teklifimi tekrar gözden geçirmeni isterdim."
"Düz bir kafayla kavga etmeyeceksin ve bunu biliyorsun. Neyin içine girdiğimizi bilmiyoruz ama eminim ki War herhangi bir kurala göre oynamayacaktır. Acheron'un kadınına dediği gibi, dikkatim kısmen sizdeyse savaşamam. Sahip olabileceğim her avantaja ihtiyacım olacak."
Zephyra anlayışla başını salladı. Gözünün önüne gelen kömür karası bir tutam saçı geriye atmak için uzandı. Sadece Medea için değil, onun için de korkudan göğsü sıkıştı.
Onu daha yeni bulmuşken şimdi onu kaybetmek ne büyük haksızlıktı.
"Sforada izleyebilecek miyim?"
"Malısın."
"O zaman düşmanların sana her vurduğunda beceriksizliğine güleceğimi bil ve kızımla birlikte dönmezsen, kalbini ve kafanı nişan olarak alacağım."
Stryker bakışlarını ona dikti ve elindeki küçük bir parıltı dikkatini çekmemiş olsaydı, ona tam olarak ne düşündüğünü söylerdi.
Bu onun alyansıydı. Yüzyıllar boyunca odasında sakladığı kişi. O tek yüzük onun sözlerini yalanladı ve tercüme etti.
Onun zarar görmesini istemiyordu...
Diğer elini öpmek için kaldırdığında dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sözlerin not edildi, benim en dikenli gülüm. Ve eğlencenizi minimumda tutmaya çalışacağım.
Adam uzaklaşırken, zırhının önündeki tokaları tuttu ve onu öpebilmek için dudaklarına geri çekti.
Stryker, tadı ne kadar güzel diye homurdandı. "Döndüğümde burada çıplak olmanı istiyorum."
"Bütün olarak dönersin ve sana kısa sürede unutmayacağın bir gece sözü veririm."
"Sizi buna ikna etmeye niyetliyim leydim."
Zephyra başını salladı ve tek yapmak istediği onu kendine daha yakın tutmak olmasına rağmen gitmesine izin verdi. Öldürülme. Tarif edilemez bir acı içini sararken kelimeler boğazında asılı kaldı ama o kelimeleri söylemedi. Onu uğursuzluk getirmez ya da onun onun için ne kadar önemli

olduğunu Kader'e bildirmesine izin vermezdi. Eğer yaptıysa, sırf kin için onu öldürebilirler. Bunun yerine ellerini sıktı ve onun, kızlarının hayatı için savaşmak üzere düşmanlarına katılmak üzere odadan çıkmasını izledi.
Bana geri dön lütfen.
Stryker, Zephyra'ya son bir kez bakmak için kapıda durdu. Sakin ve sakin, ona ne olduğu umurunda değilmiş gibi görünüyordu. En azından yumruklarını nasıl sıktığını görene kadar. Vücudunun her yerini ısıtırken dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme oynadı. "Geri döneceğim, Phyra."
"Kızımız da yanınızda olsa iyi olur."
"Bizim" deyince gülümsemesi bozuldu. "Yapacağım." Başını ona doğru eğerek kapıdan sıvıştı ve New Orleans'taki buluşma noktalarına gitti. Ethel Kidd emlak ofislerinin dışındaki Pere Antione'deki sessiz sokaktı. Katedralin gölgesinde, planı başlangıçta adamlarını tam da bu yerden insanlığın üzerine salmaktı -birkaç adım at ya da al. Şimdi, burada sadece yiyecek olarak gördüklerini korumak için değil, kendi yiyeceklerini korumak için savaşıyordu.
Evet... Kader her zaman kaprisli bir yılandı.
Acheron önünde belirirken parlak bir flaş gözlerini kısmasına neden oldu. Uzun siyah deri bir toz bezi, kot pantolon ve My Chemical Romance tişörtü giyen Atlantisli'nin gözleri opak bir güneş gözlüğüyle kapatılmıştı.
Nick Gautier bir saniye sonra parladı. Siyah kıyafetleri çok daha çekingendi. Siyah düğmeli bir gömlek ve pantolon. Onu öne çıkaran tek şey, Artemis'in yanağına damgalanmış olan çift yay ve ok işaretiydi.
Ash kibirli bir şekilde sırıttı. "Peki, sert duruşlarımızı sergilerken birbirimize öfkeyle bakmaya devam mı edeceğiz? Ya da zamanımızı karşılıklı ölümlerimizle bitmeyeceğini umduğumuz bir plan yapmak için mi kullanacağız?”
Gautier, "Karşılıklı ölüme oy veriyorum," diye homurdandı. "Ama ancak Menyara güvende olduktan sonra."
"Ve Medea," diye ekledi Stryker. "Bana ne olursa olsun, onun ölmesine izin vermeyeceğiniz konusunda ikinizden de yemin etmenizi istiyorum."
"Yemin ederim," dedi Ash.
Nick'e baktılar.
"Bana zarar vermedi. Mümkünse onu oradan çıkaracağım.”
Stryker, kız kardeşini öldüren adamın içini boşaltmak istese de başını salladı. Öte yandan Satara'nın planı, Nick'in Ash'in nişanlısına tecavüz etmesiydi. Bunun yerine Nick onu bıçaklamış ve Ash'in kadınını güvenli bir yere götürmüştü. Dürüst olmak gerekirse, Gautier'nin eylemlerine neredeyse saygı duyabilirdi. Öldürdüğü kız kardeşi Gautier olmasaydı, onları soylu sayabilirdi.
Yine de Satara yüzyıllardır onun müttefikiydi. Tanıdığı tüm yaratıklardan daha acımasız ve daha soğuk olmasına rağmen bu, Stryker'ın onu hatalarına rağmen sevdiği gerçeğini değiştirmedi.

Düşüncelerini Ash'e çevirerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne planladın?"
Ash cevap veremeden Kat araya girdi. Stryker onun görünüşüne kaşlarını kaldırdı. 1.80'den uzun boyuyla, parlak yeşil gözlerine kadar annesi Artemis'e çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. Ama onda Acheron'un sarı saçları ve şansına onun mizacı vardı.
Onun varlığı onu şaşırttı. "Kızını bu işe mi bulaştırıyorsun?"
Ash omuz silkti. "War'ı geri püskürteceğini düşündüğüm ilginç bir yeteneği var."
"Ve bu?"
Kat'in sırıtışı, Ash'in daha önce takındığı sırıtışın aynısıydı. "Tanrılardan güç çekebilirim."
"Gerçekten mi?" Stryker ondan bir adım geri çekildi.
Kat pis pis güldü. "Bana hakaret ederken ne kadar uçuruma yaklaştığını hiç fark etmedin, değil mi?"
"Görünüşe göre öyle değil. Peki bu sifon nasıl çalışıyor?”
Tehditkar parmağını ona doğru salladı. “Kişiye dokunmalıyım…
İyi ki seni o kadar itici buluyorum ki bunu asla yapmak istemedim, ha?”
Stryker, dikkatini tekrar Acheron'a çevirmeden önce gözlerini devirdi. "Ya onu War'a dokunacak kadar yaklaştıramazsak?"
"Onu eve götüreceğim," derin aksanlı ses karanlığın içinden geldi.
Stryker, arkasında Kat'in kocası Sin'i bulmak için döndü. Tuhaf, Sümer tanrısının ortaya çıkışını ne duymuş ne de hissetmişti. Bu, Sin'in güçleri hakkında o kadar çok şey anlatıyordu ki, onları tamamen maskeleyebiliyordu. Ve bu, War'ı ve maiyetini de şaşırtabilecekleri konusunda kendine daha fazla güven duymasını sağladı.
Stryker zamanı kontrol etmek için cep saatini çıkardı. On beşe kadardı.
"Gösteri zamanı millet. Hazır mıyız?"
"Biz hazırız."
Artemis, Athena, Ares ve Hades onlara katılırken Stryker kaşlarını çattı.
"Burada ne yapıyorsun?"
Artemis, Kat'e baktı. "Bensiz bebeğimi tehlikeye atamazsın."
Ash boğuldu. "Annelik içgüdüsünü şimdi mi keşfettin?"
Bakışlarını ona dikti.
"Beni her zaman korudu," dedi Kat gülerek. "Tıpkı Artemis tarzında."
"Engereğin emziren yumurtaları gibi," diye ekledi Stryker alçak sesle.
Artemis soğuk, sert bir bakışla onu taradı. "Bana bir şey söylemeye cüret mi ettin?"
"Seni yeniden görmek güzel büyükanne."
Artemis uzaklaşırken dudağını büktü.
Nick dikkatlerini çekmek için boğazını temizledi. "Bununla ilgili küçük bir sorun olduğunu biliyorsun."
Ash, "Yalnız gelmemiz söylendi," diye yanıtladı.
Stryker omuz silkti. "Üçümüze aynı anda yalnız gelmemizi söylediler, bu da doğamız gereği bizi bir grup yapar."

Ash gönülsüz bir kahkaha attı. Evet, ama bence Nick haklı. Neler olduğunu görmek ve şüphelenmelerini engellemek için üçümüzün tek başımıza gitmemiz gerekiyor. Kat'e baktı. "Gelmeden önce bize beş dakika ver."
"Yapacak."
"Peki ya biz?" Ares sordu.
Kat kolunu ona doladı ve gülümsedi. "Benimle arkada kalacaksın. Umarım geldiğini görmeyeceği tek şey benimdir."
Athena öne çıktı. "İyi şanslar beyler."
Ash, Stryker ve Nick'e bakmadan önce başını eğdi. "Hazır mısın?"
Nick başını salladı.
"Her zaman," dedi Stryker.
Karanlık sokaktan çıkıp St. Ann'den mezarlığa doğru ilerlerken Acheron'la birlikte ortada pozisyon aldılar. Aç avcılar gibi bir toplantıya doğru yürürlerken Ash'in uzun siyah ceketi ayak bileklerinden hafifçe fırlıyordu. Stryker, hepsinin onsuz yapabileceğinden emindi. Ay ışığının çizdiği tek bir canavar gibi, tam bir uyum içinde hareket ediyorlardı.
Duyabildikleri tek ses, Bourbon Sokağı'ndan gelen müzik, kalp atışları ve kaldırımda çizmelerinin tıkırtısıydı. Kara bulutlar hâlâ üzerlerinde asılı dururken ve cadde ticari binalardan konutlara dönüşürken, sokaklar daha önceki bir yağmurdan parlıyordu.
"Bu sokaktan kaç kez geçtin, Gautier?" Stryker sordu.
"Bin ya da daha iyisi ve bin tane daha burada olmaya niyetliyim."
Stryker mezarlığa yaklaşana kadar başını salladı ve bir şey fark etti. Savaş, açık bir niyet olmadan hiçbir şey yapmadı. "Sence War neden buluşmak için burayı seçti?"
Ash ona bakmak için durdu. "Yalnızlık umurunda olmazdı."
Nick homurdandı. "Belki ölü insanları seviyordur."
Bu sözler üzerine Stryker'ın sırtından bir ürperti geçti. Bu alaycı yorumun ne kadar doğru olduğunu anlayana kadar Nick'in ağzından yeni çıkmışlardı. Karşısında üç kadın duruyordu.
Nick'in annesi, Stryker'ın kızı ve Ash'in kız kardeşi.

BÖLÜM 12

Stryker, anılarına havale edilmiş bir yüz gördüğünde nefes alamıyordu. Ruhsal ve solgun Tannis, annesi kadar güzeldi. Beyaz sarı saçları kusursuz ve zayıf bir yüzü çerçeveliyordu.

Farkında olmadan ona doğru bir adım attı.

Ash onu kolundan tuttu ve onu durdurdu. "Bu bir hile."

Nick ileri atılırken başını salladı. "Anne?"

Ash, Nick'i yakalamak için Stryker'ı bıraktı. Öfkeli adam fırladı ve ona sert bir tokat atmak için harekete geçti. Ash eğildi ve onu geri itti. "Kendine hakim ol, Nick. Savaş duygularımızla oynuyor."

"Neden ölmeme izin verdin, Acheron?"

Ash, Ryssa'nın çocukluğunun kusursuz Yunancasıyla konuşan sesini duyunca tamamen hareketsiz kaldı.

Açık renkli saçları, giydiği antik Yunan elbisesiyle uyumlu mavi kurdelelerle toplanmıştı - Apollite askerlerinin ona gaddarca davranıp hayatına son verdiği gece giydiği elbisenin aynısı. "Bana yardım etmen için sana seslendim akribos ama bana cevap vermedin. Hiç gelmedin."

Suçluluk onu paramparça etti. Nick'in gömleğini daha sıkı kavradı, kararlılığını sürdürebilmesi için eski dostunun dengesine ihtiyacı vardı. Sen gerçek değilsin, diye homurdandı.

Ona o kadar sıcak bir elle dokunmak için ilerledi ki, içi boş bedeninin solgunluğuna inanılıyordu. "Sen hâlâ elinde güneş ışınları yakalayan çocuksun, değil mi? Benimle gel Acheron. Senin hiçbir parçanı istemeyen bu dünyadan seni koruyabilirim."

Varlığının her parçası Ryssa'ya gidip onun onu rahatlatmasını isterken, içinde acı bir sızı ve kayıp kabardı. Artık sonsuz güce sahip bir tanrı değildi. Bu tek dokunuş, onu sadece sevgi dolu bir dokunuşun rahatlığını hissetmek isteyen bir çocuğa indirgemişti.

Ablasına tapan çocuk...

"Niki?"

Ash, Cherise'nin sesini duyunca yüzünü buruşturdu. Nick'in gözlerinde yaşlar parladı, ama onun takdirine göre, onların akmasını engelledi.

Onu gömdükleri krem rengi elbiseyi giymiş olan Cherise karanlıkta sessizce duruyordu. Yüzünde, hayatını sona erdiren şiddetten eser yoktu. Ash'in onu Nick'in işten eve yürüyerek gelmesini beklerken gördüğü son seferki kadar gerçek ve bütün görünüyordu. "Annene gel, tatlım. Oğlumu en son kucağıma aldığımdan bu yana çok uzun zaman geçti."

Baba? Sen olduğunu? Korkuyorum, baba. Bana ne olduğunu anlamıyorum. Bana yardım edin lütfen."

Stryker, talep ettiği her babalık içgüdüsü çocuğunu teselli ederken kafasını temizlemek için salladı. Bu, kollarında tuttuğu ve uyuması için salladığı kızdı. Bütün gün merhamet dileyerek elini tuttuğu kadının vücudu toz olmuştu.

Ona doğru koştu. "Baba?"

Hırlayarak eğildi ve ondan uzaklaştı. Kafa karışıklığı içinde ona baktı.
"Onlar gerçek mi?" Stryker, Acheron'a sordu.
Ash, Nick'i hâlâ tutuyordu. "Bilmiyorum."
Cherise, Ash'in omzuna dokundu. "Elbette gerçeğim, tatlım. Benimle böyle oynama." Ash'e cıktı. "Hala çok zayıfsın çocuğum. Seni şişmanlatmak için kızarmış patateslerime ihtiyacın var.
"Anne?" Nick, kollarını ona dolayabilmek için Ash'i geri itti. Bunu yaptığı anda, ıstırap içinde çığlık attı ve sisin içinde kayboldu.
"Akribos mu?" dedi Ryssa, Ash'e yavaşça yaklaşırken. "Neden şimdi acıyor?"
Sonra o da çığlık attı.
Tannis'in çığlıkları, dizlerinin üzerine çöküp elleriyle kulaklarını kapatırken onunkilere katıldı.
"Ne oluyor?" Nick, Stryker'ın hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.
Stryker cevap vermeden ona yardım etmek için Tannis'e koştu, ancak o ona ulaşamadan Tannis ortadan kayboldu.
Etraflarında acı kahkahalar yankılandı. "Sadece Menyara ve Medea'yı tuttuğumu düşünmedin, değil mi?"
Savaş önlerinde belirirken Stryker dudağını kıvırdı. "Bu nedir?"
“Bu, koyuna ayaklarının dibine yatmasını söyleyen kasap.” Elini uzattı ve Ker, onlara alaycı bir şekilde gülümserken kanatlarını genişçe açarak yanında belirdi. "Sanırım siz Ker'in acımasız ve şiddetli ölüm tanrıçası olduğunu unuttunuz. Kadınlarınızın hepsi korkunç bir şekilde öldü...”
"Ve ona tabidirler." Kül lanetledi. "Bu yüzden burada buluşmak zorunda kaldık. Ker bir Yunan tanrıçasıdır ve bu krallık ile son dinlenme yerleri arasındaki kapının açık bir kanal olduğu bir mezarlık dışında onlara dokunamazdı. Nick'e baktı.
"Ruhlarını çıkardı ve onları tutuyor."
Stryker, "Sana söylemiştim" olma dürtüsüne direndi. "Ne istiyorsun?" Savaş'a sordu.
Alaycı bir sırıtış onları alay etti. "Basit, gerçekten. Sizin hayatınız.
Stryker o bakışa kendi bakışıyla karşılık verdi. "Ve onları serbest bırakacaksın."
"Elbette."
Üçü de başlarını salladı. Daha iyi biliyorlardı. Stryker önce Ash'in, sonra da Nick'in bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinde, kendisinde olduğundan emin olduğu aynı kararlılığı gördü. Ne kadar acı verici olsa da, ölüler için savaşmak için burada değillerdi.
Yaşamak için savaşmak için buradaydılar.
Başını Ash'e doğru eğen Stryker, ellerini kaldırdı ve güçleriyle Savaş'ı patlattı.
Ash ona katıldı.
"Kat!" diye bağırdı Ash, diğerlerini çağırarak.
Anında ortaya çıktılar.
Ker çoğalırken ve parlak bir flaş tüm mezarlığı aydınlatırken savaş güldü. Altlarındaki zemin sarsılarak hepsinin ayaklarını yerden kesti.

"Stryker!" Ash ona ateş etti.
Ash'in ona vurmak istediğini düşünerek içgüdüsel olarak yoldan çekildi. Ash'in bir iblisi hedef aldığını ancak ondan sonra anladı. Stryker ayağa fırladı ve Savaş için koştu.
Başaramadı. Kerelerden ikisi onu belinden yakaladı ve tekrar yere fırlattı. Yüzlercesi vardı. Şaşırmış bir şekilde, onlar tarafından yere serilmekte olan Katra'ya baktı. Birini boşaltmak için uzandığında, üç tane daha belirecekti. Ash'in yüzünde hissettiği farkındalığın aynısını görünce tenindeki rengin solduğunu hissetti.
Bunu kazanamadılar.
Dövüşte Ker varken değil. Kopyalama yeteneği, yapabilecekleri her şeyi geçersiz kılıyordu. Yunan tanrıları kuşatılmıştı. Hem Ash hem de Nick, onun kadar kötü bir şekilde sıkıştırılmıştı.
Savaş güldü, sesi çınlıyordu. “Bana boyun eğin, bazılarınızın yaşamasına izin verebilirim…
kölelerim olarak.”

* * *

Zephyra, Stryker'ın yakında öleceğini görünce sandalyesinden çıktı. "Hayır," diye nefes aldı, kalbi paramparçaydı. Onu şimdi kaybedemezdi. Onu yeniden sevmeyi öğrendikten sonra değil.

İçini öfke kaplarken tavana baktı. Tanrılar hayatlarıyla yeterince oynamıştı. "Siz orospular, erkeğimden uzaklaşsanız iyi olur," diye homurdandı Fates'e. Apollymi'ye asla yapmamaya yemin ettiği tek şeyi yapmaya karar verdi... bir iyilik dile.

* * *

Simi ve Xirena televizyon izlerken Tory, Savitar'ın ofisinin önündeki küçük alanda volta atıyordu.

İçinden çıkamayacağına dair kötü bir his vardı. Bir şeyler ters gidiyordu, bunu biliyordu.
Koridordan bir çatlak geçti. Döndüğünde Acheron'u orada bulmayı umdu. Bunun yerine, kafası Tory'nin omuzlarına bile ulaşmayan bir kadındı. Tory, onunla savaşmaya hazır bir şekilde geri çekildi.
"Sakin ol," diye tersledi kadın. "Benim adım Zephyra ve ben Stryker'ın karısıyım."
Tory, kulağa kızgın gibi gelen bu açıklama karşısında ağzı açık kaldı.
"Neden buradasın?"
"Adamlarımız ölmek üzere ve kadının yarısı bile olsan eminim öylesindir, onları kurtarmama yardım etmek istersin."
Bunun Stryker'ın tuzağı olabileceğini anlayınca bir an tereddüt etti. Ancak Zephyra'nın tavrı çok samimiydi ve gözlerinde korku vardı Tory, sahte olamayacağından emindi. "Kesinlikle."

"Gel o zaman." Elini uzattı.
Tory onu almakta tereddüt etmedi. Bir sonraki anda yine New Orleans'daydılar. Bir kan banyosunun ortasına inmeselerdi bu o kadar da kötü olmazdı.
Çığlık atan bir kuş kadın kafasına atlarken nefesi kesildi.
Zephyra, Keres'le savaşmak için kılıcını gösterirken homurdandı. Jared! diye seslendi, kölesini yanına çağırdı.
Anında ortaya çıktı.
"Stryker'ı kurtar."
Nick'in dövüştüğünü görünce gözleri kıpkırmızı parladı. Ona yöneldi.
"Durmak!" bağırdı. "Bırak onu. Tek odak noktanız Savaş ve Stryker ile kızımı güvende tutmak."
Gerçek formuna kavuşurken derisi kırmızı ve siyaha döndü. Hırlayarak ona dişlerini gösterdi. Malachailer...
"Bana itaat et."
Jared tısladı ama sonunda onun emrettiğini yapmaktan başka seçeneği yoktu.
Nick, Jared'in Savaş'a doğru ilerlediğini görünce iki kez baktı. Keres onu devirmeye çalıştı ama Jared diğerleri gibi düşmek yerine yerinde kaldı. Uzun bir asa gösterdi ve onu Keres'i geri sürmek için kullandı.
Nick izledi ve sonra kendisi için benzer bir silah hayal etti. Görünüşü onu hayrete düşürdü. Tahtada titreşen gücü hissetti. İçgüdüsel olarak hareket ederek Keres'e doğru savurdu. Bağlanır bağlanmaz onları çözdü.
Yani bu onun güçlerinden biriydi…
Stryker, Nick'in bazı düşmanlarını alt etmesini izlerken duraksadı. En azından Zephyra'yı görene kadar. O zaman ona ulaşmaktan başka bir şey düşünemezdi.
Daha bir adım atamadan Savaş onu yakaladı ve İtalyan anıtına doğru çekti. Savitar arkalarında belirip Savaş'a kafa attığında tam gözden kaybolmak üzereydiler. Zephyra, War'a o kadar şiddetli bir tekme attı ki, Stryker bunun etkisini hissetti. War ona doğru uzanırken, Stryker onu yakalayıp geri itmek için oradaydı.
Dengesini kaybetmişken Ash onu yakaladı ve Katra onun arkasından fırladı. Savaş'ı tekmeledi.
War bir küfür savurarak onu yere vurdu ve kolunu burkarak kurtardı.
Stryker onu yakaladı. "Medea nerede?"
O güldü. "Beni öldürürsen o da ölür."
Ash, "Mache'de var," dedi. "Tek kayıp o."
Stryker, War'ı vurdu. "Nerede?"
Bir düzine Keres saldırmak için harekete geçtiğinde savaş, Stryker'ı ondan uzaklaştırdı.
"Onları nasıl durduracağız?" Stryker, Ash ve Savitar'a sordu.
Savitar, "Tek gerçek Ker'i bulmalıyız," dedi. "Onu durdurursan diğerleri düşecek."
Stryker alay etti. "Bana hangisi olduğunu söyler misin?"

"Şu," dedi Zephyra, Nick'e saldıranı işaret ederek.
Stryker kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsunuz?"
"İçgüdü."
Belki, ama Stryker açılışını Ker Tory'ye gidene kadar görmedi. Ker'i bir araya getirmeden önce Ash'e bilgiç bir bakış attı.
Ker yere düşer düşmez diğerleri buharlaştı. Savaş, Tory'ye bir patlama göndermeden önce öfkeyle haykırdı. Jared araya girdi. Alevler vücudundan yanarken tısladı ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü. O sırada Nick, Savaşlar için koşarak saldırdı.
Ker bit Stryker. Boğazına uzandı ama onu boğamadan Ash onu bastırdı.
Savaş başka bir konuydu. Aşağı inmeyecekti. Hiçbiri için değil.
Ash, Savitar'a başını salladı. "Ona boyun eğdirmek için üç ay, demiştin."
Savitar başını salladı.
Stryker küfretti. “Üç ayım yok.”
"Ben de değil." Acheron'un iblisi Simi belirirken Stryker çocuksu iblisin sesine kaşlarını çattı. Ona hırlayan War'a bir şey çarptı.
Stryker, Savaş ona zarar veremeden iblisi geri çekti. Savaş ona uzandı ama ulaştığı an eli taşa döndü. Stryker kaşlarını çatarak, yüzü bir öfke maskesi olan donmuş bir heykelden başka bir şey olmayana kadar tanrının kolundan vücuduna kadar sürünmesini izledi.
"Ona neyle vurdun?" diye sordu Zephyra, Simi'ye.
"Aima," diye yanıtladı Acheron. Stryker'ın bir zamanlar onu dondurmak için kullandığı maddenin aynısıydı. Umarım War'un bundan sonra ona panzehiri getirmeye istekli arkadaşları yoktur.
Ellerini birbirine silen Simi sırıttı. "Mama-akra'n bunu sana gönderdi, akri, putperest-tanrıya zarar vermen için. Şimdi Dimonique zamanı. Simi, plastik faturaları ödeyene hiçbir Yunan tanrısının karışmasından rahatsız olamaz.”
Elini Ash'e uzattı. "Simi çok sevdiği o black metal kartı alabilir mi?"
Ash kısa bir kahkaha atarak cüzdanını çıkardı. "Elbette bebeğim." Siyah American Express kartını uzattı.
"Ama Medea nerede?" diye sordu.
Hepsi Ker'i yerde tutan Jared'a baktı.
"Sana asla söylemeyeceğim," diye hırladı.
Zephyra'nın kalbi bu sözler ve çocuğunu bir daha asla görmeme düşüncesi karşısında durdu.
Jared mı? Bir şey yap."
Uzun, yorgun bir nefes vermeden önce onun gözlerindeki direnci gördü.
“Nim mi? İnsan formu.”
Şeytanı, küçük bir yetişkin erkek şeklini almak için yakasının altından çıktı. Simi'yi görür görmez koştu ve tökezledi.
"Nim!" Jared tersledi. "Sana zarar vermeyecek."
Nim, Jared'in diğer tarafına doğru yerde sürünürken pek de ikna olmuş görünmüyordu.
Yanına çömeldi. "Jared'in neye ihtiyacı var?"
Zephyra'nın bakışlarıyla buluştu. "Medea'yı bul."

"Neden ondan bilgi alamıyorsun?" diye sordu Zephyra, Jared'a.
"Kafasında o kadar çok ses var ki, o kadar çok dil konuşuyor ki, gerçek sözcükleri ayırt edemiyorum. Beni bilerek engelliyor.” Nim'e baktı. "Bana Medea'yı bul."
"Nim'in gözleri Ker'e dokunduğunda kıpkırmızı parladı ve Kere öfkeyle haykırdı. "Ölen tanrıyla birlikte çukurdaki Medea."
"Ne deliği, Nim?"
"Yerin derinliklerinde."
Keskin bir şekilde nefesini içine çeken Zephyra, iblise doğru koşmaya başladı. "Bu değersiz."
Stryker onu durdurdu. "Sanırım nerede olduklarını biliyorum." Onun yanından Hades'in durduğu yere baktı. Tartarus.
Bunun önemini anlayınca boğazı düğümlendi. Oraya götürüldükten sonra kimse Hades'in izni olmadan ayrılamaz.
Zephyra, Yeraltı dünyasının tanrısına bakmak için döndü.
"Sana hiçbir borcum yok," diye tükürdü Hades, Stryker'a.
"Ama bu benim için doğru değil," dedi Acheron öne çıkarken. "Bırak onları Hades."
Hades'in çenesinde bir tik çalıştı. “Ma'at zaten tutamam. Ruhu bana ait değil.”
Ash bakışlarını kıstı. "Ya Medea?"
Hades homurdandı. "Al onu. Ancak bu, geçmişimizi temizler. Anlaşıldı?"
Her nasılsa bu Zephyra'ya çok kolay göründü. "Ya Mache?"
Hades pis pis güldü. "Eğer iblisin haklıysa ve benim alanımdaysa... buna pişman olacak."
Jared, Ker ile ayağa kalktı. "Ona ne oldu?"
Hades şiddetli ölümün ruhuna baktı. "Onu aşağı indir. Onun için planlarım var.” Sesinin tonuna bakılırsa bu planlar hiç hoş değildi. "Onu aşağı indir."
Stryker, Yunan tanrısını insan dünyasından Tartarus'a kadar takip ederken Zephyra'nın elini tuttu. Ash, Savaş heykelini indirdi ve onu yüzyıllardır dinlendiği yere geri götürdü. Ker küçük bir hücreye götürüldü ve içeride kilitlendi.
"Seninle sonra ilgileneceğim," diye söz verdi Hades.
Ker ona tükürdü ve elini kapıya vurdu. “Bu daha bitmedi. Tekrar özgür olacağım ve senin cenaze yürüyüşünü kutlayacağız.”
Stryker, küçük, doldurulmuş pembe bir tavşanı tutan Nim'e bakarken onun tehditlerini görmezden geldi. "Kızım nerede?"
Nim küçük bir kapıyı işaret etti.
Stryker emin olamayarak ona doğru ilerledi, sonra geçici olarak sağır olacak kadar yüksek bir patlama duyunca durakladı.
Kapı uzaktaki duvara çarparak geri düştü ve bir adamı yere devirdi.
"Durmak!" Hades bağırdı.
Kapı, ona itaat etmeden önce üç kez daha adama çarptı.

Duman dağılırken Stryker, Menyara'yı gördü. Kollarını kavuşturarak odadan çıktı ve kapı onu yerinde tutarken çok kanayan Mache'ye tehditkar bir bakış attı. "Bu, ellerini kendine tutmasını öğrenecek." Hücresine geri döndü. "Medea, aşkım, ailen burada."
Acheron, Tory'nin elini eline alırken başını salladı. "Şimdi endişelendiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."
"Yapma," dedi Menyara. "Siz War'ın güçlerini reddedene kadar burada sıkışıp kaldık. O zavallı aptal çok geç olana ve benim de onu incitme şansım olana kadar farkına varmadı."
Zephyra kızına koştu ve ona bir şey olmadığından emin olmak için geri çekilmeden önce ona sıkıca sarıldı.
Nick öne çıktı, yüzü sıkıntılıydı. Peki ya annem? Savaş ona ne yaptı?
Hades elini Nick'in omzuna koydu. "Yapabileceği hiçbir şey yok. Ker, sizi zayıflatacak ruhları gösterebilir, ancak onlar üzerinde güçleri yoktur. Annen de diğerleri gibi ait olduğu yere geri döndü."
Ash bakışını Cennet tarlalarına çevirdi.
"Ryssa seni düşünüyor," dedi Hades sessizce. "Ve o mutlu, Acheron. Seni hiç suçlamıyor. Ker, senin duygularınla oynuyordu."
"Teşekkür ederim."
Hades, Stryker'a bakmadan önce başını eğdi. Stryker konuşmak için ağzını açtığında elini kaldırdı.
"Sadece kocası ve çocuklarıyla birlikte olup olmadığını bilmek istiyorum."
"O."
"Öyleyse huzurluyum."
Zephyra, sesindeki bu sözleri yalanlayan tınıya kaşlarını çattı. Ama belki de haklıydı. Hiçbir şeyi değiştiremezdi, öyleyse neden kendine eziyet etsin?
Başı öne eğikti, Nick gitmek için döndü. Menyara onunla birlikte giderken Jared geride kaldı ve arkalarından dik dik baktı.
"Nick'i öldürürse Jared da ölecek," diye Menyara'nın sesi etraflarında yankılandı.
"Ne?" dedi Zefira.
Menyara durakladı. "Bu doğru. O yüzden onu tekrar benim Nick'imin peşine göndermeden önce iyi düşün."
Zephyra bakışlarını Jared'a dikti. "Bunu bana neden söylemedin?"
Yüz hatları boş ve boştu. "Neden biliyormusun."
Çünkü o da ölmek istiyordu ve bu onun yapmasına asla izin veremeyeceği bir şeydi.
"Bunun için hizmetiniz için bir an bile özgür olmayacaksınız." Zephyra, Medea'nın elini sıktı. "Onu Kalosis'e götür. Eminim babanın cezasını çekecek bir deliği vardır."
Nim, Jared'a doğru bir adım attı ama Simi onu durdurdu. "Beklemek."
Geri adım attı, yüzünde bir korku maskesi vardı, onun niyetinden emin değildi.
Nazikçe gülümseyerek tabut şeklindeki çantasından küçük bir ayı çıkardı ve ona uzattı. "Bu bir Teddy Korkusu," dedi. "Senin tavşanından çok daha

vahşi." Acheron'a doğru fırlamadan önce onu eline verdi. "QVC zamanı, akri." Ortadan kayboldu.
Jared, onun bu nezaketine hayran kalmış gibi arkasından baktı. "Acheron ile gitmelisin, Nim."
Nim meydan okurcasına başını salladı, sonra Jared'ın vücuduna döndü.
Jared küfretti. "Şeytanlardan gerçekten nefret ediyorum."
Medea elini onun koluna koyup onu esaretine geri götürmeden önce bakışlarında bir sempati izi vardı.
Tory, Savaş heykelinin şu anda kapalı olduğu odaya baktı. "Tekrar serbest kalacağını düşünüyor musun?"
Hades, Stryker'a azarlayıcı bir bakış attı. "Eminim onu serbest bırakacak başka bir pislik vardır."
"Ama bu değil," dedi Stryker. Ash'e baktı. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."
"Her zaman söylerdim ama..."
Stryker elini ona uzattı. "Sonsuza dek düşmanlar."
"Ya da en azından insanları ve Kara Avcıları rahat bırakmayı öğrenene kadar."
Daimonlarımı rahat bıraktığında ben de duracağım.
Daimonların insanları öldürmesine izin verememem.
"Ve babamın onlara verdiği bir lanet yüzünden halkımın ölmesine seyirci kalamam. Lanet devam ettiği sürece avlanırız."
"O halde savaşımız sona ermiş olmaktan çok uzak." Ash elini sıktı ve Tory ile vedalaştı.
Stryker kolunu Zephyra'nın omuzlarına attı. "Eve gitmeye hazır mısın?"
Başını salladı.
Başka bir şey söylemeden onu Kalosis'teki sarayına geri götürdü. Yalnız kaldıklarında, ona baktı. "Kavgadan uzak durman gerekiyordu."
"Kızımı öldürtmene izin mi vereceğim? Asla."
"Senin kızın?"
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kızım."
"Yani buna geri döndük, öyle mi?"
"Kesinlikle. Ayrıca senin ölmeni izlemeye hiç niyetim yoktu.
Stryker buna kaşlarını kaldırdı. "HAYIR?"
"HAYIR. Seni kendim öldürmeyi tercih ederim."

* * *

Menyara, Cherise'nin okulun ilk gününde Nick'i kucağında tutarkenki fotoğrafı görünce duraksadı. Çerçeve, yatağının yanındaki komodinin üzerine yerleştirilmişti. "Annen seninle çok gurur duyuyordu."

Nick konuşmadı.
Dönüp onun bir şişe viski alıp açmasını izledi. "Bu gece bir şey öğrendin mi?" diye sordu.
"Örneğin?"

"Güçlerini ne kadar çok bilmen gerekiyor."
Cevap vermeden önce derin bir yudum aldı. "Bunu dövüşten önce biliyordum, Mennie."
"Evet, ama şimdi öğrenmeye istekli misin?"
Durdurdu. "Ne demek istiyorsun?"
Onu köşeye sıkıştırırken kararlılığı gözlerinde parladı. "Sen yarı iblis ve yarı insansın. Bu dünyada işlev görebilmek için, seninkine benzer güçlere sahip biri tarafından eğitilmen gerekecek."
"Ve bu?"
"Acheron."
Nick alay etti. "Ash bir tanrıdır."
"Evet, ama o bir tanrı olmadan önce yarı insan yarı Charonte'ydi. Sadece o sana yardım etme gücüne sahip."
Sersemleyen Nick, şişeyi doğruca yere düşürdü ve orada paramparça oldu.

SON SÖZ

İki hafta sonra

Zephyra, hafif bir müziğin sesini dinlerken Stryker'ın koltuğuna oturdu. Son iki haftadır, o ve Stryker, daha fazla Daimon'u dönüştürmek için galu'nun peşindeydiler, ama zor görünüyorlardı.

Bu arada, ordularının geri kalanının insanlarla beslenmeye devam etmesi gerekirken, yalnızca birkaç düzine gallu Daimon vardı.

"Seni yakalayacağız," diye fısıldadı. Stryker gibi, Apollo bu kadar kayıtsız yaşarken, kendi insanlarının ölmesini seyretmeye hiç niyeti yoktu. Özellikle Medea bir daha evlenirse çocuklarının Apollite olarak doğacağı gerçeği göz önüne alındığında.

Ve onlar da lanetlenecekti...

Kapı açıldı.

Başını kaldırıp baktığında elinde bir kılıçla Stryker'ı orada buldu. Kaşlarını çatarak, onun yeri geçip onu önündeki masanın üzerine koymasını izledi. Tek kelime etmeden yanında diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?"

"İki haftanın sonunda beni öldürmene izin vereceğime söz verdim." Anlamlı bir şekilde kılıca baktı. "Sözümü tutuyorum."

Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Başını ona doğru eğdi. Hayatımın sahibi sensin, Phyra. ellerine bırakıyorum."

Kılıcı masadan çekti, sonra elinde ayağa kalktı. Mükemmel dengeye sahip kılıcın açısını ayarladı ve parlak kenarına hayran kaldı. "Seni öldürmeme izin mi vereceksin?" Noktayı doğrudan kalbinin üzerine yerleştirdi.

Bakışları onunkilere kilitlendi. "Onurum üzerine."

Ucunu gömleğine bastırdı ama derisini delecek kadar derin değil. "Benim için ölür müsün, Stryker?"

"Yaptığım bu değil mi?"

"HAYIR. Onurunu koruyorsun ve benim istediğim bu değil."

"Öyleyse ne istiyorsun?"

"Yanımda olmanı ve beni bir daha asla yüzüstü bırakmamanı istiyorum."

O dönen gümüşi bakışlarında samimiyet parlıyordu. "Seni asla hayal kırıklığına uğratmam."

"Hayatın üzerine yemin et."

Bakışları sertleşti. Bunu asla yapamam.

Ucu bir damla kan akana kadar bastırdı. "Neden yapamıyorsun?"

"Çünkü sen benim hayatımsın," dedi, sesi çatlamıştı. "Ve sensiz bir gün daha yaşayamam."

Kılıcı yere düşürdü. "Bana hissettirdiklerin için senden nefret ediyorum." Önünde yere diz çökene kadar onu kollarının arasına aldı. "Ve bu nedir?"

"Zayıf ve savunmasız. Sen benim ruhumsun ve onu benden bir daha alırsan seni asla affetmeyeceğim.

Ona gülümsedi. "Korkma aşkım. Ben her zaman burada yanında olacağım."

Başını onu öpmek için eğdiğinde, arkasındaki kapı gürültüyle açıldı. Sözünün kesilmesine kızarak Davyn'a homurdandı.
Ancak, adamın yüzünü gördüğünde kelimeler dilinde öldü. "Ne oldu?"
"Gün ışığında yürüyebiliriz."
Stryker'ın kaşları çatıldı. "Ne?"
Davyn başını salladı. “Gallunun peşinden giderken şafakta yakalandım. Öldüğümü sandım ama ölmedim. Yüzyıllardır ilk kez şafağı gördüm ve yaşadım. Yaşadım!"
Stryker, Zephyra ile hayretler içinde bakıştı.
"Gallular bağışık," diye fısıldadı. "Kanlarının gün ışığında da yürümemize izin vereceğini hiç düşünmemiştim."
"Hiç denemedin mi?"
O, başını salladı. "Cesaret edemedim."
Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bizim özgürlüğümüz var."
"Daimon'un şafağı burada ve insanlığın sonu başlıyor."
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
SESSİZ BİR GECE
Telif Hakkı © 2008, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Her hakkı saklıdır.
Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-312-94706-2
EAN: 978-0-312-94706-4
St. Martin's Paperbacks baskısı / Kasım 2008
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429954457
İlk e-Kitap baskısı: Haziran 2011
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
RÜYA SAVAŞÇISI
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7

Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm
sonsöz
telif hakkı

GİRİŞ

Onun için geleceklerdi.

Cratus, Olympus'un en yüksek noktasının tepesinde durmuş, batan güzel güneşe bakıyordu. Sıcak renkli şeritler, kararan gökyüzünü bölerek ona parıldayan ve parıldayan parlak bir ateş opalini hatırlattı. Başka hiçbir yerde buradaki kadar nefes kesici değildi ve hak ettiği cezayı çekmeden önce son bir kez setini izlemek istedi.

Merhamet istemezdi. Gerek yoktu. Zeus'un gazabını herkesten daha iyi biliyordu. Yüzyıllar boyunca Olimpos tanrısının çekici olmuş, adaletini yerine getirmişti.

Artık adalet onun için gelecekti.

"Koş ve ben seninle koşacağım."

Kız kardeşi Nike'ın küçük bedenine baktı. Onun kanatları siyahken, onunkiler bembeyazdı. Koyu kıvırcık saçları, elbisesiyle uyumlu beyaz bir kurdele ile sarılmıştı. Zaferin kişileştirilmesi, tüm hayatı boyunca onun suç ortağı olmuştu.

Onlar, erkek ve kız kardeşleriyle birlikte Zeus'un bekçileri olmuşlardı. Sevgili koruyucular, tanrıların babası onlara Zeus'un kendi çocuklarından bile daha fazla değer veriyordu. Cratus affedilemez bir günah işleyene kadar - alması gereken bir hayatı bağışlamıştı. Efendisini sorgulamak onun haddi değildi, sadece emrini yerine getirmekti. Bunu neden yaptığını hâlâ anlayamıyordu. Tanrılar, merhametin ona yabancı bir duygu olduğunu biliyordu.

Yine de buradaydı...

Ölme zamanı.

Cratus yorgun bir şekilde içini çekti. "Senden bunu isteyemem akribos. Hâlâ Zeus'un desteğine sahipsin. Bunu benim için tehlikeye atma. Ayrıca kimse Olimpos adaletinden kaçamaz. Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Nereye saklanırsam saklanayım beni bulacaklar."

Nike onun elini tuttu ve yanağına tuttu. "Bunu neden yaptığını biliyorum ve bunun için sana saygı duyuyorum."

Ve bu hiçbir şeyi değiştirmedi.

Ne yapıldıysa yapıldı. Artık cezadan başka bir şey kalmamıştı.

Onu yanında görmek için bakışlarını güneşten uzaklaştırdı, güzel yüzü hâlâ uyuşmuş avucunun içindeydi. Tüm sonsuzlukta, gerçekten sahip olduğu tek kişi oydu.

güvenilir Cesareti ve sadakati eşi benzeri olmayan, akıldan çıkmayan soluk mavi gözlü kız kardeşi. Onun için her şeyi yapardı.

Ama aptallığı için onu feda etmeyecekti.

"Güvenli olduğu yerde burada kal."

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Seninle olmayı tercih ederim, kardeşim. Her zamanki gibi sonuna kadar."

Elini indirmeden önce onun yanağını şefkatle okşadı ve aşağıya, yaprak dökmeyen yapraklar arasında mücevherlerle süslü yumurtalar gibi yuvalanmış tanrıların tapınaklarına baktı.
"Burada kal Nike... lütfen."
Başını salladı ama gözlerindeki isteksizliği gördü. "Sadece senin için."
Birlikte savaşlarının hatırası olarak tutması için Nike'a altın miğferini veren Cratus, dağdan tanrıların salonuna doğru yola çıkmadan önce onun alnını öptü. Vicdanı kadar ağır kabartmalı kalkanı, yolunda sabit kalması için kalın mızrağına yaslandı.
Söz verdiği gibi, Nike geride kaldı ama yürürken onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Kaçma teklifi onu rahatsız etti. Ama herhangi bir şeyden kaçmak ya da boyun eğmek onun doğasında yoktu.
O bir savaşçıydı ve tek bildiği buydu. Bütün yaşadığı.
Sonuna kadar savaşacaktı.
Dahası, düşmanlarına onu zincirler içinde Zeus'un önüne sürükleme zevkini vermeyi reddetti. Hayatını kendi ayakları üzerinde durarak geçirmişti ve o da öyle ölecekti.
Yalnız. Yılmadan, yalvarmadan, korkmadan.
Gerçekten uygun bir sondu. Zeus için duygusuzca aldığı onca candan sonra, bu onun kefareti olacaktı.
Tanrıların toplanacağı yere açılan kapıların önünde durdu. Burada, onların arasında yüz binlerce kez yürümüştü.
Ama bugün onun için son olacaktı.
Başını dik tuttu, devasa altın kapıları ardına kadar açtı. Bunu yapar yapmaz, herkes nefesini tutarak Zeus'un onu nasıl cezalandıracağını beklerken salonda bir sessizlik oldu.
Zeus tahtının önünde donakaldı, gözleri karanlık ve tehditkârdı. Cratus'un bakışları kürsünün sağ tarafına, yüzyıllardır görevinin olduğu yere kaydı. Artık onun görevi olmayacaktı.
Cesaret için bir nefes alarak kalkanını kapının hemen içine düşürdü. İçi boş, metalik ses sessizlikte yüksek sesle yankılandı ve Cratus'un kalbindeki boşluğu taklit etti.
Yine de kimse kıpırdamadı.
Kadınların önlükleri bile hışırdamadı.
Bakışları kararlı bir şekilde Zeus'a kilitlendi, mızrağını omzunun üzerinden kaldırdı ve Zeus'un başının hemen üzerindeki duvara gömmek için sertçe fırlattı - mevcut tüm tanrıların şokta nefes almasına neden olan son bir meydan okuma eylemi.
Cratus kılıcını başının üzerine çekti ve Ares'in ayaklarına fırlattı. Ardından sadağı ve yayını çıkarıp Artemis'e verdi. Zeus'a doğru attığı her adımda zırhından bir parça çıkarıp mermer zemine düşürdü ve zemberek yüksek sesle şıngırdadı. Önce zırhları, sonra baldırları, göğüs zırhı ve son olarak da zırhlı kemeri.
Zeus'a vardığında üzerinde kahverengi peştamalından başka bir şey yoktu. Kanatlarını kıvırdı ve tanrıların kralına sessizce teslim olarak başını eğdi.

Zeus'un laneti, parıldayan ok kılıfından bir şimşek çıkarıp Cratus'un yüzünü kesmek için kullanmadan önce çınladı.
Cratus'un gözü ve yanağı zonklayan bir acıyla patlarken kan tadı aldı. Eliyle yüzünü kapatırken, parmaklarının arasından yarasından akan sıcak kanı hissetti.
"Yaptıklarından sonra buraya gelmeye nasıl cüret edersin! Kimse bana meydan okuyamaz!”
Bir sonraki darbe Cratus'un ayaklarını yerden kesti ve onu yerde savruldu. Soğuk mermer derisini sıyırdı ve kaslarını zedeledi.
Apollon'un ayaklarının dibine dinlenmeye geldi. Tiksintiyle yere bakan tanrı, Zeus'un ateş hattından geri çekilmeden önce ona alay etti.
Cratus kendini yukarı itmeden önce yanağından yere damlayan kanı sildi. Uzaklaşmadı.
Zeus ayağını omurgasına dayadı ve onu karnının üzerine bastırdı. "Bana itaatsizlik ettin. Merhametime boyun eğmeni istiyorum.”
Cratus inkar edercesine başını salladı. "Hiçbir şey için yalvarıyorum."
Zeus onu tekmeledi ve omzundan bir şimşek çakarak onu yere sabitledi. Cratus, kalbinin her atışında nabzı atan delici ıstırapla haykırdı.
"Seni küstah köpek. Şimdi bile bana meydan okumaya cüret mi ediyorsun?
"Yapmayacağım..." Zeus önce böğrüne, sonra diğer omzuna başka bir şimşek çakarken, sözleri bir hırıltıyla kesildi.
Zeus dudağını bükerek geri çekildi. Toplanmış tanrıların çevresine buyurgan bir bakış fırlattı. "Aranızda bu küstah kurdu savunmak için konuşacak biri var mı?"
Cratus sağlam tek gözüyle kardeşlerine baktı.
Birer birer uzaklaştılar. Hera, Afrodit, Apollon, Athena, Artemis, Ares, Hephaestus, Poseidon, Demeter, Helios, Hermes, Eros, Hypnos ... ve diğerleri. Ama asıl canını yakanlar annesi, kardeşi Zelos ve kız kardeşi Bia'ydı.
Geri çekildiler ve utanmış yüzlerle uzağa baktılar.
Öyle olsun.
Kalbinde, Nike'ın onun adına konuşacağını biliyordu. Ama onun istediğini yaptı ve geride kaldı.
Zeus, bedeni daha fazla acı hissedebilseydi, muhtemelen onun da canını yakacak başka bir şimşekle onu deldi. Görünüşe göre burada kimse seni umursamıyor.
Orada büyük sürpriz. Cratus, Hephaestus'u sonsuz cezası için Prometheus'u bir kayaya zincirlemeye zorladığı günü hatırladığında kan kusarak güldü. Tanrı, emirleri yerine getirme konusunda isteksiz davranmış ve Zeus'un kalpsiz emrine uymaları konusunda ısrar etmesi nedeniyle Cratus'u acımasız bulmuştu.
Buna karşılık Cratus, Hephaestus'un dizleri zayıf şefkatiyle dalga geçmişti. Tanrıya, kurban olmaktansa cezalandırıcı olmanın daha iyi olduğunu söylemişti.

Şimdi acı çekme sırası ondaydı. Kimsenin onun adına konuşmamasına şaşmamalı.
Daha iyisini hak etmiyordu.
Zeus onu boğazından tutarak yerden kaldırdı. Bedenini hâlâ delip geçen titreşen şimşekler yüzünden tüm vücudu uyuşmuş olan Cratus, baba tanrıya bakmaktan başka bir şey yapamadı.
"Kollarını kaldırıp benim için savaşır mısın?"
Cratus başını salladı. Bir daha asla efendisinin her isteğine boyun eğen akılsız bir köpek gibi hizmet etmeyecekti.
"Sonsuza dek acı çekeceksin ve her gün merhametim için bana yalvaracaksın."

BÖLÜM 1

Yeni

orleans,
2009
6.000
yıl
Daha sonra
…
kabaca
(Birkaç yüzyıl verin ya da alın…)

Delphine, birçoğunun pencerelerinde tahtalar bulunan, demirden balkonlu veya ayrıntılı ahşap süslemeli eski binalara bakarken yönünü bulmak için durdu.

Ne tuhaf bir şehir... ama o, insan rüyaları dışında ölümlüler diyarında olmaya alışkın değildi. Orada insanın dünyası tamamen farklı görünüyordu. Bu son derece gürültülü ve parlak yer onu şaşırttı. Gübre olabileceğini düşündüğü bir şeyin korkunç kokusundan bahsetmiyorum bile...

Bir araba hızla yanından geçerken yüksek, kaba bir ses onu ürkütürken sıçradı.

Phobos onun kolundan tuttu ve engebeli kaldırımda yanında durması için onu çekti.

"Dikkat olmak. Bir araba sana çarparsa canın yanar."

"Üzgünüm. Dikkat etmiyordum."

Başını salladı ve birkaç arabanın birbirine o kadar yakın olan bir sıra evin önüne park ettiği sokağa baktı ki, kadın ortak bir duvarı paylaşıp paylaşmadıklarını merak etti.

"Garaj şuradaki olmalı."

İşaret ettiği yere baktı. Landry'nin Garajı, Detaylandırma ve Onarım.

"Orada olduğuna emin misin?"

Phobos ona komik bir bakış attı. "Şüpheli olan onun varlığı değil, bizi karşılaması.

İkimizi de Noir'den daha hızlı öldürmezse şanslı sayılırız." Terin birazını atmak için elini alnına sildi. Ancak hızla daha fazlası ile değiştirildi. Hayatında hiç bu kadar sıcak bir yerde bulunmamıştı. Tamamen siyah giysiler giyen zavallı Phobos da tam olarak buna göre giyinmemişti. Sıcakta onun hissettiği kadar perişan görünüyordu. Olağanüstü koyu saçları ve keskin hatlarıyla onu her zaman daha çekici tanrılardan biri olarak düşünmüştü.

Uzun boylu ve kıvrak, akıcı ve hızlı hareket ediyordu. Düşmanlarını korkutan ve onu bir dövüşte ölümcül yapan bir şey. Görevi korku uyandırmaktı ve bir zamanlar o ve ikiz kardeşi Deimos eski savaş meydanlarını kasıp kavurmuştu. Daha yakın yüzyıllarda, tanrıları aşan herkesi cezalandıran Fury'ler için savaşçılar haline geldiler.

Ta ki iki gün öncesine kadar her şey değişene kadar...

Anısıyla ürperdi. Hiçbir şey hissetmemesi gerekse de, tanık olduğu dehşet yüzünden midesi hala bulanıyordu. Noir'in acımasız saldırısından sonra hala dünyalarını yeniden bir araya getirmeye çalışıyorlardı.
“Bunun için tekrar nasıl seçildik?” ona sordu.
"Zeus onu sürgüne gönderdiğinde biz orada değildik ve bu yüzden bizden diğer tanrılardan nefret ettiği kadar nefret etmemeli." Alaycı bir şekilde homurdandı. "En önemlisi, ne hapsedilmiş ne de ölü olan bir avuç kişinin parçasıyız."
Bu rahatlatıcıydı…
Hiç de bile.
Ve bu, Cratus'un onları dinleyeceği, boşver onlara yardım edeceği anlamına gelmiyordu. "Bir şansımız olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Ekvatordaki bir buz saçağı gibi. Ancak Cratus, güçlerini Noir'ı doğuran aynı ilk Kaynaktan alır. Ekibimizde o olmadan, tamamen mahvolduk.”
Bundan hâlâ emin değildi. Zeus onları buraya, büyük olasılıkla ortaya çıkar çıkmaz bağırsaklarını çıkaracak olan eski bir tanrıdan iyilik dilemeleri için göndermişti. Cratus'la hiç tanışmamıştı ama onun iğrenç ünü efsaneviydi. Merhamet etmezdi kimseye.
Onun gaddarlığı, sadece kararlı kararlılığıyla boy ölçüşmüştü. Zeus, tanrı güçlerini bağlamış olsa da, diğer tanrılar ondan korkmaya devam etti. Tek başına bu, onun kazanan kişiliği hakkında her şeyi söyledi. Hephaestus'un kendisi onu Cratus'la mantık yürütme olmadığı konusunda uyarmıştı.
Adam sinirli ve acımasızdı.
Ve bu, cezası onu delirtmeden önceydi.
"Başka yolu olmadığına emin misin?"
Phobos'un yüz hatları karardı. "Kardeşlerinin yarısı öldü ve benimkiler ne zaman dışarı çıksa, taş devrine geri dönüyorlar. İnan bana, bu pisliğin karnını doyurmak, yapmak istediğim son şey.
Ama gerekli bir kötülüktü.
"Bunu yapması gereken Zeus," diye homurdandı alnındaki teri silerken.
Phobos homurdandı. "Bunu ona söylemek ister misin?"
Zorlu. Baba tanrı kimsenin onu sorgulamasına müsamaha göstermedi. Gözlerini kıstı. "Bu senin parlak fikrindi, Phobos. Sen yol göster.”
"Sen nesin? Korkmuş?"
Ona kendi pis bakışlarını attı. Yarı insan kanıyla, Düş Avcısı kardeşlerinin çoğundan daha fazla duyguya sahipti, ancak insanlığınkine kıyasla sessiz kaldılar. "Nefret etme yeteneğim olsaydı, muhtemelen senden nefret ederdim."
Nefesini dişlerinin arasından sertçe içine çekti. "Biliyorsun, en iyi seksi bir kadın kızdığında ve nefret ettiğinde alırsın."
"Hiç bir kadınla seks yapmadığıma göre, nasıl bilebilirim?" İlerlemesi için hafifçe omzuna vurdu. "Bir görevdeyiz Dolophonos. Unutma, başarısız olursak ikizin ölür."
"İnan bana, unutmadım." Amacıyla caddeyi geçti.

Delphine içinden çıkamadığı kötü duyguya rağmen peşinden gitti. Bu pek iyi sonuçlanmayacaktı. Bunu biliyordu.
Garajın ofisine girdiler ve bir kağıda karalamalar yapan küçük bir kız ve kirli, metal bir masada oturan otuz yaşlarında bir kadın buldular. Kadın küçük kahverengi gözleri ve koyu renk saçlarıyla yeterince güzeldi. Onları gördüğünde gülümsemesi parlaktı. "Yardımcı olabilir miyim?"
Phobos masaya yaklaşmak için Delphine'in yanından geçti. "Cratus adında birini arıyoruz."
Kaşlarını çattı. "Bu isimde birini tanımıyorum. Üzgünüm. Belki sokağın aşağısındaki garajdadır."
Delphine kadar şaşkın olduğu belli olan Phobos, başını kaşıdı. "Burada, bu garajda çalıştığını kesin olarak biliyorum. İnanın bana, kaynaklarım kusursuz değil."
Küçük kız burnunu sildi ve parmak eklemiyle gözlüğünü geriye itti. "Arkadaşlarını mı kaybettiler anne?"
Ödevini yap Mollie. Dikkatini tekrar Phobos'a çevirdi. "Bak, gerçekten üzgünüm ama Cratus adını daha önce hiç duymadım. Beş yıldır burada çalışıyorum ve sizi temin ederim ki adamlarımızdan hiçbirinin adı bu değil. Tam olarak unutacağın bir isim değil—
Biliyorsun?" Telefon çalmaya başladı. Elini üzerine koydu. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"
"HAYIR." Phobos ofisten gri ve mavi tulumlu adamların çeşitli arabalarla uğraştığı garaj alanına bakan büyük pencereye gitti.
Delphine onun izinden gitti ve aradıkları adamı görünce donup kaldı.
Kutsal tanrılar…
Kimse onu özleyemezdi.
Güç tanrısı ve Warcraft'ın oğlu olmasına şaşmamak gerek... Bu güç ve heybetlilik, vücudunun her gözeneğinden kan akıyordu. 1,80 boyunda duran adam, iyi tanımlanmış kaslarla dalgalanıyordu. O onu izlerken koyu mavi bir bezle ellerindeki yağı sildi. Gri tulum takımının fermuarı açılmıştı ve kollar ince beline dolanmış, gövdesini yalnızca kaslarını daha belirgin kılan siyah bir atletle kapatmıştı. Siyah kabile dövmeleri, bileklerinden omuzlarına kadar her iki kolunu da süslüyordu.
Ama nefesinin kesilmesine neden olan onun yüzüydü. Yüzünün sağ yanından saç çizgisinden kulak memesine kadar inen tırtıklı yara izi dışında, daha önce hiç bu kadar güzel yapılı bir adam görmemişti.
Sağ gözü siyah bir yamayla kaplıydı ve yara izinin derinliğinden, ona neden olan herhangi bir yaralanma nedeniyle gözünü tamamen kaybedip kaybetmediğini merak etti.
Yine de yakışıklılığını hiçbir şekilde gölgelememişti. Bir şey varsa, buna eklendi ve yüzünü daha da sağlamlaştırdı. Simsiyah saçları ter içindeydi ve çelikten yontulmuş ve koyu renk bıyıklarla kaplı yüzünün etrafında hafifçe kıvrılmıştı.
Her santiminden şiddetli bir güç fışkırıyordu. Güçlü ve ölümcül, bir savaş alanında olması, elinde kılıç olması, düşmanlarını öldürmesi ve sakatlaması,

bir garajda mahsur kalmaması, arabalar üzerinde çalışması gerektiğini söylüyordu.
Duyduğu her şey ve daha fazlasıydı.
Tanrılar onlara yardım etsin…
İkisini öldürmediyse, şaşkına dönecekti.
Phobos omzunun üzerinden Delphine'e baktı. "Kesinlikle burada."
Sekreter telefonu kapatırken kaşlarını çattı ve pencereden Cratus'u gördü. "Jericho'yu mu arıyorsunuz?"
Phobos onunla yüzleşti. "Cratus'u kastediyorsun."
Delphine'in göz ucuyla baktığı adamı işaret etti. "Bu Jericho Davis. Sadece birkaç haftadır burada. Kanunla başı falan mı dertte? Eğer sürece hizmet etmek için buradaysan—”
"HAYIR. Bunun gibi değil." Phobos ona neredeyse çekici bir gülümsemeyle baktı. "Biz eski arkadaşız."
Gözlerini şüpheyle kıstı. "Eğer adı Jericho Davis değilse, bilmemiz gerekiyor. Landry, halkının çizgiyi aşması konusunda titizdir. Biz burada hükümlü ya da ayaktakımını kabul etmiyoruz. Bu saygın bir iş ve biz de bu şekilde devam etmeyi amaçlıyoruz.”
Phobos ellerini kaldırdı. "Endişelenme, onun bir suçlu olmadığına eminim. Onunla bir dakika konuşmam gerek."
Sekreter homurdandı. "Onu tanıdığını söylediğini sanıyordum."
"Evet."
"O zaman dilsiz bir adamla nasıl konuşacaksın?"
Phobos dikkatini, bu açıklama karşısında kendisi kadar şok olmuş olan Delphine'e çevirdi.
Elbette Zeus bu kadar acımasız olmazdı…
O neydi? İnanılmaz? Elbette yapardı.
Bu düşünceden midesi bulanan Delphine, "Jericho"nun başını başka bir arabanın kaputunun altına soktuğu yere baktı. Ona tam olarak ne yapılmıştı? Zeus onun tanrılığını, canını ve büyük ihtimalle sesini ve gözünü almıştı.
Yardımını alma olasılığı her geçen saniye daha da azalıyordu.
Phobos, elini ofisten garaja açılan kapının tokmağına koyarken, "Sen burada kal," dedi.
Orada sorun yok. Tanrıların becerdiği bir adamdan iyilik almaya çalışmaktansa kuduz bir aslanla yüzleşmeyi tercih ederdi. Neden bu adam onlara yardım etsin ki?
En iyisini umarak Phobos'u izlemek için pencereye yürüdü. Gözlerini kapattı ve konuşmalarını duyabilmek için kendini etere açtı.
Dükkan, mekanik gürültüler ve TI'nin "Live Your Life" şarkısını çalan bir radyoyla gürültülüydü.
Adamlardan birkaçı çalışırken sohbet ediyor ve şakalaşıyorlardı. Biri, kırmızı bir cipin lastiklerine hava eklerken, anahtarsız şarkı söylüyordu.
Phobos, Cratus'un durduğu beyaz Cesur'un yanında durdu.

Cratus yukarı baktı ve tekrar aşağı bakıp çalışmaya devam etmeden önce yüzü bir an dondu.
Phobos bir adım daha yaklaştı. "Konuşmamız gerek."
Cratus onu görmezden geldi.
"Kratus-"
Cratus'unkine benzer bir tulum giymiş yaşlı bir adam, Phobos'un yanında dururken, "Burada ne yaptığını bilmiyorum," dedi, "ama orada yaşlı Jericho ile konuşmaya çalışarak zamanını boşa harcıyorsun. Oğlan konuşamıyor."
Adam başını salladı. "İhtiyacı olduğundan değil. Bir araba üzerinde çalışma şekli sihir." Adam diğerlerine bakıp güldü. "Jericho ile konuşmaya çalışıyorum..." Adamın şarkı söylediği cipte çalışmaya gitmeden önce daha fazla kahkaha katıldı.
"Jericho," diye tekrar denedi Phobos. "Lütfen bana bir dakikanızı ayırın."
Bakışlar öldürebilseydi, Phobos uzak bir anı olurdu. Jericho başka bir arabaya doğru yürümeden önce elindeki anahtarı çevirdi.
Phobos, karşılık olarak omuz silken Delphine'e baktı. Onu nasıl ikna edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.
İçini çeken Phobos onu takip etti. "Hadi, ben..."
Jericho ona doğru o kadar hızlı döndü ki, Phobos'u bir arabanın kaportasına asıp bu boğazdan sıkıca tutarak yerine sabitleyene kadar Delphine onun hareket ettiğini fark etmemişti bile.
"Siktir git ve öl, seni kokuşmuş piç kurusu," diye hırladı tanrıların antik Yunan dilinde, Phobos'un kafasını öfkeyle kaportaya vururken.
Derin hırıltısını duyan her tamirci, ona bakmak için duraksadı.
Uzun boylu, zayıf bir Afrikalı-Amerikalı adam, "Lanet olsun," dedi. "Sonuçta konuşabiliyor. Bunun hangi dil olduğunu bilen var mı?"
"Rusça?"
"Hayır, sanırım Almanca."
"Dostum," dedi daha genç bir adam, Cratus'un kolunu çekerek. "Kaputu ezeceksin ve bunu yaptığında maaş çekinden düşecek."
Yüzünü buruşturan Cratus, Phobos'u bir bez bebek gibi kaportadan sarkıttı. Phobos kendini tutamadan körfezin yarısına kadar yuvarlandı.
Yüzü sarsılmış görünen Phobos kendini ayağa kaldırdı. Konuştuğunda, insanlar onları anlamasın diye onların dilini kullanmaya devam etti.
"Yardımına ihtiyacımız var, Cratus."
Phobos'un yanından geçerken, Cratus omzunu Phobos'un omzuna vurdu ve Phobos'un acıyla yüzünü buruşturmasına ve kolunu ovmasına neden oldu.
Intrepid'e geri döndü. "Cratus öldü."
"Sen bi'tanesin-"
Cratus ona homurdandı. "Sen benim için öldün. Hepiniz. Şimdi defol."
Delphine düşüncelerini Phobos'a yansıttı. "İçeri gelmeli miyim?"
"HAYIR. Bunun yardımcı olacağını sanmıyorum." Phobos, Cratus'a döndü. "Tüm dünyanın kaderi senin ellerinde. Umurunda değil mi?
Cratus'un ona attığı vahşi bakış, hayır dedi. Peki, bu ve onun için Tartarus'a gidip çürümesi.

Delfin içini çekti. Şimdi ne yapacaklardı? Güç tanrısına ihtiyaçları vardı. En kötü varlıklarla savaşmak için ilk Kaynaktan güç çekebilen biri. Cratus olmadan, Noir ve onun Skoti ordusuna karşı kazanma şansları yoktu.
Yaşlı adam Cratus'a doğru yürüdü. "Peki, sen hangi ülkedensin?"
Cratus sessizce işine dönerken onu görmezden geldi.
Phobos yanında durmak için harekete geçti. "Zeus yaptıkların için seni affetmeye hazır. Sana tanrılığını geri teklif ediyor. Sana çok ihtiyacımız var."
Cratus yine de cevap vermeyi reddedince, Phobos hüsrana uğramış bir şekilde nefes verdi. "Bak, neden kızgın olduğunu anlıyorum. Ama kardeşimin hayatı söz konusu burada. Bana yardım etmezsen, Noir onu öldürür."
Cratus çalışırken kıpırdamadı bile.
Phobos'un çenesinde bir kas çalıştı. "İyi. Dünyanın sonu geldiğinde ve buradaki herkes öldüğünde, onu durdurabilecek tek kişinin sen olduğunu unutma."
Cratus onu görmezden gelmeye devam etti.
Phobos döndü ve ona doğru yöneldi.
Delphine, Cratus'un yeniden düşünüp Phobos'u durdurmasını beklemeye devam etti. Ama söylediği şeyi gerçekten kastetmiş gibi görünüyordu. Umursamadı.
Bastırılmış duygularından başka hiçbir şeyi olmayan onun bile bu adamın gösterdiğinden daha fazla duygusu vardı.
Phobos ona katılırken ciddi bir ses tonuyla, "Öldük," dedi. "Belki de onlar bizi esrara dönüştürmeden önce diğer takıma katılmalıyız."
Delphine garajdaki adama umutsuz bir bakış attı. "Belki de denemeliyim."
Kafasını salladı. "Ona ulaşmak yok. Yardımı geçti."
"Bu gece rüyasında ona ulaşmayı deneyebilirim. O zaman benden kaçamayacak."
Ona hayır demedi ama bakışları onun zamanını boşa harcadığını düşündüğü gerçeğini yineliyordu. "Destek mi istiyorsun?"
"Tek başıma daha etkili olacağımı düşünüyorum."
Phobos homurdandı. "İyi şanlar. Bana ihtiyacın olursa, beklemede olacağım."
Delphine, Cratus'a baktı. O çalışıyordu, ama tek gözündeki ıstırabı gördü. O kadar derin ve yakıcıydı ki, onun için acı çekmesine neden oldu.
Bu duygulara sahip olmak ne garip. Ama hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı.
Bu gece görüşürüz. Ve kesinlikle başarısız olmaya niyeti yoktu.

* * *

Jericho, annesinin Zeus'un emriyle derisine yaktığı kınama sözlerini saklamak için kullandığı dövmeyi kapatan el yağını görünce duraksadı. Olimposluların ona nasıl sırt çevirdiğini düşünürken eski anılar içini yeniden sardı.

Ve hepsi bir bebeği öldürmeyi reddettiği içindi. Gözlerini kapatarak, o belirleyici anı çok net bir şekilde hatırladı. Küçük kulübe... merhamet etmesi için yalvaran tanrıçanın çığlıkları.
“Öldür beni, bebeğim değil, lütfen! Zeus aşkına, bebek masum. Her şeyi yaparım."
Görevini yerine getirmeye kararlı bir şekilde çocuğu daha sıkı kavramıştı. Bebeğin babası arkasından gitmişti. Ama acı tanrısı Dolor onu yakalamış ve ailesini umutsuzca kurtarmaya çalışan tanrıçanın önünde yere sermişti.
O bebeğin tek günahı doğumuydu.
Ve o küçük, güven veren yüze baktığında ve bebek neler olup bittiğinin farkında olmadan ona gülümsediğinde, bocalamıştı.
"Kes şunu," diye hırlamıştı Dolor.
Cratus boğazını kesmek için hançerini çıkarmıştı. Bebek gülerek ona uzanmıştı, gözleri ateş ve neşeyle parıldarken minik parmakları onun iri eline dolanmıştı.
Yani elinden gelen tek şeyi yapmıştı. Güçlerini bebeği uyutmak için kullanmış, sonra onu gizlice dışarı çıkarmış ve büyütmeleri için köylülere vermişti.
Bir anlık şefkat.
Sonsuz bir utanç, taciz ve aşağılama.
Şimdi ona yaptıklarından sonra ondan bir iyilik istemeye cüret ettiler. Kolektif zihinlerini kaybetmişlerdi.
Ve onlarla işi bitmişti.
"Hey dostum," dedi Darice, yanına gelerek. "Neden bize konuşabildiğini hiç söylemedin?"
Çünkü Darice ile konuşmak arkadaşlığa dönüşebilir. Ve eğer o hatayı yaparsa, Darice ondan önce ölecekti. Acımasızca ve acımasızca.
Zeus ondan her şeyini almıştı.
Bu yüzden, değiştirilmesi gereken alternatörü sökerken Darice'yi görmezden geldi.
Darice tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Her neyse. Sanırım geri kalanımızla ilişki kurmak için fazla iyisin.”
Bunu düşünmelerine izin verin. Asla kabul etmeyecekleri bir gerçeği açıklamaya çalışmaktan çok daha kolaydı. Bu dünyada yalnızdı. Her zaman olduğu gibi.
Darice, daha önce gelen Toyota üzerinde çalışmak için dolaştı. O ve Paul, radyatörün suyunu çekip yeni tapalar takmaya başlarken iyi niyetli şakalaştılar.
Jericho, üzerine bir gölge düştüğünde alternatörü henüz çıkarmıştı. Yukarı baktığında dükkan sahibi Jacob Landry'yi buldu. Kısa ve tıknaz olan Landry'nin dökülen karamel rengi saçları ve bir çift açgözlü mavi gözü vardı.
"Daha önce burada seninle bir sorun olduğunu duydum."
Jericho hayır anlamında başını salladı.

“Hım-hımm. Charlotte bana senin de konuşabildiğini söyledi. Bu doğru mu?" Onayladı.
"Oğlum, neden bana yalan söylemek istiyorsun? Seni işe aldığımda bu saçmalığı oynamadığımı söylemiştim. Burada çalışmak istiyorsan, işe zamanında gel, özel hayatını evde tut ve bana söz söyleme ve yalan söyleme. Anladın mı?
"Evet, efendim," dedi sesindeki düşmanlığı gizlemeye çalışarak. Sırf yemek yiyebilmek için böyle pisliklere göbek sürünmeye indirgenmesinden nefret ediyordu. "Bir daha olmayacak, Bay Landry. Söz veriyorum."
Landry onu sertçe omzundan dürttü. Olmasa daha iyi.
Jericho, Landry'ye neler yapabileceğini tattırmak isteyerek elindeki anahtarı daha sıkı kavradı. Onunla böyle konuşan herkesin içini boşalttığı zamanlar olmuştu. Ona davetsiz dokunmaya cüret eden birini boşver. İnsan hayatı başlamadan önce, onunla temasa geçen herkes onun gücünden ve sertliğinden korkarak titriyordu.
Ama Landry bir zorbaydı. Kendisi için çalışan insanlar üzerindeki küçük gücünün tadını çıkardı. Sadece geçim kaynakları için süründüklerinde kendini iyi hissediyordu.
Her ne kadar berbat olsa da, Jericho'nun bu işe ihtiyacı vardı. Dünya daha modern hale geldikçe, makul bir fiyata sahte kimlikler yapabilen ve onu şebekeden uzakta yaşamasına izin vermeye istekli insanlar bulmak gittikçe zorlaşıyordu.
Diğer ölümsüzlerin servet biriktirmesine izin veriliyordu ama bu da onu aşıyordu. Ne zaman bir dolar bile biriktirmeye çalışsa, Zeus onu temizledi. Bir felaket birbiri ardına.
O kadar çok yüzyıllardır varlığı böyleydi ki, artık onları sayma zahmetine bile girmiyordu.
O bir hiçti ve bir daha hiçbir şeye sahip olmayacaktı. Onur bile yok.
İçini çekerek işine geri döndü, kendinden ve bu hayattan nefret ediyordu.
Bunu değiştirebilirsin….
Yardım istemesi için birini göndermesi Zeus için kötü olmalıydı.
Yeniden bir tanrı olabilirsin….
Bu düşüncenin rüyası ona eziyet etti. Bir şey dışında cazipti. Ona sırt çeviren ve onu bu zavallı duruma bırakan varlıklara bakması gerekecekti. O piçlerin her biri onu görmezden gelmişti.
Her biri.
Ya da daha kötüsü, ona işkence etmişlerdi.
Her gece. Binlerce yıldır, Dolophoni - Fury'lerin çocukları -
ve rüya tanrıları ona gelip onu öldürmüştü. Ve her sabah, bu sefil varoluşu bir önceki gece bıraktığı yerde yaşamak için dirildi.
Tekrar ve tekrar. Kanlı ve şiddetli. Onlarla ne kadar savaşmaya çalışsa da, onlara karşı hiçbir gücü yoktu. Cezasının acısını en üst düzeye çıkarmak için onu neşeyle tuttular ve dövdüler ya da yonttular. Vücudundaki her organ o kadar çok parçalanmıştı ki, acı DNA'sına kazınmıştı. Her geceden ve sonunda getireceği dehşetten korkuyordu.

Daha dün gece, ikisi onun kalbini çıkarmıştı...
Tekrar.
Günün sonunda kendisine yapılanları asla affetmeyecekti. Peki ya bir şey dünyayı tehdit ediyorsa? Eğer dünyanın sonu gelecekse, en azından biraz huzuru olacaktı.
Belki bu sefer gerçekten ölü kalacaktı.
* * *
Delphine, günün geri kalanını en son hedefini araştırarak geçirebilmek için Olympus'a döndü. Saatlerce onun tek başına çalışmasını izledi. Diğer adamlar birbirleriyle şakalaşıp gülerken, o kendini tuttu. Acı bir şekilde yalnız. Arada bir, onun diğerlerine ve onların dostluğuna o kadar güçlü bir özlemle baktığını görüyordu ki içini sızlatıyordu.
Sanki görünmezmiş gibi onu görmezden geldiler.
Altı buçukta, diğerleri işlerini bitirip gittikten sonra yıkandı. Tulumunu çıkardı, eski püskü siyah kumaş sırt çantasına tıkıştırdı ve omzuna astı ve eski model bir motosiklete bindi.
Köşedeki küçük bir bakkala girmek için kısa bir süre durdu ve burada bir somun ekmek, tavuk salatası, karton kapaklı bir roman ve altılı bira aldı. Tek bir kişiyle konuşmadan parasını ödedi, sırt çantasına koydu ve eve, tek odalı küçük bir verimlilik dairesine gitti. Yer o kadar yıkıktı ki, aşınmış, yontulmuş muşamba zemini bile ortaya batmıştı. Binanın etrafında yıkılmasını nasıl engellediğini merak etti.
Hayatında gördüğü en iç karartıcı şey olmalıydı.
Herhangi bir mobilya yoktu. Tek bir parça değil, hatta bir TV veya bilgisayar bile değil. Perdeler için pencerelere yıpranmış battaniyeler iğnelenmişti ve yatağı, yerde eski püskü bir uyku battaniyesinden başka bir şey değildi ve o kadar eski ve yassı tek bir yastık vardı ki, onu almasa iyi olurdu. Bunun yanında bir çift ayakkabısı, küçük bir giysi yığını ve eski bir yün ceketi vardı.
O kadardı.
Onun bir bira açıp tulumları yıkık banyoya asmadan önce lavaboda yıkamasını izlerken kalbi sıkıştı. Elini siyah saçlarının arasından geçirip sırt çantasında yassılaşmış ekmekten tek bir sandviç yapmak için -ocağı olmayan ve sadece pis, eski bir buzdolabı olan- mutfağa geri döndü. Uyku battaniyesinin üzerine oturmuş kitabını okurken sessizce yedi.
Arada sırada, herhangi bir ani ses duyulduğunda beklentiyle yukarı bakardı. Hiçbir şey olmadığından emin olduktan sonra okumaya geri dönerdi.
Gece yarısından hemen sonra içini çekti ve tavana baktı. "Hangi cehennemdesiniz pislikler? Korktun falan mı?”
Gerçekten bir cevap bekliyormuş gibi bekledi. Öfkeyle dik dik bakarak kitabı yere koydu ve ona korkunç yara izleriyle dolu göğsünü göstermek için kolsuz bluzunu çıkardı. Yaralarla savaştıklarını düşünürdü, ama o kadar tırtıklı ve yırtılmışlardı ki, hayati organlarının acımasızca vücudundan koparıldığı yerler gibi görünüyorlardı.

"Pekala," dedi, ses tonu tiksinti doluydu, "sadece benim evimde çok büyük bir dağınıklık bırakma.
Sabah ilk iş kanı temizlemek zorunda kalmaktan ve kitabımı mahvetmemekten bıktım. Bir kez olsun bitirmek istiyorum." Işıkları söndürdü ve uyumaya gitti.
Yalnız ve tam bir yalnızlık içinde.
Kiminle konuşuyordu?
Cezasından delirdi... Hephaestus, onun hassas zihinsel durumu konusunda onu uyarmıştı. Belli ki tanrı haklıydı.
Delphine karanlıkta oturmuş, Cratus'un uykuyla savaşıyor gibi göründüğü için sonsuza dek süren rüya durumuna ulaşmasını bekliyordu. Sanki birinin ona saldırmasını bekliyor ve saldırdığında tetikte olmak istiyordu.
Beklerken tek yapmak istediği onu rahatlatmaktı ve nedenini bile anlamamıştı. Daha önce hiç böyle bir zorlama hissetmemişti.
Muhtemelen dünyadan soyutlanmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiği için - kabul edildi, onun kadar değil ama yine de eski hayatının ıssız duygularını hatırlıyordu.
Genç bir kadın olarak insanların arasında yaşamış ve kendini onlardan biri sanmıştı.
O zaman bile onda bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. Duyguları hiçbir zaman diğer insanların hissettiği gibi hissetmemişti.
Güçlerinin tam olarak ortaya çıkması gençlik yıllarına kadar olmamıştı. Ailesinin ve arkadaşlarının reddedilmesinden ya da düşmanlığından o kadar korkmuştu ki, içinde tuttu ve canlı rüyalarından ve korkutucu güçlerinden kimseye bahsetmedi.
Ta ki Rüya Avcısı Arık rüyasında görünüp ona gerçekte kim ve ne olduğunu açıklayana kadar. Annesinin, doğumuyla sonuçlanan bir uyku tanrısı tarafından baştan çıkarıldığını açıkladı.
Akıl sağlığını bugüne kadar Arık'a borçluydu. Uyku tanrıları olan Oneroi'nin insanoğlunun rüyalarına yardımcı olmak için nasıl yaratıldığını ona yalnızca o açıklamıştı. Her gece, güçlerinin kontrolünü ele geçirene kadar onu ziyaret etmiş ve eğitmişti. Ve onları yönlendirmeyi başardığında, onu kendi türünün yaşadığı Ufuk Ada'ya götürmüş ve onu diğer tanrılarla tanıştırmıştı. Orada yüzyıllardır arkadaştılar.
Arık sonunda Skoti'ye gitmiş -insanları uyurken avlayan kötü rüya tanrılarına dönüşmüş olsa da- ona yol gösterdiği için hâlâ minnettardı. Öyle ki, diğer Skoti'lere yaptığı gibi rüya aleminde ona karşı savaşmak için onu asla takip etmemişti.
Ama Cratus'un onu koruyacak kimsesi yoktu...
Bu gerçek, bir an sonra etrafındaki hava yükseldiğinde acımasızca ortaya çıktı.
Delphine içeri girmeye başladı ama içindeki bir his ona yapmamasını söyledi.
Kötü bir şey olmak üzereydi.

Bunun kötülüğünü hissedebiliyordu. Şiddetli güç, acı verici bir şekilde omurgasından aşağı indi ve onu olduğu yerde dondurdu.
Göz açıp kapayıncaya kadar, tüm yaratıkların en ölümcüllerinden biri uyuyan formunun üzerinde cisimleşti. İlk bakışta Azura küçük ve zayıf görünüyordu. Ancak görünüşler çok aldatıcıydı. Kötülüğün kalbi, erkek ve kız kardeşi dışında tüm yaratıklardan daha ölümcüldü. Teni, kalbinin buz gibi soğukluğunu yansıtmak için maviydi. Saçları, gözleri, kirpikleri ve dudakları kar beyazıydı. Siyah deri askılı bir üst ve pantolon giymiş, Cratus'un yanında diz çöktü.
Delphine içeri nakletmeye çalıştı ama başaramadı.
Azura omzunun üzerinden arkasına baktı ve sanki Delphine'in onu görebileceğini biliyormuş gibi gülümsedi.
Cratus'un koluna dokunmak için uzanmadan önce, "Hepiniz mahvolacaksınız," dedi usulca.
Uyandı ve savaşa hazırdı.
Azura onun elinden kurtuldu. "Sakin ol Titan. Sana zarar vermek için burada değilim."
Cratus kendisini evrenin orijinal tanrılarından birinin huzurunda bulunca donup kaldı. Tek sorun, konsantre bir şeytan olmasıydı. Kabul edildi, erkek kardeşi Noir ya da kız kardeşi Braith kadar uğursuz değildi, ama ona parasının karşılığını iyi verdi.
"Burada ne yapıyorsun?"
Güldü. "Ne için burada olduğumu biliyorsun bebeğim. Sana reddetmek istemeyeceğin bir teklif yapmaya geldim."
Ona alay etti. "Tanrılar için savaşmakla ilgilenmiyorum."
Yüzüne hafifçe vurdu. "Tatlım, bizi çok hafife alıyorsun." Elini koluna attı.
Annesinin oraya koyduğu sözler ateş gibi yanarken Cratus acı içinde tısladı.
Acı o kadar şiddetliydi ki hareket edemiyordu. Nefes alamıyorum. Onu itip kakmak istiyordu ama bu bile imkansızdı.
Evrenin ilk dilinde fısıldadı ve o bunu yaparken iradesinin kaydığını hissetti.
Görüşü kararıyor.
Sonra acı geçti ve kalbi evim dediği ahır kadar boştu.
"Bizi takip et Cratus, efendilerin sağında hizmet edeceksin. Kimse seni bir daha çeviremeyecek."
Ona hayır demek istedi ama kalbinin direnen kısmı kapandı ve mühürlendi.
Bunun yerine, tüm yüzyıllar boyunca çektiği ıstırabı gördü. Zeus'un şimşekleriyle onu yere sabitlemesinden başlayarak, yaşadığı tüm bozulmaları hissetti.
Warcraft ve Hate'in oğlu olarak intikam almak istiyordu.
Hayır, onun için yandı.
"Benimle gel Cratus, Zeus'tan merhamet dilemesini sağlayacağız."
"Bir şeyin gerçek olamayacak kadar iyi göründüğü her zaman gerçek olduğu bir dünyada yaşıyorum."
Ona tatlı, yatıştırıcı bir gülümseme sundu. "Bu sefer değil. İstediğin tüm güce sahip olacaksın. Hayal edebileceğiniz tüm para. Artık nefret ettiğiniz

bir patrona sürünmek yok. Artık insan uçağında işkence görmek yok. Artık seni buna lanetleyen tanrılarla savaşmak zorunda değilsin.” Kulağına fısıldamak için öne eğildi. "İntikam…"
İntikam.
Burnunu onun yanağına sürttü. "Elimi tut Cratus, seni bu sefaletten uzağa, bir daha hiçbir şey istemeyeceğin bir yere götüreyim."
yapma Ona anlattıklarından daha fazlası vardı. Her zaman vardı. Bunu içten içe biliyordu ama yine de orada yatarken tek gördüğü geçmişti. Zeus'un ona verdiği sonu gelmeyen sefalet döngüsü.
Hiçbir şey olmasa bile en azından Azura onu öldürecek ve bu acıdan kurtaracaktı.
Yaşamak için hiçbir şeyi yoktu. Hiç bir şey.
Ölmek kolaydı. Bunu binlerce yıl boyunca her gece yapmıştı. Ama hayatından bir dakika kurtulmak için...
O alacaktı.
Bakışları onunkilere saplanırken başını salladı. "Ben seninim."
Azura gülerek elini tuttu. "Öyleyse gel, değerli savaşçım. Olimposluların ve insanların üzerine ateş ve yıkım yağdıralım. Son savaş başladı.”

BÖLÜM 2

Delphine korku içinde sendeledi. Onları durdurmak için Cratus'un odasına çakmak için elinden geleni yaptı.
Yapamadı. Azura onu engellemişti ve içeri girmesine izin vermeyecekti.
"HAYIR!" onlara bağırdı. Ama çok geçti. Dairesinden gitmişlerdi ve o artık nihai kötülüğün elindeydi.
Ne yapacaklardı?
Bu nasıl olabilirdi?
Hepsinden önemlisi, neden bunun olmasını engelleyemedi? Uyumasını beklememeliydi. Burada olduğunu bilmesine izin vermeli ve ne kadar karşı çıkarsa çıksın yanında durmalıydı. O pes edene kadar onu gözlerinde tutmaları gerekirdi.
Ama bu ne burada ne de oradaydı. Yaparlardı, yapabilirlerdi, yapmalıydılar, Cratus'un şimdi onlara karşı savaşacağı gerçeğini değiştirmedi.
Lanet etmek.
Kaynaktan güç çekebilecek çok az sayıda tanrı vardı ve çoğu çoktan Noir'in tarafına geçmişti. Yanlarında kalanlardan hiçbiri Noir'in becerisine dokunamadı. Sadece Cratus onlara karşı savaşacak kadar güçlüydü. Daha da kötüsü, şimdi başarısızlığıyla Phobos ve Zeus'la yüzleşmek zorunda kalacaktı.
Onu öldürmezlerse şanslı olurdu.
Ama korkak değildi. İşler çözülmüştü ve hepsinin yaklaşan savaşa yeterince hazırlanabilmesi için onlara olabildiğince çabuk haber vermesi gerekiyordu.
Ve kaçınılmaz yenilgileri.
İyi tarafından bak. Sonsuza kadar hapsedilmek yerine büyük ihtimalle birkaç dakika içinde öleceksin.
Yutkunarak koşmak ve saklanmak istedi. Dünyada güvenli bir yer bulmak için.
Keşke yapabilseydi. Ama artık güvenlik yoktu. Noir ve Azura geri dönmüştü ve hepsini zincire vurana kadar durmayacaklardı.
Ta ki insan dünyasını fethedene kadar.
Kalbi korkuyla güm güm güm güm güm güm atarak Olympus'a gitmek üzere küçük odasından ayrıldı. Zeus ve diğerlerinin genellikle günün bu saatlerinde yemek yemek, dedikodu yapmak ve komplo kurmak için toplandıkları tanrılar salonuna. Bir yarı tanrı olarak, oradan çoğunlukla uzak durmuştu. Orada hiç hoş karşılanmamıştı.
Tanrıların klikleri vardı ve özellikle birçoğunun korkunç kıskançlık sorunları olduğu için ateş hattından uzak durmaya çalıştı. Daha küçük tanrıların, karısı yanındayken tanrılardan birinin ona bakması dışında hiçbir sebep olmaksızın her türlü canavara dönüştüğünü duymuştu. Bir gorgon, deforme olmuş örümcek veya benzeri bir şey olmak istemeyen Delphine, ne pahasına olursa olsun oradan kaçınmıştı.
Bugüne kadar.

Bir Rüya Avcısının hissetmemesi gereken bir korkuyu yutan Delphine kapıları iterek açtı ve orada toplanmış yüzden fazla tanrı gördü. Afrodit ve Ares bir kase ambrosia paylaşırken Apollon liriyle çalardı. Hermes, Athena ile minyatür canlı taşlarla satranç oynuyordu.
Hera onun yanında Persephone ile konuşurken Zeus tahtından memnun bir şekilde dinleniyordu.
Rahatsız etmekten gerçekten nefret ettiği rahat bir sahneydi.
İleriye doğru yürürken Phobos belirdi ve onu durdurdu. "Ne oldu?"
"Cratus kaçtı." Bu sözleri fısıldadığına yemin edebilirdi ama sanki o bağırmış gibi tüm sesler ve hareketler koridorda duraksadı.
Zeus yavaşça ayağa kalktı, gözleri öfkesinin ağırlığıyla alev alev yanıyordu. Uzun boylu ve sarışındı, edepsiz mizacı ve az da olsa hoşlanmadığı herkesi öldürme eğilimi olmasaydı çok yakışıklı olabilirdi. "Bana Cratus'u buraya getirmekte başarısız olduğunu söylemek üzere değilsin."
Sen bana öyle bakarken olmaz, ben değilim. Bu espriyi içinde tutmak için dilini ısırmak zorunda kaldı. Ruh hali göz önüne alındığında, pek nazik davranıp kabul etmezdi.
Phobos'un gözleri, Zeus'a dönüp onu savunmadan önce -sanki buna ihtiyacı varmış gibi- onu susturması için uyarmak üzere genişledi. "Küçük bir aksilik, lordum. Gerçekten mi."
Bu, tanrıların kralını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Baltamın altında onun yerini almaya razı mısın?"
"Zorunda mıyım?"
Zeus öfkesini haykırdı. "İkinizden de hoşlanmıyorum."
Zeus onlara doğru ilerlerken, Nike öne çıktı. "Efendim?" sessizce sordu. "Onlarla biraz konuşabilir miyim?"
Sanki onlarla işini bitirdikten hemen sonra patlatılacak bir sonraki kişi o olabilirmiş gibi ona baktı. "Çok kısa yap."
Nike, Zeus'un tahtının kurulu olduğu kürsüye inmeden önce başını salladı. Apollo ona alay etti ama Delphine'in yanına giderken ona aldırış etmedi. Nike onu kendine çekti. "Bana ne olduğunu anlat."
Delphine yine en sakin tonda konuştu. Azura ona benden önce ulaştı. Onlara katılırsa ona özgürlük ve intikam sözü verdi.
Zeus lanetledi. "Bunun için ikinizi de öldürteceğim!"
Nike, Delphine'in önüne geçti. "Lordum, lütfen bana katlanın. Ben zafer tanrıçasıyım ve Cratus da benim kardeşim. İnan bana, bu odada ona nasıl ulaşacağını ve onu nasıl etkileyeceğini bilen biri varsa, o benim."
Zeus dudağını büktü. "Öyleyse onu etkile, ama bunun onların hayatlarıyla hiçbir ilgisi yok." Phobos'a ve ardından Delphine'e anlamlı bir bakış attı.
Delphine, bunun gidişatından kesinlikle hoşlanmamıştı ve Zeus'un kızgın çehresinden kurtulmak istiyordu. Ayrıca, eğer Nike erkek kardeşini bu kadar iyi tanıyorsa, neden Nike'ın peşine düşmediği sorusunu da ısırmak zorunda kaldı.
Ama bunun amacı onun hayatını kurtarmaktı, onları onu öldürmeye ikna etmek değil.

"Kardeşimin ihtiyacı olan şeyi ona verememem." Nike, Delphine'e baktı. Ama yapabilir.
Bize bir şans verin lordum. Lütfen. Bağlılığını geri kazanabileceğimizi biliyorum."
Zeus'un yüzündeki öfke, Delphine onun kendisine saldıracağından emin olana kadar yoğunlaştı.
Ama birkaç korkunç kalp atışından sonra kabul etti. "Sahip olduğun tek şey bir şans. Azura ve diğerleri iki hafta içinde rehinelerini öldürecekler ve sonra geri kalanımızı almaya gelecekler. Onu etkilemek ya da öldürmek için on iki gününüz var."
Delphine, verdiği emir üzerine başını salladı. "Cratus öldürülemez."
Zeus acı acı güldü. Ah, evet, yapabilir. Güçlerini tam potansiyellerine geri getirseler bile, onu kalbinden bıçaklarsan ölür."
Delfin kaşlarını çattı. "Nasıl?"
Zeus'un yüzündeki gurur onu rahatsız etti. "Onu buradan kovduğumda ölümsüz kalbi göğsünden sökülmüştü ve şu anda sahip olduğu kırılgan bir insan kalbi. Delin ve ölür, sade ve basit. Ve bizim geçmişte yaptığımız gibi, sabahleyin onun için bir diriliş olmayacaktır."
Nike'ın gözlerinde acının parıldadığını gördü. "Benimle gel, Delphine."
Delphine, küçük tanrıçayı gökkuşağı şelalelerine ve salonu çevreleyen kalın yeşil yapraklara bakan bir balkona açılan kapılara kadar takip etti.
Phobos onlara katılmaya başladığında, Nike onu tekrar içeri gönderdi.
"Bu senin için değil, Phobos. Lütfen anlayın."
İçeri girmeden önce başını eğdi ve kapıları arkasından kapattı.
Yalnız kaldıkları anda Nike, Delphine'i balkonun en uzak köşesine çekti ve o alçak sesle konuştu. "Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun, bu yüzden tekrarlamayacağım bile. Ama bilmediğin şey, kardeşimin sadece benim bildiğim kısmı. Beni ebeveynlerimizden koruduğu için birbirimize bağlandık ve ben de bunun için ona taptım.
O iyi bir adam ama içinde koruduğu ve cezasından önce olan o yanını bulmak kolay değil. Onun Nefret ve Savaş'ın oğlu olduğunu ve söz konusu olduğunda bu iki şeyin anne sütü olduğunu hatırlamanız gerekecek. En iyi yaptığı şey bu."
Delphine bunun göreviyle ne ilgisi olduğunu anlamadı. Doğumu onun için önemli değildi, sadece teslim olması önemliydi. "Peki onu nasıl yenebilirim?"
Yapamazsın. Tüm gücüne sahip değilse değil. Dürüst gerçek bu. Kendi babamız yetişkinliğe ulaştıktan sonra onu dövmeye çalıştı ve Cratus bu çabası için onu kanlı bir yığın bıraktı.
Zeus'un başlangıçta ona zarar verebilmesinin tek nedeni, Cratus'un karşılık vermemesiydi. Öyle yapsaydı, şimdi tanrıların kralı olacaktı."
"Öyleyse onu öldürmek zorunda kalacağım."
"HAYIR!" Sesindeki gaddarlık Delphine'in gözlerinin irileşmesine neden oldu. "Kardeşim bunu hak etmiyor. Şimdi bir bebeğin hayatını bağışladığı için acı çekiyor. Bunlar ulaşılmaz birinin eylemleri değil. Biz çocukken benim için kimsenin çekmemesi gereken dayaklar yedi. Onu öldürmeni

istemiyorum. Onu kurtarmama ve ait olduğu yere geri götürmeme yardım etmeni istiyorum.
"Nasıl?"
Nike, gözlerinde yaşlarla cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Sevdiğini korumak için savaşacak ve ölecek. Mezara. Seni intikamından daha çok önemsemesini sağla, o da bize katılsın."
Bu çok gülünçtü. "Onu tanımıyorum ve sadece birkaç günüm var." Tanımadığı bir adamı baştan çıkarmaya çalışmak bir yana, onu öldürmek için ancak yeterli bir zamandı. "Kardeşin olduğuna göre neden sen gitmiyorsun?"
Nike başını salladı. "Beni dinlemiyor. Çok uzun zaman oldu ve onu daha önce hiç görmeye gitmedim. Tüm bu yüzyıllarda değil. Cratus, haksızlığa uğradığını hissettiğinde insanların en bağışlayıcısıdır. Bu yüzden onu baştan çıkarmalısın. Bence bunu yapabilecek tek kişi sensin. Çoğu zaman sadece küçük bir zaman alır - unutmayın, kurtardığı bebek hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve yine de hayatını o küçücük varlık için mahvetti. Lütfen, Delfin. Benim için onu kurtarmaya çalış. O harika bir adam ama mükemmel biri değil. olarak
zafer tanrıçası, diğerlerinin üzerinde bildiğim bir gerçek var. Yalnızca kalbiniz saf olduğunda ve zafer doğru nedenlerle motive edildiğinde kazanırsınız. Ona yaşaması için bir sebep verin ve ona tüm gücüyle savaşması için bir sebep verin, bunda hepimiz kazanacağız."
"Ya yapamazsam?"
Hüzünlü bir nefes verirken gözleri daha da koyulaştı. "Cevabı biliyorsun ve başarısız olursan Zeus'un ikinize de ne yapacağını biliyorsun."
Delfin başını salladı. O olmadan kaybederlerdi. Noir ve ordusuyla savaşmak için onun gücüne ve güçlerine ihtiyaçları vardı. Kaderine gelince, o da Cratus kadar kolay kurtulduğu için şanslıydı. "Eros'a onu vurmasını sağlamalı mıyım?" Onu baştan çıkarmanın en kolay yolu bu olurdu.
Nike başını salladı. "Bu güçler Cratus üzerinde işe yaramaz ve bu girişim onu yalnızca çileden çıkarır. İnan bana, bu yapmak isteyeceğin son şey. Dürüstçe kazanılması gerekecek."
Ah, bu kolay olacaktı...
Olumsuz.
"Onu nasıl baştan çıkarabilirim? Duygularım yok."
Nike, "Bu doğru değil ve bunu ikimiz de biliyoruz," diye fısıldadı. "İhtiyacın olan her şeye sahipsin.
Tamamen Oneroi değilsin. İçinizde hala bir insan ruhunuz ve duygularınız var.
Bu konuda size rehberlik edecekler." Omzuna hafifçe dürttü. "Şimdi git ve onu kazan."
Onu kazan. Kolaymış gibi konuştu. Ama Delphine onun gidişini izlerken tek görebildiği kendi sonuydu.
Ve ona güvenen diğer tüm tanrılarınki. Bu imkansızdı.

Phobos balkonda ona katıldı. "İyi misin? Şimdi Zeus'un sana havladığı zamandan daha solgun görünüyorsun."
Doğrusu, şimdi daha çok hasta hissediyordu. Daha fazla korkmuş. "Bir erkeği nasıl baştan çıkarırsın?"
Sorusuna güldü. "Bunu bana sormana kızdım sanırım. Ne? Bu konuda bir tür uzmanlığım olduğunu mu düşünüyorsun?
Ona komik bir bakış attı. "Ben ciddiyim, Phobos."
"Ben de öyleyim," dedi gücenerek. “Erkekleri baştan çıkarmak, pek fazla deneyimim olan bir şey değil. Düşünmek için zaman harcadığım bir şey de değil.” Kapının tamamen kapandığından emin olmak için kapıya baktı. Konuştuğunda, zar zor duyulabilen bir fısıltıydı. "Bunu Zeus'a sormak isteyebilirsin."
Gözlerini devirdi. Hikayeler doğruysa, bir kadının Zeus'u baştan çıkarması için gereken tek şey kadın olmasıydı. Nefes almaları bile gerekmiyordu. Komik değilsin Phobos. Burada yardıma ihtiyacım var. Gerçek yardım. Erkekler nelerden hoşlanır?”
"Bu adama bağlı. Ben de göğüsleri severim. Güzel bir raf, hemen hemen her şeyi yapmamı sağlamada uzun bir yol kat ediyor. Aptalca şeyler bile.”
Sinirli bir homurtu çıkardı. "Çok saldırgansın!"
Ah, lütfen, dedi utanmadan. “Ben on bin yaşındayım. Olduğumdan daha şovenist olmadığım için şanslısın. Bebeğim, uzun bir yoldan geldim.”
Ve ona en ufak bir şekilde yardım etmiyordu. "Sadece git."
Phobos, yapılacak en iyi şeyin bu olduğundan emin değilmiş gibi tereddüt etti.
Kapıyı işaret etti.
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Elbette. Ben gidiyorum. Ama bana ihtiyacın olursa..."
"Gözlerimi oymayı tercih ederim."
Bunu iyi huylu bir gülümsemeyle karşıladı. "Dehşet korkunun kişileştirilmesi olarak, genellikle kadınlar üzerinde bu etkiyi yaratırım. Belki de Himerus'la yer değiştirmeyi düşünmeliyim. Bana kadınların o ortaya çıktığı anda kıyafetlerini yırttığı söylendi. Korkudansa şehvet tanrısı olmak kesinlikle daha iyi.”
İçeriye doğru ilerlerken, onun gevşekliğine başını salladı. Ona daha çok benzemeyi ne kadar çok isterdi. Hiçbir şey Phobos'un aklına gelmiyor ya da onu rahatsız etmiyor gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, korkmuştu ve hatta susmuştu, bu duygu acıydı.
Tek başına, yemyeşil manzaraya baktı ve bir sonraki hareket tarzını düşündü.
Cratus düşmanlarıyla birlikteydi...
Ve onu baştan çıkarmak veya öldürmekle suçlandı. Onun için ne büyük bir muamma.
Ona ulaşmanın bir yolunu düşünürken, yüzünde öfkeli ve endişeli bir ifadeyle Phobos yeniden belirdi. "Noir'in Skoti'si aynalı salonda saldırıyor."
Elini tuttu ve daha gözünü bile kırpmadan önce onu Ufuk Ada'ya ışınladı.

Elbette, insan uykusunu izlemek ve uyuyanlara katılmak için kullandıkları portalları parçalayan bir grup Skoti vardı. Tüm cam salon darmadağın olmuştu. Bir avuç rüya tanrısı onlarla savaşmaya çalışırken cam ve ayna parçaları her yere saçılmıştı.
Delphine, kendisine en yakın Skoto'lara saldırmak için bir kılıç gösterdi.
Skotolar güldü. "Oynamak ister misin küçük kız?"
Ona doğru hamle yaptı ve tam olarak ne kadar ölümcül olduğunu gösterdi.
Ve yüzündeki gülümsemeyi anında sildi. Ne derse desin, son derece doğruydu ve tüm varlığı boyunca insanları uyurken avlayan iblislerle savaşmak için pratik yapmıştı.
Ondan daha başarılı çok az Oneroi vardı.
Phobos kalan portalları korumaya çalışan iki kişiyle daha savaşıyordu. Teknik olarak işlerini onlarsız yapabilirlerken, bu o kadar kolay değildi. Ne de etkili. Portalların kurtarılması gerekiyordu.
Delphine tam rakibini ezmek üzereyken, biri onu arkadan yakaladı. Sert bir el boğazını kavradı ve tüm vücudunu felç etti.
Orada derin, siyah bir sisten başka bir şey yoktu. Kötülüğün aurası somuttu.
Bu Noir'dı.
Ve onun pençelerindeydi. Adam başını çevirmeden bir an önce yanağını soğuk bir şey okşadı ve karanlık her yerini kapladı.

* * *

Azura gururla gülümserken Jericho'nun etrafında küçük bir daire çizdi.

Gözlerini kapattı, Kaynak'tan gelen gücün içini yeniden doldurmasına izin verdi. çok uzun zaman olmuştu
…
Çok uzun.
Bir kez daha bütündü ve inanılmaz hissettirdi. Bunu nasıl kaçırmıştı. Güçlerinin görüntüleri ve kokuları. İçinden canlı bir ateş gibi aktığı hissi. Elini esneterek, parmaklarının jilet gibi keskin metal pençelere dönüşmesini izledi. Annesinin etine kazıdığı kelimeler gitmişti ve onların yerine loş ışıkta dövmeleri parlıyordu.
Bir daha kimse onu kontrol edemeyecekti. Geri dönmüştü ve çok sinirliydi. Vahşi.
Ve intikam almaya hazırdı.
Azura onun yanağını avucunun içine aldı. "Yüzünü ve gözünü tamir etmemi ister misin?"
"Hayır," diye homurdandı. Zayıf olmanın ona neye mal olduğunu hatırlatmak istiyordu. Bir daha asla o hatayı yapmayacaktı.
"Çok iyi. Tanrılığınıza tamamen geri döndünüz. Bizi gururlandırın.”
O niyet etti.

Kendini aynalı duvarda görebilmesi için geri çekildi. Zeus'un suikastçılarının geceleri onu katletmesini beklerken, iş dilenmek ve yiyecek artıkları ve yırtık pırtık giysilerle kendini tatmin etmek zorunda kalan pis insan gitmişti. Saçları artık siyah değildi. Bir kez daha tanrıların saf beyazıydı ve siyah giysileriyle keskin bir tezat oluşturuyordu.
Azura ona bir kılıç ve kırbaç verdi. "Alıştıkların değil, ama onları beğenine göre bulacağını düşünüyorum."
Bıçakta evrenin yaşam kanını hissetti. Canlı bir varlık gibi mırıldandı. "Bu nedir?"
"Kaynak çukurundan dövüldü. Evrenin özü onun içindedir.
O bıçak her şeyi keser. Daha da önemlisi, herkesi yarıp geçecek."
Keskinliğini takdir ederek parmağını kenar boyunca gezdirdi. Tıslayarak, fışkıran kan damlasını gördü. Vücudu kendini iyileştirirken hızla buharlaşan kan.
Bir tanrınınki gibi.
Daha da önemlisi, bıçak sanki ondan besleniyormuş gibi kanını emdi.
"Kılıcı düzenli olarak beslemen gerekecek," diye açıkladı Azura, bıçağa bir çivi çakarak. "Kılıç gelişmek için taze kan gerektirir. Onunla Zeus'u öldürebilir ve güçlerini emebilirsin." Duraksadı ve onun bakışlarını, ruhu kadar aç olan ve adalet için yalvaran biriyle buluşturdu. "Olympos tanrılarının kralı olabilirsin... Hayal et, Cratus. Hepsi sana secde ediyor."
Sözleri üzerine dudağını büktü. "Cratus öldü," dedi gırtlaktan gelen bir ses tonuyla. "Adım Jericho."
O güldü. "Senin için daha iyi bir isim düşünemedim. Lanetli ve küle indirgenmiş. Ve kudretli Anka kuşu gibi, seni lanetleyenlerin üzerine öfke yağdırmak için geçmişin yıkımından yükseliyorsun."
Ve onların kanında yıkanmaktan zevk alırdı. Elindeki kılıç, kullandığı sürece asla aç kalmayacaktı.
Azura geri çekildi. "Şimdilik, Skoti ordumun komutanı sen olacaksın. Olimpos'u etkisiz hale getirmek ve kontrol etmemiz gerekenlere saldırmak için onların uyku tanrılarını kullanmak istiyoruz."
"Oldu bil." Zeus ve ekibini kurtların önüne atmaya fazlasıyla istekliydi. Tüm zalimliklerine rağmen bunu ve daha fazlasını hak ettiler.
Bir ışık parlaması onu neredeyse kör edecekti. Kara sis, Azura'dan daha kötü olduğunu bildiği tek varlığa dönüşürken, bir kolunu gözünü korumak için kaldırdı ve kaşlarını çattı.
Noir.
Uzun boylu, siyah saçlı ve siyah gözlü Noir, üstün acımasız bir güç yayıyordu. Jericho bile sadece tanrıların olduğu bir şekilde yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama bu yaratılan ilk varlıklardan biriydi. Ya da Noir'in durumunda daha muhtemel, ilk yumurtlama.
Süslü bordo bir zırh giyen Noir, altın işlemeli koyu kırmızı bir pelerin giymişti. Noir'in soğuk bakışları Jericho'dan Azura'ya dönene kadar kısıldı.
"Tebrikler küçük kız kardeş."
"Onu bizim tarafımıza çekmeye ikna edebileceğimi sana söylemiştim."

Noir başını ona doğru eğdi. "Ve diğer taraftan bir atış daha yaptım."
"Gerçekten mi?"
"Kendin için gör." Avucunun içinde bir grup Oneroi'nin mutlak bir sefalet içinde yattığı karanlık bir deliği göstermek için elini uzattı.
Jericho, bu görüntünün kendisini fevkalade mutlu etmesini bekliyordu. Ama işkence görmüş ve zarar görmüş vücutlarına baktığında, içinden istenmeyen bir sempati dalgası geçti.
Neden?
Hayal edemiyordu. Tanrılar, onun söz konusu olduğu yerde asla merhamet göstermeyeceklerini biliyorlardı.
Çoğu zaman onu öldürürken gülmüşlerdi. Ama mahkûmları incelerken özellikle biri gözüne çarptı.
Hiç düşünmeden bir adım attı.
Azura dikkatini ona verdi. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?"
Jericho, yüzünü bile seçemediği kadına sırtını döndü. Kendisine neden seslendiğini bilmiyordu. Bu onun adına başka bir aptalca hareketti.
"HAYIR."
"Öyleyse, hizmetkarlarımdan birine sana yeni kalacağın yeri göstermesini sağlayacağım. Sanırım onları, içinde yaşadığın kulübeden çok daha fazla zevkine göre bulacaksın." Azura parmaklarını şıklattı ve on altı yaşlarında genç bir kız belirdi.
En azından ilk başta öyle görünüyordu. Ama bronz teni ona bir ejderhanın gözünü hatırlatan yanardöner bir nitelik taşıyordu.
O güzel bir şeytandı.
"Beni takip edin lordum," dedi sessizce.
Bunu yaptı ve Azura ile Noir'in evim dediği altın sarayın zenginliğine hayran kaldı. Olimposlulardan farklı olarak, dünyanın çekirdeğinin en karanlık çukurunda yaşadılar. Yine de karanlık veya kasvetli olmaktan çok uzaktı.
"Ne zamandır buradasın?"
Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Ben burada doğdum lordum."
"Ve kaç yaşındasın?"
"İki bin yıldan biraz fazla." Altın donanıma sahip siyah bir kapıyı açtı.
Jericho, yeni odasını görünce minnettar bir şekilde nefes verdi. Yemyeşil ve zengin, onu içeriye çağırdı. İblisin yanından geçerken tek yapabildiği yatağa koşup kendini yatağın üzerinden atmamaktı. Yatakta uyumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bu hissi hatırlamıyordu bile.
Kız kapıyı kapattı ve şömineye taşındı. Elinden bir alev fışkırtarak yangını başlattı. Sonra kara gözlerinde hesapçı bir parıltıyla ona doğru döndü.
"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı lordum?"
Onun ne demek istediğini hemen anladı ve oraya gitmeye hiç niyeti yoktu. En azından bir iblisle değil ve şu anda değil. "HAYIR."
Rahatlamış görünüyordu. "Eğer fikrini değiştirirsen, adımı söyle. Rielle. Hemen geleceğim."
"Teşekkür ederim."
Kaybolmadan önce onun teşekkürüne şaşırmış görünüyordu.

Jericho tek başına kılıcını şifonyere koydu. Elini karyola direklerinin ince cilalı ahşabı üzerinde gezdirerek odanın içinde dolaştı. Bu ona Olimpos'taki yatağını hatırlattı. Tarihin kaydedilmesinden önce ona saygı duyulduğu ve korkulduğu zamanlar.
Geri dönmüştü.
Ve sinirlendi. Kaynak onun ruh haline neden olanlara acısın.
Çünkü günün sonunda, onlar için hiçbir şeyi olmayacaktı.

* * *

"Ne yapıyorsun?" Noir huysuzca sordu.

Azura, uşağına Olymposlu fahişenin cesedini önündeki masaya yatırırken duraksadı. "Ona nasıl baktığını görmedin mi?"
Noir omuz silkti. “O çekici. Bu beklenebilir.”
"Evet, ama yeni aletimizi mutlu tutmalıyız. İsteyeceğimiz son şey, onun bize düşman olması. Malachai'niz olmadan, Kaynağa saldırdığımızda ona ihtiyacımız olacak." Elini kadının bilinçsiz vücudunun üzerinde gezdirerek onun hafif yapısını takdir etti.
"O bir güzellik, değil mi?"
“Eğer solgun, solgun kadınlardan hoşlanıyorsan. Şahsen ben daha renkli olanları tercih ederim.”
Azura onu kendine çekip dilini boğazında gezdirirken gülümsedi. Derisinden ürpertiler yükseldi. Kendilerine erkek ve kız kardeş demelerine rağmen, onları ortak güç arayışları ve ölüm açlığı dışında birleştiren hiçbir şey yoktu.
Bunda onlar bir aileydi.
Gerçek farklı bir hikayeydi.
"Şimdi değil sevgilim. Onu Cratus'a takdim etmek istiyorum."
"O zaman onu odasına at. Ya da onu öldür. Her iki şekilde de benim için çalışıyor.
Azura, kadının güçleri için bir koruma tasması yarattı. İhtiyaç duydukları son şey, onu evlerinde serbest bırakmaktı. O kadarını yapabileceğinden değil. Bu sadece işin prensibiydi.
Olympian'ın güçlerini dizginlediği anda, kadının soluk saçlarını omuzlarına dökülecek şekilde açtı. "Evet, çok güzel."
Memnun kalan Azura, Cratus'un odasına ışınlandı. Bir tür düşman bulmaya çalışır gibi pencereden dışarı bakıyordu. İçeri girdiği an, sanki savaşmaya hazırmış gibi sallandı.
Gerçekten takdire şayan bir şey için onunla dalga geçme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.
Onlara güvenmeyecek kadar zekiydi. Çoğu insan, aşırı zararına, yaptı. İhanetten tek başına şüphelenmesi, onun neden değerli bir müttefik olduğu konusunda çok şey söylüyordu.
"Bu kadar gergin olmana gerek yok."
Yüzü kesinlikle taştı. "Burada ne yapıyorsun?"
"Sana bir hediye getirdim."

Jericho, hangi oyunu oynadığını merak ederek ona kaşlarını çattı ve onun bir şeyler oynadığını biliyordu. Tüm tavrı, onu daha da kızdırmak üzere olduğu konusunda onu uyardı. Ve gergin değildi. Sadece tüm canlıların kalbinde yaşayan ihaneti biliyordu. Onlardan tek beklediği buydu. Kimseye güvenilemezdi.

Aslında bu doğru değildi. Amaçlarına hizmet ettiğinde etraflarındaki insanları alt edeceklerine güvenilebilirdi. Güveneceği.

"Hediye?"

Gülümsemesi şeytaniydi ve buzdan daha soğuktu. "Afiyet olsun, kıymetlim," dedi Azura parmaklarını şaklatırken. Ayaklarının dibinde küçük bir şekil belirdiğinde ses hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Jericho, minik kadını görünce nefesini tuttu...

Tamamen çıplak olan biri.

BÖLÜM 3

Delphine uyandığında kaskatı kesildi ve kendini soğuk bir mermer zemine yüzüstü yayılmış halde buldu. Çıplak. Utanmış. Korkmuş

Hafifçe doğrularak elleriyle kendini örtmeye çalıştı ama bunu yapacak kadar eli yoktu. Ve bu yeterince kötü değilse, bakışlarını üzerinden alamadığı bir çift siyah erkek botunun fazlasıyla farkındaydı. Çoğunlukla, bu adam her kimse onu tamamen çıplak gördükten sonra göz göze gelmek istemediği içindi.

İçinde giysi olduğunu umduğu bir deliğe girip saklanmak istediğinde üzerine sıcaklık yayıldı.

O kadar iğrenç bir şekilde küfretti ki onu zıplattı, adam diz çöktü. En kötüsünü bekleyerek gerildi ve onunla ölümüne savaşmaya hazırdı.

Ama ona dokunmadı.

Bunun yerine parmağına küçük bir bıçak sapladı ve parmak ucundan akan kan, onu tamamen kaplayan sıcak, kırmızı bir pelerin oluşturacak şekilde onun etrafına dolandı. Hala ona bakmadı. Bu kadar utanmışken yapamazdı.

"Bu gereksizdi," diye homurdandı kısa süre önce Cratus'a ait olduğunu öğrendiği derinden erkeksi ses tonuyla. Sesi öfkeli gök gürültüsü gibi gürledi.

Ona cevap veren Azura'ydı. "Sadakatiniz için size minnettarlığımızı göstermek için size sunduğumuz teklif o."

Delphine ayağa kalktı ve Jericho'nun kapının yanında köşede duran Azura'ya dik dik baktığını gördü. Kötü tanrıça kendinden tamamen memnun görünüyordu.

Delphine'e sırıtan Azura, ona doğru bir işaret yaptı. "O senin kölen."

Delphine, Jericho hiçbir şey söylemese de onun ifşasına ağzı açık kaldı.

Güçlerini bağladım ve onu size teslim ettim, diye devam etti Azura. "Onunla istediğin gibi yap. Ama bilmelisin ki o Oneroi'lardan biri ve çok nefret ettiğin Dolophoni'nin arkadaşı... yüzyıllardır sana işkence edenlerin. Nasıl uygun görüyorsan öyle zevk alabilmen için onun tüm duygularını eski haline getirdim..." Ayrılmaya başladı, sonra duraksadı. "Ah, ve muhtemelen onun Zeus'un tanrıçalar arasında en gözdelerinden biri olduğunu bilmek isteyeceksiniz. Ona çok değer verdiği söylendi.

Delphine inkar etmek için ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Azura'nın sesi kesilmişti.

Oh, onun güçlerinden bir saniyeye sahip olmak...

Ve o düzenbaz kaltakla bir dakika yalnız kalmak.

Yüz hatları kendini beğenmiş Azura, mavi bir duman bulutu içinde kayboldu. Jericho, kadını hemen Azura'ya geri döndürmek niyetiyle yeni "hediyesine" baktı, ama bakışları onunla buluştuğu anda olduğu yerde donup kaldı.

Uzun, dalgalı sarı saçları, onun için yaptığı kırmızı pelerinle keskin bir tezat oluşturuyordu. Ama onu hapseden gözleriydi. Derin bir ela yeşili, ona, bir Düş Avcısı olarak onun deneyimleyemeyeceği güçlü bir korku gösterdiler. Dahası, onun ruhunu ve mücadelesini gösterdiler. Ona karşı hiç şansı

olmadığını bilmesi gerekmesine rağmen, kendini tutmakta gergindi. Yine de savaşmaya istekli olması onun hakkında çok şey söylüyordu.
Şekli hafifti, yüzü porselen pürüzsüzdü, çıkık elmacık kemikleri ve küçük bir dul zirvesi vardı. Bir zamanlar tanıdığı bir Düş Avcısı'na o kadar çok benziyordu ki, "Leta?" diye sormaktan kendini alamadı.
Ona kaşlarını çattı. "Benim adım Delphine."
yunus…
Bir adım geri attı ve bir kez daha görünüşünün ne kadar zayıf olduğunun tam olarak farkındaydı.
Onu ezebilirdi ama yine de, Zeus'la olan ilişkisi göz önüne alındığında bile, ona zarar verme düşüncesine katlanamıyordu ve nedenini bilse bile kahretsin. Nezaket, uyguladığı bir şey değildi. İlk darbeyi vurmak onun doğasında vardı.
Sanki onun düşüncelerini hissetmiş gibi, aralarına daha fazla mesafe koydu. "Senin kölen olmayacağım."
Meydan okuması onu eğlendirmişti. "Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum."
Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Birimiz ölene kadar seninle savaşacağım."
Onu yatıştırmak için karşı konulamaz bir dürtüyle yanıp tutuşuyordu. Bu, daha küçükken kız kardeşini teselli ettiğinden beri hissetmediği bir şeydi ve bunu başka biri için hiç hissetmemişti.
Şimdiye kadar.
O piç kurusunun ona yaptıklarından sonra Zeus'un evcil hayvanına güven vermek istemesi hiç mantıklı değildi ve yine de onun ondan korkması düşüncesine katlanamıyordu. "Sana zarar vermeyeceğim."
Delphine buna inanmak istiyordu ama zor zamanlar geçiriyordu, özellikle de yeni duygularının hamlığı başını döndürdüğü için. Keskin ve çok kafa karıştırıcıydılar.
İnsanlar bununla nasıl başa çıktı? "Neredeyim?"
Azmodea.
Delphine, "öfkeli iblis" anlamına gelen bu isme irkildi. Burası, Noir ve Azura'nın evlerini yaptıkları ve talihsiz kurbanlarına neşeyle işkence yaptıkları yerdi. Onu da rehin aldıklarına göre, ona tam olarak böyle olacağından hiç şüphesi yoktu.
Bakışları son derece cilalı şifonyerin üzerindeki kılıcına ilişti. "Gerçekten böyle amansız bir kötülüğün yanında savaşır mıydın?"
Ona hırlarken tek gözü öfkesinin ağırlığıyla parladı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."
"Bu doğru değil. Zeus tarafından lanetlendiğini ve o zamandan beri her gün tamamen yalnız yaşadığını biliyorum."
Acı acı güldü. "Sadece şanslı olduğumda."
Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzündeki tüm duygu uçup gitti. Gözeneklerinden hâlâ saf nefret kanıyordu, o kadar güçlüydü ki, aralarındaki havayı yaktığına yemin edebilirdi. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."
Delphine, tek sağlam gözünden ona bakan öfke karşısında nefes alamıyordu. Aşikar ve ürkütücüydü. "Seni asla incitmedim."
Göz kırpabileceğinden daha hızlı, onu boğazından yakaladı ve duvara doğru itti. Yine de hareketinin çabukluğuna ve gaddarlığına rağmen, onu incitmedi. O tek derin mavi göz onu delerken, sadece boynunu elinin büyük pençesiyle nazik bir tutuşla tuttu.
Jericho onun boynunu ikiye ayırmak istedi. Bastırılmış öfkesi bunu yapması için yalvarıyordu. Onu parçalar halinde Zeus'a geri gönderin.
Ama onu öldürmeye cesaret edemedi.
Dişlerini gıcırdatarak onu serbest bıraktı. "Beni zorlama."
Bakışlarını hiç çekinmeden karşıladı. "Seni zorlamanın basit bir gerçeği söylememi gerektireceğini fark etmemiştim."
Onun, yapılacak ihtiyatlı şey olsa bile sessiz kalmasını engelleyen bitmeyen küstahlığı karşısında dehşete düşmüştü. "Kendini koruma kavramın yok mu senin?"
"Düzgün davranış kavramınız yok mu?"
Bu, onu gerçekten incitmek istemesine neden oldu çünkü derinlerde bir yerde onu sert bir şekilde yaraladı. Terbiyeli olduğu zamanlar olmuştu. Hatta nazik. Ama geçmişteki alçalmaları onu uzun zaman önce öldürmüştü. Hiç kimse ona merhamet göstermemişti, öyleyse neden bir başkasına merhamet göstersin ki?
"Hayır, bilmiyorum."
Delphine odadan çıkmadan önce bir rüzgar fısıltısı hissetti. Etrafına bakındı ama ondan hiçbir iz yoktu. Kılıcı bile gitmişti. Ama onu asıl şaşırtan şey, onun yerine kendisi için bir takım elbise olmasıydı. Bir kot pantolon, ayakkabı ve pembe bir üst.
Neden rahatsız olsun ki?
Mantıklı olmasa da minnetle pelerinini bıraktı ve onlara uzandı.
Bunu yaptığı anda, odasının ne kadar soğuk olduğunun farkına vardı. Vücudunu bir ürperti kapladı, dişlerinin takırdamasına neden oldu. Kesinlikle soğuktu.
Kaşlarını çatarak sıcaklıkla titreşen pelerine dokundu. Gerçekten canlı vücut ısısı gibi hissettirdi.…
Onun kanından mıydı? Hiçbir fikri yoktu ama sıcaklık için minnettardı. Ve şu anda, derisi ve onun pelerini dışında bir şeyler giymek istiyordu.
Titreyen elleriyle hızlıca giyindi. Güçlerini kullanmaya çalıştı ama koruma tasması fazlasıyla etkiliydi.
Kanlı köpekler…
İçinde bulunduğu kötü duruma öfkeyle, çıkmak için kapıyı açtı, sonra sertçe çekti.

Koridorda hayatında gördüğü en büyük, en çirkin iblis olmalıydı. En az üç metre boyundaydı, yumrulu bir cildi vardı ve öyle pis kokuyordu ki, kadın nefesini tutmak zorunda kaldı.
Hemen bir adım geri çekildi ve kapıyı çarparak kapattı.
Kötü kahkahası dışarıda yankılandı.
Delfin gözlerini devirdi. "Sen nesin? Aptal? Tabii ki bir korumaları var. 'Sen bir mahkumsun'un hangi kısmını kaçırdın?" kendini yüksek sesle azarladı.
Kendini hasta, hüsrana uğramış ve üzgün hissederek kollarını göğsüne doladı ve buradan diğerlerine yardım etmek için ne yapabileceğini merak etti. Skoti'lerin onları götürdüğü yer burası olmalıydı. Hapishanelerini bulabilirse belki rehineleri serbest bırakabilirdi...
O zaman Jericho'yu kendi tarafına döndürmeye odaklanabilirdi. Bu, tüm dünyaların en iyisi olurdu.
Gerçekten.
Ama biri birini baştan çıkarmaya nasıl başladı? Gerçekten hiçbir fikri yoktu. İnsanlarla etkileşimlerinin çoğu rüyalar aracılığıylaydı ve erotik bir Skotos olmadığı için onlarla hiçbir zaman cinsel ilişkiye girmemişti. Sadece Skotilerle savaşmak ve hayalperesti büyülerinden kurtarmak için bir savaşçı olarak gitmişti.
İnsan olarak...
Bu uzun zaman önceydi. Ve köyündeki bazı çocuklara minnettar olduğunu hatırlasa da, bu duygular bastırılmıştı.
Şimdi duyguları başka bir şeydi. Çiğ. Yaralayıcı. Acı verici.
Ezici.
Onu tutsak etmelerine duyduğu öfke onu yaktı ve birini incitmek istedi. Neyse ki, içindekinin gerçek bir öfke değil, sadece abartılı bir öfke olduğunu anladı. Sakinleşmesi ve mantıklı düşünmesi gerekiyordu.
Pencere ...
Yanına gitti ve perdeleri geri çekti. Yağmur sessizce camı dövdü. Gri gökyüzü, kabarık ve çirkin bulutlarla sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Görüşü kaynayan ve kara taşlara çarpan bir denize bakıyordu. Elini cama koyarak hemen geri aldı. O kadar soğuktu ki onu yaktı.
Sakin ol, diye fısıldadı, Azmodea hakkında bildiği her şeyi hatırlamaya çalışarak.
Dürüst olmak gerekirse, çok değildi. Evren yaratıldığında arta kalan ilksel sızıntı olduğu söyleniyordu. Evrenin geri kalanının güzelliğini bozacağından korkan Kaynak, onu bir daha görülmemek üzere dünyanın en derin yerine sürgün etmişti.
Noir ve kız kardeşleri iktidara geldiklerinde, ışığı kirletip buraya yerleşmişlerdi. Saraylarının duvarlarının işkence ettikleri kurbanların kanlarıyla kırmızıya boyandığı söylenir.
Bordo boyaya baktı. Hayır, kurumuş kan değildi. Bu sadece korkutmak için yazılmış bir hikayeydi.
Çok iyi bir iş çıkarıyor.

Yapma! Mantıklıydı ve omurgasından aşağı bir ürperti geçmesine rağmen panik ataklara maruz kalmıyordu. Oda geniş ve girift oymalı mobilyalarla iyi giyimli olsa da, sade ambiyansı onu davetkar olmaktan çıkarıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Jericho'nun yeryüzünde yaşadığı deliği buraya tercih etmişti. En azından kulübe sinsi ve buz gibi soğuk olmamıştı. Ürpertici. Bir şeyin duvarlardan atlayıp onu tutmasını bekliyordu.
Gergin ve huysuz bir halde aynanın karşısına geçti ve ne kadar zaman kaybı olacağını bildiği halde yakasını çıkarmaya çalıştı. Hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.
Dövüşmemek onun doğasında hiç olmamıştı.
Ancak birkaç dakika sonra hayal kırıklığı büyüdü ve bir çürük oluşana kadar onu kapmaya başladı.
Bunun için çok fazla.
"Neredesin Jericho?" Ve en önemlisi ne yapıyordu?

* * *

Jericho, Azura'nın onu ilk götürdüğü odanın kapısının önünde durdu. Buraya onların savaş odası demişti ki bu mantıklıydı. Ama orada dururken göğsünde keskin bir acı hissetti. Nefes almak çok zordu. Düşünmek.

Zihninde görüntüler canlandı. Çabuk ve yoğun bir şekilde kendini insan aleminde olduğu gibi gördü. Bunun açlığını ve acısını hissetti.
Bahse girerim şimdi Zeus'a hiç düşman olmamış olmayı diliyorsundur, ha?
O sırada onu öldüren Dolophonos'un adını bilmiyordu ama o piçi bulursa onun kanında yıkanırdı.
Kılıcının kabzasını kavradı ve ona karşı gelmeye cesaret eden herkesin üzerinde kullanmak için can atıyordu.
Sıcaklığına bir kez daha şaşırmıştı. Sanki gerçekten yaşıyor gibiydi ve bunun öldürme amaçlı bir kılıç olduğunu biliyordu.
Azura ona neden bu kadar değerli bir hediye vermiş olsun ki? O ve Noir gibi yaratıklar aptal değillerdi. Ondan bir savaşçıdan daha fazlasını istiyorlardı. Bunu ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu.
Ama tam olarak neyin peşindeydiler? Ve onlar için neden bu kadar önemliydi?
Öğrenmek isteyerek, Azura'yı odada yalnız bulmak için kapıyı itti.
Kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Bir sorun mu var?"
Noir nerede?
Ona tsked. "Sana cevap vermiyoruz aşkım. Bizim için savaşıyorsun ve tüm yaptığın bu.
Yerini asla unutma.”
Onu mutlu edecek doğru sözler bunlar değildi. Ona kendini becermesini söylememek için elinden gelen tek şey buydu.
Çenesini arkasından kapıya doğru sallayınca yüz hatları yumuşadı. "Şimdi neden yeni evcil hayvanınla eğlenmiyorsun?"

Ses tonu ve tavrı ona pek uymuyordu. Ama bunu bilmesine izin vermeyecekti.
… henüz. Önce araştırmak istediği birkaç şey vardı. "Getirilen Oneroi'ları görmek istiyorum."
Memnuniyetsizlikle kaşlarını çattı. "Neden?"
Ardı arkası kesilmeyen soruları onu sinirlendirmeye başlamıştı. "Çoğuyla halletmem gereken bir hesabım var."
"Korkma. Onlar sizin için yeterince sefil hale getiriliyorlar. Sizi temin ederim, mevcut durumlarından etkileneceksiniz."
Devam eden inkarıyla şüpheleri ön plana çıktı. "Bana da mı tutsak olduğumu söylüyorsun?"
"Bunu söylemedim. Ama unutmamalısın ki, senin bize sadakatinden ne kadar eminsek, biz de senin bize olan sadakatinden o kadar emin değiliz. Sen, Noir ve benim şu anda sadece zayıf bir ittifakımız var. Denenmemiş bir tane."
"Yine de bana nadide bir kılıç verdin?"
"Bir güven göstergesi ve birlikte geleceğimiz için bir umut."
Bu senaryoda bir şeyler doğru değildi. Sahip olduğu her içgüdü tetikteydi. Bu kılıçta daha fazlası vardı. Ona söylemediği bir şey. "Neden?"
"Sana söyledim. Seni yanımızda istiyoruz. Bizimle olduğun sürece istediğin her şey sana verilecek."
Ve eğer onları rahatsız ederse, ona bunu ödetirlerdi. Etrafında ağır bir şekilde asılı duran ifade edilmemiş bir tehditti. Kibarca karşılamadığı biri. O yoldan geçmiş ve sert bir şekilde çarpmıştı.
Ama ona her dileğini yerine getirmek istiyorsa… "Oneroi'yi görmek istiyorum."
O güldü. "İsrarcı çocuk. Zamanla sizinle birlikte açık olacağız ve siz de istediğinizi yapabilirsiniz. Ama henüz değil. Şimdi evcil hayvanınıza dönün. Ya da istersen, seni garajına geri götürüp güçlerini geri alabilirim."
Ona her şeyi büzgen kasına sokmasını söylemek isteyerek, kibirli tavrından dolayı ona saldırmak istese de ondan geri çekildi.
Bu intihar olurdu.
Şimdi dinlen, yön bul. Yalnızca güçlü bir konumdayken saldırın. Savaşçının kodunu ezbere biliyordu.
Yine de içindeki korku hissini üzerinden atamıyordu. Burada bir şeyler ciddi şekilde yanlıştı. Ne olduğunu bilmiyordu.
Huzursuz ve mutsuz, odasına döndüğünde Delphine'i onun için bıraktığı kot pantolon ve pembe üst giymiş halde buldu. Ayrıca pelerinini zırhlı bir kalkan gibi etrafına sarmıştı. Çok az şey biliyordu, öyleydi. Hiçbir şey ona nüfuz edemezdi.
Gergin bir şekilde yatağa oturdu ve sanki birinin içeri girip ona saldırmasını bekliyormuş gibi kapıyı izliyordu. Bu yer göz önüne alındığında, o kadar da olası bir korku değildi.
Ona ne diyeceğini bilemeyerek yatağın yarısına kadar durdu. Olympus'tan ayrılmadan önce bile boş gevezeliklere katılmamıştı.

Kahretsin, yüzyıllardır neredeyse hiç kimseyle konuşmamıştı.
Ve özellikle de çekici bir kadına. Penisi sadece ona bakma ihtiyacından sertleşti. Zeus'un en acımasız cezalarından biri, onu ne zaman bir kadın görse onun için yakmasıydı ve sonra onunla yalnız kaldığı anda vücudu yumuşadı.
Seks isteyip de asla sahip olamamanın verdiği hayal kırıklığı onu deli etmişti. Kendisi bile ilgilenemiyordu.
Bu tek başına, Olimpos tanrısının gırtlağını ezmek istemesi için yeterliydi.
Böylece düşünmemeyi bile öğrenmişti. Bir kadından ve onun kokusundan mümkün olduğu kadar uzak durmak, kendini olduğundan daha fazla üzmesin diye. Ama dürüst olmak gerekirse, dokunulmayı ve kucaklanmayı özlemişti. Kollarında çıplak bir kadının yumuşaklığını özlemişti.
Yine de orada oturuyordu, çok güzeldi. Çok cazip.
Tek dokunuşla …
Ama yapamadı. Tek bildiği, bedeninin ona hâlâ yumuşak davranacağıydı. Ve bu onu daha da sinirlendirdi.
"Aç mısın?" ona homurdandı.
Kaşlarını çattı. İfadesi endişe ve korkuydu.
Bunu ona sormak yanlış mıydı? Bu onu yatıştırmak yerine daha çok tetikte tutuyordu.
Ya da belki onun tonuydu. Onu nasıl rahatlatmalı?
Birinin gerçekten bir kılavuz yazması gerekiyor. Öte yandan, rehinelerle iletişim kurmaya çalışan tanrılar muhtemelen o kadar ender bir şeydi ki, hiç kimse onu yaratmayı düşünmezdi.
"Bu tasmayı üzerimden çıkarmak istiyorum," dedi sert bir ses tonuyla. "Bunu yapamam."
"Neden? Güçlerime sahip olmamdan mı korkuyorsun?
Homurdandı. “Evet, doğru. Bana korkak demek hiçbir şey kazandırmaz. İnan bana, sen bu alanda amatörsün ve ben çok daha kötü isimlerle anıldım.”
Delphine sesindeki saklamaya çalıştığı acıyı kaçırmadı. Hayatında gördükleri göz önüne alındığında, hakarete uğradığından emindi ve sonra birkaç tane. Ama bu onun tutsağı olduğu ve bundan nefret ettiği gerçeğini değiştirmedi.
En önemlisi, neden burada olduğunu anlayamıyordu. "Neden onlara katıldın?"
Jericho, en iyi nasıl cevap vereceğini düşünürken onun sorusu üzerine duraksadı. Onun mantığını veya motivasyonunu anlasaydı bile. Sonunda gerçeği biliyordu. Bunu anlaması için onun yaşadığı cehennemi yaşaması gerekiyordu.
Ellerini kaldırdı ve avuçlarının arasında titreşen parlak bir güç yayı yarattı. Yüzyıllardır ilk kez, her şeyi ve her şeyi kızartmak için bir tanrı şimşeği yapıp fırlatabiliyordu. O canlandırıcı his... bir daha asla üzerine basılmayacağını bilmek
…

Sırf bunun için ruhunu, hayatını ve istedikleri her şeyi satardı. Azura'nın teklifine nasıl hayır diyebilirdi? Ama bunu Delphine ile paylaşmaya niyeti yoktu. "Sizi ilgilendirmez." Ellerini indirip birini kılıcının kabzasına dayadı. Ona sinirli bir bakış attı. "Noir dünyayı yok edecek."
"Ne olmuş? Kurtarmaya değer olduğunu kim söylüyor?"
Delphine inadı yüzünden onu sarsmak istedi. Hiç bu kadar katı ve bu kadar acımasız biriyle tanışmamıştı. Onu bu hale getirecek ne yapmışlardı?
"Herkesi öldürür mü yoksa köleleştirir miydiniz? Dünyada yok edecekleri o kadar çok güzellik var ki. Nasıl görmüyorsun?"
Sanki bir çocukmuş gibi onunla alay etti. "Yalnızca yastıklı düşler dünyasında yaşamış biri gibi konuştun. Gerçek dünyanın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanlar bundan paçayı sıyırabileceklerini bildiklerinde size ne yapacaklar? İnsanlar kesinlikle acımasız ve onu yerle bir ettiği için Noir'a daha fazla güç diyorum.
"Bazen acımasız olabiliyorlar," diye itiraf etti. "Ama insanlarda en iyisini gördüm. Umutları ve hayalleri." Bu yüzden insanlık için bu kadar çok savaştı.
"Ve en kötülerini yaşadım." Gözündeki acı onu yakıyordu.
Ayrıca kendisi ve muhakemesi hakkında çok şey açıkladı. Ama bu onu doğru yapmadı. "Yani yaptığın her şey haklı, öyle mi? Sana kaba davrandılar, bu yüzden senin için kaba olmanda sorun yok mu?
Umursamazca omuz silkti. "Bana mantıklı geliyor."
Uzun bir nefes verdi. Ona ulaşmak için ne gerekiyor? Ne yaptığını anlamasını ve en önemlisi umursamasını sağlamak için mi? "Hep böyle huysuz muydun?"
Jericho, onun beklenmedik sorusu üzerine duraksadı. Daha önce kimse ona bunu sormamıştı. Hiç kimse. Ve bu onu içine doğru sert bir bakış atmaya zorladı.
Kendini hiçbir zaman gerçekten sevmemişti. Ne Zeus'a hizmet ettiğinde ne de sürgün edildikten sonra. Doğduğu andan itibaren kaderi kendisine dayatılan bir tanrı olmuştu.
Kardeşlerini dengele. Efendine hizmet et. Sana söyleneni yap. Soru yok. Hayat yok…
Ve böylece, artık körü körüne itaat edemeyeceği o ana kadar var olmuştu. Her şey sona erdi. Doğum, yıkım, ölüm ve yeniden doğuş. Bu evrenin kanunuydu.
Kaynağın kodu. Kimdi ki ona karşı savaşacaktı?
Ama gerçek yine de acıydı. "Evet," dedi, ses tonu soğuktu. "Ben her zaman böyle huysuz oldum."
Yorgun bir nefes verdi. "O zaman senin için çok üzgünüm."
"Olma. Yaşamak hakkında çok az şey bilen birinin acımasına ihtiyacım yok."
Delfin başını salladı. "Bu doğru değil. Ne zaman bir rüyaya adım atsam hayatı gördüm. Sevgiyi ve neşeyi en saf haliyle gördüm. Rüya hali tarafından susturulmuş olsalar bile onları seyretmek çok güzel."
İtiraz eden kaba bir ses çıkardı. "Bir yan ürün gibi yaşıyorsun."

Bu, öfkesini daha önce hiç yaşamadığı bir öfke düzeyine getirdi. “Ve sen bilmiyor musun? Ben de seni gördüm, biliyorsun. Kimseyle etkileşimde bulunmadın. Ayrılırken onlara veda bile etme. Bu nasıl bir yaşam?”
Burun delikleri öfkeyle alevlendi, o kadar güçlü bir öfkeyle ona doğru ilerlerken nefesini sertçe içine çekti, kadın kaçmaya çalıştı ve onu bir köşeye sıkıştırdı. Ona bakmak için boynunu kaldırmak zorunda kaldı. İnanılmaz derecede iriydi. Çok acımasız. Ve o tek göz mutlak nefretle parlıyordu.
Jericho, ona tam olarak neden insanlarla etkileşime geçemediğini anlatmak istedi. Karşı koymak ve Zeus'un kendisine yaptıklarını ona ödetmek istiyordu. Ama orada durduğunda ve onun kokusu ona çarptığında, tüm vücudunu felç etti.
Hepsinden kötüsü, öfkesini buharlaştırdı ve aletini o kadar sertleştirdi ki, onu bir çekiç olarak kullanabileceğinden emindi. Nefretinin değil, muhakemesinin odak noktası oldu.
O ve umutsuzca tatmak istediği o yumuşak ten ve narin vücut...
Bakışları, hızlı hızlı nefes alıp vermesiyle aralanan dudaklarına odaklandı. Göründükleri kadar yumuşak mıydılar? Ona lanetlendiğinden ve lanetlendiğinden beri tatmadığı zevki verecekler miydi?
Yüzyıllardır bir kadını öpmemişti... Nasıl olduğunu hatırlayabiliyor muydu?
Sürtüğü öldür ve intikamına devam et. Onu parçalar halinde Zeus'a teslim et. Acı çekmenin nasıl bir his olduğunu ona bildirin. Senden aldığını ondan al.
Ama yapamadı. Sözleri ve öfkesi bile onu incitmeye yetmedi. Ve nedenini biliyorsa kahrolsun.
Korkmuş olmasına rağmen, ela gözlerinde hala o ateş ve neşe vardı. Bunu ondan alamazdı.
Hayır, bunu ondan almak istemedi.
Daha ne yaptığını anlamadan, omzundan kalın bir bukle aldı.
Saçları inanılmaz yumuşaktı. Parmağının etrafına dolandı, teniyle dalga geçti. Yüzüne kaldırıp gözlerini kapadı ve onun tatlı kokusunu içine çekti ve ikisi de doyuncaya kadar onunla sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti.
Onu kollarında çıplak hayal ederken aleti ihtiyaçla sarsıldı.
Delphine onu izlerken nefes alamıyordu. Bir yanı onun ona hâlâ saldırmasını bekliyordu. Ama yapmadı.
Onun yerine saçlarını dudaklarına sürttü. Dudakları ona çok yakındı...
Hiç öpülmemişti. Bu ana kadar bunu hiç düşünmemişti. Gerçekten şehvet hissetmediği için sorun olmamıştı. Şimdi ilk kez, vücudunun sıcaklıkla kızardığını hissetti. Kalbinin daha önce hiç tatmadığı derin bir ağırlıkla birlikte hızlandığını hissetti.
kendisine dokunmasını istiyordu...
Sanki onu öpecekmiş gibi başını eğdi. Ama tam dudakları birbirine değecekken yüzünü onun saçlarına gömdü ve içini çekti.

Ne yapacağını bilemez halde, başını ellerinin arasına aldı ve diğer kolunu ona doladı. Onu böyle tutmanın ne kadar iyi hissettireceğine hazırlıksızdı. Deri ve keskin baharat kokuyordu, tam bir insan kokusuydu. Gür, beyaz saçları tüy kadar yumuşaktı, yüzüne değiyor ve onu ürpertiyordu. Elinin altında kaslarının dalgalandığını, avucunun içinde sarı saçlarının yumuşaklığını hissedebiliyordu...
Jericho, ona yapmak istediği her şeyi hayal ederken yüzünü onun boyun girintisine gömdü. Tadının ne kadar güzel olacağını hayal etmeye çalışırken. Umutsuzca onu içine çekmek istedi.
Şu an vücudundaki ellerinin hissi...
Cennetti.
Ve cehennemdi.
Böyle hissetmek istemiyordu. Bir daha asla zayıf olmak istemiyordu ve kesinlikle başka biri için de. Birinin onu kontrol etmesi için. En son biri için bir şeyler hissetmesine izin verdiğinde, her şeyini kaybetmişti.
Onuru bile.
Bu düşünceye kızarak boğazından alçak bir sesle homurdandı ve kendini onun elinden kurtardı. Yumuşaklığa ya da rahatlığa ihtiyacı yoktu. Dokunulmasına gerek yoktu. Zeus ona bunu öğretmişti.
Etrafında kimse yokken kendi başına yeterince iyi hayatta kalabilirdi.
Bu şekilde daha güçlüydü.
"Benden uzak dur," diye hırladı ona.
Sözlerine şaşırmış görünüyordu. "Bana geldin."
"Bana baskı yapma kadın!"
Gözlerini kıstı. "Biliyor musun, tüm bu duygu olayı benim için de yeni. Tüm bu çelişkili şeylerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ve bana bağırman pek yardımcı olmuyor... Adamım!"
"Bana sesini yükseltme!"
"Aynen öyle dostum. Aynen.” Başını kaldırıp ona tepeden tırnağa bakana kadar ona tekrar yaklaştığını fark etmemişti.
İçindeki öfke aslında onu incitmişti ama onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Hiçbir şey yoktu ve bunun verdiği hayal kırıklığı, kendini tekrar güvende hissedebileceği bir yere çekilmek istemesine neden oldu. "Sadece eve gitmek istiyorum."
Jericho, bu alçak sesle söylenen sözler üzerine zihinsel olarak irkildi. Bu, sürgüne gönderildiği ilk yüzyılda o kadar çok kez yankıladığı bir çığlıktı ki, hâlâ kalbinde ham, sızlayan bir ihtiyaçtı. Kaç kez gözlerini kapatmış ve Nike'ın kahkaha sesini hatırlamıştı? Saygı görmenin güzelliği?
Tek istediği, yaptığı şeyi değiştirmek ve onlardan af dilemek, böylece kendisinin de eve gidebilmesiydi.
Ama zamanla istememeyi öğrenmişti. Hatırlamamayı öğrendim.
En azından ona yaptıkları gibi onu küçük düşürmüyor ya da ona işkence yapmıyordu.
"Buraya alışsan iyi olur. Yakında dönebileceğin bir yuvan kalmayacak.”

O dehşete kapılmıştı. "Kendi anneni mi öldüreceksin?"
Tanrıça Styx söz konusu olduğunda içinde soğukluktan başka bir şey yoktu. “Güçlerimi benden alan ve beni dünyaya dönüştüren annemdi. Ne düşünüyorsun?"
"Bence annen gaddarlığından dolayı dövülmeli ve muhtemelen Zeus da ama geri kalanımız, ikisi hatalıydı diye ölmemeliydik."
Evet, ama bu onun öfkesini yatıştırmak için yeterince iyi değildi. Uzun bir atışla değil. "İntikam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."
"Haklısın. Yapmıyorum. Tek bildiğim insanları nasıl koruyacağım. Şimdiye kadar yaptığım tek şey bu.”
"Çünkü sen akılsız bir robotsun."
Çenesini kaldırdı. "Başkalarını hiç umursamayan öfkeli bir katilden koruyan akılsız bir otomat daha iyidir. Duygularımın bağlı olması, sürgünden önce Zeus'un cezalarını infaz etmen beni senin kadar akılsız yapmaz.
Hephaestus, Prometheus'u incitmemen için sana nasıl yalvardığını anlattı. Yine de Hephaestus'un başında durup onu tanrıyı kayaya zincirlemeye zorladın, öyle ki sonsuza kadar her gün parçalanabilsin."
"Ve bunun ne kadar iyi sonuçlandığını görüyorsun. İnan bana, akılsız itaatimin bedelini çok ağır ödedim. Geri dönebilseydim, fırsatım varken kılıcımı Zeus'a saplardım."
Delphine ellerini kaldırdı ve aralarındaki havayı boğdu. Ama yapmadın. Doğru şeyi yaptın ve şimdi senden tekrar doğru şeyi yapmanı istiyorum. Bu savaşta bizim tarafımıza katılın.
Kötülüğün dünyayı ele geçirmesine izin verme.”
Acı acı güldü. "Hayatımda ilk ve tek kez doğru şeyi yaptığımın, bunun için lanetlendiğimin farkında mısın? Bu gerçek, deneyimi tekrarlamam için beni gerçekten motive etmiyor.
Zeus, herhangi bir tanrının benim için ayağa kalkıp kalkmayacağını sorduğunda, hepsi sırtını döndü. Bunu başlatan onlar. Hepsi. Şimdi onu ve onları bitirmeye niyetliyim. Dünya lanet olsun.”
"Ve olacak," dedi içinde kabaran umutsuz kederi bastırarak. "Olacak."
Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "O zaman sana ne olacak?"
"Önemli mi?"
"Senin için önemli değilse, başkası için nasıl olabilir ki?"
Dudağını kıvırdı. “Saçma psikolojinizle sözlerimi çarpıtma. Kimse beni beğenmiyor.
Boo-hoo. Gerçekten umurumda değil. Şimdi izin verirsen, tanışmam ve eğitmem gereken bir ordum var.” Ortadan kayboldu.
Delphine, etrafındaki hava düzelirken uzun bir nefes verdi. Öfkesi ve acısı o kadar yoğundu ki neredeyse somuttu.
Ona ulaşmak için ne gerekirdi?
Hatta mümkün müydü?
Ama en üzücü yanı, tepkisinden dolayı onu birazcık bile suçlayamamasıydı. Ona yapılanlar yanlıştı. affedilemez. Onun yerinde olsaydı nasıl tepki verirdi? Bir hayat kurtarmak ve onun seninkini mahvetmesini sağlamak...

Takas çok adaletsiz görünüyordu.
Ve saat ilerliyordu. Zaman yakında dolacaktı.
Eğer döndürülemezse, yok edilmesi gerekir….
Başka yol yoktu.

4. BÖLÜM

Bu sefer Jericho, savaş odasında Azura'dan hiçbir iz olmadan kara buldu. Bordo zırhını giymiş olan ilkel tanrı, bacaklarını masaya dayamış ve ayak bileklerini çaprazlamış bir sandalyede oturuyordu. Gözleri yarı açıktı, elleri karnının üzerinde dururken parmakları kenetlenmişti.

Jericho daha iyisini bilmeseydi, Noir'in uyuduğunu düşünürdü.

"Birşey istiyorsun?"

Jericho bu kaba sözler üzerine duraksadı. Noir sonuna bir hakaret eklememiş olsa da, ima edilenden daha fazla küçümsemeyle söylendiler. Azura bana bir orduya liderlik edeceğimi söyledi. O askerlerle tanışmak isterim.”

Noir ona gülümsedi. “Senden ne yapmanı istediğimizi anlıyor musun?”

"Zeus'u öldür ve Olimposluları alaşağı et."

Noir'in yüzü duygusuz ve soğuktu. "Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Jericho korkutulacak biri değildi. Noir'in ikisi arasında daha güçlü olduğunu bilse de, gerçekten umurunda değildi. “Ben bir Titanım ve kardeşlerimi hapse atmak için Zeus'la savaştım. Ne düşünüyorsun?"

"Bence bu cesur sözlerin arkasında durursan, değerli bir müttefik olursun."

"Benden şüphen mi var?"

Noir, sohbet onu sıkmış gibi esnemeden önce omuz silkti. "Herkesten şüphe duyuyorum. Henüz yozlaştıramayacağım ve/veya sahiplenemeyeceğim bir kişi bulamadım. Herkes satılıktır. Bu sadece doğru fiyatı müzakere etme meselesi.”

"O zaman muhtemelen daha fazlasını istemeliydim."

Noir güldü. “Evet, yapmalıydın. Senin daha güçlü hakim olmanı bekliyordum ama Zeus'a duyduğun derin nefreti hesaba katmadım." Uzun, lezzetli bir nefes aldı. “Nefret ve intikam kokusunu çok seviyorum. Bu, karışımların en sertidir.

Jericho aynı fikirde değildi. “Kişisel olarak kana karşı böyle hissediyorum. Evrende ölümden korkanların kokusuyla birleştiğinden daha güzel bir koku yoktur.”

Noir, sanki Jericho'nun tarifinden cinsel bir heyecan duyuyormuş gibi derin bir nefes aldı. Ah, senden hoşlanıyorum. Gerçek akraba ruhları bulmak zor."

"Beni kimin ve neyin doğurduğunu unuttun."

Noir başparmaklarını kıvırırken başını salladı. "Daha hafif olanlara acıyorum. Zulmün ne kadar baştan çıkarıcı olduğu konusunda hiçbir fikirleri yok. Çığlıklar ve merhamet yakarışlarından oluşan müzik. Mmmm. Daha iyisi yok.”

Jericho, yanındaki bıçağın titrediğini hissedebildiğine yemin etti, ama beğeniyle mi yoksa korkuyla mı olduğunu bilemedi.

"Asmodeus!" Noir aniden bağırdı. "Kendini göster."

Noir'in yanında kara bir bulut oluştu. Jericho'ya uzun bir elfi hatırlatan bir varlığa yavaş yavaş katılaştı. Keskin hatları güzele benziyordu ama koyu gri

gözleri gaddarlıktan başka bir şey göstermiyordu. Tamamen siyah giyinen iblis, uğursuz ve duygusuz görünüyordu. "Beni mi aradınız, Usta?"
Noir ona soğuk bir bakış attı. "Sana asla efendi demem, sümüklüböcek." Jericho'yu belirtmek için çenesini salladı. "Bu bizim en yeni müttefikimiz. Onu Zeth'e ve bizim için savaşan diğer Olimposlu köpeklere göstermeni istiyorum."
Asmodeus gerçek dalkavuk bir biçimde eğildi. “Başka bir şey var mı, Usta? Çizmelerini mi yaladın? Kıçını mı sileceksin?”
Noir onu sertçe itti ama yerinden kalkmadı. "Beni sinirlendirirsen solucan, tam tersi olur."
Asmodeus doğrulurken gözleri büyüdü. "Ve bu notta Usta, onu Zeth'e götüreceğim." Jericho'nun yanında durdu. "Benimle gel Küçük Efendi. Sana yolu göstereceğim.” İblis kapıya yöneldi.
Ne kesinlikle tuhaf bir yaratık. Noir boşluğa bakmayı sürdürürken, Jericho bir an daha yerinde tereddüt etti.
"Başka bir şey var mı?" Noir yarı kapalı dinlenmesinden sordu. Farkında değilmiş gibi görünse de Jericho, Noir'in dikkatinden hiçbir şeyin kaçmadığı hissine kapıldı.
"Sadece merak. Dünyayı yönettiğinde, onunla ne yapmayı planlıyorsun?
"Tadını çıkar. Kitleler tarafından en son saygı gördüğümüzden bu yana çok uzun zaman geçti. Yeni bir tat aldığınızda, anlayacaksınız. Ve hatırlayacaksın. Biz efendileriz. Bizim türümüz için anne sütüdür.”
Noir haklıydı. Jericho, birinin ona en son ne zaman saygı ve hatta genel bir nezaket gösterdiğini hatırlamıyordu. Geçmişinin yıllarını hapishanelerde, zindanlarda ve Zeus'un onu içine attığı diğer cehennem deliklerinde kilitli geçirmişti. Hiçbir parçası dokunulmamış bırakılmamıştı.
Bu yüzden Olimposluların kanına bulanmak istiyordu. Neden parmaklarından yalamak istedi...
Başını kadim güce doğru eğen Jericho döndü ve Asmodeus'u takip ederek odadan çıktı ve parıldayan koridor boyunca ilerledi. Ne kadar garip.
"Işık nereden geliyor?" şeytana sordu.
Asmodeus yukarı baktı, sonra yürürken yere baktı. "Şey, buna cevap vermemi isteyeceğini sanmıyorum, Küçük Efendi."
"Neden?"
"Seni üzebilir."
"Öyleyse beni üz."
Asmodeus nihayet cevap vermeden önce birkaç saniye daha tereddüt etti. "Cali'nin kanından geliyor, tanrıça Kali'den değil, çünkü kabul edelim, kanını akıtmak onu kızdırır ve o çok güçlü olduğu için bu yapılacak akıllıca bir şey değil - bunu muhtemelen biliyordun. Aksine, parmağını bir güle batırdığında yaratılan küçük, zararsız Cali iblislerinden. Şu Cali. Görünüşe göre kanları parlıyor. Kim biliyordu, değil mi?”
Jericho yukarı bakarken durakladı. Cali, insanlığa yardım eden hayırsever bir iblis ırkıydı. Onlarla hiç dövüşmediği için kanlarının mavi olduğu ya da

parladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kan tüplerden akarak ona bir kızdırma çubuğunu hatırlattı. "Koridoru aydınlatmak için kaç tane gerekti?"
Asmodeus gözle görülür bir şekilde sindi. "Pekala, kanla ilgili sorunun sık sık kurumasıdır ve bu yüzden sürekli olarak kan bulundurmanız gerekir, bu gerçekten konuşmamız gereken bir şey değil ve neden gerçekten istemediğinizi söyledim. sorunuzu cevaplamak için Haklıydım, ha?”
Jericho'nun midesi, sadece kanlarını ışık için kullanmak için bir türü öldürmenin soğuk vahşeti düşüncesiyle çalkalandı. Sonra tekrar, insanlar ateşböceklerini aynı şey için ayırdı.
sebep. Zavallı böceğin karnına parıldasın diye derilerine bulaşan ve sonra buna gülen insan sayısını sayamıyordu.
Temelde aynı prensip olduğunu varsaydı, gerçekten.
Jericho, Asmodeus'tan sonra devam etti. "Burada kaç tane iblis ve insan köleleştirilmiş?"
"Köleliği tanımla." Asmodeus korundu.
"İstekleri dışında tutuldu."
"İyi tanım." Düşünceyle çenesini kaşıdı. "Beni sayıyor musun?"
"Neden?"
"Muhtemelen birkaç milyon... Bir milyona kadar saymanın gerçekten zor olduğunu bilirsiniz, ayrıca sürekli ölüyorlar ve yenileri geliyor. Bir kez saymaya çalıştım ama gerçekten iç karartıcı bir hal aldı, ben de durdum. Sürekli toplama ve çıkarma. Benim gücüm değil, gerçekten.
Bu, Jericho'nun iblisin gücünün ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Sonra tekrar, muhtemelen sormamak en iyisiydi. "Ne zamandır buradasın?"
“Bilmiyorum. Yine bir kez saymaya çalıştım, bunalıma girdim ve durdum. Akışa bırakmayı daha kolay buluyorum. Bezelye ile rahatlayın.
Jericho kaşlarını çattı. "Bezelye kolay mı?"
"Evet," dedi yavaşça, "bu da mutlu bir anı değil. Bahsettiğimi unutalım.”
Bir kapının önünde durdu. "Buradayız. Belki de girmeden önce seni uyarmalıyım.”
Jericho onun yanından geçti ve kapıyı hızla açtı.
Belki de değil. İçeri dalıp şaşıralım, olur mu?
Jericho bulduklarına kesinlikle şaşırmıştı. Her yerde sarhoş Skoti vardı. Bazıları Kama Sutra'nın takdir edeceği sahnelerle iç içe geçmiş. Bir çiftte duraklamak zorunda kaldı. Yaptıkları şeyi yapmak için gereken katıksız esneklik inanılmazdı…
Kahretsin, ikisinin de daha sonra bir masöre ihtiyacı olacaktı.
Önce onları öldürmediyse.
"Kan sarhoşu," diye açıkladı Asmodeus, Jericho'nun kolundan çekiştirirken. Görünüşe göre zaferlerini daha önce hiç kutlamamışlar. Şahsen bana bir grup sarhoş öğrenciyi hatırlatıyor, ama ne bileyim? Sadece Animal House filmini izledim. En azından hiçbiri sivilce gibi davranmıyor. Asmodeus ürperdi.
Jericho başıboş dolaşan iblise kaşlarını çattı. "Her zaman böyle gelişigüzel misindir?"

Başıyla onayladı. "Çoğunlukla. Noir'ı gerçekten rahatsız ediyor ki bu benim için sadece bir avantaj.
En azından ondan kaçabildiğim sürece.”
Jericho ona sert, keyifsiz bir bakış attı. "Beni sinir ettiğin insanların listesine ekle."
"Ah." Biraz sarsılmış görünüyordu. "Üzerinde testislerimi yakmayacaksın, değil mi?"
Jericho, iblisin kalbine yakın ve sevgili olduğu belli olan bir sorunun düzgün ve kuru bir şekilde sorulmasına hayran kaldı.
"Plan yok."
Asmodeus hemen neşelendi. "İyi. O zaman arkadaş olabiliriz.”
Arkadaşlar? İblisin kişiliği göz önüne alındığında, bundan pek emin değildi. Ancak Asmodeus oldukça zararsız ve bir bilgi kaynağı gibi görünüyordu. Belki de onu etrafta tutmak o kadar da kötü olmazdı.
Sakinleşmesi şartıyla. İblis hakkında ona yaralanmış bir Jack Russell teriyerini hatırlatan bir şeyler vardı.
Jericho dikkatini azgın, kontrolden çıkmış Skoti'ye çevirdi. "Peki onları kim yönetiyor?"
"Şu." Asmodeus, bir erkek Skotos'un iki yarı çıplak dişiyle dolaştığı bir kanepeyi işaret etti. “Rüyaları dışında sahip oldukları duygulara uyum sağlamakta zorlandıklarını düşünüyorum. Her halükarda, bir John Hughes filminin porno versiyonundaki çılgın gençler gibi davranmaya devam ediyorlar.”
Jericho kaşlarını çattı. "Pop kültürü konusunda nasıl bu kadar hızlısın?"
"Hiç bir cehennem deliğinde kapana kısıldın mı? Psikopatlar tarafından eziyet edilmediğinde, yapacak fazla bir şey yoktur. Ayrıca Molly Ringwald'ı severim. Onda beni gerçekten tahrik eden şeytani bir bakış var. Keşke birkaç dakikalığına onu külotundan çıkarabilseydim.
Evet... şey, en azından iblisin deliliği hakkında çok şey açıklıyor.
Jericho, dişinin vücudunu öperken burada istenmeyen misafirlerin olduğu gerçeğinden habersiz olan Skotos'u izledi. "Baş adam Zeth mi?"
Asmodeus sırıttı. “Oooh, sınıfta biri dikkat çekiyordu. Evet. Zeth. Seni tanıştırırdım ama o da beni sevmiyor. Ve iblislerin kanatlarını çekmeyi seven çocuklardan biri olduğu için—”
"Senin hiç kanadın yok," diye hatırlattı ona Jericho.
"Artık değil. Anahtar kelime orada.”
Jericho sempatik bir acıyla yüzünü buruşturdu. Hâlâ kendi kanatları olup olmadığından emin değildi.
Bir insan olarak ondan alınmışlardı. Ve güçleri geri geldiğinden, onları henüz denememişti.
Şu anda bunu düşünmek istemiyordu, kendinden geçmiş ya da birbirine dolanmış bedenlerin arasından geçerek Zeth'in de diğerleri kadar sarhoş göründüğü kanepeye gitti.
Jericho boğazını temizleyene kadar başını kaldırmadı.
Zeth, ona bakmak için başını kadının boğazından geri çekti.

Jericho kaşlarını çattı. Skoti'nin alamet-i farikası olan mavi gözleri yerine, Zeth'in gözleri simsiyahtı.
O kadar siyahtı ki adamın gözbebeklerini bile göremiyordu. O kadar genişlediler mi yoksa başka bir şey mi sebep oldu?
Zeth ona tepeden tırnağa baktı. "Sen kimsin?"
"Yeni komutanınız."
Zeth homurdandı. “Bir tane var. Başkasına gerek yok, o yüzden defolup git.”
"Çok geç." Jericho, odada kaç tane Skoti olduğuna dair bir fikir edinmek için etrafına bakındı. Birkaç yüz gibi görünüyordu ve hiçbiri ayık görünmüyordu. "Askerlerinin hepsi burada mı?"
Zeth, kadınlardan birinin boynunu emebilmesi için başını geriye doğru eğdi. "Bilmiyorum.
Belki."
Jericho, kadını Zeth'in üzerinden çekti, ardından onu gömleğinden yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Odaklan, pislik. Neyin var?"
Zeth'in kafası geriye düştü. Odaklanamıyorum. Çok fazla duyusal aşırı yüklenme var.” Zeth, Jericho'nun omzuna hafifçe vururken güldü. "Yatman gerekir."
Jericho, adama biraz akıl vermemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Ancak kontrolünü sağlamak zordu. "Ayılmalısın. Oneroi ile nasıl böyle dövüşebilirsin?”
"Onlarla savaşmamıza gerek yok. Onları dönüştürüyoruz.”
Tiksinen Jericho onu bıraktı ve Zeth tekrar kanepeye çöktü. Zeth tek kelime etmeden diğer dişinin üzerine yuvarlanırken, ilki boyun atmaya devam edebilmek için sırtına örtüldü.
Saçma.
"Asmodeus!" Jericho, iblisi yeniden çağırarak seslendi.
Anında ortaya çıktı. "Çaldın mı Küçük Efendi?"
"Deimos adında bir tanrı arıyorum. O burada mı?"
Asmodeus cevap vermeden önce yüzünü buruşturdu. "Burada tanımla."
"Asmodeus!"
"Tamam tamam bana bağırma. Bana bağırılmasından hoşlanmam. Belli ki burada, bu odada değil, ama diyarda, ne demek istediğimi anlıyorsan.”
"Beni ona götür."
Asmodeus mahcup bir şekilde etrafına bakındı. "Bunu yapmam mı gerekiyor?"
"Eğer yapmazsan, kanatlarının kopmasından çok daha fazla acı vereceksin."
Ağzı açık kaldı ve sonra kendini topladı. "Sen kötü, kötü bir adamsın."
Jericho'nun bunu ona yapmaya niyeti yoktu ama bunu iblisin bilmesine izin vermeyecekti. "Ve acı çekmek üzeresin."
"İyi. Seni alırım. Ama O Büyük Kötü Bir gelirse, hemen seni suçlarım.
Bu benim sıcaklığım değil. Benim hatam değil. Ona sahip olmayacağım, bir arkadaşım için bile. Tek başınasın, ahbap.”
Asmodeus bu kez yürümedi. Jericho'nun koluna dokundu ve onları karanlık, yanardöner bir çukura taşıdı. Son ölüm için inlemeler ve yakarışlar gibi,

dayanılmaz bir koku her yere sinmişti. Noir kesinlikle ev gibi derdi ama Jericho intikam arzusuna rağmen buna cehennemden başka bir şey diyemezdi.
"Neredeyiz?"
Asmodeus, zincirlenmiş ve her yerde kanayan harap olmuş bedenleri görebilmeleri için elinde bir ışık topu yarattı. "Noir'in mutlu yeri. Oynamak istediği varlıkları getirdiği yer orasıdır.”
"Cezalandır."
Sen to-mayıs-to diyorsun, ben de-mah-to diyorum. Deimos'u şimdi görmek ister misin?”
Jericho, bu kasvetli yerde kapana kısılmış zavallı ruhlara acımamaya çalıştı.
"Bu yüzden buradayız."
Asmodeus arkasını işaret etti. “Duvardaki beşinci kurban. Bence. Gerçekten söylemesi zor. Yeterince dövüldüklerinde yüz hatları bükülmeye ve şişmeye başlar, sonra kimin kimin orospu olduğunu anlamaya başlar. Ama onu getirdiklerinde saçında sarı teller vardı. Kan saçını çok matlaştırmadıysa, bu onu bulmana yardımcı olabilir."
Jericho, duvar boyunca zincirlerle asılı duran insanlara doğru ilerlemeye başlamadan önce ona tiksinti dolu bir bakış attı. Asmodeus haklıydı. Kim olduklarını söyleyemedi ve bu onu gerçekten rahatsız etti.
Düşman olsun ya da olmasın, bunlar insanlardı. Ve ölümün eşiğine gelene kadar işkence gördüler.
Sonsuza dek sürecek kadar tacize uğradığı için, onları sayısız kez düşürüldüğü şekilde görmekten nefret ediyordu.
Beşinciye geldiğinde siyah saçların arasından sarı çizgileri gördü. Deimos sanki ölmüş gibi asılı kaldı. Şişmiş gözleri kapalıydı, başı morarmış koluna yaslanmıştı. Siyah stilize dövmeler alnından çenesine doğru zikzaklar çiziyordu. Elbiseleri yırtık ve kanlıydı. Kumaştaki yırtıkların arasında, Jericho derin yarıkları ve yaraları görebiliyordu.
Noir, şu anda ikizi Phobos'a çok az benzeyen Dolophonos'la harika zaman geçirmiş olmalı.
Jericho önünde durduğu anda, Deimos gözlerini açtı ve zavallı durumuna rağmen savaşmaya hazır bir şekilde ona doğru hamle yaptı.
Jericho geri adım attı ve neredeyse refleks olarak ona vuracaktı.
Bakışları buluştu ve kilitlendi. Deimos onu tanıdığında hırlaması azaldı.
"Cratus?"
Başını eğdi.
"Burada ne yapıyorsun?" Küfür etmeden önce bakışları Jericho'nun hasar görmemiş vücuduna indi. "Hain!"
Kınaması, Jericho'nun öfkesini kaynama noktasına getirdi. Bu piç ona nasıl böyle bakar? "İhanete uğradım."
"Siktir git!"
Jericho dudağını büktü. "Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun, kardeşim. Onlarla bana karşı döndüğün günü hatırlıyor musun?
"Nasıl yapabildin?"

Bu gülünçtü. "Zeus beni yerde tutarken sana baktığımdan ve sen ayaklarının dibinde yere baktığından beri aklımdan çıkmayan aynı soru bu."
Jericho, Deimos'un kafasını tuttu ve onu bakışlarıyla buluşturdu. "Annem sözlerini bedenime işlerken sen beni tuttun. Boğazıma dolanan kolunun acısını hâlâ hissedebiliyorum."
"Cezanı hak ettin."
Jericho, ona saldırmamak ve acısını artırmak için mücadele etti. Deimos şimdi bile yaptığı şey için nasıl özür dilemezdi? Ondan önce arkadaştılar. Bu yüzden hiçbirine acımadı. Onun için hiçbir şeyleri yoktu.
Hepsini boşver.
"Ve seninkini hak ettin," dedi acımasızca. "Öfkelerin Oğlu. Yüzyıllar boyunca annen ve Zeus için kaç kişiye eziyet ettin? Şimdi sen olmak berbat, ha?"
Deimos ona kafa atmaya çalıştı ama Jericho uzaklaştı. "Noir bizi öldürecek."
"Güzel bir ağıtın olduğundan emin olacağım."
Deimos başını salladı. "Öyleyse bu kadar mı? Hiç vicdan azabı duymuyor musun?"
Jericho kollarını uzattı ve kayıtsızca omuz silkti. "Bizler geçmişimizin ürünleriyiz.
Ama daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, senin için üzülüyorum."
Deimos alay etti. "Sen de bu duvara asılırken daha da üzüleceksin. Noir'in bunu sana yapmayacağını bir an bile düşünme. İhaneti icat eden tanrı o ve eminim burada zaten üzerinde adın kazınmış bir boşluk vardır."
Jericho onun uyarısına güldü. Ah, kardeşim, hepiniz bana çok iyi öğrettiniz. Kendimi bir daha asla o pozisyona sokmayacağım. İnan bana. Ben dersimi senin komuta ettiğin Dolophoni'nin ellerinde öğrendim. Noir'a bana sırt çevirmesi için bir sebep vermeye hiç niyetim yok. Ben onun komutasıyım. Sonsuza kadar."
"Jericho?"
Bu delikte birinin evlatlık adını bilmesine şaşıran Jericho, sağında duvarda asılı olan bir sonraki mahkuma baktı. Deimos gibi, kötü bir şekilde dövülmüştü. Koyu renk saçları, şişmiş dudaklar tarafından çarpıtılmış bir yüzün etrafından sarkıyordu ve o kadar şiddetli siyah bir gözü vardı ki, o gözün tüm beyazları patlamış kan damarlarından kırmızıya dönmüştü.
Onu tanıması tam bir dakikasını aldı. Onu ele veren o gözlerdi. Biri koyu kahve, biri parlak yeşil…
Jaden.
Jaden, iblislerin iyilik için Noir veya Azura ile takas etmek istediklerinde çağırdıkları kişiydi. Jericho, Jaden'in burada onlarla birlikte yaşadığını biliyordu ama komisyoncunun, diğer kurbanlarla birlikte kafese kapatılmak yerine, benimki diyebileceği yemyeşil bir yeri olacağını düşünürdü.
Şaşıran Jericho, Deimos'u serbest bıraktı ve geri çekildi. "Burada ne yapıyorsun?"
Jaden acı acı güldü. "Konaklamalarım seni rahatsız mı ediyor? Onlara oldukça alıştım. Yine de ezilmiş bedenlerden başka bir şeyin görüntüsü bir değişiklik için iyi olabilir.

Jericho kaşlarını çattı. "Kaynağa hizmet ediyorsun. Sen onlardan birisin.”
Jaden başını salladı. "Noir ve Azura'ya hizmet ediyorum. Bilgelere söz, onları asla kızdırma. Nedense kendimi durduramıyorum. Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor.” Parçalanmış giysilerle zar zor örtülen yırtık ve kanayan vücuduna baktı. "Ben de. Ama merak etme. Eminim sana karşı bana olduklarından daha nazik olacaklardır. Buraya gelmeden çok önce onların düşmanlığını beslemiştim, bu da ellerine geçen her fırsatta beni parçalamayı sevmelerinin nedenlerinden biri."
Asmodeus'un gölgelerde saklandığını görmek için Jericho'nun ötesine baktı. Elinden gelen ışık boğuk ve zayıftı. Jaden ona seslendi. "Mo, uzun zamandır görüşemiyoruz."
"Evet, geçen sefer de daha iyi görünüyordun. Sana Noir'ı kızdırmamanı söylemiştim. Bir gün beni dinleyeceksin.”
"Neden şimdi başlıyorsun?" diye sordu.
Asmodeus başını salladı. "Haklısın. Şimdi çok kan aktı, gerçekten önemli değil, değil mi?
Deimos dudağını büktü. "Hepiniz midemi bulandırıyorsunuz." Zincirlerini kırmaya çalışır gibi çekiştirdi.
Jaden, o uyumsuz gözleri Jericho'ya dikerken onu görmezden geldi. "Bu arada, bebeğiniz yaşadı."
Jericho'nun adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bebeği yoktu. "Ne?"
"Yüzyıllar önce kurtardığın çocuk. Hiç boşuna acı çekmediğini bilmeni istedim. Bebek sağlıklı yaşadı ve büyüdü.”
Velet için zorbalık. "Umurumda mı sanıyorsun?"
Jaden omuz silkti. "Onun için tanrılığından vazgeçtin. Senin yapabileceğini düşündüm."
Jericho'nun kaşları daha da çatıldı. "O?" İnanılmaz bir şekilde, teslim etmeden önce bebeğin cinsiyetini kontrol etme zahmetine girmemişti. O zamanlar onun için önemli değildi. Tek gördüğü bebeğin gülümsemesi ve sıcak gözleriydi.
Jaden başını salladı. "Oneroi Delphine, kurtardığın bebek."
Jericho haberler karşısında yere serildi. Bu sözler onu kavururken hava vücudunu terk etti. İnanamayarak başını salladı.
Olamaz.
"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi Jaden, derin ve kendinden emin bir sesle. "Onu gördüğün an, annesine ne kadar benzediğini anladın."
Yine de buna inanmayı reddetti. İhtimaller neydi? "Bana yalan söylüyorsun."
"Neden yapayım?"
"Herkes yalan söyler."
"Yapmıyorum."
Jericho, bunun tarafından daha fazla ihanete uğradığını hissettiğinde yüzünü buruşturdu. Yine de düşündüğünde, Jaden'ın yalan söylemediğini biliyordu. Bir şekilde bunu içgüdüsel olarak biliyordu.
Delphine'i kurtarmıştı...

Odasında bekleyen kadın, uğrunda her şeyini verdiği kişiydi.
Öfke onu parçaladı. Ah, bu zengin bir ironiydi.
Ve ona tahsil etmeye niyetlendiğinden daha fazla bir borcu vardı. Bu gün bitmeden, onun derisinden tatmin olacaktı.

BÖLÜM 5

Öfkesi onu çok zorlayan Jericho, odasına geri döndü. Sonra, Delphine'i yatağında, kan pelerininin altında uyurken bulunca anında hareketsiz kaldı. Yüz hatları solgundu, sarı saçları yumuşak, birbirine dolanmış bir dağınıklık halinde etrafına dökülmüştü ve bu, ona dokunmak için elinin kaşınmasına neden oluyordu.

Garip bir şekilde onun kulaklarını tırmalayan ve içini ısıtan hafif horlamaları vardı.

Bu yüzden, onun hatası olmayan bir şey için ona bağırmak yerine, yanında diz çökmek için odayı geçti. Onu, küçük parmaklarını onunkilere dolamış ve daha önce hiçbir şeyin dokunmadığı bir anda ona dokunacak kadar sımsıkı tutan o tatlı, mutlu bebekle barıştırmak zordu.

Şimdi onun gözlerinin onu neden duraksadığını biliyordu.

Şimdi ona dokundukları gibi o zaman da ona dokunmuşlardı. Ama neden? Onu sakinleştiren şey neydi? Aklı başında kim bir yabancıyı kurtarmak için tüm hayatını ve geleceğini mahveder?

Kabul etmişti, annesini tanıyordu ama pek iyi tanımıyordu. Gerçekten de yabancıların yanından geçiyorlardı.

Leta'nın adını biliyordu. Onun bir rüya tanrısı olduğunu. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun ötesini asla umursamamıştı. Leta, Zeus'u hiçbir zaman üzmediği ve onunla aynı çevrelere girmediği için, dost olmaları için hiçbir neden yoktu.

Yine de dünyalarının şiddetle çarpıştığı o gece, ikisi de her şeylerini kaybetmişti.

Oneroi'lardan birinin gördüğü rüyaya çok kızan Zeus, bütün rüya tanrılarının cezalandırılmak üzere tutuklanmasını talep etmişti. Leta gibi insanlarla evli olanların eşleri ve ürettikleri tüm soylar öldürülecekti. Zeus, kendisine bir daha zarar verebilecek kimsenin hayatta kalmasını istememişti.

Sonra Oneroi işkence gördü ve sonsuza dek duygularından sıyrıldı. Zeus, eğer duyguları yoksa, herhangi bir nedenle bir daha kimsenin rüyasında oynamak zorunda hissetmeyeceklerini düşündü.

Farkına varmadığı şey, rüyalarda uyuyan kişinin duygularına yön verebilecekleriydi. Öyle ki, boşluktan başka bir şey hissetmelerinin tek yolu bu olduğundan, bazı Oneroi'ler ona bağımlı hale gelirdi.

Böylece Skoti doğdu. Sonra kardeşlerini polislik yapmak veya öldürmek Oneroi'nin işi oldu, böylece hiçbiri Zeus'un emri altında bir daha acı çekmesin.

Bu kısır döngünün bir parçası olan Jericho, Leta'ya Dolophoni ve Oneroi'nin ona verdiğinden daha fazla zarar vermişti. Onu sadece öldürmüşlerdi. Leta'nın en çok sevdiği şeyi almıştı.

Kocası ve kızı.

Leta'nın çaresiz çığlıkları hâlâ anılarında yankılanıyordu. Boğuk bir şekilde çığlık atmıştı ve bunun için onu suçlayamazdı. Ondan aldıklarını vermediler.

Belki de geçmiş yüzyıllar her şeye rağmen haklıydı. Ona yaptıkları affedilemezdi. En azından yapabileceği, kızını kurtardığını bilmesini sağlamaktı. Ama her şey o kadar hızlı olmuştu ki, yeterince zaman olmamıştı. Kimse onun ne yaptığını bilseydi, Delphine'i anında öldürürlerdi. Yine de buradaydı... yaşıyordu. Çünkü onu saklamıştı ve ondan tek kelime etmemişti.
Jaden haklıydı. Çektiği acılar boşuna değildi. O büyümüştü ve güzeldi. Elini Delphine'in sıcak yanağına koyarak onun dinlenen yüz hatlarını incelemek için başını kaldırdı. Annesine çok benziyordu. Yine de çok farklı. Sarı saçları yüz hatlarını yumuşatmıştı. Davetkar.
Kalp atışları, parmak uçlarının altındaki teninin yumuşaklığında hızla atıyordu. Sayısız asırdır bir kadına gerçekten dokunmamıştı.
Elini yanağından saçlarına kaydırdı. Bir yanı onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki bunu yapmaktan nasıl kaçındığından bile emin değildi. Belki de uyuduğu ve bulduğu huzuru bozmak istemediği içindi.
Rüya mı görüyordu?
Oneroi neyi hayal etti? Rüyaları eskiden savaşla ilgiliydi. Bildiği kadarıyla rüya aleminde hiç huzur bulamamıştı. Ölümsüz bir tanrı olarak şiddetli ve acımasızdı.
Rüyaları gerçeğini yansıtıyordu.
Bir erkek olarak geceleri bir ceset olarak geçirdiğinden beri hiç rüya görmemişti. Hayır, bu doğru değildi, bilinci açıkken rüya görmüştü. Ve bunlarda, huzurlu sığınaklara kaçmıştı. Sakin bir plaj. Ormanda bir kabin. Çölde yalnız bir tapınak. Kimsenin kendisini küçük veya değersiz hissettiremeyeceği, dünyadan izole edilmiş yerler.
Kimsenin onu öldüremeyeceği veya hiçbir şekilde ona zarar veremeyeceği bir yere.
Eski gücünü geri kazandığı ve kimsenin ona dokunamadığı yer...
Şimdi, sonunda oradaydı. Gücü vardı. Onuru vardı. En çok da yatağında güzel bir kadın vardı...
Ona her şeye mal olan kişi.
Bunun için ondan nefret ediyordu. Hayatının bedelinin tahmin edebileceğinden çok daha fazla acıyla ödendiğini bilmeden büyümüştü.
Elini saçlarının arasına aldı, bunun için canını yakmak istiyordu. Ama onun suçu olmadığını biliyordu. O masum bir çocuktu.
Hayatını mahvetmek kendi kararıydı. Zeus'un emrettiği gibi onu öldürebilirdi ve her şey yoluna girecekti.
Onun için.
"Fedakarlığıma değer miydin?" fısıldadı.
Sanki sözleri ona ulaşmış gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu gördüğü an, yüksek bir sesle nefesi kesildi. Elini çekmeye çalıştı ama saçları parmaklarına dolanmıştı. Hareketleri onu çekerken ciyakladı.
"Üzgünüm," dedi, onu inciten onun değil, kendi eylemleri olduğu için neden rahatsız olduğunu merak ederek.
"Ne yapıyordun?" suçladı.

"Hiç bir şey."
Delphine onun somurtkan, kızgın ses tonuna kaşlarını çattı. Tavrı ona eli kurabiye kavanozuna sıkışmış bir çocuğu hatırlattı. Başındaki ağrıyan yeri ovuşturarak kendi öfkesini bastırdı. "Nereye gitmeye devam ediyorsun?"
"Deimos'u görmeye gittim."
İçini bir heyecan dalgası kaplarken doğruldu. "M'Adoc'u gördün mü? Hayatta mı?"
Jericho, rüya tanrılarının liderine beslediği bariz ilgi ve ilgi karşısında kıskançlık alevlendi. M'Adoc onun için asla fedakârlık yapmamıştı. "Hayır, onu görmedim."
Ezilmiş görünüyordu ve bu, onun hissetmek istediği tatmin duygusunu öldürüyordu. "Deimos iyi mi?"
Bu bir fikir meselesiydi. Şahsen, tanrının tamamen orada olduğunu asla düşünmemişti, ama bu ayrı bir tartışmaydı. "Daha iyi göründüğünü gördüm. Yine de, Noir onu oldukça iyi parçalamış olsa da yaşıyor."
"Ve sanırım bu seni mutlu etti."
"Hayır," diye yanıtladı dürüstçe. "Onu kendim dövmek istememe rağmen kimsenin işkence görmesinden hoşlanmıyorum."
"Prometheus bile mi?"
Ona homurdandı. "Beni neden kışkırtıyorsun?"
Delphine bu soru üzerine duraksadı. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordu. İnsanların peşinden gitmek onun doğasında yoktu. Yine de yaklaştığı an, şah damarını istedi. Onun için ne kadar karakter dışı. "Beni sinirlendiriyorsun."
"Seni rahatsız mı ediyorum?"
Başını salladı. "İnsanları kurtarma gücüne sahipsin ama yine de Noir için savaşmaya niyetlisin.
Bu beni rahatsız ediyor."
Sözleri üzerine homurdandı. "Bana ne kadar az saygı duyduğunu zaten göstermiş olan bir tanrı için savaşmam için gerçek, somut bir neden söyle. Bana saldırmak için binlerce yıl harcayan koca bir panteon için."
"Yapılacak doğru şey bu." Bu ona bile gülünç geliyordu.
Tek kaşını kaldırdı.
"Tamam aşkım. Bu yüzden mantıklı olmadığını kabul ediyorum ama en iyi sebep bu. Sen iyi bir adamsın. Bunu biliyorum."
Kılıcını şifonyere koymak için hareket ederken acı acı güldü. Eli, sanki onu bırakmaya korkuyormuş gibi kının üzerinde oyalandı. Ve bu açıdan, onun kaslı sırtını çok güzel görüyordu. Uzun boylu ve yakışıklı, bir kadının nefesini kolayca kesebilir ve kalp atışlarını hızlandırabilirdi.
Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, dedi basitçe.
"Öğrenmeye hazırım."
Yine öfkeyle ona döndü. "Hangi oyunu oynamaya çalışıyorsun?"
Yatakta geriledi. Ondan korkmuyordu ama istemese bile onu sinirlendirmeye devam etmesinden endişe duyuyordu. "Oyun yok, Jericho. Buradayım. Ben senin mahkumunum. Azura beni sana çıplak verdi ve bana saldırmak ya da canımı yakmak yerine," pelerinin hâlâ üzerine sarılı olan bir

köşesini aldı, "beni örttün. Bunlar doğuştan zalim olan birinin eylemleri değil. Bence senin içinde bundan çok daha fazla iyilik var.” Üzerine bahse girmeye istekliydi. "Neden üzerimi örttün?"
Jericho dişlerini gıcırdattı. Çünkü hiç kimse böyle utandırılmayı hak etmez. Kişisel deneyimlerinden biliyordu. Ama bunu asla yüksek sesle söylemezdi. Onun söz konusu olduğu yerde zayıf olduğunu bilmesini istemiyordu. Bunu ona karşı kullanabilecekti ve Tanrıların hayatıyla oynamasından bıkmıştı. Bir daha kimse onu kontrol edemezdi.
Asmodeus mu? O çağırdı.
İblis görünene kadar bekledi.
"Çaldın mı, ah kötü Küçük Efendi?"
"Açım. Burada yiyeceği nereden bulacağız?”
Asmodeus'un gözleri, Jericho'nun bunu sorduğu için bile deli olduğunu düşünür gibi iri iri açıldı. “Doğrusu, bu alemde yemek yemeyi tavsiye etmiyorum. Yani istersen yapabilirsin ama..."
"Ama ne?" Asmodeus duracakmış gibi göründükten sonra Jericho sordu. Ellerini birbirine doladı. "Yiyecek kokusuyla motive olan bazı iblislerimiz var. Kokusunu aldıklarında oldukça şiddetli olma eğilimindedirler. Şahsen hiçbir şey yerken yakalanmazdım çünkü sonunda ölürdüm. olmayabilirsin. Ama yine de onlarla savaşmanız gerekecek ve bazıları oldukça çirkin ve gerçekten çok kötü koktuğundan, iştahınızı bozabilir. Sonra tekrar, belki değil. Noir'inkini bozmaz. Bence bu onu daha da acıktırıyor, özellikle bağırsaklarını parçaladığında. Hasta ama gerçek.”
Asmodeus, Delphine'e baktı ve gözleri bu sefer takdir ve ilgiyle tekrar genişledi. "Ah, merhaba, ben güzelim, tanışmadık." Elini şefkatle öperken ona büyüleyici bir gülümseme gönderdi. "Asmodeus, olağanüstü iblis, hizmetinizde. Herhangi
ihtiyaç duyabileceğiniz hizmet, özellikle de çıplaklık ve bitişik vücut parçalarının diğer insanların vücut bölümleriyle birleştiği hizmetler.”
"Asmodeus!" Jericho tersledi. "Onu görmüyorsun, beni duyuyor musun?"
Sanki bir şey ona elektrik çarpmış gibi geri sıçradı. "Tamamen kör, Küçük Efendi.
İşitme sağlam.” Mobilyaları yoklarmış gibi ellerini kaldırdı. "Burada ikimizden başka kimse var mı? HAYIR? İyi. Küçük Usta'nın benim için tercihen acısız başka bir görevi yoksa şimdi gidiyorum.
Görevden alındın.
“Havalı fasulye.” Asmodeus ortadan kayboldu.
Delphine, Jericho'ya kaşlarını çattı. "Haklı değil, değil mi?"
"Evet, bence Noir bir keresinde kafasına çok fazla ve çok sert vurmuş olabilir."
Onunla yüzleşti. "Bir şeyler yemek için bana katılmak ister misin?"
"İblislerin bağırsaklarını içermediği sürece ikna olabilirim."
"İblis bağırsaklarının da benim için bir çekiciliği yok. Zeus'unki ise başka bir konu.”
Aklına gelen tek şeyle burnunu kırıştırdı. "Ew."

Elini ona uzattı.
Delphine, M'Adoc ve Deimos'a giden bir yol bulmak yerine bunu yapması gerekip gerekmediğini merak ederek tereddüt etti ama Jericho olmadan onlara yaklaşamadı. Belki yemek onu daha iyi, daha dostane bir ruh haline sokardı.
Daha iyi muhakeme etmesine karşın, onun elini ellerinin arasına aldı.
Bunu yapar yapmaz, onları New Orleans'a, Exchange Place'deki küçük, karanlık bir sokağa ışınladı. Akşamın erken saatleri gibi görünüyordu, ancak dünyadaki zaman diğer alemlerde olduğundan farklı hareket ettiği için kesin olarak söylemek zordu. Azmodea'da on beş dakika gibi görünen bir süre, dünyada bir yıl olabilir. Biraz abartı ama…
Dükkanları kapatmış ve tahtalarla kapatılmış ıssız sokağa baktı. Seçmek için ne garip bir yer. Ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği bu değildi.
"Burada ne yapıyoruz?"
Sokağa çıkmadan önce kıyafetlerini bir kot pantolon, siyah bir gömlek ve koyu renk saçlarla değiştirdi. "Yemeğe gitmek. Ne? Alzheimer mı oldun?”
Ona gözlerini kıstı. "Hayır, ama buralarda bir restoran göremiyorum."
Ona "ah" bakışı attı. "Bizi restoranın içine koyarsam, insanlar çığlık atabilir ve çıldırabilir. Bahsetmiyorum bile, içeride puflamayı daha da zorlaştıran bir Web kamerası var. Kahrolası modern insanlar ve onların büyücü aletleri," dedi alayla. "Bir tavuğu öldürüp kızartabildiğimiz günleri özlüyorum, değil mi?"
Gözlerini devirdi. "Gerçekten pislik olmaktan kendini alamıyorsun, değil mi?"
“Muhtemelen yapabilirdim, ama bu çabaya değmez. Tanrılar beni gerçekten sevmeni yasakladı. O zaman nerede olurduk?
"Hiçbir fikrim yok ama riske atabilirim."
Gözü karardı. "İçimdekini asla görmek istemezsin, Delphine. Güzel değil.”
Delphine göz bandının altından çıkan yara izine dokunmak için uzandı.
Elini şiddetli bir tutuşla yakaladı. "Bana dokunabileceğini söylemedim."
“Hayır, yapmadın. Üzgünüm." Elini onun elinden çekti ve onun sokağa ve Acme Oyster House adlı bir restorana doğru dimdik yürümesini izledi.
Delphine, kardeşleri acı çekerken yemek yemekten dolayı yüreği suçluluk duysa da onu takip etti.
Onu kazan ve onları kurtarabilirsin. Başka ne yapabilirdi? Tanrısal güçlerinden yoksun olduğu sürece, onun insafına kalmıştı.
Sonunda yaşadığı onca şeyin gerçek dehşetini anladığında yüzünü buruşturdu. Neredeyse tüm hayatı boyunca onun bir parçası olan güçlerden yoksun olmak çok zordu.
Başkalarının insafına olmak. Nasıl dayanmıştı?
Dünya böyle korkunçtu. Ve bu, ona bu yerde yaşayan insanlara karşı yepyeni bir takdir kazandırdı. Özellikle de çok daha güçlü varlıkların avı oldukları için.
Hostes menülerini alırken kapıda durdu ve toplanan insanlara baktı.
Jericho'nun bir tanrı olduğunu ve onun tutsağı olduğunu bilmeyen insanlar...

Hostes onları sokağa bakan pencerenin önündeki bir masaya oturttu. Televizyonlar çalıyor ve insanlar konuşuyor olsa da, müziği sadece birkaç adım ötedeki Bourbon Sokağı'ndan duyabiliyordu.
Noir'in onlar için kullandığı hücrede değil de Deimos ve diğerlerinin burada olmasını ne kadar çok isterdi.
"Bir sorun mu var?" diye sordu.
Ona baktı ve içini çekti. "Arkadaşlarım için endişeleniyorum. Noir onlara işkence ederken yemek yemek yanlış görünüyor."
Jericho ona sert bir bakış atmak için menüyü masaya koydu. "Öncelikle çok acıkmamı istemiyorsun. Durmadan. Normalden bile daha kötü bir piçim ve yüzyıllardır aç kaldığım için, gerekmedikçe kendimi bir daha mahrum edecek değilim. İkincisi, sana arkadaşların hakkında bir şey söyleyeyim. Deimos, ben damgalanırken beni tuttu ve sonra beni hiçbir şeyin kalmadığı insan alemine götürdü. Kıyafet yok, para yok. Kendim diyebileceğim bir şey değil. Bu nedenle yukarıda bahsedilen açlık."
Anlattığı şey karşısında irkildi.
Ama ona acımadı. "Yüz yıl sonra," Oneroi'nin liderlerinden biri olan ve onun akıl hocası olan M'Ordant, "beni bir Sparta hapishane kampına attı ve komutana onların halkına ihanet ettiğimi söyledi. Spartalıların kendilerine ihanet ettiğini düşündükleri insanlara ne yaptığını gerçekten bilmek istemezsin. M'Adoc'un mürettebatı tamamladığı üçüncü lider olan D'Alerian, beni Türkiye'deki bir Türk hapishanesine koydurdu.
Üç hafta boyunca işkence gördükten sonra kazığa oturtulduğum on beşinci yüzyıl." Yüzü metanetliydi ama gözündeki acı dayanılmazdı. "Yani, şu anda onlar için çok üzülüyorsam beni mazur görün. En azından kimse kıçına keskin bir çivi sokmuyor.
Geçmişinin dehşetiyle midesi bulandı. "Kazığa mı vuruldun?"
İfadesi yontulmuş taşa döndü. "Kazığa vurmanın en kötü yanını biliyor musun?
Hemen ölmezsin. Çivi, büyük bir organı delip geçene kadar vücudunuzda yavaşça ilerlerken kanamaya ve ağrıya tutunursunuz. Bunun nasıl bir his olduğunu asla bilememek için taptığın tanrılara dua et."
Ama yaptı.
İçini dolduran duygularla baş edemediği için bakışlarını kaçırdı. Kendilerinden birine bunu nasıl yapabildiler? Sonra yine, her zerresi önemsiz nedenlerle başkalarına karşı daha da acımasız olmuşlardı. Bu yüzden onların ortak radarlarından uzak durmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.
Boğazı düğümlenmişti, yanağından aşağı bir gözyaşının süzüldüğünü hissetti.
Jericho mum ışığındaki ışıltıyı görünce donakaldı. Hiç düşünmeden ıslak yanağına dokunmak için uzandı. "Göz yaşları?"
Elini kenara itti ve yanağını sildi. "Sana yapılanlar için üzgünüm. Ben gerçekten."
Göz yaşları …

Onun için.
Daha önce kimse onun için ağlamamıştı. Ve onun bakışlarıyla buluştuğunda, ela yeşili gözleri henüz düşmemiş olanlardan parıldadı. Bunun üzerine içinde bir şeyler acı bir şekilde çatırdadı. Ona acıyı hissettirdi. Bu nasıl olabildi?
Hayır, mümkün değildi. Onu zayıflatmak için başka bir numaraydı. Onu mahvet.
Gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Ne yapıyorsun?"
Sorduğu soruyla kafası karışmış görünüyordu. "Hiç bir şey. Burada oturuyorum."
Eliyle bileğini tuttu. "Benimle mi oynuyorsun?"
"Nasıl oynuyorsun?"
Tutuşunu sıkılaştırdı. "Beni kendi tarafına çekmeye çalışırsan sana yemin ederim, seni öldürürüm. Ve beni etkilemek için sahte gözyaşlarından çok daha fazlası gerekecek.
Elini onun elinden çekti. "Sana yapılan muameleden dolayı kimsenin kötü hissedemeyeceğini düşünecek kadar alaycı mısın gerçekten?"
Cevap vermedi.
Delphine ona ve şefkati anlayamamasına şaşırmıştı. Sevgili tanrılar, sahip olduğu duygu eksikliğiyle, kendisi de bir Oneroi olmalıydı. "İyi o zaman. Alabileceğin tek şey bu olduğu için tam bir sürtük olacağım. Menüsünü açtı ve okumaya başladı.
Jericho kızmak ve gücenmek istedi ama yine de bir şekilde hissetti...
Yanlış.
Aslında bir özrü geri ısırmak zorunda kaldı.
Ne için? Doğruları söylemişti. Onu zayıflatmak için tasarlanmış sahte duygular istemiyordu.
Ya onlar olmasaydı?
Ya dürüst davranıyorsa ve onlar gerçekse?
Oraya gitme, aptal. Sen daha iyi bilirsin. Seni doğuran kişi sana acıma ya da şefkat duyamadı. Bir yabancı nasıl olabilir?
Doğruydu. O onun için bir hiçti ve o...
Acı çekmesinin nedeni.
Menüye bir göz attı, sonra tekrar ona baktı. Okurken kaşları çatıldı ve bir tutam sarı saçı gözlerinin önüne düştü. Bakışları tamamen yemeğe odaklanmıştı.
Sebebini anlayamadığı bir nedenle, içinde o dağılmış saç tutamını tekrar yerine koymak gibi bir istek vardı.
Benim neyim var?
"Nasıl büyüdün?" kendini tutamadan sordu.
Kaşlarını çatması alnında derin bir iz bıraktı. "Bağışlamak?"
"Ailen. Nasıllardı?"
Delphine ona bunun onu ilgilendirmediğini söylemeye başladı ama gözlerindeki samimiyet onu bundan alıkoydu. Gerçekten meraklı görünüyordu ve onu tekrar kızdırmak istemiyordu.

Aslında daha sakin tartışmalarını seviyordu. Çok az olsalar da.
"Gerçek babam hakkında hiçbir şey bilmiyordum." Daha önce hiç bahsetmediği bir şeydi. Çoğunlukla kimse sormadığı veya umursamadığı için. "Arikos, babamın annemi uykusunda baştan çıkaran Skoti'lerden biri olduğunu söyledi." Ve bir yanı, onun saflarına katıldıktan sonra onun öne çıkıp onu sahiplenmesini diliyordu. En azından gizemli doğurganıyla yüz yüze gelmek isteyen insani yönü buydu. Binlercesinden hangisinin onun babası olduğunu bilmek güzel olurdu.
Ama bunun üzerinde durmak istemiyordu. "Annem nazik bir kadındı. Sevimli." Annesinin yüzünün güzelliğini ve dokunuşunun şefkatini hatırladığında dudaklarının kenarlarında minik bir gülümseme oynadı. Bir kez olsun kimseye sesini yükseltmemiş olan annesini gerçekten sevmişti. Bu, annesinin insanlara karşı gelmediği anlamına gelmiyordu. Bunu Delphine'in her zaman hayran olduğu sakin ve tatlı bir şekilde yaptı.
"Bu ballı kekleri o kadar iyi yapardı ki siz onları yutamadan erirdi." Kalbinin hala annesinin artık yanında olmadığı gerçeğiyle ağrıyan kısmıyla boğazı sıkışırken gözlerini kapattı. "Bir keresinde ona onları böyle yapmak için özel numarasının ne olduğunu sormuştum. Onlara kattığı şeyin bana olan sevgisi olduğunu söyledi. Delphine bu düşünceyle göz yaşlarını sildi.
Yüzyıllardır görmediği bir kadını nasıl hala özleyebilirdi? Yine de annesini, annesinin nazik kalbini ve nazik ruhunu özleyen bir yanı her zaman olacaktı.
Üvey baban var mıydı?
Başını salladı. "O iyi bir adamdı. Bir demirci. Çalışırken ona içki götürürdüm ve beni eğlendirmek için komik hikayeler uydururdu. Hatta onun demirci damgasını taşıyan bir kızken onun için yaptığı ham gümüş kalbe bile sahipti. Vanishing Isle'daki odasında küçük bir kutuda sakladı. Bastırılmış duygularla bile onları çok sevmişti ve bu ondan daha çok onlar hakkında konuşuyordu. Yaptıklarını ona hissettirebildikleri gerçeği...
Karşılığında onlara hak ettikleri tüm sevgiyi verecek tamamen insan kalbine sahip olmadığı için bir yanı üzgündü.
Jericho, anlatabilmeyi dileyerek, onun hüzünlü yüzünden bakışlarını kaçırdı. Ama anlattığı dünya onun çocukluğuna hiç benzemiyordu. Anne babası nadiren kibar davranırdı ve ikisi vahşice kavga ederdi.
Ya kardeşler? Bunlardan herhangi birine sahip miydin?
O, başını salladı. "HAYIR. Sadece bendim. Sanırım bu yüzden bana öyle davrandılar.
"Ve sana iyi davrandılar mı?"
Delphine şüpheyle kaşlarını çattı. Onu suçladığından değil. Meraklı davranıyordu ama onun yanında olup olmadığını bilmek zorundaydı. Lütfen bana sebepsiz yere acı çekmediğimi söyle... Onun için neden bu kadar önemli olduğundan emin olmasa da onu daha fazla acıdan kurtardığını duymaya ihtiyacı vardı. Tek bildiği, onun hareketlerinden herhangi bir şekilde zarar görürse, bir yanının öleceğiydi.
"Neden umurunda?" diye sordu.
"Merak ediyorum."

Yine de o ela gözlerde ağır bir şüphe asılıydı. Gerçek bir sebep istiyordu ama bunu ona veremezdi. "Evet, bana karşı çok naziktiler. Fakir olmamıza rağmen hiçbir şey istemedim. Sanırım daha fazla çocukları olamayacağı için tüm sevgilerini bana verdiler."
Jericho bunun neden kalbini hafiflettiğini bilmiyordu ama hafifletti. Ailesi için iyi bir seçim yapmıştı.
İyi.
Bir yudum su aldı. "Senden ne haber? Ailenle iyi bir ilişkiniz var mıydı?"
Kendini durduramadan homurdandı. Ama neden gerçeği saklayasınız? Nasıl bir ailesi olduğunu tüm Olympus bilmiyor gibiydi. "Annem nefret tanrıçası, babam ise savaş sanatı tanrısı. Kız kardeşlerim güç tanrıçalarıydı ve zafer, kardeşim rekabet tanrısı. Diyelim ki bu kişilikler kendilerini sakin, huzurlu bir yuvaya ödünç vermiyorlar. Ne zaman işler çok düzgün gitmeye başlasa, Zelos herkesi karıştırmak ve birbirimizin gırtlağına atmamızı sağlamak için oradaydı."
Ve bunlar güzel anılardı. Babası çocukluğunu hepsini yaparak geçirmişti.
"Daha güçlü." Annesi onları nefretle dolduruyor çünkü onun sözleriyle, "Aşk dönektir ve sana ihanet eder. Ama nefret sonsuza kadar sürer. Size güç verir ve sizi asla soğuk bırakmaz."
Zeus da dahil olmak üzere diğer tanrıların annesi üzerine yemin etmeleri ve ardından onun gazabından korktukları için bu yeminleri bozmaktan korkmaları, annesinin "nazik" kişiliği hakkında neredeyse her şeyi anlatıyordu.
Yavrusunu yatağa yatırma fikri, onu bir lav çukuruna atmak ve neredeyse boğulmasını izlemekti.
"Neden bunu yaptın?"
"Kendi gücünüzle tanınacaksınız. Yardım için asla başka birine güvenemezsin. Herkes kendi çabasıyla batar veya yüzer. Bunu asla unutma."
"Bir lav çukurunda mı?"
Cevabı acımasız bir backhand olarak gelmişti. "Ayakta kalacaksın. Savaşacaksın ve beni asla utandırmayacaksın."
Evet …
Çocukluğu gerçekten harika geçmişti.
Delphine elindeki hasır ambalajı kıvırırken başını salladı. "Kardeşin Zelos ile bir kez karşılaştım. O tam bir pislikti.
"Hiçbir fikrin yok." O aşağılık herifle büyümeyi denemeliydi.
Garson siparişlerini almak için döndüğünde Jericho duraksadı.
Delphine sıra kendisine geldiğinde tereddüt etti. Menüye kararsızca baktı. "Ne yiyeceğimi bilmiyorum."
Jericho sandalyesinde arkasına yaslandı. "Karışık deneyin. Her şeyden biraz var. Beğenmezsen, her zaman başka bir şey sipariş edebilirsin."
"Tamam aşkım." Siparişi verdi ve menüsünü garsona verdi. "Yani burada çok yedin mi?" tekrar yalnız kaldıklarında sordu.

Pencereden dışarı, içeri girip oturmayı bekleyen küçük insan kuyruğuna baktı. "HAYIR. Darice'nin kız arkadaşı burada çalışıyor ve öğle yemeğinde Darice'ye yemek getiriyordu. Her zaman kokar ve güzel görünürdü, bu yüzden denemek istedim."
Jericho ne yaptıklarını anlayınca duraksadı... Bir arkadaşıyla yemek yiyordu. Bunu yüzyıllardır yapmamıştı.
Dahası sohbet ediyorlardı. Paylaşma Daha önce hiç kimseyle yapmadığı bir şey.
Ne garip.
Delphine yemeğini beklerken sessizleşti. Noir'in götürdüğü diğerleriyle birlikte M'Adoc ve Deimos'u düşünmeye devam etti. Şu an neler yaşıyorlardı? Acı içinde olduklarını biliyordu ve bunun üzerinde durmadan duramıyordu.
Ve restorana göz gezdirirken, Noir planlarında başarılı olursa, insanlar aleminde bunun gibi yerlerin ne hale geleceğini merak etti. Herhangi biri ayakta mı kalacaktı yoksa hepsini mi yıkacaktı?
Doğru ya da adil değildi. Gülen ve konuşan insanların hiçbiri, etraflarında kötülüğün olduğuna dair hiçbir fikre sahip değildi. Tamamen yok olmanın eşiğinde olduklarını ve onları durdurabilecek insanlardan birinin umursamadan karşısına oturduğunu.
Kollarını birbirine dolamış bir çiftin kapıdan çıkıp gidişini izledi. Pencerenin dışında durup öpüşürken kaşlarını çatarak gözlerini onlardan alamıyordu. Çok mutlu ve aşık görünüyorlardı.
Bu nasıl bir duygu olurdu?
"Daha önce öpüşen insanları hiç görmemiş gibi görünüyorsun."
Jericho'ya baktı. "Daha önce görmüştüm. Sadece gerçek hayatta değil. Gözden kaybolana kadar çifti izledi. Sonra o delici bakış tekrar ona döndü. "Hiç öpüşmedin mi?"
Ona komik bir bakış attı. "On dört yaşımdayken Arık beni Ufuk Ada'ya götürdü. Yani hayır, hiç öpüşmedim. Oneroi'ler sevgi konusunda pek iyi değiller. Tüm bu hissizliğe aykırı.
Jericho bu noktayı kabul etmek zorunda kaldı. Zeus hepsine bir numara yapmıştı. "Hiç Skoti'ye gitmeye ayartılmadın mı?"
"Kısa bir süre aklımdan geçti, ama hayır, pek değil. Asla onlardan biri olmayacağım.
Onun kararlı şiddeti onu şaşırttı. Onunla sinirlerini bozmuştu. "Neden?"
Kamışıyla bardağındaki buzu döndürürken bakışları hüzünlüydü. "Genç bir kızken köyümde bir kadın vardı. Güzel ve tatlı, aileme taze ekmek getirir ve benim için oyuncak bebek kıyafetleri yapardı. Sonra bir öğleden sonra, ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Günlerdir uyumuyordu. Her gece rüyaları daha da kötüleşiyordu. İki hafta içinde onlardan delirmişti ve bu, Skoti duygularını kaybetmeden önceydi. Zulümden başka bir şey için avlanmadıkları zamanlar.
Delphine irkildi; anılar şimdi bile onun için zordu. "Çocuklarının onu bulduklarında feryatlarını hâlâ hatırlıyorum. Uykusunda iblislerden kaçmak

için kendini öldürmüştü. Arik bana gelene kadar onu deli edenin Skoti olduğunu ve onlarla savaşıp onları durdurmamızın neden bu kadar önemli olduğunu öğrendim. Ne zaman duygularımın beni yönetmesine izin vermeyi düşünsem aklıma Nirobe gelirdi. Birine asla ona zarar verdikleri gibi zarar vermem. İnsanları avlamak yanlış.”
Vay canına, o inançlara sahip olmayı diledi. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, insanlığa karşı giriştiği her eylem için haklı olduğunu hissetti.
Hala …
O, başını salladı. "İnsanların neden birbirlerine iyi davranamadıklarını anlamıyorum. Neden birisi her zaman başka birini itmek zorunda kalıyor?
Onun aksine, tamamen anladı. “Bu gücü hissetmek sarhoş edici. Yaşamlarının ya da ölümlerinin sizin elinizde olduğunu bilmek. Ne yaparlarsa yapsınlar ya da ne kadar sıkı savaşırlarsa savaşsınlar, senin dengi olamazlar.”
Bakışları sert ve kınayıcı bir hal aldı. "Senden daha zayıf olduklarını bile bile onları ezdiğinde gerçekten tatmin oluyor musun? Karşı koyamayacaklarını ve kazanamayacaklarını mı? Bu gerçek bir zafer mi?”
Jericho uzağa baktı.
"Söyle bana," dedi, sesi inançla kalınlaşmıştı. "Anlamak istiyorum çünkü gerçekten anlamıyorum."
Jericho yutkundu, geçmişinde daha zayıf düşmanların peşine düştüğü zamanları hatırlarken onun bakışlarıyla karşılaşamadı. Sürekli geri döndüğü bir gerçek vardı ve bu, düşünmek istemediği bir gerçekti. “Sonrasında hep boştum. Zaferin yüceltilmesi anlık ve geçicidir. Hissedilen zaman, gitmiştir.”
"Öyleyse neden yapıyorsun?"
Çünkü içindeki boşluktan daha iyiydi. En azından orada bir an için, nefret ve acı dışında bir takım hisler hissetti. Tek bildiği buydu. Nike'ın onun için bu kadar değerli olmasının nedeni buydu. Ona başka bir şey hissettirmişti. Ama bu bile her zaman geçici olmuştu. Yüreğindeki öfke ve nefreti hiçbir şey dindiremez, dindiremezdi. En azından bir seferde birkaç dakikadan fazla değil.
Özlediği o dakikalardı.
Garson yemeklerini getirip önlerine koyarken arkasına yaslandı. Sessizce istiridyelerini yerken, Delphine zarif bir şekilde yemeğini seçti. Bamyasını ısırırken burnu hafifçe kırıştı.
"İyi değil mi?"
Ağzını sildi. "Evet. Ama çok farklı. Baharatlı. Buna hazırlıklı değildim.”
Kraker sepetini masanın üzerinde ona doğru itti. "Bu onu özümsemeye yardımcı olur."
"Teşekkür ederim." Sarılı paketi ısırmaya başladı.
"Bekle," dedi ve elinden aldı. "Plastiği açmalısın."
"Ne?"
Kafa karışıklığıyla eğlenerek başını salladı. Hem çok bilgili hem de çok çocuksu olabilirdi. Ama o zaman, dünyadaki deneyimleri gerçekliğe dayanmayan rüyalardan geçmişti. Büyük bir fark yarattı.

"Plastik kısmı yemiyorsun." Krakerleri açıp geri verdi.
"Ah. Tekrar teşekkürler." Midesinin gerçekten kasılmasına neden olan bir gülümsemeyle gülümsedi. Alırken eli onunkine dokundu.
Bu basit, masum dokunuş onu kavurdu. Elini tutup yüzüne götürmek istedi. Koluna kadar ve vücudunun üzerinden öpmek için.
Ama cesaret edemedi. Ona olan şefkat onu zayıflatabilirdi. Zaten onun için yeterince fedakarlık yapmıştı. Daha fazlasını vermeye hiç niyeti yoktu.
Yemeğini yemeye devam ederken gözleri parladı. Bundan zevk alıyordu. Bundan neden zevk aldığını bilmiyordu ama almıştı.
Ama pencereden sokağa bakarken keyfi kaçtı.
Orada, karanlıkta tanıdığı bir gölge gördü. İnsanlık dışı ve kötü, caddenin karşısındaki Fire of Brazil restoranından yeni ayrılan iki kızın peşindeydi.
Kahretsin! Huzur içinde yemek yiyemez miydi?
seni ne ilgilendirir Onlara sahip olmasına izin ver.
Kendi kendine bunun onu ilgilendirmediğini söyleyerek tabağına baktı. Sonra elindekileri görmemiş olan Delphine'e baktı. Burada oturup o kızlara yardım etmek için hiçbir şey yapmadığını öğrenirse, onun için çok üzülürdü.
Ve gerçek şuydu ki, o da öyle yapardı.
Küfür ederek cüzdanını çıkardı ve güçlerini kullanarak masaya yiyeceklerini ödeyecek kadar para koydu.
Delphine ayağa kalkarken ona kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"
"Evet," diye homurdandı. "Birini öldürmek üzereyim." Başka bir şey söylemeden yaratıkla yüzleşmek için dışarı çıktı.
Hiç şüphe yok ki bu, hayatının ikinci en kötü hatası olacaktı.

BÖLÜM 6

Delphine, restoranın dışında onu takip ederken, Jericho'nun zalim niyetleri yüzünden onu suçlamaya fazlasıyla hazırdı. Peşinden gittiği kimse ölmeyi hak etmiyordu ve onun görebildiği kadarıyla iki genç kadından biriydi. Veya, Zeus korusun, ikisi de.

Nesi vardı ki tüm merhameti unutmuştu? O kızlar, onları öldürmek istemesini gerektirecek ne yapmış olabilir? Olabildiğince zararsız görünüyorlardı.

En azından, iblisin takip ettikleri iki genç kadına saldırmak için karanlık bir sokağa daldığını görene kadar düşündüğü buydu.

İblisi patlatmaya çalıştı, ancak güçlerinin tamamen ortadan kalktığını kendisine hatırlattı.

Jericho iblise koştu ve onu arkadan yakaladı. Boyu beş-sekizden fazla olmayan iblisin koyu teni, parlak siyah gözleri ve kel kafası vardı. Zayıf, sırım ve son derece yakışıklı, Jericho'ya karşı mücadele etti.

Jericho, şeytanı çığlık atan karma eğitimden çıkardı. "Kızları buradan çıkarın," diye bağırdı.

Tanıklar varken iblisle savaşamayacağını bildiği için dediğini yaptı. İnsanlar gerçekten de dünyada onları avlayan ne olduğunu bilmek istemiyorlardı.

Ara sokak boşaldığında ve ağlayan kızlar güvenliğe doğru koştuğunda, Jericho iblisi serbest bıraktı ve şeytan dişlerini parlayarak ona saldırdı.

Jericho, iblis ona doğru gelirken onu omuzlarından yakaladı ve onu yere fırlattı.

Tek bir akıcı hareketle çizmesinden hançeri çıkardı ve iblisin boğazına dayadı. Artık kendine zarar vermeden hareket edemeyen iblisin gözleri kırmızıya döndü ve kel kafasında iblisin izleri belirdi.

"Burada ne yapıyorsun Berith?" diye sordu Jericho soğuk, ölümcül bir ses tonuyla.

Jericho'nun kim olduğunu anlayınca iblisin gözleri irileşti. Kyrios mu? "usta" anlamına gelen terimi kullanarak heyecanla sordu. "Seni yeniden görmek çok güzel. Sürgün edildiğini duydum. Güçleriniz elinizden alındı."

Jericho onu yerinde tuttu. "Eminim babam senin kafanı saçmalıklarla doldurmuştur. Gördüğün gibi, sağlıklıyım ve senin içini boşaltmaya hazırım. Şimdi neden o kızların peşindeydin?

"Bidden."

"İle?"

Berith omuz silkti. Bilmiyorum. Yüzüğümü bir antikacıdan aldığını söyleyen bir delikanlı. Kuralları biliyorsun. Emirlerimi sorgulayamam. Ben sadece onları yürütürüm."

Delphine olan biten karşısında tamamen kafası karışmıştı ama onları bölmek istemedi.

Jericho bıçağını iblisin boğazından çekti ve arkasına yaslandı.

"Yüzüğüne sahip olan bu çocuk nerede?"

"Buradan çok uzakta olmayan yurt odası denen bir yerde. Küçük bir yer. Peşinden gönderdiği kızı ona getirdikten sonra onu bir eve yerleştirmemi istiyor. Garden District denen yerde büyük bir tane. Bunun ne olduğundan emin değilim. Bu konuda araştırma yapmam gerekecek."
Delphine sonunda sözünü kesti. "Bu iblisi tanıyorsun sanırım?"
Jericho başını sallayarak ayağa kalktı ve iblisi de kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Onu kızdırana kadar babamın generallerinden biriydi. Bu ağırlaştırma için babam onu bir yüzüğe esarete bağladı. Yüzüğün sahibisin, Berith'in sahibisin."
Berith abartılı hareketlerle giysilerini düzeltti. "Ve beni her çağrışlarında canımı yakıyor. Yemin ederim, biri derimi soyuyormuş gibi hissediyorum."
İkisine de acıyarak başını salladı. Kollarını göğsünde kavuşturarak Jericho'ya baktı. "Babana göre böyle bir adamla harika bir çocukluk geçirmiş olmalısın."
"Evet. Tüm yavru köpekler ve gökkuşakları ve başlarında yastıklı elbise askıları olan, asitle uzaylı uzaylıları gibi görünen o garip tüylü insanlar. Berith kaşlarını çatmak için giysilerindeki döküntüleri silkelerken duraksadı. "Teletubbies'i mi kastediyorsun?"
Jericho ona gülümsedi. "Onların adını biliyor olman gerçeği, Berith, beni gerçekten korkutuyor."
Berith omuz silkti. "Bir işkence iblisi olarak, son derece can sıkıcı olan her şeyi bilmek bana düşüyor. Modern çağda kaç kişinin artık zombilerden Teletubbiler kadar korkmadığına şaşıracaksınız."
Jericho homurdandı. "Tam olarak değil. Onların şarkılarını duymaktansa beyin yiyen bir zombiyle her gün savaşmayı tercih ederim."
"İkiniz de hastasınız," dedi Delphine, yine de konuşmaları onu tuhaf bir şekilde eğlendirmişti.
Jericho onu görmezden geldi. "Peki kızları ne yapacaksın?"
Berith cevap vermeden önce gözlerini ovuşturdu. "Birini ben yiyecektim, diğerini çocuk kız arkadaşı için istedi. Hala onu ona götürmem gerektiğini biliyorsun, değil mi?
"Hayır, yapmıyorsun," dedi Jericho düz bir ses tonuyla.
"Ne demek istiyorsun?" Berith'in sesi korku doluydu. İki adım geri gitti. "Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"
"HAYIR. Seni özgürleştireceğim."
Berith bir adım daha geriledi, yüzü şüpheyle buruşmuştu. "Bu, ölümün iblis örtmecesi..."
"Seni öldürmeyeceğim Berith."
"Gerçekten mi?" Kelimeyi yavaşça ağzından çıkardı. "Neden?" Bunu söyleme şekli komikti.
Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi.
"Çünkü bir müttefike ihtiyacım var ve ondan daha iyi kimseyi düşünemiyorum."
Berith alay etti. "Tabi ki yapabilirsin. Bağlı bir iblisten daha fazla güce sahip birçok tanrı düşünebilirim."

"Evet, ama senin zayıflıklarını biliyorum, bu da bana ihanet etmeden önce iki kere düşüneceksin demektir."
“Çok iyi bir nokta. Sen yüzüğü al ve ben senin emrindeyim.
Jericho, Delphine'e baktı. "Yapalım mı?"
Başka seçeneğim var mı?
"Tam olarak değil."
"Öyle düşünmemiştim."
Berith onları doğruca, on dokuz yaşında sivilceli bir üniversite öğrencisi olduğu ortaya çıkan ustasına götürdü. Bir tür ustaydı. Odasına girdikleri anda pantolonunu ıslatmıştı.
"Ne istiyorsun?" diye sordu, yurt odasının bir köşesinde büzülürken sesi titriyordu.
Jericho çocuğa kaşlarını çatarak sert bir duruşla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Berith'in yüzüğünü istiyorum."
"Bu benim. Adil ve kare olarak satın aldım.
"Evlat," dedi Jericho sertçe, "ver şunu. Sana geri ödeyeceğim. En önemlisi, yaygara koparmadan teslim et, ben de yaşamana izin vereyim.”
Oğlan yutkundu. Berith'e baktı. "Anlaşmamız ne hakkında?"
Berith başparmağıyla Jericho'yu işaret etti. "Adam benim onunla uğraşmamı istemiyor ve alınma, onu kızdırmam. Neler yapabildiğini gördüm ve bu, korku filmlerinin yapıldığı şeylerden. Vücut parçaları sallanıyor, kan. Çok fazla kan ve işkence.” Yüksek sesle fısıldamak için öne doğru eğildi, "Peki ya bizimle olan kadın? Kabusların tanrıçası. Bu ikisi sizi uyutabilir ve uyandırabilir. Huzur içinde uzaklaşmaları için yüzüğü almalarına izin vermek isteyebilirsin.
"Ancak-"
Delphine öne çıktı. "Aması yok tatlım. Biri incinmeden bize yüzüğü ver.”
Berith boğazını temizledi. "Sadece açıklama için birisinin sen olacağını."
Çocuğun gözleri iri iri açıldı ve serçe parmağındaki yüzüğü çıkarıp onlara uzattı.
"Ben sadece Kerry'nin beni fark etmesini istedim."
Jericho onu ondan aldı. Kayıtlara geçsin evlat, onu kaçırması için bir iblis çağırmak, bir kadınla tanışmanın en iyi yolu değil. Genellikle size ters teper.”
Delphine bunun üzerine tek kaşını kaldırdı.
Jericho onun dile getirilmeyen alaycılığı hakkında yorum yapmadı.
Delphine'in bildiği bir sonraki şey, hepsinin Azmodea'da, Jericho'nun odasında olduğuydu.
Şeytana döndü. Berith, ringe geri dön. Şimdi."
Berith itaat etmeden önce onu selamladı. Jericho yüzüğü parmağına kaydırdı. Küçük ve altın renginde, üzerine bir kafatası kazınmış tek bir kan kırmızısı taş tutuyordu. Yüzük oldukça ürkütücü görünüyordu ve bir iblis barındırdığı gerçeği göz önüne alındığında, oldukça yerindeydi.
“Bununla ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu yüzüğü göstererek.

Omuz silkti. “Düşmanlarınızın bilmediği bir sürprizin olması asla acıtmaz. En güçlümüz bile zaman zaman süvarilere ihtiyaç duyar.”
Bu ona mantıklı geldi. Ve Berith'in Noir için çalışarak kazanacağı hiçbir şey olmayacaktı.
Jericho'nun Noir'a güvenmediğinden bahsetmiyorum bile. Bunu çok fazla kelimeyle söylemese de, burada restoranda olduğundan daha dikkatli olduğunu hissetti.
Oyunu konuşabilirdi ama işin püf noktasını biliyordu. Ona Zeus'tan bile daha kötü düşman olacağından şüphe duymadığı birini körü körüne takip etmediği için ona hak verdi.
Jericho'ya yaklaştı. Saçları yine uzun ve sarıydı - New Orleans'a yaptıkları kısa yolculuk için saçlarını kısa tutmuştu, muhtemelen bundan hoşlanmadığı için.
ayakta Ama şimdi rengarenk parıldayan bir gözle eksiksiz bir tanrı gibi görünüyordu.
Ondan çok daha iriydi. Daha güçlü. Ondan korkması gerekirdi, ama yine de içinde ona karşı bunaltıcı bir dürtü vardı. Onu tutması için.
Bu duygulara rağmen, şakacı bir şekilde bakışlarını kıstı. "Bu arada, daha önce yaptığın iblis yorumunu tekrar gözden geçirmek istiyorum. Biz böyle tanışmadık mı?”
O alay etti. "Ve bunun sonucunda bana ne kadar harika davrandığını görüyorsun.
Beni ısırmak dışında her şeyi yaptın.”
Ellerini arkasında birleştirdi ve şeytani bir şekilde gülümsedi. "Muhtemelen bunu şansım varken yapmalıydım."
"Eh, her zaman yarın vardır. Eminim o zaman üstesinden gelirsin.” Sesinde hiç mizah yoktu. Ölümcül derecede ciddiydi.
"Alay ediyordum."
"Tabii öyleydin."
Yanından geçerken onu yakaladı. "Kimseye güvenmiyorsun, değil mi?"
"Ne düşünüyorsun? Eminim herkes gibi sen de bana düşman olacaksın. Aile ya da arkadaş gibi değiliz. Noir'in dediği gibi, hepimiz satılıkız. Bu sadece bir fiyat meselesi.”
"Ve ben buna inanmıyorum. M'Adoc'a düşman olmamı sağlayacak hiçbir şey yok.”
Alaycı gülüşü kulaklarında çınladı. "Senin için söylemesi kolay. Hiç test edilmedin.”
"Ve orada yanılıyorsun."
"Nasıl yani?"
Onu geri vermek için arkasını döndü. Gömleğini kaldırarak ona genellikle güçlerini gizlemek için kullandığı yara izlerini gösterdi. Güçleri bağlı olduğundan, artık öne çıktıklarından emindi.
Jericho, onun geçmiş bir dayaktan kalma yara izlerini görünce duraksadı. Onları daha önce nasıl kaçırmıştı? Ama sonra, onu örtmekle o kadar meşguldü ki vücuduna odaklanmamaya, sadece onu saklamaya çalışıyordu.

Yabancıların önünde çıplak olmanın ne kadar utanç verici olduğunu bildiği için bakışlarını onun çıplak teninden uzak tutmuştu.
Oneroi'ler için kuralları çiğnediklerinde yenilmeleri rutin bir şeydi. Ama Delphine'in böyle bir zulmü haklı çıkaracak bir şey yaptığını hayal bile edemiyordu. Birinin onun vücudunu bu şekilde kirletmesine duyduğu bir öfke dalgası onu tüketirken, hafif yara izlerine dokundu. "Bunlar nereden?"
Tişörtünü indirdi ve yüzünü ona çevirdi. "Skoti'ye dönüştüğünde Arık'ın peşine düşmeyi reddetmem."
Arık mı? Bu ismi bilmiyordu.
“İnsan olduğumu düşündüğümde bana gelen Oneroi'ydi. Kendi başıma savaşacak kadar güçlü olana kadar bana ders verdi ve beni korudu.
kardeşim var mı diye sordun
… Bana yardım etme nezaketinden dolayı onu her zaman bir kardeş olarak gördüm. Bu nedenle, beni tehdit etmelerine ve dayak atmalarına rağmen onu avlamayı reddettim. Ona borçlu olduğumu hissettiğim şeye ihanet etmeden ölürdüm.
Bu, Jericho'nun çaresiz kaldığı türden bir sadakatti. Sadece bir kere.
Kendi kendine Nike ile bunu yaşadığını söylemeye çalıştı ama gerçeği biliyordu. Ablası ona yardım edebilirdi. Yine de hiç sahip olmadı. Tüm bu yüzyıllarda bir kez değil.
O da diğerleri gibi ona sırtını dönmüştü.
Ve Delphine'in bunu yapabilecek durumda olması kalbini sıkıştırmıştı.
Sadakatini takdir ediyorum.
Nadir bir şey.”
O, başını salladı. "Öyle düşünmüyorum. Ve kimseden daha iyi bir insan olduğumu düşünmüyorum. Yani ben ilkelerime sadık kalabiliyorsam, diğer insanların da bunu yapabileceğini biliyorum. Örnek olarak, Deimos ve M'Adoc, Olimposlulara sırt çevirebilir ve Noir'e katılabilir. Yine de halklarına ihanet etmektense işkence görmeyi tercih ederler. Bu sadakat değil mi?”
"Ne olmuş?" diye hırladı. "Olimposlulara ihanet ettiğim için bir piçim mi? Bunu mu söylüyorsun?”
"HAYIR. Ben..." Sanki hayal kırıklığına uğramış gibi duraksadı. "Unut gitsin. Beni duymanın ötesindesin.”
Bu onun öfkesini kaynattı. Onu reddediyordu ve o buna dayanamıyordu.
"Sifonunu çekip çekip gitmen için ben bir bok parçası değilim!"
Delphine onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Jericho, sakin ol. Seni hiçbir şeyle suçlamadım.”
“Gerek yok. Gözlerin bunu senin için yapıyor.” Geri çekilmeye çalıştı ama onu olduğu yerde tuttu.
O ona nazik bir bakış atarken bu gözler onu parçaladı ve onu zayıflattı.
"Güvensizliklerini bana yükleme. Bunu senden almayacağım. Yaptıklarından dolayı seni kınamıyorum. Emirlere uymadığın için tek bir dayak, senin ihanetinle eşit sayılmaz ve bunu biliyorum. Yaralıyken, kendi başıma hayatta kalamayacak kadar güçsüz, dışarı atılmadım.”

Hayır, öyle değildi ve farkı anlamış olması onu daha da zayıflattı.
Sonra kimsenin yüzyıllardır yapmadığı bir şey yaptı.
Ona sarıldı.
Jericho onu lanetlemek ve uzaklaştırmak istedi ama vücudunun onunkine karşı yumuşaklığı...
onu saran kollarının hissi... hareket edemiyordu. Derinlerde, ruhunun her zaman inkar ettiği en karanlık yerinde, bunu o kadar çaresizce arzuluyordu ki, yapabildiği tek şey tadını çıkarmaktı.
Sarı saçları yüzüne çok yumuşak geliyordu. Nefesi boynunu gıdıkladı. Kendini durduramadan başını ellerinin arasına aldı ve kendini onun içinde hayal etti. hayal
ona sadık olması ve ne olursa olsun yanında olacağına güvenebileceğini bilmek nasıl bir şey olurdu.
Bu nasıl bir duygu olurdu?
Ona daha yakın olmak isteyerek başını aşağı eğdi ve dudaklarını yakaladı.
Delphine, onun öpücüğünün vahşiliğine hazırlıksızdı. Yine de tüm tutkusuna rağmen, onun tadına bakarken hâlâ nazikti. Tüm vücudu sıcaklık ve ihtiyaçla patladı. Sertliği... elinin onun saçındaki hissi... baş döndürücü bir karışımdı. Skoti'nin incubi ve succubi'ye dönüşmesine şaşmamalı. Bir öpücük bu kadar zevk veriyorsa, diğeri kör edici olmalıydı.
Nefesi hızlanırken dişleri dudaklarını ısırdı. Boğazının derinliklerinde hırıldayarak ağzını harap etti.
Delphine onun içinde eridi, vücudunun kaslarından ve arzusunun gücünden zevk aldı.
Elini avucunun içine aldı ve yavaşça pantolonunun çıkıntısına götürdü.
Jericho onu kot pantolonunun içinden çekerken titredi. Bir kadın ona böyle dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yüzyıllar boyunca, ne zaman bir kadın yanına yaklaşsa sert kalabilme yeteneğinin hasretini çekmişti.
Şimdiye kadar, bu sadece bir rüyaydı.
Ve dokunulmak için can atıyordu...
Serbest kalması gerektiğinden pantolonunun fermuarını açtı ve kendini kurtardı. Dokunuşu zayıfladı.
"Lütfen," diye fısıldadı, elini aletine bastırarak. "Lütfen geri çekilme."
Delfin korkuyordu. Ondan ne istiyordu? Onunla seks yapmaya hazır değildi. Birbirlerini çok az tanıyorlardı.
Ama bunun için ona pençe atıyor gibi görünmüyordu. Vücuduna tecavüz etmiyordu.
Onun yerine onun elini okşamak için kullandı. "Senden tek istediğim bu," diye fısıldadı, ses tonu derin ve içtendi.
Başını sallayarak birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. Bu, acı çekmekten başka bir şey bilmeyen bir adamdı ve bu ona zevk veriyordu. Kendisine zarar vermeyen bir şeyden onu nasıl mahrum edebilirdi?
Adını koyamadığı bir nedenden dolayı, onu incitmeyi kendine yediremiyordu.

Kendini onun eline bastırırken yüzünü boynuna gömdü. Nefesi o kadar düzensizdi ki onu endişelendiriyordu. O iyi miydi?
"Jericho?"
Adını söylediği an şiddetli, ilkel bir homurtu çıkardı ve kendini onun eline bıraktı. Tüm vücudu şiddetle titriyordu. Geri çekilip onun bakışlarıyla buluştuğunda, kanatları sırtından fırlayıp açılırken gözleri canlı bir mavi tonuydu. Yumuşakça kanat çırpıp onu hafifçe yelpazelerken siyah ve kocamandılar.
Nefes nefese, bakışlarını onunkilerle tuttu. Yanakları parlak kırmızıydı. Bir kolunu onun arkasındaki duvara dayadı ve nefesini sakinleştirmeye çalışırken duvara yaslandı.
"İyi misin?"
Ona öyle şefkatli bir öpücükle karşılık verdi ki kadın ürperdi. Dudakları onunkilere karşı sadece bir fısıltıydı. Kollarını ona doladı ve onu bir sevgili gibi tuttu.
Sanki o çok değerliydi.
Hiç kimse onu böyle tutmamıştı. Ve içindeki bir şey ondan kıvılcımlar saçıyordu. Kucaklanmak çok iyi hissettirdi. Bir şekilde onun bir parçası olduğunu hissetmek. Yabancılardan daha fazlası olduklarını.
Düşmanlardan daha fazlası.
Öpücüklerini dudaklarından boynuna doğru sürdü. Sonra ıslak eline baktı.
"Üzgünüm. Ortalığı karıştırmak istemedim.” Onu temizlemek için küçük bir havlu gösterdi.
Delphine ne olduğundan tam olarak emin değildi ama şimdi onda derin bir değişiklik vardı. Daha sakin görünüyordu.
Daha nazik.
Seks bunu herkese mi yaptı?
Eli temiz olur olmaz dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarına en tatlı öpücükleri kondurdu.
Ona bakışı onu titretmişti. Gözünün üzerindeki yamaya dokunmak için elini dudaklarından kaldırdı. "İzin verirseniz?"
Adam en ufak bir baş sallamasından önce onun kararsızlığını gördü.
Ne bulacağından korkarak, yüzünü ikiye bölen yara izinin derinliğini görmek için yamayı yavaşça çıkardı. Acımasız ve sertti. Zeus ona bunu yaptığında bunun ne kadar canını yakmış olabileceğini ancak hayal edebilirdi.
Ama yine de gözü ondaydı. Süt beyazıydı ve bu arada bakışlarını ona odakladığından, onun bu konuda kör olmadığını anlayabiliyordu.
"Yamayı neden takıyorsun?"
“İnsanları daha az rahatsız ediyor. Yamadan uzağa bakıyorlar. Ortaya çıkan yara izine neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyorlar.”
Ve bunu yaptıklarında onu incitti. Bunu kelimelerle söylemedi ama ses tonu ona gerçeği söylüyordu.
Elini yanağına götürmeden önce kaşının şeklini izledi. "Seni incittikleri için üzgünüm."

Jericho bu sempatisi için ona lanet okumak istedi ama yapamadı. Sözleri onu okşaması kadar derinden etkiledi.
"Dinlenmeliyiz," dedi kalın bir sesle. Serbest bırakıldıktan sonra o kadar doymuştu ki, tek istediği kıvrılıp ona sarılmaktı. Ama onu en çok öldüren şey, onun ona karşı böyle hissetmediğini bilmesiydi. Ve onu suçlayamazdı. O bir mahkumdu.
Tutsağı.
Ve Zeus onu tapınak salonunda yere çivilediğinden beri yaşadığı ilk gerçek zevki ona yaşatmıştı. Sırf bunun için bile ona istediği her şeyi verirdi. Tanrılara şükür, şu anda ne kadar zayıf olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun üzerinde ne kadar gücü vardı.
Yatma arzusuna karşı çıkmayınca, gözlerini kapadı ve kıyafetlerini şık pembe bir gecelikle değiştirdi. İnce vücudunu bir rüya gibi sararak kıvrımlarını ortaya çıkardı. Göğüs uçları sertti ve satenin içinden göründüğünden daha fazlasıydı.
Onları tatmak için neler vermezdi. Ama ondan almazdı. Davetsiz olmaz.
Elbise ortaya çıkıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda nefesi kesildi.
"Seni incitmeyeceğim," diye söz verdi, elini onun elbisesinin derin V'sine değdirip göğsünü avuçlama dürtüsünü bastırarak. Az önce onun için yaptıklarından sonra onu nasıl incitebilirdi? "Sadece uyuyacağız."
Ona her zaman taşıdığı şüpheyi yansıtan bir bakış attı. Bunu görmezden gelerek kıyafetlerini bir çift koyu yeşil flanel pijama altıyla değiştirdi. Normalde çıplak uyurdu ama onun buna itiraz edeceğinden oldukça emindi. Yamasını unutmuştu, onu yatağa doğru çekerken kanatlarını sırtının derisine soktu.
Delphine bundan emin değildi. Ama ondan uzaklaşırken onun yontulmuş poposunun görünüşüne hayran kaldı. Önce yatağa girdi, sonra onu bekledi.
"Hayatımda hiç kimseyle yatmadım," diye itiraf etti.
"Bende yok." Ve kılıcını sanki ihtiyacı olmasından korkar gibi vücudunun diğer tarafına sıkıştırdığını fark etti. Tek soru, ona kimin saldıracağını düşündüğüydü. Diğerlerinden biri mi?
Veya o?
"Ne yapıyorsun?"
"Ben..." Sert bir bakışla onu delerken çenesindeki bir kas çalıştı. "Sana güveniyorum."
O anda, ondan kendisinden daha çok korktuğunu anladı. Birinin yanına uzanmak ve sen uyurken sana zarar vermeyeceğine güvenmek çok fazla inanç gerektiriyordu.
Elini ona uzatıyordu. Almaya karar vererek gülümsedi. "Ateşkes mi?"
"Ateşkes."
Yatakta ona katıldı ve sırtı ona bakacak şekilde yan döndü.
Birkaç dakika sonra elini saçlarında hissetti. "Ne yapıyorsun?"
"Üzgünüm." Hemen aralarına daha fazla mesafe koydu.

Dönmek için cazip geldi, reddetti. Bundan daha fazlasını istemiyordu. Ona bakarsa, niyetini yanlış anlayabilir ve bunun nereye varacağını kim bilebilirdi.
Jericho sırt üstü yatmış, onu göz ucuyla izliyordu. Ona bu kadar yakınken ona dokunmamak çok zordu. Örtülerin altındaki vücudunun ana hatları, vücudunu yeniden hareketlendirmeye yetti.
Bir dahaki gelişinde bunun için onun içinde olmak istedi.
Ama bu bu gece olmayacaktı. Elini kendisine bastırdığında gözlerindeki korkuyu görmüştü. Bundan da öte, söylenmemiş gerçeği biliyordu.
O bir bakireydi.
Çoğu Oneroi öyleydi. En azından Zeus'un lanetinden sonra doğanlar. Arzu ve sevgi hissetmedikleri için onları seks için motive edecek hiçbir şeyleri yoktu.
Skoti, daha önce Zeth'te gördüğü gibi, farklı bir konuydu. Ama Delfin...
Ona hiç kimse dokunmamıştı. Onu ilk öpen o olmuştu.
Bu düşünce, üzerinde sahiplenici bir şefkat dalgası uyandırdı. Başını çevirerek ona baktı. Tamamen gevşemişti ve o küçücük horlama başladı. Gülümseyerek ona yaklaştı. Cildinin pürüzsüzlüğü onu ona dokunmaya çağırırken bile vücudundan gelen ısı onu ısıttı. Karşı koyamayarak, kokusunu içine çekmek için öne doğru eğilirken elini onun esnek koluna dokundurdu. Geri çekilirken nefesi boğazına takıldı. Elbisesinin kenarı geriye itilmiş, çıplak göğsünü ona göstermişti.
Onun gibi, güzeldi. Dişlerini gıcırdatıp tadına bakmak isterken vücudu arzuyla patladı.
Geri bas …
Ona bir söz vermişti ve onu bozmaya niyeti yoktu. Bunun yerine, onu kafasından hafifçe öptü. "İyi geceler Delphine," diye fısıldadı, adının hecelerinin tadını çıkararak.
Dönüp gözlerini kapadı ve kendini onu görmezden gelmeye zorladı.
Güya …
Ama nefesinin sesi onu yatıştırdı. Ve uykuya daldığında, bir yanı onunla sonsuzluğu yanında geçirmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti.

* * *

"Delfin?"

Adını duyunca, Delphine çiçek çelenk yapmakta olduğu yerden fırladı. Sessiz bir çayırdaydı... küçük bir kızken oynadığı çayırda. Ama şimdi kara bulutlar yaklaşıyor, güneşi kapatıyordu.
"Oradaki kim?" o aradı.
Zeth'in gölgesi belirdi.
Onunla savaşmaya hazır bir şekilde ayağa fırladı. Hep böyle saldırıyorlardı. Rüyasına başkalarını getirecekti ve onu yeneceklerdi.
Zeth güzel bir tanrıydı ve mavi gözleri normalde parlıyordu. Ama şimdi hasta görünüyordu.

Uzun siyah saçları sıska yüzünün etrafında sıska bir şekilde duruyordu. Artık mavi yerine siyah olan o gözler çöküktü.
"Bir sorun var," dedi nefes nefese.
"Bizi mahvettin."
"Hayır, bundan daha fazlası. Noir'in bize beslediği bir şey var. Yapma..."
Gözden kayboldu, sonra yeniden belirdi. "Yeme." Sonra gitmişti.
Delphine diğerlerini arayarak arkasını döndü. Bu bir numara mıydı?
Ama burada başka kimse yoktu.
Güçlerini kullanmaya çalıştı. Yine, onlar onun için değersizdi. Görünüşe göre bu alemde bile kapana kısılmıştı.
Şimşek çaktı, ardından muazzam bir gök gürültüsü duyuldu. Kızgın bir rüzgar elbiselerini ona yapıştırdı.
Delphine bir zamanlar evinin olduğu ormana doğru yöneldi. Uzağa gitmedi.
Azura patikada oradaydı ve onu engelliyordu. "Sorun nedir çocuğum? Korkuyor musun?"
"Neden buradasın?"
Azura gülümsedi ama bu hareket onun soğuk gözlerine ulaşmadı. "Senin için bir hediyem var."
"Hediyelerini istemiyorum."
cıktı. "Bunu isteyeceksin."
Delphine koşmaya başladı. Ağaçlara ulaşabilseydi...
Başaramadı.
Azura karşısına çıktı ve onu yakaladı. Çığlık atan Delphine savaşmaya çalıştı. Faydası yoktu.
Azura onu yere fırlattı ve ağzına bir şey tıktı. "Yutmak."
Delphine kurtulmaya çalışarak başını salladı. Ağzındaki acı tadı olan jeli tükürmeye çalıştı. Hiçbir şey işe yaramadı.
"Yutmak!" Azura şeytani bir sesle bağırdı.
Delphine boğuldu ama sonunda emre karşı koyamadı. Jel boğazından aşağı indi.
Sanki içinden kayıyormuş gibi haykırdı.
Azura güldü. "Seni şimdi daha çok sevecek." Geri çekildi ve Delphine'i yerde bıraktı.
Acı içinde kıvranırken kusmak istedi ve kusamadı. Ancak birkaç dakika sonra ağrı azaldı.
Ve içinde dayanılmaz bir sıcaklık başladı. Bir dakika daha uyumasına izin vermeyecek biri.
Gözlerini açtığında kendini hala Jericho ile yatakta buldu. Karanlık onları sarmıştı ama yine de onun vücudunun ana hatlarını mükemmel bir şekilde görebiliyordu.
Onun tadına ihtiyaç duyduğu için saldırdı.

* * *

Azura, Noir'in çirkin siyah tazılarından birini beslediği savaş odasına döndüğünde güldü.

Sert bir şekilde kaşlarını çatarak baktı. "Memnun görünüyorsun."
"Ben. Cratus'un başımızdan biraz daha uzak kalacağını garanti ettim."
"İyi." Köpeğin kafasına hafifçe vurdu. “O tamamen fazla meraklı. Evcil hayvanlarımdan birinin aşağıda Deimos ve Jaden ile konuştuğunu öğrendim.”
Jaden adına bir kedi gibi tısladı. Nefret ettiği bir yaratık varsa, o da oydu.
"Görünüşe göre küçük komisyoncumuz dersini almamış."
"Hiç yapar mı?"
Dudağını kıvırdı. "Onu öldürememiz çok yazık."
"En azından iyi kanıyor. Diğerlerinin yapmadığı bir şey.”
"Doğru." Azura elini sandalyesinin arkasında gezdirdi. "Malachai'nizi buldunuz mu?"
“Yalnızca şehir. Ma'at ve Atlantis tanrısı Apostolos, tam yerini bulamamam için onu koruyorlar. Ama bunu yapana kadar o şehri paramparça edeceğim.”
Yanında durakladı. "Belki de zorunda değilsin."
"Ne demek istiyorsun?"
"İblislerimden biri bana sığınak arayan bir grup galu olduğunu söyledi."
Noir ilgiyle baktı. "Gallu?" Bunlar Sümer iblisleriydi ve iblislerin en gaddarlarından bazılarıydı. Hepsinden iyisi, bir gallunun kanı bulaşıcıydı ve kurbanlarını zombiye çevirebilirdi.
"Onları içeri davet edelim mi?"
Noir gülümsedi. "Kesinlikle. Ve ilk kurbanlarını biliyorum.
Kratus.
Başını salladı ve Azura güldü. Cratus ısırıldığında, onu tamamen kontrol edeceklerdi.
O zaman, Malachailer veya kız kardeşleri Braith olmasa bile, dünya sonsuza dek onların olacaktı.

BÖLÜM 7

Delphine ona dokunduğu anda Jericho uyandı. Bir kalp atışı için, bu varsayımın ne kadar yanlış olduğunu anlayana kadar onunla savaştığını düşündü.

Tamamen çıplak, vücudunu onunkine sürttü. Ah, gah… Neyi doğru yaptım? Kadın ona el yordamıyla dokunduğunda duyuları döndü ve bedeni daha fazlası için yalvardı ve yandı. Elleri her yerdeydi, okşuyor, daldırıyor ve çukurlaştırıyordu. Nefesi kesildi, zevkle inledi ve dişlerini gıcırdattı.

Bu kadar şanslı değilsin. Uyan pislik!

Ama bu yapmak istediği son şeydi. Onun oyuncağı olmak istiyordu.

En çok da onun çiğneme oyuncağı olmak istiyordu.

Muhtemelen sen onun kurbanısın. Seni mahvedecek ve senin onu istediğin şekilde değil.

En son ne zaman bir kadın seni böyle hırpaladı?

Delphine bakireydi ve haberi olmadığı bir porno filmde oynamadıkça, onun gibi kadınlar bunu kendilerini tutsak eden erkeklere yapmazdı. Bu gerçeklik kontrolü, üzerinden buzlu su gibi geçti. Kendini zihinsel olarak sallayarak, onu geri itti.

"Ne yapıyorsun?"

Ateşli bir öpücükle cevap verdi. Duyuları yanıyordu, onunla birlikte yuvarlandı ve onu altına hapsetti. Yine de ellerini onun vücudunun üzerinde gezdirerek onu şehvetten çıldırtıyordu, özellikle de kalçalarının birleştiği yerdeki tüyler kalça kemiğini zorlayarak onun o kısmının tadına varmak için can atmasına neden olduğundan.

"Lütfen," diye yalvardı, sesi çatlamıştı. "Yanıyorum. Sana ihtiyacım var."

Jericho, onun gözlerinde Zeth'inkiyle aynı uyuşturulmuş bakışın olduğunu fark edince donakaldı. Ve her yönüyle kontrolden çıkmıştı. Daha da önemlisi, gözleri kapkaraydı ve normal gölgeleri değildi.

Ona ne yapmışlardı?

Çenesini kıstırdı, ona doğru gelmeye devam ederken saçını çekerek vücudunu sertleştirip ağırlaştırdı. "Sana içimde ihtiyacım var." Ham bir talepti.

Onu ellerinin arasına alırken derin bir nefes aldı. "Durmak!"

Aklını mı kaçırdın? Bunu istiyorsun!

Evet, evet, yaptı. Gerçekten yaptı. Ama kendini kontrol edemeyen bir kadınla değil.

Evet yaparsın. Ona bakmak. O muhteşem ve her yerinde. Al onu!

Şu vücuda bir bakın…

Şaka yapmıyorum. O kelimenin tam anlamıyla bir tanrıçaydı. Sırtındaki yaralar dışında hiçbir kusuru yoktu.

O zaman istediğini yap … ikiniz de topallayana kadar ona tapın.

İç sesi acımasızdı. Ve özellikle pantolonunu kalçalarına kadar indirdiği ve aletine masaj yaparken onu ellerinin arasına aldığı için kontrolü elinde tutmak zordu.

Kahretsin, çabuk öğreniyordu.
Kadın onu vücuduna sokmaya çalışırken kendini bir sarsıntıya uğratmak zorunda kaldı. "Delphine!" diye bağırdı, onu duymasını sağlamaya çalışarak. "Yapma!"
Onun aletini çekiştirdi.
Neredeyse sırf zevkinden geliyordu.
Ona istediğini ver!
Hayal kırıklığı içinde homurdanarak kanatlarını açtı ve ona ulaşamayacağı kadar uzaklaştı. Kalbi hızla çarparken, kadının bacaklarını hafifçe ayırarak yattığı yatağa baktı. Her parçası ona katılmak istiyordu.
Ben bir rütbe aptalıyım.
Jericho. Yalvarışı kalbini paramparça etti.
Yatağın üzerinde süzülürken pantolonunu yukarı çekti, onu öyle keskin bir tutkuyla istiyordu ki elinden gelen tek şey bunu savuşturmaktı. "Sana ne yaptılar?"
Ona ters ters baktı. "İyi. Sen bana yardım etmeyeceksen, ben edecek birini bulurum.” Yataktan yuvarlandı.
Jericho, gitmeden önce yolunu kesmek için kapıya ateş etti ve Asmodeus'u veya ona dokunduğu için öldürmek zorunda kalacağı başka birini buldu. Yüzünü ellerinin arasına aldı.
"Delphine, dur. Bana ne olduğunu anlat."
Onun kıpırdamadığını anlayana kadar onunla savaştı.
"Bana cevap ver," diye ısrar etti.
Adamın sesi nihayet ona ulaştığında, bakışları odaklanmamıştı. “Rüya görüyordum…”
"Ve?"
Hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Azura oradaydı. Benim peşimden geldi.”
"Ne yaptı?"
Delphine cevap vermeden önce tekrar duraksadı. "Bana yemek verdi. Yemek... Zeth bana yemememi söyledi ama onu durduramadım. Beni yemeye zorladı.”
Jericho lanetledi. Demek Skoti'yi böyle alıyorlardı. Onlara ilaç veriyorlardı. Çıplak vücudunu tekrar onunkine sürttüğünde hafifçe inledi. "Yanıyorum, Jericho.
Bana yardım edin lütfen. Ne kadar yandığına dayanamıyorum.”
Nefesini verdi. Ondan zaten nefret ediyordu. Ona itaat etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.
Elini yüzünden çekip göğsüne götürdü. Büzülmüş meme ucu avucuyla dalga geçerek onu daha önce hiç olmadığı kadar sertleştirdi. "Lütfen."
Hangi adam bununla tartışabilir, tanrı ya da başka türlü? Onu kollarının arasına alarak yatağa geri döndürdü. Elini çıplak karnının üzerinde gezdirirken, vücudunun tatlı kokusu içine dağlandı. Ama o bu haldeyken ondan almak istemiyordu. Bu o değildi.

Uyuşturucu konuşuyordu. Uyuşturucu onun için yalvarıyor. Ama hala onun yüzünden acı çekiyordu.
Bu yüzden onu okşamak için vücudunun kıvrımlarını nazikçe ayırdı. Rahatlayarak haykırdı ve anlamsızca öpebilmek için onu kendine çekti. Jericho'nun vücudu gerildi ve onu alması için yalvardı. Ama başına gelen onca şeye rağmen o bir hayvan değildi. Onu avlamayacaktı.
Bundan daha iyiydi ve yüzyıllardır ilk kez buna inandı.
Delphine, onun parmaklarının onu yatıştırmasının verdiği inanılmaz hisle titredi. Mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde onunla dalga geçip heyecanlandılar.
Sonunda bir şey içindeki şiddetli ağrıyı bastırıyordu.
Dudaklarından geri çekildiğinde, gerçekten inledi. Nereye gidiyordu? Kendisini bacaklarının arasına kaydırıp onu ağzına alırken cevabını almıştı. Bunun katıksız coşkusuna dayanamayarak, elini onun yumuşak saçlarına gömerek haykırdı. Hiç bu kadar muhteşem bir şey hayal etmemişti. Dilinin ve parmaklarının vuruşlarıyla birleşen ağzının sıcaklığı kör ediciydi.
Bakışlarını karşılamak için aşağı baktı. Uyumsuz gözlerindeki ilkel sıcaklık onu ateşledi.
Jericho onun tadına homurdandı. Vücudu çok sert ve hazırdı ama bu dürtüleri kontrol etmeye alışmıştı. Şu anda peşinde olduğu şey onun orgazmıydı.
Ve gerçek şu ki, onun saçıyla oynarken çıkardığı zevk dolu mırıltıların tadından, zevkinden hoşlanıyordu. Dokunulmanın rahatlığını özlemişti. Bir âşığın kokusu ve tadı. Gecenin geri kalanını böyle, onun tadını çıkararak geçirebilirdi.
Delphine, özellikle de bıyıklı yanağını yarığından aşağı sürüklerken, yaptığı uzun vuruşla ürperdi. İçinden zevk kurdeleleriyle geçti.
Dudağını ısırırken vücudunun daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar daha da sıkılaştığını hissetti. Bir anlık mutluluk anında bedeni patladı. Çığlık attı, yalamaya ve alay etmeye devam ederken, orgazmını daha da yoğun hale getirerek onu ona tuttu.
Sonunda kadının içindeki son spazmı da attığında, bacaklarının arasına uzanırken çenesini karnına dayamak için ilerledi. Bakışları onunkileri tutarken, onun göbeğinin çevresinde küçük bir daire çizdi.
"Daha iyi?"
"Evet," diye soludu elini saçlarının arasından geçirirken. "Çok daha iyi."
Burnunu bıyıklarıyla karnına sürterek ona bir ürperti daha ekledi.
Delphine, içindeki ateşin çekildiğini ve yerini tam bir tatmin duygusuna bıraktığını hissettiğinde tam bir memnuniyetle içini çekti. "Demek bunlar böyle hissettiriyor, ha?" Orgazmından sonra bu kadar sakin ve kibar olmasına şaşmamalı. Şu an gerçekten huzurlu hissediyordu.
Sonra tamamen çıplak olduğunun farkına vardı. Maruz.
Açık bacaklarının arasında yatıyordu….
Hiç kimse onu böyle görmemişti. Hiç kimse.
Korku içini doldururken yüzüne sıcaklık yayıldı.

Jericho, ondaki değişikliği fark edince ayağa kalktı. Şimdi gergindi. Gözleri onu rahatsız eden güzel gölgeye döndüğünde yüzü kızardı. "Sorun nedir?"
Kendini örtmeye çalıştı. "Ben ne yaptım? Çok utanıyorum."
Çarşafı üzerine çekmeden önce yanına gitti. “Olma. Kontrol sizde değildi.”
Yüzünü çarşafla kapattı. "Bundan sonra sana nasıl bakabilirim?"
Jericho onun ciddi ses tonuna gülümsemesini bastırdı. Çekingenliği onu eğlendiriyordu ama onun için üzülüyordu. Kadın ona bakmak zorunda kalana kadar örtüleri hafifçe çekiştirdi. "Çok güzelsin Delphine. Yaptığımız şeyde utanılacak bir şey yok.”
"Ancak-"
Sözlerini öperek uzaklaştırdı. Ama yok. Benden utanmanı istemiyorum. Durmadan."
Delphine, nezaketinden dolayı minnettar bir şekilde ona gülümsedi. Onu en çok şaşırtan şey, ona yalvarmasına rağmen ondan yararlanmamış olmasıydı. Ona özverili bir şekilde yardım etmişti. Şimdi bile, onun ereksiyonunun ne kadar sert olduğunu hissediyordu ama ondan hiçbir talepte bulunmuyordu. Onun hakkında yanılmıştı. Ne de olsa şefkati vardı. Uzaklaşabilir ya da onu istediği şekilde acımasızca alabilirdi. Ama yapmamıştı. Hala sert olmasına rağmen kendini tutmuştu.
Onun için.
Kalbi bu bilgiyle ısındı, elini onun yaralı yanağına koydu. Şakacı bir tavırla onun başparmağını ısırdı.
"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız, Jericho. Azura'nın bana ne verdiğini bilmiyorum ama yaptığı şey korkunç."
"Ne bulduklarını söylemek mümkün değil, ama soru şu ki, onu neden Skoti'ye verdiler? Kendin için savaşmak istediğin bir orduyu neden etkisiz hale getiriyorsun?”
"Belki de kavga etmelerini istemiyorlardır. Belki de peşinde oldukları başka bir şeydir.”
yüzünü buruşturdu. "Örneğin?"
"Bilmiyorum. Kaynak bağlantısına ve dövüş uzmanlığına sahip olanın sen olması gerekiyordu."
"Evet, ama bu bana kötülüğe dair herhangi bir fikir vermiyor. Noir ve Azura'nın benim olduğumdan tamamen farklı bir cıvatadan çıktığını unutmamalısın.
Delphine onun bunu söylediğine memnun oldu. Azura ya da Noir hakkında kurtarıcı hiçbir şey yoktu.
Ellerini onun saçlarının arasından geçirirken, bir erkekle çıplak yatarken ne kadar rahat olduğuna şaşırdı. Nefesi yüzünü gıdıkladı ve ağırlığı ağır olması gerekirken ona baskı yapıyor olması rahatlatıcıydı.
Aşk böyle miydi?
Hayır, belki aşk değil, bunun için çok erkendi. Ancak bu paylaşılan anın çok bağlayıcı bir yanı vardı. Tanıdık ve rahatlatıcıydı.
"Diğerlerini serbest bırakabileceğimizi düşünüyor musun?"

Eşsiz gözleriyle ona baktı. "Ben" -ona şeytani bir şekilde sırıttı- "seni yatıştırdıktan sonra oldukça çabuk sakinleştin. Böyle kalmaları için sürekli olarak diğerlerini beslemeleri gerekir. Bu da neden sorusunu akla getiriyor."
"Onları buradan çıkarmalıyız."
Bir itiraz sesi çıkardı. "Olimpiyatçıları kurtarmak önceliğim değil."
Saçını çekti.
"Ah!"
"Tek çektiğim bu olduğu için şanslısın," dedi sertçe. "Bahsettiğiniz onlar benim erkek ve kız kardeşlerim."
Bu sözler içinde yankılanırken Jericho bakışlarını kaçırdı. Onlar da onundu. Onlara yaptığı tüm iyilikler için. "Ben bağışlama tanrısı değilim, Delphine."
"Hayır, sen bir güç tanrısısın ve en büyük güç sana zarar veren insanları affedebilmektir. Daha da önemlisi, onları savunmak için savaşma yeteneğidir. Onlardan daha iyi bir insan ol. olabileceğini biliyorum."
Jericho başını salladı. "Bana hak ettiğimden daha fazla inanıyorsun."
Bakışları onu yoğunluğuyla yaktı. "Katılmıyorum. Ben senin diğer tarafını gördüm ve ben de bu tarafa hitap ediyorum. Sende nefret ve kavgadan daha fazlası var. Çok güzel bir kalbin var, Jericho. Bunu biliyorum."
Tek sorun, yapmamasıydı. İçinde af bulamıyordu. Sadece acı bir kızgınlık. Mutlak nefret. Aşağılama.
Ta ki ona bakana kadar.
Tek başına ona başka bir şey hissettirmişti. Ama sorun, onun içinde neyin kıpırdadığını anlamamasıydı. En azından şehvet dışında. Yakından bildiğini. Ama şimdi onu tutan yanı yabancı ve korkutucuydu. Bunu bilmiyordu ve anlamıyordu.
Zeus'a onun hayatını kurtarmak için meydan okuyan aynı yabancı yerdi. Ona borçluydu ve nedense, fedakarlığının karşılığını ödemesi için onu zorlayamadı. Sadece ona vermeye istekli olduğu şeyi istiyordu.
Benim neyim var?
Her zaman istediğini alan bir insan olmuştu. Ama onunla çok farklıydı. Gözlerini kapatarak yanağının altındaki teninin verdiği hissin tadını çıkardı. Ellerinin saçlarına yaptığı nazik dokunuşlar.
Bunu asla bırakmak istemiyordu.
Delphine parmağını adamın yanağının sakalında gezdirdi. Teninin verdiği hissi seviyordu.
Onunkinden çok farklı. Her şeyden önce, onun yanında bu kadar sakin bir şekilde yattığı için şaşkına dönmüştü. Onun yapabileceği şiddeti biliyordu ama yine de...
Bu, yaşayan başka bir ruha pek nazik davranmayacağını bildiği vahşi bir canavarı evcilleştirmek gibiydi.
Onun bu yanını yalnızca o biliyordu ve bu ona daha çok değer vermesini sağlıyordu. Ona değer ver.
"Jericho?"
Odanın içinden yükselen kısık sesle ikisi de yerlerinden sıçradı.

Jericho onu örttü. "Jaden?" diye sordu aynı derecede kısık bir tonda.
Jaden köşede hafif bir sisten başka bir şey değildi. Jericho'nun onu daha önce gördüğü zamandan daha kötü görünüyordu. Yüzünde taze morluklar ve ağzının bir tarafında kan vardı. Ama acıdan habersiz görünüyordu. "Sana karşı komplo kuruyorlar."
"DSÖ?"
Jaden ona "ah" bakışı attı. "En iyi arkadaşların aptal, sence kim? Paskalya Tavşanı mı yoksa seni buraya getiren pislikler mi? Bilgin olsun, sen onlarla savaşmadan güçlerini kontrol edebilmeleri için seni galuya yedirmeyi planlıyorlar. Senin yerinde olsam, beş dakika önce gitmiş olurdum."
Jericho şüpheyle gerildi. Jaden ona neden yardım etsin ki? "Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"
"Yalan söylemek için bir sebebim yok. Ama burada takılmak ve yenmek istersen, sana engel olmak bana düşmez. Bu haliyle, seninle konuşurken yakalanırlarsa kıçım gübre olur."
Yine de Jericho şüpheliydi. İnsanlar ona yardım etmedi ve karşılığında bir şey almadan Jaden'in bunu yaptığını hayal etmekte zorlanıyordu.
"Ona inanıyorum," diye fısıldadı Delphine. "Noir'a güvenmiyorum."
Jericho homurdandı. "Kimseye güvenmiyorum." Ve özellikle de onu buraya getiren şeytanı değil. Azura ona ilk yaklaştığı andan itibaren onlardan şüphelenmişti.
"Belki bir kez olsun bana güvenmeyi denemelisin," dedi kararlı bir ses tonuyla.
Jericho parçalandı. Jaden'a güvenip güvenemeyeceğini gerçekten bilmiyordu ama yine de ondan şüphe etmesi için bir nedeni yoktu. Mantıklıydı. Onun üzerinde tam kontrole sahip olduklarını bilmiyorlarsa neden güçlerini geri versinler ki? Özellikle tüm yetkileri göz önüne alındığında, bu hatayı yapmazdı. Eğer onu getirmiş olsaydı, kilit altına alırdı. Sadece güvenli olmak için.
Jaden'a nasıl davrandıklarına bir bak. Adil oyun ve nezaketin onların dünyasının bir parçası olmadığı açıktı.
Ama başka bir sorunu vardı. "Nereye gideriz?"
Delfin kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"
"Güçlerle Olimpos'a gidersem, Zeus ne derse desin bana saldırır. Hiç şüphem yok."
O, başını salladı. "Bu doğru değil. Sana tüm güçlerini geri vereceğine söz verdi."
Jericho güldü. "Sanırım duyduğun buydu. Bir nanosaniye için söylediği şeyin bu olduğuna inanmıyorum.
"Yalan söylemiyorum."
"Öylesin demiyorum. Gökgürültüsü kıçının sana ne söylediğini kelimesi kelimesine anlat bana."
Bıkkın bir nefes verdi. "Noir ve Skoti'ye karşı savaştığın sürece güçlerine sahip olacağını söyledi."
Jericho, Jaden'ın sisine komik bir bakış attı. "Bu sana nasıl geliyor?"

"Güçlerine ancak Noir ve Skoti'ye karşı savaştığında sahip olacaksın."
"Evet kesinlikle."
Delfin kaşlarını çattı. "Az önce söylediğim bu değil miydi?"
"Hayır," diye yanıtladı Jericho. "Güçlerimin bana geri verileceğini duydun. Duyduğum şey, onların kabuklarını soymak için savaşmadığım sürece kucak köpeği olduğum.
"O haklı. Cratus'a yaptıklarından sonra Zeus, ona kontrolsüz güçler verme riskini asla almaz."
"Onlarla ne yapacağımı biliyor ve daha da önemlisi onlarla ona ne yapacağımı biliyor."
Delphine bu kadar kolay kandırıldığı için kendini kötü hissediyordu. Ama sonra, Jericho'nun işaret ettiği gibi, duymak istediğini duymuştu. Söyledikleri çok daha mantıklıydı. "Öyleyse ne yapacağız?"
New Orleans'a git. Jaden'ın sesi, sanki bir fısıltıyla bile duyulmaktan çok korkuyormuş gibi kafalarının içindeydi. Acheron Parthenopaeus'u bulun. Neler olduğunu ona bildirin, o da yardımcı olabilir.
"Neden bunu yapsın ki?" diye sordu.
"Kaynak aşkına, Jericho," diye çıkıştı Jaden. "Yap. Şu anda sahip olduğun tek umut o."
Jericho tartışmak için ağzını açtı. Ama tek bir ses bile çıkaramadan kapı hızla açıldı ve Jaden'ın sis formunu parçaladı.
"Tak, vur."
O bir gallu iblisiydi ve yalnız değildi.

BÖLÜM 8

Jericho hemen kendini ve Delphine'i giydirdi. Kendini galuya fırlatmaya başladı ama Delphine onu yakaladı ve geri çekti. Yapamazsın. Kanınızın onların tükürüğüne veya kanına karıştığı ve onların kontrolü altında olduğunuz tek bir çizik veya ısırık. Bunu düşün."

Ama savaşmamak onun elinde değildi.

Öfkeyle homurdanarak siyah vücut zırhına büründü. "Kevlar'a nüfuz edebilseler iyi olur."

Delphine onların peşinden giderken şaşkına dönmüştü. İlkini o kadar sert bir yumrukla yakaladı ki, gallu üç fit havaya kalktı ve arkasındaki duvara çarpmasına neden oldu. İkincisi, Jericho'dan bir ısırık almaya çalıştı ama galu'yu gömleğinden yakaladı ve omzunun üzerinden çevirdi. Hızlı bir hareketle hançerini çıkardı ve üçüncü hamlesini yaptı.

Yerdeki ayağa kalkıp ona doğru koşarken Delphine'in nefesi kesildi. Zırhı veya güçleri olmadan savunmasızdı. Etrafına bakındı ama gidecek hiçbir yer yoktu. Onu geçmenin yolu yok.

Kapana kısılmıştı.

Gallu ona ulaşacağı sırada görünmez bir duvardan sekti. Ne olduğunu anlaması bir saniyesini aldı.

"Ha!" Yumruğuyla vururken muzaffer bir şekilde dedi. Jericho güçlerini onu korumak için kullanmış olmalı.

Gallu, iki sıra tırtıklı dişlerini göstermek için ağzını açtığı için mutlu değildi. Çenesini kaldırdı ve ona en iyi "neener, neener" gülümsemesini verdi.

Er ya da geç benim olacaksın, diye söz verdi.

Onunla alay etti. "Dikkat et bebeğim, geri ısırırım." Sadece bugün ve onun güçleri olmadan olmaz. Şanslıydı çünkü iş kavgaya geldiğinde, onun dengi nadiren olurdu.

Öte yandan Jericho, onları yenerken ihtişamının içindeydi. Kavgadan bu kadar zevk alan birini hiç görmemişti. En azından ilk üçe beş kişi daha katılana kadar. Yılmadan devam etti, ama o o kadar cüretkar değildi. Güçlülerin en güçlüsü bile sayıca az olduğunda istila edilebilir ve öldürülebilirdi.

Bir ısırık. Bir çizik. Sonsuza kadar gitmiş olacaktı.

"Jericho, lütfen!" ona hemen saldırırlarken yalvardı. "Bu şansa değmez. Senin incinmeni istemiyorum. Lütfen dur."

Jericho, Delphine'in sesinde duyduğu ıstırap karşısında tereddüt etti. Omzunun üzerinden baktığında, bir galuyu yumruklayıp diğerini makasla tekmelerken yüzündeki endişeyi gördü. Eli, onun etrafındaki görünmez duvara yayılmıştı. Gözleri ona dinlemesi için yalvarırken kaşları gergindi. Çok üzgün görünüyordu.

En çok o umursardı…

Onun için.

Çok basit, inanılmaz bir şey. Bunu ona şimdiye kadar sadece Nike göstermişti ve asla Delphine'in şimdi gösterdiği türden bir tutkuyla olmamıştı. Durmasına neden oldu.
Önünden bir gölge geçti.
Bu Noir'dı.
Noir tiksintiyle alay ederek galluya baktı. "Sizin için her şeyi yapmak zorunda mıyım piçler? Aptal, değersiz köpekler. Onu aşağıda tut ve ısır. Bu ne kadar zor?”
Noir, doğrudan Jericho'nun göğsüne bir patlama gönderdi.
Bundan kaçınmanın veya saptırmanın hiçbir yolu yoktu. Jericho, onu yere savurup savururken küfretti. Bunun acısı, kalkanı Delphine'in etrafına düşürmesine neden oldu.
Onun için koşarken galluya tekme attı.
Jericho ayağa kalktı. İçgüdüleri, önündeki galluya saldırmak ve ardından Noir'in peşinden gitmekti. Bunun yerine galludan kaçtı ve kendini korumanın hiçbir yolu olmayan Delphine'in peşine düştü.
Ona dokunduğu anda, onu güvende tutmak için onları odadan çıkarıp dairesine ışınladı.
Ya da öyle düşündü.
Noir ve gallu onları takip etti ve hemen arkalarındaki odaya daldı.
Jericho, Delphine'in paniklemiş ifadesine baktı. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu.
Başka yol yoktu.
Delphine'in kalbi, Noir'in emrindeki galu sayısıyla battı. Nereden gelmişlerdi? Onlara karşı hiç şansları yoktu.
Ama Jericho onunla yüzleşirken bunu düşünecek zamanı yoktu. Onlarla savaşmasını bekliyordu. Bunun yerine onu kendine yaklaştırdı. Daha ne yaptığını soramadan boynuna uzandı.
Ve yakasını çıkardı.
Şaşkına dönen adamın ne yaptığını ve neden yaptığını anlaması bir dakikasını aldı. Onun incinmesini istemiyordu. Onun güvenliğini kendisininkinden üstün tutuyordu.
Sıcaklık ona yayıldı.
"Git," dedi, gözleri acı içindeydi. "Güvenliğe gidin."
"Senden ne haber?"
"Nereye gidersem gideyim beni takip edecekler." Onu dudaklarından hafifçe öptü.
"Ayrılmak." Onu nazikçe itti, sonra iblislerle yüzleşmek için döndü.
Hiçbir şey ona yaptığından daha fazla dokunmamıştı.
Onun için.
Noir'in bakışlarıyla karşılaştı ve bir sonraki niyetini açıkça gördü. Jericho'ya ulaşmak için onu kullanacaktı. Her parçası kalıp savaşmak istiyordu ama yapamayacağını biliyordu. Sahip olmayı göze alamayacağı bir sorumluluktu. Bunu kazanmanın bir yolu yoktu.

Ama Jericho'yu onların insafına bırakmayacaktı. Böyle değil. Sayıca çok azdı ve zırhla bile onları birkaç dakikadan fazla tutamazdı.
Jericho'yu arkadan koşturarak kollarını onun gergin, kaslı vücuduna doladı ve onu odadan dışarı ve Olympus'a ışınladı.
Nerede olduğunu anladığı anda, yüzünde bir öfke maskesiyle ona döndü. Oneroi salonunda bir saniye geçirmektense galu tarafından yenilmeyi tercih ettiğini söyleyebilirdi.
"Ne yaptın?"
"Seni kurtardım."
İfadesi öfkeliydi. "Beni kurtardın, kıçım. burada olamam Burada olmak istemiyorum."
"Biliyorum," dedi onu yatıştırmaya çalışarak, "ama bu bize Noir'dan bir nefes alma fırsatı veriyor. Buraya gelemez ve kesinlikle bizim bölgemize galu getiremez.
Jericho ona homurdandı. Bu doğruydu ve bunu biliyordu. Ancak bu, buranın gömmek istediği canlı anıları geri getirdiği gerçeğini değiştirmedi. Buradan nefret ediyordu.
Delphine yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sorun değil, Jericho. Geçmişi unut. İşler değişti."
Onlar mıydı? "Oneroi'nin salonundayız. O zaman nasılsa şimdi de aynı görünüyor."
"Öyle görünebilir ama şu anda burada Oneroi yok. Sadece biziz.
Ve şaşkın şaşkın kapıdan içeri giren Phobos. "İnanamıyorum. Buraya geri döndünüz... birlikte. Seni bir daha asla görmeyeceğimden emindim. Sen ne yaptın?"
"Sorma," dedi Delphine mahcup bir şekilde, Jericho'nun Phobos'un burada olacağını bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu.
Delphine'in önünde durmak için öne çıkan Jericho'nun açık düşmanlığı tanrıyı hiç rahatsız etmedi. "Deimos'u gördün mü?"
Jericho cevap vermeyi reddedecekti ama ikisinin ne kadar yakın olduklarını biliyordu.
Ve Deimos'a kin beslese de, Phobos'un tam bir sik kafalı olması için hiçbir sebep yoktu. "Kötü durumda ama yaşıyor."
Phobos'un yüzündeki rahatlama somuttu. "Onu dışarı çıkarmanın bir yolu var mı?"
Delfin başını salladı. "Bilmiyorum. Zar zor başardık. Ve şimdi peşimizde galu var. Noir'la birlikte."
Phobos'un ifadesi tam bir şaşkınlıktı. "Sümer gallu iblisleri mi?"
Başını salladı.
Dikkatini Jericho'ya çevirirken tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Kahretsin, Cratus, tanıştığın herkesi kızdırmak zorunda mısın?"
Jericho piçi iyice alt etmek niyetiyle ona doğru bir adım attı ve yoluna çıkan Delphine'i buldu.
"Ona zarar vermeyeceksin."
"Bahis istiyorum?"

Ellerini onun iki omzuna dayayarak kendini sıkıca onun yoluna dikti. "Evet ediyorum. Ve ben kazanacağım.”
Jericho aşağı baktı ve duraksadı. Başkası onu durdurmaya cüret ettiği için dövülürdü. Ona kıyasla çok küçük olması onu daha da gülünç hale getiriyordu. Onu ezebilir ve bunu hissetmeyebilir bile.
Ve yine de, muhtemelen hepsinin en komik kısmı olan, onunla uğraşmak üzere değildi.
İş ona geldiğinde iradesinin olmamasının nesi vardı?
Geri çekilerek bakışlarını Phobos'a dikti. "Ona teşekkür et Dolophonos. Sadece kıçını sana teslim etmekten alıkoydu.
Phobos tek kaşını kaldırdı ve öne çıktı.
"Yapma!" Delphine tersledi, Phobos'a döndü ve onu bir adım geri gitmeye zorladı. "Bir tur daha Büyük Testosteron ve yemin ederim ikinizi de olduğunuz yere iğdiş ederim."
Phobos teslim olurcasına ellerini kaldırdı, bu da Jericho'nun biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Bir Chihuahua'dan korkan tek kişi o değildi.
Dolophonos, Jericho'nun bakışlarıyla buluşmak için başının üzerinden baktı.
"Kardeşimi oradan nasıl çıkaracağıma dair bir fikrin var mı?"
"Dinamit. Şans eseri piçini de havaya uçurabilir.”
Phobos eğlenmedi.
Delphine ona cevap vermeden önce bıkkın bir nefes verdi. "Jaden bize Acheron Parthenopaeus adında birini bulmamızı söyledi. Onu tanıyor musun?"
Phobos boğuldu. "Evet yaparım. Yapmamana şaşırdım.
"Neden?"
“O, Apostolos olarak bilinen bir Atlantis tanrısı. Artemis'le çok zaman geçirirdi ama bunun hakkında konuşmuyoruz. Ekşi kızıl saçlıyı normalden daha somurtkan hale getirme eğilimindedir ve Apollo'yu çığlık atmaya gönderir.
Jericho'nun durduğu yerden bu eğlenceli olabilirdi. Birkaç raunt için Apollo'yu dövmeye aldırmazdı.
Delfin kaşlarını çattı. "Tanrıların salonunda ya da Artemis'le fazla vakit geçirmiyorum. Tüm mürettebattan gelecek herhangi bir nükleer serpintiden kaçınmaya çalışıyorum.”
"Evet, şey, 1.80'de, Acheron ıskalaması zor bir adam. Her neyse, o büyük bir baş belası.
Ama o bile Noir'ı alt edip kazanabilir mi bilmiyorum."
Jericho omuz silkti. "Jaden yapabileceğini düşünüyor."
"O zaman gidip arkadaşımı görelim ve ne düşündüğünü görelim."
Jericho, Phobos onları Fransız Mahallesi'ndeki küçük bir av tüfeği evine götürürken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Garip bir şekilde, Landry'de çalıştığı yerden sadece birkaç blok ötedeydi.
Delphine güzel, beyaz dantel süslemeleri olan bakımlı, mütevazi yere kaşlarını çattı. Sokaktaki diğer tüm evlerle mükemmel bir uyum içindeydi.

Hiçbir şey onu özel bir şey olarak işaretlemedi. Dahası, sıra dışı bir şey hissetmedi. Güç veya başka bir şey yok. "Burada bir tanrı mı yaşıyor?"
Phobos onun ses tonuna güldü. "İnan ya da inanma. Ve burası Nawlin'in evinde eskiden sahip olduğu daireden çok daha güzel ve daha büyük."
Yine de şüpheliydi. Her şeye gücü yeten bir varlığın bunu çağırdığını hayal edemiyordu...
Ev.
Şarkı söyler gibi bir ses tonuyla, "Öyle diyorsan," dedi.
Phobos gülümsedi. Ben de öyle. Ben de beni takip edin diyorum." Kapıya kadar yürüdü ve çaldı.
"Neden hemen uğramadık?" diye sordu Jericho, önce Delphine'in merdivenlerden çıkmasına izin verirken.
Phobos eğlenerek boğulur gibi bir ses çıkardı. Yapamazsın. Koruma altına aldı. Ayrıca, o bir tanrı ve onu üzersen kötü biri olabilir. Sevgili karısının olduğu herhangi bir yere girmeye çalışırsan, KFC'de tavuktan daha çabuk kızarırsın. Konu ona geldiğinde espri anlayışı yok. Bu yüzden onun duygularını incitmeden ve bunun için içini dökmeden önce suratındaki asık ifadeyi sil.
Phobos'un sesindeki bu kapsamlı uyarı ve tutku göz önüne alındığında, Delphine bir tanrıçanın kapıyı açmasını bekliyordu. Afrodit'i korku ve utanç içinde titretecek biri.
Bu yüzden kapı, at kuyruğu şeklinde toplanmış, sıradan olmayan kahverengi saçları olan oldukça ortalama görünümlü bir kadını göstermek için açıldığında kafası karışmıştı. Kadının çoğu tanrıçayla tek ortak noktası, uzun boyu ve güzel saçlarıydı. Geri kalanı tamamen insan gibi görünüyordu. Uzun, bej bir etek ve yeşil bir süveter giymiş, onlara parlak, arkadaşça bir gülümsemeyle bakıyordu.
Hey, Phobos, burada ne yapıyorsun?
Phobos gülümsemesine karşılık verdi. "Merhaba Tori. Büyük adamı görmeye geldik. O buralarda mı?"
"Elbette." Geri çekildi ve içeri girmeleri için kapıyı açtı.
İlk önce Phobos girdi, Delphine iki adım geride ve Jericho en arkadaydı.
Ev çok normaldi. Antika ve düzenli, nötr tonlarda dekore edilmişti: koyu kahverengiler, altınlar ve biraz pas rengi. Yine sıra dışı bir şey değildi, belki Yunan eserleri ve köşe bucaklara serpiştirilmiş Olimpos tanrılarının heykelleri dışında. Ayrıca etrafa saçılmış mutlu aile fotoğrafları ve güneş ışınları karnını ısıtırken köşede yerde uyuklayan küçük bir Bengal kedisi vardı.
Delphine'in bakışları özellikle bir fotoğrafta donup kaldı. Bu, eski bir Yunan tapınağının yıkıntıları arasında sarışın bir kadın ve koyu renk saçlı bir adamla birlikte daha genç bir Tory idi... Delphine'in çok iyi tanıdığı bir adam.
Arık mı? dedi afallamış bir şaşkınlıkla.
Tory kaşını kaldırdı. "Kuzenimin kocasını tanıyor musun?"
"Emin değilim... Eskiden tanıdığım birine benziyor."

"Aynı Arık." Bu, Delphine'in duyduğu en derin ses olmalıydı ve yüzyıllardır duymadığı bir aksanla doluydu.
Atlantisli.
Geldiği yöne döndüğünde, kucağında siyah bir elektro gitarla bir koltukta oturan çok uzun boylu bir adam gördü.
Saçları koyu mor bir tona boyanmıştı ve gözleri tuhaf, dönen bir gümüş rengindeydi. Bir insan gotik gibi giyinmiş, yirmili yaşlarının başından daha yaşlı görünmüyordu. Ama onu saran güç aurası, onun vücudundaki her uyarı zilini çalıştırdı. Bu bir insan değildi.
Bu son derece güçlü bir ölümsüzdü.
Ona gülümseyen kadının tam tersi gibi görünen biri.
Gülümsemesine karşılık verdiğinde, gözlerindeki bakış onun tüm dünyasının Tory olduğunu söylüyordu.
Tanrım, bir erkeğin ona böyle bakması için neler vermezdi.
Tory, bir eli omzunda, arkasında durmak için hareket etti. Tanrı rahatlamış görünüyordu ama yine de Delphine'in, hoşuna gitmeyen tek bir hareket yaparlarsa, onları bir kalp atışında yanmış tost haline getireceğinden hiç şüphesi yoktu.
"Naber Pho?" Phobos'a sordu.
Phobos güldü. "Sanki ben kapıyı çalmadan önce bilmiyormuşsun gibi."
Onlara işaret etmek için döndü. "Delphine ve..." Phobos ona ne isim vermesi gerektiği konusunda tereddüt etti.
"Jericho," dedi Jericho dişlerinin arasından.
Phobos ses tonundaki öfkeye cevap vermedi. "Jericho ve Delphine, Ash Parthenopaeus ve eşi Soteria ile tanışın. Kısaca Tory."
Delphine, özellikle bunun Olympus'taki Soteria ile aynı olmadığını bildiğinden, bu girişe şaşırmıştı. "Adını Yunan güvenlik tanrıçasından mı alıyorsun?"
Soteria'nın yüzü aydınlandı, ardından hızla endişeli bir "oh" ifadesine dönüştü. "Sen onlardan birisin, değil mi?"
"Kimden biri?" diye sordu.
"Ash'in" -Tory parmaklarıyla havada alıntılar yapıyordu- "özel arkadaşlar. İsmimi kimin koyduğunu benden başka kimse bilmiyor. Çok belirsiz."
Kocasına baktı ve başını salladı. Arık'ı tanımasına şaşmamalı. Şimdi tamamen mantıklı. Bütün Yunan tanrıları birbirini tanıyor mu?"
Ash parmaklarını onunkilerle onun omzunda kenetledi. "Her zaman değil ve kesinlikle yakından değil. Oldukça büyük bir panteon. Delphine bir Oneroi'dir. Kuzenin Geary'nin kocasıyla tanışması bu yüzden. Jericho'yu tanrı Cratus olarak daha iyi tanırsın."
Tory'nin iki kaşı da havaya kalktı. "Prometheus Serbest Cratus?"
Ash başını salladı.
"Ah," dedi Tory yavaşça, Jericho'ya takdir ve korku dolu bir bakış atarak. "Eminim sen hala çok hoş bir... Tanrısın, değil mi?"

Jericho eğlenmemişti ama bu konuda onunla kavga çıkarmaya niyeti yoktu. Ash'ten korkmuyordu ama bu kadar güçlü bir tanrıyla savaşmanın kolay olmayacağını biliyordu. Kazan, kaybet ya da berabere kal, kanlı olurdu. Ve uzun.
Tory, Ash'e baktı. "Onlar niye burada?"
"Noir peşlerinde." Acheron'un bunu ona söylemelerine gerek kalmadan bilmesi, onun güçleri hakkında her şeyi söylüyordu.
Ancak Jericho'nun asıl sorusuna cevap vermedi. "Jaden bizi neden sana göndersin?"
Ash çapkın bir şekilde sırıttı. "Çünkü ben kötü bir gitar çalan gerçekten iyi bir adamım."
Tory güldü. "Sadece sabahları ne kadar huysuz biri olduğunu bilmeyen biri tarafından konuşulur."
Jericho eğlenmeden onlara komik bir bakış attı. "Biliyor musun, durum bu kadar vahim olmasaydı bu komik olabilirdi. Noir'in her an burada olabileceğinin farkındasın değil mi?
Ash sanki evren umurunda değilmiş gibi boş boş bir akor çalmak için Tory'nin elini bıraktı.
Hayır, yapamaz. Yani, evet, teoride yapabilirdi. Ama her şey hızla kana bulanacak ve benden güçlü olsa da olmasa da, benimle karşı karşıya gelmenin sonuçlarını göze almayacak.”
"Neden?"
"Gallusu olabilir. Ama Charonte iblislerine komuta ediyorum. Bir savaş istiyorsa, bunu ona verebilirim hem de en iyi gününü mahvedecek sayıda.”
Jericho yeterince etkilenmişti. "Charonte'nin Atlantis'le birlikte ortadan kaybolduğunu sanıyordum."
“Yanılmışsın. Canlılar ve iyi durumdalar ve gallu etiyle ziyafet çekmeye fazlasıyla hevesliler.
Bu nedenle, kasabada onlardan oluşan bir kulüp var.
Jericho tek kaşını kaldırdı. "Ciddi misin?"
"Mezar gibi."
Jericho ilk kez rahatlamış bir nefes verdi. İşler onları aramaya başladı. Charonte, gallu'nun doğal düşmanıydı ve hepsinden önemlisi, gallu'nun ısırıklarına karşı bağışıktı. Onlar yanlarındayken, en azından savaşma şansları vardı.
En azından Ash tekrar konuşana kadar. "Jaden'in seni bana göndermesinin diğer nedeni... Malachai'yi eğitiyorum."
Ash ayağa kalkıp ona gitarla vursaydı, Jericho daha fazla sersemleyemezdi. "Aklını mı kaçırdın? Neden bir yok etme aletini eğitesiniz ki?”
Ash omuz silkti. "Hepimiz kaderimizi seçiyoruz. Doğumumuz, biz izin vermedikçe geleceğimizi belirlemez.”
Jericho, bırakınız yapsınlar tavrına gözlerini devirdi. "Bir tanrı ne kadar saf olabilir?"
Tory hoşgörüyle gülümsedi. "Acheron, Atlantis Yok Edicisinin Habercisidir.

Kehanet, dünyayı yok edecek kişinin o olacağını söyledi, ama yine de dünyanın en vahşilerinden biri.
koruyucular Annesinin yok etmek için kullanacağı bir araç olarak tasavvur edilmiş olsa da, kaderine asla boyun eğmedi.” Ona baktı ve başını salladı. "Ve tanrılar onun dünyanın sonunu dilemek için tanıdığım herkesten daha çok nedeni olduğunu biliyor."
Acheron onun elini öptü. "Görüyorsun ya, bir muhrip yetiştirmek ve ona doğal dürtüleriyle nasıl savaşacağını öğretmek hakkında bir iki şey biliyorum. Sadece Malachai'den kendi başımıza ayrılırsak ve sonra Noir onu ele geçirirsek başımız belaya girer."
Jericho'nun bu konuda hâlâ şüpheleri vardı. “Öyleyse sen söyle. Eğitildikten sonra seni mi yoksa Noir'ı mı izleyeceğini bilmenin hiçbir yolu yok."
"Doğru. Ama daha birkaç saat önce Noir'in yanında ölümüne savaşmaya hazırken buradasın."
"Piç bana ihanet etti ve bana saldırdı. Kimse beni akılsız bir yalvaran yapmaz. Denemekten daha iyisini bilmesi gerekirdi.”
"Zamanı geldiğinde Nick'in de aynı kararı vereceğine inanıyorum. Benden nefret edebilir ama kimseyi körü körüne takip etmez.”
Jericho, Malachai'yi kişisel olarak tanımadığı için ona bu kadar güvenmeye istekli değildi. “Bunu kesin olarak biliyor musun?”
"Bana iyimser diyebilirsin ama evet diyeceğim." Ash arkalarındaki sandalyeleri işaret etmek için elini uzattı. “Karımdan alıntı yapacak olursak, bir çömelme polisi. Noir onları gallu'ya dönüştürmeden önce Oneroi ve Skoti'yi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız."
Delphine bu düşünceyle buz kesti. Böyle bir şey olsaydı…
İnsanlık tamamen mahkum olurdu.
"Jaden'ı da serbest bırakabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu Jericho'nun yanındaki kanepeye otururken. Phobos onun diğer tarafına oturdu.
Acheron başını salladı. "Maalesef Jaden bize karşı kaybetti, ama yine de elinden geldiğince müttefikimiz."
Tory, Acheron'un arkasında durmaya devam ederken kaşlarını çattı. Peki ya Jared?
Delphine ifadeyi kopyaladı. "Jared kim?"
Ash'in cevabı onu şaşırttı. "Son Sephiroth." Sephirii, Noir ve onun Malachai ordusuyla insanoğlunun ve kayıtlı tarihin çok öncesinde savaşmak için yaratılmıştı.
Delphine'in kafası fazlasıyla karışmıştı. "Noir ve Kaynak'ın savaşı çıktıktan sonra tüm Malachai ve Sephirii'lerin yenildiğini sanıyordum."
Öyleydiler, diye açıkladı Ash. "Kardeşlerine ihanet eden Sephiroth dışında hepsi. Sonsuza dek köleliğe mahkûm edildi. Evren dengede gerçekten büyük olduğundan, bir Malachai serbest kalırsa Sephiroth'un üzerine ölüm yağdırmaktan kurtuldu.
Malachai, Noir'ı besin zincirinin tepesine koyacak tüm evreni yeniden düzenlemek için gereken tüm gücü hâlâ elinde tutuyor."

Jericho, Acheron'a dönmeden önce Delphine'e baktı. "Malachai neden Noir'in yanında değil?"
"Nick'in babası onunla bir ara verdi. Nedenini kimse bilmiyor. Yüzyıllar önce, yaşlı Malachai, Noir ve Azura onu her adımda kovalarken saklandı. Birkaç on yıl önce, bir yumurtlamaya karar verdi ve şimdiki Malachai'miz doğdu. Nick babasının yerini alacak yaşa gelir gelmez, eski Malachai öldü."
Delphine hâlâ tam olarak anlamamıştı. "Peki Noir neden bu Nick'i bulamıyor?"
"Nick'in güçleri, onu Noir'dan korumak ve korumak ve asıl amacından döndürmek için ona bir şans vermek zorundaydı. Bir Kaynak tanrısı ona saldırana kadar, kendini savunabilmesi için bu güçlerin kilidi açıldı. O zamandan beri onu eğitmeye çalışıyorum.
Tory alaycı bir kahkaha attı. "'Denemek' doğru."
Jericho, o tek kelimeye ve onun ima ettiği anlamlara odaklanırken bakışlarını kıstı. İhtiyaç duydukları son şey, boğazlarına dayanmış eğitimli bir Malachai idi. "Buna dirençli mi?"
Ash başını salladı. “Eğitimine ya da kaderine değil. Sorun şu ki, benden nefret ediyor.
Bu, çözmemiz gereken kişisel bir sorun.”
Tory onursuz bir homurtu çıkardı. "Üzerinde çalışıyorlar... yavaş yavaş."
"Harika." Jericho içini çekti. "Peki bu bizi Sephiroth konusunda nerede bırakıyor?"
"Eh, en büyük sorun şu anki efendisinin Daimon kraliçesi olması.
Ben ve Kara Avcı kardeşlerim onun Daimonlarını avlayıp infaz ettiğimizden beri, bizim tarafımızda olmaya ya da bize herhangi bir iyilik yapmaya gerçekten meyilli değil. Ama kim bilir? Onu gerçekten iyi bir günde yakalayabiliriz.
Evet, doğru. "Pek olası değil."
"Benim de düşüncelerim."
Delphine yorgun bir nefes verdi. "Tamamen mahvolduk. Kardeşlerim kötülüğün elinde, akılsız avcılara dönüşmek üzereler ve tek umudumuz eğitimsiz bir Malachai'nin bizi bırakıp onlar adına savaşması ve bir Sephiroth'un Daimonların eline geçmesi."
Daimonlar, insan ruhlarını çalarak ve yok ederek yaşayan vampir bir ırktı. Hepsinden iyisi, Yunan tanrılarından inatla nefret ediyorlardı, çünkü onları kan içmeleri ve yirmi yedi yaşında acı içinde ve korkunç bir şekilde ölmeleri için lanetleyen Apollon'du. Bunun ötesinde hayatta kalmanın tek yolu insan ruhlarını almaktı.
Sonuç olarak, Daimonlar kendilerinden başka kimseye yardım etmeyi pek düşünmüyorlardı. Onları suçladığından değil. Onun panteonu tarafından asil bir şekilde becerilmişlerdi.
Delphine içinde bulundukları kötü durumdan rahatsızdı. "İnsan olmak için iyi bir gün değil, değil mi?"
"Biz olmak için de iyi bir gün değil," diye ekledi Phobos alayla.

Delphine daha fazla hemfikir olamazdı. "Noir'in Daimonlarla takım kuracağını mı düşünüyorsun?"
Ash başını salladı. "Stryker, berbat durumdayken onlarla savaşmayacak. Kodları yok. Stryker ve adamları öldürmek için değil, hayatta kalmak için savaşıyorlar. Bu konuda şanslıyız. Halkının sadece ihtiyaç duydukları canları almalarına izin veriyor... ve biz onun en büyük yırtıcıları olduğumuz için bulabildikleri herhangi bir Karanlık Avcınınkini. Dünya hakimiyetinden çekinmeyeceğinden emin olsam da, önceliği halkının hayatta kalmasıdır. Noir ise zevk için öldürür ve tüm panteonları yıkıp yönetimi ele geçirmek ister. Ne Stryker ne de karısı diğer insanları takip etme konusunda büyük değil. Ölene kadar onunla savaşacaklar."
Jericho yanağını kaşıdı. "Belki de ikisinin kavga etmesine izin vermeliyiz."
Phobos homurdandı. "Her yerinde izleme başına ödeme var. Ne yazık ki, çapraz ateşe yakalanırdık."
Delphine, "Hala Noir'la takım olabileceklerini düşünüyorum," diye ısrar etti. Mantıklı olurdu. Gallu geri kalanını alırken Daimonlar insanları alabilirdi.
"Hayır," dedi Ash kararlı bir şekilde. "Stryker'ı tanıyorum ve ayrıca birkaç ay önce onu, karısını ve kızını yemeye kalkana kadar gallular onun yanındaydı. Ruhların en bağışlayıcısı olarak, yakın zamanda onları hoş karşılamayacak. Sonuç olarak, Daimonlar onlar için açık bir sezon geçiriyor. Şimdilik bu açıdan güvendeyiz."
Jericho hala tam olarak ikna olmamıştı. "Ama diğer her şey açısından berbat."
"Tam olarak değil." Ash, Phobos'a baktı. "Kaç kişiniz kaldı?"
"Birkaç düzine... belki."
Ash düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bununla çalışabiliriz."
"Gallu ne olacak?" diye sordu.
"Charonte'nin onlara yardım etmesini sağlayabilirim. Geriye bir tek şey kalıyor..."
"Sephiroth," dedi Jericho. Bir Kaynak tanrısı olmasına rağmen Jericho, Azura, Noir, Skoti ve gallu ile tek başına baş edemezdi. Yardıma ihtiyaçları vardı. "Sanırım Daimon'larla konuşmamız gerekiyor."
Ash başını eğdi. "Daha fazla aynı fikirde olamazdım."

BÖLÜM 9

Jericho cehenneme iniyordu. Şey, daha çok Kalosis adında bir Atlantis cehennem krallığı gibi, ama yine de... neden kısasa kısasa tartışalım? Cehennem cehennemdi, panteon ne olursa olsun.

Delphine, uzun tartışmalardan sonra Phobos'la geride kalmıştı. Ancak Acheron, ne kadar az kişi sorarsa, şanslarının o kadar yüksek olacağı konusunda hemfikirdi.

Stryker ve karısı Zephyra, tek bir elçiye saygı duyardı. İki veya daha fazla, öğle yemeğini düşünebilirler.

Tory, Jericho'yu başının üzerinde bir ışık çubuğu tutarak siyah mermer bir koridordan geçirdi. İnsan olsaydı aklından çıkmayacak ürkütücü bir ışıltıyla duvarlardan yansıdı. Olduğu gibi, çarpık görüntülerini büyüleyici buldu.

Stryker'ın kabul salonuna doğru ilerliyorlardı.

Acheron kıyameti başlatmadan buraya gelemeyeceği için Tory, Jericho'ya rehberlik etmek ve tanıştırmaları yapmak için gönüllü olmuştu. Görünüşe göre Acheron'un Harbinger olarak görevlerinin bir kısmı, annesini hapishaneden kurtarmaktı... bu onların içinde bulundukları alemdi. Acheron burada küçücük bir şekilde görünse annesi serbest kalır ve dünyayı yok eder, böylece onu bir daha asla göremezdi.

Jericho başka birine sempati duyabilseydi trajik olurdu.

Bunu takdir edebilirdi ama açıkçası umurunda değildi.

Tory ona gülümsedi. "Oneroi için bu kadar çok şeyi riske atman gerçekten asilce."

Jericho homurdandı. “Oneroi umurumda bile değil. Planım Noir ile onlara karşı savaşmaktı ama üzerime galu salmanın ve beni bu şekilde kontrol etmenin daha kolay olacağına karar verdi. Bu savaşı o ilan etti ve eğer gallunun uykumda bana saldırmasına izin verirsem kahrolayım. Hayatımın yeteri kadarını diğer insanların beni kontrol etmesiyle geçirdim. Bu şekilde bir dakika daha geçirmeyeceğim. Noir kavga istiyor, ona bir tane vereceğim. Ve kaybetmeyeceğim.”

Tory yavaşça nefes verdi. "Senin Styx ve Pallas'ın oğlu olduğunu unutmuşum."

Başını ona doğru eğdi. "Evet ve ben ikisinin de zehriyle doluyum. Hiçbir boka başlama, hiçbir bok olmayacak. Amacım, Oneroi ve Skoti'yi tekrar ayağa kaldırmak ve ardından mümkün olan en kısa sürede galu'yu ortadan kaldırmak. Bundan sonra, Olimpiyatlarda açık sezon.”

"Buna Delphine de dahil mi?"

Adı anıldığında kırmızıyı gördü. Delphine, kimseyle tartışmaya niyeti olmadığı bir şeydi. "O seni ilgilendirmez."

Tory ona yatıştırıcı bir bakış attı. "Üzgünüm. Kırmaya ya da burnunu sokmaya çalışmıyordum. Sadece onu önemsiyor gibi göründüğüne işaret ediyordum."

Evet ama sorun nedenini anlamamasıydı. Bir dokunuş, bir fısıltı ve onu mahvetti.

Şimdiye kadar hiç kimse ona böyle hissettirmemişken neden Delphine? Onun hakkında öfkesini kesen ve ona şunu hissettiren şey neydi...
Ilık.
İnsan.
Tüm.
Tüm bu yüzyıllar boyunca, ona her dokunduğunda hissettiğini hiç hissetmemişti. Tek bir okşayışında, tanıdığı tüm varlıklardan daha fazla güce sahipti.
Onu dizlerinin üzerine çöktürecek güce yalnızca o sahipti.
Düşünmek istemiyordu, konuyu değiştirdi. "Nasıl oluyor da bu diyara gelip gidebiliyorsun?" Stryker'ın ona burada müsamaha göstermesi tuhaf görünüyordu.
“Kayınvalidem, özellikle Ash gelemeyeceği için, canım ne zaman isterse onu ziyaret etmem için bana tam bir özgürlük verdi. Stryker beni zincire vurup Daimon'larına yedirmek istese de buna cesaret edemezdi. Apollymi'yi yenmek biraz zor olabilir."
"Yine de Apollymi sana müsamaha gösteriyor mu?"
Güldü. İnsanlardan nefret ediyor ama oğluna tapıyor. Acheron için yapmayacağı şey yoktur.”
"İnsanları rahat bırakmak dışında."
"Şey, bu var." Bir eli duvarda, parlak koridorda yürüdü.
"Anlamsız olduğunu biliyorum. Ama insanlara savaş ilan etti ve geri adım atmayı reddediyor. Ancak Ash ve sevdiği herkesin onun kontrol ettiği Daimonlardan muaf olması gerekiyor.”
Sesinde Jericho'nun alarmını çalan bir nota vardı. "Olması gerek?"
Yüz ifadesi karanlık ve üzgün bir hal aldı ve bu, olaya karışan herkes için derinden hissettiğini anlamasını sağladı. Nick'in annesi Ash'e çok yakındı. Birkaç yıl önce bir Daimon saldırısında öldü, bu yüzden Ash ve Nick şimdi birbirleriyle savaş halindeler. Nick bunun için Ash'i suçlar ve peşini bırakmaz. Gerçekten çok üzücü ve onların kavga ettiğini görmek kalbimi kırıyor. Ama bana iyileştikleri söylendi ki bu beni endişelendiriyor. Şu an sahip oldukları daha iyiyse, daha kötüsünü görmek istemem.” Sarışın bir kadın yollarını keserken kısa kesti.
Ufak tefek ve kıvrak, siyah deri bir kedi kostümü ve korse giymiş olan kadın onlara haşin bir bakış attı. "Burada ne işin var, Tory?"
Tory, kadının kızgın ses tonuna tepki vermek yerine başını yana eğdi. "Göz gezdirdiğimi düşünmemiştim. Bir gözetleme gibi hissetmedim. Daha önce gözetleme yaptım ve dürüstçe bunun bu olmadığını söyleyebilirim.
Kadın ona ters ters baktı.
"Sakin ol, Medea," dedi sakin ve eşit bir ses tonuyla. "Anneni görmeye geldik."
Gözlerini kıstı. "Senin cenazen."
Tory iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Seni de görmek her zaman çok güzel. Sen sadece mutlu bir güneş ışınısın. Tüm etkileşimlerimizi dört gözle bekliyorum.”

Medea ona alayla baktı. "Hayatımı kurtarmana yardım ettiğin için mutlu olmalısın. Şu anda hayatta olmanın tek sebebi bu.”
Tory homurdandı. "Ve bana dokunursan mahvolacağın gerçeğiyle yaşamamın hiçbir ilgisi yok, değil mi?"
Medea'nın ona attığı bakış ölümcül olmalıydı.
Medea'yı takip ederek boş bir ofise girerken Jericho konuşmadı. Koyu altın ve bordo renklerle dekore edilmiş, bariz bir şekilde gözdağı vermek için tasarlanmıştı. Onun üzerinde çalıştığından değil.
Onu korkutan pek bir şey yoktu.
Ya da daha doğrusu, onu korkutan hiçbir şey yoktu.
Medea kapıda duraksadı. "Burada bekle. Onu alacağım." Kapıyı kapatıp kilitledi, her an buradan çıkabilecekleri düşünülürse bu çok saçma geliyordu.
Ama bariz olanı belirtmek ondan uzak olsun.
Yalnız kaldıkları anda, Tory ile yüz yüze geldi. "Sanırım annesi Zephyra mı?"
Başını salladı.
"Bu konuda bir şansımız olduğunu mu düşünüyorsun?"
Tory etrafına bakınırken omuz silkti. "Onunla konuşana kadar bilemeyeceğiz. Bence bize yardım edebilir ve bu kelimeyi mümkün olan tüm iyimserlikle kullanıyorum.
"Ne yapmana yardım edeceğim?"
Tory, aniden Stryker'ın masasının arkasındaki odaya giren Zephyra'yı gördü. Tory şeytana dikkatle kaşlarını çattı. "Bir gece yaratığına göre oldukça bronz görünüyorsun."
Zephyra onu görmezden geldi.
Görünüş olarak Medea ile neredeyse aynıydı, dar siyah elbisesi tarafından vurgulanan gür kıvrımları ile inanılmaz derecede güzeldi. "Bu ziyaretin bir anlamı var mı? Yoksa seni şimdi öldürüp bir savaş mı başlatayım?” Tory'den Jericho'ya baktı. "Ve benim alanıma bir tanrı getirmene gerçekten kızdım."
Jericho ona göz kırptı, bu onu daha da kızdırmışa benziyordu.
Hareketini göremeyen Tory gülümsedi. "Gerçekten iyi bir nedenim olmadan bunu yapmayacağımı biliyorsun."
"Ve bu?"
"Jared'e ihtiyacımız var."
Zephyra inanamayarak güldü, sonra o kadar çabuk ayıldı ki, gülme halüsinasyonu görüp görmediğini merak etti. "Zamanımı harcıyorsun. Çıkmak."
Kahretsin, huysuz bir kaltaktı. Stryker'ın ona nasıl tahammül ettiğini merak etmesine neden oldu.
"Hadi ama," dedi Tory, "onu hiçbir şey için kullanmıyor gibisin. Gerçekten, şu anda ne yapıyor?”
"Yapmadığı tek şey beni kızdırmak, ki bu senin için söyleyebileceğimden daha fazlası."
Çocuklar, dedi Jericho öne çıkarak. “Bunu tekrar deneyelim. Gallu sorunumuz var.

Noir ve Azura liderliğindeki Oneroi ve Skoti'yi gallu'ya dönüştürmeyi planlıyorlar, böylece rüyalarımıza dizginsizce saldırabilirler. Bu olduğunda, kimse güvende olmayacak. Hiç kimse," diye yineledi soğuk bir sesle. "Ve bununla seni kastediyorum. Gallu'lar insan oldukları kadar Daimon yeme ihtimalleri de yüksek olduğundan, bunu düşünmek isteyebilirsiniz."
Zephyra tehditkar bir şekilde bakışlarını kıstı. "Cehennemdeki insanlar da buzlu su ister.
Senin benim Jared'im olmandan çok daha fazla sahip olacakları bir şey.
Jericho, inatçı kadını sarsma dürtüsüne hakim olmak için dişlerini sıktı.
"Noir ve Azura ile karşı karşıyayız. Bunun ne kadar kanlı olacağına dair bir fikrin var mı?"
Zephyra konuşmadı.
"Onun karşılığında ne istiyorsun?" Tory denedi.
"Sahip olduğun hiçbir şey yok."
Aniden odanın dışından yüksek bir çarpma sesi geldi. Zephyra, geldikleri kapının karşısındaki kapıyı açmak için yanlarından koşarak geçti.
Büyük bir salonun ortasında bir Daimon görünce Jericho'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Ancak o artık bir Daimon değildi. Enfekte bir gallu kurbanının süt gibi gözleri ve cilt tonu vardı. Diğer Daimonlar geri çekilip ona yer veriyorlardı. O hamle yapacaktı ve onlar koşacaktı.
Gallu'nun güzelliği buydu - sadece insanları zombiye dönüştürmekle kalmıyor, zombileri daha fazla zombi yapabiliyordu.
Eğer bir gün serbest kalırlarsa, herkesi anında öldürebilirlerdi.
Jericho, Zephyra'ya baktı. "Ne söylüyordun?"
Dişlerini ona gösterdi ve tısladı. "Onu buraya sen mi getirdin?"
"Asla. Anladığım kadarıyla, galuların sizinle kendi başlarına halletmeleri gereken bir hesapları var."
"Hiçbir fikrin yok." Duvardan bir kılıç kaptı ve Daimon'un peşine düştü.
Jericho mücadeleye girerken son derece etkilenmişti. Daimon-gallu onun peşine düştü. Kollarını eğdi, döndü ve tek bir temiz vuruşta kafasını vücudundan ayırdı.
Akışını durdurmadan kılıcı başka bir Daimon'a uzattı. "Şunu temizle Davyn ve Stryker'a bir sorunumuz olduğunu söyle."
"Farkettim."
Jericho'nun dikkati onlara katılan aşırı uzun boylu, koyu saçlı adama kaydı. Hakim havasından ve ölümcül aurasından, onun Stryker olduğunu tahmin edebilirdi.
Stryker yerdeki cesede baktı ve öfkeyle içini çekti. "Lanet olası galu şimdi ne yapıyor?"
Zephyra fırsat bulamadan Jericho cevap verdi. "Uykumuzda bize saldırmak için Oneroi ve Skoti ile birleşiyorlar."
Stryker pis bir şekilde küfretti. "Fırsatım varken galu'yu öldürmeliydim."
Zephyra ona bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Ah bebeğim, yapılacak hatayı bir düşün."
"Ne hata?" diye sordu.

Zephyra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Galu'yu yakalamamız gerektiğini düşünüyorum. Jared ile tam olarak aklında ne vardı?
Tory ilerledi. "Onlara karşı bağışıklığı var mı?"
"Çoğu şeye karşı bağışıklığı var."
Jericho bunu duyduğuna sevindi. "İyi. Planımız, Oneroi ve Skoti'yi Noir'den kurtarmak."
"Ya zaten enfekte olmuşlarsa?" Stryker sordu.
Jericho tereddüt etmedi. "Onları öldürürüz."
Stryker gülümsedi. "Neredeyse senden hoşlanabilirim." Yaklaşırken düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Tek sorun şu ki, gallu hala tanıştıkları herkesin rüyalarına sızabiliyor."
"Ama uykumuz korunuyor," dedi Zephyra. "Sahip olduğumuz yeteneklerle, o alanda onlarla savaşabiliriz."
"Yine de rüyalarda Oneroi kadar güçlü değiller," diye ekledi Jericho. "İkisinin birleşimi, felaket. Senin için bile olsa. Biri Oneroi veya Skoti'ye bulaştı ve biz mahvolduk."
Zephyra'nın yüzündeki ifade Jared'i onlara teslim etmeye kesinlikle karşı olduğunu söylüyordu.
Ve Jericho kararsızlığından bıkmıştı. "Bak, seninle oynamaktan bıktım. Noir'a karşı gerçekten savaşmış ve kazanmış birine ihtiyacımız var. Onunla tek başıma savaşabilecekken, piçin zayıflığını bilen birini istiyorum. Bu Jared olurdu.
Şimdi onu teslim et."
Zephyra alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ya da ne?"
Jericho ellerini havaya kaldırdı ve yanından hızla geçen iki tanrı okunu serbest bıraktı.
Kredisine göre, titremedi, hatta gözünü bile kırpmadı.
Jericho ellerini indirdi. "İnan bana, öğrenmek istemezsin."
Stryker dudağını büktü. "Bu taktikler burada işe yaramıyor. Korku bizim için büyük bir motivasyon kaynağı değil.
Benim de bir tanrının oğlu olduğumu ve o okları hemen geri fırlatabileceğimi hatırlasan iyi edersin... Ancak, istediğim bir şey var.
"Ve bu?"
"Jaden'in New Orleans'ta yaşlı bir kadından aldığı yeşil bir tılsım. Eminim hala ondadır.
Sana Jared'ı veririz, sen de bize o tılsımı getirirsin."
Jericho'nun vücudundaki her şüphe aşırı hızlandı. "Bu tılsım ne işe yarıyor?"
"Bu koruma."
Şimdi neden inanmadı? Belki de Stryker eski bir saçmalıktan korunmaya ihtiyaç duyan bir Daimon'a benzemediği içindir. Önemli olduğundan değil. Bugün vaat ediyor.
Yarın yalan.
Jericho muskanın yaptığından hoşlanmasaydı onu buraya getirmesine gerek kalmazdı. Hiçbir şey pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmesi gerektiğini söylemedi. En son sözünü tuttuğunda bunun bedelini çok ağır

ödemişti. Şimdi işler farklıydı. O şimdi farklıydı. En önemli şey Jared'i almaktı.
"Tamamlamak."
Stryker bakışlarını kıstı. "Beni hayal kırıklığına uğratma."
Jericho, "Beni yüzüstü bırakamazsın," diye karşılık verdi.
Tori başını salladı. "Öyleyse şimdi ikinizin dağın tepesinden birbirinize düdük çalmanıza izin mi vereceğiz?"
Stryker ona sert bir bakış attı. "Acheron'un sende ne bulduğunu bilmiyorum." Karısına baktı. "Jared'i alsınlar."
Zephyra yüksek bir itiraz sesi çıkardı. "Olmadı aşkım. Borç almak. Jared sadece kiralık."
"İyi," dedi Jericho. "Onunla işimiz biter bitmez onu geri getireceğiz."
"Sen daha iyi olacaksın. Aksi takdirde Stryker ve ben senin iç organlarınla ziyafet çekeceğiz, kanında yıkanacağız ve gözlerini küpe olarak kullanacağım."
Jericho homurdandı. "Biliyor musun, böyle görüntülerle Hallmark için yazmalısın."

* * *

Ash, havada garip bir şey hissettiğinde evine yeni dönmüştü. Bir an sonra Phobos yeniden ortaya çıktı.

Yalnız.
Delphine onunla dönmeyince kötü hisleri yoğunlaştı. "Ne oldu?"
Phobos yorgun bir iç çekti. "Oneroi'leri toplarken Zelos tarafından saldırıya uğradık."
Ash bu haber karşısında kendini kötü hissetti. Jericho, kardeşinin Oneroi'yi aldığını öğrendiğinde felç geçirecekti. "Ne?"
Phobos elini saçlarından geçirdi. Jericho'yu arıyordu ve bunun yerine bizi diğerlerini toplarken buldu. Hem Delphine'i hem de Nike'ı aldı. Görünüşe göre Zelos karanlık tarafa geçmiş. Noir aklını kaçırmış."
"HAYIR. Bu onun tarafında stratejik planlama. Kendi üyelerini kullanarak panteonu yok ediyor. Onu bu kadar sinsi yapan da bu. Nike ve Delphine ile Jericho'yu hadım ettiğini düşünüyor."
"Evet, her iki durumda da, mahvolduk."
"Nasıl yani?"
Jericho, Tory ve Jared belirirken Ash geri çekildi. Tory, onu orada hissetmek ve güvende olduğunu bilmek için ona doğru çekildi. Özellikle olan her şey göz önüne alındığında. Eğer ona bir şey olursa...
Azura ve Noir'ı oyuncak ayılar gibi gösterecekti.
Jericho odayı tararken aradığını bulamayınca kaşlarını çattı.
"Delphine nerede?"
Phobos, Ash ona darbeyi yumuşatmasını söyleyemeden cevap verdi.
"Ağabeyin onu ve Nike'ı aldı."

Ash, tanrının açık sözlülüğü karşısında yüzünü buruşturdu, Jericho'nun yüzünde asit lavmanı gibi dolaştığını anlayabiliyordu.
Jericho o kadar güçlü bir öfkeyle olduğu yerde dondu ki, içinde yerleşik olanın tadına bakabilirdi. Varlığı boyunca hiç bu kadar sinirli olmamıştı.
"Ne?"
Phobos mahçup görünmek gibi bir sağduyuya sahipti. “Blitz edildik. Zelos içeri girdi ve kimse onun orada olduğunu anlamadan onu yakaladı.”
Buna dayanamayan Jericho, güçlerini kullanarak elini metal pençelerle kapladı. Phobos'u gömleğinden yakaladı ve öyle sert bir şekilde duvara itti ki alçıpanı kırdı. "Seni p * ç! Onu almasına nasıl izin verirsin? Seni öldüreceğim!
Phobos'a daha fazla zarar veremeden Ash onu yakaladı ve geri çekti. "Sakin ol."
"Delphine'leri var!" Acheron'a saldırmamak için sahip olduğu irade gücünün her zerresini kullanmıştı. Her nasılsa şimdi bile kendini koruması, Atlantis tanrısına saldırmanın ciddi bir hata olacağını biliyordu.
Ash sakince, "Bunu duydum," dedi. "İngilizce benim anadilim olmayabilir, ama onu anlamakta oldukça iyiyim." Onu serbest bıraktı.
Jared öne çıktı. Uzun siyah deri bir ceket giymiş, kızıl saçları şık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. En şaşırtıcı şey, teninin solgun ya da çilli olmamasıydı.
Aksine, güçlü yüz hatlarıyla bronzlaşmıştı.
Ash ya da Jericho kadar uzun olmamasına rağmen, güçlü aurası en kötü kıçları bile geri çekmeye yetiyordu. Gözleri opak bir güneş gözlüğünün arkasına gizlenmişti ama yine de parlıyor gibiydiler. "Noir'in sana verdiği kılıcı bize ver."
Bu, Jericho'nun duraksamasına neden oldu. "Kılıcı nereden biliyorsun?"
"O bana ait. Aradığını duydum ve onu geri istiyorum.”
Jericho, güçlerini kullanarak şiddetli bir hırıltı ile duvardan inen Phobos'u serbest bıraktı.
Phobos ona doğru bir adım attığında Ash bir elini onun göğsüne koyarak onu durdurdu.
"Bırak, Phobos. Benim kitabımda kolay kaçtın. Aldıkları Tory olsaydı, paramparça olurdun.”
Onları görmezden gelen Jericho kılıcı çağırdı.
Ortaya çıktığı an, Jared'in tüm tavrı değişti. Sert ve savaşa hazır olmak yerine, saygılı ve alçakgönüllüydü. Yerde diz çöken Jared kılıcı elinden aldı ve önünde durmak için bıçağı yere koydu.
Jericho'nun bilmediği, imkansız olduğunu düşündüğü bir dilde fısıldadı. Tanrı olmanın faydalarından biri, tüm dilleri anlama yeteneğiydi. Ama bu … Bu ona tamamen yabancıydı.
Kılıç yerde kendi kendine dönmeye başladı. Hızlı ve daha hızlı. Kabzadan çıkan parlak bir ışık onları kör etti. Sonra, bir metreden uzun olmayan küçük, güzel bir kadın oluşana kadar bükülmeye başladı. Teni ve gözleri

altın renginde parlarken, siyah saçları omuzlarının üzerinden kalçalarına dökülüyordu. Akan siyah giyinmiş
Bir elfin uzun kulakları vardı ve gözleri bir kedininki gibi çekikti. Küçük altın bir taç, karmaşık bir kıvrım altın rengindeki saçlarını yüzünden uzak tutuyordu. Elmaslar ve yakutlar yüzünün etrafındaki taçtan sarkıyordu.
O mükemmeldi.
Kılıcın canlı görünmesine şaşmamalı.
Oldu.
"Hanımefendi," dedi Jared onun elini tutarak. "Beni affet."
Elini saçlarına dokunmak için elinden çekerken gözleri kıpkırmızı parladı. "Uzun zaman oldu Jared."
"Çok üzgünüm." Sesi sanki gözyaşlarına karşı savaşıyormuş gibi kırılmıştı. Önünde yere diz çöktü ve onun ürkütücü kırmızı, turuncu ve sarı gözlerini göstermek için güneş gözlüklerini çıkardı. "Biliyorum Kuran. Ama af dilemen gereken kişi ben değilim. Şimdi ayağa kalk ve birlikte tekrar savaşacağız."
Bakışları o kadar eziyetliydi ki Jericho'nun göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım Hanımefendi. Yemin ederim."
Nazikçe gülümsedi. "Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. İçimde bir kötülük yok."
Elini ellerinin arasına aldı ve onları göğsünün ortasında, kalbinin üzerinde bir arada tuttu. "Artık kurtarman gereken başkaları var. Bu konuda hızlı olmamız gerekiyor."
Onu bıraktı ve arkasına yaslandı. Bir ışık parlamasında, tekrar önünde duran bir kılıç haline geldi.
Jared kabzayı eline aldı, saygıyla öptü ve ayağa kalktı.
Jericho ne olduğunu anlamak istercesine Acheron'a baktı.
Ash ellerini ceplerine soktu. "Sephirii'nin Mimoroux adında on seçkin savaşçısı vardı. Her biri taşıdığı kılıç tarafından seçildi."
Jared bir kellik gösterdi ve kılıcını taşıyabilmek için onu taktı. "Takara iki bin yıl Shiori olmadan gitti."
"Ne?"
"Bir rehber." Jared tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Kimsenin onu kullanmasına izin verilmedi.
Bana kadar değil.
Ash açıklayana kadar Jericho anlamadı. "Kılıçların en güçlüsüydü. Ve onu kim kullandıysa, diğer tüm Sephirii'lere önderlik etti."
Bok. Sepherii, liderleri tarafından ihanete uğramıştı. İçlerinden en çok seçilen tarafından...
Jared başını salladı. "Bana yapılanları ve daha kötüsünü hak ediyorum. Ama bu geçmişle ilgili değil. Noir'ı durdurmak zorundayız." Acheron'a baktı. "Charonte'niz yanınızda mı?"
"Biz hazır olduğumuzda onlar da hazır olur."

Phobos ilerledi. "Şu anda hayatta kalan bir avuç dolusu Dolophoni ve Oneroi var."
Jared başını eğdi. "Sonra saldırırız. Kaynak bize doğru yolu göstersin.”
Jericho alay etti. "Kaynağı Boşver. Bu intikamla ilgili ve Noir benimle uğraştığına pişman olacak."

BÖLÜM 10

Dehşete kapılan Delphine, Azura'nın hizmetçilerinden biri tarafından karanlık bir hücreye atıldı. Kapı çarparak kapandı ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle içeriyi kapattı. Hiçbir şekilde ışık yoktu ve bunaltıcı karanlıkta bir şeyin nefes aldığını duyabiliyordu.

Neredeydi?

Daha da önemlisi neydi?

Daha da kötüsü, Azura koruma tasmasını boynuna geri takmıştı. Sahip olduğu tek şey, korunmak için çıplak elleriydi. Kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

"Yakalanıp etiketlenmekten gerçekten yoruldum." Binlerce yıldır hiç kaybetmeden savaşmıştı. Şimdi işleri batırmadan hareket edemiyor gibiydi. Bir şey öksürdü.

Delphine savaşmaya hazır bir şekilde döndü. "Oradaki kim?"

"Ben." Ses o kadar zayıftı ki ilk başta tanıyamadı.

"M'Adoc?"

"Evet."

Onu yerde, ayaklarının yakınında bir yerde bulmak için derin nefes alış verişinin sesini takip etti. Artık daha yakına geldiğine göre, keskin nefeslerin öfkeden gelmediğini anlayabiliyordu. Daha doğrusu acının nefesiydiler.

Üzerine basmaktan korkarak duraksadı.

Yine de, onun vücudunun en ufak bir ana hatlarını bile göremiyordu. "İyi misin?"

"Şeftali gibi," dedi, içinde bulunduğu dayanılmaz acıyı ele veren gergin bir tonda.

Ona sadece ıstıraplı bir lanet saldırmak için ona dokunmak için uzandı. Sanki parmaklarında kan varmış gibi hissetti ve o sarsıldığında bir tür ağır zincir takırtısı duydu.

"Bana dokunma."

Özür dilerim, diye özür diledi. "Göremiyorum."

"Sadece... kal... koy."

"Burada hiç ışık var mı?"

Öksürdü. "Yakmasını istemiyorsun."

"Neden?"

Odada bir şeyin uğuldadığını duydu. Dehşete kapılarak döndü, karanlıkta onu görmeye çalıştı. Ama orada hiçbir şey yoktu.

"Güven bana çocuğum. Bizimle burada ne olduğunu görmek istemezsin.

Kapının etrafında bir şey takırdadı ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bundan hoşlanmadı. Azıcık bile değil. "Zincirlendin mi?"

"Evet."

"Seni serbest bırakabilir miyim?"

"HAYIR. Vücuduma gömülü zincirleri var."

Midesi kasıldı. Ne kadar korkunç. Hepsinden önemlisi, içinde olmak zorunda olduğu acıya nasıl dayanabilirdi? "Neden buradayız?"
"Burayı yuvam sayan şeylere beslenmek."
Ham, dindirilmemiş bir korku içini doldurdu. "Ne?" Daha da panikledi.
"Sakin ol Delfin. Yapmalısın."
Sıçrama sesini tekrar duydu. Arkasını dönerek onu bulmaya çalıştı.
“Korku hissettiklerinde saldırıyorlar. Duygularınızı kontrol etmelisiniz. Zor olduğunu biliyorum ama konsantre ol.”
Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, göğsünden dışarı fırlamamasına şaşırdı. Tökezleyip yerdeki kırık bir iskeletin üzerine düştüğünde bunun yardımı olmadı. Bunu yaptığı anda, bilinmeyen bir şey bacağına dokundu.
"Ne? Kim burada?"
"Şşşt," M'Adoc yatıştırıcı bir şekilde nefes aldı. "Sakin ol."
Bunu bir kez daha söylese çığlık atacaktı. "Neden bana cevabı söylemiyorsun?"
"Çünkü seni daha fazla korkutmamaya çalışıyorum. Sadece yavaşça nefes al. Rahatlatıcı bir şey düşün.”
Delfin gözlerini kapattı. Eskiden aklına annesi gelirdi. Ama bugün, kendisini güvende hissettiren, Jericho'nun ona gülümsediği bir görüntüydü. Korumalı Sıçrayan geri çekildi.
"İşte benim kızım."
Kendini yavaşça yukarı itti. "Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"
"Canavarların bu savaşı kazanmasını engelle. Ne olursa olsun Noir'in durdurulduğundan emin olmalısın."
Yapmak istediği buydu. "Deniyorum, M'Adoc."
Tekrar konuşmadan önce onun acı içinde küfrettiğini duydu. Sen cesur bir kadınsın Delphine.
Hep öyleydin.”
Kollarındaki üşümeyi ovuşturdu. "Kendimi cesur hissetmiyorum, özellikle şu anda."
"Cesaret budur, özellikle de duygulara alışkın olmayan bir kadın için. Derin, felç edici bir korku hissettiğinde ve onun seni durdurmasına izin vermediğinde, bu gerçek cesarettir. Korku olmadan asla cesaret olmaz. Tıpkı nefret olmadan sevginin olmadığı gibi.”
Bunun doğru olup olmadığından emin değildi. Duygularla ilgili deneyimi çok yeniydi.
Cesaret kavramı onun anlayışının ötesinde görünüyordu. "Seni neden buraya koydular?"
"Onlara istediklerini vermeyecektim. Dönüştürmeyi ve Noir'in planlarına katılmayı reddettim.
Ayrıca Zeus, rüyaları için bizi cezalandırmak için bizi yakaladığında bundan daha acımasızdı. Noir ve Azura'nın elinde hiçbir şey yok. Dayak ve işkenceye dayanabilirim.”

Delphine, kendi dayaklarından bazılarını hatırladığında ürperdi. Oneroi duygulara karşı bağışık olsa da, acıyı hissetme ve deneyimleme yeteneği onlarda kalmıştı. Bir kere, bu gerçekten bir duygu değildi, incinmeye verilen fiziksel bir tepkiydi ve diğer taraftan, kuralları çiğnediklerinde Zeus ve diğer tanrıların onları cezalandırmalarına izin veriyordu. Peki ya diğerleri? Din değiştirdiler mi?”
"M'Ordant öldü." Bunu söylerken sesindeki gözyaşlarını duydu ve bu kayıptan dolayı kendi kalbi sızladı. M'Ordant kurallara bağlı biriydi ama aynı zamanda iyi bir Oneroi'ydi. Ve harika bir arkadaş. Ne zaman desteğe ihtiyaç duysa, yardım etmek için oradaydı. Onu çok özleyecekti. "Zehirlerini yemeyi reddedince onu günler önce öldürdüler."
Bir sonraki soruyu sormak istemiyordu ama yine de cevabı bilmek zorundaydı. "Ya D'Alerian?"
"Bilmiyorum. Yakalandığımızdan beri onu görmedim. Bir yanım benim gibi işkence görmektense onun da ölmüş olmasını diliyor. Onu da asla din değiştirmeye ikna edemeyeceklerini biliyorum. Nerede olursa olsun tanrılar ona yardım etsin.”
Hayal kırıklığı içinde inledi. "Bunu bize neden yapıyorlar? Dışarıda başka panteonlar da var.”
"Ama Oneroi ile değil. İstedikleri bizim güçlerimiz. Dahası, duygularımızı yasaklayan Zeus, Skoti'yi kolay bir hedef haline getirdi. Noir, duygularını onlara iade etme sözü vererek saflarımıza sızmayı başardı. Onun yalanlarına inanan aptal, saf piçler.”
“Tamamen onların suçu değil. Onlara ilaç veriyor.”
"Biliyorum. Bana da ilaç vermeye çalıştılar.”
"Ve yine de din değiştirmedin mi?"
"HAYIR. O pislik ustası diyecek kadar aptal değilim. Ona yardım etmektense sonsuza kadar bu delikte diri diri yenerek yaşamam daha iyi.”
yunus…
Şeytani bir ses adını söyleyince nefesi kesildi. Ona annesini hatırlattı.
Delphine'e yardım et. Lütfen.
"Onları boşver," diye çıkıştı M'Adoc.
"Onlar neler?"
"Lanetlenmişlerin ruhları. Onlara cevap verirsen, sonsuza kadar bu cehennemde onların yerini alacaksın ve onlar da ölümlüler diyarında özgürce dolaşabilecekler."
Aramalar artık daha yüksekti.
Delphine kulaklarını tıkadı ve kendisine Jericho'nun sesini duymasını sağladı. Gözlerini kapattı ve onunla olmayı hayal etti. Onu tutuyorum.
Bu kadar …
Kahkahalar yükseldi.
Birden odaya ışık doldu. Delphine, önündeki korkunç beyaz hayaleti görünce çığlık attı. Yüzü oyulmuştu. Gözleri karanlığa gömülmüş.
Kirli gri saç tutamları, onu kendine çekmek için uzandığı şişmiş yüzün etrafında uçuşuyordu.

"Senden korkmayacağım!" bağırdı. "Hiçbir şeyden korkmam. Hiç bir şey!" Bununla savaşmaya hazırlandı.
Hortlak kendini ona fırlattı.
Delphine, kendisine saldırmasını bekleyerek yumruğunu savuşturdu. Ama tam ona ulaşır ulaşmaz çığlık attı ve geri çekildi.
Jericho'ydu.
Yaratığı boynundan tutmuştu. "Delphine'i buradan çıkarın," diye bağırdı omzunun üzerinden. Tek bir hızlı hareketle yaratığın boğazını kesti ve başka birinden gelecek saldırıyı yakalamak için tam zamanında fırlattı.
Phobos ona doğru koştu ve onu kapıya doğru çekti. "Beklemek!" dedi, durmaya çalışarak,
"M'Adoc da burada."
"Onu yakaladık." Phobos onu koridora itti.
Asmodeus dışarıdaydı, bekliyordu.
Delphine, onun onlara karşı olmasını bekleyerek sözünü kesti. "Burada ne yapıyorsun?"
“Arkadaşlar arasında sayılmak. Ama kayıtlara geçmesi için, kaybetmeseniz iyi olur. Bunun ya da herhangi bir vücut uzvumun yüzünden kıçımın yanmasını istemiyorum.”
"Neden bize yardım edesin?"
Asmodeus omuz silkti. "Aptallığın ölümcül bir hastalık olduğunu duydum. Bunun doğru olup olmadığını görmek için kendi deneylerimi yapıyorum. Hayatta kalırsam, öyle olmadığını anlarız. Eğer ölürsem... Pekala, berbat olacak. Kötü.
Ve ben mutlu olmayacağım.”
Phobos, M'Adoc ağır bir şekilde ona yaslanmış halde odadan çıktı.
M'Adoc'un yüzü, onu güçlükle tanıyabilecek kadar dövülmüştü. Elbiseleri yırtılmıştı ve ona kanayan yaralarla dolu bir vücut gösterdi. "Hadi."
Onlar bu diyarı terk etmeden önce tartışma şansı yoktu. Bildiği bir sonraki şey, Tory ve diğer birkaç Oneroi ile birlikte devasa, beyaz bir odada olduğuydu. Bir adam ve bir kadın, tam bir ıstırap içinde yerde yatarken yaralılarla ilgileniyorlardı.
Üç Charonte, tekrar kaybolmadan önce yere yatırdıkları daha fazla yaralıyla içeri girdi.
"Neler oluyor?" Skotilerden birinin bir bardak su içmesine yardım eden Tory'ye sordu.
"Ash, Jericho, Jared ve Phobos ellerinden geldiğince çok sayıda mahkumu dışarı çıkarıyorlar."
Yine de Delphine'in kafası karışmıştı. "Neden onları buraya getirdin?"
"Yeniden bir araya gelene kadar en güvenli yer orası. Ash önce hayatta kalanları saymak istiyor.”
Delphine, burada bulunan bir avuç küçük kişiye baktı. Gerçekten umut verici görünmüyordu. Ama en azından onlarla savaşmıyorlardı. Skoti yere yatıp inlemekten başka bir şey yapamayacak kadar zayıf görünüyordu. Onları böyle görmek midesini bulandırıyordu.

"Burada. Sana yardım edeyim."
Yanında minyon bir kadın bulmak için döndü. "Bana ne için yardım et?"
Nazikçe gülümsedi. "Yakanı çıkar. Sakin ol, benim adım Danger ve Acheron'un kâhyalarından biriyim. Burada güvendesin, söz veriyorum."
Delphine, Danger'ın tasmasını açıp güçlerini geri kazanması için saçını kaldırdı... tekrar. Onları kaybetmekten gerçekten bıkmıştı. "Teşekkür ederim."
"Rica ederim." Danger onu çekerken, içinden keskin bir sızı geçti. Yüzünü buruşturarak geri çekti. Ama bunun tasmadan çıkmadığını anlaması bir dakikasını aldı.
Jericho'nun başının ciddi belada olduğu konusunda onu uyaran güçleriydi.

* * *

Jericho, mahkumların çoğunun tutulduğu ana delikte iblisler, gallu ve diğer ürkütücü şeylerle savaşan Ash ve Jared'in yanına dönmek için çukurdan ayrıldı. Onlar tarafından dövülmeden bir adım bile atamıyordu.

Ama bu onun için sorun değildi. Bir sürü bastırılmış saldırganlığı dışarı çıkıyordu. Alıcı oldukları için onları zavallı. Bundan bu kadar zevk almasaydı, onlar için gerçekten üzülürdü.
Olduğu gibi …
Bir iblisi ikiye böldü.
Phobos, yanına geri döndü. "Deimos'u gören oldu mu?"
Jericho başka bir galu yakaladı, onu yere attı ve cevap vermeden önce yaratığı öldürmek için hançerini yaratığın gözlerinin arasına sapladı.
"Jaden'la birlikteydi."
"Nerede?"
"Duvarda asılı."
Phobos ona sert bir bakış attı. "Bana gösterebilir misin?"
Ash ve Charonte'yi savaşmaya bırakan Jericho, Phobos ve Jared'ı daha önce Asmodeus ile birlikte gittiği aynı koridordan geçirdi. Geri dönen güçlerinin en iyi yanlarından biri, bunun gibi küçük detayları hatırlayabilmesiydi. Tanrıların kusursuz hafızasını özlemişti.
Odaya döndüklerinde, içeri girmek için kapıyı tekmelemek zorunda kaldılar. Kolay olmayan bir şeydi ama kararlıydılar.
Jericho, odanın içindeki Oneroi'nin kanlı kalıntılarını görür görmez duraksadı. Yakın zamanda biri onları parçalamış gibi görünüyordu. Daha da kötüsü vücutlarının pis kokusuydu.
Lanet Noir. Onu takip etmeyi düşünecek kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Ne aptaldı.
Phobos, duvara yaslanmış dimdik yatan ağabeyine doğru koşarken gırtlağından derin bir çığlık attı. Yaşam belirtisi yoktu.
Ama Jericho'yu tamamen donduran Jared'in yüzündeki ifadeydi. Belirgin hiçbir duygu yoktu ama yine de sarı ve turuncu gözleri akıl almaz bir ıstıraptan bahsediyordu.

Jared tek kelime etmeden Jaden'a gitti.
Jaden ona kimin dokunduğunu görene kadar saldırdı. İnançsızlık, hırpalanmış yüzüne kazınmıştı. Jared mı? Burada ne yapıyorsun?"
Jared, Jaden'ı duvara yapıştıran zincirleri keserken vahşi bir hırlamayla karşılık verdi. Onu serbest bırakmayı başaramadı, ancak zincir her kılıç vuruşunda gevşedi.
"Seni buradan çıkarıyorum."
"Yapamazsın."
"Lanet olası bok."
Jaden onu omuzlarından tuttu ve ona sert, delici bir bakış attı. "Sen. Yapamam," diye tekrarladı güçlü bir şekilde.
Geri çekilen Jared'in hüsranla homurdanması rutubetin içinde yankılandı. Jaden sırtını duvara yasladı, acıdan nefes nefese sağ kolunu tuttu.
"Diğerlerini güvenli bir yere götür ve benim için endişelenme."
"Seni burada bırakmayacağım."
Yapabilirsin ve yapacaksın. Jaden'ın hırlaması onunkine uyuyordu.
"Hayatında bir kez olsun beni dinle ve dediğimi yap. Defol buradan ve önemsiz şeyler üzerinde tartışarak zaman kaybetmeyi bırak.
Jared, Jaden'ın sol omzundaki kumaşı kavradı ve sıkı bir yumruk yaptı.
"Önemsiz değilsin. Bana değil."
Jaden onun eline dokundu. “Bu savaşta ben varım. Beni öldürmeyecekler. Şimdi git. Kurtarabildiğiniz kadar çok kişiyi kurtarın.”
Jared, Jaden'ı kollarının arasına alıp yakın ve sımsıkı tutarken Jericho, yüzleşmelerinden ne anlayacağını bilemedi. Birbirlerine sarılma biçimleri... ya kardeştiler ya da sevgili...
Ya da gerçekten yakın arkadaşlar.
"Bunu düzelteceğim," dedi Jared, onu bırakarak. "Bir şekilde bunu düzelteceğim. Sana yemin ederim."
Jaden onu itti. "Kahretsin, git!"
Jericho, dikkatini Deimos'u kollarına almış olan Phobos'a çevirdi.
"Yaşıyor," dedi Phobos. "Neredeyse."
"Onu buradan çıkarın."
Phobos itiraz etmedi. Hemen ışınlandı.
Jared başka bir konuydu. Jaden'dan ayrılmaya dayanamıyormuş gibi oyalandı. Suçluluk, korku ve acı açıkça yüzüne kazınmıştı.
Ancak bir iblis hücumu onlara saldırdığında, Jericho'nun dikkati Jared'den hayatta kalmaya çevrildi. Kendisine ulaşmak için ilk galuyu ipe dizdi, ardından bir sonrakini aldı. Yere yuvarlandılar. Jericho, üzerine inen bir sonrakini yakalamak için ayağa kalkmadan önce yüzüne sert bir yumruk attı.
Onu güçleriyle geri püskürttü, ama önce iblis kendi gücünü patlattı. Onu göğsünden sert bir şekilde yakaladı ve sersemletti.
Jared, şiddetli bir kılıç darbesiyle iblisi yere serdi.
Jericho ayağa kalkarken omurgasında bir ürperti hissetti.
Noir buradaydı.

Tanrı ondan bir metre ötede, odada belirmeden önce bunu hissetti.
Noir onu tiksindirici bir bakışla tırmıklarken tsked. "Neye başladığın hakkında hiçbir fikrin yok."
Jericho ona alayla baktı. "Sen de öyle, pislik. Tek yapman gereken benimle iyi oynamaktı. Ama beni tekmelemenin, beni uyuşturmanın ve bana sırt çevirmenin daha eğlenceli olacağını düşündün.
Senin açından kötü bir hareket."
Noir güldü. "Sana sırt çevirmek, insanların en iyi yaptığı şeydir. Bunu hala öğrenmedin mi? Arkadaşın yok. Hiçbir şeyin yok."
İstemeden, aklından Delphine'in bir görüntüsü geçti.
"O?" Noir, sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi alaycı bir şekilde konuştu. "Delphine seni umursamıyor. Zeus tarafından seni kendi amaçları için baştan çıkarması ya da öldürmesi için gönderilmiş."
Bu sözler ona çarptı. Olamaz. Bunu yapmazdı. Onun üzerindeydi.
"Doğru," diye ısrar etti Noir. "Jaden'a sor."
Jericho Jaden'a bakmak için döndü, Jaden ona gerçeği söylemeye dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.
Noir güldü. "Sen çok saf bir aptalsın. Cesur Cratus için bu kadar. Sen acıklısın.
Sana ihanet eden bir kadın için kendini feda ettin. Sana her zaman ihanet edecek biri.
O bir hiç, sen de değilsin."
Acı, Jericho'nun karnını parçaladı. Aşağı baktığında, Noir'in kendisine sapladığı kılıcı gördü.
Noir kılıcını çekmeden önce çenesini kavradı ve sımsıkı tuttu. Jericho, içini delip geçen saf ateş karşısında nefesini tuttu.
"Zaman kaybından başka bir şey olmayacağını bilmeliydim. Orduma komuta ettiğin için çok fazla."
Jared saldırmak için ileri doğru koşarken Jericho geri sendeledi.
İkisi Titanlar gibi birbirlerine girdiler. Jaden onun için başladı.
"Bundan uzak dur kurtçuk!" Noir uyardı.
Jaden dinlemedi. Ama Jericho'nun yanına varır varmaz bir ışık parladı.
Jaden'ı delip geçen, bir tür hasta laboratuvar deneyi gibi ayaklarını yerden kesip duvara çivileyen bir tane.
Jaden, Noir'a dik dik bakarken acıyla haykırdı. "Eğer bu tasmayı çıkarırsam, kesinlikle ölüsün."
Jericho güçlerini kendini iyileştirmek için kullanmaya çalışırken, bu sözler Jericho'nun zihninde zar zor yer etti.
İşe yaramadı.
Bu nasıl olabildi? Yüzünü buruşturarak tekrar denedi ve yine hiçbir şey olmadı.
Noir, vücudunun üzerinde cızırdayan bir patlama yaptı. "Sen acıklısın."
Jericho ayağa kalkmaya çalıştı ama bir şey onu geri devirdi. Vücudunu zırhlandırdı.
Bu bile yardımcı olmadı.

Jared, Noir'a ulaşamadı - Azura yolunu kesmek için aniden içeri girmişti.
Noir, Jericho'ya doğru ilerlerken ikisi kılıçlarını kilitledi ve çarpıştı.
Ben böyle ölmeyeceğim….
Kaynaktaki tüm güce dayanarak, bu cehennem deliğine inmeyecekti.
Noir onu sırtından bıçakladı ve yere sabitledi. "Ah... kalbini özledim mi?"
Noir kılıcı omurgasından çekerken Jericho tısladı. Rolling, onu tekmelemeye çalıştı.
Yararsızdı. Gözlerini kapattı ve Kaynak'tan alabildiği tüm gücü topladı.
Noir ona güldü. "Güçlerini tamamen geri kazandığımızı gerçekten düşünmedin, değil mi?"
Onu göğsünden bıçakladı, kalbini kıl payı kaçırdı.
Jericho acı içinde haykırdı.
Noir kılıcı çevirerek çekip çıkardı. "Bu sefer kaçırmayacağım." Onu aşağı indirdi.
Tam onu etkileyeceği gibi, Jericho'nun yanından hızla geçen bir bulanıklık Noir'ı belinden yakaladı ve yere devirdi.
Bu Delphine'di.
Bir asa gösterdi ve onu geri püskürtmek için kullandı. Jericho, Noir ile eşit olarak nişan aldığı için ona hayran kalmıştı. Ne zaman saldırsa, savuşturuyor ve yeni bir darbe indiriyordu.
Hareketleri bir zarafet ve çeviklik senfonisiydi ve başarılı vuruşları Noir'ı kızdırıyordu.
Asayı yere koydu ve tüm ağırlığını Noir'ın karnına vermek için kullandı. Homurdanarak geri çekildi.
Delphine, Jericho'ya geri döndü. "Dur bebeğim," diye soludu Ash'i Ash'in Atlantis cennet alemi Katoteros'taki evine ışınlamadan önce.
Üstünde Delphine ile birlikte yerde yatıyordu, Delphine'in kaşları endişeyle çatılmıştı. Noir'in sözleri kulaklarında çınladı.
Onunla ilgili her şey yalan mıydı? Ona ihanet mi etmişti?
"Neden benim için geri döndün?"
Sorusuna inanamayarak baktı. "Seni incinmiş görmek istemedim."
"Beni tanımıyorsun bile."
O sırada onunla konuştu ama vücudunun ağrısından sözlerini duyamadı. Bunun yerine, karanlığın onu tamamen yuttuğunu hissetti.
Delphine, Jericho'nun gözleri kafasının içinde dönüp uzun bir nefes verirken, kalbinin sıkıştığını hissetti.
Öldüğünden dehşete kapılarak eğildi ve bir kalp atışı hissetmeye çalıştı. Bir tane yoktu….
Hayır bekle. O oradaydı. Neredeyse. Nefesi zayıftı ama aynı zamanda işitilebilirdi.
Bunun için tanrılara şükürler olsun.
"Onu büyük bir belaya soktular."
Acheron'un kahyası olarak çalışan sarışın adama baktı. Alexion. Adı buydu.
"İyileşirken onu götürebileceğim bir yatak var mı?"

Alexion kaşlarını çattı. "Onu diğerleriyle birlikte Olimpos'a götürmek istemiyor musun?"
O, başını salladı. Oradan nefret ediyor. Lütfen. Onu iyileştirebilirim ama dinlenmesi gerekiyor.”
Alexion onun koluna dokundu ve Jericho ortadan kayboldu.
Eylemleri hakkında ona soru sormak için ağzını açtı, ama daha tek kelime edemeden, onu Jericho'nun büyük, girift oymalı siyah bir yatakta yattığı aynı odaya yolladı. Beyaz çarşaflar hızla Jericho'nun kanıyla lekelendi.
Alexion onun yanında parladı. “O yaralar açısından onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Onun bir tanrı olduğunu sanıyordum.” Bu, Jericho'nun bu şekilde kanamaması gerektiği anlamına geliyordu.
Kendini iyileştirebilmeliydi.
Ama o özel bir vakaydı ve bunu ondan daha iyi kimse bilemezdi.
"Öyle."
"Öyleyse neden böyle kanıyor?"
Emin değildi ama bunun onun insan kalbiyle bir ilgisi olduğuna dair gizli bir şüphesi vardı. Belki de Zeus, daha sonraki bir tarihte Jericho'yu öldürebilmek için onun iyileşmesini engellemişti. Zeus bu şekilde soğuk ve kurnaz olabilir.
"Bilmiyorum." Acheron'un bu adama güvendiğini bilse de onu hiç tanımıyordu.
Yapacağı son şey ona Jericho'nun zayıflığından bahsetmekti. Başka kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu ve o bunu mezarına kadar koruyacaktı.
"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.
"Hayır teşekkürler. Ona bakabilirim.
Başını ona doğru eğdi. "Elbette. O zaman diğerlerine bakacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."
Jericho ile yalnız kalan Delphine, güçlerini kullanarak gömleğini çıkardı. Yaralarını ve yara izlerini görünce yüzünü buruşturdu. Alexion haklıydı, Noir korkunç bir ortalığı karıştırmıştı...
Kalbi için bıçaklıyor. Yaralardan biri zar zor ıskalamıştı.
Bunun farkına vardığında soğudu.
Noir biliyordu. Her nasılsa, birisi ona Jericho'nun kalbini delerek öldürülebileceğini söylemişti. Bu şekilde bıçaklanmasının başka bir nedeni yoktu.
Ama bunu ona kim söylerdi?
Neden?
Noir'ı durdurmayı başaramazlarsa hepsi acı çekecekti. Olimpos düşecek ve kimse güvende olmayacaktı.
Ama Jericho'nun dediği gibi, çoğu insan satılıktı. Olmayanlar çok azdı. Belki de işin içindeki tanrı, Noir'in iyi tarafında kalabileceğini ve hedef olmaktan kaçınabileceğini düşündü. Veya belki de Jericho'yu bir iyi niyet göstergesi olarak sunmuştu. Ya da belki de Jericho'dan o kadar nefret ediyordu.
Kim biliyordu?

Birinin çok soğuk olduğu düşüncesiyle kalbi hasta, güçlerini yaralarını kapatmak için kullandı, ardından kanı temizlemek için su ve bez gösterdi. Bezi onun karnının keskin sırtlarında gezdirirken, oradaki yara izlerini görünce duraksadı.
Pürüzlü ve derin, yüzündekiyle eşleşiyorlardı.
Görünce yüzünü buruşturdu. Zeus. O yaraları biliyordu. Onlar onun şimşeklerindendi.
Jericho'nun çektiği acıdan midesi bulanan kadın yatağa oturdu ve yüzündeki yara izini dudaklarına kadar takip etti. Bilinçsizken bile gücü açıktı.
Ve onu kurtarmak için geri dönmüştü.
Phobos'a söylediği sözler kulaklarında çınladı. Evet, başkalarını kurtarmaya gitmişti ama onun da peşinden gelmeyi kendine amaç edinmişti. Hatta kız kardeşinden önce. O öncelik kazanmıştı. Şefkatli minnettarlığın gözyaşları, bakışlarını buğulandırdı.
"Çok vahşisin," diye fısıldadı.
Yine de onun için kanadı. Noir'a karşı gelmeyeceğine yemin etmiş olan o bunu yapmıştı. Sadece Noir onu tehdit ettiği için değil. Buna inanmadı. En başından beri, onu birkaç kişinin koruduğu şekilde korumuştu.
Jericho dünyadan nefret ediyordu ama yine de onun kendini vasisi olarak atamıştı.
Elini avucunun içine aldı ve koyu renkli, yara bereli cilde baktı. Kaba ve nasırlı, onunkinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Bunlar bir katilin ve bir aşığın elleriydi ve onun her yerini büyüleyen bir adama aitti.
Gözleri fal taşı gibi açıldı.
"Merhaba," diye soludu, onu uyanık gördüğü için minnettardı.
Öfke kaşlarını çattı. "Olympus'ta mıyım?"
“Hayır, sen Katoteros'tasın. Seni oraya götürmelerine izin vermem.”
Bakışları fırtınalı bir hal alırken, Jericho onun elini daha sıkı kavradı. "Bana neden iyi davranıyorsun?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Seni tehdit ettim ve korkuttum. Birbirimizi çok az tanıyoruz ve yine de nazik davranıyorsun. Neden?"
"Bir nedenim mi olmalı?"
Bakışları karanlık ve suçlayıcıydı. "Herkes yalan söyler. Herkes satılık. Nezaketinle ne kazandın?”
Onun düşmanlığı karşısında şaşkına döndü. "Beni kurtardığın için sana borcumu ödemek dışında bir motivasyonum yok."
Bu sözler onu daha çok kızdırmışa benziyordu. "Yani bana Zeus'la beni baştan çıkarmak için bir anlaşma yapmadığını mı söylüyorsun?"

BÖLÜM 11

Jericho, Delphine'in yüzündeki şok ve paniği izledi. Suçüstü yakalanan birinin bakışını biliyordu ve bu kadar kolay kandırılmış olması onu tiksindiriyordu. Ona nasıl inanabilirdi?

"Yani bu doğru." Dudağını kıvırarak elini kızın elinden çekti. "Bilmeliydim." Ayağa kalkmaya başladığında, onu neredeyse sert bir şekilde yatağa geri itti. Onu daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemişti ama şu anda gözleri alev alev yanıyordu. "O kutsal ana yola çıkıp ayrılmaya cüret etme, seni inatçı adam. Evet, Zeus bana seni baştan çıkarmamı söyledi. İnkar etmeyeceğim. Ve bu konuda kız kardeşin de öyle. Ama onları ne zaman dinledim? Zeus da bana Arık'ı yakalamamı söyledi ve senin de gördüğün gibi onu da yapmadım."

"Beni baştan çıkardın." Sesindeki bastıramadığı acı notasından nefret ediyordu.

En önemlisi, onu incitecek kadar önemsediği gerçeğinden nefret ediyordu. Yüzyıllar boyunca kendini korumaya çalıştıktan sonra, onun savunmasını aşmış ve kalbine onu incitmek istediği bir darbe indirmişti.

Korkmuş görünüyordu. "Nasıl? Sana iyi davranarak mı? Tüm gereken bu mu? Nedense baştan çıkarmanın bundan çok daha zor olduğunu düşündüm."

Bu kendi gazabını ateşledi. "Bana patronluk taslamaya cüret etme."

"Sana patronluk taslayan ben değilim, Jericho. Seni baştan çıkardığımı düşünüyorsan öylesin. Tek yaptığım sana insan gibi davranmak."

"Öyleyse tüm olanın bu kadar olması ne kadar zavallı?"

Midesine vurdu. Zor değil; daha çok dikkatini çekmek istiyor gibiydi. Ama bu onun öfkesini ateşlemeye yetmişti.

Zavallı değilsin, diye homurdandı. "Sen değersiz değilsin. Ama incindin. Hatta belki biraz kafası karışmış ve muhtemelen fazlasıyla dengesiz ama zavallı değil."

"Deli mi?"

"Yakalanacak kadar aptal bir kadını kurtarmak için cehenneme daldın... şimdi kaç kez Şahsen ben ilk seferden sonra beni kurtaramazdım. Bu bana senin deli olduğunu söylüyor.

Jericho ona bağırmak istedi. Onu inkar etmek ve kızmak istiyordu. Onun varlığını incitmek ve lanetlemek. Yine de ona baktığında tek gördüğü, öpülmeye ihtiyaç duyan mükemmel bir ağız ve içini ısıtan güzel bir gülümsemeydi. Onu rahatsız eden bir yüze altın benekli yeşil gözler gördü. Nasıl yaptı? Nasıl bir dakika önce onu boğup sonra iyi olmayı isteyebilirdi? Ama sözleri, öfkesini doğrudan keserek, kaybolana kadar onu azalttı. Yüzyıllardır ilk kez kendini zavallı ya da değersiz hissetmiyordu ve bunun nedeni güçlerini geri kazanması değildi. Çünkü onu bundan daha fazlası olarak görüyordu.

Her şeyden çok, onu gördüğü adam olmak istiyordu.

Ve kendini tutamadan onu öptü.

Delphine yaptıkları karşısında şaşkına dönmüştü. Bir kalp atışında bu kadar huysuz olmaktan nasıl bu hale gelebilirdi?
"Aklın yerinde değil, değil mi?" diye sordu kulağına doğru ilerlerken.
"HAYIR. Kesinlikle bende bir sorun var." Ona bakmak için geri çekildi. "Senden nefret etmek istiyorum ama sana kızgın kalamıyorum bile."
Bakışlarını ona dikti. "Biliyor musun, nasıl baştan çıkarılacağına dair derslere benden daha çok ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Hazır başlamışken neden bana şişman ve çirkin demiyorsun?
O güldü.
Ses onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Derinden ve yürekten, alaycı ya da alaycı değildi. Gerçekti. "Ne? Bu bir gülüş müydü?
Ayılmaya çalıştı. "HAYIR."
"Evet öyleydi. Duydum. Kutsal inek," diye dalga geçti, "haberi yayması için Hermes'i ara. Sanırım dünyanın sonuna yeni başladım... Kıyametin bir işareti olmalı." Adamın çabucak gizlediği incinmiş bir bakışı yakalayınca alayı kesildi. "Jericho, seninle dalga geçiyordum. Seni asla isteyerek incitmem."
"Güzel, çünkü içimde bana sadece senin zarar verebileceğin bir yerde yaşıyorsun."
Delphine zar zor duyulabilen kelimeler karşısında donup kaldı.
Bakışları onunkilere kilitlendi. Bunun için senden nefret ediyorum.
"Benden nefret etmene gerek yok. Seni incitmektense kendimi öldürmeyi tercih ederim biliyorsun."
Bakışlarını kıstı. "Hayır, bunu bilmiyorum. Tanıdığım herkes bana ihanet ederken sen benden sana güvenmemi mi istiyorsun?
"Nike sana ihanet etmedi."
O alay etti. "Noir'a beni nasıl öldüreceğini söyleyen Nike'dı."
Delphine afallamıştı. "Ne?"
"Beni bıçaklarken bana anlattığı görüntüleri yansıttı."
Ona azarlayıcı bir bakış attı. "Azura ayrıca sana benim Zeus'un gözdesi olduğumu söyledi ki bu kesinlikle doğru değil. Onlar yalancı, Jericho. Mahrem yerlerine girse gerçeği bilemezlerdi. İnanın dudakları kıpırdıyorsa yalan söylüyordur. garantili. Kız kardeşin seni seviyor. Sana zarar gelmemesi konusunda kararlıydı. Neden dönüp ona seni nasıl öldüreceğini söylesin ki?
"Öyleyse kim yaptı?"
Omuz silkti. "Zeus hırlayarak dışarı çıktığında bir oda dolusu tanrı vardı. Onlardan herhangi biri olabilirdi."
Jericho onun körlüğüyle alay etti. Nike olabilirdi. Mümkün oldu. "Olan onca şeyden sonra birine nasıl güvenebilirsin?"
"Çünkü ben seçiyorum. Zeus ve Noir gibi insanların etrafımdaki herkesten şüphe duymamı sağlayarak hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Onlara bu gücü vermeyeceğim. Buna değmezler.
Jericho da öyle olmak istiyordu ama çok zordu. Artık içinde güvenecek bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Bir kere çok incinmişti.

Onu geri itti ve çarşafla örttü. "Dinlenmen lazım. Ben senin yaralarını iyileştirirken, sen hala yaralı ve yaralısın. Vücudunuza tamamen iyileşmesi için zaman verin."
"Yapılacak çok şey var. Bilmem gerek-"
"HAYIR."
Ona hayır dediğine inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. Zorla ve kabaca.
"Hayır, yapacaksın."
"Evet, yaptım," diye alay etti. "Beni Jedi ninja akıl oyunlarımı senin üzerinde kullanmak zorunda bırakma. Her şeyi batırabilir ve beynini kızartabilirim."
Onun asılsız tehditlerine gülümsemesini bastıramadı. "Endişeni anlıyorum ama Noir hâlâ entrika çeviriyor ve Deimos ve M'Adoc ile konuşmamız gerekiyor. Belki de kullanabileceğimiz bir şey biliyorlardır."
Bu düşünce umurunda değilmiş gibi dudağını ısırdı ve irkildi. Tanrım, bu huysuz bakışı nasıl da seviyordu. "Onları görmenin tek yolunun Olimpos'a gitmek olduğunu biliyorsun. Gerçekten istediğin bu mu?"
"HAYIR. Ama Noir'in kalbini avucumun içinde istiyorum ve oraya gideceksem yapmam gereken şey..."
"Zeus'unkinden çok onunkini mi istiyorsun?"
Bir anlamı vardı. Kimi daha çok öldürmek istediğine karar vermek zordu. Her ikisi de tercih edilebilir. "Belki."
Gözlerini ona çevirdi. "Sanırım kızgın olmayı seviyorsun."
"Tam olarak değil." Öfke onun temel gıdası gibi görünüyordu. "Ama Noir kişisel bir kan davasıyla peşimizde. Alıngan veya çekingen olmanın zamanı değil. En iyi savunma saldırıdır. Aslanı tavşan yapıp yerin dibine sokmamız lazım."
"Ya yapamazsak?"
"Ben öyle düşünmeyeceğim. Noir bizim ve ona Azmodea'dan kafasını hiç çıkarmamış olmayı dilettireceğiz."
Delphine onun hissettiği tutkuyu inkar edemezdi. Sadece daha iyi bir yol olmasını diledi.
Ama isteseydi... "O zaman Olimpos öyledir. Ama davranmaya çalış. Biliyorum senin için zor ama..."
Homurdandı. "Yere işemem."
"Endişelendiğim zemin değil. Bu onların mısır gevreği.
Acheron ve adamlarının hayatta kalanları götürdüğü Vanishing Isle'a ışınlanmadan önce komik bir bakışla siyah bir üst ve pantolon giydi.
Delphine, kendisini zorlu bir hesaplaşmaya hazırlayarak Jericho'yu takip etti. Jericho hakkında öğrendiği tek şey, öfkesinin onu her zaman yeneceğiydi. Ve Deimos ve M'Adoc hakkında gördüğü kadarıyla, başka kimsenin onları dövmesine ihtiyaçları yoktu.
Oneroi'nin ziyafet çekmek, dedikodu yapmak veya bilgi paylaşmak için toplandığı tapınak salonuna girdiler. Bugün salon büyük bir revire çevrilmişti. Yaralılarla ilgilenen birkaç Oneroi vardı.
Ama onu şaşırtan, onların başına getirilen yarı tanrıydı.

Moesia'lı Zarek insan olarak doğmuştu. Daha da kötüsü, sahibine tecavüz etmekten haksız yere hüküm giymiş ve bu yüzden idam edilmiş bir insan köle olarak yetiştirilmişti. Binlerce yıl Daimonlar üzerinde sürü güden Kara Avcılardan biri olarak yaşamıştı. En azından teoride. Gerçekte, Zarek deliliğin bir adım ilerisindeydi ve tam bir adım bile değildi. İnsanlığın korunması için insanlardan izole edilmişti.
Birkaç yıl önce Artemis, onu insanlık için bir tehdit ilan etmiş ve peşine bir suikastçı göndermişti. Ancak Acheron, kurtarılmaya değer olup olmadığını görmesi için tanrıça Themis'e kendisini yargılaması için dilekçe vermesinden önce değil. Bunu kendisi yapamayan Themis, kızı Astrid'i yargılaması için göndermişti. Astrid, Zarek'in aklı başında olduğunu düşünmekle kalmamış, onun hayatını kurtarmış ve ona aşık olmuştu.
O zamandan beri, ikisi birbirinden ayrılamaz olmuştu.
Uzun boylu, sarışın ve güzel Astrid, yardımcı olduğu dişi bir Oneroi ile odanın karşı tarafındaydı.
Zarek, Oneroi ve Dolophoni'nin geri kalanını iyileştiren ve hareket ettiren diğer görevlileri yönetiyordu. Artık bir tanrı olarak görülse de, hâlâ o vahşi insan niteliğini koruyordu. Saçlarının kısa ve simsiyah olması işe yaramıyordu. Keskin bir şekilde kesilmiş keçi sakalıyla aynı renk. Onda öyle tehditkar bir güç havası vardı ki, ensesindeki tüyleri diken diken etti.
Onları görür görmez odanın karşısına geçti. Ash bana sizin bize katılmayacağınızı söyledi.
Jericho'nun Zarek'i kızdıracak bir şey söylemesinden korkan Delphine aralarına girdi.
"Plan değişikliği. Neden buradasın?"
"Gelmesini ben istedim," dedi Astrid onlara katılırken. "Skoti'lerin tamamı geri dönmüyor, bu yüzden başka bir saldırıdan korkuyordum. Çılgınca bir nedenle, birçoğu hala Noir'in tarafını tutuyor."
Zarek başını karısına doğru eğdi. "Yani serseriler buraya gelirse şeytanla dans edecekler ve borunun kısa ucunu alacaklar."
Astrid, kolunu onun beline dolayıp onu sıkarken gururla gülümsedi. "Birinin kafasını uçurmak için benim Zarek'imden daha iyisi yok." Jericho'ya baktı. "Siz ikiniz çok iyi anlaşmalısınız."
Bunun yerine, birbirlerini tartarken ikisi de şüpheliydi. Bu konuya bu kadar takılmasalar eğlenceli olurdu.
"Deimos nerede?" diye sordu.
Astrid uzak köşeyi işaret etti. "Phobos diğerlerine yardım etmek ve elinden geldiği kadar çok kişiyi kurtarmak için geri döndü."
"Teşekkürler." Jericho, Delphine'i Zarek ve Astrid'den Deimos'un dinlendiği yere götürdü. Suçluluk duygusu onu tüketirken Delphine'e baktı. "Ben de orada olmalıyım, onlara yardım etmeliyim."
"Yapamazsın." Göğsünün ortasına, tam kalbinin üzerine hafifçe vurdu. "Noir seni nasıl öldüreceğini biliyor. Seni oyundan çıkarmalıyız yoksa seni kaybetmeyi göze almalıyız."
"Korku beni kontrol etmiyor."

Ona kuru bir sırıtış verdi. "Biliyorum sert çocuk. Ama senin, ekibindeki herkesle paylaştığından emin olduğum bir kapatma anahtarın var."
"Ve bildiğim tek şey, evrendeki her şeyin bir zayıflığı olduğu. Benimkini biliyor. Noir'inkini bulmalıyız."
Ona ulaştıklarında Deimos alay etti. Yaralıydı ve hala kanıyordu. Birisi kafasına sargı sarmıştı ve bir gözü beyaz gazlı bezle kapatılmıştı. "Bul onu kıçım.
Bana bak. Bana verdiği zararı iyileştiremiyorlar bile. Beni en son ne zaman böyle mahvolmuş gördün?"
Soru karşısında şaşıran Jericho omuz silkti. "Trakyalı bir köle dansçı için. Ben seni ayırmak zorunda kalana kadar sen ve Phobos iç içeydiniz. İkiniz de daha sonra böyle görünüyordunuz.
Deimos gülmeye başladı, sonra küfretti. "Bunu sadece sen hatırlarsın."
"Eminim Phobos da unutmamıştır."
"Belki."
Delphine yanına diz çöktü. İçinde olması gereken acı... Jericho'nun aksine, onu hiç böyle görmemişti. "Neler oluyor Deimos? Noir bunca zamandan sonra neden üzerimize böyle geldi? Skoti'yi istediğini biliyorum ama neden bundan önce saldırmadı?"
Cevap vermeden önce uzun, yorgun bir iç çekti. "Kısacası, çünkü Malachai geri döndü. Yaşlı Malachai, Noir'a sırt çevirip kaçtığı anda güçleri önemli ölçüde zayıflamaya başladı."
Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."
"Bize tapan kimse olmadığında güçlerimizin nasıl zayıfladığını biliyor musun?"
Teori buydu. Ancak, bunu hep merak etmişti. "Evet, ama Oneroi güçleri hiçbir zaman gerçekten sahip olmadı. Diğer tanrılarınki gibi değil."
"Çünkü Acheron, Kara Avcılarının rüya durumuyla başa çıkmalarına ve iyileşmelerine yardımcı olmak için Rüya Avcılarını kullanmaya başladı. Sayılarıyla ve iyileşmelerine yardım etmeniz için size ihtiyaç duyan Kara Avcılar, Oneroi'lerin güçlerini korumalarına yardımcı oldu."
"Ah..." Demek bu yüzden güçleri hiçbir zaman gerçekten azalmamıştı. Aniden Acheron'a eskisinden daha çok minnettar oldu.
"Eh, Noir'in gücünün büyük bir kısmı," diye devam etti Deimos, "Malachai'ye ve onun sadakatine bağlı. Azura gücünün bir kısmını koruyabildi çünkü o da iblislerden ve onların ona olan ihtiyacından beslenen Jaden'den besleniyor. Ancak Nick'in babası biter bitmez, Noir hemen zayıflamaya başladı. Nick'in güçleri geri geldiğinde, Noir'ı neredeyse koma halinden çıkardı. Malachai gücünü ne kadar çok kullanırsa, Noir o kadar güçlenir. Bu yüzden Malachai'ye bu kadar çok ihtiyacı var ve bu yüzden bize saldırıp duruyor.
Malachai'yi kendisine çekmeyi umuyor."
Bu mantıklıydı ve Noir'in yüzyıllar önce nerede olduğunu açıklıyordu. Ama henüz çirkin yüzünü göstermemiş olan bir karanlık güç daha vardı. "Ya kız kardeşi Braith?"

Noir ve Azura onu arıyor. Şimdiye kadar ona ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.”
Jericho onun yerine cevap verdi. "Rüyalarda gezinip Nick'i bulabilirler mi?"
Deimos başını salladı. "Ayrıca Noir'a ne kadar çok tanrı yemin ederse, Noir o kadar güçlü oluyor. İnsanlar bize inandığında güçlüyüz ama o bir tanrı olduğunda bizi iki kat daha güçlü yapıyor.” Jericho'ya baktı. "Onu geri götürebilirsin ve o bunu biliyor."
Bu, Zeus'un neden olduğu ve Jericho'yu öldürmeyi biraz fazla kolay hale getiren tek ölümcül kusur dışında doğruydu. "Noir'in zayıflığı nedir?"
Jaden.
Jericho beklenmedik cevap karşısında kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"
Deimos, cevap vermeden önce sanki içini bir acı kaplamış gibi yüzünü buruşturdu. "Jaden'ı serbest bırakırsak hem Noir'ı hem de Azura'yı alt edebiliriz. Gücü var ama şu anda onların kölesi ve onlara zarar vermesi yasak.”
Ve onu serbest bırakmak neredeyse imkansız olurdu. Noir şimdiye kadar değerli evcil hayvanına kenetlenmiş olurdu.
Jericho tekrar konuşmadan önce Delphine'e baktı. "Yani Noir'in daha fazla güç kazanmasını engellemenin en kolay yolu Malachai'yi öldürmek."
Deimos homurdandı. "Düşünecektin. Ama orada önemli bir sorun var. Hayatı Acheron'unkine bağlı. Onu öldürürsen Acheron hemen peşinden düşer.”
Delphine sinirli bir nefes verdi. "Acheron ölürse Yok Edici serbest kalır ve dünya sona erer."
Deimos başını salladı.
Jericho lanetledi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?"
"Ash, Nick'in Malachai olduğunu bilmediği zaman."
Flippin' düşündüm. Kendisi daha aptalca şeyler yapmasaydı, Jericho onu aptallığından dolayı mahkum ederdi. Yanındaki kadını kurtarmakla başlayarak.
Eh, belki de bu o kadar da aptalca değildi...
"Peki ne yapacağız?" diye sordu.
"Şu anda en acil olan şey, Noir ile birlikte çalışan Dolophoni, Oneroi ve Skoti'yi ya öldürmek ya da geri almak. Tek bir kişi ona hizmet ettiği sürece, mahvolduk.”
Evet, ihtiyaçları olan son şey uyurken bu kadar savunmasız olmaktı. Kimsenin bir Freddy Krueger canlandırmasına ihtiyacı yoktu.
Jericho kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yanlarında kaç tane var?"
"Yüz civarında."
Delphine yukarı baktı. “Ama daha fazlasına sahibiz. Savaşabilir ve onları eve getirebiliriz.”
"Ya da öldür onları," diye ekledi Jericho. Şahsen ikincisini tercih etti. İsteyerek gelmeselerdi, ona göre onlara güvenilemezdi. Onları alıp pişman olmaktansa onları dışarı çıkarmak daha iyidir.

Delphine ona sinirli bir bakış attı. "Onlara başka bir saldırı başlatmamız gerekiyor."
"Bir lidere ihtiyacın olacak," dedi Zarek onlara katılırken. "Aynalı salondan onları rüya alemindeyken yakalamak için büyük, yoğun bir saldırı ve uyanık olanlar için bir başka saldırı."
Jericho başını salladı. "Kanlı olacak ama Zarek haklı. Skoti'yi ayıltmalı ve diğerlerini iyileştirmeliyiz ki bunu bitirebilelim."
Delphine düşünürken başını salladı. Şu anki durumda bir şansları olduğundan emin değildi. "Ama kim yönetecek? M'Adoc-"
"O bir askeri komutan değil," dedi Deimos onun sözünü keserek. Jericho'ya baktı.
Elimizdeki en iyi nişancı sensin. Aktivite için Kaynak'ı izleyebilir ve ondan su çektiklerinde Noir ve Azura'da sürüye binebilirsiniz. Ayrıca komuta deneyiminiz var ve düşmanları en iyi şekilde nasıl köşeye sıkıştıracağınızı ve onları nasıl infaz edeceğinizi biliyorsunuz."
Zarek pek memnun görünmüyordu. "Tek başına yapamaz. Kaç tane Kaynak tanrımız var?"
Astrid yanıtladı. "Dört. Jared, Acheron, Nike..." ona yandan bir bakış atarken duraksadı, "ve Jericho."
Deimos, "İki tane daha var," dedi.
Astrid kaşlarını çattı. "DSÖ?"
"Sümer tanrısı Sin ve ikiz kardeşi Zakar."
Şimdi şaşırma sırası Delphine'deydi. "Neden bizimle savaşsınlar?"
"Sin, Acheron'un damadıdır."
Ah, dedi anlamış gibi. Bu çok değişti. "Öyleyse işe yarayabilir."
Zarek alay etti. "Yoksa yüzümüze patlar."
Sinsi bir parıltı Jericho'nun gözlerini aydınlattı. "Pekala, diğer alternatif birkaç Titan'ı uyandırmak ve hepsinin kıçını kırmak."
Zarek'in şeytani kahkahası, sanki zihninde bunun iyi bir görüntüsü varmış gibi çınladı. "Zeus yavru kedileri sıçardı."
Jericho omuz silkti. "Hiçbirimizin umurunda mı?"
Delphine ve Astrid ellerini kaldırdı.
Astrid boğazını temizledi. "Unutmuşsunuzdur diye söylüyorum, Titanlar sonsuza dek hapsedildikleri için biraz üzgünler. Onları şimdi serbest bırakırsan, Noir'dan daha kötü bir sorunumuz olacağını düşünüyorum. Üstelik bunlardan çok daha fazlası var."
Delfin başını salladı. "Ne dedi ve sonra bazıları."
"Daha iyi bir fikrim var." M'Adoc yanlarında belirdi.
Delphine onu burada gördüğüne ve konuşmalarına kulak misafiri olmasına daha çok şaşırmıştı.
Ama hala ayakları üzerinde dengesizdi ve yere yığılmadan önce uzun süre dayanamadı.
Jericho düşmeden önce onu tuttu ve yere oturmasına yardım etti.

M'Adoc fikrini açıklamadan önce kendine hakim olması için bir saniye bekledi. "Zayıflığımız Skoti idi. Noir, duygularını geri getireceğine söz vererek onlara ulaştı. Orada bir kez-"
"Onlara ilaç veriyor," diye bitirdi Delphine, Zeth'in kendisine yaptığı uyarıyı ve yiyeceğin ısırıcı etkisini hatırlayarak.
M'Adoc başını salladı. "Onları böyle tuttuğu sürece, onunla savaşamazlar. Ama Zeth'i ayıklarsan Skoti'leri Oneroi'lerle yeniden bir araya getirebiliriz. Duygularımız sağlamken, bize yapılanların öfkesi kavgamızı alevlendirecek. Ve bundan daha fazlası, Noir'in onlara sunacak başka bir şeyi olmayacak. Özellikle de artık hepimize saldırdığı için."
Jericho hala şüpheciydi. Bir şekilde çok kolay görünüyordu. "Bundan emin misin?"
M'Adoc başını salladı. "Onların sadakat ve adalet duygularının yenilenmesine ihtiyacımız var. Yasak kalkınca eskisi gibi olacağız" dedi.
"Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu. "Bir kez verilen bir lanetin ebedi olduğunu sanırdım."
"Her zaman değil. Ama onu teslim eden tanrı tarafından kaldırılması gerekiyor. Ayrıca, bu zaten zayıflıyor. Delphine, sahip olduğun duyguların güçlendiğini fark etmedin mi?
"Skoti ile mücadeleden geriye kalanlar olduğunu sanıyordum."
M'Adoc başını salladı. "Zeus eskiden olduğu güç değil. Noir'da olduğu gibi, ona ne kadar az insan taparsa o kadar zayıflıyor."
Deimos başını salladı. "Ve Apollo'nun aksine, güçlerini beslemek için ona inanan bir Daimon ırkı yok."
"Kesinlikle. Laneti iptal etme yeteneğine sahiptir. Apollo'nun aksine, onunki ölümcül değil ve geri alınabilir."
Jericho geri adım attı. "O zaman gökgürültüsü kıçlıyla biraz konuşacağım."
Delphine içini ısıtan paniklemiş bir ifadeyle ona döndü. Yapamazsın. Seni öldürecek.
"Önemli mi?"
"Bana öyle geliyor."
Jericho yanağını avucunun içine alırken gülümsedi. Hiçbir kelime onun için daha fazla anlam ifade etmemişti ve onun bu kadar içten olması onu hayrete düşürdü. "Her şey iyi olacak." Onu Zarek'in yanına dürttü. "Ben dönene kadar ona göz kulak ol."
"Biliyorsun," dedi Deimos, oturmak için kendini zorlayarak. "Çok uzakta olmayabileceğini düşünüyorum. Zeus'la konuşmaya gitmeden önce biraz destek almak isteyebilirsin."
Piç kurusunu tanımak, onu daha çok kızdırırdı. Zeus, yanıldığı zaman seyircileri sevmezdi. Bu, yalnızca başka tanık olmadığında işe yarayacak ciddi bir incelik gerektirecektir. "Yüzyıllarca onun sağ tarafında durdum. Adamla nasıl konuşulacağını biliyorum."
Deimos alaycı bir şekilde homurdandı. "Kendine ondan en ağır cezalardan birini de aldın."

"Bu da onu nasıl fazla ileri götüreceğimi bildiğim anlamına geliyor. Merak etme. Bir daha o hatayı yapmayacağım."
Delphine endişeli bir şekilde M'Adoc'a baktı. "M'Adoc, onu vazgeçir"
Yapabilir miyim bilmiyorum, Delphine. Benden daha iyi bir atış yaparsın."
"Ve sen bile yapamazsın." Jericho gitmeye yeltendi ama Delphine onu durdurdu.
"Dikkatli ol. Lütfen."
Bu değerli sözlere değer vererek, kendisini Kaybolan Ada'dan doğruca Zeus'un özel tapınağına ışınlamadan önce başını eğdi.
Jericho, eski anılar ona hücum ederken soğudu. O ve kardeşleri bir zamanlar burada, baba tanrı canının çektiği herhangi bir su perisi ya da tanrıçayla banyo yaparken ya da onunla yatarken bekçilik yapmışlardı. Şimdiye kadar buraya yalnızca bir avuç başka tanrı kabul edilmişti.
Ve tüm bu yüzyıllar boyunca hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ her zaman olduğu gibi aynı soğuk, mermer salondu.
Gözlerini kapatan Jericho, Zeus'u bulmak için güçleriyle uzandı. Banyodaydı, umarım yalnızdı.
Jericho'nun yamayı gözüne geri takması ve vücut zırhını göstermesi biraz zaman aldı. Sağ elinin parmaklarını tekrar metal pençelerine eklemledi ve kanatlarını serbest bıraktı.
Yalvarmak olmazdı. O sadece durumunu belirtmek ve gerekirse tartışmak için buradaydı.
Zeus kavga isteseydi, kavga olurdu.
Jericho, altın-beyaz mermer salondan tapınağın arkasına doğru ilerlerken, saçlarını sırtından serbestçe sarkıttı. Banyo odası büyük bir atriyumdu ve uzak ucunda olimpik havuz büyüklüğündeki küveti besleyen bir şelale vardı. Suyun üzerinden sızan buhar, sıcak ve yatıştırıcı olduğunu anlamasını sağladı.
Zeus şelalenin diğer ucunda gözleri kapalı yatıyordu ve perisi yakındaki bir tabureye oturmuş ona lir çalıyordu. Bu bakış açısından tamamen rahatlamış görünüyordu ve Noir'ın boğazından bir adım uzakta olduğunun farkında değildi.
Aptal piç.
Su perisi baktı ve Jericho'yu görünce nefesi kesildi.
Zeus ayağa fırladı. Küfür ederek, onunla yüzleşmek için suda döndü.
"Burada ne yapıyorsun?"
"Ziyarete geldim... Baba."
Zeus masum periye havlamadan önce dudağını kıvırdı. "Peia, bizi bırak."
Su perisi anında ortadan kayboldu. Liri yere düştü ve bozuk bir notayla çaldı.
Zeus uzun cübbesine uzandı ve o daha havuzdayken onu etrafına bağladı. Güçlerini kullanarak, Jericho'ya yaklaşabilmek için betona basmadan önce doğruca ayağa kalktı. "Aklını mı kaçırdın?"

Jericho onun hırlayan sesini duymazdan geldi. “Bazı günler öyle hissettiriyor. Ama hayır. Aklım başımda ve seninle konuşmak için buradayım.”
"Ne hakkında?"
"Ne yapacaksın?"
Zeus gözlerini tehdit edercesine kıstı. "Ve bu?"
"Oneroi'yi serbest bırakın."

BÖLÜM 12

Zeus, tam önünde durup cüppenin kemerini sıkı bir düğüm haline getirirken onu sert bir bakışla tırmıkladı. "Sen çıldırmışsın."

Garip bir şekilde Jericho'nun içinde kışkırtılmaya tepki vermeyen sakin bir dinginlik vardı.

Ne kadar garip. Normalde böyle bir aşağılama onun Zeus'un gırtlağına gitmesine neden olurdu.

Belki de Delphine, onun sakinleşmesini söylediğini duyduğuna yemin ettiği için ona bulaşıyordu.

"Hayır," dedi yavaşça. "Senin için tek delilik beni görmezden gelmen olur. Skoti ve Oneroi, Noir'a karşı etkili bir şekilde savaşmak için duygularına ihtiyaç duyuyor."

Zeus başını salladı. “Bize karşı dönecekler. Bu konuda bana güvenebilirsin.”

Bir tanrı ne kadar aptal olabilir? Kör müydü? "Fark etmediysen, bunu zaten yaptılar. Ve panteonunuzu birer birer tanrı parçalıyorlar. Oneroi ve Dolophoni, kelime oyununu bağışlayın, kötü bir rüyadan başka bir şey değiller."

Jericho kendinden emin bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onlara duygularını geri verirseniz, panteona olan sadakatleri mevcut şehvet ve hırslarına galip gelebilir. Artı, Noir'in onlara sunacak hiçbir şeyi kalmayacak. Şu anda orada olmalarının tek nedeni, onlardan yasakladığınız duygulara sahip olmaları. Onları eski haline getirmek, sahip olduğunuz tek umut.”

Zeus dudağını büktü. "Nereden biliyorsunuz?"

"Şu anda hayattasın, değil mi? Bunca asırdır seni katletmekten başka bir şey hayal etmemiş olmama rağmen. Senden her parçamla nefret etsem de. Yunan olmaya duyduğum sadakat sayesinde hala hayattasın. Ve beni kullanmaya çalışan Noir'a duyduğum nefret. Onlarda yeniden uyanmamız gereken şey bu.”

Zeus alay etti. "Bunların hiçbiri beni onları bağışlamam için motive etmiyor."

"Öyleyse bana ne olacağını söyle."

Zeus düşünürken gözlerini kıstı. Jericho, tanrının zihninde dönen çarkları işittiğine yemin etti. "Tam olarak ne teklif ediyorsun?"

Yapma, seni aptal. Ona hayatını anlat.

Ancak tehditlerin ona ihtiyacı olanı vermeyeceğini biliyordu. Yasağı kaldırabilecek tek kişi Zeus'tu. Kibir ya da kabadayılığın yeri ya da zamanı değildi.

Buna ihtiyaçları vardı.

Delphine'in geleceği için yap...

Bu onun istediği özgürlüktü. Onun hayatı. Her nasılsa bu onun için kolaylaştırdı.

"Onlara asla vermemen gereken laneti sona erdirmek için ne gerekiyorsa."

Zeus, Jericho'nun düşüncelerini duymuş gibi başını kaldırdı. Bakışları tehditkar bir şekilde karardı.
"Bu, senin peşinden gönderdiğim küçük Oneroi yüzünden, değil mi? Diğerlerini umursamıyorsun.
Sen sadece onun özgür olmasını istiyorsun." Alaycı bir şekilde güldü. "Ben lanetleneceğim. Sıradan bir uyku tanrısı tarafından alçaltılmış kudretli Cratus. Gerçekten çalıştıktan sonra o seksi küçük kızını göndermek.
Jericho, "Ona öyle deme," diye homurdandı. Üzerine saldırmamak için elinden gelen tek şey buydu.
Delphine bir nesne değildi ve Zeus'un bile onu bir nesneye indirgemesine izin verirse lanet olsun.
Zeus tekrar güldü ve Jericho'nun yüzündeki küstahlığı yumruklamak istemesine neden oldu. "Duygularını geri kazanırsa seni sevebileceğini düşünüyorsun, değil mi? Sana değer veriyorum.
Nike, inkar edemeyeceğin tek zayıflığın o olacağını söyledi. Ve o haklıydı. Bir erkeği zayıflatmak için güzel bir yüz gibisi yoktur, özellikle de senin kadar uzun süre seks yapması yasaklanmış birini."
Bu muhtemelen Zeus'un ona hatırlatması gereken son şeydi çünkü şu anda çok az bir farkla öfkesine hakim oluyordu. "Onu bu işin dışında bırak."
Şans eseri, tanrı ne zaman geri adım atacağını biliyordu. "İyi. Benden bir iyilik istedin, ben de bir şartla kabul edeceğim."
"Ve bu?"
"Skoti'yi dizginlediğimizde, sonsuza dek benim sadık kölem olacaksın."
"Siktir git." Jericho'nun yanıtı, daha durduramadan ağzından uçup gitti. Piç kurusu kabaktan mı çıktı? Zeus bir daha bu kadar aptal olacağını gerçekten düşündü mü?
Zeus, sanki tüm panteonlarının kaderi bu karara bağlı değilmiş gibi omuz silkti. "O zaman anlaşma yok. Umarım küçük Oneroi'niz onlardan daha iyi bir dövüşçü olur. Aksi takdirde…"
Jericho, onun kayıtsızlığına şaşırmıştı. "Tamamen aptal mısın? Noir, Gallu tarafından yönetilen Skoti'ye ayak basarsa, hepiniz mahvolursunuz. Hepimiz mahkumuz."
"Hayallerim korunuyor - uzun zaman önce aldığım bir önlem. Benim tek korkum Noir ve sen ortadan çekilirsen, sahip olacağı bir araç daha azalmış olacak." Zeus sırıttı. "Evet, bana kin gütmek ve onun için savaşmak istiyorsun ama yapmayacaksın. Şimdi değil. Güzel Delphine'inizi gördükten sonra olmaz. Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?"
"Kapa çeneni."
"Neden? Gerçekler seni incitiyor mu?"
Öfkeyle kükreyerek kanatlarını açtı ve Zeus'u boğazından yakaladı.
Jericho onu duvara yaslarken tanrı gözünü bile kırpmadı. "Devam etmek. Öldür beni, diye kışkırttı. "Güçlerimi Kaynağa geri ver. Ama onlarla başa çıkamazsan ki ikimiz de baş edemeyeceğini biliyoruz, Noir'a gidecekler ve onu daha da güçlü yapacaklar. Ya da daha kötüsü, evreni parçalayacak ve yaşayan her şeyi öldürecekler. İstediğin bu mu?"

Jericho piç kurusunu öldürmek isteyerek daha sıkı kavradı. Kanında yıkanmak ve bağırsaklarının tadına bakmak istedi... "Senden nefret ediyorum."
"Benden istediğin kadar nefret et. Ama sonuçta senin kararın. Taleplerimi kabul ederek veya reddederek ve ardından hepsinin Noir ve Azura'ya düşmesini izleyerek onlara yardım edebilirsiniz. Hangisi olacak?”
Jericho, Zeus'un mantığını ve bencilliğini anlamaya çalışarak başını salladı. "Onların başına gelenleri nasıl umursamazsın?"
“Merhametsiz değilim ama yapılması gerekenden asla kaçmadım. Durmadan. Bu panteonu yönetmek için kendi babamı katlettim. Kral olarak yerimi korumak için bu panteonun geri kalanını öldürmekte bir an bile tereddüt edeceğimi mi sanıyorsun?"
Jericho, Zeus'u ayaklarının dibinde ölü yatarken hayal ederken boğazını sıktı. Ama sonunda Zeus'un haklı olduğunu biliyordu. İnsan kalbiyle, bu güçleri özümseyemezdi. İkisini de öldürür ve Noir'ı güçlendirirdi. Yoksa hepsini yok ederdi.
"Öyleyse ne olacak, Cratus?"

* * *

Delphine, içinde acı veren bir şey patladığında donup kaldı. Sanki kalbi patlamış ve damarlarına ateş gönderiyormuş gibi hissetti. Ağlayarak göğsünü tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Her nefes onu kesiyordu. Acı veren her kalp atışı.

Ona ne oluyordu?
Noir ve ordusunun yeni bir saldırısı olmasından korkarak, diğer Oneroi ve Skoti'nin de acı içinde kıvrandığı salona baktı. Dolophoni'nin hiçbiri bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu.
"Ne oluyor?" diye sordu M'Adoc'a.
M'Adoc nefesi kesiliyor ve inliyordu. "O yaptı. Duygularımızın kilidi açılıyor.”
Olabilir mi...?
Ancak yanma durduğunda ve çözülmüş duyguları içini süpürdüğünde, her zaman tam olarak ne kadar boş olduğunu anladı. Etrafındaki her şey daha canlı ve keskindi. Her ses, her tat. Duygular içini doldururken ışık kör ediciydi. Nefret. Aşk. Sempati. Korku. Üzüntü. Mutluluk. Gülüyor ve ağlıyordu. Utangaç ama neşe içinde bağırmak istiyor.
"Nefes al," dedi M'Adoc kulağına. "Bırak sakinleşsin."
Elinden geleni yaptı ama çok zordu. Azura'nın onların kilidini açması için çok fazlaydı - şimdi hissettikleriyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi. Tanrıça sadece insan kısmının kilidini açmış olmalı, çünkü bu bununla karşılaştırılamaz. "İnsanlar onlarla nasıl başa çıkıyor?"
"Bazıları onları diğerlerinden daha iyi idare ediyor ve onlara doğuştan sahip oldukları için buna daha çok alışıyorlar. Onlara da alışacaksın... eninde sonunda.”

İyileşmiş görünüyordu.
O başka bir meseleydi. Hepsi çok hamdı.
Ta ki Jericho gelene kadar. Onu karşılayan Oneroi ve Skoti'den bir haykırış geldi. Ama onlara aldırış etmedi. Ona doğru ilerlerken bakışları sadece onun üzerindeydi.
Onu kollarının arasına alırken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.
"Teşekkür ederim," diye soludu.
Onları koridordan onun odasının olduğu yere götürmeden önce başını eğdi. Elini onun yüzüne koydu ve başparmağını yerine koyduğu göz bandına koydu. Ona duyduğu mutluluk ve sevgi inanılmazdı. Hayatında hiç böyle hissetmemişti.
"Onu buna nasıl ikna ettin?"
"Merak etme, önemli değil."
Evet öyleydi. Her zaman engellenmiş olan yanını sonunda anlamanın onun için ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Oneroi'nin Skoti'ye gitmesine şaşmamalı. Duygu çok baş döndürücü ve sarhoş ediciydi. Her şeyi deneyimlemek istiyordu. Tüm duyguları olabildiğince derinden hissetmek.
"Harikasın benim Jericho'm."
Jericho, kalbini derinden yaralayan bu sözler karşısında donup kaldı. "Ne dedin?"
"Harikasın."
"Hayır, bana ne dedin?"
Ona gülümsedi. "Benim Jericho'm."
Zeus'a ait olma düşüncesinin onu zorlukla kavrayabileceği bir öfke düzeyinde tiksindirmesi tuhaftı. Ama ona ait olmak…
Cennet olurdu.
Gözlerini kapatarak onu derinden öptü, onu kollarında hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Onun için özgürlüğünü iki kez takas etmişti. Ama en azından artık tek bir gerçeği biliyordu.
Buna değdi.

* * *

Noir, krallığını delen güçlü dalgayı hissettiğinde kaskatı kesildi. Olympian kokuyordu. En çok da Zeus kokuyordu.

O piç neyin peşindeydi?
Yanındaki Skoto'lara bakana kadar anlamadı. Zeus hepsini serbest bırakmıştı. Duyguları onlara geri geliyordu.
Uzun süredir kayıp olan kardeşler gibi birbirlerine sarılırken sevinç çığlıkları yükseldi.
Azura yanına geldi. "Bu da nedir böyle?"
Noir tiksintiyle dudağını büktü. “Olimposlular. Yeni bir taktik deniyorlar.” Onun yanından geçip iblislerinin sersemlemiş bir şekilde etrafa baktığı yere gitti. Tanrım! Bulabildiğiniz herhangi bir Olympian'ı dönüştürün. Şimdi!"

Gallu saldırdı, ancak artık kendilerini tamamen kontrol eden Skoti, benzeri görülmemiş bir beceriyle karşılık verdi. Onları uyuşturmak için kullandıkları ilaçlar, duyguları geri gelir gelmez sistemlerinden kaybolmuştu.
Azura gözlerinde korkuyla ona döndü. "Bu iyi değil."
"Panik yapma. Bu geçici bir başarısızlık ve üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok." Noir, güçlerini krallıklarını mühürlemek için kullandı. Skoti'nin gitmesini engelleyemese de herhangi birinin veya herhangi bir şeyin içeri girmesini engelleyebilirdi.
Şimdilik bu, bu son dönüşe karşı koymanın bir yolunu bulana kadar onların saldırıya uğramasını engelleyecekti. Jericho becerikliydi, ona bunu verirdi. Ama Noir'la boy ölçüşemezdi. Noir insanları nasıl motive edeceğini biliyordu.
Ve şimdi Kessar ve galu'suna sahip olduğuna göre...
Kimi öldürmek zorunda kalırsa kalsın bunu kazanacaktı.
* * *
"Yani kehanet doğru."
Lacivert bir pantolon ve lacivert bir bluz giymiş olan Zeus, Hera'nın yankılanan sesini duyunca döndü. Şimdiye kadar diğer tanrıların yemek yiyeceği salona dönmeyi planlıyordu ama bu onu olduğu yerde durdurdu.
"Senin burada ne işin var Hera?"
Karısı, yatak odasından ana koridora açılan kapının hemen içinde belirdi. Uzun boylu, koyu kumral saçlı, tüm tanrıçaların en güzellerinden biriydi. Ve zaman zaman onu aldatsa da eşi benzeri olmadığını biliyordu. Gerçekten de zarif ve cesurdu.
Mükemmel eşleşmesi.
"Bir zamanlar kaçınmak için çok uğraştığın bir kehanete kayıtsızca boyun eğmene ne kadar şaşırdığımı söylemek istedim."
"Neden bahsettiğini bilmiyorum."
"Ah, gel şimdi aşkım. Neden bahsettiğimi tam olarak biliyorsun. Tüm Oneroi'lerden duyguları uzaklaştırdığın günden beri savaştığın şey bu. Rüya olmadığını ikimiz de biliyoruz. Uykunda oynayan Oneroi yok. Onları ne kadar kızdırsan da buna cesaret edemezlerdi. Hepsini katletmenize ve boyun eğdirmenize neden olan Tiresias'ın sözleriydi."
Nefesi kesildi, ona baktı. Bunu gündeme getirmeye nasıl cüret eder? Uzak geçmişe havale ettiği bir şeydi. Yüzyıllar önce ilgilendiğinden daha fazlasını yaptığı bir şey.
Kehanet önlenmişti ve dünya düzelmişti.
Yine de Hera, onun artan öfkesinden bihaber olarak devam etti. "5 Haziran'da, insanlardan ve göksel tanrılardan doğan bir çocuk, Titanların en büyüğünü çağıracak ve kudretli Zeus'u yere serecek. Elinde Kaderlerin iradesi dönüyor ve Olimposluların büyük Kosmetaları artık olmayacak. Çünkü o nihai gücü kullanacak ve insanların dünyasında ve rüyalar dünyasında yürüyecek. Onun sevgisi, şefkati Olimpos düzeninin sonu olacak ve hepsine yeniden bir Titan hükmedecek." Zeus onu hadım ettikten sonra babasının ona bahşettiği lanet buydu.

Sen mahvolacaksın, ben ise sen düşerken güleceğim…
Zeus'un öfkesi patladı. "Kes şunu," diye hırladı, onu patlatmaya hazırdı.
Hera acımasızdı. "Doğru olduğunu biliyorsun. Tiresias'ın size doğmuş olan Oneroi bebeğinden -bir gün sizi tahttan indirecek olandan- bahsettiği gün, uykunuzda saldırıya uğradığınızı iddia ederek Fury'leri ve diğerlerini onların peşine düşmeleri için çağırdınız. Yerimize geçecekleri kehanet edilen melez kızların vahşice katledilmesini özellikle sağladınız. Ne dedin,
"Hiç kimseyi canlı bırakmayın" ve böylece Dolophoni ve diğerleri, melez bebeklerin kanıyla toprağı kırmızıya boyadılar. Sözü kanun olan yüce Zeus'u sorgulamaya kimse cesaret edemedi.
Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Duygularının sürgün edilmesini istemedin ve onların
kızları hiç gerçekleşmemiş bir rüya yüzünden katledildi. Tanrıların kralı olarak yerinizi korumak istediniz."
Ona alay etti. "O zaman onlar için ayağa kalktığını görmedim."
"Seni nasıl durdurabilirdim? Sen ele geçirilmiş bir tanrıydın ve ben sana engel olacak kadar aptal değildim. Sadece Cratus öyleydi ve herkesi öldürmesi için yolladığınız o bebek
… hayatta kaldığını biliyor muydunuz?
Zeus bu soru karşısında donup kaldı. "Ne? Bu imkansız. Dolor bebeği öldürdüğüne dair bana yemin etti. Kızının nasıl öldüğüne dair hikayeler anlatarak Leta'ya işkence etti. Nasıl da seve seve katletmişti."
"Dolor ona acı çektirmek istedi ve bir çocuğu katletti, tamam. Ama onun değildi.
Bebeği yaşıyordu."
O an karısını öldürmek istedi. "Neden bana söylemedin? Bunu nasıl bir sır olarak saklayabildin?"
"Şimdiye kadar bilmiyordum."
"Ne demek istiyorsun?"
"Birlikte döndükleri iblis, Asmodeus. Onunla, biz Olimposlular arasında, Noir'in planları ve şeytanın geleceği hakkında uzun ve güzel bir sohbet ediyordum. Jaden'in Cratus Delphine'in Leta ve onun insan kocasının kızı olduğunu söylediğine kulak misafiri olduğunu söyledi.
O, Cratus'un öldürmesi için gönderildiği bebek. Zarar vermeyi reddettiği bebeğe."
HAYIR …
Sonuçlar onu tam olarak vurduğunda Zeus sendeledi. Nasıl görmezdi? Çünkü kehanet asla engellenmeyi amaçlamamıştı.
Ben tanrıların kralıyım…
Kimse ondan daha güçlü değildi. Kader denilen o üç sürtük bile. Melez bir insan iğrençliği tarafından devrilmeyecekti.
O Zeus'tu. Tüm Olimpos tanrılarının kralı ve onunla birlikte gelen tüm güç ona aitti.
Ama öfkesini kükreyen şey, bilmeden Delphine'i Cratus'la bir araya getirdiğini bilmekti. Kendi yıkımının tohumlarını ekmişti.

Nike yüzünden. O küçük sürtük bu olaydaki rolünün bedelini ödeyecekti. Eğer hayatta kaldıysa.
Çok geç değil.
Hayır, yine de hepsini durdurabilirdi. Cratus'un bir insan kalbi vardı ve kendisini Zeus'a bağlamıştı. Nike zaten kapana kısılmıştı ve Noir'in ellerindeydi. Onu kolayca ölüme terk edebilirler.
Delphine'e gelince...
Hera'nın karanlık bakışlarıyla karşılaştı. "İkisinin de indirilmesi gerekiyor."
"Kabul."
Onun desteğine şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Normalde onun buyruklarına karşı savaşırdı.
"Katılıyorsun?"
"Kesinlikle yarı insan bir yan darbe ile değiştirilmek istemiyorum. Biz Olympus'un hükümdarlarıyız ve Kaynak ve onun tüm gücü sayesinde öyle kalacağız. Ne pahasına olursa olsun."
Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Bir kez olsun karısının bir tartışmada onun tarafında olması güzeldi. "O zaman Phonoi'yi çağır." Cinayet, Öldürme ve Katliam, can almakta başarılı olan üçlü tanrıçalardı. Vicdan ve merhamet olmadan saldırırlar. Ve hepsinden önemlisi, evreni parçalamadan bir tanrıyı nasıl öldüreceklerini biliyorlardı.
Zeus, onların yıkımını serbest bırakma düşüncesine güldü. "Onlar için yeni bir kurbanım var."

BÖLÜM 13

Delphine elini Jericho'nun yüzüne koydu ve başparmağıyla dudaklarını okşarken onun bıyıklarının avucunu kızdırmasına izin verdi. "Benim için ne kadar önemli olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Jericho onun sorusu üzerine yutkundu. Cevabın en azından onun için hissettiklerine eşit olmasını umuyordu. Aksi takdirde gerçekten berbat olacaktı. "HAYIR."

Elini onunkine almak için uzandı. "Herhangi bir kelimenin ifade edebileceğinden daha fazlasını."

Güçlerini kıyafetlerini çözmek için kullandığında bu heceler hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Tamamen çıplak, elini göğsüne götürdü. "Benimle seviş, Jericho.

Seni tüm duygularım bozulmadan deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu göster bana."

İç sesi sevinçle haykırırken bedeni onun isteğine anında tepki verdi. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Daha düşünmeye fırsat bulamadan kıyafetlerini çözdü.

Jericho, onu kollarına alabilmek için onunla yatağa girdi. Ah, kadifemsi teninin onunkine sürtündüğü his...

Şu anda ölürse, daha büyük bir uğurlama isteyemezdi.

Vücudunun sıcak kokusunu içine çekerken dudakları onunkilerle buluştu. Sonsuzluğu yalnız geçirmişti. Ama bir şekilde onun dokunuşu tüm geçmişini silip süpürdü. Sanki onu ezelden beri tanıyor gibiydi. Sanki içinde onun olmadığı bir dünya hayal edemiyormuş gibi.

Ondan asla uzaklaşmak istemiyordu. Keşke o tek rüyayı görebilseydi.

Delphine, ona bastırırken onun sertliği karşısında ürperdi. Vücudu gergin kaslarla parçalanmıştı. Sert ve pürüzsüz. Ah, onun üzerinde inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Ellerini sırtından ince beline ve sıkı kalçalarına doğru gezdirmekten keyif aldı. Ondan çok daha iri olmasına rağmen, yumuşak beyaz saçları yüzüne düştüğü için ona mükemmel bir şekilde oturdu.

Ellerini saçlarının arasına daldırdı ve dilleri birlikte dans ederken saçlarını geriye doğru çekti. Öpücüklerine o kadar acıkmıştı ki, onu yutacağından yarı yarıya korkuyordu. Bacaklarını sardı

kalçalarının etrafında, onu vücuduyla kucaklıyor. Boynuna ve kulağına sıcak bir iz bırakmak için dudaklarından ayrıldığında üzerine bir ürperti yayıldı.

Delphine, dilinin kulak memesinin etrafında döndüğünü duyunca nefesi kesildi. Kendini savunmasız ve açıkta hissetmesi gerekirdi ama hissetmedi. Tek hissedebildiği Jericho'ydu. Ona sahip olmak ve onu sonsuza kadar yanında tutmak istiyordu.

Ona olan aşkı kalbinde kor gibi yanıyor, vücudunun her santimine yayılıyordu. Onun bu yanını bir tek o biliyordu. Nazik ve verici tarafını gördüm.
Dünyanın geri kalanına karşı acımasızdı ama ona göre uysal ve tatlıydı.
Onun tatlı olduğu düşüncesine neredeyse gülecekti. Yine de doğruydu. Nerede endişeleniyorsa, o oradaydı. Ve bu, onun kendi çocuğuyla nasıl bir şey olacağını merak etmesine neden oldu.
Bunu çok kolay hayal edebiliyordu.
Ona bu mirası ve huzuru veren kişi olmak istedi. Onu kendine yakın tutmak, ona zarar verecek dünyadan uzaklaştırmak. Onun daha fazla savaşmasını istemiyordu. Bunda kendisine düşenden fazlası vardı. Ona güvenebileceği ve nazik olabileceği bir dünya göstermek istiyordu. Kimsenin onu incitmeyeceği veya ona ihanet etmeyeceği bir dünya. Durmadan.
Benimle kal Jericho, diye fısıldadı kulağına.
"Beni böyle tuttuğun sürece hiçbir yere gitmiyorum."
Onun boğuk sözlerine gülümsedi. Sesini derinleştiren ve kalbine dokunan duyguda. "Benimle her zaman güvende olacaksın."
Jericho, onun dokunuşuna ve verdiği söze kendini kaptırırken onu içine çekti. Asla böyle saçmalıklara inanmayan biri, şimdi buna boyun eğen kısmını bastıramazdı. Sırf onun yanağına dokunmak için cehennemin ateşlerinden geçecek olan yanı.
Tüm zırhına rağmen, onun ruhuna girmişti. Ve şimdi onun için kaybolmuştu. Onun için hiç umut yoktu. Yapabileceği tek şey, sözlerini tutması için ona güvenmekti.
Asla inanmaması gereken bir kişi daha olmayacağına güven.
Beni incitme, Delphine. Sessiz yalvarış boğazına takıldı ve onun dokunuşu onu ateşe verirken bile canının yanmasına neden oldu.
Elleri onun teninde geziniyor, onunla dalga geçiyor ve onu memnun ediyordu. Biri onu böyle tutmayalı çok uzun zaman olmuştu.
Hayır. Hiç kimse onu böyle tutmamıştı. İlk defa ona değer veren birinin kollarındaydı. Diğer aşıklarını kıskandıracak bir tanrıça değil. Ya da kaşınmak isteyen bir su perisi.
En önemlisi, değer verdiği biri tarafından tutuluyordu. Onun için hızlı bir takla atmaktan başka bir şey ifade eden biri.
Delphine vücudundan çok dokundu. Onun kalbine ve ruhuna dokundu. Ve onu korumak için ölürdü.
Neden? Onun için özgürlüğünü çoktan sattın.
İki kere.
Buna kızmalı. Ama değildi. Onun bütün olacağı düşüncesi onun için yeterliydi.
Zeus sana işkence ederken bunu söylemeyeceksin.
Aslında yapardı. Bu anın anısı onu Zeus'un en kötü anlarına taşıyacaktı ve asla tek bir pişmanlık olmayacaktı. Bunu biliyordu. Kendi hayatı artık onun için onunki kadar önemli değildi.

O onun hayatıydı ve özgürlüğünden vazgeçerek onu koruyordu. Gerçekten küçük bir bedeldi ve ödemekten memnundu.
Geri çekilerek yüzüne baktı. Bakışları onunkine kilitlenmişken yanak çizgisini takip etti. "Çok güzelsin."
Uzandı ve göz bandını kaldırıp yere düşürmeden önce parmakladı. Yara izi ve beyaz göz konusunda her zaman çok çekingen davranmıştı ama onunla değil.
Onu olduğu gibi görmesini istiyordu.
Ve onu tüm hataları ve güçlü yönleriyle gördü ve onun için önemli değildi.
O kadar tatlı gülümseyerek nefesini tuttu, yanağını yumuşak eliyle kavradı. Başını eğerek bileğinin içini öptü.
"Zeus'un sana yaptıkları için çok üzgünüm."
"Her şey yolunda. Buna değerdi." Bir yanı ona neden böyle hissettiğini söylemek istiyordu…
çünkü bu onun içindi - ama diğer yanı onun çocukluk anılarını paramparça etmek istemiyordu. Kurtulmasının sebebinin kendisi olduğunu söylemenin ne yararı olacaktı?
Bu ona yardımcı olmaz. Bunu ona söylemek sadece işine yarayacaktı ve o zamanlar yaptıklarından dolayı onu sevmesini istemiyordu.
Onu kendisi için sevmesini istiyordu. Şimdi birlikte paylaştıkları şey için. Minnettarlıktan veya borçtan değil. Aşkının lekesiz olmasını istiyordu.
Bunu söylediğine inanamıyorum. Dahası, onun ya da herhangi birinin sevgisini istediğine inanamıyordu. O bir nefret ve güç tanrısıydı. Her zaman sevgiyi ve tüm şefkatli duyguları küçümsemişti. Aşk gibi gelip geçici bir şey yüzünden aptalca davranan herkesi hor görmüştü.
Yine de burada, onunla çıplak yatarken, içinde hiç bitmesini istemediği nazik bir huzurdan başka hiçbir şey yoktu. Onu tanıyordu. Onun en kötü halini görmüştü ama yine de ona asla boyun eğmeden, bunu zarafet ve nezaketle atlattı.
O onun en iyi parçasıydı ve bunu biliyordu.
Hayatında hiç kimseye bir şey için yalvarmamıştı. Ama onun için onurunu ve hayatını seve seve feda ederdi.
Zeus eline geçer geçmez vazgeçeceğin bir şey. Ama bunda da sorun yoktu. Bununla yaşayabilirdi.
"Ne hakkında düşünüyorsun?" diye sordu. "Çok üzgün görünüyorsun."
Alnından öptü. "Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik. Bu yataktan hiç çıkmak zorunda kalmadığımızı.
“Güzel olurdu, değil mi?”
Jericho yuvarlanmadan önce başını salladı, onu üstüne koydu ve göğüslerini ellerinin arasına aldı. Küçük olmalarına rağmen, şimdiye kadar gördüğü en mükemmel göğüslerdi.
Jericho sağ memesini emmek için ayağa kalkarken Delphine derin bir nefes aldı.
Dilinin her hareketi midesinin tepki olarak çırpınmasına neden oluyordu. Şimdi alevler içindeydi, zar zor anladığı bir çılgınlıkla onu arzuluyordu.

Sanki sadece onun doldurabileceği bir boşluğu tutuyordu ve o doldurana kadar onun için can atacaktı.
Onunla alay ederken başını ellerinin arasına aldı. Sert ereksiyonu karnına bastırdı. Onu nasıl memnun edeceğini bilmek için daha fazla deneyime sahip olmayı diledi. Onu özel kılmak için ne gerekirdi.
"Senin için ne yapmalıyım?"
Kaşlarını çatarak baktı. "Ne?"
"Seni memnun etmek istiyorum. Sadece nasıl olduğundan emin değilim.
Gülümsemesi içinin derinliklerine dokundu. "Bebeğim, seni tattığım için mutluyum. Ama..." Elini tuttu ve onu nasıl kucaklayacağını gösterdi.
Adamın zevkle inlemesi onu gülümsetmişti. En azından çok sert sıkana kadar ve o tısladı. "Nazik, aşk, nazik."
"Üzgünüm."
Jericho onun korkulu ses tonuna güldü. Onun kendisi ve zevkiyle bu kadar ilgilenmesi onu heyecanlandırmıştı. En çok da duyularına dağlanana kadar onun kokusunda yıkanmak istiyordu. Onunla kaplanana kadar.
Onu yatağa sırtüstü yatırıp loş ışıkta ona bakmak için geri çekildi. Soluk teni muhteşemdi, bacakları açık bir davetle hafifçe aralanmıştı. Ve onu o kadar çok sevecekti ki bu anı asla unutamayacaktı.
Zeus onu her an zincire vurabilirdi. Ama gitmeden önce, bu son hatıranın yanında olmasını istedi. Tanıdığı tek merhem o olacaktı.
Delphine, dudaklarına dönerken, öpücüğünün vahşiliği karşısında afalladı. Ama orada durmadı. Vücudunun üzerinde yavaşça, iyice hareket etti, her santimini öptü ve yaladı. Boğazından göğüslerine, sonra kalçalarına kadar. Bacaklarından ayaklarına ve ayak parmaklarına kadar çalıştı. Adam sırayla her bir ayak parmağını emerken zevkle ciyaklayarak kendini tekmelememek için zorladı.
Ama onun gerçek zevki, onu en çok arzulayan tarafını tatmak için bacaklarının arasına geldiği zaman başladı. Dili onun derinliklerine inerken kalçalarını yataktan kaldırdı.
Delphine, vücudunu yayan sıcaklığın yoğunluğundan nefes alamıyordu. Tadına tam olarak vardığında elini saçlarına gömdü.
Benim için gel, Delphine, diye homurdandı. “Zevkinizi tatmama izin verin.”
Ama parmaklarını onun derinliklerine batırana kadar pes etmedi. Bunu yaptığı anda, vücudu ecstasy şeritlerine dönüşürken serbest kalan bir çığlık attı.
Jericho onun orgazm sesine gülümsedi. Sonunda en çok istediği şeyin zamanı gelmişti.
Adam onun üzerine uzanıp kendini içeri kaydırırken, vücudu hâlâ kıvranıyordu.
Delphine, vücudunun içindeki ani dolgunluk karşısında nefesini tuttu. Jericho'nun tam ve sert hissiyle. Hayatında bunun ne kadar iyi hissettireceğini asla hayal etmemişti. Ve kendini yavaşça ona doğru sallamaya başladığında, gerçekten mutluluktan öleceğini düşündü.
Ona bakmak için bir kolunu kaldırdı. "İyi misin?"

Bacaklarını onunkilere dolayıp onu daha da içine çekti. "Kesinlikle. Daha fazla olamazdım.
Gülümsemesi kalbinin çarpmasına neden oldu. Yaralı yanağını avuçladı, yüzünde zevkin oynamasını izlerken onun çift renkli gözlerine baktı. Kendini onun derinliklerine sürdü, sonra duraksadı. Onu kollarının arasına alarak yuvarlandı ve üstüne koydu.
Kalçalarını kaldırırken nefesi kesildi.
"Bana bin, Delphine. Benden zevk aldığını görmek istiyorum.
Emin değildi, ilk başta ürkekti, ona bir şekilde zarar verebileceğinden korkuyordu. Ama o hareket ettikçe ve o şefkatle homurdandıkça, daha da cesaretlendi. Dürüst olmak gerekirse, ona tepeden bakabilmeyi seviyordu. Karın kaslarının nasıl hareket ettiğini görmek için.
Bakışları onunkilere kilitlendi, vücutlarının arasından birleştikleri yere uzandı. Parmakları onun yarığını okşayana kadar onun ne yapmaya niyetli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
Ona dokunduğu an zevkten yerinden sıçradı. "Aman tanrım."
Tekrar gülümsedi. "Öyle mi sence?"
Konuşamadı, başını salladı.
Jericho, hamlelerine zamanında onu okşarken güldü. Vuruşlarını hızlandırırken dudağını ısırmasına bayılıyordu. Gelmeyi o kadar çok istiyordu ki tadına bakabilirdi ama bunun bitmesini de istemiyordu. Sonsuza kadar onun içinde kalmak istiyordu.
Seks neden bu kadar kısa olmak zorundaydı?
Dişlerini gıcırdatarak doruğa ulaşmasını engellemeye çalıştı, ama o içindeyken kendi kurtuluşunu bulduğunda, onu kaybetti. Başını geriye atarak, orgazmının vahşiliğiyle kükredi.
Lanet etmek …
Vücudu zevkle patlarken kendini olabildiğince derine sürdü. Oh, evet, cehenneme değdi ve sonra biraz. Ve burada onunla sonsuza kadar kalabilseydi ruhunu en düşük teklifi verene satardı.
Lanet olsun, Zeus. Ama yatağını yapmıştı ve içinde yatacaktı.
Delphine için. Anlaşmasını neden yaptığını asla gözden kaçıramazdı. Sadece onun ve onun içindi.…
Başından beri haklıydı. Bazen insanlar karşılığında hiçbir şey beklemeden başkaları için bir şeyler yaparlardı.
Aşk gerçekti ve bunu her zerresiyle hissediyordu. Tek ihtiyacı olan onun mutlu olduğunu bilmekti ve bu onun için yeterliydi.
Ben aptalların en kötüsüyüm.
Ama vicdanı ona bağırsa da yaptığından pişman olamazdı. Bu tam olarak ona açıklamaya çalıştığı şeydi ve sonunda ancak bunu yaşayarak anladı. Annesi yanılmıştı. Nefret en güçlü duygu değildi. Delphine için hissettikleri, ona, onu yozlaştıran tüm nefretten daha fazla cesaret ve kararlılık verdi. Yaşama sebebi buydu.
İntikam için değil ve kesinlikle nefret için değil.
Aşkı için yaşadı.

İçini çeken Delphine, onun üzerine çöktü. Bedeni sakinleşirken kalp atışlarını duyabilmek için başını göğsüne yasladı. Kolları onu kendine yakın tutuyor, onun kendini korunmuş ve ne kadar zorakiyse... sevilmiş hissetmesine neden oluyordu. O söz konusu olduğunda bunu ummaktan daha iyi biliyordu.
Aşkın reddedilecek bir zayıflık olduğunu düşündü. Keşke onun için hissettiklerini anlamasını sağlayabilseydi.
Ama öyle olması gerekmiyordu. Jericho'nun onu, ailesinin birbirini sevdiği gibi sevmesini ancak hayal edebilirdi. Şimdi bile, babası öldüğünde annesinin nasıl ağladığını hatırlıyordu.
Bir enfeksiyon kaptığında on üç yaşındaydı. Annesi onu iyileştirmek için elinden gelen her şeyi yaparken, o haftalarca acı çekmişti.
Onları gece yarısı terk etmişti. Sabah annesinin ıstıraplı çığlıkları onu uyandırmıştı. Annesini babasının vücudundan çekip almak için üç adam gerekmişti ve onu teselli edecek hiçbir şey olmamıştı.
Annesi bir hastalığa yenik düşmeden önce sadece altı ay yaşamıştı. En azından Delphine'e öyle söylediler. Ama gerçeği biliyordu. Babasız yaşayamayan annesi ölmek istemiştir. Delphine'in yaptığı hiçbir şey annesini neşelendirmemişti.
"Bir gün aşkı bulacaksın kızım. Ve anlayacaksın. Umarım sıra sana geldiğinde yaşlanabilir ve birlikte onlarca yıl geçirebilirsin." Bunlar annesinin ona söylediği son sözler olmuştu.
Arık onu üç gün sonra buraya getirmişti.
Delphine, Kaybolan Ada'ya vardığı günden beri, annesinin umutsuzca açıklamaya çalıştığı şeyi anlamaktan vazgeçmişti.
Ve nihayet onun için geldiğinde, onu en beklenmedik yerlerde bulmuştu. Bir nefret tanrısının kollarında…
Kim hayal ederdi ki?
Başını onun güzel gözlerine bakmak için elinin üzerine koydu. "Bu inanılmazdı."
Parmaklarını onun karışmış saçlarının arasından geçirirken hafifçe gülümsedi. "Beni kırdığına eminim."
Ne demek istediğini merak ederek ayağa kalktı. "Ne? Seni incittim mi?"
"HAYIR. Artık hareket edemeyecek kadar memnunum.”
Gülümsemesine karşılık verdi. "Çok yanılıyorsun."
Jericho kollarını ona doladı ve o itiraz edene kadar onu kendine sımsıkı tuttu.
Hayatında başka bir varlık hakkında böyle hissetmemişti.
Öfke yok. Acı yok.
Sadece o.
En azından kapılarının dışından keskin bir çarpma sesi gelene kadar. Kızgın sesler ve cam kırılması gibi bir şey duyabiliyordu.
Öfke, zorlukla kazandığı huzuru yok etti. Kendini tatmin etmek için çok erken olduğunu bilmeliydim, diye homurdandı, giyinirken.
"En azından bunun bir galu olmadığını umalım."

Adam ona kaşlarını çattı ve onun hayal edebileceği en kötü şey olduğunu söyleyen ses tonu. "Neden? Pis kokan, iğrenç, öldürülmesi gereken bir şekilde hepsi kötü değil.
"Tam olarak benim fikrim." Giyindi ve yatağın yanında ona katıldı.
Jericho onun elini tuttu ve onu odadan çıkardı, onunla yöneldikleri olası tehdit arasında durduğundan emin oldu.
Salona vardıklarında, M'Adoc kıyafetlerini fırçalarken, üç Oneroi Zeth'i tutuyordu. Görünüşe göre Zeth ona saldırmış olmalı.
Ama en azından M'Adoc daha iyi görünüyordu. Morlukların bir kısmı iyileşmişti ve eskisi kadar solgun değildi.
Zeth, "Kalbini avucumda istiyorum," diye hırladı.
M'Adoc ona sabırlı bir bakış attı. Hepimiz gibi. Ama şimdilik, Azmodea'ya erişimimiz engellendi. Yapabileceğimiz en iyi şey, içeri girmenin bir yolunu bulana kadar savaşmaya hazırlanmak."
Zeth, onu tutan adamlara karşı mücadele etti. Etraflarında yankılanan bir savaş narası attı.
"Sakin ol kaplan," dedi Jericho, küçük gruplarına katılması için Delphine'i bırakarak. “Kulaklarımda o bokun çınlamasını istemiyorum. Eğer öyleyse, Noir'dan çok daha kötü bir problemin var demektir. Senin kıçını döven ben olacağım.”
Zeth diğerlerini başından savdı. Jericho'ya bir kez daha bilgi vermek için doğruldu.
"Seni hatırlıyorum. Benimle konuşmak için uyuşturucudan kurtulmaya çalıştın.
Jericho başını eğdi. "Kesinlikle bunun dışındaydın." Skoti ve Oneroi'ye baktı... ve iki grubun nadiren etkileşime girdiği bir zamanı hatırladı.
"Şimdi iyi misiniz?"
M'Adoc omuz silkti. "Bağlı olmak. Şimdi yeniden duygularımız var, bazılarımız kin ve kırgınlık besliyor.” Zeth'e anlamlı bir bakış attı. "Diğerleri sadece öfkelerini kontrol edemedikleri için öldürmek isterken."
Jericho alay etti. "Kulağa parkta normal bir yürüyüş gibi geliyor."
M'Adoc alaycı bir kahkaha attı. "Görevlerimizi yeniden yapılandırmaya çalışıyoruz ve bazılarımız yeni liderlerin kim olması gerektiği konusunda fikir ayrılığı içindeyiz."
Zeth dudağını büktü. "Skoti'nin kendi temsilcisine ihtiyacı var. Size güvenmiyoruz pislikler. Yüzlerce yıldır bizi öldürüyor ve takip ediyorsunuz.”
M'Adoc alçak sesle homurdandı. "Affedersin? Bizi kışkırtan sizlersiniz. Hiçbiriniz uslu duramadınız ve Zeus'un gazabını hepimizin üzerine çekmeye bir adım kaldınız. İşkence ettiği ilk kişilerden biri olarak, sana karşı onun bize olduğundan daha nazik davrandığımızı söyleyebilirim."
Zeth gözlerini devirdi. "Her neyse."
Jericho, tartışmalarından kendisi kadar şaşkın görünen Delphine'e yan yan baktı. Bu kadar aptalca bir şey yüzünden onun kollarından çekilmekten gerçekten rahatsız olduğundan bahsetmiyorum bile. Şu anda biraz yumuşak hissettiği için şanslıydılar.

Delphine, toplanmış Oneroi ve Skoti'nin odasına baktı. "Hepiniz öncekinden çok daha aklı başında görünüyorsunuz. Başka neye karar verdin?
M'Adoc, etrafındaki birkaç Oneroi'yi işaret etti. "Zeus'un bize dayattığı terminolojiden kurtuluyoruz."
Jericho anlamayarak kaşlarını çattı. "Ne?"
“M, V ve D kesme işareti adları. Zeus onları bize bir ceza olarak ve bireyselliğimizi yok etmek için verdi. Gerçek isimlerimiz yasaktı ve o mektupları bize kendi varlığımız değil, onun itaatkar hizmetkarları olduğumuzu hatırlatarak bizi daha da aşağılamak için kullandı.”
Zeth'in mavi gözleri nefretle parladı. “Her harf, gerçekleştirmemiz gereken bir işi gösteriyordu. M, grubun narkları olan Oneroi ve Skoti'yi denetleyenlerdi. V'ler insanlara uykuda yardım etti ve D'ler tanrılara ve Kara Avcılara yardım etti. Bu nedenle, Skoti'nin isyan ettiğinde yaptığı ilk şeylerden biri, bize doğumda verilen isimlere geri dönmek oluyor. Çoğu durumda. V'Aiden gibi bunu yapmayan birkaç kişi oldu. Ama her zaman onun bir aptal olduğunu düşünmüşümdür zaten."
Madoc, Zeth'e baktı. “Ve şimdi yeniden birleşmiş tek bir gücüz. Değil mi, Zeth?”
"Isır beni pislik."
Arkasında duran Oneroi, kafasının arkasına vurdu. Zeth saldırmak için döndü, ancak Madoc onu boyunduruk altına almadan önce bir adımdan fazlasını başaramadı. Sabrımı zorlama, Zeth. Tehlikeli bir şekilde zayıflıyor.”
Tekrar Jericho'ya bakarken derin bir iç çekti. "Ash'in Kara Avcılarla nasıl başa çıktığını gerçekten merak ediyorsun, değil mi?"
Jericho güldü. “Peki sana hangi isimle hitap edeceğiz?”
Hırlayan ama ona tekrar saldırmanın daha iyi olacağını düşünen Zeth'i serbest bıraktı. “Madoc'a bağlıyım. Bana Zeus'un veya başka birinin bizi tekrar boyun eğdirmesine neden asla izin veremeyeceğimizi hatırlatacak."
"Buna saygı duyabilirim. Ve Ash'in ekibiyle nasıl başa çıktığını biliyorum sanırım." Jericho, Azura'nın kendisine verdiği kırbacını çekip Madoc'a uzattı.
Ama bunu yaparken aklına bir fikir geldi.
"Sonofa... Azmodea'nın içine nasıl girebileceğimizi biliyorum."
Madoc'un gözleri hissettiği aynı heyecanla parladı. "Nasıl?"
"Asmodeus!" diye bağırdı, iblisi yanına çağırarak.
Şeytan anında ortaya çıktı. "Aradın Mino - şey, artık gerçekten Küçük Usta değilsin, değil mi? Sana ne diye hitap etmeliyim?"
Jericho tehditkar bir şekilde bakışlarını kıstı. "Kibar bir terim düşün, iblis."
Asmodeus'un gözleri büyüdü. "Bay Usta öyle. Sizin için ne yapabilirim?"
"Bizi Azmodea'ya götür."
İblis inanamayarak kekeledi. "Ayakların kokması aşkına, neden oraya tekrar gitmek isteyesin ki? Bundan ne fayda gelebilir ki?”
"Jaden'ı dışarı çıkarmalıyız."
"Yapamazsın."

Jared onlara yaklaşırken Jericho döndü. İblisten hemen sonra ışınlanmış olmalı. Hâlâ siyahlar içindeyken, yaşadıkları kavga göz önüne alındığında oldukça dinç ve hasarsız görünüyordu.
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.
Jared'in ürkütücü gözleri üzgündü. "Jaden isteyerek kendini onların hizmetine verdi. Onların izni olmadan onu oradan çıkarırsın ve ölür. İnan bana, onu oradan çıkarabilseydim, yapardım.
Delfin içini çekti. Bu gittikçe kötüleşiyordu. Zeus sayesinde Jericho'yu gönderemediler ve şimdi Jaden'i bile kullanamadılar. "O zaman Jaden'a ulaşamazsak Noir ve Azura'yı nasıl durduracağız?"
"Cam ve Rezar'ı göndermeniz gerekir. Sadece onlar Noir ve Azura'yı hapsedecek güce sahipler."
Delphine etrafına bakındı, Jared'ın aklını kaçırdığını düşünen tek kişinin kendisi olmadığını görmekten memnundu. "DSÖ?"
Jericho soğuk, ölü bir tonda cevap verdi. "Güneşin ve ateşin orijinal tanrıları. Yaratılış tanrılarının en güçlüsü oldukları söylenir."
Jared başını ona doğru eğdi. "Kesinlikle. Azura ve Noir'i etkisiz hale getirme gücüne yalnızca onlar sahip." Hava ve karanlık. Bunlar ancak güneş ve ateşle söndürülebilirdi.
Bu en azından Delphine'e bir dereceye kadar umut verdi. "Neredeler?"
Jared omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Birinci savaştan sonra, tanrılardan ve insanlardan gördükleri karşısında tiksinerek saklanmak için geri çekildiler."
Jericho haberlere pis bir şekilde küfretti. "Şaka yapıyor olmalısın."
Jared başını salladı. "Onları bulabilen, hatta teşhis edebilen tek kişi Jaden. Veya Noir ve Azura. Bulunmalarını istemeyeceklerinden nispeten emin olduğum için, ikisinin bize yardım etmesine para yatırmam."
Jericho heyecanlı bir nefes verdi. "Yani onları tamamen yenmenin bir yolu yok."
"Onlar tanrı, Jericho. Bu savaşta zaten savaştınız ve Olimposlularla kaç yüzyıl savaştınız? Bir tanrıyı alt etmek kolay değil. Yapabileceğin en iyi şey onları tuzağa düşürmek ama bu gizlilik gerektirir ve artık ikisi de tetikte olduğuna göre..."
"Peki ne yapıyoruz?" diye sordu.
"Gallu tehdidini ortadan kaldırmanız gerekecek. İnsanları koruyun ve Malachai'nin güçlerini geliştirmesini bekleyin; bu süre boyunca Noir'in saflarına katılmaması için dua edin." Jared toplanan Oneroi'ye baktı. "Ve onları rüyalarımızdan uzak tut. Eminim galu ile o cepheden saldıracaklar. Zarek'in planı, elindeki en iyi bahis.
Yanlarında duran her Olimposluyu geri alın, etkisiz hale getirin veya öldürün. Onlara merhamet gösterme."
Zeth kaşlarını çattı. "Ama hala bunu kazanamayacağımızı söylüyorsun."
"Hayır... yapabiliriz... eninde sonunda. Bu hafta veya bu yıl olmayacak ve kesinlikle bugün olmayacak.

Ama doğru takımı kurar ve hiç hata yapmazsak, onları yenebilir ve bir daha asla başka bir insana ya da tanrıya zarar veremeyecekleri bir yere koyabiliriz.”
Delphine korkunç tahmin karşısında yutkundu. "Ya başarısız olursak?"
Madoc içini çekti. "İnsan olmak berbat olacak."
"Biz olmak daha berbat olacak," dedi Zeth somurtkan bir ses tonuyla.
Jared başını salladı.
Noir'a güvenecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Karanlık tarafa gel.
Kurabiyelerimiz var," diye homurdandı Zeth.
Jericho sırtına vurdu. "Kendine bu kadar yüklenme. Seni cezbeden kurabiyeler değildi.”
"HAYIR. Temel ihtiyaçlardan mahrum kaldığınızda, onları elde etmek için her şeyi yapmaya hazırsınız.”
Jericho, Delphine'in bakışlarıyla buluştu. "İnan bana, biliyorum ve neredeyse senin yaptığın hatayı ben de yapıyordum. Kötülük baştan çıkarıcıdır. İkisini bu kadar tehlikeli yapan da bu.”
"Hayır," dedi Jared, ciddi bir ses tonuyla. “Onların yalanlarına inanmaya ve onu bu kadar tehlikeli kılan, görmek istediklerimizi görmeye istekli olmamız. Daha iyisini bilsek bile kendimize yalan söyleriz ve asıl ihanet buradadır.”
Zeth başını salladı. "Büyük şairin bir zamanlar yazdığı gibi, 'Kendin için doğru ol.'”
Hepsi ona dehşetle baktı.
"Ne?" diye sordu gücenmiş bir tonda. "Bir Skoto'nun okuryazar olamayacağını mı düşünüyorsun? Shakespeare'i seviyorum. Hamlet benim favorilerimden biri.”
Jericho homurdandı. "Ona maşa ve gaz maskesiyle dokunmayacağım."
Madoc'a baktı. "Başka hangi değişikliklere karar verdiniz?"
Madoc onu ve Zeth'i gösterdi. “D'Alerian'ın yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz. Umut etmeye devam edeceğim, ancak kesin olarak öğrenene kadar, Oneroi'ye liderlik edecek ve olanlara uyum sağlamalarına yardımcı olacak birine ihtiyacımız var. Gözleri üzgündü, tekrar konuşmadan önce tereddüt etti. "M'Ordant öldü ve hiyerarşimiz darmadağın oldu. Kabul etmek bana ne kadar acı verse de Zeth'in haklı olduğunu ve onun komutan olarak dahil edilmesinin yardımcı olacağını düşünüyorum. Bir süredir Skoti'ye liderlik ediyor ve onu dinleme eğilimindeler."
Zeth alay etti. "Kayıtlara geçsin, Solin ve Xypher'in ardından üçüncü tercihi bendim."
Madoc ona eğlenmeyen bir bakış attı. "Ve her şey düşünüldüğünde, zaten muhtemelen daha mantıklı olan sensin. Xypher, Skotos'tan daha iblis ve Solin… o sadece kadınlarımızı izlemek ve onlara yardım etmekle ilgilenir.”
Deimos onaylayarak kısa bir kahkaha attı. "Phobos ve ben hâlâ Dolophoni'nin başındayız. Şu anda Oneroi'ye geçmişte olduğundan daha fazla yardım ediyor olmamız dışında değişen bir şey yok."

Küçük bir ayrıntı dışında her şey Jericho'ya harika geliyordu. "Bunu Zeus'a mı yaptırdın?"
Madok başını salladı. "Henüz değil, ama buna karşı çıkacağını sanmıyorum. Onun hayallerini açık tuttuğumuz sürece, onun için sorun olmaz."
Zeth pek ikna olmuş görünmüyordu. "Ya yine duygularımızı alırsa?"
Jericho tam bir güvenle, "Yapmayacak," dedi.
Yine de Zeth şüpheciydi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"
Jericho onlara pislikle yaptığı pazarlığı anlatacak değildi. Onların çıkarları için kendini neye emanet ettiğini kimsenin bilmesine gerek yoktu. "Güvenlik koydum. Sözünden dönerse, işler onun için iyi olmaz."
Asmodeus, grup arasında ileri geri bakarken kaşlarını buruşturdu. "Peki benim iblis benliğim tüm bunların neresinde duruyor?"
Deimos kolunu onun omzuna attı. "Teknik danışman. Düşmanlarımızı çok iyi tanıdığına göre, beynini seçeceğiz."
Asmodeus'un gözleri büyüdü. "Sana bilmek istediğini söyleyeceğim. Bunun için bana işkence etmene gerek yok."
Deimos etrafına baktı, yüzünde bir şaşkınlık maskesi vardı. "Ha?"
Delphine açıklama yapmadan önce güldü. "Beynini seç, deyimsel bir ifade Asmodeus. Bu, bize bir şeyler anlatmanı sağlayacağız anlamına geliyor. Aslında oraya kafanı karıştırmak için gitmiyoruz.
Uzun, rahatlamış bir nefes verdi. "Ah, Kaynağa teşekkür ederim. Birinin kafamı açmasına dayanamıyorum. Gerçekten acıtıyor."
Deimos anlayışla yüzünü buruşturdu. "İblis olmadığım için mutluyum."
Asmodeus yine hevesli göründü. "Peki nereden başlayalım?"
Madoc, Jericho ve Deimos'a baktı. "Azura ve Noir söz konusu olduğunda onlara saldırmamız ve onları zayıflatmamız gerekiyor. Savunma yaptıkları sürece komplo kuramayacaklar. Onlara vurmak için Oneroi'mizi ne kadar çok kullanırsak o kadar iyi. Bir ara uyumaları gerekiyor."
Ben de yardımcı olabilirim, diye teklif etti Jared. "Leydim izin verdiği sürece. Bu arada," Jericho'ya baktı, "Jaden'in madalyonunu almalarına asla izin veremezsin."
"Neden?"
"Bir tanrının kalbinin üzerine yerleştirildiğinde, tanrıyı güçsüz kılar."
Jericho, içinden parlak bir fikir geçerken ağzı açık kaldı. "Noir üzerinde kullanabilir miyiz?"
"Jaden'ın bunu bu yüzden istediğinden oldukça eminim."
"Öyleyse neden kullanmadı?" diye sordu.
Jared ona alaycı bir bakış attı. "Hiç senden nefret eden bir tanrının boğazına böyle bir şey geçirmeye çalıştın mı? Bu en kolay şey değil. Eminim basit olsaydı, Jaden yapardı."
"Tamam, iyi bir nokta, ama yine de..."
Jericho, "O tılsıma ihtiyacımız var," diye tamamladı.
Jared başını salladı. "Ama Zephyra sende olmadığını öğrenince beni geri çağıracak."
"Belki, belki değil. Onunla tekrar pazarlık yapabiliriz."

Jared alay etti. “Onunla müzakere etmek yapılacak en kolay şey değil. Çoğu zaman, kan akıtmayı içerir. Ve bununla benimkini kastediyorum.
"Delfin?"
Delphine, odanın diğer ucundan kendisine seslenen Oneroi kadınını görünce kaşlarını çattı.
"Onu tanıyor musun?" diye sordu.
"Hayır, ama belli ki beni tanıyor." Ona gülümsedi. "Hemen döneceğim."
Jericho onun gidişini izledi, kalbi ağırdı. Tüm bunlardan en çok pişman olduğu şey, Zeus'un kölesi olarak onu bir daha asla göremeyecek olmasıydı. Onun için kaybolacaktı.
Bunu düşünmek istemeyerek konuşmalarına geri döndü. Yaptıklarından pişman olmayacaktı. Sadece ikisinin reddedileceği gelecek.

* * *

Delphine, kendisine koridordan çıkmasını işaret eden Oneroi'yi takip etti. Kadın ne istiyor olabilir? Ve neden diğerleriyle büyük odada konuşmuyorlardı?

Merakla, sonunda ondan uzaklaşmayı bırakmış olan tanrıçaya yaklaştı.
"Bir şeye ihtiyacın var mı?"
Kuzguni saçlı ve minyon kadın ona birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Gülümseyerek Delphine'e döndü. "Evet, ihtiyacım olan bir şey var."
"Ve bu?"
Kadın birden üç özdeş tanrıçaya ayrıldı. Delphine hareket bile edemeden onu bağladılar.
"Senin ölümün," diye hırladı ilki, o boğazını kesmeden hemen önce.

BÖLÜM 14

Jericho, aşağıdaki sakin kumsala bakan büyük pencerelerin önünde durdu. Burası çok güzeldi ve Delphine'in Zeus'un ona yaptıkları yüzünden buranın ne kadar güzel olduğunu anlayamadan kaç kez bu noktada durduğunu merak etti.

Bu artık onun sorunu olmayacaktı.

Madoc ona katıldı. "Biliyor musun, o kadar uzun süredir duygularım yokmuş numarası yapıyorum ki şimdi onları nasıl göstereceğimden emin değilim. Hala tamamen sabırlı olmak istiyorum. Tuhaf, ha?"

Jericho omuz silkti. "Bana mantıklı geldi. Bir yalanı yeterince uzun yaşarsan, gerçeğe dönüşmenin bir yolunu bulur." Dilsiz olarak yaşadığı onca asırdan sonra tekrar konuşmaya ne kadar kolay adapte olduğuna inanmak zordu. Delphine'den başka birinin onu aynı şekilde açıp açamayacağını merak etmesine neden oldu.

Hayýr. Hiç kimse onun üzerinde onun etkisine sahip olmamýþtý. Eşsizdi ve onsuz sonsuza dek kaybolmuş olacaktı.

Madoc yaklaştı ve sesini alçalttı. "Diğerlerinin önünde bir şey söylemek istemedim ama Zeth'le bunu konuştuk. Size Oneroi lideri olarak üçüncü pozisyonu teklif etmek istiyoruz. Bunda harika olacağını düşünüyoruz."

Jericho kaşlarını çattı. "Ben bir Oneroi değilim."

"Hayır, ama sen rüyaların dışında pratik deneyime sahip bir savaşçısın. İblislere karşı bize yeni taktikler öğretecek birine ihtiyacımız var."

Ne güzel bir dünya olurdu. Ancak yeni gerçekliği, ona bu tür bir lükse asla izin vermezdi. "Evet, çok isterdim ama reddetmek zorundayım."

"Neden?"

Jericho, Delphine'in gözden kaybolduğu kapıya baktı. "Zamanım konuşuluyor ve bundan kurtulmanın bir yolu yok. Üzgünüm. Ama bunda harika olabilecek başka birini düşünebilirim. İnatçı iradesinin katıksız gücünden başka bir şey olmadan tüm sıradağları yerinden oynatabilen biri."

Madoc sanki çok iyi anlamış gibi gülümsedi. "Delfin?"

Jericho cevap veremeden kapı hızla açıldı ve ona Delphine'in tıpatıp aynı üç kadınla dövüştüğünü gösterdi. Siyahlara bürünmüş, etraflarında dans ederken bile kılıçlarla ona doğru geliyor, asasıyla hareketlerini engelliyor ve çoğu erkekte olmayan bir beceriyle karşılık veriyorlardı.

Jericho bu ölümcül orospuları anında tanıdı - bir zamanlar eski savaş meydanlarında onun müttefikleriydiler.

Fonoi.

Görünürde öfke onu tüketti. Ona saldırmaya nasıl cüret ederler! Mantıklı bir düşünce olmaksızın, Delphine savaşırken onu koruyabilmek için kendini onun sırtına attı. Ama yaptığı anda, Phonoi ortadan kayboldu.

"Korkaklar!" O bağırdı. "Ne? Kıçını tekmeleyebileceğini bildiğin biriyle dövüşmekten çok mu korkuyorsun? Ama sonra böyle çalıştılar. Asla açıkta saldırmadılar. Hayaletler gibi hareket ettiler. Öldürmek ve geri çekilmek için karanlıktan.

Delphine için korkarak ona bakmak için döndü. Boynunun yanında, öfkesini daha da artırmasına neden olan korkunç bir kesik vardı.
"Onlar ne yaptı?"
Asasını çözerken yüzünü buruşturdu. "Boğazımı kesmeye çalıştılar. Ama güçlerim bağlı olmadıkça, çaresiz değilim.”
Bunun için tanrılara şükürler olsun çünkü saldırı için hâlâ kan istiyordu.
Yarayı silerken tısladı. "Acıyor ama."
Jericho, Madoc'un yanlarında durmuş olduğu yere baktı. "Madoc, onu iyileştirebilecek misin?"
Oneroi hiç vakit kaybetmedi. Elini yaranın üzerine koydu ve kapattı. Ama gözleri Jericho'nunkiler kadar endişeliydi. "Onları kim gönderdi sanıyorsun?"
Delphine elini boynuna ve giysilerine silerek her ikisinden de kanı çıkardı. "Onları neden göndersinler?"
Jericho ona baktı. "Kimi kızdırdın?"
"Sadece sen ve Noir. Bunun gibi olaylardan kaçınmak için herkesle birlikte düşük profilli olma eğilimindeyim.
"Eh, görünüşe göre birini biraz çekiştirerek kızdırmışsın." Phonoi sadece bir avuç tanrıya hizmet etti. Ve bunun arkasında kimin olduğunu bulmaya kararlıydı.
Jericho, Jared'ı yanına çağırdı. Sephiroth anında geldi ama dudaklarının kenarında bir parmak boğumuyla sildiği bir kan izi vardı. Jared onun mu yoksa başkasının mı olduğunu söylemedi.
"İhtiyacın olan bir şey mi var?" diye sordu.
Jericho başını salladı. "Güçlerimi Kaynak'tan alırken, senin onunla daha uyumlu olduğunu biliyorum. Beni dinlemeni ve Delphine'den sonra Phonoi'yi kimin gönderdiğini söylemeni istiyorum."
"Bu bilgi sana yardımcı olacak mı?"
Jericho, Delphine'e baktı. "Kesinlikle."
Jared kollarını vücudundan ayırdı ve sanki hiçbirinin göremediği veya duyamadığı bir şeyle bağlantı kuruyormuş gibi ellerini açtı. Gözleri siyaha döndü ve sonra tamamen kırmızıya döndü. Öğrenciler bile. Cildi o kadar solgunlaştı ki ölü gibi göründü. En eski tanrıların dilinde fısıldarken alnındaki damarlar dışarı fırlamıştı.
Sonra sesi Kaynak'ınkiyle değişti. Ne erkek ne de kadın, yumuşak bir fısıltıydı ve anlayabilecekleri bir dilde konuşuyordu.
“Bizi uykumuzdan sen çağırdın. Bize ne aradığını söyle.”
Jericho kollarını göğsünde kavuşturdu. "Phonoi'yi kontrol eden tanrının adı."
"Cevabı biliyorsun sevgili Cratus. Bu kadar önemsiz bir şeyle bizi rahatsız etmeye gerek yok.”
"Şüphelerimi biliyorum ama gerçeği bilmem gerekiyor."
"Zeus." İsim tüm salonda yankılandı.
Jericho öfkesi sert bir şekilde patlarken gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Neden?"

Jared'in beyaz yanağından aşağı tek bir kan damlası aktı. "Onu yok edebilecek olan o. Ölümlü bir adamın babasıydı ve bir tanrıçanın rahminden doğdu. Bu yüzden yüzyıllar önce onu öldürmek için gönderildin. Annesi onu korumak için neden bu kadar mücadele etti?”
Delphine, Kaynak'ın onlara ne söylediğini anlamaya çalışırken donakaldı. "Annem insandı."
"Hayır," diye fısıldadı Kaynak. "Sizin için geldikleri gece Madoc oradaydı. Annenin yanında savaştı.”
Madoc, "Leta ile savaştım ama Jericho orada değildi," dedi.
"Dolor onların küçük kulübesine katıldığında sen zaten gözaltına alınmıştın. Onu görmeseniz de oradaydı ve Zeus'un en çok öldürmeye çalıştığı tek çocuğun hayatını kurtardı.”
"Ben..." Madoc durakladı. "Hayır, Zeus gördüğü bir rüya yüzünden bizi cezalandırdı."
"Gerçeği o zaman da şimdi bildiğin gibi biliyordun. Hiçbir Oneroi, Zeus'a rüyasını veren kişi olarak öne çıkmadı veya cezalandırılmadı. O zamanlar bundan şüpheleniyordun, ama sana daha fazla ne yapacaklarından korktuğun için şüpheni yüksek sesle dile getirmeye asla cesaret edemedin. Herhangi bir Oneroi onu küçük düşürmeye cüret etseydi, Zeus sorumlu olanı alır ve kalıntılarını diğerlerine bir uyarı olarak gösterirdi.
Madoc küfretti. "O haklı. Zeus'un sorumluyu neden göstermediğini hep merak etmişimdir. Neden bir daha çiftleşmemiz yasaklandı…”
Jared, Delphine'e baktı. "Bir kehanet ancak ona inanan kişi kadar güçlüdür. Artık gerçeği bildiğine göre, ona sadece sen hükmedebilirsin.” Gözleri ve ten rengi normale dönerken Jared tısladı.
Kaynak ile olan bağlantısını kesmişti.
Delphine her şeyi yoluna koymaya çalışırken hâlâ kıpırdamamıştı. "Annem benim annem değil miydi?" Madoc'a baktı. Neden bana söylemedin?
Bilmiyordum. Yani, görünüşünle Leta'yı beğendiğini biliyordum ama en çılgın halüsinasyonlarımda bile senin onun sözde ölmüş kızı olduğunu hayal etmezdim. Zeus'a senden hiç bahsetmediğim için tanrılara şükürler olsun."
Aslında. Ve tanrılara şükürler olsun ki diğerlerinden uzak durmaya özen göstermişti. Hiç şüphelenilen var mıydı…
Ama bu, onu doğuran kadını merak etmesine neden oldu. Hiç tanışmadığı kadın. "Annem yaşıyor mu?"
"Evet. Kocasıyla birlikte insan aleminde yaşıyor.”
Delphine gözleri yaşlarla dolarken mutlu ama hüzünlü bir çığlık attı. Annesi hayattaydı.
Jericho'ya bakmak için döndü.
Orada değildi.
"Jericho?" Kaşlarını çatarak odaya baktı ama hiçbir yerde bulunamadı.
Madoc da etrafına bakınırken kaşlarını çattı. "Tam buradaydı."
Aynı düşünce aynı anda içlerinden geçti.
"Zeus."
Jericho baba tanrının peşine düşmüştü...

BÖLÜM 15

Zeus, içinde bir kötülük dalgası hissettiğinde Hermes'e gülüyordu. O kadar güçlüydü ki, elle tutulurdu ve onu dikenli bir bıçak gibi kesiyordu.
Salona göz gezdirerek, ona karşı bunu hissetmeye cüret edecek tanrı ya da tanrıçayı bulmaya çalıştı. Ama hiçbir şey görmedi. Kimse ona dikkat bile etmiyordu.
Halüsinasyon mu görüyordu?
"Bir sorun mu var?" Hera sağ tarafındaki tahtından sordu.
"Bunu hissetmiyor musun?"
"Ne hissediyorsun?"
Cevap veremeden, tapınağın kapısı omuzlanarak açıldı. Tam bir savaş kıyafeti giymiş olan Jericho kapıları sonuna kadar açtı. Uzun siyah toz bezi vücuduna yapışmış, öldürmek için bilenmiş her kası gösteriyordu. Her iki omzunda da keskin sivri uçlar dikilmiş, ölümcül bir çerçeve gibi yüzüne doğru kıvrılıyordu.
Uzun beyaz saçları omuzlarından ve sırtından aşağı dökülürken kanatları genişti. Her iki eli de kapının altınına karatahtadaki çiviler gibi sürtünen keskin metal pençelerle kaplıydı.
Siyah, gümüş işlemeli çizmeleri, ürkütücü derecede mükemmel yüz hatlarına işlenmiş bir cehennem-gazabı ve acımasız intikam bakışıyla mermer zeminde yürürken şeytani bir kesik kesik attı.
Kimse kıpırdamadı.
Kimse cesaret edemedi. Hedefinin kim olduğunu yalnızca Zeus biliyordu.
Geri kalanlar, Cratus'un onlara seslenmesinden ve onunla yüzleşmek zorunda kalmalarından endişe içinde ortak nefeslerini tuttular.
Hiç şüphesiz hepsi onun bu salona cesurca girdiği son zamanı hatırlıyordu. Ama bugün farklıydı…
Ares! Zeus, savaş tanrısı olan oğluna havladı. "Babanı koru! İndirin o köpeği! Şimdi!"
Ares zırhını kuşandı ve masasından Jericho'nun yoluna atladı.
Jericho, tanrıya saldırmadan önce tereddüt etmeden kalkanını ve kılıcını çağırdı.
Jericho tanrıyı geri püskürtmek için kendi kalkanını kullanırken kalkanları yüksek sesle çınladı.
Ares ayaklarını içeri bastırdı ve tüm ağırlığıyla kalkana yaslandı ama bu, Jericho'yu engellemeye yetmedi. Aklında tek bir hedef olan bir buharlı silindir gibiydi.
Zeus.
"Kanın beni yatıştırmayacak, Ares. Geri çekilin ya da benzerini hayal bile edemeyeceğiniz bir gazap hissedin.”
Ares kalkanın üzerinden onu bıçakladı.
Jericho homurdanarak saldırıyı savuşturmak için kalkanının kenarını kaldırdı, sonra kendi hamlesiyle karşılık verdi. Kısa kılıcı rakibinin kalkanının arkasına kıvrıldı ve Ares'in üst kolunda bir yarık açtı.

Engelden bıkan Jericho, kalkanını yere fırlattı ve kılıcını Ares'in kalkanına vurmak için kullandı. Tanrının karşı koyabileceğinden daha hızlı olan Jericho, altın kalkanın üzerine ardı ardına kesme ve vuruşlar yaptı ve Ares'in kolunda eriyene kadar onu hızlı ve öfkeli bir şekilde büktü. Altın kıstırıp etini ısırırken tanrı haykırdı.
Jericho onu tekmeledi ve yere serdi.
Güçlerini kullanarak kılıcı Ares'in elinden aldı ve sol pençesinin kavrayışına getirdi.
Kılıçları yanlarına indirmeden önce bir yay çizerek çaprazlayan Jericho, toplanmış tüm tanrı ve tanrıçalara bakarak arkasına döndü. "Bu piç için kanını dökmek isteyen başka kimse var mı?"
Zeus ona bir şimşek fırlattı.
Jericho kılıcıyla onu savuşturdu. "Artık sana boyun eğmeyeceğim."
Yanına biri daha geldi. Bu sefer Ares'in kılıcını düşürdü ve elindeki oku tuttu. Gümüş pençelere karşı cızırdadı, uğulduyor ve zonkluyordu. Ama zırhının içinden ona zarar vermedi. “Zihinsel olarak kusurlu musun, Olympian? Beni asla yenmedin. Sana boyun eğdim ama bir daha asla.”
Zeus bir cıvata daha çıkardı. "Sende bir insan kalbi var. Öldürülebilirsin!”
Jericho şimşeği zar zor atlatan Zeus'a geri fırlattı. "O zaman yap. Siz veya sizi takip eden kör aptallardan biri gerçekten yapabileceğinize inanıyorsanız... devam edin. Slaughter için havamdayım. Öldürme ve Cinayet de.”
Jericho'nun ne demek istediğini ve öfkesinin kaynağını anlayan Zeus'un gözleri fal taşı gibi açıldı.
Athena, Apollon, Dionysos ve diğerleri sanki Zeus adına savaşacakmış gibi ayağa kalktılar.
Ama onlar bunu yapamadan, Jericho arkasında güçlü bir varlık hissetti. Bir saldırı beklerken, savaşa hazır bir şekilde döndü.
Sonra yerinde dondu.
Arkasında Madoc, Zeth, Zarek, Astrid, Jared, Deimos, Phobos, Asmodeus ve iki düzine Oneroi ile birlikte Delphine vardı. Ve iş için açık ve savunmaya hazır görünüyorlardı.
Gördüklerini zar zor kavrayabiliyordu.
Diğer tanrılar hemen geri adım attılar.
Delphine ve grubu, onu koruyucu bir kavisle çevreleyene kadar ilerledi.
Ona yaramaz bir göz kırptı. "Tek başına kalacağını gerçekten düşünmedin, değil mi?"
"Evet ben yaptım." Jericho, asılsız destek gösterileri karşısında hâlâ şaşkındı. Bunun olacağını en çılgın hayallerinde bile göremezdi.
Bunu asla istemez ve beklemezdi.
Madoc homurdandı. "Bu yeni bir dünya, kardeşim. Ve biz mazlumlar onu geri alıyoruz.” Vahşi bir hırlamayla Zeus'a baktı. “Bir daha asla senin ya da başka birinin aracı olmayacağız. Kendinizi tahttan indirilmiş sayın.”

Zeus, her birine bakarken gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Bu ne cüret! Gerçekten bu kadar cılız bir sayının bizi korkuttuğunu mu düşünüyorsun?
Zeth homurdandı. “Kızlarımızı katlettirecek kadar seni korkuttuk. Ne tür bir tanrı bir bebekten korkar?”
Olimpos tanrıları kendi aralarında fısıldaştılar.
"Doğru," dedi Jared. "Delphine'in ölümünü iki kez görevlendirdi, ama yine de o yaşıyor."
Zeus, Jericho'ya alayla baktı. “Kendi sözlerinle sana sahibim. Oneroi'nin duygularını salıverirsem sonsuza kadar önümde eğileceğine yemin etmiştin."
Jericho omuz silkti. "Evet, öyle söyledim değil mi? Bana annemin üzerine yemin ettirmelisin, bozulmaz bir yemin... ayy. Bugün senin yanında olmak berbat."
Zeus öfkeyle bağırdı. "Dönemezsin."
"Ve en başta pazarlığı yapmamın tek nedeninin peşinden gelmeseydin asla yapmazdım." Jericho, Delphine'inkini almak için sol elinin pençelerini geri çekti. “Sen olmasaydın
bana yalan söyleyip onun peşine düşseydin, yeminimi yerine getirirken seni rahat yaşaman için terk ederdim. Ama değer verdiğim tek kişiyi öldürmeye çalışan birine hizmet etmeyeceğim. Kendimi sana bağlayıp onu senin ve uyruklarının saldırması için savunmasız bırakmayacağım.
Delphine'in eli daha da sıkılaştı.
Ares kendini yerden kaldırdı. Kalkanı gitti, kırık kolunu göğsüne bastırdı. "Onlarla savaşabiliriz, Peder."
"Dövüşebilirsin," diye alay etti Jericho, "ama asla kazanamayacaksın."
"Baba?" Ares tereddütle sordu.
Zeus onlara baktı. "Senin tutsağın olmayacağım."
"Olmak zorunda kalmayacaksın." Madoc, Zeus'un önünde durmak için hareket etti. “Pozisyonunuzu veya otoritenizi istemiyoruz. Tanrılar biliyor, geri kalanınızın her gün uğraştığı mızmız, önemsiz saçmalıklarla kesinlikle uğraşmak istemiyoruz.
Deimos homurdandı. "Bilmiyorum. Dionysos'un birkaç yıl önce bir Mardi Gras şamandırasıyla Kara Avcı'yı ezmesinin biraz komik olduğunu düşündüm. Bu beni günlerce eğlendirdi.” Kötü bir çizgi film kötü adamı gibi güldü.
Jericho gözlerini devirdi. Eski arkadaşı her zaman biraz mesafeliydi. İkisinin bir zamanlar bu kadar iyi anlaşmasının nedeni buydu.
Eros ve Psyche, Jericho'nun solundaki masalarından kalktılar. Beyaz kanatları ve sarı saçları ile Eros, güzelliğin özüydü. Ayrıca bir çift siyah deri pantolon, siyah bir gömlek ve insan motorcu gibi çizmeler giymişti.
Psyche'nin kızıl saçları yüzünden geriye doğru çekilmişti ve bir motorcu moll'u gibi giyinmişti. Elini Eros'un yanağına koydu.
Kendisine ve grubuna doğru ilerlerken Jericho gerildi.
Ama onu en çok şaşırtan şey, Eros'un ona dostluk elini uzatmasıydı.

Burada hepimiz pislik değiliz. Ve şu anda, Noir ve ekibiyle ilgili endişelenecek daha çok şeyimiz olduğunu düşünüyorum. Bizi müttefik olarak kabul edin.”
Zeus öfkeyle haykırdı.
"Anevrizma olmasın, ihtiyar," dedi Madoc alayla. “Önerdiğim şey ateşkes. Biz işlerimizi halletmek için yalnız kalırken siz ve sarayınız olduğunuz gibi birbirinize karşı planlar ve planlar yapmaya devam edin.”
Zeus dehşete kapılmıştı. "Bu panteonu bölmek mi istiyorsunuz?"
Madoc inkar edercesine başını salladı. "Bu panteon uzun zaman önce bölünmüştü. Kucak köpeğiniz olmaktan ve sizi kızdırma korkusuyla yaşamaktan vazgeçtik. Senin küçük entrikalarından ve oyalanmalarından çok daha önemli şeylere odaklanacağız." Jericho'ya baktı. "Ve arkamızda bir Titan varken, artık onu Helios'un bile parlamadığı yerlere itmeni söyleme gücüne sahibiz."
Zeth, etraflarındaki tanrılara seslenmek için başını kaldırdı. "Noir ve Azura ile savaşmaya istekli olan herhangi biriniz ekibimize hoş geldiniz diyoruz. Geri kalanınız her zamanki gibi işinize devam edebilirsiniz.”
Athena ve Hades öne çıktı. Athena her zamanki gibi dökümlü kırmızı bir elbise ve siyah saçlarıyla dimdik duruyordu. Savaş ve bilgelik tanrıçası, kendisini bir Grace'in tüm akıcılığıyla taşıyordu.
Hades ise karanlık ve uğursuzdu. Yeraltı dünyasının tanrısı olarak, yalnızca, özellikle ortalıkta olmayan karısına sabrı vardı. "Seninleyiz."
Zeus derin bir tiksinti sesi çıkardı. "Aklını mı kaçırdın Hades?"
"HAYIR. Daha doğrusu ruhumu buldum. Noir ve Azura bize savaş açtı. Yapabileceğimiz en azından kısa sürede unutamayacakları bir direniş sunmak... kardeşim.”
"O zaman hoşgeldin." Madoc Zeus'a döndü. "Seni rahat bırakacağız ve sen de bize olan iyiliğin karşılığını vereceksin."
"Evet!" diye bağırdı Asmodeus, göğsünü şişirerek.
Zarek öne eğilip fısıldadı, "Bunu yapmak istemeyebilirsin koca adam. Tahttaki kızgın adamın pek espri anlayışı yok.”
"Ah." Asmodeus, Jared'in arkasına saklandı.
Zarek diğer insanların ona baktığını fark edene kadar güldü. Hemen "Seni öldüreceğim ve mezarın üzerinde dans edeceğim" duruşuna geri döndü. "Anlaştık mı?" diye sordu.
Zeus onlara ters ters baktı ama sonunda bunun savaş olmadan alacağı en iyi teklif olduğunu biliyordu. Çok iyi kaybedebileceği bir savaş. "Bir anlaşmamız var."
Bunu daha az hevesle söyleyebilir miydi? Ama önemli olan, bunu söylemiş olmasıydı.
Madoc dönüp gruplarını odadan çıkarmadan önce başını Zeus'a ve diğer tanrılara eğdi.
Jericho, Delphine'i serbest bıraktı ve kalkanını Artemis'in ayaklarının dibine düştüğü yerden aldı.

Canlı kızıl saçlarıyla ince ve zarif, dönüşünü bekleyen Delphine'e baktı. "Eğer onu gerçekten seviyorsan, Cratus, bunu her gün bilmesini sağla. Ve tıpkı bugün burada yaptığın gibi onu her zaman senin ve isteklerinin önüne koy. Bilen birinden al. Kaybedilen aşk omuzlanması en zor yüktür ve asla altından kalkamayacağınız bir yüktür." Söylenen bu sözler, ona yüzyıllar önce verdiği yayını ve ok kılıfını gösterdi. Onları saklamış olmasına şaşırmıştı. "Sana hediyem.
Hedefin her zaman doğru olacak ve yanında taşıdığın sürece ok kılıfın asla boş kalmayacak."
"Teşekkür ederim."
Başını ona doğru eğdi ve geri çekildi.
Jericho, Delphine'in yanına döndü ve diğerlerini Vanishing Isle'a kadar takip etti.
Onlar ortaya çıkar çıkmaz, Delphine onu salonun dışında köşeye sıkıştırdı.
"Gerçekten benim için özgürlüğünden vazgeçmeye istekli miydin?"
Mahcup bir şekilde uzağa baktı.
Jericho. Yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Neden bunu yapasın ki?"
Sorusu onu sinirlendirdi. Sorgulanmaktan hoşlanmazdı ve kesinlikle bu kadar... kişisel bir şey yüzünden değil. "Neden düşünüyorsun?"
Ona ters ters baktı. "Çünkü ben otoriter bir cadıyım ve sen benimle uğraşmaktansa nefret ettiğin bir adamın kölesi olmayı tercih edersin."
Bu, öfkesinin daha da şiddetlenmesine neden oldu. "Biliyor musun..." Onun kendisiyle dalga geçtiğini anlayınca duraksadı. Öfkesi hiddete dönüştü.
Komik değilsin.
"Sanırım histerik biriyim ve neden böyle bir pazarlık yaptığınızı sizden duymak istiyorum."
Jericho onu geçmeye çalıştı ama buna izin vermedi. Duyması gerekiyor.
Yumuşak eliyle ağzını kapattı. "Hadi tatlım, söyleyebilirsin." Şakacı bir şekilde ağzını hareket ettirdi. "Sen berbat değilsin Delphine," dedi sahte, derin bir sesle. "Ben sen.
Hadi Jericho. Sadece yatak odasında ısırırım. Bunu yapabilirsiniz. Gerçekten dilsiz olmadığını biliyorum."
Ama neden söylemek zorundaydı? Belli değil miydi? Onun için ne kadar önemli olduğunu ona göstermek için daha ne yapması gerekiyordu?
Ama ona izin vermeyeceğini biliyordu.
Duymak istediğini kelimelere dökene kadar olmaz.
"Çünkü seni seviyorum... cadı filan."
"Cadı!" Onun için gitti ama onu incitmek yerine kaburgalarını gıdıkladı.
Jericho, oyununa hayran kalarak güldü. Hiç kimse ona karşı bu kadar düşüncesiz davranmamıştı. Onu kendine yasladı ve sertçe öptü. "Beni desteklemek için geldiğin için teşekkür ederim."
"Hayır," dedi anında ayılarak, "beni savunduğun için teşekkür ederim." Onu göğsünden sertçe dürttü. "Ama bunu bir daha yapma. Benim hesabıma kendini riske atmanı asla istemiyorum."
"Neden?"

Bakışlarıyla karşılaştı ve o ela gözlerdeki samimiyet onu yakıp kavurdu. "Çünkü ben de seni seviyorum ve yaralanmana ya da ölmene sebep olmaya dayanamadım."
Elini onun dudaklarına kaldırdı. "Merak etme. Seni asla yalnız bırakmayacağım. Bensiz başın çok belaya giriyor."
Ona hırladı. Ah, lütfen. Senden önce hiç başım belaya girmedi.
"HI-hı."
"Merhaba millet," dedi Phobos, başını kapıdan dışarı uzatarak, "ikinizin de karıştığı tuhaflık her neyse, bölmek istemem ama burada kontrol etmek isteyebileceğiniz bir durum var."
Kaşlarını çatan Jericho, yeni bir Skoti grubu bulmak için odaya girdi. Görünüşlerinden şaşkına dönerek bir açıklama için Madoc'a baktı. "Neler oluyor?"
Madoc ellerini kaldırdı ve omuz silkti. "Emin değiliz. Az önce ortaya çıktılar."
Nike, Skoti'nin ortasına parlayarak girerken, başka bir ışık patlaması onları ürküttü. Sırtı ona dönük, kanatları sarkık bir şekilde tuhaf bir açıyla duruyordu.
Jericho ona doğru bir adım attı, sonra ona bakmak için döndüğünde donakaldı ve Jericho onunla göz göze geldi.
Nike galu idi.
Madoc ve Phobos saldırmak için kılıçlarını gösterirken küfrettiler.
"HAYIR!" Jericho hırlayarak onları ondan uzaklaştırdı. "O benim kız kardeşim."
Madoc ona sanki bir galon eksikmiş gibi baktı. "Enfekte olmuş. Hepimizi öldürecek."
"Umurumda değil." Hala onun kız kardeşiydi. Jericho, ona yaklaşmadan önce zırhını kuşandı.
Hırlayarak, vahşi bir hayvan gibi ona doğru geldi, elleriyle onu kesti ve onu ısırmaya çalıştı. Kanatları çırpındı ama onu arkadan yakalamayı ve kanatları ona çarparken bile onu orada tutmayı başardı. Çığlık attı ve tekmeledi, sonra ona kafa atmaya çalıştı.
Zırhlı olmasına rağmen onun tekmelerini bacaklarında hissedebiliyordu.
"Bir kafese ihtiyacım var," diye homurdandı.
Delphine küçük bir dolap büyüklüğünde bir tane yaptı. Ama ona yardım etmenin bir yolunu bulana kadar Nike'ı tutacak kadar büyüktü. "Burada."
Jericho, kız kardeşini içine itti ve onun beyaz gözlerini ve tırtıklı dişlerini görünce yüzünü buruşturdu. Onlara ulaşmak için parmaklıkların arasından uzanırken ağzından baloncuklar çıktı.
Eros ve Zarek, Skoti'ye bakmadan önce endişeli bir bakış attılar.
Eros çenesini kaşıdı. "Linda Blair bize saldırmadan önce onları da kafese kapatmalıyız diye düşünüyorum."
Genç Skoti'lerden biri ayağa kalktı. "Enfekte olduk. Ama bizde yavaş hareket ediyor."
Jericho kaşlarını çattı. "Ne?"

“Bir kavga sırasında biz enfekte olduğumuzu bilmeden birimize bulaşabileceklerini görmek için yeni bir zehiri üzerimizde test ediyorlar. Böylece eve döndüğümüzde bunu başkalarına da yayabiliriz.”
Ne kadar sinsi - üstelik bu, kavga ettikten sonra bile birbirlerinden şüphelenmelerine yol açardı.
Zarek küfretti. "Bununla nasıl mücadele edeceğiz?"
"Onlara bulaşan kişiyi öldürmelisin."
En donuk tonla konuşan Jared'a döndüler.
"Ne?" Madoc inanamayarak sordu.
"Zephyra keşfetti," diye açıkladı Jared. "Zombiyi doğuran galluyu öldürürsen, zombi normale döner."
diye kekeledi Eros. "Pekala, bu çok aptalca. Bunu kim yapardı?”
“Mısır tanrıçası Ma'at. Gallu, bölgesini yüzyıllar önce işgal etti ve halkına savaşma şansı vermek için onları değiştirdi.
Madoc tiksintiyle başını salladı. "Şeftali, sadece şeftali."
"Evet," diye onayladı Eros. "Bu arada, burada kimse Ma'at'a aptalca dediğimi söylemese iyi olur. Huysuz bir öfkesi var ve onun bir tokat yemesine ihtiyacım yok.”
Jericho rastgele paranoyasını görmezden geldi. "Peki ona kimin bulaştırdığını nasıl belirleyeceğiz?"
Zarek omuz silkti. "Hepsini öldürelim ve Hades'in halletmesine izin verelim."
Kollarını göğsünde kavuşturan Hades ona keyifsiz bir bakış attı. Kayıtlara geçsin, ben siz piçlerin arkasını temizlemem. Ve bölgeme hiçbir galu yaklaşamıyor. Tek ihtiyacım olan bu, enfekte ölülerle dolu bir bölge. Her yerinde Cesar Romero var.
Eros elini kaldırdı. "Hades, bu George Romero. Cesar, 'Batman' TV şovunda Joker'i oynayan kişiydi.”
Hades ona düz bir bakış attı. "Umursuyormuş gibi duruyor muyum? Ve bunu nereden biliyorsun?
"Psyche ve ben Acheron'la sinemaya gidiyoruz. O büyük bir zombi bağımlısı.”
Keskin nişancılıklarını görmezden gelen Asmodeus mahcup bir şekilde öne çıktı. "Ona kimin bulaştırdığını bulacağım."
Jericho, Asmodeus'un teklifine kaşlarını çattı. "Ne?"
"Şüphe duymadan oraya girebilirim. Umarım galuyu bulup öldürürüm.”
Delfin başını salladı. "Asmodeus-"
"Bak, sorun yok," dedi iblis onun sözünü keserek. "Kulağa çok klişe geldiğini biliyorum ama hepiniz beni bir takımın parçası gibi hissettirdiniz. Bunu daha önce hiç yaşamadım. Ve yardım etmek için üzerime düşeni yapmak istiyorum. Geri kalanınız içeri girerse, Noir sizi öldürür. Ben... o sadece işkence edecek. Belki bağırsak ve hakaret. Hatta belki biraz orospu tokadı. Ama sahip olduğun tek umut benim.”
Delphine bakışlarını Asmodeus'a çevirmeden önce Jericho'ya endişeli bir bakış attı.

"Seni oraya tek başına gönderemeyiz."
"Eh, iyi olacağım. Noir zaten benden nefret ediyor."
"Ama senden şüphelenirse seni öldürür."
İblis omuz silkti. "Kim sonsuza kadar yaşamak ister? Bilgin olsun diye söylüyorum ama bunu senin için yapmak istiyorum.
Ayrılmadan önce Jericho onu durdurdu. Yüzüğü parmağından çıkarıp ona uzattı.
"Bunu al."
Asmodeus ondan geri çekilirken dudağını kıvırdı. "Senin çirkin kıçınla evlenmek üzere değilim, evlat. Alınma ama tipim değilsin. Hurmalarımı daha az vücut kılı ile seviyorum... ve dişi organları doğası gereği yapışık."
Jericho sert bir şekilde homurdandı. "Bu bir alyans değil, pislik. Berith'in yüzüğü.
Başın belaya girerse, oradan çıkmana yardım etmesi için onu çağırabilirsin."
Bu onun tutumunu tamamen değiştirdi. "Oh, hey, bu senin için bir nişana değer olabilir." Asmodeus avucunu tutarken sırıttı. "Birkaç saat içinde dönmezsem... Şey, bunu düşünmek istemiyorum. Bunu yapmakla ilgili fikrimi değiştirebilirim. Mutlu düşünceler düşünüyorum. Kremalı köpek iç organları ve çürük biftek. Evet. Nefis." Ortadan kayboldu.
Delphine kolunu Jericho'nun omzuna doladı ve Asmodeus'un ayrılık imgesini ya da buna gerçekten mutfak diyebileceği gerçeğini düşünmemek için elinden geleni yaptı. Nedenini bilmiyordu ama garip bir şekilde iblisi seviyordu. Onların sosyal olarak bodur gayri meşru kuzenleri gibiydi.
"İyileşeceğini mi sanıyorsun?"
"Endişelenmemiz gereken kişi o değil."
Hades'e döndüler. "Nasıl yani?"
"Zeus'la işin bitmedi. Bundan eminim. Bugün saldırmayacak ama siz onu herkesin önünde utandırdınız ve kardeşim hakkında bildiğim bir şey varsa... o bununla pek iyi başa çıkmıyor."
"Sorun değil," dedi Madoc. Buradaki yerimizi sağlamlaştıracağız" dedi.
Skoti'lerden bir diğeri, "Ve bizi kafese koymanız gerekecek," dedi. "Noir adına yeterince zarar verdik. Artık yapmak istemiyoruz."
Delphine olup biten her şeyi düşünürken Jared ve Madoc onları kafese kapatmıştı.
Yavaşlamasını istiyordu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Her dakika daha da korkutucu oluyordu.
"Nike için çok üzgünüm."
Jericho ona üzgün gözlerle baktı. "Ben de. Kahretsin, dikkatimi dağıtmamalıydım. Yerini bulana kadar Azmodea'da kalmalıydım.
"Kendini suçlayamazsın."
"O halde kimi suçlayacağım? Onu orada bırakan bendim."
"Çünkü benim için endişelendin," diye fısıldadı Delphine. "Ben orada olmasaydım, yoldan çıkmazdın."
Onu kendisine doğru çekti. "Bu kesinlikle senin suçun değil bebeğim. Karar verdim ve onu terk ettim. Asmodeus'a inanmam gerekiyor."

Hades onlara yaklaştı. “Yeraltı Dünyasına dönüyorum. Bana ihtiyacın olursa haber ver.”
"Yapacağız. Teşekkürler."
Hades kaybolmadan önce başını eğdi.
Jericho diğerleri salonu temizlemeye ve eski güzelliğine kavuşturmaya koyulurken izledi. Ama onu rahatsız eden, Madoc'un gözlerindeki hüzündü. Delphine'i serbest bırakarak Oneroi'yi kontrol etmeye gitti. "İyi misin?"
Madoc başını sallamaya başladı, sonra başını salladı. "Kardeşlerimi özledim. Onlarsız buraya hiç gelmedim ve D'Alerian burada olsaydı ne yapardı diye merak edip duruyorum. Döndüğünde ne diyecek?”
Eğer geri gelirse. Ama Delphine ona bunu yüksek sesle söyleyecek kadar duygusuz olmaması gerektiğini öğretmişti.
"Harika bir iş çıkarıyorsun." Delphine geldi ve Madoc'un koluna vurdu. "Gerçekten mi. Kimse daha iyisini yapamazdı ve D'Alerian'ın seninle ve bizi korumak için yaptıklarınla gurur duyacağını biliyorum."
"Teşekkürler." Ona baktı ve üzgünce gülümsedi. "Bu arada, Jericho'nun önerdiği şey hakkında Zeth ile konuştum. Üçüncü liderimiz olmanı istiyoruz.”
Delphine bu teklife şaşırmıştı. "Ben?"
Madoc başını salladı. "Ama senin için, hiçbirimiz şimdi burada olmazdık. Jericho'yu kurtaran ve bizi özgürleştirmeye yardım eden sensin. Sen olmasaydın, hala yere zincirlenmiş olurdum.”
Belki, ama Delphine herhangi bir lider olmaya alışkın değildi. "Bilmiyorum." Jericho, kesinlikle hissetmediği bir güvenle, "Bunda harika olursun," dedi. Nedenini bilmiyordu ama ondan gelen övgü her şeyden daha önemliydi.
"Elbette. Deneyeceğim. Ama bir şeyi batırırsam, biriniz düzeltmeme yardım etse iyi olur.”
Madok güldü. "Ve biraz daha farklı bir şey deneyeceğiz."
"Ne?"
Madoc, Zarek'e baktı. “İki general ekleyeceğiz. Zarek ve Jericho.
Ah, güzelim, dedi Eros alaycı bir şekilde. "Daha asık suratlı iki kişi seçebilir miydin?"
"Bu yüzden ordumuzun başında onlar olacak. Tanrılar, onları kızdıranlara merhamet etsin, çünkü Zarek ve Jericho onlara merhamet etmeyecek."
Zarek boğazını temizledi. "Bununla gurur duyduğuma sevinsen iyi olur. Yoksa seni yerim."
Jericho kızgın bir bakışla kabul etti. "Aynen."
Astrid ağlayan bir yürümeye başlayan çocukla göründüğünde Delphine gülümsüyordu. Gözleri o kadar parlak maviydi ki, Astrid'in sarı saçları olmasaydı ve tıpkı babasına benzemeseydi... keçi sakalı hariç onun bir Rüya Avcısı olduğunu düşünürdü.
Yüzü sıkıntılı olan Astrid, onu Zarek'e teslim etti. "Meneeceus babasını istiyor."
Zarek ona ters ters baktı. "Bob, annesinin ona o boktan isimle hitap etmeyi bırakmasını istediği için ağlıyor." Zarek, ağlamaya devam ederken onu

hafifçe omzuna yaslarken küçük çocuğu ona sardı. Yüksek sesle. "Sorun değil, Bob. Baban şimdi seni yakaladı. Seni annenin kötü isim zevkinden kurtarıyorum. Annem bana bir aptalın adını verse ben de ağlardım."
Astrid kendini savunurcasına, "Menoeceus harika bir isim," dedi.
Zarek homurdandı. "Yaşlı bir adam veya kadın hijyen ürünü için. Oğlum için değil. Ve bir dahaki sefere çocuğa isim vereceğim ve kulağa menenjite benzeyen bir şey olmayacak.
Astrid, elleri kalçalarında, kocasıyla başparmak arasında duruyordu. "Bunu devam ettirirsen bir dahaki sefere onu doğuran sen olursun ve benimle uğraşma dostum.
o departmandaki bağlantılar. Hamile bir erkek benim mahallemde imkansız değil."
Ondan uzaklaşmaya başladı.
"Evet, peki, eğer ona normal bir isim koyabileceğim anlamına geliyorsa, bunu yapmaktan memnuniyet duyarım," diye seslendi Zarek onun arkasından.
"Evet evet. Bu, ayak parmağını çarptığında iki yaşındaki bir çocuk gibi mızmızlanan bir adamdan. On saatlik doğumdan sonra hayatta kaldığını görmek isterim."
"Ben bir pısırık değilim!" Zarek hepsine tehditkar bir bakış attı. "Bunu kanıtlayacak kahrolası yara izlerim var."
"Sen adamsın," dedi Eros. "Kısa bir ayak parmağı için mızmızlanmak, insansız yapılacak bir şey değil. Kendim yaparım."
Yine de çocuk sanki kalbi kırılmış gibi ağladı.
Bob? Delphine, Zarek ve Astrid'in içini acıtan bir şeye gülmemeye çalışarak Jericho'ya bu ismi söyledi. İsim, küçük altın saçlı melek için, onu sallarken onu tutan vahşi adamın nezaketi kadar olası değildi.
"Tüylerimi istiyorum!" Bob feryat etti.
Zarek paniğe kapılmış görünüyordu. "Hafif..." Yürümeye başlayan çocuğu Jericho'ya uzattı. "Onu bir saniye tut."
"Sanmıyorum..." Zarek çocuğu kelimenin tam anlamıyla ona fırlatırken Jericho duraksadı. Dehşete kapılmıştı, almaktan başka çaresi yoktu. Yürümeye başlayan çocuğu önünde tutarken, onunla ne yapacağından emin değildi. Yüzyıllardır bir bebeği kucağına almamıştı. Jericho'nun Bob'dan korkması gibi, ondan da ürkmüş olan küçük adama gözlerini kocaman açarak baktı. Çocuk kesinlikle sessizdi.
"Ne yaptığına bak," diye çıkıştı Zarek'e. "Onu kırdım."
Delfin güldü. "Onu kırmadın. O senden hoşlanıyor."
Jericho bundan pek emin değildi. Sertçe yutkunarak onu biraz daha yaklaştırdı ve Zarek'in sallama hareketini taklit etmeye çalıştı.
Bob elini ağzından çıkardı ve Jericho'nun yaralı yanağına bir tokat attı.
Jericho korkunç bir surat yaptı. "Oh, gah, balçıklandım."
Bob güldü.
Delphine de gülerek yanağını kurulamak için uzandı. "Sümük değil. Bu bir bebek öpücüğü."

"Bu balçık," dedi Zarek, bir köşesinde kuzu başı olan açık mavi bir battaniyeyle dönerken. Başını Bob'a doğru eğdi. Sahte bir sesle, "Merhaba küçük Bobby," dedi. "Senden kucak almaya gelen büyük kötü kuzu benim. Mwah! Öpüşme sesi çıkardı.
Bob mutlu bir şekilde ciyaklayarak battaniyeyi aldı ve öptü.
Delphine, bu kadar küçük bir çocuğu şımartan iki kocaman, vahşi adamı görünce dehşete kapıldı.
Astrid göz kırparak "YouTube için buna ihtiyacımız var," dedi.
"Kesinlikle."
Zarek, oğlunun battaniyeye sarılabilmesi için Bob'u geri aldı. Küçük adam, babasının omzuna yasladığı battaniyeyi yanağının altına sıkıştırdı. "Bak, sadece tüylerine ihtiyacı vardı." Zarek, Astrid'e bir kez daha alay etti. "Benimkilere de daha sonra ihtiyacım olacak."
Astrid, Delphine'e kuru bir bakış attı. "Onu gerçekten boğacağım."
Zarek oğlunu Astrid'e geri verirken başının üstünden öptü. "Uzman bir ebeveyn eline ihtiyaç duyduğun her an..."
"Jericho'yu bulacağım."
Jericho korkmuş görünüyordu. "Hımm, en azından o şey bozulana kadar bekleyebilir misin?"
Zarek güldü. "Biliyor musun, ben de öyle hissettim. Bana hamile olduğunu söylediğinde yüzümü görmeliydin. Dürüst olmak gerekirse, tam bir hara-kiri anı yaşadım, ancak şok geçtikten ve birkaç ay geçtikten sonra, aslında bu konsepte alıştım. İster inanın ister inanmayın, aslında üzerinizde büyüyorlar. Balçık ve hepsi."
Delphine kollarını Jericho'nun beline doladı. Ah, hadi, Jericho. Etrafta koşturduğun küçük bir minyatür istemiyor musun?"
"Pek sayılmaz ve senin de benden bir tane daha isteyeceğini sanmıyorum." Madoc'a katılmaya gitmeden önce şakacı bir şekilde sırtını itti.
Zarek ve Astrid, Bob'la ilgilenmesi için onu terk etti.
Tek başına, Jericho Nike'a geri döndü. "Senin için yardım alıyoruz Nike. Söz veriyorum."
Ona tısladı.
"Hadi, Asmodeus," diye fısıldadı. "Beni hayal kırıklığına uğratma."
"Ah, küçük kardeşim, o beceriksiz iblis seni ilgilendirecek en önemsiz şey."
Jericho, arkasında Zelos'un sesini duyunca irkildi. Kardeşini selamlamak niyetiyle döndü. Ama bunu yaptığı anda, Zelos göğsünün derinliklerine bir hançer sapladı. Tepeden tırnağa...
Onun insan kalbi aracılığıyla.
Nefesi kesilerek Nike'ın kollarına geri sendeledi.

BÖLÜM 16

"HAYIR!" Delphine, Zelos'un kardeşini tepki veremeyeceği kadar hızlı bıçakladığını görünce çığlık attı.

Nike onu yakalayıp arkadan saldırdığında Jericho'nun düştüğünü görünce kalbi burkuldu. Tarif edilemez bir öfke onu ele geçirdi. Ne açıklayabildiği ne de öfkelendirebildiği biri.

Tadabildiği tek şey kan ihtiyacıydı.

Zelos'un kanı.

Kıpırdadığını bile fark etmeden, onu yere yatırdı ve öfkesi onu sertçe sararken kafasını yere vurdu.

"Delphine, dur! Onu öldüreceksin."

Öfkesinin pusuyla bir yerlerde, onu Zelos'tan uzaklaştırmaya çalışan Madoc'un sesini tanıdı. Elini Zelos'un siyah saçlarından çekti. Ayağa kalkıp kaburgalarına sert bir tekme attı. "Tut onu. Çünkü Jericho ölürse kalbini göğsünden söküp ona yedireceğim."

Zeth'in gözleri kocaman açıldı. "Az önce ona kıçını kırbaçladığın için, eminim yapacaksın." Madoc'a baktı. "Bana o kadını asla üzmemem gerektiğini hatırlat."

Delphine, Jericho'ya koşarken onu zar zor duydu. Deimos onu Nike'tan uzaklaştırmıştı ama Nike onu ısırmadan önce değil.

Yerde yatarken nefes nefese ve titriyordu.

Yanında diz çökerek, içini parçalayan ıstırap dalgasından boğuldu. Bakışları gözyaşlarıyla yüzdü. "Bebek?" Acı onu boğarken sesi çatallandı.

Elini tuttu ve Deimos göğsündeki yaraya bir bez bastırırken tuttu. "Biz ne yaptık?" diye sordu. "Daha önce hiç böyle kanayan bir tanrı görmemiştim."

"Onun bir insan kalbi var... ama hayata döndürülebilir. Oneroi ve Dolophoni onu yüzyıllar boyunca her gece öldürdü ve her sabah hayata döndürüldü."

"Zeus adına," diye hatırlattı Deimos. "Ve alınma ama az önce ona yaptığımız şey göz önüne alındığında fazla uzlaşmacı olacağını düşünmüyorum."

Jericho'nun yüzünün solgunlaşmasını izlerken gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Nefesi daha sığ.

"Beni bırakma, Jericho," diye fısıldadı, onun yaralı yanağını eliyle kavrayarak. "Lütfen.

Bana verdiğin bu duygularla baş edemiyorum. Yapamam. Ve sensiz burada olmak istemiyorum. Benimle olmana ihtiyacım var."

Nazik bir öpücük için elini dudaklarına götürdü. "Bunca zaman boyunca, ne zaman ölsem, bir daha uyanmak istemedim. Her gece son ölüm olması için dua ettim. Ve şimdi..." Boğazını tuttu ve bir ağız dolusu kan tükürdü.

Delphine, kendi kanıyla boğulmaması için ona yardım etmeye çalışırken yüksek sesle hıçkırdı. Onunla kaplıydı ve ölmekte olduğu gerçeğini eve çarptı. Tüm vücudu titriyordu, onu kaybettiğini biliyordu ve bunun düşüncesine katlanamıyordu.

Onu kaybetmeyecekti.

"Ölümsüz bir kalbe ihtiyacı var!" diye bağırdı Madoc'a, omzunun üzerinden ona bakarak.
Bakışları ondan tutsağına gitti.
Solüsyon midesine bir yumruk gibi saplanınca donakaldı. Sert oldu ama…
Aralarındaki hainden daha iyi kim Eriha'yı kurtarmak için hayatından vazgeçebilir? Ona ihanet eden kardeşi. Ona ve bencil tanrının temas kurduğu herkese her zaman ihanet eden kardeş.
Zelolar.
Jericho'nun vücudunda Deimos'un bakışlarıyla karşılaştı ve onun da kendisiyle aynı düşünceye sahip olduğunu anladı.
"Onunla kal." Deimos ayağa kalktı ve odanın karşısına geçti.
Delphine, Jericho'nun yüzüne düşen saçı geriye doğru itti. "Nefes al bebeğim, nefes al. Devam etmek.
Gitmene izin vermeyeceğiz."
Jericho'nun elindeki tutuşu zayıfladı. "En azından bir süre sana sahip oldum."
"HAYIR!" ona tersledi. "Seninle tanıştığım andan beri inatçısın. Şimdi rehavete kapılma. Benim için bununla mücadele et. Beni anlıyor musun?"
Daha fazla kan püskürtürken başını salladı.
Delphine arkasında bir boğuşma duydu ama dönüp bakmadı. Dürüst olmak gerekirse, umursamadı. Bunu öz kardeşine yapabilen hiç kimse merhameti hak etmiyordu.
Bırak ölsün.
Deimos elinde Zelos'un kalbiyle döndü.
Görüntü karşısında tiksinti duyan Delphine sindi. Madoc yanında belirdi. Deimos kalplerini değiştirirken yüzünü korumak için onu kollarının arasına aldı. Madoc'un sabit, derin, ritmik kalp atışı, elini Jericho'nunkine dolamış haldeyken odaklanmasına yardımcı oldu. Gitmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.
Asla.
Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Jericho'nun nefesinin kesildiğini duydu. Elini tutuşu güçlendi.
Kalbi gümbür gümbür atarken Madoc'un onlara baktığını görmek için geri çekildi.
Öksürdü ve Madoc'a kızgın bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Kızım Madoc'a kızacaksan, en azından ben soğuyana kadar bekleyebilirsin."
Teslim olur gibi ellerini havaya kaldıran Madoc güldü. "Senin kadınına asla yılan olmazdım.
Sırf bunun için beni katletmek üzere Tartarus'tan dönen tanıdığım tek adam sensin."
Deimos onun bakışlarıyla buluştu. "Delphine, tekrar başını çevirmek isteyebilirsin. O ısırık yarasını ona bulaşmadan önce dağlamalıyım.
Delphine yaptı, ancak Deimos galu ısırığını yakarken Jericho'nun lanetini hâlâ duydu. Ve Jericho dayanılmaz bir acı çekiyor olsa da, elini tutuşu asla acı verici olmadı.

Deimos işini bitirir bitirmez, Jericho'ya yaklaştı. "Zavallı bebeğim," dedi yanağından öperek. "Beni bir daha böyle korkutma. Yemin ederim eğer yaparsan seni döverim.
Jericho onu kollarının arasına aldı ve sımsıkı tuttu. Dürüst olmak gerekirse, ondan bir daha ayrılmaya bu kadar yaklaşmayı da hiç istemiyordu. Başının üstünü öptü ve gözünün ucuyla kardeşinin cesedini gördü. Muhtemelen kendini kötü ya da suçlu hissetmeliydi.
ama yapmadı. Zelos her zaman kıskanç bir piç olmuştu ve onların çocukluklarını çekilmez hale getirmişti.
"Güçlerini kim aldı?"
Madoc kendini ve Zeth'i gösterdi. "Onları ayırdık."
Zeth öne çıktı. "Onu terk etmemizi mi istiyorsun?"
"HAYIR. Her şeye rağmen o benim kardeşim. Cesedini anneme götür ve istediği gibi yapmasına izin ver."
Deimos onun endişesiyle alay etti. "Sana karşı o kadar nazik olacağını düşünüyor musun?"
Jericho kendini yukarı itti. "HAYIR. Ama biri," Delphine'e anlamlı bir bakış attı.
"bana bundan daha iyi bir insan olmayı öğretti."
Pekala, dedi Zeth içini çekerek. "Daha fazla temizlik zamanı." İçini çekti. "Belki de bunun için tam zamanlı bir ekip tutmalıyız diye düşünüyorum."
Madoc şakacı bir şekilde onu itti. "Çoğuna ekibiniz neden olduğu için, sızlanmanızı duymak istemiyorum."
Jared onlara doğru ilerlerken tısladı.
Jericho, şimdi onlara saldıran şeyden korkarak kaskatı kesildi. Kahretsin, bir dakikalık barışları olamaz mıydı? "Sorun nedir?"
Jared hasta ve solgun görünüyordu. "Eve çağrılıyorum. Gitmek zorundayım. Zephyra ona direnmemden hoşlanmıyor."
Jericho kanatlarını içeri soktu ve kıyafetlerini temizledi. "Onunla konuşmamı ister misin?"
"Hiçbir işe yaramayacak. Benim yokluğuma sabrı taştı ve onun istediği şeye sahip olmadıkça..." Arkadaşlıklarını özleyeceğini belirten ıstıraplı bir ifadeyle etrafına baktı. Şüphesiz en çok işkence görmemeyi özleyecekti.
"Sana iyi şanslar." Jared başını eğerek gözden kayboldu.
Delphine çıkarken kaşlarını çattı. "Onun için çok üzülüyorum."
"Ben de öyle. Keşke onu serbest bırakmanın bir yolu olsaydı."
Derin bir iç çekti. "Eminim kimse bunu ondan daha fazla istemez." Tekrar Nike'a baktı. "Asmodeus için endişelenmemiz gerektiğini düşünüyor musun?"
"Evet," dedi Deimos alaycı bir şekilde. "Şansımıza bakılırsa, muhtemelen biz konuşurken bile karnı deşiliyor."

* * *

Asmodeus, normalde yalnızca kemirgenlerin koşturduğu arka koridordan süzüldü. Görüş, ses ve koku menzilinden uzak durmak için elinden geleni

yapıyordu. Noir ve Azura şu anda öfkeleri taşmış, yanlarına gelen her şeyi yeniyorlardı.

Buradan gitmesine şaşmamalı. Ama şimdi başına gelseler bu onu kurtarmazdı.
Onun içini boşaltacak ve onları terk etmesinin bedelini ona ödeteceklerdi.
"Ne yapıyorsun?"
Karanlığın içinden gelen derin sesle sıçradı ve neredeyse çığlık atacaktı.
"Kahretsin, Jaden," diye fısıldadı öfkeyle, "senin zincirini kim çözdü?"
Noir. Onlar Skoti'yi kurtarıp savaşırken birinin beni serbest bırakabileceğinden korkuyordu. Bu yüzden, yabancıların yürüyemeyeceği bir koridora sürüldüm."
Asmodeus, Jaden'a verdikleri zararı görünce yüzünü buruşturdu. Dudakları şişmişken nasıl konuşabiliyordu? Ancak en şaşırtıcı kısım, iblisler onu dış dünyaya çağırdığında Jaden'in güçlerini bu yaraları kamufle etmek için nasıl kullanabildiğiydi.
Dışarıdaki hiç kimse, bu cehennem aleminde ne tür korkuların yaşadığını bilmiyordu.
Jaden, Asmodeus'un olası bir ipucu aradığı odaya bakmak için öne eğildi.
"Senin aradığın galu, odanın arka tarafındakidir."
"Düşüncelerimi okumandan nefret ediyorum."
"Biliyorum. İnan bana, benim için de bir ayrıcalık değil. Ne kadar berbat durumda olduğunu bilmeme gerek yok. Benim kendi sorunlarım var."
"Evet... O galuya nasıl ulaşacağıma, onu ısırılmadan nasıl öldüreceğime ve yakalanmayacağıma dair parlak bir fikrin var mı?"
"Gerek kalmayacak."
Asmodeus, içini bir korku dalgası kaplarken başını kaldırdı. Jaden onu öldürmeyi mi planlıyordu? "Ne demek istiyorsun?"
Jaden cebinden parlak yeşil bir tılsım çıkardı. "Bunu Jericho'ya götür ve ona benim... Jared'ı efendisinden kurtarmasını söyle, ben de senin için galunun icabına bakarım."
Sersemleyen Asmodeus hareket edemedi. Bunu umut etmeye cesaret edebilir mi? "Emin misin? Bunu yapabilir misin?"
Jaden başını sallayarak tılsımı eline aldı. "Bana yemin et, onu kendine saklamayacaksın.
Çünkü eğer yaparsan, bana yardım et—"
"Biliyorum biliyorum. Beni mahvedeceksin. Merak etme sana ihanet etmeyeceğim."
"Teşekkür ederim." Jaden ondan uzaklaşmaya başladı.
"Merhaba Jaden?"
Durdu ve onunla yüzleşmek için arkasını döndü.
"Jared'in serbest kalması senin için neden bu kadar önemli?"
"Çünkü..." Cümleyi bitirdiğinde ses tonu o kadar alçaktı ki Asmodeus doğru duyup duymadığından bile emin değildi. "Onun lanetlenmesinin sebebi benim. Şimdi diğerleri seni bulmadan git.

Asmodeus güçlerini kasvetli delikten arkadaşlarının onu beklediği ışıklı salona ışınlanmak için kullanmadan önce başını ona doğru eğdi.
Arkadaşlar.
Onun gibi bir iblisin böyle bir şeye sahip olabileceği kimin aklına gelirdi ki?
Delphine, Asmodeus'un döndüğünü görür görmez sandalyesinden kalktı. Nike'a baktı ama tanrıça, gallu formundan hiç değişmemişti. "Ne oldu?"
Asmodeus aralarındaki mesafeyi kapattı. "Jaden bizim için galu ile ilgileneceğini söyledi." Kolyeyi Jericho'ya verdi. "Ve Jared'ın özgürlüğünü satın alabilmen için bunu sana vermemi söyledi."
Jericho pahalı antikayı tutarken inanamayarak ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"
Asmodeus başını salladı.
Ve Jericho tekrar konuşamadan Nike'ın acı içinde bağırdığını duydu. Yerde dizlerinin üzerine çöktü ve sanki alevler içindeymiş gibi ileri geri sallandı. Diğer Skoti de aynı şekilde tepki gösterdi.
Jericho kafese vardığında Nike ona baktı, gözleri tekrar normaldi. Şaşırmış ve korkmuştu. "Cratus?"
Jericho, içinde bir sevinç dolaşırken başını salladı. İşe yaramıştı. İnanamadı. Kapıyı açıp kardeşini kucağına aldı ve sıkıca tuttu. "İyi misin?"
"Kafam karıştı. Bir delikteydim ve Zelos bir iblisle yanıma geldi. Çok kızgındı. Onlara katılmamı söyledi ama ben reddettim. Noir veya Azura'ya güvenmiyorum ve halkımı yüzüstü bırakmayacağım." O, başını salladı. "Zelos bana aptal dedi ve sonra iblisin beni ısırmasına neden oldu." Onun omzunda ağladı.
Jericho onu yatıştırdı. "Merak etme Nike. Zelos gitti."
"Nereye gitti?"
"Deimos onu öldürdü."
Nefesi kesildi, sonra yüzünü buruşturdu. Keşke Bia öldüğünde üzüldüğüm kadar onun için de üzülebilseydim. Ama Zelos hakkında yas tutmaya değer pek bir şey yoktu. Umarım ölerek nihayet biraz huzur bulmuştur.
Yüz hatları buruşmuş Nike döndü ve Delphine'in yan tarafta durduğunu gördü. Aralarında ileri geri bakarken bakışları düşünceli bir şekilde kısıldı. "Kardeşim konusunda haklıydım, değil mi?"
Delfin gülümsedi. "Kesinlikle ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır."
Nike, Jericho'ya sinsi bir bakış attı. "Karşılıklı bir duyguya sahibim."
"Bu. Ama bu konuda söyleyeceklerim bu kadar." Jericho onlardan geri adım attı. "Şimdi hanımlar sakıncası yoksa halletmem gereken bir şey var."

* * *

Jericho, daha önce Tory ile birlikte ziyaret ettiği cam gibi karanlık koridorda tereddüt etti. Belki de bunu yapmamalıydı.

Jared, Zephyra'nın tılsımı asla almaması gerektiğini vurgulamıştı. Ancak Jaden ve Jared'in onlar için yaptıklarından sonra, Jared'ı köle olarak

bırakmak yanlış görünüyordu. Cehennemde bu cezayı çektikten sonra, başka birine teslim etmekte zorlandı. Özellikle de bunu hak etmediği zaman.
"Burada ne yapıyorsun?"
Medea'nın tehlikeli ses tonuyla duraksadı. "Sürekli koridora musallat olur musun?"
"Hayır, ama burada ne zaman bir yabancı olduğunu hissedebiliyorum ve kendi alanımdaki davetsiz insanlardan hoşlanmam."
Umursamazca omuz silkti. "Durabilirsin. Uzun kalmıyorum. Ben sadece anneni görmek için buradayım."
"Anne?" diye seslendi, bu sefer onu çalışma odasına götürme zahmetine girmeden.
Zephyra sıcak ve telaşlı bir şekilde geldi. "Sana yapmamanı söylediğimi sanıyordum..." Jericho'yu görünce sesi kesildi. "Burada ne yapıyorsun?"
Kahretsin, bu tek kelimeye daha fazla nefret ekleyebilir miydi? Daha küçük bir adam kendini yerden kazımak zorunda kalırdı.
"Jared'i almaya geldim."
Alaycı bir şekilde homurdandı. "Asla. Olduğu yere geri döndü..." Cebinden tılsımı çıkarıp onun görebilmesi için parmaklarından sarkıtmasına izin verdiğinde, sesi kısıldı.
Gözleri hevesli ve aç, ona uzandı.
Jericho geri çekti. Jared'ı bana bırakana kadar olmaz.
tısladı. "İyi."
"Ve," dedi hemen, o daha harekete geçemeden, "senden bir söz istiyorum."
Ona gelmiş geçmiş en iğrenç yaratıkmış gibi baktı. "Deli misin? Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın."
"İnan bana, biliyorum," dedi acı bir kahkahayla. "Ama bana yardım etmiş birini incitmenin yolunu sana vermeyeceğim. Acheron'a veya annesine karşı asla kullanılmaması şartıyla bunu sana vereceğim. Durmadan."
Gözlerini devirdi. "Sanki o kadar aptal olacakmışım gibi. Şansım varsa onlara da yaramazdı ve hakaretten beni öldürürlerdi. Şimdi bize madalyonu verin."
Tekrar geri çekti. "Önce Jared."
Jared! tersledi.
Anında onun yanında belirdi, yüz hatları gergin ve gergindi. Jericho'yu görür görmez şüpheyle bakışlarını kıstı. "Ne yaptın Jericho?"
"Bir iyilik için bir iyilik."
Zephyra onu Jericho'ya doğru itti. "Seni kendi isteğimle hizmetimden onunkine bırakıyorum. Şimdi git."
Jared madalyonu görünce başını salladı ve paniğe kapıldı. "Bunu yapamazsın!"
Jericho tereddüt etti. Bu konuda bir hata yapmak isteyeceği en son şeydi. Ama hepsini öldürecek olsa kesinlikle Jaden bunu ona göndermezdi.
"Neden?"
"Çünkü Jaden'ın bunu özgürlüğünü takas etmek için kullanmasını tercih ederim. Lütfen." Sesi ıstırapla doluydu.

"Çok geç." Zephyra onu Jericho'nun elinden kaptı. "Şimdi ikinizi de Daimon'larıma yedirmeden önce defolun."
O ve Medea ortadan kaybolurken Jared yüzünü buruşturdu. Sanki küfür etmek istermiş gibi çenesinde bir kas çalıştı.
Jericho onun için üzüldü. Jared'in özgür olmaktan keyif almaması korkunç olmalıydı. "Üzgünüm."
"Ben de," dedi özlemle.
"En azından artık özgürsün."
Jared, boynundaki ince koruma bileziğine bir fiske attı. "Zorlu."
"Kaldırabilirim."
Jericho'ya donuk, ölü bir bakış attı. "Ve sen öldüğünde ben öleceğim. Sadece Kaynak beni cezamdan kurtarabilir."
Bir köleye ihtiyacım yok Jared. İstediğin tüm özgürlüğe sahip olacaksın."
Jared somurtkanca başını salladı.
Garip, Jericho onun bundan daha mutlu olacağını düşünürdü. Ama sonra özgürlüğü Jaden'ınki pahasına satın alınmıştı. Birbirleri için ne ifade ettiklerini bilmediğinden, bunun ne kadar sert olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.
Jared derin bir nefes verdi. "Diğerleriyle birlikte Ada'da yaşamak zorunda mıyım?"
"HAYIR. İstediğin yerde yaşayabilirsin."
Jared bununla rahatlamış görünüyordu. "Bana ihtiyacın olursa ara. Artık uygun gördüğün herhangi bir şekilde komuta etmek için seninim. Sesinin altında yatan zehir eksik değildi. Başkalarının onu iyi kullandığı ve bu konuda onu üzdüğü açıktı. "Şimdi izin verirsem...
Usta?"
"Ben senin efendin değilim Jared. Hayatınız, uygun gördüğünüz şekilde yapmak için size aittir. Bir köleye ihtiyacım yok. Ama her zaman bir dost ve bir müttefiki memnuniyetle karşılarım." Elini ona uzattı.
Jared sanki onu almaya korkuyormuş gibi tereddüt etti. Sonunda elini sıkmadan önce Jericho'ya kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim."
"Rica ederim. Şimdi, Zephyra tehdidini yerine getirmeden gitsen iyi olur.
Jericho, Delphine'e dönmeden önce Jared sağ salim yola çıkana kadar bekledi.

* * *

Noir, kanında akan öfkeyle savaş odasına daldı. "Yenilgiye uğradık."

Azura dehşet içinde baktı. "Kim tarafından?"
"Kimi düşünüyorsun?"
"Jaden," diye alay etti. "Bunun için derisini yüzeceğim!"
Noir'in kendisi de aynı düşünceye sahipti. "Bu konuda yapılacak başka bir şey yok. Aldığımız Skoti, Oneroi'ye sığındı. Zelos öldü, Madoc tarafından öldürüldü. Nike serbest bırakıldı ve Cratus restore edildi."

Azura küfretti. Cratus'un yeniden tam gücüyle, Jaden'i onlardan kurtarabilirdi...
ya da daha kötüsü, Cam ve Rezar'ı bulun. Bu onlar için felaket olurdu.
"Braith'i bulmalıyız." Evrendeki her şey dengeydi.
Kız kardeşleri Braith onlarındı. O gerekli bir denge unsuruydu ve ne olursa olsun ona ihtiyaçları vardı.
Noir alçak sesle homurdandı, "Ve Malachai. Onu ya öldüreceğimizden ya da dönüştüreceğimizden emin olmalıyız." Çünkü tek başına tüm Kaynak tanrılarını devirme ve onları yok etme gücüne sahipti. Güçlerini emerse, Jared bile onu durduramazdı.
Tüm yaradılışı yok edebilecek ve evreni sıfıra döndürebilecekti.
Bu güçlerin Noir'a ait olması gerekiyordu. Onlarla birlikte ona karşı durabilecek hiçbir panteon veya güç yoktu.
Azura bakışlarını kıstı. "En azından galu bizde. Zaten şimdilik Skoti'den daha etkili olabilirler."
Onayladı. "Ancak bu bizim açımızdan çok daha dikkatli bir planlama gerektirecek. Yunanlılar sandığımdan daha becerikli."
"HAYIR. Cratus daha becerikliydi. Ama sorun değil. Bu sadece bir savaş. Savaş bizim olacak."
Noir başını ona doğru eğdi. "Evet, olacak. Jaden'a gelince..."
Azura güldü. "Çok üzgün bir aracı olacak."
"Evet, öyle olacak ve ben de yeni arkadaşlarımızla eğleneceğim."
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Hangi yeni arkadaşlar?"
"Yunanlılar. Onlara merhamet etmeyeceğimizi bilmelerinin zamanı geldi. Ayrıca, onların haberi bile olmayan bir müttefikimiz var... henüz."
Azura güldü. "Doğru. Ve asla şüphelenmeyecekleri bir şey."

* * *

Delphine küçük bir odada Madoc, Zarek ve Zeth ile oturuyordu. Jericho, onların asık suratlı ifadelerinden, kendisi yokken bir şeyler olduğunu anladı.

"Ne?"
Zeth kırılgan bir parşömen parçasını ona doğru itti. Ona bakar bakmaz kelimeler üzerine yazıldı.
"Noir resmen bize ve Kara Avcılara savaş ilan etti. Malachai'sini teslim edersek yaşamamıza izin verir. Eğer yapmazsak..."
Jericho güldü. "Hayatımızı cehenneme çevirecek."
"Komik değil," diye çıkıştı Zeth.
Cesur olmayan Jericho omuz silkti. "Hayır, değil, ama bunun geleceğini biliyorduk."
Zarek sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasına koydu. "Cam ve Rezar'ı bulmalıyız."
Jericho kabul etti. "Ve o lanet olası Malachai'yi eğit."
Zarek homurdandı. "Bu konuda iyi şanslar."

"Neden?"
"O pis, küçük bir piç. Yıllar önce onu öldürmek istedim ama Ash izin vermedi. Her şey söylenip yapıldıktan sonra Ash beni engellememiş olmayı diliyor olabilir."
Her şey söylenip yapıldıktan sonra, hepsi bunu diliyor olabilir.
Jericho, Delphine'in sandalyesinin yanında durmak için hareket etti.
"Pekala, bu gece yapılacak başka bir şey yok. Bir kere ben yoruldum. Tehdit edildim, dövüldüm, ısırıldım ve öldürüldüm ve bu sadece son bir saat içinde oldu."
Delphine ona başını salladı. "Seni yatıracak birine mi ihtiyacın var tatlım?"
"Bunun için tanrıçam, sana sonsuza kadar tapardım."
Gülerek ayağa kalktı ve onu odasına kadar takip etti.
Etrafına, bu odayı benzersiz bir şekilde ona ait yapan tüm beyaz dantellere ve diğer fırfırlı şeylere baktı. "Buranın gerçekten kız gibi olduğunu biliyorsun."
Tereddüt etti. "Yeniden dekore etmemi ister misin?"
"Hayır," dedi, giysilerini çözdü ve yatağa girebilmek için kanatlarını sırtına gizledi. "Buradaki her şeyin senin gibi kokmasına bayılıyorum."
Yorganının bir köşesini aldı ve kokladı. "Hayır, değil. Ben koku almıyorum.
Kızgın ses tonuna gülümsedi. "Kokmuyorsun ama kokun her yerde ve bu yüzden hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Kokunu seviyorum. Beni rahatlatıyor.
Şimdi yatağa gel ve seni tutmama izin ver."
Gerildi, o da öyle. "Bu bir emir mi?"
"Hayır," dedi yorgun bir esnemeyle, "yalvarma sesim."
"Bu konuda gerçekten pratiğin dışındasın."
O gülümsedi. "Doğru."
Çıplak, Delphine sırtına sokuldu ve kollarını ona doladı. Hayatı boyunca hiç kimse onu böyle tutmamıştı. Ne kadar yorgun olsa da, onun aşkının verdiği rahatlıktan zevk alıyordu.
"Korkuyorum Jericho," diye kulağına fısıldadı, "ve ben korkuyla baş etmeye alışkın değilim."
"Her şey yolunda. Sevgi ve güvenle başa çıkmaya alışkın değilim." Elini avucunun içine aldı ve solgun, yara izi olmayan parmak boğumlarını öptü.
"Körlere yol gösteren kör olabiliriz."
Delphine onun elini sıktı. "Ama birlikte olduğumuz sürece..."
"Hiçbir şey bize dokunamayacak. Benim için önemli olan tek şey sensin meleğim ve sırf yüzüne dokunmak için cehennemden bile geçerdim.
"Ben de sırf sana yiyecek getirmek için cehennemden geçerdim."
Jericho güldü. "Güzel, çünkü uyandığımda açlıktan öleceğim."
"Seni bekleyen bir şeyim olacak. Ne alırsınız?"
Yuvarlandı ve onu kendisine doğru çekti. "Yatağımda çıplaksın. İhtiyacım olan tek şey bu."

BÖLÜM 17

Jericho, bir zamanlar baktığı dağın tepesinde ölmeyi bekleyerek duruyordu. O günü çok net hatırlıyordu. Gün batımı hala ateş opalinin aynı tonuydu. Delphine için kollarını bırakmış ve Zeus'un cezasına boyun eğmişti.
Bugün, kendisini ona ait ilan etmek için her şeyin başladığı yerden daha iyi bir yer düşünemezdi.
Döndüğünde onu yanında, solgun saçlarında çiçekler olan beyaz dökümlü bir elbise giymiş halde buldu. Tanrılar ve tanrıçalar insanlar gibi düğün yapmasa da, onun için özel bir şey yapmak istiyordu.
"Bana hayatımı geri verdin," dedi elini tutarken.
Yaralı parmak boğumlarını öptü. "Kalbini bulmasaydın ve beni bağışlamasaydın, hiç sahip olmayacağıma göre bu adil görünüyor."
Tek bir iyilik hareketinin onu bu yola götüreceğini kim düşünebilirdi ki? Onu ona götürmek mi?
Ona içinde ne olduğunu söyleyemedi, tek dizinin üzerine çöktü.
Delphine, Jericho'nun yaptıkları karşısında şaşkına dönmüştü. Siyah zırhını giymiş, çift renkli gözleriyle ona bakıyordu. Beyaz saçları rüzgarla dalgalanıyordu, nefes kesici bir şekilde yakışıklıydı.
"Size sunacak pek bir şeyim yok leydim. Ama sana söz veriyorum. Her zaman."
Gözyaşları gözlerini bulandırdı. "Bu doğru değil Jericho. Verecek çok şeyin var."
"Ve bu?"
"Hayatımda güzel olan her şey senin sayende. Ve annen Styx adına yemin ederim ki sana asla zarar vermeyeceğim. Sana asla ihanet etmeyeceğim."
"Anneme yemin ederim ki yaşadığın her gün benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacaksın."
Delfin gülümsedi. "Güzel, çünkü bu flörtte hayatta kalmak yeterince zordu. Başka birine aşık olmak için katlanmak zorunda kalacağım şeyler beni ürpertiyor."
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Affedersin?"
"Beni duydun." Onun önünde diz çöktü. "Şimdi bana bir öpücük ver ve bana samimiyetini göster."
Gırtlağından derin bir kahkaha attı. "Hanımefendi, beni yatağınıza götürün, size samimiyetimden çok daha fazlasını göstereyim."
"Pekala, bu durumda..." Onları yatağında çıplak yatabilecekleri odasına geri gönderdi.
Ne de olsa, yeminler tamamlanmadan hiçbir anlam ifade etmiyordu.

* * *

Nike, Madoc'un ofisine girerken durakladı. Oneroi yalnızdı, pencereden denize bakıyordu.
"İhtiyacın olan bir şey var mı?" ona dönmeden sordu.
"Evet. Azmodea'dayken duyduğum bir şeyi hatırladım."
Bu, onunla yüzleşmek için dönmesini sağladı. "Ve bu muydu?"

"Noir'e bizim hakkımızda bilgi veren tanrılarımızdan biri."
"Kardeşin Zelos."
"Hayır," dedi inançla. “Onun sesini biliyorum ve duyduğumu da biliyorum. Ama yerleştiremedim.”
"O zaman bizden biri olduğunu nereden biliyorsun?"
"Çünkü Zeus'un yerini almak ve Afrodit'i gelin olarak almak istiyordu."
Madoc kaşlarını çattı. "Ama kim olduğunu hatırlayamıyorsun?"
"Hayır ve defalarca denedim. Noir bizden vazgeçmiyor ve üzerimize kötü bir şeyin geldiğine dair bu korkunç duyguyu üzerimden atamıyorum."
Madok güldü. "Kötü bir şey her zaman önümüze geliyor." Ona nazik bir gülümseme sundu.
"Merak etme Nike. Galibiyet bizim tarafımızda."
Bunun üzerine omurgasından aşağı bir ürperti indi. Madoc bir şeyler saklıyordu. Bunu hissedebiliyordu.
"O zaman seni görevinle baş başa bırakayım."
Madoc, onun onu yalnız bırakmasını izledi. Bu turu kazanmışlardı. Skoti ve Zeth katlarına iade edildi. Serbest bırakıldı ve Jared'ı bir kez daha köşelerine aldılar ve Jericho döndürülmemişti.
Ama tıpkı Nike gibi o da uçurumu hissetti ve bu onu ürpertti. Yeni bir düzen kurmuşlardı ama nereye kadar?
Zeus ve diğerleri, Noir ve Azura ile birlikte entrika çevireceklerdi.
İçini çekerek azgın denize baktı. Şu anda, tüm yaralar iyileşmeden önce daha da kanlanacağından hiç şüphesi yoktu. Tek sorusu, eğer herhangi biri varsa, kim hayatta kalacaktı?

BÖLÜM 18

Jericho, Delphine ile Acheron'un onlara katılmasını beklerken St. Ann ve Royal'in köşesinde durakladı. Neler oluyordu?

Noir'ın bir sonraki saldırısını beklerken ortalık günlerdir ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Geleceğini biliyorlardı ve hepsinin üzerinde bir örtü gibi asılıydı.

Ama öyle olsa bile, Delphine'in yanında durmaya ve önüne çıkan her şeyi karşılamaya istekli olduğunu bilmek onu rahatlattı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Jared'ın sesini duyunca döndü, onu New Orleans'ta görünce şaşırdı. Kalosis'ten ayrıldıklarından beri Sephiroth'u ilk kez görüyordu.

"Ash'i bekliyoruz," diye yanıtladı Delphine. "Burada ne yapıyorsun?"

Jared omzunun üzerinden bir çifti işaret etti. "İblis oturması."

Delphine, kısa bir etek, korse ve çizgili tayt giymiş, insan gotik gibi giyinmiş uzun siyah saçlı bir Charonte dişisini ve steampunk gibi giyinmiş başka bir iblisle görünce kaşlarını çattı. Dişi, başının üstündeki küçük kırmızı boynuz çifti dışında neredeyse insan olarak geçecekti.

Charonte gibi, erkek iblisin de saçları siyahtı - derinlere gömülmüş bir çift gözlükle bir korku paspası. Küçük bir keçi sakalı ve büyük boy paltosunun kollarından çıkan siyah parmaksız eldivenleri vardı. Ama en tuhaf şey, bir kalçasına kemeriyle bağlanmış pembe bir tavşan ve diğerine bağlanmış mutasyona uğramış bir oyuncak ayıydı.

Evet, hiç şüphesiz tuhaf görünüyorlardı.

Ve dünyayı umursamayan iki üniversite öğrencisi gibi çift kaşık dondurma yiyor ve vitrinlerde alışveriş yapıyorlardı. En azından erkeğin burnuna bir damla dondurma gelene kadar. Dişi gülerek sildi ve sonra parmaklarını yaladı.

"Bilmek istiyor muyum?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Ama turistleri veya yerlileri yemedikleri sürece bu iyi bir şey ve şikayetçi değilim.” Jared başını arkalarındaki sokağa doğru eğdi. "İşte Ash."

Delphine döndüğünde, onun omzunda siyah deri bir sırt çantasıyla karanlık sokakta tek başına uzun adımlarla yürüdüğünü gördü. Uzun siyah ceketi, siyah kot pantolonundan ve "Raised by Bats" tişörtünden dalgalanarak bordo Doc Martens'ını gösteriyordu. Evet, Delphine kocasına aşıktı ve onu evrendeki en yakışıklı adam olarak görüyordu ama Ash'te bir kadının dikkatini çeken bir şey vardı.

Ash onlara katılırken saate bakmak için bir cep saatini çıkardı.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu.

Ash saati cebine geri koydu. "Bekliyorlardı."

Bu Jericho'yu yatıştırmış gibi görünmüyordu. "İçin?"

Sıvı gümüş renkli bir Jaguar XKR keskin bir dönüş yapmak için uçarak caddeden yukarı geldi. Frene asıldı ve birkaç adım önlerindeki caddenin kenarındaki siyah bir kamyonun arkasındaki park yerine kaydı.

Şimdi bu etkileyiciydi. Mükemmel bir konumda, kamyonun tamponundan sadece birkaç inç uzakta indi. Delphine'in bunu kopyalayabilmesinin tek yolu, güçlerini kullanmaktı.
Sanki anlamış gibi kapı açıldı. Uzun boylu, delicesine yakışıklı, siyah saçlı, simsiyah gözlü bir adam arabadan sokağa yuvarlandı. Ama onu dikkate almasını sağlayan şey bu değildi. Yanağındaki çift yay ve ok işaretiydi.
Bu bir Kara Avcı'nın işaretiydi.
Adam onlara katıldığında, Delphine içinde kökleşmiş olan gücü ve nefreti hissetti. Nadiren eşit olduğunu hissetmişti. Bu adam... şimdiye kadar karşılaştığı en saf yeteneklerden bazılarına sahipti.
Jared'a kötü bir bakış atmadan önce Acheron'a zar zor hoşgörülü bir bakış attı.
"Neden buradayım, Rex?" Sesi bir Cajun aksanıyla kalınlaştı, son kelimeyi dikenli bir hakaret gibi yuvarladı.
Bunu görmezden gelen Acheron arabaya kaşlarını çattı. “Kahretsin oğlum, ne kadar tembelsin? Neden yürümedin? Evinizden sadece birkaç blok ötedeyiz.”
Sıradan ama sinir bozucu bir omuz silkmeyle omuzlarını silkti. "Arabamı seviyorum."
Ash gözlerini devirdi. Jericho. Delphine. Korunmasına yardım ettiğin pislikle tanışmak isteyebileceğini düşündüm. Nick Gautier, bu Jericho ve eşi Delphine."
Jericho şaşkınlıkla boğuldu. "Bu Malachai mi?"
Ash pis pis sırıttı. "Bütün acısı içinde kız zaferinde."
Nick, Ash'e ters ters baktı. "İşimiz bitti mi baba? Uslu bir çocuk olacağıma söz verirsem gidip arkadaşlarımla oynayabilir miyim? Hatta sokağa çıkma yasağına kadar eve dönmeye çalışacağım.”
Ash pis pis güldü. Ah, kesinlikle oğlum. Aslında, şimdi yeni oyun arkadaşların geliyor.
Derin gırtlaklı bir Hayabusa tüm güç ve hızdan oluşan bir sesle caddede kükredi ve Delphine döndü. Kamyonun hemen önüne park ederek önünü kesti, ardından bir Lamborghini Muerciélago ve önüne park etmiş başka bir Gixxer Hayabusa geldi.
Delphine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve miğferler delice kıvırcık kahverengi saçlı inanılmaz derecede seksi bir kadını göstermek için çıktı. Kabul, Delphine diğer kadınlardan hoşlanmıyordu ama kadının kesinlikle büyüleyici olduğunu kabul etmek zorundaydı.
Motorcu kıyafeti sadece uzun, ince uzuvlarını vurguluyordu ve yoluna yanlış yönde çıkacak kadar aptal olan herkesin kıçını tekmeleyeceğini söyleyen bir yürüyüşü vardı.
Kan kırmızısı kolsuz bluzunu göstermek için ceketinin fermuarını açtıktan sonra, bir çift opak Versace güneş gözlüğü taktı.
Diğer bisiklete, Delphine'e Demir Adam'daki Tony Stark'ı hatırlatan, kısa siyah saçlı ve keskin açılarla kesilmiş ince sakallı bir adam biniyordu. Kaslarla dolu, hiç kimseden hiçbir şey için bir bok almadığını söyleyen bir

havası vardı. Sol kulağında küçük bir sıra çember vardı ve kolları renkli dövmelerle kaplıydı.
Lamborghini'yi atkuyruğu şeklinde topladığı uzun, düz sarı saçları olan ölümcül görünüşlü bir adam kullanıyordu. Esmerden çok daha zayıftı, hala düşman olarak gördüğü herkesi alt etmeye istekli olduğunu söyleyen bir aurası vardı.
Delphine hayatı boyunca savaşçıların ve tanrıların yanında olmuştu ama bu grubun baş belası tavırlarına denk bir şey görmemişti.
Ormanda devriye gezmeye hazır bir vahşi aslan sürüsü gibi saflara katıldılar. Hayır, devriye değil…
Fethetmek.
Küçük gruplarına katıldıklarında Ash onları tanıştırdı. "Çocuklar, kabilesindeki en vahşi Amazon savaşçısı Samia ile tanışın."
Kadın başını onlara doğru eğdi.
“Kocaman dağ Blade'dir. Mercia'daki en kana susamış savaş ağasıydı.”
Blade onları en azından kabul etmedi. Daha çok ceset torbaları için boyutlandırıyormuş gibi görünüyordu.
Ash, uzun boylu sarışını işaret etti. “Ethon antik Atina'dan. Bütün bir Sparta tugayıyla tek başına savaştı. Öldükten sonra bin yıl boyunca, adı eski Sparta'daki öcü ile eşdeğerdi.
Ethon büyüleyici bir gülümsemeyle parladı. “Hepsi iyi bir iş gününde. Peki şimdi kimi öldürmek için buradayım?
“Aşağı oğlum. Senin için başka planlarım var."
Ethon sanki acı çekiyormuş gibi dudağını kıvırdı. "Kahretsin Acheron. Bir şeyi öldürmemek için sonunda beni cehennemden kurtardığını söyleme. Bu açıkça yanlış."
Ash onun koluna hafifçe vurdu. "Merak etme. Eminim yakında sakatlama ve öldürme şansını yakalayacaksın.” Çenesini onlara doğru gelen başka bir adama doğru salladı.
Delphine döndü ve en son savaşçının onlara katılmasıyla derin bir nefes aldı. Diğerlerinden biraz daha kısaydı, Asyalıydı ve her yönüyle yıkıcı ve ölümcüldü.
"Raden," dedi Ash onlara katılırken. "Yüksek kandan nasıl ineceğini asla tam olarak öğrenemeyen eğitimli bir Shinobi."
"Neden yapayım? Kan her zaman en iyi tadı sıcakken verir."
Delphine bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Ses tonuna ve dişlerini yalama şekline bakılırsa şaka yaptığını düşünmüyordu.
Ash onun yorumunu görmezden geldi. "Tafari, Roman, Cabeza ve Kalidas daha sonra bize katılacak."
"Romalı," diye tükürdü Samia. "Aklını mı kaçırdın?"
Ash soğudu ve ona toplanan mürettebattan bile daha ölümcül bir bakış attı. "İyi oynayacaksın ve ondan uzak duracaksın, yoksa bana yardım et Sam... tepkisinden hoşlanmayacaksın."
"Lanet olası Roma pisliği."

Nick gözlerini devirirken bıkkın bir iç çekti. "Biliyor musun, burada acayip bir deja vu yaşıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, etkilenmedim. Bunları bilmeli miyim-”
Ash, bir sonraki hakaretini yarıda keserek, "Böyle söyleme Nick," dedi sertçe. "Serseriler diyarında, az önce kandırıldın. Dark-Hunters'ın mahkumları olsaydı, bunlar onlar olurdu. Savaş Köpekleri olarak biliniyorlar çünkü bu onların sayesinde gelişiyor, soğukkanlı ve hoşgörüsüzler.” Nick'in sırtına vurdu. "Tebrikler dostum, bunlar senin yeni koruyucuların. Ve diğer Kara Avcıların aksine, birbirlerinin güçlerini tüketmezler."
Nick kaşlarını çattı. "Nasıl olabilir?"
Blade, Ethon'u yakaladı ve ona kafa attı. Normalde bir Kara Avcı diğerine saldırdığında darbeyi, darbeyi vurdukları kişiden on kat daha kötü hissederlerdi. Ancak Blade hiçbir belirti göstermedi. "Acı benim en iyi arkadaşım."
Ethon yanıt olarak ona sertçe vurdu. Burnu kanla patlamıştı ama yüzündeki ifade, kendini ne kadar incittiğini gerçekten umursamadığını söylüyordu. Blade de aynısını yaparken o kanı bir kenara itti.
Ash başını sallarken içini çekti. “Güçlerinin tükenmediğinden değil. Başlamak için o kadar güçlüler ki, diğerlerinde olduğu gibi gerçekten fark edilmiyor. Ve az önce gördüğünüz gibi, Zarek gibi derin bir mazoşist çizgiye sahipler.”
Nick dehşete kapılmıştı. "Yedi yaşına giriyorsun..."
Ash, "Sekiz," diye düzeltti.
Nick pis bir şekilde küfretti. "Bunlardan sekizi New Orleans'ta mı kayboldu? Aklını mı kaçırdın?
Onları nasıl kontrol edeceksiniz?”
Ash umursamazca omuz silkti. "İşte bu yüzden Jericho, Jared ve Zarek bende."
Nick tükürdü. "Psikopat mı? Psycho-ass'ı geri mi getiriyorsun?
"Bu senin için Bay Psikopat, serseri," dedi Zarek, Nick'in arkasında belirip düşmanca elini boynuna koyarken. Nick'in inlemesine neden olacak kadar sertçe sıktı.
"Şimdi kim kime bakıcılık yapıyor?"
Jericho homurdandı. "Görünüşe göre hepinize bakıcılık yapan ben olacağım."
Delphine onun ciddi ses tonuna güldü. "Sorun değil tatlım. Ortalama bir yara bandı yapıyorum.

SON SÖZ

Knob Creek, Tennessee

Delphine, hiçliğin ortasında, büyük bir dağın tepesindeki ahşap bir kulübeye götüren küçük merdivenlerden yukarı çıkarken son derece gergindi. Hava soğuk ve karlıydı ama manzara nefes kesiciydi.

Yine de bu onu sakinleştirememişti. "Belki de önce aramalıydık."

Jericho gırtlağından azarlar gibi bir ses çıkardı. "Ciddi olamazsın. Son iki haftadır konuştuğun tek şey bu."

"Evet ama kendimi nasıl tanıtacağım? Ya beni hatırlamazsa?"

Gözlerini devirdi. "Sen onun kızısın, Delphine. İnan bana, bu unutacağı bir şey değil."

Belki, ama o annesinin öldüğünü sandığı kızıydı. Belki de onu tamamen aklından çıkarmış ve hayatına devam etmişti. "Farzedelim-"

Onu kaldırdı ve taşıdı.

"Eriha!" diye tersledi, adamın karda ve taşlarda kayıp ikisini de inciteceğinden korktu. "İndir beni. Onunla bu şekilde tanışmak istemiyorum."

Mecbur kalmadan önce ona sert bir bakış attı ve onu kırmızı ahşap kapının hemen önüne koydu.

Delphine hâlâ bu konuda tamamen kontrolden çıkmış duygularına alışmaya çalışıyordu. Korkmuş ve mutluydu. Endişeli ve gergin.

Hiçbiri iyi hissettirmedi.

Ama Jericho haklıydı. Yaşayan bir annesi olduğu gerçeğine alıştıktan sonra, onunla tanışmak bir saplantı haline gelmişti.

Ama şimdi burada olduğuna göre... sandığı kadar kolay değildi.

"Buradayım bebeğim," dedi Jericho yumuşak bir şekilde, onu rahatlatmak için elini sabit bir şekilde onun omzuna koydu. "Kapıyı çalmak."

"Tamam aşkım." Derin, uzun bir nefes aldı.

Yumruklarını sıkarak, bir şekilde korkutucu olmayan bir şekilde ürkütücü olan kapıya baktı. Tanrılar ve iblislerle, Daimonlarla ve gallularla savaşmıştı. Peki bu neden bu kadar zordu?

Sadece vur...

Eli kaldırıp ürkekçe kapıyı çalarken titredi. Jericho'ya dönerek omuz silkti. "Eh, sanırım evde değiller. Daha sonra tekrar deneyeceğim."

Sadece Jericho'nun onu yakalayıp kapıya geri sürüklemesi için merdivenlere yöneldi.

Sert bir bakışla onun etrafına uzandı ve ahşaba o kadar sert vurdu ki menteşeleri sarstı.

Senden nefret ediyorum, diye tısladı.

"Beni seviyorsun," dedi şefkatli bir gülümsemeyle. "Seni kızdırsam bile."

Kapının kilidini açan birinin sesini duyduğunda onu düzeltmek üzereydi. Kalbi korku ve beklentiyle deli gibi çarpıyordu.

Jericho, siyah saçları ve canlı mavi gözleri dışında ona neredeyse benzeyen bir kadını göstermek için kapı açıldığında onu çevirdi.

Kışlık beyaz bir süveter ve kot pantolon giymiş olan annesi ona hayaletmiş gibi baktı. Nefesi yoğunlaştı. "Bu iğrenç bir şaka mı?"
Bakışları Delphine'den Jericho'ya kaydı ve ardından nefretle kısıldı. Öfkeyle çığlık attı. "Seni p * ç! Bana yeterince şey yapmadın mı?”
Delphine, Jericho'ya saldırırken onu yakaladı. "Anne?"
Annesi, o tek hece öfkesini geride bırakarak zihnine kaydedilene kadar onunla savaştı. Delphine'e tekrar bakmak için geri çekildiğinde mavi gözleri yaşlarla doldu. "Yol mu?" inanamayarak nefes aldı. "Bu gerçekten sen misin? Olabilir mi?"
Delphine başını sallarken ağladı. Benim, anne. Cratus, Zeus'un emrettiği gibi beni öldürmedi.
Beni korumak için sakladı.”
Leta ona öyle sıkı sarıldı ki zar zor nefes aldı ama Delphine umursamadı. Bu onun annesiydi. Gerçek annesi. O yaşıyordu ve buradaydı... ve onu hatırladı.
Bu çok aptalca bir şeydi ve yine de şimdiye kadar annesinin onu reddetmesinden dürüstçe korkmuştu. Onu unutmuş olmasından.
Leta onun saçlarını okşayarak, "Seni çok sevdim," diye hıçkırdı. "Hepsinden o kadar uzun süre nefret ettim ki... Yaşasaydın nasıl olurdun diye düşünmediğim ve merak etmediğim bir gün bile olmadı." Delphine'in saçını, sonra yanağını öptü. Başını sallayarak yüzünü avuçladı ve mavi gözlerinin derinliklerinde parlayan gururla ona baktı.
"Kendine bak! Babanın güzel gözlerine sahipsin ve çok büyüksün.”
Delphine gözyaşları arasında güldü. "Kız kardeşime benziyorsun."
Leta, bakışları Jericho'ya dönene kadar güldü. Bir kez daha kınadı.
"Yaşadığını neden bana söylemedin? Bunu benden nasıl saklarsın?”
Delphine, "Zeus onu acımasızca cezalandırdı," diye açıkladı.
Jericho, onu kasten incitmediğini bilmesini isteyerek Leta'nın bakışlarıyla karşılaştı.
"Sana haber vermenin bir yolu olsaydı, yapardım. Yemin ederim. Ama yaşadığını bilselerdi, Zeus onu öldürürdü.”
Leta uzandı ve onun yaralı yanağına dokundu. "Oldu..."
Onu kurtarmaktan mı? Evet."
Leta onu kollarının arasına çekip yaralı yanağını öptüğünde gözyaşları daha da şiddetleniyordu. "Teşekkürler Cratus. Bebeğimi kurtardığın ve bana geri getirdiğin için teşekkür ederim.”
Delphine ona bakarken kendi gözlerinin buğulandığını gördü. "İnanın bana burada minnet borcu olan benim."
Leta kaşlarını çatarak geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"
Delphine, Jericho'nun elini tutmak için uzanırken burnunu çekti. "O benim kocam anne."
"Evlisin?" Leta ona sarılmak için geri döndü. "Ah bu... bu... harika!"
“Leta mı? İyi misin?"
Uzun boylu, sarışın bir adam kapıdan içeri girerken Delphine gözyaşlarını sildi. Ama onu en çok şaşırtan, onu tanıyor olmasıydı.

Aidan O'Conner. ünlü aktör Onunla ilgili fanteziler kuran kadınlarla kaç tane rüya gördüğünü bilmiyordu.
Ne kadar tuhaf.
Yine de en şok edici şey, Aidan'ın kollarında pembe bir kazağa sarınmış kara başlı yürümeye başlayan çocuktu.
Leta gülerek küçük kızı aldı ve ona sarıldı. Daha iyi olamazdım, Aidan.
"O zaman neden ağlıyorsun ve burada soğukta bir palto olmadan dikiliyorsun?"
Delphine'e dönmeden önce yanağını öptü. Kari, ablan Iole ile tanış.
Bebek ona el sallayıp çok utangaç bir merhaba derken Delphine güldü.
"Benim bir kız kardeşim var?" diye sordu, bu habere sevinerek.
"Başka bir kızım mı var?" Aidan'ın nefesi kesildi.
Leta başını salladı. "Aidan, Cratus ile tanış..."
"Jericho," diye düzeltti.
Leta şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Jericho?"
Onayladı. "Cratus uzun zaman önce öldü."
Başını sanki tamamen anlamış gibi eğdi. "Jericho bebeğimi bize saldırıp büyüttüğünde Dolor'dan kurtardı."
"Ah, hayır," diye düzeltti Jericho gergin bir kahkahayla. "Onu yetiştiren köylülere verdim, yoksa gerçekten ürkütücü olurdu."
Delphine ona ve onun paranoyasına başını salladı. "Ben de Delphine'i kullanıyorum."
Leta buna şaşırmış görünüyordu.
Jericho mahcup bir şekilde omuz silkti. Adının ne olduğunu bilmiyordum ve sen o gece bize pek yardımcı olmuyordun. Seni suçladığımdan değil. Onu teslim ettim ve kimse ona ne yaptığımı anlamadan geri döndüm. Ona kendi isimlerini verdiler. Üzgünüm."
Leta sözlerini savuşturdu. "Yaptığın şey için asla özür dileme. Seni bu konuda asla sorgulamam.” Kız hapşırırken bebeğin sırtını okşadı. Ama Aidan haklı.
Dışarısı gerçekten soğuk ve içeride güzel bir ateşimiz var. Lütfen içeri gelin ve bize katılın.”
Jericho onları lacivert ve yeşil renklerle taşra ayılarıyla süslenmiş şirin bir kulübeye kadar takip etti. Resim pencerelerinden dağların manzarası inanılmazdı.
"Güzel bir yerin var."
Aidan, "Teşekkürler," dedi.
Leta, oyuncaklarının dağıldığı sehpanın yanında durabilmesi için Kari'yi yere bıraktı. "Sana içeçek bir şey getiriyim mi?"
"Hayır, biz iyiyiz." Delphine kanepeye oturdu.
Annesi yanına oturdu, kız kardeşi de Delphine'in dizlerine tokat atmak için oyuncaklarını bıraktı. Ondan memnun olan Delphine onu kaldırdı ve kucaklayabilmesi için kucağına yerleştirdi.
Aidan ve Jericho sert adam pozlarıyla geride kaldılar. "Peki siz ne zaman evlendiniz?"

Jericho omuz silkti. "Birkaç hafta önce."
Aidan kaşlarını çattı. Keşke bilseydik. Kesinlikle orada olurduk."
Leta ona gülümsedi. "Aslında, tanrılar böyle yapmaz tatlım. Sadece kendinizi evli ilan ettiniz ve evlendiniz.
"Bir tür iklim karşıtı, değil mi?"
Jericho başını salladı. "Belki, ama evlilikte yeminlerden çok bağlılık önemlidir."
"Hayır," dedi Leta, hem Delphine'e hem de Kari'ye sarılırken. "Evlilik her şeyden çok aşkla ilgilidir."
Delphine, Jericho'ya baktı ve gülümsedi. Annesi kesinlikle haklıydı. Ve hayatında ailesini oluşturan insanlara sahip olduğu için minnettardı. Hem kan bağıyla ona bağlı olanlar hem de kendi seçimiyle ona bağlı olanlar.

Kaybolan Ada
Madoc ofisinde tek başına oturmuş, Delphine ve ailesiyle birlikte bu sahneyi izliyordu. Evet, burnunu sokuyordu ama o bundan o kadar çok bahsetmişti ki onun için kötü olmasından korkuyordu. Neyse ki olmamıştı.
Ama Leta her zaman iyi kalpli ve sevecen olmuştu. Bazen çok fazla.
Ve gerçekte, onun bu mutluluğunu kıskanıyordu. Böyle bir evcil hayatı arzuladığı zamanlar olmuştu ama onu değiştirecek çok şey olmuştu.
Şimdi uğraşması gereken çok daha acil işleri vardı.
Güçlerini toplarken değişim rüzgarları kabarıyordu ve çok yakında rüzgarlar esmeye başlayacaktı.
Arkasındaki havada ani bir hareket hissetti.
Jared'dı.
Madoc omzunun üzerinden ona baktı. "Burada ne yapıyorsun?"
"Yeni Malachai'yi eğitmeye yardım ediyorum ve sadece bir şey öğrenmek istedim."
"Yani?"
"Onunla akraba olduğunu bilen başka biri var mı?"
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
RÜYA SAVAŞÇISI
Telif Hakkı © 2009, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Her hakkı saklıdır.
Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 0-312-93883-7
EAN: 978-0-312-93883-3
St. Martin's Paperbacks baskısı / Şubat 2009
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429991179

İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

YÜKSELEN KÖTÜ AY

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

Baş sayfa
teşekkürler
Kurt Avcılarının Başlangıcı
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm
19. Bölüm
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

sonsöz

telif hakkı

TEŞEKKÜRLER

Benimle sayısız seyahate çıkan ve son beş yıldır Fang'ın kitabı için yalvaran okuyucularıma. Kendimi Kattalakis kardeşlere burada hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim. Sonunda Fang adına konuşabildim ve karakterinin tüm derinliğini ve en sevdiğim kurtlardan birinin tüm güzelliğini gösterebildim.

Dünyanın en iyisi olan St. Martin'deki ekibime ve özellikle kuralları esnetmeme ve çok fazla eğlenmeme izin verdikleri için Monique ve Matthew'a. Yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için Merrilee'ye. Perde arkasında harika bir şekilde çalışan, ayrıntılarla ilgilenen Holly.

İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan arkadaşlarıma: Kim, Dianna, Loretta, Sheri ve Ed. Beyler, aklımı başımdan aldığınız için gerçekten teşekkür ederim. Ve evrendeki en iyi personele, Muhteşem Takım'a: Dianna, Erin, Kim, Jacs, Ed, Judy, Marie, Loretta, Sheri, Scott, Bryan, Julia, CiCi, Webbie, Alex ve birini unutursam, lütfen, beni Affet lütfen.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az, ailem. Tüm karanlık fırtınalarda dayanağım ve desteğim olduğu ve her zaman en iyi arkadaşım olduğu için Ken'e. Kardeşim, herhangi bir kız kardeşin sahip olduğu en iyi kanka olduğun için. Ve hayatımı kahkahayla, günlerimi neşeyle dolduran çocuklarım. Hiçbiriniz olmadan başaramazdım. Teşekkür ederim.

KURT AVCILARIN BAŞLANGIÇ

Kayıtlı tarihten çok önce cesur bir kral yaşadı. Kendisine emir veren Yunan tanrılarının iradesine boyun eğmeyi reddeden biri. Önceki ve sonraki pek çok kişi gibi o da krallığındaki en güzel kadına aşık olma hatasına düştü. Gülümsemesi hayatının kanı olan bir kadın.

Tüm lanetlerin en karanlıklarını taşıdığını bilmiyordu. Doğumundan iki bin yıldan fazla bir süre önce atalarının Yunan tanrısı Apollon'a karşı yaptıkları yüzünden, halkı yirmi yedinci yaş günlerinde vahşice ölmeye mahkum edilmişti. Apollite türünün tüm diğerleri gibi çürümeye ve ölmeye başlayana kadar sakladığı bir sırdı.

Sadece yirmi dört saat içinde güzel bir genç kadından bir kocakarıya dönüştü, ardından tozdan başka bir şey olmadı.

Lycaon, aşkını kaybetmekle mahvolmuştu, ama bundan daha da kötüsü, kendi oğullarının da yakında annelerine katılacakları ve her zerre kadar korkunç bir şekilde ölecekleri bilgisiydi.

Onun gibi, hiçbirinin parçası olmadığı bir şey için ölürlerdi.

Adaletsizliğe dayanamayarak tanrılarla yüzleşti ve onlara kendilerini becermelerini söyledi.

Öylece durup çocuklarının ölmesini izleyemezdi. Durmadan.

O gece, karısının halkının genlerini hayvanların en güçlü genleriyle birleştirmek için en karanlık büyüyü kullanmaya başladı. Kurtlar, çakallar, aslanlar, kaplanlar, panterler,

jaguarlar, çitalar, ayılar, şahinler, leoparlar, hatta nadir bir ejderha - çocuklarının kurtarıcısı olarak seçtiği birkaçıydı.
Deneyleri tamamlandığında tamamen yeni bir tür yaratmıştı. Artık ne insan, ne Apollite ne de hayvan, tamamen başka bir şeydiler.
Deneyler iki oğlunu dört ayrı varlığa dönüştürdü. Bir hayvanın kalbini elinde tutan ve gün ışığında bir hayvan gibi yaşayan iki yaratık. Ve bir insanın kalbini tutan iki kişi. Gün geçtikçe, insan onların temel formu olacaktı.
Bu onların hediyesiydi.
Ve böylece yeni lanetleri doğdu.
Annelerinin Apollite ırkından, büyü ve psişik yetenekleri miras aldılar.
Babalarının kurcalamasından sonra, gündüzleri insan ya da hayvan olarak temel formları olarak yaşayacaklar ve geceleri alternatif formlarına geçebilecekler. İnsan canavar oldu ve canavar insan oldu.
Dolunayın ışığı altında, güçlerinin en güçlü olduğu zamanlarda, zamanın ya da fizik kanunları bile üzerlerinde hüküm sürmezdi. O günden sonra yüzyıllarca Apollon'un lanetinden muaf olarak yaşayacaklardı.
Tanrılar memnun değildi. Kraldan yarattığı tüm yaratıkları katletmesini istediler. Sıradan bir ölümlü olan o, onların iradesini engelleyecek kadar çekişmeli olmaya nasıl cüret eder?
Ama kral reddetti. “Sizin gösterişiniz yüzünden çocuklarımın acı çekmesine izin vermeyeceğim! Benim umursadığım şey için hepiniz ölebilirsiniz.”
Böylece çocukları Apollite lanetinden kurtulurken, tanrılar onlara yeni bir lanet verdi.
Türlerinden hiçbiri kendi özgür iradesiyle bir eş seçemezdi, bunu onlara sadece Kader atayabilirdi. Ve hayvan Katagarya ile kralın yarattığı insan Arkadyalılar arasında asla barış olmayacaktı.
Ebedi düşmanlar olan iki ırk, Were-Avcıları olarak bilinecekti çünkü her biri diğerini avlayacaktı. Tüm zamanlar boyunca, kendi türleriyle savaşır ve onları katlederlerdi - sonsuza kadar şüpheliydiler. Sonsuza kadar kızgın.
Dahası, kendi kuzenlerinin, yirmi yedinci yaş günlerini geride bırakmak için ruhlara ihtiyaç duyan vampir Daimonların seçilmiş besin kaynağı olacaklardı.
Barış yok. Yardım yok. Kaderleri acı çekmek ve tanrılara rağmen var olmak. Hayatta kalan son iki kişinin birbirini öldürdüğü güne kadar. Bu onların kehanetiydi.
Ve hiç kimse, kralın soyundan gelenlerin adını taşıyanlardan daha fazla acı çekmeyecekti. Kattalakis soyadını taşıyanlar…

BÖLÜM 1

Ocak 2003

Sığınak, New Orleans

"Demek rezil Sığınak bu..."

Fang Kattalakis, şık Kawasaki Ninja'sını kilitlediği yerden başını kaldırdı ve Keegan'ın sokağın karşısındaki üç katlı kırmızı tuğlalı binaya baktığını gördü.

Yavru daha yeni ergenliğe giriyordu -insan zamanına göre yaklaşık otuz yaşındaydı, ancak türlerine ve onun Kurt Avcısı yaşına sadık olan Keegan, insan yaşının on altı civarında ortaya çıktı - bu da onun bir ergen kadar heyecanlı olduğu anlamına geliyordu. Motosikletini sürerken onu korumak için siyah deri giymiş olan Keegan, bir ayıgiller ailesine ait olan ünlü sığınağı ziyaret etme hevesiyle neredeyse bisikletini düşürüyordu.

Fang, miğferini sırt çantasına sabitlerken uzun, bıkkın bir nefes verdi. Ceza olarak, o ve kardeşi Vane, Keegan ve ikiz kardeşi Craig'e gözcülük görevi verilmişti.

Neşe, ah neşe. Bağırsaklarının burun deliklerinden çıkarılmasını tercih ederdi - delikanlı oturmak hiç zevkine göre olmamıştı. Ama en azından bu gezide liderleri Stefan yoktu. Bu, Fang'ın en iyi gününde bile Stefan'a saygısı veya hoşgörüsü olmadığı için topyekun kan dökülmesine neden olurdu.

Ve bugün "daha iyi" bir gün bile değildi.

Sarışın köpek yavrusu ayrılmaya başladığında tüm uzuvlarını kaybetmişti ama Vane onu ensesinden yakaladı.

Keegan anında gevşedi, bu da yaşı ve deneyimsizliği hakkında her şeyi söylüyordu. Yavruyken bile Fang asla savaşmadan teslim olmamıştı. Bu onun doğasında yoktu.

Vane, çocuğun yakasını kavrayan elini bıraktı. “Sürüyü bırakma, enik. Geliştirmek için kötü bir alışkanlık. Hepimizi bekleyin.”

Bu yüzden hepsi motosiklet kullanıyordu. "Ortalama" gençler kırk ya da elli yaşına gelene kadar ışınlanma konusunda gerçekten iyi olmadıklarından ve enik güçler bir başkası tarafından ışınlanırken en güçlülerini bile mahvetme eğiliminde olduğundan, sıradan insan taşımacılığı en iyisiydi.

Demek buradaydılar.

Sıkılmış. Tedirgin. Ve insan görünümlü. Ne iğrenç bir kombinasyon.

En önemlisi, Fang yorgundu.

Enikleri sosyalleşmeleri ve gün ışığında insan formlarını korumaları için eğittiklerinden beri...

Sığınak onları kampın dışına çıkarmak için en iyi ve en güvenli yer gibi görünmüştü. En azından burada biri kurda dönüşürse, ayılar onu saklayabilirdi. Gün ışığında sadece Katagarya kurtlarının en güçlüleri insan kalabiliyordu. Yavrular otuz beş yaşına geldiklerinde alternatif insan formlarını güneşin gücü altında tutmayı öğrenemezlerse, liderleri sürüye onları öldürmelerini emredecekti.

Yaşadıkları çetin bir dünyaydı ve türlerinin yalnızca en güçlüsü hayatta kaldı. İnsanlarla savaşamaz ve karışamazlarsa, zaten ölmüşlerdi. Kıymetli kaynaklarını sürüyü savunamayan yaratıklara harcamaya gerek yok.
Vane, sanki Keegan'a kötü bir şey söylemesini bekler gibi Fang'a baktı. Normalde Fang'in yavru hakkında ukalaca bir yorumu olurdu ama o, zahmet edemeyecek kadar yorgundu.
"Bu kadar uzun süren ne?" Gecikmesine sinirlenen Fury, Fang'in yanında durdu. Fang kadar uzun olmayan Fury, zayıf ve gaddardı. Turkuaz gözleri olan Fury'nin keskin yüz hatları vardı ve kurtla ilgili her şey Fang'ın tüylerini diken diken etti. Uzun beyaz-sarı saçları sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.
Sırt çantasını bir omzuna asan Fang, kurt hakkında ne düşündüğünü söyleyen bir alayla onu tırmıkladı - pek değil. "Bisikletimi kilitliyorum pislik herif. Döndüğümde burada olacağını bileyim diye sana kilitlememi ister misin?”
Fury'nin göz bebekleri küçüldü. "Denediğini görmek isterim."
Fang ona saldıramadan, Keegan'ın ağabeyi Liam aralarındaydı.
"Aşağı, kurtlar."
Gerçek kurt formundaki Fang, bu harekete karşılık veren Fury'ye dişlerini gösterdi. Liam'ın ısrarı üzerine Fury, diğer sekiz kurt karşıdan karşıya geçerken onun yanından geçti.
O ve Vane arkayı çektiler.
Fang, Fury'yi çenesiyle işaret etti. "O piçten gerçekten nefret ediyorum."
"Onu henüz öldürme. Kendi yararları var.
Belki. Ama Fang'ın Fury'nin postunu duvarına monte etmekten hoşlanmayacağı kadar değil. Duvarı olduğundan değil ama olsaydı, Fury güzel bir kıllı dekorasyon olurdu.
Fang dikkatini Fury'den yaklaşık bir inç daha kısa olan kardeşine çevirdi. "Peki gerçekten neden buradayız? Yavruları kampta eğitebilirdik.”
Van omuz silkti. "Markus bizden ayılara kayıt olmamızı istedi. Yükü olan çok fazla kadınımız olduğu için doktorlarının yardımına ihtiyacımız olabilir.”
Evet, kız kardeşleri Anya ve diğer yarım düzine dişi her an doğum yapabilirdi.
Üçünün gönülsüz sperm bağışçısı olan Markus da "oğullarının" gözünün önünde olmasını istemişti. Fang için sorun yoktu. Yaşlı osuruktan da pek hoşlanmıyordu. Liderlik için ona çoktan meydan okuyacaktı ama Vane ve Anya onu geri çekmeye devam etti.
Vane, Katagarya sürülerinin ortasında saklanan bir Arcadialı olduğu için ihtiyaç duydukları son şey Fang'ın lider olmasıydı. Bu, babalarının görünen varisi olan ve hepsinin Fang'dan daha fazla sihir gücüne sahip olduğunu bildiği yaşlı çöp arkadaşı Vane'in neden liderlik için savaşan kişi olmadığı gibi rahatsız edici sorulara yol açardı.
Ama Vane bunu asla yapamazdı. Acı onların istemsizce temel formlarına geçmelerine neden olduğu için, Vane'in bir kavgada yanlışlıkla insana dönüşmesi riskini alamadılar.

Fang'ın bütün gece uyumamasının nedeni buydu. Bilinci yerinde olmayan ve ağır yaralanan Vane, bir insan gibi uyumaya zorlanmıştı. İçlerinden herhangi biri Vane'in gerçek temel formundan şüphelenirse, sürüleri kardeşini öldürürdü.

Esneyen Fang, Sanctuary'nin kapısında kulübün fedaisi tarafından durdurulan sürüyü yakaladı. Kurtlardan daha hantal olan ayının uzun kıvırcık sarı saçları vardı ve üzerinde Sanctuary logosu bulunan siyah bir tişört giyiyordu, bu da kısmen yıpranmış siyah deri bir ceketle kaplıydı. Mavi gözleri onları dikkatle inceledi. "Ambalaj?"

Van öne çıktı. "Kattalakis Grand Regis Lykos ... Katagarya."

Ayı, soylarından etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırdı. Grand Regis, babalarının Omegrion'da, yani tüm Kurt Avcılarını denetleyen ve yöneten konseyde bir sandalyesi olduğu anlamına geliyordu. Yalnızca yirmi üç üye olduğu için (başlangıçta yirmi dörttü ama bir türün soyu tükenmişti), onlardan biri olmak etkileyiciydi.

"Aranızda Kattalakis adını taşıyan var mı?"

"Ben ve erkek kardeşim." Vane, Fang'ı işaret etti.

Ayı, kollarını göğsünde kavuşturup sert bir duruş alırken başını salladı. “Biz Peltier'iz. Ben Dev - özdeş dördüzlerden biri, yani hayır, içeride ikili veya üçlü görmüyorsunuz - ve tamamen siyah giyinmiş bana benzeyen kişiden uzak durun - Remi sinirli bir SOB. Annem, Nicolette, Katagarya Grand Regis Ursulan'dır; bu yüzden hiçbir işe başlama, hiçbir bok olmayacak. Hızlı kural özeti. Kavga yok, ısırmak yok, büyü yok. Kuralları çiğniyorsun, vücut parçalarını kırıyoruz ve buradan yasaklanıyorsun... eğer hayatta kalırsan.” Yavrulara anlamlı bir bakış attı. “Kısacası, ya huzur içinde gel ya da parça parça git. Anladın mı?

Fang onu savuşturmak için elini kaldırdı ama Vane bunu yapamadan bileğini yakaladı.

"Anlıyoruz."

Vane'in yaktığı yanıktan tıslayan Fang, ağabeyinin elinden kurtuldu.

Vane ona ters ters baktı. Çeneni kapalı tut ve hareketlerini kendine yap, diye zihinsel olarak ona yansıttı.

Ayılardan emir almam.

Hayır, ama onları benden alıyorsun. Uslu dur Fang, yoksa kıçını Taş Devri'ne geri gönderirim.

Vane ceketinin kolundan tuttu ve onu bara sürükledi.

Fang onu itti. Onu sihirle alt etmedikçe, Vane onun kadar güçlü değildi.

"Ben senin sürtüğün değilim oğlum."

Vane, en iyi atışını yapmasına bir adım kaldığını belirten bir bakışla ona döndü. "O zaman Anya için yap. Kumuyla sorunları varsa bize yardım etmelerine ihtiyacımız olabilir.”

Bu hafif bir darbeydi ve Vane'in karşı koymayacağını bildiği tek şey buydu. Anya onların can damarıydı. Onun için her şeyi yaparlar.

"İyi. Sadece uykusuzluktan sinirleniyorum.”

"Neden uyumadın?"

Seni koruyordum... Dün gece kurtlardan bazıları sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi dolaşmıştı ve Fang, Vane yaralarını iyileştirip uyurken onların pozisyonuna takılıp düşmelerinden korkmuştu. Bu yüzden Vane'in yaralı kokusunun ve ininin keşfedilmediğinden emin olmak için uyanık kalmıştı.
Ama asla kardeşine gerçeği söylemeyecekti. Küçük kardeşinin onu koruduğunu düşünmek Vane'i utandırırdı. "Bilmiyorum. Yapamadım.
"Peki o kimdi?"
Fang gözlerini devirdi. "Neden dişi olduğunu düşünüyorsun?"
Van ellerini kaldırdı. "Erkeklerden hoşlandığını bilmiyordum. Bunu özel Fang klasörüme koyacağım."
Onu görmezden gelen Fang, öğleden sonra aşırı kalabalık olmayan kötü şöhretli karanlık kulübe baktı. Arkada bilardo ve video oyunları oynarken birkaç kişi masalarda oturuyordu. “Uluyanlar” isimli bir sahnenin önüne boş bir dans alanı kuruldu.
arka duvara lacivert ve beyaz sprey boya ile boyanmıştır.
Craig ve Keegan, on masayı yerleştirmek için üç masayı bir köşeye çekti. İnsanlardan bazıları, özellikle yanından geçerken çantasını kucağına koyan kadın, Fang'ın histerik bulduğu onlara gergin bir şekilde baktı. Tıpkı bir kurdun paraya ihtiyacı olduğu gibi. Ama sonra, kaba görünümlü bir gruptular. Motorcu derileriyle süslenmiş her biri, gerekirse savaşmaya hazırdı.
Aralarında biraz temiz kesimli olan tek kişi, kahverengi deri bir ceket ve koyu kırmızı bir tişört ile kot pantolon giyen Vane'di. Bununla birlikte, aralarında en uzun saça sahipti. Ama atkuyruğu yapıp temiz bir tıraşla idare ederdi.
Geri kalanlar oldukları gibi vahşi hayvanlara benziyorlardı.
Fang sırt çantasını yere bıraktı ve uzun bacaklarını uzatmak için oturdu. Duvara yaslandı, güneş gözlüklerini düzeltti ve onlar kendi aralarında saçmalıklar atarken bir dövüş “şekli” yakalamak için gözlerini kapattı. Kesintisiz on dakika oturup hiçbir şey düşünmese, yeni bir kurt olurdu...

* * *

"Az önce gelen bir kurt sürüsü var."

Midesi midesine kayan Aimee Peltier, yeni siparişleri gözden geçirdiği defterden başını kaldırdı. Anneleri Nicolette Peltier, Dev'in kuru açıklaması karşısında donup kaldı.
Kendini büyük kahverengi masadan geriye doğru iterken, Aimee'nin sorgulayan bakışıyla karşılaştı.
"Kaç tane?"
"Görünüşe göre sekiz Avcı ve iki yavru eğitimde."
Annem sarı kaşlarını kaldırdı. Sekiz yüz yaşına yaklaşmasına rağmen, kırk yaşında bir insandan daha yaşlı görünmüyordu. Üzerinde bedene oturan

mavi bir takım elbise ve sıkı bir topuzla geriye toplanmış sarı saçları ile ciddi görünüyordu.
ve düzgün - bir tişört ve kot pantolon giymiş ve uzun saçlarını toplayan Aimee'nin aksine. "Avcılar mı yoksa Stratiler mi?"
Strati, grubun en vahşisi olan ve genellikle çabuk öfkelenen Katagarya savaşçılarıydı. Were-kind'de insanlardan bile daha kötü olan hormonal değişimler nedeniyle yavrular daha da fazlaydı. Ancak genellikle egolarını destekleyecek güç ve kuvvetten yoksundular. Slayers ise yollarına çıkan her şeyi katleden gelişigüzel katillerdi. Arcadialılar, ikincisini neden öldürmeye ihtiyaç duyduklarını gerekçelendirmek için herhangi bir Katagari askerine uyguladılar.
Bu kurt grubu gerçekten Avcıysa, bardaki varlıkları, şiddetli bir ateşle açık bir ocağın üzerinde duran bir dinamit fıçısına benziyordu.
Dev ensesini kaşıdı. "Teknik olarak Strati'ler, ancak bunlar zorlu vakalar. Onları Avcı yapmak için fazla bir şey gerekmez.”
Aimee ayağa kalktı. "Ben gidip onları bekleyeceğim."
Dev onun çıkışını engelledi. "Cherise siparişlerini çoktan aldı."
Onun pervasızlığı karşısında dehşete düşmüştü. "Onları beklemesi için bir insana mı güvendin?" Aklını mı kaçırmıştı?
Dev kendi aptallığından rahatsız görünmüyordu. "Cherise fazla soğukkanlı ve tatlı. Gerçek bir Avcının bile ona kötü davranabileceğinden şüpheliyim. Ayrıca, kurtlar hakkında ne hissettiğini biliyorum ve seni onlarla uğraşmaktan kurtaracağımı düşündüm. Bir süreliğine burada daha fazla dramaya ihtiyacımız yok.”
Doğruydu. Kurtlarla olan karşılaşmaları hiçbir zaman iyi gitmemişti. Bunu açıklayamıyordu ama annesinin onların türünden hoşlanmadığını paylaşıyordu. Kurtlar vahşi ve pisti. Aşırı derecede kibirli.
Hepsinden önemlisi, onun "ayı" duyarlılığına karşı kokuyorlar.
Nicolette ayağa kalktı. "Aimee, git ve onlara göz kulak ol. Buradayken sorun çıkarmadıklarından emin ol. Başka bir gösteri istemiyorum. Yanlış yönü koklarlarsa, onları dışarı atın.”
Başını annesine doğru eğdi.
Dev onun geçmesine izin vermek için bir tarafa kaydı. "Yardıma ihtiyacınız olursa, 'kurt lekesi' diyebileceğinizden daha hızlı bir şekilde destekle orada olacağım."
Aimee, aşırı korumacı ağabeyine öfkeyle iç çekmesini engellemek zorunda kaldı. İyi niyetliydi. Ancak ailesi tarafından tamamen bastırıldığını hissettiği zamanlar oldu.
Yine de onları seviyordu... siğilleri filan.
Koluna hafifçe vurarak, insanların bilmeden bir Were-Hunter ekibiyle karıştığı mutfağa giden koridorda yürüdü. Buranın normal bir bar ve restoran olduğunu düşündüler. Keşke gerçeği bilseler…
Önlüğünü aldı ve tepsisine uzanmadan önce beline bağladı.
"Nerelerdeydin?"

Kardeşi Remi'nin havlaması üzerine duraksadı. Dev'in görünüşü aynıydı, Maman'ın doğurduğu aynı dörtgenlerden ikisi oldukları için şaşırtıcı değildi, diğer üç erkek kardeşinin tüm huysuz öfkesini miras almıştı.
Artı, ona zar zor tahammül etti.
"Maman'la, yemek ve alkol ısmarlamak. Bu seni ilgilendirmez.
Remi, kişisel alanına tecavüz etmek için paslanmaz çelik bir endüstriyel masanın etrafından dolandı ve "erkek" gururuyla ona diz çöktürmek istedi.
"Evet, şey, bir sürü kurt var..."
"Dev zaten söyledi."
"O zaman kıçını kaldır ve onları izle."
Onu alayla tırmıkladı. "Güzel tavır, Rem. Gerçekten, sana her ne satmışsa onu dava etmeyi görmelisin."
Ona doğru hamle yaptı.
Aimee onu tepsisiyle yakaladı ve geri itti. "Yapma kardeşim. Modumda değilim."
Onu geri itti.
"Remi!"
Babaları mutfağa girince donup kaldı. Yedi fitten uzun boylu ve iyi kaslı olan Ayı Baba, onlara asla zarar vermeyeceğini bilen çocuklar için bile korkutucu bir manzaraydı. Uzun sarı saçları, Remi'ninkilerle eşleşen bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Aslında, Dev kadar Remi'ye benziyordu ve birisi daha iyisini bilmedikçe, babası bir ağabey olarak geçebilirdi.
"Kardeşini rahat bırak. Şimdi git, soğuyana kadar bulaşıkları yıka.
Remi ona ters ters baktı. "Beni kışkırttı."
Babam içini çekti. "Herkes seni kışkırtıyor, dostum. Şimdi git ve dediğimi yap."
Aimee babasına uzlaşmacı bir gülümseme sundu. "Bu sadece hafif bir anlaşmazlık, baba.
Remi'nin tüm bu nefes alıp verme ihtiyacı var, bu da beni rahatsız ediyor. Eğer nefes almayı bıraksaydı, ben iyi olurdum."
Babası ona azarlayıcı bir bakış attı. "Bana asla böyle söyleme, tatlım. Zaten yeterince oğlumu ve sizi kardeşlerimi gömdüm. Şimdi Remi'den özür dile."
Tamamen pişman olan Aimee, erkek kardeşinin yanına gitti. Babası haklıydı, ailesinden başka kimsenin başına bir şey gelmesini istemiyordu. Remi ne kadar somurtkan olsa da onu her şeyden çok seviyordu ve onu hayatı pahasına koruyacaktı. "Üzgünüm."
"Öyle olmalısın."
Aimee onun düşmanca kişiliğine homurdandı. Neden herkesle kavga etmek zorundaydı?
Babasına baktı. "Biliyor musun, Katagarya ayılarının yavrularını, özellikle sinir bozucu olanları yememesi çok yazık."
Aralarına mesafe koymak isteyerek kapıdan çıkıp insan garson Cherise Gautier'nin içkileri doldurduğu bar alanına yöneldi. Ufak tefek ve sarışın olan Cherise, Aimee'nin üç yüz yıllık yaşamı boyunca tanıdığı en nazik

yaradılışa sahipti. Onun gibi yaratıklar nadirdi ve Aimee onun gibi olabilmeyi diledi.
Ne yazık ki, içinde bunun için çok fazla Remi vardı - çoğu gün erkek kardeşine katlanamamasının bir başka nedeni de buydu. Birlikte çirkin bir lapa oluşturan bir kabukta iki bezelyeydiler.
Hey, Aimee, dedi Cherise onu anında neşelendiren parlak bir gülümsemeyle. "İyi misin bebeğim? Biraz kızarmış görünüyorsun."
"Ben iyiyim."
Cherise elini kapatıp destekleyici bir şekilde sıkarken ona keskin bir bakış attı.
"Kardeşinle yine kavga mı ediyorsun, kanka?"
İnsanın doğaüstü güçlere sahip olduğuna yemin edebileceği zamanlar oldu.
"Biz her zaman değil miyiz?"
Cherise soğukkanlılıkla tepsisine bardakları yerleştirmeye geri döndü. "Eh, aile bunun için var. Ama ne yaptığımı biliyorsun. Kim seni tehdit ederse, Remi yemek için kıçını yer, sen de onun için aynısını yaparsın. O çocuk seni canından çok seviyor. Bunu asla unutma." Cherise tepsiyi toplamaya başladı.
"Anladım." Aimee onun önüne geçti.
Cherise kaşlarını çattı. "Emin misin?"
"Kesinlikle. Ayrıca, mola vaktin geldi."
Yüz ifadesi şüpheciydi, Cherise geri çekildi. "Tamam o zaman. Aniden meşgul olursak, sadece bir ses uzağınızda olacağım. Bunlar masa otuz için."
Aimee tepsiyi kaldırdı ve buzlu kupalarla sekiz biranın ve iki Kola'nın ne kadar ağır olabileceğine küfretti. Onu insandan almış olması iyi bir şeydi. Cherise ne kadar ufak tefek ve narin olsa da onu taşımakta zorlanırdı. Ancak şekline sadık olan insan, asla tek bir şikayet sözü söylemez. Cherise bir kez olsun hiçbir şey ya da kimse hakkında şikayet etmemişti.
Aimee, bar alanından dikkatli bir şekilde köpeklerin sığındığı öndeki masalara doğru ilerledi. Köşeyi dönünce sıkıntılı bir nefes verdi.
Tabii ki, hayvanlar aleminin tortuları gibi görünüyorlardı. Pis, deri giyen canavarlar. Sadece daha genç olanların mobilyalara ya da bir insanın bacağına çarpmamasını umdu.
Yaklaştıkça uzun saçlı olanın son derece yakışıklı olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Koyu renk saçları sayısız renkten oluşuyordu. Kırmızı, maun, kahverengi, siyah, hatta biraz sarışın. Kara gözleri kadar etkileyiciydi.
Aralarında gerçekten dikkate değer olan tek kişi, inanılmaz derecede uzun bacaklarını önünde uzatarak sandalyesinde arkasına yaslanan siyah motorcu ceketi giyen kişiydi.
Siyah tişörtü kaya gibi sert ve düz karnının üzerine sıkıca çekilmişti. Kısa siyah saçları ve belirgin bir edepsiz tavrıyla onu gözden kaçırmak zordu. Engebeli yüz hatları birkaç günlük sakalla kaplıydı ve gözleri bir çift opak güneş gözlüğünün arkasına tamamen gizlenmişti.
Onda gücü haykıran bir şey vardı. Ölümcül bir şey. Ölümcül. Çiğ.

İçindeki hayvan, tamamen rahatlamışken o havayı vermenin ne kadar etkileyici olduğunu takdir edebilirdi. Aynı zamanda içgüdülerini harekete geçirdi ve tüm gruba karşı son derece temkinli davranmasına neden oldu. Evet, o kurt, Avcı kelimesine yepyeni bir anlam kazandırdı. Müttefiklerini bulmak için odaya göz attı. Erkek kardeşleri Zar ve Quinn bardaydı. Onlarla birlikte yaşayan başka bir ayı olan Colt, önlerinde içki içiyordu. Gardiyan olan komileri Wren, uzak köşedeki masaları temizliyor ve evcil maymunu Marvin, Wren'in önlüğünün cebinden kafasını uzatıyordu.
İhtiyacı olursa yeterince örtülmüştü.
Kendi "siktir git" aurasını erteleyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Kurtlar onun yaklaştığını görür görmez ayağa kalktılar... en kötü görünen hariç. Kollarını göğsünde birleştirerek geriye yaslanmaya devam etti.
"Diş!" uzun siyah saçlı olan bacaklarını tekmeledi.
Fang o kadar kötü bir lanetle ayağa kalktı ki, bu onun yüzünü bile kızarttı. Ne yaptığının farkına varmış gibi görünmeden önce, adını havlayan ellerinin arasına almıştı.
"Van?"
"Evet, Dick, bırak gideyim."
Fang'a en yakın olan uzun saçlı, beyaz-sarışın kurt tehdit edercesine başını eğdi. "Uyuyor muydun?"
Fang, Vane'i serbest bıraktı ve diğer kurttan nefret etmekle kalmayıp kendisinin bir aptal olduğunu düşündüğünü belirten bir alayla konuşanın yanından geçti. "Kurt muydum, insan mıydım?"
"İnsan."
"Öyleyse uyumuyordum, değil mi Scooby?"
Hakaret karşısında kaşlarını kaldırdı. Kurtlar, köpeklerle karşılaştırılmaktan hoşlanmazlardı ve onlardan, akılsız maskaralıklarıyla tanınan çizgi film köpekleri olarak bahsetmek genellikle kavgayla sonuçlanırdı.
Sarışın kurdun onun üzerinden saldırmaması, Fang'ın gaddarlığını başka hiçbir şeyin yapmadığı şekilde doğruluyordu.
Fang ağırlığını verdi ve sanki Aimee'nin varlığına saygı duymaya çalışıyormuş gibi güneş gözlüğünü çıkardı - bu ona aykırı geliyordu ama yine de... bu kurtlar onun beklediği gibi değildi.
Ve gözleri...
İçlerinde bir miktar pas bulunan muhteşem bir kahverengiydiler. Yine de ona ulaşan içlerindeki acı ve zekaydı. Sınırsız gibi görünen bir acı.
Esneyen Fang, yüzündeki kalın bıyıkları kaşıdı. "Yine de denememek için değildi."
En genç kurt yavrusu yanına geldi. "Bunun için sana yardım etmeme izin ver."
"Anladım," dedi nazikçe, bu kurtların ne kadar terbiyeli olduklarına şaşırarak. Geçmişte karşılaştıkları, evrimsel ölçeğin en alt basamaklarındandı.
Tepsi yere düşer düşmez, onun dağıtmasını beklemeden hepsi içkilerini aldılar.

Vane havlusunu aldı ve ona uzatmadan önce tepsiyi kuruladı.
Aimee ona gülümsedi. "Teşekkür ederim." Bu kadar kaba görünen kurtları görmek gerçekten rahatsız ediciydi. Onlarla nasıl başa çıkacağından emin değildi.
Uzaklaşmaya başladığında, adı Fang olan nazik bir dokunuşla onu durdurdu. "Bunu düşürdün." Önlük cebinden düşmüş olması gereken pedini almak için eğildi.
Ayağa kalktığında, onun tam olarak ne kadar iri bir adam olduğunun farkına vardı. Alıştığı ayılar gibi etli değildi, zayıftı.
Ve yırtıldı. Gerilmiş çelik gibi sağlam.
"Teşekkürler."
Fang, şimdiye kadar gördüğü en net soluk mavi gözlere bakarken konuşamadı. Sarışın bir meleğin yüzüne yerleştirildiler. Konuştuğunda sağ yanağında en ufak bir gamzesi olan biri.
Teni kadifeden daha yumuşak görünüyordu ve adını koyamadığı bir nedenle, göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için parmaklarının arkasını onun yanağına koymak istedi.
Ve kokusu... lavanta ve leylaktı. Normalde başka bir türün kokusu, kurdunun gelişmiş duyularına tiksindirici gelirdi. Ama onun değil. Sıcak ve tatlı kokuyordu.
O kadar tatlıydı ki daha fazlasını yaşamak için yüzünü onun boyun girintisine ovuşturmamak için elinden gelen tek şey buydu.
Eli onunkine değdiğinde, vücudunda bir sıcaklık patladı.
Tek kelime etmeden defteri cebine koydu ve arkasını döndü.
Fang, onun peşinden gitmemek için kendini toparlamak zorunda kaldı.
Vane dikkatini dağıtarak ona birasını uzattı. Arkasına baktığında dişi ayı gitmişti.
"İyi misin?"
Fang, Vane'in sorusuna başını salladı. "Sadece yoruldum."
Oturmaya başladığı an, ayıcık geri dönmüştü. Hepsi ayağa fırladı—içlerine işlemiş bir şey. Kurtlar, kadınlarını diğer Kurt Avcısı türlerinden daha güçlü korurlardı. Sadık ve ölümcül, doğuştan gösteriş için eğitildiler Türü ne olursa olsun dişilere saygı. Bu ayının barın sahibi olanlarla akraba olması onu daha da onurlandırıyordu.
Ayı kuğu yastığını geri çekti. “Adım Aimee. Emirlerinizi almayı unuttum.”
Aimee... güzel, yumuşak bir isimdi ve onun için mükemmeldi. Yüksek sesle tekrar etmese de dilinden kaliteli bir viski gibi dökülecceğini biliyordu.
"Biftek," dedi Vane. "Mümkün olduğunca nadir."
Not aldı. "Sanırım ikiniz de birer çift istiyorsunuz?"
Liam sandalyesini düzeltti. "Evet. Lütfen."
Aimee başını salladı ve Katagarya müşterilerinin en çok tercih edilen isteği üzerine gülümsemesini ısırdı. Tüm hayvanlar, neden bu kadar çok sipariş aldıklarını tam olarak anlayamayan insan aşçıları tarafından zar zor ısıtılan etlerini severdi. Pekala, iki düzine ev spesiyalitesi. Herhangi birinizin tehlikeli bir şekilde yaşamak ve bir sebze denemek istemesi ihtimali var mı?

"Size tavşan gibi mi görünüyoruz?"
Vane, sarı saçlı adamın sağ omzuna bir şaplak attı. "Kes şunu Fury."
Kurt kızgın görünüyordu ama kendini dizginledi. Kurtlar olarak hepsi alfaya boyun eğdi, bunu yapmaları onları sinirlendirse bile. Tabii ki onlar da onun emriyle ölümüne savaşacaklardı. Kendi aralarında ne kadar savaşırlarsa savaşsınlar, günün sonunda her zaman bir yabancıya karşı birleşmişlerdi. Onları bu kadar tehlikeli yapan da buydu.
Kurtlar asla yalnız savaşmazlar.
Sürü halinde savaştılar. kuduz. Soğuk. Ölümcül. Ve birlikte yaşayan hemen hemen her şeyi öldürebilirlerdi... hatta yaşamayanları bile.
"Tatlı bir şeyin var mı?"
Aimee, alışılmışın dışında isteği üzerine dikkatini Fang'a çevirdi. Ayılar tatlıları severdi ama kurtlar genellikle ete yapışırdı. "Tatlıya düşkün müsün?"
"Ben değilim. Kız kardeşimiz için. Yükü var ve canı tatlı çekiyor."
Bu kez içinden sızan sıcaklıkla gülümsedi. "Ve ona bir şey götürmek mi istiyorsun?"
Onayladı.
Ne güzel bir şey yapmak. Bu onun... Düşüncenin neden olduğu acıyla donakaldı. Şimdi bile bu anı çok keskindi ve onu çabuk kırdı. Bastien ve Gilbert'i düşünmemek için her zaman elinden geleni yaptı. Yine de, günde birçok kez onun düşüncelerine sızdılar. "Anladın. Onun için birkaç et ve ikram yapacağım.
"Çok minnettarım."
Açıklayamadığı bir nedenle Aimee kalıp kurtla konuşmak istedi. Konuşurken sesinin derin tınısını dinlemekten başka bir nedeni yoksa. Konuşmasında, hayatının bir noktasında İngiltere'de yaşadığını söyleyen hafif bir kıvraklık vardı. Gerçekten baştan çıkarıcıydı.…
Benim neyim var? Kurtlardan nefret ederim.
Gürültülüydüler. İğrenç. Pis kokulu ve her zaman bela arıyor.
Yine de bu sefer ikna edici olan bir şeyler vardı. Ve kardeşini düşündüğü gerçeği...
En azından bir kalbi vardı. Bu tek başına onu türünün diğer örneklerinden kilometrelerce ileri taşıyordu.
Onlardan tekrar ayrılırken, arkasına bakmadan edemedi. Vane onları iki küçük oğlu olan bir ebeveyn gibi ayırırken şimdi o Fury'ye şaplak atıyordu. Aimee başını salladı.
İşte bu yüzden kurtları sevmiyordu. Köpeklerle ilgili bir şey, her zaman birbirlerini kıstırıp keskin nişancılar ve onlara yaklaşacak kadar aptal olan herkes.
Siparişlerini vermek için mutfağa yönelirken, merdivenlerden inen gürültülü bir grup onu duraksadı. Bunu görünce içten içe küfretti.
Çakallar. İki dişi ve dört erkek. Bu tür faaliyetler için ayrılan en üst kata ışınlanmış olmalılar - bu, Sığınağın gerçekte ne olduğundan asla

şüphelenmemeleri için insanlardan korunan bir alandı. Onlar için sadece bir kulüptü.
Kurt Avcıları için orası, kimsenin zarar görmeyeceği tarafsız bir yerdi.
Ve kurtlardan daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da köpek kuzenleriydi - çakallar. Çakal olmak zaten yeterince kötü değilse, bunlar aynı zamanda Arkadyalı Nöbetçilerdi ve görünüşlerine bakılırsa birilerini arıyorlardı.
Derin bir iç çekerek, Arkadyalı çakal varlığına nasıl tepki vereceklerini merak ederek Katagarya kurtlarına baktı.
İhtiyaç duydukları son şey, bir Nöbetçi klanı ile bir Strati sürüsü, özellikle de korumaları gereken gençlerle Strati arasında şiddetli bir savaşın çıkmasıydı. Bu onları normalden daha keskin ve daha şiddetli yaptı.
Bara geri dönmeye başladı ama çakallardan biri önüne ışınlanınca yolu kesildi. Onu tiksinti dolu bir alayla süzdü.
Aimee bakışlarını ona dikti. "Büyünü burada kullanamazsın. Bunu göremeyecek kadar çok insan var."
Sırıttı. "Hayvanlardan emir almam. Şimdi bana Constantine'in nerede olduğunu söyle yoksa bu barı yıkacağız."
Aimee kimse tarafından zorbalığa uğramayı reddetti. "Uymakla yükümlü olduğunuz Omegrion yasaları tarafından korunuyoruz. Herkesi bekliyoruz, kokuşmuş benliklerinizi bile ve hiçbiri zorla ortadan kaldırılamaz."
Kolunu tuttu. "Constantine'i getir yoksa postundan çizme yaparım ayı."
Aimee kolunu onun elinden kurtardı. "Bana dokunma, yoksa mücevherlerini başının üstündeki duvara asarım."
Çakallar etrafını sardı. "Bunun için zamanımız yok. O burada. Kokusunu alabiliyoruz."
Aimee kendi alayıyla onu tırmıkladı. "Kafanı büzgeninden çıkarmalısın ve kendi iç çamaşırını koklamayı bırakmalısın çünkü buradaki tek çakallar sensin dostum."
"Bir problem mi var?" İlk kez Dev'in derin homurtusunu duyduğu için minnettardı.
Aimee liderin omzunun üzerinden bakıp Dev'i Colt, Remi ve Wren ile birlikte gördü. Babam da onlara doğru ilerliyordu. "Evet. Bence buradaki arkadaşlarımızın bir çıkış yolu bulmasının zamanı geldi."
Dev, ona o kadar hızlı dönen lidere uzandı ki, onun hareket ettiğini zar zor gördü. Tek bir akıcı hareketle Dev'i sırt üstü yere yatırdı. Çakal hazırda bir Taser tutarken Dev uzandı ve dondu.
Onları duraksatan olası bir darbenin acısı değildi. Bir sarsıntı ve insan formlarının kontrolünü saatlerce kaybederler. Bu nedenle, herhangi bir elektrik çarpması, insandan hayvana ve tekrar geri parlamalarına neden olur.
Ne zaman görse tüyleri diken diken olan insan müşterilere açıklaması zor bir şeydi.
Aimee, odadaki insan sayısına baktı. Bunu olabildiğince barışçıl bir şekilde ortadan kaldırmaları gerekiyordu.
Ve hızlı.

Lider arkasına baktı ve hafifçe başını salladı.
Aniden, arkasındaki adam onu sıkıca tuttu ve boğazına bir bıçak dayadı.
Liderin bakışları buz gibi parladı. "Şimdi bizi Constantine'e götür yoksa kelleni yerim."
Aimee, ne yaptığını bilen Dev'e korkmuş bir bakış attı.
Onlara sahip olmadıklarını veremezlerdi.
Bu kanlı bir hal almak üzereydi ve ilk kanı alacakları kişi o olacaktı.

BÖLÜM 2

"Buna karışma, Fang," dedi Vane alçak sesle.
Fang'ın öfkesi, Aimee'yi çevreleyen Nöbetçilere gözlerini kısarak baktı. "Tehdit altındaki bir kadın."
“O bizden biri değil ve ayıların bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var. Omegrion kutsal alanı yasalarını çiğnerseniz, bize yardım etmeyi reddederler. Durmadan. Anya'ya yardım etmeyi reddedecekler."
Fang bu sözleri duydu ve onlara uymaya istekliydi. Ablası en önemli şeydi... Ta ki bıçağı görene kadar.
Vane de bunu görünce küfretti. Anya olsun ya da olmasın, buna izin vermek onların doğasında yoktu ve ayılar tüylü küçük kafalarını aşmış gibi göründüğü için...
Vane'in ela bakışları Fang'ınkilere kilitlendi. "Göt deliği önümde, kadınla olanı sen al."
Fury intihar koşularına katılarak başını eğdi. "Arkanızdayız."
Dövüşe ışınlanmadan önce Vane başını eğdi.

* * *

Aimee, kendisini tutan çakala kafa vurmanın sonuçlarını düşündü. Ama bıçağı boğazına dayayarak engelledi. Denese bile kendi şah damarını keserdi.

Hepsi geride duran, kendisine zarar verme korkusuyla hareket etmekten çok korkan kardeşlerine ve babasına baktı.
Gözlerinden hayal kırıklığı yaşları akıyordu. Çaresiz kalmaya dayanamıyordu. İçindeki ayı, bedeli ne olursa olsun çakal kanını tatmak istiyordu. Ölüm bile. Ama insan tarafı daha iyi biliyordu.
Bu şansa değmezdi.
Çakal onu saçından yakaladı ve bıçağı daha da yaklaştırdı. "Bize Constantine'in nerede olduğunu söyle. Şimdi! Ya da kanı kudretli Niagara gibi akıyor.”
Babam ağzını açtı ama daha konuşamadan bir şey bıçağı kızın boğazından çekti.
Aimee, başı geriye doğru savrulurken ve saçları burkulurken küfretti. Dengesini kaybederek yere düştü ve karnının üzerine düştü. Çakallar kurtlar tarafından hızla ve acı verici bir şekilde yere indirilirken, sesler her yerde patladı. Boğazını bıçağın olduğu yere sürterek onu tutan çakala baktı.
Fang onu yere yatırdı ve elinden geldiğince sert bir şekilde kafasını defalarca yere vurdu. Sanki çakalı çıplak elleriyle öldürmesini isteyen bir şey tarafından ele geçirilmiş gibiydi.
Kan ikisini de kapladı.
"Diş!" diye bağırdı Vane onu çekerek. "Bitti."

Fang homurdanarak, çakalın kaburgalarına bir tekme atmak için ayağa kalktı. “Korkak piç. Bir kadına bıçak çek.” Kurbanı için geri döndü ama Vane onu yakaladı.
"Yeterli!"
Fang, nefesini kesecek kadar ıstıraplı ve eziyetli bir bakışla ona dönmeden önce kardeşini omuz silkti. Hangi iblis mahmuzlarını ruhunun derinliklerine saplamıştı?
Bu tür bir acının arkasında trajik bir şey yatıyordu.
zorundaydı.
Çakal için döndü.
Vane onu yakalamak için kollarını açtı. Düştü. Bırak gitsin."
Gerçek bir kurt gibi hırlayan Fang, kardeşini iterek geçti. "Dışarıda bekleyeceğim."
Vane onu yakalayamadan, kapıya doğru giderken çakalın kafasına son bir tekme yedi.
Fury, Fang'ın tuttuğu çakalın kolunu burkmasına güldü. "Seni gerçekten ikiye ayırmalıyım. Senin gününü aydınlatmayabilir ama kesinlikle benimki olur.”
Vane, Fang'ın davranışlarına ve Fury'nin sözlerine başını salladı. Babama dönerek yavaşça onlara doğru ilerledi. "Anlaşmayı bozduğumuz için üzgünüz." Parayı Dev'e uzattı.
"Gideceğiz ve asla geri dönmeyeceğiz."
Babam parayı Vane'e geri itti. Gitmek zorunda değilsin. Kurtardığın benim kızımdı. Yaptıkların için teşekkür ederim. Sığınağımız olduğu sürece, sığınağınız var.”
Bu, bir Kurt Avcısının bir başkasına verebileceği en büyük onurdu. Bu onların en eski deyişiydi ve başka bir türe yalnızca sonsuz dostluğun bir göstergesi olarak sunulurdu.
Hayır, daha çok akrabalık gibi.
Vane bundan utanmış görünüyordu.
Aimee, ailesinin çakalları kurtlardan alıp götürmesini izledi, şüphesiz onlara insanların gözünden daha da sert bir şekilde kıçlarını kırbaçlamak için.
"İyi misin?" diye sordu Remi, ayağa kalkmasına yardım ederken.
Başını salladı.
Hâlâ kanlar içinde yerde yatan Fang'ın yere serdiği kişiye baktı. "Güzel, çünkü uyandığında bir çakalın derisini yüzeceğim."
Aimee kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bence kurt çoktan yaptı."
"Evet ama yeterince iyi değil. Ona kendi kafa vuruşumu ekleyeceğim. O çocuk hayatının geri kalanında ayı kabusları görecek... bu onun hayal ettiğinden çok daha kısa olabilir.”
Normalde Aimee ona karşı akıllı davranırdı ama şu anda o da diğerleri kadar sarsılmıştı. Ailesinin, özellikle de dövüş hüneriyle tanınan Dev'in üzerine düştüğü nadirdi. Tüm bu yüzyıllar boyunca daha önce kimsenin onu iğnelediğini görmemişti.

Çakallara biraz dayak atmak, bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlamada uzun bir yol kat edebilir. Peki ya insanlar?
Babam çenesiyle kalabalığın arasında yürüyen uzun boylu sarışını işaret etti. "Biz konuşurken Max onları siliyor. Bu yüzden çakallar size saldırdığında çığlık atmadılar ya da hareket etmediler. Kargaşayı duydu ve içeri girdi."
Rahatlamış bir nefes verdi. Maxis, insan hafızasının yerini alma yeteneğine sahip bir ejderha idi. Büyük ejderha formunu barındırmak zor olsa da, onu burada tutmalarının nedenlerinden biri de buydu. Yetenekleri böyle zamanlarda işe yaradı ve bu, bilmemeleri gereken şeylere tanık olan insanları öldürmek zorunda olmadıkları anlamına geliyordu.
"Gidip Fang'ı getirelim mi?" Keegan, yanından geçerlerken Vane'e sordu.
"Önce sakinleşmesine izin ver. Başka bir kavga başlatmasına ihtiyacımız yok.
Aimee elini Vane'e uzattı. "Yardım için teşekkürler. Gerçekten onu takdir ederim."
Yavaşça elini sıktı. "İstediğin zaman."
Gülümseyip başparmağıyla mutfağa doğru işaret etti. "Siparişlerinizi gidip birazdan göndereceğim."
Babası başını Vane'e doğru eğdi. "Merak etme, evde var. Siz kurtların neye ihtiyacı varsa, bize bildirin yeter."
"Teşekkürler," dedi Vane kurtlarını masalarına götürürken.
Dev ona sırıttı. "Bunu herhangi bir köpek türü için söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama sanırım bu grubu sevdim."
Aimee, annesinin beklediği mutfağa giderken yorum yapmadı.
Yüz hatları sert olan Maman, geçmesine izin vermek için kenara çekildi.
"Constantine, Arcadian Grand Regis'leri olarak Omegrion'da oturuyor. Onu iyi tanımıyorum, ancak bence onu bulup arkadaşlarının nerede tutulduğunu söylemeliyiz - onunla buluşmaya çok hevesli göründükleri için ortamı biraz düzleştirmek için.
Bu, Maman'ın çakalların ölmesini istediğini söylemesi ve herhangi birinin onu sorgulaması durumunda Omegrion'a bunu haklı çıkarabilmesi için kurnazca bir yoldu. Ne de olsa, çakallar Konstantin'i bu kadar vahşice avlıyorlarsa, bunu bilmesi adildi.
Aimee bunun ağır bir ceza olduğunu iddia edebilirdi ama çakalların ona yaptıkları göz önüne alındığında annesiyle aynı sportif ruh halindeydi.
"Eminim Dev bunu ayarlayabilir."
Annesinin gözleri karardı. Kimse yavrularımı tehdit edemez. Gerçekten iyi misin, tatlım?"
"Ben iyiyim anne. Kurtlar sayesinde."
Annem ofisine dönmeden önce hafifçe koluna vurdu.
Aimee, sipariş rafında az bulunan bir bifteğin bulunduğu yere gitti. Siparişlerini aşçılarına teslim ederek tabağı aldı ve barın yanından geçerken Fang için bir bira aldı. "Birkaç dakika sonra döneceğim."

Kısa saçlı Dev'e çok benzeyen, sadece daha uzun ve daha geniş olan ağabeyi Zar onu durdurdu. "İyi misin?"
Bu noktada, bu soru eskimeye başladı. En ufak bir yanlış bükülmede kırılacak kırılgan bir oyuncak bebek değildi. O, türlerinin doğasında var olan tüm güç ve yeteneklere sahip bir ayıydı. Ancak ailesi bu gerçeği unutma eğilimindeydi. “Biraz sarsılmış ve çok kızmış. Kimsenin beni çakallar gibi düşürmesinden hoşlanmam. Ama şimdi iyiyim.”
Çenesindeki bir kas, sakin dış görünüşünün altında sakladığı öfkesini ona gösteriyordu. "Sana daha hızlı ulaşamadığımız için üzgünüm."
Bu sözler, içinde hatırlamak istemediği anıları canlandırırken akıldan çıkmıyordu. "Gerçekten, sorun değil, Zar. Senin incindiğini görmektense tehdit edilen kişi olmayı tercih ederim.” Tekrar. Kendi acı dolu anılarının onun bakışlarındaki dehşete yansıdığını görünce o tek kelimeyi söylemeden bıraktı.
Bu, hakkında hiç konuşmadıkları ama hepsini korkutan bir geçmişti.
"Seni seviyorum Zar."
Barla ilgilenmeye devam edebilmek için uzaklaşmadan önce ona boş bir gülümseme sundu.
Aimee arka kapıdan sokağa çıktı ve sonra caddenin karşısına, Fang'ın kaldırımda oturmuş diğerlerini beklediği yere gitti. Yüz hatları sıkıntılıydı, ona kayıp bir çocuğu hatırlattı. Çelikten daha sert aurasıyla tamamen uyumsuz bir şey.
Saldırganını onu tırmalamadan alt etmedeki hünerinden bahsetmiyorum bile.
Hızı ve gücü rakipsiz ve korkutucuydu.
Giysilerindeki kanı çıkarmak için güçlerini kullanmış olsa da, onun çakalı nasıl alt ettiğini gayet iyi hatırlıyordu.
Ama onu en çok şaşırtan, onun şiddetiyle geri püskürtülmemiş olmasıydı. Normalde böyle bir aşırılık onun ona kapıyı göstermesine neden olurdu. Öte yandan boğazına bıçak dayayan yine o olmuştu. Şahsen, çakalı biraz tekmelemek istiyor. Evet, bu olmalıydı. Eylemlerinden dolayı kızamayacak kadar ona minnettardı.
Fang, onu görür görmez ayağa fırladı.
Adını koyamadığı bir nedenden dolayı, ona yaklaşırken aniden gergin ve çekingendi. Hatta tereddütlü.
Ondan ne kadar farklı. Erkeklerin yanında her zaman buz gibiydi, özellikle de onlar başka bir türdense. Ama Fang'la...
Sadece farklı bir şey vardı.
Fang, Aimee'nin sokağın karşısında durduğunu görünce yutkundu. Gün ışığında, karanlık kulübün içinde olduğundan bile daha güzeldi. Güneş ışığı saçlarında parlıyor, saçlarını bükülmüş altına çeviriyor ve yumuşaklığına dokunmak için avucunu kaşındırıyordu. Donuyor olmalıydı. Üzerindeki tek şey ince bir Sanctuary tişörtüydü.
Sonunda ona yaklaştığında ceketini silkti.

Alçak ve tatlı bir sesle, "Tekrar teşekkür etmek istedim," dedi. Ceketini ince omuzlarına asarken kaşlarını çattı.
Fang, bunun onu neden rahatsız ettiğini anladığında mahcup bir şekilde başını eğdi. "Kurt gibi koktuğumu biliyorum ama burada çıplak kolla olmak için çok soğuk."
Kollarına bakarken kaşlarını daha da çattı. "Sen de bir tişört giyiyorsun."
"Evet ama ben dışarıda olmaya alışkınım." Yemeği ondan aldı. "Öyleyse bizi yasaklatmadığımı kabul ediyorum."
Gülümsedi ve ona öpmek için öldüreceği işaret eden gamzesini gösterdi.
"Ne münasebet.
Bizim için savaşan herkes burada her zaman hoş karşılanır."
Yüz hatları rahatladı, başını salladı. "İyi. Vane'in şarkısını dinlemek zorunda kalacağımdan korkuyordum...
önümüzdeki birkaç yüzyıl için şeyler.
Aimee onun önünde küfretmeden önce kendini nasıl yakaladığını görünce kahkahasını bastırdı. Çok tatlı, çekici ve aynı zamanda beklenmedikti.
"Diğer kurtlar gibi değilsin, değil mi?"
Bir yudum birayı doğrudan şişeden yuttu. "Ne demek istiyorsun?"
"Kurtların yanında hiç bu kadar..."
Sanki ona hakaret etmesi için cüret ediyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.
"Terbiyeli."
Fang, herhangi bir alay imasından yoksun, sıcak, zengin bir sesle güldü. İfade, yüz hatlarını yumuşatarak onu daha da muhteşem ve ilgi çekici hale getirdi. Ve her nedense bakışlarını adamın her hareketinde esneyen, biçimli kollarından tam olarak alamıyordu. Gördüğü en iyi pazılara sahipti.
"Kız kardeşimiz yapıyor," dedi bir lokma yuttuktan sonra. "Uymamız gereken kuralları var ve Vane onu memnun etmek için bunları uyguluyor."
"Ama onları sevmiyorsun?" Konuşurken sesinde bir ton vardı.
Çatalıyla bifteği keserken cevap vermedi.
Aimee barı işaret etti. "Onu geri kalanıyla birlikte içeride yemek ister misin?"
"Hayır. İçeride olmayı sevmiyorum ve çoğuna zaten dayanamıyorum."
Çenesiyle Dev'in yine nöbet tuttuğu bar tarzı kapıyı işaret etti. "Yine de muhtemelen geri dönmelisin. Eminim kardeşin burada köpeklerle arkadaşlık etmeni istemez.
"Sen bir köpek değilsin," dedi kesin bir şekilde, bunu gerçekten kastetmiş olmasına şaşırarak. Bir saat önce, ona ve sürüsünün geri kalanına bu hakareti savuran kişi o olurdu.
Şimdi ...
O gerçekten diğerleri gibi değildi ve gerçekten burada onunla kalmak istiyordu.
Git, Aimee.
Ceketini giydiğini hatırlamadan önce bir adım uzaklaştı. Onu çekerek ona uzattı. "Tekrar teşekkürler."

Fang, onun karşıdan karşıya geçip bara geri dönmesini izlerken konuşamadı. Ceketini göğsüne bastırırken, onun kokusu öyle güçlü bir dalgayla tüm gücüyle ona çarptı ki ondan ulumak istedi. Bunun yerine yüzünü, onun kokusunun en güçlü olduğu yakaya gömdü. Derin bir nefes aldı ve vücudunun daha önce sadece bir dişi için yaptığı seviyeye kadar sertleştiğini hissetti...
Eski anılar içini kemirirken yüzünü buruşturdu.
Arkadaş olmasalar da, Stephanie onun tüm dünyasıydı.
Ve acımasız bir saldırı sonucu onun kollarında ölmüştü.
Bu hatıra, kanındaki ateşi paramparça etti ve varlıklarının ne kadar tehlikeli olduğunu şiddetle hatırlatarak onu gerçeğe döndürdü. O çakalın şanslı olmasının nedeni buydu.
hayatta olmak. Fang'ın hazmedemediği tek şey, bir kadının zarar görmesi boşver tehdit edildiğini görmekti.
Bir kadını avlayacak kadar korkak olan her yaratık, akla gelebilecek en acımasız ölümü hak ederdi. Ve ona Fang'ın elinden teslim edilmişse, o zaman çok daha iyi.
Ceketini giyip tabağını aldı ve yemeğine geri döndü.
İşi bittiğinde bulaşıkları, Aimee'yi kurtardığı için kendisine tekrar teşekkür eden Dev'e götürdü.
"Biliyor musun, bir kurt için pek pis kokmuyorsun."
Fang homurdandı. "Ve bir ayı için kıçımı tırmalayamazsın."
Dev iyi huylu bir şekilde güldü. "İçeri mi dönüyorsun?"
"HAYIR. Dışarıda kalıp kıçımı dondurmayı tercih ederim."
"Seni duyuyorum. Kendi dışımda daha çok hoşuma gidiyor. İçerisi benim için fazla insan."
Fang, ayının anlamasına şaşırarak başını eğdi. Anya onu yeterince insan yapmıştı, bundan daha fazla ev hırsızlığı istemiyordu. Ellerini cebine sokup beklemek için bisikletlere yöneldi.

* * *

Aimee, Dev'in taktığı kulaklıktan gelmeye devam eden ısrarlı homurdanmaları üzerine dışarı çıktı - Were-Avcıları birbirleriyle iletişim kurmak için güçlerini kullandıklarında daha insan görünebilsinler diye tüm personel onları takmıştı.

"Ne?" kapı eşiğinde tersledi.
Boş bir tabak ve bira şişesi uzattı.
"Ah." Onları elinden almak için öne çıktı. Davetsizce bakışları, eski bir otostop direğine yaslanmış, bacaklarını bükmüş ve kollarını bacaklarının üzerine sarmış halde yine yerde oturan Fang'a kaydı.
Bu pozda çok vahşi ve erkeksi bir şeyler vardı. Bunda kalbini hızlandıran bir şey vardı.
O aynı türden değil kızım....

Yine de hormonları için önemli değildi. Muhteşem, türü veya türü ne olursa olsun muhteşemdi.
Evet, tepkisi buydu. Erkek fizyolojisinin istisnai bir örneği olduğu gerçeğinden başka bir şey değildi.
"Ters giden birşey mi var?"
Gözlerini kırpıştırdı ve kendisini izleyen Dev'e baktı. "Hayır neden?"
"Bilmiyorum. Sende daha önce hiç görmediğim kadar salak bir ifaden var."
Aniden tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Salak görünmüyorum."
Homurdandı. "Evet yaparsın. Bir aynaya gidin ve kontrol edin. Gerçekten korkutucu. Annemin bunu görmesine kesinlikle izin vermem.
Gözlerini ona çevirdi. "Bu, kıçına bir çakal tarafından tekmelenen bir ayıdan mı?"
Gözleri parladı. "Boğazına dayadığın bıçakla meşguldüm."
Abartılı bir kahkaha attı. "Ben tutulmadan önce yerdeydin ve sıkıştırılmıştın."
Tartışmaya başladı, sonra durdu. Sanki birinin onu duymuş olabileceğinden korkar gibi etrafına bakındı. "O kısmı başka birinin hatırladığını mı düşünüyorsun?"
"Bağlı olmak." Ona hesaplayıcı bir bakış attı. "Senin versiyonunu desteklemem için bana ne kadar ödeyeceksin?"
Görünümü büyüleyici ve tatlı bir hal aldı. “Sana sevgiyle ödeme yapıyorum, değerli küçük kız kardeş. Her zaman."
Teklifiyle alay etti. "Aşk kirayı ödemez bebeğim. Sadece soğuk nakit.”
Ağzı açık kaldı, sanki kadın onu yaralamış gibi elini kalbinin üzerinde tutarken yüzünde tam bir gücenme ifadesi vardı. "Gerçekten en sevdiğin ağabeyin için paralı asker mi oluyorsun?"
"HAYIR. Bunu Alain'a asla yapmam.
"Ah!" Dev elini yakmış gibi sıktı. "Bearswan 'tude' aldı."
Gülerek ona hızlıca sarılmak için dışarı çıktı. "Merak etme ağabey, beni fazla kızdırmadığın sürece sırrın bende güvende."
Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Seni sevdiğimi biliyorsun abla."
"Ben de seni seviyorum." Ve yaptı. Anlaşmazlıklarına ve kavgalarına rağmen ailesi onun için her şeydi. Uzaklaşarak son bir kez Fang'a bakmak için döndü.
Büyük ihtimalle onu bir daha hiç görmeyecekti. Müşterileri için gerçekten sık rastlanan bir olaydı ve yine de nedense bu sefer bu düşünce onun içini derinden yaraladı.
Sahip olduğum üç beyin hücresini kaybettim... Ayı, kıçını işine geri dön ve onu unut.

* * *

Fang, sürünün bardan ayrıldığını görünce ayağa kalktı. Ona ilk ulaşan Vane oldu.

"Burada." Vane ona sırt çantasını fırlattı, sonra ona tatlı ve zengin bir şeyle dolu bir çanta uzattı. "Ayı kuğusu bunu Anya için aldığından emin olmak istedi. Orada senin için de bir şeyler olduğunu söyledi.
Bu onu tamamen şok etti. Kimse ona hediye vermedi. "Benim için?"
Van omuz silkti. “Ayı düşünce süreçlerini anlamıyorum. Çoğu gün bizimkini zar zor anlıyorum.
Fang ona bunu vermek zorundaydı - o da anlamadı. Kurtların geri kalanı bisikletlerini alıp yola çıkarken, o da çuvalı sırt çantasına tıkıştırdı. Dişilerinin yavrularını huzur ve koruma içinde doğurmaları için kamp kurdukları bataklığa dönene kadar tüm yol boyunca sessizdiler.
Döner dönmez babaları onları kurt kılığında karşıladı. Markus onlara alay etmek için bir insana dönüştü.
"Siz kadınların geri dönmesi neden bu kadar uzun sürdü?"
Fang aklını başından almak için ağzını açtığında, Vane ona uyarı niteliğinde bir bakış fırlattı. "Kliniği gezdim ve kadınlarımızdan herhangi birinin yardıma ihtiyacı olursa iletişim bilgilerine sahibim."
Markus dudağını büktü. Onları oraya o göndermiş olsa bile, bir pislik olmalıydı. "Benim zamanımda yavrularımızı doğuramayan kurtkuğuların ölmesine izin verirdik."
Fang homurdandı. "O halde Karanlık Çağ'da değil de yirmi birinci yüzyılda olmamız iyi bir şey, değil mi?"
Babaları ona saldıracakmış gibi homurdanırken Vane başını salladı.
Fang bu sefer geri adım atmayı reddetti. "Dene, ihtiyar," dedi, Katagarya onların insan doğasını hor gördüğü için babasını çileden çıkardığını bildiği bir terim kullanarak. "Ben de senin gırtlağını parçalayacağım ve bu sürüye yeni bir liderlik çağı getireceğim."
Markus'un gözlerinde konuyu büyütme arzusunu görebiliyordu ama efendi kurdu onun ne yaptığını biliyordu. Dövüşte Fang kazanırdı.
Babası, sürülerinin Regis'i olmak için kendi kardeşini öldüren kurt değildi. Yaşından dolayı zayıftı ve Fang ya da Vane'in görevi devralmasına daha fazla yılı kalmadığını biliyordu.
Öyle ya da böyle.
Fang, yaşlı adamın cesedi yerine onun olmasını tercih etti. Ama başka düzenlemeler de işine yarayacaktı.
Babalarının onlardan nefret etmesinin bir başka nedeni de buydu. Baharının geçtiğini biliyordu ve onlar sadece kendi başlarına geliyorlardı.
Markus tehditkar bir şekilde bakışlarını kıstı. "Bir gün enik, bana karşı geleceksin ve kardeşin seni öldürmeme engel olmak için burada olmayacak. O gün geldiğinde kurtuluş için dua etsen iyi olur.”
Fang'ın bakışı kötüye döndü. “Kurtuluşa ihtiyacım yok. Burada kıçımı silemeyeceğim bir kurt yok. Biliyorsun. Bunu biliyorum ve en önemlisi, hepsi biliyor.
Vane, bu sözleri kanıtlaması için onunla alay ediyormuş gibi yorumuna kaşlarını kaldırdı.

Fang ona orantısız bir şekilde sırıttı. "Sen sayılmaz kardeşim. Seni denemekten bile daha fazla düşünüyorum.
Markus, dudaklarını iğrenç bir şekilde bükerek onları tırmıkladı. "İkiniz de midemi bulandırıyorsunuz."
Fang homurdandı. "Ben bunun için yaşıyorum... Baba." Yaşlı osuruğunu köpürttüğünü bildiği ünvanı kullanmaktan kendini alamadı. "Ebedi tiksintiniz bana anne sütü gibi yardımcı oluyor."
Markus tekrar bir kurda dönüştü ve sıçrayarak uzaklaştı.
Vane ona döndü. "Bunu neden yapıyorsun?"
"Ne yap?"
“İletişim kurduğun herkesi kızdırmak mı? Sadece bir kez, çeneni kapalı tutamaz mısın?
Fang omuz silkti. "Bu bir beceri."
"Pekala, unutmanı dilediğim bir şey."
Fang, üç yüz yıl önce eskimiş olan sürekli sürtük konusu üzerine sinirli bir nefes verdi. Bunu emecek türden bir kurt değildi. Aksine o kadar iyi verdi aldı ve çoğu zaman daha iyisini verdi. “Tahıllara karşı tek yol bu. Bu kadar yaşlı bir kadın olmayı bırak.” Döndü ve kampın kenarına, Anya'nın eşi Orian'la birlikte sığınmayı seçtiği yere yöneldi.
Fang her zaman onların yanında dilini ısırmak zorunda kalırdı. Kader'in kız kardeşi için seçtiği kurtadamdan nefret ediyordu. O yarım akıllıdan çok daha iyisini hak ediyordu ama ne yazık ki bu onların elinde değildi. Kaderler ortaklarını seçtiler ve ya boyun eğeceklerdi ya da erkek hayatını tamamen iktidarsız, kadın kısır olarak yaşayacaktı.
Türlerini kurtarmak için çoğu, Kader'in onlara atadığı berbat eş ne olursa olsun onu kabul etti.
Ebeveynlerinin durumunda, annesi reddetmişti ve şimdi babası iktidarsız kaldı ve sürekli olarak sinirlendi.
Fang bunun için yaşlı adamı suçladığından değil. Yüzyıllar boyunca seks yapmasa, o da çekilmez olurdu muhtemelen. Ama babasının anladığı tek yanı buydu. Kurtun geri kalanı onun için tam bir muammaydı.
Neyse ki Anya'nın eşi, kız kardeşinin yanında değildi. Anya, solmakta olan güneş ışığında çimlerin üzerine uzanmış, hafif bir esinti yumuşak beyaz kürkünü dalgalandırırken gözleri zar zor açıktı. Karnı şişmişti ve yavrularının içinde hareket ettiğini görebiliyordu.
Oldukça iğrençti ama bunu ona söyleyerek ona hakaret etmezdi.
"Döndün."
Kafasının içindeki yumuşak sese gülümsedi. "Biz ve..." Çantayı ona doğru uzattı.
Hemen oturdu ve ona doğru koştu. "Ne getirdin?" Burnuyla içini görmeye çalışır gibi çuvalın burnunu çekti.
Fang oturdu ve Aimee'nin onlara ne verdiğine bakmak için çuvalı açtı. Bunu yaptığı anda kalbi hızlandı. İçine iki biftek, baklava, pancar ve kurabiye atmıştı.
Altında da küçük bir not vardı.

Kurabiyeleri çıkardı ve Aimee'nin akıcı el yazısını okurken Anya'ya tuttu. Yaptığın şey için gerçekten minnettarım ve umarım kız kardeşin yemeğini beğenir. Senin gibi kardeşler her zaman değerli olmalı. Ne zaman bifteğe ihtiyacın olursa, nerede olduğumuzu biliyorsun.
Neden bu kadar kısa, zararsız bir notun ona dokunduğunu anlamadı ama dokundu. Aklından bir görüntü geçerken ona gülümsemekten kendini alamadı.
Baş belası olmayı bırak.
Evet, kesinlikle onda bir sorun vardı. Belki de o evcil medyumlardan birini falan görmesi gerekiyordu. Ya da belki Vane'in kıçına keskin bir tekme atmasını sağlayabilirsiniz.
"Ayı kokusu mu alıyorum?"
Notu cebine sıkıştırdı. "Sığınak personelinden."
Başını salladı ve yere hapşırdı. "Gah, daha kötü kokabilirler mi?"
Fang aynı fikirde değildi. Ayı kokusu almıyordu, sadece Aimee'nin kokusunu alıyordu ve nefis bir kokuydu. "Muhtemelen onlar da bizim için aynı şeyi düşünüyorlar."
Anya ona bakmak için duraksadı. "Ne dedin?"
Fang, başka bir türü savunmasının karakterine ne kadar aykırı olduğunu anlayınca boğazını temizledi. "Hiç bir şey."
Onun için daha fazla kurabiye uzatırken parmaklarını yaladı.
Üzerlerine bir gölge düştü. Yukarı baktığında, Vane'in kaşlarını çatarak orada durduğunu gördü.
"Bunu onun için eşinin yapması gerekmez mi?"
Fang omuz silkti. "O her zaman bencil bir pislikti."
Anya parmaklarını sertçe kıstırdı. "Dikkat et kardeşim, bahsettiğin benim yavrularımın babası."
Fang onun koruyucu ses tonuyla alay etti. "Üç psikopat orospu tarafından seçilen biri - ah!"
Anya dişlerini elinin etli kısmına batırırken adam sıçradı. Açtığı yaradan damlayan kanı görünce küfretti.
Bakışlarını kıstı. "Yine, o benim dostum ve ona saygı duyacaksın."
Vane onu başının arkasına kaldırdı. “Oğlum, hiç öğrenmiyor musun?”
Fang, ikisine de terslememek için dudağını ısırdı. Ona akıl hastası uzak akrabalarıymış gibi davranmalarından nefret ediyordu. Sanki onun fikirleri önemli değilmiş gibi. Ne zaman ağzını açsa içlerinden biri ona kapatmasını söylüyordu.
Dürüst olmak gerekirse, tedavilerinden bıkmıştı. Onu gördükleri tek şey ihtiyaç duydukları kastı. Düşmanlarına karşı kullanılacak dolu bir silah. Geri kalan zamanlarda, tamamen sessiz ve göze çarpmayan bir kutuda tutulmasını istediler.
Her neyse.
Bir kurda dönüşerek, hepsinin pişman olacağı bir şey söylemeden onları terk etti.
Ama bir gün …

Bir gün onların omega kurdu olmaktan ne kadar yorulduğunu onlara anlatacaktı.

* * *

Aimee, kurtların bulunduğu masada duraksadı. Köşede bir çift atılmış güneş gözlüğü vardı. Eğildi ve sadece sahibinden bir koku almak için onları aldı.

Fang.
Sandalyesinde geriye yaslanırken nasıl göründüğünü hatırladığında dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. Rahat ve ölümcül.
"Bu da ne?"
Wren hemen arkasından konuşurken yerinden sıçradı. Omzunun üzerinden ona bakarak genç tigard'a gülümsedi. Yakışıklı ve zayıf, gözlerinin üzerine düşen ve onları dünyadan koruyan kakülleri olan uzun sarı saçları vardı. Konuştuğu ender insanlardan biriydi.
Onun görebilmesi için güneş gözlüklerini kaldırdı. "Kurtlardan biri onları terk etti."
Bıyıklı yanağını kaşıdı. "Onları kayıp eşya arasına koymamı ister misin?"
"Sorun değil. Yaparım."
Başka bir masaya geçmeden önce başını salladı.
Aimee gözlerini kapattı ve güneş gözlüklerini sıkıca tuttu. Bunu yaparken, bataklıkta koşan kurt şeklindeki Fang'ın mükemmel bir görüntüsünü gördü. Birisi hapşırdı.
Birinin onu kimsenin bilmediği bir güçle yakalamasından korkarak hızla etrafına bakındı. Bu, yalnızca Aristi'nin en güçlülerinin sahip olabileceği bir şeydi ve ona sahip olduğu gerçeği...
Bu onun için bir hediye olduğu kadar bir tehlikeydi.
Ve bu, iki erkek kardeşinin hayatına mal olan bir güçtü. Sırf bu nedenle, neler yapabileceğini kimsenin bilmesine asla izin veremezdi.
Ama bugün bu güçler korkutucu değildi. Fang'ı bulmasına ve malını ona iade etmesine izin vereceklerdi. Kolundaki saate baktı.
Otuz dakika içinde mola vermekte özgür olacaktı ve sonra kurdu bulacaktı...

* * *

Aimee, sudan çıkıntı yapan ve göğe doğru kıvrılan selvi ağacının yanında durdu. Batan güneş, dalgalanan siyah suya karşı selvi ağacını da yansıttığı gibi, dalların etrafında yelpaze gibi parlıyor, görkemli bir ışıltı saçıyordu. Ürkütücü ve güzeldi.

musallat.
Yüzyıldan fazla bir süredir New Orleans'ta yaşıyor olmalarına rağmen, bataklıkta ya da körfezde hiç fazla zaman geçirmemişti. Ne kadar güzel olabileceklerini unutmuştu.

Görüntüye gülümseyerek kamerasını gösterdi ve fotoğrafını çekmeye başladı. Doğayı en saf haliyle yakalamaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Ağaca vuran ışığın karmaşıklığına tamamen kapılıp, çevresine dikkat etmeyi bıraktı. Daha iyi açılar için kamerayı eğerek geniş bir daire içinde hareket ederken dünya gözden kayboldu.
O hareket ettikçe bulanık su ayaklarının etrafında çalkalanıyordu. Göz ucuyla uçmakta olan bir kuş gördü. Bunu da yakalamak için döndü, ama hareket ederken bir şey duydu...
Alçak, şiddetli bir hırıltı.
Tepki veremeden önce bir kurt ona saldırdı.

BÖLÜM 3

Saf içgüdüyle tepki veren Aimee, kamerayı düşürdü ve uzun bir asa gösterdi. Saldırıyı beklerken yere çömeldi. Ama gerçek bir kurt gibi tek başına saldırmadı. Üç kişinin daha saflara katılmasını bekledi. Kokularından hiçbirinin Sığınak'ta daha önce gördüğü kurtlar olmadığını biliyordu.
Bunlar vahşi ve acımasızdı.
Gerçek Avcılar…
Ve o onların avıydı.
Aimee silahını döndürdü ve kendini onlara hazırladı. Dövüşmek isteselerdi, onlara kesinlikle verirdi ve verebilirdi. Bazen ayıyı yiyorlardı ama bugün ayı onlardan sulu bir ısırık alacaktı.
Hırlayarak ve çatırdayarak onun etrafında döndüler.
Kabadayılıklarına başını salladı. “Güven bana çocuklar, ayının tadına bakmak istemezsiniz.
Bu senin ısırdığından üç kat daha sert ısırıyor.
Öndekinin şarj olmasını engellemedi.
Aimee, asasıyla onu yanında yakaladı ve uçurdu. Diğer ikisi ileri atıldı. Asasını yere dikti ve birini geri tekmelemek için vücudunu kaldırdı, sonra döndü ve asayı diğerini onun arka ayağına tokatlamak için kullandı.
Hain bir delikanlı çıkardı.
“Annene ağla, Büyük Kötü Kurt. Kırmızı Başlıklı Kız derinizi akşam yemeği için sunmak üzere."
"Bizi yenebileceğini mi sanıyorsun?"
Liderlerine karşı çıkmak için döndü. "Ah bebeğim, hepinizi cehenneme gönderebilirim." En azından dört kişi daha üzerine koşana kadar düşündüğü buydu.
Oranlar şimdi…
Çok iyi değil.
Hırlayarak ve şaklayarak, yavaşça ve tehditkar bir şekilde içeri girdiler. Aimee geri çekilirken dövüşmek için şekil değiştirmeyi düşündü ama bir ayı kadar hızlı olamayacaktı. Çok daha iyi manevra kabiliyetine sahip olacaklardı ve bu onun kaybetmesine neden olacaktı.
Birine kaybetmek, yapmak üzere olmadığı bir şeydi.
Hayır, bunu bir kadın olarak hallederdi.
"Biliyorsun, onlara karşı daha iyi bir silah silah olurdu…"
Kafasında Fang'ın sesini duyunca kaşlarını çattı. Yine de onun yanında değildi.
Lider kendini başlattı.
Aimee çömeldi ve tam ona ulaştığında… tam onun sıcak, kokulu nefesini teninde hissettiğinde, büyük kahverengi bir kurt onu yakaladı ve onu ters yöne uçurdu.
Fang.

Vizyonunda gördüğü görüntüden bunun o olduğunu biliyordu. Ona saldırıyı başlatan kurdun boğazını yırttı. Aimee savaşmaya devam edecekti ama diğerleri kafa karışıklığı içinde geri çekildiler.
Kendini onunla diğerleri arasına sokan büyük beyaz bir kurt, Vane'e dönüştü.
"Deli misin?" kurtlara hırladı. "Peltier ayılarından biri."
Kurtlar birer birer insana dönüştü. Fang ve dövüştüğü kişi hariç.
"Stefan!" Vane öfkeyle tersledi.
Stefan geri çekilmek yerine Vane'e gitti. İki kurt dövüşmeye ve kıvranmaya devam ederken Fang onu boğazından acımasızca yakaladı. Aimee, ikisinin birbirlerinden tutkuyla nefret ettiğini söyleyen vahşi öfke karşısında sindi. Eski anılar, hırlayıp çatırdayarak birbirlerinin etini yırttıkça kabardı. Görüntüsü midesini bulandırdı.
"Yapma!" Güçleriyle ikisini de patlattı.
Bir patlama kuyruğuna sert bir şekilde çarptığında Fang ciyakladı. Keskin ve yakıcı, onu sersemletti. Yaralanmaktan ve birinin onu iyileştirmesinden nefret ediyordu.
Onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar sinirli bir seviyeye getirdi. Öfkeli, onu tutmak zor olsa da insan şekline girdi.
"Ne yapıyorsun lan?" diye sordu topallayarak ona doğru yürürken, arka yanağı hâlâ yanıyordu.
Aimee bakışlarını ona dikti. "Kavgalardan hoşlanmam."
"Ben de kıçıma sokulmaktan hoşlanmıyorum."
Ne geri adım attı ne de geri çekildi. "Pekala, eğer Vane sana yapmanı söylediğinde dursaydın-"
"Korumak için savaştığım bir kadından emir almam."
Bu sözler yüzünden ona savaş ilan eder gibi elini kaldırdı. "Eh, maço sen. Bilgin olsun, senin korumana ihtiyacım yoktu.
Fang, onun yersiz kabadayılığıyla alay etti. “Evet, doğru. Seni indirmek üzereydiler.”
"Cidden bundan şüpheliyim."
Fang, her bir parçasını öfkeyle sararken, ona bakmak için aralarındaki mesafeyi kapattı. Kendini aptalca içine attığı tehlikeyi tam olarak anlamasını istiyordu. "Burası sığınak değil küçük kız. Bölgemizi işgal ediyorsunuz ve biz kadınlara yük olduk.
Ne düşünüyordun? Seni burada öldürürsek kimse gözünü kırpmaz.”
Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Ah, kendinize gelin. Sanki senin yuvanı hiç umursamıyorum. Güneş gözlüğünü çıkardı ve ona doğru öyle bir itti ki, onu bir adım geri atmak zorunda bıraktı. “Sadece malını iade etmek istedim. Öyleyse git kendini doldur.
Fang, eli göğsünün ortasına vurunca sersemledi. Kadın gözden kaybolurken, hiç şüphesiz eve dönmek için, içgüdüsel olarak güneş gözlüklerini kaldırdı. Tek sorun, en çok neyin acıttığını bilmemesiydi. Onu göğsüne ittiği, poposuna bir şaplak attığı ya da az önce egosuna indirdiği darbe.
"O sürtük bizi nasıl buldu?" Stefan kenetlenmiş dişlerinin arasından sıyrıldı.

Vane ona, Stefan hakkında Fang ile aynı görüşü paylaştığını, Stefan'ın birinci sınıf bir moron olduğunu söyleyen komik bir bakış attı. Kokumuzu takip etmiş olmalı.
Fang konuşmadı. Yapmaya çalıştığı tek şey onun tehlikeyi anlamasını sağlamakken, onun kendisine duyduğu öfke karşısında hâlâ çok şaşkındı. Nasıl daha iyi bilemez? Vardı
Stefan takviye için aramadı ve Fang kimin saldırmak için gruplandırdıklarını anlamadı, Aimee paramparça olacaktı.
Birkaç dakika daha…
Aklındaki görüntülerle midesi bulandı.
Vane parmaklarını yüzünün önünde şaklattı. "Dostum? İyi misin?"
Fang onu itekledi. "Elbette öyleyim."
Stefan yüzünü buruşturarak öne çıktı. "Ayı senden ne istiyordu zaten?"
Vane, saldırmak için kurda yaklaşamadan Fang'ı yakaladı ve onu Stefan'dan uzaklaştırmaya zorladı. "O-"
"Ona bir açıklama borçlu değiliz," diye tersledi Fang, Vane'in sözünü keserek. "Kıllı kıçımı öpebilir."
Stefan ona koştu.
Vane ikisine de homurdandı. "Tanrılara yemin ederim ki, ikinizi ayırmaktan bıktım usandım." Stefan'ı geri itti. "Ve sen… bir kez daha ve Fang'ı durdurmayacağım. Bir hakaret daha, bir daha kibirli bakış ve ben geri çekilirim ve senin üzerine kıçını kırmak için onu serbest bırakırım.
Stefan'ın burun delikleri açıldı. Konuyu zorlamak yerine diğerlerinin onu takip etmesi için parmaklarını şaklattı. Kurtlara dönüşerek ine doğru sıçradılar.
Vane ona delici bir bakışla baktı. "Seninle ayı kuğusu arasında neler oluyor?"
"Hiç bir şey."
"Hiç bir şey? Hiçliğin ortasında sana bir güneş gözlüğü vermek için hangi amaçla geldi?
Başka birinin onun izini sürmek için onun kokusunu kullanmasını engellemek için. Aimee'nin nezaketi onda kaybolmadı.
Ama Vane bunu anlayamıyorsa, ona bir ipucu verecek değildi. Bilmiyorum. Ne zamandan beri herhangi bir türden kadın mantıklı geliyor?"
Vane'in yüz hatları yumuşadı. "İyi bir nokta. Tamam o zaman, geri dönüyorum. Geliyorsun?"
Fang başını salladı.
Bir kurda dönüşen Vane havalandı. Fang, ondan birkaç metre ötede yerde bir şey gördüğünde ona katılmak üzereydi.
Bu bir kameraydı.
Ne oluyor be?
Almak için yanına gitti. Bunu yaptığı anda, her yerinde Aimee kokusu aldı. Onu suya doğru fırlatmaya başladı ama merakı onu yendi. Onu açarak, Peltier ayılarının bazen insan formunda, bazen de ayılar olarak dijital resimlerinde gezindi. Barda gördüğü komilerden birinde duraksadı.

evcil bir maymunu fıstıkla beslemek. Neon ışığının kendisini ve maymunu alışılmadık bir şekilde vurgulama şeklini gerçekten yakalamıştı.
Ama gerçekten nefes kesici olan, New Orleans'ın her yerinde yaptığı manzara çekimleriydi. Bearswan'ın ışık ve gölge konusunda inanılmaz bir gözü vardı. Onun gibi bir kurt bile bunu takdir edebilirdi.
Sadece lanet şeyi fırlat ve bırak gitsin….
Yapamadı. Sanki onun özel günlüğüne bakıyor gibiydi ve Aimee'nin bunun kaybolmasını istemeyeceğini içgüdüsel olarak biliyordu. Bunlar basit resimlerden daha fazlasıydı. Ruhunun bir parçası gibiydiler.
Geri vermesi için Vane'e ver.
Yapması gereken buydu. Sağduyu ona ondan olabildiğince uzak durmasını söyledi.
"Ne zamandan beri bir gram sağduyuma sahip oldum?"
Doğruydu. Sağduyu ona uzun zaman önce el sallamıştı.
Kamerayı daha sıkı kavradı ve kendini bataklıktan bara geri döndürdü. En üst kata atlamayı başardığını fark edince duraksadı... tuhaf. Daha önce bulunmadığı bir yerde kendini göstermek zordu. Ayıların, onları bir tür "iniş pistine" yönlendirmek için bir tür filtreleri olmalıdır.
Bu da çakalların neden daha önce bu yönden geldiğini açıklıyor. Ayılar tarafında güzel hareket.
Fang, Dev'in veya Dev'in özdeş kardeşlerinden birinin baktığı bara doğru merdivenlerden aşağı indi. "Aimee nerede?"
Ayı gerildi. "Sen de kimsin?"
Kesinlikle Dev değil. “Fang Kattalakis. Onun malını iade ediyorum, bunu bilmek için bir sebebin olduğundan değil.”
Ayı onu düşmanca bir bakışla tırmıkladı.
Kısa siyah saçlı başka bir ayı, Fang keskin kokuyu kaçırmadıysa Arcadian olan bir ayı, Aimee'nin erkek kardeşini nazikçe dürttü. "Sakin ol Şerif, onu daha önce çakallardan kurtaran o."
Cherif geri adım attı ama fazla değil. "Onu ona geri götürmek mi istiyorsun?"
"Elbette." Arcadian, Fang'a dostça sırıttı. İyi huylu bir tavırla, "Ben Colt," dedi.
"Eğer beni takip edeceksen..."
Fang yaptı, ama Aimee'nin erkek kardeşine cehenneme giden bir bakış atmadan önce değil.
Colt onu mutfağa götürdü ve başka bir Dev benzerinin yanından geçerek, yüzyılın başında Viktorya tarzında dekore edilmiş bir eve açılan bir kapıya gitti. Duvarlar yumuşak bir sarıya boyanmış, mobilyalar ise bordo ve siyah karışımıydı. Koyu renkli ahşap ona çok muhteşem bir görünüm kazandırmıştı.
Peltier Evi, diye açıkladı Colt yürümeye devam ederken. "Ayı Baba kardeşini gezdirdiğinde sen burada değildin. Sanctuary'i evi olarak gören Were-Avcıları kulüpte çalışmadıkları zamanlarda burada yaşarlar. Toplam dört kat yatak odası var ama Peltier'lerin çoğu ikinci katta.

Colt yukarı çıktı. "Doktor ve veteriner Carson ve ofisi burada." İkinci katta geçtikleri ilk kapıya dokundu ve salonun sonuna doğru gitmeye devam etti. Son kapıda durdu. Hafifçe dokunarak yanına yaklaştı. “Aimee mi? Oradasın?"
Uyumaya çalışıyorum, Colt.
"Üzgünüm ama burada seni görmek isteyen bir ziyaretçi var."
Kapı o kadar hızlı açıldı ki Colt neredeyse düşüyordu. Aimee şaşırmış göründü, sonra Fang'ın arkasında durduğunu görünce sinirlendi. "Burada ne yapıyorsun?"
Fang omuz silkti. “Kasıtsız olarak sana biraz daha hakaret etmeye geldi. Kim biliyordu?"
Umduğu gibi eğlenmek yerine bakışlarını ona dikti. "Senden gerçekten hoşlanmıyorum."
Fang gülümsemek için öne doğru eğildi. "Gerçekten yapmaman gerekiyor."
Colt'un gözleri büyüdü. "İkinizi yalnız mı bırakayım? Ya da kal ve hakemlik yap?”
"Ayrılabilirsin. Sadece bunu iade ediyorum. Fang kamerayı kaldırdı. "Ve sonra kendimi terk ediyorum."
Başka bir şey söylemeden Colt geldikleri yoldan geri döndü.
Aimee kamerayı Fang'ın elinden aldı. "Bunu nereden aldın?"
"Düşürmüş olmalısın."
Alçak sesle fısıldamadan önce Colt'un gitmiş olduğundan emin olmak için kapıdan dışarı doğru eğildi.
"Orada olduğumu kimseye söyledin mi?"
"HAYIR. Yapmamı mı istedin?
"HAYIR." Son derece rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim." Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar tekrar sinirlendi. "Resimlerime baktın mı?" Bu bir sorudan çok bir suçlamaydı.
"Yapmamalı mıyım?"
Yüzünü buruşturdu. Ah, tam bir domuzsun! İstila ettiğin şey benim özel hayatım. Bu ne cüret!"
Fang, onun hızlı ruh hali değişimleri karşısında kendini kör hissetti. Ona ayak uydurmak için kesinlikle bir sinyal ışığına ihtiyacı olacaktı. "Her zaman böyle gergin misin?"
"Ben gergin değilim!"
"Öyle diyorsan. Ama gerçekten, ruh halinizdeki değişimlerle renk değiştiren bir tasma takmaları gerekiyor.
Sanki sözleri onu en üst düzeyde tiksindirmiş gibi dudağını kıvırdı. Ah, sen vahşisin.
"Evet, ha."
Gözlerini devirdi.
Fang gitmeye başladı, sonra geri döndü. "Bu arada, bataklıkta daha önce aşırı tepki göstermedim. Parçalanmış olabilirdin.”
Başını sallayarak, sonunda tekrar konuşmadan önce kükredi. "Senin maço zırvalıkların yeter artık. Bana hayatımı nasıl yöneteceğimi söyleyen

adamlardan ölesiye bıktım. Fark etmediysen söyleyeyim, aşağıda bir sürü adam bana nasıl ölçülü olmadığımı anlatmak için can atıyor. İhtiyacım olan son şey bir tane daha.”
"Belki de arada bir onları dinlesen iyi olur."
"Ve belki de kendi işine bakmalısın."
Fang hayatında hiç kimseyi bu kadar çok boğmayı istememişti. Her yanı öfkeyle yanıyordu ve aynı zamanda, öfkesinden yanakları kızarırken onun ne kadar güzel olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Yanaklarındaki kırmızı, gözlerini keskin, canlı bir mavi yaptı.
"Belki arada bir teşekkür etmeyi öğrenmelisin."
Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ve belki sen..." Elleri onun göğsüne dokundu ve onun en ilkel yanı canlandı.
Daha ne yaptığının farkına varmadan onu kollarının arasına almış ve tiradını bir öpücükle susturmuştu.
Aimee, Fang'ın kollarını vücuduna doladığını hissettiğinde nefes alamıyordu. Dudakları onunkine değdiği anda öfkesi söndü ve daha önce hiç tatmadığı tatlı, ham bir gücün tadına baktı.
Ağzını tamamen keşfederken dili onunkiyle dans etti. Vücudundaki her hormon ısındı ve sert vücudunun her santimini ağzı ve elleriyle yutmak isteyerek ona sarıldı. Hem kadın hem de içindeki ayı vahşi ve ahlaksız hale geldi.
Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştı ya da hissetmemişti.
Onu çırılçıplak soyarak merhamet dilemesine yol açmamak için elinden gelen tek şey buydu.
Fang, kokusunu içine çekebilmek için sonunda yüzünü onun boynuna gömmek için dudaklarını bıraktı. Bu, şimdiye kadar kokladığı en nefis şeydi. Ve içinde onun her yerini deneyimlemek isteyen bir şey uyandı.
Vücudundaki her hormon ihtiyaçla şarkı söylüyordu.
Ve bu onu dehşete düşürdü.
Geri çekilerek onun sersemlemiş ifadesine baktı.
Aynı anda duyuları ona geri dönmüş olmalı. Yumruklarını ceketinin içine geçirdi. "Ayrılman lazım. Şimdi."
Denedi, ama onunla ilgili bir şey…
Gitmek!
Kendini zorlayarak, bataklıktaki yuvalarına ışınlandı.

* * *

Aimee, duyularını dengelemeye çalışırken arkasındaki duvara yığıldı.

Az önce bir kurdu öpmüştü.
Bir kurt.
Ailesi onu öldürecekti. Kahretsin, onu öldürürlerdi. Özellikle Omegrion üyesi olduklarında, soyları sulandırmak yasaktı. Onun görevi soylarını korumak ve arındırmaktı. Onu güçlendirmek için. Ayılar olarak soylarını dişi

üzerinden takip ettiler ve o, klanlarının tek kızıydı. Bu yüzden abileri onu bu kadar koruyordu.
Henüz …
Aimee temizlemek için başını salladı. Fang'ı bir daha asla göremeyecekti.
Durmadan.
Hiç ama hiçbir zaman.
Durmadan.
Ve bu sefer mantığını dinleyecekti!
Umut etti.

4. BÖLÜM
Üç hafta sonra
"Kuyu?"
Aimee yatağında yatarken okuduğu kitaptan başını kaldırdı ve annesinin açık kapı eşiğinde durduğunu gördü. Cevap olarak midesi kasıldı. Bütün gün bu ziyaretten korkmuş ve annesinin bunu unutmuş olmasını ummuştu.
Daha iyi bilmesi gerekirdi. Annemin, Aimee'ninkinden sonra ikinci olan bir anısı vardı.
"Hiçbir şey hissetmedim anne. Üzgünüm."
Annem, tamamen odaya girip kapıyı kapatırken gırtlağından bir iğrenme sesi çıkardı.
Aimee, annesinin yanına oturabilmesi ve yerini kaybetmemeye özen göstererek kitabını komodinin üzerine koyabilmesi için yatakta yer açmak üzere ayağa kalktı. Her zamanki gibi umutlu bir şekilde bu öğleden sonra diğer ayı klanıyla görüşmüştü.
Ve daha önce olduğu gibi…
Hiç bir şey.
"Denedim anne. Yemin ederim, sadece..." Randy'nin son derece yakışıklı yüzündeki beklenti ifadesini hatırladığında yorgun bir şekilde içini çekti. Kendisi kadar onun da onu kabul etmesini istemişti, ama bunu, ona başını salladığında aşırı bir hayal kırıklığı bakışı izledi. Diğer ayı için hiçbir şey hissetmemişti.
Hiçbir şey.
"Belki hızlanmayı hissettim ve fark etmedim."
Annem alçak sesle güldü. Hayır, küçük hanım. Duyguyu karıştırmak yok. Her parçanız uyanık ve canlıdır. Vücudunu ateş gibi yakar. Çiftleşme dürtüsü o kadar güçlü ki, onunla savaşmak için yapabileceğiniz çok az şey var. Her şeyi tüketen bir gereklilik haline geliyor.”
Aimee bir korku dalgası onu tüketirken bakışlarını kaçırdı. Karşısında böyle hissettiği tek erkek...
Bir kurttu.
"Regis'lerine senin ilgilenmediğini söyleyeceğim. Ancak çiftleşme denemesi talep edebilirler.”
Aimee, gerçekten tanımadığı ve şehvet duymadığı bir adamla yatma düşüncesi karşısında irkildi. "Randy iyiydi ama..."
"Ama ne?"
Onunla yatmak istemiyorum. Ve bundan daha fazlası da vardı. Ayrıca kimseyle paylaşmaya cesaret edemediği acı bir sırrı da vardı.
Aimee, annesine gerçeği söylemekten korkarak dudağını ısırdı.
Ben Arcadian'ım.…
Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek için elinden geleni yaptı. Yıllardır bunları söylemeye çalışıyordu.
Yine de bir kez daha boğuldu. Annesi gerçeği öğrenince yıkılırdı.

Aimee, tıpkı annesi gibi Katagarya olarak doğmuştu. Ama ergenlik çağında, babası gibi Arcadian'a dönmüştü.
Sahip olduğu en korunan sır buydu. Kesinlikle kimse onun temel formunun gerçeğini bilmiyordu.
Hiç kimse.
Bu nedenle, yakın aile dışında hiç kimse Ayı Baba Peltier'in Arkadyalı olduğunu bilmiyordu. Bunun skandalı annesini yaralamıştı ama yine de Maman her zaman istediği yavrulara sahip olabilmek için onunla çiftleşmişti. Böylece Omegrion'daki Peltier koltuğuna -ilk günden beri annesinin hattı tarafından tutulan bir koltuk- devam edebilecekti.
Onu çiftleşmeye ve üremeye iten, annesinin içindeki hayvandı.
Ama içindeki gururlu insan bu düşünceye isyan etti.
Annesi öne eğildi. “Yine mevsime girmek üzeresin. Onlarca yıldır talipleri geri çevirdiniz. Zamanı geldi-"
"Anne lütfen. Görevlerimi biliyorum.” Ve yaptı. Sorun, ayıların diğer hayvanlardan farklı olmasıydı. Mevsiminde bile dişi erkeği seçti. Eğer erkek ona hitap etmezse, onu olduğu gibi kazanmazsa, seks olmazdı ve bu nedenle çiftleşme şansı da olmazdı.
Çiftleşmezlerse yavru olamaz.
Annesinin şanlı soyu yok olacaktı ve başka bir klan, Omegrion'daki Peltier yerini alacaktı - ailesinin onu inanılmaz derecede korumasının bir başka nedeni daha. Aimee bir Katagari ayısıyla çiftleşebilirse, Maman bu görevler için çok yaşlandığında Omegrion'da annesinin yerini alabilecek bir Katagari kızına sahip olma şansı vardı. O zaman kimse Aimee hakkındaki gerçeği bilmek zorunda kalmazdı.
Sahip oldukları tek umut buydu ve bu sorumluluğun tüm ağırlığı hiçbir zaman düşüncelerinden uzak olmadı.
"Denemeye devam edeceğim."
Annem başını salladı. "Yarın burada daha fazla Katagarya olacak. Bu, Kanada'dan bir klan. İncelemen için bir düzine erkekleri var. En az birini layık bulmanız için dua ediyorum.”
Aimee de öyle. "Ben elimden geleni yapacağım."
Annem başını salladı. "Tek istediğim bu." Yataktan kalkıp kapıya yöneldi ve gitti.
Aimee içinden düşünceler akarken kitabının sayfalarını çevirdi. Ne yapacaktı?
Bu senin hatan değil. Annesi bir Arcadialı ile çiftleşmişti. Buna kimse yardım edemezdi. Dev, Remi, Cody ve Kyle'ın hepsi Arcadian'dı ve annesi onları tanıyordu ve temel biçimleri ne olursa olsun onları hâlâ seviyordu. Kabul edildi, annesi bunu inkar ediyordu ama onlar gerçeği ondan asla saklamamışlardı.
Sadece dünyanın geri kalanından.
O senin annen. Seni asla incitmezdi.

Tamamen doğru değil. Annesi, birinin tüm içgüdülerine sahip bir ayıydı. İnlerini korumak için annesi, güvenliklerini ve esenliklerini tehdit eden herkesi öldürürdü. Bu onların türünün doğasıydı.
Aimee bunu unutmasına asla izin vermedi. Annesi çoğu kişiden daha merhametliydi, ama Wren örneğinde olduğu gibi, birinden nefret ettiğinde, onun için hiçbir mantık yoktu. Nicolette bir kez karar verdi mi, asla etkilenemezdi.
Ve bu gerçekten korkutucuydu.
"Ne ben yapacağım?"
Yarın o ayılardan biriyle çiftleşecek ve onlardan birinin sana çiftleşme işareti vermesi için tanrılara dua edeceksin.
Bu onun tek umuduydu.
Aksi takdirde …
Hayır, bunu aklından bile geçiremezdi. Tek önemli olan klanının hayatta kalmasıydı. Mutluluğunun ve en çok da hayatının üstünde.
Onu öldürse bile bir Katagari ayısıyla çiftleşirdi.

BÖLÜM 5

"Fang?"

Fang, sürülerindeki en seksi kurtkuğu olması gerekenin baştan çıkarıcı sesini duyunca donakaldı. Petra. Uzun, boğucu ve bir tuğla ev gibi üst üste yığılmış, onu gören her kurdun hormonlarını altüst etti. O hiçbir zaman bunun bir istisnası olmamıştı.

Bu geceye kadar.

Aralarındaki mesafeyi kapatırken kaşlarını çattı ve yan tarafını ovuşturdu. Uzanıp saçından bir avuç aldı ve çekiştirdi.

Kulağına mırıldandı. "Ateşliyim bebeğim. Bana yardım etmek ister misin?"

Bu hileli bir soru muydu yoksa neydi? Fang burnunu onun boynuna yaslayarak kokusunu içine çekti. Normalde bu, şehvetini ona uyum sağlayabileceği noktaya kadar alevlendirmek için fazlasıyla yeterli olurdu.

Hadi, vücut, uyan.

Ama sadece biraz kıpırdandı.

Ne oluyor be?

Onu bir profesyonel gibi kucaklamak için uzandı. "Bir sorun mu var?"

"HAYIR."

Anında sertleşmeyince yüzünü buruşturmak için geri çekildi. "Çiftleşmedin, değil mi?" Bu doğal bir varsayım olacaktır, çünkü bir kurt çiftleştiği anda yalnızca çiftleştiği dişi tarafından baştan çıkarılabilir ve bir daha asla başka bir kurt tarafından baştan çıkarılamaz.

Cidden berbat bir şey. Bu yüzden bir eş bulmak için hiç acelesi yoktu. Her gece aynı yemeği yemek gibi. Bunu kim istedi?

Petra, Kader önemli diğerini seçtiğinde onlara her zaman işaret eden işareti arayarak onun ellerine doğru fırladı. Sadece seks yaptıktan sonra avuçlarında beliren bir izdi.

Sorun şu ki, son üç haftadır kimseye dokunmamıştı. Aimee'yi gördüğünden beri değil.

Ellerini ondan çekti. "Ben çiftleşmedim."

Sineğine uzandığında yüzündeki rahatlama rahatladı. "Öyleyse ne bekliyorsun?"

İlham… ve bir ereksiyon kesinlikle yardımcı olacaktır. Tırnaklarıyla sıyırırken penisi seğirdi ama bundan fazlasını yapmadı. El yordamı bile yardımcı olmuyordu.

Fang onu öptü ve ona saldırdı.

Yine de üşüyordu. Boş. Hissettiği olağan ateş neredeydi? Sürüş onun içinde olmalı.

O sadece hissetti…

Hiç bir şey.

Kulağına nefes alırken onu avuçlamak için elini kot pantolonunun içine daha da batırdı. Bu onu ürpertti ama yine de ona dokunma arzusu duymuyordu.

Kulağını sertçe kıstırıp bir küfürle geri çekildi ve yumruklarını onun göğsüne vurdu.

"Neyin var?"
Fang, bir cevap bulmayı dileyerek ona boş gözlerle baktı. Bunun yerine tek bir şey düşünebilirdi. Parvo.
Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Parvo, kıçım. Hadi Fang. Bu kaybedenlerin geri kalanıyla çiftleşmek istemiyorum. İstediğim tek kişi sensin."
"Akıl seninle orada bebeğim ama beden..."
Ona tokat attı. Zor. "İğrençsin!"
Fang yüzünü buruşturarak dudaklarındaki kanı sildi. Kurt kuğuların en büyük sorunu buydu. Hormonları devreye girdiğinde, vahşi sürtüklerdi. Bir düşününce, en son seviştiklerinde Petra omzunu o kadar sert ısırmıştı ki kanamıştı. Hatta ondan kalıcı bir yara izi bile vardı.
Saçından tutup tekrar öptü.
Şimdi kendi öfkesi patlayarak onu geri itti. "Git başkasına tokat at. Bu gece ısırılacak ve pençelenecek havamda değilim."
Saçından bir avuç koparacak kadar sertçe burktu. "O figürler. Kızıştığımda PMS olursun. Ona hırladı. "İyi. Gidip Fury'yi bulacağım."
Ve ikiniz de sonsuza kadar eş olabilirsiniz…
Cehennemde.
Hak ettikleri buydu. Aldığı darbeden hâlâ sızlayan dudaklarını fırçalayarak pantolonunun fermuarını çekti ve sonra yere çöktü. Bir tür teselli bulmaya çalışarak karanlık gökyüzüne bakmak için sırtüstü uzandı.
Petra'nın diğerlerini kışkırtmak için kokusunu etrafa yaymış olması gereken kampta bir itiş kakış duydu. Büyük olasılıkla kavga edecekler ve kazanan onu alacaktı.
Ama kızışmış bir kurt kuğusunu memnun etmek kolay bir mesele değildi. Çoğu zaman bütün bir geceyi alırdı ve bazen onu doyurmak için iki ya da üç kişi daha gerekirdi. Tabii ki, bir dişi çiftleştiğinde her şey değişti. Sonra seçtiği erkek dışında herkese yasaktı.
Fang, onu geri çevirmek zorunda kaldığına inanamadı. Düşmanca ve hormonal olsa bile, o güzel bir parçaydı...
"Benim neyim var?"
Belki parvo ya da kuduz olmuştur. Bir Kurt Avcısı bunu anlayabilir mi? Hiç kimsenin ona bulaştığını duymamıştı ama…
Onda ciddi bir terslik olması gerekiyordu. Ateşli bir dişinin kokusu daha önce onu heyecanlandırmaktan hiç geri kalmamıştı. Şu anda orada olmalı, ona binen kişi olmak için onu dışarı atmalı.
Ama bunu düşünürken, düşünceleri Aimee'ye döndü. Adamın bisikletlerin yanında oturduğu yere yemeğini getirirkenki görünüşü. Giydiği sırada ceketinin onu tamamen yutması ve ona gülümsemesi.
O güzel ve nazikti. Nazik ve tatlı. Ona bağırdığında bile, o...
Bingo. Artık taş gibi sertti.
Fang minnettar bir şekilde içini çekti. Tanrılara şükür. En azından kırılmamıştı. Hala çalışıyordu.
Sadece Petra için değil.
Bu düşünce onu fiziksel olarak hasta etti. Oh, gah, parvo alsam daha iyiydi.

"Burada ne yapıyorsun?"
Birkaç adım ötede duran ve Fang'ın duruşuna şaşırmış görünen Vane'i görmek için başını geriye eğdi. "Hiç bir şey."
"Neden Petra'yla değilsin?"
"Neden değilsin?"
Vane yanına oturdu. "Ona katlanamıyorum. Kedi gibi pençeler. Ancak, bu sizi daha önce hiç durdurmadı."
Fang ellerini başının altına sıkıştırırken omuz silkti. "Hayatta seksten daha fazlası var."
Vane ona kaşlarını çattı. "Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?"
Fang ona komik bir bakış attı. Pislik olma.
"Elbette. Seni yalnız bırakacağım. Ama ciddiyim, iyi misin?"
"Ben ne zaman iyi oldum?"
Van güldü. "İyi bir nokta. Hala Anya'nın seni yavruyken o dağ geçidinden aşağı itmesinden kaynaklandığını düşünüyorum. Seni ömür boyu mahveden kesin kafa travması.
"Sanırım biz yavruyken hep başımın üstünde uyuman yüzündendi. Yıllarca süren gece oksijen deposu gerçekten de zarar veriyor."
Van güldü. "Evet, muhtemelen daha ergenliğe ulaşmadan altı beyin hücreni de öldürmüşümdür."
"Muhtemelen. Ne kadar çok şey açıklıyor değil mi?"
Yüzünde ciddileşen Vane ayağa kalktı. "Bu arada, dün gece Markus'a kulak misafiri oldum. Bizi mirasçıları olarak değiştirmekten bahsediyordu."
Onlara olan nefreti göz önüne alındığında büyük bir sürpriz değil. Ancak buna rağmen, Markus geçmişte klanı topyekun bir çatışmayla dağıtma konusunda her zaman dikkatli olmuştu. "Neden?"
"Çünkü ikimiz de çiftleşmedik. Bunun yapamayacağımızın bir işareti olduğunu düşünüyor. Genetik olarak yetersiz olduğumuzu ve bu nedenle Regis olmaya layık olmadığımızı.
Fang içini bir öfke dalgasının kapladığını hissetti. Babasından o kadar güçlü bir tutkuyla nefret ediyordu ki, saldırmaktan nasıl kaçınacağından emin değildi. "Ona meydan okumama izin vermeni gerçekten isterdim. O zaman benim genetik olarak ne kadar eksik olduğumu görürdü... değil."
"Bu kadar üzülme. İyi tarafından bak, en azından iktidarsız değiliz."
Belki Vane değildi, ama Fang...
"Biraz teselli," diye homurdandı Fang, Aimee'nin onun üzerindeki hakimiyetini düşünmeyi reddederken.
"Ancak onun kanını tatmak beni sonuna kadar yatıştırır." Daha rahat olabilmek için başını yana eğdi. "Peki, yerimize geçecek kişi olarak kime bakıyor?"
Stefan, başka kim var?
Daha iyi ve daha iyi oldu. Neden sorma zahmetine girdi ki? Cevabı biliyor olmalıydı. "Stefan'ın bizim amacımızı desteklemediğinden eminim."
"Hayır."

"Bir gün boğazını parçalayacağım ve sen beni durdurmak için orada olmayacaksın."
Vane, Fang'ın ses tonundaki ham öfkeyi duyunca donakaldı. Ve ıstırap. Ağabeyinin öfkesini dizginlemesinin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Geri çekilip ona ya da başka birine boyun eğmek Fang için ne kadar zordu. Fang'ın genetik kodundaki her şeye aykırıydı. Ve bu, Vane ergenlik döneminde Arcadian'a geçmemiş olsaydı, Fang'ın nasıl olacağını merak etmesine neden oldu.
Tanrım, bu ne kadar korkunçtu. Vücuduna ne olduğunu anlaması bile haftalarını almıştı ve sonra emin olduktan sonra...
Fang'a anlatmak işin en zor kısmıydı. Kardeş olmalarına rağmen, bir yanı kardeşinin bu yüzden ona saldırıp onu öldüreceğinden korkmuştu. Onu kim suçlayabilirdi? Arcadialılar onlara sürekli saldırıyordu.
Ve Fang'ın değer verdiği tek kadını da öldürmüşlerdi.
Bunun yerine Fang bunu sakince kabul etmiş ve onu sonsuz korumaya yemin etmişti. Bir kurt kadar sadık...
ve bir erkek kardeş... sonuna kadar.
Asla sarsılmayan bir korumaydı. Fang bunu Vane'den saklamaya çalıştı ama aptal değildi. Kardeşinin sırrını koruyarak geceleri kaç kez uyanık kaldığını biliyordu.
Fang, Vane'in sorgulanmasın ya da dışlanmasın diye, canını sıkmasına rağmen bir kavgadan kaç kez uzaklaşmıştı.
O, kardeşinin zayıf noktasıydı ve bunun için kendinden nefret ediyordu.
"Özür dilerim Fang."
"Ne için?"
Herşey için. Onun doğum hakkını elinden aldığın için. Stefan ve Markus'a meydan okuma yeteneğini elinden alıyor.
En çok da ağabeyinin kendisine ne kadar saygı duyduğunu bilmediği için üzgündü. Ama böyle şeylerden bahsetmek onların doğasında yoktu.
"Ona meydan okumaktan seni alıkoyan kıçındaki diken olduğun için."
Fang, karanlık gökyüzüne bakmaya geri döndü. "Merak etme. Neyse ne."
Belki, ama asıl soru şuydu, Vane onu devirmek için etrafta olmasaydı ne olabilirdi? Ama Fang'ın dediği gibi, olan buydu. Onun bir insan, kardeşinin ise bir kurt olduğu gerçeğini değiştirecek hiçbir şey yoktu.
İç çekerek abisine doğru yöneldi.
Fang, Vane gidene kadar kıpırdamadı. Orada uzanmış, üzerindeki gökyüzünü izlerken böceklerin ve kurtların seslerini dinliyordu. Kara Avcılar onları bugün erken saatlerde, kasabada bir düşman Arkadyalı kurt sürüsü ve birkaç kurt yiyerek yaşam sürelerini uzatmak isteyebilecek bir grup Daimon olduğu konusunda onları uyarmıştı.
Hamile dişileri en iyi Daimon yemiydi.
Ama Fang onlardan korkmuyordu. Bir kavgada kendini tutabilirdi ve ona seslenecek kadar aptal olan herkese acıdı.
Keşke babası ve Stefan, onları normalden daha aptal yapan kafa travmaları geçirselerdi. Ah, onlarla savaşmak için...

Gözlerini kapatarak kurt formuna geri döndü. İhtiyacı olan buydu. Onu gerçekten rahatlatan tek şey buydu.
Ama orada yatarken, onu rahatlatan başka bir şey düşündü.
Ruhani bir ayının kokusu ve tadı.
Onu düşüncelerinden çıkar. Her şeyin olabileceği kadar yasaktı. Babası ondan yeterince nefret ediyordu. Fang'ın bir ayı tarafından tahrik edildiğini öğrenirse...
Bir av çağrısı yaparlar ve katledilirdi.

BÖLÜM 6

Aimee cesaretini toplayarak Carson'ın kapısının önünde durdu. Kurtadamı son görüşünün üzerinden bir ay geçmiş olmasına rağmen, Fang'ın tadını veya kokusunu hâlâ aklından ve düşüncelerinden çıkaramıyordu. Sanki bir şekilde onu damgalamış ve kendisinin yapmış gibiydi.

İşin en üzücü kısmı buydu.

O zamandan beri, "bir seks oyuncağı bul, Aimee" için üç tur daha tabi tutulmuştu. Ve ne yazık ki ayıların hiçbiri onun içinde bir şey kıpırdatmamıştı. Tiksinti ya da tiksinti bile yok. Onlara karşı tamamen hissizdi.

Hepsi.

Onun nesi vardı?

Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve ailesine geri dönmesinden korktuğu için endişelerini geniş ailesinin herhangi bir üyesine söylemeye cesaret edemiyordu. Annesi onu öldürürdü.

Ölü. sakat. Ve o da güzel olmazdı.

Ama Aimee'nin sorununun ne olduğunu anlaması gerekiyordu. Neden çiftleşmek istediği ayıları bulamıyordu?

Hepsinden önemlisi, gezegendeki en kabul edilemez erkeğin düşünceleri neden aklından çıkmıyordu?

"Aimee?"

Carson'ın kapıdan gelen kalın sesine içinden küfretti. Bu gücü nasıl unutabilirdi? Ofisine ne zaman biri yaklaşsa biliyordu.

Kararsız oyalanmak için çok fazla.

Oltanızı hazır tutun….

Kendini destekleyerek kapıyı itti ve onun bir dosyanın açık olduğu masada oturduğunu gördü. Kalem tutan eli not alıyormuş gibi kalemin üzerinde geziniyordu.

Uzun boylu ve kaslı, neredeyse bir ayı sanılacaktı. Ama Carson bir Arcadian şahiniydi. Siyah saçları ve keskin yüz hatları, Kızılderili babasına ve Carson'ın çok değer verdiği mirasa saygı duruşunda bulunuyordu.

Yüz hatları, daha genç görünmesine rağmen ondan yaklaşık yüz yaş büyük olduğu için neredeyse komik olan, ona karşı bir baba şefkatiyle yumuşadı.

"Bir sorun mu var?"

Başını sallayarak içeri girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. "Bir saniyen var mı?"

"Senin için her zaman."

Verdiği samimi yanıta gülümseyerek karşılık verdi. İkisi, altmış yılı aşkın bir süre önce, o ilk ortaya çıktığından ve Maman'a evlerinde bir klinik kurmasını istediğinden beri arkadaştılar. Verdikleri en iyi karar buydu. O sadece gördüğü en iyi veteriner ve doktor değildi, aynı zamanda hepsi için hayati bir müttefik ve güvenilir bir arkadaştı.

Carson, yanına oturması için bir sandalye çekti. Kalemini bir kenara bırakarak arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Aklında ne var bakalım?"
Aimee oturdu ve düşüncelerini ve endişelerini çözmeye çalıştı. "Bir şeyi merak ediyorum."
Tereddüt ettiğinde tek kaşını kaldırdı. "Bu bir kadın sorunu mu? Margie'yi senin için buraya getirmemi ister misin? Bu, utanmana yardımcı olur mu? Aimee, ben bir doktorum, bu yüzden bana bir şey söylememen için hiçbir sebep yok. Kadın olmayabilirim ama bedenlerinizi anlıyorum ve benzersiz sorunlarınıza aşinayım."
Yüzünden sıcaklık geçti. Tam da ihtiyacı olan şey buydu... hayvani duyularının ters gitmesi konusunda ona tavsiye verecek bir insan. Margie yeterince iyiydi ama çiftleşme ritüelleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yazık, bu her saniye daha da kötüye gidiyordu. "Hayır, öyle bir şey değil. Bu sadece..."
İkimiz de topallayana kadar bir kurda atlamak istiyorum ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.
Bu onun için neden bu kadar zordu?
Çünkü bir kurda atlamak istiyorsun ve birileri öğrenirse mahvolursun.
Yeterince doğru. Ama Carson'la konuşması ve bunun kendisinin acayip bir sorunu olup olmadığını veya türlerinde bilmediği bir emsal olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.
Onu biraz daha "normal" hissettirecek bir şey. En azından yüksek güçlere sahip bir ayıcık kadar normal olabilir.
Hadi, Nişan al. Söyle gitsin.
"Türler arası akraba."
Carson'ın diğer kaşı kalktı. "Bana hakaret etmekten mi korkuyorsun?"
"Hayır... en azından umarım öyle değildir." Carson'ın yarı insan yarı Arcadian olduğu gerçeğini düşünmemişti bile. "Sadece her şeyin nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Yani, anne babadan birinin insan, diğerinin Arcadialı olduğu senin durumunda anlıyorum...
iki insan buluştuğunda neredeyse doğal bir çekim. Çoğu zaman insanın diğerinin insan olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktur ve bu nedenle çekim mantıklıdır, özellikle de insanlar zaten bize karşı doğal olmayan bir çekime sahip olma eğilimindeyken. anladım Beni şaşırtan, Wren'in ebeveynleri gibi olanlar. Bir kar leoparının bir kaplanla ya da bir Katagari'nin bir insanla çiftleşmek istemesine ne sebep olabilir?"
İşte, bu, ona sormasının gerçek nedenini söylemeden bir cevap almalı. Carson ona sert bir bakış atmadan önce cevabını dikkatlice düşündü. "Açıkçası?"
Başını salladı.
"Aslında kimse bilmiyor. Bunun DNA'da bir sorun olduğuna dair her türlü spekülasyon var. Belki de bilmediğimiz kusurlu bir gen. Dilerseniz bir doğum kusuru. Bir insanın uygunsuz cinsel eşler için can atmasına neden olan şeyle aynı şey. Ama..." Bakışlarını kaçırdı.

Harika, doğum kusuru vardı.
"Ancak?" diye sordu, kromozomal olarak hasar görmesiyle bitmeyen başka bir açıklaması olup olmadığını öğrenmek isteyerek.
"Şahsen bunun Kader'in sürekli bir ceza olarak bize yaptığı bir şey olup olmadığını merak ediyorum."
"Ne demek istiyorsun?"
"Pekala, Wren'e bak. Kiminle ortak olursa olsun, insan ya da Kurt Avcısı, büyük olasılıkla kısır olacak. Ne zaman bir Katagari, erkek ya da dişi, bir insanla çiftleşirse, hiçbir şekilde döl şansı yoktur. Bir Arcadialı olarak bile çocuk sahibi olma şansım daha az çünkü babam insandı. Bence bu, Kader'in türümüzü yok etmek için uydurduğu bir yol."
Aimee bunu düşünmemişti bile. Üç tanrıça gerçekten ne kadar acımasız olabilir?
Sonra tekrardan …
"Bu çok çarpık bir şekilde mantıklı... bu da onun Kader'den bir hediye olmasıyla aynı zamana denk geliyor."
Carson başını salladı. "Kesinlikle. Ayrıca türümüzün dışında çiftleşmemizin neden bu kadar yaygın olduğunu da açıklar. Bence bu yüzden birçok Arcadian ve Katagarya bir araya geliyor.
Kader, kadınların erkekleri reddetmesini ve ardından her ikisinin de hayatlarının geri kalanında kısır kalmasını umuyor. Bu gerçekten acımasız.
Evet öyleydi.
Ama bu yine de onun Fang'a olan ilgisini açıklamıyordu. "Hiç tamamen tür dışı bir çiftleşme duydunuz mu?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Wren'in durumunda olduğu gibi, kendi başlarına aynı tür olmasalar da ikisi de kediydi.
Bir kurdun bir şahinle ya da bir ejderhayla çiftleşmek istediğini hiç duydunuz mu?"
Ya da onun durumunda, bir ayı.
En önemli kısmı sormadan önce boğazını temizledi. "Özellikle birinin Arcadian, diğerinin Katagarya olduğunu söylersek?"
Carson, sorusu tamamen saçmaymış gibi kaşlarını çattı. "HAYIR. Bu hiç yapılmadı. En azından benim bildiğim kadarıyla değil. Tanrım, bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum. Yapabilir misin?"
Aslında, evet, birçok şeyi yapabilirdi. Ama bunu yüksek sesle söyleyip annesine söyleme riskini alacak değildi. "Aşırı derecede korkunç."
Ve bunu gerçekten kastetmişti. Fang'a dokunmayı nasıl düşünebilirdi? Carson'ın dediği gibi, bu doğal değildi ve yanlıştı. Halkı ve gelenekleri hakkında bildiği her şeye meydan okudu.
Her şey.
Yine de onu aklından çıkaramıyordu. Düşüncelerinin arkasında bir işaret ışığı gibi durdu, ne zaman korumasız bıraksa fantezilerini ona çekiyordu. Şimdi bile, bir yanı gidip onun peşine düşmek istiyordu.
çok kırıldım

Aimee, kafasından keskin, keskin bir ağrı geçtiğinde ayağa kalkmak üzereydi.
Carson, onun ıstırabından iki büklüm olurken endişeyle öne doğru eğildi. "İyi misin?"
Wren'in bir görüntüsü içinden geçti. Dışarıda kesinlikle nefret ettiği bir grup tarafından ezildiğini görebiliyordu. "Wren'in başı dertte."
Carson ona şüpheyle baktı. "Aşağıda masaları topluyor. Nasıl başı belada olabilir?”
Aimee, onun dövüldüğüne dair görüntüler keskin bir netlikle zihninden geçerken başını iki yana salladı. Aralarındaki yakın dostluk sayesinde darbeleri neredeyse hissedebiliyordu.
"Kulübün içinde değil."
Carson'a başka bir şey söylemeden, çöplerini çöp konteynırlarına attıkları kulübün arkasındaki ara sokağa fırladı.
Gerçekten de, tıpkı zihninde gördüğü gibi, Wren oradaydı, etrafı bir kurt sürüsüyle çevriliydi. Ayılardan bile daha uzun süredir New Orleans'ta bulunan Arcadian sürüsüydü. Liderleri Stone, ergenliğe girdiğinden beri klanı ile arası bozuktu.
Hepsi o küçük pislikten nefret ediyordu.
Onda onu rahatsız eden bir şeyler vardı. O ve kabadayı timi Sığınağa gelen herhangi bir Kurt Avcısı'nı atlatmak için her zaman bir neden arıyordu - eğer Katagarya iseler, daha da iyisi. Neden bu kadar saldırgan olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ama davranışlarının hiçbir mazereti yoktu.
Wren, insan formunu korumaya çalışıyordu, ancak ergenliğin ortasında olduğu ve şu anda onların dayaklarından acı çektiği için, formu çıplaktan değişmeye devam etti.
insandan kaplana, leopara ve tekrar geriye. Isırıklarından dolayı morluklar ve kanla kaplıydı.
Kurtlara doğru koşarken, üzerine büyük bir öfke çöktü. “Git buradan! Ne yapıyorsun?"
O zaman ona sırt çevirdiler. Kendisinden bir kafadan uzun ve çevresinin iki katı olan Stone, onu yakaladı ve duvara doğru itti. "Kulübün içinde değilsin küçük kız.
Sığınağın koruması burada yok. Bundan uzak dur yoksa incinirsin.”
Wren diğer kurtlardan birinin peşinden atılırken homurdandı ama o, onların dengi değildi.
Güçlerini kontrol edemediği sürece değil.
Onu beslediklerini görmek onu tiksindiriyordu.
"Eğer bunlar benim iki seçeneğimse... İncinmeyi seçiyorum." Stone'a kafa attı ve onu tekmeledi, ardından ayağa kalkmasına yardım etmek için Wren'e koştu. İnsandan büyük, ağır kediye geçmeyi bıraksaydı, çok daha kolay olacak bir şey.
"Yürüyebilir misin?" diye sordu ona, vücudunu kaldırmaya çalışmanın yarattığı gerginlikten nefesi kesilerek.
"Deniyorum."

"Onu içeri ışınlayabilir misin?"
Fang'ın derinden gelen sesiyle donakaldı. Yukarı baktığında onu insan formunda gördü. Adamın istediğini yaparken kalbi minnetle çarpıyordu ve Wren'in kontrolsüz güçlerinin onun atlayışını engellememesi için dua ediyordu.
Fang, kendisine inanamayarak bakan Arkadialılarla yüzleşmek için döndü.
"Pekala," dedi liderleri kendini beğenmiş bir tonda. Burada neyimiz var? Ayılara sığınmış bir Katagari pisliği mi?”
Fang, onu kızdırmak için tasarlanmış en iyi bok yiyen sırıtışını ona verdi. "Hayır, sadece kıçını hangi delikten çıktıysa oraya tekmeleyecek bir kurt."
Liderleri onun böbürlenmesiyle alay etti. "Ve bunu tek başına mı yapmayı planlıyorsun? Kendini çok düşünüyorsun, değil mi hayvan?”
Fang başını salladı. Ah serseri lütfen. İnan bana, kendini güçlü hissetmek için bir çocuğa saldırmak zorunda kalan senin gibi korkaklarla uğraşırken yardıma ihtiyacım yok.”
Onu suçladılar. Fang, liderin boğazına atlarken bir kurda dönüştü. Onu yere devirdi. Onu daha çok perişan ederdi ama göz ucuyla diğerlerinden birinin şok tabancası çektiğini gördü. Arcadian onu ateşlerken, Fang yoldan çekildi. Küfür ederek aşağı inen liderin üzerine fışkırdı.
Fang başka birinin bacaklarına atladı. O ona ulaşamadan, Dev ve kardeşleri yedek olarak oradaydı. İhtiyacı olduğundan değil ama...
Arcadialılar, bir okul müdürü gören okul bahçesindeki kabadayılar gibi dağıldılar.
Fang, insan şeklini gösterdi ve uçuşlarına alay etti. "Evet, eve, annene koşsan iyi olur. Ayağa kalkıp dövüşecek kadar cesaretin olana kadar eteklerinin altına saklan."
Dev hala yerde olanı tuttu. "Stoooone," dedi, Stone'un adını uzatırken öldürücü bir ses tonuyla. "Sana kaç kere buraya gelmemeni söyleyeceğiz?"
Ama Stone insandan kurda ve tekrar kurda dönüştüğü için ona tutunmak zordu.
"Kaplan başlattı," diye homurdandı Stone, insan olduğu on buçuk saniye içinde.
Dev homurdandı. "Bir şekilde bundan şüpheliyim. Wren, kışkırtılmadıkça içine kapanıyor.”
"Senden ne haber?" At kuyruklu Dev'e benzeyen, Fang'a alay etti. "Neden buradasın?"
Fang, ayının ses tonuna itiraz ederken gözlerini kıstı. "Geri çekil Grizzly Adams. Sana cevap vermiyorum.”
"Onu rahat bırak Remi," dedi Aimee yanlarına gelirken. "Wren'i içeri almama ve sizi Stone'la ilgilenmeniz için buraya göndermeme izin verdi."
Remi'ye ayıyı sonuna kadar gıdıkladığından emin olduğu kibirli bir küçümseme ileten Fang, dikkatini Aimee'ye çevirdi. Sade bir tişört ve kot pantolon giymiş, nefesini kesmişti. Sarı saçları dağınıktı ve uzun bir tutamı gözlerinin önüne düşüyordu.
Her parçası canlandı.

Stone'a saldırırken ona bakmadı bile.
Remi onu yakalamak için ondan uzaklaştı. "Sakin ol küçük kız kardeş."
Aimee tutuşuna karşı mücadele etti. "Sakin ol, kıçım. Wren'e ne yaptığını gördün mü? Derisinden bir parça koparmak istiyorum."
Stone iğrenç bir bakışla onu tırmıkladı. "O senin gibi bir hayvan. Duvara monte edilmiş bir post olmaktan daha iyisini hak etmiyor."
Aimee Stone'a tekme attı ama Remi'nin sayesinde ayağı onu ıskaladı. "Seni iğrenç pislik! Eğer insanlığın idealiysen, bir hayvan olmayı tercih ederim."
Dudaklarını bükerek Dev'e baktı. "Haklısın, kurtlardan nefret ederim. Şimdiye kadar tasarlanmış en itici cins onlar. Lycaon'un neden onları oğulları için seçtiği beni aşıyor. Bence hepsi toplanıp idam edilmeli. Pis köpekler! Hepiniz!"
Şaşıran Fang, onun sözlerini midesine bir darbe gibi hissetti. Köpek, bir kurda yapılabilecek en büyük hakaretti. Onları, tek işlevi sahibini memnun etmek olan kırbaçlanmış bir hayvana benzetiyordu. Gücü, haysiyeti ve duygusu olmayan akılsız bir yalvaran.
Ama onun söylediklerinden çok, onu en derinden yaralayan, bu sözlerin arkasındaki içten nefretti.
O da kendi türünden nefret eden diğerleri gibiydi ve bu yüzden kurtlar kendi türlerinin diğer dallarından kaçınmak için ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Peltier çatısı altında yaşayan onca farklı ırk olmasına şaşmamalı, hiçbiri kurt değildi.
Artık her şey çok netti.
Sesini düzgün tutmaya özen gösteren Fang öne çıktı. "Kayıt için söylüyorum, bir köpekle bir kurt arasında büyük bir fark vardır. En önemlisi, kimseye boyun eğmiyoruz. Durmadan."
Aimee, Fang'ın varlığını hatırlayınca soğudu. Anlık bir pişmanlık içini sararken Remi'nin kollarında donup kaldı. Onun burada olduğunu nasıl unutabilirdi?
Döndü ve duygusuz bir ifadenin arkasına sakladığı ıstırabı gördü. Gözlerinin derinliklerinde yanıyordu. "Diş-"
Özrünü bitiremeden ortadan kayboldu.
Aimee lanetlendi. Nasıl bu kadar aptal olabildim?
Sorun, onu Stone ve ekibiyle aynı kategoriye koymamasıydı.
Ve Fang ve sürüsüyle tanışana kadar Stone, etrafında bulunduğu tek kurttu.
Dev, Stone'u içeri alırken Remi ona tik attı. "Sanırım onun küçük duygularını incittin, ha?"
Aimee ona susmasını söylememek için dilini ısırmak zorunda kaldı.
Bunu böyle bırakamam.…
Kardeşlerine tek kelime etmeden gözlerini kapattı ve Fang'a odaklandı. Sürüsü ya da erkek kardeşiyle değil, Bourbon Sokağı'nın alt ucunda bir verandada oturmuş, onun kadar hasta görünerek kendini göstermişti.
Ne garip …

* * *

Fang, midesinin derinliklerinde öfke, incinme ve nefret yanarken, her yerde bulunan bir New Orleans sıra evinin dışında tek başına oturdu. Eve gitmeli.

Evet, doğru....
Vane, şimdi hasretini çektiği bir insanı gördükten sonra regl dönemindeki genç bir İkizler kadar huysuz davranıyordu. Anya, eşiyle birlikte gitmişti ve Petra onu her gördüğünde tıslayıp homurdanıyordu. Tek başına ve yapayalnız, French Quarter'da dolaşıp son sığınaklarını bulmaya çalışıyordu. Bir şekilde Sığınağa dönüş yolunu bulmuştu.
Hayır, "bir şekilde" değildi. Oraya aramaması gerektiğini bildiği tek şeyi aramaya gitmişti.
Aimee. Tek istediği onu bir an olsun görebilmekti. Bunun içindeki acıyı dindirmeye yeteceğini kendi kendine söylemişti. Sadece bir bakış ve tatmin olacaktı.
Yorgun bir nefes verdi. Gerçekten ne bekliyordu? Aimee'nin kollarına düşeceğini, onu çırılçıplak soyacağını ve onunla sevişeceğini mi?
O bir ayı.
Sen bir kurtsun.
Hayır, ona göre o, yakalanıp idam edilmesi gereken pis bir köpekti.
"Fang?"
Onun nazik sesine baktı ve onun önünde sokakta belirdiğini gördü. "Beni nasıl buldun?"
Aimee düşmanca ses tonuyla duraksadı. "Senin kokun," diye yalan söyledi, ona güçlerinden bahsetmeye isteksizdi.
"Ben koku bırakmam. Ben daha iyi biliyorum."
Başını olumsuz anlamda salladı. "Bir koku bırakıyorsun." Adam onu öptüğü an, duygularına damgasını vurmuştu.
"Her neyse." Ayağa kalktı. "Bak, senden ya da bir başkasından daha fazla hakarete ihtiyacım yok. Günlük kotamı doldurdum. Sadece eve git ve beni rahat bırak."
Gitmesini engellemek için ceketinin kolundan tuttu. "Söylediğimi kastetmedim."
"Zekama hakaret etme. Ben köpek değilim ve ses tonundaki samimiyeti duydum. Her kelimesinde ciddiydin."
Öfkeyle gerildi. "Pekala, demek istediğimi kastetmiştim. Beni dava et. Ama Stone'a ve onun korkak kabadayılarına yönelikti. Seni o kategoriye dahil etmeyi düşünmedim bile."
Evet, doğru. Onun ne kadar aptal olduğunu düşündü? "Sana inanmıyorum."
Aimee hayal kırıklığı içinde ağlamak istedi. Ama inatçı erkekler hakkında bildiği tek şey...
fikirlerini değiştirmenin bir yolu yoktu. "İyi. O zaman bana inanma." Kolunu bıraktı ve teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Neden uğraştığımı bile bilmiyorum."

"Neden zahmet ettin?" Ona yaklaştı. O kadar yakındı ki, bundan dolayı başı dönüyordu ve gerçekten yapmak istediği tek şey kendini onun kollarına atıp onu tuttuğunu hissetmekti.
Teninin kokusu kafasını doldurdu. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu... Her parçası cızırdadı. Bunun için başka bir kelime yoktu. Annem haklıydı, bu yanlış anlaşılmıyordu. Bu, hissetmesi gereken hızlanmaydı - çiftleşmeye yönelik ezici cazibe. Kendi türüyle deneyimlemek için çok uğraştığı o anlaşılmaz duygu.
Ve ona bunu hissettiren tek kişi Fang'dı.
Lanet etmek.
Doğruyu söylemeden önce dişlerini gıcırdattı. "Bana kızmanı istemedim."
"Neden?"
"Bilmiyorum." Ama biliyordu ve bu hepsinin en üzücü kısmıydı. Onu istiyordu.
Hepsi.
Ona uzandı. Aimee bu dokunuşu arzulayarak kıpırdamadan durdu. İhtiyacım var.
Ama yapamadı. Bu çok yanlış....
Onun için bir anlam ifade eden herkesi ezebilirdi. Sevdiği herkes.
Geri çekilirken dudağını ısırdı. "Geri dönüp Wren'i kontrol etmem gerekiyor. Diğer insanların veya hayvanların yanında pek iyi durumda değil."
"Hiçbirini yapmam."
Yutkundu, sonra kendini yok olmaya zorladı.
Fang orada, karanlıkta durmuş, esintiyle onun kokusunun son kalıntılarının tadını çıkarıyordu.
Bunun üzerine ulumak istedi.
En önemlisi, onun izini sürmek ve onun dolgun vücudunun her santiminin tadını çıkarmak isteyen içindeki acıyı dindirmek istiyordu.
Nefesi düzensizdi, onun peşinden koşmamak için tüm kontrolünü eline aldı. Ama ona yasak olduğunu açıkça belirtmişti. Bunu onurlandırırdı.
Onu öldürse bile.
Kot pantolonunun çıkıntısına baktığında, sonucun olması gerektiği kadar abartılı bir düşünce olmadığına karar verdi.

* * *

"Taş ayılar tarafından ele geçirildi... yine."

Eli Blakemore, oğlunun ikinci komutanına tehditkar bir bakış atmak için okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Adı neydi? David? Davis mi? Donald mı? Dreck mi?
Önemli değildi. Zaten daha az soydan doğmuştu. Soyundan farklı olarak, ondan önceki Arcadialı, Eli'nin atasının üzerinde deneyler yaptığı, bilinmeyen bir Apollite yarım akıllıdan geliyordu.

Eli'nin soyu doğrudan Arcadia kralının kendisinden geliyordu - kralın en büyük oğlundan, daha az değil. Bu ayrım, doğduğu andan itibaren üzerinde etkilenmişti. Onlarınki, pleblere nasıl davranacaklarını göstermek ve atalarının yaratıldıkları anda katletmeleri gereken hayvanlara göz kulak olmak kutsal bir görevdi.
Ve bir grup Katagarya melezi, şanlı oğluna dokunacak olursa, lanetlenirdi.
Ayağa kalkıp hiç hissetmediği bir sakinlikle kitabını bıraktı. "Varyk bana gelsin."
Kurt sesli bir şekilde yutkundu. "Varyk?"
Eli ona ağzı sıkı bir şekilde gülümsedi. Varyk, şimdiye kadar doğmuş en ölümcül kurt adamdı. Doğuştan bir katil olan Varyk, Eli'nin şehrini saran pislik yuvasını yok etmek için kullanacağı araç olacaktı. O ayılardan ve temsil ettikleri her şeyden bıkmıştı.
New Orleans'ı kesin olarak geri almalarının zamanı gelmişti. Sığınak yanıp kül olacaktı.
Ve Varyk kibriti yakardı.
"Evet. Varyk. Getir onu. Şimdi."

BÖLÜM 7

Aimee, Wren'in yatağının yanında otururken Fang'la karşılaşmasıyla hâlâ sarsılıyordu. Tigard formunda, hareket etmeden yan yattı.

"Ne oldu?"

Cevap vermeden önce iki kez gözlerini kırpıştırdı. "Çöpü çıkardım ve beni bekliyorlardı."

"Onlara ne yaptın?"

"Hiç bir şey. Sanırım herhangi birimizin dışarı çıkmasını bekliyorlardı. Ben sadece orada olacak kadar aptal zavallı pisliktim. ... Ne yazık ki, Stone beni arkamdan tekmeleyene kadar onların yaygın aptallıklarını görmezden geldim. Sonra açıldı."

Yumuşak tüylerini okşadı. Tipik olduğu gibi, kurtlar bir kavga arıyorlardı.

"Çok üzgünüm Wren."

Elini büyük bir pençesiyle kapattı. "Olma. Sen, Cherise ya da diğer dişilerden biri olsaydın ne yapacaklarını yalnızca tanrılar bilir. Onlara yapmaları gereken savaşı verecek kadar güçlerimi kontrol edemediğim için kızgınım."

Evcil maymunu Marvin yastığının yanında gevezelik etmek için yatağın üstüne fırladığında ona gülümsedi. Wren kıpırdamayınca, Marvin öne doğru eğilerek onun büyük, tigard kafasına sarıldı ve sivri kulaklarından birini okşadı. Şimdi, bu uzun zamandır gördüğü en sevimli şey olmalıydı.

"Dinlenmene izin vereceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Teşekkürler."

Aimee odayı geçti ve kapıyı çok sert kapatmamaya dikkat etti. Wren keskin seslerden nefret ederdi. Keskin işitme duyusundan mı yoksa çocukluğundan kalma kötü bir şey olduğundan emin değildi. Ne olursa olsun, yaşadıklarından sonra onu üzecek değildi.

Merdivenlere yaklaştığında, sert bir bakışla yanlarından çıkan annesiyle karşılaştı.

"Bir sorun mu var?"

Annem dudağını büktü. "O aptal kaplan. Ona neden o kurtlara saldırdığını sormam gerekiyor."

Aimee suçlama karşısında afallamıştı. "Yapmadı. Ona saldırdılar."

"Öyleyse sen ve muhtemelen o da öyle diyor, ama kurtların farklı bir hikâyesi var ve buna yemin etmeye istekli daha çok insan var."

"Yalan söylüyorlar."

Annem son derece sinirli bir ses çıkardı. "Ve Wren'in sözüne inanır mısın?"

"Yapmayacak mısın?"

"HAYIR." Annem, Wren'in kapısına ters ters baktı. "O doğal değil. Sahip olduğu o pis maymuna kadar onunla ilgili her şey."

O zaman Aimee neydi? Ergenlikte Arcadian olan bir Katagari ayısı. Şu anda sadece bir kurda ilgi duyan bir tanrıçanın izleme güçlerine sahip biri. Bundan daha doğal olmadın.

Bu yüzden annesine kendisi hakkındaki gerçeği söyleyemezdi. Evet, annesi onu seviyordu ama annesi bir hayvandı ve içgüdüleri farklı olan her şeyi öldürmekti.
"Wren her ne ise, anne, o bir yalancı değil. Stone ve grubu ise... ne zaman dürüst oldular?"
"Bir elçi gönderdiler. Onlara Wren'i veremezsem, Omegrion'un önüne çıkacaklar ve tüm likantroplar için tehlike taşıdığımı söyleyecekler. Ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Ehliyetimizi ve evimizi kaybedebiliriz."
"O zaman onlara Stone'u geri ver. Zaten babasının tek istediği de bu. Onlara Wren'in bizim tarafımızdan disipline edileceğini söyle."
"Ve ne zamandan beri burada hüküm sürüyorsun?"
Aimee annesine göre başını eğdi. "Sınırlarımı aştığım için beni affet. Evrenin pisliğinin özgürce dans etmesine izin verilirken bir masumun cezalandırıldığını görmekten nefret ediyorum, özellikle de o ara sokaktan geçen herhangi birimizin üzerine atlayacakları ve buna sen veya ben de dahil olacağımız için."
Annesinin bakışları sertti. "İçgüdülerim, Wren'i onlara atmak yönünde. Sorun çıkarıyor ve ona burada ihtiyacımız yok. Onu burada istemiyorum."
Uzun bir iç çekti.
"Ancak, bize Savitar'ın kendisi tarafından getirildi." Savitar, Omegrion'dan sorumlu kişiydi. Kimsenin karşı çıkmadığı veya sorgulanmadığı. Durmadan.
"Yani insan tarafım, onu koruduğum sürece bir dereceye kadar kaldıracın farkında. Senin yolunu deneyeceğim, küçük hanım.
Ama başarısız olursa, onlara gidecek. Ne dersen de."
Ve onu korumak için onunla gideceğim. Aimee bunu yüksek sesle söylemedi. Annesi kimsenin onu sorgulamasına veya ona karşı çıkmasına dayanamazdı - canavarın doğası buydu. Burası Nicolette'in iniydi ve hepsi onun son kuralına tabiydi.
"Teşekkürler anne."
Merdivenlerden inmek için yön değiştirmeden önce annesi başını ona doğru eğdi.
Aimee, Eli'nin aklından neler geçtiğini merak ederek onun peşinden gitti. Yıllarca o dayanılmaz derecede kibirli pislik ve izcileriyle sorun yaşamışlardı. Ama klanının yaptığı hiçbir şey ona mantıklı gelmemişti.
Yine de, sanki bu onun gelişigüzel bir çılgınlığı olmadığı konusunda onu uyarıyormuş gibi, zihninin bir köşesinde bir ürperti vardı. Olan bitenden daha fazlası vardı.
Uğursuz bir şey.

* * *

Pis ayı onu içine attıkları kafesi açarken Stone, Dev'e dik dik baktı. En azından sonunda şekil değiştirmeyi bırakmıştı. "Sonunda kendine geldin sanırım."

Dev güldü. "Eğer bu doğru olsaydı, seni ve o kafesi timsahlara yem etmek için bataklığa götürüyor olurdum. Ne yazık ki, baban sana sahip çıkması için birini gönderdi."
Gelenin Darrel olmasını beklerken, Dev kapıyı açtığında ve Varyk tüm vahşi görkemiyle orada durduğunda şaşırdı. Uzun boylu, acımasız ve öfkeli Varyk'in omuz hizasında kahverengi saçları ve o kadar mavi gözleri vardı ki delici ve buz gibiydi. Yakışıklı yüzüne alaycı bir sırıtma kalıcı olarak kazınmıştı. Ve sert duruşu her zaman içini sindirecek birini aradığını söylerdi.
Omurgasından aşağı bir ürperti inerken Stone yutkundu. Varyk yalnızca marjinal olarak aklı başındaydı....
Ve bu onun en iyi günüydü.
Varyk'in yüzündeki kızgın ifadeye bakılırsa, bu o güzel günlerden biri değildi.
Babası onu buraya göndererek ne halt ediyordu?
Şahsen Stone, bu adamın yanında bir saniye bile geçirmektense kafesinde kalmayı tercih ederdi. "Babam nerede?"
Varyk gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Konuşmuyorsun oğlum. Belki bir daha asla." Boynundan sertçe tuttu ve kapıya doğru itti. Dev'e döndü. "Ona saldıran kişi nerede? Ben de ona eşlik edecektim.
Ayı, Stone'un hayran olması gereken küstah bir inkarla başını salladı. Varyk gibi birini kızdırmak cesaret isterdi. "Yapamaz. Wren burada kalıyor."
"Bana söylendiği gibi değil."
Dev ona alaycı bir şekilde sırıttı ve bu, ayı açısından bu kadar intihara meyilli bir hareket olmasaydı Stone'un saygı duyacağı bir şekilde sırıttı. "Şey, sana söyledim."
Varyk ona sert bir bakış attı. "Ve benim için önemli değilsin, sofra hurdası."
"Bu duygu tamamen karşılıklı, yem ol. Kahretsin, senin burada olduğunu bile kabul etmiyorum. O yüzden dışarı çık ve çöpünü yanına al."
Varyk'in ölümcül bakışı sertleşti. "Gerçekten benimle bu tonu almak istemiyorsun."
Dev kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eh, aralarından seçim yapabileceğimiz birkaç tane daha var.
Aşağılayıcı. Sinirli. Küçümseyen. ağırlaştırılmış Aşırı alaycılığa karar vermeme ve ödeşmemize ne dersin?
"Tigard'ı istiyorum."
"Ve gitmeni istiyorum. Bilin bakalım bu tartışmayı kim kazanacak? Ve göründüğünden daha yoğunsan, o sen değilsin.
Varyk onu gömleğinden yakaladı. "Beni dışarı mı çağırıyorsun?"
"Sana yavaş diyorum. Dışarı değil." Dev ellerini ondan uzaklaştırdı. "Şimdi gitmeni öneriyorum. Artık gerçekten burada yaşamama gerek olmadığına karar vermeden hemen önce.
Varyk, Dev'e saldıracakmış gibi başını eğdi. Taş nefesini tuttu. Varyk en iyi ihtimalle dengesizdi. Ne yapacağı hiç belli olmuyordu ve buraya saldırırsa...
Onlar mahvoldu.

Varyk, Dev'in yanından üst kattaki alana baktı. "Bu gece olduğun kadar şanslı olmayacağın bir yer ve zaman gelecek."
Dev pis pis güldü. "Ne zaman anneni özlersen ve kıçına şaplak atmaya ihtiyacın olursa gel biraz al."
Varyk, boğazını parçalamak üzere olan bir kurdun sesiyle homurdandı. Dev'i dövmek yerine, Stone'a döndü ve onu Peltier House'dan çıkarmak için kolundan tuttu.
"Sakıncası var mı?" Caddeye çıkar çıkmaz taş şakladı. "Ben senin kız arkadaşın değilim."
Varyk, ezici bir tutuşla onu boğazından yakaladı. "Kesinlikle. Seni tokatlamamak ya da öldürmemek için hiçbir nedenim yok." Bırakmadan önce iyice sıktı.
Boğazını temizlemek için öksüren Stone ona dik dik baktı. "Senin problemin ne?"
"Benim sorunum, senin şımarık kıçını kurtarmak için o hayvanların pis kokusuna katlanmak zorunda kalmam. Ben senin baban değilim ve aramızda seni bir daha kurtarmak istememi sağlayacak hiçbir genetik kodlama yok. Dikkatli yürü, evlat. Bir dahaki sefere seni orada bırakacağım."
Peki ya babam?
Varyk sokakta yürürken yanıt vermedi ve gecenin içinde kayboldu.
Stone sert bir çekişle ceketini düzeltti. "Evet, yürümeye devam et serseri. Bir daha bana böyle dokunursan seni yenerim." Tabii bunu kurtadamın duyabileceği kadar yüksek sesle söylemedi. Tamamen aptal değildi.
Omzunun üzerinden arkasına dönüp Sanctuary'e baktı. "Günleriniz sayılı ayılar."
Katagarya kurtları için olanlar da öyleydi. Babasının kasabada olduklarından haberi yoktu. Ama Stone hemen aydınlanmasını sağlayacaktı. Sonra hepsinin üzerine cehennemin gazabını yağdıracaklardı.

* * *

Fang, kurt kılığına girmiş, çimenli yumuşak bir yatakta uyuyordu. Ama uyurken bile etrafındaki her şeye karşı tetikteydi. Yavruluğundan beri böyleydi. Daha da önemlisi, yavruluğundan beri böyle olmak zorundaydı. O ve Vane, aileleri Regis'in oğulları olsalar da, yalnızca babaları tarafından değil, Stefan gibi onun doğrudan emri altındaki kişiler tarafından da en kötüsüne maruz bırakıldılar.

Babaları, Arcadian annelerinin onunla çiftleşme ritüelini tamamlamayı reddetmesinden onları sorumlu tuttu. Reddi, Markus'u iktidarsız ve düşmanca yapmıştı.
Ve Katagarya çocuklarını elinde tutmayı reddetmesi onları bir hedef haline getirmişti.
Böylece Anya yaklaştığında, savaşmaya hazır bir şekilde uyandı.
Anya kendini yere indirdi. "Sadece benim, Fang."

İnsana döndü ve elini onun burnuna doğru uzattı. "Üzgünüm bebeğim. bilmiyordum.”
Yanına uzanmadan önce parmaklarını yalamak için öne çıktı ve başını onun uyluğuna yasladı.
Kulaklarının etrafındaki kürkü okşadı. "Bir sorun mu var?"
“Uyuyamadım. Orian devriye geziyor ve ben yalnız kalmak istemedim.”
Vane nerede?
"Emin değilim. İninde veya kampında değil. Onu bir süredir görmedim. Senin varmi?"
"Bataklıkta yaşayan Kara Avcı'ya yardım etmeye gitmişti. Pençe. Şimdiye kadar dönmüş olacağını tahmin etmiştim.” Kara Avcılar, tanrıça Artemis için savaşan ölümsüz savaşçılardı. Were-Hunters'ın kuzenleri Apollite'leri avladılar ve Daimon'u her dönüştürdüklerinde onları öldürdüler ve yaşamak için insan ruhlarını avlamaya başladılar.
Kara Avcılar ve Kurt Avcıları'nın karışması enderdi ama imkansız değildi ve yüzyıllar boyunca Fang ve Vane onlardan birkaçıyla arkadaş olmuştu.
Anya derin bir iç çekti. "Geçen gece uğrunda dövüştüğünüz Kara Avcı bu, değil mi?"
"Evet, Talon ve Acheron." Acheron, Kara Avcıların lideri ve Vane'in uzun süredir arkadaşıydı.
"Keşke ikiniz onları rahat bıraksanız. Ne zaman bir Kurt Avcısı onlardan biriyle karışsa kötü bir şey oluyor.”
Merak etme. Aslında eğlenceliydi. Ayrıca, bir sürü Daimon saçmalığı dönüyor ve Kara Avcılar bir şey olması durumunda sizi korumamıza yardım etmeyi kabul ettiler."
"Öyleyse sen söyle ama ben onlara güvenmiyorum."
"Ben de güvenmiyorum ama Vane'e güveniyorum ve sen de güvenmelisin. Bize veya sürüye zarar verecek hiçbir şey yapmaz."
Utanarak uzağa baktı.
Fang, ona böyle hissettirdiği için kendini suçlu hissetti. Ancak, büyüklerini sorgulamamalı. Onlara bir şey olursa Vane ölecekti.
Buna onun sebep olduğunu düşünmek...
Vane bunu asla atlatamazdı. Yine de Fang oturmuş kız kardeşinin kulağını okşarken içinde kötü bir his vardı. Bunu tanımlayamıyordu. Kanını isteyen bir hayalet gibi aklının bir köşesinde geziniyordu.
Bu sadece Anya için endişeleniyor.
Öylemiydi? Yoksa bu bir önsezi olabilir mi? Hiçbir zaman özellikle önsezili olmamıştı.
Ancak …
Bunu düşünmeyecekti. Anya güvendeydi. Onu korumak için buradaydı ve Vane elinden geldiğince çabuk geri dönecekti. Hiçbir şey değişmezdi. Yavrularını burada, eski düşmanlarının onları aramayacağı bir yerde beslerdi. Sonra yavruları seyahat edecek kadar büyüdüklerinde tekrar hareket ederlerdi.
Bu işlerin yolu buydu. Ve hiçbir şey değişmeyecekti. Bundan emin olacaktı.

* * *

Fang keskin bir alarm çığlığıyla uyandı. Kurt kılığına girmiş, sese uyanmış olan kız kardeşinin yanında yatıyordu.

"Burada kal," diye ona yansıdı. "Gidip kontrol edeceğim." Pençelerinin üzerinde doğruldu ve bir grup kurdun toplandığı ana kampa doğru koştu. İki tanesi çok kan kaybediyordu.

Keegan'ın ağabeyi Liam, üzerine ağırlık vermemek için kanlı pençesini kaldırdı.

Açık kahverengi kürkü kanla kaplıydı. “Bu bir pusuydu. Herhangi birimiz başarabildiğimiz için şanslıyız.”

Yine kurt kılığında olan Markus ona dik dik baktı. "DSÖ?"

“Arcadian kurtları. Bize tuzak kurdular.”

Markus küfretti. "Tesseranın geri kalanı nerede?"

"Bilmiyorum. Orian bize geri gelip hepinizi uyarmamızı söyledi.”

Markus bakışlarını sürüye çevirdi. “Güçlerimizi toplayın! Her sağlıklı erkeği istiyorum.”

Fang, babasıyla yüzleşmek için insana dönüştü. Yapamazsın. Ya bu bizi kadınlarımızdan uzaklaştırmak ve onları korumasız bırakmak için kurulmuş bir tuzaksa? Etrafındaki kurtlara baktı. "Daha önce ne olduğunu hatırlıyor musun? Arcadian katliamında kaç kadın ve yavru kaybettik?

Markus ona tersledi.

Ama Fang, diğerinin gözlerindeki kararsızlığı gördü.

William ilerledi. "Sanırım Fang haklı olabilir. Bazılarımız geride kalmalı. Her ihtimale karşı."

Markus'un gözleri karanlıkta parladı. Sorgulanmaktan nefret ederdi. "İyi. Fang ve siz kadınlar geride kalabilirsiniz. avlarım.”

Paket ikiye bölündü.

Liam topallayarak Fang'ın yanına gitti. "Seni bilmem ama ben kesinlikle kendimi kadın gibi hissetmiyorum."

Fang güldü. "İktidarsız mucizeyi görmezden gelin. Peki tam olarak ne oldu?

"Eğitim için küçük kümes hayvanlarının peşinden koşuyorduk. Bir dakika bataklıkta kovalıyorduk ve bir sonraki Orian'a Taser ile vuruldu, sonra birisi silahlarla üzerimize ateş açtı. Agarian'ı kafasına bir kurşunla hemen kaybettik.”

Liam kendi yarasına baktı. "Pençeye takıldım ama sadece beni çentikledi." Bu yüzden büyüsünü kullanamıyordu. Yaralandıklarında büyüleri tahmin edilemez ve istikrarsızdı. Kullanıldığında, istenmeyen çok sayıda şey yapabilir.

Aniden Anya bağırdı.

Tekrar bir kurda dönüşen Fang, onun için koştu. Rekor sürede ona ulaştı. Yerde yatıyordu, kıvranıyordu.

Korkmuş, burnunu onun boynuna sürtmüş. "Anya?"

Kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu.

Zaten doğum yapıyor muydu? Fang, arkalarından gelen Liam'a şaşkın bir bakış attı. "Nedir?"
"Oryan..."
"Ondan ne haber?"
Anya tam bir ıstırap içindeymiş gibi yeri eşeledi. "O öldü."
Fang onu yatıştırmaya çalıştı. "Hayır, Taser ile vuruldu."
Başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, o öldü. Bunu biliyorum. Ben hissediyorum."
“Sadece hamilesin ve üzgünsün.”
Ona o kadar düşmanca ve ıstıraplı bir bakış attı ki, ruhu sarsıldı. "Biz birbirimize bağlı iki arkadaşız, Fang. O öldü. Ben hissediyorum."
Bu sözler içini delip geçerken Fang nefes alamıyordu. gümrüklü…
İki Were-Avcısı birbirine bağlandığında, yaşam güçlerini bir araya getirdiler. Bu, içlerinden biri öldüğünde ikisinin de ölmesi anlamına gelen nihai bir sevgi ve sadakat eylemiydi.
Tek istisna, kadının hamile olmasıydı. Sonra hayatı uzadı, ama sadece bebekler doğana kadar. Sonuncusu güvenli bir şekilde dünyaya getirildiğinde, anne eşine sonsuzlukta katılacaktı.
Anya ölecekti.
Fang nefes almakta zorlandı, bu sözler ruhunun derinliklerine saplanan pençelerle ona çarptı ve tek yapabildiği ayakta kalmaktı. "Neden böyle bir şey yaptın?"
Ona doğru hamle yaptı, onu sertçe ısırdı. "Onu sevdim aptal aptal. Neden başka?” Uğursuz, uğursuz bir sesle uludu. Tam bir ıstırap içinde bir kurdun çığlığı.
Başını geriye yaslayarak ona katıldı ve kendi acısını serbest bıraktı.
Kız kardeşi ölecekti... Ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Anya ağlamaya devam etmek için sustu. "Nasıl ölmüş olabilir? Nasıl?"
Ama Fang onun sözlerini duymadı. Tek yapabildiği onun ölü ve topal olduğunu görmekti. Asla tanımayacakları bir annenin hikayeleri için ona bakan yavrularını görün.
Bu nasıl olabilir?
Tıpkı onun gibi olacaklardı. İçlerinde, hiçbir şeyin dolduramadığı o derinliğe sahip olacaklardı. Sevilmek nasıl olurdu sorusu. Onlarla ilgilenen ve onları besleyen bir anneye sahip olmak.
İnsana dönüşerek onu kollarının arasına aldı ve kendi gözyaşları dolarken onu tuttu. "Onları yalnız bırakmayacağım Anya. Durmadan. Boşuna isteyecekler.”
Sen ve babaları hariç.
Bu sözler onu boğdu ve kontrolünü aşmayı başardı. İstemeden gözyaşları aktı. Utanarak yüzünü onun boynuna sakladı ve ona değer verdiği her şey için sarıldı. Böyle olmaması gerekiyordu. Abisi ve kız kardeşi hayatındaki tek değişmezlerdi.
Onlar onun tek tesellisiydi.
Ve şimdi birini kaybetmek... Dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Başka hiçbir şeyden habersiz onu kendine yakın tuttu, saatlerce salladı. Vane ancak şafak vakti döndüğünde ne kadar zaman geçtiğini anladı.
Vane yavaşça onlara yaklaştı. "Sorun nedir?"
Fang, bunu ona kibarca söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Anya şimdi uyuyordu ama onun söz konusu olduğu yerde böyle bir teselli yoktu. Yumruğunu onun beyaz kürküne sıktı ve Vane'i onu paramparça ettiği gibi paramparça edecek gerçeğin üzerini örtmenin hiçbir yolu olmadığına karar verdi. "Anya'nın Orian'la bağ kurduğunu biliyor muydun?"
Vane, bu fikri Fang kadar iğrenç bulmuş gibi dudağını kıvırdı. "Bunu neden yapmış olabilir?"
"Onu sevdiğini söyledi."
Vane'in her yeri kaskatı kesildi. "Geçmiş zamanda konuştun."
Fang derin bir nefes aldı ve kendini Vane'in tepkisine hazırladı. Tanrım, ona söylemesi gereken kişinin kendisi olmamasını ne kadar isterdi. "Bu gece öldü."
Vane öyle iğrenç bir lanet okudu ki, Fang şaşkına döndü. Normalde abisi çok daha ihtiyatlıydı. Ama tamamen anladı. Aynı duyguları yansıtıyordu. Vane yanlarında diz çöktü ve bir elini Anya'nın üzerine koydu. Fang'ın bakışlarıyla buluştuğunda Fang, kendi kalbinde tuttuğu kardeşinin gözlerindeki tüm ıstıraplı acıyı gördü.
"Ne yapacağız?"
Fang başını salladı. "Ölmesini izlemek zorunda kalacağız."
Vane uzağa baktı. Sanki bununla Fang'ın yüzleşebileceğinden daha fazla yüzleşemezdi. "Ne oldu?"
"Bir grup Arcadialı onlara saldırdı ve Orian, kavga sırasında öldürüldü. Başka ne?
Aptal lanet kurt. Burada Anya ile birlikte olmalıydı ve arkadaşlarıyla alem yapmamalıydı.
Vane canlanacak ve onları kovalayacak gölgeler arıyormuş gibi yuvanın etrafına baktı. "Geriye kalanları buraya kadar takip ettiler mi?"
"Bilmiyorum. O soruyu ben sormadım. Markus ve bir grup kişi onların peşine düştü."
"Ve?"
"Geri dönmediler."
Diğerleri yavaşça kampa girmeden önce bu sözler dudaklarından yeni çıkmıştı. Bazıları kanlıydı ve topallıyordu. Ama hiçbiri eksik görünmüyordu.
"Anya'yla kal." Vane onları kontrol etmeye gitti.
Fang, kardeşi yüzünde sert bir ifadeyle dönene kadar kıpırdamadı. "Ne?"
"Acheron'un bizi hakkında uyardığı Arkadyalılar grubu. Bir şekilde burada olduğumuzu öğrendiler ve Nöbetçiler kanımızı almak için yola çıktılar."
Hayatlarının hikayesi buydu. Nereye giderlerse gitsinler, Arcadialılar onları buldu ve onlara saldırdı. İnsan kardeşleri neden onları rahat bırakmıyordu? Çünkü Kader, türünüzü tamamen yok etmeye kararlı üç psikopat orospu.

Şimdi kız kardeşi, hiçbirinin istemediği ve hak etmediği bir lanetin bedelini ödeyecekti. Hayat çok adaletsizdi. Ama Acheron'un pek çok kez söylediği gibi, hak etmenin hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Hayat öyleydi.
Vane yanına oturdu. Bok gibi görünüyorsun. Neden gidip biraz dinlenmiyorsun?”
"Uyuyamıyorum."
"Senin uykuya ihtiyacın var. Çalışamayacak kadar yorgunsan, kimseye bir faydan dokunmaz."
Evet, ama bu gece nasıl huzuru bulabilirdi? Midesinde kusma isteği uyandıran bu hastalıklı yumru dışında hiçbir şey yoktu.
Yirmi dört saat geriye gidip bu gelecekten habersiz olmayı ne kadar çok isterdi...
Vane onu nazikçe itti. “Anya'm var. Git dinlen. Hiçbir şey değilse, bir süreliğine kurda dönüş.
Fang ondan vazgeçmeden önce somurtkan bir şekilde başını salladı, tek yapmak istediği onu elinden geldiğince uzun süre tutmak olsa da. Ama Van haklıydı. Gerçek formunda biraz zamana ihtiyacı vardı.
Ve kendisi için bir tür rahatlık bulması gerekiyordu. Sadece bir küçücük nanosaniye için bile olsa acıyı uyuşturacak bir şey.

* * *

Aimee, acı içini delip geçerken irkilerek uyandı. Wren ya da erkek kardeşlerinden biri tehdit edildiğinde hissettiği duygunun aynısıydı.

Ancak bu sefer Fang içindi. Onu sanki yanındaymış gibi hissedebiliyordu. Ve göğsünde aynı korku hissi vardı. Onu hemen bulmak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için aynı aciliyet.
Ne olmuştu?
Gözlerini kapatarak onu buldu. Kurt kılığında yüzüstü yatıyordu. Yaralı görünmüyordu ama yine de onda bir şeyler kırılmış gibiydi. Acıtmak.
Daha ne yaptığının farkına varmadan onun yanında belirdi... hâlâ geceliğiyle.
"Fang?"
Fang, Aimee'nin yumuşak ses tonuyla donakaldı. Gözlerini açtığında onun yanında diz çökmüş olduğunu gördü. "Burada ne yapıyorsun?"
“Bilmiyorum. Sadece birine ihtiyacın olduğunu hissettim.
Kaşlarını çatarak ona gitmesini söylemek istedi. Ondan olabildiğince uzaklaşmak için.
Ta ki nazik bir elini onun boynuna koyana kadar.
Fang orada kendisine dokunulmasından her zaman nefret etmişti. Kurt formundayken Anya bile onu okşayamazdı. Dayanamadı.
Yine de Aimee'nin dokunuşu onu yatıştırdı. Elini kürkünün arasından geçirdi, iki parmağının arasında nazikçe ovuşturduğu kulağına gitti. Kendini durduramadan ona yaklaştı.
"Ne oldu?"

Anya'yı düşündükçe boğuldu. "Kız kardeşimin kefil arkadaşı dün gece öldü."
"Yükü ağır olan kız kardeşin mi?"
Onayladı.
"Ah, tatlım... Çok üzgünüm."
Üzgünüm... bu hiç şüphesiz alışkanlıktan dolayı söylenmiş değersiz bir kelimeydi. İnsanların gerçekten ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikirleri olmadığı halde bunu söylemelerinden nefret ediyordu. Hiçbir tesellinin hafifletemeyeceği, hatta köreltemeyeceği bir kayıpla, içinde derinlerde yanan acı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ablası burada olmadan nasıl devam edebilirdi? "Senin ailen var. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok-"
"Bu doğru değil," dedi, onu daha sıkı kavrayarak. "İki erkek kardeşimi ve bir eşini kaybettim. Ne kadar yaktığını ve nasıl acıttığını çok iyi biliyorum. Hiçbir zamanın iyileştirmediği ıstırabı biliyorum. Onları ve nasıl öldüklerini hatırlamadığım bir gün yok. Bu yüzden benimle o tonu kullanma, ahbap. Buna tahammül etmeyeceğim."
Fang insana dönüştü ve onu kollarının arasına çekti. "Üzgünüm Aimee. bilmiyordum."
Aimee, Bastien ve Gilbert'i her hatırladığında hissettiği gözyaşlarını geri alırken, onu daha sıkı kavradı.
Daha da kötüsü, onun yüzünden ölmüşlerdi. Çünkü güçlerini onlarla paylaşmış ve onlara düşmanlarının yerini göstermişti. Onu korumak için peşlerinden gitmişlerdi. Bunun suçu. Üzüntü... şimdi bile dayanabileceğinden fazla olduğu zamanlar vardı.
Yine de hayat devam etti, her acılı ıstıraplı ritmi.
"Sorun değil," diye fısıldadı ama bunu kastetmemişti. Sevdiklerini kaybetmek asla doğru değildi. Hayat acımasız, sert ve soğuktu. Bunu çoğundan daha iyi biliyordu.
Annesinin iki kutuplu ruh hali dalgalanmaları bunun kanıtıydı. Maman, evlerine sadık olan herkesi hoş karşılayıp korurken, ihanet ettiğinden şüphelendiği herkesi de aynı hızla öldürürdü - Wren'e karşı doğal olmayan nefreti bu yüzdendi.
Ve o çok bağışlayıcıydı. Annem onu sevse de Aimee, annesinin gözlerinde, öldükleri sırada henüz bir yavru olmasına rağmen, Aimee için hala taşıdığı suçu gördü.
Aimee içini çekti. "Wren'in sık sık söylediği gibi, hayat er ya da geç hepimizi kurban eder."
"Çalıkuşu?"
"Kurtarmama yardım ettiğin tigard. Çoğu şey hakkında korkunç derecede bitkin bir görüşü var, ama bence bu konuda haklı. Biz mağduruz."
Fang başını salladı. "Kurban olmayı reddediyorum. Hiç... ama onu kaybedeceğime ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığına inanamıyorum.
"En azından hoşçakal demek için vaktin var. Kardeşlerim bir anda gittiler. Hiçbir şey için zaman yoktu, yas tutmak için bile."

Fang, onun kendisini ne kadar teselli ettiğini anlayınca duraksadı. Acılarını paylaşıyorlardı ve…
Ne yapıyorsun?
Ona uzanıyordu ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kimseye güvenmiyordu, özellikle de yabancılara. Konforu reddetti ve her zaman öyleydi.
Yine de onu bırakmak istemiyordu. Bir süre böyle kalmak istedi. Onu okşaması ve kalbindeki acıyı dindirmesi için.
Aimee yerdeki bir şeye bakmak için kucağından çekildi. Öne eğildi ve Stefan'ın saldıran Arcadialılardan birinden kopardığı kumaş parçasını aldı. İncelemeleri için geri getirmişti ve Vane bakması için daha önce ona getirmişti. Ne yazık ki, koku o kadar kirliydi ki, onları takip etmek için onu kullanmaya çalışmak bile değersizdi.
Onu incelerken dikkatle kaşlarını çattı.
Kaşlarını çattı. "Nedir?"
“Bu yamayı biliyorum. Bir tessera üniformasından.
Kalbi atmayı bıraktı. "Ne demek biliyorsun, bunu biliyor musun?"
Aimee, kafasında görüntüler oynatılırken güçlerini kullanmak için gözlerini kapattı. Kurtların dövüştüğünü görebiliyor, hırlayıp yırttıklarını duyabiliyordu. Arkadyalıların onlara saldırdığını görün. Ama bir yüz diğerlerinden daha netti.
Çok iyi tanıdığı bir yüzdü.
"Bu Stone'un."
Fang başını eğdi. "Taş? Bu ismi neden biliyorum?”
"Sığınak'ın arkasında savaştığın kurt oydu."
Fang'ın nefesi, sanki solar pleksusa sert bir darbe indirmiş gibi onu terk etti. "Ne?"
"O kurttu..."
"HAYIR." Fang, bu sözler ruhunu paramparça ederken inanamayarak başını salladı. Ne yapmıştı?
"Sevgili tanrılar... Kız kardeşimi öldüren benim."

BÖLÜM 8

Fang, gerçeklik çöküp onu ezerken midesi bulandı. Aptalca kavgası, kız kardeşinin eşinin hayatına mal olmuştu ve bu, yavruları doğar doğmaz onu onlardan alacaktı.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

"Fang, kendini suçlayamazsın."

Aimee'nin sözlerini duydu ama gerçeği biliyordu. "Onlara saldırmasaydım burada olduğumuzu bile bilmeyeceklerdi." Senin için. Son sözü yüksek sesle söylemedi ama zihninde kor gibi yandı.

Ben ne yaptım?

"Diş-"

Elini itti. "Lütfen git. Bana her yaklaştığında kötü bir şey oluyor."

Aimee tokat yemiş gibi irkildi. Ve bu sözler fiziksel bir darbe kadar acıttı. Kendine, onu öfkelendiren şeyin acısı olduğunu söylemeye çalıştı. Ama önemli değildi. Hala acıyor.

"Gideceğim, ama eğer bir şeye ihtiyacın olursa-"

Ona çevirdiği bakış sert, iğneleyici ve kınayıcıydı. "Senin ya da başka birinin bokuna ihtiyacım yok."

Bir anda boğazı düğümlendi. Başını sallayarak kendini eve götürdü, onun reddi karşısında sersemlemiş bir halde oturduğu yatağına geri döndü. Hiç acıtmamalı.

Öyleyse neden yaptı? Ve bu sadece küçük bir ağrı değildi. Kalbi hırpalanmış ve üzerine basmış gibi hissetti.

O sadece aptal, kızgın bir kurt.

Doğru ve bunu geride bırakması gerekiyordu. Onu arkasına alması gerekiyordu. Onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendi geleceğine odaklanması ve kendine konumuna uygun bir eş bulması gerekiyordu. Ailesi sadece kabul etmekle kalmaz, aralarına katmaktan gurur duyardı. Sevdiklerine karşı görevi buydu.

Yarın ona bir ayı bulacaktı ve artık Fang ya da başka bir kurt hakkında hiçbir şey düşünmeyecekti.

* * *

Fang kendini bok gibi hissetti. Aimee'ye bağırmamalıydı ve bunu biliyordu. Onun hatası değildi.

Tartışmaya hiç düşünmeden atlayan o olmuştu. Onu suçlamak anlamsızdı. Başa çıkamadığı kendine olan öfkesiydi. Onu suçlamak, kendini suçlamaktan daha kolaydı.

Ama sonunda gerçeği biliyordu.

Anya'nın ölmesinin tek nedeni oydu. Öfkesi ve mücadele etme ihtiyacı buna sebep olmuştu.

İçindeki kurt bunun intikamını almak istiyordu. Düşmanlarının kanında yıkanmak istiyordu. Öfkesini ve suçluluğunu ölümleriyle yıkamak için.

Keşke o kadar kolay olsaydı.
Ancak insan tarafı, hiçbir şiddetin yapılanları geri alamayacağını biliyordu. Anya ölecekti ve umursamaması gereken bir ayıyı kurtarmaya çalışmak onun suçu olacaktı.
Öyleyse neden yaptı?
Tüm bunlarla baş edemeyince, kafasından düşünceler kovalarken kurt formuna dönerek nemli zemine uzandı.
Sonunda, tek bir gerçekliğe geri dönmeye devam etti - berbat bir öğleden sonra bir kişiyle tesadüfen karşılaşmak hayatını nasıl bu kadar değiştirebilirdi? Bir ayının bir şekilde kalbine girip tüm hayatını mahvetmesi nasıl mümkün olabilirdi?

* * *

Eli, kendi oğlunun derisini yüzmeyi hayal ederken karanlık, tertemiz çalışma odasında yürüdü.

Evet, çocuk daha gençti ama nasıl bu kadar ahmak olabiliyordu? Öyle pervasız...
Artık Katagarya kurtları onların varlığından haberdar olduklarını ve onları avlayacaklarını biliyorlardı. Sürpriz unsuru kaybolmuştu.
Lanet olsun, Stone.
"Beni sen mi çağırdın?"
Eli durdu ve Varyk'i siyah ahşap rokoko masasının önünde durmuş onu izlerken buldu.
Ensesindeki tüyler diken diken oldu. O adam tamamen fark edilmeden seyahat etme konusunda en ürkütücü yeteneğe sahipti. Kokusunu ya da varlığını saklamada ondan daha başarılı birini hiç görmemişti.
"Başka bir karmaşamız var."
Varyk haberi tam bir metanetle karşıladı. Sonra yine, her şeyi bu şekilde aldı.
"Taş?"
Eli yüzünü buruşturdu. "Elbette." Varyk'in kolayca doğrulayabileceği bir şeyi inkar etmeye gerek yoktu.
“Stone'un tessera'sı bir Katagarya devriyesinin peşine düştü ve bazı üyelerini katletti.
Eminim şimdi bizim için silahlanıyorlar.
Varyk'in kredisine göre, bir yüz ifadesi veya herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. "Bunu temizlememi ister misin?"
"İlerlemek için en iyi yol hakkında fikrini istiyorum."
Varyk kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona soğuk bir bakış attı.
"Aptallıkları başkalarına bulaşmadan ve onlara bulaşmadan önce oğlumu ve onun aptal ekibini öldürerek başlardım." Sesinde vücut dilinden bile daha az duygu vardı.

Eli önündeki küçük mermer masadan brendisini aldı ve cevap vermeden önce bir yudum aldı. "Çocuğu olmayan bir adam gibi konuştun. Bunu yapamam. Ben bir hayvan değilim.
"Ben."
Eli buna kaşını kaldırdı. Varyk'in Arcadian'dan çok Katagarya gibi göründüğü zamanlar oldu ama o daha iyisini biliyordu. Cehennemden de sert olan Varyk, Arcadian'dı.
Sadece zar zor.
Varyk bakışlarını Viktorya dönemine ait gösterişli ocakta yanan ateşe çevirdi. "Fikrimi sordun, ben de verdim. Tabii ki, Gilligan'la adada olsaydım, ilk bölümden on dakika sonra ölmüş olacağını unutmamalısın. Benim geldiğim yerde beceriksizlik ve aptallık haklı cinayet nedenleridir."
Eli homurdandı. "Eh, varisimin ölümüyle sonuçlanmayacak bir plan isterim."
"İyi bir sakatlık abartılı sayılır mı?"
Eli başını salladı. Varyk her zaman ısrarcıydı. “Şehrim hayvanlar tarafından istila ediliyor.
Sığınak daha fazlasını getirmeden onları durdurmanı istiyorum. Hepsi."
"Üzerinde çalışıyorum ama Sanctuary'i alaşağı etmenin bir gecede olacak bir olay olmadığının farkında olmalısın. Binayı yakın. Yeniden inşa ederler ve Savitar, faillerden intikam alır.”
"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Eli bu sözleri söylerken kendini tuttu. Tekrar konuşmadan önce sakinleşti. “O kadar basit olsaydı, onları onlarca yıl önce buradan çıkarırdım. Benim istediğim o ayıların katledilmesi.”
Varyk, adamın ses tonu ve tavrı karşısında tek kaşını kaldırdı. Sinsi bir şey vardı. O kadar saf bir nefret ki bunda Eli'nin söylediğinden daha fazlası vardı. Hiç şüphe yok ki bu araştırmaya değerdi.…
"Neden bu kadar zehir var, Blakemore? Peltier'ler sana ne yaptı?"
"Bu seni ilgilendirmez," diye homurdandı. "Şimdi git." Brendi bardağıyla kapıyı işaret etti. "O köpek sürüsünü dışarı çıkarmak için ne yapman gerekiyorsa yap ve sonra ayıların işini bitir."
Varyk ona alaycı bir selam verdi ve adam topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkıp Garden District'teki evine döndü. Havada doğru miktarda soğuğu tutan zarif bir antebellum kalıntısıydı. Dört bin fit karelik ev kesinlikle küçük değildi, ama tam olarak bir malikane niteliği de taşımıyordu.
Bununla birlikte, yalnız varoluşunun hoş bir hatırlatıcısıydı. Ve yine de o kadar uzun süre bu şekilde yaşamıştı ki başka bir hayatı ancak belli belirsiz hatırlıyordu...
Yüzyıllardır hissetmediği bir varlık hissettiğinde koridorda donup kaldı. Etrafında dönerek güçlerini piçini duvara sabitlemek için kullandı.
"İzin vermek. Ben. Gitmek."
Varyk görünmez tutuşunu sıkılaştırdı. "Neden yapayım?"
"Çünkü biz kardeşiz."
"HAYIR. Biz kardeştik.

Constantine nefes almaya çalışırken öksürdü. Öldür onu. Varyk'in kafasının içindeki acil sesi duymazdan gelmek zordu. Yapması gereken buydu. Kesinlikle ona borçlu olduğu şey buydu.
Ama merak galip geldi. En azından birkaç dakikalığına.
Varyk onu serbest bıraktı.
Constantine yere düştü ve elleri ve dizleri üzerinde nefesi kesildi. Uzun boylu ve yapılı, kömür karası saçları ve keskin yüz hatları vardı. İçindeki çakalı görmek kolaydı. Tıpkı Varyk'te kurdu görmek kolay olduğu gibi. Kimse onları kardeş olarak görmezdi ki bu onun için sorun değildi.
"Neden buradasın?" Varyk homurdandı.
Constantine ona baktı. "Avlanıyorum."
"Ve umurumda olmalı, neden?"
Constantine dudağını kıvırarak ayağa kalktı. "Senin kokunu çoktan benimkiyle karıştırdıkları için, yapabileceğimin en azından seni uyarmak olduğunu düşündüm."
Varyk onun sözlerine kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"
"Seni burada nasıl bulduğumu sanıyorsun? Sığınağa bir grup çakal beni aramaya geldi. Orada olmadığım için, düşmanlarımı kendilerine çekecek kadar benim gibi kokan tek bir kişinin daha olduğunu biliyordum... sen."
Constantine'e komik bir bakış attı. "Vay canına, bunu da kendi başına anladın. Etkilendim. Zoltan makinesine bir çeyreklik koymanıza bile gerek yoktu. Gerçekten şaşırtıcı."
"Alaycılığı bırak."
Varyk aralarındaki mesafeyi kapattı. "Sana vurmayı tercih ederim."
Constantine gerildi, ama hakkını vererek saldırmadı. Sadece orada durmuş, varlığıyla onunla alay ediyordu. "İnan bana, biliyorum. Olanlardan sonra buraya gelmem kolay mı sanıyorsun?
Varyk onu yakasından yakaladı ve sertçe sarstı. "Gerçekten umursadığımı mı düşünüyorsun?"
"Neden avlandığımı bilmek istemiyor musun?"
"Gerçekten umurumda değil. Aslında, umarım seni yakalarlar."
Constantine ellerini ondan uzaklaştırdı ve geri çekildi. "İyi, kardeşim. Seni yalnızlığına bırakacağım."
"Sürgün demek istiyorsun."
Constantine yüzünü buruşturdu, sonra duraksadı. Omzunun üzerinden Varyk'e baktı. "Annem geçen baharda öldü. Ben sadece bilmen gerektiğini düşündüm."
Varyk soğuk ve duygusuz olmak istiyordu. Duygusuz. Bu haberin onu incitmemesini istiyordu.
Kahretsin, ona onca yaptıklarından sonra nasıl bu kadar canını yakabilirdi? Yine de oldu. Annesini son bir kez görme fırsatı bulamamış olmaktan nefret ediyordu.
Deneseydin, sadece yüzüne tokat atardı.
Ve tam o anda, içindeki o zayıflık yüzünden onlardan nefret ettiğinden daha çok kendinden nefret etti.

"Ama gitmeden önce," dedi Constantine, "bir soru sormam gerekiyor."
"Yani?"
"Mısır tanrıçasının güçleriyle aşılanmış bir kurt-çakal melezi nasıl oldu da Eli Blakemore gibi bir adamın kucak köpeği oldu?"
Varyk "kardeşine" alaycı bir sırıtış verdi. "Eh, sanırım bize boşu boşuna otuzbirli demiyorlar."

BÖLÜM 9

Aimee, kapısının sertçe çalındığını duyunca başını kitabından kaldırdı. Gözlerini kapattığında, kardeşi Alain'i koridorda çay tepsisi ve bisküvilerle gördü. Erkek kardeşlerinin çoğunun aksine, kısa sarı saçları ve ona bir meleği hatırlatan bir yüzü vardı. Mavi gözleri her zaman parlak ve sıcaktı ve küçük, iyi kesilmiş bir keçi sakalı vardı.

Onun düşünceliliği onu ısıttı. "Girin."

Kapıyı yavaşça açtı - uygun bir davet olmadan bir dişi ayının bölgesine girmekten her zaman çekinirdi. Arkadaşı Tanya ona iyi öğretmişti. "Benim. Çay ister misin?”

"Kesinlikle." Kitabını yatağın üzerine koydu ve o içeri girerken kapıyı tutmaya gitti ve tepsisini komodinin üzerine koydu.

Kapıyı arkasından kapatarak yatağına geri döndü.

Alain ikisine de birer bardak vanilyalı Rooibos çayı doldurdu ve ona şekerli bisküvilerle dolu porselen yemek tabağını getirdi.

Gülümsemekten kendini alamadı. "Bunu benim için yıllardır yapmadın."

Bardağına bal damlattı... çokça bal... Ne de olsa onlar ayıydı. Plastik ayı kutusunu ona doğru tuttu.

Aimee onu elinden aldı ve parmaklarındaki tatlıyı yalarken hareketi tekrarladı. "Kendimi annemin veya babamın gelip sokağa çıkma yasağını çiğnediğimiz için bize bağırmasını bekleyen bir yavru gibi hissediyorum - gece geç saatlerde yapılan çay şenlikleriyle başımı belaya sokmada her zaman çok iyiydin."

Alain güldü. "Annem beni asla bir yavruyken korkutmadı... sadece bir yetişkin olarak ondan korkuyorum."

Aimee, sesindeki tuhaf tonda tereddüt etti. "Bunu neden dedin ki?"

"Seninle aynı nedenle. Annemi seviyorum, bunu biliyorsun. Ama onun hakkında beni endişelendiren bir şeyler hissettiğim zamanlar oluyor.”

Aimee balı bir kenara bırakırken kabul etti. Diğerlerinin burada bizimle kalmasından hoşlanmıyor. Sanırım sırrımızı keşfetmelerinden korkuyor... ya da daha kötüsü, bize sırt çevirmelerinden.

Josef'in yaptığı gibi. Sonunda kardeşlerini öldüren partiye liderlik eden oydu.

Wren gibi, Josef de Maman'ın istediği gibi ölüme terk edilmek yerine yaralı bir tüylü yavru olarak inlerine alınmıştı. Josef iyileşir iyileşmez, sebepsiz yere onlara düşman olmuştu. Sanki bir ailesi olmadığı halde onlardan nefret ediyor ve onlara içerliyordu. Ve sırf bunun için onları yok etmeye çalışmıştı. İhaneti hepsini yaralamıştı -bir anlık merhamet, ömür boyu sürecek bir pişmanlığa dönüşmüştü- ama Maman diğerlerinden daha çok musallat olmuştu. Ondan daha fazla şüphelenmediği için kendini suçladı. Bastien ve Gilbert'in ölümlerinden kendini sorumlu tuttu.

Annemin artık herkese bu kadar sert davranmasının nedeni buydu. Başkalarının da sebepsiz yere ona sırt çevirmesini beklemeye devam etti.

Alain çayını küçük bir yarım kaşıkla karıştırdı. "Bu evde pek çok sır var, tatlım. Bazen çok fazla düşünüyorum."
Aimee bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Ne saklıyorsun?"
Çiftleştiğini gösteren karmaşık parşömenlerin olduğu avucuna bakmak için duraksadı. Tanya'nın avucundakiyle aynı olan bir izdi. "Sırrımı biliyorsun."
Bu hatırlatmayla kalbi sıkıştı. İyi bir ayıyla çiftleşmesine rağmen kalbi bir başkasına aitti. Her zaman vardı.
"Özür dilerim Alain."
Omuz silkti. "Şikayet edecek bir şeyim yok. Tanya bana sadık. Nazik ve iki güzel oğlumuz var. Buna nasıl üzülebilirim?"
"Hâlâ Rachel'ı düşünüyor musun?"
Balı koyu sıvının içinden karıştırmaya devam ederken, sorusunu duymazdan gelerek bardağına baktı. "Sana bir şey sormak istedim."
"Elbette."
Kaşığı tabağına koymadan önce iki kez vurdu. "Kyle'la ilgili bir şey fark ettin mi?" Kyle onların en küçük erkek kardeşiydi. Bazen biraz tuhaftı, kendini diğerlerinden daha fazla tutsa da temelde iyi huylu ve tatlıydı.
"Örneğin?"
Konuşmadan önce tereddüt etti. "Onun bir Aristo olduğunu."
Aimee bu sözlere inanamayarak dondu kaldı. "Ne?"
Alain, "O bir Aristo," diye tekrarladı, bakışları onunkilere saplandı. "Bundan eminim."
Aristi, dünyalarındaki en güçlü büyücülerdi. Nöbetçilerden daha güçlüydüler, her Arcadian'ın olmak için dua ettiği tek şey onlardı ve tüm Katagarya'nın kanını donduran varlık onlardı. "Nereden biliyorsunuz?"
"Dün oyun oynuyorduk, tutuş çalışması yapıyorduk ve o yaşta kimsenin sahip olmaması gereken bir güçle beni yere serdi. Ve beni sıkıştırdığında, bunu gözlerinde gördüm.
Aimee bu haberler karşısında midesi bulandı. Kardeşlerini öldüren Aristi'ydi ve annelerinin katlanamadığı tek şey onlardı. Aimee'nin herkesten sakladığı başka bir sır da buydu. O da biriydi. "Öyleyse annem onu öldürür."
"Ben de bundan korkuyorum."
"Bunu Kyle'la konuştun mu?"
Alain başını salladı, gözleri bu öneriden dehşete düşmüştü. "Kesinlikle hayır. Bunun aramızda kalması için güvendiğim tek kişi sensin. Asla ona zarar verecek bir şey yapmam ve senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum.
Aimee altta yatan akımı duydu. Ona anlattıklarından daha fazlası vardı.
"Ancak?"
"Eğitilmesi gerekiyor. Bu tür güçler, eğer kontrol edilmezse…"
Onu öldürebilir. Aimee de bunu kendisi kadar iyi bildiği için cümlesini tamamlamadı.
Bir Aristo'nun bir öğretmene, özellikle de erkeklere ihtiyacı vardı. Bir dişi daha iyi uyum sağlayabilir ve bu güçleri kendi başına kontrol etmeyi öğrenebilirken, bir erkek bunu yapamazdı. Onu kurtaran buydu ama ikisini de ifşa etmeden Kyle'ı eğitemezdi. "Ne yapmalıyız?"

"Bazı fikirlerin olduğunu umuyordum."
"Tam olarak değil. Bir Aristo'yu bile bilmiyorum.” Bu tamamen doğru değildi ama bunu Alain'le paylaşmaya niyeti yoktu. "Çok nadirler."
Onayladı. "Biliyorum... bir düşün. Bir şey bulursan bana haber ver. Onu bu konuda yalnız bırakmak istemiyorum.”
O da yapmadı. Kyle kendi güçlerinden korktuğu kadar onun güçlerinden de korkacaktı. "Onunla konuşmamı ister misin?"
"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama onun en yakın olduğu kişi sensin. Sana açılabilir. En azından onun bana yapacağından daha fazla.”
Aimee ona gülümsedi. Haklıydı. Kyle kardeşlerini karanlıkta tuttu ama nedense onu başka bir anne olarak gördü. "Yarın onunla konuşacağım. Bakalım başına gelenlerden haberi var mı?”
Eline hafifçe sıktı. "En iyisi sensin."
Homurdandı. "Devam et Etienne ve bana sahip olduğun en iyi kız kardeşin olduğumu söyle." Etienne, bir alçak ve büyücü olan erkek kardeşlerinden bir diğeriydi. Her zaman istediğini elde etmek için ihtiyacı olan her yalanı söylüyordu.
Alain onun hakaretine bir kez daha güldü. "O tam bir bok, değil mi?"
“Evet, evet o. Ve dışkıdan bahsetmişken, kurtlardan ve onların tehditlerinden başka bir şey duyduk mu?
"Eli'nin grubunu mu kastediyorsun?"
Başını salladı.
"Bir kelime değil. Bence Dev, geri adım atmayı reddettiğinde içlerine Zeus korkusunu yerleştirdi.
“Bundan şüpheliyim. Oldukça aptallar.”
"Evet, ama Eli'de bile biraz kendini koruma becerisi var. Bizi rahat bırakması gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalı.”
Bunun doğru olmasını umuyordu ama bundan da şüpheliydi. Eli o kadar narsistti ki, birinin onu gerçekten alt etmesi fikri, onun gerçeklik kapsamında görünmüyordu. “O kadar emin olmazdım. Buna sebepsiz kör nefret demiyorlar. Bence o, sonucu ne olursa olsun her türlü sınırı aşacak noktada."
Bakışlarını ona dikti. Ön dişlilerinden birine sahipsin, değil mi?
“Evet, ama tam olarak parmağımı koyamıyorum. Sadece beklemediğimiz bir şey yapacağını biliyorum. Keşke tam olarak ne zaman ve ne zaman olduğunu bilseydim.”
"O zaman herkesin gözünü dört açması için haberi yayacağım."
"Teşekkürler."

* * *

Vane, etrafındaki boş konuşmaları dinlerken insan kılığında kampın kenarına oturdu. Sürünün yarısı insan şeklindeyken diğerleri kurttu.

Adamların çoğu huzursuzdu. Havada rahatsız edici bir koku vardı. Bir bela anlamına gelen, ancak kimse bununla başa çıkamadı. Buna neyin sebep olduğundan o bile emin değildi.
Ama o da diğerleri kadar sinirliydi. Tek bir yanlış kelime veya eylem ve bir Daimon kadar can alması muhtemeldi. Aslında daha da fazlası.
Belki de huzursuzluğunun kaynağı buydu. O ve Fang, Acheron ve Talon'a yardım ettiğinden beri, içinde bir türlü kurtulamadığı bir önsezi vardı.
Fang ona doğru yürüdü ve ona soğuk bir bira ikram etti. "Devriyeye çıkıp neler olup bittiğini öğrenip öğrenemeyeceğimize bakmak ister misin?"
Vane kapağı açtı ve Stefan ve diğerlerinin toplandığı Fang'ın cesedinin etrafını görebilmek için başını eğdi. Kafasını salladı.
İçinde bulunduğu ruh haliyle Stefan'la dışarı çıkarsa içlerinden biri ölürdü.
"Her ne ise, bu tarafa geliyor. Bence kadınlara yakın durmalıyız.
Fang buna güldü. "Düşünme tarzını seviyorum, adelphos. Kadınlara yakın olmak benim en iyi yaptığım şey."
Fang'ın sözlerine gülümsedi. "Evet ama son zamanlarda bunu yaptığını görmedim."
Fang, birkaç kurt kuğuyla birlikte kurt kılığında oturan Petra'ya baktı.
"Meşguldüm."
"Ne ile?"
"Şey."

İçindekiler

BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
25. BÖLÜM
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
28. BÖLÜM
BÖLÜM 29
30. BÖLÜM
SON SÖZ
sonsöz
önsöz
Birinci bölüm
İkinci bölüm
Üçüncü bölüm
Bölüm dört
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Bölüm Onbir
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm
On Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm

Vane ona baskı yapmadı. Ağabeyi, hiç bitmeyen alaycı akışına ve anı yaşayan kibirine rağmen, bazen son derece karamsar olabiliyordu. Hatta gizli.
Vane'in ona isteyerek verdiği bir alan ve özgürlüktü.
"Van!"
Vane, kız kardeşinin çılgın, korkmuş sesini kafasında duyduğunda birayla boğuldu.
"Ne?" sessizce geri gönderdi.
"Yavrular geliyor. Sana ihtiyacım var."
"Bunu duydun mu?" Fang'a sordu.
"İş üstündeyim."
Birası unutulan Vane ayağa fırladı ve onun için koştu. Onu kampın yanında, içecek bir şeyler almaya gitmiş olması gereken küçük bir su kaynağının yanında buldu.
"Seni yakaladım bebeğim," dedi ona yardım etmek için yanında diz çökerken nazikçe.
Çenesini yaladı, sonra daha fazla doğum ağrısı ona vurunca sızlandı.
Fang, birkaç saniye sonra battaniyelerle onlara katıldı. "Markus'u getireyim mi?"
Van başını salladı. "Biz hallederiz."
Anya'yı okşamak için uzandığında cep telefonu çaldı. Vane cevap vermemeye başladı ama kimlik
önemli olmadıkça aramayacak olan Acheron'u gösterdi. Zamanlamaya sinirlendi ve kapıyı açtı. "Meşgulüm, Kara Avcı. Bu iyi bir şey değil...”
"Biliyorum ama Miller's Well'in etrafında toplanan çok sayıda Daimon var. Çantanı almaya geliyorlar, Vane.”
Vane, kardeşinin sözleri kendisi kadar net duyup duymadığını görmek için Fang'a bakarken bu haber karşısında buz kesti. "Emin misin?"
"Ben pozitifim. Görünüşe göre Mardi Gras şenliklerinden önce bizden bir takviye istiyorlar, bu yüzden oradan çıkmalısınız. Hemen.”
Her şeyin bu kadar basit olmasını ne kadar çok isterdi. “Anya doğum sancısı çekiyor. Onu hareket ettiremeyiz. Ama diğerlerinin dışarı çıkmasını sağlayacağım.”
Pekala, dedi Ash. "Sıkı oturun, en kısa zamanda size takviye kuvvetler göndereceğim."
Bu ima, Vane'in her bir hayvan parçasını aşağılıyordu. "Senin yardımına ihtiyacım yok, Kara Avcı. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz.”
"Evet, aynen, birazdan orada olacağız."
Telefon öldü.
Vane hırlayarak telefonu cebine geri koydu. Ağabeyinin sert bakışlarıyla karşılaştı. "Diğerlerini harekete geçirin."
Fang başını salladı ve haberi yaymak için koşarak uzaklaştı.

* * *

Kara Avcıların lideri ve ölümsüz bir Atlantis tanrısı olan Acheron Parthenopaeus, en önemlisi kendi kardeşinin onu öldürmeye çalıştığı büyük bir kriz durumunda, telefonu kapatırken küfretti. Bu iyi değildi ve her geçen gün daha da kötüye gidiyordu.

kalp atışı Daimonlar o hamile kurtları ele geçirip güçlerini artırsalardı, onları kimse durduramazdı ve New Orleans sokakları, insan sakinlerinin kanından kıpkırmızı akardı.
Hızlıca Bourbon Sokağı'ndan aşağı, Kara Avcı'nın insan ruhlarını kemirmek için Daimonlar için devriye gezmesi gereken yer olan Canal'a doğru yürüdü.
Ondan hiçbir iz yoktu.
Talon hangi cehennemdeydi?
Kelt'in bataklığında olması, insanı, Güneş Işığı Koşan Kurt'u koruması gerekiyordu ve bunun yerine Ash oraya gittiğinde ondan hiçbir iz yoktu.
Ash gözlerini kapatarak Kelt'in iyi olduğunu hissetti. Ama onu koruduğu kadından uzaklaştıracak zamanı yoktu. Daimonlar hızla ilerliyordu ve Vane ve ailesine ulaşmaları çok uzun sürmedi.
Sonra üzerlerine gökkuşakları ve gül yaprakları yağardı...
Olumsuz.
Telefonunu açtı ve hala evde olan Valerius'u aradı. Eski Romalı general, en iyi gününde tam bir baş belasıydı, ancak bir kriz anında ondan daha iyi dövüşen çok az kişi vardı. "Val, ben Bourbon kullanıyorum..."
"O kaba ahlaksızlıklar ve pleb dehşetiyle dolu o caddeden aşağı inmeyeceğim, Acheron. İnsanlığın çöplüğüdür. Sormayın bile."
Ash, Roman'ın kibirli ses tonuna gözlerini devirdi. Bataklıkta sana ihtiyacım var.
Sessizlik ona cevap verdi. Val'i evinde, dudağı tiksintiyle kıvrılmış olarak hayal edebiliyordu. Generalin bir Roma ordusuna komuta ettiği günlerde daha kötü yerlerde bulunmadığından değil. Sadece yaşlılığında huysuzdu.
"Bir sorunumuz var, Valerius," dedi sertçe. "Bir grup Daimon, bir Katagarya sürüsünün peşinde ve doğuran kadınları var..."
"Bana nerede ihtiyacın var?"
Ash gülümsedi. Roman'ın anları vardı. İyi ve kötü. Neyse ki, bu iyi bir şeydi.
"Hemen orada olacağım." Ash telefonu kapattı. Kimsenin onu göremeyeceği yakındaki bir kapı aralığına koştu ve konağında Val'in yanına geldi.
Daha Romalı telsiz telefonunu yerine koyamadan Valerius, Ash'i oturma odasında görünce iki kere düşündü. Siyah bir Armani takım elbise ve siyah ipek bir gömlek giymiş, omuz hizasındaki siyah saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış olan Valerius, ayrıcalıklı ve iyi yetiştirilmiş bir adamın somut örneğiydi.
sonuna kadar asilzade.
Valerius'un gösterdiği tek şok, sağ kaşının hafifçe yukarı kalkmasıydı.
Ash, "Geleneksel ulaşım araçları için vaktimiz yok," diye açıkladı.
Val ona ne demek istediğini soramadan, Acheron onu yakaladı ve Katagarya ininin yakınında belirdiler.

Val ona kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yaptın? Ravyn gibi garip bir Kurt Avcısı melezi misin?”
Ash karanlık bir yarım kahkaha attı. Kara Avcıların hiçbiri onun bir tanrı olduğunu bilmiyordu ve gerçekten de öyle kalmasını istiyordu. Onun ve onun kirli geçmişi hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyiydi.
"Uzun Hikaye. Önemli olan, hamile Katagarya'nın yanında güçlerimi kullanırken dikkatli olmam gerektiği. Hamile kurtlar benim güçlerim tarafından insan şekline sokulursa, bu onları ve yavrularını anında öldürür. Bu yüzden, sadece güvende olmak için bir insan olarak kesinlikle uygulamalı olarak savaşıyorum. Güçlerin iyonik olarak yüklenmedi, bu yüzden her zaman olduğu gibi dövüşmek için güvende olmalısın.”
Val anlayışla başını salladı.
Acheron savaşçı asasını gösterdi, ardından Val'i mağaraya doğru götürdü. Çoğunluğu insan kılığında olan erkekler, büyü kullanmadan hamile kurtları ve yavruları toplayıp hareket ettirmeye çalışırken kamp tam bir kaos içindeydi.
Vane ve Fang, doğum yapan hamile bir kurdun başında dururken, Vane'e çarpıcı bir benzerlik taşıyan başka bir erkek onun yanında diz çöktü. Adam kardeşlerden biraz daha yaşlıydı.
Bu Markus'tu.
Ash onu iyi hatırlıyordu. Acımasız Katagari hükümdarı, sürünün dışındaki herkesten nefret ediyordu.
Ash, Vane ve Fang'a bakarken tekrar düzeltti, babaları da sürüdeki birçok kişiden nefret ediyordu. Kendi oğulları dahil.
"Bizi gururlandır Anya," dedi Markus sertçe. "Yavrularını tam korumam altında büyüteceğimi bil."
Wolfswan sızlandı.
Babaları ayağa kalktı ve Vane ile Fang'a alayla baktı. "Bu senin hatan. Kurt adam oğullarım olduğu güne lanet ediyorum.”
Fang, onların hayvandan çok insan olduklarını ima eden bu hakarete homurdandı ve babasına doğru hamle yaptı ama Vane onu yakaladı.
Markus dudaklarını kıvırdı. “Onu gençken korusan iyi olur. Onlara bir şey olursa tanrılar ikinize de yardım etse iyi olur.” Diğerlerine doğru yürüdü.
Acheron ve Val kardeşlere doğru yöneldiler.
"Burada ne yapıyorsun?" Vane onları görür görmez sordu. "Sana bunu halledebileceğimizi söylemiştim."
Acheron asasının ucunu yere dayadı ve ona gerçekte sahip olmadığı bir sabırla baktı. "Kahramanı oynama, Vane. İhtiyacın olan son şey, Anya emeklerken Daimonlarla savaşmak."
Vane onlara gözlerini kıstı. "Bebek doğurmakla ilgili bir şey biliyor musun?"
Ash başını salladı. “Gerçekten istiyorum. Son on bir bin yıl boyunca onlardan payıma düşenden fazlasını teslim etmeye yardım ettim. İnsan ve başka türlü.”
Daha önceki sözlerine rağmen Vane, Ash'in cevabıyla rahatlamış görünüyordu.

Vane, Val'e baktı. "Senden ne haber?"
Val'in cevabı, onun burada olması kadar karakterine aykırıydı. "Yavru doğurmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum Bayan Scarlett, ama bir Daimon'un kafasını hiç ter dökmeden kesebilirim."
"Tamam, ikiniz de kalabilirsiniz." Dişi kurt nefes nefese ve sızlanırken Vane, kız kardeşinin yanına çömeldi ve burnunu yüzüyle onun burnuna sürttü. "Endişelenme bebeğim. Seni bırakmayacağım.
Ash onun yanına oturdu ve onu koklaması için elini uzattı. "Ben bir arkadaşım, Anya,"
dedi nazikçe. "Acı çektiğini biliyorum ama biz seninle kalacağız ve yavrularını doğurmana yardım edeceğiz."
Başını kaldırıp ona kurt sesleri çıkaran Vane'e baktı.
Yüksek bir küfür duyuldu.
"Van!" Fang bağırdı. "Her yerde hareket eden timsahlarımız var."
Ash gülümsedi. "Sorun değil. Onlar benimle. Onlara vurmadığınız sürece size saldırmazlar."
Fang şüpheyle başını kaldırdı. "Emin misin? Bana samimi gelmiyorlar."
"Pozitif."
Katagarya sürüsünün sonuncusu, ikisi dışında taşındı. Ash ikisini de daha önce görmüştü ama tanımıyordu...
Hayır, tamamen doğru değil. Akıllarının ve kalplerinin içini görebildiği için, sarışın olanın Vane ve Fang'ın erkek kardeşi olduğunu anında anladı. İkisinin de sahip olduklarını bilmediği bir erkek kardeş.
Koyu saçlı kurt bir arkadaştı. Liam.
Fang, kardeşlere katıldıklarında bakışlarını kıstı. "Ne yapıyorsun?"
Öfke omuz silkti. "Kurtlar yalnız savaşmaz."
"Ne zamandan beri umursuyorsun?"
Fury hızla Anya'ya baktı ve Ash sadece acısını değil, kardeşleri arasında sayılma özlemini de hissetti. O kadar ham ve derindi ki kendi göğsüne bir ağrı getirdi.
Aynı zamanda ilişki kurabileceğinden daha fazla bir acıydı.
"Savaşmanıza yardımcı olacak düz bir kafaya ihtiyacınız var." Fury onu ve Liam'ı işaret etti. "Bu biziz."
Vane yukarı baktı. "Onları rahat bırak Fang. Kalmak istiyorlarsa bırak gitsinler. Anya'yı korumaya ne kadar çok yardım etmemiz gerekirse o kadar iyi."
Diğer iki kurt onlara mesafe verirken Fang geri çekildi. Ash, Fang ve Vane, Anya'nın üzerine toplanmışken Val ve timsahlarla yan tarafa çekilmeye gittiler.
Bataklığın sessiz sessizliğini yalnızca Anya'nın pantolonu ve sızlanmaları bozdu.
Beklerken Ash, Vane'in gözlerindeki kederi hissetti. Bebeğini doğururken kendi kız kardeşinin çığlıklarını dinlediği zamanı hatırladı. Daha rahatsız edici bir şey yoktu.

Ancak bebeğin ilk çığlıkları duyulduğunda tüm bunlar unutulup gitti. Sonra odak noktası, yaratılmış olan yeni hayatın sevinci oldu.
Val, onların da rahatsızlıklarını fark ederken, "O iyi olacak," diye güvence verdi kardeşlere. "Onu bu işin içinden çıkaracağız."
"Hayır," dedi Vane başını sallayarak. “Tek umabileceğimiz, yavrularını kurtarmak. Sonuncusu vücudunu terk eder etmez ölecek.”
Val ona kaşlarını çattı. "Bu kadar kaderci olma."
Vane'in çenesinde bir kas çalıştı. "Ben değilim, Kara Avcı. Arkadaşı tarafından sahiplenildi.
Yaşam güçlerini birleştirdiler. Hamile olmasaydı ve öldüğünde yeni bir hayat taşımasaydı, onunla birlikte ölmüş olacaktı. Yavrular doğar doğmaz, diğer tarafta ona katılmak için yola çıkacak.”
Ash'in midesi, Vane'in sesindeki acıyı duyunca sempatik bir kederle kasıldı. Anya'nın iki erkek kardeşi için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. O da ne olacağını biliyordu ve bunu değiştirmek istese de yapamayacağını biliyordu. Kader böyleydi ve onu engellemeye çalışırken, hepsi için sonucu daha da kötüleştirebilirdi. "Özür dilerim Van."
"Teşekkürler." Vane elini ablasının beyaz önlüğünün üzerinden geçirdi.
Fang kenara oturdu, sessiz kalırken bakışları bir an için boştu. Rastgele ve hatta aptalca yorumlar yapmaması ne kadar nadir. Bu Ash'e Fang'ın ne kadar üzgün olduğunu her şeyden çok anlatıyordu.
Aniden, birdenbire bir Daimon sürüsü saldırdı.
Vane onlarla yüzleşmek için ayağa fırladı. Ash'e "Yavruları nasıl doğuracağımı bilmiyorum," dedi.
"Sen onunla kal, ben savaşırım."
Ash başını salladı ve Anya tersleyip sızlanırken yanında çömelmiş halde kaldı.
Fang, Liam ve Fury gibi savaşmak için daha güçlü formu olan bir kurda dönüştü, ancak Vane insan olarak kaldı.
Ash, Timsahları pusuda beklerken Daimonların çığlık attığını duydu. Kavga çıkınca Anya yumruk atmaya başladı. Ash dikkatini dişi kurda odakladı ve yalnızca Daimonların Anya'ya yaklaşmadıklarından emin olmak için yukarı baktı.
Valerius ve Vane onlarla bıçak ve kılıçla dövüşürken Fang, Fury ve Liam onları kurt formunda uzak tutmakta olağanüstü bir iş çıkarıyordu. Kötü olan şey, kurtların sihirlerini Ash'ten daha fazla kullanamamasıydı. Enerjilerinin herhangi bir rastgele atışı, yanlışlıkla Anya ve yavrularına çarpabilir ve onları öldürebilir.
"Van!"
Ash, kurt kuğusundan gelen insan sesini duyunca irkildi. Vane'in sırtına saldırmak üzere olan bir Daimon'u görmek için yukarı baktı. Önceden uyarılmış olan Vane, Daimon'u gördü ve Daimon'u kalbinden bıçaklamak ve onu öldürmek için zamanda döndü.
Anya uzandı.

Ash, yavrularından ilki tepeye çıkarken onu hareketsiz tuttu. "İşte bu," dedi ona sakin, yatıştırıcı bir sesle. "Neredeyse geldik."
Yanlarındaki çitlerin arasından bir Daimon çıktı. Fang Daimon'u yakalayıp onlardan uzaklaştırırken Ash ayağa fırladı ve Anya'yı savunmak için döndü.
"Kız kardeşime iyi bak," diye fısıldadı Fang içinden.
Ash hızla Anya'ya döndü.
Daimonlar artık bu kadar yakınken, yaklaşan yavru Anya'yı ve Daimonları izlemek zorundaydı.
Kolay değildi.
"İt," dedi Anya'ya. "Biraz daha."
Sonraki birkaç saniye hızla gerçekleşti ve yine de zaman içinde yavaş ilerliyor gibiydiler.
Kalp atışına göre kalp atışı.
Fang ile yaptıkları kavgadan iki Daimon ayağa kalktı. İçlerinden biri Fang'ı bir Taser ile vurdu ve onu hemen insana dönüştürdü. Vücudu kurt ve insan arasında kontrolsüz bir şekilde ileri geri sallanırken Fang bir uluma attı.
Vane ikincinin peşinden gitti, aynı anda birincisi Taser'ı yere atlayan Vane'e nişan aldı. Daimon düğmeye bastı ve elektrikli uçlar Vane'i bir inçten az farkla ıskaladı.
Onun yerine Anya'yı vurdular.
Ash, Anya'nın bir kurttan bir kadına dönüştüğü ve tekrar geri döndüğü için öfkeyle küfretti.
Çığlıkları ağaçlarda yankılandı ve sonra ürkütücü bir şekilde sustu.
Kurt formuna geri döndüğünde, hiç hareket etmedi.
Vane ona koştu ama artık çok geçti.
O ölmüştü.
Ash savaş narasını attı ve onu öldüren Daimon'a saldırdı. Daimon'un çenesine sert bir yumruk attı, sonra da işini bitirmek için çıplak ellerini kullandı. Elini doğrudan Daimon'un göğsüne doğru iterek işaretini deldi. Daimon paramparça olup bir altın tozu serpiştirdi.
Artık güçlerini kısıtlama olmadan kullanabildiğine göre, Ash kalan Daimonlar üzerinde kısa bir çalışma yaptı.
Fang'ın dönüşümleri yavaşlamıştı ama kendini yavaşça kız kardeşinin vücuduna doğru sürüklerken hâlâ insan ve kurt biçimleri arasında gidip geliyordu.
Vane taş gibi Anya'ya doğru yürüdü ve onun yanına çöktü. Kurdun vücudunu kollarının arasına aldı ve onu bir bebekmiş gibi kucakladı. Onunla ileri geri sallanırken ve ona fısıldarken gözyaşları yüzünden aşağı aktı.
Fang şiddetli bir uluma attı ve bir erkeğe dönüştü. Vücudu çıplak, başını Anya'nın sırtına koydu ve ona da sarıldı.
Ash, üçünün keder içinde orada toplanmış halini asla unutamazdı. Onu sonsuza dek rahatsız edecekti.
Çok iyi, kendi geçmişini hatırladı.
Ablası ve bebeğiyle vedalaştı...

Böyle bir acı hiçbir zaman tam olarak iyileşmedi. Bunu bir gerçek olarak biliyordu. On bir bin yıl bile içindeki acı yanığı dindirememişti.
Yüzü asıktı, Ash onlara doğru bir adım attı. "Bana ihtiyacın var mı-"
"Defol," diye hırladı Vane, sesi vahşi ve soğuktu. "Bizi yalnız bırakın."
Val tek kaşını kaldırdı. "Daha fazla Daimon gelebilir."
"Ben de onları öldüreceğim," diye homurdandı Vane. "Hepsini öldüreceğim."
Onlara yardım etmek için yapılacak başka bir şey yoktu ve Ash en çok bundan nefret ediyordu. Kardeşlerin yas tutmak için zamana ihtiyaçları vardı.
Asasını parçalayarak kardeşleri sıkıntılı bir bakışla izleyen Val'e döndü.
Valerius, Vane'e, "Yapabileceğin başka bir şey yoktu," dedi. "Kendini suçlama."
Vane insanlık dışı bir hırıltı çıkardı.
Ash, Val'in kolunu çekti ve Vane üzüntüden saldırmadan önce onu olay yerinden uzaklaştırdı.
Val'in yüz hatlarında hâlâ sempati vardı. "Masumlar asla başkalarının savaşlarından acı çekmemeli."
Biliyorum, dedi Ash, kalbi ağırdı. "Ama durum her zaman böyleymiş gibi görünüyor."
Val başını salladı. "Bir furore infra, libera nos."
Ash Latince alıntıyı duyunca duraksadı. Bizi içimizdeki öfkeden kurtar.
"Biliyor musun Valerius, senin gerçekten insan olabileceğini düşündüğüm zamanlar oluyor."
Valerius bununla alay etti. "Güven bana Acheron, benim var olan insan parçam ne olursa olsun uzun zaman önce öldürüldü."

* * *

Vane ve Fang kız kardeşlerini kucaklayıp çocuklar gibi ağlarken Fury saatlerce sessizce izledi. Onun da böyle ağladığı bir zamanı hatırladı ama yüzyıllar önceydi.

Dövüş bittikten kısa bir süre sonra Liam'ı sürünün geri kalanına neler olduğunu anlatması için göndermiş, sonra yapılacak daha çok dövüş olabilir diye geride kalmıştı.
Geçmiş savaşlar, keskin nişancılar ve kötü hisler ne olursa olsun, Vane ve Fang'in ayakta durmasına gerek yoktu.
şu anda yalnız. Değer verdikleri her şey ölmüştü. Bu, Fury'nin kimseye dilemediği bir acıydı.
Fury'nin kederi onu farklı bir düzeyde etkiledi. Onlar kaybettikleri kız kardeşleri için ağlarken, o hiç tanımadığı kız kardeşi için içten içe ağladı.
O dışarıda dururken kardeşlerinin böyle kucaklaşmasını izlemek çok zordu. Sonsuza dek bir yabancı.
Ama onlara gerçeği söyleyemezdi. Kendi anneleri ve birlikte büyüdüğü kardeşleri ona sırtını dönmüş ve onu öldürmeye çalışmıştı. Sevdiği tek kadın ona sırt çevirenler arasındaydı. O halde neden Fang ve Vane, onun da

kendilerini doğuran aynı lanetli birlikten doğduğu gerçeğini kabul etsinler ki?
Ayrıca, şimdi kesinlikle bir aile birleşimi zamanı değildi.
Çaresizce öne çıktı. Korkumdan değil, saygımdan. "Çocuklar? Uzun zamandır buradayız. Taser'ın etkisi geçtiğine göre, bence gitmeliyiz.
Vane, hayatında gördüğü en soğuk, ölü bakışlarla onu sabitledi. O bakışı Fang'a çevirdi. "Ona düzgün bir cenaze töreni yapmalıyız. Bunu ona borçluyuz.”
Fang bağırmak ve küfretmek istedi. İçindeki aciz öfke yatışana kadar yumruk atmak istedi. Ama ortalığın bir daha sessizleşip sakinleşemeyeceğini bilmiyordu. İçinde bir şeyler paramparça oldu.
Anya'nın ölmemesi gerekiyordu. Burada olması gerekiyordu. Hayatları olan tüm cehennem ve belirsizlik içinde, o ve Vane'in uğrunda yaşadıkları tek şey o olmuştu. Sakinleştirici etkileri.
Kurdu insan yapmıştı.
Onsuz …
Artık içinde, etrafındaki herkesin kanını isteyen vahşi hayvandan başka hiçbir şey yoktu.
Fury onlara yavaşça insan kılığında yaklaştı.
"Liam nerede?" diye sordu.
"Diğerlerine Daimonların yenildiğini söylemesi için onu gönderdim."
Vane kaşlarını çattı. "Neden kaldın?"
Fury, Anya'nın vücuduna baktı. "Siz ikinizin savunacak durumda olduğunuzu düşünmemiştim..."
Fang, "Biz iyiyiz," diye hırladı ve onu boğazından yakaladı.
Fury eliyle bileğini kavradı ve geri çekti. Turkuaz gözleri öfkeyle parlıyordu. "Keder olsun ya da olmasın, bir daha bana böyle dokunursan seni öldürürüm."
Van onları ayırdı. "Bu gece burada yeterince cinayet işlendi. Gitmemiz gerek."
Fury geri çekildi.
Fang özür dilemeye başladı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Ayrıca piç kurusuna hiçbir borcu yoktu. Fury muhtemelen bundan zevk alıyordu. Bu onun için tipik olurdu.
Bu düşünceyi aklından çıkaran Fang, Anya'nın cesedini almak için eğildi. Kollarında Anya ile yavaşça ayağa kalktı. Kürkü tenini gıdıklıyordu. Defalarca onun resimlerini gördü.
yavru, bir genç olarak ve bir kadın olarak. Hepsinden önemlisi, onun kız kardeşi ve en iyi arkadaşı olarak görüntülerini gördü.
Tanrım, onu nasıl özleyecekti.
Van içini çekti. "Hazır mısın?"
Hayýr. Ona veda etmeye asla hazýr olmayacaktý. Ama sonsuza kadar burada kalamazlardı.
Bu yüzden onun yanında ölmek istemesine rağmen başını salladı.

Güçlerini kullanarak sürülerini ve Slidell'de geçici bir sığınak yaptıkları yeri buldular. Yüklü dişiler kolayca seyahat edemeyecekleri için çok uzak değil, ama nispeten güvende olmaları için yeterince uzak.
Ortaya çıkar çıkmaz kamptaki tüm faaliyetler durdu.
İnsan ve kurt tüm gözler onlara döndü ve Fang onların keskin nefes alışlarını duyduğuna yemin etti.
Ama hareket etmelerini engelleyen babalarının kül rengi bakışıydı.
Fang, babasının ifadesine şaşırmıştı. Yaşlı piçin onlara karşı bir şeyler hissetmesi mümkün müydü?
Yine de yorgun gözlerindeki acı inkar edilemezdi.
Markus öne çıktı. "Gençler nerede?"
Vane elini Anya'nın vücudundan çekti. "Onlar doğmadan öldü."
Markus bir hıçkırıkla boğuldu. Beklenmedik duygu gösterisi karşısında şaşkına dönen Fang, babası Vane'i kucaklamak için öne çıkarken hareket etmedi.
En azından, babası kardeşinin boynuna küçük bir gümüş tasma takana kadar öyle yapacaktı. Fang hareket edemeden Stefan arkadan ona bir tane fırlattı.
Markus geri çekilerek etraflarındaki diğerlerine baktı. Timoria zamanı. Öldür onları."

BÖLÜM 10

Markus, Anya'nın vücudunu kollarından çekerken Fang savaştı. Gitmesine izin vermek istemiyordu, ama tasması takılıyken, neredeyse hiçbir gücü olmayan ve onlara küfretmekten fazlasını yapacak gücü olmayan bir insandı. Stefan onu yakaladı ve piç arkadaşlarının yardımıyla Fang'ı yere devirmeyi ve ellerini arkasından bağlamayı başardı. Güçlerini kullanmaya çalıştı ama tasma buna engel oldu. Ve insan formundayken, neredeyse bir kurt kadar güçlü değildi.

Vane ondan birkaç adım ötede yerdeydi, yine bağlıydı.

Fury etraflarındaki kalabalığı yararak öfkeyle ilerledi. Markus'a bakarken yüzünde bir tiksinti maskesi vardı. "Onlar adına konuşabilir miyim?"

Markus sorusunu sert bir ters vuruşla yanıtladı. Fury darbeden sonra sendeledi, dudağı ve burnu kanıyordu. "Yalnızca onların cezalarına katılmak istersen."

Fury'nin gözlerindeki ham öfke kavurucuydu. Fang'ın bakışlarıyla karşılaştı ve oradaki üzüntü ve keder, Fang'ı hazırlıksız yakaladı. Onlara bir şey olursa, bu dünyada neden umursasın ki?

Fury elini ağzına silerek geri çekildi ve bakışlarını kaçırdı.

"Sayın?" Liam bu sefer öne çıktı.

Markus ona yatıştırıcı bir bakış attı ve Fury gibi geri çekildi.

"Siz piçlerden onlarla birlikte ölmek isteyen başka biri var mı?" Markus hepsine öfkeli yüzünü buruşturdu.

Fang, kimsenin onlar için ayağa kalkmasını beklemiyordu ve hayal kırıklığına uğramadı.

Petra bile çenesini göğsüne bastırıp geri çekildi. Onunla çiftleşmek istemek için çok fazla. Korkak kaltak.

Stefan ve George onları ayağa kaldırırken Markus, Anya'nın cesedini yere yatırdı. "Bu klandan Regis olarak, Vane ve Fang'ı halkımıza hain ilan ediyorum. Vane, bir Kara Avcı'nın bir insanı korumasına yardım etti," kelimeyi sanki akla gelebilecek en iğrenç şeymiş gibi tükürdü.

Bu sözler ağzından çıkarken keskin bir nefes aldı.

Fang, onunla göz göze gelmeyi reddeden Petra'ya döndü. Yanakları parlak kırmızıydı. Ve ona ihanet ettiği için kendi öfkesi arttı. Bunu ona neden söylemişti?

Kahretsin, daha iyi bilmeliydim.

İnsanların ve hayvanların sadece ihanet ettiğini ne zaman öğrenecekti? Hiç kimse ona onun onlara olduğu kadar sadık olmamıştı.

Markus onları işaret etti. "Her ikisi de Karanlık Avcılara yardım etmek için Daimonlara karşı savaştı ve her ikisinin de kuzenlerimiz Daimonları avlayıp öldürenlerle birlikte komplo kurduğu görüldü. Eylemlerine misilleme olarak Daimonlar şimdi halkımıza saldırdı ve hepimizin varlığını tehdit etti."

Anya'nın hareketsiz yattığı yeri işaret etti. "Kızım onlar yüzünden şimdi öldü."

Bu ifadenin ikiyüzlülüğü, Fang'ın gazabını ateşledi. "Kız çocuğu? Onu daha önce hiç böyle sahiplenmemiştin. Yanlış bir şey yapmadık! Kara Avcılar siz kaçarken bizi korumaya çalıştı."
"Sessizlik!" Markus elini uzattı ve Fang'ın ağzında bir tıkaç belirdi. "Klanımızın lideri ve koruyucusu olarak hepinize Timoria'ya gitmenizi emrediyorum."
George, Vane'inkini yırtarken Markus, Fang'ın sırtındaki gömleği yırttı.
Fang, kardeşinin bakışlarıyla buluştu. "Çok üzgünüm, Vane," diye düşündü içinden ona.
Vane ona geçici bir sırıtış sundu. "Bunun üstesinden geleceğiz. Merak etme."
Fang bu iyimserliği paylaşmak istedi ama gerçeği biliyordu.
İkisi de bu gece öleceklerdi.

* * *

Kardeşleri bir ağaca bağlanıp sonra dövülürken öfke kenara çekildi. Kızgın ve acı anılar, annelerinin halkının da ona aynısını yaptığını hatırladıkça içini parçaladı. Sadece onun durumunda timoriasını isteyen anneleri olmuştu.

Bunun nedeni de bununla aynıydı. Klan için bir tehdit olduklarından değil. Yanlış bir şey yaptıklarından değil.
Kendilerinden nefret eden ebeveynlerden doğmuş olmaları gerçeğiydi. Suçluluk onu yedi. Bunu durdurmak istedi. Onları korumak için. Ama nasıl yapabilirdi?
Sürü ona da dönecekti. Ve o ve Liam onlar adına konuşmaya çalışsalar da kimse onun adına konuşmadı. Eskisi gibi olacaktı ve saldırıya uğrayıp ölüme terk edilecekti.
Eğer şanslıysa….
Bu yüzden geri çekildi, eylemsizliği onu bunda kardeşlerine karşı işlenen gerçek suçlar kadar suçlu yaptı.
En azından bu sefer sen değilsin.
Bir korkağın bahanesi. Fury daha iyi olmak istiyordu. Onlar kadar cesur olmak ve yanında durup onu almak.
Ama değildi. Korkusu cesaretini bastırdı ve harekete geçmesi gerektiğini bildiği halde geri çekildi. Kendisini de savunmayacaklarını söyleyerek vicdanını rahatlatmaya çalıştı.
Belki de doğruydu.
Fang ondan nefret ediyordu, bunu biliyordu. Fury'nin klanlarına katıldığı günden beri hiç anlaşamamışlardı. Birbirlerine çok benziyorlardı.
Ve bu, bunu daha da zorlaştırdı. Kendini Fang'ın gözlerinde gördü. Acıyı, ihaneti gördüm. Vahşi nefret.
En çok da haksızlığı gördü.
Liam yanında, "Bu çok saçma," diye homurdandı. "Bir şeyler yapmalıyız."
"Ne gibi?"

Liam uzağa baktı, dudağı kıvrıldı. "Onlar gittikten sonra geri kalanımız için pek iyi olmayacak.
Stefan artık sorumlu olacak. Tartışmasız."
"O zaman Markus'a meydan oku."
Liam homurdandı. "Yeterince güçlü değilim."
Ve Fury de değildi. Markus'u saf hayvan gücüyle yenebilse de, babasının sihriyle boy ölçüşemezdi. Ergenlikten kısa bir süre sonra annesinin klanından atıldığı için kimse ona güçlerini nasıl kontrol edeceği konusunda ders vermemişti. Formları değiştirebilir, zaman ve uzayda seyahat edebilirdi, ama hepsi bu kadardı. Ve her zaman iyi kontrol edemediği kişiler bile.
Fang ve Vane nihayet öldürülürken öfke irkildi. Dikenli kırbaçlar vücutlarını öyle bir parçalamıştı ki, midesi bulandı.
Nefes nefese ve kanlar içinde dizlerinin üzerine çöktüler. Görünce midesi bulandı. Bir kurt başlı başına bir işkence iken insan kılığına girmek. O formu tutarken yaralanmak...
Acılarının ne kadar dayanılmaz olduğunu ancak hayal edebilirdi.
Ve yine de birleşik durdular. İkisi de diğerini parçalamıyordu - başlarına gelenler için onu suçluyordu.
Fury'nin kıskandığı buydu. Hiç deneyimlemediği ve anlamadığı saf, sevgi dolu bir bağdı.
Vane ve Fang kardeşlerdi.
Sonuna kadar.
Eli titreyen Vane, kıpırdamadan yatan Fang'a uzandı. Yüz hatları ıstıraptan buruşmuştu. "Fang?" O zayıf çağrıdaki işkence ve korku, Fury'nin gözlerini yaşarttı.
Fang, Vane'in elini tuttu.
Vane'in yüzündeki rahatlama güçlüydü. Stefan ve George'un onları ayağa kaldırması ve ardından ellerini arkalarından bağlaması kısa sürdü.
Markus'un yüzünde acıma ya da pişmanlık yoktu. "Onları bataklığa götür ve timsahlara bırak."
Bu acımasız sözler, Fury'ye oğlu olduğunu babasına asla söylememeye karar verdiğinde haklı olduğunu söyledi. Merhamet eksikliği. Sevgi eksikliği …
Anneleri haklıydı. Markus baştan aşağı bir hayvandı. Ama sonra, o kadar acımasızdı. Annelik içgüdüsü onu o kadar hızlı geçmişti ki, hoşgörüsüz kalbinin üzerinde bir patinaj izi bırakmıştı.
Fury, rüzgarda bir fısıltı duyana kadar ayrılmaya başladı. Arkasına döndüğünde Markus'un Stefan'ın kulağına konuştuğunu gördü.
"Onları bir ağaca asın ve işlerini bitirmeleri için Daimonları çağırın ve acele etmelerini söyleyin. Acı çekmelerini istiyorum.”
Öfke Fury'yi kasıp kavururken Stefan boyun eğerek başını eğdi.
Ve o anda, Fury ne yapması gerektiğini biliyordu...

BÖLÜM 11

Fang, bir ağaç dalından bileklerini o kadar derin kesen ince bir telle asılıyken tüm vücudu ağrıyor ve zonklarken başını geriye doğru eğdi, bu tel kollarından aşağı kan damlaları gönderdi. Kan dirseklerinden doğruca aşağıdaki bulanık suya damladı ve sesini duymaması gerekse de duyduğuna yemin etti.

Onları buraya getiren olayları zihninde tekrar tekrar gördü ve kendini tam bir bok gibi hissetti.

"Çok üzgünüm Van. Yemin ederim bizi böyle öldürtmek istemedim."

Vane kendini yukarı çekmeye çalışmaktan geri düşerken homurdandı.

Fang, iki yüz kiloluk yağsız kası bilek kemiklerinden başka bir şeyle kaldırmanın zorluğundan kollarının ağrıdığını görebiliyordu.

Fang derin bir nefes aldı, zonklayan ve yanan bileklerindeki şiddetli acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

"Endişelenme Fang. Bizi bu işten kurtaracağım."

Fang onu duydu ama kelimeler tam olarak kaydedilmedi. Bu durum hakkında kendini çok kötü hissetti.

Hepsi onun suçuydu. Anya'nın ölümü, yakalanmaları. Babasının bir tür saçmalık yapacağını bilmesi gerekirdi.

Neden geldiğini görmemişti?

Daha çok mücadele edebilirdi. Daha çok savaşmalıydı. Nasıl bu kadar kolay atlanmalarına izin verebilmişti?

Şimdi o da Vane'in ölümü olacaktı….

Ne zaman öğrenecekti?

Vane, şimdiye kadar gördüğü en karanlık, en pis görünen bataklık sularının üzerinde eski bir selvi ağacından tehlikeli bir şekilde sallanırken, ellerini başının üzerinde birbirine bağlı tutan, ince bir dala sabitlenmiş halde tutan keskinleştirilmiş ipe dayandı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, ellerini, hayatını kaybetme düşüncesi ya da timsah istilasına uğramış o iğrenç balçık deliğine düşme düşüncesi.

Dürüst olmak gerekirse, o kokuya dokunmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Louisiana bataklığının karanlığında bile, onun ne kadar kokuşmuş ve iğrenç olduğunu görebiliyordu.

Burada, bu bataklıkta yaşamak isteyen herkeste ciddi şekilde yanlış olan bir şeyler vardı. Sonunda Kara Avcı'nın, Morrigantes'in Pençesi'nin birinci sınıf bir aptal olduğunu doğruladı.

Fang, bataklık gazı, yılanlar, böcekler ve timsahlar arasında ürkütücü bir şekilde sallanan ağacın karşı tarafındaki eşit derecede ince bir dala bağlanmıştı.

Vane'in yaptığı her harekette kordon bileklerini kesiyordu. Eğer onları bir an önce serbest bırakmazsa, o kordon tendonlarını ve kemiklerini kesecek ve ellerini tamamen koparacaktı.

Bu, babasının yaptığı son hata olurdu.

En azından Vane yenilmeden kıçlarını bu lanet bataklıktan çıkarabilseydi böyle olurdu.
Her ikisi de insan biçimindeydi ve vücutlarına küçük iyonik dürtüler gönderen boyunlarına taktıkları ince, gümüş metriazo tasmalarına hapsolmuşlardı. Tasmalar onları insan formunda tutuyordu. Babalarının onları zayıflatacağını düşündüğü bir şey.
Fang'ın durumunda bu doğruydu.
Vane'de öyle değildi.
Buna rağmen tasmalar, onların sihir kullanma ve doğa kanunlarını manipüle etme yeteneklerini azalttı. Ve bu onu ciddi anlamda sinirlendiriyordu.
Fang gibi, Vane de sadece kanlı bir kot pantolon giymişti. Tabii kimse onların yaşamasını beklemiyordu. Tasmalar, taktıkları sürece ikisinin de kullanamayacağı sihir dışında çıkarılamazdı ve bir mucize eseri ağaçtan inseler bile, çoktan büyük bir timsah grubu onların kokusunu alabilmişti. kan.
Bataklığa düşüp onlara lezzetli bir kurt yemeği yapmalarını bekleyen timsahlar.
"Dostum," dedi Fang sinirli bir şekilde. "Öfke haklıydı. Beş gün kanayıp ölmeyen hiçbir şeye güvenmemelisin. Seni dinlemeliydim. Bana Petra'nın üç kurtla sevişen bir orospu olduğunu söyledin, ama ben seni dinledim mi? Hayır. Ve şimdi bize bakın. Yemin ederim buradan kurtulursam onu öldüreceğim.
"Diş!" Vane, tasmanın acı verici elektrik şoklarına rağmen birkaç gücü idare etmeye çalışırken, kardeşi mızmızlanmaya devam ederken, Vane tersledi. "Suçlama şenliğini bir kenara bırakıp burada konsantre olmama izin verir misin, yoksa sonsuza kadar bu lanet olası ağaçta asılı kalacağız."
Fang da kendini kaldırmaya çalışırken homurdandı ama Vane'den bile daha az başarılıydı. Nedense kendini çok yukarı kaldırmayı başaramadı.
Bunun için onlara lanet olsun. Kardeşine baktı ve içini çekti. "Eh, sonsuza kadar değil. Kordonlar bileklerimizi tamamen kesmeden önce sadece yarım saatimiz kaldığını düşünüyorum. Konu açılmışken, bileklerim gerçekten acıyordu. Seninkilerden naber?"
Fang duraksadı, Vane derin bir nefes aldı ve kordonda küçük bir hareketin gevşediğini hissetti.
Uzuvun çatladığını da duydu.
Fang, çatırtı sesi ve aşağıda onları bütün olarak yutmak için bekleyen timsahı görünce paniğe kapıldı. Bununla başa çıkamadı, yapabileceği tek şekilde tepki verdi.
Kelimelerle. "Yemin ederim bir daha sana kıçımı ısırmanı söylemeyeceğim. Bir dahaki sefere bana bir şey anlatırsan, dinleyeceğim, özellikle de bir kadınla ilgiliyse."
Vane homurdandı. "O zaman sana susmanı söylediğimde beni dinleyerek başlayabilir misin?"

"Sessiz oluyorum. Sadece insan olmaktan nefret ediyorum. Bu berbat. Buna nasıl dayanıyorsun?”
"Diş!"
"Ne?"
Van gözlerini devirdi. Yararsızdı. Kardeşi ne zaman insan kılığına girse, vücudunun hareket eden tek yeri ağzıydı. Neden onlar onu asmadan önce sürüleri Fang'ı ağzı açık bırakmıyordu?
“Biliyorsun, kurt formunda olsaydık, patilerimizi kemirebilirdik. Elbette kurt formunda olsaydık, ipler bizi tutmazdı, bu yüzden—”
"Kapa çeneni," diye çıkıştı Vane tekrar.
Fang bacaklarını yukarı çekmeye çalışırken yüzünü buruşturdu ama bu işe yaramadı. Tüm vücudu uyuşuyordu ve daralmış kan akışının neden olduğu keskin ağrılara dayanamıyordu. "Elleriniz böyle uyuştuktan sonra o duygu hiç geri geliyor mu? Kurt olduğumuzda bu olmaz. İnsanlara çok mu oluyor?”
Vane tiksintiyle gözlerini kapattı. Demek hayatı böyle sona erecekti. Bir düşmana veya babasına karşı şanlı bir savaşta değil. Uykusunda sessizce değil.
Hayır, duyacağı son ses Fang'ın dırdırı olurdu.
Anlaşıldı.
Karanlığın içinden kardeşini görebilmek için başını geriye yasladı.
"Biliyorsun, Fang, bir dakikalığına suçlayalım. Senin son çiğneme oyuncağına bir Kara Avcı'nın eşini nasıl koruduğumu anlatmaya karar veren koca çenen yüzünden burada takılmaktan bıktım usandım. Ne zaman çeneni kapatacağını bilmediğin için çok teşekkürler."
"Evet, peki, Petra'nın Markus'a koşarak senin Sunshine ile birlikte olduğunu ve Daimonların bize bu yüzden saldırdığını düşündüğünü söyleyeceğini nereden bilebilirdim? İki yüzlü kaltak. Petra benimle çiftleşmek istediğini söyledi.”
"Hepsi seninle çiftleşmek istiyor, sik kafalı, bu bizim türümüzün doğasında var."
"Siktir git!"
Fang sonunda sakinleşirken Vane rahatlamış bir nefes verdi. Fang daha yaratıcı ve açık sözlü bir geri dönüş için kaynarken, erkek kardeşinin öfkesi ona yaklaşık üç dakikalık bir rahatlama sağlamalıdır.
Vane parmaklarını birbirine bağlayarak bacaklarını kaldırdı. Kordon insan etini daha derinden keserken kollarını daha çok acı sardı. Sadece kemiklerinin kopmadan biraz daha uzun süre dayanması için dua etti.
Bacaklarını başının üzerindeki dala doğru kaldırırken kollarından aşağı daha fazla kan aktı.
Eğer onları sarabilseydi... etrafa...
Çıplak ayağıyla tahtaya vurdu. Ayağının yumuşak üst tarafına sürtünürken kabuğu soğuk ve kırılgandı. Bileğini tahtaya doladı.
Birazcık …
Daha fazla.
Fang ona hırladı, "Sen tam bir pisliksin."

Pekala, yaratıcılık için çok fazla.
Vane, dikkatini kendi hızlı kalp atışına odakladı ve Fang'ın hakaretlerini duymayı reddetti.
Baş aşağı, bir bacağını uzva doladı ve nefesini dışarı verdi. Vane, zonklayan, kanlı bileklerindeki ağırlık büyük ölçüde kalktığında rahatlayarak homurdandı.
Fang duyulmamış tiradına devam ederken nefes nefese kaldı.
Uzuv tehlikeli bir şekilde gıcırdadı.
Vane, dalın ikiye ayrılıp onu aşağıdaki kokuşmuş, yeşil bataklık suyuna düşürmesinden korkarak hareket etmekten korkarak yeniden nefesini tuttu.
Aniden, timsahlar suda çırpındı, sonra hızla uzaklaştı.
Ah, kahretsin, diye tısladı Vane.
Bu iyiye işaret değildi.
Timsahların gitmesine neden olabilecek, bildiği sadece iki şey vardı. Biri Talon ya da Acheron'un onları dizginlemesiydi. Ancak Talon bu gece bataklıkta değil de Fransız Mahallesi'nde dünyayı kurtardığı için, bu pek olası görünmüyordu. Acheron'a gelince, nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.
Çok daha az çekici olan diğer seçenek Daimonlardı -yapay olarak uzatılmış hayatlarını sürdürmek için öldürmeye lanetlenmiş yürüyen ölüler. İnsanlardan daha çok öldürmekle övündükleri tek şey Katagarya Kurt Avcılarıydı. Were-Avcılarının yaşamları yüzyıllara yayıldığından ve büyülü yeteneklere sahip olduklarından, ruhları ortalama bir insanınkinden on kat daha uzun bir Daimon'a dayanabilirdi.
Daha da etkileyici olanı, bir Kurt Avcısı'nın ruhu bir kez ele geçirildiğinde, büyülü yetenekleri Daimonların bedenlerine emildi ve orada bu güçleri başkalarına karşı kullanabildiler.
Ölümsüzler için "yumruk" bir muamele olmak özel bir hediyeydi.
Daimonların burada olmasının tek bir nedeni vardı. Onu ve Fang'ı, Daimonların sebepsiz yere basmadığı bu ıssız bataklıkta bulabilmeleri için tek bir yol vardı.
Biri, Daimonların Katagarya sürülerini rahat bırakmaları için ikisini kurban olarak sunmuştu.
Ve o aramayı kimin yaptığına dair kafasında hiçbir şüphe yoktu.
"Lanet olsun!" Vane, babasının onu duyamayacağını bildiği için karanlığa doğru hırladı.
Ama yine de içini boşaltması gerekiyordu.
"Ne yaptım sana?" Fang öfkeyle sordu. "Zaten seni öldürtmenin dışında."
"Sen değil," dedi Vane diğer bacağını ellerini kurtarabilecek kadar yukarıya kaldırmaya çalışırken.
Bataklıktan yukarısındaki ağaca bir şey sıçradı.
Vane vücudunu döndürdü ve hemen yukarıda duran uzun boylu, zayıf Daimon'un aç gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla ona baktığını gördü.

Tamamen siyah giyinmiş olan sarışın Daimon ona dilini şaklattı. "Bizi gördüğüne sevinmelisin, kurt. Ne de olsa, sadece seni serbest bırakmak istiyoruz.”
"Cehenneme git!" Vane hırladı.
Daimon güldü.
Bir Daimon dişlerini omzuna saplarken Fang uludu. Kafa atarak onu uzaklaştırmaya çalıştı.
Değersizdi. Onları durdurmanın bir yolu yokken, karıncalar gibi üzerine üşüştüler.
Onlara saldırmak için her şeyi tekmelemeye ve ısırmaya çalıştı.
Hiçbir şey işe yaramadı.
Kendini korumaktan acizdi.
Vane'i korumak için güçsüzdü. Bu bilgi onu buz gibi kapladı. Bu mutlak çaresizlik hissini hiç tatmamıştı. O bir savaşçıydı. Bir asker.
En sevdiği şeyleri nasıl koruyamazdı? Anya gitmişti ve şimdi Vane...
"Siktir git üzerimden!" Daimonlara hırladı, kurtulmak için elinden geleni yaptı.
Dişlerini derinlere saplayarak etini parçaladılar. Bunun acısı dayanılmazdı. Canlı canlı yeniyormuş gibi hissediyordu.
Vane, Fang'ı ağaçtan aşağı çeken on Daimon'dan oluşan bir grup görmek için baktı. Kahretsin!
Kardeşi bir kurttu. Onlarla insan formunda nasıl savaşacağını bilmiyordu. En azından Fang yakasını taktığı sürece değil.
Çileden çıkan Vane bacaklarını kaldırdı. Uzuv anında kırıldı ve onu doğrudan aşağıdaki durgun suya gönderdi. Kokuşmuş, sümüksü tadı kafasını işgal ederken nefesini tuttu. Kendini yüzeye çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.
Önemli olduğundan değil. Birisi onu saçından tuttu ve yüzeye çıkardı.
Başı suyun üstüne çıkar çıkmaz bir Daimon dişlerini Vane'in çıplak omzuna sapladı. Öfkeyle homurdanan Vane, Daimon'un kaburgalarına dirsek attı ve ısırığı karşılık vermek için kendi dişlerini kullandı.
Daimon çığlık attı ve onu serbest bıraktı.
"Bunda kavga var," dedi bir dişi ona doğru gelirken. "O, diğerinden daha değerli olacak."
Vane, onu yakalayamadan bacaklarını altından çıkardı. Sallanan vücudunu sudan sıçrama tahtası olarak kullandı. Her iyi kurt gibi, bacakları onu sudan yakındaki selvi dizlerinden birine itecek kadar güçlüydü.
Koyu, ıslak saçları yüzüne düşüyordu ve vücudu kavgadan ve sürüsünün ona verdiği dayaktan zonkluyordu. Bir eli bataklığın zemininde kontrast oluşturan eski tahta dizine çömelirken, ay ışığı ıslak, kaslı vücudundan parlıyordu. Ağaçlardan ve tahtalardan sarkan koyu İspanyol yosunu, dolunay gibi çıkıntı yapıyordu, bulutlarla kaplıydı ve suyun siyah kadife dalgalarında ürkütücü bir şekilde yansıyordu.

Tıpkı bir hayvan gibi, Vane de düşmanlarının etrafına yaklaşmasını izledi. Kendini ya da Fang'ı bu piçlere teslim edecek değildi. Ölmemiş olabilirdi ama o da en az onlar kadar lanetliydi ve kadere daha da kızgındı.
Ellerini ağzına götüren Vane, dişlerini kullanarak bileklerinin etrafındaki kordonu ısırdı ve ellerini serbest bıraktı.
"Bunu ödeyeceksin," dedi bir erkek Daimon, ona doğru ilerlerken.
Elleri serbest kalan Vane, kütükten suya geri döndü. Orada gömülü olan devrilmiş bir ağaçtan bir tahta parçası kırabilene kadar karanlık derinliklere daldı. Fang'ın tutulduğu alana doğru tekme attı.
Fang'ın kanından beslenen on farklı Daimon bulmak için kardeşinin hemen yanında sudan çıktı.
Birini tekmeledi, diğerini boynundan yakaladı ve derme çatma kazığını Daimon'un kalbine sapladı. Yaratık hemen parçalandı.
Diğerleri ona sırt çevirdi.
"Bir numara alın," diye hırladı Vane onlara. "Etrafta dolaşacak çok şey var."
En yakınındaki Daimon güldü. "Güçleriniz bağlı."
"Cenazeciye söyle," dedi Vane ona doğru atılırken. Daimon geri sıçradı ama yeterince uzağa değil. İnsanlarla savaşmaya alışkın olan Daimon, Vane'in fiziksel olarak on kat uzağa sıçrayabildiğini hesaba katmamıştı.
Vane'in onun psişik güçlerine ihtiyacı yoktu. Hayvani gücü bunu bitirmeye yetmişti. Daimon'u bıçakladı ve Daimon buharlaşırken diğerleriyle yüzleşmek için döndü.
Onu hemen aceleye getirdiler, ama işe yaramadı. Bir Daimon'un gücünün yarısı, uyarı vermeden saldırma ve kurbanını paniğe sevk etme yeteneğiydi. Daimonların kuzeni olarak Vane'e bu strateji beşikten öğretilmemiş olsaydı bu işe yarardı. Aralarında onu paniğe sevk edecek hiçbir şey yoktu. Taktiklerinin yaptığı tek şey onu duygusuz ve kararlı kılmaktı.
Ve sonunda, bu onu muzaffer yapacaktı.
Fang suda hareketsiz kalırken, Vane kazığıyla iki kişiyi daha parçaladı. Paniği artmaya başladı ama bastırmaya çalıştı.
Bir savaşı kazanmanın tek yolu sakin kalmaktı.
Daimonlardan biri onu suda spiraller çizerek savuran bir patlamayla yakaladı.
Vane bir kütüğe çarptı ve sırtında patlayan acıyla inledi.
Alışkanlık dışında, sadece tasmanın gerildiğini ve onu şok ettiğini hissetmek için kendi güçleriyle karşılık verdi. Yeni acıya küfretti, sonra görmezden geldi.
Ayağa kalkıp kardeşine doğru giden iki erkeğe saldırdı.
"Zaten pes et," diye hırladı Daimonlardan biri.
"Neden yapmıyorsun?"
Daimon hamle yaptı. Vane suyun altına daldı ve Daimon'un ayaklarını altından çekti. Vane onu kazığıyla göğsünden yakalayana kadar suda savaştılar.
Gerisi kaçtı.

Vane karanlıkta durmuş, ondan sıçrayan suları dinliyordu. Öfkesinin onu tüketmesine izin verirken kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Başını geriye atarak, puslu bataklıkta ürkütücü bir şekilde yankılanan kurt ulumasını çıkardı.
İnsanlık dışı ve uğursuz, vudu mavenlerini bile saklanmak için koşturacak türden bir sesti.
Artık Daimonların gittiğinden emin olan Vane, hâlâ hareket etmemiş olan Fang'a doğru ilerlerken ıslak saçlarını gözlerinden çekti.
Vane, aklında tek bir düşünceyle körü körüne suda tökezlerken kederinden boğuldu… ölme.
Aklında defalarca ablasının cansız bedenini gördü. Onun soğukluğunu teninde hissetti. İkisini de kaybedemezdi. Yapamadı.
Onu öldürürdü.
Hayatında ilk kez, Fang'ın aptalca yorumlarından birini duymak istedi. Herhangi bir şey.
Ablasının ölümünü hatırladığında zihninde görüntüler canlandı. Tarif edilemez bir acı içini parçaladı. Fang'ın hayatta olması gerekiyordu. zorundaydı.
"Lütfen, tanrılar, lütfen," diye soludu aralarındaki mesafeyi kapatırken. Kardeşini kaybedemezdi.
Böyle değil …
Fang'ın gözleri açıktı, her ikisi de tasma takmasalardı bu bataklıktan zaman atlamalarına izin verecek olan dolunaya körü körüne bakıyordu.
Her yerinde açık ısırık yaraları vardı.
Derin, derin bir keder Vane'i parçaladı, kalbini parçalara ayırdı.
"Hadi Fang, ölme," dedi, ağlamamak için kendini zorlarken sesi titriyordu. Bunun yerine, "Benim yüzümden ölme, seni pislik" diye hırladı.
Kardeşini kendisine çekti ve Fang'ın ölmediğini keşfetti. Hala nefes alıyor ve kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Fang'ın nefeslerinin sığ ve gıcırtılı sesi, Vane'in kulakları için bir senfoniydi.
Rahatlama içini delip geçerken gözyaşları döküldü. Fang'ı nazikçe kollarının arasına aldı.
"Hadi Fang," dedi sessizlikte. "Benim için aptalca bir şey söyle."
Ama Fang konuşmadı. Vane'in kollarında sallanırken orada tam bir şok içinde öylece yattı.
En azından yaşıyordu.
şu an için
Vane, öfkesi onu tüketirken dişlerini gıcırdattı. Kardeşini buradan götürmesi gerekiyordu.
İkisi için de güvenli bir yer bulmalıydım.
Böyle bir yer olsaydı.
Öfkesi serbest kalarak imkansızı yaptı - çıplak elleriyle Fang'ın tasmasını boğazından yırttı. Fang anında bir kurda dönüştü.
Yine de Fang gelmedi. Gözünü kırpmadı ya da konuşmadı.

Vane boğazındaki acı verici yumruyu yuttu ve gözlerine hücum eden yaşlarla mücadele etti.
"Sorun değil, küçük kardeş," diye fısıldadı Fang'a, onu kirli sudan alırken. Kahverengi kurdun ağırlığı dayanılmazdı ama Vane umursamıyordu. Fang'ı taşımayı protesto eden vücuduna aldırış etmedi.
Vücudunda nefes olduğu sürece, kimse bir daha Vane'in değer verdiği kimseyi incitemezdi.
Ve deneyen herkese ölüm getirirdi.

BÖLÜM 12

Aimee acı içini delip geçerken bir tabak düşürdü. Nefes almaya çalışarak lavaboya yaslandı.

"Ters giden birşey mi var?"

Aşçılarından biri olan Tony'ye baktı ve başını salladı. "Sadece garip bir sancı." O bir insan olduğu için, ona ve güçlerine neler olduğunu açıklamanın bir faydası olmayacaktı.

Fang yaralandı.

Bunu hissedebiliyordu. Ve bundan daha fazlası, onu bulmaya karşı konulmaz bir ihtiyacı vardı.

Şimdi!

Yapma….

Onu etrafında istemiyordu. Bunu fazlasıyla netleştirmişti. Yine de içinde, ona ulaşmanın zorunlu olduğunu söyleyen duyguyu bir türlü üzerinden atamıyordu. Ölüme çok yakındı. Gözlerini kapatarak ona odaklandı ve Vane'in bir grup Fang ile beslenirken Daimonlarla savaştığını gördü. Tasmalarını karanlıkta canlı bir şekilde gördü ve bunun onları dövüşte çaresiz bıraktığını biliyordu.

Yenileceklerdi.

Dayanamadı, tabağı unuttu ve Peltier House'a koştu. Dev yaklaşık bir saat önce görevden ayrılmıştı. Kendini onun kapısına kadar çaktı ve çaldı.

"Girin."

Onu yatağında oturmuş, bir motosiklet dergisini karıştırırken TV izlerken bulmak için açtı. "Beni kurtaran kurtların başı ciddi belada. Onları bu dövüşte yalnız bırakamam ve desteğe ihtiyacım olabilir."

Dev tereddüt etmedi. Etienne ve Colt'u alacağım. Alain'i alırsın.

Anlayışına minnettar olarak, Alain'in kapısını çalmak üzere yan odaya gitmesi için onu terk etti. Daha elini kaldıramadan cep telefonu çaldı.

Aimee, diğer uçta kurt Fury'yi bulmak için cevap verdi.

"Vane ve Fang'a koruma teklif etme konusunda ciddi miydin?" Sesi ölümcül derecede ciddiydi.

"Evet neden?"

“Çünkü babaları onlara ihanet etti ve onları ölüme terk etti. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama umarım siz onları kurtarabilirsiniz."

Onu vizyonunun sağladığından daha fazla ayrıntıyla doldururken dinledi. Hepsinden iyisi, ona tam olarak yerlerini verdi. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

“Çünkü onlara borçluyum ama daha fazlasını yapamam. Onları kurtar, Aimee, lütfen.

"Ben elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler, ben de sürüyü uzak tutmaya çalışacağım. Ayrıca, ne yaparsan yap, bu görüşmeden kimseye bahsetme, özellikle Vane veya Fang'a." Cevap vermesine fırsat kalmadan telefonu kapattı.

Onun ayrılık sözlerine kaşlarını çattı. Ne garip bir istek.

Başını sallayarak telefonunu kaldırdı, Alain'in kapısını çaldı ve ona neler olduğunu anlattı. Dev gibi o da ona katılmak için ayağa fırladı.
Bir kez bir araya geldiklerinde, onları Vane ve Fang'ı vizyonunda gördüğü yere ve Fury'nin ona verdiği yere götürdü. Daimonlar geldiklerinde çoktan uçmuşlardı.
Vane solunda artık kurt kılığına girmiş olan Fang'ı tutuyordu. Hemen arkasında kardeşleriyle birlikte onlara doğru koştu.
"Van?"
Daimon olmadıklarını anlayana kadar öfkeli bir hırıltıyla yukarı baktı. Öfkesi, sert bir kafa karışıklığının altında eriyip gitti. "Burada ne yapıyorsun?"
Ona gerçeği söylemekte tereddüt etti. Hiç kimsenin onun güçlerinin boyutunu veya diğer varlıkların nerede olduğunu şaşmaz bir doğrulukla bileme becerisini bilmesine gerek yoktu.
Ve en önemlisi Fury'ye ihanet etmek istemiyordu.
"Ne oldu?" diye sordu, dikkatini ondan onlara çevirmeye çalışarak.
Vane bir kabustan uyanmaya çalışır gibi başını salladı. "Saldırıya uğradık..."
Bak, dedi Alain öne çıkarak. "Kaba olmak istemem ama Daimonlar bu gece görevdeler ve çoğu korkak olsa da ortalıkta yeterince Spathi var ve burada insansız yakalanmak istemiyoruz. Herkesi Sığınak'a götürelim ve sonra konuşalım."
Aimee daha fazla hemfikir olamazdı.
Vane onlara şüpheyle baktı.
Dev elini Vane'in omzuna koydu. "Aimee'yi kurtardın ve babam seni her zaman ağırlayacağımızı söyledi. Bunu kastetmiştik. Hadi ama. İkinizi de temizleyip ilgilenelim."
Aimee, hepsi gözden kaybolana kadar hareket etmedi. Gecenin olayları zihninde canlanırken çevresine bakındı. Vane ve Fang'ın ortak ıstırabı, burada ona musallat olan hayalet bir hayalet gibi oyalandı.
Anya ölmüştü ve sürüleri onlara sırt çevirmişti. Fang için hissettiği gibi acı içinde yüzünü buruşturdu. Bu onun için kolay olmayacaktı.
Yardım etmek isteyerek Sanctuary'e geri döndü. Kardeşleri, kendilerine yeni bir kot pantolon ve bir tişört giymiş olan Vane ile birlikte Carson'ın ofisinde durup olayları kardeşlerine aktarırken, Fang'ı Carson'ın muayene odasına götürmüştü.
Carson diğer odada Fang'la yalnızdı.
Dev'in yanında durdu ve onlar konuşurken sessizce bekledi. Vane'in vizyonlarında gördüğü dehşetin ne kadarını dışarıda bıraktığına şaşırdı. Ama sonra, belki değil.
Babanın seni ve kardeşini sebepsiz yere öldürmek istediğini kabul etmek onun için zor olmalıydı. Bunu tamamen yabancılara kim söylemek ister ki?
Onlar konuşurken Vane için yiyecek almaya gitti. Onu tekrar yukarı getirdi ve Carson'ın masasına koydu.
Vane minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim."
Başını ona doğru eğdi. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Carson'ın Fang'ı tedavi ettiği odaya açılan kapalı kapıya özlemle baktı.
"Değil sanırım."
Aimee, ihtiyacı olan tek şeyin Fang'ın normal ve bütün olması olduğunu bilerek, sempatiyle omzuna dokundu. Bu saldırıyı atlatması için.
Ve adını koyamadığı bir nedenden dolayı ona da ihtiyacı vardı.
Kısa bir süre sonra, Vane yemeğini bitirip tabakları mutfağa götürdükten sonra, Carson muayene odasından çıktı.
Van hemen ayağa kalktı.
Carson'ın gözlerindeki üzüntüden bunun iyi bir haber olmadığını söyleyebilirdi.
"Kuyu?" Vane gergin bir heyecanla elini uyluğuna vurdu.
Carson ona baktı ve içini çekti. "Tamamen tepkisiz."
Van kaşlarını çattı. "Bu ne anlama gelir?"
"Muhtemelen şoktan dolayı içine kapandı ve yaptığım hiçbir şeye tepki vermiyor."
Bu haber Vane'i, Aimee'yi memnun ettiğinden daha fazla memnun etmişe benzemiyordu. "Ya yaraları?"
İyileşecekler, ama onun akli durumundan emin değilim. Kemikleri ve sıyrıkları düzeltebilirim.
Onun nesi var… bir psikoloğa ihtiyacın olabilir.”
Vane onu iterek geçti. "Saçmalık." Fang'ın masanın üzerinde kurt kılığında yattığını görmek için kapıyı açtı. Ama kaburgalarındaki ince iniş çıkışlar yüzünden onu bir ceset sanmak kolaydı. Seğirmedi bile.
Aimee, Vane'in onu kucaklamasını izlemek için ilerledi.
Diş mi? Hadi dostum. Uyanmak."
Fang onu tamamen görmezden geldi.
Vane yumruklarını ağabeyinin paltosuna sıkıştırdı ve Aimee'yi sindirecek kadar sertçe çekiştirdi.
"Lanet olsun. Uyanmak!"
Fang hiç tepki vermedi. Kıpırdamadan, gözünü kırpmadan öylece yatıyordu. Sanki bu dünyayı terk etmiş ve tamamen başka bir yere gitmiş gibiydi.
Carson masanın karşı tarafına gitti. Yavaşça, Vane'in ellerini Fang'ın kürkünden çekti. "Gerçekten burada bizimle değil. Sanki ikinizin başına gelenleri aklı kaldıramıyor ve kendi içine kapanmış gibi."
Vane, inkar edercesine başını salladı. "O bundan daha güçlü. O her zaman daha güçlüydü…. "
"Yeterince güçlü bir fırtınanın hemen ardından gelen en güçlü meşe ağacı bile bir rüzgarın fısıltıyla devrilebilir."
Boğazında onu boğan sempatik duygulardan yanan yumruyu yuttu. Tekrar tekrar Fang'ı, bifteği ona götürdüğü ve dışarıda çantasını beklediği günkü haliyle gördü. Onun için hiçbir zayıflık olmamıştı. Ham güç ve bütünlüktü.
Bu onun başına nasıl gelebilirdi?
Vane ile anlaştı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.
"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

Carson içini çekti. "Hiçbir fikrim yok. Grace Alexander'ı arayıp yardım edip edemeyeceğini görmeni öneririm.
Vane kaşlarını çattı. "O kim?"
Carson, Fang'in kürkünü Vane'in çektiği yerden düzeltti. “Yunan bir yarı tanrıyla evli ve lisanslı bir psikolog. Ona ulaşabilecek tanıdığım tek kişi o.
Vane, Fang'ın kafasını tuttu ve Fang ona boş boş baksın diye açı verdi. "Bana bak Fang! Kahretsin, bunu yapma. Sana ihtiyacım var. Burada kalamayız. Beni duyuyor musun?
Savaşabilmemiz için uyanmalısın.”
Carson ellerini tekrar çekti. “Daha fazla şiddetin çözüm olduğunu düşünmüyorum. Bu gece dinlenmesine izin ver. Belki sabaha daha iyi olur.”
Dev ve Alain öne çıktı. "Onu taşımamızı ister misin?"
Carson başını salladı. "Şimdilik olduğu yerde kalması en iyisi bence. Ama eminim ki Vane geceyi geçirmek için daha rahat bir yer isterdi.
Aimee elini Vane'in omzuna koydu. "Sıcak bir duş al ve biraz dinlen. Sen dönene kadar burada Fang'la kalacağım."
Vane tereddüt etti. "Bilmiyorum."
Koluna vurdu ve gülümsedi. "Sorun değil Vane. Bir şey değişirse seni ararım. Söz veriyorum."
Somurtkan bir şekilde başını salladı. Ela gözlerindeki ıstırap akıllara durgunluk veriyordu. Oradaki acıyı hafifletmenin bir yolunu bilmesini tanrılara diledi, ama onun için Fang'ı geri getirmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu ve şu anda bu imkansız görünüyordu.
İçini çekerek kendini uzaklaştırdı ve Dev ile Alain'i takip ederek odadan çıktı. Carson evrak işlerini yapmak için masasına dönerken Colt onunla kaldı.
Aimee, Fang'ın etrafına sarmak için dolaptan bir battaniye çıkardı. Elini onun yumuşak tüylerinin arasından geçirdi ve elinden geldiğince şefkatle okşadı.
"Buradayım, Fang," diye fısıldadı. “Dünyayla yeniden yüzleşmeye hazır olduğunuzda, yalnız olmayacaksınız. Vane burada ve biz buradayız. Senin için."
Sözler ona ulaştıysa, hiçbir fikri yoktu. Gözünü bile kırpmadı.
Başını kaldırıp Colt'un bakışlarını yakaladı.
Bakışları boş ve soğuktu. "Onun içinde olduğu sersemliği biliyorum. Kız kardeşim öldürüldüğünde benim de aynı durumdaydım."
"Hatırlıyorum," dedi, Colt'un kız kardeşiyle onları bir yıllığına terk ettikten sonra kapılarında belirdiği geceyi düşünerek. Anneleri bir Arcadian ayısıydı... babasının küçük kız kardeşi.
Colt ve kız kardeşi burada doğmuştu. Ve yalnız başına onlara dönmüştü. Aile aileydi ve onu tekrar hoş karşılamışlar ve güvende tutmuşlardı. O da onun kardeşi gibiydi.
İşin garibi, onlara ne zaman kuzen ya da kuzen dese, insanlar bunu bir sevgi olarak görüyorlardı. Gerçekten kuzen olduklarından haberleri yoktu.

Aimee çenesiyle kapıyı işaret etti. "Neden gidip dinlenmiyorsun? Burada onunla iyi olacağım.
"Emin misin?"
Başını salladı. "Carson hemen dışarıda olacak."
"Eğer bir şeye ihtiyacın varsa…"
"Biliyorum. Teşekkürler."
Aimee, Fang'la yalnız kalana kadar bekledi. Eğilip yüzünü onun boynuna yasladı ve onu kendine yakın tuttu. "Nerede olursan ol Fang, bize geri dönmelisin."

* * *

Fang, kendisine fısıldayan yumuşak bir ses duyunca sarsıldı. "Aimee!" diye seslendi.

Kimse cevaplamadı. Etrafı karanlıktı. Buz sarkıtları gibi kalın ve ağır sarkıyordu, vücuduna yapışmış gibi görünen kasvetli suda güçlükle ilerlerken onu donduruyordu. Dişleri birbirine çarpıyor, kollarını kendine dolamıştı.
"Van!"
Yine de cevap yoktu. Ölmüş müydü?
Bu cehennem miydi?
Tek mantıklı açıklama buydu. Başka neden burası bu kadar korkunç olsun ki?
"Sen ölmedin."
Arkasından gelen sesle irkildi.
Orada da kimse yoktu. "Bunu kim söyledi?"
"Yaptım."
Kulağına konuşurken tekrar döndü ve bir kez daha kimse yoktu. "Sen kimsin?"
"Ben Misery'yim."
O zaman onu gördü. Şimdiye kadar gördüğü en solgun beyaz teni sıyırıp geçen, dalgalanan siyah saçları olan ince bir varlık hayaleti. O kadar soluktu ki kül gibi grimsi bir ton tutuyordu. Delici gözleri koyu ve iriydi. Neredeyse boş görünüyorlardı.
"Neredeyiz?"
Belli belirsiz gülümsedi. "Cehennem Bölgesi."
Fang onun cevabına kaşlarını çattı. "Ne?"
“Ölüler ile diriler arasında sıkışıp kaldık. Daimonlar tarafından saldırıya uğradın ve artık hayatta olmadığın kadar ruhunu aldılar. Yine de gerçekten ölmedin. Bir parçanız hala insan aleminde yaşıyor. Artık hepimiz gibi gölgelere hapsolmuş durumdasın.”
"Gerisi kim?"
Elini kaldırdı ve etraflarında lejyonlar gördü. Bir zombi gibi tökezlediler ve inlediler, ona yapışan aynı yoğun suda güçlükle ilerlediler. "Zulümle buraya sürgün edilmiş unutulmuş ruhlarız biz."

Tüm bu olanlara bir anlam vermeye çalışarak başını iki yana salladı. Nasıl burada olabilir? "Anlamıyorum. Buraya nasıl geldin?"
Kolunu aşağı çekti ve ışık söndü. "Ben yüzyıllar önce kapana kısılmış bir şeytanım. Ailem hala beni arıyor ama asla bulamayacaklar. Sonsuza dek burada, bu balçığın içinde yaşayacağım. İnsan yardımı olmadan ayrılamaz. Uyuyamamak veya gerçek yemek yiyememek. Burada acı ve hasretten başka bir şey yok." İçini çekti. "Ama er ya da geç, fani bedenin ölecek ve sen özgür kalacaksın... benim aksime. Kaçsam bile, asla gerçekten özgür olmayacağım."
Fang tekrar başını salladı. Saçmalık. Bu sadece bir rüya. Berbat bir kabus."
O güldü. "Keşke öyle olsaydı."
Yine de buna inanmayı reddetti. Yalan söylüyordu. Olmak zorundaydı.
Ondan uzaklaştı ve kendine tokat attı. Zor. "Hadi Fang, uyan."
Onu sefalet takip etti. "Hepimiz bir inkar döneminden geçiyoruz. Ama hiçbir şeyi değiştirmez.
Biz buradayız ve burada kalacağız."
"Van!" Fang, onu ve korkunç tahminini görmezden gelerek elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı. Bu alemden kardeşine ulaşmaya çalışarak elinden geldiğince odaklandı. Hadi dostum, duy beni! "Kahretsin Vane! Beni uyandır!"
Hasatçılar geliyor! Biçerdöverler geliyor!" Karanlıktan çılgınca sesler yükseldi.
Misery kolunu tuttu. "Gel, saklanmalıyız."
"Neden saklanmak?"
Hasatçılar. Eğer seni bulurlarsa, bu parçanı yok edecekler ve sonsuza dek onların kölesi olarak burada kapana kısılacaksın."
O alay etti. "Bu ne saçmalık?"
Onu karanlık bir yarığa doğru çekti.
Fang ona onu doldurmasını söylemeye başladı ama dilini ısırdı. Ya bu çarpık bir kabus değilse? O bir Kurt Avcısıydı. Tüm canlılar arasında, evrende "doğal" bir düzenden çok daha fazlası olduğunu biliyordu.
Burada tam olarak ne olduğunu anlayana kadar üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyiydi.
Sıkışık, sarp alanın derinliklerine saklandı. Obsidiyen sisin içinden bir şeyin yaklaştığını duyabiliyordu. İnsan homurtuları ya da saçma sapan şeytani konuşmalar gibiydi. En katı yürek için bile ürkütücü ve korkutucu.
Yaklaştılar.
Büyük, kıvrımlı vücutlarının ana hatlarını görene kadar daha da yaklaştı. Misery gibi saçları etraflarında dalgalanıyordu. Kaslı ve uzun boylu, ona uzun, keskin tırnakları olan ogreleri veya trolleri hatırlatıyorlardı.
Gördüğü zombilerden birine yaklaştılar. Onu yakalayarak dişleriyle boynunu parçaladılar. Çığlık attı, ardından Hasatçılar onun özünü içine çeker gibi olunca sustu ve gevşedi. Başka bir kurban ararken cansız bedenini bir kenara attılar.
Misery ona sessiz olmasını hatırlatmak için parmağını dudaklarına götürdü.

"Onlar ne yapıyor?" ona yansıttı.
"Sana söyledim, onların bir parçasını alıyorlar ve onları sonsuza kadar bu yerde mahsur bırakıyorlar.
Onlar artık Harvesters'ın köleleri ve ne isterlerse yapacaklar."
"Ne amaçla?"
"Hasatçılar, buradan bir süreliğine kaçabilmeleri için iblislerin bedenlerini ödünç almaları karşılığında, topladıkları parçaları iblislere ve benzerlerine verirler. Bizi takas edebilmek için yerin dibine sokarlar. Ama dikkat edilmesi gerekenler sadece onlar değil.
Sizi köleleştirmeye veya işkence etmeye çalışacak başka iblisler var. Burası hepimiz için tehlikeli bir yer."
Fang, Biçerdöverler gittikten çok sonrasına kadar kıpırdamadı. Önce sefalet tırmandı.
Tereddütlü ve korkulu, ona ürkek bir tavşanı hatırlattı. "Gittiler sanırım."
Fang tüm bunlar karşısında şaşkına dönmüştü. "Nasıl burada kapana kısıldığımı anlamıyorum. Ben bir Kurt Avcısıyım."
"Ben de seninkinden çok daha büyük güçlere sahip bir şeytanım, kurt. Bu, boyutlar arasındaki girdaptır. Hayal bile edilemeyecek bir gaddarlık cehennemi."
"Öyleyse neden bana yardım ediyorsun?"
Ona sinsi bir yarım gülümseme verdi. "Sefalet arkadaşlığı sever."
Komik değilsin.
Onun etrafında dans ederken güldü. Endişelenme Kurt Avcısı. Şimdi gel, Biçerdöverler dönmeden önce ana caddeden çıkmış olmalıyız."
Fang onu izlemesi gerektiğinden pek emin değildi ama ondan şüphe etmesi için bir nedeni yoktu. Haklıydı, bu diyar, tehlikeleri ve sakinleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu.
"Buradan çıkmanın bir yolu olmalı."
Misery güldü. "Her zaman umutlu. Bunu sevdim. Ama evrendeki tüm umut, yokken bir kapıyı ortaya çıkarmayacak. Güven bana."
Yapabilmeyi diledi. Ama saf değildi. O hiç olmamıştı. Onu temkinli bir şekilde takip ederek, karanlığın içini görebilmek için elinden geleni yaptı. Baskıcıydı.
Sonunda, mağaraya benzeyen ama yine de yukarıya, kasvetli, kara gökyüzüne doğru kıvrılan bir deliğe geldiler. Fang açılışta duraksadı.
"Burası neresi?"
"Ben buna evim diyorum. Gel kurt."
Daha iyi yargısına rağmen içeri girdi.
Misery onun önüne atılırken yine güldü. Sadece kendisinin duyabileceği bir ritme göre zıplayıp dans ederken ona bir çocuğu hatırlattı.
Fang o kadar hevesli değildi ve dar geçidin üzerine çıkarken sonunda altıncı hissini anladı. Aşağıda yüzlerce iblis vardı.
Misery, yanında tezahür eden büyük, çirkin bir iblis olarak parlak bir gülümsemeyle ona bakmak için döndü. "Bak Ceryon. Öğle yemeği getirdim!"

BÖLÜM 13

Fang kurda dönüşmek için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Bu hiç iyi değildi ama yapabileceği bir şey yoktu.
İyi. İnsandı ve insan kalsaydı savaşırdı. Ama onun söz konusu olduğu tek gerçeği öğrenmek üzereydiler.
Kimse Fang Kattalakis'ten daha iyi olamaz. Durmadan.
"Hadi dans edelim serseriler." Onları geri püskürtmeye çalıştı.
Güçleri çalışmıyordu.
Kahretsin …
Misery güldü. "Burası senin krallığın değil, kurt. Burada sen sadece bir insansın… hepimizi besleyebilecek bir yaşam gücüne sahip birisin."
Fang ona cıktı. "Bebeğim, ben hazımsızlığa değmem. Güven bana."
Kendisine ulaşan ilk iblisi yumrukladı. İblis sendeleyerek uzaklaştı. Bir sonrakini çenesine aldığı bir darbeyle yakaladı ve bu onu sersemletti.
Ama ciddi anlamda sayıca üstündü.
Gruplarının büyüklüğünden bunalmış, soğuk, ıslak zemine sert bir şekilde düşürüldü. Küfür eden Fang, kurtulmak için elinden gelen her şeyi yaptı.
Yeterli değildi.
Onu mağaranın daha derinlerine çektiler ve bir taş levhaya bağladılar.
"Bu doğru, kurt. Sahip olduğun her şeyle bizimle savaş." Kalçasını sıcak bir şey delmeden hemen önce kahkahalar kulaklarında çınladı.
Fang acı içinde haykırdı.
Daha çok kahkaha kulaklarını doldurdu.
Misery ona bakmak için öne çıktı. "Ne kadar çok acı çekersen, o kadar güçlü oluruz. Acıyla besleniyoruz. Sefalet üzerine. Bu yüzden bize elinizden gelenin en iyisini yapın.
Yanında bir erkek duruyordu. "Burada bu kadar güçlü biri olmayalı uzun zaman oldu. Sence ne kadar dayanır?"
"Bilmiyorum… ilginç olmalı ve onun doğası göz önüne alındığında, bizi buradan çıkarıp ölümlüler diyarına sokmak için yeterli olmalı." Hançeri elinden aldı. "Bu arada…"
Onu Fang'ın midesine sapladı.

* * *

"Yemek yedi mi?"

Vane, Anne Ayı Peltier'in sorusu üzerine yutkundu ve başını salladı. Fang, ayılar onları iki gün önce aldığından beri bir lokma bile yememişti.
Kardeşi ölüyordu ve tıpkı Anya'da olduğu gibi, Vane'in onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.
İçini aciz bir öfke doldurdu ve onlara olanlar için kan istiyordu. Sadece Anya'ya değil, Fang'a da.
Anne Ayı ona nazikçe gülümsedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, sor."
Vane ona hırlamamak için kendini zorladı.

İhtiyacı olan şey, kardeşinin yeniden bir bütün olmasıydı. Ancak Daimon saldırısı, Fang'ı hayatta kalma isteğinden yoksun bırakmıştı. Kardeşinin kanından fazlasını almışlardı, onurunu ve kalbini almışlardı.
Vane, erkek kardeşinin bir daha normal olup olmayacağından şüpheliydi.
Annem ayı şekline büründü ve ağır adımlarla uzaklaştı. Vane, Justin'in panter biçiminde dışarıdan geldiğinin, ardından bir kaplan ve iki şahinin geldiğinin sadece belli belirsiz farkındaydı. Hepsi günü gerçek hayvan bedenlerinde, masum dünyadan güvenli bir şekilde uzakta geçirebilecekleri odalarına yönelmişti.
Keşke aynısını yapabilseydi.
"Hayvanat bahçesi, değil mi?"
Colt'un kapıdan gelen sesine baktı. 1,80 boyundaki Colt, Howlers'ın üyelerinden biriydi. Annem ve klanı gibi Colt da bir ayıydı ama onların aksine o aynı zamanda bir Arcadialıydı.
Vane, ayıların aralarında birine müsamaha göstermesine şaşırmıştı. Çoğu Katagarya sürüsü, herhangi bir Arcadian'ı görünürde öldürürdü.
Yapardı.
Ama sonra, Mama Lo ve Papa Bear her zamanki grup değildi.
"Ne istiyorsun?" diye sordu.
Colt kollarını göğsünde kavuşturdu. "Düşünüyordum da... Peltier'leri koruyan iki Nöbetçi olsaydı Sanctuary'deki herkes için çok daha güvenli olurdu biliyorsun."
Vane buna alay etti. "Bir Sentinel ne zamandan beri bir Katagarya klanını koruyor?"
Colt ona komik bir bakış attı. "Bir Katagari kurdunun kürkünü okşayan bir Nöbetçi'den mi?"
Colt'un herkesten her zaman sakladığı şeyi görebildiği gerçeği karşısında duyduğu öfke, Vane'in görüşünü kararttı. Fang'ın iyiliği için burada kalması gerektiği gerçeği olmasaydı, Colt'un boğazına saldırıyor olacaktı. "Ben bir Nöbetçi değilim ve Arcadian da değilim."
"Benden saklanamazsın, Vane. Benim gibi, yüzündeki işaretleri saklamayı seçtin ama bu senin ne olduğunu değiştirmiyor. Biz Nöbetçileriz."
Vane ona lanet okudu. "Asla bir Sentinel olmayacağım. Bu doğuştan gelen hakkı reddediyorum. Kendi türümü avlayıp öldürmeyeceğim."
"Bunu zaten yapmadın mı?" Colt kaşlarını kaldırdı. "Doğum paketin için kaç tane Nöbetçi öldürdün?"
Vane bunu düşünmek istemiyordu. Bu farklıydı. Anya ve Fang'ı tehdit etmişlerdi.
Colt bir adım attı. "Bak, seni yargılamak için burada değilim. Sadece daha kolay olacağını düşünüyorum—"
"Kalmıyorum," diye hırladı Vane. "Kurtlar diğerlerinin arasına karışmaz. Tekrar Fang'ı koruyacak kadar güçlendiğimde, buradan gideceğiz."
Colt derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Her neyse." Döndü ve gitti.
Fang'ın yenmemiş yemeğini mutfağa götürmek için odadan yeterince uzun ayrıldığında Vane'in kalbi ağrıyordu.

Kardeşi hemen geri çekilmezse ne yapacağını bilmiyordu. İkisi de ölüm cezası altındaydı.
Kaderlerini belirlemek için babalarının gözcüleri geri göndermesi çok uzun sürmeyecekti.
İkisinin de hayatta kaldığını öğrendiklerinde, suikastçılar peşlerine düşecekti. Fang cep telefonuna ihtiyacı vardı.
Tek başına savaşabilirdi, ama Fang'ın katatonik kıçını yanında taşımak kolay olmayacaktı ve tek istediği de uzanıp yaralarını yalamakken yapmayı dört gözle beklediği bir şey değildi.
Bu kadar bencil olduğu için Fang'a lanet olsun.
Vane üst kattaki odasına döndüğünde, kapının hemen içinde Wren'i ve Fang'ın yanında yatakta Aimee Peltier'i buldu.
Otuzlu yaşlarının başındaki Wren çok daha genç görünüyordu. Koyu sarı saçlarını rasta bukleler yapmıştı ve henüz Vane'le tek kelime konuşmamıştı. Mama Lo ona Wren'in Sığınağa bizzat Savitar tarafından getirildiğini söylemişti. Wren hakkında onun bir Katagari melezi ve cehennem kadar vahşi olduğu gerçeği dışında kimse bir şey bilmiyordu.
Aimee güzel bir sarışındı - yani bir erkek kadınlarını aşırı derecede sıska seviyorsa ve Vane sevmiyorsa. O, Peltier klanının gururu ve sevinciydi ve onun gördüğü kadarıyla, gerçekten iyi kalpli birkaç ayıdan biriydi.
Aimee eğilip Fang'a bir şeyler fısıldarken Vane kaşlarını çattı. Fang'ın kürkünü okşadı, sonra yataktan kalktı. Vane'i görünce donup kaldı.
"Ona ne dedin?" diye sordu.
Ona ikinizin de burada hoş karşılanacağını söyledim. Bir daha kimsenin onu incitemeyeceğini.
Vane kardeşine baktı. "Kalmıyoruz."
Wren ona buruk bir gülümseme verdi. "Eğlenceli. Ben de öyle dedim ama işte buradayım."
"Ben sen değilim, tigard."
Gözlerinde öfke parladı.
Vane kendini saldırıya hazırladı.
Aimee onları ayırdı. "Yatağa git, Wren. Yorgun olduğunu biliyorum."
Bu, öfkesini yeterince dağıtmışa benziyordu ve arkasını dönüp gitti.
Aimee, Vane ile yüzleşti. "Carson'ın Fang hakkında ne söylediğini biliyorum ama..."
"Ne?"
Fang'ın sersemlemiş halde yattığı yere baktı. "Bilmiyorum. Bu bana Fang gibi gelmiyor. O öylece kendi içine kapanacak ve içinden çıkamayacak türden bir insan değil."
Vane alay etti. "Kardeşimi tanımıyorsun. Kimsenin onu alt etmesine alışkın değil. Durmadan. Bataklıkta egosuna ağır bir darbe indirdi ama iyileşecek. Bunu biliyorum." Vane omzunun üzerinden kardeşine baktı. "Sabaha iyileşir."
Aimee buna cevap vermedi. Geldiklerinden beri Vane bunu söylüyordu. O, onun inandığından daha fazla inanmıyordu.

Ama bir şeylerin büyük ölçüde yanlış olduğunu hissetti. Parmağını üzerine koyamadı.…
Yine de duygu devam etti.
"İyi geceler," dedi, yanlarından ayrılmadan önce Vane'e gülümseyerek.
Hâlâ huzursuzdu, kendini yatmak için hazırladığı odasına gitti. Yüzünü yıkayıp saçlarını tararken içindeki derin duyguyu üzerinden atamadı. Fang ona sesleniyor gibiydi. Sanki bilmesini istediği bir şey varmış gibi.
Sinirli bir şekilde komodinin yanına gitti ve cep telefonunu aldı. Acheron'u daha önce hiç aramamıştı ama aklına ona yardım edebilecek başka biri de gelmiyordu.
İlk çalışta cevap verdi.
Hey Ash, ben Aimee Peltier. Nasılsın?"
"Kafası karışmış. Numaramı nasıl buldun?”
Aimee, odasındaki Doğu halısının üzerinde volta atarken elini saçlarının arasından geçirdi.
"Sen ona verdiğinde Dev de bana verdi. Her ihtimale karşı."
"Ah. Aniliğim için özür dilerim. Beni aramanıza alışık değilim. Genellikle Kara Avcılardan biri sızlanır.”
O güldü. "Evet, sanırım öyle."
"Senin için ne yapabilirim?"
"Ben..." Ne söyleyeceği konusunda tereddüt etti. Muhtemelen onun deli olduğunu düşünecekti. Kendisi bile anlamazken bu duyguyu ona nasıl açıklayabilirdi? "Daimon saldırıları hakkında ne biliyorsun?"
Zengin kahkahası kulağını doldurdu. “Tek bir lanet şey bile yok. Neden?"
Onun alaycılığına gözlerini devirdi. Evet, on bir bin yıldan fazla bir süredir onlarla savaştığı düşünülürse bu aptalca bir soruydu. "Fang Kattalakis ile hiç tanıştın mı bilmiyorum ama birkaç gün önce Daimonlar tarafından saldırıya uğradı ve..." Ash yanında tamamen siyahlar içinde belirdiğinde sözleri öldü. Uzun saçları, koyu bordo şeritler dışında kıyafetleriyle uyumluydu. Kara Avcıların en yaşlısı olmasına rağmen fiziksel olarak sadece yirmi bir yaşında görünüyordu.
"Ne oldu?"
Aimee, onun yatak odasına beklenmedik girişi karşısında, sorusunu yanıtlayamayacak kadar ağzı açık bakmakla meşguldü. Ortalama 1.80 boyunda olan adam, onun odasında çok yer kaplıyordu ve ham bir güç havasına ve doğal olmayan bir cinsel çekiciliğe sahipti. "Bunu nasıl yaptın? Dark-Hunters'ın ışınlanabildiğini bilmiyordum."
“Bazılarımız yapabilir. Şimdi Fang'a ne oldu?
Telefonu kapatıp masaya geri koydu. "Bataklıkta saldırıya uğradı ve şimdi komada."
"Ama ölmedi mi?"
"Hayır, ölmedi."
Rahatlamış bir nefes verdi. "O nerede?"

Aimee, onu odasından Fang'a kendi odasının verildiği koridora götürdü. Kapıyı çaldı ve onları bıraktığı yerde bulmak için itip açmadan önce Vane'in keskin homurtusunu bekledi.
Vane, Acheron'u gördüğü anda ayağa fırladı. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi suçlayıcı ve soğuktu.
"Fang'ı duydum. Ne oldu?"
Vane'in yanağında bir tik başladı. “Bir timoriaydı. Ölüme terk edildik ve ardından Daimonlar tarafından saldırıya uğradık.”
Odaya girdikten sonra Ash, Fang'ın vücudunu incelemek için yatağın yanında diz çöktü. Büyük elini Fang'ın boynuna koydu, sonra göz kapaklarını geri çekti.
Aimee, Vane ile bakıştı. "Carson, saldırı nedeniyle şokta olduğunu söylüyor."
"Ölmek üzere olduğunu söylüyor," diye ekledi Vane.
Ash elini indirdi ve onlara baktı. "Bu tuhaf. Sanki çoktan ölmüş gibi."
"Öyle söyleme!"
Ash, Vane'in ona vuracağı gibi eğildi. "Bana istediğin kadar saldırabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."
Aimee elini Vane'in koluna koyarak onu teselli etmeye çalıştı. "Hiç böyle bir şey gördünüz mü?" Ash'e sordu.
“On bir bin yıldır değil ve ben de anlamıyorum. Daimonlar, insanlardan ve Were-Hunter'lardan zarar vermeden beslenebilir. Yine de bu…”
Aimee yutkundu. "Ruhunu almışlar gibi."
"Hayır," dedi Vane içini çekerek. “Bundan fazlasını aldılar. Bu Anya. Onun gitmesine izin vermeye dayanamıyor.” Fang'ın yanına oturmak için geri çekildi. "Onsuz yaşamanın acısını kaldırabileceğini sanmıyorum."
Aimee, Ash'e odadan çıkmasını işaret etti.
Koridorda kapıyı arkasından sıkıca kapattı ve Vane'in dinlemiyor olmasını diledi.
"O kadar basit mi sanıyorsun?"
Kafasını salladı.
"Ben de değil."
Ash odanın içini görebiliyormuş gibi kapıya baktı. "Savitar'la kontrol edeyim. Seninleyim. Bence burada bariz olandan daha fazlası var.
"Teşekkürler."
Onu yalnız bırakmadan önce başını eğdi. Aimee, yatmak için hazırlanmayı bitirdiği odasına geri döndü.
Sonunda yola çıktığında şafak sökmek üzereydi.
"Aimee?"
"Fang?" Onun karanlık bir sisin içinde kaybolduğunu görene kadar rüyaları değişti. Yorgun ve solgun görünüyordu ama bütündü. Üzerinde sadece kanlı bir kot pantolon vardı ve çıplak ayakları kesikler ve morluklarla doluydu.
Ona doğru koşarak, sadece uzaklaşması için uzanmaya çalıştı. "Diş!" o aradı.
"Şşşt," diye soludu, sesi karanlıkta yankılanıyordu.
"Neredesin?"

"Bilmiyorum. Mağara."
Adam onu yakalayıp sırtını sarp bir duvara itene kadar ilerlemeye başladı.
"Hareket etme." Sesi hafif bir fısıltıydı.
Aimee onun yakınlığı karşısında titredi. Onun insan formunda ne kadar uzun ve heybetli olduğunu unutmuştu. Ama nefis kokuyordu ve daha da iyi görünüyordu. bir hafta ile
bıyıklarının uzaması, yalnızca ham cinsel çekiciliğine katkıda bulunan sert bir görünümü vardı.
Kollarını ona dolayarak, vücudunun sertliğinden zevk alarak onu kendine yakın tuttu. Onunla olduğu ve ölmediği gerçeğinden zevk alıyor.
Yumruğunu onun saçlarına geçirdi ve sanki tutunduğu bir cankurtaran halatıymış gibi yüzünü boynuna gömdü. Hiç kimse onu böyle şiddetli bir şefkatle tutmamıştı. Tanrılar, ne kadar iyi hissetti ve burada onunla kalmayı ne kadar çok istedi.
Ama ıslak ve sıcak bir şey midesini gıdıklıyordu. Ne olduğunu ancak o zaman anladı. Fang, midesindeki bir yaradan bolca kanıyordu. Nefesi kesilerek geri çekildi ve onun kanının elbisesini kapladığını gördü. "Tanrı aşkına?"
Eliyle onun elini tuttu ve yarasından uzaklaştırdı. "Bir grup sülük iblisi bana saldırdı. Kurtuldum ama kolay olmadı." Hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Bak, beni tekrar bulmaları için fazla zamanım yok ve sen burada kalamazsın. İçlerinden biri seni bulursa öldürürler ya da daha kötüsü esir alırlar."
"Anlamıyorum."
Tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Uyanamıyorum, Aimee. Benden beslenen Daimonları bulup öldürecek birine ihtiyacım var."
Kaşlarını çattı. "Ne?"
Daimonlar... ruhumu içlerine hapsedecek kadar emdiler. Yaşadıkları sürece uyanamam veya güçlerimi kullanamam - onlarda da var.
Tekrar bütün olabilmem için birinin onları öldürmesi gerekiyor. Anlıyor musunuz?"
Başını salladı. "Onları nasıl bulacağım?"
Elini avucunun içine aldı ve çıplak göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. Teninin sıcaklığı onu ürpertiyordu. "Güçlerini kullan."
Gözlerini kapatarak saldırıya uğradığı geceye odaklandı. Ona gaddarca davranan Daimonların yüzlerini birer birer gördü.
Kulağına fısıldamak için eğildi, sesi derin ve baştan çıkarıcıydı. "Bunu tek başıma yapamam, Aimee. Onları buradan bulamıyorum."
Karakterine çok aykırı olan isteği üzerine kaşlarını çattı. Fang asla kimseden yardım istemedi. "Sen kimsin?"
Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benim. Yemin ederim."
"HAYIR. Fang yardım istemezdi. Benden değil."
Acı acı güldü. "İnan bana, benim de yapmak istediğim bu değil. Ama bununla tek başıma mücadele edemem. Her şeyi denedim ve Vane cevap vermiyor. Benim bir rüya olduğumu düşünüyor ve ne denersem deneyeyim

cevap vermiyor. Bana gelen tek kişi sensin. Lütfen, Aimee. Beni burada böyle bırakma."
Belirsizlik içini doldurdu. "Senin olduğunu nasıl anlarım?"
Sorusunu tutkulu bir öpücükle yanıtladı, onu nefessiz ve sıcak bırakan bir öpücük.
Muhtaç. titriyor Ah, evet... bu Fang'dı. Hiç şüphe yoktu. Kimse onun gibi öpüşmedi. Ve kimse onun kokusunu tutmadı.
Geri çekildi, gözleri işkence gördü. "Beni buradan çıkar. Lütfen. Sahip olduğum tek umut sensin."
Şiddetli bir çığlık sesi gelince başını salladı.
Fang keskin bir şekilde geri çekildi. Hasatçılar tekrar geliyor. Hadi bebeğim." Onu yanağından öptü. "Buraya geri gelme. Senin için güvenli değil."
Onu uzaklaştırdı ve gitti.
Aimee titreyerek uyandı.
Panik içinde, panjurlarının yarıklarının arasından akan güneşi gökyüzünde çok daha yüksekte görmek için odanın etrafına baktı. Gözlerini kısarak saatine baktı.
10:00
Bu sadece bir rüyaydı.
O zaman neden buna bu kadar musallat olmuştu? Aimee döndü ve uyumaya çalıştı. Beş saatten fazlasına ihtiyacım var…
Yine de, Fang'ın sesinin umutsuz tınısını kafasından atamadı.
Ona ihtiyacı vardı.
Kendi kendine alay etti. "Yatağında, aptal. Uykuya geri dön."
Yapamadı. Ne kadar denerse denesin, bir türlü rahatlayamıyor ya da onu terk edecek kadar aciliyet duygusuna kapılmıyordu. Aptallığı için kendini azarlayarak ayağa kalktı, tüylü yeşil bornozunu üzerine geçirdi ve koridorda Fang'ın odasına doğru yürüdü.
"Gah, bok gibi görünüyorsun."
Dev onunla koridorda karşılaştığında ona ters ters baktı. "En azından bunun için bir nedenim var, ahbap. Bu sabah aynanı mı kırdın yoksa ne?"
Dev, ondan uzaklaşmaya devam ederken güldü. "Akşam vardiyasında olduğunu sanıyordum."
"Ben. Ben sadece banyoya gidiyorum."
Ona şeytani bir sırıtış verdi. "Koltuğu yukarıda bıraktım."
"Tabii ki sen yaptın. En azından bu sefer beni uyardın."
Ortadan kaybolmadan önce ona şakacı bir şekilde burnunu kırıştırdı.
Kardeşine ve maskaralıklarına başını sallayarak, adımlarını Fang'ın odasına yönlendirdi.
Yalnız olduğundan emin olmak için kapıyı iterek açtı, neyse ki yalnızdı. Vane sonunda kendi odasına gitmiş olmalı.
Aimee odaya girdi ve kapıyı kapattı.
Burada her şey sessizdi. Bir fısıltı bile duyulmuyordu.
Aklımı kaçırdım….

Olmak zorundaydı.
Komadaki vücudunun yanında durmak için hareket ederek elini yumuşak kürkünün üzerine koydu. Nefesi sığ ama düzenliydi. Şiddet ya da herhangi bir şey belirtisi yoktu.
Fang iyiydi.
Dünyaya yeniden katılmayı reddetmesi dışında. Bu tür bir zayıflığı anlamıyordu. Çok güçlü ve yetenekli görünüyordu. Onu bu kadar paramparça edecek ne olmuştu?
Mantıklı değil.
Ama onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kulağını okşayarak içini çekti. "İyi uykular bebeğim." Sonra döndü ve odasına geri döndü.
On bin kez aptal olduğu için kendini azarlayarak sabahlığını çıkardı ve yatağa fırlattı.
Düştüğünde garip bir şey gördü...
Bir leke.
Kırmızı bir leke.
Kafası daha da karışmış halde, elbisesine baktı ve Fang'ın yarasındaki kanı gördü. Ve aynada kendini görünce rüyasına gerçeklik katan bir şey daha gördü. Yüzü, Fang'ın bıyıklarından işaretlendi. Öpücüğünden dudakları şişmişti.
Gerçek olmuştu.
Hepsini.
Fang kapana kısılmıştı ve geri dönmesi için tek umudu oydu.

BÖLÜM 14

"Ne yapıyorsun?"

Aimee, görünmeden sıvışmaya çalışırken, koridorun karanlığından Dev'in beklenmedik öfkeli ses tonuyla sıçradı. Normal bir insan gibi tuvalete gitmek yerine neden dışarı çıkmamıştı?

Bu seni öğrenecek.

"Kahretsin, Devereaux Alexander Aubert Peltier, ses çıkarmadan ortalıkta dolanmayı kesmezsen, yemin ederim sana zil çalacağım! Ne yapıyorsun? Fareli bir kedi gibi üzerime atlamak için odamdan çıkana kadar bekle.

Bakışlarını ona dikip sert bir duruşla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece seni yapmaman gereken bir şeyi yaparken yakaladığımda bana kızıyorsun. Ee, ne yapıyorsun?"

Suçlu görünmemeye çalıştı ama zordu. "Hiçbir şey yapmıyorum."

Daha iyi bildiğini söyleyen bir bakış attı. "Peki neden bu gece çalışmıyorsun?"

"Kendimi iyi hissetmedim."

Beyaz spor ayakkabılarına keskin bir bakış attı. "Dışarı çıkmak için bu yüzden mi giyindin?"

Ve araya girmeseydi başaracaktı. "Dışarı çıkacağımı söylemedim."

Homurdandı. "Bana aptalmışım gibi davranma, Aim. Seni bundan daha iyi tanıyorum. Bir şeyler oldu. Garip ortadan kaybolmalarınla haftalar geçti. Nedir?"

Sıkıntılı bir nefes verdi. Haklıydı. Haftalardır Daimonları boşuna arıyordu. O küçük kemirgenler saklanmakta ustaydılar. "Açıklamaya çalışsam bana inanmazsın."

"Beni dene."

Tek kelime etme. Bu tren kazasının geldiğini gördü ama yine de bunu engellemenin bir yolu yoktu. Cevap vermezse, o cevap verene kadar onu dırdır ederdi.

Ya da daha kötüsü, onu takip et. Ayı bu şekilde çok sinir bozucu olabilir. Yani başka seçeneği olmadan gerçeği seçti. "İyi. Daimon avlamak için dışarı çıkıyorum."

Gülerek patladı. "Ben de uçan şişman bir periyim."

"Güzel... Tinker Bell. Şimdi izin verirsen."

Onu yanında tutmak için kolundan tuttu. "Sen ciddisin?"

"Arka kapıyı kilitleme konusunda annem gibi."

Başını tamamen inanamayarak salladı. "Olympus adına neden Daimon avlamaya çıkasın ki?"

Fang'ın odasının olduğu kapıya baktı ve onu hayal kırıklığına uğratamayacağını biliyordu. "Çünkü yapmazsam Fang ölecek."

Homurdandı. "Kafan güzel mi?"

"HAYIR."

"Hadi, Aim, kabul et. Burada çok miktarda uyuşturucu devreye giriyor. Olmalılar."

Dokunuşunu omuz silkerek uzaklaştırdı. "Gitmek zorundayım."
Onu tekrar yakaladı. "Öyle düşünmüyorum. Son baktığımda, Kara Avcılar değildik ve senin bir Daimon'un peşine düşmene gerek yok."
Ve bir kez daha ondan uzaklaştı. "Ne yapmam gerekiyor Dev? Vane bu sabah buradan atıldı ve kuyruğunda çantası ve şu anda koruduğu insanla elleri dolu. İhtiyacı olan son şey, Fang'ın güvende olmaktan çok uzak olduğunu bilmek. O iblisler onu başka bir alemde öldürmeye çalışıyor. Şu anda tam olarak odaklanabileceği bir şey değil."
"Aimee-"
"Devereaux," diye çıkıştı, onun uğursuz ses tonuyla alay ederek. "Öylece çekip gidemeyeceğimi biliyorsun."
"Neden?"
"Fang hayatımı kurtardı. Şimdi onunki tehdit altında ve benden yardım istiyor. Daimonlar onun ruhunu elinde tutarsa ne olacağını biliyorsun. Er ya da geç, o ölecek ve arkadaşı ya da ailesi olmadan cansız ve ruhsuz bir tuzağa düşecek - bu, benim ve sizin hayatınızı kurtaran bir kurdu boşverin, en kötü düşmanım için dilemeyeceğim bir şey. Onu kurtarmak için sınırlı bir zamanım var."
Dev gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Sadece sınırlı bir zamanımız var."
"Biz?"
Ona sert bir bakış attı. "Seninle öylece durup hayatını tehlikeye atmana izin vermemi gerçekten beklemiyordun, değil mi? Sen varsan ben de varım."
Aimee ona sarıldı. "En iyisi sensin."
"HAYIR. Ben en kötüsüyüm. Annem bunu öğrenirse kıçımı bir tepside bana verir.
Tanrılara yemin ederim ki, bunu kabul etmem için gezegendeki en aptal pislik olmam gerekiyor."
"HAYIR. Sen gelmiş geçmiş en büyük kardeşsin ve sonsuza kadar sana borçlu kalacağım."
Ah, aferin, dedi abartılı bir mutlulukla. "Tam da her zaman istediğim şey."
"Ee ne yapıyoruz?" diye homurdanmadan önce yorgun bir iç çekti.
"Eh, Daimonlar onlara bataklıkta saldırdı. Bu, onların burada, New Orleans'ta oldukları anlamına gelir... bir yerlerde. Bence onları bulana ve değersiz postlarını tüketene kadar her zamanki uğrak yerlerine saldırmaya başlayalım.
"Peki onları bulduğumuzda nasıl bileceğiz?"
"Bileceğim. Onları gördüm."
Tamamen abartılı bir heyecanla başka bir yüz ifadesi takındı. "Peki o zaman nasıl bileceğiz, Wendy?"
Kendisinden Peter Pan karakteri olarak bahsetmesinden nefret ediyordu. Ama onun iyiliğini görmezden geldi.
Fang bana gösterdi. Şimdi başlayalım."
Onu tekrar durdurdu. Bu sefer yüzü son derece ciddiydi ve tamamen işiyle ilgileniyordu.

"Nasıl olduğunu gösterdin mi?"
"Rüyada."
Kurşun balon gibi geçti. Gözleri ona ateş püskürdü. "Seni onun odasına mı almalıyım?"
Fang komada olduğu sürece oldukça yersiz olan aşırı korumacı doğasına gözlerini devirdi. "Saçmalama ve gitmemiz gerek. Yoksa yalnız gideceğim."
Sert bir yüz buruşturmayla dudağını ona doğru kıvırdı. "İyi, seni domuz kafalı ayı."

* * *

Fang, iblisin bıçağı yan tarafını kesip sırtından çıkarken tısladı. Çileden çıktı, mızrağı tuttu ve bir eliyle yan tarafında tutarken, kılıcının yukarı doğru bir darbesiyle iblisin göğsünü açacak şekilde geri sıçradı.

Çığlık atarak ayaklarının dibinde öldü.
Yan tarafı zonklayan Fang, mızrağı dokusundan geçirip yere fırlatırken acıdan nefes nefese geri sendeledi. Soğuk bir rüzgar derisini dondururken ve pis su bacaklarına çarparken ter ve kan onu kapladı. Bu yerden çok sıkılmıştı. Her dakika hayatta kalmak için savaşmaktan. Bir yanı uzanıp onu almalarına izin vermeye hazırdı, ama diğer yanı...
Nasıl pes edeceğini ya da teslim olacağını bilmiyordu.
Alnındaki teri silerek, başka bir cinayetten aldığı kılıcı indirdi ve çevresinde esen uğuldayan rüzgarları dinledi. Tüm vücudu soğuktan ve yaralarının ıstırabından titriyordu. Fırtına, Biçerdöverlerin mi yoksa iblislerin mi yakınlarda olduğunu anlamayı zorlaştırıyordu ve işin en kötü yanı da buydu. Misery, ekibiyle birlikte ona iki kez rastlamıştı ve elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, o küçük kaltağı henüz öldürmemişti.
Keşke Vane'e ulaşıp neler olduğunu ona anlatabilseydi. Vane hayati bir müttefik olabilirdi ama kardeşi ona inanmazdı. Fang'ın sesini her duyduğunda bunun bir rüya olduğunu ya da deli olduğunu düşünmeye devam etti.
Lanet olsun, Vane.
Aramasına sadece Aimee cevap vermişti. Kilitlendiği cehennemin gerçek olduğuna sadece o inanmıştı.
aimee…
Onun tatlı yüzünün bir görüntüsü zihninde asılı dururken dinlenmek için siyah bir ağacın yanına çöktü. Hala onun kokusunu alabildiğine yemin etti. Cildinin yumuşaklığını hissedin. Ve orada, karanlıkta, bu düşüncelerde bir an için rahatlık buldu.
Onu bir daha kucağına alabilecek miydi?
Tanrılar, hiçbir şeyin onu avlamadığı, kendisinin kavga etmediği ve onu yakınında tutabilmesi ve vücudunun onu sakinleştirmesine izin verebilmesi için beş dakikası vardı.
Başının üzerinden bir çığlık sesi geldi.

Fang, Azrail'in çağrısını tanıdığında kendini ağaca daha da yaklaştırdı. Onlar, buldukları her yaratığı parçalayacak olan pençeli ve kanatlı iblislerdi. Bu dünyada güvenli hiçbir yer yoktu. Her şey bir avcıydı.
Bazen yapraklar bile.
Ama bu cılız kara ağaçların güvenli olduğu kanıtlanmıştı. Onu burada bir sığınak olarak yalnız onlar sağladı. "En azından bir insan olarak dövüşmeyi öğreniyorum." Bu mide bulandırıcı olsa da, burada geçirdiği aylar boyunca oldukça başarılı olmuştu.
Yoksa yıllar mıydı?
Zamanı değerlendirmekte zorlanıyordu. Ama karşı taraftan bir şeyler duyabiliyordu.
Vane'in çiftleştiğini biliyordu ve kardeşinin onu uyanmayarak bencil olduğu için lanetlediğini duymuştu.
Sanki burada olmak istiyormuş gibi.
Sadece Aimee ona teselli fısıldamaya devam etmişti. Acele etme Fang. İyi uykular.
Ona başka hiçbir şey ulaşamazken, onun nazik ellerini teninde hissetmişti. Ve bu nezaket onu devam ettirmiş ve bir daha ulaşacağından emin olmadığı bir dünyayı özlerken onu zayıf bırakmıştı.
Ama bu gece orada değildi. Onu hiç hissetmiyor ve duymuyordu. Ve bu boşluk, bu ölüler diyarını oluşturan dehşetten çok daha beterdi.
Fang, Reaper'ın yaklaştığını duyunca başını kaldırdı. Etrafına bakınarak saklanacak daha iyi bir yer bulmaya çalıştı.
Orada. Solunda bir mağara vardı.
İçinde saldırmayı bekleyen daha kötü bir şey olmamasını umarak ona doğru yöneldi. Ama açıklığa yaklaştığında keskin beyaz bir bıçak göğsüne saplandı. Acı o kadar şiddetliydi ki, onu tekrar ayağa kalkmaya çalıştığı yere savurdu.
Yapamadı. Acı felç ediciydi.
Reaper ona odaklandı.
Fang lanetledi. Kılıcına uzandı ama başka bir bıçak onu yakaladı ve yere sabitledi.
Dayanamadı, çığlık attı ve bunu yaparken içinde bir sarsıntı hissetti. Sıcak ve şiddetli, lav gibi tüm vücuduna yayıldı.
Onun güçleriydi.
Nefesi kesilerek elini Azrail'e doğru uzattı ve doğrudan ona bir patlama gönderdi. İblis, yerinde kızartılırken çığlık attı.
Fang ne olduğunu anlayınca muzaffer bir çığlık attı.
Aimee, Daimonlardan birini öldürmüş ve ruhunun bir kısmını serbest bırakmıştı. Hâlâ bütün olmasa da, en azından kendini korumak için kendi elinden daha iyi bir şeye sahipti.
Bunun için ona her şeyi borçluydu.
"O bir kız. Bebeğim, seni öpebilirim!” Elini kaldırdı ve parmak uçlarından yayılan küçük güç parıltısını gördü. Elini dışarı fırlattı ve birkaç dakika önce bulunduğu ağaca fırlattı.

Alevler içinde yükseldi.
Elini yumruk yaptı, denemek için can attığı bir şey daha vardı.
Fang gözlerini kapattı ve yeniden kurt olabilmek için şekil değiştirmeye çalıştı.
Hiçbir şey olmadı.
"Kahretsin." O hala insandı.
Sorun yoktu. En azından güçlerinin bir kısmını geri almıştı ve şu anda bu onun için her şeye değerdi.
“Demek bir yardımcın var…”
Orada Misery'yi bulmak için döndü. Bunu nasıl yapabildi? Sanki onun üzerinde bir işaret varmış gibiydi.
İçgüdüsel olarak, ona bir patlama yaptı. Ondan uzaklaştı ve kendisininkinden biriyle geri verdi.
Fang ona çarpmadan önce döndü ve kılıcını almak için eğildi. Ayağını kesti ama o rüzgar kadar hızlıydı.
Kahkahası kulaklarında çınladı. “Cey! Yeni bir kurbanımız var!” Fang'a parlak bir şekilde gülümsedi.
"Bu gece yaptıklarıyla bize kapıyı açtın. Sağ ol kurt.”
Fang ona doğru hamle yaptı. "Ona dokunma!"
Gülerek, o temas kuramadan ortadan kayboldu.
Hayal kırıklığı içinde uludu. "Seni kaltak! Buraya geri gel." Ama bunun iyi olmadığını biliyordu.
Misery onu dinlemedi.
"Aimee," diye fısıldadı. "Lütfen arkanı kolla."

* * *

"Aimee!"

Aimee, Dev onu geri çekerken küfretti. "Ne?"
Ayaklarının dibindeki eksik kaldırım parçasını işaret etti. "Tökezlemek üzereydin."
"Pekala, bana bağırmana gerek yok. Sheez!” Kalbi ona yaşattığı korkudan deli gibi atıyordu. Burada Daimon avlıyorlardı ve o, kadının kaldırıma düşeceğinden mi korkuyordu?
Ayı aklını kaçırmıştı ve çok berbat bir öncelikler duygusuna sahipti.
Ona alaycı bir sırıtış gönderdi. "Sana bağırmak ikinci en iyi yaptığım şeydir."
Homurdandı. "En iyisinin ne olduğunu sorardım ama bilmek istediğimi sanmıyorum. Erkek fahişesisin, eminim bir şekilde kadınları da ilgilendiriyor.
Onu bir yan sokağa götürürken güldü. "Bu gece senin Daimon arkadaşlarından başka birini bulabileceğimizden emin değilim. Görünüşe göre şişmanlar, mutlular ve saklanıyorlar.”
Kabul etmekten nefret ediyordu ama muhtemelen haklıydı. Saatlerdir arıyorlardı.

“Bir tane bulduğumuz için şanslıyız. Diğerlerinin nerede olduğunu söylemek mümkün değil.”
"Kaç tane arıyoruz zaten?"
"Dokuz. Eh, şimdi sekiz.”
Numaraya öfkeyle baktı. "Sekiz? Aklını mı kaçırdın? Dokuz?
Sekiz bilinmeyen Daimon bulmamızı nasıl önerirsiniz?
Omuz silkti. "Onları her zaman Sığınak'a davet edebilir ve arka tarafta öldürebiliriz."
Gözlerini ona çevirdi. "Aklını kaçırdın, değil mi?"
"Pekala, ben burada seninleyim. Bir bakıma her şeyi söylüyor.”
Sanki ona işkence ediyormuş gibi uzun süredir acı çeken bir iç çekti. "Ve şu anda kapıda olup uzun bacakları ve kısa etekleri kontrol edebileceğimi düşünüyorum."
Sokağı işaret etti. "Seni tutmama izin verme."
Dev'in yüzü, onun yanından geçerken solgunlaştı.
Aimee, onun neye baktığını görmek için başını çevirdi, ardından duvarlardan dışarı çıkan gölgeleri görünce donakaldı. Bunlar Daimon değildi.
Onlar iblislerdi.
Ve onlar için geliyorlardı.

BÖLÜM 15

"HAYIR!" Fang, mağaranın duvarındaki Misery ve Aimee ile Dev'i çevreleyen şirket görüntülerini görünce bağırdı.

Başka bir kadının ölümüyle karşı karşıya kalacağını anlayınca, acıyı görmezden gelerek yumruğunu kayaya vurdu. Her şey yeniden Stephanie gibiydi. Onun yüzünden düşmanları onu bulmuştu.

Ne zaman öğreneceğim? Kadınlar korunacaktı ve onlar söz konusu olduğunda o lanetlendi. Bir başkasına yaklaşmamak için bu kadar çabalamasının nedeni buydu.

Aimee onun için bir şey ifade etmemeliydi ama öyleydi ve onun öleceği düşüncesi onu paramparça etti.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak, onun ölümünü izlemek zorunda kalmamak için sırtını duvara attı. Ama işe yaramadı. Zihninde, olacakları gördü ve bu onu rahatsız etti.

Ne yapabilirdi? Neredeyse hiç gücü veya çok fazla gücü olmadan burada kapana kısılmıştı.

Burada ruh emici iblislerden başka bir şey yoktu.

iblisler…

O anda onu kurtarmak için ne yapabileceğini anladı. Bir iblis ve bir Daimon'un ortak olan tek bir yanı vardı. Gelişmek ve hayatta kalmak için ikisinin de ihtiyacı olan bir şey vardı.

Ruh.

Ve elindekilerin hepsine sahip olmasa da, onları baştan çıkarmaya yetecek kadarı vardı.

Fang kılıcını kara suya fırlattı. "Şeytanlar!" O bağırdı. Senin için bir ruhum var! Gel biraz al."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz binlerce kanat sesi kulaklarını doldurdu. Kükürt kokusu ve iblis vücut kokusu burun deliklerini işgal etti. Bundan nefret ediyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

Oydu ve onun olmasına izin vermeyecekti.

"Sevgi dolu aklını mı kaçırdın?"

Yanında uzun boylu, zayıf bir adam belirdiğinde kaşlarını çattı. Siyah çivili zırhı örten kan kırmızısı bir pelerin giymişti ve gözleri o kadar açık maviydi ki deliciydi. Kahverengi saçları omuz hizasındaydı ve önleri sonsuzluğun bilgeliğini taşıyormuş gibi görünen o gözlerine düşüyordu.

Ve rakipsiz bir zulüm.

İstilacı kalabalığa karşı tamamen sakin, tek kaşını kaldırdı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Fang cevap vermeyi reddetti. "Sen kimsin?"

Ağzının bir tarafı alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Şu anda sahip olduğun tek arkadaşın."

"Evet, doğru."

İblisler koşarak geldi.

Fang kendini onların saldırısına hazırladı. "Ruhum..." Yüzünde bir ağızlık belirdi.
Adam yüzünü buruşturdu. "Bunu söyleme evlat. Ruhunun satılmasının ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Güven bana. Hoş değil ve gerçekten bu gruba teklif etmek istemiyorsun. Onunla çok daha iyisini yapabileceğin zaman değil.
Fang onu patlatırken ona ters ters baktı.
Patlamayı irkilmeden veya hareket etmeden absorbe etti. "Enerjini boşa harcama. Beni yerinden oynatmak için senden çok daha güçlü bir şey gerekiyor. Arkasını dönerek iblislere bir ateş oku fırlattı.
Çığlık atarak geri çekildiler.
Yüzü tam bir sinirlilik maskesiydi, sağ baldırından küçük bir cep telefonu çıkardı ve telsiz gibi tuttu. "Onları parçala ve geri gönder."
"Kibar olmak zorunda mıyız?" kalın aksanlı bir erkek sesi sordu.
"Asla. Onlara acı çektir."
"Teşekkürler patron."
Adam telefonu zırhına geri koydu ve Fang'ın şaşkın ifadesiyle karşılaştı. "Ah. Namlu için üzgünüm. Ama seni kendi aptallığından korumak gerekliydi."
Fang'ın yüzünden kayboldu. İblisleri kovmak konusunda fazla rahat olan yabancıya dik dik bakarken çenesini olduğu yere sürttü. "Sen de kimsin?"
Adam güldü. "Bu senin düşündüğünden biraz daha zekice. Adım Thorn ve dediğim gibi, şu anda sahip olduğun tek arkadaşın benim."
"Alınma, Misery bana bunu da söyledi ve bunun ne kadar iyi sonuçlandığını görebilirsin." Tepeden tırnağa onu gölgeleyen yaraları işaret etti.
Thorn bu alayı ciddiye aldı ve kendi alaycılığıyla karşılık verdi. "Evet, fark etmediysen söyleyeyim, ben Misery değilim. En azından benim kötü tarafıma düşmediğin sürece.
O zaman... eh, diyelim ki oraya gidenler bu deneyimden zevk almıyorlar."
Fang, tavrından Thorn'un kötü tarafında olmanın gerçekten korkunç olabileceğini anlayabilmesine rağmen uyarısını görmezden geldi. "O zaman sen nesin?"
Başörtüsü indirdi. Etrafında uyumsuz bir hava vardı. Güç ve tam bir zalimlik. Yine de aynı zamanda, sanki onu sıkı bir tasma altında tutuyor gibiydi. Sanki kendi kendisiyle savaş halindeydi.
Ne garip.
"Beni bir vali ya da bir astsubay gibi düşün. Buradaki mahkûmların, özellikle şartlı tahliye ile çıktıklarında yasalara uymalarını sağlamak benim işim."
"Hangi yasalar?"
Şeytani bir şekilde gülümsedi ve Fang'ın sorusunu tamamen görmezden geldi. "Beni şaşırttın kurt ve pek çok insan bunu yapmaz... en azından iyi anlamda."
"Ne demek istiyorsun?"

Thorn onun sırtına vurdu. Bir saniye mağaradaydılar ve sonraki saniye büyük bir obsidyen salonun içindeydiler. Şekillendirilmiş yanardöner apliklerden ışık parlıyordu.
çirkin yaratıkların çarpık yüzleri ve iskelet elleri. Tavan, insan omurgası şeklinde oyulmuş payandalarla on metre kadar yükseliyordu. Zengin, devasa ve cehennem kadar ürkütücü, soğuktu ve tamamen davetkar değildi. Burada uzaktan bile çekici olan tek şey, büyük bir ateşin parladığı dev ocaktı. Her iki yanında iki Reaper'ın kanatlı iskeletlerinin bulunduğu bir ocak.
İkisinin de göğüs kafeslerine saplanmış bir hançer vardı.
Fang bu görüntü karşısında yüzünü buruşturdu ve gerçek olup olmadıklarını ya da marazi bir dekorasyondan başka bir şey olup olmadıklarını merak etti. Ya da belki her ikisi de….
"Burası neresi?"
Thorn gösterişli bir hareketle pelerinini çıkardı. Siyah zırh, üzerindeki ölümcül çivileri vurgulayan loş ışıkta parıldadı. “Stygian Salonu. Aptalca bir isim, biliyorum ama hakkımda, bu ismi ben bulmadım. Ben sadece onu izleyen şu anki aptalım. Elinde bir kadeh şarap belirdi. Fang'a uzattı.
Fang onu almayı reddetti.
Diken pis pis güldü. "Zehirlediğimden veya ilaç verdiğimden mi korkuyorsun? Güven bana kurt. Benim de yapmak için bir sıvıya ihtiyacım yok. Ölmeni isteseydim, şu anda etinden ziyafet çekiyor olurdum. Şaraptan derin bir yudum aldı.
Fang, tüm bu şifreli saçmalıklarla sabrını kaybediyordu. Böyle şeylere asla tahammülü olmamıştı.
"Bak, pek geveze değilim ve dramaların beni çok sıkıyor. Sen kimsin ve ben neden buradayım?”
Thorn bardağı ocağa fırlatarak alevlerin patlamasına neden oldu. Alevler ona doğru kıvrılırken, kıyafetleri zırhtan açık mavi gömlekli modern bej bir takım elbiseye dönüştü. Eski bir savaşçı yerine milyarder bir CEO'ya benziyordu. Hâlâ zırhının bir parçası olan metal pençelerle kaplı olan sol eli dışında.
"Hellchasers olarak bilinen seçkin bir savaşçı grubunun lideriyim."
Fang bu isimle kaşlarını kaldırdı. Cehennem Avcıları mı?
Thorn başını eğdi. "İblisler kendilerini yöneten yasaları çiğnediğinde veya şartlı tahliyeyi atlamaya karar verdiğinde, onlarla ilgilenen biziz."
"Onlarla nasıl başa çıkacaksın?"
Thorn elini uzattı ve Fang'ın solundaki karanlık duvarda bir görüntü belirdi. Misery ve tayfası zincirler içinde kendi diyarlarına geri çekiliyordu. Kanlı ve yara bere içindeler, sanki birisi vücutlarını hedef talim olarak kullanmış gibi görünüyorlardı. Onları geri getiren iki adamın hiç de kibar olmadığı açıktı.
"Kısacası, ödülü olmayan ödül avcılarıyız."
"Öyleyse neden yapıyorsun?"

Thorn yumruğunu sıktı ve görüntü soldu. “Çoğunlukla boklar ve kıkırdamalar için. Ama bunu yapmasaydık, iblisler insan alemini istila edecek ve hızla bunun gibi görünecekti.”
"Korkunç düşünce."
Thorn başını eğdi. "Neyse ki biz de öyle düşünüyoruz, bu yüzden yaptığımız şeyi yapıyoruz."
"Peki buna nasıl dahil olacağım?"
Thorn, sanki varlığının her bir molekülünü, içini ve dışını yargılıyormuş gibi vücuduna spekülatif bir bakış atarken ona yavaşça yaklaştı. "Bana çekici gelen bazı yeteneklerin var. İblislerle tek başına ve güçleri olmadan hayatta kalan bir kurt...
etkileyici."
Bu, Fang'ın öfkesini ateşlemekten başka bir şey yapmadı. "Evet, peki neden daha önce müdahale etmedin?"
"Çünkü senin buraya ait olduğunu düşündüm. Geçmişte yaptıkların için bu diyara gönderildiğini. Aimee'yi korumak için ruhunu ortaya koyana kadar yanlışlıkla burada olduğunu fark etmemiştim.
"Pek sezgisel değilsin, değil mi?"
Thorn sinirlenmek yerine bu hakareti ciddiye aldı. "Başkalarında nadiren iyilik görüyorum diyelim. Dünyada o kadar ender bulunan bir meta ki, onu aramaya bile tenezzül etmiyorum.” Diken kolunu uzattı ve masada bir yemek ziyafeti belirdi. "Aç olmalısın."
"Evet ve tanımadığım kimsenin sofrasında yemek yemem."
Ağzının bir köşesi acı bir keyifle yukarı kalktı. "Bunu düşünecek kadar akıllısın."
"Ayrıca hiçbir şeyin koşulsuz olmadığını da biliyorum." Fang çenesiyle masaya doğru işaret etti.
"O yiyeceğin fiyatı nedir?"
"Ait olmadığın bir zamanda seni bu kadar uzun süre burada bıraktığım için vicdanımı rahatlatmak için bir hediye derdim ama vicdanım yok ve dürüst olmak gerekirse ne kadar acı çektiğin umurumda değil."
"O halde neden insan dünyasını korumak için iblisleri tutuyorsun?"
Thorn, sanki Fang'ın konuyu açmasına sinirlenmiş gibi, sabırla içini çekti. “Öyleyse görünüşe göre benim de bir vicdanım var. Lanet olası şey. Sürekli inkar ediyorum ama geçmiyor. Ancak mesele bu değil. Mardi Gras gecesinde Kalosis'ten birkaç yüz iblis salıverildi. Hiç duydun mu?”
"HAYIR."
Diken omuz silkti. “Kısacası burası Atlantis cehennemi diyarı. İblisler birkaç adamımı yediler ve şimdi kendimi New Orleans'ta oldukça yetersiz buluyorum. Şaşırmış gibi ağzını açtı. "Bekle! Orası sen nerelisin... şimdi anlıyor musun?
"Onları toplamama yardım etmemi istiyorsun."
"Tam olarak değil. Dahası, onları takip etmeye yardım edeceksin ve eğer çizgiyi aşarlarsa, onları geri getireceksin... veya onları öldüreceksin.”
"Ya reddedersem?"

Thorn, dış rüzgarların uğuldadığı kapıyı işaret etti. "Salonumu terk etmekte ve istediğin zaman kendi başının çaresine bakmakta özgürsün."
Ayrılma fikri pek de çekici değildi ama bunu Fang kadar Thorn da biliyordu. "Eğer kalırsam?"
"Kız arkadaşına ve erkek kardeşine o Daimonları avlamalarında yardım edeceğiz ve seni buradan kurtaracağız."
Fang buna pek kanmamıştı. Aktardığından daha fazlası olmalıydı. Olmak zorundaydı. "Bütün güçlerine rağmen, bana öyle geliyor ki bunu yapmak için yüzlerce insanı işe alabilirsin. Neden beni istiyorsun?"
Diken güldü. “Bizim yaptığımızı yapabilen ve kapıdan üç saniye geçmeden katledilmeyen belirli bir cins, belirli bir avuç insan var. Dövüş becerileri ve hatta hayatta kalma ile ilgili değil. Bu karakterle ilgili.”
Fang bu fikirle alay etti. "Benim karakterim yok."
Aralarındaki mesafeyi kapatırken Thorn ayıldı. O buz mavisi gözler, sanki Thorn ruhunun ve ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi onu delip geçiyordu. "İşte yanılıyorsun kurt.
Sadakatin ve cesaretin var. Rakipsiz. Bulunması neredeyse imkansız olan iki şey. Aimee'yi kurtarmak için ruhlarını feda etmektense kaç kişinin Aimee'nin ölmesine izin vereceğine dair bir fikrin var mı? Bu, arkadaşım, kimseye öğretemeyeceğim ender, ender niteliktir. Ya sahipsin ya da değilsin. Ve sende fazlasıyla var. Kendini bir başkası için feda etme yeteneği. Paha biçilemez."
Paha biçilemez hissettirmedi. Bazen daha çok bir lanet gibi geliyordu.
Thorn elini ona uzattı. "Yani bana katılır mısın?"
"Bir seçeneğim var mı?"
"Tabii ki. Senin özgür iradene asla empoze etmem.”
Komik, öyle hissettirmedi. Bu konuda pek fazla seçenek yok gibi görünüyordu. Thorn'un elini avucunun içine aldı. "Sen Aimee'yi güvende tut, ben de sana ruhumu vereyim."
Thorn'un göz bebekleri o kadar hızlı parladı ki, Fang bir an için bunu hayal etmiş olabileceğini düşündü. Yüz hatları taş gibi, Fang'ın elini bıraktı. "Oğlum, sana bu kelimeleri kelime dağarcığından çıkarmayı öğretmem gerekiyor. İnan bana, ne onlar çocuk oyuncağı ne de senin katılmak üzere olduğun şey değil.”

* * *

Dev?

Gölgelerden çıkan iblislerle yüzleşirken Aimee'yi arkasına çekti. "Buradan gitmemiz gerekiyor." Onu sokağa doğru itti.
Aimee koşmaya başladı, ancak başka bir iblis onun önünü kesmeden çok uzağa gidemedi. Yanıp sönmeye çalıştı ve yapamadı. Dev mi? Bizi buradan çıkarabilir misin?”
"Bu güç kırılmış görünüyor."

İblisler o kadar yaklaşırken sırtını Dev'inkine dayadı, üzerlerindeki kükürt kokusunu alabiliyordu. "Burada neler oluyor?"
"Hiçbir fikrim yok. Ama mutlu iblislere benzemiyorlar."
Hayır, yapmadılar. Aslında, onlardan güzel ayı yemekleri yapmaya niyetli gibi görünüyorlardı.
Aimee asasını gösterdi. "Onları nasıl öldüreceğine dair bir fikrin var mı?"
Dev, onun hissedemeyeceğini bildiği bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Kafa kesme çoğu şeyde işe yarıyor ve bunlarda işe yaramazsa, ciddi anlamda mahvolduk. Asayı kaldırıp bir kılıç çekerdim."
"Ya da öylece durup yolumuzdan çekilebilirsin."
Aimee yanlarında iki adam belirirken kaşlarını çattı. İblis değillerdi, insan gibi görünüyorlardı ama yine de bu tanımlamayı yalanlayan bir hızla hareket ediyorlardı. Daha silahını kaldıramadan, iblisleri kelepçelediler ve güzel kanlı yığınlar halinde yere yatırdılar.
Olayların üzerinden geçmeye çalışırken başını iki yana salladı ama dürüst olmak gerekirse her şey o kadar hızlı olmuştu ki tek görebildiği havadaki çizgilerdi. "O eylem neydi?"
Dev ona sırıttı. "Chuck Norris, Jet Li ile tanışır."
Adamlar onları yere sererken iblisler homurdandı ve çırpındı.
Kapa çeneni. Daha uzun olan adam dişi iblisi yukarı kaldırdı. "Bir kez olsun, ses telleri olmayan bir iblis yakalayabilir miyim?"
Diğer adam acı acı güldü. "En azından bu sefer üzerimize kusmuyorlar."
"Buna küçük bir iyilik."
Ve onları hiç kabul etmeden gittiler.
Aimee, erkek kardeşine şaşkın bir bakış attı. "Bu tamamen benim deneyim alanımın dışında. Ve uğraştığımız acayip şeyler göz önüne alındığında, bu çok şey söylüyor.
"Evet, kendimi kandırıyorum."
Aimee her şeyi anlamlandırmaya çalışarak başını salladı. "Tony özel bitkileri yemeğimize yine gizlice mi kattı?"
Dev güldü. "Öyle düşünmüyorum. Ama döndüğümüzde kesinlikle ona sormamız gerekecek.
"Bunu yapmazdım."
Diğerlerinin kaybolduğu ara sokakta bir kadın bulmak için ayrıldılar. Koyu kızıl saçları sırtından aşağı örülmüştü ve dar siyah deri bir yular ve pantolon giymişti. O kesinlikle çok etkileyiciydi ve Aimee'ye kıyasla oldukça eksik hissettirdi.
Dev en baştan çıkarıcı gülümsemesini takındı. "Merhaba tatlım. Tüm hayatım boyunca neredeydin?"
Gözlerini devirdi. "Çok yakışıklısın ayı. Ama hayır. Benim tipim değilsin."
Aimee, Dev'in iyi huylu bir adım attığını aşağılamasına kahkahasını bastırdı.
"Ve sen?"
"Bana Wynter de."
Dev kıkırdadı. "Soğuk bir Wynter gecesinde çıkan yangın gibisi yoktur."

Wynter ona komik bir bakış attı. "Bu sevimsiz çizgiler diğer kadınlarda da işe yarıyor mu?"
"Şaşırırsın."
"Eğer yaparlarsa, o zaman evet, olurum." Aimee'ye hitap etmek için yanından geçti. "Thorn beni buraya Fang'ın ruhuna sahip Daimonları bulmana yardım etmem için gönderdi."
Aimee daha önce hiç duymadığı bu isimle kaşlarını çattı. "Diken?"
"Patronum. Onun emirlerini sorgulamıyoruz. Biz sadece itaat ederiz. O kurdun kurtarılmasını istiyor, ben de buradayım."
"Biz?" diye sordu Dev, gölgelerde gizlenen başka biri var mı diye etrafına bakınarak.
Wynter, sorusunu görmezden gelirken ona dudaklarını gererek gülümsedi. "Yani siz onları kovalarken Daimonlar ortadan kayboldu?"
Aimee başını salladı. "Bir cıvata deliğine girdiklerini düşünüyoruz."
"Bu zor olabilir."
Dev, Aimee'ye sinirli bir şekilde sırıtırken ağırlığını sağ bacağına verdi. "Hala Kara Avcılara teslim etmemiz gerektiğini söylüyorum. Bu onların işi, bizim değil."
Aimee, onunla bu tartışmayı yapmaktan bıkmıştı. "Doğru olanları belirleyemezler ve onları dışarı atmak için bir cıvata deliğine giremezler."
"Biz de yapamayız. Fark etmediysen, onlar için özel muamele yapıyoruz ve sonumun Fang gibi yatağımda komada yatmasını... veya daha kötüsü ölmesini istemiyorum.
"Öyleyse evine git, Dev."
"'Eve git Dev,'" diye alay etti. "Sanki seni burada bırakırsam ve eve koma halinde gelseydim, annem beni canlı canlı yüzemezdi. Kaçınmak için çok uğraştığım o 'Ölmek istemiyorum' senaryosuna geri dönüyorum."
"O zaman geri çekil yoksa seni kendim komaya sokacağım."
Wynter içini çekti. "Sürekli böyle kavga mı ediyorsunuz?"
"Evet," dediler bir ağızdan.
"Ama her zaman başlatan o."
Wynter gözlerini devirdi ve son derece tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Teşekkürler Thorn. Buna gerçekten ihtiyacım vardı ve bunun bedelini sana ödetmek niyetindeyim."

* * *

"Fang?"

Fang gözlerini açtığında Aimee'nin üzerine eğildiğini gördü. Onu son gördüğünden bu yana haftalar ya da aylar geçmişti. Onun bütün ve zarar görmemiş halini görünce içi rahatladı. Thorn bir şekilde gerçekten söz verdiği şeyi yapmıştı. "Hey."
Vücudunun her yerine yayılan bir gülümsemeyle gülümsedi ve konuştuğunda ses tonu hafif ve alaycıydı. Hepsinden önemlisi, yeniden

neredeyse normal hissetmesini sağladı. "Seni son gördüğümden çok daha iyi görünüyorsun. Belki de seni burada bırakmalıyım.
Bunun düşüncesi bile onu korkutsa da güldü. “Gerçekten yapmamanı tercih ederim. Ama senin de incindiğini görmek istemiyorum. Sana bir şey olmasındansa senin güvende olmanı ve benim burada kalmamı tercih ederim."
Elini onun eline aldı. Bu dokunuşun sıcak yumuşaklığı tüm vücuduna yayılıyordu.
Vücudu onun gerçek tadına varmak için sızlıyordu.
Oh, insan aleminde bir dakikaya sahip olmak….
"Bu gece üç tane yakaladık."
Fang başını salladı. "Biliyorum. Bu yüzden yaralarım da bir o kadar iyileşti.” Aynı zamanda şimdi çok daha güçlü olmasının nedeni de buydu. "Teşekkür ederim."
Elini öptü. "Rica ederim. Yakında geri döneceğiz. Söz veriyorum."
Tanrılar, öyle umuyordu. Her gün burada kalmak zordu. Kendini çok yalnız ve dokunulmamış hissediyordu. Ama en azından burada onunla birlikteydi ve sırf bu rahatlık için ona borcunu asla ödeyemezdi. "Vane nasıl?"
"Gerçekten duymadık. Eşini korumaya yardım etmek için şimdilik Kara Avcılardan biriyle kalıyor.”
"Hangisi?"
"Valerius."
Fang isme küfretti. O piç bataklıktaki işini yapmış olsaydı, Anya hala yaşıyor olacaktı. Neden Olympus adına Vane ona gitti ki? Ne düşünüyordu?
"Romalı?"
Aimee yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Özür dilerim Fang. Bunun seni üzeceğini düşünmemiştim.”
Yine de oldu. Sadece Valerius'un Anya'yı korumalarına yardım edemediği için değil, aynı zamanda Fang, kardeşinin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda Vane'e yardım etmek için orada olmadığı için. Vane'in onları çoktan hayal kırıklığına uğratmış birine başvurmak zorunda kalması düşüncesine katlanamıyordu.
"Sürümüzden kimin onun peşinde olduğunu biliyor musun?"
“Gördüğümüz tek kişi Stefan. Sığınağa birkaç kez daha geldi - hiç şüphesiz sana ateş etmeye çalışıyordu.
Fang lanetledi. "Buradan gitmeliyim. Vane tek başına ayakta duramaz.”
"O değil."
Fang, beklenmedik çelişkisi karşısında donup kaldı. "Ne demek istiyorsun?"
"Öfke onun yanında."
Öfke mi? Öfkeyle ağzı açık kaldı. Belli ki, Fang yaralandığından beri Vane ciddi bir tekerlek kırmıştı. Kardeşi ne halt düşünüyordu? “Şu oluk mu? Vane onunla ne yapıyor?
Aimee yaptığı hatayı anlayınca geri çekildi. Ne zaman yanına yaklaşsa ayağını bir şeye sokan Fang'ın nesi vardı? Sanki onun söz konusu olduğu yerde hiçbir şey söyleyemiyor ya da yapamıyor gibiydi. "Gitmeliyim."

Elini bırakmayı reddetti. "Bir şey mi biliyorsun." Ses tonu tam bir suçlamaydı.
Tereddüt etti. Burası onun yeri değildi. "Fang, sana bunu söyleyen ben olmamalıyım."
"Neyi söylüyorsun?"
Aimee bunu yapamadı. Bunu ona söyleyecek olan Vane olmalıydı. Veya Öfke. Ama o değil. "Gitmek zorundayım."
"Aimee," dedi, onu parçalayan ıstıraplı bir ses tonuyla. "Lütfen. Ona ne olduğunu öğrenmeliyim. O, geriye kalan tek ailem. Beni burada bilmeden bırakma."
Haklıydı. Bu daha da acımasız olurdu ve zaten yeterince acı çekmişti.
Derin bir nefes alarak kendini onun tepkisine hazırladı. Fury senin kardeşin.
Yakışıklı yüzü bembeyaz oldu. "Ne?"
Başını salladı. "Bu doğru. Vane gibi o da ergenlik çağında şekil değiştirdi ve Katagarya oldu. Babanın sana ve Vane'e yaptığı gibi, annen de sürüsünü ona karşı çağırdı ve onu dövdüler, sonra da onu ölüme terk ettiler. Şimdi onlara karşı savaşmak ve Vane'in eşi Bride'ı korumak için Vane ile birlik oldu."
Fang inanamayarak başını salladı. Ama onu paramparça eden onun kara gözlerindeki azaptı. Onu incitmekten daha çok nefret ediyordu.
"Öfke benim kardeşim mi? Sırada ne var? Mama Lo sonunda uzun süredir kayıp olan kız kardeşim mi olacak?
Gözlerini ona çevirdi. "Bu biraz abartılı."
Yatakta sırtüstü uzanarak eliyle gözlerini kapattı. "Kötü hissediyorum."
Aimee şakacı bir şekilde karnına fırladı. "Ah, dramatize etmeyi bırak, Fang. Bir erkek kardeşin daha var. Minnettar olmalısın."
Fang, onun ona bu şekilde dokunmasına şaşırmıştı. Başka birinin kolu eksik olurdu. Ama sıcak tonu aslında onun öfkesini ve ihanet duygusunu azaltmayı başardı. "Ya bunu sana söylersem?"
"Fark etmemişsindir, kupam kardeşlerimle dolup taşıyor. Ama sen... daha fazla ailen olduğu için mutlu olmalısın.
Belki.
"Evet, ama bu Fury." Dünyada akraba olmak isteyeceği son yaratık. Bu SOB'a dayanamadı.
Aimee onun ciddi ses tonuna güldü. "Hepimizin grupta bir Remi'si var. Bununla başa çık, seni ağlak bebek."
Fang, onun hakaretine ağzı açık kaldı. Hiç kimse ona hakaret etmeye cesaret edemedi. Vane bile. "Ağla bebek?"
Başını salladı. "Eğer terim uyuyorsa..."
Onu gıdıklamak için uzandı.
Ciyakladı ve kaçmaya çalıştı ama adam onu yatağa fırlattı ve altına aldı. Şakacı bir şekilde kıvrandı, her gıdıklamasına karşılık vermek için uzanırken gözleri mizah içinde dans ediyordu.
Fury ne olduğunu anlayınca tamamen hareketsiz kaldı. Cehenneme kilitlenmişti ve Aimee onu güldürüyordu...

Ayıldı, onu ruhunun derinliklerine kadar kavuran o göksel gözlere baktı. Rüyalarına musallat olan o kışkırtıcı gamzeye. Nasıl ona böyle hissettirebilirdi? Tüm hayatı alt üst olmuştu ama yine de onu güldürdü. Her fırsatta ona işkence eden iblislerle dolu bir diyara hapsolduğunu unutturdu. Onu güvende tutmak için ruhunu sattığını.
Bu nasıl mümkün oldu?
Aimee, Fang'ın yakışıklı yüzündeki ifade karşısında ürperdi. Ona sıcak ve ölümcül bir ifadeyle bakarken saçları gözlerinin önüne düştü.
Ne düşünüyordu?
Sonra yavaşça dudaklarını onunkilere indirdi. Kollarını vücuduna dolayıp onu kendine yakın tutarken onun tadına inledi. Kahverengi teninin kokusunu içine çekerken ve dilinin kendisininkiyle dans etmesine izin verirken gözlerini kapattı.
Bu çok yanlıştı. Burada işi yoktu. Onunla. Yine de olmayı tercih edeceği başka bir yer hayal edemiyordu.
Bu gerçek değil.
Bu bir rüyaydı. O sadece ruhen buradaydı. Bu sayılır mıydı?
Belki.
İsteksizce geri çekildi. "Gitmem gerek Fang."
"Biliyorum." Burnunu onun boynuna sürttü ve bıyıkları tenini gıdıklarken daha da fazla ürperdi. "Sadece bir dakika ısınmaya ihtiyacım vardı."
Bu sözler onun kalbini kırdı. Hâlâ yas tutuyordu ve güvenecek kimsenin olmadığı bu cehennemde kaybolmuştu.
Al, dedi, asla yanından ayırmadığı madalyonunu çıkarırken. Onu boynuna bağladı.
Fang, bir kafatasının etrafındaki sarmaşıklar ve girdaplarla oyulmuş kalp şeklindeki madalyona kaşlarını çattı. Bunda erkeksi hiçbir şey yoktu. Varlığından dehşete düşmüş olmalı.
Yine de değildi.
Aimee, o tutarken elini onunkinin üzerine koydu. "Bana ihtiyacın olursa bir ses uzağındayım."
Şimdi sana ihtiyacım var….
Ama bu sözleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Bunun yerine, onun leylak kokusunu bir kez daha solumak için eğildi. "Dikkatli ol."
"Sen de."
Ve sonra gitti. Bu onu sızlatmak için neredeyse yeterliydi. Ama en azından kokusu hayalet bir fısıltı gibi teninde kaldı. Keşke onun sıcaklığını da aynı şekilde tutabilseydi.
İçini çekerek kolyesini çıkardı ve açtı. İçinde daha önce hiç görmediği iki adamla yavruyken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Küçük kara ayıyı aralarında tutuyorlardı ve gururla gülümsüyorlardı. Bunlar ölen kardeşleri olmalıydı ve bu ona Anya'yı düşündürdü. Midesinin derinliklerinde bir bıçak saplanıyormuş gibi hissetti.
Şimdi bile bu acı çiğ ve yakıcıydı. Daha da kötüsü, asla geri çekilmeyeceğini bilmesiydi. Hayatının geri kalanında kardeşini özleyecekti.

Parmağını resmin üzerinde gezdirdiğinde içinde de bir şiir saklı olduğunu fark etti.
Sen her zaman benim olduğum yerdesin. Görüntün kalbimde yaşıyor.
Kendisine dokunan kelimeler karşısında gözlerinin buğulanmasına neden olan duygu akışını bastırdı.
Gözlerini şiddetle kırpıştırarak bu duyguya lanet okudu. O bir savaşçıydı. Büyük W ile başlayan bir kurt. Hallmark reklamlarında ağlanacak yaşlı bir kadın değildi.
Yine de bu küçücük ayıcık ona daha önce hiç hissetmediği hissini verdi. Sanki insandı.
Daha da önemlisi, ona istendiğini hissettiriyordu.
Bu ne kadar aptalcaydı? Erkek ve kız kardeşi onu her zaman istemişti... eh, belki Vane şu anda onu insan âleminde işe yaramaz olduğu için istemiyordu, ama Vane ve Anya her zaman onun sığınağı olmuştu. Onu sevdiler ve o da onları sevdi.
Ama Aimee için hissettikleri...
Bu yanlış, kurt. Onu düşünmemelisin bile.
Sen her zaman benim olduğum yerdesin. Görüntün kalbimde yaşıyor.
Onun hakkında tam olarak böyle hissediyordu.
Madalyonun kapağını kapatıp hafifçe öptü ve boynuna geri koydu. Evet, kusmak istemesine neden olacak kadar kız gibiydi. Yine de Aimee'nindi ve ona değer verdiği belliydi.
Ve kendi krallıklarında onu ona geri verene kadar da öyle yapacaktı.
Şimdi ise hiç uyuyamıyordu. Flippin' düşündüm. Aylardır ilk kez, saldırıya uğramayı beklerken şekerleme yapmaktan daha fazlasını yapacak kadar güvende hissediyordu kendini. Bu yeterince kötü değilse, cehennemden gelen ereksiyona da sahipti. Acı verici ve talepkar olan.
Kafasını yatağa vurarak homurdandı. Evet, cehennemdeyim. Ama en azından açlıktan ölmüyor ya da iblislerle savaşmak zorunda kalmıyordu. Üstelik artık daha güçlüydü.
Neredeyse bütün.
Çok geçmeden kendine ve ait olduğu dünyaya dönecekti ve tüm bunlar geride kalacaktı.
Umut etti.

* * *

"O kurdu işe alma konusunda ciddi değilsin, değil mi?"

Thorn, Misery'nin sesini arkasındaki gölgelerin arasından duyduğunda kıpırdama zahmetine girmedi. Önündeki ateşe bakmaya devam ederken şarabını büyük kadehte yudumladı - ona asla sahiplenmek istemediği bir evi hatırlatan bir ateş. "Bu rahatsızlığın gerçek bir nedeni var mı?"
Sandalyesinin hemen yanında durmak için geldi. Bir kolunu sırtına atarak kalçasını kaldırdı ve tembel tembel ona baktı. "Arkadaşlarını neden peşimize gönderdiğini bilmek istiyorum."

"Kanunları çiğnedin."
Kendini onun kucağına atmadan önce tiksinti dolu bir ses çıkardı. Onu yere itmemek için elinden gelen tek şey buydu.
Tırnağını yanağında gezdirerek çapkın bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten oraya gitmeyeceksin, değil mi? Benimle karanlık tarafa gel aşkım. İstediğini biliyorsun."
Evet yaptı. Baştan çıkarıcı cazibe her zaman oradaydı ve babası onu etkilemek için sürekli olarak Misery gibi iblisler gönderdi.
Ama reddetti.
Bir yemin etmişti ve o küçük parçasına bakılırsa, baştan çıkarılmayacaktı. Güçlerini kullanarak kendini sandalyeden fırlattı ve Misery'nin ateşin yanında durabilmesi için yere dökülmesine neden oldu. Arkama geç, Misery. Seninle uğraşacak havamda değilim."
Ayağa kalktı. "İyi. Ama şunu bir düşün... New Orleans'ta son askerinin içini deştik. Kurtunuz için ne planladığımızı görene kadar bekleyin."

BÖLÜM 16

Fang, insan kılığına girmiş iblislerle savaşmak için eğitim alırken ve yaşamaya devam eden Daimonları lanetlerken, her gün sonsuzluk gibi geliyordu. En azından Aimee, gerçek dünyada olup bitenler konusunda onu hızlandırmayı başardı, ancak burada kapana kısılmaktan bıkmıştı. İblis kokusundan bıkmıştı.

En çok da yalnız kalmaktan bıkmıştı. Aimee, geride bıraktığı dünya için sahip olduğu tek bağlantıydı. İşin en zor kısmı buydu. Vane neden onunla konuşmuyor? Fury onun için Vane'in artık onu hatırlamadığı kadar iyi bir kardeş miydi?

Aptalca bir düşünceydi. Bunu biliyordu ve yine de ısrar etti. Muhtemelen kardeşi tarafından ihanete uğradığını ve terk edildiğini hissettiği için. Vane nasıl onu bir rüyaymış gibi görmezden gelir de dinlemezdi?

Ona en çok ihtiyacı olduğu anda ona nasıl yardım etmezdi?

"Hey kurt... burada görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

Thorn antrenman yaptığı odaya girdiğinde Fang duraksadı. Etraflarındaki duvarlarda görüntüler titremeye başlarken asayı Fang'ın elinden aldı.

Ne bekleyeceğinden emin olmayan Fang, görüntülerin netleşmesini izledi ve yapım aşamasında olan bir kulüpte Aimee Peltier'i gördü. Her yerde merdivenler ve boya kovalarının yanı sıra testereler ve ekipmanlar da vardı. Ama tuhaf olan kısım, küçük kardeşi Kyle yanında dururken Charonte iblisleri tarafından çevrelenmiş olmasıydı.

Uzun boylu, koyu renk saçlı, alacalı mavi tenli bir Charonte ses geldiğinde başını salladı.

"Aramızda bunu yapacak kadar aptal kimse yok."

Aimee ona tatlı bir gülümseme gönderdi. "Hadi ama Xedrix... İçinizden biri mutlaka vatan hasreti çekiyordur?"

Homurdandı. "Yok Edici ile gerçekten tanıştınız mı?" Sesi sert ve soğuktu.

“Biliyor musun, bir zaman vardı, kabul edildi, kayıtlı tarihten önceydi, ama benim için ikinci bir anne gibi olduğu bir zaman vardı. Sonra insanlar onun tek oğlunu katletmek zorunda kaldı ve onun diriltilip deliğine geri gönderildiği günden beri biraz huysuzlaştı ve ben on bir bin yıl boyunca onun yüzünden sürekli regl ağrısı çekmek zorunda kaldım. Alınma ama dünyada beni oraya geri götürmeye yetecek kadar bira, et veya pancar yok.”

Etrafındaki iblisler, onaylayan bir tezahürat gönderdiler.

Aimee içini çekti. "Kalosis'e girmem gerekiyor."

Xedrix ona anlayışsız bir şekilde alay etti. "Git bir Daimon ye."

Kyle güldü. “Öldüklerinde toza dönüşme eğiliminde oldukları ve işkence de işe yaramadığı için bu onu içeri almaz. Bunu dün gece denedik. Küçük sümükçüler pek işbirlikçi değiller.”

"Biz de öyleyiz." Xedrix işine dönebilmek için çekice uzandı.

Aimee, Fang'ın onu tutmak istemesine neden olan somurtkan bir bakışla Kyle'a döndü.

Kyle yüzünü buruşturdu, sonra yolunu kesmek için kendini iblisin önüne koydu. “Xed, hadi. Sizin için çok şey yaptım çocuklar. Bir kardeşine yardım edemez misin? Bizi oraya sokacak ve çıkaracak bir iblis. Kimsenin bilmesine gerek yok.”
Xedrix çekici alet kutusuna geri attı. Aimee'ye baktı. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"
"Fang hayatımı kurtardı. İyiliğe karşılık vermek istiyorum.”
Xedrix alay etti. Saçmalık. İnsanlar ve özellikle Kurt Avcıları o kadar fedakar değiller. Güven bana. Zamanın başlangıcından beri onların yanındayım. Siz küçük piçler sonuna kadar bencilsiniz. Bana intihara meyilli olmam için bir sebep söyle.”
Aimee cevap vermeden önce Kyle'a mahcup bir bakış attı. "O benim için önemli."
"Ve vücut parçalarım benim için son derece önemli."
Görüntüler etrafında titreşirken Thorn dönüp Fang'a baktı. "Küçük ayının seni çok düşünüyor, değil mi?"
Fang cevap vermedi. Onun adına yapmaya çalıştığı şey onu çok şaşırtmıştı.
"Lütfen, Xedrix," diye yalvardı Aimee. “Hayatımda değer verdiğim yeterince insanı kaybettim. Birini daha kaybetmek istemiyorum. Fang iyi bir kurt ve onu olduğu gibi bırakamam. Onu kurtarmak için öldürmemiz gereken bir Daimon daha var. İlk kez değer verdiğim birini kurtarabilirim. Hedefime bu kadar yaklaşamadığımı bilerek kendimle yaşayamam.”
Dişi bir iblis öne çıktı ve Xedrix'e azarlayıcı bir bakış attı. "Zavallı ayıya bak. Onu seviyor... buna nasıl hayır diyebilirsin? İblis başını salladı, sonra Aimee'ye baktı. "Seni alırım."
Xedrix elini kaldırdı. Hayır, yapmayacaksın. Hiçbirinizi riske atamam. Özgürlüğünüz var, tadını da çıkarabilirsiniz. Apollymi firar ettiğim için bana merhamet edecek - bu da önce bana işkence etmek yerine beni hemen öldüreceği anlamına geliyor. Derin bir iç çekti.
"Onları içeri alacağım."
İblisler protesto sesleri çıkardı.
"Sen bizim liderimizsin," diye çıkıştı adamlardan bir diğeri.
"Evet, baş pislik, o benim." Xedrix havluyu omzundan çekti ve konuşan adama uzattı. "Barın keyfini çıkarın çocuklar. Kyle'ın ne dediğini hatırla. Sadece turistleri ye. Kimse onları özlemeyecek.” Siyah boynuzları ve kanatlarıyla tamamlanan gerçek iblis formuna dönüştü. Giysileri bir peştemal haline geldi.
Aimee'nin bakışlarıyla karşılaştı ve gözleri uğursuz bir sarı renkte parladı. "Beni takip et."
Aimee onu durdurdu. "Teşekkürler Xedrix. Buna gerçekten minnettarım."
"Aslında ben de aynısını söyleyebilseydim. Lanet ayılar, iblisleri öldürtüyor. Biz sana ne yaptık?”
Kyle gergin bir yarım kahkaha attı. "Eh, beni yemeye çalıştın."
Xedrix alay etti. Adam ol, Kyle. Sadece küçük bir ısırık aldık.”
"Ve bulaştı. O ısırık bir ay boyunca acıttı.”

Aimee güldü. "Kuduza veya daha kötü bir şeye dönüşmediğine şükredin."
Xedrix onun yorumuna kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun ayı, seni içeri alıp geri verene kadar hakaretleri beklerdim. Sağduyumun galip gelmesi için henüz çok geç değil."
Aimee, yorumlarını elinin tersiyle itti. "Sağduyu ciddi şekilde abartılıyor. Sen bir şeytansın. Sloganınızın 'kazanan ganimet' olduğunu sanıyordum."
"Hayır, sloganımız 'acı sosla her şeyin tadı daha güzel'.
"Öyleyse her köşesinde acı sos bulunan Cajun ülkesine kaçmanız iyi bir şey."
Xedrix ona sivri dişli bir sırıtış gönderdi. "İnan bana, bunun güzelliği gözümüzden kaçmadı." Ayık yüz hatlarıyla onları kulübün arkasındaki ara sokağa götürdü ve elini kaldırdı.
kol. "Umarım Apollymi şu anda uyuyordur..." Onlara tehditkar bir bakış attı. "Gözlerini koru."
Bunu yaptılar ve bir an sonra sokağı parlak beyaz bir ışık kapladı.
Aimee acıyla yüzünü buruşturdu. Gözleri kapalıyken bile dayanılmaz ve kör ediciydi.
Sonunda ışık söndü. Elini indirdi ve sokakta asılı duran siyah bir daire gördü.
Xedrix sırıttı. "Sürgü deliği cehennemine hoş geldiniz. Tek iyi yanı, Stryker'ın ayaklarının dibindeki Daimon merkez salonuna girmeyeceğiz. Biz Charonte'lerin ayrı bir girişi var."
Onlara sert bir bakış attı. "Beni dinle ve sana dediğimi yap yoksa senin gibi olmak cidden berbat olacak. Charonte alanına giriyoruz ve genellikle açlar."
Aimee başını salladı. "Tam arkandayız."
"Hayatımın sevinci," dedi, ses tonunda alaycı bir ton vardı.
Önce Xedrix girdi, yavaşça. Onları kasvetli, siyah bir koridora götürdü. İblislerin konuşma seslerini duyabildikleri kapıların yanından geçerken kolunu kaldırarak bir meşale gösterdi. "Bu Daimon neye benziyor?"
Kyle konuşmaya fırsat bulamadan cevap verdi. "Uzun boylu ve sarışın."
Xedrix ona sinirli bir bakış attı. "Eh, bu, Stryker dışında buradaki her Daimon'a kadar daraltıyor. Bu ne olurdu? Birkaç bin tane mi? Biraz daha açık olabilir misin ve bana onun siyah giyindiğini söylersen, seni kendim öldürürüm ve beni ölüm ıstırabından kurtarırım."
Aimee başını salladı. "Sen huysuz küçük bir iblissin."
"Efendimle tanışmalısın. O gerçek bir mücevher." Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan elini onun başına koydu ve gözlerini kapattı.
Aimee, sanki bir hızlı ileri sarma düğmesi kullanarak onun anılarını tarıyormuş gibi zihninden görüntüler akarken kaşlarını çattı. Bu onu rahatsız etti ve başını döndürdü.
Bir süre sonra geri çekildi. "Cadmon... O korkak nerede biliyorum."
Kyle etkilenmiş görünüyordu. "Düşünceleri emmek hoşuna mı gidiyor yani?"
Xedrix yüzünü buruşturdu. "İçimi boşaltmayı tercih ederim ama düşüncelerin zaman zaman avantajları olur. Şimdi sessizliğe bağlı kalmanızı öneriyorum. Ben buradaki birçok şeytandan sadece biriyim ve ben... şey, senin yaşayıp yaşamaman umrumda değil ama umrumda ve Kyle'ın kulübü

bitirmesine ihtiyacımız olduğuna göre... evet, yaşamak zorundasın, o yüzden takip et Sessizlikte."
Aimee, Kalosis'in dolambaçlı koridorlarında ve ardından ara sokaklarında tam arkasında kaldı. Uzak tepedeki devasa sarayı görünce duraksadı. Karanlık arka planda ve gökyüzünde cilalı jet gibi parladı. Uğursuz ve hayranlık uyandıran, onun güzelliğine hayran olmak zorundaydı. Dur tahmin edeyim, diye fısıldadı. "Apollymi'nin meskeni mi?"
Xedrix başını salladı. Parmağını dudaklarına götürerek çenesiyle sokağın karşısındaki küçük bir binayı işaret etti.
"Beni burada kimse göremez," diye fısıldadı, "yoksa Apollymi geri dönmemi ve ölümümü talep edecek. Siz ikiniz içeri girip onu bulmanız gerekecek."
"Orada olduğunu nereden biliyorsun?"
Elini onun üzerine koydu ve Cadmon'un yatakta bir kadınla uyurken mükemmel bir görüntüsünü gördü.
"Teşekkürler."
Başını ona doğru eğdi. "İyi şanlar."
Aimee tereddüt etti. "Kyle, burada Xedrix'le kalmanı istiyorum."
"Ancak-"
Ama yok. Hala güçlerin konusunda yenisin ve bu ciddi. Burada kal ve görünme."
Onayladı.
Aimee, onu açığa çıkarabilecek herhangi bir şeyden kaçındığından emin olarak gölgelerin arasından sıyrıldı. Sinirleri tamamen gergindi ve korkmamak için elinden geleni yaptı. Güçlü ve güçlü olduğunu biliyordu ama daha önce hiç tek başına savaşmak zorunda kalmamıştı. Kendine güvenirken, kibirli değildi. Burası tehlikeli bir yerdi ve Cadmon'un güçlerinin boyutu hakkında hiçbir fikri yoktu.
Düşüncelerinizi Fang'da tutun....
Bu yardımcı oldu. Kilitli olmadığına şükrederek kapıyı araladı ve küçük evin içine girdi. O kadar sessizdi ki, zihni sessizliği kalbinin ritmiyle doldurdu.
Uyuyan bir adamı katletmek üzeresin.
Bu düşünce karşısında tereddüt etti. Diğer tüm Daimonlar ona saldırmıştı ama bu...
Evde uyuyordu.
Aimee, bu düşünce içini sararken tereddüt etti. Bunu nasıl yapabilirdi? Yaşamak için yüzlerce insanı öldürdü. Hiçbir şekilde masum değil.
Fang bağlıyken ve çaresizken Fang'a saldırmıştı. Güçsüz. Ama bütün bunlar vicdanının önünde soldu. Bu cinayetti. Nefsi müdafaa değil. Adalet değil. Cinayet.
Elindeki kazığı kavradı. Korkmak için artık çok geç. Git ve bitir.
Nasıl yapabilirdi?
Geri adım atarak, zeminde en ufak bir fısıltı sesi çıkaran bir sandalyeye çarptı. Kalbi battı.
Yine de ses yoktu.
Tanrılara şükür kimseyi uyandırmamıştı.

Aimee arkasını döndüğünde Daimon'u orada buldu. Onun vücuduna keyifli bir bakış atarken gözleri karanlık ve açgözlüydü.
“Pekala, ne kadar lezzetli bir lokmasın sen. Teslimat emri vermemiş olsam da, bu kadar düşünceli bir hediyeyi geri çevirmek bana düşmez.”
Aimee kasıklarına sertçe diz çöktü. İkiye katlandığında, onu arkadan bıçaklamaya gitti, ama birdenbire bir dişi Daimon onu yakaladı ve duvara çarptı.
Sersemlemiş bir halde dövüşmek için döndü ve üç Daimon daha geldi. “Bu da neydi? seks partisi mi?
Saldırdılar.
Aimee ilkinden kaçtı ve en önemlisine yöneldi. Kadmon. Fang'ın ruhunu elinde tutan kişi. Öldürmesi gereken asıl kişi oydu. Diğerleri sadece hedef talimiydi.
Dişi onu yere sert bir şekilde tekmeledi. Aimee, Daimon'u vücudunun üzerinde çevirdi, sonra ayağa kalktı. Adamlardan biri onu sarstı. Yüzüne sert bir tokat attı, eli itiraz edercesine zonkluyordu.
Dönerek hedefine odaklandı ve yumruğunu onun göğsüne vurdu.
İşe yaradı. Kazık içeri girdi ve altın tozuna dönüştü.
Ama o aşağı iner inmez diğerleri onu kuşattı. Dişi dişlerini koluna batırırken Aimee çığlık attı...

* * *

Fang, kendisinin son parçasının vücuduna geldiğini hissettiğinde sendeledi. Aylardır ilk kez gerçek anlamda derin bir nefes aldı.

Thorn pis pis gülümsedi. "Tekrar hoş geldin kurt."
Ama henüz dönmemişti ve Aimee de dönmemişti. Hâlâ bu cehennemde kapana kısılmıştı.
"Ona gidebilir miyim?"
Diken yüzünü buruşturdu. "Bu biraz zor. Seni teknik olarak kontrol etmediğimiz bir dünyaya göndermek için epeyce anlaşmayı çiğniyor.”
Fang, duvardaki sahneyi izlerken paniğe kapıldı. Aimee kaybediyordu. Kötü.
"Onu öldürecekler, Thorn." Sonra Fang, hayatı boyunca hiç yapmadığı tek şeyi yaptı. Yalvardı. "Lütfen."
Thorn elini resimlerin sergilendiği duvara doğru uzattı. “Kapı açık. Bunun için koşsan iyi olur.”
Fang tereddüt etmedi. Duvara çarpıp uzuvlarını veya boynunu kırmayı yarı yarıya umarak görüntülere koştu.
Yapmadı.
Bunun yerine kendini Aimee ve Daimon'larla birlikte odada buldu. Dişleri hala Aimee'nin etine gömülü olanı yakaladı ve başını geri çekti. Bir hançer göstererek, onu doğrudan göğsünden bıçakladı ve tozunun her yerine düşmesine izin verdi.

Aimee, bakışları onun yüzüne odaklanana kadar yeni geleni öldürmek için harekete geçti. İnançsızlık içini doldurdu.
"Fang?"
Başka bir hançer gösterdi ve kendisini onunla Daimonlar arasına koydu. Birini bıçakladı ve diğerini geri tekmeledi. "Git buradan. Şimdi."
"Sensiz Olmaz."
Fang, omuzlarını onunkine yaslayarak arkasına bir direk aldığında ona inanamadı. "Aimee, beni dinle. Daimonlar için sıfır noktasındayız - hepsiyle savaşmamızın hiçbir yolu yok. Buradan çıkıp beni uyandırmana ihtiyacım var. O zaman ikimiz de güvende olacağız.
Şimdi git."
Aimee bu düşünceden nefret ediyordu. Ama haklıydı. Buradaki her Spathi Daimon ile savaşamazlardı ve Yok Edici onları yakalarsa...
Xedrix'in dediği gibi, onlar olmak berbat olurdu.
"Benim yüzümden ölmeye cüret etme, Fang." Kapıya koştu ve Kyle ile Xedrix'i bıraktığı yere gitti. "Beni hemen eve götür."
Xedrix onları hemen ışınladı.
Aimee onların değil, onun kulübünde olduğunu anlayınca kaşlarını çattı. Sığınağı kastetmiştim, Xed. Lanet etmek!" Hırlayarak Fang'ın odasına geri döndü.
Orada hareketsiz ve kıpırdamadan yatıyordu.
Onu Spathi ile yüzleşmek üzere yalnız bıraktığı için kalbi dehşet ve suçluluk duygusuyla çarpıyordu. Hâlâ hayatta mıydı? "Lütfen o Daimonların seni tekrar ele geçirmesine izin verme." Artık onları yakalayıp avlayamayacağını bilmiyordu.
Dehşete kapılarak yatağa koştu ve onu uyandırmak için vücudunu salladı.
"Fang?"
Cevap vermedi. Daha önce olduğu gibi, gevşek ve soğuktu.
Duyguları onu boğarken gözleri yaşlarla doldu. "Kahretsin, kurt! Bunu bana yapmaya cüret etme. Kalksan iyi olur. Şimdi! Beni duyuyor musun? Diş mi? Diş!
Sonra hissetti. Kollarında sertçe sarsılırken sanki bir elektrik kıvılcımı onu sarstı. Bir an bir kurdu tuttu ve bir sonraki an, kafası karışmış bir merakla ona bakan çıplak bir adamdı.
Onu canlı ve bütün halde görünce bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.
"Fang?"
Fang, gerçekten geri döndüğüne ve bunun kabusa dönüşecek başka bir rüya olmadığına inanamayarak karanlık yatak odasına baktı. Aimee'nin kokusu onu demirledi ve yerde tuttu. Başını ellerinin arasına aldı ve değer verdiği her şey için tutundu.
"Geri döndüm...."
Onu sıktı ve güldü. "Seni tekrar yakalayacaklarından çok korktum."
Kolundaki kanayan yara izini göstermek için geri çekilirken kahkahası onunkine katıldı.
"Denediler." Sonra ona baktı. "Yaralanmadın, değil mi?"

"Tam olarak değil. Sadece bir ısırık, ama çok derin değil. Tekrar burada olduğuna inanamıyorum.” Ellerini yüzünün iki yanında birleştirdi ve ona gülümsedi. "Dostum, traş olup saçını kestirmen gerekiyor."
Fang güldü. "Evet, tahmin edebiliyorum."
Gözleri yaramazlık ve gözyaşlarıyla dans etti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"
"Banyoya tıraş olmaktan daha çok mu ihtiyacım var?"
Onunla alay ederken gülümsemesi genişledi. "Şey, evet, o da. Ama hayır. Bana mecbursun. Büyük zaman."
“Senin ebedi kölen. Her zaman." Alnını onunkine yasladı. "Teşekkürler Aimee."
Bu sözler, hissettiği gerçek minnettarlığın yanında çok değersizdi.
Onu akıl almaz bir cehennemden kurtarmıştı. O olmasaydı, asla kaçamazdı.
…
"Çok rica ederim."
Yatağa geri yatmadan önce onu alnından öptü ve yorganın bir köşesini kucağına çekti. "Kamyon çarpmış gibi hissediyorum."
"Eh, sen bir kurtken uzuvlarını hareket ettirmeye çalışıyorduk ama bazen o kadar katıydın ki yapamıyorduk."
Fang bunu düşünmemeye çalıştı. Muhtemelen Misery ve ekibi tarafından saldırıya uğradığı zamandı. Ama bunların hepsi onun arkasındaydı. Ait olduğu yere geri dönmüştü.
Aimee yüzüne düşen saçlarını geriye attı. "Aç mısın?"
"Açlıktan öldüm."
"Sana yiyecek bir şeyler getireyim, hemen dönerim."
Tam gidecekken elini tuttu. Teninin sıcaklığı onu hazırlıksız yakalamıştı. Diğer alemde farklı hissetmişti. Şimdi vücudunun gerçek sıcaklığını ve yumuşaklığını hissediyordu.
"Biraz daha benimle kal."
O kadar uzun süredir yalnızdı ki şu anda böyle olmak istemiyordu. Öyle olsaydı, bir şekilde onu cehennem alemine geri çekeceklerinden korkuyordu.
Aimee sesindeki ihtiyacı duydu. "Sana bir şey getirmesi için Dev'i çağıracağım." Dev'den yiyecek ve su getirmesini istemek için güçlerini kullanırken, yorganın altına girmesine yardım etti.
Fang yan yatmıştı, sessiz ve hareketsizdi. Bir kolunu başının altına sıkıştırmış, gözleri sanki canlanıp ona saldırmak için tüm gölgelere bakıyormuş gibi odanın içinde dans ediyordu.
Ve yine de ona nefis görünmeyi başardı. Dağınık saçları ve dağınık sakalına rağmen. Vücudu çok daha zayıf olmasına rağmen, yine de ona bir arzu sarsıntısı gönderiyordu.
"Ne düşünüyorsun?"
O kara gözler onunkilerle buluştu ve onu büyüledi. Nefesini de çaldılar.
"Benden vazgeçmediğin için ne kadar minnettarım."

Elini avucunun içine aldı ve hafifçe sıktı. “Sadık olan sadece kurtlar değil, biliyor musun? Biz ayılar da bu departmanda oldukça iyi bir üne sahibiz.”
Dev kapıyı iterek açmadan önce hafifçe vurdu. Fang'ın uyandığını görünce ağzı açık kaldı. "Vay be. Kurt yaşıyor.”
Aimee ayağa kalkıp tepsiyi elinden aldı ve şifonyere koydu. "Neden et suyu istediğimi düşündün?"
"Kafa travması falan geçirdiğini sandım."
Gözlerini devirdi.
Dev kapıyı kapattı ve Fang'ın yatağının yanında durmak için öne çıktı.
"Sonuncusunu ne zaman aldın?"
"Birkaç dakika önce."
Bakışları sertleşti. "Yalnız?"
"HAYIR. Kyle benimleydi.
Bu onun bakışlarına hiç yardımcı olmadı. Aslında şiddetlendi. "Lanet olsun Aimee. Yavruyu riske mi attın?
"O sadece bir yavru değil."
"Haklısın. O kısa otobüsten düşen yolcu. Kahretsin, Aimee, kavgaya götüreceğin onca insan varken...”
"Dev!" diye tersledi, kendi öfkesi tutuşuyordu. Vereceği ders için hiç havasında değildi.
Kafasını salladı. "Çocuğu tanıyorsun. Çoğu zaman tam olarak düşünmüyor. Duvar ustası zulasının yarısını fabrikada bırakmış.”
Kızgınlıkla kapıyı işaret etti. "Çıkmak."
Dediğini yapmayı reddedince, onu kapıdan içeri itti ve sonra yüzüne çarptı.
Koridordan, "Bu gerçekten kabaydı abla," diye bağırdı. "Aslında benim hassas küçük duygularımı incittin." Sesi bir çocuğun sesi gibiydi.
"Senin duyguların yok, Devereaux. O otobüs uzun zaman önce yanından geçti.”
"Ah evet. Unuttum. İyi. Bu şekilde ol. Zaten yapacak daha önemli işlerim var. İlgilenmem gereken bir şeytan tırnağım var.”
Aimee, çorbayı tepsiden alırken, değiş tokuşları boyunca oldukça sessiz olan Fang'a tekrar gözlerini devirdi.
"O hep böyle midir?"
Aksini söyleyebilmeyi diledi ama yapamadı. "Aslında evet."
Fang kaseyi ondan aldı ve bir fincan gibi yudumladı. "Onu öldürmemiş olman bir mucize."
"Yine de değil mi?"
Ne yaptığını anlamış gibi duraksadı. Ona mahcup bir bakış attı. "Bunu yemek için bir şey kullanmam gerekiyor, değil mi?"
Bu soru onu derinden etkiledi. Yaşadığı onca şeyden sonra onu gücendirmekten endişe duyacağını. Bu beklenmedikti ve içini ısıttı. "Merak etme.
Açlıktan öldüğünü biliyorum.”
Fang başını salladı. Bu konuda haklıydı. Karnı o kadar ağrıyordu ki saldırmamak için elinden gelen tek şey buydu. Çorbayı hızla mideye indirdi

ve ardından kaseyi ona bir bardak su ile değiştirdi. "Biliyor musun, şu an bir bifteğe gerçekten ihtiyacım var."
"Vücudun gerçek yemeğe alışkın değil. Carson seni serumda tutuyor ve biz de seni bunca zaman sıvılarla besledik. Onunla konuşana kadar içine katı bir şey koyarak seni hasta etmek istemiyorum."
Fang aşağı baktı ve ne kadar zayıf olduğunu fark etti. "Lanet etmek. Boyumun yarısı kadarım."
"Tam olarak değil ama iyileşmesi zaman alacak."
Yine de ürperdi. Böyle görünmekten hoşlanmıyordu. En çok da bu zayıflık hissinden hoşlanmamıştı. O bir savaşçıydı, sakat değil. "Banyoya ihtiyacım var."
"Durabilir misin?"
Bu soru onu ciddi şekilde rahatsız etti. "Çaresiz değilim."
"Oh bak!" Aimee abartılı bir sesle haykırdı. "Bay. Macho tüm ihtişamıyla geri döndü. Merhaba Bay Macho, sizi tekrar görmek hiç de iyi değil. Ama biliyorsunuz Bay Macho, yatalak oldunuz ve bacaklarınız ağırlığınızı taşımaya alışık değil ve gerçekten insan değilsiniz. Yani kalkıp düşmek istersen, tanrılar korusun, onu durdurmak için her şeyi yaparım. Ne de olsa Amerika'nın En Komik Ev Videoları için yaşıyorum. Şimdi bir video kamera getireyim mi?
Ona kızmak istiyordu. En azından alınmıştı ama yine de onu garip bir şekilde eğlenceli bulmuştu. "Kes sesini ve banyoya gitmeme yardım et."
"Tamam, ama annen, baban ya da Dev felç geçirmeden önce üstüne bir şeyler giysen iyi olur. Bir daha düşündükten sonra, Dev'in bir tane olmasını istiyoruz, ama şansıma bizi görenler sadece annem ya da babam olacak ve bu ikimiz için de iyi gitmeyecek."
Mizahına gülümseyerek kendine bir kot pantolon ve bir gömlek giydi. Ayağa kalkmaya çalışırken onun ne kadar haklı olduğunu anladı. Uzuvları nemli erişte üzerinde yürümek gibiydi.
Ama onun yardımıyla banyoya ve küvete girmeyi başardı. Aimee suyu açıp sıcaklığı ayarlarken giysilerini eritti.
"Benimle çıplakken ne kadar rahat olduğunu sormalı mıyım?"
Bir havlu çekip küvetin yanına koydu. "Birçok erkek kardeşim var."
"Çıplak gördüğünü?"
Sıcaklığını ölçmek için elini suya soktu. "Günde pek çok kez ve şimdiye kadar umursadığım kadar çok kez çıplak kal. Ayrıca Carson'a klinikte yardım ediyorum." Kollarını uzun, pençe ayaklı küvetin kenarında kavuşturdu ve çenesini ellerine dayadı. Oldu
sevimli bir poz ve keşke onu küvete çekecek ve kasıklarındaki ağrıyı dindirecek güce sahip olmayı diledi.
"Eğer egonu rahatlatıyorsa, sen çok çekici bir kurtsun." Ona bir el bezi ve bir kalıp sabun verdi, ardından yere uzanabileceği bir yere bir tıraş bıçağı, tıraş kremi ve ayna koydu.
"Ancak, annem ya da babam beni seninle yalnız yakalamadan gitmem gerekiyor.

İkisi de mutlu olmaz ve hayatını şimdi bitirmelerini sağlamak için hayatını kurtarmak için çok şey yaşadım.
Fang gerçekten tekrar yalnız kalmak istemiyordu. Son birkaç aydır bu şekilde çok zaman geçirmişti ama onun haklı olduğunu biliyordu. Başını belaya sokmak isteyeceği en son şeydi.
"Bana ihtiyacın olursa, ara."
Normal bir insan gibi kapıdan çıkarken başını salladı. Ama o normal değildi, o da değildi. Onlar birbirleriyle etkileşime girmeyen iki hayvandı.
İçini çekerek bezi köpürttü ve kendi koku alma bezlerini incitmemek için kendini temizlemeye koyuldu. Gah, Aimee onun yanındayken nasıl durmuştu? Kendi kokusundan tiksiniyordu.
Tıraş, banyodan biraz daha zordu. En iyi gününde bunu asla tam olarak kavrayamamıştı.
Tıslayarak çenesini keserken irkildi.
Aimee hemen oradaydı. "Ne oldu?"
Şaşırdı, kaşlarını çattı. Onu dinliyor muydu? "Kendimi kestim."
Biriken kanı görünce yüzünü buruşturdu. Bir parça mendil aldı ve üzerini örttü. “Aman Tanrım, kurt. Seni üç saniye yalnız bırakamaz mıyım?”
"Bu boku asla doğru yapamam."
Tıraş bıçağını ondan aldı ve dikkatlice yanağında gezdirdi. "O kadar zor değil."
Konuşmadan önce onun tıraş bıçağını durulamak için çekmesini bekledi. "Ve yine soruyorum, erkekleri tıraş etmede nasıl bu kadar iyisin?"
O güldü. "Ben bir ayım ve yüzümden çok daha fazla tıraş alanım var."
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı, sonra kot pantolonunun altında nasıl göründüklerini hayal etmeye çalışırmış gibi, bacaklarına bakmak için başını yana eğdi. "Evet, biliyorsun."
Aimee çenesini eline aldı ve boynunu tıraş edebilmesi için başını geriye doğru eğmeye zorladı. Bakışları, yırtık kaslarından aşağı, ereksiyonunun suda açıkça görülebildiği yere kaydı. Isı yanaklarını kapladı. Çıplaklığı konusunda rahat olsa da, bu tamamen başka bir konuydu. Ve daha önce hiç görmediği bir şeydi.
Hızlanmayı hiç hissetmediği için bir erkekle hiç çiftleşmemişti. Kadınların ve erkeklerin yaptıkları konusunda saf ya da eğitimsiz olduğundan değil. Seksin tüm inceliklerini biliyordu.
erkek kardeşleri evlilik öncesi istismarlarının en utanç verici gerçeklerini paylaşmakta fazlasıyla özgür hissettikleri için, ama...
Bunu kendisi hiç yaşamamıştı.
Ve Fang'a kadar, neler kaçırdığını hiç bu kadar merak etmemişti.
Ama şimdi Fang'ı tatmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Onun içinde nasıl hissedeceğini. Sert olmasına rağmen nazik davranacağını biliyordu. sevgi dolu
Dikkatini yeniden boynuna vermeye zorlayarak, çene hattını oluşturan mükemmel kıvrımlara hayran kaldı. O gerçekten muhteşem bir adamdı. Hatta zayıflamış ve yıpranmış.

Odakla, Aimee.
Sorun şuydu ki odaklanmıştı. Sadece odaklanması gereken şeye değil.
Fang, onu tıraş etmeyi bitirirken dudaklarını yaladı. Ellerini kendisinin sert tarafının üzerinde tutmaya çalıştı ve tanrılara onun onu göremediğini umdu. Ama bu çok zordu ve dayanılmaz bir acı çekiyordu.
Geri çekilerek usturayı lavabonun üzerine koydu. "Çaresiz olmadığını biliyorum ama üzerini kurulamama ihtiyacın var mı?"
Sırf teklif edilmesi bile horozunun beklentiyle sarsılmasına neden oldu.
"Hmm, hayır, sanırım yapabilirim."
"Emin misin?"
Daha da sertleştiğini hissetti. “Hemen hemen. Evet."
"Elbette. Ben burayı çabucak temizlerken güçlerini kullanarak seni yatağına geri götürebilir misin?
Ve onun tadına bakmayı ne kadar çok istediğini görmesini engellemek mi?
"Kesinlikle."
Ağzından garip bir gıcırtı olarak çıkan kelimeyle kaşlarını çattı. "İyi misin?"
Fang sessizce kendine küfretti. "İyi." Ya da en azından doymamış testosteron zehirlenmesinden ölen bir adam kadar iyi olabilir.
Ona şüpheli bir bakış attı. "İyi görünmüyorsun. Biraz gergin görünüyorsun.”
"Kesinlikle harika." Kendini oradan o kadar hızlı attı ki kurumayı unuttu. Yatağını ne kadar dağınık hale getirdiğini anlayınca küfretti. Kendi kendine homurdanarak, kendine bir pazen pijama altı yaratmadan önce güçlerini her şeyi yoluna koymak için kullandı. Ama artık kasığında sağlam bir çadır oluşturan ereksiyonunu gizlemek için hiçbir şey yapmadılar.
Onu aklından çıkar.
Evet, doğru. Dokunuşu, kokusu kadar duyularına damgasını vurmuştu ve görünürde hiçbir rahatlama yoktu.
Beni öldür.…
İçini çekti ve kendini dönmeye zorladı. Ama bunu yaptığı anda, havada güçlü bir değişim hissetti. Sadece son derece güçlü bir varlığın gelişinin habercisi olabilecek biri.
Savaşmaya hazır bir şekilde yatakta çömeldi ve kapının hemen içinde duran Thorn'u buldu.
"Burada ne yapıyorsun?"
Thorn ona delici bir bakış attı. "Kendi geçimini sağlamanın zamanı geldi, kurt. Hazır mısın?"

BÖLÜM 17

"Hayatımı kazanmak mı?" Fang, Thorn'a yavaşça, yanlış anlaşılma olmasın diye her kelimeyi telaffuz ederek, dedi. "Aklını mı kaçırdın? Yeni döndüm ve zar zor ayakta durabiliyorum. Benden ne yapmamı istersiniz? Kanama var mı?

Diken güldü. "Bana oldukça sağlam geldin."

Her neyse. Adam, Fang'ın şu anda yaptığından çok daha fazlasını yapabileceğini bir saniye bile düşünürse uçardı. Oturma. Thorn kesinlikle bir şeyler üzerinde olmalıydı.

Fang ona ters ters bakmak için yatağa yaslandı. "Tam olarak ne istiyorsun?"

“Küçük, tüylü toz tavşanlara yapılan kötü muameleye bir son. Ama bu şu anda mümkün görünmüyor, bu yüzden Xedrix ve arkadaşlarının sana ve Aimee'ye yardım etmiş olmalarına rağmen, onlar hala izlenmesi ve gerekirse idam edilmesi gereken iblisler olduklarını bilmeni istiyorum.

Evet, bu gerçekten yapmaya can attığı bir şeye benziyordu. Kaydolun… asla. "Madem bu kadar sorun oluyorlar, neden onları Kalosis'e geri göndermiyorsun?"

Son derece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Aslında benim yetki alanıma girmiyorlar.

Charonte iblisleri farklı bir varlıktır ve sorumlu oldukları ayrı bir panteonları vardır. Bu, onlara tamamen göz yumduğumuz anlamına gelmiyor, ancak insanlığa karşı yumuşak davrandıkları sürece - yani yozlaşmış ve düzgün olmayan dürüst vatandaşları yiyorlar ve tanrıları onları kontrol altında tutuyor, biz yapmıyoruz. onlar için endişelenme... çok.”

Thorn beşe yedi boyutunda bir fotoğraf gösterdi ve ona verdi. Kalbi göğsünden sökülmüş yirmili yaşlarının başında bir adama aitti. "Bizi ilgilendiren de bu zaten. Ya da daha doğrusu, varsayılan olarak ben ve dolayısıyla sen.”

Ürkütücü olsa da, Fang'ın New Orleans'a geldiğinden beri birkaç kez gördüğü bir sahneydi. "Tipik bir vudu kurbanı gibi görünüyor."

Pekala, kıçımı tokatla ve zeki değilsen bana Sally de. Grand Laruae için bir çağırma ritüelinin parçası.”

Bu, bir kurdun her gün duymadığı bir terimdi. Aslında, bunu hiç duymamıştı. "Ne?"

Thorn'un yüz hatları tamamen duygusuzdu. "Bebeklerin kemikleriyle dişlerini karıştıran, üstünlük kompleksi olan belalı iblis. Basit tutalım ve onun insan aleminden çıkmasını istediğim bir iblis olduğunu söyleyelim. EN KISA ZAMANDA."

"Peki neden onun peşinden gitmiyorsun?"

Thorn, sorusundan son derece rahatsız görünüyordu. "Masanın altında sarhoş olduğum bir gece için bu uzun bir hikaye. Bu arada, en kısa ve basit versiyonu, gerçekten kıçımı tırmalayan politikadır. İnan bana, senden daha fazla hoşlanmıyorum. Aslında, bu piçin siğilli derisini en yakın ağaca iğnelemekten daha iyi bir şey istemezdim.

tercihen meşe... ama oraya gitmeyelim. Ne yazık ki, şahsen ben savaş çıkmadan ona dokunamam.”
Çenesini sallayarak fotoğrafı gösterdi. "Phrixis yüzyıllar boyunca en iyi adamlarımdan bazılarını ortadan kaldırdı ve onu kesin olarak görevden almak için canımı bile verirdim."
Fang, fotoğraftaki çocuğun yüzüne baktı. Yüz hatları korkuyla buruştu. Zavallı çocuğun hiç şansı yoktu ve bu kendi öfkesini ateşledi. Fang'ın asla hazmedemediği bir şey. Bir kabadayı. Diken haklıydı. Bu pisliğin durdurulması gerekiyordu.
Thorn ona ölümcül bir bakış attı. "Sen, benim küçük loup-garou'm, bu savaştaki en iyi silahsın çünkü VD ustamız senin geldiğini görmeyecek ve Phrixis de görmeyecek."
"Ya rahibe?" Thorn onu büyüttüğünden beri sordu. "O söz konusu olduğunda benden ne yapmamı istiyorsun?"
"Onunla ben ilgilenirim. Onun ilgilendiği yerde bir antlaşma yok, bu yüzden onunla istediğimi yapmakta özgürüm. Kaltak, Phrixis'i dünyaya salmaya karar verdiği güne pişman olacak."
Fang, eğlenerek kaşlarını kaldırdı. Artık her gün duymadığınız bir cümle vardı. "Güne üzülmek mi?"
Diken omuz silkti. "Seni bir embriyo gibi gösterecek yaştayım. Bazen gösterir.
Phrixis'i bulmak için yirmi dört saatin var yoksa seni Cehennem Diyarı'na geri gönderirim."
Bu tehdit ve tonu yanlış sinire dokundu. Fang ona ters ters baktı. "Siktir git pislik."
Thorn'un gözleri kırmızıya döndü. Loş ışıkta akan kan gibi parıldayan derin, yakıcı bir kırmızı. Adını koyamadığı bir nedenle, Fang'ın zihninde siyah zırhlı ve kanatlı Thorn'un bir görüntüsü belirdi. Ama o kadar hızlı gitmişti ki buna neyin sebep olduğundan emin değildi.
"Benimle o tonda konuşmamanı tavsiye ederim, kurt. İçimdeki canavarı evcilleştirme konusunda genellikle iyi olsam da her zaman başarılı olamıyorum. Ve kesinlikle benim o tarafımı görmek istemiyorsun. Aslında, sana yirmi dört saat verdiğim için minnettar olmalısın. Bütün olsaydın ve bu senin ilk hedefin olmasaydı, bu kadar hoşgörülü olmazdım.
"Emir almayı sevmiyorum."
"Ve kendimi tekrarlamayı sevmiyorum." Thorn, Aimee'nin Fang'a acımasızca bakmadan önce çıktığı kapıya baktı. "Aimee'yi kurtarabilecek kişiye ruhunu sundun. Cevap verdim ve şimdi sana sahibim. Kilit, stok ve ruh. Sana söyleneni yap kurt yoksa ikiniz de Cehennem Diyarı'nı Disneyland gibi gösteren bir yerde sonsuza kadar kalırsınız."
Fang'ın tüyleri diken diken oldu. Bu ses tonundan ve tehditten nefret ediyordu ama Thorn haklıydı. Pazarlığı kendi özgür iradesiyle yapan oydu ve buna uyacaktı.
Onu öldürse bile.
"Cidden insan becerilerinden yoksunsun."

Yavaş, sinsi bir gülümseme dudaklarını bükerken Thorn'un gözlerindeki kırmızılık soldu. "Ve danışmanı taş bir duvardan geçirdiğim anda öfke kontrolünde başarısız oldum. Bunu aklınızda tutmak isteyebilirsiniz."
Fang çenesindeki kasın çalıştığını hissetti. "Batman ve Joker gibi anlaşacağımızı söyleyebilirim."
"Sadece bir şeyi unutma, kurt. Sahip olabileceğin en iyi arkadaşın ya da edinebileceğin son düşman benim."
Çünkü bir tane daha yapacak kadar uzun yaşamayacaktı. Thorn bu sözleri söylemedi ama ses tonu onları ima etti.
Fang'a başka bir fotoğraf ve içinde iblis kokusu olan bir bez parçası uzattı. "Hedefin bu. Seni kurtardığıma pişman olmamı sağla."
Fang onu terslemeye başladı. Daha güçlü olsaydı, muhtemelen yapardı. Ama şu anda bir iblisi kovalamak zorundayken bir duvardan uçarak geçme fikri pek akıllıca bir hareket gibi görünmüyordu.
Vane gurur duyardı. Cehennem Bölgesi sonunda ona bir nebze kendini korumayı öğretmişti.
"Zamanım ne zaman başlıyor?"
"On dakika önce."
Fang homurdandı. "Teşekkürler. Çok cömertsin."
Thorn, alaycılığından rahatsız görünmüyordu. "Muhtemelen sizi adalet konusunda çok büyük olmadığım konusunda uyarmalıyım ve çoğu şeye sıfırın altında bir toleransım var. İşini yap. Doğru yapın ve herhangi bir sorun yaşamayacağız. Siktir git ve büyük ihtimalle seni öldürürüm. Yeterince beceremezsen önce sana işkence edeceğim."
Bilmem gereken başka bir şey var mı?
"Sadece bu." Thorn uzanıp onu bileğinden yakaladı. Fang hareket edemeden Thorn, avucunu kürek kemiğine bastırarak onu yatakta sırtüstü yatırdı.
Fang omzu yanarken küfretti. Markalanmış gibi hissetti. Savaşmaya çalıştı ama hareket edemedi. Sanki insanlık dışı ve görünmeyen bir şey onu tutuyordu. Thorn sonunda onu serbest bıraktığında, çok uzakta olmadığını gördü. Havada ağır bir yanık et kokusu asılıydı ve omzunda eski sembollerin yer aldığı yuvarlak bir daire vardı.
Dokunmak için uzanan Fang, acısını artırırken tısladı. "Bu nedir?"
"Daha küçük iblislerden ve büyücülerin ve büyücülerin benden biri olduğunu anladıklarında senin üzerinde kullanmak isteyebilecekleri büyülerden korunma. İnan bana, sahip olduğun için minnettar olacaksın."
Belki acı durduğunda, ama şu anda Thorn'un kıçını o piç onun kadar incinene kadar tekmelemek istiyordu. "Phrixis'te çalışacak mı?"
Diken güldü. "Eğlencelisin." Geri çekildi ve ona altın bir kabza verdi. Bir yakut taşı fırlattı ve bıçak üç fit dışarı uzandı. "Bu senin kılıcın," dedi Fang'ın pek de zeki olmadığını ima eden bir ses tonuyla. "Sivri ucunu düşmana bastırıyorsun. Seninle göz teması kurmasına izin verme ve unutma, görünmez bir zehir kusuyor."
"Oh iyi."

Thorn bir cep telefonu çıkarırken alaycı sözleri görmezden geldi. "Bitince beni ara. Sadece ikiye basın, cevap vereceğim.”
"Ya ölürsem?"
"Bileceğim ve mutlu olmayacağım. Unutma kurt, ben seni öte dünyaya kadar takip edebilen ve orada ciddi ciddi becerebilen birkaç varlıktan biriyim. Beni hayal kırıklığına uğratma.
“Önemli not alındı. Teşekkürler Dr. Morbid.”
Thorn gözden kaybolmadan önce başını ona doğru eğdi.
Fang ne yapacağını tartışırken derin bir iç çekti. Ama gerçekten bir karar yoktu. İblisi kovalamaya başlaması gerekiyordu ve zaman ilerliyordu. Aimee dönmeden buradan gitmek en iyisi.
Madalyonu göğsünden aldı ve sımsıkı tuttu. Geri dönecekti.
Önce görevleri vardı.
Derin bir nefes alarak kot pantolon, tişört ve deri ceket giydikten sonra kumaşı burnuna bastırıp derin bir nefes aldı. İblis kokusu onu boğarken, izini sürmek için ayrıldı.

* * *

Aimee, Fang'ın boş odasına girerken durakladı. Beyaz yorgan hâlâ buruşuktu ve yastıklar sanki az önce uzaklaşmış gibi çarpıktı. "Fang?"

Kimse cevaplamadı.
Kaşlarını çatarak, az önce geldiği yer olduğu için onun banyoda olmadığını biliyordu. Nereye gidecekti? Güçleriyle Peltier Evi ve Sığınağı aradı ve hâlâ ondan bir iz yoktu.
Kardeşinin yanına mı gitmişti?
Gözlerini kapattı ve onu bulana kadar güçlerinin uzayda dolaşmasına izin verdi.
Depo Bölgesi'ndeydi, sanki cehennemden yeni dönmemiş gibi caddede yürüyordu. Eski ambar binalarında bulunan antikacılar, yanlarından geçerken gece kapalıydı.
Orada ne işi vardı?
Sanki nefesini düzenlemeye çalışıyormuş gibi gri tuğla bir binaya yaslanmak için duraksamasını izledi. Kendini itmeden önce bir kolunu kaburgalarına dolamıştı ve
sokakta devam etti. Başını eğik tuttu ve yırtıcı hareketlerinden birisini takip ettiğini anlayabiliyordu.
Neden bu kadar aptalca bir şey yapsın ki? Hâlâ yatakta dinlenmesi gerekirken dönüp arka sokakta bıçaklansın diye onu kurtarmak için bir sürü zahmete girmişti.
"Ne düşünüyorsun kurt?"
Kimsenin ya da herhangi bir şeyin peşinde olacak durumda değildi. Ve kendini durduramadan, onun yanında olmak için ışınlandı.
Fang, öyle şiddetli bir hırıltıyla ona doğru döndü ki, kadın korku içinde gerçekten bir adım geri attı. Onun ne kadar korkunç olabileceğini

unutmuştu. Zayıf ve zayıf olmasına rağmen, onun şimdiye kadar gördüğü tüm Avcılar kadar vahşiydi. Uzun saçları vahşi gözlere düştü ve savurduğu kılıç ona o kadar hızlı geldi ki tek yapabildiği nefesini tutup ellerini kaldırmak oldu.
Bıçak ona o kadar yakın durdu ki yukarı kaldırdığı avuçlarında bıçağın en ufak bir sıyrılışını hissedebiliyordu.
"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Fang, sesi öfkeyle gergindi.
"Aynı şeyi senin için merak ediyorum, ahbap. Biliyorsun, en son yirmi dakika önce ayrıldığımızda, yürüyüşe çıkacak durumda değildin. Bu sırada elini kesmemeye dikkat ederek bıçağı geri itti. "Boş ver," -silahına baktı- "dikkatini çekmek için bunu gerektiren bir şeyle savaş.
Kılıç kullanmayı biliyor musun?"
Kızgınlığıyla alay etti. "Tam olarak zor değil. Oldukça açıklayıcıdırlar. Keskin ucunu rakibini bıçaklamak için kullanıyorsun."
"Evet, doğru... Yüzyıllarca deneyime sahip birinden alın, kullanımı o kadar kolay değil."
Kabzadaki bir sürgüye hafifçe vurdu ve bıçak geri çekildi. "Ve son birkaç aydır hayatta kalmak için onlara güvenen birinden anla, ben çok hızlı çalışırım."
Belki, ama yine de en iyi dövüş formunda değilken sokakta yalnız başına kalmasını istemiyordu. "Burada ne yapıyorsun, Fang?"
Fang bu soruyu cevaplamak istedi, gerçekten yaptı. Ama ruhunu sunarak onun hayatını kurtardığını ona nasıl açıklayacaktı? Hoş karşılayacağı bir şey değildi. Onu tanıdığı için ona lanet okurdu. Aimee ile ilgili tek şey, insanların onu korumasından hoşlanmamasıydı.
Ama kahretsin, solgun saçlarından yansıyan sokak lambaları ve onun için endişelenen kaşları ile önünde dururken, o şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.
Nasıl da onun elmasından bir ısırık istiyordu...
Düşüncelerini bu felaketten uzaklaştırmaya çalışarak boğazını temizledi. "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sakıncası var mı?"
Hiç pes etmedi. "Ne yapacağını? Ve eğer Dev'in beni şok etmek için söyleyeceği kadar çirkin bir şeyse, lütfen bana ayrıntıları vermeyin."
Sıkıntılı bir nefes verdi. "Senin için her şey bir tartışma olmak zorunda mı?"
Yüzü kırgındı, ağzı açık kaldı. "Basit bir soru sordum."
"Bunun son derece karmaşık bir yanıtı var. Şimdi-"
Sözleri sert bir çığlıkla kesildi. Fang, onun gittiği genel alandan geldiğini anlayınca küfretti.
O iblisti. Bunu hissedebiliyordu. Cehennem Diyarı'nda öğrendiği tek şey, ne zaman yaklaşsa onu nasıl hissedeceğiydi. Pis koku ve soğuk belirgindi. Ve yeni hedefi ateş gibi yanıyordu.
"Lütfen, Aimee. Gitmek."
Beklendiği gibi reddetti. Hatta çığlığın kaynağına doğru onun önüne geçti.

Fang, karanlık bir ara sokakta Aimee'nin önünde kıl payı beliren iblise kendini gösterirken tiksintiyle başını salladı. Bu kadar inatçı olması gereken katır değil miydi? Belli ki birisi ayılarla ilgili notu kaçırmış.
Bir canavarın dağını görünce hemen durdu. En az yedi fit boyunda olan iblisin dalgalı siyah saçları ve gözlerinde gözle görülür bir gözbebeği veya beyaz tutmayan gözleri vardı. Acıya neden olmaktan aldığı zevkle buruşmuş bir yüze yerleştirilmiş jet taşlarıydı bunlar.
İnsan yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Güzel ve minik, mavi bir restoran üniforması giymişti. Yüzü, iblislerin pençeleri tarafından parçalanarak açılmıştı. İblis onu siyah saçlarından tutarken ağladı ve yardım için yalvardı.
Phrixis yalnız olmadığını anlayınca onu bıraktı ve Fang'a döndü.
Kılıcı uzatan Fang, insan ve Phrixis arasında parladı. "Onu buradan çıkarın."
Aimee kollarını histerik insana dolayıp onu tehlikeden uzaklaştırırken başını salladı.
Phrixis, Fang'ın vücuduna tiksindirici bir alayla bakarken güldü. "Sen hangi zavallı yaratıksın?"
"Acınası gerçekten benim için geçerli bir kelime değil."
"HAYIR?" Phrixis onu patlattı.
Fang patlamadan sıyrıldı ve kılıcı iblisin boğazına doğru savurdu.
Phrixis güldü. "Ne kadar zayıf ve değersiz olduğumu düşünüyorsun?"
Fang'ın yanına sağlam bir yumruk indirdi. O kadar şiddetliydi ki, kaburgalarının çatırdadığını hissettiğine yemin etti.
Bunun acısı nefesini vücudundan uzaklaştırdı. Fang tek dizinin üzerine çöktü ama aşağı inmeyi reddetti. O bir kurttu ve Phrixis bunun ne anlama geldiğini öğrenmek üzereydi. Formları değiştirerek saldırdı.
Fang dişlerini koluna geçirip kolu yırtıp açarken iblis sendeledi. Phrixis kafasına vurdu ama yaptığı tek şey, iblisin kolunu parçalayarak kararlılığını güçlendirmek oldu. Bu formda, onu alt edebilecek çok az kişi vardı.
Phrixis, kendisine çarpan bir Mack kamyonunun gücüyle onu duvara çarptı.
Fang, saldırı altında tutuşunun gevşediğini hissetti. İblis onu yakalamak için harekete geçtiğinde, ayaklarının dibine koştu ve arkasından çıkmak için bacaklarının arasından sıyrıldı. Yuvarlanarak, kılıcı yerden alabilmek için insan şekline girdi.
Phrixis onunla yüzleşmek için döndü.
Bunu yaptığı anda, Fang onu kalbinden bıçakladı. Kılıcı kabzasına kadar soktu, sonra kaptı ve tekrar sapladı.
Phrixis güldü. "Sence-"
Fang, başını vücudundan tamamen ayıran bir sırtüstü vuruşla sözlerini bitirdi.
İblis yavaşça kaldırıma çöktü ve kan fışkırırken bir topak halinde yere indi.
Fang onun kalıntılarına tükürdü. "Bana ne kadar harika olduğunu bir daha söyle, pislik herif. En iyi gününüzü bile mahvetmek için çelik lavman gibisi yoktur. Vücudu zayıf ve titreyen Fang, hasarlı kaburgalarıyla nefes almak için mücadele ederken duvara yaslandı.

En azından Cehennem Bölgesi'ndeki iblisleri öldürmekten daha kolay bir öldürme olmuştu. Nefes nefese cebinden telefonu çıkardı ve Thorn'u aradı. "Bitti. Onu öldürdüm."
Thorn'un anında yanında belirmesi onu şaşırttı. "Ne yaptın?"
"Güzel tavır, sik." Fang, Thorn'un öfkeli bakışlarına kaşlarını çatarak kılıcını çekti.
"Bana söylediğin gibi iblisi öldürdüm."
Thorn tiksinti ve öfke karışımı bir ses çıkardı. Saçları alevler gibi görünürken, kıyafetleri lacivert iş takımından parlak kırmızı zırha dönüştü. "Onu öldür demedim aptal. Onu geldiği yere geri göndermemi söyledim."
"Ben de öyle yaptım."
Diken, iblisin yerdeki vücuduna tekme attı ve küfretti. "HAYIR. Onu öldürdün."
Açıkçası, bu yapbozun büyük bir parçasını kaçırıyordu çünkü onun evreninde bir iblis öldürmek kötü bir şey olarak görülmüyordu. Çoğu gün, bir kamu hizmeti olarak kabul edildi. "Benim dünyamda bu iki şey eşanlamlıdır."
Thorn nefesini dişlerinin arasından sertçe içine çekti. Fang'ı öldürmekten kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi ellerini tuttu. "Biliyorsun, bir iblisi öldürmek o kadar da zor değil, özellikle de sana verdiğim damgayla. Herhangi bir yarım akıllı doğaüstü yaratık onların kıçını öldürebilir. Senden yapmanı istediğim şey, onu kendi krallığına geri götürmendi. Bu biraz daha sofistike ve çok daha zor."
"Öyleyse neden bana bir kılıç verdin?"
"Kullanmadan önce baktın mı?"
"Evet."
Thorn ona şüpheyle baktı. Ve tekrar ediyorum. Yaptı. Sen. Bakmak. at. BT?"
Kabzayı Fang'ın elinden kaptı ve orada yazılı kelimeleri görmesi için kılıcı kaldırdı.
Sert vur. Hızlı vur. Üç kez vur. Dur.
Thorn'un korsan olduğunu kim biliyordu? Fang bu düşünceyi susturdu. Avast, kılıç ustası kusura bakmasın, popüler olduğu zamanlarda bile kullanmadığı arkaik bir kelimeydi.
Ama tavrından tüm alaycı ifadeleri çıkaramadı. "Ve senin dünyanda, Kaptan Korkunç, bu ne anlama gelir?"
"Ona üç kez vuruyorsun ve sonra duruyorsun. İngilizce. Kahretsin, senin İngilizcen. O zaman doğdun."
Fang, iblisin artık çürüyen bedenini işaret etti. "Bu benim üçüncü vuruşumdu."
Thorn, şiddetli bir migren nöbeti geçiriyormuş gibi sağ eliyle sol gözünü kapattı. "Bir tümörüm var. Tümörüm olduğunu biliyorum. Keşke ölümlü olsaydım da beni öldürebilseydi."
Hayal kırıklığına uğrayan Fang, Thorn'un ıstırabına gözlerini devirdi. "Bende neyin bu kadar yanlış olduğunu hâlâ anlamıyorum..." Sözleri dayanılmaz bir acı dalgası altında öldü.

"Bekle, kurt." Thorn ona alaycı bir şekilde işaret etti. “Aydınlanma yaşamak üzeresin. Sen olmak berbat bir şey, dostum.”
Hayal edilebilecek en kör edici ıstırap şaftı tüm vücudunu delip geçerken Fang haykırdı. Sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyordu. Nefes alamıyor ve hareket edemiyordu. "Bana neler oluyor?"
"İblisin güçlerini emiyorsun."
"Ha?"
Diken başını salladı. "Evet. Ve sadece güçler değil. Ruhun ölü şeytanın özüyle birleşiyor. Onun eskiden olduğu her şey şimdi senin olduğun şeye izinsiz giriyor. İblisler ruhları olmadan ölümsüzdür. Öldüklerinde adeta yaşam güçleri bedenlerini yok eden kişiye sıçrar ve bundan sonra sizi ele geçirmeye çalışır.”
"Peki sen ne diyorsun? Şeytan çıkarma ayinine ihtiyacım var mı?”
"HAYIR. Dönebileceği bir beden yok. Onunla sıkışıp kaldın. Mazel tov!”
Diken abartılı bir mutluluk sesiyle söyledi. Gözleri hariç vücudu normale dönünce ayıldı. Fang'a bir yılanı hatırlatan yarık sarı göz bebekleriyle kırmızıydılar.
"Ve bu yüzden birini öldürmemek için gerçekten çok uğraşıyoruz. Hoş bir gerçeklik değil.”
Fang görüşünün değiştiğini hissetti. Daha keskin hale geldi. Daha net. Kan kokusu kafasına yayıldı ve sadece kendi damarlarında değil, Thorn'un damarlarında da aktığını duyabiliyordu.
"Bana neler oluyor?"
Thorn onu omzundan tuttu ve acımasızca gülümsedi. “Damarlarınızda yoğun bir şekilde akan kötülüğün tadı budur. Baştan çıkarıcı ve davetkar, bundan sonra sizi baştan çıkaracak. Ve
Artık neden çoğu gün pek mutlu bir kampçı olmadığımı biliyorsun. Hayatımın her dakikasının her saniyesinde verdiğim bir savaş var. Dediğim gibi, şimdi sen olmak berbat.
Fang kendini durduramadan kaldırıma kustu. Gah, bunun aşağılayıcılığı. Acısından bahsetmiyorum bile, çünkü içini canlı hissediyordu - sanki kıvranıyormuş gibi.
Thorn ona yer açmak için geri çekilirken en ufak bir ürperti göstermedi.
"Merak etme. Öyle hissetmene rağmen bağırsakların dışarı çıkmıyor. Eninde sonunda mideniz düzelecektir. Ancak, içinde büyüyen kana ve ölüme duyduğun ihtiyaç asla ortadan kalkmayacak.”
Fang yüzünü buruşturarak kollarını karnına doladı ve nefes almak için sırtını duvara yasladı. Thorn'a bakmak için başını eğdi. "Bana neden bundan bahsetmedin?"
"Dürüst olmak gerekirse, şu anki zayıf halinle onu öldürebileceğini düşünmemiştim. Kılıçla üç vuruş yaptım ve sen ya ölecektin ya da o sürgün edilecekti... Bu özel iblisin geçmişte elimden gelenin en iyisini yaptığı kısma geri döneyim.
Yeteneklerini biraz daha doğru değerlendirmeliydim. Benim hatam."
"Senden nefret ediyorum Thorn."

Umursamazca omuz silkti. “Bütün yaratıklar yapar ve gerçekten umurumda değil. Bu arada, kız arkadaşın buraya, sana geliyor. Kana susamışlığa direnmek zor olsa da onu yememeye çalış. Yaparsan büyük olasılıkla pişman olacaksın.” Sonra gitmişti.
Fang midesini ve sinirlerini yatıştırmaya çalışarak duvardan aşağı kaydı. Ama zordu.
Hala içten içe parçalanıyormuş gibi hissediyordu.
Tanrılar, ne yapacağım?
Aimee birkaç dakika sonra başını duvara yaslamış ve gözleri kapalıyken yanında belirdi.
"Fang?" Alnına dokunurken eli soğuktu. "Yanıyorsun."
Bileğinin yumuşak lavanta kokusu onu yatıştırırken tek tepkisi elini yanağına koymak oldu. Ama Thorn haklıydı, damarlarındaki kanın kokusunu alabiliyordu ve tadına bakmak için bileğini yırtmak istiyordu.
"Beni eve götürebilir misin?" şu anda kendi güçlerini denemekten korkarak nefes aldı.
"Kesinlikle." Ayağa kalkmasına yardım etti ve ancak o zaman iblisin parçalandığını anladı. Belirsiz siyah bir çerçeveden başka hiçbir şey kalmamıştı. Şimdi ölse aynı şey ona da olur muydu?
Bana her şeyi söylemediğin için sana lanet olsun Thorn.
Aimee onları Fang'ın yatağına geri gönderdi ve sonra uzanmasına yardım etti. "Carson'ı getireceğim."
Elini tuttu ve yanında tuttu. “Yapma. Yapabileceği hiçbir şey yok.”
"Ama Fang..."
"Aimee, güven bana. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, tamam mı?
Elini daha sıkı tutarken onun gözlerindeki tartışmayı görebiliyordu.
Birkaç saniye sonra başını salladı. "Bana ihtiyacın var..."
"Seni arayacağım. Söz veriyorum."
Kaldırmadan önce elini okşadı. "Elbette. İyi dinlen."
Fang, o odadan çıkana kadar rahatlamadı. Ancak o zaman arkasına yaslandı ve kendisini paramparça eden çelişkili duygulara teslim oldu. Bir şeyi öldürmek istedi.
Herhangi bir şey.
Ama yapamayacağını biliyordu.
Tek sorun, içindeki iblisi ne kadar süre uzak tutabileceğini bilmiyordu.
Görünüşe bakılırsa, Slayer'a dönüşecekti. Gerçek Avcı.
Ve bu, onların dünyasında bir ölüm cezası taşıyordu.

BÖLÜM 18

Fang bir kurt olarak yatağında yatıyordu, zihni, vücudunu daha da fazla dönüştürürken içinde savaşan iblis güçleri tarafından kapana kısılmıştı. Dış dünyanın seslerinin sadece belli belirsiz farkındaydı.

Artık uyurken her şeyi kızılötesi olarak görüyordu. Odasındaki her küçük böcek. Koridorda odasının önünden geçen her yaratık. Her şeyin hiç ummadığı bir seviyede farkındaydı ama cevap veremiyordu. Cam kasayı ne kadar sert vurursa vursun kıramayan, dışarıdan bakan bir seyirci gibiydi.

"Fang?"

kanat. O derin baritonu nerede olsa tanırdı. Ama Fang'ın zihninde Vane, yatağının yanında duran kırmızımsı bir siluetten başka bir şey değildi. Yanında bir kadın vardı. Tatlı ve tamamen insan kokan biri. Vane'e o kadar yakın duruyordu ki, orada sıkışmış gibi görünüyordu.

Fang, erkek kardeşine ulaşmaya çalıştı ama ulaşamadı. Sanki ona yalnızca seslerin ulaşabileceği Cehennem Diyarı'na dönmüştü. Ancak şimdi kardeşinin ona söylediği sözleri anlayamıyordu. O ve kadın bir şeyler söylerken, sözler birbirine karışmış ve hatalı biçimlendirilmişti.

Başını eğen Fang, yorgun bir şekilde içini çekti.

"Ah, sorun ne küçük kurt? Kalkamaz mısın?”

Fang, bir iblisin gıcırtılı sesini duyunca kaskatı kesildi. Alastor. Yaratığın adını nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu.

Vücudu doğrudan ölümcül bir yırtıcının tavrına büründü. Fang başını eğdi ve zamanı geldiğinde onu ölümcül bir hassasiyetle yere indirmeye hazır olan çevre birimiyle iblisi yakından izledi.

Ufak tefek ve sırım gibi olan iblis, çirkin ve gri tenliydi. Daha da kötüsü, kükürt ve kan kokuyordu. Kanca burnu ve kel kafası onu çirkin yaratık gibi gösteriyordu. Rüyasının karanlığında gümüşi bir şey parladı.

Fang içgüdüsel olarak tepki gösterdi. Orada tutulan bir hançeri görmek için iblisin elini tuttu.

Cürete, hatta aptallığa gülerek diğer elini iblisin boğazına doladı ve onu ayaklarından kaldırdı.

Bunu yaptığı anda, zihninde Alastor'un düşüncelerini gördü. Kendi annesinin iblise Vane'in eşini kaçırmasını ve onu annesinin sürüsüne getirmesini söylediğini duydu, böylece Gelin, Vane ile çiftleşme ritüelini tamamlayamayacaktı. Bu, annesinin, iblisle, küçük bir mutluluk şansına bile sahip olmalarını engellemek için tüm eşlerini yakalamak için yaptığı bir anlaşmaydı.

Ya da daha doğrusu, üremelerini ve annesinin çok hor gördüğü hayvani doğalarını yaymalarını engellemek için.

İçinde ham bir öfke patladı.

"Seni kokuşmuş piç," diye hırladı, iblisinin kana susamışlığı içini delip geçerken içindeki iblis kükreyerek canlandı. Çıplak elleriyle iblisin kafasını koparmasını ve bağırsaklarıyla ziyafet çekmesini istiyordu. Hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

"Sadece bana söyleneni yapıyordum." İblisin sesindeki sızlanma, yerde sürtünen bir sandalye gibiydi. Ensesindeki tüyleri diken diken etti ve kan ateşini düşürmedi.
Fang ne yaptığının farkına bile varmadan, kanının tadına bakabilmek için dişlerini iblisin boğazına geçirdi.
Durmak!
Vicdanının sesi ona ulaşmayı başardı. Tadı ılık metali andıran yoğun sıvıyla boğulurken kendini geri adım atmaya zorladı. Alastor acınası bir şekilde hayatı için yalvarırken boynunu tutarak yere kaydı.
Fang'in bir yanı, ayaklarının dibindeki sümüklü canavarı öldürmesini istedi. Hak ettiği buydu.
Ama onun kurt olan yanı zevk için öldürmeyi reddediyordu.
Katagarya sadece korumak veya savunmak için öldürüldü. Asla eğlence için öldürmediler.
En azından sık değil.
Ama içindeki kurt da iblisin gitmesine izin veremezken, Alastor ailesine - kurtların vicdan azabı çekmeden öldürdüğü- en ufak bir tehdit bile oluştururdu. "Bir daha bizi ya da sevdiklerimizi avlarsan bana yardım et, seni o kadar çok parçalayana kadar durmayacağım ki, bir kıyma makinesinden geçtiğini düşüneceksin."
Alastor merhametinden dolayı teşekkür ederken yere kadar eğildi. "Bir daha asla avlanmayacağım usta. Yemin ederim." Anında ortadan kayboldu.
Fang, hâlâ iğrenç iblisin kanıyla kaplı olan dudaklarını sildi. Yaptığı şeye lanet okudu. Ama daha da kötüsü, içinde hala acı verme ve öldürme arzusu vardı.
İblis içinde güçlüydü ve direnmesi zordu.
"Yapmayacağım," diye homurdandı kendi kendine.
Durmadan.
O bir Kurt Avcısıydı, iblis değil ve kendini bu cehenneme teslim etmeyecekti. Onlardan biri olmayacaktı. Hiçbir şey için değil. Günaha veya açlık ne olursa olsun. Güçlü duracaktı.
Uyanmak!
Yapamadı. Onu odasına geri döndürecek bir şey arayarak, hiçbir şekli veya özü olmayan karanlığın içinde sendeleyerek ilerlerken soğuk bir panik onu tüketti. Thorn onu cehenneme geri göndermiş miydi?
Hayır, bu Cehennem Bölgesi'nden daha kötüydü. Burada mağara veya başka bir şey yoktu.
Bu ona kenarları ve sınırları olmayan uçsuz bucaksız bir çölde yürümeyi hatırlattı. Manzara obsidyendi ve mola yoktu.
"Fang?"
Aimee'nin kendisine seslendiğini duydu ama onu bunaltıcı siyahlar içinde bulamadı. Bu onun için burada kilitli kalmaktan bile daha korkunçtu.
"Aimee?"
Diş mi? Uyan tatlım. O kıymetli, siren sesi…
Keşke onu tekrar bulabilseydi.

"Aimee!" Boğazı yırtılana kadar bağırdı ama bu sefer onu duymamış gibiydi. Ne oluyordu? Bu onun başına tekrar nasıl gelebilirdi?
Kafasının arkasına bir şey sertçe vurdu.
Bir an karanlıkta kayboldu ve hemen ardından Aimee'nin korku ve endişesiyle yüz hatları buruşmuş, üzerine eğilmiş yatağındaydı.
Fang kurttan insana dönüşürken Aimee geri çekilmeye başladı ama gözlerindeki panik onu perçinledi. Nefesi kesik kesikti, sanki onun çekmesinden korktuğu bir cankurtaran halatıymış gibi ellerini tuttu.
Onun için acı çekmesine neden oldu. "İyi misin?"
Onu tuttu ve onu ezici bir kucaklamayla tuttuğu kollarının arasına çekti. Her tarafının titrediğini anlayınca kaşlarını çattı. Onun için korkmuş, elinden geldiğince yardım etmek için kollarını onun vücuduna dolamıştı.
"Nedir?"
"Hiç bir şey."
Ama o daha iyi biliyordu. Ona yine bir şey olmuştu. Paylaşmak istemediği bir şey.
Fang onu yakın tuttu, kokusunun ve kollarının onu yaşayanların dünyasına geri demirlemesine izin verdi. Gözlerini kapatarak sinirlerini ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Böyle davrandığı için kendini aptal gibi hissetti...
Ancak Cehennem Bölgesi'nin travması hâlâ ham ve acıydı. Bir daha asla oraya gitmek istemedi. Geri dönmenin bir yolu olmadan asla uyumak istemezdi.
Şaşkın ve zayıftı, tekrar güvende hissetmek istedi. Ama artık kendi üzerinde hiçbir kontrolü yok gibiydi. Hiçbir şey üzerinde kontrol yok.
Bu nefret ettiği bir duyguydu.
Aimee ona bakmak için geri çekildi. Bakışlarıyla gözlerini incelerken elini yanağına koydu. "İki gündür uyuyorsun. Yine kaybolduğun için endişelenmeye başlamıştım."
İnanamayarak ona baktı. İki gün? Gerçekten o kadar uzun olsaydı. "Ne?"
Başını salladı. "Bugün Şükran Günü ve sen şimdiden çoğunu uyudun."
Fang, bu sözler zihnine yerleşirken başını salladı. Nasıl bu kadar zaman geçmişti ve o bunu bilmiyordu? Sadece dinlenmek için uzanmış gibiydi.
Aimee kaşlarını çattı. "Biraz önce Vane ve eşi sizinle konuşmak için geldiklerinde duymadınız mı?"
"Hayır," diye yalan söyledi, daha önce içinde bulunduğu koma durumuna geri dönmeye ne kadar yaklaştığını ona itiraf etmek istemiyordu. "Hâlâ buradalar mı?"
Başını şüpheli bir şekilde kaldırırken iki kaşı da havaya kalktı. "Birkaç dakika önce bağlantı odasındaki kargaşayı duymadın mı?"
"Ne kargaşası?"
Dev bir aynanın monte edildiği duvarı işaret etti - uykusunda bunun içini hiç görmemiş olması tuhaftı; sadece kapıdan. "Vane'in eşi Bride, Bryani seni öldürmeye geldiğinde yan odada anneni dövdü. Gelin aslında onu kavga sırasında kafese kapatmış... gerçekten tüm bunları yaparken uyudun mu?

Aimee'nin tarif ettiği şey karşısında dehşete düşmüştü. Annesi onun için mi gelmişti?
Alastor'u bu yüzden mi görmüştü?
Ama en inanılmaz kısım, bir insanın annesini yenmiş olmasıydı... bu cesaret ve güç gerektiriyordu. Ve koca bir gemi dolusu aptallık.
"Sanırım yaptım."
O, başını salladı. "Uykuları ağır olanları daha önce duymuştum ama lanet olsun kurt. Sen Özelsin."
Geri adım attı. "Gitmeden önce onları görmek istersen, Vane ve Bride hâlâ aşağıdalar."
Bu konuda karışık hisleri vardı ama kardeşinin onun hayatta olduğunu ve yaşayanların dünyasına geri döndüğünü bilmesi gerekiyordu. En azından şimdilik.
Gittiği hızda, bir kalp atışında cehenneme geri çekilebilirdi.
Tek kelime etmeden, Fang ayağa kalkmadan önce uzun kollu siyah bir gömlek ve kot pantolon giydi ve neredeyse tekrar düşüyordu. Hâlâ zayıf olduğu gerçeğini hor görerek kendini karyola direğine yapıştırdı. Bir an önce savaşma gücüne ihtiyacı vardı.
Dengesini sağlamak için ellerini üzerine koydu. O masum dokunuş onu varlığının özüne kadar yaktı. Sol eliyle sağ elini kapatarak hafifçe sıktı.
Aimee, Fang'ın alışılmadık hareketi karşısında duraksadı. Normalde onu uzaklaştırır, iyi olduğunu söyler ve ona çaresizmiş gibi davrandığı için ona lanet okurdu. Bu tek başına ona, ondan sakladığı her neyse ondan ne kadar sarsıldığını anlatıyordu.
Güçlü ve gururlu bir kurttu.
Kapıya doğru ilerleyip dışarı çıkarken ona yer açmak için geri çekildi. Güçlerini kullanmadığı gerçeği de çok açıklayıcıydı.
Aimee onu koridordan aşağıya, merdivenlere ve hareketle dolup taşan mutfağa kadar takip etti. Sığınağın halka kapalı olduğu yılın birkaç zamanından biri olan Şükran Günü, onlar için her zaman bir kutlama olmuştu ve büyük bir ziyafet düzenledikleri bir zamandı. Peltier Evi'nde yaşayan tüm Kurt Avcıları ziyafet çekmek ve takılmak için bir araya geldiler ve bu yıl eski Karanlık Avcılar ile Acheron ve Simi'den birkaçı da katıldı. Herkes gülüyor ve parti yapıyordu. Onların tezahüratı, Cherif ve Etienne'in kaşıkla biraz daha patates ve et alıp üzerine bolca barbekü sosu ekledikleri mutfağa yankılandı -Simi hâlâ aç olmalı. Aimee, bir filin ağırlığı kadar yemek yiyebilen Goth Charonte iblisi düşüncesine gülümseyerek kardeşlerine geri döndü.
Fang'ın kapıya kadar gelmesine yardım ederken neşeli bir karşılama.
Fang bara ve Vane ile Bride'ın birlikte oturup el ele tutuştukları masaya doğru devam ederken o orada durakladı. Dik durdu ve akıcı bir şekilde hareket etti, ama onun incindiğini ve huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Vane'in yanında olmadığı gerçeğine duyduğu gömülü öfke.
"İyi şanslar," diye fısıldadı. Aralarındaki her şeyin yoluna girmesini umuyordu.

Bakışları, Fang'ı dik ve hareket ederken gördüğü anda donakalmış ve etkilenmiş görünen Fury'ye gitti. Hepsi ve aile için ne kadar acı çekiyordu, şimdi yeniden bir araya gelmeleri gerekecekti.
Boğazına bir yumru oturmuş kendi ailesini aramak için odayı taradı... Tanya ve yavrularıyla birlikte oturan, onları bal çubuklarıyla besleyen ve Zar'ın şakacı bir şekilde onları çalmasını engellemeye çalışan Alain. Carson ikizlerden bir bira alırken Colt'un söylediği bir şeye gülen Kyle ve Cody'ye. Annemle babam yan yana oturdular, yalnız kalmak isteyen ve yapamayacaklarını bilen iki genç insan gibi birbirlerine fısıldayarak el ele tutuştular. Simi bir tabak hindi, dolma ve jambonu karıştırırken Remi, Acheron, Jasyn, Quinn ve Simi ile oturup konuşup gülen Dev.
Hayatında onların olmadığını hayal bile edemiyordu. Her şeye rağmen aile aileydi ve yine de Fang ve erkek kardeşleri artık birbirlerinden şüpheleniyorlardı.
Bu onun kalbini kırdı.
Fang, artık Sığınak'taki tüm gözlerin üzerinde olduğunu anlayınca arkasını dönüp gitmek istedi. Çoğunun onun uyandığından haberi yoktu ve herkesin DNA'sında neyin yanlış gittiğini anlamaya çalıştığı bir laboratuvardaki ucube gibi hissediyordu.
Ama korkak değildi.
Fang, midesindeki soğuk yumruyu görmezden gelerek kollarını kendine doladı, bakışlarını kardeşi ve eşinin hedefinde tuttu. Gelin oturmuş olmasına rağmen, onun uzun boylu ve Rubenesk olduğunu anlayabiliyordu - tıpkı Vane'in kadınlarını sevdiği gibi. Kumral saçları ve hayatla dans edecek kadar parlak gözleri ile mükemmeldi. Ve Vane'e bakarken gözlerindeki aşk ender görülen bir şeydi. Her zaman değer verilmesi ve asla suistimal edilmemesi gereken bir şey.
Ağabeyi kendisi için iyi iş çıkarmıştı ve bu sadece içindeki yumruyu daha da sıkılaştırıyordu.
Fang onlara doğru ilerlerken diğer Kurt Avcıları'nı, Acheron'u ve Simi'yi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Önemli olan tek şey onlardı ve yaklaştıkça öfkesi arttı.
Fang hissettiklerinden nefret etti ama bunu durduramadı. İçinde kin ve nefret kabardı. Vane işkence görmüş ve taciz edilmişken gidip mutluluğu bulmaya nasıl cüret ederdi? Onu döven iblislerin, onu kemiklerine kadar kesen yaraların görüntüleri zihninden geçti. Bir kez daha, hiçbir zaman doyurulmamış olan amansız açlığını ve susuzluğunu hatırladı. Aylar süren eziyetli ıstırap.
Tüm bu süre boyunca Vane, Bride ile birlikteydi....
Öfkesini bastıran Fang, Bride'a ulaşır ulaşmaz elini ona uzattı.
Elini eline almadan önce bir an tereddüt etti ve o da onun belirsizlik içinde nasıl titrediğini hissetti. Gerginliğinin kokusu burun deliklerinde ağırdı ve içindeki koruyucu kurt onu yatıştırmak istiyordu. Cehennem Bölgesi'nde kilitli kalması onun suçu değildi. O, erkek kardeşinin eşiydi ve içinde ne hissederse hissetsin, onu bu şekilde onurlandıracaktı.

"O çok güzel, Vane. Onu bulduğunuza sevindim. Geri çekilip Fury'nin şok olmuş bakışlarıyla karşılaşmadan önce elini hafifçe sıktı.
En azından piçin utanmış görünme nezaketi vardı. O da yapmalı. Vane'in sevgisi ve sadakatinde onun yerini aldığı için Fang'ın ona yumruk atmamak için yapabileceği tek şey buydu.
Ancak Fury'nin odadaki varlığı, Fang için Stefan'ınki kadar şok edici değildi. Onu ve Vane'i döven ve Daimonların yemesi için onları ağaca zincirleyen elebaşı Stefan. Onları öldürmek için gönderilen Stefan. Açıkçası, Fang dışarıdayken işler değişmişti.
Şimdi, babalarının koca göt herifi, sanki biri onu dövmüş gibi bir masada oturuyordu. Hiç şüphe yok ki bunu hak etmişti.
Stefan, Fang'ın bakışlarına bakmayı reddetti.
Vane ayağa kalktı. "Fang?"
Fang mutfağa dönerken durmadı. Bunu yaparsa, onu Cehennem Diyarı'na terk ettiği için kardeşine saldıracağından ve Bride ile Vane'in paylaştığı mutluluğu lekelemek isteyeceğinden korkuyordu. Vane mutlu olmayı hak ediyordu ve Fang'ın hiç şansı yoktu.
onu incitmek doğru. Vane'in onu çıkarmak için cenneti ve cehennemi hareket ettireceğini biliyordu.
… sadece Fang aradığında cevap vermiş olsaydı.
Tanrılar, duyguları Vane söz konusu olduğunda kesinlikle iki kutuplu ve değişkendi.
O acı ve incinme hâlâ içindeydi. Aylar süren acımasız hayatta kalma basit bir karşılaşma ile geri alınamaz. Yaşadıklarını kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı.
Kendini neye emanet etmişti.
Aimee, güzel yüzünde tereddütlü bir gülümsemeyle onu mutfak kapısında karşıladı. Tişörtü bugün vücudunu biraz daha sıkmıştı ve bu, onu tüketmek için şiddetli bir şehvet dalgasına neden olmuştu. Tanrılara şükür bir şey acısını bastırdı.
Daha ne yaptığının farkına varmadan ona uzandı ve kolunu onun omuzlarına koydu. Kolunu beline doladı ve mutfaktan geçmesine ve odasına geri dönmesine yardım etti.
Aimee'nin lavanta kokusu onu yakaladığında Fang, maun merdivenler boyunca konuşmadı.
Odasına girdikten sonra, kadın onu parlak renkli bir yorganla örterken, büyük testçi yatağına uzandı.
Bakışları şüpheliydi, onun yanında durdu. "Seninle ilgili bir sorun olduğunu biliyorum, kurt.
Asla bu kadar sessiz değilsin.”
Fang, onun zayıf mizah girişimine homurdandı. Muhtemelen bunların hiçbirinden bahsetmemeliydi ama yine de, daha iyi yargısına rağmen kendini ona güvenirken buldu. "Annem yenilirse ve Stefan orada, Vane ve Fury ile birlikte bardaysa ve onlarla ölümüne dövüşmezse..." Düşüncesini bitirmedi. Bunun ne anlama geldiğine dair zaten iyi bir fikri vardı.

Artık bu iki klandan biri sorumluydu.
Ve o değildi.
Bu onu derinden yaraladı. Her şey çok dramatik bir şekilde değişmişti ve kendini yapayalnız hissediyordu.
ilgisiz. Şaşırdım. Hepsinden önemlisi, derinden ihanete uğramış. Belki de Cehennem Diyarı'nda kalmalıydı. Artık kimsenin ona ihtiyacı olmadığı açıktı.
Vane hayatına devam etmişti.
Klanlarının tamamı başka birinin liderliğinde yeniden yapılanmıştı.
Şimdi ne yapacaktı? Kendini kaybolmuş hissediyordu ve bu duygudan nefret ediyordu.
Aimee, Fang'ın kargaşasını hissetti ve ona yardım edemediği için ağlamak istedi. Kendini bu kadar çaresiz hissetmeye dayanamıyordu. Hepsinden önemlisi, ailelerinin birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları bir zamanda parçalandığını görmek istemiyordu. "Sen dışarıdayken kardeşinin seni her gün kontrol ettiğini biliyorsun. Bugün bile, seni görmeye geleceğinden emin oldu. Fury de buradaydı."
"Biliyorum."
Ve yine de çok üzgündü.
Hiç düşünmeden yatakta onun yanına kıvrıldı ve onu kendine yakın tutmak için kollarını etrafına doladı. Onu teselli etmenin tek yolu buydu, biliyordu.
Fang, kalbi onun kucağının sıcaklığından hızla atarken gözlerini kapattı.
Daha önce hiç kimse onu böyle tutmamıştı.
Hiç kimse.
Bunda cinsel bir şey yoktu. Bu onu teselli etmek için yapılmış bir sarılmaydı.
Ve tanrılar onun değersiz ruhuna merhamet etsin çünkü öyleydi.
Elini onun çok daha küçük olan elinin üzerine koyarak, içinde bir şeylerin paramparça olduğunu hissetti ve o anda, onu içinde yaşayan şeytandan daha çok korkutan bir gerçeği anladı.
O onu seviyor.
Yıllar önce Stephanie'ye karşı hissettiğini sandığı şeyle dalga geçiyordu. Bu, sürünün gıpta ettiği güzel bir kurt kuğusuyla büyülenmiş genç bir kurdun aşkı değildi. Bu, daha önce hiç açılmamış bir hayvanın kanlı ve yaralı kalbiydi.
Aimee onun için gelmişti ve başka kimse olmadığında onun yanında durmuştu. Onu cehennemden kurtarmak için tek başına savaşmıştı.
Şimdi bile …
Tanrılar bana yardım etsin. Böyle hissetmemeli. Onu kapıdan kovmalıydı ama yine de onunla yaşadığı bu anın huzurunu bozmaya gönlü razı değildi.
Dokunuşunun içinde uyandırdığı şefkat.
Hayatı boyunca ilk kez huzurluydu.
Hiçbir şey söylemeden, saçlarını taramak için elini kaldırdı. Vücudu kıpkırmızıydı ve ona en son bir kadınla birlikte olmasının üzerinden tam anlamıyla aylar geçmiş olduğu gerçeğini hatırlatıyordu.
Ve onu tüketen bir çılgınlıkla istiyordu. İkisinin de iyiliği için reddetmesi gereken bir delilik.

"Bundan ne kadar zevk alsam da Aimee, durman gerekecek."
"Neden?"
"Çünkü seni o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum."
Onu sırtüstü çevirdi. Kristal mavisi bakışları, ona sahip olma ihtiyacını daha da artırıyordu. Çok yumuşak ve yatıştırıcı olan o narin parmaklar, kadın ona gülümserken dudaklarının üzerinde oynuyordu. Sonra en harika şeyi yaptı, başını eğdi ve onu öptü.
Fang onun tadına homurdandı. Dilleri birlikte dans ederken, onun soluğu onunkine karışan sıcaklığından. Kendini onun ağzının büyüsüne teslim etti. Bir an tüm düşünceleri dağıldı.
"Hayır," dedi, geri çekilerek. "Bunu yapamayız."
"Biliyorum. Üzgünüm." Onu yanağından hafifçe öptükten sonra yavaşça ayağa kalktı ve giysilerini düzeltti.
Göğüsleri bu hareketle daha da belirginleşirken horozu seğirdi. Kahretsin, erkek kardeşlerinden ya da ailesinden biri ona ortalıkta böyle teşhir yapmamasını söylememiş miydi?
Göğüs uçları sertti ve ona iblislerden bile daha fazla işkence edecek şekilde belirgindi.
Tanrılar, bunlardan sadece birini tatmak için…
İçindeki kurt salya akıtıyordu.
"Aç mısın?"
Evet öyleydi ama yemek için değil. "HAYIR. Ben iyiyim."
Başını salladı. "Bana ihtiyacın olursa odamda olacağım."
Çıplak? Bu görüntü, yasa dışı olması gereken bir netlikle zihninden geçerken neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Lanet olsun, defol başımdan. Ama onun çıplak vücudunun görüntüsü oradaydı ve onu sular altında bıraktı.
Kadın gider gitmez, neden olduğu acıyı biraz olsun hafifletmek için elini aletine koydu. Faydası yoktu. O kadar sertti ki ereksiyonuyla çivi çakabilirdi.
"Ne ben yapacağım?"
Ona dokunursa, Omegrion'un tüm yasalarını çiğneyecek ve ailesi, barın üzerinde asılı duran aynaya taşaklarını atacaktı.
Böylece acı çekecekti. Fısıltı… Bunların hiçbiri ona gerçekten istediğini, yani onun günahkar derecede lezzetli vücudunun içinde olmayı vermeyecekti.
"Fang?"
Vane'in sesini kapısının diğer tarafından duydu. Aimee'nin ona yaptıklarını gizlemek için örtüyü kucağına çekerek, kardeşini tekrar görmekten korkmasına rağmen memnuniyetle araya girmesine iç çekti. "Girin."
Van kapıyı açtı. "Hey."
Fang, onun alışılmadık tereddütleri karşısında eğlenebilirdi ama şu anda hiçbir şey ondan bunu anlayamazdı. Vücudu bu kadar açken olmaz.
Birbirlerine baktıklarında odayı garip bir sessizlik doldurdu.
Vane kapalı kapıya yaslandı. "Sonunda uyandığına inanamıyorum. Gerçekten seni kaybettiğimi sandım."

"Evet, pekala, bencil bir pislik olduğum için beni affetmelisin." Fang, o daha onları durduramadan bu sözler ağzından uçup giderken irkildi.
Vane alıntıyı fark edince kaskatı kesildi. "Beni duydun?"
Fang cevap vermek istemeyerek gözlerini kaçırdı. Böylece konuyu değiştirdi. "Stefan neden aşağıda?"
"Markus düştü ve Stefan artık bir lider değil. Grubun başına Fury'yi koydum."
Fang, kardeşi ona bir tokat atmış olsaydı, bundan daha fazla sinirlenemezdi. Öte yandan Fury'yi liderleri olarak atayarak yaptığı da tam olarak buydu.
O olmalıydı.
"Liderlik edecek kadar güçlü değil."
"Benim desteğimle öyle."
Ve Vane'in desteğiyle Fang, liderlik için ona meydan okuyamazdı. Yapabilirdi ama bu onların bağını koparır ve diğerlerinden önce onları zayıflatır, onları saldırıya açık bırakırdı. Diğer kurtların yapacağı da tam olarak buydu. Mükemmel. Doğuştan hakkı tamamen elinden alınmıştı. Markus çok sevinirdi.
Vane, Fang'ın ciddi düşüncesini izlerken ihtiyatlı bir şekilde ilerledi. Fang nihayet komadan çıktığında beklediği kavuşma bu değildi. Defalarca bu anın hayalini kurmuştu. Fang uyanıyor, hayatta olduğu için mutlu. Kardeşi ona sarılıyor...
Ama şimdi bir şeyler farklıydı. Fang'ın etrafında, Vane'in ondan daha önce hissetmiş olduğu her şeyden çok daha ölümcül bir hava vardı.
Ağabeyi kızmıştı ve onda anlamadığı bir burukluk vardı. Vane ve Fury'ye yaşattıkları göz önüne alındığında neden böyle hissediyordu? “Aylardır bundan uzaksın.”
İnan bana, biliyorum. Gözleri vahşi bir kötülükle parladı.
Hayal kırıklığına uğrayan Vane içini çekti. "Benden ne istiyorsun?"
"Hiçbir şey Vane, sadece senin mutlu olmanı istiyorum."
Ağzı bunu söylemiş olabilirdi ama ses tonu söylemedi. Vane, aralarındaki gerilimi bir kez daha hafifletmeye çalıştı. "Ben ki. Nihayet. Gelin hak ettiğimden daha iyi. Ve ikimizin de evimizde senin için bir odamız var.
Fang bu teklif karşısında yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Siz ikiniz yeni evlisiniz. İhtiyacın olan son şey, akli dengesi yerinde olmayan kardeşinin kadınını korkutup kaçırması.
Bu eski bir Fang yorumuydu. Vane'in geçen aylarda duymak için can attığı alaycı karşılıklardan biri. "Gelin kolay kolay korkmaz."
"Sabah ilk iş seni gördüğüne göre muhtemelen doğrudur."
Vane onun şakasına gülümsedi. Fang bunun dışındayken kardeşini gerçekten ne kadar özlediğini fark ettiğinde göğsü sıkıştı. Dünyada onun gibi başka kimse yoktu. "Seni yanımızda istiyoruz."
Fang sanki saldıracakmış gibi yataktan fırladı. "Ben senin oğlun değilim Vane," diye hırladı beklenmedik bir öfkeyle. Ben çocuk değilim. Ben yetişkin bir kurdum ve gerçekten size ait olduğumu düşünmüyorum çocuklar."

Başını salladı ama geri adım atmayı reddetti. Fang'ın duygularını hissetmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Bu sadece içindeki kurdu daha değişken hale getirirdi.
Bu yüzden konuyu daha güvenli bir şeye değiştirmeye çalıştı. "Fury hakkında bilmen gereken bir şey daha var."
Fang alay etti. "O benim erkek kardeşim. Aimee bana zaten söyledi.
Bu onu çok şaşırttı. Kardeşi ayılara ne kadar yakındı?
Bu iyi olamaz.
"Onu görmek ister misin?" diye sordu.
"Tam olarak değil. Unuttuysan söyleyeyim, ikimiz pek arkadaş canlısı değiliz."
"Evet biliyorum. Ama Bride'ı korumaya çok yardımcı oldu."
"Ona sahip olmana sevindim." Sesinin tonu bu sözleri yalanlıyordu.
Vane onun kıçını tırmalamaya başlayan tavrına kaşlarını çattı. Öfkesini kontrol altında tutuyordu ama hak etmediği sürekli saldırı altında öfkesi kaymaya başlıyordu.
Deniyordu ama Fang hiç çaba göstermiyordu.
Bunun yerine Fang saldırmaya devam etti ve Vane'in kurt tarafı bundan gerçekten bıkmıştı. "Bana neden bu kadar kızgınsın?"
Fang içeride kaynadı. Öfkesi volkanikti ve Vane'e olabilecek en kötü şekilde saldırmak istiyordu.
Beni hayal kırıklığına uğrattın, seni pislik!
Ama içinde yanan tek bela bu değildi. Gerçek şuydu ki, Vane onu hayal kırıklığına uğratmış olsa da, tuzağa düştüğü için onu lanetlemişti.
Ağabeyinin ona yanlış ve incitici şeyler söylediğini.
Ve tamamen hak edilmemiş.
Anya'nın öldüğü gece hissettiğine göre şimdi de aynı sevgi ve sadakati kardeşine karşı hissetmek istiyordu. Ama artık orada değildi ve en çok da bu canımı yakıyordu.
Fang aynı değildi ve Vane de değildi.
Artık hiçbir şeyi değiştirmeyeceği zaman savaşmak istemeyen Fang geri adım attı. "Bak, hala iyi hissetmiyorum. Neden gidip arkadaşın ve Fury ile vakit geçirmiyorsun?"
"Senden ne haber? Sen de benim ailemsin."
Evet, doğru.
Komik, artık böyle hissetmiyordu. "Hala komadaymışım gibi davran. Eminim bunu yapmak senin için yeterince kolay olacaktır."
Vane yüzünü tiksinti dolu bir ifadeyle buruşturdu. "Oh, siktir git, seni bencil piç kurusu. Biliyor musun, sen yatakta yatarken, bizim için değersizken seni güvende tutanlar Fury ve bendik. Ve şimdi benimle bir tavır almaya cüret mi ediyorsun? Sen çok acı bir pisliksin.
Fang, Vane'i küçümseyerek tırmıkladı. "Evet, bencil olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi."
"Bu ne anlama geliyor?"

"Kuyruk kovalamam için beni terk ettin ve sonra ben senin emrine uymayınca, nefret ettiğin bir piçle arkadaş oldun. Unutma, Fury'ye olan aşkının benimki kadar derin olduğunu biliyorum. Tüm bunların içinde sadakatin neredeydi?
Vane elini uzattı ve onu duvara yapıştırdı. "Hasta olduğun için mutlu olsan iyi olur yoksa o kelimeleri boğazına tıkardım."
Fang kendi dalgasıyla onu patlattı. Vane'in onu tutmak için kullandığı güçleri paramparça etti ve serbest bırakılırken kardeşini sersemletti. "Büyüye hükmedebilen tek kişi sen değilsin, sik."
Vane yere düştüğü yerden duvara baktı, yüz hatları şok olmuştu. "Bunu nasıl yaptın?"
Hakkımda bilmediğin çok şey var, adelphos. Sana her şeyi göstermeye istekli olmadığım için minnettar ol. Şimdi defol."
Vane ayağa kalktı. Hayır, bu, onunla acı bir çocukluk geçirmiş olan aynı Fang değildi. Ağabeyinde ciddi bir sorun vardı ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
Ama Fang ona söylemezse yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Elini ağzına sildi. "İyi. Burada otur ve çürü. Çıkarken kapıyı çarparak kapattı.
Aimee ses üzerine odasından fırladı ve onu görünce koridorda duraksadı. "İyi misin?"
"Hayır, değilim." Vane, hem onu hem de Fang'ın kafasını parçalayacağını hayal ederken kapalı kapıya dik dik baktı. "O salağı öldürmekten bir adım uzaktayım."
"Fang?"
"Başka biri var mı?"
Yüz ifadesi şaşkındı, başını salladı. "Aslında bu çatı altında oldukça fazla kişi var ve ben onlardan birkaçıyla akrabayım. Ama tüm yaşadıklarından sonra kardeşini neden incitmek isteyesin ki?
"Yaşadığı onca şeyden sonra mı?" Vane alay etti. “Pah-kiralama! Onun gibi konuşuyorsun. Geri kalanımızın yüzleşmek zorunda kaldığı aynı gerçekle baş edemediğim için yatakta uzanıp elle beslenmemin bana ve Fury'ye olanlarla hiçbir ilgisi yoksa özür dilerim. Avdan zar zor kurtulduk. Bir iblisle ve Daimonlarla savaşmak zorunda kaldım ve—”
"Ve Fang'ın o komaya girmek istediğini mi düşünüyorsun?"
Vane ona alayla baktı. "Carson ve Grace'in söylediklerini duydun. İstediği zaman buradan çıkabilirdi.”
Aimee başını salladı. "Hayır, Vane, yapamazdı. İnan bana."
"Sana inanıyorum? Hayır, dedi, içindeki acılık kabarırken. Fang'ı almaya nasıl cüret eder? “Kardeşimi herkesten daha iyi tanıyorum ve onun ne kadar bencil olduğunu çok iyi biliyorum. Tek umursadığı kendisidir.”
"Vane... yanılıyorsun. Fang komada değildi. Cehennemde mahsur kaldı.
Biliyorum çünkü içeri giren ve onu oradan çıkaran bendim. Tek bir iblisle savaştın. Yüzlerce savaştı.

BÖLÜM 19

Fang, ayakları yerde, dirsekleri dizlerinde ve başı ellerinin arasında, yatağının kenarına oturdu. Her şeyden çok sıkılmıştı. Kendini bir arada tutmaya çalışmaktan yoruldu. Acı çekmekten bıktım. Sahip olamayacağı şeyleri özlemek.

Sadece bir dakikalık huzur istiyordu.

O şeyi bulmak neden bu kadar zordu? Kesinlikle basit olmalıydı ama yine de tanıdığı en yakalanması zor hedefti.

O hareket edemeden, Vane orada, odada önünde belirdi. Fang'ı yataktan kaldırdı ve onu öyle şiddetli bir şekilde kucakladı ki kaburgalarının çatırdadığını hissetti.

Fang tutunmak için mücadele etti. "Üzerimden kalk, seni kahrolası sapık!"

Vane onu bıraktı, sonra koluna sert bir yumruk attı.

Fang yüzünü buruşturarak onu itti ve Vane ondan kaçmasaydı darbeye kendi darbesiyle karşılık verecekti. "Bu ne içindi?"

Vane ona hırladı. "Sana ne olduğunu bana söylemediğin için, seni pislik." Bu son söz, öfkeli bir boğa filini devirmeye yetecek kadar zehirle doluydu.

Tamamen kafası karışmış, kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"

Vane onu gömleğinden yakaladı ve iki kızgın yumruğuyla tuttu. "Aimee komada olduğunu düşündüğüm onca ay nerede olduğunu söyledi. Beni en çok kızdıran şey, bana söyleyenin sen olmandı. O değil."

Ses tonuna sinirlenen Fang, onu tekrar itti. "Evet, ruhumu geri almama yardım eden kişi sen olmalıydın. O değil."

"Rüya gördüğümü sandım."

Fang homurdandı. "Vane, gel bana yardım et," dedi soğuk bir sesle, ağabeyinin dikkatini çekmek için defalarca denediği sözcükleri kullanarak. "Tam olarak ince değil."

Vane'in çenesinde bir tik çalıştı. Dağılmış yatağı işaret etti. "Ve seni görmek için buraya geldiğimde, komada görünüyordun. Herkes bana senin sorununun bu olduğunu söyledi. Aksini nasıl bilebilirdim ki?"

Gerçekten nasıl. Fang ona ve aptallığına dik dik baktı. "Daha iyi bilmeliydin. Ne zaman uzandım ve yaralarımı yaladım? Gerçekten mi?"

Vane bakışlarını kaçırdı, gerçeği anlayınca yüz hatları mahcuptu. Fang bir korkak değildi.

Baştan sona bir savaşçıydı. "Haklısın. Ben daha iyi bilmeliydim. Senin hakkında daha iyi düşünmeliydim. Ama Anya'nın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ben sadece—"

O Fang zayıf ve beceriksizdi. Vane'in onun hakkında her zaman düşündüğü şey buydu ve Fang onun gölgesinde olmaktan bıkmıştı. "Bak, bu konuda konuşmak istemiyorum. Yapılan yapılır. Aimee ve kardeşleri sayesinde geri döndüm."

Fury ve Vane'in onu mahvetme şekli göz önüne alındığında, ona zorbalık yap. Ama iyi ya da kötü, o burada, insan alemindeydi.

Bir düşününce, temelde bir cehennemi diğeriyle değiş tokuş etmişti. Buraya geri dönmek için neden bu kadar çok mücadele ettiğimi tekrar söyle…. Ayrıca, en azından burada kimse onun bağırsaklarını deşmeye çalışmıyordu. Henüz.
"Ne olduğunu unutalım."
Vane bu sözleri duydu ama kardeşini tanıyordu. Fang'ı incitmişti ve ikisinin de olanları kabullenmesi çok zaman alacaktı. Dürüst olmak gerekirse, olması gereken zamanda orada olmadığı için kendinden nefret ediyordu. Ancak Fang'ın dediği gibi, yapılanları geri alamazdı. Yapabileceği tek şey bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğinden emin olmaktı.
"Biz kardeşiz Fang. Benim için her şeysin. Umarım bunu biliyorsundur."
Fang yüzünü buruşturdu. "Ne zaman kadın oldun? Gah, eğer çiftleşmek böyle yapıyorsa, ben onsuz yaparım."
Van başını salladı. "Gelin bana bunu öğretmedi. Anya'yı kaybetmek yaptı. Keşke ölmeden önce ona söyleseydim dediğim çok şey var. Seninle aynı hatayı yapmak istemiyorum."
Fang yüzünü buruşturdu. "Evet, peki, lütfen hata yap. Güzel saçmalıklarınla beni ürkütüyorsun." Çenesini kapıya doğru salladı. "Senin kadın aşağıda. Onu bekletmemelisin."
Kıpırdamadı. "Bizimle yaşamanı istiyoruz."
Fang buna hâlâ hazır değildi. Vane ve insan eşiyle yaşamak çok fazla şey değiştirmişti… gerçekten değişmemeyi tercih ederdi.
"Sanırım bir süre burada kalacağım. İğrenç kardeşin araya girmeden birlikte vakit geçirmen ikiniz için de iyi olacak."
Vane alay etti. "Gerçek sebep bu mu?"
"Başka ne?"
Vane kapıya baktı, sonra sesini alçak bir fısıltıya indirdi. "Aimee."
Fang, kardeşi gerçeğe kabul etmek istediğinden çok daha yakın olmasına rağmen homurdandı. "Biz arkadaşız."
"Öyle diyorsan. Ama şunu bilmelisin ki eğer onunla dalga geçiyorsan—"
"Ben aptal değilim," dedi dişlerinin arasından. "Kurtlar ve ayılar bir arada olmaz."
"Bunu yakın tut. Hayatını kurtaran tek şey olabilir."
Fang gözlerini devirdi.
Vane onun sırtına vurdu. "Eğer bana ihtiyacın olursa-"
"Arayacağım."
Kafasını salladı. "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım, Fang. Yemin ederim."
"Biliyorum." Ama Fang, Vane'e güvenip güvenemeyeceğinden hala emin değildi. Ağabeyi daha önce onu hayal kırıklığına uğratmak istememişti. Yine de olmuştu.
Vane elini ona uzattı.
Fang onu aldı ve Vane'in onu sımsıkı bir erkek kucağına çekmesine izin verdi. Gitmeden önce sırtına vurdu.

Fang tek başına, kapıyı başka birinin çalması için yatağa döndü. Kim olduğunu anında anladı. Sadece bir kişi o yumuşak, tereddütlü vuruşa sahipti ve vanilya kokulu lavanta kokuyordu. İçeri gel Aimee.
Elinde bir yemek tepsisi varken ona kaşlarını çatmak için kapıyı itti. "Ben olduğumu nasıl anladın?"
"Seni kokladım."
cıktı. "Ve her gün banyo yaparak tüm o zamanımı ve tüm paramı sabunla harcadığımı düşünmek. Cennet gibi koktuğum açıkken neden rahatsız edeyim ki?”
Tepsiyi kenara koyarken elinde olmadan gülümsedi. "Düz lavantayı şu anda giydiğin vanilyalı şeyden daha çok seviyorum."
Sahte bir gücenmeyle başını kaldırdı ve bir elini beline koydu. "Ah, yıkanmayan kurt tarafından aşağılanıyorum... kaç aydır?"
"Benim hatam değil. Beni yıkayabilirdin.
"Ha! O zaman derini yüzerdin ve bir daha asla banyoya ihtiyacın olmazdı.”
Bu değiş tokuştan ne kadar etkilendiğini hor gördü. Daha da önemlisi, onun varlığından ne kadar büyülenmişti. "Neden buradasın?"
Senin ve Vane in iyi olduğundan emin olmak istedim.
"Evet."
Yatağa yaklaşırken şüpheyle ona baktı. "Buna inanmıyor gibisin."
"Öyle değil. Erkek kardeşimi seviyorum. Ben sadece..." Acı. Onun somurtkan ruh halinin hakkını verecek tek kelime buydu. Sadece geçici olmasını umuyordu. "Aşamayacağım bir şey değil."
Ona bir bira uzattı. "Öyle diyorsan."
Onu elinden aldı ve onun şifonyerine park etmiş olduğu yemek tepsisine baktı. "Sana aç olmadığımı söylediğimi sanıyordum."
"Yalan söylediğini anladım."
O güldü. İnanç için teşekkürler.
Ona burnunu kırıştırarak ona jambon, hindi, sos ve patates göstermek için bir tabak açtı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"
Sen....
Tanrılar, tam bir aptaldı. Onun kıçı, bir ısırık almak istediği tek rostoydu. Şimdi bile onu soymayı ve ikisi de kör olana kadar onunla sevişmeyi hayal edebiliyordu.
Boğazını temizledi, zihnini de bu kadar kolay temizleyebilmeyi diledi. "Hayır ve sana daha önce davranış şeklim için gerçekten üzgünüm."
"Öyle olmalısın ama anlıyorum. Ben de aynı hislere sahibim ve bu beni gerçekten sinirlendiriyor.”
Birasından derin bir yudum aldı. "Bizde bir sorun var, değil mi?"
"Evet. Kırıldı."
Birayı bir kenara bırakarak onu dizlerinin arasına gelinceye kadar kendine doğru çekti. T-shirt'ünü kafasından geçirip göğüslerini serbest bıraktığını hayal ederken, onun kokusu sıcak bir pelerin gibi etrafını sardı. "Asla bir kadını seni istediğim kadar çok istememiştim."
Bakışları alev alev yanarak ona bakarken ellerini onun omuzlarına koydu.

"Senden önce hiç erkek istemedim."
Elini saçlarının arasından geçirirken başını karnına yasladı, sonra omuzlarına indi. "Ne yapacağız?"
Dokunuşu onu ürpertti. "Birbirimizden uzak durmalıyız. Ben annemin varisiyim. Çiftleşmek için bir ayı faresi bulmalıyım."
Bu sözlerle içini bir öfke kapladı. Başka bir adamın ona dokunması düşüncesine dayanamıyordu. Ama tekrar sakinleşene kadar vücudunun sıcaklığının onu sakinleştirmesine izin verdi. "Bu konuda yetişkin olabiliriz."
"Kesinlikle. Sadece arkadaşız."
"Arkadaşlar." Bundan daha iğrenç bir kelime icat edilmiş miydi?
Aimee ona bakmak için geri çekilirken ona baktı. Saçları dağınıktı ve favorileri şimdiden yanaklarını yeniden koyulaştırmaya başlamıştı - bu ona karşı koyulması zor olan vahşi bir cinsel çekicilik veriyordu. Ve o güzel gözleri... kendini ona öyle kolay kaptırabilirdi ki.
yapma…
"Ben şimdi odama gidiyorum."
Fang başını salladı ve onu serbest bıraktı. Kalbi ağırlaştı, gerçekten yapmak istediği şey onu geri çağırmak ve onun bir kurt, onun bir ayı olduğunu kimsenin umursamayacağı bir yere kaçmak olmasına rağmen, onun gidişini izledi.
"Ben ne yaptım?"
Hayatının tam ve kesin bir enkazını yaptı.
Doğruydu. Her şey alt üst olmuştu ve bunu nasıl düzelteceğine dair hiçbir fikri yoktu.
İçini çekerek Aimee'nin getirdiği tepsiye gitti ve yemek için oturdu.

* * *

Aimee uyumak için elinden geleni yaptı. Ama nedense yapamadı. Banyoya gittiğinde ve Fang'ın kapısının altından parlayan ışığı gördüğünde saat sabahın üçüydü.

Doğru muhakemesine karşın, koridorda yürüyerek adamın kapısını hafifçe tıklattı.
Cevap vermedi.
"Fang?" o fısıldadı.
Yine cevap vermedi.
Gözlerini kapatarak odanın içine baktı ve onu orada buldu. Kafesteki bir hayvan gibi odada volta atıyordu. Vahşi. Soğuk. Ölümcül.
Birşeyler yanlıştı.
Aimee tehlikeyi düşünmeden onu kontrol etmek için içeri girdi.
O kadar hızlı döndü ki kendini koruyamadı bile. Onu olduğu yerde öldürecekmiş gibi elini boğazına dayayarak duvara yapıştırdı.
Ama ona dokunduğu anda bakışları netleşti ve onun yüzüne odaklandı.
"Burada ne yapıyorsun?"
"Işığını gördüm ve senin için endişelendim."

Fang geri çekildi, bir elini siyah saçlarının arasından geçirirken yüz hatları ıstırap içindeydi. "Nefes alamıyorum, Aimee. rahatlayamıyorum Uyumaya korkuyorum. Ya bir daha uyanamazsam?”
Bunu ona söylemesi, ona tam olarak ne kadar üzgün olduğunu anlatıyordu.
"İyisin.
Geri döndün ve güvendesin.”
"Ben miyim? Daha erken uyanamazdım.”
Onu kollarının arasına aldı ve yakın tuttu. "Bitti Fang."
Fang buna inanmak istedi ama nasıl inanabilirdi? "Hayır değil. Hala bana pençe attıklarını hissedebiliyorum. Reaper'ların kanat çırpışlarını duyabiliyorum ve Harvesters'ın kurban aradığını görebiliyorum. Benim için geliyorlar. Bunu biliyorum."
Yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendisine bakmasını sağladı. "Seninle kalacağım ve kimsenin seni geri almadığından emin olacağım."
O alay etti.
"Beni dinle," dedi kararlı bir şekilde. Daimonları takip ederek ve sana tekrar sahip olmalarına izin vermek için Kalosis'e inerek aylarca cehennemden geçtiğimi düşünmüyorsun, değil mi?
Peki, o bu şekilde ifade ettiğinde. "HAYIR."
"O halde bana güven. Senin için gelmelerine izin vermeyeceğim. Bir ayının yapabileceği bir şey varsa, o da dövüşmektir.”
Fang başını salladı. Yatağa döndü. Aimee battaniyeyi üzerine çekti ve kenara oturdu.
Elini eline aldı ve Thorn'un onu dağladığı yere yakın tuttu. Ama tişörtünün üzerindeki işareti göremedi. Ona yaptığı pazarlığı anlatmak istiyordu. Keşke yapabilseydi. Gerçek şu ki, onsuz onu koruyamadığı için utanıyordu. En çok da içindeki iblisin tezahür edip onu inciteceğinden korkuyordu.
"Eğer garip bir şey yaparsam, beni hemen terk edeceksin. Anladın?"
Aimee şüpheyle kaşlarını çattı. "Nasıl tuhaf?"
"Bilmiyorum. Seni yemeye mi çalışayım?”
Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. “Oo-kay. Bu tür şeyleri çok mu yapıyorsun?
"Pek değil, ama tüm bunlardan sonra kim bilir. Hatta sen bakmıyorken boynuz çıkarıp Simi'ye dönüşebilirim.”
"Pekala, bana kötü juju ile gelirsen söz veriyorum, bağırsaklarını sökerim. Ve genç bir dişi Goth iblisine dönüşürsen, kıçımla güleceğim.
"İyi."
O güldü. "Bu tehdidi rahatlatabilecek tanıdığım tek kişi sensin."
Fang gülümsemeye çalıştı ama bitkinliği onu ele geçirmişti. Aimee'de kendisini güvende hissettiren bir şeyler vardı. Farkına bile varmadan, sonunda uykuya dalmıştı.
Aimee bir saat boyunca Fang'ın uyumasını izleyerek orada oturdu. Onu böyle görmek çok tuhaftı.
Ona karanlıktan hoşlanmayan yeğenini hatırlattı.
Sadece Micah dört yaşındaydı.

Fang orada hâlâ ne tür dehşetler yaşamıştı ki hâlâ bu korkuların peşini bırakmıyordu?
"Keşke yardım edebilseydim." Ama içinde kırılanları ancak zaman iyileştirebilirdi. Onun güce ve arkadaşlığa ihtiyacı olduğunda yapabileceği tek şey yanında olmaktı.
Ne düşünüyorsun?
Onunla mesafesini koruması gerekiyordu. Yine de tek istediği kıyafetlerini çıkarmak, yatağa onun yanına kaymak ve onun vücudunu kendi bedeninin derinliklerine çekmekken bu çok zordu.
Onda çok bulaşıcı bir şey vardı.
Ya o benim karımsa?
Elbette Kader bu kadar acımasız olmazdı.
Ne düşünüyordu? Elbette isterlerdi. Erkeklere kendi çocuklarını yedirmek için komplo kurmuşlardı. Anneler bebeklerini öldürür. Moirai'den daha hain kimse yoktu.
Kalbi ağırlaştı, bir parmağını onun kır yanağında gezdirdi. Nasıl hissettiğini seviyordu. Nasıl görünüyordu.
En çok da onun alaycı, acı mizahını seviyordu.
Yorgun bir nefes vererek sırtını duvara yasladı. "Biz ne olacağız?"
* * *
Cosette çalışma odasına girerken Eli başını kaldırdı. Açık tenli Creole kadını, dünyadaki en kötü şöhretli vudu rahibelerinden biri olan atası Marie Laveau kadar güzeldi. Sadece bir kadın kayması, beyaz dökümlü bir etek ve bir omzundan düşen soluk mavi köylü bluzu giymişti. Sarı saçları kırmızı bir fularla yüzünden geriye çekilmişti, öyle ki sımsıkı bukleler kontrolden çıkarak omuzlarına dökülüyordu.
Ama beni asıl rahatsız eden badem şeklindeki yeşil gözleriydi. Ona evcilleştirilmemiş bir kediyi hatırlattı ve onu gören her heteroseksüel erkeğin dikkatini çekecek baştan çıkarıcı bir yürüyüşle yerde hışırdıyordu. Bu yürüyüş, yaptığı her harekette görünmeyen çanların çalmasına da neden oluyordu.
Kahretsin, muhteşemdi.
"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu, not aldığı ajandayı kapatarak.
"Bir sorunumuz var, tatlım."
"Ve bu?"
"Benim iblisim öldü."
Eli, bu sözler zihnine batarken üç kalp atışı boyunca kıpırdamadı. "Ne demek istiyorsun?"
"Ruhlarım bana onu öldürmesi için gönderdiğim fahişenin peşine düştüğü sırada bir loup-garou'nun onu öldürdüğünü söyledi. Hizmetçilerim görevlerini yerine getiremeden katledilirken, düşmanlarınıza iftira atmak benim için zor. Ben sadece bilmen gerektiğini düşündüm."
Eli kesinlikle hissetmediği bir sakinlikle ellerini kavuşturdu. İblisin bir öğrenciyi öldürmesi ve ardından cinayetten Kyle Peltier'i sorumlu tutmak

için kanıt bırakması gerekiyordu. Genç ayının tadilatta olduğu bir sopadan bir blok ötede olduğu için saldırının yapılacağı sokak dikkatlice seçilmişti.
"Mutlu değilim, Cosette."
Kutluyor gibi mi görünüyorum? Daha küçük bir adamın ruhu için korkmasına neden olacak bir bakışla onu iğneledi.
"Başka bir iblis çağıramaz mısın?"
Derin bir hiddetlenme sesi çıkardı. "Güçlerinden birini çağırmak kolay bir şey değil. Sonrasında üç gün yatakta kaldım."
"Ayrıntılar beni pek ilgilendirmiyor."
"Eh, almalılar."
"Ve neden böyle?"
Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Evren, dikkatli bir dengeden biridir. Gönderdikleriniz her zaman geri dönmenin bir yolunu bulur. Bu loup-garou bir avcı, bir başkasının peşinden koşuyor. Ruhum onu rahat bırakmamı söyledi."
Onun batıl inanç saçmalıklarıyla alay etti. "Dikkatli olmalısın küçük hanım. Bu evrende senin avcından çok daha korkunç şeyler var."
"Ben bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama... bu şehirde kötü bir şeyler gelişmektedir. Ruhların birleşmesi. Beni ilgilendiriyor."
"Beni yüzüstü bırakmakla daha çok ilgilenmelisin. Hayal kırıklıklarını sevmiyorum." Onun haberlerini düşünürken elini siyah derinin üzerinde tembel tembel vurdu. "Söyle bana ...
Ruhun sana bu loup-garou'nun adını verdi mi?"
"Ona Fang diyorlardı."
Eli vuruşunun ortasında dondu. diş...
Ölmesi gereken o piç. Pis pençelerini oğlunun üzerine koyan kişi.
Eli ham, dindirilmemiş bir öfke içini doldururken elini geri çekti. "Bunun beni ne kadar mutsuz ettiği hakkında hiçbir fikrin yok."
"Orada yanılıyorsun. Biliyorum. Ama beni dinle. Ruhum asla yanılmaz. Burada şeytani bir güç ortaya çıkacak ve hepimizi tehdit edecek. Dikkatli olmalıyız."
Eli belaya karşı dikkatli olmaktan fazlasını yapmaya niyetliydi. Ona güvenecek ve kullanacaktı. Ve ona harika bir plan veren de buydu.
Bunu neden daha önce düşünmemişti?
Sığınak yasaları tüm türler için geçerli değildi. Özellikle ne korudukları ne de izledikleri bir tane vardı. Omegrion kurallarına uymak zorunda olmayan bir tür.
Varyk'i ve üzerinde çalıştığı şeyi unutun. Bu çok daha iyiydi. Bu, Peltier'lerin geleceğini asla göremeyecekleri bir şey olurdu.
Onları sonsuza dek yok edecek bir şey.
"Cosette, kurnaz çocuğum, senin ve moralin için yeni bir fikrim var."

BÖLÜM 20

Sözlerine sadık kalan Fang, fedai olarak çalışmak için Sığınakta kaldı. Ayı Baba onu garson yapmaya çalışmıştı ama bunun bir akşamı felaketle sonuçlanmıştı çünkü Fang uygun mizaçtan yoksundu.

Ne zaman birisi yemeklerinden şikayet etse, bu onlar için pek iyi gitmiyordu.

Ama Aimee'nin müdahalesi için, yine de bir turist çekilecekti. Ve şimdi, Fang'ın bir sonraki maaş çekinden çıkan, Quinn tarafından yamalanan duvarda bir delik vardı.

Böylece Dev kapıda kalıp gelen gideni izlerken o ihtiyaç duyduklarında kas gibi çalıştı.

Bu, dünyadaki en kötü iş değildi ve kardeşleri gözlerini yuvalarından çıkarmadan Aimee'yi izleme özgürlüğüne sahipti. Daha da iyisi, ona göz kulak olması ve o çalışırken kimsenin onu görmemesini sağlaması için ona para verdiler. Kesinlikle avantajları olan bir işti.

Ve onu izlemeyi ne kadar çok seviyordu. Müdavimlerine nasıl gülerdi ya da gündüzleri anne babalarıyla yemek yemek için gelen genç insanlarla nasıl dalga geçerdi. O her zaman

onlara özel ikramlar getirdi ve hatta meşgul olmadıklarında onlarla oturup resim çizdi. Her türden çocuğu severdi.

Kendi yavrularıyla ne kadar iyi olacağını merak etmekten kendini alamadı.…

Yaptığı her şeyde rakipsiz bir zarafet vardı ve onu izlemek bile ona acı veriyordu.

Keşke bir ayı olsaydı…

Kayıtsız kalmaya çalışırken birbirlerinin yanından geçerken bu düşünce ona sürekli işkence ediyordu. Çok adaletsizdi ama sonra hayatın böyle gittiğini biliyordu. Ve çoğu gün onun kırbaçlanan çocuğu gibi görünüyordu.

"Selam Fang?" Remi her zamanki rahatsızlığıyla havladı. "Bize yardım et."

Başını çevirdiğinde Wren, Colt ve Remi'nin sahnedeki ağır hoparlörleri yeni bir konuma taşımaya çalıştıklarını gördü, böylece Howlers'ın baş şarkıcısı Angel bir daha geri bildirim konusunda şikayet etmesin.

Fıtık, işte geliyorum.

Aimee, Fang'ın sahneye dokunmadan atlayışını izlemek için bara giderken durakladı. Not defterini cebine sokup, adamın poposunun muhteşem görüntüsü karşısında kalemi ağzına aldı.

Kalem ikiye ayrıldı.

El havlusuna kurşun ve tahta parçaları tükürerek kendisiyle alay etti. Ah! Daha iğrenç bir şey olabilir mi?

Ve hepsi Fang'ın suçuydu.

Ne yapıyorum ben?

New Orleans'taki en iyi kıç parçasına göz gezdirmek.

Peki, bu vardı. Grup sahne boyunca kaydırırken hoparlör kulesinin bir tarafını kaldırırken kaslarının şişmesini izledi.

"Kahretsin... hiç daha iyi bir manzara gördünüz mü?" İnsan üniversite öğrencisi/garsonları Tara, yanında dururken sordu. “Burada çalışmayı seviyorum. Böyle günlerde, ayrıcalık için size ödeme yapmam gerektiğini düşünüyorum.
Aimee güldü. "Biliyor musun, bunu çok nadiren düşünürüm."
"Çünkü sen buradaki kaliteli sıcak etin çoğuyla akrabasın. Yazık sana Çünkü geri kalanımıza..." İnsan olarak doğduğunu gösteren bir hırıltı çıkardı.
Aimee başını salladı. İyi ki Justin bunu duymamıştı. Bu sesi çıplakken tekrar etmesi için sinsice dolaşacaktı. Ya da daha iyisi, mırıldanmasını sağlayın.
Tara derin bir nefes aldı. "İşte bu bebeğim. Eğil ve onu al. Acele etme tatlım. Hiç acele etme. Ah, anne!”
Aimee, Tara'nın kimden bahsettiğini görmek için dönene kadar güldü. Fang'ın poposunun kotuyla çok sıkı bir şekilde kavrandığını görünce öfkesi patladı. Daha da kötüsü, gömleği yırtılmıştı.
onun beline ve tatmak için can attığı gergin, esmer tenine dair cezbedici bir bakışı göstermek için.
Ona bakmaya bile cüret ettiği için insanın saçını yolmak için ani bir istek duydu.
Daha da önemlisi, boynuna şöyle bir tabela asmak istedi: Benim. Gözbebeklerinizi ve saçınızı kaybetme riskine bakın.
"İşimizin başına dönmeliyiz."
Tara somurttu. "Spor oyunu." Aimee, Fang'a bir kez daha bakarken, o bir masayı kontrol etmek için hızla uzaklaştı. En azından yine ayaktaydı. Ama ağırlığı tek bacağında ve elleri kalçalarında olduğundan, eskisinden daha da seksiydi.
Ona doğru yürüdüğü ve vücudunu onunkine yasladığı görüntüsü gözünün önünden geçti. Bir elini onun sert göğsünün üzerinde, mükemmel karın kaslarının üzerinde gezdirirken, başını geriye doğru eğdiğinde, elini kot pantolonunun içine daldırıp onu avucunun içine alana kadar zihninde onun orada olduğunu hissedebiliyordu.
Bu fikirle ıslandığını hissettiğinde bedeni zonkladı. Annem haklıydı. Hızlanmaya direnmek neredeyse imkansızdı. Onu aç ve sinirli bıraktı.
Ve tekrar kızgınlığa girmesine yardımcı olmadı. Bu yüzden ağabeyleri, insanları kendisine çok yaklaştırırken özellikle dikkatli davranıyorlardı. Soyu, ebeveynleri kadar yakından korumak istediler.
Öyleyse neden yapmadı?

* * *

Şiddetli bir şekilde izlendiği hissine kapılan Fang'ın tüyleri diken diken oldu. Bir düşman bekleyerek karanlık kulübü taradı ve Aimee'nin sanki ondan bir ısırık almak istiyormuş gibi ona açık açık baktığını görünce şaşırdı.

Ondan bir parça almayı da umursamayacağı için bu onun için sorun değildi.
"Dostum!"

Colt'un öfkeli hırlaması üzerine irkildi. İleri atılarak ucunu tuttu ve hareket ettirmeye yardım etti. Ama yine de Aimee'nin onu izlediğini hissedebiliyordu. Vücudundaki her sinir ucunun cızırdamasına ve kasıklarının topallayacak kadar şişmesine neden oldu.
Hoparlörleri yeni konumlarına getirdiklerinde Aimee gitmişti.
Fang küfretmek istedi.
Onun için en iyisi.
Evet …
Barın yanında onu bekleyen Fury'yi bulmak için sahneden atladı. Ani öfke onu yaktı.
Piç kurusu şu anda Vane ile yaşıyordu ve bu onu Fang'a zerre kadar sevdirmedi.
"Birşey istiyorsun?" Fang, bir bira almak için barın arkasına uzanırken huysuzca sordu. Burada çalışmanın avantajlarından biri. Bedava alkol.
"Evet." Fury onunla yüzleşmek için döndü. "Sürüden feragat ediyorum."
Fang dondu ve şişeyi yere koydu. "Ne demek istiyorsun?"
Fury içini çekti, kolları açık. "Bak, ikimiz de onu bana büyüyle saldıranlardan koruyacak kadar güçlü olmadığımı biliyoruz. Ama Vane için şimdi buna sahip olmazdım. Katagaria Grand Regis zaten senin olmalıydı. Sadece doğru."
Fang, onu varlığının özüne kadar aşağılayan "acımasız" teklifine alay etti. "Senin kahrolası sadakana ihtiyacım yok."
"Öyleyse bunun için benimle dövüş."
Fang, kıç deliğine ve onun aptallığına dudaklarını kıvırdı. Beni kışkırtma. Seninle savaşırım ve Vane'in altını oyarım… Sanmıyorum. Birasını bitirdi, sonra Wren'in masaları silmesine yardım edebilmek için bir havlu almaya gitti.
Fury de peşinden gitti. "Neden benden o kadar çok nefret ediyorsun ki? Ben sana ne yaptım?"
Bride'ı korumaya yardım etmem için bana ihtiyacı olduğunda Vane'in yanındaydın. Ve Fang, Vane'in ona yardım etmesi için ihtiyaç duyduğunda Vane ile birlikteydi. Ama bunun kimseyi incittiğini asla kabul etmezdi. Taşıyacağı ona aitti, onunla dalga geçsinler diye paylaşılacak bir şey değil.
Cevap vermeyince, Fang yanlarındaki bir masayı silerken Fury tiksintiyle ona baktı.
"Biliyor musun Fang? Umrumda bile değil. İstediğin kadar pislik olmaya devam et. umurumda değil Burada ayılarla somurtarak kal. Benim için önemli değil ama sana bir şey söyleyeyim. Sen ve Vane'in yaptıklarını hiç yaşamadım. Arkamda hiç erkek kardeşim olmadı, bir kez bile. Gerçekten, bir gün Dare kardeşimizle tanışıp nasıl bir iş yaptığını görmelisin. Bilgin olsun diye söylüyorum, Katagarya olduğumu öğrendiğinde arkamdan gelen ilk kişi oydu. Kelime oyununu bağışlayın ama beni kurtların önüne attı ve boğazımı kesmeye gitti. Yani onun kadar insan olmak istiyorsanız, önce küçük bir uyarı için minnettar olurum.

Fang, Fury uzaklaşırken izledi. Onu patlatmak istedi. Onu yere atmak ve boğazını parçalamak için.
Ama onlar kardeşti.
Fury buraya gelmiş ve lider olarak tahttan çekilmeyi teklif etmişti. Fang, kurdu Fury'nin kolay kolay geri adım atmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu teklifi yapmak egosuna büyük bir darbe indirmişti.
Pislik olmayı bırak, Fang. Abisi aralarını barıştırmaya çalışıyordu.
Fang, Fury'nin aileden olduğunu bilerek ve hiçbirine hiçbir şey söylemeden geçen yüzyıllar boyunca onlarla birlikte olmasının nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışırken bakışlarını kaçırdı.
Neden? Bunu neden yapmış olabilir?
Bir cevap isteyerek peşinden gitti. Fury kaskını tek yumruk halinde tutarken bisikletinin kilidini açarken dışarıda ona yetişti.
"Bana bir şey söyle?"
Fury durakladı.
"Neden bize gerçeği hiç söylemedin?"
"Bunu zaten cevaplamıştım," dedi Fury küçümseyerek. “Ağabeyim en son ne olduğumu öğrendiğinde beni bıçakladı ve öldürmeye çalıştı ve ben onunla büyüdüm. Katagarya'nın bir parçası olduğu için onu dövmek istediklerinde sürünün geri kalanından koruduğum kişi. Kız kardeşimiz yüzüme tükürdü ve hançerini kaburgalarıma sapladı - yine bu, annemden, Dare'den ve diğer herkesten korumak için kullandığım kız kardeşin aynısıydı.
Bu yüzden senden daha iyi bir şey beklemiyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadığın için çok teşekkür ederim pislik herif.”
Fang nedenini bilmiyordu ama bu sözler onu uçurumdan attı. Öfke intikamla üzerine çöktü ve daha ne yaptığını anlamadan Fury'nin üzerine atıldı. Kollarını beline dolayarak onu yere fırlattı ve içindeki kutsal pisliği dövmeye başladı.

* * *

Aimee, Fang'ın kafasının içinde yaralandığını görünce nefesi kesildi. Dışarıda savaşıyordu. Tek görebildiği, bulanık vücut parçaları ve siyah deriydi.

Daha iyi düşünemeden kapıya koştu ve onu ve Fury'yi sokağın karşısında sahip oldukları her şeyle birbirleriyle kavga ederken gördü. Onları durdurmak için dışarı çıktığı anda, Dev onu kendisine karşı yakaladı.
"Gitmeme izin ver!" diye sordu, onun ayağına basmak için can atıyordu. Çelik burunlu motorcu botlarından başka bir şey giymiş olsaydı, giyerdi. Ama bunlarda hiçbir şey hissetmezdi ve kadın topuğuna zarar verirdi. Remi ile yaşadığı deneyim ona bunu öğretmişti.
Tutuşunu sıkılaştırdı. "Bırak bu işi halletsinler, Aimee."
Ona bakmak için savaşmayı bıraktı. "Yaralanacaklar."
"Muhtemelen, ama bazen birbirimizin kafasını kırmamız gerektiğini bilecek kadar kardeşin var. Bu sadece ahlaki bir zorunluluk."

Doğruydu. Bu eğilimi kendi başına hiçbir zaman anlamamıştı ama nedense bir erkek kardeş bir şey söyler ya da tuhaf görünürdü ve sonra her şey başlardı. En azından babam onları ayırana kadar.
"Neden kavga ediyorlar?"
Dev onu serbest bırakırken omuz silkti ve arkasındaki tuğla duvara yaslanmak için geri çekildi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayağını da duvara dayamak için bir dizini büktü. "Hiçbir fikrim yok. Ama Fang'a güveniyorum."
Mizahından hoşlanmamıştı. "O zaman bunun en iyi şey olduğunu nereden biliyorsun?"
“Çünkü Fury'ye gittiğinde Fang'ın yüzündeki ifadeyi gördüm. Remi'ye bir kutu kıçı açmadan hemen önce aldığımın aynısı.
Aimee hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı ama Dev haklıydı. Bu bakışı yakından tanıyordu ve kendisi de bir iki kez takmıştı. "Babanız sizi hep ayırır."
"Evet ve çok ileri giderlerse ben de giderim. Ama bence sistemlerinden çıkmaları gerekiyor.”
"Ya halka açık bir sokakta dövüşürken kurda dönüşürlerse?"
"Olursa hallederiz"
Aimee, Fury'nin Fang'ı kaldırıp yere çarpmasını izlerken bundan pek emin değildi. Fang ayağa kalktı ve Fury'ye o kadar sert bir darbe indirdi ki Fury bunu hissedebildiğine yemin etti. Çıplak elleriyle birbirlerini öldürmeye çalışıyor gibiydiler.
Tanrı aşkına ne düşünüyorlardı?

* * *

Fang, Fury'yi bir ömür boyu bastırdığı öfkeyle dövdü. Yüzyıllar boyunca Fury onu ne zaman terslese ya da ona ağzını açsa ve Vane onun küçük hıyara saldırmasını engellemişti. Vane'i Cehennem Diyarı'nda her istediğinde ve iblislerle tek başına savaşmak zorunda kaldığında...

Her zerresi çıktı.
Ama vurdukça aklına başka görüntüler de geldi. Hiç kimsenin karşı çıkmayacağı bir durumda babasına karşı çıkmaya çalışan Fury. Anya öldüğünde onlarla kalan öfke.…
Yanlarında savaşan öfke.…
Kardeşler.
Fury'nin çenesine öyle bir darbe indirdi ki, onu doğrudan sırt üstü yere düşürdü. Dizinin üzerine çöktü ve yumruğunu Fury'nin siyah tişörtüne saplayarak ona tekrar vurmak niyetindeydi. Ama Fury'nin yüzünün görüntüsü onu duraksattı.
Sağ gözünün üzerinde, şakağından aşağı kan akmasına neden olan bir kesik vardı. Dudakları yarılmıştı, dişleri kanlıydı. Çenesinde ve yanağında morluklar oluşmaya başlamıştı.

Ve gözleri zehir saçıyor olsa da, Fury kurt düşmemişti. İnsan onun en zayıf haliydi ve yine de onunla bir erkek olarak savaştı.
Onu gerçekten incitmek ya da kazanmak için savaşmıyordu….
Onu incitme….
Fang'ın kara gözleri o ürkütücü turkuaz gözlerle kilitlendi. Az önce yaptığı şey yüzünden içini utanç doldurdu. Fury'ye incinmiş duyguları olan önemsiz bir insan olarak saldırmıştı.
Hayır, azgın bir iblis olarak kardeşine saldırmıştı.
Yumruğunu indirerek Fury'nin gömleğindeki tutuşunu gevşetti ve tekrar kaldırıma düşmesine izin verdi.
"Bitirdin mi?" Fury orada yatarken alay etti. "Tüm sahip olduğun bu mu, Nancy?"
Fang onun hakaretiyle alay etti. "Sen tam bir pisliksin."
"Ve sen bir pisliksin."
Fang arkasına yaslandı ve kanlar içinde sokaktaki ikisine gülmeye başladı. Zavallılıklarını neden komik bulduğundan bile emin değildi, ama öyleydi.
Elini kanayan dudağına silerken acıyla tısladı. "Sol kroşen etkileyici."
Fury, oturmadan önce kaldırıma kan tükürmek için yuvarlandı. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."
Fang, Fury'nin yumruklarından kaburgalarının ne kadar ağrıdığını fark edince başını salladı. Kurt Avcısı becerileri ve psişik yeteneklerindeki tüm eksikliklere rağmen, küçük piç iyi bir hurdacıydı. "Evrendeki bütün kurtların benim kardeşim olduğuna inanamıyorum."
"Evet, şey, ben de tahtırevanı tam olarak seçemedim."
Fang tekrar güldü. “Hayır, yapmadın. Kader seni orada ciddi şekilde becerdi.
Fury başparmağıyla gevşeyen dişlerini test ederken bakışlarını kıstı. Daha fazla kan tükürdü. "Yani hâlâ düşman mıyız?"
Fang tereddüt etti. Bir yanı sürekli Fury'den nefret etmek istiyordu ama sorun nedenini bilmemesiydi.
Sebepsiz yere nefret edebileceği gerçekten insan mıydı? Yoksa Fury'nin kafasını isteyen içindeki şeytan mıydı?
Sonunda, diğer her şeye galip gelen, onun ailesi olduğu bilgisiydi.
İyi ya da kötü, kan akrabasıydılar. Ve bir kurt için önemli olan tek şey buydu.
Fang elini ona uzattı. "Kardeşler."
Fury elini onunkine doladı. "Adelfos."
Fang, yalnızca Vane ve Anya'ya ayırdığı şekilde ona sarılabilmesi için onu öne doğru çekti. "Ama bu senden hoşlandığım anlamına gelmiyor."
Fury onu uzaklaştırdı. "Merak etme. Ben de senden hoşlanmıyorum, pislik. Ama seni korumak için öldürürüm."
Fang ona orantısız bir şekilde sırıttı. "Ben de." Kendini yukarı itti, sonra elini Fury'ye uzattı.
Fury onu devirdi. "Ben senin sürtüğün değilim, kurt. Kendi başıma kalkabilirim.”

Fang ağzındaki kanın bir kısmını tükürdü. Evet, çenesi en az bir hafta ağrıyacaktı ve bu gece fazla çiğnemeyi gerektirecek bir yemek olmayacaktı. Bakışlarını Fury'ye dikti. "Asla anlaşamayacak kadar birbirimize benziyoruz."
"Vane öyle diyor." Fury, kavga etmeye başladıklarında miğferini kaldırıma düştüğü yerden aldı. Başına koymadan önce içindeki kalıntıları döktü. "Hey?"
Fury durakladı.
Fang elini tekrar uzattı ve Fury onu aldığında, onu hızla bir erkek kucağına çekti.
"Paket senin."
Fury homurdandı. "Senin gerçekten bana boyun eğdiğini görmüyorum. Durmadan."
"Değilim ama artık sürünün bir parçası değilim. Bağımsızlığımı ilan ediyorum."
Fury ona kaşlarını çatmak için yüz siperini kaldırdı. "Bu intihar."
"HAYIR. Buradayım." Omzunun üzerinden Sığınağı işaret etti. "Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Eğer yaparsam, geri geleceğim. Ama şimdilik bunun benim için en iyi şey olduğunu düşünüyorum."
Fury ona şüpheyle baktı. "Öyle diyorsan. Vane'e söyleyeceğim. Kalkanını indirerek uzun bacağını bisikletin üzerine attı ve motoru çalıştırdı.
Fury gazı açıp ciyaklayarak uzaklaşırken Fang geri çekildi. Ancak o zaman Aimee'nin caddenin karşısında Dev'le birlikte durup yaptıkları her hareketi izlediğini fark etti.
Birden mahcup bir tavırla ellerini ceplerine soktu ve onlara katıldı.
"Daha iyi hissetmek?" Dev alaycı bir şekilde sordu.
"Evet. Karışmadığın için teşekkürler."
Ayı omuz silkti. "Hey, anladım. Keşke biri bunu birkaç kardeşime yapmama izin verse.
Aimee öne çıkarken bıkkın bir nefes verdi. "Berbat görünüyorsun." Uzandı ve zonklayan ve sızlayan sağ gözünü inceleyebilmek için çenesini yana çevirdi. "Şey. Carson'ın bunu görmesi gerekiyor.
Ben korkak değilim, Aimee. Kendi kendine iyileşen çok daha kötüsünü yaşadım. Bu da geçer."
Çenesini bıraktı ve ona homurdandı. "Alınma ama Macho Fang'den nefret ederim. Keşke onu bir dolaba koysan, kapıyı kilitlesen ve anahtarı kaybetseydin."
Dev güldü. "Özür dilerim kurt. Erkeklere bu kadar takıntılı olmasının sebebi biziz.
"Her şey yolunda. Bana tokat atmadığı ya da beni ısırmadığı sürece, biz iyiyiz."
Dev derin bir nefes aldı. "Dostum, kurt seksi sert olmalı."
"Evet, şey, siz ayıların ne yaptığını bilmek bile istemiyorum."
Aimee sıkıntılı bir ses çıkardı. "Affedersin? Çocuklar? Hala buradayım, biliyor musun?"

Dev pis pis sırıttı. “Evet, biliyoruz. Sadece umurumuzda değil.
Bir öfkeyle döndü ve gitti.
Fang onu durdurmaya başladı ama bunu Dev'in önünde yapmak pek akıllıca bir hareket olmazdı. Ve şu anda iyi olduğu tek şey, her gece kıçını kırbaçlamaktı.
"Neden yukarı çıkıp banyo yapmıyorsun? Biraz ara ver. Şafakta kapatmaya yardım edebilirsin.”
"Teşekkürler." Fang tekrar içeri girdi.
Wren onu görür görmez duraksadı. "Hatırlat da seni sinirlendirmeyeyim."
Fang, odasına dönerken onu görmezden geldi. Aimee'yi orada onu beklerken bulunca şaşırdı.
Dışarıdan biri onu orada görmeden önce kapıyı hızla kapattı. "Ne yapıyorsun?"
Bir şişe oksijenli su ve küçük bir kutu pamuk topları kaldırdı. "Senin için endişelendim, Bay Yüce Kral Maço." Sandalyeyi küçük masasından çekti. "Şimdi otur."
"Aimee-"
"Otur, kurt." Uzun zamandır ondan duyduğu en keskin ton buydu. "Fury'yi almış olabilirsin ama ben seni alabilirim."
Evet, doğru. Bu neredeyse komikti. Ancak, onun ne yaptığını biliyordu... Kurtlar, onları ya da değer verdikleri birini öldürmeye çalışmadıkları sürece kadınlara saldırmazlardı. Yani o güvendeydi ve o savunmasızdı.
İçini çekerek emredildiği gibi oturdu.
Pamuk pedi nemlendirmek için peroksidi döktü. "Siz erkekler, neden böyle dövüşmek zorunda kalıyorsunuz?"
"Hasara uğramış?"
"Görünüşe göre."
Fang, özellikle hassas bir noktaya dokunduğunda tısladı.
Ajitasyon sesi çıkardı. "Sızlanmayı kes, koca bebek. Savaşacaksan en azından yaralarını sarabilecekmiş gibi davran."
Ona ters ters baktı.
Daha az acı vermeyen yeni bir noktaya taşındı, ama bu sefer sürüyü vücudunun üzerinde gezdirdi.
"Lütfen bana ikinizin neden böyle davrandığını açıklar mısınız?"
Fang omuz silkti. “Ondan nefret eden bir parçam var.”
"Neden?"
"Bilmiyorum. Hiç kimse seni yanlış şekilde ovmadı mı?”
"Evet. Çoğu zaman sen. Ama dikkat et, henüz kafanı kırmadım.
Ona bakabilmek için elini yüzünden çekti. "Öyleyse neden etrafımda dolanıp duruyorsun?"
"On üç yaşımdayken Remi'nin kafama vurduğu taştan olmalı. Beyin sarsıntısı hepimizin tahmin ettiğinden daha derine inmiş olmalı.
Ellerini iki yanında gezdirdi ve sol uyluğunun üzerine gelene kadar onu ileri doğru çekti. Kahretsin, şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı ve tek düşünebildiği, tadını alabilmek için gömleğini yırtıp açmaktı.

Aimee, bakışlarını kendi bakışlarıyla yakalarken, pamuğun elinden düşmesine izin verdi. Gözlerindeki bakış kavurucuydu ve onun sıcaklığıyla birleştiğinde...
Şişeyi elinden alıp kenara koydu. Yavaşça yanağını avuçlamak için uzandı. Onu öpebilmek için başını eğdi.
Aimee onun bacağının üzerine çökerken tadı ne kadar güzel diye inledi. Hassas bölgesi onun uyluğunun sert kaslarıyla temas ettiğinde inledi.
Oradaki ağrı dayanılmazdı. Ve onun dizi kot pantolonunun çıkıntısına hafifçe değdiğinde homurdandı.
Fang, kollarına kayarken düşünemedi ve onu tamamen tattı. Evet, şiş ve morarmış dudaklarını yakıyordu ama umurunda değildi. Kasıklarındaki ağrı o küçücük ağrıyı uzaklaştırdığında değil.
Kokusundan kızıştığını anlamıştı. Ona bir anda sahip olabilirdi. Bir Katagari dişi mevsimdeyken, çiftleşme ihtiyacı her şeyi tüketirdi.
Dudaklarından uzaklaştı, yüzünü boynuna gömmeden önce dişlerini kıstırdı. Kulak memesinin hemen altındaki deriyi yıkadı. Her tarafını ürpertiler kapladı.
"Seni istiyorum, Fang," diye soludu kulağına.
"Bunu yapamayız."
"Biliyorum." Sineğinin düğmelerini açtı ve ona dokunabilmek için fermuarını aşağı kaydırdı.
O bir anda tamamen yıkılmıştı. Yumuşak eliyle onu okşarken gözleri tekrar kafasına döndü. Tanrılar, ona bir kadın dokunmayalı ne kadar olmuştu? Nefes almak için başını onun boynuna gömmeden önce dudağını ısırdı.
Aimee, Fang'in dilini etinde hissedince ürperdi. Pantolonunu çözdüğünü hissetti ve ona dokunmak için elini indirdiğinde zevkle haykırdı. Adamın bir parmağını içine sokabilmesi için kendini o kadar hafif kaldırdı ki. Orada daha önce kimse ona dokunmamıştı.
Elini şaftı boyunca aşağı kaydırdı ve aleti daha da büyüdükçe ıslaklığının parmaklarını kaplamasına izin verdi. Vücudu onu içinde istiyordu ama akıl sağlığının son kalıntıları bunu yapamayacaklarını biliyordu. Eğer ona nüfuz ederse, eş olarak ortaya çıkabilirler.
İzin veremeyecekleri bir şeydi.
Bu yüzden, onun elinin onu okşamasından aldığı hazzı yaşarken, bu biraz yakınlaşmayla yetindi.
Aimee dilini boğazından çenesine doğru gezdirirken Fang başını geriye eğdi. Sanki ölüyormuş gibi hissetti. Vücudu yanıyordu, ona onu nasıl okşayacağını gösterdi.
Kahretsin, çabuk öğreniyordu. Ve kulağını dillerken elinin üzerinde hissettiği his dayanabileceğinden fazlaydı.
Fang o kadar hızlı ayağa kalktı ki, yere düşmeden önce onu zar zor yakaladı. Onu masanın üzerine koydu ve şişeyi yere düşürerek havalandırmadan aşağı döküldü. Ama umursamadı.
Vücudu titriyorken ve ikisinin de ölmesine neden olabilecek bir şey için yalvarırken değil.

Ama onu pantolonu indirilmiş halde orada görmek...
Ona uzanırken gözleri karanlık ve davetkardı. "Lütfen Fang.
dayanamıyorum
Bedenim beni öldürüyor."
Bu hissi biliyordu ve kızışmış olması onu daha da kötüleştirdi.
Aptallığı için kendine lanet ederek, onun pantolonunu çıkardı.
Aimee, Fang onu aç bakışlarına maruz bırakırken yüzünde bir sıcaklık hissetti. Bacaklarını ayırıp ellerini uyluklarından vücudunun merkezine doğru kaydırırken dizlerinin üzerine çöktü.
Onu ağzına alırken bakışları onunkileri esir aldı. Aimee zevkle ciyakladı. Uzanıp elini onun saçlarına daldırdı ve dili içindeki ateşi yatıştırırken onu kendisine tuttu.
Fang daha önce hiç daha iyi bir şey tatmamıştı. Kokusu içine işlenene kadar her parçasını keşfederek onu harap etti. Ve nihayet geldiğinde, ondan son spazmı geçirene kadar durmadı.
Aimee duvara yaslandı, vücudu yavaş yavaş normale dönerken nefes nefeseydi. Ama Fang'ın gözlerinde hala olan acıyı gördü. Vücudu hâlâ şişti.
"Bu konuda yardıma ihtiyacın var mı?"
Elini avucunun içine aldı. "Komik değilsin, Aimee."
Elini onu avuçlamak için aşağı indirirken nefesini sertçe içine çekti. O artık çok büyüktü. Kurtlar hakkında bildiği şeylerden biri de buydu. Sikleri seks boyunca büyüdü ve geldiklerinde normal duruma dönmeleri birkaç dakika sürdü.
Fang, elini onun eline bastırırken başını onun boynuna gömdü. Vahşi bir canavar gibiydi ve bu, onun içinde derin bir yerde olmasının nasıl bir şey olacağını merak etmesine neden oldu.
Sonunda geldiğinde, onun adını haykırdı. Aimee onu yakın tuttu ve baskıya ihtiyaç duyduğu sürece elini üzerinde tuttu.
Şefkatli bir bakışla onu yakmak için başını kaldırdı. "Ne yaptık?"
Onu nazikçe öptü. "Hiç bir şey. Bu bizi çiftleştiremez."
Fang bundan pek emin değildi. Ama en azından işaretlenmekten avucu yanmıyordu.
En azından henüz değil. Ondan uzaklaşarak pantolonunun fermuarını o kadar hızlı çekti ki kendini tuttu. "Bok!" acı için minnettar olmasına rağmen hırladı. Kanı beynine geri getirmek için buna ihtiyacı vardı.
Aimee onun bakışlarıyla karşılaştı ve onun gözlerinde dolan yaşları gördü. "Seni seviyorum Fang."
Onu sevdiğini söylememek için çenesini sımsıkı tuttu. Bu onu daha da zayıflatırdı. "Ne yapacağız?"
"Bilmiyorum. Yapmıyorum." Pantolonunu ve elbisesini almak için masadan uzaklaştı.
Tek yapmak istediği onu kollarına almak ve sonsuza kadar ona sarılmaktı.
Fang madalyonunu çıkardı ve ona uzattı. "Yakalanamayız. Annen Büyük Regis Ursulan ve kardeşlerim Lykos'un her iki koltuğunu da yönetiyor. Birlikte olmamız Savitar'ın yaptığı her anlaşmayı geçersiz kılar."

Pantolonunu bağlarken başını salladı. “Kan damarlarımızı kirletir.”
Ateşli bir bakışla onu sabitledi. "Ve gerçekten umurumda değil."
Elini yanağına koyarak ona gülümsedi. "Hiçbirini yapmam."
"Aimee?"
Koridorda Mama Lo'nun sesini duyunca ikisi de kapıya baktı.
Kahretsin! Bu kötüydü.
"O kız nerede?"
"Gitmem gerek," diye fısıldadı gözden kaybolmadan önce.
Fang lanetledi. Ama o gider gitmez Mama Lo odasının kapısını açtı.
Az önce yaptıklarını kamufle etmek için güçlerini kullandı.
En azından öyle olduğunu umuyordu.
Nicolette şüpheyle odayı taradı. "Aimee nerede?"
Burada olduğunu inkar edemeyeceğini biliyordu, çünkü kokusu Nicolette'in gelişmiş duyuları için fazlasıyla belirgindi ve çoğunu gizleyebilse de, onun her izini silemiyordu. "Bilmiyorum. Bana biraz peroksit getirdi ve ortadan kayboldu.
Ki bu doğruydu ki Nicolette onun üzerine yalanın kokusunu almasın.
Gerçekten önemli bazı detayları atlamış.
Nicolette içini çekti. "Aşağıda çiftleşmesi için başka bir ayı olasılığı daha var. Yemin ederim, asla olması gereken yerde değil.
Fang, bu sözlerin yanı sıra aşağı inip bir ayının derisini yüzme dürtüsüne karşı öfkesine hakim olmak zorunda kaldı. Peroksit için geri gelirse ona haber veririm.
"Lütfen öyle yap."
Sesinde tuhaf bir ton yakaladı. "Bir sorun mu var?"
"Olmayan."
Ama yalan söylediğini biliyordu. "Nedir?"
"Hiç bir şey." Çıktı ve kapıyı kapattı.
Kaşlarını çatan Fang, Wren merdivenlerden çıkarken gidişini izlemek için kapıyı açtı. Nicolette tigard'a dudaklarını büktü ama bir şey söylemedi.
Wren ise onun arkasından müstehcen bir hareket yaptı. Fang'ın onu gördüğünü anlayınca durakladı.
"İkinizin nesi var?"
Wren omuz silkti. "Benim bir ucube olduğumu düşünüyor. Bence o bir sürtük. Nicolette ırklarımızın karışması gerektiğine inanmıyor ve melez olduğum için benden nefret ediyor.”
"Beni kabul ediyor."
"Ben senden biraz farklıyım."
Fang homurdandı. "Alınma Wren, sen herkesten biraz farklısın."
Marvin bir muzla merdivenlerden yukarı koşarak geldi. Wren'in omzuna atladı ve muzu ona silah gibi doğrultarak Fang'a gevezelik etti. Bu kendi adına konuştu. İkisi de dövüldü.
"Neden burada kalıyorsun?"
Wren, primat için soyabilmek için muzu Marvin'den aldı. "Seninle aynı nedenle."

"Ve bu?"
Wren merdivenlere doğru baktı. “Gerçekten nazik olan tanıdığım tek kişi ya da hayvan o. Ailem yok ve buraya getirildiğinde kimseye güvenmedim. Hala bilmiyorum. O hariç.”
Aimee. Adını söylemesi gerekmediği için söylemedi. Wren'in gerçekten konuştuğu tek kişi oydu.
"Onu seviyorsun?"
"Bir kız kardeş ve bir arkadaş olarak. Onu korumak için ölürüm.” Wren ona yaklaştı ve sesini alçalttı. "Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm ve bu beni korkutuyor."
"Neden?"
“Çünkü hoş karşılanmasa da Katagarya'nın Arcadian'la birlikte olması kabul görüyor.
Ama türlerin karışması için… melez birinden alın, oraya gitmek istemezsiniz. Ve onun için değilse, Kaderin sana çocuk verecek kadar soğuk olup olmadığını bir düşün. Başkalarının nefreti annemi çıldırttı ve sonunda bunun için benden nefret etti.”
"Biz arkadaş değiliz, Wren. Bu konuda hiçbir kontrolümüzün olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun.”
"Tabii ki. Birlikte uyumazsanız, çiftleşemezsiniz. Senin kontrol ettiğin. Bir parça muz kırdı ve Marvin'e verdi. "Güven bana kurt. İkinizin de iyiliği için ondan uzak durun.” Wren ondan ayrıldı ve odasına doğru yöneldi.
Gerçekten ihtiyacı olmayan bir uyarıydı.
Bu sözler kulaklarında çınlarken Fang odasına döndü. Sorun şuydu ki, başka hiçbir kadın için sertleşmiyordu. Kader onları çiftleştirmiş gibi hissettirdi.…
Ne ben yapacağım?
Köşede bir gölge görünce hemen durdu.
Ona görmeyi beklediği son kişiyi göstermek için ışığa doğru ilerledi.
Diken.

BÖLÜM 21

Fang, Thorn'a düşmanlığından hiçbir iz göstermemeye çalışarak odaya ilerledi.
"Burada ne yapıyorsun?"
Thorn kayıtsızca masaya yaslandı. Fang'a odaklanmış, araştıran bir bakışı sürdürürken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sadece seni kontrol ediyorum. İblisin kazanıp kazanmadığını ve bu yüzden seni öldürmemiz gerekip gerekmediğini görmek istedim.
"Ben de seni tekrar görmek güzel. Görüyorum ki uzakta geçen zaman seni daha çekici yapmamış.
Ah, çekici olabilirim. Sadece yapmamayı seçiyorum. İnsanlar onlardan hoşlandığınızı düşünmeye başlar, sonra onları sırtlarından bıçakladığınızda bunu kişisel algılarlar. Beni gerçekten kızdırıyor.
Fang yatağın üzerine oturdu ve motorcu botlarını çıkardı. "Bunu sık sık yaparsın, değil mi?"
"Oğlum, beni sana vurmak zorunda bırakma." Bir uzun bacağını diğerinin üzerine attı.
Fang botlarını bir kenara fırlattı ve güldü. “Yine kaç yaşındasın?”
"Benim hakkımda hiçbir şey bilmene gerek yok. Böylesi çok daha güvenli.”
"Kim için daha güvenli?"
"Kesinlikle sen." Thorn'un sesinde ölümcül bir gizli akım vardı. "Beni gerçekten tehdit eden sadece iki, belki üç varlık var. Ve sen onlardan biri değilsin.”
Puan alındı. Fang, bakışlarını Thorn'a dikmek için kollarına yaslandı. Dürüst olmak gerekirse, bu anlamsız değiş tokuştan bıkmıştı. "Peki gerçekten neden buradasın? Benim için başka bir görevin var mı?”
"HAYIR. Sadece bir uyarı.”
"Ne için?"
Thorn, sanki aralarındaki boku ateşliyorlar ve hayati olabilecek bilgileri vermiyorlarmış gibi çenesini kaşıdı. "Burada ortaya çıkan iblislerden biri Jaden'ı deliğinden çıkardı."
Fang'ın daha önce hiç duymadığı bir isim vardı. "Jaden?"
Thorn'un dudaklarında alaycı bir gülümseme kıvrıldı. “O bir... iblis komisyoncusu. İblisler için güçler ve başka şeyler elde etmek için ilkel kaynakla pazarlık yapar. Şahsen ben piçten nefret ediyorum ve o da benden pek hoşlanmıyor. Tüm bunlarda yeni olduğun için, onun yolundan uzak durman konusunda seni uyarmak istedim.”
"Neden?"
"Halkımı hedef talim olarak kullandığını söylemek yeterli. Gerçekten yükselişte olduğumu düşünmüyor ve bu yüzden sizi aptal piyonlar olarak görüyor.
"Bunu düşünmesi için bir nedeni var mı?"
"Tam olarak değil. Temelde o, uğraşmam gereken başka bir pislik. Bence hiçbir şeye inanmasına izin vermeyen, çocukluğundan kalma duygusal

yaraları. Veya belki de travma sonrası stres bozukluğu veya basit beyin hasarıdır. Günün sonunda, gerçekten umrumda değil, ama o ölümcül, o yüzden uzak dur.
"Peki ben onu nasıl tanıyacağım? Üzerinde isminin yazılı olduğu gömlekleri tesadüfen mi giyiyor?”
Diken güldü. "Kahretsin kurt, alay etmen hoşuma gitti. Hayır, annesi kıyafetlerinin üzerine ya da içine adını dikmedi. Ama onu özleyemezsin. Bir kahverengi ve bir yeşil gözlü uzun piç. Gerçekten itici. Bir köle tasması ve sahip olmadığı bir tanrılığın kokusunu alan bir güç aurası var. Ayrıca her yerinde iblis korkusu var.
Ne güzel. Fang şimdiden ağzını tıkayabilirdi. "Not edildi ve işaretlendi."
"İyi. Şimdi ayak parmaklarının üzerinde olmalısın. Jaden buraya çağrıldıysa, biri ateşle oynuyor demektir ve başarması çok fazla güç gerektiren oldukça ciddi bir şeyin peşindedir. Buraya konuşlanmış üç Cehennem Avcısı'ndan birisin ve üçünüzden kibar davranmanızı ve itfaiyeci olmanızı bekliyorum."
"İtfaiyeciler mi?"
"Evet. Cehennem ateşleri patlak verdiğinde siz onları söndürün.”
Kahretsin, düşünceleri o kadar çoktu ki basit bir yangın hortumu iş görürdü.
"Diğer Cehennem Avcılarının isimleri var mı?"
Varyk ve Wynter. Wynter ile zaten tanıştın ve eminim ki Varyk'ten hiç hoşlanmayacaksın.
"Neden?"
"O bir Arkadyalı Lykos."
Bu haber midesine bir yumruk gibi vurdu. Fang, saf bir öfke içini delip geçerken bir dakikalığına odaklanamadı. "Sahip olduğun tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."
Thorn alaycı bir şekilde gülümsedi. “Varyk bir kurt adam. Sen bir kurtsun. Çoğu insan için pek bir fark olmasa da, bizim dünyamızda var. Ama daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, elimdeki tek iki Kurt Avcısı sensin. Ayrıca arada siyaset vardı, bu yüzden Varyk Phrixis'e karşı kullanılamadı.”
"Bu kelimeyi seviyorsun, değil mi?"
“Phrixis mi? Zorlu. Söylemesi çekici bir kelime bile değil.”
Fang ona komik bir bakış attı. "Siyaset."
"Eğer kastettiğin buysa, neden söylemedin?" Diken sinirli bir şekilde homurdandı. "Ve sorunuzu cevaplamak için, en ufak bir şekilde değil. Oyun oynamaktan nefret ederim ama benim varlığım her zaman yüksek IQ'lu satranç çalışmasıdır. Biz hareket ederiz, onlar karşı çıkar ve tersi de geçerlidir. Düşmanlarımız kralımızı ele geçirirse Tanrı yardımcımız olsun... ve kayıtlara geçsin, bu ben olurdum. Bunun olmasına izin verme, çünkü senin için çok kötü gider.”
"Gözlerimi açık tutacağım."
"Güzel, kurt. Ve sana vereceğim bir tavsiye daha var."
"Yani?"
"Sana verdiğim işaret, bir iblisin yanına her yaklaştığında uyarı olarak ürperecek. Duygu ne kadar güçlüyse, iblis de o kadar güçlüdür.”

"Ama iblisi öldürme, sadece ona kılıcımla vur."
Thorn alaycı bir şekilde başını eğdi. "Şimdi anlamaya başladın. Sen ve içindeki şeytan nasıl gidiyor?”
"Beni henüz ele geçirmedi."
"İyi. Öyle devam et. İlişkimizin bu kadar erken bir döneminde seni öldürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."
Fang bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Bir ilişkimiz mi var? Bu, sabitleneceğim anlamına mı geliyor?”
Ah, kıçını en yakın duvara yapıştıracağım. Bu aslında aksi halde zararlı olan günümü aydınlatırdı. Yapalım mı?"
"Her şey yolunda. Havamda değilim ve seni bu kadar çok çalıştırmayı istemem."
Thorn başını salladı. "Arkanı kolla, kurt. Bu yerin üzerinde bir örtü var ve ayılar, satışlarda Wal-Mart tırmıklarından daha hızlı düşman topluyor. Vakti gelince ortalık karışacak.”
"Başka türlü olmazdı."
"Bu kadar kibirli olma. Karşınızda duran güler yüzlü sofistike olmadan çok önce, bir savaş ağasıydım. Bıçağıma Madame la Guillotine'den daha fazla kan bulaştırdım. Tüm bu savaşın bana öğrettiği tek şey, kimsenin yara izi bırakmadan çekip gitmediğidir. Hiç kimse."
Fang, Thorn'un ne kadar haklı olduğunu anlayınca duraksadı. Vane'in de benzer bir sözü vardı. Bir kavgada herkes kanlar içinde kalır.
"Arkanı kolla kurt ve unutma zamanı geldiğinde tarafını seç, iyi seçtiğinden emin ol."

* * *

Şafakta Fang, işleri kapatıp temizlemeye yardım etmek için aşağı indi. Sığınak teknik olarak doğaüstü varlıklar için 7/24 açık olsa da sabah 4:30'da kapanıp insanlar için sabah 10:00'da açılıyordu. Mama Lo ve Papa, Peltier House'daki çalışma saatleri dışında beklemedeydi.

Fang bara girdi, aynı zamanda Aimee'nin dörtlülerden neredeyse ayırt edilemeyen ağabeyi Zar, mutfağa bir tepsi bardak taşıyordu.
Zar, kapıyı açık tuttuğu için ona teşekkür etti. "Aimee'nin işini bitirmesine yardım edebilirsin. Gece için işim bitti.”
Fang, Aimee'nin Wren'den kumaşı alıp onu kapıya doğru ittiğini görünce başını salladı. Müzik, müzik kutusundan çok daha sessiz bir seviyede çalıyordu. Aimee'nin favori gruplarından biri olan Indigo Girls'dü.
Wren, devam et. Sadece küçük bir mola ile on dört saat geçirdiniz. Biraz uyu."
Yine de Wren tereddüt etti. "Burada yalnız olmamalısın."
Fang'ı görmek için arkasına baktı. "Yalnız değilim."
Wren onu görmek için döndü, sonra çenesini kenetledi. Aimee'ye başını sallayarak onun istediğini yaptı.

Fang kaşlarını çattı ve Wren dışarı fırladı, ardından Aimee'nin omzuna beyaz bir el havlusu astığı yere gitti. "Ondan hoşlanıyorum ama garip bir çocuk."
"Biliyorum. Ama güven bana, bunun için sebepleri var."
Hiç şüphe yok ki, duyduğu hikayeler göz önüne alındığında. Buradaki Were-Hunter ekibinin yarısı, tigardın kendi ailesini öldürdüğünü düşündü. Nicolette ona katlanamadı ve Ayı Baba çoğunlukla kararsız görünse de, Wren'i diğerlerinden biraz daha yakından izledi.
"Gerçekten konuştuğu tek kişi sensin."
Aimee bir sandalye almak, baş aşağı çevirmek ve bir masanın üzerine koymak için hareket etti. Fang onu yendi.
Gülümseyerek geri çekildi. "Wren'i seviyorum ve o bunu biliyor."
"Evet ama hoş karşılamayacak gibi görünüyor."
"Bazen yapmaz. Ama Cherise'nin dediği gibi, sevmesi en zor olanlar her zaman ona en çok ihtiyaç duyanlardır."
Onun kör iyimserliğiyle alay etti. Bir yandan hayrandı, diğer yandan... Çok iyi kalpliydi. "Buna gerçekten inanıyor musun?"
Ona gülümsedi. "Kesinlikle. Seni seviyorum değil mi? Ve tanrılar seninle başa çıkmanın kesinlikle kolay olmadığını biliyor." Sandalyeleri dizmek için yan masaya atılmadan önce yanağına hızlı bir öpücük vermek için parmak uçlarında yükseldi.
Bir yorum onu aynı anda hem sıcak hem de gücendirebilir mi?
Ama sonra bunda iyiydi. "Teşekkürler, Amaç. Bu arada hala biraz güvenim kaldı. Lütfen siz de oradayken üzerine bastığınızdan emin olun. Tanrılar, aslında benlik saygısı denen bir şeye dönüşmesini yasakladı. Fang sandalyeleri çekmeye devam etti.
Aimee yeri paspaslarken güldü. "Ne zaman istersen, kurt. Vane bana kafanı fazla büyütmene izin vermememem gerektiğini söyledi.
Papa Roach oyunun yanında başladı.
"Oraya giderken elde ettiğin ilginç karışım."
"Sadece bekle. Debbie Gibson da orada."
Şarkıya eşlik ederken ona bakmak için donup kaldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"
"Hayır. Çok çeşitli melodileri severim."
Derin bir nefes verdi. "Bana işkence etmenin yepyeni bir yolunu buldun. Kahretsin ve Misery'nin kötü olduğunu düşündüm.
Adam onun vücudunun hareket edişine hayran kalırken, o gülerek paspasıyla dans etti. İçindeki kurdu uyandırdı ve uluttu.
Nasıl tekrar sert olabilir?
Bu can sıkıcı olmaya başladı. Dikkatini dağıtmaya çalışarak boş bara baktı. Görünüşe göre burada sadece ikisi kalmış.
"Herkes nerede?"
"Gecenin son birkaç saatinde gerçekten garip bir şey olursa diye insanları sabah 2:00'den sonra çalıştırmıyoruz. Aileme gelince, erkekler her zaman

ellerinden geldiğince çabuk kaçarlar. Beni burada tek başıma temizlemem için bırakmanın komik olduğunu düşünüyorlar.”
"Neden?"
"Annemin şikayet ettiğini duymak istemiyorum. Bir tatbikat çavuşu gibi geliyor ve her sabah orayı beyaz eldivenlerle süslüyor.”
Müzik kutusu Badfinger'ın “Day After Day” parçasına geçti. Fang, sonsuza dek duymadığı bir şarkıda duraksadı. Nedense hep sevmişti.
Aimee çalışırken ona şarkı söyleyerek etrafta dans etti.
Büyülenmiş olan Fang, onun zarif hareketlerinde kendini kaybetti. Daha ne yaptığının farkına varmadan, onun önündeydi ve elini ona dans etmesi için uzattı.
Paspası bir kenara bırakarak, kabul etmeden önce gülümsedi. Onu kollarının arasına aldı ve müzik etraflarında dalgalanırken sallanırken onu kendine yakın tuttu. Mükemmel bir senkronizasyon içindeydiler. Kokusu beynini doldururken, kolları onu çok iyi sarmıştı.
Nazik bir elini yanağına koydu. "Sana sevgilerimi sunuyorum," diye şarkı söyledi, sesi adamın gırtlağına bir duygu kabartıyordu.
Onun kollarındaki hissinin tadını çıkarabilmek için yanağını onunkine dayadı. Onu Cehennem Diyarının cehenneminden çıkaran da buydu. Onun sıcaklığı ve hassasiyeti.
Onun kokusu.
Aimee parmaklarını onun saçlarında döndürdü. "Saçlarını daha uzun seviyorum. Sana yakışıyor.”
Elini kaldırıp parmaklarını kemirebilmek için ağzına götürürken cevap vermedi. "Seninle o kadar çok sevişmek istiyorum ki tadını alabiliyorum."
Onu kucaklamak için elini aşağı indirdi. "Ben de."
Penisi seğirdi, kot bariyeri olmadan ona dokunmasını istedi. Aynı zamanda ona, onun üzerinde hiçbir hakkı olmadığı gerçeğini hatırlattı. Ona sahip olmayı ne kadar istese de birlikte olamayacaklarını.
"Peki diğer ayılarla işler nasıl gitti?"
Kısa bir kahkaha attı. “Felaket. Biri bana bir hamle yaptı ve onu o kadar kötü etkiledim ki, testis alımı yapmak zorunda kalıyorlar.
"Ah!" Fang güldü, bunun düşüncesi bile irkildi. "Bu bir iz bırakacaktır."
"Bu olay olduğunda benim bakire kulaklarıma o kadar saygılı değildi."
"Bahse varım. Gidip başladığın şeyi bitirmemi ister misin? Onu iğdiş etmekten çok mutlu olacağım…
kızıma bulaşan her pislik—”
Elini ağzına koyarak sözlerini susturdu. "Dikkatli ol kurt. Bunu söylediğini duyan olursa iğdiş edilen sen olursun.”
Yumuşak parmak uçlarını ısırdı. "Biliyorum. Ben göz teması bile kuramazken evrendeki her kıllı ayının sana saldırmasına izin vermek benim için çok zor.
"Biliyorum bebeğim." Onu dudaklarından nazikçe öptü.
Fang başını eğdi ve onlar dans ederken o anın huzurunun üzerine çökmesine izin verdi. Böyle kalmak için ruhunu satardı.

Çok geç. Zaten onu korumak için sattın.
Evet, o pazarlığa başka bir şart koymalıydı. Onu sonsuza kadar onun kollarında bırakan biri.
Ben tam bir aptalım….
Dikkatini dağıtmaya çalışarak konuyu değiştirdi. "Akşam erken saatlerde Justin'le kısaca konuşuyordum ve ilginç bir şey söyledi."
"Yani?"
"Dev ve baban eğitimli Stratilerdi."
Ona ulusal güvenlik sırlarını koruyacak kadar dikkatli bir bakış attı. "Bu neden garip?"
Fang sohbeti başka yöne çekmeye başladı ama Peltier ayılarıyla ilgili onu rahatsız eden bir şey vardı ve onun ona güvenip güvenemeyeceğini görmek istediği bir şeydi. "Arkadyalılar."
Aimee bu kelime karşısında tökezledi. Kalbi korkuyla çarpıyordu. Bunu nasıl bilebilirdi? Hiç kimse bundan şüphelenmemişti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."
Ona dikkatle bakmak için hareket etmeyi bıraktı. "Bana yalan söyleme Aimee. Aptal değilim.
Bunu çözecek kadar uzun süredir buradayım ve bir Arkadialıyı, bir Katagarya sürüsünün ortasında saklandığının belirtilerini bilemeyecek kadar uzun süre korudum. Bilmiyormuş gibi davranmamı istiyorsan, o zaman birlikte oynarım. Ama bildiğimi bilmeni istedim."
Ve hayatını onun ellerine bırakıyordu. Ailesi onun bunu anladığından şüphelenirse onu sorgusuz sualsiz öldürürlerdi. Eirini ve Omegrion yasasını unutun, diri diri derisi yüzülürdü.
Fısıldamak için eğildi. "Ve senin sırrını da biliyorum."
Vücudundan soğuk bir ter boşanırken titredi. Onun yüzyıllardır koruduğu tek sırrı nasıl tahmin etmişti? Kendi ailesinin bile bilmediği bir sır…
Bunun için ondan nefret ettiğine şüphe yok.
"Ne sırrı?"
"Kyle'ın bir Aristo olduğunu ve senin onun güçlerini geliştirmesine yardım ettiğini."
Midesi bulanan Aimee, daha fazlasını duymaktan korkarak uzaklaşmaya başladı.
"Kimseye söylemeyeceğim Aimee. Yemin ederim. Ve kendim için korktuğum için değil. Bunu daha az umursayabilirdim. Asla incitmeyeceğim sensin, hiçbir şekilde."
Ve ona sırrını emanet ettiği için, ona bir sır vermek istedi. Hayatını onun ellerine bırakmıştı. Yapabileceği en azından iyiliğe karşılık vermekti.
"Gördüğün tek kişiler onlar mı?"
"Bence Zar bir ve muhtemelen Quinn olabilir."
Aimee içini korku kaplarken yutkundu. Belki de ona söylememeliydi. Ya sadece buna dayanarak onu reddederse? Arcadialılar kız kardeşini öldürmüştü. Kabul edildi, hayatını sona erdiren Taser'ı ateşlememişlerdi, ama eşini öldürdükleri için yine de ölecekti.

Onu daha önce itmişti. Bu sefer de yapabilirdi ve bu sefer onu yok etme gücüne sahip olacaktı.
Tanrım, kusmak istedi. Bu, kendi annesine veya babasına bile söyleyemediği bir şeydi. Yine de bilmeye hakkı vardı. Bunu ondan saklamak adil değildi.…
Derin bir nefes alarak ona baktı. "Ben de öyleyim."
Bu sözler kulaklarında çınlarken Fang ona bakmak için geri çekildi. Hayır. Mümkün değildi.
Kardeşleri gibi biri olsaydı kesinlikle bilirdi. Onu nasıl bu kadar tamamen kandırabilmişti?
"Ne?"
Ondan hiç sapmayan o berrak mavi bakıştaki korkuyu gördü. “Ben Arcadian'ım.
Vane gibi ben de ergenlikte değiştim. Hayatımda kimseye söylemediğim bir şey. Ailem bile bilmiyor.”
"Neden bana söyleyesin ki?"
Kendi yüzündeki Sentinel işaretlerini ona gösterirken, gözleri tuttuğu gözyaşlarından donuklaştı. "Sadece neyle bulaştığını bilmen gerektiğini düşündüm."
Fang, onu türünün en nefret edilen gruplarından biri olarak işaretleyerek antik Yunan tasarımının sarmal yaptığı yanağını avuçladı. Gözlerindeki korkuyu ve ona bu konuda güveneceğini gördü...
Onu seviyordu. Bunu yapmak zorundaydı çünkü bunu Nicolette Peltier'in Arcadialılar hakkında ne hissettiğini bilen bir Katagari'ye ancak ölüm arzusu olan bir aptal verebilirdi. Aimee'nin bunu annesinden saklamış olması her şeyi anlatıyordu.
Aimee kendini tamamen çıplak bırakmıştı ve ona açmıştı. Titremesine şaşmamalı.
"Benim için önemli olmadığını biliyorsun."
Aimee, onu kollarının arasına alıp kendine yakın tutarken bir hıçkırıkla boğuldu. "Bunca yüzyıl boyunca ne kadar korktuğum hakkında hiçbir fikrin yok. Sanırım bu yüzden bir Katagari ile çiftleşmeye kalkışmaktan bile bu kadar korktum. Öğrenirlerse bana neler yapacaklarını hayal edebiliyor musun?”
En iyi ihtimalle onu öldür. En kötü ihtimalle onu sakat bırak. Haklıydı, hafife alınacak bir şey değildi. "Bana söyleyecek kadar cesurdun."
"Sana o kadar güveniyorum ki kurt."
"Ve asla bu güvene ihanet etmeyeceğim. Yemin ederim."
Aimee tek bir gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti. Fang onu uzaklaştırdı.
Gözlerindeki şefkat onu eritti. Ona ihanet etmeyecekti, bunu biliyordu. Ama yine de onları bağlayamadı. Bu, tanrıların şimdiye kadar tasarladığı en umutsuz ilişkiydi.
“Peki bu bizi nereye bırakıyor?” diye fısıldadı, kendi başına bir cevap düşünemeyecek kadar korkmuştu.

Bakışları çeliğe döndü. "Benimle uzaklara gel. Sadece ikimiz. Tüm farklılıkları ve önyargıları unutalım. Sadece ayrılalım ve birlikte olalım.”
Her şeyin bu kadar basit olmasını ne kadar çok isterdi. Ama değildi. "Bunu yapamam Fang. Kardeşlerim beni korurken öldüler. Ama Bastien için güçlerimi kullanmayı asla öğrenemezdim. Kimseye güvenemediğimde bana ders verdi. Şimdi Kyle'ı onunkini kullanması için eğitebilecek tek kişi benim. Annem de beni kaybederse yıkılırdı. Mirasımızı sürdürmek için onun tek umudu benim. Peltier'ler en başından beri Omegrion'dalar.
Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorsun.”
Bakışları soğudu. "Bu gerçekten senin için benden daha mı önemli?"
"Hayır, ama sen ve ailem arasında seçim yapmamı sağlayamazsın."
Fang onun haklı olduğunu anlayınca yüzünü buruşturdu. Bencil davranıyordu. "Evet. Aptalca bir fikirdi.”
Ve bir an bile olsa onun kendisini onların yerine koyacağını düşündüğü için aptaldı. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Neden yapsın ki?
Kalbi kırıldı, çekildi. "Temizliği bitirsek iyi olur. Dediğin gibi, Nicolette'in sana bağırmasını istemiyorum."
Aimee, onun istiflenen sandalyelere dönüşünü izledi. Onu incitmişti ve bunu nasıl yapacağından emin değildi. Ama aralarında daha önce olmayan bir duvar olduğunu söyleyebilirdi.
Bitirdiklerinde üst kata çıktı. Odasının önünde durakladı. "İyi geceler Fang."
"Sen de." Ortadan kaybolup onu koridorda bırakmadan önce ona bakmadı bile.
İçini çekerek kendi odasına yöneldi.

* * *

Fang, Aimee odasına dönene kadar nefes almadı. Fury ile yaptığı kavgadan dolayı hala hissettiği acıya yüzünü buruşturarak kıyafetlerini çıkardı. O küçük SOB bir balyoz gibi yumruk atabilir.

Yorgun bir halde yatağa düştü ama yine de Aimee'yi düşünmekten uyuyamadı.
Kalbinde, burada sonsuza kadar kalamayacağını biliyordu. Ve eğer başka erkeklerle çiftleşmeye başlarsa, onu terk etmek ya da birini öldürmek zorunda kalacaktı. Ona dokunan birinin düşüncesi onu galaktik dış çemberlere döndürdü ve sinirlendi.
Ayrılmak zorunda kalacağım. Çünkü burada kaldığı ve ona sahip olmadığı her gün, içinde biraz daha ölüyordu.

BÖLÜM 22

Haftalar sonra, Fang hâlâ gitmemişti.
Ben tam bir kafa vakasıyım.
Hayır, o bir morondu ve Aimee'den ayrılmayı kendine yediremedi. Buradan ayrılıp onsuz tamamen mutsuz olmaktansa burada kalmayı ve en azından etrafta kimse yokken onu tutabileceği bir yerde mutsuz olmayı tercih ederdi.
Ama kaldığı her gün daha da kötüydü.
Thorn haklıydı. Sanctuary'de her türden bok mayalanıyordu. Wren, bir politikacının kızıyla görüştükten sonra kapı dışarı edilmişti ve şimdi Peltier'ler ve tüm Omegrion, kuzeninin son konsey toplantısında söylediği bir şey yüzünden onu öldürmek için can atıyordu.
Nicolette, çocuğun değerli ailesi için bir tehdit oluşturduğuna ikna olmuştu ve Aimee bunun bir yanlış anlaşılma olduğuna çok kararlıydı. Anne ve kızı sürekli olarak bu konuda kavga ediyorlardı ve bir veya iki kez Fang, kızıyla konuşurken neredeyse Nicolette'in boğazına geliyordu.
"Lütfen Fang. Bırak gitsin. O benim annem ve onu seviyorum." Aimee'nin tek söylediği buydu ama annesi ona bok gibi davranırken hiçbir şey yapmamak zordu.
Wren söz konusu olduğunda Fang, Aimee ile Wren'in uzak akrabalarının mirasına el koymaya çalışmasının şapırtısı olduğu konusunda hemfikirdi. Ama bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu. Şu anda tigard için bir kan avı vardı ve bir sürü kaplan onu takip ediyordu.
Fang onun için hissetti ve Wren söz konusu olduğunda en iyisini umdu.
Bu gece Sasha, Etienne, Colt ve Cherif ile bar görevindeydi. Tüm Peltier kardeşler arasında Dev onun favorisiydi ama Cherif yakın bir ikinciydi. Cherif, Remi'nin edepsiz tavrından yoksundu. Bunun yerine, yüce hüküm sürmek için seçmesi veya zorbalığı yapması gerekmediğini söyleyen sert bir aurası vardı.
O sadece öyleydi ve onu tahttan indirmek isteyenler için ölüm.
Sasha, ruh haline bağlı olarak burada kalan başka bir Katagari Lykos'du. Sürüsünden hayatta kalan son kişi, teknik olarak bir tanrıçanın korumasıydı. Ama tanrıçası evlendiğinden beri görevleri hafifti, bu da ne zaman canı sıkılsa Sığınaktaki diğer hayvanlarla takılmak anlamına geliyordu.
Uzun boylu ve sarışın olan Sasha'nın huysuz bir mizacı ve kesinlikle takdir edebileceği iğneleyici bir alayı vardı. Sonuç olarak, Fang diğer kurdu seviyordu ama türlerinin doğası gereği birbirlerinin yanında olmalarını zorlaştırıyordu. Aynı sürüde olmadıkları için burada son derece bölgeciydiler.
Kyle'ın ikizi Cody barda Sasha'nın yanında oturmuş kola içiyordu. İçkisiyle boğuldu.
Kaşlarını çatan Fang, onu neyin harekete geçirdiğini görmek için döndü. Bakışları, dar bir askılı atlet ve çok kısa olan bir şort giyen Aimee'ye odaklandı.

Ah, kesinlikle hayır, dedi daha yapmamayı düşünemeden. "O işte çalışmıyorsun."
Şerif kabul etti. “Duy, duy! Kıçını yukarı kaldır ve annen ya da baban seni görmeden üstünü değiştir.
Hepsine cehenneme giden bir bakış attı. “Siz insanlar güneşte mi doğdunuz? Burası boğucu sıcak ve siz eziklerin aksine, emirleri ileri geri yürütmek zorunda olan benim.
Fang alay etti. "O zaman sana parka giydirmediğimiz için sevin."
Bakışlarını ona dikti. "Benim üzerimde hiçbir yetkin yok, kurt." Kıvrılmış dudağıyla kardeşini tırmıkladı. "Sen daha da az."
Şerif cebinden telefonunu çıkardı. “Anneni arıyorum. Şu anda."
Ona tısladı. "Senden nefret ediyorum. Yemin ederim bir gün yemeğini zehirleyeceğim.” Sonra öfkesini Fang'a çevirdi. "Ve gecenin geri kalanında seninle konuşmayacağım."
Kendini örttüğü sürece bu onun için sorun değildi. Sahip olduğu vücutla onu böyle gezdirmeye niyeti yoktu. İnsanları ve hayvanları ondan uzak tutmakta zaten yeterince sorun yaşıyorlardı.
Cherif bira şişesini Fang'a doğru tuttu. "İşte senin için kardeşim."
Gülen Fang, yalnızca ilişkiniz olmayan bir kadına yakışan kamusal kadın modasına karşı bir dayanışma selamı olarak şişelerin dibini birbirine vurmak için elini kaldırdı.
"Hey Fang, bir ziyaretçin var."
Kulaklığından Dev'in sesine kaşlarını çattı. "Vane mi, Fury mi?"
"Hiç biri."
Fang kaşlarını çatarken şişesini bıraktı. Aklına gelen tek kişi Thorn olabilirdi ama Thorn genellikle ön kapıdan gelmezdi.
Yakıcı bir acı omzunu Thorn'un izinin olduğu yerden kestiğinde nefesi kesildi.
Ne oluyor be?
Acıyı belli etmemeye çalışarak, gözleri Varyk'e düşene kadar odayı taradı. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama bu isim bir fener gibi aklına geldi.
İnce keten bir takım elbise giymiş ve kusursuzca taranmış saçları ile, Fang'ın bir milyarderin süslü teknesindeki gibi burada yersiz görünüyordu.
Kulaklığı çıkarıp kapatan Fang, barın ortasında onunla karşılaştı. "Burada ne yapıyorsun?"
Varyk cevap veremeden, bir hayalete bakıyormuş gibi görünen Sasha oradaydı.
"Hayatta kaldın?"
Varyk'in bakışları yavaşça ona kaydı. Sasha'nın aksine yüz hatları tamamen boştu.
"Hain." Bu tek kelimede bir kobra ordusunu besleyecek kadar zehir vardı.
Sasha derin, korkunç bir homurtu çıkardı. "Kimseye ihanet etmedim."
Varyk'in yüzünden, tek kelimesine bile inanmadığı belliydi. "Ve yine de, geri kalanımız yerde avlanırken sen hayatta kaldın."
"Ölü bir adama göre çok sağlıklı görünüyorsun."

"Bu ifadede sandığından daha fazla ironi var, serseri. Şimdi seni öldürmenin benim için Savitar'ın saçma sapan kanunlarından daha önemli olduğuna karar vermeden önce defol önümden."
Sasha uzaklaşmaya başladı, sonra durdu. "Lera kararını yalnızca yaşıma göre verdi."
"Kardeşim de senden küçüktü ve yine de katledildi. Gözümün önünden çekil Sasha, yoksa hayatını kaybedersin."
Sasha gitti.
Fang, kurt gidene kadar konuşmadı. "Siz ikinizin nesi var?"
Ayrıntıya girmekten hoşlanmadığı belli olan Varyk, omuz silkti. "Unutulmuş tarih.
Ancak sen benim hediyemsin."
"Oh iyi. Fiyonk takmak zorunda mıyım?"
Yüzünde hiçbir ifade olmayan Varyk bir kumaş parçası çıkardı. "Kokuyu tanıdın mı?"
Fang daha burnuna götürmeden kokuyu aldı. Koku barizdi ve kırmızı görmesine neden oluyordu. "Sefalet."
Onayladı. Kaçtı. onu bulamıyorum Wynter'ı uyardım ve şimdi size haber veriyorum. Eminim başka birinin vücudundadır. Soru şu ki... kim. Senin için sertleştiği için gözlerini açık tut. Onu bulup ait olduğu yere geri gönderebilmemiz için temas kurmasını veya işleri batırmasını umuyoruz.
"Onu izliyor olacağım."
Varyk dönüp bardan ayrılmadan önce başını eğdi. Varyk, Dev'in durduğu kapıda durduğu sırada Fang kulaklığını tekrar taktı ve açtı.
"Ayı postu halıya ihtiyacım var."
Dev alay etti. "Eğlenceli. Şöminemde bir kurdun kafası güzel durur diye düşünmüştüm."
"Arkanı kolla ayı."
Önünü kollasan iyi olur. Seni yere indirdiğimde yüzünü görmek istiyorum."
Varyk kapıdan çıkarken onu tersledi.
Fang başını salladı.
Dev kulaklığını daha derine bastırdı. "Senden ne istiyordu, Fang?"
"Hiç bir şey. Sadece kurt işi.
Bu mesafeden bile Dev'in bakışlarını görebiliyordu. Bunu görmezden gelen Fang, Aimee'nin döndüğü bara geri döndü. Şimdi bir tişört ve kot pantolon giymiş, onu hala sertleştirmişti.
Ama en azından bu kıyafetten şikayet edemezdi. "Çok daha iyi."
Tezgahtan tepsisini kaparak ona hırladı, "Kapa çeneni kurt."
"Ah," dedi Cherif uzaklaşırken.
Fang onun peşine düşecekti ama ailesinin yarısı onları izlerken gidemezdi. Bunun yerine düşüncelerini Aimee'ye yansıttı. "Neyi söyleyeyim? Bütün gece beni New Orleans'taki son biftek parçasıymışım gibi izleyen üniversiteli kızların olduğu masaya gidip o küçük kızıl saçlıyla konuşacağım. Ne düşünüyorsun?"
Aimee masaya baktı ve kaskatı kesildi. "Gözlerini oyacağım."

"O zaman kendin için bana neden kızgınsın?"
Bir masayı silerken biraz utangaç görünme nezaketini göstermişti. "Çünkü farklı."
"Öyle düşünmüyorum."
Sipariş almaya gitmeden önce ona dilini çıkardı.
Fang güldü.
Aimee, işine giderken Fang'ı görmezden gelmeye çalıştı. Bu gece biraz eksiktiler, bu yüzden yukarıda okumak yerine buradaydı. Matt hasta olarak aramıştı ve Tara tuhaf davranıyordu. Aimee, onun karakterine tamamen aykırı olan emirleri karıştırırken bile onu izliyordu.
Aimee bir tabak kızarmış tavukla mutfağa dönerken yanına gitti.
"Bir şey mi oldu kızım?"
Tara başını salladı. "Ben sadece yorgunum ve bu insanlar gerizekalı. Yaşayanlardan ne kadar nefret ettiğimi hiç söylemiş miydim?
Aimee homurdandı. "Çoğu gün yaptığım kadar."
"Biliyorum. Bu sadece..." Adamların toplandığı bara bakmak için durdu. "Fang beni korkutuyor."
Aimee ona bir tabak tavuk fırlatmış olsaydı bu kadar şaşıramazdı. "Fang?"
Tara başını salladı. "Beni izleme şeklinden hoşlanmıyorum."
"Fang?" Aimee, bu tartışmaya inanamayarak tekrarladı. Kız aklını mı kaçırdı?
Uyuşturucu... kesinlikle uyuşturucu.
"Evet, Fang." Tara ürperdi. "Gözleri hep benim üzerimde. Sanki saldıracakmış gibi."
Aimee, Colt'la konuşurken arkası onlara dönük olan Fang'a bakarken kaşlarını çattı. Onlarla hiç ilgilenmiyor ya da ilgilenmiyor gibiydi. "Bununla bir şey kastetmediğine eminim."
“Evet, doğru. Dün gece üst katta bir kızı olduğunu biliyorsun.
Tara'nın ima ettiği şey karşısında Aimee'nin midesi yere çarptı. Kardeşleri, teorik olarak, buradayken güçleriyle sorun yaşayan birini herkesin gözü önünde tutmak için ses geçirmez bir oda inşa etmişlerdi. Gerçekte, iğrenç çiftleşmemiş erkek kardeşlerinin gözüne çarpan her kadınla vakit geçirebileceği bir yere dönüşmüştü. "Dolapta?"
"Evet. Onları duydum.
Aimee bir an tereddüt etti. Sonra buna inanmayı reddetti. Fang, Dev gibi bir erkek fahişesi değildi. Ayrıca, dün gece herkes yattıktan sonra onunla birlikteydi ve onun sımsıkı sarıldığını ve ondan bir "ele" ihtiyacı olduğunu doğrulayabilirdi.
Tara'dan uzaklaşarak güçlerini onunla iletişim kurmak için kullandı. Hey, seksi? Tara'yı mı rahatsız ediyorsun?
Tara kim?
"Arkamdaki garson."
Fang bakmak için döndü. O da onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.
"Ne için onu rahatsız ediyorsun?"
Tam da böyle düşünüyordu. "Boş ver tatlım. Aptalcaydı.”

Fang'ın başka bir kadına baktığını hiç görmemişti. Gözleri sadece onu görüyordu ve Dev, Etienne ve Serre'nin aksine bir oyuncu değildi. Bunu biliyordu.
Peki Tara hangi oyunu oynuyordu? Belki de hayal görüyordur….
En olası senaryo buydu.
Aimee bunu aklından çıkararak işine geri döndü.

* * *

Önce Fang işten çıktı ve odasına yöneldi. İnsan formunda geçirdiği onca saatten dolayı kaskatı ve ağrılıydı ve bir süreliğine çaresizce bir kurt olmaya ihtiyacı vardı. Gerçek haliyle yatağına uzandı ve içini çekti.

Ama buna rağmen Aimee'yi özledi. Alt kattaki barda onun sesini duyabiliyor ve ruhuyla hissedebiliyordu.
Gözlerini kapatarak onun kendisine katılmasını bekledi.
Yatağında göründüğünde saat ikiyi biraz geçiyordu. İkisi son birkaç haftadır aynı yatağı paylaşıyorlardı. Kurt formunu korurken bir insan olarak uyudu. Ailesinden herhangi birinin onları duymasını engelleyecek kadar uzakta olduğu için odasında "oynayacaklardı". Ama ailesi kapıyı çalar diye odasında uyudular.
Bunu yaptıklarında, onlar girmeden önce Fang parlayacaktı. Oynadıkları tehlikeli bir oyundu.
Yakalanırlarsa hayatı anlamına gelecek bir şeydi ama onun gözünde buna fazlasıyla değerdi.
Boynundaki kürkü okşarken içini çekti. Dünyada hiçbir şey onun ona dokunma şeklinden daha iyi hissettirmedi. Parmakları teninde ve kürkünde sihir yaptı.
Eğilip yüzünü onun postuna sürttü ve sıkıca sıktı. "Seni özledim."
Fang insana döndü ve yuvarlandı. Tamamen çıplak, onu yakın tutmak için kollarının arasına çekti. "Ben de seni özledim."
Aimee, dudakları onunkilere değdiğinde mutlulukla içini çekti. Bu sıkı, parçalanmış vücut, hayatında ihtiyaç duyduğu tek şeydi. Ve onunla birlikte kaçma dürtüsü hiçbir zaman bu gece olduğundan daha güçlü olmamıştı. Sadece onunla olmak istiyordu. Uzanıp onu avucunun içine aldı ve onun sarsılıp iç çekme şekline gülümsedi.
Fang, elini aletinin uzunluğu boyunca aşağı doğru sürüklerken sonsuza kadar burada kalmak istedi. Sevişmekten başka bir şey yapmamış olsalar da, ona olan sabrını hızla kaybediyordu.
Çok daha fazlasını istiyordu ama onu herhangi bir şeye zorlamak istemiyordu, özellikle de ebeveynlerinin birbirlerine besledikleri nefret göz önüne alındığında. Eğer gerçekten eşlerse, onun kendisini çekincesiz ve şüphe duymadan tamamen kabul etmesini istiyordu.
Yatakta gevşerken şeytani hisleri devreye girdi. Koridorda hafif bir hışırtı duyuldu.

Ağabeylerinden biri olduğundan endişelendi, başını yana eğdi, sonra küfretti.
Wren'di.
Ve Nicolette'i öldürmek için buradaydı.

BÖLÜM 23

"Neydi o?"

Fang ona söylemeyi tartıştı. İçindeki iblis, tigard'ı Nicolette'in üzerine salmak ve ayıyı öldürmesine izin vermek istedi. Bir çok problemlerini çözecekti.

Ama sonunda Nicolette, Aimee'nin annesiydi ve onu seviyordu. Tek başına bu, onun iblis olmayan yanlarının savaşı kazanmasını sağladı. "Bu Wren. Sanırım annenin peşinde."

Aimee, Fang'a bakarken nefesi kesildi. "Onu durdurmak zorundasın."

Şimdi?

Aklını mı kaçırmıştı?

Göğsüne bastırdığı çıplak göğüslerine baktı. Giydiği tek şey ince bir pembe külottu. Merhamet etmesi için yalvarana kadar onu yalamadan önce dişleriyle çıkarmaya niyetlendiği külotu.

Ama onu çoktan kurutmuştu.

Daha önce hiç olmadığı kadar cinsel olarak hüsrana uğramış, diye homurdandı. "Bırak onu yesinler."

"Diş!"

"Elbette. Ben gidiyorum." Vücuduna bir kot pantolon giyerek yataktan kalktı ve attığı her adımda tigard'a lanet okudu. Bu noktada Wren onu öldürmezse şanslı sayılırdı.

Fang kapıyı kırarak açtı.

Kaplan kılığına girmiş Wren, Sanctuary'nin üst katlarında ilerliyordu. Bir av peşinde olduğu belliydi.

"Kahretsin," diye nefes verdi Fang, tigardın aslında doğruca Nicolette'in odasına doğru gittiğini anlayınca.

Fang'ın lanetini duyar duymaz Wren döndü ve sanki saldırmaya hazırmış gibi çömeldi.

Fang, eylemle alay etmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. Sanki Fang'a karşı koyabilecekmiş gibi. "Kıçını kaldır buraya," diye çıkıştı Fang. "Şimdi!"

Wren ondan uzaklaşmaya başladı, bu onun ruh haline hiç yardımcı olmadı. Eğer onu dinlemeyecekse, Fang onu paramparça edecekti.

Aimee, etrafındaki kapıyı gözetlemek için yanına koştu. "Onu dinle Wren. Lütfen."

Tigard, Aimee'nin sesiyle donakaldı. Hala çıplak olmadığını umarak, Fang omzunun üzerinden baktı ve yüzünün bir tarafının kırmızı olduğunu ve dudaklarının oyunlarından şişmiş olduğunu fark etti. Ama en azından giyinmişti.

Daha hiçbiri kıpırdamadan başka bir kapı açıldı. Küçük erkek kardeşi Etienne kapı eşiğinde donup kalırken Aimee gözden kayboldu. Diğer erkek kardeşleri gibi uzun boylu ve sarışın olan ayı, Wren'den sadece birkaç on yıl daha yaşlıydı, ancak insan biçiminde daha yaşlı görünmüyordu.

Anında ayı şekline büründü.

Fang alçak sesle küfretti. Sıktığı dişlerinin arasından, "Sığınak'ta kavga yok," dedi ve aralarında durmak için hareket ederken Aimee'yi korumak için kapısını kapattı.
"İkiniz de bizi yöneten eirini yasalarını biliyorsunuz."
"İşaretlendi, kurt. Geri dur."
Fang, Ayı Baba'nın kalın sesini duyunca duraksadı. Normalde ayı uysal ve neşeliydi. Ama bu ton tamamen ticari ve ölümcüldü.
Wren, ünlü Baba Ayı ile yüzleşmek için insan formuna büründü. "Yanlış hiçbir şey yapmadım. Bu saçmalık ve hepiniz bunu biliyorsunuz."
Baba Ayı, "Delirmişsin," dedi. "Yavrularımı ve eşimi tehdit ettin."
Fang sessiz kalmak zorunda kaldı. Cehennem, hepsi yavruları tehdit etti. Yükselirken Dev'e pislik demiş ve onu dövmekle tehdit etmişti.
Ama Ayı Baba'nın Wren'i rahat bırakmayacağı belliydi.
Wren bakışlarını kısıp ayıya dikti. "Hayır, yapmadım. Ama sürtüğüne artık onun için burada olduğumu söyleyebilirsin.
Baba Ayı ona doğru koştu.
Fang aralarına girdi ve hamlesini yaptığı sırada babasını yakaladı. Ayı güçlüydü ama Fang'ın içindeki iblis ona ayıyı geride tutma ve Wren'i öldürmesini engelleme yeteneği verdi.
Hayal kırıklığı içinde kükreyen babası, Fang'ı müthiş bir pençe yumruğuyla kenara itti ve Wren'in peşine düştü.
Wren parlayarak kaplan şekline büründü ve anında bir ayıya dönüşen Papa'nın üzerine atıldı. Etienne ona arkadan saldırırken, daha büyük ayıyı boğazından yakaladı.
Etienne onu duvara fırlatıp kocaman pençesiyle bir bacağını açık bırakırken Wren tısladı.
Sersemleyen Wren, yaralı bacak tokasını tutmak için ayağa fırladı.
Fang yeniden katılmaya çalışıyordu ama omzu yırtılmıştı ve yan tarafından kan akıyordu. Gah, acıdı ve yandı.
Ayılar, Wren'e doğru yola çıkmadan şaha kalktılar. Koridorda parlak bir ışık parladığında sadece iki adım atmışlardı.
Wren geri çekildi, dövüşmeye hazırdı, ancak şimdi koridorda Vane ve Fury'yi görünce duraksadı.
İnsan kılığında Vane, Fang'ın kanayan omzuna bir kez baktı ve gırtlağından alçak sesle homurdandı. Aubert'i mi? Aklını mı kaçırdın?"
Ayı Baba ya da gerçek adıyla Aubert, bir anda insana dönerken, Etienne bir ayı olarak kaldı. "Ölüm için işaretlendi. Hiçbir şeyin yokken seni yanımıza aldık kurt.
Bize borcunuzu böyle mi ödüyorsunuz?"
Vane'in gözleri parlıyordu. "Hayır Aubert. Sana ve Nicolette'e olan borcumu unutmadım.
Ama bunun bir masumun başına gelmesine seyirci kalarak seyirci kalmayacağım. Wren'in onu destekleyecek bir klanı yok. Bu yüzden ona benimkini teklif ediyorum."

Fang, bu sözleri duyunca şaşkına döndü. Vane aklını mı kaçırmıştı? Omegrion tarafından aranan birine barınak teklif etmek intihardı.
Ayı Baba da bir o kadar kuşkuluydu. "Omegrion'un kararnamesine karşı ona destek mi olacaksın?"
Vane cevabında tereddüt etmedi. Yüzü asık ve ölümcüldü. "Çok dürüstsün."
Fang, Wren'in omzunun ötesine baktı ve onun gözlerinde Aimee'nin niyetini görünce yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Bu işe girmeye cüret etme," diye düşündü içinden Aimee'ye.
Her zamanki gibi dinlemedi. "HAYIR!"
Hepsi arkalarında koridorun ortasında Aimee'yi görmek için döndüler. Onun kimin odasında olduğunu sadece Wren ve Fang biliyordu.
Babasından Fang'a bakarken yutkundu. "Baba, lütfen. Bunu yapma. Bu yanlış ve bunu biliyorsun. Wren bizim için bir tehdit oluşturmuyor."
"Deli misin kızım? Anneni öldürmek için burada."
Artık daha fazla kapı açılıyordu. Rahatsızlığı araştırmak için daha fazla hayvan geliyordu. Bu, Wren için gittikçe daha kötü görünüyordu.
Ayı Baba uyararak, "Buradan asla canlı çıkamayacaksın," dedi. "Hiçbiriniz."
Fang, Aimee'ye baktı. "Ne yapacağız?"
"Beni rehin al."
O enayi ona yumruk attı. "Ne?"
"Beni duydun Fang. Onlar onu öldürmeden önce Wren'i buradan çıkarmalıyız.
"Bunu yaparsam buradan yasaklanırım. Sonsuza kadar."
Gözlerinde yaşlar parladı. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum. Ama Wren ölürse kendimi affedemem. Lütfen ona yardım et."
Fang çığlık atmak istedi. Ondan çok fazla şey istiyordu. Yine de çok genç... ve masum olan Wren'e baktığında onun haklı olduğunu biliyordu.
Çocuğun ölmesine izin veremezlerdi. Ve daha da önemlisi, Vane ve Fury burada onu korumaya çalıştıklarına göre, onlar da öldürülürdü. Ne pahasına olursa olsun kardeşlerini korumak zorundaydı, içindeki iblis onların ölmesini izleme ihtimaline gülse de.
Kahretsin!
Bir kalp atışı sonra Fang, onu kollarının arasına aldı, elinde bir bıçak gösterdi ve ardından onu tehdit edercesine boğazına dayadı. Bunun ironisi onda kaybolmadı. Onunla tanıştığı gibi onu da kaybetmek üzereydi.
"Bizi takip etmeye cüret etme," diye ailesini uyardı. "Yaparsan onu öldürürüm." Fang, üçüne bakmak için döndü. "Öfke, Vane, Wren'i buradan çıkar."
Wren itiraz etmeye başladı ama bunu yapamadan Vane onu boynundan yakaladı ve koridordan fırlattı.
Fang başını onunkine yasladı ve yaptıklarına ağlamak istedi. Güçlerini kullanarak kardeşlerini takip etti ve ikisini penceresiz karanlık bir odaya soktu.
Tek ışık, odanın iki ucundaki iki masanın üzerindeki iki loş lambadan geliyordu.

Modern mobilyalar şık ve yüksek teknoloji ürünüydü, duvarların koyu gri çelikten yapıldığını söylemeye bile gerek yok.
Bu bir tekneydi.
Fang, Aimee kollarında dönüp ona sıkıca sarılmadan önce bunu zar zor fark etmişti.
Vane lanetlendi. "Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız? Kaplanla senin aranda kalsın, mahvolduk."
"Hayır değilsin." Wren kendini Sığınak'a geri göndermeye çalıştı. "Ne oluyor be?"
"Seni kilit altında tuttum," dedi Vane.
Wren, Vane'in peşinden gitmemesi gerektiğini biliyordu -kurt alt edilemeyecek kadar güçlüydü- ama yüzündeki ifadeden, tigard'ın denemek istediği belliydi. "Kaldır onu."
Van başını salladı. "HAYIR. Senin intihar ettiğini görmek için tüm klanımı tehlikeye atmadım."
"Bu senin savaşın değil."
"Evet öyle. Bir pislik açgözlülük yaptı diye oturup masum birinin ölmesini izleyecek değilim."
Wren, Vane'in kahramanlığıyla alay etti. "Teşekkürler Bay Fedakar ama kaplan yardımınızı istemiyor. O yüzden defol git."
Biri alkışlamaya başladı.
Aimee'yi hâlâ yanında tutan Fang, Kara Avcı Jean-Luc'un sağındaki bir kapıdan odaya girdiğini gördü. İnsan hayatında bir korsan olan ölümsüz vampir avcısı, eski görünümünün çoğunu hâlâ koruyordu.
Sol kulak memesinde parıldayan küçük altın bir halkayla, baştan aşağı siyahlar içinde bir çift deri pantolon, düğmeli ipek bir gömlek ve motorcu çizmeleri giymişti. Uzun, düz siyah saçları,
yüzünün keskin açılarını vurgulayan şık bir kuyruğa geri çekildi. Gözleri o kadar koyuydu ki gözbebekleri bile seçilmiyordu ve o gözler eğlenceyle dans ediyordu. "Güzel söyledin, kaplan."
"Kes sesini kucak köpeği, bu senin de savaşın değil."
Jean-Luc bu hakaret karşısında derin bir nefes aldı. "Oğlum, kendini onsuz bulmadan önce o dile öğüt versen iyi olur."
Wren ona doğru bir adım attı ve zaman geçirdiği insan korsanın arkasından kapıdan içeri girince donakaldı. Yüzündeki rahatlama barizdi.
İnsan, Wren'in yanına koştu ve kollarını ona doladı. "Çok geç olmadan sana ulaştıklarına çok sevindim. Gerçekten aptalca bir şey yapmayacaktın, değil mi?"
"Oh, hayır tatlım, çok geç kaldık," dedi Fury küçümseyerek. "Kaplan çocuk yanlış bal ağacına işedi ve bütün arıları ya da bu durumda ayıları çıldırttı."
Fury önce Fang'a sonra da Aimee'ye baktı. "Ayıları tanıdıkça, kaplandan önce kurdu avlayacaklar. İyi hareket, Fang. Tek kızlarıyla öpüşüyorlar. Gerçek hızlı.
Biliyorsun, çikolata bizim türümüz için öldürücü. İntihar etmek istiyorsan, bunu yapmanın çok daha az acı verici bir yolu olduğunu düşünüyorum."

"Kes şunu Fury," dedi Vane, Fang ve Aimee'nin durduğu yere giderek. "Onu geri göndermeliyiz. Şimdi."
Fang, Fury'nin ölümünü ve gömülmesini düşündü. Kardeş olsun ya da olmasın, o kurt hâlâ sinirlerini bozuyordu ama Vane haklıydı. "Biliyorum."
Aimee'nin gözlerinde yaşlar parladı ve onları öpmek için can atarken gözyaşları onu paramparça etti.
"Ayrılmak istemiyorum."
Bu sözler kararlılığını paramparça etti.
Vane, Fang'ın hissettiği kadar hasta görünüyordu. "Ben de Bride ile olan ilişkimin sona erdiğini düşündüm.
Kahretsin, insanlar ve hayvanlar, bu bok berbat.
Fang daha fazla hemfikir olamazdı.
Fury homurdandı. "Sen lidersin, Vane. Yol göstermek."
Vane tavana baktı ve içini çekti. “Biraz beynim olsaydı, ki açıkçası bende yok, bu işe asla bulaşmazdım. Kardeşimi ve Wren'i ayılara teslim eder, karımı alır ve çocuklarımızı büyütmek için güzel, sakin bir yer bulurdum. Sinirli bir bakışla hepsini süpürdü. "Ama açıkçası, ben gerçekten gezegendeki en aptal adamım."
Jean-Luc çizmesinden uzun, ince bir stiletto çıkardı ve onu Vane'e uzattı. "İşte, dostum. Ya senin için ya da onlar için. Bir kesim ve tüm problemlerin çözüldü, ha?”
"Beni baştan çıkarma." Vane birçoğunu incelerken gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Wren, iyi dinle, çünkü dostum, şansın azalıyor. Nicolette'i öldürürsen ölürsün. Bundan geri dönüş yok.”
Wren onunla alay etti. “İdam emrinden geri dönüş yok. Dönem."
Fury inkar anlamında başını sallayarak öne çıktı. “Oylama geldiğinde sen orada değildin. Konsey sipariş üzerine bölündü.”
Wren kaşlarını çattı. "Sen ne diyorsun?"
"Kurtulma şansın olduğunu," dedi Vane, "ama Nicolette'i intikam için öldürürsen değil."
Wren, sanki içten içe tartışıyormuş gibi tereddüt etti.
Van içini çekti. "Aileni öldürmek konusunda masum olduğuna dair konseye kanıt verirsen Savitar, Omegrion'un emrini iptal eder."
Wren ona kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Maggie ile çıktığım için beni öldürmeye çalışıyorlar.”
Fury tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sen nesin aptal? İnsanla çıkman, Mama Lo'nun seni neden kovduğunun katalizörü. Ölüm fermanı, aileni öldürdüğün içindir.”
"Kim söylüyor?"
"Kuzeniniz Zack."
Wren sanki bir şeyi öldürmek istiyormuş gibi çenesini sımsıkı kapattı.
Fang'ın içindeki iblis, tigardın masum olduğu gerçeğini biliyordu. Ve öfkeli. En azından onu suçlayabileceğinden değil.

Ama bu onu sadece sinirlendirdi. Wren, Maggie'ye karşı kıçını korumuş ve Sanctuary'den uzak durmuş olsaydı, Fang, Aimee'yi terk etmek zorunda kalmazdı.
Lanet olsun o bencil piç kurusuna.
Vane sakince, "Sana yardım edebiliriz, Wren," dedi. "Ama bize güvenmek zorundasın."
Wren alay etti. “İnancımı ya da hayatımı kimsenin ellerine bırakmıyorum. Beni yakalayan her şey mahvoldu ve şu anda kıçım bundan ağrıyor.
Fury tiksintiyle dudağını büktü. "Güzel görüntüler var, kaplan. Grafik. Hiç çocuk kitabı yazmayı düşündün mü?”
Fang, kardeşinin kafasının arkasına hafifçe vurdu.
"Ah!" Fury vurulduğu yeri ovuşturarak tersledi. Fang'a baktı.
Fang, Vane'e baktı. "Saldırmadan önce bu kadar sinir bozucu muydum?"
Van tereddüt etmedi. "Evet ve çoğu zaman hala öylesin. Ve artık konudan saptık.”
"Tartışılacak bir şey yok," dedi Wren sinirli bir şekilde. "Beni sonsuza kadar burada tutamazsın, kurt.
Beni bir tekneye bindirmek onları kokumdan uzak tutmak için iyi bir numaraydı ama onları almayacak.
nerede olduğumu anlamak için uzun. Senin tek yaptığın, Kara Avcıları kavgamıza sürüklemek ve Acheron'u tanıdığıma göre, eminim bu onu eğlendirmeyecektir."
Wren yorgun bir iç çekiş vermek için durakladı. “Benim için gelecekler ve hepimiz durmayacaklarını biliyoruz. Bana kendi şartlarıyla saldırmalarındansa onlarla kendi şartlarımla yüzleşmeyi tercih ederim."
Wren kapıya yöneldi.
Jean-Luc'un yanından geçerken Kara Avcı onu yakaladı. Wren tepki veremeden korsan onu eğlendirdi.
Çileden çıktı, homurdandı ve değişti ama daha fazlasını yapamadan yere yığıldı.
İnsanın yüzü bembeyaz oldu. "Ne yaptın?"
"Onu eğittim."
Fury, Wren'in bilinçsiz tigard formuna bakarken başını kaşıdı. "Uyandığında çok sinirlenecek."
"Hiç şüphesiz," diye onayladı Jean-Luc. "Bu nedenle, iyileşene ve ne yapması gerektiğini planlayana kadar onu en az bir veya iki gün gözetim altında tutmamızı öneriyorum."
Vane pek ikna olmuş görünmüyordu. "Evet, ama eğer dinlemezse..."
Maggie, "Planını bul," dedi, "ben de onu dinlediğinden emin olayım."
Fury ona güldü. "Bu kadar kendini beğenmiş olma, insan. Wren, manipüle edebileceğin türden bir canavar değil.”
Aimee, Fang'a bilgiç bir bakış atarken ona başını salladı. "Hayır Fury, yanılıyorsun. Onunla Wren farklı.
Fury kenara çekildi ve Maggie'nin elini kendi avucunun içine aldı. Avucunu görmek için çevirdi.

"Arkadaş değiller."
Aimee, Fang'a baktı ve kalbi gümbür gümbür atıyordu. Onu her parçasıyla seviyordu.
"Birini derinden önemsemek için çiftleşmek zorunda değilsin. Wren'in onu dinleyeceğini düşünüyorum."
"Yapabileceğimiz tek şey denemek." Vane, Wren'e yaklaştı. "Bize yardım edin çocuklar."
Adamlar Wren'in tigard formunu alıp onu dar koridordan yemyeşil bir yatak odasına taşırken Aimee, Maggie'yi kenara çekti.
"Wren'in masumiyetini kanıtlamasının bir yolu olduğuna gerçekten inanıyor musun?" Maggie, Wren'i bir battaniyeyle örterken Vane'e sordu.
"Bilmiyorum. Ailesini öldürmediğinden bile emin değilim. Kuzeni, konseyde müthiş bir tartışma yaptı."
Aimee, Fang'ın inatçı kardeşini itme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Artık Fang'ın bunu nereden aldığını biliyordu. "Onları o öldürmedi. Onu getirdiklerinde oradaydım. Bundan dolayı çok travma geçirmişti. Üç hafta boyunca kollarını kendine dolamış sağlam bir şekilde bir köşede oturdu, ne zaman insan kılığına girse ileri geri sallanıyordu. Tigard, leopar ya da kaplan olarak kıvrılıp kaldı."
Van kaşlarını çattı. "Sana getirildiğinde yaralı mıydı?"
Aimee soru karşısında tereddüt etti. Vane, ailesiyle kavga edip etmediğini öğrenmek istedi. Dürüst olmak gerekirse, cehennem gibi görünüyordu. Ama bunu bilmelerini istemiyordu çünkü kalbinde ve Aristo'nun güçleriyle Wren'in tamamen masum olduğunu biliyordu.
"Biraz sarhoştu."
Vane şüpheci görünüyordu. "Az mı yoksa çok mu?"
"Tamam, çok," Aimee gönülsüzce itiraf etti. "Ama iki yetişkin Katagarya ile kavga etmiş olsaydı, olduğundan çok daha fazla yaralanırdı."
"Tabi onları zehirlemediyse," dedi Fury. "Zack onları nasıl öldürdüğünü gerçekten söylemedi."
Maggie öne çıktı. "Hala inanmıyorum. Bu onun içinde değil."
Fury alaycı bir kahkaha attı. "Evet ve sen hayal görüyorsun. Bebeğim, flaş haberler, sen ve korsan dışında burada hepimiz hayvanız. Ve hepimizde bir katil içgüdüsü var."
Evet, ama korumak ve yemek için öldürdüler. Menfaat için öldürmediler. Aimee, Wren'in bilinçsiz bedenine özlemle bakarken içini çekti. "Ergenlik döneminde gerçekten zor zamanlar geçirdi. Formunu koruyamadı ve küçük şeyler yüzünden aşırı derecede şiddetli patlamalar yaşadı.
Vane tek kaşını kaldırdı. "Örneğin?"
"Mutfakta çalıştığı ilk gece Dev onu ürküttü ve Wren elindeki bıçakla Dev'in boğazını kesti. Neyse ki Dev, sadece küçük bir yara olacak kadar hızlı geri çekildi, ancak refleksleri daha yavaş olsaydı veya Dev bir insan olsaydı, ölümcül olabilirdi.
Fang hala gerçeği biliyordu. Thorn ve "armağanları" sayesinde, olanlardan hiç şüphesi kalmamıştı. "Bu onun ailesini öldürdüğü anlamına gelmez."

Jean-Luc itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Oldukça lanetleyici. Normal insanlar böyle şeyler yapmaz.”
Korsanların dünyasında olmayabilir ama Fang vahşi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Aimee'nin onu cehennemden çıkardıktan sonra gece terörü yaşamayı bırakması uzun zaman almıştı. Panik içinde çılgınca insanlara saldırmayı bırakmadan önce. Ama Aimee için o yine öyle olacaktı.
"Hayır, ama ciddi şekilde saldırıya uğramış ve bunu durdurmak için güçsüz olan biri bunu yapardı."
Hiddet başını salladı. "Bilmiyorum kardeşim. Bence başına gelenleri Wren'e yansıtıyorsun.
Hayır, değildi ama onlara güçlerini ya da ruhunu sattığını söyleyemezdi.
Maggie, Aimee'ye baktı. "Wren en son ne zaman birine, önce onlar kendisine saldırmadan saldırdı?"
Aimee cevabında tereddüt etmedi. "Dev ile sadece bir kez, ama dediğim gibi, bu olduğunda korkmuş ve titriyordu."
Maggie başını salladı. "Bende böyle düşünmüştüm. Wren bu konuda masum. Bana ailesinin birbirini öldürdüğünü söyledi ve ben ona inanıyorum. Şimdi kafa kafaya verip bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyız."
Ancak Fang, söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyordu.
Ayrıntıları tartışmaları için onları yalnız bırakarak Aimee'yi odadan çıkardı ve dar koridora çıkardı.
"Ne yaptık, Aim?"
Aimee yüzüne düşen saçlarını geriye doğru atmak için uzandı. Bu gece için ağlayabilirdi.
Zamanı geri alabilmeyi ve tekrar odasında Fang ile birlikte olabilmeyi ne kadar çok isterdi.
Ama yapamadı.
"Geri dönüp onları Wren'in peşine düşmekten alıkoyabilir miyim bir bakayım."
“Hala siktir et diyorum. Hadi gidelim…."
Ailesi onları dünyanın sonuna kadar avlayacaktı.
Aimee madalyonunu onun eline verirken dudaklarını onun bıyıklı yanağına değdirdi. "Seninle birlikte olmanın bir yolunu bulacağım, Fang. Yemin ederim."
Fang, onun söylediği tek kelimeye bile inanmasa da başını salladı. Daha önce umutsuz olmuştu.
Şimdi... bu sonsuza dek bir vedaydı ve o bunu biliyordu.

BÖLÜM 24

Aimee, Peltier Evi'nin arka kapısından girerken derin bir nefes aldı. Burası olmak isteyeceği son yerdi ama neden geri dönmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Eğer yapmasaydı ailesi, Fang'ı ve tüm klanını öldürürdü.

Olacaklara kendini hazırlayarak kapıyı kapattı ve merdivenlere yöneldi. Dev mutfağa açılan kapıdan çıktığında, o sadece koridordaki masaya kadar ilerlemişti. Bir saniye önce onun yerini öfkeye bırakan gözlerindeki rahatlamayı gördü.

"Demek geri döndün."

Aimee omuz silkti. "Orası benim evim."

Onunla alay etti. "Yerinde olsam başka birini bulurdum."

Onu ta ruhuna kadar ısıran ses tonunun soğukluğu karşısında kaskatı kesildi. "Dışarı mı atılıyorum?"

"Uyarıldın. Kendi tarafını seçtin ve bu yanlış taraftı."

"Bizi bırak."

Aimee, annesinin buyurgan ses tonuna baktı. Annem merdivenlerin başında onlara dik dik bakıyordu. Dev mutfağa dönmeden önce ona başını salladı. Kendini annesinin yanına kadar parlattı. "Bana vurmayı aklından bile geçirme anne.

Havamda değilim. Ve bu sefer karşılık vereceğim."

Annesi gözlerini kısarak ona baktı. "Klansız melez bir yetim için hepimizi feda mı edeceksin?"

Annem, Wren hakkında konuşuyordu ve Aimee'nin sadakatini bir arkadaş olarak kabul etse de, onun için en önemli olan Fang'ın hayatıydı. "Asla. Ama bir masumun boşu boşuna mahkûm olmasına seyirci kalamam. Söylenen yalanı görmüyor musun anne? Wren'i tanıyorum.

onunla konuşurum Kendisinden başka kimse için bir tehdit değil."

Yine de annesinin yüzü kızgın ve soğuktu. Ailesi ve özellikle annesi aptal değildi. Annesiyle babasının Fang'la kendi isteğiyle ayrıldığını bildiğinden hiç şüphesi yoktu. Geçen aylarda onu nasıl koruduğu göz önüne alındığında, ona asla gerçekten zarar vermeyeceğini bilmeleri gerekiyordu.

"Hepimize ihanet ettin."

Aimee içini çekti. "Doğru olanı yapmak ihanetse, o zaman evet, sanırım yaptım. Şimdi ne yapacaksın anne? Beni öldür?"

Annesi ona vahşice homurdandı ama Aimee arkasında durdu.

Wren'in odasında bir şey paramparça olmadan bir an önce etraflarındaki hava cızırdadı.

Aimee, kapıya koşup kapıyı açan annesini takip etti. Bu iş çözülene kadar uzak durmasını söylemiş olmalarına rağmen, Wren'i orada bulmayı yarı yarıya bekliyordu. Kokusundan bunun bir kaplan olduğunu anlayabiliyordu ama odayı arayan sarışın adam Wren değildi.

"Burada ne yapıyorsun Zack?" diye sordu annesi.

Kaplan bir çekmeceyi açarken dudaklarını kıvırdı. "Piç elimizden kaçtı. Onu arayan Strati'ye yaymak için üzerinde onun kokusu olan bir şeye ihtiyacım var."
Aimee bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. Strati, avlanmak ve öldürmek için özenle eğitilmiş seçkin Katagarya askerleriydi. Kardeşleri Zar ve Dev, babasıyla birlikte teknik olarak Strati savaşçıları olmamaları gerektiği halde onlardı. Ancak Peltier klanı tamamen görünüşe ayak uydurmakla ilgiliydi.
Annesi, Wren'i savunurken, "Onun hiçbirine ihtiyacın yok," dedi.
"Evimden defol."
Zack dinlemedi. Başka bir çekmeceyi açmak için hareket etti.
Annesi onu kapatmak için güçlerini kullandı. "Sana gitmeni söyledim."
Kaplan onunla yüzleşmek için döndü. "Benimle dalga geçme ayı. Benim kadar senin de kaybedecek çok şeyin var.
"Ne demek istiyorsun?"
Ama Aimee zaten biliyordu. Güçleri, burada olup bitenlerin mükemmel bir görüntüsünü çizdi. "Omegrion'da Wren aleyhinde konuşan sendin... yalan söyledin."
Annesi ona bakmak için başını salladı. “Aptal olma, yavru. Yalan kokusu alırdım.”
Aimee başını salladı. "Hayvan yalan söylemeyi alışkanlık haline getirirse hayır. Kokusunu kolaylıkla maskeleyebilirdi.”
Zack ona doğru bir adım attı ve yolunun annesi tarafından engellendiğini gördü.
"Aimee doğruyu mu söylüyor?"
Zack kendi sorusuyla cevap verdi. "Sen?" Annesine tek kaşını kaldırdı. "Wren'in gerçekten delirdiğini mi düşünüyorsun? Açıkçası? Sadece onun buradan gitmesini istedin ve onu kovmak için her türlü bahaneyi kullandın. Kabul et Lo. Burada ailenden başka kimseyi istemiyorsun ve geri kalanımıza karşı kibar olmak zorunda olmak seni üzüyor.”
Annesi boğazından kısık bir sesle homurdandı.
Gerçek bu değildi. Annesi çoğunu hayatı pahasına korurdu ama Wren gibi annesinin hiç güvenmediği kişiler de vardı. Ve o, haklıydı, Nicolette burada onun çatısı altında olmaktan nefret ediyordu. Josef'e teşekkürler.
Ailesi geçmiş yüzünden çok yaralanmıştı. Kardeşlerini öldüren güvendikleri kişi adına. Ve bunun için annesini hiç suçlayamazdı.
Zack bakışlarını kıstı. "Eğer Savitar gerçeği öğrenirse senin ve tüm yavrularının peşine düşer. Kıymetli Sığınağınızdan bir tuğla bile kalmayacak.”
Annesi onu yakaladı ve duvara fırlattı. Sırtını ona dayayarak yere indi, ama bu onu hiç korkutmuşa benzemiyordu.
Zack ona gerçekten güldü. "Sığınak kurallarına ne oldu, Nicolette?"
Aimee, kaplana tekrar saldıramadan annesini yakaladı.
"Defol kaplan," diye hırladı Aimee. "Annemi bırakırsam, Savitar ya da başka bir şey için endişelenecek kadar senden geriye kalmayacak."

Zack kendini duvardan uzaklaştırdı. İkisine de göz kırptı. "Senin benden daha fazla kaybedecek şeyin var. Bana ikimizin de kıçını korumak için ihtiyacım olanı ver.
Şimdi gülen annesiydi. "Tamamen aptal mısın? Wren kokusunu hiçbir şeyin üzerinde bırakmadı. Etrafına bak aptal. Burada kişisel eşya yok.
Vücudundan bir elbise çıkar çıkmaz hemen onu yıkar veya yok ederdi. Hatta kokusu kendisininkini kamufle etsin diye burada bir maymun bile besliyor. Onu asla izleyemezsin. Kabul et Zack, yavru senin ve babanın toplamından daha fazla zekaya sahip."
Aimee aniden annesinden etkilendi. Annesi bunu biliyordu ve yine de Wren'in Marvin'i elinde tutmasına izin vermişti. Ondan ne kadar farklı. Ve bu, kalbini yeni bir saygı dalgasının doldurmasına neden oldu.
Zack'in burun delikleri öfkeyle açıldı. "Bu daha bitmedi."
“Oui, ama öyle. Buraya bir daha gelirsen, şifreli ya da şifresiz, seni ölü göreceğim.”
Zack homurdanarak ortadan kayboldu.
Havadaki gerilim önemli ölçüde azaldı.
Annem ona doğru dönerken yavaşça nefes verdi. "Aimee, kurdunu ara ve olanlar hakkında onu uyar. Eminim Wren'in nerede olduğunu biliyordur ve onları kaplanın köşeye sıkıştırılmış ve çaresiz olduğu konusunda uyarabilir. Zack, konumundayken her şeyi yapabilir."
Annesinin ani dönüşü karşısında kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Neden inanılmaz derecede anlayışlısın? Alınma anne, bu beni korkutuyor.”
Annesi ona sert bir bakış attı. "Wren'i hiç sevmediğimi biliyorsun. Ama içindeki yırtıcıya saygı duyuyorum ve bir başkası tarafından manipüle edilmekten hoşlanmıyorum. Aptal yerine konmaktan da hoşlanmıyorum.”
Annesi başını salladı. "Zack ve babasının neden buraya gönderildikten sonra Wren'i kontrol etmek için sürekli aradıklarını sorgulamalıydım. Zihnime şüphe tohumları ekmelerine izin verdim ve onda benim görmemi istediklerini gördüm. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum."
Aimee'nin yanağına dokunduğunda bakışları yumuşadı. "Sana hak veriyorum yavrum. Kör değildin. Şimdi, Savitar'ın gazabının ağırlığı hepimizin üzerine çökmeden önce bunu düzeltmeliyiz." Aimee'yi kapıya doğru itti. "Git onları uyar. Seni, dinleyecekler.”
"Ne yapacaksın?"
"Baban ve kardeşlerinle konuşacağım. Korkarım çok tehlikeli bir durumun eşiğindeyiz ve hepsinin hazırlıklı olmasını istiyorum.”
Aimee kapıya doğru bir adım attı, sonra duraksadı. "Seni seviyorum anne."
"Je t'aime aussi, ma petite. Şimdi git ve bunu elimizden geldiğince düzeltelim.”

* * *

Fang, dışarıda yağan yağmura bakarken, Aimee ayrılmadan hemen önce ona verdiği madalyonu yumruğunda tuttu. Vane'in evindeki odasında tek

başına, sırtını duvara yaslamış ve bir dizini bükmüş yatağında oturmuş, aşağıda Bride ve Vane'in güldüğünü duyabiliyordu.

Bu ses, yumruğunu duvara geçirmek istemesine neden oldu.
Ayı Baba'nın kendisine verdiği yaralar nedeniyle vücudu bir kurda dönüşmeyi istese de, bunu reddetti. Bir kurt olarak, onun bu tek parçasına tutunamazdı. Ve şu anda ona dokunması gerekiyordu.
Madalyonun kokusunu içine çekebilmek ve o gitmeden önceki son görüşünü hatırlayabilmek için madalyonunu dudaklarına bastırdı. Jean-Luc'un gemisindeydiler. Dudaklarını öpüp onu yalnız bırakırken güzel yüzünden yaşlar akıyordu. Ondan uzaklaşıp gözden kaybolduğunda elleri onun üzerinde oyalanmıştı.
Bunun acısı dayanabileceğinden fazlaydı.
Sığınaktan ayrılamamasına şaşmamalı.
Telefonu çaldı. Aimee olduğunu anlayana kadar görmezden gelmeye başladı. Uzanarak yatakta dengesini kaybetti ve yere çarptı. Onu özleyeceğinden korkarak kapıyı açtı ve yaralı omzundaki ve kolundaki acıyı görmezden geldi. "Buradayım."
"İyi misin?"
Tekrar yatağa girerken inlememek için dişlerini gıcırdattı.
"Kesinlikle."
"Sesin pek iyi değil. Çok acı çekiyormuşsun gibi konuşuyorsun."
Zeki olması için her zaman....
Gömleğinden sızan yeni kana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Hayır, ben iyiyim." Ancak, bunun videoda olmadığına şükrederek, zonklayan yaraya "orospu çocuğu" sözlerini söyledi. "İyi misin?"
"İster inan ister inanma, evet. Annem saldırmadı. Aslında seni aramamı ve Zack'in Wren'in peşinde olduğu konusunda seni uyarmamı söyledi. Şüphelendiğimiz gibi, Wren'in parasını almak için yalan söyledi."
"Vane'e haber vereceğim."
"Tamam... seni özledim bebeğim."
"Aynen." Fang, onu hatta tutmak istese de ne diyeceğini bilemeyerek telefonu elinde sımsıkı tuttu. Asla gevezelik yapan biri olmamıştı. Snide geri dönüşleri başka bir konuydu, ama gerçek konuşma onun ötesindeydi.
"Birazdan seni görmek için sıvışacağım."
Bu düşünceye gülümsedi. "Burada olacağım, bekliyorum."
"Tamam aşkım. Seni seviyorum."
"Ben de."
Kısa bir kahkaha attı. "'Seni seviyorum, Aimee.' Bunu söylemenin seni öldürmeyeceğini biliyorsun, değil mi?
"Biliyorum."
"Tamam o zaman. Bu notta, gitsem iyi olur. Sonra görüşürüz."
Fang, telefonu kapatma sesiyle yüzünü buruşturdu. Kapağını kapattı ve içindeki acıdan ağlamak istedi. Ama o öyle bir kurt değildi. Çelikten daha

sertti ve Aimee'nin kendisi için ne kadar önemli olduğunu kimsenin bilmesine izin vermiyordu.
Kalbi ağırlaştı, mesajını bundan pek hoşlanmayan Vane'e iletmek için aşağı indi. Fang, Bride'a göz kulak olmak için kalırken, Wren'i uyarmak için hemen ayrıldı.
"Bu kan mı?"
Omzuna baktı. "Biraz. Gidip temizleyeceğim."
"Oturmak."
Sesindeki keskin hakimiyet onun tek kaşını kaldırmasına neden oldu.
Gelin gülümsedi. "Üzgünüm. Patronum, biliyorum. Babam, Carson'la çalışan bir veteriner ve ben babamın kliniğinde büyüdüm. Otur ve ne yapabileceğime bir bakayım."
O küçük bir ilaç çantası çıkarmak için banyoya giderken emredilen şeyi yaptı. Gömleğini çıkarmaya başladı ama acı o kadar büyüktü ki onu basitçe çözdü.
Gelin kötü yarayı görür görmez nefesini tuttu. "Isırıldın mı?"
"Evet. Sinirli bir ayı tarafından."
"Papalık?"
Onayladı.
Gelin bir parça gazlı bez çıkardı ve oksijenli suya batırdı. "Daha aşağı nişan almadığı için muhtemelen şanslısın."
Fang, bakışları onun elindeki işarete takılırken konuşmadı. Kendi boşluğuna baktı. "Hayvanlarla yaşamak senin için zor mu?"
Geri çekti. "Hiçbirinizi hayvan olarak görmüyorum, Fang."
"Kesinlikle insan değiliz."
Çenesini eline aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Tüm yaşam formlarına saygı duyacak şekilde yetiştirildim. Tüysüz, tüylü, yüzgeçli ve tüylü."
"Evet ama senin gibiler etrafta olmadan burada yaşamak zor olmalı."
"Zorlu. Hepiniz benim ailemsiniz. Benim türüm bu evi dolduruyor.
Fang onun sözlerini düşünürken geri çekildi. En önemlisi, Aimee'nin onun hakkında gerçekten böyle hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Aşk bir şeydi ama o çoktan ailesini seçmişti. Anlaşılan sevgisi yeterince iyi değildi. Ve bu onu hasta etti. Ayrıca, yapsa bile, o hâlâ Thorn'un hizmetindeydi ve ruhu yoktu. Gerçek bir özgürlüğü yoktu.
Ona gerçekten ne sunabilirdi ki?

* * *

Aimee, annesinin ofisinin kapısına hafifçe vurdu. Karşılamasında, annesini bilgisayarının başında görmek için kapıyı itti.

Nicolette sandalyesinde hafifçe geriye yaslandı. Sofistike ve otoriter kusursuz bir poz. "İhtiyacın olan bir şey var mı?"
Fang.

Ama içini korku sardığında dilini ısırdı. Annesi daha önce anlayış göstermişti. Bu devam eder miydi?
"Seninle Fang hakkında konuşmak istiyordum."
Annesinin yüzüne bir kalkan düştü. "Tartışılacak bir şey yok."
"Onu uyarmamı istedin."
“Bir iyilik ve bir yanlışı düzeltmek için. Biliyorsun kızım, sen ve o neden bir daha asla konuşamıyorsunuz?
Aimee arkasındaki kapı kolunu daha sıkı kavradı. "Ya onsuz yaşayamazsam?"
"Hepimizin yaptığı gibi yapacaksın. Senin görevin. Duyguların bizim çiftleşmemizle hiçbir ilgisi yok ve bunu biliyorsun. Kardeşin Alain'e bak. Aşkına hasret kalır mı? Hayır, eşi var ve kendi kendine mutlu olmayı öğretti.
"Mutlu olmak istiyorum anne."
Nicolette ona soğuk bir bakış attı. “Görevin seni mutlu edecek. Güven bana, ma cherie. Zamanla yapman gerekeni yapacaksın ve Fang unutulacak."
Aimee buna bir an bile inanmadı ama tartışmaması gerektiğini biliyordu. Annesi bu konudan vazgeçecek değildi.
"Pekala, anne." Kapıyı açtı ve gitti.
Ne ben yapacağım?
Ailesine burun kıvırmak ve onunla birlikte olmak istiyordu. Ama buna değer miydi?
Üst kata çıkıp Alain'in en küçük yavrularının ayı kılığında uyudukları çocuk odasında belirdi. Tırmanmaları için sahte bir ağaca sahip olan ve duvarları sevimli bir orman temasıyla boyanmış, seyrek bir odaydı. İkisi köşedeki yatak yerine kalın yeşil halının üzerinde dev tüy yumakları gibi kıvrıldılar. Bir yavru kahverengi ve bir siyahtı. Güzel ve tatlı, yeğenlerine bayılırdı. Aimee, Bryce'ın patisini kaldırıp o uyurken pençeleriyle oynayabilmek için yanlarına uzandı. Yavruyken kardeşlerine hemen hemen aynı şekilde yalan söylediğini hatırlıyordu.
Bastien'in yüzünü hatırladığında göğsünde bir ağrı hissetti. Kardeşlerini her şeyden çok özlemişti. Zaman acıyı ya da hüznü hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı.
Bu da Fang'ı unutup unutamayacağını merak etmesine neden oldu. Yoksa ona da aynı şekilde musallat olur muydu?
Yine de Alain'in yavrularına baktığında buna değdiğini düşünmesi gerekiyordu. Görevini yapmasaydı bu kadar güzel çocukları olmayacaktı. Fang'la giderse kısır olur. Bir kurt ve bir ayı asla çocuk sahibi olamaz. evlat edinebilirsin.
Bu kesinlikle doğruydu. Wren'i ailesi gibi severdi ve Fang'ı daha çok severdi. Ancak evlat edinilmiş bir çocuk asla onun koltuğunu miras alamazdı.
Annem bunun için onu asla affetmezdi.
"Neden seçmek zorundayım?" Harcanmamış gözyaşlarıyla boğularak nefes aldı. Neden çiftleşecek tek bir ayı bulamamıştı?
çok kırıldım

İçini çekerek yeğenlerinden ayrıldı ve kendi odasına yöneldi. Ama attığı her adımda, içinde daha da hasta hissediyordu.

* * *

Eli Blakemore, Cosette'in ruhuyla sohbet ederken yanında durdu. Odanın ortasında diz çökmüş, üzerine kanla boyanmış garip bir yazı ve bir pentagram bulunan siyah bir kumaşın ortasında dinlenirken ellerini kaldırdı ve gözleri geriye doğru dönerken anlamsız sözler söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, bu saçmalıktan nefret ediyordu ve onun tütsünün kokusu sahip olduğu tüm koku alma duyularını rahatsız ediyordu.
Hepsinden önemlisi, elini onun önündeki vudu sunağının üzerinde gezdirmek ve hepsini odanın bir ucuna uçurmak istiyordu.
Ama bu onu incitirdi. Bu yüzden o dans ederken, şarkı söylerken ve devam ederken bekledi.
Sonunda sakinleşip gözlerini açmadan önce sonsuza kadar geçmiş gibiydi.
"Kuyu?" O sordu.
“Evlerinde uyumsuzluk var. Kızı bir kurda söz verilmiş.”
Dudağını tiksintiyle kıvırdı. O bir anda, Peltier'lere karşı olan kararlılığı belli oldu. Nasıl bu kadar doğal olmaya cüret ederler? "Bu iğrenç."
"Onlara değil."
"İnan bana öyle. Ama..." Fikirler kafasından hızla geçerken sesinin alçalmasına izin verdi.
"Ama ne?"
Sonunda onları mahvedebilecek olan planın basitliğine güldü. "Ayı kuğu onunla birlikte olmanın bir yolunu arıyor olacak."
"Ve?"
Buruk bir şekilde gülümsedi. "Sanırım iksirlerinden birini hazırlamanın zamanı geldi."
Cosette sonunda anlamış gibi güldü.
Kendinden memnun olan Eli kollarını göğsünde kavuşturdu. Yakında o parazitler yok olacak ve kartlarını doğru oynarsa önündeki en büyük engeli de ortadan kaldıracaktı.
Omegrion'daki yerini ailesinden alan kurtlar.
Ah, evet... bu iyiye gitmek üzereydi.

25. BÖLÜM

Fang, yatakta kurt kılığında yatarken nefes alamıyordu. Dağlanmış omzu onu öldürüyordu. İşaret, kendi kolunu koparmak istemesine neden olacak şekilde yandı.

Benim neyim var?

Kendini beyaz ve mavi yorganın içine gömmeye çalışarak yatağı patilerken acı dayanılmazdı. Hiçbir şey acıyı hafifletmedi. Pozisyon veya esneme yok. Nefes nefese, içinin parçalandığını hissetti. Alien'da uzaylıyı doğuruyorum... Çıkarılan her ses kulaklarını tıkayacak kadar yüksekti. Her kalp atışı kafatasını parçalıyordu.

Bir şeyi öldürmek istedi.

Burnuna dolan kan kokusu onu baştan çıkarıyordu. Onu aramak…

Ayıları öldürürseniz güçlerini alıp Aimee'ye sahip olabilirsiniz.

Kafasındaki yabancı sesle kaşlarını çattı. Aklını mı kaçırıyordu?

Senin için gerçekten ne yaptılar? Hiç bir şey. Kardeşini dışarı attılar ve onu kendisi ve eşiyle baş başa bıraktılar. Hiçbiriniz umurlarında değil. Vane ve Wren'e yaptıklarının karşılığını onlara öde.

Ayılara ölüm…

Fang, içindeki düşmanca öfkeyi gidermeye çalışarak başını salladı. Onun nesi vardı?

Etrafında yankılanan sesler ve görüşü bulanıklaştıkça sarhoş hissetti.

"Fang?"

Aimee odasında göründüğünde sesini duydu. Solgun saçlarını vurgulamak için pencereden gelen ışıkla şifonyerinin önünde dururken şekerli bir lokma gibi görünüyordu. Gölgeler teninde oynuyor, güzel yüzünde açılar oluşturuyordu.

Bu ona, onu Sanctuary'de ilk gördüğü zamanki halini hatırlattı.

Ama bu gece, onun nezaketini istemiyordu.

İçindeki iblis onun kanını istiyordu.

Git buradan, diye homurdandı ona. Böyle hissederken onun yanında olmak istemiyordu. Ne kendisinin ne de iblisin kontrolü elindeydi. Büyüyordu ve her yerine sızıyordu.

Şiddetli ve ölümcül, kendinden korkuyordu.

Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Onunla birlikteyken kırılırsa tanrılar ona yardım etsin. Acı çekmesine neden olma nefreti ve arzusu her zaman sert ve talepkardı.

Onu incitmeme izin verme.…

Ama buna dayanabileceğinden emin değildi. İçindeki açlık çok büyüktü.

Aimee, Fang'ın kafasındaki vahşi ses tonunda tereddüt etti. Onunla ilgili bir sorun olduğu açıktı. Ne olduğundan emin olamayarak yaklaştı ve kürkünü okşamak için elini uzattı. "Sorun ne bebeğim?"

Ona döndü ve sanki delirmiş gibi elini tuttu. Bir dakika sonra bir kurt ve bir sonraki insandı.

Onu takip ederek yataktan indi. Tamamen çıplaktı, vücudu ince bir ter parıltısıyla kaplıydı. Nemli saçları gözlerine düşerken yanakları bıyıklarla tozlanmıştı.
Kumral vücudunun her kası, sanki saldırmaktan geri çekiliyormuş gibi gergindi.
Geri çekilirken yeni bir korku dalgası onu tüketti. Yürüyüşünde yırtıcı bir yürüyüş vardı. Onu av olarak değerlendirdiğini söyleyen biri.
"Konuş benimle Fang."
"Peki ne diyeceğim?" Onu duvara yaslayana ve başını yana eğene kadar ona doğru ilerlemeye devam etti. Koyu gözlerinde gerçekten korkutucu bir ışık vardı. Onu dikkatli olması konusunda uyaran ve sevmeyi öğrendiği kurdun bu olmadığını söyleyen bir ışıktı.
Sığınakta ilk gün gördüğü buydu. Herkesi korkutan vahşi kurt.
Yüzünü boynuna gömdü ve bir eliyle yanağını okşarken derin bir nefes aldı.
"Kanının tadını şimdiden alabiliyorum."
Dişlerini onun etine geçirdi.
Aimee tıslayarak güneş pleksusuna şiddetli bir darbe indirdi. "Ne yapıyorsun?"
Kolundan tuttu ve çelikten yapılmış bir tutuşla onu kendisine doğru çekti.
"İstediğin bu, değil mi? Kurdun sana saldıracak mı?
Aimee saldırgan kavrayışından kurtuldu. "Sen kimsin?"
"Ben Fang, bebeğim. Söyleyemiyor musun?”
Hayır. Bu Fang değildi. Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. Doğru dürüst kokmuyordu bile.
Sonra gördü. Gözlerinde küçücük bir kırmızı parıltı. Ve bir anda ne olduğunu anladı.
O ele geçirilmişti.
"Hayır..." diye soludu, korku onu tüketirken.
Onu Cehennem Diyarı'ndan geri takip eden bir şey mi vardı?
Onu tekrar ısırmaya çalıştı.
Aimee içgüdüsel olarak tepki verdi. Kasığına elinden geldiğince sert bir şekilde diz çökerek onu geri itti. Tökezleyerek uzaklaştı.
Lütfen bunu Fang değil, sadece iblisin hissetmesine izin verin. Fang, hiçbir şey için canını yakmaz. Ama iblis bambaşka bir hikayeydi.
Onun başında dikildi, onun acısı için can atıyordu, ama onun istekli kurbanı olacak kadar değil. "Eğer beni duyabiliyorsan, Fang, bunu bir kenara itip bana geri gelmeni istiyorum."
Doğrulurken gözleri karanlıkta kan kırmızısı parlıyordu. Hiç tepki vermeden sertçe kucağına aldı.
Aimee acıyla inledi.
Bu tek ses, gerçek Fang'ın hala orada olduğu her yere ulaşıyor gibiydi. Onu serbest bırakırken bakışlarındaki pişmanlığı gördü.
Saf ıstırap, geri sendelerken yüz hatlarını buruşturdu. "Koş, Aimee. Çıkmak!"

Onu burada bırakmak istemediği için tereddüt etti. Ama dar bir farkla kendini tuttuğunu ve onu incitmemek için elinden gelenin en iyisini yaptığını görebiliyordu. Burada kalman onun için daha da kötü olur. "Yardım getireceğim."
Yere düşmeden hemen önce bacakları büküldü ve sanki tam bir ıstırap içinde kıvrandı. Kurt formuna geri döndü.
Aimee onu yatıştırmak için çaresizce yüzünü buruşturdu.
Ama önce ona zarar vermediğinden emin olmalıydı. Yırtık, ayrılmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu. İkisi için de en iyisi buydu.
Ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri olmadan, Xedrix ve şirketinin erkek kardeşi Kyle'ın yardımıyla açtığı dans kulübü ve bar olan Club Charonte'ye kendini gösterdi. Elbette bir iblis, Fang'a mevcut ikileminde nasıl yardım edeceğini bilir ve ona söyleyebilirdi.
Bir sezgiye sahip olabilecek başka birini düşünemiyordu.
Xedrix ona yardım edemezse ne yapacağını bilmiyordu.
Kulüp bu gece üniversite öğrencileri, genç yerliler ve iblisler personel olarak içlerinden geçerken dans eden turistlerle doluydu.
İnsanlar bir bilse...
Ama onu ilgilendiren onlar değildi. Sadece Fang yaptı.
Işıklar insanlar, iblisler, zemin ve bar üzerinde parlayıp dans ederken, yüksek sesli hip-hop müziği kulüpte gürledi. İblisler aralarına karışmaya çalışırken, kalabalık çiftler ya da gruplar halinde onun etrafına toplandı.
Birkaçının boynuzları görünüyordu ama insanlar bunları sahte olarak kabul ediyor gibiydi. Hatta bazıları gerçek alacalı tenlerini bile gösteriyordu ama yine de insanlar makyajları konusunda onları övdü.
Garip.
Aimee, koltuğunun altına sıkıştırdığı boş bir tepsiyle yanından geçen kırmızı boynuzlu, turuncu ve kırmızı tenli bir erkek Charonte'yi durdurdu. "Hey, Xedrix nerede?"
Ona şüpheli bir kez daha verdi.
"Ben Kyle Peltier'in kız kardeşiyim ve onunla konuşmam gerekiyor."
Bu onu rahatlatmış gibiydi. Kulaklığındaki mikrofona bastı. "Xed, burada senin için bir ayı var." Başını salladı, sonra ona baktı. "Yolda."
"Teşekkür ederim."
İblis aynalı bar alanına doğru uzaklaştı.
Ofis olması gereken üst kattaki bir odadan açılan bir kapı gördü. Xedrix'in hiç şüphesiz dışarı bakıp işçilerini ve patronlarını gözetleyebileceği aynalı bir penceresi vardı.
Kot pantolon ve bol mavi bir tişört giymiş olan Xedrix merdivenlerden aşağı indi. Aimee ona hak vermek zorundaydı. Bir iblis için çok yakışıklıydı. O sıska vücut yırtılmıştı ve siyah saçları mükemmele yakın hatlarını çerçeveliyordu.
Ama yanında durduğunda yüzündeki kasvetli ifade neredeyse komikti. "Bu benim için iyi olamaz."
"Ben de seni görmek güzel."

"Evet. Şimdi neye ihtiyacın var?
"Bir iblis hakkında bilgi."
Yüz hatları sertleşti. "Bizi kızdırma. Bundan hoşlanmıyoruz."
Ona komik bir bakış attı. "Birisi bir iblis tarafından ele geçirilmişse, iblisi nasıl çıkarırsın?"
"Bir rahip çağırın." Ondan uzaklaşmaya başladı.
Aimee onun kolundan tuttu ve onu durdurdu. Tüm duruşundan sabırsızlık fışkırıyordu. "Ben ciddiyim Xedrix. Ve bu bir insan değil. Bu Fang. Bir iblisin bir Kurt Avcısı'nın vücuduna ne kadar zarar verebileceği hakkında bir fikrin var mı?
Ah, çok fazla. Ses tonu Sahara kadar kuruydu. "Onların kurbanı olmak kesinlikle berbat olurdu."
Mizahını takdir etmedi. "Ne yapabilirim?"
"Şehirden ayrılırdım."
"Xedrix!"
Umutsuz bir masumiyetin abartılı bir duruşuyla ellerini kaldırdı. "Ne dememi istiyorsun? Tüylü karnını okşamak mı? Nasıl bir iblis olduğunu bile bilmiyorum. Fark etmediysen, yüzlerce türümüz var. Ve sahipsiz türlerden birinden gelen bir iblisle konuşuyorsun. Önümüze çıkan her şeyi öldürürüz. Ya da sinirlerimizde." Bunu vurgulamak için ona çok keskin bir bakış attı.
"Sahip olmak için..."
Yanından geçerken sesi kısıldı.
Aimee döndüğünde, kolları açık bir şekilde ona sinirli bir şekilde bakan muhteşem bir sarışın kadın gördü.
"Söylemek üzere miydin?" diye sordu kadın.
"Uh... ele geçirme, pek çok güce sahip... gerçekten büyük iblisler içindir."
Kıvranmasını izlemek gerçekten eğlenceliydi. Belli ki sarışın kadın onun için çok şey ifade ediyordu ve onu kızdırmak istemiyordu.
Sarışın, Aimee'ye elini uzattı. "Ben Kerryna'yım ve sen olur muydun?"
"Kyle'ın kız kardeşi," diye yanıtladı Xedrix o kadar hızlı ki Aimee, Kerryna ile Kerryna'nın neden onunla konuştuğunu yanlış anlamasını istemeyecek kadar yakın bir ilişkisi olması gerektiğini anladı. "Aimee. Ve o da gidiyordu.
Aimee onu düzeltmek için Kerryna'nın elini bıraktı. "Henüz değil, değilim."
"Evet öylesin. hoşçakal. İşte kapı. Kapı kolu sola kıvrılıyor. Menteşeler içeri açılır.
Onları kullanmalısın. Onları çalışmaya devam et. Nefes almaya devam et. Burada hepimiz mutluyuz."
Aimee onun alaycı tiradına içini çekti. Onu görmezden gelerek Kerryna'yı denedi. "Bir topa sahip olmayı nasıl kıracağımı bilmeliyim. Herhangi bir öneriniz olur mu?"
Kerryna kaşlarını çattı. "Ne tür bir iblis?"
"Bilmiyorum. Bir fark var mı?"
Ah, kesinlikle. Öldürebildiklerin, kovabildiklerin ve kalıcı bir parçan haline gelenler var. İkincisi, Xedrix'in en sevdiği cümleyi alıntılayacak olursak, gerçekten berbat."

Aimee, dikkatini tekrar Kerryna'ya vermeden önce Xedrix'e bir bakış attı.
“Neye sahip olduğumu nasıl bilebilirim?”
"Beni ona götür."
Xedrix insanlık dışı bir protesto sesi çıkardı. "Hayatta olmaz."
Kerryna ona azarlayıcı bir bakış attı. “Xedrix…”
Hemen geri adım attı. "Charonte olduğumu biliyorum ve dişilerimize saygı duyuyoruz ama benim Charonte olduğum ve dişilerimizi sonuna kadar koruduğumuz gerçeğine saygı duymalısın.
Sen benim kadınım ol koruyorum.”
Kerryna ona gülümsedi. "O zaman bizimle gel ve mızmızlanmayı bırak."
"Sızlanmıyorum." Aimee'ye, onun tamamen parçalanmasını düşünüyormuş gibi baktı. "Neden seni her gördüğümde beni gitmek istemediğim bir yere götürüyorsun? Sanırım en azından yeniden cehennem olmadığına şükretmeliyim.”
"Bebek olmayı bırak, iblis. Gidip Fang'ı görelim.”
Xedrix tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Seninle o kurdun nesi var? Onu vurup sefaletimden kurtaramaz mıyız?”
"Önce seni vururdum."
"Gideceğimiz hızda, keşke yapsan."
Kerryna şakacı bir şekilde karnına bir şaplak attı. "Kibar ol Xed, yoksa seni kendim vururum."
"Evet, akra."
Aimee onun alaycılığı karşısında başını sallayarak onları Fang'ı odasında bıraktığı yere geri götürdü.
Boştu.
Xedrix kollarını göğsünde kavuşturdu. "O nerede?"
Hüsrana uğramış ve endişeli Aimee, bakışlarıyla odayı aradı. Yatak hala dağınıktı ama şifonyer ve şifonyer mükemmeldi. Fang'ın varlığı dışında her şey eskisi gibiydi. "Bilmiyorum. Yanından ayrıldığımda acı içinde yere kıvrılmıştı.”
Kerryna sanki tam olarak nerede olduğunu bir şekilde biliyormuş gibi olay yerine gitti. Yere dokunurken nefesi kesildi. Ah, bu kötü.
Aimee'nin kalbi bu korkunç ses tonuyla ayağa kalktı. "Ne?"
“Bir primus tarafından ele geçirilmiş. Güçlü bir primus.”
Aimee bunun ne olduğundan emin değildi ama ses tonu bunun iyi olmadığını söylüyordu. "Şeytanı çıkarabilir misin?"
"Bilmiyorum." Kerryna tekrar ayağa kalktı. “Kız kardeşlerim olsaydı, yapabilirdim. Ama yalnız... Bilmiyorum.”
"Öyleyse ne yapacağız?"
Cevap veren Xedrix oldu. "Öldür onu."
"Xedrix!" Aimee tersledi.
"Ne?" Konuştukları Fang'ın hayatı olmasaydı, ona komik gelebilecek bir masumiyet bakışı attı. “Kurtlar iyi yemek yapar. Diğer şeyler kadar lezzetli değiller ama fena da değiller. Ve üzerine acı sosu ekleyin. Yapabilirim.

Ona Sanctuary'de hizmet etmek isteyerek Kerryna'ya baktı. "Onu takip edip bulabilirim." Aimee gözlerini kapadı ve Fang'ı düşündü.
Ama bir kere hiçbir şey yoktu.
Hiç bir şey.
Bu nasıl olabilir? Güçleri tanrısaldı. Her zaman izleyebilirdi. Yine de hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. Neredeyse ölmüş gibiydi.
Bu düşünce bile yıkılmak istemesi için yeterliydi. Sen ondan daha güçlüsün.
…
Aimee onlara hissetmediği bir kararlılıkla baktı. "Onu bulamıyorum."
Kerryna yere baktı. “O güçlü bir iblis. Eminim özünü bir tanrı dışında herkesten gizleyebilir."
"Öyleyse ne yapacağız?"
Xedrix omuz silkti. Kararsızlığı son sinirini bozmak üzereydi.
Gözlerini kısan Kerryna çenesine hafifçe vurdu. "Menyara, sanırım."
Aimee daha önce hiç duymadığı bir terim karşısında kaşlarını çattı. "Bu bir tür korkak tören mi?"
Kerrina güldü. "Hayır, o bir insan. Burada, New Orleans'ta yaşıyor ve ilk geldiğimde bana yardım eden kişi o. Bence sana yardım edebilecek biri varsa o da odur.” Xedrix'e keskin bir bakış attı. "Ona katlanamadığına göre, oraya yalnız gitmeme izin verir misin?"
Sol yumruğunu sağ omzuna dayadı ve alaycı bir şekilde eğildi. "Evet Akra. Senin zevkin benim mutsuzluğumdur.”
Kerryna homurdandı. "Bu gece sen yatmak istediğinde bunu hatırlayacağım."
Tehdidi karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Şakaydı bebeğim. Tek kelimesini bile kastetmedim.
Yanağına sevgiyle vurdu. "Göreceğiz."
Aimee, Kerryna onu Fang'ın odasından parlak mavi bir evin küçük bir kulübesine götürmeden önce odaklanmak için zar zor zaman buldu. Karanlıkta bile mavi göze çarpıyordu. Renkli ama her yerde bulunabilen bir tasarıma sahip olan bu ev, New Orleans'ın French Quarter'ındaki yüzlerce sıra evden herhangi birine benziyordu. Kalın beyaz panjurların altından beyaz dantel perdeler görünüyordu. Güçlü bir iblisi yenebilecek birinin meskenine pek benzemiyordu.
Ama Hello Kitty saldırırsa, dikkatli olun!
Kerryna kapıyı çaldı.
Kısa bir aradan sonra güzel bir Afro-Amerikan kadın onlara gülümsemek için kapıyı açtı. Uzun kıvırcık saçları zarif ve egzotik bir yüzü çerçeveliyordu. Saçını alnından uzak tutmak için kullandığı saç bandıyla eşleşen parlak sarı bir süveter ve kot pantolon giymiş, etraflarındaki havada dalgalanan şiddetli bir güç aurasına sahipti.
Bu kadının bir iblisle kapışıp kazanabileceğine hiç şüphe yoktu.
"Kerry bell mi? Menyara'nın kapısına kimi getiriyorsun çocuğum?” Elini Aimee'ye uzattı.
"İçeri gelin ma minyon ayıcık ve kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin."

Gözleri kocaman olan Aimee, Kerryna'ya ürkek bir bakış attı. "Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?" Menyara'ya sordu.
Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü ve burnunu kırıştırdı. "Bu dünya hakkında çok şey biliyorum, çocuğum. Hem görülen hem de görülmeyen. Şimdi gel, bol ballı sıcacık Mısır papatyası çayı seni bekliyor."
Aimee, onu bir Mısır piramidinin içi gibi dekore edilmiş küçük eve kadar takip etti. Şöminenin üzerine dizilmiş tanrı heykelleri ona daha çok bir sunağı hatırlatıyordu. Duvarlarda papirüs resimleri sıralanmıştı. Siyah, altın rengi ve kahverengi tonlarıyla dekore edilmiş evde ev gibi bir hava vardı. Sevgili bir büyükannenin evine yürümek gibi.
Menyara çaylarını doldururken Kerryna kanepeye otururken Aimee küçük koltuğa oturdu.
Kerryna elinden bir bardak aldı. "Neden burada olduğumuzu bildiğine eminim."
Menyara, Aimee'ye bir fincan doldururken çaydanlığın kapağını tuttu. "Gerçekten istiyorum. Ama şu anda akan çok şey var. Güçler hizalama ve itme." Fincanı Aimee'ye uzattı.
"Çok güçlü bir düşman edindin, sevgilim. Seni ölü görmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek biri."
"Bu umurumda değil. Endişelendiğim kişi Fang."
Kendi bardağını doldurmadan önce başını eğdi. "Aldatmanın gölgeli bir çizgisinde yürüyor. Ama ne yaptığını sana söylemek bana düşmez. Bunu ancak o yapabilir."
"Ne demek istiyorsun?"
Menyara elini uzattı ve yüzünün önünde havada mükemmel bir ateş topu belirdi. "Hepimiz her şeyi irademizle yaratırız." Daha da büyümesi için elini ateş topunun üzerinde salladı. "Yaptığımız her eylem, kreasyonlarımızı şekillendirir." Topu çıplak eliyle ikiye böldü ve top, halının üzerinde sönen közlere dönüştü. "Ve onları yok edebilir."
Belki yoğundu ama Aimee o ateş topuyla Fang'ın başına gelenlerle bir bağlantı göremedi. "Bunların hepsi iyi ve güzel, ama-"
"Aması yok çocuğum. Fang rotasında. Bunu görmeli.
Eh, onun için zorbalıktı ama gördüğü kadarıyla gerçekten zor zamanlar geçiriyordu.
"Yardım edemez miyim?"
"HAYIR. Yapılacak hiçbir şey yok. İçindeki şeytanı ancak o yenebilir."
"Şeytan çıkarma yok mu?"
Menyara, Aimee'nin önünde yere diz çöktü ve ellerini ellerinin arasına alıp tuttu. "Hepimizin içinde olumsuzu oluşturan şeylerin parçaları var." Omzunun üzerinden Kerryna'ya baktı. "Şeytanlar ne iyidir ne de kötü. Senin gibi, onların da birçok yönü var.
Hayatımız boyunca bize rehberlik eden, hepimizin sahip olduğu içsel öz veya dürtüdür. Bazen bizi harekete geçiren bu sesler, derinlerde yaşayan ve bize o kadar acı veren fısıldanan anılardır ki, onu dışarı atmaktan ve

etrafımızdakileri incitmekten başka çaremiz kalmaz. Ama diğer zamanlarda ses, sevgi ve şefkattir ve bize yol gösterir.
daha nazik bir yer. Sonunda, hangi yolu yürüyeceğimizi tek başımıza seçmeliyiz. Bu konuda bize kimse yardım edemez.”
Aimee başını salladı. Buna inanmıyorum. Yollarımız bir sebeple kesişti. Topla senin gibi. Tek bir hareketle bu nefreti ve acıyı ortadan kaldırabiliriz.”
Menyara elini okşadı. "Şimdi düşünüyorsun çocuğum. Ama unutma, içindeki güçlü bir iblis. Kana susamış ve kolay kolay teskin edilmeyecek kimse. Kalbinin içine bak ve gerçeği göreceksin.”
Kerryna bu sözler üzerine fincanını tabağa vurdu. "Kalbin bizi kör ettiğini söylemiştin."
Menyara, Kerryna'ya güldü. "Gerçekten öyle." Parmağından bir yüzük çıkardı ve Aimee'ye uzattı. "Bunu giy çocuğum. Seni koruyacaktır.”
"Neyden?"
"Zamanı gelince anlarsın."
Aimee o kadar koyu olan lal taşına baktı ki siyah göründü. Altın rengi kafeslerden oluşan antika bir ortamda çok güzeldi. "Belirsizliğin bana Acheron Parthenopaeus adlı bir adamı hatırlattı. İkinizin akraba olması tesadüf değil, değil mi?”
O güldü. "Biz eski arkadaşız ve benim gibi Acheron da gerçeğin ne zaman sadece inciteceğini biliyor. Bunda kendi yolunu bulmalısın. Evrenin kanunlarına göre müdahale etmem yasak."
"Oh iyi. Teşekkürler." Aimee yüzüğü taktı, sonra durakladı. "Özür dilerim Menyara. Nankör görünmek istemiyorum.”
"Biliyorum çocuğum. Korkma. Şimdi geç oluyor ve eve dönmelisin. Kurtun zamanı geldiğinde sana gelecek.”
Aimee başını salladı ve ikisine iyi geceler diledi. Ve burada Fang ile sabahın erken saatlerinde sessiz bir kucaklaşma seansı geçirmeyi düşünüyordu. Bunun yerine, onun için korkmuştu.
Kendi odasına geri döndüğünde, aşağıdaki fuayede bir sürü hareketli konuşma duydu. Tanrı aşkına? Geç oldu ve personelin çoğu gece için yapılmalıdır.
Merak edip kapıyı açtı ve merdivenlere yöneldi. Aşağıda Jasyn, Max, Colt, Carson ve Justin ile birlikte tüm ailesi vardı. Merdivenlerden aşağı inerken konuşmalarını duydu.
"Peki polis ne dedi?"
“Bu gece öldürülen üç kişiden biriydi. Bunun çeteyle ilgili olduğunu düşünüyorlar ama Stu bir Kara Avcı Yaveri olduğu için daha iyisini biliyor. Daha çok bir iblis saldırısına benzediğini söyledi.”
Aimee son merdivende tökezledi.
"İyi misin?" Dev sordu.
"Yalnızca yerçekimini test ediyorum."
Gülerek başını salladı.
Aimee doğruldu, sonra onlara katıldı. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"İki gün önce gelen Arkadyalı panter Greg, Royal Caddesi'ndeki bir ara sokakta ölü bulundu. Exchange Place'de iki ceset daha bulundu. O insanlar.”
Kyle ona pis pis sırıttı. "Hepsinin kanı tamamen çekilmişti, bu yüzden polisler vampir sanıyorlar."
Kaşlarını çattı. "Daimon öldürür mü?"
Hayır, dedi babası ciddi bir ses tonuyla. “Hala ruhları vardı. Bu sadece kan isteyen bir iblisti.”
Ve Aimee, şehre yeni gelen ve kan için ölmekte olan tek bir iblis düşünebiliyordu.
Fang'ın içindeki….

BÖLÜM 26

Fang, French Quarter'ın bir arka sokağında uyandı, sabah ortası güneşi çevredeki binalardan sızıp yere yığılmış olması gereken gölgelere bakarken başı zonkluyordu. Kurdun vücudunun her yeri ağrıyordu.

Buraya nasıl gelmişti?

Ağırlığını değiştirerek kürkünü kaplayan kanı gördü ama bu onun kanı değildi. Yaralı olmasına rağmen yaralanmamıştı. Yine de vücudu sanki içinde yuvarlanmış gibi ona tamamen doymuştu. Tadını ağzında bile alabiliyordu.

Bir şişe suyu tezahür ettirebilmek ve en azından sıcak metalik tadı çalkalayabilmek için insana dönüştü. Tat alma tomurcuklarında kalındı ve midesini tamamen bulandırdı.

Tadını çıkardıktan sonra, başının üzerindeki metal balkonun kafeslerine bakmak için sırtını sıcak tuğla duvara yasladı.

Ne olmuştu? Bir çeşit sarhoş bükücüye binmiş gibi, bir önceki gecenin parçalanmış görüntüleri zihninden geçti. Aimee'yi odasında tekrar gördü. Ama ona zarar vermemişti. Diğer görüntüler pek net değildi. Onlar diğer insanlarla birlikte oydu…

biri We-Hunter ile.

Bir panter…

İnsanlarla savaşıyordu, ikisi... yoksa üç müydü? Ama nedenini bilmiyordu. Gözlerini kapatarak bu görüntüleri ayıklamaya çalıştı. Yine de bulutlu ve kafa karıştırıcıydılar. Küfürler ve hakaretler vardı. Yumruklar ve kılıçlar. Kan akarken metal parıldadı.

"Birini mi öldürdüm?" Bir şey hatırladı... onunla kavga eden bir adam mıydı? Belki de bir iblisti. Görüntüler gerçekten hatırlanacak kadar net değildi. Tek yaptıkları kafasını karıştırmaktı. Kafası zonkluyordu.

Onu merkezleyecek bir şeye ihtiyaç duyduğu için bir cep telefonu gösterdi ve Aimee'yi aradı.

"Fang?"

Onun yumuşak sesini duyduğu anda rahatlamış bir nefes verdi. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyordu, ama onu varlığının özüne kadar yatıştırdı. "Hey bebeğim, ben..."

"Neredesin?"

Sesindeki keskinlik karşısında tek kaşını kaldırdı. Sesi paniklemiş ve tuhaf geliyordu. "Bilmiyorum. Bir ara sokak."

"Dün gece sana ne oldu?" Şimdi sözleri suçlayıcıydı. "Seni bulmaya çalıştım, bulamadım."

"Sorun nedir?"

"Polis seni arıyor."

Bu ona bir yumruk gibi çarptı. Elini başının üzerine koyarak her şeyi anlamlandırmaya çalıştı. "Ne?"

"Seni sorguya çekmek istiyorlar. Dün gece iki insan ve bir Kurt Avcısı öldürüldü. Buraya daha birkaç gün önce gelen Greg, bir kadınla takılmak

için dışarı çıktı ve bir daha geri dönmedi. Dün gece geç saatlerde onu ısırık yaralarıyla bulmuşlar... birisi şah damarını sökmüş.” Fang, "Herkes senin olduğunu düşünüyor," diye fısıldamadan önce durakladı.
Tabii ki yaptılar. Çünkü kabul edelim, iblisler, Daimonlar ve Werelerle dolu bir kasabada bunu başka kim yapardı? Tüm insanlardan ve hayvanlardan kendisinin şüpheli olacağına dair öfke içini dilimledi. "Onlara böyle düşündüren ne?"
“Sokakta cesediyle birlikte yırtık bir tişört bulundu. Her yerinde senin kokun vardı.
Ah. Pekala, bu onun istediğinden biraz daha lanetleyiciydi. Sözleri aynı zamanda gölgelerin arasından birinin onun peşine düştüğünü de hatırlattı. Onlarla dövüşürken gömleğinin yırtıldığını ama bundan fazlasını hatırlamıyordu.
Neden kavga ediyorlardı?
Sertçe yutkunan Fang, telefonu elinde tuttu. "Ne düşünüyorsun?"
“Ben... bilmiyorum. Dün gece seninleyken gerçekten kontrolden çıkmıştın.
Katil. Gerçek kelimeyi söylemedi, ama o zaman söylemek zorunda değildi. Ses tonu bunu ima etmekten fazlasını yaptı ve birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra ondan birazcık bile şüphe duyabileceğini anladı. Neden tek bir kişi, sadece bir kez, ona güvenemezdi?
Ama hayır. Onun söz konusu olduğu yerde her zaman en kötüsünü düşündüler.
Sorun değil, hayvanlara ve ona inanmayan insanlara alışmıştı. Neden yapsın ki? Öz kardeşi onun zayıf ve bencil olduğunu düşünmüştü. Aimee neden farklı olsun ki? "Nerede öldürüldüler?"
"Exchange Place'deki insanlar ve Royal'deki bir ara sokaktaki Greg."
Fang, kendi sokağından görebildiği tabelaya baktı.
Asil.
Kahretsin, diye nefes verdi.
"Ne?"
Fang, içini korku kaplarken başını öne eğdi. Belki de her şeyi o yapmıştı. Bunu yapmadığını hatırlamıyordu ve belli ki güçlü bir şey için biriyle kavga etmişti.
Ve ondan başka biri de fena halde kan kaybediyordu. Ağzına ve tüm kürküne kan bulaşmış olması yeterince kötüydü.
Tıpkı birinin şahdamarını ısırmış gibi…
Kahretsin, kahretsin, kahretsin. O suçluydu. O olmak zorundaydı.
Hayır, asla böyle bir şey yapmazsın.
Yoksa yapar mıydı? İçindeki iblisle her şeyi yapabilirdi ve dün gece o iblis kontrolden çıkmıştı. Ve kana aç olmuştu.
Ama bunların hiçbirini Aimee'ye söylemek istemiyordu. "Hiç bir şey. Cinayetlerin ne zaman işlendiğini biliyor musun?”
"İnsanlar, hayır. Greg gece iki civarında öldü”

Kendini bir pantere saldırırken gördüğünde bir Arcadian panterinin görüntüleri parladı. Adam önce insan, sonra panter, sonra yine insan olmuştu. "Greg neydi?"
"Panthiras Arcadius."
Çift bok.
Belki de onun masumiyetine dair şüphesi o kadar da yersiz değildi. Suçlu gibi görünmeye başlamıştı. "Gitmeliyim."
"Ne yapacaksın?"
"Emin değilim."
Diş. Dikkat olmak. Lütfen." Bu samimiydi ve onu derinden etkiledi.
Onun ahlaki yapısı hakkında şüpheleri olabilirdi ama yine de onu önemsiyordu. "Sen de."
Telefonu kapatıp cebine attı. Arkasındaki kırmızı tuğlalı duvara yaslanarak ne olduğunu anlamaya çalışırken ellerini saçlarının arasından geçirdi.
Hiçbir şey net değildi. Tek hatırlayabildiği duygulardı. Öfke. Aç.
Ben ne yaptım?
Aniden, sanki birisi ya da bir şey onu izliyormuş gibi hissetti... Etrafına bakındı, hiçbir yer görmedi. Ya gözleriyle ya da duyularıyla. En azından, büyük bir kuzgun, onun karşısına çıkan siyah ferforje kapının kapısına konana kadar. Sanki onu dikkatle izliyormuş gibi başını eğdi.
Evet… bir kuş. Lanet olası bir kuş onu gerginleştiriyordu.
Kesinlikle aklımı kaybediyorum. Ve etrafında bu hissi haklı çıkaracak hiçbir şey yokken izleniyor olma hissi devam ediyordu. Yükselen güneş, uyandığında orada olan gölgeleri bile uzaklaştırmıştı. Oturduğu yerden kimse onu izleyemezdi. Onları da görebileceği bir yerde olmadan olmaz.
Kuş hariç.
Ama o türden Kurt Avcısı olmadığı gerçeğine göre, onun kendisini izleme biçiminin duyarlı olduğunu düşünürdü. Gah, ne kadar zavallıyım ki bir kuş beni rahatsız ediyor?
Sonra sokakta gürleyen yüksek sesli bir bisikletin sesini duydu. Harika bir motoru vardı ve sürücü hızlanırken viteslerin hızla değiştiğini duyabiliyordu. Birisi araba sürmeyi biliyordu. Ses, neredeyse sağır edici olana kadar yükseldi ve yükseldi.
Lanet olsun dostum, yeni bir susturucu al.
En azından, önündeki sokağa bağırarak gelene kadar düşüncesi buydu. Pırıl pırıl bir 2000 Honda F6C Valkyrie, saf ham gücün gırtlaktan gelen bir sesi ve parlak fabrika siyahı üzerine boyanmış alevlerden oluşan özelleştirilmiş bir boyası vardı.
Sürücü, simsiyah bir miğferle birlikte düz siyah Aerostitch zırhlı bir takım elbise giymişti. Vücudundaki tek renk bilekten dirseğe kadar uzanan gümüş kemerler ve motorcu çizmelerindeki uyumlu gümüş panellerden geliyordu. Vitesi boşa alırken ve motor rölantiye geçerken Fang'a baktı. "Koşmak isteyebilirsin."
"Ben boktan kaçmam."

Adam, bisikleti kapatırken başını salladı, sehpanın üzerine koydu ve uzun bir bacağını üzerinden sarkıttı. "Kendine uygun."
Sonra Fang duydu....
Cehennem Diyarı'nda geçirdiği zamanın her dakikasında peşini bırakmayan bir ses. Kanını donduran biri. Açık ve netti ve şimdi içinde kaynayan öfkeyi ortaya çıkardı.
Bir Reaper'ın sesi....
Hayır, bir değil.
Birçok.
O iğrenç korku midesini doldurdu. O savaşların geride kaldığını düşünmüştü.
Ancak bu yeni gelenin onları sadece tanımadığı, onlarla savaşmaya hazırlandığı da açıktı. "Sen kimsin?"
Zeke. Elini uzattı ve motosikleti, Fang'ın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen parlak, büyük boy bir kılıca dönüştü.
Kuzgun çitten uçtu. Zeke'nin sırtına varır varmaz dar deri bir catsuit, korse ve uzun siyah bir palto giymiş bir kadına dönüştü. Kısa siyah saçları, mükemmel hatlarını ve kömür karası gözlerini çerçeveleyen şık bir bob halinde dökülüyordu. Şık ve ölümcül, şaşırtıcı derecede güzeldi.
Kollarını aşağı indirdi ve bunu yaparken pençeler ve zırh ellerini kapladı.
Zeke omzunun üzerinden ona baktı. "O Ravenna ve bu fırsatın varken kaçmak için son şansın."
Fang başını salladı. "Varım."
Ravenna ona inanamayan bir bakışla baktı. "Sen bir aptalsın, kurt. Elimde olsa kaçardım."
Sonra, Reaper'lar geldiğinde cehennem, kelimenin tam anlamıyla koptu. Ayaklarının altındaki tuğla duvarlardan ve sokaktan toplu halde çıktılar. Aralarında ayrım yapmak zor olsa da en az iki düzine. Uyumlu bir birim olarak savaştılar ve tipik stratejileri rakibini alt etmek, yere devirmek ve ardından onu paramparça etmekti.
Fang, Thorn'un ona verdiği değil, başka bir kılıç gösterdi. "Bunları öldürebilir miyim?"
Zeke birini geçti, sonra diğerini tekmeledi. Tek vuruşta üçüncüsünün kafasını keserek geniş bir kavis çizdi. "Kesinlikle"
Fang, kendisine ulaşan ilk Azrail'i yakaladı ve dilimleyerek açtı. Çığlık attı ve bir başkası sırtına geldiğinde yere yığıldı.
Ravenna onu arkadan yakaladı. Bir başkasıyla yüzleşmek için arkasını dönmeden önce, "Formları değiştirmeyin," diye uyardı.
Fang bunu planlamamıştı. Bir kurt olarak bunlarla boy ölçüşemezdi. Onları ısıramadı ve bu ona kaçmaktan başka yapacak bir şey bırakmadı.
Ve bu sefer onların ölmesini istiyordu. Onlarla birlikte cehennemde kilitli kaldığı, ısırıldığı ve pençelendiği onca ay, vücudunu kaynatıyordu. İntikam istiyordu ve bunu ulaşabildiği her Reaper'dan alıyordu.
Bir iblisi patlatmak niyetiyle elini uzattı ama Ravenna bileğini yakaladı. "Bu onları sadece daha güçlü yapacak. Orakçılar özeldir. Sadece elden ele."

En azından hata yapmadan önce ona kuralları anlattı. Teşekkürler Thorn, seni piç kurusu.
Zeke bir başkasını bıçaklarken Fang bir sonrakini tekmeledi. Sayıları birkaç dakikalığına sanki takviye çağırıyormuş gibi ikiye katlandı.
En azından Ravenna tiz bir çığlık atana kadar. Ulumak isteyen Fang, başına ağrı saplanırken güverteye vurdu. Dayanılmazdı. Ama bunu hisseden tek kişi o değildi.
Reaper'lar geri çekildiler ve sonunda gözden kaybolana kadar çığlık attılar.
Kulakları çınlayan Fang, bunun için ona ters ters bakmak için kendini zorladı. Kafatasında zonklayan ıstırap yüzünden onun kafasını koparmak istedi.
Zeke miğferini çıkardı ve yüzünde sanki kendisi de aynı şekilde hissediyormuş gibi bir ifade vardı.
Koyu kahverengi saçları miğferinden öne doğru dikilmişti ve ter içindeydi ama geri kalan kısımlar omuzlarına dökülüyordu. Yüzündeki iki günlük sakalla, yüz hatlarının neredeyse meleksi güzelliğine rağmen ölümcül görünüyordu. Bir elini kulaklarına bastırarak Ravenna'ya baktı. "Sana kaç kez bu boku yapmamanı söyledim?"
“Takviye ediyorlardı. Bir dahaki sefere seni almalarına izin vermemi ister misin?
"Bu migrenin ne kadar sürdüğüne bağlı. Kahretsin kadın, bir dahaki sefere beni kafatasımdan bıçakla. Zeke kafasını boşaltmaya çalışır gibi çenesini esnetti.
"Beni baştan çıkarma."
Kendi acısını dindirmek için başını sallayan Fang ayağa kalktı ve çevrelerindeki kuş benzeri siyah bedenleri inceledi. Birkaçı ölümden seğirirken kaldırımda kan yoğun bir şekilde aktı. Kılıcını çözdü ve nefesini tuttu.
Zeke ve Ravenna onunla yüzleşmek için döndüler. "Aferin," diye teklif etti Zeke.
Fang cesetleri incelemeye devam ederken takdirle başını salladı. "Buna ne sebep oldu?"
Ravenna onun göğsüne, tam kalbinin üzerine hafifçe vurdu. "İçinde Phrixis var dostum." İblis kalıntılarına işaret etti. "Onun güçlerini istiyorlar, yani seni öldürürlerse senin ve onun güçlerini alacaklar. Sen Hindistan'ın Yıldızısın bebeğim.”
Fang bunu kabul edemezdi. Mantıklı değil. "Nasıl burada olabilirler?"
Zeke elini uzattı ve cesetleri yakmak için bir ateş püskürttü. "Onlar her zaman buradaydılar. Alanlarına talihsiz yolculuğunuza kadar onları hiç görmediniz ve gözleriniz açıldı. Bu dünya ile onlarınki arasındaki kapı zar zor korunuyor, bu yüzden bu tür bazı türler için gelip gitmek gerçekten o kadar da zor değil.
Fang sonunda anlamış gibi bakışlarını kıstı. "Demek siz de Cehennem Avcısısınız?"

Zeke, Fang ona az önce hakaret etmiş gibi homurdandı. "HAYIR. Biz bu denklemin sağ tarafı için çalışıyoruz.” Bu sözleri neredeyse tükürdü.
Ve Fang yapmadı mı? Zeke tam olarak neyi ima ediyordu? “İnsanlar, anlayabileceğim bir dilden konuşun çünkü şu anda kayboldum. Son baktığımda, iyi adamlardan biriydim.”
Zeki başını salladı. "Öyle biri olabilirsin ama yanında çalıştığın pislik kesinlikle değil."
"Ne demek istiyorsun?"
“Baş melekler Samael ve Gabriel'e cevap veriyorum. Thorn sözde bizim tarafımızda olsa da, en amansız düşmanımızın kan oğlu ve bu nedenle onun gerçek sadakatinin nerede olduğunu bilmiyoruz. Bizimle olduğunu söylüyor ama ben ona hiç güvenmiyorum. Babası ve geçmişi göz önüne alındığında, taraf değiştirmesi ve bizi pantolonumuz aşağıda bırakması an meselesi.”
"En amansız düşman?"
Zeke'nin yüz hatları taşa döndü. Lucifer.
Fang, bu gerçek midesine bir şaplak indirirken inanamayarak ağzı açık kaldı. Thorn, Lucifer'in oğlu muydu? Bunu neden görmemişti?
Çünkü çaresizdin. Aimee'nin hayatı tehdit edilmişti ve onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Thorn'un bu kadar ketum olmasına şaşmamalı.
"Ben ne yaptım?"
Ravenna onun omzuna sertçe vurdu. "Ruhunu yanlış tarafa sattın dostum. Tebrikler."
Fang buna hâlâ inanmayı reddediyordu. "Ama iblislerle savaşıyor."
Zeke derin bir nefes verdi. “Şimdiye kadar yaptı. Kim bilir yarın neler getirir. Bunu yaparken öğrendiğim bir şey var ki, insanlar değişir, ihanet eder ve gerçekten güvenebileceğiniz tek kişi kendinizsiniz."
Ravenna ona sert bir bakış attı.
Zeke homurdandı. "Sanki biri sana şans verse boğazımı kesmeyeceksin."
Başını salladı ve güldü. “Ah, bu doğru. Çoğu gün senden gerçekten nefret ediyorum.
Fang, neler olduğunu anlamaya çalışırken onları görmezden geldi.
"Beklemek. Bütün bunları bana açıklayabilir misin? Thorn bilgi vermiyor. Biz tam olarak ne yapıyoruz ve siz bu denkleme nasıl uyuyorsunuz?”
"Hadi Fang," dedi Ravenna, bilişsel işlevi daha yüksek olmayan bir yürümeye başlayan çocukla konuşuyormuş gibi. "Yunan ve Atlantis panteonlarının hala iyi mücadele verenler olduğunu düşünmedin, değil mi? Ya da tek iblislerin Daimonlar olduğunu mu?
Charonte, gallu, Dimme, Harvesters ve Reaper'ları bilirsiniz. Misery gibi sülük iblisleri… Binlerce sınıf var ve panteon veya güç kaynağı ne olursa olsun hepimizin onlarla savaşacak askerleri var.”
Fang ona şüpheyle baktı. "Sen nesin?"
"Yarı insan, yarı Kalios iblisi."
Kalios yardımsever iblislerdi. Bunu Cehennem Diyarı'nda öğrenmişti. Kendi türünde tanıştığı tek kişi, ona yardım etmeye çalışırken bir Biçerdöver tarafından parçalanmıştı.

Bakışlarını Zeke'ye dikti. "Sen?"
“İnsan doğmak. Şimdi, kabaca iblislere veya iblis cellatlarına ölüm olarak tercüme edilen bir Necrodemian olarak sınıflandırıldı. Bir Hellchaser'ın aksine, çoğu gün gerçekten ama gerçekten etkili olan belirli protokolleri takip ettiğim sürece iblisleri sonuçsuz öldürme yeteneğim var."
"Biz onları geri gönderirken."
Zeke ona alaycı bir selam verdi. "Anlıyorsun."
Fang ellerini kalçalarına koydu. “Bütün bunlara nasıl sürüklendiğimi hâlâ anlamış değilim.”
Ravenna anlayışla onun omzuna vurdu. "Son Malachai'ye dokunuldu ve onunla birlikte en eski karanlık güçler dünyayı ele geçirmek için yeniden birleşiyor. Askerlerimiz toplanıyor ve sen, dostum, doğrudan bu savaşa adım attın.”
"Sadece Aimee'yi korumaya çalışıyordum."
"Ve bu duygu, birçok iyi ruhu lanetleyen şeydir."
Fang öyle sanıyordu. Ama yine de hayatını ciddi şekilde tehlikeye attığı gerçeğini azaltmadı.
Ve bütün bunlar bir bira istediği içindi...
Ve sonunda bir ayı istedi.
"Yani Thorn kötü mü?" Zeke'ye sordu.
“O, şimdiye kadar bilinen en karanlık güçlerden birinin oğlu. Ve babası, o dönene kadar sonsuza dek güvenilir bir askerdi. Thorn, babasının aksine bu ayartmaya direndi.
çoğu zaman." Zeke yorgun bir iç çekti. "Sonuçta, gerçekten bilmiyoruz. Ordusunun pek çok üyesinin geri döndüğü ve bastırılmak zorunda kaldığı biliniyor... genellikle Phrixis'i öldürdüğünüzde yaptığınız hatayı yaptıktan sonra. İblisler Hellchaser'ı öldürdüklerinde daha güçlü hale gelirler ve öldürmemiz bizim için daha zor olur. Hangisi akla geliyor, Thorn, iblislerin babası için daha güçlü olmasını isteyerek Cehennem Avcılarını iblisler hakkında kasıtlı olarak uyarmıyor mu? Yoksa o kadar unutkan mı?”
Ravenna alaycı bir homurtu çıkardı. "Ya da benim şüphelendiğim gibi, o sadece kafa oyunlarını seven, akli dengesi bozuk bir herif."
Fang buna kendisi bir cevap istiyor. Bahse girerim eğer sorarsam...
“Bizim aldığımız cevabın aynısını alacaksın. Ya seni bir duvardan geçirir ya da ateşe verirdi.” Zeke sırıttı. "Bu arada ateş kısmı gerçekten acıyor. O piçin avucunda ne var bilmiyorum ama daha önce hiç hissetmediğin kadar yanıyor. Kayıtlara geçsin, onun iyi tarafında kalın.”
Harika. Harika. Saf kötülük tarafından yönetilen bir adamın iyi tarafında kalın. "Yani burada Cehennem Diyarı'ndakinden daha iyi durumda değilim."
Ravenna güldü. "Deli misin? Tabii ki daha iyisin. Aslında burada gaddarlığa uğrama korkusu olmadan uyuyabilirsiniz ve yemeye değer gerçek yiyecekler var. Ancak ...
Sırtınızda güçlü Hedef I-10 işaretine benzeyen bir artı işareti var.

İblislerin hepsi daha fazla güç toplamakla ilgili olduğundan, onlara ekstra çekici geliyorsun. Ele geçirilmiş bir Kurt Avcısı... seni öldürmeye çalışmadığım için şanslısın.
Fang bu son kısmı görmezden geldi. "Peki nasıl çıkaracağım?"
Zeke çenesini kaşıdı. "Pekala, patronlarım bilgi konusunda sizinkinden daha açık sözlü değiller. Phrixis'i senden diriltmeyi deneyebiliriz ki bu gerçekten berbat olabilir ve işe yaramaz. Ayrıca seni öldürebilir. Ya da onu çağıranı bulup kullandığı zinciri kırabiliriz. Bu, küçük hergeleyi ortadan kaldırmalı."
"Thorn bunu bana neden söylemedi?"
Sana söyledim, onun hangi tarafta olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Ya bir iblisin seni yemesini ve bizimle savaşmak için güçlenmesini istediğini anlamalısın. Ya da onlarla savaşmak için daha güçlü olmanı istiyor. İyi Diş'in mi yoksa Kötü Diş'in mi kazanacağını bilmediğimiz için oynadığı tehlikeli bir oyun."
"Şahsen ben iblisin dışarı çıkmasını istiyorum. Çağırıcısını nasıl bulacağız?"
Ravenna ona tek kaşını kaldırdı. "N'Awlins'deyiz oğlum. Burada kaç kişi olabileceğine dair bir fikrin var mı?"
"Eh," dedi Zeke, "üçüncü bir yol var."
"Ve bu?"
"Öylesine iyi ve özverili bir davranış ki şeytanı kovar."
Fang bunun sesini beğendi. En azından işe yarama ve onu öldürmeme ihtimali en yüksek ihtimaldi... belki. "Bu nedir? Bir bebeği kurtarmak mı?"
Zeke omuz silkti. "Bilmiyorum. PTB ayrıntılar konusunda büyük değil."
"PTB?"
Ravenna onun yerine cevap verdi. "Olması Gereken Güçler."
"Harika. Peki ben ne yapacağım? Sadece takıl ve iblisin gitmesini mi yoksa sihirdarının kendini bisikletimin altına atmasını mı umacaksın?
Ravenna uğursuz bir kahkaha attı. "Emniyet kemerlerini bağla dostum. Engebeli bir yolculuk olacak."
"Teşekkürler Bette. Şahsen ben biraz daha somut bir şey isterim."
Zeke miğferini yerden aldı. "Pekala, şimdilik yapabileceğimizin en iyisi bu. Üzgünüm."
Üzgünüm? Bu, Fang'in o adama yedirmek isteyeceği bir kelimeydi. "Bir Malachai'den bahsettin. Bu nedir?"
Zeke, sonunda yanmayı bırakan Reaper'ların tozunu dağıtmak için tekme attı. "En kolay açıklama, onları düşmüş meleklerden oluşan bir ordu gibi düşünmek. Şeytani, soğukkanlı ve yollarına çıkan her şeyi parçalama yeteneğine sahip."
"Ama sadece bir tane kaldığını söylemiştin."
Zeke başını salladı. "Bir zamanlar iki ordu vardı. İyilik için savaşan Sephirii ve saf kötülük olan Malachai. Şimdi her birinden birine düştük. Son Sephiroth köleleştirildi ve son Malachai ortadan kayboldu. Birkaç ay önce eterde bir kırılma olana kadar onun öldüğünü varsaydık."
"Bir kopuş mu?"

Zeke başını salladı. “Son Malachai Adarian'ın bizim bilmediğimiz bir oğlu vardı. Her nasılsa, küçük piç radarımızdan doğdu. Güçlerini eline aldığında, şüphe götürmez bir yaygara kopardı.”
"Bu son Malachai nerede?"
“İşte en önemli şey bu. Bilmiyoruz. Onu bulmaya çalışıyoruz ama onu kim saklıyorsa onu gizli tutmaya kararlı ve nedenini bilmiyoruz.”
"İyi olmayacağından eminim."
"Evet... her halükarda, kendini zayıf bir göreve teslim ettin. Arkanı kolla, kurt.” Zeke kılıcını havaya fırlattı. Tekrar motosikletine dönüştü.
Ravenna kuzgun formuna geri döndü ve Zeke motosikleti çalıştırırken uçup gitti.
"Sana göz kulak olmaya çalışacağım kurt. Sadece gölgelere karşı dikkatli ol ve Phrixis'in seni kontrol etmesi için gözlerini açık tut."
Bu yeni olaylardan tiksinti duyan Fang, onlar gidene kadar bekledi. Dün gece ya da geleceği hakkında hâlâ bir netliği yoktu ama kesin olan bir şey vardı ki, ne olduğu hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar polisin onu sorgulamasına izin vermeye niyeti yoktu.
Ve en önemlisi, neler olup bittiği hakkında daha fazlasını öğrenene kadar değil.

* * *

Sonraki birkaç ay içinde polislerden ve ailesinden kaçarken Fang, Zeke'nin sırtında bir hedef olmasıyla ilgili tam olarak ne demek istediğini öğrendi. İblis onu takip ettikten sonra iblis olarak Cehennem Diyarı'na geri dönmüş gibi hissetti.

Ama en kötü yanı, ne yaptığını hatırlayamadığı yerde sürekli yaşadığı bilinç kaybıydı.
Neredeydi?
Hâlâ yaşıyordu ama kesin olarak bildiği tek şey buydu. Bayılmalar sıklaştıkça, Aimee'nin yanına gitmeye korkuyordu. Açıklayamadığı her türlü yarayla uyanacaktı. Isırık izleri, yaralar, morluklar.
Bunların ne olduğunu bir bilse.
Daha fazla insan ve Kurt Avcısı ölüyordu ve o, suçlunun kendisinde olduğunu düşünmeye başlamıştı. Her sabah, buna neyin sebep olduğuna dair hiçbir açıklama yapmadan kanlar içinde uyandı.
Fang, herkesten uzak durursa onlara zarar vermeyeceğini umarak bataklığın derinliklerine doğru ilerledi. Vane'e, Bride'a ya da en önemlisi Aimee'ye zarar verme düşüncesi ona işkence ediyordu.
Neden geceleri ne yaptığını hatırlamıyordu? Umutsuzca Aimee'ye gidip ona neler olduğunu anlatmak istedi ama buna cesaret edemedi. Birincisi, gözaltından kaçıyordu. İkincisi, bayılmalarından biri sırasında istemeden onu incitmekten korkuyordu.
Onu son gördüğünde çok yaklaşmıştı. Ona diz çökmeseydi…
Fang bunu düşünmek istemiyordu. Onu incittiğini bile bile yaşayamazdı.

Ne oluyor?
"Benden çıkmanı istiyorum!" kafasının içinde olan Phrixis'e hırladı ve ona öldürmesini söyledi.
Neden huzuru bulamıyordu?
En kötüsü de yeğeni ve Aimee'yi görmek istemesiydi. Kendisinden şüphelendiği kadar şüphe duymayan biri tarafından tutulduğu bir an olsun istiyordu. Ama onları tehlikeye atmazdı.
Gerçeği öğrenene kadar değil.

* * *

Aimee, annesinin ofisinde tek başına otururken hayal kırıklığı içinde telefonu kapattı. Değersiz cihazı bir milyar parçaya ayırmak istedi.

"Ona hâlâ ulaşamıyor musun?"
Başını kaldırınca Dev'in kapı eşiğinde dikildiğini ve yüzünde endişeli bir kaş çatmayla onu izlediğini gördü. "Neden bahsediyorsun?"
"Fang'ı aradığını biliyorum."
Yalan söylemeye başladı, ama neden zahmet etsin ki? Sadece onun kokusunu alabilecekti. "Onun için endişeleniyorum."
"Seni suçlamıyorum. Ceset sayısı artıyor ve Stu onu getirmek için özel bir görev gücü kurduklarını söylemek için aradı.
Stu hepsini cinayetlerden haberdar ediyordu. Her biri bunu bir hayvan yapmış gibi görünüyordu. Kurt ya da köpek gibi.
Ama en kanlı cinayetler, hepsi Arcadian olan Kurt Avcıları'nda ölmüştü. Hiçbir normal hayvan bunu yapacak yeteneklere sahip değildir. Dışarıda onları avlayan başka bir Kurt Avcısı vardı.
Aimee, gerçekten düşünmek istemediği bir olasılığı düşünürken boğazındaki soğuk yumruyu yuttu. "Onları öldürmekten suçlu olduğunu düşünüyor musun?"
Dev içini çekti. "Ölenlerden sekizi Kurt Avcısı. Onun için iyi görünmüyor.”
Hayır, olmadı. Ve onunla konuşmaması durumu daha da kötüleştirdi. Bahsetmiyorum bile, artık Vane ile kalmıyordu. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu.
Ve bu onun ağlamak istemesine neden oldu.
"Aimee?"
Koridorda Maman'ın çağrısı üzerine Dev'in omzunun üzerinden baktı. Ayağa kalktı ve annesine masada yer açmak için ona doğru ilerledi. "Evet?"
Dev, Maman'ın girebilmesi için kenara çekildi. "Omegrion'un özel bir oturumu düzenlendi. Bence katılmalısın.”
Aimee bu alışılmadık istek karşısında kaşlarını çattı. "Neden?"
"Çünkü Fang hakkında."
Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başı dönüyordu. Dev onu kendisine karşı yakaladı. "Seninle gideceğim."
Başını salladı, desteği için minnettardı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim anne."

Annesi başını eğdi.
Dev'in koluna hafifçe vuran Aimee, ondan ayrıldı ve muhafazakar gri bir takım elbise giymek için yukarı çıktı. Daha önce hiç konseye gitmemişti ve ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.
Dev onunla aşağıda kot pantolon ve koyu mavi düğmeli bir gömlek giymiş olarak buluştu. Maman'ın yanında durdu. Aimee onları orada birlikte görünce duraksadı. Annesi çok heybetli ve zarif bir şekilde güzeldi. İliklerine kadar muhteşem. Annesi o kadar kadınsı bir zarafete sahipti ki, Aimee onun yanında kendini hep çirkin ördek yavrusu gibi hissetmişti. Her zaman aynı fikirde olmasalar da, o kadını tüm kalbiyle seviyordu. Ve kendisi gibi olmayı ve onu gururlandırmayı diledi.
Dev her zamanki rahat, büyüleyici haliydi. Annemin Zar ve Alain'e geçen zarafetinden yoksun olsa da, onun ayakları yere basan karizmasında kesinlikle ikna edici bir şeyler vardı.
"Hazır mıyız mes enfants?"
Aimee, Dev'in elini tuttu. "Biz hazırız."
Annem onları Savitar'ın evi olan gizemli ada Neratiti'ye gösterdi. Dindar bir sörfçü olan Savitar mükemmel dalgayı ararken, dünya çapında sürekli hareket eden bir adaydı. O, binlerce çelişki ve gizemden oluşan bir varlıktı. Ve bir Aimee hayatında sadece birkaç kez tanışmıştı. Dürüst olmak gerekirse, ondan bejesus'u korkuttu.
Ama geldiklerinde odada değildi. Bunun verdiği rahatlamayla derin bir nefes alan Aimee, büyük dairesel odaya bakmak için bir dakikasını ayırdı. Bordo ve altın renginde dekore edilmiş odanın, yaldızlı tavanın tepesinden ayaklarının altındaki siyah mermer zemine kadar uzanan büyük açık pencereleri vardı. Gür bir şekilde dekore edilmiş, yapışkan olması gerekirdi, ancak yine de ayrıntılı renkler ve tasarımlar bir şekilde güzel bir tuval oluşturmak için birlikte çalıştı.
Odanın ortasına, yan tarafında etkileyici bir taht olan büyük bir yuvarlak masa yerleştirilmişti. Bunun Savitar'ın koltuğu olduğunu tahmin edebilirdi. Katagarya'nın çoğu zaten oradaydı ve masada oturuyordu. Aimee onlardan biraz çekinerek geri çekildi. Dev, onun ne düşündüğünü merak etmesine neden olan metanetli bir bakışla yanında kaldı.
Annem uzun boylu, koyu renk saçlı bir pantere yaklaşırken boş koltuklara sırıttı.
"Görünüşe göre Arkadialılar şekle sadık kalıyor, ha Dante?"
"Hep saçmalık Lo. Burada bile tek başlarına karşımıza çıkmayacaklar."
Aimee'nin bakışlarıyla buluşmak için Maman'ın ötesine baktı.
Annem onları tanıştırırken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Kızım. Aimee, Dante Pontis ile tanış."
Aimee elini ona uzattı. "Minnesota'daki Inferno'nun sahibi sizsiniz." Kendisi resmi bir sığınak olmasa da, yine de iyi bilinen bir kulüptü.
"Biliyorsun." Elini sıktı, sonra Dev'e uzattı. "Seni tekrar görmek güzel."
"Sen de."

Aimee aralarındaki kardeşçe yakınlığa kaşlarını çattı. "Siz ikiniz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"
Dante göz kırptı. "İzcilik grupları... ve diğer şeyler."
Aimee, onun söylemek üzere olduğu şeyi protesto etmek için elini kaldırdı. "Bu, Dante çiftleşmeden önceydi."
Dante kalbine dokundu. Gözlerindeki aşk her şeyi söylüyordu. "Ve başka türlü olmazdı, Dev. Umarım bir gün Pandora'nın bana getirdiği sevinci anlarsın."
"Evet, o hamileyken böyle dememiştin."
Dante güldü.
Fury ve Vane odaya girdiler, yüzleri asıktı.
Aimee hemen yanlarına gitti. "Fang'dan haber aldın mı?"
"HAYIR." Vane'in sesi duygu doluydu. "Öyle olduğunu umuyordum."
Üyelerin geri kalanı içeri girip devasa yuvarlak masaya oturduğunda başını salladı.
O ve Dev, odayı sallayan ilkel güçlerle iki büyük kapı açılınca geri çekildiler. Ona Mısır tasarımını hatırlatan uzun dökümlü bir cübbe giymiş olan Savitar, öyle güçlü bir güç aurasıyla içeri girdi ki, ensesindeki tüyleri diken diken etti.
Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Koyu tenliydi, iyi kesilmiş bir keçi sakalı vardı ve odayı taradığında koyu eflatun gözleri parlıyor gibiydi.
Tahtına doğru yürürken her üye ayağa kalktı. Öfkeli görünüyordu ve orada bulunan her yaratıktan yayılan gözle görülür bir panik vardı.
Savitar onlara ters ters baktı. “Bir çömelme, hayvanlar ve insanlar polis. Ben de burada olmayı hepinizden daha fazla istemiyorum, o yüzden çabuk olun ve üzerimden çekilin. Saçma pedagojiyi hızlıca gözden geçirelim. Dinle..." Sanki bir şeye vurma arzusunu bastırıyormuş gibi duraksadı. "Bu saçmalığı kim yazdı? Omegrion Odasına hoş geldiniz. Burada, iki vatanın her dalından bir temsilci topluyoruz. Barış için geldik” -alaycı bir şekilde homurdanmak için duraksadı- “barış için. Ben senin aracınım Savitar ve eğer bunu şimdiye kadar bilmiyorsan, kafana bir matkapla vurulmalı ve vatanını temsil edemeyecek kadar aptal olduğun için değiştirilmelidir. Ama eğer yoğunsan ve unutulmuşsan, olmuş olanların ve bir gün yeniden olacakların toplamıyım ben. Kaostan düzen, düzenden kaos yaratıyorum, bu bokun içine böyle çekildim. Şimdi, saçlarını ayırmaya başlamadan önce bu işi halledelim.
Bakışları doğrudan Maman'a kaydı. "Nicolette, son zamanlarda Sanctuary'e karşı çok sayıda şikayet geldi."
Aimee'nin paniği arttı.
Öte yandan Maman soğukkanlılığını korudu. “Şikayetler mi? Kimden?"
Savitar, bakışlarını ona dikerken yana doğru eğildi. "Aranan bir suçluyu yakalamalarına yardım etmeyi reddetmekle kalmayıp, aynı zamanda ona yerlerini verip üzerlerine salıverdiğinizi söyleyen bir grup çakal."
Konuşmak için ağzını açtı ama Savitar onu susturmak için elini kaldırdı. "Bir kurt sürüsü, Sığınak personelinizden biri Sığınak'ın dışındaki bir ara

sokakta sebepsiz yere onlara saldırdığında, onun eylemlerine göz yummakla kalmayıp onu teslim etmeyi de reddettiğinizi söyledi. Aynı şekilde, Wren'in bu konsey tarafından haksız yere suçlanmasına ve takip edilmesine bilerek izin verdin. Ve kendi evinizde bir kaplana şahsen saldırdığınızı. Yemin ettiğiniz gibi herkesi kabul etmek yerine, kime ve ne zaman yardım edeceğinizi seçip seçtiğinizi söyleyen başkaları da oldu. Ne söyleyeceksin?"
Annem ne gözünü kırptı ne de ürktü. "Onlar yalan."
Van ayağa kalktı. "Nicolette'i büyük bir güvenle destekliyorum."
Savitar'ın dikkati güçlü bir lazer gibi ona çevrildi. "Oğlum, seninle henüz başlamadım bile. Şu anda sözlerin pek bir şey ifade etmiyor."
Aimee, Dev'e korkmuş bir bakış attı.
Elini tuttu ve ona sessiz kalmasını işaret ederken tuttu.
Savitar, Nicolette'e sert bir bakış attı. "Oğlunuz, Constantine'i bir grup çakalın peşinde olduğu konusunda uyardı mı, uyarmadı mı?"
"Kızıma kendi kulübümde saldırdılar. Hayatıyla tehdit ettiler."
Aimee, Constantine'e ait olan boş koltuğa baktı. Ona ne olmuştu? Neden Maman'ı desteklemek için burada değildi?
Savitar, bu konuda ona hiçbir şey vermedi. "Bana söylemeliydin, Nicolette. Düşmanlarını üzerlerine salmak tarafsızlık ilkesine aykırıdır ve bunu bilirsiniz. Ve hala soruma cevap vermedin. Ona söyledin mi?
"Evet. Konstantin'e peşinde olduklarını çocuklarım değil ben bildirdim.
Dev'in elinin yalan üzerine kendi elini sıktığını hissetti. Constantine'e söyleyen Dev'di. Annem kendini doğrama bloğunda sunarken onu koruyordu.
"Ve Eli Blakemore ve sürüsü size yeminli ifadelerinde oğlunun ve arkadaşlarının kulübünüzün dışında saldırıya uğradığını söylediğinde saldırganları teslim etmediniz mi?"
Aimee öne çıktı.
"Yapma!" Dev kafasının içinde patladı. "Savitar seni öldürecek."
"Bu yanlış!"
"Aimee, annemi utandırma. Sen daha iyi bilirsin."
Yaptı ama burada durup annesinin abartılı şeyler yüzünden saldırıya uğramasını dinlemek zordu.
Annem bir kraliçenin vakarıyla çenesini kaldırdı. "Onun sürüsüne ya da söyledikleri yalanlara güvenmiyorum."
"Saldırganlarını teslim etmekte başarısız mı oldunuz?"
Onun yüzünden... Annesinin başını ne kadar belaya soktuğunu anlayınca, dökmediği gözyaşları onu boğdu. Annemin bazen bu kadar sert olmasına şaşmamalı. Aimee, Savitar'ın duygusuz olduğunu bildiği halde, bunu görünce...
Ne yapmıştı? Arkadaşını kurtarırken annesini tehlikeye atmıştı.
Ve Maman onları korumak için tüm suçu üzerine alıyordu.
"Oui, aslında yaptım."
Savitar başını salladı. "Ve biz burada durup Wren için tutuklama emri çıkardığımızda, bu konsey üyelerine yalan söylemedin mi?"

"Hayır, doğru olduğuna inandığım şeyi söyledim."
"Emin misin?"
Bağışlanma. Evet."
Savitar düşünceli düşünceli çenesini okşarken yorgun bir iç çekti. "Lo... bu konseyin tüm üyeleri arasında sen daha iyisini biliyordun. Ne düşünüyordun?"
“Düşündüğüm şey, bu konseyin bir Regisi olarak Konstantin'in uyarılması gerektiğiydi.
Takipçileri gelip biricik kızımın boğazına bıçak dayadılar ve oğullarıma saldırdılar. Ehliyetimize aldırış etmeseydim onları anında yok ederdim. Bunun yerine, Constantine'i bu insanların -sözünü tükürdü- "tapınak yasalarına saygı göstermeyeceği ve onun da bir kutsal alan aramaya zahmet etmeyeceği konusunda uyarmamın adil olacağını düşündüm."
Savitar öne oturdu. “Limani kutsal alan demektir. Belirlenmiş bir düşmana onu öldürecek olanları nerede bulacağını söylemek kod değil. Peki ya diğer suçlama?”
"Blakemore bir domuz. Oğlu arka sokakta Wren'e saldırdı ve Wren'e yardım etmeye çalışan kızıma saldırdıktan sonra onu tekrar orada yakaladık.”
"On sürü üyesinin ilk vuranın Wren olduğuna dair yeminli ifadeleri var."
"Yalnızca nefsi müdafaa için."
"İlk kanı o aldı." Savitar'ın ses tonu tüyler ürperticiydi.
Yine de Maman geri adım atmadı ve bu yüzden Aimee annesine karşı yeni bir saygı duydu. "Ve onu teslim etseydim, Blakemore onu olduğu yerde öldürürdü.
Zorbalar tarafından itilen bir düşmanı bile ölüme mahkûm etmeyeceğim.”
Savitar ayağa kalktı, bu konseyin birkaç üyesinin nefesinin kesilmesine neden oldu.
Ancak annem kılını kıpırdatmadı.
Savitar yaklaştı. "Eğer söylediğin doğruysa neden bana haber vermedin?"
"Seni rahatsız etmeye değmeyeceğini düşündüm."
Savitar sandalyesinin yanında durdu. "Senin hatan. Hemen geçerli olmak üzere, lisansınız altı ay süreyle askıya alınır. Bir ihlal daha ve kalıcıdır.”
Savitar, Vane'e döndü. "Ve sen... sana kardeşini de yanında getirmeni söyledim."
Duygularını belli etmeme sırası Vane'deydi. "Nerede olduğunu bilmiyorum."
Savitar ona keskin bir bakış attı. "Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?"
"Gerçek bu."
Bu büyük adamla hiç gitmedi. Savitar, cehennem gazabını hepsinin üzerine salmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Çok iyi. Bana itaat etmek için teşvike ihtiyacın olduğunu görüyorum. Fang'ı kırk sekiz saat içinde mahkemeye çıkarsın yoksa Kattalakis sürüsünü yok ederim." Bakışlarını Fury'ye dikti. "Bunların her ikisi de. Ertelendi!” Kaybolmadan önceki son kelimeyi neredeyse kükredi.

Gözle görülür şekilde sarsılan üyeler parlamaya başladı, ancak daha önce birkaç kişi Fang ve Peltiers hakkında küçümseyici yorumlar yaptı.
Aimee, çoğu kendi hatası olan olaylar karşısında şaşkına dönerek annesinin yanına gitti. "Anne?"
Annesi en ufak bir duygu bile göstermedi. Ama Aimee bunu hissedebiliyordu. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Lisans olmadan, herhangi biri onlara saldırabilir.
Sığınakları yoktu. Maman'ın uğrunda çok çalıştığı her şey paramparça olmuştu.
Ben ne yaptım?
Dev, annelerinin yanına çöktü. "Anne, her şey yoluna girecek."
Elini avucunun içine aldı ve büyüklüğüne şaşırmış gibi inceledi. Hayır, dostum. Gidip tüm ailemizi toplamanı istiyorum. Ayrılın ve lisans geri verilene kadar geri gelmeyin."
Dev başını iki yana salladı, çenesi çok iyi bildikleri o çelik gibi inatçı bakışla gerilmişti. "Seni bırakamayız."
Annem ona bir tokat attı. Zor. "Beni sorgulama. Sen git ve sana söyleneni yap. Şimdi!"
Dev'in özellikleri sertleştirildi. Karşılık verme arzusunu görebiliyordu ama ne yaptığını biliyordu. Annem üzgündü ve bir hayvanın dürtüleriyle hareket ediyordu. Onların hayatını korumak için kendi hayatını riske atmıştı.
Başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.
Aimee, onunla konuşmaya gittiğinde Vane'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ne yapacaksın?"
"Ne düşünüyorsun?" ona hırladı.
İçini korku doldurdu. "Fang'ı teslim edemezsin-" Söylemek istediği şey o canavardı ama yapamayacağını biliyordu. Savitar onu duyabilirdi ve o zaman ne yapacağını ancak tanrılar bilirdi.
"Bir karım ve çocuğum var. Eşim yine hamile Aimee ve o bir insan. Artık benimle konuşmayan bir erkek kardeş için ondan vazgeçmeli miyim?
Annem ayağa kalktı. Vane'e soğuk, düşmanca bir bakış fırlattı. "Hepsi senin hatan.
Siz kurtlar, bunu benim üzerime yıktınız. Sen gelmeden önce aramızda barış vardı ve şimdi..."
"Biz?" Vane homurdandı. "Kızın olmasaydı, kardeşim bunların hiçbirine karışmazdı! Çantamı ve eşimi kaybetmeye hazırım ve ne için? Bir ayı?"
Aimee sanki bu sözlerden tokat yemiş gibi geri çekildi.
Vane ona sert, soğuk bir bakış attı. "Kardeşimi bulup bana getirsen iyi olur."
"Ya yapamazsam?"
"Bu sorunun cevabını istemiyorsun küçük ayı. Güven bana."
Aimee burada tam olarak ne olduğunu anlayınca yüzünü buruşturdu. Vane, Fang'a son bir kez ihanet edecekti ve bunu yapmak için onun aracı olmasını istiyordu.

BÖLÜM 27

Aimee, sahip olduğu her şeyi toplayarak odasında dikildi. Kıyafetleri, takıları, kitapları. Ama ailesinin geri kalanının aksine, saklanmayacaktı. Fang'ı bulacaktı ve onlar bu saçmalıktan sonsuza dek kaçacaklardı. Onu teslim etmenin bir parçası olmasının hiçbir yolu yoktu. Yeterince şey yaşamıştı.

Kapısında hafif bir vuruş duyuldu.

"Girin."

Dev'di. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve tişörtünün kolu yukarı doğru itilerek çifte ok ve yay dövmesi son derece görünür olmuştu. Onun gibi o da dövmeyi her zaman komik bulmuştu ama Artemis bir Kara Avcı olmadığı için bunun onu rahatsız ettiğinden emindi.

Kapı eşiğinde tereddüt etti, gözleri üzgün ve endişeliydi. "Quinn'in eşiyle SUV'da mı seyahat edeceksiniz?"

Becca hamileydi ve güçleriyle seyahat edemiyordu.

"HAYIR. Ben tahliye etmiyorum."

Dev kapıyı kapattı ve içeri girdi. Bakışları doğrudan onun açık valizine gitti. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum ama diğerleriyle gitmiyorum."

"Neden?"

Aimee başka bir tişörtü katlayıp içine eklerken içini çekti. "Herkesi tehlikeye attım.

Gitmem adil olur."

"Sen deli misin?"

Bu bir görüş meselesiydi ve şu anda muhtemelen öyleydi. Annesi kesinlikle evet derdi. "Benden gitmemi istediğinde Fang'la gitmeliydim. Şimdi" - olan her şeyi hatırladığında yüzünü buruşturdu - "buraya çok fazla zarar verdim."

"Bunu nasıl anladın?"

"Çakalları kışkırtan ve bize saldırmalarına sebep olan bendim. Bunca yıldır Stone'un arkasında olan bendim.

Dev alay etti. "Onun zavallı kıçını bir kafese kapatan ve onu tehdit eden benim."

"Hayır, ben katalizörüm. Annemin ne kadar bağışlayıcı olduğunu biliyorsun. Beni kendisi öldürmeden gitmeliyim.

Dev, toparlamakta olduğu gömleği elinden çekti ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Sen onun tek kızısın. Tanrılar, Aimee, Bastien ve Gilbert için hâlâ ne kadar üzüldüğümüzü biliyorsun... senin için de üzülme. Sen benim kanımdansın. Daha iyisi için, daha kötüsü için, savaş için, barış için. Sen sahip olduğum tek küçük kız kardeşsin ve seni kaybedersem ölürüm. Annem ve babam daha da fazla."

Onun alışılmadık konuşması karşısında gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Sen her zaman çok sertsin. Başa çıkamayacağın hiçbir şey yok."

"Seni ilgilendirmiyor. Bana seni kaybettirme, Aimee. Ben o kadar güçlü değilim."

Onu kollarının arasına aldı ve yakın tuttu. Senden gerçekten nefret ediyorum, Dev.
"Evet biliyorum. Ben de sana katlanamıyorum, kıç-yemek."
Gözyaşlarının arasından gülerek onları silmek için geri çekildi. "Tanrılar... ne yapmam gerekiyor? Fang'ı seviyorum ve masum olup olmadığını bilmiyorum. Ya diğerlerini öldürdüyse?"
"Bunu yaptığına gerçekten inanıyor musun?"
"Hayır, bilmiyorum."
"O halde şu anda bir arkadaşa ihtiyacı var. Onu bulmana yardım etmemi ister misin?"
"Bilmiyorum." Bunu düşünürken içini çekti. Fang, tanıştıkları son birkaç sefer tahmin edilemezdi. Ama son zamanlarda burayı ziyaret etmişti. Bakışları, bir hafta önce onun için yatağına bıraktığı valizindeki küçük siyah oyuncak ayıya ilişti... kendi kokusunu taşıyan bir ayıcığa - onun en iyi uyuyacak ona ait bir şey olduğunda uyuduğunu biliyordu. Yastığının üzerine tek bir gül yerleştirmişti. Onu görmemiş olmasına rağmen hala onu düşünüyordu.
Ancak bu nezaket, onun bir iblis tarafından ele geçirilmiş güçlü bir Kurt Avcısı olduğu gerçeğini değiştirmedi. "Sana zarar verebilir."
Dev ona gücenmiş bir bakış attı. "Şüpheliyim." Tekrar konuşmadan önce şifonyerin üzerindeki onun ve erkek kardeşlerinin resmine baktı. "Bil diye söylüyorum, Baba, Serre, Griffe, Cherif, Remi, Kyle, Quinn, Zar ve ben gitmiyoruz."
Üzerinden bir ürperti geçti. "Ne?"
"Maman'ı burada korumasız bırakacak değiliz. İşler düşündüğümüz gibi giderse, burada insanlarla yalnız kalamaz."
"Bunu ona söyledin mi?"
"Seni görmek için uğradığımda ona haber vermeye gidiyordum. Partiyi görmeye gelmek ister misin?"
"Ah evet. Bunu kesinlikle kaçırmak istemiyorum." Annem kimsenin kendisine itaatsizlik etmesinden hoşlanmazdı.
Onu odasından çıktı ve alt katta, Oregon'daki Peltier yerleşkesine gitmek üzere yola çıkan ailelerinin kadın ve çocuklarına veda ettiği oturma odasına kadar takip etti. New Orleans'a gelmeden önce yaşadıkları yer orasıydı. Orada ve ailesinin doğduğu Nice, Fransa'da bir yer tuttular. Ama Nice, hamile kadınları için çok zor bir yolculuk olurdu, bu yüzden Oregon öyleydi. Alain, Cody ve Etienne, onlara göz kulak olmak ve onları korumak için onlarla birlikte gidiyorlardı.
Cherif, Quinn, Remi, Serre, Kyle, Griffe ve Zar, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş merdivenlerin dibinde duruyorlardı. Dünyaya karşı birleşik bir cephe. Hiç bu kadar heybetli görünmemişlerdi. İkizler ve dördüzler birbirlerinden zar zor ayırt edilebiliyordu ama Aimee onları ayırt edebiliyordu. Onları en iyi tanıyanlar için bariz olan ince farklılıklar.

Remi'nin sürekli alayı. Quinn'in nazik gözleri ve bariz iyimserliği. Her zaman ağırlığını sol bacağına vererek ayakta duran Cherif - çocukluktan kalma bir yaralanma sağ ayağını zedelemişti.
diz ve bu yüzden her zaman diğer bacağını tercih etti. Griffe'den bir kıl ince olan ve ellerini her zaman koltuk altlarına sokan Serre. Her zaman bir şeylerle uğraştığı için tırnaklarının altında gres olan Griffe.
Ve sonra Zar... o, Bastien'in ikiziydi ve bazen içlerinden herhangi birinin, kaybın yeni bir acısını hissetmeden ona bakması zordu. Bastien'den hiç bahsetmemişti ama Aimee, bu kaybın onun için ne kadar zor olduğunu defalarca merak etmişti. Aynaya her baktığında ikiz kardeşinin yüzünü görüyordu.
İkisi yakın olmaktan çok yakınlaşmıştı…
Bir kardeşini daha kaybetme düşüncesine dayanamıyordu.
Durmadan.
Maman torunlarının yanaklarını öperken Dev yanlarında durmak için harekete geçti.
Onlar gittikten sonra, Maman dörtlülere döndü. "Güvende kalacaksın, değil mi?"
"Oui," dedi Remi. "Ama burada yapıyoruz."
Gözleri öfkeyle kararırken, Maman'ın yüzü bembeyaz oldu. "Ne?"
Zar öne çıktı. "Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey fikrimizi değiştirmeyecek. Seni bırakmıyoruz anne."
"Biz de değiliz."
Aimee, Carson'ın sesini duyunca döndü. Justin, Jasyn, Sasha, Max ve Howlers: Angel, Teddy, Tripper, Damien ve Colt ile merdivenlerden aşağı indi.
Bir Arkadya aslanı olan Tripper Diomedes, grup adına konuştu. "Kimsenin vermeyeceği bir sığınak sağladınız ve biz ne olursa olsun yanınızdayız."
"Ben de öyleyim."
Aimee, Wren'in sesini duyunca nefesi kesildi. Kardeşlerinden pek de uzak olmayan bir yere parlamıştı.
Annem onu orada görünce tamamen dehşete kapıldı. Benden nefret ediyorsun.
Wren omuz silkti. "Kesinlikle en sevdiğim kişi değilsin, Lo. Ama kızınız benim için çok şey ifade ediyor ve bu yüzden geri durup ailesinin yok olmasına izin vermeyeceğim. Senin için savaştığımız için hepimizin tamamen aptal olduğunu düşünsem bile."
Annem, hepsine bakarken başını salladı. "Kaç kişinin bize saldıracağını anlıyor musun? Kaç tane düşman edindim?
Remi homurdandı. "Başardık, demek istiyorsun. Bence bu fiyaskoda hepimizin parmağı var. Ben muhtemelen herkesten daha çok."
Angel başıyla onayladı. "Ben de buna yağmuru getir diyorum. Biz buradayız ve mağlup olmayacağız."
Diğerlerinden bir amin yükseldi.

Damien ender rastlanan bir sırıtış sergiledi. "Uluyanların ve Were evreninin başıboş olanlarının evi olan sığınak."
Teddy başını sallayarak onun sırtına vurdu. "Sonsuza dek sığınak."
Maman'ın gözleri, sadece hayatları pahasına evini korumakla kalmayan, aynı zamanda onu korumaya da istekli olan erkekleri incelerken, dökmediği gözyaşlarından parlıyordu.
"Teşekkür ederim. Sadakatin unutulmayacak."
"Ve alabildiğin kadar bedava içki," dedi Dev. "Kesinlikle bunu ayıkken yapmak istemiyoruz."
Bu, hepsi gülerken gerilimi bozdu.
Aimee başını salladı. Evet, ama içkilerinizi kendiniz alacaksınız çocuklar, çünkü ben size söylemiyorum. Sizden çok fazla var."
Annem en iyi yaptığı şeyi yaptı. Görevi üstlendi. "Pekâlâ, mes fils du coeur. Programlarımıza sadık kalacağız ve işimizi her zamanki gibi yürüteceğiz."
Max öne çıktı. "Ben kas olacağım. Pek çoğu bir ejderhayı deviremez."
"Ve sürüyü insanlara bindirdiğinden emin ol," diye hatırlattı Remi ona. Başını eğdi.
Annem onlara gülümsedi. Mavi gözlerinde minnet ve gurur parlıyordu. "Düşmanlarımıza ve şüphecilerimize Sanctuary'nin onlar ne derse desin ayakta kalacağını gösterelim."
Wren'in yanında durdu. "Ve benim hakkımda yanılmışsın kaplan. Buradakileri asla benim aptallarım olarak görmedim. Hepiniz için zaman zaman katı kurallarım oldu. Eğer dünyanızda çocuklarımı her şeyden çok sevmek bir suçsa, o zaman beni bu günahtan dolayı asabilirsiniz, çünkü başka türlüsü olmazdı.
Wren, o gidene kadar konuşmadı ve Aimee, şimdi bile annesine güvenmediğini anlayabiliyordu. Ona doğru yürüdü. "Sadece senin için buradayım."
Koluna hafifçe sıktı. "Teşekkürler Wren."
Gitmeden önce başını eğdi.
Cherif rahatlamış bir nefes verdi. "Vay canına, annem bunu düşündüğümden daha iyi karşıladı."
Babam güldü. "Sizin ne kadar inatçı olduğunuzu biliyor ve sayıca ondan üstünsünüz." Aimee'nin önünde durdu. "Öte yandan, sen gitmek zorundasın."
"Gitmeyeceğim baba. Burası benim evim ve siz benim ailemsiniz. Hepiniz tehlikedeyken saklanmayacağım. Bunu bir kez yaptım ve o günden beri her gün bu korkaklıkla yaşamak zorunda kaldım. Bunu bir daha yapmayacağım."
Yüzünü büyük pençesinin içine aldı. "Senin için canlarını verdiler mon ang. Fedakarlıklarıyla alay etmeyin."
"Bilmiyorum ama artık büyüdüm ve ayağa kalkacağım ve onlar gibi savaşacağım."
Elini yere bırakırken gözleri hüzünle karardı. "Tartışmayacağım. Kazanmayı imkansız kılacak kadar içinde annenden yeterince şey olduğunu biliyorum.

Güldü. Haklısın.
Diğerlerini taradı. "Tamam o zaman. Hepimiz savaşa hazırlanalım.”

* * *

Kurt kılığında Fang, Anya'nın öldüğü yerden pek de uzak olmayan bir yerde, güneşin altında yatıyordu. Neden buraya gelip durduğunu bilmiyordu. Belki de onun ölümünden önceki hali özleyen yanıydı.

Ya da belki de içinde başka biriyle bağlantı kurma ihtiyacıydı. Çünkü şu anda kendini tamamen yalnız hissediyordu. Vane ile ilişkisi eskisi gibi değildi ve onu incitme korkusuyla Aimee'den uzak duruyordu. İblis gittikçe kötüleşiyor ve daha şiddetli oluyordu.
Aimee'ye bir şey olursa...
"Fang?"
Varyk'in sesini duyunca başını kaldırdı. Kurt adam ondan birkaç adım ötede belirdi. "Ne istiyorsun?" diye hırladı.
"Savitar senin için arama izni çıkardı."
Fang bu emir karşısında afallamıştı. "Ne için?"
"Cinayet."
"Ciddi misin?"
Varyk ona komik bir bakış attı. "Buraya kadar şaka yapmaya geldiğimi düşünmüyor musun?"
Tabii ki değil. Varyk'in mizah anlayışı yoktu. "Bu gülünç. Ben hiçbir şey yapmadım.”
"Ne olursa olsun, Vane seni veya ailesini getirmekle suçlandı ve sürü katledilecek."
Öfke gözünü karartırken Fang ayağa fırladı. Savitar, ailesini tehdit etmeye nasıl cüret eder?
"Bu saçmalık."
"Savitar'ı tanıyorsun."
Evet yaptı. Ve şu anda, o piçin boğazını istiyordu.
Varyk kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dahası da var. Sanctuary ruhsatını kaybetti.”
Bu duymayı beklediği son şeydi. "Ne?"
"Blakemore'un şikayetleri ve saldırdığınız çakallar yüzünden Savitar, Lo'nun ehliyetini altı aylığına iptal etti."
Fang kendini hasta hissetti. Her şeyi mahvetmişti.
Herkes …
"Ve az önce bilmek isteyebileceğin bir şey öğrendim."
"Thorn'un vicdanı mı var?" Fang sormaya karşı koyamadı.
Varyk ona kuru kuru baktı. "Beni güldürme." Ne yazık ki, Thorn'da Varyk'ten daha fazla vardı. "Peltiers ve Blakemores hakkında bir şey öğrendim."
“Birbirlerinden nefret ediyorlar. Biliyoruz."
"HAYIR. Blakemore, en küçük oğlunun ölümünden onları sorumlu tutuyor.”

Fang, bu sözler ona çarptığında insana dönüştü. "Ne?"
"Evet. Bu bir kan davası. Görünüşe göre Junior, başka bir sığınağın eirini yasalarını çiğnedi ve onlardan sonsuza kadar yasaklanacaktı.
Eirini, Savitar tarafından yürürlüğe konan barış yasalarıydı. Birini kırmak, suçluyu sonsuza kadar kendi başına bıraktı.
"Peltier'ler burada açıldıktan kısa bir süre sonra," diye devam etti Varyk, "Junior onları korumak için koşarak geldi ve ayılar onu içeri almayı reddetti. Savitar'ın yasalarını destekliyorlardı ve eminim ki Junior Blakemore'un bir zorba ve ahmak olması ve kışkırttığı bir grup tarafından kovalanıyor olması meseleye yardımcı olmadı. O ve koşan arkadaşları, Wren'in saldırıya uğradığı aynı sokakta öldürüldü. Görünüşe göre Stone bu yüzden oraya gitmeye devam ediyor. Peltier'lerden birini kardeşinin öldüğü yerde bulmayı umuyor, böylece bedelini ödeyebilecek."
"O zaman Peltier'lerin durumun farkında olduğundan eminim, çünkü bu... Ne? Yüz yıl önce?"
"Yakın ve Junior'ın ölüm yıldönümünde Blakemore oradaki her ayıyı ve hayvanı öldürmeyi ve orayı ateşe vermeyi planlıyor."
Fang çaresiz bir hüsranla dişlerini gıcırdattı. "Yani bana kalıp Aimee'yi psikopattan koruyabileceğimi ve kardeşimin öleceğini söylüyorsun. Ya da kardeşimi kurtarırım ve Aimee ölür."
"Evet, temelde, mahvoldun."
"Başka yeni ne var?" Güçsüz bir öfke onu kavururken Varyk'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bütün bunların neresinde durduğunu bilmem gerekiyor."
"Blakemore benim maaş çekim. Bundan daha fazlası değil."
"Ve Aimee benim hayatım... sahip olduğum her şeyi sana bırakırsam onu benim için korur musun?"
Varyk, bakışları Fang'ın bisikletine ve içindeki tüm eşyalarını tutan sırt çantasına giderken teklifine homurdandı. "Bana neyle rüşvet vereceksin?"
"İki yüz milyon artı biraz bozukluk."
Varyk boğuldu. "Ne?"
Fang omuz silkti. Para onun için hiçbir zaman çok şey ifade etmemişti. Arkadaşlık kadar soyuttu. "Vane yatırım konusunda gerçekten iyidir ve ben fazla harcamam. Sen Aimee'ye göz kulak ol, ben de her kuruşunun sana gitmesini sağlayacağım."
"Bu tür bir para için, senin için sadece kadınını korumaktan çok daha fazlasını yaparım."
Fang homurdandı. "Oraya gitmek istemiyorum. Sadece sözünü tut." Sırt çantasını yerden kaldırdı.
"Hey?"
Fang ona bakmak için döndü.
Varyk'in yüzü metanetliydi ama bakışları içtenlikle yanıyordu. "Onu güvende tutacağım. Buna güvenebilirsin. Ve bunun için bana para ödemek zorunda değilsin."
Fang, bataklıktan Sığınağa geçmeden önce minnetle başını eğdi. Son aylarda öğrendiği tek şey, güçlerini nasıl birleştireceğiydi.

içindeki iblisle ve onları kendi avantajına kullanmak için. Görünmez bir şekilde yürümesine ve başka şık şeyler yapmasına izin verdi - bazıları diğerlerinden daha kanlı.
Bu güçlere rağmen, bunu yapmaktan kaçınmıştı. Çoğunlukla, Aimee'yi görmek çok canımı yaktığı için. Bunun yerine, sırf onun varlığını hissedebilmek için kendisini onun odasına ziyaret etmeye havale etmişti. Onun kokusunu içinize çekin ve birlikte oldukları geceleri hatırlayın.
Ama onu son bir kez görmeden ölmek istemiyordu. Ne kadar canı yansa da onu görmesi gerekiyordu.
Fısıldayan bir esinti gibi, odasına doğru ilerledi. Elinde birkaç hafta önce bıraktığı deri ceketle yatağına oturdu. Tanıştıkları gün ona sardığı ceketin aynısı.
Güzel mavi gözleri o kadar çok ıstırap taşıyordu ki, onun acısını kendi kalbine kazıdı.
Kendisine çektirdiği eziyetten nefret ediyordu. En çok da ona yaşattığı eziyetten nefret ediyordu.
"Neredesin Fang?" nefes aldı.
Dayanamadı, onun önünde belirdi.
Aimee, Fang'ı odasında görünce nefesi kesildi. Dizlerinin üzerine çöktü ve başını onun kucağına koydu, ardından kollarını beline doladı. Eli titriyordu, onun saçını geriye attı, sonunda ona gelmesine şaşırmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"
"Seni görmem gerekiyordu."
Elini saçlarının arasına sıkıştırdı, saçlarının yumuşaklığından keyif aldı.
"Kaçmalıyız, Fang.
Ben hazırım."
Yapamayız. Kardeşimin eşine ve çocuğuna mal olacağımı bile bile asla mutlu olamam.”
"Bu adil değil."
Ona bakmak için geri çekildi. O kara gözler ona samimiyetle şarkı söylüyordu. "Ben yapmadım Aimee. Yemin ederim, önce bana saldırmayan kimseyi öldürmedim.”
"Biliyorum bebeğim."
Onayladı. "Gitsem iyi olur."
Elini tuttu ve ondan ayrılmasını engelledi. Ne yapacağını biliyordu. Yüzünde yazılıydı.
Teslim olmak ve kardeşini kurtarmak niyetindeydi.
Kaşlarını çatarak ona döndüğünde, yataktan kalktı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti.
Öpücüğü onu kavururken Fang homurdandı. Yumruklarını gömleğinde büktü, onu paramparça edecek kadar çaresiz bir ihtiyaçla istiyordu. Ama kalamayacaktı ve bunu biliyordu. "Bu ateşi yakma, Aimee."
Gömleğini yukarı kaldırarak cevap verdi. Sıcak elleri göğsünü sıyırdı, onu o kadar sertleştirdi ki ağrıdı. "Her şey parçalanıyor. Ama değişmeyen tek şey nasıl

senin hakkında hissediyorum Senin için bir dakika daha pişmanlık duymayacağım.” Kendi üstünü çıkardı.
Fang açık mavi dantel sutyene bakarken nefes almakta zorlandı... onda en sevdiği şey.
"Emin misin?"
"Kesinlikle."
Fang, ağzını harap ederken onu kendisine doğru çekti. Hiçbir şey daha tatlı olmamıştı.
Ve bir kez olsun, en iyi ikincilikle yetinmeyecekti. Arkadaş olsalar bile, bu noktada, fark etmezdi. Adam ölmek üzereydi ve bu onu daha uygun bir erkek bulma konusunda özgür bırakacaktı.
Fang ona bakmak için geri çekildi. "Bunu nasıl yapabiliriz?"
Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Talimatlara mı ihtiyacın var?"
O güldü. "Hayır, ama ayıların ne yaptığını bilmiyorum."
Nazik elini yanağına koydu. "Beni senin yap, Fang. Ancak bunu yaparsın.”
Boynuna burnunu sokmak için başını aşağı eğdi, sutyenini çözmek ve çıkarmak için etrafına uzandı. Göğüs uçları büzüştü ve adam hayalini kurduğu tüm ilgiyi onlara vermek için harekete geçti.
Aimee oynarken başını ona yasladı. Kurtlar ve özellikle Fang hakkında öğrendiği tek şey, onun tat almayı ve yalamayı sevdiğiydi. Her zaman olduğu tek şey titizlikti.
Adam pantolonunun fermuarını açıp onu okşamak için elini aşağı indirdiğinde, bu gecenin de bir istisna olmayacağını biliyordu. Ona dokunduğunda vücudu titriyordu. Çok uzun zaman olmuştu….
Nasıl dayanmıştı? Her geceyi onun için üzülerek geçirmişti. Yeniden dokunulmak çok iyi hissettirmişti.
"Seni özledim Fang." Ona dokunabilmek için gömleğini başının üzerine çekti.
Fang, gücünün arttığını hissetti. Seks ve Kurt Avcıları ile ilgili tek şey, onları güçlendirmesiydi. Onları daha güçlü ve daha keskin yaptı. Ve şu anda, daha önce hiç olmadığı kadar canlıydı.
Güçlerini kullanarak kıyafetlerini çıkardı ve kendisini onun incelemesi için çıplak bıraktı. Zaten onun her santimini keşfetmediğinden değil. Ama çok uzun zaman olmuştu.
"Seni hayal etmekten başka hiçbir şey yapmadım," diye fısıldadı, onun ağzını öperek. Elini avucunun içine aldı ve aletine götürdü. Ona dokunurken derin bir nefes aldı.
Aimee onu ağzına alabilmek için önünde diz çöktü. Zevkten neredeyse dizleri bükülecekti. Ve ne kadar iyi hissetse de, onu durdurmak zorundaydı.
"Dur, Aimee."
Kaşlarını çatarak geri çekildi.
"Bunu yaparsan ikimiz de istemeden bu iş biter."
Omurgasına kadar bir ürperti gönderen son bir yalama yapmadan önce güldü. Hatta gözlerinin geri dönmesine neden oldu.

Aimee, Fang'ın yüzündeki ifadeye gülümsedi. Onunla dalga geçmeyi ve onun tadına bakmayı severdi. Teninin tuzluluğu onu daha çok sızlatıyordu ama onun gibi o da bir kez olsun onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmek istiyordu.
Onun önünde yere çöktü. Dizlerinin üzerinde, yüzleri birbirine dönük halde, onu tekrar öptü. Ona dokunmak için elini aralarında kaydırırken sıcak ve zorluydu. Zonklarken onu daha da ıslattı.
İçindeki hızlanma, kör edene kadar yükseldi ve bedeni yatıştırılmayı talep etti. "Beni bekletme, Fang," diye fısıldadı, yine bir şeyin ya da birinin sözünü kesmesinden korkarak.
Fang sırtına kadar öptü ve tüm vücudunun ürpermesine neden oldu. Onu önünde tutarak, kokusunu içine çekebilmek için saçlarını ensesinden çekti. Onun içinde olmak için can atarken her yanı yanıyordu.
Bu anı beklemiş ve hayal etmişti, gerçekten ona sahip olmayı asla düşünmemişti. Onu bir daha tatmadan yaşayabileceğine kendini neredeyse inandırmıştı.
Ama bu zor olmuştu, özellikle de diğer dişiler ona çekici gelmeyi bıraktığından beri.
Uzun bir nefes vererek, onu almak için kendini konumlandırırken parmaklarını onun içine kaydırdı. Bir kadının onun için daha fazla ıslak olduğunu hatırlamıyordu ve hiçbiri daha baştan çıkarıcı olmamıştı.
Aimee, adamın aletinin ucunun kendisine bastırdığını hissettiğinde başına geleceklerden korkarak titredi. Ama bu onun her şeyden çok istediği şeydi ve en azından insan kadınlarına verdiği kadar acı vermeyecekti. Elini tekrar eline alıp kendisine götürürken dizlerini daha da birbirinden ayırdı.
"Bana rehberlik et bebeğim."
Onun yardımıyla vücutlarının arasına uzandı ve onu yavaşça kendi vücuduna kaydırdı. Adamın kalın dolgunluğu derinlere batarken dudağını ısırdı.
Hep bir ağızdan inlediler.
Aimee kendini kabzasına gömerken başı döndü. Onun orada olması, ona bu şekilde bağlı hissetmek çok iyi hissettirdi. Hiç kimseyle paylaşmadığı şeyleri onunla paylaşıyordu.
Fang, yavaşça ona doğru iterken onu kollarının arasına aldı. Yanaklarını onunkine dayayıp kokusunun kendisini sarhoş etmesine izin verirken ağırlığını ondan aldı. Bir kadınla birlikte olduğu onca zaman boyunca hiçbiri bununla kıyaslanamazdı. Çok sıkı ve sıcaktı. Ve bir kurt kuğusunun aksine, ona karşı çıkıp tırmalamıyordu.
Isırma.
Aimee hassastı.
En çok da onu seviyordu. Tüm dünyada, başka kimsenin görmesine asla izin vermediği tarafını yalnızca o evcilleştirmişti. Her zaman şiddetli ve kavgacı, sadece onunla barış buldu. Onu evcilleştirmişti.
Uzanıp elini yanağına koydu. Bu nazik hareket onu paramparça etti.
Ölmek istemiyordu. Sonsuza kadar burada böyle kalmak istiyordu.
Çok adaletsizdi. Kardeşleri çiftleşmiş ve mutluydu.

Neden o da olamıyordu?
Ama o daha iyi biliyordu. Yaşasa bile ailesi onu asla kabul etmezdi. Halkından hiçbiri yapmazdı. Bu doğal değildi.
Ve yine de öyle hissetmiyordu.
"Sen benim en iyi parçamsın," diye fısıldadı kulağına, göğüslerini itip avuçlarken.
"Seni seviyorum Fang." Aimee, onu öpebilmek için arkasına yaslandı ve elini vücudunun önünde aşağı doğru sürükleyerek, hamlelerine zamanında vurana kadar onu öpebildi. Onun içinde büyüdüğünü hissedebiliyordu. Kalın.
Tamamen açıktı ve daha önce hiç olmadığı bir şekilde ona maruz kaldı. Utanması gerekirdi ama değildi. Bu çok doğru görünüyordu. Çok mükemmel.
Ve sevişirken, onları ayıracak dünyalar olmasaydı nasıl olurdu diye merak etti. Bir arada kalabilseler ve böyle olabilseler. Tek istediği kurduydu. Çocuklarına sahip olmak için her şeyini verirdi. Ona kimsenin sahip olmadığı tüm sevgiyi vermek.
Zevkini artıran vuruşlarını hızlandırdı. Nefesi düzensizdi, bedeni artık dayanamayacak hale gelene kadar onları kendi nefesiyle geri verdi. Yakıcı bir patlamayla geldi.
Fang, salıverilirken ona katıldığında ulumasını bastırmak zorunda kaldı. Ama zordu. Onu kendine çekti ve ağırlığını vücudunda tuttu, bir süre daha birbirlerine kilitleneceklerini biliyordu ama bedeni onun içinde salıvermeye devam ederken. Kurt olmanın en zor yanı buydu. Geldiklerinde uzun bir süreçti ve o bitmeden ayrılırlarsa bu ona zarar verirdi. Ve şu anda duyuları o kadar uyanık ve güçlüydü ki sanki bütün bir sürüyü yenebilirmiş gibi hissetti.
Adam onu şefkatle tutarken Aimee başını onun göğsüne yasladı. "Çok kilolu değilim, değil mi?"
"Hiç de bile."
Bakmak için avucunu çevirdi. Onunki gibi, hâlâ boştu.
Gözyaşları gözlerini yaktı. "Arkadaş değil miyiz?"
“Her zaman ilk seferinde ortaya çıkmaz. Bunu biliyorsun."
Doğru, ama onun için hissettikleri... aslında hayal kırıklığına uğramıştı.
"Seni incitmedim, değil mi?"
Sorusuna gülümsedi. "Hayır bebeğim, kesinlikle beni incitmedin."
Kollarını ona dolayarak kendini çok güvende ve sevilmiş hissetmesini sağladı. Omzunda, ona bahsetmeyi reddettiği garip işarete dokundu. Onun yanağını ısırdı. "Yüz işaretlerinin göründüğünü biliyor muydun?"
"Ne?"
Deseni parmak uçlarıyla çizmek için uzandı. "Gözcü işaretleriniz görünüyor."
Güçlerini onları ortadan kaldırmak için kullandı. Peki ya şimdi?
"Hala orada."

Ah, sevgili tanrılar... seks yaptığında bunların ortaya çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ya bir Katagari ayısıyla çiftleşseydi ve onlar dışarı çıksaydı? Felaket olurdu.
"Üzgünüm, onları saklayamam."
Yanağından öptü. Özür dileme. Bence güzelsin."
Bu sözler onu varlığının özüne kadar ısıtırken kollarını onunkilere doladı. Fang, sonunda ondan geri çekilebildiği için titredi. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu.
Onu derinden öpmek için kollarında döndü. "Seninle gelebilir miyim?"
"Hayır," dedi sert bir tonla.
"Diş-"
Kafasını salladı. "Hayır, Aimee."
"Seninle orada olmak istiyorum."
"Yapamazsın."
Ona hırladı. "Neden?"
Eliyle yüzünü avuçlarken alnını yanağına yasladı.
"Çünkü seni orada görürsem dayanamam ve bunu kardeşime yapamam."
Ona baktı ve gözlerindeki acı verici azap onu kavurdu. "Anlıyor musunuz? Bunu tek başıma yapmalıyım." Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Seni seviyorum Aimee."
Bu sözler onu çileden çıkardı. "Şimdi bunu mu söylüyorsun? Şimdi? Neyin var?"
Şefkatle gülümsedi. "Hayatımda bir kez bile iyi zamanlama yapmadım. Şimdi başlamak için çok geç."
Onu kendine çekti ve yakın tuttu. "Seni seviyorum Fang. Bunun için canın cehenneme!"
Sonra boynundaki kolyeyi aldı ve eline yerleştirdi. "Yanında olamıyorsam..."
Sıkıca kavradı ve içine kazınmış olan kelimeleri tekrarladı. "Her zaman benim olduğum yerdesin. Senin imajın kalbimde yaşıyor."
Daha fazla gözyaşı akarken başını salladı. "Eş olsun ya da olmasın, seveceğim tek kişi sensin."
Ondan ayrılmadan önce onu nazikçe öptü. Şimdi gitmezse, tamamen korkacaktı.
Çünkü dürüst olmak gerekirse, gerçekten sevdiği tek kadının kalbini kırarak ağabeyinin mutluluğunu ve hayatını haklı çıkarmak zordu.
Sorun değil, dedi kendi kendine. Diğer tarafta onu bekliyor olacaktı. Bir gün onu tekrar görecekti ve orada iblis onun üzerinde hiçbir kontrole sahip olmayacaktı. Onu incitmekten korkmasına gerek kalmayacaktı.
Güvende olacaktı ve onları ayırabilecek kimse olmayacaktı.
Ama bu hayatta doğru şeyi yapması gerekiyordu.
Midesi bulanınca giyindi ve Aimee'ye son bir kez baktı. Tamamen çıplak, madalyonunu tutan elini öptü.
Kokusu ona güç versin, onu mezara taşısın diye saçlarından son bir nefes almak için eğildi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve ardından kendini gitmeye zorladı.

* * *

"Diş!" Aimee nefesini tuttu, onsuz kendini ıssız hissediyordu. Onun gerçekten gittiğini bilerek nasıl yaşayabilirdi?

En azından geçmişte her zaman aklını başına toplayıp burada olma şansı vardı.
Ama şimdi …
Ölecekti ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Onu almaya git!
Dürtü çok güçlüydü. Keşke yapabilseydi. Ama Fang bunun için onu asla affetmezdi.
Nasıl yapabilir? Kardeşleri olmadan yaşamanın acısını biliyordu. Yakalanıp öldürülmelerinin sebebinin kendisi olduğunu bilmenin amansız ıstırabı. Onu korumuşlar ve yaşayabilmesi için canlarını vermişlerdi.
O acının Fang'a olmasını dileyemezdi.
Hayır, mutluluğunun kanla satın alındığını bilen Vane acı çekecekti. Fang'ın kanı.
Üstelik Savitar emirlerini vermişti. Fang teslim olmazsa, Savitar onun peşine düşecekti. Nasılsa ölecekti.
Kalbi kırılan Aimee giyinip yatağa oturdu ve onu görmek için güçlerini kullanmaya çalıştı.
Savitar ona bu kadar rahatlık bile vermezdi.

* * *

Fang, Savitar'ın Omegrion konseyinin toplandığı gösterişli salonunda belirdi.

Tamamen boş olan odanın açık ve güzel bir denize bakan pencereleri vardı. Yumuşak rüzgar tenini okşayıp saçlarını dalgalandırırken Fang gözlerini kapattı.
Havadaki tuz, dışarıda şarkı söyleyen kuşlar kadar tatlıydı.
Ölmek için güzel bir gündü.
Aimee'nin madalyonunu cebine sokarken, arkasında bir güç yarığının dalgalandığını hissetti.
"Demek yalnız geldin." Savitar, siyah ıslak bir takım elbise giymiş olarak önünde belirdi. Saçları yüzünden geriye doğru sıvanmıştı ve hala ıslaktı.
"Yapmamalı mıyım?"
Savitar yüzündeki damlacıkların bir kısmını silerken homurdandı. "İçinde var mı yok mu bilemedim."
"Sanırım sürprizlerle doluyum."
Fang'ın alayını takdir ediyor gibi görünmüyordu. "Sana yöneltilen suçlamaları biliyor musun?"
"Bana cinayet söylendi."
“On dört sayım. Nasıl savunursun?”

Fang, kesinlikle hissetmediği bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Sanırım çoğu insan ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor."
Savitar güldü, sonra ayıldı. "Ama sen değil."
"Hayır. Asla." Bakışlarını Savitar'a dikti. "Dürüst olmak gerekirse, kimseyi öldürdüğüme dair bir anım yok ama eğer yaptıysam, cezam için buradayım."
Savitar başparmağıyla çenesini ovuşturdu. "Hiç çekinmiyorsun, değil mi?"
“İçimde değil. Ama sözünü tutmanı ve ailemi bağışlamanı bekliyorum.”
"Kendi adına söyleyecek bir şeyin yok mu?"
"Tam olarak değil."
"Öyleyse ölmeye hazırlan."

28. BÖLÜM

Fang küçük bir hücrede oturmuş ölmeyi bekliyordu. Savitar'ın kendisini görür görmez parçalayacağını düşünmüştü ama görünüşe göre bu çok kolay bir cezaydı.

Bunun yerine piç, ondan korkarak ona daha çok acı çektiriyordu. Ona en çok eziyet eden korku değildi.

Pişmanlıktı. O yaralar, onu cam kırıkları gibi parçalayan yaralardı.

O kadar çok şeyin farklı olmasını diledi ki, bu noktada ölüm muhtemelen bir rahatlama olacaktı.

Aimee'yi bir kez daha görebilmeyi diledi. Gülümsemesinin bir görüntüsünü canlandırarak, kolyesine dokunmak için cebine uzandı. Ona dokunmak kadar iyi değildi ama onu daha önce hiç yaşamadığı bir düzeyde rahatlattı. Burada olmasa da, onu somut bir melek gibi hissetti.

Madalyonuna kazınmış kelimeler doğru değilse kahretsin. Kalbindeydi ve onun dışarıda olduğunu bilmek, onu düşünmek, onun bir parçası olmak, kendisini daha az yalnız hissetmesini sağlıyordu.

Sadece tuvaleti olan küçük sade bir hücrede tek başına, dirseklerini dizlerine dayayarak sert sıraya oturdu. Dışarıdaki denizi ve martıların ciyaklamalarını duyabiliyordu. Ama gördüğü Aimee'nin yüzüydü ve bir sonraki varoluşa yanında taşıyacağı onun kokusu olacaktı.

"Hazır mısın?"

Savitar'ı bir çift yeşil kargo pantolon ve açık beyaz bir gömlekle görmek için yukarı baktı. Adamın yüzü tamamen metanetliydi.

Fang kimseden sempati beklemiyordu.

"Evet."

Fang ayağa kalkarken şeffaf kapı kayarak açıldı. Savitar onu dışarıdaki ışıltılı beyaz kumsala ve eski moda bir bloğa benzeyen bir yere götürdü. Oraya ölmek için gitmeseydi, neredeyse tuhaf olurdu. Arkasında duran bir cellat bile vardı.

Çivili siyah bir zırh giymiş ve gulyabani yüzü şeklinde bir miğfer takmış, elinde büyük boy bir kılıç tutuyordu. O kadar hareketsizdi ki bir heykel gibi görünüyordu.

Fang, ayrıntılı gösteriden hem etkilendi hem de iğrendi. "Beni öylece yok etmeyecek misin?"

Savitar başını salladı. "İşlediğin suçlar için fazla insancıl." Fang'a şüpheyle baktı. "Tavuk olup dışarı atlayıp seni kovalamamı mı sağlayacaksın?"

"HAYIR. Ailemin peşine düşmeni istemiyorum."

"Akıllı kurt. Ailenin suçlarının bedelini ödemesi çok kötü. İlk elden deneyime sahip birinden alın. Savitar, yer yer kurumuş kanla lekelenmiş siyah taş bloğu işaret etti.

En büyük sıçrama Fang'ın kafasını koyması gereken yerdeydi.

Yakında kendi kanının da ekleneceğini öğrenince midesi bulandı.

Ve tam olarak başına gelmek üzere olan şeyi eve getirdi.

Ölmek için buradaydı….

Dürüst olmak gerekirse, koşmak istedi. Bir gün daha sahip olmak için her şey….
Ama korkusunu kimseye, özellikle de onu öldürecek olana gösterecek değildi. Bunun yerine, onu hayatının en karanlık anlarında görmüş olan alaycı tavrına geri döndü.
Şimdi onun ölümünü görmesi çok uygundu. "Biliyor musun, o iğrenç şeyi kullanımlar arasında yıkayabilirsin."
Savitar kayıtsızca omuz silkti. “Neden rahatsız oluyorsun? Hayatta kaldığın son üç dakikada bir enfeksiyon kapacak gibi değilsin.”
"Değil sanırım." Fang kumda dizlerinin üzerine çöktü ve bakışlarını kurumuş kandan uzaklaştırdı. Sahile ve kendisinden çok uzakta olmayan, dalgaları hızla yükselen koyu yeşil denize baktı ve dünyada var olan güzelliği gerçekten görmeyeli ne kadar uzun zaman geçtiğini fark etti. Güneşi kaç kez hafife almıştı.
Bunun yerine, hayatını sadece negatiflere odaklanarak geçirmişti.
Ama ölmek üzereyken, dünyanın gerçekten inanılmaz olduğunu fark etti.
"Fikrini mi değiştiriyorsun?"
"HAYIR." Cebinden Aimee'nin madalyonunu çıkardı, bu ona tam olarak bunu neden yapması gerektiğini hatırlattı. "Son bir ricada bulunabilir miyim?"
"Serbest kalman için mi?"
Başını salladı ve madalyonu Savitar'a uzattı. "Bunun Aimee Peltier'e iade edildiğinden emin olur musun?" İsteksizce bıraktı.
Neden bir uzvunu bırakıyormuş gibi hissediyordu?
Belki de onun kalbi olduğu için…
Savitar onu elinden aldı ve kendisinin ve erkek kardeşlerinin fotoğrafına bakmak için açtı.
Bu resim onu cehennemden görmüştü ve artık ona bakması gerekmiyordu. Onun gülümsemesi, dokunuşu ve kokusu kadar ruhuna kazınmıştı.
Fang'a uzattı. "Bana sen ve ayı kuğu hakkında söylemek istediğin bir şey var mı?"
Fang ilk kez, Aimee'nin madalyonuna kazınmış sözcükleri kapatan bir resmini eklediğini gördü ve bu, onu neredeyse parçalamayı başardı. Kahretsin, yapıldığını bile unutmuştu. Bir öğleden sonra mola verdiği sırada Aimee'nin Sığınak'ın arkasında çekmiş olduğu fotoğraflardan biriydi. Onu şaşırtmak ve fotoğrafı çekmek için birdenbire ortaya çıkmıştı.
"Bakmak!" dedi, kamerasının arkasındaki fotoğrafı ona gösterirken gülerek. "Bana böyle bakmanı seviyorum. Gözlerinde kalbini görebiliyorum.”
Sırf onun böyle hoşuna gittiği için uzattığı saçları rüzgarda savrulmuştu ve yüzünde hayal edilebilecek en aptalca ifade vardı - âşık bir moron gibi. Aptal görünüyorum.
"Harika görünüyorsun." Ona hayatındaki en ateşli öpücüklerden birini vermişti. "Ve senden bir ısırık alma isteği uyandırıyor."
“Umursamadığımı. Ama tanrıların aşkına, kameranı bir daha kaybetmeden o şeyi sil ve bir başkası benim ne kahrolası bir salak olduğumu görsün.

Dans edip gitmeden önce ona dilini çıkarmıştı, sıkı kıçı onunla öpücüğünden daha fazla dalga geçiyordu.
Tanrılar, o bir anı geri almak için….
Neden onu dinlememiş ve o lanet şeyi silmemişti? Şimdi, hayatının son anlarında, Savitar ne boktan biri olduğunu anlayacaktı.
Ama önemli olan, her zaman kalbinin yakınında taktığı madalyona onun resmini eklemiş olmasıydı. Onun ona olan hislerinden şüphesi olduğundan değil ama bu onun için tam olarak ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu.
Aşk ve pişmanlık içinde şiddetle kabardı. O anda, tek istediği ona geri koşmaktı.
Bana güç ver….
Boğazını sıkışan yumrudan temizledi. "Söyleyecek bir şey yok." Ama kafasını bloğa koyup ölmeyi beklerken zihninde Aimee'nin bir görüntüsünü tuttu.
Gözlerini kapatarak kılıcın yavaşça aşağı inerek boynunun derisine değdiğini hissetti.
Üzerinden bir ürperti geçti. Neden onu öldürüp bu işi halletmiyorlar?
Bıçak, kalkmadan önce derisine sürttü. İçerideki iblis, ne olacağını anlayınca panik içinde çığlık attı.
İkisi de ölmek üzereydi.
Uyanmak. Kavga! Koşmak!
Ama Fang sabit kaldı. Bu kardeşi ve Aimee içindi. Korkak olup hayatlarını riske atmazdı. Kendi postu kadar değersiz bir şey için değil.
Pekala, dedi Savitar. "Öldür onu."
O anda Fang, içinde bir şeyler parçalanırken bir küfür savurdu.
Parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Burnundan kan akmaya başladığında acı dayanılmazdı.
Kafasını blokta tutmaya çalışıyordu ama asit yemek borusundan yukarı çıkıp kafatasından patlıyormuş gibi hissettiği için bu gittikçe zorlaşıyordu. Baskısı onu sırtüstü yere devirdi.
Savitar ve cellat, onu tutmak için dizlerini onun omuzlarına koydular.
Fang, ağzından sert ve acı verici bir şey uçarken haykırdı. Fırladı, sonra üzerlerine düşen milyonlarca parçaya ayrıldı.
Bunu yapar yapmaz, ikisi onu serbest bıraktı. Ağrı hafiflerken ve burnunun kanaması dururken Fang nefes nefese kaldı. Kaşlarını çatarak onları sildi.
Cellat miğferini çıkarırken güldü. Bu Thorn'du. "Kötü bir hazımsızlık olduğuna bahse girerim, ha?"
"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"
Thorn kılıcını omzuna dayamak için kaldırdı. "İçindeki şeytanı çıkarmak, aptal. Ondan bıktığını düşündüm."
Beklenmedik servet değişikliği karşısında şaşkına dönen Fang, aralarında ileri geri baktı. Bu onunla oynadıkları başka bir kafa oyunu muydu? Emin olana kadar ayağa kalkmıyordu. "Anlamıyorum."
Savitar madalyonu göğsünün üstüne düşürdü. "Phrixis'i senden almanın en kolay yolu ve bu kelimeyi tüm alayıyla kullanıyorum, ağza alınmayacak bir

fedakarlık gerektiriyordu. Ben kardeşinin hayatını tehdit ettim ve sen onu korumak için ölmeye hazır bir şekilde geldin.”
Diken başını salladı. "O tek perdedeki basit aşk, iblisin kaldırabileceğinden daha fazlaydı ve ortaya çıktı. Dönecek bir bedeni olmadığı için yok edildi. Basit."
"Evet." Savitar, ayağa kalkmasına yardım etmesi için Fang'a elini uzattı. Bir kez olsun Savitar'ın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. İkisini de öldürmek istiyordu ama şu anda hayatta olduğu için çok minnettardı. "İkiniz de hastasınız, ama yaptıklarınızı takdir ediyorum. O piçle başa çıkmak biraz zorlaşıyordu.”
Thorn kılıcı omzunda bükerek kılıcın gün ışığında hain bir şekilde parlamasını sağladı. "Travma için üzgünüm. Gerçekten başka yolu yoktu. En ufak bir fikriniz olsaydı, işe yaramazdı. Ama daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, o insanları öldürenin sen olmadığını biliyoruz. Bu, şimdi bulup öldürmeniz gereken Misery and Crew olacaktır.”
Savitar sırıttı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, onu bir erkek gibi karşıladın."
"Hayır," diye düzeltti Fang. "Bir kurt gibi aldım."
Savitar onu saygıyla selamladı. "Dokun."
Fang sahile baktı, her şeye rağmen bunun son görüşü olmadığına şükrediyordu. "Şimdi eve gidebilir miyim?"
Savitar başını salladı. Henüz değil. Görmeni istediğim bir şey var.”
Fang'ın bildiği bir sonraki şey, hücresine geri döndüğü ve bu sefer güçlerinin hiç çalışmadığıydı.

* * *

Diken kılıcını kınına aldı. "Yardım için teşekkürler."

"Sorun değil."
Olanlardan bıkan Thorn, iblisin dağılmış küllerine baktı. "Fang'ın onu kontrol edememesi çok yazık. Onlar için harika planlarım vardı.
Savitar tek kaşını kaldırdı. "Ne tür planlar?"
"Sen her şeyi biliyorsun. bilmiyor musun?”
Savitar ona komik bir bakış attı. "Sen daha iyi bilirsin. Geleceği ancak onu etkiledikten sonra görebilirim.” Bu yüzden adasında, dünyadan uzakta kalmaya çalıştı. Burada değiştirilecek hiçbir şey ve kimse yoktu.
Hayat onsuz devam ediyordu ve o böyle olmasını tercih ediyordu.
Çoğu gün.
Diken omuz silkti. "Sanırım hepimizin yapabileceklerinin bir sınırı var."
Bunun evrenin yasası olması gerekiyordu ama yine de Thorn'dan buna meydan okuyan şeyler görmüş ve hissetmişti. "Senin hakkında duyduklarım bunlar değil."
"Duyduğun her şeye inanacak mısın?"
Savitar, Thorn'un gözden kaybolmasını izledi. O adamın hepsiyle oyun oynadığını biliyordu. Hangisi olduğunu bilmeyi diledi.

Ve Thorn'un gerçek takım arkadaşlarının kimler olduğu.
* * *
Fang, ona yaptıklarından sonra içeride kilitli kalmanın öfkesiyle temiz kapıyı yumrukladı. Sıkıştırıcıdan geçirilmişti ve şu anda hem Savitar'ı hem de Thorn'u parçalamaya hazırdı.
Koridorda beliren Savitar, "Kürküne hakim ol, kurt," diye çıkıştı.
"Neden gidemiyorum?"
"Çünkü bunu görmen gerektiğini düşünüyorum."
"Neyi gördün?"
Çenesiyle Fang'ın arkasındaki duvarı işaret etti. "Kardeşinin seni getirme zamanı doldu."
Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı? "Kendimi getirdim."
"Vane bunu bilmiyor. Bence onun tepkisini görmelisiniz."
"Gerçekten hastasın, değil mi?"
"HAYIR. Hayatta ne kadar çok şeyin söylenmediğini ve gizlendiğini biliyorum. Herkesin, etrafındaki insanlar için ne kadar önemli olduğunu bir kez olsun bilmesi gerekiyor."
Fang gözden kaybolurken kaşlarını çattı. Bunu yaptığı anda, şeffaf kapı kararda ve Savitar'ın bir saniye önce işaret ettiği duvar şeffaflaştı ve ona diğer taraftaki toplantı odasını gösterdi.
Vane zaten oradaydı. Yalnız.
Savitar, kesinlikle hiçbir şeyi ele vermeyen o metanetli ifadeyle tekrar ona doğru yürüdü. "Kardeşin nerede?"
"Bilmiyorum."
"Onu bulamadın mı?"
Vane'in yüz hatları kararlılıkla sertleşti. "Bakmadım."
Savitar'ın ifadesi karardı. Ölümcül. Konuştuğunda sesi kin doluydu.
"Neyi riske attığının farkında mısın?"
Van başını salladı. "Eşim ve ben birbirimize bağlıyız. Fang'ınki için sana hayatımı sunuyorum ama lütfen çocuklarımı yetim bırakma. Senin bir bağ-çiftleşmeyi bozma yeteneğine sahip olduğunu biliyorum ve senden merhamet etmeni istiyorum. Ailem masum ve ne sana ne de başkasına tehdit oluşturmuyorlar."
"Benden gerçekten merhamet mi istiyorsun?"
Vane'in çenesinde bir tik belirdi ve Fang, kardeşi kadar gururlu bir adam için sonraki sözlerin ne kadar zor olduğunu tam olarak biliyordu.
"Merhametin için yalvarıyorum, Savitar. Kardeşimi sana teslim edemem."
Alaycı bir kaş havaya kalktı. "Yapamayacak mısın, yapmayacak mısın?"
"İkisi birden."
Ya senin eşin? Bu konuda ne söylemesi gerekiyordu?"
"Kararımı onayladı."
"Çocuklarınızın büyüdüğünü göremeyecek kadar yaşayamayacağı anlamına gelse bile mi?"
Van başını salladı. "Sonuçlarını anlıyoruz. Dediğim gibi, merhametinizi umuyoruz.

Ama ne karar verirsen ver, hayatımın bedelinin ağabeyimin kanıyla ödendiğini bilerek yaşayamam.”
"Bu umut etmek için çok kötü bir şey. Vicdanla oynamama gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?

* * *

Fang, hücresinin kapısında birinin geldiğini duyunca kaşlarını çattı. Hâlâ konuşmakta olan Vane ve Savitar'a baktı.

Ne oluyordu?
Diş mi? Orada mısın?"
Kalbi, duymayı beklediği son sesin sesiyle atmayı bıraktı. "Aimee?"
"Acele etmek. Kapıyı aç.”
Kiminle konuşuyordu?
"Geri çekil, akri-kurt! Simi oflayıp puflayacak ve o kapıyı eritecek. Ve bunu yaptığımda çok yakın olmak istemeyebilirsin, çünkü erimiş kurt emaye üzerinde serttir ve kanlı yapışkan bir su birikintisine dönüşmen akra-Aimee'nin hoşuna gitmeyebilir. Ayrıca, yanan kurt, Simi'nin narin burun deliklerine biraz pis kokuyor. Öyleyse geri çekil.”
Fang şaşkına dönmüştü. Simi, Aimee ile birlikte miydi? Ash'in iblis arkadaşı mı? Burada ne işi vardı?
Aimee ne düşünüyordu?
Ash söylemedikçe hayır cevabını asla cevap olarak kabul etmeyen Simi ile tartışmaması gerektiğini bilen Fang, onun dediğini yaptı. Kapı kelimenin tam anlamıyla yerdeki erimiş bir havuza dönüştüğünde bölgeyi zar zor temizlemişti.
Yaptığı şeyden gurur duyan Simi ellerini sildi. "Eğlenceliydi... Sence Savitar, Simi'nin başka bir şeyi patlatmasına izin verir mi? Belki şuradaki perde…”
"Hayır, hayır, Simi," dedi Aimee onu çekerek. "Perdeleri yakmak istemiyoruz."
Simi'nin alt dudağı garip bir şekilde somurtarak dışarı çıktı. "Oh, pooh, tıpkı akri gibisin. Hayır Simi, yanıcı nesnelerin veya küçük çocukların yanında ateş soluma.
Gerçekte plastik olmayan siyah plastik kart dışında. Metal bir şey ama Simi buna bayılıyor çünkü istediği her şeyi sınırsızca satın almasına izin veriyor. Simi kullandığında ona asla hayır demez. Merhaba, Fang. İyi misin? Biraz doruğa çıkmış veya kırılmış görünüyorsun veya…? Oh, kahretsin, Simi bunları asla düz tutamaz.
Simi'nin rantını duymazdan gelerek Aimee'ye baktı. "Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?"
"Seni kurtarıyoruz."
"Aimee," dedi, onun adını ve ikisini de içine soktuğu tehlikeyi vurgulayarak. Ayrıca, yüzünde aşırı bir öfke ifadesiyle Savitar'ın arkasından geldiğini görünce de durdu.

Ama yok, Fang. Bunu yapmana izin verememem..." Camın yansımasında arkasında duran Savitar'ı görünce sözleri uçup gitti.
Aimee olduğu yerde donup kaldı. Kalbi midesine doğru kayarken, şimdiye kadar tasarlanmış en korkunç yüz buruşturma olması gereken şeyle yüzleşmek için arkasını döndü.
"Merhaba," dedi, onun moralini düzeltmeyi umarak.
Bakışı sadece karardı - denemek için çok fazla. Sadece daha da kötüleştirdi.
"Ne yapıyorsun ayı?"
"Yüzündeki mutsuz bakışa bakarak, hayatımın en kötü tek hatasını yaptığımı söyleyebilirim."
Fang onun önünde durmak için hareket etti. "Sadece bana yardım etmeye çalışıyordu."
"Ve bu süreçte bana karşı çıkıyor. Alınma ama bu beni ciddi anlamda sinirlendiriyor."
Simi'nin gözleri büyüdü. "Ooo, akri'nin maviye dönmeden hemen önce aldığı gibi zonklayan bir damarın var. Sen de maviye mi döneceksin, akri-Savvy?"
Aimee yutkundu. "Hayır Simi, bence daha da kızarıyor."
Savitar, onu öldürmemek için çok çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Bana bir şeye cevap ver...
Onu buradan çıkardıktan sonra ne yapacaktın?"
Aimee tereddüt etti.
"Bunu tam olarak düşünmedin, değil mi?" Savitar, neler olup bittiğini anlamak için bölgeye yeni taşınmış olan Vane'e baktı. "Kurtlar ve Simi, gidin. Şimdi."
Vane, Savitar'ın emrini yerine getirmeden önce Aimee'ye anlayışlı bir bakış attı.
Fang onun intihar etmek üzere olduğunu biliyordu ama ona itaat edip Aimee'yi burada yalnız bırakamadı. İçindeki koruyucu kurt, onu asla kimsenin, özellikle de Savitar kadar kaprisli ve ölümcül birinin gazabına uğratmazdı. "Onun burada olması benim hatam. Tüm sorumluluğu alıyorum."
Savitar ona alayla baktı. "Beni güldürme kurt. Onu güvende tutmak için satacak ruhun kalmadı. Ben canını almadan önce sana verdiğim parayı al."
Yavaşça başını salladı, kararlılığı taşa dönmüştü.
Savitar elini uzattı ve Fang'a o kadar sert vurdu ki onu kaldırdı ve arkasındaki duvara çarptı. "Şu anda ne kadar kızgın olduğum hakkında bir fikrin var mı?"
Fang nefes almakta zorlandı. "Sanırım oldukça iyi bir fikrim var."
"Hayır, bildiğini sanmıyorum."
Fang'ı yere o kadar sert vurdu ki Fang, vücudundaki kemiklerin yarısının kırıldığına yemin etti.
Henüz ayrılmamış olan Simi koşarak Savitar'ın yanına gitti ve kulağına fısıldadı. Savitar'ın kaşlarını çatması azaldı. Yüzü tipik metanetine dönerken elini indirdi. "Çıkmak. İkinizde. Ama bil ki küçük ayı, bununla Sanctuary'nin lisansını sonsuza dek iptal ettim."

Aimee'nin nefesi kesildi. "Ne?"
"Beni duydun. Şimdi, bana itaatsizlik ettiğiniz için ikinizi de öldürmeden önce gidin."
Aslında onlara bir seçenek bırakmadı. Bir an Savitar'ın adasındayken, bir an sonra Peltier Evi'nin fuayesindeydiler.
Fang, kafası karışmış bir halde, karanlık Viktorya tarzı mobilyalara baktı. Vane'den hiçbir iz yoktu.
Simi bir saniye sonra ortaya çıktı. "Oh iyi. Simi, Savitar'ın gitmesinden ve sana gerçekten kötü davranmasından korkuyordu. Ama sen iyisin. Bu iyi."
Aimee iblise kaşlarını çattı. "Savitar'a ne dedin?"
"Ona sizin Simi'nin arkadaşları olduğunuzu ve brolf yahnisi yapmasını istemediğimi söyledim."
Brolf mu?
"Ayı ve kurt, lezzetli olabilir ama Simi'nin sevdiği insanlardan yapıldığında değil. Ayrıca, Aimee ne zaman Sığınağa gelsem bana güzel dondurma yedirir."
Aimee, onun için dünyalara bedel olan küçük Goth iblisine sarıldı. Simi hakkında bir şey, ona her zaman güvenebilirsin. Yardımın için teşekkürler, Simi.
Simi ağzını açtı ama daha konuşamadan, gözleri öfkeyle alev alev yanan Maman oradaydı. Aimee'nin kalbi bu manzara karşısında tekledi. Onu hiç bu kadar deli görmemişti.
"Sen ne yaptın?" diye sordu annem.
Simi ortadan kayboldu.
Aimee, yüzünün renginin solduğunu hissetti.
Fang elini tutup Aimee'nin yanağından çekmeseydi, annem ona tokat atacaktı. Bu sadece annesini daha çok kızdırdı. "Bizi mahvettin. İkinizin de buradan gitmesini istiyorum. Şimdi."
Annesini yatıştırmak isteyen Aimee öne çıktı. "Anne-"
"Hayır," diye hırladı. Sesinde veya ifadesinde herhangi bir erteleme veya bağışlama yoktu. "Her birimizi tehlikeye attın ve ne için?" Tiksinti dolu bir alayla Fang'ı tırmıkladı.
"Benim için öldün, Aimee. Seni bir daha asla görmek istemiyorum ve sen artık bu ailenin ya da vatanın bir parçası değilsin. Çıkmak."
Aimee'nin görüşü karardı. "Ancak-"
"Elde etmek! Dışarı!"
Fang onu kendisine doğru çekti. "Hadi. Sakinleşmesi gerekiyor."
Aimee, onu evinden Vane'in evine ışınlamasına izin verdi.
Vane oturma odasındaydı, yüzünde onları gördüğü anda kalkan bir endişe maskesi vardı. "Tanrılara şükürler olsun. Savitar'ın sana yaptıklarından çok korkmuştum."
Aimee, olanların gerçek dehşeti üzerine çökerken bu sözleri zar zor anladı. Annesi onu dışarı atmıştı. Klanını ondan geri almış ve onu terk edilmiş halde bırakmıştı.
Van kaşlarını çattı. "O iyi mi?"

Fang soruyu yanıtlamadı. Aimee'nin az önce olanları kendisine temelde yabancı olan biriyle paylaşmasını isteyeceğini düşünmemişti. "Bize bir dakika izin verir misin?"
"Elbette."
Fang, Vane'in yüzünü ellerinin arasına almadan önce gitmesini bekledi. "Aimee?"
Gözyaşları o zaman başladı. Mavi gözleri tamamen tekinsizken yüzünden sessizce aktılar. "Ben ne yaptım?"
Onu kollarının arasına aldı ve yakın tuttu. "Her şey iyi olacak."
Hayır, olmayacak. Annem beni asla affetmeyecek."
"Sen onun tek kızısın. Sakinleştiğinde, iyileşecek. Göreceksin."
"Hayır, yapmayacak. Onu tanıyorum ve bu tonu biliyorum. Bunun için beni asla affetmeyecek."
Fang, onunla göz hizasına gelinceye kadar dizlerini büktü. "Yalnız olmadığını biliyorsun. Sığınacak yerim olduğu sürece..."
Aimee o zaman ona sarıldı, bir yanı onu itip kakmak ve bunu kendisine yaptığı için mahkum etmek istese de o güvenliğe ihtiyacı vardı.
Ama onun için...
Hayır. Fang bunu yapmamıştı. Son birkaç yıldır her adımında onun yanında olmuştu. Sonucu ne olursa olsun -ölüm bile- onu kurtarmaya karar vermişti ve Maman ipi kesmişti.
Yaptığı tek şey onu, Vane'i, Fury'yi ve ailelerini korumaya çalışmaktı.
Ve bu düşüncelerle birlikte, daha önce neredeyse kaçırdığı bir şeyin bir kez daha farkına vardı. "Ruhunu satmanla ilgili Savitar ne demek istedi?"
Uzaklaştı. Tavrı artık kapalı ve çekingendi.
Ama bunu burada bırakmaya niyeti yoktu. Diş mi? Bana gerçeği söyle. Lütfen."
Gözlerindeki pişmanlığı gördü. Utanç. Ve konuştuğunda sesi duygu yüklüydü. "Bana defalarca omzumdaki işareti sordunuz... bu bir mülkiyet işareti. Sen ve Dev ara sokaktayken Daimonlar saldırdığında, seni güvende tutmak için ruhumu bir iblise sattım.
Aimee, ondan söylemesini beklediği son şey karşısında ağzı açık kaldı. Onun için ruhunu satmıştı...
"Neden bunu yapasın ki?"
Cevap vermeden önce güçlükle yutkundu. "Çünkü seni ölü görmektense lanetlenmeyi tercih ederim."
Bağlılığından ve sadakatinden bunalmış bir halde, onun elini kendi çiftleşme izini taşıması gereken elin arasına aldı ve parmak boğumlarını öptü. "Tek istediğim seni güvende tutmaktı ve şimdi... Ailemin her üyesini tehlikeye attım. Hepsi."
Sakinleştiğinde Savitar'a ricada bulunmaya çalışabiliriz. Tamamen mantıksız değil.
Ona sert bir bakış attı. Aklını mı kaçırmıştı? Savitar mantıksız değil mi?
"Onu kızdırdıkları için bütün bir türü öldürdü. Tam olarak bağışlayıcı değil."

"Tamamen söyledim." Gözleri karanlık ve umutluydu. "Hadi, Aim, inançlı ol. Sığınak efsanedir. Annen beceriklidir. Bir şekilde tüm bunlar yoluna girecek. Bunu biliyorum."
"Keşke buna inanabilseydim ama bilmiyorum. İçimde çok kötü bir his var.”
Fang tereddüt etti. O da öyleydi ama onu endişelendirmek istemiyordu. Evrendeki en sezgisel kişi olmasa da, içten içe çok daha kötü bir şeyin olacağını biliyordu. Ne olduğunu bilmiyordu.

* * *

"Kahretsin, Savitar, bu çok sertti."

Yanında Thorn belirdiğinde Savitar kaskatı kesildi. "Hala burada ne yapıyorsun?"
"Kurtumu şişlemediğinden emin olmak istedim. Tüm sıkıntılarına rağmen, o hala bana ait ve henüz derisinin yüzülmesini istemiyorum.”
"O halde onu yolumdan uzak tutsan iyi olur."
"Kayıt edilmiş. Ama senin yaptığın..." Thorn başını salladı. "Sert ve benden geliyorsa bunun bir anlamı var."
Evet, öyleydi ve Savitar çoktan pişman olmuştu. Ama Kurt Avcılarının onu ikinci kez tahmin etmesine izin veremezdi. Zor yoldan öğrendiği tek şey, korku olmadan kontrolün olmadığıydı. Ve kontrol olmadan, Kurt Avcıları birbirlerini yok edecekti. Onlara birbirlerinden daha büyük bir düşman vermeliydi.
Kendisi.
Ama bunların hiçbiri Thorn'u ilgilendirmiyordu. "Bir şey biliyorsun, değil mi?"
Thorn ona hesaplayıcı bir bakış attı. “Kaderin yüzünden olacakları görmedin mi?”
Tanımlanamaz bir sadakate sahip bir adama itiraf etmek zorunda kaldığı şeyde Savitar'ın çenesinde bir tik çalıştı.
"Sadece bir bakış ve dikkat edemeyecek kadar kızgındım."
"O zaman muhtemelen en iyisi budur."
"Neden?"
"Sadece şunu söylememe izin ver. Sanctuary'i evim diyenlerden olmadığım için çok mutluyum.
Çünkü onlar için ciddi bir şekilde çirkinleşmek üzere.

BÖLÜM 29

Bir hafta sonra

Vane yürümeye başlayan çocuğun bezini değiştirirken Fang, Trace'in çocuk odasının içinde durdu. İkisinin girdiği onca savaştan sonra onun böyle bir şey yaptığını görmek çok tuhaftı. Vane'in elleri Fang'ınkiler kadar kanlıydı ve yine de buradaydı...

Sevgi dolu bir baba.

Vane onu kaldırıp sırtını ovuşturup sarı Sünger Bob gömleğini düzeltirken, Trace kahkahalarla ciyaklayarak babasına uzandı. Trace tombul kollarını Vane'in boynuna doladı ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. İkisi birbirine benzemiyorsa kahretsin.

Ancak Vane'in salyası o kadar fazla akmıyordu.

Kendi babasıyla bu tür bir ilişkiye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmesine neden oldu ve Aimee'den alınan şeyi eve getirdi. Öz ailesinin kaybı yüzünden harap oldu. Ve onu kesinlikle suçlayamazdı. Nicolette, tüm hatalarına rağmen çocuklarını severdi.

Vane, Trace'i oyuncaklarını kapmak için koşabilmesi için yere bıraktı. "Söylediğimi kastetmiştim. İkiniz de kalmanız gerektiği sürece burada kalabilirsiniz."

"Teşekkürler." Fang, Trace'in büyük boy bir LEGO'yu kapıp çiğnemesini izledi. "Ve sadece bunun için değil." Çenesini eğerek Trace'i işaret etti. "Benim için neleri riske attığına inanamıyorum."

Vane önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama ikisi de aksini biliyordu. Bu, Vane'in yaptığı berbat bir şeydi ve Fang hâlâ bunun nedenini tam olarak anlamamıştı. "Biz kardeşiz Fang. Hiçbir şey bunu asla değiştiremez."

"Evet," -çenesini sallayarak Trace'i işaret etti- "ama ben hiçbir zaman o kadar tatlı olmadım."

Van güldü. "Doğru."

Hepsinden önemlisi Fang, Bride'ın Vane'in gidip Savitar'a böyle bir teklifte bulunmasına izin verdiğine inanamıyordu, çünkü bunun onun da hayatı olabileceğini biliyordu. Fedakarlıkları, Cehennem Bölgesi'nde kapana kısılmasının bıraktığı her türlü yarayı sildi. Peltier Evi'ndeki yatağından ayrıldığından beri ilk kez kendini yeniden ağabeyine yakın hissediyordu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

Vane onu sımsıkı kucakladı. "Seni bir daha asla kaybetmek istemiyorum. Bir dahaki sefere bu yok olma eylemlerinden birini bu dünyada ya da öbür dünyada yaparsan, yemin ederim kıçını tekmeleyeceğim.

Fang, Vane'i kendisinden uzaklaştırırken güldü. "Dostum, bana sarılmayı bırak. Sen bir sapıksın."

Vane onun koluna yumruk attı. "Sen tam bir pisliksin."

Trace'in nefesi kesildi. "Babam kötü bir söz söyledi!"

Fang onu yerden kaldırdı ve güldü. "Sen söyle ona yavrucak. Babanı düz tut."

Ama yıllardır ilk kez, kendini yeniden neredeyse bütün hissetti.

* * *

Aimee, Bride and Fury'nin eşi Angelia konusunda hâlâ tereddütlüydü. Uzun boylu ve sarışın olan Lia, Fury'nin doğum paketine ait olan bir Arcadian kurduydu. Geçen sonbaharda Lia, onu yakalayıp öldürmek için Sığınağa geldiğinde yeniden bağlantı kurmuşlardı.

Şimdi Lia'nın öldüreceği tek kişi, Fury'ye yan gözle bakan kişiydi.
Evet, hayat tahmin edilebilir olmaktan çok uzaktı.
Fury, Sanctuary'de neler olup bittiği hakkında bir güncelleme almak için Sasha ile buluşurken Lia burada onlarla kalıyordu. Aimee radyonun sessizliğine dayanamadı ve Fury, kardeşleriyle onun irtibat görevlisi olmak için gönüllü olmuştu.
“Aimee mi? Masayı kurar mısın?”
Plakaları almaya giderken, kapının yanında bir flaş dikkatini çekti. Dev, mutfakta onun yanında belirdi.
Aimee neredeyse tabakları düşürüyordu. Annem onu kapı dışarı ettiğinden beri ailesinden hiç kimse onunla tek bir hece bile konuşmamıştı.
Dev, dikkatini tekrar ona çevirmeden önce Bride ve Lia'ya mahcup bir şekilde baktı. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"
Güzel mavi tabakları Lia'ya vererek, onu diğerleri duymadan konuşabilecekleri oturma odasına götürdü. "Neler oluyor?"
Bavulunu somutlaştırdı. "Eşyalarını almanı istedim. Annemin yaptığına ben katılmıyorum, hiçbirimiz katılmıyoruz. Onu yumuşatmaya çalışıyoruz—”
"Ama o anne."
Çantayı kanepenin yanına koyarken başını salladı. "Şimdilik bizi duymayacak. Her gün pes edip içimizden birini senin peşine göndereceğini umuyoruz ama bu olmuyor. Seni gerçekten özledim ve bir şeye ihtiyacın olduğunda bizi arayabileceğini bilmeni istedim.”
Teklifi içini tamamen ısıttı. Ne yazık ki, onu bu işe alamayacaktı. Başını her türlü belaya sokmadan ve Kattalakis'in evinde onlara katılmak zorunda kalma riskini almadan olmaz. "Annem çok kızar."
Omuz silkti. “Ben büyük bir çocuğum. Bunu ben halledebilirim."
Evet, doğru. Kimse o kadar büyük değildi. Annem, Aimee'nin şu anki durumunun da kanıtladığı gibi, kimsenin isteklerine karşı gelmesinden hoşlanmazdı.
"Nasıl gidiyor?" diye sordu bir güncelleme için can atarak.
"Gergin. Artık Savitar'ın gazabından korkmaları gerekmediği için, bunu zorlayabileceklerini düşünen bir sürü ayaktakımı geliyor. Ama onu dizginleyecek hiçbir eirini yasası olmadığı için Remi çok eğleniyor. Hepimiz daha yırtıcı içgüdülerimizden bazılarını açığa çıkarıyoruz. O zaman parmak boğumlarının ne kadar morarmış olduğunu fark etti.
Başını salladı, hem eğlendi hem de kardeşleri için endişelendi. "Kaç tane öldürdün?"
"Yok, ama her zaman yarın vardır."

Kendine rağmen güldü. "Çok hastasın."
Gururla gülümsedi - tanrılar, onun bok yiyen sırıtışını nasıl da özlemişti. Peki ya ailenin geri kalanı? Dönüyorlar mı?”
Bu onu hemen ayılttı. “Hala Oregon'dalar. Yavrular doğunca geri dönecekler.”
Tahmin ettiği şey buydu. "O zaman yine kaçacaksın. Eskiden yaptığımız gibi bir yerden bir yere taşınıyoruz.
"HAYIR." O mavi gözleri onu tamamen delip geçmişti. Burası bizim evimiz. Kimse bizi kovamaz.”
Söylediği şeyle kalbi durdu. Kulübü Savitar'ın desteği olmadan yönetmeye devam etmek intihardı. "Annem emin mi?"
"Evet. Ne de olsa Dante liman olmayan bir kulübü yönetiyor ve çok fazla olay yaşamadılar.”
"Evet ama-"
"Hepimizin verdiği bir karardı," dedi, itirazını keserek. "Ayrıca, ona ihtiyacımız olduğu sürece bizi savunmak için burada olan Constantine dahil birkaç kişiyi daha bünyemize kattık."
"Yapabileceği en az şey bu."
Başıyla onayladı. "Kara Avcılar da geceleri bize yardım etmek için görev alıyorlar ve Kyrian ve Talon, cehennem, hatta Valerius bile mutlaka gelip ziyaret ediyorlar...
her ihtimale karşı. Ve tabii ki Nick orada o kadar çok ki, küçük piç kurusunun kirasını almaya başlamak üzereyim.
Haber onu şaşırtsa da son bölümde güldü. Bazıları on yıllardır patronları olsa da, sadakatlerinin boyutunu fark etmemişti. "Gerçekten mi?"
"Evet. Kara Avcılar, güçlerini tüketmeden birbirlerinin yanında olamayacakları için, her gece yer değiştirirler. Sonuç olarak, düşündüğün kadar kötü değil.
Aimee bakışlarını ona dikti. "Ancak?"
"Ama ne?"
"Ses tonunda bir ama var."
Utangaç bir çocuğu hatırlatacak şekilde ellerini cebine soktu. "Bilmiyorum. İçimde kötü bir his var ve sanırım annemde de var. Son birkaç gündür gerçekten gergindi.”
"Annem her zaman gergindir."
"Doğru, ama bu..." Omzunun üzerinden bakarken sesi kısıldı.
Aimee döndü ve kapıda Fang'i gördü.
İkisi arasında bir anda bir gerginlik oluştu. Sanki saldırmak için bir şans beklercesine birbirini ölçen iki düşman gibi. Kendisi için en önemli olan iki adamın birlikte bu kadar rahatsız olmasından nefret ediyordu.
Bakışlarının hâlâ işaretsiz olan eline düştüğünü görmek için Dev'e döndü. Boğazını temizledi. "Gitsem iyi olur."
Dev, bekle. Yanağına bir öpücük kondurmak için gitti. "Teşekkür ederim."
"Sorun değil." O kadar hızlı ayrıldı ki, bir buhar izi olmamasına şaşırdı.
Fang öne çıktı, ifadesi özür dilerdi. "Çok üzgünüm, Aimee."

Elini dudaklarının üzerine koydu. "Beni sevdiğin için asla özür dileme, Fang. Hayatımda başka yolu olmayan tek şey bu.”
Onu kendisine doğru çekti. "Evet ama sana maliyetinden nefret ediyorum." O da öyleydi ama bunu ona asla belli etmeyecekti. Aimee başını onun omzuna koydu. Onun yanında olmak her zaman çok iyi hissettirmişti. Kurt gibi uyuduğu gecelerde bile.
Her zaman hemen yanında yatıyordu ve çoğu zaman onu yastık olarak kullanıyordu. Hiç şikayet etmedi.
Fang, onu tutarken gözlerini kapattı. Anlamamıştı ama onunla olmak eve dönmek gibiydi. Bu ifadeyi hayatı boyunca duymuştu ama şimdiye kadar gerçekten anlamamıştı.
Ve onu tutarken eli alev almış gibi yanmaya başladı. Küfür ederek geri çekildi.
"Ah!" Aimee tersledi ve avucuna soğuk hava üflemeden önce kendi elini sıktı.
Gerçek onlara sert bir şekilde çarptığında ikisi de oldukları yerde donup kaldılar. Ne olduğunu anında anladılar.
Onlar arkadaştı.
Aimee hareket ederek kolunu onunkinin altına aldı ve elini onun yanında tuttu, böylece izlerin birlikte belirişini izleyebildiler. Son derece stilize edilmiş sembol, Vane ve Fury'ninkine benziyordu, ancak kendilerininmiş gibi işaretleyecek kadar farklıydı.
Bu kadar zamandan sonra ...
En başından beri kalplerinde bildiklerini sonunda gerçekte de biliyorlardı.
Aimee işaretli avucunu onunkinin üzerine koydu ve onun elini daha sıkı kavradı. "Kurt kafasına benziyorlar."
Fang kaşlarını çattı. "Hayır, yapmıyorlar."
Elini tekrar çevirdi. "Evet onlar yapar. Kulakları falan var.”
Fang onun haklı olduğunu anlayınca başını kaldırdı. Bir kurt taslağı gibi görünüyordu. "Bu konuda iyi misin?"
Olmamalı mıyım?
Dürüst olmak gerekirse, onun her an dışarı çıkmasını bekliyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra onu suçlayacağından değil. "Bilmiyorum... Yani, bu sana her şeye mal oldu."
Aimee yutkundu. Bir bakıma doğruydu, ama bir bakıma... “Bana sana mal olmadı. Kaderlerin benim için kimi seçeceği konusunda bir seçeneğim olmayacağını her zaman biliyordum ve doğrusu, başka yolum yoktu. Eşime karşı sana hissettiğim gibi hissedeceğimi bir kez bile hayal etmemiştim, Fang. Başka biri için iki cehennem diyarını dolaşacağımı mı sanıyorsun?
O güldü. "Umarım değildir."
Aimee, göğüsleri onun göğsüne bastırana kadar onun kollarına girerken onun elini tuttu. "Onun hakkında nasıl hissediyorsun?"
Fang, vücudunun sertleştiğini hissedince yutkundu. Kahretsin, şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı. Ve onun gibi, eşi boşver, başka birine karşı

böyle hissedeceğini bir kez bile hayal etmemişti. "Tam bir ucube olmadığım için rahatladım."
"Diş!" dedi azarlayıcı bir tonda.
Masum bir göz kırptı. "Ne?"
Aimee ona başını salladı. "Senin acımasız dürüstlüğün konusunda bir şeyler yapmalıyız."
"Sanki aynı düşünceye sahip değilmişsin gibi."
Tamam, belki biraz ama bunu asla yüksek sesle kabul etmezdi.
"Siz ikiniz yemeğe geliyor musunuz?"
Bölünmesinden nefret ederek, kapı eşiğinde Gelin'i görmek için arkasına baktı. "Geliyordu." Geri çekilmeye başladığında, Fang onu yakın tuttu.
"Sadece seni bir dakika daha burada hissetmek istiyorum," diye yansıttı ona.
Görüşü buna yüzdü. Sanki dokunduğu en değerli şeymiş gibi ona tutundu ve bu, içindeki sevgiyi kabarttı. Tanrılar, onun ona karşı hissettiklerini nasıl da seviyordu. Vücudunun sertliği. Teninin derin erkeksi kokusu. Sonsuza kadar böyle kalabilirdi.
"Fang Amca?"
Aimee gülümseyerek aşağı baktı ve Trace'in Fang'ın bacağını çekiştirdiğini gördü.
"Neye ihtiyacın var, ahbap?"
Trace kollarını Fang'ın bacağına doladı, sıkıca sıktı ve mutfağa doğru koştu.
Aimee güldü. "Sanırım onun da benim ihtiyacım olan şeye ihtiyacı vardı."
"Sanırım öyle." Fang onun elini tuttu ve onu yemek odasına doğru çekti.
Bride kaşlarını çatarak ikisini de çaktı. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"
Fang önce Aimee'ye, sonra tekrar Bride'a baktı. "Ne?"
"Bir kemik bulmuş iki kurt gibi görünüyorsun." Kanarya yiyen kedi ile aynı anlama gelen bir Katagarya ifadesiydi.
Gelinin bakışları Fang'ın eline kaydı. Nefesi kesildi ve neredeyse elinde tuttuğu salata kasesini düşürüyordu. Masanın üzerine koyarak bakmak için avucunu kaldırdı. "Aman tanrılar, eş oldunuz!" Sonra gözleri gerçekten büyüdü. "Umarım Aimee'yedir."
Aimee ona göstermek için avucunu kaldırmadan önce güldü. “Neyse ki öyle. Aksi takdirde, kendimi biraz fahişe öldürmek zorunda kalırdım ve sonra Fang'ı anlamsız bir şekilde döverdim.
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Hey, gelecekteki seanslarımın tamamen senin kontrolünde olduğunu biliyorsun."
"Doğru, oğlum."
Vane odaya girdi ve şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak etrafına bakındı.
"Neler oluyor?"
"Kardeşin çiftleşti."
"Evet, Angelia'ya."
"Fury değil tatlım."
Haberlerin kaydedilmesi bir saniye sürdü. Vane, Fang'a elini uzatmadan önce ağzı açık onlara baktı. "Tebrikler."
"Teşekkür ederim," dedi Fang, onu sallayarak.

Lia mutfaktan koşarak geldi. "Bir bakayım!" dedi Aimee'ye. Temelde aynı olan puanlarını karşılaştırırken sırıttı.
renkler. Aimee'ninki maviyken Lia'nınki kırmızıydı. "Ailesine hoş geldiniz. Zaten burada değildin ama artık resmiyet kazandı."
Mutluluğuna rağmen, Aimee öz ailesinin onun için asla bu kadar mutlu olmayacağını anladığında, bu sözler bir acı sapladı.
Çok adaletsizdi.
Ama bunun sevincini lekelemesine izin vermeyecekti. En azından kendine söylediği buydu. Gerçek şu ki, öyleydi. Ne olursa olsun ailesi onun ailesiydi ve onları yanında istiyordu.
Yoklukları kalbinin derinliklerinde ağrıyordu ama bunu diğerlerine göstermeyi reddetti.
Onun için mutluydular ve onlar için o kadar minnettardı ki, kelimeler onun hissettiklerini en ufak bir şekilde ifade edemiyordu. Vane ve Bride şampanyaları patlatıp kutlama yaparken o orada oturup gözyaşlarını bastırdı.
Döndüğünde Fury bile heyecanlanmıştı. Onu yanağından öptü ve Fang'ın elini sıktı.
Aimee onlardan izin aldı ve banyoya gitti. Yalnız kaldığı anda kapıyı kapattı ve Sanctuary'nin dışındaki ara sokağa daldı. Tamamen karanlıktı. Çok ürkütücü. En iyi gecesinde her zaman karamsar olan ışığa baktı.
Griffe ne zaman tamir edecekti?
Ailesini özleyerek kapıyı açmak için gitti, sonra durdu.
Mutlu olmayacaklar. Bu sözler içini kemirirken gözlerinde yaşlar birikti.
İçeri koşup ailesine söylemek istedi. Çiftleşen erkek kardeşleri için yaptıkları gibi onu güldürüp tebrik etmelerini sağlamak. Dev, Remi ve diğerlerinin de onu tebrik etmesini istedi.
Asla olmayacaktı.
Eve git.
Tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Burası onun eviydi.…
Ama artık değil. Burası bir daha asla onun evi olmayacaktı.
Evi, arkadaşı olarak Fang'ın yanındaydı. Kendini kapı kolunu bırakmaya zorlayarak geri çekildi. Bunu yaparken, gözünün ucuyla pembe bir parıltı yakaladı.
Yanına gitti. Garsonları Tara'nın cesedi olduğunu anlayınca kalbi sıkıştı.
Tıpkı polisin Fang'ı suçlamaya çalıştığı diğer cinayetler gibi, onun da kanı tamamen çekilmişti.
Ama yine de ruhu vardı.…
Tökezlediğinde bunun ne olduğunu bir anda anladı.
Bir iblis öldürmek.
Nefesi düzensizdi, kapıya doğru yürüdü, ancak sokakta onunla birlikte kötü bir varlık hissetti.
Biri cıktı. "Bizi bölüp kendi yoluna gidebileceğini gerçekten düşünmedin, değil mi?"
Karanlığın içinden bir tane değil, bir iblis ordusu çıktı.

30. BÖLÜM

Omuriliğinden aşağı keskin bir ürperti yayılırken Fang, Vane'le birlikte gülüyordu. İçindeki her içgüdü yüksek alarma geçtiğinde pençeleri parçalamaya dönüşen bir ürperti.
Bir anda ne olduğunu anladı.
"Aimee'nin başı dertte."
Öfkeyle alay ederken tek kaşını kaldırdı. "Banyoda? Ne yaptı? Yanlış şeyi mi yedin?”
Fury'ye sert bir bakış attı. "HAYIR. Sığınakta.
Vane ona kaşlarını çattı. "Ne?"
"Ailesini görmek için oraya gitmiş olmalı." Bunu yoğun kardeşlerine açıklamak için bir saniye daha harcamak istemeyerek, kendisini asasıyla onlara karşı savaşırken iblislerle çevrili onu ara sokakta bulmak için ışınlandı.
Kolayca iki düzine vardı ve daha fazlası sanki biri cehenneme giden bir kapı açmış gibi saldırıyor gibi görünüyordu.
Fang onun kararlı bakışlarıyla karşılaştı. Onlarla savaşmak için kılıcını gösterdi. "İçeri almak."
Bir kere olsun tartışmadı. "Yardım getireceğim."
Fang, zarar görmeden içeri girdiğinden emin olduktan sonra, kibirli bir alayla yaklaşan iblisleri tırmıkladı. "Dans etmeye hazır mısınız serseriler? Zaman öldürüyor.

* * *

Aimee babasıyla birlikte Dev, Remi, Colt ve Wren'in bulunduğu bara koştu. Hepsi ona sanki bir hayaletmiş gibi baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.
Aimee, sırtından aşağı ter aktığını hissettiğinde hızlı nefesini yavaşlatmaya çalıştı.
Az önce ayrıldığı savaştan tüm vücudu titriyordu ve Sentinel işaretlerinin yüzünde göründüğünden oldukça emindi - özellikle de Remi'nin ona bakışını göz önünde bulundurursak - ama bunun için endişelenecek zamanı ya da gücü yoktu. Tara öldü. Fang dışarıda, iblislerle çevrili bir sokakta. Yardıma ihtiyacı var. Şimdi!"
Dev, annesinin keskin sesinin onu durdurması için ileri atıldı. "Kurt bizim için hiçbir şey ifade etmiyor. Savitar'ın lisansımızı iptal etmesine sebep oldukları anda savaş ilan ettiler.
Onlara hiçbir faydamız yok. Bırak iblisler onu alsın.”
Aimee ağzı açık kaldı, sonra dik dik baktı. Annesiyle yüz yüze geldiğinde öfke onu ele geçirdi. "Senin için bir şey ifade etmiyor olabilir anne ama o benim eşim." Fang'ın işaretini göstermek için avucunu annesine uzattı. "Ve eğer hiçbiriniz ona yardım etmeyecekseniz, o zaman bunu kendim yapacağım ve bunun için sizi asla affetmeyeceğim."

Kendini dışarı atmaya başladı, ama bunu yapamadan Blakemore'un sürüsünün kapıdan girdiğini gördü.
Erkek ve dişi her üye, yüzlerinde buraya ayı için geldiklerini söyleyen bir ifadeyle oradaydı. Savaş düzeninde omuz omuza durdular, başları öne eğik, gözleri tetikte.
Bunun bir tesadüf olmadığı açıktı. Bu, Sanctuary'e yapılan iyi planlanmış, hesaplanmış bir saldırıydı. Aniden, dışarıdaki iblislerle ilgili her şey anlam kazandı.
Ve kimin suçlanacağını tam olarak biliyordu.
Eli.
Onları çağırmıştı ve bu gece, oğlunun ölüm yıldönümünde, ayı postunu temizleyecekti.
Dev, barın yukarısındaki duvardan iki kılıcı aldı. Birini Kyle'a attı, diğerini tuttu. "Hadi yavrum, Aimee canımızı yakmadan gidip Fang'i kurtaralım. Remi, geri kalanınız bardaki çöpü çıkarın ve önce onu ezdiğinizden emin olun."
Remi barın üzerinden atlayıp kurtların peşine düşmeden önce başını eğdi.
Aimee'nin ara sokağa girmeden önceki son görüşü, Eli'nin haydutları Sığınak personeline saldırırken cehennemin dağılmasıydı. İnsanlar çığlık attı, silahlar patladı ve vücutlar ölümcül bir bulanıklıkla birbirine girdi.
Ama şu anda tek başına savaşan biri vardı.
Aimee, Varyk'in de katıldığı Fang'ı, üzerlerine gelen çok sayıda iblis karşısında şaşkına dönmüş halde bulmak için parladı.
Kulübün arka kapısı açıldı ve Dev, Fang ve Varyk'i gömleklerinden yakalayarak Sığınağa çekti. "Kulübe gir ve kapıyı kapat," diye homurdandı Dev ona.
Aimee itaat etmekten çekinmedi.
Varyk ve Fang, Dev'i üzerlerinden silkeledi.
"Ben senin sürtüğün değilim oğlum," diye hırladı Varyk. "Bana bir daha asla böyle dokunma."
Dev, yaygın kurt şikayetine gözlerini devirdi. "Bir dahaki sefere seni almalarına izin vereceğim."
Nefes nefese Fang, Aimee'yi kendisine doğru çekti ve onu başının yanından öptü. Onun gibi, o da kavgadan terliyordu ve ona yakın tutarken kalbinin göğsünde çılgınca güm güm attığını hissedebiliyordu.
Varyk anlamlı bir şekilde Kyle'a baktı. "Biraz tuz al. Bulabildiğin kadar."
"Neden?"
Varyk cevap vermeden önce öksürdü. "Onlar sülük iblisleri. Tüm kapılara ve pencerelere kalın bir çizgi çekin, onları dışarıda tutacaktır."
"Çok geç kaldın." dedi Wren onlara katılarak. Ön tarafa doğru başını salladı.
"Lanet olsun," diye nefes verdi Dev.
Aimee'nin nefesi kesildi.
Bir zombi filminden fırlamış gibi görünüyordu. Kurt Avcıları ve iblisler savaşırken kalan son insan da çığlık atarak kapıya koştu. En şaşırtıcı olan

ise Vane, Fury, Lia ve Kattalakis Katagarya sürüsünün geri kalanının onlara katılmış olmasıydı.
Remi, Aimee'nin bakışlarıyla buluştu. "Kapıya koşarsan seni suçlamam."
Sonsuza dek aile, dedi, elini ona doğru tutarak.
Onu tekrar Fang'a doğru itmeden önce sıkıca sarıldı. "Onu koru."
"Benim hayatımla."
Savaşa katıldılar. Aimee'nin kalbi, bir Arcadian kurtadamla çarpışırken gümbür gümbür atıyordu.
İri ve çirkin, neredeyse onun iki katı büyüklüğündeydi.
Ona uzandığında Thorn belirdi ve yanında Wynter, Zeke ve Ravenna'nın da bulunduğu takviye kuvvetleri getirdi.
Fang onları kavgada görünce ağzı açık kaldı. "Bu ne?"
Thorn ona göz kırptı. “Birimiz hepimiz ve hepimiz eğlence için, dostum. İblislerle tek başına savaşmana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?”
"İlk kez olmayacak."
Thorn, fazla yaklaşma hatası yapan bir iblisin kafasını koparırken güldü. "Sanırım bunları öldürebiliriz, ha?"
Thorn kılıcını geri aldı ve ona delici bir bakış attı. “Markanız cızırdadığında, onları öldürmeyin. Karıncalandığında, hepsi senindir.”
Demek hissettiği hislerdeki fark buydu. "İletişim becerileriniz üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor."
"Vazgeç," dedi Zeke, Fang'ın yanında bir iblis yakalayıp boynunu bükerken. "O bir halk insanı değil ve ona asla ev temizliği yapmayacağız."
Fang, Eli'nin ekibinden birine kafa attı. Kurda dönüşmek istiyordu, bedeni bunun için yalvarıyordu ama iblislerle savaşmak için kolları olması gerekiyordu.
Kahretsin.
Aimee az önce öldürdüğü iblisten geri çekildi ve kanlı pisliğe baktı. Çok fazla iblis vardı. Xedrix ve ekibi yardıma gelmiş olsalar da, hâlâ bunalmış durumdaydılar. Aimee kendini bir karınca yuvasına düşmüş gibi hissetti. Ayarladığı her yerde bir iblis ya da bir Blakemore paketi üyesi vardı.
Öleceğiz….
Paniğini bastırmaya çalışırken gözleri yaşlarla doldu. Ama nasıl kendilerini tutabilirlerdi?
Yeni iblisler geldi ve savaştan geri kalıyorlardı. Asası her geçen dakika ağırlaşıyordu ve yaraları hafif olmasına rağmen hala ağrıyordu.
Hiçbiri güçlerini kullanamadı çünkü bu sadece iblislerin gücünü besleyecekti.
Acheron bile asa ve kılıçla dövüşüyordu.
Eli'nin tayfasını yakalamaya çalışırken elinde bir şişe barbekü sosuyla ortalıkta koştururken bundan zevk alan tek kişi Simi'ydi. Onların geri kalanı …
Umutsuz.
Yapma! Henüz düşmedik.

O bir Kattalakis ile çiftleştirilmiş bir Peltier'di. İki asil Kurt Avcısı soyunun kanı onun içinde birleşmişti ve tanrılar tarafından pes etmeyecek ya da pes etmeyecekti.
Gücü yenilendi, kendisine en yakın olan kurtadamı parçaladı. Onu asasıyla yakaladı, o kadar şiddetli bir darbeyle ayaklarını yerden kaldırdı ve Wren ile savaşan iblisin arkasına uçmasına neden oldu. İkisini de tekmelemek için ağırlığını kaldırdı.
Wren güldü. "Al kızım." Kaplan formuna geri döndü.
Aimee onların işini bitirmek için ilerlerken, Eli'nin annesinin sırtına doğru gittiğini gördü. Annem bir iblisle iç içeydi ve onun yakınında olduğundan haberi yoktu.
Ama gözlerindeki kana susamışlık barizdi.
Onu öldürecekti.
Tek düşüncesi annesini kurtarmak olan Aimee, bir ayıya dönüştü ve onun için kendini fırlattı.
Annem, aynı anda döndü ve Eli, Aimee'ye döndü ve ona kendi tarafına acımasız bir darbe indirdi. Aimee'yi uçurdu ve acıdan nefes almaya çalışırken onu insana dönüştürdü. Çıplak ve kanlar içinde odaklanmaya çalıştı. Fang nasıl oldu da alternatif formunda kaldı?
Hareket edemiyordu….
Acıtıyor!
Eli onu bıçaklamaya gitti ama ayı şeklindeki Maman boğazına atılarak onu geri devirdi. Annem, en azından giyinecek kadar iyileşmiş olan Aimee'yi kontrol etmek için geri döndü.
Annesi büyük bir ayı pençesini yüzüne yerleştirdi... Nöbetçi işaretinin görünür olduğundan emin olduğu yere. O siyah gözlerde onun için duyulan korkmuş endişe, Aimee'nin dudaklarında titrek bir gülümsemeye neden oldu.
"Ben iyiyim anne."
Annem Eli'ye gitti ama korkak kaçmıştı. Fang, Aimee'yi kontrol etmek için koşarak gelirken onu takip etti.
Kalkmasına yardım etti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "İyi misin?"
Başını salladı. "Neden hala insansın?"
"Şeytanlarla savaşmanın ve kazanmanın tek yolu bu."
Aimee etrafındaki tüm cesetlere, kanla kaplı savaşçılara ve zemine baktı. "Kazandığımızdan pek emin değilim."
Olası bir kıyım karşısında bile kendini bir şekilde daha iyi hissetmesini sağlayan o alaycı sırıtışını ona gösterdi. "Henüz ölmedik."
Hayır, ama şu anda onlar için söylenebilecek tek şey buydu.
Fang onu öptü, ardından kavgaya yeniden katıldı. Aimee, Remi'nin geri teptiğini görmek için döndü, aynı anda iblislerden biri bir ateş püskürttü. Remi patlamayı savuşturdu. Ateş cilalı tezgahın üzerinde hızla ilerledi ve barın ahşabına çarptı. Alevler tepeden sıyrıldı ve alkol şişelerini yaktı.
"Oh, hayır," diye soludu alev hızla yayılırken. Kalbi boğazında, bir yangın söndürücüye koşarken Kyle da aynısını yaptı.

"Diş!" aradı, daha fazla yardıma ihtiyacı vardı.
Fang, Eli'nin peşinden gittiği sırada döndü.
Aimee, ne olmak üzere olduğunu anlayınca acı dolu bir şok içinde donakaldı. Elinde kılıç olan Eli, onun kafasını kesecekti.
Çığlık atarak onu kurtarmak için Fang'a koştu. Bıçak aşağı inerken döndü. Aimee, ışınlansa bile ona asla zamanında ulaşamayacağını anlayınca içten içe öldü.
Bıçak tam ona ulaşacaktı ki, Maman aralarına girdi. Kılıç, Fang'ın kafasını kesmek yerine, Maman'ın böğrüne gömüldü.
"HAYIR!" Aimee darbeyi görünce çığlık attı.
Ayı hareket etmeyi bırakana kadar onu hırpalarken, anne Eli'nin üzerine düştü ve onu yere yapıştırdı. O hareketsizken, annem onu terk etmeye çalıştı ama tökezledi.
Aimee, titreyen ve nefesi kesilen annesine ulaştı. Açık yaradan akarken her yerde kan vardı. "Anne?" boğuldu.
Annesi ona bakmak için insana döndü. O zaman yaranın ne kadar korkunç olduğunu gördü. Aimee, annesinin çıplak vücudunu örtmek için bir battaniye yaptı.
Carson yanlarında belirdi ve onu neredeyse ikiye bölen yarayı görünce başını salladı. "Elimden birşey gelmez. Çok üzgünüm, Aimee... Nicolette."
Aimee onu gömleğinden yakaladı. "Talon'u bataklıktan al." Bunun gibi yaraları iyileştirebilirdi. "O onun tek umudu."
Carson ortadan kayboldu.
Annem, Aimee'nin elini tutup çevirdiğinde işaretli avucunu görünce nefesi kesildi. İnce bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Benim güzel kızım." Avucunu öptü.
Aimee, kardeşleri etraflarını sararken hıçkırıklarından boğuldu. "Bekle anne. Talon geliyor."
Yuttu. "Artık çok geç, küçük hanım." Gülümsemesi hüzünlüydü, Aimee'nin işaretli yanağına dokundu. "Sen her zaman çok güzeldin... kendinle ilgili gerçeği bana uzun zaman önce söylemeliydin."
Gözyaşları Aimee'nin yanaklarını yaktı.
Fang, Aimee'nin arkasında durmak için harekete geçtiğinde, babası, annemin yanına ulaştı. Dizlerinin üzerine çökerken gözleri yaşlarla dolmuştu.
"Nicolette?"
Eşine uzanırken annenin gözlerinden yaşlar aktı. "Değerli Aubert'im. Je t'aime pour toujours."
Babası, Maman'ı kollarına alıp ona yakın tutarken elleri titriyordu. "Moi aussi, ma petite."
Annem uzandı ve Fang'ın elini tuttu, sonra Aimee'nin eline bastırdı. Beni affet, diye nefes verdi. "Tanrılar ikinize de Aubert'le paylaştığımız mutluluğu versin ve bizimkiler kadar değerli çocuklarınız olsun." Dudakları titriyordu, orada toplanmış bütün çocuklara baktı. "Sizi seviyorum mes enfants. Benim için birbirinize iyi bakın."

Sonra bir ayıya dönüştü. Babası onu daha da yakınına alırken kürkünün içinde hıçkırarak ağladı. Yüzünde Sentinel işaretleri belirdi. "Bizi gururlandırın çocuklar."
Annem son nefesini verirken ürperdi. Babam üzgün üzgün gülümsedi, sonra başını yere eğdi ve onun ölümüne katıldı.
Aimee, Fang onu kendisine doğru çekerken acıyla inledi.
Fang, Aimee'yi kollarında sallarken onun için ne yapacağını bilemedi. Kalbi kırık bir çocuk gibi ağladı. Barın bazı bölümleri hâlâ yanıyordu ama Wren, Acheron ve Max büyük bölümünü kontrol altında tutuyor gibiydi.
Thorn, Varyk, Wynter, Zeke ve Charonte iblisleri kaçıyordu.
Remi, bir ayıya dönüşmeden hemen önce vahşi bir acı sesi çıkardı. Kendini Eli'nin vücuduna atarak onu paramparça etti. Fang yüzünü buruşturdu, Aimee onun eylemlerinin gaddarlığını göremediği için minnettardı.
Remi'nin karanlık tarafını bilmediğinden ya da daha fazla farkında olsaydı muhtemelen bunu kendi başına yapmayacağından değil. Dudaklarını saçlarına bastırdı ve o tüm acısını dışarı salarken onu salladı. Bunu ondan alamamaktan nefret ediyordu.
Ama onu teselli etmekten başka yapacak bir şey yoktu.
Ve herkes ne olduğunu ve Eli'nin ölmüş olduğunu anlayınca çatışma durdu.
Stone, babasının yerde katledildiğini görünce kendi acı çığlığını attı. Sürünün geri kalanı inanamayarak bakarken o ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü.
"Sizi yakalayacağım piçler!" Taş çığlık attı. "Yemin ederim! Hepinizi öldüreceğim!”
Dev başını salladı. "Yeterince cinayet oldu, Stone. Evine git, tanrılar aşkına.”
Stone kendini Dev'de başlattı.
Kara Avcı Janice onu yakaladı ve arkasındaki kurt adamların kollarına itti. "Oğlum, dinlemeyi öğrensen iyi olur. Bitti. Hala mezarın bu tarafındayken serserilerinizi alın ve evinize gidin. Bu tek seferlik bir teklif ve süresi dolmak üzere. Gitmek."
Gitti ama gözlerindeki vaat güçlüydü.
Geri dönecekti.
Kurt adamlar ve iblisler geri çekildi. Varyk, Thorn ve ekibi, geri adım atmadıklarından emin olmak için diğerlerinin peşinden gitmeden önce, Constantine ve Varyk aralarında karşılıklı nefret dolu bir bakış attılar.
Fang bakışlarını neredeyse tamamen yıkılmış olan barda gezdirdi. Masalar ve sandalyeler, korkuluklar ve döşemeler parçalanmıştı. Bütün alan kömürleşmişti. Yerde kırık camlar ve silahlar vardı ve her yer kan içindeydi. Hiç böyle bir şey görmemişti.
Bakışları kapının yanındaki tabelaya kaydığında, kalbinin küt küt attığını hissetti.
Barış içinde gel ya da parça parça git.
Tek soru, bu gece burada bırakılan parçaları toplayabilecekler miydi?

Dev, ona tutunabilmesi için Aimee'yi Fang'dan uzaklaştırmak için öne çıktı. Fang itiraz etmeye başladı, ancak ailesine olduğu kadar ona da ihtiyacı olduğunu fark etti. Dev onun için acı çekerken, kaybın acısını gerçekten hissetti. Bu acıyı kendisi de çok iyi bildiği için onu kardeşine bıraktı.
Dev başını onun omzuna yasladı. "Her şey yoluna girecek, Aim. Buradaydı."
Aimee bu sözleri duydu ama içindeki acıyı dindirmek için hiçbir şey yapmadılar. Tek yapmak istediği, çiftleşmesini annesiyle paylaşmaktı...
Onun babası….
Bu gece buraya gelme sebebi buydu. Ailesinin onunla gurur duymasını istemişti. Sevincine ortak olmak için.
Şimdi gittiler. Sonsuza kadar.
Burada olmasaydın, habersiz saldırıya uğrayacaklardı ve annem onu bir daha göremeden ölecekti.
Bu doğruydu ama içindeki acıya engel olamıyordu. Annesinin sevgisi için haykıran keder. Nasıl gitmiş olabilirler? Nasıl?
Çok adaletsizdi ve kaybı için kan istedi….
Ayılar daire çizip yas tutmak için birbirlerine tutunurken Fang geri çekildi. Onlar birleşmiş bir aileydiler.
Kendini tamamen bir yabancı gibi hissediyordu.
Aimee ve Dev onu öne çekene kadar. Remi onu onlara katılmaya zorlamak için bileğini tutana kadar tereddüt etti. "Sen bizden birisin kurt." Remi'nin bakışları Fury, Vane, Lia ve diğerlerine gitti. "Hepiniz gibi. Savaşmamıza yardım etmeye geldiğiniz için teşekkürler. Unutulmayacak."
Aimee, onu öpmeden önce Fang'ın yüzündeki kanın bir kısmını silmek için uzandı. "Sanırım sonuçta hepimiz kardeşiz."
Dev kaşlarını çattı. Brolf mu?
Simi, sanki onun tamamen yoğun olduğunu düşünüyormuş gibi ona ofladı. "Bir ayı ve kurt ailesi.
Tanrım, kimse Charonte English'i anlamıyor mu?"
Dev, Sığınağı eve çağıran yaratıklar karmaşasına bakarken başını iki yana salladı. "Bu berbat bir aile."
Fang güldü. "Bence bütün ailelerin doğasında mahvolmak var."
Aimee gözyaşlarını sildi. Simi mi? Bir keresinde bana aileler hakkında ne söylemiştin?
"Üç çeşit ailemiz var. İçine doğduklarımız, bize doğanlar ve kalbimize koyduklarımız."
Aimee, Dev onu tutmaya devam ederken elini Fang'a uzattı.
Aile.
Gerçekten önemli olan tek şey buydu.
İçine doğduklarımız, bize doğanlar ve kalbimize soktuklarımız.
Burada toplananlar ailedendi ve hiçbir kötülük bunu değiştiremezdi. Aile ancak içeriden yok edilebilirdi.
Hiçbir zaman dışarıdan.
Ve bu gece daha önce hiç olmadıkları kadar yakındılar. Acı içinde birleşti.
Ruhta birleşmiş.

Aşkta birleşmiş.
Sonsuza dek sığınak.
Bir hafta sonra
Quinn ve Serre ışıkları yeniden tavana bağlarken Aimee barın ortasında duruyordu. Barı bir an önce tekrar çalışır duruma getirmeye çalışıyorlardı, ancak parçaları toplayıp yeniden açmak biraz zaman alıyordu.
Gerçek bir Kurt Avcısı tarzında, ebeveynlerini yakmışlar ve küllerini artık Bastien ve Gilbert'in Peltier Evi'ndeki özel bir odada tutulduğu anma şapelinde duran bir vazoya koymuşlardı.
Aimee daha o sabah onları ziyaret etmişti. Annesini görme ya da babasının sıcak kucaklamalarını hissetme ihtiyacının üstesinden gelebileceğini hiç düşünmemişti.
Onları her zaman özleyecekti.
Fang arkasından geldi ve ona bir fincan çay ikram etti. "İyi misin?"
Buna gerçekten nasıl cevap verebilirdi?
Henüz tamir edemedikleri hasara baktı. Bir gecede, hayatlarının tamamı sonsuza dek değişmişti. Hepsinde kalıcı bir iz bırakacak bir gece.
Ama acıdan umut doğdu. Ve efsanevi anka kuşu gibi, Sanctuary de küllerinden doğacak ve eskisi kadar güçlü olacaktı.
Liman ruhsatlarını bir daha asla geri alamayabilirler ama sorun yoktu. Bu, kime yardım edeceklerini seçmelerine izin verecek ve Remi ile Dev'e çizgiyi aşan herkesi kıçlarını kırma özgürlüğü verecekti.
"Evet, sanırım öyleyim." Dev ve Xedrix'in kerestelerin bir kısmını taşımasına yardım etmeye gitmeden önce Fang'a gülümsedi.
Bar birkaç hafta içinde tekrar açılmalıdır. İki şey dışında her şey normale dönecekti.
Artık Anne ve Ayı Baba Peltier olmayacaktı. O acı içini yaktı.
Ancak erkek kardeşleri bir araya gelerek onu ve Fang'ı barın yeni sahipleri olarak adlandırmıştı. Özellikle Fang artık iblislerin yaptıklarından dolayı istenmediğine göre, ebeveynlerinin başlattığı mirası devam ettirecek iki yüz olacaklardı.
Stu bundan emin olmuştu.
İyisiyle kötüsüyle Sanctuary burada olacaktı. Ve tek yasayı sürdürdükleri sürece burada herkes eşit şekilde karşılanırdı.
Barış içinde gel ya da parça parça git.
"Hey?"
Dış kapıdan gelen tanıdık olmayan sese döndü. "Evet?"
Uzun boylu, sarışın bir adam inşaatın üzerinden geçerken parlak güneş ışığının altında duruyordu. "Tekrar ne zaman açılıyorsun?"
Quinn merdivenden indi. "Gelecek ayın dördünde."
"Serin. Sonra görüşürüz."
O gidene kadar hepsinin bir şeyi fark etmesi mümkün değildi.
O adam bir Daimon'du.
Ve az önce gün ışığına çıktı.

Ah, kahretsin, diye soludu Dev. "Kara Avcıların bildiğini mi düşünüyorsunuz?"
Fang başını salladı. "Hayır ve bence Kara Avcılar ciddi bir şekilde sahiplenilmek üzere."

SON SÖZ

İki hafta sonra

Fang, Aimee'nin yanına sokulmuş halde tamamen çıplak bir şekilde yatakta yatıyordu. Tanrım, orada kendini çok iyi hissetti...
Sabah ışığında cildi parlarken, saçları dağınıkken ve öpücüklerinden şişmiş dudaklarıyla onun görünüşünü seviyordu. Daha iyi bir şey yoktu.
"Beni sahiplenecek misin hiç?" diye fısıldadı, onun karın kasları üzerinde daireler çizerken.
"Bence bu tamamen size bağlı, leydim." Onların dünyasında çiftleşme sadece kadına kalmış bir karardı. Bir erkek bir kadını ne olursa olsun onu kabul etmeye zorlayamazdı.
Ve eğer onu üç hafta içinde kabul etmezse, erkek iktidarsız kalırdı... Yaşadığı sürece.
Aimee ona bakmak için kendini kaldırdı. "Bahsetmedin, bu yüzden endişelenmeye başladım."
Endişeli miydi? Viagra başarısızlığının poster çocuğu olarak sonraki birkaç yüzyılla karşı karşıya kalan oydu. "Seni acele ettirmek istemedim. Çok şey yaşadın." Ve anne babası öldüğünden beri o kadar üzgündü ki, ona bunu hatırlatarak hıyar olmak istememişti.
Ayağa kalktı ve tatmak için yaşadığı göğüsleri ona gösterdi. "Evet, ama sadece iki günün daha var..."
Sanki tam olarak nanosaniyeyi saymıyormuş gibi... Çok geç olmadan saatini onu uyarması için ayarlamıştı. Ama yine de Vane ona kadınların belli bir incelik gerektirdiğini öğretmişti. Aksi takdirde, bir adam köpek kulübesine girdi. Kelimenin tam anlamıyla onun durumunda.
Kendini daha iyi ve istekli hissedeceğini umuyordum. Ona pis bir sırıtış gönderdi.
Aimee onun hevesli bakışına şakacı bir iç çekti. Kurdu bazen imkansız olabiliyordu. Ama başka bir şekilde ona sahip olmayacaktı ve ona hiç sahip olmama düşüncesi onu düşünmek bile istemediği bir düzeyde incitiyordu.
Fang sonsuza kadar onun olacaktı.
Bundan emin olacaktı.
Vücudunu onunkinin üzerine kaydırarak, kalçalarının üzerine oturdu. Muhteşemdi, onun yatağında yatıyordu, esmer teni onun beyaz çarşaflarıyla dengeleniyordu. Yüzünde onu olduğu kadar vahşi gösteren bir günlük bıyıkları vardı. Ve uzun saçlarının sevimli bir dalgası vardı.
Parmak uçlarını kemirmek için elini avucunun içine aldı. Anında sertleşti.
Fang ona baktı, nefesi düzensizleşiyordu. "Emin misin?"
Elini bırakırken parmak eklemini ısırdı. Aptal olma. Yıllardır bu anı bekliyordum."
Gözleri karardı, samimiydi. "Bir ömür seni bekledim."
Bu sözler ona dokundu. İşaretli elini kaldırdı. Fang avucunu onunkine koydu, çiftleşme ritüellerini tamamlayabilmeleri için parmaklarını ona

bağlarken işaretleri birleşti. Çok gergindi ve neden olduğundan bile emin değildi. Daha önce hiç seks yapmamış gibiydiler ama yine de...
Bu onları sonsuza dek bağlar. O ona ait olacaktı ve o sadece onun olacaktı. Başka birinin dünyasının bir parçası olmak büyük bir sorumluluktu.
Ama başka türlü olmazdı.
Bakışları kilitlendi, Aimee kendini kaldırdı ve onun üzerine oturdu.
Fang, vücudu onunkine dolanırken dudağını ısırdı. Ona saldırmak istedi ama bu ritüelin bir parçası değildi. Bu onun zamanıydı. Hızı belirleyecek ve ne yapacaklarını dikte edecekti.
Ve ona karşı hareket etmeye başladığında, içindeki kurt zevkle ulumak istedi.
İşaretli elleri birbirine kenetlenmiş haldeyken, kadın kısa, eziyetli vuruşlarla hareket ederken, boştaki elini sırtında gezdirdi.
Elini Thorn'un omzuna koyduğu işarete dokundurdu. Yine de zaman zaman onun için iblislerle savaşmak zorunda kalacaktı ama Varyk ona hayatının temelde kendisine ait olduğunu açıklamıştı.
Aimee'nin gözlerinin içine baktığında, hayatının bir daha asla ona ait olmayacağını anladı. Aimee artık onun hayatıydı.
İşaretli elini daha sıkı kavradı. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbimde tutacağım. Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim.”
Fang, kayıtlı tarihten çok daha öncesine dayanan bir törenle onları birbirine bağlayan kelimeleri fısıldarken gülümsedi. Bunları ona tekrarladı ve ardından bir ifade daha ekledi. "Senin için seve seve canımı veririm, Aimee."
"Sen benim hayatımsın kurt, o yüzden kendine iyi baksan iyi olur."
Bunu bir espriyle yanıtlamaya başladı, ama üçlü o kadar aniden üzerine geldi ki, aletinin daha da sertleştiğini hissettiği için tıslamaktan başka bir şey yapamadı. Dişleri keskin dişlere dönüştüğünde ağzında bir acı patladı ve Phrixis içinde yaşarken tanıdığı kanla alay eden saf bir kana susamışlık üzerine çöktü.
Thirio, yaşam güçlerini birbirine bağlama ve onları sonsuza dek bir kılma dürtüsüydü.
Hayatta ve ölümde. Ailesinin paylaştığı şey buydu. Anya'nın eşiyle yaşadıkları ve erkek kardeşlerinin eşleriyle yaptıkları.
Yerine yerleştirildiğinde, Savitar'dan başkası tarafından kırılmazdı.
Fang, onu ısırmamak için dişlerini gıcırdattı.
Aimee ona bakarken yüzünü ellerinin arasına aldı. "Şunu bitirelim, Fang."
İçini yakıcı bir sevinç kapladı ama bu adımı hafife almak istemedi. "Emin misin?"
Ona eğlenmeyen bir sırıtış verdi. Senin için cehennemi yaşadım... iki kez. Gerçekten bu hayatta sensiz olmak istediğimi düşünüyor musun?
Bu sözler onu derinden etkiledi. Fang onun altına oturdu, onu kendine çekti ve dişlerini derisine geçirdi.
Aimee kendi dişleri uzadığında küçük bir dehşet çığlığı attı. Kanları karışırken güçlerinin yükseldiğini hissetti. Saçını omzundan geriye atarak onu ısırdı.

Keskinleştirdiği ve yaktığı her duyusu gibi etrafındaki oda yüzüyordu. O bir anda, Fang'ın kalp atışlarını kendisininmiş gibi hissedebiliyordu. İkisi gerçekten birleşmişti.
Sonsuza kadar.
Bir daha asla birbirleri olmadan yaşamak zorunda kalmayacaklardı. En büyük hediyeydi.
Ve nihai lanet.
Ama başka türlü olmazdı.
Birlikte kilitlendiler, uyum içinde geldiler. Aimee, onu yakın tutarken yanağını Fang'ınkine bastırdı ve onun kalp atışlarının yavaşlamasını dinledi.
"Asla kimseye bağlanmayacağıma yemin ettim," diye kulağına fısıldadı Fang. "Bunu sadece aptalların yaptığını sanıyordum."
"Ve şimdi?"
Karanlık bakışları onunkilere kilitlendi. "Gezegendeki en mutlu aptal benim."
O zaman onu öptü ve daha fazla aynı fikirde olamadı. O da gezegendeki en mutlu aptaldı.
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
YÜKSELEN KÖTÜ AY
Telif Hakkı © 2009, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Her hakkı saklıdır.
Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 978-0-312-93436-1
St. Martin's Press ciltli baskı / Ağustos 2009
St. Martin's Paperbacks baskısı / Nisan 2010
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429983761
İlk e-Kitap Sürümü: Eylül 2012
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
MERHAMET YOK
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
özveri
önsöz
Birinci bölüm
İkinci bölüm
Üçüncü bölüm
Bölüm dört

Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Bölüm Onbir
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm
On Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
Ondokuzuncu Bölüm
Bölüm Yirmi

sonsöz
telif hakkı

Benim için dünyalara bedel olan ve internette ve görünüşe göre bana sayısız saatlerce kahkaha ve gülümseme veren okuyucularıma. Çok teşekkür ederim!
Kitapları çıkarmak için çok çalışan SMP'deki ekibime ve özellikle içgörüleri ve destekleri efsane olan Monique'e.
İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan arkadaşlarıma, özellikle düzeltme okuma ve beyin fırtınası seanslarından asla çekinmeyen Kim ve Dianna'ya.
Ve çok fazla pizza yemekten asla şikayet etmeyen ve annemin neden odasında bu kadar kilitli zaman geçirmek zorunda olduğunu anlayan aileme.
En çok da, onsuz yaptığım şeyi asla yapamayacağım ve kanatlarımın altındaki rüzgarı gerçekten yaratan kocama.
Tanrı hepinizi korusun ve korusun.

önsöz

Sığınak Efsanesi

Canımı alabilirsin ama beni asla kırmayacaksın.
Öyleyse bana en kötüsünü getir….
Ve sana kesinlikle benimkini vereceğim.
Fransızca yazılmış bu sözler, Nicolette Peltier'in iki oğlunun ölümünden sonra ayının pençesiyle oyduğu masasının üstünde hâlâ duruyordu. Bu sadece bir slogan değildi, oğullarını ondan alan dünyaya öfkeli beyanıydı. Onu en ünlü şekil değiştiren sığınaklarını yaratmaya teşvik eden acımasız bir trajedi.
Barınak.
Yüzyılı aşkın bir süredir, New Orleans'ta Ursulines ve Chartres'in köşesinde bulunan ünlü Sanctuary bar ve restoranının sahibiydi. Orada kraliçe olarak hüküm sürdü
krallığının. Geriye kalan on iki yavrusunun anne ayısı, gömdüğü oğullarının acısıyla her gün büyük bir mücadele veriyor.
Onların yasını tutmadığı bir gün bile geçmemişti.
Ta ki savaş kapılarına gelene kadar. Doğasına ve ruhunun kalıcı bir hatırası olarak kazıdığı sözlere sadık kalarak, elinden gelenin en iyisini yapmış ve sahip olduğu her şeyle çocuklarını korumuştu.
Ama onlara olan bu aşk onun hayatına mal olmuştu. Düşmanları kızının eşini öldürmek için harekete geçtiğinde, son gücüyle likantropu korumuş ve sevdiği kurdu gömme ıstırabından kızı Aimee'yi kurtarmak için hayatını feda etmişti.
Kaybının trajedisi tüm Kurt Avcısı konseyinde hissedildi. Nicolette, sahibi olduğu kulüp kadar bir efsaneydi. Tüm canlıları kucaklayan ve onun basit kuralına uydukları sürece onlara güvenlik ve koruma sözü veren bir kulüp:
Barış içinde gel.
Veya parçalar halinde bırakın.
Öldüğü geceden beri yavruları, onun desteği ve rehberliği olmadan yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor. Artık Omegrion konseyi tarafından resmi bir sığınak olarak tanınmayan Sanctuary, bir zamanlar onları ve patronlarını koruyan yasaların dışında duruyor.
Ve bu Dev Peltier için iyiydi. Zaten kuralları hiçbir zaman sevmemişti.
Ama kapılarına gelen savaş bitmemişti.
Sadece açılış savaşında savaşmışlardı….

Birinci bölüm

"Sadece ben miyim yoksa tüm dünya aptal yerine mi gitti?"

Dev Peltier, ailesinin sahibi olduğu Sanctuary kulübünün ön kapısının önünde dururken kardeşi Remi'nin sesini kulağında duyunca güldü. O ve Remi aynı dörtlünün yarısıydı... ve bu yorum huysuz ağabeyinin karakterine o kadar aykırıydı ki Dev başını sallamak zorunda kaldı. "Ne zamandan beri Simi'ye kanallık yapıyorsun?" o kadar çok taktığı kulaklığa sordu ki, kulağında olmadığı zamanlar garip geliyordu.

Remi homurdandı. "Evet... sanki korse, fırfırlı etek ve tayt giymiş kahrolası bir Goth iblis piliçmişim gibi menüde yolumu bulmaya çalışıyor... ve personel."

Bu kesinlikle Simi to a T idi.

Ama Dev ona laf atmaktan kendini alamadı. Senin bir ucube olduğunu her zaman biliyordum, dostum. Bu sadece kanıtlıyor. Belki de adını Frank-N-Furter olarak değiştirmeli ve yanından geçtiğinde sana küçük sosisler atmalıyız.

"Kapa çeneni Dev, ben oraya gelip kendime üçüz yapmadan önce kapa çeneni."

Güya. Remi ona dövüşmeyi kimin öğrettiğini açıkça unutmuştu. "Getir onu serseri. Birinin kafasına basmak için sabırsızlanan yeni bir çift çizmem var..."

"Siz ikiniz açık kanal için kavga etmeyi bırakır mıydınız?... Ve bu sırada büyüyün. Yemin ederim, bu gece ikinizden de ayı yahnisi yapacağım, eğer durmazsanız." Aimee, onları aşağılamaya ve hadım etmeye devam edebilmek için anadilleri olan Fransızca'yı konuşmaya başladı.

Dev, kız kardeşinin düşmanca ses tonuna ukala bir yanıt verdi ve bu yanıt, kulaklıkları sayesinde her kelimeye kulak misafiri olan ekibin geri kalanından gelen onay tezahüratlarıyla noktalandı.

Dürüst olmak gerekirse, o ve ailesinin iletişim kurmak için kulaklıklara ihtiyacı yoktu. Şekil değiştiren ayılar olmanın bir parçası da, birbirlerinden makul bir mesafede oldukları sürece düşüncelerini yansıtabilmeleriydi - gerçi bazıları bu konuda diğerlerinden daha iyiydi. Ancak bu, onlar için çalışan sıradan insanlar ve özellikle işlerini koruyanlar arasında şüphe uyandırma eğilimindeydi. Bu yüzden en azından normal görünmek için setleri giydiler.

Evet, doğru. Normallik, ailesine ve türüne uzun zaman önce veda etmişti. Ama ne oluyor?

Kulaklık görünümünü salladı.

Buna rağmen Dev, kız kardeşinin Fransızca atıp tutması ona annesininkini hatırlatınca ve içini beklenmedik bir keder dalgası sardığında, aklını başından aldı. Annesinin ona Fransızca dırdır etmesini nasıl da özlemişti... Kim düşünebilirdi ki? özlenecek her şeyden.

Başım ağrıyor olmalı. Yine de annesinin keskin sesi geçmişten ona musallat olmuştu.

Büyümen gerek, Devereaux... Artık bir yavru değilsin. İki yüz yılı aşkın süredir hiç olmadı. Neden kardeşlerine böyle yem veriyorsun ve aklımı kaçırmama neden oluyorsun? Mon Dieu! Yaramazlık yaptığın zaman benim felaketimsin. Bir kez olsun, diline öğüt verip, dediğimi yapamaz mısın? Erkek çocuk gibi davranmak konusunda ısrarcıysanız size nasıl güvenelim? Hiçbir şey öğrenmedin mi? Dev ona günlük isyan hareketini okurken onun yüzünü zihninde görünce irkildi.
Bir daha asla göremeyeceği bir yüz ve bir gün çok yakında hafızasından tamamen silinecek bir sesti.
Değişimden ne kadar nefret ediyordu.
Yüz yılı aşkın bir süredir, Sanctuary'nin kapısındaki görevini almış, her türden varlığın gelip gitmesini izlemişti. Birden fazla şekilde bir nöbetçi olarak, insanları durdurmadan geçmelerine izin verirdi. Ancak buraya gelen doğaüstü patronlara her zaman Sığınak'ın kurallarını açıklar ve onları, saldırmaları halinde ne kadar büyük bir tehdit oluşturacaklarını ve müttefiklerinin kim olduğunu belirlemek için sorguya çekerdi.
Her ihtimale karşı.
Şimdi, düşmanlarının, hepsini yaralamış olan kavgadan sonra yeniden bir araya getirdikleri sopayı yok etmeyi bitirmediğinden emin olmak için görev başında duruyordu.
Seni özledim anne. O da babasını çok özledi.
Değiştirebilecekleri şeyler. Tahtalar yerine çivilenebilir ve sayaçlar yeniden yapılabilir.
Duman hasarı onarıldı.
Ama anne babası…
Sonsuza dek gittiler.
Ve bu, onu daha çok kederlendikçe öfkelendirdi. Onlara saldıran likantrop sürüsünün peşinden gitmemek için tüm gücünü kullanmıştı. Omegrion'un - kurt canavarların yönetici konseyi- geri kalan ailesini avlayıp misilleme olarak onları öldürmesine neden olduğunu bilmeseydi, tereddüt etmezdi. Ama asla şans tanıyamazdı. Tek bir aile üyesinin ölümünden sorumlu olmayacaktı.
Kardeşi Remi bile değil.
Ailesinden pek çok kişinin gözünün önünde öldürüldüğünü görmüştü...
Gerçekten ayrılmak istiyorum.
Gittikçe daha çekici hale gelen bir düşünceydi. Savaş ve yangından sonra Sığınağı yeniden açtıklarından beri, içinde yolculuk tutkusu vardı.
Burada bu kadar uzun süre kalmasının tek nedeni, annesinin ondan aileyle kalmasını ve küçük kız kardeşini korumaya yardım etmesini istemiş olmasıydı.
Artık annesi öldüğüne ve Aimee çiftleştiğine göre...
Kalmak eskisi kadar gerekli değildi. Her gün dünyadan ayrılıp kendi yolunu çizmek için bir çekim hissetti. O bir ayıydı ve bir eş bulup kendi sürüsünü kurmak çoğu erkeğin doğasında vardı.
Burada ne yapıyorum?

Ona gerçekten ihtiyaçları yoktu. Savaş kapılarına geldiğinde kaç tane müttefikleri olduğunu çabucak öğrenmişlerdi. Ve bu sayı etkileyiciydi. Sığınak sonsuza kadar ayakta kalacaktı. Kapıyı korumak için burada kalması gerekmiyordu.
Ve henüz …
Değişimden gerçekten nefret ediyorum.
Sadece huzursuzsun. Üstesinden geleceksin. Göreceksin. Ayrıca, bir eş istemiyordu. Durmadan.
Hayat kendini memnun etmeye çalışmak yeterince zordu. Başka birini memnun etmeye çalışmak zorunda kalırsa, Tanrı ona yardım eder.
Son birkaç ayda o kadar çok şey olmuştu ki temelleri sarsılmıştı. Kendini kaybolmuş hissetti… sanki palamarları kesilmiş ve motorsuz ya da küreksiz bırakılmış gibi. Değişimle hiçbir zaman iyi başa çıkmamıştı ve o kadar çok değişiklik ona dayatılmıştı ki, hepsini geride bırakıp başka bir yerde yeniden başlamak istedi.
Tekrar ait olduğunu hissettiği bir yer bulun - bunu yapmak için geçmişe gitmesi gerekse bile. Ailesinin köşeyi dönmesini veya en sevdikleri koltuklarda oturmasını beklemediği bir yere. Anıların peşini bırakmadığı yer.
Ya da daha doğrusu, onu incit.
Sokağın aşağısından yaklaşırken, bir yarış bisikletinin kükreyen sesi melankolik düşüncelerini böldü. Bu bir 'Busa'ydı. Motorun gırtlaktan inlemesinden bunu anlayabiliyordu - motosikletlerini tanıyan herkesin anlayabileceği benzersiz bir sesleri vardı. Were-Hunter kardeşlerinin çoğu, kendisi ve erkek kardeşleri de dahil olmak üzere motosikletleri bir ulaşım aracı olarak kullandı. Bir arabanın aksine, güçleriyle ışınlanmak daha kolaydı ve sokakta, düşmanlarının yolundan çekebilecek daha hızlı hiçbir şey yoktu.
Ya da onlardan sonra.
Ama bu, maksimum hız ve performans için değiştirildiğini söyleyen özel bir tonla homurdandı.
Kara Avcı lideri Acheron'un siyah Hayabusa'sıyla geldiğini görmeyi bekleyen Dev, kırmızı bir araba caddeden o kadar hızlı çıkınca kaşlarını çattı, birkaç devriye arabasına liderlik etmediğine şaşırdı. Sürücü girişi geçti, ardından frene bastı, bisikleti yana doğru kaydırdı ve arkasında yanmış bir lastik bulutu bıraktı. Ön tekerlek, ona doğru yönelmeden önce fırladı. Tam kaldırıma vardığında, ön lastik yere çarptı ve sürücü, arka tekerleğin kalkmasına neden olan ani bir sıçramayla tam önüne park etti.
Sürücü uzun boylu ve sağlam yapılı olmasına rağmen Dev, koruyucu deriyle kaplı düzgün kıvrımlarından onun bir kadın olduğunu anlayabiliyordu. Büyük ihtimalle ateşli de bir taneydi ve bu kesinlikle dikkatini çekmişti. Motorculuk becerilerinden etkilendiğini ona göstermek istemeyen Dev, kaskını çıkarıp omuzlarının hemen altına düşen asi bal sarısı buklelerden oluşan bir çağlayanı serbest bırakırken kollarını onun göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sevimli bir yüzü çerçeveleyen bukleler. Çarpıcı veya mükemmel

değil ama egzotik. Farklı. Hepsinden önemlisi, yüz hatları baştan çıkarıcıydı ve çıplak vücudunun her tarafına dökülen bukle cümbüşüyle sabah ilk iş olarak nasıl görüneceğini merak etmekten kendini alamadı.
Şiddetli bir yaşam sevinci havası taşıyordu ve bulaşıcıydı - sanki sahip olduğu kadar şanslı olduğu her kalp atışının tadını çıkarıyormuş gibi. Ancak bisiklete ölüm arzusu olan biri gibi bindi. "Böyle sürmeye devam edersen birini öldüreceksin."
Ateşli, baştan çıkarıcı bir adımla ona doğru koşmadan önce uzun bir bacağını koltuğa attı, kalp krizi geçiren birkaç erkeği mezara gönderdiğinden emindi. Yanlarından alevler çıkan bir çift düz New Rock motorcu botu giymişti. Ceketinin fermuarını açıp ona ateşli bir bakış atarken koyu kahverengi, badem şeklindeki gözleri yaramazlıkla parladı. "Ben sadece hak edenleri öldürürüm ve zevkle bağırsaklarını deşerim."
Kahretsin, şimdiye kadar gördüğü tüm kadınlar kadar seksiydi. Vücudu anında ona tepki verdi. Ve bu, onun yatak odasında bu kadar açık olup olmayacağını merak etmesine neden oldu.
Ceketini omuz silkti ve eldivenli eliyle orada tutmak için omzunun üzerinden attı, ona yaklaşmadan önce dar siyah örgü gömleğini gösterdi. Kadının ve derinin sıcak kokusu, içindeki ayıyı doğrultup mırıldandı ve elinden gelen tek şey, kendisini tatmaya davet eden o yumuşak boynuna burnunu sokmamaktı.
"Sorunun cevabı Ayı... Sokakta olduğum kadar çuvalda da sertim. Bil diye söylüyorum.” Ona göz kırptı.
Bu sözler, onun düşüncelerini okuyabildiğini zihnine not ederken, aletinin iradesi dışında sarsılmasına neden oldu. Bakışları onun gözlerinden siyah sütyeninin yukarı ittiği derin göğüs dekoltesine kaydı. Ve sağ göğsünün şişkin noktasında, ona tam olarak kim ve ne olduğunu söyleyen çift ok ve ok işareti vardı - bunu güçlerinden ya da konuştuğunda dişlerinin bir anlığına görünmesiyle tahmin etmemiş olduğundan değil. Kahretsin, onu getirdiğinde tanrıça Artemis bile o ateşli vücudu hissetmeye karşı koyamamış gibi görünüyordu. "Sana aşina değilim, Kara Avcı."
Boynunda asılı duran sıra sıra siyah kafatası kolyeleri düzeltti.
"Daha önce tanışmıştık. Çok kısaca. İsimleri değiş tokuş etmek için bile yeterli zaman yok.”
Dev, hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı.
Hayır kesinlikle olmaz. Yüzyıllar önce olsa bile, onu daha önce görmüş olsaydı, bu özel Avcıyı hatırlardı. Ölmüş olsa bile. Bir erkeğin tanışmayı kolayca unutacağı türden bir kadın değildi. "Kardeşlerimden biriyle tanışmış olmalısın."
Çoğu insan onları ayırt edemedi. Tüm özdeş olma olayıyla birlikte gitti ve Dev'in boş zamanı olduğunda hem Cherif hem de Quinn sırayla kapıya geldi. Hiç şüphesiz onu onlardan biriyle karıştırmıştı. "Biz aynı dördüzleriz ve ben de diğer kardeşlerime çok benziyorum."
Başını olumsuz anlamda salladı. "Biliyorum. hepinizle tanıştım Kurtların saldırdığı gece buradaydım.” Bakışları, çatıda kavgalarından kalan küçük

bir yangın hasarı izinin bulunduğu yere gitti ve gözleri sempatiyle karardı. "Ailen için gerçekten üzgünüm... ve onları korumak konusunda daha iyi bir iş çıkaramadığımız için."
Nedenini bilmiyordu ama bu ona dokunmuştu. "Yardım için teşekkürler. Hepinizin elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı biliyorum." Hepsinin vardı. Ancak düşmanlarının sayısı çok fazlaydı. Dürüst olmak gerekirse, herhangi birinin hayatta kalması bir mucizeydi.
Ama Kara Avcılar ve müttefikleri için bunu yapmazlardı.
Sanki bu sözlere kendi iblisleri gömülmüş gibi, ifadesini bir acı gölgesi gizledi. "Evet, ama bazen yeterince iyi olmuyor ve hiçbir samimi özür dileme durumu düzeltmiyor. Bununla birlikte, gerçekten üzgünüm. Herşey için."
Daha önceki zevkini geri kazanmadan önce barın içine baktı. "Adım Sam Savage."
Samia Vahşi…
Bu, yüzyıllardır diğer Kara Avcılar tarafından hakkında söylendiğini duyduğu bir isimdi.
En vahşilerinden biriydi - bu yüzden birkaç yüz yıl önce diğer Kara Avcılar ona bir dövüşteki gaddarlığına saygı duruşunda bulunmuştu. İnsanları koruyan ölümsüz avcılar olarak, tüm Kara Avcılar korkunç geçmişlerden geliyordu. Her biri farklıydı, hepsinin ortak bir noktası vardı: Biri onlara ihanet edip öyle iğrenç bir şekilde öldürmüştü ki, ruhlarını ihanet edenden tek bir intikam eylemi için Yunan tanrıçası Artemis'e satmışlardı. Birinin hafife aldığı bir şey değildi ve Sam'e ruhunu satmasına neden olacak ne olduğunu merak etmekten kendini alamadı.
Onu kim öldürmüştü ve bu olay onu neden en yiğit erkek Avcılar bile bu kadar acımasız bir şeye dönüştürmüştü ki ona geniş bir rıhtım kesme eğilimindeydi? Onun hakkında duyduğu hiçbir hikâye buna cevap vermemişti. Sadece bu kadının dövüşün heyecanı için yaşadığını söylediler. Ne kadar kanlı olursa o kadar iyi.
"Truva Savaşı'nın sonunda bir Amazon generaliydin." En büyük kraliçeleri Hippolyta'nın torunu olan Sam'in savaştan sonra Helen'e evine kadar eşlik ettiği söylenir. Kaç Yunanlının onları on yıldan fazla bir süredir evlerinden uzak tutan savaşa neden olduğu için Helen'i öldürmek istediği göz önüne alındığında, bu son derece zor bir şeydi.
Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Amazon'u kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."
Dev güldü. "Yüzyıllar boyunca birkaçınızla tanıştım. Fena değil, sadece... ilginç."
Amazonlar, tanrıça Artemis'in seçilmiş halkıydı. Kara Avcı olan bu kadar çok kişinin olmasının nedeni buydu. Artemis, doğaüstü yırtıcılarına karşı insanlık adına savaşmak için ordusunu kurduğunda, Amazonlar her zaman onun ilk tercihi olmuştu ve diğer Kara Avcılardan on kat daha fazla maaş aldıkları söyleniyordu. Diğer Avcılardan bazılarının gruplarındaki herhangi bir Amazon'a karşı sert duygular beslemesine yol açan küçük bir adam kayırma.

Dev için, Amazonlar kavga etmeyi seven vahşi particiler olma eğiliminde olduklarından, onu izlemesi gerektiği anlamına geliyordu.
"Peki, bu gece seni buraya getiren nedir?" diye sordu, konuyu uygun bir konuya çevirerek.
Sam cevap vermeden önce duraksadı. "Gerçekten bilmiyorum. Kötü bir şeyin bu yöne doğru gittiği hissine kapıldım. Bu yüzden boğazından tutup herhangi bir zarar vermeden önce onu yaralamak için burada döveceğimi düşündüm."
Ona tik attı. "Ah bebeğim, buradaki tek kötü şeyin ben olduğumu bilmiyor musun?"
Ona burnunu buruşturdu. "Benimle flört mü ediyorsun?"
"Bağlı olmak. Bunda kıç kırbaçlama var mı ve bunu yaparken çıplak mı olacaksın?"
Ona sert bir bakış attı. "Yani kıçının kırbaçlanmasını seviyorsun?"
"Pek sayılmaz ama çıplak olduğun sürece bunu memnuniyetle karşılayabilirim..."
O güldü. "Sapık. Bunu sevdim."
Onunla neden flört ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Eşleşmemiş erkek kardeşleri kadar erkek fahişesi olsa da, normalde menüsünde olmadığını bildiği kadınlarla zaman kaybetmezdi. Ve Dark-Hunters'la yatmak onların dünyasında bir hayır-hayırdı... pek çok nedenden dolayı.
Ama kendine hakim olamıyor gibiydi. Onda onu doğrudan intihara davet eden bir şey vardı. Aslında daha azgın. Uzun zaman oldu."
Keskin bir şekilde nefesini içine çekti. "Acımasız dürüstlük. Güzel bir hız değişikliği. Çoğu erkek önce pohpohlamayı denerdi."
Omuz silkti. "Hayatın başıboş dolaşmak için çok kısa olduğunu söyleyebilirim, ama ben yüzyıllarca yaşayacağım ve sen sonsuza dek yaşayacağım, yani bizim için sorun değil. Bu yüzden sadece oyun oynamayı veya şekerleme yapmayı sevmediğimi söyleyeceğim ve bunu burada bırakacağım.
"Kalbime göre bir ayı, ama bizim kardeşlik yapmamamız gerektiğini bilmiyor musun?"
Omuz silkti. "Kurallara uymayı sevmiyorum."
Bakışlarını onun hormonlarını ateşleyen hararetli bir bakışla vücuduna dikti. "Ben de değil."
"Evet, araba kullanma şeklinden anlıyorum."
Sam, önündeki kurt yaratığın büyüsüne kapılmak istemiyordu ama dürüst olmak gerekirse elinde değildi. Onda onu gülümseten bir şey vardı. Ve sadece cehennemden daha ateşli değildi. Ya da yasadışı olması gereken bir gülümsemesi olduğunu.
O sadece takılmak için eğlenceli bir insan gibi görünüyordu ve onun dünyasında bu tür insanlar çok azdı. Uzun, kıvırcık sarı saçları, çelikten yontulmuş gibi görünen yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Mavi gözler zekaları ve mizahlarıyla onunla dalga geçiyordu.
Ve vücudu...

Bütün gece bunu yalayabilirdi. Daha da rahatsız edici olan, onda ona Ioel'i ve günü ne kadar kötü geçerse geçsin onu her zaman gülümsetmeyi başardığını hatırlatan bir şey olmasıydı. Binlerce yıl geçmesine rağmen onu hala özlüyordu.
Bunu düşünmemeye çalışarak bakışlarını Dev'in belirgin kaslarla şişkin koluna indirdi, ardından kısa kolun altından görünen dövmeyi görünce kaşlarını çattı.
Oldu ...
Hayır. Kesinlikle hayır.
Kendini durduramadan, eldivenli eliyle adamın yenini yukarı çekti ve Artemis'in Kara Avcı'ya dönüştürülüp geri getirildiği gece ona verdiği çifte ok ve yay işaretini buldu. vampir Daimonlara karşı savaşmak için hayat. Tek fark, Sam'inkinin bir marka olması ve onunkinin kesinlikle mürekkep olmasıydı.
Ona bir kaşını kaldırdı. "Sormalı mıyım?"
Pis bir şekilde sırıttı. "Tanrıların zincirlerini çekmeyi seviyorum."
"Mecbursun. Duyduğuma göre Artemis'in pek espri anlayışı yokmuş."
Henüz bunun için beni öldürmedi.
Kesinlikle cesareti vardı. "O kadar cesur musun yoksa aptal mı?"
"Annem ikisinin el ele yürüdüğünü söylerdi."
Bu onu eğlendirdi. Annesi de bir zamanlar ona çok benzer bir şey söylemişti.
Başını sallayarak konuyu burada olmasının gerçek sebebine çevirmeye ve bu adamı neden hiç de ilginç bulmaması gerektiğini kendine hatırlatmaya çalıştı. "Bu gece hiç Daimon geldi mi?"
"Eğer söylerlerse sana söylememem gerektiğini biliyorsun." Daimonlar ve Kurt Avcıları arasındaki bu şeref kuralı onu her zaman rahatsız etmişti. Were-Avcıları, Daimonlarla aynı ırktan yaratılmışlardı ve bu nedenle "kuzenleri" ile bir bağ paylaşma eğilimindeydiler.
"Siz Daimon olduğunuz kadar insansınız."
"Ayrıca size insanları da yedirmiyoruz." Ona göz kırptı. "Ama sorunuzu yanıtlayacak olursak, hayır. Haftalardır hiçbir Daimon kulübe yaklaşmadı."
Buna inanmak zordu. Bunun gibi turistik yerler Daimon avlanma alanları ve uğrak yerleri olarak biliniyordu. "Gerçekten mi?"
"Evet, garip, biliyorum. Sanki ara vermişler gibi. En az bir veya iki grup ziyaret etmeden hiç bu kadar uzun süre kalmamıştık. Son gördüğümüz, yeniden açmadan önceydi... Ve o piç güpegündüz burada ortaya çıktı.
Onun sözleriyle alay etti. "O kadar dolusun ki." Söylediği kesinlikle gülünçtü. "Daimons gün ışığında yürüyemez, bunu herkes bilir."
"Seni anlıyorum ama sana söylüyorum, o buradaydı ve güneş parlıyordu ve parlıyordu. Dünya umurunda değilmiş gibi hemen içine girdi.
Hala onun söylediklerine kanmamıştı. Mantıklı değil. "Ve hiçbiriniz bize söylemeyi düşünmediniz mi?"
"Efendiler'e bir rapor sunduk" - onlar, Kara Avcılara yardım eden ve onları gündüz saatlerinde, Kara Avcıların alevler içinde patlamadan güneş ışığına

çıkamadığı zamanlarda koruyan insan çalışanlardı - "ve biz' Gördüğümüz her Karanlık Avcı'ya bunu söylüyorum. Ama başka hiç kimse bir Daimon'u gün ışığında görmediği için meth kullandığımızı düşünüyorlar ve uyarıyı çok fazla bal içmenin neden olduğu bir tür toplu halüsinasyon olarak görmezden geliyorlar.
Sözleri onu eğlendirmişti. "Meth kullanıyor musun?"
"Bu şeylerin sende işe yaramayacağından daha fazla bende işe yaramayacağını biliyorsun." Kara Avcılar ve Kurt Avcıları çoğu ilaca karşı bağışıktı.
Sam hala satın alamıyordu. "Acheron'a söyledin mi?"
"Yine, gün ışığında yürüyebilen tek bir Daimon olduğunu ve onu bizzat kendisinin yok ettiğini söyledi. Başka bir Daywalker'a sahip olmamızın hiç şansı yoktu."
Yine de Dev, gün ışığında bir Daimon gördüklerine kesin olarak inanıyordu. Sahip olduğu her güçle bunu hissedebiliyordu. "Belki de seninle uğraşan dişleri olan bir Gotik çocuktu."
"Evet, çünkü bir insanla bir Daimon arasındaki farkı anlayamıyorum. Bu işte gerçekten berbatım."
Onun kuru alaycılığına güldü. Aynı anda nasıl bu kadar sevimli ve sinir bozucu olabiliyordu? "Elbette. Sana inanıyorum. Ancak-"
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Seni duyuyorum ve berbat olduğuna katılıyorum. Bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Bilin diye gördüklerimizi söylüyorum. Oradan kendi sonuçlarını çıkarırsın."
"Haklıysan, bunun bir anormallik olduğunu ve buradan ayrıldıktan üç saniye sonra yandığını umalım."
"İşte mucizeler ummak." Kulaklığı omuzlarından aldı ve tekrar kulaklarının üzerine yerleştirdi. Bir erkeğin kafasındaki o mekanizmayla nasıl bu kadar seksi görünebilmesi ona özgüydü, ama yine de bir şekilde başardı.
Tamamen garip…
Dev kapıyı işaret etti. "İçeri güvenle girebilirsiniz. İçeride başka Karanlık Avcı yok."
Uyarısını takdir etti. Buna ihtiyacı olduğundan değil. Başka bir Karanlık Avcının yanında olmak onun güçlerini tüketirken, onunki o kadar büyüktü ki, tükenme temelde bir şakaydı. Dark-Hunter güçleri olsun ya da olmasın, onları destekleyecek çok az kişinin dokunabileceği ciddi savaş becerilerine sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. Onu machiskyli yapan da buydu…
Savaş Köpekleri. Daimonların seçkin savaşçıları vardı ve Kara Avcıların Köpekleri vardı. Savaşmak için yaşayan ve tek zevkleri düşmanlarının kalbini söküp almak olan erkekler ve kadınlar.
Onurla taktığı bir rozetti. Ve bu gece Daimon'un varlığını kemiklerinin derinliklerinde hissetti. Sadece yerini saptaması, boğazından tutması ve kendini daha iyi hissedene kadar boğması gerekiyordu. Bu da baştan çıkarıcı ayıyı kapıda bırakıp işini yapmak için içeri girmesi anlamına geliyordu.
"Sana sonra yetişirim, Ayı."

O kapılardan karanlık iç kısma geçerken başını ona doğru eğdi. Akşamın henüz yedisi olduğu için kulüpte pek kimse yoktu. Ön masalarda yemek yiyen birkaç insan. Bir kurt tarafından bakılan barda oturan iki kişi daha (insan kılığına girmiş bir kurt olduğu için böyle deniyordu) ve Dev'e çarpıcı bir benzerlik gösteren başka bir ayıydı. Özdeş kardeşlerinden biri olmalı. Kurda doğru yürüdü ve bir uzun boyunlu sipariş etti.
"Yanına yiyecek bir şey ister misin?" diye sordu, birinin üstünü açıp ona verirken.
Sam başını salladı ve eldivenli ellerine yönelttiği meraklı bakışları görmezden geldi. Yemek pek ona göre değildi ve bu birayı huzur içinde yudumlayabileceğini umuyordu. Cüzdanını çıkarmaya başladı ama kurt onu durdurdu.
"Seni kavgadan hatırlıyorum. Senin paran burada işe yaramaz."
Aklında geçmişiyle ilgili bir flaş olduğu için acısı ona ulaştı. Onu derin bir suçluluk duygusuyla bırakan bir geçmiş. Nicolette Peltier'in korurken öldüğü kişi oydu ve sevdiği kadından annesini almış gibi hissediyordu - bu, içinde derinlere gömülü kalan ve bir kömür gibi yanan acı bir acıydı.
Karısını bu kadar önemseyecek kadar iyi bir adamdı. "Teşekkürler... Fang."
Adı, geçmişinden gelen görüntüler kadar net bir şekilde aklına geldi. Vücuduna herhangi bir şekilde dokunursa acımasız bir düzeye yükseltilecek görüntüler.
Başını ona doğru eğdi. "İstediğin zaman."
Sam, ondan daha fazla duygu ve görüntü kalıntısı alamadan uzaklaştı.
Bu güçten o kadar nefret ediyordu ki. Üzerinde bir tür kontrole sahip olsaydı o kadar da kötü olmayabilirdi ama yoktu. Bunun yerine, diğer insanların duyguları, kendi duygularını onlarınkinden deşifre etmekte zorlanana kadar, genellikle onunkiyle karışırdı. Bu yüzden insanlardan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Ve neden çıplak elleriyle veya etiyle kimseye dokunamadığını.
Eğer yaptıysa...
Korkunçtu.
Neden uçma yeteneğim yoktu? Veya pirokinez gibi gerçekten faydalı bir şey mi?
Ama hayır. Empati ve psikometri gibi wienie güçlerine sahipti.
Bu "hediye" için Artemis'i boğmak isterdi. Ama aynı zamanda, özellikle bir kavgada kesinlikle işe yarayan telekineziye de sahipti. Bu yüzden, Zenith'teki Eugene McDonald ilk tıklayıcıyı tasarlamadan çok önce uzaktan kumandaya sahip olduğu için, bu tamamen bir donma değildi.
Sam, birasını yudumlarken, ışığa duyarlı gözlerini yormayan güzel ve karanlık kulüpte dolaştı. Ve oradan geçerken, son bir buçuk yüzyılda burada gerçekleşmiş olan binlerce farklı olayı gördü.
Mutsuz anlar yaşanırken, Sanctuary için ezici temel duygu sıcaklık ve eve dönüştü. Doğaüstü topluluk arasında bu kadar popüler olmasına şaşmamalı. Birçoğu onun ne yaptığını görecek güce sahip olmasa da, yine de buradaki

her nesneden yayılan sevgi ve güvenlik hissini alacaklardı. Bütün bu yer, onu inşa eden ayının özeni ve bağlılığıyla doluydu.
"Tanrılar seni kutsasın ve korusun, Nicolette," diye fısıldadı. Kendisi de bir anne olarak, çocuklarını kaybetmenin mutlak ıstırabını biliyordu. Hiçbir zamanın iyileştiremediği acı. Bu kimsenin yaşamaması gereken bir şeydi. Aklında Agaria'nın yüzünün bir görüntüsü belirince irkildi. Şimdi bile kızının düşüncesi onu dizlerinin üstüne çökertebilir ve bu, hâlâ yatıştırılmayı bekleyen güçlü bir öfke dalgasına neden olabilirdi. Onu bu kadar iyi bir dövüşçü yapan da bu öfkeydi. Daimonlar ondan her şeyini almıştı ve kaç tanesini öldürürse öldürsün, yaptıklarını telafi etmeye yetmedi.
Acımasızca kısa kesilen hayatı telafi etmek için.
"Bu gece sinirli görünüyorsun."
Arkasından gelen hafif aksanlı sesi tanıyınca başını kaldırdı.
Chi Hu.
Sam, uzun siyah saçları sırtında sıkı bir örgü halinde toplanmış narin Çinli kadınla yüzleşmek için yavaşça döndü. Ancak bu kırılganlık son derece yanıltıcıydı. Chi'nin boyu ancak beş fiti kırmış ve bir kalem kadar inceyken, onu kolay bir hedef sanacak kadar aptal herkesi alt edebilecek yetenekli bir savaşçıydı. Dar bir kot pantolon ve siyah bir gömlek ve yelek giyen Chi, son derece güzeldi. Sam'in insanken hasretini çektiği türden mükemmel bir güzellik. Ama yüzyıllar geçtikçe bu tür bir güzelliğin bir lütuf olduğu kadar bir lanet olduğunu da öğrenmişti.
Chi'nin artık bir Kara Avcı olmasının nedeni buydu.
Sam gülümsedi. Bir Savaş Köpeği olan Chi, son beş bin yılda sahip olmasına izin verdiği tek arkadaştı. Hala nasıl olduğundan emin değildi, ama Chi'yi sevmemek çok zor bir insandı - onun buz gibi savunmasını bir kez kırdığınızda. "Burada ne yapıyorsun?"
Ona dokunmaması gerektiğini bilen Chi, sopayı işaret etti. "Seninle aynı. Daimonların Kapsamını Belirleme. Kenara çekilmek için iyi bir dövüş arıyorum. Kapıdaki ayı size büyük bir Daywalker halüsinasyonundan bahsetti mi?"
"Gerçekten yaptı."
"Ne olduğunu düşünüyorsun?"
Sam omuz silkti. "Belki Daimon sandıkları bir iblis."
Chi onaylayarak başını salladı. "Mantıklı. Eğitimsiz kişiler için bunları ayırt etmek bazen zordur." Ve şeytan biliminde uzman olduğu için Chi bilirdi. "Daimon'a çok benzeyen birkaç iblis alt türü var. Bunlardan biri bir Were ile karıştırılabilir.
Belki, ama Dev oldukça keskin görünmüştü. Öte yandan Chi uzmandı ve bu da Sam'in Chi'nin neden New Orleans'ta olduğunu merak etmesine neden oldu. "Sizin yerinizi ne zaman değiştirdiler?"
"Üç hafta önce."
Sam bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Senin de yer değiştirdiğini neden bana söylemedin?"

Chi onun ses tonuna tsk etti. "Şüpheyi ortadan kaldır. Sana sürpriz yapmak istedim, jie jie. Daha fazla değil. Daha az değil. Bu akşam sana rastlamasaydım, arayacaktım. Bu etrafa bakmak için ilk gidişim ve sana denk gelmeyi umuyordum ki öyle de oldu." Sırıttı. "Sürpriz olsun istedim. Bu kadar."
Chi ona "abla" derken Sam içten içe sindi. Onun dünyasında "kız kardeş" bir hakaretti.
Ve Chi'nin taşınma konusunda dürüst olduğunu ve ona söylemediğini biliyordu - bu da güçlerinin bir başka lütfuydu. Sam yürüyen bir yalan makinesiydi. "Seni yeniden görmek gerçekten çok güzel."
Chi burnunu kırıştırdı. "Umalım ki bu sefer bir önceki kadar kanlı olmasın."
Sam güldü. "Sanki dövüşten benim kadar zevk almıyorsun. Bazı günler daha çok düşünüyorum."
Chi kahkahalarına katıldı. "Doğru, çok doğru."
Sam, Chi'nin örgüsünün tepesindeki parlak gümüş çubukları fark edince gözlerini kıstı.
Uzanıp eldivenli parmak ucuyla birine dokundu. Sezgisine göre, deriyi eldivenine takarken bir pençe kadar keskindi. "Güzel silah kılık değiştirmesi."
Chi kendi içkisinden bir yudum aldı. "Bugünlerde yaratıcı olmalısın. İnsanlar her zamankinden daha şüpheci. İstersen sana bir set verebilirim."
"Onlara sahip olmayı seviyorum. Ama muhtemelen geçmeliyim." Bunları vücuduna takmak, onları yaratan kişinin duygularını kaptığı için büyük bir güçlük olabilirdi. Bu yüzden giydiği, kullandığı veya kullandığı her şey, başka bir yaratığın elleri değmeden Acheron tarafından onun için özel olarak yaratılmıştı. Korkusuz liderlerinin sahip olduğu güçlere sahip olduğu tanrılara şükürler olsun. Yoksa tamamen mahvolacaktı. Bu yüzden yemeği sevmiyordu. Çoğu makine tarafından yapıldığı için içecekler o kadar da kötü değildi.
Onun için et söz konusu bile olamazdı. Tanrım, biftek yemeyi nasıl özlemişti...
Bu düşünceyi kafasından uzaklaştıran Sam, Chi'nin son görevi hakkında söylediklerini düşünürken biradan bir yudum daha aldı. "Peki şimdi kaçımız New Orleans'a taşındı?"
"Son duyduğuma göre Acheron'da sekiz Köpek varmış."
Rakam etkileyiciydi. "Sekiz? Bu abartılı değil mi?"
Ki omuz silkti. "Sanırım Atlantisli büyük bir şey olmasını bekliyor." Hepsi buraya özellikle bir adamı korumak için gönderilmişti. Nick Gautier. Bildikleri bu kadardı.
Nick, ölmeleri gerektiği anlamına gelse bile yaşamak zorundaydı.
"Ama elbette Acheron bunun ne olduğunu kimseye söylemiyor." Sam'in sesinde düşündüğünden daha fazla kin vardı. Her şey düşünüldüğünde, Acheron'u severdi. Hepsine karşı biraz daha açık olmasını diledi.
Chi sessizce selam vererek şişesini kaldırdı. "Kesinlikle."

Tipik Acheron. Sırlar için yaşıyordu ve Atlantisli'nin aynı anda bu kadar çok Savaş Köpeklerini getirme riskini alması Sam'in doğaüstü alemde tam olarak ne olup bittiğini merak etmesine neden oldu. Tam olarak arkadaş canlısı değillerdi ve çoğu son derece bölgeciydi.
En son bir şehirde iki Köpek olduğunda, onu neredeyse yok etmişlerdi.
Ve çevrimiçi söylentilerin aksine, o ve Ethon karşı karşıya gelmemişti.
Chi, sanki bu düşünceyi yakalamış gibi meraklı bakışlarını kıstı. "Ethon'u gördünüz mü?"
Sam, bir savaş gecesinden sonra yüzyıllar önce evine sığınmak zorunda kalan eski Spartalı generali hatırlatınca yüzünü buruşturdu. "Henüz değil ama Roman'ı birkaç gece önce sokakta gördüm." Boğazını yakarken hissettiği tüm tiksintiyle onun adını tükürdü. Roman bir gladyatördü ve yeteneklerini takdir etse de onun temsil ettiği her şeyi hor görüyordu.
Chi ona keskin bir bakış attı. "Ethon'la bir rövanş mı planlıyorsun?"
Sam bu düşünceyle ürperdi. "Eski flörtlerinden söz ediyor muyum?"
"O gerçekten muhteşem."
“Ve hiçbir şeyde aradığım şey bu değil. Tek bir gece için bile.” Kara Avcıların birlikte uyumasının tamamen yasak olduğundan bahsetmiyorum bile. O ve Ethon bir anda kendilerini yakalamışlar, birlikte bir gece geçirmişler ve o zamandan beri pişman olmuşlardı.
Acheron ne yaptıklarını öğrenirse, muhtemelen onları öldürürdü. Artemis kesinlikle yapardı.
Ve o gece ona sevgililerden ve özellikle de Ethon'dan sonsuza kadar uzak durmasını öğretmişti.
Ethon'un acımasız geçmişinin görüntülerini hâlâ aklından çıkaramıyordu. Bir daha asla başka birinin verdiği zararın saldırısına uğramak istemedi. Kendi kendine yeterdi.
Suçluluk onu parçaladı. Kaşlarını çattı ve ona daha fazla zarar vermeden onu itti.
Chi, Dev benzerinin başka bir müşteri için içki doldurduğu bara keyifli bir bakış attı. Peki ya ayılar?
Sam kendini en ufak bir tepki vermemeye zorladı. Peki ya ayılar?
"Hadi ama, sakın bana onlarla sandviç yemeyi düşünmediğini söyleme. Özellikle dörtlülerle. Aman Tanrım, kapıdaki kesinlikle salya akıtıyor.”
"Saçma sapan mı?"
Chi, tenine dokunmamaya dikkat ederek şakacı bir şekilde ona sürtündü. "Utangaç oynama. Seni bundan daha iyi tanıyorum. Dev kesinlikle bir tutam duyguya değer.”
Sam homurdandı. "Evet, biliyorsun ve evet, bunu düşündüm."
"Ancak?"
“Ethon'a geri dönüşler yaşıyorum ve sonuç olarak ağzıma kusuyorum. O zararı tekrar yaşamak istemiyorum. Durmadan." Dev kadar lezzetli bir şey için bile değil.
Chi homurdandı. "Bir gece seni öldürmez."

"Geitara'nın Tortulla Savaşı'ndan hemen önce söylediği bu değil miydi? Hatırladığım kadarıyla, onu ve tüm birliklerini katlettiklerinde işler onun için pek iyi gitmemişti.” Sam çenesini barmene doğru salladı. "Madem o kadar açsın, neden eve bir tane almıyorsun?"
"Bir? Tatlım, altılı paketin tamamını bekliyorum.”
Sam güldü. "Sen bir şeytansın."
Chi birdenbire sağa dönüp sopayı gözleriyle tararken anında ayıldı. "Bunu hissettin mi?"
Sam başını çevirdi ve çenesini indirerek dinledi. Etraflarındaki havayı kesen garip bir his vardı. İnsanlık dışı ve vahşi. Bir jilet gibi omurgasından aşağı inmişti. "Yaptım." Daimon titremesine benziyordu ama farklıydı. Daha güçlü. Başka birinin bunu hissedip hissetmediğini görmek için kulübe baktı.
Eğer yaptılarsa, tepki vermediler.
Ne kadar tuhaf.
Chi'nin kısılmış bakışlarıyla karşılaştı. "Arkayı ben alacağım."
"Ben önden gideceğim."
Sam, Sanctuary'nin arka kapısına doğru giderken güçlerini etraflarındaki eteri aramak için kullandı. Dark-Hunters'ın Daimons için bir elektronik izleyicisi de vardı ama onun hiçbir zaman buna ihtiyacı olmamıştı. Duyuları ve güçleri her zaman onları bilemesine izin vermişti.
Ama bu gece değil.
Bu gece, neredeyse dışarı çıkar çıkmaz kokuyu kaybetti.
Bu nasıl mümkün oldu? Yine de hissettiklerini inkar etmek mümkün değildi. Ya da daha doğrusu, hissetmedim. Hava, içinde bir sonbahar esintisi taşıyan berraktı. Mutfakta pişen bamya ve bifteği ve sadece birkaç blok ötedeki nehrin kokusunu aldı. Ama burada Daimonlarla yapacak hiçbir şey yoktu.
Tüm duyuları tamamen tetikteyken, onları neyin çağırdığını bulmaya çalışarak binanın dışında dolandı.
Burada hiçbir şey yoktu. Her şey normal görünüyordu ama içinde öyle olmadığını biliyordu.
Chi onun sözünü kesmek için ikiye katlandı. Sam'in sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı, sonra çenesini gökyüzüne doğru kaldırdı.
Sam onun bakışlarını takip etti. Gökyüzüne odaklandığı anda midesi güneye yöneldi. Başlarının üzerinde o kadar kırmızı ve bulutlu bir ay asılıydı ki, kanla yıkanmış gibi görünüyordu.
Avcının Ay'ı. Bilimsel olarak, bunun, güneş ışığının ay yüzeyini aydınlatmak için dünyanın etrafında bükülme biçiminden başka bir anlama gelmediğini biliyordu. Ama bunun o kadar da basit olmadığını, bilimin her şeyi açıklamadığını bilecek kadar uzun yaşamıştı.
Çoğunlukla bilim her şeyi bilmediği için.
Dünyaları birbirinden ayıran koruyucu perdeden kesinlikle haberi yoktu. Kanlı ay sırasında incelen bir örtü. En önemlisi, kadim insanın bazen kötü alametlerden haklı bir nedenle korktuğunu bilmiyordu.
Kalpte ve ruhta,
Kötülük bedelini öder.

Ay ışığı akan kan gibi parladığında,
Yeryüzünde iblisler sel olacak.
Aklından eski Amazon şiiri geçti. Tıpkı onun gibi bir ay, bir zamanlar onun evinde parlamıştı. O zaman bunu temelsiz bir batıl inanç olarak reddetmişti. Ve bu aptallıktan pişmanlık duyarak ölmüştü.
"Acheron'u arayacağım," dedi Chi cep telefonunu çıkararak.
Sam, şeytanın elinin üzerinde kaydığını hissettiğinde başını salladı. Onlar için bir şey geliyordu, bunu hissedebiliyordu. Tek soru şuydu, o neydi?

İkinci bölüm

Sam, New Orleans'taki diğer Karanlık Avcılara neler olup bittiği hakkında mesaj attıktan sonra, Chi ile aralıklı olarak iletişim halindeyken sonraki sekiz saati devriye gezerek geçirdi.

Hiçbiri olağandışı bir şey bulamadı. Bu gece tek bir Daimon dışarıda görünmüyordu.

Sokaktaki tek yırtıcılar insandı ve Sam bulduklarını kovalamış olsa da dünyadaki en büyük tehdit onlar değildi.

Sadece olduklarını sandılar.

Yüzyıllar boyunca öldürdüğü bazı şeylere onları beslemeyi ne kadar isterdi. Yakından ve kişisel olarak bir belanın gerçekte nasıl göründüğünü görmelerine izin verin. Ne kadar önemsiz ve zayıf oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bir doz gerçeklik onlara iyi gelebilir.

Telefonu titredi. Aşağı baktığında onun Chi olduğunu gördü. Açtı ve cevapladı.

Chi uzun bir iç çekti. “Hala iflas. Ayaklarımı dinlendirmek ve bir şeyler atıştırmak için evime dönüyorum. Seni sonra yakalayacağım."

"Pekala," dedi Sam telefonuna, o şeytani aya bakarken. Omurgasından aşağıya bir ürperti indi. "Yarın gece görüşürüz. İyi uyu ve Daimonların ısırmasına izin verme.” Telefonu kapatıp saate baktı.

Sabah 3 Şafağa neredeyse üç saat var. Bir yandan Chi haklıydı ve sokakta vakit harcıyorlardı. Diğer taraftan, başka bir açıdan …

Gitmesine izin veremezdi.

Burada bir şey vardı ve onu yere vurmak istedi. Ne olabileceğine dair tek ipucu Dev'den gelmişti.

Ayıyı tekrar sorgulamaya karar veren Sam, Sığınak'a geri döndü.

Kapıların üzerinde Sığınak tabelasının -üzerinde park edilmiş bir motosikletin olduğu karanlık bir tepenin, dolunayın gölgelediği- asılı olduğu kırmızı tuğlalı binaya varmak uzun sürmedi. A

Birkaç sarhoş insan, birbirleriyle gülüp şakalaşırken sendeleyerek dışarı çıktı ve bir taksiye bindi.

Dev'in duvara yaslanıp onları görmezden gelmesini izlemek için gölgelerin arasında durdu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir ceket giymişti. Sıradan bir gözlemci, işi kaçırdığını düşünebilir. Ama Sam gözlerinin yarıda olduğunu fark etti. Hala açık.

Hala uyanık. Etrafındaki her şeyin farkındaydı ve dinleniyor gibi görünse de gergindi ve tek bir kalp atışında harekete geçmeye hazırdı.

Etkileyici. İçindeki savaşçı, tüm duyularını keskin tutarken bu kadar rahat görünmenin ne kadar zor olduğunu anlayabilirdi. Ama onu etkileyen tek şey bu değildi. Onu saran yadsınamaz bir güç havası vardı. Onunla temasa geçen herkese, geçildiğinde ölümcül olduğunu söyleyen biri. Tüm mizahı bir yana, Dev ruhunun özüne kadar bir avcıydı.

Ve bunda kötü bir tane. Öldürebilen ve pişmanlık duymayan türdendi.

Onun gibi.

Yontulmuş çenesinde bir kas esnedi ve esnediğini saklayıp saklamadığını merak etti. Dahası, çalışan kasın görüntüsü içini bir sıcaklık ürpertmesine neden oldu. Onun neden bu kadar karşı konulamaz olduğunu bilmiyordu ama içinde bir şey ona doğru yürümek, o uzun, sert vücuda sürtmek ve onun çıplak teninin her santimini hissetmek istiyordu.
Keşke yapabilseydi.
Geçmişte yalnızlığın ona ulaştığı zamanlar olmuştu. Sağduyunun ağır bastığı ve arkadaşlık ihtiyacına teslim olduğu zamanlar... Ah, kimi kandırıyordu? Onsuz yapamayacağı bir arkadaşlık. Arzuladığı ham, hayvansal seksti. Gerçekten özlediği şey buydu.
Ama her seferinde acımasız bir hata olmuştu. Başka birine bu kadar yakın olmak, onu duyguları, güvensizlikleri ve anılarıyla boğdu. Onlardan görmek istemediği şeyleri gördü. Eski kız arkadaşlar ve eşler, düşük benlik saygısı, narsist egolar, hastalıklı fanteziler…
Birinin düşüncelerini doğrudan görebildiğiniz ve duyabildiğiniz zaman seks hiçbir zaman yürümedi.
Daha da kötüsü, sevişmek için yalan söylemekten, dişlerini ve diğer gece alışkanlıklarını saklamak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu. Ethon'la yatmasının asıl nedeni buydu. Hem geçmişte hem de şimdi onun kim ve ne olduğunu biliyordu ve dürüst olmak gerekirse, bir sevgiliye yeniden tamamen açık ve dürüst olmak güzeldi.
Keşke egosu odanın yarısını kaplamasaydı...
Gördüğü diğer şeylerden bahsetmiyorum bile. Onunla ilgili, bugüne kadar peşini bırakmayan, hiç şüphelenmediği şeyler. Zavallı Spartalı. Kimse geçmişini haketmedi. İnsan hayatının onu da ne kadar kötü yediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir Kara Avcı olarak bile şaşılacak bir şey yok, o cehennem-
intihara meyilli Bir insan olarak çok az insanın sevebileceği ve onu tanıyan hiç kimsenin şüphelenmeyeceği bir şekilde sevmişti.
Onun için nasıl da acıyordu.
Ama ayı Ethon değildi. Ve bir yatak arkadaşı bulmak için burada değildi. Bilgi almak için buradaydı.…
Dev ensesindeki tüylerin kalktığını hissetti. Biri onu izliyordu. Sahip olduğu her hayvani içgüdüyle bunu hissedebiliyordu. Gidip onları bulmak istese de kendini tamamen hareketsiz kalmaya zorladı. Tamamen habersiz olduğunu düşünmelerine izin verin. Saldırmaya karar verirlerse, işin sonunu onun pençelerinden alacaklardı.
En azından havada onu anında sertleştiren bir koku yakalayana kadar düşüncesi buydu.
Samia Vahşi.
Gah, onun nesi vardı da teninin kokusu tansiyonunu yükseltiyordu? Muhtemelen onun için yasak olduğu gerçeği. Yasak meyvenin cazibesi. Pek çok adamı ve hatta daha fazla ayıyı mahvetti.

"Seni görüyorum Kara Avcı." Bu bir yalandı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun kokusunu aldığını söylemek onu gücendirebilirdi. Kadınlar bu şekilde garip olabilir.
"Ben de seni görüyorum, Ayı. Bir ışığın altında durduğun için gözden kaçırman zor."
Onun solundaydı. Kadın yavaşça ona doğru yürürken doğrulup kendini duvardan uzaklaştırdı. Uzun zamandır gördüğü en seksi şey değilse kahretsin. Nasıl hareket ettiği…
Bu suçtu.
Ceketini ve opak bir güneş gözlüğü takmıştı. Buna rağmen, onun gözlerinin ne kadar güzel olduğunu hatırladı ve bu, onun gerçek renginin ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Tüm Karanlık Avcıların koyu kahverengi gözleri vardı. Doğdukları göz rengi ne olursa olsun, hayata döndükleri anda gözleri ışığa aşırı derecede duyarlı olmalarının yanı sıra neredeyse siyaha yakın koyu renkliydiler. Eğer ruhlarını Artemis'ten geri alacak kadar şanslılarsa, göz renkleri insan rengine dönecek ve yeniden ölümlü olacaklardı.
Nedense, parlak yeşil gözlü Sam'in bir imajına sahipti.
Çok aptalca davranıyorsun.
Evet, öyleydi. Hiçbir zaman romantik bir adam olmamıştı. Bütün o yarı hayvan olayıyla gitti. Romantizm, kadınlar için yalvarmak zorunda kalan erkekler içindi. Asla onun sorunu olmayan bir şey. Bir şekil değiştirici olmanın lütuf ya da lanetinin bir kısmı, insanların onları aramasına ve onları sevmek istemesine neden olan derin bir manyetizmaydı. Bu cazibe kesinlikle işe yaradı.
"Şimdiye kadar evde olursun sanıyordum," dedi ona yaklaşırken. Sonra onun motosikletinin tam önünde durduğu için bu yorumun ne kadar aptalca olduğunu fark etti.
Dur… Benim bir salak olduğumu belirten bir tabela takıyor da olabilir. Lütfen nerede yaşadığımı hatırlamama yardım et. Ah evet, tam arkamda.
Savunmama göre geç oldu ve tüm kan beynimden vücudumun orta kısmına kaçtı.
Tam önünde durup ona dudaklarını sımsıkı bir şekilde gülümserken, onun bariz aptallığı hakkında yorum yapmadı. O güneş gözlükleri onun gözlerini ondan koruyordu ama onun bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi vücudunda hissedebiliyordu ve elini etine değdirmek içini sızlatıyordu. "Halüsinasyonun hakkında sana daha fazla soru sormak istiyordum."
"Lütfen bana, vücudumu dondurma sandığın şeyin bende olduğunu söyle."
Kısa bir kahkaha attı. "Bu nereden çıktı?"
Kolay. Şu an kafasında onun yatağında çıplak olduğu görüntüsü vardı. "Bir ayı rüya görebilir, değil mi?"
"Bir ayı rüya görebilir. Ama bu rüyalar onun derisini yüzmesine de neden olabilir."
"Derimi yüzerken çıplak mı olacaksın?"
O, başını salladı. "Her şey çıplak olmaya mı dönüyor?"

"Her şey değil. Sadece güzel bir kadın dahil olduğunda ve sadece gerçekten şanslıysam.…
Bu gece şanslı olma şansım var mı?
Kısa bir "heh" sesi çıkardı. "Ayı olduğuna ve boynuz köpeği olmadığına emin misin?"
O güldü. "İster inan ister inanma, normalde bu kadar kötü değilimdir."
"Bana bunu söylediğinde neden sana inanmıyorum?"
"Muhtemelen bu gece gerçekten kötü olduğum için." Ona göz kırptı.
"Duracağım. Ne yazık ki çıplaklık içermeyen bir sorunuz olduğunu söylediniz?”
Sam, onunla dalga geçmeye devam ederken yüzünü asık tutmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Gardını düşürme. Dev gibi adamlar bir kadını sadece birkaç saatliğine isterler ve sonra onunla işleri biter.
Ne kadar sevimli olursa olsun, onun tipi değildi ve kesinlikle onun aklındaki musallatları öğrenmekle ilgilenmiyordu.
"Gördüğünü sandığın Daimon... sana bir şey söyledi mi?"
"Tam olarak değil. Sadece ne zaman tekrar açılacağımızı sordum.”
"Nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?"
Düz bir ses tonuyla cevap vermeden önce ona komik bir bakış attı. "Sarışın ve uzun."
Sam onun tarifi üzerine gözlerini devirdi. Nadiren saçlarını boyamadıkları sürece tüm Daimonlar sarı ve uzundu. "Başka bir şey?"
"Sivri dişleri ve kara gözleri vardı."
Gördüğü her Daimon gibi. "Gerçekten yardımcı olmuyorsun... Sana dokunsam sorun olur mu?"
Mavi gözlerine o tanıdık alaycı ışık gelmeden önce sağ kaşını kuzeye doğru kaldırdı.
"Bana nereye dokunacaksın?"
"Üç saniyeliğine sapık olmayı bırak. Sadece o gün ne gördüğünü görmek istiyorum.”
Ondan uzaklaştı. "Aklıma girmene izin vermeyeceğim kızım. Parolalarımı falan çalabilirsin.”
"Parolalarınızı istemiyorum."
"HI-hı." Yüzündeki şüpheli ifade aslında çok sevimliydi. "Hepsinin söylediği bu, sonra bir bakmışsın banka hesaplarına giriyorlar, para çalıyorlar ve Facebook hesabını başkalarını spor yapmak için kullanıyorlar ve seni ömür boyu yasaklatıyorlar. Hayır, teşekkürler."
Spor mu?
"Porno spam'ı. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi masum bakışlar atma. Sen ve Amazon arkadaşların hakkında her şeyi biliyorum... Hikayeleri duydum. Haberleri falan gördüm. Seni beynime yaklaştırmıyorum, öyle ki. Yapmak istediğim son şey, Bayan Şubat'ın tüm ihtişamıyla nasıl göründüğünü unutmak. O sayfayı ezberlemek için çok uğraştım ve onu saklamak istiyorum.”

Sam onun gülünç patlamasına kızmak istedi ama bu konuda çok komikti.
"Bebek olmayı bırak ve bana elini ver."
Ondan bir adım daha uzaklaştı. "HAYIR."
"Sen ciddisin?"
"Elbette öyleyim. Seni kafamda istemiyorum. En son bir kadın düşüncelerimi okuduğunda o kadar sert bir tokat yedim ki hala kulaklarım çınlıyor. Ve bir bekçi ayısı olarak, işitme duyumun sağlam olmasına ihtiyacım var. Onu kaybetmek ölümcül olabilir."
"Bebek olmayı bırakmazsan sana yine tokat atacağım."
Kafesteki bir boz ayı gibi hırladı. Etkileyici ses. Ama bir zamanlar ondan daha güçlü hayvanların derisinden yapılmış ayakkabılar giymişti ve bu, becerilerini desteklemek için Kara Avcı güçlerine sahip olmadan önceydi.
"Korkmuyorum."
"Olmalısın. Çünkü vermeyi planladığım tek uyarı bu." Dev bunu gerçekten yapmak istemedi. Hiç kimsenin içini görmesine izin veren biri olmamıştı. Müdahaleci ve kabaydı. "Seni ne kadar aklımda istemediğimi yeterince vurgulayamıyorum."
"Orada paylaşmaktan bu kadar korktuğun ne var?"
"Kirli iç çamaşırım."
Ona dokunmaya çalışırken kıkırdadı. "Bunu istemiyorum. Hadi Dev."
Yine çekindi. "Hadi, Dev hiçbir şey. Benim düşüncelerim bana ait ve senin zihinlerini birleştirmeme izin verdiğini görmüyorum."
Ona dokunmaya çalıştı ama adam gerçekten hızlıydı ve her seferinde elinden fırladı. "Çünkü sana senin için önemli olduğunu gösterecek hiçbir şeyim yok. Sadece Daimon'un nasıl göründüğünü görmek istiyorum. Alacağım tek şey bu. Söz veriyorum."
"Evet, doğru. Dürüst olmak gerekirse, güçlerini bu kadar iyi kontrol edebiliyor musun?"
Kızardı.
Ah, bak, biliyordum. Orayı kazmaya gideceksin ve ben origami yapmayı falan unutacağım. Ya da daha kötüsü, uygunsuz zamanlarda köşelere işemeye ve geğirmeye başlayacağım."
"Zaten bunu yapmıyormuşsun gibi."
"Erkek olduğum için mi yoksa ayı olduğum için mi profilimi çıkarıyorsun?"
Ses tonu oldukça kırgındı. "Hanımefendi, beni bu yorumu yapacak kadar iyi tanımıyorsunuz ve bilginiz olsun, pek çok müstehcen alışkanlığım var. Çayı bile berbat pembe çiçekli bir fincanda içerim. Kız kardeşimin beni ne kadar rahatsız ettiğini söylemiş miydim?
Onu göreve geri getirirken tiradını görmezden geldi. "Acımayacak."
"Evet ve gösterişli şey sadece bir göz testi."
Şimdi ne hakkında konuşuyordu? "Ne?"
"Gösterişli şey mi? Siyah Giyen Adamlar'da Will Smith'i hiç görmedin mi?"
"Oh hayır."
İçini çekti. "Sen çok yoksunsun."

"Ve sen çok tuhafsın. Daimon'u gören ve benden korkmayan başka kimse var mı?
"Senden korkmuyorum. Bana vereceğin beyin hasarından korkuyorum. Alınma ama çalışan son üç beyin hücreme ihtiyacım var.”
"Bunu yaparak kimsenin beynine zarar vermedim."
"HI-hı." Burnunu kırıştırdı. "Bildiğin şey. Bunu yaptığın herkese CAT taraması yaptın mı? Hayır. Beynin uzun süreli veya kısa süreli hafıza kısımlarını alıp almadığınızı biliyor musunuz?
Hayır, ama bu gerçekten bir sorun değildi. Onu ışınlamayacaktı ya da başka bir şey.
"Çok mu paranoyak?"
"Kesinlikle. Yüz yıl boyunca bu kapıyı izliyorsun ve buradan geçen bazı şeyleri görüyorsun. Sen de paranoyak olursun. Kafamda mojo hokus pokus karıştırmak istemiyorum. Kafa oyunları oynamak istersem iPhone'uma Sudoku indiririm."
Sam teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Bu kadar inatçı biriyle tartışmanın bir anlamı yoktu. "İyi. Bunu sana dokunmadan yapacağım."
"Ah, şimdi bu çok kaba." Bakışlarını ona dikti.
Sam, aklında bir şey olduğunu biliyordu ve tekrar konuştuğunda niyeti karşısında ağzı açık kaldı. "Pekala, öyleyse, istediğin buysa. Kafamı karıştırıyorsun ve ben burada durup seni çıplak olana kadar gözlerimle soyacağım. Bil diye söylüyorum
Sana şeffaf kırmızı bir tanga giydiriyorum. Sütyen yok... belki bir çift kırmızı pasta... hayır, daha iyisi, göğüs ucuna çilek aromalı boya ve tüm vücudunu balla kaplıyorum.
Sam yüzünü buruşturdu. "Sen erkek bir domuzsun."
"Ben bir ayı kölesiyim ve beynimi parçalamana göz yumduğum için şanslısın. Son kişi bunu denedi, kafalarını yedim ve ayrıca sen ön lobumu mahvetmeden ve salyalarımı akıtmadan ve yemek yemeyi yeniden öğrenmeden önce bundan bir şeyler çıkarmalıyım. Bir ayıyken bunu yapmayı hiç denedin mi? İlk sefer kolay değildi.
Yapmak istediğim son şey, eski yaşımda onu yeniden öğrenmek.
Onun yersiz histerisine tekrar gözlerini devirmek zorunda kaldı. "Bunun beynin salyanı kontrol eden kısmı olduğunu düşünmüyorum."
"Ama kesin olarak bilmiyorsun, değil mi? Hayır, bilmiyorsun. Çünkü sen Daimon nekroloğusun, Were-Hunter nöroloğu değil. Çok geç olana kadar ne tür bir hasar vereceğini bilemezsin ve sonra özür dilerim-Dev-I-beynini-yaktım-kafana takmaya değmez. Muhtemelen özrümü bile anlamayacaksın çünkü beynimin Wernicke bölgesini yıkayacaksın ve beni bebekliğime geri döndüreceksin.
Onu görmezden gelerek gözlerini kapattı ve güçleriyle ona ulaştı. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bunu yapmaktan hoşlanmıyorum."
Kayıtlara geçsin, öyle değil. Ama oradayken nanomu nerede kaybettiğimi görürsen bana haber ver. Günlerdir onu arıyorum. Ve en azından yapabileceğiniz şey, Bayan.

Müdahaleci, onu nerede bulacağımı söyle.
O çok tuhaftı.
Sam derin bir nefes aldı ve dikkati dağılmışken uzandı ve çıplak yumruğunu boynuna koymadan önce elini saçlarına doladı. O küfrederken muzaffer bir şekilde güldü. Ama şimdi ona sahipti ve saçlarını kaybetmeden çekip gidemezdi. Ona bir şey söylemenin kendisini neden bu kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama iyi hissettirmişti.
Ta ki ondan hiçbir şey okumadığını anlayana kadar.
Hiç bir şey.
Ne…?
Bu mümkün değildi. Birine dokundu ve düşüncelerinden kan aktı. Ama bu sefer değil.
Dev onun için tamamen boştu.
Hiçbir şeyi yoktu.
Elini boynundan çekti ve biraz saçı dökülürken yüzünü buruşturdu. "Bu kirli bir numaraydı."
Öfkesini görmezden geldi. "Boşsun."
"Eh, siz de o kadar harika değilsiniz hanımefendi."
Kızgın ses tonuna başını salladı. "Hayır, demek istediğim bu değildi. seni okuyamıyorum
Hiç. Sanki..." Sanki normalmiş gibi.
Mümkün değil. Elini tekrar yumuşacık saçlarına daldırdı.
Hala hiçbirşey.
Dev onu uzaklaştırmaya başladı ama iki şey onu bundan alıkoydu. Bir, saçından bir avuç daha koparmasını istemiyordu ve iki…
Ona bu kadar yakınken kendini gerçekten çok iyi hissediyordu. Teninin kokusu kafasını doldurdu ve tek görebildiği, ona hayal edeceğini söylediği görüntüydü. Onun güneş gözlüklerinden kendi yansımasına bakıp onu önünde çıplak görünce vücudundaki tüm sinirler ateşlendi. Kendini durduramadan güneş gözlüklerini çıkardı ve çenesini yukarı kaldırdı.
yapma
Ondan durmasını istemek, bir kayadan yüzmesini istemek gibiydi - imkansız bir görev. Bedeni ona aç, başını aşağı eğdi ve cenneti tattı. Yumuşak dudakları onunkilerle buluştu ve ona üfledi.
Sam, Dev'in öpücüğünün sıcaklığını tattığında duyuları harekete geçti. Ham ve talepkar bir şekilde ağzını mahvetti ve onu nefessiz bıraktı. Ama onu ateşleyen sadece öpücüğü değildi, bunu yaparken onun duygularını hissedememesiydi. Düşüncelerini duy. Bir an için ve beş bin yılı aşkın süredir ilk kez kendi kalbinin atışından başka bir şey duymadı. Sadece hislerini hissetti.
Hayır bu. Ufacık bile değil.
Bu gerçeklik onu parçaladı ve onu daha önce hiç olmadığı kadar acıktırdı. Onunla yatabilir ve onun peşini bırakmayabilirdi.
Kalbi gümbür gümbür atıyor, insanken yaptığı gibi her yalamanın ve dokunmanın tadını çıkarmak isteyerek öpücüklerini derinleştirdi.

Dev'in hormonları, ellerini onun üzerinde gezdirirken ve onu daha da yakına çekerken yüksek vitese geçti... sanki içinde emeklemek istiyormuş gibi. Kot pantolonunun içinden onu avucunun içine almak için aralarına uzandı. Hiçbir şey onu daha sıcak yapamazdı. Tamamen doğru değil. Dizlerinin üzerinde çıplak olsalardı, kesinlikle onu daha ateşli yapardı. Ama bu çok yakındı.
Onunla birlikte döndü ve onu duvara bastırdı. Bacaklarını kaldırıp onun beline doladı ve onu güçlü bacaklarının arasına sıkıştırdı.
Ah evet... Çıplak olsalardı, kendinden geçerdi ve şu anda tek düşünebildiği onun içinde olmaktı.
Dev! Kavga!"
Dev, kulaklıktan Colt'un sesini duyunca sarsıldı - gecenin bu saatinde iskelet bir ekiple çalışıyorlardı, bu da o ve Colt'un bardaki tek uyanık kas olduğu anlamına geliyordu - diğer adamların mesaisi yoktu ve büyük ihtimalle uyuyorlardı. Bardaki diğer personel, Aimee ve on iki yaşında bir deri bir kemik olan yeni insan garsonlarıydı. Tehdidin insan mı yoksa doğaüstü mü olduğunu bilmediği için aramayı görmezden gelemezdi.
Kahretsin. Berbat bir zamanlama için onları öldürebilirdi.
Sam'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Üzgünüm aşkım. Gitmeliyim."
Bacakları düşerken başını salladı ve onu serbest bıraktı.
Bunu her kim yaptıysa, ölse iyi olur çünkü yapmasalardı öleceklerdi.
Hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatarak gürültüye yönelmek için kapılardan kaçtı.
Sam, neler olup bittiğini görmek için onun peşinden giderken hayal kırıklığıyla küfretti.
Tamam, gerçekten bu kadar büyük bir sürtük değilim. Bir erkeğe onun sorunlarıyla uğraşmadan dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki hormonları sağduyusunu yutmuştu. Ve dürüst olmak gerekirse, onu bir tur daha geri istedi....
Üç dakikadan çok daha uzun süren bir olay.
Bunu düşünmemeye çalışarak, her ne oluyorsa ona yardım etmeye gitti.
Tabii ki, barda iki motorcu insan arasında büyük bir kavga çıktı. Dev en büyüğünü yakaladı ve yumruklamakta olduğu daha küçük adamdan uzaklaştırırken, başka bir şekil değiştiren erkek savaşçıların arasına girdi.
Daha iri olan insan, Dev'in yüzüne sertçe vurdu.
Dev, insanı gömleğinden yakalayıp geri iterken gözünü bile kırpmadı.
"Oğlum, şeytanın kapısını çalarsan kafanı duvara çarpar."
"Siktir git." Dev'e tekrar saldırmak için harekete geçti.
Dev eğildi, adamı döndürdü ve onu o kadar sert bir şekilde duvara fırlattı ki kafası Sheetrock'ta bir çukur bıraktı. İnsan iki adım geri sendeledi, sonra yere yığıldı.
"Dev!" Aimee Peltier, insanın nabzını kontrol etmek için bir masanın etrafından dolanırken tersledi. Uzun ve ince, uzun sarı saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ağabeyine öfkeyle baktı.

Dev'in yüzü bir masumiyet maskesiydi. "Ne? O uyarıldı. Ne zaman çenesini kapatacağını ve ellerini kendine saklayacağını bilemeyecek kadar aptal olması benim suçum değil. Ben bir aziz değilim bebeğim. Bana vurdular. geri vurdum Sanctuary mottosunu biliyorsun."
Diğer insanı tutan ayı güldü. "Yani Dev, buna eşlik etmek ister misin?"
İnsan teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Ayrılıyorum. Şu anda. Önce bir duvarı öpmeme gerek yok." Kapıya fırladı.
Aimee ölümcül bir bakışla ayağa kalktı. "Nefes alıyor ama kahretsin Dev... Sen daha iyi biliyorsun. Onu öldürebilirdin.
Dürüst olmak gerekirse Sam, Dev'in yaptığı şeyde haklı olduğunu düşünüyordu. Dev'in dediği gibi, insanı uyarmıştı.
Ayağa kalkmadan önce adamdan garip bir inilti çıktı. Bakışlarını Dev'e dikti. "Bunun için öleceksin, Bear." Bakışlarını diğer erkek ayıya ve Aimee'ye çevirdi, sonra o ruhsuz bakışını Sam'e çevirdi. "Hepiniz öleceksiniz, siz de dahil, Kara Avcı." Başını geriye atarak çılgınca güldü.
Bu adam kesinlikle insan değildi...
Dev onu yakaladı. "Yeter bu saçmalık. sen-"
Adamın her yeri patladı.
Dev, sümük viskozitesine ve özelliklerine sahip açık sarı bir şeyle ıslatılırken küfretti. Her tarafını sardı, hatta ağzına, gözlerine ve kulaklarına kadar.
"Ah, gah, bu bir sülük iblisi. Aimee, insanların zihinlerini sil. Colt, bana bir havlu, Lysol ve Listerine getir." Mukusun bir kısmını tükürerek kollarını salladı, bu da sümüğün her yöne uçuşmasına neden oldu.
"Hey!" diye tersledi Sam, yapışkan şarapnelden sıyrılarak. "Sümüklerini kendine sakla."
Dev bununla alay etti. "Oh, demek şimdi bana dokunmak istemiyorsun, öyle mi?" cıktı. "Kadınların nesi var? Üzerlerine biraz sümük sürdüğünüz anda yumuşacık oluyorlar ve artık sizin için hiçbir işe yaramıyorlar."
O ona doğru adım attığında, o geriledi. "Beni sana zarar vermek zorunda bırakma."
"Tam bir alaycısın. Biliyordum. İyi, sümüksü benliğimi yukarı çıkarıp sümüklüböcüğü bırakacağım.
Kesinlikle önce dişlerimi fırçalarım. Sonra kaynar su ve düz ovma alkolü ile gargara yapın.
Ona başını salladı. Bu kadar kötü kokan sümüklü böcek suyuyla kaplı olma konusunda nasıl espri anlayışına sahip olabilirdi? Yüksek duyulara sahip bir Kurt Avcısı'nın buna nasıl katlanabileceğini ve kurabiyelerini fırlatmadığını hayal edemiyordu. Hiç iblis sümüğü tarafından vurulmamış olmasına rağmen, diğerlerinden bunun iğrenç olduğunu ve yaktığını biliyordu.
"Sanırım kabalığım için beni affedeceksin?" Dev anında ortadan kayboldu.
Sam, Aimee'nin bardaki bir avuç insanı iblis ve Dev ile ilgili anılarını silmek için "ziyaret ettiğini" görmek için döndü. Diğer ayının bakışlarıyla karşılaştı ve sormadan edemedi:
"Bu sık sık olur mu?"

"Genellikle değil. Simi ve nadiren de olsa kardeşi Xed dışında iblisler buraya gelmez.” Aimee'ye baktı. "Tanrılar onlara yardım etsin. Aimee bu konuda pek iyi değil. Umarım ihtiyaç duydukları hiçbir şeyi yakmaz.
Ahhh, bu Dev'in paranoyasını açıklıyor. Aimee'nin beceriksizliğiyle ondan ne çaldığını merak etmesine neden olmuştu.
Ayı ona elini uzattı. "Adım Colt."
"Sam."
Almayınca elini indirdi ve yerdeki dağınıklığa kaşlarını çattı.
"Patlamadan önce onun bir iblis olduğunu söyleyebilir misiniz?"
"Azıcık bile değil. Sen?"
Colt başını salladı. "Acheron hepinizi buraya getiriyor. Güpegündüz bara giren bir Daimon'umuz var ve şimdi de bir iblis öldüren Dev. Sizi bilmem ama bu bana tesadüf gibi gelmiyor.”
"Kabul ediyorum. Sümük komik.”
Colt gözlerini devirdi. "Oraya gittiğine inanamıyorum."
"Ben de, ama karşı koyamadım." Çenesini yerdeki iblis kalıntılarına doğru salladı. "Bir iblisin bizi tehdit edip sonra kendini öldürmesine ne sebep olabilir?"
Aptallık mı? Salyangozlar gerçekten akıllı değil. Belki de ışınlandığını düşündü ve bunun yerine patladı. Ya da belki kötü bir hazımsızlık vakası. Buraya gelmeden önce ne yediğini söylemek mümkün değil.”
"Ama neden bizi tehdit ediyorsun?"
"Saçmalamalar ve kıkırdamalar derdim ama seninleyim. Bu konuda bir şeyler doğru değil.” Colt onun ön kolunu görebilmesi için kolunu ona doğru uzattı. "Bak... tüyler ürpertici."
Evet, doğru. Sam sinirli bir nefes verdi. Üzerinde soğuk bir yumru yoktu. Fang mutfak kapısından başka bir sarışın adamla -ejderha şekil değiştiren- koşarak geldi ve onu bir adım takip etti. Ejderha insanların zihinlerini silme işini devralırken, o doğruca Aimee'nin iyi olduğundan emin olmak için gitti.
Sam kaşlarını çattı. "Mindwipe burada çok oluyor mu?"
"Düşündüğün kadar değil. İnsanların etrafındaki doğal olmayan şeyleri örtbas etmek için oldukça iyi bir iş çıkarıyoruz. Max, yerleşik çevreleme uzmanıdır. Farkında olmadan herkesi temizleyebilir.”
Nedense Dev'in yine kulağında şifreleri çalmaktan bahsettiğini duydu. Hatırası onu gülümsetti.
Colt kaşlarını çattı. "Ne?"
"Hiç bir şey." Bunu onunla paylaşmak istemiyordu. Dev ile kendisi arasında bir şey olmasını seviyordu.
aklımı kaybettim Dev imkansız ve can sıkıcıydı. Ve şu anda, iblis mukusuyla kaplıydı.
Ve yine de seksiydi.
Ben ciddi şekilde hasta bir kadınım. Paranormal sümükle kaplı bir adamın seksi olduğunu ancak deliler düşünebilirdi.
Seks yapmadan birkaç yüz yıl geçtiğinde ne olduğunu gör. Aklını ve tüm bakış açısını kaybedersin.

Dikkatini tekrar Colt'a çevirdi. "Biliyorsunuz, daha önce Dev'e, gördüğünüzü sandığınız Daimon'un kılık değiştirmiş bir iblis olup olmadığını merak ettiğimden bahsetmiştim..."
"Hayır," dedi Aimee onlara katılırken. “O bir Daimon'du. Hiç şüphe yok. İster inanın ister inanmayın, farkı anlayabiliriz.”
Sam hâlâ ikna olmamıştı. İblisler ve Daimonlar, bir alt tür ölçeğinde gerçekten o kadar da uzak değillerdi. "Bir dakikalığına ben haklıymışım ve o sizinle dalga geçen bir iblismiş gibi davranalım. Bütün bunlar” -kalıntıları gösteren iblisleri işaret etti- “daha mantıklı olmaz mıydı?”
Fang, geri kalanların hiçbirinin bilmediği bir sırrı varmış gibi gırtlağından alçak sesle güldü. "Evet, ama o bir Daimon'du. Güven bana. Şeytanlarımı biliyorum.
Neden bu kadar inatçıydı? "Bazılarını fark etmek o kadar kolay değil."
Fang homurdandı. “Siz insanlar için. Ben bir Cehennem Avcısıyım, bu yüzden yakınlarda bir iblis olduğunu anlayabildiğimi söylediğimde bana güvenin. Şuradaki nokta, birkaç dakika önce beni derin uykudan uyandıran şeydi. Ele geçirilmiş insandan iblise dönüştüğü ve güçlerini gösterdiği anı biliyordum. Cildimi yakıyor ve Daimonlar bunu bana yapmıyor.
Sam, sanki bilmesi gerekirmiş gibi söylemiş olmasına rağmen, kendisini tanımlamak için kullandığı terime yabancıydı. "Cehennem Avcısı nedir?"
Fang kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Karanlık Avcılar Daimonları avlar. Hellchasers iblisleri avlar. Kendilerini gizlemek için ne yaparlarsa yapsınlar, hiçbirimizden uzun süre saklanamazlar. Yakınımızda herhangi bir yerde güçlerini kullandıkları anda bunu hissediyoruz. Tıpkı avınızla birlikte olduğunuz gibi.
Bu konuda haklıydı. Bir Kara Avcı olarak, yakınında herhangi bir Daimon olduğunu her an hissedebiliyordu. Bu nedenle, hedefleriyle benzer bir güce sahip olması mantıklıydı.
"O zaman Spot'un neden burada olduğunu biliyor musun?"
"Benim işim onları polis yapmak. Ben onların terapisti ya da şartlı tahliye memuru değilim. Beni taciz etmek için ya da sadece bir şeyler içmek için gelebilirdi. Bir iblis söz konusu olduğunda hiçbir şey söylenemez. Kim bilir ne amaçla burada başka birini takip etmiş bile olabilir.”
Sam, kaçınmaya çalıştığı kaçınılmaz gerçekle zihinsel olarak yüzleşirken Fang'a komik bir bakış attı. Daimons gün ışığında yürüdü ve Fang psikotikti.
"İyi." Yapmak zorunda kaldığı şeyden tiksinerek eldivenini çıkardı ve Max'in temizlemekte olduğu sümüğün yanına gitti.
Şikayet etmeden temizlemek için güzel bir ejderha. Yine de ona şaşkın bir şekilde kaşlarını çatmak için duraksadı.
"Sorma." Diz çöktü ve iblisin kalıntılarının küçük bir noktasına dokundu. Çok soğuk ve sümüksüydü… uuuggghhh! Bunu ya da parmak ucunu yaktığı gerçeğini düşünmemeye çalışarak gözlerini kapadı ve güçlerini, iblisin gerçek haliyle bir görüntüsünü canlandırmak için kullandı.

Ah evet, bu annesinin bile utanacağı bir yüzdü. Sülük iblisleri çekici değildi. Çenelerinden ve alınlarından dişleri çıkan şişman insansı domuzlara benziyorlardı.
Ama zihninde oynayarak gördüğü şeyler şaşırtıcıydı. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.…
Gün ışığı almayan bir yer gördü. Bu dünyada bir şehir değildi ama güneşin parlamadığı bir şehirdi - kendini bu bariz kelime oyununu görmezden gelmeye zorlamak zorunda kaldı. Sanki o alemde güneş yoktu... ve alternatif bir alem olmalıydı. hakkında hiçbir şey yoktu
insan dünyasıydı ve tamamen farklı görünüyordu. Eski bir uygarlık ile modern bir uygarlığın garip bir bileşimi.
Aniden iblis, Daimonların onlar için asla mümkün olduğunu düşünmediği bir sayıda toplandığı bir salondaydı. Binden fazla Daimon olmalıydı ve onun tanımlayamadığı bir dilde konuşuyorlardı.
Rezil. İblisin son anılarına daha iyi dalmak için avucunu yerdeki yaraya daha da yaydı.
Etrafındaki oda, o iblis bedenine girene kadar döndü. Duyduklarını duyabiliyor, hissettiklerini hissedebiliyor ve her şeyi onun kan kırmızısı gözlerinden görebiliyordu. Aralarından geçmeye çalışırken Daimonların kükremesi kulaklarını acıttı.
Efendisi onu çağırıyordu ve ona ulaşmak için çaresizdi. Acı çekiyordu. Bunu hissedebiliyordu ve kendi vücudunu sızlatıyordu. Onu serbest bırakmak onun göreviydi. Onunla savaşmak ve onu korumak için…
Bir erkek Daimon onu vahşice ensesinden yakaladı ve iki siyah tahtın kurulu olduğu kürsüye doğru çekti. Her biri, insan kemiklerine benzeyecek şekilde ağır bir şekilde oyulmuştu - şüphesiz bir şey, onu gören herkesin gözünü korkutmak anlamına geliyordu ve oğlum, taht sakinleriyle yüzleşirken iblis üzerinde hiç işe yaradı mı? Birinde kısa siyah saçlı muhteşem bir adam oturuyordu ve diğerinde gözleri o kadar soğuk ki kırılgan görünen güzel sarışın bir kadın oturuyordu.
"Bunu yiyebilir miyiz lordum?" diye sordu onu tutan Daimon.
Tahttaki adam başını salladı. "Sümüklüböcekler ruhsuzdur. Hizmetçiler. Zamanımıza değmezler. Ayrıca hazımsızlık yapar.”
Daimon, sümüklüböcek iblisini fırlatmadan önce bir tiksinti sesi çıkardı. İşte o zaman iblis efendisini gördü…
Ondan birkaç adım ötede yerdeydi ve iki Daimon tarafından boşaltılıyordu.
"Bana yardım et!" diye seslendi efendisi ona doğru uzanırken ama bunun faydasız olduğunu biliyordu.
Bu kadar kişiye karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu. Daimonlar efendisini öldürüyorlardı...
Sıradaki o olacaktı.
Tahttaki kadın güldü. "Zavallı yaratığa bak, Stryker. Bence onu ölesiye korkuttun.”
Vardı ama bundan daha fazlasıydı. Efendisi artık insan derisi giymiyordu. Gerçek kanatlı iblis formundaydı ve yine de Daimonlarla savaşamadı.…

Daimonlar, tüm iblis türlerinden çok daha güçlüydü.
Dehşete kapılarak Daimonlardan uzağa, insan dünyasına ve bir tür güvenlik görüntüsüne ışınlandı.
Gelir gelmez serbest kaldığını hissetti - efendisinin ölüm hissini.
Özgürüm. Yüzyıllar boyunca efendisinin acımasız yumruğu altında hizmet ettikten sonra, artık kendi kendisinin iblisiydi. Sonsuza kadar özğür. İçini neşe doldurdu.
Ta ki sağında bir Daimon görünene kadar. "Ne yaptığını sanıyorsun?"
"BEN-"
Daimon, sözlerini keserek ona doğru hamle yaptı.
Sümüklüböcek iblisi koştu.
"Buraya geri gel seni solucan! Efendin gibi öl."
Dehşete kapılan sümüklü böcek tekrar ışınlandı, ama tam dışarı fırladığı anda, göğsüne acımasız bir koçbaşı gibi bir şeyin çarptığını hissetti.
Acısından nefes alamayınca, Daimonların onu öldüremeyeceği aklına gelen tek yere gitmişti.
Barınak. Tüm doğaüstü sınıfları eşit şekilde koruyan tek kuruluştu.
Ayılar kimsenin ona zarar vermemesini sağlardı.
Binanın insanların girmesinin yasak olduğu üçüncü katına fırladı ve iki kat aşağı tökezleyerek bara indi. Bu saatte, barda bir ayı ve bir ayı garson ile birlikte kulüpte sadece birkaç müşteri vardı. Güvenli görünüyordu. Hiç Daimon yoktu. Aklında en başta bu düşünceyle, bir içki ısmarlamak için bara gitti; Daimon'un onun için gelip işini bitirmesini izledi.
Saniyeler yavaş yavaş geçti.
Daimon yok. Kimse ona yaklaşmadı.
Güvendeyim.
Kalp atışları yavaşlayarak içkisini aldı ve yudumladı, Kalosis'te Stryker ve ekibinin elinde ölmek üzere olduğu için minnettardı. En azından göğsünün içinde oluşan acıya kadar. Dayanılmazdı. Acı verici.
Buna ne sebep oluyor? Kalosis'e gitmeden önce çaldığı cesetle bir ilgisi var mıydı? Motorcunun bir çeşit iç kusuru mu vardı?
Barın acımasını durdurmak için bir yol bulmaya çalışarak sendeleyerek bardan uzaklaştı. Yanlışlıkla pis bir insana tosladı.
"Hey! Nereye gittiğine dikkat et, sik."
Zavallı insan israfına homurdandı.
İnsan ayağa kalktı ve onu itti. "Dövüşmek mi istiyorsun?"
Bu hileli bir soru muydu? İblis, boynuzları kilitlerken ona saldırdı.…
Sam, zaten bildiği şeyle kesiştiği için duygusal olarak görüntüden geri çekildi. Dev onları parçalara ayırıyor ve iblis göğsündeki ağrı patladıktan sonra ölüyor.
Gözlerini açtığında Fang, Max, Aimee ve Colt'un onu meraklı ifadelerle izlediğini gördü. Sığınağa Daimonlardan kaçtığı için geldi. Burada güvende olacağını düşündü."
Max homurdandı. "Büyük başarısızlık."

Fang onu görmezden gelerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Daimonlardan neden kaçıyorsun? Ondan ne istedikleri hakkında bir fikrin var mı?
Pek sayılmaz, Daimonların sapkın ucubeler olması dışında. “Efendini yediler ve sonra ona bir şey sıktılar. Buraya geldikten sonra patlamasına neden olan şey buydu. Özellikle onu öldürmek isteyen bir Daimon vardı ama nedenini bilmiyorum.”
Aimee yüzünü buruşturdu. “Neden efendisini yiyecekler? Bir iblisin kanıyla beslenemezler… değil mi?” Arkadaşına baktı.
Düşünürken Fang'ın çenesinde bir tik başladı. "Eğer bir Daimon, bir Kurt Avcısı'nın ruhunu alırsa, Kurt Avcısı'nın güçlerini kendileri gibi kullanmak üzere alırlar."
"Ama bu sadece geçici," dedi Colt. "Were-Hunter'ın ruhu öldüğünde, bu güçleri kaybederler."
Max bakışlarını iblisin öldüğü yere dikti. "Bu güçleri ellerinde tuttuklarını sanıyordum."
Fang elini çenesine sildi. "Her neyse. Önemli değil. Were-Avcılarından bahsetmiyoruz. Şeytanlardan bahsediyoruz. Ve bu kurallar tamamen farklı olabilir.”
Aimee, "Gün ışığında yürüme gücü," diye fısıldadı ve onları tüm bunların en önemli kısmına geri getirdi.
Fang, Sam'e bakmadan önce sert bir şekilde başını salladı. "Artık geceye bağlı olmadıklarına göre, en savunmasız olduğunuz anda sizin için gelecekler çocuklar."
Gündüzleri koşamadıkları zaman. Karanlık Avcılar evlerinde mahsur kalacaklardı ve Daimonlar gün ışığının içeri girmesi için yatak odalarının pencerelerini kırarlarsa...
Onlar ölmüştü.
Ya da daha kötüsü, onlar uyurken evlerini yakın. Kara Avcılar tahliye edemeyecekti. Yeterince kötü bir ateş onları da öldürür.
Avcıların hepsi gittiğine göre, Daimonların istedikleri herhangi bir insanı öldürmesini durdurmak için kimse burada olmayacaktı.
İnsanlık için açık bir sezon olurdu.
Afiyet olsun.

Üçüncü bölüm

Aimee koridorda onunla karşılaştığında Dev saçını havluyla kurulayıp odasına geri dönüyordu.

Ona bir parça kağıt uzattı. "Sam sana bunu vermemi istedi."

Üzerinde hâlâ Amazon'un kokusunu taşıyan, katlanmış Sanctuary antetli kağıdına kaşlarını çattı. “Kağıt not mu? Ne kadar tuhaf. Uzun zamandır bunlardan birini görmemiştim.”

Aimee güldü. "Evet. Bana kadınların senin için peçetelere numaralarını bıraktıkları ve benim her gece sana bir yığın numara getirmek zorunda kaldığım günleri hatırlatıyor. Şimdi
her şey metni ve rakamları göndermekle ilgili. Kaydırma teknolojisini yayınlayana kadar bekleyin."

Doğruydu. Ve bu teknoloji hemen köşedeydi.

Onunla göz göze geldi ve kaşlarını çatarak notu kaldırdı. "Bunu okudun mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Oh tanrım hayır. İstediğim son şey, göz ağartıcıya ihtiyacım olan bir şey okumak. Yüz yıl önce o barones sana bir not bıraktığında dersimi aldım. Hâlâ travmatayım… ve bundan midem bulanıyor.” Odasına yöneldi.

Dev notu açıp temiz, kadınsı yazıyı okumadan önce havluyu çıplak omzuna attı.

Ey Ayı,

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama benim kadar tehlikeli yaşamayı seviyorsan, yatmadan önce benim evime git.

6537 Aziz Charles.

Siyah kapılı beyaz üç katlı.

Merak etme. Dize yok. İblis balçık yok. Sadece bir sürü ateşli, çıplak seks.

Sam

PS Bunu hemen yok edin. Daha da iyisi, ye onu.

Sam'in emirlerine güldü. Aimee'nin okumamış olması gerçekten iyi bir şeydi.…

Ve yine, vücudu kaya gibi sertleşti. Sam'in adından söz edilmesi ya da teninin kokusu onu akılsız bir seks oyunu moduna sokan neydi? Evet, tamam, yani son satır muhtemelen her şeyden çok onun hararetli kanıyla ilgiliydi. Ama bu meselenin dışındaydı.

Buna ihtiyacın yok. Hayatın yeterince alt üst oldu. Bahsetmiyorum bile, herhangi bir karışıklık olmadan devam etmek istiyorsunuz.

Evet, ama skoru kendisi kadar Sam de biliyordu. Dediği gibi, ipsizdi. Akılsız. İki yetişkin birbirini memnun ediyor.

Kimse öğrenmediği sürece, her şey iyi olacak.

Notu havaya kaldırdı, sonra donakaldı. Ya onunla çiftleşirsen? Bu düşünce kanını dondurdu.

Ne zaman bir Kurt Avcısı seks yapsa, bu gerçekten kötü bir kumarla gelirdi ve bu hamilelik ya da hastalık korkusu değildi. Onunla çiftleştirilmedikçe bir

kadını hamile bırakamazlardı ve Were-Avcıları çoğu insan hastalığından ve tüm cinsel yolla bulaşan hastalıklardan bağışıktı.
Korku şuydu, kiminle ömür boyu çiftleşeceklerini seçmediler. Greek Fates bunu yaptı ve o sürtüklerin kötü bir mizah anlayışı vardı. Örnek olarak, ayı kız kardeşi bir kurt kocayla çiftleştirildi. Kız kardeşi, ayıya dönüşme yeteneğine sahip bir insandı. Kayınbiraderi insan olabilen bir kurttu. Tamamen farklı iki hayvan.
Geceleri uyumaya gittiklerinde, Aimee insan olarak kaldı ve Fang bir köpekti.
Fang ve Aimee'nin çocukları olursa ki bu onların neredeyse farklı türler olduğu gerçeği göz önüne alındığında büyük bir mucize olurdu, berbat şeyler berbat bir Chow gibi görünürdü. Bu düşünceyle ürperdi.
Yani Sam'le seks yaptıysa -hatta akılsızca, terli hayvan seksleri bile- sonunda onunla çiftleşme şansı her zaman vardı. Ve çiftleşme, savaşamayacağın bir şeydi. Töreni yerine getirmezlerse, sonsuza kadar iktidarsız kalacaktı. Kelimenin tam anlamıyla, o bir Kara Avcı olduğundan beri.
Bir daha asla bir kadınla seks yapmazdı.…
Asit lavmanı ve ardından canlı mumyalamayı tercih ederim.
Hadi Dev. Paranoyak olma. Olasılıklar nelerdir? Sam bir Kara Avcıydı. Elbette Kader, kuzen Artemis'i onları çiftleştirerek kızdırmaz. Kara Avcıların önemli kişilere sahip olması yasaktı - ortakları için risk çok büyüktü. Bunun için çok fazla düşmanları vardı.
Evet ama …
Oh, sen ne tür bir korkaksın? Ona bedava, karmaşık olmayan seks teklif ediyordu ve o ikinci kez mi tahmin ediyordu? Evet, bu tamamen berbattı.
Dev, özellikle de hayatı boyunca bir kez bile korkak olmadığı halde, kendi aptallığına kafasını sallayarak omzundaki havluyu banyoya ışınladı, giymesi için bir tişört gösterdi ve sonra Sam'in ön kapısına atladı. Çünkü sadece bir ganimet ziyareti için olsa bile kapısının önünde gömleksiz görünmek zevksizlik olurdu. Popüler görüşün aksine, tamamen saf bir hayvan değildi. Oraya motosikletiyle gidebilirdi, ama hislerinin ya da hormonlarının önüne geçecek başka bir şeyin olmasına razı değildi. Bunu istiyordu ve ertelemek istemiyordu.
Dev, bozulmamış, yeniden inşa edilmiş savaş öncesi malikanenin siyah, ahşap kapısını çaldı.
Dark-Hunters ile ilgili garip şeylerden biri, herhangi bir hayalet olan bir evde yaşayamayacak olmalarıydı. Ruhsuz varlıklar olduklarından, hayaletler bedenlerinde ikamet etmek isteme eğilimindeydiler. Bu yüzden yaşadıkları her yer, Avcı'nın ele geçirilmediğinden emin olmak için Efendi Konseyi tarafından dikkatlice incelenmeliydi. Toprak Sahiplerinden birinin Kara Avcı'ya kin beslemesi ve raporu hakkında yalan söylemesi durumunda ne olacağını merak etmesine neden oldu.
Bu çirkinleşebilir.…

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey duymadı. Ama ev çok büyüktü ve Sam üst kattaysa kapıya ulaşması biraz zaman alabilirdi.
Ya da fikrini değiştirebilirdi.
Bu gerçekten berbat olurdu. Ön kapının eşiğinde dev bir ayıcık gibi görünerek burada bırakılırdı. Yeter ki komşular beni görmesin. Bu daha da berbat olurdu.
Özellikle pantolonundaki bariz sertliği göz önünde bulundurursak.
Omzunun üzerinden güneşin yeni doğduğu yere baktı. Sıcak ışınlar hızla çimlere ve sokağa yayılıyordu. Sam çoktan uyumuş olabilir mi?
Daha hızlı hareket etmeliydim.
Lanet etmek.
Aniden ön kapı evin içine açıldı.
Bunun başka bir davet olduğunu varsayarak, kapının bunu sebepsiz yere kendi kendine yapmadığından oldukça emin olduğundan, Dev kapıdan içeri girdi. En azından küçük girişe girene ve Sam'in kıvrımlı, süslü maun merdivenin alt basamağında onu beklediğini görene kadar. Çıplak vücudunu göstermek için açık duran şeffaf siyah bir cüppeden başka hiçbir şey giymemişti, mükemmeldi. Her santimi egzersizden yırtılmıştı ve ağzını tatmak için sulandırdı.
Kutsal tanrılar…
Arkasındaki kapı çarparak kapandı, sonra kilitlendi… kimse dokunmadan.
Bu çoğu insanı korkutabilir ama kendisi de bir dereceye kadar telekineziye sahip olduğu için tuhaflıklara alışıktı.
Olağandışı bulduğu şey onun soyunma haliydi. "Kapıyı hep böyle mi açarsın? Gezegendeki en mutlu UPS sürücüsüne sahip olmalısınız."
Ona doğru yürürken gülümsedi. "Geleceğinden emin değildim."
Tek kaşını kaldırdı. "Sadece beni beklemek için mi böyle giyiniyorsun? Öyle düşünmüyorum. Tanrım kadın, kaç erkeği davet ettin?
"Sadece sen bebeğim. Sadece sen. Başka hiç kimse asla yapamaz... Eh, ben senin egonu beslemeyeceğim. Gerçekten buna ihtiyacım olmadığına dair bir his var içimde." Çelişkisinde tereddüt etmedi ve böylece onun doğruyu söylediğini biliyordu - güçlerinin bir başka bonusu. Bir yalanın kokusunu bir mil öteden alabiliyordu. İnsanlar, sıradan insanlar ve diğerleri, ne zaman yalan söyleseler yaydıkları bir koku vardı. "Ama buraya gelmen o kadar uzun sürdü ki beni ekmeye niyetli olduğunu düşünmeye başladım."
Dev, en iyi "aw, baby" duruşunu sergiledi. "Bir adama böyle bir davetiye bırakırsan... reddetmesi için ölmüş olması gerekir. Kesinlikle ölmedim. Her ne kadar titizlik kesinlikle vücudumun en az bir yerine intikamla yerleşmiş olsa da. Kot pantolonundaki büyük yumruya baktı.
Önünde durup parmağını göğsünden aşağı kaydırdı ve tüm yol boyunca ürpertici tümsekleri yükseltti. Özellikle alt dudağını ısırdığında ve kirpiklerinin altından ona baktığında, vücudu kesinlikle yanıyordu.
"Kıyafetler yarattığın şu Kurt Avcısı numarasını yapabilir misin?"
"Evet."
Yüzüne baştan çıkarıcı bir gülümseme yayıldı. "İyi."

Ne demek istediğini soramadan önce uzandı ve gömleğini yakasından eteğine kadar yırttı. Sonra ona köpek kulübesindeki son biftekmiş gibi saldırdı.
Dev, onu ateşe verse ve oğullarının üzerine marshmallow kızartsaydı, bundan daha fazla yer bulamazdı. Ecstasy'den kör olacağını düşünene kadar derisini yalayıp emerken ellerini tüm vücudunda gezdirdi.
Hiçbir kadın ona karşı bu kadar küstah ve güçlü olmamıştı.
Onu sevdi.
Sam dişleriyle Dev'in boğazını sıyırdı. Bir yanı onları içine çekmek ve onun sıcak kanını tatmak için can atıyordu. Kendisi için seksten gerçekten zevk almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, onu tamamen yutmak istedi.
"Bana katılmaya karar verdiğin için çok mutluyum."
Eliyle göğsünü tutarken kulağına doğru nefes aldı ve onu ıslatacak ve ağrıtacak şekilde meme ucuyla oynadı. "Seninle sevişmenin o kadar büyük bir sorun olacağını düşünmezdim."
Ellerini onun kaslı sırtına koyup çıplak vücudunu onunkine bastırırken çenesini ısırdı. Zarif, cildi çok iyi hissettirdi. Ona dokunurken hissettiği huzur karşısında ağlamak istedi. Gerçekten nirvanaydı.
"Zor olan bir erkek bulmak değil, Dev. Düşünceleri kafamda olmayan bir adam oluyor. Bu her zaman imkansızdı ... sana kadar.
Dev güldü. "Sanırım beynim hasar gördü."
"HAYIR. Kesinlikle hayır." Kafasındaki sessizlikten zevk alarak onu öptü. Onun ne düşündüğü ya da hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbiri. Mutlu huzura mutlulukla bağırabilirdi. "Seni yiyebilirim."
"Senin dondurman olmak için buradayım."
Boynunu ısırırken güldü. "Gerçekten böyle bir fantezin var mıydı?"
Başını ellerinin arasına alırken nefesini dişlerinin arasına aldı.
"Bağlı olmak. Bir vızıltı mı yoksa tahrik mi olacak?
“Kesinlikle beni ateşliyor.”
"Öyleyse ben bir muz-vişne pop'um bebeğim. Beni istediğin kadar yala. Oynamak için seninim.
Güldü, sonra bu kez Sığınak dışında olduğundan çok daha yumuşak olan çenesini ısırdı. Garip bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattı. Bir erkeğin yüzündeki dikenli hissi her zaman sevmişti. "Tıraş oldun mu?"
“İblis sümüğünün kötü korkusunu üstümden atmak için kendimi baştan ayağa sodalı sabunla ovdum. Tanrıların asla diş ipi kullanılmasını istemediği şeyleri diş ipi ile kullandım ve çoğu canlı organizma için zehirli olabilecek şeyler kullandım. Hepsi senin çiğneme zevkin için vücudumu sterilize etmek için.
Onun tuhaf mizahına güldü.
Dev, aletine dokunmak için elini pantolonunun aşağısına kaydırırken inledi. Güçlerinin içinden aktığını hissetti. Ah evet, bu çok tatlıydı. Dudaklarını yakalayarak kalçalarını onunkine yaklaştırdı.
Benim için soyun, diye fısıldadı kulağına.
Dev, güçlerini kıyafetlerini çıkarmak için kullandı.

Gözleri aç bir memnuniyetle parlarken burnunu kırıştırdı. "Bir aşık için bir Kurt Avcısına sahip olmanın kesinlikle bir avantajı var, ha?"
"Kadın, hiçbir fikrin yok."
Onu eline alırken alçak bir takdir ıslığı çaldı. "Ayı gibi asılısın bile."
Onun kelime oyununa güldü. "Sadece bilmiyorsun bebeğim. Bir Were tarafından sevilmedikçe sevilmemişsindir."
"Katagaria'nın kendisine Weres denilmesinden hoşlanmadığını sanıyordum."
Kattagaria, Were-Hunter ırkının hayvan koluydu. Fang gibi onlar da insan formuna geçebilen hayvanlardı ve bu nedenle hiçbir şekilde insan olarak adlandırılmak istemiyorlardı. Birçoğu için aşırı bir hakaret olarak kabul edildi.
"Ben Kattagaria değilim." Dev, yüzünün bir tarafının tamamını işaretleyen kabile sembolünü görebilmesi için kalkanı yüzüne düşürdü. Açıktı ve onu türünün en güçlülerinden biri olarak belirledi. Bir Nöbetçi. "Ben Arkadyalıyım."
Parmak uçlarıyla onun Sentinel işaretlerinin izini sürdü. "Güzeller. Onları neden saklıyorsun?"
Eski anılar canlanırken Dev bakışlarını kaçırdı. Annesi Kattagaria olduğu ve halklarının Arkadia şubesini hor gördüğü için, ergenlik çağında gerçek doğasını ondan olduğu kadar dünyanın geri kalanından da saklamayı seçmişti.
Şimdi o öldüğüne göre…
"Alışkanlık. Herkes tüm Peltier'lerin Kattagaria olduğunu varsayar. Hayallerini yaşamalarına izin verdim.
Barımıza gelen dar görüşlü, küçük fikirli moronları eğitmeye çalışmak benden uzak olsun.
Sam, onun sesindeki tınıyı duyunca kaşlarını çattı. İlk kez, bu konuda onu neyin incittiğini bulmak için onun içini görebilmeyi diledi. "Beni o gruptan sayıyor musun?"
"Hiç de bile. Olmadığım bir şey olduğum için beni öldürmeye çalışmadın... en azından henüz.
Aç bakışlarını onun esmer vücudunda gezdirdi. Her kas güçlü bir zarafet ve kusursuzluğun bir çalışmasıydı. Hepsi erkek ve hepsi sıcak. Göğsü altın rengi kıllarla kaplıydı. Çok kalın değil, sadece erkeksi ve çekici olacak kadar. Tanrım, bir adama dokunmayı ve onun gibi birine yakın olmayı nasıl özlemişti.
Bir yanı, güçlerinin devreye girmesinden korktuğu için ona dokunmaktan hâlâ çekiniyordu, ama diğer yanı, tutulmak için çaresizdi. Kısa bir süre için.
"Sahte insanlardan hoşlanmıyorsun, değil mi?"
Bakışlarını ona dikti. "Aklımı mı okuyorsun?"
"HAYIR. Kesinlikle söylediklerinden. Sana söyledim, şu anda düşüncelerini okuyamıyorum ve nedenini bilmiyorum."
Ona kibirli bir sırıtış verdi. "Şu anda onları okumak fazla bir şey gerektirmiyor." Ona bir kez daha kavurucu bir yumruk attı.

Sam, parmaklarını onun onu en çok arzulayan kısmına batırana kadar güldü. Bacakları Jell-O'ya döndü. "Yüzyıllardır orada bana kimse dokunmadı." Bunu yüksek sesle söylediğini fark edince nefesi kesildi.
Dev ona bakarken gözlerini kırpmadı veya durmadı. Vücudundan aşağı doğru öperken gözlerine şeytani bir ışık geldi. Göğüslerini yalamak için durakladı. Adamın parmakları onunla dalga geçmeye devam ederken, hararetli zevk şeritleri onun içini yaktı.
Sonra çok yavaş bir şekilde, elini dudaklarına götürene kadar güneye doğru devam etti.
Sam, ustaca dokunuşuna tepki olarak vücudu seğirip ağrırken, destek almak için bir elini duvara dayamak zorunda kaldı. Bir nefes daha alamadan, hayatının en yoğun orgazmlarından biri onu sardığında bedeni paramparça oldu.
Yine de, kasılan vücudundan bir tane daha koparana kadar onu memnun etmeye devam etti.
Elini onun yumuşak saçlarına daldırdı ve onu kızdırmaya devam ederken onu çekiştirdi.
Dev, tadı ne kadar güzel diye homurdandı. En son bir kadına sahip olmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Kahretsin, son zamanlarda onlara o kadar az ilgi göstermişti ki kırıldığından korkmaya başlamıştı. Ama maçaya sahip olması gerekse bile, onda hiçbir çekingenlik ya da tereddüt yoktu.
Bir Kara Avcı ile yatıyordu. Kim düşünebilirdi ki?
Daha fazla dayanamayarak ondan geri çekildi. Kendisini vücudunun derinliklerine sürmeden önce onu fuayedeki siyah mermer kaplı masaya yaslamak için kalçalarını kaldırdı. Adını haykırdı.
Gülümseyerek, yumuşaklığında teselli arayarak ona doğru hamle yaptı.
Sam, Dev'in teninin sıcak erkeksi kokusunu içine çekmek için yüzünü boynuna gömerken yumruğunu onun saçlarına vurdu. İçinde o kadar çok güç, onu doldurma ve ona dokunma biçiminde o kadar çok beceri vardı ki. Sanki her hamleden olabildiğince zevk almanın her yolunu biliyor gibiydi. Ve ona sahip olabilmek ve duygularının onunkini alt etmemesi... inanılmazdı.
Yüzyıllardır ilk kez insan olduğunu hissetti.
"Daha sert bebeğim," diye mırıldandı kulağına, onu sahip olduğu her şeyle sevmesini istiyordu.
Bu, hayatının en inanılmaz anıydı ve sonunda geldiğinde ona katıldı.
Tamamen bitkin ve doymuş, o hala içindeyken masaya geri yaslandı. Nefesi düzensizdi, o gözlerinin içine bakıp göbek deliğiyle oynarken bacaklarını onun beline doladı. "Bu inanılmazdı."
Şeytani bir sırıtış attı. "Yardım edebildiğime sevindim." Elini göğsünün etrafında gezdirdi, ok ve yay izinin izini sürdü, sonra başparmağıyla sertleşmiş göğüs ucunu fırçalarken hafifçe sıktı.
Elini kaldırdı ve parmak uçlarını kıstırabilmek için dudaklarına götürdü.

Dili parmaklarının arasında gezinirken Dev titredi. Nedenini bilmiyordu ama bu, içinde bir şefkat uyandırdı. Koruyucu ve korkutucu bir şey.
Bu da neydi böyle? Sanki içindeki hayvan ona sahip çıkmak ve yanına yaklaşan herkesi öldürmek istiyor gibiydi. Onu inciten, hatta ona yanlış bakan herkes. Vahşi ve güçlüydü.
Şu anda tüm paranormal güçleri sonuna kadar doluydu. Tüm vücudunun tutuşması ve patlaması gereken gümbür gümbür elektrikten yapılmış gibi hissetti. Kurt Avcıları İçin Seks, onların psişik yeteneklerini her zaman artırdı ve güçlendirdi, ama bu farklıydı.
Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.
Parmak eklemini ısırdı. "Yalan Avcıları hakkında duyduklarım doğru mu?"
"Evet bu doğru. Hepimizin kürek kemiğimizde saklı üçüncü bir gözü var."
Yüksek sesle güldü. "Bu nereden çıktı?"
“Hayal gücümün bağırsakları ve kahkahalarını duyma arzum. Harika bir gülüşün var ve içimde pek bir şey yapmadığına dair bir his var."
Sam güçlükle yutkundu. Haklıydı. Çok nadiren eğlenceli bir şey bulurdu. Hayat zordu ve acı çeken başka bir kişinin yanına her yaklaştığında bu gerçeğin gerçekliğiyle sarsılıyordu. Bazı günler temas kurduğu herkes gibi görünüyordu.
Ama Dev farklıydı. Saçmalıktan kurtarmak zorunda kaldığında bile güzelliği ve mizahı gördü.
Ya da iblis sümüğü.
Bu da onu gülümsetti. "Bütün gece gidip birden fazla orgazm yaşayabileceğinizi kastetmiştim."
Zaten sert olduğunu ve daha fazlasına hazır olduğunu anlayabilmesi için kendini onun içine daha da bastırdı. Ah, evet, hanımefendi. Benim türüm için kesin bir yetenek.”
Kalçalarını ona doladı. "Bana hazır olduğunu mu söylüyorsun?"
Onu dudaklarından hafifçe öptü. "Bebeğim, ikimiz de yürüyemeyecek duruma gelene kadar gitmeye hazırım."
Diliyle meme ucuyla alay ederken nefesini sertçe içine çekti. Ah, kendini çok iyi hissetti. O dili bronzlaşmalıydı. "Seni buna ikna etmek niyetindeyim."
“O zaman maraton başlasın…”
Sonraki birkaç saat içinde, bu sözünü fazlasıyla yerine getirdi. Sam'in kafası yorgunluktan ve endorfinden yüzdü.
Antreden başlayıp alt kat ve merdivenlerden geçtikten sonra, sonunda onun açık sarı ipek çarşaflarına dolanmış yattıkları yatak odasına ulaşmışlardı.
O kadar doygun ve ağrılıydı ki en az bir hafta hareket etmek istemedi.
"Sanırım beni öldürdün."
Dev, mini bir Babybel peyniri parçasının balmumu kabuğunu soyarken güldü - normalde çiftlikte geçmişe dönüşler yaşamadan peynir yiyemeyeceği için onları neden aldığını bilmiyordu, ki bu fena değildi, sadece sinir bozucuydu. o yemek yerken ineklerin mırıltısını dinle. Ama reklamlarda ve mağazada o kadar güzel durmuştu ki dayanamamıştı. Ona ilk lokmayı teklif etti.

Tereddüt etti ama dişlerini geçirince bunun da güvenli olduğunu anladı. Onu yiyebilmesi onu şaşırttı. Dev'le ilgili bir şey vardı... İlk önce o dokunursa, sanki onu temizliyor ve ona saldıracak her türlü korkuyu ortadan kaldırıyor gibiydi.
Kendi küçük Babybel'ini yerken, "Beni her an gönderebilirdin," dedi.
"Doğru. Ama ben de senin kadar kötü ve azgınım."
"Hayır, sen..." Güzel mavi gözlerine şeytani bir ışık geldi. "Sen daha kötüsün."
Gülerek peynirin boğazına takıldı.
Dev, yemek borusunu temizleyebilmesi için hızla ona bir kadeh şarap verdi.
Bunun için üzgünüm.
Sam donup kaldı... bu anın normalliği onu çok etkiledi. Sanki farkındalık onu vücudundan çıkardı ve o da aşağı bakarak onların üzerinde süzülmeye başladı. Dev, karnının üzerinde onun yanında yatarken, çarşaf beline toplanmış halde sırtüstü yatıyordu. İki eski arkadaş gibi rahattılar ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyorlardı.
Ioel'in öldüğü geceden beri bir erkekle böyle ilişki yaşamamıştı.
Keder tüm varlığını sarmıştı. Bunu ona nasıl yapabilirim? Benim için yaptığı onca şeyden sonra başka bir adamın yanında nasıl bu kadar rahat olabilirdim? Bana verdi? Ioel tanıştıkları ilk andan itibaren ona sadıktı. Başka bir kadına hiç bakmamıştı bile. Dahası, onun yerine Sam ile evlenebilmek için nişanlı olduğu kadınla evlenmeyi reddettiğinde neredeyse kendi klanı içinde bir savaşa neden olacaktı.
Ve onu ve çocuklarını korurken ölmüştü.
O gecenin görüntüleri, onun gözlerinin önünde öldüğünü gördüğünde sahip olduğu azıcık akıl sağlığını paramparça ederek içini parçaladı. Bunca yüzyıldan sonra bile onu geri istiyordu.
Hala onunla ilgili her şeyi özlüyordu. Nasıl kokuyordu. Keçe. öptüm…
Aman Tanrım, Ioel…
Nasıl gitmiş olabilir?
Dev, Sam'in kara gözlerindeki dehşete kapılmış bakışı görünce kaşlarını çattı. Sanki bir kabusu yeniden yaşıyor gibiydi. "İyi misin bebeğim?" Ona dokunmak için uzandı.
Anında geri çekildi. Gitmene ihtiyacım var.
"Evet ama-"
"Şimdi!" havladı.
Dev teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "İyi. Ama bana ihtiyacın olursa-"
"Yapmayacağım. Şimdi defol."
Ses tonu onu varlığının özüne kadar rahatsız etti ve ona karşılık vermemek için sahip olduğu her şeyi aldı. İçinde bir şeylerin incindiğini bilmeseydi, yapardı. Ama o kadar soğuk olmayacaktı. Yerdeyken kimseyi tekmelemeye inanmıyordu.
Hayatta anladığı bir şey varsa, o da gizli acıydı. Ruhun o kadar çok acıyan o çekirdek kısmı, kontrolden çıktığında orada olacak kadar şanssız olan herkese saldırmayı biliyordu.

Sanırım sonuçta ben bir ganimet aramasından başka bir şey değildim. Bu düşüncenin onu neden kestiğini bilmiyordu ama kesmişti. Kendini kullanılmış hissetti. Ne kadar tuhaf.
Her neyse. Burada oturup yalvaracak değildi. Onun içinde değildi.
Sam, Dev'in yatağından kaybolmasını izledi. Bir yanı onu arayıp özür dilemek istiyordu. Diğer yanım, Artemis'le pazarlığını yapmak yerine Ioel'in öldüğü geceye dönebilmeyi ve ölü kalmış olmayı diliyordu.
Evet, sevdiklerini öldürenlerden intikamını almıştı. Ama ailesi hâlâ ölmüştü. Ve onlarsız sonsuzluk acımasızdı. Acıları sona ermişti. Onunki sonsuza gitti. Bunun biteceğine dair hiçbir umut yoktu ve onu bir Savaş Köpeği yapan da buydu. Adaletsizliğine duyulan o öfke ve hiddet, sahip olunacak hiçbir şey yokken bir tür teselli için haykırıyordu.
Kimseye güvenme. Kan bile değil.
Sonunda herkesin bir bedeli vardı ve doğru miktarda herkes en sevdiklerine bile ihanet edebilirdi. Sertti ama doğruydu.
Dev, birkaç saatliğine hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Şimdi gerçek iş başladı ve o onun dünyasının bir parçası değildi. Hayatı onun işiydi. Herhangi bir duygusal bağ istemiyordu. Normal olmak ya da diğer insanlar gibi bir şeye sahip olmak istemiyordu.
O bir Köpekti ve onların ruhunu kanattı.
Ön praecipium ve tergo lupi.
Yaş. Fac ut gaudeam.
Bir kaya ve sert bir yer arasında.
Devam etmek. Günümü gün et. Gevşek bir şekilde tercüme edildi, ancak anlamı aynıydı. Köpekler köşeye sıkıştırıldıklarında ölene kadar savaştı. Onlara kimse dokunmadı.
Onlar nihai ölüm makinesiydi. Dünyanın nihai koruyucuları. Ayakta duracak ve savaşacaktı.
Sonsuza dek yalnız. Ölüme.
Ή Τάν Ή Επί Τάς—ya kalkanıyla ya da üzerinde.
Duşa girerken bu sözler içinde yankılandı. Ama aklını başka yöne çevirirken, yeni bir düşmanın ortaya çıktığını gördü. Daha önce karşılaştıkları her şeyden çok daha ölümcül.
Ve bu özellikle onun için gelecekti.
İşler kanlı bir hal almak üzereydi ve o olayın tam merkezinde olacaktı.

Bölüm dört

"Bir problemimiz var."

Çalışma odasındaki şöminenin önündeki deri sandalyesinde oturan Stryker, okuduğu kitaptan başını kaldırıp baktığında en yeni Yüksek General ve ikinci komutanını önünde dikilmiş halde buldu. Askerlerinin uyarı yapılmadan ortaya çıkmasını sevmiyordu. Eğer kızı olmasaydı ve her şeyden çok sevdiği annesine bu kadar benzemeseydi, izinsiz girdiği için onu öldürürdü.

Ona sinirlendi, duygusal patlamasına yanıt vermeden önce sayfayı yavaşça çevirdi. "Benim bir sorunum yok Medea. Bana seninkini söylemek ister misin?

Medea, güzel yüz hatlarını şiddetli bir kaş çatmaya çeviren rahatsız bir ifadeyle ona öfkeyle baktı - ateşli annesiyle paylaştığı başka bir özellik.

"Phrix'in son oyuncağınla patlattığı partinden kaçan iblis mi? Buradan, ayılardan birinin her tarafını patlattığı Sığınağa gitti."

Ağzının bir köşesinin keyifle kıvrılmasını engellemek zorunda kaldı. Ayının iblis bağırsaklarıyla ıslatıldığını görmeyi kaçırmış olması çok kötü. Bu eğlenceli olmalıydı.

"Peki bu beni nasıl ilgilendiriyor?"

"Kara Avcılar artık sadece bir gerçeği bilmekle kalmıyor, aynı zamanda gün ışığında yürüdüğümüze inanıyorlar. Meşhur kedi çantasından kaçtı ve özenle hazırlanmış planlarınıza bir çöplük attı…

Baba."

Ah, şimdi bu gerçekten üzücüydü ve birinin kalbini sökmek istemesine neden oldu.

Medea şanslıydı, onu bu dürtüyü dizginleyecek kadar seviyordu.

şu an için

Stryker, düşmanlarına karşı kaybettikleri avantaja lanet okudu. Gerçekten karşılayamayacakları bir şeydi. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Kulüpte ayıların ve kurtların bu konuda konuştuğunu duyan bir casusum var.

Tebrikler, Peder. Resmen mahvolduk."

Alaycılığını görmezden geldi. "Sığınak'ta bir casusun mu var?" Onun güdüsünden ve becerikliliğinden etkilendi. Davyn'i onun yerine koymasının birçok nedeninden biri de buydu.

Davyn, değiştirilmekle ilgili henüz tek kelime etmemişti. Elbette onunla yaşamaktan başka çaresi yoktu.

Aksi takdirde, Stryker protesto etmeye cüret ettiği için onu öldürürdü. Dürüst olmak gerekirse, Davyn komutanlıktan çıkarıldığı için oldukça rahatlamış görünüyordu. Ama bu ne burada ne de oradaydı.

Medea kollarını göğsünde kavuşturdu. "Düşük mevkilerde çok sayıda arkadaşım var." Ona kesinlikle annesinin çoğunlukla iğneleyici kişiliğinden miras kalan bir bakış attı.

"Aile de."

Ve bariz bir kazı olmasına rağmen bundan daha fazla gurur duyamazdı. Onu terfi ettirmesinin bir başka nedeni de buydu. Davyn'ın aksine, onunla her görüşme yaptığında onun altını ıslatacağı izlenimine kapılmamıştı. "İyi bir kız. Bu casus sana alakalı başka bir şey söyledi mi?
"Acheron'un karısı üç aylık hamile."
Stryker, kaba bir öfke onu ele geçirince tamamen hareketsiz kaldı. Sebeplerden biri kıskançlıktı, saf ve basit. Hiçbirinin yapmadığı ve hatta katılmadığı bir şey yüzünden Stryker ve Daimon arkadaşlarından bu yetenek alınmışken Acheron'un üreyebilmesi adil değildi. . Ama uzanmayı reddettikleri ve yirmi yedi yaşında korkunç bir şekilde öldükleri an, Daimon olmaya geçtikleri an, bu hak sona erdi.
Piç Apollon. Bunun için birçok nedenin yanı sıra Apollon'un kalbini avucunun içine alıp ziyafet çekmek istiyordu.
Öfkesinin ikinci nedeni, ne kadar istese de Acheron'un karısına dokunamamasıydı. Tanrılar, ittifaklar ne kadar berbattı.
Acheron'un annesi, tanrıça Apollymi, onların velinimeti ve Stryker'ın üvey annesiydi. Ama Apollymi için Kara Avcıları sonsuza kadar sakat bırakmanın bir yolu olacaktı. Zayıflamış kraliçelerini - Acheron'un karısını - çıkarın ve kralları onu takip etsin. Hamile kadınlar her zaman kolay bir hedefti ve Acheron onu öyle çok seviyordu ki, onu kaybetmenin üstesinden asla gelemeyecekti. Öyle bir ikiliydi ki karşı koymak zordu.
Ancak Stryker, onu bırakacak kadar kendini korumaya sahipti. Soteria'yı öldürmek, hizmet ettiği tanrıçayı kızdırırdı ve aklı olan hiç kimse Apollymi'yi kızdırmazdı. Atlantis'in yıkım tanrıçası olarak, onu rahatsız eden herkesin bağırsaklarını deşmek gibi iğrenç bir eğilimi vardı.
Stryker bile.
Lanet etmek.
Yine de tamamen kötü değil. Soteria hamile olsaydı, Acheron'un dikkati dağılır ve evden uzaklaşmaya cesaret edemezdi. Karısına ya da bebeğe zarar veremeyecek kadar düşmanlarının, özellikle de Artemis'in peşine düşmesinden endişelenirdi. Acheron'un kız kardeşi ve yeğeninin onları yalnız bıraktığında başına gelenler ve onların ölümüyle ilgili kendi suçluluğu göz önüne alındığında, Atlantisli bu korkuyla yarı etkisiz hale gelecekti...
Stryker bununla çalışabilir.
"Bu sırıtış ne anlama geliyor, Peder?"
"Bu, bir şeyler planladığı anlamına geliyor, canım. Kanlı ve iğrenç bir şey. Tek soru, hedefinin kim olduğu ve tanrılara dua edin, cevap siz değilsiniz.
Zephyra onlara katıldığında Stryker daha geniş gülümsedi. Şüphesiz o gelmiş geçmiş en güzel kadındı. Onu sadece görmek ya da kokusu onu o kadar sertleştirdi ki, elinden gelen tek şey onu çıplak soymamak ve izleyicilerden bağımsız olarak almaktı.
O kadın, akan bir meltem gibi zarif ve yavaş hareket ediyordu. Baştan çıkarıcı. Ve uyarmadan gaddar hale gelmek kadar hızlı. Uzun sarı saçları, ona dokunmak için parmaklarını kaşındırıyordu. Ona sarılmak için Medea'nın yanında durdu ve onları birlikte görmek kalbinin atmasına neden

oldu. Kızları. Anne ve kızdan çok kız kardeş gibi görünüyorlardı ve evrende onun için bir anlam ifade eden tek şey onlardı.
Oğlu hariç.
Urian'ın ondan ne kadar ve neden nefret ettiğini düşünmemeye çalışırken acı, mutluluğunu paramparça etti.
Ama bunun odak noktası bu değildi. Oğlunun değiştiremeyeceği bir şeye duyduğu nefretten çok daha acil meseleleri vardı. "Kara Avcılar artık yeni elde ettiğimiz güçlerimizin kesinlikle farkındalar."
Zephyra, sandalyesinin önünde durmak için Medea'dan uzaklaşırken öfkeyle homurdandı.
“Bu, planlarımıza bir engel koyuyor. Şimdi takviye yapacaklar. Çürümüş piç kurusu.”
Medea alay etti. "Koruyucuları zavallı insanlar. Ne zamandan beri sığırlarla ilgileniyoruz? Onlarla ziyafet çekelim ve Avcıları onlar uyurken katledelim diyorum.”
Ah, onun kana susamış, savaşçı ruhu onu gururlandırmıştı.
Ama Zephyra başını salladı. Stryker'ın bildiği dersin aynısını biliyordu.
"Kendini beğenmiş olma çocuğum. Hayatta kalma modunda bir insanı asla hafife almayın. Köşeye sıkıştırıldıklarında oldukça becerikli olabilirler. Her şeyi yapabilir.”
Stryker aynı fikirde. "Önemli olan onlara henüz saldırmamak. Hemen arıyor olacaklar.
Tahmin yürütmelerini sağlayın ve sonunda korumalarını düşürürler. Gergin kalmaları onlar için çok yorucu. Hâlâ ordumuzu dönüştürme sürecinde olduğumuz gerçeğinden bahsetmiyorum bile.”
Becerikli ve son derece sinir bozucu yaratıklardan bahsetmişken, insanlarını gün ışığında yürütebilmek için kullanmak zorunda oldukları iblisler artık onlardan saklanıyordu.
Korkak piçler. Neden öylece uzanıp onlar için ölmüyorlardı? Zaten iblislerin yaşayacak bir şeyleri yokmuş gibi. İğrençtiler ve dünyada hiçbir işe yaramıyorlardı. O ve halkı, çirkin herifler artık aynada kendilerine bakmak zorunda kalmasınlar diye onları katlederek onlara bir iyilik yapıyorlardı.
Stryker dikkatini tekrar kızına çevirdi. "Sayılarımız güçlendiğinde, biz..."
Kadının daha önceki sözleri aklından tekrar geçerken ve bu, beyninde bir şeyleri sarsarken durakladı. "Medea... Kurt Avcıları bizi nereden biliyor? İblis patlamadan önce konuştu mu?”
"HAYIR. Orada, onun sümüksü kalıntılarına dokunabilen ve ne olduğunu görebilen bir Kara Avcı olduğu söylendi."
"Gerçekten mi?" Şimdi bu ilginçti. Zihni yüksek vitese geçerken Stryker sessiz kaldı.
Psikometriye sahip bir Avcı... Bu son derece nadir bir yetenekti. O kadar enderdi ki, daha önce onunla bir Kara Avcı olduğunu hiç duymamıştı. Oh, bu kılık değiştirmiş bir lütuf olabilir ve sonra bazıları. "Güçleri ne kadar derine gidiyor?"
"Bilmiyorum. Neden?"

Zephyra'nın bakışlarıyla buluştu. Medea gibi, ona kaşlarını çatıyordu. "Ona ihtiyacımız var."
Phyra'nın gözleri öfkeli bir şüpheyle karardı. "Ona tam olarak ne için ihtiyacın var?"
Onu gücendirmeden önce bir kahkahayı ısırdı ve bu yüzden ona saldırdı. Karısı her zaman kıskançtı. Onun söz konusu olduğu yerde onun herhangi bir endişesi olduğundan değil. Tüm evrende onun gözünde ona eşit olan başka bir kadın yoktu. “Birine veya eşyalarına dokunup sırları ortaya çıkarabiliyorsa, bize Apollon'u nasıl yakalayacağımızı söyleme yeteneğine de sahip olabilir. Ya da daha iyisi, lanetimizi bozmanın ve insanlarımızı kurtarmanın bir yolunu bulun."
Gözlerindeki yeni ışık ona sadece anladığını değil aynı zamanda kabul ettiğini de söylüyordu. "Elimizden gelenin en iyisini yapacağım."
Stryker başını salladı. Eğer şüphelendiği şey doğruysa... sadece tüm Kara Avcıları değil, ırkının babasını da öldürebilirlerdi.
O zaman dünya onların olacaktı ve hiçbir şey onları durduramazdı.
Sonunda, Apollo'nun kanını akıttığı gibi, Apollo'nun da kanını akıtacaktı.
Ve tüm Kara Avcılar ölecekti.
Ξίφει τον Δεσμόν Έλυσε. Kılıçla düğümü çözecekti. Ve Apollite'ler ve Daimon'lar tüm alt türlerin -ki bu herkesti- hükümdarları olarak yerlerini alacaklardı.
Bekleyemedi.

Beşinci Bölüm

Sam bilgisayarının başına otururken esnemesini bastırdı. Aklına gelen her Dark-Hunter ve Squire mesaj panosuna, loop'a, Twitter'a, MySpace'e ve Facebook hesabına notlar göndermişti. Yüzeyde rol yapma oyunları gibi görünen, ancak gerçekte insanları göz önünde saklanan siteler bile. Saatlerdir mesaj atıyor ve mesaj bırakıyor, kardeşlerini ve çalışanlarını neyin demlendiği konusunda uyarıyordu.

Daimonlar onlar için gelecekti. Ve sinirlendiler.

Bir yandan, öfkelerini anlayabiliyordu. Daimonlar, tanrı Apollon tarafından yaratılmış bir süper insan ırkı olan Apollites olarak doğdu. Sonra, Apollon'un insan metresi ve oğlunun ölüm emrini veren kıskanç kraliçelerinin eylemleri yüzünden, Apollo tarafından yirmi yedi yaşında korkunç bir şekilde ölmeleri için lanetlenmişlerdi - metresi kraliçeyle aynı yaştaydı. onu öldürdü. Yaşamak için tek umutları

o tarihi geçtikten sonra insan ruhlarını bedenlerine çekmeye başlayacaktı ama bununla ilgili sorun, ruhların onların içinde yaşaması gerekmiyordu. Bir Daimon ruhu alır almaz solmaya ve ölmeye başladı ve eğer bir Karanlık Avcı ruh sona ermeden önce bir Daimon bulup öldürmezse, varlığı sona erecekti. Sonsuza kadar.

Ama öte yandan, Daimonların tüm ailesini katletmesini izleyen Sam, onların yeryüzünden tamamen silinmesini istedi. İnsan hayatını hiçe sayan iğrenç hayvanlardı ve bu yüzden tamamen yok edilmeyi hak ediyorlardı. Ve eğer kendi elleriyle olsaydı, o zaman çok daha iyiydi.

"Savaş istiyorsun, Stryker... Sana bir savaş vermeye hazırım."

Sadece güneş batana kadar değil. Kara Avcılar ve Daimonlar üzerindeki bu kısıtlama için tanrılara lanet olsun. Sonraki birkaç saat boyunca, beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Sam, panjurlarının çıtalarından sızan minik ışınları görünce dişlerini gıcırdattı.

Odanın diğer tarafında, onların ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Şimdilik. Ancak iyi yerleştirilmiş bir tuğla veya beyzbol topu ve bu tehlikeli ışınlar, onun için en büyük tehdidi oluşturabilir. Derisine dokunsalardı, B sınıfı bir film vampiri gibi yanardı.

Bunu düşünmek istemiyordu, saatine baktı ve içini çekti. Öğleden hemen sonraydı. Uyku vakti çoktan geçmiş.

Düşünemeyecek kadar yorgunsan Daimonları öldüremezsin. Yatağa git Sam. Hava kararana kadar yapabileceğin başka bir şey yok.

Bundan nefret ediyordu. Geri çekilmek ona göre değildi. Bir asker olarak akıl hocası bunu ona aşılamıştı. Amazonlar geri adım atmaz. Bazen isteyebilirsiniz. Bazen yapmalısın. Ama Amazonlar asla geri adım atmadı. Güneş ışığı hariç.

Sinirli bir şekilde tavana baktı. "Biliyorsun, Apollo, eğer insanlığı güvende tutmamızı isteseydin, bizi de gün ışığından mahrum bırakmamalıydın." O zaman avantaj, lanetli ırkıyla değil, onlarla olur.

Neden nefesini boşa harcıyorsun? Yunan tanrısı onu duysa bile umursamadı. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Tanrıların, insanların şikayetlerini dinlemekten daha önemli işleri vardı.
Yine de bunu söylediği için kendini daha iyi hissetti.
Bir bardak suya uzandı ve onu evinin üçüncü katındaki yatak odasına götürecek olan merdivenlere yöneldi. New Orleans'ta yaşamanın gerçekten nefret ettiği tek şey, üst kattaki bir yatak odasından çok daha güvenli olan bir bodrum katının olmamasıydı. Ne yazık ki, buradaki deniz seviyesi, bir bodrum katını sürekli sular altında bırakacak kadar yüksekti. Yalnız yaşadığı için, bir yangın ya da kasırga çıkarsa onun insafına kalacaktı.
Bu nedenle Kara Avcıların çoğunun, gün boyunca evlerinde kişisel sekreteri ve vasisi olarak kalan bir insan Efendisi vardı.
Sam yapmadı.
Dev'in seninle kalmasına izin vermeliydin.
Bu, birden fazla yönden bir hata olurdu. Ayrıca kalkanının - her ne ise - o uyurken aynı şekilde durup durmayacağını da bilmiyordu. Karanlık Avcı olduğu andan itibaren, uyurken kimsenin yanına yaklaşmasına izin veremezdi. Bilincini kaybettiğinde, onları engellemenin hiçbir yolu yoktu. Rüyaları onların düşüncelerine karışmıştı ve onların yaptığı her şeyi görerek ve duyarak huzursuz bir gün geçirecekti.
Bir keresinde evcil bir köpeğe, sonra da bir kediye sahip olmayı denemişti ama düşünceleri insanlardan bile tuhaftı. Böylece sonsuz yalnızlığa sürgün edildi. Önemli olduğundan değil. Bunca yüzyıldan sonra buna alışmıştı.
En azından kendine söylediği buydu.
Tekrar esneyerek odasına girdi ve bornozunu düşürdü. Birkaç saat uyku ve o yeni gibi olacak.
Ve solucan yemeyi düşünen o kahrolası kuş, bugün uyurken kıçını yine pencere pervazına park ederse, odasına güneş ışığı dolsa bile onu vuracaktı.

* * *

Dev irkilerek uyandı. Kalbi küt küt atarken, gelişmiş işitme duyusunu dikkatle dinlemek ve onu neyin uyandırdığını görmek için kullandı. Koridorun sonundaki odasından Aimee'nin hafif horlamasını duydu. Gündüz çalışan ekibin normal ev aktivitesi…

Sıradışı bir şey yok. Sıradan bir gün daha.
Sonunda zihinsel olarak orospu tokadı almasıyla sona eren inanılmaz bir sabahtan sonra.
Bunu düşünmek istemiyordu, saate bakmak için döndü. Öğleden sonra ikiyi biraz geçmişti
Küfür etti. Sadece üç saat uyumuştu.
Yatağına geri dön.
Yuvarlandı ve gözlerini kapattı. Ama ne kadar denerse denesin, tekrar uyumayı başaramadı. Daha da kötüsü, belli bir Amazon hüsranının kokusu peşini bırakmıyordu.

"Benim neyim var?"
Sam, onunla işinin bittiğini açıkça belirtmişti. Oyuncağı çekmeceye geri itilmişti ve onu bir daha görmek istemiyordu. Yine de onun düşüncesini kafasından atamıyordu.
Durumu ağırlaştırıyor. Sinir bozucu. Sınırlandırılmış.
Ve cehennem kadar seksi.
Onu asla çıplak hayal edemezdim... Asla evine gitmedim ve hayatımın en güzel sabahını onunla geçirmedim.
Bu, nefes almamayı istemek gibiydi. Bir erkeğin bazı şeyleri otomatik olarak yaptığı ve onun gibi bir kadın ona tam bir sabah çılgın seks teklif ettiğinde, onu kabul etti.
Hıçkıra hıçkıra başının altından yastığı çıkardı ve yüzüne koydu. Uykuya geri dön.
Siktir et, kendini boğ.
En azından o zaman sefaletinden kurtulacaktı.
Ama işe yaramazdı. İkisini de yapamadı. Ayaktaydı. Tamamen uyanık. Onun horozu da öyleydi.…
Lanet olsun. Günün ve gecenin geri kalanında herkes gibi huysuz olurdu.
Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Vücudu geri çekilmeyi reddediyordu.
Hâlâ yaşadığı inanılmaz seksten, güçlerine yüklenişten ve bütün sabah yaptıklarını tekrarlamak için duyduğu doymak bilmez arzudan tınlıyordu. İlk seferinde uyuyabildiği için şanslıydı.
Şimdi …
Kullanışsız.
Tiksinti içinde kalktı ve giyinmek ve beynine biraz akıl sağlığı getirmeye çalışmak için banyoya gitti.
Ne zaman aklı başında oldun?
Peki, bu vardı.…
Duş almak, tıraş olmak ve giyinmek uzun sürmedi. Mutfakta önceki geceden Remi hakkında şikayet eden özdeş kardeşi Quinn'i bulmak için aşağı indi.
Tanıdık bir sesti ve kendisinin de bir iki kez söylediği bir söylentiydi.
Dev ona orantısız bir şekilde sırıttı. "Biliyor musun, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa onu uyurken yatırabilirim."
Quinn gülerek kollarındaki tabakları lavabonun yanına koydu. Beni kışkırtma. Kendim de aynı düşünceye sahip olmadığımdan değil. Değersiz piç.”
Dev lavabonun yanında durdu. "Ne yaptı?"
"Dün geceki evrak işlerini yine alt üst ettim." Quinn gırtlağından alçak sesle homurdandı.
“Bunca yıldan sonra nasıl bir sicil makbuzu okuyamaz? Tanrılara yemin ederim…
Annem görseydi felç geçirirdi.”
Bu sözler aralarında asılı kalırken ikisi de sustular ve annelerinin bir daha hiçbir şeye sinirlenemeyeceği gerçeğiyle yüzleştiler.

Gah, bu acı ne zaman bu kadar acıtmayı bırakacaktı? Ailesini korumadığı için duyduğu suçluluk duygusundan sonra ikinci sıradaydı. Çekişte daha hızlı olsaydı, annesinin hayatını kurtarabilirdi.
Dev, bu işe yaramaz pişmanlığı bir kenara iterek, elinde tuttuğu miğferin çene kayışını kıvırdı. "Bırak Aimee halletsin. Zaten bu konuda bizden daha iyi."
"Bunu söylediğini ona söyleyeceğim."
Muhtemelen Quinn de öyle yapardı ve Aimee, diğerlerinden daha fazla iş anlayışına sahip olması dışında Dev bununla hiçbir şey kastetmese de çok gücenirdi. Kadınlar.
Hep bir hiç için kızıyorlardı.
Tıpkı Sam'in onu iyi bir sebep olmadan yatağından atması gibi. Onu sinirlendiren ne söylediğini yalnızca tanrılar bilirdi.
Quinn kirli tabakları bulaşık makinesine koymadan önce durulamaya başladı. "Peki uyanıkken ne yapıyorsun? Normalde akşam yemeğine kadar kalkmazsın."
"Uyuyamadım."
Quinn başıboş bir tutam kıvırcık sarı saçı geriye atmak için koluyla alnını sildi. "Bu gece izinlisin, değil mi?"
"Evet."
Ağabeyi anlayışla uzun bir nefes verdi. "Dostum, sen olmak berbat."
Lavabodan çıkıp kulübe açılan kapıya doğru yönelirken Dev alaycılığı hakkında yorum yapmadı. Ağabeyi Alain, neredeyse boş olan yerin barını yönetiyordu. Arkada bilardo oynayan ve kulübün önündeki masalarda yemek yiyen çok az sayıda insan vardı.
Alain onu görünce duraksadı. "Ne yapıyorsun?"
Gececi olmanın dezavantajı buydu. Gün batımından önce yükselirse, ailesi onu bu konuda hırpalardı. "Kıyamet geliyor. Bunun için uyanık olmam gerektiğini düşündüm."
Alain homurdandı. "Biliyorsun, çoğu insan için bu bir şaka olurdu. Ama buralarda..."
Bir anlamı vardı. Dev muhtemelen böyle olası bir senaryo hakkında dalga geçmemeli. "Pek meşgul değilsin ha?"
"Öğle yemeği kalabalığını kaçırdın. Aslında eli kısaydık."
"Neden yardım çağırmadın?"
Alain kayıtsızca omuz silkti. "İblis karmaşasıyla uğraşmak için çok geç kaldınız.
Hepinizi rahatsız etmek istemedim. Çok fazla trajedi olmadan hallettik."
Turistlerden hiçbirini yemedin, değil mi?
Alain homurdandı. "Hayır, ama Aimee muhtemelen burada olsaydı olurdu."
Dev, insanlar zor durumdayken kız kardeşinin ne kadar huysuz olabileceğini düşünürken gülümsedi. Aimee kesinlikle onun anlarını yaşadı. "O halde uyumasına izin vermen iyi bir şey."
"Kesinlikle." Alain, Dev'in elindeki motosiklet kaskına baktı. "Sürüyor musun?"

"HAYIR. Ayaktayım."
Alain son derece rahatsız bir ses çıkardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."
"Evet." Dev miğferini koltuğunun altına aldı. “Huzursuz hissetmek. Kenarı kaldırabileceğini düşündüm.
Alain ona pis bir şekilde sırıttı. "Harekete geçebilecek başka bir şey biliyorum."
Dev homurdandı. "Evet, şey, ben de bir süredir bunların hiçbirini yaşamadım." Sabahı nerede geçirdiğini kardeşine bile söylemeyecekti. Bunu ne kadar az insan bilirse, o kadar iyi durumda olurdu.
"Buraya gelen hatunları eskisi gibi hırpalamadığını fark ettim. İyi misin?
"Henüz ölü değil." Ama burada durup sahip olamayacağı bir şeyin özlemini çekmektense keşke öyle olsaydı.
Dev başını kardeşine doğru eğdi. "Biraz sonra görüşürüz." Başka bir şey söylemeden arka kapıdan çıkıp motosikletlerini sakladıkları yere gitti.
Onunki şık bir 2007 siyah, gümüş ve kırmızı Suzuki GSX-R 600'dü. Son derece hızlı, tehlikeli ve kıvrımlı...
Tıpkı kadınlarını tercih ettiği gibi.
Ama gerçek şu ki, Gixxer gerçekten binmek istediği şey değildi. Dünyanın sahibiymiş gibi yürüyen uzun boylu ve sarışın birini tercih ederdi.
Oraya gitme, Ayı.
Keşke düşüncelerini bu kadar kolay durdurabilseydi. Kahretsin, Sam'in nesi vardı ki başka hiçbir şeye odaklanamıyordu? Bisikletini çalıştırdı, ardından ısınırken kaskını taktı. Adrenalin pompalayarak, onu otoparktan çıkardı ve aklında gerçek bir hedef olmadan sokağa yöneldi. Bir süre insanlardan ve hayvanlardan uzak durması gerekiyordu.
I-10'dan saatte yüz milin üzerinde bir hızla indi - bir insan için intihar hızı. Bir şekil değiştirici için de pek akıllı sayılmazdı. Ve sonunda, ruh halini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Hala diken üstündeymiş gibi hissediyordu.
Bir saat sonra kendini St. Charles Caddesi'nde buldu. New Orleans'taki en güzel evlerden bazıları buradaydı ama onu bu sokağa çeken özellikle buydu. Onun siyah ferforje kapısının dışında çılgın bir iz sürücü gibi olduğunu bilse Sam muhtemelen onu öldürürdü. Bunun ürkütücü olduğunu kabul eden ilk kişi o olurdu. Kimsenin ona bunu yapmasından kesinlikle hoşlanmazdı.
Yine de burada, son aşkına bir göz atmayı umarak aşık bir genç gibi oturdu.
Cidden yardıma ihtiyacım var.
Belki Grace Alexander onu müşteri listesine sığdırabilirdi. Doğaüstü kalabalığa hitap eden bir psikologdu - kesinlikle ona yardım edebilirdi.
Ayı, senin için bir yardım yok. Sen acıklısın. Seni yatağından atan bir kadının peşinden koşmak...
Bunu tartışacak değildi.
Dev, eve gitmeye niyetlenerek miğferindeki kalkanı kapattı. Ancak gaz pedalına uzandığında, omurgasından aşağı garip bir his geçti.
Daimonlar.

Bu duyguda yanılma yoktu. Sıcak ve yakıcıydı. Bisikleti kapatarak sehpayı bıraktı ve dikkatle dinledi. Sam'i daha iyi tanısaydı, onu kontrol etmek için evine girerdi. Ama bunun için teşekkür edeceği kadar, onu bıçaklaması da muhtemeldi.
Aptal oluyorsun. Burada hiçbir şey yok.
Zavallı bilinçaltı, onun evine tekrar davet edilmek için bir bahane arıyor.
Yine de bu duyguyu üzerinden atamadı.
Kendi aptallığına iç geçirerek bisikletini çalıştırdı ve soyundu.

* * *

Sam aşina olmadığı bir anılar pusunun içinden geçti. Düzinelerce sarışın çocuk ve yetişkin. Gülüyorlardı, oynuyorlardı…

Ölme. Berbattı. Gençliklerinin doruğundaki erkekler ve kadınlar çürüyüp toza dönüşüyorlardı. Vücutları yaşlanıp parçalanırken acı içinde çığlıklar atıyorlardı.
Rüya görüyordu, biliyordu…
Neden Apollites ve Daimons görüyorum? Daha da kötüsü, korkmuş ve tüm dünyaya kızgındı. İntikam onu kendi ailesini düşündüğü zamanki kadar derinden yakıyordu. Kanı o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu. Öfke, varlığının her parçasını kaplamıştı.
Uyanmak! bilinçaltı, kendisine yakın birinin duygularını kanalize ettiğini anlayınca haykırdı.
Çok yakın.
Neden hareket edemiyorum? Gözlerini açtığında kendini yatağında parıldayan altın bir ağın altında hapsolmuş halde buldu. Bu ne saçmalık?
Yatağının sağ tarafında duran, ona alaycı bir yüz buruşturma ile bakan muhteşem sarışın bir adam vardı. "Dövüşme, Kara Avcı. Yapabileceğin hiçbir şey yok.”
Ah, şimdi bu bir yılana vurmamasını söylemek gibiydi. Sahip olduğu her şeyle itti.
Hiçbir şey olmadı.
Onunla konuşan Daimon erkeği güldü. "Sana savaşamazsın dedim. Güçlerin diktyona karşı işe yaramayacak.”
Sam, onu örten ağı tanımlayınca irkildi. Artemis'in silahıydı ve haklıydı. Onu güçsüz kıldı. Sadece bir tanrı savaşabilir ya da hakimiyetini bozabilir.
Ve o zaman bile kolay olmayacaktı.
Yatağının diğer tarafında oturan bir kadına baktı. "Sophie, geçidi aç."
Sam elini filenin altından çıkardı. Uyumadan önce her zaman yastığının altına koyduğu bıçağa bir ulaşabilseydi...
Ve tüm bu süre boyunca, anıları ve duyguları, yönünü şaşırtan ve kafa karıştıran bir gaddarlıkla ona aktı. Ama en azından onlara ve kelimelerle nasıl saldırılacağına dair bir fikir verdi.
Sam, adamın bakışlarıyla buluştu. "Haklısın Karos. Sophie seni en iyi arkadaşınla aldatıyor… onun adı ne? Jarrett mı? Gerçekten söylediği gibi kız

kardeşinin yanına gitmiyor. Sana doğru geliyor tatlım ve her dakikasından zevk alıyor. Senin acınası bir Daimon israfı olduğunu düşünüyor.”
Kafası kadına takıldı. "Ne?"
Sophie'nin güzel yüz hatları soldu. "Bu doğru değil. Yalan söylüyor."
"Saçmalık!"
"Yemin ederim Karos. Yanına gitmedim.”
Sam homurdandı. "Zaten son altı saatte değil. Ama dün gece… kesinlikle açıktı ya da kıyafetten bahsediyorsan kapalıydı.
Dudağını karısına doğru kıvırdı. "İkinizin bir şeyler çevirdiğini biliyordum. Seni yalancı sürtük.” Yatağın etrafında döndü ve yüzüne sert bir tokat attı.
Etkileyici bir saman makinesiyle geri döndü.
Dövüşürken Sam, bıçağı eline almak için telekinezisini kullanabilecek kadar elini serbest bıraktı. Ağı kesmeye çalıştı ama büyük sürpriz işe yaramadı. Aniden bıçak elinden fırladı.
Küfürler savuran Sam, gölgelerin arasında duran başka bir Daimon'u -genç bir kadın- bulmaya çalıştı.
Daimon, Sam'in bıçağını tutarken ona şakladı. "İyi deneme ama işe yaramayacak." Savaşçılara baktı. "Eğer ikiniz de durmazsanız, ikinizin de omurgasını sökeceğim. Portalı açın ve daha fazla çatışmaya neden olmadan bu çöpü Stryker'a götürelim."
Stryker. Sam, onu iblisin anılarından hatırladı. Tanrım, onu Daimon merkezine götürmeyi planlıyorlardı.
Onu orada öldürürlerdi. Onun içini boşaltmak dışında neden kendi alanlarında bir Kara Avcı istesinler ki?
Ben onların eğlencesi olacağım.
Fileye karşı savaşırken panik başladı. Odasının köşesinde parıldayan yeşil bir sis belirdi. İçinden geçebilecekleri kadar büyük olana kadar büyüdü.
Adam Sam'i yataktan çekmeye gelirken önce Sophie girdi.
Sam sarsıldı ve olabildiğince sert mücadele etti ama işe yaramadı. Ağ hareket etmesine izin vermiyordu. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kucağına aldı ve kollarının arasına aldı.
Ben öleceğim.
Sahip olduğu her şeyle bunu biliyordu. Kimse ona ne olduğunu asla bilemeyecekti. Daimonlar onu kendi krallıklarına alacak ve hayatını sonlandırmadan önce ona kim bilir ne yapacaklardı.
Yani hayatım böyle sona eriyor. Onlardan alabildiğim kadarını alarak savaşırken değil. Kahramanca bir fedakarlık eyleminde değil. Düşmanlarının kollarında mezara götürülecekti.

Altıncı Bölüm

Güvenecek başka silahı olmayan Sam, Daimon onu portaldan geçirmeden hemen önce dişlerini Daimon'un koluna sapladı.
Küfür ederek onu düşürdü.
Yere sert bir şekilde vurdu ama şans eseri kolunu ve vücudunun bir kısmını ağdan kurtardı. Altından çıkmak için hareket etti. Daimon toparlandı ve onu yakaladı, ardından ağı tekrar üzerinden attı.
Ah! Dövüşmeye çalıştı ama o lanet olası ağ bunu imkansız hale getirdi.
Onu sırtüstü çevirdi, dişlerini ona gösterdi, sonra göğsünün ortasına bir hançer sapladı - bunu ancak insanüstü güçlere sahip bir Daimon yapabilirdi. İnsan ya da Daimon olsaydı, bu onu anında öldürürdü.
Olduğu gibi, deli gibi yanıyordu. Ve eğer aptalın bir beyni olsaydı, onu kalbinde bırakmış olsaydı bunun da onu öldürebileceğini bilirdi. Ama şansına, eğitimi kesinlikle eksikti ve kanamasına izin vermek için onu kurtardı.
Onu öldürmeyecek bir şey. Bu onu kızdırır.
"Acıyor, değil mi?" diye hırladı. "Bu şekilde kaç tane insanımı öldürüyorsun?"
"Görünüşe göre bir tanesini kaçırmışım," diye sıktığı dişlerinin arasından acıyla mücadele ederken gıcırdadı. "Ama bir daha o hatayı yapmayacağım."
O güldü.
Sonra onun üzerinden uçarak geçti, kafa üstü duvara.
Tamamen sersemlemiş halde, Dev'in ağı vücudundan çekip Daimon'u örtmek için fırlatmasını izledi. Ağı kullanarak Daimon'u döndürdü ve yatağının diğer tarafındaki duvara uçmasına izin verdi. Daimon o kadar sert vurdu ki sıvanın içinden geçti ve karışık bir yığın halinde yarısı onun yatak odasına, yarısı da koridora indi.
Ayının gücü vardı. Bunu inkar eden yoktu.
Sam, göğsünden hâlâ akan kanın üzerine kaymak için kendini yukarı itti. Daimon'un düşürdüğü hançeri aldı ve piçin üzerine gitti.
Ne yazık ki, duvardan yuvarlanması fileyi vücudunun büyük bir kısmından fırlatmış ve ayağa kalkmasına olanak tanımıştı. Saldırmak için ayağa kalktı.
"Kıpırda, Ayı," diye homurdandı.
Dev'in itaat edecek vakti yoktu ki bir hançer yanağının yanından vızıldayarak geçti ve bıyıklarını kestiğine yemin etti. Daimon'un göğsüne gömüldü.
Daimon son bir faul lanetiyle patlayarak bir altın tozu yağmuruna dönüştü ve ayaklarının etrafına sardığı ağı yere düşmek üzere bıraktı.
Dönen Dev, bakışlarını kadınların içinde kaybolduğu portala dikti. Açık olduğu sürece, Daimonlar geri dönüp şimdi yatağına yığılmış olan Sam'i yakalayabilirdi.
Deli gibi kanıyordu ve yarasının ıstırabından nefes nefeseydi. Bu manzara, kalbini söküp ona yedirebilmek için Daimon'u yeniden canlandırmak istemesine neden oldu.

Ama önce onu buradan çıkarması gerekiyordu.
Hiç düşünmeden onu kollarının arasına aldı, Daimonların ağı geri almasını engellemek için yerden ağı aldı ve güçlerini kullanarak onu, doktorun kanamayı durdurmasına yardım edebileceğini umduğu Sanctuary'deki Carson'ın muayene odasına ışınladı.
Sam kendini hastane gibi görünen penceresiz bir odada bulduğunda tamamen şaşırmıştı. Yatak için bir sedye ve cerrahi aletlerin ve ilaçların konulduğu cam ve metal dolaplar vardı. Ayı, güçlerini onu ışınlamak için kullanmış olmalı.
Onu evinden çıkarmadan önce küçük bir uyarı iyi olurdu. Olduğu gibi, hasta olmak üzereymiş gibi hissetmesine neden oldu. Gerçekten. Ayı, son yemeğini yemediği için şanslıydı.
O itiraz etmeye fırsat bulamadan Dev, Carson adında birine seslenirken onu yatağa yatırdı. Teni çarşaflara değdiği an, diğer insanların duyguları onu delip geçti. Birisi bu yatakta ölmüştü... yakın zamanda. Umutsuzca hayatta kalmaya çalışırken onun paniğini ve o savaşı kaybettiğinde eşinin gözyaşlarını hissedebiliyordu.
Bir başkası hastayken bir başkası ağır yaralanmıştı… ayı yavrularından biri.
Düzinelerce görüntü ve duygu ona çarptı ve yaralandı, buna karşı hiçbir savunması yoktu. Kafası patlayacakmış gibi hissediyordu. Nefes alamıyordu.
Düşünemedim.
Kaçamadı.
Bana yardım et!
Sam çığlık atmaya başlayınca Dev yüzünü buruşturdu. Titrediği ve sallandığı cenin bir topa kıvrıldı. Sanki işkence görüyor gibiydi.
Ne yapmalıyım?
Carson aniden yanındaki odaya girdi, sonra bir adım geri çekildi, onun histerik durumunu anlayınca gözleri kocaman açıldı. Dev daha önce Kızılderili şekil değiştiriciyi rahatsız eden bir şey görmemişti ama Carson bu konuda kesinlikle temkinliydi. "Neler oluyor?"
Dev ellerini kaldırdı. "Yaralıydı... Neden çığlık attığını bilmiyorum." Bir kere buna neden olacak hiçbir şey yapmamıştı.
Sonra onun güçlerini hatırladı...
Bok.
Dev onu kaldırdı ve kendine yakın tutarak yataktan olabildiğince uzaklaştırdı.
Onu sakinleştirmek için kulağına, "Şşt, Sam," diye fısıldadı. Seni yakaladım. Unuttuğum için çok üzgünüm.”
Duygular onu zayıf bırakacak kadar hızlı uçup giderken Sam gerilmişti. Bir an mutlak bir ıstırap içindeydi.
Gelecek …
Toplam barış. Hiçbir şeyin araya girmediği duyusal bir derin kozanın içinde olmak gibiydi. Hiçbir düşünce yoktu. Hissiyatsız. Sadece o ve kafasının içinde yalnızdı. Şaşırmış bir şekilde, yakışıklı kaşlarını kırıştırarak onu endişeyle izleyen Dev'e baktı.

"İyi misin?"
Yavaşça başını salladı, hâlâ duyularına yapılan saldırının geri dönmesini bekliyordu. Ama olmadı.
Dev'in sahip olduğu her neyse, hala tutuyordu. Tanrılara şükür. Alnını sağ yanağına dayadı ve sol yanağını eliyle kavradı, sessizlik için o kadar minnettardı ki ağlayabiliyordu.
Carson ona ihtiyatla yaklaştı. Uzun siyah saçları, sırtından aşağı dökülen bir örgü halinde toplanmıştı. Son derece yakışıklıydı, yüz hatları keskindi ve onlarda bir şey ona bir kuşu hatırlatıyordu. Ona dokunmak için elini uzattı.
Sam sindi ve Dev'in etrafına sıkıca sarıldı. "Yapma."
Yüz hatları gücendi, Carson kısa sürdü. "Kusura bakmayın?"
"Bana dokunamazsın. Aramızda bir kanal açacak ve seninle ilgili her şeyi göreceğim ve her şeyi kastediyorum. Bana herhangi bir aletle dokunursan, onu kullandığın herkes hakkında bir şeyler öğrenirim. Alınma ama seninle o kadar samimi olmak istemiyorum."
Carson teslim olur gibi ellerini kaldırırken alçak bir ıslık çaldı. "Alınan suç yok. Ben de seninle o kadar samimi olmak istemiyorum. Bir saniye önce delirmiş olmana şaşmamalı.
Hiçbir fikri yoktu.
Dev, ağırlığını değiştirirken alay etti. "Evet ve şu anda benden ne aldığını bilmek istemiyorum. Sadece düşünceden utanıyorum.
Sam onun bakışlarıyla buluştu. "İkimiz de senin ne kadar sapık olduğunu biliyoruz."
Aslında kızardı, bu da onun aklından ne geçtiğini merak etmesine neden oldu.
Utancını hafifletmeye karar vererek burnunu kırıştırdı. "Sakin ol Grizzly Adams.
Hala senden hiçbir şey alamıyorum."
Carson güldü. "Lanet olsun Dev. Remi haklı. Kafanın içinde hiçbir şey olmuyor."
Dev ona kötü bir bakış attı. "Onu tuttuğuma sevinsen iyi olur Birdman, yoksa sen ve ben şu anda etrafta dolaşıyor olurduk."
Carson, dikkatini tekrar Sam'e verirken onu görmezden geldi. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"
"Kalbimdeki açık delik ve bunun neden olduğu acı dışında, garip bir şekilde iyiyim."
Dev ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Peki bu konuda ne yapacağız doktor? Düzeltmek için bir şeye sahip olmalısın."
Sam başını salladı. "Beni öldürmeyecek. Beni eve götür ve ben-"
Hayır, diye sözünü bitiremeden Dev onun sözünü kesti. "Eve gidemezsin. Daimonlar açtıkları delikten geri gelebilirler veya orada sizi bekliyor olabilirler ve siz onlarla savaşacak durumda değilsiniz. Başlangıç olarak neden onları evinize davet ettiniz? Ne düşünüyordun?"
Suçlayıcı ses tonu onu ciddi şekilde rahatsız etti. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun? Onları içeri davet etmedim.

BENCE…"
Bu düşüncenin gerçekliği içlerinden aynı anda geçerken ikisi de sustu. Daimonlar özel bir konuta davetsiz giremezdi - bu, Apollo'nun insanları onlardan korumak için tasarlanmış lanetinin bir parçasıydı. Bir yer kamu malıysa girebilirlerdi.
Ancak özel konutu tamamen yasak olmalıydı….
"İçeri nasıl girdiler?" diye fısıldadı, yapmış olabileceği bir şeyi düşünmeye çalışarak.
Ama hiçbir şey yoktu. Evini kurarken son derece dikkatliydi ve ondan başka kimse oraya girmemişti.
Kahretsin.
Dev tekrar konuşmadan önce ağırlığını değiştirdi. "Onları gerçekten içeri davet etmedin mi?"
O, başını salladı.
Carson bir adım daha yaklaştı. "Belki de pizza teslimatı için falan geldiler ve sen unuttun."
Bu gülünç bir düşünceydi. Akıl sağlığına bu kadar içkin bir şeyi nasıl unutabilirdi? "Benim evime kimse giremez. Hiç kimse. Herhangi bir nedenle değil. ben daha iyi biliyorum Bir şeye dokunurlarsa, kısa süreliğine bile olsa, onu kirletiyor ve ben de onu atmak zorunda kalıyorum."
Ethon'la yaşadığı tek gecelik ilişkiden öğrendiği bir başka değerli ders.
Dev onunla göz göze geldi. "Peki nasıl girdiler? Üzerinde not olan bir pencereyi açık mı bırakıyorsun?
Ona sinirli bir sırıtış verdi. "Evet, evet yaptım. Onlara gelip kendilerini evlerinde gibi hissetmelerini ve onlar oradayken beni hareketsiz bırakmalarını ve doğrudan kalbimden bıçaklamalarını söyledim çünkü çok sıkıldım.
Carson güldü. "Vay canına, senin gibi alay etme becerisine sahip biri."
Dev ona ters ters baktı.
Sam biraz daha az zehirle devam etmeden önce içini çekti. "İçeri nasıl girdiler bilmiyorum. Girdikleri sırada ben uyuyordum. Belki de gün ışığında yürümelerine izin veren şey, aynı zamanda bir eve davetsiz girmelerine de izin veriyor."
Carson'ın yüzü sanki bunun düşüncesi onu dehşete düşürmüş gibi solgunlaştı. "Bu iyi olamaz."
Ah, bilmiyorum. Dev'in sesi bu sefer kendi alaycılığına doymuştu. "Gelip bizi kurutabilmeleri harika. Bu gece penceremi açık bırakmamı hatırlat. Bekle. Artık önemi yok. Gün. Gece. Her neyse. Gelip ruhumu çalın, sizi değersiz piçler. Yirmi dört saat açık kan bağışçısı gibi açığım.
Dikkatini Sam'den ayırmayan Carson buna en azından yanıt vermedi. "İstedikleri zaman herhangi bir eve girebilirlerse ve biz onları durduramazsak... cehennem rampasından Shitsville'e kaydık." Çenesini sallayarak Sam'in yarasını gösterdi. "Sen daha fazla zayıflamadan önce bununla ilgilenmeliyiz."
"HAYIR. İyi olacağım." Elinden gelse kimsenin ona dokunmaya niyeti yoktu.

Dev'e rağmen. Ve kesinlikle Dev'i ve onun onu minyonmuş gibi tutmasını düşünmek bile istemiyordu - kesinlikle öyle olmadığı bir şeydi. Adamın kendisini ne kadar kadınsı ve zarif hissettirdiğini düşünmek de istemiyordu. Ya da onunla sevişmek ne kadar güzeldi...
Bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak elindeki konuya odaklandı. "Yapmamız gereken, Acheron'a evlere girebileceklerini söylemek ve benim gibi saldırıya uğramadan önce diğer Karanlık Avcılara haber vermek."
Dev tek kaşını kaldırdı. "Seni tutarsam hiçbir şey yapamam. Umurumda değil. Ben sadece söylüyorum."
Kendi ayakları üzerinde durabilmeyi dileyerek yere baktı. "Ayakkabılarıma ihtiyacım var."
Carson kaşlarını çattı. "Yere bile dokunamıyor musun?"
"HAYIR."
"Lanet olsun," diye nefes verdi Dev. "Artemis seninle eğlendi, değil mi?"
"Evet. Kesinlikle daha iyi güçlerden birini almadım. Şimdi lütfen ayakkabılarımı benim için alır mısın?
Carson onlara yer açmak için geri çekildi. “Bir düşüncem var. Dev'e karşı bağışıksanız...
odası senin için uygun olur mu?”
Dev ona baktı. "Denemek istemek?"
Bundan pek emin değildi. Şu anda hissettiği kadar ihtiyacı olan son şey, duyularına bir başka saldırıydı. Ama bütün gün onun kollarında da kalamazdı ve eğer eve gidemezse...
"Hadi deneyelim."
Dev onun sesindeki isteksizliği duydu. "Ayı olmam mağarada yaşadığım anlamına gelmez, biliyorsun."
Ona kaşlarını çattı. "Bağışlamak?"
“Odam iğrenç değil. Sırf düşünceden çok tiksindim tonuna sahip olmak zorunda değilsin.
"Demek istediğim bu değildi. Ben acı çekerken ve kanlar içindeyken bunu tartışmak zorunda mıyız?”
Dev onu odasına soktu, sonra mağarada bir ayı olduğunu anlayınca sindi. Neden gitmeden önce yatağımı toplamadım? Ve bu nedenle, yerdeki bir düzine araba ve motosiklet dergisinden birkaçını alın. Bir torba patates cipsi... ve üç çift kirli çorap. İyi ki iç çamaşırı giymemişti yoksa muhtemelen yerde onu daha da utandıracak bir iki çift olurdu.
Annesi haklıydı. Sonunda dağınık davranışlarından utanacak kadar uzun yaşamıştı.
Onu yatağa koymaya başladığında, boynuna o kadar sıkı kenetlendi ki, onu boğdu.
"Şey, Sam... beni öldürüyorsun. Ben ölümsüz değilim. Gerçekten nefes almaya ihtiyacım var.”
Tutuşunu gevşetti. Ama sadece birazcık. "Üzgünüm. Refleks alışkanlığı.”
Yuttu.
"Beni tamamen yere indirmeden önce bunu bir deneyeyim."

"Neyi deneyeyim?"
Bir eliyle uzandı ve dikkatlice yastığına dokundu.
Sam, acının başlamasını ve anılarının içinden geçmesini beklerken nefesini tuttu.
Ama tıpkı ona dokunmak gibi, dokunmadılar. Kafasında kendi düşüncelerinden başka hiçbir şey yoktu.
Rahatlayarak bağırmak istedi. "Beni yere indir."
Tereddüt etti. "Emin misin?"
"Bence de."
"Elbette." Dev onu çok dikkatli bir şekilde yatağa indirdi, sonra geri çekildi. Yine de uzağa gitmedi. Her ihtimale karşı yaklaştı.
Sam, görüntülerin gelmesini beklerken birkaç dakika kıpırdamadı. Güvende olduğundan emin olana kadar değil. En azından konuşma tarzında. Dev'in sıcak erkeksi kokusu her tarafını sarmıştı. Bunlar canlandırıcı görüntülerdi, ama bunlar onun ona yapmak istediği şeyin fantezileriydi ve onun anıları ya da düşünceleriyle hiçbir ilgisi yoktu.
Hala onun duygularından arınmış bir şekilde yatağa yaslandı. Çok şaşırtıcıydı. "Sanırım iyiyim."
Dev ona kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Serin. Gidip seni temizleyecek bir şey getireyim ve—”
"HAYIR!" Kelimeyi kaba bir şekilde havladı, sonra ses tonunun keskinliğine pişman oldu. "Yani... senin getirdiğine senden başkası dokunursa..."
Bunu düşünürken çenesini ovuşturdu. “Belki sadece ben değilimdir. Ben özdeş bir dörtlüyüm.
Sahip olduğum bağışıklığın kardeşlerime de bulaştığını mı düşünüyorsun?”
Ah, şimdi bu iyi olurdu. Ama umut etmek için çok fazlaydı. Yine de denemeye değerdi.
"Test edebiliriz."
Dev, Remi'nin bir hafta önce ödünç aldığı kitabını görene kadar bakışlarıyla odayı aradı. Şimdiye kadar kardeşinin kokusu gitmiş olmalıydı. Komodinin üzerinden aldı ve ona uzattı.
Elini geri çekip sanki onu yakmış gibi tıslamadan önce ona zar zor dokundu. "Remi'nin odasında yalnız kaldığında Indigo Girls dinlediğini ve en sevdiği filmin Just Like Heaven olduğunu biliyor muydun?"
Asık suratlı ağabeyinin böyle bir piliç filmini izlemesi fikrine kahkahalarla gülmeye başladı. Gah, bunu izlemektense iki gözünün de oyulup ona zorla yedirilmesini tercih ederdi. "Gerçekten mi?"
Başını salladı. "Evet. Bunu bilseydin ölürdü. Ve sahip olduğun her ne tuhaflık sadece seninmiş gibi görünüyor.”
Güzel, çünkü onun utanç verici alışkanlıklarına kapılmasını kesinlikle istemiyordu.
Dürüst olmak gerekirse, neredeyse Remi'ninki kadar kötü değillerdi. Ve onunla yaşadıklarının özel olması ve diğer insanlarla paylaşılmaması fikri hoşuna gitmişti. "Hala o yarayı sarmamız gerekiyor. Hiçbir şey olmasa bile, çarşaflarıma kan bulaştırmaman için bandajlanması gerekiyor.”

"Alınma, kanamaya devam etmeyi tercih ederim."
Çekmecesine yönelip bir tişört çıkarmadan önce ona keskin bir bakış attı. "Senden söz yok, Amazon. Bu kanamayı durduracağız. Seni öldürmeyeceğini biliyorum ama zayıflatıyor."
Sam onun için bir bandaj yapmak üzere gömleğini yırtmasını izledi. Nedenini bilmiyordu ama onun böyle bir şey yapması ona dokunmuştu. Birisi ona bu kadar nazik davranmayalı uzun zaman olmuştu. Yatağa döndü ve dikkatle yarasını sardı. "Bir hemşire için fena değilsin, Bear."
Dev gülümsedi. "Benim de anlarım var... çok seyrek ve çok uzak, kabul ediyorum, ama ender durumlarda neredeyse bir insan gibi görünebilirim."
Aklına başka bir düşünce gelince duraksadı. "Her şeye bu kadar duyarlıysan, nasıl giyiniyorsun? Yani, bandajla aynı özelliklere sahip olacaklar, değil mi?
"Acheron onları benim için çağırıyor."
"Peki, bunu neden en sevdiğim gömleğimi yırtmadan önce söylemedin?"
Ne demek istediğini soramadan önce, bir tas su ve bir el bezi getirmişti. Sam o bezle ona uzanırken geri çekildi. "Ölçek. Ölçek!" ipucunu alamayınca bağırdı. "Acheron'un bitleri o şeylerden uzak tutmak için sahip olduğu güce sahip olduğunu kesin olarak öğrenene kadar bunu bana yapıştırma."
Bitler mi? oraya gitmedin Şimdi büyük bebek kim, ha?" Bezin bir köşesini onun koluna koydu. "Orada. Hâlâ halüsinasyon görüyor musun?"
Cevap vermeden önce emin olması bir dakika sürdü. "Hayır, olmadığım için şanslısın yoksa derini yüzer ve halıya çevirirdim."
Ona sırıtarak fazla suyu sıktı ve o yatağında yatarken yarasını nazikçe temizledi.
Sam, teninin sıcaklığının onu yatıştırmasına izin verirken konuşmadı. Elleri iri ve nasırlıydı, parmak boğumları yüzyıllardır süren kavgadan yara bere içindeydi ama aynı zamanda dokunuşu nazik ve yatıştırıcıydı, gömleğini yukarı itip onu tamamen bakışlarına maruz bırakıyordu. Bunun kendisini neden savunmasız hissettirdiğini bilmiyordu ama öyle hissettirmişti. Kumaşı göğüslerinin üzerinde gezdirdi ve onu sarmadan önce kanı temizledi.
Bu kadar sert bir adamın böyle olması mantıksız geliyordu. Daha önce onunla seviştiğinde çok hassas olduğunu.
Daimon onu portalından geçirmek için aldığında öldüğünden emindi. Ama Dev için şu anda Kalosis'te onların insafına kalmış olacaktı. Hiç şüphe yok ki işkence görüyor ve öldürülüyor. Ona borçluydu.
Büyük zaman.
"Beni kurtardığın için teşekkürler Devon."
Ona bakmak için durakladı. "Dev, Devereaux'nun kısaltmasıdır, Devon'un değil."
Vay canına, daha önce hiç yanılmamıştı. Bunca yüzyıldan sonra, ihtiyaç duyduğunda böyle bir bilgiyi çekip çıkaramamak tuhaf bir duyguydu.
"Devereaux Peltier."
Adının dilinden dökülen ve yuvarlanan hecelerinin tadına vardı. "Kulağa çok yumuşak geliyor."

Gırtlağından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Oh çok teşekkür ederim. Her erkeğin adı hakkında duymak istediği şey budur. Bana 'Küçük Pecker' de diyebilirsin
Hazır gelmişken bana kadın hijyen ürünleri için seninle alışverişe gitmemi istediğini söyle. Oh, ve elbette, üzerinde çiçekler olan büyük, pırıl pırıl pembe bir çanta taşı ve onu tutmamı sağla.
Tarif ettiği görüntülere güldü, sonra göğsüne bir acı dalgası gönderirken yüzünü buruşturdu. "Ben öyle demek istemedim. Güzel bir isim ve büyük boy pembe bir çantanın bile sert maçoluğunu aşındırabileceğinden şüpheliyim.
“Mmm-hmm. Çok geç. Beni hadım ettin. Bundan artık geri dönüş yok.”
"Hiç yok?"
"HAYIR. Eşcinsel arkadaş statüsüne düşürüldüm. Yine de sorun değil. Canal'da harika bir barları var ve benim orada bir sürü arkadaşım var. Eminim onlar için kapıyı tutmama izin verirlerdi. Muhtemelen bana ailemden daha fazla ödüyorsun, bu yüzden bana gerçekten bir iyilik yaptın. Teşekkürler."
Dev ayağa kalktı ve şifonyerine geri döndü. Başka bir tişört çıkardı ve ona getirdi. "Seni değişmen için rahat bırakacağım çünkü bitlerini benimle paylaşabilirsin ve ben onlara karşı yakın zamanda bir aşı yaptırmadım." Tek kelime edemeden ortadan kayboldu.
"Çok tuhafsın, Dev Peltier." O tam bir kaçıktı ama yine de onu garip bir şekilde eğlenceli buluyordu.
Benim neyim var? İnsanken bile hiçbir zaman bir erkeğe ilgi duymamıştı. Ioel tek istisna olmuştu. Bir Kara Avcı olarak, ihtiyaç duyduğu tek erkek arkadaşlığın pillerle geldiğini kendi kendine öğrenmişti.
Ancak Dev, ona bu yaşam tarzını yeniden düşündürdü. Değer verdiği biriyle gülmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamasını sağladı.
oraya gitme Dev'i pek umursamıyordu. Onu zar zor tanıyordu.
Hala ...
Sam, dik kafalı düşüncelerini güterek, yırtık, kana bulanmış elbisesini ona verdiği gömlekle değiştirdi ve çıkarken cep telefonunu almayı düşünmüş olmayı dileyerek arkasına yaslandı. Aslında o zaman bunu düşünmemiş olması onu kızdırmıştı.
Sen çıldırmışsın. Canlı çıkmak, iPhone'unu almaya çalışırken daha fazla yaralanmaktan kesinlikle üstün geldi.
Doğru, ama diğerlerini uyarması gerekiyordu ve bunu yapmak için telefonuna ihtiyacı vardı.
Dev birkaç dakika sonra bir dizüstü bilgisayarla geri geldi. "Meraktan. Nasıl yiyorsun?"
Ona verdiği yemeği yiyebildiğini hatırladığında duraksadı...
garip. Ama bu neden diğer şeyleri kapsamadı?
Cevap alamayınca, bu sabahtan önce gerçeğin ne olduğu sorusuna geçti.
"Zayıf olmamın bir nedeni var. Evimin arkasındaki bahçede yetiştirdiğim

birçok salatayla yaşıyorum. Hiç geceleri bahçeyle uğraşmayı denedin mi? Gerçekten berbat.
"Adamım... Üzgünüm."
Sempatisini takdir etti ama buna gerek yoktu. O her neyse oydu. "Buna alışırsın."
"Bilmiyorum Sam. Bifteksiz bir hayat düşünemiyorum. Sanırım ölmeyi tercih ederim. Neden bunu bana evinde söylemedin?"
"Çünkü evdeki benim eşyalarımdı ve orada bana acı verecek hiçbir şey yok. Burada o kadar şanslı değilim."
Cebinden telefonunu çıkardı ve ona uzattı. "Ona benden başka kimse dokunmadı, bu yüzden senin için güvenli olmalı."
Keşke o kadar basit olsaydı. "Teşekkürler, ama biri bir araya getirdi. O da kriptonit."
"Tamam o zaman. Acheron ve ekibine haber vermeye başlayacağım." Ash dün geceden beri olan her şeyi dinlemek ve düşünmek için arkasına yaslanırken Ash'i aradı. Neredeyse takip edebileceğinden bile fazlaydı. Bu kadar kısa bir süreye bu kadar çok şey nasıl sığdırılabilirdi?
Ama onu en çok şaşırtan şey, Acheron'la konuşurken Dev'in telefon konuşmasına kulak misafiri olmamasıydı. Beş bin yıldır ilk kez kendini normal hissetti. Çok tuhaftı.
En azından Dev'in yüzündeki ifadeyi görene kadar düşündüğü buydu.
"Emin misin?" Acheron'a sordu.
Sesine kaşlarını çattı. İçinde bir miktar öfke vardı. Onu tetikleyecek ne olmuştu? Daimonlar tarafından bir Kara Avcı çoktan öldürülmüş müydü? Ya da daha kötü bir şey?
Dinlerken korkuyla dudağını ısırdı.
Birkaç dakika sonra tekrar konuştu. "Ona söyleyeceğim... Evet, sen de."
Telefonu kapattı ve sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi birkaç kalp atışı boyunca duvara baktı.
Midesinde hasta, soğuk bir düğüm oluştu. "Ne?"
"Bu sabah iki iblis bulundu ve insanların görmesi için Moonwalk'a bırakıldı. Görünüşe göre son zamanlarda iblis cinayetlerinde bir kızarıklık var ve Ash mahvolduğumuzu söyleyerek bunun bizim için bir habercisi olduğunu düşünüyor.

Yedinci Bölüm

Sam, Dev'e yüzünü buruşturdu. "İki iblis bitkin halde bulundu derken ne demek istiyorsun?"

Telefonunu cebine kaydırdı. "Polis, onların kalıntılarını bu sabah dünyanın görmesi için açıkta buldu. Neyse ki, iblisler insan biçimindeydi, bu yüzden sıradanlarla temizlik yapmak zorunda değiliz. Ama bu Ash'in bunun insanları korkutmak için değil, bize bir uyarı olarak yapıldığını düşünmesine neden oluyor. Cinayetlerin sadece soyulan bir grup şanssız insan olduğunu varsayarken, başka neden onları polise açık bıraksınlar?”

Bu ona mantıklı geldi ama bir sorusu vardı. "Eğer insan biçimindeyseler, Acheron onların iblis olduklarını nereden biliyor?"

"Kalıntıları, Orleans kilisesinin adli tıp müfettiş yardımcısına gönderildi. Simone, yarı iblis bir yarı tanrıyla evli bir yarı iblis ve iki hayaletle yaşıyorlar. Bu yeterli değilse, patronu, insan radarındaki doğaüstü sinyalleri örtme konusunda uzun bir geçmişe sahip bir Toprak Sahibidir. İnanın bana, iblisleri gördüğünde tanıyor - hem otopsi yapmadan önce hem de sonra."

Sam kısa, kara bir kahkaha attı. "Burası ilginç bir kasaba."

“Yine de değil mi? Ve Acheron'un bir iblis ile bir insan arasındaki farkı da anlayabileceğine inanmalısın. Birini diğeriyle karıştıracak gibi değil.

Bu çok geçerli bir noktaydı. Ama yine de onu ilgilendiriyordu. "Onları kimin ve neden öldürdüğüne dair bir fikriniz var mı?"

"Az değil. Fikrin var mı? Ash, kanlarının tamamen çekildiğini söyledi. Onun dışında normal görünüyorlardı. Simone, başka bir grubun kanına bir şey için ihtiyaç duyduğu bir tür iblis ayini olduğunu düşünüyor. Başka neden içlerinden boşaltsınlar? İblis ölümleri için olağan işleyiş tarzı değil.”

Sam, dün gece sümüklüböcek iblisinin gözlerinden gördüklerini hatırlayınca sustu...

Daimonlar ondan beslenirken yerdeki iblis. Aman Tanrım. O bir anda tam olarak ne olduğunu anladı.

Daimons yaptı.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

İçinden kötü bir önsezi geçerken onun sorusunu duymazdan geldi. Aklında ne olduğu ve bu mesajın kime yönelik olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. O.

"Acheron bana buldukları iblislerin bir fotoğrafını getirebilir mi?"

Dev kaşlarını çattı. "Neden?"

İçimde kötü bir his var. Daimonların salonlarında bir iblis öldürdüğünü gördüm ve polisin sokakta bulduğu ikisinden biri olup olmadığını merak ediyorum.

Kaşlarını çattı. “Bunun olasılığı nedir? Bence bu uzak bir ihtimal.”

"Ya değilse?" Ya gerçekten neler olup bittiğini bilmesini istiyorlarsa? Bir tür kafa oyunu veya tamamen başka bir şey olabilir.

Ne olursa olsun, bilmesi gerekiyordu.

Dev telefonunu çıkardı ve mesaj atmaya başladı. Bir dakikadan az bir süre sonra, bir mesaj geri aldı. Kontrol etti, sonra görmesi için telefonu kaldırdı. "Tanıdık görünmek?"
Resimler, yerde yatan iki kurbanı net bir şekilde görene kadar genişledi. Hayatlarının son birkaç korkunç anı, soluk yüz hatlarını buruşturdu. Yüzleri, çektikleri işkencenin kalıcı bir maskesiydi. En kötü yanı, onlardan birini tanımasıydı.
Ah evet, bu onlar için gerçekten iyi değildi.
Sam, Dev'in bakışlarıyla buluştu. "Sağdaki. Daimonların onu öldürdüğünü gördüm.”
Resme bakarken Dev'in yüzünün rengi çekildi. "Emin misin?"
Başını salladı. "Sümüklüböcek iblisi onun hizmetkarıydı. Ölene kadar ondan beslenen birkaç Daimon vardı. Her şeyi gördüm... Eh, onun gerçek ölümü değil, ama bunu sümüklüböcek iblisi olarak hissettim, bu yüzden onu öldüren şeyin ondan beslenen Daimonlar olduğuna hiç şüphe yok.
Bunu yaptılar.”
Dev lanetledi. "Bir Kurt Avcısı gibi iblis güçlerini alıyorlar."
"Gün ışığında yürümelerini sağlayan şey bu olmalı. Olmak zorunda. Başka hiçbir şeyin anlamı yok.”
Gözlerinde hâlâ şüphe vardı. "Ama bizden birini devirdiklerinde bu yeteneğe sahip olmuyorlar ve biz de gün ışığında yürüyoruz."
"Öyleyse başka neden yapsın ki? Daimonlar temel olarak çoğu iblisle aynı güçlere sahiptir.
Dahası, çoğu zaman ... gün ışığı dışında. İblis popülasyonunu hedef almaları için başka bir neden yok. İnsanlar onlar için bu kadar kolay bir av olduğunda değil. Bilirsin
bir iblis öylece uzanıp ziyafet çekmelerine izin vermez. Acımasız bir dövüş olmadan değil, vücutlardaki morluklar da bundan dolayı.”
Dev bunu düşündü. Haklı olabilir. Daimonlar başka neden bir iblisle beslensin ki?
"Sana bu yüzden mi ulaşmaya çalıştıklarını düşünüyorsun? Bakalım sizden bazı güçler alabilecekler mi?
"HAYIR. Kara Avcı kanı onlar için zehirli."
Ah evet, bunu unutmuştu. "Öyleyse neden peşinden geldin?"
"Hiçbir fikrim yok. Belki de onları gördüğüm için?”
"Bunu nereden bilsinler?"
Sam omuz silkti.
Dev, Daimonların Sam'den ne isteyebileceğini düşünmeye çalışırken telefonunu cebine soktu. Ama duvara vurmaya devam etti. "Evine geldiklerinde sana bir şey söylediler mi? Onlardan bir şey öğrendin mi?”
“Aldığım şey işe yaramazdı. Hercai menekşe Daimons. Aşk hayatları hakkında benden daha çok endişeleniyorlar. Söyledikleri tek şey, beni Stryker'a götürdükleriydi."
"Spathi komutanı mı?"

"Evet. Ya da komuta merkezlerinde Daimonlarla çevrili tahtında oturan başka biriydi.”
Dev alçak bir ıslık çaldı. Başın belada. Bu, Acheron ve Apollo için en kötü şekilde ereksiyon olan, cidden berbat bir adam. İkisini de öldürmek için yapmayacağı şey yoktur.”
"Neden?"
"Kara Avcı lideri olduğu için Ash'ten nefret ettiğini varsayıyorum. Apollo çünkü o Stryker'ın babası."
Sam, duymayı beklediği son şey karşısında ağzı açık kaldı. "Ne?"
Dev başını salladı. "Apollo, onları Atlantis imparatorluğunu, ardından Yunanistan'ı ve son olarak da Olimpos panteonunu ele geçirmek için kullanmak amacıyla Apollite ırkını yarattı. Dünyaya hükmetmek ve tanrıların kralı olarak Zeus'u yerinden etmek istiyordu. Ancak Apollitler, Apollon'un metresini ve çocuğunu öldürdüklerinde, onlara posta gönderdi ve çılgınlığı içinde kendi yarı Apollite çocuğuna ve torunlarına da lanet ettiğini unuttu. Stryker bunu asla atlatamadı ve o zamandan beri babasını öldürmenin bir yolunu arıyor. Tüm bu intikam arayışına lanet olsun. Onu suçladığımdan değil. Babam aletini pantolonunun içinde tutamayan ateşli bir moron olduğu için çocuklarımın ölmesini izlemek zorunda kalsaydım ben de kan arıyor olurdum.
Sam, ona söylediği her şeyi sindirmeye çalışırken elini kaldırdı. Ama hiçbir anlam ifade etmiyordu. Dev'in söylediği doğruysa, Stryker...
Acheron'un yaşı. On bir bin yıldan daha eski olurdu.
Hayır. Mümkün değildi. "Beklemek. O kadar eski Daimon yok. Çoğu birkaç on yıl sonra düşer. Bazı şanslılar her mavi ayda bir yüze veya daha fazlasına ulaşabilir. Ama onlar asla-”
"Stryker'ın binlerce yıllık bir insan ordusu var."
Sam buna inanmayı reddetti. "Saçmalık." Bu, Dark-Hunter dedikodu fabrikasında başarılı olamayınca nasıl olur da başarısız olur?
Dev başını salladı, samimiyetiyle bakışları onunkilere saplandı. "Hayır, gerçekten. Bunu bir gerçek olarak biliyorum. Spathi Daimonlarının hepsi binlerce yaşında.”
Buna hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu. Beş bin yaşındaydı ve bunca zaman içinde birkaç on yıldan daha yaşlı bir Daimon görmemişti. Kara Avcılar onları avlamakta çok ustaydı. Her zaman avlarını buldular. "Nasıl?"
“Yaptıkları işte gerçekten iyiler. İnsanları öldürmek ve hayatta kalmak.”
"Hayır bu değil. Orada olduklarını nereden biliyorsun? Hepsi bir yalan olabilir ya da gerçek Stryker yüzyıllardır ölüyken bir adamın kendisinin bu Stryker olduğunu söylediği Dehşet Korsan Roberts gibi olabilir.”
Dev, onun Prenses Gelin göndermesini takdir etmiş gibi sırıttı. "Ash'in hizmetkarlarından biri tesadüfen Stryker'ın oğlu ve kendisi de on bir bin yaşından büyük. Urian ile babası ve onların geçmişi hakkında birçok kez konuştum.”
Bu midesine bir yumruk gibi saplandı. "Acheron bize bundan bahsetmeyi hiç uygun görmedi mi?"

"Ve çıldırma riskini mi alıyorsun? Neden yapsın ki?
Çünkü bu tür bir eğitime sahip Daimonlar, savaşmak için acımasız olmak zorundaydı. "Bunu bilmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"
"Onsuz kaç yüzyıl yaşadın?"
Evet, ama bilgi güçtü ve kiminle ve neyle savaştıklarını bilmeye hakları vardı. "Tıpkı Acheron gibisin."
"Bunu iltifat olarak kabul edeceğim."
"Bir olarak tasarlanmamıştı."
"Biliyorum. Ama beni rahatsız etmemen seni rahatsız ediyor.” Gülümsemesi genişledi. "Bununla yaşayabilirim."
Gözlerini ona çevirdi. "Her neyse."
"Bana sahip çık, kadın. Bunun için yaşıyorum. Ve bunların hiçbiri Daimonların neden senin peşinde olduklarıyla ilgili değil.
Şaka yapmıyorum. "Soru bu."
Dev ona, kayıp ruhuna kadar onu donduran bir bakış atarken ayıldı. "HAYIR. Asıl soru şu ki... daha kaç tanesi senin peşine düşecek?

Sekizinci Bölüm

Stryker, onu hayal kırıklığına uğratan Daimonların için için yanan kalıntılarının başında dikildi. Beceriksizliğe gerçekten dayanamıyordu. Zephyra, gözlerinde eğlenceli bir ışıkla onu izlerken, uzun kırmızı tırnaklarıyla sandalyesinin kolunda kesik kesik bir ritim tutturdu. "Daha iyi misin aşkım?"

"Tam olarak değil. Sırf onları tekrar öldürebilmek için onları yeniden canlandırmam gerektiğini düşünüyorum."

Eğlenerek burnunu kırıştırdı. "Seni çok seviyorum tavşancık." Ona böyle hitap etmekten ancak o kurtulabilirdi. Başkası olurdu…

Yerde başka bir leke.

Stryker hüsrana uğramış bir şekilde nefes verdi. "Küçük Avcımız, onun için geldiğimizi ve Artie Teyze'nin ağlarının bizde olduğunu biliyor… Hedeflerine ulaşmada hiçbir çıkarı olmayan gerizekalıları göndermenin problemini biliyor musun?"

"Umurlarında değil," diye yanıtladı. "Ama onların ebedi lanetini bozmanın, herhangi bir Daimon'un başarılı olma konusunda kazanılmış bir çıkarı olacağını düşünürdüm."

"Düşünecektin." Yerdeki dumanı tüten kalıntıları işaret etti. "Ama belli ki yanılıyorsun. Irkımızı kurtarmaktan çok kimin kimi aldattığıyla ilgileniyorlardı. Zavallı embesiller."

Zephyra bu konuda yorum yapmadı. "O zaman onun peşinden gitmemi ister misin?"

Evet derdi ama Samia'yı şimdi ele geçirmek için Sığınağa gidip kaltağı dışarı çıkarmaları gerekecekti. Orası kan dökmekten kendisi kadar zevk alan doğaüstü yırtıcılarla doluydu. Karısına yeni kavuşmuştu. Onu böyle bir girişim için riske atacak değildi.

Kendisi gidecekti ama bu, yürürlükte olan bir anlaşmayı ihlal ederdi.… İttifaklar berbattı. Bir gün onları yapmaktan daha iyisini öğrenecekti.

"HAYIR. Sanırım benim daha iyi bir fikrim var."

Zephyra tırnaklarını çıtlatmayı bıraktı. "Hangisi?"

"Avcıyı benden daha çok isteyen biri. Onu bize getirecek. Bundan hiç şüphem yok."

Stryker sadece habercisinin önce onu parçalamamasını umuyordu.

* * *

Sam kotunu ilikledi, sonra uzun zamandır duymadığı tuhaf bir sesle donup kaldı.

Küçük bir kız kıkırdıyor.

Kapının çeyrek santim açıldığını ve ardından çarparak kapandığını görmek için hızla döndü. Kıkırdamalar daha da şiddetlendi.

Dünyada ne var?

Peeping Tom'unu incitmemek için güçlerini kullanarak kapıyı nazikçe açtı. Kız, sarı bukleleri, parlak mavi gözleri ve gamzeleri ile odaya tökezleyerek girdi.
İnsan yaşına göre yaklaşık dört yaşındaydı ve üzerinde Sam'in bilmediği bir çizgi film karakteri olan sevimli pembe bir elbise giymişti, o kesinlikle çok güzeldi.
"Beni görmemen gerekiyordu," dedi fısıldayarak. "Dev Amca seni rahatsız edersem kuyruğumun tamamını alacağını söyledi. Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?"
Evet. Onun görüntüsü Sam'i acımasızca parçaladı. Kendi kızı için acı çekiyordu ve boğazında bir yumru oluşturacak ve gözlerinin hafifçe sulanmasına neden olacak kadar güçlüydü. Bunca yüzyıldan sonra bile kollarının bir bebeği kucağına almak ve yakın tutmak için boş ve kaşınması o kadar büyük bir yanlıştı ki. Yüzünü kızının buklelerine gömüp o tatlı bebek kokusunu içine çektiği o değerli anlardan birini yaşamak...
Ruhumu yanlış şey için sattım.
Ve en çok bu acıttı.
Sam küçük kıza bir gülümseme sundu. "Hayır tatlım. Beni hiç rahatsız etmiyorsun."
Bu, kapıyı çarparak kapatan ve Sam'e daha yakın olan odaya koşan küçük kızı heyecanlandırdı. Ellerini arkasında tutarken genişçe sırıttı. "Dev Amca, insanlar sana dokunduğunda onlar hakkında bir şeyler anlatabileceğini söyledi. Yapabilir misin?"
"Yapabilirim."
Küçük ellerini çırparken heyecandan hoplayıp zıpladı. "Bu çok zarif. Henüz güçlerime sahip değilim. Göğüslerimle birlikte içeri gireceklerini umuyorum ama şu ana kadar hiçbir şey yok. Büyük göğüslere sahip olman ne kadar sürdü?"
Sam, onu garip bir şekilde güldüren bir soruyu cevaplamadan önce tereddüt etti. "On iki yaşımdayken."
"Hmmm, bunun Were-Hunter yıllarında ne yaptığını merak ediyorum. Bunu asla düz tutamam. Düz göğsüne baktı. "Belli ki henüz orada değilim. En azından ben öyle umuyorum. Aksi takdirde, kuzenimin yaptığı gibi sutyenimi doldurmak zorunda kalacağım. Göğüsleri gerçekten çok topaklı görünüyor. Yulaf lapası gibi. Ama bence bunun nedeni, onları doldurmak için kullandığı şey. Kara, tuvalet kağıdının çorap kadar iyi olmadığını söylüyor. Bu gerçekten iğrenç ve babasını gerçekten kızdırıyor."
"Evet! Orada ne yapıyorsun?"
Küçük kız, kendisinin daha yaşlı bir versiyonunu göstermek için kapı daha da açıldığında sıçradı. Yessy'yi yirmi yaş civarında görmek bir zaman tüneline bakmak gibiydi. Uzun, ince ve evet, büyük göğüslü. Bol bir kot pantolon ve yeşil bir kazak giymiş olan büyük kız şaşırtıcı derecede güzeldi.
Yessy duvara yaslandı. "Yanlış bir şey yapmıyorum, Josie. Sadece kaba davranıyorsun.

Josie, Sam'in kafası karışmış kaşlarını çatmasıyla karşılaştığında uzun süredir acı çeken bir nefes verdi. "Bu sabah ilk iş Remi'nin Baskin-Robbins dondurmalı pastasını fırında pişirmeye çalışıyor çünkü Fırında Alaska'nın böyle olduğunu düşünüyor, şimdi de emirlere karşı geliyor ve sizi rahatsız ediyor. Çok üzgünüm." Ablasına dönüp baktı. Yemin ederim Yessy, yaşamamak için çok uğraşıyorsun.
Sana hep söylüyorum, babam aptalları yer."
Dev onun arkasından gelirken homurdandı. "Eh, bu doğru olamaz, Jo-Jo. Hala burdasın."
Sadece Dev'e yakın birinin yapıp yaşayabileceği bir şekilde ona gözlerini devirdi. "Ne kadar çabaladığı hakkında hiçbir fikrin yok."
Dev alay etti. “Tabii ki istiyorum. Sen onun yaşındayken ben buradaydım.”
Josie öfkeyle kaskatı kesildi. "Asla öyle davranmadım."
"Hayır," dedi kuru, düz bir ses tonuyla. "Hiçbir zaman böyle davranmadın. Sen mükemmel bir melektin. Her zaman. Kuzeydeki soba borusunda neden hâlâ bir delik var?”
Bakışlar öldürebilseydi, Dev ciddi şekilde yaralanırdı. “Bu farklıydı. Alex beni rahatsız ediyordu ve havai fişekleri satın alan oydu.”
"HI-hı. Baban senin garsonluk yapacak kadar büyüdüğüne karar verdiğinde Tanrı bize ve müşterilerimizin yardımcısı olsun. Şimdi, ben sizi Remi'ye yedirmeden ikiniz de gidin buradan."
Josie, Yessy'nin elini tuttu. "Bak, sana aptalları yediklerini söylemiştim."
Dev kapıyı kapatmak için harekete geçtiğinde, Yessy koşarak Dev'i bacağından kucakladı. "Seni seviyorum amca."
Onu kollarının arasına aldı ve onu tekrar yere indirmeden önce ona sımsıkı sarıldı ve yanağından öptü. "Ben de seni seviyorum. Şimdi koşsan iyi olur muff, Josie sana boz bir şekilde saldırmadan önce.
Yessy kalçasını kaldırdı ve iki küçük yumruğunu dövüş pozisyonunda kaldırdı. "Onu alabilirim."
"Evet!" Josie koridordan seslendi.
Kollarını dümdüz aşağı indiren Yessy, odadan dışarı fırlamadan önce ağzıyla küçük bir O yaptı.
Dev, kapıyı arkasından kapatırken güldü. Sam'e gülümsedi. Bunun için üzgünüm.
Yessy'nin zincirden kurtulduğunu bilmiyordum. Bunu bir şahin gibi izlemelisin. Yemin ederim o kadar hızlı hareket ediyor ki çoğu gün buhar izi bırakıyor.”
Sam de onunki için aynı şekilde hissediyordu. Tanrım, Agaria'nın peşinden koşmak zorunda kaldığı bir gün geri dönebilmek için...
Bunu düşünmemek için kendini zorladı. "O çok güzel. O kime ait?”
"Kardeşim Zar."
Peki Alex kim?
Josie'nin ağabeyi. Zar bir üreme makinesidir. sorma O kadar uzun süredir yavru çıkarıyor ki başımız dönüyor. Neyse ki, saçmalıklarının çoğuna müsamaha gösterebileceğimiz kadar sevimliler.”

Sam yaptığı şakaya başını salladı. “Onları nerede tutuyorsun? Burada olduğum süre boyunca hiç çocuk görmedim.”
“Çalışma saatlerinde restorana girmelerine izin verilmiyor. Yavrular burada evde tutulur ve ergenliğe ulaşıp insana dönüşene kadar korunur. İnsan çocukları izleniyor ve bazıları yeterince büyüdüklerinde -eğer isterlerse- okula gönderiliyor. Aksi takdirde evde eğitim görürüz.”
Bu her şeyi açıklıyor. Onlara karşı son derece koruyucu davrandığını gayet iyi anlayabilirdi. "Neden Josie'nin garsonluk yapmasına izin vermiyorsun? Bana yeterince yaşlı görünüyor.
Yüz ifadesi sertleşti. “Herkes hepimizin Kattagaria olduğunu düşünüyor. Bir Kurt Avcısı, Josie'yi veya diğer insan çocuklarından birini o yaşlarda görür ve bizim... en azından hepimiz olmadığımızı hemen anlar."
Bununla ilgili sorunu görmedi. "Bu kötü bir şey mi?"
Gözlerindeki vahşi ifadeden öyle olduğunu anlamıştı. "Annem hayattayken, Omegrion'daki koltuğuna mal olacaktı. O, Kattagaria ayı temsilcisiydi. Türümüze sadık değilseniz koltuğa sahip olamazsınız. Diğer Kattagaria ayı klanları, onun bir Arcadialı ile çiftleştirilmesini bir çıkar çatışması olarak görürdü - ki, inanın bana öyle değildi. Annem türüne sonuna kadar sadıktı. Bir de türümüzün çoğunun melezleri sevmemesi gibi güzel bir gerçek var. Bizi melez olarak düşünüyorlar - bir hamamböceğinden ancak bir adım ötede ve bazıları o bile değil. Yeğenlerimden veya yeğenlerimden birinin utanç içinde başını öne eğmesine neden olan birini öldürmek zorunda kalırım. Ve Remi'nin onlara ne yapacağını bilmek istemezsin."
Dev hakkında gerçekten sevdiği şeylerden biri de buydu. Ona kendini çok hatırlattı.
Önce aile ve üzerine basacak kadar aptal olan herkes için ölüm.
Başını onun göğsüne doğru eğdi. "Nasıl hissediyorsun? Yara seni hâlâ rahatsız mı ediyor?”
“Uyudum ve iyileştim. Biraz ağrılı ama neredeyse yeni kadar iyi.” Tamamen doğru değil. Deli gibi yandı. Amazon'dan başka bir şey olsaydı, muhtemelen şikayet ederdi.
Ancak, bu onların kodunda değildi. Amazonlar ne olursa olsun devam etti.
"İyi." Ellerini arka ceplerine o kadar seksi bir şekilde soktu ki gerçekten kalp atışlarını hızlandırdı. "Şimdi kötü haberi ister misin?"
Midesi küçüldü. Büyük bir vızıltı vardı. Kısa bir şekerleme yaparken beyni ters gidebilecek her türlü şeyi öksürmeye başladığında, hormonları anında sarsıldı. “Kuduzsun, değil mi? Ve bir şekilde Dark-Hunters'a bulaşıyor. Vücut parçaları düşmeye başlayacak ama önce saçlar gidecek. Sağ?"
“Ha ha ha. Hayır. Çok şanslı olmalısın.”
Harika. Harika. Neden kalkma zahmetine girdi? "Bunun için oturmam gerekiyor mu?"
Muhtemelen yapardım. Ama ben bu şekilde tembelim.”
Sam içini çekerek şifonyerine yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.
"Ne?"

"Ash, senin için duyduğu sonsuz endişe nedeniyle, Stryker'ın seni neden bu kadar çaresizce istediğini anlayana kadar seni korumamıza yardım etmeleri için birkaç Dog'u çağırdı."
Bu kötüydü. Belki de cevaplanmasını istemediği retorik soruyu sormadan önce oturmalıydı. "Kimi gönderdi?"
"Ethon Stark ve..."
"HAYIR." Onun yanında olmasını reddetti. O kadar çok acıttı ki, bu noktada onun aynı kasabada olması bile acımasız ve alışılmadık bir cezaydı.
"Bunu büyük adamla görüşmen gerekecek. Personel atamaları üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Barda benimkiyle uğraşmaktan yeterince bok alıyorum.
Onu asıl konuya yönlendirirken bu konuda yorum yapmadı. "Diğerinin kim olduğunu sorabilir miyim?"
"Arkadaşın Chi."
En azından bu vardı. Keşke Ethon'u yapabilseydi… birden fazla şekilde.
"Ash'in beni koruması için Ethon'u gönderdiğine inanamıyorum." Ash onların geçmişinin ne kadar kapsamlı olduğunu bilmiyordu -diye umuyordu- ama onun Yunan asker arkadaşını umursamadığını biliyordu.
"Cehennemdeyim." Bir laneti geri çekerken dişlerini gıcırdattı. Sonra küçük bir mola verdiğini fark edince içini çekti. "En azından güneşe kadar ona katlanmak zorunda değilim..."
"Aslında aşağıda, seni bekliyor."
Tabii ki öyleydi. Çünkü bu onun şansı ve Ash'in hastalıklı mizah anlayışıydı.
"Nasıl? Hala gündüz."
“Tate. Daha önce bahsettiğim adli tıp görevlisi mi? Karanlık Avcıları içinde taşıyabileceği ceset torbaları var."
Sam yaptığı açıklamaya kaşlarını çattı. “Bunu neden bilmiyorum?”
"Muhtemelen, güçlerinle seni bir ceset torbasına koymak gerçekten kötü bir şey olacağı için, çünkü önceki yolculardan her türlü izi alırsın."
Gırtlağından alçak sesle hırladı. "Ethon'u kalıcı olarak yerleştirebilir miyim?"
"Umursamazdım, ama yine de, büyük adamla görüşmen gerekecek, kim olabilir."
Dev mantıklı geldiğinde nefret ediyordu. Chi burada mı?
"Evet. Barda, arkadaki makinelerden birinde Bayan Pac-Man'in adi oyununu oynuyor.” Yaklaştı.
Sam alışkanlıktan gerilmişti.
Yanağımı avucunun içine aldı ve o rahat duygu tüm vücudunu kapladı. Nefesi tenine hafifçe vururken onun yüzünü incelerken gözleri karardı.
"Gerçekten iyi misin?"
Hayır, ona bu kadar yakın durup onu normal hissettirdiğinde değil. Onu hem seviyor hem de nefret ediyordu. Çenesini ısırmak için ezici bir ihtiyaç duyduğunda, teninin kokusu onunla alay etti. Bir erkek nasıl bu kadar yakışıklı olabilir?
Çok tatlı ve şiddetli? İnanılmaz ve seksi bir kombinasyondu.

Ona bu hayat için vazgeçtiği her şeyi hatırlattı. Bir zamanlar onun için her şeyden daha önemli olan her şey.
Kendi çocuğunu kucağına aldığı bir görüntü geçti içinden. Kahretsin, onu yeğeniyle asla görmemeliydim. Şimdi bu görüntü onu sonsuza dek rahatsız edecekti. O her zaman severdi
bir bebeği veya çocuğu tutan bir adamın görüntüsü. Onu Ioel'e aşık eden de buydu. Küçük bir köylü çocuğu takılıp çamura düştüğünde kasabada yürüyorlardı.
Soylu durumunu ya da giysilerinin masrafını düşünmeden çocuğu kucağına almış, sakinleştirmiş, sonra eve, annesinin yanına götürmüştü. Ioel'in giysisi küçük, çamurlu el izleriyle kaplıydı.
Onları görünce gülmüştü. “Yıkanacak. Bir çocuğun incinmesindense biraz kirli olayım daha iyi.
Giysiler değiştirilebilir. Çocuklara her zaman sahip çıkılmalı.”
Bu hatıra onu kalbinden hançerledi. Neden ölmek zorundaydın?
Bunca asırdan sonra bile, onun yüzünden öldüğü ve onu dünyada tek başına bıraktığı için ona kızgındı. Ama biliyordu ki, nerede olursa olsun, onun için kızlarına göz kulak oluyordu.
Tıpkı söz verdiği gibi.
Odaklan, Sam. Değiştiremeyeceği geçmişinden çok daha önemli şeyleri vardı. Neden aniden bir Daimon mıknatısı olduğu gibi.
Her Karanlık Avcıyı seçip işkence edip öldürmek için teker teker Kalosis'e götürmeyi mi planlıyorlardı?
Ya da daha kötü bir şey?
Dev, sanki sadece kendisinin duyabileceği bir sesi dinliyormuş gibi başını kaldırdı. Ona dönüp baktığında kaşlarını çatmıştı. "Nick Gautier de aşağıda."
"Nick?" Koruması için New Orleans'a taşındığı kişi oydu. Bir Kara Avcı olmasına rağmen, Acheron'un ayrıntılı olarak anlatmayacağı bir şeye dönüşüyordu.
Onlara tek söylenen, Nick'in güçlerini toplamayı öğrenene kadar korunması gerektiğiydi. Karanlık elementlerin ona yaklaşmasına izin verirlerse, bu onu bozar ve endişelenecekleri Daimonlardan çok daha tehlikeli bir şeyleri olur.
Ve onu durdurmanın bir yolu yok.
Sam başını salladı. "Burada ne işi var?"
“Bilmiyorum. Bana kafa attı” - Nick'in onunla telepatik olarak temasa geçtiği anlamına gelen bir Kurt Avcısı argo terimi - "ve seni görmesi gerektiğini söyledi. Onun buraya gelmesini mi yoksa aşağı inmesini mi istiyorsun?
Nick'in telepatik gücü onun tek kaşını kaldırmasına neden oldu. Acheron ona Nick'in yetenekleri hakkında bilgi verdiğinde, o yetenek kayıptı.
Acheron'un onun hakkında her şeyi bilip bilmediğini veya Nick'in güçlerinin korkusuz liderlerinin bildiğinden daha hızlı büyüyüp büyümediğini merak etmesine neden oldu. Ya da Acheron'un ilgili bilgileri sakladığı başka bir vakaysa.

"Gautier'de telepati mi var?"
"Ya öyle ya da halüsinasyon görüyorum. Nick Gautier hakkında son derece iyi bir halüsinasyon gördüğümü düşünmekten nefret ediyorum, özellikle de işin içinde olduğun bir yerde.
Sam, Dev'in hiçbir şeyi ciddiye almamasına kısa bir kahkaha attı. "Onu yukarı gönder."
Kelimeler dudaklarından henüz dökülmüştü ki, Nick onun önünde belirdi.
Sam nedenini bilmiyordu ama Cajun'la ilgili bir şey sinirlerini germişti. Ona karşı her zaman samimi olmaktan başka bir şey yapmamış olsa da, içinde bir kötülük çekirdeği varmış gibiydi. Onunla ilgili bir şey onu tedirgin etti.
dikkatli
Korkmuyorum, sadece gerginim.
O doğru değil....
Uzun boylu ve günahkar bir şekilde muhteşem olan Nick tamamen siyah giyinmişti. Onu Kara Avcı ekibinin geri kalanından ayıran tek şey, genellikle yay ve ok işaretlerinin gizlendiği yerde, onun yanağında ve boynunda olmasıydı; onu getirmişti.
Sam, kısa, meşum bir kahkaha atmadan önce, bir nanosaniye içinde onun gözlerinin kıpkırmızı parladığını gördüğüne yemin edebilirdi.
"Çok delisin."
Nick'e duygusuz bir bakış atmadan önce Sam, Dev'e baktı. "Nasıl yani?"
Nick kasvetli bir sesle, "Burada kalamazsın," dedi. Daimonlar nerede olduğunuzu biliyorlar ve topyekun bir savaşa hazırlanıyorlar.
Dev alay etti. "Bize bilmediğimiz bir şey söyle."
Nick, Dev'e ayının bir aptal olduğunu düşündüğünü söyleyen bir bakış attı. "Gerçekten hiçbir fikrin yok. Burada çocukların var ve Savitar şu anda senin tarafında değil. Stryker bunu biliyor ve bundan yararlanmayı planlıyor."
Dev pek ikna olmamıştı. "Peki Stryker'ın ne planladığını nereden biliyorsun?"
Nick cevap vermedi. "Bak, ikiniz burada kalıp tartışabilirsiniz ya da bana güvenebilirsiniz."
Dev tereddüt etti. Bir yanı hâlâ Nick'i, alt katta arka odalarında havuz oynayarak büyüyen ve ailesi için garsonluk yaparken annesine göz kulak olan aynı huysuz küçük çocuk olarak görüyordu.
Ama Nick, annesinin bir Daimon tarafından öldürüldüğü gece ortadan kaybolmuştu ve Nick, onun katilinden intikam almak için bir Kara Avcı olmak için kendini öldürmüştü.
Çocuk o zamandan beri eskisi gibi olmamıştı.
Bundan daha fazlası, Nick'in ortalama bir Kara Avcı'da olmayan güçleri vardı. Çılgın güçler.
İçindeki her hayvan içgüdüsü yankılandığını hissedebiliyordu. Bu güçler aşırı ve yoğundu. Daha da kötüsü, kötü niyetli ve soğuktular.
yozlaştırıcı. Tanrıça Artemis'ten çok daha karanlık bir şeyden geldiler.
Ve bugün ...

Dev, içinde başka bir şey sezdi. Nick hakkında bir şeyler olduğundan daha da yanlıştı.…
Omurgasından aşağı bir ürperti indi.
Bu nedenle Dev ona hiçbir şey vermedi. Nick'in kimin tarafında olduğunu öğrenene kadar, geçmişte onlarla nerede durursa dursun onu bir düşman olarak kabul etti. Bir şey
zor yoldan öğrenmişti, insanlar birbirlerine sırt çevirdi. “Bize atılan her şeyin üstesinden gelebileceğimizi gösterdik. Sanırım burada iyi olacak.
Nick alay etti. "Geçen sefer çocuklarını kaçırdın. Onları ateş hattından çıkardı.
Geri döndüler. Onları tehlikeye atmaya hazır mısın?”
Şimdi bu onun üzerinden asitle yıkanmış gibi geçti. "Yavrularımızı tehdit mi ediyorsun?"
Nick'in tüm ifadesi ve duruşu okunamaz durumdaydı. "Hepinizi kurtarmaya çalışıyorum."
Dev ona inanmak istedi. O yaptı. Ama bir şeyler yolunda değildi ve parmağını üzerine koyamadı. "Bakmak-"
Nick'in bakışı gürledi ve karardı. "Neden ipucunu alıp gitmiyorsun Ayı?"
Dev gerildi. "Benimle böyle konuşma oğlum. Asla."
Aklından tuhaf bir şey geçerken Sam, Dev'i Nick'ten uzaklaştırdı. Nick'in Daimonlarla çevrili olduğunu gördü. Testere …
Gerçekten bir düzeltme bulamadan gitmişti. Saçmalık. Güçleri bunu her yaptığında nefret ediyordu.
Nick bakışlarını ona dikti. "Buradaki herhangi biri incinmeden gitmeliyiz."
Aniden, Sam neyin yanlış olduğunu anladı. Nick burada tek başınaydı. Yalnız. "Şu anda seni kim izliyor?"
"Affedersin?"
"Beni duydun Nick. Sana kim nöbet tutuyor?”
O alay etti. “Kimsenin benim üzerimde nöbeti yok. Bunu Acheron'a söyledim. Hepiniz zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Fakat herneyse." Dev'in onları sert bir yüz buruşturmayla izlediği yere baktı. "Gitmek istemiyorsan sorun değil." İfadesi soğudu. "Kalmak. Öldürülmek. Taşaklarımda ter yok. Zaten bunu sadece Acheron'a iyilik olsun diye yapıyordum."
Sam tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Tutum eski Gautier olsa da, normalde o kadar kaba değildi.
"Hepsi senin.
τρώω το περίδρομο!”
Doyana kadar yemek anlamına gelen Yunancasına kaşlarını çattı.
Nick bu sözleri söyler söylemez, odanın ortasında bir cıvata deliği açıldı ve içinden bir düzine Daimon çıktı.

Dokuzuncu Bölüm

Sam, yatak odasının kapısını açmak için telekinetik güçlerini kullanırken ve Daimon'larla yüzleşebilmek için Dev'i kapıdan iterken küfretti.

Dev bir öfke kükremesiyle kapıyı tekmeleyerek açtı ve dövüşe geri döndü. Zihinsel güçlerinin arkasına daha fazla yumruk atmak için elini kaldırıp onu tekrar dışarı attı ve bu sefer onu dışarıda tutmak için yatağı kapının önüne koydu.

Dev boş koridorda ağzı açık bir şekilde durdu. Ne oluyor be? Odasına geri dönmeye çalıştı ama başaramadı. Bir şeylerin kırıldığını ve insanların küfrettiğini duydu, ancak etkili bir şekilde kilitlendi.

Öfke içini sardı. "Ah, hayır, yapmadın."

Artan güçleri, onları Sam'in Daimonlarla çevrili olduğu odaya ışınlanmak için kullandı. İki KA-BAR tezahür ettirdi ve sahip olduğu her şeyle Daimonların peşine düştü.

Sam, odada yeni bir varlık hissettiğinde döndü. Bunun başka bir Daimon olmasını beklerken, Dev'in güçlü bir darbeyle iki Daimon'u yere serdiğini görünce donakaldı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu ve o bir anda, eski anılar içini parçalayıp acımasızca terk ederken Kara Avcı güçlerinin azaldığını hissetti.

Şimdi gördüğü Dev değildi. Ioel'di.

Ioel onu nazikçe kızının odasına doğru iterken, ateşin ışığı adamın koyu teninde ve saçında titreşmişti. "Ree'yi al ve emniyete git."

İnatla reddetmişti. "Sensiz Olmaz."

Saldıran Daimonlar evlerine girerken elini bebeklerinin tekmelediği karnına koymuş ve onu dudaklarından öpmüştü. "Git Samia. Şimdi. Savaşı değil, çocuklarımızı düşünün."

Amazonlar asla geri çekilmezler. Geri çekilmiyorlar.

Kavga ederler.

Daimonlar zafer çığlıkları atarak içeri girerken kıymık tahtaların sesi evin içinde yankılandı.

"Anne!"

Kızının korkmuş çığlığı onu kocasından uzaklaştırmış ve elindeki her şeyle kızının odasına koşmuştu. Ancak ilerlemiş hamileliği onu bitkin ve ayakları üzerinde dengesiz bırakmıştı. Titreyerek, korkmuş kızını kollarının arasına almış ve içinde öfkesi cızırdarken onu kendine yakın tutmuştu. Bunun için kan istedi.

Kaçmak için etrafa bakınırken, kırılan mobilyaların ve çatışan çeliğin sesi kulaklarında çınladı.

Bir tane yoktu.

Bebeğini güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu….

Sam koridora doğru ilerledi ama ateşle aydınlatılmış odada bir flaşla durduruldu.

Ve sonra onu görmüştü. Ioel'in göğsünü delip geçen ve onu geriye sendeleyen o tek kılıç darbesi. Daimonlar ruhunu almak için hareket ederken üzerine kan döküldü.
Kızına sarılırken kendi çığlığı boğazına takılmış, doğmamış bebeğinin hayatını midesinde hissetmişti. Bu durumda, kızını koridorda taşıyacak kadar güçlü değildi - Daimonlardan kaçacaksa değil.
Kızının odasına geri döndü. "Yatağın altında, Ree. Şimdi." Kızını yere yatırmış ve saklanmak için koşturmasını izlemişti. "Ses yok bebeğim, ne yaparsan yap."
Daimonlar odaya hücum etmeden önce Sam masadaki lambayı zar zor kapmıştı.
Ona ilk ulaşana yağ ve ateş fırlatmıştı. Ona doğru hamle yaparak kılıcını aldı ve döndü ve hemen arkasındakine sapladı. Ama şişkin göbeği, savaşta bin kez yaptığı bir hareketin dengesini bozmuştu.
Tökezlemişti ve üzerine o kadar çok saldırmışlardı ki, onlarla savaşamayacaktı.
Ölmeden önce gördüğü son şey Daimonların arkasındaki kendi kız kardeşinin yüzüydü.
"Öldürecek bir velet daha var. Ne yaparsan yap, yaşamasına izin verme. Burada bir yerde olmalı. Onu bulun ve cenazeden başka miras kalmayacağından emin olun."
Acımasız, güçsüz bir öfke ve ihanet onu paramparça etmişti. Şimdi bile Sam onun içinde yayılan çığlığını duyabiliyordu. Çok acımasız. O kadar korkunçtu ki, tanrıça Artemis'i yanına çağırmıştı. Ve Daimonlar onun ruhunu ele geçirme şansı bulamadan Sam onu satmıştı.
Ama kızını kurtarmak için artık çok geçti...
Bunun delici ıstırabı şimdi onu paramparça etti ve Dev'in onu korumak için savaşmasını izlerken başını döndürdü.
HAYIR! Bir daha asla!
Daimonlara binmeden önce başını geriye atarak şiddetli bir savaş narası attı.
Dev, bir banshee'nin sevdiği birini gömdüğünde çıkardığı sesi duyunca duraksadı. Akıldan çıkmayan ve delici olan o uğursuz çığlık, bir parçalayıcı gibi omurgasından aşağı indi. Göz açıp kapayıncaya kadar Sam öne atıldı, rakipsiz bir güç ve beceriyle Daimonları yarıp geçti. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti.
Asla.
lanet olsun kadın...
Ve onu kızdırmış mıydı? Ne halt düşünüyordu ki?
Saldırmak için cıvata deliğinden daha fazla Daimon geldi. Dev, Sam'in sırtına gideni yakaladı ve durduğu yerde canını verdi. Yine de gelmeye devam ettiler.
Tam kendisinin ve Sam'in yere düşeceğinden emin olduğu sırada, kapının yanındaki yatak yana doğru kaydı. Sam'i tuttu ve kapı parçalanmadan bir an önce üzerinden atladı.

Ethon ve Chi, Fang ile birlikte kavgaya yardım etmek için koşarak geldiler. Kolunu Sam'e dolayan Dev, onu koridorun ortasında olmayacağı bir koridora yönlendirmeye çalıştı. Ama bunların hiçbirine sahip değildi. Dövüşmek için döndü.
Onu daha sıkı kavradı ve kapıdan geçmesi için zorladı.
"Ne yapıyorsun?" Ona baktı.
Dev onun yeşil gözlerini görünce nefesi kesildi. Bununla, onun Kara Avcı güçlerini kaybettiğini biliyordu. Onu öldürebilirler. "Seni tehlikeden uzaklaştırmak."
"Kimseden kaçmam."
Daimonlardan biri camı kırıp gün ışığını odasının her yerine saçarken, "Kaçmıyoruz," dedi. "Başka bir gün savaşmak için yeniden toplanıyoruz."
Sam onu omzunun üzerinden atıp merdivenlere yönelirken onu boğmak istedi.
Hâlâ güçleri olsaydı, yapardı ama onlar olmadan zavallı küçük bir kız gibi tutunmak zorunda kalmıştı - bu onun öfkesini daha da alevlendiren bir şeydi.
Bir saniye Peltier Evi'ndeydiler, sonra ise daha önce hiç görmediği, depoya benzeyen tuhaf bir yerdeydiler. Karmaşık bir desen oluşturan ışıksız neon tabelalar tüm duvarlara asılmıştı. Solunda alkolle dolu bir endüstriyel bar vardı. Arkasında yine sönük neonla sarılı büyük bir ayna vardı. Başka bir kulüp gibi görünüyordu ama açık değildi. Ve burada kimse yoktu. En ufak bir fısıltı bile yok.
Dev onu yere bıraktı.
Sam hemen onun ellerine vurdu. "Benden uzak dur! Sana o kadar kızgınım ki gözlerini oyabilirim!"
Ona sinirli bir bakış atmak için geri çekildi. "Rica ederim."
"Ne için? Beni kızdırıyor musun?
"Senin hayatını kurtardım."
Bununla alay etti. "HAYIR. yapmadın Bitirmem gereken bir kavgadan beni kurtardın. Ah! Çaresiz bir çocuk gibi beni alıp götürürken Chi ve Ethon'u orada bıraktığına inanamıyorum.
Bu ne cüret!"
Dev, bu savaşı nükleer boyutlara taşımadan önce sakinleşmek için derin bir nefes aldı. İçlerinden birinin ne olduğunu anlayana kadar sakin olması gerekiyordu. Dövüş sırasında bir şey, Sam için derin ve beklenmedik bir sonucu tetiklemişti. Kara Avcılar hakkında bildiği tek şey, güçlerini yalnızca ruhlarını satmalarına neden olan olaydan bir anı ile karşılaştıklarında kaybettikleriydi.
Sam inciniyordu ve tek istediği ona yardım etmekti. Alışılmadık çığlığı ona bunu söylemişti. Tamamen parçalanmadıkça kimse o sesi çıkarmadı.
"Pencerelere doğru gittiklerini gördüm ve onlar camları kırmadan önce seni gün ışığından çekmem gerektiğini biliyordum. Ki yaptılar. Yakaladığımda seni tutmasaydım,

öldürüldü veya en azından ciddi şekilde yakıldı.” Karanlık Avcı güçleri tükenmiş olsa bile gün ışığında ayakta duramazdı.
Beton zemini ve etraflarındaki perçinli açık mavi metal duvarları incelerken derin bir öfke sesi çıkardı. "Bu arada biz neredeyiz? Cehennem?"
Ona büyüleyici bir sırıtış gönderdi. “Bundan çok daha havalı. Kulüp Charonte.”
"Hangisi ne?"
Cevap vermedi. Bunun yerine telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Kollarını göğsünde kavuşturan Sam ona baktı.
Ethon telefonu açarken Dev, ona karşı kaynayan öfkesini pervasızca görmezden geldi. Bu konuşmayı daha fazla uzatmadan önce ailesinin iyi olduğundan emin olmak istiyordu. En azından Ethon cevap verdi - bu kendi başına Sığınağın hala ayakta olduğuna dair iyi bir işaretti. "Hey, ayrıldığımızda ne oldu?"
"Korkak piçler senden hemen sonra orayı terk etti. Chi ve ben elimizden geldiğince çok kişiyi yere indirmeye çalıştık ama odanızın her tarafında dans eden gökyüzündeki cidden sinir bozucu sarı topun menzilinden çıkmak zorunda kaldık. Bear, daha küçük pencerelerin olmalı. Fang peşlerinden gitti, ancak yuvalarına geri döndüler ve intikam uğruna başka bir bölgeye dönmeleri durumunda aileyi korumak için geri çekildi.
Her neyse, uzun dişli tugay muhtemelen şu anda sizi izliyordur, o yüzden arkanızı kollayın."
Dev'in umursadığı gibi mi? "Cesaretleri varsa getirin, ki bundan şüpheliyim." Her iki durumda da, ailesi netti ve bu onu çılgınca mutlu etti. Şeytani planı işe yaramıştı ve Daimonlar en azından şimdilik geri çekilmişti.
"Bu kadar kendini beğenmiş olma, Ayı. Ticarete açıldılar.” Ses tonundaki mizah kayboldu. Samia iyi mi? Onu incitmediler, değil mi?” Ethon'un sesinde, bir Kara Avcı'nın diğeri için endişelenmesinden daha derin görünen bir endişe vardı.
Dev parmağını koyamadı ama bu, Ethon'un bir meslektaşı için neden bu kadar derinden hissettiğine dair şüpheyle içindeki ayının oturmasına neden oldu. "O iyi. Onlar ona kadeh kaldırmadan önce onu oradan çıkardım. Siz ne dersiniz? Ailemden herhangi biri incindi mi?
"Fang iyi. Bize gelince, iyileşmeyecek hiçbir şey yok.” Sonra Ethon konuyu değiştirdi. "Peki şimdi neredesin?"
"Kulüp Charonte."
Ethon kısa bir kahkaha attı. "Güzel. Çok güzel. Seçiminizi takdirle karşılıyorum.” Charontes, Daimonların can düşmanlarıydı ve Daimonlar buraya yaklaşmaya cesaret edemezdi. En azından hemen değil.
Charonte'lerle ilgili tek şey, sürekli aç olmaları ve tutuklanmalarına neden olmayacak şeyler yemek için yaşamalarıydı.
Daimonlar, dokunulmazlıkla cömertçe ziyafet çekebilecekleri şeylerden biriydi.
Ethon tekrar konuşmadan önce ayıldı. "Sam'in orada güvende olduğundan emin misin?"

"Ah evet. Ama birkaç dakika içinde olmayabilirim. Gözlerimi oyacak ve ben titreyen bir ayı matı olana kadar kıçımı dövecek gibi görünüyor.
"Yazık sana."
Bana bundan bahset. Şu anda beni kıskanmıyorum."
Ethon, Fang'la elini ahizeyi kapatmış gibi boğuk bir tonda konuştu. "Önemli değil. İyi olacağım." Sonra Dev'e döndü. "Elimizden geldiğince çabuk oraya geleceğiz."
"Kulağa iyi geliyor. Bu arada... Gautier'e ne oldu?"
"Nick? Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"
Bununla ne ilgisi var? Küçük piç, Dev onunla bir daha karşılaştığında yaşadığı için şanslı olacaktı. Daimonları çağıran oydu.
"Nick?" Ethon tekrarladı.
"Nick." Dev heceyi tersledi. Spartalı'nın aptallığından bıkmıştı.
"Nick?"
"Eton. Durmak."
"Üzgünüm dostum. Aklımı buna bağlayamıyorum. Daimonlardan senin Charonte tomurcuklarına rakip olma tutkusuyla nefret ediyor. Güven bana. O kelimeyi söylersin ve adam ters döner. Birkaç gün önce konu açıldığında onu tavandan indirmek zorunda kaldım. Birini öldürmek için olmadığı sürece onları çağırdığını hayal edemiyorum.
"Evet, ne gördüğümü biliyorum. Nick onlarla işbirliği içindeydi."
Ethon alçak bir ıslık çaldı. "O zaman Acheron'a haber vereceğim ve size hemen ulaşacağız.
Her ihtimale karşı."
Dev, anatomisinin hayati bir parçasını oymak istercesine hâlâ ona bakan Sam'e baktı. Garip olan şey, gözlerindeki o ateşle garip bir şekilde çekici olmasıydı ve bu onu tahrik ediyordu.
Çok dağınıkım.
"Gün ışığında hareket ederken dikkatli olun çocuklar. Yakında görüşürüz."
Dev telefonunu kapattı.
Sam odayı işaret etti. "Beni boş bir kulübe mi getirdin? Neden?"
Dev sert vücudunu sola çevirdi ve iki düzine iblisin vampir yarasalar gibi asılı durduğu çelik kirişleri işaret etti. Geri kalanlar üst kattaki odalarda çarpık pozisyonlarda uyuyor olacaktı. Charonte'nin neden böyle uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama uyuyorlardı.
Etleri kırmızı, turuncu ve maviden oluşan iki renkli bir girdap olan iblisleri görünce Sam'in çenesi gevşedi. Sanki dost mu düşman mı olduklarına karar vermeye çalışıyormuş gibi sessizce onları izlerken sarı, beyaz ve kırmızı gözleri tavandan parlıyordu. Onların iblis olduklarını biliyordu ama hangi sınıfa ya da panteona ait oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. "Onlar ne?"
"Charontes," dedi Dev onun kulağına. "Hiç yanlarında bulundun mu?"
"HAYIR."
Nefesi kulağını gıdıkladı ve onu göremese de ona sırıttığı izlenimine kapıldı.
"Tam olarak sosyal değiller ve benden pek hoşlanmıyorlar."

Bu, onun burayı seçmesini merak etmesine neden oldu. "Öyleyse neden buradayız?"
"Çünkü bahse girerim Dev'in beni içine çekmek istediği bir bok vardır ve sen lanet olası
unut gitsin Ayı.” O derin erkeksi tonda zehir eksik değildi. "Seninle ve kardeşinle işim bitti ve bana o değersiz kurdun adını bile anma.
Çünkü ben senin sürtüğün değilim ve buradan ayrılmayacağım. Bana bir çatal sapla Bear, çünkü tekrar ediyorum, işim bitti. D'den O'ya ve gerisini sen biliyorsun, seni çocuklarıma yedirmeden önce kulübümden defol git."
Dev, arkalarında aniden beliren iblisle yüzleşmek için dönerken güldü.
"Bende seni görmek güzel, Xedrix. Her zaman bir zevk.”
"Evet, senin için. Benim için asla.”
Sam, önündeki gösteriye ağzı açık kalmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.
Dönen mavi teni ve siyah saçlarıyla Xedrix, Dev'in boyunu gölgede bırakıyordu. Yapılması kolay olmayan bir şey. Bir tişört ve kot pantolon giymiş olan Xedrix'in arkasında seğiren bir çift büyük kanat vardı. Saldırma ya da uçma ihtiyacından mı, yoksa ciddi bir rahatsızlıktan mı, emin değildi. Ama parıldayan gözlerinde ki kötülük eksik değildi.
İşin en tuhaf yanı, kafasından dışarı fırlamış küçük bir çift boynuza ve uykudan dağılmış kısa siyah saçlarına rağmen iblisin inanılmaz derecede güzel ve çok erkeksi olmasıydı. Onda, ona uzanıp dokunma isteği uyandıran bir şeyler vardı.
Garip.
Xedrix bakışlarını ona dikti. "Neden buraya bir Kara Avcı getirdin, Bear? Onlar hakkında ne hissettiğimizi biliyorsunuz ve menüde bile yoklar ki bu bizim için iki kat daha kötü.”
"Peşimizde Daimonlar var."
Bu, Xedrix'in gözlerini açmasına neden oldu. İblislerden birkaçı tavandan düştü. Havada bükülerek Xedrix'in etrafında zarif bir şekilde ayaklarının üzerine düştüler.
Mutlu ifadeleri neredeyse komikti. "Akşam yemeği!" En uzun olanı, diğer iblislerden birine beşlik çakarken hevesli bir beklentiyle dudaklarını yalamaya başladı.
En kısası başını salladı. "HAYIR. Atıştırma zamanı. Bir sürü olmadığı sürece. Umarız vardır.”
"Biraz sosa ihtiyacım var," dedi turuncu iblis diğer ikisine. Kısa kırmızı olanı itti. Ceres, bir şişe al. Ekstra sıcak.”
Xedrix onları susturmak için elini kaldırdı. “Eve teslimat için yeterince şanslı değiliz çocuklar. Güven bana. Buraya gelmeyecekler.”
Etrafındaki iblisler somurttu.
Ceres, iddiasını kabul etmişe benzemiyordu. "Biri aptal olabilir. Daimonlar pek parlak değil. Buraya gelebilirlerdi. Belki onları bir veya iki turistle cezbedebiliriz?

Uzun boylu olan parladı. "Birkaç Kara Avcı'yı yem olarak dışarıya bağlayabiliriz."
Hepsi bu düşünceden hoşlanmışa benziyordu.
Gözlerini deviren Xedrix hariç. "O kadar aptal değiller, inan bana ve dışarıya bir Karanlık Avcı bağlarsan, Acheron üzerimize Atlantisli olur ve istediğimiz son şey eve, Annemin yanına gönderilmek. Yoksa gerçekten de Yok Edici'nin o kadar da hassas olmayan yumruğu altında köleliğe geri dönmek istiyor musunuz?"
"İyi," dedi Ceres huysuzca, kanatları sarkıyordu. "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim." İçini çekti.
İblisler kirişlerdeki yerlerine fırladılar, ancak Dev'in umutlarını artırması için birkaç seçkin hakaret mırıldanmadan önce değil.
Kanatlarını kendilerine dolayarak tavana kozası gibi gelirken Sam onlara baktı. Bu ilginçti… Tuhaf ama merak uyandırıcı.
Xedrix elleri kalçalarında durmuştu. "Neden buradasın, Ayı?"
Daimonlar Sam'i istiyor. Neden bilmiyorum-”
"Hıh." Xedrix ona işaret etti. “O onların can düşmanı. Elbette onu istiyorlar. Parça parça olduğuna eminim.”
Dev başını salladı. "Sadece bu kadar. Onun ölmesini istemiyorlar. Şimdi iki kez adam kaçırmaya çalıştılar—”
"İkiniz de benim burada olduğumun farkındasınız ve ikinizin de benim hakkımda zihinsel özürlüymüşüm gibi konuşmanıza ihtiyacım yok, değil mi? Kendi adıma konuşabilirim.”
En azından Dev mahcup görünme nezaketini göstermişti. Üzgünüm Sam. Biliyoruz. Ben sadece Xedrix'i bizim tarafımıza çekmeye çalışıyorum."
Şeytana dönüp baktı. Onu canlı istiyorlar. Neden olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
"Çünkü o böyle daha lezzetli olur?"
Sam iblisi görmezden geldi ve Dev'e kaşlarını çattı. "Bunu ona neden soruyorsun? O bir Daimon değil.”
Dev ona komik bir bakış attı. "Stryker'la yaşar ve cehennemde Stryker'ın metresine hizmet ederdi, böylece neden senin peşinde olduklarına dair bir ipucu bulabilirdi."
Xedrix kaba bir ses çıkardı. “Tam olarak en sevdiğim insanlar değiller ve neden onun peşinde olduklarına dair hiçbir fikrim yok. Kötü şans?”
“Ked…”
"Bana hırlama, Ayı. Erken ve henüz bir şey yemedim.” Sanki tenceresi için boyutlandırıyormuş gibi ikisine de keskin bir bakış attı.
Dev derin bir iç çekti. "Onu her ne için istiyorlarsa, bunun iyi olmadığını anlamalısın.
Herhangi birimiz için. Onu geceye kadar tutacak güvenli bir yere ihtiyacım var.
Xedrix başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Kapı şu tarafta."
"Ona bir misafir odası göster."
Xedrix bu yumuşak, nazik sesi duyunca dişlerini gösterdi.

Sam, ufak tefek, ruhani bir kadın görmek için arkasına baktı. Yüz hatları solgun ve kesinlikle büyüleyiciydi. Sarı saçları parlıyor gibiydi ve gözleri... beyaz ve canlı, gerçekten ürkütücüydü.
Xedrix de onu gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu. "Kerryna... senin hala uyuyor olman gerekir."
Yavaşça ona yaklaştı ve yanağını sevgiyle öpmek için parmak uçlarında yükselmeden önce elini nazik bir şekilde omzuna koydu. “Amansız koruyucum. Merak etme. Ben iyiyim." Elini Sam'e uzattı. "Ben Xedrix'in arkadaşıyım, Kerryna."
"Sam." Kerryna'nın barış teklifine baktı ve sindi. Güçleri azalmış olsa da, yine de iblisin geçmişinden bir şey alma şansını elde etmek istemiyordu. "Üzgünüm, sana dokunamam. Saldırgan olmamak. Benim güçlerim buna izin vermiyor.”
Kerryna kolunu düşürdü. "Anlaşıldı ve alınmadım."
Xedrix, Sam ve Dev'e dik dik bakarken Kerryna'nın elini tuttu ve kalbine bastırdı. "Aileme savaş getirirsen ikinizin de kalbini yerim... sossuz."
Bunu söyleme şekli, Sam'in içinde bir anlam ifade ettiği hissine kapıldı.
Dev, başını Xedrix'e doğru eğdi. "Anladım."
Sam, Dev'in ailesinin öldüğü geceye ait bir anı aklına geldiğinde tereddüt etti. Kısaydı, bir anda geçti ama netti. Xedrix'e kaşlarını çattı. "Kurtlar Sığınağa saldırdığında bizimle birlikte savaştın. Ama o zamanlar insandın.”
Bu yüzden onu tanıyamamıştı. Yüz hatları benzerdi ama mermer mavisi teni olmadan farklılıklar göze çarpıyordu.
Bir kalp atışında, Xedrix bir iblisten siyah saçlı ve savaştan hatırladığı kanatları olmayan yakışıklı bir insana dönüştü. "İnsan değil. Sadece biri gibi görünüyordum.
Sokaklarda gerçek halimle dolaşmak biraz zor. Buna rağmen Cadılar Bayramı. Bu insanları korkutuyor ve ben onların saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyorum.”
Ceres tavandan, "Onları mangal yapmazsan," diye seslendi. "Öyleyse insanlar oldukça lezzetli."
Xedrix ona baktı. "Kendi işine bakmayan Charonte'lar da öyle."
Ceres kanatlarıyla kendini tamamen kapladı.
Xedrix dikkatini yeniden Sam ve Dev'e verdi. "Ve eğer insanları öldürürsem, burada kalmamıza izin veren anlaşmayı ihlal etmiş olurum ve hepimiz şimdiye kadar tanıştığınız en büyük orospu-tanrıçaya hizmet etmek üzere Daimon cehennemine geri gönderiliriz." Barın uzak köşesindeki merdivenlere yöneldi. "Şimdi beni takip et."
Zeminde ilerlerken Sam bir şeyin farkına vardı. Çıplak ayakla yürüyordu ve yerden hiçbir şey almıyordu.
Ne kadar garip.
Kafası hala tamamen sessizdi. Dev'den mi yoksa Charonte'nin yaptığı bir şey mi?
Hiçbir fikri yoktu ama bunun için minnettardı. Yeniden normal bir insan olarak yaşamak gerçekten güzeldi.

Birkaç dakikalığına bile. Sırf bunun için bile bir Daimon mıknatısı olmaya değerdi. Ama çılgınlığın bir an önce sona ermesi gerekiyordu - davetsiz olarak gelmelerinden bıkmıştı.
Kaba, duyarsız piçler.
Xedrix onları üst kattaki koridorun ortasında bir yatak, bir şifonyer ve eski tarz bir elektrik lambası olan küçük bir komidin bulunan küçük bir odaya götürdü. Pembeler ve Viktorya dönemine ait fırfırlarla süslenmiş olan -çok kadınsı ve tatlı- huysuz, açıkça erkeksi iblisle tam bir ikilem.
Kapı çerçevesinde duraklayan Kerryna, omzunun üzerinden kapıyı işaret etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa odamız koridorun hemen karşısında."
Xedrix itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama Kerryna onu duymazdan geldi. Sam yan odadan annesini isteyen bir yürümeye başlayan çocuğun ani ağlamasını duyunca gerildi.
Xedrix'in bakışı daha da vahşileşirken Kerryna hemen ortadan kayboldu.
"Dediğim gibi Ayı, aileme savaş çıkarırsan bunun yaptığın son hata olduğundan emin olurum."
Dev ellerini kaldırdı. "Barış kardeşim. Asla kimsenin ailesine zarar vermem. Bunu biliyorsun."
Yüz hatları sert olan Xedrix kapılarını kapattı ve gözden kayboldu.
Yürümeye başlayan çocuk ağlamayı keserken Sam, içindeki acıyı uzaklaştırdı. Acı tatlı anılar içini kapladı ve kızıyla bir saniye daha dilek dilemesine neden oldu. Tanrılar, o zamanlar, özellikle de Agaria kolik hastasıyken, bu çığlıklar ne kadar ağır gelmişti. Sam, o sesi bir daha asla duymayacağı bir zamanın hayalini kurarken aklını kaybedeceğinden korkmuştu.
Şimdi bir kez daha duymak için her şeyini verirdi. Çığlık atan bebeğini taşıyabilmek ve sinirleri yıpranmış ve uykusuz kalsa bile onu gece boyunca sallayabilmek.
O zamanlar ne kadar değerli olduğunu bilseydi, her kalp atışının ve baş ağrısının tadını çıkarırdı. Her dağınık bebek bezi…
Hataların bir daha yapılmasını dileyerek irkildi. Geri dönüşün olmaması, Kaderin en acımasız eylemiydi.
Ve geçmişi düşünmek hiçbir işe yaramadı. Bu yüzden kendini şimdiye ve şimdi önemli olana odakladı. "Kerryna bir Charonte değil, değil mi?"
Dev, tuğla duvara açılan sahte perdelerin altında pencere olmadığından emin olarak başını salladı. "HAYIR. Charonte Atlantislidir. Kerryna bir Sümer dimme iblisi."
Bu, pek sık bulamayacağınız bir kombinasyondu ve ikisinin nasıl tanışıp bir çocukla nasıl çiftleştiklerine dair bir hikaye olmalıydı. "New Orleans'a nasıl geldi?" Eski Sümer'den buraya çok uzun bir yoldu.
Dev onunla yüzleşmek için döndü. "Senin gibi o da düşmanları tarafından kovalanıyor ve buraya geliyordu. Aslında, bu aşırı basitleştirme. Kerryna ve kız kardeşleri acımasız ölüm makineleridir ve onlar lanetlenmiş ve bağlanmıştır."
Ah, şimdi bu kulağa pek hoş gelmiyordu. "Kardeşleri nerede?"

“Hala kapana kısılmış durumdalar. Tek başına kaçtı.”
"Ve o bunu kabul ediyor mu?"
Dev güldü. “Evet, acayip, ha? Görünüşe göre aile birlikteliği onun gücü değildi. Onu New Orleans'a çeken şeyin ne olduğundan emin değilim ama burada Charonte ve daha da önemlisi Xedrix ile tanıştı. Bir şekilde yerleştiler ve onu korumaya karar verdiler. Bir iblis olmadığım için beni mutlu ediyor. 'Çünkü onu içeri almalarına neden olan ne tür acayip maymunlar olduğunu bilmek istemiyorum... eğer ne demek istediğimi anlıyorsan ve anladığını biliyorum.
Sam onun yarı esprili sözlerine bir "heh" çıkardı. Ya düşmanları? Hala onun peşindeler mi?
"Muhtemelen, ama sadece bir aptal onu, onun için hayatlarını vermeye hazır Charonte'larla dolu bir evden çıkarmaya çalışır."
Bu ona en az mantıklı gelen şeydi. “Nereden geldiler? Charonte neden burada, şehrin ortasında?”
O güldü. "Mardi Gras bebeğim. Mardi Gras. Her türden tuhaf bokun çözüldüğü ve partilerin sona erdiği zaman.
"Geliştir..."
Ona gerçek cevabı vermeden önce ayıldı. "Birkaç yıl önce, tanrılardan biri kendi krallığı ile bu dünya arasındaki geçidi açtı ve dünyayı yıkıma uğratmak istedi. Kaçtılar ve Acheron onu mühürledi, sonra kalmalarına izin verdi. O zamandan beri burada mutlu mesut yaşıyorlar.”
"Bizi yok edecek olmalarına rağmen mi?"
“Eh, onlar değil, kendi başlarına. Metresi öyleydi. Sadece emirleri yerine getiriyorlardı ve artık burada olduklarına göre, uymaları gereken kuralları - insan yememek gibi- koyan Acheron'a itaat ediyorlar, yoksa onları krallıklarına geri gönderecek. Bir süredir buradalar, bu yüzden düzenleme işe yarıyor gibi görünüyor.” Ona sevimli bir sırıtış verdi.
Kafasını sallayan Sam, hâlâ tüm bu olanlarla ilgilenmeye çalışıyordu. "Peki onları nereden biliyorsun?"
“Onları vazgeçiren küçük kardeşim Kyle'ı yemeye çalıştılar. Onlara nasıl bir kulüp kuracaklarını ve insan dünyasında normal vatandaşlar olarak nasıl çalışacaklarını gösterdi - tavandan sarkma olayına rağmen. O zamandan beri bizimle dost oldular... en azından çoğu zaman.”
Sam içini çekti. "Bu kasaba çok tuhaf."
Dev onu kendine çekerken güldü. "Evet, ama... onun kadar heyecan verici başka bir yer yok."
Doğru. Çok doğru.
Parmağıyla dudaklarının çizgisini çizdi. Daimonların senden ne istediğini öğrenmeliyiz.
"Eh, ikimiz de bunun dünya barışı olmadığını biliyoruz."
"Kesinlikle hayır." Dev, çizgiyi ağzından gözlerinin kenarına kadar takip etti. "Gözlerinin yeşil olduğunun farkında mısın?"
Sam'in nefesi kesildi. "Ne?"
"Gözlerin yeşil."

Aynaya koşmak için ondan uzaklaştı. Elbette haklıydı. Yerden hiçbir şey çıkaramamasına şaşmamalı. Kara Avcı gücü kalmamıştı.
Aynada kendini görebilmesi bile bunun kanıtıydı. Avlanırken gizliliklerini korumalarına yardımcı olmak için, hiçbir Karanlık Avcı, güçlerini kullanmadıkça yansıma yapamazdı.
Ve şu anda, o bir insandı. En azından geçici olarak. "Beni kavgadan bu yüzden mi çektin?"
Onayladı.
Çünkü onun bildiği tek gerçeği biliyordu. Bu haliyle öldürülebilirdi.

* * *

Ethon Stark savaşta dişlerini kesmişti. Bir insan olarak ona yardımcı olan şey buydu.

Bir Karanlık Avcı olarak, bu kan ihtiyacı her zaman yüzeyinin hemen altında kaynadı. Hiçbir şey ona, düşmanlarını yere devirmek ve pahalı ayakkabılarının her tarafının kanamasını izlemek kadar zevk veremezdi. İçindeki savaşçının yaşadığı şey buydu.
Her şey için yaşadı.
Arkadaşları bir elin parmaklarıyla sayılırdı ve şu anda içlerinden birinin başı ciddi bir beladaydı.
Sam.
Ondan nefret ediyordu, bunu biliyordu. Ama onu suçlamadı. O bir canavardı ve onun içinde yaşayan karanlığı bir an için görmüştü. En iyi gününde onu deli eden karanlık.
Buna rağmen, onu hala bir arkadaş olarak görüyordu. Onun için duyguları ne olursa olsun, her zaman yapardı. Bu yüzden, onu güvende tutmak için hayatını feda edecekti - bu sonsuza kadar lanetlenecek ve geri kalan zamanını tam bir sefalet içinde çığlık atarak geçirecek kadar iğrenç bir varoluş anlamına gelse bile.
Onun için buna değerdi.
Aklında en başta bu düşünceyle, Sanctuary'den Nick'in Bourbon Caddesi'ndeki evine ışınlandı. Kimsenin kullanmasını sevmediği için sık kullanmadığı bir güçtü.
neler yapabileceğini biliyor. Bilgi güçtü ve güçleri hakkında ne kadar az şey bilinirse, sırlarını saklamak için o kadar az insan öldürmesi gerekecekti.
El oyması bir merdivenin eteğinde belirdi. "Nick!" diye bağırdı, onlara ihanet eden ve Samia'nın hayatını tehlikeye atan kişiyi aramak için merdivenlerden yukarı ve evin içinden geçerek.
Kimse cevaplamadı.
"Nick!"
Yine sessizdi.
Gözlerini kapatan Ethon, evin içinde gezinmek için güçlerini kullandı.
Burada kimse yoktu.

Nick hâlâ Daimon'larla birlikte olmalı ve onlara karşı kim bilir ne planlar yapıyor olmalı. Ethon'un her gün kapatmak için mücadele ettiği yaraları açarken, buna duyduğu öfke içini delip geçti.
"İyi, seni küçük piç kurusu. Saklansan iyi olur."
Er ya da geç, Nick geri dönecekti ve Ethon onu öldürecekti.

* * *

Sam sonunda uyurken Dev gözlerini yere dikti. Uzun boylu ve şiddetli bir dövüşçü olmasına rağmen, uyurken onda inanılmaz derecede savunmasız görünen bir şeyler vardı.

Senden neden bu kadar etkilendim?
Tek istediği onu güvende tutmaktı ve bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sanki derisinin altındaydı ve sadece onun yanında olmak onu daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissettiriyordu. Aslında soyunup yanına uzanıp onu kollarına almamak tüm iradesini kullanıyordu.
Bu o değildi. Normalde tek gecelik ilişkiler yaşamaktan ve mümkün olan en kısa sürede yollarına göndermekten fazlasıyla memnundu.
Kapının hafifçe vurulduğunu duydu.
Yataktan uzaklaşarak diğer tarafta Ethon'u bulmak için açtı. "Chi ve ben aşağıdayız. Charonte, kulübü açılışa hazır hale getirmek için hareketlenmeye başlıyor.
Bir şeye ihtiyacınız var mı çocuklar?”
"HAYIR. Teşekkürler."
Ethon başını ona doğru eğdi. "Acheron itiraz etse bile onu burada tutmamı söyledi."
"Ve yapacak."
Ethon güldü. "Evet muhtemelen." Kapıyı kapatmak için hareket etti.
Dev, tamamen geri çekilmeden önce onu durdurdu. Sen ve Sam biraz sıkı görünüyorsunuz. Onun nasıl Kara Avcı olduğunu biliyor musun?
Ethon'un ifadesi, sesi kadar kuruydu. "Ruhunu Artemis'e sattı."
Dev, yaptığı ukala yorum üzerine sinirli bir nefes verdi. "Ciddiyim, Ethon."
Kararsızlık karanlık bakışlarına damgasını vururken yatağa baktı. Sonunda Dev'e baktı ve cevap verdi. "Ablası ona ihanet etti. Sam kraliçe olarak seçilmişti ve kız kardeşi tacı istiyordu. Bu yüzden, bir grup Daimon ile Sam'i ve yakın ailesini öldürmeleri ve onları ardıllıktan çıkarmaları için bir anlaşma yaptı.
Bu haber midesine bir darbe gibi vurdu. Bunun acımasızlığı akıl almazdı. Ne tür bir orospu böyle bir şey yapar? "Şaka yapıyor olmalısın."
"Bu konuda asla dalga geçmem. Bence Sam'in psikometri gücüne sahip olmasının nedeni bu."
Dev kaşlarını çattı. "Takip etmiyorum."
Ethon sesini alçaltmadan önce güçlükle yutkundu. "Kız kardeşinin ne düşündüğünü ve planladığını bilseydi, ailesini kurtarabilirdi."

Garip bir şekilde, bu mantıklıydı. “Öyleyse kız kardeşi kimleri öldürdü? Sam ve diğer kız kardeşleri?"
"Sam'in yalnızca bir kız kardeşi vardı." Ethon'un yüz hatları keskinleşti. Ölümcül. "Kocası Dev'i ve üç yaşındaki kızını can çekişirken gözlerinin önünde öldürdüler."
Bu sözlerle acı ona çarptı. Bir dakika boyunca nefes alamadı.
Buna nasıl dayanmıştı? Onun için kardeşinin kanını istiyordu. Nasıl bir orospu kendi ailesine bunu yapabilir?
Kendi kız kardeşi mi? Onun yeğeni.
Ve tüm zerresiyle, Sam'in kız kardeşinin gırtlağına gidip boğazını söktüğünü umuyordu.
"Yaptığı gibi dövüşmesine şaşmamalı."
Ethon başını salladı. "Bu yüzden kendini güçsüz hissetmeye dayanamıyor. Hamile olmasaydı, bir sonraki çocuğunu doğurmak üzere olmasaydı, asla...”
"Ne?" Dev'in kalbi atmayı bıraktı.
Ethon'un ifadesi ona, Spartalı'nın başına gelenlerden en az Dev kadar midesinin bulandığını söylüyordu. "Onu öldürdüklerinde hamileydi. Bildiğini düşündüm."
"Bunu nasıl bilebilirim?" Ethon'a kaşlarını çattı. "Bunu nasıl biliyorsun?"
Ethon'un kara gözlerindeki ıstırap anlaşılmaz bir şeydi. Acı ve suçluluk.
"Kocası benim küçük kardeşimdi."
Tam başka hiçbir şeyin onu şok edemeyeceğini düşündüğü anda... bu onu yere serdi. "Ne?"
Ethon'un çenesinde bir tik başladı. "Kocası Ioel benim kardeşimdi."
Dev ağzı açık kaldı. Ethon'un onu bu şekilde korumasına şaşmamalı. Şimdi tamamen mantıklıydı.
Ethon, duyguları çalkalanırken sessiz kaldı. Ioel'in Amazon geliniyle olan mutluluğunu çok kıskanmıştı. İkisinin inanılmaz bir ilişkisi vardı. Ve ağabeyi için mutlu olsa da buruktu. Ioel anneleri tarafından büyütülmüştü.
Sparta kültüründen uzak. Ioel amansız bir savaşçıyken, lüks ve nazik düşkünlükle dolu şımarık bir hayat yaşamıştı.
Ethon'un aksine.
Ioel'in şimdiye kadar istediği her şey ona gelmişti. Ve Ethon, olukta bulabildiği her masa kırıntısını pençelemek ve mücadele etmek zorunda kalmıştı. Ve bugüne kadar, Sam'le ilk tanıştığı anı hâlâ hatırlayabiliyordu. Tam zırh içinde, nefes kesiciydi. Arkadaşları ve erkek kardeşiyle şakalaşırken yaşama sevinci bulaşıcıydı.
Ama gözleri sadece Ioel'i görmüştü.
Bu yüzden ona olan hislerini gömmüş ve onların evlenip ailelerini kurmalarını izlemek için geride durmuştu. İhtiyaç duydukları her şeyi onlara hayatlarını daha kolay ve mutlu kılmak için vermişti. Ağabeyinin boğazından geçen acı dersleri bilmesine gerek yoktu.
Ve Agaria doğduğunda yeğenini o kadar çok sevmişti ki... Aynı annesine benziyordu. Hiçbiri için yapmayacağı şey yoktu.
Hiç bir şey.

Ta ki öldükleri geceye kadar. Ölüm haberleri geldiğinde o savaştaydı. Yaralı ve kanlar içinde, doktor yerine doğruca atına yönelmişti. Aptalca, onlara ulaşabilirse bunu değiştirebileceğini düşünmüştü.
Onları kurtarmak için. Belki de bu bir yalandı ve gerçekten ölmediler.
Onlara ulaştığında, Ioel ve Ree yakılmıştı ve Sam'in cesedi kayıptı.
Ertesi gün kız kardeşinin katledilmiş kalıntılarını bulmuşlardı. O cinayetin gaddarlığı ona Sam'in intikamını aldığını çok iyi anlatmıştı. Ancak gerçek şu ki, kız kardeşi kolay kurtulmuştu. Ethon'un onu ilk bulması durumunda yapacaklarına kıyasla Sam'in ona yaptığı şey, merhametli bir cinayetti.
Ondan sonra Sam'i aramıştı ama onu asla bulamamıştı. Kendi ölümünden yüzyıllar sonra ikisi de Atina'da konuşlandırılana kadar değil.
Daimonlara karşı savaşta karşılaşmışlardı ve sonra, şafak sökerken onu evine almıştı.
Kana susamışlık ve geçmişteki bağları onları alt etmişti. Kardeşine o kadar benziyordu ki Sam onu yatağına kabul etmişti.
Bir an için, neredeyse bir huzur anı yaşamıştı.
Aklı başına gelene kadar.
Ve o.
O zamana kadar çok geç olmuştu. Suçluluk ve acı ikisinin de kaldırabileceğinden fazlaydı. Böylece kendi yollarına gittiler, yolları arada bir kesişti.
Yine de Ethon onu seviyordu. Ona dayanamasa da. Buna hakkı olmamasına rağmen. O onu seviyor.
Hep yapardı. Ama bu geçmişte kaldı. Ve şu anda Sam'in ona ihtiyacı vardı. Ethon onu bir daha yüzüstü bırakmayacaktı.
Dev'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım."
Ethon çekilirken Dev konuşmadı. Sam hakkında öğrendikleri yüzünden kafası hâlâ karışıyordu. Tanrılar, kardeşinin ondan her şeyini aldığını bile bile ailesiyle paylaştığı bağı görmek ona ne kadar acı vermiş olmalı.
Hayatı bile.
Bağırsakları düğümlenirken, yatakta onun yanına oturdu ve elini buklelerinin arasından geçirdi. Zavallı Amazon'u. Çok şiddetli ve gururlu.
En sevdiği şeyleri koruyamamak.
Şimdi neden onun kavgada çıldırdığını ve onu koridorda kilitlediğini anlamıştı. Muhtemelen ona öldüğü geceyi hatırlatmıştı ve içgüdüsel olarak tepki vermişti. Ama o bir insan değildi.
O bir ayıydı.
Ve onu öldürmek için bir Daimon'dan fazlası gerekir. Çok daha fazla.
"Seni incitmelerine izin vermeyeceğim Sam," diye fısıldadı, kızın bukleleri parmaklarını çekiştirirken. İpeksi iplikler, tıpkı ona karşı yabancı duyguların kalbinin etrafını sarması gibi, onun teninin etrafını sarmıştı.
Daimonlar onu istiyorsa, hayatlarının dövüşünü yapmak üzereydiler. Yine de bu düşünce içinden geçerken onu bir başkası izledi.
Onu durdurmak için güçsüzken annesinin yaptığı gibi onun önünde ölmesinin bir görüntüsü. Acı onu parçaladı.

Bu bir korku değildi, bunu biliyordu.
Bu bir önseziydi.

Onuncu Bölüm

Dev, Nick'in Bourbon Sokağı malikanesinde küçük hıyardan bir iz arayarak yürüdü. Bir yere gitmiş olmalıydı. Nick öylece yok olup gitmiş gibi değildi. Ve burası hâlâ onu bulmanın en olası yeriydi. Ne olursa olsun, Nick her zaman evine dönerdi. Sadece birkaç yıl önce öldükten sonra Kara Avcı olarak burada olması gerçeği her şeyi söylüyordu. Artemis'in normalde bir Kara Avcı'nın öldürüldüğü şehre dönmesi için en az yüz yıl geçmesi gerekiyordu—

Buradaki fikir, bu süreden sonra yakın arkadaşların ve ailenin öleceği ve anıların o kadar da sert olmayacağıydı. Ama Nick'in mihenk taşına ihtiyacı vardı...

bu ev ve bu şehir. Onlar olmadan çalışamazdı. New Orleans, Dev'in anlayabileceği şekilde ruhunu besliyor gibiydi. Ve şu anda bunun için minnettardı çünkü bu, Nick'i tekrar çevresine getirecekti.

Evet, Ethon ona daha önce onu aramak için uğradığını ve burada olmadığını söylemişti ama durum eskisi gibi değildi.

Ethon onu öldürmek niyetinde değildi. O sadece Cajun'u incitmek istedi. Dev, Nick'in bağırsaklarını ayakkabı bağı olarak kullanmayı amaçladı ama önce Nick'in taze kokusuna ihtiyacı vardı.

Kimse bana ihanet etmez. Hiç kimse. O ve Nick arasında Dev'in bunu bırakamayacağı kadar çok geçmiş vardı. Küçük Cajun guttersnipe'ın Daimons'ı evine -hayır, odasına- getirmesi bir savaş ilanıydı. Nick hepsini Daimonlara teklif etmişti ve Dev onun bir parçasını o kadar çok istiyordu ki şimdiden tadını çıkarabiliyordu. Nick'in Sam'i incittiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Evet, piç bunu hayatıyla ödeyecekti.

Ama Nick burada değildi ve görünüşe ve hafif kokuya bakılırsa birkaç gündür buraya gelmemişti. Ev terk edilmiş gibi görünüyordu. Yatakta uyumadım. Dişlerini fırçaladığını veya banyo yaptığını söylemek için kirli havlular, hatta ıslak bir lavabo bile yoktu. Jaguar XK-R'si hâlâ garajda duruyordu. Giysilerinden veya ayakkabılarından hiçbiri eksik görünmüyordu.

Garip. Nereye gitmiş olabilir? Nick, gardiyan Dogs'a yatacağını söylemişti. O zamandan beri kimse onu görmemişti ve bu dört gün önceydi.

Tertemiz yatak odasından ayrılan Dev, duvarda Nick'in erken yaşamının büyük bir montajını oluşturan resimlerden birini gözetlerken üst kattaki koridorda duraksadı - annesinin buraya yerleştirmiş olması gereken bir şey. Nick kibirli bir pislik olabilse de, genellikle kibirli değildi.

Dikkatini çeken fotoğraf, kendisi, Nick'in annesi Aimee ve o sırada on beş yaşlarında olan Nick'ti. Kadınlar onunla iyi bir fotoğraf çekmeye çalışıyorlardı ama Nick, Nick'ti - dalga geçiyor ve kesiyordu. Böylece Dev arkasından gelmiş ve onu bir boyundurukla sarmıştı. Dev'in annesi, Nick'in güldüğü fotoğrafı çekerken Dev onu boğuyormuş gibi yapmış ve Aimee ile Nick'in annesi şok numarası yapmışlardı. Gerçekten çok tatlı bir fotoğraftı.

Ve o bir an, olan bitenden bir adım geri atmasına neden oldu. O çocuk nasıl Dev'in ailesini tehdit edecek bir adama dönüşebilirdi? Nick daha birkaç ay önce kurt sürüsüne karşı onların yanında savaşmıştı. Sığınak da bu ev kadar onun eviydi ve Nick artık tam olarak haklı olmasa da o kadar da farklı değildi.
O oldu? Gerçekten hepsine ihanet etmiş olabilir miydi?
Ya yapmadıysa ve onun hakkında yanılıyorsan? Ya yaptıklarının bir nedeni olsaydı?
Garip bir şeyler oluyordu. İçten içe bunu biliyordu.
Nick artık bunun hakkında daha çok düşündüğüne göre, çok iyi bir nedeni olmadan Sığınak'ı ihlal etmezdi. Cajun pek çok şey olabilirdi ama asla bir dönek olmamıştı.
“Oğlum, kendini neyin içine soktun?”
* * *
"Bir problemimiz var."
Urian tam önünde belirdiğinde Acheron donup kaldı. Tanrılara şükür karısına can attığı Chunky Monkey dondurmasını almak için mutfağa gelmeden önce bir çift pijama altı giymişti. Aksi takdirde, Urian şimdi kör olur ve kesintiye uğradığında daha da sinirlenirdi. Ahırda mı büyüdün?
Arka kapıdan güçlü bir vuruş sesi geldi.
Acheron, Urian'ın ona "siktir git" gibi bir ses çıkardığı belli olduğunda, Urian'ın alaylarına gözlerini devirdi. Şanslısın ki az önce karımla harika bir seks yaptım ve bu beni o kadar mutlu etti ki senin pislikliğin bile bunu bozamaz. Aksi takdirde, Urian duvarda yanan bir leke olurdu. "Naber?"
"Dev çatlak değil."
Acheron kaşığı lavaboya koymadan önce arkasını yaladı. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim... Ketamin olabilir ama asla çatlama. Neden yaptın?"
Urian, Ash'in dondurma kartonunu dondurucuya geri koymasını izledi. "Eski arkadaşlarımdan biriyle sohbetten yeni geldim." Hâlâ babasına hizmet eden Daimonlardan birini tanımlamak için kullanılan bir Urian terimi. Bir zamanlar Urian, Stryker'ın sağ koluydu. Ancak bu, Stryker'ın Urian'ın karısını soğukkanlılıkla öldürmesinden ve Urian'ın boğazını kesmesinden ve sonra onu ölüme terk etmesinden önceydi. Ve düşününce, Urian o kadar yozlaşmış bir piçti ki, bu yüzden babasına kin besliyordu.
Evet ...
Stryker'ın çekmecesinde cidden bir vida eksikti.
"Bana Daimonların gallu iblis ruhlarını vücutlarına alabildiğini ve Stryker'ın ordusunu onların kanıyla dönüştürdüğünü söyledi."
Acheron bu sözler karşısında donup kaldı. Sümer gallu güçleri yoğundu. Kötülükte son nokta, Daimon'un vücudundaki bir tanesi cehennem gibi bir silah olur. Dahası, galu ısırıkları kurbanları akılsız dronlara dönüştürdü. Biri binlerce yapabilir.
Saçmalık. Bir Daimon artık kendi türünden daha fazlasını yapabilecekti.
Ash birini hiç ter dökmeden alt edebilirdi ama normal bir Kara Avcı...
Bu gerçekten kanlı olurdu. Ölümcül değilse.

"Stryker ne planlıyor?" Urian'a sordu.
Ash'e zihinsel işlevselliğinden şüphe eden bir bakış attı. "Her zaman istediği şey. Büyükbabamı öldürmek ve insanlara boyun eğdirmek için.”
Ash "ah" ifadesini verdi. Golü ben istemedim Urian. Bunu biliyordum. İhtiyacım olan şey oyun planı. Neden halkını dönüştürüyor?” Ash'in telefonu çaldı. Ethon'dan olduğunu görene kadar görmezden gelmeye başladı.
Şimdi ne var?
İçini çekerek tezgahın üzerindeki eriyen dondurma kasesine baktı. Tory dondurma çorbasından nefret ederdi. Yeniden dondurdu ve aramasına cevap verirken onu yatakta beklediği yere yukarı gösterdi. İyi ki karısı onun tuhaflığına alışmıştı ve neden kendisinin teslim etmediğini anlayacaktı. Ancak bu, dondurma ve karısıyla yapmayı planladığı şeyin kesintiye uğraması üzerine sızlanmak üzere olduğu gerçeğini durdurmadı...
Bazı günler işi cidden berbattı. İnsanlık neden kendi arkasını temizleyemedi?
Nankör piçler.
Telefonunu açtı.
Ethon, "Nick, Daimon'larla çalışıyor," dedi.
"Senden de iyi haber aldım, Spartan. Bana neden böyle düşündüğünü söylemek ister misin?
"Çünkü küçük pislik Sam'i Sığınak'tan kaçırmaya çalıştı. Tüm görkemiyle oradaydı, onu düşmanlarımıza sunuyordu.” Ethon bundan sonra konuşmaya devam etti ama Acheron tek kelimesini bile duymadı.
Bunun yerine kafasında tam olarak yerleştiremediği görüntüler gördü. Tüm bu senaryoda bir şeyler derinden yanlıştı. Nick'in Stryker'a kan bağıyla bağlı olduğunu biliyordu ama Nick bu bağla savaşıyordu...
Onu tekrar Stryker'ın komutası altına alacak bir şey mi olmuştu?
Hayır. Olamaz. Nick bunun için fazla inatçıydı. Ash bile onu kontrol edemiyordu.
Telefonu kapattı ve Urian'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Charonte kulübüne git ve Dev ve Sam'in üzerine sür. Ona bir şey olursa, kim ya da ne olduğu umurumda değil, onu sen koruyorsun.”
"Tamam aşkım. Neler oluyor?"
"Sadece yap." Ash kendini başkalarına açıklamadı. Durmadan. Dürüst olmak gerekirse, Stryker'ın Sam'i neden isteyebileceğine dair hiçbir fikri yoktu, ama nedeni ne olursa olsun, bu şeytani olmalıydı. Stryker amaçsız ve kesin hareket etmedi. Ve Stryker'ın eylemleri Ash'i doğrudan etkilediği için, o piçin ne yaptığını görmek için güçlerini kullanamadı.
Urian ortadan kayboldu.
Ash, şu anda pazılarında bir ejderha dövmesi şeklinde ikamet eden Charonte koruyucusunu çağırdı. Simi, onun önünde insan şeklini almak için soyundu. On dokuz yaşlarında göründüğü için, istediği yüksekliği seçebilmesine rağmen, onun 1.80 boyundaki duruşundan sadece biraz daha kısaydı. Önünde kırmızı çizgili uzun siyah saçları onunkilerle uyumluydu ve kısa ekose bir etek, uzun motorcu botları ve siyah deri bir korse giymişti.

Ona bir dizi mutlu diş gösterdi. Merhaba, akri. Şimdi Akra-Tory, Marissa ve NJ ile filme mi gidiyoruz? Simi o uzun boylu yeşil dev adamı görmek istiyor çünkü ona amcasını hatırlatıyor—”
"Henüz değil." Sözcük akışını bölmekten nefret ederdi ama Simi'nin zaman zaman sürekli gevezelik etme eğilimi vardı. Bunu seviyordu ve genellikle çok komikti ama şu anda odaklanmaları gerekiyordu. "Bir iyiliğe ihtiyacım var, Sim."
Heyecanla ellerini ovuştururken gözleri parladı. "Senin sevmediğin bir şeyi mi yiyeceğim? Sonunda orospu-tanrıçayı yiyebilir miyim? Doğru sosla lezzetli olacak!
Acıyı hemen etinden çıkar.” Genişçe sırıttı.
Ash onu alnından öpmeden önce güldü. “Pek sayılmaz. Yukarı çıkıp benim için Tory'yi korumanı istiyorum."
Simi'nin nefesi kesildi. "Akra-Tory tamam mı? Bebeğimiz incinmedi, değil mi?”
Simi Tory'nin hamile olduğunu ilk söylediğinde, teknik olarak onun bebeği olduğu ve on bir bin yıldır olduğu için Simi'nin kıskanacağından korkmuştu. Bunun yerine, o da onlar kadar heyecanlıydı ve şimdi kısmen sahiplik talebinde bulundu.
"O iyi, Sim. Bir şeyler yaparken onu yalnız bırakmak istemiyorum.” Ve karısına saldıracak kadar aptal ve evinin etrafına koyduğu kalkanı kıracak kadar güçlü biri varsa, Simi'nin burada onları paramparça etmesini istiyordu.
Simi, karısıyla birlikte güvendiği tek kişiydi.
"Tory'ye acil bir durumum olduğunu ve çok çabuk döneceğimi söyle."
Simi şüpheyle başını salladı. "Akri nereye gidiyor, Simi onunla gidemez?"
"Dışarı Sim. Şimdi lütfen onu koru ve unutma, kim ona zarar vermeye çalışırsa, eldivenini tak bebeğim ve bağırsaklarıyla ziyafet çek.
Kaybolmadan önce onu selamladı.
Ash sokak kıyafetlerini çağırdı -uzun siyah deri bir ceket, siyah kot pantolon ve bir tişört-
New Orleans'taki küçük mütevazı evlerinden Artemis'in Olympus Dağı'ndaki tapınağına gitmeden önce. Dışarıdan tapınak güzeldi. Altından yapılmış, her yerinde orman ve doğa sahneleri işlenmiş. Ama Artemis gibi bu da kesinlikle yüzeysel bir durumdu.
Orospu-tanrıçanın bir zamanlar ona işkence ettiği yere gitmek zorunda kaldığında içi öfkeyle burkulmuştu. Bin güneş kadar derini yakan bir tutkuyla bu tapınaktan nefret ediyordu. Artık Artemis'ten kurtulduğuna ve onu gerçekten seven biriyle olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfettiğine göre, ziyaret için bile geri dönmek zordu.
Yaldızlı kapılardan geçerken on bir bin yıllık acı küskünlüğünü bastırdı, sonra birden durdu.
Tapınak tamamen insanlardan yoksundu. Artemis'in cariyeleri bile hazır bulunmamıştı. Bu hiç iyi değil. Bunun ne anlama geldiğini anlayınca midesi bulandı.

Nick, seni zavallı orospu çocuğu. Ne yapıyorsun?
O çocukta her zaman bir intihar eğilimi vardı ve kendisinin ve Artemis'in Nick'in bahtsız hayatını ne kadar berbat ettiğini görmek Acheron'u hasta ediyordu. Suçluluk onu kemiriyordu ama geçmişle ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Bu gelecekle ilgiliydi.
"Artemis?" Ash aradı. Derin sesi mermer odada yankılandı.
Bir anda karşısına çıktı. Sadece bir tanrıçanın olabileceği kadar mükemmeldi, şehvetli vücudunu saran her zamanki beyaz elbisesini giymişti. Uzun kızıl saçlar, yüzü o kadar mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu ki, ona bakmak bile zordu. Yine de yüzyıllar boyunca onun parmağının altında olması, onun yokluğundan başka her şeyi takdir etme yeteneğini elinden aldı ve geldiğinde gerçekten minnettar oldu.
Ayaktan ayağa geçerken uzun, kırmızı tırnağını çiğnedi. Ash, uzun süredir acı çeken bir iç çekti. Gergin bir şekilde seğirmesine bakılırsa kötü olacağını biliyordu.
"Neler oluyor?"
Cevap vermeden önce dudağını ısırdı ve masum görünmeye çalıştı. Sefil bir şekilde başarısız oldu.
"Ne demek istiyorsun?"
"Kahretsin, Artemis, benimle bu boku oynama. Bitirdim. Nick nerede?
"Nick kim?"
Hırlayarak onu kolundan tuttu ve kendine doğru çekti. Evet, olması gerekenden daha sertti ama onu yüzyıllarca acımasızca dövmüş ve ardından karısını öldürmeye çalışmıştı. Bağışlayıcı bir tanrı olduğu için şanslıydı, yoksa...
"Burada olduğunu biliyorum. Güçlerinin izini sürdüm. Bunu yapabilen bir avuç tanrıdan biri olduğumu unutmuş gibisin."
Yatak odasını işaret etmeden önce yutkundu.
Bunun ne anlama geldiğini anladığında daha fazla mide bulantısı onu tüketti. "Onu kendine mi bağladın?"
Elini kolundan silkti. "Seni ne ilgilendirir? Beni terk ettin, unuttun mu?"
Ona yaşattıkları göz önüne alındığında yanlış olanın kendisiymiş gibi konuşması onu şaşırttı. Ama bir konuda haklıydı. Bu onun işi değildi. Nick bir yetişkindi... o her neyse.
Yine de, bu solgun ötesindeydi. Şimdi onun ölmesini isteyen varlıklardan biriyle aynı hizaya gelmişti.
Harika. Harika. Bu tren enkazının geldiğini gördü ve ne yazık ki ayağı raylara takıldı.
"Sen tam bir iş parçasısın," diye hırladı. Yanından geçerek güçlerini yatak odasının kapılarını açmak için kullandı. Duvarlara çarptıklarında yankılanan bir çarpma sesi çıkardılar.
Odasına girdiği an donup kaldı.
Beklendiği gibi, Nick yatağında çıplaktı. Ancak, bir tür ateşin sancıları içindeydi. Tamamen bilinçsiz, tüm vücudu terle parladı. Ama Ash'i en çok

endişelendiren, Nick'in Ash'in bilmediği bir dilde fısıldamasıydı. Bir tanrı olarak konuşamayacağı veya anlayamayacağı bir dil olmamalıydı.
Nick'in ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Saçma mıydı? Yine de kulağa çok kesin geliyordu ve rastgele olamayacak kadar biçimlendirilmişti. Ensesindeki tüyler dimdik duruyordu.
Ash, Artemis'e baktı. "Ona ne yaptın?"
Artemis saf altın perdelerle örtülmüş beyaz fildişi yataktan birkaç metre ötede durmak için hareket ederken omuz silkti. "Hiç bir şey. Bir günden fazla bir süredir sakinleşiyor."
"Yanıyor, Artie. Sözcükler 'yanıyor.'" Neden günlük konuşma dilini bir türlü anlayamıyordu?
"Her neyse." Bu ilgisiz tavır, onu boğmak istemesine neden oldu. Nick ölebilirdi ve onun tek umursadığı, diğer tanrılar onu görmeden onun cesedini nasıl atacağıydı.
Bunu düşünmemeye çalışan Ash, Nick'in gözlerinin şeytan kırmızısı olduğunu görmek için göz kapağını kaldırdı. Derisi cehennem ateşleri gibi yanıyordu. Nick'in dişleri normalden daha uzundu.
tırtıklı.
Ne oluyordu? Başka bir şeye mi dönüşüyordu?
En önemlisi, onu kim ya da ne kontrol ediyordu?
"Ne zamandır böyle?" Cevap veremeden önce tiksinti dolu bir ses çıkardı. Ne aptalca bir soru. Artemis için zamanın bir anlamı yoktu. "Hastalanmadan önce bir şey söyledi mi?"
"HAYIR."
Ağırlaşan Ash, güçlerini aralarında olanları araştırmak için kullandı. Tek gördüğü, onların seviştikleri ve ardından Nick'in acı içinde yere yığıldığıydı. O zamandan beri hareket etmemişti. Ancak Ash daha derine indikçe, bu Nick'ten diğer Nick enkarnasyonlarına geçti. Ve orada gördü…
"Kahretsin."
Artemis sıçradı. "Ne?"
Ash, Nick'i tam kalbine acımasız bir tanrı şimşeğiyle sallarken onu görmezden geldi.
Nick komadan sallanarak çıktı. Özellikle de ona vuranın Ash olduğunu görünce.
Ash'i yakalamak için harekete geçti ama Ash, onun ulaşamayacağı bir yerde dönerek uzaklaştı. Nick öfkeli bir homurtu çıkardı.
"Senin burada ne işin var pislik?"
Ash aralarına biraz daha mesafe koydu. Nick'in onu incitmesinden korktuğu için değil, Nick'i incitebileceğinden korktuğu için. "Ben de senin için aynı şeyi sorardım." Artemis'e baktı. "Senin daha iyi bildiğini düşünürdüm."
Nick ona doğru hamle yaptı.
Ash, Nick ona yaklaşamasın diye vücudunu korudu - yine Nick'in koruması için.
Cajun'un üzerinde, Acheron'un tüm sabrını aşındıran ve onu Artemis'in onu takip etmesinden daha hızlı şiddete motive eden bir yolu ve ağzı vardı.

"Bir iblis, birinin kılığına girdiğinde ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.
Tamamen çıplak olduğu gerçeğinden habersiz olan Nick, ona alayla baktı. "Bu ne kadar aptalca bir soru? Tabii ki istiyorum."
Kopyalanan kurban komada kaldı…
Ya da ölü.
Ash bakışlarını Nick'e dikti. "Hatırladığın son gün neydi?"
"Bugün. Salı."
Ash başını salladı. Bugün cumartesi, Nick. Üç buçuk gündür komadasın."
Güçlerini kullanarak Nick'in elini tuttu ve Ash'in ona söylediklerini doğrulayan yanaklarındaki favorilere sürdü.
Bu, sonunda onun yaygarasının bir kısmını aldı. "Ne?" Sonra sertleşti. "Elimle oynamayı bırak, seni kahrolası sapık."
Ash onu serbest bıraktı ve üzerine bir battaniye örttü. "Dostum, aletim dışarıda asılı duran ben değilim. Biraz onurlu ol."
Battaniyeyi beline sarmadan önce Nick onu başından savdı.
Ash nefretini görmezden geldi. "Bil diye söylüyorum Gautier, Sanctuary'ye saldırdığını düşündükleri için kıçından bir parça isteyen birkaç Kara Avcı ve Kurt Avcısı var."
Nick ağzı açık kaldı. "Kurtlar saldırdığından beri yanına bile yaklaşmadım."
"Biliyorum. Senin kılığına giren ve koruyucularını sana karşı çeviren birine vücudunu ödünç verecek kadar nazik olduğun için, ben sadece sana neler olup bittiği hakkında bilgi veriyorum.
Nick küfretti ve ardından varlığını hatırlamış gibi Artemis'e baktı. Ash'e dik dik bakmaya geri dönmeden önce gerçekten de kızardı. "Stryker'ı öldüreceğim."
"Ondan uzak dur. Henüz onunla karşılaşmayı düşünecek kadar güçlerinde ustalaşmadın. Güven bana. Şu anda tek yapacağın ona güzel bir kıymalı turta yapmak."
Nick kendini ele verecek bir şey söylemeden önce sustu. Acheron'un bildiğinden daha fazla yeteneğe sahipti ve nedense katlanarak büyüyor gibiydiler. O zayıf dizli acemi değildi. Ama Ash'in bunu bilmesine gerek yoktu.
Henüz değil.
İçinden tuhaf bir dalga geçerken Nick irkildi. Son zamanlarda onları çokça alıyordu ve nedenini bilmiyordu. Keskin ve yoğun, nefesini aldılar. Bir diğeri omurgasından yukarı fırladı ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü.
"Niki?" Artemis koşarak yanına geldi.
Kafasında tuhaf görüntüler dans ederken Nick onu tuttu. Geçmişindeki şeylerin yeniden düzenlendiğini gördü… Tanımadığı insanlar ve ölenler… Ne…?
"İyi misin?" diye sordu.
Hayır, ama bunu Ash'e itiraf edecek değildi. Zayıflıklarını bir daha kimse bilmeyecekti. Neler olup bittiği onun işiydi. Ash zaten ona bir kez ihanet etmişti.

Hayatına zarar vermesi için ona bir şans daha vermeye niyeti yoktu, öyle olduğu gibi.
Ve kafasının içinde, son zamanlarda giderek artan sesleri duydu. Etrafındaki insanlara zarar vermesini isteyen sesler. O kadar baştan çıkarıcıydılar ve onlarla birlikte o kadar şiddetli bir güç geldi ki, direnmesi zordu.
Gözlerinin kırmızıya döndüğünü hissetti.
Gelen ham, ilkel bir güç vardı ve kan için dışarı çıktı. Tek soru, kimin?

Bölüm Onbir

"Anne?"

Sam konuşmayı yeni öğrenen çok küçük bir sesin sesiyle sıçrayarak uyandı. Rüya görüp görmediğini merak ederek yatakta uzandı.

Yapmamıştı.

"Şşşt ufaklık, o kadar yüksek sesle yapma. Misafirlerimiz var." Kerryna, işitme mesafesinden uzaklaşırken, annelerin çocuklarına ayırdığı o tatlı oktavla konuşmaya devam etti.

Sam alçak sesle küfretti. Bir çocuk daha duysa veya görse…

Son zamanlarda tanrılar onu cezalandırmaktan zevk alıyor gibiydi. Ve kederi onu boğarken ağlamak istedi. Neden kendi çocuklarını büyütememişti? Büyüdüklerini ve hayatının tüm günlerinde onları elinde tuttuğunu gördün mü? Plan buydu. O ve Ioel, birlikte yaşlanıyorlar…

Allah kahretsin.

Hayır. Kayıplarından kız kardeşini sorumlu tutuyordu ve bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Acı hala oradaydı ve taze ve kanıyordu.

Boşver, Amazon. Sen bir Kara Avcısın. Koruduğu tüm insan ırkının annesi. Kendi ailesinin hayatını kurtaramazken bile hayatlarını kurtardı. Bunun ironisi yüzyıllardır peşini bırakmamıştı. Ufak tefek kaltak ondan merhamet dilemişken bile ona kız kardeşinin gırtlağını koparma gücünü veren de buydu.

Merhamet, kıçım…

Bu onda değildi. Artık değil. Karşı kıyıya geçip hayatın sadece onun değil sayısız insanın üzerine yığılmış olduğu gerçek dehşeti gördüğü günden beri hiç olmamıştı. Orada yatarken geçmişin görüntüleri içini yaktı ve acı çekti. istemek.

Bana yardım edin lütfen.…

Arkasından gelen hafif bir horultu, dikkatini geçmişten uzaklaştırdı ve ağır, kaslı bir kolun koruyucu bir şekilde üzerine sarıldığını fark etti. Sıcak bir vücudun onunkine bastırıldığı gerçeğine.

Dev.

Ayı onu tarif edilemeyecek kadar değerliymiş gibi tuttu. Kocasının bir zamanlar yaptığı gibi

…

Şefkat onu sardı. Böyle uyanmayı nasıl özlemişti. Bir erkeğin vücudunun onunkiyle sarmalanmış hissi. Dikenli tüylerinin bacaklarına değmesi. Sert siki kalçasına yaslanmış. Dev'le birlikte olmayı neden sevdiğini bilmiyordu. Görünürde dur işareti olmadan onu doğrudan duvarlara sürdü. Tutkuyla nefret ettiği ve bazen erkek bir boynuz köpeğin özü olan ona kaba davrandı. Kibirliydi. Kalın kafalı …

Ve onu güvende tutmak için hayatını riske attı. Şimdi bile burada olması gerekmiyordu ve yine de orada yatıyordu.

Oyuncak ayı gibi. Bu düşünceye sessizce güldü. Dev'in sevimli hiçbir yanı yoktu. Kaslıydı ve kocamandı.

Bakışları adamın kolundaki ok ve ok dövmesine gitti. Onun yaptığı fedakarlığı yapmamıştı ama aramayı anlamıştı. Sam yutkundu. Artık ölmek istemiyorum….
Çok uzun zamandır yalnızdı. Yüzyıllar boyunca incinmiş ve gözyaşlarını emmişti. Hiçbir şey onu kolaylaştırmamıştı.
Şimdiye kadar. Her ne sebeple olursa olsun, Dev onun hissettiği acıyı aldı. Berbat mizahı ve tuhaf bakış açısıyla her nasılsa işleri daha iyi hale getirdi.
Çok yanlıştı. O bir Kara Avcıydı ve o bir Kurt Avcısıydı. Düşman olmaları gerekiyordu.
Yine de öyle hissetmiyordu. Ve şu anda tenine düşen nefesi ve ona sarılı kolları ile onu istiyordu. Onun verdiği sıcaklıkta yıkanmak istiyordu. Kokusuyla sarhoş olana kadar onu içine çek...
Dev, kendisine verilen en tatlı öpücüğe uyandı. Hassas ve sıcak, Sam onun çıplak vücudunu onunkinin üzerine örttüğünde onu ateşe verdi. Göğüsleri adamın göğsüne bastırılmıştı ve ona bir erkek olduğu için neden bu kadar mutlu olduğunu hatırlatıyordu.
Ona bakmak için geri çekilmeden önce dişleriyle dudaklarını ısırdı. Geceliği gitmişti; onu uyandırmadan önce yere fırlatmıştı ve bukleleri krem rengi omuzlarına dökülüyordu. Gözleri yine koyu kahverengiydi. O Karanlık Avcı'ydı ve şu anda o da onun gönüllü kurbanıydı.
Ona gülümsedi. "İşte bir adamı uyandırmanın yolu bu."
Başını salladı, bu buklelerin güzelce zıplamasına neden oldu. "Hayır... onu uyandırmanın yolu bu."
Ona ne demek istediğini soramadan önce, vücudunu aşağı kaydırdı ve onu ağzına almak için başını daldırdı. Zevk tüm benliğini kaplarken zihni dönmeye başladı.
Evet, bu konuda kesinlikle haklıydı. Bu, bir adamı uyandırmanın çok daha iyi bir yoluydu. Ah, kahretsin, her gün böyle başlasaydı seve seve iyi bir ruh hali içinde uyanırdı.
Dili ondan önce onun uzunluğu boyunca aşağı doğru fırlarken, nefesini keskin bir şekilde içine çekti.
tamamen ağzına aldı. Her yeri titrerken gözleri kafatasının içinde geriye doğru yuvarlandı.
Tadını çıkarmasını izlerken elini onun yumuşacık bal buklelerine daldırdı. Tanıdığı en inanılmaz kadın değilse kahretsin. Onun hiçbir şekilde utangaç ya da çekingen olmaması gerçeğini seviyordu. Onu, bir erkeğe son dokunuşu olacakmış gibi seviyordu. Sanki bir dakika sonra öleceklermiş ve bu onun yaşaması için son şansıymış gibi.
Yoğunluğu ve becerileri inanılmazdı. Gücü artarken elini onun yanağına koydu. Yeteneklerini bu şekilde besleyebilmesinin nesi vardı?
Dahası, ona daha önce hiçbir kadının sahip olmadığı bir yerden dokundu. Onun kalbi.
Hayatı boyunca yalnızdı. Evet, insanların arasındaydı ama kimse onu görmemişti. İnsanların, hatta kardeşlerinin bile kendisine bu kadar yaklaşmasına asla izin vermemişti. Bastien ve Gilbert'i kaybettikten sonra

değil. Küçük bir yavruyken ağabeylerine tapardı ve onlar Aimee'yi korurken öldüklerinde...
Kaybını asla atlatamamıştı. Tam olarak değil. Kız kardeşi ve annesine karşı her zaman bu kadar korumacı olmasının nedeni buydu. Kardeşlerini gururlandırmak istemişti. Gitmiş olsalar bile geride kalan sümüklü yavrunun kendini tutabileceğini bilmelerini sağlamak için.
Hayat boktandı. Bunu herkes kadar o da biliyordu ve bunun Sam'in her yerine bu kadar kötü gelmesinden nefret ediyordu. Onu, ona atılan acıdan uzaklaştırmak istedi. Onu ikisinin de yaşadığı düşmanca dünyadan uzaklaştırın.
Ama şu anda, onu acıdan ve sefaletten uzaklaştıran oydu.
Sam, Dev'i kemirirken homurdandı. Bir erkeğin tatma şeklini her zaman sevmişti. Nasıl koktuğunu ve hissettiğini. Ve Dev... O her şeyden daha tatlıydı.
Daha fazlası için acıktığı için, vücuduna tırmanıp kendisini ona saplamadan önce son bir kez yaladı. Derin, erkeksi bir homurtu çıkardı. Elini göğsünden kaldırdı, böylece ona yumuşak ve kolay bir şekilde binerken parmak uçlarını kıstırıp kızdırabilirdi. Ah, onunla sonsuza kadar böyle kalmayı nasıl da istiyordu.
Ama kapıları yırtan aslanları vardı. Her ikisinin de peşinde düşmanlar ve bunun için savaşmalarına bağlı olan bir dünya. Çağrısını anladı. Davasına inandı.
Yine de şu anda kendisi için bir şey istiyordu. Bir anlık huzur ve bağlantı. Bunu istemek için çok mu fazlaydı?
"Çok güzelsin," dedi Dev, aldığı zevki artırmak için elini bacaklarının arasına kaydırırken.
Sam tısladı. "Bütün ayılar bu kadar nazik midir?"
Sorusuna güldü. "Erkek ayılarla yatma alışkanlığım yok, nasıl bilebilirim?"
Gülüşüne katıldı. Sonra kahkahası, yüce bir zevk dalgasının altında kaldı. İçinden akmasına izin verdi, titremesine ve titremesine neden oldu.
Ta ki bakışları yanlışlıkla kapıya düşene ve gerçeklik, ruh halini bozana kadar. Birazdan hava kararacaktı. Bunu hissedebiliyordu. O zaman onu terk etmesi ve peşinde olan Daimonları avlaması gerekecekti. Hem onun hem de onun iyiliği için. Daimonların Sığınağa dönmesini göze alamazdı. Ailesini tehlikeye attığında değil.
Buna değmezdi.
Neden bir an bile huzur bulamıyorum?
Çünkü dünya uğruna ruhunu satmıştı...
Dev, Sam hakkında bir şeylerin değiştiğini hissetti. Birbirlerinin kollarında çıplak olmalarına rağmen aralarına bir duvar örülmüştü. Elini geri çekti.
"Seni incittim mi?"
"Hayır Bebek. Beni kesinlikle incitmedin."
Ama gözlerinde bir gölge vardı. Acılardan biri. Bunu ondan alabilmeyi ne kadar çok isterdi.

Dev ona karşı eziyet etmeye devam ederken onu tutabilmek için doğruldu. Yüzünü boynuna gömdü ve vuruşlarına zamanında vurmaya devam ederken onu tattı.
Onun kokusu içindeki ayıyı vahşileştirmişti.
Sam, Dev'in onu tutma hissinden keyif aldı. Ellerini onun uzun saçlarının arasından geçirerek buklelerinin birbirine dolanmasına izin verdi. Tanrım, muhteşemdi. Bir kadının onun gibi bir erkek bulacak kadar şanslı olduğu her gün değildi.
Keskin bir hırıltıyla Dev ondan geri çekildi ve ona öyle sıcak bir bakış attı ki kanını cızırdattı. Kadın ona neyin yanlış olduğunu soramadan ağırlıklarını değiştirdi ve onu yatakta yanına aldı. Uyluğunu bacaklarını ayırmak için kullandı ve arkadan girdi. Tamamen onun etrafına sarılmış, kendini derinlere sürdü.
Açık ve aynı zamanda güçlü hissetti. "Ne yapıyorsun?"
Kulağına üflemeden önce göğsünü avuçladı, "Ayı kadınını böyle alır."
Adam vuruşlarını hızlandırırken ve aldığı zevk artarken, düşünemiyordu. Onun güçleri mi yoksa neydi bilmiyordu ama hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Her itiş, nihai coşkuda bir çalışmaydı.
Ve geldiğinde, yaşadığı en yoğun orgazm oldu.
Dev, ona katılana kadar kulağına usulca güldü. Sonra, hâlâ sert bir şekilde onun içinde kaldı, düzensiz nefes alırken onu kendine yakın tuttu. Onun sıcaklığı onu sardı ve kendini mutlu bir şekilde güvende ve garip bir şekilde aklı başında hissetmesini sağladı.
Sam, bu anın ve onun sıcaklığının tadını çıkarırken, kalbinin kürek kemiğine çarptığını hissedebiliyordu. “Senin bir boynuz köpeği olmana şaşmamalı. Yaptığın işte gerçekten iyisin.”
Yanağına düşen saçlarını geriye doğru itti ve yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Bu anı ucuzlatma, Samia. Bunu hiçbir kadınla yapmadım. Arkadaşlarımız için ayırdığımız bir şey.”
"O zaman neden benimle yaptın?"
"Çünkü, kulağa ne kadar aptalca gelse de, seni hiç kimseyi umursamadığım bir şekilde önemsiyorum. Kural olarak, insanları pek sevmem. Aileme müsamaha gösteriyorum ama günün sonunda yalnız kalmayı tercih ederim. Şimdiye kadar aradığım tek kadın sensin.”
Buna inanmaya cesaret etti mi? İmkansız görünüyordu ama yine de…
O da anladığı için doğru olmasını istiyordu. O da onun için aynı şekilde hissediyordu.
"Neden?"
Burnunu öptü. "Hiçbir fikrim yok. Küçük kız kardeşim ve yeğenlerim dışında tanıdığım en sinir bozucu kadınsın. Tek düşünebildiğim, ya başım hasta ya da tam bir mazoşist olduğum.
Karnına dirsek attı.
"Ah!" diye homurdandı aynı anda telefonu çalmaya başladı. "Neyi kastettiğimi anla? Sana katlanmak için taciz bağımlısı olmam gerekiyor.
Cevap verebilmek için telefonunu almak üzere komodinin üzerinden uzandı.

Ona hem sevimli hem de gaddar olmayı başaran bir bakış atarken saçları üzerine döküldü. "Bana iyi davran Amazon, yoksa sana telefonumla dokunur ve sana vizyonlar veririm."
"Muhtemelen sen de yapardın."
Gülümseyerek cevap vermeden önce yuvarlandı.
Sam, güçlerinin geri geldiğini ve çarşafların onu kirletmediğini anlayınca çarşafı kendi etrafına sardı...
Ne oluyordu? Neden diğer insanlara bakmıyordu?
"Bundan emin misin?" Dev, diğer hattaki kişiyi dinlerken saçını geriye doğru taradı ve başını kaşıdı. "Evet tamam. Sana güveniyorum. İzleyeceğiz ve bir şey olursa sana haber vereceğim." Telefonu kapatıp ona baktı.
"Ash'e göre Daimonları içeri alan Nick değildi."
"Ne?"
"Kendisi gibi davranan birinin olduğuna yemin ediyor."
Gautier benzeriyle yaptığı konuşmaya geri dönerken burnunu kırıştırdı.
"Bilmiyorum. Gördüğümüz Nick oldukça inandırıcıydı."
"Doğru ama Ash bize yalan söylemez. Bazı şeyleri saklayabilir ama yalan söylemez, özellikle de böyle bir konuda."
Bu kadarı doğruydu. Orada otururken, Nick'le ilgili bir şeylerin yolunda gitmediği hissine kapıldığını hatırladı. Sahtekârı fark etmiş miydi? "Yani Nick değilse kimdi?"
"Kimsenin yanıtlayamadığı soru bu."
Sam bu düşünceyi kafasında evirip çevirirken sırtını pirinç başlığa yasladı.
"Neden bize Nick olarak geldin? Bizi ona düşman etmeye mi çalışıyorlardı?"
"Mantıklı olurdu. Onunla koruma ekibindeki insanlar arasında bir boşluk bırakın.
"Ama neden?" Nasıl dilimlese de Gautier'yi suçlamak için bir sebep bulamıyordu.
"Belki de sana yaklaşmak istedikleri kadar basittir ve taklit edebildikleri tek kişi Gautier idi."
Bu işe yarayabilir ve Dev haklıydı. Şu anda ne kadar şüpheli olsalar da onlara yaklaşmak zor olacaktı. "Ama neden sadece saldırmıyorsun?"
"Ailemi almak istememiş olabilirler. Nick olarak, adamımız sizinle birlikte odaya girmeyi ve portalı açmayı başardı. Ön kapıdan gelip savaşarak size doğru gelmekten daha az kan dökülür."
Başka bir geçerli nokta.
Kapıda bir vuruş sesi duyuldu.
Dev, güçlerini vücudundaki kıyafetleri tezahür ettirmek için kullanırken aynı zamanda onun üzerine daha kalın bir örtü attı. "Girin."
Sam, tepki süresinden etkilenmişti. Adam kesinlikle birçok yönden yetenekliydi.
Kapı açıldı ve onlara büyük bir yemek tepsisi taşıyan bir Charonte göründü.
"Xedrix aç olabileceğini düşündü."
Sam, Dev'e gülümsedi. "Sizi bilmem ama benim iştahım açıldı."

Dev sırıtarak tepsiyi almak için yataktan kalktı. Tam oraya varır varmaz, Charonte tepsiyi ona fırlattı ve onu tekrar duvara çarpmak için kullandı. Dev ona kafa attı ama bu iblisi korkutmadı. Dev'i saçından tuttu ve boynundan o kadar derin bir ısırık aldı ki, kelimenin tam anlamıyla onu parçaladı.
Dev, gömleğinden o kadar hızlı kan akarken sendeledi ki, kanamadan çok önce kalmayacağını biliyordu. Tökezleyerek uzaklaştı, bir havlu gösterdi ve yarayı kapatmaya çalıştı.
Hala çıplak olmasına rağmen, Dev bilincini kaybetmemek için mücadele ederken Sam yataktan indi ve iblise makasla tekme attı. Onun daha fazla incinmesine izin vermeyecekti.
Eğer yardım edebilirse hayır.
Dev, güçlerini ona hızla bir kot pantolon, bot ve bir tişört giydirmek için kullandı. Onun çıplak olmasını takdir etse de bunu tercih etmeyeceğini biliyordu. Yine de hayatını alçakgönüllülüğünün önüne koymasını kesinlikle takdir etmişti.
Neden bu yaranın kanamasını durduramıyorum? Sanki hayatta kalamayacağını garanti eden bir büyü vardı.
Charonte onun üzerine atıldı.
Sam çenesinden yakaladı ve yumruğunu nefes borusuna arka arkaya üç kez sapladı. İblis öksürerek sendeleyerek uzaklaştı. Sam elindeki her şeyle onu yumruklayarak ve ısırıklarından kaçınarak onu bir profesyonel gibi savurarak onu takip etti.
Dev, onun yeteneklerinden etkilenmişti ama elinden gelmişken bunu durdurmanın zamanı gelmişti. Kavgaya yeniden katılmak ve kafasını omuzlarından koparmak için gitti.
Hiçbir lanet iblis beni öldürüp yaşamıyor. Aşağı inecekse, Charonte'yi kendisiyle birlikte cehenneme götürüyordu.
Charonte gülerek Dev'i bir eliyle kaldırdı ve yerden bir buçuk metre yukarıda duvara fırlattı, sonra Sam'e döndü ve onun vücuduna sarıldı. Bir an kavga ediyordu. Sonra, o ve iblis gitmişti.
Dev olanlardan dehşete düşmüş ve sersemlemiş halde yerde kanlar içinde yatıyordu.
İblis onu varlıklarının dışına çıkarmıştı.

On İkinci Bölüm

Dev'in çağrısı üzerine Ethon, bir adım arkasında Chi ve iki Köpek daha ile koşarak odaya geldi. Dev hâlâ kanamasını durdurmaya çalışıyordu ve bunda sefil bir şekilde başarısız oluyordu.

Kara Avcıların aksine ölümsüz değildi ve bunu kısa sürede kontrol edemezse ölecekti.

Ona ilk ulaşan El Escorpión'du, adını bıçaklarına ve kabzalarına akrepler oyulmuş bir Kara Avcı olduğu Orta Çağ'dan beri kullandığı siyah hançerlerden alıyor. Kimse onun gerçek adını bilmiyordu ve çoğu ondan sadece Akrep olarak söz ediyordu. Geçmişiyle ilgili uydurduğu tek şey, ortaçağ İspanya'sında bir şövalye olduğuydu -hangi yüzyılda olduğunu bile doğrulamayacaktı.

Bu, onu konuşturabilirseniz ve o zamandı - satışa çıkan bir Mac ürünü kadar sık olan bir şeydi.

Scorpio, yarayı inceleyebilmek için Dev'in yanında diz çöktü.

Acil bir tehdit olmadığını anlayan Kalidas, kolundaki çiviyi siyah deri kol bandına geri çekti. 1,80 boyundaki Kali, ortalama bir Hintli erkekten daha uzundu ve bir zamanlar Hindistan'ın klasik döneminde eski bir prens olduğu söyleniyordu. Bu, Kali'nin ne onaylayacağı ne de inkar edeceği bir şeydi. Ama ikisinin dövüşme şekli, birinin onları öldürebildiğine inanmak zordu.

Ethon odada dönüp Sam'i aradı. "Ne oldu?"

Kali'nin tonu, ifadesi kadar kuruydu. "Açıkçası bir şey acıktı ve ayıyı ısırdı."

Ethon onu tersledi.

Dev, birbirlerine olan düşmanlıklarını görmezden geldi. "Bir iblis, Sam'i yakaladı ve onunla birlikte kaçtı. Bir saniye buradaydılar ve ertesi saniye gittiler."

Chi, yerde Dev'in yanında Akrep'e katıldı. Isırdığını görünce irkildi. "Ah, bu iğrenç."

Akrep yorum yapmadı. Eliyle yarayı kapatarak bakışlarını Dev'e kilitledi. "Derin bir nefes al, Ayı."

Dev bunu denediği anda bir küfür savurdu. Akrep'in dokunuşu kimseyi ilgilendirmezmiş gibi tenini yaktı. Karanlık Avcı, içinden elektrik fışkırtıyormuş gibi hissetti...

Dev hala insan formunda olduğu ve insan ile ayı arasında gidip gelen kontrolden çıkmadığı için imkansız bir şey. Ama benzetebildiği tek şey buydu.

Ancak iyi haber, kanamayı durdurması ve yarayı Scorpio'nun dağlamasından daha iyi kapatmasıydı.

Dev, pisliği temizlemek için nemli bir havlu yarattı. "Teşekkürler."

Akrep başını ona doğru eğdi.

Ethon, kavgayı kafasında yeniden canlandırmaya çalışır gibi, yiyecek kalıntılarına ve nerede kavga ettiklerine bakmakla meşguldü. "Ne tür bir iblisti?"

Dev havluyu geri çekerken yüzünü buruşturdu ve ne kadar kan kaybettiğini gördü. “Bir Charonte. Ama daha önce Nick taklidi yapanın aynı kişi olması gerektiğini düşünüyorum.”
Bu Kali'nin dikkatini çekti. "Bir şekil değiştirici mi?"
"Evet, ama bir Kurt Avcısı değil. Belki bir çeşit iblis? Yarı tanrı? Hiçbir fikrim yok.
Tek bildiğim, nasıl dövüşüleceğini bildiği ve beni sinirlendiren bir kolaylıkla onu buradan kaçırdığı.
Ethon homurdandı. "Acheron'a haber vereceğim."
Scorpio elini Dev'e uzattı ve ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra İspanyolca bir şeyler mırıldandı.
Emin değildi ama belli belirsiz kötü bir ruh hali gibi geliyordu.
Chi tuhaf bir transa girmiş gibi görünürken Dev kıyafetlerini biraz daha az kanlı bir şeyle değiştirdi. Bunu sormaya başladı ama Köpekler onun için normalmiş gibi davrandı ve Dev onu yargılayacak kadar iyi tanımadığı için o da görmezden geldi.
Kali telefonunu çıkardı ve birkaç saniye sonra küfretti. "Onu izleyemiyorum."
Ethon'un çenesinde bir tik çalıştı. "Ona sahip olan her neyse, bizi engelliyor olacak. Ne yazık ki hiçbirimizin takip edebilecek bir gücü yok.”
Dev ona komik bir bakış attı. Spartalı, Kurt Avcıları hakkında hiçbir şey bilmiyor muydu? "Evet."
Yüzündeki şüphe sinir bozucuydu. "Nasıl?"
"Ben yarı hayvanım." Aptal - barış uğruna ve Sam'e ulaşmanın Ethon'la savaşmaktan daha önemli olduğu gerçeği için, Dev bu kelimeyi sadece kafasında sessizce söyledi.
Adil olmak gerekirse, Ethon muhtemelen ne yapabileceklerini bilecek kadar Kurt Avcısı'nın yanında olmamıştı. "Bir tazı gibi iz sürebilirim."
Ama denedikçe güçlerinin işe yaramadığını fark etti.
Bu nasıl olabildi? Kurt Avcıları beş boyutu takip edebilirdi ve onun altıncı sırada olmasına imkan yoktu...
Ve kokusu duyularına işlememiş de değildi. Yine de herhangi bir yerde olduğuna dair hiçbir iz yoktu.
"Kuyu?" Ethon pek de etkilenmemiş bir tonda sordu. "Süper koku alıcın sana ne söylüyor, Gus?"
Kara Avcı'ya şeytani bir bakış attı. "Psych referansını bırak, pislik. Unutma, seni uzuvlarından koparabilecek birkaç türden biriyim.
Ethon alay etti. "Senden korkmuş mu görünüyorum, kilim?"
"Siz ikiniz durun!" Chi tuhaflığından sıyrılırken tersledi. "Burada önemli bir sorunumuz var. Sam bir Daimon veya Charonte tarafından kaçırılmadı. Onu kaçıran empusalardan biriydi.”
"Ah, şimdi, bu tamamen yanlış." Cali başını salladı.
Ethon ve Dev aynı anda küfretti. Empuseae, her türlü gaddarlığı yapabilen, şekil değiştiren Yunan iblislerinin nadir bir türüydü. Ama en çok bilinenleri

kurbanlarının -köleleştirip kontrol edebildikleri kurbanların- kanını akıtmaktı.
Onlar vampir efsanelerini başlatan orijinal Yunan iblisleriydi.
Ve aradaki farkı bilmeyenler tarafından sık sık Daimon'larla karıştırıldılar.
Onları ayıran en önemli şey, empusaların gün ışığında yürüyebilmeleri ve yirmi yedi yaşında ölmeye lanetlenmemiş olmalarıydı. Hepsinden önemlisi, Kara Avcı kanı onlar için zehirli değildi.
Eğer içlerinden birinde Sam olsaydı...
Hızla çirkinleşebilir. Empusealar yarı tanrılardı ve Kara Avcılardan da Daimonlardan da çok daha güçlüydüler. Dev'in onu takip edememesine şaşmamalı. Altıncı boyutta olacaktı.
Bok.
Chi çenesini Dev'e doğru salladı. "Fang'ı ara ve Cehennem Avcısı güçlerini iblisimizi izlemek için kullanıp kullanamayacağını öğren." Ethon, Scorpio ve Kali'ye baktı. "Siz çocuklar, aşağı inin ve bıçaklarınızı bileyin ve korkutucu görünün."
Ethon kaşlarını çattı. "Bunun özel bir nedeni var mı?"
"Onun izini bulana kadar seni başımdan ve sinirlerimden uzak tutar. Şimdi git. Bu şey onu öldürmeden önce Sam'i bulmalıyız.

* * *

Sam, onu Art District'in karanlık bir sokağında taşırken onu tutan canavarla savaşmak istiyordu. Ama yapamadı. Onu kollarına aldığı an bakışlarını ona kilitlemişti ve içinde bir şeyler kopup kırılmıştı. Tamamen uyuşmuştu. Vücudundaki her kas gevşek ve değersizdi. Bu bir mücadeleydi

sadece nefes almak için Zihninde, öldürdüğü insanları gördü. O acılarına gülerken onların çığlık attığını ve hayatları için yalvardıklarını duydu.
O deliydi. Kimi, neden incittiği umurunda değildi. Tek istediği, onlara acı çektirirken onlar üzerindeki gücünü hissetmekti.
İblis güldü. "Bu doğru, kaltak. Sana sahibim ve sana o kadar çok şekilde işkence edeceğim ki, sonsuza kadar en büyük acıyı yaşayacaksın."
İçindeki Amazon, savaşmak isteyerek haykırdı. Ama vücudu kesinlikle işbirliği yapmayı reddetti. Onun insafına kalmıştı ve ondan akıl almaz bir derinlikle nefret ediyordu.
Onu böyle hissettirecek ne yapmıştı? Cevabı bulmak için anılarını gözden geçirmeye çalıştı, ama bir tane varsa, onu derinlere gömmüştü. O kadar derindi ki, ona ulaşmaya çalışmak ona korkunç bir baş ağrısı veriyordu.
"Lazaros!"
Çağrı üzerine iblis sağa döndü. Gölgelerin derinliklerinde bir erkek silueti gibi görünen şey vardı.
"Gitmesine izin ver." Bağırmak değil, Lazaros itaat etmezse pişman olacağını söyleyen gizli bir akıntı taşıyan sessiz, güçlü bir talep.

Lazaros, ayakkabısındaki bir çakıl taşından daha endişe verici bir şey olmadığını düşündüğü gölgeye alayla baktı. "Bana emir vermiyorsun, imisysmorfi."
Sam, adamın biçimsiz veya yarım akıllı olduğu anlamına gelen eski hakaret üzerine nefesini tuttu. Kelimenin tam anlamıyla çevirisi, kelimenin arkasındaki anlam kadar kötü olmasa da. Onun zamanında erkekler bu yüzden birbirlerini öldürmüşlerdi. İblis aşkına, adamın eski bir Yunanlı olmamasını diledi. Aksi halde çok kan akacaktı.
Gölge kayboldu, sonra tam arkalarında yeniden belirdi. "Boo."
Lazaros onu yere bıraktı ve dövüşmek için döndü. Ah! büyük ah! Yere o kadar sert vurdu ki nefesi kesildi. Bunu yarın kesinlikle hissedecekti.
Bu gece ölmeseydi.
Pis pisliği öldürmek istemesinin bir başka nedeni de buydu. Keşke hareket edebilseydi. Bu sırada gölge ve iblis, Fury'lerin imreneceği bir zehirle birbirlerini parçaladılar. Ama en azından üzerine basmıyorlardı.
Henüz.
Sam hâlâ onun kontrolü altındaydı ve dürüst olmak gerekirse, bundan sıkılmaya başlamıştı. Dövüşmek istiyordu, değersiz bir yığın gibi sokakta yatmak değil. Sahip olduğu her demir parçasıyla, Zeus'un peşinden koşan Titanlar gibi birbirlerine saldırırken onlardan birkaç santim uzaklaşmaya çalıştı. Etkileyiciydi ve onları gerçekten alt etmek istemesine neden oldu.
Gölge kesti ve sıyrıldı ve iblise onu yerden neredeyse üç metre yükseğe kaldıracak kadar güçlü bir şekilde vurdu.
Onlara dikkat etmeyin. Yanındaki ara sokağa girebilseydi, iblisin dikkati dağılırken kurtulabilirdi.
Hadi, vücut, beni şimdi hayal kırıklığına uğratma. Bunu yapabilirsin.
Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. İblis ona ne yapmıştı da bu kadar çaresizdi? Daha da kötüsü, ölümüne dair anılar canlanırken, o güçsüzlük duygusu Karanlık Avcı güçlerini tüketiyordu.
Sakin ol Sam. Odak.
Keşke yapabilseydi…
Üzerine bir gölge daha düştü.
Biri onu sırtüstü çevirirken Sam irkildi. Başını kaldırdı ve kusursuz bir sarışın meleğin yüzüyle karşılaştı. Bir ray kadar sıska ama yine de kaslı olan kadının bir Amazon olması gerekirdi. Ama en ürkütücü tarafı gözleriydi - irisin içinden parlak sarı şeritler geçen koyu kahverengi.
O başka bir iblis miydi?
Bakışları kilitlenene kadar Sam'in başını eğdi. Sam'in içindeki bir şey yine cam gibi kırıldı. Bir an temelde felç oldu. Bir sonraki adımda, iblisin ona yaptığı her şeyden kurtulmuştu.
Kanı ona doğru akarken, Sam ayağa fırladı ve iblise doğru ilerlemeye başladı, ancak kadın onu belinden yakalayıp durdurdu. "Cael onu yakaladı."
Evet, doğru. Sanki ona yaptıklarından sonra bunu bırakacak mıydı? Ah, cehennem gibi.
Bu bir kin maçı.”

"Bildiğinden daha fazlası, Sam. Geride kal."
Adını nereden biliyordu? Amaranda'nın geçmişi içinden geçerken bu şok onu sakinleştirdi. Amaranda'yı Seattle'da ailesinin iş yerinde büyüyen ve kız kardeşiyle oynayan küçük bir kız olarak gördü. Ama Sam'i şaşırtan Amaranda'nın ailesi değildi.
Kadının bir Daimon olduğu gerçeğiydi.…
Ve daha fazlası.
Bir şey …
Sam bu konuyu daha derinlemesine incelemeye çalıştı ama Amaranda ondan daha fazla ayrıntı alamadan onu serbest bıraktı. Lazaros onlara doğru döndü ve onun ayakta olduğunu fark etti. Daha sonra onun için koştu ama Cael onu arkadan yakaladı ve doğruca yere indirdi.
Lazaros, ondan hızla kaçan Cael'i ısırmaya çalıştı. “DNA örneğine gerek yok. Yine de teklifin için teşekkürler." Lazaros'u yandan sert bir şekilde yumrukladı.
Lazaros uluyarak Cael'e tısladı ve ardından kötü kokulu bir kükürt bulutunun içinde kayboldu.
Ah! Ne yedin?" diye hırladı Cael. Ondan kaçmaya çalışırken geri atlarken bulutu yelpazeledi. "Korkak! Kıçını buraya getir ve bir iblis gibi dövüş, seni sümüklü korkunç bir canavarın pisliği. Hadi ama, seni kim eğitti? Casper?"
Sam'in yanındaki kadın güldü. "Zayıflarla alay etmeyi bırak, aşkım. Bu anlamsız."
Cael ona sırıttı. "Evet, ama dövüş hünerimle seni etkiledim mi?"
"Dövüş hünerinle beni her zaman etkiliyorsun bebeğim. Kimse daha iyi değil. Bu sözler neredeyse alaycı bir tonda söylendi.
Cael, bir yırtıcı hayvanın ölümcül yürüyüşüyle onlara doğru yürüdü. Saçları, taştan yontulmuş bir yüzü çerçeveleyen, dağınık siyah bukleler cümbüşüydü. Şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Ve bir kolu karmaşık bir kabile dövmesiyle kaplıydı.
Sam'i görmezden gelerek kadına doğru kaydı ve onu öyle ateşli bir öpücük vermek için kollarının arasına aldı ki, Sam bunu izlerken garip hissetti. İkisi yıllardır birbirlerini görmemiş gibi öpüştüler ve içlerinden biri onları bir dakikadan daha kısa sürede öldürecek ölümcül bir hastalığa yakalandı. Her an kıyafetlerin uçmasını bekliyordu.
Tamam aşkım …
Sam onlardan uzaklaştı. Sana ne diyeceğim. Siz ikiniz bir oda tutun. Ben geri dönüyorum—”
"HAYIR!" Cael öpücüğünden geri çekildi ve gitmesini engellemek için kolunu tuttu. "Oraya geri dönemezsin."
Dokunuşunu omuz silkti ama onu Acheron'la bir anlığına görmeden önce değil... ona bir Kara Avcı olduğunu söyleyen bir bakış.
O şeytani gözlerle mi?
Birşeyler yanlıştı. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Hiçbiri.
Ve bunu halletmek için ortalıkta dolaşmayacaktı. "Durdur beni pislik."

Onlardan bir adım uzaklaştığında bu kendini beğenmişlik öldü ve bir şey göğsüne sertçe vurdu.
Nefesi kesilerek sokağa fırladı.

* * *

Sam kafası yana doğru yarılarak uyandı. Ön yollar. Tüm yollar. Hayatında hiç bu kadar canı yanmamıştı. Aslında acıdan midesinin bulandığını hissetti.

Neye sebep olmuştu…
Birdenbire, onu götüren iblisi ve sonra onu kaçıran garip çifti hatırladı. onu "kurtardı". Gözlerini açtığında kendini küçük bir odada tek başına bulduğunda öfke ve panik birbirine karıştı. Garip bir şekilde ona Viktorya döneminden bir şeyi hatırlattı. Ne? Tüm iblisler o zaman dilimini sevdi mi? Bej renkli duvarlara koyu kahverengi bir parşömen baskısı işlenmişti ve üzerinde yattığı yatak Gotik siyah dövme demirdendi. Başlık ve ayaklık, ona sarmal katedral pencerelerini hatırlattı.
Ah, gah, Victorian Trading Company kataloğunda kapana kısıldım. Eşyaları güzel olmadığından değil, sadece onun çayı değildi. Ve şu anda, gerçekten neler olup bittiğini bilmek istiyordu.
Tehlike yakın görünmüyordu, ama sonra kaçırılmıştı, bu da ona göründüğü kadar güvenli olmadığını düşündürme eğilimindeydi. Yataktan kalktı ve birinin ona kısa pembe bir elbise giydirdiğini fark etti.
Evet, bu ürkütücü olmaya başladı ve giysilerden veya başka bir şeyden herhangi bir titreşim almaması gerçeği daha da ürkütücü hale geldi. Bu nedenle, başka insanları rüyasında görmemişti.
Dev'le birlikte olmak gibiydi, sadece dokunuşunun sıcak rahatlığı yoktu.
Kapıya gitti ve kapı kolu olmadığını çabucak öğrendi. Açmanın bir yolu yoktu.
Sam yavaşça arkasını döndü, çıkmak için bir pencere ya da başka bir yol aradı ama pencere yoktu. Burada kapana kısıldı. Yalnız. Ona düşünce gönderen bir hamam böceği bile yoktu.
"Merhaba?"
Büyük sürpriz, kimse cevap vermedi. Ah, bundan nasıl hoşlanmamıştı.
Tamam kızım. Panik yapma. Paniğe pek meyilli olduğundan değil ama...
Hammer film setinden fırlamış gibi görünen odalarda kilitli kalmaya da alışkın değildi.
Harika. Boris Karloff tarafından yakalandım.
Alçak, uğursuz bir kahkaha kulaklarına fısıldadı. “Ben tam olarak Boris değilim ve zaten düşündüğünüz aktör de o değil. Bu Peter Cushing olurdu. Tercih ettikleri daha önce hiç aklıma gelmemişti, ama sana hak veriyorum. Ancak, ikisiyle de ortak bir noktam var—”
"Kadınları mı kaçırıyorsun?"
"Kural olarak değil ama insanları ürkütme eğilimindeyim. En azından sağduyu sahibi olanlar.”

Sesin kaynağını bulmak için arkasını döndü. Etrafında gibiydi ve yine ondan hiçbir şey almadı. Bu nasıl olmaya devam edebilir?
Ne dilediğine dikkat et, onu elde edebilirsin.
Çünkü şu anda, o gücü en kötü şekilde geri istiyordu. Bunun her zaman ne kadar büyük bir nimet olduğunu ancak şimdi anlamıştı. Diğer insanlarla nerede durduğunu her zaman biliyordu. Ne düşündüklerini ve nasıl bir insan olduklarını her zaman biliyordu.
Şimdi… nada.
Evet, tuhaflığımı geri getir bana.
"Sen kimsin?" tekrar denedi.
Onu ürperten o derin, kışkırtıcı ses tonuyla ona cıktı. "Adımı pek umursamıyorsun, şekerim. Neden burada olduğunu bilmek istiyorsun."
"Evet evet yaparım." Odanın içinde dolaştı ve sesi onu takip etti. O bir hayalet miydi?
Yoksa onun hayal gücünün bir ürünü mü?
"Seni güvende tutmak için buradayım."
Buna neden inanmadı? Bir dakika, çünkü o, yüzünü göstermeye bile cesareti olmayan bir adam tarafından tutulmakta olan bir tutsaktı. Yataktan bir nişan aldı - buradan çıkmak için mücadele etmek zorunda kalırsa yumruğuna bir paket koyması gerekirdi. Ve yine, soğuk metalden ona hiçbir şey gelmedi.
"O zaman bırak beni."
O güldü. "Gerçekten bu konuşmayı yapacak mıyız? Gitmene izin verecek olsaydım, burada olmazdın. Bu ikimiz için de berbat olurdu. O yüzden rahatına bak, Kara Avcı. Bir süre burada kalacaksın."
Varlığın ayrıldığını hissetti. Bu harika. Kabarık, köpüklü bir cehennemde kapana kısılmıştı ve görünürde çıkış yoktu. En azından buradaki şeylerden görüntüler veya duygular çıkarmıyorsun.
Evet ama bir kereliğine buna ihtiyacı vardı. Neyle uğraştığını bilmesi gerekiyordu.
Gözlerini kapatarak güçlerini derinlerden topladı ve onu kimin ve neyin rehin tuttuğunu bulmaya çalıştı.
İlk başta hiçbir şey yoktu. Bir iz bile yok. Sonra yoğun bir sis döndü ve içinden görüntüler görmeye başladı.
Aklının bir köşesinde, koyu sarı saçlı ve mükemmel yüz hatlı muhteşem bir adam gördü. Ortaçağ zırhı giymiş, cehennemin kendisinden dövülmüş gibi görünen bir orduya liderlik ediyordu. Kan kırmızısı flaması rüzgarda dalgalanarak son hızla, bir tepeden aşağı koştu ve onlarla savaşmak için düşmanının kalbine doğru koştu.
Sadece düşmanı insan değildi. Bu, onu toptan yok etmeye kararlı bir iblis lejyonuydu. Onu yırttılar ve bir Quentin Tarantino filmindeki gibi kanlarını fışkırtan siyah toynakları ile onlara saldıran iblis atından çektiler. Yine de, yaralı ve yaya olsa bile, bir Kara Avcı olsaydı onu bir Savaş Köpeği yapacak olan bir öfkeyle onlara karşı savaştı.
Kılıcıyla kesip biçerek sayılarına doğru yol alırken şiddetli bir savaş narası attı. Rakipsiz bir savaşçıydı…

Sam geri çekildi. O iblis şövalyeyi neden görüyordu? Duyduğu ses o muydu? Eğer onu kaçıran oysa, iyice mahvolmuştu. Böyle bir adamı yenmek kolay olmayacaktı. Hatta mümkünse.
Sonra bir anda görüntü gitti. Kimi ve ne gördüğünü daha iyi anlamak için onu geri aramaya çalıştı ama işe yaramadı.
Bunun yerine görüşü başka bir sarışına döndü...
Dev. Onu neredeyse ikizleri yerine geçebilecek iki yaşlı adamla genç bir adam olarak gördü. Giysilerinden, geç Gürcü dönemi olması gerektiğini biliyordu. Bir ahırın bölmesinde çömelmiş üç adam ve bir ayı yavrusu vardı. Etraf zifiri karanlıktı ve onlar kaçmaya çalışırken etraflarındaki atlar çıldırıyordu.
Dev'in uzun saçları kuyruğundan ayrılmaya başlamış ve asi bukleler halinde genç yüzünün etrafında sallanıyordu. Siyah yeleğinin iki düğmesi eksikti ve beyaz gömleğine kırmızı kan bulaşmıştı. "Arkadialılarla savaşabilirim."
Yaşlı ayı başını salladı. "Sen çok gençsin, Devereaux. Aimee'yi babama ve anneme götürmen için sana ihtiyacımız var. O bizim tek kadınımız. Hayatta kalması gerektiğini biliyorsun. Ona bir şey olmasına izin veremeyiz."
"Ancak-"
Gilbert onu ensesinden yakaladı ve sertçe sarstı. “Benimle tartışma.
Size güveniyoruz, dostum. Bizi hayal kırıklığına uğratma.
Dev, itiraz etmek için sızlanan yavruyu yerden kaldırdı. Güçleriyle ışınlanmak için çok gençti. Onu öldürme riski olmadan üzerinde kullanamazlardı. Som siyahtı, Dev onu göğsüne yaslarken kollarında kocamandı.
Gilbert yüzünü yavrunun kürküne gömdü. "Güvende kalın, küçük hanım." Onu kulağından öptü.
Bastien ayağa kalktı ve Sam o anda Zar'ın ikiz kardeşi olduğunu anladı... Yessy ve Josie'nin babası. Zavallı Dev, kaybettiği kardeşinin yüzüne bakmış olmak...
Ve zavallı Nicolette.
"Ateşlerini çekeceğim." Bastien, Aimee ve Dev'e baktı. İyi şanslar. Seni seviyorum."
İyi şanlar. Seni seviyorum.
Sonra o kadar hızlı gitti ki Dev veda bile edemedi. Bir kalp atışı sonra Dev silah sesi duydu. Korku içini kemirirken Aimee'yi daha sıkı kavradı.
Lütfen ölmüş olma….
"Gitmek!" Gilbert tersledi.
Dev istemedi. İnsan-Arcadian ayılarının iki kardeşini de öldüreceğini biliyordu.
Onları bir daha asla görmeyeceğini. Kız kardeşine olan sadakati ile kardeşlerine olan sadakati arasında bölünürken kalbi paramparça oldu. Aralarında nasıl seçim yapabilirdi?
Buraya sadece bu öğleden sonra böğürtlen toplamaya ve Aimee'nin insanlardan uzaklaşmasına izin vermeye gelmişlerdi, oysa kardeşleri onun sihrini geliştirmesine ve bilemesine yardım etmişti. Mükemmel, mutlu bir

öğleden sonra olması gerekiyordu. Ve Arcadialılar Gilbert için geldiklerinde sona ermişti.
Onları yanlış yaptığı için değil.
Çünkü Kaderler tarafından Arkadyalı ayıların kız kardeşiyle çiftleştirilmişti. Kız kardeşleri bir hayvan Kattagari ile yatmak zorunda kalmasın diye töreni tamamlamadan Gilbert'in öldürülmesini istediler.
Bunun için Bastien ve Gilbert ölecekti. Ve en kötü yanı, Bastien'in de bir Arkadyalı olmasıydı. O piçler Omegrion'un gözünde bile cinayet işlemek üzereydiler.
Ve umursamadılar bile. Gilbert'ı öldürdükleri sürece, geri kalanlar sadece tali hasardı. Kesilecek hayvanlar.
Dev onlara onun bir Arcadian olduğunu söyleseydi, onlardan biri olduğu için onu bağışlarlardı.
Ama kız kardeşi değil. Arcadialılar, Aimee'yi de öldürür ve kürkünü çizme olarak kullanırdı. Tanrım, bu çok haksızlıktı.
Bastien'in haykırdığını duydu - kısa kesilen ve öyle iğrenç bir sessizliğe dönüştü ki, içini parçaladı. Bir an sonra Arkadyalılar alkışladı. "Doğru hayvan mı?"
"HAYIR. Hâlâ içeride olmalı."
Gilbert, Dev'in omzunu tuttu. "Şimdi gitmek zorundasın. Aimee'yi bizim için koru.
Dev, kardeşi ayağa kalkıp bölmeden kayarak bir ayıya dönüşürken başını salladı...
Gilbert'ın en zayıf dövüş biçimi, ama bu Arcadialıların dikkatini dağıtır ve Dev'e kaçması için daha fazla zaman verirdi. Arkadialılar dört kişi olduklarını biliyorlardı. Gilbert'ı öldürdüklerinde onu ve Aimee'yi ararlardı.
Gitmek zorundayım.
Yüzünü Aimee'nin kürküne gömerken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Gilbert düşmanlarıyla savaşırken onu yakın tutarak arkadan kaçtı. Dışarısı çok soğuktu.
Arcadialılardan daha fazla silah sesi ve ardından yüksek bir sevinç çığlığı duydu.
Gilbert ölmüştü…
Arkadialılar, Gilbert'in insan olduğunu ve az önce hayatlarına mal olacak bir cinayet işlediklerini anlayınca küfrettiler. "Diğer ikisini bul. Ne yaptığımızı söylemeden önce onları öldürmeliyiz."
Aimee uğursuz bir çığlık attı.
Dev, ağlamasını bastırmak için eliyle ağzını kapatırken onu yakın tuttu. "Seni yakaladım, Aimee. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Yemin ederim. Kimsenin seni incitmesine asla izin vermem."
Ve bu yeminle, arkadan çıkıp geçici olarak sığındıkları çiftliği çevreleyen ağaçların arasına sıvıştı.
Ailesinin ev dediği Londra'daki küçük eve geri dönmesi bütün gecesini aldı. Tamamen tükenmişti. Zayıf. Yaraları çok kanıyordu.
Ama Aimee zarar görmemişti.

Kapıyı açar açmaz annesi sabahlığı ve bornozuyla oradaydı.
Güzel ve sarışın, omzunun üzerinden şafak söken gökyüzüne baktığında tam bir zarafet çalışmasıydı. "Mon Dieu, Devereaux! Nerelerdeydin? Saat hakkında bir fikriniz var mı? Seni takip etmeye çalışıyorduk ve..." Adam içeri girerken durdu ve kapıyı kilitledi. Gözlerindeki panik onu delip geçti. "Gilbert ve Bastien nerede?"
Dev, söylemek istemediği kelimelerle boğuldu. Arcadialılar izini sürmesin diye güçlerini kokusunu gizlemek için kullanmıştı. Ebeveynlerinin de bunu yapamayacakları gerçeğini hiç düşünmemişti.
Annesi kapıdan dışarı bakmak için yanından geçti. "Atlara mı bakıyorlar? Onları tutan ne?"
Dev, onunla yüzleşmek için dönmeden önce kız kardeşinin uyuyan bedenini yere yatırdı. "Öldüler anne."
Yüzündeki bakış, kalbine damgasını vurmuştu. Saf bir ıstırap dolu bakıştı... Sam'in onun hiç isteyemeyeceği kadar iyi bildiği bir bakıştı.
Nicolette'in yanaklarından tüm renk çekildi. "Ne?"
"Saldırıya uğradık ve..."
Yüzüne sert bir tokat attı. "Onları ölüme mi terk ettin?"
Dev eliyle ağzını silerek patlamış dudağından ve burnundan akan kanı bulaştırdı. "Aimee'yi korudum."
Nicolette evin geri kalanını uyandırarak çığlık attı. Anneleri Dev'i gömleğinden yakalayıp duvara doğru iterken Aimee koşarak masanın altına saklandı. "Gitmek isteyen sendin. Onları oraya sen çektin."
Hayır anne. Bilseydim asla gitmezdim."
Yine de, bir korkak gibi koşarken onları ölüme terk etmekle suçlayarak ona bağırıyordu.
"Nicolette!" diye bağırdı babası, onu Dev'den çekerken. "Ne oldu?"
"Oğullarım öldü." Dev'e işaret etti. "O melez piç kaçtı ve onları orada ölüme terk etti." Dev ile alay etti. "Seni değersiz insan! Keşke ölen sen olsaydın!"
Dev nefesini içine çekti ve babası onu kaldırıp odadan çıkarırken tuttu. Kardeşlerinin geri kalanı, annelerini teselli etmek isteyerek onu takip etti. Sözleri kulaklarında yankılanırken Dev'i orada paramparça halde bıraktılar. "Keşke ölen sen olsaydın."
Ben olmalıydım. Ben olmalıydım... Gözyaşları akarken suçluluk ve ıstırap onu paramparça etti. Neden eve gelme zahmetine girmişti? Onlarla birlikte ölseydi çok daha kolay olurdu.
Aimee masanın altından çıktı. Kucağına girip çenesini yalamadan önce elini yaladı. Dev o sırada onu tuttu ve içindeki tüm acıyı dışarı çıkardı.
Ama bu hâlâ yanında taşıdığı bir acıydı ve Sam'in kalbini kırdı. Annesi o gece için onu gerçekten hiç affetmemişti. Evet, yas tutuyor ve inciniyordu. Ama hayatının geri kalanında, ona baktığında gözlerindeki karanlığı görmüştü. Sesindeki daha önce olmayan keskin tonu duymuştu.
Onu memnun etmek için bu kadar uğraşmasının ve Sanctuary'den hiç ayrılmamasının nedeni buydu.
Aimee onu orada tutan kravatıydı ve kız kardeşi için her şeyi yapardı.

Sam ayısı için ağlamak istedi. Dev çok iyi bir adamdı. Bundan şüphe duyduğundan değil ama artık onun yaralarının da onunkiler kadar sert olduğunu biliyordu. Ölümlerinden ve annesinin kalbini parçalamaktan kendini sorumlu tuttu. Ağladığını her duyduğunda
çocuklarının üzerinde, ruhuna bir bıçak gibi saplanmıştı. Her şeye kendisinin sebep olduğuna inanıyordu.
Bu yüzden hiç çiftleşmeye çalışmamıştı. Bir kadının ona sırt çevirmesini ya da daha kötüsü ailesinin onun için gelmesini istemiyordu. Bu yüzden, bir Kurt Avcısının bir insanla çiftleşmesinin nadir olduğunu bildiğinden, kendi türüyle yatmaktan kaçınmıştı. Evet, oldu ama bu sık rastlanan bir olay değildi ve olsa bile bir insan onlara asla zarar veremezdi. Bu yüzden, gerçekten istediği tek şey kendi ailesine sahip olmak olsa da, bu olasılıkları oynamıştı.
Sam, Dev'in burada olup ona sarılmasını dilediği için boğazındaki yumruyu yuttu. Acısını ondan uzaklaştırmak ve ailesinden hiç kimsenin söylemediği tek şeyi ona söylemek istiyordu. Uğruna hayatını riske attığı kız kardeşi bile. Güvende olduğundan emin olmak için karanlıkta elinde taşıdığı kız kardeşi. Hayatta kalmana çok sevindim.
Gözyaşlarını geri sildi, onları hissettiği gerçeğine kızdı. Gözyaşları zayıflıktı. Hiçbir şey başaramadılar.
"Neden onun anılarını aktarıyorum?" Onun yanındayken onları hiç hissedemiyordu. Peki şimdi neden buradaydılar?
Bunu düşünürken Dev'i yanında hissedebildiğine yemin etti. Kollarından koparıldığı ve bunu durduramadığı için duyduğu paniği hissedin. Şu anda, bir kargaşa içindeydi. Her parçası onu geri almak için çaresizdi.
Bunun için, eğer bedeli buysa, cehennemin kendisini ardına kadar açmaya hazırdı.
Şefkat, daha önce hiç olmadığı kadar yayıldı. Ve bu sıcaklıkla korkunç bir farkındalık geldi.…
Ona aşık oluyordu.
olamam
Ama içindeki duyguları inkâr edemezdi. Bu, iyi bildiği ve Ioel'le birlikte olduğu her gün içini dolduran bir duyguydu.
Aklında hiçbir şüphe yoktu. Çünkü şu anda hayatı tehlikedeyken kendini düşünmüyordu. Ona ne yaptıkları umurunda değildi. Her ne ise, sallanarak aşağı inecekti. Aklındaki şey, ölümünün Dev'e ne yapacağı korkusuydu. Yaşamak için bir nedeni olduğu için ölmek istemiyordu. Ayısını mahvedeceği için ölmek istemedi…
"İşte bu yüzden buradasın."
O bedensiz erkek sesi geri geldiğinde gerildi. "Affedersin?"
"Dev'in gitmesine izin vermelisin."
"Neden?"
"Çünkü yapmazsan, bu onu öldürecek."

On Üçüncü Bölüm

Dev, Sanctuary'nin ofisinin kapısında durdu. Her içeri girdiğinde ve annesinin boş masasını gördüğünde olduğu gibi midesi kasıldı. Üzerinde kimse bir şey kıpırdatmamıştı. Kalpleri yoktu. Annesinin kullandığı son kalem bile telefonun yanına koyduğu yerdeydi. Çok ürkütücüydü ve bu şekilde kaldığı sürece, onu orada görmeyi, bir şey söylemesini beklerken gözlüğünün üzerinden ona bakmayı bekliyordu.

Onun söz konusu olduğu yerde çok karışık duygular yaşıyordu. Onu her şeyden çok sevmişti ama yine de...

O kadar sevimli olmamıştı. Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir anne ayı, sert ve sertti. Özellikle Griffe, Bastien, Kyle ve Aimee gibi sevdiklerine şefkat gösterebilse de bu onun için kolay olmamıştı. Onlardan yalnızca en iyisini beklemişti ve onu yüzüstü bıraktıklarında hemen onlara haber vermişti. Hepsinden önemlisi, aileyi mahvettiklerini veya tehlikeye attıklarını düşündüğünde, en sevdikleri de dahil, hiçbirini sert bir şekilde cezalandırmaktan asla kaçınmamıştı.

Ama burada olmasının nedeni bu değildi ve acelesi vardı. Şu anda aklında olması gereken tek şey Sam'di.

Buraya Aimee'yi aramaya gelmişti. Her gün evrak işlerini yaparken yaptığı gibi, duvar boyunca uzanan masasına oturdu. Anneleri gibi o da sinirlendiğinde ya da sözü kesildiğinde oldukça kötü olabiliyordu ama doğuştan gelen bir nezaketi en kötü ruh halini bile hafifletiyordu.

"Hey bebeğim," dedi başını kaldırıp onu görünce gülümseyerek. Her nasılsa, onu özdeş kardeşlerinden her zaman ayırt edebilmişti. "Club Charonte'de nasılsınız?"

"Bir iblis içeri girip Sam'i kaçırana kadar harika gidiyorduk."

Nefesi kesildi.

"Fang'ı gördün mü? Aramaya çalıştım ama sürekli sesli mesaja yönlendiriliyor." Onu Sanctuary'e geri getiren de buydu. Fang'ı olabildiğince çabuk iblisin peşine düşürmeleri gerekiyordu.

"Bir sevkıyatın dondurucuya boşaltılmasına yardım eden Remi ile birlikte. Onu aramama yardım etmemi ister misin?

Bu berbat telefon alımını açıklıyor. Dondurucunun çeliği o kadar kalındı ki, bir nükleer silah bile içinden geçemezdi. "Teşekkürler, ama bununla kenarda oturmanı tercih ederim. Yakın zamanda seni başka bir iblis diyarından çekmek istemiyorum ve Fang'ın da aynı şekilde hissettiğinden oldukça eminim."

Küçük bir sıkıntı sesi çıkardı.

Gitmeye başladığında onu durdurdu. Dev?

"Evet?"

"İyi misin?" Onu incelerken yüzündeki endişeyi gördü. "Sen... tuhaf görünüyorsun."

Garip? Kendini berbat hissetti. Nedenini bilmiyordu ama kardeşlerinin öldüğü geceyi tekrar tekrar yaşıyordu. Aynı çaresizlik duygusu onu yiyip

bitirmişti ve bundan nefret ediyordu. Değer verdiği birinin tehlikede olduğu düşüncesine katlanamıyordu.
Sam senin için bir hiç. Tam olarak değil. Yabancıdan zar zor daha fazlasıydılar.
Öyle hissetmedim. Asla arkadaştan başka bir şey olamayacaklarını bilmesine rağmen, içinde yaşayan bir parçası vardı.
Belki ara sıra ganimet çağrısı.
oraya gitme Özellikle de ona bakan kız kardeşi varken. Bu çok ürkütücüydü.
"Ben iyiyim." Aimee'nin gerçeği öğrenmesine asla izin vermezdi. Sonra yine, duygularını kimsenin bilmesine asla izin vermedi. Onları esprilerin ve alayların arkasına sakladı.
Böylesi daha güvenliydi.
Kapıyı kapatarak, Remi ve Fang'ın et stokladığı dondurucuya gitti.
Bir kutuyu rafa kaldıran Remi, Dev'in beklenmedik görünümü karşısında dudağını kıvırdı. "Bütün bu zor iş bittikten sonra ortaya çıkacağın anlaşılıyor. Bu konuda her zaman esrarengiz bir hünerin olmuştur.”
Dev, Fang'ın bir merdiven üzerinde durduğu yere doğru yürürken onu görmezden geldi. Diş. İblis uzmanlığına ihtiyacım var.”
Fang, ona bakmak için yeniden düzenlemekte olduğu biftek kutularından geri çekildi. "Ne için?"
Dev ona "ah" bakışı attı. "İblisler, belli ki."
Merdivenden inerken Fang onu ters çevirdi. "Neden yine burada sizinle yaşıyorum?"
Remi homurdandı. “Çünkü kız kardeşimizi seviyorsun ve o ayrılmayacak. İnan bana, biliyorum. Yıllardır onu kaçırmaya çalışıyorum.”
Fang, Dev'e dönerken ona başını salladı. "Neler oluyor?"
"Empusalardan biri Sam'i aldı ve onu bulamıyoruz. Nereye bakacağımı söylemene ihtiyacım var."
Fang alçak bir ıslık çaldı. “Bir empusa takip etmesi kolay bir şey değil. Onu yakalayanın bu olduğundan emin misin?
"Chi öyle dedi."
"O bilir." Fang çenesini kaşıdı. "Lanet etmek. Bu iyi değil. Adamlarıma danışmak için bana bir dakika ver, sana geri döneceğim.
"Biraz acele edebilir misin? Onu kaçıran empusa'nın Nick kılığına girerek buraya gelenle aynı olduğuna dair içimde kötü bir his var. Haklıysam, o zaman Stryker ile çalışıyor demektir ve eğer öyleyse, Sam'e Hotel Daimon Central'da iyi davranılmadığına bahse girebilirsiniz.
* * *
Lazaros, ejderha formunda Kalosis'in içinden kükredi. Ana salondaki çalışma odasında yalnız olan Stryker'ı bulmak için güçlerini kullanırken, içinde derin bir öfke yandı. Yavaşlamadan binanın duvarına uçtu. Tam içine çarpacağı gibi, içinden geçmek için güçlerini kullandı.
Daimon lordu, Lazaros süslü oymalı masasının önünde gerçek iblis formunda tezahür ederken kaşlarını kaldırdı. Ama bunun dışında gerçek bir tepkisi yoktu.

Çünkü Lazaros, tanrıça Empusa'nın soyundan gelen tüm empusalar gibi, iblis formunda sadece bir bacağına sahipti. Ama düşmanlarının kıçını tekmelemek için tek ihtiyacı olan tek bacaktı.
Ve şu anda ayağını Stryker'ın büzgen kasına doğru sürmek istiyordu. "Niye bana Nick Gautier'nin Malachai olduğunu söylemedin?"
Stryker, başını ellerinin arasına alıp yastıklı siyah deri koltuğuna yaslanırken, uzun süredir acı çeken bir iç çekti. "Siz ibneler ne oluyor da bu tek kelime sizi kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına sıkıştırıp onu gördüğünüz için altınıza işediğiniz hakkında mızmızlanmanıza neden oluyor? Evet, o Malachai, yani la di kahrolası da ne?”
Lazaros onu patlatmak için harekete geçti.
Stryker patlamayı yakaladı ve o kadar güçlü bir karşı patlamayla ona on kat geri gönderdi ki, iblisi mermer şöminesinin üzerindeki duvara sabitledi. İblisin ıstırap içinde kıvranmasına izin vererek gücü sıkıştırdı. “Yetenekli olan tek kişi Gautier değil. Benim de bir tanrının güçlerine sahip olduğumu hatırlasan iyi edersin. Ve onları kullanmaktan gerçekten korkmuyorum.”
Lazaros öfkeyle haykırdı.
"Kapa çeneni." Stryker, güçlerini onu susturmak için kullandı.
En azından elinden geldiği kadar. İblis hâlâ kafese kapatılmış bir hayvan gibi homurdanıyor ve hırlıyordu.
Stryker iblisi yere indirirken hüsrana uğramış bir nefes verdi. "Seni Gautier'e gönderdim çünkü şu anda manipüle etmenin kolay olacağını biliyordum. Güçleri artıyor ama bizimkiyle karşılaştırıldığında hala hiçbir şey yok. Bu kadar aptal olmasaydın, ona benim istediğim gibi sahip olabilir ve diğerlerini ona karşı çevirebilirdin.”
Kaçarken Nick'e ihtiyacı vardı.
Ancak birincil planın başarısız olması ihtimaline karşı yedek plan buydu. Bunu yapmamak daha iyi.
Ve şu anda Samia'yı istiyordu.
Lazaros'a baktı. "Seni bırakırsam, beş saniyeliğine yetişkin bir iblis olabilir misin?"
Lazaros bu bakışa öfkeyle kaşlarını çatarak karşılık verdi.
"Öyle düşünmemiştim ama yine de ağzını açacağım çünkü ben tam da böyle bir adamım. Beni pişman etme. Eğer yaparsan, bir dahaki sefere ağzını tıkamayacağım. senin başını keseceğim.”
Lazaros öne doğru bir adım attı ve aptallığını akıllıca kontrol etti. "Sen tam bir pisliksin!"
“Bütün Badasses Kralı ile uyumludur. Nice Kralıysam, lanetlenmişler ordusuna liderlik etmek biraz zor."
Lazaros ona ters ters baktı.
Ah, o zavallı bakışlarla zamanımı boşa harcamayı bırak. Ve demişken, Samia'nın bu sefer neden seninle olmadığına dair ne kadar sevimsiz bir mazeret bulabilirim?
"Sokakta daha önce hiç görmediğim bir şey tarafından saldırıya uğradım."

Stryker alay etti. “Onlara sivrisinek denir. New Orleans'ta oldukça büyük olduklarını biliyorum ama—”
"Alay etmeyi bırak. Bir Kara Avcı ve bir Daimon'un güçleriyle karışmış bir iblisti. Ne tür bir Franken canavarı yarattın?”
Stryker pek sevilmeyen bir zil çaldığında donup kaldı. Birkaç yıldır şebekeden düşmeyi başaran bir zil. Sonunda yeniden ortaya çıktığını bilmek güzel. "Cael?"
"Evet. Diğer kadın ona böyle seslendi.”
"Sonofa..." Stryker, zihni yeni bilgilerle dönerken ofisinde volta atıyordu. Cael'in karısı Amaranda, Seattle'da bir Apollite olmuştu. Bir Apollite klanının nasıl olup da bir Kara Avcı'ya sadece ev sahipliği yapmakla kalmayıp onu korumaya geldiğinden hala emin değildi, yine de korumuşlardı. Birkaç yıl önce onlara yönelik bir saldırı, Cael ve gelininin Daimons'a dönüştürülmesine neden olmuştu.
O zamandan beri kimse onlardan bir şey duymamıştı.
Neden buradaydılar? Neden şimdi? İblis kanıyla yaptığı hileyi keşfetmişler miydi?
Yoksa onları hayatta tutan başka bir şey mi vardı? Bir Kara Avcı'nın sırf hayatta kalma sebepleri için bile bir insanın canına kıyacağını hayal edemiyordu...
Belki de Lazaros'un içlerinde hissettiği iblis özü, kendisinin ve ordusunun şimdi Daimon varlıklarını güçlendirmek için kullandıkları numaranın aynısıydı. Bu kan bir Kara Avcı'ya ne yapar?
Bu çok ilgi çekici bir olasılıktı.
"Sana bir şey söyledi mi?" Stryker ona sordu.
“Temelde bana sessizce ölmemi söyledi. Senin gibi.
Stryker, Lazaros'un ses tonunda duyduğu korkuya yüzünü buruşturdu. Bu iyi olamaz. Onlar için değil. Bunun bir tesadüf olduğuna inanmayı reddetti. Bunlara inanmıyordu.
Her şey bir sebep için oldu. Her şey. Bu da Cael'in Stryker'ın Lazaros'u Samia'ya göndereceğini bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu. Yoksa Cael de onun koruyucularından biri miydi?
Spekülatif bakışlarını iblise dikti. "Onlara bir şey söyledin mi?"
Lazaros'un yüzündeki ifadeden, iblisin bağırsaklarını yerde bırakmak istediği belliydi. Ne yazık ki deneyecek beceriden veya cesaretten yoksundu.
Stryker her zaman iyi bir dövüş için hazırdı. "Tabii ki değil."
"İyi." Sonuçta piç kurusunu öldürmesine gerek yoktu. "Şimdi itaatkâr küçük bir iblis ol. Git ve düşünmeme izin ver.”
Lazaros kapıya doğru bir adım attı, sonra durdu. Onunla işim daha bitmedi, Stryker. Ailemi öldürdü ve artık beni serbest bıraktığına göre, kalbini avucumun içine alana kadar dinlenmeyeceğim.
Stryker bu yüzden büyük amcası Hades'in bölgesine inmişti. Samia'nın geçmişini araştırdıktan sonra, kız kardeşinin yaptığı anlaşmanın kökenlerini ve onunla yaptığı iblisi ortaya çıkarmıştı. Aptal Samia, kocasını ve çocuğunu Daimonların öldürdüğünü varsaymıştı.

değildi.
Daimons bu tür anlaşmalar yapamazdı. Bunu yalnızca tanrılar ve yarı tanrılar yapabilirdi ve Samia, Lazaros'un erkek kardeşini katlettikten sonra Artemis'in onu koruduğu için şanslıydı. Ama Artemis'in bu ender özgecilik eylemi için Samia hemen öldürülürdü. Bunun yerine Artemis, Lazaros'u evcil Amazon savaşçısından uzak tutmak için Tartarus'a kilitlemişti.
Şimdi Stryker, iblis yarı tanrının varlığının anahtarını elinde tutuyordu.
"İyi. Onu öldürmeden önce bana doğru çektiğinden emin ol. Benim ihtiyaçlarım seninkinden öncelikli ve beni bu konuda başarısızlığa uğratırsan yemin ederim sana yapacağım şey Prometheus'un cezasını kumsalda bir gezinti gibi gösterecek."
Samia, babasını öldürmesinin ve dünyaya sahip olmasının anahtarıydı. Bu sefer hiçbir şey onu durduramayacaktı.

* * *

Fang onları fena halde karanlık bir koridora soktu. Ama Dev'in keskin vizyonu için kör olurdu. Fang, devam etmesini engellemek için elini Dev'in omzuna koydu. "Unutma Bear, konuşmayı ben yapayım. Thorn sana bir şey sormadıkça konuşmayacaksın."

Dev dokunuşunu omuz silkti. Thorn'un kim olduğunu bilmiyordu - Fang ayrıntıya girmeyi reddetmişti. Dürüst olmak gerekirse umurunda değildi. Tek önemli olan, bu ... kişinin Sam'i gözaltına almış olması ve bunun tek başına onun ölümünü garanti etmesiydi. "Bu şifreli boku oynamıyorum Wolf."
"Ve bağırsaklarını temizlemek istemiyorum. Aimee'ye sevgili ağabeyinin yerde parçalandığını da söylemek istemiyorum. Anladın mı?
"Anladım."
"Sanmıyorum. Diken kötülüğün vücut bulmuş halidir. Savitar'ı steroidler üzerinde düşünün.
Bu, Dev'i duraklatmayı başardı. Savitar, tüm Were-Avcılarının sorumlu olduğu Omegrion konseyini yönetiyordu. Kimse onun kim veya ne olduğunu bilmiyordu. Sadece, her şeye gücü yeten bir varlığın olabileceği kadar yakındı ve ona karşı çıkan hiç kimse bundan pişman olacak kadar uzun yaşamadı.
Aslında Savitar, onu sinirlendiren bir şeyle uğraştıklarında bir Kurt Avcısı türünün tamamını yok etmişti. O zamandan beri herkes ona geniş bir yatak vermeye çalıştı.
"Anladım. Diken kuralları burada. Çenemi kapalı tut."
Başını ona doğru eğen Fang, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen o karanlık, ürkütücü koridorda onu yönlendirmek için uzaklaştı. Hiç ışık yoktu. Yine de Fang, koridorda bir profesyonel gibi gezindi. Bir kapıya yaklaşana kadar Dev, alttaki çatlaktan dans eden ateş ışığını görebilmişti. Dev hâlâ buranın nerede olduğundan emin değildi. Bir dakika önce dondurucudaydılar, Fang ise

insanlarıyla "konuştu" ve bir sonraki Fang onu Cehennem Diyarı'nı hatırlatan ışıksız bir boşluğa ışınladı.
Ya da kötü bir Gece Galerisi bölümü.
Ancak o da değildi. Bu neredeyse bir boşluk gibiydi… yıldızsız uzay gibi.
Fang onu durdurarak kapıyı çaldı. Ses etraflarında yankılandı. Bir kalp atışı sonra, kapıyı aydınlatmak için tavandan bir ışık çıktı, böylece Dev, kapının dış tarafında perçinler bile olan ortaçağ yapısını görebildi.
Göz seviyesindeki çelik dönerek dişleri ve parlak kırmızı gözleri olan bir iblis kadının yüzünü oluşturdu.
Konuşmadan önce onları taradı. "Efendim meşgul."
Fang tereddüt etmedi. "Onu görmem gerekiyor."
Dişlerini göstererek tısladı.
"Bırak beni, Shara. Önemli olmasaydı burada olmazdım."
Ona tsked. "Cesursun Kurt. Çok cesur. Ya da belki aptal daha iyi bir terimdir. Burada hizmet eden tüm varlıklar hakkında daha iyisini bilmelisin." Kapıya geri döndü.
"O kim?" Dev, Fang'a sordu.
O cevap veremeden kapı, fısıltı bile çıkarmayan, iyi yağlanmış bir menteşe üzerinde yavaşça açıldı.
Koridora sızan ışık, alışana kadar gözlerini acıttı.
İblis artık yirmi iki yaşlarında güzel, ince bir kadındı. Sivri kulakları ve kısa siyah saçlarıyla, vücudunun her yerini onlara açık bırakan şeffaf kırmızı bir kın giymişti.
Dudaklarını yalayarak, Dev'i garip bir şekilde soğuk bırakan sıcak bir kez daha verdi. Şu anda belli bir Amazon dışında hiçbir kadınla ilgilenmiyordu.
Kapıyı kapattı ve onları küçük sade bekleme odasından, duvarlarda süs olarak eski silahların asılı olduğu karanlık bir odaya götürdü. Kılıçlar, baltalar, mızraklar... Dev'in tanımlayamadığı diğerleri. Bir köşede aşırı doldurulmuş bir sandalye ile süslü oymalı büyük bir masa vardı. Oymalar o kadar karmaşıktı ki, üzerindeki çirkin yaratıklar her an canlanıp saldıracakmış gibi görünüyordu.
Fang onu tek bir sandalyeye götürdü... yoksa taht daha uygun bir terim olurdu. Masa gibi o da devasaydı ve üzerine ejderha başları oyulmuştu. Yaklaştıkça, oymalar gözlerini açarak onlara ilgiyle odaklanan sarı ve kırmızı gözbebeklerini gösterdi.
Ejderhalardan biri bir ateş püskürterek Fang'ın daha fazla yaklaşmasını engelledi.
Dev orada oturan adama kaşlarını çattı. Siyah ipek ve yün bir takım elbise içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş, siyah gömleğinin üst düğmesini açık bırakmıştı. Dev, bir zamanlar birinin boğazını kesmeye çalıştığı anlaşılan köprücük kemiği boyunca uzanan bir yara izi gördü.
Yüz hatları o kadar mükemmeldi ki, senin omurganla-dişlerimi-sıkmayı-planlıyorum'un ölümcül aurası olmasaydı kadınsı görünebilirdi. Fang'a soğuk, karanlık bir bakış attı, sonra Dev'e çevirdi. "Ona sahip olamazsın."
"Affedersin?" Dev gücenmiş bir tonda sordu.

Dev'e küçümseyen bir bakış fırlattı. "Samia'yı almana izin verirsem, Lazaros onu öldürür.
Acı verici. İnan bana, onu burada tutarak ikinize de iyilik yapıyorum.
Dev başını salladı. Onu koruyabilirim.
"Ve sen de bunda çok takdire şayan bir iş çıkarıyorsun. Ben Samia olsaydım, senin ilginden gıdıklanırdım." Bu ses tonu o kadar kibirliydi ki Dev'in tüm kontrolünü boğazına gitmemek için aldı.
Thorn, konuşmaya devam ederken Dev'in öfkesini görmezden geldi. "Kibir... uzun, kasvetli bir günün ardından yayılan aptallığın sesini ne kadar seviyorum." Kadehini kaldırdı ve dişi iblis öne çıkıp kadehi şaraptan çok kana benzeyen bir şeyle doldurdu. "Ayına söyle Kurt, düşmanlarımızla başa çıkacak donanıma sahip değil."
"Denedim, Thorn. Dinlemiyor."
"Ne yazık ki asla yapmıyorlar. En azından kalıntılarını kazımaktan başka bir şey yapmak için çok geç olana kadar. Thorn içkisini yudumlarken gözleri acayip parlak bir yeşilden, onlara bakmaya devam eden ejderha gözlerinden bazılarıyla eşleşen parlak bir sarıya dönüştü. "Geleceği görmenin sorunu ne biliyor musun?"
"Tüm piyango kazançlarınızı tutacak kadar bankanız mı kalmadı?"
Fang sert bir şekilde nefesini içine çekip ona uyarıcı bir bakış atarken Thorn, Dev'in alaylarına kısa ve kuru bir kahkaha attı. "Özgür iradenin önüne geçemezsin. Bu senin varlığının laneti."
Dev ellerini kalçalarına koydu. "Komik, özgür iradeyi her zaman bir hediye olarak düşünmüşümdür."
"Yapabilirdin. Tam olarak ne kadar saf olduğunu gösteriyor."
Belki safça ama bu pislik şu anda B sınıfı sinema gösterileri ve uyarılarıyla onu gerçekten kızdırmaya başlıyordu. Boğazına atlamamak için elinden gelen tek şey buydu.
Fang, niyetini sezmiş gibi, Thorn'dan istediğini almanın anahtarının ihtiyatlılık olduğunu hatırlatmak için elini omzuna koydu. Savitar gibi olsaydı, aleni saldırganlık Sam'in ölmesine neden olabilirdi.
Sadece onun için, öfkesini dizginleyecekti.
Fang boğazını temizledi. "Bir keresinde bana ölümün birden fazla türü olduğunu söylemiştin."
Thorn cevap vermeden önce derin bir yudum aldı. "Gerçekten var."
"Öyleyse nasıl bir ölümleri olacak?"
Thorn'un ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Buna cevap veremeyeceğimi biliyorsun Kurt. Şey... Yapabilirdim ama bu bir şeyleri değiştirebilir ve bu berbat olabilir. Olmayabilir, ama ben kimim ki böyle olasılıklarla kurcalayayım?"
Omzunun üzerinden baktı. Şara mı? Sevgili olun ve en son iki konuğumuzu buraya, Hotel California'ya getirin.
"İstediğin zaman kontrol edebilirsin ama asla ayrılamazsın..." Yetmişlerin eski Eagles şarkısına yapılan atıf Dev'de kaybolmadı.
Anlaşması nedir? Dev, Fang'a laf attı.

Fang'ın gözleri, başkalarını sinirlendirmek için yaşayan biri için neredeyse imkansız olan, davranması için onu uyarmak üzere genişledi.
Diken ayağa kalktı.
Dev korkudan değil, hayranlıktan geri çekildi. Onda kadim ve ölümcül olan sağlam bir aura vardı. Kusursuz tavırlarına ve konuşmasına rağmen, evde gevezelik etmekten çok gırtlak kestiğini söyleyen bir şey vardı. Ve nedense Dev'in gözünde alevler içinde kalmış bir görüntüsü vardı.
Thorn, Dev'e baktı. "Kabalığımı bağışlayın. İkinize de içecek bir şeyler ısmarlardım ama inanın bana, elimdekilerden hiçbirini istemezsiniz. Durmadan."
Tamam... Aferin patron, Fang. Bu adam Acheron değildi. Bok gibi ürkütücüydü ve kesinlikle öğle yemeğine çıkmıştı. Dev, Savitar veya Ash'i normal gösterecek biriyle tanışacağını hiç düşünmemişti ama Thorn... İkisi güçlerini birleştirirse Tanrılar onlara yardım eder.
Ve Thorn'un Sam'e ne yapmış olabileceğini merak etmesine neden oldu. Güvende miydi?
Ona zarar vermedim. Scout'un onuru.
Kafasında Thorn'un sesiyle gerildi. Thorn'un yüzünde bilmiş bir ifade bulmak için bakışlarını kilitledi.
Evet Bear, hepsini duyuyorum ve Sam oldukça güvende.
Dev dişlerini gıcırdattı ve kendine düşüncelerini Thorn'un acayip gücüyle değil, havayla ilgili tutması gerektiğini hatırlattı.
Birkaç saniye sonra, Shara elinde... Dev, ikisinin ne olduğundan emin değildi.
İlk izlenimde Daimon'lar gibi göründüler ama o başka bir şey seziyordu. Hiçbir anlam ifade etmeyen başka bir güç katmanı.
Diken kadehiyle onlara işaret etti. Amaranda. Cael. Meslektaşlarınızdan biri olan Fang ve kayınbiraderi Dev ile tanışın."
Amaranda büyüleyici bir yaratıktı. Uçuk pembe yazlık bir elbisenin içinde, esmer teni gece ırkını yalanlıyordu. Ve Thorn'un parasının karşılığını almasına neden olacak vahşi bir aura ile Cael, altında gömlek olmayan siyah bir yelek ve yırtık pırtık bir kot pantolon giymişti.
Dev'in bakışları doğrudan Cael'in açıkta kalan kalçasındaki yay ve ok işaretine gitti. "Sen bir Karanlık Avcısı mısın?"
Cael ona sivri dişli bir sırıtış gönderdi. "Bir bakıma."
Uh-huh... Dev, tüm savunması yüksek vitese geçerken bakışlarını ona dikti. "Kara Avcı nasıl bir şey?"
Thorn açıklamadan önce şeytani bir kahkaha attı. "Hayatını kurtarmak için onu bir Daimon'a dönüştüren bir Apollite'ye aptalca aşık olan bir Kara Avcı."
Fang'a döndü. "Sana aşkın yapabileceğim her şeyden çok daha uğursuz olduğunu neden söylemeye çalıştığımı anladın mı? Acheron'un alyansının bu yüzden üzerinde kafatasları ve çapraz kemiklerle siyah olduğuna inanıyorum. Fang'a keskin bir bakış atmak için durdu. "Ama sen de beni dinlemedin." Çenesini sallayarak Amaranda ve Cael'i işaret etti. "Böyle

savaşçıların harcandığını görmeye dayanamadım ve onları kanatlarımın altına aldım."
Dev, Thorn'un kanatları altına alınmanın bir Mack kamyonu tarafından ezilmekten sadece biraz daha iyi olduğunu hissetti. Ve sonra sadece iyi bir önlem için yedeklendi. "Nasıl yani?"
Amaranda, "Bizi kurtardı," dedi. "Benim halkımdan ve Cael'inkinden kaçıyorduk."
Dev ona komik bir bakış attı. “Sanıyor musun? İnsan ruhları üzerinde yaşıyorsunuz ve insanlar bu konuda biraz sinirleniyor. Lanet olası piçler. Bunun neden kötü bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.”
Cael, kadınına karşı iğneleme yapmaya cüret ettiği için Dev'e tokat atmak istiyormuş gibi gerilmişti.
“Aslında insanlara dokunmuyoruz ve asla dokunmadık. Yozlaşmış iblislerle besleniyoruz. İlgili herkes için çok daha lezzetliler. Daha az kalori Daha fazla doldurma.”
Ah... şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Cael haklıydı. O yemek için kimse onu suçlayamazdı.
"Yani onlar da benim gibi Cehennem Avcısı mı?" Fang, Thorn'a sordu.
Thorn kadehini atması için Shara'ya vermeden önce onu kadehiyle selamladı.
Fang, Dev ile şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. "Ama neden buradalar?"
Diken cıktı. "Ücret notunun üzerinde şeyler soruyorsun, Kurt. Geri çekil ve bunun için endişelenme. Bilmeniz gereken tek şey onların oyun arkadaşlarınız olduğu. Korumalı alanı paylaşın veya bunun için şaplak yiyin.
Evet, Dev'in onsuz yapabileceği bir görüntü vardı. İhtiyacın olduğunda bir galon göz ağartıcı neredeydi?
Ama bu yine de Dev'in kafasını tamamen karıştırdı. "Cael hem Artemis'e hem de sana nasıl hizmet edebilir?"
Diken alay etti. "Artemis öyle ya da böyle umursamıyor, özellikle şimdi."
Dev, onun süvari tavrına şaşırdı. Tanrıça, geçildiğinde son derece acımasız olabilir. "Ne demek istiyorsun?"
Thorn onun omzuna hafifçe vurdu. "Onları tartışmaya devam etmek istiyor musun yoksa kız arkadaşın ve onun gelecekteki iyiliği hakkında konuşmayı mı tercih edersin?"
"Sam benim kız arkadaşım değil."
"O zaman benim hatam." Diken geri çekildi. “İkinizin de istediği bu olduğu için onu sizin gözetiminize bırakacağım. Bence aptalları kandırıyorsun. Ama bu senin seçimin. Tanrı korusun, senin özgür iradene asla müdahale etmem.”
Rahatlamak yerine Dev'in içini bir korku ürpertisi sardı. "Bu kadar kolay?"
Diken güldü. "Hiçbir şey o kadar kolay değil, Bear. Stryker, bildiğimiz dünyayı yok edebilmek için balınızı istiyor. Bir orduya komuta etmeme ve onların ulaşamayacağı bir yerde yaşamama rağmen onu benden daha iyi koruyabileceğini küstahça iddia ediyorsun. Test etmemiz gerektiğini söylüyorum. En iyi canavar kazanır falan.”

Şüpheleri artarken Dev'in tüyleri diken diken oldu. Bu bir numara olmalıydı. Thorn'a onunla aynı odada göz kırpacak kadar bile güvenmiyordu; gelincik o kadar kurnazdı ki.
Bekle.... Mutlaka bir numara geliyordu.
"Aklında ne var?" Dev sordu.
Thorn parmaklarını şıklattı ve duvarda bir kapı açıldı. "Senin için bir görevim var, Ayı.
Hippolyte Kuşağı'nı hiç duydun mu?"
"Herkül'ün elde etmek için Amazonlarla savaşmak zorunda kaldığı kişi mi?"
Thorn başını neredeyse saygıyla ona doğru eğdi. "Beklenen bir aşırı basitleştirme, ama evet. Herkül'ün sahip çıkmak için savaşmak zorunda kaldığı tek kişi oydu. Ve bunun farkında mısın bilmiyorum ama Samia tesadüfen Stryker'ın kuzeni."
Şimdi Dev'in gerçekten duymayı beklemediği ilgi çekici, konu dışı bir bilgi vardı ve yanlış anlamadığından emin değildi. "Bu da ne?"
Thorn daha yavaş, yine Dev'in yumruğunu adamın çenesine gömmek istemesine neden olan o kibirli tonda konuştu. "Hippolyte - Samia'nın büyükannesi - efsanevi Amazon kraliçesi mi? Babası savaş tanrısı Ares'ti. Ares, Samia'nın büyük büyükbabası olduğu için, onu ve Stryker'ı adeta kuzen yapıyor."
Bu, Sam'in dövüş becerileri hakkında pek çok şeyi açıklıyordu. "Sam bunu biliyor mu?"
Umarım büyük büyükbabasının kim olduğunu biliyordur. Bu asla bir sır değildi.
Hippolyte, bir yarı tanrı olduğu gerçeğiyle oldukça gurur duyuyordu."
Dev bunun için onu suçlayamazdı. Böyle bir iddiada bulunabilseydi bunu etrafa da yayardı ama bunların hiçbiri şu anda olanlarla ilgili değildi.
"Bunun benimle ne ilgisi var?"
"Aslında hiçbir şey, Herkül kemeri çaldıktan sonra bir süreliğine insanların eline geçmesi dışında, giyene belirli güçler aşılayacağına inandıkları için."
"Yapar?"
Thorn'un gözleri koyu bir kırmızıya döndü. "Evet ve hayır. Görünüşe göre hikayenin hayati bir parçası hiç anlatılmamış."
"Ve bu olur mu?"
"İşe yaraması için kullanıcının Hippolyte soyundan olması gerektiğini."
Thorn'un ses tonu zarif beyefendiden derin bir iblis baritonuna dönüştü. "Sam'i geri istiyorsun...
onu koruyabilmesi için ona o kemeri ver, ben de seninle gitmesine izin vereyim.
Ah evet, bu görev, Fang'ı iblis cehenneminden çıkarmak istediğinde kız kardeşinin ondan istediği görevle rekabet edecek kadar harika olacaktı.
"Peki bu kuşak nerede?" Kokuşmuş, sıcak ve bir kobra zehri çiftliğinden daha öldürücü bir yer olduğuna şüphe yok.
Thorn derin bir sinirlenme sesi çıkardı. "Ne? Senin için bir harita çizmemi ister misin? Seni oraya götür ve onu bir kuş köpeği gibi işaret et?"

Parmaklarını şıklattı. Solundaki duvar, dev bir siyah reçine saat belirmeden önce parıldadı. Yüzü, garip bir şekilde Thorn'unkiyle eşleşen canlı kırmızı gözleri olan bir ejderhanın yüzüydü. Elleri ejderhanın kanatlarıydı.
Dev'in huysuz ev sahibi onu işaret etti. "Bir günün var, Ayı. Tam bu saniyeden itibaren yirmi dört saat. Kemerle dön yoksa Sam burada kalır... sen de öyle. Son koşulu eklemeden önce durakladı. "Sonsuza kadar."
Bu, herhangi bir yerde kalmak için uzun bir süreydi ve Dev, Karayip Korsanları yolculuğunun işkence kısmı sayılmazsa, Thorn'un burada Disney World'de bir gün bile kalmayacağını hissetti. "Bu oyunu oynamayı reddedersem?"
İfadesi buz gibi bir şeytandı. "Zaten oynuyorsun. Şimdi durursan seni dışarı atarım ve Sam cehennem donana kadar burada kalır. Hatta belki bir iki gün sonra."
Dev, önerilen şartları beğenmedi ve Thorn'u bir adım aşağı indirmek istedi. İblis lordunu korkutmadığını biliyordu ama korkutabilecek birini tanıyordu. "Acheron'un büyük olasılıkla bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktır."
Muhteşem bir kaşı diken diken oldu. “Oyuncağı kırılmış bir bebek gibi ona ağlayıp tamir etmesini mi isteyeceksin?”
Dev bir adım attı ve Fang onu yakalayıp intihar suçlamasını durdurmasaydı bu yorum için ona saldıracaktı.
"Yapma," diye fısıldadı Fang.
Yapma kıçım...
Ama sağduyusunu tekrar devreye soktu. Öldü, ona hiçbir şekilde yardım edemedi.
Kendisi için de pek bir şey yapamadı.
Ve bu sağduyu, Thorn'a onu vücudunun bir kısmına sokmasını söylemesi için yalvardı, Thorn'un bir elmas oluşturacak kadar sıkı sıktığından emindi.
Aklına Sam'in güzel yüzünün bir görüntüsü geldi. Alışılmadık şeylerin etrafında olmayı sevmiyordu. Hepsinden önemlisi, parmaklıklar ne kadar yaldızlı olursa olsun, bir kafese kapatılmayı onun isteyeceğinden daha fazla istemeyecekti.
"Öyleyse ne olacak, Ayı?"
Dev bacağını kaldırdı ve uyluğuna alaycı bir tokat attı. "Vay canına, İki Numaralı Kapıyı alacağım Bob. Bir tarafı sakatlanma ve acıyla doğrudan intihara çağrı yapanı biliyor musun? Bunun için kıllı kıçımı imzala ve geç kalma.
Cael gülerken Fang küfretti.
Cael ayılmaya çalıştı ama başaramadı. "Ölecek olman çok yazık, Bear. Gerçekten arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum.”
Thorn'un gözlerinde eğlence vardı, ama geri kalanı kılını bile kıpırdatmıyordu. "Konumu bulmak için dört ipucun var ve..." Saate baktı. “—eller tik tak ediyor.”
“İpuçlarını verecek misin, ev sahibi? Yoksa tahmin etmem mi gerekiyor?”
Thorn, hatalı bir çocuğu olan bir öğretmen gibi onun yanağını okşadı. “Champs-Élysées'nin kıyılarında açıkça görülebilen kuşak, gizlenmiş

durumda. En karanlık gecenin eşiğinde, konum görüş alanınızı doldurur. Neyin asla bulunamayacağını görmek için daireyi arayın. Tanrıların iptal ettiğini geri almak için en kudretli Kasırga ile karşılaşmalısın.”
Dev, içindeki o kendini beğenmişliği bir yumruk gibi atmak için ani bir istek duydu. "Biliyor musun, tüm bunlardan kaynaklanan migren gerçekten yerini bulmama yardımcı olmayacak."
"İpuçlarına sahipsin, Bear. İyi şanlar."

On Dördüncü Bölüm

Sam, Dev'in Thorn'un alanından çıkarılıp yolculuğuna hazırlanabilmesi için Peltier Evi'ne dönmesini izledi. Boğazına bir hıçkırık takıldı. Onun için ne yapmaya istekli olduğuna inanamıyordu. Aldığı risk.

Sadece ölme. Lütfen.

Onun yüzünden değil. Özellikle de ona yardım edemediğinde. Bu nasıl bir işkenceydi?

Lanet olsun, Thorn.

"Sam?"

Amaranda'nın yumuşak sesiyle irkildi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Gerektiğinden çok daha fazlasını riske atıyoruz. Ama hissettiğin dehşeti biliyoruz ve acı çekmene izin veremeyiz."

"Biz?"

"Ben, Cael ve Fang." Yatağı işaret etti. "Uzanırsan, Fang ve ben özünü çekip çıkarabiliriz ve sen de Dev'le gidebilirsin."

"Bunu yapabilirsin?"

"Öyle düşünüyoruz."

"Düşün" güçlü bir sözcük değildi, özellikle de Amaranda'nın tereddütle söylediği gibi. Üzerine bir soğukluk çöktü. "Neyi bana söylemiyorsun?"

"Geri dönememe ihtimalin var... bozulmamış."

Ah evet, bu kötüydü. "Detaylandırmak ister misin?"

Amaranda'nın gözleri onun kararsızlığını yansıtıyordu. "Seni derin bir bilinçsiz duruma sokmam gerekecek - daha önce yapmaya çalıştığım bir şey değil. Bunu mahvedebilirim ve bu seni sonsuza kadar vücudunun dışında bırakabilir. Ya da sürekli komada kalabilirsiniz."

Sam, Dev'in deşifre edebilmek için Thorn'un bilmecesini yazdığı duvara baktı. Onun için kendi özgürlüğünü ve hayatını riske atıyordu.

Onun için daha azını yapabilir miydi?

"Yaparım."

Amaranda dudağını ısırdı. "Riskleri anlıyor musun?"

Sam başını salladı. "En azından denediğin için teşekkür ederim. Yaptığın şey için gerçekten minnettarım ve eğer bunu batırırsan söz veriyorum sana çok fazla kin beslemeyeceğim.

Sam'in bunu yapmayı kabul ettiği için aptal olduğunu düşündüğünü belirten bir ses çıkardı. "Umarım seni yeniden bir araya getirememe ihtimalime karşı hâlâ böyle hissediyorsundur."

"İnan bana, yapacağım."

Amaranda yatağı işaret etti. "Pekala, o zaman uzan ve imkansızı deneyelim."

Sam ona itaat etti. Sırtüstü, Amaranda'nın gergin bakışlarıyla karşılaştı ve Amazon savaş mottosunu tekrarlamadan önce gülümsedi. "Kim sonsuza kadar yaşamak ister?"

Özellikle de Dev'le yaşayamıyorsa.

* * *

Dev, başını ellerinin arasına almış masasında oturuyordu. Kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen sözcükleri incelerken uzun, hüsrana uğramış bir nefes verdi. “Champs-Élysées'nin kıyılarında açıkça görülebilen kuşak, gizlenmiş durumda. En karanlık gecenin eşiğinde, konum görüş alanınızı doldurur. Neyin asla bulunamayacağını görmek için daireyi arayın. Tanrıların iptal ettiğini geri almak için en kudretli Kasırga ile karşılaşmalısın.”

Champs-Élysées, Paris'te bir yoldu ve sonunda bir daire vardı. Suya yakınken, su üzerinde değildi. Peki nasıl bir bankası olabilir?
Ve tüm bu kasırga saçmalıklarını boşver. Paris'i vuracak böyle bir şeyi hiç bilmemişti.
"Bu umutsuz bir durum," diye mırıldandı, iPhone'unu Paris'le ilgili Google bilgilerine götürürken.
Bütün bunlar uzun, uzun bir ihtimal olsa bile pes etmeyecekti.
Sam'de değil.
Kapısı çalındı. "Meşgulüm," diye seslendi, Aimee'nin onu klozetin üstüne koymayı unutması veya banyoda çorap bırakması gibi önemsiz bir şeyle canını sıkmak istediğini varsayarak. Sürekli saçma sapan şeyler yüzünden ona bağırıyordu.
Dev?
Fang'ın boğuk sesiyle duraksadı. "Evet?"
Fang kapıyı iterek açtı. "Nereye gitmen gerektiğini biliyoruz."
Akıl hastanesi mi?
Fang güldü. "Evet, ama ben senin şu anki meselenden bahsediyordum, uzun süredir devam eden çekincenden değil." Dev'in incelemekte olduğu kağıda anlamlı bir bakış attı.
İçinde bir umut fısıltısı alevlendi. "Kemerin nerede olduğunu biliyor musun?"
"Yapmıyorum. Ama sanırım bilen birini tanıyorum.” Fang, ona Sam'in titreşen bir görüntüsünü göstermek için kapıyı daha geniş açtı.
İçine o kadar derin bir rahatlama hançeri saplandı ki, gerçekten gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Daha iyi düşünemeden, ayağa kalktı ve odanın karşısına geçti. Kalbi küt küt atarak Sam'i kollarına çekmeye gitti ve ellerinin onun vücudundan geçtiğini öğrendi.
Ne oluyor be?
Ona gülümsedi. "Tam olarak bedensel değilim."
İçinde korku patladı. "Öldün mü?"
"Hayır," dedi o ve Fang aynı anda.
Sam başparmağıyla Fang'ı işaret etti. "Amaranda ve Fang, bunu yapmana yardım edebilmem için güçlerini birleştirdiler."
Dev kaşlarını çattı. "Nasıl yardım?"
"Sen Fransız'sın. Yunanistan hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu arada ben bu konuda yürüyen bir ansiklopediyim.”
"Fang Yunanca."

Fang, inkar edercesine başını salladı. “Soyadım Yunan ama ortaçağ İngiltere'sinde doğdum. İnanın bana, Yunanistan hakkında çok az şey biliyorum.”
"Dediğim gibi," Sam'in ses tonu sertti, "ikinize de yardımcı olabilirim."
Evet, eğer riske etmeye istekliyse. Ama değildi. "Bunu tek başıma yapmalıyım."
Fang öne çıktı. "Hayır, bilmiyorsun."
Dev onun sözünü kesti. "Bak dostum, beni Thorn'dan daha çok korkutan tek şey kız kardeşim.
İnan bana, sana bir şey olursa çocuklarıma şekerleme yapacak ve onları kahvaltıda yiyecek." Bakışlarını Sam'e kilitledi. "Ve seni riske atamam."
"Neden?"
"Çünkü etraflarında ölen insanlarla sorunu olan tek kişi sen değilsin."
Ağır bir iç çekti. "Eh, her şey yolunda giderken ölmek biraz zor. Senin aksine."
Bir anlamı vardı. Ama yine de pes etmeye hazır değildi. “Thorn'un ipucu Yunanistan ile ilgili değildi. Paris'le ilgiliydi. Ben orada doğdum ve burası benim bölgem.”
Alay etti. "Aptal olma Dev. İpucunda Thorn'un söylediklerinden daha fazlası var. Hiçbir şey bu kadar açık değildir. Onun gibi varlıklarla uğraşırken değil.”
"Buna ne dersin? Gitmene izin vermeyi reddediyorum.”
Ona çeyreklik vermedi. “Buna karşı ne söylediğinizin bir önemi yok. Kalıp atılır. Ben buradayım ve Thorn'un dediği gibi saat ilerliyor. Ya benimle uğraşırsın ya da o kadar çok zaman kaybedersin ki ikimiz de batarız.
Fang, tartışmaları onu huzursuz ediyormuş gibi ensesini kaşıdı. "Kahretsin Dev, kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Onu geride bırakırsan seni takip etmenin başka bir yolunu bulur ve muhtemelen bunu yaparken incinir. Bizimle geliyor, en azından onu koruma şansın var ve ona kesinlikle göz kulak olabilirsin.”
Her ikisini de boğmak isteyerek dişlerini sıktı ama Fang haklıydı. Sam'in inadı sınır tanımıyordu. "Elbette. Nereye gitmemiz gerektiğini bildiğini söylemiştin?”
"Evet. Hades.”
Dev tek kaşını kaldırdı. "Yeraltı dünyasının Yunan tanrısı mı?"
Başını salladı. "Champs-Élysées kıyılarında göz önünde - bu, Elysian Fields'ın Fransızcası" - Hah, bunu biliyordu. Bunu geçici olarak unutmuştu. - "Hades olarak da bilinen Yeraltı Dünyası'nda. Yeraltı dünyasının içinden geçen beş nehir vardır. Sanırım bir tanesinde kemerin tutulduğu sıralar var.”
Bu düşündüğünden daha mantıklıydı ve eğer bu Yeraltı Dünyasındaysa, büyük ihtimalle korkunç bir kasırga ve başka tehlikeler olacaktı. "Peki ya bilmecenin geri kalanı?"
"Oraya vardığımızda bulacağımız ipuçları olmalı. Ama onları tercüme etmem için bana ihtiyacın olacak.”

Dev homurdandı. Evet, çünkü bunu çözemeyecek kadar cahildi.
Ve hala onu yanına almaya ikna olmamıştı. Onun güvenliği onun için büyük bir dikkat dağıtıcı olurdu... şu anda tek düşünebildiğinin onu öpmek olduğu gerçeği gibi...
bir kez onu boğdu.
Bedensel olmasa bile sadece varlığı bile ona ateşli bir ereksiyon verdiğinde doğru dürüst düşünmek zordu.
"Ethon'u alıp onu deşifre etmek için kullanamaz mıydık?" diye mırıldandı.
Sam sırıttı. "Ethon o kadar sevimli değil."
Evet ama Ethon ölürse Dev gerçekten umursamaz. Kahretsin, ihtiyaç duyarlarsa onu kurban olarak bile sunabilirdi.
Bu, ona ve Fang'a sorduğu bir sonraki soruya yalvardı. "Öyleyse, Hades'e nasıl gideceğiz?"
Şaşkın bir bakış attılar.
Dev, o bakış yüzünden içini bir mide bulantısı dalgası kaplarken küfretti.
Tüm kabadayılıkları için çok fazla. Bilmiyorsun. Bayan ben Yunanım ve efsanelerimi biliyorum, hiçbir fikriniz yok, değil mi?”
Ona bir surat yaptı. “Bir ipucum var. Yeraltı batı ufkunun ötesinde yer almaktadır. Odysseus oraya Kirke Adası'ndan yelken açarak ulaştı.”
Dev etkilenmişti. Belki de bir şansları vardı. "Ne nerede?"
Alçak bir sesle cevap vermeden önce dudağını ısırdı. “Bir nevi battı ve kayboldu. Artık kimse nerede olduğundan emin değil.”
Yararlı olmak için çok fazla. Dev kısa bir "heh" sesi çıkardı. "Bende böyle düşünmüştüm. Ayaklarımıza zincirlenmiş kül bloklu pabuçlarla ve cıvata kesici olmadan derin bir sondayız. Masaya gitti ve telefonunu aldı.
Sam onun hemen arkasında durmak için hareket etti. "Ne yapıyorsun?"
"Bu konudaki tek gerçek uzmanı aramak için yardım hattımı kullanıyorum."
Sam gözlerini büyüttü. "Artemis?"
Dev gülerdi ama daha iyisini biliyordu. Bu onu sadece gücendirirdi ve eğer vücuduna geri dönerse bunun için ondan intikamını alacaktı ve bunu yaparken çıplak olmayacaktı. "Telefonuma cevap vereceğini sanmıyorum."
Uzmanı konuyu açarken durakladı. "Hey, Ash... Burada bir sorunum var."

* * *

Dev neler olup bittiğini açıkladıktan sonra Ash, kendisi ve Fang arasındaki odaya girdi. Onları aynı ürpertici bakışla süpürmeden önce Sam'e öldürücü bir bakış attı. "Siz insanlar, her zaman seven aklınızı mı kaçırdınız?"

Dev toplu yanıtı verdi. "Evet." Bakışlarını Sam'e çevirdi. "Ama en azından ben ve Fang hala bedenlerimizde." Kafasını Sam'e doğru salladı. Adını sayabileceğim bazı insanların aksine.
Parmağını kaldırıp sessizce ritmini sürdürürken Ash boğazının derinliklerinden homurdandı, bu da Dev'in tekrar konuşmadan önce ona kadar saydığını düşünmesine neden oldu. Yüzündeki ifade, Atlantis'i

üzerlerine yıkmamaya çalıştığını söylüyordu. "En azından Daimonlar seni oraya götürmez. Diğer iblisler ve tanrılar tüm bağırsaklarınızı yiyebilir ama ruhlarınız güvende." Dikkati Sam'e gitti. "Senden daha iyisini beklerdim." Dönen gümüşi bakışlarını Dev ve Fang'a çevirdi. "Siz ikiniz, o kadar değil."
Dev öfkesini bir kenara itti. Ash hiç aptalca bir şey yapmamış gibi değil. Kahretsin, Ash'in daha ödüllü aptallık anlarından birkaçına bile tanık olmuştu. "Bizimle tur rehberi oynamak ister misin?"
Ash içini çekti. "O kadar kolay değil. Beni kendi alanına almaya pek istekli olmayan Hades ile pazarlık yapmadan oraya giremem.
"Neden?"
"Politika ve şu anda Persephone ortalıkta yokken, sadece bir aptal onunla her şeyi müzakere etmeye çalışır. Pek iyi bir ruh halinde değil.” Bakışları yeniden Sam'e döndü.
"Ve bir Kara Avcı olarak hiçbir tanrının yanında olmaman gerekiyor, bunu biliyorsun. Seni gördükleri anda yok edecekler ve buna şu anda içinde bulunduğun yarı-gerçek halin de dahil."
O cevap veremeden Dev araya girdi. Onlardan kaçamaz mıyız? Zaten Yeraltı Dünyasında kaç tanrı var?"
"Ah... tonlarca." Ash'in ses tonu da bakışları kadar kuruydu. “Amansız bir Goth saplantısı olan tek kişi Hades değil. Onunla takılan koca bir tanrı ve yarı tanrı mahkemesi var.
Birçoğunun tek nedeni lanetlilere işkence yapmak, yani başka hiç kimseye karşı tam bir empati veya saygı eksikliğine sahip olmaları ve Yeraltı Dünyasında sürekli hareket halinde olmaları anlamına geliyor. Biriyle karşılaşma şansı oldukça yüksek ve Murphy Yasası devreye girmeden bu mümkün.”
Bu istenmeyen haber planlarını alt üst ederken Dev ensesini kaşıdı.
"O zaman bu her şeyi halleder. Sam geride kalıyor.”
Isı yanaklarına yayıldı. "Cehennem gibi."
Ama geri adım atacak durumda değildi. "Hiçbir şey gibi."
Gözleri öfkeyle parlayarak onunla baş başa durdu. "Bensiz gitmiyorsun. Buna izin vermeyeceğim.”
Dev onun bir santim bile vermeyeceğini bilerek homurdandı. Bu yüzden dinlemek zorunda olduğu bir takviyeye döndü. "Ash, ona olduğu yerde kalmasını söyle."
"Yapamamak." Ash, Dev'in yazdığı bilmeceye bakmak için masaya gitmişti.
"Ne demek istiyorsun?" Dev sordu.
Ash soruyu duymazdan gelerek kağıdı aldı. "Bunlar senin ipuçların mı?"
"Evet."
Ash gözlerini devirdi ve kısa, acı bir kahkaha attı. "Elbette öyleler..."
Bakışlarını Dev'e kilitledi. Diken kıçını kaldır Ayı. Kemer için Hades'i aramanıza gerek yok. Size tam olarak nerede olduğunu şimdi söyleyebilirim.”
"Ve bu olur mu?"
"Caddenin aşağısında."

Bu haber Dev'i yumruk gibi vurdu. "Affedersin?"
Ash ipuçlarını yüksek sesle okudu. “Champs-Élysées'nin kıyılarında açıkça görülebilen kuşak, gizlenmiş durumda. En karanlık gecenin eşiğinde, konum görüş alanınızı doldurur. Neyin asla bulunamayacağını görmek için daireyi arayın. Tanrıların iptal ettiğini geri almak için en kudretli Kasırga ile karşılaşmalısın.” Bakışlarını Sam'e çevirdi. "En kudretli Kasırga'nın kim olduğunu bilmelisin. Bir zamanlar kuşağın bekçisiydi.”
"Alo?"
Başını ona doğru eğdi.
Dev'in kafası her zamankinden daha fazla karışmıştı. "Aello kim?"
Büyükannemin sağ kolu ve koruması, dedi Sam. "Kemer için geldiğinde Herakles ile ilk savaşan oydu ve ilk öldürdüğü kişi oydu."
Dev, detaylandırması için ona işaret etti. "Ve bu bunun için önemli, nasıl?"
Ash kağıdı masaya geri verdi. “Temelde yenilmez.”
"Herkül ona öğle yemeğini verdiyse, görünüşe göre hayır."
Ash orta parmağıyla kaş çizgisini takip etti. "Çünkü o sırada Nemea Aslanı'nın derisini giyiyordu. Şu anda kupanın olduğunu düşündükleri yere gitmeyi düşünen var mı?
Dev'in tahmin etmesine gerek yoktu. Zaten biliyordu. "İyi ya da kullanışlı olmayan bir yer ve eminim onu geri almak ölüme meydan okuyan bir cesaret eylemi olacaktır."
Ash eliyle görünmez bir zili alaycı bir şekilde çaldı. "Ding Ding Ding. O çocuğa bir ödül verin.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve onsuz, yaşlı Herc'ün yaptığı gibi onunla yüzleştiğinde bir yenilmezlik pelerini giymeyeceksin ve muhtemelen eklemeliyim ki, o bir insanken onunla dövüşmeyeceksin... O artık erkeklerden nefret eden, kızgın. kana susayan ve öldürülemeyen bir ruh.”
Devre gözlerini devirdi. "Pekala, teşekkürler Bay Cranky Pants, ama şu anda daha iyimser bir bakış açısının daha verimli olacağını düşünüyorum. Thorn'u Sam'i serbest bırakması ve beni paçayı kurtarması için kandırmanın bir yolunu bilmiyorsan, bir şeyler denemeliyiz ve bu ne kadar kötü olursa olsun, elimizdeki tek şey bu.
Ash, Dev'in önceki migrenine yakalanmış gibi başını ovuşturdu. "Evet, bu olmayacak. Thorn benden pek hoşlanmıyor... Güzel. Gün batımına kadar yapılacak bir şey yok.”
Dev bunu anlamadı. "Caddenin aşağısında olduğunu söylemiştin. Neden beklemek zorundayız?”
"Başka bir boyutta, Sparky. Gün batımına kadar erişemeyeceğiniz bir tanesi, dolayısıyla sayfanızdaki karanlık çizgi.”
Ah, bu mantıklıydı... şimdi. Cevapları bildiğinde bilmecelerin ne kadar kolay göründüğü komik. Ve Ash çok geveze olduğu için... Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?
"Evet. Daire yuvarlak kısım?”
"Peki ya?"

"Hem seyahat etmeniz gereken yere hem de vites değiştirme döngüsüne atıfta bulunuyor."
Onlar için hoş olmayacağından emin olduğu bir şey Dev'in içini kenetledi.
"Vites değiştirmek ne-?"
Ash, Dev'e dönmeden önce her birine baktı. "Sürekli yer değiştiren bir tuzak labirentine gireceksiniz ve Aello'nun savaşmak için bekleyeceği merkeze gitmeniz gerekecek. Bunu kötü bir video oyunu gibi düşün. Tam iyi olduğunuzu düşündüğünüz anda, zemin altınızdan düşecek ve duvarlar kayarak sizi baş dönmesine bırakacak...
Fang ellerini ovuşturdu. "Ve bu eğlenceli intihar koşusunda bize katılacak mısın?"
"Seviyorum ama yapamıyorum."
"Neden?" diye sordu.
"Gidersem, Thorn küfür edecek ve beni aldattığını söyleyerek pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmeyi reddedecek."
Dev kaşlarını çattı. "Bunu Fang ile yapmayacak mı?"
"HAYIR. Fang her şeye kadir değildir. Fang'ın öldürülme ihtimali yüksek. Benimle, o kadar değil.
Sam yüzünü buruşturdu. "Bu sadece hasta."
Ash omuz silkti. "Kimse başka bir şey tartışmayacak. Thorn'un pek fazla arkadaşı yok."
"Fark ettim," dedi Fang alçak sesle.
Ash başını Dev'e doğru eğdi. "Unutma, merkeze gitmeli ve muhafızı yenmelisin."
"Nasıl geri döneceğiz?"
"Fikrim yok. Labirentin içine hiç girmedim."
Dev içini çekti. "Acınası olmasaydı bu komik olurdu."
Ash kocaman sırıttı. "Varlığıma hoş geldin. Şimdi izin verirsen?"
"Beklemek!" Sam onun gitmesini engelledi. "Oraya ulaşmak için ne yapacağımızı hâlâ bilmiyoruz. Bunun başka bir boyut olduğunu mu söyledin?"
Ash başını salladı. "UNO'ya bağlandığı Elysian Fields'ın sonuna kadar sürün. Orada bir daire var. Dış kenarda durun, Pontchartrain'e bakın ve—"
"Araştırma ve Teknoloji Parkı manzaraya müdahale etmeyecek mi?" diye sordu Fang, onun sözünü keserek.
"Uzun süre değil."
Dev hâlâ şaşkındı. "Ama çemberde hiçbir şey yok. Bu boş."
Ash teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Deliği ben yaratmadım. Sadece ona nasıl erişeceğinizi söylüyorum. Yüzünüzü parka çevirin ve güneş ufkun altına battığı anda yol gösterilecektir. Sadece altmış saniye sürecek. Hızlı hareket et. Kapı bir kez kapandığında, bir sonraki gün batımına kadar açılmayacak."
Bizim için zaman aşımı, dedi Sam alçak sesle.
Ash başını salladı. "İyi şanslar arkadaşlar." Bu sefer onlar ona başka bir şey soramadan ortadan kayboldu.

Fang, Dev'e bakmadan önce uzun bir nefes verdi. “Önümüzdeki birkaç saat boyunca yapabileceğimiz bir şey olmadığından karımla vakit geçirmek için buradan ayrılıyorum…
geri dönemezsem diye.”
Ona iyi bir plan gibi geldi. Fang odadan kapıdan çıktı. Bir Kurt Avcısı için garip bir hareket ama bazen onların kaotik paranormal varoluşlarında sadece normal olman gerekiyordu.
Şimdi Sam'le yalnız kalan Dev, ona dokunabilmeyi diledi. O kadar üzgün görünüyordu ki bu ona acı veriyordu ve tek istediği onun tekrar gülümsediğini görmekti. "Kuşağı alacağız bebeğim.
Güven bana."
Sam ona inanmak istedi ama önsezisini aklından çıkaramadı. Defalarca Dev'in ölüsünü gördü. Çok açıktı. Çok eziyetli. Düşerse ne yapacaktı? Hayatta kalabilecek miydi?
"Keşke Thorn'la bu pazarlığı yapmasaydın."
Dev ona hayatında gördüğü en kibar, en nazik gülümsemeyi sundu. "İkimiz de savaşçıyız. Ne yaptığımı biliyorsun. Hafife almayacağız ve onu yenmenin bir yolunu bulacağız. Bana inan."
Keşke o kadar kolay olsaydı, ama halkının gaddarlığını biliyordu. Evet, Amazonlar kadındı ve fiziksel olarak erkeklerden daha zayıftı. Ancak, daha önce hiç bu kadar yetenekli bir savaşçı grubu bir araya gelmemişti ve Aello onların en iyilerinden biri olmuştu.
Eskilerin dediği gibi, kavgadaki köpeğin büyüklüğü önemli değildi. Köpeğin içindeki kavgaydı.
Ve bir Chihuahua'nın vücudunda bile bir Amazon, bir Rottweiler'dı.
Gözüne düşen bir tutam saçı itmek için uzandı ama hiçbir şey hissetmedi. Parmakları hiçbir şeyi etkilemedi. Onun sıcaklığının yokluğunu, kayıp ruhuna kadar hissetti.
Keşke sana dokunabilseydim Dev.
Bu düşüncenin onu ne kadar üzdüğünü bilmesini istemeyen kadın ona gülümsedi. "Pekala, bu enkarnasyonda iyi haber şu ki, kimsenin duyguları beni rahatsız etmiyor."
"Bak, her zaman parlak bir taraf vardır."
Ve her zaman onu gördü, ama onu görmedi. Hayatı dolu dolu yaşarken ve iki eliyle kavrarken, onun güzelliğini hiç görmemişti. Bu yeteneğini kaybetmişti.
Ta ki Dev'i Sığınağın dışında dururken görene kadar.
Dev ona görmezden gelmeyi öğrendiği şeyleri hatırlattı. Onunla, hayatın sunduğu mutluluğu - coşkuyu - gerçekten hissetti.
"Keşke seninle sevişebilseydim."
Keskin bir şekilde nefesini içine çekti. "Böyle konuşursan beni öldürürsün."
Onun hemen önünde durmak için hareket etti. "Keşke senin kokunu alabilseydim."
Sertçe geri çekildi. "Kokla beni?" Ne iğrenç bir düşünce.

Onayladı. "Senin kokun beni sarhoş ediyor. Çarşaflarımda ve vücudumda olmasını seviyorum.
Evet, tamam, iğrenç değil. Bu aslında onu sıcak ve muhtaç yapan bir düşünceydi. "Şu anda Thorn'dan gerçekten nefret ediyorum."
"Ben de. O pisliği öldürmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?
O güldü. Olay ya da durum ne kadar vahim olursa olsun onu her zaman güldürmeyi nasıl başarmıştı?
Dev aç bakışlarını onun dudaklarına indirdi. Midesinin çılgınca bir sıcaklıkla kasılmasına neden olan bir hareket. "Yine de iyi tarafından bakabiliriz."
"New Orleans'ta park yeri aramama gerek yok mu?"
Kahkahası derin ve zengindi ve onu ürpertti. “Düşünmediğim bir avantaj var. Ama ben Daimon'ın dikkat eksikliğinden bahsediyordum. Aslında bir kereliğine sessiz."
Sam bunu ona kabul etmeye istekli değildi. "Evet, seninle sevişebilseydim bu büyük bir ikramiye olurdu."
Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Şimdi kim boynuz köpeği oluyor?"
Eli onun saçını avucunun içinde hissetmek için ağrırken, şakacı bir şekilde burnunu kırıştırdı.
"Kesinlikle ben ve bunun senin için ne kadar eziyetli olduğunu bildiğim için."
"Pekala, ben internette gezinebilirim ve biz birbirimizi görmezden gelirken sen yatakta bir roman okuyabilir, sonra mutlu evli bir çiftmişiz gibi davranabiliriz."
Yine güldü. "Karına gerçekten böyle mi yapardın?"
“Kesinlikle asla. Yüzlerce yıl yalnız yaşadım. Eşimi bulacak kadar şanslı olsaydım, hayatımın geri kalanını ona sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu bilmesini sağlayarak geçirirdim.
"Ne kadar da boynuzsuzsun."
"Biliyorum," diye fısıldadı. "Öyleyse kimseye söyleme. İtibarımı mahvedersin. Ona uzandı, sonra ona dokunamayacağını hatırlayınca elini bıraktı. "Senden ne haber? Hiç kocanı görmezden geldin mi?”
Ioel'i ve büyüleyici gülümsemesini hatırladığında bir düğüm onu boğdu. Onu tanıyacak kadar şanslı olduğu yılların sayısını bir yandan sayabilirdi. "Ona sıkılacak kadar uzun süre sahip olmadım. Belki sonunda olacaktı, ama bundan şüpheliyim.
Gerçekten ironik. Kısa bir evliliğimiz olacağını kabul ettiğimizde ikimiz de biliyorduk.
İkimiz de savaşçı olduğumuzdan, ihtimaller hiçbir zaman lehimize olmadı. Bu sadece doğru savaş sırasında yanlış darbe meselesiydi. Bir araya geldiğimiz andan itibaren her kalp atışına değer vermeyi biliyorduk çünkü bu bizim son atışımız olabilir."
Onun sözlerinde duyduğu acıya ve gözlerinde gördüğü azaba çok üzüldü.
"Yaşadıklarım için çok üzgünüm."
"Ne? Kız kardeşimin bencil bir sürtük olduğunu mu? Bu kesinlikle senin hatan değildi.

"Hayır, ama ailelerin her zorlukta bir arada kalması gerekiyor. Yapmadıklarında midem bulanıyor. Keşke senin için kardeşini öldürebilseydim."
Sam, onun hakkında ne hissettiğini ona söylemeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. Bundan hayır gelmezdi. Asla birlikte olamayacaklardı ve bunu biliyordu. Ne kadar olmasını istese de...
Bazı dileklerin olması gerekmiyordu ve dünyadaki tüm arzular bunu değiştiremezdi.
Seni seviyorum Dev.
Ne yazık ki aşkı bencil değildi. Onun için sadece en iyisini istiyordu ve en iyisi kendisi değildi. Çocuklarını doğurabilecek ve burada, Sanctuary'de onun yanında durabilecek bir kadındı. Ruhunu bir tanrıçaya satmış biri değil.
Fisher'ın "You" şarkısı kafasında çaldı. Bu sözler onu her zaman boğmuştu ama onları daha önce hiç anlamadığı bir şekilde anladığı şu andan daha fazla olmamıştı.
"Henüz bilmiyorsun ama sen her şeysin..."
Hayatı neden değer verdiği şeyleri kaybetmek için bir çalışma olmak zorundaydı? Bu çok büyük bir haksızlıktı ama yine de nasıl şikayet edebilirdi? Bu hayatı seçmişti. O dünyanın savunucusuydu.
Bundan daha yüksek bir çağrı yoktu. Daha onurlu veya asil bir iş yok.
Onu bırakma kararlılığını pekiştirmeye çalışarak boğazını temizledi. "Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?"
"Her zaman. Bir ev dolusu olmasını çok isterim. Sonra yeğenlerimden biri Exorcist'i bana çeviriyor ve her iki tarafa da akla gelebilecek en iğrenç şeyleri kusuyor - iblisin köpük banyosu gibi hissetmemesine neden olan şeyler. Bu genellikle beni o aptallıktan en az bir veya iki gün kurtarır.
O kadar çok güldü ki gözleri yaşardı. Hiç bu şekilde düşünmemişti ama haklıydı. Çocukların patlama eğilimi vardı. Çok fazla. "Çok Kötüsün."
Kesinlikle sahip olmadığı bir masumiyetle omuz silkti. "Sen sordun. Cevap verdim."
O, başını salladı. "Cidden, Dev yavrularını istemiyor musun?"
"Açıkçası? Bilmiyorum. Bu çok fazla sorumluluk. Korkunç ve tahmin edilemez. Bazen düşünüyorum. Önemli olduğundan değil. Mitoz yapabilen tek hücreli bir organizma değilim, bu yüzden bir eş olmadan bu tartışmalı bir konu ve sahip olmadığım şeyler için kendime işkence etmeye inanmıyorum. Odaklanmayı ve sahip olduklarım için minnettar olmayı tercih ederim."
Gah, ondan nefret etmeyi çok zorlaştırdı. Yapılacak tek pratik şeyin bu olduğunu bildiği halde onu uzaklaştırmak çok zordu.
En çok da ona uzanıp ona dokunma isteği veriyordu. Onu bir an tutmak için. Keşke ...
Dev, aralarındaki ani garip sessizliği demir bir pelerin gibi hissetti. "Ben yanlış bir şey mi yaptım?"
"HAYIR."

Kadınlar bunu nasıl yaptı? Kastettiklerinin tam tersi olan bir kelime söyleyin. Belli ki onun şakacı ruh halini bozacak bir şey söylemiş ya da yapmıştı.
Keşke ne olduğunu bilseydi.
Her neyse. Onu gücendirmek için ne yaptığını ona söylemedikçe durumu daha iyi hale getiremezdi.
Ama kadın cinsiyetiyle ilgili onu deli eden tek şey buydu. bir grup için iletişim becerileriyle gurur duyanlar, kendileri için gerçekten önemli olan şeyler söz konusu olduğunda dikkate değer ölçüde sessiz kalabiliyorlardı.
Eski-beni-bilmen-gerektiği gibi-o zaman-neden-deli-olduğumu-bilirsin-oyunuydu.
Peki, ona söylemezse onu nasıl öğrenecekti?
Kısır döngü ve buna ayıracak zamanı yoktu. Kendilerini hepsinin ölümüne yol açabilecek bir şeye fırlatmak üzereyken değil. Onun ölü yatarkenki görüntüsü onu yaktı. Şu anki durumu, başarısız olursa neler olabileceğinin ölümcül bir hatırlatıcısıydı.
Ve Fang…
Aimee onu asla affetmezdi. Ama onu evde bırakmanın bir yolu yoktu. Fang o tür bir kurt değildi. Piç.
Her şeyin olması gerektiği gibi olmadığına dair midesinde hastalıklı bir his vardı. Etrafındaki eterde onu uyarmak isteyen bir şey vardı.
Ne olduğunu bir bilseydi…
Görünen ve görünmeyen. İşler hepsi için cehennem gibi kıllı bir hal almak üzereydi.

* * *

Ethon, düşmüş ruhların kendisine fısıldadığını duyunca başını kaldırdı. Son beş bin yıldır ona iyi hizmet etmiş bir yetenekti. Düşmanlarının geldiğini görmesini ve Daimonlar tarafından cezbedilen ruhları duymasını sağladı.

Ama şu anda ona söyledikleri onu soğuk tuttu.
Dev ve Sam kendilerini öldürmek üzereydiler.
Aello'ya karşı iki maç aptalca bir işti. Ethon onunla hiçbir zaman yüzleşmemiş olsa da, Herakles onu yendiğinde büyükbabası Herakles'in yanındaydı. Ethon küçük bir çocukken, büyükbabası Amazonların bir kabile olarak ve özellikle de Aello'nun acımasız saldırılarını detaylandırmak için saatler harcamıştı.
Hiç kimse ilahi bir müdahale olmadan onlardan yara almadan kurtulamadı. Hem Sam'de hem Dev'de yoktu.
Bu kanlı bir hal alacaktı ve kimse onlara yardım etmeseydi bu aptallığı yaşayamazlardı.
Telefonuna uzanıp hızlı bir arama yaptı.
Eğer savaşacaklarsa, yalnız gitmiyorlardı. Bir daha ölmene izin vermeyeceğim, Samia.

Bu sefer onu yüzüstü bırakmayacaktı. Ve onun hayatı için kendi hayatını feda etmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

* * *

Dev, koridorda Fang ile karşılaştı. Fang'ın asık suratından, kurdun intihar koşusunda ona katılmaktansa bu gece barla ilgilenmeyi tercih edeceğini biliyordu. En azından onu suçladığından değil. Kendisi aşağıda olmayı tercih ederdi.

Ama Sam'in özgürlüğü pahasına değil.
"Burada kalabileceğini biliyorsun," dedi kayınbiraderine. "Aslında bunu tercih ederim."
Fang başını salladı. "Bunu yapman için seni asla yalnız bırakmazdım. Bana yardım etmek için cehenneme gitmekten çekinmedin Dev. Unutmadım."
Dev'in eşsiz aile üyesini takdir etmesinin nedeni buydu. Fang, Dev'in onu kurtarmak için aldığı riske değdiğini kanıtlamıştı ve ona kardeşim demekten memnundu.
Sam boğazını temizledi. Acele etsek iyi olur. Hava kararana kadar fazla zamanımız yok."
Dev başını eğdi. Tam kendisini ve Sam'i çembere ışınlamak üzereyken merdivenlerden yukarı çıkan iki kişi gördü.
Eton ve Akrep.
Ve savaş için giyinmişlerdi. Her ikisi de düz siyah olan Ethon, bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti. Uzun ceketi dolu bir silah cephaneliğini saklıyordu. Bıçaklar, en az bir silah ve büyük olasılıkla bir kılıç. Akrep ise çok daha açıktı. Dev'in bildiği gizli çelik çivilerin fırlatıp hemen hemen her şeyi delmek için kullanabileceği deri kemerli kısa kollu bir gömlek giymişti.
Dev onlara kaşlarını çattı. "Burada ne yapıyorsun?"
Ethon ona pis pis sırıttı. "Arkanı kolluyorum, Cochise."
İlginç karşılaştırma. Cochise becerikli ve zekiydi, defalarca ölümden kaçmıştı. Dev, yalnızca bu savaş bittiğinde Apaçi şefi kadar şanslı olduğunu ve huzur içinde öleceğini umuyordu.
Sam, Spartalı'yı orada görünce durdu. "Eton-"
İtirazını durdurmak için elini kaldırdı. "Sorun değil, Samia. Scorpio ve ben Ash'i geçtik. Köpekler birlikte duruyor. Bunu biliyor. Sonuna kadar savaşçılar."
"Sonuna kadar aptallar," diye çıkıştı.
Ethon'un sırıtışı genişledi. "Her zaman."
Sam onunla tartışmak istedi ama bunun sahip olmadıkları zamanı boşa harcayacağını biliyordu.
Ethon, Dev kadar imkansız ve inatçıydı. "İyi. Devam ettiğinizden emin olun.
Fang, Ethon'a doğru bir adım attı. "Bunu alacağım."
"Diğerini aldım." Dev onunla göz göze geldi. "Bir dakika sonra görüşürüz."

Koridordan parka ışınlanmalarını Sam izledi. Omuriliğinden aşağı bir önsezinin garip bir ürpertisinin indiğini hissettiğinde, eski eve bir göz atmak için bir dakikasını ayırdı. Kötülük burada oyundaydı.
Bunun tek hedefinin kendisi olmasını umuyordu.
Gözlerini kapatarak, solan güneş ışığında Fang ve Dev'in durduğu yere ışınlandı. Kara Avcılardan hiçbir iz yoktu.
Kalbi atmayı bıraktı. Alevler içinde miydiler?
"Acıktın ve meslektaşlarımı mı yedin?"
Dev, bir şekilde görmeyi kaçırdığı, ayaklarının dibindeki koyu yeşil yün battaniyeyi işaret etti. "Sizleri sudan çıkarmaya yetecek kadar gün ışığı var, bu yüzden onları çabucak sakladık."
Ama garip bir şekilde, güneş ışığı ona hiç zarar vermiyordu - büyük olasılıkla hayaletimsi formu yüzünden. Beş bin yılı aşkın süredir gördüğü ilk gün batımını hayretle seyretti. Gökyüzü, koyulaşan mavinin içinden kıvrılan pembe ve turuncu şeritlerle kesinlikle nefes kesiciydi.
Keşke tenindeki ışınları hissedebilseydi.
Ama görmek yeterliydi. Bunca zaman kaçırdığı manzara için ağlamak istedi.
"Bu güzel." Ama göğsündeki o hassas şişlik, battaniyeye bakıp çimenlerin üzerine yayılmanın nasıl göründüğünü fark ettiğinde geçti.
İki ceset.
Ve o battaniyenin altında cesetler olduğu acı verecek kadar barizdi.
Yanlarından geçerken bir araba yavaşladı ve ensesindeki tüyleri kaldırdı.
Fang ona bakana kadar sürücü onlara baktı. Ardından sürücü motoru çalıştırdı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı.
Sam uzun bir nefes verdi. "Sheez, millet, biri polisi arayıp Pontchartrain'de ceset saklamaya çalıştığınızı söylemeden önce acele etsek iyi olur."
Ethon'un kahkahası battaniyenin altından çınladı.
Dev onu tekmeledi. "Üzgünüm. Kaza."
Ethon gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Bağlandığım için sevinsen iyi olur, Bear."
Dev, dikkatini tekrar görevlerine çevirmeden önce ona sırıttı. “Güneş batıyor.
Bir şey gören var mı?”
Sadece araştırma binası ve caddenin karşısındaki Lake Oaks Parkı. Solunda üniversite ve spor salonunun otoparkı ve arkalarındaki evler. Her şey tamamen normal görünüyordu ve trafik giderek ağırlaşıyordu.
Hapse gireceğiz….
Ash onları kurtarır mıydı?
Fang yavaşça arkasını döndü.
Ve tahminine sadık kalarak, uzaktan polis sirenlerinin yaklaştığını duydu.
Saçmalık.
"Tanrılar, umarım bu bize göre değildir," diye mırıldandı Fang.
Dev homurdandı. Ah, öyle olduğunu biliyorsun. Bu bizim şansımız, mon frère.” Ufka baktı.
"Hadi gün batımı. Bizi hayal kırıklığına uğratma.

Fang onun sözleriyle alay etti. “Bizi yüzüstü bırak, lanet olsun. Polis geldi ve ben eve gidiyorum. Kendi kıçlarını askıdan çıkarmaları için Köpekleri burada bırakalım diyorum.
"Siktir git Wolf," diye çıkıştı Ethon.
Dev onları susturmak için elini kaldırdı. "Bakmak."
Sam, son ışın kaybolana kadar hiçbir şey görmedi. Sonra sadece birkaç metre önlerinde hafif bir parıltı oldu. Çoğu kişinin bir yaz sisi olarak görmezden geleceği türden.
Kaldırımdan ısı geliyor.
Ama bu değildi.
"Dev..." Hızla giden arabaların sesi yaklaşırken Fang'ın sesi sertti.
Sam polis ışıklarını gördü.
"Avcılar, ayağa kalkın!" Devre emretti.
Ethon ve Scorpio battaniyenin altından çıkarken, polis onlara donmaları için bağırdı. Onları görmezden gelerek ileri doğru koştular.
Sam ateş eden silahların sesini duydu. Bir saniye Dev'e sırtına gelen mermiden kaçması için bağırırken, sonra her şey farklıydı.
Arazi aynı kaldı. Ama cadde ve binalar gitmişti. Parlak, delici bir ışık, her şeyi aşırı pozlanmış bir parıltıyla yıkadı. Kaynak ne olursa olsun, ne Akrep ne de Ethon su toplamadığından, güneş ışığı olmadığı açıktı.
Sam, iyi olduklarından emin olmak için adamlara bakarken gözlerini korumak için elini kaldırdı.
Önünde savaşçı gibi duruyorlardı. Kalçasını kaldırmış Dev ve diğerleri savaşmaya hazır. Sadece savaşacak hiçbir şey yoktu.
Dev, yeni manzaralarına bakarak yavaş bir daire çizdi. "Hangi yolu denememiz gerektiğine dair bir tahminde bulunmak isteyen var mı?"
Ethon elini çenesine sildi. "GPS izlemeyi deneyelim derim ama burada hiç uydu sinyali almayacağımıza bahse girerim. Ne düşünüyorsun?"
Akrep, bir kirpinin tüy kalemleri gibi göze çarpacak şekilde zırhlarındaki sivri uçları serbest bırakarak yanıt verdi. Hiçbirine tek kelime etmeden, açık gri kumsala vuran siyah suya yöneldi.
"Sanırım kuzeye gidiyoruz," dedi Dev yavaşça. "Herkes Lassie'yi takip etsin. Timmy kuyuda.”
Akrep sol kolunu kaldırdı. Bıçak uzatıldığında Dev'e kısır bir "FU" gibi görünmesi ilginç.
Ethon, Dev'in sırtına vurdu. "Dikkatli ol Ayı. Sanırım Lassie'yi kızdırdın. Unutma, onun durumunda, ısırık kesinlikle havlamadan daha ölümcül.
Tam suya yaklaştıklarında ayaklarının altındaki zemin kaymaya başladı. Fang parçalanırken küfretti ve bir vadiye düşmeye başladı. İnsandan kurda dönüşen şekiller alarak, Dev ve diğerleri sabit zemine koşarken uzağa sıçradı.
Şu anki haliyle Sam tehlikede değildi. Ayaklarını şüpheyle izleyen adamların yanında durmak için değişen zeminin üzerinde süzülüyordu.
"Bu yakın oldu."
Adamlar onu görmezden geldi.

Sam kaşlarını çatarak dikkatlerini çekmek için elini salladı. Hepsi görünmezmiş gibi davranıyordu.
Dünyada ne var?
Onlara sinirlendi ve eskisinden daha da fazla bir hayalete dönüşmekten korktu, onları azarlamak için ağzını açtı. Ama bunu yaptığı anda, kendisine doğru gelen derin, korkunç bir hırıltı duydu.
Başını çevirerek nefesi kesildi. Bir lökrota sürüsüydü. Avlarını daha yakın mesafeye çekmek için insan seslerini taklit edebilen vahşi kurt köpekleri. Yunan tarihçi Photius bir keresinde onları "aslan kadar cesur, at kadar hızlı ve boğa kadar güçlü" olarak tanımlamıştı. Herhangi bir çelik silahla alt edilemezler..."
Ve doğruca onlara yöneldiler.

On Beşinci Bölüm

Ethon, Scorpio'ya dostça sırıttı. "Hey cabrón, onlar gerçek köpek değiller. Bunları suçluluk duymadan öldürebilirsin, söz veriyorum."
Scorpio botlarının tepesinden iki kılıç çıkardı ve bıçaklarını uzattı. "Lo que oğlum?"
Ethon kendi kılıcını kınından çıkardı. "Tanrılar kurtlarla oynaşınca olan bunlar. Onların yavruları her türlü mide bulandırıcı şeyi yapıyor. Değil mi Fang?
"Dur beni, Yunanlı."
"Benim tipim değilsin."
Devre gözlerini devirdi. "Leucrotae, tanrıların koruyucuları olarak yaratıldı. Derilerinin o kadar kalın olması gerekiyor ki, hemen hemen her şeye nüfuz edilemiyor."
Fang son derece rahatsız bir ses çıkardı. "Birinin onları öldürmenin bir yolunu bilip bilmediğini sormak sanırım çok fazla?"
Ethon pis pis güldü. "Evet bence de. Hiç eski atari oyunu Joust'u oynadın mı?"
"Evet?"
"Yenilmez ejderhaları hatırladın mı?"
Dev yüzünü buruşturdu. "Ağzınız açıkken öldürmek için bıçaklamak zorunda kaldığınız kişiler mi?"
"Kesinlikle." Ethon kılıcıyla onları selamladı. "Bıçağınız doğru olsun dostlarım. Değilse, Tartarus'ta görüşürüz ... üzümlerden uzak durmayı unutmayın."
Onlara ulaşan ilk tazı Akrep'in boğazına gitti. Tüysüz ve kan kırmızısı olan tazıların küçük kafaları ve sivri bir gürz gibi görünen - kötü niyetle salladıkları bir gürz - gibi görünen, omurgalarından aşağı doğru uzanan kemikli bir sırtları vardı. Kılıç dişli bir kedinin dişlerine sahip olan lökrotalar, hesaba katılması gereken bir güçtü.
Fang ve Dev savaşmak için hayvanlara dönüşürken Sam tamamen çaresiz hissetti. Scorpio ve Ethon lökrotaları hacklediler ve onları karanlık uçuruma geri götürmeye çalıştılar. Köpeklerden biri ona doğru geldi. Dövüş beklentisiyle içgüdüsel olarak gerildi. Ama tazı ona doğru gitti, kalçalarının üzerine oturdu, sonra iki kez havladı ve dövüşe geri döndü.
Diğerlerine saldırırken onu görmezden gelmeye devam etmeden önce iki tazı daha bu hareketi tekrarladı.
Ne kadar tuhaf ...
"Seni şanslı." Ethon, dişlerinin etini parçaladığı ön koluna vurmaya çalışırken homurdandı.
"Zırhtan mı yapılmışlar?" Akrep İspanyolca sordu.
Ethon lanetledi. "Olmaması gerekiyordu. Bence etleri o kadar güçlü. Unutmayın, onların zaafları gözleri ve ağızlarının yumuşak dokusudur."
Sam onların tazılarla dövüşmelerini izlerken tamamen çaresiz hissetti. Ne yapabilirdi? Onlara vurmaya çalıştı ama kolları değersizdi.

Beklemek …
Aklına bir fikir geldi. Telekinezisini çağırdı. Elini uzatarak zihinsel olarak yakındaki bir kayayı tuttu ve bunun işe yarayacağını umarak nefesini tuttu. Konsantre oldu ve onu kaldırmaya çalıştı.
O yaptı!
Kalbi gümbür gümbür atarak onu Dev'in bacağındaki tazıya fırlattı. Kaya, tazı yanlara doğru devirecek kadar sert vurdu. Ciyakladı ve homurdandı, sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi dövüşe geri döndü.
Artık tazılara karşı savaşmanın bir yolunu bulduğuna göre, mücadeleye katıldı. Ethon'a sahip olanın çenesini bile açmayı başardı.
"Tanrı korusun," diye soludu, kolunu kanlı jilet gibi keskin çenesinden kurtararak. Ama onu atar atmaz, üç tane daha kilitlendi. “Gah, kim piranha Cujo'yu duymuş? Bir daha asla bir köpeğe ya da ona uzaktan bile benzeyen bir şeye sahip olmayacağım.
Akrep güldü. "Onlar köpek değil, amigo. Bana söylediğin bu değil miydi?”
"Yalan söyledim ve şimdi tanrılar bunun için beni cezalandırıyor." Hepsi sakatlanma sürecinde olmasaydı Ethon komik olurdu.
Sam, Dev'den bir tane çıkarmak için güçlerini kullandı. "Bunun için Chi'yi getirmeliydin."
Ethon alay etti. "Oh, şimdi neden bir iblis uzmanını iblislerle savaşması için iblisler alemine getirmek isteyeyim? Zorluk bunun neresinde olurdu?
Sam ona ters ters baktı. "Isır onu, Cujo. Tam orada, uyluğunun gerçekten acıtacağı etli kısmında.”
"Ah!" Ethon, köpek tam da ona söylediğini yaparken ağladı. Dudağını ona doğru kıvırdı.
"Bu yanlıştı. Bir inç daha ve ben falsetto olurdum.
Bir şeyin farkına vardığında öfkesini görmezden geldi... bu bir tesadüf müydü?
Yoksa köpekler onu gerçekten anladı mı?
"Leucrotae, topuk!"
Onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Arkadaşlarını kemirmeye, ısırmaya ve saldırmaya devam ettiler.
Belki de komutu anlamıyorlar.
Bu yüzden onlara mantıklı gelmesi gereken bir şey denedi. "Leucrotae, stamata!"
Tazılar kurbanlarını bıraktı ve tıpkı onun emrettiği gibi durdu.
Kutsal Zeus... aslında işe yaradı. "Ela!" "Buraya gel" komutunu vurgulamak için parmaklarını şaklattı.
Tazılar saat gibi onun yanına çekildi. Birçoğu sanki ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi ayağa fırladı. "Kato!" Kelimenin tam anlamıyla, yerleştiler.
İnanılmaz …
Ethon'un çenesi ardına kadar açıktı. "İnanamıyorum. Sam'in lanetlenmişler kraliçesi."
O da yapamazdı. Bu bir mucizeydi.

Dev, insan formuna geri döndü. Vücudundaki kanayan yaraları görünce midesi kasıldı. Yine de, kavgadan kızarmış yanakları ve içlerine pompalanan kandan kaskatı kesilmiş kaslarıyla muhteşemdi. "Başka ne yapmalarını söyleyebilirsin?"
O cevap veremeden ayaklarının altındaki yer yeniden sallanmaya başladı. Tazılar uludu, sonra kaçtı.
Fang, bir insana dönüştüğünde hafif bir ıslık çaldı. "Onları takip etmenin iyi bir fikir olabileceğini düşünen başka kimse var mı?"
Dev başını salladı.
Fang, tazıların peşinden gitmek için kurt vücuduna döndü.
İnsan kılığında Dev onun peşinden başladı, sonra ayaklarının altındaki toprak ayrılıp onu yana doğru kaydırırken kaydı. Yerden keskin, sivri bir kaya fırlayarak yan tarafını oydu ve altındaki kara toprak kelimenin tam anlamıyla buharlaştı. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Düşüşünü yakalamanın yolu yok. Aşağı iniyordu.
Bunu biliyordu.
Üzgünüm Sam...
Aniden bileğine bir şey dolandı. Bir akrep darbesi gibi sokan ve kolunu o kadar sert sarsan bir şey ki hala takılı olmasına şaşırdı. Alevlerin çizmelerini yalayarak dans ettiği derin bir mağaranın üzerinde tehlikeli bir şekilde sallandı.
Yukarı baktığında, Dev'i kurtarılamayacak kadar derine düşmeden önce yakalamak için kullandığı kamçıyı sımsıkı tutarken Scorpio'nun yüzünü buruşturduğunu gördü. "Sıkı tut, Ayı."
Bileği ve ön kolu kanıyor ve yanıyor olsa da Dev bir eliyle kaba, örgülü deriyi kavradı ve diğeriyle sıkıca kavradı. Bırakmak niyetinde değildi.
Sam koşarak geldi. Onun gözlerinde içini ısıtan paniği gördü. Ta ki Akrep'in ayakları altında yer kaymaya başlayana kadar. Nefesi kesilen Sam, alışkanlıktan geri sıçradı.
Kahretsin...
Tazıların çukurlara düşüp tükendikten sonra çığlıklarını duydu.
Sam, içini korku kaplarken ağlamak istedi. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Gözlerini kapatarak Dev'i yukarı çekmek için güçlerinin derinliklerine uzandı. Kendi güçlerine sahip olduğu ve yaşayan bir organizma olduğu için onu kaldırmak, kayada olduğu kadar kolay olmadı. Çok daha fazla güç gerektiriyordu ve o buna alışık değildi.
"Ay Dios," Akrep ayakları kaymaya başladığında nefes aldı. "Onu tutamam."
Akrep'in altındaki zemin ufalandı ve Dev'in her yerine pislik saçtı. Sam, Dev'in alevler içinde ölmekte olduğu görüntüleri görünce çığlık atmak istedi.
Yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Fang birdenbire ileri atıldı. Scorpio'yu yana doğru o kadar sert vurdu ki, paramparça olan zemini temizledi. Ancak sarsıntı, Akrep'in kırbacını bırakmasına neden oldu.
"Dev!" çığlık attı.

Ethon çukurda güvercin.
Sam gözlerini kapatırken nefes alamıyordu. Ama Dev'in ıstırabına karşı kör olamazdı.
Onun yüzünden bu işin içindeydi.
Onu öldürdüm.
Safra boğazında yükselirken önsezisi on kat geri geldi. Gözyaşları gözlerini yaktı.
"Kahretsin Ayı... ne yedin? Kaç kilosun? Weight Watchers'ı hiç duydunuz mu? Ahbap, diyet, tam bir acayip ton ağırlığındaki biri için dört harfli bir kelime değildir.
Ethon, Dev'i azarlamaya devam ederken kendini bakmaya zorladı. Tam bir şok içinde, kamçıyı elinde tutuyordu ve onu yukarı çekmeye çalışıyordu.
Fang ve Scorpion, Ethon'u belinden tuttu ve güçlerini onunkine ekledi.
Parmak eklemini o kadar sert ısırdı ki kanadı. Lütfen lütfen lütfen …
Yüzyıllardır ilk kez, onu yukarı çekerken tanrıların kendi tarafında olduğunu hissetti.
Dev bacağını kenardan sarkıttı. Ethon onu gömleğinden yakaladı ve vadiden uzaklaştırdı. Sonra bütün erkekler yere yayıldı.
Ethon uğursuz bir kahkaha attı. "Sanırım bir tatile ihtiyacım var."
Fang inledi. "Birinin çelik kaplı jiletli takozlarla iki adım aşağı indiğini hissettirmeyen yeni bir omurgaya ihtiyacım var."
Scorpion nefesini dişlerinin arasından sertçe içine çekti. "Masaj konusunda iyi eğitim almış bir güzelliğe ihtiyacım var."
Dev kanayan bileğini ovuşturdu. "Akrep ile gidiyorum. Bonita'mın şu anda ne yazık ki soyut olması dışında, ki bu da benim için bir işe yaramıyor."
Dev'in onu kendisine ait ilan ettiğini öğrenince herkes sustu. halka açık.
Sam onun sözleriyle afallamıştı.
Ah, hadi millet, dedi Ethon alaycı bir ses tonuyla. “Hepimiz yetişkiniz. Sanki aralarında neler olduğunu bilmiyorduk. Biliyorsun Dev, Zeus aşkına kötü bir bilardo oynuyor diye mücevherlerini riske atmıyor.
Fang, Ethon'u gimlet bakışlarıyla sabitlemek için başını çevirdi. "Bu Dev'i açıklıyor. Zarar görmesine izin verirsem kız kardeşinin beni dövmesini engellemek için buradayım. Bunların hiçbiri neden ikinizin buna katıldığınızı açıklamıyor.
Ethon alay etti. “Benimki basit. Beyin hasarı."
Akrep başını salladı. "Sadece bir şeyleri öldürmeyi seviyorum."
Ethon yuvarlandı ve kendini ayağa kaldırdı. "Ama köpekler değil."
"Si. Köpek yok.”
"Neden?" diye sordu.
Akrep doğruca dövüş pozisyonuna geçerken cevap vermedi.
Dev ayağa kalktı ve Fang'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "Yer üzerimize çöktüğünde bunun bir ritmi olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa?"
Sam başını salladı. "Rastgele."
Ethon kolundaki kanı sildi. "En azından dört ayaklı pirana sorunumuzdan kurtuldu."

Evet, ama Sam bunun iyiye işaret olduğundan pek emin değildi. Aşırı pozlanmış manzaraya şöyle bir göz attı. Her şeye garip bir turuncumsu tonu vardı. New Orleans'ın üzerine cehennem çökmüş gibi görünüyordu. Çemberlerini çevreleyen sokağı görebiliyordu. Sadece yol yerine yanmış bir çukurdu. Şiddetli bir rüzgar onlara doğru esti ve saçlarının yüzüne çarparken yanaklarına batmasına neden oldu. Başka hiçbir şey hissedemezken bunu hissedebilmesi tuhaftı.
Adamlar artık ayağa kalkmış, suyun koyu mor bir kıyıda kaynadığı kıyıya doğru ilerliyorlardı. Ürkütücü bir melodi mırıldanmak için dayanılmaz bir dürtüsü vardı. Ama erkeklerin bunu takdir edeceğini düşünmüyordu. Artı, hepsi bir sonraki saldırıyı beklerken biraz gergin ve gergindiler.
Bir ıslık havayı yayar.
Dev içgüdüsel olarak ona doğru uzandı. Kalbini yakan bir hareketti.
Ama tehlikede olan o değildi.
Öyleydi.
Ve tek yapmak istediği vücudunu onun etrafına sarmak ve onu zarar görmekten korumaktı. Keşke yapabilseydi.
Fang, kaynağı arayarak arkasını döndü. "Bu ses ne?"
Akrep kamçısını tekrar beline sardı ve kılıçlarını tekrar çıkardı. "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa kulağa kanat gibi mi geliyor?"
Sam dinlemek için sustu.
Haklıydı. O hışırtılı kanat sesi vardı. Duyduğu sesi çıkarması için sadece bunların kocaman kanatlar olması gerekiyordu.
Bu iyi değildi.
Dev, onlar için gelecek bir sonraki tehdidi ararken dişlerini gıcırdattı. Tüm vücudu iliklerine kadar ağrıyordu. Tek istediği lanet olası kemeri bulup içlerinden biri ölmeden buradan gitmekti. En çok da, onun evinde sadece kendisi ve Sam'in olduğu zamanlara geri dönmek istiyordu. Hiçbir tehlikenin olmadığı o mükemmel mutluluk anına. Gol yok. Ve birbirlerinin kollarında çıplaktılar.
Artık ayrılıp yeniden başlamak istememesi tuhaf. O yanında olduğu sürece kalmaktan son derece memnundu.
Ama sonra hayat sinsi bir şekilde kötüydü, çünkü her zaman sizi ne kadar sert tekmeleyebileceğine dair bir çalışma gibi görünüyordu. Ethon'un daha önce bahsettiği kral Tantalus gibi. Hayat seni en çok özlediğin suya boynuna kadar indirdi, sonra içmek için eğildiğin anda buhar olup gitti. Etli üzümler başınızın üzerinde sallanırken açlıktan ölmenize izin veriyordu, o kadar yakın ki parmak uçlarınız onlara dokunabiliyordu, sonra bir tanesine uzandığınız anda hayali bir esinti onları avucunuzun içinde savuruyordu. Bu sırada arzularını o kadar net görebilirsin ki, uzanıp neredeyse onlara dokunabilirsin ama asla sahip olamazsın.
Bu konuda en nefret ettiği şey buydu. Hayat anti-mutluydu.
Sam'e baktı. Şu an ona dokunamıyordu bile. Tamamen soyuttu ve yine de orada tüm güzelliğiyle parıldadı. Ona sahip olamayacağını, ona dokunamayacağını bildiği halde ona seslenmek. Ve şu anda yüz hatları

endişeyle gergin ve gergindi. Buradaki herkesten, onlara gerçekten yardım edememenin onun için ne kadar büyük bir işkence olduğunu biliyordu ve tek yapmak istediği durumu iyileştirmekti.
"Anne? Anne? Neredesin?"
Dev, küçük bir kızın sesini duyduğunda ve Sam'in yüzündeki yıkımı görünce midesi bulandı.
"Anne? Çok korktum. Neden beni terk ettin?"
İleriye başladı.
"Sam!" ona tersledi. "Bu bir hile. olduğunu biliyorsun."
Sam buna inanmak istedi ama ses...
Agaria'ydı. O tatlı, değerli sesi nerede olsa tanırdı.
"Sam? Sen olduğunu? Bak Ree, sana annenin bizi unutmadığını söylemiştim. Sana döneceğini söylemiştim."
Dev'in kalbi sıkıştı, özellikle de Ethon'un yüzüne kazınmış acıyı görünce.
"Lanet olsun, piçler!" Dev kükredi. "Zulme son ver."
Devereaux mu? Sen misin kardeşim?"
Bastien'in sesini etrafındaki garip gölgelerde duyduğunda Dev acıyla parçalandı.
Kendini durduramadan, ona doğru bir adım attı.
Diş mi? Sen olduğunu?"
Fang güçlükle yutkundu. "Anya?"
Dev, Daimonlar tarafından öldürülen Fang'ın kız kardeşinin adına küfretti...
İlk aklı başına gelen ve sesleri tamamen reddeden Ethon oldu. "Bu mantikor, çocuklar." Seslere doğru yönelmesinler diye önlerinde durmak için hareket etti. "Millet, uyanın! Beni dinle. Bir büyü altındasın. Bu-"
Sözleri bir ok saldırısı altında öldü.
Biri kolunu sıyırıp pazılarını açarken Dev tısladı. "Siper al!"
Ne yazık ki, sahip olunacak fazla bir koruma yoktu. Bir ok omzunun derinliklerine indi.
Sam, Dev'in düştüğünü görünce küfretti. Güçleri azaldı, ancak tamamen yok olmadan önce, taşları yerden kaldırdı ve oklar üzerlerine o kadar vahşice yağarken arkadaşlarına bir nebze sığınak sağladı, Kral Leonidas'ın Perslere karşı ne hissettiğini anladı. Mantikorların yaklaştığını duyunca artan paniğini kontrol etti. Kuyruklarından üzerlerine ok atmaya devam ederken artık aslanlar gibi hırlıyorlardı. En kötü ve uzun menzilli silahlardı. Bunun için tanrılara lanet olsun.
Ve mantikorlar aslan vücutlarına sahipken, hepsinin bir insan kafası vardı, bu da onları akılsız hayvanlar olmadıkları için en ölümcül Yunan canavarlarından biri yapıyordu. Düşünebiliyor, kandırabiliyor ve seslerini başkalarını taklit etmek için kullanabiliyorlardı.
En önemlisi, beş yüz fit uzağa kadar öldürebilirler. Bu yüzden çok az insan onları gördü. Göz göze geldiğinizde, ölüm zaten göğsünüzde takırdıyordu.
Spartalı doğasına sadık kalan Ethon güldü. "Bunları peşimizden tanrıların gönderdiği için gururumuz okşanmalı."

Dev ona, Ethon'un duman soluduğunu düşündüğünü söyleyen bir alayla baktı.
Gurur duydun mu?
"Evet. Bu, tanrılar için bile kötü olduğumuz anlamına geliyor.” Bir avuç shuriken çıkardı.
“Haydi, sizi piçler! Hadi dans edelim." Onları atmak için kayaların arkasından kaçtı.
Sam, Dev'in omzundaki oku incelerken onu görmezden geldi.
"Anladım," dedi Scorpio, yarayı sarmaya geldi.
Dev, Akrep derinlere gömülmüş oka dokunduğunda tısladı ve Ethon onu koruyan bir kayaya yaslanıp zaferle güldü.
Dev, bir Ethon'a bir Sam'e baktı. "Lütfen bana kardeşinin daha akıllı olduğunu söyle."
"Tam olarak değil." O güldü. "Aptallığı konusunda o kadar hevesli değildi."
Ethon cıktı. "Ah, Sam, bu beni incitti."
Ona komik bir bakış attı. "Sen neden bahsediyorsun, E? Senin hiçbir duygun yok.”
"Ah evet. Unuttum. Ama yapsaydım, şu anda ağrıyor olacaklardı.
Ve yine de mantikorlar yaklaştı.
"Bunları nasıl yeneceğiz?" Yer tekrar gürleyene kadar kelimeler Fang'ın ağzından henüz çıkmıştı.
Akrep, temiz ve güçlü bir çekişle oku Dev'in omzundan çıkardı ve güçlerini yarayı iyileştirmek için kullandı. "Bizi birkaç dakikada bir yutmaya çalışan bu zeminden sıkılmaya başladım."
Toprak onu duymuş olmalı. Çünkü bu sefer ayaklarının altında açılmadı. Onları mızraklamak için dağlar gibi yükseldi.
"Kuzeye git." Fang, kurt formuna geri döndü.
İleri koştular ama zordu. Toprak, üzerlerine kayalar ve toprak püskürten bir toprak şofben gibi davrandı. Fang, bir faul spewage onu havaya fırlatırken ciyakladı. Birkaç metre ötede yan tarafına indi. Nefes nefese, ayağa kalkmak için hiçbir harekette bulunmadı.
Dev ona koştu. Yer yükselmeye başladı. Fang'ı kolunun altına sıkıştırarak onu güvenli bir alana çekti.
"Teşekkürler Akrep." Ethon dudağını büktü. "Bir dahaki sefere, pamuk pufların falan bize saldırmasını ister misin?"
Yer bir kez daha kabardı ve yeniden sakinleşmeden önce hepsini havaya fırlattı.
Sert bir şekilde yere çarptıktan sonra Dev nefes nefese sırt üstü yattı. Fang birkaç adım ötedeydi.
Hepsinin hissettiği bir acıyla inleyen Scorpio kendini yukarı itti ve yaralı olan sol bacağını incelemek için Fang'a gitti.
Sam, olan her şeye hastaydı.
Onun yüzünden.
Yavaşça Dev'e doğru yürüdü ve yanına çöktü. "Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm."

Ah, lütfen. Hafif bir inilti ile oturdu. "Burada hayatımı riske atmak ya da kapıda burnumu karıştırmak, aptal bir insanın Remi'yi yumruklayabileceğini ya da Aimee'yi kıçına çimdikleyebileceğini düşünmesini beklemek. Özür dileme. Yüzyıllardır bu kadar eğlenmemiştim."
Sam onun deli olduğunu düşünmesine rağmen güldü. "Haklı değilsin."
Dev, güzel yüzünden bukleleri geri alabilmeyi dileyerek ona gülümsedi. "Doğru, çok doğru." Sadece bir aptal bir Amazon Dark-Hunter'a aşık olur.
Dev bu rastgele düşünce karşısında irkildi. İlk başta, bunun ne kadar doğru olduğunu anlayana kadar onu korkuttu.
O onu seviyor.
Tüm mantığa meydan okudu. Hiçbir anlamı yoktu. Yine de kesinlikle doğruydu. Tek istediği onu korumaktı. Onu zarar görmekten korumak ve dünyadaki hiçbir şeyin onu bir daha incitmemesini sağlamak.
Remi'nin deli olmasına şaşmamalı.
Hayatında ilk kez kardeşini ve Remi'nin dünyaya neden bu kadar kızgın olduğunu tam olarak anlamıştı. Sadece Remi'nin durumu daha kötüydü. Dev'in, Sam'in kendi yoluna gitmesini ve onu terk etmesini izleyecek kadar erkek olması gerekse de, Sam'in kendi tıpatıp aynısı olan erkek kardeşiyle çiftleştiğini görmesine gerek kalmayacaktı. Hayatının her gününde onu gör ve şunu bil ki, garip bir yanlış kimlik kazası olmasaydı, o onun olabilirdi.
En kötü yanı?
Quinn, Becca'yı sevmiyordu. Onlar arkadaş ve eştiler ve birbirlerine ve çocuklarına baktılar ama daha fazlasını değil. Aralarında tutku yoktu. Dev, ona her baktığında Sam için hissettiklerinin hiçbiri.
Kaderin ne kadar hastalıklı bir cilvesiydi bu.
Aralarındaki farkları bilemeyecek kadar genç olan Becca, Quinn'i Remi sanarak pusuya düşürmüştü. Quinn'in savunmasında, Remi'nin onu sevdiği hakkında hiçbir fikri yoktu - Remi asla böyle şeyler paylaşmadı. Quinn'in tek gördüğü, ona pençe atan sıcak bir vücuttu ve yatağında çıplak bir kadın belirdiğinde çoğu erkeğin yapacağı şeyi yapmıştı. Onunla yatmıştı.
Bir saat içinde ve Becca hatasını anladıktan hemen sonra çiftleşme izleri gelmiş ve Remi geri adım atıp kardeşinin ilk önce aşık olduğu kadına sahip çıkmasını izlemek zorunda kalmıştı. Onu sahip olduğu her şeyle seven, onunla çiftleşmeye çalışan ve tıpatıp aynı erkek kardeşi olmayan kadın.
Remi duygusal olarak o trajediden asla kurtulamamıştı.
Ve Dev, Remi'nin acısını anladığını düşünürken, ancak şimdi gerçekten anlamıştı.
Remi'nin karakterinin gücü akıl almazdı. Bunca yıl ailenin yanında kalıp ilişkilerine tanık olmak. Sevdiği kadınla kardeşini bir kez bile aldatmamış olmak...
İşte gerçek aşk buydu. Bunu yapmak seni ne kadar öldürürse öldürsün, başkasının mutluluğunu kendi mutluluğunun önüne koyabilme yeteneği.
Annesinin yaptığı fedakarlık buydu. Aimee'nin eşini kaybetmemesi için ölmüştü.

Remi bu fedakarlığı her gün yaptı. Bir Kurt Avcısı erkek eşini asla aldatamazken, kadınlar bunu yapabilirdi. Remi'nin Quinn'i boynuzlaması için hiçbir şey gerekmezdi. Ve Dev, Remi'nin asla sahip olmadığı bir gerçeği biliyordu. Kardeşi ne kadar büyük bir piç olursa olsun, Remi'nin onuru vardı ve Quinn'i paramparça etmek istese de ailesini seviyordu.
Bunu nasıl yapıyorsun? Remi nasıl çekip gider ve Quinn'i öldürmezdi? Çünkü şu anda Sam'e sahip olmama düşüncesi dayanabileceğinden fazlaydı. Ölümden bir adım uzakta olmalarına rağmen tek yapmak istediği onu öpmekti.
"Gelen!"
Dev, birdenbire etraflarına inmek üzere fırlatılan bir mantikor sürüsüne baktı.
Adamlar kendilerini yukarı ittiler, sonra mantikorlar havlayıp tıslayarak etraflarında dolanırken sırtlarını birbirlerine dayadılar.
"Neden saldırmıyorlar?" Fang sordu.
Ethon başını salladı. "Sanki bizi bir şey için güdüyorlar."
Evet ama ne?
Sam, Dev'in yanında gezinmek için hareket etti. Mantikorlar onlara ihtiyatla bakarken kuyruklarını salladılar. Okların kuyruklarından yukarı yüzmesini izlerken yutkundu. Ok başı, uçtaki kürk yumağından dışarı bakar ve sanki bir hedefe fırlatılmayı bekliyormuş gibi, yalnızca uca geri dönmek için aşağı doğru kayardı.
Kadın ve erkeklerin yüzleri tüyler ürpertici görünüyordu.
Dişilerden biri, "Burada olmamalısın," diye hırladı.
"Ayrılmaktan mutlu olacağız." Ethon ona sırıttı. "Bırak da geçelim."
Dişi ona tısladı.
Dev, onlar ona saldırana kadar mantikorlara yaklaştı. Geri adım attı ve geri çekildiler. "Bizden ne istiyorsun?"
"Senden hiçbir şey istemiyorlar."
Sam, Amazon ulusunun deri ve altın zırhı içinde güzel bir kadın görmek için yukarı baktı. Alev kırmızısı saçları aşırı pozlanmış ışıkta parlıyordu. Saçları örülmüş ve tüylü deri bir saç bandıyla yüzünden geri çekilmişti. Zırhının üzerine giydiği beyaz ve kahverengi manto, eşleşen tüylerden oluşuyordu ve onlara bir savaşçının parıltısıyla bakıyordu.
Bu Aello'ydu. Kuşağın koruyucusu olduğuna hiç şüphe yoktu.
"Neden buraya geldin?" diye sordu.
Ethon ellerini kaldırdı. "Manzara. Tanrım, hiç gördün mü? Yani, gerçekten. bir seçeneğim vardı. Rio'da bir gün geçirin veya cehennemin arka kapısına gelin. Ne söyleyebilirim? Cehennem galip geldi."
Aello mızrağını onun boğazına doğrulttu. "Beni kafaya mı alıyorsun?"
Sam, mızrağı uzaklaştırmak için güçlerini kullandı. Kişisel algılama. Herkesle alay ediyor."
Bu, Aello'nun bakışlarını sıkıca Sam'e dikmesine neden oldu. Yeşil gözleri garip ışıkta parlıyordu. "Seni biliyorum."

"HAYIR. Ben doğmadan önce öldün. Ben Hippolyte'nin torunuyum ve bana ondan yana olduğum söylendi."
Sam'i başının üstünden ayaklarının ucuna kadar ölçerken gözlerinde ağır bir şüphe asılıydı. "Kuşağı istiyorsun." Bu bir açıklamaydı, soru değil.
Sam başını salladı. "O bana ait. Mirasımın bir parçası."
"Ve sen Amazon musun?"
Aello'nun mirasını sorgulamaya cesaret edeceği için gurur ve öfkeyle çenesini kaldırdı. "Ben kraliçeydim."
Aello mızrağını indirdi. "O zaman bizim kabilemizde hiçbir şeyin karşılıksız verilmediğini biliyorsun. Büyükannenin kemerini takma hakkını kazanmalısın."
Ethon alay etti. "Bir Playtex satın alamaz mıyız?"
"Sessizlik!" Aello mızrağı salladı ve eğilmeseydi kafasını uçuracaktı.
Ethon mızrağı tuttu ve elinden çekti. "Değilim-"
Bitiremeden mızrak ona döndü ve kimse dokunmadan onu yere serdi. Ayaklarını altından çıkardı ve sırtüstü yattığı anda, o hareket etmeyi bırakana kadar her iki yanında yere vurmaya devam etti. Sonra tehditkar bir şekilde tam boynunun üzerinde asılı kaldı.
Aello mızrağı ona geri çağırdı. Ethon'a vahşi bir yüz buruşturarak dikkatini yeniden Sam'e verdi. Meydan okumamı kabul ediyor musun?
Başka seçeneği varmış gibi mi? "Gerçekten var ama fiziksel bir şeklim yok, bu da beni dezavantajlı bir duruma sokuyor." Kendine saygısı olan hiçbir Amazon'un kabul etmeyeceği bir şey. Daha küçük bir rakibi yenmenin saygınlığı yoktu. Sadece mutlak en iyiyi yenerken.
Aello onu yakaladı ve öne doğru salladı.
Sam, vücuduna geri dönerken nefesi kesildi. Sadece bu da değil, artık tişört ve kot pantolon da giymiyordu. Artık savaşçısının savaş zırhını giymişti.
Ne kadar ağır olduğunu unutmuştu. Yine de iyi bir ağırlıktı. Tanıdık bir ağırlık. Ve tüm silahlarıyla eksiksiz olarak geldi.
Ah evet… bununla zarar verebilirdi.
O mutant aslanları şimdi öne çıkarın, o da onlara oyuncaklarının işin ucunu gösterecekti.
Aello başıyla onayladı. "Şimdi iddia ettiğin gibi görünüyorsun."
Zırh ona tam olarak kim ve ne olduğunu hatırlattığı için onu canlandırıyordu. "Ben iddia ettiğim şeyim."
"Göreceğiz."
Aello, Sam'i onlardan uzaklaştırmak için ilerlerken mantikorlar adamları geri itti. "Test basit." Suyu işaret etti.
Kaynayan karanlık dalgalar geri çekildi. Kumdan bir kaide yükseldi. Üstünde, içinde bir kobra yuvası olan cam bir kutunun içinde, Hippolyte'in parıldayan altın kemeri vardı.
Aello'nun gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Benimle kemere kadar yarış. Kim takarsa sahibi olur."
"Ya kaybedersem?"
Aello cevabında tereddüt etmedi. "Hepiniz ölürsünüz."

Mantikorlar mutlu bir şekilde güldüler.
Sam, Dev'e baktı ve onun güzel mavi gözlerinde onun için duyduğu endişeyi gördü. Bu konuda başka seçeneği yoktu. Meydan okumayı reddederse, Aello onu yine de öldürürdü.
Ve onları.
Aello'nun bakışlarıyla gözlerini kırpmadan buluştu ve adamlarının kodunu teslim etti. “Ben asla yenilmeyen bir ulusu döven çelik ve çekicim. Kolum emsalsizdir ve yargım saftır. Kalbim şiddetli ve bu zorluk karşılandı. Ben yenilmeyeceğim.
senin tarafından değil Kimse tarafından değil. Ben Amazonyum.”
Aello ona gülümsedi. "Gerçek bir kraliçe gibi konuştun. Ama bakalım becerilerin dilinle uyuşuyor mu?”
Sam sağ eliyle mızrağını, sol eliyle yayını kavradı. Ve Aello önceden haber vermeden engelli parkura atlarken, halkı hakkında çok önemli bir şeyi hatırladı.
Amazonlar hep aldattı.

On Altıncı Bölüm

Dev, Sam'in Aello'ya yetişmek için koşmasını izlerken nefesini tuttu. Sam'in amansız bir dövüşçü olduğunu biliyordu ama bu hiç şüphesiz şimdiye kadar herhangi birinden gördüğü en etkileyici yetenek gösterisiydi.

İlk test, herhangi bir modeli olmayan rastgele hamlelerle okların fırladığı açık bir çukurdu. Aello ölü bir hızla vurdu. Kendini havaya fırlattı ve oklardan birkaçı onu sıyırırken diğer tarafa uçtu ama hiçbiri gerçek bir hasar vermedi.

Karşıya güvenli bir şekilde geçerek derisindeki kanlı lekeleri sıyırdı ve yoluna devam etti.

Sam'in yayını çapraz olarak sırtına gelecek şekilde başının ve omuzlarının üzerine koyması bir saniye sürdü. Mızrağını toprağa gömüldüğü diğer tarafa fırlattı, bir yan banka koştu ve yukarı sıçradı, uzak kenara inip ona bakmadan önce çukurun fırlattığı oklardan dördünü yakalamak için ters takla attı. mızrağının hemen yanında. Bir hamlede ona göz kırptı, topladığı okları sırtındaki boş ok kılıfına koydu ve mızrağını yerden çekti. Tanrıların imreneceği bir zarafetle döndü ve bir sonraki engele doğru koştu.

"Kahretsin," Fang hayranlıkla nefes aldı.

Şiddetli bir sahiplenme arzusu dalgası içini delip geçerken Dev parladı. "İşte benim kızım."

Ethon ikisiyle de alay etti. "Güven bana. Yapabileceği hiçbir boku görmedin. Bu çocuk oyuncağıydı.” Bir sonraki meydan okumada iyi kanıtladığı bir şey.

Orada, yosundan yapılmış küçük bir sıçrama tahtasından kendilerini ancak ayakları kadar büyük olan yerden çıkıntı yapan tek direklerin üzerine inmek için fırlatmak zorunda kaldılar. Aslında, sığmak için parmak uçlarında durmaları gerekiyordu. Tek sorun direklerin sabit olmamasıydı ve ağırlıkları ucuna çarptığı anda yalpaladılar, yere çarpmalarını ve yerdeki keskin kayalara çarpmalarını önlemek için mükemmel bir dengeye ihtiyaç duyuyorlardı.

Bu yeterince zor değilse, Aello mızrağını bir asa gibi kullanarak ona saldırır. Elinde asasıyla Sam, o kadar hızlı gelen darbelere karşı koydu ki.

Dev onları gördüğünden çok duydu. Sam, Aello'yu geri itti ve mızrağının ucuyla ona saplamak için harekete geçti.

Aello bir sonraki direğe dans etti ve saldırısını yeniledi.

Sam onu takip etti ve ikisi, ezici güçler gibi dövüşürken çizgide ilerlerken korkunç bir ölümcül beceri balesi yarattılar.

Onun için endişelenen Dev'in kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bir hapşırma... ince bir yanlış hesaplama ve aşağıdaki kayalara çarparak ölecekti.

Aello ayaklarına vurdu ve ondan bir direğe kadar dans etmesini, ardından diğerine atlamasını istedi. Bir direk yere çarptı ve kayalar kelimenin tam anlamıyla onu yutmak için yükselirken parçalara ayrıldı.

Hiç düşünmeden, yardım etmek niyetiyle ileri doğru bir adım attı.

Önündeki mantikor şaha kalktı ve onu geri gitmeye zorladı. "Ona yardım et Bear, kaybederse kaybeder."
Ve hepsi ölecekti.…
Ama onlar için her şeyi riske atarken arkanıza yaslanıp izlemek zordu.
Sam, Aello'nun yanına korkunç bir darbe indirdi. Amazon yalpaladı ve Dev onun yere düşeceğinden emin olduğu sırada güvenli tarafta yere yuvarlandı. Orada, Sam'in direklerine koştu ve mızrağını kullanarak Sam onlara ulaşamadan onları devirmeye başladı.
Küfürler savuran Sam, dengesini koruyarak olabildiğince hızlı koştu. Aello sonuncuyu devirirken, Sam onu ayağıyla yakaladı ve kelimenin tam anlamıyla Aello'nun yanına inmek için sürdü.
Bir öfke çığlığıyla Aello, Sam'i bıçaklamaya çalıştı. Sam bileğini yakaladı ve kafasına vurarak onu geri püskürttü. Aello'nun boğazını dilimledi. Amazon, Sam'in bir profesyonel gibi karşılık verdiği bir kesikle etrafta sallanmadan önce zar zor atlattı. Sonra Sam bacağını kaldırdı ve Aello'ya tekme attı.
Sam'in daha iyi kılıç ustası ve savaşçı olduğunu anlayan Aello, ona bir hançer fırlattı ve bir sonraki engele koştu.
Sam hançeri yakaladı ve otomatik olarak Aello'ya fırlatmak için harekete geçti. Dev, onu fırlatmadan önce zar zor durduğunu gördü. Çoğu insan, özellikle de Aello'nun hile yaptığı düşünülürse, bunu yapacak dürüstlüğe sahip olmazdı.
Ama Sam bundan daha iyiydi. Ucuz atışı reddetti ve onunla daha fazla gurur duyamazdı.
Hadi bebeğim …
Bir sonraki engel, sık bir asmaya tırmanmak zorunda kaldıkları bir ağaç korusuna tırmanmalarını sağladı. Tek sorun, ağaçların ince olması ve pterodaktil ile kartal karışımına benzeyen tarih öncesi bir tür yırtıcı kuşun onlara saldırmaya devam etmesiydi.
Sam ona, bir satirin imreneceği kadar emin bir ayakla ağaçların arasından atlayan bir ceylanı hatırlattı. Kuş ona doğru atladığında dizinin üzerine düştü ve sadağından bir ok çıkardı. Kusursuz nişan alarak, yere gömülü olan oku fırlattı.
Kuşun kanadının gövdesiyle buluştuğu yer. Ölümcül bir yara değil, kuşu yere konmaya ve onu rahat bırakmaya zorlayan bir yara.
Aello çekime ağzı açık bakmak için durakladı. Ancak Sam ayağa kalkar kalkmaz Aello yarışmaya geri döndü. Sam'in aksine, karşıya geçene kadar kuşları hackledi ve bıçakladı.
Son zorluk, kuşağın kasasına ulaşmaktı.
Sam tereddüt etti.
Neyi bekliyordu? Doğruca koşsaydı birinci olurdu.
Ama Sam geride kaldı. Ve mızrağının arka ucunu yere dayadığında ve mızrağı anında parçalandığında, bunun nedenini anladı. Kızıl kumdu. Kaybedilen hayatlar için böyle adlandırılmıştır. Nadiren derin veya kaçınılmaz olan bataklık kumunun aksine, kırmızı kum Hades tarafından Tartarus'ta lanetlenmişleri kaleme almak için yaratılmıştı. İçlerinden birinin

kaçması pek olası olmasa da, kum fazla uzaklaşmamalarını sağlayacaktı. Her formu yiyip bitiren bir asit gibiydi. Yaşamak. Ölü.
Ya da arada.
Geride kalan tek şey senin kanındı. Bu nedenle adı, kızıl kum.
Aello güldü. "Vazgeçiyor musun?"
"Asla." Sam ellerini ağzına götürdü ve garip bir kuş sesi çıkardı. Üç darbeyle geldi ve ardından bir düdük geldi.
Aello sesi kopyaladı.
Dev, Scorpio ve Fang ile kaşlarını çattı. Ancak Ethon sırıtıyordu.
"Onlar ne yapıyor?" Spartalıya sordu.
"Ares'in arpaktiko pouli'sini arıyorlar."
Dev, dudaklarını dolamaya bile başlayamadığı bir terim karşısında gözlerini devirdi. “Dostum, bizim için bunların hepsi Yunanca. İnsanların Yunancayı seçmesinin bir nedeni olduğunu hiç fark ettin mi?
Ethon alay etti. "Galce konuşmayı hiç denemedikleri için. Güven bana, onlar hakkında hiçbir şeyimiz yok. Sonra önemli konuya geri döndü. "Onlar Ares'in savaş kuşları ve Amazon ulusuna özeldi." Çenesini kadınlara doğru salladı.
"Amazonlar onları evcil hayvan olarak beslerdi."
Dev arkasına baktı ve gerçekten de onlara doğru gelen bir dev siyah kuş sürüsü vardı. Evet... Bu, Nessie'yi küçük bir havuzda tutmak gibi olurdu. Turşu aşkına, yarıdan daha büyük bir şeyi nasıl evcilleştirmiş olabilirler?
Fang derin bir nefes aldı. "Bu iyi olamaz. Bizi yutmadan önce çiğnemek zorunda bile kalmayacaklar. Ve kurt sarsıntılı olmanın berbat olduğunu söylemeliyim. Ethon'a bir bakış attı. "Yine de Dark-Hunter sarsıntılısının çiğnendiğine bahse girerim."
Ethon onu itti.
Onları görmezden gelen Dev, kuşlar uçarken savaşa hazırlandı. Mantikorlar olsun ya da olmasın, eğer bu şeyler Sam'e gittiyse, o da onlara gidiyordu.
Sam boğazındaki kemik kolyeyi aldı. Ağzına koydu ve belirgin bir şekilde keskin bir şekilde üfledi.
Kuşlardan biri gakladı, sonra eğildi ve rüzgarda süzülmeye başladı. Sam eski bir dostunu çağırırcasına elini kaldırdı. Devasa kuş yere, önüne kondu. Kanatlarını açarak başını geriye attı ve sakinleşmeden önce son bir kez ağladı. Öne doğru eğildi, gagasını onun yanağına sürttü.
Sam onu yakaladı ve hafifçe okşadı.
Sam'in kendini kuşun sırtına sallamasını izlerken Aello'nun gözlerindeki saygı parıltısı eksik değildi. Kuş, Sam'in yabancı ağırlığını tanımadan önce hafifçe tüylendi.
"Evet!" diye bağırdı Sam, kuşu tekmeleyerek uçurdu. Kanatlarını açarak, Dev'in midesinin kasılmasına neden olan bir hızla gökyüzüne fırladı. Sırtında nasıl durduğunu bilmiyordu ama iyi idare etti.
Aello hareketi tekrarladı. Kılıcını kınından çıkarıp Sam'in peşine düştü.
Fang alçak bir ıslık çaldı. "Amazonların dev bir kuşa binebileceğini bilen var mı?"

Ethon ona kötü bir bakış attı. "Onlarla savaşan bizler, evet, biliyoruz. Nasıl kıçımızı tekmelemeye devam ettiklerini düşünüyorsun?
“Çünkü siz hercai menekşesiniz. Bunu herkes biliyor.”
Ethon, Fang'ın peşine düştü ama Scorpio onu yakaladı. Şaka yapıyordu Ethon. Bir mizah duygusu yakalayın. Özellikle de Fang'ın mizah anlayışı Ethon'unkine akraba olmaları gerektiği kadar yakın olduğundan.
Ethon, Fang ayağa kalkmadan önce ona homurdandı.
Dev, gökyüzündeki kavgaya odaklandı. İzlemek inanılmazdı. Aello saldırdı ve Sam, kaidenin üzerinde havada daireler çizerken karşılık verdi. Kuşların sırtında nasıl kalabildikleri ve savaşabildikleri, özellikle de ne eyeri ne de dizginleri olduğu için, onu aşıyordu. Bineklerini dizleriyle yönlendirdiler ve bir elleriyle tuttular.
Dev mantikorlara baktı. Hâlâ Sam'e yardım etmek istiyordu ama denemekten daha iyisini biliyordu. Öldürmek için biraz fazla hevesli görünüyorlardı.
Aello etrafında döndü, sonra Sam'e doğru atıldı. Dev'in imkansız olarak adlandıracağı bir manevrayla Sam, kuşla birlikte döndü ve yere paralel olarak dümdüz yükseldi ve darbenin onları tamamen ıskalamasına izin verdi. Ancak, Aello'nun erişimini aşırı genişletti ve dengesini bozdu. Keskin bir çığlıkla kuşun arkasından kaydı ve yere doğru yuvarlandı.
Sam kuşunun etrafından dolandı ve ona doğru yöneldi. Kanatlarını gövdesine sokan kuş, gökyüzünde hareket eden siyah bir torpidoya benziyordu. Aello yere düşmeden onu yakalamaya çalışarak havayı yarıp geçtiler. Dev, Aello'nun pislik içinde bir leke olduğundan emin olduğu sırada, Sam onu bileğinden yakaladı ve Amazon'u kuşun sırtına çekti ve

İçindekiler

On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
Ondokuzuncu Bölüm
Bölüm Yirmi
sonsöz
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
4. BÖLÜM
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
sonsöz
GİRİŞ
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
4. BÖLÜM
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14

önünde karnı üzerine örttü. Sam kuşu kıyıya götürdü, ardından kaideye geri dönmeden önce Aello'yu güvenli bir alana bıraktı.
İlk başta Dev, Aello'nun başka bir kuş çağıracağını ve onun peşinden gideceğini düşündü.
Yapmadı.
Sam'in kuşu kaideye doğru yönlendirmesini ve kuşağın üzerindeki cam kasayı devirmesini izlediler. Kumun üzerine indi ve paramparça oldu, sonra çözüldü. Kobralar rahatsız edilmeyi protesto etmek için tısladı ve şahlandı.
Sam, saldırı menzilinin dışında, özenle üzerlerinde gezindi. Mızrağının ucunu kullanarak çok dikkatli bir şekilde kancayı taktı ve ardından ona tutunmaya çalışan kobraları silkelemeye özen göstererek kemeri yukarı çekti. Yılanlardan birkaçı kendilerini ona ve kaideden kuşa fırlattı. Sam kuşu geri çekti, böylece kobralar ıskalayıp yere düştü. Hızla kum tarafından yutuldular.
Bir dakika sonra, hızla kırmızı bir su birikintisine dönüşen kemiklerini kustu.
Dev kanlı karmaşaya yüzünü buruşturdu.
Sam, kuşağı kucağına geçirirken buna aldırmadı, sonra kuşu tekrar onlara doğru çevirdi. Aello'nun kafasının üzerinden uçarak tam önüne indi.
Atından inip büyükannesinin kemerini yukarı kaldırırken gülümsemesi genişti. Dev, kazandığı için bundan daha gururlu olamazdı.
Aello koşarak arkasından geldi.
Sam onu uyaramadan arkasını döndü ve dövüşmeye hazırlandı.
Ama niyet bu değildi. Aello kayarak durdu ve ardından Sam'in önünde tek dizinin üzerine çöktü. Sağ yumruğunu sol omzuna vurarak saygıyla başını eğdi. "Kraliçem."
Sam, yüzyıllardır yanıtlamadığı bir başlık karşısında donup kaldı ve şimdi bunu duymak tuhaf geldi. Ve bu, az önce kazandığı yarışmayla birlikte, bir daha asla sahip olamayacağı bir zaman ve yerin iyi ve kötü, canlı anılarını uyandırdı. İçinde yanan bir geçmiş.
Bir zamanlar bunun gibi yarışmalar için yaşamıştı. Onu canlandırmışlardı. Bir savaşçı olarak onurunu ve becerilerini kanıtlamıştı. O zamanlar bütün bunlar onun için ne kadar önemliydi.
Artık böyle şeylerin, kaçınılacak bir şey olmasa da, hayattaki en kritik şeyler olmadığını biliyordu.
Aile. Arkadaşlar.
Aşk.
İnsanların savaşması gereken şeyler bunlardı. Parmak boğumları beyazlayana kadar sımsıkı tutmak için. Geri kalan her şey sadece buzlanmaydı ve tadı güzel olsa da doymuyordu ve bir insanı ayakta tutamazdı.
Tek başına bir hayat cehennemin ta kendisiydi.
Dev arkasından geldi ve kolunu onun omuzlarına doladı. İçini yabancı duygular kaplarken titredi. O onun hediyesiydi ve şu anda onu gerçeğe

dayandırması için ona ihtiyacı vardı. Tek istediği onu orada, sonsuza kadar karşısında hissetmekti.
Onun için önemli olan buydu.
Yanağına onu ateşe veren iffetli bir öpücük kondurmadan önce burnunu saçlarına sürttü. "Sen harikaydın."
Komik, o böyle hissetmiyordu. O yapması gerekeni yapmıştı. Daha fazla değil. Daha az değil.
Aello ona baktı. "Beni neden kurtardın?"
Nasıl yapamazdı? Aello gibi bir kadının bu kadar önemsiz bir şey yüzünden bu kadar korkunç bir şekilde mahvolmasına nasıl izin verebilmişti? "Biz kızkardeşiz. Bir fikir ayrılığı yüzünden ailemin ölmesine neden izin vereyim?”
Kendi kız kardeşi onu sonunda sofra artıklarından başka bir şey olmayan bir şey için öldürmüş olsa bile.
Aello elini tuttu ve öptü. "Kraliçe Hippolyte'i onurlandırıyorsunuz ve onun kemerini takmanız da bir onur. Ömrün uzun, mutlu olsun.”
Zavallı kadın bir bilseydi...
İçten dileklerini lekelemek istemeyen Sam, Dev'e bakmak için dönmeden önce başını Aello'ya eğdi. "Buradan nasıl çıkacağımızı bilen var mı?"
Aello ayağa kalktı. "Kuşları olabildiğince güneye uçurmalısın. Oraya vardığınızda, yer kırıldığında sizi eve götürmesine izin verin. Ama düşüncelerinizi gitmek istediğiniz yere odaklamalısınız, yoksa o sizi sürüklendikleri yere götürür."
Ethon alay etti. "Bunun kötü bir şey olduğunu kim söylüyor? Yılın bu zamanı Fransa'nın güneyinin inanılmaz olduğunu duydum."
Fang ona sert bir bakış attı. “Orada da gündüz. Krispy Kritter diyebilir misin?”
"Şey, bu var." Ethon omuz silkti. "İyi. Rüyalarımdan tüm eğlenceyi al. Seni p * ç."
Sam hepsine yetecek kadar kuş çağırdı. Monte edildikten sonra uçmaya başladı.
Erkekler için o kadar sezgisel olmayan bir şey. İlk kayan Fang oldu. Sonra Akrep.
Dev koltuğunu korudu.…
Neredeyse.
Ethon dayandı, ama sadece alçak olduğu ve korkmuş bir yürümeye başlayan çocukmuş gibi bacaklarını kilitlediği için.
Sam gülerek arkasına döndü.
"Bu şeylerin eğitim tekerlekleri var mı?" Fang sordu.
"Ne yazık ki değil. Ethon'un yaptığını yap yeter. Kendinizi onların etrafına sarın ve kendi başlarına uçacaklar.”
Fang'ın ifadesi şüpheyle doluydu. "Ya korkarsa?"
Mahvolurdun, dedi Sam kuru bir ses tonuyla. "Kraliyet adına. Bunun olmaması için dua et.”

Fang, kendisini tekrar kuşun sırtına çekmeden önce ona tısladı. Akrep binmeden önce kamçısını dizgin yapmak için kullandı. Kuşu birkaç dakika onunla savaştı, sonra onu almak için yerleşti.
Ona ukala dişli bir sırıtış fırlattı.
"Gösteriş," diye alay etti Ethon.
Gülen Sam, peşindeki adamlarla birlikte güneye yöneldi. Sınıra varmak çok uzun sürmedi. Etrafında o kadar ince kırmızı bir pus vardı ki, New Orleans'ta bulundukları noktayı görebiliyordu.
Perdenin insan tarafında artık daha koyu olan pus, perdeyi kızılötesi gibi gösteriyordu.
Sam, binebilmesi için kuşunu aşağı itti. Büyükannesinin kılıç kemerini beline bağlarken erkekler hızla ona katıldı.
Ethon parmaklarını sabırsızca kalçasına vurdu. "Yerin seni tamamen yutmasını istediğinde neden denemeyi bırakmaya karar veriyor?"
Fang içini çekti. "İzlenen Pot Sendromu."
"Evet."
Sam, arka planda tuhaf bir şey duyunca onları görmezden geldi. Kuşlar cıvıldayıp dans ettiler, sonra aniden uçup gittiler.
Dev onunla göz göze geldi. "Bu iyiye işaret olamaz."
Hayır, yapamazdı.
Sam sesin kaynağını bulmaya çalışırken etrafına bakındı... giderek yaklaşan bir ses.
"Ah. Benim. Tanrı."
Sağ tarafında gökyüzüne bakan Ethon'a baktı. Bakışlarını takip ederek nefesi kesildi.
"Uçan maymunların saldırısı."
Ancak bunlar, Oz Büyücüsü'ndeki sevimli şapkalar ve ceketler giymiş sevimli küçük mavimsi gri maymunlar değildi. Bunlar, dişlerini plastik Cadılar Bayramı kıyafeti gibi gösteren devasa dişlerdi. Koyu gri kösele derisi ile gözleri sarıydı ve kuyrukları jilet gibi keskindi.
Ateş püskürten maymunlar saldırırken hepsi silahlarını çekti.
Ethon kendisini havaya uçurmaya çalışan birinden sıyrıldı, sonra döndü ve kanadını kesti. "Biliyor musun, bu işte bile karşılaşmayı asla beklemeyeceğin bazı şeyler var. Burnundan ateş fırlatan uçan bir primat da onlardan biri."
Akrep homurdandı. "Evet ama bunlar cercopithecoit mi yoksa platyrrhine primatlar mı?"
Ethon ona ters ters baktı. "Kafanı Discovery Channel'dan çıkar ve saldırıya geç."
"En azından birden fazla şekilde kokabilecek alevler çıkarmıyorlar." Fang bir maymunu eğdi ve başka bir maymun ona saldırdı.
Sam bıçağını fırlattı ve Fang'ı ısırmadan önce maymunu kürek kemiklerinin arasından yakaladı. Çığlık atarak yere düştü.
Bu saldırı, daha fazla takviye gerektiren şiddetli bir şeyi başlatmış gibiydi.

Midesi yere vurdu. Evet, adamlar iblisler gibi savaşıyor ve kendilerini tutuyorlardı ama bu iş çirkinleşmek üzereydi. Üstlerindeki gökyüzü, gelen primat dalgasıyla kararmıştı.
Biz öldük.…
Tam bu düşünce aklından geçerken, altındaki yer sarsıldı. Kaymaya başladı.
"Evi düşün!" Fang onlara hatırlatmak için bağırdı.
Dev, altındaki zemin açılıp doğruca aşağı inerken, onun etrafına sarıldı.
Sam, onunla olduğu için minnettar, sahip olduğu her şeyle ona tutundu.
Sanctuary'deki odasına odaklandı.
Bir dakika hızla düşüyorlardı ve bir sonraki dakika…
Dev'in yatağında çıplaktılar.
Pis bir sırıtış onu kızdırdı. "Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun yoksa düşüncelerim o kadar yoğun muydu?"
Yanaklarında sıcaklık patladı. Dürüst olmak gerekirse, aklından geçen tam olarak buydu.
Gülerek onu öpmeye gitti ve bedeni hayalet formuna geri döndü.
Dev öfkeyle küfretti. "Thorn'u öldüreceğim."
"Sorun değil derdim ama şu anda yüzde yüz seninleyim." Sırtüstü döndü ve tavana baktı. "Bu çok adaletsiz."
Dev onu öpmek için can atıyordu. Ama önce onu tekrar fiziksel forma sokması gerekiyordu. "Kuşağı Fang'a, sonra Thorn'a götürmeme izin ver. Birazdan görüşürüz.” Aç bakışlarını onun vücudunda gezdirdi. "Ve biz döndükten on dakika sonra tam bu pozisyonda olmanı istiyorum."
O güldü. "Evet efendim."
Dev yataktan kalktı ve Fang'ı bulmaya gitmeden önce kot pantolonunu ve gömleğini giydi. Telefonunu çıkardı ve Ethon'u aradı.
"Geri dönebildin mi?" diye sordu.
"Evet. Neredesin?"
Sorma. Bu çok utanç verici. Temizlenir temizlenmez Sığınağa geri dönüyorum.
Bu, Dev'in zihninde her türlü görüntüyü uyandırdığından değil. "Yine tam olarak neredesin?"
"Sana sormamanı söylemiştim. Çünkü söylemeyeceğim. Pislik." Ethon telefonu kapattı.
Dev, Scorpio'yu aradı.
"Ben bardayım. Neredesin?"
Dev etkilenmişti. “Peltier House'tayım. Fang seninle mi?
"HAYIR."
Fang yatak odasından çıktı ve çenesiyle Dev'in kapısını işaret etti. "Benimle aynı düşüncelere sahipmişsin gibi görünüyor."
Tanrım, öyle olmadığını umuyordu. Fang'ın kız kardeşiyle birlikte olduğu düşüncesi onu hasta etti. Seks yapmadıklarını düşünecek kadar aptal olduğundan değil, herhangi bir erkekle kız kardeşi olma kavramını zihinsel olarak kaldıramıyordu.
Kafamdan çık.…

"Beni Thorn'a götür." Dev, Scorpio'ya telefonu kapattı.
Fang elini omzuna koydu ve onu koridordan Thorn'un ofisinin dışındaki kapıya ışınladı.
Bu sefer Shara cevap verdiğinde ifadesi etkilenmişti. "Sen ölmedin."
"Henüz değil."
Shara çelikten çekildi ve onları odaya almak için kapıyı açtı; şöminedeki ateşin öncekinden daha da parlak yandığı düşünülürse, bu oda doğaüstü bir şekilde soğuk görünüyordu.
Thorn ayağa kalkmış onları bekliyordu. Hâlâ kusursuz bir şekilde bakımlı ve giyinikti, elleri arkasında kenetlenmişti. Hâlâ çalışan saate baktı.
Zamanı görünce Dev'in çenesi düştü. Hayır. Olamaz... Bir dakika daha geçseydi teslim tarihini kaçırmış olacaktı. "Bu da ne numara? Henüz yirmi dört saat olmadı."
Thorn tek mükemmel kaşını Dev'in şimdiye kadar gördüğü en kibirli ve küçümseyici ifadeyle kaldırdı. "Ah? Sana saati söylemedim mi? Diğer tarafta farklı hareket ediyor. Bazı arkadaşlarımla eğlenirken burada bütün bir günü kaçırdın.
İçinde öfke patladı. "Seni p * ç!"
Thorn'un gözleri canlı kırmızı parladı. "Beni zorlama, Ayı. Kemeriniz var ve kazandınız. Şimdilik. Ödülünü al ve seninle ilgili kuralları değiştirmediğim için şükret. Dikkatini Fang'a çevirdi. "Onları eve götür."
Birdenbire o ve Fang, Sam'in volta attığı küçük bir odadaydılar. Onun oradaki görüntüsü... onun sağ salim ve yeniden bedensel formu.
Bu duygular ona o kadar sert bir şekilde çarptı ki, bacaklarının bükülmemesine şaşırdı. Ancak şimdi onunla birlikteyken, yaptıkları onca şeye rağmen Thorn'un onu elinde tutmasını ne kadar beklediğini anladı.
Ama şimdi yeniden onunla olduğuna göre...
Yüzü daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı bir şekilde aydınlandı ve duygularını alt üst etti. Evrende bir şeye sahip olabilseydi, ona her zaman böyle bakmasını sağlamak olurdu. Onun onu gördüğüne olduğu kadar onun da onu gördüğüne sevindiği belliydi. Koştu ve kendini ona fırlattı.
Onun sıçramasını yakalayan Dev, onu yakınında tutarken sendeledi ve yumuşak saçlarının kokusunu içine çekti. Sıcak çiçek kokusu onu sertleştirdi ve sızlattı. Fang onları izlerken onu tam burada ve şimdi almamak için yapabileceği tek şey buydu.
Ama onu asla utandırmazdı.
Sam bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Özellikle Thorn'un Dev'in birlikte kalmaları halinde geleceği hakkında ona anlattığı onca şeyden sonra.
Gitmesine izin vermek zorundaydı.
Ama şu an sadece onu yakınında hissetmek istiyordu. Kollarının onun korkularını ve belirsizliklerini yatıştırması. Tanrılar, onu böyle tutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu.
"İyi misin bebeğim?" kulağına nefes verdi.

Onu ürperten o derin, değerli sese güldü. "Evet." Onu vücuduna nasıl sardığını ancak o zaman anladı. Bacakları onun beline dolanmıştı ve onun ağırlığını tamamen destekliyordu. İçgüdüsel olarak yaptığı şeyle, özellikle kot pantolonunun altında ona baskı yapan ve onu ıslatan büyük yumruyu fark edince, sıcaklık yüzünü yaktı.
Fang boğazını temizledi. "Seni gördüğüne sevindiğini söylemek yanlış olmaz, değil mi Bear?"
Dev, yapmak istediği son şey olmasına rağmen bacaklarını çözüp önünde yere kayarken yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. “En azından umursamıyorum. Hoş karşılandığını hissetmek güzel.”
Fang boğazını temizledi. "Özellikle az önce yaşadıklarımızdan sonra... Herkesin el ve ayak parmakları hâlâ yerinde mi?"
Sam iki elini de kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "Öyle düşünüyorum."
"İyi." Fang omzunun üzerinden kapıyı işaret etti. "Thorn fikrini değiştirmeden ve bizi zamanın kendisinden başka kimse için anlam ifade etmediği bir yerde tutmaya karar vermeden önce hepimiz eve gidelim."
Sam daha fazla hemfikir olamazdı. Fang gibi, Thorn onları durdurursa o da hiç şaşırmazdı.
Ya da peşlerinden bir tur daha uçan maymunlar gönderdi - sırf sıçmak ve kıkırdamak için.
Dev'in büyükannesinin kemerini beline bağlaması bir dakika sürdü. Sam ona baktı. Başlangıçta bir kılıç tutmak için tasarlanmıştı, ağır kabartmalı herhangi bir kalın kemer gibi görünüyordu. Evde, kuşağa asılacak uyumlu kının içinde tutulan bir kılıcı vardı. O parça olmadan, hiç kimse onun gerçek bir önemi olduğunu asla tahmin edemezdi - Herkül'ün yabancı bir prenses için hak iddia etmek için denizi aştığı Amazon ulusunun değerli kemeriydi.
İnsanların sahip olmak için öldüreceği bir şey olduğunu boşverin.
Kendi kız kardeşi dahil.
"Hazır mısın?" Dev sordu.
Tamamen doğru olmasa da başını salladı. Thorn'la daha önceki karşılaşması kısa sürmüştü ama sarsıcıydı. Korkunç bir SOB'du. Ve Dev hakkındaki uyarısı, zihninde yüksek sesle ve net bir şekilde durdu. Onunla kalırsa ölecekti.
Ve onun ölümünden o sorumlu olamazdı. Ioel'i öldürdükten sonra değil.
Fang onları beklediği gibi Sanctuary'e veya Charonte kulübüne değil, daha önce hiç görmediği bir odaya götürürken Dev onun elini tuttu. Tüm pencereler kapalıydı ve odada, üzerinde antik tarzda mavi ipek bir yorgan bulunan, büyük bir plantasyon tarzı yatak vardı.
Kaşlarını çatarak Fang'a baktı. "Neredeyiz?"
Cevap veremeden, Nick Gautier önlerinde belirdi. Loş ışık yüzüne şeytani bir gölge düşürüyordu. Bıyıkları kalınlaşıyordu - sanki birkaç gün tıraşsız kalmış ve gözlerinde şeytani bir parıltı varmış gibi. "Kabusuma hoş geldin prenses."
Dev'in yüzündeki ifadeden, burada olmayı kendisinden daha fazla beklemediğini söyleyebilirdi.

Fang'a kaşlarını çattı "Bizi neden buraya getirdin?"
Fang omuz silkti. "Seni aramaya çıkmadan önce onunla konuştuğumda Ash bana bunu yapmamı söyledi. Bay Her Şeyi Bilen'in insanlarını güvende tutmanın en iyisini bildiğini düşündüm”—
Bu sözler, Nick'in Fang'ın duraklama bile yapmadığı kaba bir şekilde alay etmesiyle kesildi - "bu yüzden tartışmadım." Başını ona ve Dev'e doğru eğdi. "Şimdi izin verirsen, bir gündür görmediğim bir Leydi Ayı var ve onu başıboş bıraktığı için kıçımı tekmelemesini istemiyorum."
Kimse bir kelime daha söyleyemeden gitti.
Ardından gelen sessizlikte, Sam aniden garip hissetti. Doğru, onu Sanctuary'den kaçırmaya çalışan gerçek Nick değildi ama yine de.
Bu adamın etrafında saf bir kötülük havası vardı ve bu onun tüylerini diken diken etti.
Nick ona ne zaman baksa, adamın onu bir ceset torbası haline getirdiği hissine kapıldı ve bu, kanını dondurdu.
Sakin ol, dedi Nick yatıştırıcı bir ses tonuyla, sanki onun kendisine karşı huzursuzluğunu hissetmiş gibi. "Senin kanını istemiyorum. Peşinizde haydut bir iblis olduğu için Ash ve ben, düşmanınız tarafından en az sayıda insanın hayatını tehdit edeceği bir yerde sizi saklamak için en iyi yerin burası olduğuna karar verdik. Odayı işaret etti. "Kendini evinde gibi hisset. Her şey sterilize edildi, bu yüzden ona dokunmanız için size kabuslar veya görüntüler vermemeli. Nick, onu korumaya başladığında bunu ona söylediğinden beri bildiği bir şeydi. Durumların şimdi tersine dönmesi ne kadar ironik. "Bir şeye ihtiyacın olursa, duvarda dahili telefon var." Kapının hemen içindeki birimi işaret etti. “Ara ve cevaplayayım. Ve..." Komodini işaret etti. Ash, onsuz kalmayasın diye cep telefonunu gönderdi. Senin için endişelenen ve adamların bunu yapmamasına kızan Chi'den bir mesaj var. seni kurtarması için onu davet et. Onları kıskanmıyorum. Özellikle Ethon'a büyük bir kıç kırbaçlama sözü verildi.
Sam kaşlarını çattı. Nick iyi görünmüyordu. Aylar önce onunla bu görevde ilk tanıştığında, yüzündeki yay ve ok işareti dışında, saçı güzel ve muhteşemdi. Şimdi solgun ve bitkin görünüyordu. Sarsıldı. Sanki bir şey onu mengeneye sıkıştırmıştı ve bunun acısı yüzünden nefes alamıyordu. Dark-Hunters'ın hastalanmaması gerçeği olmasaydı, onun fırlamak üzere olduğunu düşünürdü.
"İyi misin?"
"Ben her zaman iyiyim." Acı tonu bu sözleri yalanladı.
Sam ona dokunmak ve gerçeğin ne olduğunu görmek istedi, ama içindeki korku ona pençelerini ona saplayan iblisleri görmek istemediğini söylüyordu. Karanlığa baktığında, bazen o da sana bakar...
Ve bu aynalanmış görüntüler çoğu zaman en korkunç ve tehdit edici olanlardı.
Nick onlara bakmak için kapı eşiğinde durdu. "Bu arada, seni uyarmalıyım. Burada neredeyse öğlen oldu ve Stryker sizi Kalosis'e götürmek için saldırısını düzenliyor. Ne zaman saldırmayı planladığını bilmiyorum ama

karanlıktan önce olacağına eminim, çünkü sen ışıkta dezavantajlı durumda olacaksın. Evim teknik olarak korumalı; ancak, Stryker'ın güçleri öyle ki, ona karşı geçerli olup olmayacağını bilmiyorum.”
Sam, onun hakkındaki şüpheleri artarken bakışlarını tehlikeli bir şekilde kıstı. "Stryker'ın ne planladığını nereden biliyorsun?"
Nick cevap verdiğinde ağzıyla değildi. Sesini kafasının içinde yüksek ve net bir şekilde duydu. Dev'i sevdiğini bildiğim gibi, küçük kız. Ve eğer yaparsan, akşam olmadan onu evine gönder. Başka türlü hayatta kalamaz.
Bunun üzerine odadan çıkıp kapıyı dokunmadan kapattı.

On Yedinci Bölüm

Sam, Dev'in ona hiçbir şeyin zarar vermeyeceğinden emin olmak için odayı dolaşmasını izledi, oysa Nick onlara odanın güvenli olduğuna dair güvence vermişti - ikisi de ona güvenmiyordu.

Dev'in her şeyi gözden geçirirken gösterdiği özen çok sevimliydi ve bu ona o kadar çok, gençken kız kardeşini koruduğuna dair gördüğü imajı hatırlattı. O çok koruyucu ve tatlıydı.…

Hepsinden kötüsü, ensesindeki saçlarını geriye doğru itmek ve o boğazının arkasından onu ürperten o küçük hırıltıyı çıkarana kadar derisini kemirmek zorunda kalmasından duyduğu vicdan azabıydı. Kollarına girmek ve diğer her şey kaybolana kadar onu tutmasını istiyordu.

Onları sev. Bırak onları. Onun yaşadığı kod buydu. Bir Amazon ve bir Kara Avcı olarak. Onun kadim dünyasında erkekler genellikle Amazon sosyal yapısının önünde bir engel olarak görülüyordu. Amazonlar gider, seks yapar ve erkeklere asla söylemeyeceklerini söylerdi.

mecbur kalmadıkça çocuk sahibi olmak. Kızları bağımsız olarak büyüttüler ve onları Amazon ülkesine getirdiler. Oğullar babalarına veya ailesine verilirdi.

Bir Amazon'un evlenmesi nadirdi. Ablası otoritesini baltalamak için bunu kullanmaya çalışmıştı ama aslında Amazon kodu bundan daha çok yönlüydü. Uluslarının amacı, kadınların yaşamları ve mutlulukları hakkında kendi seçimlerini yapma gücüne sahip olmalarıydı.

Kadınların erkek kölelerden daha az özerkliğe sahip olduğu eski bir dünyada, evcilik isteyip istemediğine karar vermek kadına kalmıştı ve geri kalanlar, verdiği karar ne olursa olsun kız kardeşlerini desteklemeye yemin etmişti. Evet, çoğu erkeksiz yaşamayı seçti. Fakat hepsi değil. Sam ilk evlenen değildi ve son da değildi.

Bu nedenle, tüm Amazonlar erkek çocuklarından vazgeçmedi. Onların dünyası saygı ve destekten ibaretti. Ulusunu bu yüzden çok sevmişti.

Bir Kara Avcı olarak aynı özgürlüklere sahipti. Halkı gibi, birbirlerini destekliediler. Bir erkek Dark-Hunter şovenizmine çok nadiren rastlanırdı; Ash, eğitimleri sırasında onlardan bunu tekmeledi. Karanlık Avcı olmakla ilgili en önemli şey, insanları koruma yeminleriydi.

Dünyanın bir parçası ol ama içinde olma.

Kim veya ne olduğunuzu kimsenin bilmesine izin vermeyin.

Odaklanabilmeniz için gerektiğinde cinsel ihtiyaçlarınızla ilgilenin, ancak asla bir sevgili veya önemli bir başkası edinmeyin. Dikkatinizi dağıtacak ve sizi zayıflatacaklar. En önemlisi de size karşı kullanılmak üzere bir hedef haline gelirler.

Ash'in kuralları. Hepsi onları tanıyordu ve Dev'e baktığında keşke dinleseydim dedi.

Çünkü şu an gitmek istemiyordu. Sarılmak istedi. En çok da vücudunu onunkine sarmak ve ikisi de düz yürüyemeyecek duruma gelene kadar onunla sevişmek istiyordu.

Ama çok geç olmadan onu tehlikeden kurtarması gerekiyordu.
"Neden Sığınağa geri dönmüyorsun?"
Ona şiddetli bir kaş çatmayla baktı. "Neden?"
Çünkü senin incindiğini görmek istemiyorum. Beni yok ederdi. "Sadece sana orada ihtiyaçları olabileceğini düşündüm. Daimonlar, ailenize misilleme yapmak için geri gelebilir."
Sırıtarak onun ciddi ses tonuyla alay etti. "Bence ailem halledebilir."
"Bilmiyorum. Were-Avcılarının onlar için ekstra özel şekerlemeler olması gerekmiyor mu?”
"Bizi yakalayabilecekleri zaman, evet. Ama sorun şu ki, biz de onlarla aynı güçlere sahibiz, bu yüzden bizden birini elde etmek kolay değil. Karşılık veririz ve içimizden birine saldırmaya cüret ettiklerinde toplu halde saldırma eğiliminde olan klanlarımız vardır. Kural olarak, bizi yalnız bırakıyorlar.” Bir damla gün ışığının kaçmadığından emin olmak için pencereye gitti.
Bunu zorlaştırması gerekecekti.
Beni sana zarar verme, Dev. İstediği en son şey, sonunda kendisini yeniden canlı hissettiren tek kişiyi ezmekti. Kollarına girip onu tutmamak akıl sağlığının her parçasını aldı.
Aklına, Ioel'in aşağı inerkenki görüntüsü geldi. Koşması için ona seslenmesinin sesi.
Ölmene izin verememem, Dev.
Ama onsuz yaşamak istemiyordu.
"Eve gitmeni gerçekten çok isterdim."
Keskin bir şekilde döndü ve yüzündeki incinmiş ifade onun ruhunu derinden yaraladı. Belki de Artemis'le yaptığı pazarlığın cezası buydu. Nefret onu geri getirmişti ve şimdi bundan daha güçlü bir şey bulmuştu ve buna sahip olamıyordu çünkü o nefretten yeniden doğmuştu.
Tanrılar bu şekilde çarpıtıldı.
Bırak onu.
"Ne diyorsun Sam?"
"Söyleyeceklerimi söylüyorum. Şimdi eve gitmeni istiyorum." Adam tartışmaya başladığında, onu ateş hattından çıkarmak için daha güçlü bir şey bulması gerektiğini biliyordu.
İkisi de istemese de onu gücendirecek ve gitmesine neden olacak bir şey.
Tanrılar bana yardım etsin….
Boğazını ve kalbini sızlatan kelimelerle boğuldu ama kendini bunu söylemeye zorladı.
Onun iyiliği için. "Bak, insanların üzerime asılmasına alışkın değilim ve bu sinirlerimi bozmaya başladı. Kendi alanıma ihtiyacım var.
Yüzündeki ifade onu paramparça etti ve neredeyse onu ağlatmayı başardı ama o bundan daha güçlüydü. O bir Amazon'du ve acı ne olursa olsun ağlamadılar.

Dev, onun beklenmedik sözlü sürtük tokatına dişlerini sıktı. Onu sersemletti. Onun sorunu neydi? Ona bakmak için hayatını riske atmaktan başka ne yapmıştı?
Onun alanını mı daralttı? Ah evet, bu onu bir süredir ulaşamadığı bir seviyeye kadar sinirlendirdi.
"Sinirlerini bozduğumu fark etmemiştim. Yardım etmeye çalıştığım için beni affet.” Ona doğru yürüdü ve yankılanan bir aksiliği ısırmak zorunda kaldı. Ama o böyle olmayacaktı.
Onunla değil. Az önce kendisine yaptığı yumrukla onu tekmelemeyi reddetti.
"İyi." Ondan bir adım uzaklaştı. “İstenmediğim yerde kalacak biri değilim. İyi bir hayatın olsun. Belki bir ara görüşürüz."
Sam ortadan kaybolana kadar kıpırdamadı. Sonra onun varlığının ani yokluğu onu parçaladı. Sanki biri kalbini yerinden söküp onu boş bırakmış gibiydi. Oda
küçülmüş gibiydi ama aynı zamanda hayatında o kadar büyük bir boşluk bıraktı ki onu tamamen yuttu.
Gözyaşları boğazında onu boğmak için birikirken gözleri sulandı. "Çok üzgünüm Dev." Ama o özrü asla duymayacaktı. Şimdi değil. Onu etkili bir şekilde diz kapaklarından kestikten ve egosunu zonklamaya bıraktıktan sonra değil.
Kendine bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalıştı. Bunu onu kurtarmak için yaptığını.
Bunların hiçbiri onun kalbi için önemli değildi. Ağrıdı ve onu geri araması için yalvardı. "Yapamam."
O gitmişti ve bu şekilde bırakmak zorundaydı.
Onu öldürse bile.

* * *

Thorn, arkasında güçlü bir varlık hissettiği için hareket etmedi. Normalde kutsal alanına girmeye cesaret eden herkesi patlatırdı.

Ama bunu Savitar'a yapmak intiharla eşdeğer olurdu.
Aslında değil.
Bununla birlikte, can sıkıntısını bir nebze olsun hafifletirken, en sevdiği kıyafeti mahvedecek ciddi kanlı bir savaşla sonuçlanacaktı.
"Seni sahilden çıkarıp benim karanlık alanıma ne getirmiş olabilir?" Başını çevirdiğinde Savitar'ın arkasında durduğunu gördü.
Beyaz kargo pantolonu ve açık bir Hawai gömleği giyen Savitar, sahildeki herhangi bir sörfçü gibi görünüyordu. Birkenstock sandaletlerine, rüzgarın savurduğu koyu renk saçlarına ve opak güneş gözlüklerine kadar.
Shara'nın Savitar'ın arkasında donup kaldığını gören Thorn tek kaşını kaldırdı.
"Yine Kurt Avcılarımla oynuyorsun. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun.” Thorn sesindeki öfkeyle alay etti. "Onların senin olduğunu fark etmemiştim. Bunu anladıklarından da emin değilim.”

Savitar, önünde durmak için ilerlerken ona komik bir bakış attı. "Fang'ı benim iznim olmadan yakaladığında seninle dövüşmediğim için şanslısın ama Dev... ondan uzak durmanı istiyorum."
"Neden? Bu kasaba ikimiz için yeterince büyük değil mi?
Savitar'ın çenesinde bir kas tiklendi. "Beni zorlama Thorn. Dev ve Sam için yaptıklarını neden yaptığını bildiğimi unutma. Onların aksine, senin taklit ettiğin pislik olmadığını biliyorum.
"Orada yanılıyorsun, plaj serseri. Seni temin ederim. Yaşadığım her gün, senin gibi beni çağıran güçlere nasıl teslim olmayacağıma dair bir çalışma. Biz yıkım yaratıklarıyız."
"O zaman bunu unutmamalısın. Dev'i rahat bırak."
"Ve tekrar ediyorum... neden?"
Savitar pis bir kahkaha attı.

On Sekizinci Bölüm

"Burada ne yapıyorsun?"

Dev, Peltier Evi'nin oturma odasında Remi ile karşılaştığında duraksadı. Onları zaman zaman ziyaret eden Karanlık Avcılar ve diğer gece yaratıklarına hürmetle, burası evin güneş ışığının içeri girmesine izin verdiği tek odaydı.

Bu, annelerinin en sevdiği odaydı ve bir Dev, yeğenleri ve yeğenleriyle oynayarak saatler geçirmişti.

Ancak bugün odanın güzelliğini ve annesinin kusursuz dekorasyon zevkini göremedi. Bugün, güneş parlarken bile hava kasvetliydi.

Ve Remi'nin ses tonu onu omurgasından bir bıçak gibi sıyırdı. "Ne? eve gelemez miyim?"

"Bana havlama, pislik. Ben sadece senin yeni balın iç böbreği olacağını düşünmüştüm ve o burada olmadığına göre..."

"O benim sevgilim değil." Dev merdivenlere yöneldi ama Remi onu durdurdu.

İlk kez Remi'nin gözlerinde gerçek bir endişe vardı. "Sorun ne dostum? Gerçekten mi?"

Bu, kendisini bir pislik gibi hissetmesini sağlamayı başardı. Remi'nin sonsuz dikenlerini almak, onun kardeş sevgisiyle uğraşmaktan daha kolaydı.

Bu bile onu zayıflattı.

"Hiçbir şey Rem. Sadece yorgunum."

Remi'nin gözlerindeki şüpheyi gördü. "Öyle diyorsan."

Dev bir adım attı, sonra Sam'in en asık suratlı ağabeyi hakkındaki sözleri içinden geçerken duraksadı. Bu, Remi hakkında bildiği her şeye o kadar aykırıydı ki, yine de merak, şeytani pençelerini ona sapladı ve bir yanıt bulması gerekti. "Gerçekten Indigo Girls'ü dinleyip Just Like Heaven'ı izliyor musun?"

Remi'nin yüzü bembeyaz oldu. "Neden bahsediyorsun?"

Dev kahkahalara boğulacaktı ama Remi'nin Sam'in saçmalığını onaylamasının yarattığı büyük şok onu bunu yapmaktan alıkoydu. Sevgili tanrılar, bu doğruydu. Ağabeyinin asla tahmin edemeyeceği kadar hassas bir yanı vardı.

Remi muhtemelen Bambi'yi izlerken ağlamıştır bile….

Lanet etmek. Sırada ne vardı? Dobermanlar yavru kedileri emziriyor mu? Tüm kavram, doğal dünya düzenine ilişkin tüm görüşünü alt üst etti. Çok fena oldu….

"Hiç bir şey. Kulağımda duyduğum küçük bir kuştu."

Remi dudağını kıvırdı ve gözleri cinayetle parladı. "Evet, şey, beni bundan daha iyi tanıyorsun. Kanlı korku filmleri izliyorum ve death metal dinliyorum."

Ve Amy Ray ve Emily Sailors'ı dinledi. Bu düşünce çok komikti çünkü erkek kardeşi bunu yalanlamıştı. Doğrusu onları da beğenmişti. Ama bunu da asla kabul etmeyecekti.

Dev, yukarı odasına çıkarken gülümsemesini bastırdı. Ama kapıyı açıp da darmadağınık yatağa baktığı an, Sam'in kendisiyle seviştiğini anımsamanın verdiği keyif, neşesini yitirdi. Sahip olduğu her duyu aniden onun anılarıyla doldu ve ekmek kutusuna bir yumruk gibi saplandı.

Daha yeni tanışmışken nasıl onun için bu kadar önemli hale gelebilmişti? Yine de onunla birlikte olamamanın verdiği acıyı inkar edemezdi.

Babanı ilk gördüğüm anda sevdim. Bu kadar değerli birinin düşmanlarımın kanından ve kemiğinden kesildiğine inanamadım ve yine de... kendimi birlikte görebildiğim tek kişi oydu ve Kader'in bunu benim gördüğüm gibi gördüğü için minnettarım. Onsuz kaybolur ve mahrum kalırdım.

Annesiyle çiftleşme hakkında yaptığı tek konuşma buydu. Anne babası, ilk kez seviştiklerinde çiftleşen ender Kurt Avcısı çiftlerinden biriydi.

Geri kalanı için düzinelerce karşılaşma gerekebilir.

Ya da asla.

Çıplak avucuna baktı. Daha gençken, aptalca rüyalarla doluyken, çiftleşme sembolünün nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışmıştı. Klan sembolleri türler için benzerken, her biri çifte özeldi. Ve çocukken, sırf görmek için bir tanesini çizmişti.

Bir erkek olarak, kimsenin onu işaretlemediği için minnettardı. İki kişilik bir bağ olsa da ağır bir bağlılıkla geldi. Asla geri adım atamayacakları biri.

Yumruğunu sıkıca kapattı. Bir eşe ihtiyacım yok. Tek başına daha mutluydu.

Ama Sam'i düşündüğünde, bunun mutlak bir yalan olduğunu biliyordu. En çok onunla mutlu olurdu.

Ve ona hiç ihtiyacı yoktu.

* * *

Urian'ın, Stryker'ın Acheron planı hakkında daha fazla bilgi toplayabilmesi için Sığınak'taki kaynağıyla buluşması gerekiyordu. O ve Davyn her zaman, Stryker'ın adamlarından hiçbirinin onları bir arada görme şansının olmadığı yerleri seçmeye çalışmışlardı. Stryker, Urian'ın eski arkadaşıyla hâlâ konuştuğunu öğrenirse Davyn'ı hemen öldürürdü.

Ve hızlı olmayacaktı.

Urian'ın beş saniyeliğine mutlu olmaya cüret etmesi gerçeği üzerine babasının öfkeyle boğazını kestiği yeri ovuşturdu. O gecenin acı hatırası asla yüzeyden uzak değildi ve kalbine kana kazınmıştı. Hayatı boyunca babasına tapmış, onu memnun etmek için her türlü gaddarlığı yapmıştı.

Ve ne için?

Yani piç, Urian'ın karısını öldürebilir ve onu ilk kez kızdırdığında boğazını kesebilir mi?

Bir gün intikamımı alacağım.

Bu yaptığı son şey olsa, ondan aldıkları şey için Stryker'ı öldürürdü.

"Hadi Davyn, benim için iyi bir şey hazırla." Urian beklerken bir bira ısmarlamak için bara gitti.

Colt ona uzattı. Urian tek kelime etmeden oyun alanında dolandı.

Saatini kontrol etti. Davyn geç kaldı. Onun için oldukça sıra dışı bir şey. Stryker öğrenmiş miydi? Düşüncesi bile kanını dondurdu.
Aniden, omurgasından aşağı inen tanıdık bir ürperti onu binada bir Daimon olduğu konusunda uyardı. Urian yarı kalabalık barı tarayarak arkadaşını aradı.
Uzak köşede bir tutam beyaz sarı saç gördü ve oraya yöneldi.
Görüş alanına girene kadar onun Davyn olmadığını anlamadı. Bu bir kadındı ve ona doğru döndüğünde, birisinin ona yumruk attığını hissetti.
Hayır, olamazdı…
Bu mümkün değildi.
Tannis?
Kadın, sanki adı ve yüzü onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi ona kaşlarını çattı.
Ama onun için bu isim her şey demekti.
Küçük kız kardeşinin öldüğü güne götürülürken zaman donmuştu. O ve erkek kardeşlerinin aksine, yaşamak için bir insanın canına kıyamayacak kadar nazik ve nazik davranmıştı. Ve böylece yirmi yedinci doğum gününde toz olup gitmişti. Çürümenin acısı, boğazı kanayana kadar çığlık atmasına neden olmuştu. Ve yine de huzuru yoktu. Merhamet yok. Hayal edilebilecek en acı verici ölüm olmuştu.
Kendi büyükbabasının laneti tarafından ona verilen bir tane.
Kalıntılarını toplayıp gömdükten sonra, adını bir daha asla yüksek sesle söylemediler.
Ama Urian hatırladı. Koruduğu ve savunduğu küçük kızı nasıl unutabilirdi? Korumak için öldüreceği kişi.
Apollo onları lanetlemeden önce, büyük teyzeleri Artemis'i onurlandırmak için ona Diana adını vermişlerdi. Ve büyükbabası ırklarını lanetledikten sonra, Stryker ona bir daha Diana demeyi reddetmişti. Hepsine ihanet eden Olimposlu ailesini hatırlamak istememişti. Özellikle de Kara Avcıları avlayıp öldürmek için yaratan Artemis olduğu için.
Diana adını değiştirmekten fazlasıyla mutlu olmuştu.
Ama bu Tannis değildi.
O öldü. Onun çürüyüp toza dönüştüğünü kendi gözleriyle görmüştü. Yine de bu kadın, hareket edişi dışında onun tamamen fiziksel bir kopyasıydı. Tannis tereddütlü ve zarifken, bu kadın emin ve kararlıydı. Sıvı. Öldürmeye hazır bir savaşçı gibi hareket ediyordu.
Daha iyi düşünemeden, aralarındaki mesafeyi kapattı.
Medea, üzerine bir gölge düştüğünde döndü. Muhbiri olmasını beklerken, babasının yüzüne baktığında şaşkına döndü.
Ama bu adam farklıydı. Babasının kısa siyah boyalı saçları yerine, onunkiler uzun ve bembeyazdı, atkuyruğu yapılmıştı. Ayrıca babasından bir saç uzundu.
İlk başta belli değil, ancak yaklaştıkça inkar edilemez.
Yine de, özelliklerinin benzerliğini kimse inkar edemezdi. Bu, babasının tıpatıp aynısıydı.

"Sen kimsin?" aynı anda sordular.
Medea hemen cevap vermeyince tereddüt etti. Onun tanışmadığı bir akrabası olduğu belliyken neden içine kapanıyordu? Belki de babasının bile bilmediği bir kuzen?
Merakına galip geldi, bu yüzden önce o cevap verdi. "Ben Medea'yım."
"Medea..." Adı karşısında kafası karışmış görünüyordu. "Ben Urian'ım."
Urian.
Adını duyduğu ama tanışmayı hiç beklemediği gizemli üvey erkek kardeşinin adını duyunca nefesi kesildi. Artık Acheron'un hizmetkarıydı. Babasına ihanet ettikten sonra hepsine düşman.
"Pis hain!" tükürdü.
Kolunu kavrayıp onu kendine doğru çekerken bunu pek iyi karşılamadı. "Sen kimsin?"
Gerçeği söylediğinde yüzündeki şoku görmek istedi. "Kardeşin."
Urian bu haber iyice sindiğinde iki kez gözlerini kırpıştırdı. Sadece bir tane kız kardeşi olmuştu. Başka birine sahip olmasının ve bunu bilmemesinin hiçbir yolu yoktu. "Nasıl?"
Stryker annemle evlendi, sonra seninkiyle evlenmek için ondan boşandı. O sırada bana hamileydi ve o asla bilmiyordu.
Çenesi gevşedi. Davyn neden ona bundan bahsetmemişti? Davyn ona Stryker'ın ilk karısının geri döndüğünü anlatmıştı ama bir kız kardeş... Yaşayan, gerçek bir kız kardeş. Davyn neden bu sırrı saklasın ki? Aniden Acheron'un ona söylediğini hatırladı... Kahretsin! Piç o hafızayı kaldırmıştı. Ash bunu neden yapmış olabilir?
Ve bu düşünceyle birlikte gerçekten kötü bir duygu geldi. "Burada ne yapıyorsun?"
"Manzara."
Daha iyi biliyordu, özellikle de babası tarafından büyütülen biriyle. "Stryker için casusluk yapıyorsun."
Kolunu onun elinden kurtardı. "Bana o tonu kullanma, küçük çocuk. Sen de ona hizmet ettin ve daha nice yüzyıllar boyunca."
Bu düşünce onu hasta etti. "Ve bu kör aptallığın nihai bedelini ödedim. Güven bana."
Vücudunu taradı. "Bilmiyorum. Bana oldukça sağlıklı ve mutlu görünüyorsun."
"Evet, doğru. Sana bir şey söyleyeyim küçük kız, onun favorisiydim. Onun gururu ve neşesi her şeyin üstünde. Binlerce yıl onun yanında hizmet ettim, istediği her şeyi yaptım.
bana. Her şey. Sorgulamadan ve tereddüt etmeden. Ve göz açıp kapayıncaya kadar, izni olmadan evlenmeye cüret ettiğim için boğazımı kesti. Gerçekten."
"Düşmanıyla evlendiğin için boğazını kesti."
Evet, doğru. Bunun kiminle evlendiğiyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey babasının egosuyla ilgiliydi. Stryker, birinin otoritesini sorgulama düşüncesine katlanamıyordu.

Kendi oğlu bile değil.
“Hayatında bir gün bile ruhu incitmemiş kibar, kibar bir kadınla evlendim. O bir savaşçı değildi. Tek hatası bir canavara aşık olmak olan masum bir görgü tanığıydı.” Ve onu insan yapmak. Kendinden başka birini önemsemesini sağlamak ve onunla bir dakika daha geçirebilseydi ruhunu satardı. "Kendini bir dakika kandırma. Stryker bana düşman olduğu gibi sana da düşman olacak.”
"Bu konuda yanılıyorsun."
"Senin iyiliğin için, tanrılar adına öyle olduğumu umuyorum." Ama kötü olan şey, daha iyisini biliyordu. Babalarının da onun peşine düşmesi an meselesiydi.

* * *

Sam, Nick'in evinde kaybolmuş hissetti. Devasaydı. Ama neyse ki, koruma ekibinden bir nedenden dolayı gün ışığında yürüyebildiğini bilmesine rağmen, tüm pencereleri kapatmıştı. Kimse neden olduğundan emin değildi ve Ash bu konuda yorum yapmayı reddetti.

Onun gerçekten bir iblis olduğundan Daimon fabrikasına kadar her şeyi tahmin etme tehlikesiyle karşı karşıya kalmışlardı. Artemis ile yattığı gerçeğine. Dark-Hunter fırlatma oyunu eğlenceli olduğu kadar yaratıcı da olabilirdi.
Şahsen, bunun diğerleri gibi öldürülmemiş olmasından kaynaklandığına inanıyordu.
İntikam için kendini öldürmüştü. Her nasılsa, bunun Kara Avcı güçlerini değiştirdiğine ve onu diğerlerinden daha fazla bir şey yaptığına ikna olmuştu. Acheron'un onun ne olduğunu bildiğinden şüpheleniyor ve diğerlerine söylemekten korkuyordu.
Belki de onu korumakla suçlandığı, onun için gelen insanlar, onun doğal olmayan yeniden doğuşunun bir sonucuydu. Gerçek ne olursa olsun, hem Ash hem de Nick onu canlarına yakın tutuyorlardı.
Sam bu düşünceleri uzaklaştırırken içini çekti. Ne kadar düşünürse düşünsün bir cevap alamayacaktı. Ve şu anda uyuyor olmalı. Ama idare edemiyor gibiydi. Duyguları çok ham ve kanıyordu.
Dev'i istiyordu ve sahip olamayacağı tek şey buydu.
Hiç düşünmeden uzandı ve duvardaki Dev ve Nick'in bilardo oynayan fotoğraflarından birine dokundu. Bunu yaptığı anda güçleri arttı ve o anın kristal berraklığında gerçekleştiğini gördü.
"Gel buraya seni küçük dolandırıcı." Dev, vuruşu için Nick'i masanın etrafından çekerken güldü. "Bunu yenersen sana yüz dolar öderim."
Nick ona bakakaldı. "Dostum! Çok açıksın… Um, kaybedersem sana para ödemek zorunda mıyım?”
Dev sırıtarak başını salladı ve Nick'in kısa saçlarını karıştırdı. "Hayır, ama bir hafta boyunca bulaşıkları yıkaman gerekecek."
"Bu berbat."

Dev ona tik attı. "Sen bir korkak mısın?"
"Ah, düşüyorsun, Bear. Çek defterini açın. Baban sana nasıl yapıldığını gösterecek." Nick vuruşu hizaladı.
Dev masanın etrafında dans ederek dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Annen bir hamsterdı ve mürver üzümü kokuyordu."
Nick, Monty Python referansıyla alay etti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Grizzly Adams. Annesi kürkle kaplı olan sensin. Annem sadece payetler giyiyor. Istakayı fırlattı ve toplar masaya dağıldı. İnanılmaz bir şekilde, bir profesyonel gibi sol üst cebe ateş etti.
"Ha!" zaferle bağırdı.
Dev homurdandı. "Şanslı atış." Ama kısmet olmamıştı. Dev, topu doğru cebe sokmak için güçlerini kullanmıştı. Nick'in hiçbir fikri yoktu.
Tiksinti taklidi yapan Dev, parasını çıkardı ve Nick'e verdi. "Bir dahaki sefere evlat, ya iki katı ya da hiç."
"Boğa. Bir dahaki sefere kaçırabileceğim şansı almayacağım.
Dev, Nick'in elindeki parayı çenesiyle işaret etti. “Peki, bütün bunlarla ne yapacaksın?”
Nick kağıdı katlayıp cebine koydu. “Anneler Günü için annemi Brennan'a yemek yemeye götüreceğim. Daha önce hiç orada bulunmadı ve her zaman oraya gitmek istedi.”
Dev onun sırtına vurdu. Pekala, Havuz Köpekbalığı. İyi vakit geçir. Sen beni tamamen temizlemeden işime dönsem iyi olur."
Dev kapıdaki istasyonuna geri dönerken Nick masayı sıfırlamıştı.
Sam onun içten içe sızlamasına neden olan nezaketi karşısında yutkundu. Dev, Nick'in aksine birazcık bile değişmemişti.
"Ne yapıyorsun?"
Arkasından Nick'in derin sesini duyunca sıçradı. "Sadece fotoğraflarına bakıyordum."
Nick, kendisi ve Dev'i görmek için ilerledi. Gözlerinde gerçekten boğazına bir yumru getiren bir hüzün vardı. "O zamanlar çok güzel günlerimiz oldu. Annem elinden gelen her şeyi kurtarır ve çerçevelerdi.
Ve onları duvara asmış ve sonra rastgele zamanlarda döndürmüştü - bu, Nick'e hayatında önemli olduğunu düşündüğü şeyleri hatırlatmak için oynadığı bir oyundu.
Arkadaşlar. Aile. gülümser.
Annesi harika bir kadındı.
Sam boğazını temizledi. "Sen ve Dev oldukça sıkı görünüyorsunuz."
"Benim için her zaman iyi bir arkadaştı, bu yüzden onu eve göndermene sevindim."
Sözleri, Dev'in yanındayken ondan aldığı hislerle uyuşmuyordu. Şu anda ondan kaptığı duygularla da uyuşmuyordu. "Öyleyse neden ondan nefret ediyorsun?"
Nick gerildi. Ondan nefret etmiyorum. Ben sadece kızgınım - temelde tüm dünyaya. Dev, annemin Sığınaktan Karanlık Avcı kılığına girmiş Daimon'la ayrılmasına izin verdi."

"Dev asla..."
"Biliyorum Sam." Bu sözleri titreyen bir sesle söylerken onun acısını hissetti. "Onu tehlikeye atacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunu asla isteyerek yapmadığını da biliyorum. Ama o geceyi unutamıyorum ve onun ölümünde parmağı olan hiç kimseyi affedemiyorum. Sadece yapamam.
Bunu anlayabilirdi. "Sürekli bu tür bir suçluluk duygusuyla yaşamak zor."
"Hiçbir fikrin yok."
"Yanılıyorsun Nick. Her şeyden çok sevdiğim insanların, ben onları kurtarmaktan acizken katledilmelerini izlemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Tüm hayatım boyunca savaşmak için eğitim almış olan ben, sevmeye ve korumaya yemin ettiğim insanları kurtaramadım. Onları kurtarmak için nasıl orada olmayayım?"
Yanağında bir tik başladı. "Bununla nasıl yaşıyorsun?"
Dürüstçe cevap verdi. "Öfkeyle. Her gün. Her gece. Kan istiyorum ve dünyadaki tüm cinayetler bunu asla değiştirmiyor. Asla hafifletmez.
Yorgun bir iç çekti. "Yani sonsuza kadar böyle mi hissedeceğim?"
"Yaşamak için başka bir sebep bulamazsan. Sana huzur veren bir şey bul."
Ona baktı. "Bu huzuru buldun mu?"
Evet, vardı. Ama o kadar bayat ve klişeydi ki bunu kabul etmeye kendini ikna edemedi.
"Bilge bir adam bir keresinde bana barışın içeriden gelmesi gerektiğini söylemişti. Dünyadaki yerimizi bulmadan önce kendimizi sevmeyi öğrenmeliyiz."
Nick dudağını büktü. "Acheron."
Güldü. "Sana da mı söyledi?"
"HAYIR. Bugünlerde pek konuşmuyoruz ama onun söyleyeceği bir şeye benziyor." Bakışları karardı. "Acheron'a güvenme, Sam. O göründüğü gibi değil."
Hissetti...
Sam konsantre oldu ama tam olarak kavrayamadı. Nick'in bildiği, diğerlerinin bilmediği bir şey vardı. Sanki kendisi hakkında koruduğu şeyler yüzünden Acheron'dan nefret ediyor gibiydi.
Hiçbir anlamı yoktu ama hissettiklerini inkar etmek de mümkün değildi. Nick, Ash hakkında büyük bir sır biliyordu.
Ve kendisi hakkında, pes etmeden önce öleceğini biliyordu.
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, ne hissettiğini söze dökmesini sağlamaya çalışarak.
Detaylandırmayı reddetti. "İnan bana, onun için çok daha fazlası var ve aslında bizim tarafımızda değil." Bununla, onu yalnız bırakmak için yürüdü.
Sam onun düşmanlığına kaşlarını çattı. Bir yanı Ash'in diğerlerinin görmesine izin verdiğinden çok daha fazlası olduğunu biliyordu ama onun hiçbirini inciteceğine bir an bile inanmadı.
Öte yandan Nick...
Ona hiç güvenmiyordu. Ona kötülük bulaştı. Bundan emindi.
Kalbi ağırlaştı, Dev'in yanında olmasını dileyerek odasına geri döndü.

Doğru şeyi yaptım.
Güvendeydi ve önemli olan da buydu.
Sam, elinin yanmaya başladığını hissettiğinde odasına yeni gelmişti.
Tıslayarak avucuna hava üfleyerek avucunu yatıştırmaya çalıştı.
Tam acıdan çığlık atmaya hazır olduğunda, yanma durdu.
Anlık dehşet içinde, bir tasarımın etinde kendini çizdiğini izledi. Avucunda kabile ayı pençesine benzeyen bir işaret vardı.
Kahretsin.
O çiftleştirildi.…

Ondokuzuncu Bölüm

Dev, kavurucu bir acıyla uyandı. İlk başta saldırı altında olduğunu düşündü, ta ki acıyan sadece avucu olduğunu anlayana kadar. Kaşlarını çatarak elini sıktı ve ona ne yaptığını görmek için ona baktı.

Midesi kasıldı. HAYIR …

Bu mümkün değildi. Bu mümkün değildi.

Yine de gördüklerini inkar edemezdi. Bir ömür boyu görmeyi beklediği tek şey avucunun içindeydi.

Çiftleşme işareti.

Ve eşinin kim olması gerektiğine hiç şüphe yoktu. Aylardır kimseyle birlikte olmamıştı. Bu nasıl olabilir? Sam bir Kara Avcıydı. Biriyle nasıl çiftleşebilirdi? Tarihleri boyunca hiçbir Kurt Avcısı bir Kara Avcı ile çiftleşmemişti.

"Siz sürtükler delisiniz." Kader olmak zorundaydı. Başka neden onu Sam'le eşleştirelim?

Artemis öğrendiğinde kriz geçirecekti.

İnanılmaz, Sam'e gitmek istedi ama daha iyisini biliyordu. Onu kapı dışarı etmişti ve o bir erkeğin gideceği türden bir kadın değildi. En azından Kevlar kupası olmadan olmaz.

Telefonu çaldı.

Uzandı ve kimliğini kontrol etmeden açtı.

Dev?

Sam'in sesini duyunca sertleşti. "Hey."

Tekrar konuşmadan önce tereddüt etti. "Ben... var... şey..."

Sesinde duyduğu paniği anlamıştı. O da hissetti. Ona daha yakın hissetmek için avucunu kapatarak dudaklarını yaladı. "Avucunda ayı pençesine benzeyen bir işaret var."

"Evet. Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?”

Cevap vermeden önce uzun, derin bir nefes aldı ve onun nasıl tepki vereceğinden korkarak gerildi. "Evet."

Keskin bir şekilde nefesini içine çekti. "Bunu yapamayız Dev. Yapamayacağımızı biliyorsun.”

Sesinde duyduğu kararlılıkla yüzünü buruşturdu. "Seni zorlayamayacağımı biliyorsun."

Çiftleşme her zaman dişiye kalmıştır. "Ama beni reddedersen, beni öldürebilirsin."

"Dev!"

Dişlerini sıktı. "Ben hadım değilim, Sam. Hayatımın geri kalanında bekar olarak yaşamak istemiyorum. Ölmeyi tercih ederim.”

"Bu kadar kaderci olma. Bu sadece seks. Onsuz yaşayabilirsin. Güven bana."

Ne söylemeye çalıştığını anlamadı. Sadece seks değildi. Onun eşi olduğunu ve onunla birlikte olmasının yasak olduğunu bilmek onu mahvedecekti. Kurt Avcıları, arkadaşlarına karşı her zaman delicesine korumacı olmuştur. Ayrı olmayı hiç sevmezlerdi.

Orada yalnız olduğunu bilmek...
Onu öldürürdü.
Sam küçük bir nefes verdi. "Buna karar vermek için ne kadar vaktimiz var?"
"Üç hafta." Ondan sonra iktidarsız kalacaktı. Ah…
"Tamam aşkım. Bunu düşünmem gerek."
Elbette acele etmeyin. İktidarsız olacak olan sen değilsin.
Ne yaparsan yap, önce kendini düşün. Bunu yüksek sesle söylememek için dilini ısırmak zorunda kaldı. Ama öyle olsaydı, onu olmakla suçladığı ve asla yapmayacağı kadar bencillik etmiş olacaktı.
"Nerede olduğumu biliyorsun, Sam."
"Tamam aşkım. Seninle sonra konuşacağım."
Duyguları onu bunaltırken telefonunu kapattı ve başını ellerinin arasına aldı. İçindeki ayı, istese de istemese de Nick'in yanına gidip onu almak istiyordu. Adam yapamayacağını biliyordu. Kaderler bu şekilde çalışmadı. Bu tamamen onun elindeydi ve beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.
Siz üç orospudan nefret ediyorum. Tartarus'ta çürüyün.

* * *

Yunan tanrıçası Atropos, kendisinin ve iki kız kardeşinin sorumlu oldukları kişilerin hayatlarını dokudukları dokuma tezgahından geri çekildi. Üç Kader olarak, her birinin bir

gerçekleştirmek için iş. Kız kardeşi Lachesis, bir insanın ömrünün uzunluğunu tayin etmekten sorumluydu. Cloho, o hayatları şekillendiren ve bozan olayları ördü.
Ve onları bitiren Atropos'tu. Son sözü söyledi....
En azından abileri karışmadığı sürece. Piç.
Bunu düşünmek istemiyordu, onu sessizce izleyen Lazaros'a baktı.
"Bitti. Çiftleştiler."
Lazaros memnuniyetle gülümsedi. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır küçük kuzen. Sen gerçekten bir cankurtaransın."
Asıl sorumluluğu ölüm olan birine söylenecek ne kadar ironik bir şey. Nasıl olduğunu anlamıyorum. Ama Artemis'in söyleyecek bir şeyi varsa..."
"Yapmayacak. Söz veriyorum. Ve gerekirse, onunla ben ilgileneceğim. Elini öptü. "Şimdi sizden son bir iyilik isteyeceğim."
"Ve bu?"
Kara Avcı Samia'nın hayatını temsil eden tezgâhın üzerindeki ipi kopardı. "Sana söyleyene kadar bu ipliği kesme." Çünkü Sam, Atropos onu kesene kadar ölemezdi. Bölünmemiş olduğu sürece, Sam'e canının istediği kadar işkence yapabilirdi.
Başını ona doğru eğdi. "Nasıl istersen, coz. Siz eğlenene kadar bırakacağım.
Elini bırakmadan önce sıktı. Kaderlerle akraba olmanın iyi bir şey olduğu zamanlar oldu.
Bugün iyiden daha fazlasıydı.

* * *

Dev eline bakmaktan kendini alamadı. Yüzyıllarca bunun olup olmayacağını ve ne zaman olacağını merak ettikten sonra onu orada görmek çok garipti. Kız gibi bir düşünce olsa da, her zaman çiftleşmesinin gerçekten özel olmasını beklemişti. Sanki trompet sesleri, havai fişek sesleri falan geliyordu. İnsanlar tezahürat yapıyor. Ailesi inanamayarak bayılıyor.

Remi'nin kafası patlıyor.
Gerçeklik …
Dikkate değer ölçüde hayal kırıklığıydı.
Sadece başka bir gün.
Hiçbir şey değişmemişti ve yine de her şey farklıydı. Gözlerini kapatarak Sam'in yüzünün bir görüntüsünü çağırdı. Lütfen beni asılı bırakma bebeğim.
Onu kabul etmek zorundaydı.
Sevmeyecek ne vardı?
Buna cevapları kataloglamaya başlayan kafasındaki sesten gerçekten hoşlanmamıştı.
Evet, ben bir domuz-ayıyım. Islak çoraplarımı yerde bırakıyorum. Dövüşmeyi seviyorum ve gerektiği kadar dinlemiyorum…
Ben tam bir salağım.
"Merhaba Dev?"
Koridorda kardeşi Kyle'ın sesini duyunca içini çekti. Yatakta dönerek ayaklarını yere vurdu ve Kyle'ın ne istediğini görmeye gitti.
O kapıyı açtı.
Kyle değildi.
Stryker diğer tarafta alaycı bir şekilde gülümsüyordu. “Muhammed dağa gelmezse…”
Dev'i göğsünden vurdu.

* * *

Sam telefonunu avucunun içine sıkıştırmıştı. Kendine Dev'i aramanın neden kötü bir fikir olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Neden onun arkadaşı olmak istemiyordu?

Ama her şey bir şeye geri dönmeye devam etti.
Dev ona nasıl hissettirdi? Onu sinirlendirdiğinde bile onun o kendini beğenmiş sırıtışını görmeyi ne kadar çok seviyordu.
Çok dağınıkım.
Avucunda onu bir ayının eşi olarak gösteren resmin izini sürdü. Olanlardan dolayı dehşete kapılmış olmalıydı, yine de bir şekilde doğru görünüyordu.
Garip bir şekilde, Ioel'in de bundan mutlu olduğunu hissetti.

Ama bunu devam ettirirse, büyük bir sorun çıkacaktı. Tekrar insan olmak istemiyordu. Durmadan. Gerek yoktu. İnsan olmak onun güçlerinden kurtulmaz.
Onlar kalacaktı ama o ölümlü olacaktı.
Ölecekti.
Evet, çocukları olabilirdi ama tek faydası buydu. Ve hamileyken öldükten sonra…
Bir daha asla bu kadar savunmasız olmayı istemiyordu. Ve çocuğu olmasaydı, Dev'i bu zevkten mahrum bırakmış olacaktı.
Her zaman evlat edinebilirsin.
Yapabilir mi? Hizmetini Artemis'e borçlu olan bir Kara Avcı olmaya devam edecekti. Tanrıça bunu anlayacak mıydı yoksa bunun için Sam'in kellesini mi isteyecekti?
Dağınıklığı çözmeye çalışırken her şey ona migren veriyordu.
Telefonu çalmaya başlayınca korkuyla yerimden sıçradı. Dev'dendi.
Gülümseyerek telefonu açtı ve cevapladı. "Evet?"
“Kalpte ve ruhta,
Kötülük bedelini öder.
Ay ışığı akan kan gibi parladığında,
Yeryüzünde cinler sel olacak.”
Birisi şeytani bir sesle telefonuna fısıldarken kanı dondu. "Bu kim?" diye sordu.
"Seni özleyen biri. Değil mi, Ayı?”
"Yaklaşma Sam. Yapma…” Dev'in sözleri, birinin gırtlağına gitmek istiyormuş gibi keskin bir hırıltıya dönüştü.
"Eşini tekrar görmek istiyorsan, hemen evden çık, kimseye söyleme ve caddenin aşağısındaki Lafitte's Blacksmith Shop Bar'a git, ben seni dışarıda bekliyor olacağım."
"Sen olduğunu nasıl anlayacağım?"
"Bileceksin Kara Avcı. Ve yalnız gelsen iyi olur. Dev'in hayatı buna bağlı."
İblis telefonu kapattı.
Öfke ve korku Sam'in içine karıştı ve bu onda bir şeyi öldürmek istemesine neden oldu. Ama daha da kötüsü, kabuslarını ortaya çıkardı ve güvenini paramparça etti.
Dev'i nasıl yakalamışlardı? Peşinden gideceklerini nereden bilmişlerdi?
Sevdiğim herkesi tehlikeye atıyorum….
Gözlerinde yaşlar birikti ama onları göz kırptı. Ağlamayacaktı. Şiddetli bir savaş olmadan pes etmeyecekti.
Ve şu anda, Thorn ve Nick'ten kan istiyordu. Yakalanacağını biliyorlar mıydı? Ona söylemeye çalıştıkları şey bu muydu?
Onları dinlemek yerine onunla kalsaydı Dev iyi olur muydu?
Ona onu ateş hattından çıkaracağına söz vermişlerdi ve bunun yerine onu düşmanlarına teslim etmişti.
Bu senin hatan değil.
Dev koca bir adam.

Evet, ve Ioel de öyleydi.
Onu öldürdükleri ana kadar.
Kalbi gümbür gümbür atıyordu, savaşçı kılığına girdi ve Nick onu görmeden evden gizlice çıkmak zorunda kaldı. Bourbon Sokağı'ndan St. Philip's ile kesiştiği köşeye doğru sürünürken hava kararmıştı. Orada zaten güzel bir kalabalık vardı. Arkadaşlar ve çiftler içiyor ve gülüyor.
Bu kadar kaygısız olmayı ne kadar çok isterdi.
Sam, temas kuracağı kişi için etrafına bakındı ama tek gördüğü insanlardı. Bir kavgada çok fazla tali hasara yol açabilecek tonlarca insan. Ve şu anda, onların kalan tüm duygu ve düşünceleri zihnini kasıp kavuruyordu.
Köşede durup ne yapacağını tartışırken masalardaki insanlara göz gezdirdi. Üzerine karanlık bir gölge düştü. "Yürümeye devam et, Avcı."
Ölümcül ölüm makinesini görmek için döndüğünde kanı dondu.
Stryker'dı.
Onu nasıl etkilediğini bilmesine izin vermeyecekti. Gardını kaldırarak ona alay etti. "Demek kendin geldin."
"Konuşmak için burada değilim." Çenesini sağa doğru salladı. "Sürgü deliğimden geç yoksa eşini bir Kurt Avcısı'nı parçalamak için adam öldürecek olan aç Daimonlardan oluşan bir kalabalığa yediririm. Gerçekten."
Gurur duyduğu bir şakayı takdir etmekten yoksundu. Ve ona saldırmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Sana itaat edersem onu serbest bırakacağına dair söz var mı?"
"Sözümü kabul eder misin?"
Bu zor bir karardı. Birisi şeytanın vücut bulmuş haline nasıl güvenebilir? Yine de Stryker, onun gibi kadim bir savaşçıydı.
Bu düşünce güçlerini tetiklediğinde Sam irkildi. Stryker'ı daha önce hiç görmediği bir evde gördü. O başka bir Kara Avcı ile birlikteydi...
Ravin Kontis.
Stryker onu ve kadınını tuzağa düşürdü ve sayıca üstündü.
"Onu öldürecek miyiz lordum?" Daimonlardan biri sordu.
Stryker düşünüyormuş gibi başını kaldırdı. "Bugün olmaz, Davyn. Bugün değerli rakibimize biraz merhamet gösteriyoruz. Ne de olsa, bana insan sığırlarına güvenilmediğini öğretti. Savaşın kurallarını sadece diğer ölümsüzler anlar."
Ve başka bir anda, Stryker'ın Nick ve Acheron ile mücadele ettiğini gördü... Onlar için, ortak bir düşmana karşı herkesi kurtarmaktır.
Stryker onun düşmanı olmasına ve masum insanları iğrenç cinayetler işlemekten çekinmemesine rağmen, garip bir şekilde onurlu bir adamdı ve çok berbat bir kural izliyordu.
Yemin ettikten sonra ona sadık kalırdı.
Buna rağmen, onun duymak istediğini bildiği kelimeleri söylemek zordu. "Sana güveneceğim, Daimon."
Stryker başını ona doğru eğdi. "O zaman evet. Bu iş bittiğinde ikinizi de serbest bırakacağım...

eğer itaat edersen.”
Sam, güçlerinden ona güvenebileceğini biliyordu. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.
Küçük bir gerçeği saymıyorum bile - Dev'i tutan oydu.
Sağduyusu ona koşması için bağırırken, onun dediğini yaptı ve cıvata deliğine girdi. Girdabın gücü derisini ve giysilerini yırttı. Ona herhangi bir yön verecek hiçbir şey olmadan dönüp düşmesi acı verici ve ürkütücüydü.
Hasta olacağım.
Daimonların, onlarla karşılaştığında her zaman böyle kötü bir ruh hali içinde olmasına şaşmamalı. Böyle seyahat etmek zorunda kalsaydı, o da huysuz olurdu.
Sonunda girdaptan düştü ve soğuk, siyah mermer bir zemine gelişigüzel bir topak gibi indiği yere çarptı. O kadar sert vurdu ki, tüm rüzgarı uçurdu. Yüksek sesle inleyerek etrafına bakındı ve kendini koridorda buldu.
sümüklüböcek iblisinin gözlerinden görmüştü. Zephyra ile birlikte düzinelerce Daimon oradaydı. Hepsi bir hamburger büfesindeki en iyi sığır filetosu gibi ona baktı.
Stryker güçlü bir çömelmeyle yanına indi. Homurdanmadan ayağa kalktı ve tek kaşını kaldırarak ona baktı.
Etkileyici gösteriş.
Sam kendini yukarı itti ve tökezledi. Evet, hala girdap bacakları yoktu.
Stryker, sağ koluna güneşi hatırlatan küçük bir kürenin yerleştirildiği tahtına onun yanından geçti. Elinin hemen üzerinde asılıydı - yumruğunun büyüklüğünden daha büyük değildi. O kadar parlaktı ki, gözünü kırpmadan zar zor bakabiliyordu.
Kara gözleri parıldayan Stryker, parmaklarını onun altında dans ettirdi. "Bu babama ait. Ona dokunmanı ve bana onun zayıflığını söylemeni istiyorum. Halkımın ölmemesi için lanetimizi nasıl bozacağımı söyle. Ve en önemlisi, o piç kurusunu nasıl öldüreceğimi bilmek istiyorum.”
Nefreti ona da yansıdı.
Ama üzücü olan, ona yardım edememesiydi. "O şekilde çalışmıyor." Bakışlarından öfke fışkırıyordu. "Senin iyiliğin için, Huntress ve Devereaux'nun iyiliği için, böylesi daha iyi."
Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Bu, bir kraliyet felaketinin özelliklerine sahipti. Güçlerini bu şekilde geliştirip geliştiremeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu...
Hadi, şimdi beni hayal kırıklığına uğratma. Söz konusu olan sadece onun hayatı değildi. Dev'indi.
Sam toplanan tüm Daimonlara baktı ve bunu yaparken onlardan hayatları hakkında küçük parçalar aldı. Hepsinden önemlisi, onları lanetlerinden kurtarabileceğine dair umutlarını topladı.
Dev'i alıp buradan gitmeliyim.
Güçlü bir dövüşçüydü ama bu sayıya karşı galip gelecek kadar iyi değildi. Stryker yalan söylüyorsa, onların ellerinde acı içinde ölmekten başka yapabileceği pek bir şey yoktu.

Ama savaşırken yere düşecekti. Acı sona.
Derin bir nefes alarak tahtıyla arasındaki mesafeyi kapattı. Bakışları ona kilitlendi, uzandı ve küreye dokundu. İçinden yayılan ışık kavis çizerek avucunu sıcaklıkla doldurdu. Aynı anda o kadar çok görüntü gördü ki hiçbirini anlayamadı.
Biri diğerlerinden daha öne çıkana kadar.
Beyaz bir elbise giymiş Artemis'ti ve tıpkı Sam'in ruhunu tanrıçaya sattığı geceki gibi görünüyordu. Artemis, tapınağında Apollon'la yüzleşirken çok öfkeliydi. "Ne yaptın kardeşim?"
Apollon'un altın rengi saçları saf güneş ışığı gibi parladı. Yüz hatları mükemmelin ötesindeydi. Yanında kız kardeşiyle birlikte aşırı doldurulmuş altın bir şezlonga oturdu. “Bana ihanet ettiler. Oğlumu, küçük oğlumu öldürdüler. Onları affetmeli miydim?
Artemis başını salladı. “Neden hepsini lanetleyesin?”
Ona alay etti. "Hiç düşünmeden hareket etmemişsin gibi mi? Hepsi senin hatan. Bir fahişe insanla yatmasaydın bunların hiçbiri olmayacaktı!”
Artemis ona ters ters baktı. "Ve sen onu da öldürdün ve bu süreçte neredeyse hepimizi öldürdün. Ölü fahişen için tüm bu panteonu yok eder misin?
Onun üzerine çıkmak için ayağa kalktı. "Neden? Kendin için riske attın!”
Artemis, onunla yüzleşirken geri adım atmayı reddetti. "Acheron'u bunun dışında tut kardeşim, yoksa bana yardım et-"
"Ne? Bana hiçbir şey yapmayacaksın Artemis. Eğer yaparsan, buradaki her tanrıya senin, bakire tanrıçanın sıradan bir insan pisliği için bacaklarını nasıl açtığını anlatırım.”
Sam bu vahiy karşısında sersemledi.
Artemis, sanki Apollo'ya yumruk atmaktan bir adım uzaktaymış gibi iki elini birden yumruklarken irkilmedi. "Senden nefret ediyorum."
"Ve bunu sana on misli iade ediyorum, abla. Şimdi beni bırak.
"Yapamam. Senin lanetin yüzünden halkın insanlarla besleniyor.”
Apollon kıkırdadı. Benim lanetim değil. Apollymi, onlara insan ruhlarını nasıl çalacaklarını öğreten kişiydi. Artık onları barındıran ve koruyan o. Bununla hiçbir ilgim yok.
“Öyleyse halkının üzerindeki lanetini kaldır. Apollymi, yaşamak için insan ruhu almaları gerekmiyorsa onları kontrol edemeyecek.”
"Yapamam."
Artemis başını salladı. "Yapamaz mı, yapmayacak mı?"
"Yapamamak. Onu geri alırsam, beni öldürür ve dünyanın tüm yaratılışını geri alır. Bunu düzeltemem.”
Artemis onu küçümseyerek tırmıklamadan önce uzun bir iç çekti.
"Zavallısın, Apollon.
Acınası." Döndü ve Sam'in avucundakine benzer bir küreye baktığı şakağında onu yalnız bıraktı.
Küresinde Stryker'ın bir görüntüsünü canlandırırken Apollo'nun eli titriyordu. Gözleri yaşlarla yüzdü. "Beni hep hayal kırıklığına uğrattın ama

ben seni asla incitmek istemedim. Seni güçlü kılmaya çalışıyordum." Bir hıçkırıkla boğuldu. "Bunu geri alabilseydim, Strykerius, yapardım. Yapardım… Yaptıklarım için çok üzgünüm…”
Sam, öğrendiği her şeyle başı dönerken olay yerinden geri çekildi. Özellikle de Acheron hakkında. Onu ilk Kara Avcı yapan şey bu muydu? Artemis'in sevgilisi miydi?
bir fahişe…
Elbette Apollo, Acheron'un gerçekten bir fahişe olduğunu kastetmemişti. Öyle miydi? Yoksa bunu söylemesine neden olan sadece Acheron'a olan öfkesi miydi?
"Kuyu?" diye sordu Stryker. "Apollon'u nasıl öldürürüm?"
Zihni her şeyi sırayla tekrar ederken, Stryker'ın sabırsız ses tonuna gözlerini kırpıştırdı.
Zephyra tahtına oturdu. "Ne gördün? Laneti bozabilir miyiz?”
Sam başını salladı. "Geri alınamaz."
Öfke, Stryker'ın yakışıklı yüz hatlarını çarpıttı. "Yalan söylüyorsun!"
"Hayır, yemin ederim. Hiçbir yolu yok. Apollo, yapabilseydi, başlangıçta bunu geri alırdı.
Stryker küfretti. "Ya zayıflığı? Onu ne dize getirecek?
Ah, bu sorunun cevabı hoşuna gitmeyecekti. Bunu biliyordu. "Başlangıçta Apolliteleri lanetlemesine neden olan şeyin aynısı."
"Fahişesi Ryssa mı?" Stryker sordu.
O, başını salladı. "Her şeyden çok sevdiği oğlunun ölümü."
Stryker ona kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Anlamıyorum. Ne var?"
Kuruyan dudaklarını yaladı ve kendini onun gazabına hazırladı. "Sen, Stryker. Sen onun zayıflığısın. Sen onun her şeyden çok sevdiği şeysin... Sevdiği tek şey sensin.”
Stryker tamamen taş bir suratla orada otururken Zephyra elini onun omzuna koydu.
"Doğruyu söylüyor."
Stryker, Sam'i kolundan tuttu ve onu kendisine doğru çekti. "Benimle oynarmısın?"
"Neden yapayım?"
Hırlayarak onu kendinden uzaklaştırdı. Bir an salonun ortasındaydı ve hemen ardından girdabın içine çekiliyordu.
Sam sahip olduğu her şeyle buna karşı savaştı. Stryker yalan söylemişti, Dev yoktu. Onu eli boş geri gönderiyordu.
Çığlık atarak düşmeyi durdurmaya çalıştı. Onun peşine düşebilmek için Kalosis'e geri dönmeye çalıştı.
Faydası yoktu.
Kendini daha önce girdaba girdiği yerden sadece birkaç adım ötede sokakta buldu.
"HAYIR!" Tam arkasından kapanıp onu yalnız bırakırken çığlık attı. Ayağa kalktı ve başka bir açıklık bulmak için etrafta koşturdu.
Bir tane yoktu.

O buradaydı ve Dev...
Aman Tanrım Dev…
O eski çaresizlik duygusu onu paramparça ederken gözyaşları onu kör etti.
"Seni yalancı piç!"
Suçluluk ve keder içini parçaladı. Dev ölmüştü ve hepsi onun suçuydu. Buna o sebep olmuştu.
Onu dışarı atmasaydı, Stryker onu almaya geldiğinde onu korumak için orada olacaktı.
Gitmesine nasıl izin verebilirdi?
Sen bir aptalsın. Sevdiği adamı iki kez kaybetmişti.
Ve ağlarken Kara Avcı güçlerinin azaldığını hissetti. umurumda değil Artık onun için hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu öldürmelerine izin ver.
Yine Daimonlar ondan her şeyi almışlardı. Ancak bu sefer kardeşini suçlayamazdı.
Sadece kendini suçlayabilirdi.
Midesi bulanmış, nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu.
Amaçsız, kendini Nick'in evinde, kapıdan ve ardından arka kapıdan geçerken buldu.
Olmasına izin verdiğim şeyi Dev'in ailesine nasıl söylerim? Ezileceklerdi.
Hepsi …
Nick onu merdivenlerin dibine vardığında durdurdu. "Nereye gittin?"
Yanından geçerken Nick'in sorusunu duymazdan geldi.
"Sam?" Nick tersledi. "Ne yapıyorsun?"
Uyuşmuştu, düzgün düşünemiyordu. "Bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."
Veya bir milenyum.
Ben sadece ölmek istiyorum.
Stryker'ın onu da öldürmüş olmasını dileyerek sendeleyerek merdivenlerden yukarı çıktı. Nasıl bir Daimon'a güvenecek kadar aptal olabilmişti?
Kalbi kırılırken, odasının kapısını açtı ve dondu.
Mümkün değil …
Mümkün müydü?
Dev'in yatağının yanında durduğunu görünce inanamayarak gözlerini kırpıştırdı.
Olamaz.
Dev?
Sanki onun Kalosis'te olduğu kadar sersemlemiş gibi etrafına bakınıyordu.
"Buraya nasıl geldim? Yemin ederim seni takip etmiyorum Sam. Ben-”
Gülerek kendini ona doğru fırlattı ve onu tekrar tekrar öperken vücudunu onun etrafına sardı.
Sam ona saldırırken Dev sendeledi. "Uzay" kuralını çiğnediği için kızmasını beklemişti, ama onu anlamsızca öperkenki sersemliğinde en ufak bir kızgınlık yoktu.

Evet, kadın çıldırmıştı. Ama üzerine öpücükler yağdırdıkça, her geçen dakika daha da sertleşiyor ve neden burada onunla olmaması gerektiğini unutuyordu.
"Öldüğünü sanmıştım."
"Henüz değil."
Onu öyle bir sıktı ki nefes alamıyordu. "Seni kırdıysam çok özür dilerim Dev. Ben çok üzgünüm." Ama özür dileyen biri için, onu tekrar yatağa itip vücudunun altına sıkıştırarak daha agresif hale geldi.
Sonra ona hayatında sahip olduğu en ateşli öpücüğü verdi.
Ama bunu çalmıyordu. Bunu yapmaktan nefret etse de onu geri itti. "Ben senin yo-yo'n değilim, Sam. Ve benimle kafa oyunları oynamayacaksın.
Sam bir daha görmeyi asla düşünmediği o değerli mavi gözlerdeki öfkeyi görünce yutkundu. "Seni gömmek istemiyorum Dev. Yapmıyorum. Seni seviyorum ve bu beni korkutuyor."
Bu sözler midesine acımasız bir yumruk gibi saplandı. "Ne dedin?"
"Seni seviyorum."
İnanmaz gözlerle ona bakarken elini yanağına koydu. Bunlar akrabası olmayan birinden duymayı asla beklemediği üç kelimeydi. "Sensiz yaşamak istemiyorum, Sam."
Gözlerinde yaşlar parladı. “Beş bin yılı aşkın süredir yaşamıyorum. Ayıların biri kötü araba kullanmam hakkında ukalaca bir yorum yapıp beni eve kadar takip edene kadar.
Onun suçlaması altında tüyleri diken diken oldu. "Beni sen davet ettin."
Gülümsemesi onu kör etti. "Ve seni tekrar içeri davet ediyorum."
"Emin misin?"
Başını salladı. "Bunun hızlı olduğunu biliyorum ama..."
Kapının güçlü bir şekilde çalınması onu yarıda kesti. Nick, kapının diğer tarafından, "Giyinin millet, çabuk," dedi. Kemerlerinizi bağlayın düğünçiçekleri. Gelenler var ve ortalık kanlı olmak üzere.”

Bölüm Yirmi

Dev, koridorda savaş için giyinmiş Nick'i bulmak için kapıyı açtı. "Neler oluyor?"

“Spidey duyum radarın dışında. Muazzam bir iblis göçü var ve doğruca bize doğru bir rota çiziyor. Evimin yıkılmasını istemediğim için, görülme olasılığımızın en düşük olduğu ve avantajımızın olduğu yere götürmeye oy veriyorum.”

"Ve bu olur mu?" Dev sordu.

Louis Mezarlığı. Gecenin bu vakti kapalı ve boş olacak.”

Sam başını salladı. “Oraya gidemem. Sahip çıkacağım.”

Nick gözlerini devirdi. "Benim evimden daha iyisin."

"Koruduğunu sanıyordum?" geri ateş etti.

"Ediyorum ama bu..."

Alt kattan gelen bir pop sesi sözünü kesti.

Nick geri adım atıp başını yana yatırırken küfretti. "Çok bekledik anlaşılan. Millet, belinizi kuşanın, savaşa katılın.” Ortadan kayboldu.

Dev sinirli bir şekilde içini çekti. "Şu anda kasıklarımla yapmak istediğim şey bu değil."

Sam güldü. "Endişelenme bebeğim. Belinize sonra bakarım. Şu anda savaşıyoruz.”

Alt kata indiklerinde Ethon, Chi ve Nick sırtları birbirine dönük halde duruyorlardı. Sam, iblislerin Nick'in evinin etrafındaki kalkanı kırmaya çalıştığını duyabiliyordu.

Chi ve Ethon arasında gidip geliyordu. "Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?"

Ethon ona göz kırptı. "Ben de seni gördüğüme sevindim. Nazik karşılama için teşekkürler.”

Chi onu görmezden geldi. "Gün batımında seni ve Nick'i korumaya yardım etmek için geldik."

"Teşekkür ederim." Sam, Nick'e döndü. Ash nerede?

Nick dudağını büktü. "Burada hoş karşılanmıyor ve onu evimde bulundurmayı reddediyorum."

Dev ona deliymiş gibi baktı. “Karşı karşıya olduğumuz şey göz önüne alındığında bu iyi bir fikir mi?”

"Oyum iki kat hayır," dedi Ethon kılıcını savurarak. "Ama sanırım onlarla başa çıkabiliriz."

Sam, Kaptan İntihar'a komik bir bakış attı. "Yine nasıl öldün? Oh bekle, bunu biliyorum. Onları alabilirim. Takviye beklememe gerek yok. Ben bunu kendim yapabilirim.' Bu senin için nasıl oldu?

Ethon ona ters ters baktı. “O kadar kesin ve kuru değildi ve en iyi arkadaşım beni sırtımdan bıçaklamasaydı kazanırdım. Gerçekten."

Nick onlara homurdandı. “Geçip gidiyorlar. Beyler, kıçınızı kaldırıp buna dikkat etmek isteyebilirsiniz.”

Ev iblislerle dolmaya başlamadan bir an önce cam kırılma sesi evin içinde yankılandı.

Lazaros odanın ortasında tezahür etti. On fit boyunda ve bükülmüş tek bacaklı bir yılan biçiminde, onlara baktı. "Bana Samia'yı verin, geri kalanınızı rahat bırakayım."
"Onu neden istiyorsun?" diye sordu.
"Kardeşimi öldürdü."
Sam, hafızasını yoklarken kaşlarını çattı. "Asla bir iblis öldürmedim."
"Yalancı!" diye hırladı Lazaros. "Kız kardeşin, senin yerine kraliçe olabilmek için seni ve aileni öldürmesi için ruhunu ona sattı. Kara Avcı olduğunda, onu yakaladın ve öldürdün."
Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak başını salladı. Hayır, yapmadım. Bir Daimon öldürdüm."
"Bir empusa öldürdün, seni salak. O zaman seni öldürürdüm ama öldüğün söylendi ve ben bunu doğrulayamadan yakalandım." Kan kırmızısı bakışlarını ona dikti. "Bu gece kardeşimin intikamı nihayet alınacak ve ben senin kanında yıkanacağım."
Boğazına doğru hamle yaptı.
Dev onu yakaladı ve geri sürdü.
Diğer iblisler topluca saldırdı. Onları tüketmek isteyen kara bir bulut gibi üzerilerine çullandılar. Sam, sahip oldukları her şeyle savaşırken onu Dev'e geri koydu.
Birinin kafasını kesti, ardından bir diğerini arabayla Ethon'a sürdü ve o da onu hızla gönderdi.
Lazaros kuyruğunu sallayarak onu arkadan yakaladı. Sanki etini kesen bir jilet gibiydi ve kardeşinin onu ve ailesini öldürdüğüne dair acı dolu anıları ortaya çıkardı.
Küfürler savuran Sam sendeledi.
Dev onu yakaladı ve anılar anında silinip gitti, böylece yeniden tam netliğe kavuştu. Güçleriyle doğrudan Lazaros'a bir atış yaptı, o da onu emdi ve ona geri gönderdi. Uçan Dev'i devirdi.
Sam kendini tuttu, sonra Dev'in yerde kanlar içinde olduğunu görünce nefesi kesildi. Güçleri anında ondan çekildi.
Lütfen ölme. Lütfen ölme…
Ona koşarak gözünün ve burnunun kesik olduğunu gördü. Yanında bir yarası vardı. Ama o yaşıyordu. Kanlı ama canlı. İçini bir rahatlama kapladı.
Ayakta durmak için hareket etti.
Defalarca onun bu odada ölü yattığı önsezi görüntülerini gördü.
Normalde Hulk gibi öfkesi içinden geçtiği için böyle şeylerden güç alıyordu, ama şu anda...
Korkuları onu felç etti. Onu kaybedemezdi.
Dev, Sam'in gözlerinin yeşile döndüğünü ve korkusu arttıkça nefesinin vücudundan çekildiğini gördü. O bir insandı, bu da ölebileceği anlamına geliyordu.
Onun için dehşete kapılarak ayağa fırladı ve Lazaros ile onun arasına girdi.
Düşmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.
Bu aksam olmaz.

İblisler, Ethon ve Nick'i sıkıştırmıştı. Chi tamamen gözden kaybolmuştu. Ve daha fazla iblis geliyordu.
Lazaros, Sam'e koştu.
Dev bir savaş çığlığı atarak ona doğru hamle yaptı ama o tam iblise yaklaşırken fırladı ve kuyruğuyla ona çarptı. Bir dakika bıçaklamak üzereydi, sonra havada uçuyordu, kıçını çaydanlığın üzerinde.
Sam insan gücünü bulunca hırladı. Dark-Hunter saçmalığının canı cehenneme. Buna ihtiyacı yoktu.
İçindeki dişi aslan kükreyerek hayata döndü ve odaklanabildiği tek şey, bu odadaki kendisi için en önemli olan insanları kurtarmaktı. Ve Dev bu listenin başında yer aldı.
Ethon'un düşürdüğü kılıcı aldı ve Amazon doğasına sadık kalarak sahip olduğu her içgüdü ve beceriyle saldırdı. Kaçtı ve saptı, hackledi ve dilimledi.
Lazaros onu patlattı ve eğildi, patlamaların yanından uçmasına ve yanmaya başlayan kanepeye, duvarlara ve masalara çarpmasına izin verdi.
Nick hasarı görünce, "Sizden nefret ediyorum piçler," diye hırladı. "Ash'in evine saldırmış olamaz mıydın?"
Nick'in patlamasına hiç aldırış etmeden, Dev'i güvende tutmak için kendini tamamen devre dışı bıraktı.
Dev, her saldırıyı bir karşı koymayla karşılayan Sam'in cesaretinden etkilendi. Hiç böyle bir şey görmemişti ve gelip Lazaros'u böğründen bıçakladığında kalbi durdu.
Lazaros kuyruğunu savurdu ve onu yere yapıştırdı.
İblis için giderken öfke onu tüketti. Lazaros onunla yüzleşmek için döndü.
Sam, Lazaros'un kuyruğunun altından fırladı ve Lazaros'un düşürdüğü kılıcı almak için çabaladı. Kabzayı eline alır almaz iblise fırlattı.
Lazaros'un kafasını tüyler ürpertici bir ödül gibi duvara tutturdu. İblis ıstırap içinde çığlık attı, titredi ve sonra öldü.
Yine de diğerleri gelmeye devam etti.
Sam, Dev'le tanışırken başka bir kılıç aldı. Onu hızla dudaklarından öptü, sonra dövüşmeye devam etmek için döndü.
"Onları nasıl durduracağız?" Ethon bağırdı.
Nick küfretti. “Güçlerime cevap vermiyorlar. Elimden birşey gelmez."
Sam'in kullanabileceği hiçbir gücü yoktu. Dev'e baktı.
Dev omuz silkti. "Onlar bizi öldürene kadar onları yenelim diyorum."
Acheron odanın ortasında belirdiğinde aniden parlak bir ışık parladı. Bakışlarını etraflarında gezdirdi ve asasını yere çarpmadan ve tüm evde yankılanan bir şeyin şokunu göndermeden önce her şeyi aldı. Temeli sarsan ve iblisleri parçalayan bir tür garip sonik patlama gibiydi.
Kanayan ve terleyen Ethon, Acheron'a dik dik baktı. "Tam zamanı, patron. Seni ne tuttu?"
Chi, Acheron'un yanında belirdi. "Onu rahatsız etmek istemedim. Ama konfor seviyem için çok yaklaşıyordu, bu yüzden büyük silahı seçtim.
Ash ona sinirli bir şekilde gülümsedi. "Bir dahaki sefere birileri bir iblis sürüsünü serbest bıraktığında, erken bir arama iyi olur. Takımımın

bağırsaklarını kazımak istemiyorum. Acemilerle yeniden başlamanız için hepinizi eğitmek çok uzun sürdü.”
Nick alay etti. “Biz gayet iyi idare ediyorduk. Senin yardımına ihtiyacımız yoktu.”
"Gerçekten mi?" Ash muhteşem kaşlarını kaldırdı. Sana güçlerinden biri hakkında ipucu vereyim, Nick.
Bir iblisin gücünü şarj edebilirsiniz. Eğer yapmazsan, seni suçlarlar ve güçlenirler.”
Bu, Nick'in kibirini hemen aldı. "Ne?"
"Sen baş belaları için Energizer Bunny'sin." Acheron, Chi'ye baktı. "Onu eğittiğini sanıyordum?"
"Henüz o noktaya gelmedik. Beni fazla dinlemeyen inatçı bir öğrenci.”
Acheron, Nick'e dönmeden önce derin bir tiksinti sesi çıkardı. "Ben de sana araba sürmeyi öğretmenin berbat olduğunu düşündüm." Sonra kendi kendine mırıldandı. "İnatçı..." Gerisi Sam'in anlayamadığı bir dildeydi.
Nick elini kaldırdı. "Sızlanmayı bırak ve bir kez olsun işe yara. Evimi temizle.”
Ash alay etti. "Sana Neşeli Hizmetçi gibi mi görünüyorum?"
"Evet, Bo Peep. Doğrayın doğrayın. Duvarlarımda kan ve bağırsaklar var ve duvar kağıdını lekeliyor.
Sam, Ash'in kimsenin onunla böyle konuşmasına izin vermesine şaşırmıştı. Yine de, Nick'in nöbetine ayak uyduruyor gibiydi. "Seni komada bırakmalıydım." Asasını yere vurdu ve evdeki her şey normale döndü.
Nick dişlerini yaladı. "Teşekkürler... Dick."
Ash, Sam'e doğru ilerlerken onu görmezden geldi.
Artemis ve Apollon'un onun hakkındaki sözleri kafasında çınlarken güçlükle yutkundu. Acheron bir fahişe…
Garip bir şekilde, bunu görebiliyordu. Eğitimli bir fahişenin hareketlerine sahipti.
Yavaş. Sabit durmak. Bir hareket senfonisi. Artı, ortaya koyduğu o doğal olmayan cinsel çekicilik vardı. Vahşi doğada bir aslan gibiydi. O kadar güzel bir şey ki, onu okşamak için karşı konulamaz bir dürtü duyuyordunuz ve yine de denerseniz kolunuzu koparacağını biliyordunuz.
Evet, o Acheron'du.
Elini kaldırdı ve işaretli avucuna baktı.
Dev onun arkasında durmak için harekete geçti.
Ash birkaç uzun saniye konuşmadı. Sam'in ve ardından Dev'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bunun hakkında ne hissediyorsun?"
Sam dudağını ısırdı. "Bence bu daha çok onun hakkında ne hissettiğinle ilgili bir soru?"
Ash'in eli, onunkini tutarken gerçekten titriyordu. "Ruhunu geri alamam, Sam. Yapamam.
Artemis izin vermiyor."
Aldığı haberle midesi alt üst oldu. "Bunu başkaları için yaptın."

Onayladı. "Biliyorum ama işler değişti ve Artemis artık bana bir şey bırakmayacak."
Güzel, zaten insan olmak istemiyordu. "Kara Avcı olup çiftleşemez miyim?"
Ash önce Ethon'a sonra da Chi'ye baktı. “Kurallar bir nedenle konulmuştur. Artemis hala sana sahip ve o kıskanç bir tanrıça. Eğer bunu öğrenirse... onu bir daha bu kadar kızgın görmek istemezsin. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun üzerine ne yapardı bilmiyorum. Ama sonunda, bu senin kararın. Senin için yapamam.”
Sam dişlerini sıktı. "Ruhumu geri alamayacağından emin misin?"
"Eminim ve üzgünüm."
Nick dudaklarını Ash'e doğru kıvırdı. "Senin bana olduğundan daha iyi bir arkadaş olduğuma sevinsen iyi olur, yoksa onlara neden ona yardım edemediğini anlatırdım... Acheron. Ama sevdiğin şeyi senden çalmayacağım. Annem beni daha iyi yetiştirdi.”
Ash'in dönen gümüş gözleri parladı. "Biliyorsun Nick, ama anlamıyorsun. Büyük bir fark var. İçinde tamamen yalnız ve korumasızken dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Asla yapmadığın tanrılara dua et. Sana benim öğretemeyeceğim tek ders... ne Chi'nin ne de Takeshi'nin sana öğretemeyeceği tek şey, başkalarını bu kadar sert bir şekilde yargılamamak. Dediğin gibi, annen seni daha iyi yetiştirdi ve bana her tükürdüğünde onun anısını utandırıyorsun.
Nick, Ash'e doğru hamle yapmadan önce öfkeyle haykırdı.
Ash kolunu uzattı ve onu görünmez bir güç alanıyla tuttu. "Bir gün Cajun, beni yok etme gücüne sahip olacaksın. Ama o gün henüz gelmedi.” Ve bununla birlikte ortadan kayboldu.
Nick o kadar kızgındı ki silkindi. "Onun ne olduğunu bilmeden onu körü körüne takip edecek kadar aptalsınız."
Ethon başını salladı. "Yanılıyorsun Gautier. Onun ne olduğunu çok iyi biliyorum.”
"Evet?" Nick alay etti. "Ve bu nedir?"
"Arkadaşım. Benim için önemli olan tek şey bu.”
Nick onunla alay etti. "Sen tam bir aptalsın, Stark. O benim de arkadaşımdı ve beni mahvetti.”
Bunun için üzgünüm. Ama bana ihanet edene kadar ona sadakat borçluyum.” Ethon, Sam'in yanında durmak için harekete geçti. İşaretli elini avucunun içine alırken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.
O anda, Ioel ile evlendiği güne döndü. Ethon o zamanlar da oradaydı. Tıpkı şimdi olduğu gibi yanında duruyordu.
Parmak boğumlarının arkasını öptü. "Senin adına sevindim küçük kız kardeşim. Artemis senin için gelirse beni ara. Ayağa kalkacağım ve her zaman senin için savaşacağım.”
Çünkü onu seviyordu.
Sam'in dudakları, onun bilmesini istemediği ama onun çok net gördüğü bir gerçek karşısında titredi.

Ölümlerinden çok önce ona aşık olmuştu. Onu o kadar çok sevmişti ki, mutluluğunu lekelememek için ona olan hisleri hakkında hiçbir şey söylememeye razıydı. Ve bu, ona asla geri döndüremeyeceği bir aşktı. Onun için asla bir kardeşten fazlası olmayacaktı.
Hayat adaletsizdi ve Acheron'un sık sık söylediği gibi duyguların beyni yoktu. Ethon, sevgisine içinde yanan tutkuyla karşılık verebilecek birini hak ediyordu ve bir gün onu bulacağını umuyordu.
Elini sıktı. "Seni seviyorum Ethon."
Yuttu. "Kardeş gibi. Biliyorum." Elini Dev'e uzattı. "Ona iyi bak, Ayı. Yapmasaydın kıçını tekmelerdim derdim ama o benden daha iyi bir dövüşçü."
Dev güldü. "Teşekkürler, E."
Ethon kapıya yönelmeden önce başını eğdi. "Devriye zamanı. Sokakta Daimonlar ve onları beslemeye istekli aptal insanlar var. Geliyor musun, Chi?”
"Bu gece Nick görevim var."
"İyi şanslar o zaman. Tanrılar seninle olsun ve huysuz piçi öldürme. Eton onları terk etti.
Bakışları acı bir şekilde eğlenirken, Nick öne çıktı. "Tebrikler Dev. Sam." Adam hayretle ellerini sıktı.
Ve aslında onlar için mutluydu.
Chi gülümsedi. "Sizin için çok heyecanlıyım çocuklar. Ve umarım Acheron yanılıyor ve Artemis bu konuda anlayış gösteriyor." Nick'e döndü. "Derslerimize başlamaya hazır mısın?"
Kafasını salladı. "Bu aksam olmaz. Halletmem gereken başka bir şey var."
"Nick..." Sesi azarlayıcıydı. “Öğrenmek zorundasın. Hâlâ son derece savunmasızsın.”
"Evet, ama iyi bir arkadaşım bir keresinde bana bazen başkalarına öncelik vermen gerektiğini öğretmişti.
Bu gece de onlardan biri."
Sam, Nick dışarı ışınlanıp onları Chi ile baş başa bırakırken sesindeki tuhaf notaya kaşlarını çattı. "Ona ne öğretiyorsun?"
Chi içini çekti. "Şeytan bilimi."
Bu etkileyiciydi ve nadir bir yetenekti. "Senin güçlerine sahip mi?"
"HAYIR. Onun güçleri benimkileri zayıf gösteriyor. Ama diğerlerinin neden onun için geldiğini anlaması gerekiyor.” Chi, kendisini rahatsız eden bir şeyi düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı. Konuştuğunda, Sam onun sesindeki alçakgönüllülüğü duydu. “Onunla ne kadar çok birlikte olursam, beni o kadar çok korkutuyor. Çok nazik olduğu zamanlar oluyor ve sonra bir şey ona geliyor. O kadar kötü bir şey ki tüylerimi ürpertiyor.” O, başını salladı. "Her neyse, geceni lekelememe izin verme. İkinizin konuşacak ve karar verecek çok şeyi var. Vur! Git ve tadını çıkar. Daha sonra görüşebiliriz.”
Sam başını ona doğru eğdi. "Seni seviyorum Chi."
"Seni çok seviyorum bebeğim."

"Hazır mısın?" Dev ona sordu.
"Ne için?"
Onu odasına ışınladı.
İçini bir mide bulantısı dalgası kaplarken irkildi. "Bu şekilde seyahat etmekten gerçekten nefret ediyorum. Benden hoşlanmıyor.
"Üzgünüm. Seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum ve buraya gelmenin en hızlı yolu buydu.
Sam onun dolgun, lezzetli vücudunu incelerken dudağını ısırdı. "Ben nasıl hissettiğini biliyorum."
Onu dudaklarından nazikçe öptü. "Peki Stryker senden ne istedi?"
"Babası ve onların lanetini nasıl bozacağı hakkında bilgi."
"Ona söyledin mi?"
Başını salladı. "Ona gerçeği söyledim. Lanetlerini bozmanın bir yolu yok. Ve tüm olanlardan sonra bile babasının onu hâlâ önemsediğini.
Dev alçak bir ıslık çaldı. "O kadar iyi karşılamadığına bahse girerim."
Sam bunu düşünürken sustu. "Düşündüğümden daha iyi karşıladı, ama içimde bunun bitmediğine dair bir his var."
"Nasıl yani?"
Daimonlar hala gün ışığında yürüyebiliyorlar ve biz onların düşmanlarıyız. Er ya da geç, tüm Karanlık Avcılar için gelecekler ve Stryker pes etmeyecek kadar kararlı görünüyor. Bence daha da uğursuz bir şeyler hazırlıyor.
"Umarım yanılıyorsunuzdur."
O da öyle. Ama midesi tekmeliyordu ve geçmişte hiç yanlış olmamıştı. Bu savaşı kazanmışlardı.
Savaş hala devam ediyordu.

sonsöz

Şafak sökerken birisi kapıyı çaldığında Sam duraksadı. O ve Dev yatmaya hazırlanıyorlardı. "Aimee?" Bu saatte birinin onları rahatsız etmesi için en muhtemel aday oydu.

Dev omuz silkti. İçeri gel, diye seslendi.

Aimee değildi.

Kapı Nick'i göstermek için açıldı. Bir kez daha, sanki acı çekiyormuş ya da fırlayacakmış gibi teninde o hastalıklı solgunluk vardı. Tek başına ayakta duracak gücü yokmuş gibi kapı pervazına yaslandı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim çocuklar. Ama sana bir çiftleşme hediyesi vermek istedim."

Sam onun nezaketinden etkilenmişti. Were'ler onları hediyeler ve iyi dileklerle çoktan şımartmıştı. "Bunu yapmak zorunda değildin, Nick."

"Evet ben yaptım." Ona küçük bir tahta kutu uzattı. Eski görünen biri. Aldı ve kapağını açtı. İçinde eterik bir güçle parlayan yeşil bir muska vardı.

"Bu güzel." Almak için uzandı ama Nick onu durdurdu.

"Bu senin ruhun, Sam."

Dev onun arkasında durmak için öne çıkarken ona ağzı açık bakakaldı. "Anlamıyorum."

Nick ona belli belirsiz gülümsedi. "Gerek yok. Artemis'in gitmene izin vermeyi kabul ettiğini söylemek yeterli."

İnanılmazdı. Bu nasıl olabilir? "Bunu yaptın mı?"

Nick'in çenesinde yine o tanıdık tik başladı. Acheron şartları belirledi. Ama bu önemli değil. Arkadaşlar en kısa sürede size ulaştırmak istedim. Nasıl çalıştığını biliyor musun?"

Serbest bırakılan diğer Karanlık Avcılardan duyduklarına göre temel bir fikri vardı. "Ölmem gerekiyor ve Dev'in ruhumu bedenime geri salması gerekiyor."

"Bu Ash tipi bir açıklama. Dark-Hunter güçlerinizi neyin tükettiğini bulmalı ve ardından kalbinizin atmasını durdurmalısınız. Son nefesini verdiğin anda, muska ok ve yay işaretinin üzerine yerleştirilmeli ve siz hayata dönene kadar orada tutulmalıdır. Ateş gibi yanacak ve sen tekrar nefes almaya başlamadan bir nanosaniye önce bile Dev onu bırakırsa, sonsuza kadar bir Gölge olarak geçireceksin." Başkaları tarafından asla görülemeyen veya duyulamayan korkutucu hayaletlerdi. Sonsuzluğu sürekli açlık ve ıstırap içinde geçiren görünmez hayaletler. Olmak korkutucu bir şeydi.

Nick kapağı yerine koydu. "İkinize de iyi şanslar."

Tam gidecekken Sam onu durdurdu. "Bir sorum var."

"Evet?"

"Tekrar insan olmak zorunda mıyım?"

Nick cevap vermeden önce tereddüt etti. "HAYIR. İstediğin gibi yapmak senin ruhun. Bu andan itibaren, teknik olarak Artemis'ten özgürsünüz ve güçleriniz size ait. Ama ruhunuzu bedeninize geri vermezseniz, eskisi gibi aynı sınırlamalara sahip olacaksınız. Çocuk sahibi olamayacaksın ve gün

ışığında yürüyemeyeceksin. Hepsinden kötüsü, maaş bordronuzdan çıkıyorsunuz.”
O güldü. En kötüsü bu değildi. Yüzyıllar boyunca kazandığı paranın neredeyse hiçbirini harcamamıştı, bu yüzden en az birkaç yüz yıldır floştu. Cömertliğinden etkilenerek öne çıktı ve uzun zamandır yapmadığı tek şeyi yaptı. Yanağından öptü.
İçinde bulunduğu acı ona sert bir şekilde vurdu ve nefesini kesti. Ama bir kenara itti. "Teşekkürler Nick."
Geri çekilip kapıyı kapatmadan önce başını salladı.
Dev kutuyu ondan aldı. "Ne yapmak istiyorsun?"
"Bilmiyorum. seninle çiftleşmek istiyorum Seninle bağ kurmak için.”
Bağlanma, yaşam güçlerinin birleştirileceği ve içlerinden biri öldüğünde ikisinin de olacağı anlamına geliyordu. Bu, Dev'in ebeveynlerinin çocukları küçükken yapmayı reddettikleri bir şeydi - onları öksüz bırakmaktan çok korkmuşlardı. Ama bütün yavruları büyüyünce birbirlerine bağlandılar ve birbirlerinin kollarında öldüler.
Sam saçlarını yüzünden geriye attı. "Ömrün sınırlı. benim değil Birleşelim ve ben ölümsüz kalayım, ne dersin?” Böylece birbirlerine veda etmek zorunda kalmayacaklardı.
Ölüm düşüncesinden nefret ediyordu. Bu, tüm dünyaların en iyisi olurdu.
Dev yanağını kaşıdı. “Çocuk sahibi olamayacağız.”
Bir sonraki teklifi hakkında ne söyleyeceğinden korkarak dudağını ısırdı. “Evlat edinme konusunda ne düşünüyorsun?”
O gülümsedi. "Benim için çalışıyor. Bütün çocukların sevgiye ihtiyacı vardır. Ama gün ışığına çıkmamaya dayanabilir misin?”
Ve bu nasıl farklı olurdu? Onsuz beş bin yıl geçti. Artık buna biraz alıştım ve gerçekten güneş kremine sabrım yok.” Burnunun ucunu öptü.
"Tamam o zaman." Ondan geri adım attı. "Gidip bunu güvenli bir yere koyayım. Hemen dönecek."
Sam, onu beklemek için yatağa tırmanırken onun aciliyetine güldü. Orada uzanırken, izini görmek için avucunu çevirdi.
Dev'in işareti.
Hala gerçek olduğuna inanamıyordu. Hayatının bu kadar kısa bir süre içinde çok büyük ölçüde değişmiş olması. Ama bir Kara Avcı olarak doğumu da her yönüyle hızlı ve dramatik olmuştu. Bir an tam bir mutluluk içinde yıkanırken, bir an sonra her şey paramparça olmuştu. Tersinin birden bire gerçekleşebilmesi adil görünüyordu.
Dev onun yanına yatağa girdi.
Tamamen çıplak...
O güldü. O her zaman bir boynuz köpeğiydi. "Bu kadar hızlı oldu."
“Bir kasanın içinde büyük bir kasamız var. Ruhunu iyi sakladım ve şimdi..."
Onu kendine çekti.
Sam şakacı bir nefes verdi. "Neden her şey senin çıplak olmana dönüyor?"

"Hiçbir şey bana çıplak olmamı geri getiremez, bebeğim. Her şey senin çıplak teninle ilgili. Karnını öptü. Titreme tüm vücuduna yayıldı. "Şimdi şu çiftleşme olayına bir bakalım."
"Kesinlikle."

* * *

Üç ay, Dev'in göz kırpabileceğinden daha hızlı geçti. Hayatında hiç bu kadar mutlu olacağını düşünmemişti. Sam artık onunla gece vardiyasında çalışıyordu ve rahat bir gece hayatına alışmışlardı.

Saat sabahın 3'üydü ve kapıdaydı, kulaklığından Sam ve Aimee'nin konuşmasını dinliyordu.
Arkadaş oldukları için çok mutluydu. Her şeyi çok daha kolay hale getirdi.
Esneyerek onların yavan şakaları hakkında yorum yapmak üzereydi ki solundaki bir flaş dikkatini çekti. Üstün bir güç çatlağı, etrafındaki havada dalgalandı.
Sertleşti, savaşmaya hazırlandı.
Başının üzerindeki ışık söndü.
Tekrar açıldığında, Savitar'ın önünde durduğunu gördü.
"Burada ne yapıyorsun?"
Savitar omuzlarını hafif, rahat bir şekilde silkti. “Bazı şeyler duydum Kulübün hakkında, Bear.
Aimee, Fang ve Sam kapıya geldi.
"Bir problem mi var?" Fang sordu.
Savitar başını salladı. "Au tersi. Görünüşe göre konseye dilekçe veren birçok arkadaşınız var. Merhametsiz olduğumun söylenmesine asla izin verme.”
Aimee'ye rulo halinde bir kağıt uzattı. "Ehliyetiniz iade edildi.
Tebrikler. Kutsal alan yine korunaklı bir limandır. Gruba tekrar hoş geldiniz.”
Dev'in bir yanı ona onu vücudunun en karanlık köşesine sokmasını söylemek istedi. Ama bu onunla ilgili değildi. Aileleri hakkındaydı.
Yavruları.
Bu yüzden gururunu bir kenara attı ve Savitar'ın duymak istediğini bildiği sözleri ağzından zorla çıkardı.
"Teşekkürler."
"İstediğin zaman söylerdim ama burnunu temiz tutmanı bekliyorum."
Aimee başını ona doğru eğdi. "Yapacağız. Bize bir şans daha verdiğiniz için teşekkür ederiz.”
"Sorun değil." Savitar gitmek için döndü, sonra durdu. Sam'e baktı.
"Kaderler seni ve Dev'i tamamen kötü niyetle bir araya getirdi. O sürtüklerden ne kadar nefret ettiğimi sana anlatamam.”
Sam onun çiftleşmeyi iptal etmesini beklerken nefesini tuttu. Bağlandılar.... Bunu bozabilir miydi?
Savitar gözlerini kırpıştıramadan elini tuttu. Kolundan yukarı ve vücuduna bir elektrik akımı yayıldı.

Birkaç saniye nefes alamadı. "Ne yaptın?"
Onu bıraktı ve Dev'in sırtına vurdu. "Ben kendini beğenmiş bir yaratığım. O yavrulardan en az birine benim adımı vermenizi bekliyorum." Sonra Aimee'ye döndü. "Sen de denemek ister misin?"
"Kesinlikle." Aimee kolunu ona uzattı.
Elini tuttu ve sarsıntıyı tekrarladı. "Bu, o sürtüklerin üçünün birkaç gün çığlık atmasına neden olur.... Hayatta çok şey ifade eden küçük şeylerdir. Adios, mi amigos.
Ve merak etme, Sam." Başlarının üzerindeki kan kırmızısı ayı işaret etti. "Bazen sadece dünyanın etrafında bükülen ışıktır."
Ve bununla birlikte gitti.
Sam birkaç dakika boyunca tamamen sersemlemiş halde orada durdu. Dev eğilip kulağına fısıldayana kadar.
"Bebek Savitar yapmaya ne zaman başlamak istiyorsun?"
Gülerek, göğsüne yaslandı ve yanağını avucunun içine aldı, yüzünü kendi yüzüne yasladı. "Seni seviyorum Ayı. Gariplik falan."
"Bunu duyduğuma sevindim çünkü benim tuhaflığım seninkini de kesinlikle seviyor."
Ve bu, son birkaç ayda Dev'le birlikteyken öğrendiği en önemli dersti. Yaşamak güzeldi ama hayatı ölçen insanların aldığı nefesler değildi. En önemli olan o nefesleri kesen anlardı.
Dev ona her baktığında bunu yapıyordu.
Çıplak ya da değil.
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
MERHAMET YOK
Telif Hakkı © 2010, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Her hakkı saklıdır.
Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 978-0-312-53792-0
St. Martin's Press ciltli baskı / Eylül 2010
St. Martin's Paperbacks baskısı / Nisan 2011
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429929356
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
ÖDÜL
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
özveri

kitabe
William Jessup "Gün Batımı" Brady Adam. Efsane. Canavar. 1873
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm
19. Bölüm
Bonus Sahne
Yazarın notu
telif hakkı

Kocam için, sayılmayacak kadar çok nedenden dolayı.
Beni güldüren, hayatımı neşeyle dolduran çocuklarım için.
Beni aklı başında tutan arkadaşlarım için.
Ve Sundown'ın kitabı için yalvaran okuyucularım için.
Hayatımın bir parçası olduğunuz ve kalbimi sevgiyle doldurduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Dünün bugünü çok fazla kullanmasına izin verme.
—Cherokee Atasözü
WILLIAM JESSUP "SUNDOWN" BRADY ADAM. EFSANE. CANAVAR. 1873
Tarafından yazılmıştır
SOLACE WALTERS
Cehenneme giden yol iyi niyet taşları ile döşelidir derler. William Jessup Brady'nin durumunda, omzunun üzerinde kaldıraçlı bir Henry tüfeği ve kalçasına bağlanmış bir Smith & Wesson altılı tabancası ile elle oyulmuştur. Dünyanın en şiddetli olduğu bir zamanda, o hepsinin en acımasızı. evcilleştirilmemiş
Medeniyetsiz. Şeytan'ın en alt çukurunun bağırsaklarından çıkan melez bir melez köpek, kasabalarımıza musallat olan ve ayrım gözetmeden öldüren belaların en kötüsü. Hiç kimse onun gazabından güvende veya bağışık

değildir. Kimse amacından emin değil. Kiralık bir silah, hiçbir hedeften kaçmaz. Erkek, kadın veya çocuk.
Paran varsa mermi ondadır. Kurbanına tam gözlerinin arasından teslim edeceği bir mermi.
Bu kötü adamı romantik bir kahraman yapacak olanlar var. Onu Robin Hood gibi düşünenler var ama Sundown Brady herkesten alıyor ve sadece kendisine veriyor.
O gerçekten ruhsuz.
Bu adama verilen ödül 50.000 dolar -kesinlikle bir servet- ve insanlar onu getirmeye çalışmaktan bile korkuyor. Aslında, yetkililer ateş etme hatası yapan zavallı, erdemli mareşalin dağınık kalıntılarını bulmaya devam ediyor. Brady bir banka soyarken Oklahoma'da ona saldırdı. Tek bir atış hedefine ulaşmadı. Brady'nin ölümsüzlük ve dokunulmazlık için ruhunu Lucifer'a sattığına dair bir şüphe var mı?
Brady kimseye acımasa da, bu muhabir, Brady'nin kötülüğünü sona erdirme cüreti gösteren birinin olup olmadığını öğrenmek istiyor. Sizden biri, iyi, namuslu, namuslu adamlardan biri, dünyayı gelmiş geçmiş en meşum varlıktan kurtararak elde edilecek şöhret ve parayı kesinlikle isterdi.
Cesaret diliyorum, iyi adam. Düz amaç.
En çok da sana şans diliyorum.
* * *
"Bugün her şey değişti." Bu hak edilmemiş rüyayı görecek kadar uzun yaşadığına inanamayan Jess Brady, en güzel, en kaşındırıcı kıyafetleriyle kilisenin dışında dikildi. Bu sefil hayatı için beklediği son dönüştü.
On üç yaşından beri banka soyuyor ve deneyimli adamları bir silahlı çatışmada gözünü kırpmadan ve ter dökmeden izliyordu. Yine de burada, şu anda, ahır yangınındaki tek gözlü bir geyik kadar gergindi. Her tarafı gergindi. Her bir parçası tamamen canlıydı ve doğduğundan beri ilk kez gerçekten de geleceği iple çekiyordu.
Eli titriyordu, zamanı kontrol etmek için eski, hırpalanmış altın cep saatini çıkardı.
Beş dakika içinde acımasız geçmişini sonsuza dek geride bırakacak ve yeni bir adam olarak yeniden doğacaktı.
Artık keskin nişancı, silahşor ve kiralık katil William Jessup Brady değil, çiftçi William Parker olmak üzereydi...
Aile adamı.
O parlak beyaz kilise kapılarının içinde dünyanın en güzel kadını vardı ve onun içeri girip onu kendisinin yapmasını bekliyordu.
Hayalleri gerçek yapmak. Kıymetli annesi bunu ona çocukken söylemişti ama sert hayatı ve tüm dünyaya karşı kıskançlık ve nefretle yanıp kavrulan sarhoş babası, on iki yaşına geldiğinde bunu kafasından atmıştı. ve fakir mezarının başında duruyor. Hastalandığı günden beri başına iyi bir şey gelmemişti ve çektiği acılar, içinde derin bir acı bırakmıştı. Kalbi bu kadar saf olan hiç kimse bu kadar can yakmamalı.

Hiçbir şey ona zevk vermemişti ya da dünyanın, içine doğma talihsizliği olan aptallar için mutlak bir sefaletten başka bir şey olmadığını bir an bile düşünmesine neden olmamıştı. Matilda Aponi ona gülümseyene kadar değil. Onu dünyanın güzel bir yer olduğuna ve insanların etraflarındaki herkesi cezalandırmak için yola çıkan gaddar hayvanlar olmadığına inandıran tek kişi oydu. Daha iyi bir adam olmak istemesini sağladı. Annesinin ona olabileceğini söylediği adam.
Nefret ve kinden arınmış biri.
Yaklaşan bir atın sesini duydu. Sağdıcı Bart Wilkerson olur. Hayatında güvendiği tek kişi ve on üç yaşında bir kaçakken onu yanına alan kişi. Bart ona, aldığı her nefesi kıskanıyormuş gibi görünen soğuk, düşmanca bir dünyada nasıl hayatta kalacağını öğretmişti. Üç ayrı olayda Bart için mermi yemişti ve ikisi birlikte, cehennemin dikenli duvarlarını tırmanan iki iblisten daha fazla kargaşanın içinden geçmişlerdi.
Jess gibi, Bart da uzun, koyu renkli bir takım elbise giymişti ve kırlaşan saçları yeni taranmıştı.
Şu anda onlara baktığında kimse onların iki kişi olduğunu söyleyemezdi. ünlü kanun kaçakları Saygın görünüyorlardı ama Jess bundan daha fazlasını istiyordu. Saygın olmak istiyordu.
Bart atından indi ve onu Jess'in sadece bu gün için aldığı arabasının yanına bağladı. Kahretsin, hatta Matilda'nın en sevdiği çiçek olan zambaklarla süslemişti.
"Hazır mısın evlat?" Bart ciddiyetle sordu.
"Evet." Korksa da bu dünyada istediği başka bir şey yoktu.
Hiç bir şey.
Matilda onun geçmişini öğrenmesin diye tüm haksız kazançlarını çoktan dağıtmıştı. Onun için her şeyi yapardı.
Hatta dürüst ol.
Jess, bir adım arkasında Bart ile kapılara doğru yürümeye başladı. Bir silah sesi duyulduğunda merdivenlere henüz ulaşmıştı.
Keskin bir şekilde nefesini içine çekti.
Ani bir acı vücudunun her yerini kapladı ve kurşunun etkisiyle şapkası kafasından fırlayıp uçmasına neden oldu. Birkaç metre öteye indi ve yakındaki bir çalıya takılıncaya kadar yuvarlandı. Jess ileri doğru bir adım atmaya çalıştı ama ilkini daha fazla atış izledi. Ve hepsi vücudunun çeşitli yerlerine isabet etti.
Bu atışlar ona daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı.
Toprağa dizlerinin üzerine çöktü.
Öfkesi alevlendi, o ateşe karşılık vermek istedi ama Bart, Matilda'nın yüzüğünü satın almak için silahlarını sattığını biliyordu - bu, kendisini eski Jess Brady'den kurtarmak için yaptığı son eylemdi. Tamamen silahsızdı. Asla olmayacağına yemin ettiği tek şey.
Nasıl bu kadar aptal olabilirim? Daha iyisini bildiği halde nasıl birini arkasına koyabilirdi?

Belki de işlediği günahların kefaretiydi bu. Belki de bunların hepsi onun hak ettiği gibi bir piçti.
Hayatının en mutlu günü olması gereken gün vurularak öldürüldü.
Bart onu yere tekmeledi.
Acının ağırlığından nefes nefese kalan ve kan tadı alan Jess ona baktı.
Sayısız kez hayatını riske attığı tek adam. "Neden?"
Bart silahını yeniden doldururken kayıtsızca omuz silkti. Her şey parayla ilgili, Jess. Bunu biliyorsun. Ve şu anda, sen bir servet değerindesin."
Evet... kodlarını nasıl unutmuş olabilir? Onu öldüren Bart, Gull Hollow'daki en zengin adam olacaktı. Zaten olmadığı için değil.
Bart, Jess'in tüm parasını verdiği kişiydi.
Görüşü kararırken Jess kan kustu. Artık çok soğuktu. Ayakkabısız ve paltosuz bir ilkbahar tarlasında çalışan bir çocukken bile olduğundan daha soğuktu. babası vardı
ona her zaman sonunun böyle olacağını söylerdi. Sen bir çöpsün, evlat. Olacağın her şey olacaksın ve başka hiçbir şey olmayacak kadar uzun yaşamayacaksın. Kelimelerimi işaretle. Bir gün kötü bir sonla geleceksin.
Ve burada yirmi altı yaşında ölmek üzere yatıyordu. O kadar kötü ki, Tanrı onun Matilda'nın kilisesinin kapılarına ulaşmasına bile izin vermedi.
Ama sonunda o Sundown'dı ve Sundown Brady sessizce mezarına gitmedi.
Hiçbir lanet adam onu öldürüp yaşamaz. "Senin için döneceğim, Bart. Bunun için ruhumu satmam gerekse bile. Allahım bana yardım et. Bunun için seni öldüreceğim."
Bart güldü. "Şeytana en iyi dileklerimi iletin."
"William!" Matilda'nın ıstırap dolu çığlığı onu kurşun yaralarından daha çok yaraladı.
Ona son bir kez bakmak için döndü, ama daha dayanamadan, Bart soğuk bir şekilde işi bitirdi ve ölmeden önce onun yüzünü görme tesellisini bile ondan esirgedi.

* * *

Jess bir lanetle uyandı. En azından uyandığını sanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, söylemesi zor. Burası, babasının kalbinin, yaşlı piç kurusunun ona karşı beslemiş olabileceği şefkatli duygular için ayrılmış köşesinden daha karanlıktı. Sessizlik o kadar şiddetliydi ki kulaklarında çınladı.

Kendi kalp atışlarını bile duymuyordu.
Çünkü ben öldüm.
Vurulmanın, Matilda'yı gelinlikle görmeye çalışmanın acısını hatırladı...
Yani bu cehennem.
Ama dürüst olmak gerekirse, alevler ve dayanılmaz bir ıstırap bekliyordu. İblisler dirgenlerle ona doğru uçuyor ve çocukken ahırlardan sıçtığı şeylere benzer kokular alıyorlardı.
Bunun yerine, karanlığın içinde hiçbir şey yoktu.
"Çünkü Olimpos'tasın. En azından ruhun öyle.

Yalnız bir ışık ona şimdiye kadar gördüğü en güzel kadını göstermek için yandığında döndü. Uzun, kıvrak ve kıvrımlı saçları o kadar kırmızıydı ki loş ışıkta parlıyordu. Parlayan yeşil gözleriyle ruhani görünüyordu. Bir iblisten çok bir meleğe benziyordu, özellikle de giydiği ve vücudunu saran dökümlü beyaz elbise göz önüne alındığında. Tarzıyla ilgili bir şey ona, yıllar içinde iyi bir yolculuk yaptıktan sonra bindiği daha gösterişli otellerden bazılarında gördüğü beyaz heykelleri hatırlattı. "Olimpos nedir?"
Onu sinirlendirdiği için binicisinden kurtulmak üzere olan bir kısrağı hatırlatan bir ses çıkardı. "Modern denilen insanın kötü eğitimine üzülüyorum. Yunan tanrılarının yaşadığı dağın adını nasıl bilmezsin?”
Çenesini ovuşturdu ve onun hakaretinden duyduğu rahatsızlığı bastırmaya çalıştı. Kim olduğunu öğrenene kadar, onu fazla kızdırmak muhtemelen akıllıca değildi. "Pekala hanımefendi, alınmayın ama muhtemelen bunun Yunan olmamamla çok ilgisi var. Mississippi, Possum Kasabasında doğdum ve oradan daha doğuya gitmedim.
Gırtlağından alçak sesle homurdandı, sonra onun anlayamadığı bir dilde öfkeyle konuştu ki bu muhtemelen en iyisiydi. İkisinin de kızmasına gerek yok.
Yumruklarını sıkarak yerine oturdu ve onu öldürücü bir bakışla sabitledi. "Beni anlaman için konuşmaya çalışacağım. Ben Yunan tanrıçası Artemis'im."
"Tanrılara ve tanrıçalara inanmıyorum."
"Eh, yapmalısın, çünkü bu sefer senin için ilgini çekeceğini düşündüğüm bir anlaşma var."
Şimdi, bu kulaklarını dikmesine neden oldu. "Nasıl anlaşma?"
Kulağına fısıldayabilmek için aralarındaki mesafeyi kapattı. "En iyi arkadaşının ayaklarının dibinde ölürken ne dediğini duydum. Ruhun intikam için o kadar yüksek sesle haykırdı ki, seni son varış noktasından alıkoymam için beni buraya çağırdı."
Bakışlarını onunla kilitledi. "Bart'ı öldürmem için beni geri gönderebilir misin?"
"Evet yapabilirim."
Sırf olasılık karşısında hızlı bir sevinç içini parçaladı. Bunun için bütün gün ona hakaret edebilirdi.
"Hangi Fiyata?"
"Ölürken adını sen koydun."
"Ruhum."
Yanağına hafifçe vurmadan önce başını ona doğru eğdi. "Buralarda intikam için geçerli oran bu. Ama üzülme. Ruhsuz olmanın başka avantajları da var. Kabul edersen, sana ihanet edene ne istersen yapman için sana yirmi dört saat veriyorum. Senin için hiçbir sonucu yok.”
Dişlerini geçirebileceğini. Zaten kararmış ruhu ona hiçbir zaman pek fayda sağlamamıştı.
Artemis gülümsedi. "Ölümsüzlüğe ve hayal edebileceğiniz tüm zenginliğe sahip olacaksınız."

"Pek çok şey hayal edebiliyorum."
"Ve yine de sana verilecek olanın bir köşesini bile doldurmayacak."
Bir şey kulağa çok iyi geldiğinde…
Ona şüpheyle bakarken başparmağını alt dudağında gezdirdi. "Fare izi nedir?"
Pis pis güldü. "Zekisin sonuçta. İyi. İşi kolaylaştırıyor."
"İş?"
"Hımmm. Benim Kara Avcılar ordumda hizmet edeceksin."
Kaşlarını çattı. "Karanlık ne?"
"Avcılar," diye tekrarladı. "Onlar benim tarafımdan seçilmiş ölümsüz savaşçılar."
"Ayak seçili mi?" Ne hakkında konuşuyordu?
Terim her neyse, diye çıkıştı sinirle. "Onlar, onları avlayan Daimonlara karşı insanları koruyan askerlerim."
Teknik olarak aynı dili konuşuyorlardı ama ah... Daha önce hiç duymadığı bir sürü kelime kullanan bir kadını takip etmek zor. Daimon nedir?
Önünde yürürken ellerini beline koydu. "Kısacası, kardeşim Apollon'un pisliği. Yüzyıllar önce Apollites adında bir ırk yarattı." Durup Jess'e baktı. Kibirli, değil mi? İnsanın zayıf olduğunu ve daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu." Sonra kendi hızına geri döndü. "Her neyse, onları insanlığın üzerine saldı ve Apollite'ler ona saldırarak en sevdiği insan cariyesini ve yeğenimi öldürdüler. Gerçekten akıllıca değil.
Neden Apollo'nun onları kimin öldürdüğünü anlamayacağını düşündükleri beni aşıyor. İyileştirmeler için çok fazla, değil mi?
Gözlerini devirdi. "Apollitler... gülünç. Her halükarda, şimdi onun tarafından lanetlendiler ve yirmi yedi yıldan fazla yaşayabilmelerinin tek yolu insanları öldürmek ve ruhlarını çalmak - onlara bu küçük kutsama için teşekkür etmemiz gereken Atlantisli bir fahişe tanrıçamız var. Son derece heyecanlı bir hareketle elini kaldırdı. "Onu öldürmeyi ne kadar çok istediğimi söylemeye bile başlama."
Artemis elini indirdi ve ona baktı. "Her neyse, eğer dikkat ettiysen, işte burada devreye giriyorsun. Ruhunu bana satarsan sonsuza kadar Daimonları - insanlıktan ziyafet çeken Apollitelere verilen isim - arayarak ve onları yok ederek geçireceksin. Dışarda mısın?"
"İçerde mi demek istiyorsun?"
"Her neyse. Evet."
Jess düşündü. En son biriyle çıkmak için pazarlık yaptığında Bart'tı. Sonunda bu pek iyi gitmemişti.
"Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerekiyor."
Artemis elini uzattı ve sağına doğru salladı. Görüntüler görünene kadar orada parıldayan bir ışık titredi. Jess bu manzara karşısında nefesini tuttu. İnanılmazdı. Her şeyi sanki bir cam pencereden bakıyormuş gibi görüyordu; o kadar gerçekti ki, uzanıp ona dokunabileceğini hissetti.
Görüntüler, Bart'ın onu yere tekmelediğini ve ardından doğrudan kafatasına giren son kurşunu gösteriyordu.

Bu sefer sadece Bart'ın onu uzaktan öldürdüğünü değil, Bart'ın vücudunun üzerinden geçtikten sonra yaptıklarını da gördü. Jess, Matilda'nın babasını ve vaizi öldürmesini ve ardından Jess'in gelinini bir arka odaya sürüklemesini izlerken öfke arttı.
"Yeterli!" diye kükredi, daha fazlasını kaldıramadı. Bart'ın yarı hayvan olduğunu her zaman biliyordu ama bu sadece bunu kanıtladı. Matilda'yı bu şekilde kirletmeye nasıl cüret eder...
Allah kahretsin.
Bart'ın kanında yıkanma ihtiyacının ağırlığıyla kelimenin tam anlamıyla sarsılırken, öfkesi şiddetlenirken Artemis'e dik dik baktı. "Varım."
"Bilmeniz gereken birkaç ayrıntı daha var, örneğin..."
"Umurumda değil," diye hırladı, onun sözünü keserek. "O piçin içini boşaltmamla başladığı sürece her şeyi yaparım. Ve ben her şeyi kastediyorum.
"Tamam o zaman." Avucunda parlak bir altın madalyon belirdi. Kolunu tuttu ve madalyonu ona bastırdı.
Acı içinde nefes alırken yakıcı bir acı içini parçaladı. Yine de o madalyonu pazısında tuttu, yanık et kokusundan bihaberdi ki bu o kadar iğrençti ki midesi bulanıyordu. Sonunda onu geri çektiğinde, kendini tamamen bitkin ve zayıf hissetti. Ve kolunda, kadının madalyonu bastırdığı yerde garip bir çift ok ve ok işareti vardı.
Tam ona böyle biriyle nasıl dövüşebileceğini sormak üzereyken ayak parmaklarından tepesine yeni bir sıcaklık yükseldi. Aniden kendini daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissetti. Daha fazla uyarı. Anlamsız şeyler duyabiliyordu. Artemis'in kalp atışı ve uzaktan gelen seslerin fısıltısı gibi şeyler. Kendisine öğretilenden daha fazla bilgiye sahipti.
Bir tanrı olmak gibiydi ve yine de tüm yeni keşfettiği gücüne rağmen, Artemis'in sahip olduğu şeyle kıyaslandığında hiçbir şey olmadığını biliyordu.
Madalyonu eline alarak ondan uzaklaştı. "Hainini uygun gördüğün şekilde öldürmek ve intikamını almak için yirmi dört saatin var, süvari.
Onları sayın. Oh, ve gün ışığının sana dokunmasına izin vermeyeceğini bil. Eğer yaparsan... Pekala, ruhun olmadan ölmek istemezsin. Bu çok tatsız. Önümüzdeki birkaç gün içinde Acheron Parthenopaeus adında bir adam seni bulacak ve Kara Avcı olmakla ilgili bilmen gereken her şeyi sana öğretecek. Eğer akıllıysan, onu dinlersin.” Geri adım atıp kollarını kaldırırken ona pis bir sırıtış verdi. "Deliliğe Hoşgeldin."

BÖLÜM 1

138 yıl sonra

Las Vegas, Nevada

"Nasılsın?"

Abigail Yager, erkek doktor yatağının başında durup ona pekala ölümcül olabilecek bir madde enjekte ederken bu sözleri zar zor anladı. Ama işe yarasaydı, riske değerdi. "Ne?"

“Abby mi? Beni duyabiliyor musun?"

Yavaşça gözlerini kırptı ve Hannah'nın sorusuna odaklanmaya çalıştı. Her şey bulanıktı.

Buna rağmen ışığın Hannah'nın sarı saçlarında nasıl oynadığını görebiliyordu. Ablasının güzel yüzündeki endişe. "Şey... evet."

Hannah küfretti. Onu öldürüyorsun. Durmak!"

Doktor dinlemedi.

Hannah onun peşinden koşmaya başladı ama daha yatağın diğer ucuna varamadan ağabeyi Kurt onu durdurdu. Kes şunu Hannah.

"Bunun ona ne yapacağını bilmiyoruz. O bir insan!”

Kurt başını salladı. “Ona ihtiyacı var. Bizi güçlendiriyorsa, ona da aynısını yapmalı.

Ayrıca artık çok geç. Bu noktada, ya ona yardım edecek ya da ölecek. Sade ve basit."

Sesinde daha az umursamazlık olabilir miydi?

Hannah, Kurt'u uzaklaştırdı. "Senden utanıyorum. Bizim için yaptığı onca şeyden sonra onu hâlâ bir insan olarak görüyorsun.” Abigail'in yanına döndü ve elini tuttu. "Benimle kal Abby. Ailemin tek üyesi olarak beni duyarsız bir pislikle yalnız bırakma.”

"Ben bir pislik değilim!"

Hannah onu görmezden geldi. “Ablama ihtiyacım var. Hadi kızım. Beni hayal kırıklığına uğratma.

Abigail şu anda içinde bulundukları kızgın konuşmayı gerçekten takip edemiyordu. Dürüst olmak gerekirse tek duyduğu, kalbinin kulaklarında güm güm atmasıydı. Zihninde sanki bir DVD'deymiş gibi oynayan geçmişine ait görüntüler gördü. Üçünün büyüdüğü iki katlı eski ev. O ve Hannah'nın yatma saatinden sonra en son aşık oldukları ünlüler hakkında fısıldaşıp kıkırdamaları.

O zamanın pek çok mutlu anıları…

Düşünceleri, Kurt ve Hannah'nın, Abby'nin kendi ebeveynleri katledildikten sonra onu yanına alan annesi ve babasına döndü. Onlar da yıllar önce lanetlerinden ölmüşlerdi ve evlatlık kardeşleri için yapmayacağı şey yoktu.

Ve nihai bedeli ödüyor olabilirsiniz.

"Beklemek..."

Bu doktorun sesi miydi?

Vücudunun derinliklerinde bir şeylerin parçalandığını hissettiğinde, zonklama daha da yükseldi.

Sırtını bükerek çığlık attı, vücudundaki her molekül alev alıyormuş gibi göründü.
"Ona ne oluyor?"
"Kardeşini buradan çıkar."
Abigail, Kurt onu odadan çekip çıkardığında Hannah'nın itiraz ettiğini duydu ve kapıyı arkalarından çarptı. Gözlerinin kenarlarından yaşlar akıyordu. Artık hiçbir şey göremiyordu ama yine de her şeyi görüyordu. Tarif etmenin bir yolu yoktu. Sanki dünyaya bir aynası vardı.
"Nefes al," diye fısıldadı doktor. "Sadece nefes al. Ölmene izin vermeyeceğim."
Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Acı vücudunu parçaladı. Sanki içten dışa yanıyordu.
Dayanamadı, daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar çığlık attı. Bu oydu. Söylediklerine rağmen, ölüyordu. Olmak zorundaydı. Elbette kimse bu kadar acıya dayanamaz ve yaşayamaz. Hayatta kalması mümkün değildi.
Aslında, karanlığın onun için geldiğini hissetti. Onu tamamen yutuyordu. Parça parça. Onu tamamen parçalamak.
Nefes almaya çalışarak başını iki yana salladı. Bir şey ellerini boğazına koymuş, onu boğuyordu.
Doktor muydu?
Odaklanamadı. Göremedim.
"Durmak!" Çığlığı kulaklarında yankılandı.
Sonra, geldiği kadar çabuk, acı onu terk etti - sebepsiz yere gökyüzüne uçan bir kuş gibi. Gitmişti.
Artık boğazı çok kurumuştu. Doktorun bakışlarıyla buluşmak için başını eğdi. Yüzündeki maskeyi indirirken endişesi kaşlarını çattı.
"Nasıl hissediyorsun?" Konuşurken dişlerinin sadece küçük bir kısmı görünüyordu.
Başka bir şey parladı. Onunla ilgili o kadar hızlı kaybolan bir hatıra ki, kavrayamadı.
Önemli miydi?
"Suya ihtiyacım var," diye tısladı.
Canın başka bir şey istiyor mu?
"Evet," diye nefes verdi.
"Ne?"
Abigail öz ailesinin ölümlerinin anısı onu yakıp kavururken dudaklarını yaladı. Bunca yıl sonra bile, bu anı sanki daha dün yaşanmış gibi tamamen bozulmamıştı.
Henüz dört yaşındaydı ve kırmızı Susam Sokağı pijamalarını giymişti, yatağın altına saklanmıştı, bu sırada anne babasının arkadaş dediği adam onları pompalı tüfekle acımasızca katletmişti. Bu korkunç derecede şiddetli sesler sonsuza kadar kalbine kazınmıştı. Bulunduğu yerden adamın siyah kovboy çizmelerini gördü, bu da adam odasını ararken döşeme tahtalarının gıcırdamasına neden oldu. Dehşete kapılmış, onun pembe prenses halısının her yerinde kan izini sürdüğünü izlemişti. En sevdiği oyuncak ayısını ağzına

götürmüş ve bağırıp bulunduğu yere ihanet etmemek için onu sertçe ısırmıştı. Şifonyerinin önünde durmuştu ve orada aynada onun yüzünü çok net bir şekilde görmüştü. Çok mükemmel.
Ve evinden ayrılan o ağır ayak seslerini duyduğunda bir şeye yemin etmişti. O adamı bulup, anne babasını öldürdüğü kadar vahşice öldürmek. Merhamet dilenmesini sağlamak için ona vermeye hiç niyeti yoktu. İntikam onun olacaktı....
"Abigail?" Doktor onu kendisine bakması için zorladı. "Başka ne istiyorsun?"
"Sundown Brady'nin boğazı."

BÖLÜM 2

"Birisi Kara Avcıları öldürüyor."

Jess Brady, Yaveri Andy'nin müstehcen bir şekilde devasa mutfağa fırlayıp oflayıp puflarken, siyah saçlarını sanki çocuk saçlarını sıkıyormuş gibi başının her tarafında dışarı çıkarırken kaşlarını çattı - Andy'nin gereğince stresli olduğu zamanlarda böyle bir alışkanlığı vardı.

Çok daha az heyecanlıydı, özellikle de sadece birkaç kez kalktığı için, Jess nefesini dumanı tüten kahvesine üfledi. "Sakin ol, yavrucak. Henüz kafeinimi içmedim. Ve sabahları çoğu insanın akşamın erken saatleri olarak adlandırdığı zamanlar olmasına rağmen, o bir sabah insanı değildi.

Yine de çocuk bir çıngıraklı yılanın etrafında kısrak gibi zıplıyordu.

Herhangi bir şey için hiç bu kadar gergin olmuş muydu?

Cevap göğsüne sert bir şekilde vurdu ve sinirliliğini iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Jess hızla düşüncelerini bu anıdan uzaklaştırdı ve Andy'nin doğduğu günden beri tanıdığı çocuğa odaklandı.

Andy artık otuzuna yaklaşmış olsa da, Jess'in tanıdığı herkes kadar gergindi. Böyle zamanlarda Andy'nin babasının eski sakinliğini özlüyordu. Hiçbir şey o adamı sarsmamıştı.

Bir akrep yuvasına indiği zaman bile.

“Gün batımı... anlamıyorsun. Onun-"

Çocuğun cümlesini yarıda kesmek için elini kaldırdı. "Anladım evlat. Fark etmemişsinizdir, Dark-Hunters neredeyse insanlar kadar çok menüde yer alıyor. Bizi öldürmeye çalışan bir şeyin olması normal. Şimdi, neden genelevdeki bir vaizden daha telaşlısın?”

"Sana söylemeye çalışıyorum." Andy, öcünün kapıdan içeri hücum etmesini beklermiş gibi kapıyı işaret etti. "Dışarıda Kara Avcıları öldüren bir insan var ve birinin onları durdurması gerekiyor."

Jess konuşmadan önce ağır ağır içti. Ah, evet, tam isabet oldu. Biraz daha fazla ve ölü bir adamın gelebileceği kadar insana yakın olacaktı. "Pekala, bu çok kaba."

Bütün bunlar Andy'yi daha çok hayal kırıklığına uğrattı. "Sana ne söylemeye çalıştığımı gerçekten anladığını sanmıyorum."

Jess çenesindeki bıyıkları kaşıdı. “Ve annem dilsizleri boğdu. Söylediğin her şeyi duyuyorum. Bizim kötü adamlar olduğumuzu düşünen bir grup Buffy var.

İlk rodeom değil yavrum. O kadar uzun zamandır oluyor ki, baban büyükbabanın gözünde bir parıltı olmadan çok önce onlara Helsings deniyordu. Bunun için teşekkürler, Hollywood ve Stoker. Ölümsüz olmak daha önce berbat değilmiş gibi değil. Dünyanın geri kalanına bizim var olduğumuza dair ipucu vererek durumu bizim için daha da kötüleştirdiler. Şimdi ölümsüzlüğe susamış her goth bizim için dolaşıyor, onları ısırıp döndürmemiz için bize yalvarıyor. Sana hiç o zamandan bahsettim mi?

"Gün batımı," diye tersledi Andy. "BEN-"

"Ses tonunu kontrol etmelisin, evlat. Unutma, eskiden geçimimi sağlamak için insanları öldürürdüm ve şu anda pek hoşgörü gösterecek kadar uzun süredir ayakta değilim. Senden gerçekten hoşlanmam gerektiğini unutmadan önce biraz daha aşağı indir.
Andy uzun bir iç çekti. "Tamam ama bana şunu cevapla."
Dang, çocuk ne zaman Riddler'a dönüştü? Andy bir çocukken tüm Batman tekrarlarını kısıtlamalıydı.
"Geçmişte bir Daimon maiyetine liderlik ederek peşinize düşen diğerlerinden herhangi biri oldu mu?"
Şimdi, bu onun dikkatini çekti. Daimonların zaman zaman insanları hizmetkar veya alet olarak kullanmaları alışılmadık bir durum olmasa da, birini takip etmeleri de normal değildi.
Jess kahveyi paslanmaz çelik tezgahın üzerine koydu. "Tekrar gel?"
"Evet... bu bir Daimon sürüsüyle seyahat ediyor ve bulabildikleri her Avcıyı öldürüyor. Burada üç, Arizona ve Oklahoma'da dört tane daha öldürdü."
Jess'in bunu sindirmesi tam bir dakika sürdü. "Bunu nereden biliyorsun?"
"Bunu annesinden alan Tawny benimle temasa geçti." Çoğu kişiye bu tuhaf gelebilir. Ama Andy gibi, Tawny de çok kuşaklı bir Squire'dı. Birkaç bin yıl önce, Squire ağı, Kara Avcılar'a uyudukları gündüz saatlerinde "normal" bir koruma sağlamak için kurulmuştu. Squires onların insan yerine geçmesine yardım etti ve hepsinden önemlisi, Squires onların varlığını dünyanın geri kalanından korudu ve işlerine odaklanabilmeleri için günlük ihtiyaçlarıyla ilgilendi. Daimonları öldürmek ve ruhlar ölmeden ve sonsuza dek kaybolmadan önce çaldıkları insan ruhlarını serbest bırakmak.
Ama Efendilerin en iyi yanı, bazılarının doğrudan tanrılarla konuşabilen ve onlardan Kara Avcıların Daimonları izlemek ve öldürmek için kullanabileceği bilgileri alabilen Kahinler olmasıydı.
Tawny'nin annesi o Kahinlerden biriydi.
Ancak tanrıların söylediklerini deşifre etmek başka bir konuydu.
Jess mutfak tezgahına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana tam olarak annesinin ne dediğini anlat."
"Kötü bir rüzgar geldiğini ve arkanı kollaman gerektiğini söyledi. Lionel şafaktan önce eve varmayı başaramadı. O öldürüldü ve bir Daimon muhafızına liderlik eden bir insan olan katili, kendi türünden daha fazlasını arıyordu."
Lionel, Las Vegas'a atanan başka bir Kara Avcıydı. Üç gece önce, güneş doğmadan sığınağa varmayı başaramayınca öldü - en azından onlara söylenen buydu. Ölümsüzlüğün bir bedeli vardı ve onları öldürebilecek çok az şey olsa da, bu birkaç şey ölmenin çirkin bir yoluydu.
Jess başparmağını alnına sürttü. "Ve tanrılar bunu açıkça mı söyledi?"
Andy önlem aldı. Şey... tam olarak değil. Nasıl olduklarını biliyorsun."
Evet, her zaman çözmesi iki başlı bir kobradan daha zor olan bilmecelerle konuşurlardı. "Nasıl-?"
"Bunu çözmeleri günlerini aldı ama o haklı olduğuna ve arkanı kollaman gerektiğine yemin ediyor."

Bunu tanrıça Artemis'in onu dirilttiği günden beri yapıyordu. Bart ona vücudunun her köşesini korumayı ve ne ve kim olursa olsun tetikte olmayı öğretmişti. Jess bir daha kurban olmayacaktı.
"Andy-"
"Bana Andy deme. ona inanıyorum O, sahip olduğumuz en iyi Kahinlerden biri."
Bu konuda haklıydı. Ancak ...
"Hepimiz hata yaparız." Jess de payına düşenden fazlasını kazanmıştı.
Andy'nin çenesinde bir tik başladı. Jess'i boğmak istediği açıktı ama denememesi gerektiğini biliyordu.
"İyi," dedi, sonunda meseleyi yumuşatarak. "Her neyse. Peşinde oldukları kişi sensin, yani bu beni ilgilendirmez. Çalışılacak bir sürü Kara Avcı. Muhtemelen çok daha az rahatsız edicidirler." Sonra konuyu tamamen değiştirdi. "Takip cihazını ve telefonunu tamir ettim." Jess'in iPhone'unu ona uzattı. "Bu gece altını ıslatmamaya çalış."
"Peşinde olduğum Daimon'un bir su çeşmesinden geçmeye karar vermesi benim hatam değil."
Burada, Vegas'ta yaşamanın en kahrolası yanı, her yerde devasa fıskiyeler vardı ve her nedense Daimonlar, Kara Avcıların suya alerjisi olduğunu düşünüyor gibiydi. Ya da belki de öldürülmeden önce onları kızdırmanın yolu buydu.
Andy onun yorumunu görmezden geldi. "Annem yulaf ezmeli kurabiyelerinden senin için bir gecede hazırladı.
Lavabonun yanındaki kavanozdalar." Büyük bir orduyu beslemek için tasarlanmış ticari sınıf mutfakta gerçekten yersiz olan, Conestoga vagonuna benzeyen konteyneri işaret etti.
O kurabiyelerin düşüncesi onu çok canlandırdı. Cecilia dünyanın en iyisini yaptı.
Andy'nin babasının onun için çalışmasını en çok özlediği şey buydu. C her akşam kahve içmek için yukarı geldiğinde ocakta taze bir partiyi soğuturdu.
Andy raporuna devam etti. "Çamaşırlarını topladım ve holdeki dolaba astım. Şirketle görüştüm ve atlarınız önümüzdeki hafta çiftliğinizden buraya taşınacak, böylece eyerlerin yanından her geçtiğinizde somurtmayı bırakabilirsiniz.
Vay canına, bunu yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Huh... mimiklerine dikkat etmesi gerekecekti.
Herhangi biri için bu kadar açık olmaktan nefret ediyordu.
Andy kapıyı işaret etti. "Sipariş ettiğin botlar, tıpkı geçen gece kırdıkların yerine Kell'in gönderdiği fırlatma bıçakları gibi, koridordaki masanın üzerindeki kutuda. Siyah Stetson'u yeniden bloke edemedim, bu yüzden yeni bir siparişim var. Bisikletiniz tamamen gazlıdır ve siz avlanırken Sin kumarhanesinde hepinize ücretsiz vale park hizmeti sunmuştur. Personelinin bisikleti ön tarafa park etmesini sağlayacak, böylece eve gitmeye hazır olduğunuzda ve şehirde mahsur kalıp buraya dönemezseniz onu alıp gidebilirsiniz.

şafaktan önce, odalarından birine girebilirsiniz - konsiyerjde üzerinde adınızın yazılı olduğu bir anahtar olacaktır. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"
Andy'nin en iyi yanı buydu. Babası gibi o da şeytanın katibi kadar becerikliydi. "Hayır. Hiçbir şey düşünemiyorum.”
"Elbette. Bir şeye ihtiyacın olursa cep telefonumu vereceğim.” Çocuk bunu hep söylerdi.
Jess kurabiyelere doğru ilerledi. "İyi geceler."
Andy kapıya gitmeden önce başını salladı. Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi duraksadı, sonra hızla garajın üstündeki dairesine gitmek için çıkışa yöneldi. Nedense, çocuk giderken Jess'in aklına Andy'nin babasının peşinden koşan küçük bir çocuk olduğu geldi.
Andy'nin tombul yanaklarını, geniş gözlerini ve çilli yüzünü hâlâ görebiliyordu. O genç ses tonuyla Jess'in ona ata binmeyi öğretip öğretmeyeceğini sorduğunu ve ardından Andy, Jess'in onun için aldığı Shetland midillisi tarafından ilk fırlatıldığında çocuğu topraktan aldığını duyun.
Küçük sümük hemen ayağa kalktı, tozunu aldı ve sonra bir troup gibi eyere tırmandı.
Artık o küçük çocuk, yabancıların Jess'ten daha büyük olduğunu düşündüğü bir adamdı.
Ölümsüz olmanın en zor yanı buydu. O hiç değişmeden değer verdiği insanların çocuk olmasını, yaşlanmasını ve ölmesini izlemek. Ve tıpkı Andy'de olduğu gibi, çocuğun babasını Ed doğduğu andan itibaren tanıyordu. Taylor ailesi, Dark-Hunter hayatının başından beri onun Efendileri olmuştu.
Buna rağmen, kendisi ve onlar arasında bir duvar tutmuştu. Asla çok yaklaşmalarına izin verme. En azından Andy'ye kadar değil. Nedenini bilmiyordu ama o küçük pislik, Jess'in en iyi savunmasını aşmıştı. Andy birçok yönden oğlu gibiydi.
Uzun hayatında Jess'in böyle hissettiği sadece bir kişi daha vardı. Arındırabilmeyi dilediği başka bir anı karşısında yüzünü buruşturdu. Pişmanlık ve kederle sızlayan Jess, saate bakmak için cebinden saatini çıkardı.
Açtığı anda, Matilda'nın yeniden doğduğu günden beri saatinin içinde sakladığı yıpranmış sepya fotoğraftaki yüzüne bakmak için duraksadı. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, onu kaybetmenin acısını hâlâ yaşıyordu. Yeniden doğuşuyla ilgili gerçekten nefret ettiği tek şey buydu. Yaşadığını bilmek ve onu görememek. Kara Avcıların aile sahibi olmaları yasaktı ve geçmişlerinden kimsenin geri döneceklerini bilmesine asla izin vermeyeceklerdi. Artemis onları yarattığında yemin ettikleri şeyin bir parçasıydı.
Yine de, yaşadığı sürece onu takip etmiş ve bir kez olsun hiçbir şey istememesini sağlamıştı. Evlenmeye ve altı çocuğu olmaya devam etmişti. Onsuz.

Öldüğü güne kadar, velinimetinin kim olduğunu hiç bilmemişti. Squires ona bunun uzaktaki bir amca tarafından kurulan bir vakıf fonu olduğunu söyledi ve bunu ona bıraktı. O asla bilmiyordu
o para, bir tanrıçayla yaptığı bir anlaşmadan, hiçbir şiddetin hesaplayamayacağı bir skora geldi.
Bazen ölü yeterince ölü değildi.
Boğazı düğümlendi, saatini kapattı. Ne olması gerektiğini düşünmenin bir faydası yoktu. Yapması gerekeni yapmıştı. Zaten, Matilda muhtemelen onsuz daha iyi durumdaydı. Er ya da geç geçmişi onları yakalayacaktı ve sonuç yine aynı olacaktı.
En azından her şeyi katlanılabilir kılmak için kendi kendine söylediği yalandı. Ama içten içe gerçeği biliyordu. Kimse onu ondan daha fazla sevemezdi.
Bugüne kadar yaptığından daha fazla.
"Seni özledim Tilly." Hep yapardı. Bir daha kimse ona hissettirdiği gibi hissettiremeyecekti.
Saygıdeğer.
Küfür ederek, melankolik düşüncelerine dudağını kıvırdı. “Yaşlı bir kadına dönüşüyorum.
Pembe diziler, benzin fiyatları ve kaba sürücüler hakkında örgü örmeye ve şikayet etmeye başlayabiliriz."
Sundown Brady'nin yaptığı bu değildi.
Hayır. Zaman öldürüyordu ve bu gece kan içinde yıkanma havasındaydı.

BÖLÜM 3

Ren Waya, kulaklarında gümbürdeyen dünyanın kalp atışlarını duyduğunda, esintiyle kıyıya vurdu. Kadim ruhları savaşa hazırlanmaları için uykularından uyandıran bir kabile davulu gibiydi. O uçarken Rahibe Rüzgar ona yeni bir koku getirdi.

Daha önce hiç koklamadığı ve aşırı yaşlılığı göz önüne alındığında, bu çok şey ifade ediyordu.

Burada bir şey vardı ve buraya ait değildi.

Tam yerini belirleyemediği için aşağı daldı ve çok aşağıda, yolda bir biniciyi tanıdı.

Sürücü Vegas trafiğine ve ışıklarına geldiğinde motosiklet vahşi hızından yavaşladı. Ren şık siyah motosikleti şehre doğru takip ederken bir çığlık attı. Siyah bir toz bezine sarınmış olan binici izlenmekten habersizdi. Tabii ki, sürücünün kaskının içinde sağır edici olması gereken bir düzeye getirilen yüksek, güçlü müziğin bununla bir ilgisi olabilir. Styx'in "Renegade"i. Bunun ironisi Ren'de kaybolmadı. Şu anki haliyle gülümseyebilseydi, gülümserdi.

Sürücü trafiğin yanından hızla geçti ve antik bir Sümer tapınağından esinlenerek tasarlanmış, parlak bir şekilde aydınlatılmış İştar Kumarhanesi'ne girdi. Ren, park pavyonunun altından geçerken biniciyi gözden kaybetti. Duvarı ıskalamak için sağa yattı ve geri döndü.

* * *

Jess, uşağa adını vermeden önce kaskını çıkardı.

Görevli dikkatini çekti. "Bay. Brady, efendim, size beyaz eldiven muamelesi yapmamız söylendi. Bisikletinizi istediğiniz yere park edebilirsiniz, biz de hiçbir şey olmayacağından emin olacağız.

biri rahatsız ediyor. Herhangi bir sorununuz veya ihtiyacınız varsa, konsiyerj görevlisinin Damien Metaxas ile iletişime geçmesini sağlayın, o sizin için halledecektir."

Bir adam bu hizmet düzeyine alışabilirdi - Disney World'de olmak gibiydi. "Teşekkürler," dedi ve uşağa bir yirmilik verdi.

Jess, arabaların ve limuzinlerin önündeki, motosikletinin yoldan çekilmesi gereken dar bir alana kaydı ve ardından 2006 MV Agusta F4CC'sini kaldırıma park etti. Tanesi 120.000 Dolar olan arabası, motosiklet bilgisi olan her hırsız için bir altın madeniydi. Para onun için o kadar da önemli değildi. Ancak onu değiştirmek başka bir meseleydi, çünkü onlar sadık bir arkadaş kadar nadirdi ve o da ona uzun zamandır bağlıydı.

Açgözlü olduğu için bir insanı parçalamaktan nefret ediyorum. Ama o zamanlar, daha azı için daha kötüsünü yapmıştı.

Kapıyı kilitledi, kaskını koltuğa koydu ve anahtarları cebine attı. Toz bezi için biraz sıcaktı ama mesleği için ihtiyaç duyduğu silahları gizlemeye yardımcı olduğu için onu tercih etti. Sivilleri gereğinden fazla korkutmaya gerek yoktu.

Vegas'ın kötü yanı, bir Daimon'a mikrop bırakmadan tüküremezsin. Neredeyse buranın sahibi onlardı. Aslında, onunla konuşan da dahil olmak üzere, buradaki vale şoförlerinden üçü Apollit'ti. Ve kumarhane müdürü Damien Metaxas, aslında hiçbir Kara Avcı'nın öldürmesine izin verilmeyen tam gelişmiş bir Daimon'du. Metaxas'ın yalnızca ölmeyi hak eden insanlarla - tecavüzcüler, katiller, sübyancılar - beslendiğini iddia ettiler. Ama neden onların sözlerine güvenesiniz ki? Gerçekten kontrol eden var mıydı? Kumarhane sahibi Sin, bir Kara Avcıyken bile onları kendisi için çalıştırmıştı.
Jess, güneş gözlüğünü çıkarıp takarken, "Sen hasta bir SOB'sin, Sin," diye mırıldandı.
Düşmanlarını yakın tut bence. Hala …
"Geç kaldın."
Jess, bunu yaparken dişlerinin görünmemesine dikkat ederek sırıttı. Arkasından gelen derin, aksanlı sese döndü. "Büyükannenin hesabı tuttuğunu ve sokağa çıkma yasağı koyduğunu bilmiyordum."
İki santim daha uzun olan Ren'in simsiyah uzun saçları sırtından aşağı tek bir örgü halinde toplanmıştı. O sinirli ifade olmasa bile, herkesin gözünü korkutuyordu. En azından gözünü korkutabilecek olanlar için.
Jess kesinlikle bu kategoriye uymuyordu.
Ren'in vücudundaki tek renk, Kızılderili mirasına bir saygı duruşu olarak giydiği kemik ve turkuaz gerdanlıktı - bunun dışında tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Jess bir keresinde ona hangi kabileye ait olduğunu sormuştu ama Ren cevap vermeyi reddetmişti.
Jess için önemli olmadığı için, yüz yılı aşkın süredir arkadaş olmalarına rağmen bir daha asla sormamıştı.
Jess sakallarını kaşıdı, keşke biraz daha yakın tıraş olsaydı. "Bu gece Chocolate ile görüştüğünü sanıyordum."
Ren başını salladı. "Choo Co La Tah."
"Ben öyle demedim mi?"
Şimdi senin için acılı bir ifade vardı. Oldukça etkileyiciydi. "Çerokee dilini konuşarak doğmuş bir adam olarak, neden bazı şeyleri doğru telaffuz edemediğini anlamıyorum."
Ah, patates, potahto. Şeylerin büyük planında gerçekten önemli mi?
"Onunla temasa geçersen olur. İnan bana, onun söz konusu olduğu yerde senin karışık Cherokee kanın sana herhangi bir hoşgörü kazandırmaz.
Evet, ölümsüzlerin olayı buydu. Birçoğu tam olarak iyi huylu değildi. Daha pek çoğu düpedüz hoşgörüsüzdü. Choo Co La Tah'a gelince, Jess onu fazlasıyla tanıyordu ama bu, hakkında hiç konuşmadığı şeylerden biriydi. "O zaman ona Yüce Varlık dediğimden emin olacağım."
Ren güldü. "Akıllı seçim."
Jess konuyu birkaç dakika önce canını sıkan konuya değiştirmeye karar verdi. "Yani ben gelirken üzerimde mi uçuyorsun?"
"Beni gördün?"

Jess umursamazca omuz silkti. "Bilmiyor musun, etrafımdaki her şeyi hissediyorum." Artemis ona psişik güçler bahşetmeden önce bile, bu onun doğuştan sahip olduğu bir yetenekti. Hiç kimse ona gizlice yaklaşmayı başaramamıştı.
Arkasından silah çekip onu vurmak başka bir hikayeydi. Sadece ona Bart kadar yakın biri onu bu şekilde öldürebilirdi. Bart bir yabancı olsaydı, bu asla olmazdı.
"Ve burada gizli davrandığımı düşündüm."
Jess homurdandı. “Açığa çıkardığın o kız gibi gaklamayla mı? Bir kurbağa boğazından aşağı sürünerek öldü mü, ne oldu?”
Ren kısa bir heh sesi çıkardı. "Senden hoşlandığıma sevinsen iyi olur."
"Gerçekten öyleyim, çünkü senin nasıl bıçak fırlattığını gördüm ve bu gerçekten hayranlık uyandırıcı. Şimdi, sakıncası yoksa…” Jess ondan uzaklaşmaya başladı. Çok uzun süre birlikte kalırlarsa, birbirlerinin gücünü tüketirlerdi. Tanrıların, Karanlık Avcıları güçlerini birleştirip insanlığı ele geçirmelerini engellemek için kullandıkları bir güvenlik önlemiydi.
"Beklemek."
Jess durakladı.
"Choo Co La Tah, batıdan doğal olmayan bir şeyin geldiği konusunda beni uyarmak istedi."
Cherokee için ölüm yönü. Ren'in insanlarının annesininkilerle aynı inançlara sahip olup olmadığını bilmiyordu. "Evet tamam. Caddeden Daimonların gelişini izleyeceğim.”
"Bu ciddi, Jess. Her şeyin sıfırlandığı Zamansız Zaman'a yaklaşıyoruz. İşler ters giderse ne olacağını herkesten iyi biliyorsun.”
Evet yaptı. Takvimleri olan tek eski Amerikalılar Mayalar değildi. Çerokiler de dahil olmak üzere birçok kabile benzer döngülere sahipti. “2012 henüz burada değil.”
"Hayır, ama her ne geliyorsa, Solgun Olan'ın dönüşü hızlandı. Bu gece dikkatli ol.”
Şimdi, herkesin onu bir grup tavuk gibi gagalaması sinir bozucu olmaya başladı.
"Andy bana daha önce de aynı şeyi söyledi."
“İki uyarı. Bir gece."
Dinleme zamanı. O anladı. Bir insan olarak vurulmadan önce bu uyarıları almamış olması çok kötü. Bu, artık temelde ölümsüz ve geçirimsiz olan birine belirsiz uyarılardan biraz daha yardımcı olurdu. Ama sonra, hayat her zaman bir gün geç ve bir dolar eksik bir çalışmaydı. "Elbette. Dikkat edeceğim.”
Ren başını ona doğru eğdi. "Güzel, çünkü burada olmamın tek sebebi sensin ve gereksiz yere kendimi kökünden söktüğümü düşünmekten nefret ediyorum." Jess birkaç hafta önce buraya transfer edildiğinde Ren de gelmek istedi. "Boğazını kesmek için beni ruh yürüyüşü yapmak zorunda bırakma."

Jess bu tehdide homurdandı. "Şunu söylemeliyim ki, ölmek gerçekten en iyi günümü mahveder. Orada bulundum, bunu yaptım ve şimdi düşünüyorum da, Artemis bana tişörtü vermeyi unuttu."
Ren gözlerini devirdi. "Sen psikopatsın."
"Ve bir Avcı'yı öldürdük, bu yüzden Daimonlar beslenmeye başlamadan önce devriyeye çıkmalıyız."
Ren elini önünde salladı ve ana dilinde bir dua okudu.
Jess anlamadı ama jesti takdir etti. "Sana da di-na-da-nv-tli."
Ve bununla birlikte, yürüyen bir Daimon için Mutlu Yemek olmayı bekleyen hiçbir fikri olmayan turistlerle dolup taşan rezil şeride doğru yola çıktı.
Jess, etrafta dolaşan herhangi bir doğal olmayan yırtıcıya karşı hissetmesi gereken her duyguyu kullanırken yavaş hareket etti. Şehirde garip bir hava vardı ve buradaki DH'lerin tükendiğini merak etmesine neden oldu.
İştar Gazinosu'nun sahibi Sin, o listeden indirim yaptı. Sin, Artemis'in cariyelerinden biri olan Kat'a aşık olmuş ve onların hizmetinden kurtarılmıştı. Yani onunki mutlu bir çıkıştı.
Lionel, Renee ve Pavel son birkaç ayda ölmüştü. Güya şanssızlıktan. Lionel ve Renee şafaktan önce eve gitmeyerek. Pavel garip bir araba kazasında başı kesilmişti. En azından resmi hikaye buydu.
Andy ve Ren'in söylediklerinden sonra Jess şimdi bunun ne kadar doğru olduğunu merak etti.
Çatışmada öldürülenlerin yerine iki Kara Avcı daha gönderilmişti. Daha çok Yukon Jane olarak tanınan Syra ve uygun konuşması son derece psikotik davranışlarıyla çelişen bir İngiliz olan Rogue. O çocuk kesinlikle haklı değildi.
Lionel'ın yerine kimi taşıyacaklarını merak etmesine neden oldu.
Sanırım öğreneceğim.
Güzel bir sarışın, dikkatini bu düşünce dizisinden uzaklaştıran, gel beni takip et kovboy bakışıyla sokakta yanından geçti. Onun yürüyüşündeki şımarıklığa minnet dolu bir nefes verdi. Kendisiyle nasıl başa çıkacağını bilen ve daha da önemlisi, onun için yanıp tutuşan bir adamla nasıl başa çıkacağını bilen bir kadın için her zaman enayi olmuştu.
Omzunun üzerinden ona gülümsedi.
Yapacak işin var oğlum.
Evet, ama nefisti.
Çalış Jess. Andy haklıysa, ortalıkta dolaşan bir katil var ve onu bulup durdurmanız gerekiyor.
Sarışının peşinden gidemeyeceği gerçeğine gerçekten sızlandı. Reno'da yapılabilir. Burada …
Çok fazla Daimon.
Öldürmeye ihtiyaç duymalarının bir başka nedeni daha.
İçini çekerek Spring Mountain Yolu'nu geçti ve Vegas Bulvarı'ndan kuzeye yöneldi. Fashion Show Alışveriş Merkezi'ndeki Neiman Marcus'un girişini yeni geçmişti ve o tanıdık ürperti omurgasından aşağı indiğinde Bulut'a yaklaşıyordu. Kusursuz olan biri.

Yakınlarda Daimonlar vardı.
Ama nerede? İnsanlar her yerdeydi. Bu büyüklükteki bir kalabalığın içinde bir Daimon bulmak zor. Parlak ışıklar, opak güneş gözlükleri takılıyken bile ışığa duyarlı Dark-Hunter gözlerini rahatsız ettiğinden bahsetmiyorum bile. Karanlık Avcılar modern ampulden çok önce yaratıldığından, Artemis onlara gerçekten parlak olan her şeyden nefret eden inanılmaz bir gece görüşü vermişti. Kesinlikle acı vericiydi.
Gözlerini kapatarak diğer duyularına odaklandı. İlk başta duyduğu her şey karşısında şaşkına döndü. Ancak birkaç saniye sonra, neye ihtiyacı olduğunu tam olarak belirleyebilmesi için sakinleşti.
Solundaki yer altı otoparkındaydılar.
Jess, polisin gözetleme için kullanabileceği tüm sokak kameralarından uzak durarak oraya yöneldi - Rogue'un en iyi yaptığı şeylerden biri buydu, çünkü sokaklarında bir kameradan daha fazla kameranın olduğu İngiltere'den gelmişti. tamamen dolu mega Best Buy mağazası.
Arabalarla dolu ve insanların boş olduğu arsaya daldı. İlk başta başka bir şey duymadı, ama sonra...
Sağında.
Hançerlerini çıkarıp, uzun boylu, koyu renk saçlı, gerçekten koyu renk güneş gözlükleri ve mevsimsiz sıcak tutan giysiler giyen bir adamın neden dişlerine kadar silahlandığını anlamayan birine rastlar diye, hançerlerini kollarının arasına aldı. Gerçekten, Memur Bey, insan ruhunu emen bu şeyleri öldürerek insanlığı korumaya çalışıyordum.
yirmi yedinci yaş günlerini geride bırakmak yeterli olmadı. Neden kimse buna inanmıyordu, hayal edemiyordu. Gerçekten, modern mahkemelerin ve yargıçların cüretkarlığı.
Jess beklediğinden daha tüyler ürpertici bir şey bulunca aniden durdu. Yerde dört Daimon vardı, kelimenin tam anlamıyla bir tür iblis olması gereken şeyle ziyafet çekiyorlardı. İlk bakışta insan gibi görünüyordu. Ama normalden biraz farklı olan garip cilt tonu ve onun kokusu eksik değildi.
O beden insan değildi.
Daimonlardan biri sanki Jess'in varlığını hissetmiş gibi ona baktı. "Kara Avcı,"
diye homurdandı.
Şimdi, normalde Daimons bunu yapar ve kaçardı. Bu, son 139 yıldır standart operasyon prosedürüydü.
Bunlar yürümedi.
Doğru değil. Ona doğru koştular. Bu en son Alaska, Fairbanks'te Syra ve birkaç kişiyle kısa süreli çalışmasıydı. Ve bu onun için pek iyi gitmemişti. Orada ölen diğer Kara Avcılar için durum daha da kötüydü.
Jess ona ulaşan ilk kişiyi yakaladı. Daimon'a tekme attı ve hançerini doğrudan Daimon'un kalbine sapladı.
Patlamadı.
Sadece Daimon'u kızdırdı.
Ah, şimdi, bir dakika...

"Ne-?" Daimon onu kaldırıp uzaktaki duvara fırlattığında sözleri sona erdi ve orada betona sert bir şekilde çarptı. Acı tüm vücudunu sardı.
Bu kadar acıtmayalı uzun zaman olmuştu. Pek çok mutsuz anıyı geri getirdi. Yine de, bir yalama almadı ve bir tane geri vermedi. Hayır efendim. Ayağa fırladıktan sonra tek bir akıcı hareketle ceketini silkti ve saldırganına doğru koştu.
"Seni ısırmalarına izin verme."
Jess, Sin'in kavgaya katıldığı yere baktı. Neredeyse bir baş daha uzun olan Sin, siyah saçlarını kısacık kestirmişti. Ren gibi siyahlar giyinmiş -bu, kavgalarda toplayabilecekleri kan lekelerini kamufle etmeye yardımcı olduğu için hepsinin yaptığı bir şeydi ve bununla yüzleşin, siyahlar içinde sert görünmek oyuncak bebek pembesinden çok daha kolaydı-Sin ona yeni bir silah fırlattı. küçük bir palaya benziyordu.
Daimon ne olduğunu anladığında onu yakaladı. Silahı görünce Daimon'un gözleri büyüdü. Artık alıştığı şey buydu.
Saygı.
Şey, gerçekten korku, ama o alırdı.
Sin, kendisine en yakın Daimon'u sırt üstü çevirdi ve tek bir hızlı vuruşta kafasını kesti. Jess'in bakışlarıyla buluştu. "Artık onları nasıl öldüreceğini biliyorsun."
Yeterince emin.
"Ne yaparsan yap Jess, bir tanesinin bile kaçmasına izin verme."
Jess yapmadı. Tabii ki, biraz koşmak gerekti, neredeyse ıskalayan birinin alçak bir park güverte kirişiyle kafasını kesmesi, birkaç çürük kaburga çünkü Daimons önemli bir tekmeyi nasıl atacağını biliyordu ve onun yaşındaki bir adamdan daha fazla akrobasi yaptı. yapabilirdi, ama sonuncusunu ezip geçti ve Daimon'un daha fazla insan canı almadığından emin oldu.
Nefes nefese ve ter içinde, şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak tüyler ürpertici vücudun başında dikildi.
Sin ona katılırken sırıttı. “Bu, söylemeliyim ki, oldukça etkileyiciydi. Bir tavşan gibi koşuyorsun. Futboldan önce doğmuş olman çok kötü. Sen, dostum, profesyonel olabilirdin. Jess'in vücuduna sert bir bakış attı. "Seni ısırmadılar, değil mi?"
"İstekli bir dişi olmayan hiçbir şey beni ısırmaz ve kesinlikle açık bir davet olmadan hiçbir şey." Jess çenesini sallayarak cesedi gösterdi. "Bana neden hala burada olduklarını söylemek ister misin?" Daimons ile her zaman güvenebileceğiniz tek şey kendi kendini temizliyor olmalarıydı. Birini öldür ve patlayarak toza dönüştü. Normalde böyle tüyler ürpertici ve iğrenç görünerek yerde kanlar içinde yatmıyorlardı.
Sin vücuda tekme attı. "Sanırım bunlar henüz Reno'ya ulaşmadı."
"Bunlar?"
"Gün ışığında yürüyen iblisler."
Ah, hayır, hayır...
Bu iyi olamaz. "Tekrar gel?"

"Birkaç yıl önce burada küçük bir sorun yaşadık. Turistleri avlayan bir gallu iblis kovanı vardı. Gallu'nun ne olduğunu bildiğini sanmıyorum."
"Ben bir silahşörüm Jim, şeytan bilimci değil."
Sin, cesedi yerde yakabilmesi için yanından geçti. “Güzel Bones izlenimi. Roddenberry gurur duyardı.” Çenesini yanan bedene doğru salladı.
"Gallus, benim panteonumun kabuslar listesine katkısıdır. Gaddar ve ahlaksız, kimi öldürdüklerini umursamıyorlar ve neredeyse yok edilemezler.”
"Güzel."
"Hiçbir fikrin yok. Onları bir süre burada tuttum. Maalesef kaçtılar.”
Bu anlaşıldı ve tıpkı korktuğu gibiydi. Suck City Limits farlarda beliriyordu. Normallikten sapmamak gerektiğini bilmesi gerekirdi. "Peki şu anda kaç kişi koşuşturuyor?"
"Asıl noktayı kaçırıyorsun, Kara Avcı. Artık sadece burada değiller ve yayılıyorlar.
Bir Daimon'un aksine, bir ısırık ve onların kölesi olursunuz. Kendilerinden daha fazlasını yapabilirler. Bu yeterince kötüydü. Sonra Daimonlar galu ile beslenebileceklerini anladılar.”
Jess başını salladı. "Neden bunun beni gerçekten kızdıracağını hissediyorum?"
"Çünkü o. Daimonlar bir gallu ile beslendikten sonra ölümsüz hale gelirler ve iblisin özünü ve güçlerini vücutlarına çekerler. Dediğim gibi Daimonlar o zaman gün ışığında yürüyebilirler ve onları öldürmenin tek yolu kafalarını kesip yakmak.”
"Ve bir ısırık ve ben onların kölesi miyim?"
"Kesinlikle."
Jess küfretti. "Peki bunun iyi bir fikir olacağını kim düşündü?"
Sin elini kaldırdı. "Beni çalıştırma. Tüm panteonlarda aptallar var. Bazı günler, Sümerlerin kendilerine düşenden daha fazla paya sahip olduğunu düşünüyorum ve umarım bu aptallık doğuştan gelir ve sonradan edinilen bir şey değildir. Aksi takdirde daha da mahvolurum.” Vücudun yanmasını hızlandırdı. "Ama bizi en çok endişelendirmesi gereken şeye geri dönelim. Şimdiye kadar salgınlar kontrol altına alındı.”
Olaya bakmanın bir yolu da buydu, diye düşündü.
Hala ...
"Onlarla karşılaşmadan önce hepimize onlardan bahsetmiş olsaydın, yardımcı olabileceğini biliyorsun. Az önce ortaya çıkmasaydın, işe yaramaz bir Köstebek Vurma oyununa kilitlenip onları kalplerinden bıçakla öldürmeye çalışacaktım. Gallu Daimon mama olabilirdi. Gerçekten hiç hoş değil, Sin.”
"Hey, bunları daha bugün öğrendim ve sana onlardan bahsedecektim."
"Ne zaman? Beni ısırıp bir Dark-Hunter gallu zombisine dönüştürdükten sonra mı? Şimdi, yapım aşamasında bir korku filmi vardı. Sadece onun yıldızı olmak istemedi.
Sin öfkeli bakışlarını ona dikti. "Ben sana gelmeden önce gittin."

"Ben o kadar medyum değilim, amigo. Benimle konuşmak istediğini nereden bilebilirdim?
Sin kaşlarını çattı. "Uşak sana beklemeni söylemedi mi?"
"Hayır."
Lanetleme sırası Sin'deydi.
Belli ki Apollite iddia ettiği kadar arkadaş canlısı olmamıştı. Jess cıktı. "Düşmanlarınla yaşadığın için bunu alıyorsun, Slim. Dikkat edin, sizi sırtınızdan bıçaklamaktan çekinmiyorlar."
"Arkadaşlar da öyle."
Jess bu dokunuşa yüzünü buruşturdu. "Şimdi, bu çok soğuk, Sin. Doğru," diye itiraf etti, "ama soğuk."
"Evet, şey, sokakta dikkatini çekmeye çalışıyordum. Bu yüzden seni buraya kadar takip ettim. Biriyle kavgaya girmeden önce onlar hakkında seni uyarmak istedim."
Bu onu duraksattı. "Beni mi takip ediyordun?" Ve bunu bilmiyor muydu? İmkansız.
"Evet."
Jess kaşlarını çattı. "Neden seni hissetmedim?"
"Belki sarışın dikkatini dağıtmıştır."
O şekilde çalışmadı. Peşinde birini fark etmekten asla geri kalmamıştı. Meğer ki …
"Sen nesin?"
"Bağışlamak?"
Jess, şüphesini doğrulayacak bir şey bulmaya çalışarak ona şöyle bir baktı. "İnsan olamazsın ve bir Daimon ya da Apollite olmadığını biliyorum."
Daimonlar, Clairol'e katılmadıkları sürece, sarışındı ve Sin'in sahip olduğundan daha açık tenliydi. "Artık bir Kara Avcı değilsin, yani..."
Sin şeytani bir yarım gülümseme verdi. "Haklısın. Ben onlardan değilim."
"Sonra ne? Sen bir tanrı mısın?"
Sin'in gülümsemesi tamamen açıldı. "Unutma Ray, ne zaman birisi sana tanrı olup olmadığını sorsa, doğru cevap her zaman evettir."
Jess homurdandı. "O filmi izledim ve sanırım yanlış aktardın."
"Duygu aynı."
Bu da Sin'in cevap vermeyeceği anlamına geliyordu. İyi. Jess konuyu açmadı. Bazı şeyleri kendine saklamak istediğini fazlasıyla anladı.
"Ren'e onlardan bahsettin mi?" diye sordu.
"Evet. Aşağı indiğimde onu yakaladım, sonra senin için gittim."
Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Daimonlardan geriye kalan tek şey olan kaldırımdaki yanmış lekeye baktı. Sin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Yardımı takdir ediyorum. Ve başka bir sorum var. Senin bir dakika önce yaptığın gibi alevleri ellerimin üzerinden atamayacağıma göre, savaştığımız bu yeni Daimonları öldürdükten sonra nasıl yok edeceğim?"
"Eksiklikleri henüz çözemedik. Ama birini düşürürsen, beni ara, bir temizlik ekibi göndereyim."
Jess başını salladı. "Kahretsin, Vegas'ta gerçekten her şeyi bulabilirsin."

Günah güldü. "Hiçbir fikrin yok."
Hayır, ama Jess başlıyordu.
"Kumarhanenizde çok fazla düşman çalıştığına göre... Karanlık Avcıları öldürmek için Daimonlarla birlikte çalışan bir insan duydunuz mu?"
Sin'in gözleri büyüdü. "Ne?"
Bu ifade soruyu cevapladı. "Efendim, Kahinlerden bununla ilgili haber aldı. Güçlerden aldıkları her şeyi yanlış yorumlayıp yorumlamadıklarını merak ediyordum. Böyle bir canavar olsaydı, Acheron'un hepimizi uyararak çağıracağını düşünüp duruyorum." Resmi olmayan liderleri olarak Acheron onlara göz kulak olma eğilimindeydi ve inanca ve anlayışa meydan okuyan güçleri vardı.
"Ash'in güçleri mutlaka bu şekilde işlemez."
"Ne demek istiyorsun?"
Sin, "Bunu bir yangın hortumunun sonuna kadar açılması gibi düşünün," dedi. “Su o kadar hızlı akıyor ki kontrol etmek zor. Bir şeye ihtiyacı olmadıkça yeteneklerini bloke ediyor, bu yüzden bunalmasın.”
Jess, Sin'e inandığından pek emin değildi. Acheron, kendisinden hiç kimseye söz etmeyen, yürüyen bir çelişkiydi. Acheron'un, eski Sümerliye güçlerinin nasıl çalıştığını açıklamayı boşver, Sin'le samimi bir konuşma yapacağını hayal bile edemiyordu.
"Bunu nasıl biliyorsun?"
"Artemis'in cariyesiyle evli, unuttun mu? Ash hakkında çok şey biliyor.”
Şimdi, buna inanıyordu. Acheron'un hizmet ettikleri tanrıçadan sır saklaması zor. Günah haklıydı. Bu sırlardan bazılarını bilen biri varsa, muhtemelen karısıydı.
"Yani," diye devam etti Sin açıklamasına, "Ash buraya odaklanmazsa, neler olup bittiğini anlamaz. Onu bu konuda aramamı ister misin?
"Hayır. Sonra yapacağım." Jess ikinci elden bilgi almaktan hiç hoşlanmazdı. İnsanların bir şeyi unutması veya yanlış anlaması için çok fazla yer var. Doğrudan atın ağzından almayı tercih ederdi.
Sin başını salladı. "Pekala, seni tutmayayım. Yapacak çok şeyin olduğunu biliyorum ve benim işletmem gereken bir kumarhanem ve bakmam gereken bir karım ve yürümeye başlayan çocuğum var.
Evet, ama Jess onu bu son kısmı için kıskanmıştı. Çok fazla. Ancak, Sin'in iyi talihini kıskanmayacaktı. Hayatın bazı insanlar için yolunda gittiğini bilmek güzeldi ve Sin bir Kara Avcı olduğu için Jess, adamın ilk hayatında çok acı çekmiş olması gerektiğini biliyordu. O olmasa bile birini mutlu görmek yüreğine iyi geliyordu. "Hanımefendiye elimden gelenin en iyisini yapın."
"Yapacak."
Sin ayrılırken Jess paltosunu almak için geri döndü. Etrafına, Sin'in yaktığı kalıntılara baktı ve yorgun bir nefes verdi.
Yeni kurallar. Yeni oyun alanı. Tanrılar hepsinden sıkılmış olmalı. Aklının bir köşesinde bu yeni Daimonların kötü bir Bilimkurgu filminde olduğu gibi yayıldığını hayal edebiliyordu.

Cehennem, bir salgın gibi yayılan kızıl sürünün üst üste bindirilmiş görüntüsünün olduğu haritayı bile görebiliyordu.
Ve dışarıda bir yerlerde onlara kanunsuzca oynayan bir insan vardı.
Evet, Vegas'ta olmak için güzel bir zamandı. Acheron'un onu yeniden atadığı için çok mutluydu ve bu, tüm alaycılığıyla söylendi.
Paltosunu omzuna attı ve tek başına devriye gezmeye devam etmek için sokağa döndü. Kalabalığın arasında yürürken, onlardan biri olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı...
etrafındaki doğaüstü olaylardan tamamen habersiz ortalıkta dolaşan masum bir insan. Bir yanı insan olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.
Başka bir yanı, hiç gerçekten insan olup olmadığını merak etti. Düşmanları ve kurbanları bunu kesinlikle reddederdi. Ve o bir hayvandan başka bir şey değildi.
Matilda'ya kadar.
"Gah, yine maudlin oldum." At eksikliğinden olsa gerek. Ata binmek onu her zaman daha iyi hissettirirdi ve onlardan çok uzun süredir uzaktı.
Ama yakında burada olacaklardı ve o normale dönecekti. En azından bir ölümsüzün olabileceği kadar normal.
Aradığı ve hiçbir hedef bulamadığı için saatler geçti. Vegas'taki gece hayatının hiç durmaması onu hayrete düşürdü. Kalabalık azaldı ama yine de…
Reno'da alışık olduğundan tamamen farklı bir dünya.
Cebinde çalan telefonu, şafaktan birkaç dakika önce evde olması için geri dönme zamanının geldiğini haber verdi. İş o noktaya geldiğinde, şansını zorlamayı hiç sevmezdi. Hiç kimse, özellikle trafikte kendiliğinden alev almak istemezdi. Johnny Blaze'e gitme düşüncesi ona hiç çekici gelmedi.
Arabasını almak için Sin'in kumarhanesine geri döndü.
Caddenin karşısındaki bir flaş gözüne çarptığında Jess fazla uzaklaşmamıştı.
Bir kadını yağmur kanalına çeken iki Daimon'du. Jess nefesini içine çekti.
Şehrin altında yaklaşık beş yüz millik bir drenaj sistemi labirenti vardı.
Daimonların onu orada kaybetmesi çok uzun sürmez.
Avlarını öldürmeden ya da onu kaybetmeden onları yakalamayı umarak sokağın karşısına fırladı.
Kanalizasyona girdiği anda, yatıştırıcı karanlıktan rahat bir nefes aldı.
Güneş gözlüğünü çıkardıktan sonra cebine soktu ve içinde yaklaşık bir santim durgun su bulunan pis kokulu tünelden geçti. Çürümüş çöplere ve düşünmek istemediği diğer şeylere dudaklarını büktü. Bu tünelleri evleri olarak adlandıran çok sayıda evsiz insan vardı. Bazıları, ortalama bir insan için peşinde olduğu Daimonlar kadar tehlikeliydi.
"Lütfen bırak gideyim! Lütfen! Lütfen beni incitme!”
Kadının taşlaşmış çığlıklarını takip etti. Onları bulmam uzun sürmedi.
Ancak beklediği gibi değildi.
Bu bir tuzaktı ve doğruca içine daldı.

4. BÖLÜM

Abigail bütün hayatını Sundown Brady'yi tekrar göreceği ana hazırlamakla geçirmişti. Yıllar boyunca, onu öldürmek için eğitim almadığı zamanlarda, aklında akla gelebilecek her senaryoyu oynamıştı. Tesadüfen karşılaşıyorlar. Gün ortasında onu uykusunda öldürmek için evine girmesi. Dumanlı, kalabalık bir barda ona doğru yürüdü ve sonra onu kalbinden bıçakladı ve tam bir ıstırap içinde ölürken ayağa düşmesini izledi. Onu içine hapsedip yakıp kül ettiği terk edilmiş bir sinema salonu bile. Merhamet etmesi için ona yalvarmasıyla ilgili.

Yine de bu hayallerin hiçbiri onu buna hazırlamamıştı.

Her şeyden önce, hatırladığından çok daha iriydi. Sadece uzun boylu değil, aynı zamanda geniş ve çok az erkeğin olduğu bir şekilde son derece iyi kaslıydı. Yeterince yaklaşırsa onu ikiye ayırabileceğini söyleyen türden bir yapıydı. Siyah saçları kulaklarının hemen altına düşüyordu ve sanki bir saç tıraşı randevusunu kaçırmış gibi biraz dağınıktı. İki günlük bıyık büyümesi, o kadar mükemmel biçimli bir yüzü gölgeliyordu ki, gerçek görünmüyordu. Gözleri simsiyahtı ve oradaki istihbarat hiçbir şey söylemedi, kesinlikle hiçbir şey gözünden kaçmadı.

Yeni güçlerine rağmen, onunla dövüşme düşüncesini yuttu. Kolay kolay pes etmeyecekti.

Muhtemelen onu yanına alacaktı.

Ama tek düşünmesi gereken anne babası ve onun ellerinde acımasızca ölmeleriydi ve içindeki ateşli öfke korkutulmayacak veya reddedilemeyecek bir düzeye ulaştı.

Kanını istedi.

Gün batımı Brady bu gece ölecekti ve bunu gerçekleştirecek olan da oydu.

Jess, kadını yakından görünce dondu kaldı. Siyah saçları egzotik yüz hatlarından sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bir kot pantolon ve koyu mor bir gömlek giymiş, tepeden tırnağa silahlıydı. Ama onu izlerinde durduran şey bu değildi.

Bir an için Bart'ın yüzüne baktığına yemin edebilirdi.

Her şeyi özümsediğinde zaman donmuş gibiydi. Kedininki gibi masmavi gözleri. Çenesindeki gamze. Sanki onu öldürebilirmiş gibi bakıyordu. Sanki yine yaralı olarak yerde yatıyor, tetiği son bir kez çekmeden hemen önce Bart'a bakıyordu.

"Seni p * ç!" ürkütücü derecede tanıdık bir sesle hırladı. Dayanılmaz anıları geri getiren biri.

Kendini toparlayamadan, ona doğru hamle yaptı.

Jess geri sıçradı ve bükülerek onu duvara gönderdi. Nedense kavganın dışında kalan iki Daimon'a baktı. Ama siyah bir KA-BAR ile vücudunu keserek ona geri döndüğünde bunu düşünecek zamanı yoktu.

Ön koluyla onun kesmesini engelledi, sonra elini tuttu. Tanrım, o güçlüydü. Doğaüstü güçlü. Bahsetmiyorum bile, ona tekme atmaya devam etti. İyi eğitimli bir yaban kedisi gibi savaştı.

"Bırak beni!" diye hırladı, ona kafa attı.
Bu onun duyularını sarstı ama onu bırakmayı reddetti. Bunun için fazla hızlı ve fazla yakındı. Eğer onu serbest bırakırsa, bir yerinden canı yanacak bir iğne olacaktı.
Omzunun üzerinden diğer ikisinin kenara çekildiği yere baktı. "Onu elde etmek!"
Harika. Onu Daimonlara doğru fırlattı. Onlarla çarpıştı ama bu onları yavaşlatmadı.
Telefonu tekrar titredi ve zamanının daraldığı konusunda onu uyardı. Hızlı bir şey yapmazsam çıtır bir yaratık olacağım. Muhtemelen burada saklanabilecek olsa da, bunu riske atmak istemedi. Polis ve işçiler ara sıra kanalizasyona girmeyi göze aldılar. Tek ihtiyacı olan, içlerinden birinin onu silahlarla dolu bulmasıydı.
Ya da daha kötüsü, bir sel baskınına uğrayabilir. Lionel, buradaki ilk gecesinde gündüzleri kanalizasyona sığınması konusunda onu uyarmıştı. Her yıl selden ölen çok sayıda evsiz vardı. Boğulamasa da gün ışığına çıkabilirdi ki bu onun için gerçekten berbat olurdu.
Buradan gitmesi gerekiyordu. Hızlı.
Asıl kötü olan şey, onu öldürememesiydi. Kara Avcıların, onlar tarafından saldırıya uğrasalar bile insanları öldürmemeleri gerekiyordu. Aptal kural, kabul edildi. Ama ihlal ederlerse Acheron'un kıçlarını kaldıracağı bir şeydi.
Ve sonra onun kimliği hakkında sahip olduğu korkunç şüphe vardı. Doğru mu yanlış mı olmak istediğinden emin değildi. "Abigail?"
Öfke mavi gözlerini kararttı. "Beni hatırlıyorsun."
Nasıl unutabilirdi? "Öldüğünü sanmıştım."
İçinden bir yerlerden geliyormuş gibi görünen bir öfkeyle ona saldırmadan önce öfkeyle haykırdı. Bart için gittiğinde sahip olduğu gücün aynısıydı.
Artık kim olduğunu bildiğine göre, ona zarar vermesinin hiçbir yolu yoktu.
Çelişkili duygular içinde boğuldu. Rahatlama, keder ve derin ihtiyaç onun hayatını bitirmesine izin vermemeli. "Karanlık Avcıları öldüren sensin sanırım?"
Ona doğru sallanırken çenesini gururla kaldırdı. "Zevkle. Ama asıl istediğim sensin."
Neden? Tek yaptığı onu ve ailesini korumaktı.
Kolunu tuttu ve onu daha yakına çekti. "Ah şekerim, bunun için tek yapman gereken soyunmaktı."
Daha da acımasızca saldırmadan önce dudağını kıvırdı.
İyi yerleştirilmiş birkaç darbenin altında sendeledi. Çok iyi eğitilmişti.
Ama sonra o da öyleydi.
Jess bıçağı elinden aldı ve sonunda onu uykulu bir tutuşla yakalamayı başardı.
Onu kavramak, yağlanmış aç bir domuzdan daha zordu. Neyse ki, böyle adi şeyleri iğnelemeye alışıktı. Ama eğer o bir insan olsaydı, kendini serbest bırakır ve ona geri dönerdi.
Daimonlara döndü. "Bir adım daha yaklaşırsan boynunu kırarım."

Şüpheyle kaşlarını çattılar.
"Ciddiyim," dedi, saldırmak üzereymiş gibi göründüklerinde. Şah damarı ve şah damarı üzerindeki baskıyı artırdı. Saniyeler içinde dışarıdaydı. Yine de numara yapıyor olabilir diye birkaç saniye daha bekledi. Bu noktada, onun ötesine hiçbir şey koymazdı.
Baygın olduğundan emin olduktan sonra, onu yerdeki kuru bir noktaya kaydırdı. Pekala, serseriler. Getir onu."
İleriye doğru bir adım attığı anda, tünelin daha derinlerine koştular.
En azından onlar, onu dönüştürebilecek hastalıklı Daimonlar değillerdi.
Jess onların peşinden gitmeye başladı ama yeniden düşündü. Şafağa çok yakındı ve şu anda tüm zamanların ödülü ondaydı.
Onları avlayan kadın.
Bir zamanlar tanıdığı bir kadın...
"Hayatta kaldığına inanamıyorum." Ama nasıl? O kadar çok sorusu vardı ki başını döndürdü.
Yapılacak en iyi şey, onu sorgulamak ve neler olup bittiğini ve neden onlar için bu kadar zorlandığını öğrenmekti. Bu kararından pişman olmayacağını umarak onu kucağına aldı ve sokağa geri götürdü. Artık mücevherlerini boğazına atmaya çalışmadığına göre, onun ne kadar küçük olduğunu fark etmişti. Çok iyi kaslı ama kısa.
Matilda gibi.
Bu karşılaştırmayı çabucak susturdu. Yumuşak huylu, yumuşak dilli müstakbel gelinine hiç benzemiyordu. Kimse değildi. Ona bu yüzden aşık olmuştu ve onca yıl sonra hala onun arkadaşlığını kaybetmenin acısını yaşıyordu.
Kollarındaki kadın tanıdığı herkes gibiydi. Hain. Ölümcül. Sadece kendisi için. Ne yaparsa yapsın, bunu unutmasına izin veremezdi. Onun ölmesini istiyordu ve eğer onu durdurmasaydı, onu öldürecek ve sonra diğer meslektaşlarına geçecekti.
Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.…
Onu ve annesini korumuştu ve annesi ona borcunu nasıl ödedi? Onu öldürmeye çalışarak.
Ne kadar tipik.
Jess, gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlarken başardı. Acele edip çabuk olsam iyi olur... Bu noktada biraz fazla yaklaşıyordu.
Sokaktan bir polis arabasının geçtiğini gördüğünde kanalizasyondan fazla uzaklaşmamıştı.
Saçmalık.
Onu görmeme ve devam etme ihtimalleri neydi? Muhtemelen, yoğun bir içki gecesinden sonra karısını odalarına taşıdığına inanmaları kadar iyi.
Evet ...
Uzun zamandır bu kadar şanslı olmamıştı. "Umarım hücrenin penceresi yoktur," diye mırıldandı alçak sesle.
Devriye arabası kaldırıma yanaştı ve durdu. "Hey sen oradaki! Buraya gel."
Evet, kötü şansının hayatındaki tek istikrarlı şey olduğunu bilmek güzeldi.

Jess, seçeneklerini tartışırken Abigail'i daha sıkı kavradı. Hiçbiri iyi değildi, özellikle ceketinin altına bir cephanelik koyduğu için. Keşfederlerse itiraz edeceklerinden emin oldukları biri.
Soğukkanlı davrandığından emin olarak arabaya doğru yürüdü. "Evet efendim?"
Memur Abigail'e baktı. "Bir problem mi var?"
Oh evet. Eve fırlamam gerektiğinde siz beni sinirlendiriyorsunuz.
Jess, rahatsızlığını belli etmemek için kendini zorladı. "İçmek için biraz fazla. Onu kaldığımız kumarhaneye geri götürüyordum.
Adam şüpheyle gözlerini kıstı. Doktora ihtiyacın var mı?
Hayır, bir molaya ihtiyacı vardı. "Hayır, memur bey. Yine de teklifin için çok teşekkür ederim. O iyi olacak. Pekala, akşamdan kalma oldukça şiddetli olacak, eminim ama birkaç saat sonra yeni gibi olacak.
Diğer memur yolcu koltuğundan, "Bilmiyorum George," dedi. "Bence her ihtimale karşı onu aramalıyız. İhtiyacımız olan son şey, onu kaçırması falan ve gitmesine izin vermemiz. Bir seri tecavüzcü ya da katil olduğu ortaya çıkarsa halkla ilişkiler kabusunu bir düşünün."
Jess, paranoyak pislik herifte bir laneti ısırmak zorunda kaldı. Evet, onu kaçırıyordu ama yine de...
Seri katil oydu, o değil.
Selam, Jess.
Başını çevirdiğinde kaldırımdan yaklaşan başka bir polis memuru gördü. En azından bunu biliyordu. Kevin, nasılsın?
Kevin, Jess ile arabanın arasına girdi. "Burada bir sorun mu var?" diğer memurlara sordu.
Bu onlara akademide mi işlendi, yoksa ne?
"Hayır," dedi arabadaki memur çabucak. "Onu kadını taşırken gördük ve bir sorun olmadığından emin olmak istedik."
Tanrıya şükür, ne o ne de Abigail dövüşleri sırasında kana bulanmış ya da yaralanmış ve kıyafetleri yırtılmamıştı. Bunu açıklamak daha da zor olurdu. Bu durumda, kıyafetleri içkiden bayılmış gibi daha fazla buruşuk değildi.
Ah, dedi Kevin, sözcüğü uzatarak. Çenesini sallayarak Jess'i işaret etti. "Merak etme. Jimmy ve ben buradan devam edeceğiz.
Kevin'in ortağı Jimmy, arabadaki memurlara el sallamak için Jess'in arkasından geldi.
İkisi de bunu başka birine aktarabilecekleri için rahatlamış görünüyordu.
"Elbette. Bizi evrak işlerinden kurtardığın için teşekkürler. Sonra görüşürüz çocuklar." Araba çekildi.
Arkasını dönen Kevin, Jess'e ve elinde tuttuğu kadına kaşlarını kaldırdı. "Sormalı mıyım?"
Jess, Abigail'in ağırlığını değiştirdi. "İşini sürdürmek istiyorsan ve sana milyon dolarlık evini vermeyen işi kastetmiyorum." Telefonu, gün doğumuyla ilgili başka bir uyarıyla tekrar çalmaya başladı. İhtiyacı olduğundan değil. Gökyüzü korkunç bir ışık gölgesine dönüşüyordu.

Kevin sanki Jess'in aklından geçenleri okuyormuş gibi başını kaldırıp baktı. "Şafağa biraz yakın kesiyorsun, değil mi?"
"Düşündüğümden daha yakın."
Jimmy birkaç adım ötede park etmiş olan arabalarını işaret etti. "Hadi, seni zamanında geri götürebiliriz."
"Teşekkürler." Jess sonunda rahat bir nefes aldı. Bu aynı zamanda onu bisikletine bindirip orada tutmak zorunda kalmaktan da kurtaracaktı, özellikle de artık her an geleceği için.
Polis olan Squires'ın işe yaradığını itiraf etmeliydi. Bu, Sin'in bu şehirde iyi ayarlamış olduğu bir şeydi. Reno'da, bir Squire ağıyla hafife alınmışlardı. Ama burası aşırı derecede bağlıydı.
Jimmy onlar için kapıyı açık tuttu. Jess arka koltuğa oturdu ve paketini yanına koydu ve onun ne kadar güzel olduğunu fark etmemeye çalıştı. Bir zamanlar en çok sevdiği ve gerçekten nefret ettiği tek kişinin yüz hatlarında karışık olduğunu görmek kafasını cidden karıştırmıştı.
Hayat adil değil.
Ve asla basit olmadı.
Kevin ve Jimmy içeri girdiler ve sireni açtılar. Molalarında aradılar ve onu warp hızıyla evine doğru sürdüler.
"Bunu yaptığınız için minnettarım."
Sorun değil, dedi Kevin sırıtarak. “Gerçekten bir görüşmede olmadığımız zamanlarda sokaklarda koşmak güzel. Hızlı Yarışçı gibi hissetmemi sağlıyor.”
Eyaletler arası rampayı geçtiklerinde Jess kaşlarını çattı. "Otoyol daha hızlı olmaz mıydı?"
Jimmy güldü. "Sizin için sivil. Işıklar için durmak zorunda değiliz.”
Bu mantıklıydı. Normalde Jess'in şehir merkezinden Tomiyasu Lane'deki on bir dönümlük yerleşkesine gitmesi yirmi dakikadan biraz fazla sürerdi (başladığında nerede olduğuna bağlı olarak), ama o eyaletler arası yoldan giderek daha uzağa ateş etti. Işıklar için durmasalardı, onun evine yaklaşık aynı sürede, belki daha kısa sürede varabilmeleri gerekirdi.
Biraz şansla, arka koltukta yanarak alev almaktan kurtulabilir. Squires'ın nöbet komutanlarına açıklaması zor olurdu. Yine de leke o değilse denemelerini görmek eğlenceli olabilir.
Kevin dikiz aynasından Jess'e baktı. "Yani bize şimdi kadından bahsetmek mi istiyorsun?"
"Tam olarak değil."
Jimmy ensesini kaşıdı. "Daha sonra onun hakkında bir kayıp şahıs raporu vermemiz gerekecek mi?"
"Şüpheliyim. Bir grup Daimon ile koşuyor. Genelde size beyler diyecek türden değillerdir. Ve bir ailesi olmadığını kesinlikle biliyordu. Evlenmediği sürece.
Artık onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark edince nefesi kesildi. Cehennem, bir Daimon veya Apollite ile evli olabilir. Bu düşünce bile onu hasta etti. Ancak insanlar ara sıra şu ya da bu nedenle onlara kanıyordu.

Birinin annesi olabilir….
Bakmakla yükümlü olduğu kişiler olsaydı, kesinlikle sokakta Kara Avcıları avlamıyordu.
Yapar mıydı?
Jimmy geniş gözlerle koltukta döndü ve bölmeden ona baktı.
"Kahinlerin bahsettiği o mu? Sizi öldüren insan mı?”
Çenemi kapalı tutmalıydım. Artık Squires tarafından kullanılan ve yönetilen tüm sosyal ağ siteleri bir Noel ağacı gibi parlayacaktı. "Öyle olduğunu düşünüyorum, ama ben ona bazı sorular sorma fırsatı bulana kadar bunu aramızda tutarsan çok sevinirim."
"Kesinlikle." Jimmy, Kevin'in koluna bir tokat attı. "Sana gerçek olduğunu söylemiştim. Hah! Bana yirmi dolar borçlusun.”
"Evet, evet, her neyse," diye homurdandı Kevin.
Güney Las Vegas Bulvarı'nda hızla ilerlerken başka bir şey söylemediler.
Jess ensesinde o tanıdık sızlamayı hissetti. Güneş doğuyordu. Gökyüzü her kalp atışıyla daha da parlaklaşıyor. Ve hala evinden birkaç mil uzaktaydılar.
Daha kötüsü? Kendine gelmeye başladığında onu tekrar bayıltmak zorunda kaldı.
Jess başparmağını ve işaret parmağını ovuşturdu - bir silahşör olarak geliştirdiği gergin bir seğirme. Şu an hissettiği duygunun aynısıydı. Bir hata. Bir gecikme.
O tarih oldu.
Ancak bu sefer, hayatta kalmak için içgüdülerine ve becerilerine güvenmiyordu. Onlarınkine güveniyordu….
İlk ışınlar, tam garaj yolunu koruyan siyah ferforje kapılara yaklaşırken zirve yapıyordu. Jess, onları açmak için iPhone uygulamasını kullanırken koltuğa sinsice oturdu. Garaj kapılarını da işaret etti.
Hadi gidelim….
Derisi zaten şiddetli bir şekilde yanıyordu. Ölmesi uzun sürmeyecekti.
Kevin onları daha kapıyı açmadan kapıların arasından ve uzun garaj yolundan vurdu. Çok uzun, Kevin kıçını aşağı çekerken fark etti ve hala gizlenmediler. Neden iki millik bir garaj yolu olan bir ev satın almıştı?
Tamam, biraz abartı ama lanet olsun. Garajın içine girmeleri sonsuza dek gibiydi.
Jess derin bir nefes aldı ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Bu, bir süreliğine gelmek istediğim kadar pastırmaya yakın."
Jimmy bu konuda yorum yapmadan gelip kapısını açtı ve onu dışarı çıkardı. "Onunla ilgili yardıma ihtiyacın var mı?"
Kafasını salladı. "Hayır, anladım. Yine de teşekkürler."
Jess, onu arabadan henüz çekmişti ve Kevin yolunu kapattığında arka kapıya gidiyordu. Squire bir çift kelepçe çıkardı. "Bunlara ihtiyacın var mı?"
Bu onu gerçekten güldürdü. "Sanırım onlarsız küçük bir kısrakla başa çıkabilirim." Sonra, daha önce ona dayak yediği göz önüne alındığında, bunu yeniden düşünmek isteyebilirdi.
Gurur düşüşten önce gelir….

Kevin onları kemerindeki keseye geri koydu. "Elbette. Peki sonra görüşürüz."
Jess, onu eve taşımadan önce başını onlara doğru eğdi.
Kapının içinde tereddüt etti. Şimdi onunla ne yapmalı? Bu kadar ilerisini düşünmemişti ve bunu arabada yapması gerekirken, kafası alevler içinde patlama düşünceleriyle biraz meşguldü.
Yapabileceği en iyi şey, onu bodruma kendisiyle birlikte götürmek olacaktır. Aşağıda onu kilit altında tutmak ve kendisi serbest bırakılmasını istemeden onu serbest bırakmayı düşünebilecek herkesten uzak tutmak için bolca yer vardı.
Ya da daha kötüsü, kaçmaya çalışırken Andy'yi incitmesi.
Bu kesinlikle olmaz.
Elbette. Orijinal plana geri dön. Onu alt katta, kendi bölgesinde tutacaktı. Onu gizli asansöre ve Andy'nin deyimiyle altı bin metrekarelik zindanına taşıdı. Vegas'ta bodrum katı olan bir ev bulmak o kadar kolay olmamıştı, özellikle bu büyüklükte ve atları için ahırı da olan bir ev.
Andy ona bu yerden ilk bahsettiğinde, Jess onun şaka yaptığını düşünmüştü. Andy değildi. Ev aslında altmış beş bin fit kareydi. Çatı çizgisinin altında yetmiş iki bin.
Bir adamın atları için yapabilecekleri inanılmazdı.
Cehennem, daha küçük kasabalarda yaşamıştı. Ama söylenen ve yapılan her şey, alt katta rahatsız edilmeden kalmasına izin verdiği için ev onun için mükemmeldi. Burada, gün ışığında kilitli değildi. Neredeyse normal bir yeraltı hayatı yaşayabilirdi.
Evin üçü bodrum katında olmak üzere toplam on sekiz yatak odalı süiti vardı. Onu odasına en yakın olana götürdü ve yatağına yatırdı. Uzaklaşmaya başladı ama onunla ilgili bir şey onu yanında tuttu. Böyle çok kırılgan görünüyordu. Ancak, çenesinde ona vurduğu acı verici zonklama, onun başka bir şey olmadığını söylüyordu.
Onun gibi küçük bir şeyi onları bu kadar vahşice avlamaya iten neydi?
Daimonlar ona yalan söylemiş olmalı. Bunu çok yaptılar. Yüzyıllar boyunca sayısız insan araçları olarak kullanılmıştı. Daimonlar onlara sonsuz yaşam sözü verdiler ve sonunda, onlarla işleri bittiğinde insanları öldürdüler.
Ama öfkesi bundan daha derine inmişti. Kişisel bir kini varmış gibi savaşmıştı.
Ailesini en son ne zaman gördüğünü düşündüğünde içini çekti. Berbat bir geceydi. Odayı kaplayan kan lekelerini bugüne kadar hala görebiliyordu. Onu kaplayan kan…
Evde Abby'den hiçbir iz yoktu ve kesinlikle onu aramıştı. Her zaman onun bir arkadaşında olmasını ummuştu.
En rahatsız edici düşünce, onun orada olduğuydu. Öldüklerini görmüş olması. Bu düşünce midesini bulandırmıştı. O gecenin dehşetine hiçbir çocuk şahit olmasın.
Tıpkı Artemis'in, öldürüldükten sonra olanları görmemesini dilediği gibi. Bazı anılar saklamaya değmezdi.

Ve polis onu bulamayınca hepsi onun öldüğünü varsaymıştı.
Yine de buradaydı…
Büyümüş ve kıç tekmeliyor.
Kaşlarını çatarak elini yanağının kenarından aşağı kaydırdı. Şimdiye kadar hissettiği en yumuşak tene sahipti. Düz. Davetkar. Ilık. Bir kadının teninin parmaklarının altında hissetmesini her zaman sevmişti. Daha sulu bir şey yoktu.
Yüz hatları egzotik ve merak uyandırıcıydı. Laura'nınkinden o kadar farklıydı ki, aynı zamanda, Laura'yı orada yeterince görebilmiş ve bu, kalbini sızlatmıştı. Laura onun için hem bir sığınak hem de bir cehennem olmuştu. Onun yanında geçmişe bağlı hissetmişti ve bu bağlantı rahatlattığı kadar derinden de yakmıştı. Gitmesine izin vermeye çalışmıştı ama kravatını koparamadı.
Şimdi keşke olsaydı dedi.
Belki o zaman Abigail'in normal bir hayatı olabilirdi. Onun yaşındaki bir kadın arkadaşlarıyla dışarı çıkıp eğlenmeli ve gençliğinin tadını çıkarmalı.
Kara Avcıların peşine düşmemek.
Kesinlikle öldürmezler.
Atkuyruğundaki dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Nedenini bilmiyordu ama bu ona onun çocukluğunu hatırlatmıştı. O zaman bile çok cesareti vardı. Ve doğduğunda orada olduğu için şimdi ondan bu kadar etkilenmek tuhaftı. Bir kadınla birlikteyken bunu düşünmemeye çalışıyordu. Kabul etmek istemediği bir düzeyde, bu onu rahatsız ediyordu. Onların büyük-büyük-büyük-babaları olacak yaştaydı.
Ama bekâr kalacak kadar fedakar da değildi. Bir erkeğin yapabileceği çok şey vardı. Özellikle de kaç yaşında olduğunu bilmedikleri için. Onlara göre o, bir barda tanışıp eve götürdükleri yirmili yaşlarının ortalarında başka bir adamdı.
Ancak Abigail biliyordu.
Ve bunun için ondan nefret ediyordu.
Yüzünü kendisine çevirdi. Gözleri sadece bir yarık açıldı ve onları gördüğünde...
Geri çekti.
Ne oluyor be? Kalbi gümbür gümbür atıyordu, yavaşça bir kapağı kaldırdı. Gerçekten de gözleri kırmızıydı ve içlerinden sarı iplikler akıyordu.
Sonuçta o insan değildi.
En azından tam olarak değil.
Ah evet, bu kötüydü. Gerçek kötü. Ren'in bahsettiği batıdan gelen düşman o muydu? Kehanet ve Kahin uyarıları ona hiçbir zaman pek mantıklı gelmedi. Onları çözmeye çalışmak, en sağlam zihne bile dokuz günlük bir migren vermeye yetti.
Ve şu anda bunu düşünemeyecek kadar yorgundu. Bununla ilgilenmeden önce biraz uyumaya ihtiyacı vardı. Ya da en azından bir mola…
Onu bir battaniyeyle örttü, sonra onun gitmesi için hazır olana kadar bu odadan çıkmamasını sağladı.

Kapıda, geldiğinde odayı görebilmesi için ışıkları indirdi, ama onu rahatsız edecek kadar parlak değil.
Arkasını dönüp ona baktı ve nefesi boğazında tıkandı. Bu ışıkla ve başını eğik halde annesine o kadar çok benziyordu ki, bu onu geçici olarak sersemletti ve zamanda geriye götürdü.
Matilda'yı nişanlarından kısa bir süre sonra onu pikniğe götürdüğü derenin kıyısında yatarken gördü. Güneş o kadar sıcaktı ki, adam en sevdiği beş para etmez romanlarından birini ona yüksek sesle okurken uyuyakalmıştı. Sakin güzelliği onu büyülemişti ve o öğleden sonranın bitmemesi için dua ederek saatler geçirmişti.
Seni seviyorum William.
Sesini hâlâ duyabiliyordu. Onun güzel gülüşünü gör. Boğazındaki ani yumruyu temizleyerek, onu da gidermek için başını salladı.
Abigail, Matilda değildi.
Ama orada, gözlerinden nefret fışkırmadan yattığı için, her zerre kadar güzeldi ve gömdüğüne yemin ettiği duyguları içinde uyandırdı.
Bunu düşünmek istemeyerek odasına gitti ve ceketini ve silahlarını çıkardı. Yatmak için soyunurken, ona ne olduğunu anlamaya çalışırken düşünceleri hızla kafasının etrafında döndü.
Bunca zamandır neredeydi.
Kimliği için onu kontrol etmeliydim. Evet, hayır. Bu, ona onun adresini verir ve onun hala bir Yager olup olmadığını veya evlenip evlenmediğini öğrenmesini sağlardı.
Kendini tam bir budala gibi hissederek, birini bulup bulamayacağını görmek için geri döndü.
Kapıyı itti ve dondu.
Yatak tamamen boştu ve görünürlerde hiçbir yerde yoktu.

BÖLÜM 5

Abigail bir sarsıntıyla uyandı. Hatırladığı son şey, en kötü düşmanı tarafından boğulduğuydu. Olanlarla yüzleşirken acı onu çok etkiledi.
Başarısız oldum….
Bunca yıldan sonra, sonunda hayatını mahveden ve ailesini öldüren adamı bulmuştu. Ve onu mide bulandıran bir rahatlıkla alt etmişti. Her şeyi riske atmıştı ve hatta vücudunun bir deney olarak kullanılmasına izin vermişti. Yine de yeterli olmamıştı.
Senden nefret ediyorum Gün Batımı Brady. Seni kokuşmuş piç!
Bir an için ölmüş olabileceğinden korktu. Ama içinde bulunduğu gösterişli odaya odaklandığında, hayatta olduğunu fark etti.
Ve zengindi.
Yattığı yatak, süslü bir şekilde oyulmuş bir Kaliforniya kralıydı ve koyu mavi ipek bir yorganla o kadar hafifti ki, hareket eden hava gibi hissettiriyordu. Mobilyalar, antika gibi görünen ama aslında olmayan, üst düzey kalitedeydi. Görünürde pencere yoktu, ancak üç metrelik tavan bodrum olamayacak kadar yüksek görünüyordu. Üstündeki Fransız tepsisinin içinde yaldızlı

geyiklerin olduğu yemyeşil bir orman manzarasının güzel bir duvar resmi vardı.
Öldüm ve bir saraya gittim.…
Öyle görünüyordu. Bulunduğu oda tüm evinden daha büyüktü.
Endişeyle dudağını ısırarak yataktan kaydı ve etrafta dolaşmaya başladı. İlk durağı, birinin kilitlediği kapıydı. Şaşırdığından değil. Ne münasebet. Açmış olsaydı, sadece şok olurdu.
Abigail gözlerini kapattı ve yeni keşfettiği güçlerini, çevresinde olup bitenleri hissetmek için kullanmaya çalıştı.
Hiçbir şey göstermedi. Bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Güçlerine tam olarak hakim olamayacak kadar yeniydi.
Haklıydın, Hannah, diye fısıldadı. "Brady'nin peşine düşmeden önce onları daha iyi bilemeliydim." Ancak Jonah, Sundown'ın nerede devriye gezdiğini söyleyen güncellenmiş dosyaya sahip olduğunu söylediği andan itibaren sabırsızlanmıştı.
Şimdi bu aptallığın bedelini ödüyordu.
Neredeyim? Hiçbir şey hakkında hiçbir fikri yoktu. Oda yemyeşil olsa da, içinde yatak ve bir şifonyer ve gardırop ile iki sandalye ve bir sehpa dışında pek bir şey yoktu. Telefon, bilgisayar veya saat yoktu.
Sundown onu kaçırmış mıydı? Bir prens tarafından kaçırıldığından şüphe duyduğu için en olası senaryo buydu ve bu onun kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Neden bunu yaptı da onu öldürmedi?
Ona işkence etmek istemediği sürece...
Evet, bu onun hızından daha fazla olurdu. Kara Avcıların, ölürken avlarının merhamet için yalvardığını duyacak kadar yaşayan acımasız katiller olduğu söylenirdi. Dürüst olmak gerekirse burası bir işkence odasına benzemiyordu. Bir saraya benziyordu. Jonah'ın seveceği türden bir yer...
Sonra, Sundown'a saldırdığında yanında olan Perry ve Jonah'a dönünce midesi bulandı. Hiç şüphe yok ki ikisi de ölmüştü. Kaybettikleri düşüncesiyle gözyaşları onu boğdu. Onunla uzun yıllar iyi arkadaş olmuşlardı. Birkaç gün hak ettiğinden daha iyi. Hayatının bir parçası olmadıkları bir zamanı zar zor hatırlıyordu.
Şimdi onlar da Gün Batımı yüzünden ölmüşlerdi. Lanet olsun ona!
Birlikte geçirdikleri son birkaç dakikayı yaşarken küfretti. Sundown'u sokakta ilk teşhis eden Jonah'tı. Hemen onun peşinden gitmek istemişti ama Perry'nin aklına, onu pusuya düşürmek ve eylemlerini yoldan geçenlerin veya polisin gözünden uzak tutmak için onu kanalizasyona indirme fikri gelmişti.
Neden işe yaramamıştı? Güçleri onu yenmek için yeterli olmalıydı. Sanki başka bir şey onu onun saldırılarından korumuş gibiydi.
Birinin odasına yaklaştığını hissedene kadar içini bir hüsran kapladı. Hızla kapıya döndü ve silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Duvardan bir resim çekip almadıkça gerçekten hiçbir şey yoktu ve bunlar o kadar büyük ve hantaldı ki ona bir faydası olmayacaktı. Bahsetmiyorum bile, bunlar gerçek tablolardı ve kırıp kullanabileceği bir cam cepheleri yoktu. Burada

kafasına vuracak bir lambası bile yoktu. Işık, kısma anahtarındaki baş üstü kutulardan geliyordu. Işığı tamamen kapatırdı ama bunun bir faydası olmazdı. Karanlıkta görme yeteneği onunkinden çok daha iyi olurdu. Önemli değildi. Gerekirse onu eliyle döverdi. Bu sefer onu yenemeyecekti. Kapı yavaşça açılırken sırtını duvara yasladı.

* * *

Jess boş yatağı görünce duraksadı. İnsan hayatında sayısız pusudan sağ kurtulmuş olarak, onun yakınlarda olacağını ve üzerine atlamak için bekleyeceğini biliyordu.

Ve bir erkeğin çekici bir kadının üzerine atlamasını istediği şekilde değil. Görüş alanında olmadığına göre kapının arkasında olmalıydı. Bu düşünce, sahip olduğu her şeyle ona tekme atmadan önce, ki bu küçük bir şey için çok fazlaydı, ancak sona ermişti. Kapı ona sert bir şekilde çarptı ve koluna ve yüzüne çarptı. Ah evet, bu bir iz bırakacaktı.
Şaşırdı, geri sendeledi.
O bir hataydı. Vahşi bir hırıltıyla kapının etrafından dolandı ve kendini ona doğru fırlattı. Kahretsin, bir dağ aslanı ile savaşmaya çalışmak gibiydi. Bir düşününce, bir dağ aslanı ile dövüşmeyi tercih ederdi.
Bunlar, ateş edebilirdi.
"Durmak!" diye hırladı, kadın yumruklarıyla ona vururken onu üzerinden atmaya çalıştı.
"Ölene kadar olmaz!"
Elini ısırırken tısladı. "İnan bana, ölmemi istemezsin."
Karnına sertçe dirsek attı. "Neden?"
Jess ona tutunmaya çalıştı ama onun elinden kurtuldu ve bacağına sert bir tekme attı. Koridorda aralarına biraz mesafe koydu. "Ses geçirmez bodrumumda kilitlisin, burada kimse senin çığlıklarını duyamayacak ve izin verilmediği için buraya gelip beni kontrol etmeye cesaret edemeyecekler."
Kesinlikle doğru değildi - Andy'yi saçından uzak tutmakta her zaman zorlanırdı ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. “Sadece kendi başıma gelip gittiğimi düşünecekler. Buradaki kilerde bir günlük yiyecek var. Bundan sonra, umarım çürüyen Kara Avcı leşini yemenin bir sakıncası yoktur, çünkü bebeğim, sahip olacağın tek şey bu.
Abigail onun sözleri üzerine duraksadı. Ona yalancı diyecekti ama gözlerindeki bir şey ona dürüst olduğunu söylüyordu. Ayrıca, Kara Avcılar ve onların alışkanlıkları hakkında bildiklerinden yola çıkarak mantıklı geliyordu. Apollite kardeşleri ona, Efendilerinin kendilerinden korkarak yaşadıklarını ve Toprak Avcılarının, hizmet ettikleri Kara Avcılarla yalnızca mecbur olduklarında etkileşime girdiklerini anlatmıştı. Hatta bazıları, Karanlık Avcı efendilerinden kurtulmak için Apollite ellerinde ölümü memnuniyetle karşılamıştı. "Kapıyı kırabilirim."
Cesaretiyle alay etti. "Burası, üç metre kalınlığında çelik duvarları olan bir sığınak olarak tasarlanmıştı. Temel kıyafetlerine ağır toplar koymadığın

sürece tatlım, bu olmayacak. Burada cep telefonu servisi ya da başka bir şey yok. Sanki beni öldürürsen mezar olacak. Ama bu sana bağlı.”
Boğazını yırtmak istedi. Ne yazık ki, onu öldürmek için yanıp tutuşsa da kendini koruma çabası devreye girdi. İstediği son şey ölmekti... en azından ondan önce.
"Beni neden buraya getirdin?"
"Kara Avcıları neden öldürüyorsun?" karşı çıktı.
Geri çekilerek ona iğrenç bir şekilde alay etti. Gardırop değişikliği göz önüne alındığında, en azından elinden geldiğince. Boğazını sökeceğim sert adam aurasına mizah ve kaprisli bir hava katan bir çift kırmızı pazen Psycho Bunny pijama altı ve gri bir tişört giymiş,...
Normal. Artık onun hakkında öldürücü olan tek şey, devasa cüssesi ve ona ölümü vaat eden o kara gözleriydi.
Cevap vermeden önce yutkundu. "Neden düşünüyorsun?"
"Senin sallanan sandalye fabrikasındaki üç kuyruklu bir kedi kadar kaçık olman dışında, ben yeni doğmuş bir tay kadar bilgisizim."
Abigail'in midesi bu sözlerle çalkalandı. "Oh, unuttum. Masum Apollitleri ve insanları öldürmenin ve onları avlamanın doğru olduğunu düşünüyorsun. Pekala, sana haberlerim var, ahbap.
Artık almıyoruz. Bizi öldürme günleriniz sona erdi ve biz şimdi sizi avlıyoruz.”
Kaşlarını çatarak, şaşkın bir ifadeyle başını geriye attı. "Tekrar gel?"
"Sağır mısın?"
"Hayır bayan. Ama beni sadece koruduğum şeyleri öldürmekle suçlamadığını biliyorum.
Reddi, ona yeni bir öfke bombası attı. Dişlerini gıcırdatarak ona doğru hamle yaptı.
Jess onu göğsüne yasladı. Onun ayağını yere vurdu. Küfür ederek eğildi ve tökezledi. Büyük hata. Ellerini kulaklarına vurdu. Ağrı kafatasını parçaladı. Aralarına biraz daha mesafe koymasaydı yüzüne diz çökecekti.
Dayak yemekten bıkmış, kelepçeleri reddettiği için kendine lanet okuyordu. Yapabileceği tek hareket, onun etrafına sarılmak ve onu incitmeye devam edememesi için onu duvara yaslamaktı. "Kavgayı bırak," diye hırladı onun kulağına.
"HAYIR! Benden her şeyimi aldın ve bunun için seni öldüreceğim."
Bu sadece kafasını daha çok karıştırdı. "Neden bahsediyorsun?"
"Ailemi öldürdün. Seni p * ç!"
Birkaç kalp atışı için, bir insan olarak hayatına geri dönerken nefes alamadı. Ebeveyn kelimesini baba ile değiştirin ve onu bir erkek yapın ve başka birinin bu suçlamayı üstlendiği günü hatırladı. Söylendikten sonra adam silahını çekti ve onu vurdu.
Kurşun omzuna girmişti. Sayısız silahlı çatışmanın keskinleştirdiği saf içgüdüyle hareket eden Jess, kendi Colt'unu çıkarmış ve iyiliğine karşılık vermişti. Sadece mermisi adamın kafasından geçti. Jess onu kontrol edene kadar adamın, gözlerindeki ışık çekilirken ona ıstırap içinde bakan on altı

yaşında bir çocuk olduğunu fark etti. Bahsettiği baba, bundan birkaç hafta önce Jess'i bir barın dışında vurmaya çalışan bir kumarbazdı. Aptal aptal ona bir derringer çekmişti. Jess onu etkisiz hale getirmişti ve kumarbaz onu bıçaklamaya gittiğinde onu yakın mesafeden vurmuştu.
Haklı.
Ancak çocuğun ölümü...
Bu, Tanrı'nın zihninden silip atmasını dilediği bu türden düzinelerce anıdan biriydi.
"Yüz kırk yıldan fazla bir süredir bir insanı öldürmedim ve kesinlikle anne babanı da öldürmedim."
Kadın ona çığlık attı, sonra kendini onun elinden kurtaracak kadar güçlü bir şekilde savurdu. “Hatırlamıyor musun bile? Seni değersiz, kokuşmuş—”
Tokat atmadan önce elini tuttu. "Tatlım, yaşımdan beri bir insanı vurmadım. Buradaki tek kaçık sensin.
Onu geri itti ve tekmelemeye çalıştı. "Seni kendi gözlerimle gördüm. Onları soğukkanlılıkla vurdun.”
Bu onun öfkesini ateşledi. O pek çok şey olabilirdi, ama o... o... "Ah, cehennem gibi. Hayatımda hiç kimseyi soğukkanlılıkla öldürmedim.”
Dudağını kıvırdı. "Doğru... Sen bir kiralık katilsin. Tüm bildiğin bu. Parasını aldığın sürece kimi ve neyi bıraktığını hiç umursamadın.”
"Öyleydi" -kelimeyi vurguladı- "ve öldürdüklerimin hepsini adil bir düelloda yaptım. Onların da benim kadar yaşama şansları vardı.” Soğukkanlı bir suçlu olduğunu ilk kabul eden o olsa da, Bart'ın aksine, aşmadığı sınırları vardı. Hiçbir paranın yapamayacağı şeyler. "Tanrıya yemin ederim ki annenle babanı ben öldürmedim."
Abigail tereddüt etti. Ne söylediğini kastetmişti. Bunu gözlerinde görebiliyor ve öfkeli ses tonunda duyabiliyordu. "O geceyi nasıl unutursun? Babamla kavga ettiğini duydum. Sen gittin, sonra geri geldin ve zorla evimize girdin.”
Sözünü vurgulamak için ellerini kaldırdı. “Hiç bir eve zorla girmedim. Kesinlikle bir banka. Maaş bordrolarını soymak için bir iki seferlik bir tren, ama asla evde birileri yok.
"Yalan söylüyorsun."
Kafasını salladı. Ben yalan söylemem. Buna ihtiyacım yok.
Saçmalık. Oradaydım. Seni gördüm."
"Ve sana şu anda olmadığımı söylüyorum. Annemin ruhu üzerine, onları ben öldürmedim.
Ve babanla kavga ederken ona bir kez bile vurmadım, hatta onu aşağılamadım. Sonra koridorun biraz ilerisindeki bir dolaba gidip el tarayıcılı bir kasanın olduğu bir çekmeceyi açarak onu son derece şaşırttı.
Avucunu üstüne koydu ve kasayı açtı.
İçinde bir tabanca ve KA-BAR vardı. Bıçağı çıkardı.
Onu bıçaklayacağını anlayınca kalbi küt küt atmaya başladı. Kendini dövüşe hazırladı.
gelmedi

Bunun yerine, bıçak vücuduna bakacak ve kabzası ona doğru olacak şekilde KA-BAR'ı çevirdi. "Eğer gerçekten, gerçekten aileni benim öldürdüğümü düşünüyorsan, intikamını al." Bıçağı onun eline koydu.
Tamamen hazırlıksız yakalandı, avucundaki ağır bıçağın ağırlığıyla ona baktı. Bütün hayatın boyunca bunun için bekledin. Boğazını kesin. Peki ya daha sonra ölürse? İntikamını alacaktı.
İnkar edilemez bir tutkuyla onun hayatını istiyordu. Kanı için haykıran ilkel bir ihtiyaçtı. Ama içindeki bir ses ona beklemesini söylüyordu.
Ve o anda başka bir anısı daha aklına geldi. Gün batımı mutfak masasında oturuyor, onunla boyama yapıyor. "Dang, Laura, burada gerçek bir sanatçın var. Scooby-Doo'nun daha iyi bir yorumunu hiç görmedim."
Abigail, annesi ikisine de birer fincan sıcak çikolata getirirken mutlulukla parlamıştı. Annesi arkasını döndüğünde Jess, en sevdiği şekerlemeler olduğu için şekerlemelerini Abigail'in kupasına eklemişti. Ona göz kırpmış, sonra parmağını dudaklarına götürmüş ve gözlerini annesinin sırtına dikerek ona bu konuda sessiz olmasını söylemiş, böylece ikisinin de başı belaya girmesin. Onun için böyle tatlı bir şey yaptığı seferleri sayamıyordu. Gün batımı onların arkadaşıydı.
Hayır, mantığı karşı çıktı. Onları öldürmüştü. Odasındaki aynada onun yüzünü görmüştü. Kimsenin nasıl arkadaşı olunacağını bilmiyordu. O özüne kadar haindi ve eğer ona bir bıçak teklif ediyorsa...
"Bu ne tür bir numara?"
Geri adım atmadı ya da göz kırpmadı. Tam karşısında durmuş, kalın kirpiklerinin arasından ona bakıyordu. Çenesinde şiddetli bir ritm atan bir tik gibi varlığı korkunç ve bunaltıcıydı. Hile yok. İnan bana, sevdiğini senden alan kişiyi öldürmeye olan derin ihtiyacı anlıyorum. Masum olduğumu kesinlikle biliyorum ama yanlış da olsa inancın için seni suçlamayacağım." Kollarını iki yanına indirdi. "Beni öldürmek istiyorsan, devam et. seni durdurmayacağım Ama bil ki bunu yaptığında kendi başına masum kanı dökmüş olacaksın. Tanrı ruhunuza merhamet etsin."
Öfkeyle homurdanarak şah damarını kesmek için hareket etti ve elini tutup bıçağı onun üzerinde kullanmasını bekledi.
Yapmadı.
"Seni öldüreceğim," dedi dişlerinin arasından. Kafasını kesebilirdi. Hiç şüphesi yoktu.
Ona tepeden bakmaya devam etti. "Yap."
Kararlı bir şekilde bıçağı boğazına o kadar yaklaştırdı ki, siyah karbon çeliğin üzerine bir damla kan çekti. Yine de yılmadı. Sadece onun hayatına son vermesi için sabırla durdu.
"Ne için bekliyorsun?" Sözleri alay gibiydi.
Öfkeyle dişlerini kendine gıcırdattı. "Ben sen değilim. Savunmasız birini öldüremem."
"Öldürdüğün diğer Kara Avcıların savaşma şansı olduğunu bilmek güzel."

Bıçağı boğazından çekti. "Oh, beni boşver, seni kan emici piç kurusu. İnsanları nasıl avladığını ve sonra bunun için Apolliteleri nasıl suçladığını çok iyi biliyorum.
Kaşlarını çattı. "Bekle bekle bekle. Kafam karıştı. Önce bir katilim ve şimdi tüm insanlığı avlamaktan suçluyum. Kadın, kiminle konuşuyordun? Kafanı geriye doğru vidaladılar ve sonra bazıları. Bütün bunlarda kötü adamlar biz değiliz. İnsanları öldürenler Daimonlar, biz değil."
Şimdi ne hakkında konuşuyordu? Daimonlar mı? Daimon nedir?"
boğuldu. "Apollites ile çalışıyorsun ve bu terimi hiç duymadın mı?"
"HAYIR. Onlar bir çeşit iblis mi?"
Sundown, ona inanamaz bir ifadeyle yüzünü buruştururken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Daimonlar, yirmi yedinci yaş günlerini geçmiş Apollitelerdir."
Bir şey mi kullanıyordu? Elbette onu evlat edinenlerin tarihini ondan daha iyi biliyordu. "Apollitler bunu yapamaz. Bu imkansız."
"Ah, evet, yapabilirler. Biliyorum, çünkü onlar bizim avladığımız şeyler. Her gece. Hatasız."
Onun aptallığına gözlerini devirdi. "Sen bir yalancısın."
"Neden yalan soyleyeyim?"
"Çünkü sen insanları öldürüp suçu Apollite'lere atanlardan birisin." tekrarladı, onun bile anlayabilmesi için kelimeleri vurgulayarak. "Onları günah keçiniz olarak kullanıyorsunuz ve haklı çıkarmak için söylediğiniz yalan bu olmalı."
"Ve bu hangi alternatif evrende mantıklı? Gerçekten mi? İşlediğimiz bu sözde suçları örtbas etmek için ne insanlığın ne de Apollitlerin var olduğunu bilmediği bir şeyi neden suçlayalım? Kahretsin, küçük yeşil adamları suçlamak daha mantıklı olur. Bu saçmalığı sana kim söyledi?"
Cevap veremeden, solunda parlak bir şey parladı.
Elini gözlerine siper etmek için kaldırırken acıyla kıvrandı. Kesinlikle kör ediciydi.
Işık söndüğünde, koridorda onlarla birlikte başka bir adam daha vardı. Öldürmekten başka bir amaç için yetiştirilmemiş gibi görünen şeytani bir alaycı. Uzun boyu, simsiyah saçları ve buz mavisi gözleri ile muhteşemdi. Mavi bir gömlek ve kot pantolon giymiş, küçük bir keçi sakalı vardı. Ona baktı, sonra onu tanıyormuş gibi görünen Sundown'a baktı. "İçeri girdiğimi gördüğü için onu öldürmem mi gerekiyor?"
Gün batımı başını salladı. "Bizi zaten biliyor."
Bilinmeyen adam ona tsked. "Riskli, oğlum. Acheron, yurttaşlara içini döktüğünü öğrenirse, kıçını yer.
Sundown başparmağını çenesinin hizasında gezdirdi. Tuhaf bir şekilde eğlendiğini belirten bir ifadeye sahipti. "Düşündüğün gibi değil Z. O tanrısal güçleri çalıştır ve kullan. Onun hiçbir şey bilmemesinden ben sorumlu değilim."

Z alay etti. "Etkileyici bir şekilde berbat bir sözdizimi var, kovboy. Takip edebildiğime sevindim... bir bakıma. Güçlere gelince, onu taramak için gerçekten zamanım yok ve gerçekten umurumda değil.
Onu öldürmeyi ve gerçekten zevk alabileceğim bir şey için harcanan enerjiden kendimi kurtarmayı tercih ederim... burnumu karıştırmak gibi.
Ah. Birisi sosyal olarak garipti. Bu noktada Z'yi sevip sevmediğinden emin değildi.
O oldukça iticiydi.
"Sonuç olarak neden buradasın?" diye sordu.
"Büyük bir sorunum var."
Jess bundan hiç hoşlanmadı. Bakışlarını Abigail'e kaydırdı. "Ben zaten onlardan birini aldım. Şu anda başka birine ihtiyacın yok, küçük dostum."
Zarek onun bu sevimli sözlerine pis pis güldü. Yalnızca Jess, Romalı eski köleye öyle diyebilir ve yaşayabilirdi. Zarek'le ilgili tek şey, onu cinayet işlemeye motive etmek için fazla bir şey gerekmemiş olması.
Tüm insanlardan nefret ediyordu ve genel olarak dünyayla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. Bununla birlikte, ikisi çok eskilere gitti ve Jess olmasaydı, Zarek şimdi ölmüş ve bir Yunan tanrıçasıyla evli olmayacaktı. İkisinin de bahsetmediği bir borçtu. Durmadan. Ancak Zarek de bunu unutacak türden bir adam değildi. Aralarında kan bağı kadar derin, sözsüz bir dostluk bağı vardı.
Zarek ayıldı. "Eh, bu çok kötü, Hoss. Çünkü bunu tam kucağına bırakmak için buradayım. Birisi bu gece arkadaşını öldürdü."
Haberle yüreği sıkıştı. Ren mi?
"Diğer arkadaş."
Jess kaşlarını çattı. Z gibi, çoğu insandan çekinme eğilimindeydi. Geçmişi pek güven vermiyordu. "Bende sadece sen ve o var. Bu yüzden, kime atıfta bulunabileceğiniz konusunda burada biraz boşluk bırakıyorum.
Zarek sırtına bir tokat attı. "Düşün dostum. Sin'in kumarhanesinde kumar oynamayı, pejmürde gömlekler giymeyi ve anime izlemeyi seven acımasız ölümsüz."
Jess anlamışçasına derin bir nefes aldı. "Yaşlı Ayı mı?"
"O çocuğa bir bisküvi ver." Zarek'in ses tonunda alaycılık vardı. "Sonunda anladı."
Jess, Z'nin söylediklerine inanamadı. Bu mümkün değildi. Yaşlı Ayı, dört Muhafızdan biriydi ve inanılmayacak kadar güçlüydü. "Nasıl?"
"Aptalın biri gece yarısı onun kafasını kesti"
Kadın onlara kaşlarını çattı. "Burada konuşlanmış Kızılderili Karanlık Avcısından mı bahsediyorsun?"
Jess, onunla göz göze geldiğinde kötü bir duyguya kapıldı. Elbette bu kadar aptal olmazdı...
"Yapmadığını söyle."
"Öldür onu?" diye sordu. "İyi. Yapmadım... ama yaptım."
Ah evet, bu kötüydü. Korku filmlerini yaptıkları türden kötü şeyler. Aslında, şu anda yüzleşmek zorunda kalacakları şeyle yüzleşmektense, cephanesi

veya sığınağı olmayan, beyin maddesiyle kaplı ve GEL BENİ yazan bir tabela taşıyan bir zombi filminde çıplak olmayı tercih ederdi. "Tatlım, sana hızlı bir ders vermeme izin ver. Birinin birkaç asırlık olması ve dişli olması onu Kara Avcı yapmaz.
Zarek aynı fikirdeydi. "Ve gerçekten ihtiyacımız olan o dişli ölümsüzlerden bazıları. Yaşlı Ayı da onlardan biriydi."
Gözlerini küçümser bir şekilde devirdi. "Pah-kiralama."
Jess onu görmezden geldi. Şu anda onunla tartışmaya gerek yoktu. Onun inatçılığından çok daha büyük sorunları vardı. "Ne kadar kötü?" Zarek'e sordu.
"Eh, halkının doğaüstü yırtıcılarının en kötülerinden bazılarını sürgüne gönderdiği Batı Topraklarının Muhafızıydı. Artık öldüğüne göre denge değişti ve koruduklarını serbest bırakılabilir."
Jess bir sonraki soruyu sormaktan bile nefret ediyordu. Ama ne yazık ki buna mecburdu. "Ve onlar?"
Cevap verdiğinde Z'nin tonu çöl kadar kuruydu. "Çok önemli bir şey yok. Birkaç veba. Bazı korkunç hava anormallikleri... ah, ve benim kişisel favorim-" Etkisi için duraksadı, bu da Jess'e her şeyin ne kadar kötü olacağını gösterdi. "—Boz Ruh."
Oh evet, bu cehennemden gelen oldukça yıldız bir diziydi. Gerçekten.
"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"
Zarek başını salladı. "Benim espri anlayışım yok, bunu biliyorsun. Karanlık Muhafızlar, Kuzey Muhafızı olduğu için Choo Co La Tah'ın peşine düşecek. Onu indirebilirlerse koruduklarını da serbest bırakabilirler."
Ve Daimon lideri Stryker'ı korkak gibi gösterecek bir kıyamet savaşı başlat. Evet, tam da ihtiyaçları olan buydu.
Kadın pikeyle kollarını kalçalarına koydu. "Siz insanlar neden bahsediyorsunuz?"
"Önemli bir şey değil." Zarek ona pis bir bakış attı. "Bildiğimiz şekliyle dünyanın sonu ve kayıtlara geçsin, kendimi iyi hissetmiyorum. Her şey başınıza geldiğinde sen de yapmayacaksın."
Jess, Zarek'in dikkatini daha önemli konuya çekti. Dünyayı ona büyük zarar verecek olanlardan kurtarmak. "Choo Co La Tah şimdi nerede?"
"Yaşlı Ayı öldüğünde Ren onun yanındaydı. Şimdi onu koruyor. Güneş battığında Ren'in Choo Co La Tah'ı Ateş Vadisi'ne taşımak için yardıma ihtiyacı olacak."
Şimdi, bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Neden?"
Zarek omuz silkti. "Ren'e kendin sormalısın. Ben sormadım ve kimse detaylandırmadı.
Tek bildiğim, onların panteonlarından bir kehanetle ilgili bir şey olduğu ve bu nedenle seninle gelemem. Görünüşe göre girmeniz gereken alan, panteonlarının dışında doğmuş herhangi bir tanrı veya yarı tanrıdan korunuyor. Ben sadece haberci olarak buradayım. Ash bunun için gelirdi ama karısı doğum sancısı çekiyor."
"Seni neden aradı?"

Zarek ona komik bir bakış attı. "Büyüleyici kişiliğim."
Jess alayla homurdandı.
"İyi, pislik. Eminim beni vurmayacağını anlaması gerçeğiyle ilgiliydi.
Bu iyi bir bahisti ve Ash hiç şüphesiz Andy'yi aramaktan kaçınmıştı çünkü çocuk böyle haberlerle baş edemeyecek kadar gergindi. Andy hâlâ odasında, dünyanın sonu yüzünden çıldırıyor ve bu olmadan önce sevişmeye çalışıyor olacaktı. "Neden beni kendisi aramadı?" Nedense Ash'in aramaları buradan bile geliyordu. O adam şimdiye kadarki en iyi cep telefonu servisine sahipti.
"Denedi. Telefonuna cevap vermedin. Ve karısının doğum sancıları yüzünden onu hadım etmekle tehdit etmesiyle biraz meşgul olduğu için beni içeri gönderdi."
Şimdi, Jess bunu duymak için para verirdi. Ash'i tehdit eden birini hayal edemiyordu.
Bakışlarını, onu kanalizasyona kadar takip ettiği andan beri baş belasından başka bir şey olmayan Abigail'e çevirdi. Arama onlar kavga ederken gelmiş olmalı.
Zarek ona doğru yürüdü. "Ve işimizi kolaylaştırdığınız için teşekkürler Bayan Priss." Parmaklarını şaklattı ve ellerinde onları birbirine bağlayan bir ip belirdi.
Zarek hakaretlerini bastırmak için dudaklarını tıkayana kadar öfkeyle haykırdı.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu.
"Senin işini kolaylaştırıyorum."
Zarek'in yaptıkları karşısında tamamen şaşkına dönerek kaşlarını çattı.
"Benim için neyi kolaylaştırıyorsun?"
"Onu naklediyorum."
Bu noktada Z'nin sinirleri bozulmaya başlamıştı. "Üçüncü sınıf bir Kâhin gibi davranmayı bırakıp mantıklı olması için her şeyi ağzından çıkarır mısın?"
Çünkü şu anda, Zarek'in onu neden Noel kazı gibi bağladığına dair hiçbir fikri yoktu ve cevapların peşinden koşamayacak kadar yorgundu.
"Memnun oldum. Choo Co La Tah, her şeyi normale döndürmek ve cehennemin gelmesini durdurmak için Vadiye gitmeli ve Yaşlı Ayı'yı öldüreni kurban etmelidir." Kadına alaycı bir gülümseme gönderdi. "Bu sensin, tatlı yanaklar."

BÖLÜM 6

Abigail, Zarek'in sert sözleriyle geri çekilirken Jess'in ağzı açık kaldı ama çok uzağa gidemedi.

Zarek koridorda yanlarında onu tutmak için elini kaldırdı. Bir tanrıçayla evlenmeden önce bile Zarek'in bazı etkileyici telekinetik güçleri vardı. Bugünlerde, düpedüz hastaydılar.

Onu öldürme emrini sindirirken Zarek'e inanamayan bir bakış attı. "Patronum Acheron'un, çoğumuzun kıçındaki gerçekten uzun Atlantisli belanın, aslında bir insanın öldürülmesine izin verdiğini mi söylüyorsunuz?"

Zarek omuz silkti. "Kafa karışıklığını görebiliyorum. Onun için son derece karakter dışı. Ama Avcıları öldürdüğüne göre... Sanırım bunun kısasa kısas olduğunu anlıyor. Ya da belki gerçekten kötü bir gün geçiriyordur."

"Cidden şaka yapmıyor musun?"

Zarek sinirli bir şekilde homurdandı. "Gerçekten mi? Bunu bana daha kaç kez soracaksın? Şu anda karım, oğlum ve kızımla bir kumsalda, onlar eğlenip oynarken güneşte pişiyor olabilirdim. Ben miyim? Hayır. Buradayım ve seni saçma sapan sözlerle çekiştirmekten başka bir şey istemiyorum çünkü bu beni karımın bikiniyle koşmasından daha çok rahatlatıyor."

Jess, Z'nin onu kızdırmasına izin vermeden önce ona kadar saydı. Zarek'le ilgili olan da buydu. Adamın kısa bir sigortası vardı ve Jess'inki onunkinden o kadar da geride değildi. Bunun için Z'yi suçladığından değil. Gibi Jess'in çocukluğu ne kadar kötü geçmiş olsa da, Z'nin çektiklerine kıyasla cennette bir piknik gibiydi.

Yine de, bu emirler normalde verilen emirlere o kadar aykırıydı ki, aklının ucundan bile geçmiyordu. Acheron, insanları herhangi bir şekilde incitmeyi saygısızlık etti. Neden şimdi buna razı olsun ki?

Tek başına bu, ona tüm bu şeyin ne kadar korkutucu olduğunu söyledi. Oyun zamanı sona ermişti.

Jess, Abigail'in ağzındaki tıkacı çıkardı. Bunu onun için daha da kötüleştirmeye gerek yok. Çığlık atmasını ve küfretmesini bekliyordu. En azından, ona tekrar kafa at ve dövüş.

Bunun yerine, Zarek'in onu öldürmesi için çağrısını az önce duyduğu gerçeği göz önüne alındığında, oldukça sakindi. Sıkılı dişlerinin arasından, "Beni... hiçbir şey için feda etmiyorsun," dedi.

Zarek alay etti. "Bunu sen başlattın bebeğim. Seçim basit. Ya tek başına ölürsün, iyi bir spor gibi asil bir şekilde ya da tüm dünya seninle birlikte ölür ki bunu pek takdir edeceklerini sanmıyorum. O yüzden büyük kız pantolonunu giy ve senin ve aptallığının sebep olduğu şeyi kabullen. Joe Volkan'a Karşı zamanı."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama sonuçta, ne yaptığın umurumda değil. Oradaki kovboy ve benim ailem dışında, Jess'e karşı hislerini kız öğrenci aşkı gibi gösteren tutkulu insanlardan nefret ediyorum. Şu anki durumumun güzel yanı, gerçekten ölümsüzüm. İnsanlığı ve dünyayı yok ediyorsunuz... Ben hala iyiyim. Yani ne karar verirsen ver, kişisel olarak

beni etkilemeyecek. Suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacak kişinin sen olduğunu söyleyebilirim. Ama her iki durumda da, sen ölüsün. Her neyse. mesajımı ilettim. Buradaki işim bitti ve beni ikna etmelerine nasıl izin verdiğimden hala emin olmadığım işe geri dönmem gerekiyor - ki bu Dark-Hunter konserinden bile daha tuhaf ve korkutucu." Dikkatini Sundown'a çevirdi. "Jess, canı sıkılırsa beni ara, soykırımdan sağ çıkmanı sağlayayım." Ortadan kayboldu.
Jess arkasından, "Teşekkürler, Z," diye seslendi. "Seninle sohbet etmek her zaman güzel."
Şimdi ne yapmalı? Gerçekten... engin ve çeşitli deneyimlerinin bile onu asla hazırlamadığı türden bir şeydi. Evet, Daimon salgınlarıyla bolca uğraşmıştı. Alaska'da gün ışığında yürüyen kaçık bir Daimon avcısı. Ancak iblis olan ve ısırdıkları herkesi dönüştürebilen Daimonlar ve topyekun ölüm kehaneti onun için yepyeni bir bölgeydi.
Jess bununla nereye gideceğinden emin değildi.
Abigail'in gözleri panik ve şüphe karışımıyla doldu. Mutlu görünmüyordu. Onu suçladığından değil. Dünyayı kurtarmak için kendini feda etmesi gerektiğinin söylenmesinden nefret ederdi. Harika bir günü bile ciddi şekilde berbat ederdi. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmaya onun olduğundan daha fazla meyilli olacağından emin değildi.
"Yalan söylüyordu." Sesinde hafif bir titreme vardı.
Hayat bu kadar kolay olsaydı harika olmaz mıydı? Kötü haberin var, yalan dedin ve her şey düzeldi...
Sadece umut edilebilirdi.
Jess anlayışla içini çekti. “Maalesef Zarek yalan söylemez. Ve gördüğün gibi yumruk da atmıyor. Yaz günü ne kadar uzunsa o kadar açık sözlü ve düşüncesiz." Elindeki ipi kesti ve yere düşmesine izin verdi. "Hala benimle savaşacak mısın?"
Bileklerini ovuşturdu. "Söylediklerine bakılırsa, kaçmayı düşünüyordum."
En azından dürüsttü. Bunu takdir edebilirdi. Bıçağını pantolonunun arkasına soktu, ne zaman kaçacağını görmek için bekledi.
Abigail ne düşüneceğinden ya da ne yapacağından emin olamayarak orada durdu. Sundown, yanıltıcı olduğunu bildiği bir kayıtsızlıkla onu izledi. Refleksleri, şimdiye kadar karşılaştıkları veya dövüştükleri kadar keskindi. İblislerle güçlendirilmiş güçlerinin onu boyun eğdirmek için yeterli olmaması gerçeği her şeyi söylüyordu. Yaşlı Ayı da dahil olmak üzere öldürdüğü diğerlerinin hiçbiri onunla çok uzun süre karşı karşıya gelmemişti.
Onu bayıltıp kaçırmayı boşver.
Aslında, Yaşlı Ayı zar zor savaşmıştı. Madem bu kadar önemliydi, neden daha sıkı savaşmadı?
Neden kimliğini tekrar kontrol etmemişti? Jonah nasıl bu kadar kötü bir hata yapabildi?
Ve bir eylemde bulunmaya karar veremeden, altlarındaki zemin sallandı. Gücü o kadar büyüktü ki ikisinin de ayaklarını yerden kesti.

Abigail, nefesini kesecek ve dirseğini zedeleyecek kadar şiddetli bir şekilde yere çarptı. Bu acıttı. Bu günün sunduğu tüm diğer zevklerin yanı sıra kesinlikle onsuz da yapabilirdi.
Kendini yukarı iterek koridorun karşısından Sundown'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Bu bir deprem miydi?" Vegas'ta ender olsa da, oldular. Ama genellikle küçüktüler. Bu çok çok daha büyük hissettirmişti.
"Bilmiyorum." Kalktı ve koridorun karşısındaki bir odaya girdi.
Dikkati dağılmışken onun için koşmalısın.
Tek sorun nereye kaçacağını bilememesiydi. Bariz bir pencere ya da merdiven olmadığı için bir çıkış bulması gerekecekti. Bu muhtemelen onu durduracak olan Sundown için aşikar olacaktır.
Ve bu düşünce, o televizyonu açtığında öldü ve o haberi duydu.
Deprem değildi.
Şehrin dışındaki zemin köpürüyor ve açılıyordu ve akrepler her şeyi istila ederken kötü bir korku filmi gibi yarıklardan dışarı akıyordu. Binlerce ve binlerce.
Nasıl bu kadar çok olabilir? Hayatı boyunca bir avuçtan fazlasını görmemişti.
Dürüst olmak gerekirse, dünya eklembacaklıları kusuyor gibiydi.
Tiksinti içinde titredi.
Gün batımı sesli bir nefes verdi. "Şimdi, görmeyi asla düşünmeyeceğin bir şey var, ha? Zarek bahsettiği vebaları kesinlikle abartmıyordu. Neden diğer insanlar gibi çekirge olmasın? Hayır. Farklı bir şey yapmayı Yaşlı Ayı'ya bırak.”
Başını olumsuz anlamda salladı. "Bunu ben yapmadım." Bu mümkün değildi. Bunun neden olduğuna dair başka bir açıklama olmalıydı. Parmağını ona doğrultmayan biri.
Belki akrepler sıkılmıştır?
Yoksa Akrep Kral, kimsenin onun için bir kumarhane inşa etmediğini mi işaretledi? Bu noktada, dünyayı kurtarmak için kendini öldürmesini söylemeyen her türlü çöpü kavramaya hazırdı.
"Tatlım, Yaşlı Ayı'yı öldürdüğünü söyleyen sendin. İnkar etmeye çalıştım ama sen beni düzelttin. Ve eğer onun kafasını kestiysen, bunu yaptın. Kabul et." Kanalı, şehir merkezindeki bir yolda akreplerin onlardan kaçmak için çığlık atan ve koşan insanlara doğru akın ettiği başka bir görüntüye çevirdi.
“Kıyamete hoş geldiniz. O güzel değil mi?
Abigail, altındaki zemini daha fazla sarsıntı sallarken midesinin bulandığını hissetti. Tekrar yere düşmemek için duvara yaslandı. "Bir Kara Avcı'ya benziyordu," diye ısrar etti. “Ona öyle dediğimde beni düzeltmedi.”
Sundown ona kaşlarını kaldırdı. Dişleri vardı. Ne olmuş? Hollywood aktörleri ve vampir oynayan çocuklar da dahil olmak üzere Kara Avcı olmayan pek çok şeyin dişleri vardır. Saldırmadan önce üyelik kartını kontrol etmeliydin. Yazık, ya bir Maskeli Balo grubuyla karşılaşsan? Bir avuç masum çocuğu öldürür müydünüz?”

"Tabii ki değil. Sana söylüyorum, Jonah onun hakkında keşif yaptı. Tüm hedeflerimizi keşfe çıktı. Bu gece öldürdüğüm adam bir Kara Avcıydı. Jonah asla başka birini avlayıp öldürmeye izin vermezdi."
Sundown elindeki kumandayla televizyonu işaret etti. "Belli ki birileri sahte bilgilere sahipti. Ya da sadece yalan söyledi."
Aniden tepki vermeye başladı, yanındaki zemin büküldü. Çölde yaptıkları gibi düzinelerce akrep dışarı fırlayıp yere saçıldığından daha fazla kendini toparlayamamıştı. Ve daha da kötüsü, bunlar en ölümcül olanlardı. Kabuk akrepler.
Tek bir kişinin sokması onu öldürmeyebilirken, bu kadar çok kişinin sokması kesinlikle öldürürdü. İğnelerindeki nörotoksinlerin ölümcül olduğu biliniyordu.
Ve onlara alerjisi vardı.
Çığlık atarak kurtulmaya çalıştı ama zemin daha da kayarak onu onlara doğru fırlattı. Dehşete kapılmış, onları iri iri açılmış gözlerle izlerken hareket edemiyordu.
Ben öleceğim….
Hiç şüphesi yoktu. Onu bir anda ezip sokacaklardı.
Tarif edilemez bir hızla ona doğru ilerlerken her şey yavaşlamış gibiydi. O küçük bedenler, bacaklarını daha hızlı hareket ettirdikçe büküldüler, kuyrukları bir darbe için büküldü ve itildi… Sıçrayan ayaklarının ve çıtlayan kıskaçlarının sesi kulaklarında yankılanırken nefes alamıyordu.
Acı beklentisiyle tüm vücudu kasıldı. Onun üzerindeydiler.
Tam ayaklarına dolanırken, yerden çekildi ve akrepler düşene kadar sarsıldı. Temizlendikten sonra, iyi kaslı bir omzun üzerinden atıldı ve sanki bir bez bebekmiş gibi odadan çıkarıldı.
Sundown kapıyı arkasından kapattı ve onu tekrar ayağa kaldırdı.
Konuşamadı, botunda kalan tek akrebi yere vurdu ve sonra hareket etmeyi bırakana kadar tekmeledi.
Vücudundaki her milimetrelik deri tiksinti içinde sürünüyordu. Sanki yine onun üzerindeydiler.
Ancak rahatlaması çok kısa sürdü. Akrepler şimdi kapıyı delip geçiyordu.
Güçlerine ve sebatlarına inanamayarak ağzı açık kaldı. Ne yapacaklardı?
"Bunu nasıl yapıyorlar?"
"Şu anda onlara sormayacağım. Benim önem ölçeğime göre derecelendirmeyin." Sundown kilitli bir dolaba koştu. Elektronik kilide bir şifre girdi ve ardından kapıları açtı. İçinde küçük bir ulusu silahlandırmaya yetecek kadar silah bulunan bir silah kutusuydu.
Sundown bir pompalı tüfek ve bir sürü mermi aldı ve ceplerine koydu.
Akrepler kapının altından yaptıkları boşluktan yatak odasına akın etmeye başlayınca ona doğru koştu.
Dolabın kapılarını çarparak kapattı ve daha sonra kendini silahlandıramadan onu arkasına çekti. Gözlerinde akreplerden daha ürkütücü bir vahşi parıltıyla onlara ateş açtı.
Bir pençe bulutu gibi her yöne doğru savruldular.

Ama onları durdurmadı. Gelmeye devam ettiler ve daha fazla sayıda.
Çaresiz kalan Abigail dolaba baktı. "Orada bir alev makinesi var mı?"
"Evet. Ama kötü haber, eğer kullanırsak evi yakar ve bunun bize bir faydası olmaz.”
Bu vardı. Ancak, o kadar çok akrep tarafından sokulmaktansa diri diri yakılmayı tercih ederdi. "Şimdi ne yapacağız?"
"Bir buhar silindiri buldunuz mu?"
Keşke …
Komik değilsin. Abigail homurdanarak gerçek bir çözüm bulmaya çalıştı. Çocukken yatağında bir akrep bulduklarında öğrendiği ilk şey, akreplerin böcek ilaçlarına tepki vermediği ve tepki gösterseler bile Sundown'ın onları durdurmak için galonlarca akrep alması gerektiğiydi. Onları öldürmenin bildiği tek yol onları ezmekti.
Evet... ayakları o kalabalıkta bir iz bırakacak kadar bile büyük değildi. Birkaç saniye içinde istila edilecek ve ölecekti.
"Burada ihtiyacımız olan şey millet, gerçekten büyük bir tavuk."
Tuhaf yorumuna ve konuşurken daha da derinleşen konuşmasına kaşlarını çattı. "Sen nesin? Aç? Şimdi?"
Onun sinirlenmesine güldü. "Hayır. Akrepleri avlamayı ve öldürmeyi severler. Şu anda bir veya iki milyon sürüm olmaması çok yazık. Kim biliyordu? Umarım o lanet olasıca şeyler Efendimin üzerine çökmüyordur.”
Gün batımı onu bir kapı aralığından ve başka bir yatak odasına çekti. Kapıyı çarparak kapatıp kilitlerken silahı bir elinde tuttu.
Diğer taraftaki akreplerin koşuştuğunu duyabiliyorlardı. Ses onu utandırdı. Bu kapıyı da kırmaları uzun sürmeyecekti.
"Öldük, değil mi?"
Jess bunu inkar etmek istedi ama şu anda aklına kaçmak için başka bir şey gelmiyordu. Kaçacak odaları kalmamıştı ve akrepler kapısını çiğneyip çiğniyorlardı. Onun durumunda önemli olduğundan değil. Sokmalarından ölemezdi.
Ama kadın yapabilirdi.
Ve ölüm olmasa bile, o orospu çocukları canını yakacaktı. Tam olarak can attığı bir şey değildi.
Odaya göz gezdirdi ve aklına gelen bir fikirle sırıttı. "Yatağa geç."
Kızgınlıkla gerildi. "Affedersin?"
Jess, düşüncelerinin gittiği yöne sırıttı. Normalde umursamazdı ama şu anda seks ikisinin de düşünmesi gereken son şeydi. "Yüksekliğe ihtiyacımız var. Yatağa geç.” Onu beklemedi. Kendini oraya fırlattı. Silahına daha fazla mermi doldurdu, sonra tavana ateş etti.
"Ne yapıyorsun?"
Tepki vermedi ve silahı ters çevirip dipçiği sıvaya çarparak ve yere vurarak deliği genişletmek için kullandı. Lanet olası şeyin kazara patlamasına izin verme. Bu pozisyonda olsaydı, anatomisinden kesinlikle kaçıracağı bir parçayı alırdı.

Abigail ona doğru yaklaşmadan önce bir ciyaklama çıkardı. Aslında kendini onunla duvar arasına sıkıştırmıştı. Başka bir zaman, bu kıvrımların vücuduna bu kadar yakın olmasını takdir ederdi.
Ama hemen şimdi …
"İçeri doluşuyorlar."
Sözlerini doğrulamak için omzunun üzerinden baktı. "Elbette. Sanırım seni yukarıdaki kata kaldırabileceğim kadar yer var."
Sundown onu kurtarmaya mı çalışıyordu? Abigail teklifi karşısında şaşkına döndü. Özellikle de kısa bir süre önce onu öldürmeye çalıştığından beri. O cevap veremeden silahı bıraktı, sonra ellerini onun kalçalarına dayadı ve onu ürkütücü bir kolaylıkla kaldırdı.
Açtığı deliğe uzandı ve içinden kendini yukarı çekti.
Kolay değildi, ama sonunda dar açıklıktan sonuna kadar kıpırdadı.
Zaferle gülerek sadece birkaç adım ötedeki ön kapıya doğru ilerledi.
Sundown'ın akreplere tekrar ateş ettiğini duyduğunda daha bir adım atmıştı.
Hala kapana kısılmıştı.
Onu bırak. Kafası patlayana kadar sokulmaktan daha iyisini hak etmiyordu.
Her yeri onun acı içinde bağırdığını duymak istiyordu.
O az önce senin hayatını kurtardı.
Ne olmuş? Bu, ailesinin ölümünü geri almadı.
Ama ya yalan söylemiyorsa? Ya onları gerçekten başka biri öldürmüşse?
Eğer ölürse, gerçeği asla öğrenemeyebilir.
Bu düşünce duraklamasına neden oldu. Sundown onları öldürmediyse kim öldürdü?
Ve neden?
Bunların hepsinden daha fazlası var. Sahip olduğu her yüksek içgüdüyle bunu hissedebiliyordu.
Hiçbir zaman mantıksız bir insan olmadım. Bu gerçekle gurur duyuyordu.
Diğerleri paniğe kapılıp korktuğunda, o her zaman sakin ve mantıklıydı.
Metodik.
Daha fazla silah sesi geldi.
Daha fazlasını öğrenene kadar onu akreplere bırakamadı, yerdeki deliğe doğru rotasını tersine çevirdi. Onu aşağıda görebilmek için diz çöktü.
Gerçekten de, yatağın etrafındaki alan eklembacaklılarla kaynıyordu. "Bana elini Ver."
Sundown, bu kadar kötü bir durumda olmasalardı komik olabilecek, şok olmuş bir ifadeyle ona baktı.
Eğilip elini ona uzattı.
"Geri dön," diye tersledi.
"Sana yardım edebilirim."
Dişlerini göstererek ona sırıttı. "Ben senden biraz daha genişim tatlım. Buna uymayacağım.
Genişletmek için zemini yırtmaya başladı.

Jess ne yaptığını anlayınca kaşlarını kaldırdı. Ona yardım etmeye çalışmıyorsa kahretsin. Kimin aklına gelirdi? Şaşırarak silahı çevirdi ve dipçikle diğer taraftaki tavana tekrar vurmaya başladı.
Birkaç dakika içinde deliği büyüttüler.
Ve akrepler çoktan yatağın üzerindeydi.
Jess, ona av tüfeğini vermeden önce onlara tekme attı. "Geri çekil ve ben atlayacağım."
Silahı aldı ve ortadan kayboldu.
Birkaç akrep bacağını soktuğunda küfrederek kendini tavana fırlattı. Zar zor yakaladı ve artık tamamen o iğrenç küçük böceklerin içinde yüzen yatağın üzerine astı. Akrep olmadığından emin olana kadar bacaklarını tekmeledi.
Kendini delikten yukarıya ve ahşap zemine çekerken kolları şişkindi.
Başardı, ama kendini sıkıştırmanın verdiği sıyrıklardan derisi yanıyordu.
Akreplerden yanan bacağından bahsetmiyorum bile.
Abigail bir duvarın dibine çömelmiş, silahını ona doğrultmuştu.
Jess onu duymazdan gelerek duvara dayalı kitaplığa gitti ve deliği kapatmak için rafı çarparak yere indirdi. Umarım, bu onları biraz daha geciktirir.
Abigail silahın horozunu kaldırdı.
Şimdi, bu onu eğlendiriyordu. "Beni kurşunla öldüremezsin sevgilim. Beni sadece kızdıracaksın."
"Belki ama seni vurmak eğlenceli olabilir." Namluyu kasıklarına kadar indirdi. "Ve seni öldüremesem de sosyal hayatını kesinlikle mahvedebilirim."
Onun inancına güldü. "Bununla ilgili tek bir sorun var."
"Evet?"
Çenesini sallayarak tüfeği gösterdi. "Silah dolu değil. Alt kattaki son cephaneyi kullandım.
Silahı açtı ve yalan söylemediğini anlayınca küfretti. "Rakamlar."
Evet yaptı. Aksi halde ona vermezdi. Uzun zamandır bu kadar aptal olmamıştı. Yine de onun cesaretine hayrandı.
Jess silahı geri aldı ve güneşin evin neresinde parlayıp nerelerde parıldamadığını zihnine not etti. Dostum, umarım Andy evi kilitlemeyi hatırlamıştır. Aksi takdirde, kaçma şansı yüksek olacaktı ve adamın hava kararana kadar yapabileceği hiçbir şey olmayacaktı.
Tabii onu vurmak istemiyorsa. Cebinde hala birkaç mermi vardı.…
Bir deprem daha evi salladı.
Endişeyle nefesi kesildi. "Onlardan daha çok olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Şansımız mı? Muhtemelen."
"Onları nasıl durduracağız?"
Hiçbir fikri yoktu. Bu kadar çok değil. Talon olsaydı, buradaki sıcaklığı düşürerek onları dondurabilirdi. Ancak Keltlerin aksine, Kara Avcı güçleri hava kontrolünü içermiyordu.
Bu düşünce aklından geçer geçmez ev tamamen karardı. İnsan olduğu ve menzilde olduğu günlerden beri gece yarısı gökyüzü kadar karanlık. On yıllardır böyle bir şey görmemişti. Modern ışıklar gece gökyüzünü kararttığından beri değil.

"Neler oluyor?"
Duvarın arkasından bir pencereye doğru bakarken onun sorusunu duymazdan geldi. Gök gürültüsü kızgın bir hırıltı gibi yuvarlandı. Bir süre sonra kar yağmaya başladı.
Jess, görmeyi beklediği son şey karşısında ağzı açık kaldı. Şimdi, bu akrep istilasından daha ürkütücüydü.
"Kar yağıyor." Nisan içinde. Las Vegas'ta…
Evet, kesinlikle dünyanın sonu geliyordu.
Abigail, dışarı bakmak için yanından geçene kadar sözlerine inanmadı. Tabii ki, gökten büyük kar kümeleri düştü. Beyazın siyahla kontrastı çok güzeldi. Ve henüz …
"Kıyameti gerçekten ben başlattım," diye soludu. Başka bir açıklama yoktu. Bunun gibi şeyler, filmler ve dünyanın sonu kehanetleri dışında olmadı.
"Ben ne yaptım?"
Sundown, geçmişini anımsatan bir tavırla silahı omzuna dayadı. Haydut bir kovboy gibi görünüyordu, kilitliydi, doluydu ve bir sonraki tura hazırdı. Tek ihtiyacı olan bir şapkaydı ve mükemmel bir klişe olurdu. Ama onu asıl rahatsız eden şey, bu pozun onu Psycho Bunny pijama altıyla bile ne kadar seksi yaptığıydı.
aklımı kaybettim
Kesinlikle son birkaç dakikanın stresi onu deli etmişti. zorundaydı. Onu bir canavardan başka bir şey olarak görmesinin başka yolu yoktu.
Yuttu. Üvey babası ona her zaman kötülüğün güzel ve baştan çıkarıcı olduğunu söylemişti. Aksi takdirde, hiç kimse onun için düşmezdi. Artemis, Kara Avcıları bu yüzden bu kadar seksi yapmıştı. Kurbanlarını katletmeden önce bu şekilde cezbediyorlardı.
Ne yaparsa yapsın, bunu unutmasına izin veremezdi.
Gün batımı omuz silkti. "Şey, bana öyle geliyor ki büyük, eski bir solucan konservesi açmışsınız. Ve Z'nin dediğine göre, onu kapatabilecek tek kişi sensin."
Sol gözünün hemen arkasında başlayan ağrıyı hafifletmek için parmaklarını şakağına bastırdı. "Tek yapmaya çalıştığım, halkımı ve ailemi senden korumaktı."
"Asla senin tehdidin olmadım."
Abigail tartışmaya başladı ama daha dudaklarını ayırmıştı ki ayaklarının altındaki zemin tam anlamıyla açılıp onu içine çekti.
Ah, Tanrım, ölecekti!

BÖLÜM 7

Jess silahını düşürdü ve yerde kayarken Abigail'e doğru fırlattı. İlk başta, gözlerinin önünde düşerek öldüğünden emindi. Bu düşünce ona olması gerekenden çok daha sert vurdu. Acı tarif edilemezdi.

Ama her nasılsa, her şeye rağmen, avucunda bir sıcaklık ve kolunda bir ağırlık hissetti, bu da içini ferahlattı.

Onu yakalamıştı...

Deliğin yan tarafından baktığında, onun paniklemiş yüzünün kendisine baktığını gördü ve bu, bir asırdan fazladır gördüğü en güzel şeydi.

O yaşıyordu.

Abigail tehlikeli bir kavis çizerken kalbi çılgınca güm güm atıyordu. Onu üç metre aşağıdaki mermer zemine çarpmaktan alıkoyan tek şey bir eliydi.

Ve düşmanına aitti.

"Yakaladım." Sundown, bırakmayacağına dair sessiz bir söz vererek elini daha da sıkı tuttu.

İki elini de onunkine kenetledi ve ona karşı hiçbir şey için kin beslemediğini umdu. "Lütfen beni düşürme."

Aslında ona göz kırptı. "Senin hayatında değil." Onu, tahta parçalarının ona saplanmak için beklediği, zeminin pürüzlü kenarlarına sürtmemeye dikkat ederek, onu yavaşça yukarı çekti.

O anda, hayatını kurtaran hızlı refleksleri ve onu yukarı çekip incitmemek için gösterdiği özen için onu öpebilirdi.

Ama rahatlaması uzun sürmedi. Başı delikten çıkar çıkmaz, bir şey aşağıdan bacağını yakaladı ve onu tekrar delikten geçirecek kadar sertçe çekti.

Sundown'ın gözleri büyüdü.

Ben öleceğim. Aşağıdaki zeminde bir leke olana kadar pes etmeyeceğini söyleyen bir kararlılıkla bacakları üzerindeki baskı arttıkça bundan emindi.

Yine de bir şekilde Sundown, onun ellerini sıkıca tutmayı sürdürdü. Onu tekrar yukarı çekti.

Yine, bir şey onu aşağı çekti. Bacaklarını tekmeledi ve hiçbir şeye vurmadı.

Yine de görünmez bir gücün onu ayak bileklerinden yakaladığı inkar edilemezdi.

Keşke ne olduğunu görmek için aşağı bakabilseydi. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Keşke her ne ise, gitmesine izin versin." Yaşamasını ya da ölmesini gerçekten umursadığını belirten bir kararlılıkla ona tutunurken yüzü kıpkırmızı oldu.

Abigail, Sundown kaybederse hayatı anlamına gelecek olan bir halat çekme savaşında ip olmanın verdiği acıyla göz yaşlarını sildi.

Kollarındaki kaslar gerginlikten şişerken homurdandı. İnançla kararmış gözlerine baktı ve onları yaşam çizgisi olarak kullandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ona.

Başını ona doğru eğen Jess, tutuşunun kaydığını hissetti. Ona sahip olan her neyse, baskısını o kadar artırıyordu ki, onun ellerinden düşmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Annesine verdiği sözü tutmamıştı. İstediği son şey onun da ölmesini görmekti. bırakamıyorum...
Ne seçeneği vardı?
Cevap, içinde derinlerde bir yerlerden geldi. İşler çok zorlaştığında ve o vazgeçmek istediğinde kullanması için annesinin ona beşikten öğrettiği unutulmuş bir dua.
Aike aniya trumuli gerou sunari.... Bu sözler zihninden fısıldadı. Ben White Buffalo'yum ve durdurulmayacağım. Evet, tamam, yani onun dilinde kulağa İngilizce'den daha iyi geliyordu. Yine de yankılandı ve sessizce ilahiyi söylemeye devam ederken her hecede bir içsel gücün arttığını hissetti. Halkımız asla yenemeyeceği bir düşmanla karşılaşmadı.
Kanları senin içinde akıyor, penyo. Sen benim gururum ve bizi gözeten Yaşlılara armağanımsın. Zayıf olduğunuzda onları dinleyin, size yardımcı olacaklardır. Her zaman. Annesinin sesini sanki yanında oturuyormuş gibi net bir şekilde duydu.
Ellerinin kaydığını fark eden Abigail'in gözlerindeki korkuyu gördü.
“Aike aniya trumuli gerou sunari!”
Abigail, onun öfkeli sözlerine ve onu zeminde o kadar hızlı bir şekilde çekiştirmeden hemen önce gözbebeklerinde parlayan parlak kırmızı parıltı karşısında nefesi kesildi, Abigail hareket ettiğini zar zor fark etti. Onu kollarının arasına aldı ve sanki hayatta olduğu için minnettarmış gibi ona sıkıca sarıldı.
Ondan nefret etse de, onu uzaklaştıramayacak kadar minnettardı. Bunun yerine, onun sert vücudunun kendisininkine baskı yaptığı hissinden keyif aldı. Rahatlamayla sarsılırken ona sarıldı ve görünmez gücün onu tekrar yakalayıp deliğe geri götüreceği korkusunu bastırmaya çalıştı. Yüzünü onun boynuna gömüp teninin sıcak kokusunu içine çekerken kanı damarlarında yoğun bir şekilde aktı.
Onu kurtarmıştı. O yaşıyordu.
O anda, tüm endorfinler vücudunda dolaşırken uçabileceğini hissetti.
Jess, kulağına düzensiz bir şekilde nefes alıp kolundan aşağı ürpertiler gönderirken, beşiği ona yaslanmışken hareket edemiyordu. Vücudunun her santimi onunkine bastırılmıştı. Ve derinlerde, içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Uzun zamandır hissetmediği bir şey. Niyetini yeniden düşünemeden burnunu onun boynuna sürttü. Dudaklarından kısık bir inilti kaçtı. Geri çekilmeye başladı ama kadın başını tutarak onu durdurdu.
Sonra en beklenmedik şeyi yaptı.
Onu öptü.
Tam bir dakika boyunca onun tadına bakarken nefes alamadı. Dilini onunkine sürtüp onunla alay edip onu ısıtırken dudakları inanılmaz derecede yumuşaktı. En son ne zaman bir kadının onu bu kadar tutkuyla öptüğünü hatırlamıyordu.
Abigail bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Aklının bir köşesinde ona ondan nefret ettiğini hatırlatmaya çalışan ses vardı. Ve yine de onun

hayatını kurtarmıştı. Dahası, kendini cennet gibi hissediyordu. Hiç böyle bir şey yaşamamıştı.
O aitmiş gibi.
Bunu açıklayan yoktu. Zihni ona her türden aptal dese bile, derinlerde onu karşılayan bir şey vardı.
Ama bu düşünceyi daha fazla inceleyemeden, yer yine gümbürdemeye başladı.
Aşağıdan görünmeyen bir canavar şiddetli bir ulumaya başlayınca kendilerini ayağa kaldırdılar ve ardından delikten uzaklaştılar. Bir sürü aç çakal gibiydi...
Onları destekleyen Sundown, kendisiyle delik arasına girdi. Tabancasını yerden aldı.
Bir an sonra, altı erkek ve bir kadın açıklıktan ateş etti. Koyu renk saçları ve gözleri ile, ikisine doğru yürürken dudaklarını tamamen köpek gibi kıvırdılar.
Jess geleceğini bildiği saldırı için kendini hazırladı. Şekil değiştirenleri hiç umursamamıştı ve bunlar gaddarca olacaktı. "Hadi serseriler," diye kışkırttı. "Dövüşmek mi yoksa birbirinizin kasıklarını mı koklamak istiyorsunuz?"
Lider ona doğru koştu. Parlak bir sarı parıltıyla, bir insandan bir çakala dönüştü.
Jess tüfeğini namlusundan tutacak şekilde ters çevirdi. Dipçiği bir yarasa gibi kullanarak çakalı duvara çarptı ve orada ağır bir gümbürtüyle çarptı.
Diğerleri şekil değiştirdiler ve tüm güçleriyle ona saldırdılar.
"Koşmak!" dedi omzunun üzerinden Abigail'e.
Dinlemedi. Bunun yerine, Andy'nin iğrenç bir şaka olarak oraya koyduğu yapışkan boynuzları duvardan kopardı -o çocuk hiçbir zaman aklı başında olmamıştı- ve onları saldırganlara karşı savunmak için tuttu.
Bu cesur bir hareketti ve cidden o boynuzların dövüş sırasında kırılmasını ve bir daha onlara bakmak zorunda kalmamasını diledi.
Jess, zamanını boşa harcadığını hissetse de, devam etti ve cebindeki mermilerle silahını doldurdu, ardından çakallara ateş açtı. İlk vurduğu kişi ciyakladı, yana doğru kaydı, duvardan sekti ve sonra gelmeye devam etti.
Evet, tek yaptığı çakalı kızdırmak ve ona biraz hedef alıştırması yapmaktı.
Ama ne oluyor? O ve Abigail koridorda geri çekilirken, tekrar boşalana kadar ateş etmeye devam etti.
Hareket etmeyi bırakana kadar.
Ona çarptı.
"Gün ışığına çıkmak üzeresin."
Gerçeği görmek için omzunun üzerinden baktı. Yerinde durmasaydı, şu anda ciddi bir acı çekiyor olacaktı. "Çok minnettarım." Başka seçeneği olmadan ve geri çekilmeleri kesildiğinde, savaşmak için bir adım attı.
Çakallar kendilerini ikisinin üzerine fırlattı.
Jess birini vurmak için hareket etti ama asla temas kurmadılar.

Çakallar, onun ve Abigail'in etrafında sihirli bir şekilde beliren görünmez bir duvara çarptı. Çakallar havlayarak tekrar tekrar saldırmaya çalıştılar, başaramadılar.
Bunun üzerine yee-haw. Onları koruyan kişinin bir arkadaş olmasını umuyordu.
Abigail yanında durmak için hareket etti. Dokunmak için uzandı ve görünüşe göre orada hiçbir şey yoktu. Elini salladı ama hiçbir şeye değmedi. Bu sırada çakallar onlara dokunamazdı.
İlginç …
Kafa karışıklığı içinde kaşlarını çattı. "Bu nedir?"
“Bilmiyorum. Ama şu ana kadar olan her şeyi göz önünde bulundurursak, bunun iyi bir şey olduğundan pek emin değilim.” Tek bildiği, bu sihirli duvarın çakalları ikisinin başına gelmek üzere olan çirkin bir şeyden koruyor olabileceğiydi.
Sanki anlamış gibi, alçak ve derin kötü bir hırıltı etraflarında yankılandı. Çakallar ses karşısında tereddüt ettiler.
Abigail korkuyla yutkundu. Korkunçların en korkunçları temkinli olduğunda, not alma zamanı gelmişti. Her ne kötülük saldırmak üzereyse onu beklemek için zihinsel not defterini çıkardı.
Çakallara saldırmak için duvarlardan devasa bir kurt fırlayana kadar çok beklemesi gerekmedi.
Bu, birkaç düzeyde beklenmedik bir şeydi. Sundown'a doğru döndü. "Bizim tarafımızda mı?"
Bu son ilavenin kalbine bakmaya çalışır gibi gözlerini kıstı. "Öyle görünüyor ama…
cehennem, bu noktada kim bilir?
Saniyeler içinde çakallar bir sisin içinde kayboldu. Kurt sanki onu kovalayacakmış gibi etrafında döndü. Ta ki koridorun ortasında bir adama dönüşene kadar.
Uzun boylu, sarışın ve son derece yakışıklı, insan formunda hâlâ vahşi görünüyordu. Gözlerinde kanın tadına bakmak istediğini söyleyen bir ışık vardı.
Onların olmamasını umuyordu.
Abigail ölümcül bir bakışla ilerlerken nefesini tuttu.
Yine başlıyoruz.…
Kurt silahı Sundown'ın elinden aldı. Dolu durumunu kontrol etmek için namluyu açtı ve başını salladı. Mermiler, kovboy? Gerçekten mi?"
Gün batımı omuz silkti. "Bazen boşa harcanan enerji olsa bile denemeniz gerekir."
Kurt güldü, sonra geri verdi. "Faydasız olsa da azmine hayranım."
Abigail, kurdun en azından bir çılgınlık olduğunu anlayınca rahatladı.
Sundown silahı duvara dayadı. "Burada ne yapıyorsun?"
"Her ihtimale karşı Zarek beni gönderdi."
Sundown çenesindeki bıyıkları kaşıdı. "Çünkü bok yokuş aşağı yuvarlanıyor."

"Evet, Z'yi kızdıran şey kıçımı tekmeledi. Astrid'in o psikopata tanrı güçleri vermiş olmasının canımı ne kadar sıktığını söylemiş miydim? Yemin ederim her gece boğazını sökme arzusuyla yatağa giriyorum ve artık onlarla yaşamıyorum bile. Yazık, değil mi?”
Gün batımı sanki kurt sinirini bozmuş gibi diken diken oldu. Bahsettiğin kişi benim oğlum ve seninle küsmek istemiyorum Sasha. Ama onun hakkındaki tavrını ve tavrını koru, biz de koruyacağız.”
Sasha teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Üzgünüm. Senin ve Ash'in ondan gerçekten hoşlanacak kadar tuhaf olduğunuzu unutmuşum. Zevk için hesap yok. O delici bakışlarını ona çevirdi.
"Ve bu felaketin sebebi sen olmalısın."
Abigail gücendi. Ne? Bir yerlerde, üzerinde onun fotoğrafı olan ve onu kıyametin nedeni olarak ilan eden kozmik bir sosyal medya beslemesi var mıydı? "Ben bir şey yapmadım."
Gün batımı sırıttı. "İnkar ediyor."
"Serin. O zaman onu çakallara yedirebiliriz ve ben de Sığınak'a geri dönebilir ve arkadaşlarıyla sürekli gelen bu harika esmeri araştırmaya devam edebilirim.
Bu onu eğlendirmedi.
Hiç.
Sundown onun öfkesini duymazdan geldi. "Arkadaşlardan bahsetmişken... yeni çakal dostlarımız neden senden kaçtı?"
Sasha, çalımlı bir tavus kuşu gibi kasıldı. "Ben o baş belasıyım."
Gün batımı homurdandı. "Cidden."
“Ey imanı az olanlar. İtibarımdan şüphe mi duyuyorsun? Benim yeteneklerim?"
"Ve beyinleriniz."
Sasha cıktı. "İyi. Dürüst olacağım... Kesinlikle hiçbir fikrim yok. Beni sayıca üstün tuttular. İçine girmeleri kolay olmalıydı. Onların sabah atıştırmalığı olmak istediğimden değil ama—”
"Kurt, çakalın her zaman en doğal düşmanı olmuştur. Kurtlar, mevsimi geldiğinde onları avladığı bilinen az sayıdaki avcıdan biridir. Ve bu nedenle, çakal doğası gereği onlara karşı temkinlidir. Özellikle de güçlerini ancak tahmin edebildikleri, bilinmeyen bir panteondan gelen biri. Hiç şüphesiz, geri çekilmenin en iyi hareket tarzı olduğunu düşündüler. Sun Tzu'nun dediği gibi, hem düşmanınızdan hem de kendinizden habersizseniz, kesinlikle tehlikedesiniz."
Abigail, arkalarında duran yaşlı bir İngiliz'e benzeyen bir ses duyunca döndü.
İngiliz değildi. Ya da düzgün, kalın aksanlı konuşmasından beklediği gibi bir şey.
Ondan ancak biraz daha uzun boyluydu, kolları püsküllü, ağır Kızılderili boncuk işleri ve her yerinde oyulmuş kemik bulunan ten rengi süet bir ceket giymişti. Gümüş rengi saçları solgun yüzünü çerçeveleyen iki örgüye

ayrılmıştı. Ancak yaşı, ona tüm ruhunu yaralayan bir suçlamayla bakan ela altın rengi gözlerinin keskinliğini köreltmemişti.
Aniden geri adım atmak istedi ama korkak olmayı reddetti. Bu yüzden zemini korudu ve becerebileceği en cesur suratı takındı.
Sundown adama saygıyla başını eğdi. "Choo Co La Tah, burada ne yapıyorsun?"
Choo Co La Tah, o ürkütücü bakışları ondan Sundown'a çevirdi. “Açılış başladı ve Ren'in itirazları ne olursa olsun bekleyemeyeceğimi biliyordum. Dineh'in dediği gibi, Coyote her zaman dışarıda bekliyor ve Coyote her zaman aç. Kadının kokusunu alır almaz peşine düşeceklerini biliyordum. Biz Vadiye varmadan onu öldürürlerse onları durduracak kimse olmayacak. Bu yüzden burada ve şimdi görünüşüm. Ne olursa olsun, ikiniz korunmalısınız.”
Sağ kolunun altında dinlenen bir kargayı göstermek için ceketini açtı. Onu çıkardı ve görünen yaşıyla çelişen bir zarafet ve ustalıkla yere koydu.
Kuş gaklayarak kanatlarını çırptı ve sonra bir adama dönüştü. Bu, simsiyah saçları ve gözleri olan yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Tamamen siyah giyinmiş, şaşırtıcı derecede seksiydi ve çakallardan bile daha korkunçtu.
O da dişliydi.
Ve şimdi bütün erkekler ona bakıyorlardı, bu onu son derece rahatsız ve çekingen yapıyordu. Kendini ilk kimin saldıracağı konusunda bahse giren aç kedilerle çevrili bir fare gibi hissetti.
"Durumunun ciddiyetini anlıyor musun, canım?" Choo Co La Tah ona sordu.
O yaptı. Ancak bu, soğuk ve sert bir gerçeği durdurmadı. "Ölmek istemiyorum."
Yaşlı adamın bakışlarında hiçbir sempati yoktu. "Dawamish'in dediği gibi, ölüm yoktur, sadece dünyaların değişmesi vardır."
"Bu dünyayı seviyorum."
"O halde bunu Yaşlı Ayı'nın canını almadan önce düşünmeliydin. Sizi temin ederim, ilerlemiş yaşına rağmen o da krallık değiştirmek istemiyordu. Ve o, öldürdüğünüz ve size bir kez bile zarar vermemiş olanlardan yalnızca biri.”
Öfkesi buna dayandı. Ona nasıl tepeden bakardı - bu, aksanı ve uygun ses tonuyla daha da belirgin hale getirilmiş bir şeydi.
Aklını kaçırmış bir seri katil gibi masum insanları takip etmemişti. Tüm bunlarda gerçek kötüler tarafından başlatılan mide bulandırıcı bir skoru hesaplayan bir intikamcıydı. "Karanlık Avcılar, halkımı yüzyıllardır avladı."
"Sizinkiler, hanımefendi, insan... Zaten çoğu bu terimi hak ediyor. Kara Avcıların korumaya çalıştıkları onlar.”
“Evet, doğru. Onlar..." Aklında görüntüler canlanırken sözleri yarıda kesildi. Saldırıya uğrayan sayısız insanın merhamet için yalvardığını duydu. Dark-Hunters tarafından değil.
İnsan ruhlarını alıp onlarla beslenebilsinler ve yirmi yedinci yaş günlerini geride bırakabilsinler diye onları öldüren Apollitler tarafından - tıpkı Sundown'ın ona söylediği gibi. Çığlıkları kafatasında yankılanırken bunun dehşeti onu sert bir şekilde tokatladı.

Olamaz.
Başını olumsuz anlamda salladı. "O görüntüleri kafama sen yerleştirdin. Gerçek değiller."
Choo Co La Tah içini çekti. "Halkımın bir sözü vardır. Kirha tahanahna ditari sukenah. Güneşin varlığını inkar etmek, onun kabarcığından kaçmaz. Sadakatine hayranım. Ama bazen acıtsa bile gerçekle yüzleşmek zorundasın."
Hayır, yapmadı. Çünkü eğer o haklıysa, o görüntüler gerçekse, o zaman o kadar derin bir düzeyde yanılıyordu ki bu onu hasta ediyordu. Bu, hak etmeyen insanlara korkunç şeyler yaptığı anlamına gelirdi.
Masumları avcılardan koruyan insanlar.
Ve eğer durum buysa, kendisiyle yaşayabileceğinden emin değildi.
Ben bir avcı değilim. Ben bir koruyucuyum.
Choo Co La Tah'ın gözleri şefkatle doldu. "Acını hissediyorum çocuğum. Ama Konfüçyüs'ü çalışmalıydın."
Sözlerine kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"
"Savaş yerine onun bilgeliğini öğrenmeye zaman ayırsaydın, intikam yoluna çıkmadan önce iki mezar kazacağını bilirdin."
Buna sinirlendi. "Anlamıyorsun."
"İşte oldukça yanılıyorsun. Utanç verici bir şekilde, hepimiz bir noktada birinden bir şey için intikam almak istemişizdir. İnsan ve bufalo bu küçük gezegende dolaşmadan önce yaşadım. Sayısız düşmanın, uygarlığın ve insanın başlangıcından, çiçeklenmesinden ve ölümünden sağ çıktım. Ve tüm bu yüzyıllar boyunca en çok öğrendiğim gerçek, eski Japon atasözüdür. Nehrin kenarında yeterince uzun otururbut, düşmanın cesedinin yüzerek geçtiğini göreceksin."
Bu onun öfkesinin taşmasına neden oldu. Kulağa çok basit geliyordu. Ama yanılıyordu ve o bunu biliyordu. "Ölümsüz olsa bile mi?"
"Özellikle o zaman. Tsalagi'den alıntı yapacak olursak, dününüzün bugününüzü çok fazla tüketmesine asla izin vermemelisiniz. Geçmiş gitti ve yarın en iyi ihtimalle bir belki. Bu anı yaşa çünkü sahip olabileceğin tek şey bu olabilir."
Dudağını tiksintiyle kıvırdı. Kısa ve öz cümlelerini ağzından çıkarmak kolaydı ama onun acı miktarıyla yaşamak başka bir hikayeydi. Ve anne babanın katledildiğini görmek kimsenin atlatamadığı bir şeydi. Durmadan.
"Sen nesin? Bir fal kurabiyesi yazarı mı?"
Kızılderili Kara Avcı ileri atıldı ama Choo Co La Tah ona ulaşamadan onu durdurdu. Konuşurken ses tonunda kahkaha vardı. "Saygı kazanılmalıdır, Ren. Talep edilmedi. Sorgulayan bir zihin, insanın sahip olduğu en değerli ve en nadide kaynaktır. Azmine ve yersiz sadakatine hayranım."
Bu sözler onu utandırdı ve bir şekilde çocukça davrandığını düşünmesine neden oldu.
"Ben de istemiyorum." Derin ve yankılanan Ren'in sesi gök gürültüsü gibi yuvarlandı.

Choo Co La Tah, nazikçe elini onun omzuna koydu. "Bütün hisler geçerlidir ve seninkini hafife almıyorum Abigail. Gerçek yolculuğumuz güneş battıktan birkaç saat sonra başlayacak. Bu arada, hepiniz dinlenmeniz ve gücünüzü korumanız gerekiyor. Sen uyurken Sasha ve ben seni koruyacağız."
Sundown'a baktı. "Ben de Andy'ye haber vereceğim ve onun da güvende olduğundan emin olacağım."
Sasha tek kaşını kaldırdı. "Neden askere alınan hep kurttur?"
Choo Co La Tah gülümsedi. "Kurt en çok dinlenendir."
Sasha alay etti. "Ne? Duygusal patlamama mantık mı katmak istiyorsun? Bunun adaleti nerede?"
Abigail bu kadar üzgün olmasaydı Sasha'yı eğlenceli bulabilirdi ama şu anda onun için hiçbir şey komik değildi. Geçmişinin ıstırabı üzerine çöktüğünde ve vicdanı jilet gibi keskin pençelerle onu parçaladığında değil. Ben onların dedikleri değilim.
O değildi. En azından öyle olmadığını umuyordu.
Ama ya eğer?
Sundown, Choo Co La Tah'ın dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Dinlenmemiz gerektiğine katılıyorum.
Ama bodrumda küçük bir akrep meselesi var ve ben ve Ren için gün ışığında tek güvenli yer orası. Alınma, gerçekten üzerimde sürünürken kestirmek istemiyorum.
Choo Co La Tah, Abigail'den uzaklaştı. Ah, evet, akrep istilası. Umutsuzluğa kapılmayın. Haşere sorununu hallettim. Şimdi hepsi gitti."
"Karı gönderdin mi?" diye sordu.
Başını eğdi. "Gelecek olan belalar beni zayıflatmak için tasarlandı. Coyote, insanlığı aletlerinden korumak için beni enerji harcamaya zorluyor. Şimdilik gücüm devam ediyor. Ama ben yaşlıyım ve güçlerimi gençken yaptığımdan çok daha sık doldurmalıyım. Ben gücümü kaybetmeden önce Vadiye varamazsak..."
Hiçbiri için güzel olmazdı.
Ve hepsi benim hatam olacak.
Jess, Abigail saklamadan önce onun gözlerindeki dehşete kapılmış bakışı gördü. Ondan gelen bu alışılmadık zayıflık kalbini çekiştirdi.
Savunmasızlığını gösterecek türden bir kadın değildi. Yaptığı gerçek...
Mutlak bir ıstırap içindeydi ve o her zaman acı çeken bir kadın için enayi olmuştu.
"Hadi," dedi ona nazikçe. "Seni aşağıya geri götüreceğim."
Bir kez olsun tartışmadı ve bu ona gerçekte ne kadar perişan olduğunu gösterdi. Choo Co La Tah ve Sasha, onlara katılmak isteyebilecek diğer düşmanlara göz kulak olmak için yukarıda kalırken Ren de onları takip etti.
Asansöre binene kadar kimse konuşmadı. Ren kapıyı kapatırken kollarını göğsünde kavuşturdu ve onlara baktı. Abigail'den Jess'e baktı. "Bu gece öldürmek istediği adamın ben olduğumu ve şimdi onu korumam gerektiğini bilmek beni ne kadar rahatsız ediyor bilemezsin."

Jess homurdandı. "Evet, şey, beni de öldürmeye çalıştı ve ben bunu atlattım."
Senin kadar iyi bir adam değilim Sundown. Herhangi bir koşulda bir düşmana sırtımı vermek benim için zor.
Ah, ona arkamı döndüğümü söylemedim. Erişte hissimden yoksun değilim. Ama kin de tutmuyorum. Bazen çıngıraklı yılanın güneşte uzanmasına izin vermelisin."
Ren bu konuda alçak sesle mırıldandı.
Abigail boğazını temizledi. "Erkekler mi? Bu küçük kutuda seninle birlikte durduğumu ve her kelimeyi duyabildiğimi biliyor musun?
Kemerli bir bakış attılar.
"Biliyoruz," dedi Ren. "Sadece umurumda değil."
Asansör durunca gözlerini devirdi ve Jess, açabilmesi için Ren'i kenara çekti.
Abigail dışarı çıkmadan önce tereddüt etti.
"Ters giden birşey mi var?" Jess tek koluyla kapıyı onun için açık tuttu.
Başını biraz dışarı çıkardı ve gözlerini kısarak yere baktı. "Yerde akrep olmadığından emin olmak."
Onun alışılmadık çekingenliğine güldü. "Mucizevi bir şekilde, hepsi gitti."
Çektikleri çilenin tek kanıtı, çakalların daha önce içinden atlamak için kullandıkları tavandaki delikti. "Güvenli görünüyor."
Ren, yanlarından geçip arka yatak odası takımına girmeden önce düşmanca bir ses çıkardı.
Jess ona cıktı. "Biliyorsun ahbap, sadece kabalık var."
Ren, yorum yapmadan veya duraksamadan devam ederken onu başından savmak için elini omzunun üzerinden kaldırdı.
Abigail, onun açık düşmanlığı karşısında yutkundu. Hedefi o olduğu için onu suçladığından değil. Hala ...
Sundown mahcup bir tavırla, "Fazla ciddiye alma," dedi. "Ren... şey... o Ren. O hiçbir şey ifade etmiyor."
Keşke o kadar basit olsaydı, ama kendisini daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir etti. "Benden nefret ediyor."
"Sana karşı temkinli. Büyük fark. Dediği gibi, o senin hedefindi. Tam olarak bir adamın çok çabuk atlatabileceği bir şey değil."
"Uyum sağlamış gibisin."
Daha önce gördüğü en şeytani ve çekici sırıtışla gülümsedi ve bu, onun midesine tuhaf şeyler yaptı. "Ben onun kadar zeki değilim."
Ah evet, istediği zaman yıkıcı olabilirdi. "Bir şekilde bundan şüpheliyim."
"Bu bir iltifat mı?"
"Eh, ön bahçenizdeki karı kaçırmış olabilirsin diye cehennem gerçekten de donmuş durumda."
Onu daha önce götürdüğü odaya doğru götürürken güldü. Artık hayatlarından endişe duymadıklarına göre, onun evinin güzelliğini takdir edebilirdi. Koridor, beyaz lambri ile huzurlu bir koyu sarıya boyanmıştı. Duvar aplikleri baroktu ve Sundown Brady'nin sadeliğiyle çelişiyor gibiydi.

"Burayı sen mi dekore ettin?"
Omzunun üzerinden ona kaşlarını çatarak onun bir yükten birkaç galon çekingen olduğunu düşündüğünü söyledi. “Evet, hayır... dekorasyon yapmak boş zamanlarımda yapmaya çalıştığım bir şey değil.
Evle birlikte geldi.”
"Neden burada yaşamak istedin? Alınma ama pek senin tarzın gibi görünmüyor.”
Odasında durakladı. "Sanırım bundan rahatsız olmam gerekiyor. Tarzım hakkında tam olarak ne söylüyorsun?
O da duraksadı, sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece bir erkek mağarasına sahip olacak türden bir adama benziyorsun, böyle bir şey değil…”
"Rafine mi?"
Başını olumlu anlamda salladı.
"Pekala, bu sadece ne bildiğini gösteriyor. Bilgin olsun, bazı gösterişli şeyleri severim.”
"Ne gibi? Dantelli iç çamaşırı?”
"Kadınlarımda, evet." Nefret etmeyi öğrendiği o sırıtışla ona baktı. Yüz hatlarını yumuşatması ve onu son derece karşı konulamaz yapması dışında herhangi bir nedenle değil.
"Ve-?" ne zaman devam etmediğini sordu.
Boynunun arkasını kaşıdı. "Şey, biri için opera, diğeri için yabancı filmler, özellikle de Fransız filmleri."
Alay etti. "Hayır, bilmiyorsun."
"Görmek istersen sana Opera Guild üyelik kartımı gösterebilirim. Onlarca yıldır sezonluk bilet sahibiyim.”
Onunla ilgili onu şaşırtan her şey arasında, onu gerçekten yere serenler. Bu kadar iri ve sert bir adamın kendisini bir opera koltuğuna oturtacağını hayal edemiyordu.
"Kahretsin, keman bile çalıyorum."
"Keman demek istiyorsun."
"Onu da çal. Ama Mozart ve Grieg, zorlu bir gece çalışmasının ardından gevşemeyi sevdiğim en sevdiğim parçalar.”
Aklının bir köşesinde, onun oyuncak piyanosunda Wagner çalıp ona tuşların ne olduğunu gösterdiğine dair belli belirsiz bir anı vardı. "Bana yemek çubukları öğrettin."
"Yaptım."
Bu kadar iri ve yırtık bir adamın böylesine hassas bir enstrümanı tutması fikri yersizdi ama yine de...
Neden daha fazlasını hatırlayamıyorum?
Sundown onun için kapıyı açtı.
Abigail yatağa gitti, sonra duraksadı. Sundown, ayrılmak yerine dolaptan bir battaniye ve yastık çıkardı ve yere bir palet yaptı.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bariz cevaptan korkarak.

"Odamı yerle bir etmiştik, unuttun mu? Kafamın üzerinde koca bir delikle uyumak istemiyorum.
Alçı falan düşüp beni yeterince korkutabilir, kadın gibi bağırıp kendimi küçük düşürebilirdim. Sasha evdeyken kesinlikle bunu yapmak istemiyorum. Bana sonsuza kadar gülerdi ve ben de onun derisini yüzmek zorunda kalırdım.
İtiraz etmeye başladı ama dürüst olmak gerekirse onun burada olmasından memnundu. Her ihtimale karşı. Olanlardan sonra sinirleri gerilmişti.
Ondan kaçmalı ya da en azından onu öldürmeye çalışmalısın.
Belki. Ama çakallar gerçekten onun peşindeyse, yapmak isteyeceği son şey onları eve götürüp evlatlık ailesini de öldürmeleriydi. Elinde kalan tek şey Hannah ve Kurt'tu. Ve Apollite'ler iyiyken, onlarla savaşmaya yeteceklerinden emin değildi. Choo Co La Tah'ın haklı olduğu bir yana, daha önce hiç bilmediği bir düzeyde bitkin düşmüştü. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. En azından birkaç saatliğine.
O zaman bir kaçma girişimi için hazır olabilir.
Ayakkabılarını çıkarıp at kuyruğunu serbest bırakmak için saçındaki bandı çekerek yatağa tırmandı. Daha iyi düşünemeden, Sundown'ın yerde yattığı yere baktı. Gözden kaçırmadığı bir şey vardı ki, biri kapıyı açarsa hemen uyansın diye bir ayağını kapıya dayamıştı. Ve av tüfeği, parmak uçlarından sadece birkaç milimetre ötede yerdeydi.
Tuhaf... onun tekrar eline aldığını hatırlamıyordu. Nereden gelmişti?
Dostum, bunu kaçırdığına göre yorgun olmalı.
Aklından çıkararak konuyu değiştirdi. "Başka bir yastığa ihtiyacın var mı?"
Koluyla gözlerini kapattı. Gömleğinin yukarı çıkmasına ve ona kaya gibi sert karın kaslarını görmesine neden olan bir şey. Oh evet, bununla çamaşır yıkayabilirdi. Hayır, teşekkürler.
İyiyim."
Birden fazla şekilde. O şekilde yerde yatarken kesinlikle şahaneydi.
aklımı kaybettim Ve sonra biraz. Onu çekici bulman mümkün değil. Aileni öldürdü.
Yoksa o muydu? Ona gerçeği daha önce söylemiş olabilir miydi? Eğer gerçekten soğukkanlı bir katildiyse neden onu buraya geri getirmek yerine öldürmesin? Onu akreplere ve çakallara terk edebilirdi.
Bunun yerine, onu korumuştu.
O bir katil. Onun yüzünü gördün. Onun efsanesini biliyorsun.
Doğru. İnsan geçmişiyle ilgili araştırması, onun insanlığın en kötü türü olduğunu göstermişti.
O kadar iğrençti ki, ödül avcıları ve kolluk kuvvetleri bile ondan korkmuştu. Ancak onunla kişisel deneyimi bunu yalanladı.
Ya yanılıyorsa? Anne babası öldüğünde çok küçüktü. O geceyi doğru mu hatırlıyordu? Aynada onu hala çok net görebiliyordu. Yine de yerdeki adamla onun hafızasındaki adam arasında farklar vardı.
Neden şimdi onun çocukken olduğundan daha iri görünsün ki?
Uyuması gerekmesine rağmen cevaplar istiyordu.

Kendini durduramadan, onu en çok rahatsız edene sordu. "Sen ve babam öldükleri gece neden kavga ettiniz?"
Fısıldadığı soru onu derinden yaralayan eski anıları harekete geçirirken Jess sessiz kaldı. Düşünmemeye çalıştığı şeyler. Onu yıllardır rahatsız eden şeyler. O anılar onun için ne kadar kötüyse, onun için ne kadar zor olduklarını ancak hayal edebiliyordu. Anne babasının başına gelenler gibi bir şeyi görmek bir zerre için çok yazık.
Bir yanı yalan söylemek istedi ama sonunda dürüstçe konuştu. "Annen."
Ona bakmak için yatakta doğruldu. "Ne?"
Kolunu indiren Jess, duymayı hak ettiği kaçınılmaz itiraf karşısında içini çekti. "Baban onun sevgisini ondan çalmaya çalıştığımı düşündü."
"Sen?"
"Zorlu. Ben ve o arkadaştık ve daha fazlası değil.
"Yalan söylüyorsun," diye suçladı.
Keşke o kadar basit olsaydı. "Tatlı değil. Doğruyu söylüyorum. Bu konuda yalan söylememe gerek yok."
"Sen ona bir sebep vermedikçe babam neden böyle düşünsün ki?"
Çünkü delinin tekiydi ama Jess bunu ona asla söylemezdi. Adam onun babasıydı ve yapmak isteyeceği son şey onun anısını lekelemekti. Gerçek şu ki, babası Laura'nın hayatındaki beş yaşından büyük her erkeği delice kıskanıyordu. Her erkeğin onun için şehvetle yediğini varsaydı ve onun dünyasında biri ona başka birini hatırlattığı için onunla konuşmak isteyemezdi. Hayır, en kötüsü de onu kendisini aldatmakla suçlamasıydı. Laura'nın ondan önce öleceği bir şey.
Jess bunların hiçbirini söyleyemediği için diğer basit gerçekle gitti. "Çünkü anneni sevdim ve dünyada onun ya da senin için yapmayacağım hiçbir şey yoktu."
Abigail, annesinin yüzünün güzelliğini hatırladığında gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.
Onu, güneşten bile daha fazla sıcaklıkla dolu bir gülümsemeyle harika bir melek olarak görmüştü. En önemlisi, annesi ona her sarıldığında ne kadar güvende ve sevildiğini hissettiğini hatırladı. Tanrım, onunla bir saniye daha geçirmek için
...
"Eğer aşık olsaydın-"
Aşık değilim, Abby. Babanın kalın kafatasından çıkaramadığı şey buydu. Onun için hissettiklerim o değildi. Sadece onu mutlu etmek ve güvende tutmak istedim.
"Neden?"
Jess, içinde bir ıstırap dalgası kabarırken çenesinde tikin başladığını hissetti. Laura, Matilda'nın fiziksel olarak mükemmel bir kopyasıydı. Hatta bazı tavırları. Ama o Tilly değildi ve bunu biliyordu. "Bana eskiden tanıdığım birini hatırlattı." Bir zamanlar bu dünyadaki her şeyden çok sevdiğim biri.
"Anlamıyorum."

Ve açıklaması zordu. "Annenle Reno'ya taşındıktan kısa bir süre sonra tanıştım. Ara sıra gidip yemek yediğim bir restoranda garsonluk yapıyordu.” Küçük lokantada her zamanki yerine oturduğunda oradakilere biraz olsun dikkat etmemişti. Pencereden dışarı bakıyor, dışarıdaki insanlar geçerken kalabalığa göz gezdiriyordu ki masasında bir fincan kahve belirdi.
"Çok teşekkür ederim," diye mırıldanmıştı, oturduğu anda ona her zaman kahve getiren her zamanki garsonu Carla olmasını bekliyordu.
"Rica ederim." Bu yabancı sesin yumuşak kıvraklığı dikkatini onun yüzüne çekmişti. Şimdi bile, yukarı bakmanın ve zamanda geri çekilmenin şokunu hissedebiliyordu.
"İyi misin?" diye sormuştu.
Ona muhtemelen söylediği zaman hissettiği kadar aptalca gelen bir şeyler mırıldanmış ve kekeleyerek karşılık vermişti. Sonraki bir saat içinde, Ed'in onun hakkında kapsamlı bir geçmiş araştırması yapmasını sağlayacak kadar ondan yeterince bilgiyi zorla almıştı.
Bu rapor onu lokantada gördüğü kadar şaşırtmıştı. Laura, Bart'ın Matilda'ya tecavüz ettiği gün babası olduğu çocuğun torununun torunuydu.
Matilda'nın evlatlık vermekten vazgeçtiği bir çocuk.
Squires ona bebek doğduktan birkaç yıl sonra bahsettiğinde, onu bulamamıştı. Kayıtlar o zamanlar bugünkü gibi tutulmuyordu.
Laura'ya rastladığı ve Ed'in kendi hesabını yaptığı geceye kadar, o çocuğun erkek olduğunu bile bilmiyordu.
İlk başta, keşfine çok kızmış ve o canlı hatırlatıcıyı bölgesinin ortasına düşürdüğü için kadere kızmıştı. Düğünlerinden önce Matilda'yı alarak onu asla küçük düşürmediğini bildiğinden, Laura'nın soyunun baba tarafından sperm donörü olduğuna hiç şüphe yoktu.
Ama ertesi gece iki şeye odaklanmayı seçmişti. Birincisi, şiddetle hamile kalması bebeğin suçu değildi ve Jess'in bunu çocuğun soyundan gelenlere karşı kullanması için hiçbir neden yoktu. İkincisi, sevdiği kadının, koruduğu ve büyüttüğü çocuklar ve Squires'a göz kulak olduğu torunları kadar onun birer parçasıydılar. Laura'yla da ilgilenmesi adildi.
Laura'da sadece Matilda'nın kibar yüzünü görmüştü.
Abigail'de ikisini de gördü. Canından çok sevdiği kadın ve tüm varlığıyla nefret ettiği adam.
Harika bir kombinasyondu.
"Ve?" diye sordu Abigail. “O bir garsondu…”
"Arkadaş olduk," dedi basitçe. Ve bu mutlak gerçekti. "Haftada birkaç kez giderdim ve biraz sohbet ederdik." Acı-tatlı anılarına gülümsedi. Matilda gibi o da tatlı ve alçakgönüllüydü. “Son derece zeki ve hızlı zekalıydı. Herkes dışarı çıkınca komik. Arkadaşları ve diğer müşterilerle yaptığı şakalaşmayı dinlemeye bayılırdım.
"Onunla hiç çıktın mı?"
"Asla. Kara Avcıların flört etmesine izin verilmiyor ve ona sunacak hiçbir şeyim olmadığını biliyordum. Sadece onun yanında olmayı seviyordum. O iyi

insanlardı ve etrafta onlardan pek fazla yok. Büyük bahşişler bıraktım ve çalıştığı her zaman beni beklemeye cüret eden herkesin hayatını tehdit etti.
"O zaman babam sana neden kızdı?"
Psikotik bir aptaldı.
Ama Jess bunu söylemedi. “Annene yerel bir dükkanda gördüğüm kelebekli kolyeyi doğum gününde verme hatasını yaptım. Güzel olduğunu düşündüm ve içindeki mavi elmaslar bana onun gözlerini hatırlattı. Bununla hiçbir şey kastetmedim ama baban öyle görmedi. Onunla tanışıp evlenmeden çok önce onu tanıyor olmama rağmen, onu benimle onu aldatmakla suçladı ve ben de onu fiziksel olarak incitmeden ayrıldım.
Abigail onun sözlerini çürütecek ya da destekleyecek bir anı bulmak için zihnini aradı. Tek hatırlayabildiği, bağıran seslerin yüksek sesleriydi. Ailesi pek kavga etmezdi ama ne zaman kavga etseler saklanması gerektiğini bilmesi yeterliydi.
Bunun üzerine saklanması, hayatını kurtaran şeyin ta kendisiydi.
Gün batımı içini çekti. “Devriyeye çıktım ama içimdeki kötü duyguyu üzerimden atamadım. Onu bu kadar kızgın halde bırakmak istemiyordum. Ama kalsaydım, birkaç organını yeniden düzenlemiş olacağımı ve bunun onu daha çok üzeceğini biliyordum. Gidersem sakinleşeceğini ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm… Saat onda aramaya çalıştım ve cevap alamadım. Bu beni daha da endişelendirdi. Ben de geri döndüm ve..." Tekrar konuşmadan önce tereddüt etti.
“Polis zaten oradaydı ve beni içeri almadılar. Etrafımda seni aradım ve seni sordum ama hiçbir iz yoktu. Aileni öldüren kişinin seni de öldürdüğünü varsaydılar. Seni uzun süre aradık ama bir daha seni kimse görmedi.”
Kaşlarını çattı. "Peki, sana ne oldu? Nereye gittin?"
Abigail, üvey babasının ne zaman ortaya çıktığını hatırlamaya çalıştı. Ama tek gördüğü, odasından çıkan Sundown'du. Ve sonra tanıdık bir sesin adını çağırdığını duyması sonsuza dek sürmüş gibi gelmişti. “Üvey babam beni eve götürdü. Polisi gördüğümü ya da o gece hakkında senin dışında pek bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.
"Onları benim öldürdüğümü nereden çıkardın?"
"Seni odamda gördüm."
Orada değildim, Abigail. Sana yemin ederim." Sesinde o kadar çok inanç vardı ki, ya dünyanın en iyi yalancısıydı…
Ya da doğruyu söylüyordu.
"Tıpkı sana benziyordu. Kovboy çizmeleri bile vardı.”
"Reno'daki bir çift boktan ayakkabı normal ayakkabıdır. Bu hiçbir şey ifade etmiyor.”
Bu kadarı doğruydu. Hala …
"Üvey babam onayladı. Annemle babamı Apollitlerin müttefiki oldukları için öldürdüğünü söyledi.”
"Apollite'nin ne olduğunu bildiklerinden bile haberim yoktu. Bu normalde Dark-Hunter ağının dışında kimseye bahsettiğim bir şey değil, biliyor musun?

Bu biraz fazla mantıklıydı. Abigail gerçeği anlamaya çalışırken alnını ovuşturdu. Duyguları çok çelişkiliydi.
“Peki şimdi neye inanıyorsun?” O sordu.
Her şeyden bunalmış halde, sırtını yatak başlığına yasladı. "Bilmiyorum Güneş. Yapmıyorum." Ah, bu kadar yorgun olmaktan nasıl nefret ediyordu. Bu onu duygusal bir enkaz haline getirdi ve şu anda her şey çok daha kötüydü. Her şey üzerine çökerken gözyaşları yanaklarından sessizce akmaya başladı. Hayatı hiçbir zaman basit ya da kolay olmamıştı.
Ama geçmişin tümü, şu ankiyle kıyaslandığında atlı karıncaya binmek gibiydi. Kafa karıştırıcı ve korkutucuydu.
Ve Choo Co La Tah haklıysa, yaşamak için son derece kısa bir zamanı kalmıştı.
Yoksa dünyanın sonu gelirdi.
Ben ne yaptım?
Ne yapacaktı?
Aniden Sundown orada, yatağın üzerinde oturuyordu. "Ağlama Abby. Her şey yolunda."
Değildi ve ikisi de bunu biliyordu.
Onu kollarının arasına aldı ve yakın tuttu. Uzun zamandır kimsenin yapmadığı bir şey. Tanrım, çok iyi hissettirdi…
Abigail yüzünü onun göğsüne gömdü. Kalp atışı güçlü ve emindi ve şu anda, düşmanına sarılmak anlamına gelse bile tamamen yalnız olmadığına dair güvenceye ihtiyacı vardı. "Ben çok üzgünüm. Normalde bunu yapmam.”
Özür dileme. Annem ağlamanın insana iyi geldiğini söylerdi. Gözyaşları, zihninizi kederli düşüncelerden kurtaran yoldur."
"Şimdi Choo Co La Tah gibi konuşuyorsun."
Nazik bir kahkaha göğsünün derinliklerinde gürlerken yüzünü onun kafasına yasladı. “O bir nevi Yoda gibi… 'Sadece yapmak ya da yapmamak var. Burada deneme yok.'"
Bu aslında onu gözyaşları arasında güldürmeyi başardı. "Yıldız Savaşları hayranı mısın?"
"Ah evet. Güç seninle olsun."
Ayıldı. "Choo Co La Tah'ın söylediği doğruysa, sanırım bunu kazanmak için Güç'ten çok daha güçlü bir şeye ihtiyacımız olacak."
"Merak etme bir çözüm bulacağız. Her zaman bir yol vardır.”
Pozitif tavrı onu şaşırttı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"
Omuz silkti. "Ölümden sadece bir puan için geri dönen bir adamla konuşuyorsun. Coyote gibi bir şeyin bunu kazanmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Zorlu. Bradys hakkında bir şey... Biz kaçmayız ve kaybetmeyiz. Cehennem ya da yüksek su gel, kimse benden iyi olamaz. Ve seni almalarına izin verirsem lanetleneceğim. Seni güvende tutmanın ve dünyayı kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Bu konuda benim kişisel garantim var ve bu hafife aldığım bir şey değil.”
Kararı onu hayrete düşürdü. "Neden umursuyorsun ki? Birkaç saat önce seni öldürmeye çalışıyordum.

"Ve çok da uzun zaman önce değil, beni gün ışığına çıkmaktan kurtardın. Bunu da unutmadım. Ayrıca intikam istemeni anlıyorum. Tüm insan hayatımı onu aramakla geçirdim. Bunu sana veya başka birine karşı kullanmayacağım.
Bu onun hakkında okuduğu şeylerden çok farklıydı. İddia ettikleri kadar ruhsuz olmaması mümkün müydü?
"Ama," diye devam etti, "eğer senin kıçını ve dünyayı kurtarmayı başarırsak, bizi öldürmekten başka bir hobi bulmanı rica ediyorum."
Bu sesi ne kadar kolay çıkardı. "Yaptıklarımdan sonra yaşamama izin vereceklerini gerçekten düşünüyor musun?"
Jess bunu düşünürken duraksadı. O haklı. Nihai karar ona ait değildi. Güçler, kardeşlerinden bile daha kinciydi. Kan için kan. Kısasa kısas.
Yine de, her zaman mantıklı olmayan şeyler oldu. Ve Güçler…
Tamamen tahmin edilemezlerdi.
"İnan, Abigail. Bazen dünya seni şaşırtıyor."
Abigail onun sözlerini yuttu, keşke onlara inanabilseydim. "Evet, ama hiç bu kadar hoş bir şekilde yapılmamıştı. En azından benim için değil."
Ve kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu. Yaptıklarının bedelini ödeyene kadar bu bitmeyecekti.
Ölecekti ve kötü şöhretli Jess Brady bile bunu durduramadı.

BÖLÜM 8

Abigail, sanki tarif edilemeyecek kadar değer veriliyormuş gibi, birinin onu etkileyici derecede sert bir göğse yasladığı hissiyle uyandı. Dürüst olmak gerekirse, bir erkeğin onu en son ne zaman böyle tuttuğunu hatırlamıyordu. Eğer hiç.

Tamamen ona sarılmıştı. Ilık. Baştan çıkarıcı. Davetkar. Koruyucu. Bu, insanların kendilerini içinde bulmayı hayal ettikleri ama nadiren gerçekleştirdikleri türden tatlı, sevgi dolu bir kucaklamaydı. Tam bir dakika boyunca orada tam bir doygunluk içinde yattı.

Kim olduğunu hatırlayana kadar.

Gün batımı Brady.

Haydut. Kara Avcı. Katil.

Düşman.

İstemsizce sarsıldı, bu da onun hemen uyanmasına ve sanki daha fazla çakalın duvarlardan atlayıp onları yutmasını beklermiş gibi etrafına bakmak için kollarının üzerinde doğrulmasına neden oldu.

Hemen bir tehdit görmeyince kaşlarını çatarak ona baktı. "Her şey yolunda?"

Evet... O pozda inanılmaz derecede seksiydi. Kalçaları onunkine sıkıca bastırılmıştı ve kolları ham gücüyle şişkindi. Ona vermeden önce öleceği şey için acı çekiyordu.

"Hayır, sen benim üstümdesin." Göğsüne bastırdı.

Yeni pozisyonuna yerleşmek için kalçalarını kıpırdatırken, alaycı bir sırıtışla onu sırt üstü yuvarladı. "Normalde, ben onun üzerindeyken bir kadının tepkisi bu değildir. Genelde bundan biraz daha fazla şevk ve hoş karşılanırım."

O sırada onun ne kadar nefis olduğunu düşündüğünü gizlemek için ona soldurucu bir bakış attı. O egoyu beslemeye gerek yok. "Kadınlara seks için para verirsen böyle olur."

Onu şaşırtacak şekilde, iyi huylu bir şekilde güldü. Kahretsin, bunu yaptığında yıkıcıydı ve onun ondan içten içe nefret etmesi gerektiğini hatırlamasını zorlaştırıyordu.

Baygın bir kedi gibi gerinerek esnedi. "Bütün sabah seni mahvettiğim için üzgünüm. Sanırım bir konuşmanın ortasında uyuyakaldık."

Onlar vardı. Şimdi zar zor hatırlayabildiği biri. Hatırladığı şey, kendisi ağlarken onun ne kadar rahatlatıcı olduğuydu ve bu, düşünmesi gereken son şeydi. "Evet ama önce hangimizin uykuya daldığından emin değilim."

"Senin olduğundan oldukça eminim."

Onun haklı olduğundan şüpheleniyordu ve bu onun zevkleri için biraz fazla tanıdık geliyordu.

Aralarında bir boşluk bırakmak istiyordu. Onu kimseyi, özellikle de onu umursamaktan koruyan güzel, güvenli bir uçurum. Bu yüzden konuyu değiştirdi. "Silahın hâlâ yerde."

Yanağındaki erkeksi gölgeyi çocuksu ve bir şekilde sevimli bir şekilde kaşıdı. Ona karşı çok kayıtsızdı ve bu onu büyülememeli, kızdırmalıydı.
"İhtiyacım olmadığına sevindim, çünkü ta şurada."
Şaka yapmıyorum. Bu kanlı bir felaket olabilirdi. "Peki sence saat kaç?"
“Hala gün ışığı gibi geliyor. Ancak tam zamanından emin değilim.”
"Gün ışığı gibi hissettirmekle ne demek istiyorsun?"
Cevap vermeden önce esnedi. “Elimizdeki kötü güç. Güneşin doğduğunu hissedebiliriz. Hala öyle.
Apollo, kendi bölgesinde bulduğu her Karanlık Avcıyı veya Apollite'yi öldüreceğinden, onlara hayatta kalmalarına yardımcı olmak için verildiğine hiç şüphe yoktu. Yunan tanrısı bu açıdan gerçek bir piçti.
Ve Jess'in iki kardeşini gün ışığında tuzağa düşürerek öldürdün. Diğerlerinin nasıl öldüğünü düşünmek bile istemiyordu.
Lütfen, lütfen bir koruyucuyu öldürmeme izin verme….
Bunları düşünmemeye çalışarak ayağa kalktı ve banyoya gitti.
Jess, onun odada ağır ağır ilerlemesini izlerken konuşmadı. Herhangi bir kadında gördüğü en baştan çıkarıcı yürüyüşe sahipti. Yavaş, şehvetli ve şımarık. Erkeklerin dönüp bakmasına neden olan türden bir yürüyüştü. Her şeyden çok, onun o sıcak küçük vücudundan, özellikle de o biçimli kıçından bir ısırık almak ona acı veriyordu.
Adamım, bunu çıplak ve etrafına sarılmış olarak...
Merhaba kovboy? Arkadaşlarını karanlık tanrılara kurban olarak sunan bir insan hakkında böyle düşüncelere sahip olmaman gerekiyor.
Belki değil, ama o bir erkekti ve bedeni, özellikle de artık tüm kan, onun onu en çok arzulayan kısmında toplandığı için, beynini dinlemeye hazır değildi. Gördüğü şeyi istiyordu ve kesinlikle bir ya da iki düzine kıçını kırbaçlamaya değerdi.
Başını ciddi bir belaya sokmadan önce bunu aklından uzaklaştırarak gözlerini kapattı ve Ren'i hissetmek için güçlerini kullandı. Temas kurduğu an biliyordu. Ren kendi telepatisiyle geri itti.
"Ne, kovboy?"
Ren'in kafasındaki somurtkan ses tonuna başını salladı. Düşüncelerinin yakınında kimseden hoşlanmıyordu - Jess onu suçladığından değil. Akıl okuyucular da onun en sevdiği şey değildi.
"Uyanık mısın diye bakmak istedim."
“Uyanıktım ve meditasyon yapıyordum. Ve bir sonraki sorunuzu cevaplamak için, saat neredeyse dört, bu yüzden isterseniz kıçınızı kapmak için bolca zamanınız var.
Jess, bu kelimelerin çağrıştırdığı görüntüyü zihninde hızla bloke etti. Abigail'in kıçını kapmak ona olması gerekenden çok daha çekici geliyordu.
"Düşüncelerimden uzak dur."
"İnan bana, yapmaya çalışıyorum. Dişlerimi fırçaladıktan hemen sonra kusmak istemiyorum.”
Piç.

"Bu arada," diye devam etti Ren, ebeveynliğini sorgulayan hakareti görmezden gelerek, "hiç olmadığım kadar zayıfım. İşe yaradığını açıkça bildiğim telepati dışında, güçlerin nasıl gidiyor?”
Jess onun da düştüğünü anlayınca yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen seninki kadar tükenmiştir."
"Sanırım biraz insanmışız gibi davranacağız."
Jess homurdandı. Abigail dahil onun hiç insan olmadığını söyleyen birçok insan vardı. "Şekil değiştirebilir misin?"
"Asla sorun değil."
Bu ilginçti. "Bana bunun neden arızalı olmadığını söyler misin?"
"En çok beni seviyor."
Jess başını salladı. Ukala.
Banyosundaki suyun geldiğini duyunca dikkati başka yöne kaydı. Abigail duş alıyordu...
"Sizi onun çıplak düşünceleriyle başbaşa bırakacağım, çünkü fantezilerinizi röntgenci olarak görmekle ilgilenmiyorum, özellikle de bir engerekle. Dövüşmeye odaklandığında bana danış ve—”
"Anladım, Ren. Seninle daha sonra görüşeceğim.
Jess yatakta tek başına yatmış, diğer odadan akan suyun sesini dinliyordu. Aklında, Abigail çıplak göğüslerini sabunlarken nasıl görüneceğine dair mükemmel bir hayali vardı. Vücudu bir intikamla kükredi. Ona olan açlığı, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Ve bu sadece güzel bir kadın olduğu için değildi.
Başka bir şey daha vardı. Matilda ile ilk tanıştığı andan beri hissetmediği bir şey.
Derinlere yerleşmiş bir ağrıydı. Ona yakın olmak zorunda olduğu bir dürtü.
Onu korumak için.
Onu tutmak için.
Oraya gidip yüzüne bir tokat attırmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.
Eğer yaparsa, onun öfkesini hayal ederken ağzının bir köşesi yukarı kalktı. Kesinlikle tokata değer. Ama bunu ona yapmazdı. Bir kadını korkutamayacak kadar centilmendi. Ne kadar azgın olursa olsun.
Bununla birlikte, onun hakkındaki düşünceleri onu öldürüyordu.

* * *

Abigail, kendisine verilen tüm bilgileri ayıklamaya çalışıyordu. Ailesine inanmak istiyordu. O yaptı.

Ama kendisine gösterilenleri ve Sundown'ın psikotik bir katil gibi davranmadığı gerçeğini çürütmek zordu.
Keşke her şeyin aslını bilseydi. İnsanları avlayan haydut Apolliler var mıydı? Akıl almaz görünüyordu ama yine de Apollitlerin varlığı da öyleydi. Biri mümkün olsaydı, diğerinin de öyle olması mantıklı olmaz mıydı?
Ama neden ailesinde hiç kimse onlardan bahsetmemişti?

Kesin olarak bildiği tek şey, yanlışlıkla serbest bıraktığı bir şey tarafından avlanmakta olduğuydu. Ve bundan hiç şüphesi yoktu.
Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?
İçini çekerek sabuna uzandı, ancak karnını delip geçen şiddetli bir bıçaklama ağrısı hissetti. En berbat adet sancılarından bin kat daha beterdi. Hareket etmeye çalıştı ama midesinde dönmeye devam ederken onu yere çarptı. Teni alev almış gibi yanıyordu. Su artık rahatlatıcı değildi. Şimdi etini bir jilet gibi yırtıyordu. Gözlerinde yaşlar toplandı.
Aman Tanrım, bir Uzaylı filmindeyim.…
Öyle hissettiriyordu. Karnından çıkmaya çalışan bir yaratık. Işık ve ses ona işkence ediyordu. Sanki bir psikedelik flaş tarafından kontrol ediliyormuş gibi zihninden görüntüler geçti.
Bana yardım et.…
Kelimeleri söyleyemedi. Boğazında donmuşlardı.
Aniden duş kapısı açıldı. Nefesi kesildi, yukarı baktığında Sundown'ı orada buldu.
"Abigail?" Sesi endişe doluydu.
"Bana yardım et," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken.
Suyu kapattı, sonra onu tekrar yatağına taşımak için kollarının arasına aldı. Elinden gelseydi, ıslak ve çıplakken onu taşımasına karşı çıkacaktı.
Ama şu anda umurunda değildi ve o ikisini de fark etmiyor gibiydi.
Daha fazla acı onu yaralarken yüksek sesle inledi.
"Seni yakaladım," dedi teselli edercesine. Onu bir battaniyeye sardı, sonra tamamen beklenmedik bir şefkatle saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.
"Neler oluyor?"
“Ben... ben bilmiyorum. Acıtıyor."
"Nerede?"
"Her yer. Ama midem en kötüsü.”
Jess karnına dokundu ve acı içinde çığlık attı. Onunla göz göze gelene kadar apandisit olabileceğini düşündü. Gözleri kırmızı parladı. "Tatlım, bana söylemek istediğin bir şey mi var?"
"Ne? Ateş püskürten bir ejderha doğuruyormuşum gibi hissettiğimi mi?"
"Hayır, daha çok... gözlerinin neden iblis kırmızısı olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Baygınken döndükleri renkle aynıydılar.
Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama bunu yapamadan kesici dişleri uzadı.
Vay be.
Artemis ile bir anlaşma mı yapmıştı? Kesinlikle bir Avcı'ya benziyordu ama tanıdığı hiçbirinin kırmızı gözleri yoktu...
Ondan uzak dur, Jess.
Choo Co La Tah'ı orada görmek için omzunun üzerinden baktı. "Neler oluyor?"
Abigail, Jess'in gırtlağına öyle şiddetli bir darbe indirdi ki, ikisini de yataktan indirmeye zorladı.
Jess onu yakaladı ama onu ısırmasını engellemek çok zordu. Tanrım, o güçlüydü.

İnsanlık dışı güçlü. Onu kollarının arasında döndürmek zorunda kaldı ve o öfkeyle çığlık atarken sırtını kendisine yaslayarak onu orada tuttu.
Choo Co La Tah odayı geçti ve onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Abigail sahip olduğu her şeyle onunla savaşırken Jess'in anlayamadığı bir şeyler söylemeye başladı.
Kafasını tekrar onunkine çarptı ve onu anlamsız bir şekilde yere vurdu. Yine de, çenesi yanarken bile ona tutundu.
Başka bir şiddetli çığlık atana kadar mücadelesi arttı. Bir an sonra yere yığıldı.
Onu kollarının arasına aldı ve bir kez daha kendine yasladı. Teni aniden o kadar soğuktu ki bu onu korkuttu. O iyi miydi? Choo Co La Tah melodik ilahisine devam ederken onu yatağına geri götürdü.
Nefesi artık kısa, sert soluklar halinde geliyordu.
Choo Co La Tah, bir avucunu onun alnına koyabilmesi için onu yataktan uzaklaştırmaya zorladı. Birkaç saniye sonra sakinleşti ve uyuyormuş gibi göründü.
Ellerini kalçalarına koyan Jess kaşlarını çattı. "Neydi o?"
"Onun kanını bir iblisinkiyle birleştirdiler."
Bu, ihtiyacı olan son şey olan kafasına yeni bir darbe gibi çarptı. Sanki bir bronkodan bir çite kafa atmış gibi duyuları sarsılmıştı. "Tekrar gel?"
Choo Co La Tah başını salladı. "DNA'sını bir iblisle birleştirerek yeteneklerini güçlendirmeyi düşündükleri tahmin edilebilir."
Şimdi, bu aptalcaydı. Ama çoğu insan roket bilimcisi değildi ve aptal bir Daimon'un onu bu şekilde kullanarak üstünlük sağladıklarını düşündüğünü görebiliyordu.
Ama kahretsin, Abigail'in bu kadar aptalca bir şeyi denemekten daha mantıklı olduğunu düşünürdü.
Belli ki değil.
"Yani onu iblis mi kontrol ediyor?"
Choo Co La Tah başını salladı. "İblis öldü. İblisler birini ancak canlıyken kontrol edebilir ve normalde iblis öldüğünde, kişi üzerindeki kontrol bozulur. Ama bu... Güçlere sahip olması için başka bir şey daha yaptılar ve bunun ne olduğunu bilmiyorum."
"Güzel." En azından bu, nasıl bir Kara Avcı'yı öldürme gücüne sahip olduğunu açıklıyor.
"Bizi ısırırsa içimizden birini değiştirebilir mi?"
Choo Co La Tah sertçe başını salladı. "Dişleri görünüyorsa ve kanını herhangi biriyle karıştırırsa, bu onları tamamen kontrolü altına alacaktır. Ve içindeki iblis bu kontrolü arzulayacak. Orada ne kadar uzun süre kalırsa, bir kurban için o kadar acıkacak.
En korkunç düşünce buydu. "Peki ne yapıyoruz?"
"Onu mümkün olan en kısa sürede Vadiye götürmeli ve ayini gerçekleştirmeliyiz."
"O zaman iyi olacak mı?"
Choo Co La Tah cevap vermeyi reddetti - bu tek bir anlama gelebilirdi.

Abigail ölecekti.

BÖLÜM 9

Abigail, karanlık bir sisin içinden düşerken kalp atış hızının yavaşladığını hissetti. Zihninde görüntüler canlandı. Anne babasını tekrar gördü. Güldüklerini duydum.

Birdenbire kendini, kendisine gülümseyen Sundown'la yerde küçük bir çocuk olarak buldu. Siyah düğmeli bir gömlek ve kot pantolon giymişti, saçını daha kısa kestirmişti ve yeni traş olmuştu. Yine de, özellikle gülümsediğinde, bakması yıkıcıydı.

"Şimdi bak Abby, tavşanı çalıların altına, sonra da tavşan deliğinin etrafından gönder. Bunun gibi."

Kırmızı prenses bale yatak odası ayakkabısını bağlarken huşu içinde izledi. "Bu bir tavşan değil aptal, bu bir dantel."

Gülümsemesi genişledi ama dişlerini gösterecek kadar değil. "Evet, ama rol yapıyoruz," diye fısıldadı, sanki bu büyük bir sırmış gibi.

"Ah." Bunu diğer ayakkabıyla tekrar etmeye çalıştı.

Kendine bir kadın bulup sakinleşmelisin Jess. Harika bir baba olursun.

Annesinin sözlerinin çağrıştırdığı gözlerindeki acıyı gördü. Küçük Midillileri ile dolu şapkasını onlara doğru çekmek için uzandığında gülümsemesi anında öldü. “Yerleşmeye inanmıyorum. Bu senin gibiler için.” Abigail'in midillilerini geri alabilmesi için şapkasını uzattı.

"Evet ama yalnız yaşlanmak istemiyorsun, değil mi?"

Çocukken, annesine sırtını dönmüş, onunla yüzleşirken kara gözlerinde alevlenen azabı özlemişti. Ama bir kadın olarak ona işkence eden iblisleri gördü ve bu onun için acı çekmesine neden oldu. Elini şapkasının kenarında gezdirdi ve cevap vermeden önce yutkundu. "İnan bana Laura, bu dünyada yalnız yaşlanmaktan çok daha kötü şeyler var."

Abigail kocaman açılmış gözlerle yukarı bakmıştı. "Ne gibi?"

Ona, yetişkinlerin çocuklarına acılarını hissetmelerini istemediklerinde yaptıkları zoraki gülümsemeyi verdi. “Ayakkabılarınızı bağlarken yanınızdan gizlice geçen ve çikolatalı nefislerinizi yiyen kurabiye canavarları.” Yerde, yanında duran kurabiyelere uzanıyormuş numarası yaptı. Ciyaklayarak, onları almasın diye kendini onun koluna attı.

Kolunu kıvırdı, onu kaldırdı ve kollarıyla yakalayıp yukarı sallayabilmek için doğruca göğsüne çekti. Zarif bir hareketle ayağa kalktı ve onu etrafında döndürdü.

Jess daha hızlı dönerken, "Uçak, uçak, uçak," diye şarkı söylemeye başladı.

Annesi onlara bakakaldı. "Durmazsan yakında o çikolata parçacıklarını yiyeceksin, Jess."

O güldü. "Onun gülüşünü duymaya değer."

Ve Abigail yaptı... Güldü ve keyifle ciyakladı.

Bir zamanlar o adamı ne kadar çok sevdiğini nasıl unutabilirdi?

"Burada neler oluyor?"

Jess, babasının kızgın sesi sevinçlerini yarıda kestiğinde hareket etmeyi bıraktı. Devam etmesi için yalvarırken onu göğsüne bastırdı. Onu

yatıştırmak için sırtına vurarak öfkeli babasıyla yüz yüze geldi. Abby'ye ayakkabılarını nasıl bağlayacağını öğretiyordum.
Babası onu zorla kucağından çekti. "Bu senin işin değil, değil mi?"
Jess'in gözlerindeki öfkeyi gördü ama o bunu çabucak sakladı. "Hayır, sanırım değil."
Annesi öne çıktı. "Bebeğim, hadi. Jess işe giderken bana doğum günün kutlu olsun demek için bir an uğradı.
Babasının bakışları, ışıkta parıldayan güzel bir elmas kelebeğin olduğu annesinin boynuna kısıldı. Abigail dokunmak için uzandı, sonra babasının tutuşu ona acı verecek kadar sıkılınca itiraz etti. İtiraz edercesine bağırdı ve elinden kıvranarak kurtulmaya çalıştı.
Babası onun kurtulma girişimlerini görmezden geldi. "Sana bunu verecek kadar uzun, ha? Ne?
Sana böyle hediyeler almaya gücüm yetmez mi sanıyorsun? Bu mu?”
Annesi, Abigail'i babasının kollarından alıp sakinleştirmek için kendine yakın tutarken şok ve öfkeyle ağzı açık kaldı. "Senin derdin ne Allah aşkına?"
Jess, onu ve annesini babasının öfkesinden koruyabilmek için anne babasının arasına girmek için öne çıktı. Bak Stan, seni gücendirmeye çalışmıyordum. Gerçekten çok güzeldi ve bundan hoşlanacağını düşündüm. Bu kadar. Seni küçümsemek asla amaçlanmadı.
Babası Jess'ten bir baş daha kısa olmasına rağmen onu geri itti ve annesini erkeklerden uzaklaşmaya zorladı. Abigail, annesinin yüzündeki paniği gördü. Sundown'ın acımasız geçmişini ya da Karanlık Avcı statüsünü bilmiyor olabilirdi ama babasını gölgede bıraktığı ve bir kavgada kesinlikle galip geleceği açıktı.
Babası onu tekrar itti. "Ben her ayrıldığımda karımın etrafını koklamayı bırakmalısın."
Jess dudağını büktü ve yerinde durdu. Yüz ifadesi, babası geri adım atmazsa ciddi bir kıç kırbaçlamayı vaat ediyordu. “Onun etrafını koklamıyordum. Biz arkadaşız.
Bu kadar."
"O halde gidip başkasının karısıyla arkadaş olmanı öneririm. Ailem sana yasak."
Öfkeli bir tik, Jess'in çenesinde çılgınca bir ritim tutturdu. Babasını alt etme dürtüsüyle sürüye binmeye çalıştığı belliydi. Odanın karşısındaki annesine baktı. "İşe gitmeliyim. Başına bir bela açtığım için üzgünüm, Laura. Umarım doğum gününü tamamen mahvetmemişimdir ve hediye için gerçekten üzgünüm.
Sözleri babasını daha çok kızdırdı. "Evet bu doğru. Ona bakmakta benim olduğumdan ne kadar iyi olduğunu fark et. Hepimiz uluslararası yatırımcı olup bunu yaparak milyonlar kazanamayız, değil mi?”
Jess duraksadı ve Abigail onun yüzünde, babasının kafasını duvara çarpmasına bir adım kaldığını gösteren sert ifadeyi gördü. Bunun yerine, Stetson'unu yerden kaldırdı ve midillilerini nazikçe sehpanın üzerine attı.

En sevdiği mor olanı aldı ve ona vermek için odayı geçti. "Hepinize iyi geceler." Annesinin bakışlarıyla buluştuğunda gözleri karanlık ve hüzünlüydü. Doğum günün kutlu olsun Laura. Sonra şapkasını kafasına geçirdi ve dışarı çıktı.
"Stan," diye homurdandı annesi, o gider gitmez. "Bu inanılmaz derecede kabaydı.
Neyin var?"
Ona alay etti. "Eve gelip burada benimle yalnız bir kadın bulsan nasıl hissederdin?"
“Birçok kez oldum. Tracy. Hatırlamak?"
O alay etti. "O bebek bakıcısı."
"O çok çekici bir kadın."
"Bu yüzden?"
Annesi tiksintili bir ses tonuyla, "Tam olarak anlatmak istediğim bu," dedi. "İşini kaybettiğin için üzgünüm ama bu seninle tanışmadan önce bana iyi bir arkadaş olan bir adamdan nefret etmeye başlamak için bir sebep değil."
“Evet, doğru. Bence bu ikinizle arkadaşlıktan daha fazlası.”
Annesi ağzı açık kaldı. "Tamamen aklını mı kaçırdın?"
Abigail elleriyle kulaklarını kapattı. "Lütfen artık kavga etmeyin. Yüksek seslerden hoşlanmam.”
Annesi yanağından öptü ve onu yatıştırıcı bir şekilde kucakladı. "Üzgünüm bebeğim. Neden gidip odanda oynamıyorsun?” Onu yere bıraktı.
Abigail koridora koştu, sonra babası annesinin kolundan tutup onu daha yakına çekerken duraksadı.
"O kolyeyi ona geri vermeni istiyorum," dedi dişlerinin arasından.
"Neden?"
“Çünkü karımın başka bir adamın hediyesini giydiğini görmek istemiyorum. Beni anlıyor musun?"
Annesi gözlerini devirdi. “O benim için bir erkek kardeş gibi. Başka bir şey yok.”
“Başka bir şey yok, ha? O zaman neden saatinde senin bir resmini taşıdığını söyle bana?
Şok, annesinin yüzüne kazındı. "Ne?"
"Beni duydun. En son buraya geldiğinde görmüştüm. Bu senin bir fotoğrafın. Hiçbir erkek kardeşi için bunu yapmaz. Güven bana."
"Sana inanmıyorum. Benimle herhangi bir şekilde ilgileniyormuş gibi davranacak hiçbir şey söylemedi veya yapmadı.
"Ve ben ne gördüğümü biliyorum."
Kolunu onun elinden kurtardı. "Onun hakkında yanılıyorsun."
Hayır, değilim. Bir erkeğin bir başkasının ailesine bu şekilde yaklaşmak istemesi doğal değil.”
"Daha önce hiç sorun yaşamamıştın."
"O lanet saati daha önce hiç görmedim."
Abigail duvarda hareket eden bir gölge görünce kaşlarını çattı. Kalktı ve yavaşça ailesine doğru süründü. Nereden geliyordu? Pencere yoktu ve onu

fırlatabilecek hiçbir şey yoktu. Koridorda yavaşça ilerledi. Metodik olarak. Ancak çocukken, özellikle ebeveynleri tartışmalarını tırmandırdığı için dikkati kolayca dağılırdı. Scooter bebeğini bulmak ve saklanmak için odasına koştu.
Tam da bu tür durumlar için yatağının altına bir yuva yapmıştı. Kendini en güvende hissettiği yer orasıydı.
Annesi buraya prensesin saklandığı yer derdi. Abigail buna harika dedi. Battaniyesi ve oyuncak bebekleriyle orada kaldı ve devam eden kavgalarının ortasında başka bir tanıdık ses duyana kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.
Jess'in.
"Onu hak etmiyorsun, seni piç kurusu."
"Burada ne yapıyorsun?" diye hırladı babası onu oyunundan alıkoyarak.
"Sana geri dönmemeni söylemiştim."
"Bana ne yapacağımı söyleme."
Annesinin ses tonu çok daha mantıklıydı. "Belki de gitmelisin."
"Öyleyse bu kadar mı?" diye bağırdı babası. "Bunca yıldan ve senin için yaptığım onca şeyden sonra mı? Bu rastgele bok parçası için beni kapı dışarı mı edeceksin?
Abigail, bağırışlar gitgide yükselirken kulaklarını kapattı.
Annesinin çığlığı duyuldu. Stan! Silahı indir!” Duyduğu bir sonraki şey mobilyaların kırılmasıydı. Dehşete kapılarak güvenlik battaniyesine daha çok gömüldü ve nefesini tuttu. Neden ağlamadığını bilmiyordu. Ama bir şey ona sesli bir şekilde nefes bile almamasını söylüyordu.
Dört yüksek, sağır edici silah sesi duyuldu.
Gözleri iri iri açılmış, dehşet içinde donakalmıştı. Anne... Gözlerinden yaşlar süzülürken o tek kelime aklında gezinip duruyordu. Git onu kontrol et.... Yapamadı. Sanki biri ya da bir şey onu tutuyor ve sessiz tutuyormuş gibi geldi.
Sonra, koridordan odasına doğru ürkütücü bir şekilde tek çizme topuklarının sesi geldi. Kollarında ürpertiler yükseldi.
Kıpırdama, Abby. Sanki annesi onunla konuşuyor gibiydi. Ne yaparsan yap, sessiz ve hareketsiz kal. Görünmezmişsin gibi davran.
Kapısı yavaş bir yay çizerek açıldı.
Nefesini tutarak, botların zeminde hareket etmesini izlemek için yatağının altından dikizledi.
"Neredesin küçük velet?" Jess hırladı. Odayı aradı.
O beni bulacak... Her yeri bu korkuyla ele geçirildi. ölmek istemiyorum
"Abigail!" diye bağırdı dolabını karıştırırken. "Neredesin?"
Sirenlerin sesi havayı doldurdu, bu da onu bulmak için elinden gelenin en iyisini yaparken odasını darmadağın etmesine neden oldu. Yatağını devireceğinden korkarak başını örttü.
"Gitmemiz gerek. Şimdi!"
Abigail kendisine tanıdık gelen bir sesle kaşlarını çattı. Küçük bir kız olarak değil, bir yetişkin olarak.

Kimindi?
"Veleti bulamıyorum."
Siren sesleri gitgide yükseliyordu.
"Ben hallederim," diye fısıldadı ses tekrar. "Ama gitmen gerek."
"Neden? Beni burada bulsalar daha iyi olabilir."
"Daha iyi bir fikrim var."
Titreşen ışıklar pencerelerden içeri sızarken aşırı bir hüsran sesi çıkardı.
"İyi," diye hırladı. "Sana güveneceğim ama yanılıyorsan oturma odasında diğer ikisine katılacaksın."
"Merak etme, arkandayım."
Arkasında kanlı ayak izlerinden başka bir şey bırakmadan Sundown odadan dışarı fırlarken izledi.
Abigail aniden uyandığında kendini Sundown'ın evinde buldu.
Olayların sırası netleşirken, anne babasının öldüğü gecenin anısı yüreğinde ağır bir şekilde oyalandı.
Sundown, ailesini öldürmüştü. İnkar ettiğinde ona yalan söylüyordu.
Bunu nasıl biliyorsun?
Merhaba? Oradaydım.
Yine de, içinde bundan şüphe duyan küçük bir parça vardı. Zihni, Sundown'ın gördüğü iki yüzünü uzlaştıramıyordu. Şiddetli koruyucu ve ölümcül katil.
Sen de öldürdün.
Ama bir nedenden dolayı. Ailesi ölümlerini hak etmemişti.
"Uyanıksın."
Sundown'ın durduğu kapıya baktı. İçinden bir öfke dalgası yükseldi ama bunu bastırmaya çalıştı. İstediği son şey onu niyeti konusunda uyarmaktı.
"Evet." Kuru dudaklarını yalayarak pantolonunun sağ ön cebine baktı, bu da onun meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Onun kasıklarına baktığını ve çok daha küçük olan diğer tümseğe baktığını sandığını fark edince yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayatın üzerine değil, kovboy."
"Lanet olsun. Ben de umutlanırken."
Bir kez olsun, onun çekiciliğinin şüphelerine sızmasına izin vermedi. Yatağın üstüne oturdu. "Zamanın var mı?"
Eski moda bir cep saati çıkardı ve kontrol etmek için kapağını açtı.
Sorusuna cevap veremeden, yataktan kalktı ve elinde tuttu. Babasını kızdıran fotoğrafı görünce nefesi kesildi.
Annesiydi.
"Bununla ne yapıyorsun?"
Yüzü beyazladı. "Düşündüğün şey değil."
Saati kavrarken onu boğmak istercesine ona baktı. "Bence sen bir yalancısın." Resmi görmesi için kaldırdı. "Bu benim annem."
"Annen değil."
Saçmalık. Nasıl göründüğünü biliyorum."
Yine de inkar edercesine başını salladı. "Tekrar bak. Annenin saçları kısaydı ve hiç böyle bir elbise giymemişti. Durmadan."

İncelemek için kağıdı kendisine doğru çevirdi.
Haklıydı. Fotoğraftaki kadının saçı, 1800'lerin sonlarında bir kadının giyeceği gibi abartılı bir örgülü topuz yapmıştı. Yüksek yakalı, beyaz dantelli bluzunun yakasında antika bir kameo vardı. Annesininki gibi, kadının gözleri de sıcaklık ve şefkatle parlıyordu.
Ancak en şaşırtıcı gerçek, özelliklerinin ürkütücü bir şekilde aynı olmasıydı. Aynı keskin elmacık kemikleri ve koyu saçlar. Nazik gözlerin üzerinde bir açıyla kavislenen kaşlar. Ama annesinin gözleri maviydi. Fotoğraftaki kadının koyu gözleri vardı. Öyle bile olsa, annesine yeniden bakmak gibiydi.
"Annenin bana birini hatırlattığını söylemiştim sana." Jess onun elini onunkiyle kapladı. "Artık biliyorsun."
Bu dokunuş omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "O kim?"
"Matilda Aponi." Sesinde, adının anılmasının ona acı verdiğini söyleyen bir tını vardı.
"Peki o senin için neydi?"
Saati elinden aldı ve kapattı. "Önemli mi?"
Belli ki kadın onun için çok önemliydi. "Onu sevdin."
"Hayatımdan daha fazla."
Bu içten sözler aslında canını acıtmıştı. Bir erkeğin gözlerinde hiçbir kadın için bu kadar sevgi görmemişti. O kadar yoğun ve beklenmedikti ki, bir yanı onu gerçekten kıskanıyordu. Bir erkeğin onu bu kadar çok sevmesi için her şeyini verirdi. "Biz onunla akraba mıyız?"
Arkasını dönmeye başladı ama Abigail buna izin vermedi. İçini tüyler ürpertici bir şüphe doldururken uzanıp adamın koluna dokundu. Lütfen yanılmama izin ver.
"Seninle akraba mıyım?"
"Aman Tanrım, hayır," dedi, gözleri dehşetle büyümüştü. "Yapsaydın beni böyle öpmene asla izin vermezdim."
Bu bir rahatlamaydı. "Yani başka biriyle evlendi?"
Başını ona doğru eğdi. "Aramızda olması gerekmiyordu."
Abigail, Matilda'nın bir parçasıymış gibi saati okşamasını ya da ondan bahsederken gözlerindeki ıstıraplı kederi özlemiyordu.
"Zaten o benim için fazla iyiydi. Onu mutlu eden birini bulduğuna sevindim.
Saati cebine geri koydu ve konuyu değiştirdi. Andy'nin senin için biraz yemeği var. Getirmesi için onu arayacağım.
Abigail her şeyi sindirirken bu kez gitmesini engellemeye çalışmadı.
Başkasını bu kadar çok sevebilen bir adam, onun sandığı canavar olabilir miydi?
Onun babasını öldürebilecek kapasitede olduğundan şüphesi olmasa da, annesini katletmiş olacağından ciddi olarak şüphe duyuyordu. Matilda'ya karşı beslediği hislerle değil. Uygun görünmüyordu.
Bir şekil değiştirici olabilir miydi? Onun derisini giyebilecek pek çok kişi vardı.
Ama kim ve en önemlisi neden? Ona tuzak kurarak ve onu yetkililere teslim etmeyen birinin ne kazanması gerekir? Ve neden ailesini öldürsün?

Çözmeye çalışmaktan başı ağrıyordu.
Gerçeği öğrenmeli ve onları öldüren kişiye bunu ödetmeliyim. Anne babasına bu kadarını borçluydu.
Tiksinti duyan bir ses onu duraksatırca, ayakkabılarını almak için yatağa doğru döndü.
"Ne demek gidemem?" Alışık olmadığı bir sesti, sanki odasından çok uzakta olmayan biri duruyordu.
Jess sertçe, "Bunu hallettiğimizi sanıyordum, mite," dedi.
“Ah, hayır, yapmadık. Seninle Alaska'ya gitmeme izin verdin ve ben o zamanlar çok daha gençtim.
"Ve orada arkanı kollayacak başka Toprak Sahipleri de vardı. Bahsetmiyorum bile, orada ne kadar tehlike olduğunu bilmeyecek kadar aptaldım. Bu sefer biliyorum ve sen gitmiyorsun.”
"Senden nefret ediyorum, seni eskimiş piç kurusu."
Sundown alay etti. "Seni duyuyorum. Şimdi bunu Abigail'e götür ve terbiyene dikkat et, yavrucak."
"Evet evet evet." Birkaç saniye sonra onun kapısını çaldı.
"Girin." Sundown's Squire'ı görmek için sabırsızlanıyordu.
Andy elinde şişe kola, su ve tavuk, kızarmış patates ve yeşil fasulye dolu bir tabak bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Ona şüpheyle bakmak için duraksadı. Kot pantolon ve kırmızı bir tişört giymiş, onun yaşlarında ve son derece sevimli görünüyordu. Sanki onun yanında olmak onu hasta ediyormuş gibi dudağındaki hafif kıvrılma dışında.
Sen Andy olmalısın.
"Evet, ayrıca Jess'i incitirsen, bana yardım et, seni cehennemin en uzak köşesine kadar yakalarım ve Tanrı'ya hiç hava solumamış olmayı dilemeni sağlarım. Beni anlıyor musun?"
Bu çok beklenmedik bir şeydi. "Herkesi böyle mi selamlıyorsun?"
"HAYIR. Ben genellikle çok iyiyimdir. Ama sen... seni olduğun yerde öldürmemek için ne kadar çaba harcadığımı bilemezsin.
Onun alayına kendi alayıyla karşılık verdi. "Getir, serseri."
"Beni baştan çıkarma." Tepsiyi yatağın ayakucuna koymak için hareket etti. Şimdi ona daha yakınken, onun neredeyse Sundown kadar uzun olduğunu fark etti. Büyük kaslar olmasa da ve
Seni tekmeleyebilirim havası, ilk bakışta o kadar da belirgin değildi. Sundown'ın aksine, odaya ya da onun duyularına hakim değildi.
Andy kapıya yöneldi.
"Yine de neden onu bu kadar koruyorsun? Squires'ın Karanlık Avcılarından nefret ettiğini sanıyordum."
Adam ona deli misin? diye soran bir bakış atmak için duraksadı. "Karanlık Avcılarımız bizim ailemizdir. Onlar için yapmayacağımız şey yoktur. Hatta gerekirse onlar için ölürüz.”
"Ben öyle duymadım."

Kaşlarını çattı. "Kimden? Daimonlar mı? Apollitler mi? Eğer DH bu kadar kötüyse, bana yukarıdakilerden bazılarının neden Dark-Hunters'la birlikte çalıştığını ve yaşadığını açıkla."
Gözlerini devirdi. "Artık bana yalan söylediğini biliyorum. Bir Apollite'nin bir Kara Avcı için çalışmasına imkan yok."
Kollarını göğsünde çaprazlayarak ona komik bir bakış attı. "Bebeğim, biriyle evlenen ikisini tanıyorum." Çenesini kapıya doğru salladı. "Burada, Vegas'ta bulunan Ishtar Kumarhanesi, Sin Nana için çalışan Apollitlerden oluşan bir kadroya sahip... yaklaşık dört yıl öncesine kadar bir Kara Avcıydı ve onlar onun için çalışırken o da görevlerini yapıyordu. Kahretsin, yarısı ona yardım etti ve saldırıya uğradığında onlar ve hatta bir Daimon onu korumak için savaştı.
Abigail tartışırdı ama orada çalışan Apollite'leri tanıyordu ve buranın Sin'e ait olduğunu biliyordu. "Sin'in bir Kara Avcı olduğunu nasıl bilebilirim?"
"Neden yalan soyleyeyim?"
"Patolojik olabilir."
Gözlerini devirdi. "Her neyse. Seninle tartışmayacağım. Seni rahatsız edecek kadar sevmiyorum. Ama dediğim gibi, onun saçının bir telini incitirsen pişman olursun. Jess benim ailem ve hayatında yeterince zarar gördü. Ve en iyi arkadaşının düğün gününde nişanlısının ayakları dibinde onu sırtından ve kafasından vurması da dahil olmak üzere insanların ona yaptığı onca boka rağmen, şimdiye kadar ondan daha düzgün bir insan doğmamıştır.” Arkasını döndü ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıdan çıktı.
Şaşkına dönmüş, son parça ona bir yumruk gibi çarptığında orada durdu. Düğün gününde sırtından mı vuruldu? Aklından Matilda ve annesinin bir görüntüsü geçti. Tam bir dakika nefes alamadı. Her şeyi kafasında çok net bir şekilde görebiliyordu.
Öyle olması gerekmiyordu. Sundown'ın sözleri kulaklarında yankılandı. Onun hakkında konuşurken bu kadar üzülmesine şaşmamalı.
Matilda'ya çok benzeyen annesiyle birlikte olmak onu öldürmüş olmalı.
Bu yüzden onu ve babanı öldürdü. Artık dayanamadı.
Psikotik bir kırılma mantıklı olacaktır.
Andy ve Jess yalan söylüyorlardı.
Buna inanmak istedi. En kolayı olurdu. Bahsetmiyorum bile, ona hayatının geri kalanında onu kırbaçlayacak bir vicdan bırakmayan seçenekti.
Ne kadar uzun olursa olsun.
Eliyle gözlerini ovuşturarak yatağa oturdu ve yiyeceklere baktı. Midesini bulandırdı.
Hayır, yemek değil. Ne yapmıştı? Kimsenin ona bahsetmediği tek şey, aldığı canlarla nasıl başa çıkacağıydı. Sundown onu kaçırmadan önce bile vicdanı oradaydı ve ona birinin canına kıydığını söylüyordu. Öfkesi devam etmesini sağladı ama bu, davranışlarını bastırmaya yetmedi.
“Bunu hak ettiler. Yüzyıllar boyunca kaçımızı öldürdüklerini bir düşünün. Sence konu bize geldiğinde bir dakikalık bile olsa merhametleri var mı?

Hayır, yapmazlar. Apollite'ı öldür. Biz onlar için doğranacak hayvanlarız. Apollo'nun bizi lanetlemesi yeterince kötü değil miydi? Sonra lanet olası kız kardeşi bizi avlamak ve ellerinden geldiğince acımasızca öldürmek için bir yarış yaratmak zorunda kaldı. Bizi kalbimizden bıçaklıyorlar, Abby. Ve biz ölürken bedenlerimizin başında durun. Bütün bunların neresinde adil? Yirmi yedi yıl yaşıyoruz ve çoğu insanın hala ilkokuldayken, ABC'lerini öğrendiği bir zamanda tam ergenliğe girdik. Hayatlarımız korkunç derecede kısa ve annem toza dönüştüğünde sen oradaydın. yirmi yedide. Bunu hatırla? Hiç biri hakkında kötü bir söz söylediğini duydun mu? HAYIR.
İyiliğin vücut bulmuş haliydi. Sizi içeri aldık ve ilk elden gördünüz. Biz kimseyi incitmiyoruz. Mağdur biziz.” Kurt'ün öfkesi, Perry ve Jonah ile birlikte intikam arayışını alevlendirmişti.
Hannah bile.
Kara Avcıları öldür, Abby. Bu, Kurt'un annesi öldüğünden beri ona söylenmişti. Ölüm döşeğindeki üvey babası bile intikam alması için ona yalvarmıştı.
"Tek umudumuz sensin, Abs. Bizi hayal kırıklığına uğratma. Bize yaptıklarını hatırla. O hayvanın anne babana ne yaptığını. Asla unutma."
Ama anıları... Bütün bunlarda bir şeyler doğru gelmiyordu. Çok fazla eksik parça vardı.
Keşke gerçeği bilseydi.
Gerçeği biliyorsun. Oradaydın.
Çözemeyince tavana baktı, gerçek cevabın yere düşmesini ve onu dinletecek kadar sert bir tokat atmasını diledi.

* * *

"Çakalların kuyruklarını kıvırarak kapıdan içeri sıvıştı. Onları öldürürdüm ama onuru senin isteyeceğini düşündüm. Düşmanlarına yardım eden bir kurt olduğunu iddia ediyorlar.

Şimdi. Ama kim olduğunu, bizden mi yoksa başka bir panteondan mı olduğunu bilmiyorlar. Tahminime göre o bizden biri değil.”
Coyote, böylesine nahoş bir haberle inine girmeye cesaret eden bir adamın kocaman ayısına gözlerini kıstı. Ve bu kadar cesur olabilecek tek bir kişi vardı. Yılan tam bir baş daha uzundu ki Coyote'un 1,80 boyunda olduğu düşünülürse bu etkileyiciydi. Kendi saçları kısa ve siyahken, Yılan'ın kafası kel olarak tıraş edilmiş ve saç çizgisinin başının üstünde olacağı yerde karmaşık bir yılan dövmesi başlamıştır. Boynundan ve etli kollarından aşağı kıvrılarak, içlerinden yalnızca birinin okuyabileceği sembolik bir desen oluşturdu. Çoğu kişi için Snake bir suçlu gibi görünürdü. Ama Coyote onun gerçekte ne olduğunu biliyordu.
Kendisi gibi çok uzun süre hareketsiz kalmış eski bir savaşçı. Yüzyıllar önce görevlerini kabul ettiklerinde, bir zamanlar güçlerinin ve becerilerinin korkusuyla dünyayı titreten bu kişilerin, bakıcılıktan bir adım ötede bir role düşürülecekleri kimin aklına gelirdi?

"Beni duydun mu Çakal?"
İnce bir baş selamı verdi. “Şişmanlaştılar ve tembelleştiler. Avlanamıyor. Halkımızın başına gelenlere ağlıyorum.” En çok da başlarına gelenlere ağladı.
"Choo Co La Tah zayıfladığından, bundan sonra şansımız daha iyi olacak."
Çok iyimser olmayı diledi. Choo Co La Tah, akreplerini beklediğinden daha hızlı geri çevirmişti. Ama yaşlı adamı tüketmişti. Şans eseri, bir sonraki vebası onu da öldürebilecek kadar zayıflatacaktı.
Choo Co La Tah yoldan çekilince, onları kimse durduramazdı.
İnsanın onlara verdiği beklenmedik hediyeye neredeyse gülümseyecekti. Onun Renegade ve Brady'yi öldüreceğini ummuştu. Diğer düşmanını ortadan kaldırmak bir bonustu.
Hedefine bu kadar yakın durmayalı yüzyıllar olmuştu. O kadar yakın ki, nefesini yüzünde hissediyor.
Ama hiçbir şey kesin değildi. Hiçbir şey asla hafife alınmamalıdır.
Ve Choo Co La Tah'ı asla ama asla hafife alma. O ve Snake, yaşlı adamdan sayıca üstün olsalar da, Coyote Doğu'nun Muhafızı olmasına rağmen onu yalnızca hileyle elde etmiş olması sorunu vardı.
Bu onun hakkı değildi.
Meşru Muhafız, bir Kara Avcı olmasına rağmen hâlâ yaşıyordu ve yaşadığı sürece, ileri adım atarak mevkisini ele geçirme ve durduğu yerde Coyote'u öldürme olasılığı her zaman vardı.
seve seve istifa ederim. Ama gerçek Muhafız buna izin vermeyeceğini açıkça belirtmişti. Coyote'un talep ettiği fiyata değil.
Yılan, üstlerindeki gökyüzüne baktı. "Döngü yaklaşıyor."
Sonunda. O söylemedi. Yapmak zorunda değildi. İkisi de Time Untime'ı çok uzun zamandır bekliyorlardı.
Kelebek ve Bufalo Zamansız Zaman'da birleşirse, o ve Yılan yok olur. Ve tüm Muhafızlar, seçtikleri kişilerle değiştirildi.
Ama bunu durdurabilirse, Sıfırlama'nın arifesinde yükselebilir ve ardından yeni Muhafızları kendisi seçme yetkisine sahip olabilirdi. Onlar onun kontrolü altındayken, güçlerini birleştirip dünyayı kendi halklarına geri verebilirlerdi. Soluk Olan ilk ve son olarak yenilecekti.
Coyote'un saltanatı mutlak olacaktı. tartışmasız
Düşmanları denize geri püskürtülecekti.
Ve yaşlılar ve dünya, ona yaptıkları yanlış için ağlayacaktı. Göklerden kan yağacaktı ve Coyote güneşi yiyecek ve intikamıyla bu dünyayı kaplayacaktı.
Tadının tadına varabilirdi. Yakında bu dünya onun olacaktı ve kurduğu ordusuyla herkese boyun eğdirecekti.
O zaman en çok istediği şey onun olurdu. Onu bir daha kimse elinden alamazdı.
Tek yapması gereken bir Muhafızı daha yok etmekti.
Çok basit …
Çok zor.

Ama bu sefer başarısız olmayacaktı. Bu sefer başaracaktı ve insan dünyası nihayet gerçek sefaletin ne anlama geldiğini anlayacaktı.
Coyote Saltanatı başlamak üzereydi ve dünya asla eskisi gibi olmayacaktı.

BÖLÜM 10

"Biliyorsun Jess. Sen yokken bir şey içeri girer ve beni yerse, bu konuda gerçekten kötü hissedeceksin. Filmleri gördünüz. Kitapları okuyun. Bunun olduğunu biliyorsun.

Sidekick ve kız arkadaşı her zaman iyi adamların ardından kötü adamlar tarafından kaçırılır, enfiye edilir veya genellikle her ikisi birden olur."

Jess, Andy'nin neden olduğu migreni yatıştırmaya çalışarak alnını ovuşturdu. Kara Avcılar'ın migren tutacağından değil ama çocuk kesinlikle bu teoriyi teste tabi tutuyordu.

Ya öyleydi…

Ya da bir tümör.

Bunları da alamıyorum.

O halde dinmeyen o acı veren zonklama neydi?

Ah evet, Andy'ydi.

Jess içini çekti. "Haklısın yavrucak. Bu yüzden, ben dönene kadar bebek bakıcılığı yapman için seni İştar'a göndereceğim. Bu sana kötü bir şey olmayacağından emin olur."

Şimdi, bu, çocuğun derisini lekeleyen hoş bir öfke tonuydu. Oldukça etkileyici, gerçekten. O bir çaydanlık olsaydı, tren gibi ıslık çalardı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Az önce söylediğin şey değil.

"Bu demek değil ki-"

"Jess, bir sorunumuz var."

Andy'nin omzunun arkasına baktığında Ren'in de çocuk kadar telaşlı göründüğünü gördü. Ren mutfakta onlara katıldı.

Jess'in üzerine büyük bir korku çöktü. "Sorun nedir?"

"Abigail gitti."

Bu, Jess'in duymak istemediği bir şeydi. "Affedersin?"

Ren başını salladı. "Onu alt kattan almaya gittim ve hiçbir iz yok. Biz hazırlanırken gizlice girip çıkmış olmalı. Bu kadar büyük bir ev için sana lanet olsun. Gerçekten mi millet? Gerekli miydi?

Andy homurdandı. "Vegas'ta perili olmayan ve iki hafta içinde kapatıp taşınabileceğiniz geniş bir bodrumu olan bir düzine atı barındıracak bir ev bulmaya çalışıyorsunuz. Bence çok iyi iş çıkardım."

Jess, Andy'nin huysuz çıkışını görmezden gelerek küfretti. Hem o hem de Ren, azalan güçleriyle hala rahatsızdı. Ve onu daha yakından izlemediği için kendini tekmeleyebilirdi. Onun kurban etmeye niyetlendikleri bir tutsak olduğunu unutması için beynini nasıl uyuşturabilirdi?

Kahretsin, o da kaçardı.

Andy onlara kaşlarını kaldırdı. "Siz ikiniz neden çıldırıyorsunuz? Arabalarınızdan birindeyse, ki eminim öyledir, LoJacked'dir.

Jess kaşlarını çattı. "Tekrar gel?"

"Gecenin her dakikasında kıçını yalarım kovboy. Her ihtimale karşı." Andy, tüm kamera kayıtlarını dinleyen duvardaki güvenlik monitörüne gitti ve

garaj gözetleme sistemini açtı. Sonra Jess'in yaptığından daha da kötü bir şekilde küfretti. "Seninkini boşver, o sürtüğün zevki var. O benim Audi R8 Spyder'ımda."
Jess ona homurdandı. "Konuşmalarına dikkat et, yavru. Bahsettiğiniz bir hanımefendi."
Bu kategoriyi sorgulayarak alçak sesle homurdandı. "Senin kokuşmuş atlarından biriyle kaçsaydı böyle hissetmezdin."
Ren kollarını göğsünde kavuşturdu. "LoJacked mi?"
"Elbette," dedi Andy öfkeyle. "Bu benim bebeğim. Hatta onun üzerinde bir öldürme anahtarım var.
"O zaman motoru durdur."
Andy, Ren'in önerisi karşısında düpedüz dehşete düşmüş görünüyordu. "Aklını mı kaçırdın?
Ya birisi oyalandığı için ona vururs a? O şeyi bir yılı aşkın bir süredir sipariş ediyordum. Özel el yapımı. Alman mühendisliğinin somut örneği. Üstündeki boya için bile fazladan para ödedim.
Birinin bebeğimi dişlemesine asla izin vermem. Ya da, Tanrı korusun, toplayarak.
Jess, çocuğun tıslayan duruşuna gözlerini devirdi. Böyle devam ederse, Andy'yi tekrar çocuk bezine saracaktı.
Ren'e döndü. "Sen hava al. Bisiklet alacağım." Sonra dikkatini tekrar Andy'ye odakladı. "Peki sen-"
Andy cep telefonunu ona uzattı. "Bir uygulamanız olsun. İzini sür, arabamı geri al ve onu gebert... Tam da bu sırayla."
Jess, dünyanın tüm kaderi onun Abigail'i bulmasına bağlı olmasaydı gülerdi. Başını sallayarak kırmızı Hayabusa'sını almak için garaja gitti. Sahip olduğu en hızlı şeydi. Artı, Andy'nin telefonundaki izleyiciyle senkronize olacaktı - Squires'ı ve oyuncaklarını sevmek zorundaydı.
Anahtarlarla birlikte raftan bir tam yüz kaskı aldı ve rekor sürede taktı. Garaj kapısı açılırken telefonu senkronize etti. Tamamlanır tamamlanmaz, arkasında duman ve lastik kokusunu bırakarak dışarı çıktı. Yolundan yeterince hızlı çekilmeyen kapıyı kaçırmak için eğildi.
Gaz kelebeği açarak, yine kısmen ayrılmış olan kapılardan ateş etti ve güneye doğru sokağa döndü. İzleyicinin en iyi yanı, ona arabanın seyahat ettiği hızı söylemesiydi. Çok hızlı gidiyor gibi görünmüyordu - muhtemelen evde olmadığını düşündü ve herhangi bir polisin dikkatini çekmek istemedi. Akıllıca.
Ama bu, onu bulmasını engellemeye yetmeyecekti.

* * *

Abigail, trafikte gezinmeye çalışırken araba seçiminden pişman oldu. V10 motoruyla Audi'nin hızlı olacağını düşünmüştü ama daha fazla yanılamazdı. İnsanlar kameralı cep telefonlarıyla arabanın fotoğraflarını çekmek için onu yavaşlatabilmek için onu gerçekten kestiler veya kutuladılar. İyi keder. Hiç böyle bir şey görmemişti.

Gerçekten millet, diğerleri gibi dört lastiği olan bir arabaydı. Bir insanın bir metal taşıt parçasına nasıl bu kadar büyülenebileceğini asla anlamamıştı. Sundown bu kadar dikkatle nasıl bir yere varabildi? Çok sinir bozucuydu. Trafiği ve sürücüleri bu şekilde etkileyen bir arabaya daha önce hiç binmemişti.
"Genel bir şey bulmalıydım." Ne yazık ki, seçenekleri bir Ferrari, 1940'lardan kalma eski bir klasik Ford pikap, bir Gator ve bununla sınırlıydı. Audi, trafiğe çıkması yasal olan ve düz vites olmayan tek araçtı - onun süremediği bir şeydi.
Geri kalanlar motosikletti ve daha önce hiç binmediği için kaçma girişiminin ilk öğrenme deneyimi olarak hizmet etmesi gerektiğini düşünmedi. Şansı olsa, arabayı garaj yolunda mahvederdi.
Alışkanlık olarak dikiz aynasını kontrol ederken kalbi hızla atıyordu ve Sundown'ın her an ona yetişeceğini umuyordu.
Bir süreliğine yokluğumu keşfetme. Lütfen.
En azından bazı gerçekleri öğrenme şansı bulana kadar. Yaptıklarından kaçmıyordu. Sadece anılarını anlamak istiyordu.
Ona kim yalan söylüyordu?
Kafasının bu kadar karışık olmasından nefret ediyordu. Hayatı boyunca tek bir kesin hedefi olmuştu.
Jess Brady'yi öldür.
Şimdi... duyguları ve anıları, asla çözemeyeceğinden emin olmadığı bir düğüme karışmıştı. Bu yeterince kötü değilse, içinde acı bir açlık vardı... bilmiyordu. Onun kanına karıştırdıkları iblis kanı her türlü soruna neden oluyordu. Bazen duyuları keskinleşiyor, sonra normale dönüyordu.
İntikamın sizi alaşağı edeceği yola dikkat edin. Kafasının içindeki ses Sundown'ınkine çok benziyordu.
Gözlerinin arkasında şimşeğe benzer bir şey çaktığı gibi, onun adı da aklından geçmemişti. O anda geçmişi o kadar net gördü ki nefesi kesildi. Jess'ti.
Eski tarz bir odanın kapısını tekmeleyerek açtı. Alçak, yanan ateş, duvarları kaplayan peygamber çiçeği mavisi parşömen duvar kağıdına gölgeler düşürüyordu. Eski moda kızak yatağından elinde silahla bir adam fırladı. Ama Jess'in yüzüne odaklandığı anda tereddüt etti.
"Seni öldürdüm."
Jess soğukkanlı bir katil maskesi takmıştı. Şiddetli. Korkutucu. Bağırsak burkan. "Evet, yaptın, Bart. Ve sana seni orospu çocuğu, senin için döneceğimi söyledim. Kollarını genişçe açtı. "İşte buradayım."
Bart'ın aklı başına geldi ve altı mermisini de doğruca Jess'in vücuduna boşalttı. Mermiler, onu incitmeden göğsüne gömülürken küçük duman bulutları bıraktı. O kadar kanamadı bile.
Hazne boşalmış olsa bile, Bart işe yaramaz bir şekilde tetiği çekmeye devam etti.

Jess, tek eliyle silahı Bart'ın elinden kurtarmak için odanın öbür ucuna yürürken şeytani bir şekilde güldü. Diğer eliyle onu boğazından yakaladı ve o kadar sıkı tuttu ki, yatakta diz çökerken Bart'ın gözleri şişti. Jess, kızarmış yüzüne doğru homurdanabilmesi için onu daha yakına çekti. "Beni öldürmen yeterince kötüydü. Seni bunun için bağışlamış olabilirim.
Ama Matilda'ya tecavüz etmeye ve onun önünde babasını öldürmeye hakkın yoktu, seni değersiz piç kurusu. Hayatına mal olacak olan ona yaptıklarındır. O tanıdığım tek düzgün şeydi. Onu incittiğin için canın cehenneme. Bunun için bir sebebin yoktu."
Bart'ı serbest bırakıp yere indirmeden önce neredeyse ölene kadar bekledi. Bart hırıltılı bir şekilde yerde yatarken, Jess köşedeki ahşap yıkama standına gitti ve seramik sürahiyi yukarı çekip Bart'ın kafasına boşalttı.
Artık tamamen sırılsıklam olan Bart tükürdü ve öksürdü.
Jess onu sırtına tekmeledi ve çizmeli ayağını göğsüne dayadı. Sürahiyi yere çarptı ve Bart'ın yüzünün yanında paramparça etti. Bart sarsıldı ve üzerine kırıklar yağarken gözlerini kapattı. Hatta bazıları dağınık saçlarına takıldı.
"Seni bu kadar kolay öldüreceğimi düşünmedin değil mi?" Jess alay etti. "Ona yaptığın şey için şimdi ile şafak arasındaki her saniye acı çekeceksin. Sana annemin halkının ünlü olduğu acıları yaşatacağım. Ve sonunda hayatına son verdiğimde, bunun için bana teşekkür edeceksin."
"Cehenneme git!"
Jess alay etti. "Beni zaten oraya gönderdin. Şimdi sıra sende. Şeytana selamlarımı ilet."
Abigail bir korna sesiyle hafızasından sıyrıldı. Gözlerini kırpıştırarak, yaklaşmakta olan bir kamyona çarpmak üzere olduğunu fark etti. Direksiyonu çevirdi ve şeridine geri döndü.
Nefesi düzensizdi, alnını ovuşturdu. Neden Jess'in anılarını görüyordu? Ve onların ne olduğunu biliyordu. Onun yarattığı bir şey olamayacak kadar canlıydı.
Ateşin kokusunu ve Bart'ın teriyle karışan nefesinin kokusunu hâlâ alabiliyordu.
Jess, intikamını almamak için ruhunu satmıştı. Bunu Matilda için yapmıştı.
Başka bir görüntü görünce bakışları bulandı. Bu birkaç yıl sonraydı. Saat gece yarısını biraz geçmişti ve Jess bir avukatın ofisi gibi görünen bir yerde duruyordu. Gidon bıyığı ve ayrılmış siyah saçları olan bir adam maun ağacından devasa bir masanın arkasında oturuyordu. Parlak bordo brokar yeleğinin üzerine koyu gri bir takım elbise giymişti. Başının üzerinde o kadar yüksek sesle çalışan büyük bir saat vardı ki, Jess'in işitme duyusunu rahatsız etti.
Adam, temiz masanın üzerinden Jess'e bir parça kağıt uzatırken, "Burada her türlü kuralı çiğniyorum," dedi. "Ama istediğini yaptım."
"O mutlu?"
Avukat başını salladı. "İstediği evi ve araziyi alabilmesi için hesabına yarım milyon daha aktardım. Artık hayatının geri kalanında istediği her şeyi yapacak kadar vakti var."

Jess'in yakışıklı çenesinde bir tik işe yaradı. "Bu yeterli değil. Başlangıçta söylediğim gibi her yıl eklemeye devam edin. Hangi elbisenin ona en çok yakıştığı dışında endişelenecek bir şeyi olmasını asla istemiyorum."
Başını Jess'in tuttuğu kağıda doğru eğdi. "Onu yapması için fotoğrafçıyla konuştuğum fazladan bir fotoğraf. Beğeneceğini düşündüm."
Yüz hatlarını tamamen metanetli tutsa da gözlerinde aşk eksik değildi.
"Başka bir şeye ihtiyacı var mı?"
"HAYIR. Yerel ticaretin sahibi olan iyi bir adamla evli."
Jess sanki avukat yanlış bir şey söylemiş gibi kaşlarını çattı. "Ancak?"
"Ama olduğunu söylemedim."
"Geceleri penceresinin önüne oturup ağlıyor." Jess'in ses tonu boştu.
"Nasıldın-?"
"Aklını okuyabilirim." Jess güçlükle yutkundu. "Teşekkürler Bay Foster. Yaptığın her şey için minnettarım." Kapıya gitti ve gitmeden önce şapkasını başına geçirdi.
Dışarıda, fotoğrafı ceketinin içine soktu ve o ancak o zaman gözlerindeki nemi gördü.
Hızla gözlerini kırpıştırdı ve sonra atına yöneldi.
Abigail onun acısını sanki kendisinin bir parçasıymış gibi hissettiği için sızlıyordu. Matilda'sını gerçekten sevmişti.
"Yapma!" diye çıkıştı kendine. Bu çok saçmaydı. Jess'i görmek istemiyordu. Şimdi değil. Yapacak daha önemli işleri vardı.
Yanağına bir tokat atarak dikkatini evine götüren yola odakladı...

* * *

Jess, Abigail'in tüm izini kaybettiği için küfretti. GPS kelimenin tam anlamıyla parladı, sonra tamamen kayboldu. Bir şey onu yakmış gibi görünüyordu.

Ne oluyor be?
Ren'i aramaya başladı, sonra karga modunda olduğunu hatırladı, bu yüzden cevap veremeyecekti. Bunun yerine, telefonu hemen açan Sasha'yı aradı.
"Bağır mı?"
"Onu kaybettim," dedi Jess giriş yapmadan. "Bana bir yol gösterebilir misin?"
Sasha homurdandı. "Ne üstüne? Yeni bir kişilik mi? Araba satın almak mı? Ben bir kurdum, kovboy, hayat danışmanı değil."
Bu alay, hoşgörüsüne ters düştü. "Onu takip edebilir misin Scooby, yoksa senden çok şey mi istiyorum?"
"Şimdi, bunu yapabilirim. Ama Choo Co La Tah'ı korumasız bırakacaktı. Kuş beyinliyi geri gönder, ben de değiş tokuş yapayım."
"İyi." Jess telefonu kapattı ve şekil değiştirenlerden gerçekten ne kadar nefret ettiğini alçak sesle mırıldandı.
Yavaş hareket eden bir Toyota'dan kaçınmak için şerit değiştirerek güçlerini Ren ile konuşmak için kullandı. Ren karga formundayken bunu daha önce

hiç denememişti, bu yüzden işe yarayıp yaramayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bütün gün evde Ren'le birlikte olmaktan güçleri toparlanmaya başlasa da, hâlâ her zamanki güçlerine ulaşamamışlardı.
"Konuş benimle, penyo. Oradasın?"
Neyse ki, Ren hızla geri geldi. "Buradayım."
Jess rahat bir nefes aldı. "Abigail'in nereye gittiğini bilmiyorsun, değil mi?"
"HAYIR. Kokusunu takip edemiyorum ve onu henüz görmedim."
Bunu sormanın çok fazla olacağını düşündüm. "O zaman onun izini sürebilmesi için Sasha ile görevlerinizi değiştirmenizi istiyorum."
"GPS neden çalışmıyor?"
"Yirmi milyon dolarlık soru. Cevap yok ve bir ipucu almak için kimi arayacağım hakkında hiçbir fikrim yok.
Onun gittiği yöne doğru ilerlemeye devam edeceğim ve umarım yakın zamanda uzaklaşmaz."
"Elbette. Geri dönüyorum. En kısa zamanda Sasha'yı sana ulaştıracağım."
Jess yavaşladı ve onu izlemek için kendi yeteneklerini kullanmaya çalıştı. O güce gerçekten sahip değildi ama... Bu noktada, neredeyse her şeyi denemeye istekliydi.
Neden? Onu hemen bulamazsa başına çok kötü bir şey geleceğini söyleyen, içindeki kötü his. Dünyayı kurtarmak için onu Vadiye götürme ihtiyacıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu tamamen başka bir şeydi. Onu bulmak için çaresiz bırakan bir şey.
"Dayan, Abby. Geliyorum."

* * *

Abigail, Henderson'da Hannah ile paylaştığı mütevazı eve vardığında yavaşladı.

Arabanın ön tarafını toplu garaj yolunun açısına sürttüğünde biraz korktu. Umarım Jess bu şeyi sevmez.
Sonuçta onu öldürebilir.
Dışarıda park etti ve ön kapıya yöneldi. Ama ona yaklaştığında, her şeyin üzerine tuhaf, kırmızı bir pus çökmüş gibiydi. Sanki bir çift kırmızı gözlükten dışarı bakıyor gibiydi. O tuhaf zonklama sesini yeniden duydu - içine iblis kanı döktüklerinde duyduğu sesin aynısı.
Sanki dünyanın kalp atışlarını dinliyormuş gibi.
Başını sallayarak kendini ileri doğru zorladı.
"Eğer ona bir şey olduysa Kurt, yemin ederim seni asla affetmem."
"Kapa çeneni Hannah ve otur."
Evin içinde olduklarını biliyordu ama onları sanki yanında duruyormuş gibi net bir şekilde duyabiliyordu. Dahası, onları Jonah ile masada otururken görebiliyordu.
Hannah, "Sundown'ın nerede yaşadığını biliyoruz," dedi. "Neden gidip onu alamıyoruz?"

Kurt dudağını büktü. "Aklını mı kaçırdın? Bir Kara Avcı'nın evine gireceğiz ve ne yapacağız? Onu teslim etmesini söyle?
Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Evet."
Çalıştığı dizüstü bilgisayardan başını kaldıran Jonah gözlerini devirdi. “İkinizin kavga etmesinden gerçekten bıktım. Ben bunu yaparken kardeşini buradan götür."
Onun sesi …
Bunda, hafızasının kıyısına çeken bir şeyler vardı. Ama ne?
Kurt, Hannah'yı kolundan tuttu ve onu odadan çıkardı. Onlar gider gitmez Jonah telefonunu çıkardı ve aradı. "Hey. Kalp atışlarını monitöre kaydettim, bu yüzden hala hayatta olduğunu biliyoruz. Evet, bence Avcı'nın onu henüz öldürmemiş olması iyiye işaret."
Abigail bu sözleri duyunca tüm vücudunda tuhaf bir duygu dalgası hissetti. Dişleri uzadı. Yine şeytandı. Burada olmaya tepki veriyordu.
Neden?
Dalgayı ham, kontrolsüz bir öfke takip etti. İblis, Jonah'ı en kötü şekilde tatmak istedi.
Bunu yapamam.
Yine de salyası aktı. Sıcak, tatlı kanın tadı ağzını doldurdu ve başka birinden kan almak için canı yandı. Pus daha parlak hale geldi. Kapıyı açmadan içeri girdi. Hareket etmeyi gerçekten anlamadığı için kendini Jonah ile mutfakta buldu.
Yukarı baktı ve bembeyaz oldu. Telefonunu doğruca yere fırlattı ve bir gümbürtüyle yere düştü. "Sorun nedir?"
Dişlerini yaladı. Onu tadın…. İstediğinizi biliyorsunuz.
Garip bir şekilde, yaptı.
Abigail boğazına uzandı ama ayağa fırlayıp aralarına mesafe koydu. Ondan uzaklaşmaya devam etti. "Sana ne yaptılar, Abby?"
Abi…
Hayır, bu doğru görünmüyordu. O idi …
Bir girdaba yakalandı. Rüzgârın onu kırbaçladığını, uluduğunu ve parçaladığını hissedebiliyordu.
Daha fazla görüntü yanıp sönerken oda döndü. Geçmişi, şimdiyi ve tarif edilemez dehşetlerle dolu bir geleceği gördü.
Ama en net gördüğü şey...
Ailesinin öldüğü gece. Ve bu sefer bu sesin neden tanıdık geldiğini anladı. "Sundown" ile kim oradaydı?
"Oradaydın." Parmağıyla karşısında ağzı açık duran Jonah'ı işaret etti. "Neden bahsediyorsun?"
İblis onu tamamen yutarken cevap vermedi. Daha ne yaptığını anlamadan, onun üzerine atıldı ve boynunu ısırdı. Kanını tattığı an gerçeği biliyordu. Jonah bir Daimon'du. Bu yüzden içindeki şeytan onu yok etmek istiyordu. Kurbanlarının ruhları, sağır edici ve mide bulandırıcı bir koroyla kafasının içinde haykırıyordu. Özgürlüklerini istiyorlardı.
Ve onun kanını istiyordu.

“Abby! Durmak!"
Kurt'ün sesini tanıdı ama onu dinlemesinin hiçbir yolu yoktu. Şimdi değil. İblis onu yakaladığında değil.
Kurt arkasından koştu ve onu devirmeye çalıştı. Ağlayan ve merhamet dilenen Jonah'a tutunmaya devam ederken ona dönüp tısladı.
Gerçekten mi? Yaşamak için acımasızca öldürdüğü onca insandan sonra, kendi hayatı için yalvaracak cesareti mi vardı? İkiyüzlülük onu daha da hasta etti.
"Korkak," diye fısıldadı kulağına. "Annemi kurtarabilirdin, ama yapmadın."
Yaşayabilmek için onun ruhunu yutmuştu. Lanet olsun ona! İçinde ıstırap ve öfke öyle birleşmişti ki, onu parçalamamak için elinden gelen tek şey buydu. Bunun yerine, her zaman bir bıçağı sakladığı çizmesine uzandı. Ağır çekimde, Kurt'ün sırtına atıldığını gördü. Ona ulaşamadan Jonah'ı kalbinden bıçakladı.
Nefesi kesildi, sonra bir altın tozu sağanağına dönüştü.
"HAYIR!" Kurt lafı uzattı ama artık çok geçti.
Yunus ölmüştü. Onu öldürmüştü.
Uyuşmuş ve başı dönmüş halde, bozulmamış eline baktı. Orada kan yoktu. Zemini süsleyen parıldayan bir film dışında Jonah'tan geriye hiçbir şey kalmadı. Bir yaz kelebeğinin kanatları gibi yanardöner.
Sonunda hak ettikleri yere yükselirken insan ruhlarının kahkahalarını duyabiliyordu. Ama bundan daha fazlası, minnettarlıklarını duydu. En azından onları kurtarmıştı. Kimsenin ailesini kurtarmamış olması çok kötü.
"Sen ne yaptın?" Gözleri kocaman açılmış olan Kurt, sanki bir yabancıymış gibi ona baktı.
Ve o. Kendini ondan daha fazla tanımıyordu. "Beni ne yaptın?"
"Senin daha güçlü olman gerekiyordu. Değil... hayır...” Onu çılgınca işaret etti. "-Bu."
Kafasına garip bir koku doldu. Kükürt gibiydi, sadece daha güçlüydü. Oldu …
"Sen de iblis kanı aldın," diye onu suçladı, iblisin ona ne dediğini anlamıştı. İnkar etmedi. "Ne yapmam gerekiyordu? Birkaç ay içinde yirmi yedi olacağım. Ben de senin kadar ölmek istemiyorum. En azından bir insanı öldürmekten iyidir.”
Öylemiydi?
Hannah evin arkasından çıktı. Tiz bir çığlık atmadan önce dehşete düşmüş gözlerle Abigail'e baktı.
Abigail, acı kafatasını ikiye ayırırken kulaklarını kapattı. "Kardeşine" baktı.
"Bana yalan söyledin. Hepiniz. Bana Daimonlardan bahsetmedin.”
Kurt bakışlarını ona dikti. "Onları bilmene gerek yoktu."
Oh, şimdi ödüllü bir cevap vardı. "Bana Kara Avcıların düşmanımız olduğunu söylemiştin."
“Onlar bizim düşmanlarımız. Bizi avlayıp öldürüyorlar.”
O kadar basit değildi. Artık değil. Jess haklıydı. Ona yalan söylemişlerdi. Onu kullandı.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Harekete geçirdiğin şey.”
Bıraktığın izlerle sonsuza dek bilineceksin. Annesinin sözleri şimdi onu rahatsız ediyordu.
Dünyanın sonunu getiren kadın olarak bilineceğim. Kendini çok hasta hissetti. Kayıp. Kafası karışmış.
ihanet
Kurt onun kolundan tuttu. "Abigail, beni dinle. Biz sizin düşmanınız değiliz. Kimsenin almayacağı bir zamanda seni içeri aldık. Ailem seni kendilerinden biri gibi büyüttü.”
Ama bundan daha fazlası vardı.
Gerçek, göremediği ve dokunamadığı bir hayalet gibi zihninin kenarlarında geziniyordu. Sadece hisset.
Vicdanı eylemleri yüzünden onu paramparça ederken ona baktı. "Artık sana güvenmiyorum."
Hannah öne çıktı. "Abby-"
Hannah'nın elinden uzaklaştı.
Gitmek gerek. Burada olmak istemedi. Artık ev gibi hissetmiyordu.
Cehennem gibi hissettirdi.
Masum hayatlar almıştı. Yaşlı bir Muhafızı öldürdü. Hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı.
Ve olmamalı. Yaptıklarından sonra değil. Kapıya doğru sendeledi ve dışarı çıktı. Yukarıdaki gökyüzü yıldızlarla parıldıyordu. Bu gece her zamankinden bin kat daha parlak görünüyordu.
Neden?
Her şey bu kadar yanlışken neden böyle olsun ki? Kesinlikle fırtına olmalı.
Ama değildi. Dünya, gelecek dehşetlerden tamamen habersiz görünüyordu.
"Bunu düzeltmeliyim," diye fısıldadı. Çok geç olmadan önce.
Choo Co La Tah ile Vadiye gidecekti.
Ve orada ölecekti.

BÖLÜM 11

Abigail'in bulunduğu yere doğru hızla ilerlerken Jess, Sasha'nın talimatlarını takip etti. Midesi düğümlenmişti ve bunun sebebi hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece o gitmiş değildi. Onu bulmaya ve iyi olduğundan emin olmaya somut bir ihtiyacı vardı.

Kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak için.

Bir araba dur işaretinden geçerek doğruca yoluna çıkarken bir köşeyi döndü. Dudağını ısırarak onu kaçırmak için yoldan çıkmaya çalıştı, ancak arabanın hızı nedeniyle, yine de arka lastiğini kırmayı başardı. Motosikleti altından çıktı ve onu ölümcül bir hızla caddede sürükledi.

Saçmalık! Asfalt giysilerini ve derisini yırttı, ona ata binerken neden bir toz bezi taktığını ve artık ölümlü olmadığına neden sevindiğini hatırlattı. Yine de kaldırımı öpmek canını yakıyordu ve vücudu bu çıkmazdan son derece mutsuzdu.

* * *

Abigail'in kalbi, sersemlemiş sersemliği içinde az önce birine vurduğunu fark edince atmayı bıraktı. Frene asıldı ve kaldırıma doğru yana doğru savrulan motosikleti ve sürücüyü görmek için arkasına baktı.

Aman Tanrım! Ben şimdi ne yaptım?

Arabayı park edip kapıyı açana kadar yere serilmiş adamı tanıdı.

"Jess!" Olabildiğince hızlı ona doğru koştu. Sırtında yolda ne kadar yol kat ettiğini görünce irkildi. O bir Kara Avcı. Bir çarpışma onu öldürmez. Aklında, bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Ama duyguları onu dinlemiyordu. Yaklaştığında ve onun hareket ettiğini görmediğinde içini panik doldurdu.

Jess sokakta yatmış, miğferinin içinden yukarıya bakıyor, gururundan başka bir şeyi kırıp kırmadığını anlamaya çalışıyordu. Gah, nefes almak acıtıyordu. Taşımak. Kendini oldukça sarsılmış hissediyordu ama ne kadar kötü olduğunu söylemek zordu.

Ve lanet olası milyar poundluk motosiklet ayağının üzerinde yatıyordu. Bu bir gevşeklik bırakacaktı.

"Jess!" Abigail birdenbire ortaya çıktı, yüzü korkmuş bir korku maskesiydi. Cevap veremeden, onun yanına çöktü. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! İyi misin? Yaşıyor musun? Seni incittim mi?" Bir yara bulmaya çalışır gibi vücudunu kavradı. “Jess mi? Konuşabilir misin?"

Çok yanlıştı ama onun paniğine sırıtmaktan kendini alamadı. Uzun zamandır hiçbir kadın onun için bu kadar korkmamıştı. "Evet, konuşabilirim. Ama bana gösterdiğin ilgi hoşuma gitti. Biraz daha aşağı inmek istersen, daha da iyi olur.

Ah, sen... Onu itti.

Acı vücudunu kesti. "Ah!"

Paniği anında geri döndü. "İyi misin?"

O güldü. "Dang, sen kolaysın."
"Ve sen tamamen kötüsün."
Jess ona bakmak için miğferini çıkardı. Sokak lambaları koyu renk saçlarında oynaşıyor, saçlarını parlatıyordu. Gözleri sıcaklık, endişe ve öfkeyle parlıyordu. Baş döndürücü bir kombinasyondu. "Ve sen tamamen güzelsin."
Abigail'in nefesi bu beklenmedik sözler karşısında kesildi. İçinde derin bir yere yerleştiler. Daha önce hiç olmadığı kadar sakinleştirdi. Ve aynı zamanda, onun yakınlığından tüm vücudu alev alev yanıyordu. Hiçbir anlam ifade etmeyen garip bir ikilem.
Kollarını ona doladı ve şimdiye kadar aldığı en ateşli öpücüğü verebilmek için dudaklarını kendi dudaklarına çekti. O kadar rahatsız edici ki, tüm vücudu yandı ve nerede olduklarını ve ne olduğunu unutmasına neden oldu. Hiç bir şey
Şu anda, dilinin onunkine sürtündüğü hissi dışında önemliydi. Onu sert vücuduna yakın tutan kollarından.
Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti.
Affedersiniz millet. İkiniz de sokağın ortasında yatıyorsunuz. Başka biri ikinizin de lanet olası aptal benliklerini ezip geçmeden önce hareket etmek isteyebilir.
Abigail geri çekildi, sonra kaldırımda sokak lambasının altında duran ve yüzünü buruşturarak onlara sinirli bir şekilde bakan Sasha'ya ters ters baktı. Akıllı olmaya başladı, aniden tuhaf bir ses duydu. Sanki biri öfkeli bir elektrikli testere sürüsünü salıvermişti.
Kaşlarını çatarak Jess'e baktı. "Bu nedir?"
Sasha'nın yüzü bembeyaz oldu. "Eşek arıları... bir bok dolusu." Sokağı işaret etti.
Kolunun yönünü takip eden Abigail, onlara doğru yuvarlanan kalın, dans eden bir bulutu görünce ağzı açık kaldı.
"Bir sonraki veba." Jess ayağa fırladı ve onu yukarı çekti. Sasha'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Bisikleti eve götürebilir misin?"
"Üstünde. Yerleşkenizde görüşürüz."
Jess, elini tutmadan önce başını ona doğru eğdi ve onunla birlikte Audi'ye koştu.
Abigail, eşek arılarının anormal bir hızla yaklaşmasını izlerken hala ağzı açık bakakalmıştı. Bulut dev, hantal, sağlam bir canavar gibi yükseldi ve daldı.
Jess kendini sürücü koltuğuna sıkıştırıp geri çekerken, o yolcu tarafına koştu.
"Umarım bu şeye zarar vermemişsindir."
Kapıyı çarparak kapattı, açık bıraktığı için minnettardı, sonra kemerini bağladı. "O kadar mı bağlıydın kovboy?"
Vitese koydu. "Hayır. Benim değil. Andy'nin gururu ve sevinci. Bu şeyin üzerinde bir çizik bile varsa, sonunu asla duymayacağım."

Harika. Şimdi Toprak Sahibinin ondan nefret etmek için başka bir nedeni vardı. "Onunla kaybettiğim için kazanamam, değil mi?"
Eşek arıları kelimenin tam anlamıyla arabayı sararken Jess cevap vermedi. Ön cama o kadar kalın bir şekilde indiler ki, onları yerinden çıkarmaya çalışmak için silecekleri çalıştırmak zorunda kaldı.
İşe yaramadı. Tek yaptığı onları kızdırmaktı.
Tiksinti duyan ve korkan Abigail, onların da havalandırma deliklerinden içeri girdiklerini fark edince tısladı.
"Çabuk kapat," dedi Jess, kapıyı kapatırken.
Eşekarılarının onları tekrar açmaya zorlamadığından emin olmak için onları yerinde tuttu ve yerinde tuttu. "Bu giderek çirkinleşiyor."
"Büyük teyzemin külotu gibi."
Garip ve beklenmedik yorumu karşısında kaşlarını kaldırdı. Tamam aşkım …
Jess sokaklarda gezinmeye çalıştı ama kolay gitmekten çok uzaktı. Arabalar, eşek arılarından kaçınmaya çalışarak her yerde yoldan çıkıyordu. Kornalar öttü ve insanlar o kadar yüksek sesle çığlık attı ki sağır ediciydi. Hiç böyle bir şey görmemişti.
Ne yapacaklardı?
İçini çekti. "Bundan biraz sıkılmaya başladım."
Jess keskin bir sırıtış sergiledi. Benim de favorim değil, söylemeliyim. Bir kutu Raid içemezsin, değil mi?”
"Keşke. Başka neyi sevmiyorlar?”
"Görünüşe göre biz... ve biraz kahverengi bir Audi."
O, başını salladı. "Şu anda mizahı nasıl bulabilirsin?"
"Biliyorsam kahretsin. Hasta bir SOB olmalıyım. Eriştemde kesinlikle kısa devre yapan bir şey var.
Ve bunu nasıl büyüleyici bulabilirdi?
Dahası, tüm hayatı alt üst oluyordu ve sahip olduğu tek teselli oydu.
Belki de hasta olan o değildi.
Belki de oydu.
Evet, kesinlikle bende bir sorun var. Ve sadece arabaya girip onları sokmaya çalışan eşek arıları ya da ona bir arkadaşını yediren iblis değildi. “Bu kesinlikle bir rüya olması için dua ettiğin günlerden biri. Sadece sen kabustan asla uyanmazsın.”
“Zamanında bunlardan birkaç tane yaşadım. Ama buradaki o kadar da kötü değil.”
"Nasıl düşünüyorsun?" diye sordu, onun sözleriyle şaşkına dönerek.
Ona keskin bir sırıtış gönderdi. "Biraz deri kaybetmiş olabilirim ama beni gördüğüne sevinen güzel bir kadın tarafından öpüldüm. Bunun benim kitabımda oldukça destansı olduğunu söylemeliyim.
Burada kesinlikle en kötü durum günü değil.”
Geçmişiyle ilgili gördükleri göz önüne alındığında, bunu kesinlikle biliyordu.
Hala …
"Teşekkür ederim."
Kaşlarını çattı. "Ne için?"

Burada olmak.
sen olmak Kendini en derinden utandırmadan yüksek sesle söyleyemediği şeyler. Ama bu minnettarlığı o kadar çok hissetti ki gözlerinden yaşlar aktı.
Birkaç saniye sonra cevap vermeyince Jess ona baktı. Sanki bir yabancının elleriymiş gibi ellerine bakıyordu. İçini bir hüzün perdesi kapladı. "İyi misin?"
Başını salladı. Yine de ellerine baktı. "Bu gece bir... Daimon öldürdüm."
"Ne?"
Yutkunarak ona baktı. "Haklıydın. Bana hayatım boyunca yalan söylediler ve bu bilgiyi benden sakladılar. Şimdi neye inanacağımı bilmiyorum."
"Kendine inan. İçgüdülerine güven."
"Yaptığın bu mu?"
Jess, eski hatıralar yanarken homurdandı. "HAYIR. Ağabeyim olduğunu düşündüğüm bir adam tarafından sırtımdan vurulmama neden olan bunu yapmamaktı. Gittikçe biraz öğrendiğimi düşünmeyi seviyorum.
Ama bazen merak ediyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi, içinde ona güvenmek isteyen bir yan vardı ve bundan daha iyisini bilen biri varsa o da kendisiydi. İstediğini elde etmek için onu incitmeye istekli olduğunu zaten kanıtlamıştı. Ayrıca yaralandığında hala hayatta olduğundan emin olmak için ona koşardı.
Tabii ona arabayla çarptıktan sonra. Evet, tamam, o kısım berbattı. Ama gerekmediğinde geri dönmüştü. Birçok insanın yapabileceğinden daha fazlasıydı.
"Evine geri dönmeyeceğiz, değil mi?" Sesindeki ürkütücü tınıyı duydu.
"Bana maudlin yapma. Henüz ölmedik… senin o iblis güçlerinin bu konuda yardımcı olabilecek bir şeyleri olma ihtimali var mı?"
"Öyle değil..." Sanki aklına aniden bir fikir gelmiş gibi sesi kısıldı. "Eşek arıları kötü kokulardan nefret etmezler mi?"
"Onlardan da hoşlanmıyorum. Bana söylemen gereken bir şey var mı? Çünkü şu anda gerçekten bir pencere açamıyorum.
Onun sıra dışı mizahından tiksintili bir ses çıkardı. "Güçler ne zaman yükselse, korkunç bir koku yayıyorlar. Düşünüyordum-"
"Bizi boğmak için arabayı iblis korkusuyla koklamandansa, şimdiye kadarki en kötü BOB'dan geçmem fikrini tercih ederim. Alınma ama Kara Avcı güçlerimin güçlendirdiği tek şey görme ve işitme duyum değil."
"BOB?"
Tüm bunların arasında, sadece bir kelime almış olmasına bayılmıştı.
"Böcekler üzerinde pişmiş. Ya da bu durumda, sanırım YAY demeliydim - eşekarısı üzerinde pişmiş."
Gülmeye başladı ama bir şey onlara o kadar sert çarptı ki onu şiddetle sağa doğru kırdı.
Jess arabanın kontrolünü kaybedince küfretti ve birlikte döndüler. Onlara neyin çarptığından emin değildi, ama tır gibi geldi.
Steroidler üzerinde.
Birdenbire yalnız bir uluma duyuldu.

Çakal. Bu sesi nerede olsa tanırdı. Tek soru, bunu hizmetkarları için bir alay mı yoksa bir emir olarak mı kastettiğiydi. Araba nihayet hareket etmeyi bıraktığında, bir direğe gömüldü.
"İyi misin?" Abigail'e sordu.
Başını salladı. "Bence de. Sen?"
"Beyin biraz sarsıldı, ama bu benim için yeni bir şey değil."
Sanki biri onu şaşırtmış gibi koltuğunda sıçradı. "Bunu duyuyor musun?"
Gerildi, sonra başını salladı. Kulaklarındaki tek ses kötü bir iç vızıltı ve dışarıdaki eşek arılarıydı. "Ne duydun?"
"Kelimeleri seçemiyorum ama sanki biri fısıldıyor gibi."
Tekrar denedi ve yine hiçbir şey duymadı. "Sadece seni duyuyorum."
"Gerçekten duymuyor musun?"
"Üzgünüm. Orta güçlerim fritz'de ve şu anda ruhları veya çanları yönlendiremiyorum.
Onları daha sonra çalıştıracağım. İçin-"
"Şşt," dedi eliyle onun koluna dokunarak. "Eşek arıları biriyle konuşuyor. Onları çok net duyuyorum."
Tamam, birini psikiyatri koğuşuna götürmenin zamanı geldi.
"Bufaloyu öldürmeni söylüyor."
Kaşlarını çattı. "Vegas'ta bufalo yok. En azından benim bildiğim kadarıyla değil."
"Ama öyle diyorlar."
Belki de duyduğu şey, insanların ortam gürültüsünü ve diğer iğrenç şeyleri anlaşılır seslere ve hecelere dahil ederek tolere edilebilir hale getirmek zorunda olduklarıydı. Kesin olarak bilmiyordu.
En azından başka bir şeyin arabaya çarptığını ve kaputun üzerine düştüğünü hissedene kadar. Defalarca ön cama çarptı.
Yaban arıları, dev bir dağ aslanı görmelerine yetecek kadar geri çekildi. Onları almak için ön camı kırmaya çalışıyordu.
Ah, bu hiç iyi değil, diye mırıldandı Jess alçak sesle. Arabayı geri vitese aldı ve korkunç bir hızla geri geri gitti. Tekerleği keserek dağ aslanını uçurdu. Sonra arabayı çalıştırdı ve park etti.
Abigail paniğe kapılırken nefesini tuttu. Bundan bir çıkış yolu görmedi.
"Choo Co La Tah'ın bizi tekrar kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?"
"Sonunda onu durdurabilir. Sadece daha ne kadar dayanmamız gerektiğini bilmiyorum. Bahsetmiyorum bile, dağ aslanı yeni. Dostum, şu anda biraz kedi nanesi için neler vermezdim."
Sürücüleri kalabalık olduğu için arabalar hala yoldan çıkıyordu.
Jess bir benzin istasyonunun önünden geçerken aklına bir fikir geldi. Bu delilikti ama…
Sahip olduğu tek şey buydu. Sokağın aşağısındaki başka bir benzin istasyonuna yöneldi.
Abigail karakola girerken sindi ve yerde eşek arıları tarafından yakalanan ve artık sokmalarından ölmüş insanların cesetlerini gördü. Yaban arıları yeni

kurbanlar aramaya devam ederken, yardım için çığlık atan arabalarda mahsur kalan başkaları da vardı.
"Onlar için yapabileceğimiz bir şey var mı?"
"Evet. Coyote'u durdur.
Söylemesi yapmaktan çok daha kolaydı.
Jess onları araba yıkamaya götürdü ve içeri çekti. Aniden kapılar kapanıp onları kilitlediğinde ona ne yaptığını sormaya başladı. Dağ aslanı kapıya çarptı ama sert plastikten onlara ulaşamadı.
Elini sallayan Jess, suyu açar gibi göründü.
Arabalarının etrafındaki eşek arıları ilaçlandıkça çıldırdı.
Kalbi hafifledi. Harika bir fikirdi. Yaban arılarını boğacaklardı.
Gülerek Jess'e döndü ve onu yanağından öptü. "Sen bir dahisin!"
"Ah, şimdi, böyle devam etme. Aslında benden hoşlandığını düşünebilirim ve o zaman nerede olurduk?
Haklıydı. Bu, katil eşek arıları ve öfkeli dağ aslanları tarafından saldırıya uğramaktan bile daha korkunçtu. Ve bu düşünce kafasından geçerken, başka bir farkındalıkla sarsıldı.
"Sende telekinezi var."
Onayladı. "Biraz, ama her zaman güvenilir değil."
"Nasıl yani?"
“Onunla ilgili birkaç aksilik yaşadım. Eskiden daha çok kontrol etmeye çalışırdım ama utanç verici bir olaydan sonra her şeyi olduğu gibi bırakmayı öğrendim.”
Bunu duymak istiyordu. "Ne utanç verici olay?"
Aslında kızardı. “Gerçekten paylaşmak ya da yeniden yaşamak istemiyorum. Bana hiç unutmadığım bir iki şey öğrendiğini söylemek yeterli.”
Tamam o zaman. Su ve köpük onlar için tehlikeyle ilgilenirken o koltuğa yaslandı. Yaban arılarını kaydırdı ve yerde güzel, kalın bir yara yaptı. Ve orada oturup onların kanalizasyona girip düşmelerini izlerken, eylemlerinin dehşeti onu tamamen sardı.
Bu gece bir arkadaşını öldürmüştü.
Ve ailesini kaybetmişti.
Yalnızım. Ama bundan çok daha kötüydü…
Jess onun üzüntüsünü sanki içindeymiş gibi hissetti. Loş ışıkta onu izledi, duygular yüzünde uçuşup gözlerini kararttı. "Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatmaya çalıştı.
Başını olumsuz anlamda salladı. "HAYIR. Bildiğim her şey. Sevdiğim insanların bana söylediği her şey yalandı.” İblis değil de insan olduğuna şükrederek elini kaldırdı ama yine de gerçeği biliyordu... "Beni bir iblisle karıştırmalarına izin verdim ve üvey kardeşim de aynısını yaptı. Şimdi ne olduğumu bilmiyorum. Onun ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce her şey çok açıktı. öldür seni Ailemin intikamını al ve sonra ailemi, Apollitleri ve insanları Kara Avcılardan koru. Bakışlarıyla buluştuğunda yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ben bir canavarım, Jess. Kendimi yok ettim.”

Bu sözler kalbini çekiştirdi ve ona aynı kavrayışa geldiği günü hatırlattı. Kendi içindeki gerçeği görmek çok zordu.
Bununla yüzleşmek daha da zor.
Sen bir canavar değilsin Abby. Kafam karıştı, sana vereceğim. Ama bir canavar değil. İnan bana. Bunları bilecek kadar gördüm."
"Evet, doğru."
Yanağını avuçladı ve samimiyetini görebilmesi için başını ona doğru çevirdi. "Bana bak Abby. Her gün dünyaya kızgın uyanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.
Size yaptıklarından dolayı Tanrı'ya ve insanlığa kızmak ve bunu onlara ödetmek istemek. Tüm dünyanın seni kırbaçlanan çocuktan başka bir şey olarak görmediğini hissetmek. Senin gibi annem de ben küçük bir çocukken öldü. O sahip olduğum tek iyi şeydi. Bana insan olduğumu hissettiren tek kişi. Babam benden nefret ederdi ve bu gerçeği kimseden asla saklamazdı. Dünyaya olan öfkesini benden çıkardı ve bu, içte ve dışta pek çok yara izi bıraktı. Bugün bile onu ve kafamın içindeki nefreti, düşüncelerimi zehirlemeye çalıştığını duyabiliyorum. Beni zehirlemeye çalışıyor. Beni neredeyse öldürecekken evden kaçtım. On üç yaşındaydım. Düzgün bir iş ya da kalacak ve evim diyebileceğim bir yer bulmaya çalıştım.
Bulduğum şey, insanların yere düştüklerinde, daha çocukken bile diğerlerini tekmelemekten hoşlandıklarıydı. Bundan hasta bir heyecan duyuyorlar. Talihsiz kurbanlarının kalbini ve ruhunu yok ederken onların kendilerini büyük ve güçlü hissetmelerini sağlıyor."
Aldığı en sert derslerden bazıları yeniden su yüzüne çıkarken yutkundu ve ona haksızlık edenlerin yüzlerini gördü. Ama bu onunla ilgili değildi - onunla ilgiliydi.
"İnsan terbiyesinin muhtemelen oradaki en nadide yaratık olduğunu öğrendim. Ve benden yararlanmak istemeyen veya beni babamdan daha fazla incitmeyen birini bulamadım. Ve beni daha da sertleştirdi. On altı yaşıma geldiğimde, o zehir beni içten dışa çürütmüştü. Benimle ilgili her şeyi renklendirdi. Kendime bana nasıl davrandıklarını hatırlatarak diğer insanlara yaptığım şeyi haklı çıkardım. Onlara ne yaptıysam hak ettiler. Onlar size yapmadan önce siz onlara yapın."
"Katil oldun."
Onayladı. "Erkek olduğunu düşünerek bir çocuğu öldürdüğüm güne kadar. Babasının intikamını almak istemişti ve hayatımda ilk kez sevip kendini feda edebilen başka birini görmüştüm.
İster inanın ister inanmayın, annem dışında görmediğim bir şeydi. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, bunun ona özgü olduğuna ve başka kimsede olmadığına kendimi inandırmıştım. Ama ondan sonra aşk ve sadakat arasındaki farkı gördüm. En çok da ne olacağımı gördüm. Nefretin beni dönüştürdüğü şeye."
Karanlık bakışları acıyla doluydu. "Bana canavarlardan bahsetme. En kötülerinden biriydim."

Birkaç gün önce, tamamen kabul ederdi. Kahretsin, birkaç saat önce kabul ederdi.
Şimdi …
"Bana asla bir kadın ya da çocuğu öldürmediğini söylemiştin."
"Sadece bir seferlik ve asla atlatamadım. O zamandan beri her gün benimle yaşayan aptalca bir hata. Bart bunun beni rahatsız etmesine izin vermem için aptal olduğumu söyledi. Mezarda yatan ben olmaktansa hayaleti bırakması daha iyi. Ama o çocuk hayaletten vazgeçmedi. Tam olarak değil. Beni kasabadan kasabaya takip etti ve ne yaparsam yapayım ondan kaçamadım. Ta ki güzel bir kadının bana gülümsediği güne kadar. İçimde tuttuğum çirkinliği görmedi. Hayatımda ilk kez olmak istediğim adamı gördü ve onu bulmama yardım etti.
Onun sayesinde öğrendim ki, evet, insanlar çoğunlukla bencil pislikler ama herkes öyle değil. Dışarıda başkalarına yardım edecek ve onları kötüye kullanmayacak bazı nadir varlıklar olduğunu. Sizden gerçekten hiçbir şey istemeyen insanlar."
Baş parmağıyla yanağını okşadı. "Acheron her zaman yara izlerimizin bize geçmişimizi, nerede olduğumuzu ve neler yaşadığımızı hatırlatmak için orada olduğunu söyler. Ancak bu acının geleceğimizi yönlendirmesi veya belirlemesi gerekmiyor. Kendimize izin verirsek bunun üzerine çıkabiliriz. Kolay değil ama hayatta hiçbir şey kolay değil."
Bu sözler onu rahatsız etti. Dediği gibi, geçmişinin kendisiyle ilgili her şeyi renklendirmesine ve bulmaya çalışabileceği her türlü mutluluğu bulaştırmasına izin vermişti. Yaralarını bir rozet gibi taşımıştı ve ailesi bunları ona karşı kullanmıştı. Onun çıkarları için değil.
Onlarınki için.
Onu yatıştırırken sıcak eli çok iyi geldi. Sendeki canavarı göremiyorum, Abby.
Canavarlar diğer insanları umursamıyor ve kimi incittiklerini umursamıyorlar. Sende güçlü bir kadın görüyorum. Neyin doğru olduğunu bilen ve sevdiklerini korumak için elinden gelen her şeyi yapan biri."
"Arkadaşlarını ben öldürdüm," diye hatırlattı ona.
"Ve ben bundan memnun değilim. Ama kafan pek iyi durumda değildi. Bazen düşmanları içeri almak ve onları dinlemek kolaydır, özellikle de sizin için yalnızca en iyisini isteyen en iyi arkadaşlarınızmış gibi davrandıklarında. En azından iddia ettikleri bu.
Onlar sinsi piçlerdir, size duymak istediklerinizi söylerler ve emirlerini yerine getirmeniz için sizi manipüle etmek için duygularınızı kullanırlar.
Bart'la yaptım. Dünyada beni umursayan tek kişinin o olduğunu sanıyordum ve onu hayatım pahasına korurdum.
Kurt hakkında böyle hissediyordu.
"Er ya da geç, genellikle kıskançlıktan, gerçek yüzleri ortaya çıkar ve seni aptal gibi hissettiren gerçeği görürsün. O ihaneti biliyorum Abigail. O kadar derine işleyen o acı, ruhunuzda kalıcı bir yara bırakır. Ama onlar gibi olmak zorunda değilsin. Ve sen değilsin."

Sözleri üzerine gözyaşlarının akmaya başladığını hissetti. Kendisini çok daha iyi hissetmesini sağladı ve buna hakkı olduğundan emin değildi. Açıkçası. Pek çok insanı incitmişti. Yok edilen hayatlar.
Bir yalan üzerine…
Ne yaptığının farkına varmadan kemerini çözmüş ve emekleyerek onun kucağına oturmuştu.
Jess, onu karanlıkta tutabilmek için koltuğu arkaya kaydırdı. Kalbi çılgınca gümbür gümbür atarken saçlarının kokusu kafasını doldurdu. Acıyı dindirmeyi dileyerek onu kendine yakın tuttu.
Bunu ancak zaman yapabilirdi.
Ve berbattı. "Her şey yoluna girecek, Abigail."
"Evet, aptallığım için kendimi feda ettikten sonra."
"Sana söyledim, bunun olmasına izin vermeyeceğim."
Abigail ona inanmak istedi. O yaptı. Ama o daha iyi biliyordu. "Yapılacak bir şey yok. Neyse ne."
Bununla alay etti. "Kendisini öldüren adamdan intikam almak için ruhunu bir tanrıçaya satan bir adamla konuşuyorsun. Gerçekten mi? Bunun imkansız olduğunu mu düşünüyorsun?”
Göğsüne doğru gülümsedi. Bunu söyleme şekli, neredeyse bir mucizeye inanabilirdi.
İlk defa istiyordu. Yüzünü omzuna gömüp kokusunu içine çekti. Neden buradaydı, sonunda kendini güvende hissetti? Etrafta düşmanlar olmasına ve onları yok etmek için dışarıda bekleyen vahşi bir dağ aslanına rağmen kendini güvende hissediyordu. Tüm mantığa ve akla meydan okudu.
Kendi duyguları derinleşirken Jess onun başının üstünü öptü. Bir kadının gözlerine bakıp arzuladığı geleceği görmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Birine bu kadar yakın olmak ve geçmişi hakkında kimseye söylemediği şeyleri paylaşmak.
Bu gece Abigail'e ne söylediğini Matilda bile bilmiyordu. Onu sevmiş olmasına rağmen, her zaman onun geçmişini öğreneceği ve bundan dehşete düşeceği korkusuyla yaşamıştı. Herkes gibi onu bir kenara attığını ve hayatta kalmak için yaptığı şeylerden dolayı ondan nefret ettiğini.
Ama Abigail onun çirkinliğini biliyordu.
Yaralarını hissetti.
Bu ona daha da yakın hissetmesini sağlıyordu. Onu yargılamadığı için onu daha çok takdir edin. En azından şimdi değil. Bir kabusa kapılmanın ne kadar kolay, kurtulmanın ne kadar zor olduğunu anladı. Haklı olduğunu düşündüğün şeyleri yapmak ve sonra uyanıp kandırıldığını anlamak. Yalan söyledi.
Kullanılmış.
Karanlık Avcı olarak uyandığında kendini bir fahişe gibi hissetmişti. Cep bozdurmak için hayatını satmış gibi. Ve ne için? En iyi arkadaşının ellerinde bir çöplükte tek başına ölmek.
Geçmişini kendisi dışında herkesten saklayabilirdi. En zor kısım buydu. Denediğin zaman bile, affetmek kolay olmadı.

Bazı günler hiç gelmiyordu.
Belki de bu ıstırapla yüzleşmek zorunda kalmaması için ölmesine izin vermek daha nazik olurdu.
Hayat nazik olmamalı.
Doğru. Ve Tanrı biliyordu, çoğu gün kasıklarına bir tekme atmaktan başka bir şey olmamıştı. Ama sonra bunun gibi anlar oldu. Birine yakın hissetmenin mükemmel anları. Onların sıcaklığının seni yatıştırmasına izin vermek.
Yaşamak bununla ilgiliydi. İnsan olmak buydu. Her şey acıttığında ve her şey yanlışken, tek yapmak istediğin ağlamak olsa bile seni gülümsetebilecek tek bir kişiye sahip olmak.
Bunlar seni kötüden geçiren anlardı.
Abigail ona baktı. Nefesi tenini gıdıklarken o berrak gözlere baktı.
Ve o kalp atışında, onu korumak için öleceğini biliyordu.
Tanrı yardımcım olsun.
En son böyle hissettiğinde ölmüştü. Başını eğip alnını onunkine dayadı ve geleceği görmeye çalıştı.
Tüm bunlardan sonra bir tane olsaydı.
Ama gerçeği biliyordu. O bir Kara Avcıydı ve o...
Eşsiz. Dark-Hunter el kitabında bu durumla ilgili hiçbir şey yoktu.
Araba yıkamanın dışına baktı ve içeri girmeye çalışan eşekarılarının hala kaynaştığını gördü. Bu dalganın ne kadar süreceğini bilmiyordu. Herhangi bir şey için ne kadar zamanları vardı.
Düşünceleri birbiriyle savaşırken Abigail eliyle onun başını tuttu. Jess ne derse desin, bundan bir çıkış yolu göremiyordu.
Ölüm hariç.
Bu sefer gerçekten çuvallamıştı. Hatalarla dolu bir hayatın ana damarı bu olmuştu. Ve iyi bir adamı kendisiyle birlikte kabusa sürüklemişti.
Duygular onu o kadar hızlı sardı ki, onları çözemedi bile. Yeniden topraklanmış hissetmek istiyordu. Bir geleceği varmış gibi hissetmek için.
Ama onu demirleyen tek şey Jess'ti.
Kalbi şişti, dudaklarını kendi dudaklarına çekti ve onu öptü. Bu muhtemelen hayatının son gecesiydi. Şafağa kadar içlerinden biri hayatta kalırsa şanslı sayılırdı.
Ve hepsi aptal olduğu içindi.
Ona, yanında durup hayatını kurtardığı için ödeyebileceğinden daha fazla bir borcu vardı.
Ama onun için hissettiği sadece zorunluluk değildi. Çok daha fazlası vardı. Daha derine.
Onun bir parçası olduğunu hissetti. Ve ona haber vermeden ölmek istemiyordu.
Koltukta doğrulup, kalçalarını iki yana salladı.
Jess, Abigail'in gözlerinin içine bakarken kaşlarını çattı. Orada daha önce hiç görmediği aç bir ateş vardı. Ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında nefesi kesildi. "Şey...

Abigail-”
İşaret parmağını dudaklarına bastırarak sözünü kesti. Sonra onu yavaşça göğsünden aşağı kaydırdı ve sineğine ulaşana kadar güneye yöneldi.
Fazla vaktimiz olmadığını biliyorum, Jess. Ama bu sahip olabileceğimiz tek zaman olabilir. Ve seni telafi etmeden ölmek istemiyorum."
"Bunu yapmak zorunda değilsin."
Güldü. "Biliyorum. Bunu yapmak istiyorum."
Elini kot pantolonunun içine sokup ona dokunduğunda, adamın tüm tartışmaları ve düşünceleri dağıldı. Ah evet, şimdi kaybolmuştu.
Bundan sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

BÖLÜM 12

Abigail hayatında bir gün bile böyle bir şey yapmamıştı. Bunu hiç hayal bile etmemişti. Ama burada beklerken, ölüme bu kadar yakınken ve faniliği ensesinde nefes alırken, kendini tutamadı.

Jess onu sevmiyordu - bunu biliyordu. Ama önemli değildi. Eskiden ve şu anda olduğu adama kalbinin içini görmüştü. Ve içindeki kadın onun o kısmına dokunmak ve onu paylaşmak istedi. Bu dünyadan gittiğinde, onu hatırlayacaktı.

Sonsuza dek.

Onu terbiyeli ve sevecen biri olarak hatırlamasını istedi. Şu anda hissettiği ruhsuz canavar değil.

Lütfen gerçek beni görün.

Sadece bir kere.

Hiç kimse yoktu. Hannah ve Kurt'un yanında her zaman çok güçlü olmuştu. Korkularını görmelerine asla izin verme. Mükemmel bir kız kardeş olmaya ve kendi hayatında ne olursa olsun, içinde ne kadar ağrı olursa olsun, sorunları ne olursa olsun onlara yardım etmeye çabalamıştı.

Önce gelmişlerdi.

Ve tabii ki, evlat edinen ailesine karşı saygılı bir kız olmak için kendini ve duygularını gömmeyi ve kimsenin onları görmesine izin vermemeyi öğrenmişti. Tek korkusu her zaman evlerine bir insan aldıklarına pişman olacakları ve eğer onlara herhangi bir sorun çıkarırsa onu sokaklara atacaklarıydı.

Çoğu Apollite, onun talihsiz insan doğumu hakkındaki hoşnutsuzluklarını saklamaya çalıştı, ancak o, özellikle üvey babasınınki olmak üzere, boş gülümsemeleri ve sahte arkadaşlık tekliflerini gördü. Diğerleri gibi o da bunu saklamaya çalışmıştı. Ama yapamadı.

Gerçek sonsuza dek onun gözlerine kazınmıştı ve bu onun ruhunu yaralamıştı.

Onun insanları değillerdi ve bu gerçeği asla unutmadılar. Ne kadar uyum sağlamaya ve onları kendi tarafında olduğuna ikna etmeye çalışsa da. Onlar için ölümüne savaşacağını. Onlar için ne kadar Avcı peşinde koşarsa koşsun, hala tırmanmasına izin verilmeyen bir duvar vardı.

Sen bir insansın ve onlar için sadece bu olacaksın.

Ama her zaman daha fazlası olmak istemişti. Her şeye rağmen, onları ailesi gibi sevmişti. Her zaman onlar tarafından kabul edilmek istemişti. Kendisini asla kabul etmeyecek bir dünyaya pencereden bakan o muhtaç çocuk gibi hissetmemek. Bu yalnızlık her zaman acıtmış ve incitmişti.

Şimdiye kadar. Şimdi, ilk defa, tüm bu ıssız acı gitmişti.

Gün batımı ona aitmiş gibi hissettirdi. Sanki aranıyordu. Sanki kapıyı açmış ve sonunda onun içeri girmesinde sakınca olmadığını söylemiş gibiydi.

Onunla olmayı umursamadığını.

Burada hoş karşılandığını.

Bunun için ruhunu satardı.

Jess onun yüzünü avuçlamak için elini kaldırdı. Ona gülümseyerek burnunu oradaki nasırlara sürmeden önce avucunu öptü. Cildi onunkinden çok daha sertti. Çok erkeksi. Ama bu konuda sevdiği şey buydu. Aletini okşarken bıyıklı çenesini kıstırmak için öne eğildi. O çok sert ve yine de kadifemsi yumuşaktı.
Onu o kadar kalın kirpiklerinin altından izledi ki, bunlar yasa dışı olmalıydı. "Arı sokması için çok kötü bir zaman, değil mi?" diye fısıldadı dudaklarına.
O güldü. "Haklı değilsin."
Burnunun ucunu öptü. "Evet, şey, oturduğum yerden oldukça mükemmelsin."
Bu sözler kalbini hoplattı. Hiç kimse ona daha nazik bir şey söylememişti. Gözlerini kapatarak ona doğru eğildi ve onu sımsıkı tuttu. Neden farklı koşullar altında tanışamadılar? O onun sevebileceği biriydi. Kara Avcı olmasaydı. Anne babası öldürülmeseydi.
Şimdi …
Onlar için hiçbir şey yoktu. Hayatta kalsalardı, birlikte kalamazlardı. Herhangi bir gelecek için umut yok. Sahip oldukları tek şey buydu.
Ve sonsuza kadar bu anı yaşamak istiyordu. Kendileri değilmiş gibi davranmak. Sadece tesadüfen tanışmış, birbirleri için bir anlam ifade eden iki normal insan.
"Neden bu kadar üzgünsün?"
Sorusu üzerine yutkundu. "Üzgün değilim, Jess. Korkuyorum."
"Sana zarar vermeyeceğim."
Ve bu, suçluluk duygusu onu daha da hançerledikçe daha da acımasına neden oldu. Gerçeği öğrenmeden önce, onu bir anda incitecekti.
"Biliyorum."
Elini sütyeninin altına kaydırırken dudaklarını yakaladı. Parmakları teniyle dalga geçerek tüm vücuduna ürpertiler gönderdi. Herhangi bir erkekle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu.
Eğitimi her zaman öncelikli olmuştu ve ona her zaman önemsiz gördüğü bir şeye odaklanmak için çok az zaman bırakmıştı. İlişkiler boşa gitmiş gibiydi. Asla koyduğunuz kadar fazlasını alamadınız. Bu bir felaket ve kalp kırıklığı tarifiydi ve o asla bununla zamanını boşa harcamak istememişti.
Yine de Jess çabaya değerdi. Matilda'ya nasıl değer verdiği…
Her şey bundan ibaretti. Birini kendinden üstün tutmak. Onları sahip olduğun her şeyle sevmek. Onların iyiliği için acı çekmeniz anlamına gelse bile, onları mutlu görmek için yaşamak.
O kadar enderdi ki, gerçek olabileceği gerçeğini bir kez bile düşünmesine izin vermemişti. Onu tek boynuzlu atlar ve periler diyarına havale etmişti. Duyması güzel bir hikaye ama tamamen boş bir hayal.
Neden onunki gibi bir aşka değmiyordu?
Matilda kendisine verilen şeyi gerçekten takdir etmiş miydi?
Umarım. Bu, ölüme mahkum aşklarının trajedisini daha az şiddetli gösteriyordu.

Jess, Abigail'i kucağına aldı. Titriyordu ve neden olduğundan emin değildi. Evet, onun aklını okuyabilir ve öğrenebilirdi ama bunu insanlara yapmaktan hoşlanmıyordu. Bu düpedüz kabaydı. Ve sadece gerekli zamanlar için ayırdığı bir şey.
Bu onlardan biri değildi.
Bir kadının aklı kendisine aitti. Matilda ona bunu öğretmişti. İsteği gibi saygı duyulması gereken bir şeydi. Yine de, onunla sevişirken canının yanması ona acı veriyordu. Doğru görünmüyordu.
"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"
Parmak ucuyla dudaklarının çizgisini takip ederken yüzündeki ifade onu midesine indirdi. Bu onu ürpertti, ama ona bakarken gözlerindeki hayranlık dolu bakış kadar değil. "Zaten yapıyorsun."
"Eh, burada doğru yapmadığıma dair bir korkum var ve bunun yanlış olmasını istemiyorum."
O zaman gülümsedi. Gözlerine kadar ulaşan ve onu ayak parmaklarına kadar ısıtan gerçek bir aşk. Dudaklarını yalayarak, onun pantolonunu çıkarabilmesi için kendini kaldırdı. "Sana söz veriyorum, her şey yolunda."
Belki, ama pantolonunu çıkarmak tamamen başka bir konuydu. Manevra yapmaya çalışırken aslında onun gözüne dirsek attı.
Ellerini ağzına götürürken yaptığı şey karşısında dehşet içinde nefesi kesildi.
"Aman Tanrım, iyi misin?"
Gözünü ovuşturdu ve eve geldiğinde Yaverini bıçaklamayı düşündü.
"Andy'nin daha büyük bir arabaya ihtiyacı var." Kahretsin. Acı neden şimdi araya girmek zorundaydı?
Yine güldü. "Seni zavallı bebek." Gözünü öpmek için öne doğru eğildi ve bu acının çoğunu dindirdi.
Yolcu koltuğuna eğilip pantolonunu çıkardığında, geri kalanını da aldı. Dil banyosu için yalvaran uzun, biçimli bacakları vardı. Bu cehennem gibi küçük arabada yapamadığı bir şey daha.
Eve geldiğimde bu şeyi yakıyorum.…
Siyah külotunun belinde tereddüt etti. Onun için tam bir işkenceydi.
Fikrini mi değiştiriyorsun? Lütfen fikrini değiştirme. Bu düpedüz acımasız olurdu ve hayatta kalabileceğinden emin değildi. Buraya kadar geldikten sonra değil.
Başını sallayarak onları yavaşça bacaklarından aşağı kaydırdı. Baştan çıkararak.
Dayam…
Onu çıplak görünce öleceğini sandı. O mükemmeldi. Ve şimdi o kadar sertti ki, patlayacakmış gibi hissediyordu. O başka bir düşünce yakalayamadan, sanki onun kendisi için olduğu kadar o da onun için can atıyormuş gibi yeniden koltuğuna oturdu.
Ah, evet... şu anda pişmanlık duymadan ölebilirdi. Özlediği şey buydu.
Dizlerinin üzerinde doğruldu ve gömleğini çekiştirdi.

Memnuniyetle, Jess onu soymasına izin verdi. O da onun tenini üzerinde hissetmek için en az kendisi kadar çaresizdi.
Hayatında onun çıplak tenine bastıran göğüslerinden daha ateşli bir şey görmemiş ya da daha seksi bir şey hissetmemişti. Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve etraflarında dolaşan kokuyu içine çekti.
Bekar olmaktan uzak olmasına rağmen, daha önce onu tanıyan bir kadınla birlikte olmamıştı. Bir insan olarak, Bart yüzünden on üç yaşında kanun kaçağı olarak damgalanmıştı. Yani bir kadınla birlikteyken, gerçek kimliğini ona söylememesi gerektiğini biliyordu. Ya da onun hakkında anlatabileceği ya da ona kurşun sıkmak için birine satabileceği herhangi bir şey.
Sonra Kara Avcı olduktan sonra, varlıklarından kimseye bahsetmesi açıkça yasaklanmıştı. Dişlerini, yaşını saklamak zorunda kalmıştı.
Her şey.
Onun hakkındaki gerçeği sadece Abigail biliyordu. Ve bu anı daha da sıcak hale getirdi. Dilinin onun dişlerine sürtmesine izin vererek hata yapmaktan korkmuyordu. Ya da daha uzun dişlerini fark edebileceği için onu kemirirken dikkatli olmak zorunda.
Bir kez olsun kendisi olabiliyordu ve bu, en inanılmaz duyguydu.
Dilini göğsünün üzerinde gezdirerek, sertleşmiş göğüs ucunun çıkıntılarının tadını çıkardı. Teni akla gelebilecek en tatlı nektar gibi kokuyordu. Ve saçlarındaki ellerinin hissi
…
Bu gece ölseydi buna değerdi.
Buna değecekti.
Birden yumuşak bir kahkaha attı. Alışılmadık ses onu şaşırttı.
"Neye gülüyorsun?"
Yüzü parlak kırmızıya döndü. “Bahsetmek bile çok sevimsiz.”
Evet, bu durumda bir adamın duymak istemediği bir şey vardı. Ne yaptım?
"Şimdi, tatlım, beni böyle asılı bırakamazsın. bilmek zorundayım.”
Lütfen bana gülme.
Dudağını ısırdı. İfadesi o kadar eğlenceli ve sevimliydi ki midesinin bulanmasına neden oldu. "'Atı kurtar, kovboya bin' sözünü düşünüyordum."
O güldü. "Pekala bebeğim, canın ne zaman isterse bana binebilirsin."
Ölümcül ciddiyet numarası yaptı. "Senin için buradayım."
Onu koltuğa geri yaslarken burnunu kırıştırdı. Şimdiye kadar gördüğü en güzel şey değilse kahretsin.
Aradığını bulana kadar elini onun uyluğundan yukarı kaydırdı. Sıcak ve ıslaktı ve adam ona hafifçe dokunurken derin bir inilti çıkardı.
Abigail, Jess parmaklarını onun vücudunun derinliklerine kaydırırken nefes alamıyordu. Ah evet, çaresiz kaldığı şey buydu. Ve tüm vücudunu ateşe verdi. Dudaklarını öperek ayağa kalktı ve onu kendisine doğru yönlendirmesine izin verdi.
Onun içinde sert ve dolu olduğunu hissedince nefesini sertçe içine çekti.
Bu... bu cennetti.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu, ona yavaş ve nazik bir şekilde biniyordu, her santiminin tadını çıkarıyordu. Ellerini kaslı göğsünün üzerinde gezdirirken boynunu yaladı. Etini bozan bir dizi yara izi vardı. Çoğu bıçak yarasına ya da dikenli tellere benziyordu. Ama birkaçı bariz kurşun yarasıydı.
Herhangi birinin onu böyle incitebileceğine dair öfke, içini kamçıladı.
Ta ki onu da öldüreceğini hatırlayana kadar.
Tanrıya şükür yapmadım. Ve onları bir araya getiren güce minnettardı.
En önemlisi de onu incitmekten alıkoyan kişi için.
Kolundaki Kara Avcı'nın çift yay ve ok işaretinin görüntüsü bile bu anı gölgeleyemezdi. Bu bile onu aldığında canı yanmış gibi görünüyordu.
Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Kara Avcıların ruhları ellerinden alındı.
Artemis onu aldığında onlara ne kadar acı çektirdi?
Abigail, anne babasını kaybettiği gece kendi ruhunun kuruyup öldüğünü, birini kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu kendi deneyimlerinden biliyordu. Yarası hiç iyileşmemişti.
Onun da yoktu…
Jess, elinin tersini göğsünde gezdirirken, zevklerinin kontrolünü onun eline almasına izin verdi. Onun kendisini sevmesini izlemekten, gözlerindeki ışığı izlemekten zevk alıyordu.
bir yanı yokmuş gibi davranmayı seviyordu. Derinlere gömdüğü uzun zamandır unuttuğu şeyleri hatırlamasını sağladı.
Bir insan olarak tek istediği, yanında iyi bir kadın olan sakin, huzurlu bir evdi. Birlikte yaşlanabileceği, onu güldürecek ve ertesi günü sabırsızlıkla beklemesi için bir sebep verecek biri.
Ve ondan sonrakiler.
Abigail gibi bir kadın.
Aklından geçirdiğinden biraz daha zorlayıcıydı. Ancak bazen, istek, rahatsız edici olmasa da önemli ayrıntıları dışarıda bırakır. Aslında onun inatçılığını seviyordu. En çok da ruhu.
Dahası, içinde bir kıvılcım vardı. İçini ısıtan bir ateş.
Abigail, Jess onun elini tutup parmak boğumlarını öpmek ve kemirmek için dudaklarına götürürken gülümsedi. Çok tatlıydı. Ta ki dişleriyle onun etini ısırana kadar. Çok sert değil, ama ona hızlı bir hücum göndermeye yetecek kadar.
Kovboyundan daha seksi bir şey yoktu. Onu yakınında tutarken ve onu severken onu vücudunun içinde ve dışında hissetmekten daha sıcak bir şey olamaz.
Karışımların en sertiydi. Biri o kadar sıcaktı ki onu doğrudan kenara gönderdi.
Başını geriye attığında vücudunun serbest kaldığını hissetti. Kendini o tek mükemmellik anına kaptırdı.
Jess, onun doruğa ulaştığını görünce gülümsedi. Vücudu onunkini kavrayarak kendi zevkini artırdı. Kalçasını kaldırdı, daha da derine daldı ve kadının başını alçak tavana çarpmamaya özen gösterdi.

Ecstasy içinde bağırdı.
Ve orada hızla ona katıldı. Zevk dalgaları içinde yuvarlanırken başı dönüyordu. Evet, buna düşündüğünden çok daha fazla ihtiyacı vardı. Haftalardır ilk kez kafası açık ve vücudu sakindi.
Şu anda, gezegendeki en mutlu adamdı. Bu doğru, hepiniz belalı serseriler. Getir onu.
Çünkü şu anda, her şeyi veya herkesi alt edebileceğini hissediyordu. Ve buna fazlasıyla hazırdı.
Abigail, Jess'in çıplak göğsüne yaslanmış, kulağının altında atan kalbinin sesini dinliyordu. Yavaşça kendine gelirken ikisini de ince bir ter tabakası kapladı.
Bizi öldürmeye çalışan kızgın eşek arılarıyla çevrili bir araba yıkamada çıplak oturuyorum... sadece kırk saattir tanıdığım bir adamla.
Evet, bu kitaplar içindi. Ve kesinlikle Utanmıyorum ve Ne-Düşünüyorum-Düşünüyorum Ödülünü hak etti.
Bunu az önce yaptığıma inanamıyorum.
Ama o zaman, başka bir yolu olmazdı. Gerçekten pişman değildi. Ve en azından hamile kalma veya hastalanma konusunda endişelenmeme gerek yok. Bir Karanlık Avcı ile ilgili tek iyi şey, çocuk sahibi olamamaları veya herhangi bir cinsel yolla bulaşan hastalık veya başka bir hastalık taşıyamamalarıydı.
Yine de utanç vericiydi. Herhangi biri üzerlerine gelebilirdi. herhangi bir dakika. Biri yapsa ölürdüm.
Jess onun başının tepesini öptü. "Biz iyiyiz Abs. Kapıları mühürledim ve kimse gelmiyor."
Bu onun üzerinden buzlu su dalışı gibi geçti. Tüm vücudu korku içinde kilitlendi.
"Bunu duydun mu?"
"Hmm, evet," diye yanıtladı çekinmeden.
İçini yeni bir korku sararken ona bakmak için fırladı. Hayır... yanılıyor olsa iyi olur.
kesinlikle…
"Düşüncelerimi duyabiliyor musun?"
Şimdi bakışları paniğe döndü. Kafasında ona doğru bir cevap verecek ve onu bu durumdan kurtaracak kozmik bir veri tabanına erişmeye çalışıyormuş gibi etrafına bakındı.
"Şey..."
İyi cevap …
Olumsuz. Dahili bilgisayarı fritz'de olmalı ve onun öfkesi kalp atışıyla artıyordu. Onu kesinlikle öldürebilirdi! Bu çok kötüydü. Berbat!
Neden bana söylemedi?
Abigail dudağını büktü. Evet, tamam, geçmişindeki o tuhaf psikotik geri dönüşlerden birinde bu yeteneği gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu, ama bu yetenek iyice yerleşmemiş ve onda kalmıştı.
Şimdi oldu.

"Aman Tanrım, düşüncelerimi duyabiliyorsun!" Tamamen aşağılanmıştı. Koltuğuna geri dönüp iç çamaşırını kaparken öfke onu sardı. Ah, beni bunun rezilliğine bağlamayın bile... Koltuğun altına girip ölmek istiyordu. Kendimi dışarı atmalı ve eşek arılarının beni almasına izin vermeliyim.
Bekle, beni duyabiliyor. Muhtemelen şu anda psişik bir sapık gibi beni dinliyor ve benim utancımdan keyif alıyor.
Berbatsın Sundown. Sen. Emmek.
duyabileceğini umduğunu söyledi.
Ona ters ters baktı. "Bunu yapabileceğini neden bana söylemedin?"
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Sorun yok, Abby." Sesi yatıştırıcıydı ama gözlerinde hala panik vardı.
Ve herhangi bir mantık dinlemeye hazır değildi. Çok aşağılanmıştı. Gah, düşündüğü her şeyi duysaydı...
Dayanamadı. “Tamam değil. Bana bundan bahsetmeye nasıl cüret edersin? Sen ne tür bir hastasın? Bunu yaptığına inanamıyorum. Çok müdahaleci ve... ve...” Yapamadı
ne kadar kötü olduğunu anlatacak kadar kötü bir kelime düşün ve zaten kelime dağarcığına tam olarak erişemeyecek kadar kızgındı. "Bunca zaman beni gözetliyor muydun?"
Jess, ona bağırıp çağırmaya devam ederken ve kıyafetlerini kaparken sessizce küfretti. Kahretsin, kadın asabiydi. Bunun için onu tamamen suçladığından değil. Aklında biri dolaşsa o da kızardı.
Hala ...
"Abby, beni dinle. Düşünceleri duyabiliyorum—”
"Artık biraz geç bucko." Son söz öyle keskin bir zehirle söylenmişti ki bu ona tuhaf bir şekilde bir tavuğun gıcırtısını hatırlattı. Onu gerçekten parçalara ayırması gereken bir bakışla onu delmek için başını kaldırdı. Kahretsin, biri bunu şişelemeli.
Bütün orduların silah bırakmasına neden olur. "Farkettim. Buna gönüllü olduğun için teşekkürler. İlk itirafın için sana bir Kahraman Ödülü vermeme izin ver. Büyük saygısız kıllı doo dah...” Sonra son derece alaycı bir şekilde ekledi, “Woo. Hoo.”
"Ama," diye devam etti sakinleştirici olduğunu umduğu bir ses tonuyla, onun taşkınlığını ve canın cehenneme-ve-fındıklarını-kıvır-bakışlarını görmezden gelirken. İşte bunun için bir Kahraman Ödülünü hak etmişti. Bu kadar kızgın bir kadınla yüzleşmek cesaret isterdi. "Yapmıyorum. Normal değil. Arada bir, senin sorunun gibi bir şey geliyor ve kafamın içine giriyor. Savunmamı nasıl aştı bilmiyorum. Belki de kendi bölgemde olduğum ve senin ne kadar iyi hissettiğinden başka bir şey düşünmediğim içindir.
Kot pantolonuyla kendini örttü. "Sanki buna inanıyorum. Ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsun?”
"Senin hiç de aptal olduğunu düşünmüyorum." O, kapalı tutması gerekirken ağzını açan türden bir aptaldı. Annesi her zaman zekanın yüzde 90'ının ne zaman susacağını bilmek olduğunu söylerdi.

Diğer yüzde 10 ise ne zaman susacağını biliyordu - bunu yapmaya çalışıyordu ama bu kolay değildi.
Sonunda durdu ve bakışlarını ona kilitledi. Bu bakış onu felç etti çünkü gözünü kırpacak kadar yanlış yaparsa, bunun onu yeniden ateşleyeceğini biliyordu ve bu, isteyeceği en son şeydi.
gülümseme Terleme. Hiçbir şey yapma.
Nefes bile alma.
Salyası akan bir ayının ya hantalca yanından geçip yoluna devam edeceğini izlemek gibiydi...
Ya da kolunu kopartıp seni onunla döver.
"Şu anda aklımda olmadığını nereden bileceğim?"
Aklından çeşitli cevaplar geçirdi. 'Neden öyle dedim. Hayır, bu kesinlikle ona sürtük tokat attırırdı. cesaret edemezdim Onu bir korkak gibi gösterdi. Düşün Jess, düşün.
Sonunda basit gerçeği seçti. "Bu çok kaba ve kimsenin bana bunu yapmasını istemem, bu yüzden başkalarına yapmamak için çok çaba harcıyorum. Dürüst olmak gerekirse, en sevdiğim güç değil. İnsanların ne kadar hasta olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok ve çoğu gün gerçekten bilmek istemiyorum. Dünya onların düşüncelerine sahip olabilir. Başa çıkmak için kendime yetecek kadar şeyim var.
Abigail onun sözlerini düşünürken tereddüt etti. Hiçbir anlam ifade etmeyen nedenlerle ona inandı. Bahsetmiyorum bile, söylediği şey çok mantıklıydı. Diğer insanların zihinlerine bakıp onların psikozlarını ve güvensizliklerini de öğrenmek istemezdi.
Ve daha önce onu bu yeteneğe sahip olduğuna inandıracak hiçbir şey söylememiş veya yapmamıştı. Elindeki tek ipucu, kendisi ve avukatla olan o küçük parçaydı.
O zamanlar da stresliydi.
Tamam, ona güveneceğim. Ama izni olmadan onu bir daha aklının başında bulursa... Kesinlikle onun çizmelerinin içinde olmak işe yaramazdı.
"Bir daha yapma," diye uyardı.
"İnan bana, yapmayacağım. En azından bilerek değil. Dediğim gibi, onu her zaman kontrol edemiyorum ama çoğu zaman kontrol ediyorum ve senin yanında kesinlikle daha tetikte olacağım, özellikle de vücudumun daha hassas bölgelerine yaklaştığında.
Bu son kısımla hiç eğlenmek istemiyordu. Ne yazık ki öyleydi.
Yine de bu, ona bunu bildirmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.
Kendini sert kalmaya zorlayarak başını salladı. "İyi. Şimdi, bilmem gereken başka hangi kötü güçlere sahipsin?
"Dilimi yuvarlayabilirim," dedi gururla.
Gah, bazen tam bir aptaldı. Eski Batı'daki her kolluk kuvveti tarafından acımasızca aranan ve avlanan böylesine şiddetli, ölümcül bir üne sahip bir adamın bu kadar saygısız ve şakacı olabileceğine inanmak zor. Kişiliğinin bu yönünü görmüş olsalardı, düşmanlarının onun hakkında ne düşüneceklerini merak etti. Ondan kesinlikle bu kadar korkmazlardı.

Bu da onun bir insan olarak böyle olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Yoksa mizah anlayışını bir Kara Avcı olarak mı geliştirmişti?
Büyük planda, önemli değildi. Şu anda tam olarak kiminle ve neyle uğraştığını bilmesi gerekiyordu. "Ben ciddiyim Jess."
“Ben de öyle. Bunu herkes yapamaz. Bu genetik bir şey, biliyorsun.”
Abigail, onu boğma ihtiyacını bastırmaya çalışırken yorgun bir iç çekti. Ona alaycı bir şekilde sırıttı, sonra sonunda ona merhamet etti ve soruyu yanıtladı. "Zaten keşfetmiş olduğun bir telekinezi yeteneğim var. Önseziler. Auraları görebilir ve
… Harika bir omlet yapıyorum.”
Bu etkileyici bir listeydi - omlet haberi de dahil. Ama midesini bulandıran şey, bunların hiçbirini bilmeden aptalca ona karşı çıkmış olmasıydı.
Yapmadığın kapsamlı araştırma için teşekkürler Jonah. Jess'in onu öldürmemiş olması bir mucizeydi.
Belki de başından beri Jonah'ın niyeti buydu. "İnan bana Abigail. Sundown hakkında şimdiye kadar belgelenmiş veya düşünülmüş her ayrıntıyı buldum. Onun hakkında bilmediğim hiçbir şey yok. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz ve sonra onu öldürmek için birazına sahibiz.
Güçleri hakkında bir ipucu, cephaneliklerine güzel bir katkı olabilirdi.
Jess öne eğildi ve onun çıplak omzunu öptü. "Affedildim mi?"
Tombul vücuduna yavaşça bir bakış atarken tereddüt etti. Birincisi, çünkü ondan bir ısırık daha almayı ne kadar çok isteyeceğine dair düşünce trenini kaybetti. Hiçbir erkek bu kadar seksi olmamalı. Çıplakken bile öyle bir güç ve güven saçıyordu ki, bu onun tenini ürpertti. İkincisi, onu affetme olasılığını düşünmesi gerekiyordu.
Hala yapması gerektiğinden emin değildi.
Ama gerçekten, ne seçeneği vardı? Bu onun istemediği bir şeyken zihin okumayı gerçekten ona karşı tutabilir miydi?
Cevap vermeden önce onu birkaç saniye daha bekletti. "İyi. Ama sadece çıplakken iyi göründüğün için.”
Gülümsemesi şeytana döndü. "Onu alayım."
"İyi. Şimdi, meraklı bir katip tarafından fark edilmeden önce giyinelim. Pantolonunu yukarı çekip bağlarken tısladı. "Yaban arıları, çakallar ve üzerimize attığı diğer saçmalıklarla savaşmaktansa seninle çıplak yatmayı tercih ederken, bunu aceleye getirdiğim için Coyote'u öldürmemi hatırlat bana."
"Merak etme. Bence onu öldürmek için birçok nedenimiz var.” Abigail gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdikten sonra dışarı baktı. Yaban arıları hala her yerdeydi. Mide bulandırıcı bir manzaraydı ve onların vızıltılarını dinlemekten sıkılmaya başlamıştı. "Dışarıdaki arkadaşlarımızı ne yapacağız?"
Jess'in hiçbir fikri yoktu. Ama cevap veremeden telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp cevapladı.
"Neredesin?"

Ren'in kızgın ses tonuna tek kaşını kaldırdı. "Eşek arıları tarafından kapana kısıldık. Neredesin?"
"Choo Co La Tah ile evinizde. Bir şey olduğunda eşek arılarını boyun eğdirmeye çalışıyordu."
Bu iyi olamaz. Jess'in içini korku kapladı. Bu noktada onu kaybetmeyi göze alamadılar. Neler olup bittiğine ve nasıl düzeltileceğine dair gerçekten bir ipucuna sahip olan tek rehber oydu. Etraftaki diğer tek Muhafız Yılan'dı... ve Coyote'un tarafındaydı.
"Ne oldu?" Ren'e sordu.
"Bilmiyorum. Bir çeşit komada. Hiç böyle bir şey görmemiştim."
Jess yüzünü buruşturdu. Ren bu konuda paniğe kapıldıysa, paniğe kapılması için iyi bir neden vardı. Adamın kan yerine buzlu suyu vardı ve herhangi bir aşırı tepki vermeye meyilli değildi.
"Onu uyandırabilir miyiz?"
Ren'in sabrı taştı. "Biliyor musun kovboy, bu gerçekten iyi bir fikir. Bunu düşünmemiş olmam çok yazık, ha?"
"Alaylamayı kes. Bunun bir vizyon arayışı olmadığından emin misin?"
"Uzun süreli dostluğumuzun hatırı için, bunu hak ettiği yanıtla onurlandırmayacağım bile."
Çünkü o da aptalca bir soruydu. Jess bunu sormadan önce biliyordu.
Hala ...
Choo Co La Tah'ı kurtarmak ve mevcut haşere probleminden kurtulmak için bir tür plan veya eylem düşünmeye çalışırken elini yüzünün üzerinde gezdirdi. "Hava durumunu kontrol edebilecek birine ihtiyacımız var. Tanıdığın biri var mı?
"Evet." Jess arka planda Sasha'yı duydu. "Bana birkaç tane ver, yardımla döneceğim."
Ren, Sasha'ya boğuk bir şeyler söyledi, ardından Jess'in tekrar duyabilmesi için ahizeyi açtı. "Şunu söylemeliyim ki, Rahibe Fortune bizi şehir dışına çıkardı ve bundan hiç hoşlanmadım."
"Söylemeliyim, seni suçlamıyorum. Ben de tam olarak ona gül göndermiyorum. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Peki, Choo Co La Tah için ve Coyote'u durdurmak için ne yapmamız gerektiğine dair herhangi bir bilgimiz veya öngörümüz var mı?"
"Tam olarak değil. Coyote'un başka ne bulacağını bilmiyorum. En iyi ihtimalle tahmin edilemez.
En kötü ihtimalle bir piç. Ve köşeye sıkıştırıldığında, ölçüsüz bir şekilde öldürücüdür ve kazanmak için yapması gereken her şeyi yapacaktır. Kalbi ayak basılmaması en iyi yerde yaşıyor. Tek bildiğim, gün doğumuna kadar Vadiye varmamız gerektiği.
"Biliyorum."
Hayır Jess. bilmiyorsun Coyote'u Yaşlı Ayı'nın büyüsüne yenmeliyiz. Bunu yaparsak, bir sonraki veba setinin kilidini açmasını engelleyebiliriz.
Bu iyi olurdu. Ama kolay olmayacaktı. "Büyüsü tam olarak nedir? Grizzly dışında mı?"

Ren içini çekti. "Annenin hikayelerini daha çok dinlemeliydin evlat. Eğitimsizliğin beni rahatsız ediyor.”
Ne hakkında konuştuklarını öğrenmek için can attığını söyleyen delici bir bakışla onu izleyen Abigail'e baktı. Sözlerini kesmediği için minnettardı. Bu her zaman kaba ve son derece sinir bozucu bulduğu bir şeydi.
Jess dikkatini Ren'e verdi. "Annem inançları hakkında o kadar fazla konuşmadı ya da bana çok fazla hikaye anlatmadı." Çok uzun süredir çok hastaydı. Hayatının son üç yılında her nefes onun için değerli bir mücadele olmuştu. Bu yüzden onları yaşamak için saklamıştı.
ve konuşmak için değil. "Ve yaptığında, kısık bir tondaydı." Çünkü mirası yüzünden birinin ona zarar vermesinden korkmuştu.
Göze çarpmaktansa uyum sağlamak daha iyidir, penyo. Sürüye karşı uçan, her zaman muhalefete uçar. Canavar ne kadar güçlü olursa olsun, er ya da geç, düzensiz yolculuğundan yorulur.
Ve düştüğünde, yalnız düşer.
Annesinin sözleri hâlâ yanındaydı.
Buna rağmen, asla uyum sağlayan biri olmamıştı. Ama tüm yaptıkları ona annesinin ne kadar bilge ve haklı olduğunu kanıtlamaktı. Sonunda yalnız ölmüştü ve yorgundu.
O zaman ve şimdi.
Boğazını temizledi. "Öyleyse cehaletimi bağışlamalısın."
“Akıllı bir adam, bir annenin çocuğu için verdiği kararı asla tartışmaz. Pençesiyle yüzleşmek istemiyorsa ve bir annenin yavrusunu savunmasından daha keskin bir şey olamazsa olmaz.”
Jess kesinlikle buna katılıyordu.
"Muhtemelen Abigail'in de duyabilmesi için beni hoparlöre almak istiyorsun."
"Elbette." Jess, uymak için telefonu geri çekti. "Buradaydı."
Abigail kaşlarını çattı.
"Düzen Yasası'nın oluşturulduğu zamanın başlangıcında, Birinci Muhafız dünyada bulduğu tüm kötülükleri kilitledi. Karanlık Varlık tarafından insanın başına bela olmak ve onu incitmekten başka bir amaç için yaratılmamış şeyler. İlk Muhafız, insanlığın onunla savaşacak kadar güçlü olmadığını biliyordu. Bu yüzden hepsini, güneşin her gece o kötülüğün üzerine vurduğu ve onu zayıf tuttuğu Batı Topraklarına sürgün etti."
Ren durakladı. "Fakat Evil her zaman esnektir ve her zaman beceriklidir. Zamanla Güneş Baba ile çiftleşir ve küçük bir parçası kaçarak kendi kardeşine duyduğu kıskançlıktan kalbi kararmış küskün bir savaşçı bulur. Kötülüğü içine aldı ve başkalarını yeterince incitirse, onların acısının onu daha güçlü kılacağı ve acısını dindireceği vaadiyle baştan çıktı. Bir aşık gibi ona yardım etti ve sahip olduğu her şeyle onun deliliğini kucakladı. Ve böylece öldürücü bir öfkeye kapıldı ve her şeyi kanlı yumruklarıyla yönetene kadar toprakları tüketti.”
Boz Ruh, dedi Jess sessizce. Bu efsaneyi Choo Co La Tah'tan biliyordu.

Ren devam etti. "Savaşı onu Muhafızlar diyarına getirdi ve ikisi bir yıl bir gün boyunca savaştı - öyle şiddetli bir savaştı ki, Toprak Ana'da kalıcı bir iz bıraktı."
Büyük Kanyon. Kırmızı rengin, savaşırken birbirlerine verdikleri yaraların kanından geldiği söyleniyordu.
"Sonunda, savaşçı bir hata yaptı ve Muhafız onu yakalamayı başardı. Kötülüğü savaşçıdan çıkardı, ama artık çok geçti. Yeryüzünde geçen o yıl boyunca o kadar çok terleyip kanamışlardı ki, Toprak Ana'nın giysisinin kumaşı,
insanı yaşam yolculuğunda taşıyan kum tanecikleri, onunla doydu ve sonsuza dek lekelendi. Tüm kötülüğü geri almanın ya da elbisesini yeniden beyazlatmanın hiçbir yolu yoktu. Hasar verildi."
"Ne yaptı?"
Jess, Abigail'in kendini tamamen hikayeye kaptırmasına gülümsedi.
"The Guardian hatasını anladı. Kötülüğü sonsuza dek kilitli tutmanın bir yolu yoktu.
İyi kadar saf bir özdür ve iyi gibi inkar edilemez veya geri alınamaz. Ve Gece ve Gündüz gökyüzünü aralarında böldüğü gibi, iyilik ve kötülük de dünyayı bölmelidir.
Ancak o zaman insanlar için denge ve uyum olabilir. Ancak o zaman herhangi bir barış görüntüsü olabilir. Böylece Muhafız, savaşçıya bulaşan Boz Ruh'u kovdu ve insana zarar vermeden öfkelenebilmesi için onu Batı Kara Kapısı'nın arkasına kilitledi. Daha sonra Karanlık Olan'ın kaçmasına yardım eden vebaları tutmak için Toprak Ana'dan sekiz kavanoz aldı ve onları bir daha Boz ayı tarafından kullanılamasınlar diye gözyaşlarıyla mühürledi. O kavanozları dört Muhafız koruyucuya teslim etti. Kuzey. Güney.
Doğu. Batı. Batı Kapısı açılırsa savunmaya çağrılabilecek dünyanın en güçlü köşeleri. Bu Muhafızlardan ikisi Karanlık tarafından yönetildi ve ikisi Işık tarafından yönetildi. Mükemmel denge."
"Onları nasıl seçti?" diye sordu.
"Doğu Muhafızı dışında hepsi, kimin en değerli olduğunu görmek için Birinci Muhafız tarafından oluşturulan bir denemeden geçti. İlk üç seçilenlerdi."
"Ya Doğu'dan gelen?"
"O, Grizzly Spirit'in sahibi olduğu savaşçıydı. Birinci Muhafız, Batı Kapısı'nı neden korumak zorunda olduklarını anlayacak biri varsa, o kişinin kendisi olacağını düşündü. Ve bunun bir daha olmasını engellemek için tüm tehditlere karşı güçlü duracağını. Dövüşleri göz önüne alındığında, bu savaşçının kapısını kırmaya cüret eden herkes için değerli bir rakip olacağını bildiğinden bahsetmiyorum bile."
"Bu mantıklı."
Kavanozları verildikten sonra, Birinci Muhafız onları görevlerinin ne kadar ciddi olduğu ve asla tereddüt etmemeleri veya sendelememeleri konusunda uyardı. Bir arada durmaları ve birbirlerini hizada tutmaları gerekiyordu.

Sonra savaştan sonra dinlenebilmek için West Land'e çekildi. Bugün bile orada uyuduğunu söylüyorlar.”
"Ya Muhafızlar?"
Ren hafif bir kahkaha attı. "Her biri küplerini Ateşin Yeryüzüne değdiği kutsal toprakların derinliklerine götürdü ve sakladı, böylece kimse onlara ve insanlara veba kullanamayacak."
Her şey bir araya gelmeye başladığında Jess içini çekti. "Coyote çoktan kavanozlarını saldı." Akrepler ve eşek arıları.
"Evet. Coyote yüzyıllardır Geçidin kilidini açacak ve Grizzly Spirit'i serbest bırakacak anahtarı bulmaya çalışıyor. Yaşlı Ayı ve Choo Co La Tah birleştiği sürece ikisini de alt edip Geçidi açmasının hiçbir yolu olmadığını biliyordu. Artık biri düştüğüne göre, o ve Yılan birleşebilir.”
Ve bizi asil bir şekilde becer, dedi Jess alçak sesle.
"Hiçbir fikrin yok kardeşim."
"Ama neden?" diye sordu. "Yılan neden ona katılsın ki?"
“Yılan doğası gereği bir takipçidir ve her zaman da olmuştur. Ve Karanlık Olan'a çok uzun süre hizmet etti. İki Kara Muhafıza görevlerini atadığı anda, Birinci Muhafız'ın korktuğu bir şeydi bu. Karanlığın ne kadar sinsi olabileceğini ve en asil kalplerin bile ne kadar yozlaşabileceğini biliyordu. Doğu Muhafızının, Snake'i kişiliğinin karanlık yanından uzak tutacağını ve tavsiye edeceğini ummuştu. Ancak Doğu Muhafızı başarısız olursa diye, Muhafızların hizmetine sınırlı bir sınır koymasının nedeni buydu. Gelecek yıl, takvimimizin sıfırlandığı Zamansız Zaman'da tüylü çıngıraklı yılan rengini alacak ve akşam yıldızının ilk geldiği gece, anahtarı elinde tutan tarafından yeni Muhafızlar seçilecek. Yaşlı Ayı O ölünce bu seçim Choo Co La Tah'a geçer. Coyote ve Snake onu öldürebilirse, yeni Muhafızları seçebilirler."
Abigail kaşlarını çattı. "Bu neden önemli?"
Jess, Ren'in şansı bulamadan cevap verdi. "Muhafızları kim atadıysa, onları kontrol eder ve en önemlisi Batı Topraklarını kontrol eder."
Nihai güç, dedi Ren. “Her dileğin kabul oldu. Tüm dünyanın sahibisin.”
Bunu kim istemez ki?
Tamam, Jess yapmadı. Kendi hayatını yönetmekte yeterince sorun yaşıyordu. İstediği son şey, diğer herkesten sorumlu olmaktı.
Ne yazık ki tüm dünya için, Coyote aynı şekilde hissetmiyordu.
"Snake artık Coyote'un sadık bir hizmetkarı ve uzun zamandır da öyle," diye devam etti Ren.
"Onları uzak tutan tek şey Işık Muhafızlarıydı."
Abigail yüzünü buruşturdu.
Ve Jess, Ren'in ses tonundaki ağır korkuyu kaçırmadı. "Bize ne söylemedin?"
"Yaşlı Ayı'nın kavanozlarından biri, Batı Kapısı'nı açıp Boz Ruh'u serbest bırakabilen tek bela olan Rüzgar Kahini'ni içeriyor."
Saçmalık. Saçmalık. Saçmalık. Jess bu düşünceyle irkildi.
Abigail şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. İlk Muhafız oradaysa Boz Ruh'un tekrar kaçmasını engelleyemez mi?"

"O kadar kolay değil, Abigail. Sayısız yüzyıllar boyunca kimse ondan haber almamıştı. Tek bildiğimiz, Grizzly Geçit'in arkasına gittiğinde onu öldürmüş ya da onu ele geçirmiş olabilir. Grizzly'nin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Güven bana. O kavanozu açmalarını engellemeliyiz. Eğer Grizzly tekrar dışarı çıkarsa—”
Jess, "Disneyland'da eğlenceli bir zaman olacak," diye mırıldandı. "Mickey'i silahlandırabileceğimizi mi düşünüyorsunuz? Silahlı biri olabilir.”
Abigail onun koluna hafifçe vurdu. "Ne yapmamız gerekiyor Ren?"
"Kavanozlarını onlardan önce al."
Ren'in imkansızı kolaylaştırabilmesi Jess'i hayrete düşürdü. Ne yazık ki gerçeklik bu şekilde gitmedi. "Coyote nerede olduğunu biliyor mu?"
"Öyle düşünmüyorum. Ama sonra biz de yapmıyoruz. Choo Co La Tah onu takip edebilmeli... tabii onu uyandırabilirsek. Ancak Muhafız kanı döken kişi, gün doğmadan kadim unsurları yatıştırmak için kutsal zeminde bir adak sunmalıdır.
Aksi takdirde, tüm kavanozlar açılacak... aynı anda... bu da Kapıyı havaya uçuracak ve tüm o yoğun kötülük buradan dışarı akacak."
Ah evet, bu cidden berbat olurdu. "Son uzay mekiğini fırlattılar mı?"
"Ben takip etmiyorum," dedi Ren.
"Belki de tüm gezegeni boşaltmamız gerektiğini düşünüyorum. Ayın yılın bu zamanında biraz güzel olduğunu duydum.”
Hem Abigail hem de Ren, karşılıklı sinir bozucu sesler çıkardılar.
"ADD'ne odaklan, Jess."
Ren'in şakasına gözlerini devirdi. "Anladım kardeşim. Tahmin ettiğiniz şey, kuzeybatıdan maksimum hızla gelen ve hafif bir hayatta kalma şansı olan altı veba daha. Ardından dünya bir kötülük fıçısına yutuldu.”
"İyi evet. Ben de tam olarak bunu söylüyorum.”
"Yanlış anlamadığımı bilmek güzel." Bu konudaki çekişmesini kasıtlı olarak abarttı. "Ah, kahretsin, her şeyi takip edebildiğim için şanslısınız, özellikle de çocukken kafama kaç kez tekme yediğimi düşünürsek." Ayılan Jess sinirli bir nefes verdi. Renegade yerine adı Mary Sunshine olmalı. "Abigail'i elimden geldiğince çabuk sana getireceğim."
“Choo Co La Tah üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Dikkatli ol."
"Aynen. Bir şey değişirse bana haber ver. Şu anda gerçekten iyi bir haber alabilirim. Jess telefonu kapattı ve Abigail'e bakmak için döndü. Ne yazık ki, elbiseleri boynuna kadar iliklenmişti.
Lanet etmek.
Abartılı bir nefes verdi. "Choo Co La Tah hakkında bir şey bilmek istemiyorum, değil mi?"
"Tam olarak değil. Keşke bilmeseydim.” Jess, dışarıda üşüşmeye devam eden eşek arılarını izlerken, kontaktan sarkan anahtarlarla oynadı. Kapana kısılma fikrinden hoşlanmıyordu ve Sasha'ya hiçbir şey için borçlu olma fikrinden hoşlanmıyordu.
"Ah, boşver şunu. Şamandıradaki bir köpek yavrusu gibi kurtarılmayı beklemeyeceğim. Kemer bağlamak. Onun için gidiyoruz.”

Abigail bunun kulağa hoş geldiğinden emin değildi. Ama ne seçeneği vardı? Jess sürücü koltuğundaydı.
Üstelik bu konuda onunla birlikteydi. En azından eve gitmeye çalışıyor olabilecekken etrafta beklemeye gerek yok.
Kemerini kucağına geçirdi ve kendini hazırladı. "Pekala, kovboy. Hadi yapalım."
Jess arabayı vitese taktı ve ardından güçleriyle garaj kapısını açtı. Yaban arıları hemen içeriye doluştu. Jess'i hiç şaşırtmayan bir şey. Buna hayrandı. Direksiyonu kavradı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde garajdan çıktı. Işıklar, etraflarında toplanan eşekarısı sayısıyla kısılmıştı.
Ama bu en kötü kısım değildi.
Sokakta onları bekleyen şey karşısında sinmişti. Her şey daha da kötüye gitmişti. Hiçbir yerden, kimseden bir hareket yoktu. İşyerlerinin ve evlerin pencereleri kapalıydı ve çoğu karanlıktı - sanki ışığın daha fazla eşek arısını çekmesinden korkuyor gibiydi.
Onu korkuttu.
Ama en azından dağ aslanından bir iz yoktu. Devam etmiş gibi görünüyordu. Etraflarında neler olup bittiğini anlamak için arabanın radyosunu açtı ve yerel haberleri bulana kadar kanalları taradı.
Muhabirin sesi endişeyle boğuktu ve kendi boğazını sıktı.
“Bu böcek ayaklanmalarının ya da içeri girmeye devam eden bu benzeri görülmemiş hava cephelerinin bir açıklaması yok. Yetkililer, uzmanlar buna neyin sebep olduğunu anlayana kadar herkese sakin olmalarını ve evlerinde kalmalarını tavsiye ediyor. Şu an itibariyle birçok yol ve otoyol kapatılıyor ve herkese ani sele karşı dikkatli olması söyleniyor. Ayrıca, herkese eşek arılarının öldükten sonra bile sokabileceklerini ve sokabileceklerini hatırlatmamızı istiyorlar, bu yüzden lütfen eldivensiz veya başka bir koruma şekli olmadan kalıntılarını almayın. Yetkililer, herkese daha fazla eşekarısı çekebilecek tüm ışıkları kapatmalarını tavsiye ediyor. Ve bahçenizde evcil hayvanınız varsa, lütfen onları almak için dışarı çıkmayın.
Flaş sel? Üstlerindeki karanlık gökyüzü tamamen açıktı.
Radyoyu kapattı. Bu pek yardımcı olmamıştı. "Sanırım dünyanın sonunun geldiğini bildiremezler, ha?"
"Bu son değil."
Yanlarından geçtikleri hurda arabalara ve cesetlere baktı. Evlerinin pencerelerine elleriyle Allah'tan af dileyen ve insanları tövbe etmeleri için uyaran tabelalar asan insanlar. "Benim oturduğum yerden öyle görünüyor."
Ah, şimdi, dedi Jess, onun olayları hafife alma ya da perspektifte tutma yolu olduğunu anlamaya başladığı abartılı bir sesle. "Kalk, küçük kampçı. Henüz bitmedi. Bunun dışında olmaktan çok uzağız.”
Sorun buydu. Gidecekleri uzun bir yol vardı ve onlar için bir kaçış yolu görmedi.
Jess, yolun her santiminde tehlikelerin arasında gezinirken dikkatini yolda tuttu. Onun için olumlu olmaya çalışıyordu ama içinde şiddetli bir şekilde

endişeliydi. Yaşlı Ayı neden Batı Kapısı'nın anahtarını elinde tutuyordu? Neden riske girelim? Denize falan atılmış olmalıydı.
Bu nedenle, Birinci Muhafız kelebekleri veya aynı derecede zararsız bir şeyi bu kavanozlara kilitleyemez miydi?
Hayır. İnsanlar sefalet içinde olmalıydı ve Yaşlı Ayı da vebaların keşfedilmeyi bekleyen pezevenk babasına sahip olmalıydı.
Bana çekirge ve çıban ver. Kahretsin, mahrem yerlerinde sivilce olmasını bile tercih ederdi. Her şey Coyote'un dünyayı ele geçirmesinden daha iyi olurdu.
Bu noktada, Bok Şehri'nin çamuruna o kadar batmışlardı ki, postasını iletse iyi olurdu.
Yemin ederim Çakal. Bunu yaşarsam…
yapmayacaksın.

BÖLÜM 13

Jess arabayı garaj yoluna çekerken rahat bir nefes verdi ve yağmur arabayı o kadar şiddetli yağdırdı ki, metale ve cama bir balyozun çarpması gibi bir ses geldi. Dostum, ne geceydi.

Zaten yorgundu ve henüz geç bile değildi.

Elbette Abigail'le bir tur daha oynasaydı kesinlikle canlanırdı.

oraya gitme

Lütfen oraya git.…

Çünkü dürüst olmak gerekirse, yapmaları gereken şeyi yapıp sonra çekip gitmeyi ve onu bir daha asla görmemeyi düşünmektense onu kollarında çıplak olarak düşünmeyi tercih ederdi.

İyi adamın kızı alması gerektiğini sanıyordum. Zaten teori buydu. Durumun kesinlikle böyle olmadığını bilecek kadar yaşam deneyimine sahip olması çok kötü.

İyi adamlar en iyi arkadaşları tarafından vurulur.

Kafasını bu kabustan arındırmak için salladı ve dikkatini gitmesi gereken yere verdi.

Dost mahalleleri veba.

En azından eşek arılarını tekrar boyun eğdirecek ve dağıtacak kadar şiddetli bir yağmur yağıyordu. Özellikle de Talon onları şaşırtmak ve uyuşturmak için biraz tanrısal güç eklediğinden beri.

İşler neredeyse normale dönmüştü.

Evet, doğru. İşler, Bill Gates için çalışan bir Luddite kadar normaldi. Ama sonra, şu anda elinde kalan tek şey hüsnükuruntuydu. Bu ve Coyote'u bulma ve onu her zaman seven pisliği dövmeye yönelik şiddetli arzu.

Garaja park etti ve Abigail'e baktı. Yüz hatları korku ve kararlılıkla buruşmuştu ve yine de şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı. Onunla bir hafta boyunca yatağa girebilmek ve ikisi de yiyeceksizlikten neredeyse ölünceye kadar hava almamak için neler vermezdi.

Evet, aç kalmaya değer.

Ve onun bakışlarıyla buluştuğunda, pişmanlık bağırsaklarına şiddetle saplandı. Bu gece daha fazla zamanları olmasını ne kadar çok isterdi. Onu keşfetmek ve tatmak için daha fazla zaman.

Sadece daha fazla zaman…

Düşüncelerini o tren kazasından uzaklaştırmaya zorladı. Zaten, druthers ne işe yarardı?

Sahip olamayacağın şeyler için seni üzdüler. Ve çocukluğunun ona öğrettiği tek şey, ne olursa olsunlar üzerinde durmamaktı.

Nietzsche ne demişti? Umut, tüm kötülüklerin en kötüsüydü, çünkü insanın işkencesini uzattı?

Filozoflara selamlar. Adam bu durumda kesinlikle haklıydı. Daha iyi bir şey ummak, onu tezahür ettirmez. Bu ona yalnızca, geri alamayacağı şekilde verdiği kararları hatırlatırdı.

Yapması gereken bir işi vardı ve bu sadece onu korumak için değildi. Dünyanın geri kalanını da kurtarmak zorundaydı.
Kararlılığını pekiştirerek başını Abigail'e çevirdi. "Bir sonraki bölüm için hazır mısın?"
Kucağında sımsıkı tuttuğu ellerine bakarken endişesi alnını kapladı. “Gözlerimden doğrudan kalbime fırlayan bir adrenalin gibi.” Sesi zayıf ve acı doluydu. "Garip bir şekilde, Coyote'u savuşturmaktansa Andy'yle karşılaşmaktan daha çok korkuyorum."
Haklı olmasa gülerdi. Çocuğun arabasının şu anki haliyle ezilmiş halini görünce nasıl tepki vereceğini düşününce midesine aynı taş geldi. Kesinlikle dört gözle beklediği bir şey değildi.
Müzikle yüzleşme zamanı.
Motoru kapattıktan sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı, Abigail de onu takip etti. Evden gelen ıstıraplı çığlığı duymadan önce arabanın kapısını arkasından kapatmıştı.
"Siz canavarlar ne yaptınız?"
Abigail olduğu yerde donup kalırken yüzü bembeyaz oldu.
Andy'yi arabaya giderken durdurmak için hızla onun yanından geçti. Arabayı vücuduyla korumaya çalıştı ama Andy'de bunların hiçbiri yoktu.
Andy sola kaçtı. Jess sağa gitti.
Andy sağa döndü….
Jess, tüm hasarı görmeden onu durdurmak için kollarını uzattı. Dang, çocuk top oynamalıydı. Daha az kaygan domuz yavrusu görmüştü.
Yaverine anlayışla başını salladı. "Yeni bir tane sipariş etmek isteyebilirsin."
Andy acı içinde inledi, sonra James Dean'i gururlandıracak bir şekilde ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Arabamı parçaladığına inanamıyorum! Arabam! Kıymetli bebeğim Şey, Jess. Ne yaptın?"
Kesinlikle bahsetmeyeceği bir şey vardı. Bu sadece çocuğu daha da korkutur ve kesinlikle bunun sonunu asla duymaz.
Abigail'in ne yaptıklarını birine anlatırsa büyük ihtimalle onun içini boşaltacağından bahsetmiyorum bile.
Jess kollarını indirdi ve omuz silkti. "Söyleyebileceğim tek şey, bizim için kıllı oldu."
"Kıllı?" Andy yumruklarıyla gözlerini kapattı ve en büyük acının sesini çıkardı.
Kahretsin, çocuk nasıl aşırı tepki vereceğini biliyordu. Aslında etkileyiciydi. Squire işi başarısız olursa, her zaman Oedipus'u oynayan bir iş bulabilirdi.
Tek ihtiyacı olan, iki broşu gözlerine sokmak ve tökezleyerek sahne dışına çıkmaktı. "Arabam Burn Notice'deki Charger'ın dublörü gibi görünüyor. Nasıl yapabildin? Tanrım, Jess. Gerçekten mi?" Arabayı işaret etti. "Gerçekten mi?"
Abigail ileriye doğru cesur bir adım attı. "Çok üzgünüm, Andy. Hepsi benim suçum."
Sanki onu evin her tarafına dağılmış küçük kanlı parçalar halinde hayal ediyormuş gibi ona dik dik baktı. Sanki ona ders verecekmiş gibi bir elini

kaldırdı ama dürüst olmak gerekirse o kadar üzgündü ki tek yapabildiği öfkeyle kekelemek oldu.
Jess onun sırtına vurdu. “Yaşayacaksın. O sadece bir araba, evlat.”
"Ve cehennem sadece bir sauna." Her kelimesinden hiddet ve hiddet akıyordu.
Andy yüzünü buruşturarak derin bir nefes aldı ve kendine hakim olmuş gibi göründü. "Güzel," dedi sahte bir sesle. "Haklısın. Yaşayacağım, şu anda senin acı eğlencen için bağırsaklarım burun deliklerimden çıkarılmış ve yere serilmiş gibi gelse de, yaşayacağım.
Seni duyarsız piç! Bisikletini Ishtar'dan alana kadar bekle. Bakalım o zaman kim gülecek.”
"O bisikleti incitirsen omurganı sökerim."
Andy durakladı. "Puan alındı." Arabasına baktı ve içini çekti. "Daha kötü olabilirdi. Kimse kusmuyordu...” Gözlerini daha da rahatsız olmuş gibi iri iri açtı. "Onlar yaptı mı?"
Hayır, diye güvence verdi Jess. "Kimse kurabiye fırlatmadı."
"Elbette." Doğruldu ve her şeyi bırakma sözüne sadık görünüyordu. "Bu konuda erkek olacağım."
Bu, Abigail'in onu araba yolundan sürüklediği dağ aslanının ve ön çamurluğun kaportasındaki çizikleri görene kadar sürdü.
Ağlayarak oraya gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. Kaputun üzerine uzandı ve başını hasarlı çamurluğa dayadı. "Çok üzgünüm Bets. Anahtarları saklamalıydım. Lastiklerini çalıştır. Bir şey. Kimsenin seni böyle taciz edeceğini düşünmemiştim bebeğim. Yemin ederim bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Ayyy, bunu sana nasıl yaparlar? Nasıl? Ah insanlık!"
Jess, bakışlarını Abigail'e kilitlerken derin bir heh çıkardı. "O çocuğa gerçekten bir kız arkadaş bulmam gerekiyor..." Andy'nin kaputu okşadığı yere baktı. "—ya da en azından yattı."
Abigail güldü.
Andy kendini geri iterek onlara tısladı. "Acımla alay ediyorsunuz, efendim."
Hayır, dedi Jess. "Senin aptallığınla dalga geçiyorum."
Andy dudağını büktü. "Devam et. Eve gir. Beni acılarımla baş başa bırak, seni duyarsız canavar. Yeterince zarar verdin.”
Jess başını salladı. "Razzie komitesinin bu performansı görememesi çok kötü. Yaparlarsa gerçekten bir kazananımız olabilir.
Çocuğun bir terapiste ihtiyaç duymadan bu durumu atlatacağını umarak eve doğru yöneldi.
Abigail, Andy'nin yanına gitti. "Araban için gerçekten üzgünüm. İçtenlikle söyledim."
Jess'e Andy'nin tamamen kafasından vurulmadığına dair umut veren samimi bir bakışla yukarı baktı. "Her şey yolunda. Bu sadece... bir... araba. Eninde sonunda üstesinden geleceğim.” İki yaşındaki bir çocuk gibi somurtmak için alt dudağını dışarı çıkardı.
Garip bir şekilde, neredeyse sevimliydi.

Abigail, tepkisi abartılı olsa da zavallı Andy'ye ulaşıp onu yatıştırmak istedi. Belki saçmaydı ama bu konuda kendini kötü hissediyordu.
Geçmişinden dolayı insanlardan çok nesnelere bağlanma eğilimindeydi. Eşyalar çalınabilirdi ama gönüllü olarak ayrılmadılar. İhtiyacınız olduğunda her zaman yanınızdaydılar ve duygularınızı incitecek hiçbir şey söylemediler veya yapmadılar.
Onun için çok önemli olduğu belli olan bir şeye zarar vermiş olması onu öldürdü.
Büyük bir yürüyen afet bölgesi haline geliyorum. Midas'ın tam tersiydi. Dokunduğu her şey altına dönüşmek yerine toza dönüşmüştü.
Hatta en yakın arkadaşı…
Kalbi buna takıldı. Bu gece olanlara hâlâ inanamıyordu. Arkadaşları onun düşmanıydı ve hayatını kurtarmak için düşmanına güveniyordu. Şu anda dünyadaki hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.
Dürüst olmak gerekirse, bir sonraki felaketten önce sadece birkaç dakikalık huzura ihtiyacı vardı. Başka bir fırtına esti ve onu deliliğin eşiğine getirmeden önce bir an kendini yere bıraktı. Ama bu hiçbirinin sahip olmadığı bir lükstü.
Bundan sonra ne olacağını düşünmek istemeyerek, çoktan evin içinde kaybolmuş olan Jess'in peşinden gitti.
Abigail mutfakta ona yetiştiğinde Sasha ve onun daha önce hiç görmediği sarışın bir adamla ayakta duruyordu. Jess kadar kaslı olmayan yeni gelen kesinlikle küçük değildi. Dağınık sarı kısa saçları ve başından dökülen minik örgüleri vardı.
bir tapınak. Kot pantolon ve gri bir tişört giymiş, kolları siyah Kelt kabile dövmeleriyle kaplıydı. Onda son derece belalı diye bağıran bir şey vardı.
Ve onun varlığını hissettiği anda şüpheci bir bakışla onu delip geçti. Bu bakış ayaklarını yere sabitledi ve bir adım daha atmasını engelledi.
En azından Jess arkasını dönüp ona nazik bir gülümseme sunana kadar. Yüzündeki dostane ifadeden, diğer adama yaklaşmanın güvenli olduğunu biliyordu.
Umut etti.
Jess ona ilerlemesini işaret etti. "Abigail, Talon ile tanış. Pençe, Abigail.”
Sert adam duruşundan biraz rahatlayan Talon, başını ona doğru eğdi. "MERHABA."
En azından ona Zarek'ten daha dostça davranıyordu. Bu pek bir şey ifade etmiyordu. Kardeşlerini öldürmemiş olsaydın, muhtemelen çok daha dostça davranırlardı.
Dürüst olmak gerekirse, kendisine saldırmadığı için şanslıydı ve saldırırsa onu suçlamazdı. Onun öldürdüklerini ne zamandır bildiğini bilmiyordu. Ne kadar yakınlardı.
Ben çok üzgünüm.
Hayatın cidden bir geri alma düğmesine ihtiyacı vardı. İçindeki korkak arkasını dönüp kaçmak istedi. Ama hayatında bir gün bile korkak olmamıştı ve güçlü durması için ona ihtiyaç duyduklarında şimdi başlamayacaktı.

Boğazını temizleyerek paslanmaz çelik adada onlara katılmaya zorladı. "Yağmurdan sen mi sorumlusun?"
"Evet." Talon, Jess'e baktı ve aralarında içten bir şaka olduğunu belirten şeytani bir sırıtış attı.
Jess'in yüzünde büyük bir acı vardı. "Hâlâ Fırtına'yı yakalamıyorsun, değil mi?"
"Ah, evet, biliyorsun." Talon pis bir kahkaha attı. “Bana daha fazla zevk veren gerçekten çok az şey var.”
"Sen her türlü yanılıyorsun." Jess, ona ve Sasha'ya açıklamadan önce başını salladı.
"Talon'un kayınbiraderi profesyonel bir yağmur yağdırıcıdır. Yani zavallı Storm ne zaman yağmur yağdırmaya çalışsa, Talon yağmuru durduruyor. Bu noktada, onun üzerine bir kompleks kapmaya başlıyor.”
Talon'un gözlerinde gurur parladı. "Zalim olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Küçük piç, kız kardeşi yüzünden bana yaşattığı onca kederden sonra bunu hak ediyor. Başarısız olduğunda çıkardığı küçük kız sesini gerçekten sevdiğimden bahsetmiyorum bile.
Sasha homurdandı. "Ve sizler benim sapık olduğumu düşünüyorsunuz. Kahretsin, bu çok soğuk.”
"Bu arada, Weatherman," dedi Jess. "Muhtemelen artık yağmuru öldürebilirsin. Sanırım eşekarısı oldukça şoka uğradı ve geri püskürtüldü.”
Yüksek bir gök gürültüsü evi salladı. "Evet ama eğlenceli."
"Olabilir, ama şehrin bazı kısımlarını sular altında bırakıyorsunuz."
Talon yüzünü buruşturdu. "Beni kötü hissettir, neden yapmıyorsun? Güzel, konserve.”
Abigail'in güçleri onun ilgisini çekmişti. Bir Kara Avcı'nın sahip olabileceğini bilmediği bir şeydi. "Öyleyse kasırga veya deprem çağırabilir misin?"
"Depremler hava durumuna bağlı değildir." Talon ona göz kırptı, sonra fazla arkadaşça davrandığını fark etmiş gibi ayıldı. "Ve alınma, güçlerimi bir gün bana karşı kullanmaya çalışacak biriyle tartışmaktan çekiniyorum. Bu yüzden tüm detayları yakınımda tutacağım.”
Acı onu göğsünden sert bir şekilde bıçakladı. "Haklısın. Bunu hakettim. Sormamalıydım.
Yüzündeki ifade, sözlerinden dolayı kendisinin de kendisi kadar kötü hissettiğini söylüyordu.
Jess kolunu onun omuzlarına doladı. "Ona fazla yüklenme, Celt. Ailesini koruyordu. Sevdiğimiz insanlara yardım etmeye çalışırken hepimiz pişman olacağımız şeyler yaptık. Bu onu düşman yapmaz.”
"Doğru. Bu onu sadece insan yapar.” Talon elini ona uzattı. "Ateşkes mi?"
Utangaç bir gülümseme sunarak elini avucunun içine aldı ve sıktı.
"Ateşkes." Tenine dokunduğu anda avucunda garip bir şey hissetti. Kaşlarını çatarak, elini çevirdiğinde orada kötü bir yanık izi gördü. "Gerçekten acı verici görünüyor."

Talon, sanki bu hatıra içini ısıtmış gibi gülümsedi. Elini çekti.
"Kazandıklarım için ödenecek çok küçük bir bedel. Güven bana. Gerekirse kolun tamamını verirdim.” Ondan Jess'e, sırtını ürperten bir bakış attı.
Ne yaptıklarını biliyor gibiydi.
Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme oynadı. Konu açılmışken, eve dönmem gerekiyor.
Yapmak istediğim son şey Sunny'yi strese sokmak. Şansıma, buraya gelir ve bu durumda onu üzerse birini öldürmek zorunda kalırdım. Kendimi öldürmek istemediğim için…”
Üçünü de inceledi. "İyi şanlar. Tanrı aşkına, başarısız olma.”
Öyle bir niyetin yok, diye onu temin etti Jess.
Talon ortadan kayboldu.
Abigail, Jess'in hala ona sarılı olduğu gerçeğine kaşlarını kaldırarak gergin bir şekilde kıpırdandı. Omuz silkerdi ama daha fazla öne çıkması için hiçbir şey yapmak istemedi.
Üstelik hoşuna gitti.
Sasha'nın merakını görmezden gelerek Jess'le konuştu. "Sanırım Sunny onun karısı ve hamile mi?"
"Çok."
Bunu sindirirken başını salladı. Kendisi için yeni bir korku ile birlikte.
"Karanlık Avcıların aileleri olabileceğini veya birini hamile bırakabileceğini düşünmemiştim."
Gözlerinde, aslında onun düşüncelerini okuyor olabileceğini söyleyen bir ışık belirdi.
Ona sert bir bakış attı.
Sanki onunla sözde hassas bölgeleri arasına mesafe koymak istermiş gibi ondan uzaklaşmadan önce karanlık bakışlarında derin bir panik alevlendi.
“Yapmadım. Yemin ederim ve hayır, yapamayız. Talon artık bizden biri değil ve bir süredir de değil. Güneş ışığı onu serbest bıraktı.”
Gerçekten… mümkün olduğunu asla bilmediği bir şey daha vardı.
Tekrar konuşamadan Ren'in derin, sert sesi çınladı. "Yavaşça almalısın."
"Bana annelik yapmayı bırak diyorum, Ren. Ben sakat değilim, biliyor musun? Bir şeyle ilgilenirken küçük bir transa gir ve şimdi tepemde bir tavuk var. Yemin ederim durmazsan adını değiştireceğim.”
Choo Co La Tah, Ren'le birlikte mutfağa girerken Abigail, eğlencesini hemen sakladı.
Ren'in yüzündeki ifade ateşi dondurabilir.
Onun aksine, Jess ikisine de gülmekten çekinmedi. "Bilmem gereken bir şey var mı?"
Choo Co La Tah öfkeyle kaskatı kesildi. "Evet. Buradaki arkadaşın biraz huysuz ve bu bir günlük yeter bana, çok teşekkür ederim.”
Ren sinirle içini çekti. Konuştuğunda, Choo Co La Tah değil, Jess'ti. "Talon onu transtan çıkardı. Şimdi düşünüyorum da, onu orada bırakmalıydık.”
Abigail sözünü kesmekten nefret ediyordu ama… "Konu dışı… faffer nedir?"
Ren'in yüzü kıpkırmızı oldu.

Neyse ki, Choo Co La Tah ona gülümsedi. "Telaşlı biri, canım."
Ah. Ren'in bu kadar öfkeli olmasına şaşmamalı. Hiçbir şekilde en erkeksi açıklamalar değil.
"Neden İngiliz aksanıyla konuştuğunu da sorabilir miyim? Görünüşe göre..."
Onu gücendirmeden tuhaf diyemiyordu ve bu yapmak istediği son şeydi. Her zaman insanların en sevimlisi olmasa da, aslında yaşlıyı çok seviyordu.
"Farklı."
Ren ellerini kalçalarına koydu. "İngilizceyi orijinal İngiliz yerleşimcilerden öğrendi ve modern aksana asla tam olarak uyum sağlayamadı."
Choo Co La Tah, Ren'in açıklamasını beğenmemiş gibi ona soldurucu bir bakış attı.
"Kulağa daha iyi gelmesi hoşuma gidiyor. Ayrıca, duyduğunda herkesin dengesini bozuyor ve bu daha çok hoşuma gidiyor. Hep seni tahmin etmelerini sağla canım. Hiçbir şey onları bu kadar çılgın yapmaz."
Bu düşünceyi takdir etti.
"Nasıl hissediyorsun?" Jess konuyu değiştirerek Choo Co La Tah'a sordu.
"Yorgun. Ve yeterince zaman kaybettik. Gitmemiz gerek ki şafaktan önce yüksek noktaya varabilelim, adak sunalım ve kavanozları emniyete alabilelim."
Teklifin büyük olasılıkla hayatı olacağını anlayınca içini bir korku dalgası sardı. Buna hazır değilim….
Jess, Abigail'in gözlerindeki korkuyu gördü. Sadece onu yatıştırmak isteyerek, onun elini tuttu ve ona bir şey olmasına izin vermeyeceğine dair sessizce söz vererek parmaklarını sıktı. Bunu da kastetmişti. İçinde nefes olduğu sürece hiçbir şey ona ulaşamazdı.
Choo Co La Tah bakışlarını ellerine indirdi ve yüzünden onaylamaya benzer bir şey geçti.
Garip.
Ama Jess'in bunu düşünecek vakti yoktu. "Bronco'ya gidelim ve başlayalım. Buradan oraya varmak bir saatten biraz fazla. Şafak sökmeden önce bolca zamanımız olmalı ama Coyote'un bize fırlattığı onca şeyden sonra kim bilir."
Ren tereddüt etti. "Güçlerim azalıyor. Sanırım uçup seninle buluşacağım."
Haklıydı ama... Bundan emin misin? Snake bize de bir kutu boğmaca açabilir ve onun belasının ne olduğunu bilmiyoruz. Öyle mi?"
"Et yiyen virüs," dedi Choo Co La Tah. "Ve kan ateşi."
Sasha yüzünü buruşturdu. "Kan ateşi mi?"
"Benim kişisel favorim." Ren'in tonu alaycıydı. "Gökten düşen ve ıslak dinamit gibi patlayan kan damlaları."
Ren, amacını kanıtlarken Jess başını salladı. "Açıktayken sana çarpmasını isteyeceğin bir şey değil."
"Doğru, ama bunu şansa bırakacak kadar aptalım. Dövüşmek zorunda kalırsak yeniden şarj olmam gerekiyor ve eminim senin de öyledir.
Jess, adamın inatçılığına lanet okudu.
Ve onun fedakarlığı.
"Gerçekten dikkatli ol," diye uyardı.

Ren ona kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Her zaman. Uçarken dikkatli olmalısın, yoksa bir binanın yan tarafına bulaşırsın."
Komik değilsin.
"Ben çok komikim, yengeç." Ren'in bakışları Abigail'e kaydı ve yüzünün üzerinden bir gölge geçti.
Jess'in sezdiği bir tanesi son derece önemliydi. Ama gelir gelmez, Ren üstünü örttü.
"Kızımızı kurtar. Onsuz oraya gitmemiz bize bir fayda sağlamaz."
"Merak etme." Onu bırakmak niyetinde değildi. Henüz değil. "Huzurlu yolculuklar, penyo."
Ren onu selamladı, sonra ön kapıya gitti. Bir kargaya dönüşmeden önce açtı ve uçup gitti.
Sasha tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Ne? Bir ahırda mı büyüdü? Bir kapıyı nasıl kapatacağını hiç öğrenmedi mi?" Elini kapıya attı ve dokunmadan kapıyı çarparak kapattı. "Amatör şekil değiştirenler... Hiç terbiye yok."
Jess, lycanthrope'un hastalığı karşısında şaşırmıştı. "Gitmeden önce sana bir Midol almamız gerekiyor mu?"
"Beni yatıştırmak o kadar kolay değil, kovboy. Sinirlerim hücresel düzeyde."
Jess başını salladı, sonra Abigail'e bakıp onun gözlerinde küçücük bir kırmızı kıvılcım görünce sustu. İblis tekrar yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Bunu yaptığında hissedip hissedemeyeceğini merak etti. "İyi misin?"
"Evet neden?" Peki, bu onun sorusunu cevapladı. Açıkçası, hiçbir fikri yoktu. Kırmızı söndü.
Midesi sıkıştı. Bu da iyi olamazdı. Bununla daha çok ilgilenirdi, ama şu anda sıkı bir program içindeydiler.
"Boş ver." Elini tutarak onları mutfaktan çıkardı ve evin diğer tarafındaki beşik tonozlu koridordan geçirdi.
Abigail, yürümeye ve yürümeye devam ederken yere serildi. Aklının bir köşesinde, onun evinin çok büyük olduğunu fark etmişti ama şimdiye kadar evin tam boyutu onu etkilememişti.
Tanrım...
Büyük bir araba ve motosiklet koleksiyonunun bulunduğu başka bir garajın kapısını açtı. Tertemiz ve süslü olması dışında, bir garajdan çok bir depoyla ortak noktası vardı. Altın kaplama bile yaldızlı görünüyordu. "Bu ev ne kadar büyük?"
Jess mahcup bir şekilde sırıttı. Andy yapıyor, benim değil. Sorma, çünkü müstehcen. Ve hayır, siyah Bronco dışında buradaki hiçbir şey bana ait değil. Andy garajın üstündeki dairede yaşadığı için burası onun alanı."
"Peki Bay Andy'nin dairesi ne kadar büyük?"
Aslında kızardı. "Altmış iki yüz fit kare ve eminim bu yüzden bu evi seçti. Her ne kadar inkar etse de."
Vay canına... Bu, yerin devasa hissini açıklıyor. Evi, Andy'nin dairesinin dörtte biri büyüklüğündeydi.
"Peki senin Bronco'n neden burada?"

Jess devasa yerden kamyonuna doğru ilerlemeye devam etti. "Daha önce raptiye çekiyordu ve sevgililerinden birine çarpma veya kazıma riskini almak istemiyordu. Ben çok fazla sürmediğim için burada bırakmış.”
Andy'nin etkileyici süper araba koleksiyonunu sayarken garip bir şekilde eğlendi. "On altı arabası varsa, Audi'yi neden bu kadar önemsiyor?"
Bronco'nun kapısını açtı ve ona kanını ateşe veren meydan okuyan bir sırıtış gönderdi. Ah, o dudakları ısırmak için beş dakikam olması. "Bu onun en yenisi ve dürüst olmak gerekirse, bence çocuk sadece sızlanacak bir şey istiyor. Ona aldırış etme.”
Abigail arka koltuğa tırmandı ve Choo Co La Tah'ı öne, Jess'e bıraktı, Sasha da onun yanına bindi.
Jess koltuğu ve aynaları kendi bedenine göre ayarladı. Başlamadan önce dikiz aynasından Sasha'ya anlamlı bir bakış attı. "Herkes bağlandı mı?"
Sasha homurdandı, sonra Jess'in bu konuda şaka yapmadığını anlayınca ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi? Burada yüzde yüz insan olan var mı? Hayır. Bence kemerini çözerek ölmek şu anda endişelerimizin en küçüğü.
"Ve herkes güvende olana kadar sürmeyeceğim. Bu sensin, kurt çocuk.”
Sasha'nın öfkeli ifadesi paha biçilemezdi. İnanılmaz. Cehennemdeyim. Bir deliyle. Zarek'le kalmış da olabilir. Bir bakmışsın krepleri de şurupla boğmuş olacaksın.” "Umarım pire kaparsın," diye mırıldandı alçak sesle.
"Teşekkür ederim." Jess garajdan çıktı.
Onlara gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Yapsaydı sırayla onu döveceklerine hiç şüphe yoktu.
Sasha dudağını kıvırarak sessizce sözleriyle alay etti ama sonra, "Bu arada kovboy, biliyorsun ki, eğer mahvolursak, bu şeyden ışınlanarak kurtulabilirim.
Sağ?"
"Scooby hâlâ dırdır mı ediyor?" Jess, Choo Co La Tah'a sordu.
"Döndüğümüzde veteriner siciline bakmamı hatırlat. Sanırım bir distemper ya da kuduz ya da başka bir şey olabilir.”
Choo Co La Tah güldü.
Abigail maskaralıklarına başını salladı. Tehlike karşısında bu kadar rahat olan insanlara alışkın değildi.
Ya gelmiş geçmiş en cesur yaratıklardı...
Ya da en pervasız.
Karanlığa geri dönerlerken, kollarından aşağı bir ürperti hissetti.
İzleniyorum.
Bu Ren. Endişelenme.
Belki, ama Ren gibi hissettirmedi.
Kötü hissettiriyordu.

* * *

Coyote, düşmanlarını gözetlemek için zihniyle gölgeler diyarında yürürken önündeki ateşin parladığını hissetti. Gözleri kapalıyken bile kendini

mağarada görebiliyordu. Ateş önündeki kütükleri yaladı, dikit ve sarkıtlardan etrafındaki kaya duvarlara ürkütücü gölgeler düşürdü.

Ama dikkatini çeken bu değildi. Düşmanları yaptı.
Birlikteydiler ve bu onun içinin o kadar yanmasına neden oldu ki, bunun ruhunda bir oyuk açtığından emindi. "Neden ölmüyorsun," diye hırladı. "Hepiniz."
Ölmeden önce Buffalo'yu kaç kez öldürmesi gerekti?
Ren'e gelince...
"Ne oluyor?"
Gözlerini açtığında, Snake'in yüzyıllardır evi dediği tepelere açılan karanlık açıklıktan kendisine doğru geldiğini gördü. "Vadiye doğru gidiyorlar."
Yılan lanetlendi. "Onları durdurmalıyız."
Bunu bilmiyormuş gibi? "Kaybedecek her şeyi olan benken neden panikliyorsunuz?"
"Yalnız değilsin Coyote. Senin kadar ben de emekli olmak istemiyorum."
Ama bu emeklilikle ilgili değildi. Geri ödeme hakkındaydı. O kadar iğrenç bir ihanetti ki, hiçbir zaman onun yakıcılığını hafifletmemişti.
Nasıl bu kadar aptal olabildim?
Birinci Muhafız ona hâlâ eziyet ediyordu. Bunu hissedebiliyordu. Yıllar önce yaptığı hatayı başka neden yapacaktı ki?
Yanlış olanı öldürdüm. Sadece Birinci Muhafız bu aldatmacayı gerçekleştirebilir ve annesini öldürdükten sonra kızı ondan koruyabilirdi.
Ve o anahtara ihtiyacı vardı. İntikamını almanın tek yolu buydu. Bundan kurtulmanın tek yolu.
Başarısız olmayacağım. Bu sefer değil. Yüzyıllardır beklemişti ve sabrının ödüllendirileceği mevsim gelmişti.
Ayağa kalktı ve girişe yöneldi.
Yılan onu yakaladı ve yanında tuttu. "Ne yapıyorsun?"
"Onların peşinden gidiyorum."
Yapamazsın. Vadinin dışında tanrılar gibiyiz."
İçeride değillerdi. Kadının Yaşlı Ayı'yı öldürebilmiş olması Coyote'u hâlâ şaşırtıyordu. Onun için bile imkansız olması gereken bir şey.
Ve Vadinin dışında bir Muhafızı öldürebiliyorsa, büyük ihtimalle Buffalo da öldürebilirdi. "Onları durdurmalıyım."
"Öyleyse durdur onları kardeşim... diğerleriyle birlikte."
Coyote başını salladı. "Vebalarımı serbest bıraktım."
"O zaman benimkini serbest bırakacağım." Snake, kardeşçe dayanışma içinde elini Coyote'un omzuna koydu. "Sonuna kadar bu işin içindeyiz"
Güç için yılan.
Kan için çakal.
South Guardian'a başını salladı. "Şafakta düşmanlarımızın kalpleriyle ziyafet çekeceğiz."
"Ve onların kanında yıkan."
Bir savaşçının bağı.

Snake, onu serbest bırakmadan önce omzundaki tutuşu daha da sıkılaştırdı. "Ödül avcılarını çağıracağım." Uzaklaşmaya başladı.
"Beklemek." Coyote daha fazlasını söylemekte tereddüt etti. Zayıflığını kimseye göstermek istemiyordu.
Durmadan. Ama başka seçeneği yoktu. “Onlara kadına zarar vermemelerini söyle. Bana geri getirilmesini istiyorum.”
"Bozulmamış?"
"Tercihen."
"Neden olduğunu sorabilir miyim?"
Cevap, içinde patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibi için için yanıyordu. "Kişisel."
Kafa karışıklığı alnını gölgeledi ama Snake peşinden gitmedi. "Bittiğinden emin olacağım."
İyi. Coyote, duyguları içinde çalkalanırken Snake'in çıkışını izledi. Ama en çok alevlenen öfkesiydi. "Bana borçlusun!" diye bağırdı, sesi mağarada çınlıyordu. Ve bu sefer, o bakiye üzerinden tahsilat yapacaktı.
Jess Brady ölecekti ve sonunda kendisine vaat edilen ödülü alacaktı.

BÖLÜM 14

Jess, Great Basin Otoyolu'ndan Ateş Vadisi'ne doğru ilerlerken bir yayayı kaçırmak için direksiyonu kırdığında küfretti. Eyaletler arası her yerde insanlar, ya yaban arısı saldırısı ya da Talon'un gönderdiği müteakip fırtına sırasında harap olan arabalarını terk etmişlerdi.

Medyanın herkese evlerinde kalın demesine rağmen, binlerce kişi tahliye etmeye çalışmış ve şimdi yol kenarında yürüyordu. Birçoğu dünyanın sonunun geldiğini haykırırken, diğerleri gittikleri yere varmak için amansız bir kararlılıkla yürümeye devam etti.

Çirkin bir manzaraydı ve Abigail'in Coyote'un bir sonraki saldığı bela her ne ise onlara ulaşmaması için dua etmesine neden oldu.

Cep telefonu hatları tamamen sıkıştı, bu da herkesin paniğini artırmaktan başka bir işe yaramadı. Ne şehir içinde ne de şehir dışında kimseye ulaşmanın bir yolu yoktu. Belki de ayrılmaya çalışmalarının nedeni buydu. Ailenizi bulmanız ve bir kriz anında onlara tutunmanız gerekiyor.

Anne ve babasını çocukken kaybetmiş olmasına rağmen, ne zaman kötü bir şey olsa annesinin kollarına sığınma dürtüsü hâlâ içindeydi. Onunla konuşma ve tüm canavarları ve korkuları kovalaması için yanıp tutuşan o ihtiyaç.

Asla gitmedi.

Abigail gördükleri karşısında ağlamak istedi. Aptallığı yüzünden incinmiş insanlar için ağlamak istedi. "Bütün bunları yaptığıma inanamıyorum."

Elbette bunun için cehennemde yanacaktı.

Choo Co La Tah, onunla yüzleşmek için koltukta döndü. "Tamamen senin suçun değil canım. Bu suçu kalbine alma. Denge kırılgandır ve evrendeki her şeyi kontrol eder. Terazi devrilirse—"

"Sikildik," dedi Sasha neşeli bir ses tonuyla ve kocaman bir sırıtışla.

Jess, "Komik değilsin, Sasha," diye çıkıştı.

"Üzgünüm. Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum." Abigail'in bakışlarıyla karşılaştı. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu benim ilk kıyametim değil. Umut var."

Bundan ne çıkaracağından emin değildi. "Açıkçası dünya kurtuldu."

Karanlıkta bile, bu sözlerin ona getirdiği acıyı görebiliyordu. "Evet, gerçekten değil. Taş Devri'ne kadar her şeyi mahvetti. İyi haber şu ki, insanlar dirençlidir ve sizi öldürmeyen şey, başkaları için sadece uyarıcı bir hikaye işlevi görür.

Pencereden dışarı baktı ve içini çekti. "Ayrıca harika bir uyku öncesi hikayesi oluyor, özellikle de Crypt-Keeper sizin izleyicilerinizse."

Bu sözlerin altında yatan dile getirilmeyen ıstırap karşısında derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?"

"Doğaüstü güçler serbest bırakıldığında veya savaşa girildiğinde ve savaş sırasında ikincil hasarı kimsenin umurunda olmadığında her zaman olan şey." Sokaktaki insanlara işaret etti. "Bütün ailemi göz açıp kapayıncaya

kadar kaybettim. Ama hey, Noel kartları almak zorunda kalmayarak çok para biriktirdim.
Kendisi için çok acı verici olduğu açıkça belli olan bir şeyi nasıl hafife alabilirdi?
Hiç düşünmeden uzandı ve onun eline dokundu.
Sasha ona bakmadı ama parmaklarını onunkilere doladı ve takdir ettiğini belirten bir şekilde hafifçe sıktı.
Sasha boğazını temizledi. "Yani Çu? Kaç tane kıyametten sağ kurtuldun?”
"Senden daha fazla, Kurt. Senden daha fazla."
Abigail, deneyimleriyle alçakgönüllüydü. Gördükleri sefalet. Kendi acın çok güçlüyken diğer insanların acısını gözden kaçırmak kolaydı. Platon ne demişti? Karşılaştığınız herkese karşı nazik olun, çünkü herkes zorlu bir mücadele veriyor?
Bu çok doğruydu.
"İyi misin?" diye sordu.
Dikiz aynasında bakışlarını yakaladı. "Evet."
Hayır gerçek değil. Suçluluk duygusu onu yedi.
Ve aklında en ağır şekilde bir soru asılıydı. "Bir kiralık katil olarak yaşamayı nasıl öğrendin?"
“Tıpkı başka herhangi bir gaddarlık eylemi gibi. Kendine yalan söylüyorsun. Bunu hak ettiklerini söylüyorsun.
Neden ölmeleri gerektiğini haklı çıkarmak için hikayeler yaratıyorsunuz ve kendinize, önce siz vurmasaydınız, bunu size yapacaklarını söylüyorsunuz.
Sonunda, hepsini düşünmemek için elinden gelenin en iyisini yapıyorsun.
Evet, insanların kötü davranışlarını mazur görme ve sonra aynı şeyi yaptıklarında bunu başkalarına karşı kullanma gibi kötü bir eğilimleri vardı.
Sasha elini bıraktı. "Selam Çu? Bu gece hayatta kalmamız için riske girmek ister misin? Ne de olsa Vegas'tayız. Bence bahsi yükseltmeliyiz ve kim çağırırsa ona büyük bir ödeme yapmalıyız. Choo Co La Tah yanıt veremeyince dikkatini Jess'e çevirdi. "Ya sen kovboy?"
Jess alay etti. "Hayatımla sadece kumar oynarım."
"Ah... senin hakkında çok şey açıklıyor. Ve dikkatimizi büyük olasılıkla yaklaşan sonumuza doğru hızla gittiğimiz gerçeğinden uzaklaştırmak için rastgele bir konuya değinelim, bu arada Sundown adını nasıl aldın?
"Bunu şimdi mi öğrenmek istiyorsun?" Sesi inanılmazdı.
"Neden?"
Jess başını salladı. "Neden?"
"Bir kanun kaçağı için garip bir lakap. Daha derin bir anlamı olduğunu düşündüm.”
Abigail sessizce, "Bir gazete muhabiri verdi," dedi. Jonah'ın yıllar önce bulduğu bir şeydeki makaleyi okumuştu. "Adam, en iyi ve en korkunç işini hava kararıktan sonra yaptığı için herkesin ona Gün Batımı dediğini yazmış."
"Gazetelerde okuduğun her şeye inanıyor musun?" Öfkeli bir tik, yontulmuş çenesinde şiddetli bir ritimle vururken, Jess'in ses tonundaki öfke kamyonu

yarıp geçti. "Bütün gerçekleri alt üst ediyorlar ve bence çoğu o kadar sahtekar ki sabah pantolonlarını giymek zorunda kalıyorlar. Cehennem, çoğu düz bir çizgide yürümek için çapraz gitmek zorunda.
Belli ki bu onu sinirlendirmişti. "Bu yanlıştı?"
Sasha ona anlamsız bir bakış attı.
"Evet." Zehir sesini doyurdu. "Bu yanlıştı. Bazıları..." Sanki saldırgan bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı ve sonra kendini tuttu. Yaptığı hiçbir şeyle ilgisi olmayan bir şey için övgü almaya çalışmak. Gerçek adım Manee Ya Doy Ay... Annemin dilinde 'gün batımı' anlamına geliyor."
Ne kadar güzel. Bunu düzgün bir şekilde söyleyebileceğinden şüpheliydi, ama dilinden yuvarlanırken kulağa harika geliyordu. "Gerçekten mi?"
İnce bir baş selamı verdi. "Günün en sevdiği zamanıydı. Güneşin ay ile barışması gerektiğinde ve birkaç kısa an için, ikisi karşılıklı dostluk ve saygı içinde dokunur. Aydınlık ve karanlık arasındaki mükemmel denge. Düşünme ve hazırlık zamanı."
Olaylara ne kadar harika bir bakış açısı ve bu onun kaybı için acı çekmesine neden oldu. Bu kadar nazik bir kadın, sevdiklerinden alınmamalı. Kendi annesinin sahip olduğundan daha fazla değil. "Kulağa inanılmaz geliyor."
"O idi."
"O Cherokee'ydi, değil mi?"
"Tsalagi," diye düzeltti. "Kendilerine böyle diyorlar."
Abigail, Choo Co La Tah'ın yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu görünce kaşlarını çattı. Sanki bir şey söylemek istiyor ama söylememesi gerektiğini biliyor gibiydi.
Daha ona bunu soramadan arabaya bir şey çarptı. Zor.
Ve ateşe verin.
"Ne-?" Üstlerine daha fazla ateş yağarken Jess tekrar yoldan çıktı. Kaputa jel yumurta gibi çarptı ve metale yapışan alevler püskürterek sıçradı. Bazıları pencereye çarparak onu kırmızıya boyarken Abigail'in nefesi kesildi. Kan kırmızısı. "Bu kan ateşi mi?"
Choo Co La Tah başını salladı. "En kötü yanı? Suda yanar."
Sevimli. Hiç kimse dostça bir veba icat edemez mi? Papatya yağmuru gibi bir şey mi?
öfori? Dans eden, uçan domuzlar mı?
Hayır. Her zaman kötü olmak zorundaydılar.
"Ee, çocuklar?" dedi Sasha komik bir tonda. "Bu sadece bir veba değil."
Abigail, bir kalp atışı sonra, Bronco tam anlamıyla yoldan o kadar sert bir şekilde çarptığında, Interstate 15'teki beton köprü duvarının üzerinden sıçrayarak onları 93. Otoyolda altına indirdiğinde anladı. Sarsıcı kazadan sonra bile, Bronco yuvarlanmaya devam etti. hızla ve öfkeyle birkaç traktör römorkunun park ettiği alana doğru.
Hareket etmeyi bıraktıklarında, tamamen kafası karışmıştı.
Ve baş aşağı.
Elini alnına kaldırdı ve kaşının yanındaki ıslak bir şeye dokundu. Kahretsin, kanaması vardı. En azından bu onun ani baş ağrısını açıklıyordu. İyi

olduğundan emin olmak için Jess'e baktı. Onun gibi şakağında bir kafa travması vardı ve sol eli kanıyordu. Bunun dışında iyi görünüyordu. Choo Co La Tah en az yaralanan isim gibi görünüyordu. Bir kolunu başının üzerinde tuttu ve kemeri onunki gibi onu kesmesin diye ağırlığını taşımak için tavana yasladı.
Yerçekimi şu anda kesinlikle bir orospuydu.
Sasha kemeriyle mücadele ederken yanından inledi. "Sanırım tüy yumağı kusacağım."
Jess kendini gevşetmeye çalışırken hüsrana uğramış bir nefes verdi. Yapamazsın. Sen köpeksin.”
"Bunu midemdeki tüy yumağına söyle."
Jess kurtulmaya çalışırken eli kayarken küfretti. "Emniyet kemerini şimdi bağlattığım için memnun olduğuna bahse girerim, değil mi Bay Vurulursak kendimi dışarı atabilirim?"
diye inledi Sasha. "Kapa çeneni, pislik." Jess'e baktı. "Ve arabadan fırlayacaktım ama yuvarlandığımız için ona çarpmak istemedim. O Rytis yasalarına lanet olsun.”
Abigail bunun ne olduğunu sormak istedi ama daha fazla kan ateşiyle dövüldüklerinden zamanları yoktu. Gaz kokusu yoğundu. Bronco şu anda yanmıyorsa, yağmurdan tutuşması çok uzun sürmezdi.
"Buradan gitmeliyiz." Jess çizmeli ayaklarıyla kırık ön cama tekme attı. Sasha parladı.
Abigail emniyet kemerini çözmeye çalıştı ama yapamadı. Çarpışma sırasında tokası kırılmıştı. "Kız gibi olmaktan nefret ediyorum ama kapana kısıldım."
Sasha nerede? diye sordu.
Cevap penceresinin hemen dışından geldi. "Bu pisliği senden uzaklaştırırken kıçına tekmeyi basmak. Bana ne zaman yardım etmek istersen, Jess. Hemen yukarı çık.”
Jess, kemerini kesen sert şekil değiştiriciye homurdandı ve ardından tavana çarptı. "Ne yaparsan yap, onu meşgul et."
"Problem yok. Suratımı kum torbası olarak kullanmak işe yarıyor gibi görünüyor. Daha sonra tüm dişlerimi bulmama yardım etmene ihtiyacım olacak.
Abigail, Sasha'nın yanlarında yere düştüğünü gördü. Oooh, bu gerçekten acı verici görünüyordu. Kendini yukarı itip tekrar görüş alanından çıkmadan önce yüzü ölümcül bir hal aldı.
Choo Co La Tah, gaz kokusu güçlenirken garip bir şekilde sakindi. Ve nefes alması daha da zorlaştı. Naylon kemer içine girerken nefes almak zordu.
"Çocuklar!" diye bağırdı. “Şimdi dışarı çıkmayı düşünmek isteyebilirsin. Alevler kamyonun her yerine yayılıyor.”
Ateşi duyabiliyor ve sıcaklığını hissedebiliyordu. Ben öleceğim.
Yine de korkusu yoktu. Neden hiçbir fikrim yok. Hiçbir anlamı yoktu.
Aslında, o da garip bir şekilde sakindi. Sanki bir parçası onu arzuluyormuş gibi.

Sırt üstü yatan Jess öfkeyle ön cama tekme attı. "Lanet etmek. BT. Kırmak. Çoktan.
Sen. Üzgünüm. Oğul. İle ilgili. Bir bisküvi. Yemek yiyor. Kedi." Her kelimeyi sağlam bir tekme ile noktalayarak en renkli konuşma tarzına sahipti.
Bir şey tiz bir inilti çıkardı. Bir saniye sonra, ön cam yere uçtu. Jess ona doğru ilerledi.
O, başını salladı. "Önce Choo Co La Tah'ı al."
Tereddüt etti.
"Hayır," diye tersledi Choo Co La Tah. "Onu serbest bırak. Birazdan çıkacağım."
O gür kara gözlerdeki kararsızlığı gördü. "O benden daha önemli."
Bana göre değil. Jess yüksek sesle söylemeden önce bu kelimeleri zorlukla ısırdı. Onun daha kötü incinmiş olduğu düşüncesiyle her yanı ürperdi. Onu kapana kısılmış ve kanlar içinde görmeye dayanamıyordu. Anlamadığı anıları geri getirdi.
Matilda'nın anıları değil. Bunlar başka bir şeydi. Anlamadığı bir zaman ve mekanın solmuş görüntüleri.
Ama yüzünü çok net görüyordu.
Onun yüzü. Aynı siyah saçlar ve onu takip etmesi için parmağını kıvırırken onu cesaretlendiren o şımarık gülümseme.
Her zaman senin için geleceğim, Kianini. Hiçbir şey beni ondan alıkoyamaz.
Onu kollarının arasına alırken güldü ve kirpiklerinin altından ona nazlı bir şekilde baktı. Ve seni asla bırakmayacağım kalbim. Sonsuza kadar senin.
Bu sözler kulağına fısıldadı.
"Onu serbest bırakın."
Choo Co La Tah'ın daha önce hiç duymadığı bir dilde söylenen sözlerini anlaması biraz zaman aldı. Yine de onları tamamen anladı.
Choo Co La Tah kayıp ön camdan sürünerek dışarı çıkarken, göz kırparak uymak için hareket etti.
Abigail, Jess'in kararlı bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerindeki korku, ona zamanın onlar için işliyor olduğunu söyledi. Ateşin sesi artık sağır ediciydi. Bundan daha fazlası,
keskin gaz kokusu onlara o kadar yoğun bir şekilde yapışmıştı ki, onu tattı ve nefes almayı daha da zorlaştırdı.
Tehlikeden yılmayan Jess, kemeri kesmek için mücadele etti. Araba gümledi ve patladı.
Zamanı artık kalp atışlarıyla sayılabilirdi. Ama Jess'in hâlâ ona yardım ediyor olması onu duygulandırdı.
Moronik ama dokunaklı.
Kemeri kesmesini engellemek için elini onunkinin üzerine koydu. "Gitmek. İkimizin de ölmesine gerek yok."
Elini dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarını öptü. "Seni bırakmıyorum. Gidersek beraber gideriz."
"Aptal olma, Jess."

Kayışı kesmeye geri dönerken alay etti. “Benim ailemde beyin tam olarak çalışmaz.
Öte yandan intihar çılgınlığı…”
"Kalın mı?"
Ona sırıttı. "Geri çekilmek."
Kemer nihayet koptuğunda metal onlara bir uyarı sızlandı.
Jess onu kendine yasladı ve şakağını öpmeden önce onun orada olduğu hissinin tadını çıkarmak için bir saniye bekledi, sonra onu enkazdan çıkardı.
Etkileyici bir piroteknik gösterisine dönüşmeden önce Bronco'yu zar zor temizlemişlerdi. Kamyonun parçaları üzerlerine yağarken ateş karanlık gökyüzüne yükseldi. Jess, onu şarapnelden korumak için Abigail'i altına aldı.
Abigail, üzerine çöken ağırlığıyla nefes alamıyordu. Ama onun kalkanı olduğu için minnettardı. Tek umudu, başına bir şey gelmemesiydi.
Jess, gözleri buluştuğu anda dondu ve onun bakışlarındaki hayranlığın tüm gücünü yakaladı. Nefesini çaldı. Elini kaldırdı ve yavaşça yanağına koydu. Elinin sıcaklığı onu ateşledi.
Aniden, ejderha benzeri yüksek sesli bir çağrı dikkatini çekti ve büyüyü bozdu.
Abigail, Jess'le aynı anda başını çevirdi. Choo Co La Tah, Ren ve Sasha'nın Kurt'un onlar çocukken Hannah'nın saçını kesme girişiminden bu yana gördüğü en korkunç şeyle şiddetli bir kavgaya tutuştuğunu görünce ağzı açık kaldı.
Som siyahtı, son derece uzun ve inceydi, canlı dallar gibi bükülen örümceksi uzuvları vardı. Her ne ise, kolunu bir kırbaç gibi savurabilir ve arkadaşlarına karşı şaklatabilirdi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki takip etmesi zordu ve bu yeni yaratıklarla baş başa durabilmeleri onların dövüş becerileri hakkında çok şey söylüyordu.
Jess kendini ondan itti ve kavgaya katılmak için koştu.
Dönen Abigail, savaşta onlara katılmak niyetiyle ayağa kalktı. Ama hareket edemeden ya da Jess dövüşe yetişemeden Ren onun önünde belirdi.
"Geri gel."
Jess başını salladı. "Choo Co La Tah'ın incinmesine izin veremeyiz."
O gözden çıkarılabilir, Jess. Sen ve Abigail değilsiniz.”
Bu haber onu yere serdi.
Jess kaşlarını çattı. "Ne?"
"Dediğini yap!" Choo Co La Tah, yaratıklardan birini geri sürerken, diğeri onunla savaşmak için ileri atılırken bağırdı. "İkiniz de yaşamak zorundasınız."
Jess tartışırdı ama dürüst olmak gerekirse onu korumak istiyordu. İyi. Onlara güvenecekti.
"Bunlar ne?" yanına dönerken ona sordu.
"Kötüye giden iyi bir masal."
"Ne?"
Ren, dövüştüğü kişiyi tekmeleyerek ondan uzaklaştırdı. "Onlar tsi-nooks."

Bunu anlaması gerektiği gibi söyledi. Anlamsız sözler benim anadilim değil Ren.
Tsi-köşe nedir?”
Onlarla savaşmakla biraz meşgul olduklarından ve bazı iyi darbeler alırken, kazanıyor gibi görünmediklerinden kimse cevap vermedi.
Abigail bu kadar savunmasız olma hissinden nefret ediyordu. Neyle karşı karşıya olduğu ya da gözlerini mi çıkarması, yoksa dizlerine bir tekme mi atması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dürüst olmak gerekirse, ikisinin de olduğundan emin değildi. "Tamam, ne oldukları umurumda değil. Onları nasıl öldürürüz?”
"Büyük bir ustalıkla, kızım. Büyük bir ustalıkla.” Choo Co La Tah tüylü bileziğini kolundan çıkardı. Çözdükçe, neredeyse onun kadar uzun bir asa haline geldi. Kendisine en yakın tsi-köşesine saldırabilmesi için genişleyen bir tane.
Ama bu işe yaramadı. Sadece canavarı üzüyor gibiydi. tsi-nook yere düştü. sırtında. En azından onun geri döndüğünü düşündüğü şeydi. Şekilleri o kadar çarpıktı ki kesin olarak söylemek zordu.
İndikten sonra yüzünü ilk kez net bir şekilde gördü. Garip bir şekilde, ona tahta bir maskeyi hatırlattı. Tüm hatları derin çizgilerle yıpranmış, gözleri yarıktan başka bir şey değildi ve göz kapakları yokmuş gibi görünüyordu. Bu nedenle, göz kırpıyor gibi görünmüyordu.
Tek kelimeyle çirkinlerdi.
Onun hakkında ne düşündüğünü sezmiş gibi yüzünü ona çevirdi ve delici bir çığlık attı. Görünüşe göre, bu bir tür toplanma çağrısıydı çünkü başladığı anda diğerleri durup ona ve Jess'e dik dik baktılar.
İstenmeyen ilgi odağı olmak hiçbir zaman iyi bir şey olmamıştı ve şu anda kendini balodaki Carrie gibi hissediyordu. Daha da önemlisi, bir köpek kulübesindeki tek biftek.
Korku onu yere devirip orada tutarken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ürkütücü bir akıcı zarafetle ve mümkün olmaması gereken bir hızla hareket ederek ona doğru koştular. Jess onlarla savaşmaya gitti, ama onlar aslında onun yanından geçtiler ve tam gaz ilerlemeye devam ettiler.
ona.
Abigail'in gözleri, erkekleri umursamadıklarını anlayınca iri iri açıldı. O hedefti.
Tek hedef.
Saçmalık.
Kendini dövüşe hazırladı. Ne yapıyorum ben? Bir düzineden fazla vardı ve sadece bir tane vardı. Bir. Cesur olmak asil olsa da, intihara meyilli olmak aptalcaydı. Bir düzineyle dövüşmek... Silahı olmadığında ve onları nasıl öldüreceğini bilmediğinde, soylular diyarını geçip aptallar diyarına sağlam bir iniş yaptı.
Tüm zamanların en sevdiği oyunundan alıntı yapacak olursak... Kaçın!
Döndü ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde çöle doğru yöneldi.

Tsi-kuytuları Abigail için koşarken Jess soğudu. Görüşü karardı, aynı zamanda onun için duyduğu korku içini kapladı. Bir saniyeliğine tekrar ölümlüydü ve sonra bu his gitmişti.
"Ah hayır, yapmıyorsun." Güçleri on yıllardır olmadığı kadar arttı. Birdenbire kendini daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissetti. İçinde derinlerde bir şeyler koptu ve ancak içindeki bir savaşçı olarak tanımlayabileceği şey ortaya çıktı. Tsi-nooks'un ellerindeki kanın tadını ve hissini bilen biri.
Kimse Abigail'e zarar vermez.
Onların peşinden gitti. Ve ona yaklaştığında, gözlerinin kırmızıya döndüğünü fark etti. İblis onu yeniden ele geçiriyordu.
Bu iyi bir şey olabilir.
Ya da gerçekten kötü.
Geleneksel bir Daimon'a çok benzeyen tsi-kuytuları, öncelikle insan ruhlarını avladıkları için, bir gallu iblisinin herhangi bir parçasını istemeyebilirler. Ya da yeni nesil Daimonlar gibi olsalardı, onun ruhunu yemek güçlerini doldurabilir ve onları daha güçlü yapabilirdi.
Her iki şekilde de, bunu riske atmayacaktı. Bu aksam olmaz.
Jess içinin derinliklerine uzandı ve kullanmamak için elinden gelenin en iyisini yaptığı diğer tek güce dokundu.
O kadar güçlü ve acı verici ki, sonradan ölmeyi dilemesine neden olacaktı. Ama önce hayatlarını kurtaracaktı.
Gözlerini kapatarak bir silah yarattı - herhangi bir silah değil. Onu rezil yapan kişi. Beş yuvarlak boru biçimli bir şarjöre sahip 1887 kaldıraçlı bir Winchester. Bu gece buna ihtiyacı olacağından değil. Güçleri, mermilerinin bitmemesini sağlayacaktı.
Kan kokusu burun deliklerine doldu. Bu güce her eriştiğinde burnu kanıyordu, bu yüzden neredeyse hiç kullanmıyordu. Bu ve daha sonra sahip olacağı şiddetli baş ağrısı. Dark-Hunters'ın bunları alamaması için çok fazla. Ama onu güvende tuttuysa buna değerdi.
Abigail, uzun, kararlı adımlarla kendisine yaklaşan Jess'i görünce donakaldı. Çöl rüzgarı uzun siyah toz bezini savurarak kaslı vücudundan geri çıkardı. Keskin hatları üzerindeki acımasız ölümcül bakış, tsi-kuytularına cehennem gazabı ve ardından bazılarını vaat etti. Bu, küçücük bir arabaya tıkıştırılmışken onunla sevişen nazik adam değildi. Onunla şakalaşan ve alay eden şapşal da değildi.
Bu, arkasında pek çok ölü bırakan acımasız, soğukkanlı bir katildi ve o kadar korkunç bir efsaneydi ki, bir şerif, Jess'in atını gözaltına almaktansa rozetini teslim etti.
Gerçek hikaye.
Ve Jess o zamanlar sadece on yedi yaşındaydı.
Ortağının onu sırtından vurmasına şaşmamalı. Beyni olan herhangi birinin, Jess Brady'nin bu versiyonuyla yüzleşirken ona saldıracağından şüpheliydi. Kollarındaki ve boynundaki tüyler kalkarken, onun bile omurgasından aşağı

bir ürperti akıyordu. Kendisine zarar vermeyeceğinden oldukça emin olsa da kesin olarak öğrenmek istemiyordu.
Adımlarını kesmeden tüfeğin manivelasını göğsünün üzerine kaldırdı, nişan aldı ve ona en yakın olan tsi-nook'u havaya uçurdu.
Silahın çınlama sesini ve ardından tsi-nook'un tiz çığlığını duyunca irkildi. Yaratığın kanı vücudunun her yerine sıçradı. Tenine temas eden kandan ne bekleyeceğinden emin olamayarak gerildi. Neyse ki, hiçbir şey olmadı.
Tekrar nefes almayı düşünemeden, Jess ateş etmeye devam etti ve sırayla her birini hızla havaya uçurdu. Çığlıkları, gece sesi yutup sonsuza kadar susturana kadar etrafında yankılandı.
Ta ki kafasına nişan alana kadar.
Gözlerini kocaman açtı, dehşet içinde tuttu. Ne yaptım? Neden şimdi beni öldürsün ki? Doğrudan namluya baktı. Siyah ve şeytani, öldürdüğü insanlar hakkında ona derin bir anlayış kazandırdı.
yapma Kelime boğazında düğümlendi.
Yüz hatları buz gibiydi, ateş etti.
Abigail bu ses üzerine derin bir nefes aldı, acı ve ayaklarını yerden kesecek bir geri tepme bekliyordu. Bunun yerine, bozulmadan kaldı.
Acı yok. Etkisiz.
Jess tekrar nişan alarak ona doğru devam etti. Başka bir el ateş edene kadar, onun kendisine değil de yanından ateş ettiğini anladı.
Tanrıya şükür, hareket etmemişti. O zaman onu gerçekten öldürmüş olabilir.
Aslında, onun yanında durana kadar ateş etmeyi bırakmadı. Ancak o zaman silahı bıraktı ve dışarıda başka bir şey olmadığından emin olmak için karanlığı taradı.
Rüzgar etraflarında ıslık çaldı ve uzakta, tek bir çakalın çığlığını duydu. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç dakikayı göz önünde bulundurarak herhangi bir şey duyabilmesine şaşırmıştı.
"Bu bizim arkadaşımız mı?" Jess'e sordu.
"HAYIR." Jess başını geriye attı ve birini takip eden bir kurtadam gibi havayı kokladı. "Onlar ödül avcıları."
"Bağışlamak?"
Zamanda on beş yaşına geri çekildiğinde Jess'in anıları yandı. Şimdi olduğu gibi o zaman da sıcak havada bir soğukluk vardı. Ama ondan başka kimse hissedemezdi. Bart onu Arizona'nın ıssız bir yerinde, bir dağın yamacında küçük bir sığınağa kapatmıştı. Bir grup peşlerinden koşuyordu ve elinde bir avuç kurşundan başka bir şey yoktu.
Ölü uykudaydı ve sonra kalp atışından başka bir şeye uyanamadı. Kendini yeniden uyumaya zorlamaya çalışırken, açıklamaya meydan okuyan o rahatsız edici pis kokuyu duymuştu.
Şimdi rüzgarda kokladığı kokunun aynısıydı. Choo Co La Tah'a baktı.
"Neler oluyor?"
"Vadi'ye gitmeliyiz. Hızlıca. Coyote umutsuzluğa kapılıyor."

Ellerini kalçalarına koyan Sasha önlerinde durdu. "Coyote'un erkek çocukları var." Çenesini cesetlere doğru salladı. "Ve birçoğu. Az önce ne kavga ettik?”
Abigail kurda daha da minnettardı. "Sorduğun için teşekkürler. Bilmek istediğim buydu.”
Jess, Choo Co La Tah ile bakışlarını kilitlerken cevap vermedi. "Dışarıda ne var?"
"Bana cevabını zaten bildiğin bir soru soruyorsun. Ve evet, daha önce de senin peşindeydiler… Birçok kez.”
Ren içini çekti. "Onlar bahsi Coyote'a kaptıran deri yürüyüşçüleri. Şimdi onun ödül avcıları olarak hizmet ediyorlar.”
"Seninle aynılar mı?" diye sordu.
Ren başını salladı. "Ben bir şekil değiştirenim, deri yürüyen değil. Onlar yaratıkların en naifleridir. Şeytan o kadar kötü ki onları içten dışa doğru çürütüyor.” Jess'e döndü. "Aldığın koku bu. Bunun gibi başka bir şey yok.
Sasha homurdandı. "Güçleri neler?"
“Sizin kadar iyi takip edebilirler. Belki daha iyi. Form değiştirebilirler, ancak sadece derilerinin yanında olmak istedikleri hayvanın postunu veya tüyünü tuttukları sürece.
İnsanüstü güç."
Choo Co La Tah kabul etti. "Ve ağız kokusu o kadar kötü ki bir binayı yıkabilir."
Harika. Harika. Jess, avlanmaktan gerçekten bıkmıştı. "Bu gece neden peşimizde olduklarını anlıyorum. Ama ben insanken beni kovaladıklarını hatırlıyorum.”
Sasha ıslık çaldı. "Biraz sonra nedenine geri dönelim. Her şey sırayla. Etrafımızda yerde paramparça yatan ne halt var? Ben Yunanım, unuttun mu? Yani tüm bunlar… benim için Yunanca değil, bu da onun hakkında hiçbir şey bilmediğim anlamına geliyor. Ve tekrar savaşmak zorunda kalırsam bilmem gerekiyor. Açıkçası av tüfeği onlara karşı etkilidir. Başka ne?"
Jess tüfeğini omzuna dayadı. Terim tsi-noo. Çoğul için Tsi-nooks. Chinook Ulusu ile karıştırılmamalıdır, çünkü birbirleriyle hiçbir ilgileri yoktur… Kısacası onlar bizim Daimon versiyonumuzdur.”
"Apollo onları da mı lanetliyor?"
Jess, Sasha'nın saygısız sorusuna homurdandı. "HAYIR. O kadar ağza alınmayacak ve korkunç suçlar işleyen insanlardı ki, kış rüzgarları kalplerini buza çevirdi.
Artık sadece insanların ruhlarıyla yaşayabilirler.”
"Ve bunlar Yılan'ın belalarından biriydi," diye ekledi Ren. "Bu da demek oluyor ki o ve Coyote, Yaşlı Ayı'nınkini bulmaya daha da kararlı olacaklar."
Sasha onu dinlerken başını salladı. Orada nokta atıldı. Şimdi, önemli soru, yani dikkat edin, ADD sizi dejenere eder. Onları nasıl öldürürüm? Çünkü alınma, deniyordum ve her yerde kıçımı tekmeliyorlardı. Gerçekten hoş değildi ve egom için de pek bir şey yapmadı. Tek tesellim, düzenli olarak

yüzleşmek zorunda olduğum hiç kimsenin dayağıma tanık olmaması. Artemis'in kıçındaki bir siğil kadar işe yararken beni neden burada istediğini bilmiyorum."
Choo Co La Tah, bu söylentiye gülümseyerek asasını bileziğe kadar eritti ve sonra tekrar bileğine doladı. "Basit, Kurt. Bir Daimon gibi, kalbi delersen içindeki buzlar kırılır. Anında ölürler. Sundown'da gördüğünüz gibi, bir pompalı tüfek kalbi paramparça eder ve onların sonunu getirir."
Sasha bakışlarını Jess'e dikti. "Bunu nereden biliyorsun kovboy?"
“Yapmadı. Ancak kafaya veya kalbe yapılan on iki kalibrelik bir mermi hemen hemen her şeyi alt edecektir. Olmazsa, kıçına hoşçakal öpücüğü ver ve cehennem gibi kaç.”
Abigail kollarını göğsünde kavuşturdu ve tırnaklarını pazılarına vurdu. "Bu arada, ben onun kamyonda olmadığını bildiğim halde o silahı nasıl aldığını konuşmamız gerek." Onu tepeden tırnağa bir bakışla tırmıkladı ve bu onun irkilmesini sağladı. "Benden uzak duruyorsun."
Yardım …
Ufacık bir kadın sürçmesi olan ondan, tsi-köşelerinden korktuğundan daha fazla nasıl korkabilirdi?
"Şey..."
"Neydi o?"
Hepsi karanlığa bakan Sasha'ya bakmak için döndüler.
Jess kaşlarını çattı. "Ne?"
Ren de sanki onu duymuş gibi geri çekildi. Gitmemiz gerek.
Sasha, Bronco'nun için için yanan kalıntılarını işaret etti. "Nasıl? Başka bir biçimde bir Afrika kırlangıcı falan mısın?”
Choo Co La Tah kaşlarını çattı. “Afrika kırlangıcı mı? Şimdi ne yapıyorsun?”
"Ah hadi ama, kesinlikle hepiniz Mont ... ty ... Python'u anladınız..." Sasha dinleyicilerini hatırlamış gibi duraksadı. "Boş ver."
Jess çenesini ovuşturdu. "O haklı. Yürümek için çok uzak ve Sasha ile Ren hariç, arabamız yok."
Choo Co La Tah, park halindeki traktör römorklarını işaret etti. "Ya onlardan biri?"
Jess düşündü. "Birisi anahtarları birinde bırakmış olabilir. Gidip bakalım.”
Abigail, başka bir saldırıyı dinlerken erkeklerin ortasında yürüdü. O kadar karanlıktı ki zar zor görebiliyordu. Yıldızları geride tutan alçak bir bulut örtüsü vardı. Havayı ağırlaştırdı. Uğursuz. Ya da belki de bu, onu neyin yakalayacağını bilmesinden kaynaklanıyordu.
Hiç düşünmeden uzandı ve Jess'in sert elini tuttu. Parmaklarını onunkilere kenetlediğinde, soğuk çöl rüzgarına rağmen onu ısıttı. Onun yakınlığından güç aldı ve bunu yapmak zorunda kalmamalarını diledi.
Bu kabusu bitirmenin ve normal bir hayata dönmenin bir yolunu bulmayı diledi.
Hayatınız hiçbir zaman normal olmadı.

Bu kesinlikle doğruydu. Ama ilk defa normallik istiyordu. Bunu talep etmek için çok geç olduğuna göre şimdi onu arzuluyordu. Zaten zarını atmış ve iflas etmişti.
Öyle ya da böyle hayatı sona ermişti. Bir mucize eseri tüm bunlardan sağ çıkıp Choo Co La Tah'ı onu gücendirdiği ruhlara kurban etmemeye ikna ederse, diğer Kara Avcılardan birinin yaptığı şey yüzünden onu öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu.
Umut yoktu. Şimdi değil.
Hayatımı nasıl bu kadar kötü bir şekilde mahvedebildim?
Herkesin yaptığı gibi. Yanlış insanları dinlemiş ve onlara güvenmişti. İnancını ve enerjisini yanlış şeylere harcamıştı ama nefret beslememesi gerektiğini çok geç öğrenmişti.
Çok aptalım.
Jess, kamyonlara ulaştıklarında duraksadı. O ve Abigail ilkinde anahtar aradılar, diğerleri geri kalanını kontrol etmek için dağıldılar.
Birer birer başarısızlık bildirdiler.
"Hey!" Sasha bir dakika sonra bağırdı. "Anahtarlarım yok ama bu açık. Sıcak tel çekmeyi bilen var mı?”
Ren ona sert bir bakış attı. "Başlatmak için güçlerini kullanamaz mısın?"
Sasha, aynı derecede gücenmiş bir taramayla onu tırmıkladı. "Yapamaz mısın?"
Abigail ellerini kaldırdı. Kenara çekilin çocuklar. Bunun için şeytani güçlerim var.”
Jess, taksiye binip ön panelin altında gözden kaybolurken gülümsedi. Sasha'nın kullandığı argoyu taklit ederek, "Leydimin çılgın yetenekleri var," dedi.
Sonra ne yaptığını anlayınca kendine geldi.
Onu sahiplenmişti. halka açık. Ama onu şok eden bu değildi. Onu gerçekten böyle düşündüğü gerçeği. Artık onun bir parçasıydı. Birbirlerini uzun zamandır tanımamalarına rağmen, savunmasını aşmış ve kalbine girmişti.
Aman Tanrım. Bu fikir onu korkuttu.
Buna aşk demezdi.
Yapar mıydı?
Açık farkla Matilda için hissettiği şey bu değildi ama yine de merak etmesine yetecek kadar benzerlik vardı. Matilda'yı sevdiğini ne zaman biliyordu?
Onsuz yaşayamayacağını anladığı gün.
Bart ona devam etmek istediğini söylemişti. Yeni bir operasyon üssü bulma zamanının geldiğini. Normalde, Jess birkaç saat içinde eşyalarını toplar ve yola çıkmaya hazır olurdu. Bunun yerine, Matilda'yı bir daha görmemeyi düşündüğünde dayanılmaz bir acı onu paramparça etmişti. O kadar zayıflamıştı ki onu dizlerinin üzerine çöktürdü.
O zamandan beri hiçbir şey onu böyle etkilememişti.
Abigail'in peşinden giden tsi-kuytularını görene kadar değil.

Onun için ölürüm. Bu gerçek çenesine bir yumruk gibi saplandı. Gerçekten yapardı. Onun üzerinde, Matilda'nın bile sahip olmadığı bir gücü vardı. Çok mahvoldum.
Yarı, onu düşünce zincirinden uzaklaştırarak ürküttü.
Gözlerini kırpıştırarak, diğer adamların kendisine üçüncü bir başı daha çıkmış gibi baktıklarını fark etti.
"Ne?" diye sordu.
Sasha homurdandı. "Son derece uzun hayatımda, bir soruyu yanıtlamasının bu kadar uzun sürdüğünü hiç görmedim. Aklına girmiş ve kaybolmuş gibisin. Ekmek kırıntısına ihtiyacın var mı dostum?" Evcil hayvanını çağırıyormuş gibi bir ses çıkardı. Burada, Lassie, burada. Geri dön kızım."
Jess onu itekledi. "Kapa çeneni. Hem sen bana ne sordun?"
Sasha alnına bir tokat attı ve inledi. "Gerçekten mi? İyi ki sana bombadan kaçmanı söylemedim."
Cevap vermeye başladı ama Abigail'in çılgınca sesi onu durdurdu.
Beyler. Misafirimiz var."

BÖLÜM 15

Adamlar, Abigail'in onları neden aradığını anlamak için kamyonun yanlarına tırmandılar. Yolcu tarafında Ren ve Sasha, onun tarafında Choo Co La Tah ve Jess.

Jess, bir eli tavana dayanmış, açık kapıda durmuş, ona bakıyordu.

"Ne oldu bebeğim?"

Şaşırmıştı, tek yapabildiği sürüyü işaret etmekti... o her neyse, onlara doğru hızla geliyordu. Grup, arkalarında büyük bir toz bulutu uyandırıyordu. Karanlık bile onların varlığını gizleyemedi. Çoğunlukla sayıları bu kadar etkileyici olduğu için.

Bazılarının tsi-nooks olduğunu biliyordu. Diğerleri kesinlikle çakaldı ve tahmin ettiği son grup, hakkında konuştukları ödül avcılarıydı.

Ren'in çenesi gevşedi.

Jess gergin.

Sasha hepsini geride bıraktı. O güldü. “Artık her gün görmediğiniz bir şey var. Gah, umarım ortalıkta video kaydedici veya cep telefonuyla dolaşan insan yoktur. Bunu açıklamak için kaltak ol. Onları öldürmek daha kolay.”

Ren onu görmezden geldi. "Geçidi çoktan açtılar mı?"

Bu onu açıklar.

Ama Choo Co La Tah başını salladı. "Bizi korkutmaya çalışıyorlar"

"Çalışma. Çünkü buradaki kurt kesinlikle bir 'ah kahretsin' anı hissediyor.

Abigail'e baktı. "Bezimi değiştirmek istemezsin, değil mi?"

Jess kurda başını salladı. Direksiyonu Abigail'den almaya başladı, sonra duraksadı.

"Biliyor musun, bu, planı tam olarak tamamlamadığın gerçeğini düşündüğün anlardan biri."

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

Küçük gruplarına baktı. "Semri kullanmayı bilen var mı?"

Ah! Bunu düşünmediği için kendine kızabilirdi. Onu Kara Avcıların peşine düşmesi için eğittiklerinden beri, Jonah ona hızlı bir kaçışa ihtiyacı olursa diye sıcak kablolama becerisini öğretmişti. Elektronik ve dijital ateşlemelerin nasıl başlatılacağını bile biliyordu.

Neden standart bir şanzıman öğrenmek için zaman ayırmamıştı?

Sasha ve Ren şaşkın şaşkın baktılar. "Ben araba kullanmıyorum," dediler aynı anda.

Kalbi battı. Tabii ki yapmadılar. Ren bir kuş gibi uçtu ve Sasha o parıldayan şeyi yaptı. Ne zaman bir sürücü belgesine ihtiyaç duyacaklardı?

"Bizi dışarı çıkaramaz mısın?" Sasha'ya sordu.

Sahte, histerik bir kahkaha attı. "Güçlerim, kaba aptallığımın cezası olarak bir orospu-tanrıça tarafından boğuldu. Başkalarını boşver, kendimi hala flaşlayabildiğim için şanslıyım. Sahip olduğum tek şey ham güç ve seksi dövüş hüneri. Peki, tamam, mecbur kalırsam birini ışınlayabilirim, belki iki tane daha. Ama daha iyi vücut parçalarım üzerine bahse girmezdim.

Ren kaşlarını çattı. "Psişik güçlerini kaybedebileceğini düşünmemiştim."

"Yapamazsın, Kara Avcı çocuğu. Ama benimki bir hediye değildi. Onlarla doğdum. Toplam farklı standart. Şanslıyım."
Jess ona kaşlarını kaldırdı. "Sürebilir misin?"
"HAYIR. Ben hiç sopa kullanamam. Bu yüzden Andy'nin arabasını aldım, seninkini değil."
"Ah millet, Allah aşkına... Kenara çekilin." Choo Co La Tah, sürücü koltuğuna oturmak için Jess'i itti.
Bunu merak ederek kadim olana yer açmak için yana kaydı.
Jess tereddüt etti. "Ne yaptığının farkında mısın?"
Choo Co La Tah ona solduran bir bakış attı. "Hiç de bile. Ama birinin öğrenmesi gerektiğini ve kimsenin gönüllü olmadığını düşündüm. Adım atın ve yerinizi alın. Zaman çok önemlidir."
Abigail'in kalbi güm güm atıyordu. "Umarım bu konuda şaka yapıyordur." Değilse, çok kısa bir yolculuk olurdu.
Ren uçmadan önce karga formuna girdi.
Jess ve Sasha arabaya binip koltuğun arkasındaki bölmeye geçtiler. Choo Co La Tah koltuğu ve aynaları ayarlarken hepsinin üzerine bir kasvet çöktü.
Her ne olursa olsun, lütfen acele etmeyin. Hepsi ölmek üzere falan değilmiş gibi...
Aralarındaki mesafeyi hızla kapatan düşmanlarını izlerken konuşamıyordu. Bu şimdiye kadar gördüğü en korkunç şeydi. Yaban arıları ve akreplerin aksine, bu sürü düşünebiliyor ve uyum sağlayabiliyordu.
Zıt başparmakları bile vardı.
Tamamen farklı top oyunu.
Choo Co La Tah vitese taktı. Ya da en azından denedi. Kamyon, şiddetli bir şekilde yalpalayıp yağmurdan gelen bir köpek gibi sallanırken Jess'in yüzünü buruşturmasına neden olan şiddetli bir gıcırtı sesi çıkardı.
"Denememi istemediğinden emin misin?" Jess teklif etti.
Choo Co La Tah onu uzaklaştırmak için el salladı. "Biraz paslandım. Sadece tekrar alışmam için bana bir saniye ver.
Abigail güçlükle yutkundu. "Ne kadar oldu?"
Choo Co La Tah debriyajı gevşetti ve saatte iki tam millik en etkileyici hızla öne doğru sarsıldılar. Topallayan bir kaplumbağa ile hemen hemen aynı hızda. "Hmm, muhtemelen bin dokuz yüz civarında bir zaman..."
O daha fazla vites arasında yol alırken hepsi nefeslerini tutmuş bir şekilde beklediler. Her vardiyada, motor becerilerini sesli bir şekilde protesto etti. Sessizce, o da yaptı.
Kamyon şimdi gerçekten ilerliyordu. Saatte on beş millik şaşırtıcı bir hıza ulaştılar. Bu gidişle yüklü bir okul otobüsünü sollayabilirler...
Yarına kadar.
Ya da en azından ondan sonraki gün.
"... yazı olmalı... hmm ... bir dakika düşüneyim. Elli üç. Evet, buydu. 1953. Renkli televizyonların çıktığı yıl. Hatırladığım kadarıyla güzel bir yıldı. Aynı yıl Bill Gates doğdu."

Jess ve Sasha'nın yüzlerindeki ifade, o kadar dehşete kapılmasaydı onu güldürürdü. Aman Tanrım, onu direksiyona kim geçirdi?
Sasha, takipçilerinin tamponlarına ne kadar yaklaştığını görünce gözle görülür bir şekilde sindi. "Dışarı çıkıp itmeli miyim?"
Jess de onları görünce içinden küfretti. “Bu noktada dışarı çıkıp kaçardım. Bence daha hızlı gidersin.”
Choo Co La Tah, yorumlarını adım adım aldı. "Şimdi, şimdi beyler. Herşey iyi. Bak, iyileşiyorum.” Sonunda kamyonun titremesi veya viteslerin gıcırdaması olmadan bir vitese taktı.
Abigail, onları takip edenlerin gözlerinin beyazını görünce sindi. "Neredeyse bagaj kapımızdalar."
"Özür dilerim sevgilim." Jess pencereyi açmak için kucağının üzerinden kaydı.
Ona ne yaptığını sormaya başladı, ama bunu yapamadan, elini Sasha'ya doğru uzattı.
"Silah."
Sasha bunu bir cerrahi asistan gibi teslim etti.
Jess, bir bacağını kucağına dayayarak kapıya yaslandı. Onları kovalayanlara ateş etmeye başlarken uyluğunu hafifçe karnına bastırdı. Adamın her hareketinde kaslarının kasıldığını hissederken, hızlı ateş kulaklarında çınladı. Daha fazla eğildi.
Choo Co La Tah, yolda terk edilmiş bir arabadan kaçınmak için direksiyonu çekti.
Hareket Jess'i o kadar hızlı devirdi ki dengesini kaybetti ve pencereden öne doğru düştü. Abigail sokağa düşeceğinden korkarak onu yerinde tutmak için ona sarıldı.
Jess bir saniye nefes alamadı. Kayıp yan tarafını kapıya çarptığında kaburgalarını ezmişti. Bahsetmiyorum bile, Abigail onu öyle sıkı bir şekilde kucakladı ki, maviye dönmemesine şaşırdı.
Ama acıyı umursamıyordu. Kendini çok iyi hissetti, acı çekmeye hazırdı. Ne yazık ki, bu şekilde ateş edemezdi.
"Tatlım?"
Ona baktı.
"Kolumu geri almam gerekiyor."
Yüzü parlak kırmızıya döndü. "Üzgünüm." Çabucak bıraktı ama kollarını onun beline dolayıp onu kendine sabitledi.
Onu güvende tutmak için ona tutunurken yaptığı manzara karşısında kalbi küt küt atıyordu. Onu o kadar çok öpmek istiyordu ki dudaklarının tadını alabiliyordu.
Önce onu koruması gerekiyordu. Görevine geri dönerek, Choo Co La Tah onu yerle bir ederken takipçilerini indirmeye başladı. Sonunda hızla ilerliyorlardı ve kamyonla takipçileri arasına biraz mesafe koyuyorlardı.
Rüzgar etrafından dolanırken Jess ateş etmeye devam etti. Bir tsi-nook hayal kırıklığı içinde çığlık attı.

Evet bu doğru. Ağla bebek ağla. Eve, babana git ve ona başarısız olduğunu söyle. Bırak kıçını tekmelesin.
"Jess?"
Abigail'in gömleğini çekiştirdiğini hissetti. Taksiye geri dönerken tek kaşını kaldırdı.
"Evet?"
Choo Co La Tah boğazını temizledi ve en sakin ses tonuyla sordu, "Bu cihazlardan birini nasıl durduracağını bilmiyorsun, değil mi?"
Ah lütfen hayır...
Bunu kesinlikle yanlış duymuştu. "Tekrar gel?"
Choo Co La Tah fren pedalına sonuna kadar bastı. Yüksek bir ses yankılandı. Hiçbir şey olmadı. Kamyon en azından yavaşlamadı. Jess'in midesi ayağa kalktı.
Choo Co La Tah, kollarını dev direksiyon simidinin üzerinde genişçe açtı ve parmak boğumları bembeyaz kesildi. "Bunu söylediğim için üzgünüm, ufak bir sorun var gibi görünüyor. Gördüğünüz gibi frene bastığımda tepki vermiyor."
Ve Ateş Vadisi Otoyoluna doğru yapmaları gereken neredeyse doksan derecelik bir dönüşe yaklaşıyorlardı.
Jess seçeneklerini değerlendirdi. "Düz gitmeye devam et. Kapalı rampayı yapmaya çalışmayın."
"Ve yine söylüyorum, biraz sorunumuz var."
Jess bir sonraki kelimeden korkuyordu. "Evet?"
Abigail yolun aşağısını göstermeden önce yutkundu. "Onu engelleyen iki krikolu kamyon var."
Bok.
Ve çok hızlı gidiyorlardı. Kamyonlara çarpmamı söylerdi ama biri benzin taşıyordu.
Roma mumu gibi yanarlardı.
Neden, Tanrım, neden?
Sasha öne eğildi. "Tekrar frene bas."
Choo Co La Tah buna uydu. Yüksek bir sssshhhh sesi kabini doldururken hava ona geri döndü.
"Korkarım kötü durumdalar, oğlum."
"Evet ama sanırım ne olduğunu biliyorum." Sasha döşeme tahtasına atladı ve yumruğunu tahtaya vurmaya başladı. "Hadi, seni küçük piç kurusu. İş." Eliyle frene bastı.
Daha önce olduğu gibi, hiçbir şey olmadı.
Sasha gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Onları izlemesi için kurdu gönder," diye alay etti sahte bir sesle.
Burun delikleri alevlendi. "Yemin ederim Z, eğer yaşarsam suratındaki o lanet keçi sakalını kopartacağım ve tıraş köpüğünü buzdolabına sokacağım." Bakışlarını Jess'e kilitledi. "Hemen döneceğim."
Abigail korku gözlerini karartırken dudağını ısırdı. "O nereye gidiyor?"
Jess omuz silkti. "Fikrim yok."

"Ah hayatım…"
Sırtı ön cama dayalı olduğu için, Jess kadim ruhu korkutan şeye gerçekten bakmak istemiyordu. Abigail'e bakmayı tercih ederdi.
Ama zorlama çok büyüktü.
Döndü, sonra kendi sözünü dinlemiş olmayı diledi. Ey carumba! Kaza yapan kamyonlara çok yaklaşmışlardı. Biri bayılmış gibi yan yatmış, diğeri ise otoyolda yan yatmış. Onlardan kaçınmanın yolu yok.
yanacağız…
Aniden, Choo Co La Tah'ın ayaklarının altındaki döşeme tahtasına bir şey sertçe çarptı.
"Frene bas!" Sasha'nın boğuk bağırışı, Jess'in süper işitmesine rağmen zar zor duyulabiliyordu.
Choo Co La Tah frene bastı ve herkes toplu nefesini tutarak dua etti.
Hiçbir şey olmadı. Jess, düşeceklerini anlayınca kalbinin durduğunu hissetti. Kendisi için endişelenmiyordu. Hayatta kalacaktı.
Abigail olmayabilir.
"Tekrar!" diye bağırdı.
Choo Co La Tah itaat etti. Jess, yaklaşan kaza beklentisiyle gerildi.
Sonra, en büyük şokuna rağmen, kamyon nihayet yavaşlamaya başladı.
İnanamadı. Sasha yüzünde gururlu bir sırıtışla taksiye geri döndü.
Abigail başını koltuğa yasladı ve gülümsemesine karşılık verdi. Sasha'ya beşlik çaktı.
Ta ki Choo Co La Tah lanet okuyana kadar -asla yapmadığı bir şey.
"Bekleyin millet."
Jess, eyaletler arası yoldan ayrılırken öne doğru savruldu ve çıkış rampasından, bir polis görse muhtemelen tutuklanmalarına neden olacak bir hızla aşağı uçtu. Neyse ki etrafta somut bir engel veya önemli bir şey yoktu. Yalnızca, üzerinden geçtikleri banketten düşme konusunda uyarıda bulunan küçük yol işaretleri.
Lütfen bahşiş vermeyin, lütfen bahşiş vermeyin.
Ve Casino Smoke Shop Truck Stop'a girmeyin. Sahibi kesinlikle bunu takdir etmeyecektir. Bu artık onun en büyük endişesi haline gelmişti.
Kendilerinden başka birini öldürmek.
Kamyon takla atmak istiyormuş gibi sallandı ve sallandı. Ama bir mucize eseri olmadı ve Choo Co La Tah Vadiye doğru ilerlerken birkaç saniye içinde güvenli bir hıza yavaşladılar.
Sasha geri çekildi ve güldü. Pekala millet. 'Kabullenmek. Kim pantolonuna sıçtı?
Hadi. Kabul et." Elini kaldırdı. "Yaptığımı biliyorum ve ona sahip olacak kadar kurdum."
Jess onu görmezden geldi. "İyi misin?" Abigail'e sordu. Hala onun zevkine göre biraz solgundu.
“Sanırım Sasha'nın sorusunun sahibi olacağım. Beni mutlaka listenize alın.”
Jess güldü, sonra Sasha'ya baktı. "Peki Kurt, ne yaptın?"

"Kot pantolonumu kirletmeden önce mi yoksa sonra mı demek istiyorsun? Bu arada, ben eve gidebilecekken taksiyle geri geldiğin için tebrikler istiyorum. Sasha ayıldı. “Dip valfi sıkışmıştı. Sık sık olmaz. Ama az önce gördüğünüz gibi olabilir. Şanslıysanız, onu taksiden dışarı atabilirsiniz. Açıkçası, bu gecenin dehşeti göz önüne alındığında, şanslı değildim, bu yüzden saatte doksan mil hızla lanet şeyin altına girip onu alttan çıkarmak zorunda kaldım. Bir daha asla hızla giden bir aracın altında o şekilde asılı kalmak istemiyorum. Yemin ederim dokuz canımın sekizini kaybettim.”
"Senin ve kedi benzetmelerinin nesi var?"
“Uzun, gerçekten sıkıcı olmayan bir hikaye. Her neyse, ne olduğunu bildiğim için memnunum.”
Etkileyici ama…
"Nasıl bildin?"
Video oyunları, dedi Sasha gururla. “Zaman kaybı oldukları söylenmesine asla izin vermeyin. Ama onlar için, daha iyi parçaları kızartıyor veya ters çevirmiş ve kanıyor olurduk. Bahsetmişken, muhtemelen bu şeyin sahibi kim ise tamir ettirebilmesi için ona bir not bırakmak istiyoruz. Bir insanın kötü bakımdan dolayı zarar görmesini istemiyoruz.”
Choo Co La Tah yan dikiz aynasını kontrol etti. "Hayallere ve tebrik duygularına müdahale eden kişi olmaktan nefret ediyorum ama yine de arkamızda arkadaşlarımız var."
Jess ısrarları üzerine uzun bir nefes verdi. "Bir kasa C-4 için neler vermezdim."
Ve sonra en kötü şey oldu.
Silahının isabet etmesinden kaynaklanan acı.
Jess elini alnına bastırıp koltukta iki büklüm olurken Abigail'in nefesi kesildi.
"Jess?"
Sıktığı dişlerinin arasından "Sorun değil," dedi. "İyi olacağım."
Bu sözlere rağmen içini bir korku kapladı. "İyi görünmüyorsun."
Burnu kan akmaya başladı.
Gözlerini büyüttü. "Bal?"
Sasha küçük bir el havlusu gösterdi ve ona fırlattı.
Jess onu burnuna tuttu ve başını geriye eğdi. Dehşete kapılan Abigail, elini onun saçlarından geçirdi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"
Kafasını salladı.
"Pekala oğlum. Artık arka yolda olduğumuza göre..." Choo Co La Tah alçak sesle bir şeyler söylemeye başlar. Önce hafif ton, sonra kreşendo. Çılgınca bir dans gibi daha yüksek ve daha yüksek sesle gitti. A capella ve ahenkli, tek kelimesini bile anlayamıyordu. Sadece sesin güzelliği.
O konuşurken, dışarıdaki toprak girdap gibi dönmeye, küçük hortumlar gibi yükselmeye başladı.
Abigail gördükleri karşısında yerle bir olmuştu. Birkaç saniye içinde etraflarını bir toz bulutu kapladı. Tek sorun, görüşlerinin bununla sınırlı olmasıydı.

“Bunu neden daha önce yapmadın?” diye sordu. "Bize ne zaman gerçekten yardımcı olabilirdi?"
Jess hızla kana bulanan havluyu kaldırdı. "Kumu çekmek için Vadiye yakın olması gerekiyordu."
Ve herhangi bir kum değildi. Öfkeli bir yumruk şeklini aldı ve karayla çevrili bir tsunami gibi düşmanlarına doğru koştu. Kum patlayıp onları yağdırırken çığlıklarını duyabiliyordu.
Evet, bu acı vermeliydi.
Birkaç dakika içinde girdap oluşturan kumlar çökmüştü ve yolda onlardan başka kimse yoktu.
Abigail, bu kez birkaç düzensiz kalp atışından biraz daha uzun süreceğini umarak o anı rahatlamak için kullandı. Küçük bir molaya ihtiyacı vardı. Hepsi yaptı. Bu inanılmaz, kesintisiz bir yolculuk olmuştu.
Jess, Abigail gözleri yarı kapalı bir şekilde arkasına yaslanırken, Abigail'in narin yüz hatlarında oluşan rahatlamayı izledi. Taksinin ışığı yüzüne gölge düşürüyordu. Kafatasında zonklayan acıyla nefes almaya çalışırken, yumuşak elleri saçlarını okşadı. Bu gücün ona neden zarar verdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bunun için Artemis'i yenmek istiyor.
Ama bu, Abigail tarafından bu kadar şefkatle kucaklanmak anlamına geliyorsa, acı çekmeye razıydı.
Issız ıssız yolda ilerlerken kimse konuşmadı. Hayatta oldukları ve bunun için savaşmak zorunda olmadıkları için hepsi çok rahatlamıştı. Sessizlik, onun çok ihtiyaç duyduğu sükuneti ile onları baştan çıkardı. Onlara sadece motorun ve asfaltta yuvarlanan lastiklerin sesi ulaştı.
Ama Vadiye çok çabuk ulaştılar - saatlerdir korktuğu bir şeydi bu. Choo Co La Tah çevredeki manzarayı tarayabilmek için daha da yavaşladı.
"Ne arıyorsun?" diye sordu.
"İzimizi belirleyen tümsek."
Abigail, artık otoyolun iki yanında dizilmiş olan toprak ve kayaların çukurlarına ve yarıklarına baktı. Daha önce Vadi'ye hiç gitmemişti. Gece ürkütücüydü.
İskelet çalılar ve çalılar yerden yükseldi ve kötü ruhlar gibi yükseldi. Hatta bir yanı onu izliyormuş gibi hissediyordu.
"Hissediyor musun?"
Choo Co La Tah'a baktı. "Ne hissediyorsun?"
“Manitu mu? Herkesin ve her şeyin içinden akan dünyanın enerjisi. Acımızı da sevincimizi de hissedebilen bir canlı. Olduğumuz her şey onu besliyor ve biz gittikten sonra dünya üzerinde kalıcı bir izlenim bırakıyor.”
Sasha oturdu. "Yani bir hayalet gibi mi?"
Gülümseyerek başını salladı. "Açıklaması zor. Bunu hissetmelisin.”
Abigail denedi ama tek hissettiği, kucağındaki Jess'in başının ağırlığı ve tüm bu olanlardan dolayı onu hala kamçılayan vicdanının ağırlığıydı.
Choo Co La Tah'ın sözleri de ona yardımcı olmadı. Bir şey olursa, onu daha kötü hissettirdiler. Kalıcı izlenimi, masum insanlar üzerinde oynanan dört bela ve anlatılmamış dehşetti.

Bir yanı umursamayacak kadar sapık olmayı diledi. Ama ne yazık ki yaptı.
Choo Co La Tah, kamyonu yolun kenarına çekti ve park etti.
Jess yavaşça doğruldu.
"Daha iyi misin?"
Havluyu aşağı çekti ve irkildi. Hala çok kötü kanıyordu. “Saşa mı? Burnumu doldurmak için biraz dokuya ihtiyacım var.
Kurt ona şüpheli bir bakış attı. "Hijyenik açıdan uygun mu?"
“Saşa…”
"Tamam ama burnuna zehirli şok gelirse seni uyardığımı unutma dostum."
Avucunu kaldırdı ve bir kutu Kleenex çıktı.
Jess bir çift çıkardı ve burun deliklerine sıkıştırdı. Abigail'e mahcup bir şekilde gülümsedi. "Seksi, değil mi?"
"Oh evet bebek. Şu an çok ateşlisin, tavuk olsam katı yumurta yumurtlardım.”
Sasha gülerek geri çekildi.
Jess mendil kutusunu ona fırlattı. "En azından kendi kasıklarımı yalamıyorum."
"Hey!" Sasha tersledi. "Bu çok kaba. Ve kayıtlara geçsin, yapmıyorum. Hayvan formlarımızda tam bir bilişsel işleve sahibiz ve bu konuda söyleyeceğim tek şey bu. Senin aşağılık yalanlarını reddediyorum.” Tekrar doğrulup Jess'e güldü. "Bu arada, aynada kendini gerçekten kontrol etmelisin."
"Gerçekten gitmeyeceğim." Bir erkeğin kendisi hakkında bilmesi gerekmeyen bazı şeyler vardı. Ateşlediği bir kadına ne kadar şapşal göründüğü onlardan biriydi. Hayal gücü yeterince kötüydü. Gerçek, kafasındaki görüntüden daha kötü olmasın Allah korusun.
O darbeden kurtulamayacaktı.
Diğerleri aşağı inerken Sasha kabinden fırladı.
Jess silahını aldığından emin oldu.
Ren gökten inip insan formuna dönerken karavanın arkasında buluştular.
Abigail bunu nasıl yaptığından etkilenmişti. Bir saniye o bir kuştu ve sonra, dikkat etmezseniz kolayca gözden kaçabilecek küçük bir ışık parlamasından sonra, yeniden insan oldu.
Ren, Choo Co La Tah'a başını salladı. “Güzel sürüş. Dürüst olmak gerekirse, özellikle o rampadan warp hızıyla çıktığınızda öldüğünüzü sandım."
Sasha homurdandı. Biz de öyle. Çığlıklar için orada olmadığın için mutlu ol.”
Abigail, ani bir ürpertiyi bastırmaya çalışarak ellerini kollarında ovuşturdu.
"Ee şimdi ne yapıyoruz?"
Choo Co La Tah uğursuz bakışlarla onu sabitledi. "Kutsal kayayı bulacağız ve sen fedakarlığını yapacaksın."

BÖLÜM 16

Abigail, yükselen korkularını bastırmak için derin bir nefes aldı. Buraya bunun için gelmişti. Hayatını dünyalar için takas et.

Bunu yapabilirsiniz.

Hayır, yapamam. Yapamam. ölmek istemiyorum Artık yaşamak için gerçek bir nedeni olduğuna göre değil. Her kalp atışına tutunmak istiyordu. Her nefes. Çünkü her biri, daha önce hiç sahip olmadığı bir şekilde şimdi bir anlam ifade ediyordu. Özel bir şey için bir ömür bekledikten sonra, Jess'le her saniye olağanüstü bir keşif macerasıydı...

ondan.

En çok da kendisi. Varlığından hiç haberdar olmadığı yepyeni bir yanını öğrenmişti. Bir merak duygusu uyandırdı ve en küçük şeylerde mucizelerini gösterdi ve o bunu bırakmak istemedi. Çok yakında değil.

Bir gün daha lütfen…

Panik, çelik gibi pençelerini cesaretine dayadı ve onu bırakmadı.

Ta ki Jess'in karanlık bakışlarıyla karşılaşana kadar. Bu onun sinirlerini yatıştırdı ve sakinleştirdi. Evet, burnu kağıt mendille doluyken aptal bir çocuğa benziyordu. Yine de, rüzgarda toplanmış koyu renk saçlarının gözlerine hafifçe düşmesi onun ne kadar muhteşem olduğunu gölgelememişti. Ağzı uyuşana kadar kemirebileceği o keskin elmacık kemikleri ve yumuşak dudaklar. Ben senin kıçını tekmelemek ve saymak için buradayım'ın o sert havasından.

Kleenex'i sadece Jess seksi yapabilirdi.

Ve bu eve basit bir gerçeği getirdi. Dünyayı kurtarmak için ölmeyeceğim. Ama onun için ölürdü.

Aptallığının bedelini ödemeyi hak etmiyordu. Hayatında yeterince acı çekmişti. Bir fedakarlık yapma sırası ona gelmişti. Büyümek ve yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek. Evet, kendisine yalan söylenmişti ama onu aldatmalarına izin vermişti. Suçlayacak başka kimse yoktu.

Bütün bunların içine masum bir adamı sürüklemişti... Doğru, o gece odasında onun yüzünü görmüştü ama içindeki kadın artık adamı tanıyordu ve babasını istemeden öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Sundown annesini asla incitemezdi.

öyle değil Ve onu öldürmek için bir çocuk aramasının kesinlikle hiçbir yolu yoktu.

Ölümcüldü ama asla kasıtlı olarak zalim değildi.

Jess masumdu ve kesinlikle değildi. Yaptıklarından dolayı cezalandırılmayı hak etmişti.

Tüm vücudu korkudan titriyordu ama bunu kimsenin bilmesini istemiyordu. İkiyüzlü olmazdı. Çenesini kaldırarak Choo Co La Tah'a başını salladı. "Bana nerede ihtiyacın var?"

"Beni takip et canım."

İleriye doğru bir adım attı.

Jess onun sözünü kesti. "Bunu yapmamıza gerek yok. Coyote ile dövüşebilirim. Onu yenecek güce sahibiz."
Sasha histerik bir şekilde güldü. "Aklını mı kaçırdın? Merhaba? Son iki gündür neredeydin? Baktığın o berbat gözlüklerden istiyorum.
Çünkü durduğum yerden, kıçımıza ciddi bir şekilde tekme atıyoruz. Birkaç merdiven çıkıp tekrar aşağı."
Jess, kurda öldürücü bir bakış atarken müthiş bir çileden çıkmış bir ses çıkardı.
"Henüz ölmedik."
"Yine de etkili kelime. Eğer yoluma çıkan tek şey buysa, seni öldürüp buna bir son vereceğim. Ren mi? Bana bıçağını ver."
Ren başını salladı. "Bu onların kararı."
Sasha tiksintiyle dudağını büktü. "Ah, işte bu. Kovuldun, dostum. Takım oyuncusu olmayı öğrenene kadar adamdan defol."
Abigail onun tiradını duymazdan geldi. Şu anda dikkatini çeken tek kişi Sundown'du.
"Sorun değil, Jess. Ben hazırım."
"Değilim." O kara gözler, onu anlamaya bile başlayamadığı duygularla kavuruyordu. Ne de olsa onun için bir anlam ifade etmesi mümkün müydü? Bunu umut etmeye cesaret edebilir mi?
Kollarına girdi ve birlikte bir gece daha geçirmelerini dileyerek onu kendine yakın tuttu. Bunun için her şeyi verirdim.
Ama öyle olması gerekmiyordu. Ve sırf bunun için bile ağlamak istedi.
Jess ona tutunurken nefes alamıyordu ve acı onu paramparça etti.
Vücudunun her santimi onunkine bastırılmıştı, bu onun hiçbir şeye aç olmadığı bir şekilde ona karşı acıkmasına neden oluyordu.
Onu daha yeni bulmuşken şimdi nasıl kaybedebilirdi? Ona olan hislerinin derinliği hiçbir anlam ifade etmiyordu. Onu ilk gördüğü andan itibaren, kelimenin tam anlamıyla onu yere sermiş ve onu hazırlıksız tutmuştu.
Onu bir daha görmeme düşüncesiyle içten içe kabaran ıstırabı inkâr edemezdi. Onu kaybetme fikri bile onu şaşırttı.
Bırakamadı. Bundan değil.
Ondan değil.
Sevdiğim bir kadını daha kaybedecek kadar güçlü değilim. Evet, vahşi bir dayak yiyebilir ve gözünü kırpmayabilir. Lucifer'in iblisleri onu yolun her adımında kırbaçlarken o cehennemin içinden geçebilir ve şeytanla alay edebilirdi.
Ama onsuz yaşamak onu kıracaktı. Matilda'yı kaybetmek ne kadar canını yakmış olsa da, bu çok daha kötüydü. Sevdiği kadını öylece kaybetmeyecekti.
Gerçek onu görmüş olan tek kadını kaybedecekti. Gerçek duygularını bilen tek kişi. Hiç kimseye karşı bu kadar dürüst olmamıştı.
Kendisi bile değil.
gitmene izin veremem...

Abigail ellerini onun kaslı sırtında gezdirdi ve hayatı boyunca tanışmayı beklediği tek kişiyle kurduğu bu son bağın tadını çıkardı.
Her zerresiyle sevdiği adam.
Onu sıkıca sıkarak kendini bırakıp geri adım atmaya zorladı. Ön cebine uzanıp saatini çıkarırken ona baktı. Açtı ve onu sonsuza dek değiştiren yüze baktı. Onu kendinden kurtaran ve ruhunu geri veren yüz.
İntikam almak için ruhunu sattığı kadın.
Varsa saatinde taşıyacağı yüz onunkiydi.
Kalbi kırık ve bitkin bir halde saati kapattı ve onun avucuna koydu, sonra parmaklarını etrafında kavuşturdu. Elini dudaklarına götürerek teninin derin erkeksi kokusunu içine çekti ve ardından yaralı parmak boğumlarını öptü. Hayatının ne kadar zor olduğunu ve bunun için ne kadar mücadele ettiğini kalıcı olarak hatırlattı. "Sen her zaman Matilda'ya ait olacaksın, Jess. Bunu şimdi anlıyorum." Tıpkı Jess'in annesiyle olan ilişkisi hakkında ona söylediklerini anladığı gibi.
Aşık olmak, birini sevmekten çok farklıydı. Aşık olduğun zaman, seni tüketirdi. Seni yuttu.
Ve seni çılgınca mutlu etti.
Onun için yaptığı buydu.
Oğlumuz Matilda'ya iyi bakın. Onun sevgisi için seninle savaşmayacağım.
Onu kısa bir süreliğine tanıyacak kadar şanslıydı.
Gözyaşlarını tutarak onun etrafından dolandı ve Choo Co La Tah'ın onu beklediği karanlık zemine tırmandı.
Arkana bakma Kendine eziyet etme. Ama elinde değildi. Onu son bir kez görmesi gerekiyordu.
Boğazı gergindi, o kara gözlerin asla tereddüt etmediğini bulmak için döndü. Yüzündeki ıstıraplı acı ifadesi onu yakıp kavurdu ve ondan tüm kötü anıları çalmayı ve yerine sadece mutluluğu koymayı diledi.
Birbirlerine baktıklarında zaman durmuş gibiydi. Kalbi bile durmuş gibiydi.
"Abigail..." Jess ileri atıldı ama Ren onu durdurdu.
"Bunu tek başına yapmak zorunda, penyo."
O tanıdık tik, zayıf çenesine çarptı. Kendisiyle verdiği savaşı izledi. Sahip olduğu kararsızlık. Sonunda, Ren'i bir kenara itti ve tepeye onun durduğu yere doğru koştu.
Elini avucunun içine aldı ve saatini avucunun içine koydu. Dokunuşundan hala sıcaktı.
Ona kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"
"Artık yalnız kalmanı istemiyorum." Parmaklarını saatin etrafına kapattı ve tıpkı onun elini öptüğü gibi onun elini öptü.
Bu sözler ve bu tek hareket onu dizlerinin üstüne çöktürdü. Yüzünü paramparça ettiler ve ondan bir hıçkırık koparmayı başardılar. Ne dediğini tam olarak anlamıştı. Ona en değerli varlığını veriyordu.
O onu seviyor.
Ve bu onu daha çok ağlattı. "Lanet olsun, Jess," diye soludu, diğerlerinin önündeki zayıflığını hor görerek. "Senden nefret ediyorum."

Güneyli ağır aksaklığı kadar onun bir parçası olan o büyüleyici sırıtışı da takındı. "Ben de beni biliyorum." Elini avucunun içine aldı.
beni bırakma
“Abigail mi? Gitmeliyiz."
Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Ona söylemek istediği çok şey vardı.
Anlatacak çok şey var.
Seni seviyorum. Bunun gibi üç küçük kelime boğazına nasıl takılırdı?
Jess haklıydı. Yaşanması en zor kelimeler, söylemeniz gerektiğini söylemediğiniz kelimelerdi.
Cesaretini toplayarak geri çekildi ve Choo Co La Tah'a gitti.
Jess, onun arazide gözden kaybolmasını izlerken nefes alamıyordu.
Gitmesine nasıl izin verirsin?
Görev. Onur. Bütün gece boyunca "asil" sebepler bulabilirdi. Ama hiçbiri bunu katlanılabilir hale getirmedi.
Dünyayı kurtarmak için bir can. Adil bir alışverişti. Tek sorun, bir hayatın onun için tüm dünya haline gelmesiydi.
Ve onu ölüme göndermişti.
Yalnız.

* * *

Abigail, Jess'in saatini kalbine bastırdı ve Choo Co La Tah'ı doğanın tepelerden elle oymuş gibi görünmeyen bir mağaraya doğru takip ederken orada tuttu. Karanlık onları tamamen yuttuktan sonra ellerini üç kez birbirine vurdu ve sonuncusunda avuçlarının arasında bir ateş tutuştu. Kollarını iki yana açarak ışığın ellerinin arasında parlamasına izin verdi. Daha da uzadı, üstlerindeki toprak tavana kadar uzandı. Ateşte yanan maviler, yeşiller, kırmızılar ve portakallar, onu gözler için bir melodi gibi büyüledi.

Sonra odanın içinde dolandı, orada olduğunu bile bilmediği aplikleri yaktı. Canlı bir varlık, mum ışığı duvarlarda dans ederek sayısız petroglifin hareket ediyormuş gibi görünmesini sağladı.
Uzak batı yakasındaki dikkatini çekti. Kelebek kanatlı bir kadının elini tutan bufalo derisine sahip bir adamı gösteriyordu. Ama onu büyüleyen şey kanatların tasarımıydı.
Bunu daha önce görmüştü.
Nerede?
Choo Co La Tah onun arkasında durmak için harekete geçti. Zihnini aç Abigail. Korkma.”
Sesindeki bir şey hislerini yatıştırdı. Birden göz kapakları ağırlaştı. O kadar ağırdı ki onları açık tutmak zordu.
Uyanık kal.
Yapamadı. İsteği dışında kapandılar ve görüntüler göz kapaklarının arkasında oynamaya devam etti.

Bir şeyler aramak için küçük bir göletin yanında koşarken yüzüne serin bir rüzgar esti.
Hayır, birini arıyordu.
"Neredesin?" diye yüksek sesle fısıldadı.
Kimse görünmeyince endişeden çılgına döndü. O neredeydi? Bir şey mi oldu? Asla geç kalmazdı. Korku vücudunun her yerini sardı. O giderse ne yapacaktı?
"Seni asla bırakmam değerlim."
Kulağına üfleyen derin, yankılanan sese güldü. "Bunu bana yapmaman gerektiğini biliyorsun."
Hafifçe bıyıklı yanağını onun pürüzsüz yanağına dayadı, sonra onu kollarının arasına aldı. Ahh... Bütün gün can attığı şey buydu.
Gülümseyerek, dalgaların havuzun kenarlarına çarpmasını ve kuşların birbirlerine serenat yapmalarını dinlerken, onun kendisini sallamasına izin verdi.
Boynundan öptü. "Ona söyledin mi?"
Bu soru, mutluluğunu bir keder okuyla deldi. "HAYIR. Buna cesaret edemem.”
"O zaman onunla evlenir misin?"
"Hayır," dedi çenesini cilveli bir şekilde sarkıtarak. "Bunu yapamam."
Kollarını ona doladı. "Bunlar sadece iki seçeneğin."
Ama o daha iyi biliyordu. Üçüncü bir seçenek de vardı. "Birlikte kaçabiliriz."
Ellerini tenine daha çok bastırdı. "Sadece ikimiz. Özgür olurduk ve kimse-”
"Sorumluluklarım var." Sesi bir hançer gibi keskinleşti. "Onlara sırtımı dönmemi ister misin?"
"Evet," diye dürüstçe yanıtladı.
Dişlerini sıktı. "HAYIR."
Bu söz, onu sadece onun için atan kalbini derinden yaraladı. "Beni sevmiyor musun?"
"Elbette isterim."
Onun kendi çaresizliğini görebilmesi için kollarında döndü. "O zaman benimle gel. Şimdi. Bugün."
Onun baş döndürücü oyunculuğunu izlerken gözleri sıcaklıkla parladı ve bu, ses tonundaki öfkeyi almayı başardı. "Yapamam." Çenesini nazikçe okşadı. "Ona bizden bahsetmelisin."
Onu kendisinden önceki adam kadar seven adamı düşündükçe suçluluk duygusu göğsüne saplandı. Onun için ne kadar önemli olduğunu kimsenin kanıtlayamadığı bir şekilde kanıtlamış bir adam.
Neden onu sevemiyorum? Yapsaydı çok daha kolay olurdu ve denemişti. Gerçekten vardı.
Ne yazık ki kalp kendi melodisini çalıyor ve aklın ona söylemeye çalıştığı şeye sağır kalıyordu.
"Onu ezecek ve bu yapmak istediğim son şey. Bana çok şey verdi ve çok nazikti…”
Kara gözlerinden öfke fışkırıyordu. "Öyleyse onunla evlen."

Bu sözler onu bir tokat gibi yaktı. Ve onları hak etmiyordu. "Eğer ciddi değilsen bunu söylememelisin. Ya senin dediğini yaparsam?”
Burun delikleri alevlendi. "Kalbini çıkarıp ona yedirirdim."
Şimdi onu korkuttu. Aşkı onu rahatlattığı için ona gösterdiği gerçek adam bu muydu? "Size ne oluyor?"
“Sevdiğim kadın aklını başına toplamayacak. Bu kadar."
Sahip olduğu tüm içgüdüler onun sözlerini yalanlarken başını salladı. "Bir şey daha var. Sen farklısın."
"Ben her zamanki gibiyim."
Ama o daha iyi biliyordu. Bu, onun savunmasını fetheden ve başka hiçbir erkeğin sahip çıkmadığı bir şeyi kuşatan adam değildi. "Gönderiniz sizi yozlaştırıyor mu?"
O alay etti. "Ben ondan daha güçlüyüm."
Herkesin bir zayıflığı vardı. Herkes. "Kibirin nereden geliyor?" Anlamadı.
"Gerçek kibir değildir."
Ona ağzı açık bakakaldı. "Sen kimsin?"
"Ben senin sevdiğin adamım."
Ve bu sözler en çok onu incitti. "Sen beni seven adam değil misin?"
"Elbette."
Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, öyle söylemedin. Sizin için en önemli olan düzeni oraya koyarsınız. Tek umursadığın sensin.”
"Onu demedim."
"Gerek yok." Görüşü sefalete boğulana kadar gözlerinden yaşlar akmaya başladı.
"Sözlerin düşüncelerine ihanet ediyor." Ondan ayrılmaya çalıştı ama onu durdurdu. Serbest bırakılmasını sağlamaya çalıştı. "Gitmeme izin ver!"
"Makul olmayı öğrenene kadar olmaz."
Öğrenmek? Derse ihtiyacı olan bir bebek değildi. O yetişkin bir kadındı. Bunu görmeye nasıl cüret eder? "Değişen ben değilim. İçinde daha önce olmayan karanlık bir şey var."
O alay etti. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."
Ama yaptı ve bu bilgi, içinde acı bir şekilde atmaya başladı.
Eğildi, gözleri buz gibi ve yabancıydı. "Beni seviyorsan, ona söyleyeceksin."
Neden aşkını kanıtlamak zorundaydı? Kendi gözüyle görmesi yetmedi mi?
Kolunu onun elinden kurtardı. "Gitmeliyim."
Onun gidişini izlerken konuşmadı.
Bir gölge onunkinden kurtuldu ve duvardan sıyrıldı. Bir erkek gibi iri yapılı, omzunun arkasında durmak ve kulağına fısıldamak için ona doğru yürüdü.
"Sana söylemiştim değil mi? Kadınlar her zaman kararsızdır. İnsanı sonsuza dek tatmin edebilecek kimse yok.”
"Kelebek farklıdır. O her şeyden iyidir.
"Ve sen değilsin."
Hayır, değildi. O bir savaşçıydı ve derisi sayamayacağı kadar çok kez kana bulanmıştı. Merhamet etmesi, sabretmesi fayda etmedi. Yapmaması gerekiyordu.

Şefinin sağ elinde, pek çok masumu katletmişti. Bu onun işiydi. Ama artık barış içinde olduklarına göre, kaybolmuştu.
Ta ki Kelebek'i görene kadar. İçindeki vahşiyi evcilleştirmişti. Ocağın önünde oturup onun nazik davranışlarını izlemekle yetindi. Anlamadı. Ama o yanında olduğu sürece eline bıçak ya da mızrak almak istemiyordu.
Sadece onu memnun etmek istiyordu.
Görüntü silinirken Abigail gözlerini kırpıştırdı. Tamamen kaybolduğunda, arkasında Choo Co La Tah ile hala duvarın önünde durduğunu fark etti.
"Artık biliyorsun," dedi sessizce.
Şaşkınlıkla, onun nazik bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. "Biliyor musun?"
"Sen gerçekten kimsin. Jess kim?”
Zihninde, onu çıldırtmaya çalışan kısa devre yapan bir flaş gibi başka görüntüler de yanıp söndü.
O kadar hızlı geldiler ki onları zar zor görebiliyordu ama yine de bir şekilde zihni hepsini kaydetti. "Anlamıyorum."
Ellerini onun her bir kolunun üzerine koydu. "Sen Kelebeksin ve Jess de Buffalo.
Barış ve savaş. Bir olması gereken iki yarım."
Başını olumsuz anlamda salladı. "Ne içiyorsun, burnundan çekiyorsun ya da içine çekiyorsun?"
"Buradaki bağlantıyı hissetmiyor musun?"
Garip bir şekilde, yaptı. Ama bu onu daha çok korkuttu.
Choo Co La Tah, onun gerçeğe hâlâ hazır olmadığını anlayınca içini çekti. Tüm bu yüzyıllar boyunca onu saklamış ve kendini lanetten kurtarmanın bir yolunu bulmasını beklemişti. Ve hala bağlıydı.
Ne yazık.
Belki bir sonraki hayatında…
"Gelmek." Parıldayan sarkıt kümesinin altında bir yatak gibi uzanan odanın ortasındaki kayayı işaret etti. Bu hayatta güçlüydü. Daha önce hiç olmadığı kadar güçlü. Bin yıldır beklediği isyanı onun gözlerinde gördü.
Onu susturdu ve sonra itaat etmeye gitti. Buna rağmen boyun eğmesinin, varlığının her bir parçasını sinirlendirdiği açıktı. Dişlerini iyice sıktı, yukarı tırmandı ve soğuk taş levhaya yaslandı.
Choo Co La Tah, ikisini de temizlemek için kutsal nefesi çağırırken ilahi söylemeye başladı.
Abigail onun şarkısını dinledi ama zihninde Jess'in bir görüntüsünü canlandırırken dikkat kesildi. Onu tekrar arabada görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı. Vücuduna dokunuşunun anısını hissettiğinde. Cep saatini ellerinin arasına aldı ve karnının üzerinde tuttu.
"Choo Co La Tah?" Törenini bölmekten nefret ediyordu ama bunun yapılması gerekiyordu.
"Evet?"
"Öldüğümde lütfen Jess'in saatini ona geri verir misin?"
"Neden?"

Başparmağının ucunu oymalı parşömenin üzerinde gezdirdi. "O bunu sever."
"Senin için tek önemli olan onun mutluluğu mu?"
"HAYIR. Ama pişman olmasını istemiyorum. Benim hakkımda değil.
Başını ona doğru eğdi, sonra ilahisine geri döndü.
Abigail ilk başta sabırlıydı ama bu durum uzadıkça sinirlerini bozmaya başladı.
Neden onu şimdiden öldürememişti? İşkence bunun bir parçası mıydı?
sapık
Görünürde hiç durmadan başka bir ilahiyi söylemeye başladığında, tüm görgü kurallarını kaybetti.
“Chuu mu? Gerçekten mi? Bütün bunlar gerekli mi?”
Hece ortasında durakladı. "Ölmeye hazırsın öyleyse?"
Ah... o vardı.
Ona bakmak için başını çevirdi. "İki numaralı kapının arkasında ne olduğunu alabilir miyim?"
Aslında güldü. "Zaten seçtin."
"Biliyorum." Güçlükle yutkundu ve gözlerini kapattı. "Ben hazırım."
Choo Co La Tah'ın omzunun yanında durmak için hareket ettiğini hissetti. Deriyi kazıyan metalin en hafif fısıltısı, onun bir bıçak çektiğini anlamasını sağladı. Kendini toparlayarak Jess'in yüzünü canlandırdı ve kendini onun kollarında hayal etti.
Hayır, bir kumsalda. Gün ışığında alevler içinde kalamayacağı için biraz zordu, kabul edildi, ama çocukken sahili severdi. Ve Apollite'ler ipeksi kumlarda aynı kendiliğinden yanma sorununa sahip olduğundan, annesi onu dördüncü yaş gününde oraya götürdüğünden beri bir tanesine binmemişti. Ama şimdi oradaydı. Jess Speedo'da.
Şaka yapıyorum. Bu onun için bile fazla cesur bir bakıştı. Belki bir…
Çıplak. Evet, çıplak. En çok bunu beğendi. İkisi, annesinin çok sevdiği From Here to Eternity filmindeki gibi dalgaların üzerinde uzanıyordu.
Soğuk ve keskin bir şey boğazına dokundu. Gerilerek kendini hayatına son verecek olan kesime hazırladı.
"Yaşamak için benimle dövüşmek istemiyor musun?"
Jess'e tutun. Çıplak. Sahil. Çıplak.
"Bana cevap ver, Abigail. Yaşamak İstermisin?"
"Elbette isterim." Bu nasıl bir soruydu?
"O zaman neden benimle dövüşmüyorsun?"
Abigail cevap vermedi. Jess'in yüzüne tutunmak zorundaydı, yoksa sahip olduğu her şeyle onunla savaşacaktı.
"Neden savaşmıyorsun?"
Ona bakmak için gözlerini açtı. “Anlamıyor musun? Hayatımı kurtarıyorum.”
“Takip etmiyorum. Bunu dünyayı kurtarmak için mi yapıyorsun?
O, başını salladı. "Bunu Jess'i kurtarmak için yapıyorum."
"Onun için boğazını kesebilir miyim?" Bıçağı boynuna dayadı. O kadar yakındı ki kendini kesmeden yutamıyordu. Bu sefer gözlerini açık tuttu. Onu vidala. Eğer onu öldürecekse, bunu ona bakarak yapabilirdi.

"Evet."
Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken bakışları hemen yumuşadı. "Doğru cevap bu." Bıçağı çekti.
Kafası tamamen karışmış halde ona kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"
"Sen fedakarlık yaptın. Artık kalkabilirsin."
Hala anlamadı. Ölmek zorundayım. Değil mi?
"Bütün fedakarlıklar ölüm içermez, çocuğum. Enapay'ın dediği gibi, fedakarlıkların en soylusu, kalbinizi başka birine tamamen açmak ve onlara sizi öldürmeleri için hançeri vermektir... Jess için ölmeye razıydınız. Cesurca. Kanıtladın. Bu, Ruh'un görmesi ve yatıştırılması için yeterlidir."
İnanılmaz, ona ağzı açık bakakaldı. "Çıkmak." Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?
"Çıkmak yok, korkarım canım. Şimdi tek yapmamız gereken, adaklarınızı sunmak ve sonra onları korumak için o kavanozları bulmak.
Dimdik fırladı. "Gerçekten ölmem gerekmiyor mu?"
"Bütün gece bunu mu yapacağız? Redundancy'de bize rezervasyon yaptırmalı mıyım?
O güldü. Ta ki bakışları onun omzunun üzerinden geçene kadar...
Gözlerinin tekrar görmesi ve sonra ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı...
Çocukken duvarında gördüğü o tanıdık gölge. Buffalo'ya fısıldayan kişi.
Ve o tek bir uyarı sesi bile çıkaramadan, o saldırdı.

BÖLÜM 17

Jess, steroid kullanan kafese kapatılmış bir puma gibi ileri geri volta atıyordu. Abigail'in peşinden gitmeye her başladığında, Ren onu kolundan tuttu ve durdurdu.

Piç kurusu kıçına öyle bir tekme yiyecekti ki ölümsüz hayatının geri kalanında ayakkabı köselesi geğirecekti.

Jess tekrar mağaraya doğru yola çıktı.

Ren onun sözünü kesti. "Yapamazsın."

"Boğa. Bok. Yapamayacağım şey onu terk etmek. anlamıyor musun?”

Ren acı acı güldü. "Evet, tahmin edemeyeceğin kadar iyi anlıyorum. Bir şeyi bu kadar çok istemenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak biliyorum, onu tadabilir ve gönüllü olarak bir başkasına giderken izlemeniz ve sonra ikisine de en iyisini dilemeniz ve bunu kastetmeye çalışmanız gerekir. BEN sofranıza oturduklarında safranın acı tadını bilirsiniz ve onlar her dokunduklarında ya da birbirlerine sevgi dolu bakışlarla değiş tokuş ettiklerinde içten içe ölürken gülümsemeniz gerekir. Bana işkenceden bahsetme, Jess. Üzerine lanet olası kitabı yazdım.

Şimdi, bu Ren'in onunla daha önce hiç paylaşmadığı bir şeydi. Arkadaşının böyle bir deneyim yaşadığından haberi yoktu. Ren geçmişinden hiç bahsetmedi. Kahretsin, Jess, Ren'in neden Karanlık Avcı olduğunu bile bilmiyordu.

Kendi geçmişi yüzünden, asla başka birininkine burnunu sokmak istememişti. Ona bilmesini istedikleri şeyi söyleyeceklerini düşündü ve eğer gönüllü olmazlarsa, muhtemelen bunun için gerçekten iyi bir sebep vardı. Burnunu sokmak ondan uzak olsun.

Jess saygıyla başını eğdi. "Üzgünüm Ren."

Ren, Hiçbir fikrin yok, diyen bir ifade takındı.

Mağaranın olduğu tepeden şiddetli bir savaş narası yükseldi. Choo Co La Tah'ınkine benzeyen bir ses. Jess'in kalbi, içini kötü bir his kaplarken sıkıştı. Lütfen yanılmama izin ver.

Ren uçmak için bir kuşa dönüşürken ve Sasha kurt şeklini alırken, elinden geldiğince hızlı bir şekilde kırmızı lekeli tepeye koştu.

Jess, Choo Co La Tah'ın özel mağarasına ulaştığında, hala kurt formunda olan Sasha bir çakalla savaşıyordu ve Ren ortalıkta görünmüyordu.

Abigail de değildi.

Bu onu hiç mutlu etmedi. Ölmüş müydü?

İçinden ıstırap akarken dişlerini gıcırdattı. Ruhunu Artemis'e sattığı gece hissettiği acı verici, ıssız duygunun aynısıydı.

Abigail gitmişti.

Lütfen ölmüş olma.

"Jess?" Choo Co La Tah'ın sesi onu şimdiki durumuna geri çekti. Bir saldırının ortasındaydılar ve hayatta kalmak istiyorlarsa odaklanması gerekiyordu. Altı çakal cesedi, tehlikede olan her şeyin korkunç bir

hatırlatıcısı olarak yakınlarda yatıyordu. Kan duvarlara sıçradı ve yerde, cesetlerin altında birikti.
Choo Co La Tah ona doğru bir adım attı, sonra kaydı ve kanla kaplı zemine düştü.
Geri kalkmadı.
Jess, küçük bir yarıkta yan tarafında yatan yaşlıya doğru koştu. Yaralarının hızlı bir şekilde görsel olarak gözden geçirilmesi, hala hayatta olmasının bir mucize olduğunu söyledi.
Coyote uzun süredir oynuyordu. Ama görünüşe göre, Choo Co La Tah da öyle.
Jess, yaralarının boyutunu görebilmesi için onu nazikçe döndürmek üzere uzandı.
Ve kapsamlıydılar. Çakallar onu fena halde parçalamıştı. "Ne oldu?"
Güçlükle yutkundu. "Üstümüze atladılar."
"Biz?"
Choo Co La Tah boğazını temizledi. "Ben ayini tamamlayamadan Abigail'i aldılar.
Kurbanı sabaha kadar yapmalıyız... yoksa."
Cehennem, İncil oranlarında üzerlerine yağacaktı. Evlat, kibirli komşuları kızar mıydı? Zaten en iyi gününde onu sevmiyorlardı. Umurunda olduğundan değil.
"Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?"
Jess yarayı sarmaya çalışırken Choo Co La Tah kanayan alnını ovuşturdu. "Büyük ihtimalle Coyote'un ini... ve onu orada öldüremezsin, Jess. Onu buraya, Vadi'ye götürmeliyiz."
Jess, Sasha'nın oyun arkadaşını yendiğini görmek için etrafına bakındı. "Ren nerede?"
"Coyote ve Abigail'in peşine düştü. Onları bulmalısın, Jess. Onları geri getir."
"Merak etme. Başarısız olmayacağım.
Umut etti.

* * *

Abigail, ellerini ve ayaklarını birbirine bağlayan iplere karşı büyük bir mücadele verdi ama onlardan hiçbir şey vazgeçmedi. Jess'in dediği gibi, bağlıydı ve Noel kazı gibi giyinmişti.

Ve tamamen karanlıkta. Keşke nerede olduğunu bilseydi.
Sonra, içinde bulunduğu her neyse, diğer tarafından derin bir ses duydu. Bir adam tanıdık bir sesle, "Onunla sonra ilgilenirim," diye homurdandı, ama o bunu anlayamıyordu.
Bir saniye sonra kapı açıldı ve samimi bir yüz görünce içini rahatlattı. Ve burada tehlikede olduğunu düşünmüştü.
Tanrıya şükür.
Ona gülümsedi. Ren. seni görmek çok güzel Olanlara inanamayacaksınız."

Dudağını ona doğru kıvırarak mutlu selamını susturdu. "O bok parçasına benziyor muyum?"
Tamam... belli ki Ren'i kötü bir şeyle eş tuttu. Neredeyse aynı oldukları için bu garipti. Aynı siyah saçlar, kara gözler. Rafine özellikler. Ama şimdi bahsettiğinde bir fark vardı.
Ren deli değildi. Bu adamdı.
Çoklu kişilik bozukluğu mu vardı?
"Bir şekil değiştiren misin?" tekrar denedi.
"Sen aptal mısın? Elbette öyleyim."
Onu tanıyormuş gibi davrandı ama yine de onun Ren olmadığını iddia etti.
Neyle uğraşıyordu? "Oyun mu oynuyoruz?"
Onu kendine yaklaştırdı. “Ben oyun oynamam. Durmadan."
Psikopattı. Bu kategoriyi alır ve onunla koşardı.
Ve birkaç kalp atışı sonra onun üzerine eğilip elini saçlarının arasından geçirince daha da tuhaflaştı. Bir avuç dolusu aldı ve koklayabilmek için burnuna tuttu. "Çok güzel."
Ew … benim Sapık Be Gone'um nerede? Onunla karşılaşacağını bilseydi fazladan getirirdi.
Dudaklarını alnına sürttü. Ona dokunduğu an, zihninde parlak bir görüntü belirdi.
Kelebeği tekrar gördü ve bu sefer onunla konuşuyordu...
Ren mi?
"Seninle evlenemem Coyote."
Bu isim ona bir kamyon gibi çarptı. Tam bir dakika nefes alamadı.
Coyote, Ren için aynı eş miydi? O NE LAN? Ren neden bu gerçekten bahsetmemişti?
Böyle bir şey biraz önemli olmaz mıydı?
Özellikle de savaşta olduklarından beri.
Bu düşünce kanını dondurdu ve hemen ardından bir başkası geldi. Ren, Coyote için bir casus muydu?
Tamamen mantıklıydı. Coyote'un onları bulup durmasına ve Ren'in sürekli kaybolmasına şaşmamalı. Her uçtuğunda muhtemelen doğruca ağabeyinin yanına gidiyordu.
Bilen tek kişi oydu. Diğerlerine de haber vermeden ölemem.
Ve hala geçmişin görüntüleri zihninde oynuyordu...
Coyote'un yakışıklı yüzü, Kelebek'in ondan ayrılmasından kaynaklanan eşit derecede korku ve incinmenin bir karışımıydı. Nefesi kesik kesik, inkar edercesine başını salladı. "Anlamıyorum. Her şeyden çok seni seviyorum. Neden beni bırakmak isteyesin ki?”
Suçluluk, kalbinde ağır bir şekilde asılıydı. Yapmak isteyeceği en son şey onu incitmekti. "Başka birisini seviyorum."
Coyote onunla yüzleşmek için ayağa fırladı. "HAYIR. Bu mümkün değil."
Tabii ki mümkündü. Zaten olmuştu. Ağlamaya başladı. "Çok üzgünüm Cy. Bunun olmasını asla istemedim. Seninle evlenmek istiyordum ama sonra tanıştık ve... ve... ben eskisi gibi olmadım. Lütfen bizim için mutlu olun.”

Gülümsemesi gözyaşlarının arasından rüya gibi bir hal aldı. “Beni kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyor. Kendimi çok canlı hissediyorum ve tek yapmam gereken onu düşünmek.
Coyote'un yüzü öfkesinden pancar kırmızısına döndü ve bir an için ona gerçekten vurabileceğini düşündü.
Kızım, çık oradan. Bu, Freddy Krueger veya başka bir hortlağın atlayıp talihsiz kurbanı öldürdüğü kısımdı.
Kelebek neden kendini savunmuyordu?
Coyote yüzüne alayla baktı. "Bunun olmasını hiç istemedin mi?" Onun ses tonuyla alay etti. "Söylediğin yalan bu mu fahişe? Onunla nerede tanıştın? Seni koruduğum için bir yıldan fazla işkence görmemden önce mi sonra mı?
Suçluluk onu parçalara ayırdı. Haklıydı. Onun için çok acı çekmişti.
Ama bunu yüzüne vurmak yanlıştı ve o bunu biliyordu. "Üzgünüm. Ben. Seni incitmek istemedim. Lütfen anlayın. Zamanla yapacağını biliyorum.”
Döndü ve zemin boyunca kapıya doğru yürüdü.
"Seni geri kazanacağım Kelebek!" arkasından bağırdı. "Beni izle. Göreceksin. Sen Benimsin.
Şimdi ve her zaman."
Ne salak...
"Şşşt," diye fısıldadı Coyote, alnını ovuştururken ve geçmişe dair hayalleri dağılırken. Kaş çizgisini takip etti. Teninin ürpermesine neden olan bir şey.
"Benden ne istiyorsun?" ona sordu.
"Sözünü yerine getirmen için."
Abigail gözlerini büyüttü. "Hiçbir şey için söz vermedim."
Ona pis bir sırıtış verdi. "Sözlerini hatırlamakta hep sorun yaşadın. Sözünü tutmak. Ama bu sefer değil. Bana borçlusun. Ben de onu toplamaya niyetliyim.”
Evet, ona ödeyeceği bir şey vardı. Ama bundan hoşlanmayacağına bahse girebilirdi.
Bundan kesinlikle zevk almazdı.
Ondan uzaklaşıp bir şey duymuş gibi başını kaldırdı. Onu tekrar karanlığa itti ve geri çekildi, ardından kapıyı kapattı.
Bu doğru. Koş, Coyote, koş. Choo Co La Tah ya da Coyote ne düşünürse düşünsün, o Kelebek değildi. Abigail Yager'dı. Ve pes etmedi ya da teslim olmadı.
Evet, çocukluğunu Apollite anne babasına korkulu bir boyun eğme içinde geçirmişti. Ama öldüklerinde bu sona ermişti. O günden sonra, kimseye boyun eğmeyi reddeden iddialı bir kadın olarak yeniden doğmuştu.
"Abby?"
Kafasında dünyanın en harika sesini duyunca tiradını durdurdu.
"Gün batımı?"
"Evet. iyi misin bebeğim?"
Artık kesinlikle öyleydi. "Sana düşüncelerimden uzak dur demedim mi?"
"Beni sonra yenebilirsin. Sadece çıplak yap.
Tehlikeye ve bağlı olmasına rağmen, onun mizahına güldü.

Ta ki Ren'in onunla olabileceğini hatırlayana kadar. Jess, dinle. Aramızda bir casus var.”
"Ne?"
"Bu doğru. Coyote'un Ren'in kardeşi olduğunu biliyor muydun?
"HAYIR. Mümkün değil. Bu mümkün değil."
“Kesinlikle mümkün ve son derece ürkütücü. Gözünüz Ren'in üzerinde olsun. Ne yaparsan yap, sakın ona sırtını dönme.”
"Tamam aşkım. Güvenli bir yerde misin?”
Simsiyah hapishanesinde etrafına bakındı. "Buna gerçekten cevap veremem. Hiçbir şekilde ışık almayan küçük bir odaya bağlıyım.”
"Elbette. Sasha seni izliyor. Oraya varana kadar burada, kafanın içinde kalacağım... eğer senin için de uygunsa, yani. Araya girmek istemiyorum.”
Bu sözler tüm tehlikesine rağmen onu gülümsetmişti. "Teşekkürler Jess."
"Bana teşekkür etmen için bir sebep yok, Abby. Sözü sen söyle, ben her zaman senin için geleceğim.
Ne olursa olsun."
Bu söz onu boğdu ve gözlerini yaşarttı. Hayatında hiç böyle bir güvenceye sahip olmamıştı.
Kurt ya da Hannah ile bile değil. Üçünün en büyüğü olarak, ona güvenmelerine izin vermişti. Tam tersi değil.
Sahip olduğu en yakın şey Jonah'tı. Ama o bile güvenilir olmamıştı.
Seni seviyorum, Jess.
Bunu ona söyleyebilmeyi ne kadar çok isterdi. Ama yapamayacağını biliyordu. O her zaman bir Kara Avcı olacaktı ve evlenemezlerdi.
Hâlâ benimle misin, Abby?
"Buradayım. Şafağa daha kaç saat var?”
"İkiden az."
Ah. Zamanları tükeniyordu. Choo Co La Tah'ın törenini bitirmesi ve Toprak Ana'ya kanını sunması gerekiyordu.
"Siz çocuklar şu anda neredesiniz?" diye sordu.
"Param için sana yeterince yakın değilim."
"Bu ne kadar yakın olurdu?"
"Yanında."
"Benimle böyle konuşmaya devam edersen kovboy, bu gece şansın yaver gidebilir."
"Bu gece zaten şansım yaver gitti."
"Mmm, yani sen her gece tek atış yapan bir adamsın, öyle mi?"
Kafasında güldü. "Ah, tatlım, öyle demedim. Aygır, özellikle vahşi olduğunda, tüm gece süren bir gezintiye asla aldırış etmez."
"Aygır? Orada sahip olduğun bir tür ego.
"Doğru olduğunda ego değildir."
Bu cümle üzerine sırtından aşağı bir ürperti indi. Buffalo'nun Butterfly için kullandığıyla aynıydı.
Bu doğru olabilir mi?

Bu düşünceyi sürdüremeden, kapısının dışında garip bir ses duydu. Coyote geri mi dönüyordu?
Kapı açılmadan bir saniye önce büyük bir şey kapıya sert bir şekilde çarptı. Tamamen içgüdüsel olarak tepki vererek, yeni gelene saldırdı ve onu yenmek için yeterli olacağını umarak sahip olduğu her şeyi dışarı attı. Doğruca yere düştü ve tam bir ıstırap içinde omuzları üzerinde ileri geri yuvarlandı. Yüksek bir inilti kulaklarını doldurdu. Kasıklarına tekrar tekme atmak için hareket etti.
"Abigail!" diye tersledi, onun rezil fındıkkıran tepinmesini önlemek için kolunu kaldırdı. "Durmak!"
Kiminle uğraştığından emin olamayarak bakışlarını adama dikti. "Sen Ren misin yoksa Çakal mı?"
Karganın vücuduna parladı. Ama uzun sürmedi. Bir kalp atışı sonra erkek formuna geri döndü.
Doğru, solungaçlarının etrafında hâlâ biraz yeşildi... ve kendini çukurlaştırıyordu. Ama o yine Ren'di. Ve sızlanıyordu.
"Ah, hadi ama seni koca bebek. Ben sana o kadar sert vurmadım."
“Tamamen katılmıyorum. Kahrolası bir katır gibi tekmeliyorsun ve yemin ederim iki testisim de boğazıma takıldı.” Elini kasıklarına bastırırken uzun bir nefes verdi.
Sonra yavaşça ayağa kalktı. Dudağını ısırarak, ayağa kalkıp ona öfkeyle bakmadan önce birkaç şiddetli acı sesi çıkardı.
Niyetinden emin olamayarak geri çekildi. Kardeşi için onu öldürür müydü?
"Senin derdin ne?"
Abigail tereddüt etti. "Ben iyiyim. Senin derdin ne?"
"Hayalarıma tekme attın."
Bu vardı. Ve sonra başka bir mesele vardı. "Burada ne yapıyorsun?"
"Seni kurtarmaya çalışıyordum ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ve kahretsin, hala sarılı haldesin. Sınırsız erişimle neler yapabileceğinizi görmek istemem."
Muhtemel hikaye. Onu kurtarmak için geldiğini kim sorgulayabilirdi ki? Ama o kadar aptal değildi. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"
"Buradaki çakallardan birinin izini sürdüm." Cebinden bir bıçak çıkardı ve ona doğru bir adım attı.
Abigail endişeyle geri çekildi. "Jess gelene kadar beklemeyi tercih ederim."
Dinlemedi. Bunun yerine, onun bağlarını kesti ve yere düşmelerine izin verdi.
“Bekleyecek vaktimiz yok… İyi olduğundan emin misin? Doberman fabrikasındaki bir kedi kadar ürkeksin.”
Tereddüt etti. Onu eve mi götürüyordu?
Ya da çok daha uğursuz bir yerde?
"Abigail?"
"Seninle gitmek istemiyorum."
Sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi. "Gizliliğiniz konusunda endişelenmenize gerek yok. Sana ihanet etmeyeceğim.”

"Endişelendiğim şey bu değil."
"Sonra ne?"
Sadakatin. Benimle Coyote hakkında konuşmak ve neden sana benzediğini açıklamak ister misin?
Yakalanmış. Yüzünün her yerine yazılmıştı. Kafasında dönen dişlileri neredeyse görebiliyordu.
"Evet," diye suçladı. "Bende böyle düşünmüştüm."
Kafasını salladı. "HAYIR. Düşündüğün şey değil."
"Bence kardeşinle birlik oldun ve Shit Creek'te hepimizi sattın. Kürekler ekstra."
"Yapmadım. Savaşçı ve Geçit hakkında sana anlattığım hikayeyi hatırlıyor musun?
"Evet?"
"Ben savaşçıydım."
Aklı bu bilgiyle sarsıldı. "HAYIR."
Onayladı. "Ağabeyim bugüne kadar benden nefret ediyor ve ben onu suçlamıyorum. Kontrolden çıkmıştım."
"Ama neden?"
"Sana nedenini söyledim. Kıskançlık. Tüm hayatımı Coyote'un gölgesinde yaşayarak geçirmiştim. Diğerleri ona akın etti. Ve çoğunlukla, bununla iyiydim.
Ren dişlerini sıktı. "Seni eve getirdiği güne kadar." Acı hala dayanılamayacak kadar çokmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. Halkımız için kelebekler umudun simgesidir. Bir tanesini elinize alıp ona hayallerinizi fısıldarsanız, dileğinizin gerçekleşmesi için onu göklere çıkaracağı söylenir."
Arkasından alaycı bir alkış koptu.
Ren orada Coyote'u bulmak için döndü.
"Güzel, kardeşim. Hâlâ onun yatağına girmeye çalışıyorsun, ha?"
Abigail, Ren'in ifadesindeki acıyı fark etti.
"Kenara koydum, Coyote. Senin için de aynısını yapma zamanı."
Coyote başını salladı. "HAYIR. Kelebek bana ait. Onu yakaladım. Onu evcilleştirdim.
En çok onu korudum."
"O bir mülk değil."
Pis pis gülümsedi. "Evet o. O sahip olunan en değerli varlıktır."
Abigail'in şimdi söyledikleri sözler zihninin hâlâ tanımlayamadığı bir zaman ve yere geri dönmesine neden olurken başı döndü.
Ren ve Coyote'u tıpkı şimdi olduğu gibi kavga ettikleri bir çayırda gördü. Konu bile aynıydı.
Coyote, Ren'e dudak büktü. "Hepsi senin hatan. Sen ve küçük kıskançlığın. Neden benim adıma mutlu olamıyorsun? Sadece bir kere. Neden? Bizi yalnız bıraksaydın bunların hiçbiri olmayacaktı. Grizzly Spirit olmazdı. Muhafızlara gerek yok ve o..." Coyote bıçağıyla yeri işaret etti. "—buraya asla gelmezdim."

Ren cevap vermedi. Bakışları, Coyote'un ellerindeki kırmızıya sabitlenmişti. Oradan toprağa gitti, nereye…
Buffalo bir kan gölü içinde ölü yatıyordu.
Ren yüzünü buruşturdu. "Bunu nasıl yapabildin? O bir Muhafızdı.” Ve dünyadaki en iyi arkadaşım. Sorgulamadan yanında olan tek kişi.
Kötülük vücudunu ele geçirdiğinde ve o isteyerek ona hizmet ettiğinde bile, Buffalo onunla kalmıştı. Onu korumak.
Şimdi Ren'in öz kardeşi tarafından katledildi.
Zalimliğim onu çıldırttı...
Coyote, Buffalo'nun sırtına tükürdü. "O bir piçti ve onun kalbini benden çaldı."
Suçluluk ve keder onu paramparça ederken Ren yavaşça başını salladı. "Kalpler asla çalınamaz, Cy. Sadece verilebilirler.”
Coyote ona alayla baktı. "Yanılıyorsun! Bu senin kıskançlığın konuşuyor.”
Ama değildi. Ren bunu yasaklamayı öğrenmişti.
Artık çok geçti. Hayatında iyi olan ne varsa yok etmişti.
Her şey.
Midesinden rahatsız olarak Buffalo'ya gitti ve yanında diz çökerek vücudunun üzerine küçük bir dua fısıldadı.
Keskin bir çığlık yankılandı. Yukarı bakan Ren, Buffalo'suna doğru koşan Kelebek'i gördü. Histerik bir şekilde ağlayarak kendini onun üstüne attı.
"Neden? Neden? Neden beni bu kadar incittin?
Coyote dudağını kıvırdı. "Kalbimi yerinden söktün."
"Ve sen benimkini öldürdün." Kendini Buffalo'nun üzerine koydu ve ağladı.
Ren ayağa kalktı ve kardeşiyle yüzleşirken onu yas tutması için orada bıraktı.
Bu onun hatasıydı. Kelebek'in sefaletini tanrılara ve ruhlara haykırmasına izin verilirse ne olacağını düşünmedi. Kaybettiği Buffalo için feryat edip feryat etmek.
Ama artık çok geçti. Beyaz güderi kaplı vücutlarının etrafında dans ederek ormanın içinden uğuldayan bir rüzgar geldi. Bu rüzgarlar, en korkulan yaratığı duyurmak için borularını üfleyen iki trompetçi oluşturmak için bir araya geldi.
İntikam Ruhu. Sadece onu incitenlerden intikam almak isteyen haksızlığa uğramış bir kadının çığlıklarıyla çağrılabilecek bir şey.
Bulutsu bir biçimde, tamamen beyaza boyanmıştı. Saçları, iskelet hatlarını örten yarı saydam derisi. Tüyleri ve güderi. Renkten tek kopan, boynundaki lacivert boncuk işiydi.
“Neden çağrıldım?” diye sordu.
Kelebek yukarı baktı. Güzel yüzü kederden buruşmuştu, şimdi yaşlı ve bitkin görünüyordu. Bakışları öfkeyle onları delerken saçları vücudunun etrafında uçuştu.
“Coyote kalbimi öldürdü. Bu yüzden aldığı şeyin karşılığı olarak onunkini istiyorum.”

İntikam Ruhu ona doğru eğildi. Sonra adamlara döndü. Yüzü telli saçlı, sıska yaşlı bir adamdan nihai kötülüğün yüzüne dönüştü. Ağzını açtı ve ağzı yere düşerek yüzünü buruşturdu ve uzattı. Abigail dehşet içinde titredi.
Ağzından sırtında yalnız bir hayalet savaşçı olan dev bir kartal uçtu. Savaşçı mızrağını kaldırdı.
Ren, savaşçıya yer açmak için geri çekildi.
Toprak Ana'nın giysisinin kumaşını bile sallayan uyumsuz bir intikam çığlığıyla mızrağını Coyote'un kalbine doğru fırlattı.
Bir an, Ren yolun dışında duruyordu. Bir sonraki adımda, Coyote'un bir kalp atışı önce olduğu odanın karşısındaydı. Aklını başına toplayıp hareket edemeden mızrak göğsünün ortasından geçerek kalbini deldi. Gücü onu ayaklarından kaldırdı ve bir ağaca sabitledi.
Nefes nefese kalırken vücuduna bir acı yayıldı. Kanın tadı ağzını doldurdu. Görüşü karardı.
O ölüyordu.
Savaşçı kartalını çevirdi ve İntikamcı Ruh'un ağzına geri uçtu. Geldikleri gibi, gittiler.
Nefes almakta güçlük çeken Ren, kardeşine baktı. "İsteseydin sana hayatımı verirdim."
"Bana istediğimi almayı öğrettin." Coyote aralarındaki mesafeyi kapattı ve Koruyucu mührünü tutan kemik kolyeyi Ren'in boğazından kaptı. En güçlü büyüsünü sakladığı Ren'in kemerinden keseyi çözdü. "Ve senin vasiliğini istiyorum."
"Sen seçilmedin."
"Sen de değildin." Coyote mızrağı aldı ve daha da derine sapladı. Ren kendi kanıyla boğulurken zaferle güldü.
Son bir nefesle sustu.
Dikkatini Butterfly'a çeviren Coyote'un yüzündeki gurur mide bulandırıcıydı. “Artık bir Muhafızım. Beni tekrar sevebilirsin.”
Dudağını tiksintiyle kıvırdı. "Yaptıklarından sonra seni asla sevemem. Sen bir canavarsın.”
Onu kolundan yakaladı. "Sen benimsin ve seni asla paylaşmayacağım. Düğünümüz için kendini hazırla.”
"HAYIR."
Yüzüne tokat attı. "Benimle tartışamazsın kadın. Sen itaat et.” Onu o kadar hızlı bıraktı ki, Buffalo'nun vücudunun üzerine düştü ve daha fazla gözyaşı kalmayana kadar ağladı.
Hizmetçiler gelip onu Coyote için giydirdiğinde hâlâ oradaydı.
Gün batımında onun için geri döndü. Ama onları bir araya getirecek olan törene başlayamadan, Bekçi çayırın ortasında belirdi. Kara gözleri öfke saçıyordu.
"İki Muhafızı öldürmekten sorumlu olan kişinin hayatını talep etmek için buradayım."

Coyote dehşet içinde nefesini tuttu. Hayatını kurtarabilecek bir numara bulmaya çalışırken aklı dönüp durdu. Ve kardeşinin büyüsü güçlü olsa da yeterli değildi.
Gardiyan, intikam sözü veren kararlı bir adımla odayı geçti. Kemerinden Adalet Hançeri'ni çıkardı ve hiç tereddüt etmeden onu böylesine kargaşa ve sefalete neden olan kişinin tam kalbine sapladı.
Kan elbisesine sırılsıklam olurken ve örgülerinden akarken Kelebek sendeledi. Acısını belli etmek yerine rahatlayarak iç geçirdi. Coyote'a dönerken dudaklarından kan aktı. "Artık sevgilimle olacağım. Sonsuza kadar onun kollarında." Yüzünde en mutlu bakışlarla öldüğü yerde yere battı.
Çakal tükürdü. "Anlamıyorum."
Gardiyan omuz silkti. “Sen alettin. Kelebek sebep oldu. Doğmasaydı, oyunculuk yapmazdın.”
"Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu doğru değil. Böyle bitmesi gerekmiyordu.”
Ellerini saçlarının arasından geçirerek tek gerçek aşkına gitti ve onu son kez kollarının arasına aldı. O çok küçük ve hafifti. Kanı düğün kıyafetlerini lekeledi ve onu kaybettiği için ağladı.
Ve bu onun kaybıydı.
Diğer tarafta onu beklemeyecekti. Şimdi değil. Bu bilginin acısı onu paramparça etti. Buffalo'yu selamlayacaktı.
Başını geriye atarak öfkeyle bağırdı. Hayır, böyle bitmeyecekti. O iyi bir adam olmuştu. Düzgün. Ve teker teker hepsi onu öldürmüştü. Kardeşi Buffalo ve Kelebek.
Hayatını mahvetmişlerdi. Sonsuza dek mutlu yaşamalarına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Ona yaptıkları işkenceden sonra değil. Kesesine uzandı ve oradaki en güçlü unsurları çağırdı.
"Seni lanetliyorum, Buffalo. Binlerce hayat yaşayacaksın ve hiçbirinde mutlu olmayacaksın.
Sana bakan herkes tarafından ihanete uğramış olarak bu dünyada yürüyeceksin. Ev dediğin hiç kimse olmayacak. Hiçbir insan ömründe değil. Ve benim Kelebeğime asla sahip olamayacaksın.” Büyüsünü avucundan havaya üfledi ki büyü bunu yapacak ruhlara taşınabilsin.
Sonra Kelebeğin dingin güzelliğine baktı. Çok efendi. Çok tatlı. Onu lanetleme düşüncesi onu derinden yaraladı.
Ama onu küçümsemişti.
"Bana yaptıkların yüzünden asla sevdiğinle evlenemeyeceksin. O hep sana kavuşma yolunda ölecek, sen de ömrünü onun yasını tutarak geçireceksin. Barış yok. Beni kabul edene kadar olmaz. Ve başka biriyle evlenirsen, sana asla güvenmeyecektir. Hiçbir evlilikte asla mutlu olamayacaksın. İçinde insan kanı olduğu sürece olmaz.” Kesesine uzandı ve büyüsünün son damlasını da çekti, sonra onu rüzgara gönderdi.
"Ne yaptığının farkında mısın?"
Coyote, Choo Co La Tah'ın yaklaşmasına baktı. "Skoru belirledim."
Choo Co La Tah güldü. "Böyle bir sihir, onu kullanan kişiye her zaman geri döner."

"Nasıl yani?"
Gökyüzünü ve ağaçları işaret etti. "Kanunları biliyorsun. Zarar verme ama yine de bugün burada çok zarar verdin."
"Önce beni incittiler."
Choo Co La Tah içini çekti. "Ve nihai sonunun tohumlarını ektin. İki kişiyi birbirine lanetlediğinizde onları bağlarsınız. Bu birleşik güçle, lanetlerini bozma ve seni öldürme yeteneğine sahip olacaklar."
"Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."
Kibir. Hem köylü hem de kral arasında bir numaralı ölüm nedeni. Keskin bıçağına dikkat edin. Çoğu zaman, onu en çok kullanan kişiyi yaralar."
Coyote, Guardian'ın sözlerini reddetti. Onlara ilgi duymuyordu. Asla acı çekmeyecekti.
Ama yaptıklarından emin olacaktı.

* * *

Abigail, etraflarındaki her şeyi tam olarak anlayarak trans halinden çıktı.

Ren ve Coyote artık tam bir dövüş modundaydılar ve kimseyi ilgilendirmezmiş gibi ilerliyorlardı. Coyote'un inindeki tünellerde sırayla birbirlerini dövüyorlardı.
Daha önce hiç bu kadar kanlı bir dövüş görmemişti ki bu, yıllar boyunca katıldığı dövüşlerin sayısı göz önüne alındığında çok şey söylüyordu.
Etrafına bakınarak Ren'e yardım edebilecek bir silah aradı.
Ne yazık ki, bir tane yoktu. Ama kibirli savaşçılık bir rakibi devirebilirse...
Kimin kazanacağını söylemek mümkün değildi. Kesinlikle yakın olurdu. Ama hangi tarafı tuttuğunu biliyordu.
Git, Red Sox.
"Abigail?"
"Buradayım Jess."
Biz de öyle.
Şimdi, bu günlerdir duyduğu en iyi haberdi. Ren ve Coyote'u dayak yemeye bırakarak açılış için koştu. En azından gideceği yerin orası olduğunu umuyordu.
Bir patlama yankılanıp her yerde kaya parçaları patlattığında doğru yöne gittiğini biliyordu.
Evet, adamları gelmişti. Muhteşem bir giriş yapmayı onlara bırakın.
Kendini Jess'e fırlatmak için koştu.
Jess, onun yumuşak kıvrımlarının sert vücuduna baskı yaptığını hissettiğinde gülümsedi. Ve onu öptüğünde, ona sımsıkı sarıldı. Ta ki burada olmaması gereken bir şey hissedene kadar.
Geri çekilerek dinlemek için başını kaldırdı.
"Sorun nedir?" diye sordu.
"Burada Daimonlar var."
Kaşlarını çattı. "HAYIR. Neden olsun ki?"
"Bilmiyorum. Ama hissedebiliyorum. Sanki yakınlarda bir yuvaları var."

Ama bu hiç mantıklı gelmiyordu. Daimons neden burada Coyote ile birlikte olsun ki?
Meğer ki …
"Coyote bir düzenbaz."
Jess, onunla aynı kavrayışa vardığında küfretti. Nasıl bu kadar sevgi dolu aptal olabilirlerdi?
Bu bir tuzaktı ve hemen içine dalmışlardı.

BÖLÜM 18

Bu kadar ironik olmasaydı Jess gülerdi. Güçlerinden biri, ne zaman pusuya düşürüleceğini bilme yeteneğiydi. Ve içinde bulundukları mağarada psişik güçler üzerinde bir engel vardı. Son birkaç gündür birbirlerini tükettikleri için Ren ve onun şu anda buna ihtiyaçları olduğundan değil.

En iyi ihtimalle, güçleri sadece yarı direkte çalışıyordu. Olmasalar da fark etmezdi. Yine de bu işin içine girerdi.

Basit bir nedenden dolayı.

Abigail'e ulaşmaya ve onun güvende olduğundan emin olmaya o kadar kafayı takmıştı ki diğer her şeyi görmez olmuştu.

Oh iyi …

Öl ve öğren.

Yüzünü avuçlayıp gözlerindeki ışıltıyı içine çekerken alnını onunkine dayadı ve bir an teninin tatlı kokusunu içine çekti. Evet, bu ona güç verdi.

"Ee çocuklar?" dedi Sasha yanlarından. Moralini bozmaktan nefret ediyorum ama burada bir durumumuz var ve yukarı bakıp hazırlanmak veya hapşırmak falan isteyebilirsin. Sadece söylüyorum."

Jess'in başını kaldırmasına gerek yoktu. Üzerindeki her bir çift gözü hissedebiliyordu. Üçü, derin bir mağaranın içindeki büyük, yuvarlak bir odanın ortasında duruyorlardı. Bozulmamış beyaz ve siyah süslemeli, etraflarındaki duvarlar ona bir sarayı hatırlattı. İnsan olduğu günlerde gerçek hayatta görmeyi asla düşünmediği türden bir yer.

İşler değişti. Her zaman iyi ve her zaman kötü için değil.

Sasha solunda, Abigail önde duruyordu. Choo Co La Tah, yaraları nedeniyle yanlarında değildi ve Ren tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi.

Tekrar.

Onlara doğru gelen altı Daimon vardı. Sağına üç, soluna dört. Ve arka tünelde onlardan bir sürü.

Ah, kahretsin, daha kötü şansları vardı.

Ve bu daha dündü.

Abigail'in onu rahatsız eden o kara gözlere bakması bir saniye daha uzun sürdü. Parmak uçlarında yükselerek onun nefis burnunun ucunu öptü.

Benim için geldiğin için teşekkür ederim.

"Memnuniyetle."

Ona sıkıca sarıldı. Ve sağ çıkamazsak... Seni seviyorum, Jess Brady. Sadece bilmeni istedim."

Jess, dünyasını ateşe veren başka bir çift dudaktan duymayı hiç düşünmediği sözler yüzünden kalbinin şiştiğini hissetti. "Ben de seni seviyorum."

Güldü.

Ta ki Sasha, "Saldırıyorlar," diye bağırana kadar.

Jess, bir saniye daha onun tenine değen teninin tadını çıkardı. "Kalbe nişan al."

Anladığını belirtmek için başını eğerek, kılıfının arka kısmındaki iki silahı çıkarmak için beline uzandı. Öndekileri çizdi.
Eşzamanlı olarak döndüler ve düşmanlarına ateş açtılar. İlk vurduğu şey ters döndü ve ayaklarının dibine indi. Patlamadı, bu yüzden ölmediği ya da yeni nesil ölüm makinelerinden biri olduğu anlamına geldi.
Daimonlar her yönden üzerlerine geliyordu. Bu ona Alien video oyununu hatırlattı. Ne kadar çok vurursa, o kadar büyüdüler. Tek fark? Daimonlar tavandan düşmedi.
Henüz.
Daha sonraki bir tarihte hangi gücü geliştirebileceklerini kim bilebilirdi. Ne zaman yarım yamalak çözse, yeni bir şey keşfettiler - güçlerini artırmak için bir gallu yemek gibi. Bunu kim düşündü?
Muhtemelen, bir tavuğun alt bölgesinden yumurta fırlattığını gören ve "Hey millet, sanırım onu kızartıp yiyeceğim. Bana şans Dile. Hastalanırsam, biri doktor getirsin."
Abigail son mermisini ateşledi ve Daimonlardan birini toza çevirdi. Bir hafta önce savunmak için öleceği insanları öldürme konusunda ciddi bir vicdan krizi yaşıyordu.
Ama onları öldürmezse onu öldürmeye bu kadar kararlı olmaları, bunu biraz daha kolaylaştırdı.
Sağına döndü ve Jess'in dövüştüğünü görünce donakaldı. Tüfeğinden bir mermi ateşledi, ardından dipçiği bir başkasını ezmek için kullandı. Zarif bir kavis çizerek yeni bir hedefe tekrar ateş etti, sonra eğildi, yerde dizlerinin üzerinde kayarak başka bir kötü adama ulaştı ve tabanca dipçiğiyle vurdu, sonra bıçakladı. O kadar hızlı hareket etti ki, o daha hiçbir şey yapmadan iki adım öndeydi.
İnanılmaz.
Balta kullanan başka bir Daimon saldırdı. Tamamen sakin... acayip sakin olan Jess başını salıncaktan geriye doğru yasladı ve baltanın boğazından uçup gitmesine izin verdi. Yine de o kadar yakındı ki, vuruşu yanlış değerlendirmemek için kendisine nasıl güvenebileceğini bilmiyordu.
Allah'a şükür yapmadı. Aksi takdirde, şu anda başını kaldırıyor olurdu.
Cephaneleri azaldıkça ve Daimonlar gelmeye devam ederken, Jess kendini kurt kılığına girmiş Sasha ile onun arasına koydu. İçindeki acımasız koruyucuyu seviyordu.
Yine de bir ninja gibi savaştı. Son derece etkilenmişti. Ve eğer doğru söylenirse, kavga ettiklerinde ona karşı direnebildiğine şaşırmıştı. Şimdiye kadar, onun ne kadar başarılı olduğunu fark etmemişti.
O çocuğun çılgın yetenekleri vardı.
Hiçbir zaman mermileri bitmedi ve Daimonları ellerinden geldiğince sert bir şekilde yere indirirken mağaranın arka kısmına çekildiler.
Jess, silahlarını yeniden doldurma yeteneğini gerçekten özlemeye başlıyordu. Ve onları yaratın. Tükenmiş güçlerine lanet olsun. Özellikle Coyote'un burada silah olarak kullanılabilecek hiçbir şeyi olmadığı için işleri kolaylaştıracaktı.

Piç.
"Onları öldürdüğünüzde insan ruhlarının salındığını duyabiliyor musunuz?" diye sordu.
"HAYIR."
Ama yüzündeki ifadeden anladığını söyleyebilirdi. "Bu konuda iyi misin?"
Başını salladı. "Hayır," dedi başını sallayarak. "Annemin ruhunun bir Daimon tarafından alınıp tüketildiği gerçeğini düşünmeye devam ediyorum. Kimse onunkini serbest bırakmadı.
"Üzgünüm."
"Senin suçun değil."
Belki, ama yine de onun için üzüldü.
Sasha'nın güçleri de onunki kadar amortisör tarafından sınırlandırılmıştı. Elleri arkalarında dövüşüyorlardı ve Daimonların hepsi tam psişik kapasitelerindeydi.
Daha fazla Daimon ortaya çıktıkça Abigail paniğe kapılmaya başladı. Hamam böcekleri gibi ürüyorlardı. "Öleceğiz değil mi?"
"Umarım değildir. No Ordinary Family'nin henüz izleme fırsatı bulamadığım bir bölümü daha bilgisayarıma indirilmiş durumda. Bunu kaçırmak çok yazık. Böyle bir şey olursa onlara zarar vermek zorunda kalabilir."
Ona başını salladı. "Haklı değilsin." Ama onun hakkında sevdiği şey buydu.
Mağaradan geri geri gidiyorlardı ve gidecek yerleri hızla tükeniyordu. Sonuncusuna geldiklerinde küçük bir daire oluşturdular.
Sasha içini çekti. "Demek bu, öyle mi? Nasıl çıkacağımı düşünmemiştim. Son derece yeşil mağara duvarlarına baktı. "Eh, en azından gittiğimizde naneli taze olacağız."
"Pişt!"
Sasha, sesin kaynağını arayarak bir daire içinde döndü.
Jess, Abigail'e kaşlarını kaldırdı.
"Ben yapmadım."
Sasha'ya baktılar. "Ne? Garip bir ses çıkıyor ve sen köpeği mi suçluyorsun? Bu doğru değil. Bildiğin bir sonraki şey, gaz saldırılarından da sorumlu tutulacağım. Ben yapmadım."
"Pişt! Abby!"
Abigail, Hannah'nın sesini tanıdığında donakaldı. Kız kardeşini duvardaki küçük bir delikte bulmak için arkasını döndü. Tamamen siyah giyinmiş, Spy Doll Barbie'ye benziyordu. Amaç onu öfkelendirmekse, sefil bir şekilde başarısız oluyordu. Hannah kimseyi ondan korkutamayacak kadar ufak tefek, fazla sarışın ve fazla tatlı görünüyordu.
"Burada ne yapıyorsun H?"
"Kıçınızı kurtarmak. Hadi."
Abigail çekinmeden onu takip etti.
Hannah, "Sesinizi çok alçak tutun," diye fısıldayarak uyardı. "Daimonlardan bazılarının gerçekten iyi kulakları var ve duvarlar ince."
"Ren'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Başını salladı. "Gece yarısı onu kurban etmeyi planlıyorlar. Şu anda Coyote ona işkence ediyor.”
Abigail kaşlarını çattı. Hannah burada evindeymiş gibi davranıyordu ve her şeyin programını biliyordu. Hepsinden iyisi, bu gizli geçidi biliyordu.
"Anlamıyorum. Coyote ile nasıl bu kadar yakınlaştınız?”
"Yunus."
Bu beklenmedik tepki onu o kadar çok şaşırttı ki gerçekten tökezledi. "Ne?"
"Jonah'ın bize bir çare bulmak için o kadar araştırma yaptığını hatırlıyor musun?"
Abigail başını salladı. Jonah ile tanışan herkes bu hikayeyi biliyordu. Yerel Nevada kabilelerinden birinin dağlarda herhangi bir hastalığı iyileştirebilecek ve birinin DNA'sını mükemmel bir yapıya dönüştürebilecek bir serum sakladığını söyleyen bazı anlaşılmaz metinler bulmuştu.
Jonah bunu, Apollon'un onları lanetlerken onlara verdiği fizyolojik zararı onaracağı anlamına gelmişti.
Hem o hem de Hannah bunun bir yük olduğunu düşünmüşlerdi ama Jonah ısrar etmişti ve Jonah onu aramak için yıllarca çöle gece gezileri yapmıştı.
"Jonah serumu bulamadı. Ona efsanenin gerçek olduğunu ve Coyote'un onu içeren iki kavanozu bulmasına yardım ederse Coyote'un paylaşacağını söyleyen Coyote'u buldu. Hala onu arıyorlardı ki..." Abigail'e sert bir bakış attı. Yunus öldü.
Her neyse, onlarca yıldır birlikte çalışıyorlar. Bu yüzden Coyote, Kurt'u arayıp bir Kara Avcıyı öldürmesi için Daimonları toplamasını istediğinde, geldik."
Abigail'in kalbi atmayı bıraktı. "Biz?"
Kurt ile gallu kanı aldım. İnsan öldürmek istemiyorum Abby ama ölmek de istemiyorum. Kimsenin bir iblisi özlemeyeceğini düşünüyorum.
Merhameti ve insanlığı için minnettar olan Abigail ona sarıldı. "Seni seviyorum küçük kardeşim."
"Ben de seni seviyorum. Bu yüzden seni öldürmelerine izin veremezdim. Düşmanın yanında olsan bile.”
Hannah ceketinden küçük bir kutu çıkardı ve üzerindeki düğmeye bastı. Jess rahat bir nefes aldı. Amortisörü kapatmıştı.
Hannah başını öne eğdi. "Bir aile üyesi için diğerine ihanet etmiş gibi hissediyorum."
Abigail başını salladı. "Kurt'a ihanet etmedin. Ölmemi istemiyor, değil mi?”
"Bilmiyorum. Çok kızgın ve okuması zor. Özellikle Jonah söz konusu olduğunda. İkisinin ne kadar yakın olduğunu biliyorsun. Ama ben böyle yaşamak istemiyorum. Nefret etmek çok fazla enerji gerektirir. Başkasının hayatı için endişelenmektense kendi hayatıma devam etmeyi tercih ederim.”
Jess boğazını temizledi. "Böldüğüm için üzgünüm ama Ren'i bulmamız gerekiyor."
"Muhtemelen alt odadadır."
Abigail bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Hannah hiç düşünmeden cevap vermişti. "Burada ne kadar zaman geçirdin?"

"Çok fazla. Coyote..." Hannah sanki onun için doğru sıfatı arıyormuş gibi duraksadı.
"Ne?" diye sordu Abigail.
Çocukken ebeveynlerinin onu cezalandıracağını düşündüğü bir şey yaptığında yaptığı gibi kıvranıyordu. "Sana bir şey söylersem benden nefret etmeyeceğine söz ver."
Abigail korkudan donakaldı. Şimdi yanlış olan neydi? "Neyi söyle bana?"
"Önce bana söz ver."
Oh, ne zaman bu aptalca oyunları oynasa küçük kız kardeşinin boynunu kırabilirdi. "Elbette. Söz veriyorum."
Hannah dudaklarını yaladı ve gergin bir şekilde etrafına bakındı. "Aileni öldüren Coyote'du."
Bu haber şiddetli rüzgarların gücüyle ona çarptı ve onu sersemletti. "Ne?"
Başını salladı. "Anneni istiyordu ama annenin onunla hiçbir ilgisi olmayacaktı.
Çeşitli kılıklarda onu görmeye gitmiş ve onu baştan çıkarmaya çalışmıştı. Ne yaparsa yapsın ona bakmıyordu. Görünüşe göre son seferinde söylememesi gereken bir şey söyledi ve o da onları bunun için öldürdü."
Abigail şaşırmıştı. Ve bunu inkar ederdi, ama şimdi her şey anlam kazandı. Odasındaki Jess değildi. Onun derisini giyen Coyote'du. "Bunu nasıl biliyorsun?"
Jonah. Çıktığımız bir gece sarhoş oldu ve bana her şeyi anlattı. Bunu yaptığında Coyote ile oradaydı.
Tıpkı evinde gördüğü gibiydi. Bu yüzden ses ona çok tanıdık gelmişti.
"Öğrendiğimde sana söylemeliydim ama Kurt ve diğerleri, kötü Kara Avcıları öldürmek için seni kendi kişisel Terminatörlerine dönüştürme fikrine âşıktılar.
Bütün konuştukları buydu. Seni düşmanlarımıza karşı mükemmel bir silah olarak gördüler."
Üzücü olan şey, öyleydi.
Ve Abigail buna ne diyeceğini bilemedi. Ham duygular içinde savaştı. Öfke, nefret, ihanet. Ve hatta rahatlama. En azından sonunda ailesinin öldüğü gece hakkındaki gerçeği biliyordu.
"Teşekkürler Hannah."
"Kızmadın mı?"
"Sana değil." Kurt ve diğerleri için öldürebilirdi.
Her şeyden çok, istediği Çakal kanıydı. Bu ihtiyaç o kadar güçlüydü ki içinde bir volkan gibi kabardı.
"Selam Jess?"
Jess, dikkatini Sasha'ya çevirdi. "Evet?"
Abigail'i işaret etti.
Jess ona baktı, sonra neye benzediğini görünce yerinden sıçradı.
Vay be. Şu anda neredeyse insan gibi görünmüyordu.
Aslında, üçü de onun gözlerini görünce bir adım geri çekildiler. Onlar sadece kırmızı değildi.

İçlerinde turuncu şeritler vardı.
Dişleri uzadı ve çevresinde iş için açık olduğunu söyleyen şeytani bir aura vardı.
Jess yavaşça ona yaklaştı. Herhangi bir ani hareket onun içini boşaltabilir.
"Bebek?"
Abigail daha fazla yaklaşmasını engellemek için elini onun göğsüne koydu.
"Bu sefer değil, Jess." Sesi sanki yankılanmış gibiydi. "Coyote'un kanını istiyorum ve durdurulmayacağım."
Normalde onu zaten durdururdu. Ama biliyor musun?
Geri ödeme bir kaltak. Ve bu çok gecikmişti. Coyote'un kafasını koparıp onunla basketbol oynamak isteseydi, fileyi getirirdi.
"Arkandayım, Abs."
Sasha yüzünü buruşturdu. Onu da geri almamı sağlayacaksın, değil mi?
Kurda komik bir bakış attı. "Yaşamak istiyor musun?"
"Bazı günler." Sasha uzun, yorgun bir inilti çıkardı. "İyi. Beni öldürse bile takip edeceğim ve öldürmemesi daha iyi."
Abigail alt odaya doğru ilerlediğinde, Hannah da onlarla birlikte gitmek için sıraya girdi.
Abigail onun Sasha'nın arkasına saklandığını fark eder etmez onu durdurdu.
"Bunun dışında oturmanı istiyorum."
Hannah kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."
"Sizi bir Kara Avcı'ya yardım ederken gören olursa..."
"Kardeşime yardım ediyorum."
Abigail bu tekliften etkilenmişti. Ama Hannah'nın ne tür sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalacağını tam olarak biliyordu. Herkesten. "Onu bu şekilde görmeyecekler ve sen de bunu biliyorsun." Hayatını cehenneme çevirecekler ve hatta onu topluluklarından kovacaklardı.
Hannah içini çekti. "İyi. Kendine iyi bak." En sevdikleri kız filmi Pretty Woman'dan bir replikti.
Abigail ona tekrar sarıldı. "Kendine iyi bak." Sonra kız kardeşini bir kenara bıraktı ve onun hâlâ yabancı ve ürkütücü olan kısmına ulaştı.
Şeytan.
Jess, Sasha'yla temkinli bir şekilde yüzünü buruşturdu. İçindeki eski usul kovboy, bu kadar küçük bir kadına bu kadar tehlikeli bir şeyde liderlik etmekten hoşlanmazdı. Görevi sevdiği kadını korumaktı. Onu ateş hattına sokma.
Ama bunu yüksek sesle söylerse, onun oğullarını takı yerine koyacağını ve şovenist davranışlarının bedelini ona sonsuza kadar ödeteceğini biliyordu. Bu yüzden sürüyü dilinin üzerinde gezdirdi, ancak söz konusu olduğunda ekstra uyanık kaldı.
Biri onun için gelirse, ona cevap verirdi.
Ve bunun için onları sindirecekti.
Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama sanki yıllardır burada yaşıyormuş gibi doğruca Coyote'un Ren'i tuttuğu yere gitti.

Jess, Ren'in metal bir çubuğa bağlandığı gözaltı hücresini görünce yüzünü buruşturdu. Coyote onu, çarptığında çığlık atan Renegade'e şok üstüne şok gönderen Tesla bobinlerine yerleştirmişti.
Evet, ölümsüz olmanın dezavantajı buydu. Biri sana işkence etmek isteseydi, ondan kaçmak için ölemezdin.
Jess, Abigail'e planının ne olduğunu sormak için ağzını açtı ama Abigail'in hiç şansı olmadı. Öfkeli kadını, Coyote'un çalışma alanına giriş yapmadan daldı ve kadim varlığı boğazından yakaladı. Coyote dövüşmek için harekete geçtiğinde, ona o kadar sert vurdu ki, o da duvarı ezdi.
Hatırlat da onu kızdırmayalım.
Jess, Ren'in hücresindeki elektriği kapatmak ve elektrik çarpmasının acısını durdurmak için koştu.
Sasha santralden ve odadan uzaklaştı. "Beni şaşırtma, dostum." Were-Hunters için gerçekten kötü sonuçları oldu.
"Ren'i kontrol et."
Sasha homurdandı. “Elektrik küpünde mi? Sen ne tür bir psikopatsın?
“Saşa…”
Tamamen köpekçe bir meydan okuma hareketiyle dişlerini gösterdi. "İyi. Şok oldum, ayakkabıları giymeden önce kontrol etmeye başlasan iyi olur.” uymaya gitti.
Jess, Abigail'in Coyote ile yerleri paspaslamasını izlemek için koşturdu. "Annemi nasıl öldürürsün? Seni p * ç!" Kafasını defalarca yere vurdu.
Coyote döndü ve onu uçurdu. "Sadece beni sevmesini istedim."
"Yani o öldürmediği halde onu sen mi öldürdün? Bu aşk değil. Bu hasta.
Coyote onu odaya tekmeledi. “Bana ders vermeye cüret etme. Onun ruhunun senin olduğunu sanıyordum. Sen. Bana ihanet eden sensin."
"Seninle ilgili hiçbir anım yok ve bunun için minnettarım."
Gözlerindeki öfke yakıcıydı. "Beni öldüremezsin."
Abigail, Sasha'nın Ren'e yardım ettiği yere baktı. “İşkence benim için çalışıyor. Ayrıca, şimdiden bir Muhafız öldürdüm. Başka ne var?”
Laboratuvar masasını ona doğru itti.
Abigail onu yakaladı ve kafasına uçurdu.
Jess, onun gücü karşısında gözlerini iri iri açtı ama akıllıca davranarak bunun dışında kaldı.
"Sen bir hayvansın," diye hırladı. "Etrafındaki herkesi yok etmekten başka bir şey yapmadın."
"Ben?" Çakal öfkeyle sordu. "Ben hayvan değilim." Ren'e baktı. "Öyle."
Abigail çizmesinden bir bıçak çıkardı. "Evet, benim evim dediğim yerden kuduz hayvanları yere sereriz."
Coyote koşarak aynı anda odaya yılan girdi.
Abigail'in tek görebildiği, annesinin katilinin kaçtığıydı. Hiç düşünmeden bıçağını onun kaçan sırtına fırlattı.
Bir saniye oradaydı.
Sonra, tıpkı Ren'e yaptığı gibi, Snake'le de yer değiştirmişti. Bıçağı doğrudan Snake'in kalbine saplandı.

HAYIR!
Yılan aşağı baktığında ve göğsünden saplanan bıçağı görünce bembeyaz kesildi. Nefes almakta zorlanıyordu, ona o kadar üzgün, acıklı bir bakış attı ki, kalbini burktu.
"Ben çok üzgünüm."
Onun bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi ve sonra yere yığıldı.
Abigail, Jess'in bir adım arkasında ona doğru koştu. "Ölme Yılan. Sana yardım edebiliriz."
Jess'e baktı. "Yapamaz mıyız?"
Ama çok geçti. Gözleri bulutlandı ve son nefesi onu terk etti.
Abigail, dehşeti içini delip geçerken gözlerini kapattı. "Muhafızların ölümsüz olduğunu sanıyordum. Başka birini nasıl öldürebilirdim?”
"Doğal sebeplerden ölmezler." Sadece doğal olmayanlar.
Hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı.
Sasha, Ren'i onlara getirdi. Ren yere yığıldı ve duvara yaslandı.
Senin hatan değildi, Abigail. Güven bana. Beni de aynı şekilde öldürdü. Coyote bir düzenbaz.
Yaptığı şey bu.
Jess, kendi intikam ihtiyacı onu alt ederken homurdandı. "Onu bulacağız."
Ren başını salladı "Hayır. yapmayacaksın. Bir süre için değil. Time Untime'ın Sıfırlanmasına kadar olmaz. Şimdi saklanacak. Kelebeği geri almanın bir yolunu arıyor.”
"Ona izin vermeyeceğim."
"Biliyorum ama bu onu denemekten alıkoymayacak." Ren elini cebine soktu ve bir kolye çıkardı. Abigail'e uzattı.
Jess'in öldüğü gün annesine verdiği kolyeyi görünce kalbi küt küt atmaya başladı. "Bunu nereden aldın?"
Kavga ederken onu Coyote'un boynundan kopardım. Onu geri isteyeceğini düşündüm.”
Onu göğsüne bastırırken başını salladı. "Teşekkür ederim."
"Sorun değil derdim ama gerçekten öyleydi." Ren uzun bir nefes verdi ve gözlerini kapattı.
Jess küfretti.
Abigail soramayacak kadar korkmuştu. "Ne?"
"Şafak söktü," dedi Ren'le aynı anda.
Jess içini çekti. "Teklif için son tarihi kaçırdık."
Abigail bu korkunç sözleri duyunca inledi. "Şimdi ne yapacağız?"
Hem Jess hem de Ren onu üzerek gülmeye başladılar.
Jess onu kendisine doğru çekti. “Her zaman yaptığımız şeyi yapıyoruz. koruyoruz…”
"Ve biz savaşırız," diye tamamladı Ren. "Ama sadece şekerleme yaptıktan sonra, tercihen elektrik ve gün ışığından uzakta."
Sasha onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi, Kara Avcı belası."
Abigail'e baktı. "Eğer sen seninkini alırsan, ben bunu alırım."
"Bu bir anlaşma."

Sasha ve Ren'in topallayarak onlardan uzaklaşmasını izledi. Sonra Jess'e döndü. "Bitti?"
"Şimdilik. İlk kıyametinizi durdurdunuz. Gurur duymalısın."
"Gurur duyamayacak kadar yorgunum."
O güldü. "Ben o duyguyu biliyorum." Cebinden telefonunu çıkardı ve Yaverini aradı.
Abigail, Jess'in alevler içinde yanmasına neden olmayacak bir şekilde onlar için onları eve bırakma pazarlığını dinlerken sessizce durdu. Kulak misafiri olduğu kadarıyla Andy, Audi'sinin parçalanmasının yasını tuttuğu için onları hiçbir yere götürmeye istekli değildi.
Birkaç dakika kibarca sorduktan ve ardından Yaverini bedensel zarar vermekle tehdit ettikten sonra, Jess telefonu kapattı. "Andy birazdan burada olacak."
Evet, doğru... Andy'nin buraya gelmek için tatlı zamanını harcadığını ve yolun her santiminde homurdandığını görebiliyordu. Buraya gelmeden önce açlıktan ölmelerine izin vermezse şanslı sayılırlardı.
Jess'in bakışları, onun arkasında çenesini gevşeten bir şey görmek için onun yanından geçti.
Midesi korkudan kasıldı. Bu sefer ne kadar kötü? Daha da önemlisi, onlara saldırmak üzere olan kaç şey vardı?
Başka bir raunt için tam olarak hazır değil, bulmak için döndü...
Kendi çenesi yere çarptı.
O Choo Co La Tah mıydı? Yaşlı adam gitmişti ve onun yerine, geçmişteki vizyonlarında gördüğü genç versiyonu gelmişti. Ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu daha önce fark etmemiş olması tuhaftı. Uzun siyah saçlarını omuzlarına atmıştı ve bir yırtıcı hayvanın havasında yürüyordu.
Bu, gençliğinin baharında bir savaşçıydı ve bu gerçek, tüm şişkin kaslarında ve en çok da seni bir kalp atışında öldürebileceğini söyleyen duruşunda barizdi.
Jess, onu korumak istercesine aralarına girdi.
Choo Co La Tah gülümsedi. Geri çekil, Jess. İkinize de zarar vermek için burada değilim.” Niyetini kanıtlamak için ellerini iki yanına kaldırdı. "Yine de Kelebeğimize teşekkür etmeliyim."
Abigail kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"
“Son teslim tarihini korktuğumuz gibi kaçırmamışız gibi görünüyor. Daha önce bize saldırdıklarında ve sen beni koruduğunda kanının bir kısmını mağaranın zeminine döktün. Bu nedenle mühürler hala sağlam.”
Minnettar mı olmalı yoksa ona kızmalı mı emin değildi. Bir gün, Choo Co La Tah'ın önemli detayları saklama eğilimi hakkında bir şeyler yapmak zorunda kalacaklardı. "Yapmam gereken teklif bu muydu?"
Onayladı. “Ayrıca gençliğimi ve sağlığımı geri getirdi. Bunun için canım, derin bir şükran borcumu sunuyorum. Yüzyıllardır kendimi bu kadar güçlü hissetmemiştim.”
Jess, eski Muhafız'a saygıyla bakmak için ilerlerken kenara çekildi.

Anlamıyorum, dedi Jess. "Neden Yılan da Çakal da yaşlanmazken sen ve Yaşlı Ayı yaşlandınız?"
Choo Co La Tah kollarını indirdi. "Hizmet etmeyi seçtikleri Karanlık Olan'a boyun eğmemek daha fazla enerji gerektirir. Onlarla savaşmak ve görevlerimize sadık kalmak bedelini öder. Gönderilerimizin sonlu olmasının bir başka nedeni de budur. Vücudun yıpranmadan ve seni savunmasız bırakmadan önce onları tutabileceğin kadar uzun süre var. Bakışlarını Snake'in yerde ölü olarak yattığı yere çevirdi. Acı, koyu gözlerinde derinlerde titreşiyordu. "Sen her zaman bir aptaldın, dostum. Hiç yoldan çıktım ve bunun için gerçekten üzgünüm. Bedeninizin asla bulamadığı huzuru ruhunuz bulsun." Abigail'e baktı. "Korkunu bir kenara bırakabilirsin, çocuğum. Buradan bile duyabiliyorum. Kadimler asla seni Yaşlı Ayı'nın ölümünden sorumlu tutmadılar, Yılan'dan da sorumlu tutmazlar."
Sözleri kafasını karıştırdı. "Anlamıyorum. Dedin-"
"Ben ima ettim ve sen çıkardın. Sen sadece Coyote'un kendi amaçları için kullandığı bir alettin. Eskiler, gerçek nedenselliği ve onu kimin harekete geçirdiğini görmek için olayın geçmişine bakabilirler. Bunların hepsi Coyote'a, onun eylemlerine ve açgözlülüğüne geri dönüyor. Tıpkı seni ve Sundown'ı onu tuzağa düşürmek için Vadi'ye çekmek için kullanmaya çalıştığım gibi. Seni takip edeceğini biliyordum. Ama ne yazık ki yine kaçtı."
Jess, "Güneş battıktan sonra takip edebiliriz," diye önerdi.
Choo Co La Tah içini çekti. "Onu bulamayacağız. Bu şekilde zeki ve yaralarını sarmak ve bir sonraki hamlesini planlamak için yere inecek."
Aklına başka bir fikir geldiğinde Abigail onun sözleriyle içinde bir umut ürpertisi hissetti. "Yılan öldüğüne göre denge yeniden sağlanmadı mı?"
"Teoride."
Ona asla bu kadar kolay olmayacağını söyleyen ses tonu umurunda değildi. "Teori mi?"
Choo Co La Tah, en iyi nasıl cevap vereceğini düşünür gibi bir süre sessiz kaldı. "Denge çok hassas bir şey. Coyote ve ben birbirimizi zaptedebilsek de, hala iki Koruyucumuz eksik. Kavanozlar açık değil, ancak Muhafızlarının ölümüyle mühürleri zayıflıyor. Rüzgar Kahini şimdi kendini özgür bırakabilir ve sonra kendi başına Boz Ruh'un peşine düşebilir. Onunla birleşirse, Sasha'yı bile etkileyecek bir kıyamet cehennemi yağdıracaklar.
Harika. Ama pes etmeye hazır değildi. "Jess ve Ren ne olacak? Onlar orijinal Muhafızlardı, değil mi? Bir adım atıp Yaşlı Ayı ve Yılanı değiştiremezler mi?"
Kafasını salladı. "Sıfırlamaya kadar, yeni Vasi atanmasına izin verilmiyor."
Jess kaşlarını çattı. "Ren daha önce bana Coyote'un eylemlerinin bunun hızlanmasına neden olduğunu söylemişti."
"Gerçekten varlar. Ve bir sonraki döngüde Karanlık Varlık'ın hüküm sürmesini engellemek için ona karşı güçlü durmamız gerekecek."
"Ben hazırım," dedi Jess inançla.
Choo Co La Tah gülümsedi. "Bunu takdir etsem de, son bölümü yazmak sana düşmez."
"Ne demek istiyorsun?"

"Bu artık Ren ve kardeşi arasında. Senin görevin, Kelebeği ele geçirmeden ve onun soyunu lekelemeden önce onu durdurmaktı. Bunu yaptın ve onun Yaşlı Ayı'nın büyüsünü talep etmesini engelledin."
Abigail'in bu sözleriyle kafası daha da karışmıştı. "Beni nasıl lekeledi?"
"Kelebek halkı ruhun koruyucularıydı. Coyote ve Crow, ruhu örtecek ve onu kötülüğe çevirecek Karanlık iken onlar Işıktan doğdular. Hepimiz gibi onlar da büyüsü ve güzelliği nedeniyle Kelebek'e çekilseler de, o asla onların olmadı. Kelebek yakalanabilir ama asla sahiplenilemez. Sevgisi, seçtiği kişiye yalnızca kendisinin verebileceği bir hediyedir." Bir kelebeğin beyaz bir bufalonun etrafında uçtuğunu gösteren duvardaki petroglifleri işaret etti. "Buffalo, şimdiye kadar bilinen en güçlü savaşçılardı. Sezgisel. küstah. Korkusuzlardı. Görevleri, tüm insanları, özellikle de canımızdan sorumlu olanları korumaktı. Bu yüzden ikiniz sonsuza dek bir araya geldiniz - kaderinizde iki kan hattına katılmak vardı. Ancak ilk yaşamında Kelebek, Buffalo'nun yanında duramayacak kadar zayıftı. Kendisi için savaşmayı öğrenmesi gerekiyordu. Ayağa kalkıp dünyanın onun korkmadığını bilmesini sağlamak için." Jess'e döndü. "Buffalo kibirli ve benmerkezciydi. Kelebeği kendisinin önüne koymayı öğrenmesi ve onun, kendisinin en hayati parçası olduğunu anlaması gerekiyordu." Durdurdu. "İkiniz de bunu yaptınız. Tek başınıza güçlüyken, birlikte çok daha güçlü olduğunuzu anlıyorsunuz. Siz bir arada olduğunuz sürece kimse sizi yıkamaz."
Abigail yutkundu. "Hala lanetlendik."
"Evet ve hayır. Siz ikiniz Coyote'un kötülüğü yüzünden onunla yüzleştiniz ve artık içinizde insan kanı yok. Coyote'un laneti sadece insan olduğun sürece geçerliydi."
Bu kararından ciddi şekilde pişman oldu. Keşke geri dönebilseydi... Peki ya içimdeki şeytan?
"Onu kontrol ediyorsun ve Jess'in sana yardım etmesi gerekiyor."
Olduğundan çok daha kolaymış gibi gösterdi. Şimdi bile içinde, salyasının aktığını hissedebiliyordu. Beslenmek istiyordu ve bu özlemi inkar etmek zordu. "Ama beslenmek istediğinde... O zaman ne yapacağım?"
"Kötülük bizi çağırdığında hepimizin yapması gerekeni yapıyorsun. Onu tekrar boyun eğdirir ve üstüne çıkarsınız. Başarmak için yeterince güçlüsün. Bunu biliyorum."
Bu cevabı beğendiğinden emin değildi.
Choo Co La Tah aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini onunkilere aldı. "Buffalo halkının bir sözü vardı. Ne kadar rastgele görünürse görünsün, her şeyde bir amaç vardır. Kader Ana bizi izliyor ve bize yardım etmek için çalışıyor." Jess'e baktı. "Annen, halkının sonuncusuydu. Coyote'un seni istediğini biliyordu ve bu yüzden sana gerçekte kim olduğunu hiç söylemedi. Halkının gerçekte kim olduğu. Gerçek kabileni senden sakladı ve soyunun seni gizleyeceğini ve kaderini gerçekleştirmen için sana savaşma şansı vereceğini umarak babanla evlendi. Ellerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Oldu ve annenin fedakarlığı sayesinde, olman gereken şeye dönüştün. İşte bu yüzden gerçek Kelebeğinizle evlenmeye bu kadar yaklaştınız. Ne yazık ki,

yeterince başkalaşım geçirmemişti. Matilda hâlâ senin yanında olamayacak kadar zayıftı.” Jess'in eline uzandı. "Artık hazırsın."
Ellerini ellerinin arasına koydu. "Seni yok etmek isteyen tüm düşmanlara rağmen, ikiniz birbirinizi yeniden buldunuz. Tsalagi'nin dediği gibi, gelecekteki yol sizin izlemeyi seçtiğiniz yoldur. Yolculuk, ondan ne anlıyorsun. İkiniz de bu yaşamda ve daha öncekilerde çok yol kat ettiniz. Biliyorum ki bu sefer hayalini kurduğun hayata kavuşacaksın.” Ellerini sıktı, sonra bıraktı. "Şimdi gidip dinlenmeliyim. Karanlık ve Soluk Olan arasındaki mücadele üzerimizde. Önümüzdeki savaş için tüm gücümüze ihtiyacımız olacak.” Bu sözlerle ortadan kayboldu.
Abigail birkaç kalp atışı boyunca orada durup olan her şeyi özümsedi. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordu ve bu onu çok korkutmuştu. Tüm hayatının haritasını çıkarmış bir kadın için, burada izlenecek net bir yol olmadan durmak korkutucuydu. O kadar çok kez yanlış yolu seçmişti ki artık içgüdülerine güvendiğinden emin değildi.
Ama Jess'e güveniyordu.
Birleşik ellerine baktı. Kimin aklına gelirdi? Düşmanını ararken en iyi arkadaşını bulmuştu. “Peki bu bizi nereye bırakıyor?”
Jess, uzun zamandır düşünmediği bir kelimeyle donakaldı.
Biz. İki birleşik varlık.
Yüzyılı aşkın süredir ilk kez yalnız değildi.
Parmaklarındaki kemiklerin ne kadar hassas olduğuna baktı. Dokunuşunun onu ne kadar ısıttığını. Bir daha asla kaybetmek istemediği bir sansasyondu.
"Umarım bizi baş başa bırakır."
"İstediğin bu mu?"
"Kesinlikle." Bundan nasıl şüphe duyabilirdi? "Benimle evlen Abigail ve yemin ederim, bu sefer lanet olsun ya da olmasın, o lanet sunağa varacağım. Zamanında orada olmak için şeytanı yanımda sürüklesem bile.”
Ona bir gülümseme sundu. Seninle kesinlikle evleneceğim Sundown Brady. Ve bu sefer, senin o sunağa gitmeni engellemeye çalışan herkesi öldüreceğim."
Eğilip ona hayatının en tatlı öpücüğünü verdi. Ve geri çekildiğinde, dudakları hâlâ yanıyordu.
"Öyleyse söyle bana..." diye fısıldadı. "Seni Artemis'in hizmetinden nasıl kurtarabiliriz?"

BÖLÜM 19

Bir hafta sonra

Yaşamanın en zor yanı geçmişinizle barışmaktır. En çok da kendinle barışmaktır. Ash'in sözleri, Jess'in zihninde bu mükemmel ana ulaşmak için ne kadar zor bir yolculuk yapıldığının ciddi bir hatırlatıcısı olarak asılı kaldı. Böyle bir huzura sahip olmayı hiç düşünmemişti ama birbirini keşfetmekle geçen bütün bir günün ardından Abigail'i kanepede uyuklarken izlerken, geçmişin artık onun için hiç önemli olmadığını biliyordu.

Sadece yarın yaptı.

Gülümseyerek ona bir battaniye bulmak için ayağa kalktı.

Abigail, Jess mışıl mışıl uyuyor olmasına rağmen odadan ayrıldığı anı biliyordu. Bu gücün nereden geldiğinden emin değildi. Ama oradaydı.

Ve yanında başka bir şeyin daha olduğunu bilmesini sağladı.

Önünde tanımadığı bir adam bulmak için ayağa fırladığında gözleri hızla açıldı.

Yanağında bir Kara Avcı'nın çift ok ve yay işaretini görene kadar saldırmaya başladı. O da onlardan biriydi ama yine de…

İçindeki şeytan, içindeki şeytanı tanıdı. Göründüğünden çok daha fazlasıydı ve göründüğü şey acımasız bir yırtıcıydı. Sadece acımasız olarak tanımlanabilecek yakışıklı bir yüzden geriye doğru taranmış siyah saçlarını takmıştı. Hiçbir yerinde şefkat ve hatta şefkat yoktu.

"Nick? Burada ne yapıyorsun?"

Jess'in onlara yeniden katıldığını görmek için döndü.

O karanlık, ürkütücü bakış ondan ayrıldı ve Jess'inkilerle buluştu. Bana ruhunu geri istediğini söylediler.

Ash'in onu getireceğini düşündüm.

Nick, Ash'in adını duyunca dudaklarını büktü ama onun hakkında hiçbir şey söylemedi.

Ufak, tahta bir kutu çıkarmak için uzun siyah paltosuna uzandı. Üstünü zarif parşömenlerle süslüyordu.

Herhangi bir giriş yapmadan onu Abigail'e uzattı. “Geri kazanmaya çalışmadan önce onu gerçekten sevdiğinizden emin olun. Başarısız olursan, onu öldürürsün ve ikinci bir şansın olmaz.”

İkisi de konuşamadan Nick ortadan kayboldu.

Abigail, Nick'in havada bıraktığı ani soğukluk karşısında titredi. "Sadece bana mı öyle geldi yoksa tüyler ürpertici ve tuhaf mıydı?"

Evet, Nick tam olarak... doğru değil. O türümüzün en genci ve sanırım henüz alışamadı.”

Nick'in içinde sezdiği şeytandan bahsetmeye başladı ama sonra vazgeçti. Nick başka kimsenin bunu bilmesini istemiyorsa, bu yüzden onunla savaşabilirdi. İhtiyaç duydukları son şey, başka bir düşmanın peşlerine düşmesiydi.

İçindekileri merak ederek kutuyu açtı. Orada, siyah kadifeden bir yuvanın üzerinde, Jess'in ruhunu barındıran parlak kırmızı madalyon vardı. O kadar

güzeldi ki içgüdüsel olarak ona dokunmak istedi. Ama Jess, bunun derisini yakacağı ve elinde Talon'unkine benzer bir yara izi bırakacağı konusunda onu çoktan uyarmıştı.
Jess onun önünde durmak için hareket etti. "Ne düşünüyorsun?"
Düşüncelerine burnunu sokmamasına gülümsedi. "Seni ne kadar sevdiğimi."
"Ben de seni seviyorum." Madalyonu görmek için kapağın üzerinden baktı. "Ruhumu bedenime geri döndürmek için beni öldürmen gerekecek."
"Biliyorum ama…"
Tereddüdüne tek kaşını kaldırdı. "Ama ne?"
"Bundan pek emin değilim. Hala dışarıda ikimiz için ateş eden Coyote var. Eğer bunu senin içine koyarsam, yeniden ölümlü olacaksın ve ölebileceksin."
"Artık ölebilirim."
O, başını salladı. "O kadar kolay değil ve bunu biliyorsun."
"Yine de güçlerime sahip olacağım."
Doğru, ama bunun yeterli olacağından emin değildi. Coyote'un bundan sonra ne tür numaralar bulacağını kimse bilemezdi. "Aynı şey değil. Bunu yapmak zorunda mıyız?"
"HAYIR. Ruhumu geri aldım. Teknik olarak Artemis'in hizmetinden çıktım. Bildiğim kadarıyla, ruhuma tekrar sahip olduğumda eski haline getirmem gerektiğini söyleyen hiçbir şey yok. Ama onsuz bir aile kuramayız."
"Bizim zaten bir ailemiz var. Sen, ben… ve sinirli bir Squire."
Buna güldü. "Evet, sanırım Andy bizim huysuz evlatlık oğlumuz."
Abigail kutuyu kapattı. İçinde bir türlü dinmeyecek kötü bir his vardı. Dışarıda bir şey daha vardı ve onlar için geliyordu. "Seni kaybetme riskini göze almak istemiyorum, Jess. Tekrar olmasın. Bunu bekleyelim."
Elinden kutuyu aldı. "Elbette. Bekleyeceğiz."
Onun hakkında en çok sevdiği şeylerden biri de buydu. İradesini asla onunkine zorlamadı. Aldıkları kararları bir ekip olarak aldılar. Birlikte.
Sol elinde duran basit alyansa baktı. Kara Avcılar evlenemese de altı gece önce kaçmışlardı. Ne de olsa burası Vegas'tı. Ve Sin'in kumarhanesinin içinde mükemmel bir ortam sağlayan küçük bir şapeli vardı. Zarek sağdıcı, Hannah da baş nedimesi olmuştu. Kat, Sin, Sasha, Choo Co La Tah, Ren ve Andy de tanık olarak oradaydı.
Evet, hemen atlamışlardı ama başlarına gelen onca şey göz önüne alındığında, bu en uygunu gibi görünmüştü. Ve ikisi de ters giden başka bir şeyi riske atmak istememişti.
Carpe noctem. Geceyi yaşa. Yaptıkları tam olarak buydu.
"Bununla bir elmasın gitmesini istemediğine emin misin?" Bir nişan yüzüğünü reddettiğinden beri Jess bu konuda ona dırdır ediyordu. Ama bu onun tarzı değildi.
"İhtiyacım olan her şeye sahibim ve o tam önümde duruyor."
Jess, evlilik yemini olan bu sözlerin tadını çıkardı. O karşısında olmasına rağmen, onun burada olduğuna ve sonunda birlikte olduklarına inanamıyordu. Şimdi ona geri verdiği saatte taşıdığı yüzün onun yüzü

olduğunu. "Ne kadar uzun olursa olsun, hayatımın geri kalanını senin hep böyle hissetmeni sağlayarak geçireceğim."
Coyote'un yine onlar için geleceğini hissediyordu.
Yarının ne getireceğini bilmiyordu ama bugün elinde ne olacağını biliyordu. O.
Ve tek ihtiyacı olan buydu.
BONUS SAHNE
New Orleans
16 Nisan 2011
Evlerinin yatak odasında en yakın arkadaşları ve aileleri ile çevriliyken, canları için kocasının kocaman, güçlü elini tutan Soteria Parthenopaeus, başını arkasındaki istiflenmiş yastıklara dayadı ve sahip olduğu her şeyle itti.
Ah, gah, acıdı.
Gerçekten, gerçekten acıttı!
Ve saatlerdir durmamıştı, yoksa günler veya haftalar mıydı? Doğumla ilgili komik bir şey, zamanı yavaşlattı, böylece insan süresinde bir dakika, doğum yapan bir annenin üç saatine eşit oldu. Belki daha uzun.
Evet, kesinlikle daha uzun.
Ebelerinin üçünün de (kocasının paranoyası birinin yeterince iyi olmayacağından korktuğu için) ona öğrettiği nefes tekniklerine geri döndü, ama bu, yaptığı tüm itmeler kadar faydalıydı.
Ve nefes almak, uzun bir yarıştan sonra hiperventilasyon yapan bir köpek gibi hissetmesine neden oluyordu. Baş dönmesinden bahsetmiyorum bile.
Kendisi kadar ter içinde olan kocasına baktı. Başladığından beri bir saniye bile yanından ayrılmamıştı. Uzun siyah saçları şık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve dönen gümüş rengi gözleri ona gurur ve sevgiyle bakıyordu. Ona inanılmaz derecede hayrandı, aşıktı ve tapıyordu, sadece gülümsediğini görmek için kırık camların üzerinde çırılçıplak sürünürdü, ama şu anda on saatlik ağır doğum sancılarının sancıları arasında, gerçekten onun vücudunun en hassas yerini kavramak istiyordu. bir pense takın ve doğumun ne kadar berbat olduğunu tam olarak anlayana kadar çöpünü sıkın. "Eğer şu anda karnıma saplanan ve beni bıçaklayan bir çift iblis boynuzuysa yemin ederim, Ash, o doğduktan sonra seni döveceğim."
Çünkü kabul et, kafadaki boynuzlar benim tarafımdan ya da genetik koddan gelmedi.
Aslında onun tehdidine gülecek cüretini göstermişti. Aklını mı kaçırmıştı? Her şeye kadir güçlere sahip on bir bin yaşında bir Atlantis tanrısı olması, onun ona acı çekemeyeceği anlamına gelmiyordu. Yapacağından değil ama yine de. En azından ondan korkuyormuş gibi yapmaktı.
Yanağına bir öpücük kondurdu ve yüzüne düşen saçlarını geriye itti. "Sorun yok Sota. Sana sahibim."
"Apostolos, yastıklarını daha yükseğe çek," diye çıkıştı kayınvalidesi kocasına. "Rahat görünmüyor. Kızımın gereğinden fazla acı çekmesini istemiyorum.

Siz erkeklerin bize neler yaşattığınız hakkında hiçbir fikriniz yok.” Apollymi hapishane diyarını fiziksel olarak terk edemezken, astral projeksiyonu onsuz seyahat edebilirdi. Ve doğum başladığından beri Ash'in en büyük kızı Simi'nin yanında volta atıyordu.
Simi ileri geri yuvarlandı ve Ash'in tekerlekli sandalyesinde döndü. Neon pembe bir laboratuvar önlüğü ve siyah-beyaz çizgili tayt ve siyah dantelli mini eteğine kadar uzanan yüksek, bağcıklı platform çizmeler giymiş, çok sevimliydi. Yüzü çoğunlukla, sağ tarafında eşleşen pembe bir kafatası ve çapraz kemikler bulunan siyah bir cerrahi maskeyle kaplıydı. Parıldayan kırmızı gözleri, koyu simsiyah atkuyruğu ve koyu mor göz kalemi ile vurgulanıyordu. Bebeğin yaklaşan doğumu için o kadar heyecanlıydı ki bir aydır bu şekilde giyiniyor ve Tory'nin her adımını izliyordu. Tory hıçkıra hıçkıra ağlasa, Simi siyah bir beysbol eldiveni çıkarmış ve "Daha zamanı gelmedi mi?" diye sormuştu. Simi, eğer öyleyse onu yakalamak için eldivenini hazırlıyor, çünkü bazen uçarak çıkıyorlar.
Simi tekrar abla olmak için sabırsızlanıyordu.
Ash'in Sin Nana ile evli olan diğer kızı Kat, uyuyan kızını kucağına alarak penceredeki koltuğa oturdu. Uzun, dökümlü mavi jarse elbisesi de kendisi kadar dingindi. Büyükanne lütfen. Sorun değil. Babam harika bir iş çıkarıyor. En azından sakin ve mantıklı olduğu ve etrafındaki herkese karşı öfkesini kaybetmediği için onu tebrik ediyorum.
doğumda değil Ve henüz insanlara şimşek çakmaya başlamadı. Zavallı Damien'ın hâlâ yanık izi var."
Bu düşünce, aklında canlandırdığı gibi Soteria'yı gerçekten güldürdü. Karısı söz konusu olduğunda Sin gerçekten huysuzdu.
İki tanrının kızı olması gerektiği gibi nefes kesen, sarışın ve heybetli Kat, Tory'ye gülümsedi. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa Tory, Mia doğduğunda da aynı derecede kötüydüler.
En azından Sin, Kish ve Damien ortalıkta koşuşturup, birinin Sin kocalarının yapması gerektiğini söylediğinden başka bir neden olmaksızın su kaynatmaya çalışmasın ve Sin suyu nasıl kaynatacağını bilmediği için, bunu hiç yapmamış olan diğer iki beceriksizi de yakından yönetmek zorunda kaldı. Savaş sırasında onu öldürmek ya da kumarhaneyi yakmak için bir araya gelmemelerine şaşırdım. Ve beni annemin kocamı öldürmeye çalışmasına ya da kimin doğumları daha sancılı diye Büyükannemle tartışmasına sokma. Ya da," Simi'ye anlamlı bir bakış attı, "birisi annemin saçını ateşe veriyor ve doğumu kutlamak için onu mangalda pişirmeye çalışıyor."
Simi yuvarlanmayı bıraktı ve siyah cerrahi maskesini aşağı çekerek onlara gururlu dişli sırıtışını gösterdi. "Bu, sonsuza dek geriye giden eski bir Charonte geleneği, çünkü biz gerçekten çok eski bir iblis ırkıyız ve sonsuza kadar geri gidiyoruz." Eski Kara Avcı Pam ve Kim'e doğumda yardım ederken, karşı köşede Danger'ın gölgesinin parıldadığı yere baktı ve ona geleneği anlattı. “Yeni bir bebek doğduğunda, herkesin sinirlerini bozan eski, sinir bozucu bir aile üyesini öldürürsünüz, bu hepimiz için düve-tanrıça

olur çünkü ondan hoşlanan tek kişi sizsiniz, Akra-Kat. Onun senin annen olduğunu biliyorum ama bazen sadece hayır, teşekkür etmen gerekir.
Sen, trafikte oynaması gereken ve buharlı silindir veya otobüs gibi büyük bir şey tarafından ezilen ya da çok acı verecek ve geri kalanımızı güldürecek gerçekten acı verici başka bir şey tarafından ezilen huysuz, yaşlı bir düve-tanrıçasın. Maskesini tekrar taktı. “Simi mangalından bahsetmiyorum bile, Akra-Kat adında biri Simi'yi bundan alıkoymasaydı eğlenceli olurdu. Şahsen bebek için en muhteşem hediye olacağını düşünüyorum. Mangalda düve-tanrıça Artemis. Nefis! Daha iyi yemek yok. Oh, yine de, bebeğin hassas bir bünyesi var ve bu zavallı şeyin hazımsızlığına neden olabilir. Artemis kesinlikle Simi'nin hazımsızlığını yapıyor ve ben daha onu yemedim bile.”
Kat, Tory'ye şaşkın bir bakış atarken abartılı bir iç çekti. “Mia'nın şu anda tek çocuk olmasının bir nedeni var. Birbirlerini görmeye dayanamayan ve ne zaman aynı odada olsalar birbirlerini öldürmeye çalışan tanrılarla kavga ettiklerinde aile draması yepyeni bir anlam kazanıyor.”
Tory, Kat'in ne kadar haklı olduğunu bilerek güldü. Xirena'nın Alexian ve Urian'la birlikte aşağıda olmasının, onu evde ve dışarıda yemesinin nedeni buydu. Simi'nin ablası Apollymi'ye dayanamamıştı ve ikisi o kadar çok kavga etmişti ki Alexian doğuma kadar alt katta iblise bakıcılık yapmak için gönüllü olmuştu.
Tory, kocaman ailesini, tuhaflıklarını, dikenlerini, sivri dişlerini, boynuzlarını ve hepsini severdi. Kız kardeşi gibi olan kuzeni Geary'nin de burada olmasını diledi. Ama Geary doğum yapmak üzereydi ve bunun için yatak istirahatindeydi.
Bekleyemedi. Bebekleri ikiz gibi olacaktı.
Acheron yüzüne düşen nemli saçlarını geriye itti ve şakaklarına masaj yapmaya başladı.
"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"
Daha fazla acı karnını yırtarken yüzünü buruşturdu. "Acıyı durdur."
Yanağını onun yanağına bastırdı ve hafifçe sıktı. "Yapamayacağımı biliyorsun."
Bunun bebeğe ne yapabileceğinden ya da bilmeden onu nasıl etkileyeceğinden emin olmadıkları için, ne olursa olsun kimsenin bebeğe doğaüstü elini sürmeyeceğine bir aile olarak birlikte karar vermişlerdi. Doğduğunda Acheron'a yapılanlardan sonra değil.
"İyi," diye nefes aldı. "Ama bir dahaki sefere emek görevini yapan sensin. Orada oturup elini tutacağım.”
Ve yine güldü.
Ona ters ters baktı. "Kendini koruma duygun yok, değil mi?"
"Tam olarak değil."
"Akra-Tory uslu durmazsa barbekü sosumdan birazını akri üzerinde kullanmak istiyor mu?"
Tory yine güldü. "Sorun yok Simi. Ben..." İçinde kırılan bir şişe mide astarını sıyırıyormuş gibi hissedilen bir şey bükülürken çığlık attı.
Kül soldu. Tory mi? Bir sorun mu var?"

Cevap veremedi. Tek yapabildiği nefes almaya çalışmaktı.
Ash, Tory'nin baş ebesi olan en iyi arkadaşı Kim'e baktı. O ve Tory'nin diğer en iyi arkadaşı Pam alçak sesle konuşurken yüz hatları gergindi.
"Neler oluyor?" diye sordu.
Kim, Danger'a döndü. "Tatlım, aşağıdan Essie'yi alabilir misin?" Esmerelda Deveraux, neredeyse aileden olan başka bir arkadaştı. Kim pratisyen hekim ve deneyimli ebeyken, Essie evde bebek doğurma konusunda fazladan on iki yıllık deneyime sahip bir tıp doktoruydu.
Tehlike hemen ayrıldı.
Acı kötüleşirken Tory çığlık attı.
Paniği arttıkça Acheron'un derisi zeytinden alacalı maviye döndü. "Bana cevap ver Kim.
Ne oluyor?" Oh evet, tanrı sesi çıktı. O kadar derin bir hırıltıydı ki odayı titretti.
Neyse ki, Kim onun bir tanrı olduğunu biliyordu ve hiçbir şey için paniğe kapılmadı. "Bilmiyorum tatlım. Daha önce hiç insan olmayan bir bebek doğurmamıştım. Bunun normal olup olmadığını bilmiyorum. Bu yüzden ikinci bir görüş istiyorum."
"Üçte birine ne dersin?" diye sordu Menyara, Essie ve Danger odaya doluşurken.
Ash ayağa kalktı. "Bebeğe dokunma, Mennie."
Menyara onun endişesi üzerine kalçasını ve başını kaldırdı. Turuncu dökümlü bir etek ve krem köylü bluzu giymiş, kız kardeş buklelerini çizgili kırmızı bir fularla yüzünden geride tutmuştu. "Artık tavrınızla bana karşı gelmediğinizi biliyorum, Bay Yüce ve Kudretli Atlantis Tanrısı. İnan bana, yapmayı bildiğim bir şey varsa o da insan olmayan bebekleri doğurmak. Bunu senin koca kıçın doğmadan önce bile yapıyordum.
"Erkekler..."
Elini kaldırıp sözünü kesti. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Asla bebeğinize zarar verecek bir şey yapmam ve ona lanet okuyacak ya da onu işaretleyecek değilim. Şimdi bir göz atalım ve neler olduğuna bir bakalım."
Ash ayağa kalktı. "Özür dilerim Mennie."
"Her şey yolunda. Nereden geldiğini biliyorum ve stresli olduğunu biliyorum. Ama endişelenme. Bununla ilgileneceğiz."
Ash, Tory'nin yanına döndü.
Tory tekrar elini tuttu ve daha fazla bağırmamak için elinden geleni yaptı. Zavallı bebeği. Ona hamile olduğunu söylediği andan itibaren korkmuştu. O söylemedi ama o biliyordu. Çocukluğu, onu yok etmeye çalışanlar tarafından o kadar şiddetli ve travmatik hale getirilmişti ki, içinde on bir bin yılın bile dindiremeyeceği yaralar bırakmıştı.
Ve hepsi, tanrıça teyzesi onu doğururken tenine dokunduğu içindi.
"Sorun değil bebeğim," dedi ona.
Ama yine de gözlerindeki korkuyu gördü. Seni kaybedemem Sota.
Yapamam. Bu sözleri ona ve ona tek başına gönderdi.

Cevap vermek için ona verdiği güçleri kullanırken, acısının içinden ona gülümsedi. senden ayrılmaya hiç niyetim yok Durmadan.
"Bunu yapması mı gerekiyor?" Kim, Menyara'ya sordu.
Menyara yutkundu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."
"Sorun nedir?" Paniği arttıkça Tory'nin kalbi güm güm atıyordu.
Menyara'nın böyle bir şey söylemesi için...
Bu kötü oldu.
“Sezaryen yapmamız gerekiyor.” Menyara, diğerlerini hazırlık yapmak için çabalarken yönlendirdi.
Ash bakmak için gitti, sonra geri çekildi.
Tory daha da paniğe kapıldı. "Nedir?"
"Sakin ol," dedi Apollymi. "Bu iyi."
Ama iyi değildi ve bunu biliyordu. Bu gerçek, hepsinin yüzündeki dehşete kazınmıştı.
İçine daha fazla acı saplandı.
Dakikalar içinde onu hazırladılar. Ama Essie kesmeye gittiğinde bıçak ikiye ayrıldı.
Oda sallanmaya başladı.
Bebek içinde yuvarlanırken Tory çığlık attı. Sanki hepsine kızgındı ve öfkesini ondan çıkarıyor gibiydi.
Ebeler umutsuzca birbirlerine baktılar. "Biz ne yaptık?"
Tory'nin görüşü karardı. Kontrolsüzce titriyordu.
"Bir şey yap!" Acheron bağırdı.
Essie yutkundu. "Ne yapacağımızı bilmiyoruz."
Bebek insan olmadığı için hastaneye götüremediler. Eğer babası gibiyse ve alacalı mavi bir teni ve boynuzları varsa bunu açıklaması biraz zor olacaktı.
Apollymi, Menyara ve Acheron'a işaret etti. "Çıkarmak için güçlerini kullan."
Ash daha da soldu. "Ya bebeğe zarar verirse?"
"Tanrı aşkına, çocuğum. Bebek asla yalnız ve korumasız bırakılmaz.”
Kalabalık odayı işaret etti. "Burada onun için hayatını ortaya koymayacak tek bir varlık yok. O sen değilsin, Apostolos. Onu saklamamıza gerek yok.”
Pam monitörlerden başını kaldırdı. "Tory'nin tansiyonu çok yüksek. Onu sakinleştirmemiz gerekiyor yoksa felç geçirecek."
"Onu sakinleştir? Nasıl?"
Bebek tekrar hareket ederken Tory çığlık attı. Onu ikiye ayırmaya çalışıyor gibiydi.
Kim bembeyaz oldu. "İkisini de kaybedeceğiz."
Ash bu sözleri duyduğunda nefes alamıyordu.
Son derece uzun yaşamı boyunca, hiç bu kadar korkmamıştı. Karısını kaybedemezdi.
Yapamadı.
Yanlış yapmadığını umarak, bebeği çıkarmak için güçleriyle uzandı.
Odanın içinde şimşek çaktı ve her yeri sektirdi. Patlamamak için eğilmek zorunda kaldı.
Tory daha da yüksek sesle çığlık attı.

Ve bebek onun içinde kaldı.
Ah, bu hiç iyi değil, diye fısıldadı Menyara. Onu kenara çekti. "İzin ver deneyeyim."
Bu sefer yıldırım onu duvara çarptı.
Ash, başını sallayan annesine baktı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."
Pam monitörleri onlara çevirdi. "Daha fazlasını kaldıramaz."
Ash, Tory'nin bakışlarıyla karşılaştı. Oradaki mutlak ıstırap ve dehşet onu bıçakladı. Ne yapacaklardı?
"Kalbi sıkışıyor."
Gözlerinde yaşlar birikti. Eğer bu yüzden, onun yüzünden ölürse, kendini asla affetmezdi.
"Annemi ara."
Ash, Kat'e kaşlarını çattı. "Ne?"
“O bir doğum tanrıçası. Apollo'yu kendi annesinden doğurduğunda sadece birkaç saatlikti. Biri ne yapacağını biliyorsa…”
Evet, ama aynı zamanda onun en büyük düşmanıydı. Birbirlerinden nefret ettiler. Neden yardım etsin ki?
Ve sonra başka bir korku onu bıçakladı. Ya bunu Artemis yapıyorsa? Kadınları doğum sancıları sırasında öldürdüğü biliniyordu. Sırf ondan intikam almak için Tory'yi öldürecek kadar ondan nefret edebilir miydi?
Tabii ki yapardı
Tory tekrar çığlık attı.
Ash yüzünü buruşturarak evinden Artemis'in Olimpos Dağı'ndaki tapınağına ışınlandı.
Buraya gelmektense, pek çok kez olduğu gibi, derisi yüzülmeyi tercih ederdi. Sadece Tory'nin hayatı için korku onu bu nefret edilen yerde tutabilirdi.
Kabul salonu tamamen boştu. "Artemis!" diye seslendi, yatak odasına doğru yöneldi. Eğer bununla bir ilgisi varsa, Simi'yi onun üzerine salacaktı.
Kader ve düzen lanet olsun.
Artemis kapıların önünde belirdi.
Kül tereddüt etti. Onda farklı bir şeyler vardı. Hâlâ her zaman onun olan kusursuz güzelliğe sahipti. Uzun kıvırcık kızıl saçları ve o kadar yeşil gözleri ilahi statüsünü ele veriyordu ama onda daha önce hiç olmayan bir dinginlik vardı.
"İyi misin?" Aslında endişeli görünmeyi başardı.
"Tory..." Onun adını söyleyince nefesi tıkandı, akıl almaz bir korku ve acı onu paramparça etti.
Başı belada. Bebek gelmeyecek ve hayatta kalamayacak. Yardımınıza ihtiyaçım var."
Gözleri karardı. "Bana yaşattığın onca şeyden sonra bunun için buraya gelmeye cüret mi ediyorsun?"

Ah evet, tanıdığı ve nefret ettiği eski Artemis vardı. Ağabeyi ayaklarının dibinde onun karnını deşirken onun durup izlediğinden hiç söz edilmiyordu. Ya da o izlerken dövüldüğü ve küçük düşürüldüğü onca zaman.
Ama bunların hiçbiri onun için önemli değildi.
Sadece Tory yaptı.
Gururunu yutarak bakışlarındaki nefreti sakladı. "Lütfen. Benden ne bedel talep edersen, onu ödeyeceğim. Herhangi bir şey, Artie. Sadece ölmesine izin verme.
Zavallı bir insan olan o, senin için gerçekten bu kadar önemli mi?
"Onun için ölürüm."
Artemis, gözlerinden yaşlar süzülürken dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni bir zamanlar böyle sevmiştin."
Ve bu aşkın bedelini akla gelebilecek en şiddetli yollarla ödemişti. "Lütfen, Artemis. Eğer beni sevdiyseniz, bunu Tory'ye ödetmeyin. Sana yanlış yapan benim. O değil."
Tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Hayatım için hiç yalvarır mıydın?"
"Ben insanken. Evet."
Uzanıp elini onun yanağına koydu. "Seni gerçekten sevdim, Acheron. Bana verdiğin çocuktan başka hiçbir şeyi sevmediğim gibi. Ve benden nefret etmekte haklısın.
Hiçbir şeyi sevmediğim için, onunla nasıl ilgileneceğimi bilmiyordum. Sana nasıl bakacağımı bilmiyordum." Başını kendine doğru çekti ve kulağına hafifçe fısıldadı.
"Üzgünüm." Dudaklarını yanağına yerleştirdi ve öptü.
Sonra ortadan kayboldu.
Ash, onu bulmak için odayı taradı. "Artemis?" Nereye gitmişti? Yatak odasının kapılarını iterek açtı. "Artie?"
Hala cevap yok.
Özrü, yardım etmeyeceği için üzgün olduğu anlamına mı geliyordu? Terör onu parçaladı.
Ben ne yaptım?
Ash panik ve öfkesini bastırmaya çalışırken ellerini saçlarının arasından geçirdi. İyi, eğer Artemis orospu olmak isteseydi, karısını kurtarmanın başka bir yolunu bulurdu.
Gözlerini kapatarak eve gitti.
Ve tüm zamanların en şok edici şeyini görünce bir köşede donup kaldı.
Tory ile Artemis.
"İşte bu, Soteria. Rahat nefes al. Artemis'in bir eli Tory'nin alnındayken, diğer eliyle Tory'nin karnını nazikçe ovuşturdu. "Şimdi ne kadar sakin olduğunu görüyor musun?"
Tory başını salladı.
"Senin hissettiklerini hissediyor. İkinizi de korumaya çalışıyor." Artemis diğerlerine baktı.
"Hepinizin gitmesi gerekiyor."

Kat yavaşça ayağa kalktı. "Anne…"
"Git Katra. Bebek barış istiyor."
"Aşağıda olacağız," dedi Menyara.
Kül tereddüt etti. "Ben de mi gideyim?"
Artemis başını salladı. "Eğer gidersen, senden intikam almak için çocuğa bir şey yaptığımı düşüneceksin. Kal ve onu incitmediğimi bil."
Tory'nin tüm izleme cihazlarını teker teker çıkardı. Ardından Tory'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı.
"Yavaş ve kolay nefes al, sonra it. Sert değil, nazikçe. Güvende olduğunu ve burada sevilmesini istediğini bilmesini sağla."
Tory dudaklarını yalayarak başını salladı ve emrettiğini yaptı.
"Tekrar."
Dördüncü seferden sonra Artemis ayağa kalktı. Sonra Ash'e döndü. "Gel Acheron. Oğlunuzu yeni hayatına ilk karşılayan siz olun."
Haklıydı, ondan hâlâ şüpheleniyordu. Beraber geçirdikleri yüzyıllar boyunca, güvenebileceği tek şey, onun elinden gelen her şekilde onu incitmeye istekli olmasıydı.
Ama onun dediğini yaptı. Tory'ye gitti ve bir kez daha itince oğlu onun ellerine geçti.
Hayatında gördüğü en küçük, en mükemmel yaratığa bakarken tam bir dakika nefes alamadı.
"Şirin mi?" diye sordu.
Ash güldü. Doğal tanrı teninde mavi olduğu için Tory, onun bir bebeği değil de bir şirini doğurduğu konusunda onunla şakalaşıyordu. Artemis kordonu kesip mühürledi, ardından bebeği aldı ve onu uyandırdı.
Simi'yi utandıracak bir feryat kopardı.
Artemis onu bir battaniyeye sardı ve Tory'ye götürdü. "Oğlunuz Soteria ile tanışın."
Tory, şimdi bile tıpkı kocasına benzeyen minik bebeğe hayretle baktı. Her yönden mükemmeldi. Sarı tüylerle kaplı kafasının tepesinden ufacık ayak parmaklarının dibine kadar.
Artemis uzaklaşmaya başladı.
Tory onu durdurmak için elini tuttu. Duyguları içini kabartıyor, onu boğuyordu. "Teşekkürler Artemis. Teşekkür ederim."
Artemis ona gülümsedi. "Umarım Katra'nın bana her zaman getirdiği kadar mutluluk ve gurur getirir."
Ash yaklaştı. "Teşekkürler, Artie."
Başını ona doğru eğdi, sonra gitmek için harekete geçti.
"Bir şey unutmuyor musun?"
Ash'in sorusu üzerine duraksadı. "Ne?"
"Ödemeniz."
Artemis başını salladı. "Ona ilk dokunduğun andaki yüzündeki mutluluk yeterliydi. Keşke kızın doğduğunda orada olsaydın ama bu benim hatamdı. Ondan bir ömür boyu neşe, kucaklama ve sevgi gördüm ve sen benim aptallığım ve korkum yüzünden bunların hepsini kaçırdın. Onun hayatı

benim ikinize de hediyem. Umalım ki gelecek hepimiz için geçmişte olduğundan çok daha nazik olsun.” Ve sonra gitti.
Tory şaşkın bir inançsızlıkla baktı. "Ona ne yaptın?"
Ash başını salladı. “Bunun benim etkim olduğunu düşünmüyorum.”
“Öyleyse kim? Çünkü senin üzerinden bana saldıran Artemis değil.”
Ash omuz silkti. "Bilmiyorum. Nick'le takılıyor.
"Nick? Kül-öl-öl Nick'inden-senden-nefret ediyorum gibi mi?
Onayladı.
Vay canına. Tory oğlu tekmeleyip kıvranırken ona baktı. O an hissettiklerinin tarifi yoktu. Bu onun bebeğiydi. Onun ve Ash'in bir parçası. Onların en iyi kısmı.
Ash, bebeğin minik elini serçe parmağına sarabilmesi için elini tuttu. "Peki ona ne diyeceğiz?"
Bob.
Ash, Zarek'in oğlu için kullandığı isme güldü çünkü Astrid'in seçtiği isimden nefret ediyordu. "Gerçekten mi?"
Gülümsemesi tüm dünyasını ateşe verdi. "HAYIR. Sanırım ona Sebastos Eudorus adını vermek isterim.”
Ash, seçimine kaşlarını kaldırdı. "Neden bu?"
“Sebastos, erkek olsaydım ailemin benim için seçtiği isimdi ve her zaman oğlum için harika bir isim olacağını düşündüm. Ve Eudorus, Hermes ve Polymele'nin oğlu olduğu için. Çocukken onu kutlamak için Artemis'in sandalyesinde dans etti. Büyüdüğünde, Aşil'in Myrmidon'larının en ateşli, en saygı duyulanlarından biriydi ve Homer onun hakkında herkesten daha fazla satır yazdı. Artı, onun olduğu neşe hediyesi anlamına gelir. Ve Artemis'le sorunlarımız olsa da onun için ben sana sahip olmazdım ve bugün ikimiz de bebeği doğuramazdık.
Bütün bunları sadece karısı bilebilirdi. Ash güldü. “Sebastos Eudorus Parthenopaeus. Bütün bunları hecelemeyi öğrenmesi gerektiğinde bizden gerçekten nefret edecek."
"Muhtemelen, ama sanırım ona Sebastian diyeceğim. Böylece o da büyüyüp tıpkı babası gibi adıyla insanların kafasını karıştırabilir.”
"Evet, Tory'yi Soteria'dan nasıl çıkardığını hâlâ çözemedim." Eğilip onu nazikçe öptü. "Oğlum adına teşekkür ederim."
Gözleri parladı ve orada gördüğü aşk onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. "Hayatım için teşekkür ederim."
Bütün gün onun güzel yüzüne bakabilirdi.
Yanağına hafifçe vurdu. "Muhtemelen gürleyen kalabalığın alt kattan içeri girmesine izin vermelisin. Artemis'in bizi öldürmediğini bilsinler.”
"Elbette. Hazır olduğuna emin misin?
"Kesinlikle. Ve Karanlık Avcıların geri kalanının görmesi için Facebook'ta fotoğraf yayınlamaya başlamadan önce, makyaj yaptığımdan emin ol."
O alay etti. "Güzel olmak için makyaja ihtiyacın yok."
"Seni bu kadar çok sevmemin bir nedeni de bu. Ama dünyanın geri kalanı bana dönen gümüş gözlerle bakmıyor.”

"Seni seviyorum Tory. Biliyorum çok söylüyorum ama..."
"Biliyorum bebeğim. Ben de senin için aynı şekilde hissediyorum. Bu sözler, her baktığımda ve seni evimde otururken gördüğümde aklımdan ve kalbimden geçenleri asla aktarmıyor. İşin garibi, hep evimin dolu olduğunu ve hayatımda hiçbir şeyin eksik olmadığını düşündüm. Sevdiğim bir işim vardı. Beni seven aile. Beni aklı başında tutacak iyi arkadaşlar. Bir insanın isteyebileceği her şey. Ve sonra orada olmadığını bilmediğim tek şeyi ekleyen çileden çıkaran, imkânsız bir adamla tanıştım."
"Yerde kirli çoraplar mı var?"
O güldü. "Hayır, kalbimin diğer tarafı. Uyumadan önce gördüğüm son yüz ve uyandığımda ilk gördüğüm yüz. Sen olduğun için çok mutluyum."
Bu sözler onu hem heyecanlandırdı hem de korkuttu. Çoğunlukla, sevginin başıboş kalınca derin bir nefrete dönüştüğünü ilk elden bildiği için.
"Umarım bu konudaki fikrini asla değiştirmezsin."
"Asla."
Aptalca ya da değil, ona inandı. Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı. Onsuz asla yaşayamazdı.
YAZARIN NOTU
Karışık Tsalagi (Cherokee) mirasına sahip bir kadın olarak, tüm Kızılderili Uluslarının inançları ve efsanelerinden her zaman büyülenmişimdir. Çocukluğumda anlatılmamış saatleri kütüphaneyi tarayarak, aile tarihimin o kısmı hakkında bana fikir verecek bulabildiğim her şeyi okuyarak ve ailem tarafından bana anlatılan sayısız hikayeyi dinleyerek geçirdim. sözleriyle büyük sihir.
Dark-Hunter serisini üniversitede ilk yazmaya başladığımda, kayda değer bir istisna dışında bunu Yunan mitolojisine dayandırmaya karar verdim. Daimonlar. Ölümsüz olmayan lanetli vampir benzeri bir iblis ve kanla beslenmek yerine biraz daha güçlü bir şeyden beslendiler.
İnsan ruhu.
Atlantisliler, Apolliteler ve Daimonlar etrafındaki laneti ve mitosu kendi zihnimden yaratırken, atalarımdan ödünç aldığım bir şey vardı. tsi-noo (chenoo) efsanesinin bir parçası.
Ben çocukken tsi-noo, uslu durmazsam annemin beni tehdit edeceği öcüydü (o da Manitou'yu kullanırdı, ama bu başka bir hikaye).
Bir Wabanaki efsanesi olan tsi-noo, ya kötü bir iblis tarafından ele geçirilmiş ya da kalbinin buza dönmesine neden olan korkunç bir suç (genellikle yamyamlık) işleyen bir insan olarak hayata başladı. Buz Yamyamı olarak da bilinen tsi-noo hayatta kaldı ve insanları, özellikle de ruhlarını tüketerek güçlendi. Bu yüzden annem bana geceleri dua etmemin ve uyurken Tanrı'dan ruhumu güvende tutmasını istememin zorunlu olduğunu söyledi. Bunu yapmazsam, biri yatağıma (ya da rüyalarıma) girip onu benden çalabilirdi... çünkü herkes bilirdi ki bir çocuğun ruhu en önemlisidir.
tsi-noo tarafından gıpta ile bakılır ve eğer dikkatli olmazsanız, ruhunuzu kolayca birine verebilirsiniz.

Bu son kısmın, annem tarafından sırf korku faktörü için uydurulduğundan eminim, çünkü bu konuda doğrulayıcı herhangi bir hikaye bulamadım. Ama küçük bir kızken ruhumun çalınması ya da birini hapse atabilme fikri beni büyüledi ve bir yetişkin olarak onu Daimon'larım için ödünç almaya karar verdim.

Ayrıca tsi-noo'yu ve diğer birkaç canavarı da bu kitaba dahil ettim. Çok uzun zamandır yapmak istediğim bir şeydi. Sunshine Runningwolf'u başlangıçta seriye dahil ettim (o, yayınlanan ikinci Dark-Hunter romanı Night Embrace'in kahramanıydı). Karışık Kızılderili mirasına sahip bir kadın, benim gibi soyunun her iki tarafına da değer veriyor. Ve o romanı bitirdiğim andan itibaren köklerime dönmek ve onları daha çok keşfetmek için can atıyorum.

Son olarak, bu kitapta, aileminkiler de dahil olmak üzere birçok farklı Kızılderili efsanesine ve inancına saygı gösterebildim ve onları daha kapsamlı bir şekilde keşfedebildim.

Bununla birlikte, bu kitabın amacı için kendi Kızılderili tarihimi de yarattım. Kullandığım orijinal kabileler/klanlar, yaratıcılar ve Muhafızlar ile bazı canavarlar, herhangi bir Kızılderili inanç sisteminden veya dininden alınmamıştır. Bu saygıdan ve kasıtlı olarak yapıldı.

Karma bir din geçmişinden gelen çok ruhani bir kişi olarak, tüm dinlere ve bakış açılarına derin ve kalıcı bir sevgim ve saygım var. Asla kasıtlı olarak kimseyi aşağılamam veya başka bir şekilde gücendirmem.

Time Untime, biraz ödünç almaya karşı koyamadığım gerçek bir Cherokee inancı ve birlikte büyüdüğüm başka bir hikayeydi. Ancak, biraz değiştirdim ve bunu takip edecek olan 2012 Dark-Hunter romanında devam edeceğim. Başka bir panteona girmekten ne kadar keyif aldığımı size anlatamam.

Jess'in hikayesine başlamak için oturduğumda bunun kalbimi yakalayacağını ve beni güldürüp ağlatacağını biliyordum. Her ikisini de birçok kez yaptı.

Tüm kitaplarımda olduğu gibi, bununla da gurur duyuyorum ve umarım benimle bu yolculuğa çıkmaktan keyif almışsınızdır. Şimdi, dua ediyorum, beni asla yalnız bırakmayacak ve yıllarca bana şarkılarını söyleyecek olan kafamın içindeki seslere geri dönmeliyim.

Ama gitmeden önce sizi amcamın bana Tsalagi'de söylemeyi öğrettiği ilk kelimelerle baş başa bırakmak istiyorum. Va-do (vah doe). Teşekkür ederim.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.

ÖDÜL

Telif Hakkı © 2011, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Her hakkı saklıdır.

Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 978-0-312-54660-1
St. Martin's Press ciltli baskı / Ağustos 2011
St. Martin's Paperbacks baskısı / Nisan 2012

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429987608
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
GARDİYAN
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
özveri
kitabe
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm
19. Bölüm

sonsöz
telif hakkı

Doğum günü ikizim LA Banks için. Hayatımın en karanlık zamanlarından birinde bana ışık tuttuğun için teşekkür ederim. Sen benim kalbimdesin ve her zaman olacaksın. Seni özledim ablacım, hep özleyeceğim.
Ve sana ihtiyacım olduğunda yanımda olan ailem için. Ve birlikte çalıştığım en büyük editörlerden biri olan Monique'e. Ve bu kitapları mümkün kılan tüm SMP ekibim için. Tanrı hepinizi kutsasın ve korusun.

"Bütün insanlar uyanıkken tek bir ortak dünyadadırlar. Ama her biri uyurken kendi dünyasındadır.”
—Plutarkhos

GİRİŞ

"Cehennem senin için iyi miydi?"

Seth, yüzyıllardır duymadığı bir sese hırlamak için kana bulanmış kumral saçlarının altından yukarı baktı.

Noir.

İlk tanrı.

Karanlık ve ölümcül her şeyin efendisi.

Rütbe piç.

Aptalca soruya cevap verecekti ama ağzı, son bir süredir ona işkence eden iblisler tarafından kilitlenmişti…

Ah kahretsin, kim bu kadar yüksek sayabilir? Ve her bir kalp atışı, artık onsuz yaşadığını hatırlamadığı kadar iğrenç bir acıyı eve götürürken insan neden bunu istesin ki? Gerçekten de, yüzyıllar boyunca acı, kendi zevk kaynağı haline geldi.

Evet, Noir'dan bile daha berbat durumdayım.

Sürgü yerinde olduğundan buraya atıldığından beri konuşamamıştı. Yapacağından değil. Yalvardığını ya da ağladığını duyma zevkini hiçbirine tattırmazdı. Sadece bir kişi ona bunu yaptırmıştı ve bin yıldan sonra bile üvey babasının alaycı kınaması kulaklarında yankılanıyordu.

Vidalayın. Artık bir çocuk değildi ve bir daha asla elde edemeyeceğini bildiği bir şeyi isteyerek kendini küçük düşürmeden ölecekti.

Ama yapabilseydi Noir'a hakaret ederdi. Bu durumda yapabileceği tek şey kadim varlığa nefretini yöneltmek ve tüm güçlerine sahip olmasını dileyerek hepsinin üzerine tam bir sefalet yağdırmaktı.

Neredeyse yedi fit yüksekliğindeki Noir, etraflarındaki iblisleri korku içinde titretti. Tertemiz siyah takımı ve bembeyaz gömleği soğuk karanlık odada - duvarları Seth'in kanıyla lekelenmiş ve lekelenmiş bir odada- uygunsuz görünüyordu.

Noir uzandı ve görevine bağlı bir köpek yavrusuymuş gibi onun yanağına hafifçe vurdu. “Mmm. Cehennemin seninle aynı fikirde olmadığını söylemeliyim. Bu üzgün halinden en azından biraz daha iyi göründüğünü gördüm.”

"Siktir git," dedi Seth ama sözleri ayırt edilemezdi. Sürgü, ağzını veya dilini hareket ettirmesini engelledi. Tek yaptığı, içinden dayanılmaz bir acı dalgası salmaktı.

Sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

Noir kara kaşını kaldırdı. "Teşekkür ederim? Bu sefalet için bana neden teşekkür ettiğini anlayamıyorum. Sen hasta bir piçsin, değil mi?”

Seth dişlerini gıcırdattı. Noir'in kara gözlerindeki şakacı ışık, domuzun bunu sadece onu kızdırmak için söylediğini söylüyordu.

İşe yaradı. Noir'in çaba sarf etmesi gerekmiyordu. Tek gerçek şu ki… Seth yeterince kötü bir hakaret düşünemiyordu. Noir'in yaşamış olması, son cesaretini kırmaya yetti.

Noir diğerlerine baktı. "Bizi bırak."

Bu ton daha buyurgan olabilir mi?
Ah evet, bekle. Noir'dan bahsediyorduk. Elbette olabilir.
Ve kadim tanrının bunu iki kez söylemesine gerek yoktu. İblisler, Noir'in gazabının onlara Seth'e gösterdiği "misafirperverliğin" aynısını getireceğinden korkarak hemen ortadan kayboldu. Ne de olsa Seth, bir zamanlar Noir'ın en sevdiği evcil hayvanıydı - taciz arasında bolca hediyeler verdiği bir evcil hayvan.
Karanlık tanrı, kendisine hizmet eden iblislere asla katlanamamıştı.
Elimde olsa ben de kaçardım.
Seth, elleri başının üzerinde zincirlenmiş, çıplak vücudu sıska bir şekilde tavandan sarkarken onlara bu özgürlüğü kıskanıyordu. O kadar uzun süredir bu pozisyondaydı ki bilek kemikleri, kelepçelerin etine aşındırdığı açık kesiklerden dışarı fırlamıştı.
Canının yanması gerektiğinden emindi, ama bu acı diğerlerininkiyle çok güzel karışıyordu, öyle ki bir sızının nerede başladığını ve diğer zonklamanın nerede bittiğini anlayamıyordu. İşkencenin faydaları olabileceğini kim bilebilirdi?
Yalnız kaldıklarında, Noir soğuk olduğu kadar etkileyici bir hırlamayla onun önünde durmak için geri döndü. "Sana bir teklifim var. İlgilenir misiniz?"
Azıcık bile değil. Pazarlıklarla doydu. Kendi payına düşeni yapması için hiç kimseye güvenilemezdi. Noir'in gidip bir yerlerde ateşli bir cehennem deliğinde taşaklarını kavurmasına izin verin.
Tanrılar, bu yerde Noir'in birini bulmak için fazla uzağa gitmeyeceğini biliyordu.
Seth uzağa baktı.
Noir cıktı. "Bana itaat etmekten başka seçeneğin olmadığını biliyorsun köle. Sana sahibim."
Ve bu onu, iblislerin yaralarını tuzladıkları et yiyen haşarattan bile daha fazla kemirdi. Hepinize lanet olsun. Daha çocukken kendi ailesi onu Noir'a satmıştı. Bu kimsenin unutmasına asla izin vermediği bir şeydi.
Sanki yapabilirmiş gibi.
Noir elini Seth'in saçlarına daldırdı ve başını geriye doğru çekti. Bu hareket, okun boğazına ve diline daha derine saplanmasına neden oldu.
Ani acısı, eski yaraları yeniden açılıp ağzına kan akarken protesto etmek için gözlerinin yaşarmasına neden oldu.
Belki bu sefer ondan boğulurum. Ama acı gerçeği biliyordu. O ölümsüzdü. Ölüm, onu bu sefaletten asla kurtaramazdı, tıpkı şiddetli geçmişinin geri kalanından kurtaramadığı gibi.
Tek çıkış yolu, Noir'in her zaman eksik olan merhametiydi.
Noir yumruğunu Seth'in kafatasına bastırdı ve saçını daha da burktu. "Sizin özel hizmetlerinize ihtiyacım var."
Yumruğumda senin saf kalbine ihtiyacım var.
Piç kurusu bu düşünceyi duymuş gibi gülümsedi. "Bu sefer beni hayal kırıklığına uğratırsan, seni temin ederim ki bir sonraki görevin burayı cennet gibi gösterecek. Anlıyor musunuz?"

Seth cevap vermeyi reddetti.
Noir onu serbest bırakırken bir avuç saçı yoldu. Acı kafa derisini yaktı ve vücudundaki haşarat taze kana doğru koşarken daha da vahşice ısırmasına neden oldu.
Mutlak amansız bir ıstırap içinde inlememek için çenesini daha da sıkı kilitlerken Seth'in nefesi düzensizleşti. Gözlerini sımsıkı kapattı ve onu alt etmekle tehdit eden bilinçsizlik dalgasıyla savaştı. Sadece bayıldığında onu daha da kötüleştirdiler.
Yapma, pislik. Odak …
Lanet olsun, uyanık kal!
Görüşü yüzerken bağlarını kavradı.
Noir ona gözlerine ulaşmayan asitli bir gülümseme verdi. "Beni gururlandıracaksın ve ihtiyacım olanı alacaksın, yoksa..."
Tehdidi bitirmedi. Yapmak zorunda değildi.
İkisi de Seth'in bu sefil varoluş durumuna geri dönmemek için her şeyi yapacağının fazlasıyla farkındaydı. Tüm cesaretine rağmen acı gerçeği biliyordu.
Onların gaddarlığı onu kırmıştı.
Ve asla eskisi gibi olmayacaktı.
İçinde o kadar derin, o kadar derin bir nefretten başka hiçbir şey kalmamıştı, onu tadabiliyordu.
Şimşeğin çeliği ve kanla karışan o acı nefret, geçmiş yüzyıllarda beslenmesi için sahip olduğu tek şeydi.
Noir'in gülümsemesi gerçek oldu. "Eninde sonunda geleceğini biliyordum." Parmaklarını şıklattı.
Seth'in ellerindeki kelepçeler serbest kaldı. Bacaklarının üzerine inmek için tavandan düştü. Ancak yüzyıllarca süren suiistimal ve kullanmama, onların ağırlığını taşımasını engelledi.
O kadar zayıf bir şekilde yattığı yere yığıldı ki, başını bile kaldıramadı. Artık vücudunun hiçbir parçası çalışmıyordu. Kaslarını en son kullandığından bu yana çok uzun zaman geçmişti.
Noir karnına öyle bir tekme attı ki onu sırtüstü çevirdi. Dudağını kıvırarak Seth'i küçümseyerek tırmıkladı. "İğrençsin, seni zavallı köpek. Temizlen.
Sonra karanlığın içinde kayboldu.
Seth yerde yatıyordu, ağzı hâlâ kapalıydı. Gözlerini kırpıştırarak etrafındaki duvarlardaki kanına baktı. Oradaki gölgeler kan lekelerini dans ettiriyor gibiydi.
Ve titreyen ışıkta çıplak, perişan vücudunun ana hatlarını gördü.
Bütün bunlar, bir zamanlar dostum dediği tek kişiyle bir pazarlık yaptığı içindi.
Bir daha asla bu kadar aptal olmayacağım.
Çünkü kimse ona yardım etmemişti. Bir kez değil. Tüm bu zaman boyunca değil. Tek bir varlık ona herhangi bir şefkat ya da teselli sunmaya gelmemişti... bir özür bile.
Bir yudum su…

Bu da onun hatırlayacağı bir dersti.
Noir ondan ne isterse yapacaktı. Sorgusuz sualsiz. Acımasızca. Buraya geri dönmemek ve daha fazla incinmemek için her şey.
Sadece bir dakikalık huzur... lütfen. Bunu istemek için gerçekten çok mu fazlaydı?
Kararını verdi, kendini yeni acı saldırısına hazırladı ve tanrısal güçlerinin sonunda geri döndüğünü hissettiğinde titreyen uzuvları üzerinde yavaşça doğruldu. Her kalp atışıyla daha da güçleniyordu. Yine de, tam güce gitmeyeceklerdi.
Durmadan.
Noir buna asla izin vermemişti. Güçleri çok güçlendiğinde ya o ya da Azura Seth'i tüketecekti.
Ama sonunda giyinip, sallanan ayakları üzerinde olsa bile dik durabilecek kadar yeterliydi. Ve iblisler geri döndüğünde, onlara hak ettikleri intikamı verdi.
Merhamet etmesi için yalvardılar. Ama elinde hiç kalmamıştı. Vücudunun işkenceden zonklamadığı bir zamanı hatırlayamadığı bir noktaya kadar acımasızca her yerini ihlal ettikten sonra değil. Sayısız yüzyıllar boyunca dakika dakika, bir zamanlar sahip olabileceği insanlıktan kalan her parçayı vahşice çalmışlardı.
Bunu hiçbir şey elinden alamazdı ve bir daha asla ama asla başka bir ruha güvenmeyecekti.
Ne olursa olsun. Tanrılar, Noir'in peşine düşmesini istediği kişilere yardım etsin.
Çünkü onlara hiçbir şekilde acımayacaktı.

BÖLÜM 1

Cehennemin birçok çağrışımı vardı ve her biri onu tanımlayan kişi kadar benzersizdi. Bir kişiye göre, sonsuza kadar bir Michael Bolton videosuna hapsolma fikri, bunun somut örneğiydi.

korku. Bir diğerine göre, birisi cep telefonuyla çok yüksek sesle konuşurken asansörde mahsur kalmak ve o kişinin kabalıklarından dolayı bağırsaklarını alamamaktı.

Lydia Tsakali'ye göre cehennem, etrafını saran ve işkence gören lanetlenmişlerin çığlıklarıyla yankılanan karanlıktı. Durumu bu kadar kötü yapan sadece yüksek sefaletleri ya da umursamayanlardan merhamet dilemeleri değildi, bu çığlıkların uyandırdığı anılardı. Bir daha asla düşünmek istemediği bir şeyin akıldan çıkmayan dehşeti. Hayatında o tek geceye ait o geçmişe dönüşler ve maruz kaldıkları ham duygular, uzun zaman önce gömülmüştü, hâlâ ona diz çöktürme yeteneğine sahipti.

Bunu düşünme.

Nasıl yapamazdı? O gece, onu seven bir ailesi olduğu son geceydi.

Şimdi olduğu gibi o zaman da sadece gözlerini sızlatan bunaltıcı siyahlığı görebilmişti. Karanlık ona o kadar baskı yapmıştı ki dilsiz olduğu kadar kör de olduğundan korkmuştu. Ve nihayet ışığı görmek için karanlığı aştığında, bulduğu tek şey kan ve terördü...

Artık bir yavru değilsin.

Hayır, o yetişkin bir çakaldı. Bunun da ötesinde, arkasında bin yıldan fazla zorlu dövüş eğitimi almış, iyi eğitimli bir savaşçıydı. Azmodea'da ona zarar verebilecek tek bir ruh bile yoktu.

Noir'i unutmuşsun.

Elbette. Bir tane vardı.

Peki ya Azura?

Tamam, iki... Ama sorun yoktu. Sayabileceğinden çok daha fazla şansa sahip olmuştu. Evet, ama birincil bir tanrının güçlerine sahip değillerdi.

Akıl? Beni korkak yapmaya mı çalışıyorsun?

Çok geç olmadan seninle mantıklı konuşmaya çalışıyorum. Aptallarla yemek yiyerek bu kadar uzun yaşamadık - tüm insanlar bizi öldürmek için değil. Ve ne için? Solin? Bunu senin yaptığını öğrendiğinde seni katledecek.

Ne tür bir aptalsın?

Görünüşe göre sınırsız bir aptal kaynağı olan biri. Burada tuzağa düşen Solin'den başkası olsaydı, bunu asla yapmazdı.

Ama onu bu sona bırakamayacak kadar çok seviyordu. Kimsenin kabul etmeyeceği bir zamanda onu yanına almıştı. Onu eğitmiş ve yanında durmuştu. Ona nasıl hayatta kalacağını ve nasıl savaşacağını öğretti.

O olmasaydı ölmüş olurdu.

O bile bunun için sana aptal derdi.

Ve o da yapacaktı.

İyilik, onu yiyeni zehirleyen çürük bir meyvedir. Düşmanlarınızın yüzüne atın ve onun yerine onları mahvetmesine izin verin.

Bunu ona kaç kez söylemişti?
Yine de kalbinde taşıdığı ve defalarca dile getirdiği nefrete rağmen onu çok sevdiği bir kız çocuğu gibi büyütmüştü. Sevgisiyle, sabrıyla, nezaketiyle hiçbir zaman cimri olmamıştı.
Onunla değil.
Diğerleri... ona baktığında çok nadiren çevirdiği bir yanını gördüler.
Tanrılara şükür.
Kişilik tutarsızlıklarıyla tanımlanır, tutarlılıklarıyla değil. Başka bir favori Solin alıntısı. Bizi benzersiz ve biz yapan şey budur. Kafasının içindeki sesi, karşılaştığı tehlikeye rağmen onu gülümsetmeye yetmişti.
Onu bulmalıyım.
İhtiyacı olursa onun için gelirdi.
Evet, doğru.
Ama kafasının ona söylemeye çalıştığını yalanlayan gerçeği kalbinde biliyordu. Solin her zaman onun yanında olacaktı. Onun için o bir kahramandı.
Solundaki bir şey hareket etti. Lydia, hiper işitme duyusu hafif sese yoğunlaşınca donakaldı. Adrenalin dalgası diğer duyularını da yüksek vitese geçirdi. Burnuna yeni bir koku geldiğinde burun delikleri genişledi. Erkek. İblis.
Kapalı.
Nefes alma… Nefes alma…
Onu algılamasını istemediği için değil. Ama koku insan için mide bulandırıcı olacağı için. Melez bir Kurt Avcısı için acının da ötesindeydi. Kokunun içeri girmesini engellemek için parmaklarını burnuna bastırdı.
Yine de kokusunu alabiliyordu. öğürme…
Ne? İblisler bok içinde mi yıkanırdı? Bu kadar müstehcen olmaktan nefret ediyordu, ama gerçekten... İblislerin bu kadar çoğunu mide bulandırıcı yapan şey neydi?
Birdenbire, doğrudan onun önünde belirdi. Dolgun dudaklarını bir gülümseme kıvırdı.
“Aman, benim... burada nemiz var? Teslimat emri verdiğimi fark etmemiştim. Ne kadar iyisin-"
Benim için ölmek. Cümlesini boğazından tutarken kafasında bitirdi ve sözlerini kesti.
Ama onu bıçaklamak için harekete geçtiğinde, onun elinden buharlaşarak kokulu mor bir sise dönüştü.
Saçmalık.
Lydia, burada olduğunu kimseye söylemeden önce yönünü bulmaya ve onu bulmaya çalışarak karanlıkta küçük bir daire çizdi. Artık onun kokusunu alamıyor ve duyamıyordu.
Kesinlikle iyi değil. En azından onun için değil.
Keskin bir çığlık diğerlerinin çığlıklarını bastırdı. Ellerini kulaklarına bastırdı. Tam ihtiyacım olan şey. Kanayan kulak zarları.
Çığlık daha da yükseldi.

Yaklaşıyordu.
Sırtına sert bir şey çarptı ve onu yere serdi.
Bunu düşünmek bile onu öldürse de ellerini kulaklarından indirdi ve diğer hançerini çıkardı. Al, iblis, iblis … gel biraz al.
Kayma sesi sağına taşındı. Bunun için koştu, oradaki her ne düşman olursa olsun onu vurma umuduyla saldırdı.
Karanlığa mükemmel bir şekilde uyum sağlayan kapalı bir demir kapıya çarptığı anda onların kanını almak yerine kendi kanını aldı.
Sonofa… Kafatasında patlayan acıya tısladı. Burnundan kan aktı.
Saldırgan kapıyı tekmeledi.
Menteşeleri takırdayarak çarparak açılması onu şaşırttı. Işık, küçücük alanına girerek onu geçici olarak kör etti. Gözleri alışana kadar gözlerini kırpıştırdı, sonra üzerindeki kaygan tavandan ışık sağlayan parlak bir boru görünce kaşlarını çattı. Ne kadar tuhaf. Belli belirsiz ona bir kızdırma çubuğunu hatırlatıyordu ama bu sıvı daha yoğun, canlı ve ürkütücü bir maviydi.
Şimdi kanıyor ve nefes alıyormuş gibi görünen rutubetli duvarları görebiliyordu. Dudağını hoşnutsuzlukla büktü. Neydi o?
İddiaya girerim o kokuyor.
Hayır, sadece demon toe funk bu kadar iğrenç olabilir. Ve iblislerden bahsetmişken, onunki tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi.
Neredesin seni piç kurusu?
Şansı, arkadaşlarına gitmek.
Ama bu onun asıl endişesi değildi. Solin neredeydi? Onunla iletişim kurmak için defalarca telepatisini kullanmayı denemişti ama onu tutan her neyse, bir şekilde bu yeteneğini engellemişti. Ona bir rüya halinden bile ulaşamadı. Her ikisinin de gücü göz önüne alındığında, bu bir sorun olmamalıydı.
Bu tamamen yalnız olma hissinden nefret ediyordu. Bu ona çocukluğunda kimsenin olmadığı o haftaları hatırlattı. Kabarık çölde sendeleyerek su ararken…
Biz her zaman yalnızız. Kalabalık bir odada olabilir ve yine de yalnızlığın acısını hissedebilirsiniz.
Şahsen, etrafta başkaları olduğunda en derinden ısırdığını görüyorum.
Solin'in sonsuza dek üzerinde durduğu başka bir şey.
O her zaman kötümserdi.
Bir köşeyi döndü ve dondu.
Pis kokulu iblis geri dönmüştü.
Ve korktuğu gibi, arkadaşları için gitmişti…
Birçok arkadaş. Belki iki ya da üç düzine. Ve onu gördükleri anda, şeytani gözleri parladı ve parlayan tüplerden bile daha parlak renkler yaydı. Çenelerinden damlayan salyaları da olabilir.
Koşmak!
O bir korkak değildi, ama sadece bir aptal bu numarayla destek olmadan yüzleşirdi. Ve o bir aptal değildi. Sağ hançerini en uzun olana fırlattıktan sonra döndü ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde ters yöne doğru koşmaya

başladı. Hançerin temas edip en az birini devirdiğini umuyordu. Ama bekleyip öğrenmeyecekti.
Takipte birinci kural: Asla arkana bakma.
Bunun yerine başını yere eğdi ve elinden geldiğince hızlı ilerlemeye devam etti. Çakal formuna dönüşecekti ama başka bir görünmez kapı için karşıt duran başparmaklarına ihtiyaç duyabileceğinden korkuyordu.
Bir köşeden kayarak yeni bir koridora girdi. Burada ışık o kadar parlak değildi ama duvarların ve kapıların nerede olduğunu görmesine yetiyordu. Ne yazık ki, yeri görmesine izin vermedi. Ya da ona çelme takan şey.
Bir an için yüzüstü yere inene kadar havada uçtu.
Dizinde, midesinde ve yanağında ağrı zonklarken tenine çürümüş su sıçradı. Kendini yukarı itti ve kirli suyu ve kanı sildi. Canı yansa da kendini yeniden koşmaya zorladı.
Çıkarmak.
Şimdilik bu alemden kaçabilir ve daha sonra aramak için tekrar geri dönebilirdi. En azından solundaki kapının arkasından tanıdık bir şey duyana kadar düşüncesi buydu.
"Seni de küçük köpeğini de sikeyim."
Solin.
Bu iğneleyici tonu ve derin Yunan aksanını nerede olsa tanırdı. Acısına rağmen gülümseyerek kapıyı açtı, savaşa hazırdı.
Hazır olmadığı şey devdi… onu yemeye çalışan her neyse. Kırmızı lekeli koyu yeşil bir deri kütlesi olan iblis, ona doğru döndü.
Ve bu seferkinin salyası aktı ve sarı gözleri, ona dans eden heebie-jeebies veren müstehcen bir bakışla onu sabitledi. En iyi gününde değil, ahbap!
Lidya mı? Solin inanamayarak sordu. O kadar kötü dövülmüştü ki, sesi olmasaydı onu asla teşhis edemezdi. "Oğlum, ne yapıyorsun? Yapabiliyorken buradan defol git.”
"Sensiz Olmaz." Sesli konuşamadığı için düşüncelerini ona iletti.
"Ben sana bundan daha iyisini öğrettim. Bir Numaralı Hayatta Kalma Kuralı.”
Herkesten çok kendi kıçını kurtar. Bunu iyi biliyordu. Ancak bu kurala uyan biri, bir kurtarıcıya onları serbest bırakmadan önce kaçmasını söylemez.
Klasik Solin.
Hançerini kaldırarak şeytana koştu. Bedeninin yapabileceğinden çok daha hızlı hareket etti. Etkileyici bir dönüşle onun saldırısından tamamen sıyrıldı ve onu arkadan yakaladı.
Onun elinden kurtulmaya çalıştı. Yapışkan Jell-O'da boğulmak gibiydi. Pis kokulu üç aylık Jell-O.
Onun işe yaramaz girişimlerine güldü. Bu yeterince kötü değilse, yanağını yaladı.
"Ne lezzetli bir lokmasın sen."
Utandı. Tanrı aşkına, hiçbiriniz nane şekeri diye bir şey duymadınız mı? Kelime oyununu bağışlayın, ama Altoidler burada darphane yapabilir.

Başını geri çekip burnuna çarptı ve en azından bu sefer adam onu derin bir iniltiyle tatmin etti.
"Bunun için üzüleceksin." Onu ayaklarından kaldırdı ve yere fırlattı.
Muhtemelen bir şeyleri kırdığını gösteren acıyı görmezden gelen Lydia, kendini tekrar ayağa kaldırdı.
"Bunu yapma Dee. Yapma."
O ve iblis yavaşça birbirlerinin etrafında dönerken Solin'i görmezden geldi.
Tam başka bir saldırı için içeri girdiğinde, iblis tıpkı diğerinin yaptığı gibi buharlaştı. Geriye sadece kokusu kaldı. Onsuz seve seve yapardı.
Onu aramak için döndü, ama nefes almaktan fazlasını yapamadan, arkasında belirdi ve onu duvara tekmeledi.
Vücudunu daha fazla ıstırap sardı ve görüşünü köreltti.
İblis onu yakaladı. "Senin için bitti, kedicik." Elini daha sıkı kavradı ve ciğerlerinden çıkan son nefesi de sıktı.
Kulakları çınlamaya başladı.
Tam onu öldüreceğinden emin olduğu sırada duvarlarda yankılanan yüksek bir bağırış duydu. "Bırak onu, iblis. Şimdi!"
Kesinlikle Solin değil. Bu derin, çakıllı erkek sesi benzersizdi ve içinde karanlık bir yerden gelen anlaşılmaz bir öfkeyle doluydu. Aksanı daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Lirik olarak tatlı ve güzel ama aynı zamanda sert ve buyurgan.
İblis bıraktı ve dehşet içinde geri çekildi. Bu tepki sadece onu daha çok paniğe kaptırdı. Yeni gelenden korktuğu kadar korkutucu bir şey varsa, onun ne şansı vardı?
Ama korkak değildi. Eğer ölecekse bu son nefesine kadar savaşmak olacaktı.
Ve ondan alabildiği kadarını yanına alacaktı.
Öksürerek arkasını döndü ve bu yeni yaratıkla yüzleşmek için sırtını duvara dayadı.
Gözlerindeki teri sildi ve gözlerini yabancının durduğu kapıya odakladı.
Bakışları o ürkütücü mavi ışıkla yıkanan devasa forma odaklandığında çenesi gevşedi.
Tüm elektroniklerin kutsal anası…
ben çok ölüyüm

BÖLÜM 2

Lydia hareket edemiyordu. Ona bakarken nefes alamıyordu...
İblis?
Onu tarif etmenin başka yolu yoktu. Olabileceği tek şey buydu...
Bir tanrıdan başka. Ve ne Azura ne de Noir, kız kardeşleri Braith olmadığı sürece, bir tanrının kendi bölgelerine girmesine asla izin vermezdi. Tanrılar bir kural olarak topraklarını kolayca paylaşmazlardı. Aileleriyle bile değil. Aklı başında hiç kimse bu kadar vahşi bir yaratıkla aynı bölgeyi paylaşmaz.
Karanlık, ölümcül ve cehennem kadar korkutucu, üstün bir güç aurası tarafından kuşatılmıştı - aralarındaki havayı doğaüstü gücü ve yoğunluğuyla çıtırdatan bir aura.
Darth Vader'ın annesi için çığlık atmasına neden olacak bir varlıktı. Kolları ve ensesindeki tüyleri bile kaldırdı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve bin yılı aşkın yaşamı boyunca gerçekten korkunç şeyler görmüştü.
Sadece odaya girmedi.
Ona hakim oldu.
Hayýr. Ona aitti.
Nefesi düzensizdi, bir tür zayıflık bulmayı umarak düşmanını incelemek için bir dakikasını ayırdı.
Evet, doğru... Bir kasırgayı dizginlemenin bir yolunu bulmaya çalışmak gibiydi. Ve o şu anda sakinken, onun kaşlarını onun hoşlanmadığı bir şekilde kaldırmasından daha fazla bir provokasyon olmadan şiddete patlayabileceğine dair bariz bir izlenime kapıldı.
Düz koyu kumral saçları yüzünden ciddi bir şekilde geriye doğru çekilmiş, alnındaki bir dulun zirvesini ortaya çıkarmış ve başının tepesinde küçük bir at kuyruğu yapmıştı.
Bu saç tek bir kırmızı ton değildi, daha ziyade tek tek teller sarıdan mauna, kestaneye ve siyaha kadar her şeydi. Her nasılsa kurumuş kan rengi saç izlenimi vermek için bir araya geldiler.
Boyu 1.80'den epey fazlaydı, o şimdiye kadar gördüğü en korkutucu altına-çünkü-ruhumu-emip-yiyecek-şeydi. Ve herkesin kabuslarında gezinebileceği gerçeğini hesaba kattığınızda, bu her şeyi söylüyordu.
Yüzü, ona şiddetli bir Kabuki savaşçısını hatırlatacak şekilde keskin, köşeli kırmızı ve siyah çizgilerle beyaza boyanmıştı. Sonra tekrar, onun bir iblis, bu boya olmayabilir. Pekâlâ onun derisi olabilirdi. Kırmızı çizgiler, kalıcı, uğursuz bir alay ve kaş çatma izlenimi verecek şekilde çizilmişti.
Gözleri, burnunun yanından aşağı inerek uç kısmında keskin bir nokta oluşturan siyah bir halkayla çevrelenmişti. Aynı şekilde siyahlık da gözünün kenarından saç çizgisine kadar yükseldi.
Koyu renk, yalnızca o çelik mavisi gözlerin ne kadar solgun, soğuk ve acımasız olduğunu vurguluyordu.
Ruhsuz. Acımasız bir ölüm ve o kadar derin bir acı vaadi dışında hiçbir şey yoktu içlerinde, o gözler tek başına bir parça kendini korumaya sahip herkesi travmatize edebilirdi.

İri cüssesi göz önüne alındığında, en kötü gününde gözünü korkutabilirdi. Bunu, kana bulanmış bordo ve altın renkli çivili zırh ve yüzündeki gerçek hırlamayla birleştirirseniz, şeytanın kendisini sinmesi için en yakın köşeye gönderirdi.
Bana yardım et …
Lydia ondan bir adım geri çekilmek istedi ama duvar tam oradaydı ve onu durdurdu.
Geri çekilme şansı yoktu. Tek çıkış yolu ondan geçmekti.
Evet, bu olmayacak. Bir Mack kamyonu bile onu hareket ettiremezdi. Godzilla'yı ezmeye çalışmak gibi olurdu. Onun saldırmasını beklerken yavaşça nefesini dışarı verdi.
"Ona zarar vermeye cüret etme!" Solin masanın üzerinde zincirlendiği yerden homurdandı.
"Tanrılara yemin ederim ki, onun üzerine üflersen seni göt deliğinden iştahına kadar deşerim."
Bu, iblisin ince kavisli kaşlarından birinin alaycı bir ifadeye dönüşmesine neden oldu. "Zırhımı kanınla lekelemekten başka yapabileceğin bir şey olmadığını zaten belirledik." O acımasız çelik bakışlarını ona çevirdi. "Sen kimsin ve nesin?"
Ölmek en bariz cevap olurdu. Sadece hızlı olmasına izin ver. Sefalet içinde oyalanmak istemiyordu. Hiçbir şey için değil.
Ve iblisle ilgili her şey, onun acı çekmesini izlemekten zevk alacağını söylüyordu.
Sanki ona saldıracakmış gibi ilerlemeye başladı. "Cevap ver bana lanet olası!"
Daha korkutucu olabileceği kimin aklına gelirdi?
Bu ezici iblis gücü dağıyla yüzleşmektense, üç uyku hapı yuttuktan otuz dakika sonra Freddy Krueger ile yüzleşmeyi tercih ederdi.
Lydia hançerini elinde sıkıca kavradı ve kendini duvara yaslayarak ışınlanmaya çalıştı.
Yapamadı.
Kapana kısıldım. Bir şey onun güçlerini bloke etti ve onu bilim kavanozunun içine hapsolmuş bir böcek gibi burada tuttu.
İblis neredeyse onun üzerindeydi. "Konuş kadın," diye alçak sesle homurdandı. "Şimdi!"
"Yapamaz."
Solin'in sözleri onu aniden durdurdu. Bakışlarını Solin'in kanayan vücuduna dikti. "Açıklamak."
"Dilsiz."
İblis dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle büktü. "Yalan söylüyorsun."
"Yalan söylemeye ihtiyacım yok. Asla tek bir kelime söyleyemedi, bu yüzden ona işe yarar bir şey için işkence edemezsin. Akıl okuyabiliyor veya işaret dili kullanamıyorsan hayır."
Seth, Solin'in sözlerinin doğruluğunu düşünmek için duraksadı. Yalan mı söylüyordu?

Neden yapsın ki?
Neden? İnsanların yaptığı buydu. Çoğu zaman sebepsiz yere ve ne zaman saldırıya uğradıklarını düşünüp kendi değersiz kıçlarını korumak isteseler. İnsanlık ve tanrılar hakkında başka hiçbir şey bilmiyorsa, bu basit gerçeği biliyordu.
Kimseye güvenilemezdi. Durmadan.
Yine de onun varlığını merak ediyordu. Aklı başında biri neden bu terkedilmiş cehennem alemine gelsin ki?
Aklına gelen tek mantıklı açıklama vardı...
"O sana ne, rüya tanrısı?"
Solin ona bakmayı reddetti. Bunun yerine, Seth'e öyle bir ruh gücüyle baktı ki, eğer Seth bir başkasına böyle bir şey verebilirse saygı toplayacaktı. "Hiç bir şey. Sadece beni kurtarmak için gönderilmiş bir Rüya Avcısı."
Bu sefer Solin'in yalan söylediğini biliyordu. Ve piçin her ikisini de serbest bırakmak için ihtiyacı olan şeyi ona vermeyi kararlı bir şekilde reddetmesi yüzünden kanama ve acı çekiyordu. Dönüp embesili sonsuza dek öldürmeye gittiğinde öfke içini parçaladı.
Solin bunun bir merhamet cinayeti olacağını bilmiyordu.
Solin'in kafasını kesmek için kılıcını kaldırdığında, korkmuş küçük fare elindeki her şeyle ona saldırdı. Küçük vücudunun ağırlığı onun yapabileceğini düşündüğünden daha büyük bir güçle onunkine çarptı. Bileğini tutarak onu gerçekten etkisiz hale getirmeye çalıştı. Bu başarısız olunca, onu kolundan o kadar derinden bıçakladı ki, hançerin bıçağını kabzasına kadar gömdü.
Seth bu kadar şaşkına dönmemiş olsaydı saldırı için onunla alay ederdi. Hapsedilmeden önce hiç kimse dizginsizken ona açıkça saldıracak cesarete sahip olmamıştı.
Ne oluyor be?
Boğazını yumrukladı - başka birinin üzerinde işe yarayacak bir şey. Ama yüzyıllarca süren işkenceler onu fiziksel acıya karşı uyuşturmuştu. Dudağını kıvırarak ona ters vuruş yapmak için kolunu kaldırdı.
"Cesaret etme!" Solin zincirlerini o kadar zorladı ki vücudundaki tüm kaslar şişti.
Seth, rüya tanrısının şiddetli tepkisine kaşlarını çattı. Solin haftalardır böyle dövüşmemişti.
Eğer katıksız irade gücü zincirleri koparabilseydi, Solin kolaylıkla kurtulabilirdi.
Değerlendirmesinde haklıydı. Kadın Solin için bir anlam ifade ediyordu...
Hayır, tanrı Seth'in varlığını ve ebeveynliğini lanetlerken Solin'in gözlerindeki öldürücü öfkeyi görünce fark etti. Onun için her şey demekti.
Bu paha biçilemez.
Seth onun ellerini tuttu, onu kollarının arasında döndürdü ve Solin'le yüz yüze gelmesi için onu kendi vücuduna yasladı. Öfkeli, gururunu koruyan bir dişi aslan gibi onunla savaştı.
İlginç ...

Solin, onlara ulaşmak için daha çok çabalarken bir dizi daha küfür etmeye başladı.
Çok ilginç.
Onu korumak için ölmeye razıydı.
Sonunda anahtarı buldum. O, Solin'i kesin olarak alt edecek araçtı. Tanrılar sonunda ona merhamet etmiş ve ona bir kemik atmışlardı. Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü.
Ta ki kafasını, onu yüzyıllarca süren işkencesine geri döndürecek kadar şiddetli bir şekilde çenesine vurana kadar. Onu ikiye bölmemek için sahip olduğu her şeyi aldı. O bir anda tadabildiği tek şey onun kanıydı. Tek istediği buydu.
Onu öldürürsen Solin işe yaramaz. O zaman asla konuşmaz.
Bu bilgi onun hayatını kurtaran tek şeydi. Ama buna devam ederse daha fazla nefes alamayacaktı. Aslında, dişlerini eline geçirip kanayana kadar onu ısırdığında kontrolü daha da fazla kaydı.
Onları sorgu deliğinden çıkararak onu odasına götürdü. Orada, onu kendisinden uzaklaştırdı.
Kendini yakalamadan önce iki kez döndü. Siyah saçları, onun boğazına saldırmak üzere olan ölümcül bir yırtıcı hayvan gibi çömelirken, omuzlarının etrafına dökülerek ipeksi bir pelerin haline geldi.
Ona ters ters baktı. "Yapma."
Lydia, itaatsizlik ederse ona dayanılmaz bir ölüm vaat eden o tek kelimeyle donakaldı.
Yine de, ona doğru tek bir adım bile atsa saldırmaya hazır bir şekilde yerinde kaldı.
Koluna uzanıp hançerini aniden onun açtığı yaradan kurtarırken, soğuk bakışları onunkileri esir aldı. Zırh plakalarının arasına sürmeyi başarmıştı ve kendi ellerindeki kandan yaratığı yaralamayı başardığını biliyordu.
Ama yere düşürdüğü kanlı hançer dışında hiçbir iz göstermedi. Acıdan yüzünü bile buruşturmuyordu. Bir şey olursa, bundan zevk alıyor gibiydi.
Çok mahvoldum.
O kimdi?
O neydi?
Elindeki kanı, sanki hiçbir şey yokmuş gibi zırhlı göğüs zırhına sildi. Bordo rengiyle tam olarak karışmayan uğursuz, parlak kırmızı bir leke bıraktı.
"Beni öldüremezsin Yunan. Yapabileceğin tek şey beni kızdırmak. Nefes almaya devam etmek istiyorsan bunu yapmamanı öneririm."
Boşver. Bu o kadar öteye gitti ki ölçülemez bile. Bu steroidlere vidalandı.
Ne ben yapacağım?
Hiç şüphesiz öl. Ama müthiş bir dövüş olmadan olmaz.
Seth, akıl sağlığının gözlerine geri döndüğünü gördü. Cesur ruhuyla kelimenin tam anlamıyla parıldayan kedi topaz gözleri. Onlar gibisini hiç görmemişti. Ve ona Solin'in yalancı olduğunu söyleyen onlardı. Uyuyanları kabuslardan ve bilinçaltının diğer yırtıcılarından koruyan Yunan Rüya Avcılarının hepsinin canlı mavi gözleri vardı.

Onunkine benzer gözleri hiç görmemişti.
"Konuşabilir misin?" Solin'in bu konuda da yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek istedi.
Yavaşça başını salladı.
En azından onu anlayabilirdi. Bu bir şeydi. Çok değil ama bir şey.
Ellerini zarif bir dansla hareket ettirmeye başladı. İzlemek güzeldi. Ve bunun onun dili olduğunu anlaması bir dakikasını aldı.
"Anlamıyorum."
Bu sefer tırnaklarını ona doğru şaklattı. Bu müstehcenlik jestini yaptı. "Size geri."
Şimdi ellerini hızla ve bariz bir öfkeyle hareket ettiriyordu. Hiç şüphesiz Solin kadar o da ona lanet okuyordu.
Kahretsin, çok güzeldi. Bir tanrıça ya da iblis gibi klasik, mükemmel bir şekilde değil. Gözleri oval yüzüne göre çok büyüktü. O kadar ki, neredeyse onu ezdiler. Ve tırnakları sanki sinirli bir alışkanlıktan onları çiğniyormuş gibi pürüzlüydü.
Ama dudakları…
Dolgun, dolgun ve parlak pembe, mükemmeldiler. Onlar hakkında en ufak bir düşünce, vücudunu tam bir isyana teşvik etti. Öldürmesi gereken şeye sahip olmak ona acı veriyordu.
Solin'in ona karşı bu kadar korumacı olmasına şaşmamalı. Eğer o onun kadını olsaydı, yanına yaklaşan herkesi de öldürürdü. Nasıl yapamazsın? Sizin için önemli olan şeyleri korumak ilkel bir içgüdüydü.
Senin durumunda değil.
Doğru. Kendinden başka hiçbir şeyi umursamayan bir hayvandı. Tek bildiği buydu. Hayatı yaşamadı. Dayandı. Noir bu noktayı eve getirmişti ve hiçbir şey onu bir daha yerinden oynatamazdı. Tüm varlığı temel hayatta kalmaydı. Zihninde daha yüksek bir işlev yoktu. Hiçbiri. Kendisine söyleneni yaptı. Başka seçeneği yoktu.
Ve şu anda, kırması gereken bir tanrısı vardı.
"Burada kalacaksın," dedi kadına. Sonra Solin'i son kez ne olacağını umarak sorgulamak için geri döndü.

* * *

Lydia kendini yalnız bulunca hareket etmeyi bıraktı. İblis neredeydi?

Daha da önemlisi, o neredeydi?
Bulunduğu diyarın geri kalanı gibi, oda da karanlıktı, tavandaki o ürkütücü mavi borudan gelen tek ışık ona tuhaf bir şekilde kanı hatırlatıyordu. Havaya yapışan nemli bir soğuk ortamı daha da kasvetli hale getiriyordu. İşin en tuhaf yanı, bir kapının olmamasıydı. Tek bir iz bile yok. Ne de bir pencere. İki kez kontrol ederek odanın içinde dolaştı. Yeterince emin. İçeri girip çıkmanın tek yolu ışınlanmaydı. Hala yapamadığı bir şey.
Kahretsin!

Kapana kısıldı, uzak köşede büyük sayvanlı bir yatak gördü. Üzerine kürk battaniyeler örtülmüştü ama içinde yatılmış gibi görünmüyordu. Aslında üzerinde bir toz tabakası vardı. Duvarlar, daha önce geçtiği koridorları oluşturan aynı nemli taştandı.
Bir şömine vardı ama odadaki iliklerine kadar işleyen derin soğuğu uzaklaştıracak ateş yoktu. Onun yanında büyük, son derece temiz, Barok ahşap bir masa vardı. Üstünde tüm tuhaf şeylerden bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Odadaki tek kişisel eşya buydu.
Merakla, onu açmaya niyetlenerek ona doğru yürüdü. Ama dokunduğu anda, üst kısım yere çarptı ve parmaklarını zar zor ıskaladı.
Ne şeytan?
Açmaya çalıştı ama reddetti. Sanki o şey canlıydı ve onu kullanmaması gerektiğini biliyordu. Evet …
Ama en azından işkence görmüyordu.
Henüz.
Ne ben yapacağım?
Yaptığı hançerini alın ve bekleyin. Üzerindeki kan miktarına yüzünü buruşturdu.
Damarına çarpmış gibi görünüyordu. Ve bıçaklamasına tepki bile vermemişti. Açıkçası, o bir ölümsüzdü. Acı çekmeyi seven biri.
ben çok ölüyüm
Onu öldürmekten başka ne yapacaktı?
Buna verilecek bariz cevap onu ölme düşüncesinden daha çok korkuttu.
tecavüze uğramayacağım Onu öldüremeyebilirdi ama onu iğdiş edebilirdi ve ona elini sürerse kesinlikle yapacaktı.
Aklında en başta bu düşünceyle köşeye gitti ve sırtını duvara vererek yere oturdu. Artık onun için hazırdı ve ne zaman dönse savaşlarını yenileyecekti.

* * *

"Lydia nerede?"

Seth, Solin'in kavgacı ses tonuyla duraksadı. Demek kadının adı buydu. Lidya. Güzeldi… bir şarkı gibiydi. Ama o bir şair değildi.
O ölümdü ve o da onun ihtiyacı olanı almak için bir piyondan başka bir şey değildi. Bakışlarını kısarak Solin'i zincirlerle yerinde tutan masaya gitti. Çok iyi, bu şekilde iğnelenmenin ne kadar acı verici olduğunu biliyordu.
Ne kadar aşağılayıcı. Başkasının insafına kalmış olmaktan ve karşı koyamamaktan, hatta kendini koruyamamaktan daha kötü bir duygu yoktu.
Bir sonraki işkence turunun ne zaman başlayacağına dair hiçbir ipucu olmadan orada yatmak.
Onuru olmamak.
Kurtulma umudu yok…
Derinlerde bir yerde, bir yanı Solin için üzülüyordu.
cesaret etme! aklı ona hırladı. Başından beri onu cezalandıran da buydu. Ve ihtiyacı olanı alamazsa yine orada olacaktı.

Hiç kimse senin için gelmedi. Bunu asla unutmamalı. Hiç kimse ona yardım etmeye çalışmamıştı.
Hiç kimseden bir gram merhamet görmemişti.
Kendi annesi bile değil. Onun vahşetinin hatırası, bugün, onu kasten ölüme terk ettiği için ona lanetler yağdıran çocukken olduğu kadar tazeydi.
Korumasız.
Yalnız.
Ama Lydia, Solin için gelmişti. Ona yardım etmeye çalışırken hayatını riske atmıştı. Kıskançlık kalbine saplandı. Peki ya Solin bu kadar özeldi ve bu kadar ilgi ve sadakati hak edecek kadar değerliydi? Böyle bir kişisel fedakarlık mı?
O acınası geri tepmeyi nasıl benim ilahi soyum olarak ilan etmeye cüret edersin! Ona benim adımı vermeye nasıl cüret edersin, kaltak! İkiniz de beni hasta ediyorsunuz. İkinizin de içini dökmeden önce onu gözümün önünden kaldırın. Bunlar babasının ona söylediği son sözler olmuştu. O zamandan beri herkesin onu gördüğü gibiydi. Kullanılacak ve atılacak değersiz çöpten başka bir şey değil.
Yürüdüm.
Ve bu onun öfkesini ateşledi.
Aralarındaki mesafeyi kapattı ve Solin'i saçından yakaladı. Burun delikleri genişlerken Solin'i bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bana bilmek istediklerimi söyle yoksa onu öldürürüm."
Solin, Seth'in zırhındaki kana baktı. "Henüz yapmadığını nasıl bilebilirim?"
Seth bu soru üzerine alayla güldü. Zırhını lekeleyen kendi kanıydı, Lydia'nın değil. Yunanlıları henüz kırmadığı için ondan vahşice kan alındı.
Seth'in ıstırabını sona erdirme yeteneğine yalnızca Solin sahipti ve inatçı piç bunu yapamazdı.
Onun için lanet olsun.
O da karşılık olarak Yunanlıya eziyet etti - Noir'in ona yaptığı kadar değil ama Seth'i daha iyi hissettirecek kadar. “Bunun neresi eğlenceli olurdu? Onun emrimde olduğunu bilmek senin için daha eziyetli. Onunla istediğim her şeyi yapabilirim ve senin beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Hiç bir şey."
Solin öyle iğrenç bir küfür dizisine dönüştü ki, ağzının kendiliğinden patlamaması bir mucizeydi.
Seth elini Solin'in saçına sıkıştırdı. "Onun güvende olmasını istiyorsan, bana anahtarın nerede olduğunu söyle."
"Bilmiyorum."
“Saçmalık! Ona erişimi olan tek kişinin sen olduğunu kesin olarak biliyorum.”
Solin, inkar edercesine başını salladı.
Seth onun kafatasını ezmek istedi. Noir, kalp atışıyla daha da sabırsızlanmaya başlamıştı. Solin hemen kırılmazsa, Noir onu deliğine geri götürüp ağzını tekrar kapatacaktı.
Bu sefer, kalıcı olacaktı ve bundan bir daha asla kurtulamayacaktı.

Tanrılar Solin'e yardım etsin o zaman. Noir, Seth'in ona duyduğu acımayı asla kabul etmezdi. Aptal şimdi ne kadar acı çektiğini düşünse de başına geleceklere kıyasla cennette bir yürüyüş gibiydi.
Kişisel deneyimlerinden, olabilecek en kötü yerin Noir ile Noir'in istediği şey arasında olduğunu biliyordu.
Hadi, seni aptal piç kurusu. Hepimizi kurtarmak için ihtiyacım olanı ver.
"Tek kelime edersen ikinizi de bırakırım."
"Siktir git."
"İstediğim kelime bu değildi." Seth homurdanarak onu serbest bıraktı. Bu iki haftadır olanın aynısıydı. Ve Noir'ın günah keçisi olmaktan vazgeçmişti. Solin'in inadından dolayı suçlanıp cezalandırılmakla. Ona yaptıkları göz önüne alındığında, Solin'in yanında masaya sabitlenmiş olabilirdi.
Ama artık yok.
"İyi. Gidip Lydia'yı sorgulayacağım. Bakalım ne biliyormuş."
Solin o kadar yüksek ve acı dolu bir çığlık attı ki, ruhunun en derin yerinden gelmeliydi. "Ona zarar verme. cesaret etme! Onu serbest bırakırsan, sana ne istersen veririm."
Bir kez olsun ona inandı. Solin'in sesindeki ve gözlerindeki duygu, taklit edilemeyecek kadar gerçekti ve o çığlık...
Çaresiz bir aşktan doğmuştu. Seth'in bu kelime hakkında kesinlikle hiçbir fikri yoktu. Ama yavrularını korurken ölen anneler görmüştü. Arkadaşlar, aile ve kadınlar için kendilerini feda eden erkeklerin.
Lydia gerçekten Solin için bu kadar önemli miydi?
"Onunki için hayatını bana verir misin?"
Solin cevabında tereddüt etmedi. "Evet."
Büyüleyici. Bir tanrının başka birini güvende tutmak için ölmeyi istemesine ne sebep olabilir? "Onun da senin için aynısını yapacağını düşünüyor musun?"
Benim için geldi.
Bu sözler onu yaktı. Solin haklıydı. Rüya tanrısını kurtarmak için her şeyi riske atmıştı. "Onu seviyorsun?"
Solin cevap vermedi. Bunun yerine, işkencesi boyunca asla yapmadığı tek şeyi yaptı.
Yalvardı. "Lütfen, lütfen ona zarar verme. Yemin ederim, eğer onu güvende tutarsan, anahtarı sana getirip ellerine vereceğim."
Sonunda kıçını kurtaracak ve onu daha fazla aşağılanmaktan kurtaracak sözleri duyunca içini bir rahatlama kapladı.
Tabii Solin ona yalan söylemiyorsa. Lydia gerçekten çok şey ifade ediyor muydu?
Güven onun doğasında yoktu. Ne zaman bu hatayı yapsa, sonuçları boğazından aşağı itiliyor ve midesine saplanıyordu. İnandığı tek şey, diğer insanların yalan söyleme ve onu mahvetme istekliliğiydi.
Ancak bu konuda başka seçeneği yoktu. O lanet anahtar onda olmalıydı. Er ya da geç.

Solin'e baktı. "Geri dönmek için üç gününüz var. Anahtar bende yoksa, size onun kalıntılarını gönderirim.” Seth geri çekilerek parmaklarını şaklattı. Zincirler eriyip gitti.
Solin orada nefes nefese ve halsiz bir şekilde yatıyordu. Tıpkı Noir sonunda onu serbest bıraktığında yaptığı gibi. Bir yanı, bu olaydaki rolü için pişmanlık duyuyordu. Başka birinin acı çektiğini görmekten nefret ediyordu. Ama onun yerine Solin olması daha iyi. En azından Solin'in ağzını kapatmamıştı. Hayalet bir ağrı ona bunun ne kadar can yaktığını hatırlatırken elinin tersiyle çenesinin altını ovuşturdu. Solin'in vücudunun özel bölgelerini de ihlal etmemişti. Aptal piç, işkencenin ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Bu cehennem evi diyen diğerlerine kıyasla Seth'in ne kadar nazik biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
Solin minnetle dizlerinin üstüne çökmeli.
Seth elini uzattı ve Solin'in kıyafetlerini ona geri verdi. "Üç gün, Olympian. Beni başarısız kılma." Sonra güçlerini Solin'i onu çaldığı ölümlüler diyarına geri göndermek için kullandı.
Onunla gidebilmeyi ne kadar çok isterdi. Ama Noir, onu buraya ilk getirdiği anda ayrılma yeteneğini almıştı. Diğerlerini yalnızca insan aleminden çıkarabilir ya da geri verebilirdi.
Asla kendisi.
Ama şu anda bunun bir önemi yoktu.
Seth, Olympus'un anahtarını Noir'a verme düşüncesiyle rahat bir nefes verdi. Efendisini mutlu edecekti. Ya da en azından sefil orospu çocuğunun olabileceği kadar mutlu.
Belki o zaman affedilir ve zincirsiz kalmasına izin verilirdi.
Şans eseri, Solin birkaç saat içinde dönecekti.
Bu arada, kadının Solin gibi bir tanrının onun için canını verecek kadar özel olduğunu anlamak istiyordu.
Onun güvenliğini kendisininkinden üstün tuttuğu için Solin aklını mı kaçırmıştı? İnsanlar yalan söyledi ve ihanet ettiler. Hele ki aşk söz konusu olduğunda. Sadece güçlünün zayıfa karşı kullandığı bir araçtı.
Bunu herkesten daha iyi biliyordu.
Seni seviyorum. Bu düşünceyle alay etti. Anlamını anlamaktan aciz bencil eşeklerin ortalıkta dolaşıp durduğu ucuz, anlamsız sözler.
Lydia da diğerleri gibiydi. Solin'e sırtını dönecekti.
Ve tanrıya bir iyilik yapacaktı.
Bunu kanıtlayacaktı.

BÖLÜM 3

Odasına döndüğünde Seth, kadını tetikte ve çömelmiş, ona yeniden saldırmaya hazır bulmayı umuyordu. Bunun yerine, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş ve başı kollarının üzerinde olacak şekilde köşeye oturdu. Yumuşak, nazik horlama onun mışıl mışıl uyuduğunu anlamasını sağladı.

Bu nasıl olabildi?

Serbest bırakıldığından beri kestirmekten fazlasını yapamamıştı. Ve bunlar bile çok kısa hamlelerle geldi. En ufak bir seste ya da havadaki en ufak bir harekette sıçrayarak uyandığı yerden fışkırıyor. Gerçek veya hayali.

Yine de burada, düşman bölgesinin ortasındaydı ve...

O uyudu.

Derinden.

Tam bir aptalsın.

Her şeyden önce, muamma ve çelişkiyle sarmalanmış bir meraktı. Neden? Neden hayatını ve vücudunu başka biri için riske atsın ki? Neden buraya gelsin ki?

Gerçekten mi?

Daha ne yaptığının farkına varmadan aralarındaki mesafeyi kapatmış ve onun yanında yere diz çökmüştü. Zırhı, hareketinden çok hafif gıcırdadı. Uzun siyah saçları omuzlarına ve bacaklarına dökülerek ağ benzeri parlak bir manto oluşturdu. Bu pozisyonda, eskisinden çok daha narin ve küçük görünüyordu... Yerdeki küçük kara bir gül gibi. Ve güzellik gibi kokuyordu. Çoğu iblisin kendine has bir kokusu vardı ama onun değil.

Çocukluğundan beri görmediği yaz güneşi gibi kokuyordu... güzelliğe ve terbiyeye inandığı günlerden. Aptalca bir şekilde parlak olacağına inandığı bir geleceği dört gözle beklediğinde.

Masumiyeti ondan o kadar şiddetli bir şekilde koparılmış ve sonra yüzüne fırlatılmıştı.

Tereddütlü ama duramayacak kadar meraklıydı, yanından sarkan bir tutam saçına dokundu.

O kalın buklenin yumuşaklığı onu ürküttü. Bir gül yaprağına dokunmak gibiydi. En azından onların nasıl hissettiklerini hatırladığı buydu.

Sanki onun bir parçası gibi görünen hoş, tatlı kokuyu içine çekebilmek için yavaşça burnuna kaldırdı. Ah evet... Hiç bilmediği ya da sahip olmadığı bir evi düşünmesine neden oldu.

Kanında ateş gibi dolaşan kokunun tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. İstemeden, düşünceleri onun çıplak gibi görünebileceğine döndü. Bronzlaşmış teninin tadına bakıp onu aldığında onun altında nasıl hissedeceğini.

Hayır, daha iyisi, üstüne. Evet, imrendiği görüntü buydu. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi ona binerken bu yumuşak saçlar tenini gıdıklıyordu. Yavaş ve hassas. Kan akıtmayan nazik öpücüklerle.

Sanki onun için bir anlamı varmış gibi.

aptal olma Ne zamandan beri yaşlı bir kadın oldun? Seks seksti. Bedenin zaman zaman ihtiyaç duyduğu anlamsız, hayvani bir hareketti. Sadece mutlak bir embesil duyguyu içine çeker.
Ayrıca seks ne zamandan beri hassas oldu? Özellikle onun kadar iğrenç bir şey için?
Kahretsin, herhangi bir kadının onu becermek için kendini alçaltacağı için şanslıydı.
Lydia bunu asla yapmazdı.
Bu düşünce derinden yaraladı. Ama bu doğruydu. Gücünü geri kazandıktan sonra yaptığı ilk şey, en çok özlediği şeyi - Noir'in ondan almadığı tek zevki - doyurmak için bir iblis aşık bulmaktı. En kötü şekilde salıverilmeye ihtiyacı vardı. Ama dişi iblisin soluk gri derisi soğuk ve kuruydu, dokunuşu sert ve talepkardı, çünkü kanayana kadar onu pençeleyip ısırmıştı. Hatta dişlerinden bazılarını sallamıştı. Ve saçları sert ve kırılgandı. Küçük çiçeğinin sıcak yumuşaklığı gibisi yok.
Gözlerini aç, sn.
Sanki onun en içten arzusunu duymuş gibi alçak sesle içini çekti ve yanağını kavuşturduğu kollarına sürttü. Bir kez gözlerini kırpıştırdı, sonra onun yanında olduğunu anlayınca sarsıldı.
Topaz gözlerindeki panikle hemen ondan uzaklaştı. Dehşete düşecek şekilde, eylemleri saçlarının elinden düşmesine neden oldu. Sanki hiçbir sebep yokken şiddete başvurmasını bekliyormuş gibi, tüm vücudu savaş için gerilmişti.
"Ben..." onu incitmemeye söz vermeden önce kendini tuttu. Ona bu gücü vermeyi reddetti.
Korkulmak daha iyi. Her zaman.
Bunun yerine, onunla yüzleşmek için harekete geçti.
O kalktıktan sonra Lydia kendini yukarı itti ve bunun gerçekten önemli olmadığını anladı. Hala onun üzerinde yükseliyor ve cebine sığacakmış gibi hissetmesini sağlıyordu. Şiddete başvurursa tanrılar ona yardım etsin. Onun açısından çok büyük bir kavga olmazdı. Zaten elinden gelenin en iyisini yapıp onu bıçaklamıştı ve adam onu o kadar hızlı ve kolay bir şekilde sıkıştırmıştı ki, bu onu hâlâ şaşırtıyordu.
Ama savaşacaktı. Nefes aldığı sürece, nefes almadan pes etmeyecekti.
Bununla birlikte, ona doğru hiçbir harekette bulunmadı.
Onu sorgulamanın bir yolu olmasını dileyerek iblise baktı. Keşke güçleri olsaydı. O zaman düşüncelerini gönderebilirdi.
Olduğu gibi ...
En iyi eylemi, nefretini onun genel yönüne çevirmek oldu.
Ona tekrar imza atmayı denedi. Ama yaptığı tek şey kaşlarını çatmasına neden oldu. Beyaz yüzündeki siyah ve kırmızı çizgiler onu iki kat uğursuz kılıyordu.
"Böyle mi konuşuyorsun?" ona sordu.
Başını salladı.
Bıyık altından küfretti.

İşaret dili yerine Charade hareketlerini kullanarak, ona güçlerinin bir kısmını geri verebilirse onunla konuşabileceğini söylemeye çalıştı.
Kaşlarını çattı. "Ne? Tavan? Peki ya?
Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi ve güçlerini göstermenin başka bir yolunu düşünmeye çalıştı. Kollarını duman gibi salladı.
Hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Bu can sıkıcı."
İblisin hiçbir fikri yoktu.
Deneyecek başka bir şey düşünmeye çalışırken durdu. Yazabilmesinin bir yolu olmalıydı...
Gözünü kırpabilmesinden önce, onun önünde tezahür etti. Onun cüssesi ve aniden yüzünde belirmesinin şoku, nefesinin kesilmesine neden oldu.
Uzaktan, şiddetliydi. Bu kadar yakından bakıldığında, onun güçlerini kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyordu. Ensesindeki tüyleri diken diken eden bir elektrik akımı gibiydiler.
Onu kesinlikle cüceleştirdi ve bunun nedeni zırhın onu büyütmesi değildi. Bu kadar iriydi.
O mavi gözler onu öyle soğuk bir şekilde yakıyordu ki, donmaması bir mucizeydi.
Bir sonraki kalp atışında, güçlü kaslı kollarından birini ona doladı ve onu kollarının arasına çekti. Dudaklarını onunkilere indirmeden önce gözleri bir an parladı.
Sadece bir nanosaniye için, dudaklarının sıcak yumuşaklığı karşısında afalladı. Şimdiye kadar gördüğü en tatlı öpücükle dilini onunkine sürttüğünde kucaklamasının nazikliği.
Ta ki onun Solin'e işkence eden bir iblis olduğunu hatırlayana kadar. Öfkesi alevlenirken, sahip olduğu her şeyle onun dudağını ısırdı.
Bir küfürle geri çekildi.
"Seni p * ç!" Lydia, normalde söylediği boş nefes yerine bu kelimeler ağzından uçarken, gözleri iri iri donup kaldı. Şaşırmıştı, ellerini dudaklarına ve boğazına bastırdı.
Bu gerçekten o muydu? Sesi böyle mi çıkacaktı? Yabancıydı, yabancıydı ve… Inanılmaz.
Elinin tersiyle dudağına bulaşan kanı silerken iblisin gözleri ölümcül bir ifadeye büründü. "Bunun için seni öldürmediğim için şanslısın."
Ama bu onun en büyük endişesi değildi. Ona ne yapmıştı? Başka kimse bunu yapamazken ona nasıl ses verebilirdi?
Hiç kimse.
Solin bile.
Uğursuz bir hırlamayla üst dudağını kıvırarak, onun kendisini ısırdığı yeri yaladı.
"Artık konuşabilirsin."
"Nasıl?" Kendi sesi onu yerinden sıçrattı.
Başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu ve hâlâ kanayan yarasından dolayı kırmızıyla kaplanmış pede yüzünü buruşturdu. Yüzünü ikiye bölen kırmızı çizgilerle uyumluydu. "Her türlü yetkiye sahibim. Bu onlardan sadece biri.”

"Beni bu yüzden mi öptün?"
Bakışları daha da buz gibiydi. "Hiç de bile. Bugün henüz dudağımı kırmamıştım, bu yüzden halledsem iyi olur diye düşündüm. Beni memnun edecek kadar nazik olduğun için çok teşekkür ederim."
Alaycı mizahı onu hazırlıksız yakaladı. Bir an için onu korkunç bir iblis olarak görmedi. Neredeyse görünüyordu…
İnsan.
Bu düşünceden rahatsız olan kadın, endişeyle etrafına bakındı. "Başka hangi güçlerin var?"
Sorusu, korkuyu ona geri getirdi - ilgiyle. Konuştuğunda, göründüğü iblis gibi sözlerini homurdanıyordu. "Hiç öğrenmemek için dua et."
İyi. Eğer o oyunu oynamak istiyorsa...
"Beni neden buraya getirdin?"
Bakışları yatağa doğru kaydı.
Isı yanaklarını kavurdu. "Unutabilirsin. Nekrofili ile ilgilenmiyorsanız, bu asla olmayacak.
"Nekrofili?"
Saldırı olasılığına karşı kendini hazırladı. "Bana dokunmana izin vermeden önce kendimi öldürürdüm."
Seth, ona bir darbeden daha sert vuran ve onu doğrudan geçmişe götüren bu sözler karşısında tamamen hareketsiz kaldı. Seni kokuşmuş pislik, altımdasın. Bunu söylemedi ama ses tonu ve öfkesi bunu ima ediyordu.
Aniden, beceriksizliğiyle alay edilen genç bir adam oldu.
reddedildi.
aşağılanmış
tutmak için bile yeterince iyi değil.
O zamanlar nasıl hissediyorsa şimdi de öyle hissediyordu. Yardım edemediği bir gerçek yüzünden ham ve acılıydı. Doğmayı istememişti ve kesinlikle ölümsüz olmayı da istememişti. Terbiyeli olmaya çalışmıştı. Bir kere. Peki bu ona ne kazandırmıştı?
Yüzyıllar boyunca işkence gördü.
Öfkesi alevlendi ve ona aristokrat burnunun üzerinden baktığı o yaldızlı kaideden ona vurmamak ve onu devirmemek için sahip olduğu her şeyi aldı. Ama herkesten daha iyi bildiği tek gerçek - ağzı tıkanana kadar ona kaşıkla yedirilen gerçek - kelimelerin fiziksel darbelerden çok daha acı verici olduğuydu. Kesikler iyileştikten ve morluklar geçtikten sonra bile uzun süre oyalanan şey onlardı hep.
Sözlü darbeler ruhu keser ve sonsuza kadar kalbi yer.
"Kendini övme, kadın." Vücuduna alaycı bir bakış attı. "Sana dokunmaktansa pireli zımpara kağıdıyla mastürbasyon yapmayı tercih ederim."
Lydia, onun kaba ve canlı hakaretiyle bir an için afalladı. Daha önce kimse ona böyle bir şey söylememişti. "Öyleyse neden buradayım?" Başka hiçbir şey mantıklı değildi.
Sorusunu kendi sorularından biriyle yanıtladı. "Neden Solin için geldin?"

Neden düşündü? "Çünkü başı beladaydı ve ona yardım edecek birine ihtiyacı vardı."
"Onun için hayatını riske mi atacaksın?"
Onun saçma sorusuyla alay etti. "Bence bu cevap çok açık. Buradayım, değil mi?”
Bu onun kafasını daha çok karıştırmışa benziyordu. "Ama neden?"
"Niçin ne?"
Kaşlarını daha da derinleştirdi. "Onun hayatını korumak için neden hayatını riske atıyorsun?"
Dürüst olmak gerekirse, neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Sanki yine tamamen farklı diller konuşuyorlardı. "Koruduğun kimse yok mu?"
Gururla duruşunu düzeltti. "Kendim."
"Ve…"
Yüz hatlarında canlı duygular oynuyordu. Sürpriz, düşüncelilik, şok ve sonunda kafası daha da karışmış görünüyordu. "Hiç kimse. Duyarlı yaratıklar en iyi ihtimalle hain, en kötü ihtimalle acımasızdır. Hiçbirinin bir damla kanım veya terim değeri yok.
Kuyu. O zaman buydu.
Baştan sona bir iblisti. Ruhsuz. Kendinden başka kimseye değer verme ve sevme yeteneği yok. Neden burada başka bir şey beklesin ki? "O zaman bu bana senin hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyor, değil mi?"
Kalın boyalı siyah kaşlarını kaldırdı. "Bu sana ne söylüyor?"
"Senin bir piç olduğunu."
Adam gülümsemedi ama bu hakaretin onu çok eğlendirdiğini görebiliyordu. "Hepimiz değil miyiz?"
"HAYIR." Sesini kararlı bir tona indirdi. "Hayır, değiliz. Uzun bir atışla değil. Muhtemelen sayısız insanın kabus görmesine ya da felç geçirmesine neden olan uğursuz bir alayla dudaklarını kıvırdı. "O zaman sen bir aptalsın. Solin seni çoktan terk etti. Onu serbest bıraktığımda sana bakmadı bile.”
Evet, doğru. O daha iyi biliyordu. "Bana yalan söylüyorsun."
Bir sis oluşturmak için ellerini kaldırdı. Ortada Solin'in bulunduğu odayı gördü. Artık tamamen boş olan bir oda. "Anlıyorsun? O gitti ve sen buradasın, o burada olduğun için büyük olasılıkla sana işkence edip öldüreceğimi bilmesine rağmen."
İblis onun hakkında yalan söylüyordu… Aklına gelmiş olabilir diye bu düşünceyi bitirmeyi reddetti. Solin asla böyle bir şey yapmaz. Bunu bir gerçek olarak biliyordu. "O halde beni terk etmesi için iyi bir nedeni vardı."
"Evet, senin özgürlüğünü onunkiyle takas etti."
Başını olumsuz anlamda salladı. "Sana inanmıyorum. Tek bir kelime değil, tek bir nanosaniye için değil. Ve hayvani içgüdüleri adamın ona doğruyu söylediğini söylese de söylemedi. Solin'e inancı vardı.
Ona her zaman güvenecekti.
Seth, hak etmediğinden emin olduğu birine karşı kararlılığına hayran kalmıştı. Bu kadar inandığı tek şey, başkalarının kendi kaprisleri, kişisel

kazançları ve zevkleri için onu incitmeye veya onu feda etmeye istekli olmalarıydı.
Onun yaşındaki biri nasıl bu kadar aptal ve kör olabilir?
Aniden Noir'in onu çağırdığını duydu. Ama onun varlığı karşısında yüzünü buruştururdu. Efendisinin ne istediğini biliyordu ve raporuyla onu hayal kırıklığına uğrattığında piçin nasıl tepki vereceğini biliyordu.
Tekrar.
Bu bir iz bırakacaktı…
Ama başka seçeneği yoktu. Noir'ı bekletmek cezasını daha da kötüleştirirdi. Teslimiyetle içini çekerek masasının üzerindeki kadına yiyecek gösterdi. Bu sefer ne kadar süreceğini bilmeden onu aç bırakmanın bir anlamı yoktu.
Bağırsakları onu boğacak kadar düğümlendi. Korkudan değil, korkudan.
"Döneceğim."
Lydia nereye gittiğini sormaya başladı ama çok çabuk ayrıldı.
Yokluğuna minnettar, buradan çıkmanın bir yolunu tekrar denedi. Pencere yoktu. Dolap yok. Sadece bu bir oda ve başka bir şey yok. Ne kadar tuhaf …
"Tuvalete gitmem gerektiğinde ne yapacağım?"
Şu anda buna ihtiyacı olduğundan değil, ama...
Arkasından gelen yüksek bir swoosh yana doğru sıçramasına neden oldu. Arkasını döndüğünde duvarda bir kapı gördü. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, koridora çıkmasını umarak oraya koştu.
Orada olan şey onu daha çok ürküttü. Mermer bir buhar duşu ve ayaklı bir küveti olan kocaman, pırıl pırıl bir banyoydu. Parlak çöküş, yatak odasının sadeliğiyle uyumsuz görünüyordu. Belli ki kendini beğenmiş piçin kendini şımarttığı yer burasıydı.
Görünüşünü düşünürken kapıyı ileri geri salladı. Burada işler böyle mi yürüyordu? Sen sordun ve... "Ayrılmak istiyorum."
Hiçbir şey olmadı.
Hadi. Bunu bana yapma. Beni buradan çıkarmak istediğini biliyorsun.
Tekrar denedi.
“Nereden ayrılacağım? Gitmem gerektiğinde ne yapacağım?” Belki de anahtar kelime öbeğindeydi.
Ama kapı görünmeyince yine hayal kırıklığına uğradı.
Gerçekten bu kadar kolay olacağını düşünmedin, değil mi?
Bir çakal umut edebilirdi.
Hangisinden bahsetmişken, birine dönüşmeye çalıştı. Ama bu doğuştan gelen yetenek bile ondan alınmıştı. İnsan kadar iyiydi.
Ne kadar korkunç. İnsan olmak kötü değildi ama kırılganlık hissinden de hoşlanmıyordu. Güçlerine sahip olmaktan hoşlanıyordu. Şu anda elinde kalan tek şey gelişmiş duyularıydı.
En azından bir şeyin var.
Ah, aferin. Şanslıyım! Belki yarın Shirley Jackson'ın Piyangosu'nu kazanırım.
Evet, bu onun şansı olurdu.
"Ama artık bir sesim var." Bunu yüksek sesle söylemeden edemedi. Bir ömür sessizlikten sonra konuşabilmek çok tuhaftı.

En son konuştuğunda...
Sesine mal olan dehşet karşısında irkildi. Annesi onu güvende tutmak için ondan çalmıştı. Sonunda, annesinin çığlık atmasına ve diğerleriyle birlikte ölmesine izin vermesini diledi.
Çok daha nazik bir kader olurdu. Özellikle de iblis, Solin'e yaptığını ona da yaptıysa.
Düşünemeyecek kadar canını yakan geçmişle ve daha iyi görünmeyen gelecekten dikkatini dağıtmak isteyerek, sıcak ve hoş yemek kokusunun onu çalışma masasına çağırdığı yatak odasına döndü.
Garip bir çeşitlilik bulmak için süslü gümüş kapağı geri çekti. Kızarmış muzlar?
İronik bir şekilde, onları seviyordu. Bunu onun beyninden çıkarmış olabilir miydi? Bu düşünce onu gerçekten korkutmuştu. Birinin düşüncelerini okuması fikrinden hoşlanmamıştı.
Diğer yemekler biraz daha anlamlıydı; hamur işleri ve bir çeşit kızarmış etli börek.
Ayrıca bol miktarda taze meyve ve şarap vardı. Muhtemelen onu günlerce beslemeye yetecek kadar.
Hepsi şahane görünüyordu, bu da bir soruya yalvardı. "Zehirli mi?"
Bir iblis söz konusu olduğunda hiçbir şey söylenemezdi. Dürüst olmak gerekirse, onun ölmesini istiyorsa kesinlikle buna başvurmak zorunda değildi. Büyük olasılıkla onu düşünceleriyle öldürebilirdi.
Ve kesinlikle elleriyle.
Elbette yemek güvenliydi.
Boş tabağı alıp doldurdu, sonra düşmanının ininde yemek yemek için oturdu.

* * *

"Kuyu?"

Seth bu tek kelimeyi öfkeli bir tutkuyla hor gördü. Göz oyma, bağırsak çıkarma ve hadım etme ile tam orada sıralandı.
Noir'den korkmuyordu. Sadece cevap verdiğinde piçin ona ne yapacağını biliyordu ve yaklaşan acıdan korkuyordu.
Beni iğdiş etme... Burada elde edebileceği uzak zevkin tek kaynağı seksti. Ne yazık ki, onu kaybetmekten nefret ederdi.
"Yaklaştım lordum."
Noir saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi tısladı. "Kapalı? Bana iki gün önce söylediğin bu değil miydi?
Hayır, sana onu sorgulamak için beni rahat bırakmanı söyledim Kral Moron ve sen beni o kadar boş işlere gönderdin ki kırk sekiz saatten fazladır onu sorgulamak için bir saatten fazla zamanım olmadı.
Seth, kendisini hadım ettirecek sözleri söylememek için dişlerini gıcırdattı.

Bakışlarını Noir'ın ayaklarının dibinde tutmaya kendini zorladı. Yukarı bakarsa, Noir gözlerini oyabilirdi. Ama asıl yapmak istediği şey onu başından savmaktı.
Keşke yapabilseydi. Güçleri olmasaydı, Noir onu sıkıştırana kadar tek bir yumruk atmazdı. Ve bunu yeterince denediği için, o aptallığın cezasını tam olarak biliyordu.
"Sonunda onu kırmanın bir yolunu buldum. Çok yakında senin için alacağım.
Noir'ı yatıştırmak yerine, onu cinayete meyilli bir öfkeye gönderdi. "Bana dürüstçe söyle, bu kadar aptal olmak acıtıyor mu? Sadece bilmeliyim.
Gerçekten mi? Şimdiye kadar başarısızlıklara ne yaptığımı öğrenmiş olacağını düşünürdüm.
Seth, acı tüm varlığı boyunca patlarken ve zırhı yok olurken kendini hazırladı. Çıplak kalır kalmaz, Noir onu arkasındaki taş duvardan fırlattı. Acı dolu bir yığın halinde yere indi ve nefesini düzenlemeye çalıştı ama zonklayan ıstıraptan nefes alması imkansızdı. Noir hızla aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu boğazından çekerek demir bir tutuşla boğdu.
Noir'in gözlerinde bunun cezayla ilgili olmadığını söyleyen şeytani parıltı eksik değildi.
Her şey zevkle ilgiliydi.
Evet, gerçekten uzun bir gece olacak.

4. BÖLÜM

Lydia, zemindeki çatlakların tasarımına kadar her ayrıntısını ezberlediği yatak odasında bir daire çizdi. Yemek yemiş ve saatlerce olması gereken süre boyunca volta atmaya başlamıştı...

Bütün bir gün değilse.

Hayal kırıklığı boğazında acı bir yumru oluşturdu. O nasıl-

Arkasında hava kıpırdandı.

Döndü, savaşmaya hazırdı.

İblis sonunda geri dönmüştü. Ama bir şeyler yanlıştı. Adam orada eskisi kadar gururlu ve şiddetli dursa da, içindeki çakal bunu hissedebiliyordu. Gergin ve sinirli bir şekilde onun bir şey yapmasını ya da söylemesini bekledi.

Onun gibi o da birbirlerini boyutlandırırken kımıldamadı. O soğuk, ürkütücü çelik bakışın ağırlığı onu ürpertti...

Ne yapacaktı?

Seth, hangi eylemi yapacağını sessizce tartışırken nefesini tuttu. Yaralıyken burada olmak aptalcaydı. Bunu biliyordu.

Odası her zaman cehennemde sığınabileceği, Azura ve Noir dışında herkesten güvende olduğu tek yer olmuştu -onları dışarıda tutmanın hiçbir yolu yoktu.

Ama burada onunla…

Ne hakkında sızlanıyorsun? Ne olursa olsun taciz edileceksin. En azından güçleri yoktu. Ona verebileceği çok fazla acı vardı.

Diğerleriyle...

Sınırsız olurdu, özellikle de ödeştikten sonra.

Gidecek başka yerim yok.

Bayılmadan önce onu bir yere kapatmayı tercih ederdi ama Noir sonunda onu dövmekten yorulduktan sonra onu tamamen tüketmişti. Seth artık çok zayıftı. Çok hasta.

Buraya geri dönmüş olması bir mucizeydi.

Düşme, kahretsin, seni değersiz bok parçası. Bir zayıflık göstermeye cesaret etme. Ruhunda kararlıydı. Ancak vücudu işbirliği yapmayı reddetti. İstemeden bacakları pes etti ve yere o kadar sert vurdu ki taşı kırmamasına şaşırdı. Bilinçli kalmaya çalıştı. Yatağına doğru sürünmek için.

Vücudu ona bu kadarını bile vermiyordu. Çok yorgundu ve çok acıyordu. Denediği her şeye rağmen, karanlık onu altına aldı.

Lydia, adamın dev bir metal zırh yığını içinde yerde yatışını izlerken geri çekildi.

Bu bir numara mıydı?

Neden olsun ki? Onun önüne düşerek ne elde edebilirdi ki?

Yine de... Azmodea'daki iblisler haindi. Fenalık. Ne tür bir gaddarlık yapabilecekleri asla bilinmezdi. Çok geç olana ve onlar sana saldırana kadar değil.

Her zaman temkinli ve meraklı bir şekilde, onu yakalarsa kaçmaya hazır bir şekilde öne çıktı.
Yapmadı.
Diz çökene kadar onun benzer renkli saçlarına, zırhına ve yüzüne sızan kanı gördü. Birçok yerde kan çelik levhaların altından akıyor ve taş zemine damlıyordu.
Dövülmüştü. Acımasızca. Hayır, vahşice. Darbeler yüzündeki beyaz boyayı ve kırmızı ve siyah çizgileri lekelemiş, ona bunun cilt tonu değil de makyaj olduğunu göstermişti.
Ben ne yaparım?
Yardım çağıracak kimse yoktu. Ve aklının bir köşesinde o ölürse kendisinin de öleceği korkusu vardı. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen Solin bile değil.
Saçmalık.
Ne kadar kötü yaralandı? Cevap açıktı - onun kadar ölümcül derecede vahşi bir şeyin bilinçli olmaması yeterince kötüydü. Onun hakkında gördükleri göz önüne alındığında, bu imkansız görünüyordu.
Yine de burada ölü bir adam kadar hareketsiz yatıyordu. Ve altında çoktan bir kan gölü oluşmuştu.
Zırhındaki tokalara uzandı ve ağır parçaları çıkarmaya başladı. Ve ağırdılar - kurşun kalasları kaldırmak gibi. Onların içinde nasıl dolaşabilir ve düşmezdi? Bu kadar büyük olmasına şaşmamalı. Hepsini desteklemek için olması gerekiyordu.
Zırhının altında, metalin derisini zedelememesi için dolgu olması gereken siyah, ince kapitone bir takım giymişti. Yaralarını incelemek için dikkatlice geri soydu.
Boynunu açığa çıkarırken beklenmedik bir keşifte bulundu. Güzel, çok renkli bir kırlangıcın tuhaf bir dövmesi vardı. Kuyruğu boğazının çukurundan başlıyor ve kanatları omzunun hemen üzerinden meme ucunun hemen üstüne kadar uzanan köprücük kemiği boyunca hızla iniyordu. Sanki içinden akan korkunç bir yara izi olan bir meme ucu
birisi onu delmiş, sonra deliği söküp çıkarmıştı. Bu düşünceyle irkildi ve dürtüsel olarak kendi göğsüne uzandı.
Gah, bu acıtmış olmalı.
Bunu düşünmemeye çalışarak dövmeyi incelemeye devam etti. Kırlangıç çoğunlukla maviydi ama kanatları da kırmızı, sarı, yeşil ve beyazdı. Kuşun kuyruğu yarılmıştı ve iki kuyruk tüyü arasında kırık, koyu kırmızı bir kalp gibi görünen bir şey vardı.
Ne kadar garip. O tuhaf kuş, onun kötü kişiliğine hiç uymuyordu. Bir iyimserin veya hayalperestin isteyebileceği bir şeydi.
Kötülüğün kendisinin sağ eli değil.
Ama şimdi bunu düşünecek zamanı yoktu. Devam ettikçe, kusursuz mükemmelliği sayısız yara, kesik ve morlukla defalarca gölgelenen, kaslı, esmer bir vücudu ortaya çıkardı. Diğer berelerin üzerine yayılan bereler ve birbirini ikiye bölen yara ve yaralar. Ayrıca, ısıranın bir diş hekiminin

kıskanacağı kadar net bir diş izi bıraktığı çok sayıda ısırık izi vardı. Ve bunlardan en az üç farklı varlığın ona saldırdığını söyleyebilirdi.
Bir ömür boyu süren mutlak sefaletin fiziksel tezahürü karşısında midesi kasıldı. Yazıklar olsun, bu kadar hasarı taşımak için birinin kaç kez dövülmesi gerekir?
Dürüst olmak gerekirse, hangisinin ona en çok acı vermesine neden olacağı konusunda aralarından seçim yapamadı. Gerçi çenesinin altındaki özellikle iğrenç görünüyordu.
Korkunç, pürüzlü yara izlerinden bile daha kötüsü, dikenli bir kamçının bıraktığı derin taze yarıklar ve izlerdi. Düşmesine neden olan şey bu olsa gerekti. Keskin bir şekilde nefesini içine çekti. Biri onu iyice parçalamıştı ve görünüşe bakılırsa bundan hoşlanmışlardı. Kirpiklerin vücudunun diğer bölgelerine çarpmasını engellemeye çalıştığı ve başarısız olduğu kollarında ve pazılarında savunma yaralarını gördü.
Belli ki iblis burada besin zincirinin tepesinde değildi. Bu da ona bunu kimin yapacağı sorusunu gündeme getirdi.
Kara mı? Azura mı?
Ve neden?
Onu bu kadar acımasızca incitmek istemelerine neden olacak ne yapmıştı?
Cevap alamayınca onu zırhının ve dolgusunun altına giydiği uzun siyah şorta kadar soydu. Ona bisiklet şortunu hatırlattılar ve onun ince kalçalarını ve kaslı baldırlarını kucakladılar.
Lydia bakışlarını, adamın iri olan tek bölümünün kasları olmadığını gösteren çıkıntıdan uzak tutmaya çalıştı. O bölgede tanrılar ona karşı kesinlikle nazik davranmışlardı.
Yapma.
Ama bakmamak çok zordu. Bir kadının her gün göremediği türden bir vücudu vardı. Üzerinize örtmek isteyeceğiniz ve sıcak sertliğini teninizde hissedeceğiniz türden. Ve büyük olasılıkla özüne kadar kötü olsa da, zarif bir yapıya sahip olduğu gerçeğini kimse inkar edemezdi.
Hayır, o kadar lezzetliydi ki, neden ısırıldığını neredeyse anlayabiliyordu.
Ama diğer işaretler…
Hiç anlamadığı şeyler.
Dikkatini, sol kulağının hemen üzerindeki iğrenç bir yarıktan kan sızan kafasına çevirdi. Hala baygındı.
Ve her tarafı kanıyor. Yaralıların listesini çıkarmaya bile başlayamadı.
Bakışları, onu bıçakladığı koluna indi. Orada o kadar çok yarası vardı ki hangisinin kendisine ait olduğundan emin değildi. Bu düşünce midesini bulandırdı. Tepki vermemesine şaşmamalı. Büyük olasılıkla onu bir çürükten bıçaklamıştı.
Ya da başka bir yara.
Ve kimseden tam olarak hoşlanmasa da, onlara güvenmese de onları incitmek de istemiyordu.
O bile değil. Verdiği zarara bir kat daha katmış olması ona acı veriyordu ve bu zayıflık yüzünden kendinden nefret ediyordu.

En azından onun acısını umursamamalı. Solin'e kesinlikle acımamıştı.
Öyleyse neden onu bu kadar perişan halde görmek için canı yanıyordu?
Çünkü ben onun gibi ruhsuz bir iblis değilim. Suistimal veya anlamsızlıkta neşe veya insanlık bulamadı.
Midesi sempatiyle çalkalandı, yaralarını temizleyebilmek ve sarabilmek için banyoya bir leğen ılık su akıttı.
Çarşaflarından yırtmak zorunda kaldığı bandajlar.
Biraz zaman aldı ama her yarayı çok dikkatli bir şekilde temizleyip sardı.
Vücudunu bitirdikten sonra suyu boşalttı, leğeni temizledi ve sonra yüzüne ve kafasına bakabilmek için daha çok koştu.
Yüzündeki sert makyajı temizlerken, "iblisi" hakkındaki gerçeği yavaş yavaş ortaya çıkardı.
O güzeldi. Kesinlikle çarpıcı.
Bunun için başka bir kelime yoktu. Her ikisi de bir gün uzamış kumral favorilerle tozlanmış olan erkeksi çenesinin sert hatları ve keskin elmacık kemikleri olmasaydı, bir kadın kadar güzel olabilirdi. Makyaj yapmasına şaşmamalı. Onun gibi görünerek bu yerin iblislerini korkutmak, onun kadar uzun ve yırtık olmasına rağmen zor olurdu.
Alnındaki, yanaklarındaki ve çenesindeki morlukları gizlemek için kullandığından bahsetmiyorum bile.
Ne yaptığını anlamadan, parmağını onun yumuşak dudaklarının üzerinde gezdirdi, tada kadar ne kadar lezzetli olduklarını hatırladı... Onu ısırdığı yeri de görünce yüzünü buruşturdu.
Açıkçası, ihtiyacı olan son şey daha fazla acıydı. Ve bugün dudağını kırmadığını söylediğinde aptalca şaka yaptığını düşünmüştü.
"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, onun hayatı boyunca bir an bile mutlu olup olmadığını merak ederek. Vücudunun durumuna bakılırsa hayır derdi.
Ne zamandır bu cehennem aleminde yaşıyordu?
Bir dakika çok uzun olurdu.
Boğazını sıktı, saçındaki kanı yıkadı. Kusursuzca sıkı kumral spiral şeklinde toplanan saçlar, ıslattığı anda bukleler.
Yani sonuçta düz değildi. Bu bukleler, koleksiyonluk bir oyuncak bebekte göreceğiniz gibi, inanılmaz derecede yumuşak ve çocuksu bir çekiciliğe sahipti. Kimin aklına gelirdi?
Artık onu çıplak ve temiz gördüğüne göre, onun hakkında korkutucu olan tek şey ne kadar kusursuz yakışıklılığıydı. Ne kadar davetkar. Ona bakmamak neredeyse imkansızdı.
Hala Solin'e işkence eden o... sen onu durdurmasaydın onu öldürecek olan o.
Doğru. Bakışları, eylemlerinin acımasızlığını değiştirmiyordu. Ne olursa olsun, o onun düşmanıydı. Ve o hep öyle kalacaktı.
Akıllı olsaydın, onu kalbinden bıçaklar ve fırsatın varken öldürürdün.
Yemek bıçağı sadece birkaç adım ötedeydi.

Ya yaparsam? Ona öldürülemeyeceğini söylemişti. Yalan söylediğini düşünmesi için hiçbir nedeni yoktu. Aldığı dayaklar, yara izleri ve hâlâ nefes alıyor olması ona bu konuda dürüst olduğunu gösteriyordu.
Artı, onu öldürmüş olsa bile, burada tuzağa düşmeye devam edecekti. Bu değişmezdi.
O olmadan gitmesinin ve kimseyle iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu. Nihai serbest bırakılması için onun tek umuduydu.
Keşke dışarıdan birine bir mesaj ulaştırabilseydi. Ama ne kadar denerse, kendini o kadar kapana kısılmış hissetti. Ne ben yapacağım?
Hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemişti.
Geleceğini gördüğünde omurgasından aşağı ürkütücü bir ürperti indi ve bu hiç de güzel değildi.
Şimdilik, tanıdığı iblise katlanmak, bu odanın dışında bekleyen diğerlerine katlanmak daha iyiydi.

* * *

Seth yavaşça uyandığında kendini sert taş zeminde yüzükoyun yatarken buldu. Kasvetli yatak odasının duvarına baktı, acının başlayacağı ve yeniden ağrıyacağı anın korkusuyla. Ama beklerken kafasının yumuşak bir yastığın üzerinde olduğunu ve vücudundaki ağırlığın zırhı olmadığını fark etti.

Biri onu battaniyesiyle mi örtmüştü?
Ne oluyor be?
Kaşlarını çatarak hareket etmeye başladı ve ona sıcak, tatlı bir sesin cıvıldadığını duydu.
"Dikkatli olmak! Sırtını yeniden açacaksın."
Gölgelerin arasından bir meleğin çıktığını gördü. Evet, keskin dişleri olan biri, diye hatırlattı kendine. Ama dudaklarındaki şu anki zonklama, onun kıstırmasından değil, Noir'ın acımasız ters vuruşlarındandı.
Ağrı onu bulunca başı döndü ve dişlerini tekmeledi. Evet, alışık olduğu şey buydu. Tam bir sefalet. Bir an için tekrar bayılacağından korktu.
"Burada."
O, onun şimdiye kadar gördüğü en nazik dokunuşla başını yastıktan kaldırdı ve akşam yemeğinin yanında bıraktığı kadehten su içmesine yardım etti. Dikkatlice yutkundu, kadın bardağı çekene kadar boğazı iç yaralarından yanıyordu. Sonra ona kaşlarını çattı. Ona neden ona yardım ettiğini soracaktı ama cevap açık ve inkar edilemezdi. Buradan çıkmasının tek yolu oydu ve bunu biliyordu.
Eylemlerinin hiçbirinin arkasında duygu yoktu. Onlar sadece kendilerine hizmet ediyorlardı.
Herkesinki gibi.
Ama en azından, onun durumundan onu daha fazla incitmek için yararlanmamıştı. Bu, başlı başına bir yenilikti.

Daha da tuhafı, onun onunla ilgilenme zahmetine girmiş olmasıydı. Eline sardığı ve parmak boğumlarına düğümlediği bandaja odaklandığında kaşlarını çattı. "Sana ölemeyeceğimi söylemiştim."
"Evet, ama sen de tam olarak bir hızlı şifacı değilsin. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Yerin her yerinde kanlar içindeydin ve kan kokusu midemi bulandırıyordu.
Seth, sallanan ayaklarının üzerinde durabilmek için kendini yukarı iterken bunu görmezden geldi. Kan kaybından ve acıdan başı dönüyordu, kendini çok zayıf hissediyordu...
Birden Lydia yanında belirdi. Kolunu omuzlarına doladı ve onu sabitlemek için ince bir kolunu beline doladı. Onun sıcak kokusu beynini doldururken kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Daha da iyisi, vücudunun onunkine karşı yumuşak kıvrımlarıydı.
Ağzını sulandıran ve aletini o kadar sert yapan kıvrımlar, muhtemelen onu bir çekiç olarak kullanabilirdi.
"Hadi, tekrar düşmeden seni yatağına götürelim."
Bu sözler aklına, o ona doğru eğilirken, onun derinlerinde bir yerde olduğu görüntüleri getirdi. Sarhoş olana kadar vücudunun her santimiyle dalga geçen dudakları.
Ah evet, onu orada hissedebiliyordu.
Ilık. Islak.
esnek…
aptal olma Bu bir davet değildi ve kesinlikle onun umurunda değildi.
Ama umursuyormuş gibi yapan birinin olması güzeldi. Sadece bir dakikalığına.
Bu kadar sahte ve önemsiz bir şeyin bu kadar çok şey ifade etmesi ne kadar zavallı biriyim?
Ve acınasıydı. Onunla yatmaktansa bağırsaklarını çıkarmayı tercih eden bir kadını arzulamak.
Bunun seni yumuşatmasına izin verme. Herhangi birinin onu zayıflatmasına izin verirse bedelini cehenneme çevirecekti.
Ve bu normalden farklı olurdu, nasıl?
Kendinden tiksinerek ondan uzaklaştı. "Senin yardımına ihtiyacım yok."
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "İyi. İstediğiniz yerde kan akıtın."
Seth yatağa gitti ve tekrar bayılmadan önce oturdu. Elini saçlarından geçirdi, sonra kimsenin önünde takmadığı o nefret edilen buklelerini hissedince donakaldı.
Bok.
Bunu öyle iğrenç bir korku izledi ki, yaralarından çok midesini bulandırdı. Elini yanağında ki bıyıklara sürttü. "Yıkandın mı-"
"Evet."
Gerçek kendisine baktığını anlayınca yüzünü buruşturdu. Kimsenin görmesini istemediği kısım. "Neden?" Sesindeki kini uzak tutmak için mücadele etmesi gerekiyordu.

"Kafanda kötü bir yaralanma ve sol yanağında kötü bir morluk vardı. Hiçbir kemiğin kırılmadığından emin olmak istedim.”
Peki ya olsaydılar? "Önemli olur muydu?"
Cevap vermeden önce yorgun bir nefes verdi. "Hayır, Yüzbaşı Kötü-Götlü, olmaz. Yardım etmeye çalıştığım için üzgünüm."
Elini çenesinin altından derisini lekeleyen o itici cıvata izine götürürken tepki vermedi... ağzını ve dilini deldiğini hâlâ hissedebiliyordu.
Nasıl göründüğünü bilmesi onu rahatsız etmişti. Onun gerçek yüz hatlarını gören hiç kimseden bir hayır gelmemişti, özellikle de burada. Azmodea'da korkulmak, arzu edilmekten her zaman daha iyiydi. Noir onu buraya getirip güçlerini tükettiği ve karşılık verecek kadar güç toplayana kadar onu diğerleri için korumasız bir kurban olarak bıraktığı anda öğrendiği çok sert bir dersti. Odasına ışınlanma dışında bir yol olmamasının bir başka nedeni de buydu.
Bir daha kimse onu mağdur etmeyecekti.
Ona sahip olan ikisi hariç. Kendisini Noir'dan veya Azura'nın kendine özgü gaddarlığından korumanın hiçbir yolu yoktu.
Bunun düşüncesi ve onun önünde kendini çıplak hissetmesi midesini bulandırıyordu. Bu, öfkesinin daha da artmasına neden oldu.
“Bir daha yapma. Durmadan."
Zırhı ve makyajı onu örtmek için yeniden ortaya çıkarken, Lydia bu abartılı hırıltıya gözlerini devirdi. Seni daha iyi hissettiren ne ise bebeğim...
Bir an sonra, yemeğinin kalıntıları gitmiş ve yerine yenileri gelmişti.
Ona sert bir bakış attı. "Acıktın sanırım."
Kafasını salladı. Muhtemelen öylesin. Ne kadar süredir dışarıdaydım?
"Bilmiyorum. Senin bir saatin yok” -Duvarı işaret etti- “zamanı kontrol edebilmem için penceren de yok. Düşünmeden, belki bir gün derdim.”
Yine de kıpırdamadı. Zavallı bir güvercinden intikam almak için öfkeli bir çirkin yaratık gibi orada öylece oturuyordu.
Onun kötü ruh halini görmezden gelerek, açlıktan ölmek üzere olduğu gerçeğinden nefret ederek yemeğe gitti. Meyveyle yaşıyordu ama bu onu gerçekten tatmin etmeye yetmemişti. En kötü şekilde protein için can atıyordu. "Biraz ister misin?"
"HAYIR."
Kurtçuk!
Lydia, etraflarındaki duvarlarda yankılanan şiddetli bağırışlara sıçradı. Seth'in yüz hatları bir cinayet maskesine dönüştü. Bakışlarındaki nefret onu yakıyordu.
Tek kelime etmeden odadan dışarı fırladı ve onu tekrar terk etti.

* * *

Seth, Noir'in kalbi ve ruh hali kadar karanlık olan kasvetli ofisinde tezahür etti. "Beni siz mi çağırdınız lordum?"

"Kuyu?"

O lanet olası kelimeyi bir daha asla duymak istemiyordu. Ve Noir'in onu neden kullandığı konusunda kafası karışmıştı. "Anlamıyorum."
Noir ona o kadar sert ters vuruş yaptı ki başı geriye doğru fırladı ve boynundan yüksek bir ses çıktı. Noir elini Seth'in saçlarına sarıp kanayan kulağına hırlamak için onu kendine çekerken bir dakika boyunca yıldızları gördü. "O zaman yavaş konuşacağım ve senin gibi acınası bir aptalın bile anlayabilmesi için küçük kelimeler kullanacağım." Noir her hecede başını daha da fazla noktalamak için salladı. "Ne. Dır-dir. Senin. İlerlemek? Anahtarım sende mi?”
Seth dişlerini gıcırdattı. Bunu kazanmanın bir yolu yoktu. Noir'a gerçeği söyleseydi, onu yine yenerdi.
Lütfen bir saniyeliğine güçlerimi bana ver, seni piç kurusu. Noir'ın gazabını hissetmesi için ihtiyacı olan tek şey buydu.
Lanet olsun, Peder. Lanet olsun seni cehenneme! Umarım Sesmu şu anda içindeki kanı sıkıyor ve seni içinde boğuyor. Bundan da öte, babasının Yeraltı Dünyası'nın fırınlarında piştiğini umuyordu.
Ama bunların hiçbiri köleliğini değiştirmedi. Hiçbir şey bu anı değiştirmedi. Ya da ona ne yapılmak üzereydi.
Ve yapmaya zorlandığı şeylerin çoğundan nefret ediyordu. Kendini boyun eğdir. "Sizin için elimden gelenin en iyisini yapıyorum lordum."
Noir onu boğazından yakaladı ve o kadar sert sıktı ki hırıldadı. "Bana neden bundan daha fazla haberin olmadığını söylesen iyi olur."
Noir'ın tutuşu daha da sıkılaşırken Seth öksürdü. "Ben... ben yapamam."
"Neden?"
Bunun kendisine ne getireceğini bilse de Seth, Noir'ın bakışlarıyla karşılaştı ve nefretinin tüm ağırlığını görmesine izin verdi. "Senin cezan yüzünden baygın kaldım."
"Zayıf olduğun için böyle oluyor, seni zavallı köpek. Erkek olsaydın, bunu kaldırabilirdin.”
Güçlerimi çaldığın için sadece zayıfsın...
Noir'in bileğini tuttu ve boğazından çekmeye çalıştı.
"Bana meydan okumaya cesaretin var mı köle?"
Seth doğruyu söylemedi. O daha iyi biliyordu. Ama o istedi. çaresizce.
"Sadece sana hizmet etmek için yaşıyorum."
Noir ona tekrar ters vuruş yaptı. "Bunu hatırlasan iyi olur."
Nasıl unutabilirdi? İçinde acı bir ocak gibi yanıyordu.
"Evet efendim." O piçin gözlerinin içine bakıp daha büyük bir gazaba uğramamak için bakışlarını uzaktaki duvara odakladı.
Noir ona tokat attı. "Dikkat ediyor musun?"
Efendisine saldırmamak için sahip olduğu iradenin her zerresini kullanmıştı.
yapma
yapma Maliyete değmez.
Yine de karşı koymayı o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu.
"Evet efendim."
Noir, Seth'i ondan uzaklaştırdı. "Zamanın azalıyor, köpek. Sabrım gibi.

Ya bana ihtiyacım olanı verirsin ya da seni çukuruna geri gönderirim ve oradaki iblislerin seni sonsuza kadar ele geçirmesine izin veririm."
O zaman peşinden koşabilecekken neden beni buraya getirerek zamanımı harcıyorsun? Bu soru boğazını yaktı. Salak salak.
"Anlıyorum lordum."
"Bildiğini sanmıyorum, köle. Ama yapmak üzeresin.”

BÖLÜM 5

Solin kontrol edilemez bir korku ve öfkeyle sarsıldı. Evet, dayanılmaz bir acı çekiyordu ama düşmanlarının evine girerken bunun onun için bir önemi yoktu.

Olimpos.

Kesin olmak gerekirse, Oneroi'nin salonu. Uzun zamandır burada değildi, nasıl göründüğünü neredeyse unutmuştu. Büyük bir umutsuzluktan utangaç hiçbir şey onu şimdi burada tutamamıştı.

Bunu sadece Lydia için yapardı. Ve onun için kesinlikle her şeyi yapardı. Soru sorulmadı. Tek yapması gereken aramaktı ve sonuçları ne olursa olsun ona gelecekti.

Kalbi gümbür gümbür atarak yasaklı olduğu odalara girdi.

Oneroi'nin en yaşlı lideri olan Madoc, hızla tam bir inançsızlık maskesine dönüşen şiddetli bir kaş çatmasıyla yukarı baktı. Var olan her safkan Rüya Avcısı gibi, Madoc da insanların ona canlı canlı bakmasını zorlaştıran olağanüstü bir güzelliğe sahipti. Kısa saçları simsiyahtı ve mavi gözleri adeta parlıyordu.

Ayağa kalktı. Yumruklarını konferans masasına dayayarak bariz bir saldırganlık belirtisiyle öne doğru eğildi. Sanki bu onu yakınlaştıracakmış gibi. Solin? Ses tonu alçak ve kısıktı, sanki Madoc halüsinasyon görüyor olabileceğini düşündü.

Solin yüzünü soğukkanlı tuttu. Henüz Madoc'u kendinden uzaklaştırmaya gerek yoktu. "Evet, cehennem dondu." Madoc'tan herhangi bir iyilik istemesi için burada olması gerekiyordu.

Madoc küçümseyen bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Neden buradasın?"

Çünkü tanrılar, Yunanistan'da yıllar önce ateşkes ilan etmelerine rağmen hiçbir zaman dost olmadıklarını biliyorlardı. İkisi de birbirine güvenmiyordu.

Bunun için yüzyıllarca birbirleriyle savaşmışlardı.

Solin masanın karşı tarafında durdu ve Madoc'un duruşunu taklit etti. "Bir problemimiz var."

Bu onu sadece eğlendirdi. Madoc homurdanarak kaba bir inkar etti. "Biz?"

Solin, Madoc'un yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi hemen yok etmek üzereydi. Ama bunu yapmak için yumruklarına ihtiyacı yoktu. Sözleri bir kereliğine çok daha etkili olurdu. "Olimpos'un anahtarını hatırlıyor musun?"

Hepsi bunun için Solin'in peşine düşmüştü.

Asırlardır.

Solin onu gücünün her zerresiyle korurken onlar onu bulup yok etmek için her şeyi denemişlerdi.

O anahtar, Olimpos tanrılarını öldürebilecek ve tüm varlıklarını yok edebilecek tek şeyi tutuyordu. Zeus, Apollon ve Kader'in haksız yere kınadığı ve cezalandırdığı üç ırkın kanı.

Tek oğlunu öldürdüklerinde onları lanetleyen ve sonra onu Atlantis cehennem alemine hapseden Atlantisli bir tanrıçanın kanıyla karışmış kan.

Mutlak yıkım tanrıçası Apollymi onlara, geçmişin canavarının gelip sayısız günahları için hepsinin karşısına çıkacağı bir intikam günü vaat etmişti.
"Bana Apollon'u ve o kaltak Artemis'i göndermezsen, adaletimi yerine getirecek ve Apollon'un bir hayvan gibi katlettiği masum oğlumun intikamını alacak...
"Yok etmek için umutsuzca uğraştığın her şeyin bir bileşimi, her şeye rağmen hayatta kalacak. Ve onun kan karışımı senin zehirin olacak.
"Ve o gün senin için geldiğinde, kahkahalarım Zeus'un Salonunda çınlayacak ve her Yunan tanrısı tam bir ıstırap içinde ölürken gazabımı hissedecek.
"O sah te, ekram justia!"
Herkes kraliçenin adaletini selamlıyor.
On bir bin yılı aşkın bir süredir, hepsini korkutmak için kullanılan korku hikayesi olmuştu. Ve Fates'in Kurt Avcılarının kendi eşlerini seçmelerine izin vermemesinin asıl nedeni buydu. Neden bir Kurt Avcısının kendi seçtikleri dışında biriyle çiftleşmesine izin vermiyorlar...
Ancak kader sonsuza kadar reddedilmeyi reddetti.
Ve en iyi hazırlanmış planlar bile sonunda mimarı doğrudan cehenneme götürdü.
He sah te, ekram justia…
Sırada ne olduğunu anladığı anda Madoc'un tüm yüzü gömleği kadar bembeyaz oldu. "Bize yok edeceğine yemin ettiğin anahtarı mı kastediyorsun? Ne olmuş yani?"
"Eminim yalan söylediğimi öğrenmek seni şaşırtmayacaktır. Anahtar yok edilmedi."
Madoc küfretti. "Ona ne oldu?"
Korkusu öfkesine baskın çıkarken Solin'i yeni bir acı sardı. Gerçeği söyleseydi, Lydia'yı öldürürlerdi.
Yapmasaydı, Seth onu öldürürdü.
Demokles'in kılıcı şimdi doğrudan onun üzerinde asılıydı. Ama kesin olarak bildiği tek gerçek, Seth'le pazarlık yapamayacağı ya da pazarlık yapamayacağıydı. Bunun için uğraşıyordu ve piç kurusu onları yok etmekte kararlıydı.
Bana bir daha ihanet etme, Madoc. Her şeyden önce Yunanlılar onun ailesiydi. Madoc bazen mantıklı olabiliyordu ve Solin gibi o da Noir tarafından yakalanmış ve işkence görmüştü.
Sonunda, hiçbir tartışma Solin'in dönüp durduğu tek acı gerçeğe gölge düşürmedi.
Yüzyıllardır savaştığı tanrılar, Lydia'nın hayatını kurtarmak için tek umuduydu.
Onun tek umudu.
Solin derin bir nefes aldı ve kendini Madoc'un cevabına hazırladı. "Sana anahtarı nasıl bulacağını söylediğimde anahtarı yok etmeyeceğine dair Styx Nehri üzerine yemin etmeni istiyorum. Onu korumak için benimle birlikte duracaksın kardeşim."

Madoc acı acı güldü. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."
"Bu konuda başka seçeneğin yok."
Madoc onunla alay etti. "BEN-"
"Küfür etmezseniz," diye hırladı sözünü keserek, "hepiniz öleceksiniz. Ve hepinizi kastediyorum. Tek bir Yunan tanrısı kalmayacak."
Madoc'un çenesinde bir tik başladı. "Senin tarafından rehin tutulmayacağım ve Zeus'un karşısına çıktığında nasıl olduğunu biliyorsun."
Solin kesinlikle hissetmediği bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "O zaman acı çekerek öleceksin.
… tıpkı D'Alerian ve M'Ordant gibi." Onlar, Madoc ile birlikte yüzyıllardır Oneroi'nin yönetici konseyiydi.
Noir, kötü Oneroi'yi kardeşlerine karşı çevirene kadar. Düş Avcılarının her birini neredeyse yok etmeyi başarmıştı.
Neredeyse.
Ve hâlâ onun saldırısından kurtuluyorlardı. Madoc, Noir'in aldığı ve hayatta kalan birkaç mahkumdan biriydi. O, onları kurtarmada etkili olan Delphine ve kötü Oneroi Noir'in dönüştüğü Zeth, artık liderlerdi. Delphine onlara bu konuda önderlik ederken, en büyük umudunun Madoc olduğunu biliyordu. D'Alerian'a gelince, o, insanların dünyasında anahtarı saklayanın Solin olduğunu öğrenmek için Noir'ın işkence edip öldürdüğü Rüya Avcısı'ydı. Çenesini kapalı tutmadığı için lanet olası piç. Ve sonunda bu ona ne kazandırmıştı?
Yavaş ve acılı bir ölüm.
Madoc kendini dikleştirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sinirlendi, vahşi bir nefes verdi. "İyi. Anahtarı yok etmeyeceğime Styx Nehri üzerine yemin ederim. Şimdi nerede?"
Solin içini başka bir acı dalgası kaplarken yutkundu. Bunun için kendini suçladı. Ne olacağını bilmeliydi. Ancak yapılması gerekenlere ve yapılabileceklere odaklanmak için artık çok geçti.
Çok savaşmaları ve çok mücadele etmeleri gerekiyordu.
"Şu anda Noir'in koruyucusunun elinde."

BÖLÜM 6

İblis odada onunla birlikte yeniden belirirken Lydia duraksadı. Her zamanki gibi gururlu ve sert durmasına rağmen, o buz mavisi gözlerindeki utancı ve kendinden nefreti gördü, sonra gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını kaçırdı, sonra topallayarak masasına gitti.

Süslü oymalı koltuğa otururken, ona iyi olup olmadığını sormaya başladı, ama gururunu göründüğünden daha fazla incitmek istemedi. Utandığını ve üzüldüğünü zaten anlamışken bunu sormaya gerek yoktu.

Ve iyi olmadığı acı verici bir şekilde açıktı. Canı acıyordu ve yaralarının fiziksel acısını kastetmiyordu. Umutsuz bir umutsuzluk havası, mutlak bir keder ve hüzün sarmıştı içini. Hiç böyle bir şey görmemişti. Kabuslarda bile değil.

Tek kelime etmeden, burnunun köşesinden ve şişmiş ağzından damlayan taze kanı dikkatlice sildi. Kulağından daha fazla kan akıyordu, makyajıyla uyumlu parlak kırmızı bir şerit halinde boynundan aşağı akıyordu. Bunu tamamen görmezden gelmesi, ona bunun başına ne sıklıkta geldiğini anlattı. Artık buna tepki vermiyordu.

Adını koyamadığı bir nedenden ötürü, onun orada öylece kayıp ama yine de şiddetli bir şekilde otururkenki görüntüsü, kalbinin bir köşesine dokundu ve sanki kendi acısıymış gibi onun için sızlamasına neden oldu.

Sert, sarsılmaz bir güce sahip bir maske takmıştı ama yine de…

Şu anda iblisin boyalı yüzünü göremiyordu. Sadece kendini arkasına saklayan adamı gördü. Ve düşman olmalarına rağmen, onun bu tarafını yatıştırmak istiyordu.

Belki, sadece belki, ona ulaşabilirse ona ve Solin'e yardım edebilirdi.

Tanrılar, Noir'dan yana olması için bir nedeni olmadığını biliyorlardı. O piç onu böyle taciz ettiğinde değil.

Ruhunun içinde etten kemikten bir adam vardı. Sonsuz acı içinde biri. Ve kendi türünden şüphe duyan, ona kızan ve inanılmayacak kadar nefret dolu bir dünyada yaralanmış ve öksüz kalmış biri olarak, içe kapanıp saklanma gereğini anlamıştı. Onlar onu incitmeden önce onlara saldırıp onları incitme eğilimi.

Hayatta kalanların içgüdüsüydü. Bir dövüşçünün yolu.

Ama Solin ve aşkı için, o iblisten daha iyi ya da daha nazik olamazdı.

Sonunda ne olacağı belli değildi.

Bir kişi, birinin hayatında böylesine bir fark yaratabilir. Ya iyi ya da kötü. Eylemleri ve sözleriyle, tek bir kişinin bir diğerini kurtarma ya da yok etme gücü vardı.

Çok şanslıydı. Solin ona ihtiyacı olduğu anda ortaya çıkmış ve onun acısını almıştı.

Geçmişi ona kalbini kapalı tutmasını söylediğinde bile ona yeniden gülmeyi ve sevmeyi öğretmişti.

Ama şeytan…

Onu kucaklayacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek bir Solin'i yoktu. Kendisine zarar veren herkesi öldüreceğini ve tehdit ne olursa olsun onu koruyacağını. Ona geçmişin acısının zamanla donuk bir ağrıya dönüşeceğini ve yeniden sevmeyi ve gülmeyi öğreneceğini vaat eden bir Solin.
Solin onun en büyük hediyesiydi.
Bunun yerine, çok fazla kişi bu iblise saldırmış ve onu yok etmeye çalışmış ve başarısız olmuştu.
Belki de birinin şiddet dışında başka bir taktik denemesinin zamanı gelmişti. Karşısında savunamayacağı biri olabilir.
Savunmasını yerine oturtup onu püskürtmesin diye çok yaklaşmaktan korkarak, onun oturduğu yerin yarısına kadar geçti. "Adınız ne?"
Dudağındaki kesiği yalayarak kaşlarını çattı ve sonunda dikkatini ona verdi. "Affedersin?"
Demek canavarın da bir terbiyesi vardı. Onları görmek canlandırıcıydı. "Adınız. Nedir?"
Seth, basit bir şey olması gereken bir şeye nasıl cevap vereceğini düşünürken sessizce oturdu. Azura'nın hizmetkarı Jaden dışında kimse, insan alemini terk ettiğinden beri onun adını kullanmamıştı.
İblisler yüzüne karşı -ne zaman sıkıştırılmasa ve karşılık veremeseler- ona Muhafız ya da Efendi diyordu. Noir ve Azura onu sadece hakaret ederek ya da Köle olarak çağırdılar, öyle ki onun adını bilip bilmediklerinden bile emin değildi.
Piç, muhtemelen taşıdığı en yaygın ya da en az saldırgan kitabeydi.
Hala …
Daha önce kimse bilmiyorken neden onun adını bilmek istesin ki? Jaden bile sormamıştı. İlk karşılaştıklarında izni olmadan onu sadece Seth'in kafasından çekip almıştı.
Dürüst olmak gerekirse, bunu onun dudaklarından duymak isteyip istemediğinden emin değildi. Hatta bir yanı, bu küçük yakınlıktan ve bunun ona neler yapabileceğinden korkuyordu. Ona ismiyle seslenmesinin bir yararı olmazdı.
Hiçbiri.
"Neden bilmek istiyorsun?"
Lydia yorgun bir şekilde içini çekti. "Her zaman her şeyden şüpheleniyorsun. Benden gerçekten bu kadar korkuyor musun? Olympus adına, küçücüğüm kadar sana ne yapabilirim?
Onu zayıflatabilirdi ve burada, yaşamak zorunda olduğu bu cehennemde, bu onu çok daha kötü incitebilirdi. Herhangi bir şeyi veya herhangi birini önemsemek…
Bunlar en ölümcül silahlardı. Onu tutmasının nedeni tam olarak buydu. Solin'i zayıflatmak ve kontrol etmek için.
Asla böyle bir aptal olmayacağım. Kimse ya da hiçbir şey için değil.
Bu dünyaya yalnız gelmişti ve sonsuza kadar yalnız kalacaktı.

Senden korkmuyorum kadın, diye alay etti. "Hiçbir şeyden korkmam." Nasıl yapabilir? Tüm hayatı kabus üstüne kabustu. Bir şeyden korkarsa, ona karşı kullanılırdı.
Yani bir zamanlar sahip olabileceği tüm korkular yüzyıllar önce temizlenmişti.
Şimdi …
En iyi ihtimalle boştu ve en kötü ihtimalle öfkeliydi. Bunlar sahip olduğu tek iki duyguydu.
Artık anlayabildiği tek iki kişiydi.
Topaz gözleri hüzünle doldu, başını salladı. "İsim değiş tokuşu, insanların tanıştıklarında yaptıkları şeydir."
"Evet, ama ben..." "kişi" demeden durdu. Ondaki o son haysiyet kırıntısını da uzun zaman önce alıp götürmüşlerdi. Artık ne olduğunu bilmiyordu. Tam olarak değil. Ama bunu bilmesine de gerek yoktu.
"Sen ne değilsin?" bir dakika sonra sordu.
"İnsan."
Lydia onun söylemeye başladığı şeyin bu olmadığını hissetti. "Ama senin bir adın var, değil mi?"
Onayladı. "Bana Usta diyebilirsin."
Dudaklarını alaycı bir şekilde kıvırırken gözlerinde alevler parlıyordu. "Ben kimseye Efendi demem.
Durmadan. Ve buna sen de dahilsin, kayıtlara geçsin ahbap. Öyleyse kendini aş. Ah! Cesaretine inanamıyorum."
Bu sözler onu kızdırmıştı. "Beni kafaya mı alıyorsun?"
Lydia bu saçma soru karşısında köpürdü. "Benimle alay etmiyor musun?"
Aslında buna şaşırmış gibi görünmeyi başardı. Burnundan daha fazla kan akarken, tanımlayamadığı diğer birkaç duygu yüz hatlarında titredi.
Dalgınlıkla, tekrar konuşmadan önce sildi. "Nasıl yani?"
Bunun için onu boğmak isteyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Gerçekten o kadar yoğun muydu? "Sana Usta dememi mi söylüyorsun? Bu ne tür bir saçmalık? Kimse bana sahip değil ve kesinlikle beni kontrol etmiyorlar.
Öfkesi onu hiç etkilemişe benzemiyordu. Tabii ki, ona sürekli bir adet öncesi sendromu durumunda yaşadığı söylenen Noir'i yaşadı ve ona hizmet etti. Muhtemelen hararetli sözlerin herhangi bir biçimine karşı bağışıklığı vardı.
"İyi o zaman," dedi daha sakin bir ses tonuyla. "Bana Muhafız de."
Derin bir tiksinti sesi çıkardı. Sanki daha iyi miydi? İyi keder. Gerçekten sahip olduğu tek seçenek bu muydu? Efendi mi, Koruyucu mu?
Ona başını salladı. "Annen sana Muhafız mı adını verdi? Gerçekten mi? Bunun için seni pek düşünmemiş olmalı. Bunu alaycı bir söz olarak kastetmişti, ama gözlerinin derinliklerinde alevlenen acıyla kaskatı kesildi - bu ona istemeden bir sinirini kırdığını düşündürdü.
Saçmalık …
"Üzgünüm Muhafız. Bununla bir şey demek istemedim. Ona dokunmak için uzandı.

Ayağa fırladı ve o kadar hızlı geri adım attı ki neredeyse sandalyesine düşecekti. "Bana dokunma." Bu hırıltılı, öfkeli sözler, hızlı bir silah sesi gibi çıktı.
Beyaz makyajın arasından yanağında kocaman, taze, çirkin bir morluk görünce elini yumruk yaptı. Bu ona etini bozan diğerlerini hatırlattı - göğsünde, kalçalarında ve boynunda gördüğü ısırık izleri. Ve o zaman onun sırrını tamamen anladı.
Onun gerçek acısı.
"Sana acı vermeyen bir dokunuş yapan oldu mu hiç?"
Sorusu yüzüne sert bir tokat indirirken Seth kıpırdamadı. Ama en acı olanı acı gerçekti. Bir zamanlar, uzun zaman önce, normal bir insan gibi yaşamıştı. Onu sevdiğini düşündüğü insanlar vardı. Onların bir parçası olduğunu söyleyen bir aile.
Ama bu acımasız bir yalandı. Onların sahte nezaketini bilmeseydi çok daha iyi durumda olurdu. Yaptığı tek şey ona ne kaçırdığını göstermekti. Diğer insanların hafife aldığı şeyleri ona gösterin.
Sahip olmaya layık olmadığı şeyi ona göster.
Benimle aynı havayı solumayı hak etmiyor, adımı paylaşmak boşver! Böyle bir sefile benim adımı vermeye nasıl cüret edersin? Bunu yaparak kendini bana sevdireceğini sanıyorsan, bir daha düşün.
Seth, babasının sözleri kulaklarında çınlarken ondan uzaklaşmaya başladı. Ama onun önüne geçerek geri çekilmesini engelledi. O niyetini anlamadan önce, Noir'in yumruğundan hâlâ yanan yanağına nazik bir el koydu.
Hassasiyeti onu şok etti.
Gözlerini kapatarak, onun dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkardı ve böyle bir şeyin ender olmadığı bir hayat hayal etmeye çalıştı. Ama gerçek, onun bu kadar rahat etmesine bile izin vermiyordu.
Kafasının içinde öfkeyle bağırdı, ona kim ve ne olduğunu hatırlattı.
Senin gibi bir melezi kim sevebilir ki?
İğrençsin. Acınası.
Değersiz.
Kusmadan önce git gözümün önünden sefil. Azura'yı ya da bir dişi iblisi memnun ettiğinde bile, onunla işleri biter bitmez onu yataktan attılar. O sadece bedensel bir dürtüyü yatıştırmak için bir araçtı.
Daha fazla değil.
Kimse için önemli değildi ve kimse onun için önemli değildi.
Seth, topaz bakışlarında parıldayan bir nezaketle kendisine baktığını görmek için gözlerini açtı.
Bu yalan, Noir'ın onu bir duvardan geçirme gücüyle midesine çarptı. Onun umurunda bile değildi ve bunu biliyordu.
Sevdiği kişi Solin'di. Buraya kurtarmak için geldiği kişi oydu.
Onun gibi bir kadın, onun gibi birini kurtarmak için hayatını asla riske atmaz.
Hilesini anlayınca öfke onu parçaladı. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu ve bunun için ondan nefret ediyordu.

Elini yüzünden çekti. "Beni ne tür bir aptal olarak görüyorsun?"
Aslında şok olmuş gibi görünmeyi başardı. "Anlamıyorum."
Evet, doğru. Biliyordu ve onunla oynamaya çalışıyordu. Onu zayıflatmak için. "Ben senin için bir hiçim, ama aşılması gereken bir düşmanım. Aksini iddia ederek ikimize de hakaret etme."
Lydia, bileğini daha sıkı kavrayıp onu yatağına doğru sürüklediğinde yüzünü buruşturdu.
Onun niyetinden korktuğu için içinde bir panik kabardı.
Ona saldırmayacağını anlayana kadar onunla savaşmaya başladı. Bunun yerine, karyola direğinden ayak bileğine kadar uzanan bir zincir gösterdi.
Onu bırakıp masasına dönerken gözleri buz gibi parladı.
"Beni burada zincirli mi bırakacaksın?"
"Evet." Dizüstü bilgisayarını açtı.
"Gerçekten mi?"
Ona bakmayı reddetti. "Ben öyle demedim mi?" Bir şeyler yazmaya başladı.
Basit bir soruya verdiği aşırı tepki karşısında şaşkına dönmüştü. "Cidden bir dokunuştan bu kadar mı korkuyorsun?"
Başını çevirerek omzunun üzerinden ona baktı. "Sana hiçbir şeyden korkmadığımı söyledim."
Ama o daha iyi biliyordu. Ona adını vermeyecekti. Onun gerçek yüzünü görmesine izin vermeyecek ya da ona herhangi bir rahatlık teklif etmeyecekti...
"Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin, Muhafız. Senin hakkındaki gerçeği biliyorum."
Kaşlarını derin bir şekilde çattı. "Hangi gerçek?"
"İnsanlardan korkuyorsun. Başka neden böyle yaşayasın ki?"
Ellerini masasına öyle bir kuvvetle vurdu ki, kadın sıçradı ve diz üstü bilgisayarı birkaç santim kaldırdı, sonra gürültüyle yere düştü ve yanlamasına masanın üzerine düştü.
Sıktığı dişlerinin arasından, "Ben insanlardan korkmuyorum," dedi.
Onlardan nefret ediyorum. O tek kelimeyle tükürdüğü zehiri tadabiliyordu.
"Anlıyor musunuz? Onlar yalan.
Onlar çalar. Aldatır ve aldatırlar. Onlarla ilgili katlanabileceğim hiçbir şey yok... Ve eğer beni rahat bırakmazsan, yine sesini keseceğim.
Bir yanı onu bu konuda test etmek istedi ama aklı başında yanı galip geldi. Blöf yapacak biri değildi.
İyi. Her neyse. Bırakın sefaletinde yansın. Zaten bu onu pek ilgilendirmiyordu.
Seninle daha fazla uğraşmak zorunda olduğumdan değil. Er ya da geç Solin onu serbest bırakacaktı. Bunu biliyordu.
Yapacak başka bir şeyi olmadığından yatağın üzerine oturdu ve dizüstü bilgisayarında her ne varsa onun üzerinde çalışmasını izledi. Dakikalar geçtikçe başını yana eğdi ve adam tuşlara o kadar sert vurdu ki kilitlenmemesine veya kırılmamasına oldukça şaşırdı.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı acıklı bir şekilde belliydi ve saniye geçtikçe daha da tedirgin oldu. Evlat, bunu anladı mı? Eski bir deyişin dediği gibi, bir TV zekanıza hakaret edebilir, ancak hiçbir şey zekanızı bilgisayar kadar iyi kavrayamaz.
Ve adını koyamadığı bir nedenden dolayı, bundan kendini beğenmiş bir memnuniyet duydu.
İyi. Umarım bundan kurtulana kadar hüsran içinde kalırsın.
Bu, ona daha iyi davranmayı öğretirdi.
Seth araştırmasına odaklanmaya çalıştı ama gerçekten fark ettiği tek şey Lydia'nın soluk soluğunun sesiydi. Ne zaman en ufak bir hareket yapsa, bedeni buna istekleri dışında tepki veriyordu.
Neden ona dokunmuştu? Bununla, ona sesini verdiği zamanki öpücüğü arasında kendini becermişti. Şimdi bir iblisle değil de bir kadınla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.
Şeytani olmayan tüm kadınlar Lydia gibi miydi? O kadar güzel mi kokuyorlardı? Çok yumuşak hissediyor musun?
ona bakma
İçsel akıl sağlığını duydu ama yine de yatağında bağdaş kurmuş oturduğu yerden sırtına baktığını yakalamak için omzunun üzerinden bakmadan edemedi. Dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini kavuşturduğu ellerine dayamıştı. Neden bu kadar sevimli bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bulmuştu.
"Ne yapıyorsun?" ona sordu.
"Koca kafandan okumaya çalışıyorum."
"Neden?"
Ona komik bir bakış attı. Ah, bilmiyorum. Belki de kahrolası işlerimden sıkıldığım için
Aklım ve gerçekten uykum olmadığı için yapacak başka bir şey yok. Eğlenmek için ne yaparsın? İnternet pornosunda gezinmek dışında, yani."
"Porno?" Tanımı olmayan bir sürü kelime kullandı.
"Bilirsin? pornografi? Randevu alamayan yalnız erkeklere mutlu yerlerini gösteren çıplak kadınlar? Ya da senin durumunda, kayaların altında yaşayan ve asla normal bir kadının mutlu yerini göremeyen erkekler.
Anlattıkları karşısında hem şaşırmış hem de meraklanmıştı. Kadınlar gerçekten böyle bir şey yaptı mı? Ve gerçekten görebiliyor musun?
Elbette, onun insanlık âleminde geçirdiği kısa süre boyunca insanlar cinsel olarak çok açıktı. Açıkçası, hala öyleydiler.
"Pornoda sörf yapmıyorum." Bunu yapabileceğinin farkında değildi, ama şimdi o konuyu açtığına göre
…
Onu bulmak için nereye gidecekti? Uzun süredir bilgisayarı yoktu. Sadece bir haftadan biraz fazla. Solin'i sorgularken bundan bahseden sümüklü böcek iblislerinden biri olmasaydı onların varlığından haberi bile olmayacaktı.

Odasına döndüğünde bir tanesini ortaya çıkarmıştı ve güçlerini onu insan dünyasıyla bağlantı kurmak için nasıl kullanacağını bulması biraz zaman almıştı.
Geri kalanı ne de olsa…
Bu lanet şeyi özel bir tür sadist iblis icat etmiş olmalı.
Ama Lydia nasıl çalışacağını biliyor gibiydi. "Yapıyor musun…"
sorma yapma
Ona bir kaşını kaldırdı. "Ne?"
Tereddüt etti. Başkalarından yardım istemeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Ya görmezden gelindi ya da küçük düşürüldü. Onun için kazanılamayan bir durumdu.
Ve bir gün için yeterince tekmelenmiş ve hakarete uğramıştı. "Boş ver."
Gözlerinde bilmiş bir ışık parladı. Penisi bu şakacı ifade karşısında sarsıldı.
"Sana yardım etmemi istiyorsun, değil mi?"
Evet. Ama bunu asla kabul etmezdi. "Kendi başıma çözebilirim."
Ona tsked. “İhtiyacın olduğunda yardım istemek seni zayıf yapmaz. Aksine, sınırlarını bilen ve kabul eden güçlü bir adamdır.”
Ve kendini alay konusu yapan bir aptaldı. "Sakıncası var mı? Konsantre olmam gerekiyor.”
Ondan uzaklaştı.
Lydia çaresizce ona laptopu nereye sokacağını söylemek istedi. Ama onun neredeyse çocuksu utangaçlığı onu düşmanca davranmaktan alıkoydu.
Ona ulaşmaya başladı ve sonra bir şey geri çekilmesine neden oldu.
Bir şey? Kahretsin kızım, onun vücudunu gördün. Onu kendine çeken soyut bir şey değildi. Ona kendi içinde kalmayı öğreten, yıllarca süren tacizdi.
Herkesin hayatında, elini uzattığı için çok fazla tokat yediği bir an gelirdi. Birkaç beyin sarsıntısından sonra yapmayı bıraktılar. Bunu çoğundan daha iyi anlamıştı.
"Muhafız?"
Kaşlarını o kadar korkunç bir şekilde çatmıştı ki, çenesinde bir tik başladı ve bu yerin diğer iblislerini korkutmak için aynada alıştırma yapıp yapmadığını merak etti.
Neyse ki kolay kolay korkmadı.
Bunun yerine ona gülümsedi. “Bilgisayarlar son derece can sıkıcı ve alışkın değilseniz çalıştırması zor. Bazen sen olsan bile. Gitmeme izin verirsen, yapmaya çalıştığın şeyi yapmana yardım etmekten çekinmem." Beklentiyle zinciri salladı.
Seth kendi kendisiyle tartışırken bir dakika bile kıpırdamadı. Ondan uzak durduğunda akıl sağlığı için daha güvenliydi.
Kimi kandırıyorsun? Aldığı her nefese, odanın öbür ucundayken bile tepki verme şeklinle, o da senin üstünde olabilir.
Ve bunu halletmesi gerekiyordu. Durduramadığı ya da kıramadığı bir kum saatinde zamanı hızla akıyordu. Noir ona herhangi bir uzatma vermezdi ve bunu biliyordu.
Kendini toparlayarak başını salladı.

Lydia, zinciri anında yok olurken sonunda tekrar nefes aldı. Vay... bunlar adamın sahip olduğu bazı korkunç güçlerdi ve o hâlâ bunların tam kapsamını bilmiyordu.
Bunu düşünmemeye çalışarak ayağa kalktı ve masasına gitti.
Oturduğu yerden kalkıp ona teklif etti.
Parmaklarını çıtlatarak oturdu ve dizüstü bilgisayara uzanırken tereddüt etti. "Bu şey parmaklarımı yemeyecek değil mi?"
"Bağışlamak?"
"Daha önce kullanmaya çalıştım ve üzerime kapandı. Neredeyse birkaç falanksımı da beraberinde götürüyordu."
Ağzının kenarında, izin verseydi gülümsemeye dönüşebilecek bir şey seğirdi. "Hayır, sana zarar vermez."
Hâlâ biraz şüpheciydi, onu dikkatle kendisine çekti. Ama haklıydı. Artık aç değildi ve güvenle yazabiliyordu.
Yukarı baktı ve şakağında, siz ona yaklaşana kadar görünmeyen yeni, yumrulu bir çürük gördü. Midesi kasıldı. Onunla bu konuda asla konuşmayacağını bildiğinden, yaptıkları şeye odaklandı. "Tamam, ne bilmek istiyorsun?"
Ondan bir adım uzaklaştı. "Olimpos'un anahtarı hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor."
Tamam aşkım. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu terimi daha önce hiç duymamıştı. Ama sonra kendi kültürü hakkında bilmediği pek çok şey vardı. Solin onu Avrupa'nın başka yerlerinde büyütmüştü. Adını vermediği nedenlerle onu mirasından uzak tuttu.
Onu tanrılar ve Kurt Avcısı şubesi konusunda eğitirken, onlarla asla iletişime geçmeye çalışmaması konusunda her zaman ısrar etmişti.
Ve ailesi öldükten sonra kendi türünden başkalarıyla etkileşime girmediği için...
Önemli gerçekler dışında hiçbir şeyden habersizdi.
Google'da arattın mı? ona sordu.
Kaşlarını çattı. "Google?"
"Evet, Google. Bilirsin, arama motoru."
Burnunu çekti ve sanki burnuna bir ağrı saplanmış gibi başını salladı. Sonra elinin içiyle sol gözünün üzerine koydu ve orada tuttu. "Arama motoru nedir?"
"İyi misin?" Şikayet etmemesine rağmen, onun şu anda gerçekten canının yandığına dair gizli bir şüphesi vardı.
"Bir dakika içinde kaybolacak." Elini indirdi ve gözlerini kırpıştırarak açtı. Lydia, adamın gözünün beyazının tamamının artık tamamen kırmızı olduğunu görünce nefesi kesildi. Kan kırmızısı. "Aman Tanrım. Acıttı mı?"
Seth'in sorusuna verecek yanıtı yoktu. Şu anda her yeri acıyordu. Özellikle de itirazlarına aldırmadan onu alması için yalvarıp duran iltihaplı aleti. Ama o kadar da hayvan değildi. Birkaç kez tecavüze uğradığı için bunu başka kimseye yapmaya niyeti yoktu. Bu nedenle, ne vücuduna ne de

ruhuna tecavüz etmeyen en son ne zaman seks yaptığını hatırlamıyordu bile.
Daha önce de belirttiği gibi, on üç yaşından sonra, kızgın ya da morarmayan bir dokunuşu hiç tanımamıştı.
Ona kadar değil…
Ona dokunmak için uzandı.
Bir an için, onun tenini kendi teninde hissetme ihtiyacıyla donakaldı.
yapma Yapacağı tek şey size asla sahip olamayacağınız şeyleri hatırlatmak olacaktır.
Solin'e aitti. O değil.
Hızla uzaklaştı.
Ama ipucunu almadı. Bunun yerine, odanın diğer tarafında onu takip etti.
Ne oluyor be? Ne zaman hareket etse, o oradaydı, yaralı gözüne dokunmaya çalışıyordu. Ondan kaçarken ne kadar aptal göründüğünü bilmek bile istemiyordu.
"Durmak!" sonunda hırladı.
Sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi ve bu onun kendini tam bir pislik gibi hissetmesine neden oldu. "Sadece sana yardım etmek istedim."
"Ne yapmama yardım et?" Doymamış şehvetten ölmek mi? Şu anda odadaki en büyük tehdidi buydu.
O, başını salladı. "Gözün tamamen kırmızı. Sanki içi kanla dolmuş gibi."
Bu, görüşündeki bulanıklığı açıklıyordu ama hissettiği acı, Seth'in Noir'in ebeveynliğini sürekli sorgulama ihtiyacına teslim olmasından sonra Noir'ın onu yumrukladığı göz çukurundan geliyordu. "Bir kan damarı kırmış olmalıyım. Olur."
Lydia, böylesine korkunç bir şeyden bu kadar soğukkanlı söz etmesinden rahatsız oldu. Kırık kan damarları öylece olmadı. Yüzündeki morluklardan daha fazlası belirmişti. Ona doğru bir adım attı.
Birini geri aldı.
İyi. Bir daha yanına yaklaşmasına izin vermeyecekti. Ve düşününce, aslında onun kendisini zorlamasından korkmuştu. Evet …
"Bana hâlâ arama motorunun ne olduğunu söylemedin." Yaladı, sonra elini dudağında gezdirmeden hemen önce patlamış dudağını emdi.
Bu kadar vahşi bir şey nasıl bu kadar savunmasız ve belirsiz görünebilir? Gerçek onun bu küçük bakışları aslında çok tatlıydı. Ve daha da kötüsü, onun onu cezbettiğinden çok daha fazla onu cezbediyorlardı.
"Gerçekten ne olduğunu bilmiyor musun? Yani, yaşadığının farkındayım…" Kasvetli odaya göz gezdirdi. "Ya da daha doğrusu bir kayanın altında, ama senin bilgisayarın var."
"Uzun zamandır elimde değil ve siz gelmeden yaklaşık bir saat öncesine kadar onu insan dünyasıyla nasıl bağlayacağımı çözemedim. Ve o zamandan beri çalışmak için ne kadar az zamanım kaldığını biliyorsun."
Bu çok şeyi açıklıyor. Ve yine de... "Bundan önce bir tane vardı, değil mi?"
Kafasını salladı. "Bir iblis bana onlardan bahsedene kadar adını hiç duymamıştım. Her şeyi daha hızlı öğrenmeme yardımcı olacağını söyledi.

Ama açıkçası nasıl olduğunu anlamıyorum. Kitaplar gezinmek için çok daha hızlıdır. Dokunduğum anda onlardan birini nasıl açacağımı buldum. O lanet şeyin açma düğmesini bulmak sadece iki gün sürdü.”
Sözleri onu hayrete düşürdü. Cidden şaka mı yapmıştı? Onu gücendirmemeyi umarak güldü.
Seth duyduğu en tatlı sesle dondu kaldı. Gerçek ve içten bir gülüş. Ve bu onun pahasına değildi.
Kimse onun etrafında böyle gülmemişti…
Hiçbir fikri yoktu. Hiç alaycı ya da acımasız olmayan kahkahalar duymuş muydu? Eğer yaptıysa, buna dair hiçbir anısı yoktu. Kimsenin gözlerinin onunki gibi parladığını da görmemişti.
O kadar güzeldi ki nefesini kesiyordu. Daha da kötüsü, kapıya doğru koşması gerektiğini bildiğinde onu ona doğru çekiyordu.
Dudakları sanki gülümsemek istiyormuş gibi seğirdi ama bu da hatırlamadığı bir şeydi. Çocukken gülümsediği kesin miydi? Değil miydi? Neden hatırlamıyordu?
Dudaklarını birbirine bastırdı ve kendine geldi. "Üzgünüm."
Özrü, kahkahasından daha fazla kafasını karıştırdı. Bu da kimseden duyduğunu hatırlayamadığı bir şeydi. Durmadan. "Ne için?"
"Bilmiyorum. Üzgün görünüyordun. Sana gülmedim, yemin ederim."
"Biliyorum."
Lydia aniden kendini çok garip hissetti. Son derece anlamlı bir yüzü olmasına rağmen, onu okumakta zorlanıyordu. Ve asla düşündüğü gibi tepki vermedi.
Onu mutlu etmesi gereken şeyler onu kızdırıyordu ve onun onu gücendireceğini düşündüğü şeyler kızdırmıyordu.
Ona bir gülümseme sundu. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu düşüncede yalnız değilsin.
Bilgisayarlar hepimizi aptal yerine koyuyor. Ama çok etkilendiğimi söylemeliyim.”
"Ne ile?"
"Daha önce hiç görmediğin halde çalıştırıp çalıştırdın mı? Bu etkileyici. Ne zaman yeni bir tane alsam Geek Squad'ı aramam gerekiyor ve yıllardır bir tanem var.
Yine yüzünde dans eden, tarif edilemez duygularla. Sonunda, onun nedenini anlamadığı, afallamış bir bakışa karar verdi. Az önce bana iltifat mı ettin?
Nasıl cevap vereceğini düşünürken gözlerini büyüttü. Kendisine iltifat ettiği için gücenmiş miydi? Böyle davranıyordu. Ama bu hiçbir anlam ifade etmiyordu.
"Şey... evet."
Bu sefer o suçlayıcı mavi gözlerdeki öfke yanlış anlaşılmıyordu. "Benimle alay ediyorsun."
"Nasıl?" Davranışı ve saldırısı karşısında tamamen şaşırmıştı. "Senin zeki olduğunu düşündüğümü söyleyerek mi?"

Öfke bakışlarını karartırken nefesi düzensizleşti. "Kusurlarımın gayet iyi farkındayım. Hepsi. İhtiyacım olan veya isteyeceğim en son şey, bunun için bana patronluk taslaman."
İyi niyetli bir iltifatı bile kaldıramayacak kadar ne yapmışlardı ona? Kendisini iyi hissettirmeyi amaçladığı masum bir yorumla onu incitmiş olması kalbini kırdı. "Sana patronluk taslamıyordum. Söz veriyorum. Bu benim dürüst görüşümdü."
Yine de, gözlerinde öfkeli bir şüphe vardı.
"Üzgünüm," dedi tekrar ve masasına döndü. "Gerçekten seni gücendirmeye ya da kızdırmaya çalışmıyordum."
Seth, onun mutluluğunu çaldığı için kendinden nefret ediyordu. Söylediği gibi gerçekten bunu kastetmiş miydi?
Onun zeki olduğunu düşünmesi mümkün müydü?
Neden yapsın ki? Başka hiç kimse yoktu. Yavaş öğrendiğini biliyordu. Her zaman bu şekilde inatçı olmuştu. O makineyi anlaması bu yüzden bu kadar uzun sürmüştü. Neden hala çalıştıramadı.
Noir'in onu sürekli dövmesinin nedeni buydu. Diline öğüt vermeyi ya da gözlerini aşağıda tutmayı asla öğrenemedi. Ne zaman susacağını ve konuşmayacağını asla öğrenme. Yalnızca mutlak bir aptal, kendisine zarar vereceğini bildiği biriyle yüzleşmeye devam ederdi.
Bastırılmış ve temkinli bir şekilde masada ona katıldı ve onun okuyamadığı veya anlayamadığı şeyleri açmasını izledi. "Şu anda ne yapıyorsun?"
"Eh, ben de senin yer imlerini arıyordum."
"Ama bu bir kitap değil."
Gözünde sinirli bir seğirmeyle ona baktı. "Biliyor musun, eğer sana o yorumu yapsaydım, özellikle de o ses tonuyla, bana küser ve uzaklaşırdın."
Bir anda sandalyesinde geri döndü. "Bunun bir kitap olmadığının gayet iyi farkındayım.
Tanrım!
Seth'in bunu düşünmesi bir dakika sürdü. O haklı. İstemeden ona kaba davranmıştı. "Sadece anlamaya çalışıyorum."
Hala sinirliydi ama en azından ona durumu açıkladı. "İsterseniz geri dönebilmek için favori sayfalara yer işareti koyuyorsunuz."
"Bir kitaba yer işareti koymak gibi."
Başını salladı. Terim bu yüzden. Ama senin hiç yok."
"Biliyorum. Kurulumda ve çalıştırmada sorun yaşadığımı söyledim."
Lydia ona kaşlarını çattı. "Talimatları izledin mi?" Ona gerçekten yardımcı olduğundan değil, ama yine de...
"Yapamam."
"Kılavuzunuz yok muydu?"
"HAYIR. Yazıldığı dili anlamadım."
Çenesi gevşedi. Okuma yazma bilmiyor muydu? "Ama kusursuz bir şekilde İngilizce konuşuyorsun." Daha önce hiç duymadığı kalın bir aksanla söylendiğini kabul etmişti ama daha az akıcı olan doğuştan konuşmacılarla tanışmıştı.

Hatta bazı günler onu.
"Evet. Konuşulan dilleri kolayca anlayabilirim. Onları okuyamıyorum."
Yazık, tahmin ettiğinden çok daha zekiydi. El kitabı olmadan ya da dili okuyamazken bir bilgisayarla bu kadar ileri nasıl gidebilirdi, onu aşar.
"Şeytanlardan biri sana yardım etti mi?"
Kafasını salladı.
"Onlardan birinden yardım istedin mi?"
"HAYIR. Burada kimse benimle gerçekten konuşmuyor."
Birçok kişiyle çevrili, ama her zaman yalnız. O anda ona Solin'i o kadar çok hatırlattı ki bu onu boğdu. "Bu yüzden mi bana ses verdin?"
Tüyler ürpertici bakışlarında o tanıdık öfke alevlenirken yüz hatları taşa döndü. "Kimsenin benimle konuşmasına ihtiyacım yok. Durmadan."
Gözlerini devirmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Bu noktada, onun her yorumunu ve niyetini yanlış okumaya bu kadar kararlıyken savunmasını asla aşamayacağını sanıyordu. "Bu seni zayıf yapmaz, biliyor musun? Herkesin güvenebileceği birine ihtiyacı vardır."
"Yapmıyorum."
Ama o daha iyi biliyordu. Kural olarak insanlardan hoşlanmayan Solin bile ara sıra onlarla konuşurdu. Hatta birkaç yıl önce yardım ettiği başka bir Düş Avcısı olan Arık'la arkadaş olmayı bile öğrenmişti.
Ancak, bu tür değişiklikler yalnızca sorunları olan kişi ilerlemeye karar verdiğinde gerçekleşti. The Guardian bu seviyenin yakınında bile değildi.
Ve onu kim suçlayabilirdi ki?
Aklı başında olması bile bir mucizeydi. Herhangi bir şekilde merhamete sahip olması, bir mucizeden başka bir şey değildi.
İçini çekerek bilgisayara geri döndü.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu.
"Teriminizi aramamıza izin verecek siteye ulaşabilmemiz için google.com'a yazıyorum."
Aslında daha iyi görebilmek için ona yaklaştı. "Bütün bunları nasıl yapacağını nereden biliyorsun?"
"Sörf yaparak çok fazla zaman harcıyorum."
Ona baktı. "Sürekli o kelimeyi söylüyorsun. Bu ne anlama geliyor?" Coşkulu merakı ona küçük bir çocuğu hatırlattı.
"Şu anda internette geziniyoruz. Bu, insanların çevrimiçi olduklarında kullandıkları bir terimdir."
"Ah. Peki nereye sörf yapıyorlar?"
Ona gülümsedi. "Nereye gitmek isterlerse."
Sürpriz gözlerini büyüttü. "Herhangi bir yer?"
"Evet. Bana görmek isteyeceğin bir şey söyle."
Bunu düşünürken birkaç saniye sessiz kaldı ve ona gözünün eskisinden daha da kırmızı olduğunu fark etmesi için zaman tanıdı.
Gerçekten acımadı mı?
Gözlerini iki kez kırpıştırdıktan sonra bakışlarıyla buluştu. "Üzerinde güneş ışığı görebilir miyiz?"

"Elbette." Görsel arama yaptı.
Fotoğraflar ekranda görüntülendiği anda çenesi gevşedi. Dizlerinin üzerine çökerek dizüstü bilgisayara uzandı ve bir dizi bulutun arasından parlayan güneşin ilk görüntüsüne saygıyla dokundu. "Hala öyle mi görünüyor?" Sanki bir dua fısıldıyormuş gibi konuşuyordu.
Sesindeki ve yüzündeki merak duygusu, onun hakkında başka bir şey fark edince gözlerini yaşarttı. "Gün ışığını en son gördüğünden beri ne kadar zaman geçti?"
Bakışlarını görüntülerden ayırmadı. "Bilmiyorum. Uzun zaman." Hayret dolu ifadesi, onun için ağlamak istemesine neden oldu. Gün ışığından ve dünyanın geri kalanından men edilmeyi hayal edemiyordu.
"Bana daha fazlasını gösterebilir misin?"
"Elbette." Elini tutmak için öne eğildi.
Sanki onu yakmış gibi tısladı ve onu elinden kurtardı.
"Sana sadece tarayıcıda nasıl gezinileceğini gösterecektim. Bunu bensiz yapmayı öğrenmek istemiyor musun?”
Seth tereddüt etti. Hayýr. Bunu yapmak için burada olmadýđý bir zamaný düţünmek istemiyordu.
Ama onu elinde tutamazdı ve bunu biliyordu.
"Tamam aşkım." Yavaşça elini ona uzattı.
Lydia, Lydia'nın dokunuşuna bu kadar gönülsüz davranacak kadar trajik olmasaydı gülerdi. Elini onun morarmış, şişmiş parmak boğumlarına dokundurdu ve elini dokunmatik yüzeye koydu. Oradaki kesikler, ona görmek istediği şeye ulaşmak için işaretçiyi ve tıklamayı nasıl kullanacağını gösterirken avucunu sıyırdı. Bileğinde biri elini kesmeye çalışmış gibi görünen korkunç yara izleri vardı.
Ona ne yapmışlardı?
Adamın her bir tendonunun ve kasının hareket ettiğini hissedebiliyordu. Dahası, teninin ve saçının erkeksi kokusunu alabiliyordu. Bu iki şeyin birleşimi ağzının sulanmasına yetti.
Daha da kötüsü, diliyle onun kulak memesine takılmak zorunda kaldığı ani istekti.
Eğer deneseydi muhtemelen tavana bir roket gibi çarpardı. Bu düşünce onu güldürdü.
Ta ki ona yüzünü buruşturana kadar. "Neyi yanlış yaptım?"
"Sana gülmüyordum. Bu, dizüstü bilgisayarla hiçbir ilgisi olmayan aptalca bir düşünceydi."
"Ah."
Sert sandalyede arkasına yaslanarak, onun her fotoğrafı ayrıntılı bir şekilde incelemesini izledi.
Bakışları adamın yüzündeki morluklara ve boğazındaki korkunç koyu mavi el izine gitti. Ona nerede ve nasıl tanıştıklarını hatırlatan yaralar.
Bir yanı, Solin'e yaptıkları yüzünden ona saldırmak istiyordu. Çok acımasız olmuştu.

Daha da kötüsü, onu durdurmak için orada olmasaydı Solin'i öldürecekti.
Bunu nasıl unutmuş olabilir?
Seni kandırmasına izin verme. Varlığının özüne kadar kötüdür.
Yine de ona ruhsuz bir katilden fazlasını görmüştü. Ayrıca, Solin'in karanlığın özü olduğunu düşünen pek çok insan tanıyordu. Onu öldürmek için ellerinden geleni yapanlar. Karşılığında başkalarını öldürmüştü.
İşler hiçbir zaman siyah-beyaz olmadı. Ama oldukça değişken gri tonları.
"Neden Solin'e işkence ettin?"
Çenesindeki bir kas sabit bir ritimle gümbürdemeye başlayınca duraksadı.
"Bana Noir söyledi."
"Noir'in yapmanı söylediği her şeyi yapıyor musun?"
O soğuk bakışları onu dehşete düşüren bir öfkeyle ona çevirdi. "Ben zayıf değilim," diye homurdandı dişlerinin arasından.
Vücudunun her yerindeki korkunç yara izleri buna tanıklık ediyordu. O yaralar başka birini öldürürdü. Ya da en azından onları bir yerlerde bir deliğe sakladı. Öyle olduğunu söylemedim.
"İma ettin."
Belki. Ama... “Sadece buradaki rolünü anlamaya çalışıyorum. Bir Muhafız ne yapar?”
Daha önce gördüğü utanç yine onun gözlerine yansımıştı. "Noir'in yasalarını uyguluyorum."
"Nasıl yani?"
"Ne düşünüyorsun? Onları kıranları cezalandırırım.” Daireler içinde tartışıyor ve sorusuna cevap vermeyi reddediyordu. Kasıtlı mı yoksa ona engel olamayacak kadar kökleşmiş mi olduğunu anlayamıyordu.
"Onlara hangi cezayı vereceğine nasıl karar veriyorsun?"
"Yapmıyorum."
Şimdi tamamen anladı. "Noir ne diyorsa onu yap."
Yavaşça başını salladı ve yapmaya zorlandığı şeyden ne kadar nefret ettiği belliydi. Vücudunun her molekülünden kan akıyordu.
Ama bu onun kafasını daha çok karıştırdı. "Ne kadar güçlü olursan ol, neden burayı terk etmiyorsun?"
Cevap vermeden önce dişlerini sıktı. "Ben de senden daha fazla ayrılamam."
"Sen de mi tutuklusun?"
"Ben onun kölesiyim," diye tısladı, PCP'de bir fili devirecek kadar zehirliydi.
Ah. Bu çok şeyi değiştirdi. Noir'in onu burada nasıl tuttuğunu bilmiyordu ama güçlü bir şey olmalı. Bu kadar mutsuz olmasına şaşmamalı.
Gün ışığını görmek istemesine şaşmamalı.
Lydia, ona duyduğu acı kalbinin derinliklerine yerleşirken güçlükle yutkundu. Bunu hak etmedi.
Kimse yapmadı.
"Güçlerimi bana geri verirsen, seni özgür bırakabilirim."
Dudağını ona doğru kıvırdı. "Ben daha iyi biliyorum. Bir kez bu yalana kandım. Bunu bir daha yapmayacağım.”
"Hangi yalana kandın?"

Seth, birinin onu en son ne zaman serbest bırakmaya söz verdiğini hatırlamamaya çalışırken ondan uzaklaştı. Pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirdi ve...
Hiç kimse ona yardım etmezdi. Hiç kimse. Cehennemde mahsur kalırken en çok öğrendiği tek ders buydu. Ve asla tekrarlayacak kadar aptal olmayacağı bir hataydı.
Asla.
Kalmak için buradaydı. Bu konuda hiçbir şey yapılamazdı ve dövüşün yaptığı tek şey onun daha fazla incinmesine neden olmaktı. Ne zaman kaçmaya kalkışsa, Noir onu geri getirmiş ve buna pişman etmişti.
Aptal olmaktan geçtim.
Ve bu, piç onu tekrar çağırmadan önce Noir'in ihtiyaç duyduğu şeyi bulmak anlamına geliyordu. "Anahtarla ilgili bilgiye ihtiyacım var. Bana nasıl arama yapacağımı göster."
Derin bir iç çekti. "Evet usta." Bunu söylerken sesi tuhaf ve kesik kesik geliyordu.
"Neye ihtiyacın varsa." Bakışlarını ona dikti, sonra normal sesine döndü. "Arada bir lütfen diyebilirsin, biliyor musun? Sana zarar vermez.
Nezaket asla yapmaz.
Bu saçmalıkla alay etti. "Buna inanıyorsan saf bir aptalsın. İyilik, vereni her defasında mahveder."
"Ben bir iblis değilim."
"Olmak zorunda değilsin. Güven bana."
Lydia, adamın sesindeki tuhaf tınıyı yakalayınca daktilo yazarken tereddüt etti. Bu, ona onun hakkında ani bir fikir verdi. "Hiç kimse sana nazik davranmadı mı?"
Çölden kurtarıldıktan sonraki birkaç yılı hatırladığı için Seth konuşmadı. Bir süre orada mutlu olmuştu. Üvey ailesi nazik davranmıştı.
Ya da öyle düşündü.
Ama sonunda yaptıkları, ihanetlerini annesinin ve babasınınkinden daha acımasız hale getirmek oldu. En azından onun anısına, ailesi hiçbir zaman onunla ilgileniyormuş gibi yapmamıştı. Onlarla nerede durduğunu her zaman biliyordu.
En çok canımı yakan yalanlardı.
Hayır, evlat edinen ailesinin umursadığı inancıydı. Olmadığı halde onlar için bir anlamı olduğunu. Tek yaptığı onları sevmek ve onlara değer vermekken, başka nasıl ona bu kadar düşman olabilirlerdi? Ev işlerini her zaman onsuz yapardı.
sorulur ve şikayet edilmez. Onlara hayatında olduğu için ne kadar minnettar olduğunu söylemediği bir gün bile geçmemişti.
Ve ne amaçla?
Onları sevmişti ve onlar onu sadece bedava işçilik için kullanmışlardı. Ve sonunda onu istenmeyen bir mobilya parçasıymış gibi satmışlardı.
Seth, sürekli yoldaşı olan acıya karşı güçlükle yutkundu. "Nezaket bir yalandır ve ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Yüz hatları anlaşılmaz, aramasını yürütürken konuşmadı. Bir şeylere tıklamaya başladığında, onları çıkaramadı.
"Bunun ne olduğunu anlamıyorum."
Onun için sonuçları okudu. “Olympus aynı zamanda bir fotoğraf makinesi markasıdır. Tüm bu isabetlerin bununla ilgisi var, Yunanistan'daki dağla değil. Tam olarak neyin peşindesin?”
"Bilmiyorum. Noir, bunun Solin'e ait bir şey olduğunu söyledi. Olimpos'a girmek ve Zeus'u öldürmek için kullanabileceği bir şey."
Lydia şok içinde gözlerini büyüttü. "Noir'ı olduğundan daha güçlü mü yapacaksın? Neden?"
"Çünkü onu zayıflatmaya çalıştığımda, benim için pek iyi gitmedi."
"Ne demek istiyorsun?"
Seth, yıllar önce Seth'in ne yaptığını öğrendiğinde Noir'ın yüzünü görünce irkildi. Tekrarlanmasını istediği bir an değildi. "Hiç bir şey."
Lydia, Noir söz konusu olduğunda körü körüne aptallığından dolayı onu tekmelemek için can atıyordu. "Tüm güçlerini yeniden kazanırsa Noir'ın ne yapacağını anlamıyor musun?"
Onu koltuğa oturtan bir bakış attı. "Anladığım, ona istediğini almazsam bana ne yapacağı." Elini çenesinin altında, o çirkin yara izinin olduğu yerde gezdirdi. "O anahtar bende olmalı."
"Ve onu elde etmek için kimi incittiğin umurunda değil mi?"
"Neden yapayım?"
Bu sorunun ardındaki dürüst samimiyete inanamadı. “Çünkü bu yanlış. İnsanları incitmiyorsun.”
"Beni incittiler."
"HAYIR. Onlar değil. İnsanlar terbiyeli ve—”
"Sefil!" Odasında bir kadın çığlığı yankılandı ve Lydia'nın sözlerini kesti.
"Burada.
Şimdi!"
"Azura," diye fısıldadı. "Gitmek zorundayım."
Anında ortadan kayboldu.
Lydia tiksintiyle içini çekti. Burada kapana kısıldığına inanamıyordu. Onunla. Ama en azından dövülmüyordu.
Henüz.
Ancak orada oturup sağır edici bir sessizliği dinlerken, içinde fazla sürmeyecek kötü bir his vardı.
Onun için korkunç bir şey geliyordu.
Bunu biliyordu.

BÖLÜM 7

Lydia tam bir can sıkıntısı içinde parmaklarını Gardiyan'ın masasına vurdu ve onun geri dönmesini bekledi.

Hala dizüstü bilgisayar sende, biliyorsun.

Evet, evet, yaptı…

Ve onunla Solin'e e-posta gönderebilirdi! Bunu neden daha önce düşünmemişti?

Çünkü ben bir aptalım. Ve dürüst olmak gerekirse, canını yakacak bir şey yaparken yakalanmak istemiyordu.

Ancak …

O şu an burada değildi.

Kalbi güm güm atarken gmail hesabına gitti ve Guardian dönmeden önce işini bitirmek için yeterli zamanı olması için dua etti.

Parmakları tuşların üzerinde uçuştu.

Solin,

Hala burada, Azmodea'dayım. Beni kendi isteğinle terk etmediğini biliyorum ama eve dönmenin bir yolunu bulmalıyım. Güçlerim gitti. Onları tek başıma geri alamam. Guardian'ın beni daha ne kadar tutmaya niyetli olduğunu bilmiyorum. Şimdilik, güvendeyim ve zarar görmedim. Lütfen bana ne planladığını söyle.

Ne yaparsan yap, anahtarı ne olursa olsun ona verme. Ben buna değmem.

Seni herzaman seviyorum,

Dee.

Ona bu şekilde seslenen tek kişi oydu ve bu, ona e-postanın gerçekten ondan geldiğini bildirme yoluydu. Gönder düğmesine bastı ve gittiğinden emin olana kadar nefesini tuttu.

Biraz şansı varsa, kısa süre sonra postasını kontrol eder ve ona geri dönerdi. Açıkça söylenmemiş olsa da, Solin o anahtarı teslim edene kadar Gardiyan'ın onu elinde tuttuğuna dair gerçekten iyi bir fikri vardı.

Ve onun hayatını kurtarmak ve onu serbest bırakmak için Solin yapacaktı. Tereddüt etmeden.

Lütfen yapma. Noir, Zeus'un gücünü kullanırsa, onun hayatı dünyanın başına geleceklere değmezdi. Buna hiçbir koşulda izin verilemezdi.

Bir yanıt almayı umarak e-postasını yeniden yükledi.

Bir saatten fazla bir süre, bunu boşuna yaptı... Ta ki Muhafız'ın dönüşünü hissedene kadar. O yakındayken havadaki değişikliği kaçırmanın hiçbir yolu yoktu. Güçleri somuttu.

Tıpkı o şiddetli mevcudiyet gibi.

Ama yatak odasına gelmedi. Daha doğrusu duştaydı.

En azından oradaki suyu akıtan kişinin o olduğunu düşündü.

E-postasından çıkış yaptıktan sonra emin olmak için kontrole gitti. Çünkü o olmasaydı, birine pişmanlık duyacağı çok şey verecekti.

İçeride başka bir iblis varsa kaçmaya hazır olarak yavaşça kapalı kapıya doğru sürüündü.

Bunu yapması gerekip gerekmediğinden emin değil, omzunu açtı, sonra donakaldı.
Guardian'ın zırhı, duşun dışında yerde bir yığın halinde yatıyordu. Daha önce fark etmediği bir duşun cam kapısı vardı.
Şimdi gördü.
Ve onu gördü.
Hepsi.
Sıcak su, yontulmuş kasları ve kuvvetli zarafetiyle dalgalanan muhteşem bir vücudun üzerinden kaydı. Oh evet bebek. Web kamerası ile bir servet kazanırdı.
Kutsal inek... Morluklar ve yara izleri bile onun mutlak güzelliğini gölgelememişti.
Ah benim kelime. Ondan bir parça istiyorum. Hayatında hiç bir kıçını ısırmayı bu kadar çok istememişti.
Bir arzu dalgası kanını lav gibi yakarken boğazı kurudu. Onun varlığından habersiz, kendini öyle bir kuvvetle ovdu ki, onunla derisini temizlememesine şaşırdı.
Biraz daha sabun almak için döndü, sonra onu görünce donakaldı.
Camın ve buharın ardından birbirlerine bakarken zaman durdu. Adamın aleti şişmeye başladığı anda gözleri genişledi.
"Üzgünüm!" diye bağırdı, kapıdan geri atlayıp kapıyı çarparak kapatmadan önce.
Ah iyi keder! Yakalanınca çok üzüldü...

* * *

Seth hala kıpırdamadı. Orada duran Lydia'yı görünce aklından çıkmıyordu.

Neden onu izlemişti?
Ne zamandır onu izliyordu?
Önemli miydi?
İçini çekerek banyoya döndü. Azura'nın az önce yaşadıkları göz önüne alındığında, tekrar sertleşebilmesi onu hayrete düşürdü. Ama tek yapması gereken Lydia'yı düşünmekti ve bedeni iradesine karşı tepki gösterdi.
Lanet olası hain canavar.
Suyu kapattı ve bol siyah pantolonunu ve bol, uzun kollu siyah gömleğini çağırdı. Vücudunun herhangi bir yerini göstermekten hiç hoşlanmamıştı.
Ona yapılanlardan sonra değil.
Bardan bir havlu alıp makyajını tekrar yapmayı düşündü ama neden zahmet etsin ki? Gerçek yüzünü ve saçını çoktan görmüştü.
Ve umarım Noir ve Azura'nın en az bir günlüğüne onunla işi bitmiştir.
Sadece biraz huzur istiyorum. Keşke mümkün olsaydı.
Havluyu ıslak saçlarına sürterek kapıyı açtığında, sandalyesinde oturan, yüzü hâlâ kıpkırmızı olan Lydia'yı buldu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"
Ona bakmayı reddederek başını salladı.
Aynen öyleydi. "Sana getirebileceğim bir şey var mı?"

"Güçlerimin dışında mı?" Sesindeki küstahlık onu hazırlıksız yakalamıştı. Her zaman ısrarcıydı. Onu suçladığından değil. "Evet, senin güçlerinin yanı sıra."
"İyiyim. Gerçekten çok iyi.”
Ama değildi. Ona doğru yürümek ve yumuşaklığını tekrar hissetmek için elini siyah saçlarının arasından geçirmek istedi. Dahası, yüzünü onun boğazına gömüp zevkten başı dönene kadar kokusunu içine çekmek istiyordu.
Öpücükleri herkesinki kadar şiddetli ve acı verici olmasaydı, onu tekrar öpmek isterdi. Azura'nın ağzıyla Noir'in yumruğu arasında dudakları sürekli yanıyor ve ağrıyordu.
Ve iş bir dişi iblise geldiğinde...
Evet. En azından Lydia'nın ısırığı iz bırakmamıştı.
Solin'i ne zaman öpse böyle ısırıp ısırmadığını merak etti.
Ve nedense, onun rüya tanrısıyla birlikte olduğu düşüncesi kanını kaynattı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne de olsa o Solin'indi.
Ama bundan hoşlanmadı. Bir bit değil.
Lydia, onun kendisine yaklaştığını hissedince yutkundu. Vücudunun her bir molekülü canlandı, uzanıp o uzun, sert vücuda sürtmek için can atıyordu. Savaş boyasının arzusunu gidereceğini ve ona onun kim ve ne olduğunu hatırlatacağını umarak yukarı baktı. Ama kalın, asi sarmal buklelerle çerçevelenmiş, inanılmaz derecede yakışıklı bir yüze yerleştirilmiş o açık mavi gözlerle karşılaştığında daha da eridi.
O zamana kadar, görünüşünün ne kadar genç olduğunu fark etmemişti. Yirmili yaşlarının ortasından daha yaşlı görünmüyordu. Aslında, bıyıkları, göğsüne serpiştirilmiş kıllar ve kaslarının belirgin hatları olmasaydı muhtemelen daha da genç görünürdü.
Ve yanaklarında ve dudaklarında morluklar ve kesikler olmasaydı ne kadar yakışıklı olurdu? Çenesi şişmeden ve gözündeki damarlar kırılmadan mı?
Kalbi onun acısıyla sızlarken bakışlarını kırlangıcın gömleğinin altından görünen kuyruğuna ve kanat ucuna indirdi. "Bunun özel bir anlamı var mı?" Sorusuna yanıt olarak, sanki onu kazımak istermiş gibi tırmalamaya başladı.
"HAYIR."
"Öyleyse neden sen-"
"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."
Havluyu dövmeyi örtmek için hareket ettirdi ve o anda boynunun diğer tarafında ve çenesinin alt tarafında ek ısırık izleri gördü. İkisi gerçekten kötü hickey gibi görünen şeylerin üzerindeydi. Ayrıca dudaklarının eskisinden daha fazla şiştiğini ve üst kısmının yeniden kanadığını fark etti. Elini kalın saçlarının arasından geçirdiğinde, ensesinde kanayan tırnak izleri vardı.
"İyi misin?"
Başıyla onayladı ama yanında dururken konuşmadı. O tanıdık kaş çatma, güzel yüz hatlarına geri döndü. "O Ses de nedir?"
Dikkatle dinledi ama sıra dışı bir şey duymadı. "Ne sesi?"

Eğilip kulağını ona yaklaştırabilmek için dizüstü bilgisayarı yaklaştırdı. Duyduklarını anlayınca gülümsedi. "Şarkıyı mı kastediyorsun?" Duş fiyaskosundan sonra geri döndüğünde sesini kısmıştı.
Gözlerinde neredeyse neşe denebilecek bir ışık parladı. Müziğin var mı?
"Evet. Sen yokken birazını indirdim." Onun için açtı.
Dudaklarıyla gülümsemedi ama gözleri gülümsedi. Onu hiç böyle görmemişti. Noel'de listesindeki her şeyi almış zavallı bir çocuk gibi. "Hiç böyle bir şey duymadım."
"Bu OneRepublic. Dreaming Out Loud albümlerinden 'Come Home'."
"Yemin ederim söylediklerinin sadece yarısını anlıyorum."
Ona gülümsedi. "Bunu birçok insandan alıyorum." Gözlerini kapatıp en sevdiği şarkılardan birinin sözlerini dinlerken onu izledi. Şimdi o kadar yakındı ki, eli o koyu kırmızı buklelere dokunmak ve parmaklarının etrafına dolandığını hissetmek için kaşınıyordu.
Ama kabul etmeyeceğini biliyordu. Ona da izin vermeyecekti.
Çalma listesini incelerken kaşlarını çattı, yanağındaki sert morluğu ve istismara uğramış dudaklarının görüntüsünü aşamadı. Akıl sağlığına rağmen, onu bu yerden uzaklaştırmak istedi. Ona dünyanın sandığı gibi olmadığını göstermek için.
Mutlu olabildiğini.
Ona gülümsemeyi ve gülmeyi öğretmek için çaresizdi. Ona gerçek güneş ışığı vermek için. Tek sıcaklığı güç kablosunun elektrik yükünden gelen düz bir resim değil.
Her şeyden çok, onu korumak istiyordu - kendisiyle kıyaslandığında onun cüssesi düşünüldüğünde bu çok mantıklıydı. O çok güçlü ve güçlüydü, ama yine de asla hayal bile edemeyeceği bir şekilde savunmasızdı.
Bir sonraki şarkı olan Sevendust'un "Never"ı çalmaya başladığında gerçekten de ürkerek paniğe kapıldı.
Bunun için üzgünüm. Seni uyarmalıydım. Bu biraz ağır." Kapatmak için uzandı ama onu durdurdu.
"Beğendim."
Sözlerini zar zor anladı. Dikkati, sert elinin teninde ne kadar iyi hissettiğine odaklanmıştı. Ve onun dokunuşunu vücudunun başka bir yerinde hissetmeyi ne kadar çok isterdi.
Seth, onun dudaklarına bakarken onun bakışlarındaki şehveti tanıdı. Onu tekrar tatmak için can atıyordu.
Ama bir gün için yeterince acı çekmişti. Şu anda en son istediği şey sırtının tekrar pençelenmesiydi. Ya da dudakları yırtılarak açıldı.
Keşke vücudunu buna ikna edebilseydi. Yıkılmak pahasına da olsa ondan bir parça istiyordu.
Ben çok hasta bir piçim.
Aniden ağzını açtı ve esnedi. Sonra tekrar esnedi. Tanrı aşkına. Ben çok üzgünüm. Dün gece iyi uyuyamadım."
"Anladım." Ondan uzaklaştı. "Yatağı alabilirsin. Bu konuda seni rahatsız etmeyeceğim."

"Senden ne haber?"
Ondan ne haber? Bin yıllık işkence, uzun süre gözlerini kapatma yeteneğini mahvetmişti. "Fazla uyumam."
"Neden?"
Çünkü zayıf olmayı sevmiyordu. Uyku, onu Noir ve Azura dışındaki yaratıkların saldırılarına açık bıraktı. Sadece güvende olduklarını düşündüklerinde ortaya çıkan korkaklar. En çok onları küçümsüyordu.
Cevabını sabırsızlıkla bekledi.
Bunun yerine, ona sıcak tutan bir gecelik tasarladı ve ona uzattı. "Al, kadın."
Lydia, onun hediyesinden etkilenmişti. Çoğunlukla, bunu yapmasının onun için ne kadar nadir olduğunu bildiği için. "Teşekkür ederim. Ve bu arada... benim adım Lydia. kadın değil."
Başıyla onayladı ve ondan uzaklaştı. "Huzur içinde uyu Lydia."
Adını ağzından duyunca midesinde bir düğüm hissetti. Aksanıyla daha çok Lah-deeah gibi geliyordu. Ve tek yapmak istediği parmak uçlarında yükselip onu öpmekti.
Keşke yapabilseydi.
Beyaz pamuklu sabahlığı alarak üzerini değiştirmek için banyoya gitti. Tekrar dışarı çıktığında, yatağının tozunu almış ve onun için yorganı kapatmıştı.
Herhangi bir nezakete inanmayan bir adama göre ona çok şey gösterdiği kesindi.
Ama bu onu daha da özel kılıyordu. Böyle şeyler ona doğal gelmiyordu. Bunları düşünmek için çaba sarf etmesi gerekiyordu.
Masasının yanından geçip yatağa giderken, ona yan yan baktı ama yorum yapmadı. Daha fazla güneş ışığı resmine bakarken hâlâ onun müziğini çalıyordu.
Zavallı iblisi. Yakında buradan gitmiş olacaktı, eve dönecekti. Ve o olurdu…
Ona işkence ettiklerini düşündükçe hıçkırıklarını bastırdı. "İyi geceler, Muhafız."
"İyi geceler." dedi ona bakmadan.
Yorganın altına girdi ve onu görebilmek için kolunu yastığın altına soktu. Söz verdiği gibi, onu hiç rahatsız etmedi. Ona ziyaret edemeyeceği bir dünyayı gösteren küçük penceresi onu çok fazla tüketmişti.
Göz kırparak biraz daha uyanık kalmak istedi ama bunun için çok şey yaşamıştı. Çok geçmeden diğer aleminde sürüklendi.
Seth, Lydia'nın uyuduğu anı biliyordu. Nefesi düzene girdi ve vücudu tamamen gevşedi.
Ancak o zaman ona bakmaya cesaret edebildi. Bir eli yatağın kenarından sarkarken, siyah saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Ama en şirin kısmı, kürklerinin altından çıkan ayak parmağıydı.
Umarım Solin sende ne olduğunu biliyordur.
Açıkçası, yaptı. Başka neden onu kurtarmak için bu kadar çaresizce savaşsındı?

Bir yanı Solin'in başarısız olmasını diliyordu. Anahtarla dönmezse, Seth onu elinde tutabilirdi.
Ama ne kadar süreyle? Noir ya da Azura er ya da geç onu burada bulacaktı ve bulduklarında da.
…
Burada olduğu için ona ve varlığını onlardan gizlediği için kendisine ne yapacaklarını düşünemiyordu bile.
Hayır, Lydia'nın eve gitmesi gerekecekti. Ve hayatı eskisi gibi devam edecekti. Yanlışlıkla dilini hasarlı alt dudağına sürttüğünde yüzünü buruşturdu.
Hiçbir şey değişmedi. Özgür olmak için tek şansını kullanmıştı ve bak ne olmuştu.
Hala …
Kalbi hastaydı, ayağa kalktı ve onun meleksi yüz hatlarına bakabilmek için yatağa gitti. Kendini durduramadan eğildi ve yanağını onunkine dayadı. Teninin yumuşaklığı onu katılaştırıyor ve asla sahip olamayacağını bildiği bir şey için can atıyordu. Her şeyden çok ona değer vererek onun enfes kokusunu içine çekti.
"Benim adım Seth," diye fısıldadı kulağına, onu duyamayacağını bilerek. Yine de bilmesini istiyordu.
Bunu söylediğini duymak için canını verirdi.
Sadece bir kere.
Nefesini içine çekti, yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra geri çekildi. Sonunda Solin'in neden onun için ölmeye istekli olduğunu anladı. Şimdi tamamen mantıklıydı.
Onunki gibi güzelliğe ve ruha değer verilmeli ve korunmalıdır. Ve hiçbir şeyin birbirlerine olan sadakatlerini lekelememesini umuyordu. Bu, trajedilerin en büyüğü olurdu.
Onu senin için şımartmayacağım Solin. Kimse bu acıyı bilmeyi hak etmiyordu.
Seth masasına döndü ve müziği kapattı. Sahip olamayacağı hiçbir şeyi görmek ya da duymak istemiyordu. Bunu onun için yapmaya istekli onca kişi varken kendine eziyet etmesine gerek yoktu.

* * *

Solin, bir zamanlar onun en amansız düşmanı olan adamların ve kadınların yüzlerine baktı. Şimdi yine ortak bir düşmana karşı savaşmak için bir araya gelmişlerdi.

Bunu daha önce, kardeşi Arık saldırıya uğradığında yapmışlardı. Ama bu yıllar önceydi ve şimdi sonuçlar daha da ağırdı.
Lydia'nın ona yazdığı minnettarlıkla elini iPhone'una doladı. Ama onu orada bırakmasına imkan yoktu.
O hayvanla değil.

Ancak Azmodea'ya girmek son derece zorlayıcıydı. Cehennem Kovalayan derebeyi Thorn'a acil bir çağrı yapmışlar. Onları Noir'ın burnunun dibine sokan biri varsa, o da o diyarı onunla paylaşan varlıktı.
Thorn yaratıkların en güveniliri ya da en naziki olmasa da Noir'dan onlar kadar nefret ediyordu.
Solin'in Thorn'un onlara yardım edeceğinden ve onları destekleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.
Dayan bebeğim. Süvari geliyor.
Ve ilk iş emri, Muhafız'ın testislerini Noir'ın alnına iğnelemek oldu.

BÖLÜM 8

Lydia çok tuhaf bir hisle uyandı. Hayatında hiç rüya görmemişti. Ama dün gece aklına tek bir rüya bile gelmemişti. Guardian onun güçlerini elinden aldığını söylediğinde şaka yapmıyordu.

Onun elinde olduğunu bile bilmiyordu.

Öyle mi?

Gerinerek yuvarlandı ve onu, uyurken olduğu masasında buldu.

Üzerinde hâlâ bol siyah kıyafetleri vardı, sandalyesini yüzünü yatağa bakacak ve sırtı duvara gelecek şekilde çekmişti. Ama ona hiç dikkat etmiyordu.

Bunun yerine, büyük, zarif, erkeksi eliyle kucağında eski moda deri ciltli bir kitap tutuyordu. Kolunu masaya dayamış ve hasar görmemiş yanağını yumruğunun üzerine koyarak sandalyeye yaslandı. Delicesine uzun bacakları önünde uzanmış ve ayak bileklerinde çaprazlanmıştı. İyi biçimli çıplak ayaklarının beklenmedik görünümüne gülümsedi. Çok sevimliydiler ve daha önce ayaklar hakkında böyle düşünmemişti. Normalde, onu iğrendirirlerdi.

Onları görmenin onu herhangi bir yerdeki herhangi bir adam gibi göstermeyi başarması ne kadar tuhaftı.

Herhangi bir erkek değil. Bu kadar yakışıklı erkekler çok azdı. Bu kadar yakışıklı ve yırtık erkekler daha da nadirdi. Ve vücudu, saçı ve gözleri olan birini bulmak tek boynuzlu at bulmak gibiydi. Aslında, kızıl saçlı, çilsiz veya soluk tenli bir adam görmemişti hiç - bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Erkek ya da kadın, doğal bir kızılla tanıştığınızda tam da beklediğiniz şeydi. Ama vücudunun hiçbir yerinde tek bir çil yoktu ve kim bilir ne kadar süredir gün ışığı görmemiş olmasına rağmen, teni bronzlaşmış ve kahverengiydi. Gah, yara bere içinde bile olsa onun ağzını sulandırdı.

Bu poz nasıl bu kadar inanılmaz derecede seksi olabilir? Çok tatlı mı?

Bir eli kitabın üzerindeyken, başını kaldırmadan sayfayı çevirdi.

Tüm o asi kumral bukleleri görünce gülümsedi. Shirley Temple'ın elinde hiçbir şey yoktu. Yine de inanılmaz derecede erkeksi olmayı başardılar. Bundan daha fazlası, gerçekten, gerçekten onlarla oynamak istiyordu.

Yüz hatlarını incelerken, kanla dolu gözünün etrafındaki morluğun çirkin bir koyu mor tona döndüğünü fark etti. Kulağında önceki gece kanayan yeni bir morluk daha vardı. Boynundaki şiş, taze ısırık izleri gibi el izi de bugün daha belirgindi.

Onları görünce ağlamak istedi. Yine de orada oturdu, onlara o kadar alışmıştı ki, ona neden olmaları gereken acı hakkında yorum bile yapmadı.

Seni bıçakladığım için çok üzgünüm. İlk tanıştıklarında düşündüğü gibi biri değildi. Onu nasıl bu kadar yanlış değerlendirebilirdi?

Ama o zaman bu tamamen onun hatası değildi. Katlandığı onca dayak ve hakarete rağmen, kendisini herhangi bir savaşçı veya kral kadar şiddetli ve kendinden emin bir şekilde taşıdı. O kadar çok güç ve otorite yayıyordu ki, hiç kimse onun Noir'ın kum torbası olduğundan şüphelenmezdi ve dün gece

gördüğüne bakılırsa, büyük olasılıkla Azura'nın patik çağıran erkek oyuncağıydı.
Ama o zaman belki de bu onun kalkanıydı. Utancını başkalarına belli etmeme yöntemi.
Onları bir kol mesafesinde tuttu ve bu iğrenç yerde, muhtemelen başkalarının da ona zarar vermesini engelledi. Bu düşünce, kollarını ona dolamak ve onu kendine yakın tutmak istemesine neden oldu.
Keşke ona izin verseydi.
Boğazını temizleyerek sonunda konuştu. "Hiç uyumadın mı?"
Başını salladı ama detay vermedi. "Aç mısın?"
"Henüz değil. Yemek yemeden önce birkaç dakika uyanık kalmam gerekiyor.” Doğrulup, kapalı dizüstü bilgisayara kaşlarını çattı. "Araştırmayı bıraktın mı?"
"Bulunacak hiçbir şey yoktu ve benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir yazı biçimini deşifre etmeye çalışmaktan yoruldum."
Ama o yatağa gittiğinde o kadar mutluydu ki... en azından o tüm resimlere bakıp onun müziğini dinlemenin mutlu olduğunu düşündü. Şimdi DNA'sına işlenmiş gibi görünen o ciddiyete geri dönmüştü.
Yataktan kaydı ve ne okuduğunu görmeye gitti ama alfabesini anlayamadı. Kesinlikle Mısırlı değildi ama biraz benziyordu. "Bu nedir?"
Bilgames.
Whoa… bu onun için yeni bir şeydi. "Ne insanlar Bilgames konuştu?"
Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."
En azından odadaki tek kaybeden o değildi. “Bilgames nasıl bir dildir? Nereden geliyor?"
“Bu bir dil değil. Hikayenin adı bu.” Sonra aklına bir şey gelmiş gibi yüz hatları gevşedi. "Sanırım senin halkın onu Gılgamış olarak biliyor."
"Ah..." Artık dün gece bilgisayar jargonunu kullandığında onun nasıl hissettiğini biliyordu. Bulmacanın yarısı ondaydı. Ama diğer yarısı daha da merak uyandırıcıydı. "Hangi dilde yazılmış?"
"Akadca."
Kutsal snikler. Onun ifşası onu yere serdi. Tarih hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama çok yaşlıydı ve bu, yaşayan bilgisinden çok daha öncesine dayanıyordu... Aslında, onu zar zor duymuştu, çok eskiydi. "Ve sen bunu okuyabiliyor musun?"
Gözleri ona ateş püskürdü. "O kadar aptal değilim, cahil de değilim."
"Belli ki değil. Temelde anlamsız satırlar karalanmış bir alfabede bu kadar karmaşık bir şeyi okuyabilen hiç kimseye aptal denilemez.
Bu onu yatıştırmışa benziyordu. "O kadar zor değil."
"Senin için. Eğer benim alfabeme bakarken benim bu alfabeye baktığım kadar kendinizi kaybettiyseniz... çok şey anlatıyor.”
Çalışmaya devam etti ama bu Braille alfabesini okumaya çalışmak gibiydi.
"Yani sen Akadlı mısın?"
"Mısırlı."
"Gerçekten mi? Mısırlıya benzemiyorsun.”

Bu yorum üzerine kaşlarını kaldırdı. "Orada çok bulundunuz mu?"
Şey... hayır. Ama resimleri gördüm. Genellikle koyu tenlidirler ve kesinlikle kızıl saçlı değillerdir.”
"Bildiklerini gösteriyor. Birçok ulusla kapsamlı bir şekilde ticaret yaptık ve bilinen krallıkların her yerinden Yukarı Mısır'da yaşamak için gelen insanlara sahip olduk.
"Sabahları alıngansın, değil mi?" alay etti. Ama mavi gözleri ve kızıl saçları göz önüne alındığında ten renginin neden bu kadar koyu olduğunu açıklıyordu. "Öyleyse hiyeroglifleri okuyabiliyorsun?"
"Elbette."
“İddiaya girerim bir müzede yuhalanırsın. Hiç bir mumyanın yanından geçip aşağı bakıp hey Imhotep Amca, nasılsın dedin mi?
En ufak bir eğlence parıltısı bile göstermedi. "Bir müze?"
Sabitlediği şey bu muydu? "Boş ver. Başka hangi tüyler ürpertici eski dilleri okuyorsun?”
"Yunan ve Sümer."
Peki ya Latince?
Kaşlarını çattı. "Latince nedir?"
Midesi bulandı. Roma'dan önce mi geldi? Bu muhtemelen akla gelebilecek en korkunç düşünceydi. Çünkü öyle olsaydı, üç bin yıldan fazla bir süredir burada kilitli kalacaktı. "Roma'yı biliyorsun, değil mi?"
"HAYIR. Dolaşmama asla izin verilmedi. Yasak."
“Etrafta dolaşmayın. Roma imparatorluğu. Bilirsin, Nero, Octavian, Caesar, acayip isimleri olan diğer insanlar..." Okulda daha çok dikkat etmesi gereken isimler. "Dünyayı fetheden ve herkesi, Mısır'ı bile boyun eğdiren o korkunç dev imparatorluk."
"Tarif ettiğiniz bu yeri hiç duymadım."
Evet, pislikten daha yaşlıydı. Ona hangi yılda doğduğunu sorardı ama bu değersiz olurdu. O zamanlar bir takvimleri olsa bile onun takvimi onunkiyle aynı olmayacaktı.
Ve tüm bu süre boyunca Noir'ın yumruğu altındaydı.
Lanet etmek.
Rastgele bir düşünce aklına gelince kaşlarını çattı... O zamanlar kitapları var mıydı?
Kesinlikle hayır. Ama sonra... Kırılgan sayfaları ve yıpranmış deri cildi inceledi.
"Peki, bu kadar eski bir dilde yazılmış bir kitabı nasıl edindin?"
Derin bir hüzün havası içini sararken ruh hali karardı. "Noir, ne zaman onu memnun etsem, onları bana verirdi."
Çaresizce, Noir'ın neleri gerektirdiğini detaylandırmasını istedi, ama hayvani duyuları ona peşinden gitmemesini söyledi. Anlamı ne olursa olsun, düşünmesi için ona muazzam miktarda acı verdiği açıktı.
Noir, orijinal parşömenleri kitaplara ciltlemiş olmalı. Bu mantıklı olurdu.
"Sahip olduğun tek şey bu mu?"
Kafasını salladı. "Beşini kurtarmayı başardım."

"Ne demek istiyorsun?"
"Noir ayrıca onu ne zaman sinirlendirsem onları yok etti ki bu her zaman çok olmuştur. Saklayabildiğim kadarını sakladım ama sonunda beşi dışında hepsini buldu."
"O kahrolası herif piç." Daha durduramadan küfür ağzından uçup gitti. Ama dürüst olmak gerekirse, bu kadar paha biçilemez bir şeyi mahvedecek olması onu çileden çıkardı. Ve onun iblisinden, bu cehennem çukurunda ona büyük olasılıkla herhangi bir zevk vermiş olan tek şeyi al.
Seth, onun patlamasıyla afalladı. Kendisine yapılanlara kızmış olması... Daha önce kimsenin umurunda olmamıştı.
Numara yapıyor. aptal olma
Ama öyle hissetmedim. Hissetti... gerçek.
Yüzü kıpkırmızı olurken boğazını temizledi. "Ben çok üzgünüm."
Bu, onun patlamasından daha fazla kafasını karıştırdı. Öfkeyi her zaman anladı. Ama sürekli olarak o tek kelimeyi söyleme ihtiyacı... "Yapmadığın şeyler için ve çokça özür diliyorsun. Neden?"
"Bir şey yaptığım için özür dilemiyorum. Senin için ya da seninle acı çektiğim anlamına gelen bir duygu aktarımı.
Hala anlamadı. "Ben senin için bir hiçken neden benim için canın yansın ki?"
"Çünkü insanlar böyle yapar. Başkalarına sempati duyuyorlar ve onlara yardım etmeye çalışıyorlar."
Yapabilseydi, saçmalığa gülerdi. "Belli ki benim tanıştığım insanlarla tanışmamışsın. Tarif ettiğin gibi birini hiç tanımadım.
"Şeytanlardan bahsetmiyorum. İnsanlardan bahsediyorum."
"Ve daha da kötüler. Şeytanlardan zulüm bekliyorsunuz. İhanetlerinde açıktırlar ve bunu gizlemek için hiçbir girişimde bulunmazlar. İnsanlar... sizi cezbederler ve tam onlara inanmak, inanarak kustukları yalanlara güvenmek hatasını yaptığınızda, her tarafınızı ezerler."
Sesindeki hararetli duyguyla Lydia'nın başı döndü. Ona ne yapılmıştı? "Hiç kimse sana yardım etmedi mi? Gerçekten mi?"
"HAYIR."
"Bir kez değil? Durmadan?"
"Eğer yaptılarsa, sonunda etim, kemiğim ve kanımla ödedim. Yani hayır, bunu yardım olarak saymıyorum. Hiçbir şey yapmamaktan bile daha acımasız. Güven bana."
Bunu ona verecekti. Ama adam ...
O anda Solin'e daha da minnettar oldu. O olmasaydı, bu büyük olasılıkla onun kaderi olurdu. "Keşke senin için daha iyisini yapabilseydim."
"Neyi daha iyi yapmak?"
"Senin hayatın. Anıların. Geçmişim mükemmel değil ve beni inciten insanlar oldu.
Bazen kötü. Ama tarif ettiğin gibi değil. Ruhumu zehirleyecek kadar değil. Bunun için en çok ben üzgünüm."

Geçmişinin acısını hiçbir şeyin hafifletemeyeceğini anladı. Tanıdığı herkes kadar kırılmıştı. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Noir'in gaddarlığı herkesi deli ederdi.
Seth, onun gözlerinde gördüğü samimiyet karşısında yutkundu. Bir yanı ona güvenmek için can atıyordu. Keşke yapabilseydi. Ama aralarında bir ömür boyu ihanet vardı.
Daha yeni tanışmışlardı. Ve o onun tutsağıydı. Onun gibi, kaçmak için her şeyi söyler ya da yapardı.
Hatta ruhunu satar. Peki, amacına ulaşmışsa birkaç yerinde yalan ve şefkatli bakış ne anlama gelirdi? Onun pozisyonundaki birine nasıl güvenebilirdi?
Bunu ancak bir aptal yapardı. Ve o başka bir şey değildi.
Uzanıp kitabının kenarına dokundu. "Eğlenmek için yaptığın şey bu mu yani?"
"Bu."
Bunu düşünürken dudağını ısırdı, sonra topaz bakışlarında şeytani bir ışık parladı.
"Hiç serbest kalıp çılgın ve farklı bir şey yapmak istemedin mi?"
"Ne gibi?"
"Bilmiyorum. Bu odanın dışında ne var?”
Cehennem. Sefalet. Kana bulanmış duvarlar. Canlanacak ve gözlerinizi yemeye çalışacak heykeller.
Sebepsiz yere saldıran iblisler. Azura ve Noir olarak bilinen iki pislikten bahsetmiyorum bile.
Belki de bunu ona söylemeliydi ama sonunda daha belirsiz bir cevapla gitti.
"Görmeye değer bir şey yok."
"Gerçekten mi?"
"Gerçekten mi. Azmodea, içinde birkaç krallık bulunan uçsuz bucaksız bir yerdir, ancak hiçbiri onları keşfetmek için gereken tehlikeye değmez. Kurbanları izlemekten başka hiçbir şey yapmayan başıboş iblisler tarafından yakalanırsanız, tanrılarınız size merhamet etsin. Ve bundan daha da kötüsü, diğer alemlerin bazıları, kıyaslandığında Azura ve Noir'ı pasifist gibi gösteren varlıklar tarafından yönetiliyor. Eğer sana el uzatırlarsa... hiç hoş değil."
Lydia başını salladı. Ses tonundan ve sanki bir acıyı yeniden yaşıyormuş gibi bilinçsizce kalçasını ovuş tarzından, onunla ilk elden deneyime sahip olduğunu söyleyebilirdi.
"Yani bu odada oturup okuyorsun, öyle mi?"
"Bana izin verdiklerinde, evet."
Daha sıkıcı bir hayat düşünemezdi, özellikle de ona arkadaşlık edecek sadece beş kitabı olduğu için. "Alınma, bu biraz acıklı, sence de öyle değil mi?"
Sert bir şekilde hareket ederken gözleri kırılgan hale geldi. "O kelime umurumda değil."

Ses tonu ve onun kafasına vurduğu "omurganı sökmek istiyorum" titreşimleri göz önüne alındığında, bu yetersiz bir ifadeydi ve sonra bazıları. Kesinlikle hangi kelimeye itiraz ettiğini bilmek istiyordu, bu yüzden bir daha söylemedi. "Tür?"
"Acınası," dedi, amacını yeterince anlatmak için ağzından yeterince kinle tükürdü.
"Tamam o zaman. Sözlüğümden çıkaracağım."
Kitabı kapatıp kenara koydu. Ayağa kalktı ve hâlâ öfkesini kontrol altına almakta zorlanıyormuş gibi tereddüt etti. Tekrar konuştuğunda, gizli bir öfke kalıntısı vardı. "Banyoya senin için birkaç kıyafet koydum."
"Teşekkür ederim."
Bu onu utandırmışa benziyordu ama en azından içindeki son öfke kalıntılarını da yok etti. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."
"Tamam aşkım."
Banyoya gitti ve burada ona bütün bir gardırop bıraktığını öğrendi. Kot pantolon ve ayakkabılarla birlikte ipek elbiseler, ipek ve pamuklu bluzlar. İç çamaşırına geldiğinde, seçimine gülmesini engelleyemedi. Kırmızı kayışlar.
Bu onu neden şaşırtmadı?
Çünkü sonuçta o bir erkekti. Ona dokunmayı reddetse de bu, bir erkeğin onu giyen bir kadını görmek istediği türden bir iç çamaşırıydı. Onun icat edilmesi için başka bir sebep bile yoktu. Ve orijinal tasarımcısının doğrudan Marquis de Sade'ın soyundan geldiğinden emindi.
Gah, sürekli bir gelinlik giymek gibi.
Ve sütyenler…
Eşleştiler, ancak ona hiçbir şekilde destek teklif etmediler. Evet, farlar açık ve parlıyordu ve her hareket ettiğinde Jell-O gibi sallanıyordu. Yine de, onun bunları düşünmüş olmasına şaşırmıştı. Ve görünüşe göre, o da çok düşünmüştü.
Duşa gitti ve açtı, sonra yaptığı eklemelerin sadece giysiler olmadığını fark etti. Artık onun için çeşitli şampuanlar, saç kremleri ve diğer banyo malzemeleri vardı.
Yani iblisi son derece düşünceli ve verici olabilir. Kim düşünebilirdi ki?
Başını sallayarak elbisesini çıkardı ve içeri girdi.

* * *

Seth'in kalbi, akan duşun sesiyle çarpıyordu. Orada çıplak olurdu…

Onu neden böyle görmek istediğini bilmiyordu ama istiyordu. En kötü şekilde.
Bundan daha fazlası, onunla duş almak için can atıyordu.
Neden?
Seks güzeldi, ama zevk hiçbir zaman uzun sürmedi ve genellikle ısırma, acımasızca saç çekme ve tırmalama, hatta bazen bıçaklama ve oyma ile

lekelendi. Hızlı bir anlık gevşeme ve mükemmel bir zevk parıltısının ardından, eski acılar başladı ve ona gitmesi söylendi.
Söylemeye gerek yok, onu hiç bu kadar çok arzulamamıştı - en azından ona erişimi varken. Kapatıldığı süre boyunca zihninin ve vücudunun ona eziyet ettiği başka bir şey olmuştu.
Ama Lydia ile, düşüncelerinden asla uzak değildi. Bazen tek düşünebildiği şeymiş gibi geliyordu.
Hayır, tek düşünebildiği oydu. Bu yüzden ona pek soru sormuyordu. Onu daha yakından tanımak istemiyordu. Onun hakkında zaten bildikleri, ölümsüzlüğünün geri kalanında peşini bırakmayacaktı.
Hayatında daha fazla acıya ihtiyacı yoktu.
Dikkatini dağıtmaya çalışarak, düzeltmek için yatağa gitti. Ama yastığa dokunduğu anda, onun bir esintisi doğrudan kasıklarına saplanan bir acı gönderdi ve bu onu anında onun için sertleştirdi.
Onun güzel kokusunu teninde hissetmek için neler vermezdi. Vücudunu vücuduna sürtmesi ve siyah saçlarıyla onu kızdırması.
Nefesi düzensizdi, gözlerini kapadı ve nefesi tenini gıdıklarken kendini onun derinlerinde hayal etti.
Azura gibi ısırıcı mıydı yoksa ona bir iblis gibi pençe mi atacaktı? Bu noktada umurunda değildi. Onun tadına bakabilseydi, bir hafta boyunca derisini yüzmeye razı olurdu.
Elini kasıklarına bastırdı ve nazikçe ovuşturdu, orada hissettiği kişinin o olmasını diledi. Onun Lydia olduğunu düşünmek bile onun gelmesi için yeterliydi.
Yapma. Şimdi. İhtiyacı olan son şey, onu görme arzusuna dair bir kanıt bırakmaktı.
Bu onu iliklerine kadar utandıracaktı.
Eli titriyordu, yastığını düzeltti, sonra zırhını giydi ve okumaya geri dönmeden önce boyasını yaptı.
Sonunda onu düşüncelerinden çıkarmayı başardığı an, kapıyı açtığı an oldu.
Yukarı baktı, sonra kitabını doğruca yere düşürdü.

BÖLÜM 9

Seth, Lydia'yı görünce tam bir şok içinde ona baktı ve onun görüntüsü vücudunun her yerine alevler saçtı. Ve bu ısı kasıklarında yoğunlaştı. Bunu ona neden verdim?

Neden onu seçmek zorundaydı?

Dekolte, pas rengi bir elbise, kıvrımlarını yasadışı olması gereken bir şekilde sarıyordu. Bundan daha fazlası, renk gözlerindeki altını yükselterek onları daha canlı hale getirdi.

Sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

Aleti metal plakalara dayanacak kadar şişti ve bu ona acı verdi. Şiddetli, ısıran acı. Ama bu bile onu göğüslerinin şişkinliğini gösteren derin V'den uzaklaştırmaya yetmedi. Göğüs uçları sıkıydı ve ipeksi malzemeden çıkıntı yapıyordu. Hepsinin ana hatlarını görebiliyordu. Ağzının tadı için salyası akmasına rağmen boğazı kurumuştu.

Ayağa kalktı.

Lydia, onun buz gibi bakışlarının ağırlığını her yerinde hissedince duraksadı. Ona bakış şekli…

Korkunçtu.

"Ben yanlış bir şey mi yaptım?"

Hemen cevap vermeyince, gerçekten paniğe kapılmaya başladı.

Sonunda, çok uzun bir dakikanın ardından gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, hiç de değil." Kitabını aldı ve masasına geri koydu. "Ben... şey... dün gece bilgisayarda bunları gördüm. Doğru olup olmadıklarından emin değildim."

"Nasıl yaptın bilmiyorum ama hepsi mükemmel uyuyor." Sanki onun vücuduna göre dikilmişler gibi. "Teşekkür ederim."

Yine de, onun makyajının eski haline dönmesinden ve saçlarının yeniden düzleştirilmesinden ve kaküllerini gözlerinin önünde tutan o küçük atkuyruğundan nefret ediyordu.

Nazik görünen Guardian'ı özledi. Korkunç olan oydu…

Herkes dışarı çıkarken korkutucu. Ve makyajsız duygularını deşifre etmek ne kadar zorsa, yüzünü sürekli bir hırlama içinde tutan o kırmızı ve siyah çizgilerle on kat daha zordu.

Değişken ruh hali değişimleriyle, o yüz ipuçlarından mahrum kalmaktan hoşlanmıyordu.

Tamamen sabırlı bir şekilde, kendisini bekleyen bir tepsi olduğunu görebilmesi için masadan uzaklaştı. Muzlu krep, kek, yumurta, domuz pastırması ve meyve suyu ile. Bolluk karşısında midesi guruldadı.

"Umarım bütün bunlar bana katılmayı planladığın anlamına gelir."

Kafasını salladı.

Lydia oturdu ve boş tabağa uzandı. "Hiç yemek yemez misin?"

"Bazen." Sesinde onu temkinli yapan tuhaf bir ton vardı.

"Besinleri beslenmek için tüketiyorsun, değil mi?"

Gözleri öfkeyle parladı. "İma ettiğin buysa ben bebek yemem ya da kan içmem."

Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Aklımın ucundan bile geçmedi. Neden her konuda bu kadar savunmacısın?”
O tanıdık tik çenesinde başladı. "Olmadığım şeylerle suçlanmaktan yoruldum. Yapmadığım şeyleri yapmaktan."
Bunu anlayabilirdi. Biraz daha az korkutucu görünmesi yardımcı olsa da, kimse yanlış değerlendirilmekten hoşlanmazdı. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Ben sadece seni merak ettim. sen yeme sen uyuma Nasıl yaşıyorsun?"
Konuştuğunda sesi tamamen düz ve boştu. "Ben ölmem."
Cevabı kafasını karıştırdı. "Ha?"
Buraya geldiği ilk gece eskimiş olduğu aynı yolda yürürken bakışlarını kaçırdı. “Ölemeyeceğim kadar çok yaşadığımdan değil. Yani yemek yemem ya da uyumam önemli değil.
Vücudum ikisi olmadan da çalışmaya devam edecek.”
"Ölümsüz mü doğdun?"
"Görünüşe göre. Aksi takdirde kesinlikle bu varoluşu seçmezdim.”
Evet, buna inanabilirdi. Kim burada yaşamak ister ki? Ölümsüzlük için bile. Buna değmezdi.
O da ölümsüzdü. Babasından bir hediye. Çoğu Kurt Avcısı öldükten çok sonra yaşayana kadar fark etmediği bir şeydi bu.
Ve Guardian gibi o da fiziksel olarak asla yirmili yaşlarının ortasından sonra yaşlanmamıştı. "Ölümsüz olduğunu ne zaman anladın?"
"Ben yedi yaşındayken."
Kreplerinin üzerine şerbet döktü ve nefis kokunun tadını çıkardı. "Ne oldu? Hastalandın mı, kaza mı geçirdin?”
Gözlerindeki ıstırap kalbini paramparça etti. "Görevlerime devam etmeliyim. Yapabileceğim zaman geri döneceğim. Bana ihtiyacın olursa araman yeterli, seni duyacağım.”
O gözden kaybolurken Lydia içini çekti. O onun için çok gizemliydi. Ve nezaketi, yapabileceğini bildiği gaddarlıkla çelişiyordu. Dizüstü bilgisayarı kendisine çekti ve Solin'in yanıt verip vermediğini görmek için açtı.
E-postasını gelen kutusunda gördüğü anda gülümsedi. Ona çocukken öğrendiği Yunanca yazmıştı.
En değerlim,
Seni orada bırakmayacağım. Benim için güçlü kal, ben de seni elimden geldiğince çabuk serbest bırakacağım. Seni her şeyden çok seviyorum ve sana yemin ederim ki ne olursa olsun senin için geleceğim.
S.
Ekrandaki sözcüklere dokundu, ona hayatında sahip olduğu için her zamankinden daha çok minnettardı. Onun için yapmayacağı şey yoktu. Yakında tekrar evde olacaktı.
Ve Muhafız hala burada kapana kısılmış olacaktı...
Yalnız.

* * *

Eski hıyar, Noir'ın altın şatosunun en alt çukurlarında zincirli tuttuğu mahkumlarla dolaşırken, Seth, Noir'in üç adım gerisindeki görevinde kaldı. Şimdilik efendisinin dikkati onların tacizine odaklanmıştı, kendisininkine değil.

Ama bu ne kadar sürecekti?
Noir soruyu duymuş gibi omzunun üzerinden ona baktı. "Görevin nasıl gidiyor kurtçuk?"
"Almak üzereyim lordum. Elbette bu diyarı terk edebilseydim onu bulmam daha kolay olurdu ve—”
Noir sözlerini acımasız bir backhand ile bitirdi. "Bunu benden istememen gerektiğini sen daha iyi biliyorsun."
Seth çenesinden aşağı akan kanı sildi ve dilini darbeden diş kaybedip kaybetmediğini anlamak için kullandı. Birçoğu gevşetilmiş olsa da, hepsi kaldı.
Ve Lydia neden yemek yemediğini öğrenmek istedi... Ağzı ve boğazı sonsuza dek hasar gördüğünde çiğnemek zordu. Herhangi bir şeyi ısırmak, hatta en yumuşak ve mülayim bir şeyi bile.
bir muz, çok acıttı. Meyve suları ve baharatların doğrudan dudaklarındaki kesiklere ve ağrıyan diş etleri ile boğazının en hassas yerine gitmesinden bahsetmiyorum bile - bu onları her zaman en kötü şekilde zonklamaya iten bir şeydi.
Amansız açlık ve susuzluk sancılarına katlanmak, bunların hepsinden çok daha kolaydı.
"Beni bağışlayın, Usta."
Noir ona alayla baktı. "Senin kadar acınası ve aptalca bir şey için bağışlama yok. Babanın sana sahip çıkmayı reddetmesine şaşmamalı. Annen olsaydım seni de ölüme terk ederdim.
Noir ona sövmeye devam ederken Seth konuşmadı. Bu o kadar sık duyduğu bir ayindi ki, Noir ortalıkta yokken bile sürekli kafasında çalıyordu.
Ama bu sefer yatağında Lydia'yı düşündü ve bu görüntü Noir'ın sözlerinin acısını uzaklaştırdı. Bir sonraki darbesinin acısı.
Şu anda okuyor olur muydu? Ya da belki o... sörf yaparken onun müziğini dinlemek, kelime buydu, internette?
Onun rahatına o kadar odaklanmıştı ki, Noir'in sorgu odalarından birinin kapısında durduğunu görmedi.
Noir onu öyle şiddetli bir şekilde boğazından yakaladı ki, onu anında dizlerinin üstüne düşürdü.
Seth onun önünde diz çökerek hasarlı nefes borusundan hırıldadı. Görüşü karardı.
Bilincini kaybetme. Bunu yaparsa, Noir onu tekrar o odalardan birine çekebilirdi.
Panik kalbinin hızla atmasına neden oldu. O masalardan birine iğnelenmiş bir dakika daha dayanamadı. Yapamadı.
"Dikkatini bana veriyor musun, köpek?"

Cevap veremeden bir alarm çaldı.
Noir, havayı ciğerlerine geri çekmesi için onu bırakarak onu bıraktı.
“Lejyonumu çağırın! Davetsiz misafirlerimiz var.”
Öksüren ve hâlâ hırıltılı olan Seth kendini zorladı ve efendisinin sözünü dinlemeyerek odasına gitti ve Lydia'nın zarar görmediğinden emin oldu.
Burada kimin olduğu ve ne istedikleri konusunda kötü bir hisleri vardı.
Elbette Solin bu kadar çabuk bir ordu toplayamazdı. Ama ya olsaydı?
Lydia'yı bir daha asla göremeyecekti. Bu düşünce, Noir'ın dayaklarından bile daha fazla acıttı. Gerçekten de, sanki biri kalbini parçalara ayırıyormuş gibi hissetti.
Seth köşede parıldadı ve etrafına bakındı.
O burada değildi.
HAYIR …
Çölde yatıp ölmek için yalvardığından beri ilk kez bunun acısından ağlamak istedi.
Ama o odada tamamen belirdikten sonra, kahvaltı bıçağını avucunun içinde sımsıkı tutarak gölgelerin arasından koşarak çıktı.
Onu orada görmenin verdiği mutluluk ve rahatlama onu alt etti. Daha ne yaptığının farkına varmadan onu kollarının arasına aldı ve kendine yaklaştırdı.
Lydia, kendini o soğuk metal plakaların arasında ezilmiş halde bulunca kesinlikle afallamıştı. Onu böyle tutan tek kişi Solin'di.
Sanki onun için dünyadaki en değerli şeymiş gibi.
Daha iyisini bilmeseydi, Muhafızın kendisini tutarken titrediğini hissettiğine yemin edebilirdi. Bir eli başını tutuyordu, diğer eli de nefes alamayacak kadar beline dolanmıştı.
Yanında o kadar küçüktü ki, başı ancak göğsünün ortasına geliyordu.
"Sen... eziyorsun... beni." Sözleri çaresizce nefes nefese kalmıştı.
Onu bırakıp geri adım atmadan önce tutuşu daha da sıkılaştı. Kadında hasar olup olmadığını kontrol etmek için eğilirken bakışlarından panik yayılıyordu.
"İyi misin?"
Whoa, bu gerçek bir endişeydi.
Ondan.
"Oh evet. Neler oluyor?"
Sonunda ona hâlâ dokunduğunu fark etti. Yaptığı an, bıraktı ve bir adım daha geri gitti. "Birisi bize saldırıyor."
Solin?
"Bilmiyorum." Yüzüne dokunmak için uzandı, sonra temas etmeden hemen önce elini durdurdu.
Ama o çekemeden önce, o onu kendisininkine aldı ve sımsıkı tuttu. "Beni alacağından mı korktun?"
Kaşları en sert ifadelerinden birine indirildi. O kadar karanlık ve ölümcüldü ki, adamın kendisine kızgın olduğunu, aslında ona zarar verebileceğini düşündü. "Yaralanmandan korktum."

Seth'in bunu neden bilmesine izin verdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Sahip olmaması gereken bir zayıflıktı. Onun yaşaması ya da ölmesi umurunda olmamalıydı.
Ve henüz ...
Onu güvende tutmak için her şeyi yapardı. Bunu artık biliyordu.
Solin'e karşı kullanılacak bir araç değildi.
Lydia, onu yok etmek için kullanılabilecek kadındı. Yadsınamaz gerçek karşısında yüzünü buruşturdu. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Kitapları dışında hiç kimseyi veya hiçbir şeyi umursamamıştı ve Noir'in onlar yüzünden ona nasıl eziyet ettiğine bir bak.
Piç kurusu, onları gözünün önünde yakarken onu izletmiş ve onları kurtarmaya çalışması için cesaretlendirmişti. Sayfa sayfa, tek tek. Noir, tek zevkini başkalarına acı çektirmekten alıyordu.
Lydia'ya işkence edip öldürecekti ve bu da onu yok edecekti.
Ona zarar verdiğini bilse nasıl yaşayabilirdi? Nasıl?
Daha düşüncelerini toplayamadan, odasından kovduğu kapı solunda belirdi. Lydia'yı arkasına çekti, sonra ona yumruk atan her kimseyle yüzleşmek için döndü.
Bir an sonra aniden açıldı.
Lydia, odaya akın eden iblisleri görünce nefesi kesildi. Kesinlikle Yunan değillerdi. Gerçek hayatta veya kabuslarda hiç böyle bir şey görmemişti. Bekçi iblislere saldırırken, aniden görünmeyen bir güç onu yatağa doğru çekti ve orada tuttu.
Onlarla savaşmasını izlerken, onun cesaretine karşı yeni keşfettiği bir saygı duydu. Oradan burada yaralanacaklardı ama kılıcıyla onları parçalara ayırırken buna aldırış etmedi.
Dang, o harika bir dövüşçüydü. Muhtemelen gördüğü en iyi şeylerden biri. Bu kadar güçlü ve yetenekli bir adamın kendisini Noir ve Azura'nın acımasız kaprislerine boyun eğdirmek zorunda kalması ne kadar korkunç olmalıydı. Şimdiye kadar içinde bulunduğu kötü durumun gerçek dehşetini fark etmemişti.
Senin böyle dövüşme yeteneğine sahip olduğunu bilmek ve onun gibi işkence görmek...
Buna nasıl dayanabilirdi?
Sonuncusunu kalbinden bıçakladı, sonra ona doğru döndü. Onu tutan kalkan düştü ve yüksek topukları bir çift koşu ayakkabısına dönüştü. "Gel Lydia. Artık burası güvenli değil." Tam bir şok içinde, elini ona uzattı.
Bunun Kıyamet'in bir işareti olmadığını umarak ona koştu ve onu aldı.
Onu, dövüş seslerinin yüksek sesle yankılandığı koridora çıkardı. Bir an sonra, tam bir zırh takımı onu kapladı.
Kendisine bir kılıç uzatan Muhafız'a baktı.
"Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?"
"Elbette. Sivri uçlu diğer adama, umarım kalbinden geçer.
Başını ona saygıyla eğdi. Gözlerinde, onu kendi üzerinde kullanmasını yarı yarıya beklediğini gösteren bakışı kaçırmadı - tıpkı ilk tanıştıklarında

hançeriyle yaptığı gibi. Ona güvenmediği halde ona vermiş olması çok şey söylüyordu.
"Bize kim saldırıyor?"
İçini çekti. "Thorn'un insanlarına benziyor."
"Diken?"
"Divide'ın diğer tarafında yaşıyor. Normalde o ve Noir'in bir ateşkesi vardır. Ama ara sıra..." Kanatlı bir iblis üzerlerine çullanınca sesi kısıldı.
Lydia iblisi tam yanından geçerken yakaladı ve kalbinden bıçakladı.
İblis, arkasındaki yere çarpmadan önce çığlık attı.
Guardian, tek bir yorum bile yapmadan onu çatışmadan uzaklaştırdı. Adam bir kapıyı açıp onu itene kadar nereye gittiklerinden emin değildi.
"Ne oluyor be?" bir adam öyle ölümcül bir tonda homurdandı ki bu onu ürküttü.
Kalbi korkunç bir korkuyla çarparken, odanın diğer tarafında uzun boylu, siyah saçlı bir adam görmek için döndü. O kadar itici ve sinir bozucu olan gözleri dışında, her yönüyle Muhafız kadar yakışıklı olabilirdi ki, onu sıcaklık skalasında birkaç basamak aşağı indirdi. Biri canlı yeşil, diğeri koyu, koyu kahverengiydi.
Onları görünce ürperdi. Ve Guardian gibi, güçlerinin gaddarlığı eterde gümbürdüyordu. Onun kim olduğunu ya da burada ne yaptığını bilmiyordu ama isterse onu öğle yemeğinde yiyebileceği açıktı.
Gardiyan kapıyı kilitledi ve yanında uzattığı kanlı kılıcıyla diğer adamın karşısına çıktı. "Bana borçlusun Jaden. Ona göz kulak ol ve buradan ayrılmadığından emin ol."
Jaden alaycı bir şekilde güldü. "Aklını mı kaçırdın, Mısırlı?"
Guardian'ın burun delikleri açıldı. "Bana yaptıklarından sonra yapabileceğin tek şey bu."
Jaden geçmişte her ne yapmışsa yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. "O şerefsizler onu benim gözetimim altında bulursa bana ne olacağı hakkında bir fikriniz var mı diye soracaktım ama bunun hesabını herkesten daha iyi biliyorsunuz. Bunun için Tanrı seni kahretsin."
"Biraz geç kaldın, onlar zaten yaptılar." Gardiyan ona baktı, sonra tekrar Jaden'a baktı. Burada benim dışımda onu koruma gücüne sahip olan tek kişi sensin. Bana ihanet etmeye cüret etme."
Jaden sanki ihanet etmeyi düşünüyormuş gibi çenesini kaldırdı. Ya da daha doğrusu, Muhafızı onu tehdit etmeye cüret ettiği için duvardan geçirmek.
"Seninle benim müttefik olmamız çok acınası." Tiksinti içinde iç çekti. "Düşmanımın düşmanı sanırım... Güzel, ona göz kulak olacağım. Ama sadece sen olduğun için. Başkası için kıçımı tehlikeye atmam."
Muhafız başını ona doğru eğdi, sonra Lydia'nın bildiğini bile bilmediği bir ifade kullandı. "Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."
Yüzü okunamayan Jaden, Muhafız'ın yanından kapı aralığına baktı. Ahşap kapıda bağırışlar ve metalin metale ve taşa çarpma sesi yankılandı.
"Dışarıda neler oluyor?"

"Emin değilim. Elimden geldiğince çabuk döneceğim.” Guardian onları bıraktı, sonra kapıyı çarparak kapattı ve dışarıdan sürgüledi.
Guardian'ınki gibi, bu oda kasvetli ve kasvetliydi. Sadece Jaden'in taş ocağında yanan bir ateş vardı ve yatağı gerçekten kullanmış gibi görünüyordu.
Jaden onu tepeden tırnağa hiç de dostça olmayan bir tavırla incelerken bakışları karardı. Tüylerinin diken diken olmasına neden olan bir şey.
"Seth bilmiyor, değil mi?"
Sorusu üzerine kaşlarını çattı. "Seth kim?"
Jaden, onun zihinsel kapasitesini sorgulayan bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Merhaba? Az önce burada olan Guardian, kızıl saçlı, elini tutan ve aptalca beni tehdit eden koca kıçlı adam? Bir şekilde onu görmeyi özledin mi?
Demek Guardian'ın adı buydu... Seth.
Güçlü ve uğursuz, tıpkı onu taşıyan adam gibi.
Jaden gözlerini devirdi. "Sana hiç söylemedi değil mi? Tipik... Sadece tipik.” Kimsenin kullanmadığını söyledi.
"Yapmazlar."
"Öyleyse nereden biliyorsun?"
Jaden acımasızca güldü. "Her şeyi biliyorum. Seth'in aksine, çoğu zaman tüm güçlerime sahibim. Ve yapmadığı için gerçekten şanslısın.
"Nasıl yani?"
"Çünkü senin bir çakal olduğunu öğrendiğinde seni olduğun yerde öldürecek ve kanında sevinçle yıkanacak."

BÖLÜM 10

Lydia, Jaden'a ve onun Seth'in ellerinde öleceğine ilişkin korkunç tahminine kaşlarını çattı. Kesin olan bir şey vardı. Güçleri şu anda çalışıyor olmasa bile, bunların hiçbirini bilinmeyen bir varlığa tarif edecek değildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ona tik attı. "Evet, biliyorsun küçük kız. Ve benden hiçbir şey saklayamazsın, bu yüzden deneme bile. Daha senin düşüncelerinde oluşmadan yalan olduğunu bileceğim."

Evet, her yönüyle Seth kadar korkutucuydu ama tamamen farklı bir şekilde. Jaden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve onu öğle yemeği için düşünebileceğini belirten bir gülümsemeyle ona baktı. "Sen bir Kattagari çakalısın. Kokusu üzerinizde o kadar güçlü ki, Seth onu tanısaydı çoktan boğazınızı keserdi. Şu anda insan formunda olmanızın ve bunu uyurken bile koruyabilmenizin tek nedeni, aynı zamanda bir Rüya Avcısı olmanızdır. Seni şanslı. Kattagaria'nın geri kalanından farklı olarak, fiziksel stresiniz ne olursa olsun hayvan yarınız üzerinde tam kontrole sahipsiniz. Bahse girerim şoka uğradığında onları kaybetmeye karşı bağışıklığın bile vardır.

Hepsi doğruydu. Ayrıca Seth'in, geçiş yeteneği de dahil olmak üzere güçlerini almasına yardımcı oldu.

"Bunu duydum ve haklısın." Gırtlağından alçak sesle güldü. "Büyüleyici bir kan karışımı, değil mi? Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim, ama sonra düşündüğünüzde garip bir şekilde mantıklı geliyor. Rüya Avcıları tanrılardır. Genetiği tamamen bir insandan farklıydı. Böceklerden ağaçlara ve bilinen her türe kadar her şeyi emdirmeyi başardılar. Bu göz önüne alındığında, bir tanrının bir kişiyi hamile bırakabilmesi mantıklıdır.

Kader onları çiftleştirmeden bile Kurt Avcısı." İki renkli gözlerinde şeytani bir parıltı parladı. "Bu, o üç kaltağı cidden kızdırmış olmalı."

Lydia, onun küçük lafları karşısında afallamıştı. Bunların hepsini nasıl bilebilirdi? Karma mirasından kimseye tek kelime etmemişti. O daha iyi biliyordu. İnsanlar farklı olan şeylerden hoşlanmazdı ve o, herkesin olabileceği kadar farklıydı. Doğumu o kadar sıra dışıydı ki, insan kılığında annesi öldüğü güne kadar eldiven takmıştı ki kimse onun çiftleşmeden doğum yaptığını öğrenmesin. Sürüsünün diğer üyeleri onu keşfetselerdi ne yapacaklarını kimse bilemezdi.

Sevinmiş olabilirler. Ya da onları öldürecek kadar dehşete düştüler.

Annesi cevabı öğrenmek için hiçbir zaman istekli olmamıştı.

Lydia'nın bildiği kadarıyla, onun doğumuyla ilgili gerçeği yalnızca Solin biliyordu. Ve söylemeden önce ölecekti.

Belki Jaden sadece blöf yapıyordu ya da tahmin yürütüyordu.

Jaden'ın gülümsemesi o kadar küçümseyiciydi ki, yüzündeki gülümsemeyi bir şekilde yok edebilmeyi diledi.

"İnkar etme zahmetine girme. Sana söyledim. Ne kadar derine gömdüğünü düşünürsen düşün gerçeği her zaman bileceğim."

Omurgasından aşağıya bir ürperti yayıldı. Şu anda neyle uğraştığını, neden sahip olduğu güçlere sahip olduğunu öğrenmek için çaresizdi. "Sen nesin?"
"Fubar."
Böyle bir yaratığı hiç duymamıştı. Annesi bir çelik parçasıyla mı çiftleşmişti?
"Fubar mı?"
Sanki bu düşünceyi de duymuş gibi başparmağını ağzının kenarına sildi ve buna gülmemeye çalıştı. En azından bir mizah anlayışı vardı.
"Tanınamayacak kadar berbat." Yüz hatları, ölümcül samimi ifadeye geri döndü. "Senin gibiyim, sadece daha kötüsü. En azından bir seçeneğim vardı... Yanlış seçim, orada büyük bir eksiklik, ama bunu kendime yaptım. Sen..." Acı ve keyifle uzun bir nefes verdi. "Evet. Batık olarak doğdun... tıpkı Seth gibi.
Bu da onu somurtkan gardiyanı hakkında henüz yanıtlamadığı pek çok sorudan birine geri getirdi. Ve bu sefer gerçekten bir cevap alabilirdi - Tanrılar gevezeliği sever.
Beni buraya getirdiğin için teşekkürler Seth.
"Seth tam olarak nedir?"
Jaden omuz silkti. "Senin gibi, bir yarı tanrı. Sadece onun durumunda annesi insandı."
"Ya babası?"
"Mısır tanrısı Set."
Bu, eski kültürleri nasıl bu kadar iyi bildiğini açıklıyor. Bunu ona kendisinin söylemeyi ihmal etmesi ilginçti. Çoğu insan bu kadar etkileyici bir soyağacına sahip olmakla övünürdü.
Ama babası büyük bir Mısır tanrısıysa, özellikle de Set kadar güçlü ve korkulan biriyse.
...
"Burada ne işi var?"
Jaden'in cevabı kanını dondurdu. "Bir sürü Katagarya çakalı onu on üç yaşındayken Noir'a sattı."
Keskin bir şekilde nefesini içine çekti. Bu, onun ne olduğunu öğrenirse neden onu öldüreceğini açıklıyordu. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Cehennemde ona yaptıklarının bedelini ödemeye başlayacak kadar derin bir delik bile yoktu.
Tanrılara şükür, onu ilk gördüğünde güçlerini ondan almıştı. Aksi takdirde, onunla savaşmak için dönüşürdü.
Ve bunun için onu öldürürdü.
Ama hâlâ onun neden burada bir köle olduğunu anlamamıştı. Babası neden onun Noir'a satılmasına izin versin ki?
Seth'i bu korkunç varoluştan kurtarabilecek biri varsa, o kesinlikle babasıydı. Seth'in kişiliği ve doğası hakkında çok şey açıklayan bir savaş, kaos, mutlak kötülük ve yıkım tanrısı olarak Set, kimseyle oyun oynayacak türden bir tanrı değildi. Seth'in babasıyla paylaştığı başka bir şey olan, mutlak saldırganlığın vücut bulmuş hali olarak biliniyordu. Öyle ki Set, öz kardeşi Osiris'i öldürmüş ve kalıntılarını Mısır'ın dört bir yanına dağıtmıştı.

Bu yeterince kötü değilse, yeğeni Horus'a karşı seksen yıllık bir savaş sırasında tanrının gözünü çıkarmıştı. Ne Horus ne de Osiris hiçbir şekilde zayıflıklarıyla tanınmıyordu. İkisi de güçlü tanrılardı.
Set'in itibarı, yalnızca Noir kadar hasta birinin kıskanabileceği, ölümcül bir kin ve soğuk bir gaddarlıktı.
Tüm bunlara rağmen, Set'in bunu kendi oğluna yapmasına aklı ermiyordu. Ailesi, onu korumak ya da kurtarmak için Olympus'u yerle bir ederdi. Çakallar, Seth'i satarak Set'in gazabını riske atacak cesareti bulmuş olmalılar. "Çallar bunu neden yaptı?"
"Noir'in onlara teklif ettiği para için. Neden başka? Açgözlü aptal piçler. Ve en hastalıklı kısım? Aslında o kadar da değildi. Bozuk paradan zar zor fazlasını ve her zerresini bir haftadan az bir sürede harcadılar.”
Bunun üzerine kendini hasta hissetti. Miktarı önemli değildi, gerçekten. Ama düşük bir tanesi Seth'in itibarını bir servetten çok daha fazla düşürürdü. "Neden onlarla birlikteydi?"
Jaden yorgun bir nefes verdi. "Oraya gitmek istediğinden emin misin? Cevap vermeden önce uzun uzun düşünün. Çünkü bu yola bir kez girdin mi, geri dönüş yok. Rod Serling'in Gece Galerisi'nin en alt katından çıkan boyalı manzarayı görmemek mümkün değil.”
Şimdi bir benzetme vardı. Ve belki de haklıydı. Belki de daha fazlasını duymadan geri dönmeliydi. Çünkü Seth hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, ona o kadar çok çekildi.
Aklımı kaçırdım. İyiliği asla kabul etmezdi. Ve henüz …
"Bilmek istiyorum." Aslında bundan daha fazlasıydı. Gerçeği bilmesi gerekiyordu.
Jaden onun arkasında durmak için hareket etti. Ne yaptığını soramadan ellerini kafasına bastırdı. Birdenbire başka bir dünyadaydı. Başka bir zaman ve yer.
Aktivite ile dolu bir yer. Keten ve keten giyinmiş erkekler ve kadınlar günlük işlerini yapmak için koşuştururken, eşeklerin çektiği eski arabalar vardı. Kadınların çoğu, içlerine canlı renkli boncuklar işlenmiş siyah peruklar takarken, erkekler çeşitli tarzlarda keten ve örgülü başlıklar takıyorlardı. Neredeyse hepsinin gözleri siyah çerçeveliydi ve bir podyum modelinden daha fazla makyaj yapıyorlardı. Yüksek rütbeli erkeklerin sahte örgülü sakalları vardı ve parlak güneşte parıldayan her türlü mücevheri takıyorlardı.
Demek Seth'in evi dediği eski Mısır burasıydı...
Onu altı yaşlarında bir çocuk olarak gördü. Onu kaçırma şansı yoktu. Mavi gözleri masumiyetle ve mümkün olduğunu düşünmediği bir mutlulukla parlıyordu.
Bukle saçları o zamanlar daha uzundu... ince, zayıf omuzlarına kadar.
O zamanın ve yerin diğer çocuklarının aksine, büyükannesinden miras aldığı kendine özgü rengi nedeniyle saçları tıraş edilmemiş veya gizlenmemişti. Uzak bir kuzey ülkesinde yakalanıp Mısır'a getirilen ve sonra serbest bırakılan bir köle. Hayran olduğu ve hâlâ yasını tuttuğu bir anne. Gözlerini

kendi babasıyla paylaştı ve annesi, birlikte geçirdikleri kısa zamanı her zaman hatırlasın diye onların göksel rengini Set'in bir hediyesi olarak gördü.
Ve bu saç, Seth'in canlı mavi gözleriyle birlikte, onu bir tapınaktan hızla uzaklaşan çevrelerindeki kalabalıktan farklı kılıyordu.
Annesi, burada Azmodea'da yüzüne yaptığı makyaja çok benzer bir şekilde gözlerini siyaha boyamıştı. Boynunda kırlangıç dövmesiyle aynı renkleri tutan kalın bir kamış halka vardı... ve aynı sırada. Beline kuşaklanmış ince keten bir şal giymişti. Ve sol elinde oyulmuş küçük bir aslan oyuncağı taşıyordu.
O kadar sevimli ve tatlıydı ki bu, Lydia'nın gözlerinin buğulanmasına neden oldu.
"Öyle mi?" nefes aldı, annesinin dikkatini çekmeye çalıştı. Devam edemiyorum. Lütfen yavaşla."
Daha da hızlı yürüdü.
Onun yanına koştu. "Lütfen, Mwt, canımı yakıyorsun."
"Kapa çeneni," diye hırladı ona. "Senden bir kelime daha duymak istemiyorum."
Yüzü asılmış, sanki onu onun gazabından koruyabilirmiş gibi aslanına sarıldı. "Ben yanlış bir şey mi yaptım?"
Onu durdurmak için sarstı ve sert bir tokat attı, sonra tekrar öne doğru çekti. "Kapa çeneni dedim."
Gözlerinden yaşlar süzülürken dudakları titriyordu ama yüksek sesle ağlamadı. Bunun yerine, annesinin onları kasabaya taşıyan öfkeli adımlarına ayak uydurmak için elinden gelenin en iyisini yaparken, yanaklarından sessiz gözyaşları süzüldü.
Neler olduğunu anlamadı. Tanrıya adak sunmaya gittiklerinde önce babası ona hakaret etmişti, şimdi annesi de kaba davranıyordu. Annesi hiçbir zaman en sevgi dolu ebeveyn olmamıştı ama hiç bu kadar acımasız da olmamıştı.
Ne yaptım? Sadece anlamaya çalışıyordu.
Eve vardıklarında, onu ahıra attı ve sonra onu bir eşeğe bindirdi.
Ona o kadar sert davrandı ki oyuncağı elinden kaydı. Ona uzandı, ancak çok küçük olduğu için samanların arasında olduğu yere ulaşamadı. “Öyle mi? Oyuncağımı düşürdüm.”
Koluna o kadar sert vurdu ki, oradan uzaklaştıktan çok sonra bile acıyan kızgın, kırmızı bir el izi bıraktı. "Benimle konuşma. Anlıyor musunuz?"
Başıyla onaylarken daha fazla gözyaşı düştü. Annesi birkaç garip eşyayı toplayıp Seth'in arkasına astığı bir el çantasıyla eşeğe sabitlerken, kolunun tersiyle burnunu sildi.
Kendi eşeğine binip onu ahırdan çıkarırken siyah gözleri nefretle parladı.
Çölün derinliklerine gelene kadar yaşadıkları kasabanın kilometrelerce dışına çıktılar. Sıcak çok bunaltıcı ve acı vericiydi. Seth, güneşin derisini yakmasına engel olmaya çalışarak eşeğin boynuna eğildi. "Çok susadım, Mwt. Lütfen içecek bir şey alabilir miyim?”

Sorusunu görmezden geldi.
Dudakları o kadar çatlamış ve kurumuştu ki kanamaya başlamışlardı. Yine de annesi ona merhamet etmeyi reddetti.
Sonunda durup atından inip hem Seth'i hem de çantayı aşağı çekene kadar saatler geçmiş gibiydi.
Sıcak kum sandaletlerinin üzerinden geçerek ayaklarını ve bacaklarını kabarttı. Uzak tutmaya çalıştı ama hiçbir şey işe yaramadı. Daha da kötüsü, açlıktan ölüyordu. "Mwt, çok acıktım. Benim için yiyecek bir şeyin var mı?”
Ona bakmak için duraksadı. "Senin için hiçbir şeyim yok anladın mı? Hiç bir şey. Beni tiksindiriyorsun, seni zavallı küçük köpek.”
"Ne yaptım?"
Dudağını kıvırdı. "Doğdun."
"Ancak-"
Ona tekrar tokat attı. Bu sefer onu yere devirecek kadar sert. Seth acı içinde çığlık attı. Kum, yanan kömürler kadar sıcaktı. Ve gitmeye çalıştığı her yerde, onu daha çok hissetti.
Annesi, onun imdat çığlıklarını duymazdan gelerek hazırladığı çantadan büyük bir çekiç çıkardı ve yanına döndü.
Ona sahip olan herkesin kalbine dokunabilecek, su toplamış meleksi bir yüzle baktı. Dudakları kum ve kanla kaplıyken, kırmızı yanakları gözyaşlarıyla çizgi halindeydi. "Üzgünüm, Mwt. Seni kızdıracak her ne yaptıysam, çok özür dilerim."
Çekici bacaklarının üzerine indirip minik diz kapaklarını paramparça ederken annesinin yüzünde acıma ya da sevgi yoktu.
Seth tekrar sıcak, yakıcı kuma düşerken ıstırap içinde haykırdı. Ama bitirmemişti. Defalarca bacaklarına vurdu ve bacaklarını kırdı, böylece yürüyemez ve eve kadar takip edemezdi.
Burada öleceğinden emin olduktan sonra çekici yanına bıraktı.
Sonra üzerlerindeki gökyüzüne baktı. "Senin iğrenç, kusurlu tohumunu doğurup emzirdiğim için ben kimim Set? Değersiz piçini istiyorsan al. İkinizle de işim bitti."
Ve bununla eşeklerin yanına döndü ve onu ölüme terk etti.
Seth onun peşinden emeklemeye çalıştı ama ezilmiş bacaklarıyla uzağa gidemedi. Boğazı daha fazla ses çıkaramayacak kadar ağrıyana kadar, onun geri dönmesini ve babasından kendisine yardım etmesini istedi.
İkisi de onun için gelmedi. Kalbi kırılmış ve tam bir ıstırap içinde, genç vücudunu kavuran çöl güneşinin sıcaklığıyla kumların üzerinde uzandı, teni saçları kadar kırmızı olana kadar.
Tek yapmak istediği ölmekti. Ama babası ona bu kadar büyük bir hediye bile vermemişti.
Lydia onun çektiği acıyı görünce irkildi. Bunu herhangi bir masum çocuğa nasıl yapabilir?
Nasıl? Onu görmek öğürmesini daha da zorlaştırdı.
Midesindekileri kaybetmeden hemen önce Jaden ona bronz bir çömlek uzattı.

Bitirdiğinde, ona soğuk bir bez verdi.
"En kötü yanını biliyor musun?" tencereden kurtulurken sordu.
Titreyerek kumaşı ensesine yerleştirdi. "Az önce gördüğümden daha kötü bir şey mi var?"
"Evet. Eski Mısırlılar çocuklarına taparlardı. Ailelerine çok sadık oldukları biliniyordu. Ama Seth'in değil. Ona yaptıklarından dolayı öldürülmeliydi. Bunun yerine babası onu bunun için ödüllendirdi. Onu orada bıraktıktan sonra Set ona karşı yeni bir saygı duydu ve onu metresi olarak kabul etti.
Seth'in çöldeki görüntüsü aklından çıkmıyordu. "Bunu biliyor mu?"
"Elbette öyle. Hayattayken onun hakkında konuştuklarını ve onunla alay ettiklerini bile duyabiliyordu. Onu en çok rahatsız eden şey, zayıf, acınası yardım çığlıklarına nasıl gülecekleri.
Bu yüzden yardım istememişti. Şaşmamalı.
Ve yine de Jaden ona acımadı. "Haftalarca orada, affetmez bir güneşle kabarmış ve onu bulan her neyse onu kemirerek yattı. Yemek yok. Su yok. Acı içinde. Yürüyemiyor ya da savaşamıyor."
Ölmek mümkün değil. Ölümsüz olduğunu o zaman öğrendiğini anlayınca yüzünü buruşturdu. Bunu öğrenmenin bir yolu.
Onun neden bu konuda konuşmayı reddettiğini bir kez daha anladı.
"Çölde bir ay geçirdikten sonra, çakallar onu yiyecek ararken buldular ve küçük kamplarında yaşaması için aldılar. Onu sevdiklerini düşündü. En azından ona söyledikleri yalandı.
"Onu Noir'a satana kadar."
Jaden başını salladı. "Üvey babasına onu neden sattığını sorduğunda, babasının ne dediğini biliyor musun?"
Tahmin edemeyecek kadar korkmuştu.
"Asla bizden biri olmadın. Senin kadar acınası bir şeyi nasıl sevebilirdik? Kendi ailen bile seni istemedi. Neden başka biri?
Onun için ağlamamak için elini dudaklarına bastırdı. O tek kelimeyi kullandığında onun bu kadar vahşi olmasına şaşmamalı. Kaç kez yüzüne asılmış ve gırtlağına tekmelenmişti?
"Ve Noir'in onu buraya getirip iblislerinin arasına attığı günden beri ona ne olduğunu bilmek istemezsin."
Hayır, yapmadı. Bunun bıraktığı fiziksel yaraları çoktan görmüştü. "Öyleyse neden senden nefret ediyor?"

BÖLÜM 11

Jaden bakışlarını ondan kaçırdı ama gözlerindeki utancı ve kederi görmeden önce değil. Sanki fiziksel bir acıyla savaşıyormuş gibi nefesi yoğunlaştı.
"Seth benden nefret ediyor çünkü ben Noir'a güçlerini ondan nasıl akıtacağını ve onu itaatkar tutacağını gösteren aptal piçim."
Öfke kalbini delip geçerken çenesi gevşedi. Böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? Bir çocuğa, daha az değil mi? Ve burada onun terbiyeli biri olduğunu düşünmüştü.
Sonunda, Noir'den bile daha kötüydü.
Seth'in insanlardan bu şekilde nefret etmesine şaşmamalı. Gerçekten kimsesi yoktu. Hayatı boyunca bir kez değil.
Jaden'ın vücuduna itici bir alayla baktı. "Bunu neden yaptın?"
Acı ve kendinden nefretle dolu bir kahkaha attı. "Bir insan neden başkasını becerir? Kendi kıçımı kurtarmaya çalışıyordum. O zamanlar Seth'i tanımıyordum. Onu daha görmemiştim bile. Bu herhangi bir mazeret olduğundan değil. İnan bana, davranışlarımdan kimse benden daha fazla tiksinti duyamaz."
Buna bahse girmezdi. Seth'in bunun için onun içini sindirmemiş olması bir mucizeydi.
Jaden içini çekti. "Tek savunmam, dünyayı göremediğim detag bölgesinde olmam. Ve Noir bana yalan söyleyebilen iki kişiden biri ve ben bunu fark edemiyorum. Bana güçlerinin tüketilmesi gereken bir piç tanrı bulduğunu söyledi. Ona tanrıyı nasıl yakalayacağını ve onu zayıf tutmak için kendi güçlerini nasıl kullanacağını gösterseydim, cehennem deliğimden çıkmama izin verirdi ve onun için tanrıyı öldürebilirdim. İki renkli bakışlarındaki utanç, ruhuna kadar işledi.
"Noir'in onu önümde yere fırlattığı ve ona ne ve neden yapıldığı hakkında hiçbir fikri olmayan, korkmuş, savunmasız bir çocuğun masum yüzüne baktığım o anı asla unutmayacağım. Noir hayatında gördüğü en komik şeymiş gibi güldü. Ve biliyordum..." Dişlerini gıcırdattı ve yüzündeki ıstırap ona pişmanlığı konusunda dürüst olduğunu söylüyordu. "Bana yalan söylendiğini ve o zavallı çocuğu herhangi bir yaratığın çekebileceğinden daha fazla sefalete mahkûm ettiğimi biliyordum." Elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "Onu o gün öldürmeliydim. Almalıyım. Ama savunmasız bir çocuğu katletmeye cesaret edemedim."
"Onu nasıl öldürebildin?"
Jaden ona pis pis sırıttı. "Öldüremeyeceğim hiçbir şey yok. Ne kadar ölümsüz olursa olsun."
"O zaman neden hepimize bir iyilik yapıp Noir'ı hemen öldürmüyorsun?"
Bakışlarını ondan kaçırdı ve dudaklarını aşağılayıcı bir ifadeyle kıvırdı. O konuşana kadar, aşağılamanın kendisine yöneltildiğini fark etti. "Bu uzun, karmaşık bir hikaye ve sana ya da başka birine asla anlatmayacağım. Yapabilecekken onu öldürmemek en büyük hatamdı ve en büyük pişmanlığımdı. Kendimizi ve sevdiklerimizi incinmekten ve zarar görmekten

korumaya çalışarak hayatlarımızı ne kadar kötü bir şekilde mahvettiğimiz beni asla şaşırtmaz. Ne yazık ki, hayat tahmin edilemez ve olabilecek en kötü zamanlarda size sırtını döner. Düşene kadar ya da daha iyisi ölene kadar kafasına sopayla vuramamamız çok kötü."
Evlat, bunu hiç biliyor muydu? Ne zaman işlerin iyi gittiğini düşünse, bir şeyler trajik bir şekilde ters gidiyordu.
"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"
"Kıçını kurtarmak için. Zamanımda yeterince hayatı mahvettim. Bir kez olsun, birini kurtarmak istiyorum.
Terazide bile olmadığı kabul edildi, uzun bir ihtimal değil, ama hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir.
Çenesini kapıya doğru salladı. "Anne babası ve evlat edinen ailesinin ona yaptıklarına rağmen, Seth buraya ilk geldiğinde terbiyeliydi. Kızgın, anlaşılır ama terbiyeli.
Ne yazık ki, bu sürmedi. Bitmek bilmeyen sefalet ve işkence, en güçlü ruhlara bile zarar verebilirdi ve o çocuğa hak veriyorum, şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha uzun sürdü ve buna ben de dahilim. Ama sonra..." kara bir bulut yüzünün üzerine çökerken sustu.
Lidya kaşlarını çattı. "Neyden sonra? Bana söylediğin onca şeyden sonra beni ortada bırakamazsın. Daha ne kadar kötü olabilir?"
"İronik bir şekilde değil," dedi Jaden derin bir iç çekerek. "Deveyi ikiye bölen ve yerde kanlar içinde bırakan sadece samandı. Seth, Noir'ın Malachai'si Adarian ile bir anlaşma yaptı. Malachai'nin serbest kalmasına yardım ettiyse, Adarian'ın geri gelip onu serbest bırakması gerekiyordu. Açıkça belirtti. "Yapmadı."
Jaden başını salladı. "Adrian'ın onu Noir'in gazabıyla yüzleşmek üzere burada bırakmaktansa kafasını kopartıp öldürmesi daha iyiydi."
Bunun ne kadar doğru olduğunu ancak hayal edebilirdi. "Anladığım kadarıyla Noir mutlu değildi."
"Hanımefendi, hiçbir fikriniz yok. Noir, gücünün büyük bölümünü Malachai'den alır. Neden zayıfladığını ve kimin suçlanacağını öğrendiğinde, Seth'e kimsenin acı çekmemesi gereken şeyler yaptı. Sadece birkaç hafta, hatta bir yıl veya bir asır için değil. Bin yılı aşkın bir süredir o kadar kötü ve meşakkatli bir işkenceden bahsediyoruz ki, o adamın nasıl hala aklı başında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, bunun için beni neden sindirmediğini bilmiyorum. En azından onu suçlamazdım." Ona tekrar dokundu ve bu kez Seth'i Jaden'in serbest bırakıldıktan sonra gördüğü gibi gördü.
Tehlikeli bir şekilde zayıf ve zayıftı. Zayıf. Gözleri kafatasına o kadar batmıştı ki onu bir iskelet gibi gösteriyordu. Ama en kötüsü, çenesine saplanan devasa cıvataydı. Çenesinin altından ağzına ve dilinin üst ucu o kadar büyüktü ki yutkunamadı. O da konuşamıyordu. Eğer denerse, ağzından kan aktı ve onu boğdu.
Çenesinin altında çok sık dokunduğu yara izinin önemini şimdi anlıyordu.

Jaden onu serbest bıraktı. "Sürgüyü çıkaran ve onu iyileşmesi için odasına götüren bendim. Gah, Noir'in onu ne hale getirdiğine hala inanamıyorum. Ve beni en çok öldüren şey, insanlığın Seth'e bilmedikleri bir borcu olması."
"Ne demek istiyorsun?"
Jaden elini ona uzattı.
Lydia tereddüt etmeye başladı ama gerçeği görmek istiyordu. Bu yüzden onun elini tutarak, aklından çıkmayacağından emin olduğu görüntülere kendini hazırladı.
Seth, Azura ve efendisine ne yaptığını anlatırken Noir'in taht odasında gururla duruyordu.
Noir uyarmak için bakışlarını kıstı. "Malachai'nin gitmesine izin vermekle ne demek kurtçuk?"
Seth omuz silkti. "Jaden'ı serbest bırakabilirsin. Suçlanacak kişi o değil."
Noir, kara gözlerinin derinliklerinde yanan cehennemin öfkesiyle ayağa kalktı. "Senin kadar acınası olan sen bile bana meydan okuyacak kadar aptal değildin. Bunda değil."
Seth geri adım atmadı ya da korkmadı. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve efendisinin gazabına karşı kendini hazırladı. Adarian'a yardım etmeyi kabul ettiğinde, piçin pazarlığın kendisine düşen tarafını tutmama ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu.
Ama ummuştu. Bu umut zayıf olsa da, Malachai'nin içinde bir yerlerde bir parça dürüstlük barındırdığına inanmak isteyecek kadar çaresizdi.
Şimdi Adarian, Seth'in korktuğu şeyi yapmıştı. Onu Noir'in öfkesine terk etmişti.
Kendini kurtarabilirdin. Konuşmak zorunda değildin.
Doğru. Noir, Seth'in davranışlarından Jaden'ı sorumlu tutmuştu. Ve Seth, o orospu çocuğundan sahip olduğu her şeyle nefret etse de, Jaden onu bunun için ele vermemişti. Noir'a gerçeği söyleyerek kendini kolayca kurtarabilirdi.
Ama yapmamıştı.
Ve Seth'in ahlaki kuralları eskisi gibi olmasa da, Jaden'ın Seth'e yapmamasını söylediği bir şey yüzünden paramparça olmasına seyirci kalamazdı.
Doğru değildi.
"Ne diyebilirim, Usta?" Aptalca olduğu kadar etkileyici ve korkusuz bir cüretle başlığı küçümsedi. "Ben o kadar aptalım. Ayrıca, benim için kazanan bir teklifti. Adarian beni serbest bıraksaydı, bir daha asla senin mide bulandırıcı huzurunda bulunmak zorunda kalmazdım.
Yapmasaydı, o zaman onsuz insanlık âlemini ele geçiremeyecek kadar zayıf olduğunuzu anladığınızda yüzünüzü görebilirdim."
Seth aslında Noir'a gülümsedi. Soğuk, kibirli ve acımasızdı ama bu bir gülümsemeydi. "Yüzyıllarca süren entrikalar ve entrikalardan sonra, tam da tüm bu hayallerin gerçekleştiğini görmenin eşiğindeyken, şimdi her şeyin uçup gitmesini izlemek zorundasın. Umduğun her şey şimdi gitti. Bir bok

yapamazsın. Ve buna, lordum... en çok istediğiniz şeyi başaramamanızı izlemek, buna değer.
Noir, odada yankılanan kan dondurucu bir öfke çığlığı attı. Sonra Seth'i arkasındaki duvardan fırlattı. Gözleri parlak kırmızı parıldayan Noir, ölümcül bir niyetle ona doğru yürüdü.
Seth, kafatası yarılmış ve gözlerinden, burnundan ve ağzından kanlar akarak yerde yatıyordu. Yine de başını kaldırıp Noir'a baktı ve acısının içinden kanlı dişlerle dolu ağzını göstererek güldü. "Artık bana ne yaptığın umurumda değil. Öyleyse devam et ve elinden gelenin en iyisini yap.
Şimdi gülme sırası Noir'daydı. "Güven bana küçük solucan. Tamamen niyetim var."
Jaden onu serbest bıraktı.
Lydia'nın Seth'i o şekilde görmenin şokunu üzerinden atması birkaç dakika sürdü. Onun her zaman Noir'a boyun eğdiğini varsaymıştı. Noir onu evcilleştirilmiş bir köpek yavrusu gibi dövmüştü.
Gerçek çok farklıydı. Noir'in neler yapabileceğini bilmesine rağmen, yerini korudu. Ya tarihin en cesur adamıydı.
Ya da en aptalı.
"Her zaman Noir'ı kışkırtır mı?"
"Maalesef. Asla kendine yardım edemedi. Onu kaç kez yenerlerse yensinler, her zaman yeni bir raunt için ayağa kalkma cesaretini buluyor."
Noir'ın burnunu buna sürttüğüne hala inanamıyordu. Ve içten içe, yaptıklarından dolayı onunla çok gurur duyuyordu. "Malachai'ları kimin serbest bıraktığıyla ilgili gerçeği neden Noir'a söylemedin?"
"Nasıl yapabilirdim? Seth benim için olmasa asla burada olmazdı. Onun için yapabileceğimin en azından bu olduğunu düşündüm. Aptal küçük piçin Noir'a gerçeği söyleyeceği hiç aklıma gelmezdi.
Dediğim gibi, ne zaman başını öne eğeceğini asla öğrenemedi."
Açıkça.
"Ve Noir sözünü yerine getirdi. Yüzyıllar boyunca o çocuğun üzerine cehennem yağdırdı. Diyardaki herhangi bir iblis için Seth'e her istediğini yapması için açık sezon yaptı."
"Bunu bana göstermediğin için teşekkür ederim."
Jaden başını ona doğru eğdi.
"Peki, Noir bunca zamandan sonra onu serbest bırakan ne oldu?"
Ona ihtiyacı vardı. Jaden, tam bir alaycı bir tavırla, "Noir, Oneroi'ye karşı açtığı Düş Avcıları ile oynarken, Olympus'un anahtarı denen bir şey öğrendi," dedi.
"Hangisi?"
"Zeus da dahil olmak üzere tüm Yunan tanrılarını öldürebilecek ve güçlerinin tek bir varlığa yönlendirilmesine izin verebilecek bir şey. Anahtara sahip olanın dünyayı ele geçirmek için Malachai'ye ihtiyacı yoktur. İçindeki en güçlü yaratık o olurdu."
Ve eğer o yaratık Noir ise...

Evet. İnsan olmak ya da onun yolundaki herhangi bir şey olmak berbat olurdu.
"Noir daha fazlasını öğrenemeden Düş Avcıları elinden kurtulup eve döndü. Biri hariç hepsi ve anahtarın yerini bulmaya çalışırken ona bir yıldan fazla işkence yaptı.
"Kırmaz mıydı?"
"Hayır, kırdı... pek çok parçaya. Ama ölmeden önce, Noir'a anahtarın yerini bilen tek bir Düş Avcısı olduğunu söyledi."
Solin.
Onayladı. "Ve hiçbirimiz bir Düş Avcısı yakalayamayacağımız için, o bunun için Seth'e gitti."
Bunu anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Seth neden birini yakalayabilsin ki?"
"Kaosun, savaşın, saldırganlığın ve yıkımın oğlu olan Seth'in destansı derecede etkileyici güçleri var. Noir ona yeterince izin verdiğinde, emrini yerine getirmesi için kırlangıcı boynuna gönderme yeteneğine sahiptir. Solin'i bir rüyada yakalayıp buraya getiren kırlangıçtı."
Şaşıran ve afallayan Lydia bu kavramı kavramaya çalıştı. Tanrıların üzerlerinde canlı işaretler olması alışılmadık bir durum olmasa da, bu tamamen beklenmedik bir durumdu. "Nereden buldu?"
"İşte şimdi vurucu var. Üzüntüsü ve acısı onu esirden çıkardı."
Bu biraz mantıklı gelmedi. "Nasıl yani?"
"Eski Mısır'da kırlangıç iki temel rolde görülüyordu. Bu, ölülerin dünyayı tekrar ziyaret etmek ve sevdiklerini görmek için sıklıkla tercih edecekleri bir formdu. Ya da tanrıların kullanacağı bir tanrı, örneğin İsis'in kocasının kalıntılarını bulmak için toprakları arayabilmesi için tanrılardan biri olması gibi. Kırlangıç, tanrıların alacağı bir biçim olduğu için saygı görse ve zaman zaman memnuniyetle karşılansa da, kırlangıç aynı zamanda bir keder ve keder alâmeti olarak görülüyordu."
Jaden devam etmeden önce duygularını toplaması gerekiyormuş gibi bir dakika durakladı.
"Noir, Seth'i buraya getirdiğinde, o..."
Kötü olması gerektiğini biliyordu. Jaden'ın nefesi yine düzensizdi. "O ne?"
"Seth'in bu alemdeki yerini anlamasını istedi. Böylece elindeki en kötü iblisleri çocuğun üzerine saldı. İki gün boyunca ona saldırdılar ve sonunda Noir onu almaya gittiğinde dövmeli kırlangıç boynundaydı. Kimse, ben bile, onu nasıl yarattığını bilmiyor. Ama yaptı. Bunu, kendisine yapılanların dehşetinden zihinsel olarak kaçmak için kullanmıştı. Noir, Seth'in bir daha asla o sığınağa sahip olmaması için onu çıkarmaya çalıştı. Ama yapamadı. Sonunda, Seth'i yeterince zayıf tutarsa, onu tezahür ettirip kaçamayacağını keşfetti. Şimdi o kırlangıç, Seth'e Noir'dan asla kaçamayacağını sürekli olarak hatırlatıyor. Noir'in ona, bedeni ve ruhuna sahip olduğunu.
Kadın ona neden elinde olduğunu sorduğunda onu pençelemiş olmasına şaşmamalı. "Üzerindeki renkler bir şey ifade ediyor mu?"

Başını salladı ve konuştuğunda Seth için ağlamak istedi. "Yeniden doğuş, zafer, saflık, ölüm, güneş ve gökyüzü... Seth'in özlediği her şey."
Ondan reddedilen her şey.
Ve bu onu onun adına o kadar kızdırdı ki gidip Noir'ı yere bastırmak istedi. Keşke yapabilseydi.
"Malachai neden onun için geri dönmedi?" diye sordu.
"Kim bilir. Doğuştan kötüdürler. Kendinden başka kimseyi önemseyebilen birini hiç tanımadım. Neden geri gelip sözünü tutsun?”
"Çünkü verdiğin sözleri her zaman tutmalısın."
Jaden alay etti. “Evet, doğru. İnan bana bebeğim, bu nadiren olur.
Belki, ama dünya bu şekilde çalışmamalı. Durmadan. Sonra yine dünya asla mükemmel olmadı.
Ve bu onun kalbini daha çok kırdı.
Lydia, Seth'i Jaden'ın onu bulduğu gibi, ağzında o korkunç cıvatayla yeniden görünce gözlerini sımsıkı kapattı. Tiksinti içinde titredi. "Keşke bana onun geçmişini göstermeseydin." Onu uyarmış olmasına rağmen... Bunu asla kafasından çıkaramayacaktı.
"Ve Seth de anlamayacak," dedi Jaden, ona düşüncelerini okuyabildiğini hatırlatarak. "Ona neden uyumadığını sordun. Çünkü rüyasında her şeyi yeniden yaşıyor. Hatırlıyorum da küçükken her gece ağlayarak uyanırdı ve bunun için cezalandırılırdı. O zamanlar diğerlerinden hiçbir koruması yoktu. Ona yardım etmek için elimden geleni yaptım ama benim de sınırlarım var. Ve Seth gibi ben de özgürce dolaşmaktansa Noir'in zindanlarında daha fazla zaman geçiriyorum."
Her iki adam için de hissetti. Burada kapana kısıldım. Sonsuza kadar. Daha kötü bir şey hayal edemiyordu. "İkinizi buradan kaçırmanın bir yolu var mı?"

BÖLÜM 12

Jaden'ın yüzündeki ifade yürek parçalayıcıydı. "Burayı terk etmemin hiçbir yolu yok. Durmadan. Sevdiğimi korumak için kendimi tamamen lanetledim. Ama Seth o kadar aptal değildi. Serbest bırakılabilir. Kolay olmayacak ama yapılabilir."

Bu, Lydia'nın bir süredir yaşadığı ilk mutluluk kırıntısını gönderdi. Seth bu yere mahkum edilmeyi hak etmiyordu.

Onu serbest bırakabilirsem...

"Nasıl?"

"Onu dışarı ışınlamanız ve ardından güçleri tamamen dolana kadar onu saklamanız ve korumanız gerekir. Onlar bulana kadar, Noir yerini tespit ederse onu geri çağırabilir."

"Ne kadar sürer?"

Jaden'in bunu düşünmesi bir dakika sürdü. "Bir ay... belki biraz daha uzun, hatta biraz daha az. Buradan ayrıldığında güçlerinin ne kadar düşük olduğuna bağlı."

Ama serbest kalabilirdi.

Bu ona umut verdi.

Jaden kulağına alçak sesle konuşmak için eğildi. "Ve sormaya korktuğun soruyu cevaplamak için, evet. Bence kurtarılabilir. Ama kolay olmayacak. Kimseye inanmak ya da güvenmek için bir nedeni yok. Hepimiz ona ihanet ettik. Acı ve tekrar tekrar. Masumiyetini kendi bencilliğimizle takas ettik ve onu tekrar tekrar kurumaya bıraktık.

Gördüklerini az da olsa düşündüğünde gözyaşları onu boğdu. Daha kaç tane daha ve daha kötü hikaye vardı? Ayrıca bu soruyu sormaktan çok korkuyordu.

Jaden haklıydı. Seth'in aklının hâlâ yerinde olması bir mucizeydi. Ona herhangi bir şekilde merhamet gösterebilmesi ya da bir başkasına herhangi bir şekilde nezaket gösterebilmesi, gücünün bir kanıtıydı.

Onu buradan çıkarması gerekiyordu.

"Ona yalan söyleme," diye uyardı Jaden. "Bunun için seni asla affetmez."

"O zaman ona bir çakal olduğumu söylemeliyim ve..."

"Seni öğle yemeğinde yiyecek." Jaden onun sözlerini öfkeyle kesti. "Beni dinle Lydia. Tüm nefretini kendisine yalan söyleyen ve onu satan aileye odaklamıştır. Beni affetmedi ama beni hiç bu kadar sevmedi ya da benim hakkımda o kadar düşünmedi, bu yüzden yaptıklarımdan dolayı benden nefret etmiyor. Ona göre çakal, ihanetin ve nihai ihanetin simgesidir. Onlardan biri olduğunu bilirse sana asla güvenmez. Senin ne olduğunu bilmediği için sana bunu sorması için bir sebep yok. Bu yüzden, tanrıların ve kendi iyiliğin için ona söyleme."

Keşke o kadar kolay olsaydı. Ama onun ahlakı Jaden'ınkinden farklıydı.

"İhmal, başlı başına bir yalandır."

Jaden hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bu senin kararın. Ancak..." Bu kez, Seth'in geçmişini ona dokunmadan yansıttı.

Seth'i çölün kumlarında diz çökmüş, üvey babasının eline yapışmış ve merhamet için yalvarırken gördü. "Lütfen, O", Mısır'da baba anlamına gelir. "Lütfen beni satma. Ne istersen yapacağım. Ben sana her zaman, her bakımdan sadık bir evlat olmadım mı?" Ailesine ev işlerinde yardım ettiği avuç içi ve parmaklarındaki kesikleri ve nasırları göstermek için ellerini kaldırdı. "Hiçbir zaman bir şey istemedim. Hiç yatmadım ve hepinizin ailem olduğu için ne kadar minnettar olduğumu söylemedim. Beni neden sattığını anlamıyorum."
Kolunu Seth'in elinden acımasızca çekerken babası ona alayla baktı. Zavallısın oğlum. Annenin seni ölüme terk etmesine ve babanın sana sahip çıkma zahmetine girmemesine şaşmamalı. Seth'i tekmeleyerek onu almaya gelen iblislerin kollarına attı.
Seth'in gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. "Bunu bana nasıl yaparsın? Bana beni sevdiğini söyledin. Senin oğlun olduğumu.
Babası ona alayla baktı. "Asla bizden biri olmadın." Sonra babası bir çakala dönüştü ve onu iblislere bırakarak kaçtı.
Sağdaki Seth'i saçından tuttu ve ona ters ters baktı. "Seninle çok eğleneceğiz oğlum. Merak etme. Ne kadar güzel olursan ol, isteyebileceğin tüm sevgiye sahip olacaksın."
"Dur," dedi elini Jaden'a tutarak. "Lütfen. Artık görmek istemiyorum."
"Bilmiyor musun, Seth de aynı şekilde düşünüyor. Ama buna katlanmak ve sonra sonsuza dek her küçük düşürmeyi hatırlamakla lanetlenmekten başka seçeneği yoktu.
acımasız detay En ufak bir kelime veya kelime öbeği. Bazen bu, gelip geçici bir koku veya sesten başka bir şey değildir ve tüm bunlar, sanki yeni başına gelmiş gibi onu harap ve yeniden ağrılı bırakan bir netlikle ona geri döner. Tıpkı annenin öldüğü geceyi hatırladığın gibi. Hiçbir zaman bu acıyı tam olarak dindiremez, değil mi?"
Hayır, olmadı. Dediği gibi, bir ses ya da karanlık ve o gecenin her detayını hatırlıyordu. Ne kadar unutmaya çalışsa da, asla geçmedi.
Her zaman oradaydı, onu takip ediyor ve en istemediği anda ona vuruyordu. Kaçış yoktu.
Asla.
O anılar arasında sadece mutluluk anları. İlk başta o zamanlar önemli olmayacak kadar kısaydı. Ama Solin onu güldürmüş ve yaşamayı öğrenmişti ki o anlar kötü anılardan sayıca daha fazla olana kadar gitgide uzaysın. Bunun için ona her şeyi borçluydu.
Seth'in onu gülümsetecek kimsesi yoktu. Onu teselli edecek ve yeniden yaşamayı öğreneceğini söyleyen kimse yok.
Başlamak için gerçek bir hayatı olduğundan değil. Oluşturulacak tek bir düzgün hafızaya sahip olmak için sıfırdan başlamak zorunda kalacaktı.
Zavallı şeytanım...
Birden Jaden'in kapısında biri belirdi.
Açılırken ondan uzaklaştı. Dövüşmeye hazır, nefesini tuttu, kısmen Noir ya da onun diğer yardakçılarından biri olmasından korkuyordu.

Bu Seth'ti.
Ona gitmeye başladı, ama onun etrafında öyle bir öfke ve düşmanlık havası vardı ki, yaparsa kendisine zarar vereceğinden korkuyordu.
Zırhı ve dudakları kanla kaplıydı, yüzünde birkaç yeni yara ve morluk vardı. Ama her zamanki gibi, onları fark etmemiş gibiydi. Burun delikleri genişlerken bir tik çenesinde şiddetli bir ritim tutturdu. Cinayete meyilli bir saldırıya geçmekten bir adım uzakta görünüyordu.
Yapmak isteyeceği son şey, onu buna iten kişi olmaktı.
Buz gibi bakışları onun yanından geçip doğruca Jaden'a gitti. "Cehennem Duvarı'nı korumak için gönderiliyorum. Ben dönene kadar ona bakabilir misin?"
Jaden yaptığı açıklamada ağzı açık kaldı. İlk başta bunun Jaden'dan onu daha uzun süre yanında tutmasını istemesinden kaynaklandığını düşündü. değildi.
"Neden gönderiliyorsunuz?" diye sordu.
Jaden'a komik bir bakış attı. "Noir ne zamandan beri bana cevap veriyor?"
Jaden başını salladı. "Arkanda kim duracak?"
Seth soru onu şaşırtmış gibi kaşlarını çattı. Sanki bunu sorduğu için bile Jaden'ın aptal olduğunu düşündü. "Her zamanki gibi. Hiç kimse." Sonunda ona baktı ve sanki onu orada görmekten teselli bulmuş gibi yüz hatları çok hafif yumuşadı.
Sonra bakışlarını Jaden'a çevirdi. "Ben dönene kadar ona göz kulak olur musun?"
Jaden başını salladı. "Yapacağım."
Geri çekilip kapıyı tekrar kilitlemeden önce minnetle başını eğdi.
Neler olduğunu anlamaya çalışırken Jaden'a döndü. "Cehennem Duvarı nedir?"
"Bizim diyarımızla Thorn'unki arasındaki sınır."
"Peki bu neden kötü?"
Jaden homurdandı. "Ruhun yoksa olmaz. Ama yaparsan... Thorn'un akbabaları bunun için seni yüzer. Zihinsel ve fiziksel. O duvarı korumak, özellikle de tek başına, birine yapılacak en zalimce şeylerden biridir. Bu, kuduz bir köpek festivalinde tek bir parça biftek asmak gibi."
Abartmadığına dair hiçbir şüphesi olmasa da, yaşadığı onca şeyden sonra Seth için zor olacağına inanmakta güçlük çekiyordu. "Ağzının kilitlenmesinden daha acımasız mı?"
Jaden'ın tuhaf bakışları, içten sıcaklığıyla onu yaktı. "Evet. Fiziksel acı sonunda acı vermeyi bırakır. Asla iyileşmeyen ve asla geri adım atmayan ruh üzerindeki yaralardır - sizi mahmuzlarla besleyenler. Tanrılar ona yardım etsin."
Bunun gerçeğini biliyordu ve bu da onu Seth'e elinden gelen her şekilde yardım etmeye kararlı hale getirdi.
"Beni oraya götürebilir misin?"
Ah, kesinlikle hayır. Aklını mı kaçırdın?"

Belki. Muhtemelen. Bu kesinlikle aptalca bir düşünceye ilk gelişi olmayacaktı ve ne yazık ki son da olmayacaktı. Onu şu anda burada tutan da bu tür bir delilikti.
Ama bu onun inancını değiştirmedi. "Savaşmasına yardım edebilirim. Arkasını kolla. Kendin söyledin, orada yalnız kalmasına gerek yok.”
Jaden inanamayarak başını salladı. "Ve eğer biri seni görürse onu inanılmaz bir şekilde cezalandıracaksın. Anlamıyor musun Lydia? Noir'in bilgisi olmadan seni burada tutarak Noir'a savaş ilan etti. Noir, Seth'in ne yaptığını öğrenirse..."
"Öyleyse beni neden yakaladı?" Neden ondan bu kadar nefret eden tanrıyla daha fazla çatışmaya girdi?
"Bu onun işi. Buraya davetsiz gelen herkesi yakalaması gerekiyor. Daha sonra onlarla ne yapılacağına karar verecek olan Noir'a götürülecekler."
O iblisin buraya gelmeyi göze alacak kadar aptal birine neler yaptığını hayal edebiliyordu.
Seth, onu güvende ve gizli tutarak kendi boynunu riske attı.
"Neden böyle bir riske girsin ki?"
"Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiçbir şey için yapmazdım. Ona bu kadar borçlu olmasaydım, seni şimdi teslim ederdim.
Sesinin tonundan, onun her kelimesini kastettiğinden hiç şüphesi yoktu. Tanrılara şükür, onu bulan, Solin'in kaçmasına yardım etmeye çalışan o değildi.
Şimdi Lydia, Seth'i bu kadar aptallığa iten şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yine de Noir'in ona yaptıklarından sonra onun -bir hiç, bir düşman- için neden kendi hayatını riske attığını anlayamıyordu.
Hiçbir anlamı yoktu.

* * *

Seth kapıdaki yerini aldı ve duruşunu en vahşi Muhafız pozuna genişletti.

Kılıcının ucunu yere sapladı ve ellerini kabzasına koydu. Şans eseri, gece yırtıcıları onu alt etmeyi iki kez düşünürdü.
Gerçi geçmiş bir gösterge olsaydı, umurlarında olmazdı. Noir'in kendisine saldıracaklardı. Her şey bir damla kan için.
İşte, iblis, iblisler. Taze et. Gel biraz al.
Ve çok yakında yapacaklardı.
Buradan, Thorn'un malikanesinin en ufak bir parçasını görebiliyordu. Uzaktan çok zararsız görünüyordu. Ama oraya yaptığı bir ziyaret, ona Thorn'un gaddarlığını iyi öğretmişti. Kadim iblis lordu, Noir'dan biraz daha nazik değildi.
Lanet olası piç. Pek kavga etmemişti ama Seth elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Çok genç, güçleri konusunda çok yeni ve Noir'ın zulmünden sıyrılmış, bir sığınak bulmayı umarak oraya koşacaktı.

Bulduğu şey, Noir'ın kucağına tek yönlü bir yolculuktu... ve yumruğuydu. Görünüşe göre iki iblis lordu kaçakları tutmayacaklarına dair bir anlaşma yapmışlardı.
İşin iyi yanından bak... En azından Azura, o buradayken onu Noir'den daha fazla çağırmayacaktı. Jaden'in aksine bu güzel fayda göz önüne alındığında, bu görevi yapmak zorunda kaldığı diğerleri kadar önemsemedi.
Evet, duygusal olarak yorucuydu ama sonra hayat da öyleydi.
Şimdi bile Noir'i kafasının içinde duyabiliyordu. "Seni zavallı herif. sen değersizsin Aptal ötesi aptal. Duvarda birkaç gece kal. Belki o zaman dövüşmeyi öğrenirsin."
Sonuç olarak, sayıca bire yirmi fazla oldukları ve Noir ile Azura'nın son beslenmesiyle hâlâ bitkin düştüğü gerçeği göz önüne alındığında oldukça iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Beat the Holy Shit Out of Him'in son turlarından bahsetmiyorum bile.
Ama ne biliyordu?
Ve yarın geldiğinde, Duvar'ı korurken ve diğer istedikleri her şeyi yaparken bulması gereken anahtar hakkında daha fazla bilgiye sahip olmadığı için Noir'in onu yine yeneceğinden emindi.
Evet ...
Zaten düşünmek istediğin şey onlar değil.
Hayır, mizahla dans eden ve ateşli bir ruhla parıldayan parıldayan topaz gözleri düşünmek istiyordu. Yumuşak, uzun siyah saçlardan. Onu öpmesi için yalvaran nemli dudakların.
Gözlerini kapatarak, yatağında Lydia'nın bir görüntüsünü canlandırdı. Evet, odaklanmak istediği buydu. Uğraşmak zorunda olduğu diğer saçmalıklardan çok daha iyi. Neredeyse teninin sıcak kokusunu alabiliyordu. Zırhına doğru esen soğuk rüzgarların soğuğundan kurtulmuş, onu iliklerine kadar dondurmuştu.
"Seth?"
Sesini duyunca gözlerini açtı. Etrafına bakındığında ona dair hiçbir iz göremedi.
O değil. Adını bilmiyordu. Onunla dalga geçen yırtıcılardan biri olmalı.
"Beni duyabiliyor musun?"
Kafasının içinde olduğunu fark etti. Lidya mı?
"Evet. Jaden bana neyle karşı karşıya kalacağını açıkladı. Gelip yardım etmek istedim ama neden yapamayacağımı anlıyorum. Başını belaya sokmak istemiyorum."
Bu sözler onu o kadar derinden etkiledi ki, onu geçici olarak hareketsiz bıraktı. O seni umursamıyor. Nasıl yapabilirdi?
Büyük ihtimalle doğruydu.
Bu kesinlikle doğru, seni embesil. Noir haklı. Sen gelmiş geçmiş en aptal aptalsın.
Sadece rütbeli bir moron, esirinin kendisine değer verdiğini bir saniye bile düşünürdü.
Yine de sesini duymak istiyordu. Saldırıyı beklerken onu yanında hissedin.

"Benimle nasıl konuşabiliyorsun?"
“Kızma, tamam mı? Jaden, sen nöbet tutarken seninle oturabileceğim kadar gücümü geri kazandı.
Buna çok kızmalı. Yine de değildi. Garip bir şekilde minnettar hissetti.
"Gerçekten o kadar sıkıldın mı?"
"HAYIR. Sadece iyi olduğundan emin olmaya ihtiyacım vardı. Senin incindiğini görmek istemiyorum."
Bu sözler ve sesindeki sahte samimiyet ona bir darbe gibi çarptı. Hiç kimse ona daha nazik bir şey söylememişti. Hayatının tamamında değil.
Ama o daha iyi biliyordu. "Beni umursamıyorsun. Dürüst ol. Biz düşmanız, sen ve ben.”
"Ben senin düşmanın değilim, Seth. Esirin olmayı sevmiyorum ve bu gerçeğe hala biraz sinirlendiğimi söylemeliyim. Ama yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Ve hiçbir nedenin yokken beni koruman benim için çok şey ifade ediyor."
Bu sözler üzerine içini kötü bir his kapladı. Onları neden bir araya getirdim?
"Jaden sana benim hakkımda ne kadar şey anlattı?"
"Muhtemelen bunun için onu yeneceksin. Ama yaptığına sevindim.”
Seth tiksintiyle nefes verdi. Kimsenin onun hakkında konuşmasına tahammülü yoktu. Durmadan. Sağlığı için asla iyiye işaret değildi. Fiziksel veya zihinsel.
Bunu düşünmek istemiyordu, konuyu çevirdi. "Muhtemelen dinlenmelisin."
"Yapana kadar olmaz."
Rahatlatıcı sesi onu geçmişe götürdü. Çakallarla yaşadığı ve bir arkadaşı olduğu zamanlara geri dönelim. Başkalarının ona söylediği yalanlara güvenebildiği zaman.
Tekrar bu kadar saf olmak için neler vermezdi.
Ona güvenme. Kurtulmak için seni kullanıyor. Seni zayıflatırsa, onun için aptalca bir şey yapacağını biliyor.
Bütün insanlar yalancıydı. Bunu her parçasıyla biliyordu.
Ve henüz …
Seth yeniden bir şeye inanmak istedi. Birine inanmak istiyordu.
En çok da Lydia'ya inanmaya ihtiyacı vardı.
"Bana ailenden bahset Lydia. Neye benziyorlar?”
"Harikaydılar."
"Öyle miydi?"
"Annem ben çocukken beni korurken öldü."
Çok şanslı olmalıydı. Ama annesini sevdiği belli olunca onun için üzüldü.
"Ne oldu?"
"Zeus bize saldırttı. Herkes katledildi. Ama annem onlar beni bulmadan önce güçlerini kullanarak beni uzaklaştırdı. Beni babama göndermeye çalıştı ama beni oraya kadar götüremeden onu öldürdüler.”
"Ve senin baban?" Lütfen benimkinden daha iyi olduğunu söyle.
“O harika... Çoğu zaman. Çok sert ve talepkar olabilir. Ama bunu bana olan sevgisinden yapıyor.”

İyi. Parçalamak istediği bir varlık daha azaldı.
Sonra ona Solin'i sormaya başladı ama kendini durdurdu. Bilmesi gerekmeyen bazı şeyler vardı ve bu da onlardan biriydi. Aslında listesinin başındaydı. Başka bir adam Seth'in uğruna ruhunu satacağı tek şeye sahipken onun sesindeki sevgiyi duymak istemiyordu.
Acımasızdı.
Ama o yatıştırıcı sesiyle onunla konuşmaya devam etti. "En zor kısım, babamın büyüdüğünü gerçekten göremiyor olmamdı."
"Neden?"
"Beni bulurlarsa beni öldürecek çok fazla düşmanı var. Bu yüzden çok hareket etmem gerekti. Kazara ya da kasıtlı olarak bana ihanet etmelerinden korktuğum için asla çok fazla arkadaş edinemiyorum."
"Benim gibi."
"Bazı açılardan. Bu yüzden seni anlıyorum sanırım."
İlginç bir düşünce, bu. Çoğu gün kendini anlayamıyordu, o halde o nasıl anlayabilirdi?
"Bana annenden biraz daha bahset. Onunla ilgili en güzel anınız nedir?"
"Bana her gece kitap okur ve sonra uyumam için aptalca bir şarkı söylerdi. O gittikten sonra çoğu kez kalkıp oyuncaklarımla oynamak için gizlice dışarı çıkmaya çalışırdım."
Bunun için sana şaplak mı attı?
"HAYIR. Ailem bana hiç vurmadı. Beni yatağa geri gıdıklar ve tatlımı bir haftalığına elimden almakla tehdit ederdi. Ama bunu da asla yapmadı.
Seth bir gülümsemenin başladığını hissetti ama bunu yaptığı anda şeytani bir varlığın üzerine geldiğini hissetti.
Ansızın bir orakçı saldırdı. Onlar, buldukları her yaratığı parçalayacak olan pençeli ve kanatlı iblislerdi. Onların keyfi için burada olduğu için şanslıydı.
Seth pençelerini onun omzuna batırırken küfretti. Dikkat etmediğim için aldığım şey bu. Onunla asla konuşmamalıydı.
"Seth?" Sesindeki panik onun için çok şey ifade ediyordu ama şu anda sohbet edecek vakti yoktu.
"Saldırı altındayım, Lydia. Gitmek zorundayım."
"Seth!"
Onun için daha fazla orakçı geldiğinde onu görmezden geldi ve elinden geldiğince onlarla savaştı.
Ama onu aceleye getiren sadece onlar değildi…
Ah evet, bu gerçekten berbat olacaktı.

* * *

Lydia, Jaden'in ateşin yanında duvara yaslanmış taş zeminde oturduğu yere baktı. "Saldırı altında. Ona yardım edemeyeceğimizden emin misin?"

Jaden ona alaycı bir bakış gönderdi. "Elbette. Gidip onu bir haftalığına Noir'ın duvarına tutturalım, olur mu? Bunun onu sonsuza dek

heyecanlandıracağından ve sizin bu kadar umursadığınız için hepimizi daha iyi hissettireceğinden oldukça eminim.”
"Bu kadar alaycı olmana gerek yok."
Elimde değil. Alaycılığı doğrudan annemin göğsünden emdim.
Onun daha da alaycı cevabını duymazdan geldi. "Onun için yapabileceğimiz bir şey yok mu?"
"Yapıyoruz."
Lydia yaptıklarından nefret ediyordu. Oturup kavga etmemek ona göre değildi.
Ayağa kalkıp volta atmaya başladı - devam edemeyecek kadar yorgun olana kadar yaptığı bir şeydi bu.
Ancak o zaman uyudu. Ama muhtemelen Jaden tarafından restore edilen rüyaları da Seth hakkında öğrendiği şeylerle ona işkence ediyordu.
Hepsinden önemlisi, Jaden'in tek başına nöbet tuttuğu ve Jaden'in tarif ettiği canavarlara karşı savaştığı düşüncesiyle ona işkence ettiler.
Lütfen iyi ol. Lütfen.
Şafağı epey geçe uyandı, ya da en azından bu kasvetli diyarda şafak sayılan şey.
"Seth?" onunla yeniden bağlantı kurmaya çalıştı.
Cevap vermedi.
Jaden'in ateşin yanında uyuduğu yere baktı. Onu bulmalıyım. Başı beladaydı, bunu hissedebiliyordu.
Tek sorun, onun nerede olduğunu ya da oraya nasıl gideceğini bilmemesiydi.
Birden koridorda bir gürültü duydu. Kapıya gitti ve neler olduğunu duyabilmek için kulağını kapıya dayadı.
Gürleyen sesler gürledi ama sözlerini tek tek çıkaramadı.
Biri onu hasta eden bir netlikle konuşana kadar değil.
“Huzza! Muhafız öldü!”

BÖLÜM 13

Dehşete kapılan Lydia, Seth'i bulana kadar burayı yıkmak için kapıyı açmaya çalıştı ama Jaden, intihar etmeden hemen önce onu yakaladı.
"Aptal olma," diye hırladı kulağına, eli kolunun üst kısmında onu sabit tutarken. “Sizi paramparça edecekler ve her dakikasının tadını çıkaracaklar. Ve bunun herhangi birimize ne faydası olur? İnan bana, senin kanlı parçalarını yerden ve tavandan kazımak istemiyorum. Ya da kalıntılarını ayakkabılarımın altına bulaştır.
Anlattığı şey karşısında hoşnutsuzlukla dudaklarını büktü. Bu onun da isteyeceği en son şeydi.
Kolunu bırakarak onu kenara itti, böylece kendisi açmadan kapının yanında saklanacaktı.
Onu odasında yalnız bırakırken dudağını ısırdı. Haklıydı. Neredeyse yapacağı şey aptallığın en kötüsü olurdu.
Tanrılara şükür, onu durdurmuştu. Ama bu haberi duyar duymaz düşünemedi. Seth ölmüş olamazdı.
Adamın parçalara ayrılmış hali aklından çıkmıyordu, gözyaşları onu boğdu.
Neden umursayayım?
Hiçbir fikri yoktu. Yine de onun düşüncesiyle göğsünü sıkıştıran acı inkar edilemezdi...
Ne olduğunu bilmek zorundayım.
Kulağını kapıya dayayarak elinden geldiğince çabaladı ama dışarıdan başka bir şey duyamadı. Ne olduğu veya ne olduğu hakkında hiçbir ipucu yok.
Hadi
… biri bana bir şey söylesin.
Herhangi bir şey.
Zaman o kadar yavaş akıyordu ki midesi bulanıyordu. Jaden nihayet dönmeden önce delirmek üzereydi. Odada, tam önünde tezahür etti.
"Kuyu?" umutla sordu.
Tereddüt etti ve kendini en kötüsüne hazırlarken kalbi atmayı bıraktı. Ne kadar uzun süre geciktirirse, hıçkırıklarını nasıl tutabildiğine dair hiçbir fikri olmayana kadar acısı o kadar artıyordu.
"Ölmedi," dedi sonunda.
Sadece bu acımasız duraksama için, iyi haber üzerine sesli bir hıçkırık çıkarırken onu tekmeleyebilirdi. Bu üç kelimenin verdiği rahatlama şaşırtıcıydı. Ve bunun için o kadar minnettardı ki onu neredeyse öpebilirdi.
Seth ölmemişti.
Oh teşekkürler, tanrılar, teşekkürler!
"O nerede?" Jaden'a sordu.
Sesli bir şekilde yutkundu. "Buna cevap vermemi istediğini sanmıyorum."
Sesindeki nota, onun dehşetini on kat geri getirdi.
Ne olmuş olabilir? Noir, Solin'e yaptıkları gibi onu da kafese mi kapatmıştı?
Jaden'ın ona bu yer ve burada olup bitenler hakkında anlattığı tüm görüntüleri ve hikayeleri hatırlarken, zihni korkunç olasılıklarla dolup taştı.

"Jaden," diye azarladı. "Hadi. Bana söylediğin onca şeyden sonra mı? Nerede olduğunu öğrenmeliyim.”
"O kadar kötü, Lydia. Şimdilik burada kalsan daha iyi olur.”
Kalbi gümbür gümbür atıyordu, Noir'ın kapıyı açmaya çalışırken dışardan küfrettiğini duydu.
Jaden! Seni değersiz pislik, defol buradan. Şimdi!"
Jaden ortadan kayboldu.
Kulağını tekrar kapıya dayadı, en ufak bir ayrıntı için çaresizdi. Bir şeyler bilmesi gerekiyordu yoksa delirecekti.
Bağırdın mı? Jaden, ona ters cevap vermemesine şaşırdığı bir ses tonuyla küçümseyici bir şekilde alay etti.
"Şu piç köpeği indirebilir misin?"
"Deneyebilirim. Yine de, yaptığımda tek parça halinde olacağından emin değilim. Umarım senin için sorun olmaz?”
O ciddi miydi?
Şimdi Seth'e ne yapmışlardı? Dehşeti onu tüketirken eliyle ağzını kapattı.
"Başarsan iyi olur kurtçuk. Onun gücüne ihtiyacım var. Anlıyor musunuz? Ölmesine izin verirsen onun yerini alırsın.”
"Bununla iyi şanslar."
Bu kez, Jaden'ın onları ayıran kapıya çarpmasına yol açan darbeyi duydu.
"Onu canlı geri getirin. Ona ihtiyacım var.
Jaden'ın kendini yukarı ittiğini duydu. "O zaman neden onu oraya tek başına gönderdin?"
Başka bir acımasız tokatın sesini duydu.
"Artık kim olduğunu hatırlasan iyi olur solucan. Sen benim dengim değilsin.”
Jaden'ın sesi vahşi bir hırıltıdan farksızdı. "Haklısın Nur. Özgür ya da köle, her zaman senden üstün olacağım.”
"Köpeğimi getirmene ihtiyacım olduğu için sevinsen iyi olur. Aksi takdirde bunun bedelini ödersiniz.”
"Evet, seni de çok sikeyim."
Kapıya sert bir şey çarptı ve yerinden sıçradı. Ama Jaden'ın mı yoksa Noir'ın yumruğu mu olduğundan emin değildi.
"Sana yaklaşmasına izin verme bebeğim." Bu sefer duyduğu Azura'nın sesiydi. "Anahtar yakında elimizde olacak ve o zaman kimse bizi durduramayacak."
"O kendini beğenmiş pisliğin beni ele geçirmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Her zaman çok kibirliydi.”
"Biliyorum kardeşim. Ama bırak gitsin. Jaden'ı uzun zaman önce yendik, etkisiz hale getirdik ve hadım ettik. Şu anda yapabileceği tek şey tansiyonunuzu yükseltmek... Evcil hayvanınız kısa süre sonra size geri dönecek ve her zaman olduğu gibi iyileşecek.”
Lydia, kaltağın Seth hakkında insan değilmiş gibi konuşmasına yüzünü buruşturdu. Tamam, tam anlamıyla değildi ama bir hayvan ya da nesne de değildi.

Lanet olsun onlara.
Güçlerime sahip olmadığıma sevinsen iyi olur, puta. Öyle olsaydı, şu anda bir raunt yapıyor olacaklardı.
Azura güldü. "Sonra ondan bir lokma daha paylaşabiliriz ve Zeus ile tayfasının peşine düşeriz. Adım adım Malachai'ye ulaşacağız ve sonra da olmamız gereken yere geleceğiz. Dünyanın hükümdarları.”
Onlar uzaklaştılar.
O kapıda tırnaklarını şaklatan Lydia, onlar onu hissetmeden ya da keşfetmeden önce gittiklerine şükretti. Ya da daha kötüsü, kapıyı yırtarak açtı ve aptalca bir şey yaptı.
Ah! Bir gün bu ikisi cezalarını alacaklardı. Sadece orada olduğunu görmek için orada olmayı umuyordu.
Ancak ayrılışlarındaki rahatlaması uzun sürmedi.
Birkaç dakika sonra Jaden, Seth olmadan odasına döndü. Özellikle de kesinlikle onun gibi görünmeyen kanla kaplı olduğu için, onu yeniden paniğe sevk eden bir şey. Kelimenin tam anlamıyla, alnından ayakkabılarına. Boyalı balo elbisesi olmadan Carrie'ye benziyordu.
Seth neden yanında değildi?
"O nerede?" diye sordu, cevaptan korkarak.
Yüzü solgundu, Jaden aslında titriyordu, masasına gitti ve ona cevap vermeden, hatta ona bakmadan opak, yeşil bir sürahiye uzandı.
Bu kötü olmalıydı.
İçkisini mücevherlerle kaplı altın bir bardağa doldururken, Lydia sıvının yoğunluğu ve rengi karşısında kaşlarını çattı. Daha iyisini bilmeseydi, kan olduğuna yemin ederdi.
Fincanın içindekilerin hepsini geri devirdikten sonra nihayet ona baktı.
"Onu şu anda görmek istemiyorsun. Güven bana."
"Saçmalama. Ona gitmeliyim.” Yaralarını saracak kimse olmadan yalnız kalacaktı ve bu ihtiyacı olan son şeydi.
Jaden odayı geçti ve ellerini onun omuzlarına koydu. Ürkütücü gözleri yoğunluğu, öfkesi ve tiksintisiyle onu yaktı. Lydia, beni dinle, diye homurdandı dişlerinin arasından. “Onu neredeyse ikiye böldüler. Anlıyor musunuz? Ben..." Aklından geçen her şeye dayanamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Bakışları tekrar buluştuğunda, gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin etti. "Uzun zaman önce, tanrı savaşı ve katliam boyutlarında çok fazla saha deneyimim olan, şimdiye kadar doğmuş en saygı duyulan savaş ağalarından biriydim. Quentin Tarantino'nun filmlerinin 1950'lerin Disney müzikalleri gibi görünmesini sağlayacak savaşlarda savaştım ve hayatta kaldım ve hiç bu kadar korkunç bir şey görmemiştim. Beni duyuyor musun?"
Bu sözler ona bir darbe gibi çarptı.
Ciddi olamazdı. Kesinlikle değil…
Onun ne bulduğunu hayal ederken kendi gözyaşları yanaklarından aşağı sıcak izler bıraktı. Seth'ten geriye ne kaldı...

Onu serbest bırakan Jaden, titreyen elini saçlarından geçirdi ve yüzünü buruşturdu. “Bu... ona yaptıkları iğrenç. Kimsenin Noir'den daha zalim olabileceğini düşünmemiştim. Düzeltilmiş duruyorum.
Daha önce hiç duymadığı bir dilde bir şeyler hırladı. "Yalnız gitmesine asla izin vermemeliydim. Daha iyi biliyordum. Bu benim hatam. Bunların hepsi." Başını eğdi ve ellerini saçlarına geçirdi. "Nasıl bu kadar aptal olabildim? Çok bencil? Gah, ben tam bir aptalım.
Seth'e karşı duyduğu suçluluktan mı yoksa başka bir şeyden mi bahsettiğinden emin değildi. Ama geçmişinin en az Seth'inki kadar acımasız ve sarsıcı olduğu açıktı.
Uzanıp elini rahatlatmak için Jaden'ın omzuna koydu. "Seth'in istediğini yaptın."
Jaden başını salladı ve bu sefer kesinlikle gözlerinde yaşlar vardı ve bu kadar güçlü bir adamın bu kadar incindiğini görünce kendi gözleri de aktı. "Sadece beş dakika boyunca Azura ve Noir'in ensemde nefes almamasını istedim. Beş dakika." Bakışları, kendisine beslediği nefretle onunkileri delip geçti. “Masum bir çocuğu o beş dakika için sonsuz bir cehenneme mahkum ettim. Ben onlardan daha kötüyüm.”
Hayır Jaden. Sen değilsin. Onun acısını hiç dikkate aldıklarını mı düşünüyorsun?
Dokunuşunu geri çekerken dudağını kıvırdı. “Bana patronluk taslama ve ne olup ne olmadığımı söyleme. Kendimi ne hale geldiğimi görüyorum ve asla kendimi kandırmadım ya da
eylemlerimi olmadıkları bir şeye dönüştürmeye çalıştım. İçimdeki canavarı tanıyorum ve her gün onunla yaşıyorum.”
Ve bundan nefret ediyordu. Mecbur olmadığı için söylemedi.
Onu teselli etmenin bir yolu olmadığını biliyordu ve olsaydı bile buna izin vermeyecekti.
Geçmişteki hataları yüzünden kendini kırbaçlamaya çok kararlıydı.
Bu sırada burada yardıma ihtiyacı olan başka bir adam daha vardı. Bir şekilde onun için önemli hale gelen biri. Jaden'a yardım edemeyecekse bile yapabileceği tek şey ona gitmekti.
"Seth nerede?"
Jaden cevap vermeden önce tereddüt etti. "Onun Odası."
"Beni ona götür."
"Bunu görmek istediğine veya ihtiyacın olduğuna gerçekten inanmıyorum." Adamın tuhaf gözlerine baktı. "Beni hemen şimdi ona götürmezsen, o kapıdan çıkıp onu kendim bulacağım."
Öfkesi ona bakarken boğazından kısık bir sesle homurdandı. "Ve sen de yapardın. Seni inatçı aptal. Unutma, beni burada tuzağa düşüren bariz bir aptallıktı.
Arada bir biri seni uyardığında dinlemelisin.”
Lydia bunu düşündü. Haklıydı. Uçurumdan aşağı, girdaplı okyanusa doğru atlarken sonuçlarını düşünmeye her zaman eğilimli olmuştu. Solin, tüm hayatı boyunca onun peşinden koşmuştu. Ama bugün değişmeyecekti.

"Bize ihtiyacı var."
Jaden başını salladı. "Tamam ama seni uyarmadığımı söyleme."
Gözünü kırpıştıramadan, Seth'in hâlâ o ürkütücü mavi parıltıyla yıkanan odasındaydılar. Kendi kalp atışlarının sesini yükselten karanlık sessizlikte yönünü bulması bir saniye sürdü. İçindeki çakal onun kanının kokusunu alıyordu, yeterince net göremediğinden değil.
Vücudunda nasıl kaldı?
Tamamen çıplak olan Seth yatakta o kadar hareketsiz yatıyordu ki, gerçek ya da canlı görünmüyordu. Başını ondan çevirmiş, düzleştirilmiş kumral saçları siyah yastığın üzerine dökülmüştü.
Kendini en kötüsüne hazırlayarak yavaşça odanın karşısına geçti.
Nefesi o kadar sığdı ki, göğsünün hareket ettiğini zar zor görebiliyordu. Cildi ölümcül kül rengindeydi ve ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Boynundaki kırlangıcın parıldamasına neden olan ter, ona o dövmeyi nasıl yaptırdığını hatırlatıyordu.
Hayatının acısı üzerine bir hıçkırık tuttu, ona bunu unutturabilmeyi diliyordu.
Uzun bacaklarını uzatmış ve bir kolunu göğsünün üzerine atmış şekilde yatıyordu, hemen yukarısında...
Korku içinde dondu. "Aman Tanrım," diye soludu sonunda Jaden'ın onu ne hakkında uyardığını görünce.
Hayatı boyunca hiç bu kadar kötü bir yara görmemişti. Sanki bir kılıç midesinden, kalçasının hemen üstünden ve alt kaburga kemiğinin altından geçmiş, ancak omurgasına çarptığında durmuş gibiydi.
Nasıl hala hayatta olabilirdi? Nasıl? Herhangi bir mantıklı açıklamaya meydan okuyordu ve ne kadar ızdırap verici olması gerektiğini hayal edemiyordu.
Daha da kötüsü, bilinci hâlâ yerindeydi. Her şeye ve tüm nedenlere rağmen. Gözleri sadece yarıktı ama ona bakmak için başını çevirdiğinde ıstırabıyla parladılar.
Yüzüne boyadığı o tanıdık kaşlarını çatarken nefesi düzensizleşti.
Nasıl dayanabilir ve çığlık atmaz? Nasıl? Ama sonra biliyordu.
Acıya alışmıştı.
Tek bildiği buydu.
Yaptıkları yüzünden onun için bağırmak istiyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Bunun için hepsine lanet olsun. Neden kimse onunla ilgilenmiyordu?
Acısını hafifletmek için bir şeyler mi yapıyorsun?
Ama sonra bunun cevabını da biliyordu.
Kimse umursamadı. Onun dışında kimse yok.
Kanayan elini kendi elinin içine alarak yere, yanına diz çöktü. Yatağı herhangi bir şekilde sarsmak ve onun daha fazla acı çekmesine neden olmak isteyeceği en son şeydi. "Ne oldu?"
Yutkunduğunda tutuşu zayıftı. Sorusuna cevap vermedi. Bakışları onunkilere kilitlenmiş halde, onun hemen solunda duran Jaden'la konuştu.

"Güçlerini ona geri veriyorum. Onu buradan kendi dünyasına göndermeni istiyorum.
Lydia inkar edercesine başını salladı. "Seninle bu şekilde ayrılmayacağım."
Bakışları yoğunlaştı. "Zorundasın ve şimdi gitmen gerekiyor."
"HAYIR. BEN-"
"Beni dinle Lydia." Gerildi ve sanki acı içini delip geçmiş gibi yüzünü buruşturdu. Ağırlığından birkaç saniye nefes nefese kaldı. Sonra sıkı tutuşu gevşedi ve gözlerini tekrar açtı. “Saldırıya uğramadım. Ben... ben işkence gördüm.
Ne dediğini anlaması için birkaç kalp atışı geçmesi gerekti. Ama hiçbir anlamı yoktu. "Neden?"
Sanki konuşmak onu çok fazla zorluyormuş gibi bir kez daha ter bastı. "Yunan tanrıları seni arıyor. Seni eve götürmek için değil. Buraya seni öldürmek için gönderildiler.”
Çenesi, onu sert bir şekilde vuran inançsızlığın saldırısına uğradı. "Ne?"
"Doğruyu söylüyor," dedi Jaden arkasından. "Onu Duvar'a cıvatalanmış halde buldum. Bütün geceyi onları size götürmesi için onu zorlamaya çalışarak geçirmişler gibi görünüyordu.”
Seth kan kustu, bu vücudunun geri kalanının daha da fazla kanamasına neden oldu.
Mavi gözlerinde acı dolu yaşlar birikti. Onlara hiçbir şey söylemedim. Ama senin bu alemde olduğunu biliyorlar. Bu yüzden odama girdiler. Bir şekilde senin içinde olduğunu söyleyebilirler
Burada." Nefes almak için durmak zorunda kaldı. "Jaden, yerini bulamasınlar diye dün gece seni odasında korudu."
Sözleri onu hayrete düşürdü. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Neden beni öldürmek istesinler?"
Onlara ne yapmıştı? Kasıtlı olarak Yunan tanrılarından uzak durmuştu.
“Söylemezlerdi. Ama gidip onlardan saklanmalısın. Sen ölene kadar durmayacaklar.” Elini kanlı dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarını öptü. Dudakları tenine dokunduğu anda, tüm güçlerini geri kazandığında içinden bir hücum hissetti.
Elini bıraktığında, cildindeki kan gitmişti. "Gitmek."
Gitmeyince, onun yanından Jaden'a baktı. "Onu buradan çıkarın."
Jaden başını salladı ve onu Seth'in görüş alanının dışında bir köşeye doğru çekti. Ayrılmadan önce kulağına fısıldamak için eğildi. "Bir şey bilmelisin."
"Ne?"
"Onlara seni nerede bulabileceklerini söyleyerek işkencesini her an durdurabilirdi. Durmasının tek nedeni, sabah rahatlamasının Thorn'un kendisine saldıranların değil Yunan tanrıları olduğunu görmesi ve takviye çağırmasıydı. Aksi takdirde, yine de o Duvar'a kilitlenmiş olacak... seni koruyacaktı."
Kanıyla ve etiyle.

Bu sözleri duyunca kalbi paramparça oldu. Seth, kendisinden başka kimseyi korumaya inanmıyordu. Bunu kaç kez söylemişti? Yine de orada, onun yüzünden paramparça bir halde yatıyordu.
Onu buna nasıl bırakabilirdi?
"Onu iyileştirmek için bir şeyler yapabilir misin?"
Jaden başını salladı. "Bende o güçler yok."
Ve o da yapmadı. Yanlarında kimseyi de tanımıyordu.
"Ben gittikten sonra ona ne olacak?"
Jaden bunu düşünürken sessiz kaldı. "Eninde sonunda iyileşecek. O gelene kadar acı dayanılmaz olacak ama... o yaşayacak. Ancak Noir, Thorn'un adamları tarafından işkence gördüğünü ve saldırıya uğramadığını ve neden Yunanlılar tarafından sorgulandığını öğrenirse... cezası bundan çok daha kötü olacaktır. Seni burada tutarak düşmanları Noir'in evine getirdi. Bu, Pislik Kralı ve Fahişe Kraliçe'nin hafife alacağı bir şey değil."
Daha kötü bir şey hayal edemiyordu. Bu düşünceyle midesi kalktı.
Ve o anda, ne yapması gerektiğini biliyordu.
Ona ne pahasına olursa olsun.
"Onu buradan nasıl çıkaracağım?"

BÖLÜM 14

Jaden cevap vermeden önce tereddüt etti. "Evet, onu buradan ışınlayabilirsin ama bunu yapmadan önce bir şeyi anlamalısın. İçinde bulunduğu durumda, sana hiçbir şekilde yardım edemeyecek. Hiçbiri. Noir ve Azura'nın güçleri neredeyse tamamen çekildi
hiçbir şey ve sizinkini size geri vererek, kelimenin tam anlamıyla bir insan düzeyine çekiliyor.
Şu anda savunmasız. Hareket bile edemiyor.”
Önemli değildi. Onu burada bırakacak değildi. öyle değil Onu güvende tutmak için kendini feda ettikten sonra değil. Sadece kalpsiz bir kaltak böyle bir şey yapabilir. Ve hayattaki pek çok şey olabilirdi ama bu asla onlardan biri olmamıştı.
Gözyaşlarını sildi. Daha sonra ağlayacaktı. Şu anda görevde kalması gerekiyordu. “Umurumda değil. Onu bırakmayacağım.”
Yüz hatları yumuşadı. "Teşekkür ederim."
Minnettarlığını anlamadı. "Ne için?"
"Seni düşündüğüm kadın olduğun için. Bunun ne kadar nadir bir canavar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”
Kendini durduramadan, nezaketinden dolayı ona sarıldı.
Jaden, uzun süre başka kimsenin ona sarılmayacağını bildiği için bunu hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi ona sımsıkı sarıldı.
Eğer bir daha olursa.
Lydia ondan uzaklaştı. "Bizimle gelemeyeceğine emin misin?"
"Pozitif. Sözümü bozar ve Azura'nın isteği dışında gidersem benim için benden çok daha önemli biri incinecek. Bunu yapamam.
Anlıyordu ve onun için bundan nefret ediyordu. Burada olmayı Seth'ten daha fazla hak etmiyordu.
Yatağa geri dönerken Jaden onu durdurdu. "Onu nereye götüreceksin?"
"Bilmiyorum. Evde güvende olacağından şüpheliyim. Benden sonrakiler beni burada bulduysa büyük ihtimalle nerede yaşadığımı biliyorlardır. Solin'in yeri için de aynı şey.”
"Hiç arkadaşın var mı?"
"Tam olarak değil." Seth'le konuşmasına rağmen insanlara güvenmekte de zorlanıyordu. Ayrıca ölümsüz olmak, insanların arkadaş olmasını zorlaştırıyordu. Yaşlanmadığında fark etme eğilimindeydiler.
"O halde Sanctuary'e gitmelisin."
Kaşlarını çattı. "Barınak?"
"New Orleans'ta bir grup Ursulan'a ait bir bar."
Kalbi korkuyla sıkıştı. Doğası gereği, Were-Hunters'ın hem Katagarya hem de Arcadian şubeleri oldukça bölgeseldi. Başka bir türün kendi alanlarına girmesine dayanamadılar. Çoğu zaman, böyle bir eylem topyekun bir savaş başlatırdı. İhtiyacı olan son şey buydu.
Ayılar ve çakalların ölümcül düşmanlar olduğundan bahsetmiyorum bile.
“Oraya gidemem. Beni öldürürler.”

“Hayır, yapmayacaklar. Yemin ederim. Peltier'ler farklıdır. Aimee adında bir Arcadian ayısı ve Fang adında bir kurt olan Katagari arkadaşı tarafından yönetiliyor. Orada sana Seth konusunda yardım edebilecek doktorlar var. Bu senin en iyi şansın.”
"Bir Katagari ile çiftleşen bir Arcadialı mı?" İki farklı tür olmaları bir yana, böyle bir şeyi hiç duymamıştı.
"Sana söyledim, onlar farklı."
Ona inanmak istedi ama... "Bize zarar vermeyeceklerinden emin misin?"
"Pozitif. İkinizi de hoş karşılarlar ve size zarar vermezler.”
Lütfen bana yalan söyleme.
Ama neden yapsın ki? Seth için gerçekten endişeli görünüyordu. Seth'e diğer insanlara güvenmesini söyleyip duruyorsun. Onlara biraz güvenme sırası sizde.
Bunun doğruluğunu anlayınca başını salladı ve Seth'in yattığı yatağa döndü. Gözlerini açtı ve onu tekrar görünce müstehcen bir şekilde küfretti.
"Ben de seni gördüğüme sevindim, canavar." Ona gülümsedi ve morarmış yanağına düşen saçlarını geriye doğru itti. "Sana güçlerimi geri verirsen seni buradan çıkaracağımı söylemiştim. Bil diye söylüyorum, sözümü tutarım.”
Seth onu en çok neyin şaşırttığını bilmiyordu. Onun için geri dönmüş olması ya da dudaklarına kondurduğu tüy gibi hafif öpücük.
Acımasız, ısıran acısına rağmen, ikisi de onu tamamen ısıttı. Ve geri çekildiğinde, aniden kendini kırmızı tuğla duvarlı ve penceresi olmayan garip bir odada buldu. Daha önce hiç görmediği garip çelik ve cam dolaplarla çevrili küçük, ince bir yatakta yatıyordu.
O neredeydi?
Burası başka bir cehennem alemi miydi?
Lydia'nın arkasındaki kapı o kadar hızlı açıldı ki menteşeleri takırdadı. Savaşa hazır üç iri adam geldi.
Geleceğini bildiği acıya karşı dişlerini gıcırdatarak Lydia'yı onlardan uzak tutmak için kolunu uzattı ve doğruldu.
Çok geç, bunun kötü bir hata olduğunu anladı çünkü hayal edilemez bir ıstırap içini parçalayıp gücünü çaldı. Başı döndü ve görüşü karardı. Ama bayılmayı ve onu onlara bırakmayı reddetti.
Acı daha da artarken yüksek sesle inledi. Onu kesinlikle öldürüyordu.
"Seth!" Lydia kollarını onun omuzlarına doladı ve onu hayrete düşüren bir özenle onu yatağa sırtüstü yatırdı. Dudakları kulağına değdi ve onu kendine yakın tuttu ve vücuduna karşı titredi.
O an onunla böyle ölmek istedi. Etrafına sarılarak ona rahatlık teklif etti. Özellikle de bu bir yalandıysa ve onu gerçekten umursamıyorsa. Yaşamak ve gerçeği keşfetmek istemiyordu.
Adamlar öne çıkıp yatağının etrafını sardılar.
Seth savaşmak için gücünü toplamaya çalıştı. Onu nasıl koruyabilirdi?
ben değersizim
Uzun siyah saçları sırtına kadar örülmüş olan elini Lydia'nın koluna koydu.

"Onunla biz ilgileneceğiz."
Seth onu itti. "Ona dokunma!"
Adam, onu kızdırmak yerine, onu yataktan uzaklaştırırken ona gülümsedi. “Benim adım Carson ve sorun değil. Ona ya da sana zarar vermeyeceğiz.”
Seth ona inanıp inanmadığından emin değildi. Ama ne seçeneği vardı? Zar zor hareket edebildiği noktaya kadar yaralanması yeterince kötüydü. O da çıplak kıçlıydı. Tanrılar, tam ihtiyacı olan şeydi.
Daha fazla aşağılama. Ve bu kadar yaralı olmasaydı, adamların önünde serseriler gibi yenebilirdi. Lanet etmek. Düşüşleri hiç bitmeyecek miydi?
Lydia, Seth'in yanına dönmek için Carson'ın yanından geçti. "Onunla kalabilir miyim?"
Uzun, kıvırcık sarı saçlı, kaslı adam alay etti. "Kızım, bunu görmek isteyeceğini sanmıyorum. Carson tıpta bir dahi, ama dayanıyorum. Seth'in yaralarını işaret etti. "Bu cidden iğrenç bir şey. Eğer siz de doktor değilseniz, yolunuza çıkacaksınız ve muhtemelen her şey söylenip bitmeden öğle yemeğini kaybedeceksiniz.
Lydia kararsızlıkla dudağını ısırdı.
"Hadi," dedi sarışın adam bu kez daha nazikçe. Adım Dev ve çok uzakta olmayacağız. Hemen yan odada, tamam mı?
Yine de Seth'in elini tuttu ve bu onun gözlerinin dolmasına neden oldu. Ama başka biri onları görmeden gözlerini kırptı.
"İyi olacağım Lydia. Onunla git."
Topaz bakışları isteksizliğiyle parladı. Ama sonunda başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, gelirim."
Bunu yapmak ona acı verse de bıraktı.
Dev onu odadan çıkardı.
Carson kısa, siyah saçlı adama baktı. “Tay mı? Margery'ye artık içeri girmesinin güvenli olduğunu söyler misin?
"Tabii doktor. Ayrıca Fang ve Aimee'ye misafirimiz olduğunu bildireceğim."
"Teşekkürler." Carson, Seth'in beline bir nebze olsun alçakgönüllülük sağlamak için sıcak, ince bir battaniye örttü.
İtiraf etmekten nefret ediyordu ama Carson'ın hareketinden dolayı minnettardı ve kendi kendine giyinemeyeceği ya da bunu yapacak kadar güç yaratamadığı gerçeğini hor görüyordu.
Yunan Phonoi ve Dolophoni, onu Sur'a sürdükten kısa bir süre sonra zırhını çıkarmışlardı. O sürtükler. Eğer herhangi bir gruba elini sürerse, onları parçalara ayırırdı.
Ama dün gece hiç şansı olmamıştı. Güçleri zaten düşükken ve ona önce biçerdöverler ve dagnyte'lerle saldırdıklarında değil. Hala neden Thorn hakkında hiçbir fikri yoktu.
Yunanlılarla ittifak yapacaktı. Normalde böyle şeylerden uzak dururdu. Karanlık lord, iblis politikasını hor görüyordu.
Önemli olduğundan değil. Önemli olan, onlar onu bulmadan önce Seth'in Lydia'yı korumak için yeterli gücü geri kazanması gerektiğiydi.

Seth, Colt'un bıraktığı kapıya baktı ve onunkinden birkaç ton daha açık kızıl saçlı ve mavi gözlü ufak tefek bir kadının içeri girdiğini gördü. eteğin altından dışarı bakmak. Saçları topuz yapılmıştı ve kedi benzeri bir gözlüğü vardı.
Seth'e nazik bir gülümseme sundu. "Tehlikenin geçmişte kaldığını öğrendiğime sevindim." Gözlüğünü parmak boğumuyla burnunun üzerinde daha da yukarı iterek, yanındaki Carson'a katıldı. "Bu arada kadının adı Lydia."
"Evet biliyorum," dedi Carson, Seth'in tanımlayamadığı şeyleri ortaya koyarken. “Gitmeden önce ona ismiyle seslendi. Buradaki konuğumuz Seth.”
Ona tekrar gülümsedi. "Merhaba Seth. Ben Margery, Margy veya Marge, Mars veya insanların benim için kullandığı bir düzine başka takma ad. Hakaret olmadığı sürece her şeye cevap veririm. Ve merak ediyorsan burada Carson'la çalışan diğer doktorum. Seni çok hızlı bir şekilde iyileştireceğiz, tamam mı?
Dışa dönük coşkusuna kaşlarını çatan Seth, bu kişiler hakkında ne yapacağından emin değildi. Güçleri o kadar zayıftı ki kendini savunmasız ve güvensiz hissetti. Savunmasız. Kiminle ya da neyle karşı karşıya olduğunu bilmeden bu kadar savunmasız olmaktan nefret ediyordu.
Yetenekleri neydi.
Niyetlerini boşver.
Carson, kırık kan damarları olan gözüne bir ışık tuttu.
Seth küfrederek elini tuttu ve ışığı yüzünden uzaklaştırdı.
"Sorun değil," dedi Carson sabırla. "Sadece sana yapılanları değerlendirmeye çalışıyorum."
“Belli değil mi? Beni dövdüler. Nasıl bir doktor odanın diğer tarafından ona bakarak bunu anlayamaz?
Ne yaptıklarını bilmiyorlar mıydı?
Carson güldü. "Evet, bunun farkındayım. Ama seni tedavi etmeden önce biraz daha spesifik bir şeye ihtiyacım var. Tekrar ileri adım attı. "Gözlerine bakabilir miyim? Şokta mısın yoksa beyin sarsıntısı mı geçiriyorsun görmek istiyorum.”
Seth başını salladı ve ona saldırmamak için elinden geleni yaptı. Ancak Carson'ın acımasız ışığı, başını olduğundan daha fazla ağrıttığında bu zordu. Carson bununla işini bitirdiğinde ışığı ceketinin cebine kaydırdı. "Yüzündeki boyayı yıkasak sorun olur mu?"
Evet yaptı. Harika. "Neden?"
"Pekala, sahip olduğun kesikleri temizlemek ve pansuman yapmak çok daha zor olacak ve eminim ki bunlardan birine dikiş atman gerekecek. Yağlı boya üzerine yapmak istediğimiz bir şey değil. Yani sakıncası yoksa?”
Bu noktada ne önemi vardı? Onlara gerçekten olduğundan daha zayıf görünebilir miydi?
"Tamam aşkım."
Margery yüzünü temizlemek için sıcak bir bezle öne çıktı ve Carson, Phonoi'nin midesinde yaptığı kesiği inceledi.

Bir gün o kaltağı bulacak ve o kesiğin on katını ona geri ödeyecekti. Bunu yaptıktan sonra gülme cesaretini göstermişti.
Margery yüzünü temizledikten sonra Carson, Noir'in yumrukladığı gözün etrafındaki kemikleri hissetti. Seth dün geceki yumruktan sonra o "öpücüğün" ne kadar güzel olduğunu ancak hayal edebilirdi.
Carson içini çekti. "Pekala Seth, şekil değiştiren olmadığını biliyorum. Ve bu yaraların ciddiyetine ve hala hayatta olduğun gerçeğine bakılırsa, tamamen bilincini boşver ve çığlık atmadan, senin bir tür ölümsüz olduğunu varsayacağım. O gözlerle Kara Avcı değil. Öyleyse sen nesin? İblis? Vampir?"
Seth nefret ettiği kelimeyle boğuldu. "Yarı tanrı."
Carson, Margery'ye, Seth'in pek emin olmadığı, belirsiz bir bakış attı ve sonra, "Yunanca mı?" diye sordu.
"Mısırlı."
"Ah. Tamam, senin panteonunda biraz paslanmışım. Beyler size buralarda pek rastlamıyoruz. Ve kabul edelim, Google'da eski tanrılar hakkındaki gerçek gerçekleri tam olarak yapamam. Bu yüzden bana biraz yardım edebileceğinizi umuyorum. Acını dindirmek için sana bir şey verebilir miyim, biliyor musun?
Bu soru kafasını karıştırdı. "Anlamıyorum."
Margery onun omzuna hafifçe vurdu. "Hangi ilaçların ağrınızı hafifletebileceğini biliyor musunuz?"
Ah... Üvey babasının acıyı dindirmek için merhemler ve bir tür kök bitki kullandığını hatırlıyordu ama bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hatırlamak için çok uzun zaman önceydi.
Ve o zamandan beri... Noir, Azura ve diğerleri ona sadece acı vermek, asla geri almak istememişlerdi.
"HAYIR. Ne zaman yaralansam, sonunda hiçbir şey olmadan iyileşirim."
"Sana hiç bir şey vermeye çalışan oldu mu?" diye sordu.
Sadece zor bir zaman. "HAYIR."
Carson düşünürken çenesini ovuşturdu. Birkaç saniye sonra diğer doktora başını salladı. Pekala, Marge... Onun yerine seçim yapma şerefini sana vereceğim. İyi eğlenceler."
Ah, çok teşekkürler, Carson. Bunu takdir ediyorum." Seth'e göz kırptı. "İşe yaramazsa, kızmak istediğin kişinin kadın değil, erkek doktor olduğunu unutma."
Carson ona homurdandı, sonra dikkatini tekrar Seth'e çevirdi. "Seni bayıltsam sorun olur mu?"
Evet, diye düşündü. Artık vurulmak en son isteyeceği şeydi. Bundan bıkmıştı.
Carson'a ters ters bakarken içini bir öfke kapladı. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"
"Böylece sana acı vermeden senin üzerinde çalışabiliriz."
Evet, doğru. Başkalarına acı vermek kimsenin umurunda değildi. Bunun için yaşadılar.

Ve şimdi düşününce, burada onlarla olmanın ne kadar aptalca olduğunu anladı.
Ne yapmıştı?
Onu Lydia'dan ayırmalarına nasıl izin verebilirdi? Sevgili tanrılar, şu anda ona her şeyi yapıyor olabilirler. Herhangi bir şey. Ya ona ihtiyacı varsa? Ya ona zarar veriyorlarsa?
Panik, vicdanına sert pençeler indirdi. Çok geç olmadan onu bulması gerekiyordu.
"Lydia nerede?"
Carson, "O güvende," diye güvence verdi ona.
Saçmalık.
"Sana güvenmiyorum... Lydia!" Doğrulmaya çalıştı, sonra midesindeki ve başındaki ağrı onu hasta ederken inledi.
Doktor onu geri çekmeye zorladı ama gitmeye niyeti yoktu. Ona tecavüz veya işkence yapmadıklarından emin olana kadar değil. Ya da daha kötüsü, onu Noir'a geri vermek.
"Lidya!"
Kapıdan koşarak geldi.
Ancak o zaman rahat nefes aldı. Ona uzanabilmek için Carson'ı itti.
Lydia onun uzattığı eli tuttu ve sımsıkı tuttu. Kaşlarını çatarak üçüne de baktı. "Sorun nedir?"
Her açıdan içini kemiren ıstırapla mücadele ederken birkaç saniye cevap veremedi. Onu yere indiren tek şey onun yumuşak dokunuşuydu... sıcak gözlerindeki endişe.
"Sana ne yaptıklarını bilmiyordum," dedi sonunda.
"Beni besliyorlardı."
Gerçekten mi? İnanmayı imkansız buldu. "İyisin öyleyse? Kimse seni incitmedi mi?
Eminsin?"
Şüpheli bakışlarındaki panik Lydia'nın kalbini paramparça etti. Yüzünü ellerinin arasına aldı, çaresizce onu sakinleştirmeye ve kendisini daha fazla incitmeden yatıştırmaya çalıştı. "Herkes zalim değildir, Seth. Sana bunu söyledim. Hepsi iyi. Bize zarar vermeyecekler. Söz veriyorum." Onu yatağa geri itti.
Seth öfkeyle homurdandı ve bir ıstırap daha midesine ve sırtına saplandı. Acıdı.
Lydia onun elini tuttu ve başını onunkinin yanına, yatağın üzerine koydu. Hayatında tattığı ilk gerçek zevkin tadına varırken gözlerini kapattı.
"Buradayım, Seth," diye fısıldadı, saçını yüzünden geriye doğru çekerken. "Hiçbir yere gitmiyorum." Yanağını öptü, sonra Carson'a baktı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."
"Emin misin? Çünkü onun gibi bir bölüm daha yaşamaktansa tedavi görmemesi daha iyi.”
"Seninle savaşmayacak." Elindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Yapar mısın tatlım?"

Seth onun sevgisini duyduğunda konuşamadı. Hiç kimse onun için bir tane kullanmamıştı ya da kullanmışsa bile hatırlamıyordu. O anda, onun için kaybolduğunu biliyordu.
Ondan isteyip de yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Hiç bir şey.
"Kavga etmeyeceğim," diye nefes verdi.
Lydia onun saçını okşarken doktorlar geri döndü. Kafa derisinde onun parmaklarından daha iyi bir şey hissetmemişti. Şefkati onu yaralarından bile daha ham ve kanayan bırakmıştı. İçinde onu arzulayan bir şeyi paramparça etti.
Aniden koluna keskin bir şey saplandı. Küfür ederek doktora uzandı ve onu yumruğuyla yakaladı.
Lydia onun elini çekti. "Sorun yok Seth. Bu sadece ilaç. Sana yardım edecek. Söz veriyorum.
Lütfen bırak."
Seth yaptı, ama sadece o istediği için.
Arkasına yaslanarak Lydia'nın yüzüne odaklanmaya çalıştı.
Yapamadı. Göz kapakları artık çok ağırdı. Acı azalıyordu ve ilerledikçe onu da beraberinde çekti.
Seth onunla savaşmaya çalıştı ama sonunda bir nefes aldı ve kendini karanlığa teslim etti.
Seth nihayet gevşediğinde Lydia rahatlamış bir şekilde iç çekti. "Bunun için çok üzgünüm," dedi Carson'a.
"Düşünme onu. İnanın bana, hayal edebileceğiniz hemen hemen her şeyi gördük ve eminim ki sizin göremeyeceğiniz birkaç şey, zaman zaman kapımızdan içeri fırladı." Carson başını Seth'e doğru eğdi. "Ve gerçekten kötü bir geçmişi olan tek kişi o değil. İnan bana."
Margery yatağın yanına bir tepsi dolusu tıbbi alet getirdi. "Şimdi yemeğini bitirmek isteyebilirsin tatlım. Bir süreliğine dışarıda olmalı."
Lydia buna para yatırmaz. Dayanıklılığına dair gördüğü kadarıyla değil. Ya da birkaç dakika içinde uyanıp yeniden boğazlarınıza uzanabilir. Sakıncası yoksa, söz verdiğim gibi kalmayı tercih ederim. Kolay kolay güvenmez ve bana güvenini kaybetmesini istemiyorum, anlıyor musun?
Margery'nin bakışı, kaymasını yakalamadan önce doğrudan Carson'a gitti, sonra hemen Lydia'ya döndü. "Biliyorum. Ama tiksiniyorsan, biz çalışırken yüzünü duvara çevirmek isteyebilirsin."
"Bunu yapacağım."
Carson ona bir sandalye getirdi.
Lydia oturup Seth'i onarmaya başlarken onları dinledi. Mikroplar hakkında yorumda bulunabilirdi ama Seth'in ölümsüzlüğü göz önüne alındığında bu muhtemelen o kadar da önemli değildi.
"Peki siz ikiniz ne kadar süredir doktorsunuz?"
Carson güldü. "Benim için yaklaşık yüz yıl. Margery, biraz daha az."
Margery homurdandı. "Daha az. Ben bir insanım ve on yılı aşkın süredir Carson'la çalışıyorum ama o kadar uzun süredir tıp lisansım yok."
Büyüleyici.

“Peki hangi klana aitsin?” diye sordu.
Lydia'nın ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Klan?"
"Sen Tsakali Katagaria'sın... hangi klandansın?"
Onunla yüzleşmek için dönerken kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Bunu kimseye söyleyemezsin. Durmadan.
Tamam aşkım?"
Kaşını kaldırdı. "Ah tamam. Ama bunu burada sır olarak saklamak biraz zor olacak.
Seninle temasa geçen herhangi bir Kurt Avcısı bunu anında anlayacaktır."
Saçmalık! Jaden, Seth'e çakal statüsü hakkında tek kelime etmemesini söyledikten sonra neden onu buraya göndersin ki? Kesinlikle onun kadar güçlü biri, diğer Kurt Avcılarının onu hissedebileceğini ve türünü tanımlayabileceğini bilirdi. Bunu bilerek mi yapmıştı?
Seth'in ona bu kadar güvenmemesinin nedeni bu muydu?
Birden Jaden'ı dinlediği için kendini tam bir kör aptal gibi hissetti.
Ve hatta ona sarıldım. İkisini de yenebilirdi. O yaptığı için ve o dinlediği için.
Seth'in uyanıp bunu duyacağından korktuğu için tüm vücudu titremeye başladı. "O zaman kalamayız. Gitmek zorundayız.”
Carson ona kaşlarını çattı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"
Ölüm. parçalanma Noir onları buluyor. Solin inciniyor. Seth yapamadığı zaman ölüyor.
Yunan tanrıları onu öldürmek için dışarı çıktı.
Liste her saniye büyümeye devam etti.
Ona hiçbirini söyleme. Bu onu ilgilendirmezdi. Özellikle de Seth'in paranoyası ona bulaşmaya başladığından beri.
Ama ağızlarını kapalı tuttuklarından emin olmalıydı. Herkesin iyiliği için.
"Kimseye burada olduğumuzu söyleyemezsin veya onlara bizim hakkımızda hiçbir şey anlatamazsın. Anlıyor musunuz?"
Carson'ın bakışları karanlık ve tehlikeli bir hal aldı. Kimden kaçıyorsun?
Neyi söylemesi ve Seth'le arasında neyi tutması gerektiğini tartışırken dudağını ısırdı.
"Dinle," Carson'ın ses tonu, onun asık suratlı ifadesine uyuyordu. "Buradaki insanlar ve hayvanlar benim ailem. Onlar için tehlike oluşturuyorsan, bilmem gerek. Zaten bir kez saldırıya uğradık ve neredeyse yok ediliyoruz. Eğer gelen başka bir düşmanımız varsa, hemen bilmemiz gerekir. Burada korumamız gereken çocuklarımız ve bebeklerimiz var.”
Çocuklar. Burada.
Bu her şeyi değiştirdi. Sahip olduğu anılara kimsenin sahip olmasını istemiyordu. Hiçbir çocuk annesinin öldüğünü duymamalı veya görmemeli.
Lütfen, beni öldürme. Bunun tam olarak kime yönelik olduğundan emin değildi. Seth veya Carson.
Ama çocukları tehlikeye atamazdı. "O, Noir'ın bir hizmetkarı ve ben onu serbest bıraktım.
Noir onun gittiğini öğrendiğinde hiçbir engel olmaksızın onun peşine düşecektir. Son derece kanlı olacak.”

"Peki sen?"
"Bana bazı Yunan tanrılarının ölmemi istediği söylendi. Seth böyle yaralandı. Beni bulmaya çalışıyorlardı. Neden bilmiyorum ama. Gerçekten bilmiyorum.
Carson küfretti, sonra Margery'ye döndü. "Diğerlerine söyle."
Elindeki kanı silmek için bir havlu alarak hızla odadan çıktı.
Lydia tüm bunlardan ağrımaya başlayan başını ovuşturdu. "Seni tehlikeye atmak istemedim. Jaden burada güvende olacağımızı... Seth'e yardım edebileceğini söyledi.
"Her şey yolunda. Önceden uyarıldığımız sürece başa çıkabiliriz. Sadece gafil avlanmamıza izin verme."
Seth üzerinde çalışmaya geri döndü. "Dostum, bunu ona kim yaptıysa, ne yaptıklarını kesinlikle biliyordu."
"Ne demek istiyorsun?"
"Demek istediğim, ondan mümkün olduğunca çok acıyı nasıl çekip çıkaracağını ve onu öldürmeyeceğini tam olarak bilen biri tarafından sorguya çekildi. Zavallı piç."
"İyileşecek mi?"
İyileşecek. 'Tamam' kısmını bilmiyorum. Bu benim bölümüm değil. Ben sadece cesetleri tamir edebilirim. Kalpler ve akıllar başka bir konudur.
Lydia, Seth'in kusursuz yakışıklılığını gölgeleyen morluklar ve kesiklerle kaplı çıplak yüzüne bakmak için döndü. Ağlamak istiyordu ama Solin ona bunu içinde tutmasını öğretmişti.
Seni neyin ağlattığını bildiklerinde, seni en çok neyin üzdüğünü bilirler. Düşmanlarınıza bunu vermeyin.
Gözlerini kapatarak, onunla konuşmak ve neler olduğunu görmek için uzandı.

İçindekiler

BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
SON SÖZ
GİRİŞ
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
4. BÖLÜM
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
SON SÖZ

Ama Solin cevap vermedi. Ve bu onu şu anki durumundan daha çok korkuttu.
Burada, bu diyarda, güçleri geri geldiğinden, onunla iletişim kurmak kolay olmalı. Daha önce onu bulmakta hiç zorluk çekmemişti.
Sadece kavga ettiği için cevap veremezse ona karşı sessiz kalacaktı.
Ya da ölmüştü.
İkincisini aklından bile geçiremezdi. Onu kaybetmek onu mahvederdi.
Aniden, odaya başka bir güçlü varlığın geldiğini hissetti. Sıcak ve aynı zamanda dondurucu olan hava, Seth'in yatağının diğer tarafındaki havayı kalınlaştırdı.
Carson geri çekildi ve sanki kim ya da her neyse onunla savaşmaya hazırmış gibi tepsisinden bir neşter aldı.
Lydia da aynısını yaptı, çünkü her ne ise, onlarla savaşmayı seçerse şiddetli olurdu.
Ve onun buraya onun için geldiğine dair mide bulandırıcı bir his vardı.
Ama en çok Seth'i istiyordu.

BÖLÜM 15

Sabah ilk iş güneş ışınları gibi havada altın rengi bir sis parıldadı, sonra yavaş yavaş güzel, minik bir kadına dönüştü. Café au lait teni parlıyor ve badem şeklindeki gözlerinin yeşilliğini vurguluyordu. Koyu kahverengi kız bukleleri yüzünden geriye çekilmiş ve uzun eteğiyle uyumlu leopar desenli bir fularla tutturulmuştu.

Lydia o kadar güzel olan kadının zarafeti karşısında afallamıştı ki ona bakmak zordu.

Carson tamamen tiksinti dolu bir ses çıkararak rahatladı ve neşteri tepsiye geri bıraktı. "Menyara, o abartılı girişle bizi çok korkuttun. Burada ne yapıyorsun?"

İlk başta, onu duymuyor gibiydi. Sevdiği birinin hayaletine bakıyormuş gibi Seth'e baktı.

Carson'dan ipucu alan Lydia da ayağa kalktı. Belli ki Menyara burada bilinen bir varlıktı.

Menyara nihayet konuştuğunda, narin cüssesine göre sesi inanılmaz derecede derin ve güçlüydü. “Uzun zaman önce öldüğünü düşündüğüm birinin kanının aktığını hissettim. Uzun zaman sonra burada, bu diyarda olduğuna inanamadım.” Yatağa neredeyse saygıyla yaklaştı, böylece Seth'e bakıp solgun yüz hatlarını inceleyebildi. "Ama hissettiğim kişi o değil." Uzandı ve kırlangıç dövmesinin çizgisini çizdi. "Yine de... hem çok benzerler hem de çok farklılar. Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum.”

Lydia konuşmaya başladı ama Carson ona susmasını işaret etti. "O Ma'at," diye fısıldadı.

"Mısır adalet tanrıçası."

Menyara, Seth'in yüzünü kendisine çevirdi ve sol kaşını düzeltirken kaşlarını çattı. "Nereden geldi?"

Carson, "Noir'e hizmet ediyor," diye yanıtladı.

"Öyleyse o bir iblis mi?"

Lydia boğazını temizleyerek Carson'ın cevap vermesine izin verip vermeyeceğini kontrol etti.

Devam etmesi için ona başını salladı.

“O bir iblis değil. O bir Mısır yarı tanrısı. Noir onu çocukken satın aldı, güçlerini yeni kazandı ve köleleştirdi.

Menyara sanki bu düşünce bile acı çekmesine neden olmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Annesi insan mıydı?"

"Evet."

"Onun babası?"

Lydia, soruyu sorma biçiminden, Menyara'nın cevabı bildiğini söyleyebilirdi, ancak yüksek sesle konuşmadan önce doğrulamasını istedi. Sanki önce söylemekten korkmuş gibiydi, öyle olmasa bile bir şekilde gerçek olacaktı.

Lydia cevap vermeden önce dudaklarını yaladı. "Ayarlamak."

Menyara, Lydia'nın daha önce hiç duymadığı bir dilde hızlı hızlı konuştu. Ama birine küfrediyor gibiydi. Seth değil de Set olmasını diledi.

Birkaç saniyelik öfkesinden sonra sakinleşti, sonra gözlerini kapattı ve elini Seth'in kalbinin üzerine getirdi.
Keskin bir şekilde nefesini içine çekerken ve sırtını kamburlaştırırken Seth'in gözleri anında açıldı. Sanki birisi göğsüne kanca takmış da onu yataktan kaldırmaya çalışıyordu. Vücudundaki her kas gerilip şişerken acıyla nefes aldı.
"Yapma!" Lydia hırladı. "Onu incitiyorsun." Menyara'ya koştu ama Carson onu yakaladı.
Yine de Menyara, Seth'e ne kadar acı çektirdiğini umursamadan o lirik dilde ilahiler söyledi.
Sanki yeniden işkence görüyormuş gibi inledi ve küfretti.
Onlara bağıran Lydia onu durdurmak istedi ama Carson ona izin vermedi.
"Lanet olsun, bırak beni!" Güçlerini ikisi üzerinde kullanmayı denedi ama bir şekilde güçlerini saptırdılar ve kendisini daha önce hiç olmadığı kadar zayıf hissettirdi.
Bunu nasıl durduramazdı? Onu daha fazla nasıl incitebilirler? Tanrıça zaten yeterince şey yaşadığını göremiyor muydu?
Aniden, Seth'in yaralarından bir ışık huzmesi çıktı. Teker teker kendilerini örmeye başladılar. Yüzündeki ve ellerindeki morluklar ve kesikler yavaş yavaş soldu.
Lydia onu izlerken donakaldı.
Sonuncusu iyileştiğinde, nefes nefese yattığı yatağa sırtüstü düştü. İlk başta, sanki tekrar acı hissetmeyi bekliyormuş gibi tavana baktı. Sonra başını ona doğru çevirdi ve o güzel mavi gözlerini dolduran rahatlamayı gördü. Artık fiziksel acıyla verdiği savaşın peşini bırakmayan gözler.
Onu ilk kez herhangi bir yara ya da iz olmadan görüyordu. Artık üzerinde sadece dövme görünüyordu.
Şaşkınlıkla gülümsedi. Onun inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu bilse de, bir kez bütünleştiğinde sahip olacağı güzelliğin tam olarak ne olduğunu asla tam olarak hayal etmemişti.
Şimdi …
Baş döndürücüydü. Rengi çok sıradışı ve egzotik. Ve o bukleler... Onu karşı konulmaz kılıyorlardı.
"Tıraş olmalısın, tatlım," diye dalga geçti ve şakacı bir şekilde yanaklarını koyulaştıran kestane rengi sakallarına parmaklarını sürtebilmek için ona doğru yürüdü. Onlar bile görünüşünü bozmadı. Sadece onu daha sağlam gösteriyorlardı.
Daha erkeksi.
Ve şu anda yalnız olsalardı, onun her yerine dil banyosu yapana kadar o köşeli çene hattını kemiriyor olurdu.
"Ne oldu?" diye sordu, Noir'in gaddarlığından çok zarar görmüş olan dudaklarını ve gözünü parmaklamak için uzanırken alçak bir fısıltıyla.
"Neden artık acımıyorum? Tamamı nereye gitti?"
Bu sözler, Noir onu satın aldığından beri dayanılmaz bir ıstırap çekmediği muhtemelen tek zaman olduğu gerçeğini eve getirdi.

Lydia, başını eğerek Menyara'yı gösterdi. "Seni iyileştirdi."
Kaşlarını çatarak başını çevirdi. Menyara'nın yüz hatlarına odaklandığı an tiksintiyle dudaklarını kıvırdı.
Vay... Beklediği tepki bu değildi. Menyara'nın yüzündeki ifadeden onun da biraz daha nazik bir şey beklediği belliydi.
"Burada ne yapıyorsun?" ona homurdandı.
Menyara'nın bakışları hüzünle karardı. "Şşt, çocuğum," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Sana zarar vermeyeceğim."
Soğuk ifadesi inkarının her zerresini gösteriyordu. "Senin burada olman beni rahatsız ediyor."
Menyara yüzünü buruşturdu. Ona dokunmak için uzandı, sonra buna nasıl tepki vereceğinden korkar gibi kendini tuttu. "Baban tarafından sana yapılan şey çok yanlıştı ve bunun için özür dilerim, ne kadar özrün olursa olsun onun yaptığının acısını dindiremeyeceğini bilsem de. Ben de buna ağlarım. Ama ben kardeşim değilim ve akrabamı asla inkar etmem."
Gözlerindeki acı ve suçlama elle tutulur cinstendi. "Seni çağırdığımda gelmedin ve boğazım kanayana kadar bana merhamet et diye bağırdım."
"Seni duymadım yoksa gelirdim."
"Sana inanmıyorum. Sen bir tanrıçasın. Biri düzen ve adalet. Seni çağırdığımda, sessizliğin beni değersiz buldu ve beni tarif edilemez dehşetlere maruz bıraktın."
Lydia kendisinin de Ma'at'a inanıp inanmadığından emin değildi. Ama her iki durumda da, önemli değildi. Hiçbir özür ya da başka bir şey, onu lanetledikleri cehennemi asla geri alamaz.
Menyara, Lydia'nın düşüncelerini duymuş gibi yutkundu. "Kardeşime çok benziyorsun." Sanki yanağını okşuyormuş gibi elini yüzüne doğru uzattı. Ama onunla temas kurmadı. "Yüzünü son gördüğümden bu yana çok uzun zaman geçti. Düşündüğünün aksine Set her zaman kötü ya da kötü değildi ve ben seni yargılamadım.
Baban karanlıktan doğarken, aynı zamanda her gece babamızın yanında ona karşı savaştı, Ra'nın yükselip kötülüğü bir gün daha geri püskürtmesini sağladı...
Noir'la olan senin gibi... Onun doğasının daha iyi bir parçasına sahipsin.
"Onu bana karşı savunmaya kalkma. Durmadan."
Menyara üzgün bir şekilde başını salladı, sonra Lydia'ya baktı. "İkiniz gitmelisiniz. Bu yüzden onu iyileştirdim. Düşmanlarınız dinlenmenize izin vermeyecek. Seth'in güçleri tamamen geri kazanılana kadar olmaz."
Lidya kaşlarını çattı. Menyara'nın az önce Seth için yaptıklarından sonra...
"Onları geri veremez misin?"
"Maalesef onlara sahip olan ben değilim. Noir'dan ayrılıp Seth'e dönmeleri gerekiyor ve bunu hızlandırmak için hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok."
Yatağa bir adım daha yaklaşarak uzandı, bu sefer Seth'e dokunmak niyetiyle ama temas kuramadan Seth onun bileğini tuttu.
"Bana dokunma."

Elini indirirken Menyara'nın gözleri buğulandı. "Noir seni bulmaları için tazılarını çoktan gönderdi. Burada kokunuzu almaları uzun sürmez. Tıpkı benim hissettiğim gibi hissedecekler. Vücudunu iyileştirdim ama—”
"Sana teşekkür etmezsem beni bağışla."
"Gerçekten yapacağım." Geri çekildi ve alçak sesle fısıldadı.
Bir an sonra yanında uzun boylu, son derece kaslı bir adam belirdi. Kısa saçları sarı vurgularla koyu kahverengiydi ve bunda Lydia'ya aslan yelesini hatırlatan bir şeyler vardı. Yeşil gözleri Menyara'nınkilerle mükemmel bir uyum içindeydi ve Menyara'nın onların da akraba olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Ten rengi Seth'inkine çok daha yakındı.
Bir kot pantolon ve lacivert bir tişört giymiş, sanki birinin, herhangi birinin kafasını uçurmaya hazırmış gibi duruyordu.
"Maahes," dedi Menyara, adını Me-uhs gibi hissettiren tatlı bir sesle, "bu benim yeğenim Seth. Güçleri geri gelene kadar ona göz kulak olmanı istiyorum.”
Maahes sağ elini sol omzuna koydu ve saygıyla başını eğdi. "Onu hayatım pahasına koruyacağım leydim."
Seth onlarla alay etti. "Ben Azmodea'nın Yüksek Muhafızıyım. İhtiyacım olan son şey birinin beni gözetlemesi. Güven bana, nasıl dövüşüleceğini biliyorum.”
Menyara içini çekti. "Bu, babanın hayatına mal olan kibrin aynısı."
"Ben babam değilim."
"Hayır değilsin. Ama inkar etsen de sen benim ailemsin. Ve artık seni bulduğuma göre, eğer elimden gelirse senin incindiğini görmeye hiç niyetim yok. Boynundaki kolyeyi çıkardı ve öptü. Elini Seth'e doğru uzattı. Kolye parmak uçlarından kayboldu, sadece boynunda yeniden belirdi.
Onu almaya çalışmadan önce kaşlarını çattı. Zincir kırılmayacaktı.
"Ra'nın öpücüğü şiddetle ortadan kaldırılamaz. Sadece aşkla. Onu takan kişiyi herhangi bir fiziksel zarardan koruyacaktır.”
Seth, onun sözlerine dişlerini gıcırdattı ve onlar için ondan nefret etti. Çok azdı, çok geçti.
Halası Ma'at, hor gördüğü birçok tanrıdan biriydi. "İhtiyacım varken nezaketin neredeydi?"
Bakışlarını kaçırdı ama gözlerindeki suçluluğu kaçırmadı. Onun haklı olduğunu biliyordu. "Ne yazık ki senin için orada değildi. Ve bunun için çok üzgünüm. Ama işler değişir. İnsanlar değişir.
Artık pek çoğumuz kalmadı. Ve sevdiğim insanları kaybetmekten bıktım. Ailemi gömmekten.
Ma'at yanında duran savaş tanrısına baktı... Seth'in ihtiyacı olmayan ve yakın olmak istemediği başka bir akrabası. “Maahes ile seyahat edin. Senin güvenliğin için değilse de Lydia'nınki için.
Onu koruyabilir, korusun, düşersin. Ve senin aksine, o bu dünyaya aşina. Onu nerede ve nasıl zarar görmekten saklayacağını en iyi o bilir.”
Seth tartışmaya başladı ama haklıydı. Onlara yetişirse Noir'in Lydia'ya neler yapacağını çok iyi biliyordu. Ve insan âleminden ne yazık ki habersizdi.

Çocukken en son yürüdüğünden beri her şey çok değişmişti. Bu odada kesinlikle tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Üzerinde yattığı tuhaf yatak bile yoktu.
İsteksizce başını salladı.
Teyzesi memnuniyetle gülümsedi. "Yürümeniz gereken tüm boş yerlerde Ra sizinle belanın arasında olsun." Ve bununla birlikte ortadan kayboldu ve onları terk etti.
Seth, hasar görmemiş vücuduna hayretle baktı. Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey incitmez. Hiçbir şey zonklamadı. Hiçbir şey sıkışmadı. İnanılmazdı. Cidden onu en son ne zaman bu şekilde gördüğünü hatırlamıyordu. En son hiçbir fiziksel acı hissetmemişti.
Sürekli bir refakatçi olarak acıya o kadar alışmıştı ki, onun devreye girmesini beklemeye devam etti.
Ama olmadı.
Ma'at'ın bunca yüzyıldan sonra neden şimdi ona karşı nazik davrandığını anlayamayarak, zırhını onu örtmesi için yarattı ve sonra yataktan fırladı. Tanrılara şükür sonunda en azından kendini giydirecek kadar gücü vardı.
Kapıya doğru ilerlerken Lydia onu durdurdu. Dudaklarını sevimli bir gülümsemeyle birbirine bastırdı, bu da onun bir yanını yeniden ateşleyip ağrıttı. Şaşkın bir bakışla vücudunu taradı, ama onun vücudunu başka bir parçasıyla süpürmesini tercih ederdi.
vücut. "Tatlım... tatlım... şekerpare, ortalıkta böyle dolaşamazsın. Kasabada bir Ren Faire yok. Ve insanlar fark edecek."
Orada yine yabancı terimleriyle gitti. "Ne?"
"Kesinlikle." Ellerini onun göğsüne koydu ve zırhı tuhaf, kısa kollu siyah bir gömleğe ve Maahes'in giydiği gibi çok rahatsız mavi bir pantolona dönüştü.
Kollarını iki yana açarak ona tiksintiyle baktı. "Bu nedir?"
"Tişört ve kot pantolon. Modern insanın giydiği şey bu."
"Ama içinde kendimi çıplak hissediyorum."
"Alışırsın."
Bunu istediğinden emin değildi. Herhangi bir koruma sağlamadı. "Kılıcı nereye koyayım?"
"Değilsin," dedi sesinde hafif bir kahkahayla. "Bu seni tutuklatacak."
Onun sözleriyle tamamen şaşırmıştı. "Burada insanların silahı yok mu? Kendilerini dolaşan hayvanlardan ve barbarlardan nasıl koruyorlar?"
"Silahlarımız var, sadece onları halkın içine çıkarmıyoruz ve geçmiş randevularımdan bazıları barbarların hala hayatta, iyi ve başarılı olduklarına inanmasına yol açsa da, gerçek olan çok uzak geçmişte kalmış bir şey. "
Maahes onlara güldü. "Aman tanrım evlat, insan âlemine gitmeyeli ne kadar oldu?"
Seth'in bir dakika düşünmesi gerekti. "Neferkare firavunken."
Maahes tek kaşını kaldırdı. "Hangi Neferkare?"
"Birden fazla mı vardı?"

Maahes homurdandı, sonra güldü. "Kahretsin... sen yaşlısın. Benimle karşılaştırıldığında değil, ama... kesinlikle çok uzunsun ve bunca zamandan sonra seni şimdiki dünyada serbest bırakmak cehennem gibi eğlenceli olmalı. Öksürene kadar güldü.
Başka kimsenin eğlenmediğini anlayınca ayıldı.
bir nevi.
Lydia, Maahes'e azarlayıcı bir bakış attı. "Bu ne kadar önceydi?"
Carson, "İkinci Hanedan" diye yanıtladı.
Ve bu onun için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu.
Maahes kaşlarını çattığında, "MÖ 2686 civarında" açıklamasını netleştirdi.
Noir'in onu ne kadar süredir elinde tuttuğunu anlayamayarak Seth'e baktı.
Ne zamandır işkence görüyordu.
Kırk beş yüz yılı aşkın bir süredir. Kırk. Beş. Yüz. Yıllar Aklını zar zor toparlayabiliyordu. Ve aptalca kendisinin yaşlı olduğunu düşünmüştü.
Karşılaştırıldığında o bir bebekti. İyi ki bunu onun yüzüne hiç vurmamıştı.
"Dang, sen yaşlısın." Haklıydı. Seth, Roma'dan önce geldi.
çokça.
"Ne kadardır?" diye sordu.
Aniden, birazcık bile eğlendiği için kendini kötü hissetti. "Gerçekten bilmiyor musun?"
“Azmodea'ya gittin. Biliyorsunuz, günleri birbirinden ayırmak her zaman zordur ve sonra benim hapsedilmem sırasında... Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok.
Maahes bile Seth'in varlığının dehşetini fark edince ayıldı. "Neferkare'nin firavun olmasının üzerinden kırk beş yüz yıldan fazla zaman geçti."
Seth derine batarken nefes alamıyordu. Sonsuzluk gibi gelmesine şaşmamalı.
Olmuştu.
Ve bilgiyle nasıl başa çıkacağından emin değildi. Garip bir şekilde uyuşmuştu. Azmodea'dan bir daha çıkmayı umduğu gibi değildi ama...
Lydia ona doğru eğildi. "Sorun değil Seth."
Öylemiydi? Bundan gerçekten emin değildi. Maahes'in yanlarında olmasını kabul etmesi iyi bir şeydi. Burada neredeyse hiç değersiz olurdu.
Lydia, Maahes'e endişeli bir bakış attı. "Dışarıda ne olduğunu görünce cidden peruk takacak."
"Peruk?" diye sordu.
"Aklını kaybetmişsin. Güle güle salla.
Kaşlarını çattı. "Söylediklerinin çoğunu hâlâ anlamıyorum."
"Ve şimdi nedenini gerçekten anlıyorum. Hadi büyükbaba, gitmemiz gerekiyor.”
Kapıya doğru yola çıktılar.
"Beklemek."
Lydia, onlar için hızlı bir çanta hazırlayan Carson'a bakmak için durdu. İçinde bandajlar, ilaçlar, cüzdanı ve çekmecede sakladığı cep telefonu vardı.
Ona verdi.

"Bu ne?" diye sordu.
"İhtiyacın olursa diye. Kendi kredi kartlarınızı veya hesaplarınızı kullanmadığınızdan emin olun. Kimsenin takip etmesi için bir iz oluşturmak istemezsiniz. Orada sana yetecek kadar nakit var ve kartlarımı kullanmaktan çekinme." Cep telefonunu kaldırdı. "Bu, benim numaramın önceden programlanmış olduğu bir kullan-at telefon. Bir süvariye ihtiyacın olursa beni ara. Size göz açıp kapayıncaya kadar ulaşabilirim ve elimden geldiğince çok asker getireceğim ve ordumuz kesinlikle küçük değil.
Teklifi ona dokundu. "Emin misin?"
"Kesinlikle. Birinin avlandığını görmeye dayanamıyorum. Size iyi şanslar arkadaşlar."
Başını ona doğru eğdi. "Teşekkürler Carson."
"Huzur içinde yürü." dedi ve geri çekildi.
Lydia, Seth'i kolundan tuttu ve onu bulundukları evin arkasındaki ara sokağa ışınladı. O ve Maahes, Seth'in hareket etmediğini anlayana kadar sokağa çıktılar.
Maahes'e kaşlarını kaldırarak döndüğünde, Seth'in şimdiye kadar herhangi birinin yüzünde gördüğü en inanılmaz ifadeyle gökyüzüne baktığını gördü. Yüz hatları çocuksu bir merak ve huşu ile doluydu.
Ve bu ona odasındaki bilgisayardan güneşe bakışını hatırlattı.
Her şeyi algılamaya çalışırken yavaş bir daire çizerek döndü. Ağaçlar, gökyüzü, binalar ve onun için zayıf caz ve zydeco'nun tüm yabancı sesleri, arabalar ve konuşurken gülen insanlar. tuğla duvarın diğer tarafından geçti. Kalbi kırılırken ona doğru yürüdü.
"Çok güzel," diye derin bir nefes aldı saygıyla. "Ve sıcak."
"New Orleans genellikle öyledir."
"New Orleans?"
"Bu şehrin adı bu."
"Ah." Sonunda ona baktı ve o, onun herhangi bir şey görebilmesine şaşırdığı noktaya kadar gözlerini kıstığını fark etti.
Şaşmamalı. O kadar uzun süredir karanlıkta yaşıyordu ki gözleri artık ışığa alışık değildi.
Onun için bir çift güneş gözlüğü yaptı, sonra onları eline verdi.
Onlara kaşlarını çattı. "Bunlar ne?"
Ah evet. Hiçbir fikri olmayacaktı.
Maahes kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sizin zamanınızda Mısırlılar gözlerini sert güneş ışınlarından korumak için sürme kullanırlardı. Bugün bunları kullanıyoruz… bunlara güneş gözlüğü deniyor.”
Lydia onları ondan aldı ve yüzüne koydu. Evlat, iyi seçtim mi? Onların içinde harika görünüyordu. Maahes'e baktı. "Mısırlılar bunu gerçekten bu yüzden mi yaptı?"
"Gerçekten de."
"Vay canına, ben de bunu moda olsun diye yaptıklarını sanıyordum."

Maahes bu konuda yorum yapmadı. "Gitmemiz gerek. Seni nereye götürdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok ama bizi bulmaya çalışan doğaüstü iz sürücülerimiz varken burada açıkta dikilmek akıllıca görünmüyor.
Gerçekten iyi bir noktaya değindi. "Nereye gidiyorlar?" diye sordu.
Seth omuz silkti. "Azmodea olmadığı sürece umurumda değil."
O an kendini tamamen kaybolmuş hissetti. Gerçekten gidecek yeri yoktu. Ev söz konusu bile değildi. Solin MIA'ydı.
Sahip olduğu tek şey, yanındaki iki adamdı.
"Merhaba," dedi Maahes. "O suratı yapma. Tamam aşkım? Sen ağlamaya başlarsın, ben de ağlamaya başlarım ve ağladığımda tam bir ucube gibi görünürüm. Bebek gibi ağlayan koca kıçlı bir adamdan daha kötü bir şey olamaz. Kadınlarla olan şansımı tamamen yok ediyor. Bilirsin?"
"Ağlamayacaktım. Ama endişelenmen çok hoştu."
"Sorun değil."
Seth, birbirleriyle bu kadar kolay konuşmalarına kaşlarını çattı. Özellikle de daha yeni tanıştıkları için. Daha da kötüsü, Maahes'in kibirli çenesine bir yumruk atmak isteyen, içindeki kıskançlıktı.
"Eh," dedi sonunda Maahes. "Sanırım en iyi yer benim yerim. İzole ve korkutucu bir şey olursa güvende olmalı."
Lydia daha iyisini düşünemezdi. Kulağa mükemmel geliyor.
Ayrılmaya başladıklarında, Seth'in yine uzaklaştığını fark etti.
Bu sefer duvardaydı, kaldırım boyunca sıralanmış park etmiş arabalara bakıyordu. Gülümseyerek onunla tartışmaya gitti.
Ona ulaşır ulaşmaz, bir araba uçarak geçti. Gözleri kocaman olan Seth, üç metre kadar sıçradı.
Onu yatıştırmak için kolunu uzattı. "Sorun değil Seth."
"O şey neydi?"
Ona kendi sorusuyla cevap verdi. "İnternette bir araba görmedin mi?"
"HAYIR."
Maahes gırtlağından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Alışkın olmadığı bir şeyi her gördüğünde çıldırırsa, bu hızla can sıkıcı bir hal alacak."
Seth dudağını bükerek saldırmaya başladı. Ama Maahes onu Vulcan'ın ölümcül tutuşu gibi görünen bir şekilde yakaladı ve kollarının arasına çekti.
Seth anında dondu.
Birkaç saniye sonra Maahes onu serbest bıraktı.
Biraz sendeleyen Seth, sanki başı dönüyormuş gibi elini alnına bastırdı. Dudağını Maahes'e doğru kıvırdı. "Bana ne yaptın?"
"Sizi güncel tuttum. Lavaboya işemeni ya da dikkatleri üzerimize çekmek için başka bir şey yapmanı istemiyorum. Aramıza uyum sağlamalı ve kötü yazılmış bir zaman yolculuğu filminden fırlamış mülteciler gibi görünmemeliyiz."
Seth'in hâlâ midesi bulanıyordu ama artık yepyeni bir kelime dağarcığı ve içinde bulunduğu dünya hakkında bir anlayışı vardı. Bunun için piç kurusuna neredeyse teşekkür edebilirdi.
Neredeyse. Yine de Maahes'i gerçekten dövmek istiyordu.

Lydia uzandı ve elini onun yanağına koydu. Bunu yaptığı anda, Maahes'in vücudundaki rahatsız bir yere ayağını koyma ihtiyacını tamamen unutmuştu. "Hey."
Seth ona baktı.
"Bunun üstesinden geleceğiz. Güven bana."
"Sana güveniyorum." Ve yaptı. Ama sonra Maahes'e ters ters baktı. "O orospu çocuğu başka bir hikaye. Bir tanrıya hizmet eden hiç kimseye güvenmiyorum, özellikle de en meşhur lakabı Katliamın Efendisi olan birine.
Bunun üzerine gözlerini büyüttü. Yüzü solgundu, Maahes'in kendini beğenmiş bakışıyla karşılaştı. "Bu doğru mu?"
"Bu."
"Sana neden öyle dediklerini bilmek istiyor muyum?"
Seth onun yerine cevap verdi. “O intikamın eli. Ma'at'ın cezalandırılmasını istediği herkes için kişisel katili.”
Onun üzerinde umduğu etkiyi yaratmadı. Düşmanına kızmak yerine, ona karşı mantıklıydı.
Seth mantıktan nefret ederdi.
"Demek o da sana benziyor. İkinizin iyi anlaşacağınızı düşünürdüm.”
Maahes'in yüzündeki alaycı sırıtış kesinlikle onun ruh haline yardımcı olmuyordu. "Masumların onları korumak için başvurdukları da benim."
Seth'in gözleri Maahes'in kanamak üzere olduğunu gösterecek şekilde kararırken Lydia nefesini içine çekti.
Konuştuğunda, sesi son derece sakin ve keskindi. "Ama sadece sana uygun olduğunda."
Bu sözlerde o kadar çok gömülü öfke vardı ki, kollarındaki tüyleri diken diken etti. Seth yaralanıp acı çekerken korkutucuydu.
Bütün, güçleri olmadan bile…
Önündeki tam tanrıyı parası için koşturdu ve Maahes bunu biliyordu.
Seth'in ne demek istediğini anlayınca kendini beğenmiş Maahes'in ağzından doğruca çıktı. "Beni aradığını ve benim seni görmezden geldiğimi mi söylüyorsun?"
Seth cevap vermedi.
Bunun yerine, yanından geçip Maahes'in omzuna girdi ve caddeye yöneldi.
Maahes ona kaşlarını çattı. "Bana az önce ne söylemedi?"
Lydia, bir yanı Seth'in geçmişi hakkında onun kadar cahil olmayı dilemiş gibi iç çekti.
"O küçük bir çocukken, annesi," diye kaltak için bu ünvanı kullanırken boğuldu.
Onu çöle götürdü, bacaklarını kırdı ve orada ölüme terk etti. Duyduğuma göre eminim ki hepinizi kendisine yardım etmeye çağırdı ve hiçbiriniz zahmete girmediniz.
Ona söylediklerini düşünürken yüzünde korku belirdi. "Neden böyle bir şey yaptı?"
Set onun zavallı ve değersiz olduğunu düşündü. Onu doğurduğu ve en çok da Seth'e adını verdiği için annesine hakaret etti."

Maahes lanetlendi. “Bu yüzden onu, önünde ölmesi için Set'in bölgesinin kalbine götürdü. Bilmememize şaşmamalı.”
"Ne demek istiyorsun?"
Cevap vermedi.
Bunun yerine Seth'in peşinden koştu ve onu durdurdu. "Bizden nefret etmeye devam etmeden önce bir şeyi açıklamama izin ver. Set, çölün tanrısıydı. Orası onun alanıydı, bizim değil. Bizi davet etmedikçe oraya girmemize asla izin verilmedi. Bölgesine girmeye cüret eden her tanrıya şiddetle saldırırdı ve Osiris ile Horus'a ne yaptığını size hatırlatmama gerek var mı? Annen seni çöle sadece gözlerinin önünde canını yakmak için almadı.
baba, ama bunu öğrenmemizi engellemek için. Çünkü size söz verebilirim ki, herhangi birimiz onun zulmünü öğrenmiş olsaydık, bunun için o kaltağı öldürürdük.”
Seth bu sözleri sindirirken sessiz kaldı. Dürüst olmak gerekirse, ailesinin hiçbir üyesinden özür beklemiyordu. Kural olarak, tanrılar asla herhangi bir hatayı kabul etmezler.
Şimdi hem Ma'at hem de Maahes ona bir tane teklif etmişti.
Ama sonunda …
"Hiçbir şeyi değiştirmez."
Maahes başını salladı. "Haklısın. Başına gelenleri değiştirmiyor ve bu bir trajedi. Ancak, bilseydik size yardım edeceğimizi bilmek sizi rahatlatmalı.”
Ah evet, bu onun için büyük bir rahatlıktı. Özellikle de onları kaç kez aradığını düşünürsek, yine ne içindi…?
Kırk beş yüz yıl mı? Bekle, onları o kadar uzun süredir aramamıştı. Bin yıl kadar onu görmezden geldikten sonra muhtemelen pes etmişti.
Maahes'e alayla baktı. "Bana hiçbir anlamı olmayan boş sözler söylüyorsun. Keşke olsaydı ne yapardın demek kolay. Ama hiçbirimiz ne yapacağınızı gerçekten bilmiyoruz. İnanın bana, tanrılar hakkında öğrendiğim tek şey, hepinizin ne kadar kararsız olduğunuz. Bir insanı bir an övmek, sonra onu lanetlemek. Bu yüzden, beni daha iyi hissettireceğini düşündüğün şeyi teklif ederek suçluluğunu hafifletmeye çalışma. Hiçbirinizden yalnız bırakılmaktan başka bir şey istemiyorum.” Seth döndü ve caddede devam etti.
Lydia, Maahes'in omzuna hafifçe vurdu. "Ben nasıl hissettiğini biliyorum. Beni de böyle tekmeledi.”
"Evet, ama muhtemelen bunu hak etmedin."
"Ve kendisine yapılanları da hak etmedi. Senin aksine ben onun varlığının dehşetini gördüm. Nefret etmeye hakkı var.”
"O zaman ikinizin arkasında duracağım ve varlığımla onu gücendirmemeye çalışacağım."
Lydia, Seth'in onlardan bir blok ötede kaldırımda durduğunu fark edene kadar yanıt vermeye başladı.
Onu ilgilendiren bu değildi.

Onun kanını kaynatan şey daha ziyade uzun boylu, sıska puta'nın ona pençe atmasıydı. Aralarındaki mesafeyi hızla kapatırken görüşü karardı. Seth neden onu göndermiyordu? Ona bak, Lydia. O muhteşem. Bu da onun daha çok acı çekmesine neden oluyordu.
Sarışın uzun, fazla maskaralı kirpiklerinin altından Seth'e bakarken dilini işaret parmağının etrafında gezdirdi, sonra onu imalı bir şekilde ısırdı ve emdi. Konuşurken dudaklarının etrafında gezdirmeye devam etti. "Yani ziyaret ediyorsun, öyle mi?
Burada ne kadar kalacaksın ve nerede kalıyorsun?”
Lydia kollarını onun etrafına sardı ve kadına baktı. "Benimle kalıyor. Değil mi, tatlım?
Seth ne söyleyeceğinden emin değildi. Lydia'nın sesi tatlı ve aynı zamanda kırılgandı... tıpkı ona bakarkenki gözleri gibi. Neler olup bittiğinden tam olarak emin değildi, ama bunun için başının belada olduğuna dair kötü bir his vardı.
Lydia bakışlarını ona yön sormak için durmuş olan kadına çevirdi. "Şimdi sakıncası yoksa 'özel' doktoruyla olan görüşmemize geç kaldık. Genital pişiği için kreminin bitmediğinden emin olmalıyız. Ne de olsa çok bulaşıcı ve tedavi edilmediğinde deli gibi yanıyor.”
Sarışın koşarak uzaklaştı.
Seth, az önce yaptığı şeyi zihninde gözden geçirirken ağzını açıp kapadı. Şaşırdı, dehşete kapıldı ve aynı zamanda garip bir şekilde eğlendi. Ve hangi duygunun en güçlü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
Bunu gerçekten az önce onun hakkında mı söylemişti? Mükemmel bir yabancıya mı?
Neden?
Lydia ondan uzaklaşırken hırladı. "Sen tam bir adamsın!"
Bunun kötü bir şey olduğunu söyleyen ses tonu dışında bunun özellikle kötü bir şey olduğunu düşünmezdi. "Ne yaptım?"
Onu bir bakışla taradı. "Gördüğün ilk sürtük parçasının peşinden mi koşuyorsun? Gerçekten mi?"
Maahes sayesinde kelimeleri anladı. Ama öfkesi onu tamamen kaybetti.
"Neden bana kızgınsın?"
"Neden düşünüyorsun?"
"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."
Gözlerini devirdi. “Evet, doğru. Onun ağzının suyunu akıttın.
"Hiçbir zaman saçmalamadım." Ağzı tamamen kurumuştu ve kadınla konuştuğu süre boyunca hep böyle olmuştu.
"Gözlerin aktı. Onları gördüm."
Bu argüman karşısında tamamen kafası karışmıştı. Kimseyle konuşmasına izin verilmedi mi? “Koyu renkli güneş gözlüğü takıyorum. Gözlerimi nasıl görebilirsin?”
"Kıskanıyor, Seth."
Bir açıklama için Maahes'e baktı. "Neden?"
Lydia, el hareketlerini kesti.

"Şimdi de bana mı bağırıyorsun?"
Maahes güldü. Ah evet, evlat. Sana bir sürü lakap takıyor.”
Bu onu şaşırttı. "Onu anlıyor musun?"
Maahes aynı dilde Lydia'yı işaret etti.
Nedense onu sohbetten çıkarmış olmaları onu kızdırmış ve incitmişti.
"Beni kafaya mı alıyorsun?"
Lydia ona tırnaklarını şaklattı, sonra döndü ve fırtına gibi uzaklaştı.
Seth'in ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. İnsan duygularını veya ilişkilerini anlamadı.
Tam olarak değil. Sahip olmayalı çok uzun zaman olmuştu.
Maahes derin bir iç çekti. "Onun duygularını incittin, evlat. Gidip özür dilemen gerekiyor."
"Onları nasıl incittim?"
"Düşün Seth. Seni buraya getirmek, cehennemden kurtarmak için hayatını riske attı ve seni yalnız bıraktığı ilk dakika ne yaparsın? Başka bir kadının seninle flört etmesine izin verdin.”
Bu flört müydü? Gerçekten mi?
Kadının çekici olduğunu düşünmüştü ama Lydia ile karşılaştırıldığında o bir hiçti. Kanını kaynatmamıştı ya da vücudunu örttüğü düşüncelerini ona vermemişti.
Bunu sadece Lydia yaptı. Uğruna kan dökmeye hazır olduğu tek kadın oydu.
Bunu nasıl bilmez?
Seth ona yetişmek için koştu. "Yaptıysam seni incitmek istemedim. Benden yol tarifi istedi, ben de ona yardım edemeyeceğimi söyledim. Bütün olan buydu.”
"Umurumda değil."
"Öyleyse bana neden kızgınsın?"
Lydia'nın mantıklı bir açıklaması yoktu. Aşırı tepki gösterdiğini ve kötü davrandığını biliyordu. Henüz …
"Bilmiyorum, tamam mı? Sadece içinin acıdığını biliyorum.”
Yüz hatları gergindi, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Asla incitmeyeceğim tek kişi sensin."
Lydia onu öpmeye gitti ama Lydia onun dudaklarına dokunamadan başını geri çekti. Reddi onu o kadar derinden yaraladı ki ruhu kanıyormuş gibi hissetti. "Seni anlamıyorum Seth."
Ve üzücü gerçek şuydu ki, bunu yapıp yapmayacağından emin değildi. Kalbi ağrıyordu, Maahes'in onları beklediği yere geri döndü.
Seth az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken içini çekti. Seni öpmesine izin vermeliydin.
Ama çocukluğundan beri ilk kez dudaklarının acımaması, batmaması ya da kanamaması hoşuna gitmişti.
Salak. Kadınlar bundan hoşlandı. Bunu biliyordu. Onu bu kadar sert ısırmaktan ne zevk aldıklarından emin değildi, ama...
Ben de bu dünyadan tiksiniyorum. Ve o anda, asla yüzleşmek istemediği acı gerçeği fark etti.

Hiçbir yere ait değildi. Özellikle bu dünyada değil.
Aynen öyleydi. Zaten onun değildi. O asla onun olamaz.
Güçleri geri geldiğinde, onu terk eder ve giderdi...
Hiçbir fikri yoktu. Burada onun için bir ev yoktu. arkadaş diyecek kimse yok Aniden bu dünya onun için Azmodea'dan bile daha korkunç hale geldi.
Neden panikliyorsunuz? Orada ya da burada, sonuçlar aynı.
Yalnız kalacaktı. En azından burada, Azura ve Noir için endişelenmesine gerek kalmayacaktı.
Ama Lydia'nın durduğu yere geri döndüğünde ve Lydia ona bakmayı reddettiğinde, onların işkencesinden bile beter bir acıyla karşılaştı.
Gözlerindeki acıyı görmek ve bunu ona verenin kendisi olduğunu bilmek.

* * *

Solin, yararsız olduğunu bildiği halde elini açık kapıya vurdu, ama burada durup hiçbir şey yapamadı.

Madoc onun arkasından yürüdü. "Hiçbir şey başarmıyorsun."
"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor ve seni dövmekten alıkoyuyor. Bu yüzden kafana değil de ona vurduğum için minnettar olmalısın."
"Her neyse."
Onu görmezden gelen Solin, onunla birlikte kafese kapatılmış küçük gruba baktı. Madoc'a ek olarak Deimos, Phobos, Zeth ve Delphine de vardı. Günlerdir bu çukurda kilitli kalmış gibiydiler.
Kendisi ve Madoc gibi Zeth'in de siyah saçları ve mavi gözleri vardı. Phobos ve Deimos ikiz kardeşlerdi ve buraya kapatılıncaya kadar Lydia'nın peşinde olan Dolophoni'nin liderleriydiler.
Delphine, sarı saçlı ender Rüya Avcılarından biriydi. "Bize kimin ihanet ettiğini bulmalıyız," diye tekrarladı milyonuncu kez.
Solin homurdandı. "Aştık ve tekrar aştık. Senin hainin umurumda değil. Bulmamız gereken şey buradan bir çıkış yolu. Tercihen Lydia'yı öldürmeden önce."
Ama en azından bu odadaki hiçbir kişinin ona ihanet etmediğini bildiği için rahatlamıştı. Bu yüzden onun hapishane arkadaşlarıydılar.
Ama kimin vardı? Hangi tanrı bu kadar aptal olabilir?
Deimos sırtına vurdu. "Ona zamanında ulaşacağız."
"Ya yapmazsak?" Solin, onu kaybetme düşüncesinin acısına dayanamadı. O, onun dünyasındaki her şeydi. "The Guardian, ona geri dönmezsem onu bugün öldüreceğini söyledi."
Başı bacaklarının üzerinde yerde oturan Phobos yukarı baktı. "Belki seni Azmodea'ya geri çeker ve sonra onun yerini bulabilirsin."
"Evet," diye onayladı Deimos. "Geçen sefer seni nasıl yakaladı?"
"Rüyalarım aracılığıyla. Beni tuzağa düşürmek için yem gönderdi."
Deimos lanetlendi. Burada tutsak oldukları sürece hiçbirinin herhangi bir gücü yoktu.
Rüyalarda seyahat etme yeteneği bile yok.

Tamamen mahvolmuşlardı.
Phobos, bakışlarını Delphine'e çevirirken, "İyi yanından bak," dedi.
"Muhtemelen daha sonra, Jericho karısının ortalıkta olmadığını fark edecek ve bizi bulup kapıyı tekmeleyecek."
"O haklı. Bebeğim oynamıyor."
Evet ve Warcraft and Hate'in oğlu olarak Jericho, müthiş bir tanrıydı.
Yine de Solin cehennemin boyalı yüzüne bakmış ve neler yapabileceğini görmüştü.
Ve şu anda o canavarın kızı vardı ve Muhafız'ın ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.
Bekle bebeğim. sana geleceğim Yemin ederim.
Solin, önce düşmanlarının onu öldürmediğini umuyordu.

BÖLÜM 16

Lydia, Maahes'in etkileyici evinde yeni sahiplendiği yatak odasında durmuş, yerden tavana pencerelerden dünyanın en güzel manzaralarından birine bakıyordu. Evinin izole olduğunu söylediğinde şaka yapmıyordu. Bahsetmediği şey, evinin sahibi olduğu bir adanın ortasında olduğuydu. Denize bakmayı her zaman sevmişti ama bu...

Vay. Bu ona Solin'in Yunanistan'daki evini çokça hatırlattı. Kimin daha iyi görüşe sahip olduğu konusunda aralarında karar vermekte zorlanacaktı. Ve Seth'e hâlâ kızgın olmasaydı bundan çok daha fazla keyif alabilirdi.

Piç.

Gerçekten onu öpemeyecek kadar iğrenç miydi? Buna neden bu kadar takıldığını bilmiyordu ama bu, onu daha önce hiç bu kadar fazla olmayan bir egonun içinde ezmişti. Kadınların en güzeli olmadığını biliyordu. Aşırı büyük gözlerinin acayip bir rengi vardı. Hatta eski erkek arkadaşlarından biri, ona iri, ürkütücü gözleri olan bir trol bebeği hatırlattığı için ondan ayrıldığı yorumunu bile yapmıştı... Bu onu çileden çıkaran bir şeydi.

Normalde gömdüğü tüm bu acıyı geri getirdiği için Seth'i öldürmek istiyordu.

Ben senin yo-yo'n değilim dostum. Kendisinden başka kimseye mantıklı gelmeyen ruh hallerini tahmin etmeye çalışmaktan bıkmıştı.

Gah, bir adam ne kadar sinir bozucu olabilir?

Ayrıca odasındaki gümbürtü de neyin nesiydi? Son birkaç dakikadır, onu ayakkabılarıyla dövmeye hazır olduğu noktaya kadar devam ediyordu. Onun duygularını incitmesi yeterince kötü değil miydi? Şimdi onu deli etmeye mi çalışıyordu?

Ama orada durup cinayetini düşünürken, tuhaf bir duygu aklının arkasını gıdıkladı.

Birşey doğru değil.

Bunu açıklayamıyordu ama ona ulaşmak ve bir sorun olmadığından emin olmak için karşı konulamaz bir ihtiyacı vardı.

Tabii ki iyi. Gerçekten mi? Hiçbir şey için çıldırıyorsun.

Yine de bu his devam etti. Aslında, saldırı altında olduğu ve ona ihtiyaç duyduğu tam bir paniğe dönüşene kadar kalp atışıyla güçleniyordu.

Çok aptalsın. Ne kadar salak olduğunu görmek için git ona bir bak.

Ve o da öyleydi. Hiç şüphesi yoktu. Kendi başının çaresine bakabilecek biri için başka neden endişelensin ki?

İyi. Her neyse. "Yeterince sahibim." Zararı ne olurdu? En azından ona gülmeyecekti.

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kendine kızarak odasından çıktı ve kapıyı çaldı.

Cevap vermedi.

Ve hala o gümbürtü sesi devam ediyordu.

Onları ayıran tahtaya dik dik baktı ve kilidini açıp açmak için güçlerini kullandı.

Ama odaya girdiği anda, onu yatağında yatarken görünce olduğu yerde kaldı.
Uyuyordu, bir kabusun ortasındaydı ve sanki birisiyle savaşmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Gümbürtü, rüyasındaki her ne ise ona doğru sallanırken koluyla duvara vurmasından geldi.
Yanına gitti ve onu uyandırmaya çalıştı. "Seth?"
Hiç cevap vermedi.
İçindeki kötü his yoğunlaştı. Bilinçaltı aleminde onu bir şey mi yakalamıştı?
"Seth!" Onu daha da sert sarstı.
Yine de uyumaya devam etti.
Adam neredeyse ona çarpacakken Lydia eğildi. Onu uyandırmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Hızlı.
Tamam, onu bu şekilde yakalayamadıysa, başka birini buldu. Onun yanına uzanarak gözlerini kapattı ve güçlerini onun rüyalarına girmek için kullandı. İhtiyacı olan bağlantıyı kurabilmesi için ona duyduğu korkuyu aşması birkaç dakika sürdü. Sonunda pus dağıldı ve kendini tekrar Azmodea'da buldu.
Utandı. Neden buraya gelsin ki? Ama ne yazık ki, insanların yaptığı buydu. Ya tanıdık olan şeyleri ya da görmek istedikleri şeyleri ziyaret ettiler. Seth'in cehennem deliği dışındaki herhangi bir şeyle o kadar az deneyimi vardı ki burada olması onun için tamamen mantıklıydı. Başka nereye gidecekti?
Ve onu buraya getirdikten sonra incinse iyi olur, yoksa o onu bulduğunda incinirdi.
Ardından, gelecekteki bilinçsiz seyahatler için kabul edilebilir rüya yerleri hakkında uzun ve güzel bir sohbet edeceklerdi.
Beyaz ince kanatlarıyla karanlık manzaranın üzerinden uçarak onu bulmaya çalıştı. İlk başta karanlıkta hiçbir şey görmedi.
"O nerede?" Kızgın ses sağından geldi.
Lydia kendini gölgelerin arasına bırakarak onu küçük uğursuz bir çayıra kadar takip etti.
Alaycı, erkeksi bir kahkaha çınladı. "Üç yaşındaki artritik bir kız çocuğu gibi vuruyorsun." Bu Seth'in sesiydi.
Kalbi sıkıştı. Oh hayır …
Başı beladaydı.
"Gerçekten beni incitebileceğini mi düşünüyorsun?" Kiminle konuşuyorsa ona meydan okudu. "Tekrar düşün, kaltak."
Lydia kanatlarını içeri sokarak onu bulana kadar gölgelerin arasından süzüldü. Bakışları olan bitene odaklanırken midesi bulandı. Tekrar olmasın …
Bir ağaca karşı mızraklandı. Gerçekten. Dört kadınla çevriliyken midesine ve göğsüne uzun saplı üç mızrak dikildi ve onu orada tuttu.
Daha önce duyduğu, saçını tuttu ve sertçe burktu. “Onu ara. Şimdi!"
"HAYIR."
Başını tekrar ağaca çarptı. "Sana yeterince zarar vermedik mi zaten?"
"Öyle mi bu?" Seth alaycı bir şekilde sordu. "Ön sevişme sanmıştım."

Lydia gördüklerine ya da duyduklarına inanamıyordu. Bunlar ona işkence eden Rüya Avcılarıydı. Onu yakalayıp bu cehenneme geri sürüklemek için uyumasını bekliyor olmalılar.
Kahretsin. Doğuştan bildiği bir tehlike konusunda onu uyarmak aklına bile gelmemişti.
Aptalca, herkesin Düş Avcısı güçlerine karşı dikkatli olduğunu bildiğini varsaymıştı.
Ama Seth Yunan değildi.
Rüya Avcısı, onun başını kendine çekebilmek için elini tekrar onun saçlarına daldırdı. "Geçen gece seni doğurduğumuzda ne kadar güzel olduğunu bilmememiz çok yazık. Phonoi bile etkilenirdi.”
"Siktir git."
Ona gülümsedi, sonra dudaklarını kendi dudaklarına bastırdı.
Seth geri çekilirken homurdandı ve dudaklarından kan akıyordu. Kanı ona tükürdü, ama o sıyrıldı ve ona ters vuruş yapmadan önce güldü.
Lydia, adamın onu neden daha önce öpmediğini anlayınca midesi bulandı.
Nasıl unutabilirim? Gördüklerinden sonra mı?
Ama sonra kendi hasarlı geçmişine o kadar kapılmıştı ki, Seth'in öpücüklerin kan ve acı olmadan gelebileceğini bilmediği gerçeğini gözden kaçırmıştı.
Hatta beni öptüğünde onu ısırdım.
Çekip gitmesine şaşmamalı. Onu incitmek istememişti. Sadece kendini daha fazla zarardan korumaya çalışıyordu.
Her nasılsa onu ısırmayı unutmuştu. Ama Seth'in vermediği parayı yatırırdı.
Nasıl yapabilir? Sadece ona bir ses vermeye çalışıyordu ve bunun için onu incitecekti.
Birinin sana verdiği acıyı her zaman hatırlaman tuhaf, ama önce onlara verdiğin acıyı nadiren hatırlıyorsun.
"Burada, Maia." Rüya Avcılarından biri işkencecisine bir bıçak uzattı. "Onu hadım etmeye ne dersin? Bunu yaparsak onun rüyalarından gerçek hayatına geçeceğini mi düşünüyorsun? Başını kaldırıp Seth'e tökezledi. "Ne? Bunun için akıllıca bir karşılık yok mu?”
Seth göğsündeki mızraklardan birini tekrar çekmeye çalışırken hiçbir şey söylemedi.
Lanet şey kıpırdamadı.
Onu bu diyara isteği dışında sürükleyen dört kadına ters ters baktı. "Ne istersen onu yap. Zaten zamanını boşa harcıyorsun. Lydia benim için gelmeyecek.”
Sevdiği kişi o değildi. Ve bir mucize eseri öyle olsa bile, ona hâlâ kızgındı.
Kahretsin, onu ağaca sıkıştırmadığı için şanslıydı.
Maahes'in evinde tekrar özür dilemeye çalıştığında, Maahes kapıyı onun suratına çarpmıştı.
Yıkılmış, odasına gitmişti. Ve yapacak başka bir şeyi ve konuşacak kimsesi olmayınca uyumaya çalışma hatasına düşmüştü.

O daha iyi bilmeliydi. Neden kendisinin güvende olduğunu düşünsün ki? Uyku, hayatında bir kez olsun ona huzur vermemişti. Bu onu sadece zayıf ve saldırılara açık bırakmıştı.
Düş Avcısı bıçağı boynuna doğru kaldırdı. "Bu sefer seni nereden bıçaklamamı istersin? Hmm?" Bıçağı boğazının çukurunun üzerinde gezdirdi. "Burası her zaman bıçaklanmak için acı verici bir yerdir." Bıçağın altında kanlı bir şerit oluşturarak onu göğsüne doğru çekti. "Sonra her zaman kalp vardır, ya da..." Onu aletine götürdü. “Öyleyse ne olacak? Bir rüyada sana yeterince zarar verirsek, o yaraları uyanıkken de yanında taşırsın.
Yani senin yerinde olsam, hala müsaitken onu arardım.
Kesin bir inkarla başını salladı. "Yapmayacağım." Lydia'yı asla tehlikeye atmazdı.
"Bu gece sen olmak berbat." Aletini bıçaklamak için kolunu geri çekti.
Seth gerildi ve şimdiden hissedebileceği acıyı bekleyerek nefesini tuttu.
Bir kere gelmedi.
Onu bıçaklayamadan, gölgelerin arasından bir bulanıklık geldi ve onu yere devirdi.
İlk başta, bir şeyler hayal ettiğini düşündü. Ama karanlıkta parıldayan topaz gözlerin parıltısı yanıltıcı değildi.
Lydia kadının üzerindeydi, onun yapabileceğini bilmediği bir gaddarlıkla onu dövüyordu. Diğer üçü ona doğru fırladı.
"Lydia, arkanda!"
Ayağa kalktı ve sırtında öne doğru döndürdüğü bir asa gösterdi.
Kadınlardan birini sert tarafıyla yüzüne dayadı, ardından bir saniye kafasına vurdu. Üçüncüsü, ortasına yumruk attı.
Ona kredi vermek zorundaydı. Mümkün olduğunu düşünmediği bir beceriyle kendini nasıl idare edeceğini biliyordu. Onu yakaladığında güçlerini almış olması iyi bir şeydi. Yetenekleriyle onu yenebilir ya da yenemezdi ama kesinlikle vücuduna bir zarar verirdi.
Birkaç dakika içinde, orospuları kaçmaya başladı. Onlar kaçarken arkalarından bağırdı. "Haberi gönderin fahişeler. Benimle bu diyarda dövüşmek istiyorsan, daha çok pratik yap ve ciddi bir destek getirsen iyi olur."
Nefesi zorlandı, yüzünü ona döndü.
Hayatı boyunca, onun sonsuza dek gittiğini düşündüğü bir parçasına dokunan o gözlere düşen dağınık saçlarından daha güzel bir şey görmemişti.
Onun kalbi.
Saçını geriye doğru tarayarak asasını yere fırlattı ve ona doğru koştu. "Hâlâ benimle misin?"
Gövdesindeki mızraklara baktı. "Ne yazık ki, dürüstçe söyleyebilirim ki, diğer seanslarla karşılaştırıldığında, bu seans o kadar da kötü değildi." Yorgunlukla içini çekti. "Mizahını en tuhaf zamanlarda buluyorsun." Kaşları çatıldı, alt mızrağa uzandı. "Bu acıtacak. Ben çok üzgünüm."

Onu çıkarmasına fırsat vermeden onu durdurdu. "Neden buradasın?"
Lydia, onun sesindeki tuhaf tonda duraksadı. Gerçekten hiçbir fikri yoktu.
"Bilmiyor musun?"
Kafasını salladı. "Bana çok kızdın. Benimle bir daha konuşacağını düşünmemiştim."
Elini avucunun içine aldı ve sımsıkı tuttu. "Bebeğim, ben her zaman senin için gelirdim."
"Ama seni aramadım."
"Gerek yoktu. Bana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Şimdi bekle." Onu olabildiğince fazla acıdan kurtarmayı umarak mızrağı elinden geldiğince hızlı bir şekilde çekti.
Seth onu diğer ikisinden kurtarırken dudağını ısırdı. Yere düşmesine izin vermek yerine, onu kendine yasladı ve yakın tuttu.
"Bekle," diye fısıldadı kulağına, kolunu omzuna atarken. "Seni eve bırakacağım."

* * *

Seth yavaşça uyandı. Tam bir dakika boyunca, kendisini tekrar odasında ya da daha kötüsü Noir'in işkence odasında bulma korkusuyla gözlerini açmaya korktu.

Ama değerli zambakının kokusunu aldığında güvende olduğunu biliyordu. Gözlerini kırpıp açtığında, var olan en güzel kadını görmekti.
O hareket edemeden, gömleğini yırtmaya başladı, karnını ve göğsünü ortaya çıkarmak için yukarı çekmeye başladı.
"Ne yapıyorsun?" O sordu.
"O orospuların seni yaralarını geri getirecek kadar incitmediğinden emin olmak. Yemin ederim eğer yaparlarsa, onları takip edip durmam için yalvarana kadar dişlerini tekmeleyeceğim ve o zaman bile yapacağım..."
Lydia en inanılmaz şeyi duyunca donakaldı.
Seth'in kahkahası.
Şaşkınlıkla ona kaşlarını çatmak ve gülümsemesinin tüm yüzünü aydınlatmasına ve onu daha iyi görünmesine hayret etmek için bacaklarının üzerine oturdu.
Gerçekten buz gibi bir kalbi eritebilecek sevimli bir gülümsemesi vardı.
Ama onun ruh halinden tamamen şaşkına dönmüştü. "Bunu komik mi buluyorsun?"
"Hayır," diye nefes verdi. "Bunu bir mucize olarak görüyorum." Uzanıp yüzünü avuçlarının arasına aldı.
"Gerçekten benim için geldin."
Gözlerini kapatarak yanağını onun avucuna sürttü ve onun teninin kendi tenindeki hissinin tadını çıkardı. "Sana yapacağımı söylemiştim."
Ama buna asla inanmamıştı. Tek bir kalp atışı için değil. Kelimeler ucuzdu. İşlemler maliyeti.

Buna rağmen saldırganlarla savaşmış ve onu eve getirmişti. Tıpkı yapacağını söylediği gibi.
Elini bıraktı ve yaralar için vücudunu aramaya geri döndü. Onu dayanamayacak kadar tahrik etmeseydi, umursamayacağı bir şey.
Ve onun üzerine eğilip açık bıraktığı yumuşak saçlarını göğsünün üzerine döktüğünde, neredeyse onun kokusundan geliyordu.
Lydia, her hareketini takip eden o mavi gözlerdeki ateşi görünce tereddüt etti. Bundan da öte, onun kalçasında şişmesine duyduğu arzuyu hissetti.
İkisi de hareket etmekten korkarak birbirlerine bakarken ikisi de kıpırdamadı. Yaparlarsa diğerinin nasıl tepki vereceğinden korkuyordu.
Tek bir yanlış söz veya hareketin bu anı paramparça edeceğini biliyorlardı ve bu ikisinin de kazara bozmak istemedikleri bir şeydi.
Ama Lydia hiçbir konuda çekingen olmamıştı. Gömleğini tamamen çözdü, böylece elini çıplak göğsünün üzerinde gezdirebildi ve oradaki kesik kas duvarını hissedebildi. Pektorallerinin üzerinde çok hafif kızıl saç tozu vardı.
Sekizli karnının üzerinde kaybolan saçları, bakışlarını onun için şişmiş olan kısmına yönlendirirken, en sık olduğu göbeğinin altında tekrar toplanmak üzereydi.
Ancak, teninde çok parlak bir şekilde göze çarpan dövmesiydi. Onu ilk çağıran buydu. Kendini rahatlatmak için sergilediği tek şey.
Noir'in ondan çaldığı ilk sığınak.
Şimdi ona teselli veren ve acısını dindiren kişi olmak istiyordu. Etrafında olup bitenlerden kaçmak için bir kuşun kanatlarına ihtiyacı olmadığını ona göstermek için. Kendi vücudunda olmanın bir zevk olduğunu.
Seni sevmeme izin ver, Seth…
Ama inatçı iblis efendisi bunu herhangi birinden kabul eder miydi? O bile.
Yoksa hiçbir şeyin onu bir daha iyileştiremeyeceği kadar kötü bir şekilde zarar görmüş müydü?
Lydia dilini onun kırlangıç izinin üzerinde gezdirmek için öne doğru eğilirken Seth dişlerini gıcırdattı.
Ondan ve onun ifade ettiklerinden nefret etmediği ortaya çıktığından beri ilk kez buydu.
Gözlerini kapatarak kendini onun ağzına ve teninin çok altına ulaşan sıcak dokunuşlarına teslim etti ve onu sahip olduğunu hiç düşünmediği seviyelerde yatıştırdı. Duyuları yanıyordu, sonunda onu kollarına almanın zevkinden başı dönmüştü.
Ellerini gömleğinin altında ve sırtında gezdirdi, teninin ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunun keyfini çıkardı. Ne güzel kokuyordu. Kendini tamamen onun okşamalarına teslim ederken etraflarındaki her şey soldu. Hayal ettiğinden çok daha tatlı olan okşamalar.
Ve nasıl yapabilirdi? Hiç kimse ona böyle dokunmamıştı.
Sanki önemliydi.
Nazik dokunuşunda acı yoktu. Derisini parçalayan tırnaklar yok.

Ama onu daha fazla hissetmeye çalıştıkça üst kısmı onu hayal kırıklığına uğratmaya başlıyordu. Adil değil, diye fısıldadı kulağına. "Üzerinde hâlâ bir gömlek var."
Anında ortadan kayboldu.
Seth onun mükemmel biçimli göğüslerini görünce nefesini tuttu. Onun ten rengi onunkine kıyasla çok solgundu. O parlak güneş ışığı dünyasından olduğu ve o kadar uzun süre karanlıkta yaşadığı için güneşe zar zor tahammül edebildiği için hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeydi.
Ağzı sulandı, ellerini aşırı dolduran göğüslerini avuçladı ve cömertliğine gülümsedi. Dilini sağ göğsünün sıkı göğüs ucunun üzerinde gezdirebilmek ve sonunda onu tadabilmek için onu kaldırdı.
Mmm... o en iyi fantezisinden bile daha şehvetliydi ve ondan sarhoş olana kadar onun vücudunun her santimini tatmak istiyordu.
Lydia, Seth ondan geri çekilmeden onu sırtüstü çevirirken dilinin göğsünde oynaması karşısında ürperdi.
Sonra diliyle meme uçlarını ve ardından sırayla bıyıklarını gıdıklayarak memeden memeye geçti. Tüm vücudunun inanılmaz bir mutlulukla kasılmasına neden olan bir şey. Bir erkeğin bunu yapabileceğini kim bilebilirdi? İblis lordu son derece yetenekliydi. O kadar ki, aslında birkaç dakika sonra sadece bundan tek başına geldi.
Başını geriye atarak, dünyası patlarken kendinden geçmiş bir şekilde güldü.
Seth, onun kendisine karşı titrediğini hissedince gülümsedi. İsminin sesi dudaklarında...
Şarkıların en tatlısıydı ve ona o sesi verdiği için çok minnettardı.
Daha önce ortaklarını memnun etmekten hiç zevk almamıştı. Geçmişte, bu özel beceriyi, onları kendisinden daha hızlı çıkarmanın bir yolu olarak geliştirmişti, böylece kendi kurtuluşunu bulabilir ve onlarla işini bitirebilirdi.
Ama Lydia ile ilişkisinin sürmesini ve onun daha önce hiç olmadığı kadar zevk almasını istiyordu. Bu yataktan ayrıldığında, onunla birlikte olduğu için bir dakika bile pişmanlık duymadığından emin olmak için çaresizdi.
Lydia, vücudu tekrar yerine otururken dudaklarını yaladı ve Seth, dişleriyle cildini nazikçe keserken ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirmeye devam etti. Onu öpmek için kendini kaldırdı.
Tekrar geri çekti.
"Seth-"
"Üzgünüm," diye fısıldadı. Ona bakarak sertçe yutkundu, sonra dudaklarını onunkilere doğru indirdi. Tüm vücudu gergin ve sertti. Onun öpücüğünü beklerken neredeyse ürküyordu.
O onu izlerken Lydia parmağını ağzının üzerinde gezdirdi. "Bir öpücüğün canını yakmaması gerekir, Seth."
Sanki onun deli olduğunu düşünür gibi kaşlarını çattı.
"Güven bana."
Seth ona bir an bile inanmasa da başını salladı. Öpücükler kadınları incitmezdi.

Ama onu hep incitiyorlar. Onları kim verirse versin, sonuç hep aynıydı.
Dudaklarını onunkilere bastırırken, yaklaşan acıya kendini hazırladı. Ellerini saçlarına gömerken dudaklarını hafifçe dilledi ve her tarafını ürpertti. Ve dilini okşamak ve dişlerini kızdırmak için dilini ağzına kaydırdığında, ondan yıldızları gördüğüne yemin etti.
Lydia, adamın gevşediğini ve öpücüğün içine daha çok girdiğini hissedince gülümsedi, ta ki sonunda kontrolünü ele geçirene kadar.
Şimdi şaşırma sırası ondaydı. Yüzyıllar boyunca erkek arkadaşlarından ve flörtlerinden nasibini almış olsa da hiçbiri onu böyle öpmemişti.
Sanki soluduğu hava oydu. Ellerini onun yumuşak buklelerine daldırdı ve en tatlı okşamalarla parmaklarının etrafına dolanmasına izin verdi. Nedenini bilmiyordu ama bu bukleler onu her zaman gülümsetiyordu. Muhtemelen onunki gibi saçlar nadir olduğu için. Sadece alışılmadık rengi değil, aynı zamanda buklelerinin ipeksiliği de. Asi ama yine de kontrol edilen ve biçimlendirilen çılgın bir kaos içinde dönme biçimleri. Hiç bir çelişki.
Aynı onun gibi.
Ve o bir anda, nefesleri birbirine karışıp da adam ona karşı inlerken, o en şaşırtıcı keşfi yaptı.
Onu sevdi.
Tamamen. Derinden.
Ve tüm kalbiyle.
Evet, onu deli etti. Onu en yüksek çılgınlık seviyesine kadar çileden çıkarmanın ve onu onu öldürmeyi istemeye motive etmenin bir yolunu buldu.
Ve aynı zamanda, onun kalbini kırdı ve vücudunu nereye saklayacağını bulmaya çalışırken bile onun dokunuşunu arzulamasına neden oldu.
Ama hepsinden önemlisi, ona ne zaman baksa, kendini bir tanrıça gibi hissediyordu. Saf ve basit. Ve onu bu şekilde tuttuğunda, neredeyse güzel olduğuna inanabilecekti.
Seni seviyorum Seth.
Keşke bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edebilseydi. Yine de o daha iyi biliyordu. Ona inanmaya hazır değildi.
Çok incinmişti. Ama zamanla, bunu görmesini sağlayacaktı. Bir şekilde.
Seth'in kafası, Lydia'nın onu tutması ve onu hiç incitmeden dudaklarını öpmesi karşısında döndü. Daha tatlı bir şey hayal etmemişti. Daha sulu.
Şimdi insanların neden buna can attığını anlamıştı. Neden ölmeye ve bunun için öldürmeye istekliydiler?
Ve onu içine çekerken, ruhunun en karanlık yerinden bir ihtiyaç geldi.
Beni sev …
Kalbi için çaresizdi ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama ne zaman onunla olsa
…
Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Acı hissetmiyordu.

Sadece o. Gülümsemesi onu ruhunun en soğuk yerine kadar ısıttı. Ve onun üzerinde ne kadar gücü olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Noir vücuduna sahip olabilir.
Ama onun kalbine ve kuşatılmış ruhuna sahipti.
Onun kollarında yeniden rüya görme yeteneğine sahipti. Belki, sadece belki, kullanılıp atılacak değersiz bir bok parçası olmadığına inanmak.
Belki bir kez olsun, o tutulmaya değerdi.
O anda, kendini daha önce hiç olmadığı kadar savunmasız ve savunmasız hissetti. Çünkü asla inkar edemeyeceği bir gerçeği biliyordu.
Lydia, bu dünyada onu tek bir kelimeyle yok edebilecek tek kişiydi.
Bunu kendine nasıl yapabilmişti? Birinin kendisine yaklaşmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu.
Yine de onu dışarıda tutamadı. Fazla canlı, fazla tatlıydı ve ona bakışı …
Sanki önemliydi.
Onun gözlerinde her zaman olmak istediği adamı gördü ve onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemedi.
Lydia, ham güçle dalgalanan o muhteşem vücuda bakabilmek için onu şakacı bir şekilde yuvarladı. Göğsünden şimdiye kadar yapılmış en sulu kalça kemiğine kadar öptü.
Ama elini hafifçe aletine sürttüğünde, ondan uzaklaştı ve kendisini okşamasını engellemek için bileğini tuttu.
Bu refleks onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Daha önce hiç bir erkeğe bunu yapmamıştı. Genellikle dokunulmak için yalvarıyorlardı.
Onu bir kez daha şaşırttı.
Şaşkınlıkla onun kararsız bakışlarıyla karşılaştı.
Elini yukarı çekti ve nihayet açıklamadan önce göğsüne koydu. "Beni orada incitmek için sonuna kadar beklersen senin için çok daha iyi performans gösterebilirim."
Sesindeki içten dürüstlük mü yoksa gözlerinde gördüğü acı beklentisi mi onu en çok neyin incittiğini bilmiyordu. Sanki ona hizmet edip gitmekten başka amacı olmayan eğitimli bir maymundan başka bir şey değilmiş gibi konuşuyordu.
Eli titriyordu, buklelerini alnından geriye doğru itti. "Seninle hiç kimse sevişmedi mi?"
Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Sevişmek mi? Bunun ne olduğunu bilmiyorum.”
Tabii ki yapmadı. Çünkü hiç kimse ona sevgi dolu bir el ile dokunmamıştı. Onu kullanmışlar, taciz etmişler ve sonra tüm hayatı boyunca çöpe atmışlardı.
Ama bu değişecekti.
Ona gülümsedi. "Öğrenmek üzeresin ama sana zarar vermeyeceğime güvenmelisin."
"Yapabilir miyim bilmiyorum."
En acısı da ona inanmasıydı. "O zaman sana öğreteceğim."

Seth, beş ipek eşarp gösterene kadar onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir tanesini bileğine doladı, sonra yatağa bağladı.
Onun bu niyeti karşısında paniğe kapıldı. "Seni gücendirecek ne yaptım?"
Başını onun göğsüne koydu ve salladı. Sonra gözlerindeki samimiyeti görebilmesi için bakışlarını ona kilitledi. "Bebeğim, bu cezayla ilgili değil. Bu zevkle ilgili. Keyfin. Güven bana."
Bunu söylemeye devam etti.
cesaret etti mi?
Onu mutlu etmeye çalışırken, kendisini korkutsa da yaptığı şeye boyun eğmeye zorladı.
Kollarını ve bacaklarını bağladıktan sonra tereddüt etti. "İyi misin?"
Emin değildi. Bu kırılganlık duygusundan nefret ediyordu. Herhangi birinin insafına kalmış olmaktan. Durmadan.
Ama ona bir söz vermişti.
"Sanırım," diye yalan söyledi.
Sanki sahtekârlığını hissetmiş gibi bakışlarını ona dikti. "Güven. Ben. Bundan gerçekten zevk alacaksın." Ve bununla onun gözlerini bağladı.
Seth artık kendini koruyamadığı için onun ona yapacaklarından korkarak nefesini tuttu.
Ta ki onun uzun yumuşak saçlarını göğsünde hissedene kadar. O kadar hafifti ki, bir kelebeğin öpücüğü gibi teniyle dalga geçiyordu. Yavaşça ona vururken gözleri kafasına döndü. Ama acı yoktu.
Sadece tatlı işkence.
Yavaşça, alay ederek onu yeniden öpmeye başladı. Önce dudakları, sonra boynu ve kulakları. Yalayıp üflediği kulaklar, onun vücudu alev alev yanana kadar. Çıplak göğüsleri onun derisine yapışırken, vücudundan aşağı kaydı ve tüm yol boyunca etini kemirdi.
Tamam, bu iyiydi.
Aslında iyinin çok ötesindeydi. Lydia ne zaman onu bağlayıp bu şekilde işkence etmek istese, Lydia onun en istekli kölesi olurdu.
Sonra onun sıcak nefesini aletinde hissetti. İstemsizce gerildi.
Parmakları, ondan sızana kadar onun ucunda dans etmeye başladı. Nefesi kesildi, kör bir zevk içini tüketirken dudağını ısırdı. Yavaş ve kolay bir şekilde, vücudunun ortasındaki buklelerle oynayana kadar ıslaklığını penisine ovuşturdu. Tırnakları hiç olmadığı kadar hafifçe tırnaklarını sıyırdı ve sonra elini, onun şimdiye kadar gördüğü en nazik okşamayla onu kucaklayana kadar aşağı kaydırdı.
Sırtını bükerek bunun ne kadar iyi hissettirdiğine homurdandı.
Sonra daha iyi bir şey hissetti.
Onu ağzına aldı ve ondan öleceğini düşünene kadar dilledi. Dahası, onun zevk mırıltılarını duydu. Aslında onu tatmaktan zevk aldı.
İnanamadı.
Daha önce kimse ona bunu yapmamıştı. Hiç kimse.
Karşılığında onu memnun edebilmek için kendini tutmaya çalıştı. Ama onun her santimini yalarken, emerken ve okşarken ağzı, dili ve eliyle acımasızdı.

Durduramadan geldi.
Yine de uzaklaşmadı. Bunun yerine, onun doymuş vücudundan son ürpertiyi emene kadar onu tatmaya ve memnun etmeye devam etti.
Ancak o zaman onu bıraktı. Nazik bir el ile göz bağını sıyırdı ve gülümsedi. "Hala yaşıyor musun bebeğim?"
Onun için dilinden dökülen sevgilere asla alışamayacaktı. "Hayır, ssn."
Ondan sonra nasıl olabilir?
Sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi. Sonra gözleri nedenini anlayamadığı bir öfkeyle karardı. "Hım... ım... Seth?"
Bu buz gibi ses tonu onu son derece temkinli yaptı. Özellikle de hala bağlı ve onun insafına kalmışken. Lidya mı?
"Az önce bana Su-san mı dedin?"
Yabancı kelimeye kaşlarını çattı. Susan? Bu da ne?"
Sesi hâlâ buz zehriyle kaplıydı. "Bir kadın adı."
"Böyle bir isim hiç duymadım."
"Öyleyse az önce bana ne dedin?"
Bunu anlaması bir dakikasını aldı. "Sn demek istiyorsun?"
O bunu tekrar söylerken Lydia bakışlarını kıstı. Ve daha önce olduğu gibi, sesi Ses-sahn'a benziyordu - onun aksanıyla birinin Susan veya Suzanne adını söylemesi gibi. "Evet. Kim bu?"
Kim değil. Mısır'da zambak demektir."
"Zambak? Gerçekten mi?"
Onayladı.
Onu çağırmak ne garip bir şey. "Neden zambak?"
“Mısır'daki tüm çiçeklerin en kutsalı ve en güzeli. Çamurda çiçek açarlar ve bir şey ne kadar kötü olursa olsun daha iyiye gideceğini size hatırlatmak için tanrıların bir hediyesi gibi karanlıkta parlarlar. Gece ne kadar karanlık olursa olsun ışığın senin için geleceğini. Onlardan yerseniz, sizi sakinleştirme, yatıştırma ve yaralarınızı iyileştirme gücüne sahiptirler.”
Sonraki sözlerini söylediğinde, duygu ve samimiyetle örülmüşlerdi. "Sen benim sšn'imsin ve her zaman öyle kalacaksın."
Lydia, gözlerinden yaşlar akarken dudaklarını birbirine bastırdı. Bu sözler, sšn'nin ona fırlattığı rastgele bir sevgiden çok daha fazlası olduğunu anladığında kalbinin hızlı atmasına neden oldu.
Bunu düşünmüş ve bilerek seçmişti.
Seth sanki ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi yatakta kıvrandı. "Seni üzmek istemedim, Lydia. Yaptıysam özür dilerim. Beni çözersen, şimdi seni memnun edeceğim.
Gözyaşlarını geri çekti ve ona titreyen bir gülümseme sundu. "Beni üzmedin.
Hiç de bile." Meme ucunu tekrar yalamak için kolyesini kenara çekti. "Bu beni memnun etmenle ilgili değil. Sana zevk vermemle ilgili. Ve bebeğim, dünyanı sallamak üzereyim.”

* * *

Saatler sonra Seth yatakta yatıyordu ve Lydia uyurken ona kıvrılmıştı. Kalçalarını kasıklarına bastıracak ve göğüsleri kollarına yaslanacak şekilde ona tamamen sarılmıştı.

Koklayabildiği veya hissedebildiği tek şey onundu ve tek istediği de buydu.
Bugün ona yaptığı inanılmaz şeylere hâlâ inanamıyordu.
Oldu …
Kelimeler onu başarısızlığa uğrattı.
Şimdi asla mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde tamamen doymuş ve sakindi.
Dünyada her şey yolundaydı ve neredeyse tek bir tanrı gücüne sahip değildi.
Bunun olabileceği kimin aklına gelirdi?
Muhafızların en vahşisi olan ve Noir'in yapabileceği en kötü işkenceye dayanabilen tek kişi olan o, şimdiye kadar gördüğü en ufak tefek kadın tarafından evcilleştirildi.
Ve bunu dayak ya da hakaretle yapmamıştı.
Onu tek bir öpücükle kırmıştı.
Biraz mantıklı gelmedi. İsteği dışında Noir'a satılmıştı ve o zamandan beri her gün bu mülkiyet için savaşmıştı. Ama o isteyerek kendini ona vermişti. Sorgulamadan ve pişmanlık duymadan.
Seth yanağını onun saçlarına sürttü ve gülümsedi. Bu gün, bildiği tek mutluluk olmuştu. Ve onun aksine, gözlerini kapatıp uyumaktan korkuyordu. Bunu yaparsa, uyanıp her şeyin bir rüya olduğunu bulmaktan çok korkmuştu. Ya da daha kötüsü, her şeyi ondan tekrar kaptırın.
Tanrılar onun mutlu olmasına asla izin vermemişti. Bu neden şimdi değişmeli?
Aniden, Lydia sanki bir şey onu şok etmiş gibi yatağında sıçradı. Nefesi kesildi, ona uzandı ve çıplak vücudunu aramaya başladı.
Hareketleri onu endişelendiriyordu. "Ne yapıyorsun?"
Ma'at'ın ona verdiği kolyeyi avucunun içine sıkıştırdı ve sonunda bir derece sakinleşti. "Bu neden işe yaramadı?"
"Anlamıyorum."
Tutuşunu sıkılaştırdı. "Teyzenin sana verdiğinde ne dediğini hatırlıyor musun?
Seni koruyacağını ve yine de korumadığını. Düş Avcıları, onu takarken sana saldırdı ve canını yaktı."
O serbest bırakana kadar zinciri çekti ve zincir tekrar çıplak göğsüne düştü.
“Ama sadece rüyamda incindim. Rüya Avcısı'nın beni bıçaklamaya başlamadan önce bana rüya dışında da zarar görmem gerektiğini söylediği ama zarar görmediğimi söylediği kişi. Yani belki işe yaramıştır.”
Lydia bunu düşündükçe biraz sakinleşti. Belki de haklıydı.
Yine de, mışıl mışıl uyurken duyduğu kötü önseziden kurtulamadı. Seth'in Noir tarafından Azmodea'ya sürüklenmesi ve Solin'i bulduğu odaya benzer bir odaya konmasıydı.
Defalarca, tacizini o kadar net gördü ki...

Her ayrıntıda.
Bu onun başına en son geldiğinde, annesi birkaç gün sonra ölmüştü.
Ve tam olarak öngördüğü şekilde.

BÖLÜM 17

Lydia, iPod'unu nasıl çalıştıracağını anlamaya çalışan Seth'i izlerken güldü. Sadece o, başının iki yanından sarkan siyah kulak içi kulaklık takarken, kaşlarını bu kadar sert bir şekilde çatarken bu kadar seksi görünebilirdi.
"Bu da bir iblis tarafından yapıldı, değil mi?" Sesi odada gürledi.
Lydia kulaklıklardan birini çıkardı. "Gerçekten yüksek sesle konuşuyorsun. Yanlışlıkla insanlara bağırmamak için konuşurken bunlardan birini her zaman çıkarmalısın."
"Ah. Üzgünüm." Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bunun nasıl müzik çaldığını anlamıyorum."
"Eh, sadece müzik çalmıyor. Her türlü şey için kullanabilirsiniz. Burada resimlerim, oyunlarım, hatta filmlerim var."
"Ne tür resimler?"
Lydia omuz silkti. "İngiltere'deki evimin bir kısmı var." Oturma odasından birini bulana kadar albümünü karıştırdı, sonra görebilmesi için ona uzattı.
Seth, yeşiller ve sarılarla dekore edilmiş sakin odayı inceledi. Çok sade ve yine de kadınsıydı. "Bu iyi."
"Beğendim." Başka bir fotoğrafa kaydırdı ve ona uzattı. "Orası benim arka bahçem."
Ona bir ormanı hatırlattı. Yine de sakin ve davetkardı. Dürüst olmak gerekirse, onu kaçırmamış olsaydı şu anda evde olabileceği halde, onu burada yanında tuttuğu için biraz suçluluk duydu.
O güvende olurdu. Ama onun için.
"Onu özlüyor olmalısın."
Cevap vermeden, fotoğraflar arasında nasıl geçiş yapabileceğini ona tekrar göstermek için öne doğru eğildi. "Sadece buna basın, tam içinden geçecektir."
Dediğini yaptı ve evinin ve komşusunun bahçesinin başka fotoğraflarını keşfetti. Ama kollarını birbirine dolamış Solin ve onun yanına vardığında içindeki tüm mutluluk söndü.
Solin'i nasıl unutabilirdi?
Çünkü sen istedin.
Evet, ama bu onu doğru yapmıyordu.
Lydia elini onun elinin üzerine koydu. Seth mi? Sorun nedir?"
Ben bir pislik ve enayiyim. Sorun bu.
Her şeyden önce o bir aptaldı.
Seth suçluluk duygusuna kapıldığı için başta konuşamadı. Sesini tekrar bulduğunda, ona baktı. "Nasıl yapabildin…"
Bunda yaralı masumu oynamaya devam etti. "Neyi nasıl yapabilirim?"
Seth ona Solin'le fotoğrafını gösterdi. Yüzlerindeki sevgi ve mutluluk... Bu konuda ağzının payına düşeni hak etmişti. Ona asla dokunmamalıydı.
"Senin için yaptığı onca şeyden sonra Solin'i nasıl aldatabilirsin?"

Ağzı açık kaldı. "Affedersin?"
Onun sahte öfkesi karşısında öfkesi arttı. Çuvalladığı adamı savunduğu için ona kızmaya hakkı yoktu. "Beni duydun."
Lydia, onun Solin'le ilişkisi hakkındaki varsayımı karşısında o kadar şaşkına dönmüştü ki, söyleyecek söz bulamıyordu.
Bakışları daha da kısıldı. "Bunu mazur görmek için bir yalan mı uyduruyorsun?"
Şimdi bu, onun öfkesini hızla bozdu. Ona tokat atmamak için sahip olduğu her şeyi aldı. Konuştuğunda, sıktığı dişlerinin arasından geliyordu. "Hiçbir şey düşünmeme gerek yok." Bakışlarıyla onu aşağı yukarı taradı. "Ben... sen... ben... ben..." Öfkeyle kekelemeye ve kekelemeye devam etti.
"Seni çok seviyor."
"Ve onu seviyorum!" tersledi.
"Öyleyse bunu bile bile benimle nasıl seks yapabildin?"
Seth'in alt ekstremitelerini işaret etti. "Çünkü onunla seks yapamam." Bu kelimeyle neredeyse boğulacaktı.
Seks ve Solin düşüncesi midesini bulandırıyordu.
"Neden? İktidarsız mı?"
Tiksinti içinde titredi. "Hayır… bilmiyorum. Neden bileyim? Ah! Tanrılar! Kes şunu!
Ah! Ah! Ah! Vücudunun o bölgesini düşünmek istemiyorum. Bana kalırsa bunlardan biri yok ve belinin altında ayaklarından başka bir şey yok."
Ellerini havaya kaldırırken öksürme sesi çıkardı, dayanamayacak kadar tiksindi ve Solin'in herhangi biriyle seks yapması düşüncesi bile tiksindirdi.
"Evet, çocukça davrandığımı biliyorum ama umurumda değil. Ben de böyle hissediyorum. Ah! Kim babasıyla seks yapmak ister? İğrenç, brüt, brüt... İğrenç!"
Seth, inanılmaz derecede sersemlemiş bir şekilde yatağa oturdu. Öfkesi ve aşırı tepkisi yüzünden değil. Bunların herhangi biri doğru muydu?
"Ne?" O sordu.
"Evet," diye tersledi, başını ona doğru sallayarak, "beni duydun. Benim ailemde ensest olmaz dostum. Bil diye söylüyorum."
Tamam, şimdi onun kendisine hakaret ettiğine dair bariz bir izlenime sahipti. "Ne ima ediyorsun?"
"Dallanmayan soy ağacına sahip olan sensin." Söz konusu ağacı parmaklarıyla resimledi. "Kaç tane Mısır tanrısı erkek ve kız kardeşlerinin karısının annesinin amcasının köpekleriyle yattı? Hmm? Sana soruyorum?"
Onun ailesine saldırmasına gücenmeli mi yoksa eğlenmeli mi tam olarak emin değildi.
Dürüst olmak gerekirse, hiçbirine karşı nefret ve küçümseme dışında gerçek bir hisleri yoktu ama...
"Son zamanlarda panteonunu ziyaret ettin mi?"
"Burada benim panteonumdan bahsetmiyoruz. Biz? Hayır. Sizinkine hakaret ediyoruz."

Seth şimdi kesinlikle eğlenmişti. "Pekala, bunu doğru bildiğimiz sürece..."
Bu da onu tüm bunları başlatan şeye geri getirdi. Anında ayıldı. "O gerçekten senin baban mı?"
"Evet... ve kesinlikle bizim dışımızda bunu bilen yaşayan tek kişi sensin. Bu yüzden birine söylersen, bunu bileceğim ve sen beni mutlu eden bir şey yapana kadar seni boğacağım.
Onun belirsiz ve tuhaf tehditlerini neden bu kadar eğlenceli buluyordu? En azından yaratıcı olmaları dışında hiçbir fikri yoktu.
Ama tiradında bir şeye geri dönmek zorunda kaldı. "Kimse bilmiyorsa neden bana söyledin?"
"Beni fahişe olmakla suçluyorsun. Bu arada teşekkürler. Sana öğretmeye çalıştığım Güven derslerine dikkat ettiğini ve notlar aldığını bilmek beni çok mutlu etti."
Şimdi bu, öfkesini yeniden alevlendirdi. Kimsenin ağzına laf sokmasından hoşlanmazdı. Her zaman açıkça konuştu, bu yüzden anlamlarını yanlış yorumlamak için bir sebep yoktu. "Sana fahişe demedim."
"İma ettin."
"Ben öyle bir şey yapmadım."
"HAYIR?" Hala ne kadar kızgın olduğunu anlamasını sağlamak için boynunu ona doğru kaldırdı.
"Sonra tüm sözlerini kafanda geriye doğru yürütmeni ve onları dinlemeni istiyorum.
Sonra kulaklarımı tak ve onları tekrar dinle ve sonra bana ne duyduğunu söyle. Bu herhangi bir dilde fahişe anlamına gelmiyorsa, ne anlama geldiğini bilmiyorum."
Bunda haklı olabilir. Ama bunu şu anda kabul etmek istemiyordu. "Kavga etmediğimiz zamanlara geri dönebilir miyiz?"
"Bunun için biraz geç dostum. Bunu ağzını açmadan önce düşünmeliydin."
Ona kızgın hareketler yapmaya başladı.
Takip etmeye ve anlamaya çalıştı ama bu onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Bir gün senin dilini öğrenmeliyim." Yine de, ona yaptığı son hareketi kesinlikle anlamıştı. "Yaptığımız onca şeyden sonra bunun için çok üzülmediğine emin misin? Sakıncası olmadığını biliyorum ve kesinlikle sana uyum sağlamaya hazırım."
Yataktan kalkıp banyoya yönelirken son derece tiksinti dolu bir ses çıkardı ve ardından kapıyı çarparak kapattı.
Seth, arkasından seslenmekten kendini alamadı. "Bu, sen döndüğünde hâlâ çıplak olacağım anlamına mı geliyor?"
Başını kapıdan yana uzattı. "Biliyor musun, sanırım seni tehditkar ve sessizken daha çok sevdim." Kapıyı tekrar çarparak kapattı.
Bu sözler onu Azmodea'da nasıl yaşadığına geri götürdü ve tüm eğlencenin bir anda vücudundan çekildiğini hissetti. Bazı açılardan, bir ömür geçmiş gibi geliyordu.
Ve diğerlerinde, hâlâ oradaydı, yeniden kıpırdanıp zonklamaya başlayacağından korktuğu acı verici bir yara.

Ama inkar edilemez bir gerçek vardı. "O zamanlar kendimden hoşlanmıyordum," dedi alçak sesle. O sefil hayatı yaşamaktansa onunla konuşmayı, hatta kavga etmeyi tercih ediyordu.
Kasvetli düşüncelerine teslim olarak, onun tatlı kokusuyla kaplı yatağına uzandı. O da duş almalıydı ama onu üzerinden atmak istemiyordu.
Henüz değil.
Burada oturup kokusunu alabildiğince içine çekmek istiyordu. Dün gece yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa koştuktan sonra gömleğini düşürdüğü yerden aldı.
O da onun gibi kokuyordu. Tam olarak döndüğü anda onu solumak için burnuna kaldırdı.
Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "Eh, en azından vücut bölgelerini koklamıyorsun sanırım."
Artık gidilecek tuhaf bir yer vardı. "Ne?"
"Hiç bir şey. Ama bunu benim iç çamaşırımla yaparsan o kadar iğrenirim ki sana bir daha asla ama asla dokunmam. Bil diye söylüyorum.”
Bunu kesinlikle hafızasına kazıyacaktı. İç çamaşırını koklamak gibi bir planı olduğundan değil. Ama onu sinirlendirecek bir şey yapmak istemiyordu.
"Bilmem gereken başka kurallar var mı?"
“Gece klozetin kapağını aşağıda tutun ve son patates cipsini yemeyin. Durmadan."
"Koltuğu hatırlayacağım ama diğerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Maahes ona bu bilgiyi vermeyi unutmuştu.
"İyi. Böyle devam edersen çok iyi anlaşacağız.”
Yatağa geri döndü.
"Bana hala kızgın mısın?"
"Ben. Muhtemelen bir süre daha öyle olacak. Beni kurtarmak için tek bir adamı riske atıp sonra da onu inciteceğine söz veren adamla yatacak kadar sürtük olduğumu mu düşündün gerçekten?
Seth bu soru karşısında kendini biraz kapana kısılmış hissetti. Ondan öğrendiği tek şey, eğer yanlış bir şey söylerse, onu dışlayacağıydı.
Yanlış bir şey söylerse ve bu onu gerçekten kızdırırsa, ona dokunmasına hiç izin vermezdi.
Her iki senaryo da umurunda değildi.
Ama ağzının açılmasına engel olamadan konuştu. "O senin baban olduğu için benimle yattığına çok şaşırdım."
Lydia yüzünü buruşturarak onu tırmıkladı. Gerideyken durmayı asla öğrenemeyecekti. "İmkansızsın! Yemin ederim sosyal becerilerini maymunlardan öğrendin.”
Seth'in yüzü sanki ona tokat atmış gibi düştü. Kulaklıkları çıkardı ve onları ve iPod'u yere koydu. Tek kelime etmeden pencereye gidip denizi seyretti.
Tamamen çıplak ve bu gerçeğin farkında olmadan, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş çarpıcı bir poz verdi.
Hâlâ onun kusursuz kusursuz vücuduna ve hiçbir şekilde alçakgönüllü olmadığı gerçeğine alışması gerekiyordu.

Onu izlerken kalbi göğüs kemiğine çarptı. Onu neyin incittiğine dair hiçbir fikri olmadan, orada ona katılmak için ayağa kalktı.
Kendini onun omurgasına yasladı ve sol kolunu onun ince beline doladı.
"Bu seni incittiyse özür dilerim." Tırnağını kürek kemiğine doğru ovuşturdu ve pazısındaki bir noktayı öptü. "En azından nedenini söyleyebilir misin?"
Çenesinde tik başladı. "Bana üvey annemin söylediği bir şeyi hatırlattı ve..."
"Ve ne?"
Seth, bir daha hissetmeyi asla beklemediği duygularla boğuşurken sessiz kaldı. Bu kadınla ilgileniyordu. Onu incitmek istemiyordu ama en önemlisi çocukluğundan beri bilmediği bir korkuydu.
Bir şeyin ya da birinin onu ondan alacağından ve onu koruyamayacağından korkmak. Ama en kötüsü, herkes gibi ondan tiksinip onu terk edecek kadar korkmasıydı.
Lütfen beni de atma.
Sadece bir kez, korumaya değer biri olmak istedi.
"Seth?" Vücudunu şakacı bir şekilde ileri geri döndürmek için ellerini kalçalarına koydu.
Her gördüğünde ona kendisininmiş gibi damgasını vuran o akıldan çıkmayan topaz gözlere baktı. "Mühim değil."
"Tamam, ama kelime dağarcığımdan hangi kelimeyi çıkarayım, ah eskiden Ni diyen büyük şövalye?"
Garip sözlerini çözmeye çalışırken yaylarını gerdi. "Ha?"
Ona gülümsedi. “Bu bir film referansı. Peki hangi kelime?”
"Maymunlar."
"Elbette. Herhangi bir maymun türü yok. Sadece eve gittiğimizde maymun çorap koleksiyonumu şifonyerimden kaldırmamı hatırlat.
Eve geldiğimizde…
Bunlar hayatında bildiği en tatlı sözlerdi. Bu onlar için bir gelecek gördüğü anlamına geliyordu.
Öyleyse neden yapamadı?
Ama ne zaman denese, kendini yeniden Noir'la hayal edebiliyordu. Başka hiçbir şeye inanamayacak kadar yaralı mıydı?
Yoksa ona asla mutluluğa layık olmayacağını söyleyen bir önsezi miydi?
Onu kucaklayana kadar elini yavaşça vücudunun önünden aşağı doğru takip etti. Onu hayata döndürmek için masaj yaparken parmakları vücudunda sihir yaptı.
Nasıl tekrar sertleşebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Zaten birlikte geçirdikleri saatlerden sonra değil. Ama adamın kaskatı olması ve içini yeniden doldurmaya hazır olması uzun sürmedi.
Kollarında dönerek yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona gösterdiği gibi onu öptü. Sonra onu kollarının arasına aldı ve tadını tam olarak alabilmek için yatağına geri koydu.
Lydia kulağını yıkarken titredi, sonra boğazından göğüslerine doğru ilerledi. Bunlara takıntılı görünüyordu. Ama bu sabah dikkatinin başka şeylerde

olduğunu fark etti, midesinden aşağıya, şimdiye kadar gerçekten ağrımış olması gereken kısmına doğru yanan bir yol kemirirken.
Yine de değildi.
Bacaklarını ayırdı ve ona istediğini yapması için erişim sağladı.
Gözleri yarı kapalı, onun tadına bakmak için başını eğdi. Adam dilini onun üzerinde gezdirip bıyıklarıyla onu kazıdığında, kadın memnun bir şekilde ciyakladı. Elini o yumuşak buklelere gömerek, onun onunla dalga geçmesini izledi. Sanki vücuduna doyamıyordu.
Kesinlikle onun dokunuşuna doyamıyordu. Diliyle içini derinlemesine delerken kendini ona sürttü. Dudağını ısırarak, parmakları ona zevkle eziyet etmek için dilini birleştirirken inledi.
"Seth?"
Seth, onu yalarken gözlerindeki ateşi ve yüzündeki gülümsemeyi görmek için ona baktı. Bunu yaptıklarında onun adını söylemesine bayılıyordu. Başkasını düşünmediğini anlamasını sağladı.
Ve artık Solin hakkındaki gerçeği öğrendiğine göre, onu daha da sahipleniyordu.
O onundu.
Hepsi onun.
Onu uzun, yavaş bir şekilde yaladı. "Benim için gel, Lydia. Seni tekrar dudaklarımda tatmak istiyorum.”
Adam ağzını ona çevirip parmak hareketlerini hızlandırırken Lydia'nın nefesi kesildi. Uzanıp, onun tadına bakarken kaslarının çalıştığını hissedebilmek için elini onun yanağına koydu.
Ve o anda, vücudu kasılırken onun isteğini yerine getirdi.
Sonra, o hala doruğa çıkarken, kendisini onun derinliklerine kaydırana kadar, çok yavaş bir şekilde yukarı doğru süründü. Kendisini kalçalarına doğru sallamaya başladığında, onun sıcak, kalın dolgunluğu hissi onun nefesinin kesilmesine neden oldu. Aldığı zevki daha da artıran şiddetli, uzun, sert vuruşlar.
Sırtını bükerek, onun vuruşlarının her birini, onun sahip olduğu aynı çaresizlikle karşıladı.
"İşte bu bebeğim," diye soludu, adam onu daha fazlası için yalvarmaya bırakan mükemmel ritmi bulduğunda.
Kendisini kalçalarına bastırırken ona bakarken parmaklarını onunkilere kenetledi. Onu böyle hissetmeyi seviyordu. Onun içinde ve dışında.
Seth onun şimdiye kadar gördüğü en nazik bakışlarla kendisine bakmasını izlerken onun elini tuttu. Hiç kimse ona onun baktığı gibi bakmamıştı. İğrenme veya kınama olmadan. Kollarının arasında o kadar küçüktü ki, bazen ona kazara zarar vereceğinden korkuyordu. Ama en kötüsüne bile karşı koyabilmişti.
Bu hiç mantıklı değildi çünkü sonunda onun en iyi parçası olduğunu biliyordu.
Tek iyi kısım.

Ve kendini ona kaptırdı. Ruhunu yakacak kadar derin bir zevkle, kabzasına kadar onun içine gömüldü ve salıverilmesinin akmasına izin verdi. Vücudu sarsılırken kendini tamamen hareketsiz tuttu.
Doygun ve zayıf, üzerine çok fazla ağırlık vermemeye özen göstererek onun üzerine eğildi. Ama henüz ondan tamamen çekilmek istemiyordu. Kollarını ve bacaklarını ona doladı ve tüm vücudunu kendi bedeniyle kucakladı.
"Ne hakkında düşünüyorsun?" diye sordu saçını yüzünden geriye doğru çekerken.
"Senin içinde olmayı ne kadar sevdiğim dışında kesinlikle hiçbir şey." Kalçalarını onunkilere karşı kıpırdattı. "Orada kendini iyi hissediyorsun."
Onu öptü, sonra vücudunu inceleyebilmek için geri çekildi ve bacaklarının üzerine oturdu.
Lydia, onun kendisini parmaklamasını izlerken kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"
"Sende olan tarafıma bakıyorum." Bacaklarının arasındaki ıslaklığa dokundu ve başparmağıyla ona ovuşturdu. "Seninle başka bir adamı asla istemiyorum… bunun gibi."
Sesindeki sahiplenme duygusuyla ürperdi. "Sen ne diyorsun?"
Seni seviyorum. Ama Seth kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Nasıl olduğunu bilmiyordu.
Yine de ona gülümsedi ve sonra onun şimdiye kadar duyduğu en güzel sesle şarkı söylemeye başladı; öyle bir şarkıydı ki, içinde o kadar derinlere inmişti ki, şefkatli duygular onu alt ederken nefes alamıyordu. Dokunuşuna açım. Yalnız… ve zaman… çok yavaş geçiyor… ve zaman çok şey yapabilir…"
Ona şarkı söylerken uzandı ve elini yanağının çukuruna koydu. Bunların onun sözleri olmadığını biliyordu, ama onları söyleme şekli…
Sanki öyleydiler ve doğrudan onun daha önce hiç dokunulmamış bir yerine gittiler. Tam olarak onun için ne anlama geldiğini söylediler. Ve neden yeni bir cehennem seviyesi öğrendiğini.
Azura'nın fiziksel acısı ya da Noir'in zulmü değildi. İçinde hiçbir güzellik olmayan bir hayat yaşıyordu. Kahkahalar veya alaycı gülümsemeler olmadan bir hayat yaşamak.
Lydia'sız bir hayat.
Lydia orada yatmış, yüzünde duygular oynaşırken ona bakıyordu. O anda, onun ne söylemek isteyip de söyleyemediğini biliyordu. Ve sorun değildi çünkü kelimelere ihtiyacı yoktu. Sanki rüya görüyormuş gibi korkmuş ve aynı zamanda o kadar açmış ki hafif bakışları onu yakıp kavurmuş gibi ona bakışından bunu açıkça görebiliyordu.
Elini kendi elinin içine alarak iki orta parmağını aşağı doğru katladı ve başparmağı, işaret parmağı ve serçe parmağını dik duracak şekilde açtı.
"Bu ne?" sessizce sordu.
"Söylemediğin bir şey ama yine de duyuyorum." Katlanmış parmaklarını öptü ve kendi parmaklarını onunkilerin üzerine koydu.
Seth, ona garip bir şekilde bir araya geldiğinde bir bütün oluşturan bir kalbin iki yarısını hatırlatan birleşik ellerine baktı.

O haklı. Onunlayken tam olarak böyle hissediyordu.
Ellerini saçlarına daldırıp dudaklarını kendi dudaklarına götürdüğünde, gülümsemesi onun en karanlık yanını aydınlattı. Onu öpmeden önce, "Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağım, Seth," diye fısıldadı. "Söz veriyorum.
Sen istemediğin sürece hayır.
Ve asla can atmayacağına. Nasıl yapabilir?
Ama dokunuşunun coşkusuyla onu kör ettiği için, bunun uzun sürmeyeceği hissinden kurtulamadı.
Nasıl olabilir?
Öz babası tarafından lanetlenmiş ve annesi tarafından bir kenara atılmıştı. Buna rağmen, onun sözüne inanmak istiyordu.
Keşke yapabilseydi. Yine de aklının bir köşesinde, tüm bunların geçici olduğuna dair acı bir şüphe vardı.
Onu yeniden tatmak için başını eğdi. Dudakları onunkilere değdiği anda, akıl almaz bir ıstırap tüm vücudunu kasıp kavurdu. Bir şey yapamadan, onu yataktan kaldırdı ve duvara fırlattı.

BÖLÜM 18

Seth, bir iç organı parçalayacak kadar sert bir şekilde yere çarptığında, tanrısal güçlerinin ilk kıpırtısının kendisine geri döndüğünü hissetti. Tanrılara şükür insan değildi, yoksa şu anda ölmüş olurdu. Ama asıl nefret ettiği şey, ağzındaki kanının metalik tadıydı.

İğrenç.

Diliyle dişlerinin yerinde olup olmadığını kontrol etti, sonra ona neyin saldırdığını görmek için baktı.

Noir'in ne yaptığını anladığı anda kanı donmuştu. Piç kurusunun peşinden gönderdiği şeyi.

Cehenneme lanet olsun…

Bir zamanlar nihai iyiliğin tanrısı olan Verlyn. Noir onu bozmuş ve şimdi önünde kötülüğün çarpık vücut bulmuş hali haline getirmişti. Noir'in bunu nasıl başardığına dair Seth'in hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, Verlyn'in var olan en ölümcül yaratıklardan biri olduğuydu.

Öyle ki, Noir bile bir gün Verlyn'i Noir'in tuttuğu kafese geri koyamayacağı korkusuyla onu serbest bırakmakta tereddüt etti.

Etkileyici bir yedi fitlik boyuyla Verlyn'le pazarlık yapılamazdı. Sadece söyleneni yaptı.

Ve belli ki artık emirleri Seth'i cehenneme geri getirmekti.

Seth gözlerini kapattı ve elinden geldiğince güçlerini topladı. Küçük bir öpücük.

Sadece bir jeton. Sanctuary'de sahip olduğundan biraz daha fazla.

Ancak zırhını yerine koymak ve ateşe vermek yeterliydi. Kendini zorlayarak, bunun çirkinleşmek üzere olduğunu biliyordu.

Lydia, odalarında az önce beliren dağa bakarken kendine bir kot pantolon ve bir tişört giydi. Uzun, siyah bir ceket giymiş ve yakası yüksek, gümüşle süslenmiş... kanla lekelenmiş gibi görünen gümüş, adam kafasını pürüzsüz bir şekilde tıraş etmişti ve kafatasının ortasına semboller dövme yaparak keskin bir dövmeye dönüşmüştü. gözlerinin tam ortasına doğrultun.

Sağ gözü siyah halkalarla çevrelenmişti ve gözünün altında yanağından çenesine inen başka bir dizi sembol vardı. Vücudundaki tek renk, siyah paltosunun altına giydiği parlak yeşil gömleğin lekesiydi.

Ama en şok edici şey, onu bir tehdit olarak değerlendirmek için döndüğünde geldi.

Jaden ile aynı gözlere sahipti. Sadece ters yönde. Jaden'in gözü kahverengiyken onunki yeşildi ve bunun tersi de geçerliydi.

Aralarında bir hikaye olmalıydı. Akraba mıydılar? Ama bu bir röportaj yapmaya çalışma zamanı değildi. Dağ ondan uzaklaşıp Seth'e büyük bir kıç dayağı vaat eden ölümcül bir adımla Seth'e doğru yöneldiğinde değil. Kendini dağa doğru fırlattı.

"HAYIR!" Seth kolunu ona doğru uzatarak homurdandı.

Onu kavgadan uzak tutmak için etrafındaki güç alanlarından birini gösterdi. Kızgın bir şekilde ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Hayatını kurtarmak. Siz ona saldırmadığınız sürece o size saldırmayacak ve sonra sizi öldürecek.”
Alay etti. "Bundan şüpheliyim."
"Yapmıyorum."
Lydia boğulurcasına ellerini kaldırdı. Neden onu yetenekli bir dövüşçü olarak görmüyordu? O da en az onun kadar savaşabiliyordu.
Ama yaşı göz önüne alındığında, daha fazla şovenist olmadığı için şanslıydı. Sonuç olarak, onunla oldukça iyi yaptı.
Bazen.
Ancak bu onlardan biri değildi.
Seth, Verlyn'i önünde tutmaya çalışarak duvara yaslandı. Bu kadar ölümcül bir düşmanla uğraşırken tek güvenli yer orasıydı.
Verlyn'in gözleri kırmızı parlamaya başladı. "Çağrıldın, Muhafız."
"Evet," dedi Seth yavaşça. "Düşündüğüm şey buydu. Ama Noir ve seni hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım.
Verlyn cıktı. "Kötü seçim bu."
"Evet, peki, orada yeni ne var?"
Verlyn pürüzlü dişlerini göstererek ona koştu.
Seth canavarı yakaladı ve yere devirdi. Onu oraya sıkıştırmaya çalıştı ama bu imkansızdı. Verlyn muhtemelen yüz kilo sağlam kasla ondan daha ağır basıyordu.
Onunki kadar esnek olmaması gereken bir kas.
"Lanet olsun seni şişko piç. Biraz kilo ver.” Yetişkin bir gergedanı kontrol etmeye çalışmak gibiydi.
Verlyn, iç iskeleti olan bir şey için mümkün olmaması gereken bir şekilde döndü ve Seth'i sırtından kaptı. Onu sersemletecek kadar sert bir şekilde yere vurdu. Ve sonra Verlyn, iyi bir önlem olarak onu birkaç kez daha yere vurdu.
Sanırım yardıma ihtiyacın var bebeğim, diye seslendi Lydia ona. "Çıkmama izin vermek ister misin?"
"Hayır," diye soludu, Verlyn'in kendisininkinden iki kat daha büyük olan eliyle ezmekte olduğu nefes borusundan. "Yaraların varsa daha sonra seninle oynayamayacağım ve buna sebep olduğum için kendimi suçlu hissediyorum."
"Çok hastasın."
Ve şu anda kıçına tekmeyi basıyordu. Seth, Verlyn'e yumruk atmaya devam etti ama bu, çıplak elle bir tuğla duvara vurmak gibiydi.
Bahsetmiyorum bile, kafasını parke zemine sürtmekten bıkmıştı.
Maahes neden lanet yeri halıyla kaplamamıştı?
O piçten bahsetmişken, Bay Bilseydim Seni Korurdum neredeydi? Değersiz yeminleri için çok fazla.
Yine, Seth'in ona ihtiyacı olduğunda ortalıkta yoktu.
Sonra Seth kokusunu aldı. Verlyn'in insan âlemi ile Azmodea arasındaki kanalı açtığını gösteren o iğrenç koku.
Hızlı bir şey yapmazsa oraya geri dönüyordu.

Lydia, gözlerini ona kilitleyen Seth'in gözlerindeki paniğe kapılmış umutsuzluğu gördü. Bu onu korkuttu ama savaşa katılabilmek için kalkanı aniden indiğinde, onu kurtarmak için sadece kalp atışlarının olduğunu biliyordu.
Tek düşündüğü onun güvenliğiydi, Verlyn için koştu. Adam onu yakalayacakken, çakal şekline büründü ve sahip olduğu her şeyle onun ön koluna yapıştı.
Verlyn acı içinde haykırdı, onu serbest bırakması için yumruklamaya çalıştı. Ama bırakmaya niyeti yoktu. O gidene ve onlar güvende olana kadar değil.
Birdenbire odanın içinden bir şimşek çaktı ve Verlyn'i tam kalbinden vurdu. Lydia onu hemen serbest bıraktı. Ne yazık ki, sürgü onu öldürmedi ama onu cam pencereden düşürdü ve aşağıdaki denize gönderdi.
Maahes onları kontrol etmek için koştu.
Seth, Lydia'nın gerçek şekline bakarken buna hazır değildi.
O bir çakaldı.
Lanet olası bir çakal.
Ve ona bakarken, onunla ilgili bir şey anılarını çekiştirdi. Deja vu gibi. Ama yerleştiremedi. Dikkatini çekmek için yarışan diğer pek çok kokuşmuş duyguyla boğuştuğu sırada değil.
Neden ona söylememişti?
Yarıda bıraktığı kargaşanın farkında olmayan Maahes pencereden geri çekildi. "Hadi.
Buradan gitmemiz gerek. Aşağıdaki arkadaşımızın ölmediğinden oldukça eminim.”
Verlyn değildi ama birkaç dakika içinde Lydia olabilir.
Bakışlarını onun köpek vücudundan ayırmayan Seth kendini yerden kaldırdı. Lydia, hakkında ikinci kez düşünmesine rağmen insan formuna geri döndü. Seth'in yüzüne bir kez baktığında, ne kadar kötü durumda olduğunu anladı. Bunun için onu asla affetmeyecekti. Ve bunun için onu suçlayamazdı. Tam olarak değil.
Ama şu anda Verlyn'den uzaklaşmaları gerekiyordu ve Verlyn'in hâlâ tutması gereken bir sözü vardı.
Noir'in Seth'i geri almasına izin vermeyecekti.
"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Maahes'e.
Maahes paramparça pencereden uzaklaştı. "Git buradan, çünkü kalkıyor ve bundan pek mutlu görünmüyor. Hiç arkadaşı var mı?”
Seth'in ses tonu metanetle kuruydu. "Kendi arkadaşlarını ediniyor."
Maahes'in yanında durmak için hareket eden Lydia, Verlyn'in düştüğü yerin altındaki manzarayı tarayıp kendisini birçok varlığa ayırabildiğini görene kadar Seth'in ne demek istediğini anlamadı. Uçabilen ve tırmanabilen birden fazla varlık...
Hızlı.
Maahes lanetlendi. Önce Lydia'yı, ardından Seth'i kolundan tuttu. Bir saniye onun evindeydiler ve bir saniye sonra devasa bir altın Mısır tapınağının taht odasında belirdiler. Lydia onun güzelliğini anlamak için

yavaşça döndü. Görünüşünden, onların artık insan aleminde değil, başka bir alemde olduklarından emindi.
Duvarlar altın levhalarla parıldadı. Ortada, iki tanrı heykelinin iki yanında yaldızlı bir tahtın bulunduğu devasa bir kürsü vardı. Hangi ikisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yemin edebileceği biri Maahes'inki olmalıydı. Ona benzediğinden değil. Bu sadece sahip olduğu bir izlenimdi.
Maahes gururla, "Şimdi o piçi buraya gelmeye cüret ediyorum," dedi.
Lydia onun haklı olmasını umdu ama kendini o kadar da ukala hissetmiyordu. "Neredeyiz?"
“Ma'at'ın evi. Aslında onun tapınağı. Aslında burada yaşamıyor. Bunun çok gösterişli olduğunu düşünüyor.” Son kelimeyi neredeyse alayla söyledi. Evet, yaşadığı abartılı lüks mülk göz önüne alındığında bunu söylerdi. Açıkçası, Maahes'in aşırı zenginliğiyle hava atmak gibi bir sorunu yoktu.
Maahes kendinden emin bir şekilde, "Burada güvende olacağız," dedi.
Seth homurdandı. “Bunun üzerine evim üzerine bahse girmezdim. İnan bana, bizi bulacak. Yaptığı şey bu.
"Evet ama-"
Seth ona solgun bir bakış attı. “O, orijinal altı ilkel tanrıdan biriydi. İnan bana, bu onu yavaşlatmaz bile.”
Maahes alçak sesle küfretti.
"Kesinlikle," diye ekledi Seth alayla.
Lydia bu kadar karamsar olmayı reddetti. "Öyleyse ondan nasıl kaçacağız?"
“Yapmıyoruz. Durmadan."
Maahes bakışlarını kıstı. Buna inanmıyorum. Bir şeyi yenmenin her zaman bir yolu vardır. Siz ikiniz evinizdeymiş gibi davranın, ben birazdan dönerim. Anında ortadan kayboldu.
Artık yalnız olan Lydia, Seth'e doğru dönerken kendini garip hissetti. Yüzü metanetliydi, ama onun ruhunu kesen gözlerindeki azaptı.
"Üzgünüm. Sana ne olduğumu söylemeliydim."
Yine de ona ruh hali hakkında hiçbir ipucu vermedi. "Neden yapmadın?"
Jaden yapmamamı söyledi. Başına gelenleri düşünürsek, buna nasıl tepki vereceğinden korktuk.”
Kırlangıcın zırhının altında olacağı boynunu dalgın dalgın ovuşturdu. "Artık tüm kararlarını senin yerine Jaden mı alıyor?"
Yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. Ne demeye çalışıyordu? Tam olarak emin değildi ama bunun onu kızdırdığını biliyordu. "Bu adil değil ve sen de adil olmadığını biliyorsun."
Önünde durmak için hareket etti ve ona çabalamadığı zamanlarda bile ne kadar iri ve korkutucu olabileceğini hatırlattı. Ve tamamen sakin görünmesine rağmen
ve sakinleşti, mavi gözleri ona bağırdı. Ya da belki bu kendi vicdanının ağırlığıydı.
Emin olduğu tek şey onu incittiğiydi. Ve bunu asla yapmak istememişti.
"Öyleyse neden bana söylemedin?" sessizce sordu.

Bu cevap karmaşıktı, bu yüzden onu daha fazla incitmeden yatıştıracağını umduğu basit bir cevapta karar kıldı. "Haklı olduğundan korktum."
Seth onu tam kalbinden bıçaklarken dişlerini gıcırdattı. Onu herhangi bir fiziksel darbeden çok daha fazla yaralayan sözlerinin verdiği acıyla bir dakika boyunca nefes alamadı. Yani, haklıydı, içten içe yanıldığını umsa da. Yine de, bununla kendisine ne kadar zarar verdiğini ona söylemeyi reddetti. Şimdi değil.
Sen bir canavarsın. Neden başka bir şey görsün ki? Aptalsın ve iğrençsin…
Konuştuğunda onu ele verecek hiçbir duygu kalmadığından emin olmak için boğazını temizledi. Benden korkman için sana hiç sebep verdim mi?
Çenesi inanılmaz bir şekilde düştü. "Oh evet." Sonra listesini parmaklarıyla işaretledi.
"Güçlerimi aldın. Beni tutsağınız yaptı ve beni ve babamı öldürmekle tehdit etti.
Babama işkence ettiğini unuttun mu, ben de zerre kadar kastetmiyorum?”
Hayır, yapmamıştı. Ona her baktığında ve babasını ne kadar sevdiğini gördüğünde bunun suçluluğu içini parçalıyordu.
Ona karşı olan kendi hastalık listesini de unutmamıştı. "Beni bıçakladın. Kanayana kadar beni ısırdın ve Noir'in sorgulanmasını istediği bir tanrıyı serbest bırakmak için Noir'in mabedini işgal ettin. Yakaladığımda seni esir almasaydım, seni duvara çiviler ve bağırsaklarını yerdi. İnan bana, Solin'i oradan asla tek parça halinde çıkaramazdın. Ve sen hâlâ orada olur, birinin seni öldürmesi için yalvarırdın."
"Evet, tamam," dedi öfkeyle, "burada biraz dokunuş var ama..."
“Ama yok. Evet... Çakal olduğun için sinirlendim. Onlara dayanamıyorum. Ama kızgın olmamın nedeni bu değil.”
"Neden o zaman?"
“Bana güven üzerine ders vermekten başka bir şey yapmayan sen, bana gerçek konusunda güvenmedin. Sakladın ve kasten sakladın.” Çünkü onun insandan daha aşağı olduğunu düşünmüştü.
Önemsemekten daha az.
Onu en derinden yaralayan da buydu.
Bunu hak etmedi. Ondan değil. Onu korumak için yaptığı onca şeyden sonra değil. "Düşündüm…"
Hayır, söylemeyecekti. Gerek yoktu. Davranışları ona bilmesi gereken her şeyi anlattı.
"Neyi düşündün?" ne zaman bitirmediğini sordu.
"Hiç bir şey." Seth uzaklaşmaya başladı ve sonra öfkesi o kadar yüksek bir seviyeye yükseldi ki, görüşünü kör etti. Saldırmak ve onu tekmelediği kadar derinden sokmak istedi.
"Hayır, bu bir şey."
Onu alayla tırmıkladı. "Beni gördüğünü sandım. Ama sen de herkes gibisin. Ben senin için bir hayvandan başka bir şey değilim ve hep bu olacağım. Korkulacak, tekmelenecek, kafese kapatılacak ya da indirilecek bir şey.”
Ama hiç tutulmadı.

Asla güvenme.
hiç sevmedim
Seth acı gerçek karşısında yüzünü buruşturdu. "Hepiniz kendimi kontrol edemediğimi düşünüyorsunuz. Ben…”
kendisi hakkında düşündüğü tek şeyi söylemeden önce kendini tuttu.
… babam. Hissetmekten ve önemsemekten aciz.
Üvey babası bunu defalarca söylemişti. Bunda doğru olmayan bir şeyler var. Tanrılara veya yan darbelerine asla güvenemezsin. Onlar kurnaz, sinsi piçler.
Ve onlara hiçbir sebep vermediği halde hepsi ona güvenmemişti.
Tıpkı onun gibi.
Geriye dönüp baktığında, on üç yaşında satılmasına şaşırmamıştı. Onu bu kadar uzun süre tuttuklarına şimdi sadece şaşırmıştı.
Ama Lydia'dan daha iyisini beklemişti. Nedenini bilmiyordu. Herkes onu tekmelediğinde değil.
Yine de umuyordu.
Ve yine, daha iyi öğrenmişti.
Ona uzandı ama ona dokunmasına ve öfkesini zayıflatmasına izin vermedi. Bu sefer değil. Daha fazla incinmemek için buna ihtiyacı vardı. Öfkenin pek bir değeri olmayabilir ama en azından başka hiçbir şey yapmadığı halde onu sıcak tutuyordu. Ve onu güvende tuttu, dünyadan ve ona yalan söyleyenlerin yanında olmaktan uzak tuttu.
Gözlerinde yaşlar parladı. Çelik çivilerle kasıklarına tekme atan bir şey.
"Sana asla bir hayvan gibi davranmadım."
“Yapmadın mı? Başlangıçta beni evcilleştirmek için yola çıkmadın mı?”
Öfkeyle kekeledi. "Hayır, tam olarak değil."
“Hayır ya da tam olarak değil mi? Hangisi?"
"Her ikiside." Öfkesi onunkine ayak uydururken yanakları karardı. "Tamam aşkım? Bunu kabul edeceğim. O zaman seni tanımıyordum. Ve senin bir aynan yok mu? Boyalıyken ve etrafımdaki her şeyden-nefret ediyorum devasa aurasıyla dokuz bin fit boyunda durduğunda nasıl göründüğünü gördün mü? Biliyor musun, sen bu kadar yaklaşılabilir değilsin dostum. Kendine zırh giydirdiğin tüm o siktir git ve öl tavrı insanların sinirlerini bozuyor. Yapmaya çalıştığın şeyi hissettiğim için özür dilerim.
ben hissediyorum Bunda biraz fazla iyisin. Arada bir gülümsemeyi öğrenirsen belki yardımcı olabilir. Kesinlikle zarar veremezdi. Yani evet, başlangıçta seni ısırdım ve seni kendi tarafıma çekmeye çalışıyordum. Ama sonra seni gördüm. Yaptım."
"Yine de benden korkuyorsun, değil mi?"
Lydia nasıl cevap vereceğini düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne dememi istiyorsun?"
"Gerçeği istiyorum."
"İyi o zaman. Evet. Hala senden korkan bir yanım var. kabul edeceğim Nerede yaşadığını ve sana yapılanları gördüm. Bunun gibi dehşetler bedelini öder. Onlar zorunda. Cehennemde yürüyemezsin ve ondan

korkmazsın. Ve sende iyiyi gördüğüm halde, en kötüsünü gördüm. En kötüsü beni korkutur. Tüm bunları göz önünde bulundurarak, Jaden'ın tavsiyesini dinlemeye ve size bir çakal olduğumu söylememeye karar verdim. Elimden gelemeyecek bir şey için bana saldırmanı ve canımı yakmanı istemedim.
Ama bunu ona yapmış olması sorun değildi.
Çünkü karşısındaki adamı görmemişti.
Sadece Noir'in akılsız kölesini gördü. Noir'in onu yarattığı hayvan. Kendi doğru ve yanlış anlayışına sahip olabileceğine inanacak kadar onu düşünmüyordu. Cehennemde yürüyebileceğini ve cehennemden kesinlikle yaralanmış olmasına rağmen hala bir bütün olduğunu.
Hala bir şeye değer.
Evet, yaraların açıldığı ve yeniden kanadığı zamanlar oldu... şimdi olduğu gibi.
Ama o bir canavar değildi. Kimseye sebepsiz yere saldırmadı.
Ve ona bir kez bile saldırmamıştı. Ondan şüphe etmesi için hiçbir nedeni yoktu.
Yine de yaptı.
Bunda doğru olmayan bir şeyler var. Tanrılara veya yan darbelerine asla güvenemezsin. Onlar kurnaz, sinsi piçler.
Ama sadece tanrılar değildi.
Herkesti. Bütün varlıklar kendi gündemlerine hizmet ettiler. Karşılık beklemeden hiçbir iyilik yapılmadı.
Ve sebepsiz yere incinmek ve tekmelenmek artık bitmişti. "Biliyorsun, gerçekten herkesin düşündüğü kadar aptal değilim. Ben. Seninle beni beceren çakallar arasındaki farkı anlayabiliyorum... Ama o zaman olmayabilir. Çünkü şu anda senin yaptıklarının beni onların yaptıklarından çok daha derinden yaraladığını düşünüyorum.
Senden daha iyisini beklerdim.
Seth bulabildiği en yakın kapılardan dışarı çıktı. Ondan olabildiğince uzaklaşmaktan başka bir hedefi yoktu.
Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Onun için riske attığı onca şeyden sonra. Ona hâlâ güvenmiyordu.
Neden rahatsız oluyorum?
"Belki de Noir'a geri dönmeliyim," diye soludu.
En azından Azmodea'da kuralları biliyordu ve kurallar hiç değişmemişti. Orada kendini nasıl koruyacağını biliyordu.
Evet, tamam, bu yüzden berbattı ama duvara fırlatılmamak için ne yapması gerektiğini biliyordu.
Orada yumrukların geldiğini gördü ve onları isteyip istemediğine önceden karar verdi.
Ama burada ...
Hiç beklemediği anda saldırıya uğradığı bir mayın tarlasıydı. Ve Lydia'nın ona indirdiği darbeler, Noir'in tasarlayabileceği en kötü işkenceden çok daha fazla incitmişti.

"Seth?"
Adını onun dudaklarında duymak onu neden bu kadar zayıflatmıştı? Durmak ya da arkasını dönmek istemiyordu.
Ama çekip gidemezdi. Ondan değil.
İstemeden durdu ve onun kendisine doğru koşmasını bekledi.
Lydia onun yanına vardığında yavaşladı. Güzel olduğu kadar ölümcül de olan çehresini yumuşatan gür bukleleriyle her zamanki gibi gururlu ve güçlü duruyordu. Hayatı boyunca, onun gibi hissetmesini sağlayacak birini bulmayı hayal etmişti.
Gülmemesi gerekirken onu güldürebilecek ve onunla kesinlikle hiçbir şey hakkında konuşamayacak biri. Oturup saatlerce konuşmayabileceği biri ve bu da sorun olmazdı.
Hepsinden önemlisi, ona baktığında kendisini güzel hissettiren bir adamı düşlemişti.
Kelimelerle değil. Ama gözlerinde sadece onun için parlayacak olan ışıkla. Dokunuşundaki şefkat.
O adamın Seth olacağı kimin aklına gelirdi ki?
Önünde durmak için hareket etti, ama o hala ona bakmıyordu. Onun acısını umursamıyorsa, başka bir şeye bakmak için bakışlarını etrafta zıplatma şekli komik olurdu.
Ama yaptı.
"Sana hiçbir şey için zarar vermem. Şimdi değil. Başlangıçta, evet. Ama..."
Adamın verebileceği olağandışı tepkiye kendini hazırladı. "Seni seviyorum Seth. Sadece bunu bilmeni istedim."
Seth, bir başkasının ona söylemesini beklediği son şeyi duyunca donakaldı. Kimsenin sahip olmadığı tek şey. "Ne?"
"Seni seviyorum. Ve sadece sen."
Bu sözler kalbinde yankılanırken ona tam bir inançsızlıkla baktı. Onlar doğru muydu?
Öyle olduklarını ummaya veya inanmaya cüret etti mi?
Nasıl tepki vermeli? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. Birçok anlaşılmaz duygu aynı anda içinde patlayarak onu felç etti.
Beklentiyle ona baktı. "Bir şey söylemeyecek misin?"
Ne? Ne söylemesi gerekiyordu? Berbat geçmişindeki hiçbir şey ona böyle bir şeyle nasıl başa çıkacağı konusunda rehberlik etmemişti. Başa çıkabileceği acı. Aşağılama konusunda çok bilgiliydi. Hakaretler onun üzerine yuvarlandı.
Ama sev …
Biri bununla ne yaptı?
Lydia bir tür yanıt bekledi, ama tek yaptığı, ona garip bir şekilde bir güvercinin gelip onu bok bombası atmasını beklediğini düşündüren bir heykel gibi gözleri fal taşı gibi iri iri orada dikilmekti.
Birden tekrar etrafına bakınmaya başladı. Gökyüzünde, avluda, arkalarında, önlerinde. Her yer.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu tuhaf davranışına hafif bir kahkahayla.

Korku dolu bir ses tonuyla fısıldamak için ona doğru eğildi. "Kötü bir şey olmasını bekliyorum."
Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."
"Beni sevemezsin. Kimse yapmaz." Sesindeki ve ifadesindeki samimiyet yürek burkandı. Gerçekten kimsenin onu önemsediğini anlayamıyordu.
O bile değil.
Gülerek, elini ensesindeki buklelere gömüp kendine yakın tutabilmek için onu kollarının arasına aldı. "Seni aptal adam. Tabii ki seni sevebilirim."
Seth kollarını ona doladı, onu ileri geri sallarken sersemlemiş ve şok olmuştu. Şu anda hızlı alevlenen duygularını çözmeye bile başlayamıyordu. Ama hepsinin altında eşit miktarda bir öfori vardı...
Ve kutsal rütbeli terör.
İnsanlar birbirlerini sevdiklerinde ne yaptılar? Çakallarla yaşadığı birkaç yılı hatırlamaya çalıştı ama çok uzun zaman önceydi ve tüm bu anıları zihninin en karanlık köşesine sürgün etmişti.
Şimdi hiçbir şeyin tanıdık olmadığı yepyeni bir manzaraya adım attı. Onu yerde tutan tek şey, tüm varlığını sarsan kollarındaki kadındı.
Uğruna öleceği kadın.
"Bu ne anlama geliyor Lydia?"
Sonunda tuhaf sorusunu anlayan Lydia ona gülümsedi. Bu kadar dünyevi deneyime sahip ve evrendeki en kötü şeyleri tam olarak anlayan bir adam için, birçok yönden, basit bir nezaket eylemi karşısında şaşkına dönen küçük bir çocuk gibiydi.
"Eh, insanlar birbirlerini sevdiklerinde, genellikle birbirlerine söz verirler... ya da adam çıldırmış bir korku içinde kapıya koşar."
Bakışları çeliğe döndü. "Ben hiçbir şeyden kaçmam."
"Biliyorum tatlım." Sert kaşlarını çatan kaşlarını öpmek için parmak uçlarında yükseldi.
"Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu." Ona yatakta öğrettiği işaretle elini kaldırdı. "Benim dilimde 'Seni seviyorum' böyle söylenir."
Hareketi tekrarladı ve daha önce yaptıkları gibi elini onunkine koydu. Bakışlarındaki dile getirilmeyen mutluluk, kalbinin daha da hızlı atmasına neden oldu.
"Eski Mısır dilinde nasıl denir?"
Aslında düşünmesi gerekiyordu. Neden hatırlamakta zorlandığını anladığında gözlerinin yaşarmasına neden olan bir şey. Birkaç saniye sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu kelimelerin bir arada söylendiğini hiç duymadım."
Gözyaşlarını kokladı. "Onları her zaman, her zaman benden duyacaksın. Her gün. Söz veriyorum." Lydia'nın bakışları, onu öpmeyi planladığı boynuna indi ama dikkatini başka bir şey çekti.
Oldu ...
Hayır. Öyle miydi?

Tekrar parmak uçlarında yükselerek daha iyi görebilmek ve gördüğünü sandığı şeyin ne olduğunu tekrar kontrol edebilmek için zırhının boyun parçasını aşağı çekti.
Seth geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"
"Kırlangıç..."
"Ne olmuş yani?" birkaç saniye sonra konuşmaya devam etmeyince sordu.
Lydia bu manzara karşısında donakalmıştı. Üstesinden gelemedi. "Artık farklı."
"Nasıl yani?"
Parmak ucuyla kuyruk tüylerinin izini sürdü. "Kuyruğunun içindeki kalp... Artık kırık değil." Ona gösterebilmek için güçlerini bir ayna yaratmak için kullandı. "Görmek …
kalp bütündür."
Seth işaretini görebilmek için başını geriye doğru eğdi. O haklı.
Sonunda, bunca zaman sonra kırlangıcı tekrar uçabildi.
O bütündü.
Onun yüzünden.
Dudaklarını öpmek için eğildi ama bunu yapamadan etraflarında parlak bir şey parladı. O kadar hızlı geldi ve gitti ki gerçek mi yoksa hayal mi olduğundan emin olamadı.
Lydia tek kaşını kaldırana kadar değil. "Yıldırım mıydı o?"
"Bilmiyorum."
Tekrar parladı. Sonra hızlı bir şekilde art arda dört kez daha.
Bu sefer Seth, bu modeli ve ne anlama geldiğini anladı. "Ben Maahes. O savaşta."
Ve Maahes'in burada, bu diyarda savaşabileceği tek bir kişi vardı.
Verlyn onları bulmuştu.

BÖLÜM 19

Seth, taht odasının dışında tereddüt etti. Savaşta, yarım yamalak koşmadan önce yönünü bulman işe yarardı. Bu, içinin boşaltılmasının bildiği en hızlı yoluydu ve bunu bir gerçek olarak doğrulayacak kadar içinin içini boşaltmıştı.

Ve iyi bir deşmeden sağ çıkacağını bilse de, Lydia hayatta kalamayabilirdi ve onun güvenliğini riske atmaya niyeti yoktu.

Dinledikçe, şiddet ve savaşın tanıdık sesleri çevresinde çınladı ve ona tüm bu yüzyıllar boyunca katlanmak zorunda kaldığı hayatı hatırlattı.

Buna geri dönmek istemiyorum. Durmadan.

O bir korkak değildi. Ama her küçük şey için savaşmaktan yorulmuştu. Bir şans verilirse ona saldırmaktan çekinmeyeceklerini bilerek, temas kurduğu her yaratığa karşı tetikte olmak.

Lydia onu başka bir dünyayla şımartmıştı ve bu, onun asla ayrılmak istemediği bir dünyaydı.

Bu da, bu pisliklerden kurtulması gerektiği anlamına geliyordu, böylece onlar...

Birbirinize taahhütte bulunun. Lydia buna böyle demişti. Ve şimdi istediği hayat buydu. İçinde onunla bir tane.

Hayat buydu, uğrunda savaşmaya hazır olduğu tek şey.

Gözlerini kapatarak, Noir'in ergenliğinden beri ondan çaldığı güçleri kullandı. Artık bir saat öncesinden bile daha güçlüydüler ve hâlâ tam güçlerinde değillerdi. Maksimum kapasitede nasıl olacaklarını merak etmesine neden oldu.

Şu an hissettiklerine bakılırsa etkileyici olmalılar.

Noir'in onu dizginlemesine şaşmamalı. Tam gücüyle, piçin parası için iyi bir koşu yapma yeteneğine sahip olacaktı.

Çakallar onu sattıklarında daha yüksek bir fiyat istemeleri gerekirdi. Aptal piçler.

Ve bu güçlerle taht odasında olup biten her şeyi görebildi.

Verlyn ve Maahes oradaydılar ve tepeden tırnağa dururken kanlı bir kavgaya giriştiler.

Ama yalnız değillerdi.

Ne münasebet.

Solin, diğer Düş Avcıları ve tanımadığı bir Yunan tanrısıyla birlikte kendi türlerinden başka bir grupla savaşıyorlardı. Ve izleyip dinledikçe herkesin neden onların peşinde olduğunu sonunda anladı.

Tanrılar neden Lydia'nın peşindeydi?

Midesi bulandı. Verlyn sadece onun için burada değildi.

O odadaki herkes için daha da önemli biri vardı. Omzunun üzerinden arkasına baktı.

Onun için her şey olan aynı kişi.

Lydia çakal kılığında yanından koşmaya başladı ama Lydia ciddi bir hata yapmadan önce onu göğsüne yasladı ve sımsıkı tuttu.

Kendini kurtarmak için onun tutuşuna karşı mücadele ederken, aniden insana döndü. Ona kötü bir bakış atmak için yanına çömeldi. "Biz ne bekliyoruz?"
Akıl sağlığı.
Ama bunun için biraz geç oldu. Ne oluyor be? Başlamak için hiç sahip olmadığı gibi.
Başını içerideki savaşçılara doğru eğdi. "Phonoi ve rüyalarımdaki o sürtükler orada."
Lydia, onun haberini duyunca yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Fonoi mi? Burada?
O Mısırlı ve Noir'in malıyken neden Seth için gelmişlerdi?
Cinayet, Katliam ve Öldürmenin Yunan düzenlemesi olan Phonoi, Zeus'un birinin öldürülmesini istediğinde gönderdiği üçlü tanrıçalardı.
Ama neden Seth'i öldürelim?
"Emin misin?"
Başıyla onaylayan Seth'in çene kası öfkeyle çalıştı. Midesinin kasılmasına neden olan bir bakışla onu sabitledi. "Anahtar sensin, Lydia."
Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Neyin anahtarı?"
"Olimpos'un bulmaya çalıştıkları anahtarı."
Adam delirmişti. "Hayatta olmaz. Yanılıyorsun."
Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi ona bakarak yanağını okşadı. Ama onu korkutan bu değildi. Ne anlama geldiğini bilmediği için onu ürperten şey, o buz mavisi bakışın arkasındaki ışıktı.
“Bir düşün, sn. Mantıklı olan tek şey bu. görmüyor musun? Bu yüzden anahtarın nerede olduğunu bilen tek kişi Solin'di. Yunan Düş Avcıları neden benim için geldiler, seni onlara vermemi istediler? Başka neden seni öldürmek istesinler ki?”
Mantıklı gelse de buna inanmayı reddetti. Yapamadı. “Olympus'un anahtarı olamam. Bunun hakkında hiç bir şey bilmiyorum. Hiç orada bulunmadım. Zeus ya da herhangi biriyle hiç tanışmadım.
BENCE…"
Lydia'nın sesi, uzun süredir unutulmuş bir anı zihninde canlanırken azaldı. Sonsuza kadar kalbine damgasını vuran o korkunç gecede annesini gördü. Ateşi kokladı ve ölen ailesinin çığlıklarını ve bağırışlarını duydu.
"Nerede? Anahtarı bize ver, geri kalanını bağışlayalım.”
Onlara kimin saldırdığını hiç görmemişti ama şimdi küçük evlerinin hemen dışından gelen kızgın sesleri hatırladı.
Saldırganları o gece de bir anahtar arıyordu. Annesi onu yataktan alıp koşması için giydirirken, büyükbabası ve amcaları onlarla savaşmaya gitmişti.
"Sakin ol Lydia. Panik yapma." Annesi onu yanağından öpmüştü. "Korktuğunu biliyorum. Ben de öyle. Ama bu senin tek başına yapman gereken bir şey. seninle gelemem Artık kokumu aldıklarına göre, seni yakalayabilirler ve bulursam bulabilirler."

Lydia konuşmaya çalışmıştı ama yapamayacağını öğrenmişti. Ve bu onu daha da korkuttu. Neden bir fısıltı bile çıkaramıyordu?
Annesi onu yatıştırmak için saçlarını okşarken eli titriyordu. "Bunu, bu geceden kimseye söz etmeyesin diye yaptım. Anladın? Kimseye güvenme... Şimdi seni babana gönderiyorum. Seni her zaman koruyacak. Sen erkeklerin sahip olmak için öldüreceği anahtarsın. Ne yaparsan yap, babanın sana söylediklerini dinle. Bir gün anlayacaksın."
Sonra annesi onu Yunanistan'a nakletmeye çalışmıştı.
Lydia başaramamıştı. Düşmanları, nakliyeyi bitiremeden annesini öldürmüştü.
Yunanistan yerine çöle inmişti. Yalnız. Korkmuş Yoksun. Günlerce, bir adam onu kurtarmak için bir kum fırtınasından çıkana kadar sendeleyerek ilerlemişti.
Büyüdükten çok sonrasına kadar onun babası olduğunu bilmeyecekti.
Ve bunun tek nedeni, genç bir kadın olarak kendisini ve annesini terk ettiğini düşündüğü adam hakkında bir şeyler öğrenmeyi çok istemesiydi. Merhamet için yalvarana kadar onunla yüzleşmeye ve ona kabuslar vermeye hazır, Solin'i bulmak için temeline şok olmuştu.
Kendi kızı olduğu için onu kızı gibi büyüten adam. Düşmanlarından biri onun yüzünden onu incitmesin diye iddia etmekten korktuğu bir kızı.
O keşif gecesini hâlâ dün gibi hatırlıyordu.
"Annenin beni sevmesi için her şeyi denedim. İlk başta benim bir insan olduğumu düşündü ve sonra benim bir Düş Avcısı olduğumu öğrendiğinde benden nefret etti.
"O zaman bile umudumu kaybetmedim. Ama sonunda gitmek zorunda kaldım. Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım kalmama izin vermiyordu.
"Üçüncü doğum gününe kadar senin hakkında bir şey öğrenmedim ve ona seni görmeye çalışmayacağıma söz verdim. Biri benim baban olduğumu öğrenirse seni inciteceklerinden korkuyordu. Ve korkmakta haklı olduğunu biliyordum, bu yüzden senden uzak durmayı kabul ettim.
Annesinin ona ve büyükbabasına şimdiye kadar söylediği tek şey, Lydia'nın babasının onu baştan çıkaran bir tanrı olduğuydu. Solin'in adını hiç koymamıştı.
Onu korkutan gerçekle yüzleşerek, "Anahtar benim," diye soludu Seth'e.
Seth'in dediği gibi, şimdi her şey anlam kazandı. "Ne yapacağız?"
Aklından aynı anda binlerce düşünce geçerken Seth'in buna verecek bir yanıtı yoktu.
Ve hepsinin sonucu aynıydı.
Lydia'nın ölmesini izlemek.
Artık Verlyn çağrıldığına göre, ikisini de Azmodea'ya kilitleyene kadar durmayacak ve bir süre kaçabilecekken, bir hata yapana kadar sürekli takip edileceklerdi.
Ve sonra ikisi de Azmodea'da olacaklardı. Er ya da geç. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar.

Sonsuza kadar koşmanın bir yolu yoktu.
Dürüst olmak gerekirse, kendini umursamıyordu. Kendi hayatının onun için hiçbir anlamı ve değeri yoktu. Hiç olmadı. Ama onun…
O her şeydi. Onun için savaşacaktı.
Onun için ölürdü.
Ve artık onun kim ve ne olduğunu bildiklerine göre, Yunanlılar onu avlamayı asla bırakmayacaklardı. Ölene ve onlar için bir tehdit oluşturmayana kadar değil.
Noir da olmazdı. Seth, tanrılar hakkında başka hiçbir şey bilmiyorsa, o kadarını biliyordu.
Ve düşüncelerinin peşinden koştukça mantıklı olan tek çözüme daha çok geri dönüyordu. Ama bu çözüm onu hasta etti.
Yapamazsın. Noir seni öldürecek.
Keşke. Ama Noir onu öldürmezdi. Ona sadece ölmüş olmayı dilettirirdi.
Onu bundan kurtarmak için yapması gereken şeye kendini hazırlayarak, ona acımasız bir gülümseme sundu. "Bir fikrim var."

* * *

Seth, kucağında Lydia ile taht odasına girdiği anda tüm çatışmalar durmuştu. Diğerleri birer birer ona bakmak için döndüler.

İçeride o kadar soğuk ve ağrılıyken nasıl hareket edebileceğinden emin değildi, başını dik tuttu.
Bunu yapmak zorundaydım. Başka yol yoktu.
Ama bunu bilmek katlanmayı kolaylaştırmıyordu. Babası gibi o da bir trajedi ve keder tanrısıydı. Sevebileceği her şeyi yok etmeye mahkum edildi.
Aşkı asla bilmemeye mahkum edildi.
Seth, Lydia'yı birbirleriyle savaşan Phonoi ve Solin'e doğru götürürken bakışlarını Yunan tanrılarından ayırmadı. Şimdi o kadar sessizdi ki damarlarında akan kanın sesini duyabiliyordu.
Çenesi gevşek olan Maahes cızırtılı şimşeklerini indirdi. Tanrının gözlerinde öfke alevlendi ama Seth şu anda kadim tanrının onun hakkında ne düşündüğünü umursayamayacak kadar uyuşmuştu.
"Ne yaptın oğlum?"
Seth, Maahes'in yanından geçip Lydia'yı Solin'in ayaklarının dibine bırakırken cevap vermedi. "Geri dönmezsen onu öldüreceğimi söylemiştim. Ben sadece sözümü tuttum.”
Solin, büyük bir kederden doğan bir haykırışla kısa bir kılıcı doğrudan Seth'in böğrüne sapladı.
Seth acıyla yüzünü buruşturarak onu geri itti ve kılıcı çekip çıkardı. Etrafındaki Phonoi ve Düş Avcıları ile yüz yüze geldi ve ardından silahı yere düşürdü. "Artık hepiniz savaşmayı bırakabilirsiniz. O öldü."
Phonoi kontrol etmek için hareket etti.

Seth soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Ama zihninde tek görebildiği, Lydia'yı bıçaklayıp bunun için özür dilediğinde yüzündeki ifadeydi. Topaz gözlerindeki korku ve suçlama onu paramparça etmişti.
"Neden?" nefes almıştı, elini yanağına koyarken gözleri adamın ona verdiği acıyla dolmuştu. Kanlı el izi hâlâ oradaydı.
Hırpalanmış ruhundan geriye kalan her şeyi paramparça eden ıstırabın hesabını veremediği için, gözlerinden ateşin sönmesini izlerken kederiyle boğularak onu yalnızca kendisine karşı tutmuştu. Ve kollarında gevşeyip eli teninden son kez ayrıldığında, onunla birlikte öldüğüne yemin etti.
Kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti.
Önemli olduğundan değil. Lidya gitmişti.
Şimdi onu rahat bırakacaklardı.
Phonoi, onun öldüğünü diğerlerine doğrularken ona hep bir ağızdan baktı. Solin ona tekrar saldırmak için gittiğinde Verlyn, Seth'e zarar vermesini engellemek için onu tuttu. Solin, Seth'e aklına gelen her ismi söyleyerek ve Seth'in daha önce hiç duymadığı bir dizi hakaret icat ederek ona karşı mücadele etti.
Ama Seth onu görmezden geldi.
Ayrıca, Solin'in kendisine henüz kendisine yapmadığı ve daha da kötüsü yaptığı bir hakaret yoktu.
Phonoi ona tek bir birim olarak yaklaştı. “Hizmetiniz için teşekkür ederim.”
Seth'in nefesi, seslerindeki minnettarlığı duyunca kesildi. Sonunda biri ona teşekkür etmişti ve bu ne içindi?
Sevdiği tek şeyi öldürmek.
Ama yine de odadan çıkarken hiçbir şey söylemedi.
Onu kurtarmak için Solin'in yanında savaşan diğer Yunan tanrıları, sanki o üzerinde durdukları toprakmış gibi ona bakıyorlardı.
Seth, onların kınamalarını metanetle karşıladı.
Aralarındaki mesafeyi kapatan Verlyn, Seth'in saçından tuttu ve kafasını geriye doğru çekerken, Seth savaşmasın ya da kaçmasın diye uzuvlarını hareketsiz hale getirdi.
Ama neden şimdi koşuyorsun?
Acı içinde yüzünü buruşturan Seth, onlar odadan çıkarken bakışlarını Lydia'nın vücudunda tuttu.
Seni seviyorum, Lydia. Beni Affet lütfen.
Göz açıp kapayıncaya kadar, Seth başladığı yere geri dönmüştü.
Cehennemde.
Daha doğrusu, Noir'ın çalışma odasındaydı, burada karanlık lord onunla yüzleşmek için ayağa kalktı.
Verlyn onu ileri doğru itti, sonra Noir'a hizmet etmediği zamanlarda kaldığı yere geri döndü.
Kalbi kırılan ve daha önce hiç olmadığı kadar yorgun olan Seth, efendisinin bu kez kendini doğrudan duvara çivilediğini bilerek yüzünü buruşturdu.
Hayatında bir daha asla bir huzur anı olmayacaktı. Sefaletten arınmış bir an daha yok.

Hak ettiği buydu.
Noir, "Dizlerinin üstüne çök, köpek," diye homurdandı.
Seth başını salladı. Kimseye boyun eğecek durumda değildi.
Noir dudağını büktü. “Her zaman meydan okuyan. Bana anahtarı getirmezsen ne yapacağımı sana söylemedim mi?
"Yaptın."
"Blöf yaptığımı mı düşündün?" Noir onu boğazından yakaladı ve zırhını çözdü.
Cevap vermeye gerek yoktu. Artık Noir'in ona yapabileceği, Lydia'sız yaşamanın ıstırabıyla rekabet edebilecek hiçbir şey yoktu.
Aslında, fiziksel acının onu kalbindeki ıstıraptan uzaklaştırabileceğini umuyordu. Çünkü şu anda, bu şimdiye kadar maruz kaldığı herhangi bir yaralanmadan daha fazla yakıyordu.
Noir, "Bundan zevk alacağım," diye hırladı ona.
Seth acı acı güldü ve ardından en iyi yaptığı şeyi yaptı.
Efendisini kızdırdı. "Devam etmek. Elinden gelenin en iyisini yap.

* * *

"Ben çok üzgünüm."

Solin, kızının vücudunu göğsüne yaslayıp ağlarken Delphine'i görmezden geldi. Ruhu, hayatında onun için bir anlam ifade eden tek şeyin artık gittiğini ve kendini inanılmaz derecede kaybolmuş hissettiğini haykırdı. Yara izi bırakan acılar ve ruhunu yakan ıstıraplarla dolu bir hayatta, şu anda hissettikleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şey yoktu. Hiç bir şey.
Tek yapabildiği, Lydia'nın çocukken kendisine uzanan görüntülerini görmekti. İnsanlarla konuşabilmesi için işaret dili öğrenmeye çalışırken ikisinin de yaşadığı hayal kırıklığını hatırlayın. Çıkmaya başladığında yaşadıkları hayal kırıklıkları ve eve getirdiği hiçbir erkeği onaylamaması. Ah, o pisliklerden bazılarına verdiği kabuslar. Şimdiye kadar hiç kimse, bedelini ödetmediği kızına bulaşmamıştı.
Şimdiye kadar.
Ve en çok canını yakan şey, onu bir daha asla göremeyecek olmasıydı.
Elleriyle ona şarkı söylerken asla izlemeyin.
Çünkü onu hayal kırıklığına uğrattım. Hepsi onun suçuydu. Daha güçlü olsaydı… daha hızlı…
Guardian neden onun yerine onu öldürememişti?
Delphine onu teselli etmek için uzandı.
"Bana dokunma!" diye homurdandı.
Sahip olunacak bir rahatlık yoktu. Şimdi değil. Bir daha asla.
Delphine gerçekten de kalbi yerinden çıkarıldığında aptalca, değersiz bir dokunuşun onu yatıştıracağını mı düşündü?
Delphine'in kocası Jericho, onun duygularını incittiği için ona saldıracakmış gibi ilerledi ama Zarek onu durdurdu. İkisi sonunda Delphine'in çağrısını

duymuş ve Lydia'ya zarar vermelerini engellemek için Phonoi'nin peşine düşebilsinler diye onları serbest bırakmıştı.
Ama zamanında değil. Keşke fonoi'yi daha önce bulmuş olsalardı. Belki o zaman bebeğini kurtarabilirlerdi.
Keşke Muhafız beni yakaladığı ilk gün öldürseydi.
Her şey, kızı olmadan yaşamanın acısından daha iyi olabilirdi.
Maahes ilerledi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"
"Siktir git ve öl."
Maahes sinirlenmek yerine uzaklaştı ve onu acısıyla baş başa bıraktı.
Diğerleri gibi.
Zarek hariç.
Solin'e yaklaşmadan önce yalnız kalmalarını bekledi. "Mambi-pambi saçmalıklarıyla ikimizi de aşağılamayacağım. Hayat berbat. Bunu benden daha iyi kimse bilemez. Ama bu konuda kıçını kırmak istersen, senin için orada olacağım. Sadece bağır. Ne kadar kanlı olursa o kadar iyi."
Garip bir şekilde, bu onu daha iyi hissettirdi. Ve Zarek'in bunu kastettiğini biliyordu.
"Teşekkür ederim." Ama Zarek'in bu teklifini asla kabul etmezdi. Yarı tanrıyı asla tehlikeye atmazdı. Onun aksine, Zarek'in bir ailesi vardı. Solin'in her zaman istediği tek şey buydu.
Her zaman reddedildiği tek şey.
Kendi kızının ona baba dediğini hiç duymamıştı.
Bir kez değil.
Zarek başını saygıyla ona doğru eğdi, sonra gözden kayboldu.
Artık yalnız kalan Solin, Lydia'nın kalbini gururla kabartmaktan asla geri kalmayan solgun yüzüne baktı.
Bugüne kadar. Bugün o kadar derine işleyen kör edici bir sefaletten başka bir şey yoktu, ruhu bundan kan akıyordu.
Cildini fırçalayarak onu temizlemeye çalıştı. Çok fazla kan vardı. Böyle nazik, tatlı bir varlığa kim bunu nasıl yapabilirdi?
Nasıl?
Onu öldüreceğim, diye kendi kendine yemin etti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama o piç kurusunu yakalayacak ve onu paramparça edecekti.
Birine güvendiğin için aldığın şey bu. Daha iyi bilen biri varsa, o da oydu.
Aralarında bir hain vardı ve bu ihanet Lydia'nın hayatına mal olmuştu.
Dönek Düş Avcısı'nı da bulacak ve onların kanında yıkanacaktı.
Ama önce gömmesi gereken bir kızı vardı.
* * *
Lydia gözlerini kırpıştırarak açarken inledi. İnanılmaz derecede hasta hissediyordu. Ne yemişti?
Neredeyim?
Etrafını keten perdelerle saran yemyeşil yatağın etrafına baktı. Denizin sesi ve tuzlu su kokusu havada yoğundu. Yatağın tepesinde altın bir madalyon ve yandığında tavanda dans eden geyik görüntüsü veren kristal bir avize vardı.
Nerede olduğunu anlayınca kaşlarını çattı. Solin'in evi.

Ama neden buradaydı?
Neden bu cafcaflı beyaz elbiseyi giymişti?
Ah iyi keder! Dantelli ve fırfırlıydı. Ik! Bu, babasının ona giydireceği bir şeydi ve yalnızca ciddi bir kafa travması geçirirse... ya da ölürse giymeyi kabul ederdi.
"Kahretsin George, bugünlük beyaz olanlardan istedim! Beyaz! Beni duyuyor musun?"
Solin'in öfkeli bağırışı üzerine yerinden sıçradı. Ne garip. Zavallı George'a laf attığını daha önce hiç duymamıştı. Çalışandan çok aileden olan uşağına karşı normalde sonsuz sabrı vardı.
Esneyerek gerindi ve doğruldu, aynı anda Solin odasına girdi.
Adam ona bakmak için donup kaldı, sonra bir kalp atışı sonra odanın öbür ucuna fırlayarak ona öyle sıkı sarıldı ki, kadın nefes alamıyordu.
"Beni eziyorsun." Lydia, bu sözler ağzından çıktığında en çok kimin afalladığını bilmiyordu.
Onun veya babası.
Varlığının özüne kadar şok olmuştu, o ona ağzı açık bir şekilde bakarken ona baktı.
"O sen miydin?"
Tekrar denemekten neredeyse çok korkarak boğazına dokundu. "Bence de."
Sevgili tanrılar, konuşabiliyordu...
Ama nasıl?
Ve yine de, neden Solin'deydi? Buna geri dönmeye devam etti çünkü hiçbir açıklaması yoktu. "Burada ne yapıyorum?"
Solin ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Lidya yaşıyordu.
Canlı!
Cesedini sadece birkaç saat içinde gömmeyi planlamıştı. Ama burada bütün ve sağlıklı bir şekilde duruyordu ve...
Canlı.
İnanamadığı için bu tek kelimeyi tekrarlayıp durdu. Guardian onu öldürmemiş miydi?
Bu inanılmazdı. O hazırlıkları yaparken iki gündür buradaydı. Nabız yok. Kalp atışı yok. Ve şimdi her zaman olduğu gibiydi.
"Geçen haftayı hatırlamıyor musun?"
Lydia başını salladı. "Evdeydim. Bir şeye kızdığımı hatırlıyorum ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Sonra burada uyandım. Beni ışınladın mı?"
"Hayır bebeğim, yapmadım. Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsun..."
Azmodea hatırlamıyorsa ondan bahsetmek istemedi, "peşimden mi geliyor?"
O, başını salladı. "Neden senin peşinden geldim?"
Muhafız'ın onun için ne yaptığını anlayınca Solin'in gözleri buğulandı. Lydia'yı sonsuza dek serbest bırakmıştı, böylece ikisi de diğer Yunanlıların onu bulacağından korkmak zorunda kalmadan sonunda kendi hayatını yaşayabilecekti. Artık herkes onun öldüğünü düşünüyordu.
Hayatında ilk kez tamamen güvendeydi.
Ama neden böyle bir şey yapmış olabilir?

Neden düşünüyorsun?
Gardiyan onu seviyordu. Bunun başka bir nedeni yoktu. Hiçbiri. Lydia için kendi özgürlüğünü, hayatını vermişti.
Solin hayret ve minnettarlıkla orada durdu. Hayatında hiç kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı. "Son birkaç günden birini hatırlıyor musun?" Kaşlarını kaldırdı. "Beğenmek?"
"Kızıl saçlı bir adam mı?"
“Uzun zamandır McDonald's'a gitmedim. İyi misin? Bana gerçekten garip bakıyorsun."
"Asla daha iyi değil." Ona gülümsedi. "Uyandığın için minnettarım. Son birkaç gündür aşırı derecede hastaydın..." Sonunda neden hayatından birkaç gün eksik olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı. Hastalıktan daha iyi bir yol var mı? "Senin için endişelendik, hepsi bu."
Ama içinde ne yapacağını tartışırken bok gibi hissetti. Ondan bir sır saklamaktan nefret ediyordu, özellikle de onu Guardian kadar sevdiği belli olan birini ilgilendiren bir sır.
Onun için ne yaptığını bilmeye hakkı vardı. Ama Muhafızla ilgili hiçbir anısı yoksa, neden onu gerçekle rahatsız etsin?
Açıkçası, onun güvenliği Guardian için her şeyden daha önemliydi. O kimdi ki müdahale ediyordu?
Hatırlamadığı sürece, bundan asla bahsetmeyecekti.
"Aç mısın?" diye sordu, onun sıcak yanağına dokunarak - bir daha asla hafife almayacağı bir şeydi bu. "George'un sana istediğin her şeyi yapmasını sağlayabilirim."
Lydia bu teklife gülümsedi. "Muzlu pankek harika olur." Nedenini bilmiyordu ama tuhaf bir şekilde muza can atıyordu.
"Giyin, onları avluda bekleteceğim." Solin onun elini kutsal bir emanetmiş gibi öptü ve sonunda bırakıp gitmeden önce tereddüt etti.
Evet, tamam, babası çok ama çok tuhaf bir ruh halindeydi.
Gardıroba gidip giyecek daha az çirkin bir şeyler almak için kapıyı açtığında, aklının bir köşesinde bir gölge belirdi.
Bir dünyanın ötesinde bir dünya.
Bu neden önemli görünüyordu?
Gardırobun kapısını açıp kapadı. Tavanda parıldayan mavi duvar kağıdı ona bir şey hatırlattı. Ama ne?
Dilinin ucundaydı ama tam olarak kavrayamıyordu.
Tavanda mavi mi?
Neye bulaştım? Baş dönmesi hissetti ve bir sesi vardı. Ama asıl kafasını karıştıran, elbisesini çıkardığında ve gördüğünde...
O bir kırlangıç mıydı?
Tanrı aşkına?
Kaşlarını çatarak omzunda, köprücük kemiğinin hemen altında daha önce olmayan garip dövmeyi parmağıyla işaret etti. İnanılmaz derecede renkli ve güzeldi ama yaptırdığını hatırlamıyordu. Ve bu yeterince garip değilse, boynunda garip bir Mısır kalıbı vardı.

Tamam, bana bir daha asla ama asla içmemem gerektiğini hatırlat.

* * *

"Çok zavallısın."

Piç kurusu güçlerini tekrar tüketmeye gelirken Seth başını kaldırıp Noir'a bakma zahmetine girmedi. O kadar zayıftı ki zar zor nefes alıyordu. Döndüğünden beri cezasının bir parçası olarak onları suçlamasına hiç izin verilmemişti.
Ve bu küçük merhamet için gerçekten minnettardı.
Güçleri olmadan, Lydia'yı görmesinin hiçbir yolu yoktu. Denemek için bile bir cazibesi yoktu…
Bu da onu güvende tuttu.
Yine de, onunla bir saniye daha geçirmek için her şeyini verirdi. O güzel topaz gözleri görmek için…
Noir göğsünü açarak, acı onu kavururken onu uyuşmuş durumundan çıkardı. Efendisi, Seth'in mümkün olduğu kadar çok acı çekmesini sağlama girişimlerinde daha da sadist olmuştu. Ve Seth'in bir daha asla kaçmayacağını garanti ederek.
Yapacağından değil.
Bir yere gitmek için hiçbir nedeni yoktu ve kalmak için her türlü nedeni vardı. O burada olduğu sürece, Lydia güvendeydi.
Onun için önemli olan tek şey buydu. En azından kendine söyleyip durduğu buydu. Ama haftalar geçtikçe sesini hatırlamak zorlaştı. Dokunuşunun yumuşaklığı.
Bir gün gelip ona dair hiçbir şey hatırlamayacağı düşüncesi onu dehşete düşürdü.
Ve bu, Noir ve iblislerinin yapabileceği her şeyden çok daha kötü bir işkenceydi.
Ancak buraya döndüğünde yaşadığı ilk işkence, hafızasında en azından bir şeyi açıklığa kavuşturmuştu.
Lydia'nın çakal şeklinin neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyordu.
Annesi, evlat edindiği ailedeki çakallardan biriydi.
Onu Noir'a satan dedesiydi.
Bunun ironisi onda kaldı. Ama yine de onu seven tarafını durdurmadı.
Sonunda geri çekilirken Noir pençelerini Seth'in yüzünün yanından geçirdi.
"Bakmak için çok iticisin."
Gözlerini kapatıp zihninden kaçmaya çalışırken Seth'in hiçbir tepkisi yoktu. Ama uyandığında güvende olması için Lydia'ya kırlangıcını ve kartuşunu vermişti ve bunlar olmadan burada kalıp her şeyi hissetmekten başka seçeneği yoktu.

* * *

Lydia beyaz ince kanatlarının üzerinde rüya aleminde süzülüyordu. Nedenini bilmiyordu ama kırlangıç dövmesi onu geceleri buraya çekiyordu. Sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi.

Ama her ne aradıysa, onu asla bulamadılar.
Karanlık gökyüzüne doğru yükselirken, çok aşağıda hareket eden bir gölge gördü. Biri ürkütücüydü ve…
Ona sıcaklığı hatırlatan bir yüzdeki çelik gözleri gördü.
Ama onları görür görmez yok oldular.
Evet, şimdi aklımı kaybettim.
Ve o vardı.
Uyanma ve geri kalan eşyalarını İngiltere'deki evinden babasının malikanesine taşımayı görme zamanı. Komada olduğu haftadan beri hala hastaydı. Ve onu rahat bırakamayacak kadar onun için endişeleniyordu. Bu onun için iyiydi.
Lydia, önümüzdeki günlerde yanında birine ihtiyaç duyacağını hissediyordu. Nedenini bilmiyordu.

* * *

Seth yanında bir varlık hissetti ama Noir mi yoksa Azura mı olduğunu anlamak için gözlerini açamadı. Önemli olduğundan değil. Acı, kimin eli değmiş olursa olsun acıydı.

Tekrar boşalma zamanı mıydı?
Zaten burada değil miydiler?
Hatırlayamadı. Artık her beslenme bir öncekinden daha fazla acıtıyor gibiydi ve hiç bitmeyen bir gaddarlık döngüsüne karıştılar.
Bir el yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti. Çektikleri ıstıraptan bıkmış, boşuna olduğunu bilmesine rağmen uzaklaşmaya ve savaşmaya çalıştı.
Ta ki kendisine işkence eden kişinin yüzünü görecek kadar gözlerini açabilene kadar.
Tam bir dakika boyunca, bir daha görmeyi umduğu son kişiyi gördüğünde nefes alamadı...
Lydia, Noir'in ona yaptıklarını görünce gözlerine yaşların dolduğunu hissetti.
Ve hepsi onun yüzünden.
Cıvata yerine oturmuştu ve o kadar kötü dövülmüştü ki, yüzündeki tek bir çizgiyi zar zor tanıdı. O kadar çok darbe almıştı ki gözleri şişmiş ve morun çeşitli tonlarında boyanmıştı. Onları zar zor bir yarık bile açabiliyordu.
Konuşmadan önce hıçkırıklarını tuttu. Kanayan yanağına nazik bir öpücük kondurmadan önce, Sana her zaman senin için geleceğimi söylemiştim, diye fısıldadı. Yalnız olmadığını görebilmek için geri çekildi.
Ma'at, Maahes, Thorn ve Solin onunlaydı.
Ma'at onu iyileştirirken Maahes onun zincirini çözdü ve Solin, iblislere veya Noir'e karşı gözünü dört açtı.

Seth serbest bırakılmasına karşı çıktı ama Maahes sürgüyü kaldırana kadar konuşamadı. Kendi kanında boğuldu, sonra onlarla ayrılmayı reddetti.
“Gidemiyorum. Güvende olmayacaksın.”
"Seni burada bırakmıyorum," diye ısrar etti Lydia.
Ona öfkeli bir şekilde Solin'e baktı. "Onlar onu bulmadan onu buradan çıkarın."
Solin homurdandı. "İnan bana, ona mantıklı konuşmaya çalıştım. Dinlemiyor.”
Seth bakışlarını Thorn'a çevirdi. "Neden onları buraya getirdin?"
Diken sırıttı. "Solin bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı. İnan bana, Noir'la yaptığım ateşkesi bozmak hafife aldığım bir şey değil."
Bunun için piç kurusunu öldürmek istedi. Ama Thorn her anlamda ölümsüzdü. Ayrıca Seth'in bile anlayamadığı güçleri vardı.
Seth, Lydia'ya baktı. "Kalmak zorundayım... lütfen."
Lydia, onun güvenliği için burada kalmaya hâlâ istekli olduğuna inanamıyordu. Daha önce onu ne kadar sevdiğine dair bir şüphesi varsa, bu onu temize çıkardı. "Pekala, iyi. Eğer kalırsan. kalıyorum.”
Maahes, "Hepimiz kalıyoruz," dedi.
Ma'at başını salladı. "Kabul."
Diken homurdandı. "İstersen kalabilirsin. Ama ben buradan defolup gidiyorum. Noir'in tarafı kokuyor. Şeytanlarımı ve balçık deliğimi onunkine tercih ederim.
Seth, müdahalesinden dolayı ondan nefret ederek Solin'e dik dik baktı. "Ona neden söyledin? Lanet olsun!
Beni asla hatırlamazdı.
Lydia ona azarlarcasına kaşlarını kaldırdı. “Babam bana hiçbir şey söylemedi ve bunun için ona hala kızgınım. Ama seni hatırladım. Anlamasam da seni sürekli yanımda hissettim. Ve bu yeterli değilse..." Elini tuttu ve oradaki hafif şişliği hissedebilmesi için karnının üzerine koydu. "Bana çok özel bir hediye bıraktın."
Haber, Noir'in darbelerinden birinden daha sert çarptı. O hamileydi? Çocuğuyla.
İçinde hareket eden oğlunun veya kızının en ufak bir çırpınışını hissettiğinde, içini hayal edilemez bir neşe kapladı.
Ama bu sadece kararlılığını sağlamlaştırdı. "Ben gidersem güvende olmayacaksın."
İyileşmiş yüzünü ellerinin arasına aldı. Hiç kimse öyle değildir, Seth. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım. Ne kadar planlar ve hazırlıklar yaparsak yapalım. Her zaman kapıda bir düşman ve bizi devirmeye çalışan bir fırtına olacaktır. Hayat güvenlikle ilgili değil. Her şey bittikten sonra parçaları toplamak ve devam etmekle ilgili. Birinin içimize girmesinden korkan korkak olmayı seçebiliriz ve bunu tek başımıza yapabiliriz. Ya da cesur olmayı seçebilir ve birinin yanımızda durup bize yardım etmesine izin verebiliriz. korkak değilim hiç olmadım Ve senin yanından başka olmayı planladığım hiçbir yer yok. Sonsuza kadar. Gereken buysa, ister dünyada,

ister burada, bu cehennem deliğinde olsun. Ben her zaman seninle olacağım.”
O anda, onu acıdan uzaklaştırmak için yutmasına ihtiyacı olmadığını fark etti.
İhtiyacı olan tek şey oydu.
Ve o haklıydı. Kalbini başka birine açmak, onu korumaktan çok daha fazla cesaret gerektiriyordu. Başka birinin sana zarar verebileceği derinlerdeki o yere girmesine izin vermek.
Onu sadece Lydia yok edebilirdi.
Ve yine de ona sadece o hayat verdi... en azından bir tane yaşamaya değer.
Solin ona dudağını kıvırdı. İnan bana, onun kararından ben de senin kadar mutlu değilim ama biz bir aileyiz ve aileler birlikte yaşar. Yani gitmek istemiyorsan...
George senden sonsuza kadar nefret edecek. Yunanistan'daki odasına son derece düşkün ve manzaradan vazgeçmekten mutlu olmayacak. Ama alışacaktır. Sonunda."
Seth duyduklarına inanamıyordu. Onu korumak için burada kalmaya razılar mıydı?
Akıllarını mı kaçırmışlardı?
Peki ya Verlyn? diye sordu. Noir, onu bulmak için onu tekrar serbest bırakırdı. Ve şimdi Lydia hamile olduğuna göre her zamankinden daha fazla tehlikede olacaktı.
Lydia gülümsedi. "Merak etme. Tüm güçlerin geri gelene kadar seni onun ulaşamayacağı bir yere götürecek bir yerimiz var."
"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"
Gülme sırası Ma'at'taydı. "Sen tapınağımdan alındığında üzerinde çalıştığım şey buydu. Sana söz veriyorum, orada güvende olacaksın. Ne Noir'in ne Azura'nın ne de hizmetkarlarının sana ulaşamayacağı tek yer orası."
Yine de ikna olmamıştı.
Ta ki Lydia'nın gözlerine bakana kadar. "Seni burada yalnız bırakmayacağım Seth." Giydiği kartuşu öptü, sonra boynuna asmak için başının üzerinden çıkardı.
İlk başta, onu ölü gibi göstermek için yaptığı büyüden çıktıktan sonra onu güvende tutacağını bildiğinden, ona bıraktığı büyü olduğunu düşündü. Ama baktığında farklı olduğunu anladı.
Ona gülümsedi. “Eski Mısır'da 'seni seviyorum'... Bil diye söylüyorum. Şimdi lütfen benimle eve gel."
Bilmediği kelimeleri heceleyen kabartmalı, altın hiyerogliflere baktı.
Lydia'ya kadar değil.
Boğazı kurudu.
Ev. Daha önce onlardan birine de sahip olmamıştı. Sözcüğün ne anlama geldiğinden bile emin değildi.
Ama onun gözlerine baktığında inkar edemeyeceği tek şeyi gördü.
Uğruna ölebileceği tek kadın. Yani onun için ölmeye razıysa, yapabileceği en az şey onun için de yaşamaktı.

"Beni eve götür, Lydia."

SON SÖZ

Lydia yatakta uzanmış, Seth'in oğullarını ilk kez doyurmasını izliyordu. Bebeğe zarar vermeyeceğine dair söz vermiş olmasına rağmen, hâlâ bebeğe zarar vereceğinden korkuyordu.

Bunun için fazla nazikti.

"Adını ne koyacağız?" diye sordu.

Seth hayatında gördüğü en güzel gülümsemeyle baktı. "Ambrose?"

Seçimi onu şaşırttı ama tamamen mantıklıydı. Malachai her şeye rağmen sözünü tutmuştu.

Seth'le anlaşma yapan yaşlı Malachai, Adarian değil. Seth'in güçleri geri gelene kadar babasının sözünü tutan ve onları New Orleans'taki evinde güvende tutan Adarian'ın oğlu olmuştu. Ama Ambrose için Noir onları bulurdu.

"Nicholas'ı kullanmak istemiyor musun?" Ambrose'un insan adıydı.

Seth başını salladı. "Bu çok yaygın ve oğlumuz gibi başka kimse yok."

Bu kesinlikle doğruydu. Nadir, nadir bir cinsti.

İkisinin de aynı hayranlık ve hayranlıkla birbirlerine bakmalarını izlerken, Seth'e onu babasıyla bırakıp neden onu unutturduğunu sorduğunda söylediği şeyi hatırladığında gülümsedi.

"Sana acı çektirdiğimi bilseydim, yaşamaya dayanamazdım. Beni düşünüp ağlamaktansa beni hiç tanımamanı tercih ederim."

Yukarı baktı ve kaşlarını çattı. "Ben yanlış bir şey mi yaptım?"

Lydia gözyaşlarının arasından gülümsedi. Ne kadar açıklamaya çalışsa da, insanların mutlu olduklarında da ağlayabileceklerini anlamıyordu. "Hayır tatlım. Şu an olduğumdan daha mutlu olamazdım."

Seth, kendisi için çok önemli olan bu sözler üzerine yutkundu. Yaşadıklarından sonra, onun hayatında olduğuna hala inanamıyordu, bu küçücük varlığın kendisi gibi bir şeyden geldiğine inanamıyordu.

Oğlu, kumral saçlarla kaplı kel kafasından topaz gözlerine ve Seth'in şimdiye kadar gördüğü en küçük ayak parmaklarına kadar her bakımdan mükemmeldi.

Ve onu asla inkar etmeyecekti. Lydia'nın ondan istediği her şeyi inkar edemeyeceği gibi.

Dünya bile.

Ama onu korkutan şey, bunların hiçbirine sahip olmayacağına bu kadar yaklaşmış olmasıydı. Kendini kaç kez yenilgiye uğratmıştı.

Bunu son bir kez denememiş miydi... ihtiyaç duyduğu cesareti hiç olmadığını düşündüğü anda bulamamış mıydı...

Bunu düşünmek istemiyordu. Yapamadı. Çünkü sonunda, bu mükemmel an, çektiği her acıya değdi.

Bu hayat için seve seve ruhunu satardı. Ve dürüst olmak gerekirse vardı. Lydia buranın sahibiydi ve o her zaman, sonsuza dek onundu.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
GARDİYAN
Telif Hakkı © 2011, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Her hakkı saklıdır.
Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 978-0-312-55005-9
St. Martin's Paperbacks baskısı / Kasım 2011
St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781429995658
İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
ZAMAN ZAMAN ZAMAN
SHERRILYN KENYON
İçindekiler
Baş sayfa
özveri
önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm
sonsöz
telif hakkı

Kocam için, sayılmayacak kadar çok nedenden dolayı.

Beni güldüren, hayatımı neşeyle dolduran çocuklarım için.
Beni aklı başında tutan arkadaşlarım için.
Ve okuyucularım için.
Hayatımın bir parçası olduğunuz ve kalbimi sevgiyle doldurduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

GİRİŞ

Uzak, kaydedilmemiş geçmişte

Cehennemin bekçisi olmak eğlenceli değildi. Daha kötü olan tek şey şeytanın kaltağı olmaktı ve Makah'Alay Omawaya da öyleydi.

İsteyerek.

Sert rüzgarlar uzun siyah saçlarını kırbaçlarken, yüksek bir uçurumun tepesinde, kaslı vücudu ve kılıflı silahları üzerinde dururken onu kırbaçlarken, yontulmuş çenesinde bir tik atıyordu.

Avcının Ayı'nın silueti. Ruh hastası ve yorgun, ona geçmişini hatırlatan ay ışığı ve dans eden gölgelerle dolu kırmızı kanyonu inceledi.

Bir adam nasıl bu kadar çok hayatı mahvedebilir?

Hayır, mahvetme.

Tahrip etmek.

Artık yaşama hakkı yoktu. Bıçağı ve oklarıyla açgözlülükle döktüğü onca kandan sonra değil. Yaptığı onca zulümden sonra değil. Yine de burada duruyordu. Yalnız.

Utanmış.

Ölümsüz.

Yok etmek için elinden gelenin en iyisini yaptığı bir dünyanın iki kez atanmış koruyucusu. Evet, ona da mantıklı gelmedi. Ruhlar her zaman bir gizemdi. Buraya dönmesine izin verme gerekçelerini anlamaya bile başlayamadı.

Ama tüm bunlardan öğrendiği tek ders, eski deyişteki gerçekti...

insanın gücü değil, sorumluluğu vardır. Bunca yıldan sonra nihayet bunun ne anlama geldiğini anladı.

Onları başarısızlığa uğratmayacağım.

Ya da kendisi.

ben kararlıyım....

Şu anki hayatını rastgele bir şansla değil, bilinçli bir kararla yaşadı. Ruhlar onu bu görev için seçmemişti. Gönüllü olmuştu. Onu kör edecek ve engelleyecek hiçbir mazereti kalmadığından, daha iyisi için değişiklikler yapacaktı.

Bu sefer, mükemmellik için motive olacak ve kötülük tarafından manipüle edilmeyecekti. Yararlı olurdu ve kullanılmazdı. Rekabet etmek yerine mükemmel olun. Bu andan itibaren, kendi iç bilgeliğine güvenecek ve başkalarının öğütlerini ve fikirlerini görmezden gelecekti. Sonunda değersiz kendine acıması bitmişti, kendine saygıyı öğrenmeye çalışacaktı.

Başından beri sahip olması gereken onurlu hayatı yaşamak için.

Bakışları, bir zamanlar güçlü bir ölümsüzle bir yıl bir gün savaştığı aşağıdaki derin mağarada gezindi. Dövüşmek için gereken gücü nasıl ve nereden bulduğunu hâlâ bilmiyordu. Ama sonra adrenalini ve hâlâ boğazında düğümlenen aşağılayıcı yılların geçmişi onu herhangi bir acı hissetmekten alıkoymuştu. Herhangi bir yorgunluk veya yaralanma

hissetmesini engellemişti. Onlarca yıllık kafese kapatılmış öfkenin zincirlerinin salınması, ona anne sütünden daha çok yardım etmişti.
Keşke şimdi o teselliye sahip olsaydı. Ama dövüş bittiği ve ellerindeki kan yüzünden kendini yorgun ve hasta hissetti. İğrenmiş. Suçu başkasına atmak istedi. Başka kimse. Yine de sonunda, tek bir basit gerçekten kaçamadı. Bunu kendisine bir tek o yapmıştı. Kararı vermiş ve düşüncelerinin bir başkası tarafından kontrol edilmesine izin vermişti.
Şimdi telafi etme zamanıydı.
Boş değilsin Makah'Alay. Benim hizmetimden asla özgür olamayacaksın. Ve şimdi sonsuza dek sana sahibim.
"Hayır, yapmıyorsun," diye karşılık verdi zihninden, bu alemden Grizzly Spirit'in hapsedildiği West Land'e taşınmasına yetecek kadar yüksek sesle. Umarım her zaman için.
Grizzly Spirit, Makah'Alay Omawaya'nın sahibiydi.
"Makah'Alay Omawaya öldü." Kendi kardeşinin hilesiyle öldürüldü. Ve bu da haklıydı.
Şimdi hain kurt Ren Waya olarak yeniden doğdu ve ruhu uzak bir diyardan gelen bir ölümsüzün ellerindeydi.
Art-uh-bayan. Onu bu diyara geri getiren büyüyü yapmıştı. Ve bu dünyayı, erkek kardeşinin insan ruhlarını avlayan yaratıklarından korumaya yemin etmişti. Bunun simetrisi ve ironisi onda kaybolmamıştı.
Ama onun halkı her zaman döngülere ve dairelere inanmıştı...
Herkese karşı nazik olun, çünkü birbirinizle tekrar karşılaşacaksınız.
Klanının vedalaşmaya inanmamasının nedeni buydu. İnsanlar hep aynıydı ama koşullar değişti.
Ve Artemis'in yaptığı onca şeyden sonra ruhuna sahip olması doğru görünüyordu. Coyote'un araziyi Ren'in gözetmeniyken yaptığından daha fazla yaralamadığından emin olmak için kendi kardeşine göz kulak olmasına izin verdiğinden bahsetmiyorum bile.
Öyle olsa bile, Boz Ruh Batı Diyarı'nda kapana kısılmışken, o piçin sonsuza dek yozlaşmış bir parçasına hâlâ sahip olduğunu inkar edemezdi.
Bir parçanın, Grizzly Spirit'i tutan kapı kadar sıkı bir şekilde mühürlendiğini umuyordu.
Yine de Ren, doğduğu andan beri lanetlediği güçlerle, ne olacağını gördü. Bu kapılar zayıflayacaktı. Ve güçlü olmasına rağmen, bir adam, hatta bir ölümsüz bile, içinde çok fazla güce sahipti. Büyükbaba Zaman hep ileriye doğru ilerliyordu ve topraklarda spiral çizerken onları sonsuza dek değiştirdi.
Güçlü elleri bu dünyayı şekillendirdi ve şekillendirdi.
Ren gibi, onu yaraladı.
Bir gün Zaman Dede onun için gelecek ve yaptıklarının hesabını soracaktı. Yapmadığı her şey için.
O gün geldiğinde dünyanın iyi ruhları hepsine yardım etsin. Değişim asla korku ve fedakarlık olmadan olmadı. Ve güçlü yönlerini bilse de, zayıf yönlerini de biliyordu.

Grizzly Spirit ve cariyesi Windseer da öyle. Onu bir kez kendilerininmiş gibi sahiplenmişlerdi.
Bir dahaki sefere savaştıklarında, Ren sahip olduğu her şeyle savaşacaktı. Ama bunun yeterli olmayacağını biliyordu.
Ona tekrar sahip olacaklardı ve sonra...
Ren, onun gelecek hayalleri ve onun gibi adamların uzak tuttuğu şeyler hakkında hiçbir fikri olmayan bu talihsiz dünyayı neyin beklediği karşısında yüzünü buruşturdu.
Önemli değildi ve hiçbir şeyi değiştirmedi. İyilik için, kötülük için olduğundan daha fazla savaşacaktı. Kazanırsa her şey çok güzel olacaktı. Ve eğer kaybederse...
Ölüm faydaları olmadan değildi.

BÖLÜM 1

Aralık
10,
2012
Las
vegas,
nevada
03:00

“Göklerde tüyler dökülüyor ve Soğuk Ay neredeyse üzerimizde. Yakında Peder Yılan gözlerini ve onlarla birlikte yedi kapıyı açacak."

Ren, Choo Co La Tah'ın derin, düzgün İngiliz aksanının oturduğu ciddi karanlığı bozduğunu ve etrafındaki sessizliği dinlediğini duyunca başını eğdi. Bu tüyler, eski takvimlerini yöneten Yılan takımyıldızının başındaki taçtı. Tüyler tam olduğunda ve kış gündönümü hizalandığında, bu dünya ile diğerleri arasındaki kapılar açılacaktı. Ve bu dünyaya sadece kendi halkı tarafından değil, diğer altı kıtadan gelenler tarafından da sürülen tüm kötülükler saçılacaktı.

On bir gün.

12/21/12. 11:11 AM Tam o anda, evrenin kalbi hayat ağacının içinden geçecekti. Baş, kalp ve vücut, yüzyıllar sonra ilk kez hizalanacaktı.

Ne kadar mükemmeldi? Evrenin dengesinden ve döngülerinden şüphe duyan biri varsa, bu onları her şeyin rastgele görünse de öyle olmadığına ikna etmeye yetecek kadar kanıt olmalıdır. Yüce Yaratıcı dışında hiç kimse bunu bu kadar mükemmel bir şekilde zamanlayamazdı.

Sıfırlamaya on bir gün kaldı.

Ren saatin tik taklarını duyabiliyordu. Her kalp atışı onları kaçınılmaz olana yaklaştırıyordu.

Tüm cehennemin dağılmasına daha yakın.

Çalışmak için hasta aramak için iyi bir zaman olun.

Keşke. Ancak bu tür lüksler, onun gibi ölümsüzlere değil, insanlara aitti. Onun gibi yaratıklar için ne hasta bir gün, ne de tembel bir gün vardı. Kazan, kaybet ya da berabere kal, en acı sona kadar savaşacak ve yanlarında alabildiği kadar çok düşman alacaklardı.

Birleşik duruyoruz.

Birleşik ölürüz.

Ve bir ölümsüz için ölüm, bir insandan çok daha korkunçtu. Ruhsuz öldüğünüzde, bu sonsuza kadar süren tam bir ıstıraptı.

Cehennemde, düşerse onun olacak hiçbir varlık yoktu.

Ren, Choo Co La Tah'a saygıyla başını eğdi. "İşaretleri izliyorum."

Bu sırada hâlâ peşini bırakmayan bir vizyon görmüştü. Gözleri fal taşı gibi açık olmasına rağmen onu net bir şekilde görüyordu. Varlığını sanki şimdi buradaymış gibi hissettim.

Ama onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Uçurum canavarının cesaretine sahip bir kadının sürçmesi, karanlığın içinden ona gelmişti. Sarı

güderi giymiş, koyu kahverengi saçlarını toplamış ve beyaz tüylerle bağlamıştı. Yaralı halde yerde yatarken, ruhunu almış olan tanrıça gibi, yanında diz çökmüştü. İki bin yıldan fazla bir süredir bir kadının konuştuğunu duymadığı bir dilde şarkı söylerken onun tatlı sesi onu yatıştırmıştı.
Küçük elini kanlı yanağına koyana kadar ölüm onu sımsıkı tutmuştu. Öne eğilerek şarkı söylemeye devam etti, nefesi adamın tenine değiyordu. Nazik dokunuşu ve yatıştırıcı sesi, onun teninin sıcaklığından başka bir şey hissedene kadar acısını dindirmişti. Dudaklarına bir öpücük kondururken bakışları onunkilere kilitlenmişti. Biri o kadar hafif ki sinek kuşunun kanatları gibi hissettirdi.
"Senin için buradayım," diye fısıldamıştı onu tam kalbinden bıçaklamadan hemen önce. Acı onu yakıp kavururken gülmüş ve onu orada tek başına ölüme terk etmişti.
Choo Co La Tah arka bahçesinde belirene kadar bu vizyonu zar zor bitirmişti.
Son yarım saattir, üzerlerine geldiğini bildiği şeyi yalanlayacak bir şey arayarak yukarıdaki gökyüzünü ciddi bir şekilde izliyordu.
Treni kimse durduramaz. Yapabilecekleri en iyi şey, sığır kepçesine ve raylarına kan akıtmaktı.
Ren arka bahçesinin ortasında yavaşça ayağa kalktı, sonra kadim ölümsüzle yüzleşmek için döndü. Yüzyıllar önce, aynı klanda birlikteydiler. Choo Co La Tah bir zamanlar kardeşinin en güvendiği arkadaşı ve danışmanıydı.
Ama işler değişti. İnsanlar da öyle. Çok sık uyandığınızda, en yakın olduğunuz kişinin, hakkında en az şey bildiğiniz kişi olduğunu fark ettiniz. Ve Ren'in ilk elden öğrendiği gibi, kötülüğe doymuş arkadaş en çok korkulacak tek şeydi. Düşmanlar vücudunuzu yaralayabilirken, kötü bir arkadaş kalbinizi ve zihninizi yaralayabilir - ölümcül olabilecek iki şey.
"Bekçi'den hiçbir iz yok." Choo Co La Tah, ilk kapının bulunduğu yere, üstlerindeki Ülker'e baktı. Ren'in odaklandığı aynı yıldızlar. Ve kalbinde özel bir yere sahip olanlar. "Ya çoktan ölmüşse?"
"İyi bir arkadaşım bir keresinde bana gelecekten korkmamamı söyledi. Öyle ya da böyle gelecekti.
İşin püf noktası, üzerimden geçtiğinde hiçbir şeyi kırmaması için onu kollarını açarak karşılamaktı.
Choo gülümsedi. "O günlerde çok daha genç ve çok daha esnektim."
Ren, fiziksel olarak otuzlu yaşlarının başında, kaslı bir adam gibi görünen yaşlı adama güldü. Ten rengi bir güderi palto ve kot pantolon giymiş olan Choo, Ren'inkiyle aynı tarzda uzun siyah saçlarını sırtına örmüştü. Ve sekiz parmağının her biri, kutsal bir taşı koruyan gümüş birer yüzük taşıyordu. Onun gibi Choo da bir zamanlar klanlarının en iyi savaşçısıydı. Birlikte savaşa girmişler ve birbirlerine karşı savaşmışlardı.
İronik bir şekilde Ren, Choo Co La Tah'ı yenen tek kişi olmuştu.
Yapmak için hile yaptığı bir şey.
Neyse ki, Choo kin beslemedi.

Fazla.
Ren gece havasının ne kadar serin olduğunu fark edince kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.
Meditasyon yaparken, düşen sıcaklığa dikkat etmemişti. Şimdi, soğuk çöl rüzgarı kendini belli etti. "Ayrıca, onun ölümü değil, taşının artık olmaması gereken bir şeyin eline geçmiş olması ihtimalinden daha fazla korkmalıyız."
Choo Co La Tah, onaylayarak başını salladı. "Ve en çok korktuğum şey de bu. Ghighau şimdiye kadar benimle bağlantı kurmuş olmalıydı. Yapmadığı için…" Hayal kırıklığı somuttu. "Bu hayatta kim olduğunu bile bilmiyorum."
Ren de yapmadı. Ruhlar, ellerinden gelse onu öldürecek tüm yırtıcılardan onu korumak için, bir zorunluluk olana kadar Muhafızların onun kimliğini öğrenmesine asla izin vermemişti. Muhafızların ölümsüz olduğu yerde Gardiyan değildi. Bir insan çocuğu olarak, en kutsal görevlerinin hikayesiyle birlikte kutsal taşını anneden kızına devretti. Ne zaman Sıfırlama zamanı gelse, Gardiyan Choo Co La Tah'a onun kim olduğunu öğrenmesi için her zaman bir rüya gönderirdi.
Dört Muhafızdan ikisi öldürüldüğünde, takvimini sıfırlamak ve kapıları kapalı tutmak için ona yardım edebilecek tek kişiler Choo ve Ren'in kardeşi Coyote idi.
Onu koruyacak bir Koruyucu.
Onu öldürecek olan kardeşi.
Kardeşi mevkisini çalana kadar Muhafız olan Ren, şimdi ikisinin arasında kalmıştı. Choo Co La Tah'ın yanında durup elinden gelenin en iyisini yapmaya niyetlenmiş olsa da, kardeşine karşı ne yapacağından emin değildi. Bir yanı, Coyote'tan onu buruk bırakan bir intikam duygusuyla hâlâ nefret ediyordu. Ama bunun altında o kadar derin bir suçluluk duygusu vardı ki, geçen yıl Ren'i esir aldığında Coyote'un ona işkence etmesine bile kızmıyordu.
Coyote'a çok daha fazla zarar vermişken nasıl olabilirdi?
İhanetler hiçbir zaman kolay olmadı. Bir yabancıdan geldiklerinde, nefret doluydular. Bir arkadaştan geldiklerinde inciticiydiler ve aileden geldiklerinde…
Onlar iğneleyiciydi.
Choo Co La Tah'ın sırtına bir şaplak attı. "İyi tarafından bak. En azından hiç kimse Anikutani'nin kapağını açmadı."
"Yine de sevgili oğlum. Ama unutma, daha on bir günümüz var. Bir "kahretsin" anı, bu dünyayı korumak için elimizden gelenin en iyisini yapmamızı engelleyebilir ve bu varoluşta görevdeki bir gerizekalıdan daha tehlikeli bir şey yoktur."
Ren onun iyimserliğine homurdandı. "Elbette var Choo."
"Ve bu olur mu?"
"İnternet bağlantısı ve altılı Red Bull paketi olan bir tane." Ama şaka bir yana, Choo Co La Tah haklıydı. Ren'in kardeşlerini Zamansız Zaman'da hapseden taş mührün kapağını biri açarsa...
Gerçekten işe gitmek için hasta olduğunu söyleyecekti.

Ve saklanacak bir delik bul.
Geri döndüklerini düşünürken midesi kasıldı ve sanki bilinçaltı onu koşmayı düşünmek için çok geç olduğu konusunda uyarmaya çalışıyormuş gibi kollarından ürpertiler yükseldi. Sanki mühür kırılmış gibiydi.
Durmak. Rüzgar.
Bundan hiç şüphesi yoktu. Ama soru şuydu, o rüzgar çölden mi geliyordu? Ya da Anikutani'nin serbest bırakılmasından mı?

BÖLÜM 2

Aralık
10,
2012
Tuscaloosa,
Alabama
04:00

Kateri Avani, rüyaları ona eziyet ederken uykusunda sarsıldı. Artık yetişkin bir kadın değildi, yine büyükannesinin evinde oturan, arka bahçede yetişen mısırlardan büyükannesinin kendisi ve kuzeni Sunshine Runningwolf için yaptığı bebeklerle oynayan küçük bir kızdı. Henüz on ikisinde olan Kateri, küçük elini erkek bebeğin siyah mısır püskülü saçlarının üzerinde gezdirdi. Nedenini bilmiyordu ama her zaman ona tutunması için küçük bir reverans yapardı.

Büyükannesi, eski moda kırmızı mutfak masasında yanında oturuyor, Kateri ile konuşurken bezelyeleri ayıklıyordu ve o her zaman nazik bir ses tonuyla konuşuyordu; "Biliyor musun Ter, insanlar arasında para sevgisinin tüm kötülüklerin anası olduğu yaygın bir sözdür. Ama hiçbir şey bundan daha yanlış olamaz.” Bezelye sapının iplerini ve uçlarını ayaklarının dibindeki kompost kovasına attı.

"Paranın, hatta parasal sistemlerin icadından önce, ortalıkta dolaşacak pek çok kötülük vardı."

Büyükannesinin bunu ona neden söylediğinden emin olmayan Kateri, ciddi ses tonuna kaşlarını kaldırdı.

Büyükannesinin bembeyaz saçları örülmüş ve Kateri'nin defalarca ustalaşmaya çalıştığı karmaşık bir burgu halinde başının etrafında kıvrılmıştı. Büyükannesinin aksine, onun
saçları her zaman, hızla hareket eder etmez örgülerinin gevşemesine neden olacak bir karmaşa içinde biterdi.

Gözlüğünü parmak boğumuyla geriye ittikten sonra büyükannesi derse ara vererek masanın üzerindeki el yapımı hasır sepetten daha fazla kabuksuz sap koparıp kucağında tuttuğu gümüş tepsiye koydu. Uzun bezelye saplarından biriyle Kateri'yi işaret ederek, güçlü, canlı bir büyücü kadının tüm ateşini taşıyan o altın gözleriyle onu deldi. "Uyarımı dikkate al çocuğum. Ne para ne de açgözlülük insanlığı yok etmez ve kesinlikle tek bir bireyin hayatını mahvetmez. Aksine, çok daha uğursuz bir şey. Bunlar, sizi içten dışa doğru çürütebilecek gerçek hastalığın belirtilerinden başka bir şey değil."

Kateri'nin gözleri büyüdü. "İnsanları çürüten nedir Grammy?"

"Kıskançlık," dedi ürpertici bir ses tonuyla. "Bu, her şeyin en ölümcülü, çocuğum. İnsanlığın bildiği ilk suçu motive eden şey buydu, erkek kardeşin kardeşini öldürmesi ve kardeşini daha çok kayırdığını düşünmesi dışında hiçbir sebep olmaksızın onu ölü bırakması. Yüzeyde, çok güzel bir kelime. Ancak tüm gerçek kötülükler gibi, bu güzellik de aldatıcıdır ve gafilleri

yakalayıp mahvetmeye çeker. Tıpkı şeytanın girdabında olduğu gibi, farkına varmadan içinde boğulursunuz ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın ondan kurtulamazsınız.”
Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Bu sözler onu korkuttu. Asla ama asla hissetmek istemedi. Sorun şuydu ki, "o"nun ne olduğunu bilmiyordu.
"Kıskanmak ne demek?"
Büyükannesi bezelyeleri ayırdı, hareketleri öncekinden daha çılgıncaydı.
“Bir başkasına karşı küskünlük yaratmak ya da kötü niyet hesaplamak anlamına gelen Latince invidi'den haset, bir başkasının iyi talihi karşısında mutluluk duyamamak ya da hak ettiği halde onun iyiliğini dileyememektir. Birinin güneşteki anını ya da sadece seninkinden daha iyi ya da daha kolay olduğunu düşündüğün bir hayatı olduğu gerçeğini kıskandığın zamandır. Ama sözlerime kulak ver çocuğum, hepimizde payımıza düşenden çok acı ve keder var. Utançlar ve bizi rahatsız eden şeyler. Ne kadar iyi ya da mükemmel bir yaşam sürdüğünü düşünürseniz düşünün, hiç kimse bundan muaf değildir. Utanç ve incinme kimseyi esirgemez.”
"Ben asla böyle bir şey yapmam Grammy," diye onu temin etti Kateri. "Ben daha iyi biliyorum."
Büyükannesi şefkatle gülümsedi. "Biliyorum bebeğim. Ancak uyarı tekrar etmekte fayda var. Kıskançlığın pençesine düşmek ve bu nefretin ve burukluğun kendi mutluluğunuzu yok etmesine izin vermek çok kolay."
Kabuklarını soymaya devam ederken, Kateri'ye yemesi için birkaç çiğ bezelye verdi. “Ben senin yaşlarında bir kızken, büyükannem bana büyükbabasının anlattığı bir hikaye anlattı. Duyduğumda genç olmama rağmen hayatım boyunca benimle kaldı.”
Kateri dinlerken bezelyeleri ezdi. Büyükannesinin masallarını her zaman sevmiştir.
“Bir gün genç bir çocuk, eski bir Cherokee şefi olan büyükbabasının yanına gitti.
Edudi mi? diye sordu. 'Neden bu kadar üzgünsün?'
“Yaşlı reis dudağını ısırdı ve karnı acımasızca ağrıyormuş gibi karnını ovuşturdu.
Şef sertçe, "İçimde korkunç bir savaş var, Uhgeeleesee," dedi. 'Uyumama izin vermeyecek veya bana huzur vermeyecek biri.'”
Çocuğun iri gözlü harikasını taklit ederken, bir bezelye sapını Kateri'nin burnuna değdirdi.
“'Kavga mı, büyükbaba? Anlamıyorum. İçinde ne tür bir mücadele var?'”
Kateri, büyükannesinin tavasından bir avuç bezelye daha çaldı.
"Yaşlı şef açıklamak için çocuğun önünde diz çöktü. 'Kalbimin derinliklerinde, iki kurdum var. Her biri diğerini yutacak kadar güçlü, sürekli bir savaşın içindeler. Kişi baştan sona kötüdür. O intikam, keder, pişmanlık, öfke, açgözlülük, kibir, aptallık, üstünlük, kıskançlık, suçluluk, yalanlar, ego, sahte gurur, aşağılık, kendinden şüphe, şüphe ve dargınlıktır. Diğer kurt her şeye naziktir. O, barıştan, keyifli bir sükunetten, bilgelikten, sevgiden ve neşeden, umuttan ve alçakgönüllülükten, şefkatten,

yardımseverlikten, cömertlikten, hakikatten, inançtan ve empatiden yapılmıştır. Kalbimin içinde birbirlerinin etrafında dönüyorlar ve her zaman birbirleriyle savaşıyorlar. Gündüz ve gece. Pes etmek yok. Ben uyurken bile.'
“Oğlanın gözleri genişledi ve nefesini keskin bir şekilde içine çekti. "Senin için ne kadar korkunç." Büyükbabası bu sözler üzerine başını salladı ve çocuğun göğsüne, kendi kalbinin olduğu yere hafifçe vurdu. Bu sadece benim için korkunç değil. Aynı savaş sizin ve bu dünyada bizimle birlikte yürüyen herkesin içinde de devam ediyor.'”
Kateri, o kurtların onun da içinde olup olmadığını merak ederken kendi kalbine dokundu.
Büyükannesi, "Bu sözler küçük çocuğu korkuttu," diye devam etti. "'Öyleyse söyle bana, büyükbaba, bu dövüşü kurtlardan hangisi kazanacak?' Yaşlı şef torununa gülümsedi ve tek bir basit gerçekle cevap vermeden önce genç yanağını avuçladı.
'Her zaman beslediğimiz.'”
Kendini uyandırmak için elinden geleni yapan Kateri'nin rüyasında büyükannesinin sesi yankılandı. Ne beslediğine dikkat et çocuğum. Çünkü o canavar seni eve kadar takip edecek ve sen ona kalması için bir yatak yapana ya da onu kovmak için küstahlığı bulana kadar seninle yaşayacak.
Ancak büyükannesinin uyarıları bitmemişti. Kateri'nin elini tuttu ve onu zamanda ileriye doğru çekti. Ürkütücü, yabancı ve aynı zamanda tanıdık bir yere. Sanki daha önce buradaymış da unutmuş gibi.
Ya da sürgün etti.
Esen rüzgarlar sıcak olsa da kanını korkudan dondurdu - sanki burada doğuştan kötü bir şey varmış gibi. Onun ölmesini isteyen bir şey.
Etraflarındaki dikitler ve sarkıtlar, onun rahatsızlığını artıran şekilsiz canavarları oluşturuyordu. Kırmızı toprak duvarlar ona bir Mars manzarasını hatırlattı. Dahası, bu duvarlarda savaşçılar ile üzerlerinde yükselen ve onları yenmeye çalışırken burun deliklerinden ateş püskürten tüylü bir yılan arasındaki geçmiş savaşların eskizleri vardı.
"Sonun başladığı yer burası."
Kateri, büyükannesine ne demek istediğini soramadan yerde bir gölgenin hareket ettiğini gördü. Onu arkadan yakaladı ve sırtını kaya gibi sert bir göğse yasladı. Onu korkutan bir kolaylıkla tutan adamın büyüklüğü tarafından yutulduğunu hissetti. Beyaz keten bir gömlek, siyah bir yelek ve kot pantolon giymiş, sırtının ortasına kadar inen uzun siyah saçları vardı. Gerçek gibi görünmeyen mükemmel bir şekilde yontulmuş yüzünde koyu renk gözler parladı.
Bu yabancıya aşina olduğu için rahatladı.
Konuşana kadar.
Kalbinin derinliklerine bir bıçak saplayıp ölmesi için onu yere atmadan hemen önce, "Her zaman için," diye fısıldadı kulağına. Son görüşü, ondan uçabilmek için bir kargaya dönüşmesiydi.

Titreyen ve korkan Kateri, çalar saatinin sesiyle soğuk terler içinde uyandı. Sabah 4:30'da yatak odası hâlâ zifiri karanlıktı ama yine de yatağının yanında bir varlık hissetti. Bundan da öte, nane ve Jurgen'in losyonunun hafif kokusunu aldı.
Anneannesinin kokusu. Bu duygu ve kokuya uyandığı yalnızca bir kez daha olmuştu - o üniversitedeyken büyükannesinin öldüğü gece. Gözleri dolarken tüyleri diken diken oldu.
"Eleee?" büyükanne için Cherokee kelimesini kullanarak nefes aldı.
Şimşek çaktı ve odasındaki gölgeleri vurguladı. Köşedeki katı bir kadın şekline büründüğünde Kateri'nin nefesi kesildi.
Ama büyükannesi değildi. Bunun yerine, çarpık ve korkunçtu. Çirkin.
Daha da kötüsü, gölge ona doğru hamle yaptı.
Saf içgüdüyle tepki veren Kateri, kolunu kaldırdı ve kabuslarıyla ne zaman karşılaşsa savaşabilsin diye büyükannesinin ona aşıladığı eski koruma sözlerini fısıldadı. Kendisine öğretildiği gibi, işgalciyi düşünceleriyle itti ve onun bu varoluştan onu doğuran diyara gitmesini istedi. Yaratık yatağına ulaştığında çığlık attı ve yüzü onunkinin birkaç santim yakınına geldi. Bir güç alanına çarpmış gibi geri tepmeden önce çukur gözleri alevler gibi titredi. Tiz bir gaklamayla patlayarak pencereden karga şeklinde uçan ateşli bir yaratığa dönüştü.
Hayır. Karga değil.
Kuzgun.
Anıları onu gitmek istemediği bir yer ve zamana sürüklerken tüyleri diken diken oldu. Bu bir kuzgun alaycı. Kendilerini sadece ölmek üzere olanlara gösteren solmuş varlıklar.
Yutmayı amaçladıkları ruhlara.
Kateri sertçe başını salladı. Hayır, böyle şeylere inanmazdı. Hiç kimse veya hiçbir şey bir insandan ruh alamaz. Bunlar, büyükannesinin çocukken onu eğlendirmek ya da korkutmak için anlattığı hikayelerdi. Eski efsaneler.
Ben bir bilim adamıyım. Ölenlerin ruhlarını çalan şekil değiştiren canavarlar diye bir şey olmadığını biliyorum.
İmkansızdı.
Ama büyükannesi, hizmet verdiği bölgede yaşayan birçok Cherokee gibi, onlara inanmıştı. Öyle ki, ne zaman biri ölürse büyükannesi çağrılırdı. Büyükannesi ölenleri alaycı kuzgunlardan korumak için gece gündüz nöbet tutmuştu.
Zamanımda birçoğuyla savaştım, çocuğum. Ve benim gibi sen de bir gün onları görme yeteneğine sahip olacaksın. Çalmaya geldikleri ruhlar için onlarla savaşmak için. Beni takip etmek sizin için bir onurdur. Ve zamanım geldiğinde, bir sonraki maceraya geçerken elimi tutmanı ve ruhumu bu eski bedenden kurtulana ve cennetin kapılarından güvenli bir şekilde geçene kadar benim için korumanı istiyorum. O zaman yıldızların arasında yaşayacağım ve her gece sana göz kulak olurken yukarıdan sana bakacağım.

Hiç gerçekleşmemiş bir rüyaydı. Büyükannesi, hayal ettiği gibi uykusunda huzur içinde ölmek yerine, Kateri binlerce kilometre uzaktayken bir ev işgalcisi tarafından öldürülmüştü.
Bunu düşünme. Ne zaman yapsa, öfke - karanlık ve iğrenç - onu ateşe verdi ve kuduz bir kanunsuz olmamak için sahip olmadığı her şeyi aldı.
Büyükannesi gelmiş geçmiş en nazik, en kibar yaratıktı ve psikopatın biri kapısını tekmeleyip içeri girmiş ve...
Durmak! İşe gitmesi gerekiyordu, bu yüzden…
Bakışları dolabına kayarken düşünceleri dağıldı. En üstte, onun ve kuzeni Sunshine'ın büyükannesinin kucağında oturduğu küçük resminin yanında, rüyasını gördüğü mısır bebekleri vardı. Yıllardır görmediği bebekler. On altı yaşına bastığı yazdan beri ve büyükannesi, çocukluktan yetişkinliğe geçişini sembolize etmek için ona bu ritüeli uygulamıştı.
Bu bebekler o gün yakılarak kül edilmişti ve sonra kalıntıları, yaşamın ve doğum, yenilenme, ölüm ve yeniden doğuş döngüsünün simgesi olan yeni mısır mahsulünü beslemek için bahçeye dağılmıştı...
Ama onu gerçekten korkutan şey, şifonyerindeki varlıkları değildi.
O uyurken biri odasına girmiş ve bir kalıp sabunla aynasının üzerine yazı yazmıştı - Kateri ne zaman onunla kalsa büyükannesinin yaptığı bir şeydi bu. "Seni seviyorum", "Sınavında iyi şanslar", "Okulda iyi günler", "Kazağını unutma" gibi küçük notlar veya benzeri önemsiz şeyler.
Ama bu not tatlı değildi.
Nayu'mu, saf toprağın kargayı evcilleştirmesi gereken Ateş Vadisi'ne götür. Mandayı dinle ve kelebeği koru. Birlikte, tüm düşmanlardan daha güçlüsünüz. Ve unutma Waleli, çakal gelip de yılan saldırdığında ya sen ayıyı yersin ya da ayı seni yer.
Günün ortasında, okumak rahatsız edici olurdu. Sabahın bu erken saatlerinde, düpedüz acımasızdı.
Bu saçmalık için hiç havamda değilim.
"Kim burada?" bağırdı.
Sadece kendi kalp atışının sesi ona cevap verdi. Polisi arayacak ama ne amaçla? Hey, memur bey, uyandım ve aynamda bu gerçekten şifreli mesajı buldum, kafayı bulmuş ya da sarhoş biri tarafından yazılmış ya da... Hayır memur bey, hiçbir şey kullanmıyorum. Ve hayır, şu anda burada değiller ve neden böyle bir şey yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok ama kim olduklarını öğrenip artık bana not bırakmamalarını söyler misin? Kimden şüpheleniyorum? Fikrim yok. Sadece rahmetli büyükannem bana böyle notlar bıraktı.
Evet, bu pek iyi gitmezdi ve onun şansıyla, onu asılsız ihbarda bulunduğu için içeri tıkarlardı.
Ya da daha kötüsü, onun için bir psikiyatri birimini arayın.
Ama notta onu asıl rahatsız eden şey, notun kendisine Waleli adını vermesiydi...

sinek kuşu Bu, büyükannesinin ona doğumunda verdiği gerçek ilk adıydı. Annesinin doğum belgesi için hazırladığı evraklara girilmemiş olanlardan biri. Yaşayan kimse bunu bilmiyordu.
Hiç kimse.
Yani ya büyükannesi onu ziyaret etmişti ya da...
Sen hayaletlere inanmıyorsun.
Doğru, ama başka nasıl bir açıklaması olabilir ki? Neden tamamen yabancı biri evine girip hiçbir şey çalmasın, ona zarar vermesin ve bunu yazsın? Akıl yürütme mantığa meydan okudu.
Büyükannesinin ölümünden bir gün sonra kendisine gönderilen postada görünen nayu'sunu veya büyükannesinin sadece yalnızken kullandığı ismi nasıl bileceklerdi?
Kateri başını salladı.
Belki de kuzgun alaycının yaptığı buydu.
Evet, tamam, kuzgun bir alaycının aynasına sabunla yazı yazması fikri, hayalet teorisinden bile daha gülünç ve abartılı geliyordu, ama geriye ne kaldı?
İmkansızı ortadan kaldırdığınızda, ne kadar olasılık dışı olursa olsun geriye kalan her şey gerçek olmalıdır. Zihni ona Sir Arthur Conan Doyle'un sözünü hatırlatınca gözlerini devirdi.
"Bu saçmalıklara inanmıyorum Grammy!" diye tavana bağırdı. Hiç sahip olmadı.
Paranormal, kuzgun alaycılar, tsinook'lar, ruhlar ve benzeri ... hokey haşhaş horozu.
O bir bilim adamıydı. Görebildiğine, tadabildiğine, dokunabildiğine, koklayabildiğine ve işitebildiğine inanıyordu.
Nicelendir.
Gerisi romancılar ve Hollywood için yemdi. Sadece rüyaların dışında yoktu.
Olmadı.
Birdenbire bir şey gıcırdadı. Kateri, şifonyerinden gelen sese doğru başını çevirdi.
Orada, aynasında, onları izlerken daha fazla kelime belirdi.
Ama ben sana inanıyorum Waleli. Beni başarısız kılma.
Her şeyden önce, kendinizi başarısızlığa uğratmayın.

BÖLÜM 3
Öğlen
Test ettiği toprak numunesi üzerindeki notları için saati ve tarihi not alan Kateri, sanki geri giderken ileri gidiyormuş gibi hissetti. Uzuvları ağırdı, her hareketi uyuşuk ve zordu. Sanki tüm dünya uyumsuzdu ve o iki rakip güç arasında sıkışmıştı. Ve işine ne kadar odaklanmaya çalışsa da, zihnini çılgın rüyalarını tekrarlamaktan alıkoyamıyordu.
Dün gece ne yedim?
Muzlu dondurma.
Bu kadar. Şu andan itibaren, menüden çıktı.
Akıl sağlığından şüphe etmesine ve aksini düşündüğü için kendi apaçık aptallığını kınamasına neden olan saatlerce süren iç tartışmalardan sonra, sonunda kendini, dişlerini fırçalamak için banyoya gidene kadar hayal ettiği her şeyin çoktan sona ermiş olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. çok fazla stres, dondurma ve…
Retrograd bir şey. Daha sonra kuzeniyle görüşmesi gerekecekti. Sunny her zaman bu tuhaflığa ayak uydururdu. Hangi gezegenin ya da astrolojik burcun hayatını kasıp kavurduğunu söyleyebilecek biri varsa, o Sunny'ydi.
Yine de Kateri, o siyah saçlı savaşçının görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Elbette, adamın bilinçsiz zihnine her geldiğinde bir gömlek giymesinin yardımı olurdu. Ne tür bir insan, onun rüyalarına dalıp giderken giyinik kalacak kadar terbiyeye sahip değildir?
Biraz alçakgönüllülük uzun bir yol kat etti.
Evet, ama bu kadar ince bir vücuttaki giysiler müstehcenliğin kendi biçimiydi.
Şşş, dikkat et, biraz terbiyeli ol.
Ama onu sıcak ve misafirperver kollarında tutarken gördüğü tek şey onun kara gözlerindeki acı olduğunda bu zordu. Nefesi tenini gıdıklarken. Şimdi bile hissedebiliyordu
kalbi onun omzuna çarpıyor ve kollarında hafif bir titreme hissediyor.
Ne zaman onu rüyasında görse, onun yanında olmanın tadını çıkarırken yanağını onunkine bastırıyordu. O anlarda hep çok sakindi. Çok mutlu.
Onu öldürene kadar.
Bu sadece aptal bir rüya.
Buna gerçekten inanmıştı artık. Giyinmek için yatak odasına geri döndüğünde, aynada yazı yoktu ve oyuncak bebeklerden, kuzgun alaycıdan ya da sıra dışı herhangi bir şeyden eser yoktu.
Böylece hayal gücünün her zamanki kadar aktif olduğunu kanıtladı.
Ve arkadaşlar neden hiç uyuşturucu denemediğimi merak ediyor. Aile geçmişiyle buna cesaret edemedi. Onlar olmadan da yeterince deliliği vardı. İhtiyacı olan son şey daha fazlasıydı.
Büyükannesinin ölümünden beri açıklayamadığı “vizyonlar” görmüştü. Çöldeki mağaralar ve taş duvarlara boyanmış antik hiyeroglifler. Onu

suçlayacak hayvanlar. Ama hepsinde her zaman değişmeyen tek şey, onun yanında savaşan ya da...
Onu bıçaklayarak öldürdü.
Aniden laboratuvar kapısı açıldı ve yüksek lisans asistanı Enrique Martinez elinde dev bir paketle içeri girdi. Yirmi üç yaşında, muhteşemdi ve gerçeğin farkındaydı. İhtiyaç duyduklarında kız öğrencilerle tam olarak yararlandığı bir şey
"ders vermek." Sürekli dönen kız arkadaşlarının listesi o kadar uzundu ki, Kateri ona ayak uydurmaya çalışmaktan haftalar önce vazgeçmişti.
"Hola, Dr. Avani." Kocaman kutuyu yanındaki sehpaya koydu.
Taburesine yaslanarak ona gülümsedi. Ona defalarca Teri ya da Kateri demesini söylemişti. Ama nedense, kendini asla bu kadar resmi olmaya ikna edemiyordu. "Merhaba Hon. Dün geceki randevun nasıl geçti?”
Diliyle mutsuz bir ses çıkardı. “Umduğum kadar iyi değil. Beni nehre geri attı. Oh iyi. Ben bunun için çok çöp değilim. O da tam olarak aradığım şey değildi.
"Nasıl yani?"
Gamzeli bir gülümseme gönderdi. “Garsona yemeğinden o kadar şikayet etti ki, benimkini yemeye korktum. Kızgın bir aşçının etinizi ne zaman ekstra özel bir şeyle tatlandıracağını asla bilemezsiniz. Bir kadın için ihtiyacım olan son şey bir harpi, ne demek istediğimi anlıyor musun?
Gülerek paketini açmak için uzandı. Tanrım, ağırdı. Biri ona bir yığın tuğla mı göndermişti? Artık Enrique'nin gücüne karşı yeni bir takdiri vardı.
"Sefalete gülüyorsun doktor ama Montezuma'nın İntikamı oynanacak bir şey değil."
Ona sinirli bir bakış attı. "Gus Guatemala'nın evinde yaşamama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"
"Üç gün tuvalette yaşayan sen değilsin doktor. Bu arada doğum günü hediyesi için teşekkürler."
Homurdandı. "Evet, en azından onu her zaman hatırlayacaksın. Nasıl kalıcı bir izlenim bırakacağımı bilmediğimin söylenmesine asla izin verme.”
Bu kez, arka cebinden bir kelebek bıçağı çıkarıp çevirerek açarken ve ardından kutusunun üzerindeki bandı keserken kahkahalarına katıldı.
Tek kaşını kaldırarak onun bıçak becerilerinden oldukça etkilenmişti ve bir jeoloji yüksek lisans öğrencisi olarak neden bu becerilere sahip olduğunu düşünmek istemiyordu. "Bunlar yasa dışı değil mi?"
İfadesi, masumiyetine bir meleği ağlatacaktı. "Öyle mi?"
Sevmediği sorulara her zaman başka bir soruyla cevap vermesine bayılıyordu.
Saptırmanın dünyada yeri vardı ve o usta bir manipülatördü. Başını sallayarak kutuyu açtı ve içinden bir ton Strafor yer fıstığı ve sanki cesaret istercesine sarılıp bantlanmış bir şey çıktı.
Harika. Tam da onun istediği şeydi. Kırık bir çivi ve bant yanıkları.
Enrique defterini masadan kaldırmadan önce bıçağını cebine soktu.

"Güzel çizim doktor. Bu senin erkek arkadaşın mı yoksa başka bir şey mi?” Gözlerinde garip bir parıltı vardı. Daha iyisini bilmeseydi, bunun bir tanınma ışığı olduğuna yemin ederdi.
Enrique'nin elinde ne olduğunu fark edince yanaklarından sıcaklık yayıldı. Neden kapatmadım?
Çünkü çiziminin konusunun çok sayıda romantik komedinin yarattığı bir yanılsama olduğuna kendini inandırmakla meşguldü.
"HAYIR. Bazen kafamı boşaltmak için eskiz yapıyorum.” Araştırmalarına ve testlerine odaklanabilmek için gizemli savaşçıyı düşüncelerinden uzaklaştırma girişimi olmuştu.
İşe yaramamıştı. Ama yüzünde patlayan, onun açısından yiğit bir çaba olmuştu.
Düşüncelerini temizlemek yerine, onun keskin hatlı yüzünün ve kaya gibi sert vücudunun her çizgisi artık kalıcı olarak zihnine damgalanmıştı. Nedense onu yan profilden çizmişti, yüzüne düşen ışıkla sola bakarak ve yüz hatlarını ve çıplak gövdesini o kadar seksi bir pozla vurgulamıştı ki çoğu eyalette bunun yasak olduğundan emindi. Uzun saçlarını açık bırakmıştı ve boğazında rüyalarında taktığı gümüş, kemik ve turkuaz kolye yoktu. Elinde devasa bir savaş sopası tutuyordu. Ona bir kano küreğini hatırlattı, sadece küreğin kenarı ince, tırtıklı cam parçalarıyla çivilenmişti. Modern insanın yalnızca tarih öncesi gliflerden bildiği unutulmuş bir silah olan sopanın düz bir tarafı vardı; Onu neden bir Maya silahıyla gördüğünü bilmiyordu ama bu onun rüyalarında birkaç kez kullandığı bir silahtı.
Onsuz bile, ölümcül ve güçlü görünüyordu. Büyüleyici ve kesinlikle yalanabilir.
Enrique'nin bilmesini istemediği şeyleri düşündü. Durmadan. Pedi elinden kaydırdı ve kapağını kapattı.
Enrique, bilmesi gerekenden fazlasını bildiğini söyleyen şeytani bir sırıtışla bunu adım adım karşıladı.
"Bu arada, Dr. Drake'i duydun mu?"
"Hangi Doktor Drake?" Dördü kampüste, ikisi de Enrique ile çoğu zaman yaşadığı jeoloji bölümündeydi.
"Geçen yaz Meksika'da kazıya çıktığın kadın. E-postanızda. Bildirimi size daha önce ilettim. Birkaç gün önce bir uçakta düşerek öldü.”
Onun nezaketsizliği karşısında şok içinde nefesi kesildi. Tanrım, evlat, annen daha iyi öğretmedi mi? Birini trajik haberlerle bombalamazsınız.... Küçük bir uyarı iyi olurdu.
Bahsettiği Drake, Mississippi'deki Millsaps College'ın sosyoloji ve antropoloji bölümünden Fernando Drake'di. Georgia Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencileri olarak Reed Hall'da tanıştıklarından beri onunla arkadaştı - Fernando, yurt odasında günlerdir ona korku salan böceği öldürme nezaketini göstermişti.
Canavarı öldürmek için bir ayakkabı diye bağırdığını duyunca ustalıkla yaptığı bir şeydi bu.

Elinde alev kırmızısı Doc Martens botu, açık kapısından içeri dalmış ve onu oda arkadaşının yatağının yanında yerde öldürmüştü. Daha da kahramancası, onun kalıntılarını alıp denize, erkekler tuvaletine gömmüştü. Hiç kimse Fernando'yu beyefendilerin en iyisi olmakla suçlayamaz.
Ve henüz otuzlarında olduklarından, Fernando herhangi bir şeyden düşmek için çok gençti. Onun soğuk algınlığı ya da baş ağrısı olduğunu hiç görmemişti. "Ne?"
"Evet. Hem de acayip bir şey. Vücudunun hiçbir yerinde iz olmadığını ama otopsi yaptıklarında kalbinin olmadığını söylediler. Ne kadar tuhaf değil mi? Fringe'den fırlamış gibi, anlıyor musun?
Eski masallar kafasının içinde fısıldadıkça oda dönüyordu. Kelimenin tam anlamıyla serbest düşüyormuş gibi hissetti. Uzanıp taburesinden düşmeden önce kendini dengelemek için masaya dokundu. "Şaka yapıyorsun."
"Neden bu kadar tüyler ürpertici bir şey hakkında şaka yapayım? Ben o kadar büyük bir pislik değilim. Kaşlarını çattı. "İyi misin doktor? Biraz hasta görünüyorsun."
Aklı kesinlikle gitmesini istemediği bir yere gittiği için çok hastaydı. Raven alaycılarının kurbanlarının kalbini yedikleri ve hiçbir dış iz bırakmadıkları söylendi. Yaptıklarını görmenin tek yolu kurbanın sandığını açıp kalbinin gitmiş olduğunu bulmaktı.
Sıkışan boğazından nefes alamayınca, Fernando'nun ölümüyle ilgili makaleyi kendisi okuyabilmek için e-postasını açtı. Ama bu onu sakinleştirecek hiçbir şey yapmadı. Bir şey olursa, her şeyi daha da kötüleştirdi.
Enrique haklıydı. Uçuş görevlisi iniş için koltuğunu dik hale getirebilsin diye onu uyandırmaya çalıştığında Fernando eve uçuyordu. Onu ölü bulmuştu ve bunun bir kalp krizi olduğunu varsaymıştı. Yine de o uçuş sırasında birisi ya da bir şey vücudun hiçbir yerinde tek bir iz bırakmadan kalbini cerrahi bir hassasiyetle çıkarmıştı.
Her gün rastlanan bir şey değil. Tamamen deli olmadıkça ya da ölmekte olanların kalplerini ve ruhlarını koruyan bir büyücü kadın ya da erkek olmadıkça.
Evet, doğru.
Kuzgun alaycılara inanmıyorum. En azından kafasının söyleyip durduğu buydu. Bilincinin geri kalanının dinlemiyor olması çok kötü.
Tekrar tekrar büyükannesinin hikayelerini dinledi ve rüyasında penceresinden dışarı fırlayan çarpık figürü gördü.
Yapma! Bu yirmi birinci yüzyıldı, ilk değil. Alabama Üniversitesi'ndeki son teknoloji bir laboratuvar tesisinde oturuyordu - bir Kuzey Georgia tarlasındaki sazdan yapılmış bir kulübede değil.
Kendini odaya bakmaya zorladı. Mağara resimleri ve halüsinojen olarak ikiye katlanan şüpheli bitkilerle çevrili değildi. Gaz ve iyon kromatografları, endüktif olarak birleştirilmiş bir plazma kütle spektrometresi, elektron mikroprobu, izotop oranı kütle spektrometresi, elektron mikroskobu ile buradaydı...

Onun dünyası, Betsy tabancaları, tek ve üç bileşenli jeofonlar, StrataVisor sismik algılama sistemleri ve CHIRP alt-dip profilleyicileri gibi şeylerden oluşuyordu.
O bir bilim adamıydı, bahçesinde yetiştirdiği şeylerden yaptığı karışımları dağıtan bir büyücü kadın değil.
Bunların hiçbirine inanmayı reddetti. Fernando'yu neyin öldürdüğüne dair mantıklı bir açıklama vardı. Olmak zorundaydı. "Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Enrique'ye.
Onun gibi o da saçma sapan şeylere inanmayan bir bilim adamıydı.
"El Chupacabra."
Eh, bu teori için çok fazla. Gözlerini ona çevirdi. "Gerçekten mi? Keçi emici mi? Son kontrol ettiğimde, sadece kan içiyorlardı, o da hayvanlardan. Bir insanın kalbini çaldığını hiç duymadım."
"Evet ama bilmiyorsun değil mi?" Aksanı sıradan bir Amerikan'dan, yalnızca heyecanlandığında veya kızdığında çıkan daha kalın bir İspanyolca'ya dönüştü. "Abuela, bana büyüdüğü el peuchen'in hikayelerini anlatırdı."
Ve burada aptalca korkunç efsanelerden haberdar olduğunu düşünmüştü. Daha önce hiç duymadığı birini bulmayı Enrique'ye bırakın. "El peuchen?"
"Si. Devasa bir uçan yılan, değil mi? Ya da bazen şekil değiştirerek başka şeylere dönüşebilir ama çoğunlukla geceleri avlanan tüylü bir yılandır. Ve el chupacabra'nın kuzeni falan. Abuela bana nasıl dışarı çıkıp berbat olacağını söylerdi
kanlarını ya da kalplerini yiyin. Sabah, talihsiz kurbanları tarlalarda veya derelerin yakınında bulacaklardı. Annesi köyün machi'siydi ve köyü korumak için ne zaman beslenmeye başlasa onu dışarı çıkarırdı. Bu yüzden, el Peuchen'in otostopla uçağa bindiğini ve onu yakaladığını düşünüyorum."
"Öyleyse neden chupacabra dedin?"
"Çünkü Şili veya Arjantin dışında hiç kimse el peuchen'i duymadı. Burası pek büyük değil, biliyor musun? Ayrıca, onlardan birinin bu kadar kuzeye geldiğini hiç duymadım. Öte yandan Chupacabra..."
Her ne kadar kabul etmekten nefret etse de haklıydı. Yine de... "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"
"Hayır dememi istediğini biliyorum doktor. Evet. Ama... Abuela bir şeyler biliyordu. Bir şeyler gördü.
Üzerine ne kadar bilim koymak isteseniz de kimsenin açıklayamayacağı şeyler. O günlerde Kutsal Anne tarafından kendisine verilen vizyonlar olduğunu söyledi. Ben çocukken, benim de onları görebildiğimi söyledi. Ama onları görmek istemedim ve bu yüzden istemedim. Bilim çalışıyor olmamız, bize meydan okuyan şeylerin olmadığı anlamına gelmez. Bildiğimiz her şey için, bilmediğimiz daha çok şey var. Ampirik bir testle kimsenin bulamayacağı şeyler." Çenesiyle bilgisayar ekranını işaret etti. "Ve bu kesinlikle bilmediğimiz bir şey."
Bu konuda haklıydı.
Kabul etmek istemeyerek dev bir yuvarlak kaya gibi hissettiren bir şeyi açmaya geri döndü.

Enrique, ortaya çıkana kadar ona yardım etti...
Dev yuvarlak bir kaya.
Aylar önce kazıdan çıktıklarından beri benzerini görmediği elle oyulmuş bir tekerleği ortaya çıkarmak için plastiği geri çekerken, onun kaşlarını çattı, onunkiyle birlikte derinleşti.
"Bu nedir?" O sordu.
Aşınmış durumuna bakarak binlerce yıllık olması gereken dev kırmızı taşı incelerken parmaklarını girift oymaların üzerinde gezdirdi. "Bir Maya takvimi gibi görünüyor, ancak glifler tam olarak Maya takvimi değil."
Üstelik üzerinde de yazılar vardı. Glifler değil, eski bir Yunan yazısı gibi görünen bir şey.
Tamam... birisi onunla dalga geçiyor olmalıydı. Olmak zorundaydılar. Arkadaşlarından biri bunu şaka olsun diye uydurmuş olmalı.
Çünkü hiç böyle bir şey görmemişti. Hiç kimsenin Kızılderili ile eski Yunanca bir şeyi yoktu. Var olmasının hiçbir yolu yoktu.
Ama ya gerçek olsaydı?
olamaz. Bu iki kültür hiçbir zaman birbirine karışmamıştı. Durmadan.
Kaşlarını çatarak, dibe yakın bir yerde bir not bulana kadar yer fıstığını karıştırdı.
Üzerine "1 Nisan Şakası" dedirtmeye hazırlanarak çabucak göz gezdirdi.
Teri,
Bu mührü, şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen, sitemizin ortasında süslü bir mezar taşının altında bulduk. Hiç böyle glifler görmemiştim. Diğer senaryo bana Yunanca görünüyor - evet, biliyorum, devam edin ve gülün - ki bu mümkün olmamalı. Okuyup okuyamayacağını görmek için New Orleans'taki Dr. Soteria Parthenopaeus'a yazının bir fotoğrafını gönderdim ve ona Yucatán'da Klasik Öncesi bir taş üzerinde Avrupalı herhangi bir şeyin nasıl olabileceğine dair bir fikri olup olmadığını sordum. İlk test sonuçlarım taşın 14.000 yaşında olduğunu söylüyor. Yazım hatası değil.
İnan bana, bunun imkansız olduğunu biliyorum ama binlerce kez kontrol ettim ve tekrar kontrol ettim. Doğru olamaz, bu yüzden doğrulaması için bunu tanıdığım en iyi jeoloğa gönderiyorum. Ya da ekipmanımı güncellemenin ve çalıştığımız kuyuları daha iyi havalandırmanın zamanının geldiğini söylemeniz için. Sizin için birkaç toprak örneği de ekledim. Lütfen bunu alır almaz beni ara.
Fernando
Kâğıttaki ismine baktığında kollarına bir ürperti yayıldı ve milyonlarca hatıra ona saldırdı. Şimdi bile geçen yaz güneş arkasından batarken onu piramidin dışında otururken görebiliyordu. Kirli ve terli, keçeleşmiş ve başının her tarafında dikilmiş saçları ile on saattir en kötü sıcakta aralıksız kazı yapmalarına rağmen mutlu ve heyecanlıydı. Ona o çocuksu sırıtışını göstererek, ılık bir bira açıp ona uzattı. "Después del trabajo—cerveza!"

Gözlerinde yaşlar birikti. Bu, hayatında içtiği en kötü tada sahip biraydı ama onun şirketi onun mükemmel görünmesini sağlamıştı. Fernando onun için her zaman iyi bir arkadaş olmuştu ve onu çok özleyecekti.
Neden ölmek zorundaydı? O çok gençti. Çok fazla planı vardı.
Dişlerini sıktı, Fernando'nun ondan yapmasını isteyeceği şeye odaklanırken gözyaşlarını zorladı. İş her zaman önce gelirdi. Bu yüzden bir karısı, hatta bir kız arkadaşı bile yoktu.
Odaklan Teri... Paketin üzerindeki tarih ve saate bakılırsa, onu eve gelmek için uçağa bindiği gün göndermişti. Hiç şüphe yok ki, bugünlerde tüm havayolu kısıtlamalarına rağmen, bavulunu toplaması ya da taşıması çok ağırdı.
Bahsetmiyorum bile, taş çok büyüktü.
Birden fazla şekilde. Eğer bu gerçekten on dört bin yaşındaysa ve üzerindeki Yunanca yazıysa, tarihi kayıtları tamamen yeniden yazar ve antik dünya hakkında bildiklerini sandıkları her şeyi değiştirirdi. Hem Amerika'da hem de Avrupa'da.
On dört bin yıl, bilinen herhangi bir senaryo yazma sisteminden önceydi. Bir düşünün, antik Yunanistan'dan bile önce olabilir.…
Bu düşünceyle kaşlarını çattı. Yunanistan ne zaman kuruldu? Hiçbir fikri yoktu. Bu onun uzmanlık alanı değildi. Geleneksel tarihe hiç bu kadar düşkün olmamıştı. Bu olmuştu
Fernando'nun bilgi kapsamı ve onunla yaptığı kazılar hakkında çok fazla bilgi toplamış olsa da, çoğu Avrupa değil, Orta Amerika idi.
Ancak sınırlamalarına rağmen, bunun aşırı destansı olduğunu biliyordu.
Tüm zamanların en büyük bilimsel keşiflerinden biri…
Tesadüf diye bir şey yoktur. Evren ve ruhlar bize her zaman alametler ve işaretler gönderir. Onları görmeyi ve okumayı öğrenmelisiniz. Ancak o zaman kaderinizi kontrol edebileceksiniz.
Büyükannesinin sözleri onu rahatsız etti.
Ama bu neyin işaretiydi?
"İki hafta içinde dünyanın sonunun geleceğine inanıyor musun?" diye sordu Enrique, düşüncelerini olduğu yere sürükleyerek.
"Ne?"
Çenesiyle onun elindeki takvimi işaret etti. "Biliyor musun, Maya meselesi? Dünyanın her an sona ermesi gerekmiyor mu?”
En azından bu, üzüntüsüne küçük bir espri kattı. Bütün yaz boyunca Fernando'nun buna karşı rant ve övgüler yağdırmasını dinlemişti. Bazı insanların kimse yanlarından geçemesin diye alışveriş arabalarını koridorun ortasına bırakmalarına dayanamadığı için bu onun hassas noktasıydı. Kabalık onu her zaman tahrik ederdi.
"Hayır tatlım. Maya kültüründe veya yazılarında dünyanın bu yıl sona ereceğini öne süren hiçbir şey kesinlikle yok. Çerokiler ve diğer yerliler gibi onlar da döngüsel bir takvim sistemine sahipler ve dördüncü döngü yirmi birincide bitiyor, ancak bunun kıyamet olduğuna dair bir kez bile hiçbir şey yazmadılar.

Fernando onun tiradlarını gerçekten dinlediğini bilse çok gurur duyardı. Bu düşünce, Fernando'nun onun onuruna yaptığı eleştiriyi bitirirken yüreğini parçalayan bir acıya neden oldu. "Bu, Maya gliflerinin yalnızca yüzde otuzunu okuyabildiğimiz günlerde yapılmış bir çarpıtmaydı... eğer o kadar fazlaysa. Sonra doksanlarda, herkes Y2K'dan korktuğunda, bazı bilim adamları eski yanlış kanıyı tekrarladılar ve bundan para kazandılar. Bu yüzden kişisel eşyalarınızı vermeye başlamayın. Onlara yirmi saniyede ihtiyacınız olacak ve ne yaparsanız yapın, Noel için anneniz ve abuela için bir şeyler almayı unutmayın. Sana çok üzülürler."

Son derece sinirli bir ses çıkardı. "Yani tarih Mayalar için hiç önemli değil?"

"Evet ve hayır. Bunu, bizim 31 Aralık'ta partiler verdiğimiz ve neden 1999'muş gibi parti verdiğimiz gibi düşünürlerdi. Bu onlar için bir dönemin sonu ve yeni bir dönemin başlangıcı. Ama Mayaların yapmaya eğilimli olduğu gibi birkaç içki içmek veya birkaç kafa yemek dışında, alarm için bir neden yok."

"Gözlerini diktikleri kafalardan biri değilsen."

O güldü. "Kesinlikle."

Enrique zamanın devam edeceği için hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekti. "Pekala lanet olsun. Elektrik faturamı eve gidince ödesem iyi olur. Kaymasına izin verebileceğimi umuyordum."

O yorum yapamadan, yeni bir ses onların sözünü kesti. "Yerinde olsam eve acele etmezdim. Dünyanın sonu kötü olabilir."

Kateri, konuşmalarına giren kalın aksanlı erkek sesiyle derin bir nefes aldı. Ne İspanyol ne de Hintli, aksanı ikisinin yumuşak bir karışımıydı. Derin, zengin tını sesini egzotik yapan.

Kaşlarını çatarak, canlı olarak gördüğü en seksi erkeklerden biri olması gerekeni bulmak için asistanına baktı. Onları görebilmek için kapı eşiğinde durmuştu. Boyunun ortalamanın çok üzerinde olduğundan şüphe duysa da, o kadar güçlü bir aurası vardı ki tüm odayı dolduruyor gibiydi. Bu, tapılmaya ve korkulmaya alışkın birinin ham yoğunluğuydu... büyük olasılıkla aynı zamanda.

Tamamen siyah giyinmiş, kalın siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Onu öyle rahatsız edici bir bakışla sabitledi ki, elleri titredi. Onunla ilgili bir şey vardı. Manyetik ve korkutucu, çevrelerindeki havayı ateşe verdi.

Kelimenin tam anlamıyla cızırdadı.

Mükemmel bir karamel parçasıyla aynı renkteki teni, başarılı bir yırtıcı hayvanın vahşi yürüyüşüyle hareket ediyordu. Bakışları ondan hiç ayrılmasa da, etrafındaki her şeyi görebildiğine dair net bir izlenime sahipti.

Bu nedenle, o da arkasından baksa şaşırmazdı.

"Bunu neden söylediniz, Bay..." Adamın eksik ayrıntıyı tamamlamasını umarak kelimeyi uzattı.

Neyse ki, aralarındaki boşluğu kapatırken ipucunu aldı. "Verastegui, Kukulcan Verastegui. Ama çoğu insan bana Cabeza diyor."

Tam adını söyleme şekli, neredeyse tatlı ve tatlı bir şeyin tadına bakabilirdi...

ılık kakao gibi.
Görüntüyü bozan bir şey dışında. Takma adının ne anlama geldiğini bildiği gerçeği. "Sana... Kafa mı diyorlar? Neden?"
Ağzının bir köşesi hem eğlendiren hem de tehdit eden bir gülümsemeyle kıvrıldı.
"Asla öğrenmemek için dua et."
Bakışları sol serçe parmağındaki altın yüzüğe takıldı. Bir Maya sembolü taşıyordu ama onu tanımlayacak kadar yakın değildi ve adam cehennemden daha ateşli olmasına rağmen ona bir milim bile yaklaşmak istemiyordu. Ölümcül kişiliği, denerse kolunu koparabileceğini söyledi.
"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı Bay Veracity?"
"Vair-ross-STUH-gee," diye düzeltti, mırıltı gibi bir ses çıkarması için R'sini yuvarladı.
Enrique aralarına girerek Cabeza'yı ona ulaşmadan durmaya zorladı.
Git, Enrique. Bir sonraki testinizde yirmi iki puan bonus. Tanrı o çocuğu aşırı korumacı olduğu için seviyor.
O ruhsuz siyah gözlerdeki korkutucu parıltı, Bay Head'in müdahaleden hoşlanmadığını veya takdir etmediğini söylüyordu. Cabeza, Enrique ile İspanyolca konuştu ama aksanı o kadar kalındı ki, Kateri tek tek kelimeleri yakalayamadı. Ancak, Enrique'nin ateşli bir karşılıkla karşılık vermeden önce dudaklarını kıvırması eksik değildi.
Her nasılsa, hava durumunu tartıştıklarını ya da kampüs dışındaki bir yerin tarifini aldıklarını düşünmüyordu. Daha çok ona bir telenovelayı hatırlatıyorlardı.
Cabeza ona kendini beğenmiş bir ifadeyle bakarken alçak, gırtlaktan gelen bir ses tonuyla güldü. "Chihuahua'nı iptal etmelisin, chica. Gerçekten de kıyafetlerimdeki kanı temizleyecek havamda değilim."
Enrique onun için irkildi, sonra birdenbire, sanki biri bir kapatma düğmesini çevirmiş gibi donakaldı. Bir kolunu kaldırmış ve yüz hatları öfkeyle buruşmuş bir şekilde hareketsiz durdu.
Evet, tamam... bu doğru değildi.
Nefesi kesilen Kateri bir adım geri çekildi, ancak geri çekilmesini engelleyen laboratuvar masasına çarptı. Saçmalık!
"Sakin ol bonita. Ölmeni ya da zarar görmeni isteseydim, çoktan öyle olurdun."
Doğru... Böyle düşündüğüne göre onu hiç tanımıyordu.
Kontrollü bir korkuyla titreyen elleri, taktik kalemini kavrayabilmek için laboratuvar önlüğünün cebine uzandı - Danny amcası, birinin ona saldırması ihtimaline karşı her zaman yanında taşımasında ısrar ettiği bir kalemdi. Cabeza onu da dondurmadıysa ona müthiş bir sürprizi vardı. Kısa boylu ve nispeten ufak tefek olabilirdi ama amcası Danny ve kuzenleri sayesinde tamamen kaslıydı ve en iyileriyle kirli dövüşmek için eğitilmişti. "Ne istiyorsun?"
"İhtiyacım olan belirli bir öğeye sahipsiniz."
"Ve bu olur mu?"

"Bir taş."
Bu, okyanustan tek bir su molekülü istemek gibiydi. "Odaya bakın.
Ben bir jeoloğum.” Sol tarafında, sıra sıra taş kutularının olduğu rafları işaret etti - onu tehdit ederken ona bir şey vereceğini düşünürse, adam böyle bir şeydi.
Ve bu görüntü, evinde sahip olduklarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.
“Yürümeye başladığımdan beri taş topluyorum. Birden fazla isme ihtiyacım var. Orada bir sıfat alabilir miyim, Pat?
Bakışları karardı. Ölümcül. "İş birliği yapıp bana ihtiyacım olanı vermeye ne dersin?"
Kateri cebinden kalemini çıkardı. "Bir düşüneyim... hım... hayır." Kapıya koştu.
Ne yazık ki, daha hızlı koştu ve varış yerinin yarısında onun yolunu kesti. Kalemiyle ona doğru bir hamle yaptı, ama o kadar hızlı bir hareketle bileğini yakaladı ki görmedi.
onu sabitleyene kadar. Kahretsin, Bay Hulk'un göründüğünden çok daha güçlüydü. Ve bu her şeyi söyledi.
"Bana zaman taşını ver," diye homurdandı kulağına.
"Benim ne... Kim?" Bakışları Fernando'nun gönderdiği takvime gitti. Bahsettiği şey bu muydu?
Tamam, yapabilirdi. Her ne ise, kesinlikle onun hayatına değmezdi.
"Bunu mu demek istiyorsun?" Ona doğru işaret etti. "Aptal olanı al. Hepsi senin."
Ona doğru baktı, sonra iki kez aldı. Onu o kadar hızlı bıraktı ki geriye doğru tökezledi.
Kapıya koştu ama açmaya çalıştığında yerinden kıpırdamadı. İhtiyacın olduğunda el bombası neredeydi?
Daha da iyisi, bir anahtar.
Yüz hatları saygılıydı, Cabeza elini eski oymaların üzerinde gezdirdi. Takvimi, kaybettiğini düşündüğü bir aşık gibi okşadı. "Bunu nasıl aldın?"
"GÜÇ KAYNAĞI."
Dudağını büktü ve alaycı bir şekilde onu tırmıkladı. “Bu nerede bulundu? Söyle bana!"
Uygun ton değil, ahbap. Hiçbir zaman, herhangi bir zamanda, herhangi biri tarafından emredilecek biri olmamıştı. Herhangi bir yer. Komutunu görmezden gelerek topuzu tekrar denedi. Hadi kapı...
aç, aç, aç!
Lanet şey neden açılmıyordu?
Çünkü bu gün zaten yeterince berbat değildi.
Bütün kapı ellerinde uçup gidene kadar bu düşünce daha yeni bitmişti. Yüzünü koluyla koruyarak kendini korumak için düştü. Cabeza onun üzerine atıldı. Onun kavrayışından sıyrılarak açıklığa koştu, ancak sağlam bir duvarla çarpışmak için.

Hayır, duvar değil... Kapı çerçevesinin ortasında iki metre boyunda olması gereken dev bir adam duruyordu. Cabeza'ya daha önce hiç duymadığı bir dilde bir şeyler hırlayan biri.
İkisi ellerindeki her şeyle birbirlerinin peşine düşmeden önce Kateri ateş hattından zar zor çıktı. Herhangi bir normal insanı öldürmesi gereken sinek darbelerine izin verdiler.
Ama çıkışını engellemeye devam ederken ikisi de homurdanıp saldırmaktan fazlasını yapmadı.
Godzilla ve Mothra tarafından tuzağa düşürülmek gibiydi.
Hayatta kalmaktan başka bir düşüncesi olmadan arkadaki dolaba doğru koştu. Hiçbir şey olmasa bile, orada saklanmayı deneyebilirdi.
Çantasını bıraktığı son masayla bile bozulduğunda, telefonunu masadan aldı. Güvenliği aramak niyetiyle, elinde çınlamaya başlayınca küfretti.
Kahretsin! Bir telefon pazarlamacısı olmamak daha iyi.
Açtı ve kuzeninin sesini duyduğunda her kim ise biraz meşgul olduğunu söylemeye başladı.
Teri mi? Her şey yolunda mı?"
"Güneşli! Laboratuvarımda yardıma ihtiyacım var. Şimdi! Benim için kampüs güvenliğini ara. Saldırıya uğruyorum."
Telefonu kapanana kadar son kelimeyi zar zor bitirmişti.
"Ona sahip olamayız, değil mi?" diye sordu Cabeza, dağı tekmeleyerek ondan uzaklaştırırken.
Ona doğru başladı.
Diğer adam ona doğru koşup onu duvara çarptığında gözleri büyüdü. Bu canını yakmalıydı, ama ona bir iyilik yaptığına göre, aslında dağın kazanması için kök salıyordu.
Buradan gitmeliyim. Özellikle de bu nefreti bana çevirmeden önce. Böyle bir darbe alırsa asla iyileşemez. Kateri tekrar öne doğru koştu. Lütfen beni duydun, Sunny. Lütfen yardım çağırın. Kuzenini çok seviyordu ama kadın bazen aşırı derecede dalgın ve kayıtsız olabiliyordu.
Hâlâ donakalmış olan Enrique'ye baktı. Onun da yardıma ihtiyacı vardı.
Ben ne yaparım?
Birisi onu kolundan tutup sert bir şekilde durdurduğunda Kateri neredeyse dolabın kapısına gelmişti.
Öfkeli, saldırmak niyetiyle yeni gelene döndü. Ama darbe için kolunu kaldırdığında ve son sıkıntısına odaklandığında, sertçe nefesini içine çekti.
Tanıma ona enayi bir yumruk gibi vurdu.
Pençe mi? Sunny'nin kocasıydı. 1,80'in tamamı, onun Kelt kabile işaretleriyle dövmeli dalgalanan kasları. "Burada ne yapıyorsun?"
Şehirde miydi? Sunny bu yüzden mi aramıştı?
Onu geri çekip onu korumak için ateş hattına girerken sorusuna cevap vermedi. Şakağından düşen iki uzun, ince örgü dışında sarı dalgalı saçları kısa kesilmişti. Tam Cabeza ona vuracaktı ki, dördüncü bir adam Cabeza'yı yakaladı ve ayaklarını yerden kaldırdı. Dağı onlardan uzaklaştırmadan önce Cabeza'yı yere çarptı.

Omzunun üzerinden Talon'a, "Onu buradan çıkar, Celt," diye homurdandı.
Talon hiç duraksamadan, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kaslı omzunun üzerinden attı ve onunla birlikte odadan dışarı koştu. Duyguların en rahatı değil.
Ama o odadan çıkıp itiraz edemeyecek kadar minnettardı.
Talon, yan koridorun sonundaki ofisine ulaşana kadar onu yere indirmedi.
"Enrique hâlâ laboratuvarda," dedi ona.
"Cabeza onu yakalayacak."
Onun umursamaz ses tonuyla kekeledi. "İşte sorun bu. Onu istemiyorum."
"Neden?"
Neden? Gerçekten mi? "Onu sevdim. O iyi bir asistan ve onları bulmak gerçekten zor."
Talon ona kaşlarını çattı. "Öyleyse neden onun kurtarılmasını istemiyorsun?"
"Kurtulmasını istiyorum. Cabeza'ya yedirilmedi."
Talon'un kaşları daha da çatıldı. "İkimiz de İngilizce konuşuyoruz, değil mi?"
"Evet."
"Öyleyse neden olmadığımızı hissediyorum?"
Cevap veremeden, Cabeza'yı yere düşüren uzun boylu, korkunç adam yanında belirdi. Kelimenin tam anlamıyla - onun yanında.
Nasıl o kadar hızlı koşmuştu ki onu görmemişti?
Şu anda önemli olduğundan değil, çünkü... Kutsal havai fişek... Nasıl oldu da onu fark etmemişti?
Yine de kavga sırasında, adamı zorlukla fark etmişti. Şimdi onun varlığının katışıksız vahşeti onu sarstı. 1,80'in biraz üzerindeydi, bir tank gibi yapılıydı ve o siyah giysiler ona daha da uğursuz bir hava katıyordu. İhtiyacı olduğundan değil. Siyah saçları Talon'unkinden biraz daha uzundu ve kahkülleriyle bir çift obsidyen gözü kapatıyordu.
Dizleri korkudan zayıfladı. Kapıyı kullanmadan buraya nasıl gelmişti? Hala Talon'a kapalıydı ve adam hızlı olsa da, onun açılıp kapandığını kesinlikle görmüş olacaktı. Bahsetmiyorum bile, üzerindeki zili duy.
Onun aksine, Talon onun ofisinde cisimleşmiş olmasını olağandışı bulmuyordu.
"Çocuğu aldın mı?" adama sordu.
"Neredeyse. Onu umumi tuvalete sakladım. Vücudunu tekrar kullanana kadar orada güvende olmalı." Adam çenesini pencerelere doğru salladı.
"Kardeşine yardım et, Celt. Şu anda alevler içinde kalabilirdim, seni piç kurusu. İleriyi düşün. Yardımımı iste. Beni havaya uçur. Bok. Sen nasıl bir arkadaşsın?"
"Siktir git," diye hırladı Talon panjurlara gidip onları kapatmadan önce.
"Benimle uğraş oğlum, ben de gün ışığını senin durduğun yere getiririm."
Adam, Talon'a müstehcen olduğunu varsaydığı bir şeyle işaret etti.
Talon alaycı bir şekilde sırıttı. "En iyi gününde değil, Cabeza. Ama benim hakkımda hayal kurmaya devam etmekten çekinme. Çoğu kadın yapar.

Adam alay etti ve “paketini” aldı ve salladı. "Evet, senin için kadınını buldum, Celt. Tam burada."
Az önce bıraktığı kişiyle eşit olmak için bir kavga başlatmadan önce Kateri ellerini kaldırdı.
"Bekle, bekle, bekle..." Adamı işaret etti. "Adı da Cabeza mı?"
Adam ona tek kaşını kaldırdı. "Fazla? Ben olduğumdan oldukça eminim. Daha önce hiç rastlamadım.”
Kendi kafası da zonklamaya başlamıştı. Laboratuvardaki diğer adam. Saldırdığın kişi. Adının Cabeza olduğunu söyledi.”
"Annesi ona Baş mı adını verdi?" Talon alaycı bir şekilde homurdandı.
“Kahretsin, bu çok soğuk. Ve burada bu Cabeza'nın kötü olduğunu düşündüm.
"Bir lakaptı. Gerçek adı Kukulcan Verastegui idi.”
Önündeki Cabeza, Maya küfürlerine benzeyen şiddetli bir tura çıktı. Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama tiradını noktalamak için öfkeyle işaret ederken, ham ve patlayıcıydı.
Kaşlarını Talon'a çevirdi. "Ne diyo?"
Talon omuz silkti. “İngiltere'denim, Meksika'dan değil. Fikrim yok."
"O pendejo ben değilim." Cabeza, Maya ve İspanyolca karışımı bir konuşmaya başladı ve sonra İngilizceye döndü, ancak bu sefer aksanı çok daha kalındı ve acımasızca R'lerini yuvarladı. "Kayıtlara geçmesi için onun adı Chacu. Benim gibi davranarak büyük bir puta dönüşüyor. İntikam Eylemim için boğazını kesmeliydim!"
"Asıl soru, bugün boğazını kestin mi?"
Elleri belinde olan Cabeza, böyle bir şey sorduğu için Talon'a dik dik baktı.
"HAYIR. O kaçtı, beraberinde ... kelime nedir? Ah... Güvercin saçmalığı?”
"Tavuk pisliği mi?" Talon teklif etti.
"Si! ... bu onunlaydı. Ben onları öldüremeden ortadan kayboldular.”
"Neden kavga ediyorlardı?" diye sordu. "Peki neden benim peşimdeydiler?"
Cabeza ona kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor musun?"
"Bilsem neden sorayım ki?" Dikkatini Talon'a çevirdi. "Ve buraya nasıl bu kadar hızlı geldin? Neredeydin?" Talon ve Sunshine New Orleans'ta yaşıyordu... burada Alabama, Tuscaloosa'da değil. O arabayı son kullandığında, dört saatini almıştı ve arabayı yavaş kullanmıyordu.
"Bunun için oturmak isteyeceksin." Talon masasının önündeki sandalyeyi onun için çevirdi.
Midesinin derinliklerine hastalıklı bir his yerleşti. "Ayağa kalkacağımı düşün. Şimdi, naber?”
Adamlar sessizce önce diğerinin konuşmasını istiyormuş gibi ciddi bir bakış attılar.
"Chacu sana benmişim gibi davranmaktan başka bir şey söyledi mi?"
Taşımı istediğini söyledi.
Cabeza'nın çenesinde bir tik başladı. "Ya yanındaki... yaratık? Ne dedi?"
"Hiç bir şey. O geldi ve Cab..." Adamın gözleri abanoz alevleri ona bakarken, kadın sözünü yarıda kesti. "Chacu ona saldırdı."

"Adını neden verdiğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu.
"Fikrim yok. Bana olan nefreti efsane. Ama o da tam olarak kalbime kazınmış değil.
Ancak benim onları ölü isteme listem başka bir konu.”
Kateri dikkatlerini çekmek için boğazını temizledi. "Ve ikiniz de sorularımdan kaçıyorsunuz."
Talon alaycı bir kahkaha attı. "Çünkü çıldıracaksın ve ikimiz de bununla uğraşmak istemiyoruz."
En azından Talon dürüsttü.
"Korkmayacağım," diye onu temin etti.
Şimdi onunla alay etme sırası Cabeza'daydı. "Hepsinin söylediği bu, chica. Ve sonra hepsi çıldırıyor.
Talon, Cabeza'nın bakışlarıyla buluştuğunda yeniden -bu kez gerçekten- güldü. "O zamanı hatırlıyorsun..." Ona baktı. "Boş ver."
Bu konuşmayı tamamen görmezden geldi. "Bak, her ne ise, üstesinden gelebilirim. Ben bir çocuk değilim ve Talon, hiçbir şeye aşırı tepki vermediğimi biliyorsun.
Cabeza kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu doğru mu?"
"Şu ana kadar. Ama daha önce ona hiç böyle bir şey atmamıştım. Her şeyin bir ilki vardır."
Bu onu gücendirdi. "Şu ana kadar? Güvenoyu için teşekkürler, Talon.”
Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "En azından bir şey."
"Ona söylesen iyi olur Celt... yenisi gelmeden. Yapabiliyorken onu sığınağa götürmeliyiz.
Kateri bunun sesini kesinlikle beğenmedi. "Neye karşı bir sığınak?"
Talon uzun bir iç çekti. "Elbette. İyi. Bunu sen istedin. Armageddon'un annesi olduğunu söylediğimizde çıldırmadığını görelim.”

4. BÖLÜM

Bu sözler ağzına yerleşirken Kateri tamamen hareketsiz kaldı. Onun haberine nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi. Ama onlara aşırı tepki vermediğini söylemesi iyi bir şeydi, aksi takdirde kabadayılığına rağmen kapıya koşacaktı.
Muhtemelen bütün yol boyunca bağırıyordur.
Belki... titreyen bacakları bunu başarabilirse.
Bunun yerine derin bir nefes aldı ve toplayabildiği en sakin bakışla kayınbiraderi ile karşılaştı. "Danny Amca'nın peyotesine girdin mi?"
Talon cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı.
Cabez güldü.
Talon yüz hatlarını yumuşatmadan önce ona tehditkar bir bakış attı. "Bunu duymanın senin için zor olduğunu ve bana inanmayacağını biliyorum. Ama..." Kelimeleri ararken gözle görülür bir şekilde duraksadı.
Cabeza ona mühlet vermedi. "Buradan gitmemiz gerekiyor. Chacu onun için geri dönecek ve takviye kuvvet getirecek."
"Chacu kim?" diye tersledi Kateri, ikisinden de gerçek cevaplar almak için. "Neden buradaydı?"
En önemlisi, neden onun peşindeydi?
Cabeza ellerini kalçalarına koydu. "Yılan Krallığının ne olduğunu biliyor musun?"
Ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir şey şüphesiz. Ama o alaycılığını içinde tuttu. "Hiçbir ipucu yok."
"Elbette hayır..." Sanki onun bilgi eksikliğini saldırgan bulmuş gibi alçak sesle homurdandı, sonra da kısık sesle İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Bir süre sonra derin bir nefes aldı ve konuştu. "Gerçekten kısa versiyon, Chacu'nun adı 'yağmalamak' veya 'yıkmak' anlamına gelir.
Yanındaki diğer puta ve evet, dişil kelimesini bilerek kullanıyorum, adı Veneno—
'zehir' veya 'felaket' gibi." Bakışlarını ona dikti. "Resim zihninizde canlanmaya başladı mı?"
Onu dehşete düşüren bir netlikle. Ne de olsa, ebeveynleri onlara "Kabarık" ya da
"Tavşan." Belli ki Chacu ve arkadaşı sert insanlardı. "Peki Chacu'nun benden istediği bu taş şey?"
"Kısacası, adı Kinichi. Bununla birlikte dünyaya ve hatta zamanın kendisine hükmedebilir. Büyükannen Kinichi'nin kutsal koruyucularından biriydi. Annen onu o role kadar takip etmeliydi ama o büyükannenden önce öldüğü için o rol sana kaldı."
Efsanevi. Minnettarlıktan bunalmıştı ve evet, bu da alaycıydı. "Neden ben?"
"Taş, kan bağını sağlamak için kızdan kıza geçer."
Annenin bebeği. Babam belki. Kateri ona neden Cherokee'lerin anaerkil olduğunu, ama çoğu toplumun olmadığını sorduğunda büyükannesinin kullandığı felsefe buydu. Hiç şüphesiz herkes annesinin kim olduğunu

biliyordu. Ancak babalık, özellikle geçmişte, riskli olabilir ve yalnızca annenin karakterine ve ahlakına güvenilebilirdi … tabii tecavüze uğramamış olması şartıyla.
Ama bu yine de onu tek mirasçı olarak bırakmadı. "Ailemdeki tek kadın ben değilim."
Kuzeniyle evli olan Talon'a işaret etti.
"Güneş ışığı yarı beyazdır," dedi Talon basitçe. "Taş tam kana gitmeli, Teri....
Sen."
Harika. Piyangoyu kazanabilecek miydi?
Hayır. Şansı varsa, multi-mega-milyonları kazanır ve yine de birisine bunun için bir çek borçlu kalırdı.
Arada bir çekiliş mi?
Yine, çifte halt hayır.
Mahşerin Annesi…
Tabii ki tatlım. Yukarı çık ve ödülünü al.
Hayat çok adaletsizdi. Ve sadece bir kez, Kateri kötü şans perisinin başka birini avladığını görmek ister. Tercihen sevdiği biri değil ama yine de...
Orospu bugün sıkıldı mı? Yoksa gerçekten başka bir kurban bulamaz mıydı?
"Ayrıca daha büyük bir sorunumuz var," dedi Cabeza, Talon'a.
Elbette, hadi üzerine koyalım.
Talon geri çekildi. "Sormaya cesaret edebilir miyim?"
Cabeza homurdandı. “Yapmazdım. Ama ne yazık ki, birisinin Anikutani Mührü'nü ortaya çıkardığını bilmen gerekiyor."
Talon ona karanlık bir bakış attı. "Bunu neden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi söylüyorsun."
Cabeza alçak sesle mırıldandı. "Bu bir ... kala kratu ... A..." Durdu, doğru kelimeyi bulmaya çabaladı. “İngilizcede nasıl dersiniz? Koruma taşı mı? Büyü taşı mı? Doğru kelime değil ama ne demek istediğimi biliyorsun. Son yedi Anikutani savaşçısının hapsedildiği mezarın üzerine yerleştirildi. Artık ortaya çıktığına göre, herkes onları bu dünyaya geri çağırabilir. Kim böyle yaparsa ona bir iyilik borçlu olurlar ve O'nun kendilerine emrettiğini yaparlar. Sonra kapıları geçecekler ve saldıkları kötülükle savaşacaklar. Şimdi sorunu görüyor musun, Celt? Chacu mührün kayıp olduğunu biliyor ve o mührün ne olduğunu biliyor.”
Kateri bu bilgiye küfretti. Chacu'nun onun masasında gördüğü takvimle bu kadar ilgilenmesine şaşmamalı. Neden aniden kendini bir korku filmindeymiş gibi hissetti?
Cabeza onun kolundan tuttu ve onu Talon'a çekti. "Onu al ve git. Kapıları tekrar mühürleyebilmesi için onu taşına ve ardından güvenli bir yere götürmeliyiz.
"Senden ne haber?" diye sordu.
Birisi Cabeza'nın şeytani kahkahasını perili bir ev için saklamalı. Herhangi bir canlıya kesinlikle ölüm korkusu verirdi. "Savaşmak için yaşıyorum, m'ijo.

Geri dönecek kadar aptallarsa, cevaplanmasını istediğim bazı sorularım var ve eminim ki onları toparlayabilirim... Hoşçakal.”
Talon başını ona doğru eğdi. "A beber ya tragar, que el mundo se va a acabar."
Cabeza hiç eğlenmedi. "Sen soğuk bir piçsin, Celt. Prevenido, vale por dos.”
Bunu söyledikten sonra geriye doğru yürüdü, odadan çıktı.
Kateri, Talon'a kaşlarını kaldırdı. “'Yiyin, için ve mutlu olun çünkü yarın ölüyoruz' demenizi anladım. Ama sana ne dedi?”
“Önceden uyarılmış bir adam iki kişiye bedeldir. Şimdi seni yakalayalım—”
Cümlesini bitiremeden, etrafında karanlık bir şey birikti. Gözleri fal taşı gibi açıldı, ona doğru atılan Talon'a uzandı.
Başaramadı.
Parmak uçları onunkine değdiği anda, bir tür sarmal girdabın içine çekildi. Aşağıya doğru batarken mide bulantısı yükseldi. Ben Dorothy değilim. Ama biri üzerine bir ev düşürürse, Kötü Cadı'dan daha da sinirlenecekti.
Benden kork....
En azından, mutlak karanlığa sert bir şekilde çarpana kadar onun düşüncesi buydu. Hiç ışık yoktu. Karanlık o kadar yoğundu ki, bir şey görmek için çabalarken gözlerini acıtıyordu. Herhangi bir şey. Düştüğü toprak zeminden kendini yukarı iterek yönünü bulmaya çalıştı.
Uzaktan hafif bir uğultu duyuldu.
Zihni ona isim vermekte zorlanıyordu. Köpek? Çocuk? Kesin olarak söyleyemezdi. Seslenmeye başladı, sonra kendini durdurdu. Bir şeyin ona zarar vermesi ihtimaline karşı, yapmak istediği son şey nerede olduğunu bilmesini sağlamaktı.
O korku filmini birkaç kez izledim. O aptal puta her zaman önce alır.
En azından yüksek topuklu ayakkabılarım ya da kısa eteğim yok. Çığlık at ya da atma, o karakter her zaman öldü.
Bir duvar ya da mobilya bulmaya çalışarak kollarını uzattı ya da...
Ah! Orospu çocuğu..." Kaval kemiğini ovmak için uzanırken dudaklarını birbirine bastırdı.
Elbette, o vücut parçasının karanlıkta mobilya bulmaktan başka bir amacı olmalıydı.
Eliyle sert yüzeyi incelerken, ancak mobilyalara çarpmadığını fark etti. Daha çok rock gibi hissettirdi.
Çantamdaki fener için neler vermezdim.
Bacağına bir şey sürtündü.
Nefesi kesilerek ne olduğunu anlamaya çalışarak döndü. Lütfen fare olma.
Lütfen fare olma....
Bu onun en büyük fobisiydi.
"Taş nerede?"
Aniden gelen cılız sesle yerinden sıçradı. "Sen kimsin?"
"Taş nerede?" Bu, karanlığın diğer tarafından gelen başka bir sesti.
Hemen cevap vermeyince ışık parladı. Korku onu olduğu yerde dondurdu. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti.

Tüm mağara -ve artık içinde bulunduğu yerin bir mağara olduğunu biliyordu- şunlarla doluydu...
Chupacabra mı?
El peuchen?
Enrique ona ihtiyacı olduğunda neredeydi? Daha da iyisi, onları kovmak için büyük büyük büyükannesinin davulu.
Durduğu küçük alan keskin sivri dişlere sahip yaratıklarla doluydu. Vücutları, ona bir totem direği karikatürünü hatırlatan tasarımlarda baştan ayağa boyanmıştı. Onlara hoşnutsuzluktan kaşlarını çattığı yanılsamasını veren boya.
Daha da korkunç olanı, üzerlerine kurumuş kan sıçramış gibi görünüyorlardı.
Kabadayılığı gitmişti, bu kadar kişiye karşı bir dövüşü asla kazanamayacağını biliyordu. Sayılarının çokluğu onu yere serer ve öldürür.
Onlardan biri ona arkadan vurdu. "Taş!" diye hırladı. "Ver. Şimdi!"
"Neden bahsettiğini bilmiyorum."
Yanlış cevap. Ona hoşnutsuzluklarını haykırarak mızraklarını boyalı yuvarlak kalkanlara vurdular.
ben çok ölüyüm Uzuvları titriyordu, sağına, bir ok gibi görünen yere koştu.
Canavarlar onun sözünü kesti.
Peyton Manning'in imreneceği bir hareketle durdu, kaçtı ve yönünü tersine çevirerek başka bir tünele doğru ilerledi.
Bu sefer bir mucize eseri başardı. Ama bu pek bir şey ifade etmedi. Hava tekrar karardığında yavaşladı ve artık hiçbir şey göremez hale geldi.
Ve yine sızlanma ve tıslama ile.
Şimdi bu sadece... onun onları göremeyeceğini bildikleri halde onunla böyle oynamak demekti. Sayıca ondan üstün oldukları için mutlu olsalar iyi olur.
Aksi takdirde-
aklımı kaybettim Tuhaf, panik halindeki sakinliğinin tek açıklaması buydu. Bir insan nasıl hem taşlaşmış hem de kendini tamamen kontrol edebilirdi?
Minnettar ol. Çığlık atıyor olabilir...
Sonra tekrar, belki de öyleydi. Belki de bu sakinlik, baş edememesinin bir uydurmasıydı.
Mağara, derin, ağır bir kalp atışı gibi etrafında güm güm atmaya başladı.
Her şey yankılandı ve çarptı.
Her şey.
Kateri koşmak için döndü. Daha iki adım atmıştı ki bir şey ona öyle sert çarptı ki, canı yandı.
Hayır, sokmadım. Onu yaralamıştı. Aniden başı dönerek kaburgalarının en çok acıtan yerine dokundu. Sesler yükseldikçe parmaklarını yapışkan kan kapladı.
Daha yakın.
Artık her yerdeydiler.

Olabildiğince hızlı hareket etti, ama faydası yoktu. Ne denerse denesin, peşindeki yaratıklardan - her ne iseler - kaçamadı. "Taşı bize ver" diye fısıldayarak onunla oynamaya devam ettiler.
"Kapa çeneni!" diye hırladı. "Bende yok!"
Yüzüne bir şey tokat attı.
Tekmeledi ve karşılık olarak inlediğini duymaktan mutlu oldu. İyi. Umarım bir süreliğine hissedersin.
Ama bu, başının ciddi belada olduğu gerçeğini değiştirmedi. Yarasına sarılarak, bir tür çıkış bulmayı umarak karanlıkta topallayarak ilerledi.
Ben öleceğim.
Bunu biliyordu. Alternatif yoktu.
Eli titriyordu, yarasına daha fazla baskı uyguladı. O kadar derin değildi ama acımasızca zonkluyordu ve nefes almayı zorlaştırıyordu. Daha da kötüsü, aşırı derecede başının dönmesine neden oluyordu ve tedavi görmezse kan kaybedebilirdi.
Karanlığın içinden daha tiz çığlıklar duydu. Bu sefer farklı olanlar. Rüyalarından çok iyi tanıdığı ağlamalar.
Raven alaycıları.
Daha da dehşete kapılarak, onu bulmamaları için dua ederek gölgelerin daha da içine çekildi.
Duvardan aşağı inerken, olan bitene irkildi. Sadece büyükannesinin hikayelerinin gerçek olduğuna inanmak istemiyordu. Olamazlar.
Çünkü onlar olsaydı…
Ben o kişi değilim. Değilim. Sihire veya büyülere inanmıyorum.
Ama başka nasıl bir açıklaması olabilir? Aptal değildi ve bu noktada inkarları bunun sınırındaydı. Bir şeye ne kadar inanırsanız inanın -bir şey ne kadar kanıtlanmış olursa olsun- bilim insanı olmanın bir parçası da, insanların olaylara bakış açısını tamamen değiştiren yeni bulguları kabul etmeyi öğrenmekti.
Öyleyse kabul et. Büyükannen haklıydı.
Hepsi gerçekti.
Yine de zordu çünkü büyükannesinin sahip olduğu sorumluluklara sahip olmak istemiyordu. Herkes en küçük şey için ona güvenmişti. İnsanların hayatlarından ve ölümsüz ruhlarından sorumluydu...
Düşünceleri dünyalara ulaşmışçasına, odada yanında büyükannesinin varlığını hissetti. Jurgen's ve nane kokuyordu. Kateri mi? Bana yardım et. sana ihtiyacım var çocuğum Gelmezsen ruhum ölecek.”
İçgüdüsel olarak bir adım attı, sonra kendini tuttu. Ona seslenen büyükannesi değildi. Büyükannesi öleli yıllar olmuştu ve sadece ikisinin bildiği ismi kullanacaktı. Beni kandırmaya çalışıyorlar.
"Yardım et çocuğum!"
Peşindekilerle arasına daha fazla mesafe koymayı uman Kateri, sırtını soğuk taş duvara yasladı ve açıklıktan bir adım daha uzaklaştı.
Birisi onun kulağına tısladı. "Nereye gidiyorsun ufaklık? Bizi bu kadar çabuk terk etmeye çalışmıyorsun, değil mi?”

Kemikli bir el pençe gibi omzuna saplanıp acıyla delip geçtiğinde görüşü karardı. Mağaradaki diğer şeylerin aksine, bunu biliyordu. Bir kuzgun alaycıydı.
Aniden, bilmediği bir dilde konuşan kalın, erkeksi bir ses gürledi.
Ama kuzgun alaycı bunu biliyordu. Bunu keskin, öfkeli nefes alışından anlayabiliyordu.
Onu serbest bırakarak sesin üzerine atıldı ve öyle yüksek sesle haykırdı ki kulakları çınladı.
Adama çarptığı anda, ışık küçük şaftı turuncu bir parıltıyla yıkadı. Adamın teninden gelen bir ışıltı…
Kateri onlar savaşırken kaçmak istedi ama yapamadı. Kendini Enrique'nin laboratuvarında olduğu kadar donmuş hissediyordu. Tüm vücudu gergindi, yakından izledi, yeni gelenin düşman değil dost olması için dua etti.
O günkü düşman kotasını çok aşmıştı ve daha öğlen olmuştu…
İzlerken bakışları çarpık, iğrenç kuzgun alaycıdan savaştığı adama kaydı. Tepeden tırnağa siyahlara sarınmış, kuzgun alaycıdan bile daha iriydi. Yaydığı ürkütücü parıltı nedeniyle, yüz hatlarını net bir şekilde seçemiyordu ama uzun siyah saçları gevşekti, dönüp kaçarken sırtının ortasına düşüyordu ve ardından kuzgun alaycıya çok zarif hareketlerle saldırdı. ona bir dansçıyı hatırlattılar.
Kuzgun alaycı boğazını kesti.
Adam zarif ve hızlı bir hareketle geri çekildi.
Kuzgun alaycı gırtlağını kesmek yerine, kemik ve turkuaz kolyesini yakaladı ve onu kurtardı. Karanlığın içinden uçarak ayaklarının dibine indi.
Kateri onu aldı ve bakışları gök gürültüsü kuşunun izini taşıyan gümüş daireye odaklandığında donup kaldı.
Doğudan, Thunderbird ölüm topraklarının yönüne doğru uçacak.
Thunderbird'e dikkat et, çocuğum. Çünkü onun yolunda herkes yok olacak. Kimse ona karşı duramaz.
sen bile
Büyükannesinin sözleri, savaşçı kuzgunun alaycı kuzgununu parlak, titreyen alevler halinde patlamasına neden olan bir darbeyle yakalayana kadar, kafasının içinde zar zor fısıldamıştı.
Adam ona doğru döndü.
O anda, onun tüm vücudunu net bir şekilde gördüğü için kalbi atmayı bıraktı. Gözleri de saçları ve kıyafetleri kadar siyahtı. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş yakışıklı yüzündeki her çizgide, insanları kurtarmaktan çok can almaya alışmış acımasız bir savaşçının ifadesi vardı.
Ve o soğuk, kara bakışlarını ona odakladığında, ölümün elinin yanağına değdiğini hissetti.
Tüm zamanlar için …
Bu, onu her zaman rüyalarında öldüren adamdı.

BÖLÜM 5

Ren, bakışları kadınınkilere kilitlendiğinde dondu kaldı. Cabeza arayıp ona Ixkib'in ya da kendi dilindeki adıyla ghighau'nun bulunduğunu ve sonra

kaybolduğunu söylediğinde, onu yaşlı bir kadın olarak tasavvur etmişti. Geçmişte hep olduğu şeydi.
Ama bunu asla tahmin etmemişti.…
Ya da onu tahmin etmişti…
Varlığı, karnına beklenmedik bir yumruk gibi saplandı. Bu, onu vizyonlarında öldüren sarılı kadındı. Defalarca. Nazik dokunuşu onu her zaman ölümcül darbesiyle felç eden kişi.
Dudaklarında bir gülümsemeyle ona teslim etmekten asla geri kalmadığı bir şey. "Senin için buradayım." Yüzleşmek istemediği bir gerçekle başı dönerken bu ses aklından çıkmıyordu.
Onun elinden öleceğim. Ve bunu inkar edemezdi. Önsezileri asla yanılmazdı. Asla.
Ve fiziksel olarak daha da güzeldi. Daha çekici olanı, uzun, koyu kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Yakalanıp kaçarken kopan saç telleri, yüzünün etrafında kıvrılarak çekici bir karmaşa içinde elini içine daldırıp göründüğü kadar yumuşak olup olmadığına bakmasını istedi. Ve bir kadın için oldukça kaslı olmasına rağmen, küçücüktü. Başının tepesi ancak göğsünün ortasına geliyordu.
Tıpkı rüyalarımdaki gibi.
Yine de, sonunda onu öldüreceğini bilse bile ona zarar vermeye cesaret edemiyordu. Onun tatlı kokusu kafasını doldururken değil. Onda yumuşak ve narin görünen bir şeyler vardı. Kırılgan.
Ya da o, o kara gözlerini kısıp elinde bir nesneyle ona saldırana kadar öyle düşündü.
Saf içgüdüyle tepki vererek geri çekildi ve onun vücuduyla temas kurmadığı zamanlarda dengesini kaybetmesine izin verdi. Saldırısını kontrol etmeye yetecek kadar ama ona zarar verecek kadar değil, bileğini sıkıştırdı. Ve onu hareketsiz tutarken yaralandığını ve kanadığını fark etti.
Kötü.
Yaralı olmasa bile cesaretine ve ruhuna hayran kalacaktı. Diğerleri yerde ağlayarak savaşırken onun karakteri ve kararlılığı hakkında çok şey söylüyordu.
"Beni öldürmene izin vermeyeceğim," diye hırladı onun yüzüne.
Cevap vermek için ağzını açtı, ama tek bir nefes bile alamadan, gözleri geriye doğru yuvarlandı ve kadın bayıldı.
Ren, yere yığılmadan önce onu zar zor yakaladı. Onu kollarına alarak ne yapacağını tartıştı. Buraya karga kılığında girmişti. En son denemesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti
güçlerinin işe yarayıp yaramayacağından emin olmadığı birini bir alemden diğerine ışınlayın. Ve sonra, ölü ağırlığı ışınlamak, bilinçli enerjisini bir güç kaynağı olarak kullanabileceği birinden çok daha zordu.
Ağabeyinin, Na'ha Ala'yı kadını insan aleminden buraya çekmesi için çağırmak için Ren'in gücünün büyük bir kısmını tükettiğinden bahsetmiyorum bile.
Senden nefret ediyorum Çakal.

Ancak bu kadar olumsuz bir şeye odaklanmak verimli değildi. Özellikle başka bir Na'ha küçük sığınaklarına girerken... ve yalnız değildi.
Kıllı, pis kokulu büyük bir arkadaş grubu ona katılmaya karar vermişti.
Beğenin ya da beğenmeyin, Ren'in başka seçeneği yoktu.
Ya denedi...
Ya da öldüler.
En iyisini umarak, elinden gelen her türlü gücü topladı ve çok nadir bir inanç sıçraması yapmaya zorladı. Dalgalanmayı hissedince kafası uğuldadı. Işık parladı ve vücudunun değiştiğini hissetti ama istediği gibi değil.
Kahretsin...
Uzağa gitmedi. Aslında, uzaklaşmak yerine onlara doğru gitti.
Sadece bende böyle bir şans var. Ruhlara şükürler olsun ki kadın baygındı ve onun beceriksizliğini göremedi. Buna tanık olmak için uyanık olması yeterince kötüydü. İhtiyacı olan tek şey onun kendisine gülmesiydi.
Sen değersizsin, Makah'Alay. Hepimize engel olmak için bu dünyaya getirildiğin gün için ağlıyorum....
Yüzyıllar boyunca babasının sert sesini duyunca irkildi. Şimdiden ölür müydün, seni piç kurusu? Sen yaşarken senden bıktım.
Ama bazen ölü, yeterince ölü değildi.
Bu düşünceleri bir kenara itip kendini yalnızca olumluya odaklanmaya zorlayan Ren, kadını daha sıkı kavradı.
Na'ha vahşi bir tıslamayla dişlerini ortaya çıkarmış, pençeleri loş ışıkta parlayarak ona doğru geldi.
Ren, kadının değil de yaratığın omurgasına çarpması için belini büktü. Sonra, en azından onları bir dakika önce bulundukları yere ışınlamaya çalıştı. Na'ha'nın sıcak nefesi, pençeli elini pazılarına kenetlerken boynunu kavurdu.
Bu acı, bağırırken güçlerini artırdı ve öfke onu ele geçirdi.
Bu sefer, bu destekle işe yaradı.
Bir saniye onlar mağaradaydı, sonra o oturma odasındaydı...
Na'ha'nın eli hala koluna bağlıyken.
Tüyler ürpertici görüntü karşısında dudağını bükerek kadını kanepesine yatırmak için hareket etti, böylece onu kurtarabilir ve yanan bir ateş bıraktığı şöminesine atabilirdi. onun iken
yolculuk sadece birkaç dakika sürmüş gibi görünmüştü, burada zaman orada olduğundan farklı geçiyordu.
Burada çoktan gece olmuştu ve küçük evi sessiz ve boştu. Bu dünyanın kapısından asla geçemeyeceğini umduğu bir şeyin fiziksel kalıntılarını patlatan ve yok eden ateşin sesi dışında. Bir daha asla karşılaşmamayı umduğu şeyler.
Teşekkürler Coyote.
Piç. Fare. Pislik.
Göbek yalayan bir kemirgenin oğlu.
Ren, sonsuza dek unutmaya çalıştığı anılarını tetikleyen yanan iblis eti kokusu karşısında irkildi. Ancak bazı yaralar kemiklerden çok daha derine

iner. Bazıları ruha kadar gitti ve aynı ruhu barış için sattıktan sonra bile acıttılar.
Ya da daha doğrusu, savaş.
Bunu düşünmemeye çalışarak kadının yanına döndü ve yarasını görebilmek için gömleğini kaldırdı. Yine de ilk başta gerçekten gördüğü tek şey onun pürüzsüz, bronz teniydi. Onun narin kokusunu içine çekebilmek için yüzünü içine gömmek istediği saç kadar yumuşak görünen bir cilt.
Tanrım, en son bir kadınla yatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kendini mutlak zevke kaptırırken, onun nefesini ve ellerini teninde hissetti.
Pek çok nedenden dolayı, kadınlardan olabildiğince uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Onlara güvenmediğinden değildi.
Kendine güvenmiyordu.
Kendisini birlikte olduğu son kadına köleleştirdikten ve onun kendisini tüm akıl sağlığına karşı tamamen ve tamamen kontrol etmesine izin verdikten sonra, iradesini veya vücudunu bir daha herhangi bir kadına teslim etme arzusu yoktu. Temel bir dürtüyü çizecek kadar uzun bile değil.
Buna değmezdi.
Ve bu ona neden en azından çekici bir kadın olarak düşünmesi gerekmediğini hatırlatmayı başardı. O sadece birkaç gün içinde hayatından çıkacak olan başka bir yabancıydı.
Daha fazla yok. Hayırsız.
Aklının bir köşesinde, onu bıçaklarken çekilmiş bir görüntüsünü gördü. Ama bunu da bir kenara itti. Buna dikkat etmesi gerektiğini biliyordu. Gardını yüksek tuttuğu sürece, ona zarar verme şansı yoktu. Bunun için fazla ölümcül bir savaşçıydı. Windseer'ın nefretini kontrol altına almasına izin veren adam değildi.
Ben Thunderbird'üm. Tüm efsanelerin en vahşisi. Yırtıcı hayvanların en ölümcülü.
Thunderbird'ü yenen tek şey, Raven tarafından kandırılmasına izin verdiğinde Thunderbird'dü.
Ve bu benim başıma gelmeyecek.
Bir daha asla.
Düşünceleri sonunda olması gereken yerdeydi, bakışlarını kadının göğüs kafesi boyunca uzanan derin yarığa dikti. Acı verici ve korkunç görünüyordu. Yaralarından payına düşenden fazlasını aldığı için, böyle bir şeyin ne kadar acı verici olduğunu biliyordu. Bayılmadan önceki kadar uzun süre dayanmış olması onu şaşırttı.
Tanrı biliyordu, Coyote hiç bu kadar güçlü olmamıştı.
O özel hatıranın getirdiği acıyı dilinde tadarak tişörtünü başının üzerinden çıkardı ve bir eliyle ona baskı uygularken, diğer eliyle Talon'a seslenerek arkadaşına gideceğini haber verdi. hedeflerini buldular.
Talon cevap vermedi.
Kaşlarını çatan Ren, sıradaki Choo Co La Tah'ı denedi. Choo telefonu açmadığında... bu onu gerginleştirdi. Panik yapma. Henüz bu aleme geri

dönmediler. Hepsi bu kadar. Hücre kulelerinin erişemeyeceği bir yerdeyken cep telefonu hizmeti almak zor.
Bu doğru olabilir. Her biri, kadının kaçırılmış olabileceği farklı diyarlara gitmişlerdi. Arkadaşları onun onda olduğunu bilmedikleri için bir süre aramaya devam edeceklerdi.
Bu, onlar dönene kadar onunla sıkışıp kaldığı anlamına geliyordu.
Yalnız.
Eskisi gibi değil. O aynı değildi.
Ve kesinlikle Windseer değildi.
Evet, ama bunun sana ne kazandırdığına bir bak. Dişlere ve kasıklara hızlı bir tekme ve bir iğdiş, Windseer'ın ihanetinden ve terk edilmesinden çok daha üstün olurdu.
Bu kadınla yalnız kalmak istememesinin nedeni buydu.
Günaha hariç her şeye karşı koyabilirim. Ama en azından kendisi hakkında bunu biliyordu ve kabul etti. Artık neye karşı korunacağını anlamıştı. Bu kelimenin en kötü ölçüde bir münzevi olmasının nedeni buydu. Neden diğer Kara Avcıların çoğunun aksine işleriyle ilgilenecek bir insan hizmetkarı yoktu?
Etrafında ne kadar az insan olursa o kadar iyi. Yüzyıllar boyunca yalnızca Choo Co La Tah'a arkadaşı olarak güvenilmiştir. Ve yüz yıl önce, Buffalo reenkarne olup sonra öldürüldükten sonra Ren, onu korumak için tek gerçek dostunu kanatları altına almıştı.
Hayatında başka kimseye ihtiyacı yoktu.
Ama onun tarafıyla ilgilenirken ve teninin sıcaklığı onunkini okşarken, bu çorak varoluştan çok daha fazlasını istediği bir zamanı hatırladı. Dünyanın bir parçası olmayı arzuladığı bir zaman. Ateşini paylaşacak arkadaşları ve ailesi olması.
Neden? Hiçbir fikri yoktu. Dünya onu hiç hoş karşılamamıştı. Ailesi kesinlikle yapmamıştı.
En azından seni beslemek için gereken tahıla değdiğini bana kanıtla.
Kardeşini koru. Tüm ücretiyle. Kendi hayatınız anlamına gelse bile.
Onlardan herhangi biri için tek faydası buydu.
Başkaları için kan.
Ve bu hâlâ onun tek yaşama sebebiydi. Ne kadar çok şey değişirse, o kadar çok aynı kalırlar.
Ren dişlerini gıcırdatarak tüm bu düşünceleri ait oldukları karanlığa geri itti.
Keşke orada kalsalardı.
Olmaması gereken bir zayıflık için kendine kızdı, yarasını temizleyip sarmayı bitirdi, sonra kanlı gömleğini kaldırıp yenisini almak için ayağa kalktı.
Uzaklaşırken şimşek çaktı ve ardından o kadar şiddetli bir gök gürültüsü geldi ki tüm evini sarstı.
Gece yarısı, Sıfırlama resmen başlayacaktı. Kapıların açılması için on günlük bir geri sayım festivali. İlk gün eğlence şiddetli bir fırtına olurdu. Ardından kasırgalar, seller ve dolu o kadar şiddetli geldi ki, ancak bir aptal buna

cesaret edebilirdi. Ve her günün şafağında, Windseer serbest bırakılmaya bir adım daha yaklaşacaktı.
Dışarı çıkar çıkmaz Boz Ruh'u serbest bırakacaktı.
Ve sonra, onun için geleceklerdi.
Ren, Windseer'ın onu efendisinin huzuruna çıkardığı günü hatırlayınca dişlerini gıcırdattı. İlk başta, Grizzly yaşlı ve solmuş görünüyordu. Ren, ölümsüz piçin gücünü ancak bakışları buluştuğunda anladı. Kadim varlığı sağlığına kavuşturmak için ne gerekirdi?
"Beni serbest bırakın, ben de tüm hayallerinizi gerçeğe dönüştüreyim."
Grizzly, Yıldızların bir çocuğundan kurban edilmesini istemişti. Kalbi, bir zamanlar çok fazla dişlerini tekmeleyen dünyaya karşı mutlak nefret ve hor görme ile doluydu, Ren töreni memnuniyetle gerçekleştirmiş ve Grizzly Spirit'i insan alemine geri getirmişti. Ve aynı memnuniyetle, Grizzly'nin vücudunu Grizzly'ninki gibi kullanmasını memnuniyetle karşılamıştı.
Kan ve ter içinde, Ren yeni bir adam olarak yeniden doğmuştu. Ama daha iyisi değil. Ruhunu Artemis'e satana kadar insanlığını gerçekten bulamamış olması garip. Ancak o zaman hayatta en önemli şeyin ne olduğunu öğrenmişti.
Ancak kesinlikle her şeyini kaybettikten sonra.
Senin için geliyorum, Makah'Alay. Buluşmamız için sabırsızlanıyorum.
Grizzly'nin sesi giderek yükseliyor ve güçleniyordu.
Ve en eski, en ölümcül yaratıklardan birinin yeryüzünde yürümesini engelleyebilecek tek şey, onun kanepesinde uyuyan bir kadının küçücük bir sürçmesiydi. Bu kadar acıklı olmasaydı, gülerdi.
Kapı aralığından ona dönüp baktı. Yüz hatları solgun ve gevşemiş, o kadar hafif nefes alıyordu ki hayattaymış gibi bile görünmüyordu. Ren'i narin ve narin gösteren bir yaratığa bu kadar küçük biri nasıl karşı koyabilirdi?
Grizzly onu canlı canlı yerdi.
Ne kadar güçlü olduğu önemli değildi. Muhafız, Grizzly ile savaşmak için geri dönmeseydi, hiçbiri için umut olmazdı. Takvimi sıfırlasa bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.
Kötülük reddedilemezdi. Bir kez hizmet ettikten sonra, bunun bir gerçek olduğunu biliyordu.
Ren derin bir iç çekerek ortalığı temizlemeye gitti.

* * *

Bembeyaz giyinmiş ve koyu renk saçlarına bir kartal tüyü bağlamış olan Kateri, yoğun bir ormanın içinden geçen bir patikayı takip etti. Havada yoğun bir şekilde asılı duran çam kokusu boğazını yakıyordu. Nedenini bilmiyordu ama bu kokuyu hiç umursamamıştı.

"Çünkü baban sana bebekken ondan korkmanı söyledi. Onu hatırlamasanız da uyarı sözlerini hatırlıyorsunuz."
Büyükannesinin sesini duyunca duraksadı. Büyükanne mi?

Büyükannesi ormandan onun önünde çıktı. "Yolunu kaybetmek çok kolay çocuğum." Etrafındaki ağaçları işaret etti. "Bir şeyin ortasındayken ve etrafınız sizi bunaltan çok şeyle çevriliyse, yanlış şeye odaklanmak kolaydır."
"Anlamıyorum."
Bir kurt Kateri'ye doğru koşarken büyükannesi cevap vermek yerine ileri atıldı.
Nefesi kesilen Kateri geriye düştü.
Büyükannesi tereddüt etmeden kurdu tekrar ikisi kalana kadar kovdu.
Büyükannesi ona sert bir bakışla baktı. "Şimdi görüyor musun?"
Evet, yaptı. "Ama bu sadece bir rüya."
"Rüyalar, zihnin gerçeklikle başa çıkma yöntemidir, Waleli. Bu yüzden bu kadar önemliler ve bu yüzden onları hatırlamamız gerekiyor." Büyükannesi ondan uzaklaşmaya başladı.
Büyükanne mi?
Beni takip et. Ses kafasının içindeydi ve büyükannesinin dudaklarından çıkmadı.
Kateri, büyükannesi bir tarlanın kenarında duruncaya kadar ileri atıldı. Orada gelişen, eski bir şehrin ortasında garip bir taş bina gördü. Farklı olmasına rağmen, ona bir Maya piramidini hatırlattı. Daha yuvarlak bir tepe ile daha keskin bir açıyla kesilmişti ve içinde pencere gibi görünen şeyler vardı. Hiç böylesini görmemişti.
Fernando bunu görse çok etkilenirdi.
Etrafta dolaşan insanlar Kızılderililere benziyordu ama kıyafetleri daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Daha stilize edilmişlerdi ve zarif boncuk işçiliğiyle parlak renklere boyanmışlardı. İnsanların çoğu takı ya da saç için tüy takıyordu.
Aksesuarlar. Ve kadınların hiçbir şekilde makyajı yokken, savaşçı gibi görünen erkeklerin yüzleri yoğun bir şekilde boyanmıştı.
Onu kurtaran savaşçı binadan çıkana kadar büyükannesinin ona bu kasaba hakkında ne anlatmaya çalıştığını bilmiyordu. Ondan birkaç santim daha kısa olan başka bir adam onu takip etti. Savaşçısının arkasındaki adamın yüzü beyaza boyanmış, yanaklarında kahverengi bufalolar vardı, bu arada savaşçınınki siyaha boyanmıştı. İki kırmızı şerit, gözlerinden çene hattına kadar keskin açılar çiziyor. Alnının üzerinden, üzerine beyaz noktalar yerleştirilmiş başka bir kırmızı işaret çıktı.
Merdivenlerin dibindeki küçük bir avluda durmak için indiler, sanki başka birinin onlara katılmasını bekliyorlardı.
Diğerleri, küçük bir adam ordusu oluşturana kadar her yönden geldi. Çoğu hava tabancaları, atlatllar veya mızraklarla ağır bir şekilde silahlanmıştı. O acımasız savaş kulüplerinden birkaçı.
Ama onun savaşçısı değil. Tek silahı basit bir yay ve botunun içine sıkıştırdığı kısa bir bıçaktı.
Kısa boylu olan, "Yakında burada olurlar," dedi.

Savaşçısı başını salladı. Çok ince siyah güderi bir ceket ve pantolon giymiş, ceketin altına gömlek giymemişti. Ve kaslarının ne kadar yontulmuş ve katı bir şekilde tanımlanmış olduğu göz önüne alındığında yapmamalıydı. Uzun siyah saçlarının ön kısmı, uçları siyah beyaz bir tüye tutturulmuş kalın deri bir kordonla tutulduğu ensesine kadar geri çekilmişti.
Yayı sırtında bağladı ve belinde küçük bir ok sadağı vardı. Şiddetli savaşçılarla çevrili olmasına rağmen göze çarpıyordu. Sadece en uzun olduğu için değil, etrafındakileri izleme şekli yüzünden. Sanki her an bir saldırı bekliyormuş gibi.
Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Ne zaman onun yönüne baksalar, diğerlerinin ifadelerinden aşağılama akıyordu. Neden ondan bu kadar nefret ediyorlardı? Ona bakmaya dayanamayacak kadar kötü müydü?
Dönerek yanındaki adamla, ona hiçbir anlam ifade etmeyen kısa, hızlı el hareketleriyle konuştu.
Adam tek kaşını kaldırdı. "Neden böyle düşündün?"
Savaşçısı omuz silkti.
Aniden, kapılar açıldığında toplanmış savaşçıların üzerine sessizlik çöktü. Yavaş ve kararlı adımlarla, rahip cübbesi giymiş dört yaşlı adam binadan aşağı indi. Her birinin farklı tüylü bir başlığı ve maskesi vardı. Biri boynuzları olan bir geyik gibi görünüyordu. Bir diğeri beyaz bir bufalo, ardından siyah bir ayı ve son olarak da gri bir kurttu. Ayrıca süslü tüylü yelpazeler de taşıyorlardı.
En büyüğü anlayamadığı bir dilde konuşmaya başladı. Ama bir saniye sonra sözler netleşti.
“Karar verildi ve kabul edildi. Güçlü domuza karşı gösterdiği cesaret ve kardeşinin hayatını kurtardığı için Coyote, şefimiz babasının ölümünden sonra bize önderlik edecek. Geyik klanına, en güçlü kızlarını eşi olarak kabul edeceğimize dair haber gönderildi. Öyleyse bırakın yapılsın ve Coyote ve gelini Butterfly'ın önderliğinde daha da müreffeh olalım!
Kateri bu sözleri duydu ama asıl dikkatini çeken, savaşçısının yüzündeki ifadeydi. Sanki biri karnına tekme atmış gibi görünüyordu.
Yanındaki adam ileri atıldı ama savaşçısı onun kolunu tuttu ve sertçe başını salladı.
"Gerçeği bilmeliler," dedi arkadaşı şiddetli bir fısıltıyla.
"Ccc umurlarında değil." Kekemeliği onu hayrete düşürdü. Böyle yırtıcı bir adamdan bunu asla beklemezdi.
"Bu doğru değil! Coyote'u kurtardın. Onu ve onun aptallığını savunurken neredeyse öldürülen kişi senken nasıl itibar kazansın? Ama senin için o şimdi ölmüş olurdu.
Arkadaşına imza atmaya başlayan savaşçının çenesinde bir tik çalıştı. Arkadaşı, savaşçısının öfkeli tepkisi göz önüne alındığında müstehcen olduğunu düşündüğü son bir hareketle yorumlarına karşılık verdi.
Uzaklaşmak için topukları üzerinde sertçe dönen arkadaşı, onu terk etti.
"Onlara gerçeği söylemeliler," diye homurdandı arkadaşı alçak sesle.

Onu görmezden gelen savaşçısı yayı sırtından çıkardı. Boş bir ifadeyle öne doğru yürüdü ve eğilerek eğilmeden önce onu başrahibin ayaklarının dibine bıraktı.
Rahip onaylayarak gülümsedi. “Ağabeyinden müstakbel şefimize bir adak. Teşekkürler Makah'Alay. Kardeşin hediyenden etkilenecek. Herkese onurlu bir örnek olmana izin ver.”
Adamlardan biri yan tarafa, "Aman Tanrım," dedi. "Ama kardeşi için ölmüş olurdu."
"Hayır, yıllar önce kovulmuştu." Savaşçısı yüzünde hiçbir şey görünmeden orada dururken hepsi güldü. Sanki o kadar yaygın bir olaydı ki artık onları duymuyordu bile.
"Size saygı duyuyoruz rahip, ama lütfen bir kusuru, kusurlu çocukların neden ormanda ölüme terk edilmesi dışında bir örnek olarak göstermeyin."
Adam öne çıktı ve Makah'Alay'ın ellerine vermeden önce yerden yayı kaptı.
"Gelecekteki şefimizin senin hurdana ihtiyacı yok. Kimse deforme olmuş, geri zekalı bir salağın bükülmüş yayını istemez.”
Makah'Alay yayı o kadar sıkı tutarken parmak boğumları bembeyaz kesilmişken, ateş gözlerine geri döndü. Kateri bile diğer adam için korkuyordu. Makah'Alay'ın adağını çok rahatsız bir yere dikmek istediği açıktı.
Kendini koruma en sonunda devreye girmiş olmalı. Adam başka bir söz söylemeden hızla savaşçısının yanından çekildi.
Makah'Alay, başı öne eğik ve ifadesi öncekinden daha karanlık ve ölümcül olan diğerlerini, onları öldürmeyi planladığına dair dile getirilmemiş bir tehditle izledi. Bakması ürkütücü olsa da, bu pozda özünde sıcak ve seksi bir şeyler vardı. Vahşi doğada saldırmasına bir nefes kalan bir avcı gibiydi. Herhangi bir yanlış hareket veya söz…
Ve birinin boğazı eksik olurdu.
Sonunda, savaşçısı yayı vücudunun etrafına dolayarak çapraz olarak sırtına uzandı. İpi iki eliyle tuttu, sonra uzaklaştı. Ancak sırtı onlara dönükken ve kimse yüzünü göremezken incindiğini belli etti. Gözleri, onu yaraladıkları derinliği ele veriyordu. Ama daha da kötüsü, hissetmeyi hak etmediği utanç ve kendinden nefret etmesiydi. Trajik umutsuzluk.
Ve bu kendi gözlerine yaş getirdi.
İnsanlar birbirlerine karşı nasıl bu kadar kötü olabilir? Bazı insanların, başka kimsenin bir an olsun onurlu yaşamasına izin verememesinin ne demek olduğunu hiçbir zaman anlamamıştı. Başkalarından herhangi bir gurur veya mutluluk görüntüsü almaları gerektiğini.
Çok yanlıştı.
Teri mi?
Tanıdık sese döndü ama çıkaramadı.
Teri mi? Beni duyabiliyor musun?"
Uzaktan geldi. Ama ona doğru gitmek istemiyordu. Savaşçıyı takip etmek ve kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak istiyordu. Ona diğerlerinin yaptıklarından dolayı hatalı olduklarını söylemek için…

Teri!
O kadar ani bir şekilde sarsılarak uyandı ki yere düşmemek için kanepeye tutunmak zorunda kaldı. Bakışlarının, kuzeni Rain Runningwolf'un başında durduğunu görecek kadar netleşmesi bir saniye sürdü.
Kaşlarını çatarak yönünü bulmaya çalıştı. "Burada ne yapıyorsun?"
Burası neredeydi?
"Sunshine senin yalnız kalmanı istemedi. Bir an önce sana teslim olmazsam çocukları tehdit etti. Oğullarıma daha çok düşkün olduğum için," şeytani bir şekilde sırıttı, "işte buradayım, çünkü."
Uzun boylu, esmer ve sinir bozucu Rain, (A) kuzeni olmasaydı ve (B) beş yaşında bir çocuk gibi değil de bir erkek gibi davransaydı muhteşem olurdu. Kısa, askeri saç şekline kaşlarını çattı. Uzun kuzguni bukleleriyle gurur duyardı. "Saçını ne zaman kestin?"
"Bir yıl önce, hayatımın geri kalanında ailemle çalışmak istemediğime karar verdiğimde.
Facebook sayfanı gerçekten hiç kontrol etmiyorsun, değil mi?
Durmadan ADD'siyle devam etti, "Onları sevin, ama mesafeler kalp atışlarını daha güçlü yapar. Kadınlar, babaları için çalışan ve babalarının kulübü üzerinden geçinen erkekleri hor görme eğiliminde olduklarından, bu benim sosyal hayatım için de harikalar yaratıyor."
Onun düşünce zincirini takip etmeye çalışırken elini şakağına bastırdı. "Anlamıyorum. Hâlâ babanın kulübünün üzerinde yaşıyorsun."
"Evet, ama şimdi bunun babamın kulübü olduğunu bilmiyorlar. Ufak bir iş değişikliğiyle aylaklıktan ilginçliğe geçtim."
Derin, erkeksi bir kahkaha dikkatini Rain'in arkasındaki adama çekti.
Onu kurtaranı görünce kalbi durdu. Rüyalarında teselli etmek istediği kişi. Ancak şimdi o kadar savunmasız görünmüyordu.
Aksine, kendisine hakaret eden adamın kalbini oymaktan bir adım ötede olan vahşi bir savaşçıya benziyordu.
Onlar söz konusu olduğunda onun niyetinden emin olmadığından ayağa kalkmaya çalıştı ama Rain onu durdurdu. "Kolay. Ren çok kötü yaralandığını söyledi.
Ren mi?
Onları izleyen savaşçısına işaret etti. "Orada yoğun bir adam, bana bir delik bakıyor. Onun varlığını özlemediğini biliyorum. Sadece Sunshine bu kadar kayıtsız olabilir."
Yani adı Ren'di, Makah'Alay değil... Telaffuzu çok daha kolay.
Ama yine de gardını indirmeye hazır değildi. Özellikle de bu kadar ölümcül biriyle.
"O bir arkadaş mı?"
Yağmur ona baktı. "Tanrım, umarım öyledir. Sert olmama rağmen, kıçımı tekmeleyebileceğinden oldukça eminim. Gerçekten test etmek istemiyorum. Ne dediğimi anladın sen?"
Evet, yaptı. "Neredeyim?"
"Ren'in yeri."

Yan tarafına saplanan acı ona ne kadar kötü bir yara aldığını hatırlatınca yüzünü buruşturdu.
"Hastanede filan olmam gerekmiyor mu? Neden buradayım? Peki burası neresi?”
"Vegas ve burası seni güvende tutmak için korunuyor. Hastaneler değil.”
Başı o kadar kötü ağrıyordu ki, onun hızlı ateş eden tuhaflığını zar zor takip edebildi, bu da kendisini eksik parçaları olan bir yapbozun ortasındaymış gibi hissetmesine neden oldu.
Alabama'dan Vegas'a nasıl gelmişti?
Hayır, burada olamazdı. Rain aptallık ediyor ya da bir tür şaka yapıyordu.
"Nevada'da değilim, Rain. olamam.”
"'Korkarım öyle, tatlım."
Hayır hayır hayır. Başı ona söylediği şeyle karışmıştı. Sadece olamazdı. Bu mümkün değildi. Bilmeden ülkenin yarısını geçemezdi.
Yapabilir mi?
Birdenbire gök gürültüsü o kadar yüksek sesle alkışladı ki tüm evi sarstı.
Panik içinde ciyaklayarak ayağa fırladı ve yan tarafındaki acıyla yüzünü buruşturdu. "O da neydi öyle?"
"Kötü fırtınalar ve ani seller yaklaşıyor."
Rain'in sözleri üzerine içinde tuhaf bir his oluştu. Bu, büyükannesinin mezarının üzerinde yürüyen birinden geldiğini söyleyeceği türden bir ürpertiydi.
Ren'in yüzündeki ifadeyi yakaladı. "Sen de hissettin, değil mi?"
Ama cevap vermedi. Bunun yerine döndü ve odadan çıktı.
Yağmur ona omuz silkti. "Fazla konuşmaz. Ondan tek bir kelimeden fazlasını alamadım. Talon, onunla konuşmanın diş çekmek gibi olduğunu söyledi.
Ve burada Storm'un pek konuşmadığını düşündüm. Sanırım hayatta kardeşimden daha az konuşan tek kişiyi buldum. Kim biliyordu, değil mi?”
Kekemelik yüzünden miydi…?
Hayır. O bir rüyaydı. Gerçek değil. Bunu kafasında görmesi, Ren'in kekelediği anlamına gelmiyordu.
Olmadı.
Yoksa olabilir mi?
Merak sırtına oturdu ve mahmuzlarla onu sürdü. "Bir saniye sonra döneceğim." Bazı cevaplar almak için Ren'in peşinden gitti.
Rain arkasından, "Banyo soldan ilk kapı," diye seslendi.
Küçük koridorda Ren'i ararken bunu zar zor fark etti.
Onu küçük, çiftlik tarzı evinin arka tarafında spor salonuna dönüştürülmüş bir yatak odasında buldu. Muhtemelen 1.800 fit kareden fazla olmayan ev, seyrek döşenmişti ve çok az dekorasyona sahipti. Bazı eski çanak çömlekler, kilimler, ama duvarlarda uyandığı oturma odasındaki ve spor salonundaki daha küçük bir televizyon dışında hiçbir şey yoktu.
Garip.
Bir ağırlık sehpasında oturan Ren, birine mesaj atıyordu. Onun yaklaşmasına baktı ve şaşkın bir kaşını kaldırdı.

Yüzünün güzelliği onu büyüledi. O ezici erkeklik olmasaydı, güzel kabul edilirdi. Ve oturuyor olmasına rağmen dikkatleri üzerine çekmeyi başardı.
Saygı.
Korku.
Çok fazla korku.
"Ben-uh... ben seninle konuşmak istiyordum." Artık bir odada onunla yalnız olmasına rağmen, bu hiç de iyi bir fikir gibi görünmüyordu.
Ayağa kalkıp telefonunu ters çevirdi ve cebine koydu ama tek kelime etmedi.
Kateri güçlükle yutkundu. Neden kalkmak zorundaydın? Onunla karşılaştırıldığında kesinlikle çok büyüktü. Onun varlığının gücü, geri adım atmak istemesine neden oldu ama kimse tarafından gözünü korkutmayı reddetti. Muhtemelen elini tam olarak uzatmadan bir basketbol topunu avuçlayabilen biri bile.
Gah, iriydi.
Boğazını temizledi. "Sadece her şeyi anlamaya çalışıyorum, tamam mı? Beni kurtaran sendin, değil mi?"
Onayladı.
"Neredeydim? Yani, beni ofisimden nereye götürdüler? Ben oraya nasıl geldim ve sen beni buraya nasıl getirdin? Uçtuk mu?" Bir erkeğin bilinçsiz bir kadınla ve kimliği olmadan uçağa binmesine kesinlikle izin vermezlerdi? Ama başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. "Bu kadar uzağa gidemez miydik? Sağ?"
Ren ona ne söyleyeceğini tartıştı. Bir yandan görevlerini yerine getirip getirmeyeceğini bilmesi gerekirken diğer yandan...
Muhafız geri dönmeden, ritüelin ona düşen kısmının pek bir önemi kalmayacaktı. Ixkib'in görevleri takvimi sıfırlamaktı. İlk Muhafız, yeni Muhafızlar seçebilen ve kapıları yeniden mühürleyebilen tek kişiydi.
O burada olmasaydı...
"Benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu.
Ren tereddüt etti. İstedi, ama kekemelik gibi utanç verici bir şey yapmamak için kendine güvenmiyordu. Tanrım, bu acıdan nasıl da nefret ediyordu. Şimdi çok nadiren meydana gelse de, gençliğinde korkunçtu. Öyle ki acımasızca alay konusu olmuştu - ki bu sadece ciddiyetini daha da artırmıştı.
Sonunda konuşmayı tamamen bırakmıştı.
Üç yılı aşkın bir süredir, kekemeliğini acımasızca taklit eden diğerlerinin kahkahalarını ve hakaretlerini dinlemek yerine sessiz kalmıştı. Ama arkadaşı Buffalo için bir daha kimseyle konuşamazdı.
Klanlarının geri kalanının aksine, Buffalo buna aldırış etmemişti ve Buffalo onun bu yüzden aptal olduğunu düşünmemişti.
Ren'in sesini kullanmadan konuşabilmesi için birlikte kendi işaret dillerini icat etmişlerdi.
Ancak şimdi onu sessiz tutan sadece kekemeliği değildi. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Kadınlara karşı her zaman garip davranmıştı. Buffalo, Ren'in liderlik yapabileceği konusunda şaka yapardı.
erkek ordusunu savaşa sokun ve asla tereddüt etmeyin. Çıplak elleriyle koca bir ayı yuvasıyla yüzleşebileceğini ve ürkmeyeceğini.
Önüne bir kadın koyun ve kızgın bir ebeveynle karşı karşıya kalan serseri bir çocuk gibi titredi.
Herhangi bir klan bizi devirmek isterse tek yapmaları gereken peşinizden bir kadın göndermek ve siz de çığlıklar atarak ormana koşacaksınız.
Bunun nedeni, erkekler tarafından alay edilmekten ve hakarete uğramaktan ne kadar nefret etse de, çekici bulduğu bir kadından bir şey almak daha da zordu. Hiçbir şey bir kadınla konuşma cesaretini toplayıp, ağzından kötü bir şekilde kekelenmiş bir kelimeden fazlasını söyleyemeden kadının onu vurmasına izin vermekten daha acı verici değildir.
Ve eğer ona gülerlerse...
Kimsenin ihtiyaç duymadığı bazı aşağılamalar vardı.
Ne kadar hor görse de bu kadından fazlasıyla etkilenmişti. Tek düşünebildiği onun dudaklarını tatmaktı. İkisi de tükenene ve başı dönene kadar onunla sevişmek.
Kollarında bir an olsun...
Ama riske atacak kadar cesur değildi. Hayatı boyunca yeterince alay edilmişti. Şimdi, sadece yalnızlık içinde var olmak istiyordu.
Birden telefonu çaldı.
Talon'un zil sesi olmasaydı Ren bunu görmezden gelirdi. Hala onlara Ixkib'in güvende olduğunu söylemesi gerekiyordu.
Telefonunu çıkarıp kadına sırtını döndü ve cevapladı. "Osiyo?"
Kateri, Tsalagi'de "merhaba" derken sesinin ne kadar derin ve tınılı olduğunu görünce dondu kaldı. Kulağa hiç rüyalarındaki gibi gelmiyordu. Çok, çok daha erkeksi ve baritondu - gürleyen gök gürültüsü gibiydi.
Ve sırtı, onunla her karşılaştığında takındığı o delici yüz buruşturma kadar ürkütücü olmasa da, her yönüyle önü kadar biçimliydi. Bir kadına, o sert kasların esnediğini hissedebilmesi için elini aşağı indirmesi için yalvaran türden bir sırt.
Bir arzu dalgası onu yakarken boğazı kurudu. Kes şunu Ter...
Söylemesi yapmaktan çok daha kolaydı. Onda kesinlikle manyetik olan bir şey vardı.
"O burada." Sonra Ren, dinlerken yine sessiz kaldı.
En azından görmezden geldiği tek kişi ben değilim. Cevaplarını telefonda sesli olarak söylememesine şaşırdı - bir dokunuş evet anlamına geliyordu. Hayır için iki.
Birkaç saniye sonra tekrar konuştu. "Daha sonra." Telefonu kapatıp kapattı ve arkasını döndü.
"Yani konuşabilirsin," diye alay etti.
Yüzü tamamen kasvetliydi, telefonu cebine koyarken başını salladı.
"Benimle ilgili olduğu açık olduğuna göre, telefondakinin kim olduğunu sorabilir miyim?"

Pençe.
En azından sonunda ondan kendisine yöneltilmiş bir kelime aldı. "Bilirsin … vay canına, bu iki heceli cevaplar… etkileyici. Üçe kadar cırcırlayabilir miyim? Oh kahretsin, hadi meteliksiz gidelim ve bütün bir cümleyi çıkaralım. Ne düşünüyorsun?"
Ren ona kızmak istedi ama nedense onu çekici buldu. Ona saldırmıyordu... Jess, Choo ve Talon'un ona bulaştığı şeyler hakkında şakacı bir şekilde onunla dalga geçiyordu.
İnsan muamelesi gördüğü için insanlarla sohbet etmeyi hiç sevmezdi. Onlar yokmuş gibi davranmak daha kolaydı. Ne de olsa yaşadığı sürece çoğuna görünmez olmuştu. Cehennem, ölümde bile insanlar onu nadiren kabul etti. Bu yüzden onların görüş alanından gölgelere saklanmıştı.
"Hadi koca adam," dedi, elini onun çenesine koyabilmek için parmak uçlarında yükselerek.
Onun teni onunkine değdiği anda tüm vücudu kor gibi oldu. Sahip olduğu her hormon aşırı hızlanmaya başladı. Bir an için, o ısı onu kavururken nefes alamadı ve onun tadının nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı.
Midesinin çırpınmasına neden olan bir gülümsemeyle çenesini aşağı yukarı hareket ettirdi. "Bunu yapabilirsin. Bak ne kadar kolay..." Sonra onun sesini taklit etmek için sesini kalınlaştırdı. Vay canına, Teri. Konuşmanın bu kadar kolay olacağını hiç bilmiyordum. Bana söylediğin için teşekkürler. Hatta bir gün bunu kendi başıma denemek ve yapmak isteyebilirim.
Onun maskaralıklarına elinde olmadan gülümsedi. Hiç kimse onun yanında bu kadar şakacı olmamıştı.
Çoğu korkudan geniş bir mesafe tuttu.
Elini çekerek ona baktı. "Ha ha."
Kaşlarını çattı. “Gerçekten iki heceyi geçemiyorsun, değil mi? Ne? Bir büyücü falanla iddiayı mı kaybettin? Üç tane bırakırsan, kafan patlıyor mu yoksa bir çeşit ED mi alıyorsun?
Erektil disfonksiyon? Sadece oraya gitmedi.…
Çünkü durduğu yerden, bunun hiç şansı yoktu. Şu anda uzun zamandır olduğundan daha zordu. Ve tek düşünebildiği, elini onun tadına bakmak için yalvaran kısmına bastırmaktı.
Hadi Ren… sadece küçük bir öpücük.…
Onu uzakta tutmaya kararlı, bakışlarını onun koluna indirdi.
Bakışları doğru olamayacak bir şeye odaklanırken nefesi kesildi.
Hayır. Mümkün değil. Olamaz. Işığın bir illüzyonuydu. Zihni bir tür hastalıklı şaka oynuyor...
Bu olmak zorunda.
Kalbi gümbür gümbür atarken sağ bileğini tutmak için uzandı. Ters çevirdiğinde, dirseğinin kıvrımındaki örümcek şeklindeki belli belirsiz izi gördü.
Bu bir tesadüf.…
Ama ya olmasaydı?
"Bunu nereden aldın?" diye sordu, elini işaretin üzerinde gezdirerek.

Aşağı baktı ve kaşları daha da çatıldı. “Bununla doğdum. Ve etkilendim. Gördün mü, bütün bir cümleyi konuşabiliyorsun ve kendiliğinden alevler içinde yanmıyorsun. Harika, değil mi?”
Dürüst olmak gerekirse, söylediklerinin tek kelimesini bile kaydetmedi. Yapamadı. Odaklanabildiği tek şey, şimdiye kadar yalnızca bir kişinin taşıdığı bir işaretti.
Kimsenin sahip olmaması gereken biri.
"Baban bu konuda ne diyor?" ona sordu.
Omuz silkti. "Hiç bir şey. Ben bebekken bizi terk etti ve o zamandan beri onu görmedim.
Başı dönüyordu, her şey bir araya gelmeye başladığında bir adım geri çekildi.
O sadece Ixkib değildi. Aynı zamanda Birinci Muhafız'ın kızıydı.…

BÖLÜM 6

"Neyi bana söylemiyorsun?" diye sordu Kateri, korkması gerektiğinden şüphelendiğini söyleyen çok ince bir oktav düşüşüyle. Ama bunun dışında paniğini iyi sakladı.

Lanet etmek. Ren, tanıştıkları anda onun kim olduğunu anlamalıydı. Zihnin şeyleri nasıl renklendirdiği ve onları bilinçli düşünceden saklaması garip. Nasıl bir şey tam burnunun dibinde olabilir ve sen onu tamamen gözden kaçırırsın...

Artık onun hakkındaki gerçeği bildiğine göre, bu açıktı ve nasıl olup da buna kör olacak kadar aptal olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Yüz hatları ve boyu Birinci Muhafız'ınkine hiç benzemese de, sahibinin çıplaklığı doğrudan görebilmesi için tüm yalanları, kabadayılığı ve numarayı ortadan kaldırıyormuş gibi görünen derin bir yoğunluğa sahip aynı ürkütücü altın rengi gözlere sahipti. ruh.

Muhafız'la ilk tanıştığında, bu keskin bakış onu, yalnızca babasının onayını kazanmak için yaşamış, sinmiş bir köpeğe döndürmüştü. O piç kurusunu kanı ve kemiğiyle korurken, kendi kardeşinin üzerinde yürümesine izin veren bir insanın zavallı gölgesi. Kendisiyle temasa geçen herkesin tekmelerini kabul eden, onların küçümsemesinden daha iyisini hak etmediğini düşünen köpek.

Ren, hayatının büyük bir bölümünde, kızgın ya da kırgın olmak yerine, birinin ona bir ev teklif etmeye istekli olmasına minnettar olması gerektiğine dürüstçe inanmıştı. Onur, ondan daha iyilere ayrılmış bir şeydi. Babasından ve Coyote'tan ona davranışlarından dolayı nefret ettiğine kendini inandırsa da, gerçek şu ki kendinden daha çok nefret ediyordu. Tacizlerini yutan ve hiçbir şey söylemeyen kişi o olmuştu. Kendisine daha küçükmüş gibi davranmalarına izin veren kişi.

Bu arada, onları susturacak güce ve becerilere sahipti. Ama onu riske atmak yerine
"ev" ve tanıdığı azıcık güvenlik, onların sözlü saldırılarına göğüs germiş ve kendi başına var olamayacağına kendini inandırmıştı.

Gerçekten daha zayıf olduğunu.

Ve Birinci Muhafız onun gözlerinin içine bakıp Windseer'ın uyandırdığı intikam peşindeki canavarı yeniden savunmasız bir insan haline getirdiği anda, Ren gerçeği görmeye cüret ettiği için kadim dünyanın her yerine o nefreti salmıştı.

Ama sonunda Birinci Muhafız haklıydı. Ren'in tüm yıl boyunca kendisi kadar vahşice savaştığı İlk Muhafız değildi.

O, başkası değil, her zaman onun en büyük düşmanı olmuştu.

Başkası olsa Ren'i geçmişteki vahşetlerinden dolayı suçlar ve hayatını talep ederdi.

Bunun yerine Birinci Muhafız onu bir kardeş gibi kucaklamıştı. Sevdiğin birinin yalanlarıyla seni kör etmesine izin verdin. Daha önce hiç kabul görmemiş kırılgan bir kalbe bakması için ona güvendin. Sen onun emriyle

kötülük işlerken, kötülük senin içinde değildi. Yaptıklarından ne zevk ne de rahatlık aldın. Gurur yok.
Kalbini görüyorum, Makah'Alay. Yaptığın şeyden utanıyor ve dehşete düşüyorsun. Bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyorsun ve bu gerçeği saklamıyorsun. Kendini benim yapabileceğimden çok daha kötü kırbaçladın.
Ama hatırlamanız gereken şey, hayatta mükemmel olan sadece iki erkek olduğudur.
Henüz doğmamış olan ve ölmüş olan. Hepimiz hata yaparız. Büyümenin bir parçası. İşin püf noktası mükemmel olmak değil. Yanlış kişiye güvenmekten ya da yanlış rüyanın peşinden gitmekten sizi cezalandırmaması için zihninizde bir teselli yeri bulmaktır. Hepimiz bir noktada zararlı kurnazlığın kurbanı oluyoruz.
Hatta ben.
Ama nefret ve öfke hiçbir şeyi çözmez. Güçlü bir ateş gibi, kendilerine ne yedirilirse hızla tüketirler. Yine de süremez. Çok geçmeden, etraflarındaki her şeyi yutarlar ve yanarlar, geriye hiçbir şey hissetmeyen içi boş bir kabuktan başka bir şey bırakmazlar.
Sen, Makah'Alay, kudretli Thunderbird'sün. İnsan kederinden doğdun, diyarı kasıp kavuran, yoluna çıkan her şeyi yok eden fırtınaların yaratıcısısın.
Şimdi harcanmış, alçakgönüllü ve verici. Bir başkasını kurtarmak için hayatını feda edecek bir koruyucu.
Bunu nasıl suçlayabilir veya cezalandırabilirim?
Evrenin döngüsü doğum, büyüme ve ölümdür. Ve ölüm, istenmeyen olsa da her zaman gereklidir. Ölüm olmadan doğum ve büyüme olmaz.
Çoğu erkek hayatları boyunca birçok kez ölür. Dönüştüğümüz adam, bir zamanlar olduğumuz çocuğu her zaman katlediyor. Dünya hakkındaki bilgisi, bebeğin masumiyetini öldürür. Az önce attığınız adımla, bilge Makah'Alay şimdi savaşçı Makah'Alay'ı toprağa verdi. Hâlâ nasıl savaşılacağını biliyorken, artık ne zaman savaşılacağını öğrendin….
Ve en önemlisi, ne için savaşılacağı.
Diğerleri ve kendisi değil. Birinci Muhafız son dört kelimeyi söylememişti ama Ren'in öğrendiği ders buydu. Birinci Muhafız onu bağışlayana kadar, Coyote ve babası için savaştığını iddia etse bile, her zaman kendi zaferi için savaşmıştı. Aslında kardeşini korumuyordu. Babasının becerilerini fark edeceğini umuyordu. Babasının onu sadece bir kez kucaklayacağını ve ona oğlum demekten gurur duyacağını.
Ama kimse kimsenin fikrini değiştiremezdi. Bunu yapmaları içindi. Ve eğer istekli değillerse, görmek istemediklerini görmelerini sağlayacak hiçbir sihir yoktu.
Babası ona hiçbir zaman fayda sağlamamıştı.
Değişen benim fikirlerim değildi. Benim algılarımdı. Ne zaman birisi onu kaprisli olmakla suçlasa Buffalo'nun esprisi hep bu olmuştu.
Şimdi, yüzyıllar sonra Ren, bir zamanlar onu cinayet işlemeye motive eden aynı çift göze bakıyordu…

"Babanı ne kadar tanıyorsun?" ona sordu.
"Gerçekten hiçbir şey. Annem onun hakkında konuşmadı. Büyükannem bana anıların dayanamayacağı kadar acı verici olduğunu ve yanında ondan bahsetmemem gerektiğini söyledi.
Bu yüzden asla yapmadım.
"Annen hâlâ ondan bahsetmiyor mu?"
"Annem ben küçükken öldü."
Demek o zaman buydu. Birinci Muhafız, Ixkib'in soyunun tükeneceğini biliyor olmalıydı ve bu yüzden en önemli zamanlarından birinde bunun olmasını önlemek için müdahale etmişti. Annesinin öleceğini bildiğinden, devam edecek yeni bir Ixkib olsun diye ona bir çocuk vermişti.
Bu da Birinci Muhafız'ın şu anda nerede olduğu sorusunu akla getiriyordu. Kızı tehlikedeyken kaybolmak ona göre değildi.
Belki de gerçekten onun kızı değildir.
Ama o daha iyi biliyordu. Tüm Muhafızların sahip olduğu işaret ve onun gözleri arasında...
Onun hakkında hiç şüphesi yoktu. Güçleri uykudayken, yüzeyin ötesine bakan herkes için hala mevcuttu. Hayatı boyunca sadece bir kez mağlup olmuştu.
babası tarafından. Ve o zaman bile babasının üstün savaş becerileri sayesinde olmamıştı.
Aksine, Birinci Muhafız savaşı zihinsel olarak kazanmıştı. Ren'i sözlü olarak çıplak bırakmış ve savaşma arzusu kaybolana kadar onu açıkta bırakmıştı.
Bu, birinin onun üzerinde kullandığı en kirli numaraydı. Ve geçmişi göz önüne alındığında, bu çok şey söylüyordu.
Tek kaşını kaldırdı. "Benden ne saklıyorsun?"
"Ne demek istiyorsun?"
“Her zaman birinin sır sakladığını bilme yeteneğim olmuştur. Derin bir tane var. Ben hissediyorum."
Ah evet, kesinlikle kızıydı. Başka hiç kimse onun ruh halini okuyamamıştı - Birinci Muhafız'ın yaptığı gibi değil.
Ve gerçekten paylaşmayı sevmiyordu. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmene gerek yok."
Diğer kaşı, onu gücendirdiğini belirten bir ifadeyle ilk kaşına katıldı. "Pek fazla insan becerin yok, değil mi?"
Gerçeği bir bilse...
"Onları istemiyorum."
Ren'in alay konusu olduğu görüntüsü kafasından geçerken Kateri kaşlarını çattı. Bu onun insanlara olan düşmanlığını açıklar. Ve onu kim suçlayabilirdi ki?
Ama bu aynı adam olamazdı. O daha iyi biliyordu. O görüntüler rüyalarından gelmişti. Belki geçen yaz yaptığı kazıdan kalma tuhaf bir kalıntı.
Büyükannesi, nesnelerin önceki sahiplerinin özünü taşıyabileceğine kesin olarak inanmıştı. İnsan ruhu o kadar güçlüydü ki, neredeyse her şey üzerinde izlenimler bırakabilirdi. Kateri birçok farklı Maya parçasını ele

almıştı. Bunlardan herhangi biri ona "bulaşabilir" ve bilinçaltının kurgusal senaryolar yaratmasına neden olabilir.
Cevapların en tatmin edicisi olmasa da, onun reenkarne bir savaşçı ya da ölümsüz vampir ya da tuhaf ve abartılı başka bir şey olduğuna inanmaktan kesinlikle çok daha iyiydi.
Bu da onu en tuhaf soruya geri götürdü. "Beni o delikten nasıl çıkardın?"
"Seni taşıdım."
Güzel iğneleme dostum. Hiç kimseyi tekmelemek için bu kadar güçlü bir istek duymamıştı. Anaokulunda onu kızdırmak için çantasını çalan küçük çocuk bile. Ama bu adam... kasıtlı olarak muğlak ve zor konuşuyordu. Sınıfındaki küçük çocuğun aksine, bu daha iyi bilmeli...
"Gerçekten benimle bu oyunu oynayacak mısın?"
Bakışları dudaklarına indi. En küçük nanosaniye için, onun gözlerindeki arzu kıvılcımını gördü. Ama alev alır almaz söndürdü. "Siz sordunuz ben de cevapladım.
Oyun yok."
"Ne? Onları da çalmıyor musun?”
Hayatında gördüğü en duygusuz ifadeyi takınmıştı. Adamım, Terminatörü oynamalıydı. Schwarzenegger'den bile daha iyi olurdu. "HAYIR. Ben değillim."
"Malısın. Oyunlardan öğrenilecek çok şey var. Sokrates'in dediği gibi, bir insan bir başkası hakkında iki yıllık sohbetten daha fazlasını bir saatlik oyunla keşfedebilir."
Bir an sonra telefonu çalana kadar bunu düşünüyor gibiydi.
Ren onu cebinden çıkardı ve birkaç arkadaşından biri olmasını bekleyerek kimliği kontrol etti. Kalbi durdu.
Arkadaş değil sonuçta.
Coyote'du.
Cevap verme. Kardeşiyle konuşmaktan iyi bir şey gelemezdi. Hiç bir şey. Ama merakı çok büyüktü. O piçin onu neden aradığını boşver, ağabeyinin numarasına nasıl sahip olduğundan bile emin değildi. Kendini durduramadan kapıyı açtı. "Osiyo."
"Aslında selamlar ağabey. İhtiyacım olan şeyi bir kez daha çaldığınız dikkatimi çekti. Onu geri istiyorum."
Ren ona cıktı. Zavallı Anukuwaya. Bir kadına asla tutunamazsın, değil mi?
Ren'in amaçladığı gibi, Coyote öfkeyle kekeledi. Sonra onu lanetleme turuna girdi.
Durumun ciddiyetine rağmen Ren, kardeşinin renkli seçimleriyle eğleniyordu.
"O senin de baban, Anukuwaya. Dahası, aslında, beni sahiplenmekle hiç ilgilenmediği için.
Coyote kulağına hırladı. "Onu istiyorum. Şimdi."
Evet ve cehennemdeki insanlar buzlu su ister. "Gerçekleşmeyecek."
"Choo Co La Tah'ın hayatı için bile mi?"

Ren beklenmedik soru karşısında donup kaldı. Hayır... Choo kesinlikle yakalanmayacaktı.
"Yalan söylüyorsun."
Yumruğun ete çarpmasına benzer bir ses duydu. Bunu derin bir homurtu takip etti. "Merhaba de, köpek."
Telefonda kalın, İngiliz aksanlı bir ses konuştu. "Eylem halindeki cehaletten daha korkutucu bir şey yoktur Renegade." Choo, Ren'in ne anlama geldiğini bilen birkaç kişiden biriydi. Ren'e Coyote'un ona gerçekten sahip olduğunu bildirme şekli.
Şüphe etmesi gerektiğinden değil. Bir an sonra, Choo'nun bir sandalyeye bağlandığını ve acımasızca dövüldüğünü gösteren bir fotoğraflı metin mesajı vızıldadı.
"Onun geleceği sana bağlı, Makah'Alay."
Ren, içini bir öfke kaplarken telefonu sıkıca kavradı. Olmayı öğrendiği adam, eski dostunu kurtarmak istiyordu. Ama içindeki savaşçı daha iyi biliyordu.
Çakal acıktığı zaman beslenirdi. Doyuncaya kadar canavarı yatıştırmak mümkün değildi. Ne yaparsa yapsın, Coyote'un yaptıklarını veya Choo'nun kaderini değiştirmeyecekti.
"Choo Co La Tah yaşıyor mu, ölüyor mu?" kardeşi alay etti.
Ren, verebileceği tek cevabı vermeden önce dişlerini gıcırdattı. "Bu kararı vermek sadece senin. Ixkib benimle kalıyor."
Coyote onunla alay etmeden önce güldü. "Sen her zaman st-st-aptaldın."
Hat gitti.
Ren kesinlikle bu son parça olmadan da yapabilirdi. Arkadaşını az önce mahkûm ettiğinden emin olduğu şeyle içini düğümlendi, telefonunu kapattı ve kadının bakışlarıyla karşılaştı.
Tek tesellisi, diğer arkadaşı Sundown'ın, Sundown'ın karısı Abigail ile birlikte Coyote'den güvenli bir şekilde saklandığını bilmek oldu. Ren ve Choo Co La Tah, Coyote onları bulamasın diye aylar önce onları uğurlamıştı. Sundown ve Abby korkak oldukları için değil, Abby hamile olduğu için. Hiçbiri bebeği Coyote veya başka bir tehlike için riske atmaya istekli değildi.
Ren, çocukları doğana kadar yanlarına gitmeyecek veya yardımlarını istemeyecekti.
"Ne oldu?" diye sordu.
Tam cevap vermeye başlarken, bir şey evin çatısına o kadar sert çarptı ki, kiremitlerin arasından geçmiş gibi ses geldi.
Ren kapıya koştu ve Rain'i koridorda koşarken buldu.
"Dostum, dışarıda kötü bir şey var. Kasırga gibi ya da... Bilmiyorum. Meteoroloji okuluna gitmedim."
Ren onu gömleğinden yakaladı ve odaya sürükledi. "Onu koru."
Ren onları yalnız bırakırken Kateri kaşlarını çattı. "O eylem neydi?"
"Bilmiyorum. Adam beni korkutuyor."

Rain'in sözleriyle alay etti. "Bu pek bir şey ifade etmiyor, kuzen. Hatırladığım kadarıyla örümcekler seni katatonik yapıyor ve uğur böcekleri bile kız gibi çığlık attırmana neden oluyor.”
Yağmur öfkeyle sertleşti. "Benim hatam değil. Sana söz veriyorum. Babamı, Seamus amcamla Mardi Gras için Katil Uğur Böceği gibi giyinmiş görseydin, onlardan da korkardın. Sadece söylüyorum. Genç bir zihin için, iki heteroseksüel adamın bana 'It's Raining Men' şarkısını söylemesi ve sonra da bana o şarkının adını verdiğimi söylemesi kadar yaralayıcı bir şey olamaz.
Ve bu yeterince zarar verici değilse, annem onlarla aynı fikirdeydi. Sonunda sakinleştiğim doğumumun şarkıdan önce geldiğini anlayacak yaşa gelene kadar değildi.
Kendi başına korkunç bir adam olan Daniel Amca'nın elbiseli ve kötü makyajlı bir görüntüsü aklına geldi ve onu güldürdü. Evet, onun oğluna bu şekilde işkence ettiğini kolayca hayal edebiliyordu, Starla teyzesi de öyle. Güleryüzlü insanlardı.
"Seamus amcanla hiç tanışmadım."
"Memnun olmak. Seamus kafa travması gibidir. Başka birinin başına geldiği sürece çok komik... Babamın daha uzun, daha cimri, daha kalın ve İrlanda aksanlı olduğunu hayal edin.
Evet, bu muhtemelen onu gözlerini oymaya motive edecek bir şeydi.
"Tamam, artık uğur böceklerinin seni orospu yaptıklarına dair şaka yok."
"Teşekkür ederim."
Işıklar titredi.
Kateri bir şeylerin kırıldığını duyunca bir an donup kaldı. Tekrar Rain'e baktı. "Tam olarak ne gördün?"
"Açıkçası? Sanırım bir girdaptı. Doctor Who'dan fırlamış bir şeye benziyordu.”
Oturma odası yönünden cam paramparça oldu. Daha iyi bilecek kadar korku filmi izlemiş olmasına rağmen, Kateri araştırmaya gitti.
Arkasından yağmur da süzüldü. "Odadan çıkmamamız gerektiğini düşünüyorum."
Koridorda temkinli bir şekilde ilerlerken, kavga seslerine daha yakınken onu görmezden geldi. Oturma odasına geldiğinde başı döndü. Ren'i bir kez daha farklı bir zaman ve yerde gördü. Aklında, kendine özgü savaş sopasıyla derin bir vadide savaşıyordu. Yaşlı bir adama karşı savaşırken göğsü çıplak, her damarı göze çarpıyordu.
Kan ikisini de kapladı. Ren'in saçlarını ıslattı ve deri kordonlarla tutturulmuş beyaz tüyleri lekeledi.
"Benden gerçekten nefret etmiyorsun, Makah'Alay. Bunu biliyor." Yaşlı adamın sesi yorgunluktan boğuktu. "Ve eğer yönünü değiştirmezsen, gitmekte olduğun yere varacaksın."
"Senin özlü sözlerinden bıktım, ihtiyar. İkimize de bir iyilik yap ve şimdiden öl.”

Yaşlı adam salıncağından eğildi ve onu tekmeledi. “Aşkının seni kör ettiğini ve açgözlülüğünün doyumsuz olduğunu söylüyorlar. Ama açgözlü değilsin. Maddi şeyler için değil. Bunu biliyorum, sen de biliyorsun.”
"Kapa çeneni!" diye bağırdı Ren.
"Gerçek, en derin ihaneti en çok ısırır. Sen kullanılan bir araçtan başka bir şey değilsin Makah'Alay. Baban ve erkek kardeşinle olduğun gibi. Bana tüm arzuladığın şeyin bu olduğunu mu söylüyorsun?
Bu sözler onu derinden yaralarken Ren'in kara gözlerindeki ıstırabı gördü. Windseer seni sevseydi şimdi burada olurdu. Ama değil, değil mi? Hayır. Grizzly Spirit için kapıyı açtı ve sonra onu serbest bıraktı. Herkes gibi o da seni yalnız ölmeye terk etti.”
"Ne olmuş?" Ren sopasını adamın kafasına sallarken meydan okudu. "Bu dünyaya yalnız geldim ve yalnız gideceğim."
Darbeden kurtuldu. "Ya aradaki zaman? Hayatın boyunca hiçbir şeye sahip olmamaktan memnun musun? Hiç kimse? Durmadan?" Bu sözler, Ren'in sopasıyla savuşturmaya çalıştığı ateş patlamalarıyla noktalandı. Geri sendelemesine ve yere düşmesine neden oldular.
Yaşlı adam Ren'in başında durmak için hareket ederken gözlerinde acı yankılandı. “Gittiğinde senin için kim ağlayacak? Söyle oğlum. Ne için yaşıyorsun?”
Ren sırayla onu patlattı. "İntikam!"
Yaşlı adam, Ren'in ayağa kalkabilmesi için durakladı. "Yaralanmakta haklısın, Makah'Alay. Ama eylemlerin biraz doğruyu büyük bir yanlışa çevirdi. Ve intikamın, sana asla zarar vermemiş olan masumlara sıçradı. Ektiğin tohumun başka bir çocuğun kalbine kök salmasını ister miydin? Ne ekinler
böyle vim ile mi ekiyorsun? Onların ekilmemiş olarak büyümelerini gerçekten istiyor musunuz? O çocukların, o öksüzlerin damarlarında seninle aynı zehrin olması için mi?
“Ne umurumda? Bu dünya bana hiç nezaket göstermedi. Beni bir kez olsun hoş karşılamadılar.”
Yaşlı adam sopasını düşürdü. "Ama umursuyorsun. değil mi gözlerinde görüyorum Şimdi bile. Tüm yaşadıklarından sonra bile. Hala bütün erkeklerin yaptığını istiyorsun. Konfor-"
Ren o kadar yüksek sesle haykırdı ki, yaşlı adamın diğer söylediklerini bastırdı. "Hiçbir şey istemiyorum!
Hiç bir şey!" Dövüşünü o kadar güçlü ve öfkeyle yeniledi ki, darbeleri insan gözüyle görülemeyecek kadar hızlı geldi. Sadece gök gürültülü sesleri duyulabiliyordu.
Tıpkı salonda olup bitenler gibi.
O kalp atışında, Kateri geçmişten, rüyasından ya da her ne gördüyse ondan sıyrıldı ve kendini Ren'in Las Vegas'taki evinde buldu. Rain onu tekrar koridora çekerken gök gürültüsü ve şimşek yankılandı.

Önlerindeki oturma odasında Ren, tek vücut olarak saldıran ve sonra ayrı ayrı savaşmak için ayrılan karanlık ruhlarla çevriliydi. Buna rağmen takdire şayan bir beceriyle yerini korudu.
Kurt asla şiddetle evcilleştirilmez. Ama daha ziyade kibar, nazik ve her şeyden önce sabırlı bir el ile. Canavarların en vahşisi her yerde düşman görür. Yaşamak için buna mecburlar. Tek bildikleri nasıl saldırıya uğrayacakları ve nasıl savaşacakları. Hepsinden ihanet bekliyorlar.
Büyükannesinin sesi kafasının içinden fısıldadı.
Canavarlardan biri Ren'i dizlerinin üzerine çökerten bir darbeyle yakaladı. Onunla yuvarlandı, ancak tamamen ücretsiz yapmadı. Diğeri onu yakaladı ve sert bir şekilde tekmeledi.
Onu yenmek üzereydiler.
Onu korumak için savaşırken onun yere düşmesini izlemeyi reddeden Kateri ileri doğru koştu...
Sonra onlarla savaşacak bir silahı olmadığını fark etti.
Ah şipşak…
Başka bir gölge ona yaklaşırken Ren yukarı baktı. Sadece kadını orada görmek için canavara vurmak için geri çekildi.
Tam bir kalp atışı için, onun beklenmedik varlığı onu felç etti. Onun da kendisine saldırmasını beklerken hareket edemiyordu.
Bunun yerine, onun savaştığı kişilerin peşinden gitti.…
O kadar beklenmedikti ki, beyninin kendisi için savaşan birinin tutarsızlığını kabul etmesi birkaç saniye sürdü.
Ta ki onun onlara uygun olmadığını anlayana kadar.
Onu kurtarmak için tek düşüncesi, ona koştu ve vücuduna sarıldı, sonra onları evinden çıkarıp bildiği diğer tek sığınağa ışınladı.
Kateri, Ren'in ona sımsıkı sarılmasından nefes alamıyordu. Tamamen bir kas duvarı ile çevrili, yüzünü onun göğsüne bastırmıştı. Kalbi altında çarptı teninin sıcak, erkeksi kokusu onu yatıştırırken yanağını okşadı. Altında baharatlı bir koku vardı. Ağzını sulandıran bir şey.
Birkaç saniye sonra kollarını gevşetti ve ona bakabilmek için yarım adım geri çekildi.
O kara gözlerdeki endişe onu hazırlıksız yakalamıştı. Çok ateşli ve seksi bir görüntüydü. Onu ateşe veren biri. Özellikle de yüzünü ellerinin arasına aldığında ve başları aynı hizada olacak şekilde eğildiğinde.
"İyi misin?"
Başını salladı. "Sen?"
"Yaşayacağım."
Üzülerek, onu serbest bıraktı ve uzaklaştı. Onun sıcaklığının ani yokluğu onu ürpertti. Odaya göz gezdirirken, derin bir nefes aldı.
Güzel bir otel süitiydi. Milyarder bir playboyun kiralayacağı türden bir çatı katı süiti.
ne…
"Kötü bir rüya görüyorum," diye nefes verdi, bilinçsiz zihninde neler olup bittiğini merak ederek.

Ren başını salladı. "Bu bir rüya değil."
Homurdandı. "O zaman buraya nasıl geldik?"
"Işınlanma yeteneğim var."
Elbette yaptı. Gergin bir şekilde güldü. "Evet. Beni ışınla, Scotty, değil mi? Bana bir şey mi attınız? Rain bu işin içinde mi?"
"Buna gerçekten inanmıyorsun."
Kateri elini yanındaki lacivert perdede gezdirdi. Buharlaşıp tüm bunları psikotik bir rüyaya dönüştürmeyen bir perde. "Hayır ama istiyorum."
Göründüğünden başka bir şeye inanmak istiyordu.
Deliyim. Olmalıyım - bu en azından mantıklı.
Aksi takdirde …
Parçası olmak istemediği bir gerçeklik karşısında irkildi. Şahsen, Reddetme durumunda bir adrese sahip olmaktan hoşlanıyordu. "Bu gerçek, değil mi?"
"Olabildiğince gerçek."
Elleriyle yüzünü kapatarak başka bir makul açıklama bulmak için elinden geleni yaptı.
Bir tane yoktu. İmkansızı elediğinizde, ne kadar ihtimal dışı olursa olsun geriye kalan gerçek olmalıdır... Lanet olsun, Sör Arthur Conan Doyle. Lanet olsun!
Ve o anda, her şey onu alt etti. Fernando'nun ölümü, son zamanlarda ölümle burun buruna gelişi, çılgın, tuhaf rüyaları... Her şey.
Aman Tanrım, bu doğru.
Hepsini.
Hayır, geçmişte aynı adam olamaz. O olamazdı. Yapamadı…
Ren, düştüğü şoku fark etti. Onu yere indirmesi gerektiğini bilerek aralarındaki mesafeyi kapattı ve yüzünü yeniden avuçlarının arasına aldı. Teninin yumuşaklığı onunkini okşuyordu ve asla sahip olamayacağını bildiği şeyler için can atmasına neden oluyordu. İstememesi gerektiğini bildiği şeyler.
"Adınız ne?" Daha önce kendine "Teri" adını vermişti ama bu onun hakkında bildiklerine uymuyor gibiydi.
Kateri, beklenmedik sorusu karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Ha? Ne?"
"Adını bilmiyorum ufaklık. Sana ne diyorlar?"
Bu onu güldürdü. "Tabii ki bilmiyorsun. Neden yapmalısın? Hayatımı sadece iki kez kurtardın. Beni çekip çıkardı..." Beyni, içinde bulunduğu durumdan hareket etmesine bile ürkütücü başka bir duruma geçti. Yağmur iyi mi?"
"Ona zarar vermeyecekler. Senin peşindeler.
Elbette öyleydiler….
"Onlar neler?"
Ren tereddüt etti. Temelde her şeyin senden bir parça istediğinin söylenmesi, birini sakinleştirmeye yardımcı olmadı. Çok fazla insan becerisine sahip olmasa da, bir parça bilginin en iyisinin kendisine saklanması gerektiğini biliyordu. "Düşmanlar."
Yüzünü ona çevirdi. "Gerçekten mi?" diye sordu, sesinden alay akıyordu. "Düşmanlar mı? Yapabileceğin en iyi şey bu mu?"

"Bana hala adını söylemedin," diye hatırlattı ona.
"Kateri Avani, gerçi çoğu insan bana Teri der."
Ren bunu kafasında tekrarladı. Onu taşıyan kadın gibi güzel bir isimdi. "Ben Ren."
"Biliyorum."
"Ama sana söylemedim."
Ona kaşlarını çattı. "Bu bir fark yaratır mı?"
"Benim geldiğim yerde öyle."
Kateri, göz bebeğini seçemeyecek kadar siyah gözlere bakarken başka bir karşılık verdi.
Beyninin en derin yerinden, büyükannesinin bir zamanlar ona halkının isimlere bakış açısı hakkında söylediği bir şeyi hatırladı. Neden "Waleli" sadece ikisi tarafından biliniyordu ve başka kimse tarafından bilinmiyordu.
"Bu bir güven işaretidir."
Onayladı. "Birisi senin adını öğrendiğinde, ona kendinden küçük bir parça verirsin.
Bu arkadaşlığa doğru atılan ilk adımdır."
Ve o anda, onun neden bu kadar nadiren konuştuğuna dair bir içgörü daha edindi. Bu da ona kendinden bir parça veriyordu. Eğer geçmişteki adam gerçekten oysa, kekelemesi durumunda onunla alay etmeyeceğine güveniyordu. "Demek o iki heceli şeyi geçtik, öyle mi?"
Ağzının bir köşesi, bir erkekte gördüğü en yıkıcı gülümsemeyle kıvrıldı.
"Biz..." ve sonra ona cevap olarak sadece iki hece vereceğini anlamış gibi, "Kateri" diye tutturdu.
Dang... Bunu aksanıyla söyleyiş şekli... Onu ürpertmişti. Adını hiçbir zaman özellikle sevmemişti. Alışılmadık olsa da, kimsenin onu heceleyemediği veya telaffuz edemediği can sıkıcı bir dezavantajla geldi.
Ama onun adı dilinden bir okşama gibi yuvarlandı.
İstemeden, bir parçasının ona doğru eridiğini hissetti. Tam bir pislik olmadığı zamanlarda gerçekten çok tatlıydı.
Ve bu, onun dudaklarının tadı göründüğü kadar güzel olup olmayacağını merak etmesine neden oldu...
Teri! Hiç böyle düşünceleri olmamıştı. Bu kadar önemsiz bir şeyle uğraşamayacak kadar kariyerine odaklanmıştı. Ama bir kez olsun arzusunu bastıramadı.
Yüzünü onun boyun girintisine gömmeyi ve onun sıcak, erkeksi kokusunu içine çekmeyi gerçekten ama gerçekten istiyordu.
Dudaklarını yalayarak ona doğru eğildi. Kapıda bir ses duyduklarında neredeyse evde özgürdü. İlk başta bunun bir hata olduğunu düşündü.
Kilit dönene kadar.
Bir süre sonra kapı açıldı ve üzerlerine moloz saçıldı. Ren onun vücudunu onunkiyle korudu. Şiddetli rüzgarlar odayı yırttı. O kadar güçlüydüler ki nefesini kesti ve saçlarını vücudunun etrafında savurdu. Ren onu tutmasaydı, odadan dışarı çekilirdi. Bir kasırganın vahşetine karşı nasıl güçlü durmaya devam ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ve rüzgar hızlanırken Ren'in bakışlarıyla karşılaştı. Kalbi durdu.
Siyah gözleri kan kırmızısına dönmüştü.

BÖLÜM 7

Ren, Kyatel'in çelik pençelerinin vücudunu parçaladığını hissettiğinde kendini hazırladı. Rüzgar iblisinin amaçladığı gibi, etini binlerce akrep gibi soktu. Ayaklarının üzerinde durmaya çabalarken gözlerinde şiddetli acı gözyaşları akıyordu. Aşağı inerse, iblis kadını ele geçirecek ve kavga burada ve şimdi sona erecekti. O ölecekti ve tüm kapılar açılacaktı.
Yenilmeyeceğim….
Bir daha asla.
Onları bu duruma soktuğu ve onu amaçlanan sığınağına ışınlayamadığı için öfkeli, zihinsel olarak derinlere inip elinden gelen her gücü toplarken fiziksel ıstıraba rağmen güçlü durmaya kendini zorladı. Olmak istediği yer burası değildi. Neden... güçleri neden onları bu şekilde alt üst etmişti? Bir kere olsun, bir şey olması gerektiği gibi gidemez miydi? Öfkesi yükselerek dişlerini gösterdi ve kolunu dışarı doğru fırlattı. Olabildiğince sert bir şekilde, doğrudan iblisin göğsüne bir ateş topu sapladı.
Kyatel çığlık atarak kapı eşiğinden geri düştü. Rüzgâr, Ren'in Kateri'nin elini tutup onu ileri doğru çekmesine yetecek kadar uzun süre uğuldamayı kesti. Hayatta kalabilmeleri için ilk alemin derinliklerine inmeleri gerekiyordu. Onları tekrar ışınlamaya çalışacaktı ama bu yanlış adımdan sonra buna cesaret edemedi. Güçleri azalıyordu ve iki tanesiyle…
İkinci aleme düşmektense burada kilitli kalmak daha iyidir.
Adam onu yönlendirmeye çalışırken, kadın inkar edercesine başını salladı ve kelimenin tam anlamıyla ayaklarını sürükleyerek onları yavaşlattı. "Sen nesin?"
"Bu diyarda senin tarafında olan tek kişi. Benimle gel yoksa seni öldürürler.”
Başını sallamadan hemen önce gözlerindeki tereddütü gördü. Tek düşüncesi eski müttefiki ile arasına olabildiğince mesafe koymaktı, bir kapıya doğru koştu ve kapıyı hızla açtı.
Kateri, geçmeleri gereken yanan odayı görünce yeniden yavaşladı. Ona deli olduğunu düşündüğünü söyleyen bir bakış atarak, konuya girmeyi reddetti. Ren sinirini bastırmaya çalıştı. Onun aksine, iblis oyunlarına ve tuzaklarına alışkın değildi.
"Bu bir yanılsama."
Bu sefer bakışları ona yalancı diyordu.
"Güven bana."
"Neden yapayım?"
Onun şüphesini hak etti. Geçmişinden sonra, küçümseme ve küçümseme dışında hiçbir şeye hakkı yoktu. Yine de, sayısız düzeyde acı verdi. "Yaşamak istiyor musun?"
Bakışları onu daha önce hiçbir kadının gözlerinde görmediği bir güvenle yaktı. "Evet ediyorum. O yüzden lütfen bana yalan söyleme. Yaşayacak çok şeyim yok ama bu gece kesinlikle ölmek istemiyorum.” Bu sözler, öne çıkıp elini geri alırken fısıldandı.

Bunun bir yanılsama olduğu konusunda haklı olduğunu umarak, dua ederek, Ren onu alevlerin içine çekti.
Bir an için durumu yanlış değerlendirdiğini düşündü. Ama yanan odayı geçtiklerinde ve bu cehennemin kokusunu tanıdığında, ne olduğunu anladı. Coyote bu ilk kapıyı aşmış ve onları içine çekmişti. Kardeşi bir şekilde Hi'hinya'nın kapısını açmış ve Kyatel'i serbest bırakmıştı. Ya da daha kötüsü, Coyote Choo Co La Tah'ı kırmıştı ve Choo bunu onun için yapmıştı. Her iki durumda da, Hi'hinya'nın kapısı açıktı ve hepsi için kötüydü.
Choo'nun elini bunu yapmaya zorlamak için ne gerektiğini düşünmek istemeyen Ren, Kyatel gelmeden önce telekinezisini kullanarak kapıyı çarparak kapattı ve arkalarından mühürledi.
Fazla zamanları olmazdı ve o buralarda tam olarak ayın iblisi sayılmazdı. Hiç şüphe yok ki her yerde onun için aranıyor posterleri vardı. Büyük bir ödül tutanlar. Bir iblis onu yakalayıp Grizzly'ye götürebilirse, ölçüsüz bir şekilde ödüllendirileceklerdi. Grizzly Spirit'in evrende Ren'i tekrar gözaltına almaktan daha çok istediği hiçbir şey yoktu.
Bu nedenle Ren, iblisler kadar onun için bir tehditti.
Belki de tek başına gitmesine izin vermeliydi.
Ama o daha iyi biliyordu. Bu ilk ölüler diyarında uzun süre dayanamayacaktı. Onlarla nasıl savaşılacağı ya da onlardan nasıl kaçınılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve en azından buradaki iblisler kural olarak o kadar güçlü değillerdi. Çoğu, gölge gezginlerinden başka bir şey değildi - iki dünyayı birbirine bağlayan iblisler. Onlarla ilgili en büyük sorun, hiçbir şekilde sadakatlerinin olmamasıydı.
Bu kelimelerin en saf anlamıyla belirsiz ve kaprisli, onlara yardım etmek kadar birini öldürmeye de meyilliydiler.
Eğer gerçekten şanslılarsa, gölge yürüyüşçüleri varlıklarını hiç umursamazlardı.
Tabii ki, şans her zaman kararsız bir orospuydu.
Ve bu gece onlar için hazır görünüyordu.
Aniden solundaki duvar patladı ve üzerlerine alçıpan yağmuru yağdırdı. Ancak, bu kötü kısım değildi. Kötü, kalbini ve hayatını bir bonus olarak talep etmeye kararlı bir iblis sürüsü şeklinde geldi.
Ren, onlarla yüzleşebilmek için kadını bıraktı.
Ren rüyasında bin kez kullandığını gördüğü sopayı gösterirken Kateri nefesi kesilerek yere düştü. Ve bunu bir şampiyon gibi kullandı. Obsidyen camla kesmeden önce düz uçlarıyla onları geri püskürttü.
Çarpık iblisler aşağı inerken çığlık attılar. Birçoğu geri çekildi, ancak diğerleri onu takip edebilmek için düşmüşlerin cesetlerinin üzerinden tırmanarak ısrar etti.
Kateri yardım etmek için bir yol arayarak etrafına bakındı. Ne yazık ki, tam olarak neyle savaştıklarından emin değildi ve onlarla savaşmak için süper bir silahı yoktu.
Çıplak elleriyle onlara karşı çıkmak, yapılacak en akıllıca şey gibi görünmüyordu.

Bunun yerine, onlarla nasıl savaşılacağını bilen birinin dikkatini dağıtmamaya karar verdi.
Duvarı korumak ve Ren'in o sopayla yanlışlıkla ona vurmamasını sağlamak, ileri atılıp ikisinin de yaralanmasına neden olmaktan daha iyidir.
Ren'in sopasını kullanmasını izlemek aslında oldukça etkileyiciydi. Ona kolunun bir uzantısı gibi davrandı. Hareketlerinde, hayatını savaş için eğitim alarak geçirdiğini gösteren akıcı bir zarafet vardı.
O dövüşürken, kafasına daha çok görüntü doldu.
"Benimle neden savaşıyorsun, Makah'Alay? Ben senin gerçek düşmanın değilim. Eve çok daha yakın yaşıyor. Sen ve ben müttefik olabiliriz. Kendileri için savaşamayanlar için benimle savaşın. Öfkeni bırak ve bir kez olsun iyi bir şeyi kucakla.” Ren'e karşı savaşan yaşlı adamın kim olduğunu bilmiyordu ama onunla ilgili bir şeyler çok tanıdık geliyordu...
İkisi üstünlük için savaşan ilkel tanrılar gibi birbirlerine saldırırken Ren yanıt vermedi.
"İstediğin gerçekten bu mu?" yaşlı adam tekrar denedi. "Tek istediğin bu mu?"
Ren ona ters ters baktı. "Senden istediğim şey, şimdiden ölmen, ihtiyar! Ve bunu yaparken sus!"
“Konuşan sen değilsin. Bu Grizzly. Gerçeklerden korkuyor çünkü bunun onu ait olduğu yere geri göndereceğini biliyor. Nefretin gitmesine izin ver ve onu vücudundan temizle.
İster inan ister inanma, bundan daha iyisin Makah'Alay. Mutlu olmayı ve değerli olmayı hak ediyorsun.”
"Siktir git!" Ren, savaşını daha büyük bir güçle yenilemişti.
İkisi de savaşlarından dolayı terli ve kirliydi. Aylardır savaşıyor gibiydiler... İçin …
"Bir yıl ve bir gün," diye soludu.
Ren ona kaşlarını çatmak için döndü. "Ne dedin?"
"Ördek!" diye bağırdı, iblislerden biri sırtına saldırırken.
Dönerek, sopayla zar zor yakaladı. Bükülmüş iblis şey parçalanmadan önce delici bir çığlık attı. Alevler kör edene kadar daha da parlaklaştı. Kateri, gözlerini korumak için elini yüzünün önünde kaldırdı.
Ren döndü ve onu yakaladı, sonra ışınlanmaya çalıştı. İşe yaramadı.
Kahretsin. Onu buradan çıkarması gerekiyordu. Ama güçleri bu kadar tükenmişken ikisini de alt edemezdi.
Ölmek için güzel bir gün. Gitseydi kimsenin umurunda olmazdı.
Ama onun aksine, o önemliydi.
Yüzünü ellerinin arasına aldı, ardından bakışlarını ona kilitledi.
"Büyükanneni düşün.
Onu yanına çağır ve seni eve götürmesini iste.”
Kateri, verdiği emir karşısında kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."
Eline sağlam bir şey koydu ve ne olduğunu görmesin diye yumruğunu onun üzerinde tuttu. "Sadece yap. Şimdi gözlerini kapat ve onu düşün.

Kateri yaptı. Bir saniye, odanın ısındığını hissedebiliyordu - alevlerin derisini yakmak için yalamaya başladığını hissedebiliyordu - ve hemen ardından... New Orleans'taki evindeki oturma odasında Talon'un yanındaydı.
Ne...?
Tamamen kafası karışmış bir şekilde küçük bir daire çizerek kuzeninin evini inceledi.
Parlak pembeler ve morlarla dekore edilmiş, Sunshine'ın evli olduğu alenen erkeksi adamla tamamen uyumsuzdu. Ama onu her şeye kattı. Hatta tüm havlularının pembe olduğu noktaya kadar.
Sunshine, kucağında uyuyan küçük oğlu Declan ile sağındaki kanepeye oturdu.
Kateri'nin aniden ortaya çıkması üzerine Talon ayağa fırladı. Ona doğru bir adım attı.
Rahatlayan Kateri, onun için irkildi, sonra Ren'in ona bir şey verdiğini hatırladı.
Aşağıya baktı ve gözyaşı damlası şeklinde küçük, beyaz, yanardöner, yuvarlanmış bir feldspat bulmak için elini açtı.
Bir ay taşı. Büyükannesi degalodi nvwoti'sinde ya da cebinde tuttuğu ya da boynuna bağladığı ilaç kesesinde benzer bir tane taşımıştı. Büyükannesi her sabah uyandığında komodinde sakladığı kristallerini ve taşları çıkarır ve Ruh Rehberinin ona o gün ihtiyaç duyacağını söylediği taşları seçerdi. Bir dua fısıldayarak onları degalodi nvwoti'sine yerleştirir ve ipleri çekerdi, böylece günün ona getireceği zorluklarla cesurca yüzleşebilirdi. Her sabah yeni bir takımdı ama hiç değişmeyen tek taş onun kutsal ay taşıydı.
"Neden hep yanında bir ay taşı taşıyorsun, Eleesee?" bir gün büyükannesi onu degalodi nvwoti'sinden çıkarıp dua eder gibi tuttuktan sonra sormuştu.
Büyükannesi, Kateri'yi kucağına almış ve incelemesi için ay taşını avucuna koymuştu. Şimdi bile, parlak güneş ışığı mavi parıldarken süt gibi yarı saydam taşın ne kadar güzel göründüğünü hatırlıyordu. “Geleceğinizi daha iyi elde edebilmeniz için geleceğinizi net bir şekilde görmenize yardımcı olacak bir kader taşıdır. Bu nedenle, güçlü bir dilek taşıdır - ona hayallerinizi fısıldayın ve Büyük Ruh'un duyması için onları göklerde yankılasın. Ayrıca ihtiyacı olanları iyileştirebilir ve koruyabilir. Ve yeni başlangıçların ve iyi şansın taşıdır. Her seyahatinde yanında bir tane taşımalısın Waleli. Onlar, hayatımızın döngülerinde bize rehberlik eden ve Büyükbaba Güneş uyurken bizi izleyen Ay Büyükanne'nin en değerli armağanıdır. Düşmanlarımızın gözümüzden kaçtığı ve bize mutlak zarar vermek istedikleri en karanlık saatlerimizde, bizi emniyete götürecek olan odur. Yüzleşmek istemediğimiz gerçekleri görmemizi sağlayacak olan o.”
Ren'in ay taşını tutarken gözyaşları onu boğdu ve Ren'in onun için yaptıklarının önemini anladı. Onların kültüründe, doğum günlerinde, düğünlerde veya bayramlarda bile başkalarından hediye beklenmezdi. Aslında, onlara ne kadar değer verildiğini ve onurlandırılan kişinin, hayatlarından değerli zamanlarını onlarla birlikte olmak için ayıran diğer

insanları ne kadar takdir ettiğini bilmelerini sağlamanın bir yolu olarak, genellikle kutlanan kişiydi. Etkinlik için.

Önemli olan hiçbir zaman bir şey almak değildi. Önem, özellikle beklenmedik bir şekilde ve kalpten geldiğinde, bir başkasına verme eylemindeydi. Bir hediyenin parasal değeri daha da az önemliydi. Hediyeler içinde en değerlisi, veren için kişisel veya manevi önemi olan hediyelerdi. Ve Ren onu koruması ve kader taşıyla - yanında bulundurmaya yetecek kadar değer verdiği en kutsal varlıklarından biriyle - onu kollayacak taş olmadan onun için savaşmak üzere geride kaldığını bilerek göndermişti. Hiç kimse ona daha değerli bir şey vermemişti.

Teri mi? Endişe, Sunshine'ın güzel kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Kateri, Ren'in en değerli hediyesine sarılırken boğazındaki yumruya cevap veremedi. Onun için tek bir gözyaşı yanağından aşağı kaydı.

O sırada arkasından bir şeyin onu yakaladığını hissetti.

Talon onun üzerine atıldı.

Çok geçti. Onu her ne yakaladıysa, onu evin dışına ve karanlığa geri çekti.

"Büyükanne!" Kateri, Ren'in ona talimat verdiği şeyi yapmaya çalışarak aradı. Büyükannesine odaklanmak için elinden geleni yaptı. Ama işe yaramazdı. Büyükannesi bu her neyse onu durdurmasına yardım edemedi. Bunun yerine, düşünceleri onu her zaman rüyalarında öldüren uzun boylu, muhteşem bir adama döndü.

* * *

Ren'in başı, çektiği acıdan yüzdü. O kadar iğrençti ki, kaçmak için şekil değiştirmesini engelledi. Kadını Talon'a göndermek için rezervlerini kullanmıştı. Daha da kötüsü, Kara Avcı güçleri onun uykusunu getiriyordu - bir Kara Avcı yaralandığında her zaman yaptıkları bir şeydi bu. Uyurken, Yunan rüya tanrıları onların iyileşmesine yardım edebilirdi. Ama bu dövüşte yenilirse...

Nefret ettiği kan için onu öldürürlerdi.

Kendini çok hasta hissetti. Ve yine de iblisler gelmeye devam etti.

Sadece uzan ve seni almalarına izin ver. Gerçekten, artık savaşması için bir sebep yoktu. İnsan zulmünü telafi etmekten fazlasını yaptı. Ve Artemis'le yaptığı pazarlığın yerine getirildiğini görecek kadar uzun süre hayatta kalmıştı.

Bir sonraki macerasının zamanı gelmişti.

Ruhsuz ölürsen, sonsuza kadar mutlak bir sefalet içinde olacaksın.

Bu düşünceye güldü. Bu normalden nasıl bir değişiklik olurdu? Kahretsin, farkı fark etmeyecekti bile.

Kyatel onun önünde parıldadı. İblisin gözleri parlak bir flüoresan mordu. "Bana kanını borçlusun."

Ren alay etti. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

İblis, Ren'in boğazına gitmeden önce dişlerini gösterdi. Ren onu yakaladı ve döndürdü. Ama Kyatel ondan uçup gitmek yerine onu bir kardeş gibi kucakladı.
İblis, Ren'in önceden yaralanmış omzuna beş pençe sapladı.
Ren ek yaranın acısıyla haykırdı.
Borcunu unutma, diye fısıldadı Kyatel kulağına.
Bu tek kelime onu uzak geçmişe götürürken Ren'in görüşü karardı. Burada Grizzly'nin efendisi olarak hüküm sürdüğü zamana geri dönelim.
Her şeye sahipken…
Hayatı boyunca acı hissetmediği tek zaman buydu. Utanç yok. Kral olduğunu bilerek bu diyarda yürümüştü. Kimse ona dokunamazdı.
yine benimsin Grizzly güldü, ses kafasında yankılandı.
HAYIR! Ren, insanlığının son kırıntısına tutunmak için mücadele etti. Ama imkansızdı. Ne kadar inkar etse de gerçeği kalbinde biliyordu.
Bir şeye ait olmak istiyordu. Herhangi bir şey. Sadece bir kere. Başka hiç kimse onu istememişti. Onu bağrında karşılayan tek şey kötülük olmuştu...
Ama bu ait değildi ve bunu biliyordu. Hepsi bir yalandı. İblisler onun varlığını ailesinden ya da genel olarak dünyadan daha fazla hoş karşılamamıştı. Ve Grizzly'nin onu istiyormuş gibi davranmasının tek nedeni, düşmanlarına saldırmak için Ren'in vücudunu kullanabilmekti.
Windseer'a gelince…
Özgürlüğüne kavuşur kavuşmaz onu terk etmişti. Ren burada da efendileri kadar insan âleminde olduğu kadar yalnızdı.
Hiçbirşey değişmedi. O zamanlar değersiz bir çöplüktü.
Artık değersizdi.
Gözlerini kapatarak şeytanın onu bitirmesini bekledi.
"İzin vermek. O. Gitmek."
İlk başta Ren o kızgın ses tonunu çıkaramadı. Ve onu teşhis ettikten sonra bile, Kyatel'in arkasında duran Kateri'yi görünce gözlerine inanamadı.
Ve onu tutan iblise kızmıştı. İnanılmaz olduğu kadar, iblisi parçalamaya hazır görünüyordu. Onun yeniden ortaya çıkışına kimin daha çok şaşırdığından emin değildi. O ya da şeytan.
Bununla birlikte, önce Kyatel iyileşti.
Sonra güldü.
Ren, iblisi bıçaklamak için dikkat dağınıklığından yararlandı. Çok kötü, onu öldüremedi.
Ama Kyatel'in şah damarına aldığı darbe onu zayıflatır. Kyatel kanamayı durdurmak ve eksik kanı yenilemek zorunda kalacaktı, yoksa savaşamayacak kadar zayıf olacaktı. Bu alemde kimsenin olmayı göze alamayacağı bir şey.
Kyatel'in gözleri, normal mor tonlarını yok eden koyu, canlı bir turuncu parladı.
"Bu daha bitmedi."
Ren ona alaycı bir şekilde sırıttı. "Şimdilik öyle."

İblis gözden kaybolurken Ren, Kateri'nin kolunu tutmak için döndü. "Burada ne yapıyorsun? Seni gönderdim."
"Bilmiyorum. Talon'daydım ve sonra ortadan kayboldum... ve geri döndüm."
Ren lanetledi. Kyatel eskisinden daha güçlüydü. Çok daha güçlü. Ama zamanlaması için muhtemelen ölmüştü. Ve şimdi, omzundaki yara sayesinde eskisinden bile daha zayıftı.
Bu da aşırı tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Ona bir şey saldırırsa, fazla mücadele edecek durumda değildi. Ve eğer onun için gelirse, onu almasını engelleyemezdi.
Kahretsin…
"Buraya geri gelmemeliydin."
Kateri buna yanıt vermedi. Kıyafetindeki kan miktarı dikkatini dağıttı. Kollarının her yerinde kesikler vardı. Ve sol omzu sanki biri onu parçalamaya çalışmış gibi görünüyordu. Yaralısın.
"Yaşayacağım." Daha fazla yaratığın üstlerine yığıldığı omzunun ötesine bakmak için başını eğdi. Gitmemiz gerek.
"Ve nereye?"
Ren sopasını sağlam omzunun üzerinden kaldırdı. "Tercihen olmadıkları bir yerde."
"Daha fazla aynı fikirde olamazdım." Onu odanın dışına, daha fazla iblis benzeri yaratığın olduğu uzun bir koridor boyunca takip etti ama saldırmadılar. Bunun yerine, onu son derece rahatsız eden ürkütücü bir dikkatle izleyerek gölgelerde kaldılar.
"Neredeyiz?"
Cevap vermeden önce sopasını omzunda çevirdi. "İkimizin de olmaması gereken bir yer... West Lands'in ilk katı."
Kateri bu terime kaşlarını çattı. "Bu bana neden tanıdık geliyor?"
"Atalarımızın, insanlığı avlamalarını engellemek için dünyanın en kötü kötülüklerini kilitledikleri yer."
Ah evet …
Büyükannesinin insanlığı güvende tutmak için seçilmiş Muhafız hakkındaki hikayelerini hatırladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Yardımsever ve nazik, tüm tehditleri ortadan kaldırarak ilk insanları korumaya çalışmıştı. Ne yazık ki, insanlık kandırılmıştı ve Yunan mitolojisindeki Pandora gibi, acı ve ıstıraptan uzak bir yaşam sürmelerini engelleyecek kadar kötülüğü serbest bırakmak için kapıyı aralamıştı.
Bu sadece bir efsane.
Bu düşünce, başka bir iblis dönüp onlara acımasızca tısladığında öldü. Kocaman, yeşil ve kokulu, kendisi kadar gerçekti.
Bu oyun zamanı değildi ve bu kesinlikle hayal ürünü değildi. Ne kadar inkar etmek istese de yapamadı. Bunlar gerçekti.
Ren kendi dişlerini göstererek sopasını canavara doğrulttu ve saldırırsa ne olacağını bilmesini sağladı. Korkuyla geri çekildi. Onu binanın içinde ve diğer yaratıklardan uzaklaştırırken önüne koydu.

Şu anda Ren'in tuhaf diş problemini tartışamayacak ve hatta sorgulayamayacak kadar minnettardı, bir köşeyi döndü, sonra birbirinden farklı üç koridor görünce hemen durdu. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri olmadan, Ren'in doğru yönü seçmesine izin verdi.
Büyük yırtıcı adımlarla sola yöneldi.
Kateri ona ayak uydurmak için resmen koştu. Adımlarından biri onunkinin iki buçuk katına eşitti. "Bu arada buraya nasıl geldik?"
Ren, cevaplamak istemediği bir soru karşısında yüzünü buruşturdu. Aptal gibi görünmeye veya alay edilmeye dayanamıyordu. Ama görünüşe göre, hayattaki tek amacı kusurluluğun ve beceriksizliğin poster çocuğu olarak hizmet etmekti.
Teşekkürler kader. Düşünceyi takdir edin.
Bu yüzden bir korkak gibi saklamak yerine ona gerçeği söyledi. "Bizi Sin'e götürmeye çalışıyordum ve bir şekilde bizi buraya indirdim. Aptalca bir hata olduğunu biliyorum, tamam mı? Mümkün olan en kısa sürede düzeltmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum."
"Hey." Onu durdurmak için çekti. "Her şey yolunda. Bana yardım etmeye çalışıyordun. Hayatımı kurtardığın zaman şikayet edecek değilim, özellikle de bunu yapmak için kanını döktüğün için. Nasıl bir insan olduğumu düşünüyorsun? Ve bu arada, teşekkür ederim. Herşey için." Yanağına hızlı, iffetli bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükseldi.
Bu sözler kafasında yankılanırken Ren konuşamıyordu ve teni onun yumuşak dudaklarından yanıyordu. Onu çok daha kapsamlı bir fiziksel değişim için şiş ve ağrılı bırakan dudaklar.
Dürüst olmak gerekirse, ona şaşırmıştı. Daha önce hiç kimse ona şüphenin faydasını görmemişti. Geçmişte, ne zaman hata yapsa, sorumlu tutulurdu ve genellikle oldukça kaba bir şekilde. "Ben daha iyi bilmeliydim."
Homurdandı. "Bilmenin bununla pek ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca, ölüme yakın deneyimlerimizle biraz meşguldük. Kendine bir mola ver. Son birkaç saat içinde olanların dışında, bu o kadar da kötü değil." Kulübünü işaret etti. "En azından silahlıyız ve savaşa hazırız. Şey... öylesin, neyse. Çok şükür."
Cömertliği onu büyüledi. İnsanların iyi kalpli olduğunun söylendiğini sık sık duymuştu ama onları o kadar nadiren görmüştü ki, onun kalpleri onu hazırlıksız yakalamıştı. Uğraştığı insanların çoğu bencil ve soğuktu. affetmez.
Ve bu onun ailesiydi.
Ren binadan çıkarken yavaşladı. Kapıdan girdikleri anda büyü bozuldu ve sandığı İştar Kumarhanesi olarak görünmek yerine gerçek şeklini aldı - bir kasabada yıpranmış ve eskimiş görünen eski gri taş yapı. benzer binalarla dolu. Tamamen sefalet dolu karanlık bir manzaraya karşı yanmış gövdelerdi. Bu yer hakkında davetkar veya güzel hiçbir şey yoktu.
Daha da kötüsü, gömmek istediği anılarıyla yüzleşmek zorunda kaldığı buraya geri dönmekten nefret ediyordu. Birinci Muhafız haklıydı. Kendini herhangi bir işkencecinin yapabileceğinden daha fazla kırbaçladı.

Ve bu düşünce ona Kara Avcılara liderlik eden ölümsüz Acheron ile ilk tanıştığı zamanı hatırlattı. Acheron fiziksel olarak genç görünmesine rağmen -öldürüldüğünde ancak yirmi bir yaşındaydı- Ren'in tanıdığı en yaşlı ve en bilge adamlardan biriydi.
Kusursuz ve keskin yüz hatlarına sahip olan Acheron, gerçek bir antik çağın dönen, gümüş rengi gözlerini tutuyordu. "Hayat dağınık, Ren. Kolay değil ve kesinlikle çekingenler için değil. Herkesin bir geçmişi vardır. Onları tam gözlerinin ortasından bıçaklayan şeyler. Eski kinler. Eski utanç.
Uykunuzu çalan ve kendi akıl sağlığınız için endişelenene kadar sizi uyanık bırakan pişmanlıklar.
Ruhunun o kadar yüksek sesle çığlık atmasına neden olan ihanetler, neden başka kimse duymuyor diye merak ediyorsun. Sonunda, o mahrem cehennemde yapayalnızız. Ama hayat seni incitenleri affetmeyi öğrenmek ya da geçmişini unutmak değildir. İnsan olduğunuz ve hatalar yaptığınız için kendinizi affetmeyi öğrenmekle ilgili. Evet, insanlar bizi her zaman hayal kırıklığına uğratır. Ama en zor dersler kendimizi hayal kırıklığına uğrattığımızda gelir. Güvenimizi ve kalbimizi yanlış kişinin ellerine teslim ettiğimizde ve onlar bize yanlış yaptıklarında. Ve yaptıklarından dolayı onlardan nefret ediyor olsak da, en çok nefret ettiğimiz kişi, onların özel çevremize girmesine izin verdiğimiz için kendimizdir. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Beni aldatmalarına nasıl izin verebilirim? Hepimiz bundan geçiyoruz. Bu, insanlığın Sefalet Kardeşliğidir.”
Ren, Atlantisli gençle bakışlarını kilitlemişti. "Söyle bana Acheron. Kendimize ve başkalarına zulmettiğimizde tekrar nasıl huzur bulacağız?”
“Şanslıysak, güvenimizi koruyacak ve onu tüm saldırganlara karşı kutsal ve güvende tutacak tek kişiyi buluruz. İnsanların nezih ve kibar olduklarına ve hayatın her ne kadar dağınık olsa da yine de birinin bilebileceği en harikulade hediye olduğuna dair inancımızı geri getirecek olan o tek ruh. Ama o gün gelene kadar, evin belirli bir yer ya da kişi olmadığını hatırlamaya çalışmalıyız. İçimizde taşıdığımız bir duygu. İçimizde geçmişi yakan ve acıyı tüketen ve başkalarını kendimizden daha çok sevmemizi sağlayan bir sıcaklıktan başka hiçbir şey kalmayana kadar tüketen ilahi dokunuş. Başkaları bize yanlış yapmaya çalışırken bile biz doğruyu yaptığımızda büyüyen bir sıcaklık. Huzur, ne kadar önemsiz görünürse görünsün, bir hayatın binlerce başka hayata dokunduğunu bilmek ve tüm insanlara saygı duymayı öğrenmektir. Dünyaya, sizi gerçekten tanıyan ve sevenlere pek bir şey ifade etmeseniz de, onların tüm dünyası sizsiniz. Ve hiçbir şeyin olmadığı bilgisidir.
siz izin vermediğiniz sürece biri sizi incitebilir. Sahip oldukları tek güç, aldıkları veya talep ettikleri bir şey değildir. Onlara seçimle verdiğimiz şey bu. Ve başkalarının hayatlarına değer vermemiz zorunlu olsa da, kendi hayatlarımıza değer vermemiz de aynı derecede önemlidir.”
Ren, Acheron'un sözlerine inanmak istese de alay etti. "Kulağa çok kolay geliyor, Atlantisli."

Acheron kısa, acı bir kahkaha atmıştı. “Gerçek her zaman basittir, ancak ona giden yol dikenlerle büyümüş ve tuzaklarla çevrilidir. Korkularımız ve duygularımız en parlak günü ve en açık gerçeği bile gölgeliyor. Söz ucuz ama icraat kanlı. Toprağı devirmeden bahçeyi dikemezsin. Ve eskisi ölene kadar yeni hiçbir şey büyüyemez. Geçmişini bir kenara bırak Ren, böylece geleceğin o hayaletler tarafından engellenmeden gelişebilir. Yaptıklarımızı değiştiremeyiz ama yapacaklarımızı her zaman değiştirebiliriz.”
Bu son sözler Ren'in kalbine damgasını vurmuş ve onları yüzyıllar boyunca taşımıştı.
Ve bu gece elindeki her şeyle yanındaki kadını koruyacaktı.
Kasvetli çevresini incelerken Kateri'nin yüz hatları soldu. Daha önce hiç bu kadar korkutucu bir yer görmemişti. Kocaman, solgun bir ay, ona Tim Burton manzarasını hatırlatan bir kasabanın üzerinde asılıydı. Kederli merhamet çığlıkları ve işkence dolu çığlıklar her yerde yankılanıyordu, birçoğu sanki biri ya da bir şey acılarından zevk alıyormuş gibi çılgınca kahkahalarla noktalandı.
Omurgasından yukarı bir önsezi ürpertisi yükseldi. "Bu cehennem mi?"
"Ona istediğim kadar yaklaş." Ren durdu, sonra onu yavaşça gölgeli bir ara sokağa çekti.
Konuşmaya başladığında parmağını dudaklarının üzerine koydu. Ancak o zaman, daha önce sadece bir kalp atışı içinde bulundukları bölgeden kayan bir şeyin sesini duydu. Böcek gözlü, nefesi kaybolana kadar tuttu ve her şey yeniden nispeten sessizdi.
"Seni buradan çıkarmalıyım," diye fısıldadı kulağına.
Daha fazla aynı fikirde olamazdı. "Ve sen de."
Yaralı omzuna baktı. “Etiketlendim. Şimdi gidemeyeceğim.
Nereye gidersem gideyim, beni takip edecekler ve geri sürükleyecekler.”
Sesindeki hüzünlü boyun eğmeyle kalbi sızladı. Sanki burada öleceğini ve onun olmasına izin vermeye hiç niyeti olmadığını kabullenmiş gibiydi.
Hayatında başka hiçbir şey değilse, bir hataya sadıktı. "Onlarla yüzleşmen için seni burada yalnız bırakmak doğru değil."
"Yaşayacağım."
"Sürekli bunu söylüyorsun. Ancak-"
"Ben ölümsüzüm Kateri," dedi onun sözünü keserek. "Sen değilsin. Senin görevin dünyayı kurtarmak ve benim şu anki tek görevim seni kurtarmak. Kutsal rolünü yerine getirebilmen için seni insan alemine geri götürmeliyim. Bu kadar basit."
Bu ifadelerin gülünçlüğü karşısında başını salladı. Ve hiçbir şey asla basit olmadı. Rubik Küpü ona bunu dört yaşındayken öğretmiş ve kibirli bir şekilde bunun o kadar da zor olamayacağını söyleyerek övünmüştü.
Evet, bu onu öğrenmişti.
"Biliyor musun Ren, on iki saat önce, kutsal rollerden falan bahsettiğin için sana deli derdim." Etraflarını saran kasvetli, eğri büğrü binaları işaret etti. “Neyse ki, şimdi biraz daha açık fikirliyim. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim, ama…

En azından artık inkarla vakit kaybetmiyorum. Hayatımdaki tuhaflığın destansı bir redonkulous ölçeğini yükselttiği gerçeğini kabul ediyorum. Sonuçta, daha ne olabilir?
Ölüm ve parçalanmaya rağmen.
Evet, tamam, belki de kötü şans perisini test etmemeliydi, çünkü orospu çoktan onun peşine düşmüştü. Ama dang…
Bu gece bir molayı haketmediler mi? Ve kemiklerinde biri değil.
Birdenbire, onun yorumları onu eğlendirmiş gibi ağzının bir köşesi kıvrıldı.
"Ben güçlerimi seni buradan çıkarmaya yetecek kadar doldurana kadar sokaktan çekilmeli ve saklanacak güvenli bir yer bulmalıyız."
"Tamam aşkım. Ama yapmam gereken her şeyi yapmak için neden ben olmak zorunda olduğumu hala anlamıyorum. Bu angarya nasıl oldu da benim soyuma geçti? Bu kadar lanetlenecek ne yaptık?”
"Bu bir lanet değil. Atanız, başka hiç kimse duramayacakken, tanrıların önünde güçlü durdu."
Beklemediği bir cevap gelmişti. "Ne demek istiyorsun?"
Ren sanki yarası ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu, sonra yaralı omzunu yuvarladı. Onu karanlık sokağa götürdü. Gölgeleri koruyarak, ayın konumu göz önüne alındığında doğu olduğunu varsaydığı yöne yöneldiler.
"Kaydedilen zamandan önce, bu diyara gelen bir tanrı vardı ve..."
"Hangi tanrı?" diye sordu, sözünü keserek. Halkı genel olarak ilahi bir varlığa ve diğer doğaüstü varlıklara inanırken, Büyük Ruh'u terimin geleneksel anlamıyla bir tanrı olarak düşünmüyorlardı. Ön yargılarla yola çıkanlara inançlarını açıklamak son derece zordu.
Ve “tanrılar” kelimesini kullanma biçimi…
Bu ona mantıklı gelmiyordu.
"Ahau Kin, daha iyi bir terim olmadığı için, yeraltı dünyasının ve zamanın Maya tanrısıydı."
Ren açıkladı. "Genellikle takvimlerinin merkezinde gösterilmesinin nedeni de bu."
Geçen yaz Yucatan'ın her yerinde görüntüyü gördüğünü hatırladığında kaşlarını çattı.
"Jaguara benzeyen ya da jaguar suratlı adam mı?"
Onayladı.
Fernando bunu hatırladığı için çok mutlu olacaktı. Ama arkadaşının ölümünü hatırladığı anda mutluluğu bir anda söndü ve kederi içini yeniden kapladı.
Boğazını temizleyerek Ren'in devam etmesini bekledi.
Yapmadı. Aksine, ya düşüncelerde ya da anılarda kaybolmuş gibiydi.
Birkaç dakika sonra, onu yönlendirdi. "Ne söylüyordun?"
Ren'in düşünceleri gençliğine, varlığının her parçasıyla nefret ettiği bir zaman ve yere giderken dişlerini gıcırdattı.
Şimdi bile, kendisini adadaki evinin parlak yaz ormanında koşarken, avladığı geyiği kovalarken görebiliyordu. Canavar yakalanması zordu ve onu, bir

kadının fısıltılarla dolu bir şelalenin dibindeki bir gölette tek başına yıkandığı bir açıklığa götürmüştü.
Hiç bu kadar güzel bir bakire görmemişti. Uzun siyah saçları mükemmelliğin vücut bulmuş hali olan yüz hatlarına yayılmıştı. Koyu, kumral teni o kadar kusursuzdu ki, tadına bakmak için ağzı sulandı. Ve onun mahremiyetini ihlal etse de bakışlarını ondan ayıramamıştı.
Tamamen çıplaktı, sırt üstü yüzüyordu, gözleri dingin bir şekilde kapalıyken göğüsleri sudan dışarı fırlıyordu. Elleri, mırıldandığı hoş, nazik melodiyle uyum içinde olan büyüleyici bir dansla suyun içinde hareket etmişti.
Avını unutmuş, olabildiğince sessiz olmaya özen göstererek yaklaşmıştı. Sanki onun varlığını hissetmiş gibi aniden gözlerini açtı ve sert bir bakışla onu sabitledi. Bakışlarını kısarak sudan çıkarak ona tüm çıplak vücudunu gösterdi ve adamın dik dik durduğu yere doğru yürüdü.
Onu gözetlediği için utanmış ve utanmış, yüzünün kızardığını hissetmişti. Arkasını dönerek yayını daha sıkı kavradı ve koşmaya başladı.
"Beklemek!"
Beklenmedik emri onu tam anlamıyla olduğu yerde dondurmuştu. Daha iyi düşünemeden hareket etmeyi bıraktı. Sırtı ona dönükken, onun gölü terk ettiğini ve kendisine doğru geldiğini duymuştu.
Birkaç saniye sonra eli onun omuzlarına dokunarak saç örgüsünü düzeltti. Ve çene çizgisini izlemek için hareket ettirdiğinde, tüm vücudu erimişti. Pazılarını parmaklarken keskin bir şekilde nefesini içine çekti. "Yakışıklı değil misin?
Biliyor musun, bir kadını banyosu sırasında gözetleyeceksen, en azından önce onu öpebilirsin.
Şaşıran Ren buna nasıl tepki vereceğini bilememişti. Kadınların ona yaklaşmasına alışık değildi. Kasabasındaki tüm kadınlar onun kim ve ne olduğunu biliyordu ve bu yüzden ya ondan kaçındılar ya da onunla alay ettiler.
Hiçbiri onu baştan çıkarmaya çalışmamıştı.
Dudaklarını yalayarak, elini saçlarına geçirdi ve öpmek için başını aşağı çekti.
Duyuları bundan etkilenmişti ve onun dili onunkine sürtündüğünde...
Zevkten kör olmuştu.
Windseer ona müstehcen bir şekilde sırıtmak için geri çekilmişti. Sonra, onun elini kendi avucunun içine alarak, sertleşmiş göğüs ucunun avucuyla dalga geçmesi için onu göğsüne götürdü. "Daha önce hiç çıplak kadın görmemiş gibi davranıyorsun."
Teninin yumuşaklığı onu şaşırtmıştı. Vücudu onunkinden çok farklıydı.
Esnek.
Tatlı.
Etli.
Ve çoğu erkeğin bekaretini kaybettiği yaşını çoktan geçmişti... Onu utandıran ve onu hiçbir kadının neden ona sahip olamayacağına dair gaddar

zulmü eve çarpan diğerlerinin saldırılarına açık bırakan başka bir gerçek. Durmadan. O ana kadar hiç öpülmemişti.
Dişleriyle çenesini ısırmıştı. "Benimle konuşmayacak mısın?"
cesaret edememişti. İstediği son şey, kekemeliğinin ona ihanet etmesi ve onu daha fazla alaya açık bırakmasıydı. Aptal olduğunu düşünür ve herkes gibi onu kendinden uzaklaştırırdı.
Bu yüzden büzülmüş göğüs ucunu parmaklarken onu tekrar öpmüştü. Birkaç dakika içinde hem bekaretini hem de iradesini ona kaptırmıştı. O öğleden sonra, Windseer söz konusu olduğunda tam bir aptal olmuştu.
Diye sordu. Verdi.
Onu elinde tutmak için her şeyi yapardı.
Kendi babasını bile öldürmek…
Ren, tüm varlığıyla geri alıp değiştirebilmeyi dilediği bir anı karşısında yüzünü buruşturdu. Ama hiçbirini geri almanın bir yolu yoktu. Windseer onu bedeniyle ele geçirmişti ve onun en istekli kölesi olmuştu.
Bir insan hayatını nasıl bu kadar alt üst edebilir? Bir yanlış hareket. Bir faul kararı…
Sonsuz bir pişmanlık.
Ve hepsi, o ve Grizzly'nin bir kan fedakarlığına ihtiyacı olduğu içindi. Onun gibi değersiz bir pislikten değil, tam kandan...
Onun babası.
İkinize de lanet olsun.
Ama onu en çok yaralayan bu değildi. Nefret ettiği onlar değildi.
Her şey için bana lanet olsun.
En üzücü kısım? Kendine lanet etmişti.
İçini çekerek sopasını indirdi, jilet gibi keskin camın bacağına değmemesine dikkat ederek düşüncelerini şimdiki zamana ve tüm bunlardan Kateri'nin anlaması gereken şeye çevirdi. "Ahau Kin, Anikutani'nin babasıydı."
Kateri kaşlarını çatarak ona baktı. "Kibirleri ve ahlaksızlıkları nedeniyle aşağılanan efsanevi Cherokee ateş rahiplerini mi kastediyorsunuz? Nasıl onların babası olabilirdi? O bir Maya tanrısıydı, değil mi?”
Onayladı. "Mayalar bizim atalarımızdı. Ortak paydadan ve insanlardan geliyoruz ama onlardan yüzyıllar önce koptuk. Mayalar şehirlerini inşa ederken, Ahau Kin'in doğrudan torunları ve seçilmiş insanları olan Anikutani, mevzilerini güçlendirdi. Esasen, dünyadaki en karanlık kötülüğü insanlara zarar vermesin diye babalarının yeraltı aleminde kilitli tutmakla görevli bekçilerdi. Buna erişmek için açılabilen toplam on bir kapı vardır. Dördü şu anda ABD'de ve diğer yedisi dünyanın geri kalanına yayılmış durumda. Bu onların en kutsal göreviydi ve nesiller boyunca Anikutani, kötülük kaçarsa bu kötülükle savaşmak için dünyanın gelmiş geçmiş en büyük savaşçılarını yetiştirdi.
Onları kimse yenemezdi... Beyaz gözlü canavarın onlar için geldiği güne kadar.”
Kateri onun yanında yürürken adımlarını yavaşlattı ve bu efsanelerin çocukları korkutmak ve eğlendirmek için uydurulmuş saçma sapan

hikâyeler olmadığını anlayınca korku onu tüketti. Ve özellikle bunu çok iyi biliyordu... bu, büyükannesinin onun için yazdığı bir şeydi bile. "Büyük Doğu sularının üzerinden, korkunç güce ve büyük kötülüğe sahip olan canavar geldi ve yoluna çıkan her şeyi yerle bir etti. Saldırı o kadar şiddetliydi ki Toprak Ana kanadı ve kalp atışları o kadar zayıfladı ki artık küçük insanlar bile duyamadı. Mücadele edilmiş olmasına rağmen, efsane bir gün başladığını bitirmek için geri döneceğini söylüyor. Dünyanın sonunu getirmek için." Tüm eski Mezoamerikan kültürleri, onları yok eden ya da onları öldürmek için geri dönecek olan bir Kafkas tanrısını tanımladı. Akademisyenler onlarca yıldır bu mitlerin kökenlerini tartışıyorlardı. Başını ona doğru eğdi. "O canavarın adı Apollymi'ydi. Atlantis'ten bir tanrıça."
Ama bu onun için bir anlam ifade etmiyordu. "Atlantisli bir tanrıça neden insanlarımızı yok etsin?"
"Ona yapılan bir yanlışın intikamı."
"Biz ne yaptık?"
"Atlantis'e yakın bir adada bir kapı olması dışında hiçbir şey. Ona göre, eylemsizliğimiz en büyük günahtı. Ama öfkesi aslında bize değildi, sadece çapraz ateşe tutulduk. Öfkesi Yunan tanrısı Apollon içindi. En çok da kendi ailesine karşıydı."
Kaşları daha da çatıldı. "Neden?"
"Kocası tarafından öldürülmesi emredilen bir oğlu vardı. Bebeğini korumak için onu bir prens olarak yetiştirilmek üzere insan aleminde sakladı. Bunun yerine, istismara uğradı ve ardından Apollo tarafından vahşice öldürüldü. Misilleme olarak, tüm ailesini yere serdi ve sonra
Atlantis'ini okyanusa batırdı. Hâlâ yatıştırılmamış, tüm dünyanın yok edildiğini görmeye yemin etti. Ve böylece onu buraya getiren bir öfke patlaması yaşadı. Ona zarar verdiğimiz için değil, hiçbirimiz çocuğuna yardım etmek için orada olmadığımız için."
Kateri bunun mantıksızlığına ağzı açık kaldı. Dürüst olmak gerekirse, bir tanrıçadan daha iyisini bekliyordu.
"Ama bilmiyorlarsa..."
"Onun için önemli değildi, Kateri. Güven bana. Öfkesini ve kaybını tamamen anlıyorum ve bunu ona karşı tutmuyorum. Durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yokken tüm dünyanızın paramparça olmasından daha kötü bir duygu yoktur. Tam ve mutlak bir ıstırap ve sefalet içinde olmak ve sizi gerçekten umursamayan bir dünyaya bakmak... Bu sizi öyle bir etkiliyor ki, anlayamayacağınız veya hayal edemeyeceğiniz tanrılara minnettarım. Çünkü hiç kimse cehennemdeki orayı bilmemeli. Acı içinde kayboluyorsun ve içinde ciğerlerinin tüm gücüyle yardım için bağırıyorsun ve kimse seni duymuyor. Kimsenin umrunda değil. Senin ıstırabından habersiz, kokuşmuş hayatlarına devam ediyorlar. Ve gerçekten ne kadar yalnız olduğunuzu, başkaları için ne kadar önemsiz olduğunuzu fark ettiğiniz o an geldiğinde, tüm yüksek bilişsel işlevlerinizi kaybedersiniz. Kuduz bir hayvana dönüşüyorsun.

O zaman önemli olan tek şey, acınızı anlamalarını sağlamanızdır. Senin olan cehennemi paylaşsınlar diye onları körü körüne kayıtsızlıklarından silkip atmanı. O an kanlarını ellerinizde hissetmek istersiniz. Dudaklarında tatmak için. Sarhoş olup buruşana kadar içinde yıkanmak için. Herkesin içinde derinlerde yaşayan bir delilik yeri vardır.
Çoğu insan hayatları boyunca ona bir, hatta belki iki kez dokunabilir, ama asla ihlal etmezler." Gözleri içtenliğiyle onu yaktı...
Ve delilik.
Onu kesinlikle korkutan bir şey. Onun nasıl bir yaratık olduğundan bile emin değildi. İblis, tanrı ya da başka. Yine de buradaydı, öfkeliydi ve kadın onu kışkırtacak hiçbir şey yapmamıştı.
"Diğerleri, bir zamanlar çok fazla istismara uğramış hayvanlar gibidir" diye devam etti.
“Zulümden başka bir şey anlayamayacak kadar acı çektiler ve incindiler. Öfke hakim olur ve onları insan yapan diğer her şeyi kovar.
Tek istedikleri, dünyaya kendilerine yapılanın bedelini ödetmektir.
Apollymi'nin oğlunun cansız bedenini kollarında tutarken ve ona yapılanları gördüğünde hissettiği acıyı ve acımasız ihaneti hayal bile edemiyorum. Doğrusu, bu büyüklükteki bir aşkı anlamaya bile başlayamıyorum. Ama onu okyanusu aşıp bize saldırmasına neden olan intikam ihtiyacını anlıyorum."
Bakışları daha da kararmıştı ama artık öfkesi gitmişti.
Onun obsidyen gözlerinde gördüğü azap karşısında Kateri'nin yüreği acıdı.
O bir anda, kalbi ona açıldı. Yanında duran acımasız bir ölümsüz savaşçı değildi.
Kalbi paramparça olmuş bir adamdı.
Onu tutmak ve daha iyi hale getirmek istedi ama bunun o kadar basit olmadığını biliyordu. Sadece erken çocuklukta her şey bir öpücük ve sarılmayla iyileştirilebilirdi. Büyümenin en üzücü yanı buydu. En büyük kayıp.
Bazı yara izleri tamamen gizlenemeyecek kadar derine iner. Zaman zaman onları saklamayı başarabilseniz de, her zaman ortaya çıkarlar ve hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyen bir yarayı yeniden açarlar.
Ve onunki çok büyüktü.
Ren tekrar konuşmadan önce sopasını diğer eline aldı. Apollymi, kıyılarına ulaştıktan birkaç dakika sonra Keetoowah anayurdunu yok etti ve adalarını okyanusun dibine batırdı. Ancak üstün becerileri ve teknolojileri nedeniyle birçoğu anakaraya kaçtı ve burada sığınak aradı.” Sesinde acı bir tını vardı.
"Ne oldu?" kötü olması gerektiğini bilerek sordu.
"Yeni kasabalarını kurduktan birkaç hafta sonra, Apollymi'nin yarattığı yıkımdan onları sorumlu tutan yetmiş kabile tarafından saldırıya uğradılar. En azından iddia ettikleri buydu. Gerçek şu ki, kıskanıyorlardı. Keetoowah'ın cennetler tarafından daha çok tercih edildiğini hissettiler ve Keetoowah, Apollymi'nin onlara saldırısıyla zayıfladığından, diğerleri, sayılarını yenileme şansı bulamadan peşlerine düşüp onları öldürmek için ender bir fırsat olarak gördüler. ”

Bu korkaklığın da ötesindeydi. Ama büyükannesinin sık sık söylediği gibi, kıskançlık dünyadaki en büyük kötülüğün köküydü. İnsanlığın şafağından beri, en kötü zulüm eylemlerini körüklemek için kullanılmıştı.
Hikayenin farklı bir versiyonunu duymuş olmasına rağmen, bir kısmının doğru olup olmadığını merak etti. "Büyükannem bana, savaşta onlara yardım eden Ruh Savaşçıları sayesinde Keetoowah'ın kazandığını söyledi."
Buruk bir sırıtış dudaklarını büktü. "Ruh Savaşçıları değillerdi."
"Onlar neydi?"
Kasabanın sonuna geldiklerinde Ren duraksadı. Şehir sakinlerinin arasında saklanmaya çalışmaktan daha güvenli mi yoksa daha tehlikeli mi olacağını merak ederek önlerindeki karanlık ormanı taradı.
Burada yaşayan iblislerin sayısı hem şehirde hem de uzak bölgelerde şaşırtıcıydı. Ama en azından ormanda kendini daha çok evinde hissedecekti. Çocukken, bir daha asla eve gitmeyecekmiş gibi davranarak ormanda saatlerce saklanarak geçirmişti.
Ama bunu düşünmenin zamanı değildi.
Sopayı kaldırırken, barınak bulabilmeleri ve vücuduna iyileşme ve güçlerine saldırma şansı vermeleri için onu sık yapraklar arasında bir yol açmak için kullandı. "Apollymi'nin yok ettiği adada, Keetoowah'ın ana şehri tam aşağıdaydı.
Ülker takımyıldızı. Bu nedenle burayı yuva olarak adlandıran yedi tanrıça aşağı bakıp onların günlük yaşamlarını sürdürmelerini izleyebildiler.”
Güvende olduğundan ve hala onu takip ettiğinden emin olmak için ona bakmak için durdu. "Ülkerlerden biri, Sterope, şefin oğluna aşık oldu... O piç kurusunu sevmek için kafasını falan vurmuş olmalı ki beynini zedelesin, ama ben ne bileyim ki?" diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle devam etti, "Yıllarca birlikte olabilecekleri bir zamanın hayalini kurarak onu izledi. Kabileler halkına saldırdığında, bunu onun kalbini kazanmak için en büyük şans olarak gördü."
"Anlamıyorum. Apollymi konusunda ona neden yardım etmedi?”
Yapamadı. Apollymi'yi kızdıranlar Yunanlılardı ve onun ana hedefi onlardı. O kavga sırasında Sterope başını kaldırmış olsaydı, Apollymi onu alır ve bir mızrağa saplardı. Bu yüzden Sterope, reisin oğlu yetmiş kabileden ateş altında kalana kadar onun varlığını ona bildirmedi. Apollymi'nin saldırısının aksine, vahşeti durdurmak için toplanan tanrılar yoktu. Bir şey yapmazsa hepsinin öleceğini biliyordu.”
Kateri, bilgisinin derinliğinden etkilenmişti. Olayları sanki tanık olmuş gibi anlattı. "Bütün bunlar olurken sen orada mıydın?"
Kafasını salladı. "Ben doğmadan önceydi."
"O zaman onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?"
“Bunu yaşayan insanlarla büyüdüm. Yaşlılar bir araya geldiklerinde, bunun hakkında konuşurlar ve geri kalanımızı, tüm bunlardan dolayı hala bize zarar vermek isteyebilecek kişilere karşı dikkatli olmamız konusunda uyarırlardı.

Kateri'nin ona söylediği her şeyi sindirmesi bir saniye sürdü. Ve bu onun bir şeyi merak etmesine neden oldu. "Kaç yaşındasın?"
Acı acı güldü. "Bildiğin takvime göre... on bir bin yıldan fazla."
Bu beklenmedik açıklama karşısında tökezledi. Vay... bu eskiydi... Onun jeoloji standardına göre bile. "Yaşlı bir moruk için harika göründüğünü söylemeliyim. Sırrın nedir?
Çocukken Ponce de Leon'un Gençlik Pınarı'nda yıkandın mı?"
Ona komik bir bakış attı. "Ruhumu sattım."
Tamam, kırmızı gözler ve sivri dişler arasında...
Burada ne yapıyorum?
"Sen bir iblissin, değil mi?"
"Kanla değil."
Omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Bu ne anlama gelir?"
"Şeytani doğmak zorunda değilsin. Şimdiye kadar doğmuş herhangi bir iblisten daha kötü olan birçok insanla tanıştım.
Bu sözler onu biraz rahatlattı. Haklıydı. Bunlardan birkaçıyla kendisi tanışmıştı.
Durdu ve onunla yüzleşmek için döndü. Elini onun yanağına koyarak tam bir şok yaşadı. "Benden korkma Kateri. Bir zamanlar tüm dünyayı önümde titretmekten başka bir amaç için yaşamamışken, bu savaşı çoktan yatıştırdım. Kişisel çıkarım için değil, her parçamla korumam gereken insanlara karşı yaptığım bir yanlışı düzeltmek için ruhumu sattım."
"Ve doğru yaptın mı?"
Bıkkın bir iç çekti. "Uzun zaman aldı ama evet. Yaptım. Sonunda." Elini yüzünden çekti. Ondan uzaklaşmaya başladığında, onu durdurdu. Tek kaşıyla onun bakışlarını buluşturdu.
Orada, ay ışığında, yakışıklı yüzünün üzerinde gölge oyunuyla nefesini aldı. Görünüşünden değil, yenilmez görünen bir adamın kalbinde gördüğü kırılganlıktan dolayı.
"Bana neden ay taşını verdin?"
"Yolculuğunda seni korumak için." Bunu hiçbir şey yokmuş gibi söyledi ama o daha iyi biliyordu.
Yaralı omzuna baktı. "Savaşan sensin. Buna benden daha çok ihtiyacın olmaz mıydı?"
Omuz silkti. "Ay Büyükanne beni hiç düşünmedi. Seni daha çok sevmesini umuyordum.
Yine de, bunu yapmış olması onun için çok şey ifade ediyordu. Ve onu geri teklif ederdi, ama eğer onun halkı onunki gibiyse, bu en büyük hakaret olurdu. Bir hediye yapıldığında, yürektendi.
Geri dönmek bir ret oldu.
Ve bu adam yeterince reddedilmişti.
"Teşekkürler Ren."
Başını ona doğru eğdi, sonra onlar için ormanda bir yol açmaya geri döndü.
Ren mi? Sana bir şey sorabilir miyim?"
Ona bakmak için durakladı. "Tanıştığımızdan beri bunu yapmıyor musun?"

"Evet ama bu kişisel."
"Hediyemi veya yaşımı sormaktan daha mı kişisel? Ya ben bir iblis olsaydım? Olasılıklar karşısında korkudan titriyorum."
Onun alaycılığına gülümsedi. "İyi. Makah'Alay adı sana bir şey ifade ediyor mu?"
Sopasını kavrayışı kayarken tısladı ve sopayla kendine vurmayı az farkla ıskaladı.
"Bu ismi nereden duydun?"
Kateri tereddüt etti. Kişisel hakkında konuş. Onu yıllarca rüyasında gördüğünü itiraf etmesi biraz ürkütücüydü. Bu bir tür takip olarak kabul edilebilir mi? Bunu bilerek yapmamıştı. Hala ...
Hadi ama Teri. Bununla ilgili her lanet şey tüyler ürpertici. O ürkütücüydü. Onun rüyalarında yürüme gücü olabilir mi? O yaşlıydı... ve her şeyin olabileceği kadar paranormaldi. Ona bunları hayal ettiren kişi o olabilirdi. En iyisini umarak gerçeği seçti. "Senin hayallerini gördüm ama onlarda sana hep Makah'Alay denir."
Ren bunu duyduğunda nefes alamadı. Neden onu hayal etsin ki? Rüyaların büyük bir gücü vardı. Onlar tüm yaradılışın anahtarıydı.
Tüm hayata.
Eğer o onun vizyonlarını gördüyse ve o da onları gördüyse, bu, onların birbirine bağlı olduğu anlamına geliyordu.
içtenlikle.
Grizzly'nin bu zamanda onu yok etmek için kullanacağı araç o muydu? Mantıklı olan tek şey buydu. Adını nasıl bildiğini ve neden onun hakkında uyarıldığını açıklayacaktı.
Ne yaparsa yapsın, söz konusu olduğunda gardını indiremezdi. O onun suikastçısıydı.
"Ve bu görüntülerde... Makah'Alay ne yapıyor?"
Verdiği yanıttan çekinmedi ya da tereddüt etmedi. "Genellikle beni öldürür."
"Korkma, ta'hu'la. Seni asla öldürmezdim. Yasak."
"Kim tarafından yasaklandı?"
"Bana sahip olan kişi. Bu hayata insanları korumak için geldim, onlara zarar vermek için değil. Benimle olduğun sürece senin için canımı veririm. Makah'Alay'a gelince, o uzun zaman önce öldü."
Bu onu yatıştırmışa benziyordu. "Peki ta'hu'la ne anlama geliyor?"
"Küçük olan."
Kateri, onun sevgisi karşısında yüzünde bir sıcaklık hissetti. Normalde bir erkekte bunu ortaya çıkaran türden bir kadın değildi. Ve kesinlikle Ren'e benzeyen birinde değil. Kendisinden çok da genç olmayan kendi laboratuvar asistanı, ona takma adıyla bile hitap edemiyordu. Utancını örtmek isteyerek önceki konuşmalarına geri döndü. "Hikâyenizi yarıda kestim. Bana Pleiades'ten bahsediyordun. Anladığım kadarıyla Merope birliklerini topladı mı?
"Sterope," diye düzeltti. "Merope aslında onun Sisifos'la evlenen kız kardeşidir."

"Üniversitede aldığım bir Klasik Bilimler dersinde neden C ortalamam olduğunu merak ettiler. Bütün bu isimleri kim doğru tutabilir?”
"Yunanca'nın telaffuz edilmesinin ve hatırlanmasının adlarımızdan daha kolay olduğunu iddia edecek birçok kişi var."
"Evet, pekala, onlar bizim yazı sistemimizle büyümemiş insanlar... ki bu sizinkinden farklı, değil mi?"
"Bu. Bizimki daha çok Maya gibiydi. Glif tabanlı.”
Bu, Kateri'nin aklını çeldi. "Bekle... bana gönderilen taş." On dört bin yaşında olan. "Üzerinde Yunanca gibi görünen bir şeyle garip bir yazı vardı."
“Yunanca değil. Ve Maya değil. Keetoowah. Ama sen hikayenin önüne geçiyorsun.”
"Üzgünüm. Yunan karışıklığına geri dönelim. Anladığım kadarıyla bizim... Açık kadın, Keetoowah'ın saldırganlarla savaşmasına yardım etmek için birliklerini topladı.
Alnındaki teri koluyla sildi. "Şefin oğluyla bir pazarlık yapana kadar olmaz."
Ooo, bu iyi olmaya başladı. "Hangisiydi?"
"Savaş kazanıldığında onunla bir hafta geçirmeyi kabul ederse, halkını kurtaracaktı."
"Azgın küçük sümük, değil mi?"
Ren ona o kadar kötü niyetli bir bakış attı ki, gerçekten ondan bir adım geri çekildi. "Onu sevdi."
Tamam, sinirini bozmuştu. Ona Sterope hakkında daha çok şey sormak istemişti ama bunun pek akıllıca bir hareket olmayacağına karar vermişti. Korkunç ölümsüz adamı hassas konusundan uzaklaştırmak daha iyi, özellikle de üzerinde hâlâ iblislerin kanı olan bir savaş kulübü tutarken.
Kateri boğazını temizledi. "Yani pazarlığını yaptı ve o da kabul etti, öyle mi?"
Ren, kendisini çok daha iyi hissetmesini sağlayan bilgisayar korsanlığına geri döndü.
Evet, çalıları öldür. Yaşamak umurlarında değildi.
O yaptı.
"Anlaşma yapıldıktan sonra," dedi, "halkını kurtarmak için kız kardeşlerini ikna etti. Aile oldukları ve onu sevdikleri için kabul ettiler. Yedi tanrıça bir araya geldi ve onlarla savaşmak için Keetoowah'ın en güçlü yedi savaşçı-rahibini seçti. Yetmiş kabileyi geri püskürten ve Keetoowah'a bir daha saldıramasınlar diye onları bölen onlardı. Çatışma bittiğinde Sterope, şefin oğlunun zaten çok sevdiği bir kadınla evli olduğunu bilmeden ücretini talep etti.
Kateri ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"
"Kesinlikle."
"O köpek. Bunu nasıl yapabildi?
Ren omuz silkti. “Aklında, halkı için bir fedakarlık yapıyordu. Bir haftalık kölelik, herkesin hayatı için ödenmesi gereken küçük bir bedel gibi görünüyordu.”
Tamam, bu terimlerle ifade edildiğinde mantıklı geldi. Hala …

Ne iki zamanlı bir piç.
"Kayıt olsun, bunu bana yapsaydı kocamı kesinlikle öldürürdüm."
“İnan bana, karısı bundan memnun değildi. Özellikle de kocası aynı hafta Sterope'u hamile bıraktığından beri."
Ah! Kateri korkuyla irkildi. İçimden bir ses ona bunun mutlu bir son olmayacağını söylüyordu.
"Sterope'un hayatındaki en önemli olay da bu değildi sanırım."
"Aslında onun bebeğine hamile olduğu için çok heyecanlandığını söylüyorlar. Ancak babası ölümlü bir adam ve o da bir tanrıça olduğu için, diğer tanrılar ondan bu yüzden uzak durdular. İki çocuğunun annesi olduğu için kıskançlıkla hareket eden Zeus, mutant bebeğin öldürülmesini emretti. İstediği son şey, çocuklarının annesinin ölümlü bir adamın dokunuşunu onunkine tercih etmesinden dolayı aşağılanmayı yaşamaktı.”
Kateri, zavallı kadın ve bebek için yaltaklandı. "Bu çok sert. Yani öldürdü mü?
"HAYIR." Ren onu ormanın derinliklerine götürdü. "Bunun yerine Sterope, tanrıça Artemis'e gitti."
"Neden?"
Bir zamanlar Artemis'in en güvendiği hizmetçisiydi ve tanrıçanın sırlarını saklamıştı. Artemis, borcunu ödemek için bebeği kurtardı ve Zeus'a yalan söyledi. İkisi de ölü doğduğuna yemin ettiler. Zeus mutlu değildi ama Artemis'i de üzmedi. Artemis daha sonra bebeği, buna çok kızan babasına götürdü. İstediği son şey, sevdiği karısının - tam o sırada kendi çocuğuyla doğum sancısı çeken bir eşin - etrafında sadakatsizliğinin kalıcı bir hatırlatıcısı olmasıydı. Kendi annesi tarafından bakılacak kadar iyi olmayan melez bir mutant oğul istemediğinden bahsetmiyorum bile.”
Kateri anlayışla irkildi. Zavallı erkek bebek, ama mantıklıydı. Keetoowah'lar kendi halkı gibi anaerkil olsaydı ve anne çocuğu tutmasaydı, ciddi şekilde kusurlu ve eksik olarak görülürdü. değersiz.
Bugüne kadar, kabilesinde doğan tüm bebekler, eğer hala yaşıyorsa, incelenmek ve isimlendirilmek üzere büyükanneye sunulurdu. Büyükanne hayatta değilse, o zaman anneye düştü.
O çocuğun reddedilmesi için…
"Onu öldürmemelerine şaşırdım."
Ren homurdandı. "Bana denediği ve başaramadığı söylendi."
Bu onu daha iyi hissettirdi. "Bebeği incitemeyecek kadar çok mu seviyordu?"
"Zorlu." Ren onlar için bir yol açmaya geri döndü. Vuruşları daha acımasız ve keskindi. “Onu ilk kez ölüme terk ettiğinde, yaşlı bir kadın bebeği buldu ve kasten terk edildiğini bilmeden onu kasabaya geri getirdi. Artemis bunu öğrendiğinde misilleme olarak çok sevdiği karısını vurdu.”
Bunun üzerine Kateri yüzünü buruşturdu. Hepsi için ne kadar korkunç. Ama daha da kötüsü... "'İlk sefer', tekrar denediği anlamına geliyor."
Ren başını salladı. "İkinci kez, bir karga iblisi bebeği buldu ve emzirdi. Bir yaşındayken onu babasına geri verdi ve eğer büyütmezse onu uyardı.

erkeklik çağında, ihmali yüzünden aziz oğlunu öldürmek için geri dönecek, sonra da onun hem sevgili karısını hem de kıymetli evladını öldürdüğünü bilmenin acısını ona yaşatacaktı.”
Hasta bir şekilde, bu neredeyse dokunaklıydı. "İblis neden umursadı?"
Derin bir iç çekti. "Açıkçası? Daha az umursayamazdı. Ama başka seçeneği yoktu.”
"Neden? Ve tüm bunlar olurken bebeğin annesi neredeydi? Sterope gaddarlığından dolayı neden ona tokat atmadı?”
İçinde bir burukluk kabarırken Ren sustu. Sterope, Zeus'a karşı işlediği günahtan dolayı yıldızlara geri sürgün edilmişti. Onu insan sevgilisiyle bir daha asla utandırmayacağından emin olmak için Zeus, onu dünyanın üzerinden yalnızca yetmiş beş yılda bir geçecek bir kuyruklu yıldıza dönüştürdü - oğlunu asla görmeyeceğini garanti etme yolu.
Çocuğun büyük ihtimalle o dönmeden önce öleceğini. Ancak cezalandırılmadan önce Sterope, Artemis'e, tanrıçanın, erkek olma şansı bulamadan oğlunu kimsenin öldürmeyeceğine dair söz vermesini sağlamıştı. Artemis söz verdi, ancak Zeus'tan bebeği kendi başına göremeyecek kadar korkuyordu. Bu yüzden çocuğu korumak ve babasının onu öldürmediğinden emin olmak için bir iblis gönderdi.”
"Zavallı çocuk. Yani bundan sonra iblis onun yanında mı kaldı?”
"HAYIR. Onu sadece sütten kesilene ve artık anne sütüne ihtiyacı kalmayana kadar tuttu.
Sonra çocuğu kendisinden daha fazla sevmeyen babayı tehdit ettikten sonra çocuğu bırakıp uzaklaştı. Oğlan, tanıdığı tek annesi için hasta olarak ağladı ama iblis asla geri dönmedi ve onu bir daha hiç görmedi.
Kateri dehşet karşısında başını salladı. "Bir iblis bile küçük bir bebeği ondan nefret eden bir babaya nasıl bırakabilir?"
Ren, anlayışına meydan okuyan bir kayıtsızlıkla omuz silkti. “Bir süre sonra çocuk, babasının nefretine aldırış etmedi. Duygu oldukça karşılıklıydı. Aslında çoğu gün babasından daha çok nefret ediyordu.”
Ah, ama küçük adam için korkunç olmalı. Böyle büyümek... hayal edebiliyor musun?
Hiçbir rolü olmayan masum bebek için çok üzülürken gözleri yaşlarla doldu. Duyguları onu alt etmişti. Öfke, acıma, keder.
En önemlisi, çocuğun adına bir öfke tsunamisiydi. Ona bu şekilde davrandıkları için hepsini incitmek istiyordu.
İnsanlar nasıl bu kadar bencil ve acımasız olabiliyordu?
Ren şaşkın bir kaş çatmayla ona bakmak için döndü. "Neden ağlıyorsun?"
Gözlerini sildi, sonra daha fazla gözyaşının akmasını engellemek için elini yüzünün üzerinde salladı. "Üzgünüm. Elimde değil. kız oluyorum Biliyorum. Küçük bir çocuğun böyle korkunç bir şey yaşaması düşüncesine katlanamıyorum. Yalnız. Bu doğru değil. Lütfen bana onun bir hükümdar ya da mutlu ya da gerçekten iyi bir şey olarak büyüdüğünü söyle.”
Konuşmayınca içini kötü bir his kapladı.
"Onu babası öldürmedi, değil mi?"

"HAYIR. O yaşadı."
Bir şey daha söylemesini bekledi.
Bunu yapmayınca koluna dokunmak için uzandı. "Hadi Ren. Hikayeyi bitir. Beni böyle asılı bırakamazsın. Bebeğe ne oldu? Yaşlandı mı? Bir tekne dolusu çocuğa babalık edip sahip olmadığı her şeyi onlara mı verdi? Lütfen bana tüm bu kötü sefaletten sonra onu seven ve ona iyi davranan birini bulduğunu söyle.
Gevezelik ettiğini biliyordu ama buna engel olamıyordu. İçinde bir şey, bebeğin kaderini öğrenmek için çaresizdi. "Kuyu? Öyle mi?”
Bakışları, anlayamadığı, araştıran bir bakışla onunkileri aradı.
Konuştuğunda, sesi alçak ve inanılmazdı. "HAYIR. Erkekliğinin en parlak dönemindeyken, erkek kardeşi onu öldürmesi için bir ruhu kandırdı. Sonra çocuk geri gelip tanıdığı tek gerçek arkadaşına karşı bir yanlışı düzeltmek için ruhunu sattı.”
Sözlerinin anlamını kavraması tam bir dakikasını aldı. Aklının tüm parçaları bir araya getirip çıkarabileceği tek sonuca varması için.
"Sen bebeksin."

BÖLÜM 8

Kateri, Ren'e onu yakıp kül eden bir anlayışla bakarken, bin bir karışık duygu içini delip geçti. O kimsenin istemediği bebek olmuştu. Bebeğin, onu isteyen tek kişiyle görüşmesi yasaklandı.

Onun annesi.

Annesinin olmamasının ne kadar acı verici olduğunu kendi deneyimlerinden biliyordu. Hayatında kaç kez bu kaybın acısını çekmişti. Ne zaman bir anneyi çocuğunu yanında görse, yaşı ne olursa olsun kucaklamışlar ya da birlikte gülmüşler...

Üniversite yurduna taşındığında ya da çıktığında sınıf arkadaşlarını aileleriyle, annelerini gözlerinde yaşlarla vedalaşıp derslerinde başarılar dilediğinde görmüştü. Mezuniyetler, doğum günleri, balolar…

Tüm aile günleri.

Ve o kahrolası özlü aile reklamları…

Onu her zaman iliklerine kadar keserdi çünkü kaçırdığı şeyi acımasız bir netlikle eve çarpardı. Hayatında en çok ne eksikti. Gerçek bir anne-çocuk ilişkisi olduğunda daha güçlü bir bağ yoktu. Daha büyük bir sevgi ya da fedakarlık yok. Ren, Apollymi'nin oğlunun ölümü üzerine her şeyi mahvettiğinden ve bu tür bir sevgiyi neden anlayamadığından söz ederken bunu kastetmişti. Gerçek bir anne için bir çocuğun anlamı buydu. Çocukları onların dünyasıydı.

Ve o bağ olmadığında, daha büyük bir sefalet yoktu. Yüreğinde bir boşluk ve bittiğini bildiğin için tarif edilemez, bitmeyen bir hasret bıraktı.

diğerleri için orada. Sürekli gördün. Her yer. Ve neden birinin seni böyle sevmesinden muaf olduğunu merak ettin.

Neden onlar bu kadar şanslıydı ve sen bu kadar lanetlendin?

Onun durumunda, annesini en azından kısa bir süreliğine tanıyordu. Annesinin kendisini ne zaman kötü hissetse kollarında tuttuğunu ve salladığını, hastayken göğsüne Vick's Vapo-Rub'dan sıcak bezler koyarken gözyaşlarını sildiğini ve ninniler söylediğini hatırlıyordu. Herhangi bir sebep olmadan ve koşulsuz gelen öpücükler ve sarılmalar. Kendi elini annesinin elinin içine koymak ve masumlara nadiren nazik davranan bir dünyada kendini güvende hissetmek.

Hepsinden önemlisi, annesi ona her baktığında ölçüsüz sevildiğini hissetmişti.

Anneler gününden binlerce güneşin ateşi gibi yanan bir tutkuyla nefret etmesinin nedeni de buydu. Haftalarca baktığı her yerde, artık hediye alacak bir annesi olmadığının kötücül bir hatırlatıcısıydı. Arayacak kimse yok. "Orada olduğun için teşekkürler anne" diyecek bir kadın. Onları seven ve hala yanlarında olan bir anneye sahip olanlar için harika bir düşünceyken, annelerini kaybedenler için acımasız bir saldırıydı. Gerçek bir annenin ne olabileceğine dair hiçbir fikri olmayan Ren gibi biri için durumun ne kadar kötü olacağını ancak hayal edebilirdi. Bu dünyada sizin

için hiç tereddüt etmeden öldürecek ya da ölecek birinin olduğunu bilmek nasıl bir duyguydu?
Ve tam olarak ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Onu seven ve ona değer veren iki annesi vardı. Ona kendilerinin her şeyiymiş gibi hissettiren iki kadın.
Annesi ve büyükannesi. Gitmiş olsalar bile aşkları onun içinde yaşadı ve ona bugüne kadar güç ve karakter verdi. Ve o hala yalnız değildi. Tam olarak değil. Onu arayıp kontrol edecek olan teyzesi Starla vardı. Günü ne kadar kötü geçmiş olursa olsun onu güldür. Starla sadece evlilik yoluyla akraba olabilirdi ama o her zaman Kateri'ye başka bir kızı gibi davranmıştı.
Ren'in hiç kimsesi olmamıştı.
Durmadan.
Hayatının gerçek trajedisi için topyekün ağlayan bir tırtıl olma tehdidi oluşturan gözyaşlarını kokladı. "Ben çok üzgünüm."
Ve onu izlerken hala kafası karışmış görünüyordu. Sanki bir başkasının şefkat ve sempatisi o kadar yabancı bir deneyimdi ki, kimsenin onu önemsediğini anlayamıyordu. "Neden?"
"Neden?" inanamayarak tekrarladı. "Çünkü hiçbir çocuk senin gibi büyümemeli. Hiç kimse kendi kanıyla doğru olanı yapmakla tehdit edilmemesi gereken insanlar tarafından terk edilmemeli. Annenle hiç tanışmadığın ve o aptal iblis-orospu seni tam bir pisliğe terk ettiği için. Tüm bunlar için üzgünüm. En önemlisi, sana değer verdiğim için deli olduğumu düşündüğün için üzgünüm. Ve şok olduğun için ve
Çocukken sana yapılanları bir başkasının gerçekten umursayıp kızabilmesine şaşırdım.” Ona dokunmak için uzandı ama o uzaklaştı.
Onu kim suçlayabilir? Kimseyle nasıl bağ kuracağını bilmiyordu. Öz kardeşi onu öldürmüştü.
O kadar sert bir gerçek karşısında yüzünü buruşturdu, onun nasıl aklı başında olabildiğini merak etti. Sonra tekrar, belki de değildi. Kendi akıl sağlığından şüphe ettiği zamanlar olmuştu. Dünyanın onu o kadar sert tekmelediği zamanlar, kalbinde kalıcı bir iz bıraktı.
Artık onu yatıştırmaktan başka bir şey istemeyen bir kalp. "Seni hiç tutan oldu mu?"
Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"
Ve bunu bile anlayamıyordu. Elbette kimse onu yakın tutmamıştı.
Onu önemliymiş gibi tuttu.
"Üzgünüm Ren. Beni ilgilendirmez, biliyorum. Senin gibi büyümenin senin için ne kadar zor olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Başka bir gözyaşı dalgası gözlerini sulandırırken yüzünü buruşturdu. "Baban seni sevmeyi hiç öğrendi mi?"
Yüz hatları, sesi kadar boş ve boştu. "HAYIR. Karısının ölümünden beni sorumlu tuttu. Ve memleketinin yok edilmesinden annemi sorumlu tuttu.”
Ren'den çıkardığından emin olduğu bir şey.
"Bunun için neden onu suçladı?"

"Apollymi'nin tek başına bize saldırmaya geldiğine inanmayı reddetti. Kafasında, annem hepsini ona sahip olabilmek için uydurdu.
Bir insan ne kadar kibirli olabilir? "Ne? Annenin sırf onunla yatmak için Apollymi'nin oğlunu öldürdüğünü ve iki kıtayı yok ettiğini mi düşündü? "Babamın parlak bir adam olduğunu asla söylemedim. Tanrılara şükür zekamı annemden aldım, ondan değil."
Bu sözlerle, kafasından başka bir görüntü geçti. Makah'Alay'ı on yaşlarında bir çocuk olarak gördü. Bir odanın kapısında durmuş, sırtları ona dönük insanlarla çevrili bir yatağa bakıyordu. Rahipleri ve büyücüleri tanıdı. Birini iyileştirmek için orada oldukları belliydi ve yatağın başucunda durup aşağı baktığı için babası olamazdı.
En yaşlı rahip yüzünü Ren'in babasına döndü. Üzgünüm Şef Coatl. Ruhların merhamet göstermesi ve Anukuwaya'yı bu dünyada terk etmesi umuduyla kurbanlar hazırlamaktan başka yapacak bir şey kalmadı."
Coatl'un bakışları, nefret ettiği oğlunun orada sağlam ve bütün halde durduğunu görünce karardı. Öfkesi ve nefreti somuttu. Küfür ederek Ren'e yöneldi.
Babasının onun varlığından haberdar olduğunu fark edince Ren'in gözleri genişledi. Koridora fırladı ama artık çok geçti.
O hızla uzaklaşamadan babası peşine düşmüştü. Çocuğu kolundan tuttu ve Ren'i taş duvara doğru itti. "Ona ne yaptın?"
"Hıı-hiçbir şey, Fff-baba."
Ren'e o kadar sert ters vuruş yaptı ki Ren yere düştü. "Bana yalan söylemeye cüret etme! Oğlumu kıskandığını biliyorum. Onun mükemmelliğine göz diktiğini. Ren'i saçından tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Ren'in dudakları ve burnu kanayarak babasının elini tuttu ve onu bırakmaya çalıştı.
Oğluma bir şey olmaması için dua etsen iyi olur evlat. Anukuwaya ölürse, bir sonraki diyara güvenli geçişi için bir adak olarak senin içini kendim deşeceğim. Anlıyor musunuz? Şimdi, ona her ne yaptıysan, geri alsan iyi olur, yoksa bunun bedelini senin canınla öderim."
Vizyon kayboldu ve Kateri'yi o küçük çocuğun yüzünün yetişkin versiyonunun gözlerine bakmaya bıraktı. Onun için verdiği savaştan kalma dudakları hâlâ kanayan bir yüz.
Her şeyden bunalmış halde, düşünmeden tepki verdi ve onu kollarının arasına çekti.
Ren, yüzünü onun boynuna gömüp belini daha sıkı kavradığında, biri tarafından tutulduğu hissiyle donup kaldı. Gözyaşları tenini ıslatıyor, her tarafını ürpertiyordu. O kadar şaşkındı ki, onun sımsıcak sarılmasına nasıl tepki vereceğini bilemedi.
Ve o bir anda içinde bir şeyler paramparça oldu. Sahip olmaktan daha iyi bildiği, uzun süredir gömülü olan bir rüyayı serbest bıraktı. Gittiğinde onu özleyecek biriyle normal bir hayat yaşadığı bir yer. Geç kalsa ve aramasa onunla dalga geçecek biri...

Gözlerini kapatarak onun kokusunu içine çekti - kediotu ve çuha çiçeği karışımı. Ve tek düşünebildiği onun içinde olmaktı. Çıplak vücuduna sarılı halde onunla saatler geçirmek.
Sevilmek böyle bir duygu muydu? Onu sevdiğini bir an bile düşünmemişti. Nasıl yapabilirdi? Onu hiç tanımıyordu, çünkü bilseydi korkardı ve saklanmak için en yakın deliğe koşardı.
Ama sev ya da sevme, ilk kez biri onu böyle tutuyordu. Sanki onu önemsiyordu.
Haklıydı. Hayatı boyunca aldığı her sarılmayı sayabilirdi. O kadar nadir ve kısaydılar ki, onları gerçekten hafızasına kaydetmişti.
Hiç kimse onu teselli etmek için tutmamıştı. Durmadan. Adını bile koyamadığı duygular ve onun kucaklamasının ona verdiği sıcaklık yüzünden başı dönüyordu. Ve burada, tek bir kalp atışı için, belki, sadece belki, biri tarafından sevilmeye layık olabileceğini hissetmesine izin verdi.
aptal olma
Bu fanteziyi en son Windseer'la birlikte yaşamıştı.
Bugüne kadar, ona aşkını itiraf etme hatasını yaptıktan sonra onun alaycı kahkahalarını duyabiliyordu. "Seni gerçekten sevdiğimi söylememi beklemiyordun değil mi?
Fiziksel olarak çekici ve yatakta iyiyken, zayıfsın. Acınası. Herkesin üzerinizden geçmesine izin veriyorsunuz ve işleri bittiğinde ayaklarını üzerinize siliyorsunuz. Gölgelerde sinip, baban her yaklaştığında kaçıyorsun. Bir erkek olup kendin için ayağa kalkmak yerine, kardeşinin becerilerinin ve öldürmelerinin takdirini kazanmasına izin veriyorsun. Sen sadece miyavlayan küçük bir çocuksun. Boz Ruh'un teklifini bile kabul etmeyeceksin çünkü bunu yapmaktan çok korkuyorsun. Bir kadın senin kadar acınası bir şeyi nasıl sevebilir?”
"Ben pppppp değilim..." Onun saldırısına o kadar üzülmüştü ki ağzından başka bir şey çıkaramamıştı. Orada öylece durmuş, herkesin düşündüğü kadar zihinsel özürlüymüş gibi kekeliyordu.
"'Nugary' veya 'aşağı'yı dene," diye alay etmişti ona. "Belki bunlara takılmazsın."
O noktada, öfkesi o kadar büyüktü ki, ona vurmak üzere olduğundan korkmuştu. Bu yüzden topuklarının üzerinde keskin bir şekilde döndü ve kapıya yöneldi.
“Bekle, Makah'Alay! Yetersiz ppp-gururunu yanına almayı unutma!”
Onu uçurumun ötesine gönderen alay hareketi buydu. En çok midesini bulandıran.
Onun ve diğer herkesin yanıldığını kanıtlamak, herkesin düşündüğü boktan biri olmadığını kendine kanıtlamak niyetiyle, onu terk etmiş ve pazarlığını yapmak için doğruca Grizzly Spirit'e gitmişti.
Bu, onu son görüşüydü ve bu, onun ona son sözleriydi. Onu sadece Grizzly'yi kurtarmak için kullandığını anlayınca, ne olursa olsun bir daha hiçbir kadını sevmeyeceğine kendi kendine yemin etmişti. Kendisini asla ve asla bu tür bir acıya ve aşağılanmaya açmayacağına.

Buna değmezdi.
Ve bir başkasının onayına ihtiyaç duyacak kadar zayıf değildi. Hayatı kendisi için yaşadı ve böyle olmasını tercih etti. Kendi dünyasında başka kimseye ihtiyacı yoktu.
"Ağrın ve yaraların için sana bir şey almamız gerekiyor."
Kateri'nin sesi onu şimdiki zamana ve hâlâ ona tutunduğu gerçeğine sürükledi.
Bir an için onun anılarından bahsettiğini sandı, ta ki dövüşünün fiziksel acısını tekrar hissedene kadar. Onu serbest bırakarak bir adım geri attı ve eliyle yan tarafındaki en kötü yaraların üzerine dokundu. "Onlar için yapılacak bir şey yok"
"Ne demek istiyorsun?"
"Sana söylemiştim Kateri. Ölümsüzüm. Kendi kendilerine iyileşirler."
"Acımıyorlar mı?"
Tabii ki yaptılar. İblisin canını dişine takmış olsa da, iblis deneyimsiz değildi. Küçük piç kurusu onu başından savmıştı.
Ama nazik davranıyordu, bu yüzden alayını kendine sakladı ve başını salladı.
"O zaman biz-"
"Acıyı hiçbir şey dindiremez, Kateri. Dark-Hunter güçleri bu şekilde çalışmaz."
Kafa karışıklığı içinde kaşlarını çattı. Karanlık-kim? Ne?"
Talon bir zamanlar seçkin kardeşliklerinin bir üyesi olmasına rağmen kardeşleri hakkında hiçbir fikri olmayacağını hatırlayınca temiz eliyle yüzünü ovuşturdu.
Teknik olarak, Ren gerçekten öyle değildi ve hiç olmamıştı. İlk resmi Kara Avcılardan birkaç bin yıl öncesine aitti. Ve bu nedenle, liderleri Acheron'un eğitmediği, Kara Avcı olarak kabul edilen tek kişi oydu. Aslında, Acheron, Cabeza dört bin yıldan fazla bir süre önce sınırı geçene ve Atlantisli onu Yucátan'daki Kara Avcı görevleri için eğitmeye gidene kadar Ren'in varlığından bile haberdar değildi.
Acheron, Ren'in varlığı karşısında tıpkı Ren'in varlığı karşısında şok olmuştu.
Diğer Kara Avcıların aksine Ren, Artemis tarafından sadece annesine onu çocukken ölmesine izin vermeyeceğine dair verdiği söz sayesinde diriltilmişti - ona göz kulak olacağına Styx Nehri üzerinde kutsal bir yemin etmişti. .
Bu yemini bozmak kendi hayatına mal olacaktı.
Artemis ölümsüz olduğundan ve oldukça bencil olduğundan, bir insan çocuğunu bir yetişkinden ayıran şeyin ne olduğunu en iyi şekilde kavrayamıyordu. Bu yüzden, yapmazsa kendisinin de öleceği korkusuyla onu hayata döndürmüştü.
Ve onun hayatını geri kazanmak için kullanması gereken karanlık güçler yüzünden, bu ona dişler ve gün ışığında yürüyememe "hediyesi" olmuştu.
Artemis, yarattığı diğer Kara Avcılara bunların avlanmak için söz verilen şeyin bir sonucu olduğunu söyledi.

Ama geri getirildikten sonra Ren yavaş yavaş kendi doğumuyla ilgili gerçeği ve annesinin Yunan panteonunun sırlarını öğrenmişti.
Ölüleri hayata döndürme gücü, Artemis'in Apollymi'nin oğlundan çaldığı bir güçtü. Bu nedenle Artemis onu tamamen kontrol edemiyordu. Ama onun için önemli değildi. Geri dönüp kendi aptallığını düzeltmeye çalışmaktan o kadar memnun olmuştu ki onun aptallığından şikayet etmeyecekti.
Şu anda Kateri ile bunların hiçbirine girmek istemiyordu. Diğerlerinden ne kadar farklı olduğunu kimsenin bilmesini de istemiyordu. Kara Avcılar onu kendilerinden biri olarak kabul ettiler ve hiçbiri onun gerçek yaşını bilmediğinden Kara Avcı unvanını sorgulamadılar.
Kendisinden çok daha genç olduğunu varsaydılar ve onları düzeltme zahmetine girmedi.
Onun hakkındaki gerçeği yalnızca Acheron biliyordu ve kimin ve kim olduğu hakkındaki gerçeği yalnızca o biliyordu.
Acheron'un gerçekte ne olduğu. Acheron'dan sakladığı bir gerçek. Kendi boktan hayatını yaşamış biri olarak, Ren'in Disney World'de bir yürüyüş gibi görünmesini sağlayan Acheron'un geçmişini araştırmak üzere değildi. Her ikisi de geçmişlerinin unutulmasını istediğinden Ren, Atlantisli liderlerini memnun etmekten fazlasıyla mutluydu.
Bu yüzden Kateri'ye en basit açıklamayı yaptı. "Karanlık Avcılar, insanlığı onları avlayan doğaüstü varlıklardan koruyan ölümsüz savaşçılardır."
Kateri kaşlarını çattı. Aklı başında, mantıklı bir insanın sahaya boğa caca bayrağını indirdiği anlardan biriydi bu. Ancak …
Sanity birkaç saat önce ona veda etmişti. Bu noktada, uzaylılarla, uçan şişko Elvi ile ve birinin inanmasını istediği diğer her şeyle gitmeye hazırdı.
Noel Baba ve Diş Perisi bile.
Kahretsin, neden Paskalya Tavşanı'nı iyi bir önlem olarak atmıyorsunuz?
Ve Kara Avcıların bu sabah uyandığından beri karşılaştığı diğer şeyler kadar gerçek olduğunu varsayarsak, birkaç sorusu olacaktı. "Peki biri nasıl Kara Avcı olur? Bunu yapmak için mi doğdun?”
"HAYIR. Genellikle bir tür acımasız ihanet sırasında ölen kişilerdir. O kadar şiddetli ve haşin ki, ruhları Artemis'in Olimpos'taki tapınağına taşıyacak kadar yüksek sesle çığlık atıyor. Bunu duyduğunda, onlarla bir pazarlık yapmaya gider. Kendilerini inciten kişiye karşı tek bir İntikam Eylemi karşılığında, ona ruhlarını verirler ve sonsuza dek onun için Daimonları avlayarak geçirirler.”
"Daimon, iblis gibi mi?"
Acı acı güldü. “Başka bir çok uzun, karmaşık hikaye. Atlantis tanrıçası Apollymi'ye hizmet eden ruh emici vampirler olduklarını söylemekle yetinelim. Ruhları topladıklarından ve ruhlar kendilerine ait olmayan bir bedende yaşayamayacaklarından, bir Karanlık Avcı, olması gereken yere dönebilmesi için ruh ölmeden önce Daimon'u öldürmekle görevlendirilir."
Ruhunu kaybetme düşüncesiyle omurgasından aşağı bir ürperti indi.
"Ruhunu Artemis'e mi sattın?"

"İnan bana, çok büyük bir kayıp değildi ve büyük bir kayıp da değildi. Gerçekten hiç özlemedim." Konuşurken sesinde bir burukluk vardı.
Ama bu onu düşündürdü... "Öyleyse hiçbir değeri yok mu?"
"Hayatta olduğun sürece değil. Ama ölmeden ölürsen cehennem kavramın bir piknik gibi görünür."
Ah, tamam, kulağa pek hoş gelmiyordu... "Ama ölümsüzsen ölemezsin, değil mi?"
"Kolayca. Bazı şeyler vardır ki, kimse hayatta kalamaz."
Bunu duyması gerekiyordu. "Örneğin?"
Kafa kesmek. Toplam parçalanma. Kalp çıkarma. Temelde ateş gibi bir bedeni tamamen yok eden herhangi bir şey ve tabii ki benim kişisel favorim - güneş ışığının size dokunmasına izin vermek. Bu ne zaman olursa olsun kendiliğinden alevlere dönüşme eğilimindeyiz.
"Neden?"
"Yalanı mı yoksa gerçeği mi istiyorsun?"
Kateri, ona böyle bir soru sormaya iten şeyin ne olduğunu merak etti. Gerçeğe sahip olsalar kim yalan ister ki? Ama merakı onu yendi. "Oh, ne oluyor, biraz yaşayalım ve ikisini de duyalım, olur mu?"
Sanki gülümsemeye başlar gibi dudağının bir köşesi seğirdi, sonra kendini tuttu. Artemis herkese bunun nedeninin güneş tanrısı olan kardeşi Apollon olduğunu söyler. Kara Avcıları gün ışığından koruyan onun laneti. Ama Apollymi'den kaynaklanıyor. Daimonlar güneş ışığına çıkamadıklarından, onları takip eden Karanlık Avcılar onlara haksız yere saldıramasın diye yaptı. Daimonlar gün ışığında yürüyemiyorsa, Kara Avcılar da gün ışığında yürüyemezler."
Mantıklı, ama arada kalanlar için berbattı. "Apollymi ve Yunanlılar hâlâ savaşta gibi görünüyor."
Başını ona doğru eğdi. "Bunlar. Tanrılar, husumet içeren maçlar söz konusu olduğunda Hatfields ve McCoys'tan beterdir. Kelimelerin anlamını bilmiyorlar
Dur. Yeterli.'"
"Ve hala bunların hiçbirinin benimle nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamıyorum."
Ren bir mağaranın girişinde durakladı. Çizmesinden bıçağı çıkardı. "Bıçağı tutabilir misin?"
"Ben daha iyi bir okçuyum ama sanırım birini bıçaklamanın temel kavramını anlıyorum."
Bunun üzerine kaşı kalktı. "Yay atabiliyor musun?"
Ok atabilir mi? Gerçekten mi? Şaşırmış ses tonu ve ifadesi onu ciddi şekilde rahatsız etti. "Tatlım, Pekin'de 2008 Olimpik okçuluk takımındaydım. Altını eve götürmedim ama dünyada dördüncü sıradaydım. Bileşik, tatar yayı veya geleneksel...
oku iten her şey. Eğer vurabilirsem, doğru bir şekilde vurabilirim. Benimle asla lastik bant savaşına girme. Üzüleceksin."

Bu sefer gülümsedi ve bu, ona gücenmiş hissetmeyi unutturacak kadar yıkıcıydı. Kahretsin, bunu yaptığında muhteşemdi.…
Yüzünü aydınlattı ve onu çocuksu ve tatlı gösterdi.
Sonra paniklemiş bir bakış, sanki ne yaptığını anlamış gibi gözlerini kararttı ve bu onu anında utandırdı. Boğazını temizleyerek bıçağı çizmesine geri koydu. Parlak bir ışık parladı ve bir ok sadağı, zırhı ve atış eldiveni ile birlikte yine kıvrımlı bir yay ellerinde belirdi.
Onları ona teslim etti. "Bileşik bir yayı tercih eder miydin?"
"Mümkün değil. Recurve benim bebeğim. O kadar bağışlayıcı değil, doğru ama benim bağışlanmaya ihtiyacım yok. Ben Yay burcuyum, Yay burcu yükseliyor. Büyükannem her zaman elimde bir yayla doğduğuma yemin ederdi."
Bu onu memnun etmişe benziyordu. "Tamam o zaman. Hemen döneceğim." Ona bakmak için durakladı.
"İblislerde, onların gözlerine nişan alın. Başka bir şey onları kızdırır."
Eldivenini giyerken ona sırıttı. "Bunu bildiğim iyi oldu. Söylediğin için teşekkürler."
Ren, onun zırhı takmasını ve ardından bir ok atıp görüş hattını test etmesini izlerken tereddüt etti. Aynı onun yaptığı gibi şut attı - bir üst, iki alt. Kusursuz formu bir güzellikti. Yüzyıllar boyunca pek çok kadın okçu görmüş olsa da, Kateri gibi yayı ile gerçekten birleşmiş birini hiç görmemişti. Muhafız gibi…
Evet, o piç o kadar hızlı ve o kadar öfkeli ateş etmişti ki okları gökyüzünü kaplamıştı. Guardian en isabetlisi olmasa da, Ren'in karşılaştığı en hızlı kuralardan biriydi. İlk kez dövüştüklerinde Ren sağ kalçasına üç ok yemişti. Ama Buffalo ateşini Ren'den uzaklaştırmış olsaydı, Ren bundan sağ çıkamazdı.
Bir düşmanı asla hafife alma.
Bu anıları uzaklaştırarak mağarayı keşfetmeye gitti. Mevcut yaraları bedelini ödüyordu ve daha ne kadar çalışabileceğinden emin değildi. Her kalp atışı onu yere göndermekle tehdit ediyordu.
Neyse ki mağara boştu ve nispeten temiz görünüyordu. Çok şükür bir şeyler onun lehine gitmeye başlıyordu.
Açıklığa geri döndüğünde, Kateri'yi gerçek bir avcı gibi etrafındaki ormanı tararken bir kayanın üzerinde otururken buldu. Solgun ay ışığı onun silüetini vurguluyor, ona yüzünün mükemmel açılarını gösteriyordu. Saçlarını sıkı bir topuz yaparak boynunu ortaya çıkarmıştı ve ona kucağına aldığında ne kadar güzel koktuğunu hatırlatmıştı.
İçinde bulunduğu acıya rağmen hormonları kükreyip canlanırken boğazı kurumuştu. Onu bu kadar arzulamasına neden olan şey neydi? Bu, olmaması gerektiğini bildiği halde onun yanında olmak için can atmasına neden oldu? yakınlık Evet, bunun için suçlayacaktı. Bu güvenli ve kolaydı. Korkutucu olmanın sınırındaki her şey.
Sadece azgındı. Herhangi bir kadınla böyle olurdu.

Ve yine de daha iyisini biliyordu. Yüzyıllar boyunca, bunu kendisine yapmadıklarını bilecek kadar çok kadının yanında olmuştu. Durmadan. Windseer bile adını onun dudaklarından duymak için canını yakmamıştı.
"Kateri?"
Başını ona doğru salladı.
"Hadi ama, kendimize biraz saklanacak bir yer buldum."
Ona coşkulu bir çocuğu hatırlatacak şekilde derme çatma koltuğundan kaydı ve ona doğru ilerledi. Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme gezindi;
gözlerinin parlamasını sağladı. Onu öpme dürtüsü onu boğazından yakaladı ve elinden gelen tek şey buna teslim olmamaktı.
"Bizim için çizburger düşünemezsin, değil mi?"
Sorusu onu eğlendirmişti. "Aç?"
"Çok. Hayatın için koşmanın sana bu kadar iştah açacağını kim bilebilirdi? Sanırım şu anda gerçekten bir ayı yiyebilirim."
Gerçekten onun büyüsüne kapılmak istemiyordu ama karşı koymak imkansızdı. Onunla sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi konuşuyordu. Sanki eski arkadaşlarmış gibi.
Son birkaç saat içinde başlarına gelen tüm bu saçmalıkların ortasında, cesur ve mantıklı davranmıştı. Sakinlik. Kesinlikle takdir edebileceği ve saygı duyabileceği şeyler.
Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Beni nereye götürüyorsunuz?"
Bu yüklü bir soruydu. Onu hemen şimdi buraya götürmek istiyor.
Bu düşüncelerden yararlanın. Şimdi!
Evet, bu sadece başını belaya sokacaktı.
"Şey... bb-buraya dön."
Kahretsin! O lanet olası kekemeliğin sesi vücudundaki bütün hormonları dondurdu. Neden bunu onunla yapmak zorundaydı? Neden?
Kendisinden nefret ederek ve öfkesi onu iyice zorlayarak uzaklaşmaya başladı.
Ama çenesini eliyle yakaladı ve bakışları buluşana kadar nazikçe yüzünü çevirdi. Elinin sıcaklığı tenini yakıyordu ama onu tutuşturan bakışlarındaki samimi endişeydi.
Ren... Tüm zamanların en büyük hatibi ve dünyanın en büyük liderlerinden biri olan Winston Churchill'in konuşma engeli olduğunu biliyor muydunuz? Hepimiz zaman zaman sözlerimizi bocalarız. Ve dürüst olmak gerekirse, ayağımı ağzıma sokmaktansa kekelemeyi tercih ederim ve bunda üzerime düşenden fazlasını yaptım. Önleyemeyeceğiniz biyolojik bir tekleme için utanmanıza veya utanmanıza gerek yok. Bu senin zekana yönelik bir suçlama değil ama seninle alay edecek kadar zalim olan herkesin insanlığına ve edepine yönelik bir suçlama. Ayrıca, bence çok sevimli."
Dokunuşu ve güzel yüzündeki ifadeyle birleşen bu sözler, onun söz konusu olduğu yerde sahip olduğu her direnci paramparça etti. Hayatı boyunca hiç kimse ona şu anda hissettirdiği gibi hissettirmemişti.
Normal. Tüm.

İnsan.
Küçümseme ya da alay yoktu. Yargı yok. Kelebeğin arkadaşı Buffalo'ya baktığı gibi ona baktı.
Sanki onun için bir anlamı varmış gibi.
Kendini durduramadan, onun dudaklarını tatmak için başını aşağı eğdi.
Ren onu daha önce hiç tatmadığı bir tutkuyla öperken Kateri nefes alamıyordu. Ellerini onun saçlarına daldırdı ve onu tutuşturan bir açlıkla ağzının her santimini inceledi. Sanki yaşamak için ihtiyaç duyduğu hava oydu. Başı sallandı ve bu onu o kadar güçsüzleştirdi ki, ağırlığını ona teslim etti.
Sonunda geri çekildiğinde, onu hala bırakmadı. Bunun yerine yüzünü onun boyun girintisine gömdü ve özünün tadını çıkarıyormuş gibi onu orada tuttu.
"Dişlerinle beni ısırmayacaksın, değil mi?"
Bu sözler kendisini ele geçiren şaşkınlığı geride bırakırken Ren gözlerini kırpıştırdı. "Hayır," diye nefes verdi. "Üzgünüm. Bana ne oldu bilmiyorum."
Ona vücudunun her yerini kasıp kavuran bir gülümseme verdi. Özür dileme. Bu harika bir öpücüktü. Ama işin biterse, beni tekrar ayağa kaldırmak isteyebilirsin.
Öpüşmeleri sırasında onu tamamen kucağına aldığını fark edince, yüzünü yeniden kavuran bir sıcaklık hissetti. Ayakları yerden birkaç santim yukarıdaydı.
Ama utanmasına rağmen, onu vücudunun önüne doğru kaydırdı ve göğsüne değen kıvrımlarının tadını çıkardı. Ne yazık ki ikisi de giyinikti. İkisi de çıplak olsaydı çok daha keyifli olurdu.
Kateri, yüzündeki duygu oyununu izledi. O anda ona karşı ne kadar şeffaf olduğunu bilseydi büyük ihtimalle ölürdü. Ne kadar savunmasız. Bu, iblislerle korkusuzca savaşan savaşçının yüzü değildi.
Bu, kabullenmekten çok reddetmeye alışkın bir adamın yüzüydü. Hala ona kötü bir şey söylemesini bekleyen biri.
"Bil diye söylüyorum Ren, bence sen harikasın."
Ren ona kaşlarını çattı. "Ne için?"
Gerçekten bilmiyordu….
Birinin bu kadar yakışıklı ve güçlü, nazik ve verici olabilmesi ve gerçekte ne kadar üstün oldukları hakkında hiçbir fikrinin olmaması onu hayrete düşürdü.
"Beni koruduğun için. Hediyen ve o harika öpücük için. Ve bana bir burger hazırlamak istersen, seni tüm zamanların en büyük insanı olarak kabul edeceğim."
Tam bir şok geçirerek güldü. "Yanında patates kızartması ister misin?"
"Elbette. Ve büyük, eski, kalın bir çikolata shake. Evet, bu düşünce midesinin guruldamasına neden oldu.
Elini tuttu ve onu mağaranın derinliklerine götürdü.
Karanlık onları tamamen sararken yavaşladı. "Hiçbir şey göremiyorum."

Anında yeşil bir ışık parladı. Ren, ona yayını yapmış gibi yaratmış olması gereken küçük bir kızdırma çubuğu verdi. "Maalesef şu anda yapabileceğim en son şey bu.
Üzgünüm." Sanki bir adım daha atamayacak kadar güçsüzmüş gibi yere çöktü.
Endişe onun davranışlarından dolayı içini parçaladı. "İyi misin?"
Ren başını salladı. "Bir süre uyumam gerekiyor." Dört ayak üzerine düştü, sonra temelde yere yığıldı.
Öncekinden daha da endişeli, ona doğru koştu ve yanında diz çöktü. Hâlâ nefes alıyordu ama korkunç derecede solgundu. Arkasına yaslanarak küçük alana baktı ve etraflarındaki her şeyin zihinsel bir envanterini çıkardı.
Yakındaki bir kayanın üzerindeki beyaz bir çantaya iki kez baktı.
Hayır... bu olamaz.
Olabilir mi?
Merakla kaşlarını çatarak ona gitti ve kesinlikle bir çizburger, patates kızartması ve büyük bir çikolata shake idi. Mutlulukla gülerek bir kızartma çıkardı ve yedi. Nezaketine hayret ederek Ren'e baktı. "Düşündüğüm gibi değilsin."
En azından tamamen değil. Hâlâ korkutucu, kocaman ve çok yetenekliydi. Ama ilk başta göründüğü gibi ogre değildi.
Şaşırtıcı derecede nazikti ve muhtemelen onun bunu söylemesinden nefret etse de tatlıydı.
Babası ve erkek kardeşi ona nasıl davrandıkları gibi davranabilirdi? Ren gibi birine ne tür canavarlar zarar verebilir?
Keşke senin hakkında daha çok şey bilseydim.
Çok fazla bilgi toplamış olsa da, hala eksik olduğu çok daha fazla şey vardı.
Sanki hiç evlenmiş miydi? Çocukları var mıydı?
Kardeşi onu ne zaman ve neden öldürdü?
Her şeyden önce, doğruya dönmesinin yanlışı neydi?
Bu nedenle, kaderinin onun geçmişine nasıl bağlı olduğunu hala bilmiyordu.
Neden onunla buradaydı? Neden onu eve kendisi götüremiyordu?
Çok fazla soru. Gerçek cevaplar yok.
İçini çekerek, kristal bir kürem olmasını dileyerek yemeğini yedi. Burada olsaydı bir tane kullanabileceğinden değil. Ancak ...
"Neler yapabildiğinize şaşıracaksınız."
Kateri derin, gürleyen ses karşısında tamamen hareketsiz kaldı. Kalbi gümbür gümbür atarken yavaşça döndü ve uzun boylu, heybetli yaşlı bir adam gördü. Kırmızı gözleri ve yüzünde bir yara izi olan biri...
Ve onunla yayı arasında durdu.

BÖLÜM 9

Kateri, Ren'in botundaki bıçağa uzandı.
"Sakin ol," dedi yaşlı adam, ona silahsız olduğunu göstermek için ellerini uzatarak...
Geçen gün gördüklerini düşününce bunun pek bir anlamı yoktu. Ondan sonraki en ölümcül şeylerden bazıları silahlanmamıştı.
Ah, insanların gerçekten görebildiği silahlarla savaştığı günler için...
Ama adam onu tehdit ediyor gibi görünmüyordu.
Lütfen görünüşün aldatıcı olmasına izin vermeyin. Saldırıya uğramaktan gerçekten bıkmıştı ve tek istediği toparlanmak için beş dakikaydı.
Dürüst olmak gerekirse, oldukça hoş görünmesine rağmen. Hatta dostça. Temiz traşlı ve uzun boylu, uzun gri saçlarını omuzlarına atmıştı. Saçının ön kısmı yüzünden geriye doğru çekildi ve üç tüyden oluşan bir setle başının tepesine sabitlendi. İki beyaz ve bir siyah. Fiziksel olarak kırk yaşlarında görünmesine rağmen onda bir şeyler yaşlı görünüyordu. "Kim olduğumu bilmiyor musun?"
Aklında çocukluğuna bir şey gelene kadar hayır anlamında başını sallamaya başladı.
Gölgelerin arasından onu izleyen bu adamın görüntülerine - sadece saçları koyu renkliydi ve daha gençti... onun yaşına daha yakındı. Hayatı boyunca, zaman zaman onun küçük bakışlarını yakalamıştı. Genellikle üzgün ya da çok mutlu olduğunda.
Mezuniyetlerinde ve parktaki doğum günü partilerinde onu bir anlığına bile görmüştü.
Her zaman arka planda bir gölge figür olmuştu - gerçek olmaktan çok hayali. Hatta eski fotoğraflarından birinde onun belirsiz, bulanık bir görüntüsü bile vardı. "Büyükannem sana koruyucu meleğim dedi."
Bakışları sıcak ve nazikti. Ah, tatlım, kesinlikle öyleyim. Ama ben aynı zamanda senin babanım."
Evet, doğru. Luke Skywalker'a benziyor muydu? Uh-uh. Hayır. Bu çok fazlaydı. Uyandığından beri başına gelen onca tuhaf şey arasında bu... bardağı taşıran son damla buydu. Ona inanmayı reddetti. Babası o daha bebekken kaçmış ve onu terk etmişti. Annesinin asla atlatamadığı bir şey. Bu onun babası değildi.
Başını inkar edercesine sallayarak Ren'in vücudunun üzerinden atlayarak onu aralarına aldı.
Bilinci kapalıyken pek koruma sağladığından değil. Yine de, Kaptan Garip Yalancı ile kendisi arasında bir tür engel oluşturduğu için kendini daha iyi hissetti.
Babası olduğunu iddia eden adam bir adım öne çıktı ve onun Ren'in bıçağına uzandığını görünce donakaldı. "Kateri, lütfen. Seninle savaşacak ve burada kalacak kadar güçlü değilim. beni dinlemek zorundasın Fazla zamanım yok ve sana söylemem gereken çok şey var."
Elini bıçağın kabzasında tuttu ama kınında bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

“Artık cismani değilim. Hayatından fiziksel olarak kaybolduğumdan beri gitmedim-
isteyerek yapmadığım bir şey. Yemin ederim. Seni ve anneni sevdim. Herşeyden dahafazla. Bu konuda bir seçeneğim olsaydı, seni asla ama asla terk etmezdim. Ve her fırsatta sana geldim. Elimden geldiğince.” Ren'e işaret etti. "Bu yüzden Makah'Alay'ı sana gönderdim. Bir zamanlar düşman olmamıza rağmen, şimdi seni güvende tutacağına güvendiğim tek kişi o. Seni kurtarabilecek tek kişi o.”
"Anlamıyorum."
"Biliyorum bebeğim. Her şey kafa karıştırıcı. Bıkkınlıkla içini çekti. "İşler istediğim gibi olmadı. Ama hayat, onun için yaptığımız planlarla çok nadiren işbirliği yapar." Ona doğru bir adım daha attı. Arkasındaki yeşilimsi ışıkla onun yarı saydam olduğunu anladı.
"Sen bir hayalet misin?"
"Tabiri caizse." Sanki mağarada olduğuna inanamıyormuş gibi ona bakarken güçlükle yutkunurken gözleri yaşlarla doldu. "Çok güzelsin... tıpkı annen gibi. Hiç karışmamalıydım ama elimde değildi. Anneni gördüğüm an ona aşık oldum. Gülümsemesine kimse karşı koyamadı, en azından ben. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum ve kendimi durduramıyordum. Ve sen hiç beklemediğim en tatlı ikramiyeydin.
Gözyaşları onu boğarken kendi gözleri de sulandı. Söylediklerinde doğruluk payı var mıydı? Olabilir mi?
Çenesini Ren'e doğru salladı. "Makah'Alay takvimi sıfırlamak için bana ihtiyacı olduğunu düşünüyor ama gerekli olan ben değilim. Sen. Büyük Şafak'tan bu yana ilk kez Guardian ve Ixkib tek bir kişide birleşiyor. Şimdilik uykuda olsalar da, tüm güçlerime sahipsin, ayrıca annenin ve büyükannenin tüm güçleri ve zamanı geldiğinde ve onlara ihtiyacın olduğunda, senin için orada olacaklar. Hiç kimse bu kadar güçlü olmamıştı. Ama bu güçlerin senin emrinde olduğuna inanmak zorunda olan sensin.
Aksini kimse söylemesin. Ve kapılar için yeni Koruyucular belirleme yetkisine yalnızca sen sahip olacaksın. Benden daha iyisini seç. Umutla kör olmama izin verdim. Benim hiç olmadığım kadar pragmatiksin. Ve sen beni herhangi bir çocuğun ebeveynlerine yaptığından daha fazla gururlandırıyorsun."
Bakışları Ren'e döndü. "Şimdilik Makah'Alay'a güvenirken dikkatli ol ufaklık. Kalbi bir kez döndü. Tekrar dönmesini kolaylaştırıyor ve annenle tanıştığım ve karşı koymam gerektiğini bilmeme rağmen ona karşı koyamadığım için, onu şimdi tamamen anlıyorum. Ve bu bilgi beni korkutuyor. İçinde hala kızgın ve karanlık olan çok şey var. Kalbinde yaşadığı sürece asla özgür olmayacaktır. Ve asla gerçekten güvende olmayacak. Onun bir parçasına sahip olan tek kişi Artemis değil.”
Onun sözleri üzerine kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ren'e güvenemeyecekse kime güvenebilirdi?
Ve hala en büyük bulmaca vardı. "Herkesin istediği taş ne olacak? Nerede?"

Ona gülümsedi. "Zamanı gelince keşfedeceksin. Büyükannen bunu senin için halletti. Düşmanlarınız onu bulamıyor. Sadece sen yapabilirsin."
Etraflarındaki duvarlar titremeye başladı. Görüntüler o kadar hızlı geçti ki herhangi birine odaklanmak zordu. Ren'in babasıyla dövüştüğünü gördü. Birbirlerini ayırmaya çalışırken ikisini de kan basmıştı. Acımasız, gladyatör bir dövüştü.
Babası güldü. "Savaşta beni yenen tek kişi o."
Buna kaşlarını çattı. "Kazandığını sanıyordum."
Kafasını salladı. "HAYIR. Haklı olarak, dövüşü kazanmış ve beni yenmişti ama sonunda onu kandırdım. Hayatındaki herkes gibi ben de ona yalan söyledim ve güvensizliğini ona karşı kullandım, böylece sendeledi ve kendini yendi. Bu onun tek zayıflığı ve onu öldürmen gerekirse kullanabileceğin tek zayıflık bu."
Bu düşünce onu dehşete düşürdü. "Öldür onu?"
Babası solundaki duvarı işaret etti.
Sahneler parlak alevlendi. Ve sonra, diğerlerinden daha büyük olan, doğrudan ona bakan Ren'in bir görüntüsü vardı. Rüzgar uzun siyah saçlarını omuzlarına ve yakışıklı yüzüne savurdu. Ayrıntılı kırmızı ve siyah işlemelerle süslenmiş açık kahverengi güderi bir takım elbise giymişti. Bir jaguarın kürkü omuzlarından sarkıyordu ve iki süslü broşla takım elbisesine sabitlenmişti. Babası gibi onun da saçında üç tüy vardı, sadece onunki sol şakağından düşüyordu. İki siyah ve bir beyaz. Boynuna deri bir kordondan gözyaşı damlası şeklinde kırmızı bir taş takmıştı. Bir kan damlasını andırıyordu.
Sağ elinde süslü bir şekilde oyulmuş siyah bir yay, sağ elinde ise bembeyaz bir ok vardı. Ama onu deli eden gözleriydi. Biri mükemmel bir yaz göğü kadar mavi, diğeri ise kan kadar kırmızıydı. Kızgınlığı ve nefretiyle onu kavurdular.
Jaguarı öldür. Bu ses, Ren'i yönlendirirken şeytani ve acımasızdı.
Oku yerleştirdi ve doğrudan onun kalbine nişan aldı.
Babası solmaya başladı. "Grizzly onu tekrar ele geçirirse, onu öldürmek zorunda kalacaksın, Kateri. Yapabilecek tek kişi sensin. Öldür onu. Kalbini bıçakla ve artık olmayacak. Eğer yapmazsan, insanların dünyasını yok edecek ve seni öldürecek. Seni sevdiğimi unutma kızım. Her zaman."
Sonra babası tamamen gitmişti.
Ren'in görüntüsü, ona dik dik bakan o tek kırmızı gözle duvarda kaldı. "Beni zayıflatamayacaksın!" diye hırladı, sonra okunu fırlattı.
Kateri içgüdüsel olarak eğildi. Ama bu sadece bir illüzyondu. Hiçbir parçası gerçek değildi.
Hiçbiri.
Yanında uyuyan adam hariç. Titreyen eli, onun hırpalanmış yüzüne düşen saçı geriye doğru itti. Yani o gerçekten de onun vizyonlarında ve rüyalarında gördüğü Makah'Alay'dı. Onu bu kadar iyi tanıyıp da hiç tanımamak ne tuhaf. Hayallerindeki birinin burada canlı canlı olması...
Makah'Alay.

Bu aynı zamanda büyükannesinin ona küçük bir kızken bahsettiği bir iblisin adıydı. O ruhunun özüne kadar kötüdür. Onu görenler elinden ölür. Her zaman.
Hiçbirine acımaz ve kuzgun alaycıları kontrol edebilir. Ondan kork, Waleli. Onunla hiç tanışmadığına dua et. Ve eğer yaparsan, sahip olduğun her şeyle koş.
Acaba o, büyükannesinin onu hakkında uyardığı yaratık olabilir miydi?
Sert bir şekilde yutkunarak elini onun yontulmuş çenesinin üzerinde gezdirdi, orada derisini kızdırmak için sadece birkaç bıyık vardı. Böyle uyurken, tehditkar olmaktan çok çocuksu görünüyordu.
Daha insan. Ama uyanıkken, korkutucu ve bunaltıcı olabilirdi.
Ve bu düşünceyle, iki gözü de o kadar kırmızı ki parıldayan başka bir görüntüsü geldi.
Görünmeyen bir düşmanla savaşacakmış gibi bacakları açık ve vücudu gergin duruyordu.
"Senden bu kadar korkmalarına neden olacak ne yaptın?" Bunu neden yapmıştı?
Kateri, kendisine o kadar hızlı gelen bilgileri ayıklamaya çalışırken içini çekti, sanki finaller için tıkınıyormuş gibi hissetti. Bir şey daha öğrenirse beyni isyanla kapanacak ve onu yerde salyası akan bir sebze olarak bırakacaktı.
Kafasını boşaltmak için bir dakikaya ihtiyacı olduğundan, Ren'in yanına uzandı. Ama rahat değildi. Sert, toprak zemin soğuk ve kumluydu. Aslında, bu kadar sefil bir şeye bu kadar sağlıklı bir şekilde çıkabilmesi için uykuya ne kadar ihtiyacı olduğu hakkında her şeyi söylüyordu.
Ugh, bu işe yaramayacak. Aklına gelen her şeyi denedi, her pozisyonda büküldü. Kolunu başının altına koydu, sonra çıkardı.
Kullanışsız.
Ta ki bakışlarını Ren'in dolgun vücuduna kaydırana kadar. Evet, bu kasvetli yerde çekici görünen tek şey buydu. Arzu edilen…
Davetkar.
yapma Kan kaybediyor.
Doğru, ama vücudunun kana bulanmamış bölgeleri vardı. Olan alanlar…
Rahat görünümlü. Kendini durduramadan onu sırtüstü çevirdi, sonra onu yastık olarak kullanabilmek için yaklaştı.
Ah evet, çok daha iyi.
Ve sonraki saniyede, derin bir nefes aldı, sonra üşüdü.

* * *

Ren yavaşça uyandı. Vücudu hala ağrıyordu. Kahretsin. Sanki biri onu dövmüş gibi hissediyordu, ki onlar da öyle. Gerçekten. Ya da daha uygun bir deyişle, iblisi cehenneme çevirirdi.

O piç kurusunu daha sert dövmeliydim….

Kaburgalarındaki ve sırtındaki ağrıyla yüzünü buruşturarak gözlerini açtı ve görmeyi beklediği son şey karşısında donakaldı.
Kateri, başını onun omzuna yaslamış, ona yaslanmıştı. Sol eli göğsünün ortasında dururken, nefesi adamın boynunu gıdıklıyordu.
Vücudu o kadar hızlı ve öfkeli bir şekilde sertleşti ki nefesini keskin bir şekilde içine çekti. Tüm çabalarına karşın, onun kollarında, çıplak ve kıvranan görüntüsü içinden geçti. Onunla sevişirken ellerini sırtında gezdirdiğini hayal edebiliyordu.
Bu, rahatsızlığına yardımcı olacak hiçbir şey yapmadı.
Ya da ruh hali.
Hoş olmayan bir şey düşünmeye çalıştı. Onun babası. Onun kardeşi. boz ayı…
Kokulu çoraplar.
Hiçbir şey işe yaramadı. Arkadaşlığıyla tamamen rahat olan tanıdık bir aşık gibi onu tepesinde hissedebildiği sürece değil. Dudağını ısırarak elini şiş kasıklarına bastırdı, iradesini onu dinleyemeyen hain canavara zorlamaya çalıştı. Ya da yaptıysa, o zaman kesinlikle şu anda onun isteklerini alay ediyor ve görmezden geliyordu.
Windseer gittikten sonra kendimi iğdiş etmeliydim.
Doğru. Hiç ihtiyacı varmış gibi değildi. Bu sadece başını belaya soktu ve ona bu dünyada ne kadar yalnız olduğunu hatırlattı.
Diğer erkeklerden ne kadar farklıydı.
Kateri birdenbire uyuşuk bir kedi gibi gerindi, sırtını büktü ve vücudunu onunkine yaklaştırdı. Ayrıca gömleğinin yakasından aşağı doğru, mor dantelli sutyenine ve ağzını sulandıran sarımsı göğüslerine kadar mükemmel bir görüş sağlayan bir şeydi.
Kendisini orospu tokatlayacağından emin olduğu bir okşamaya mecbur bırakmamak için elini yumruk yaptı. Ve haklı olarak öyle.
Memnuniyetle içini çekerek elini göğsünün üzerinde kaydırdı ve göğüs ucuna dokundu.
Ren, işkence dolu zevk tüm benliğini kaplarken gırtlağının derinliklerinden inledi.
Ah evet, şimdi ölüyordu. Bu… bu cehennemdi.
Onun tıslama sesini duyunca Kateri anında gözlerini açtı ve ürkmüş bir nefesle onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ah, selam." Tatlı, hoş bir gülümsemeyle rahatladı. "Sabah güneşi.
Günü almaya hazır mısın?”
Gah, o bir sabah insanıydı… Öldür beni. İnsan nasıl bu kadar keyifli bir ruh halinde uyanabilir? Bu eğilimi asla anlamamıştı.
Önemli olduğundan değil. Şu anda istese de cevap veremezdi. Vücudu bu kadar uyarılmışken olmaz.
"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu dün çok erken olmadığı halde rahatsız etmeyen o neşeli sesle.
Ve cevap basitti. Asla. Ama kastettiği şey bu değildi ve o bunu biliyordu.
Onun için pislik olmaya gerek yok. Azgın olman onun suçu değil.

Evet, bu konuda saçmalık. O olmasaydı bu durumda olmazdı. Şiddetli sertliğinin nedeni kesinlikle oydu. Ancak, onun kollarında gerçekten iyi hissetmesi ya da yüzünün etrafında dağılmış saçları ve uykudan yanakları kızarmasıyla inanılmaz derecede seksi olması onun suçu değildi.
Bu yüzden ona gönülsüzce, "Evet," dedi.
Ona yanıt olarak horozunun sarsılmasına neden olan sevimli bir sırıtış gösterdi.
Aşağı oğlum. İkimizi de perişan etmeye gerek yok. Hiçbir yere gitmiyorsun, bu yüzden havasını söndürüp bizim haysiyetimizi kurtarabilirsin.
Tekrar gerindi. "Bu arada, uykunda konuştuğunu biliyor muydun?"
Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. Geceyi hiç başka biriyle geçirmediği için bu konuda hiçbir fikri yoktu. Lütfen orada da kekeme olmadığımı söyle. Tek ihtiyacı olan buydu.
"Peki Windseer kim?"
Oh bekle… daha da kötüleşti. Ama en azından bu soru sonunda hormonlarını dondurmayı başardı. Onu bir arktik banyosundan daha hızlı tokatladı. Ixkib'e uykusunda o kaltak hakkında konuşmak ne kadar korkunç. kekelemeyi tercih ederim...
"O hiç kimse değil."
Kateri ona şüpheyle baktı. "Kimseye benzemiyor gibiydi. Onu çok istiyormuş gibi ona seslendin. Eski bir kız arkadaşı mı?
Harika. Bilinçaltında ne sorun vardı? Neden herhangi bir yanı Windseer'ı durduğu kaltağı katletmekten başka bir şey için istesin ki?
Bilinçaltın senden bile daha aptal. Ve ortalama günlük aptallığı göz önüne alındığında bu bir başarıydı.
Ren dişlerini kendine öfkeyle gıcırdatarak dudağını kıvırdı. O benim için bir hiç. Onu düşünmek istemiyorum."
Kateri, onun ses tonundaki nefreti görünce nefesini tuttu. Açıkçası, Windseer onu incitmişti.
Kötü.
Kadının adını anarak istemeden onu tekmelemiş olmasından nefret ediyordu. "Üzgünüm. Gerektiği gibi not edildi ve artık kelime dağarcığımdan kalıcı olarak kaldırıldı. İçinde "rüzgar" olan ve kendi göbek adı Wynd dahil her şey gibi.
Onu bir daha bu kadar üzmene gerek yok. Tekrar ziyaret etmek istemediği kötü ilişkilerden nasibini almıştı. Böylece onun geçmişe gitmemesi gerektiğini tam olarak anladı. Bazen çirkin bir yerdi.
Ve insanlar istedikleri zaman tam bir gerizekalı olabiliyorlardı.
Kadın uzaklaşmaya başladı ama onu sert bir kavrayışla yakaladı ve bu onu ses tonundan daha fazla ürküttü. Onu şok ederek, onu yanında tuttu. Bakışları, kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi onunkileri aradı. "Neden üstümdesin?"
Bu pozisyonda ne kadar yakın olduklarını fark edince yanaklarını kavurdu. "Rahattın. Zemin değildi… Ve ben üşüyordum, bu yüzden senin de öyle olduğunu düşündüm. O sıcaklık tüm vücudunu aydınlatırken dudağını ısırdı

ve mazeretinin pek geçerli olmadığını anladı. "İkimiz için de vücut ısısını korumaya çalışıyordum."
Evet, ona da sahte geliyordu.
Nefesi kesildi, ellerini onun karışmış saçlarının arasından geçirdi.
Gözlerindeki arzu, kendi kalbinin çarpmasına neden oldu. Zarif, sıcak ve rahatsız ediciydi. Daha doğrusu vücudunun ona tepkisi rahatsız ediciydi. Bir erkeğe asla böyle cevap vermezdi.
Ama onda karşı konulamaz bir şey vardı. Tüm akıl sağlığına ve mantığa karşı onu çağıran bir şey. Şu anda tek yapmak istediği o çeneyi kıstırmak ve sert vücudunun her santimini keşfetmekti.
"Bana ne yaptın?" nefes aldı.
Onun ıstıraplı ses tonuyla kaşlarını çattı. "Hiç bir şey."
Kafasını salladı. “Ölümsüz kalan bir bekar olarak hiç sorun yaşamadım. Ama tek düşünebildiğim senin içinde olmak.”
Bundan rahatsız olmalı. Bunun yerine, bu sözler kalbinin daha da hızlı atmasına neden oldu. Yakınlıkları ile ilgili sorunları olan tek kişinin kendisi olmadığını bilmek güzeldi. Öyle olsaydı gerçekten kokardı.
Ve bu sözler onu iki kat daha meraklandırdı. "Bekar mı oldun? Ne kadardır?"
"On bir bin yıl."
Kateri cevabı karşısında boğuldu. kutsal…
O ciddi miydi?
En fazla birkaç ay demesini beklemişti. Görünüşüne ve hareket edişine bakılırsa, birkaç saat deseydi şaşırmazdı.
Ama yüzyıllar? Gerçekten mi? Binlerce yıl mı?
HAYIR …
Bunu kim yapabilir? Bunu o vücutta nasıl yapabilirdi? Ne kadar muhteşem olursa olsun, kadınlar kendilerini onun üzerine atıyor olmalıydı. Her zaman.
Ne yaptı? Onları kırbaçla mı döveceksin?
Bakışları azarlamaya döndü. "Tatlım, bu muhtemelen senin sorunun. Şey arasında biraz uzun zaman geçti... şey... bilirsin... ve bildiğini biliyorum. Cesaretine hayranım. Evet. Çok fazla.
Senin yaptığını pek çok insan yapamazdı ve bu senin neden daha mutlu bir insan olmadığın hakkında çok şey açıklıyor.”
Onun mizah girişimine burun kıvırdı. “Etkilenme. En son bir kadınla yattığımda, onun yüzünden neredeyse dünyayı mahvediyordum. Rekor kıracak kadar aptalca bir şey yaptığınızda, bir süre aklınızda kalıyor.”
Evet, ama binlerce ve binlerce yıl?
Bu, ona Windseer'in kendisi için tam olarak kim ve ne olduğunu söylüyordu. Onu yoldan çıkaran ve onu asla atlatamadığı kadar iğrenç bir seviyeye yakan kişi o olmalıydı. "Meraktan soruyorum, neden dünyayı yok etmeye çalıştın?"
"Hiç Noel'de bir park yeri bulmaya çalıştınız mı? Şükran Günü'nden sonraki gün bir mağazadan bir gömlek mi alıyorsunuz? Bu iki şey tek başına insanlığından şüphe duymana neden olur.

insanlar ve türün hayatta kalmasının herhangi birinin çıkarına olup olmadığını sorgulayın. Zaten ne için savaşıyoruz? Mağaza satışları daha mı iyi?”
Bir anlamı vardı.
Hala …
Ren alayına devam etmeden önce tereddüt etti. Bir yanı ona yalan söylemek ve konuyu hafif tutmak istiyordu. Ona güvenmediğinden değil, gerçekle kendisi yüzleşmek istemediğinden. Nedeni, hafızasını ve kalbini en çok yakan şeydi.
Onu en derinden yaralayan şey.
Günün Salak'ı Ödülü olsaydı, bunun için Onur Listesi'nde yer alırdı.
Ama daha dilini tutamadan dil ona ihanet etti. "Açıkçası? Bunu ona bir erkek olduğumu ve omurgasız bir bok parçası olmadığımı kanıtlamak için yaptım.
"İşe yaradı mı?"
Omuz silkti. “Onu bir daha hiç görmedim, bu yüzden onun gözünde boştu sanırım. Ama benim zayıf olduğumu düşünen herkese fikrimi ilettim. Başkalarına korku salmak için iyi bir kıç tekmelemek gibisi yoktur.” Ama bu saygıyla aynı şey değildi. Acınası bir sütçüden cinayete meyilli bir psikopata dönüşmüştü ve değişen tek şeyin ona taktıkları isimler ve bunu yaparken kullandıkları ton ve ses seviyesi olduğunu öğrenmişti.
Her iki pozisyon da arzu edilir veya kıskanılacak değildi. Her ikisi de sizi izole, kayıp, yalnız ve güvensiz bıraktı. Güvenecek kimse yok.
Seni umursayan kimse yok. Tek gerçek fark, senin zayıf olduğunu düşündüklerinde, arkanı döndüğünde seni öldürmeye çalışmamalarıydı.
İçini çekerek onu bıraktı, sonra yuvarlandı ve ayağa kalktı. Kalktı ve üzerini silkti.
Ondan uzaklaşmaya başladığında, onu durdurmak için elini onun koluna koydu.
"Kayıt için? Sen zavallı bir zavallı değilsin Ren ve bunu kanıtlamak için dünyanın sonunu getirmene gerek yok."
Saflığına burun kıvırdı, ama kabul etmek istemediği bir yanı, onun nezaketinden kaçtı - numara yapmış olsa bile. “Damarlarımda, ikisi birbiriyle savaş halinde doğmuş üç rakip panteonun kanı var. Doğduğum andan beri kendimle savaş halindeyim. Neden kekelediğimi bilmek ister misin?”
"Neden?"
“Bir yıl boyunca bir iblis tarafından emzirildim. Sütü bana zehrini bulaştırdı ve ilk öğrendiğim onun diliydi. İnsanlardan o kadar kökten farklı ki, konuşma kalıplarımızı anlamaya başlamadan önce beş yaşındaydım. O zamana kadar hepsi bu yüzden yavaş ve aptal olduğumu düşündüler. Sonra nihayet seslerini nasıl çıkaracağımı öğrendiğimde onlarla birlikte kekeledim çünkü iblislerin konuşmasından insana çevirmem gerekiyor. Tereddüt etmeden konuşmak milyonlarca ömrümü aldı. Ve hala ne zaman

Asla bir insan olarak olmadığını düşünüyorum ya da hayal ediyorum.
Bakışları onu yaktı. "Artemis'in benimle ilgilenmesi için gönderdiği şey yüzünden bir kötülük kanalı oldum. Bu benim gerçek doğam."
O, başını salladı. "Sana inanmıyorum. Eğer gerçekten kötü olsaydın, o doğayla savaşmazdın. Onunla gider ve seni tamamen yutmasına izin verirdin. Yine de yapmıyorsun. Beni tanımazken benim için geldin ve beni kurtardın. Yüzyıllardır yabancılar için savaştınız. Bu kötülüklerden herhangi biri nasıl?
"Benden merhamet dilenirken kendi babamı öldürdüm."
Kateri, itirafında tereddüt etti. Ama şefkat duyar duymaz, babasının soğuk vahşetine dair hayallerini hatırladı. "Savunmasız bir bebekken seni ormanda tek başına ölüme terk eden aynı baba mı? Seninle ilgilenmesi için bir iblisin tehdit etmesi gereken kişi mi? Onu taciz eden ve aşağılayan biri? "O piç kurusu için gözyaşı dökmediğim için kusura bakma. Hadi ama, Ren, gerçekten mi? On bir yıldır kendini bekar tuttun. Bin. Yıllar On bir," diye tekrarladı.
Onun ses tonuyla alay etti. "Sürekli söylemene gerek yok. İnan bana, kimse bunun ne kadar uzun olduğunun benden daha fazla farkında değil."
"Evet, peki, etkilendiğim için beni bağışlayın. Bu tür bir özdenetim şebekenin dışında.
Cidden, şebeke dışı. Özellikle de çörek yemeden yanından geçemeyen bir kadın için. Acı ama gerçek."
Onun inanamayan ses tonuna homurdandı. "Düşündüğün kadar zor olmadı. Güven bana. Hiçbir kadın seninle toplum içinde görülmek istemiyorken seks yapmak biraz zor, yatağını paylaşmayı boşver.
Evet, doğru. Aklı başında hangi kadın tüm bu nefis iyiliği geri çevirir? Çikolataya bulanmış bir çörekten bile çok daha çekiciydi.
"Belli ki bir dolapta yaşıyorsun. Yalnız." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Ren'in geçmişini gördü...
Kendisiyle işaret diliyle konuşan arkadaşıyla birlikteydi.
Arkadaşı, yakındaki bir manavdan alışveriş yapan bir grup kadına bakıp duruyordu. İkisi delicesine güzeldi - her kadının olmak istediği, ancak yalnızca bir avuç kadarının ulaşabilecek kadar şanslı olduğu, mükemmel biçimli kadınlar.
Üçüncüsü sevimliydi ama yanında duran iki tanrıçanın yanında solgundu.
"Devam et, Makah'Alay," diye ısrar etti arkadaşı. "Onunla konuşmak için mükemmel bir fırsat."
Ren başını salladı.
Arkadaşı gözlerini devirdi. "Sen sahip olduğumuz en amansız dövüşçüsün... savaşta korkusuzsun.
Şefimizin en büyük oğlu. Bana dürüstçe bir kadından o kadar korktuğunu ve onunla konuşmaya bile gitmediğini mi söylüyorsun? Gerçekten mi? Bir kadının seni sindirmesine izin mi vereceksin?
Öfke, arkadaşının hakaretine bakışlarını kararttı.
Ren dişlerini sıkarak ona dik dik baktı ve kadınlara doğru yöneldi.

Kateri, onun iki mükemmel kızdan birine gitmesini bekleyerek nefesini tuttu.
Yapmadı. Bunun yerine, satın aldığı parayı ödeyecek kadar parası olmayan üçüncü kıza doğru etrafta dolandı.
Gözlerinde yaşlar yüzdü. “Sahip olduğum tek şey bu. Lütfen. Onsuz dönemem. Annem bana almam gerektiğini söyledi, yoksa başka.
“Burada kredi vermiyoruz. Gidip başkasından dilenmen gerekecek. Her damla ter için ödenmesi gereken bir bedel var.” Satıcı mısır demetini ondan geri almak için uzandı.
Ren onu durdurdu. "Ben hallederim."
Adam dudağını büktü. "Sende olduğunu nasıl bilebilirim?"
Ren bir parça altın çıkardı ve uzattı.
Satıcı altını inceledikten sonra mısırı kıza geri verdi.
"Teşekkür ederim," dedi satıcıya, Ren'e değil. Aslında, varlığını kabul etmek için ona bakmazdı bile.
Onu hasır sepetine koyarak onu bekleyen diğer ikisinin yanına gitti.
"İtzel mi?" Ren yetişmeye çalışırken aradı.
Kızgın bir yüz buruşturmayla onu iğnelemek için dönmeden önce tereddüt etti. "Ne?"
"Ü-merak ediyordum..." Sanki doğru sözcükleri arıyormuş gibi duraksadı. Bakışı tahrişten küçümsemeye dönüşürken çenesindeki titreme daha da kötüleşti.
"Ne olduğunu merak etmek?" tersledi.
Tekrar denemeden önce dudağını ısırdı. "Ccc-"
"Beni görmek istiyorsan, evet, sakıncası yok." Arkadaşlarına doğru baktı.
“Gülmek ve alay edilmek istediğimi mi sanıyorsun? Sana kur yapacak kadar çaresiz olduğumu mu?
Yüzünü çirkin bir gaddarlık maskesine çevirerek bu kelimeyle alay etti.
"Unut gitsin. Git kendine senin kadar aptal bir kadın bul. Oh bekle, burada o kadar aptal kimse yok. Parasını ödediğinde fahişeler bile seni almaz. Belki diğer kasabalardan birinde azgın keçi filan bulabilirsin.”
Ren, satıcının kahkahasını duymak için onu terk edip uzaklaşırken sert bir şekilde durdu. Arkadaşlarının yanına varır varmaz, üçü de ona baktı ve kahkahalara boğuldu. Başını kaldırdı ama Kateri izlerken, gözlerindeki acı kendi gözlerine yaş getirdi.
Arkadaşı kızlara doğru ilerledi ama Ren onu durdurdu. "Daha kötü yapma."
Arkadaşı başını sallayarak ters yöne yöneldi ve Ren'in kalbini paramparça eden bir özlemle kızlara dönüp bakmasına neden oldu.
Kateri, ona yaptıkları karşısında yüzünü buruşturdu. Bekar olmasına şaşmamalı. O orospular onu kadınlardan uzak durması için iyi eğitmişlerdi.
Düzensiz bir nefes alarak gözyaşlarını kokladı. Bu tür bir alçaklığı hafifletmek için ne söyleyebilirdi? Böyle bir zulmü ne geri alabilir?
Dayanamayıp onu kollarının arasına aldı ve kendine yaklaştırdı.
Ren, yaptıkları karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Daha da kötüsü, kadın sıcak kıvrımlarını ona bastırırken, adamın vücudu kükredi ve

canlandı. Orada, birden fazla yönden, ne yapacağından emin olamadan, tamamen kaskatı kesilmiş halde durdu. "Neden bana sarılıyorsun, Kateri?"
"Birinin buna ihtiyacı var."
Bu sadece kafasını daha çok karıştırdı. "Anlamıyorum."
Kateri, ona hiç beklemediği türden kavurucu bir öpücük verebilmek için dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Bunun yoğunluğu, onun dilinin onun diliyle dans etmesi, onu sersemletti ve nefessiz bıraktı. Kollarını ona dolarken ve dudaklarının tadıyla cümbüş yaparken boğazından alçak sesle homurdandı.
Hiçbir şeyin daha iyi olabileceğini düşünmüyordu. Elini onun göğsünden ve karnından aşağı kaydırıp onu titreten bir iz bırakana kadar değil. Sonra, tam bir şok içinde, onu avucunun içine aldı.
Kadın onu kot pantolonunun üzerinden okşayıp parmakladığında tamamen sersemlemiş haldeyken, adam öpüşmelerini yarıda kesti. "Ne yapıyorsun?"
"Dünyanızı sallamak üzereyim."

BÖLÜM 10

Kateri, hayatında hiçbir erkekle bu kadar açık konuşmamıştı. Cesaretin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu daha önce kimseyi yatıştırmak istemediği bir şekilde yatıştırmak istiyordu. Kimse bu kadar yalnız olmamalı. Çok terk edilmiş. Çok aşağılanmış. Özellikle de sonsuza dek başkalarını koruyarak geçirmiş bir adam için değil.

Onu güvende tutmak için kanını kaybetmiş bir adam. Hiç kimse ona bu kadar çok şey vermemişti ve onu çok az tanıyordu. Dünyanın peşinden bu kadar vahşice gitmesine şaşmamalı. Şimdiye kadar yaptığı tek şey onun dişlerine tekme atmaktı. Gördüğü zulmü aklından çıkaramıyordu.

Hayatında bir kez olsun, ulaştığı biri tarafından takdir edildiğini ve önemsendiğini hissetmeye ihtiyacı vardı.

Kot pantolonunun düğmelerini açarken çenesini ısırdı ve ona dokunmak için elini içeri kaydırdı.

Nefes nefese onun elini tuttu ve geri çekti. Nefesi kesildi, başını salladı. "Yapma."

Yaptığı hareketlere kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

Kara gözlerindeki ham ıstırap, onun için acı çekmesine neden oldu. "C-yapamam."

Reddi onu derinden yaraladı. Onun yapabileceğinin kanıtını fazlasıyla hissetmişti. Zaten sert ve ıslaktı. Demek istediği, onu istemediğiydi. Yumruğunu sıkarak anlayışla başını salladı. "Üzgünüm. Seni gücendirmek istemedim."

Ren, gözlerindeki utanmış aşağılanma ve sesindeki yakalamaya kaşlarını çattı. Bu çok iyi bildiği bir duyguydu ve şimdi ona bunu hissettirdiği için kendinden nefret ediyordu. Ama istediği en son şey onun acıması olmaktı. Reddedilmekten ve alay edilmekten daha kötü olan tek şey buydu.

Onun için hiçbir şey ifade etmediğini bilse bile bu, onun söz konusu olduğu yerde onu zayıflatır ve onun için ortalıkta dolanabileceği akılsız bir oyuncağa dönüştürürdü. Kendisinde en nefret ettiği şey buydu. Birisi ona bir nebze olsun nezaket göstermeyi başardıysa, bu konuda onlara acınası bir şekilde sadıktı.

Ben bir sefilim….

Yine de onun kötü hissetmesini istemiyordu. Nazik bir teklif olmuştu. Başka birinin ona verdiğinden daha fazlasını. Ama onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve bunu biliyordu. Onun için üzülüyordu ve hepsi bu. Onunla gerçekten yatmak istemiyordu ve o da onun nazik kalbinden faydalanacak kadar çaresiz değildi.

"Sen değilsin Kateri. Öyle değil. En son bir kadınla yattığımda neredeyse dünyanın sonunu getiriyordum. Kötü tarafından iki kez evlat edinildim ve o parçamı baştan çıkarmamak gerektiğini biliyorum. Senin söz konusu olduğunda kendime güvenemem. Bir an bile gardımı indirsem, karanlık beni ele geçiriyor ve tamamen kayboluyorum."

"Ruhunu istemiyorum, Ren. Ben sadece sana rahatlık sunuyorum."

Kendi zayıf aptallığına acı acı güldü. "Ve bu benim zayıflığım. Bana iyi davranma.
Kateri orada durmuş loş ışıkta ona bakıyordu. Bu konuda ciddiydi. Ondan nefret etmesini içtenlikle istiyordu. Ve ne için?
Yakınlık korkusu mu?
Hayır, o değildi. Bunu içinde hissedebiliyordu. Onun kucak köpeği olmaktan korkuyordu.
Çünkü aklında, herhangi bir iyilik için o kadar çaresizdi ki, bir kez verildiğinde, daha fazlasını almak için her şeyi yapardı. Düzeltmek isteyen bir keş gibi.
Kalbi onun için kırıldı. "Rahatlık bir zayıflık değildir."
"Evet öyle. Yanlış ellerde en acımasız silahtır. Ve senin nezaketini ya da rahatını istemiyorum. Buna ihtiyacım yok.
Ama o daha iyi biliyordu. Onu tutmak istediği kadar o da tutulmak istiyordu. En temel insan ihtiyaçları için ona güvenememesi ne kadar üzücü.
Kabul edilmek ve değer verilmek.
"Gerçekten güvenebileceğin kimse yok mu?"
"Yalnızca Bufalo."
Vizyonlarındaki yakışıklı adamın bir görüntüsü zihninde parladı. “Çocukken sahip olduğun, seni savunan arkadaşın mı? Eskiden imzaladığın kişi mi?”
Yüzü soldu. "Bunu nereden biliyorsun?"
Kasıtlı olarak geçmişine burnunu sokmadığına dair güvence vermek için ellerini kaldırdı.
“Hayatınızın çoğunu vizyonlarla gördüm. Onları hiç istemedim. Yemin ederim. Çoğu zaman anlamadığım küçük parçalar halinde gelip gidiyorlar. Ama bana senden çok bahsettiler. Hatta Ren'in Renegade'in kısaltması olduğunu biliyorum çünkü sen kendini ailen ve insanlar için bir hain olarak görüyorsun."
Önünde durdu, kendinden nefret etmek dışında her şeyden yoksun görünüyordu. “Kendimi bir hain olarak görmüyorum. Ben oyum. Bana güvenen herkese iki kez ihanet ettim. Ve herkesi kastediyorum.
Buna bir an bile inanmadı. "Baban sana hiç güvenmedi."
"Ağabeyim yaptı."
Kateri onun tarif ettiği şeyi zihninde canlandırmaya çalışırken kaşlarını çattı. Garip bir şekilde, erkek kardeşinin çocukken hasta olduğu ve o zaman bile erkek kardeşi yatak örtülerinin altında şekilsiz bir yumrudan başka bir şey olmadığı dışında, erkek kardeşinin içinde olduğu tek bir görüntü bile görmemişti. Ağabeyinden yalnızca imalar görmüştü, ama onun yüzünü ya da biçimini hiç görmemişti.
Ama gördüğü ve hissedebildiği tek şey, onun ağabeyini gerçekten sevdiğiydi.
canım. "Ona sebepsiz yere ihanet ettiğine inanamıyorum."
Yüz hatları sertleşti. "Beni tanımıyorsun Kateri. Ben ne yapabilirim. Kardeşimi korumak için kutsal bir yemin ettim ve bir yıldan fazla bir süre ona acımasızca işkence ettim.”

Söylediği şey ve yüzündeki nefret ifadesiyle omurgasından aşağı bir ürperti indi.
"Neden?"
Ondan uzaklaşırken gözleri utançla doldu.
Tahmin ettiği gibi, bunu zevk için yapmamıştı. Bir şey ya da biri onu buna motive etmişti. "Söyle bana Makah'Alay."
Göz kırpabileceğinden daha hızlı bir şekilde ona doğru döndü. Rage dudağını kıvırırken yüzünü buruşturdu. "Bana öyle deme!" sıktığı dişlerinin arasından hırladı. "Durmadan!"
Öfkesi onu hazırlıksız yakalamıştı. Vizyonlarında onun gerçek adının onu rahatsız ettiğine dair hiçbir eğilim görmemişti. "Neden?"
"Benim adım da değil." Boyuyla onu gölgede bırakmak için tam önünde durmak için geri döndü. Ona tepeden bakarken harap olmuş duyguları somuttu.
Evet, tamam, gerçekten şiddetli ve korkutucuydu. Ama yılmayı reddetti. Ne olursa olsun onunla baş başa duracaktı çünkü ona öğretilen buydu. Cherokee kaçmaz. Bazen isteyebilirler. Bazen yapmaları gerekir. Ama Cherokee'ler asla kaçmaz. Tehlike ne olursa olsun, ona karşı dimdik durdun ve içindeki her şeyle onunla yüzleştin. Bu, büyükannesinin en büyük mirasıydı ve DNA'sına işlenmişti.
"Makah'Alay'ın ne anlama geldiğini biliyor musun?" Gözleri karanlıkta parlak kırmızı parladı.
Ama o kadar hızlı geldi ve gitti ki oldu mu yoksa hayal mi etti emin olamadı.
O, başını salladı.
“Karga iblisi için Keetoowah kelimesi. Annem bana isim vermediği ve iblis bir sütanne tarafından babama iade edildiğim için bana bu ismi verdiler.”
Kimse ona bir isim vermemiş miydi?
"Ya büyükannen?"
Acı bir şekilde alay etti. “Anneannem hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kimliği bile değil.
Babamın annesine gelince... Yüzüme bile bakmadı, beni kabul etmedi. Bu yüzden babam beni ormana götürüp orada ölüme terk etti. Bana bir isim vermeyi reddettikten sonra, klanına utanç ve kederden başka bir şey getirmeyeceğimi söyledi. Kusurlu ve bir şefin oğlu olmaya layık olmadığımı. Ve o haklıydı. Hepsine sefalet ve utançtan başka bir şey getirmedim.”
O kadar kesin ve kuru değildi. Vizyonlarında başka birini utandıracak bir şey söylediğini veya yaptığını hiç görmemişti. Bazen birine saldırıp kavga etse de, çatışmayı başlatan o değildi. En azından tanık olduğu gibi değil.
Bu da onun bir şeyi merak etmesine neden oldu... "Kardeşine neden işkence ettin?"
Yüzündeki ifade bir buzdağını eritebilirdi. Ama sorusuna cevap vermek yerine, onu kendine çekti ve demir bir kavrayışla orada tuttu.
Ona ne yaptığını soramadan önce, onunla birlikte geçmişte kaldı.
Güzel bir kadının ve maiyetinin gelişini kutlayan insanlarla dolu, yaldızlı büyük bir yemek salonundaydılar. Parlak işlemelerle süslenmiş parlak sarı

bir elbise giymiş olan kadın, klanından boyalı savaşçılarla çevrili odaya geldi. Başının etrafında bir hale gibi duran, tüylerden ve altından yapılmış süslü bir başlık takmıştı. Ailesi, onu şefe ve oğullarına sunarken gururla arkasından onu takip etti. Kocanın evlendiklerinde karısının klanıyla birlikte yaşamaya gittiği Kateri kabilesinin geleneklerinden çok farklı bir şey.
Ren, kolayca ikiz sanılabilecek kadar ona benzeyen bir adamın yanında duruyordu. Onları ayırmanın tek yolu duruşlarıydı. Ren gözlerini yere dikti, başı öne eğik ve omuzları çöküktü. Kardeşi gözden kaçamayacak bir kibirle dimdik duruyordu. Sanki dünyanın sahibi olduğunu biliyor ve herkesin önünde eğilmesini bekliyordu.
Ren bile.
Babaları, kadını ve anne babasını evlerinde karşılamak için öne çıktı.
"Kelebek, seni burada görmek benim için bir onur. İddia ettikleri kadar güzelsin.
Aslında daha da fazlası.”
Kara gözleri mükemmel yüzünde mücevherler gibi parlıyordu. Ona gülümsedi ve göz kamaştırıcıydı. "Fazla naziksiniz Şef Coatl." Sonra hevesli bir bekleyişle baştan çıkarıcı bir şekilde dudağını ısırarak, onun yanından Ren ve erkek kardeşinin durduğu yere baktı. "Ama kimse bana senin ikiz oğlun olduğunu söylemedi. Hem yakışıklılar hem de güçlüler. Eminim sana ve klanına büyük bir şeref katarlar."
Ren, onun bakışlarıyla buluşan bu nazik yoruma afallamış bir şaşkınlıkla baktı. Bunu yaptığı anda çenesi gevşedi ve gözleri açlıkla doldu. göstermek için omurgasını düzeltti.
aslında erkek kardeşinden daha uzun olduğunu. Omuzları kare şeklindeyken, daha büyük, daha belirgin bir fiziğe sahip olduğu da belli oldu. Onun bir dereceye kadar gururlu görüntüsü, Kateri'nin dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu. Bu kadar tatlı bir şey söyleyip kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan Kelebek ne kadar nazik.
Öfkeyle kaskatı kesilen babasının çenesinde bir tik çalıştı. "İkiz değiller Kelebek ve birbirlerine hiç benzemiyorlar. İnan bana. Hiç kimse herhangi bir kapasitede benim varisimle boy ölçüşemez. O gerçekten gelmiş geçmiş en iyi savaşçı.”
Ren sanki tokat yemiş gibi yüzünü buruşturdu.
Sırtı Ren'e dönük olan babası, Kelebek ile konuşmaya devam etti. "Korkarım tek ortak noktaları benim... Her şeyde bundan daha zıt olamazlar." Babası onun elini tuttu, sonra onu ağabeyine doğru götürdü, ama önce Ren'i kabaca omuzlayarak yoldan çekti.
Hemen eski duruşuna geri dönen Ren, babasının ona sözlü ve fiziksel darbelerine kaç kişinin tanık olduğunu fark edince etrafına baktı. Butterfly'ın babası Ren'e kaşlarını çattı ama Ren'in babası Butterfly'ı erkek kardeşiyle tanıştırırken hiçbir şey söylemedi.
"Sizi oğlum, halkımızın müstakbel şefi Anukuwaya'ya takdim etmekten büyük bir onur duyuyorum."

Kurt Klanının Gururu. Kateri, ağabeyinin adının ikili anlamını nihayet yakaladığında nefesini tuttu. Bu sadece klanının gururu anlamına gelmiyordu, aynı zamanda büyük düzenbaz Coyote için eski bir isimdi.
Coyote müstakbel gelininin elini tutmak için öne çıktı. "Kelebek... sen gerçekten gelmiş geçmiş en güzel kadınsın. Burada olmakla evimizi onurlandırıyorsun ve yemin ederim hayatımın geri kalanını beni kocan olarak kabul etme kararından asla pişman olmamanı sağlayarak geçireceğim. Hoş geldin."
Gülümsemesi göz kamaştırıyordu. "Burada olmak benim için bir zevk ve onur, Anukuwaya. Sana ve klanına her zaman mutluluktan başka bir şey getirmeye çalışacağıma söz veriyorum." Beklenti içinde Ren'e döndü. Kimse onları tanıştırmak için harekete geçmeyince, neden alenen aşağılandığına dair tuhaf bir kafa karışıklığı içinde omuzlarını silken annesiyle gergin, şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı.
Ren'in arkadaşı merakını gidermek için öne çıktı. "Adı Makah'Alay ve müstakbel kocanızın ağabeyi."
"Bufalo!" babası tersledi. "Yerinize dikkat edin!"
Her zaman sadık olan Buffalo masumca omuz silkti. “Sadece misafirperverlik yapıyordum, en şerefli şefim. En büyük oğlunu merak etti" - Buffalo pervasızca o kazı evine çarparken Kateri ürktü - "ve ben de onu memnun ettim. Kimseye hakaret edilmedi.” Butterfly'a gülümsedi ve aralarında konuşulmayan bir şey kıvılcımlandı. Kateri'nin ikisini ve ilişkilerini merak etmesine neden olan karşılıklı bir hayranlık.
Coatl, Butterfly ve ailesiyle konuşmadan önce Buffalo'ya soğuk bir gülümseme gönderdi. "Savaşçımı affetmen gerekecek. Makah'Alay doğuştan zihinsel engelli olduğundan, Buffalo sürekli onu savunur ve kendi sesi olmadığı için onun sesidir.”
Ren zorlukla yutkunurken, diğerlerinin birçoğu kendi aralarında güldüler ve fısıldadılar. Parmak boğumları bembeyaz olana kadar yayını daha sıkı kavradı.
"Onu tutmana şaşırdım," dedi Butterfly'ın babası. "Anladığıma göre sizinkiler bu tür bebekleri doğar doğmaz öldürmüşler. Klanınızın inandırıldığımdan daha merhametli ve terbiyeli olduğunu bilmek beni memnun etti. Bu kadar acı çeken bir oğula acımak için gerçekten çok asil ve takdire şayan bir reissin.”
Coatl, Ren'e kendini beğenmiş bir bakış attı. “O bunu kolaylaştırmasa da ona karşı sabırlı olmaya çalışıyorum. Hayatımızda ne kadar çok şey elde edersek edelim, sonunda hepimizin hala zayıf insanlar olduğumuzu hatırlatmak için gönderildiğine inanıyorum. Coyote'un sırtına vurdu. "Sadece birkaç hafta önce, Coyote Makah'Alay'ı vahşi bir vahşi hayvandan korumak için koştuğunda neredeyse kaybediyordum. Bu kadar acı çeken birini kurtarmak için hayatını riske atacak çok fazla adam yok.”
Yüzünde hayranlık uyandıran bir ifade olan Butterfly, Coyote'a gülümsedi. "Gerçekten de olağanüstü derecede cesur bir adamsın. Böyle bir kahramanla evlendiğim için çok heyecanlıyım.”

Coyote ona gülümsedi, sonra Ren'e baktı. Aralarında söylenmemiş bir özür gibi görünen bir şey geçti.
Gerçekten ne olmuştu?
Ancak Ren, ona bunu keşfetmesi için zaman vermedi. Onu geçmişinden çekip çıkardı ve sanki ona çok uzun süre fazla yakın olmaktan korkuyormuş gibi ondan uzaklaştı. “Şef olmak umurumda değildi. Annem Keetoowah olmadığı için, bunun bana gelmesini hiç beklemiyordum. Yapamadı. Yine de tüm haklarıyla Kelebek benim olmalıydı. En büyükleri olarak önce evlenmeliydim. Ama babam, bir eş sağlayacak kadar erkek olmadığımı söyleyerek bunu reddetti. Sahip olacak kadar akıllı olmadığımı. Bu yüzden, nişanlanmalarına dair kıskançlığımın beni etkilemesine izin verdim ve hakkım olmayan şeyleri kardeşimden çıkardım.
Coyote, ben onu bugün olduğu canavara dönüştürene kadar iyi ve düzgün bir adamdı.”
Nedense bundan şüphe duyuyordu. "Baban senin hayatını kurtardığından söz ederken sana neden o bakışı attı?"
Dişlerini çenesindeki kemikleri dışarı çıkaracak kadar sıktı. "Avlanıyorduk."
"Sadece ikiniz mi?"
Onayladı. "Sonunda kavga ettik. Coyote, yaban domuzlarının yuva yaptığını bildiğim güneye gitmek istedi. Onları avlamak için doğru ekipmana sahip olmadığımız için, başka bir av için doğuya gitmek istedim. Beni dinlemedi ve bensiz kaçtı.
Kızgındım, doğuya gittim ama Coyote hakkında kötü hisler beslemeye devam ettim, bu yüzden ikiye katlandım. Birden bana bağırdığını duydum. Ona ulaştığımda, bir yaban domuzu onu yakaladı.
ağaçlı Domuzu öldürdüm ama bunu yaparken neredeyse hayatımı kaybediyordum. Kendime geldiğimde evde yatağımdaydım ve herkes hayatımı kurtardığı için Coyote'u kutluyordu."
Bu onu sinirlendirdi. "Babana gerçeği söylemedi mi?"
"Denedi ama babam alçakgönüllü olduğunu düşündü ve buna inanmadı."
Kateri, zihninde farklı bir olaylar oyunu görürken bakışlarını yere dikti.
Coyote, Ren'e yardım getirmek için kasabalarına doğru koştu. Neyse ki Ren'i bıraktığı yerden çok uzakta değilken, yine ava çıkmış iki adamla karşılaştı. Birinin Buffalo olduğunu biliyordu.
Diğerini başka rüyalarda birkaç kez görmüştü ama o hiç konuşmamıştı.
"Choo Co La Tah, Buffalo... Yardımına ihtiyacım var."
"Kardeşini mi öldürdün?" Buffalo, Coyote'un giysilerindeki kanı görünce suçladı.
"HAYIR!" Çakal tersledi. “Makah'Alay bir domuz tarafından saldırıya uğradığında avlanıyorduk. Onu öldürmeyi başardım ama ağır şekilde yaralandı. Onu taşımak için yardıma ihtiyacım var—”
Buffalo onu kolundan tuttu ve cümlesini bitiremeden onunla birlikte koşmaya başladı. "Bize göster!"
Coyote onları Ren'in oklarla delik deşik olmuş domuzun yanında yattığı yere götürdü. Hayvan onu parçalamıştı.

"Makah'Alay?" Buffalo nefes aldı ve hala hayatta olup olmadığını görmek için uzandı.
Ren alçak sesle inledi ama bu yeterliydi.
Buffalo onu kaldırdı ve taşıdı. "Domuzu öldürdün mü?" diye sordu Coyote'a.
"Evet."
"Öyleyse neden sende ok dolu bir sadak varken Makah'Alay'da hiç yok?"
Coyote dudağını kıvırdı ve kendi bacağındaki yarayı işaret etti. "Ben de yaralandım!"
Buffalo gözlerini devirdi. "Neyden? Korkmuş küçük bir sürtük gibi bir ağaca tırmanmak mı? Bir yaban domuzunun dişinden yara almakla ağaç kabuğuna dizini sıyırmak arasındaki farkı bilmeyecek kadar aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun?
Coyote, Ren'in kana bulanmış yayını ve ok kılıfını almış olan yanlarındaki diğer adama döndü. "Choo, bana inanıyorsun, değil mi?"
Choo Co La Tah, Buffalo'ya keskin bir bakış attı. "Akıllı bir adam müstakbel şefini sorgulamaz."
Bufalo homurdandı. "Bilgelik ve sadakat arasında Choo, sadakat ve gerçeği seçiyorum. Bir gün kardeşim, sen de bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Umarım o gün geldiğinde bugün olduğundan bile daha akıllı olursun."
Coyote ikisine de hırladı. "Bana inanmayabilirsin ama babam inanacak."
"Eminim yapacaktır," diye mırıldandı Buffalo.
Kateri başını salladı. Evet, Ren'in tüm inkarlarına rağmen, onun vizyonlarında yanında olan Coyote değildi.
Sadakatinden asla taviz vermeyen tek bir adam vardı.
"Arkadaşın Buffalo... neden seni savunmak için hep bu kadar hızlıydı?"
"O bir aptaldı."
Adamın donuk ses tonuna güldü. Bundan şüpheliyim. Söyle bana Ren. Gerçeği görmesini sağlayacak ne yaptın?"
Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Ren, konuşmadan önce uzun bir nefes verdi. "On dört yaşımdayken, kasabamızı kötü bir salgın kasıp kavurdu. Hayal edebileceğiniz en kötü şeylerden biriydi.
Rahipler ölülerin sayısına ayak uyduramadı ve birçoğu kimseye yardım edemeyecek kadar hastaydı, bu yüzden cesetler sokağa yığıldı. İnsanlar açlıktan ölüyordu ve herkes ona yakalanmaktan korkuyordu. Hasta olmayan birkaç kişiden biri olduğum için avlanmaya gider, karnını doyuramayanlara taze et bırakırdım. Bir gece Buffalo'nun ailesine bir şeyler bırakırken, kaçamadan beni yakaladı."
Kateri, özellikle ne kadar genç olduğu ve ona ne kadar kötü davrandıkları göz önüne alındığında, hayırseverliği karşısında şaşkına dönmüştü. "Neden onlara yardım ettin?"
Omuz silkti. "Suçlu hissettim. Hiçbir şekilde nezle olmadım. Bir burun çekme bile. Annem bir tanrıça olduğundan mı yoksa bakıcım bir iblis olduğundan mı bilmiyorum ama ben her zaman sağlıklıydım. Haftalardır babam ve rahipler boşuna fedakarlık yapıyorlardı ve hastalığı kasabaya getirmekle beni suçladılar. Masumların benim yüzümden cezalandırılmasını

istemedim, bu yüzden en çok zarar gören evlere yiyecek bırakarak elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım.” Acı acı güldü. "Herkes onlara yardım edenin Coyote olduğunu düşündü. Yıllar sonra onu hayırseverliği için kutladılar.
"Onlara gerçeği hiç söylemedin mi?"
Homurdanarak başını salladı. “Kimse bana inanmazdı, ben de sustum. Bu konuda yalan söylediğim için babamın beni dövmesi en son isteyeceğim şeydi. Buffalo nihayet ateşten kurtulduğunda bana teşekkür etmeye geldi. Gördüklerini unutmasını söyledim. Ne yaptığımı kimseye söylememek. Sonsuza kadar bana borçlu olacağına ve yaşadığı sürece tanıdığım en sadık arkadaş olacağına dair bana yemin etti.
Şimdi bu, gördüğü adama benziyordu. "Ve başka birine hiç söylemedi mi?"
Ren tiksintiyle içini çekti. "Beyinsiz aptal. Hiçbir konuda beni dinlemedi. Herkeste sadece en iyiyi gördü. Ve gerçeğin her zaman atılacak en iyi yol olduğu şeklindeki eski atasözüne sıkı sıkıya inanıyordu. Bu yüzden kasabaya hasta olduklarında yemeği gerçekten kimin bıraktığını söylemeye çalıştı.”
"Ve?" hikayeye devam edemeyince sordu.
"Babası yalan söylediği için onu dövdü."
Buna ağzı açık kaldı. Ciddi olup olmadığını sorardı ama gözlerindeki kızgın ifadeden uydurmadığını anlayabilirdi. "Coyote neden onlara bunu senin yaptığını söylemedi? Hiçbir şey yapmadığını bilmesi gerekiyordu.”
Benim bıraktığımı bilselerdi yemezlerdi dedi. Onun lekeli olduğunu varsayarlardı. Ve onun haklı olduğunu biliyordum. Yaparlardı ve benim bıraktığımı yemek yerine kendilerini açlıktan öldürürlerdi.”
Ona duyduğu kızgın öfke görüşünü kararttı. Gerçekten bu konuda birini yenmek istiyordu.
"Kardeşin iyi bir adam değildi, Ren. Öyle olsaydı, babana gerçeği söylerdi.”
Yine de kardeşinin yaptıklarını savundu. "Duymak istemeyen birine gerçeği söyleyemezsin, Kateri. Coyote her denediğinde, babam bana karşı nazik ve alçakgönüllü davrandığını düşündü, bu yüzden tek yaptığı Coyote'u gözlerinde yükseltirken beni alçaltmak oldu. Coyote her zaman özür diledi ve bunun için üzüldü ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Butterfly'a kadar hiçbirini ona karşı tutmadım. Her insan tarafından bana verilen her küçümsemenin sembolü haline geldi ve evimizdeki varlığı, asla diğer erkekler gibi bir hayatım olmayacağını anlamamı sağladı. Kimsenin beni koca olarak kabul etmeyeceğini. En iyi ihtimalle acınacak, en kötü ihtimalle alay edilecek bir hayır kurumu vakası olduğumu. Varlığı, herkesin gözünde gerçekten ne kadar da bir hiç olduğumu eve çarptı.
"Hiçbir şey değildin."
"Bana patronluk taslama, Kateri," diye homurdandı. Orada değildin. Olan şeyler hakkında vizyonlar görmüş olabilirsin, ama gerçekten görmedin. Kesinlikle yaşamadın.
Kaçamayacağınız bir durumda kapana kısılmaktan daha kötü bir duygu yoktur.

Geriye dönüp baktığımda, hepsinden uzaklaşacak cesareti bulmalıydım ama çok korkmuştum. Beni sevmesi gereken insanlar bana böyle davransaydı, bir yabancı daha ne kadar kötü olurdu diye düşünüp durdum. Benimle akraba olmayanların da benim kadar, hatta daha fazla zalim olduğundan bahsetmiyorum bile. Yani ben gitsem bile nereye gidersem gideyim aynı olacaktı. Yalnız ve dışlanmış olurdum. Bakışları soğuk, sesini bir oktav alçalttı. "Ve o zamandan beri ne kadar haklı olduğumu anlamak için bir yerden bir yere taşınan on bir bin yıl geçirdim. Saç stilleri ve kıyafetler dışında hiçbir şey değişmez."
İnkar etmek istedi ama kalbinde onun haklı olduğunu biliyordu. İnsanlar inanılmaz derecede acımasız olabilirdi ve onun düşündüğünün aksine, o saf değildi. Yıllar boyunca duyarsız yorumlardan kendi payına düşeni almıştı. Yine de ona söylemediği çok şey vardı. "Peki onlar evlenince sen ne yaptın?"
Omuz silkti. "Evlenmediler. Geldiği gün benim adıma konuştuğu anda Buffalo'ya aşık oldu.
"Ah..." Suçun onun üzerine atılmamış olmasını umduğu bir şey yüzünden içten içe sindi. "İyi geçmediğini anlıyorum."
"HAYIR. Yapmadım." Ren elini saçlarından geçirdi. "Bütün hayatlarını mahvettim. Ama benim için Coyote onunla evlenir ve birlikte güzel bir hayatları olurmuş."
İnanmadı. "Onu kurtarmasaydın, baban evliliği ayarlamayacaktı. Kelebek zaten başka biriyle evlenirdi." Elini yanağına koymak için hareket etti.
"Onlar kendi hayatlarından sorumluydular, Ren. Ve Buffalo dışında hepsi sana karşı acımasızdı. Acı çekiyordun ve hiçbiri umursamadı.
Ondan uzaklaşmaya başladı, ama onu tekrar yakaladı.
"Bana güvenebilirsin Ren. Yapabilirsiniz. Senin kalbinden asla faydalanmam."
Ren buna inanmak istedi ama söylediği gibi hiçbir şey değişmedi. O hiç değişmedi. "Kırılgan doğdum, Kateri. Ben diğer erkekler gibi değilim. Onların sahip olduklarına sahip olamam."
"Yanılıyorsun. Ama seni zorlamayacağım." Yanağına iffetli bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükseldi. Sonra kulağına fısıldadı. "Ve bilgin olsun, bence sen hayatımda gördüğüm en seksi erkeksin."
Bu sözler onun için her şey demekti. Her şey. Bu senin için daha fazla işkence.
Doğruydu. Onun varlığı. Nezaketi. Onu elinde tutmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bile bile burada olması ne kadar zalimceydi.
Ve tekmelenmekten bıkmıştı.
Gitmek zorundayız. Hiçbir şey bizi bulmadığı için şanslıydık."
Başını salladı. "Ne yapmama ihtiyacın var?"
Benimle kal. Bu düşüncenin nereden geldiğinden ya da neden orada olduğundan emin değildi. Durduramadan aklına gelmişti.
"Sadece odaklan. Bizi buradan çıkarabilecek kadar iyileştiğimi düşünüyorum."
Kateri başını ona doğru eğdi. "Elbette. Parmaklar geçti.

* * *

Cabeza, gökyüzü kan kırmızısı şiddetli bir sağanak yağdırmadan önce Talon'a zar zor ulaştı. Gök gürültüsü o kadar şiddetli alkışladı ki evi salladı, şimşek tekrar tekrar çaktı.

"İyi misin?" diye sordu Talon, Cabeza herhangi bir şey tarafından yanmadığından emin olmak için vücut envanterini alırken. Ya da Chacu dikkatini vermediği halde bir şeyi yırtıp atmamıştı.
"Si. Evet." Cabeza döndü ve Talon'un karısı Sunshine'ı siyah deri kanepede, küçük oğlunu kucağında tutan Acheron Parthenopaeus'un yanında buldu. İçini bir hastalık duygusu kaplarken Ash'in kısa siyah saçlarını iki kez taradı. “Madre de Dios... Kıyametin bir işaretidir. Saçına ne oldu? Biri sana kafa mı yedi?
Tüm bu yüzyıllar boyunca Acheron'u hiç kısa saçlı görmemişti. Moda ya da zaman dilimi ne olursa olsun, her zaman sırtının ortasına kadar inmişti. Her zaman.
Ash, "Sakin ol," dedi, sesinde hafif bir kahkaha vardı. “Tory ve ben, sağlıklı bir bebeğe sahip olduğumuz için minnettarlığımızı göstermek için Bastian'ın birinci doğum gününde saçlarımızı Locks of Love'a bağışladık. Geri büyüyecek.
Geri büyümek mi?
Belki, ama bu... bunun her yerinde kötülük yazılıydı.
"Hey," dedi Sunshine geniş bir sırıtışla Cabeza'ya. "Altı ay önce görmeliydin. Bir ekip kesimi olarak başladı.
Böcek gözlü Cabeza, gözüpek Kara Avcı liderini mürettebatı kesilmiş olarak hayal etmeye çalışırken bir an için dili tutulmuştu. "Son iki günde gördüğüm onca boktan şey arasında beni gerçekten korkutan tek şey bu. Sanırım son geri sayımı hızlandırdık.”
Acheron ona göz devirerek bebeği annesine geri verdi ve ayağa kalktı. Uzun, siyah deri ceketi, koyu kırmızı Doc Martens'inin üzerine düştü. Acheron, Kara Avcıların yaşlarına göre en yaşlısı olmasına rağmen, fiziksel olarak onların en küçüğüydü. Öldüğünde henüz yirmi bir yaşındaydı. Ve dürüst olmak gerekirse, gözlerini görene kadar daha çok bir ergene benziyordu. Sadece onlar onun eski çağına ihanet ettiler….
Ve onun bilgeliği.
Evin arka tarafından yağmur çıktı. Cabeza'nın onu Las Vegas'ta kurtardığı yerde hâlâ gözü morardı. "Teri'den haber var mı?" Cabeza'ya sordu.
"Düşündüğümüzden daha kötü. Xibalba'dalar.”
Acheron lanetledi. "Güçlerimle onları bulamamış olmama şaşmamalı." Açıklamak için Rain'e baktı. "Fiziksel olarak oraya gitmeden başka bir panteonun cehennem alemini göremiyorum."
Talon gergin bir kahkaha attı. "Cehennem alemlerine inmekten mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyorum."

Ash, sanki bu yorum onu bir nedenden dolayı rahatsız etmiş gibi ensesini kaşıdı. "Meraktan söylüyorum, hangi seviyede olduklarını biliyor musun?"
"Bildiğim kadarıyla ilk."
Ash rahatlamış bir nefes verdi. "Ren'in dördüncü katı geçmekten daha iyi bildiğini mi düşünüyorsun?"
Cabeza düşündü. Ash haklıydı, Ren ve Ixkib su seviyesinin altına inerse geri dönüş olmazdı. Sonsuza kadar Xibalba'da kalacaklardı. “Maya olduğu için buna güvenmezdim. Nerede olduğunu bile bilmiyor olabilir.”
"Eh," dedi Talon, "iyi tarafından bakabiliriz."
Bunu Cabeza'nın duyması gerekiyordu. "Ve bu olur mu?"
"Kimse zaman taşına ulaşamaz, değil mi?"
Cabeza başını ona doğru eğdi. "Doğru. Ama bir problem var."
"Ve bu olur mu?" Talon açıkladı.
"Hafta sonuna kadar tapınağa varamazsa Daimonlar bizim en büyük korkumuz olmayacak, amigo. Tüm panteonlardan bilinen her kötülüğün bu dünyaya aynı anda salındığını hayal edin. Yüzyıllardır rahipler ve şamanlar tarafından bastırılan her iblis ve yırtıcı…”
Ash bu sözler üzerine tamamen hareketsiz kaldı.
"Bir sorun mu var?" diye sordu.
Ash cevap vermedi. Bunun yerine, toplandıkları odadan kayboldu ve kendi krallığına gitti. Katateros. Tanrılarının bir zamanlar ada krallıklarına hükmettiği ve Yunan panteonuna savaş açtığı Atlantis cennet krallığıydı. Ash'in annesi Apollymi, onu insanlar aleminde saklamak zorunda kaldığında Acheron'a yaptıkları yüzünden ailesini burada mahvetmişti.
Tanrısal güçlerini kullanarak ana salondaki süslü kapıları hızla açtı ve güçlerinin sembolünün bulunduğu fuayeye doğru yürüdü. Bunu yaptığı anda, kot pantolonu ve tişörtü halkının eski cübbesine dönüştü ve arkasında üç şimşekle delinmiş bir güneşten oluşan kendi sembolü belirdi.
Alexion! taht odasına girerken seslendi.
Arkadaşı ve hizmetçisi anında ortaya çıktı. Acheron'dan ancak üç inç daha kısa olan Alexion, bir zamanlar eski bir Yunan askeriydi ve Artemis'in yarattığı ilk Kara Avcılardan biriydi.
Aynı zamanda ruhu olmadan ölen ilk Kara Avcıydı. Acheron'un hatası yüzünden acı çekmesini önlemek için Acheron, onu Alexion'un bedensel olmayan bir biçimde var olduğu Katateros'a çekmişti. İdeal olmasa da, alternatif kadar kötü değildi.
Sarı saçları dağılmıştı, Alexion hâlâ gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.
"Sorun ne, Akri? Asla böyle bağırmazsın. Simi yememesi gereken birini mi yiyor?”
Ash elini, uyku halindeki Simi'nin ön kolundaki ejderha dövmesinin üzerinde gezdirdi. O onun Charonte iblisi ve kişisel korumasıydı.
Ama bundan da öte, o onun kızıydı ve onu zarar görmekten korumak için her şeyi yapardı.
Hayır, o iyi. Endişelendiğim sendin. Bir şey oldu mu?”
"Neye göre?"

Ash onu korkutmak istemiyordu ama aynı zamanda önümüzdeki günlerde olabilecekler konusunda kahyasını uyarmama riskini de alamazdı.
"Tanrılar uyanabilir."
Alexion bir dakika boyunca dondu. Sonra gözlerini kırpıştırdı. "Bodrumdaki ürkütücü heykelin hareket etmeye başlayacağını mı söylüyorsun?"
"Takvimi sıfırlamazlarsa, evet." Olacak olan tam olarak bu. Ve yaptıklarında, kızacaklar.
"Pekala, bu berbat." Alexion içini çekti. "Bize dost değiller, değil mi?"
Ash başını salladı. “Bana ve anneme karşı büyük bir kinleri var. Seni bağışlayabilirler.”
Alexion gergince güldü. “Ben Yunanım ve bizden nefret ediyorlar, bu yüzden bunu büyük bir olumsuzluk olarak kabul edeceğim. Bizi öldürmek için çok zaman harcadılar. Peki bunu nasıl durduracağız?”
"Sterope'un oğlunu, Sunshine'ın kuzeniyle birlikte Maya cehennemi diyarından geri almalıyız."
Gülüyor numarası yapan Alexion kalçasına bir tokat attı. "Çok komiksin patron. Stand-up yapmalısın. Dur, dur, beni öldürüyorsun.”
Ash parmaklarını alnına bastırdı. Başı ağrımasa da şu anda migreni olduğuna yemin ediyordu. "Böyle zamanlarda, keşke cismani olsaydın da ben de sana bir kafa tokatlayabilseydim."
Alexion ayıldı. "Cidden, oraya gidebilir misin?"
"Evet ve hayır. Yapabilirim, ama o alemdeki varlığımın neleri açığa çıkaracağını bilmiyorum. Maya tanrıları bizimkiler gibi uykudaydı. Ama bu, annem gibi uyudukları veya tecrit altında oldukları anlamına mı geliyor bilmiyorum. Eğer kilit altındalarsa…”
"Onların topraklarındaki yabancı bir tanrı çirkin bir şeydir."
"Kesinlikle."
"Yani cevabı kim bilecek?"
Ash düşündü. "Onlardan sorumlu Chthonian öldü. Bu PMS için teşekkürler Savitar.”
"Ah... Peki Güney Amerika'dan hangi Chthonian sorumlu ve dost canlısılar mı?"
"Ecanus ve o bizim tarafımızda değil. Savitar'a çok benziyor ve her şeyi kendi akışına bırakmak için dünyadan çekildi. Tanrılarının çoğu aktif olmadığı için o da aktif değil. Diğer Chthon'lular kendi bölgesinin dışında kaldıkları sürece, dağ evinden aşağı inmez.”
"Ah... Peki gidip oğlumuzu getirebilecek kimi tanıyoruz?"
"Gidebilirim."
Kapıda duran Urian'ı görmek için döndüler. Uzun boylu ve ölümcül, atkuyruğu yaptığı uzun beyaz-sarı saçları vardı.
Ash derin bir nefes aldı. "Sen de bir tanrının oğlusun."
"Yarı tanrı, ölü ve ruhsuzum. Herhangi bir panteona bağlılığım yok.” Urian yüzünü buruşturdu. "Seninki hariç tabii ama Atlantisliler kimsenin umurunda değil, alınma."

Alınma... insanlar saldırgan olduklarını bildiklerinde neden bu iki kelimeyi sanki davranışlarını mazur görüyormuş gibi kullanıyorlardı?
Alexion, Acheron'la konuşmadan önce güldü. "Ben de seni kızdırmak için elimden geleni yaptığımı sanıyordum." Tekrar güldü. "Dang, Urian, bunu çok zahmetsizmiş gibi gösteriyorsun."
Urian onu tersledi.
Ash, çoğu zaman kardeş gibi tartışan iki adamı görmezden geldi. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Urian'a sordu. "En son kontrol ettiğimde, hepiniz insanlığı öldürmek üzereydiniz, onları korumak için değil."
Urian omuz silkti. “Babam tavrımı yeniden düzenledi. Ve onları oradan çıkarmak için büyük kaynak güçlerinden yararlanabilecek birine ihtiyacınız olacak. Cehennem alemlerine girip çıkmaya alışmış biri.”
Urian kesinlikle bu konuda uzmandı. Babası, Kara Avcıların savaşmak için yarattığı vampir Daimonların lideriydi. Stryker, Urian'ın karısını korumak için babasına yalan söylediği için Urian'ın karısını öldürene kadar, yüzyıllar boyunca Urian onun sağ koluydu.
Ve bu yeterince soğukkanlı değilse, o zaman Stryker Urian'ı ölüme terk etmişti. Ash olmasaydı, Urian şimdi burada olmayacaktı.
Ama bundan da öte, Urian, Yunan güneş ve veba tanrısı Apollon'un torunuydu. Ren'in her yerinde ne tür bir vebanın olabileceği bilinmediğinden, onu içeri göndermek kötü bir fikir olmayabilir. Biri onu dizginleyebilseydi, Urian o olurdu.
"Pekala, ama onların izini sürmeye yardım edecek birine ihtiyacın olacak."
“Sasha'yı arayacağım. En kötü senaryo, benim gibi, bu yaygın aptallık yüzünden yiğitçe ölmesi durumunda yasını tutacak kimsesi yok.”
Ash, güvendiği çok az insandan ve ailesinden saydığı bir avuç kişiden birine bakışlarını kıstı. "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun."
"Arkadaşlıktan bahsetmiyorum, Acheron. Ölürsek hepiniz atlatırsınız. Eşinizi veya çocuğunuzu kaybetmekle aynı şey değil. Dediğim gibi, bizim yasımızı tutacak kimsemiz yok.”
Ash, Urian'ın her gün yaşadığını bildiği acıyla yüzünü buruşturdu. Adam, tüm kardeşlerinin ve annesinin ölmesini veya öldürülmesini tek tek izlemişti. Evlat edinilmiş iki çocuğu ve sayısız arkadaşını kaybetmişti. Ama bundan da öte, Urian en değer verdiği Phoebe'yi kaybetmişti.
Kalbi adam için sızlayan Ash, alyansını başparmağıyla parmağında döndürdü. Phoebe'nin kaybının Urian'ı ne kadar sakat bıraktığını bilse de, şimdi karısı Tory sayesinde bu konuda onu dehşete düşüren yeni bir bakış açısına sahipti. Karısını kaybetme düşüncesi bile içinde o kadar derin bir delik açmıştı ki, Urian'ın işlevini yerine getirebilmesine şaşırmıştı.
Ve etrafındaki herkesi öldürmek istemeden oğlunu kaybetmeyi düşünemezdi bile. On bir bin yıllık hayatında ilk kez, söz konusu olduğunda annesinin öfkesini tam olarak anlamıştı. Ailesine bir şey olursa, annesinin öfkesini hafif bir yaz esintisi gibi gösterecekti.

Urian'ın ayağa kalktığı ve dünyaya saçma sapan bir şey yapmadan bunu başardığı her gün, onun için bir zaferdi. Ash daha önce hiç bu kadar güçlü birini tanımamıştı ve adama son derece saygı duyuyordu.
"İkinizin dikkatli olmanızı ve Cabeza'yı yanınıza almanızı istiyorum. Pantheon'u bilen ve onların dilini konuşup okuyabilen birine ihtiyacın olacak."
Urian alay etti. "Yunanca okuyup konuşuyorum, Acheron. Söylesene, bundan daha zor ne var?”
"Olmec ve Maya. Sen de hiç denedin mi?”
“Bu... hayır. Hiçbir zaman bir nedeni olmadı. Ayrıca, uzaylı olduklarını düşündüm.”
Alexion homurdandı. "Son zamanlarda çok fazla History Channel izliyor."
Urian dudağını büktü. "Seni ve karını boğmak için bir şeyler yapmak zorundayım. Keşke ikiniz de odanızı ses geçirmez yapsaydınız. Her ne kadar iki cismani olmayan varlığın nasıl olabileceğini çözebilmiş olmama rağmen... boşver. Oraya gitmek istemiyorum."
"Ve bu notta, onlara karşı halihazırda salınanlarla mücadeleye yardım etmek için insanlık alemine geri dönüyorum."
"Koruma için Tory ve Bas'ı buraya mı gönderiyorsunuz?" diye sordu.
Ash başını salladı. “Bütün bunlar başladığında onları anneme gönderdim. Başarısız olursak, bence en güvenli yer orası. En azından onları korumak için ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum.”
"Yeterince doğru. Pekala, gidip heykelleri izleyeceğim ve biri seğirirse sana haber vereceğim.”
"Lütfen öyle yap."
Urian başını Acheron'a doğru eğdi. "Ben de Sasha ve Cabeza ile buluşmaya gidiyorum."
İkisi görevlerini yapmak için ortadan kaybolurken Ash kıpırdamadı. Elini Simi dövmesinin üzerinde gezdirdi ve onu annesine de göndermeyi düşündü. Ama o daha iyi biliyordu. Simi, başlarına gelenle savaşmak için onu asla yalnız bırakmazdı ve bu onu en çok rahatsız etti. Ne kadar denerse denesin, Simi'nin annesi olmamasının tek sebebinin kendisi olduğunu, Simi'nin onu evlat edinmeden önce öksüz kaldığını bir türlü unutamıyordu. Annesi, Apollon'un içini boşaltmasını engellemeye çalışırken ölmüştü. Zavallı Charonte başarısız olmuştu ama en azından denemişti.
Simi'ye her baktığında annesinin yüzünü görüyordu ve suçluluk duygusu içini hançerliyordu. Diğer yaratıkları öldürmek dışında onu hiçbir şeyden mahrum edememesinin nedeni buydu.
Yapmasını yasakladığı tek şey buydu. Önce onu tehdit etmezlerse, sonra onlar için açık sezondu ve Simi barbekü sansı alıp onlara saldırabilirdi. Engel yok.
Gözlerini kapatarak, onun için sorun olmaması gereken geleceği görmeye çalıştı. Ama değer verdiği pek çok insanı içerdiği için hiçbir şey görmedi.

Hissedebildiği tek şey, ayaklarının altında sağlam bir uğultu gibi gümbürdeyen dünyanın kalp atışlarıydı. Takımyıldızlar hizalanırken ve geçitler zayıflarken onun içinde titreşti.
Kötülük geliyordu ve esir alamayacaktı.
Savaş başlasın....

BÖLÜM 11

Ren içinden küfretti. Hayatında kendini hiç bu kadar değersiz hissetmemişti - ki bu temelde onların durumu ve onları bu alemden çıkaramaması hakkında her şeyi söylüyordu.
"Üzgünüm Kateri."
"Hey..." Uçsuz bucaksız bir ormanda yürürlerken onu durdurdu. "Elinden gelemeyecek bir şey için özür dilemeye gerek yok. Başaracağız. Yapacağız."
"Nasıl böyle bir inanca sahip olabilirsin?"
"Hadi ama, sen ölümü yendin ve hayata döndün. Senin de inancın olmalı. Yaptığını biliyorum."
Sözleri üzerine dudaklarının kenarları seğirdi. Onun eğlence bulma ve son derece kötü bir durumu hafife alma yeteneğine hayran kalarak, kendisini kavuran güzel gözlere baktı.
Ondan uzak dur. Şimdi!
Bir kere dinlemedi. Kendini durduramadan onu öptü. Teninin kokusu ve ağzının tadı vücudunu aşırı hızlandırdı. Etraflarındaki her şey ters gidiyordu. Her şey. Birincil güçleri çalışmıyordu. Peşlerinde iblisler vardı. Birinci Muhafız kayıptı. Choo yakalandı....
Ve cehennemin ortasında cennet gibi hissetti. Mantıklı değil. Beceriksizliğinden dolayı kendinden nefret ediyor olmalıydı ama ona baktığında küçümseme ya da küçümseme görmedi. Dostluğu gördü. Nezaket. teşvik.
En kötüsü de, onun için beslediği arzunun aynısıydı.
Onları bu işe bulaştırdığı için eksik olduğunu ona hissettirmek yerine, gülümsedi ve ruhunu aydınlatan şakalarla karşılık verdi. Ona aptal ya da değersiz demedi. Ya da onu buna mahkum etmekle suçlayın.
Her zaman olmak istediği adam gibi hissetmesini sağladı. Belki, sadece belki, bir dereceye kadar değeri ve duygusu vardı. Kaybolmaya değer olduğunu.
Geri çekilerek, parfümünün hafif kalıntılarını koklayabilmek için yüzünü onun boyun girintisine gömdü. Valerian her zaman en sevdiği kokulardan biri olmuştu ve onun üzerinde...
Ağzı sulandı.
Kateri, kalbinin göğüslerinde çarptığını hissettiğinde Ren'i yakın tuttu. Bir erkeğe yakın olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Hiçbir şekilde on bir bin yıl değil, ama epeyce aylar. O ve Fernando'nun paylaştığı tek şey, ne olursa olsun çalışmanın her şeyden önce geldiği felsefesiydi. Daha yapılacak birçok keşif ve yazılacak belgeler olduğunu. Verilecek dersler ve teşvik edilecek çocuklar. Buna saygı duyabilecek bir erkek asla bulamamıştı. Onu çalışma programıyla paylaşacak biri.

Sen bir jeologsun. Geceleri ve hafta sonları ne halt üzerinde çalışmak zorundasın?
Araştırma ödevleri ve sınıf hazırlığı kimseyi beklemiyordu ve yazmak onun zamanının büyük bir kısmını alıyordu. Anlayamadığı sebeplerden dolayı garip zaman bükülmelerine yakalanmış gibiydi. Oturur ve bir kağıt üzerinde çalışmaya başlardı, sonra bildiği bir sonraki şey beş saat sonraydı ve telefonu neden evde olmadığına dair bir mesajla ya da çağrıyla ya da her nerede olursa olsun vızıldar ya da çalardı. olması gerekiyordu. Sanki ne zaman çalışsa dünya durmuş gibiydi ve saatlerce yerinden kıpırdamadan, hatta bazen gözünü bile kırpmadan oturuyordu.
Ama en basit gerçek şuydu ki, çıktığı erkeklerden hiçbiri, onlarla tanışmak için geç kalmadığından emin olmak için zamana ayak uydurmaya değmemişti. Bir süre takılmak eğlenceli olsalar da, her zaman programı ve tuhaf inançları ve alışkanlıkları hakkında şikayet etmeye başladılar, öyle ki onlardan kaçmak için kapıya koştu. Asla onun önceliği olmadılar.
Ren farklıydı.
İnançları onunkileri normal gösteriyordu. Gülmek ya da gözlerini devirmek yerine kuzgun alaycılardan bahsedecek olsaydı, büyük olasılıkla birkaç tanesiyle ilk isim olarak konuşurdu. Ve ona verdiği ay taşı, onun kayalara ve minerallere olan hayranlığını anladığını söylüyordu. Sahip oldukları gücü hissettiğini ve bir krizin ortasında birine ulaşmanın ne demek olduğunu bildiğini. Anladı.
En çok da onu büyüleyici bulmuştu. Bildiği şeyler... yapabileceği şeyler. Onlar birlikteyken bir kez bile iş düşünmemişti.
Tamam, hayatları için koştuklarını kabul ediyorum, ama yine de...
Dikkatini tamamen ona verdi. Onun için araştırmasını memnuniyetle bir kenara bırakırdı. Onu gerçek bir şekilde gülümsetmek için sınıfa geç kalacaktı. Bu ne kadar hastaydı?
Onu çok az tanıyordu ama yine de... yıllardır onunla birlikteydi. "Beni hiç gördün mü?"
Ona bakmak için geri çekildi. Çenesini büyük eliyle kavradı ve başparmağıyla çenesiyle dalga geçti. İlk başta, cevap vereceğini düşünmemişti. Ama kısa bir duraklamadan sonra, hafifçe başını salladı.
"Ne gördün?"
Ren'in ilk düşüncesi, onun onu öldürme görüntüleri oldu. Şimdi en azından neden hayatı için onunla hiç savaşmadığını anlamıştı. Ama onunla ilgili gördüğü tek rüya bunlar değildi.
"Seni üzerinde sinek kuşları olan sarı bir elbise ve ona uygun sarı bir süveterle gördüm. Genç bir gençtin ve saçında sarı kurdeleler vardı. Bir şeye sevindin ve yaşlı bir adama sarıldın."
Dudaklarını kıvıran sevimli bir gülümseme ona onun zihninde nasıl göründüğünü hatırlattı. "On altıncı doğum günüm. O elbiseyi benim için büyükannem dikmişti. Ondan nefret ediyordum ama duygularını incitmek istemedim bu yüzden onu giydim."
"Ya adam?"

"Üvey babam. Annem ölmeden hemen önce beni evlat edindi. Bu yüzden soyadım Avani. Yeni Delhiliydi ve hangimizin daha Hintli olduğu konusunda sürekli şaka yapardı."
"Ona ne oldu?"
"Ben üniversitedeyken kanserden öldü."
"Ben çok üzgünüm."
Onu boğan kedere karşı yutkundu. Onu çok sevmişti... Her gün onu çok özlüyordu. "Teşekkür ederim. O iyi bir adamdı. Ben dört yaşındayken annemle evlendi ve onun biyolojik babam olmadığını asla bilemezdin. Büyüdüğünde onunla bir danstaydın. Kısa mavi bir etek ve beyaz bir bluz giymiştin."
Başını salladı. "Ofisinin sponsor olduğu bir baba-kız yardım dansıydı."
Kaşlarını çattı. "Danslardan birinde neden ağladın? Duygularını incitti mi?"
"Oh tanrım hayır. Ona yeni kanser teşhisi konmuştu ve Bob Carlisle'ın 'Butterfly Kisses' şarkısını çalmaya başladılar."
"Bilmiyorum."
"Bu bir kadın ve babası hakkında bir şarkı ve..." Hıçkırmaya başladı.
"Şşt," dedi onu tekrar kollarının arasına alarak. "Çok üzgünüm Kateri. Seni ağlatmak istemedim."
"Yok, önemli değil." Gözyaşlarını kokladı. Keşke onun gibi bir baba tanısaydın, Ren. Bana karşı çok iyiydi. Onun kaybını annemin ve anneanneminki kadar hissetmediğim bir gün yok. Ona sahip olduğum için çok şanslıydım. Ve annemi tahmin edemeyeceğin kadar çok sevdi. Öldüğü güne kadar masasında düğün fotoğrafları vardı ve cenazesi için tek isteği, kalbine onun bir fotoğrafını koyup ellerini üzerine koymamdı. Annemin ölümünden yıllar sonra ona neden kimseyle çıkmadığını sorduğumu hatırlıyorum. Bana mükemmel ruh eşini bulduğunu ve başka birini bulmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını söyledi. Hiçbir kadın onun için annem kadar önemli olmayacaktı ve kalbinde ya da hayatında başka kimseye yer yoktu. Bana ayak uydurmak tam zamanlı bir işti ve gerçekten istediği tek iş buydu.
Ren'in anlattığı aşkla ilişki kurmasının hiçbir yolu yoktu. Ama kulağa inanılmaz geliyordu. "Sana iyi davranmasına sevindim."
Kateri derin, burkucu hıçkırıklara boğuldu.
Ne yaptım? Ren geri çekildi ve yüzünü iki elinin arasına aldı. Kendini hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemişti. Yorumuyla onu incitmek istememişti. Aptalca, onu daha iyi hissettirmeyi düşünmüştü. Kadınlarla o kadar az zaman geçirmişti ki, ona nasıl yardım edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bütün kadınlar bunu yaptı mı?
Normal miydi? Yoksa cahilliğiyle onu kırmış mıydı?
Yine de içinde bir şeyler kopmuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ne diyebilirdi? Az önce olanlardan sonra, denemekten bile korkmuştu.
"Bana bakma," diye inledi.
Onu serbest bıraktı ve arkasını dönmeye başladı.

Onu tuttu ve kendini kollarının arasına attı. Orada durdu, hayrete düştü. Tamam aşkım. Onu tutmasını ama ona bakmamasını istiyordu. Garip ama tamam.
Kahretsin, Sundown, tavsiyeye ihtiyacım olduğunda neredesin? Elbette, evli arkadaşının bir fikri olurdu.
Belki …
Ren, onu yatıştırmak için yapabileceği bir şey aradı. Hatırlayabildiği tek şey, ağlayan çocukları olan anneleri gördüğüydü. Onları tutar ve sallarlardı. Onu kollarının arasına alarak küçük bir açıklığa taşıdı ve kucağına almak için oturdu. Kadın göğsüne doğru hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzüne düşen saçlarını geriye itti ve ona sarıldı. Vay canına, tüm bunlar, onu neşelendirmek için yapılmış zararsız bir yorum olduğunu düşündüğü şeydi. İnsanları asla anlayamayacaksın.
Bu kesinlikle doğruydu. Bunlar ona hiçbir şekilde mantıklı gelmemişti.
Bu yüzden onu kendine tuttu ve işini bitirene kadar saldırıya uğramamalarını umarak nazikçe salladı.
Kateri bu şekilde parçalanmış olmasından nefret ediyordu. Yas tutmanın en nefret ettiği yanı buydu.
Çoğu gün iyiydi. Ama ara sıra, bir görüntü ya da koku onu tuzağa düşürürdü ya da bir şarkı duyar, gömülü bir anıyı çağrıştıran bir şey görür ve onları ne kadar özlediğini bir kez daha anlardı. Onları geri getirmeyi ne kadar çok istiyordu ve onları bir daha asla göremeyecek olmaktan ne kadar nefret ediyordu. Adil değildi. Diğer insanlar hayatlarının çoğunda ebeveynlerini elinde tutmak zorunda. Ama o değil. Dün geceye kadar biyolojik babasıyla hiç tanışmamıştı.
Ve bu ne kadar kötü olsa da, onlara hiç sahip olmamanın acısını hayal edemiyordu. Neyin daha kötü olduğunu merak etmesine neden oldu. Neyi kaçırdığını bilmemek ya da sevilmenin ve ilgilenilmenin tam olarak nasıl bir his olduğunu bilmemek ve sonra onu senden vahşice kopartmak.
Eliyle gözlerini kapadı ve zavallı Ren'e ne kadar da bir sepet kutusu gibi göründüğüne inledi. "Çok üzgünüm tatlım. Son birkaç gün korkunç geçti. Yorgunum. Korkuyorum ve tüm bunlar olmadan hemen önce çok iyi bir arkadaşımı kaybettim."
Ren cevap vermedi. Onu sallamaya devam etti.
Kaşlarını çatarak gözlerini sildi ve ona baktı. "İyi misin?"
Başıyla onayladı, ardından gözyaşlarını sildi.
"Öyleyse neden benimle konuşmuyorsun?"
Yüzünde panik belirdi. Sanki bir cevap bulmaya çalışıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.
Ren mi? Benimle konuş."
Sonunda alçak bir tonda konuşmaya başlamadan önce dudakları seğirdi.
"Yine yanlış bir şey söyleyip seni daha çok ağlatmak istemiyorum."
Bunun saf masum tatlılığı ondan bir hıçkırık daha kopardı.
"Ah, şimdi ne yaptığımı gör. Üzgünüm Kateri. Başka bir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Başını onun omzuna koydu ve kollarını boynuna doladı. "Sen değilsin bebeğim. Hiçbir şey yapmadın, kesinlikle yanlış bir şey yapmadın.”
Anlamasını dileyerek onu sımsıkı sıktı. "Olduğun her şey harika..."
Ren onun konuştuğunu biliyordu ama kelimeleri seçemiyordu. Ona "bebeğim" ve "tatlım" dedikten sonra değil. Daha önce hiç kimse onun için bir sevgi ifadesi kullanmamıştı. Şimdiye kadar, ona "arkadaş" ya da "kardeş" demek en yakın insandı.
Ama bebek"...
O hiç kimsenin bebeği olmamıştı.
"Beni dinliyor musun?"
Muhtemelen evet demelisin. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Ama aptalca bir nedenden dolayı, o durduramadan gerçek ortaya çıktı. "Şey... hayır."
"Beni neden dışlıyorsun?" diye çıkıştı, gözleri öfkeyle parlarken.
Ren açıklamaya çalışarak çenesini hareket ettirdi ama I kelimesi üzerine kekelerken dudaklarından hiçbir kelime çıkmıyordu. Neden en azından aptal gibi görünmek istediğimde bu boku yapıyorum?
Kızgın olmasını bekliyordu. Bunun yerine onu anlamsızca öptü. Aleti sertleşirken her parçası aşırı hızlanmaya başladı.
Geri çekti. "Ne demeye çalışıyordun?"
Isı yüzünü yaktı. "Bana bebeğim dedikten sonra hiçbir şey duymadım."
Kateri, yüzünde gördüğü ıstırapla elini yanağına koydu. Kalbi sıkıştı. Hayatına dair gördüklerini göz önünde bulundurursak, ilk defa birisinin onun için bir sevgi ifadesi kullandığına bahse girerdi. Çoğu insan çağrılarak büyürken
Başkaları tarafından "şeker" ve "sevgilim", asla yapmamıştı ve bırakın onu gerçekten umursayan biri bir yana, bir garson tarafından bile büyük olasılıkla kendisine böyle hitap edilmediği bir noktaya kadar kendini içine çekmişti.
“Kimsenin umurunda değilmiş gibi hissettirdiği derinlerdeki o yeri biliyorum. Kimse seni görmüyor.
Kimse seni tanımıyor. Ama seni görüyorum Ren ve umursuyorum. Bu dünyada yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum.”
Fernando'nun kendisine arkeoloji ve antropoloji alanındaki en etkili yenilikçilerden biri hakkında söylediği bir şeyi hatırlayınca acı acı güldü.
"Margaret Mead bir keresinde, insanın en eski ihtiyaçlarından birinin, gece eve geldiğinizde sizi merak edecek birine sahip olmak olduğunu söylemişti."
Ona gülümsedi. "Yatağa giderken boş bir evden daha yalnız bir şey yoktur. Sevdiğim herkesi kaybettim ve senin ya da başka birinin beni tekrar böyle incitmesi için kalbime girmesine izin verme düşüncesi beni deli gibi korkutuyor. Çünkü her kaybettiğimde
onlardan biri, bir parçam onlarla birlikte mezara gidiyor ve artık benden ne kadar kaldığından emin değilim. Ama o adımı tekrar atmaya razıyım... senin için.”

Ren, onu gözyaşlarına boğulmaya iten şeyin ne olduğunu anlayınca yutkundu. Hiç kimse ona daha nazik bir şey söylememişti. Sözleri, içinde var olduğunu bilmediği bir yere dokundu. Daha önce hiç dokunulmamış bir parçası.
"Seni asla incitmem tatlım," dedi nefes nefese.
O tek anda, ona tamamen kapılmıştı. Ben tam bir aptalım. Bu sefer ilk önce onunla yatmamıştı bile ve onun yanına yaklaşmasına izin veremezdi, yine de bir şekilde o zaten oradaydı. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama ona gülümsediği ilk anda resmen gitmiş gibiydi.
"Bir şey söyleyecek misin?"
Ren sesine güvenmedi. Bunun yerine, dilinin her vuruşunun tadını çıkararak onu yavaşça ve şefkatle öptü. Nefes nefese, onu yere yasladı ve vücuduyla örttü. İnanılmaz bir zevk içini kaplarken yıldızlar onu kör etti.
Ren, boynundan aşağı sıcak öpücükler bırakmak için dudaklarını bırakırken Kateri gülümsedi. Neden konuşmadığını anlamasaydı gücenecekti. Ama bu onun yolu değildi. Çok az konuşan bir adamdı. Sesiyle değil, davranışlarıyla konuşuyordu. Bir bakıma onu tercih etti. Hassasiyetini yanlış yorumlamanın hiçbir yolu yoktu.
Yavaşça gömleğinin düğmelerini açtı ve elini göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Sırtını bükerek, onun ne kadar iyi hissettiğine inledi. Sütyeniyle mücadele ederken gözlerindeki açlık yakıcıydı.
Kafa karışıklığına gülümsedi. "Önden kırılıyor."
Hâlâ hiçbir fikri yoktu.
"Sanırım o günlerde bunlar yoktu, ha?"
"HAYIR. Bir yapboz kutusu gibi.”
Gülerek onun ellerini tuttu ve nasıl geri alacağını gösterdi.
Ren onun çıplak göğüslerini görünce derin bir nefes aldı. Boyutlarının bir kısmının dolgudan kaynaklandığını varsaymıştı, ama bu kesinlikle doğru değildi ve bu departmanda çok fazla deneyimi olmasa da, onun iyi bir donanıma sahip olduğunu biliyordu. "Çok güzelsin."
Elini elinin içine aldı ve öpebilmek için ağzına götürdü, sonra parmak eklemini kıstırdı. Üzerinden bir ürperti geçti. Dudaklarını kemirmek için başını aşağı doğru çekmeden önce elini göğsüne götürdü. Yapabilseydi, şu anda bu mükemmel duyusal aşırı yüklenme anında ölürdü.
Kateri, dişlerini sıkarken çenesindeki kasların gerildiğini hissetti. Kahretsin, o şimdiye kadar yakın olduğu en seksi adamdı. Ham güç ve güç. sevimli savunmasız
onun gibi birinin içinde olmaması gereken masumiyet. Akla gelebilecek en karşı konulamaz pakette birleşti.
Onu memnun etmek isteyerek gömleğini çıkardı, başının üzerinden geçirdi, sonra onu sırt üstü yuvarladı. Vücudunu kasıp kavuran yaraları ve yaraları görünce duraksadı. Ama kalbini burkan yara, göğsünün ortasındaydı. Pürüzlü ve ham, yumruğundan daha büyüktü.
Eli titriyordu, o yara izini parmaklamak için kalbinin üzerine koydu. Bunu yaptığı anda, acımasız bir görüntü ona o kadar net bir şekilde geldi ki, onu

hayrete düşürdü. Ren ve Coyote büyük bir yemek salonunda o kadar kötü dövülmüş bir adamın cesedi için kavga ediyorlardı ki, kim olduğunu söyleyemedi.
Tüm vücudu kanla kaplı olan Coyote, kardeşinin yaptığı şey karşısında dehşet içinde ağzı açık kalan Ren'e alay etti. "Hepsi senin suçun," diye alay etti Coyote. "Sen ve senin küçük kıskançlığın.
Neden benim adıma mutlu olamıyorsun? Sefil hayatında sadece bir kez. Neden? Bizi yalnız bıraksaydın bunların hiçbiri olmayacaktı. Grizzly Spirit olmazdı. Muhafızlara gerek yok ve o"—Coyote bıçakla yeri işaret etti— "Ona sahip çıkmak için asla buraya gelmezdim."
Ren cevap vermedi. Bakışları, Coyote'un ellerindeki kırmızıya sabitlenmişti. Oradan zemine gitti…
Buffalo bir kan gölü içinde ölü yatıyordu. Adamın kimliğini biliyordu çünkü Ren biliyordu.
Kesintisiz bir keder içini parçaladığında yüzünü buruşturdu. "Bunu nasıl yapabildin? O bir Muhafızdı." Ve dünyadaki en iyi arkadaşım. Sorgulamadan yanında olan tek kişi.
Kötülük vücudunu ele geçirdiğinde ve o isteyerek ona hizmet ettiğinde bile, Buffalo onunla kalmıştı. Onu korumak.
Şimdi Ren'in öz kardeşi tarafından katledildi.
Zalimliğim onu çıldırttı...
Kardeşi, Ren ona işkence edene kadar saf ve terbiyeliydi. Hepsi benim suçum. Hepsini.
Coyote, Buffalo'nun vücuduna tükürdü. "O bir piçti ve onun kalbini benden çaldı."
Suçluluk ve keder onu paramparça ederken Ren yavaşça başını salladı. "Kalpler asla çalınamaz. Sadece verilebilirler."
Coyote ona alayla baktı. "Yanılıyorsun! Bu senin kıskançlığın konuşuyor."
Ama değildi. Ren bunu yasaklamayı öğrenmişti. Artık suçluluk ve pişmanlık dışında hiçbir şey hissetmiyordu.
Artık çok geçti. Hayatında iyi olan ne varsa yok etmişti.
Her şey.
Midesinden rahatsız olarak Buffalo'ya gitti ve yanında diz çökerek vücudunun üzerine küçük bir dua fısıldadı.
Tiz bir çığlık odada yankılandı.
Yukarı bakan Ren, Buffalo'suna doğru koşan Kelebek'i gördü. Histerik bir şekilde ağlayarak kendini onun üstüne attı. Kanı giysilerine sırılsıklam olurken ve onu içinde bırakırken hiçbir şekilde aldırış etmedi.
Yüz hatları öfke ve suçlayıcı kederle buruştu, Coyote'a dik dik baktı. "Neden? Neden?
Neden beni bu kadar incittin?
Coyote dudağını kıvırdı. "Kalbimi yerinden söktün."
"Ve sen benimkini öldürdün." Kendini Buffalo'nun üzerine attı ve Kateri'nin kollarındaki tüyleri diken diken eden tiz çığlıklarla ağladı.

Ren ayağa kalktı ve kardeşiyle yüzleşirken yas tutması için onu orada bıraktı.
Bu onun hatasıydı. Kelebek'in sefaletini tanrılara ve ruhlara haykırmasına izin verilirse ne olacağını düşünmedi. Kaybettiği Buffalo için feryat edip feryat etmek.
Ama artık çok geçti. Odanın kapıları açıldı. Beyaz güderi kaplı vücutlarının etrafında dans ederek, uluyan bir rüzgar çığlık attı. Bu rüzgarlar, en korkulan yaratığı duyurmak için borularını üfleyen iki trompetçi oluşturmak için bir araya geldi.
İntikam Ruhu. Sadece kendisine zarar verenlerden intikam almak isteyen haksızlığa uğramış bir kadının çığlıklarıyla çağrılabilecek bir şey.
Bulutsu bir biçimde, tamamen beyaza boyanmıştı. Saçları, iskelet hatlarını örten yarı saydam derisi. Tüyleri ve güderi. Renkten tek kopuş, yakasındaki lacivert boncuk işiydi.
“Neden çağrıldım?” diye sordu.
Kelebek yukarı baktı. Güzel yüzü kederden buruşmuştu, şimdi yaşlı ve bitkin görünüyordu. Onlara öfkeli bir bakış atarken saçları vücudunun etrafında uçuştu.
Parmağını Ren'in erkek kardeşine doğrulttu. “Coyote kalbimi öldürdü. Bu yüzden haksız yere aldığının karşılığı olarak onunkini istiyorum.”
İntikam Ruhu ona doğru eğildi. Sonra adamlara döndü. Yüzü, telli saçlı, sıska yaşlı bir adamınkinden nihai kötülüğün yüzüne dönüştü. Ağzını açtı ve ağzı yere düşerek yüzünü buruşturdu ve uzattı. Görüntü Kateri'yi dehşete düşürdü. Hollywood'u boşverin, bu Wes Craven tarafından tasarlanan her şeyden daha korkunçtu.…
Ağzından sırtında yalnız bir hayalet savaşçı olan dev bir kartal uçtu. Savaşçı mızrağını kaldırdı.
Ren geri çekildi, Coyote'tan uzaklaştı ve kendini savaşmaya hazırladı. Savaşçı, Toprak Ana'nın giysisinin kumaşını bile sallayan uyumsuz bir intikam çığlığıyla mızrağını Coyote'un kalbine doğru savurdu.
Bir an Ren yolun dışında duruyordu. Bir sonraki adımda, Coyote'un bir kalp atışı önce olduğu odanın karşısındaydı ve Coyote onun yerindeydi. o yapamadan önce
aklını başına topla ve hareket et, mızrak göğsünün ortasından geçerek kalbini deldi. Gücü onu ayaklarından kaldırdı ve duvara yapıştırdı.
Nefes nefese kalırken vücuduna bir acı yayıldı. Kanın tadı ağzını doldurdu. Görüşü karardı. O ölüyordu. Onca savaş, onca kavgadan sonra...
Hain bir hile ile ölecekti.
Kardeşinin gaddarlığı yüzünden.
Savaşçı kartalını çevirdi ve İntikamcı Ruh'un ağzına geri uçtu. Geldikleri gibi, gittiler.
Nefes almakta güçlük çeken Ren, kardeşine baktı. "İsteseydin sana hayatımı verirdim."
"Bana istediğimi almayı öğrettin." Coyote odayı geçti ve Ren'in boğazından Koruyucu mührünü - turkuaz bir şimşek kuşu - tutan kemik kolyeyi kaptı. En

güçlü büyüsünü ve taşlarını sakladığı keseyi Ren'in kemerinden çözdü. "Ve senin vasiliğini istiyorum."
Ren'in dudaklarının kenarından kan damlıyordu. Hayatı boyunca Ren'in seçildiği tek iyi şey Vasilik olmuştu. Ona bir nebze olsun gurur veren ve küçümseme ve aşağılamadan daha değerli olduğunu hissettiren tek şeydi.
"Sen seçilmedin."
"Sen de değildin. Tam olarak değil. The Guardian onu sana acıdığı için verdi." Coyote ona alaycı bir şekilde baktı ve Ren'in kolyesini yumruğuyla sıkıca kavradı. "Sen buna asla layık değildin." Mızrağı aldı ve daha da derine sapladı, ardından Ren kendi kanıyla boğulurken zaferle güldü.
Son bir ıstırap dolu nefesiyle Ren sustu.
Dikkatini Butterfly'a çeviren Coyote'un yüzündeki gurur mide bulandırıcıydı.
"Artık bir Muhafızım. Beni tekrar sevebilirsin."
Dudağını tiksintiyle kıvırdı. "Yaptıklarından sonra seni asla sevemem. Sen bir canavarsın."
Onu kolundan yakaladı. "Sen benimsin ve seni asla paylaşmayacağım. Düğünümüz için kendini hazırla."
"Asla."
Yüzüne tokat attı. "Benimle tartışamazsın kadın. Sen itaat et." Onu o kadar hızlı bıraktı ki, Buffalo'nun vücudunun üzerine düştü ve daha fazla gözyaşı kalmayana kadar ağladı.
Bakireler gelip onu Coyote için giydirdiğinde hâlâ oradaydı.
Gün batımında onun için geri döndü. Ama onları bir araya getirecek olan törene başlayamadan, Birinci Muhafız... Kateri'nin babası... odanın ortasında belirdi. İkisine de nefretiyle bakarken koyu gözleri öfkeyle parlıyordu.
"İki Muhafızı öldürmekten sorumlu olan kişinin hayatını talep etmek için buradayım."
Coyote dehşet içinde nefesini tuttu. Hayatını kurtarabilecek bir numara bulmaya çalışırken aklı dönüp durdu. Ve Ren'in büyüsü güçlüydü ve kardeşinin Muhafız'la bir yıl bir gün boyunca savaşmasına izin vermiş olsa da, bu Coyote'un büyüsü değildi. Ve bu, kendi hayatını kurtarması için yeterli olmayacaktır.
Kateri'nin babası intikam sözü veren kararlı bir adımla odayı geçti. Kemerinden kutsal Adalet Hançerini çıkardı ve hiç tereddüt etmeden onu böylesine kargaşa ve sefalete neden olan kişinin tam kalbine sapladı.
Kan elbisesine sırılsıklam olurken ve örgülerinden akarken Kelebek sendeledi. Acısını belli etmek yerine rahatlayarak iç geçirdi. Coyote'a dönerken dudaklarından kan aktı. "Artık sevgilimle olacağım. Sonsuza kadar onun kollarında." Yüzünde en mutlu gülümsemelerle öldüğü yere battı.
Kafa karışıklığı yüzünden yüz hatları buruşan Coyote, başını salladı. "Anlamıyorum."
Babası omuz silkti. "Sen Buffalo'yu öldüren alettin. Ama sebep Kelebek'ti. O doğmamış olsaydı, Guardian'ın canını almazdın. Onun ve Makah'Alay'ın ölümünden o sorumlu."

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu doğru değil. Böyle bitmesi gerekmiyordu.”
Ellerini saçlarının arasından geçiren Coyote, gerçek aşkına gitti ve onu son bir kez kollarının arasına aldı. O çok küçük ve hafifti. Kanı düğün kıyafetlerini lekeledi ve onu kaybettiği için ağladı.
Ve bu onun kaybıydı.
Diğer tarafta onu beklemeyecekti. Bu bilginin acısı onu paramparça etti. O piç Buffalo'yu selamlayacaktı. Ona sonsuz keder veren ve onu babasından ve halkından uzaklaştırmaya çalışan bir adam.
Hayır... o piçin ona sahip olması doğru değildi. Coyote ona geri dönüp karısı olarak almak için işkence ve acıya katlandıktan sonra değil.
Hepinize lanet olsun!
Başını geriye atarak öfkeyle bağırdı. Böyle bitmeyecekti. O iyi bir adam olmuştu. İtaatkâr. Tüm hayatı. Ve teker teker hepsi onu öldürmüştü.
Önce Makah'Alay, ardından Buffalo ve son olarak da Kelebek.
Hayatını mahvetmişler ve onu sonsuza dek değiştirmişlerdi. Birlikte mutlu bir sonsuzluk yaşamalarına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Onu sonsuza kadar yalnız bırakacak ölümsüz bir Koruyuculuk üstlendikten sonra değil.
Ren'in kesesine uzandı ve oradaki en güçlü iblis unsurlarını çağırdı. "Seni lanetliyorum Buffalo," diye homurdandı dişlerinin arasından. "Binlerce hayat yaşayacaksın ve hiçbirinde mutlu olmayacaksın. Sana bakan herkes tarafından ihanete uğramış olarak bu dünyada yürüyeceksin. Ev dediğin hiç kimse olmayacak. Hiçbir insan ömründe değil. Ve benim Kelebeğime asla sahip olamayacaksın.” Büyüsünü avucundan havaya üfledi ki büyü bunu yapacak ruhlara taşınabilsin.
Sonra Kelebeğin dingin güzelliğine baktı. Çok efendi. Çok tatlı. Onu lanetleme düşüncesi onu derinden yaraladı.
Ama onu küçümsemişti. Ona ihanet etti.
"Bana yaptıkların yüzünden asla sevdiğinle evlenemeyeceksin. O hep sana kavuşma yolunda ölecek ve sen ömürlerini ona tekrar tekrar yas tutarak geçireceksin. Hiçbirinde huzur yok. Sen beni gerçek hakkımla kabul edene kadar olmaz. Ve başka biriyle evlenirsen, sana asla güvenmeyecektir. Hiçbir evlilikte asla mutlu olamayacaksın.
İçinde insan kanı olduğu sürece olmaz.” Kesesine uzandı ve kardeşinin büyüsünün son damlasını da çekti, sonra onu rüzgara gönderdi.
"Ne yaptığının farkında mısın?"
Coyote, Choo Co La Tah'ın yaklaşmasına baktı. "Skoru belirledim."
Choo Co La Tah güldü. "Böyle bir sihir, onu kullanan kişiye her zaman geri döner.
Ne için atarsan, kıyıya çıkarırsın.”
"Nasıl yani?"
Pencereden dışarıyı, gökyüzünü ve ağaçları işaret etti. "Kanunları biliyorsun. Zarar verme ama yine de bugün burada çok zarar verdin.”
"Önce beni incittiler."

Choo Co La Tah içini çekti. "Ve nihai sonunun tohumlarını ektin. İki kişiyi birbirine lanetlediğinizde onları bağlarsınız. Bu birleşik güçle, lanetlerini bozma ve seni öldürme yeteneğine sahip olacaklar."
Coyote onunla alay etti. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."
Kibir. Hem köylü hem de kral arasında bir numaralı ölüm nedeni. Keskin bıçağına dikkat edin. Çoğu zaman, onu en çok kullanan kişiyi yaralar."
Coyote, Choo Co La Tah'ın sözlerini yalanladı. Onlara ilgi duymuyordu. Asla daha fazla acı çekmeyecekti. Zaten borcunu ödemişti. Hak ettiği ödülleri alma zamanı gelmişti.
Ve onların da öyle olmasını sağlayacaktı. Tüm zamanlar için.
Kateri, Coyote'un nefretini ilk elden deneyimlediğinde geri çekildi. Kendi başına kötü niyetli bir canavardı. Onu geçmişte orada bırakmıştı ve Ren onu tutarken ona baktı.
"Yanlış bir şey mi yapıyorum?" Ren kaşlarını çatarak sordu. "Seni incitmedim, değil mi?" Sesindeki endişe içini ısıtmıştı.
İnsan bu kadar tatlı birine nasıl değer vermez?
"Hayır tatlım. Kesinlikle yanlış bir şey yapmadın. Az önce kardeşinden sana karşı bir nefret dalgası hissettim. O kadar kötüydü ki, bir an için beni hayrete düşürdü."
Konuşmaya başladı ama onu durdurmak için parmağını dudaklarına koydu. "Senin hatan olduğunu söyleme. Sen onun çektiğinden çok daha fazla acı çektin. Yine de hala insansın. O parçanı asla geride bırakmadın."
"Her zaman öyle değildim."
Ele geçirilmiştin. Bu farklı."
Ren bundan pek emin değildi. Evet, Boz Ruh'un vücudunu ele geçirmesine izin vermişti ama o zaman bile ne yaptığının farkındaydı. Ve Grizzly, babasını öldürdüğü sırada onun içinde değildi.
Bunu kendi başına yapmıştı.
Sol kalçasının yanında, babasının neredeyse içini parçalayacağı yaraya baktı. Acımasız bir mücadele olmuştu. Babası tüm yaşına rağmen hala başarılı bir savaşçıydı. Ren dövüşten sağ çıktığı için şanslıydı.
Sonunda Grizzly'den kopmasına ve kendini özgürleştirmesine izin veren de kendi farkındalığıydı. Ama bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. Hayatını geri kazanması haftalar sürmüştü.
Ve o hayatı tekrar kaybetmek için sadece bir kalp atışı.
Kateri onun üzerine uzandı. Çenesini yalamaya başladığında, onun çıplak göğüslerini göğsünde hissettiğinde sertçe nefesini içine çekti. Tüm düşünceler dağıldı. Kafası neredeyse tamamen unutmuş olduğu hislerden yüzerken vücudu patladı.
Onu ata bindirerek vücudunun ortasını kasıklarına bastırdı ve bu onu daha da sertleştirdi. Lütfen kendimi utandırmama izin verme. Onun için uzun süre dayanamayacağından korkarak, ayakkabılarını ve kot pantolonunu ondan soyabilmek için onu yuvarladı.
Onun orada tamamen çıplak ve davetkar bir şekilde yattığını görünce kalbi atmayı bıraktı. Bacaklarını onun için açtı ve dizlerini bükerek ona

vücudunun en çok arzuladığı kısmının en iyi görüntüsünü verdi. Ona doğru uzanırken gülümsemesi sıcaktı.
Bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu ona söylemek istedi ama zihni, kanındaki gümbürdeyen sıcaklığın ötesinde tek bir kelime bile formüle edemedi.
Kateri, Ren'in tereddüdüne kaşlarını kaldırdı. Gözlerindeki derin ihtiyacı gördü. Yine de ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı. Bunun yerine, aç bakışlarıyla tüm vücudunu yaladı.
Sonunda, ona dört ayak üzerinde vahşi bir avcı gibi yaklaştı. Eğilerek, yanağını onun baldırına, her tarafını ürperten şefkatli bir okşamayla kaydırdı. Onun dokunuşu için yalvaran kısmını nazikçe parmaklamak için uzanırken bakışları onunkileri tutsak etti. Başparmağını yavaşça yarığından aşağı kaydırdı, bu sadece onu daha çok istemesine neden olan bir hareketti. Başparmağını kullanarak onun içini açarken hafif bir gülümseme dudaklarını kıvırdı, sonra elini ağzıyla değiştirdi.
Kateri, zevk onu yakıp kavururken haykırdı. Eğilip elini kalın saçlarının arasına daldırırken, adam diliyle acımasızca alay etti. On bir bin yıldır seks yapmamış bir adam için çok iyi bir iş çıkarıyordu.
Ren, onun tadının tadını çıkarırken gözlerini kapattı ve onun çığlıklarının üzerine yıkılmasına izin verdi. Kendisinin onu memnun etmekten zevk aldığı kadar onun dokunuşundan da zevk aldığı gerçeğiyle çok gurur duyuyordu. İstediği en son şey, diğer sevgilileriyle karşılaştırılmak ve herhangi bir şekilde eksik bulunmaktı.
Onun fazlasıyla doymasını istiyordu. Elleri onun saçlarında oynuyor, sevgi dolu sözler mırıldanırken saç derisini okşuyordu. Ve sonra, bir kalp atışında gerildi ve kasılırken çığlık attı.
Onun için bu kadar çabuk gelmesine şaşıran adam, pantolonunu çıkarmadan önce tamamen işini bitirmesini bekledi. Onları çıkarmaya gittiğinde, onu durdurdu.
İlk başta, onu yuvarlayıp vücudundan kurtarana kadar fikrini değiştirdiğini düşündü.
Kateri, onun esmer, çıplak vücudunun görüntüsünü takdir etmek için bir dakikasını ayırdı. Bir vücut geliştiriciler dergisinin kapağı dışında hayatında hiç bu kadar yırtık bir adam görmemişti.
Tanrım, o iyiydi. Kraker, çorba, canı ne isterse yiyebilirdi... Ne oluyor, yatağa üstü kumlar içinde gelebilirdi ve onun umurunda olmazdı.
Ona mırladı ve ses karşısında kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Gülerek, yavaşça onun vücuduna tırmandı, sadece ona dokunup onu kızdıracak kadar durdu.
Ren, ağzını aletinin üzerinde kaydırdığı hissiyle haykırdı. Windseer bunu onun için hiç yapmamıştı. Nefes almakta zorlanıyordu, sonsuza dek Kateri'ye kapıldığını biliyordu.
Sırf bu iyilik için, onun için yapmayacağı şey yoktu. Hiç bir şey.
Bu sadece seks.

Evet, ama onunla birlikte olmak zorunda değildi. Ve gösterdiği özen, kendisi söz konusu olduğunda onun gerçek hisleri varmış gibi davranmasına neredeyse yetiyordu. Kelebek'in Buffalo için ağladığı gibi kendi bedeni üzerinde ağlayacak bir kadınla sevişmek için bir kez olsun neler vermezdi. Abigail'in Sundown için ağlayacağı gibi.
Yaşlı bir kadın gibi konuşuyorum.
Ama bu düşünce aklına gelir gelmez, kafasında Kateri'nin sesini duydu; insanın en eski ihtiyaçlarından biri, gece eve geldiğinizde sizi merak edecek birine sahip olmaktır. Kabul etmekten nefret etse de haklıydı. Kıskançlık tüm kötülüklerin anasıyken, aşk tüm iyiliklerin kaynağıydı. Kıskançlık herkesin içindeki en kötüyü ortaya çıkardı. Aşk en iyisini yarattı. Öz kardeşini kıskançlığı yüzünden mahvetmişti. Ama onu geri getiren ve yeniden savunma oyuncusu yapan en iyi arkadaşına olan aşkıydı.
Peki ya Coyote? Kelebek'i severdi. Ve bu ilişkide güzel olan hiçbir şey yoktu. Bu doğru değildi ve bunu biliyordu. Coyote onu sevmemişti. Onu arzulamış ve ona sahip olmak istemişti. Butterfly'ı gerçekten umursasaydı, onun Buffalo'yla mutsuz olduğunu görmektense, onu Buffalo'yla mutlu görmeyi tercih ederdi. Bu yüzden annesi babasını serbest bırakmıştı. Onu, onunla sadece kısa bir süreliğine birlikte olmayı isteyecek kadar sevmişti. Ama onunla asla mutlu olamayacağını biliyordu. Kalbi başkasına aitken değil.
Choo Co La Tah'ın hayatının aşkını en yakın arkadaşıyla bu yüzden evlendirmesinin nedeni buydu. Birlikte büyüdükleri için Choo, ona duygularından hiç bahsetmemişti. Onlar
aynı klan ve evlilik yasak olurdu. Choo bunun hayalini kurmuş olsa da, o bir başkasıyla tanışıp ona aşık olunca bu hayali bırakacaktı.
Birinci Muhafızın, Kapı Muhafızlarından biri olarak Choo Co La Tah'ı seçmesinin nedeni bu özverili fedakarlıktı. Choo, başkalarının yararına çıkarlarını bir kenara bırakabildi.
Muhafızlar mevkilerinin onuru için yarışırken, bu rakipler sevmeyi bildiklerini kanıtlamış savaşçılar arasından seçilmişti. Diğerlerinin önce geldiğini anlayan savaşçılar.
Ren tek istisnaydı. Birinci Muhafız tarafından vekilharçlığı için rekabet etmesi yasaklanan Ren, Grizzly'nin üzerindeki etkisi nedeniyle seçilmişti. Kötülüğün neden kilit altında tutulması gerektiğini anlayan biri varsa, o da onunla bir yıldan fazla dans eden kişidir. Onun tatlılığını tatmış, sonra acı tadıyla yakmış olan.
Ama Ren aşkın tadını hiç bilmemişti. Ta ki ona bir zamanlar olmak istediği adamı hatırlatan bir çift altın rengi göze bakana kadar.
Yavaşça vücudunu yalarken her yeri titriyordu. O güne kadar gördüğü en harika gülümsemeyle ona bakmak için kendini kaldırdı. Dudağını ısırarak kendini onun üzerine kaydırdı. Gırtlağından alçak sesle hırlayarak, vücudunun onunkinin içinde olduğunu duyunca ürperdi. Anında gelmemek için öz kontrolünün her zerresini aldı.
Elini onun eline aldı ve ona gülümserken onu yavaşça ve kolayca sürdü.

Ren kalçasını kaldırdı ve kendini daha da derine itti. Bu ana kadar, bir yerde hoş karşılanmanın nasıl bir his olduğunu hiç anlamamıştı. aranmak. Ama onun gözlerine baktığında, sonunda evin sıcaklığını hissetti. Kendisinden başka birine ait olmaktan.
Kateri, Ren'in yüzündeki duygu oyununu izledi. Ona alaycı bir şekilde burnunu buruşturdu. "Rekorunu kırdığım için üzgünüm."
Kaşlarını çattı. "Rekorum?"
“Şimdiye kadarki en uzun bekarlık süresi. Guinness en çok etkilenirdi. Ve unvanınız için bir aday bulacağınızdan ciddi olarak şüpheliyim."
Onu sıcak, zengin bir kahkahayla ödüllendirdi. Kendini onun içine bırakırken bir inilti ile biten bir tanesi. Titrerken kendini daha da derine sürdü.
Bitirdiğinde, onun yanına doğru hareket etmeye başladı ama o onu üstünde tuttu. Yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptüğünde duyguları bir kez olsun tamamen gizlenmişti.
Geri çekilerek kulağına fısıldayabilmek için burnunu onunkine dayadı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."
"Biliyorum tatlım. Ve bunun seni almasına da izin vermeyeceğim.
Ren bu sevgiye gülümsedi. Son derece uzun varoluşunda ilk kez biriyle gerçekten samimi hissediyordu. Ve bu sadece onun hayatına dair vizyonlar gördüğü için ya da seks yüzünden değildi. Sözüne gerçekten inandığı gerçeğinden geliyordu.
Ona inandı.
Evet, kesinlikle dünyanın sonu geliyordu. Seks yapmıştı ve birlikte olduğu kadına güvenmişti. Eğer bu yaklaşan kıyametin işareti değilse, ne olduğunu bilmiyordu.
Vücudundan kaymadan ve giyinmeden önce onu burnunun ucundan öptü. Ren kendi kıyafetlerini giyerken acele etmeleri gerektiğini biliyordu ama bunun bitmesini istemiyordu.
Hayatında çok az mükemmel an yaşamıştı. Onları bir yandan sayabilirdi. Ve hiçbiri buna yaklaşmadı.
"Babagumit!"
Onun sinirli ses tonuna tek kaşını kaldırdı. "Sorun nedir?"
Aptal bir çivi kırdım. Ona göstermek için kaldırdı. "Gülünç olduğunu biliyorum, değil mi? Ama yine de birini kaybetmekten nefret ediyorum.”
Sonra ona sanki bir yabancıymış gibi bakarken yüzündeki gülümseme soldu. Dehşet midesine sert bir şekilde vurdu. Bu iyi olamaz. "Ne?"
"Gözlerin neden mavi?"
Ren kendi gözleriyle görebilmek için bir şeyler yaratmaya gitti, ama denediği anda korkutucu bir keşif yaptı.
Hiçbir yetkileri yoktu. Bu, mavi gözlerle birleştiğinde tek bir anlama gelebilirdi...
Sevgili tanrılar, ben ölümlüyüm.

BÖLÜM 12

Kateri, özellikle koyu kahverengi teni ve siyah saçlarının aksine, neredeyse parıldayan bir mavi olan çok canlı bir çift göze bakarken nefes alamıyordu.
"Neler oluyor?"
"IIII..." Gözlerini sımsıkı kapattı ve dişlerini gıcırdattı. Birkaç saniye sonra tekrar denedi. "II-tüm m-güçlerimi kaybettim."
"Tamam, yani hiçbir şey yaratamayız."
Kafasını salladı. "Ben mm-ölümlü ag-gain'im." Daha fazlasını söylemeye çalıştı ama ağzından çıkaramadı, bu onu daha çok hayal kırıklığına uğrattı.
Kahretsin! Bu güçler olmadan, kekeleyen, kendinden geçen bir morondu.
Uzandı ve alnını onunkine bastırana kadar başını yavaşça aşağı çekti.
Gülümseyerek ellerini yanaklarına bastırdı. "Nefes al tatlım. Acele etmeyin. Konuşmanın beni rahatsız eden tek yanı seni ne kadar üzdüğü.
Kendinize bir mola verin ve kafanızın içinde kendinize isimler takmayı bırakın."
Kaşlarını çattı.
"Evet," diye devam etti, "bunu yaptığını biliyorum. Şimdi dur."
Başka bir girişimde bulunmadan önce derin bir nefes aldı. "Artık ölebilirim."
"Tamam, senin kekelediğin ve bunu çıkaramadığın zamanlar daha çok hoşuma gidiyordu. Ciddi misin?"
Onayladı.
Onu bırakan Kateri bir adım geri çekildi. "Ne yapmama ihtiyacın var?"
Omuz silkti, sonra konuşmaktan korkuyormuş gibi tereddüt etti. Ama bunu yaptığında sesi sakin ve mükemmeldi. "Daha önce hiç onları tamamen kaybetmemiştim. Hiçbir fikrim yok."
Kateri konuşmak için ağzını açtığında, arkasındaki ağaçların hışırtısını duydu.
Ren aynı anda döndü ve ona doğru uçan bir ateş topu geldi. O kadar yakındı ki, Ren onu yere atıp vücuduyla örtmeden bir an önce onun yandığını hissetti. Ateşe karşılık vermek için elini uzattı, sonra güçlerine sahip olmadığını hatırlayarak küfretti.
Güzel zamanlama var.
İyi. Hala yayı vardı ve bir insan olarak bile onunla muazzam miktarda hasar verebilirdi. Daha fazla ateş topu onları bombalarken, onu korumak için Kateri'nin önüne geçmeye başladı, ama o yapamadan Kateri kendi atışını yaptı.
Doğruca iblisin gözlerinin arasına girdi. Üç ok daha peş peşe yanından geçerek daha fazla iblis öldürdü.
Kahretsin, etkileyiciydi.
Koruma ateşi için harekete geçti. "Ormanın derinliklerine."
İki ok daha attı, sonra itaat etti.
Çatallı bir ağacın arkasına saklanarak, ona katılmak için koşarken onu örttü.

Gah, onlara zırh yapabilmek için neler vermezdi. Onları tamamen kurtarmayacak olsa da, en azından onlara çıplak tenden biraz daha fazla koruma sağlayacaktır.
Ve ateş ettikleri hıza bakılırsa, yakında okları bitecekti.
Kateri'nin gergin bakışlarıyla karşılaştı. "İleriye doğru gitmeye devam et."
O yaptı ve o onun bir adım arkasında kaldı. Birden kara ağaçlardan biri Kateri'yi tutmak için uzandı.
İçgüdüsel olarak tepki veren Ren, iblis kargası gibi bir ses çıkardı. Ağaç ondan uzaklaştı.
Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. Ölümlü olabilir ama içinde hala şeytan vardı.
Ravenna'dan memnun olmasa da, Ravenna ona kimsenin çalamayacağı birkaç kullanışlı şey vermişti.
Bu düşünceyle ok kılıfını başının üzerine çekti ve Kateri'ye uzattı.
Kateri, Ren'in ne yaptığını anlamaya çalışırken ona oklarını saplayarak dondu kaldı. O sorana kadar, adamdan kocaman bir kargaya dönüştü. Şaşkınlık içinde, onun uçup diğer iblislerle çarpışmaya gidişini izledi.
"Koşmaya devam et." Sesi kafasının içindeydi.
"Ne yapıyorsun?"
"Sana zarar vermelerini engelliyorum. Git, Kateri. Bana bu şekilde zarar veremezler."
Ona inanıp inanmadığından emin değildi. "Ölümlü olduğunu söylemiştin."
"Öyleyim ama bir ölümlü olarak bile normal olmayan birkaç şeyim oldu. Şimdi lütfen daha derine inin ve ağaçlara yaklaşmaktan kaçının."
Kural olarak asla bir takipçisi olmamasına rağmen, ona itaat etti. Ne de olsa o bu şeylere alışıktı. O değildi. En iyi hareket tarzı, düşmanınızı inceleme şansınız olana kadar geri çekilmekti. Teşekkürler Sun Tzu.
Çalıların arasından koşarak ona doğru gelen ağaçların arasından sıyrıldı. Tam bir açıklığa çarpmıştı ki önünde parlak bir şey parladı. Geçici olarak gözleri kör olduğundan, gözlerini korumak için elini kaldırdı.
Bir dakika hiçbir şeyle karşı karşıya değildi. Daha sonra üç adam oradaydı. Tamamen içgüdüsel olarak tepki vererek bir ok attı ve Cabeza'yı az önce vurduğunu fark edince dehşet içinde nefesi kesildi.
Yine de ok ona ulaştığında, kelimenin tam anlamıyla onu havadan aldı ve ona huysuz bir bakış attı.
"Biliyor musun, bu beni öldürmezdi ama canımı yakıp kıçımı kızdırırdı."
Üzgünüm, diye teklif etti.
"Kahretsin, Base," dedi kısa saçlı sarışın, yanından. "Onu asla avlanmaya götürme. 'Bir ses duydum, önce ne olduğunu öğrenmeden vuralım' diyenlerden biri. Modern dünyada özgürce dolaşmaya çalışmanın en nefret ettiğim yanı bu. İstediğim son şey, ben bir sızıntı yapmaya çalışırken arka tarafıma saçma saplaması çünkü kimse ateş etmeden önce ormanda etraflarında kimin olduğunu anlamak için bir saniye bile ayıramaz. Amerika'nın silah kontrolüne ihtiyacı yok. İhtiyaç duydukları şey aptal kontrolü."

Cabeza ve sarı atkuyruklu adam güldüler.
"Silahım yok," diye hatırlattı Kateri, kendisinin ve kısa saçlı sarışının bu gruptaki sivri uçlu olmayan tek varlıklar olduğunu anlayınca.
Homurdandı. "Kurşun ya da ok... Gerçekten, birinin onu kıçından çıkarması senin için bir fark yaratır mıydı?"
Adam haklıydı ama o bunu kabul edecek değildi.
Diğer sarışın, "Onu bıraksan iyi olur, Sasha," dedi. "Ya da seni kasten vurabilir."
Sanki onun sözlerine cevap verir gibi, arkasından yankılanan bir silah sesi geldi.
Nefesi kesilerek, vurulanın Ren olmaması için dua ederek arkasına döndü.
Art arda daha fazla silah sesi duyuldu.
Kateri onlar için harekete geçti ama Cabeza onu durdurdu. “Yapma. Bu sadece kemirgenleri kovan haşere kontrolü.
"Ne demek istiyorsun?"
Başka bir patlama. Bu çok daha yakın.
Cabeza'nın söylediğinin aksine, bir ok daha sapladı ve o silahı atan kişinin gözlerinin arasına atmaya hazırlandı.
Önündeki çalı hışırdadı.
Bunu amaçlıyordu.
Hâlâ karga formunda olan Ren birdenbire pruvasına doğru uçtu ve görüşünü kaybetti.
"Ne yapıyorsun?" ona sordu.
"Dost ateşi. Onu öldürme. Gürültünün kaynağı açıklıklarına girdiğinde bu sözler zar zor duyulmuştu. Karşılaşmayı umduğu son adamın yüzüne bakarken tam bir dakika boyunca hareket edemedi.
Bufalo.
Uzun boylu, esmer ve tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş olan adam, kısa saçları, Stetson şapkası, yılan derisi sümüklü ayakkabıları ve uzun siyah silgisi dışında onun hayalleriyle aynıydı.
Henry tüfeğini omzunun üzerinden çevirip, başını yanındaki adamlara doğru eğdi.
Yardımlarınız için teşekkürler çocuklar. Biz hayatlarınız için savaşırken kendinizi kaşıyacak kadar güçlüsünüz.” Ve o yoğun Mississippi aksanı, en şok edici şey olmalıydı.
Sasha teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Hey, kadını koruyordum. Öncelik o. Sağ?"
"Cabeza'nın seninle dövüşmeye geleceğini sanıyordum. Kadının konumuna geri çekileceğini bilmiyordum.
Cabeza atkuyruklu adama ters ters baktı. "Bana korkak mı diyorsun, Urian?"
Urian kaba bir ses çıkardı. Acheron'a benziyor muyum? Hayır, bilmiyorum. Ve kayıtlara geçsin, ben belirsiz şeyler yapmam. Sana korkak demek istersem, kesin bir dille seni azarlarım. Tavuk boku.”

Ren, tamamen giyinik bir adama dönüşmeden önce, onunla Buffalo'nun arasına indi.
Ren üstünü silkelerken, Buffalo şapkasını ona uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi.
Daha doğrusu Doktor. Pek çok üniversiteli entelektüelin, size öyle denilmediğinde biraz sinirlendiğini biliyorum.
Yayını indirdi. "Bana Kateri de."
Ren, Buffalo'ya işaret etmeden önce ona tam olarak anlayamadığı garip bir bakış attı. "Kateri, Sundown ile tanış."
"Gün batımı?" diye sordu kafasında.
Ren, düşüncelerini geri vererek nazikçe cevap verdi. “Birkaç kez reenkarne oldu.
Son enkarnasyonu, William Jessup Brady adında bir adamdı. Çoğu insan için kısaca Jess. O da Cherokee ve annesi ona Manee Ya Doy Ay adını verdi.”
Cherokee'de "gün batımı" anlamına geliyordu. gece ve gündüz arasındaki sessiz zaman
aydınlık ve karanlık arasındaki mükemmel denge. Her ne kadar bu isim, serbest bırakmaktan zevk alıyor gibi göründüğü, son derece yüksek sesli tüfek mermilerine kesinlikle uymasa da.
Ama o kimi yargılayacaktı?
Ren diğerlerinin yanına gitti. "Cabeza'yı önceki saldırından tanıyorsun. Uzun saçlı ve dişleri olan sarışın Urian, diğeri ise Sasha.”
Merhaba, dedi onlara gülümseyerek.
Onun yanında durmak için hareket eden Ren, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bilmen için söylüyorum, Sasha'nın bir insan olarak dişlerinden yoksun olmasının nedeni onun bir kurtadam olması."
Büyüleyici ve bu bilgi onun bir şeyi fark etmesini sağladı. Güneş parıldıyordu.…
Anlamlı bir şekilde güneşe baktı. "Senin, Urian ve Cabeza'nın alevler içinde falan patlaması gerekmiyor mu?"
Cabeza gökyüzüne baktı. "Gerçek güneş bu değil."
Bu da ilginç bir soruyu gündeme getirdi. "Tamam… peki biz neredeyiz?"
Bakışlarını Ren'e kaydırdı. "Xibalba." Bu sesi daha fazla dezenfektan yapabilir miydi?
Ren nefesini keserken küfretti, ardından yeni bir görüşle çevresine bakındı. Burası Maya cehennemi miydi?
Harika. Tarih öncesi bir yeraltı dünyasının içine çekilmesini ona bırakın. Bunu kaç kişi söyleyebilir?
Sundown onların tepkilerine güldü. "Şimdi bak," dedi Kateri'ye. “Bana açıklanan her şeye sahip olmalıydım. Sormadan cevabı bildiğinden etkilendim. Ama o zaman, bu yüzden isminden sonra mektuplar aldın.”
Ren başparmağını ağzının kenarında gezdirdi. “Bizi gerçekten rahatsız etmediler. Bununla ilgilenmeli miyim?
Cabeza, "Eh, burada dokuz kat var," dedi. "Bu birinci seviye. Çoğunlukla hayaletlerden ve hayaletlerden ve alt sınıf iblislerden oluşuyor, o kadar da

kötü değil. Ama Xibalba'nın on iki Lordu var. Karşılaşmak istemeyeceğimiz kişiler onlar. Özellikle Ixtab değil.”
"Ixtab?" diye sordu.
"Bir intihar tanrıçası," diye yanıtladı Urian.
Cabeza etkilenmiş görünüyordu. "Bizim panteonumuzu biliyor musun?"
Urian alaycı bir sırıtışla küçük gruplarına baktı. "Buradaki en yaşlı kişi olarak... evet.
Yüzyıllar boyunca yiyecek avlamak için pek çok yere gittim. Mayalar her zaman en sevdiğim menü seçeneklerinden biriydi.”
"Neden?" Sasha şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak sordu.
"Bir intihar tanrıçaları vardı, Scooby. Xibalba'dan geldiğinizi iddia ederek bir iblis olarak ortaya çıktınız ve onlar size kanlarını ve ruhlarını vermeye hevesliydi. Mayalar, hayatı ölüme açılan bir kapıdan başka bir şey olarak görmediler. Sağdığımız her şey hakkında çok farklı bir bakış açısına sahiplerdi. Ayrıca sarı saç, beyaz bir yabancı yılan iblisi hakkında bütün bir kehanete sahip olduklarında gerçekten yardımcı oluyor. bizi aradılar mı Waxaklahun Ubah Kan veya Kukulkan, bize boğazlarını vermeye can atıyorlardı. Kahretsin, şehirleri çöktü.”
Sundown, "Muhtemelen aşırı beslenmene neden olmuştur," diye mırıldandı.
"Kara Avcılar hangi cehennemdeydi?"
Urian ona göz kırptı. "Mezoamerika'da çok az ve çok uzak, burayı sevmemizin bir başka nedeni de buydu."
Saşa başını salladı. "Daimon zihniyeti üzerine güzel bir tez. Ortak genleri paylaştığımıza inanamıyorum. Kahretsin, Uri, siz soğuktunuz ve halkıma kötü bir isim veriyorsunuz.”
Urian'ın bakışı buzu eritebilir. "Soğuk, kendi büyükbabanızın sizi yirmi yedinci yaş gününüzde, bilmediğiniz veya katılmadığınız bir şey yüzünden korkunç bir şekilde ölüme mahkûm etmesidir. Kahretsin, Atlantisli orospu kraliçesi Apollon'un metresini katlettirdiğinde ben Yunanistan'da yaşayan bir bebektim."
"Çok mu acı?" diye sordu.
Sonra kötü bakışlar ona gitti. "Nasıl yeniden Kara Avcı oldun?"
Cabeza pis pis güldü. “Sadece acı karta sahip değilim, elime geçen her fırsatta oynuyorum. Halkımın senin doğrudan atam olduğunu düşünmesinden daha çok bana hizmet ediyor.
Kateri bunu doğru anladığından emin değildi. "Maya tanrılarıyla akraba mısın?"
“Bu yüzden adım Kukulkan. Ne yazık ki, bana ulaşana kadar genler o kadar sulandı ki, kan bağıyla gelen tüm güçler kayboldu." Yüzünü sinirli bir şekilde Urian'a çevirdi. "Muhtemelen birileri her şeyi içimizden emdiği içindir. Ah, sana kazık atabileceğim günler için.”
Pekala çocuklar, dedi Ren onların sözünü keserek. "Hakemlik yapacak ne enerjim ne de isteğim var." Kendini ve Cabeza'yı gösterdi. "Sen ve ben-"
"Gözlerin neden mavi?" diye sordu. "Dostum, senin renginle falan acayip görünüyorlar."

Kateri kaskatı kesildi. "Onlar değil! Güzeller."
Gün batımı güldü. "Bir kadın kadar güzel, ha?"
İleriye doğru bir adım attı ama Ren onu yakaladı. Yüzüne düşen bir tutam saçı çekerken yüz hatları yumuşadı. "Sorun değil, Kateri. Bununla alınmak istemiyor ve ben de almıyorum. Bilseydim, onu vururdum."
Bu sözler herkesin dikkatini çekti ve onu hoşlanmadığı meraklı bir incelemenin merkezi yaptı.
Ren, Sundown'a keskin bir bakış attı. "Açıkçası Kaptan Gözlemci, güçlerim azaldı. Umarım yakında geri dönerler."
Urian alçak bir ıslık çaldı. "Aşil topuğunuzu buldunuz. Umarım bir daha yapmamak için not almışsınızdır. Bu, elde etmek için öldürdüğüm türden bilgilerdi."
Ren onun yorumunu görmezden geldi. "Dediğim gibi, Kara Avcılar birbirlerinin güçlerini tükettiğine göre, Cabeza yakınımda olduğu sürece benimkinin geri gelmeyebileceğini düşünüyorum."
"Evet, şey, çok kötü. Seni buradan çıkarmak için senin etrafında kalmam gerekiyor. Aksi takdirde, bir kulübe inşa edip bu süre boyunca yerleşebilirsin.
Sasha pis bir kahkaha attı.
Ona bakmak için döndüler.
Ah, sanki tüm kötülük dışarı çıkarsa burada sadece sekiz gün daha kamp yapmamız gerektiğini düşünen tek kişi benmişim gibi. Tehditiniz yüz yıl önceki kadar belalı değil."
Cabeza ona homurdandı. "Sana köpek bisküvisi versem, hayalarını yalayıp bizi rahat bırakır mısın?"
Sasha, Cabeza'ya doğru bir adım attı ama Sundown onu tek koluyla yakaladı. "Sakin ol, yavrucak.
Giysilerine kan bulaşmasını istemezsin."
"Yenilerini yapabilirim."
"Evet, ama birinizi buraya gömmek zorunda kalmamayı tercih ederim. O halde, bir dereceye kadar sosyal becerimiz ve biraz da evde eğitimimiz olduğunu farz edelim ve hoş bayanı geri getirelim ki bunu durdurabilsin ve bunu seninle yapmak için yalnız bıraktığım bebeklerim için endişelenmeme gerek yok. 'Tümü."
Cabeza teslim olurcasına ellerini kaldırdı ve başını Sundown'ın bilgeliğine doğru eğdi. "Kuzeye, patikadan uzağa, ikinci kata gitmemiz gerekiyor. Orada bir çıkış bulabilmeliyim."
Kateri, onun ses tonundaki tuhaf düşüşe kaşlarını çattı. Cabeza'nın onlara söylemediği bir şey vardı ve bu onu endişelendiriyordu.
"Neden dışarı ışınlanmıyoruz?" diye sordu.
Cabeza dişlerini göstererek sırıttı. "Göreyim seni."
Urian yaptı, sonra lanetledi. "Tamam, bu saçmalığı açıkla."
"Bu bir cehennem diyarı. Gitmeni istemiyorlar ve bizim tarafımızda bize serbest geçiş hakkı verecek bir tanrı da yok. Eve giden yolu kazanmamız gerekecek."

Urian alçak sesle homurdandı. "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz."
Onlar ilerlemeye başlarken Ren, Sundown'ı geri çekti. Durdu, neler olduğunu görmek için bekledi.
Ren arkadaşına bir gülümseme sundu. "Bunun için teşekkür ederim Jess. Ama Abigail'le kalmanı tercih ederim. Eminim sana benden daha çok ihtiyacı vardır."
Sundown sırtına vurdu. "Dün sen cehennemin ortasındayken bebek geldi, yoksa ben de orada olacaktım. Şimdi, güvende olmaları için ikisini de Zarek'in yanına koydum. Bu sabah Abby ve ben senin bana ondan daha çok ihtiyacın olduğuna karar verdik. Bu yüzden amacım seni vaftiz kızınla tanıştırmak.
Ren onu tebrik etti. "Güzel olduğuna bahse girerim."
Sundown'ın yüzündeki gurur Kateri'yi gülümsetti. "Annesi gibi. Mükemmel, değerli ve hayatımın geri kalanında beni çıldırtabilir. Dilini şaklattı ve Ren'e göz kırptı.
"Tanrıya şükür bir pompalı tüfeğim var ve bir talip, kızıma saygısızlık ederse kıçını kurşunla doldurmaya karşı hiçbir vicdan azabı duymuyorum."
“Peki, ona ne isim verdin?” diye sordu.
"Şey, Abby ve ben uzun ve bazen pek de dostça olmayan bir tartışma yaptık. Kız kardeşinin adını Hannah koymak istedi ama ben bundan pek hoşlanmadım. Bir kıza bir Daimon'un adını vermek, aileden biri bile olsa, bana tam olarak oturma. Ayrıca, bu isme hiç bu kadar düşkün olmamıştım. Andy, ona Andrewa adını vermemizi önerdi. Ben de ciddi bir tartışma yapabilmek için kıçını kapıdan dışarı attım. Senden sonra ona Rena demek istedim ama Abby okulda ona Renal Bez diyeceklerini ve bu yüzden beni öldürmek zorunda kalacağını söyledi. Vücudumun belirli bölgelerinin ciddi şekilde tehdit edildiği ve hayatımın aşkı tarafından erkekliğimin defalarca sorgulandığı bir tartışmadan sonra, ona senin ve Abby'nin annesinin adını Mikayla Laura koymaya karar verdik.
Kateri, Sundown'ın komik açıklamasına yüksek sesle gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bu hayatta onu çok az tanımasına rağmen, ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordu. Ve şimdi kovboy Jess Brady ile Keetoowah savaşçısı Buffalo arasındaki ince farkları görürken, aynı zamanda tüm yaşamları boyunca taşınan ruhunun özünü de gördü.
Ren'in arkadaşının Coyote'un lanetini yenmesine yardım etmek için ruhunu satmaya istekli olmasına şaşmamalı.
Gün batımı kesinlikle bir hazineydi. Ayrıca Ren'in onunla konuşurken en ufak bir kekemelik yapmadığını da fark etti. Tamamen gevşemiş ve rahattı - sanki Sundown'ın onu asla sert bir şekilde yargılamayacağını biliyormuş gibi. Bu, her şeyden çok kovboyu sevmesini sağladı.
Sundown, Cabeza'ya bir şey söylemek için adımlarını hızlandırırken Ren, onun yanında yürümek için hareket etti.
"Garip bir sorum var."
"Evet," diye yanıtladı Ren, o sormadan önce. "Karısı Abigail, Kelebek."

Kelebek'in sonunda Buffalo'suna sahip çıkmasına sevinmişti. "Bebeğe Mikayla adını vermelerinde bir sakınca var mı?" Makah'Alay ismine daha önce verdiği tepki göz önüne alındığında, onun bu isme hevesli olacağından pek emin değildi.
"Derin bir onur duyuyorum." Ama gözlerinde bir hüzün vardı. Kıskançlık değil. Başka bir şeydi. Anlamadığı bir şey.
"Sorun nedir?"
Ren cevap vermemeye başladı. Duygularını paylaşmak onun için hiç bu kadar kolay olmamıştı. Ama nedense, Kateri'ye güvenmeyi doğal buldu. Sanki yapmak için doğmuş bir şeymiş gibi. "Kelebek'e o kadar çok zarar verdim ki, keşke Sundown burada olmasaydı. Risk çok büyük. Buffalo'nun onu tekrar terk etmesine neden olursam yaşayamam. Belki de Coyote'un steroidlere olan laneti budur diye düşünüyorum. Artık birlikte ve mutlu olduklarına göre, lanet onu ondan çalacak."
Elini avucunun içine aldı ve hafifçe sıktı. "Hayat asla kesin bir bahis değildir. Başka bir şey bilmiyorsam, o tek şeydir. Ama... Hepimizin buradan gideceğine ve Sundown'ın Abigail'le uzun, mutlu bir hayat yaşayacağına inancım var. Mikayla ve kız kardeşleri ise eve sevgililer ve eşler getirdiklerinde ona kendisini kısırlaştırmış olmayı dilettiriyor. "
Olduğu yerde kalakaldı. Sırf onun elini tutup, onunla birlikte görülmekten gurur duyuyormuş gibi tuttuğu için değil, aynı zamanda söyledikleri ve konuşurken ses tonu yüzünden. Bu, kehanetten bahseden bir büyücü kadının tonuydu. Geleceği görebiliyor musun?
Kateri tereddüt etti. Bir kez olsun kimseye gerçeği söylememişti. Bu nefret ettiği ve birçok kez kurtulmaya çalıştığı bir şeydi. Yine de her zaman geri geldi. "Evet. Ama gördüğüm şey her zaman olmuyor. Bazen görmediğim başka şeyler yüzünden görüşlerim raydan çıkıyor. Onun değişmesine neden olan şeyler."
Ren güldü. "Yani diyorsun ki, eğer korkunç bir şekilde ölmezse, iyi bir hayatı olacak."
Sesindeki alaycı nota olmasa gücenecekti. "Kesinlikle," diye alay etti.
Ren birleşik ellerine baktı. "Teşekkür ederim."
Sesindeki tokluğa kaşlarını çattı. "Ne için?"
"Bana insanmışım gibi davranmak."
Bu samimi sözler kalbini sızlattı. "Sen insansın Ren. Öte yandan ben, tam bir doğa ucubesiyim."
Gülümseyerek elini kaldırdı ve parmak boğumlarının arkasını öptü. Dudakları tenine dokunduğu anda, içinden görüntüler akarken nefesi kesildi. O kadar hızlı ve öfkeli geldiler ki başını döndürdüler.
İnsanların çığlık attığını, yardım için ağladığını duydu. Baktığı her yerde kaos ve duman görüyordu.
Büyükannesi ıssız bir tepede duruyordu, gözleri yaşlarla doluydu. Yüzünü Kateri'ye çevirdiğinde, batan güneş zayıf vücudunun siluetini oluşturuyordu.
"Kurda dikkat et, Waleli. Asla evcilleştirilmeyecek. Tek bildiği ölüm ve öldürmektir. Kalbi siyah ve geri alınamayan acı bir nefretle dolu. Kalbinizin

temiz olması sizi yanıltmasın. Başkalarında sadece iyiyi gören bir kalp. Yalan söyleyenler ve aldatanlar var. Başkalarının insanlığından geçinen gölge gezgini. Onlara asla güvenilemez. Sadece ihanet etmek, sözlerimizi bize karşı kullanılacak çirkin yalanlara çevirmek için yaşıyorlar. Ve sana ihanet edecek çocuğum. Nazik kalbinizin sizi kör etmesine izin vermeyin.”
Büyükannesinin sözleri, daha önce düşünmediği bir şey düşünene kadar kafasının etrafında dönüp durdu. Ren'in adı Ren Waya….
kaçak kurt
Titreyen elini onun elinden çekerken dehşet onu tüketti. Büyükannesinin bahsettiği kurt oydu. Babasının onu uyardığı kişi.
Kötülük ona bir kez sahip oldu.
Ona tekrar sahip olacaktı.
Ren ona kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"
Panikleyerek küçük gruplarına baktı. Cabeza'yı başı kesilmiş halde yerde yatarken gördü. Sundown boğazını kesti. Sasha parçalara ayrıldı. Ve Urian…
Birinin kalbini çıkarmış olduğu bir kurbanlık sunakta yatıyordu.
Ren görünürde yoktu.
Biri onun vizyonunda şarkı söylüyordu. Kimliğini gizleyen tüylü devasa bir maske takan altın cüppeli bir rahip görene kadar odayı taradı. Kurban törenini gerçekleştirirken arkasından kırmızı şeytani gözler parlıyordu. Ama kim olduğunu biliyordu. Hiç şüphesi yoktu.
Rahip Ren'di ve Grizzly'yi dünyaya geri çağırıyordu.

BÖLÜM 13

Kateri mi? Nedir?"

Ren'in konuştuğunu duydu ama cevap veremedi. Kafası bağlam dışı olaylarla ve anlamadığı görüntülerle dalgalanırken, sanki iki dünya arasında parçalanmış ve ikisinde de topraklanmış gibiydi.

Sonunda biri gündeme geldi. Resmi Viktorya dönemi kıyafetleri giymiş olan Urian, bir kadının kanıyla beslendi. Yüzünde o kadar çok zevk vardı ki bu onu hasta etti.

Sonra görüntü, onu modern zamanlarda siyah pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek giymiş olarak göstermek için değişti. Güzel bir sarışın kadının hayatını kurtarmaya çalışırken her tarafını ateş sarmıştı. Elini ona uzattığında korkmuştu.

"Güven bana Phoebe. Ölmene izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

Oradan onu ve Phoebe'yi bir apartman dairesinde yalnız başına gördü ve onu o kadar şefkatle kucakladı ki, gözleri yaşardı. Gerisini göğsüne yaslayan Phoebe, onun saçını okşayıp boynuna burnunu sürerken bileğinden beslendi.

Çok fazla almıyorum, değil mi? Phoebe sordu.

Benim için endişelenme. İhtiyacın olanı al."

Kateri aralarındaki aşkı hissedebiliyordu. Çok güçlüydü, somuttu.

Daha sonra Sasha'yı eski Mısır'da, eski bir Yunan ordusuna karşı bir kurt klanıyla savaştığı şiddetli bir savaşa karışmış halde bulmak için onlardan ayrıldı. Kateri, onun ne kadar genç göründüğünü görünce derin bir nefes aldı. Savaşırken, diğerlerinin deneyiminden yoksun olduğu açıktı.

Ve Yunan askerlerinden biri mızrakla arkasından geldiğinde, onun yerine bir kurt ölümcül darbeyi indirmek için kendini fırlattı.

"HAYIR!" diye bağırdı Sasha kurda uzanarak. Ama çok geçti. Kurt anında ölmüştü.

Askerlerden biri gelip onu saçından yakalayıp bir kafese kapattığında kurdu hâlâ tutuyordu. Asker, "Umarım seni ateşte kızartırlar," diye hırladı.

Sonra bu görüntüler soldu ve daha fazlası paniklemiş bir flaş ışığı gibi yanıp söndü. Hareket, her şey düzelene kadar midesini bulandırdı.

Bu sefer antik Tikal'de Cabeza'ydı. Yüzü vahşi bir maskeye boyanmış bir Maya savaşçısı kılığında, Calakmul'dan bir prens tarafından yönetilen yedi kişilik bir grup tarafından saldırıya uğradı.

Adamlardan biri Cabeza'nın yüzüne, "Senin kanınla besleneceğiz," diye bağırdı.

Cabez güldü. "Calakmul'a sürün, Chacu. Ben yaşadığım sürece babam bu toprağın ve sizin topraklarınızın sahibi olacak."

Kateri'nin kalbi, laboratuvarında kendisine saldıran kişinin aynı Chacu olduğunu anlayınca gümbür gümbür atmaya başladı. Cabeza'nın aklını kaçırmasına şaşmamalı. Düşmanlıkları asırlıktı.

Ve yine de görüntüler tekrar değişti ve ona kendini tavşan deliğinden düşen Alice gibi hissettirdi.

Ama bir dahaki sefere odaklanabildiğinde nefesi kesildi.
Coyote, Buffalo ile birlikte, Coyote onu öldürdükten sonra Buffalo'nun cesedini gördüğü aynı salonda duruyordu - üzerinde öldüğü kıyafetlerin aynısı vardı. Kovboyun bu versiyonunu görmek garipti. Yüz hatları aynı olsa da Buffalo'nun uzun siyah saçları vardı ve Sundown Brady kadar kaslı değildi. Aynı kendini beğenmişliğe veya mizah anlayışına da sahip değildi.
Buffalo şaşkınlık içinde odaya göz gezdirdi. “Makah'Alay nerede? Beni görmesi gerektiğine dair bir mesaj aldım. Yaralı değil, değil mi?”
Coyote'un çenesinde bir tik çalıştı. "Hayır, yaralanmadı. Her zamankinden daha sağlıklı.”
"O zaman neden-"
Peşinizden uşağı gönderen bendim, dedi Coyote onun sözünü keserek.
Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."
"Ben senin gelecekteki şefinim, Buffalo. kardeşim değil Bunu hatırlasan iyi edersin.”
"Bu bir tehdit mi?"
Çakal alay etti. Kenarda durup işkenceme izin veren adamı neden tehdit edeyim? Sana soruyorum?"
"Sana ne yaptığını bilmiyordum."
"Öğrenmek için zahmet etmedin, değil mi?"
Buffalo'nun gözleri utançla doldu. "Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Gerçekten o değildi, biliyorsun. Grizzly'yi ondan çıkarmak neredeyse Birinci Muhafız'ın hayatına mal oluyordu."
"Onu savunmaya devam etmen ne kadar övgüye değer. Ne kadar tatlı."
Buffalo hakaret karşısında kaskatı kesildi. "Ne ima ediyorsun?"
"Hiç bir şey. Kimsenin savunmadığı halde zihinsel özürlü bir geri zekalıyı savunmakta her zaman bu kadar hızlı olmanı tuhaf buluyorum. Bana dürüstçe söyle, sürekli onun kıçını öpmekten bıkmadın mı?”
Buffalo ona doğru bir adım attı, sonra durdu. "Beni bir kavgaya sürükleyemezsin.
O yüzden buna şimdi bir son versen iyi olur. Onu koruyorum çünkü ona ödenemeyecek bir borcum var. Bize et getirmeye başlayana kadar kız kardeşim ve annem açlığın eşiğindeydi. Makah'Alay olmasaydı şimdi onlara sahip olmazdım ve o hayır kurumu için, o her zaman benim sadakatime sahip olacak."
“Ağabeyim için ne güzel. Sadakatinin daha ileri gitmemesi çok yazık.”
"Ne demek istiyorsun?"
Coyote tam önünde durmak için hareket etti. Buffalo'nun vücudunun her yerine kınayıcı bir alayla baktı. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Seni bugün daha erken gördüm.
Buffalo'nun yüzü son beş kelimeyle bembeyaz oldu.
"Ah evet... Gözlerindeki suçluluğu görüyorum. Söz verdiğim gelinin sevgisini çaldın.”
"Hiçbir şey çalmadım."

Çakal homurdandı. “Saçmalık! Bu yüzden Makah'Alay bana işkence yaptığında bana yardım etmedin. Ona ve temiz bir vicdana sahip olabilmen için öleceğimi umuyordun.
"Bu doğru değil."
"Değil mi?"
Bufalo başını salladı. "Onu asla sevmek istemedim. yapmadım Beni sevmeyi düşündüğünden daha fazlası. Ama kaybolduğunuzda, Kelebek sizin güvende olduğunuzu anlayana kadar ayrılmayı reddetti. Senin için çok endişelendi. Saatlerce koridorlarda yürür, ağlar ve ruhlara sizi sağ salim eve götürmeleri için yalvarırdı.”
Dudağını Buffalo'ya doğru kıvırdı. "Evet." Sesi alayla damlıyordu. "Bugün öğleden sonra bana hiç göstermediği bir tutkuyla kendini sana attığında duyduğu endişeyi gördüm."
"Öyle değil Çakal. Hiçbirimiz seni incitmek istemedik. Her gün kendini hasta olarak ağladı. Buraya sadece senin yokluğunda ona hala hayatta olduğuna ve yakında eve döneceğine dair güvence vermek için geldim. Size karşı çok ihtiyatlı ve saygılıydık.
Her zaman."
Coyote ona ters vuruş yaptı. "Yalancı!"
Elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi, sonra diliyle sildi. “Bu bir yalan değil. Sadece birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, birbirimiz olmadan yaşayamayacağımızı o kadar çok anladık. Sadece onun yüzünü tekrar görebileceğim saniyeler için yaşamaya başladım.”
"Beni bir yıl süren işkenceden ne çıkardı sanıyorsun?" Çakal sıkılı dişlerinin arasından yere çakılır. "Ha? Döndüğümde burada bekleyeceğini bilmekti. O, tutunduğum tek şeydi. Ve onu benden aldın. Lanet olsun! Lanet olsun!"
"Kızmakta sonuna kadar haklısın, ama..." Buffalo'nun sesi keskin bir solukla kesildi. Tuniğinin üzerine yayılan kanı görmek için sendeledi. Ellerini yaraya bastırarak, o kadar hızlı inen şiddetli bir öfkeyle bıçağı tekrar tekrar saplayan Coyote'a baktı, Buffalo'nun kendini savunma şansı yoktu.
Yine de bir şekilde katiliyle yüzleşirken ayakta kalmayı başardı. "Ona hiç dokunmadım. Sana asla ihanet etmedi. Hiç öpüşmedik bile."
"Onu tuttuğunu gördüm!"
Buffalo sendeledi, sonra kendini tuttu. "Sarılmak. Daha fazla değil. Yarın seninle evlensin diye vedalaşıyorduk. Biz zaten ayrı yaşamaya mahkum olmuştuk. İkimiz de onun sana verdiği yemini yerine getirmeyi amaçlıyorduk. Dizlerinin üstüne çöktü. "Kalbin o kadar kötü ki Coyote, hiçbir zaman mutlu olamadın. Her zaman gözde oğul olmana rağmen, Makah'Alay'ın babanın zerre kadar sevgisine veya kimseden övgü almasına izin veremezdin."
"Kapa çeneni!" Coyote, Buffalo'nun kaburgalarına tekme atarken bağırdı. "Geber, seni değersiz piç kurusu!"
Ama Buffalo haklıydı. Şimdi onların erkek çocuk görüntülerini gördü. Ne zaman birisi Ren'i övmeye çalışsa, Coyote iltifatlarının kendisine gitmesi için araya giriyordu.

Onları genç gençler olarak birlikte gördü. Coyote onu onurlandırmak için verilen bir ziyafetle övünürken Ren yayını geriyordu.
"İnanabiliyor musun, Makah'Alay? Bu geceden sonra bir erkek olarak kabul edileceğim!”
"Bb-ama sen, sen, sen onu öldürmedin."
"Önemli değil, değil mi? Babam her zaman, zihinsel kusurların yüzünden kalıcı bir çocuk olacağını ve her zaman sana bakmamız gerektiğini söylerdi. Artık gerçek bir erkeğin tüm saygısını kazanacağım.” Coyote, sırtına yaslanıp kulağına fısıldayabilmek için Ren'in yanına koştu. "Bu bizim sırrımız olacak. Sen oyunu öldürürsün, ben de getiririm.”
Yüzünden, Ren'in bu fikirden hiç hoşlanmadığı belliydi.
Coyote onunla alay etti. "Bebek gibi somurtmayı bırak. Zaten kimse sana itibar etmezdi. Hepsi senin beceriksiz olduğunu düşünüyor. Peki ne önemi var?”
Ren'in düşüncelerini duyabiliyordu. Benim için önemli. Sadece bir kez olsun, birinin bana da iyi bir iş çıkardığımı söylemesini istiyorum.
"Kateri!"
Görüntüler, o çocuğun dönüştüğü adamın yüzüne bakana kadar dağıldı.
"Boz seni ele geçirdiğinde neden kekelemeyi bıraktın?"
Kaşlarını çattı. "Ne?"
"Sana sahip olduğunda kekemeliğin kayboldu. Bu da anlaşmanın bir parçası mıydı?”
Ren, kimsenin onun sorusunu duymadığından emin olmak için diğerlerine baktı. Neyse ki, sesi onlara ulaşamayacak kadar uzaktaydılar.
"Evet. Onu kovduğumda geri verdi, ama o zamana kadar çoğu zaman onu hafifletmeyi öğrendim.
Ve Buffalo'nun yanında asla kekelemezdi.
Ağrı kafatasını yırtarken yüzünü buruşturdu. "Başım ağrıyor. Kötü."
Ren şefkatli elini onun alnına dokundurdu. Yüzündeki endişe onu derinden etkiledi. "Kabustaymış gibi ağlıyordun. Ne oldu?"
Elinin içiyle göz çukuruna bastırarak acısını dindirmeye çalıştı.
"Burada."
Neyi kastettiğini anlamadan önce, onu taşımak için kollarının arasına aldı.
"Ne yapıyorsun?"
"Başının ağrıdığını biliyorum ama bence bariz."
Yoğunluğu karşısında inledi. “Bunu tekrar deneyeyim. Neden beni taşıyorsun?”
"Kendini iyi hissetmiyorsun."
"İnsanlar normalde bu nedenle başka insanları taşımazlar."
Ona göz kırptı. "Ben çoğu insan değilim."
Bu kesinlikle doğruydu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"
“Hayır dersem, bu seni durdurur mu?”
Güldü. "Tabii ki değil." Başını onun omzuna koydu ve onu saran kollarının verdiği rahatlığın tadını çıkardı. "Avlanma hakkında bu kadar çok şeyi nasıl

öğrendin?" Klanından herhangi birinin onu hor görerek öğretmesi uygunsuz görünüyordu.
"Artemis... daha iyi bir terim olmadığı için vaftiz annem. Av tanrıçası olduğu için, her zaman bunun ondan bir hediye olduğunu düşünmüşümdür."
"Mmm."
Ren, tamamen gevşediği için düşmesini engellemek için kollarını ona dolamak zorunda kaldı. "Kateri?" Onu hafifçe sarstı. Başı geriye düştü. Üşümüştü.
Korku onu parçaladı. "Gün batımı!"
Hepsi ona bakmak için yavaşladı.
Jess hemen koşarak geldi. "Ne oldu?"
"Bilmiyorum. Sadece bayıldı.
Ve bir sonraki kalp atışında, nefes almayı tamamen bıraktı.

BÖLÜM 14

Ellerini saçlarının arasından geçiren Ren, gözlerinde yaşlarla geri çekilirken, Jess yerde ayaklarının dibinde yatan Kateri'yi hayata döndürmeye çalıştı. Ama hiç tepki vermedi.

O ölmüştü….

Nasıl?

Cevabın onun için pek bir önemi yoktu. Azıcık bile değil. Gerçek şu ki, o gitmişti ve bunun acısı ona o kadar sert çarptı ki dizlerini güçsüz bıraktı. Nefes alamıyor ya da odaklanamıyordu. Sonsuzlukta hiçbir şey onu bu kadar incitmemişti. Hiç bir şey. Etrafındaki dünyanın parçalara ayrıldığını hissetti. Sanki üzerinde durduğu zemin onu tamamen yutmuştu.

Hayatına yeni girmiş, onu alt üst etmiş, yeniden hissetmesini sağlamıştı ve şimdi gitmişti. Neden? Tanrılar bunu ona neden yapmış olabilir?

Yalnızdı. Kimseyle gerçek bir bağı olmadan idare etmişti. Belki çılgınca mutlu değil ama gerçekten mutsuz da değil. Sessiz duygular onun için işe yaramıştı.

En azından, ıstırabını tanrılara haykırmak ve onun canını kim aldıysa onu öldürmek istemesine neden olan bu mutlak ıstıraptan cehennemi yendiler.

Nefes nefese, sessiz yeraltı gökyüzüne baktı.

Onu geri istiyorum! Lanet olsun! Onu geri istiyorum!

Ne kadar kötü?

Kalbi, kafasındaki yabancı sesle hızlı atışını durdurdu. Ama yabancı değildi. Çıkaramasa da tanıdıktı. O hatırlayamadan, sağ tarafında titreyen bir gölge belirdi.

Windseer.

Herhangi bir ölümlü kadından daha güzel, elmacık kemiklerini daha da keskinleştiren, zeytin tenini daha parlak gösteren, eğlenmeyen bir ifadeyle orada bir hayalet olarak duruyordu. Sanki kafasının içinde başka birini dinliyor gibiydi.

Ve onun iğnelerini kimin çekeceğini tam olarak biliyordu.

boz ayı.

Arkama geç kaltak, diye homurdandı ona.

Umursamazca omuz silkti. İyi. Bırak ölsün. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Solmaya başladı.

Kateri onlar için hiçbir şey ifade etmeyebilir ama onun için her şey demekti.

"Gerçekten üzgünüm Ren," dedi Sundown ayağa kalkarak. Ağırlığını tek bacağına verirken saygıyla şapkasını çıkardı. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Sadece cevap vermeyecek.

Cabeza, "Hijo de puta," diye hırladı. “Şimdi takvimi kim sıfırlayacak? Ha? Az önce mahvolduk, mi hermanos. Burada kalıp kamp kursak iyi olur. O kapılar açıldığında, buradaki her şey yüzeye çıkacak. Burası bir hayalet kasaba olacak.”

Urian gözlerini devirdi. "Bu gerçekten uygunsuz bir kelime oyunu, Khan."

Jess içini çekti. “Bu iyi değil. Hiç iyi değil."

Sasha onaylayarak başını salladı. Parçalar patlıyor, dostlarım. Ciddi parçaları patlatır. Tanrılara şükür insan değilim. Kapıların düşmesini bekleyemiyorum." Sesinden alaycılık damlıyordu. Sundown'a sinirli bir şekilde sırıttı. "Vebalar tarafından saldırıya uğradığımızda bunun kötü olduğunu düşündük. Woo-hoo, Field Day II, işte geliyoruz. Kim patlamış mısır ister?"
Sözleri Ren'in göğsündeki ve boğazındaki ağrıyı dindirmedi. Onlar bir bütün olarak dünya için endişelenirken, dürüst olmak gerekirse o sadece bir kişi için endişeleniyordu.
Ölü yatan kadın.
Sundown, Cabeza'ya baktı. "Cesedini gömebileceğimiz bir yer var mı burada?"
Bu sözler ona o kadar güçlü bir şekilde çarptı ki geri adım atmasına neden oldu. Ren dikkatini Windseer'a verdi. Beklemek!
Windseer kaşlarını çatarak sağlamlaştı, diğerleri ise Kateri'yi koyacak yer aramaya başladı.
Ren daha da paniğe kapıldı. Onun hayatı karşılığında ne istiyorsun?
Yüzündeki gülümseme soğuk ve hesaplıydı. Bakışlarını Kateri'ye kaydırdı. Grizzly özgürlüğünü istiyor ve bunun için savaşmak ya da paylaşmak istemiyor. Kaltağı geri getirirsek takvimi sıfırlar. Sonra onu serbest bırakırsın, tek başına. Partimize başka hiçbir kurum davet edilmemiştir.
Bu kadar basit olmazdı. O daha iyi biliyordu. Bir kere, Grizzly'yi serbest bırakmak için kardeşini öldürmesi gerekecekti. Ancak bu noktada, dünyayı kendisi yok etmeye kararlı olan Coyote'u feda etmek, eskisi kadar kötü görünmüyordu. Hepsi bu?
Pis pis güldü. Tabii ki değil. Ona hizmetkarı olarak dönersin.
Ren başını salladı. Grizzly için savaşmayacağım. Bir daha asla.
Makah'Alay, Makah'Alay...
Ren, patronluk taslayan tonu olmadan kesinlikle yapabilirdi. İfadesi acımasızdı. Beni yanlış anlıyorsun. Onun için savaşmanı istemiyor. Artık senin sadakatine inanmıyor. İstediğini yapmak için onun ebedi kölesi olacaksın. Toplam boyun eğdirme.
Bu düşünceyle bile midesi korkuyla kasıldı. Bunu yapamam. Artemis benim sahibim.
Windseer ona tökezledi. O zaman seni çok istiyorsa senin için gelsin... Ama sen de bizim kadar gerçeği biliyorsun. O seni kimsenin umurunda değil, kimsenin umurunda değil. Seni bulmak için üç saniye harcamaz, çünkü senin gittiğini bile anlamaz. Kabul et Makah'Alay, sen değersizsin. Kimse için bir değerin yok. Biz bile.
Bu sözler ona sert bir tokat attı. Çoğunlukla doğru oldukları ve o da bunu bildiği için. Ona değer veriyormuş gibi görünen tek kişi şimdi ayaklarının dibinde ölüydü.
Yoksa bunun devamı mı vardı?
Değerim yoksa neden Grizzly bana sahip olmak istiyor?

Sana eziyet etmek için, aptal. Neden başka? Ona ihanet ettin ve bunun için kanını istiyor. Kimse onu aptal gibi gösteremez. Onun için sahip olduğun sözde tek değer, Coyote'a yeterince yaklaşıp onu feda edebilmen ve Grizzly'yi herkesten daha hızlı serbest bırakabilmen.
Ama sevgili oyuncağının yaşayanlar diyarına geri dönmesini istemiyorsan, tamam.
Sevdikleri için yapması gerekeni yapacak cesareti olan başka birini bulacağım.
Ren dişlerini gıcırdattı. Ona hakaret ederek zamanını boşa harcıyordu. Ona ne dediği umurunda bile değildi. Bu dikenler iğnelerini uzun zaman önce kaybetmişti.
Artık onu incitebilecek tek kişi Kateri'ydi ve o gidince kalbi kırılmıştı.
Onun hayatını kurtarabilirim.
Kendisini hoş karşılanmış hissetmesini sağlayan tek kişiye tepeden baktı. Üzerine cehennem yağarken ve içi kederle burkulurken onu gülümseten tek kişiydi.
Tekliflerine hayır diyemezdi ve bunu biliyorlardı.
Yeni tanıştığım bir kadın için özgürlüğümü nasıl satabilirim?
Aynı şekilde Buffalo, Ren'in kısa hükümdarlığı sırasında Butterfly'ı ziyaret ederek Ren'in öfkesini ve misillemesini riske atmaya istekliydi. Ren, Buffalo'nun ne yaptığını ilk öğrendiğinde çok kızmıştı. Butterfly'ı kendisi için istediğinden değil, Buffalo'nun ondan bu kadar korktuğu için ihanete uğradığını hissettiği için. Buffalo onun hakkında o kadar az şey düşünmüştü ki Ren'in onu sevdiği için ona sırt çevireceğine ve onu öldüreceğine dürüstçe inanmıştı.
Ona korkunun ne kadar gülünç ve mantıksız olduğunu öğreten şey buydu. Ren, Butterfly'ı isteseydi, Coyote'u esir aldığı anda onu alırdı.
Bunun yerine Ren onu rahat bırakmıştı. İnanılmayacak kadar güzel olmasına ve ona benim demekten gurur duymasına rağmen, kardeşinin gelininin değil, Ren'in kanı ve haysiyetiyle satın alınan mutluluğunu kıskanmıştı. O zaman bile, kardeşi onu zehirlemeseydi ve sonra boğazını kesmeye çalışmasaydı Ren, Coyote'u asla esir almazdı.
Ve kardeşi çenesini kapalı tutsaydı ve her gün ona hakaret etmeseydi Coyote'a işkence etmeyecekti. Ren her şeyden delirmişti. Ele geçirilmekle, Coyote ve babasının onunla dalga geçmesinin acısı arasında, kendini tamamen kaybetmişti. Tek istediği bunun bitmesiydi. Birinin, sadece bir kişinin ona insanmış ve duyguları varmış gibi bakması. Kahretsin, babasını öldürmeye gittiğinde bile adam ona gülmüştü.
"Yeterince erkek değilsin, köpek." Sonra babası yüzüne tükürdü.
Ren saldırdığında, babası Ren'i ciddiye almış olsaydı hayatta kalabilirdi. Ama Ren onu bıçaklayana kadar onunla dalga geçmişti.
Ren, hayatı boyunca, Buffalo tarafından bile kendisine değer verildiğini hissetmemişti. Onlarınki, Buffalo'nun kendisine borçlu olduğunu düşündüğü bir borçtan ve üzgün hissettiğinden doğan bir ilişkiydi.

Ren için. Yakınlaştıklarında, Buffalo ondan hoşlandığı ya da ortak bir şeyleri olduğu için onunla arkadaş olmamıştı.
Bunu sadece Kateri yapmıştı. Ona hiçbir borcu yoktu. Ona da acımadı. Aslında ondan bir insan olarak hoşlandı ve şakacı bir şekilde onunla dalga geçti. Ona her baktığında bunu görebiliyordu. Ona her dokunduğunda.
Gözleri sulandı, Windseer'ın bakışlarıyla karşılaştı. Kurtar onu. Ne pahasına olursa olsun.
Windseer acımasızca gülümsedi. Bir gün bize döneceğini söylemiştik.
Haklı oldukları için onlara lanet olsun.
Bir an sonra Kateri derin, düzensiz bir nefes aldı ve gözlerini açtı.
Kalbi minnetle çarparken, Ren dizlerinin üzerine çöktü ve sonunda gözyaşları düşerken onu tutmak için onu kollarının arasına çekti.
Windseer, ikisi de onu göremeyen Cabeza ve Jess'in arasında durmak için hareket etti.
Sözünü hatırla, Makah'Alay. Bizi yüzüstü bırakırsan, onu öldürmeyiz. Grizzly onu kendisininmiş gibi alacak ve onun malına ne yaptığını biliyorsun. O iyi kullanılacak.
Ren, Kateri'nin teninin kokusunu içine çekerken ve onun sıcaklığını üzerinde hissederken onu görmezden geldi.
"Burada kendini gerçekten garip hisseden başka kimse var mı?" diye sordu. "Çocuklar, bir oda bulun."
Ren, onun iyi olduğundan emin olmak için yüzünü ellerinin arasına almak için geri çekilmeden önce bir kahkaha patlattı.
Yüzündeki yaşlara dokundu. "Bir şey mi kaçırdım?"
Sasha homurdandı. "Hayır, çok önemli bir şey yok. Sadece senin ölümün."
"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.
Ren başını salladı. "Kollarımda öldün."
"Nasıl?"
"Bilmiyorum." Ama bunun Grizzly'nin sebep olduğu bir şey olduğuna dair sağlam bir şüphesi vardı. Tıpkı saldırıya uğramamalarının sebebinin Grizzly olduğundan emin olduğu gibi. Piç kurusu büyük olasılıkla Ren'in ne yapacağını bilerek onlara o zamanı vermişti. Onun için ne anlama geldiğini bilmek.
Önce Grizzly, Windseer'ı onu becermesi için göndermişti ve şimdi bunu kendisine karşı bir araç olarak kullanıldığından haberi olmayan bir kadınla yapmıştı.
Ama bu onun hatası değildi. O, kalbini ve vücudunu ayrı tutamayan salaktı. Bir kadını öylece düzüp çekip gidemezdi. Bu duyguyu bir başkasına veremeyecek kadar çok kez dünya tarafından kullanılmış hissetmişti.
Ve şimdi düşmanı onu nasıl sakat bırakacağını tam olarak biliyordu. Grizzly en büyük zayıflığının farkındaydı. Kateri.
Ben çok mahvoldum....
Ren ona daha sıkı sarılırken Kateri boğuldu. "Tatlım, nefes alamıyorum. Beni öldürüyorsun."

Kollarını gevşetti ama sanki bedenlerini birleştirmeye çalışıyormuş gibi onu hâlâ kendisine bastırmıştı.
Jess boğazını temizledi. "Belki Sasha haklıdır ve onları biraz rahat bırakmalıyız."
"Evet, elbette, ne oluyor?" dedi Urian alayla. "Dünyanın kaderi dengede değil ya da önemli bir şey değil. Siz ikiniz acele etmeyin. Orada sana biraz mahremiyet sağlayacak bir çalı yığını var."
Ren bıraktı ve yüzünde onu gerçekten korkutan bir ifadeyle ayağa kalktı. Urian'a öldürücü bir bakış fırlattı. "Şu anda beni anlaması gereken biri varsa, o da sensin." Bacaklarını bir savaşçı duruşuna sokarak, Urian utanarak başka tarafa bakarken elini ona uzattı.
Kateri, Ren'in elini tuttu ve onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Onun herhangi birinin onlara tanık olmasına izin vermesine şaşırarak, onun yüzünden akan yaşları sildi. Özellikle de kimsenin onu zayıf ya da incinmiş görmediğinden emin olmak için büyük acılar çektiğini gördüğü onca hayalden sonra. Onun soğuk yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi misin?" kulağına fısıldadı.
Bakışlarındaki yakıcı samimiyet onu delip geçti. "Artık öyleyim." Diğerlerine doğru döndü.
"Ne için bekliyorsun? Kurtaracak insanlığımız yok mu? Kıyamet kimseyi beklemez."
Bir kez daha ilerlemeye başladıklarında Sasha onun çenesini okşadı. "Biliyor musun, bunu merak etmem gerekiyor. Gerçekten kimseyi beklemez mi yoksa dört bisikletçiyi mi bekleyeceğini düşünüyorsunuz? Belki de birilerinin onları kaçırmasını sağlamalıyız."
Urian alay etti. "Bu fikir Sisifos için pek iyi sonuç vermedi. Son duyduğumda, Hades ona hâlâ acı çektiriyordu."
"İyi bir nokta ve tanrıların işlerine karışmamayı ya da birini diğerine tercih etmemeyi iyi öğrendim. Cidden çöpe atılırsın. Sasha "Heigh-Ho" diye ıslık çalmaya başladı.
Urian onu boğazından yakalayana kadar. "Unuttuysan, iblislerin ve kızdırmak istemediğin bazı tanrıların yaşadığı bir cehennem diyarındayız. Kendimize olabildiğince az dikkat çekmemizi öneriyorum."
Sasha elini boğazından çekti ve yüzünü ona çevirdi. "Bir pislik olmana gerek yok."
Aptal olmana gerek yok.
Yeter, dedi Ren sertçe. "Bizi öldürmek isteyenlerle savaşmak için zehrimizi koruyalım, birbirimize saldırmayalım."
Onlar ilerlerken, Kateri adamları gözlemleyerek sessizleşti. Onu büyülediler. Böyle bir kişilik karışımı. Yine de hiç tanımadıkları insanları korumak için savaşçılar olarak bir araya geldiler. Geçmişte onlara karşı nazik olmayan türden insanlar. Her biri güvendikleri biri tarafından acı bir şekilde ihanete uğramıştı.
Sundown, sevdiği kadınla evlenmek için gittiği kilisenin merdivenlerinde en iyi arkadaşı tarafından vurularak öldürüldü. Urian, babası ve büyükbabası

tarafından. Cabeza, korumak için canını vereceği tek kadındı. Sasha kendi kardeşi tarafından. Ve Ren…
Kalbi onun için sızlarken elini avucunun içine aldı. Kimsenin bu kadar tanıdık olmasına alışkın olmadığı için bu onu ürküttü.
"Sana her dokunduğumda zıplayacak mısın?" alay etti.
Ren onun hafif tonunun tadını çıkardı. Onun yanında bu kadar rahat olmasına asla alışamayacaktı.
Acaba gıdıklanıyor mu, dedi Sasha kaşlarını ona doğru sallayarak. "Bunu öğrenecek gibi değilim, çünkü içi boşaltılmamış durumuma daha çok düşkünüm. Ama test edip bana haber vermen gerekecek."
Ona eğlenceli bir gülümseme verdi. "Sen?"
Ren omuz silkti. "Nasıl bilebilirim?"
Kateri bu duygusuz sözler karşısında yüzünü buruşturdu. Orada bir an için böyle şeylerin onun çocukluğunun bir parçası olmadığını unutmuştu. Hiç kimse onunla oynamamıştı.
Buffalo onunla arkadaş olmadan önce neredeyse büyümüştü ve kendi yaşında bir erkek kardeşi olmasına rağmen, Coyote arkadaşlarıyla oynamış ve onlar eğlenirken onları izlemesi için onu yalnız bırakmıştı.
Aklı, geçmişinde havanın o kadar sıcak olduğu, herkesin bundan şikayet ettiği parlak bir yaz gününe kaydı.
"Hey Makah'Alay, yüzmeye gidiyoruz. Gelmek istemek?"
Ren, on iki ya da on üç yaşlarında, başını ev işlerinden kaldırıp Coyote'u Choo Co La Tah da dahil olmak üzere kendi yaşındaki bir grup çocukla birlikte görmüştü. "Fff-bitirmek zorundayım."
"Hadi ama, o kadar uzun süre kalmayacağız. Döndüğümüzde bitirebilirsin. Gün ortası. Sıcaktan dolayı herkes rahatlıyor."
Bunda bir şeylerin doğru olmadığını hissetse de başını salladı. Onu daha önce hiç davet etmedikleri için, bir daha sormazlar diye onları geri çevirmekten korkuyordu.
Ren aletlerini bir kenara koydu ve onlara katılmadan önce alnındaki teri sildi. Yüzülebilen göle kadar tüm yol boyunca birbirleriyle şakalaştılar, güldüler ve onu görmezden geldiler.
Gölün dalgalandığı küçük açıklığa vardıklarında peştamallarına kadar soyunup suya atladılar.
Ren tereddüt etti. Vücuduyla alay mı edecekler? Daha önce hiç kimsenin önünde kıyafetlerini çıkarmamıştı.
"Hadi, Makah'Alay," diye seslendi Coyote. "Kaçırıyorsun."
Kendini en kötüsüne hazırlayan Ren, kendi peştemalini çıkardı, sonra daldı. Rahatladı, su sıçratıp oynarken onu görmezden geldiler.
Ren suyun altına daldı ve serinliğin yaz sıcağını hafifletmesine izin verdi. Birkaç dakika boyunca gözleri kapalı bir şekilde sırt üstü huzur içinde yüzdü.
Ta ki biri onu yakalayana kadar.
Choo Co La Tah kendine gelemeden peştamalını çıkardı ve gülerek kıyıya koştular.

Ren onların peşinden gitti. Karaya çıkar çıkmaz, Coyote onu belinden yakaladı ve ayaklarından kaldırdı, sonra tekrar suya attı. Hepsinin gitmiş olduğunu bulmak için öksürerek ve hava püskürterek geldi. Bütün kıyafetleriyle birlikte.
Onları geri aramaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Çenesi kasıldı ve kelimeler boğazında asılı kaldı.
Aşağılanmış ve kızgın bir şekilde kıyıya yüzdü ve dışarı çıktı. Görünmeden kasabaya geri dönebilmeli. Fazla gidilmemiş birkaç alternatif yol vardı.
Eve geldiğinde, o…
Banyo yapmaya gelen bir grup genç kadınla yüz yüze gelince bu düşünce öldü. Çıplaklığını görünce çığlık attılar ve ona güldüler.
Yüzü kıpkırmızı olan Ren kendini topladı ve elinden geldiğince onurunu kurtarmak için ormana koştu. Ama içten içe mahcuptu.
Eve vardığında babası onu bekliyordu. Kızlar onu halka açık havuzda mastürbasyon yaparken yakaladıklarını herkese söylemek için hemen geri gelmişlerdi.
"Kıyafetlerin nerede?"
“B-th-th-th-”
Babası ona o kadar sert vurdu ki yere düştü. "Bana cevap ver!"
Ren denedi ama o kadar üzgündü ki kendini savunmak için hiçbir şey söyleyemedi. Ağzından hiçbir kelime çıkmazdı.
Babası onu kolundan tutup kaldırdı.
Ren tökezledi, gözleri acıyla doldu. Özgürlüğünü almaya çalıştı ama babası gitmesine izin vermedi. Kırbaçlama direğine gidiyorlardı. Ren daha çok savaştı.
Yine de babası onu evin içinde çıplak bir şekilde sürükledi. Onları kocaman gözlerle izleyen Coyote'un yanından geçtiklerinde Ren ona uzandı.
"Ppp-" Ağabeyi babasına olanları anlatsın ve onu dayaktan kurtarsın diye lütfen demeye çalışıyordu.
Coyote onu görmezden geldi ve onları arka avluya kadar takip etti. Babası onu direğe bağladı ve Ren'e havuzu kirlettiği için yirmi kırbaç verildi.
"Oraya bir daha asla gitmeyeceksin," diye hırladı babası yüzüne, "anlıyor musun?"
Dudakları konuşmaya çalışmaktan titrerken gözyaşları yanaklarını ıslattı.
Babası elini kana bulanmış saçlarına daldırdı ve buruşturdu. "Beni anlıyor musun, seni geri zekalı piç kurusu?"
Sessizce ağlayan Ren, başını salladı.
Babası onu çözdü. "Şimdi git üstünü giyin ve işlerini bitir. Gün batımına kadar yapılmamış bir şey kaldıysa, yirmi gün daha burada olacağız.” Babası uzaklaştı ve onu yerde bıraktı.
Ren kendini yukarı itmeye çalıştı ama dayanamayacak kadar canı yandı. Uzuvları, dudaklarından bile daha fazla acıdan titriyordu.
Coyote ona bir battaniye getirip onu onunla örtene kadar orada birkaç dakika yattı.

"Üzgünüm Makah'Alay. Biz sadece eğleniyorduk. Kızların böyle diyeceğini bilmiyordum.
Buna gülüp seninle alay edeceklerini düşündük. Başkalarına senin ahlaksız bir şey yaptığını söyleyeceklerini hiç düşünmemiştik."
Yine de sırtı kirpiklerden yanıyordu. "N-b-neden s-söylemedin-"
"Başımı belaya sokmak istemedim. Ayrıca, babamın nasıl olduğunu biliyorsun. Bunun için seni dövmek için bir neden bulurdu. İkimizin de cezalandırılmasına gerek yoktu."
Kardeşi haklıydı. Öyle ya da böyle, yenilmiş olacaktı.
Coyote ayağa kalkmasına yardım etti. Ona yardım etmek için Ren'in kolunu omzuna koyarak Ren'in odasına doğru yürümeye başladı.
Yolun yarısında, babaları onları koridorda Coyote'a gülümseyerek karşıladı.
"Kıymetli oğlum, sen en değersizlere karşı hep naziksin. Hayırseverliğini takdir etsem de, yapmamalıydın." Ren'e dudağını kıvırdı.
"Cezalandırıldıktan sonra suçluları şımartamazsınız. Aksi halde asla ders almazlar. Şimdi bırak gitsin ve battaniyeyi alsın. Çıplak olmanın komik olduğunu düşündü... Bırakın odasına o şekilde gitsin."
Ren, kardeşinin savunmasında bir şeyler söylemesini bekledi.
Bunun yerine Coyote başını salladı. Üzgünüm, Peder. Bunu bir daha yapmayacağım." Ren'in battaniyesini aldı.
Ren tek başına ayakta durmak için mücadele etti. Gözleri yaşlarla doldu, babasının Coyote'un saçlarını karıştırıp başını öpmesini izledi.
"Gel sevgili oğlum, sana bir hediyem var."
Kateri, bu hatıranın keskin acısı ona şiddetle vururken nefes alamıyordu. Ren için bu merhamet o kadar enderdi ki, kardeşinin bencilliğine tutundu ve bunu iyi olarak savundu. Coyote ona nasıl bu kadar kötü davranabilmişti?
Ham, acı bir öfke onu ele geçirdi. Daha ne yaptığının farkına varmadan adımlarını hızlandırdı ve Sundown'ı itti.
Şaşırdı, sanki aklını kaçırmış gibi ona bakmak için döndü. "Bu ne içindi?"
"Seni p * ç! Neden onun arkadaşı olmak için bekledin? Biliyor musun, buna mecbur olmadan önce ona iyi davranabilirdin!"
"Neden bahsediyorsun?" Gün batımı kaşlarını çattı. "O kaçık mı?"
Ren onunla yüzleşmek için onu çevirdi. "Kateri, Buffalo olduğunu hatırlamıyor. Yani, bazı parçaları var ama pek bir şey hatırlamıyor. Benzerlikleri olsa ve aynı görünseler de Sundown tamamen farklı bir adam."
Gözlerini sımsıkı kapatarak başını salladı. "Üzgünüm Ren." Kovboya baktı. Jess. Hepsine o kadar kızıyorum ki... Ren'e döndü. Sana bu şekilde davranmaya hakları yoktu."
"Başka bir vizyonun var mıydı?"
Başını salladı. "Şimdi büyükannemi anlıyorum. Sokakta yürüyorduk ve o sebepsiz yere ürküyordu. Ona ne zaman sorsam, "Geçti bebeğim" derdi. Bazı insanlar için o kadar kötü ki, kalplerinin içinde sürekli akan bir kötü anılar döngüsü yaratıyor. O kadar kötü bir döngü ki, bazen onu görebilen bizler, incinenlerle daha fazla ilgilenmemiz gerektiğini bize bildirir. Bize, dünyanın kötülükle dolu olmasının hepimizin öyle olduğu anlamına

gelmediğini onlara bildirmemizi söylüyor. Geçmiş onları incitse bile, geleceklerini yok etmek zorunda değil. Elinden geldiğince çok gülümseme ver. Ücretsizler ve dünyayı çok daha güzel bir yer haline getiriyorlar. En iyi giysilere veya en yeni ayakkabılara sahip olmayabilirsiniz, ancak herkesin, özellikle de sıcaklığına ihtiyaç duyanlar için milyonlara bedel benzersiz bir tasarımcı gülümsemesi vardır.'"
Ellerini saçlarına kenetledi. Ah! Bence Jess haklı. Ben deliyim."
Ren elini onun çenesinde gezdirerek kollarının ürpermesine neden oldu.
"Sen deli değilsin. Güçlerini eline alıyorsun ve henüz onları kontrol edemiyorsun. Güven bana. Böyle bir şey olduğunda hepimiz delirdiğimizi düşünürüz. İlk kargaya dönüştüğümde orada olmalıydın. Doğruca bir ağaca uçtum ve sonra iki haftadır alnımın ortasındaki kocaman morluğu açıklayacak bir şey bulmam gerekti."
Ona başını salladı. "Korkunçsun."
"Haklı," dedi Sasha arkasından. "Işınlanmayı öğrenirken, yanlışlıkla bilinmeyen bir düğün partisini görüntüledim. Aşağılamaktan bahsediyorsun. Ve tabii ki beni oraya götüren güçler, bir göz açıp kapayıncaya kadar beni terk etmeye karar verdiler. Böylece tüm ihtişamımla orada durup ıvır zıvırımı içime çektim ve 'Neden ben, tanrılar... neden ben?' diye merak ettim."
Hepsi güldü.
"Seni duyuyorum," dedi Urian. "Kardeşimi yanlışlıkla bir haftalığına keçiye çevirdim. Babamın yapacaklarından o kadar korkmuştum ki ona söylemedim. Annem onu yatağımda bulduğunda gerçek vücuduna döndüğünü anlayana kadar değildi. Bu konuda espri anlayışı olmasına ve beni öldürmemesine gerçekten sevindim. Ama hayatının geri kalanında bunun için beni suçladı.
Kateri, Urian'ın erkek kardeşi için hissetti. "İyi miydi?"
"Evet, ama ondan sonra deriyi çiğnemek için garip bir istek duydu. En azından dişlerini keskin tuttu."
Cabeza kısa bir süre durdu ve onlara sessiz olmalarını işaret etti. Jess ses çıkarmadan silahını omzundan çekerken o ve Ren birer ok attı.
Solda bir şey koşuyordu.
Ve onlara doğru gidiyordu.

BÖLÜM 15

"Gizlenmek için beni kullan."
Ren, kendisiyle onlara yaklaşan her neyse arasına girmek için hareket ederken Kateri ağzı açık kaldı.
"Ren-"
"Ben ölümsüzüm ve seni daha yeni hayata döndürdüm. Sen benden çok daha önemlisin.
Şimdi dediğimi yap... lütfen.
Bu sözler onu sondaki "lütfen"e kadar kızdırdı. Sesindeki o tek kelime, ona duyduğu korkuyla birleşince keskin düzeninin tüm zerrelerini alıp götürdü. Ve gerçekten ne söylediğini eve çarptı.
Hiç ağlamayan, onun için ağlamıştı.
"Pekala bebeğim," dedi gülümseyerek. "Ama haberin olsun, incinirsin, üzerlerine o kadar büyük bir kutu Bama açıyorum ki LSU Bowl hesaplaşması gibi görünecek.
Beni anlıyor musun? Dalga Dalgası."
Sasha ciddi bir şekilde kaşlarını çatarak ona bakmak için döndü.
"Düzinelerce dil ve yüzlerce lehçe konuşuyorum ama bunlardan tek bir kelime bile duyamazsam kahretsin. Tamamen şaşkın olan tek kişi ben miyim?
Sundown silahını kaldırdı. "Onu sevdiğini söyledi. 'Ben de seni seviyorum' dedi. Şimdi sus.
Sasha orada durmuş, sanki onun sözlerini sessizce kafasında tekrar ediyormuş gibi parmağını ileri geri hareket ettiriyordu. Bir saniye sonra, Jess'e bakmak için döndü. "Söylediklerinden bunu nasıl çıkardın?"
Urian, Sasha'ya ters ters baktı. "Adam Güney futbolu konuşuyor, şimdi kapa çeneni."
"Güney futbolu, kıçım," diye mırıldandı ve bir kurda dönüşüp yaklaşan her neyse ormana dalmadan önce.
Cabeza, Kateri'nin daha önce hiç görmediği tuhaf, üçgen biçimli bir silah çıkardı. "Kazayla Sasha'yı öldürürsem, sence birileri bunu bana karşı kullanır mı?"
"Evet ne yazık ki." Gün batımı içini çekti. Zarek bunun için seni paramparça ederdi.
"Psikopat Zarek mi?"
"Evet."
Cabeza, Ren'in sırtına bir şaplak attı. "O zaman hata yapıp dürtülerime boyun eğersem seni suçlarım amigo."
Ren ona alaycı bir bakış attı. "Teşekkürler."
"Rica ederim."
Aniden ve tam Ren'in gözleri mavi olduğu sürece ölümsüz olmadığını hatırladığı anda, etraflarındaki orman saldırdı. Gerçekten. Ağaçlar. Yapraklar. İblisler.

Ren yayını indirdi ve onu korumak için harekete geçti. “Kabeza mı? Huitzauhqui, lütfen!”
Cabeza tırtıklı kenarları olan dev kürekli silahı gösterdi ve Ren'e verdi. Bir paladan daha keskindi, dokunduğu her şeyi kesti. Ren, hiçbir şeyin ona arkadan saldırmaması için onu bir kaya duvara yasladı.
Kateri, menzil içindeki her hedefe ateş açtı. Sundown tüfeğini boşaltırken, Urian bir kılıçla ve Cabeza farklı türde bir savaş sopasıyla savaştı.
Ren, saldırmak için yerden daha fazla iblis çıkarken küfretti. Kateri'ye yalan söylemişti.
Güçleri hâlâ düşüktü, bu yüzden o da onun kadar ölümlüydü. Ama en azından diğerleri onu bunun için alt etmemişti.
En kötü yanı, onun sadağını yeniden dolduramaması ya da onları patlatamamasıydı.
Yoksa yapabilir mi?
Henüz doldurmamış olan Sundown'a baktı. Bu, Jess'in turları yaratabileceği anlamına geliyordu….
Gözlerini kapatarak başka bir titreme çağırdı. Bir anda elinde belirdi.
Tanrılara şükür!
Döndü ve okları Kateri'ye verdi, ardından saldırganlara atmak için ateş topları gösterdi. Ateş onlara çarpıp onları geri püskürttüğünde çığlık attılar ve çığlık attılar.
O, güzel bir şeymiş.
Kateri, Ren'in silahını düşürdüğünü görünce bir sonraki atışında tereddüt etti. Başını geriye yasladı ve kollarını iki yana açtı. Sırtını bükerek, onun daha önce hiç duymadığı bir dilde mırıldandı.
Tek bir göz açıp kapayıncaya kadar, vücudunda şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemeyen, ağır şekilde stilize edilmiş bir zırh belirdi. Kenarları altınla kaplı koyu koyu bir mor, onu ensesinden ayak ucuna kadar kaplamıştı.
Hem onu korumak hem de ona silah yapmak için parmaklarının üzerinde kıvrılan uzun pençelerle tamamlanan pençe şeklindeki çelik eldivenler ellerini sardı.
Saçlarının ön kısmı artık yüzünden geriye çekilmiş ve başının tepesinde kartal tüyleriyle sabitlenmişti.
Bir kalp atışı sonra, benzer bir zırh onu kapladı. Bunu hissedince ürperdi. Ağır olmak yerine havadan hafifti. Ama bundan daha fazlası, nefes alıyormuş gibi hissettiriyordu.
Bu şeytani.
Karga iblisinden emzirirken istemeden miras aldığı güçlerden yaratılmış.
Şaşırarak ateş etmeye geri döndü, ancak onun etrafına bir tür güç alanı koyduğunu öğrendi, böylece okları ona çarpıp yere düşmeden önce birkaç fitten fazla gidemezdi.
Güvende ve emniyetteyken, başını, onu ürperten savaşçının yüzüne doğru eğdi. Sonra gerçekten korkutucu bir beceriyle iblislerin içine girdi.

Bu, babasıyla tam bir yıl boyunca gece gündüz savaşan yaratıktı. Üç iblis aynı anda ona saldırdı. Ren birini pençeleriyle çenesinin altından yakaladı. Çığlık atarak geri sendeledi ve bir başkası onu kısa bir kılıçla bıçaklamak için harekete geçti.
Ren onu elleriyle yakaladı, iblisi etkisiz hale getirdi ve ardından silahını doğrudan iblisin midesine sapladı. Üçüncüsü kaçmak için döndü ama Ren buna izin vermedi. Sırtına bir patlama gönderdi.
Urian yanında durmak için hareket ederken Sundown silahını indirdi. "Şu anda kendimi biraz gereksiz hissediyorum. Ya sen, Kovboy?”
"Bir domuzun poposundaki siğil kadar faydalı."
Kateri'ye bakmak için döndüler.
"Bunu biliyor muydun?" Urian ona sordu.
"Bir nevi, ama canlı çekimde daha etkileyici."
Ve öyleydi.
Ta ki içinden kötü bir his geçene kadar. O Thunderbird….
Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu ama zihninde onu efsanenin yok edicisi olarak görüyordu. Thunderbirds koruyucu olabilse de, dünyaya karşı öfkelerini serbest bırakmaları ve onu paramparça etmeleri de biliniyordu. Yollarına çıkan herkesi ve her şeyi yok ettiler. Bu yüzden babası, Ren'in kolyesine onu Muhafız olarak gösteren bir yıldırım kuşu yerleştirmişti.
Cabeza pozisyonlarına geri düştü. "Beladayız."
Jess ona şüpheyle gülümsedi. "Nasıl düşünüyorsun?"
"Ren ile savaşan pendajo, Chamer. O Ixtab'ın kocası. İntihar tanrıçası.”
Kateri ilerlemeye başladı, ancak güç alanı onu kesmeden uzağa gidemedi.
"Ona yardım etmeliyiz."
"Kime yardım et?" diye sordu. "Benim bulunduğum yerden Ren kazanıyor."
Ve eğer sıradan bir iblisle savaşıyorsa buna inanabilirdi. Ama bu bir tanrıydı.
O ölecek... Bunu her zerresiyle hissedebiliyordu.
Chamer onun göğsüne sert bir tekme atarken Ren sendeledi. Tanrı'nın bilmediği şey, acıtmadığıydı. Bu tür bir zırhın güzelliği, gücünü nefret ve kötülükten almasıydı. Tanrı onu ne kadar çok incitmeye çalışırsa, zırh Ren'i o kadar güçlü kılıyordu. Ve tanrı o kadar zayıflayacaktı.
Chamer, "Buradan asla ayrılmayacaksın," diye hırladı. "Artık hepiniz bize aitsiniz."
Ren güldü. "Bir tanrıyı öldürdüğünde ona ne olduğunu biliyor musun? Onun güçlerini kazanırsın.”
Chamer ona tekrar saldırdı.
Ren onunla hiç tereddüt etmeden karşılaştı.
Tanrı onu patlatmaya çalıştı.
Ren tek kaşını kaldırdı. "Tamam mısın?"
Parçalar halinde olmalısın. Anlamıyorum."
Ren onu boğazından yakaladı. "O zaman kuralları açıklayayım. İkimiz de şeytani güçler çekiyoruz. Ve seninkiler şeytani kökenli olduğu için beni daha

da güçlü kılıyorlar. Öyleyse tüm tanrıları buraya çağırın. Sarhoş olana kadar güçlerinden içeyim.” Pis pis güldü. Sonra dişlerini tanrının boynuna geçirip kanını içti.
Kateri görünce soğudu. "Bunu yapması mı gerekiyor?"
"Hayır," dedi üçü bir ağızdan.
Cabeza bakışlarını diğer iki adama kaydırdı. "Birimiz gidip bunu çözmeli bence."
Urian onun sırtına bir şaplak attı. “Elbette. Göreyim seni."
Sundown silahını Kateri'ye verdi.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu.
"Ren'in beni kendi silahımla vurmasını istemiyorum. Boğazıma saldırırsa, birinizin büyüyüp onu üzerimden çekmesini bekliyorum.” Sundown, Ren'e yöneldi.
Yaklaştığında Ren başını kaldırdı ve kanlı dudaklarını yaladı. Gözleri derin, ürkütücü bir kırmızı parlıyordu.
"Neden gidip pek de hoş olmayan tanrıyı bırakmıyorsun, Ren?"
"Ben Makah'Alay. Ve benden korkmalısın.
“Korku konusunda gerçekten büyük değil. Bir kez denedim ve şey… tadını beğenmedim. Sonra günlerce gazını çıkardı ve bunu bir daha yapmaya hiç niyeti yok. Şimdi, ikimizin de pişman olabileceği bir şey yapmak zorunda kalmadan önce Tanrı'yı bırak gitsin.
Ren, Chamer'ın başını geriye doğru eğerek boğazındaki yarayı açığa çıkardı. Sanki kanın kokusu yapılan en iyi nektarmış gibi kokladı. “Neden gitmiyorsun? Sanırım kalacağım. Burayı seviyorum."
Chamer, Ixtab'ı yanına çağırdı.
Uzun siyah saçları ve en iyi karamel rengi teniyle ortaya çıktı, sonra kanlar içinde kalan kocasını görünce donakaldı.
"Onları buradan çıkar, Ixtab. Yoksa bizi yok edecekler!”
Kolunu kaldırdı ama Sundown onu durdurdu.
"Bir kişi eksiğiz ve o olmadan buradan ayrılmayacağız."
Dudağını kıvırdı. "Kurt? Canavarı al. Onu da burada istemiyoruz.”
Bir saniye ormandaydılar, sonra Ren'in hurdaya dönmüş evindeydiler. Hâlâ kurt formunda olan ve kanlar içinde kalan Sasha bile.
"Onu Sığınağa götüreceğim," dedi Cabeza, onu alıp ışınlamak için koşarak.
Sundown silahını Kateri'nin elinden aldı. "Sonuçta buna ihtiyacım olabilir."
Urian onu durdurdu. "Biliyor musun, bir iblise karşı silah kullanmak gerçekten kötü bir fikir. Onu öldürmeyecek ama sinirlendirecek.”
"Evet ama bu beni daha iyi hissettirecek." Gün batımı Urian'ı geçmeye başladı ama Kateri onun sözünü kesti.
Ren'e gitti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bebek? Neler oluyor?"
Ren kelimeleri duydu ama anlayamadı. Bu garip kadının ona neden dokunduğunu anlayabileceğinden daha fazla. Öfkesi kabardı.
Ta ki onun kokusunu duyana kadar.
Kateri. Onunla seviştiği görüntüler kafasını doldurdu. Avucunun altında attığını hissedebilmek için elini kalbinin üzerine koydu.

Ren mi?
Yardım et Kateri. Ona geri dönmek istedi. Ama kendini çok kaybolmuş hissediyordu.
Onu kendisine doğru çekti ve sıkıca tuttu. "Sorun değil tatlım. Şimdi evdeyiz.
Güvendesin."
Güvenli. Bu kelimeyi hiçbir zaman anlamamıştı.
Ama onu ileri geri sallarken, içinde garip duygular ve zorlamalar savaştı. Biri de onu ısırması ve kanını tatmasıydı.
Diğeri onu korumaktı. Kimsenin onu avlamadığından emin olmak için.
"Bana bak Ren."
O yaptı. Dolu dolu bir çift göze baktı...
Onu öptü. Dudakları onunkilere değdiği an, onun yayını tutarken nasıl göründüğünü ve geri adım atmayı reddettiğini hatırladı.
"Pekala bebeğim. Ama haberin olsun, incinirsin, üzerlerine bir kutu 'Bama whup-ass' açıyorum, o kadar büyük ki LSU Bowl hesaplaşması gibi görünecek. Beni anlıyor musun? Dalga Dalgası."
O tek hatırada kendini buldu. Sevilmek böyle bir duygu mu?
Dili onunkiyle dalga geçerken, eli adamın ensesindeki saçlarla oynuyordu. Geri çekildiğinde o kadar sersemlemişti ki bir an düşebileceğinden korktu.
Kateri, onun gözlerinin maviye döndüğünü görünce rahat bir nefes aldı. İçlerinde hâlâ küçük kırmızı benekler vardı ama o, onun seviştiği Ren'e geri dönmüş gibiydi. "Daha iyi hissetmek?"
"Hayır dersem beni tekrar öper misin?"
O güldü. "Seni iki şekilde de öpeceğim." Boynundaki kırmızı gözyaşı damlasını görmek için aşağı baktığında kahkahası kesildi. Onu takarken gördüğü tek zaman, babasıyla dövüştüğü görüntülerdi. "Bu nereden geldi?"
Ren onun neden bahsettiğini anlamak için aşağı baktı. Windseer'ın kanını içeren kristali gördüğü anda nefesi kesildi. Onu Grizzly Spirit'e bağlamak için kullandıkları kan.
Zihninde şeytani kaltağın ona lanet ettiğini duydu ve sonunda anladı. Gardiyan, Ren'i Grizzly'nin elinden kurtardığında, Windseer, Grizzly'nin hizmetine geri dönmek zorunda kalmıştı. İlk seferinde Ren'i ona teslim ettiği için özgür bırakılmıştı ve özgürlüğü Ren'in köleliğine dayanıyordu.
Ondan bu kadar nefret etmesine şaşmamalı.
Ama bunu Kateri'ye söyleyemezdi ve Kateri'nin onu Grizzly'nin kölesi yapan şeyin önemini anlayamadığı için minnettardı. "Mühim değil."
Kateri yalan söylediğini biliyordu. Nedenini bilmiyordu. Ama ona güvenmeye karar verdi.
Belki de bunun için iyi bir nedeni vardı. Ancak bunu alışkanlık haline getirmese iyi olur. Bir yalancıdan her şeyden daha çok nefret ederdi ama bir yalana ihtiyaç duyulduğu bir zamanın asla olmadığını düşünecek kadar da saf değildi. Çocukken tüm örneklerde olduğu gibi, Sunshine'a resimlerinden birinin güzel olduğunu söylerken, gerçek şu ki, onun pis koktuğunu düşünüyordu.

Senden bir şey saklıyor.
Ve kötüydü. Ne olursa olsun bu duygudan kurtulamıyordu. Daha da kötüsü, ne kadar denerse denesin, onun cinayete meyilli bir saldırı sırasındaki görüntüleri gitmeyecekti.
Onlarda tüm dünyayı yok etti. Ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 16

Acheron Parthenopaeus, Kateri'nin yatak odasına girerken duraksadı. Evi mütevazı olsa da, içi sıcaklıkla doluydu.

New Orleans'taki kendi evi gibi.

Karısını ve oğlunu düşünürken dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Onları eve geri götürmek ve tüm bu pislikleri bir kenara bırakmak için sabırsızlanıyordu.

Eğer hepsini öldürmediyse.

Annesi şüphesini duysa çok sevinirdi. Ama şu an onu düşünmek istemiyordu. Kateri'nin zaman taşını bulup ona götürmesi gerekiyordu. Zaman daralıyordu ve kapılar o kadar inceydi ki yarı saydamdı.

"Kahretsin, burada bir sürü kaya var," diye mırıldandı, odanın her yerinde onları görünce.

Garajındaki kutularda daha da fazlası vardı ve arka verandasında büyük bir yığın vardı. Hiç böyle bir şey görmemişti.

Kadın takıntılıydı.

"Uzun zaman oldu Acheron."

Yüzyıllardır duymadığı bir sesle donakaldı. Döndüğünde, önceki bir kıyamet gününden kaçınma görevinde tanıştığı son derece bilge hekim kadının gölgesini gördü. “Ixkib. Görüşmeyeli nasılsın?"

"İstediğim kadar iyi değil, ama yardımını aldığıma sevindim, eski dostum."

"Bunu yapmak için hala burada olduğum için mutluyum."

O güldü. Ve böylece onun gerçek Ixkib olmadığını biliyordu. Her ne kadar ona benzese de, aynı gülüşe sahip değildi. İçini korku doldurdu. "Sen kimsin?"

"Beni tanıyor musun."

Acheron zihnini aradı ama kim olduğunu çıkaramadı. "Hayır, bilmiyorum." Ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz ne kadar yanıldığını anladı. Onu tanıyordu... "Tiva." Çözülmemiş zamanın tanrıçası. İkiz erkek kardeşi zamanı denetleyip düzene koyarken, Tiva hayatları mahvetmek için yaşadı.

Zev, Zaman dedikleri kişiydi.

Tiva Untime'dı.

Ona dilini şaklattı. “Her zaman harika. Bu arada beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Sen olmasaydın burayı asla bulamazdım.” Kutulardan birinin içinden geçmek için hareket etti.

Ash onu uzaklaştırdı. "Bunu yapmana izin veremem."

O alay etti. "Beni durduramazsın."

Ah evet, yapabilirim. Ash, tanrısal güçleri yükselirken vücudunun parlamaya başladığını hissetti. "Beni denemek ister misin?"

* * *

Kateri hâlâ Ren için endişeleniyordu. İyi olduğunu ve ikisinin de normal kıyafetler giydiğini söylemesine rağmen, şüpheleri vardı. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Şimdi yatağında dinlenirken, bir fincan kahve içmek için gizlice kaçmıştı. Kısa bir süre önce Sasha'ya bakıldığını ve tamamen iyileşeceğini bildirmek için geri dönen Cabeza ile mutfak masasına oturdu.
Kateri, Cabeza'ya gülümsemek için telefonu kapattı. “Sunshine, hepsinin iyi olduğunu ve Rain'in onu duvara sürdüğünü söyledi. Onu öldürmeden önce eve gidebilmek için acele etmemizi istiyor.
Cabez güldü.
Ayılan Kateri elini saçlarından geçirdi. “Bütün bunların neden bana düştüğünü hala anlamıyorum. Sunny'nin annesi yüzünden tamamen Kızılderili olmadığını anlıyorum ama—”
Cabeza onun düşünce akışını yarıda keserek, "Büyükannen çok özel bir kadındı," dedi. “Kayıtlar tutulmadan önce halklarımız arasında şiddetli bir savaş yaşandı. Ahau Kin, yeraltı ve zaman tanrımızdı ve Xibalba'dayken onunla tanışmadığımız için çok şanslıyız. Elbette Ren kanından daha çok zevk alabilirdi. Neden riske atalım? Her neyse, onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Neredeyse her zaman takvimlerimizin merkezinde gösterilir.”
"Jaguar yüzlü tanrı. Ren bunu bana çoktan bildirdi ve Ahau Kin'in Anikutani'nin babası olduğunu söyledi."
Başını ona doğru eğdi. "Diğer kabileler Ren'in halkının peşine düştüğünde, nefretleri ve saldırıları Ahau Kin'i o kadar kızdırdı ki, onları lanetledi ve onları sonsuza kadar böldü. Niyeti, insanlığı bu varoluştan göndermek ve onları bir daha görmek zorunda kalmamak için yeraltı dünyasına sürgün etmekti…”
Sözleri, özellikle bir olayı aklına getirmişti. Her tarafta ateşlerin yandığı karanlık, küçük bir köydeydi. Ahau Kin, hayatta kalan olmadığından emin olarak köyün ortasından geçiyordu.
Birdenbire komşusunun bebeğini kucağına alan, onu korumaya çalışan genç bir kadın gördü.
Onları öldürmeye gitti, ama o korkmak yerine, yerini korudu.
"Yaptığın şey yanlış!" korkusuzca bağırdı. "Bizden daha iyi olman gerekiyor ama değilsin, değil mi? Babam her zaman başkalarına pislik olmanın seni daha iyi hissettirmediğini söylerdi ve eğer yaparsa, o zaman senin için gerçekten üzülüyorum. Evrendeki tüm gücü elinde tutmak ve başa çıkmak için daha iyi bir araca sahip olmamak ne kadar korkunç."
Sözleri onu hayrete düşürdü. İşte buradaydı, cılız bir insandı ve onunla yüzleşmeye cüret etti. Silahlarla değil.
Kelimelerle.
Bu kadar genç ve saf birinin içindeki cesaret ve bilgelik, onda yabancı bir yere dokundu. Bu ona hayranlık duymasına neden olmuştu ve bu nedenle onu öldürmeye cesaret edemiyordu. Bunun yerine onu insan gelini olarak aldı ve ona yüz oğul ve otuz kız verdi.
Ahau Kin, evren tarihinde ilk kez gerçekten mutluydu. Ancak anakaralılara karşı yaptıkları nedeniyle kozmosta bir yarığa neden olmuştu.

Nefretinin getirdiği bir karanlık dengesizliği.
O kötülük, dokunduğu her şeyi yutarak bu dünyaya süpürüldü. Daha da kötüsü, insan ailesi için gitti.
Ahau Kin, çok sevdiği çocukları ölümden kurtarmak için o karanlığı geri sürdü, onu, hayat ağacının bu dünya ile karanlık dünya arasında bir köprü oluşturduğu gökyüzündeki kavşaklardan uzaklaştırdı. Ahau Kin, ailesine zarar vermesin diye onu oraya koymuş.
Ama karanlık güçlüydü ve orada kalmayacaktı. Kapıyı kapattığı anda bunu biliyordu.
"O günden itibaren her yıl, kış gündönümü güneşi gökyüzü okçusundan geçtiğinde, gökyüzünün kalbinin açılmasına neden olur." Kateri'nin duyduğu, ona bu hikayeyi anlatan büyükannesinin sesiydi.
"Ve o kapı aralığından, tüm bu karanlık, beraberinde getirdiği tüm kötülükle birlikte, kutsal ağaca inip dünyaya dönerek ortalığı kasıp kavurabilir ve Ahau Kin'in çocukları için gelebilir."
Ahau Kin, çocuklarını ve koruduklarını kurtarmak için gökten bir güneş parçası kopardı ve onu özel bir taşın içine kilitledi. Yıldızlar gündönümü ile aynı hizaya geldiğinde ve kapı zayıflayıp hapishanelerinden çıkmalarına izin verdiğinde, Ixkib - Ahau Kin'in karısının doğrudan kızı olan ruh jaguarı - taşı o karanlığı geri sürmek için kullanacaktı. gökyüzünü kapatın ve kapatın, böylece takvimi bir sonraki hizalamaya kadar sıfırlayın. Ama çocukları artık olmazsa, o zaman insan dünyası da sona erecektir...
Kateri, bu direkt hattın sonuncusuydu. Annesi Ixkib olarak belirlenmişti. Ve karanlık bunu biliyordu. Onun için gelmiş ve onu öldürmüştü.
Tıpkı büyükannesini öldürdüğü gibi. Evini işgal eden kişi asla yakalanmamıştı çünkü onun hayatını alan bir iblisti.
Kateri'nin hayatta kalmasının tek nedeni, babası ve üvey babasının onu güvende tutmak için gönderilmiş olmaları ve onu ölmesini isteyen şeytandan saklamalarıydı. Ama onların bakımı için, o çocukken ölürdü….
Saçmalık. Buna inanmak istemedi. Ama artık gerçeği biliyordu.
Maya tarihini hiç çalışmamasının nedeni buydu. Babası, nerede olduğu konusunda düşmanlarını uyarabilecek herhangi bir şeyden onu uzak tutmak için ona bu nefreti yerleştirmişti.
Ve büyükannesi, bir gün zaman taşının kendisine ait olacağını bilerek, ona taşları ve mineralleri sevmeyi ve toplamayı öğretmişti. Birleşik güçleri, zaman taşını korumalı ve onu yok edecek olanların ızgarasından uzak tuttu.
Kateri, ihtiyaç duyduğu taşı zihninde son derece net bir şekilde gördü. Bunu hemen fark etmemiş olması ne kadar aptalcaydı.
Büyükannesi, koleksiyonundaki en güçlü tek taş olduğunu söyleyerek ondan her zaman Güneşin Gözü olarak söz etmişti. Yedi yıldız taşıyan resmi Cherokee bayrağıyla aynı turuncu renk - Cherokee ulusunun her klanı için bir tane ve Ülker yıldızlarıyla aynı sayı - ve üst köşede ölenleri gösteren tek başına siyah bir yıldız trajik bir şekilde Gözyaşı Yolu'nda... her zaman korunmaları gereken aynı karanlık.

Bu nedenle, barış bayrakları bile Yonegwa takımyıldızını tutuyordu - beyaz bir alana karşı yedi kırmızı yıldız...
Ve sadece Meksika'da bulunan bir taştı. Tüm Meksika ateş opalleri nadirdi, ancak daha tanıdık "siyah" için ortak olan renk oyununu nadiren gösterdiler. ve dünyanın geri kalanında bulunan beyaz opaller.
Çocukken Kateri, büyükannesinin opalinin ona göz kırptığına inanırdı. Ona bir sır vermeye çalıştığını.
Artık sırrının ne olduğunu biliyordu.
Büyükannesinin opal taşı aslında güneşten gelmişti. Kateri'ye her zaman gliflerinden birinden Maya tarzı bir güneşi hatırlatan bir kolyeye takıldığı gerçeği göz önüne alındığında gerçekten ironik...
Inanılmaz.
Cabeza'ya kaşlarını çattı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"
"Yalnızca bir Muhafızın görebileceği bir mağara duvarında gök gürültüsü ve sinek kuşunun duvar resmi olacak. Kinichi'yi -güneşin gözü- alıp ağızlarından birine yerleştirmeniz gerekecek... hangisinin gözü göklere taşıyabilmesi ve karanlığı geri götürmesi için gök gürültüsü kuşunun lekesi varsa. Bittiğinde, taş sizin güvenliğiniz için iade edilecektir."
"Peki bu duvar resmi nerede?"
"Ateş Vadisi."
Bu yüzden onu Las Vegas'a getirmişlerdi. Ateş Vadisi, babasının Ren'le yaptığı savaştan sonra dinlenmeye gittiği yerdi. Vadinin kalbinde, bu dünyanın tüm kapıları ile kimsenin açılmasını istemediği alemler arasında bir kesişme noktası oluşturduğu için kritik öneme sahip bir mağara vardı.
Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirine inanmak istemiyordu.
Ama bu düşünceyi her düşündüğünde, büyükannesinin sesini duydu. "Bir şeyin gerçek olması için ona inanmanız gerekmez."
Tanrı büyükannesini bu tek gerçek için seviyor.
Cabeza'ya baktı. "Hiç sorumluluktan o kadar bunalmıştın ki tek yapmak istediğin yatağına kıvrılıp bir sebze olmaktı?"
"Si, ama o sırada savaşın ortasındaydım ve bu dileğim üzerinde duramadım." Kahve kupasını sessizce selamlayarak kaldırdı. "Tıpkı senin gibi, bonita. Kalacak zaman yok."
Başını salladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"
"Koltuğu koydum. Yemin ederim."
Beklenmedik yorumuna güldü. "Cidden, Mayalı olduğun halde neden İspanyolca konuşuyorsun?"
"Çünkü anadilimi konuştuğumda, Acheron ve bir avuç Kara Avcı dışında hiç kimse benimle bu dilde sohbet edemez. Ve İngilizce öğrenmeden çok önce İspanyolca öğrendim. Anavatanıma dönmeme izin verilmeden önce İspanya, Bask ve Portekiz'de iki bin yıl geçirdim."
"Vay canına," diye nefes verdi. "Bu inanılmaz."
"İnanılmaz hakkında bir şey bilmiyorum. Uzun, evet. Kesinlikle… İlk başta alışmak zordu.

Oradaki şeyler benim burada alışık olduğumdan çok farklıydı. Pantolonumu düzgün bir şekilde sabitleyebilmem bile sağlam bir aydı. Bazı oldukça utanç verici anlara yol açtı, özellikle de diğerlerine Daimonların neden kaçtığını ve pantolonumun bileklerimde olduğunu açıklamak zorunda kaldığımda. Ne yazık ki, o zamanlar araştıracak Google'ımız yoktu. Zor, zor zamanlar."
Yine güldü. Cabeza, etrafındaki on metrelik duvarları indirdiğinde oldukça eğlenceli biri haline geldi. Madem bu kadar konuşkansın... neden sana Cabeza diyorlar? bilmek zorundayım."
Ona alaycı bir sırıtış verdi. "İnsanlara her zaman bunun savaşta topladığım kafalardan olduğunu söylerim."
"Ama gerçek bu değil, değil mi?"
Kafasını salladı. Üzerine derin, karanlık bir hüzün çöktü. Birkaç saniye konuşmadı. "Ben bir çocukken… on yaşında, ağabeyim Chacu'nun babası tarafından öldürüldü. O zamanlar Tikal'de kötü bir zamandı. Yılan Krallığı her zaman bize saldırıyordu. Böyle bir saldırıda, bir grup çocuğun peşine düştüler ve birkaç kişiyi yaraladılar. Abim
çocuklar kaçabilsin diye ateşlerini çekmek için geride kaldı. Geri dönmeyi başardılar ama o güvenliğin bedeli kardeşimin hayatıydı. Henüz on beş yaşındaydı, tecrübeli savaşçılardan oluşan bir grubun tamamına karşı uzun süre dayanamadı. O piçler ağabeyimin kafasını alıp onunla top oyunları oynarlardı. Annem öğrendiğinde, kalbi bir kez daha kırıldı.
Her yaptıklarında onu öldürmek gibi olduğunu söylüyor. Onu bu kadar küçük düşürdükleri sürece asla uyuyamayacağını söylüyor. Onu bu kadar perişan halde görmeye dayanamadım, bu yüzden gizlice başkentlerine gittim ve ağabeyimin kafasını buldum, sonra tekrar uyuyabilmesi için eve, anneme getirdim."
Gözleri yaşlarla dolarken Kateri elini kalbinin üzerine koydu. Senin için ne kadar kötü. Ben çok üzgünüm."
Cabeza omuz silkti. "Benim için kötü, Si. Annem için çok daha kötü. kardeşimi kaybettim Oğlunu kaybetti… Çok, çok daha kötüsü." Boğazını temizledi. "Amcam, biraz kaçıktı. Bu yüzden, cesaretimi ve sadakatimi kutlamanın bir yolu olarak bana Baş demeye başladı. Bana ve diğerlerine hayattaki en onurlu şeyin onu bencilce yaşamak değil, sevdiklerimiz için risk almak olduğunu hatırlatmak için. Adam olmanın öldürmek ya da almak olmadığını söylerdi. Amacın değerini kanıtlamak ya da kadınları baştan çıkarmak değil. Ailenizin ağlamasını veya aşağılanmasını izlemektense hayatınızdan vazgeçmeye hazır olduğunuz zamandır."
"Haklıydı."
"Gerçekten de öyleydi ve bu yüzden bugüne kadar onun şerefine hala ona bağlı kalıyorum."
"Ve kesinlikle onu ve aileni onurlandırıyorsun."
Adam bakışlarını kaçırdı, ama o bakışlarını karartan utancı görmeden önce değil. Ondan açıklamasını istemeye başladı. Sonra daha iyi düşündüm. Geçmişte olanlar onu derinden yaralamıştı. Ve güçlerinin bunu ona

göstermediği için minnettardı. Çünkü on yaşında düşman bir şehre gidip kardeşinin kellesini geri getiren bir adam yapabilseydi...
kötü olmak zorundaydı.
Ve bazı anılar paylaşılamayacak kadar korkunçtu.
"Sanırım gidip Ren'i kontrol edeceğim."
Başını ona doğru eğdi ama konuşmadı.
Kateri kapıda tereddüt etti ve Cabeza'yı izlemek için geri döndü. Serçe parmağındaki yüzüğü çıkardı ve düşüncelere dalmış halde okşadı. Bunu yaparken, güzel bir kadın imajına sahipti. Minik ve tatlı. Kateri'nin kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama koridordan Ren'in odasına doğru ilerlerken onu anılarıyla baş başa bıraktı.
Hala uyuyordu. Onun için endişelendi, yatağa oturdu ve ateşi olup olmadığını anlamak için alnına baktı. Ona dokunduğu anda, hâlâ mavi olan gözlerini açtı, sonra kaşlarını çattı.
"Buraya nasıl geldim?"
"Hatırlamıyor musun?"
Ren bir cevap için zihnini aradı. Windseer'ı gördü ve sonra... hiçbir şey.
“Saldırı altındaydık. Hatırladığım son şey bu.”
"Bir tanrıya saldırıp kanını içtiğine dair hiç mi hatıran yok?"
Buna yüzünü buruşturdu. "Yapmadığımı söyle."
Başını salladı.
Kendine küfrederek kendini kötü hissetti. Doğaüstü kan içmenin olayı buydu. Ağızda kalan tat öldürücüydü ve hazımsızlık kötüydü. "Hangi tanrı?"
"Saçmalık... Cabeza ona ne diyordu? İntihar tanrıçasıyla evli olan o.”
Bu kötüydü. "Chamer?"
"İşte buydu."
Ren dişlerini gıcırdattı. "En azından uzun bir süre kekeme olmayacağım."
Gözlerini büyüttü. "Kan içmek kekemeliğinizi etkiler mi?"
"Evet, tamamen berbat, değil mi?"
"Kesinlikle bir şey."
"Peki buraya nasıl geri döndük?" tekrar sordu, asıl sorusuna dönerek.
"Tanrıyı o kadar korkuttun ki, bizi kendi yeraltı dünyasından kovdu ve kovdu.
İyi iş çıkardın. Kurtulmak için tek yapman gerekenin bu olduğunu kim bilebilirdi?”
Ren, düşünceleri çalkalanırken onun alayını görmezden geldi. Grizzly onu ele geçirmiş ve ona bunu yaptırmış olmalı. Her şeyi gördüğü korkusuyla midesi kasıldı. "Öyle miydim..."
"Ele geçirilmiş? Sormak gerekirse…”
O ele geçirilmişti ve o her parçasını görmüştü. Lanet etmek. Sonra, Kateri'nin onu tuttuğunu hatırlayınca donakaldı. Her nasılsa, onu çıkarmak için iblisin içinden uzanmıştı.
Tıpkı babası gibi.
Sadece babası gibi değil. Guardian, bunu yapmak için Ren'i cehenneme çevirmişti. Gerçekten.

O, Kateri'nin yolunu çok tercih etti. Dürüst olmak gerekirse, babasının buna kalkışmadığına memnundu. Babasının ona bir sevgili gibi sarılması, onu tanrı kanı içmekten daha çok iğrendiriyordu.
Akşamdan kalma hissetmesine şaşmamalı.
Bir Karanlık Avcısı olsaydı bunu hissetmemesi gerekirdi. "Gözlerim ne renk?"
"Hala mavi."
Çifte lanet.
"Bu arada, iblis zırhı giydiğinde bir çubukta seks ya da daha doğrusu bir teneke kutuda seks yapıyorsun." Nefesini dişlerinin arasından sertçe içine çekti. “Ooo bebeğim. Güzel."
Onu çağırdığını hayal meyal hatırlıyordu. "Hemşiremden çağırma yeteneğim var. Ama zırhın kendisi annemin hediyesiydi.”
"Gerçekten mi?"
Onayladı. "Ben öldükten sonra, Artemis onunla geldi ve bana iblis güçleriyle ona erişebileceğimi söyledi."
"Güzel hediye."
"Annem olmasını tercih ederdim."
"Biliyorum bebeğim." Yanına uzandı ve elini kalbinin üzerine koydu.
Ren, onun kokusu ona yeniden vururken gözlerini kapattı. Bununla onun dokunuşu arasında, vücudu anında sertleşti. Ama bundan daha kötüsü, içindeki duygulardı. Onunla sonsuza kadar böyle kalmak istemesine neden olan duygular.
Göğsünün üzerinde daireler çizerken nefesi göğüs ucuna düştüğünde onu çılgına çeviren duygular.
"Beni öldürüyorsun, Kateri."
Ona bakmak için kendini kaldırdı. "Seni öldürmeye çalışmıyordum tatlım."
Ama bakışları göğüslerini açıkça gösteren gömleğindeki boşluğa düştüğünde, bunun ölümcül olduğundan emindi.
Vücudundan aşağı doğru yavaşça öptüğünde gülümsemesi baştan çıkarıcı bir hal aldı. Duyguları sarsıldı. İnsanken neden onu bulamamıştı? O zamanlar tanışmış olsalardı hayatı kökten farklı olurdu.
Ama doğmamıştı. Yüzyıllar sonrasına kadar…
Oh, gah, ben pis yaşlı bir adamım. Milyonlarca kez büyük büyükbabası olacak yaşta olan biri.
Onu ağzına aldığında bu düşünce dağıldı. Onu okşayan dilinin coşkusundan inleyerek, yanağını avucunun içine aldı ve başparmağıyla çenesini okşadı. O çok güzeldi. Çok mükemmel.
Ve onun üzerindeki görüntüsü...
Gitmesine nasıl izin verebilirim?
Ama onu elinde tutamayacağını biliyordu. Bir iblis olarak değil. Grizzly'nin kölesi olarak değil. Bir şekilde ondan uzaklaşacak ve onsuz sonsuza kadar yaşamaya devam edecek cesareti bulması gerekecekti.
Bunun düşüncesi bile mideme bir yumruk gibi geldi. Hayatında ilk kez, birinin yanında yaşlandığını görebiliyordu. Bir aileye sahip olmak…

O ölümlüyken, bu şeyler belirsiz ve tanımsızdı. Ama şimdi kristal berraklığındaydılar ve onun yüzünü görebiliyordu.
Grizzly, onu göndermek için cehennemin yepyeni bir seviyesini bulmuştu.
Kateri, Ren'in gergin olduğunu hissedince tereddüt etti. Onu inciteceğinden korkarak, yüzündeki en ateşli ifadeyi görmek için geri çekildi. Vahşi ve açtı. Hayatının en inanılmaz öpücüğünü verebilmek için onu vücudunun üzerine uzanması için yukarı çekti. Ellerini saçlarına daldırıp incitmeden yumruklarken dişleri dudaklarına değiyordu. Sanki onu tüketmeye çalışıyordu. Bu öpücük onu nefessiz ve güçsüz bıraktı.
Onu yuvarlayarak, güçlerini onu çıplak soymak için kullandı. Yıldızları görene kadar diliyle kulağına takılırken, kasları onun etrafında toplandı ve gerildi. Elleri aynı anda her yerdeydi sanki, okşuyor ve deşiyor, doğru düzgün düşünemeyecek duruma gelene kadar onun zevkini artırıyordu. Onu doldurmadan bir an önce ona bakmak için kendini kaldırdı. Vücudunun derinliklerinde ne kadar iyi hissettiğine ağladı. Dudağını ısırarak kendini onun kalçalarına yasladı ve kendini daha da derine itti. Hiç kimse onunla böyle sevişmemişti. Sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu hava oydu.
Ren yanağını onunkine bastırdı ve elinden geldiğince sıkı tuttu. Onu asla bırakmak istemiyordu. Kollarından hiç ayrılmak istemiyordu.
Hayatında ilk kez bir başkasına ait olmanın ne demek olduğunu tam olarak anlamıştı. Beden ve ruh. Onun için yapmayacağı şey yoktu. Sırf onu gülümsetmek için cehennemin en alt çukurunda kırık camların üzerinde çırılçıplak sürünürdü.
Ve onun kollarına gelip adını haykırdığında, var olduğunu hiç bilmediği bir cennet katı buldu. Bir daha asla sahip olmayacağını bildiği biri.
Lanet olsun Kader.
Ve lanet olası bir aptal olduğu için hayatını bu kadar kötü bir şekilde mahvettiği için ona lanet olsun.
Gözlerini sımsıkı kapatarak onun serbest kalmasına katıldı ve ona karşı ürperdi. Dudaklarını boynuna bastırırken ve ona hafif, tatlı öpücüklerle eziyet ederken ellerini sırtında gezdirdi.
"İyi misin Ren?"
Hayýr. Onun hayatýndan bir kez çýktýđýnda, bir daha asla iyi olmayacaktý. Ama bunu ona söyleyemezdi.
"İyi. Sen?"
"Senin için endişeleniyorum. Hissedebildiğim bir şey var ama ne olduğunu bilmiyorum.”
"Buna sinir denir."
Homurdandı. "Bunların nasıl hissettirdiğini biliyorum. Tezimi savunmak zorunda kalmadan önce tüm hafta boyunca tüm arkadaşlarıyla oynamaya geldiler.
İsteksizce ondan çıkıp sırtüstü yuvarlanırken, onu güldürme girişimine yanıt vermedi. Ona yaslandı ve memnuniyetle içini çekti.
Yani bu normal hissettiren şeydi.…

Bunu daha önce hiç yaşamamıştı. Bir insan nasıl bu kadar değerli bir şeye sahip olabilir ve daha fazlasını isteyebilir?
Kateri, yüzünde oynaşan duyguları izledi ve onları teşhis edebilmeyi diledi. Kesin olarak bildiği tek şey, onu rahatsız eden bir şey olduğuydu.
Çok fazla.
"Yani..." Tek kelimeyi uzattı. “Bütün bunlardan sağ çıkarsak, bize ne olacak?”
"Öğretmenliğe geri döneceksin ve..."
“Hayır, sen ve ben anlamında bizi kastetmiyorum. bizi kastediyorum.”
Ren, içini kemiren acı dalgası karşısında yüzünü buruşturdu. Daha önce hiç "biz" olmamıştı. Onu geleceğine koymak isteyen biri hiç olmadı.
O kadar çok arzuladığı bir şeydi ki... o kadar çaresizce tadabiliyordu.
Hala ruhum olsaydı, sana sahip olmak için onu satardım...
Ve eğer dilekler Porsche olsaydı, hepsi özgürce ve şık bir şekilde binerdi.
Yüreğindeki acıya karşı yutkundu. Hiçbir şeyin onu bozmak istemediği bu anda, onu seven tek kalbi paramparça etmek zorunda kalacaktı.
Ben bir piçim.
"Biz diye bir şey yok, Kateri. Asla bir biz olamaz.”
Bu sözler canını dişlerine takarken Kateri nefesini tuttu. Ne? Bunu bilmek zorundaydın. Neden bu kadar şaşırdın?
O ölümsüz bir savaşçıydı. O bir jeologdu. Ateşli seks dışında, gerçekten ortak noktaları neydi?
Hiç fena değil.
Ona bakabilmesi için başını eğdi. "İyi misin?"
Yarasının ne kadar derin olduğunu görmesine izin vermeyi reddederek başını salladı. "İyi. Ben büyük bir kızım Ren. Sırf birlikte yattık diye bir yüzük bekleyen o aptal romantiklerden değilim. En azından senin tek gecelik ilişkin değildim. Kalktı ve banyoya yöneldi.
Ren, onun gözlerinde gördüğü acıyla dişlerini gıcırdattı. Sen şimdiye kadar sevdiğim tek kadınsın. Aşık olacağı tek kadın oydu.
Ama aşk onun gibi melez yaratıklara göre değildi. Ve olmamalı. Çok fazla hayatı mahvetmişti. Pek çok başkasından aldığı mutluluğu hak etmiyordu. Onun ona verdiği azıcık şeye sahip olmayı bile hak etmiyordu.
Kolunu gözlerinin üzerine koyarak duygu ve düşüncelerini kovmaya çalıştı. Bunun yerine, Coyote ile genç olduğu zamana geri döndü.
"Duydun mu? Choo Co La Tah evleniyor.”
Ren kardeşine kaşlarını çatmıştı. "Çoktan?"
Çakal başını salladı. Ailesi onunkiyle ayarladı. Onun güzel olduğunu duydum. Gelinim kadar güzel olmayacağına eminim ama onun adına mutluyum.”
"Görünüşten daha önemli şeyler olduğunu-b-b-düşünürdüm."
Çakal kahkahayı patlattı. “Düşünme, Makah'Alay. Utanç verici. Görünüşünden daha önemli ne olabilir?”

Coyote bunu yaptığında hep nefret ederdi. Başkalarından geldiğinde yeterince kötüydü ama kendi kardeşi olduğunda daha da acı vericiydi. Daha fazla alay edilmek istemeyerek omuz silkti.
Çakal içini çekti. "Her gece yatağında sana ait olan güzel bir kadının olduğunu hayal edebiliyor musun? Bütün gece istediğin kadar saat düzebildiğin ve senin karın olduğu için hayır diyemediği birini mi? Ah özür dilerim. Hala bakire olduğunu unutup duruyorum. Bununla gerçekten ilgilenmemiz gerekiyor. Genelevi tekrar denemek ister misin?
Dehşete kapılan Ren, başını salladı. En son bu hatayı yaptığında, fahişe onu geri çevirmişti. Burada gerizekalılara hizmet vermiyoruz. Onu başka bir yere götür.
Ondan sonra haftalarca, Coyote'un fahişelerin seçici olduğunu kimsenin bilmediği ve bir saatliğine ucuz bir fahişe satın alamayacak kadar acınası olduğu hakkındaki yorumlarına katlanmak zorunda kalmıştı.
Coyote sırtına bir tokat atmıştı. “Zavallı Makah'Alay. Ama inan kardeşim. Eminim bir gün sana sahip olacak bir fahişe vardır.
Ren içini çekti. On bir bin yılı aşkın bir süre içinde onunla yatacak sadece iki kadın bulmuştu. Biri, insanlığını çalan ölümsüz bir sürtük olmuştu.
Diğeri ise ona kalbini vermiş bir hanımdı.
Ona verdiği acıyı hafifletmek isteyerek ayağa kalktı ve banyoya gitti. Duş alırken hıçkırıkları onun ölmesini engelledi. O kadar sert tekmelediler ki bir dakika nefes alamadı.
Dayanamayıp duşa girdi ve perdeyi kenara çekti. Nefesi kesildi, sonra daha şiddetli ağladı.
Ren onu kollarının arasına aldı ve sımsıkı tuttu. Seni seviyorum Kateri, diye fısıldadı. "Bu dünyada gerçekten sevdiğim tek kişi sensin. Ayağına ayakkabı giydirmek için bir böbreğimi satardım ve seni gülümsetmek için hâlâ bir böbreğim varsa ruhumu satardım.
Kateri, onun sesindeki samimiyeti duyunca titredi. Bunu kastetmişti.
"Öyleyse neden dedin ki-"
"Çünkü seninle olamam. Takvimi sıfırladığımızda, eski halime geri dönmeliyim.
… ve sen de öyle.
"Neden? Sundown bir Kara Avcıydı. Talon da. Şimdi evliler. Bu neden biz olamayız?”
Çünkü ondan daha şanslıydılar. Ve karılarının hayatlarını geri almak için özgürlüklerini satmamışlardı.
"Lütfen ağlama, Kateri. Seni üzgün görmeye dayanamıyorum.”
"Üzgünüm." Geri çekilip onu da kendisiyle birlikte duşa soktu. "Ben de seni seviyorum, biliyorsun."
Duymayı hiç düşünmediği samimi sözlerin tadını çıkardı. Yürekten konuşulunca daha da güzel oldular.
Gözyaşlarını koklayarak bezini sabunladı ve onu yıkamak için kullandı.
"Gözlerin hep mavi miydi?" sol kalçasındaki ok ve yay dövmesine hafifçe dokunurken sordu.

Onayladı. “En uzun süre kör olduğumu düşündüler. Kusursuz görebildiğimi anlamalarını sağlamak yıllarımı aldı.”
"Annenden olduklarını anlıyorum."
"Evet ve babam onlardan nefret ederdi. Ona yeniden bakmak gibi bir şey olduğunu ve tiksintiyle içini ürperttiklerini söyledi. Bazen yanımdan geçip onlara sahip olduğum için bana tokat atardı.”
"Nasıl korkunç!"
Omuz silkti. "İster inan ister inanma, alışırsın. Bir şey yüzünden tokatlanacağını biliyorsun, bu yüzden geldiğinde tepki bile vermiyorsun. Ayrıca tokatlar o kadar da acıtmadı. Bunları onun dilinden kırbaçlanmaya tercih ettim.”
Doğuştan sahip olduğu bir şey yüzünden vurulacağını hayal bile edemiyordu. Yardım edemediği bir şey.
Çok güzel ve sıradışı bir şey.
"Biliyor musun Ren, bence sen yaşayan en büyüleyici insansın."
Kaşlarını çatıp alnında oluşturduğu oluklara mısır ekebilirdi, o kadar derindiler ki.
"Neden?"
O tek kelimede bu kadar çok şüphe ve kafa karışıklığı olmasaydı, gülerdi. Ama gerçekten, gerçekten görmedi.
“Tamamen farklı iki eski kültürden doğdunuz. Annen bir tanrıçaydı, Ren. Seni çok seven gerçek bir Yunan tanrıçası sana göz kulak olması için başka bir tanrıça gönderdi. Apollymi'yi anladığını söyledin. Annen senin yüzünden dünyayı yıkmaya çalışmazken, sen onun dünyasıydın. O seni o kadar çok sevdi ki Zeus'un ona verebileceği en büyük ceza, çok sevdiği bebeği bir daha görmesin diye onu bir kuyruklu yıldız olarak göğe fırlatmak oldu. Ve evet, baban kesinlikle bir pislikti ama aynı zamanda efsanevi savaşçılardan oluşan bir kabilenin şefiydi. Halkımızın hâlâ hakkında kısık ve saygılı bir tonda bahsettiği savaşçılardan biriydin. Bir orduya liderlik ettin... Tamam, bu kötü bir orduydu ama bir iblis ordusuna liderlik ettin; sende iblis kanı ve güçleri var.
Ve babamla bir yıl bir gün savaştın. Nezaket Ren, sen tanıdığım en büyüleyici adamsın. Üç farklı kültürden güç alıyorsunuz. Bunu kaç kişi yapabilir? Cidden? Bu etkileyici. Etkileyicisin.”
Bu sözler kalbini hızlandırdı.
Hayır, kelimeler değil. Arkalarındaki tutku. Her birini kastetmişti. Ondan bir şey istediği için pohpohlayıcı bir şekilde konuşulmadı. Konuştuğu her kelimeyi kastediyordu.
"Dünyayı görme biçimine bayılıyorum, Kateri." Her şeyden çok, onun onu nasıl gördüğünü seviyordu.
Göğsünü sabunlarken kolyede duraksadı. "Bu nereden geldi? Daha önce sende yoktu.”
Ren tereddüt etti. Ona yalan söylemek istemiyordu ama kesinlikle doğruyu da söyleyemezdi.
"Zırhla birlikte geldi."

"Ah. Çok şirin.”
"Teşekkürler," dedi kuru bir sesle. "Aradığım bakış buydu."
Onun alaycılığına güldü. "Üzgünüm. Sana çok sıcak ve erkeksi görünüyor. Bir bilseydi…
Onu asla çıkaramazdı ve onunla Grizzly onu her yere çağırabilirdi. İstediğin zaman.
Onu taktığın sürece, Kateri güvende. Köleliğini katlanılır kılan tek şey bu düşünceydi.
"Merhaba Ren?" Sundown koridordan seslendi. "Orada mısın?"
"Evet."
"Son zamanlarda Kateri'yi gördün mü?"
Ona orantısız bir sırıtış verdi. "Şey... evet."
"O nerede?"
Cevap vermek için ağzını açtı ama ne söyleyeceğinden emin değildi. Onu utandırmak istemiyordu. Büyük olasılıkla, onunla yattığını bilmelerini istemiyordu.
Ama daha bir cevap bulamadan Jess'e seslendi. "Ren ile duştayım."
"Aman Tanrım, çok üzgünüm. Kesinlikle ikinizi de rahatsız etmek istemedim.
Olduğun gibi. Bu kesinlikle sonrasını bekleyebilir. Acele etmeyin. Neye ihtiyacın olursa olsun.
Biz... ah... kaleyi kontrol altında tutacağız. Ve ben koridorun çok dışındayım.
Ren, Sundown'ın ayak seslerinin geri çekildiğini duyduğunda kendini kötü hissetti. "Özür dilerim Kateri. Seni utandırmak istemedim.”
Onu kucaklamak için elini aşağı indirirken, ifadesine bir kaşını kaldırdı. "Beni utandırmadın tatlım. Bilmesi umurumda değil. İstersen çatıdan haykırabiliriz.”
Bu asla alışamayacağı bir şeydi.
Onu yıkamak için zaman ayırdı ve bunu yaparken çok titizdi. Bitirdiklerinde sıcak su kalmamıştı ve dışarısı zifiri karanlıktı. Giyinip onu terk etmekten nefret ediyordu ama dünyanın sonu kimseye saygı duymuyordu.
Saçını havluyla kuruladıktan sonra oturma odasına gittiğinde Urian, Sundown ve Cabeza'ya Acheron'un katıldığını gördü. Ama kısa saçlı korkusuz liderlerini tanıması bir saniyesini aldı.
Şimdi korkunç bir şey vardı. "Sana ne oldu? Bir makasla kaybedilen bir tartışmaya mı girdin?
Acheron gözlerini devirdi. “Kahretsin, hepiniz tekrar büyüyene kadar bunu benim için zorlaştıracaksınız. Yemin ederim. Daha önemli olan nedir? Kıyamet mi yoksa saç kesimim mi?”

* * *

Kateri, daha önce hiç duymadığı bir aksanla konuşan o derin, gürleyen sesi duyunca koridorda duraksadı. Demek bu Karanlık Avcılara liderlik eden gizemli Acheron'du.

Kendisine yapılanlar yüzünden neredeyse dünyanın sonunu getiren bir tanrıçanın oğlu.
Merakla oturma odasına girdi ve dondu kaldı. Ne bulmayı umduğundan emin değildi ama bu kesinlikle... bu değildi.
Evet, tamam, Lord King Badass az önce binaya girmişti. Partilerine en son katılan adamın gülünç boyunu sıyırırken çenesi gevşedi. Sadece bir metre boyundaydı ve kusursuz bir şekilde granitten oyulmuş gibi görünen yüzünü çerçeveleyen kısa siyah saçları vardı. O kadar karanlık ve güçlü bir auraya sahipti ki, ensesindeki ve kollarındaki tüyleri diken diken etti.
Odadaki onca korkunç şeyden kesinlikle diğerlerini utandırdı ve bu yapılması kolay bir şey değildi.
Onu tamamen hareketsiz bırakan bir bakışla ona sabitleyen Acheron, şimdiye kadar gördüğü en yırtıcı yürüyüşle ilerledi. Fiziksel olarak çok güzel ve şaşırtıcı derecede genç olduğu gerçeğini düşündüğünüzde, taşıması kolay olmayan bir şeydi.
Muhtemelen yirmi ya da yirmi bir yaşlarında değildi, kesinlikle güzeldi... neredeyse melek gibiydi. Sahip olduğu her molekülden kanayan o ölümcül otorite halesi dışında. Evet, bu, sürüye binmeye ve Cabeza, Sundown ve Ren gibi savaşçıları sindirmek zorunda kalmaya alışmış bir adamdı.
Ve bakışlarını onun ürkütücü gözlerinden alamıyordu. Kelimenin tam anlamıyla puslu bir gümüş rengiyle dönüyorlardı… ve ölüm vaadiyle doluydular.
Tamamen siyahlara bürünmüş, ellerini uzun deri bir paltonun ceplerine sokmuştu. Bir elini çekip ona uzandı.
İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.
Neyse ki, bu konuda bir espri anlayışı vardı. "Size zarar vermeyeceğim Dr. Avani. Söz veriyorum. Sadece davet edildiğinde ısırırım.”
Ve onun da görgü kuralları vardı.…
Garip.
Büyükannesinin kolyesini göstermek için kocaman elini açtı.
Şaşkına dönmüş halde ona baktı... Tabii, bunu yapmak için boynunu uzatması gerekti. "Onu nerede bulacağını nasıl bildin?"
"Benim kötü yollarım var."
Evet, eminim öyledir. Elinden aldı ve ilk kez gerçekten ne olduğunu gördü. Kalın altın zincir, göründüğünden çok daha hafif olacak şekilde dövülmüştü. Ama gerçekten olağanüstü olan taşın içindeki ateşti. Çocukken bunun ne kadar nadir bir taş olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
Bir jeolog olarak, bu mükemmelliğe yaklaşan muhtemelen sadece bir avuç taş olduğunu biliyordu. Ateş opallerinin çoğu normal bir değerli taş gibi opaktı. Tipik turuncu veya kırmızı renklerinden dolayı taşıdıkları isme rağmen, ateş opalleri nadiren diğer opallerin bildiği renk oyununu gösteriyordu. Ve tüm çalışmalarında, bunun sahip olduğu renk oyununa sahip birini hiç görmemişti. Gerçekten de güneşin bir parçasıymış gibi görünüyordu.
"Teşekkür ederim," diye soludu.

Başını ona doğru eğdi. "Bu arada, karımın mühürdeki yazının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, o-"
"Eşin?" Kateri sözünü kesmekten nefret ediyordu ama yeterince yaşlı görünmüyordu...
Evet, ah, bu grupla ilgili ne düşünüyordu? O bir Atlantisliydi... kir ve pisliğin büyük büyükbabasından daha yaşlıydı.
Acheron onun sözünü kesmesine izin verdi. Dr. Soteria Kafieri Parthenopaeus."
Bunu söyleme şekli, dilinizde çikolata gibi eridi. O kadar akıcı ve aksanıyla yuvarlandı ki...
Vay. Karısı muhtemelen sadece ritmi duyabilmek için teneke kutular ve mısır gevreği kutuları da dahil olmak üzere her şeyi yüksek sesle okutmuştur.
Dezavantajı, aksanının o kadar kalın olmasıydı ki, ilk başta, aniden tıklanana kadar ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dr. Par... Par... Parthen... Par... evet. Antik Yunan bilgini. Birçok ölü dilde akıcı. Fernando ona taşın bir fotoğrafını e-postayla gönderdi."
Acheron güldü, sonra başını salladı. "Karıma aşık olmamın gerçek nedeni. Sadece soyadımı tökezlemeden telaffuz etmekle kalmıyor, heceleyebiliyor."
Adamların hepsi güldü ama Kateri kendini kötü hissetti.
İyi huylu bir tavırla, "Sorun değil, Dr. Avani," dedi. "İlk adım pek kolay değil, bu yüzden genellikle Ash'i kullanırım. Takılıp düşmek daha zor ve bunu yazmam bir saatimi almıyor."
Tanrıya şükür, adamın bu konuda bir espri anlayışı vardı.
"Dili tanıdı mı?" diye sordu, sohbeti daha az utanç verici bir şeye yönlendirmeye çalışarak.
"Lemuryalı."
Bu duymayı beklediği en son şeydi. "Ön kapıyı kapat! Gerçekten mi?" nefes aldı, sonra başını salladı. "HAYIR. olamaz. Biyocoğrafyacılar bu efsaneyi uzun zaman önce çürüttüler."
Dişlerini biraz göstererek ona sırıttı. "Evet, her şeyi bilmiyorlar, değil mi?"
Çok doğru. Atlantisli bir devin yanında bir kovboy, bir likantrop kaçırmış bir Maya prensi, eski bir Yunan vampiri ve annesi bir Yunan tanrıçası olan gerçek bir Keetoowah'ın önünde duruyordu. Evet....
"Sanmıyorum," dedi, gülümsemesine karşılık vererek.
"Taşı alırken sorun yaşadın mı?" diye sordu.
Kül tereddüt etti. "'Sorun'u tanımlayın."
Ren lanetledi. "Ne oldu?"
Tiva. Küçük fahişemiz erken patlak verdi ve kardeşini hapsetmek için taşı kullanmaya kararlıydı. Neyse ki, onu ondan uzak tutmaya daha kararlıydım. İlk kapının ne zaman ihlal edildiğini düşünüyorum."
Ren ve Cabeza'nın rengi soldu. "İlk kapı ne zaman kapandı?"
"Sen Maya cehennemindeyken. Bu tarafta ellerimiz dolu. Başka bir kapı açılırsa tanrılar merhamet etsin. Ve büyük ihtimalle zamanın bu tarafta ne kadar hızlı aktığının farkında olmadığına göre... bu gece yarısı. 'Lanet olası'

takvimi sıfırla, çünkü sonsuza dek senin pisliğini temizlemekle harcamak istemiyorum." Urian'a baktı. "Ve oturmak zorunda kalacaksın."
"Neden?"
"Bir Yunan tanrısıyla akrabasın. Vadiye varırsın ve yaşadığın son birkaç dakika için gerçekten pişman olacaksın."
Urian, Ren'i işaret etti. "O bir kuzen."
"Ayrıca Keetoowah kimdir? Onu içeri alacaklar. O bir istisna."
"Pekala, bu berbat. Ya gezmeye gitmek istersem?
"Çevrimiçi bir tur öneririm." Ash, Ren'in bakışlarıyla buluştu. "Dikkat olsun diye, zamanı kontrol etmek isteyen her tür paranormal yaratık için bir işaret olduğu için kinichi'yi getirmeyi bekledim."
Kateri ile yüzleşmek için döndü. Büyükannen bunu gizli tutacak kadar güçlü bir kadındı. Ben çok etkilendim."
"Teşekkür ederim. O olağanüstüydü."
Ash geri çekildi. "Ve bu notta, kapıları tutmaya yardım etmeye gidiyorum."
Tam gitmeye hazırlanırken, odada başka bir ışık parladı.
Küfür eden Ren, Kateri'yi yakaladı ve arkasına çekti. Zırhı yeniden ortaya çıkarken gözleri canlı kırmızıya döndü. Başka bir iblis olması gereken şeyle yüzleşirken elleri ateş topları gibi patladı.
Ancak Ash, Urian ve Cabeza bu yeni varlığa hiç tepki vermedi. Ren'in kolunu indirmek için uzanan Ash hariç. "Geri dur."
"O bir iblis. Yüksek seviye."
Ash ona soğuk bir bakış attı. "Evet, şey, en yüksek seviyesi kıçımda sürekli bir ağrı olarak işliyor." Dikkatini yeni gelene çevirdi. "Ne istiyorsun Nick?"
Kateri bu adam hakkında ne yapacağından emin değildi. En az 1.80, sol yanağında Ren'in kalçasındakiyle aynı ok ve ok işareti vardı. Ama bu işaretle bile inanılmaz derecede yakışıklıydı.
"Buraya gelmem istendi."
"Kim tarafından?"
"Artemis."
Ren, Kateri ile şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bunu senden neden istesin ki?"
Dudaklarında alaycı, şeytani bir gülümseme kıvrıldı. "Sonuçta ben bir haberciyim. Ben bunu yapmak için yaratıldım."
Bunu söyleme şekli onu ürpertiyor. Ve o anda, Nick'in gerçek şekline büründü. Derisi siyah ve kırmızı olmalı, parlayan gözleri ve altın zırhı olmalı. Gerçek bedeninde kanatlı bir iblisti. En yüksek seviyeden biri. O, en saf, en ham haliyle kötüydü.
Ve ona zerre kadar bile güvenmiyordu.
Ash ağırlığını bir ayağına verdi ve "Oğlum, beni eyalet sınırına kadar kıçına tekmelemeye zorlama" diyen tam bir güç duruşu aldı. Çünkü yapacağım. Ve hayır, zevk almayacaksın. "Soruma hala cevap vermedin. Burada ne yapıyorsun? Ve anlambilim oyununu durdurmak için... Artie sana hangi görevleri veya mesajı verdi?

"Artemis'in kanını koruyacağım ve bu gece kapıların kapalı kalmasını sağlayacağım."
Acheron bu sözler karşısında afallamış göründü. "Gerçekten mi?" Ses tonu alaycıydı. "Onların açıldığını görmekle çıkarınız olacağını düşünürdüm."
Nick homurdandı. "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun."
Acheron bakışlarını onların üzerinden geçirdi. "Çocuklar? Bize odayı verir misin, lütfen?"
Birer birer dosyaladılar.
Ash, Nick'le yalnız kalana kadar konuşmadı ve diğerlerinin konuşmalarını duymadığından emindi. "Kes saçmalamayı oğlum. Ne istediğini ve neden istediğini biliyorum ve ona sahip olamazsın."
Nick gözlerini devirdi. "Seninle kavga etmekten bıktım Ash. Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum ve gerçekten umurumda değil. Ama benim hakkımda bilmediğiniz birkaç şey söylememe izin verin, çoğu için Her Şeyi Bilen Lord. Neden Artemis'le birlikte olduğumu sordun. Stryker'ın benim gözlerimle göremediği, gidebileceğim tek yer orası. Şey... isteseydi görebilirdi ama teyzesinin görüntüsü onu rahatsız ettiğinden, onun tapınağına girdiğim anda benden uzaklaşıyordu.
Ve sonunda bir nebze olsun huzurum var."
Lanet etmek. Artemis'in öfke nöbetleri ve ruh halleriyle uğraşmak onun sükunet anlayışıysa, Nick'in durumu gerçekten kötüydü. Ash neredeyse Cajun için üzülüyordu. "Onu engellemenin yolları var."
"Hayır, yok. Annenin onu eğittiği gibi değil. Bu arada bunun için teşekkürler.
Stryker'ı öldürebilirdin ve geçtin."
Ash omuz silkti. "Seni de katledebilirdim."
"Bu nezaketi ne kadar takdir ettiğimi anlatamam."
Ash ona doğru bir adım attı. "Nick-"
"Bana takma. Hakkın yok. Amanda ve Kyrian'ı geri getirdin. Annemi ölü bıraktın."
Ash, Nick'i yaktığı kadar onu da yakan bir gerçek karşısında yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Ama onu geri getiremedim, Nick. Tam olarak değil."
"Çünkü artık burada olmak istemiyordu. Biliyorum. Korkunç hayatından bıkmıştı ve öldüğü için mutluydu. Onun için üzüldün ve acı çekmemesi için onu ölü bıraktın. İlgilendiğin için teşekkürler. Bunu çok takdir ediyorum, cher."
Ash bu sözlerin altındaki ıstırabı duydu ve bu onu kavurdu. Bir zamanlar, o ve Nick en iyi arkadaşlardı.
Hayır, bundan daha yakınlardı. Nick'i kardeşi olarak görüyordu ve Nick'i bu kadar acı çekerken görmekten nefret ediyordu. "Annen seni sevdi. Sen onun hayatıydın.
"Görünüşe göre öyle değil. Ama bunu kabul ettim."
"O zaman neden zaman taşını istiyorsun?"
Nick'in becerileri hakkında çok şey söyleyen Ash'in tepki gösterebileceğinden daha hızlı olan Nick, onu boyunduruk altına aldı.

Ash, Nick'in ne yaptığını anlayana kadar savaşmaya başladı. Ash geleceği görebilse de, ona yakınlaşan birinin hayatını asla göremezdi.
Ancak Nick, Nick'in ne olacağını ona göstermek için güçlerini kullanabildi. Ve korkunçtu. Ash, Nick'in gözlerinden Nick'in gerçek iblis biçimini ve dünyaya karşı yönettiği orduyu gördü. Eskiden Ash'i kızdıran eğlenceyi seven çocuk gitmişti. Aptalca bir şekilde Ash'in kalbine giren ve ona insan hayatı ve normallik hakkında çok şey öğreten kişi. Kahretsin, arkadaşlıklarını nasıl da özlemişti.
Nick kanlı ve acımasız kaderini onunla paylaşmaya devam ederken, "Annem beni insan tutan tek şey, Acheron," diye homurdandı kulağına. “Onsuz yaşadığım her gün, insanlığımı daha çok kaybediyorum. Artık beni bağlayan hiçbir şey yok. Anlıyor musunuz?" Onu serbest bıraktı.
Görüntüler solmaya başlarken Ash nefes almakta zorlandı. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."
"Her lanet vücuttan nefret ediyorum. anlamıyor musun Elimde değil. Kulübe hoşgeldin.
Şimdi iş için açık olduğumuzun işaretini yakalım.” Ash'in vücuduna alayla baktı.
"Flaş, Atlantisli... sen gerçekten benim için özel bir şey değilsin. Nefret, şimdi kim ve ne olduğumdur. Tamamen beni yönetiyor. Menyara, Artemis gibi her şeyi denedi. Hiç birşey çalışmıyor. Çapa olmadan başkalaşımı durduramam.” Diğerlerinin yanından geçtiği kapıyı işaret etti. “Kapılardan korkuyor musun? O kapıların koruduğu her şeyden daha iyi kötülüğün kemikleriyle dişlerimi karıştırıyorum. Malachai olduğumda, beni hiçbir şey durduramaz."
"Sephiroth."
Nick başını salladı. "Onu öldürdüğümü gördüm. Jared geçmişi ve suçluluk duygusuyla zayıflıyor ve her geçen gün bir vicdanın ağırlığıyla kaybediyorum. Artık benimkine sahip olmadığımda ve o hala onunkine sahipken? Omuz silkti. "Ne kadar kolay öldüğünü bilmek istemezsin. Hatırlamak,
o benim annem gibi Ölmek istiyor. Uzun zamandır bu dünyayla ve üzerindeki her şeyle işi bitti. Hatta serbest kalması için beni öldürmeye çalıştı.”
Ash geçmişi hatırlayınca yutkundu. Nick haklıydı. Jared mücadele etmezdi ve o olmadan...
Nick her şeyi mahvederdi.
Ash, nihai bir kader tanrısı olarak görülse de, tek kişi o değildi. Neredeyse tüm panteonların en az bir kader tanrısı vardı. Hepsi temelde birbirini dengeledi. Ama Nick bir tanrı değildi. Nick'in selefleri tanrıları besleyen aynı ilkel güç kaynağından yaratılmış olsa da, Nick'in türü Ash'in annesinin hizmetkarı olarak yaratılmıştı.
Dünyanın sonunu getirmek için.
Ash, Nick'in şeytani ırkının gerçek kökenlerini ve rolünü bilen, insanlık arasında dolaşan tek kişiydi. Zamanın kendisinden önce, ilkel kaynaktan

fışkıran altı tanrı vardı. İyiliğe sarılan üç kişi ve kötülüğe can atan üç kişi. Üç yaratılış tanrısı ve üç mutlak yıkım tanrısı.
Neredeyse dünyayı ve tüm insanlığı yok eden Primus Bellum ile savaştıktan sonra, bu tanrılar uzun bir süre uyudular. Nick'in Malachai güçlerine erken yükselişine kadar. Sonra karanlık olanlardan ikisi uyanmıştı. Noir ve Azura. Braith'in Atlantis cehennem aleminde hapsedildiğini asla bilmeden, kayıp üvey kız kardeşleri Braith'i aramak için dünyayı didik didik ediyorlardı. Bir erkek çocuk dünyaya getirdiğine...
Sana yardım edebilirim Nick.
"Evet... o zaman annemi geri getir."
Daha iyisini bilmeyenler için bu, mızmız bir çocuk gibi geldi. Ama Nick'in söylediği bu değildi ve Ash bunu biliyordu. Nick bir yıkım yaratığıydı. Güçleri neredeyse sonsuz olsa da, bazı sınırlamaları da yoktu.
Malachai -kötülüğün nükleer bombası- bir yok etme aracıydı. Hayatı yaratamadı veya geri yükleyemedi. Sadece alabilirdi.
Nick, zaman taşı gibi bir alet olmadan zamanda yürüyemezdi. Ya onu öldürmesi için gönderilene kadar ya da o kendisini ona ifşa edene kadar bir tanrıyı tanımlayamazdı. Nick bunun paranormal olduğunu anlayabiliyordu ama ne derecede olduğunu anlayamıyordu. Bununla birlikte, bir kez bir tanrı olarak tanımlanan Nick, onu öldürmek ve güçlerini almak için ihtiyaç duyduğu tüm güce sahipti.
Ve Artemis, Nick'i Ixkib'i koruması için göndermişti...
Onun için bu kadar tipik olmasaydı gülerdi. Bir kehanet tanrısı olan Apollon'un ikiz kız kardeşi geleceği görmekte nasıl bu kadar berbat olabilir?
"Anneni şimdi geri alamam ama bana tekrar güvenebilirsen..."
Nick uğursuz, tüyler ürpertici bir kahkaha attı. "Güven? Babam güvendi ve bu ona ne kazandırdı?”
Ash başını salladı. "Güvenin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Baban başka bir Malachai'nin babası olduğu için öldü. Sen doğmasaydın, o hala yaşıyor olacaktı.”
"Yine de sana güvenmeyeceğim."
"Tamam, sadece beni öldürmeye çalışmayı bırak."
Nick içini çekti ve bir an için Ash'in arkadaş olarak karşıladığı ukala Cajun çocuğu olmuştu. "Ben de buna söz veremem evlat... beni dinlemiyor musun? Burada İngilizce konuşuyorum. Gerçek doğamı durduramıyorum. Ayın yükselmemesini ya da okyanusun dalga yapmayı bırakmasını istemek gibi bir şey.” Her kelimeyi ayrı ayrı tükürdü. “Benim doğam ölümdür. Hayattasın. Bu katıksız gerçek, diğerlerinden bağımsız olarak, kıçına tekmeyi basıp seni öldürmek istememe neden oluyor. Bu yüzden yardıma ihtiyacım var ve bir terapiste gidemem. Onları yiyebilirim ve insanın tadını sevmiyorum..." Ash, Nick'in insan tadını sevmediğini nasıl bildiğini bilmek bile istemiyordu. "Ona kötü davranırsam en azından Artemis'in bir dövüş şansı olur."
"Bunun üstesinden geleceğiz."
"Haklı olsan iyi olur Ash. Çünkü eğer değilsen…”

Ash'in annesi sonunda kazanacak ve insan dünyası her şeyini kaybedecekti.

BÖLÜM 17

Ren, Kateri yatağında uyurken onu incelemek için biraz zaman ayırdı. Daha önce kimseyle paylaşmadığı bir yatak. Bir başkasıyla paylaşmayı asla hayal bile etmemişti.

Yine de orada, çıplak ve onun koyu kahverengi çarşaflarına dolanmış halde yatıyordu. Uzun koyu kahve saçları yastığının üzerine dökülmüştü. Bir eli çenesinin altında kıvrılmış, bir bacağı bükülmüş ve çarşafın altından dışarı fırlamıştı.

Sağ kolu yatağın kenarından sarkıyordu. Diz çökerek onun bileğine dokundu ve kadının taşıdığı değerli kediotu kokusunu içine çekmek için eğildi. Dokunuşunun yumuşaklığıyla birlikte sonsuza dek peşini bırakmayacak bir koku.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, dudaklarını onun bileğine bastırdı, sonra yanağını avucuna yasladı. Son birkaç saati birbirlerinin vücutlarının her santimini keşfederek birlikte geçirmişlerdi.

Ve kesinlikle gıdıklanıyordu.

Bunun birlikte geleceklerinin başlangıcı olduğunu düşündü.

Bunun son olduğunu biliyordu. Bu olmak zorunda. Başka seçenek yoktu. Grizzly onu yerdi ve o bunu yaparken gülerdi. Daha da kötüsü, Ren'e izletecekti.

Seni özleyeceğim. Her zaman.

Tek umudu, bir gün sevgisine layık bir adam bulması ve bu adamın onu, onu yanında tutacak kadar şanslı olsaydı Ren'in deneyeceği kadar mutlu etmesiydi.

Ama öyle olması gerekmiyordu.

Biliyorsun Ren. Büyükannem her zaman hayatın kim olduğunu bilmekten çok, kim olmadığını bilmekle ilgili olduğunu söylerdi. Kim olduğun her zaman değişebilir. Daha iyi olmak için çabalıyoruz ve yaşadığımız her günü daha iyi hale getirme arzusuyla karşılamalıyız. Ama kim olmadığın asla değişmez. Ve sen, kıymetlim, bir kahramansın. Kırgın ve kızgın olduğunda bile sadece seni kıranların peşinden gittin. Yapmayanlar asla. Çünkü sen sebepsiz yere öldüren adam değilsin. Masumlara saldıran ve onları inciten kişi sen değilsin. Asla o adam olmayacaksın. İşte bu yüzden benim gözümde bir kahramansın ve bu yüzden hep öyle kalacaksın.

Bu sözleri sonsuza kadar taşıyacak ve Grizzly üzerine sefalet yağdırırken onların kendisini rahatlatmasına izin verecekti.

Ayağa kalktı, üzerine eğildi ve başını öptü. Son bir bakışla karga şekline büründü ve onu dostunun ve müttefiklerinin korumasına bıraktı.

Yaklaşan fırtınalar nedeniyle gece rüzgarları kanatlarına çarpıyordu. Sanki onlar da onu yok etmeye ve çok aşağılara sürmeye çalışıyor gibiydi. On iki saatten biraz fazla bir süre sonra ekinoks gelecek ve yol açılacak ve cehennemi serbest bırakacaktı.

Kateri Vadiye sabah 3'te varmadığı sürece

Başardı. Diğerleri emin olacaktı. Görevi, bu yolculuğu onlar için olabildiğince kolaylaştırmaktı.
Vardığında karşılaşacağı şeyden korkan Ren, kardeşinin kendini güvende hissedeceği tek yere uçtu. Coyote'un ne zaman güç toplamak istese sığındığı mağara.
Ren, varlığını düşmanlarına bildirmeden önce araziyi incelemek için alçaldı. Şaft boştu. Bir erkeğe dönüşmesi ve kendini zırhıyla örtmesi bir saniye sürdü. Coyote her zaman bir düzenbazdı. O asla küçümsenmemeli.
Ren, bir zamanlar yakalanması zor bir oyunu takip etmek için kullandığı aynı gizlilikle, toprak bir odaya genişleyene kadar kuyudan aşağı indi. Kırmızı duvarlar antik gliflerle süslenmişti. Bazıları uzaylı gibi görünüyordu ama o bunların uzun zaman önce bu alemden sürülmüş olan iblislerin kolektif hafızasından alınmış törensel maskeler olduğunu biliyordu.
İnsan kendi kendine bilimi ve mantığı öğretmeden önce, iblislerin kendilerinden biri olduğunu düşünmeleri için kandırılıp onu rahat bırakacaklarını umarak demonkyn ile karışmaya çalışmıştı.
Hiçbir zaman işe yaramamıştı ama güzel bir çabaydı ve onları taklit etmeye çalışan aptal insanlara gülerken iblislere sayısız saatlerce eğlence sunmuştu.
Ren, Choo Co La Tah'ın duvara bağlı olduğunu görünce durdu. Tanrılara şükür, arkadaşı hala hayattaydı. Yine de Choo'nun içinde bulunduğu korkunç duruma bakılırsa Ren, arkadaşının bu gerçek için kimseye teşekkür etmediğinden oldukça emindi.
En azından o.
Bir hayalet kadar sessiz olan Ren, odayı geçti ve Choo'nun eline dokundu. Choo Co La Tah irkildi, ardından Ren'in önünde durduğunu görünce rahat bir nefes verdi. "Sensin, değil mi?"
Choo'nun ağzından çıkan o düzgün İngiliz aksanı her ne kadar gülünç olsa da, arkadaşı Mike Tyson'ın ağırlık çantası kılığında birkaç tur atmış gibi göründüğünde bu iki kat daha gülünçtü.
"Benim, Choo."
“Hayatın gidişatı garip, değil mi? Bir gün kralsın. Sonra, atılmış bir piyonsun.
Çocukken sana güldüğüm ve Coyote ile diğerlerinin sana eziyet edip aşağılamalarına izin verdiğim onca zamanı, bir gün hayatımı kurtarmak için senin lütuf ve nezaketine güveneceğimi kim düşünebilirdi?
Ren bileklerindeki ipleri kesti. "Lanet olsun Choo. Ölümün eşiğine gelene kadar dövüldükten sonra ancak sen bu kadar konuşkan olabilirsin.”
Choo Co La Tah buna kanlı bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Teşekkürler, Makah'Alay."
"Ne için?"
"Daha iyi bir adam olmak. Sana yanlış yapan birinin hayatını kurtarmak büyük cesaret ister. Kötü bir şekilde, bazen. Kin tutmadığınız için teşekkür ederim.”

Ren, Choo'nun kolunu omuzlarına sararken alay etti. "Onlara tutunuyorum, Choo.
Seni her gece düşüncelerimde öldürüyorum ve kasıklarında irinli, irin dolu çıbanlar diliyorum.”
Choo güldü, sonra acıyla yüzünü buruşturdu.
alkışlar yükseldi.
Coyote odaya farklı bir bacadan girerken Ren dondu kaldı.
"Ppp oynayan kahramanın kim olduğuna bakın."
Ren gözlerini devirdi. "Bunu düşünmek için kaç hafta harcadın?"
"Komik, senin böyle esprili karşılıklar verecek zihinsel yeteneğe sahip olduğunu hatırlamıyorum.
İblis fahişenin memesinden emdiğin güçlerden biri miydi bu?
Ren şeytani bir şekilde gülümsedi. "Ah, pek çok insandan pek çok şey emdim." Choo Co La Tah'ı nazikçe yere indirdi.
Choo acı içinde tısladı. "Seni öldürmek niyetinde."
"Biliyorum Choo. Sorun değil. Önce onu öldürmeyi planlıyorum.”
Coyote bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Yapıyor musun?"
Ren küçük odaya bakarken başını salladı. "Artık mahvoldun."
"Nasıl yani?" Coyote o fazlasıyla tanıdık alaycı ses tonuyla sordu.
Ren, İntikamcı Ruh'un onu öldürmek için kullandığına benzer kısa bir mızrak fırlattı. "Burada yer değiştirecek kimsen yok." Ren ışınlanabilirken, Coyote yalnızca yer değiştirebiliyordu. "Kendimi gerçekten öldüremem ve zavallı Yılan... neydi o?
Babam derdi? İçtiğiniz bardaklara dikkat edin, çünkü sizinle içenlere bulaşan hastalık ne olursa olsun kurbanı olma olasılığınız yüksektir.”
"Boğazını kestiğinde böyle mi bağırmıştı?"
Ren başını salladı. "Aslında gülmekten öldü."
"Nedenini anlayabiliyorum. Zavallı doğrudan saldıramaz. Kazanmak için hileye başvurmak zorundalar.”
Şimdi bu histerikti. "Ben sen değilim küçük kardeşim. İşin içinde hile yoktu. Ona onu öldüreceğimi söyledim. Tıpkı sana söylediğim gibi. Koşmak yerine bana gülmeye karar verdi. Sanırım aptallık her şeye rağmen kanımızda var."
Öfkeyle haykıran Coyote, yükseltilmiş bir sopayla ona doğru koştu. Ren kendininkini göstermek yerine aniden geri çekildi ve yoldan çekildi.
"Neden saldırmıyorsun?"
"Bunca yıl benimle yaşadın Anukuwaya ama yine de beni bir kez bile görmedin, değil mi kardeşim? Sanırım bu adil, çünkü ben de seni hiç görmedim. Tam olarak değil."
Çakal geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"
Choo yerdeki yerinden, "Dövüşmez," dedi. "Ren ortalıkta görünmüyor ve rakibinin önemsiz bir tavırla kendini tüketmesini izliyor. Ardından, düşmanı zayıflığını ortaya çıkardığında, kardeşin ölümcül bir isabetle bir kez vurur."
Coyote ona doğru hamle yaptı. "Muhafızla savaştın."

“Bunu yaptım. Ama bunun nedeni, senin aksine, beni tanıması ve daha iyi muhakeme etmeme karşı beni kışkırtmak için zayıf yönlerime nasıl saldıracağını bilmesidir.
"Sizin www-zayıf yönlerinizi de biliyorum!"
"HAYIR. Hatalarımı biliyorsun. Aynı şey değiller. Aslında Guardian ve kızı bana kendim ve başkaları hakkında çok şey öğretti." Coyote'un bir sonraki darbesinin onu ıskalaması için döndü.
"Kekelemeden nasıl konuşulacağından başka bir şey mi?"
"HAYIR. Bu Grizzly'ye borçlu olduğum bir şey. Guardian'ın bana öğrettiği şey, hatalarımızı telafi etmeyi öğrendikçe daha güçlü ve daha zeki hale geldiğimizdi. Diğerlerinden farklı olarak, başkalarının kanıksadığı şeylere nihayet hakim olabilmemiz için kendimize hızla uyum sağlamayı öğretmeliyiz. Bir şey sizin için çok kolay geldiğinde, asla gelişme veya esneklik becerisini öğrenemezsiniz. Bunu yapmanın daha iyi, daha özlü bir yolunu düşünmek. Hepsinden önemlisi, kararlılığı ve yumruk atmayı öğrenmiyorsunuz. Onunla bir yıl boyunca savaşmamı sağlayan şey buydu. Senin alay etmen olmadan konuşamadığım için başka iletişim yolları öğrendim. Bana günlük dozda acı verdiğin için yumruklarını hissetmedim. Ren bir darbe daha savuşturdu. "Bana kendimden nefret etmeyi öğrettiğin için başkalarına daha çok değer vermeyi öğrendim. Guardian ile kendi iyiliğim için değil, Buffalo'nun iyiliği için savaşmaya devam ettim.
Beni ilgilendiren tek şey benim ölümüm olsaydı, onun beni almasına izin verirdim.
baş et ve acımı bitir. Ama beni yenerse biricik dostumu öldürüp beni yine bu dünyada yalnız bırakmasından korktum. Bu yüzden onunla acımasızca savaştım. Kusurlarım gücüm oldu. Senin alaycılığın ve gaddarlığın, hayatımın en karanlık saatlerinde beni görmek için kararlılığımın ihtiyaç duyduğu yakıttı. Bunun için kardeşim, sonsuza kadar sana borçluyum.”
Çakal onu bıçakladı.
Ren darbeden kaçtı ve kolunu yakaladı. "Ama zayıflıklar... Bunlar evrendeki en tehlikeli silahlardır. Zayıflık fiziksel bir özellik değildir. Bu bir kekemelik, kötü bir el ya da eksik bacak değil. Zayıflıklar kalbimizde yaşayanlardır. Bizi en üst düzeyde motive edebilirler ve tek başlarına bizi tamamen yok edebilirler. Bir zamanlar benim zayıflığımdın kardeşim. Bir domuza kafa kafaya saldırdığımda, onunla savaşacak donanıma sahip olmadığımı bile bile, bu bir zayıflıktı. Senin hayatını benimkinden daha çok önemsiyordum.
Coyote yüzüne alayla baktı. "Sen beni hiç sevmedin. Dikkat çekmek için yaptın. 'Bana bak!
Ben kahramanım. Ben daha iyi savaşçıyım.' Yaptığın her şeyi beni göstermek için yaptın ve bunu biliyorsun. Ama yıldırımımı çalmana izin vermem. Sana kimin daha iyi adam olduğunu gösterdim.”
Ren başını salladı. "Bana gösterdiğin zavallı küçük bir çocuktu. Yine de yeterli değildi. Tüm bu yıllar boyunca, kalbimde suçluluk duygusu taşıdım ve sana yaptıklarım yüzünden kendime işkence ettim. Bana ne yaptığını hiç düşündün mü?”

"Sana işkence etmeni gerektirecek hiçbir şey yapmadım. Ben senin kardeşindim ve seni sevdim. Evet, bir iki şaka yaptım. Çocuklar böyle yapar. Hepsi zararsızdı.”
Ren, kardeşine başını salladı. Coyote'un hareketlerinde hiçbir zaman zararsız bir şey olmamıştı. "Yalan söyledin ve benden alabildiğin her şeyi çaldın. Bu da yetmeyince, elimde olmayan şeyleri aşağıladın ve alay ettin.”
"Bana işkence ettin, seni piç kurusu!"
Ren, Coyote'un saçını tuttu ve başını geriye doğru salladı. "Geçmişi gör. Yalanlarınız aracılığıyla değil, gerçek aracılığıyla.”
Coyote'u Ren'in karargah olarak ele geçirdiği küçük eve geri çekti. Ren, babalarının ölümünden sonra saraylarını devralan ağabeyinin aksine, kendi evim diyebileceği mütevazi bir yerden başka bir şey istememişti.
Coyote kendi alanına girer girmez, Ren onun niyetinden şüphelenmeye başlamıştı.
"Ne istiyorsun?"
"Kelebek ile evliliğimi sürdürüyorum ve katılımınız için size teklifimi getirmek istedim." Coyote sevimli bir şekilde gülümsemişti. "Kardeşimi özledim. Her akşam oturup konuşurduk.”
Hayır. Ren, Coyote'un silahlarını temizler ve test eder, ardından Coyote en son birlikte olduğu kadın ve şef olduğunda yapacağı tüm değişiklikler hakkında gevezelik ederken kardeşinin yatağını hazırlardı. Makah'Alay, bana şarap getir. Yiyecek. Bir çömlek. Coyote, sürekli onunla alay ederken ona bir köle muamelesi yapmıştı.
Ama Ren, kardeşini tekrar gördüğünde bunların hiçbirini hatırlamamıştı.
"Babama yaptıklarım yüzünden bana kızacağını düşünmüştüm."
"Beni şef yaptın. Buna nasıl kızabilirim? Babam buna layık olsaydı, onun yerine seni öldürürdü.” Coyote, Ren'e bir sürahi şarap uzatmıştı. "Zaferinize ve benim konumuma içelim." Ren'e bahşiş verdi. "Önce sen."
Ren düşünmeden ona güvenmişti. Ancak zehir vücuduna sert bir şekilde çarpmış ve Coyote'un "sunusunu" içtikten birkaç saniye sonra onu yere sermişti. Hasta ve kafası karışmış Ren, midesindeki kramplardan inlemişti.
"Wwww-ne-"
“Ddd-yaptım mı? Seni zehirledim salak. Yerimi alman için yaşamana izin vereceğimi gerçekten düşündün mü? HAYIR." Coyote onu sırtına tekmelemişti. Sonra, onu bir diziyle yere sabitledikten sonra, Ren'in kalbini bıçaklamak için harekete geçti.
Ancak Grizzly, ev sahibini kaybetmeye niyetli değildi. Kırmızı pandantif parlamıştı ve bıçak Ren'in etini delmeyi başaramamıştı. Daha da iyisi, iblis taşı vücudundaki zehri emmişti ve birkaç kalp atışı içinde tekrar ayağa kalktı.
Coyote'u boğazından yakaladı. "Bu ne cüret!"
"Beni serbest bırak."
"Beni tekrar zehirleyebilmen için mi?"
"HAYIR. Herkesi sana karşı çevirmek niyetindeyim. Herkes öldükten sonra lider olmanın sana bir faydası olmaz.”

Ren, kardeşinin psikotik muhakemesine kaşlarını çattı. "Neden bunu yapasın ki?"
"Çünkü ben yönetemezsem, geri zekalı kardeşim yönetecekse lanet olsun."
"Ben geri zekalı değilim!"
Coyote ona dudağını kıvırmıştı. "Çünkü gerçekten ne kadar aptal olduğunu bilemeyecek kadar geri zekalısın."
Ren onu duvara fırlatmıştı.
Topallıyor olmasına rağmen, Coyote ona gülmeye cüret etti. “Gerçekten adamlarının seni takip ettiğini düşünüyor musun? Grizzly Spirit'i takip ediyorlar. Makah'Alay bir şaka. Arkandan seninle alay ediyorlar.”
Ren onu tekrar yakalamıştı.
"Devam et ve bana vur. Yap da görelim. Yeterince erkek değilsin. Bunu ikimiz de biliyoruz.”
"Kapa çeneni!"
Coyote daha da çok güldü. "Bana emir veremezsin. O kadar iğrenç ve aptal birinin peşinden gitmeyi reddediyorum ki bir fahişe bile göğüslerine dokunmana izin vermiyor. Hatırlamak? Biz
ona dört katını teklif etti ve yine de sana bir tane bile göstermedi. Ama aletim için çaresiz bir orospu gibi uluyana kadar onu becerdim.
Öfkesi o kadar şiddetle yanıyordu ki artık neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Ren, Coyote'u bir kez daha karşı karşıya geldikleri şimdiki zamana geri çekti. Beni kışkırttın. O yıl boyunca seni her serbest bırakmaya başladığımda ağzını açıp tehdit ettin, sonra da bana hakaret ettin.”
"Sen bir korkaktın."
"Evet, yeterince itaat edersem ve kıçını yeterince yalarsam... tüm bokunu şikayet etmeden yutarsam, belki, sadece belki de beni seveceğini düşünen bir korkak ve zavallı bir aptaldım. Ama Guardian'ın kızından öğrendiğim şey, aşk böyle olmaz. Aşk bir zorunluluk değildir. Birine sadakat borçlu değilsin ve lanet olsun ki ona kalbini borçlu değilsin. Bu bir duygudur ve karşılıklı saygı ve cömertlikten doğar. Acımasız değildir ve yargılayıcı değildir. Bir başkasının yararı için tam ve mutlak bir sefalet içinde yaşama isteğinden gelir. Ama gerçek olduğunda, o mutsuzluğu hiç hissetmiyorsun. Yüzlerinin düşüncesi, tenlerinin kokusu o karanlığa öyle parlak bir ışık getiriyor ki, diğer her şeyi siliyor.”
Coyote ona alayla baktı. “Tebrikler, Makah'Alay. Sonunda bir fahişenin seni kadına dönüştürmesine izin verdin.”
Ren, Coyote'u ondan uzaklaştırdı. Sonra, Coyote'un canını almak için harekete geçtiğinde, onlara doğru koşan adamların sesini duydu.
Çakal güldü. "Ödüllü piliç konuşman için teşekkürler kardeşim. Şimdi... izin verin size bir erkeğin olaylarla nasıl başa çıktığını göstereyim. Sanırım yeni arkadaşım Chacu ile tanışmadın... ama onun cehennemde mühürlediğin adamlarını hatırlayabilirsin. Değilse, sizi temin ederim, sizi hatırlarlar. Kahretsin...
Üzgünüm Grizzly. Ağabeyi onu öldürebilecek tek orduyu serbest bırakmıştı. Demonstone veya Demonstone yok.

BÖLÜM 18

Ren ya da Choo Co La Tah'tan başka kimsenin tam olarak yerini bilmediği doğru mağarayı bulmak için cehennemin hinterlandında yürürlerken Nick, Kateri'yi omzunun üzerinden attı.

Başı belada. Ben hissediyorum."

Nick bakışlarını diğerlerinde gezdirdi - topallayan ama kendi çok güzel ifadesiyle "onlar dünyayı kurtarırken ya da mahkûm ederken yere uzanıp kasıklarını yalamayı" reddeden Sundown, Cabeza ve Sasha.

"Bu grubun dışındayken neden cehennem kedisini tutan ben oluyorum, kapıların açılmasından gerçekten korkması gerekmeyen tek kişi benim?"

Sundown omzuna vurdu. Çünkü sen tam da böyle bir adamsın, Nick. Ve bunu takdir ediyoruz.

Nick alayla homurdandı. "O kadar kakaolusun ki Kovboy - sadece sıçma ayakkabısı giymene şaşmamalı."

Gün batımı ona pis bir sırıtış gönderdi. “Kovboy çizmelerimi seviyorum. Kadınım beni seksi gösterdiklerini söylüyor.

Nick bir "heh" sesi çıkardı. "Ben Toprak Sahibiyken Andy'ye sana kaşındıran yünlü uzun donlar almalıydım."

Kateri aşina olmadığı kelime üzerine kıvranmayı bıraktı... en azından onun kullandığı şekilde. "Yaver nedir?"

"Kara Avcılara yardım eden insanlar," dedi Sundown. "Açıkçası benimkinin adı Andy."

Bu onun kalbini tekletti. “Öyle miydi? Ona bir şey mi oldu?”

"Evet, küçük sümük birkaç ay önce benimle evlendi ve... şey, taşındığımı söyleyecektim. Ama bu sadece bir zamanlar gördüğüm boş bir rüya. Ne yaparsam yapayım onu çıkaramıyorum ama denemeye devam ediyorum. Neyse ki ev o kadar büyük ki, yiyeceği veya kahvesi bitmediği ve gecenin bir yarısı dolabıma veya buzdolabıma baskın yapmak için yanıma gelmesi gerekmediği sürece onu gerçekten görmüyorum.

"Bu ev ne kadar büyük?" diye sordu.

"Sorma," dedi Jess olmayan üç adam aynı anda.

Tamam, şimdi bilmesi gerekiyordu. "Ne kadar büyük?"

Gün batımı kıkırdadı. "Altmış bin, birkaç tane ver ya da al."

"Altı bin demek istiyorsun."

"Hayır," dedi Sasha. "Altmış. Arka bahçesine bir 747 jeti indirebilirsin.”

Ağzı açık kaldı. "Nerede yaşıyorsun?"

"Vegas."

Vay canına... Böyle bir şeyin Vegas'ta ne kadara mal olacağını düşünmek bile istemiyordu. "Şimdi meraklı olmalıyım. Bir Kara Avcı ne kadar kazanıyor?”

Nick güldü. "Sana şöyle anlatayım. Jess'in gurur duyduğu çizmeler? Beş bin.”

Bu onun kafasını daha çok karıştırdı. "Öyleyse Ren'in evi neden bu kadar küçük?" Konforlu bir şekilde döşenmiş olsa da, ayrıntılı değildi. Seyrek mobilyaları ona bir çok IKEA'yı hatırlattı.
Barındıracak atları yok. Jess kulağa çok basit geliyordu.
Ama ona bilmek istediklerini gerçekten söyleyen Nick'ti. "Ren'in fazla bir şeye ihtiyacı yok.
Daha da azını istiyor. Maaşının çoğu hayır kurumlarına bağışlanıyor.
Kahretsin, onun bir Squire'ı bile yok. Ve hiç sahip olmadı.
"Neden?"
"Karanlık Avcı'ya bağlı. Bazıları" -Nick bakışlarını Jess'e çevirdi- "onlar gibi ve diğerleri"-
Cabeza'ya baktı - "insanların hiçbir türüne dayanamıyorum. Ren'in bu ikinci kategoriye girdiğine dair bir his var."
Hayır. Parasının çoğunu hayır kurumlarına bağışlayan hiç kimse insanlardan nefret etmezdi. Ancak geçmişi göz önüne alındığında, Ren'in kendisiyle yakın çevrede birini istememesi mantıklıydı.
Nick, Jess'e bakmak için döndü. "Kayıt için söylüyorum, Sundown artık bir Kara Avcı değil."
Bu onu her şeyden çok şaşırttı. "Durabileceklerini bilmiyordum."
Jess dilini şaklattı. "Bir Avcı için kolay değil. Uzun bir atışla değil. Ama bir şekilde, bazılarımız konuyu karıştırdı."
Nick olduğu yerde kalakaldı. Bu sefer konuştuğunda, Cajun aksanı Jess'in Güney aksanı kadar yoğundu. "Kolay değil? Kovboy, bunu sadece bana söylemediğini biliyorum. Artemis'e gidip ruhunu geri almak zorunda kalan benim. Abby'nin ruhunuzu yerine koymak için kıçınızı riske atması, Mardi Gras tarzı bir çocuk oyuncağı. Güven bana, tatlım."
Sundown ensesini tırmaladı. "İyi gidiyorsun. Temelde böyle çıkıyoruz. Şahsen ben kalacaktım ama çocuk istediğimize karar verdik ve Dark-Hunters'ın gençleri olamayacağına göre..."
"Yapamazlar mı?" diye sordu.
"Hayır," dedi hepsi bir ağızdan. Bunu uyguladılar mı?
Ama en azından bir endişesini masasından kaldırdı. Ren onu hamile bırakmamıştı.
Yavaşça Nick'in ceketini çekiştirdi. "Artık beni indirebilirsin. Sakinim."
İfadesi şüpheciydi, itaat etti ve onu önünde ayağa kaldırdı. "Şimdi hatırla, tatlım. Seni yakalayabilirim ve ter dökmem. Yani artık Ren'in peşinden koşarak canını tehlikeye atmak yok. En azından takvim sıfırlanana kadar. O zaman istediğin kadar aptal olabilirsin, ben de sana izin vereceğim."
Kendisi için gerçekten önemli olan şeye odaklanırken onun yorumunu bıraktı. "Ren'in ruhunu geri alabilir misin?"
Nick sanki ondan böbrek istemiş gibi inledi. "O yüze kesinlikle hayır diyemem. Zavallı Ren. Bunu yaparken yanında olmalısın."
Pek değil... en azından onun bildiği kadarıyla değil. Ve Nick'i o kadar iyi tanımadığı için, Nick'in kendisinde bir boşluk bulmadığından emin olmak istedi.

"Onun ruhunu bizim için geri alır mısın?"
Bu sefer homurdandı. “Bunu talep etmesi gerekiyor, ama evet. Söylentilere rağmen, henüz tamamen karanlık tarafa geçmedim. Ama kahretsin, bu kurabiyeler çok iyi.”
Karanlık tarafa gel. Çerezlerimiz var. Birisi internette çok fazla zaman harcadı. Gülümseyerek parmak uçlarında yükseldi ve onun yaralı yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."
Ah, tatlım, bu doğru değil. Başka bir adama yardım etmek için bana dudaklarını uzatmak mı? Soğuk, cher, soğuk.”
Farklı bir Nick görünce kaşlarını çattı. Çok daha genç ve çok daha mutlu olan biri. Bu onun da hatırladığı bir şeydi. "Korktuğun kadar ileri gitmedin."
Nick alay etti. "Karanlığı yargılamak için bir ışık zerresi olmadığında, ne kadar aşağıda olduğunu bilmek zor."
"Ama karanlığın en korkunç yanı gerçekte orada olan şey değil, kendi korkularımızdan hayal ettiğimiz şeydir."
"O zaman tatlım, dolabıma hiç gelmek istemezsin. Size söz veriyorum, içinde asılı duran iskeletlerden çok daha fazlası var.”
Buna inanabilirdi. Ve bu onu tüm bunları başlatan şeye geri getirdi.…
"Ren'in başı dertte. Bunu biliyorum." Bunu her zerresiyle hissedebiliyordu.
"Notu okudun," dedi Sasha dişlerinin arasından. Bizimle mağarada buluşacağını söyledi. Piç bir harita, bir adres, enlem, boylam veya başka bir şey bırakabilirdi ama hayır.… sana bir not bırakmış. Dünyanın geri kalanının canı cehenneme. İsterseniz hepiniz ölebilirsiniz. Sadece kadınımı benim için endişelendirme.
Nick homurdandı. "Belli ki hiç annen ya da kız arkadaşın olmadı. Onlara haber vermeden tuvalete gitmiyorsun çünkü bu cehennemin gazabı üzerimize geliyor? Güllerin Etrafında Çember bebeğim. Nerede bulunduğum konusunda endişelenen öfkeli bir kadındansa, kanımın kokusuyla sarhoş olan silahlı bir iblis sürüsüyle yüzleşmeyi tercih ederim. Tüm evrende o canavarı gülümsetecek ve gerçekten önemli mücevherlerinizi burun deliklerinize kilitlenmekten kurtaracak kadar büyük bir elmas kesilmiş değil mi?
Cabeza dondu.
"Ters giden birşey mi var?" diye sordu.
"Emin değil. Bu bir... duygu.” Bir şey dinliyormuş gibi başını kaldırdı. Bir saniye sonra çenesini sallayarak Kateri'yi işaret etti. "Devam et. yetişirim.”
Kalbi korkuyla çarpıyordu. Lütfen Cabeza, olduğunu düşündüğüm melek ol... "Ren'in peşinden mi gidiyorsun?"
"Si."
Bunun için onu öpebilirdi. "Teşekkür ederim."
Ona göz kırptı. “Hey, ben Mayalıyım. Savaşmak için yaşıyoruz. Endişelenme, şika. Sen beni özlemeden önce onu sana geri getireceğim.
Sonra gitmişti.
Kateri, üzerine başka bir endişe dalgası çökerken dudağını ısırdı. Ve bununla birlikte gelgit oranlarında öfke geldi. Büyükannesinin ve babasının

ona vaat ettiği güçler neredeydi? İhtiyacı olduğunda devreye gireceklerini söylemişlerdi.
Şimdi onlara ihtiyacım var.
Ne yazık ki, ne güçleri ne de ailesi dinlemiyordu ve hepsi kendi programlarına göre hareket ediyor gibiydi. Acele etmek istediği biri. Onlar olmadan dünyayı nasıl kurtarabilirdi?
Ama bu onun en büyük endişesi değildi.
Lütfen iyi ol, Ren. Dürüst olmak gerekirse, o artık içinde olmasaydı dünyayı kurtarmak isteyip istemediğinden emin değildi.
* * *
Ren ağzındaki kanı tükürdü ve Chacu onu tekrar yakaladı ve yüzü önce duvara çarptı. Güzel haberler? O kadar çok ağrıyordu ki artık acıtmıyordu. Kötü haber mi? O kadar çok ağrıyordu ki, yüzü önde bir duvara çarpmak artık canını acıtmıyordu.
Beni hemen öldür ve bu işi bitir.
Ama onu döverken çok eğleniyorlardı. Ve her ay Guardian'a karşı güçlü dursa da, Guardian yalnızca bir varlıktı. Dördü onu küçük gören, hepsi binlerce yıllık savaş eğitimi almış dokuz devasa, ölümsüz savaşçıya karşı mı? Bu gece o olmak berbattı ve içindeki her zaman sevgi bokunu elinden alıyordu.
Ve eğer bir mucize eseri buradan tek parça halinde çıkarsa, bunu daha sonra kesinlikle hissedecekti.
"Tutun onu," diye hırladı Coyote saldırganlarına.
İki tanesi Ren'in kollarını ve iki bacağını kavrarken, bir diğeri onu direnmesin diye tam kasığına bir dev botu yerleştirdi. Kel piç, Ren'in ciddi olduğunu anlamasına yetecek kadar bastırdı ama ona gerçekten zarar verecek kadar değil.
Henüz.
O piç hapşırırsa tanrılar mücevherlerine yardım etsin.
Nefes almakta güçlük çeken Ren, elinde savaş sopasıyla Coyote'u görmek için başını kaldırdı.
Kahretsin...
Pislik kafasını kesecekti. Evet, bu beni öldürür.
En azından hızlı olacak.
Coyote yüzünü buruşturup alaycı bir gülümseme aldı. "Senin kendi kendine konuşman şimdi nerede?"
Ren ona güldü, sonra kanlı ve morarmış dudaklarını yaladı. “Bu 'monolog' moron. Ve bana aptal demeye cüret mi ettin? Şimdi hakarete uğradım.”
Coyote uyarmak için bakışlarını kıstı, "Pekala, o zaman. Ağıtın.
Ren daha da şiddetli gülerek kan kustu ve kan aletini piçin çizmesine çarparken küfretti. Nefesi kesildi, kardeşine baktı. Zar zor konuşabiliyorum, şarkıya girmeyi boşver. Ve en son kontrol ettiğimde, Roma Katolikleri değildik, bu yüzden benden bir cenaze töreni yapma şansı yok. Lanet olsun oğlum. Bir sözlük satın al. Ya da daha iyisi, beni şimdiden öldür. İngilizceyi eğitimsizce suistimal etmene bir dakika daha katlanamam.”

Saldırganlarının en irisi, Ren'in çenesini tuttu ve elinden geldiğince geriye kaldırdı, böylece Coyote, Ren'in boğazına temiz bir atış yapacaktı. Onu saran acıyla gerilen Ren, çenesini sertçe ısıran pisliğe dik dik baktı. "Sizi hapse atmak yerine sizi öldürmem gerektiğini biliyordum. Bu bana şefkatli olmayı öğretir, ha?”

Tamamen yararsız olduğunu bilmesine rağmen, Ren onları üzerinden atmaya çalıştı.

Gözlerini sımsıkı kapatarak, zihinsel olarak kendini onların neden olduğu acıdan uzaklaştırdı, Kateri'nin ona ilk gülümsediği zamana geri döndü. Dudakları ilk kez tenine değdiğinde ve ona bebeğim dediğinde...

Coyote, sopanın üzerindeki obsidiyen camın tırtıklı kenarını boğazına doğru sürükledi ve etini ancak sokacak kadar kesti. "À bientôt, mon frère."

Kardeşi öldürücü darbe için sopayı kaldırdı.

Seni seviyorum Kateri. Tanrılar seni her zaman korusun ve tanıdığım en iyi şey olduğun için sana teşekkür ederim. Onu son bir kez görebilseydi...

Bir sonraki kalp atışında Coyote uçarak yanlarındaki duvara çarptı ve çenesini tutan kişi yerde baygın yatıyordu. Boğazını temizlemek için öksüren Ren, Cabeza'nın Chacu ile ölüm maçı çemberi yaptığını görmek için yuvarlandı.

Chacu alaycı bir şekilde Cabeza'yı tırmıkladı. "Eşin nasıl Kukulkan?"

Bu sorunun Cabeza'da uyandırdığı öfke ve saldırının şiddetine bakılırsa Ren, Chacu'nun onun ölümüyle bir ilgisi olduğuna dair para yatıracaktı.

Ve umarım bu piç kurusunun ona yaptığı en kötü şeydi.

Ren ellerini toprak zemine dayadı ve kendini doğrulttu. Diğerlerinden biri sağ kolunu tuttu ve kemiği kırdı.

Tamam, hissettiğini...

İyileşemeden dördü onun üzerindeydi.

"Sizi bitirmek için Chacu ya da Coyote'a ihtiyacımız yok." Ren'in saldırganı Coyote'un sopasına uzandığında, odanın içinden o kadar şiddetli bir ses patlaması geçti ki herkesin ayaklarını yerden kesti.

Kahretsin, yine yerdeyim. Bu görüş noktasından gerçekten bıkmıştı.

İlk başta, onları devirecek şeyin ne olduğundan emin değildi. Ta ki Ash'in Kapı Muhafızlarından birini kapıp kıçını duvara vurduğunu görene kadar.

Evet, bu acıttı, değil mi, puta? Tekrar vur, Ash. Bunu yüksek sesle söylerdi ama onu yakalayan son kişi çenesini kırmıştı.

Ash yedisini topladı ve bitirmesi için Cabeza'ya gitmek üzere Chacu'dan ayrıldı. Gümüş rengi gözleri öfkeyle dönen Ash, Dişlerini göstererek Geçit Muhafızlarına hırladı. "Masumları korumaya yemin ettin."

En uzun olanı tavus kuşu duruşuna geçmeye çalıştı Ash. Ash birkaç fit daha kısa olsaydı işe yarayabilirdi. Ama o savaş botlarıyla, Ash iki fiti kolayca aştı.

İnsan olsalardı, o büyüklükteki birini korkutmak çok zor olurdu. Tanrı güçlerini ve çılgın savaşçı becerilerini ekleyin...

Sen devam et kaltak ve duruş. Ash muhtemelen komik kabartmayı kullanabilir.

Kel Çirkin, Acheron'la konuşurken çenesiyle Coyote'u işaret etti. “Bizi serbest bırakana bir iyilik borçluyduk. Biz sadece borcu ödüyorduk.”
Ash başını salladı. "Ah, bak şimdi, bu senin hatandı. Zorunluluğun, kardeşim olarak gördüğüm bir adama çelme taktı. Bire bir bildiğimde, bir araya getirilip ezilene kadar dövüldüğünü görmek hoşuma gitmiyor, kırılmış dişleri toplayacaksın… o yüzden sana ne diyeceğim…
Bu oyun alanını biraz düzleştirmeye ne dersin?
Yine de embesil kükredi. Belki kasları Ash'inkinden beş kat daha büyük olduğu için bunun ona avantaj sağladığını düşündü. Ama Ren'in daha kısa, daha hantal rakiplerinin üzerine kuleye yükseldiğinde öğrendiği ilk şeylerden biri... Zayıf kas, dövüş tekniğine müdahale etmiyordu. Seni ölümcül yaptı. Ve göründüğünden çok daha güçlüydün, bu yüzden insanlar darbelerinin gücünü hafife aldılar.
Dağdan gelen tek bir darbe sizi yere serebilirken, onunkine yirmi vuruş yapabilir ve önce onu yere serebilirsiniz. Dağ doğru olmalıydı.
Sen? Çok değil.
Dağ, Acheron'a alay etti. "Senden korkmuyoruz."
Ash umursamazca omuz silkti. “Bu senin açından katlanarak aptalca olurdu. Ama korkman gereken kişi ben değilim.” Ash döndü ve Ren'e yaklaştı. "Cehennem gibi görünüyorsun, dostum."
Ah, kahretsin, dedi Ren, kırılmış çenesini gereğinden fazla hareket ettirmemeye çalışarak. "Salonda geçirdiğim onca saat boşa gitti. Ben de tırnaklarımı yeni yaptırmıştım.”
"Haklı değilsin." Ash, Ren'i tekrar düşmemek için kendini hazırladığı duvardan çekebilmek için elini ona uzattı.
Ash'in kırılmamış koluyla elini tuttu ve yaptığı anda acı yok oldu. Ash'in ona yaptığı her neyse, vücudunu tamamen iyileştirirken, damarlarına bir sıcaklık yayıldı.
Birkaç saniye içinde Ren kendini daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissetti. Dahası, odadaki diğer herkes donmuştu - sanki birisi bir oyuncunun üzerindeki duraklatma düğmesine basmış gibi.
Ash bunu fark etmemiş gibiydi. "Biliyor musun Ren, Artemis seni hizmetine aldığında İntikam Yasası'nı hiç uygulamadığını düşünüyorum."
"O zaman istemedim."
"Ve şimdi?"
Ren, boynundaki tendonları dışarı çıkaran öfkeli bir çığlığın ortasında donup kalan ve yüzünü bir çirkinlik maskesi bırakan Coyote'a baktı.
Karanlık Avcılar olarak, keyfi olarak kimseyi öldürmelerine izin verilmedi. Uymaları gereken çok katı kurallar vardı. Birini öldürmek büyük bir hayır-hayırdı. "İzin verir misin?"
Ash tek kaşını kaldırdı. "Sen yarı iblissin. Benim ne düşündüğümü gerçekten umursuyor musun?”
"Senin içinde şehvetli kıçımla yeri paspaslayabilen bir iblis olduğunu bilen içimdeki iblis, bana evet dememi söylüyor. Umurumda. derinden.”

Ash gülerek, "Sen tam bir yalancısın," dedi. "Ve bir dahi." Çenesini gruba doğru salladı. "Peki, bu intikama ne dersin?"
Odada gerçekten göz ardı etmek istediği tek bir kişi vardı. "Coyote'u öldüreceğim."
"İstersen hepsini çıkar. Kazandın."
Ren bu teklife kaşlarını çattı. Ash normalde bu kadar kana susamış biri değildi. Acheron evlenene kadar tamamen Hare Krishna idi - hepimiz anlaşamaz mıyız? Barış ve sevgiler kardeşim. Barış ve sevgi. İnsan ruhlarını serbest bırakmak için Daimonları öldürün ama diğer herkese iyi davranın. Yine de Ash'in karısı Tory o siyah titanyum alyansını parmağına taktığı andan itibaren Ash "Savaşmak için mi kapımı çalıyorsun? O zaman içeri gel kardeşim, bu gece o kuduz kıçını yere sereceğim."
Bununla birlikte, Ash'in uzun süredir nedensiz kan dökülmesini kınadığı göz önüne alındığında, Ren aynı fikirde olduklarından iki kez emin olmak istedi. "Bununla tam olarak ne demek istedin?
Onları eve bozulmamış, biraz parçalanmış veya kanlı ceset torbalarında mı gönderelim?
Ren soruyu sorar sormaz, çevrelerindeki odada yedi Ren daha belirdi. Kapı Muhafızlarının önünde durdular ve oldukları yerde donakaldılar, ancak sanki önlerindekini dövecekmiş gibi poz verdiler.
Ne oluyor be?
Ash kollarını göğsünde kavuşturdu. "Rahatlamak. Atanan hedeflerinden vazgeçtiklerinde yok olacaklar... siz nasıl isterseniz. Ve bunun için daha zayıf olmayacaksın. Güçleri sizden gelmiyor."
Ren, Ash'in yetenekleri karşısında ağzı açık kaldı. Adamın çılgın tanrı güçleri olduğunu bilse de insta-clone-a-warrior'un onlardan biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
"Bunu nasıl yaptın?" Ren nefes aldı. "Bu arada, nasıl burada olabiliyorsun? Bu gece bize yardım edemeyeceğini sanıyordum."
Ash omuz silkti. "Umarım bunu yanlış anlamazsın ama iş zekaya geldiğinde gen havuzun biraz sığ. Vadinin kutsal kısmı beş mil daha içeri girmiyor."
Ren'e sivri dişli bir sırıtış gönderdi. "Kamp kurmak için harika bir yer, değil mi?
Bu kadar zavallı olmasaydı kardeşinin kibirli aptallığına gülerdim. Her neyse, diğerleriyle birlikte gideceğini sanıyordum, buradan sapmayacaksın. Bunun senin planın olduğunu bilseydim, başından beri arkanı kollardım. Bazen Ren, artık arkadaşların olduğunu hatırlaman gerekir. Ve bazılarımız çok uzun zamandır buralardayız. Kıçındaki kalıcı bir çıban gibi, hepinize bir nevi bağlıyım."
Ren güldü. "Bunu hatırlayacağım. Teşekkür ederim."
Ash saygıyla başını eğdi. "Seni ve Beza'yı eğlencenize bırakıyorum. Senin için Choo Co La Tah ile ben ilgileneceğim ve bariyerleri aşan haşerelere karşı ipi tutmaya devam edeceğim." Choo'nun baygın bir halde yattığı yere yöneldi.

"Acheron?" Ren, adının gerçek Atlantis telaffuzunu sert bir C ve duyulabilir bir H ile kullanmaya özen gösterdi. "Herista." Teşekkür ederim.
Ash, kan ailesi için Atlantisli bir jest olan yumruğuyla kalbine iki kez vurdu. "Ate, mer, ate." Ne zaman istersen kardeşim, ne zaman istersen. Sonra dönerek Choo'yu aldı ve onunla birlikte ortadan kayboldu. Ash gider gitmez herkes normale döndü.
Bir gün, Ash'in güçlerinin tamamı hakkında gerçekten itiraf etmesi gerekiyordu.
Ama bu bu gece olmayacaktı.
Bu gece Ren'in mühürlemesi gereken bir kapısı ve yakalaması gereken bir faresi vardı. Coyote artık savaşması gereken sekiz Ren olduğunu fark ettiğinde gözleri korkuyla açılmış olan biri.
İçlerinden biri çok sinirlendi ve Coyote'un emrettiği dayak için kanını istedi.
Ren, doğruca Coyote'a giderken diğerleriyle savaşmak için kopya ordusundan ayrıldı. Kardeşi onun peşinden geldiğini görür görmez Coyote en iyi yaptığı şeyi yaptı.
Koştu.
Ren, Coyote'un ardından kuyudan aşağı koşarken hızını artırdı. Tavşanı kovalamaktan bıkan Ren, Coyote'un önüne ışınlandı.
Hala arkasına bakarak Ren'in göğsüne çarptı, sonra geri sendeledi.
Coyote bir korku filmindeki ürkütücü, kasılmış, ele geçirilmiş bir insan gibi yerde geriye doğru koşarken Ren ona acımasızca baktı. Ayağa kalk ve olduğunu iddia ettiğin adam gibi karşıma çık... "Babamızın senin gerçek doğana karşı nasıl bu kadar kör olduğunu asla anlayamayacağım."
Sonunda bir omurgaya benzeyen bir şey keşfeden Coyote ayağa kalktı ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ne yapacaksın? Beni öldür?"
Ren el dövme bıçağını çizmesinden çıkardı ve ona baktı. İnsan hayatından tutunmayı başardığı çok az şeyden biriydi - bir insan olarak sahip olduğu çok az şeyden biriydi. Sade ve zarif, bıçağın bir tarafında bir karga ve diğer tarafında bir sinek kuşu vardı. Bir gece uyuyamadığı zaman oraya koyduğu biraz kaprisli. Pek çok acı anı, çoğu zaman dinlenmesini engellemişti.
Ama silahlara karşı her zaman güçlü bir sevgisi olmuştu.
Çocukken öğrendiği şeylerden biri de metalürjiydi. Demircilerin farklı bileşikleri koklamasını izler, ne yaptıklarına dair zihninde notlar alırdı, böylece özel olarak kopyalayabilirdi.
Yirmi yaşına geldiğinde tüm silahlarını kendi yaptı. Yayı, okları, savaş sopası ve bıçakları. Ve Coyote'un "şakaları" sayesinde, silahlarına dokunulduğunda veya kurcalandığında anında anlaması için silahlarıyla uyumayı öğrenmişti. Saldırı altındayken arızalanan ya da kırılan bir alete hayatınızı emanet etmekten daha kötü bir duygu yoktu.
Ve bunu kanıtlayacak yaraları vardı. Bir insan olarak, gurur duyduğu tek şey silahlarıydı. İnsanların aksine, onunla alay etmezlerdi. Onu terk etmediler ve kimsenin koruyamadığı zamanlarda onu korudular.
Hala onlar hakkında böyle hissediyordu.

Aslında, evindeki garaj demirhaneydi. Uçabildiği ve ışınlanabildiği için arabaya ihtiyacı yoktu. Ona gerçek rahatlık veren tek şey için kullanabildiği zaman, birincil alanı boşa harcamaya gerek yoktu.
"Bir şey söyle," diye hırladı Coyote.
"Üzgünüm. Bir an düşüncelere daldım."
"Deli misin?"
Ren güldü. "Genlerimiz verili mi? Güvenli bir bahis." Ayıldı ve bakışlarını Coyote'a dikti. "Bana bir şey söyle... on dokuz yaşımdayken ve doğum günümde sana ve babama hediye olarak uyumlu bir bıçak seti yaptığımı hatırlıyor musun?"
"Evet? Bu yüzden?"
"Ne yaptığını hatırlıyor musun?"
"HAYIR. Onlara ne olduğunu bile bilmiyorum."
Tabii ki yapmadı. Neden yapsın? "Onu hatırlıyorum." Bir netlikle hafızasından silmek için her şeyi verirdi. "Önce sana seninkini verdim ve babamın onunkini benden almayacağına beni ikna ettin. Aşağılık olmakla eleştireceğini. Ben de izlerken ona vermene izin verdim. Başardığını varsaydı ve bu hediye için seni kucakladı."
"Babam bu yönden kötüydü."
"Hayır, Anukuwaya, sen hep böyle kötüydün. Sen bir gölge gezginisin. Işıktan geliyormuş gibi davranan karanlıktan gelen hain bir yaratık. Işıltılı ve güzel ama özü yok. Sadakat yok. Biz insanken, sende hiç görmedim, çünkü seni kardeşim olarak sevdim. Onu görmek istemedim. Ve babam, Buffalo ona bıçağın yaratıcısı olduğumu söyledikten sonra bile, gördüğü en iyi bıçak olduğunu söyledi. Hayatımda bana küçümseme dışında bir şeyle baktığı tek zamandı. Ama dayanamadın. Kıskançlık seni yedi. Ve onun sevgisinin o iki dakikasına sahip olmama izin veremezdin. Bunun yerine, bıçağı kırılması için termal şok verdin ve sonra hayatını benim beceriksizliğimden kurtardığın için sana teşekkür eden babama gösterdin. Ona kusurlu bir bıçak verdiğim için bana kızdı ve ben mutfakta tek başıma akşam yemeği yerken bıçağı bana fırlattı."
Ren gömleğinin önünü açtı, böylece Coyote, babasının öfkesinden habersiz otururken bıçağın ona vurduğu omzundaki yara izini görebildi. Babaları bıçağı o kadar sert fırlatmıştı ki, onu koltuğundan düşürmüş ve yere yatırmıştı. Şaşkına dönen Ren, babası dudağını büküp onu lanetlerken dehşet içinde bakmıştı. "Güzel bir silahtı. Etimi, sinirlerimi ve kaslarımı tereyağı gibi parçaladı.
ve ucu kemiğime gömülü. Hiçbir şey değilse, bunu hatırlamanız gerekir. Kolumda tekrar tam hareket açıklığına sahip olmadan önce bir yıldan fazla zaman geçti. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ o kolla yapamadığı bazı şeyler vardı.
Bıçağı Coyote'un görmesi için kaldırdı. "Sahip olduğum en iyi silahlardan biri oldu. On bir bin yıl geçti ve kılıç hâlâ eskisi kadar güçlü."
"Onu neden saklayasın, seni hasta piç?"

Öfkesi onu boğmak için boğazında yükseldi ama Ren onu uzaklaştırdı. Bu öfkeyle ilgili değildi. Bu, Coyote'un ona hizmet ettiği bir ömür boyu süren sefaletin intikamıyla ilgiliydi. “Babamızı gururlandırmak ve sizi mutlu etmek istediğim için annemin kolyesini bıçakların bir parçası olarak erittim. Bir hediyenin maliyeti asla önemli değildir. Önemli olan kalpten gelmesi ve veren için duygusal değer taşımasıdır. Onun kolyesinden daha çok değer verdiğim hiçbir şey yoktu... sen ve babam dışında. Bu yüzden kendime alçakgönüllü olmayı ve hayatım pahasına asla ama asla bir başkasına güvenmemeyi hatırlattığım bu bıçağı saklıyorum. Herhangi bir anda diğer insanların benim konumuma göre nerede durduğunu her zaman bildiğimden emin olmak için, böylece ben çevreme dikkatsiz davranırken kimse beni bir daha bıçaklamasın.
Ona yaklaşan Coyote gözlerini devirdi. "Senin kekelediğin günleri özlüyorum. O zamanlar saçmalıklar hakkında asla saçmalamadın.
"Bu geceden sonra, varlığıma bir daha asla katlanmak zorunda kalmayacaksın. Ve bir daha asla sevdiklerimi almayacaksın, onlara zarar vermeyeceksin ya da onları tehdit etmeyeceksin."
Coyote, Ren'in tam önünde dinlenmeye gelirken alay etti. "Beni öldüremezsin. Ben senin erkek kardeşinim."
Ren, Coyote'u kardeşçe kucaklamak için kendine doğru çekti, sonra Coyote'un gevşediğini hissettiği anda, onu kalbinden bıçakladı. Coyote'u kollarının arasına alırken, "Başka bir anneden," diye fısıldadı Coyote'un kulağına. "Ve Keetoowahlar, akrabalıklarını yalnızca annelerinin soyuna göre sayarlar... O benim erkek kardeşim değil. Ve ona hiçbir borcum yok.
Bunlar, Coyote'un kardeşine Coyote'un Ren'in nasıl gömülmesini istediğini sorduğunda rahibe söylediği sözlerin aynısıydı.
Dahası, Coyote eklemişti, "O gerçek bir Keetoowah değil ve onursuzca öldü. Cesedine ne yaptığın umurumda değil ama bir yabancının cesediyle sevgili ölülerimize hakaret etme veya kutsallığını bozma."
Bir şefin oğluna yakışır bir cenaze töreni yapmak yerine, Ren'in cesedi çöp olarak kullandıkları çukura atılmıştı. Ve Artemis Ren'in hayatını geri getirmeseydi Coyote onu bir daha asla düşünmeyecekti.
Nefes nefese kalan Coyote, ölürken Ren'i boğmaya çalışarak elleriyle uzandı.
Ren kardeşini itti ve Coyote'un birkaç saniye daha kıvrandığı yere düşmesine izin verdi. Coyote öldüğünde Ren, Coyote'un yüzyıllar önce ona yaptığını yaptı. Vücudunun üzerinden atladı ve işine devam etti.
En azından denedi. Ama sadece üç adım atmıştı ki kolyesi ısındı ve derisini yaktı.
Kahretsin…
Coyote onu boğmaya çalışırken, karışan kanları iblis taşına dokunmuştu. Grizzly artık özgür olacaktı.
Ve ben sahibim. Sonsuza kadar.
Midesi bulanan Ren, Cabeza'yı Chacu'yla savaşırken bıraktığı yere koştu ve arkadaşını odanın ortasında tek başına dururken buldu.

Ren yavaşladı. "Chacu nerede?"
“Küçük puta annesi için eve koştu. Yemin ederim... bir gün kalbindeki kanı içip yiyeceğim..." Çenesiyle Ren'in gömleğindeki kanı işaret etti. "Ya sen?"
"Coyote artık ulumuyor. Piç sonsuza dek susturuldu.”
Anlayarak başını salladı. "Üzgünüm ve senin adına sevindim."
Ren kısa bir kahkaha attı. "Evet, bu her şeyi özetliyor, değil mi?"
"Aslında öyle kardeşim."
Ren bu son kısmın tadını çıkarmak için bir dakikasını ayırdı. Coyote'un onu bir kardeş olarak sahiplendiği tek zaman, onu manipüle etmekti. Ama bunu Ren'e söylediklerinde ciddi olanların onunla hiçbir kan bağı yoktu. Grizzly'ye hizmet ederken onları özleyecekti.
Bunu düşünmek istemeyerek Cabeza'nın koluna vurdu. "Şimdi dünyanın geri kalanını kurtaralım mı?"
"Elbette. Neden? Herkes ölürse kendi yemeğimi kendim pişirmek zorunda kalırım ve bok gibi yemek yaparım. Peki ya sen?"
Ren güldü. "Yalnızca ekmek ve bamya kızartın ve ikisinin de yenilebilir olduğu konusunda bir iddiam yok."
"O zaman dünyanın geri kalanını kurtarsak iyi olur."

* * *

Kateri cephanesinin bittiğini anlayınca küfretti. Tekrar. Sen ateş ederken asla kurumayan bir Hollywood silahı için neler vermezdi.

Sasha karanlıkta tek başınaydı, kurt kılığına girmiş, elinden geldiğince çoğunu onlardan uzak tutmaya çalışıyordu, onlar kıstırılmışken, çok kısa sürede ulaşmaları gereken mağaranın yakınına bile yaklaşamıyorlardı, yoksa bunların hepsi hiçbir şey için.
Tabii ihtiyaç duydukları mağaranın bu olması şartıyla. Duvar resminin tam olarak nerede olduğu konusunda hala bazı tartışmalar vardı. Ren olmadan... Evet, bu gecenin sonu pek iyi olmayabilir.
Son okunu doğrudan Sundown'a doğru uçan bir iblise fırlattı. "Nick! Daha fazla cephane!”
Anında ok kılıfında belirdiler. Tamam, Nick Hollywood'dan daha iyiydi. C-4'ü yaratamaması dışında. Eh, teoride, onu canlandırabilirdi. Sorun şu ki, hiçbiri onu nasıl kullanacağını bilmiyordu.
"Teşekkürler."
Nick, saldırganlarına ateş topu atmaya geri döndü. O kadar hızlı vurdu ki, 4 Temmuz kutlaması gibi göründü.
Jess, kuzgun alaycılara ve iblislere av tüfeğini doldurur, kurar ve nişan alır almaz ateş etmeye devam etti - ki bu, elinde şaşırtıcı derecede hızlıydı. O şeyin namlusu su toplayacak kadar sıcak olmalıydı.
Ama yok ettikleri her iblis için, onun yerine on tane daha gelmiş gibi görünüyordu.
Sundown, Nick'e sinirli bir bakış attı. "Bunlara ölmelerini falan emredemez misin?"

"Evet. Elbette olabilir, ama işte büyük yeşil turşu... eğer bu güçleri kullanırsam, zayıflamış kapıları delip geçecekler ve anında açacaklar. Ben en üst seviyedeyim, Jess. Bu güç, Mardi Gras boncukları gibi diğer iblisleri çıplak canavarlara çekme eğilimindedir ve iblisin seviyesine bağlı olarak onları güçlendirebilir. Beni lanetlenmişlerin bir yer işareti gibi düşün.
Jess yeniden yükledi. "Pek eğlenceli görünmüyor."
"Neşeli bir Maymun Fıçısı." Nick, iblislere daha fazla ateş topu gönderdi.
Nick'in çok tehlikeli bir durumu hafife alabilecek sert tabiatıyla eğlenen Kateri, bileğine bir gardiyan varken bile sızlayan havayı üfledi. Parmakları uyuşmuştu ve tekrar uyumak için hayatta kalırsa, ölürken ona çığlık atan hayalet dişli yaratıklarla ilgili kabuslar göreceğinden emindi.
Bu umutsuz. Yüksek sesle söylemedi ama hissetti. Onların da öyle olduğundan emindi.
Hiçbiri mağaralara doğru ilerleyemedi. Dövüşmekten o kadar yorulmuştu ki tek yapmak istediği uzanıp onu almalarına izin vermekti. On beş dakika sonra zaten hiçbir önemi olmayacaktı.
Çok geç olurdu.
On beş dakika.
Bir öğrenci olarak, özellikle nefret ettiği sıkıcı bir sınıfta, on beş dakikanın ona sonsuzluk gibi gelmesi tuhaftı.
Şimdi …
Kısacık yaşamının gözlerinin önünden geçmesine bile yetmemişti.
Ona uçan bir maymunu hatırlatan bir şey başının üzerinden geçip onlara tükürünce eğildi. Elinden birkaç milimetre ötedeki kayaya çarpıp onu şeker gibi sıcak suda erittiğinde bunun asitli tükürük olduğunu anladı.
Jess ayağa kalktı ve üç kez vurdu. Vurulduğunda geri tepti ama canavarı öldürmedi.
"Annen sana hiç terbiye öğretmedi mi? Hiçbir leydiye tüküremezsin."
Yeniden doldurmak için diz çöktü. "Hayvanları sallamak."
Şeytanlar, Jess, diye hatırlattı Nick.
"Lanet olası iblisler." Bakışlarını Nick'e dikti. "Kutsal su onlara etki ediyor mu?"
"Yalnızca biraz. Unutma, Pazar günleri hala Komünyon alıyorum ve çocukken bir mihrap çocuğuydum.
"Evet, bu doğru değil."
"Daha fazla anlaşamadık." Nick onu tıpkı başka bir uçan çirkin dalgası tarafından vurulacakmış gibi korudu. Sonra onu neredeyse öldürecek olanlara kelimenin tam anlamıyla ateş açmak için ayağa kalktı.
Nick onları mağaralara ışınlayabilirdi ama onlar hakkında çok az şey bildiği ve içleri hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediği için onları bir duvara çarpabilir ve bunu deneyerek öldürebilirdi. İçeride sıkışıp kalacaklarından bahsetmiyorum bile, bu da iblislerin onları öldürmesini kolaylaştırdı.
Bir ok daha attı. Ama asıl yapmak istediği şey bir deliğe girip tüm bunların bitmesini beklemekti.

Hadi, Kateri. Bu sadece seninle ilgili değil. Onu korumak için hayatlarını riske atan adamlara baktı. Jess yeni bebeğiyle. Burada olmak istemedi. Ama burada tek bir şikayeti yoktu. Ona göre sadece belirli varlıkları kızdırmak için yaşayan Nick. Adını vermediği birine âşık olan ama bunu yaşarsa ona çıkma teklif edeceğine yemin eden Sasha. Korku lanet olsun. Hayatı hakkında hiçbir şey söylemeyen Cabeza.
En çok Ren. Ona kalbini vermişti... hala kendisine ait olan tek parçasını. Hiç kimseye vermediği tek parça.
O kalp atışında kendini Anma Günü'nde büyükannesiyle birlikte mezarlıkta genç bir genç olarak gördü. Kateri'nin büyükbabasının mezarına kırmızı, beyaz ve mavi bir gül koymak için her zaman oraya giderlerdi. Ve çividen sert olan, hiçbir şey için gözyaşı dökmeyen büyükannesi orada durup çok sevdiği kocası için ağlardı.
"Senin gibi birini sevdiğimi nasıl bileceğim Büyükbaba, Grammy?"
"Ah bebeğim," demişti Kateri'nin saçını yüzünden geriye doğru iterek, "bu kolay bir cevap.
Düşünmeden veya tereddüt etmeden onların hayatını kurtarmak için hayatınızı feda etmeye istekli olacağınızı bildiğiniz zaman. Saat beş olduğunda ve söyledikleri gibi evde olmadıklarında paniğe kapılır ve bir daha o kapıdan girmeyeceklerinden korkarak nefes alamazsınız.
Onları yere serme düşüncesi canınızı çok sıktığında nefes alamıyorsunuz.
En çok da, başınıza iyi ya da kötü bir şey geldiğinde ve ilk aradığınız kişi onlar olduğunda.
 ile bu haberi paylaşmak istiyorum. Aşk olduğunu böyle anlayacaksın bebeğim. Herhangi bir şüphe olmayacak.”
Kateri, büyükannesinin açıklamasını hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı. Bir adamın adını kalbine ve ruhuna kazıyan ve o kadar mükemmel ve mutlu görünen hayatında bir şeyin eksik olduğunu fark etmesini sağlayan bir çift şok edici mavi göze bakana kadar.
Ren.
Ve eğer o kapıları mühürlemiyorsa, tuttuğu şeyler onun için gelecekti.
Bu bariz aptallık eyleminden pişmanlık duyacağını umarak mağaralara yöneldi. Yanında bir ateş topu patlamadan hemen önce Nick onu yakalayana kadar tek başına koştuğunu sanıyordu.
Onlara daha fazla iblis geldi ve önlerini kesti.
Saçmalık. Faydası yoktu. Tek yaptığı onları siperden uzaklaştırmak ve ölüme açık bırakmaktı.
Ben çok üzgünüm.
Yardıma ihtiyacın var mı?
Ren yanında belirdiğinde kalbi o derin, tanıdık sesle çarpıyordu. "Sen buradasın!"
"Başka nerede olurdum?" Ren dizlerine kadar içinde bulundukları çılgınlığı incelerken kaşlarını çattı. "Neden bu kadar ağır ateş altındasın?"

Nick ona komik bir bakış attı. Ah, bilmiyorum. Ama gerçekten keyif alıyoruz. Korkunun o kadar harika romantik bir kokusu vardır ki, onu kolonya ve deodorant haline getirmeleri gerekir.
Eau de El. Hepimiz bir dakika ayıralım ve tadını çıkaralım.
Can sıkıcı olabilse de, Nick derin alaycı mizah anları yaşadı.
Cabeza, Jess'in yanında belirirken boğazını temizledi. "Beş dakikamız var millet.
O zaman her şey çok daha kötüye gidecek."
Ren elini ona uzattı. "Hazır mısın?"
"Kesinlikle."
Soğuk elini o kadar sıcak olan elinin içine koydu ki ürperdi. Onun gücü heyecan vericiydi. Ve eğer bu gece ölecekse, gördüğü son yüzün onunki olacağından memnundu.
Ren onu zahmetsizce mağaraya fırlattı. Burada yüzyıllar geçirmiş biri olarak, bu vadinin her santimini avucunun içi gibi biliyordu ve Sıfırlama için ihtiyaç duydukları duvar resminin hangi mağarada olduğunu tam olarak biliyordu.
Ama içerisi o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordu. Kendi elleri bile değil.
Ta ki Ren, binlerce tarihöncesi glifle süslenmiş toprak duvarlara birkaç metre aralıklarla yerleştirilmiş meşaleleri yakmak için ateş toplarını kullanana kadar. Onlar güzeldi.
Fernando, bu kadar bozulmamış bir şeyi keşfetmek için onun ihtişamını yaşardı.
"Yıldırım kuşu burada." Ren onu mağaranın diğer tarafına, oradaki en düz duvara götürdü.
Tüm genişliği, öfkeli bir tanrıyla yüzleştiğinde dünyanın ilk Ixkib tarafından nasıl kurtarıldığına dair tüm hikayeyi anlatan renkli bir duvar resmiyle boyanmıştı.
Ahau Kin'in Kinichi'yi ona hediye ettiğini gösteriyordu.
Ancak Kateri, aradığını göremedi. Ve zaman çok hızlı ilerliyordu. Kapıların açılmasına sadece birkaç saniyeleri vardı. "Kinichi nereye gidiyor?"
Ren, aşağıdaki sahnelerin üzerinde dev bir yıldırım kuşunun yükseldiği tavanı işaret etti. Thunderbird'ün kafasının üzerinde küçük bir sinek kuşu vardı. Gök gürültüsü kuşunun sinek kuşunu takip edip etmediğini anlayamazsın. Dost muydular, düşman mıydılar? Söylemek imkansızdı. Ama gök gürültüsü kuşunun açık gagasının tam arasına yerleştirilmişti.
Kateri hayal kırıklığı içinde ağlamak istedi. "Peki bu bir orospu değil mi? Kollarımı o sinek kuşunun ağzına uzatsam ne kadar sürer sanıyorlardı? Kendimi içine atıp çabucak mutasyona uğratabileceğim bir radyoaktif izotop fıçınız olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Filmlerde hep işe yaradı.
Ve tabii ki bariz bir sorun daha vardı. "Taşı tam olarak nereye koymam gerekiyor?" Duvar, içinde tek bir çatlak olmadan tamamen düzdü.
"Bulacağız, merak etme."
Şimdi bakın kim iyimserliğini bulmuştu. Harika zamanlama, dostum.

Ren birdenbire ona doğru ilerlerken, bir patlama onu doğruca yere fırlatacak kadar sert vurdu.
İçgüdüsel olarak tepki vererek bir ok attı ve ateşe döndü. Ama hedefini gördüğü an donup kaldı.
Hayır... İmkansızdı.
O NE LAN?
Kateri gözlerine inanamadı. Bu bir rüya olmalıydı. Büyük halüsinasyon. Bir şey.
Yayı indirdi. "Enrique?"
"Si, Dr. Avani."
Ağzı açık, adam ona yaklaşırken bunu anlamaya çalıştı. "Burada ne yapıyorsun?"
Soğukça gülümsedi. "Tabii ki seni görmek için buradayım."
Elbette?
"Anlamıyorum. Burada olduğumu nasıl bildin?”
"Veneno," dedi basitçe. "Laboratuvarınızda Chacu'ya saldırdığında onu yakaladım... Senin ve Cabeza'nın düşündüğü kadar donup kalmamıştım. Ve tüm o sözdelerin boyunlarına tükürüyorum.
insanlara işkencenin işe yaramadığını söyleyen uzmanlar. Buna göre, nasıl doğru yapacaklarını bilmediklerini söylüyorum. Şahsen ben, beni asla yüzüstü bırakmadım.
Kurbanının adını kaydetmesi bir saniyesini aldı.
Ren onun için atıldı ama Enrique onu ters yöne fırlattı. "Nefes almasını istiyorsan geride kal."
Kateri'nin saati, son geri sayımda olduklarını bildirmek için biplemeye başladı. Enrique'yi geçmesi gerekiyordu. Şimdi!
"Ne istiyorsun?" ona sordu.
"Bana zaman taşını ver, yoksa sana erkek oyuncağının taşlarını veririm."
Bunun bir rüya olup olmadığından emin olamayarak Ren'e baktı.
"Yapma, Kateri," dedi Ren inatla. “O insan değil. Ne yaparsan yap, taşı almasına izin verme.”
O, başını salladı. “O benim yüksek lisans asistanım.”
Enrique güldü. "Evet ve hayır. Enrique senin mezuniyet asistanındı. Ama ben aslında sizin esirinizdim Dr. Avani. Chacu bilmeden beni serbest bırakana kadar.
Bunların hiçbiri ona mantıklı gelmiyordu. Ren'e kaşlarını çattı. "Ne demek o insan değil?"
Enrique tısladı. "Aptal herif. Sana söyledim... ben el peuchen. Test edebilmek için arabamı Fernando ile yaptığınız ilk kazıdan geri getirdiniz. Yaptığın testler sayesinde, cárcel'imden kurtulabildim. Ama o lanet kampüsten kaçamazdım.
Asistanınızın cesedini ben devraldıktan sonra bile. Büyük büyükannesi gerçekten güçlüydü. Ve onun ruhunu yemekten zevk aldım. Ama şimdi işim bitti. Ne için geldiysem onu istiyorum.
Ona uzandı.

Ren onu geri püskürttü. "Ona dokunmaya cüret etme!"
Enrique, Ren'e döndü ve doğrudan göğsüne giren ve parçalara ayrılan bir şey vurdu.
Kateri öfkeyle haykırırken Ren acı içinde haykırdı. Sadece Ren'in sesinden ne kadar kötü olduğunu biliyordu.
Asla ama asla böyle bağırmazdı.
Ona ulaşmaya çalıştı ama Enrique ona izin vermedi.
"El piedra'yı ver bana! Şimdi!
Ren'in hayatı için ona her şeyi vermeye hazırdı. Ama bu iblisin onların buradan canlı çıkmalarına izin vereceğini bir an bile düşünecek kadar aptal değildi.
Düşün Kateri, düşün...
Ren'in işini bitirmesi için harekete geçti.
Ren'i sonsuza dek kaybedeceğine ikna olduğu o an, bunu hissetti. Tuhaf bir iç çıtçıt. Suyun kuvvetinden hemen önce gelen bir barajdaki minik iğne gibi onu şiddetli bir sele dönüştürdü. Ve o iç sel geldiğinde, odayı tüm vücudundan fışkıran parlak ışıkla doyurdu. Enrique'yi delip geçen bir ışık. Acı içinde çığlık atarak geri çekildi ve tekrar Ren'e ulaşmaya çalıştı.
Ren'e doğru hareket ettiği an, ışığı ona defalarca saplandı.
Yüzü çirkin, şeytani bir canavara dönüşen Enrique, ona ulaşmaya çalıştı.
Işık yoğunlaştı ve sonunda onu bin parçaya ayırdı.
Dehşete kapıldı, rahatladı ve aynı anda dehşete kapıldı, Ren'in yerde bir kan gölü içinde yattığı yere koştu. Elinden geldiğince nazikçe onu ters çevirdi ve kucağına aldı.
Yüzü solgun ve yapış yapıştı, güçlükle nefes alıyordu. Dudakları maviye dönüyordu. Tanrım, çok fazla kan vardı.
Ren elini onunkiyle kapattı. "Takvimi sıfırlamanız gerekiyor."
Lanet takvimi boşver.
Yaralısın. Daha da kötüsü, ölüyormuş gibi görünüyordu.
Ren dudaklarını yaladı. Aldığı her nefes göğsünde boş, tıkırtılı bir ses çıkarıyordu. "Önemli değil Kateri. Takvim daha önemli. Git, seni bekleyeceğim."
"Benim yüzümden ölmeye cüret etme," diye onu uyardı. "İçtenlikle söyledim."
"Gitmek."
Başını sallayarak glifler için tekrar koştu.
Bu sefer yukarı baktığında farklı bir şey gördü. Daha önce kaçırdığı yeni ayrıntılar. Babasının ve büyükannesinin güçlerine sahip olduğu için ancak şimdi belli olan ayrıntılar.
anlayış. Gizli veya maskelenmiş her şeyi görme yeteneği.
Şimdi, tam netlik ona aitti. Thunderbird, Ren'in ve yok ediciden dünyanın koruyucusuna dönüşmesinin bir simgesiydi. O gök gürültüsü, gözünü güneşe gönderebilsin diye sinek kuşuna kurban ediliyordu. Sinek kuşunu çevreleyen açık gaga, sinek kuşunu son nefesiyle korumak için bunu yaptı.
Ama yine de lanet şeye yerden nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

İnanmak. Ren'in kafasındaki sesi çok güçlüydü.
Hala yanında olduğundan emin olmak için ona baktı.
Her zaman yanında olacağım Waleli. Seni bulmam on bir bin yılımı aldı.
Gerçekten şimdi seni bırakacağımı mı düşünüyorsun?
Gözlerinde yaşlar toplandı. "İnanıyorum." Ve hayatında ilk kez bunu kastetmişti. Tam bir delilik olmasına rağmen, gülünç olana inanıyordu. Doğaüstü olaylara inanıyordu.
Hepsini. Ve hepsinden önemlisi, Ren'e inanıyordu. Sevgisi onu sardı, ona güç ve kararlılık verdi. Onunla birlikte, sonunda imkansıza inandı. ben Sinek Kuşu - gece ve gündüz arasındaki köprü. İnsanlığın umudunu taşıyan güneşin habercisi.
Düşünceler kafasını doldururken, vücudundan bir ağırlık kalkmış gibi hissetti ve yüzmeye başladı.
Hayır, yüzemez...
Uçtu.
Bir an yerdeydi ve bir sonraki an yerden çok yüksekteydi. Ah bu... bu korkutucuydu.
Ve çok eğlenceliydi.
Aniden Enrique yeniden ortaya çıktı.
O piç kurusunu ben öldürmedim mi?
"Taşı bana ver yoksa onu öldürürüm!" Enrique bıçağı Ren'in boğazına dayadı.
Tereddüt etmeden geri dönmeye başladı ama Ren kolunu uzattı ve onu hafifçe rüzgarla savurarak onu daha yükseğe kaldırdı.
Dünyayı kurtar Kateri.
Gözyaşları gözlerini doldurdu. "Benim dünyamsın."
Ve sen benimsin. Şimdi lütfen Kateri, eğer beni seviyorsan, bize verilen görevi bitir.
Takvimi sıfırla, sonra da bu pisliği öldürürüz.
Bu kadar korkmuş ve üzgünken sadece Ren onu gülümsetebilirdi.
Başını sallayarak uzandı ve yerden bakıldığında resmin onu düz gösteren bir aldatmaca olduğunu fark etti. Buradan, sinek kuşunun kalbindeki, özellikle kolyesini tutmak için bir yapboz parçası gibi kesilmiş olan küçük alanı gördü.
Tabloya dokunur dokunmaz, tam bir düşünce netliğine sahipti.
Göz. Kalp. Ruh. Ben kötülüğü kovan güç benim. Tek başıma onunla savaşabilir ve onu varlığımın en hayati parçalarından uzak tutabilirim.
Güneş sadece karanlığı kovan ışık değildi. Acı ve zararın buz gibi soğukluğunu uzak tutan sıcaklıktı. Seni mutlu eden, içini neşeyle dolduran şeylere odaklan. Önemli olan tek şey onlar ve sizi güvende tutacak şeyler onlar. En kötü fırtınada bile sizi güçlü tutacak olan onlardır.
Ve bu sevinç ona bir kalp veren şeydi. Eli titriyordu, kolyesini sinek kuşunun içine yerleştirdi.

Yıldırım odanın içinden sekti. Sinek kuşu, mağaranın tepesindeki küçük bir delikten doğruca turuncu bir ışık yakarken gök gürültüsü kuşunun ağzına geri düştü.
Bir yaz gününde öğle vaktinden daha parlak parlayan yakıcı ışından gözlerini korumak için yüzünü başka tarafa çevirdi.
"HAYIR!" Enrique korku içinde çığlık attı. Bıçağını ona fırlatmak için döndü. Bunu yaptığı anda Ren yerden kalktı ve kırmızı taş kolyeyi boynundan kaptı. Enrique bıçağını fırlatırken aynı anda Enrique'nin boğazına doladı. Bıçağı savuşturdu ve bir an Ren'in kolyesini boğmak için kullandığını düşündü. Ta ki Enrique'nin boynuna takıp geri adım atana kadar. "Cárcel Infierno'nun keyfini çıkarın, amigo." Grizzly ve Windseer'a elimden gelenin en iyisini yapın.
Enrique zemin açılıp onu içine çekerken çığlık attı. Savaşmaya, yüzeye tutunmaya çalıştı. Ama işe yaramazdı. Yer onu tamamen yuttu.
Enrique gider gitmez Ren güverteye çıktı. Zor.
Kendi kolyesini unutan Kateri, onun yanına geçti. İçini soğuk bir korku ve topyekun bir korku doldurdu. Çok solgundu. Nefesi çok sığ.
Başını dikkatlice kucağına koydu ve yakışıklı yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti. "Bebek? Ölmeyeceksin, değil mi? Sen ölümsüzsün."
Kafasını salladı. "Patlama kalbimi deldi. Ben ölüyorum, Kateri."
"HAYIR!" Acı göğsünü sıkıştırırken gözyaşları onu kör etti. Onu kaybedemezdi. Yapamadı. "Beni bırakma Ren. Lütfen. Sana ihtiyacım var."
Ren, başka birinin ağzından duymayı asla beklemediği sözlerin tadını çıkardı.
Ve onların Kateri kadar olağanüstü birinden gelmesi... İsteyebileceğinden daha fazlasıydı. Hak ettiğinden fazla. Onları söylediğin için teşekkür ederim. Onunla kalmayı ne kadar çok isterdi ama kader ikisi için başka planlar yapmıştı. "Senin bana ihtiyacın yok güzelim. Bensiz iyiydin."
"İyi olabilirdim. Ama mükemmel değildim. Dünyama dalıp ben ateş altındayken yanımda olana kadar olmaz. Artık yalnız kalmak istemiyorum Ren. Tek başıma ayakta durabiliyor olmam, bunu istediğim anlamına gelmez."
Yanağından öptü. "Ağlama Waleli... Böylesi daha iyi."
O deli miydi? Bu nasıl daha iyi olabilir? "Nasıl?"
Ren cevap veremeden, kocaman bir ayı adam önlerinde belirdi. Tabaklanmış güderi giymiş, sert ve kaslıydı. Dudaklarını bükerek nefret dolu bir alayla ikisini de tırmıkladı. "Hayatını bana sattı ve bu onun köleliğinden kurtulma girişimi."
"Onu yalnız bırakın!" Ren homurdandı.
"Ah lütfen, Makah'Alay, zahmet etme. Artık pazarlık edecek hiçbir şeyiniz yok.
Birkaç dakika içinde kendi hayatına bile sahip olmayacaksın"
Kateri, daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, içindeki yabancı bir parça bu adamı tanıyınca soğudu.
boz ayı.

“Artık onun kalan azıcık hayatını talep etmeye geldim. Bana çok şey borçlu."
Kateri bırakmayı reddetti. "Anlamıyorum. Neden bunu yapasın ki?" ona sordu.
Grizzly dişlerini sıkarak cevap verdi. "Senin için." Bunu ondan tiksinmiş gibi tükürdü.
"O her zaman aptaldı."
"Hayır," dedi şiddetle. Ren asla aptal olmadı. Ama sen... Onun yerine Enrique'yi gönderdiğinde onun adağını almalıydın.
Grizzly homurdandı. "Acınası bir yedek." Ren'e uzandı.
"Onu almıyorsun," diye homurdandı, Ren için ölümüne savaşmaya hazırdı. Babasının ve büyükannesinin gücünün elinden gelen her zerresini toplayarak Grizzly'yi havaya uçurdu.
Saldırısının ağırlığı ve gücü onu şok etti. Ama çok geçti. Güçleri artık çok güçlüydü. Ve Ren için gelerek, onun içindeki boz ayı ruhunu ortaya çıkarmıştı.
Kimse ailesine dokunmadı.
Hiç kimse!
Ayağa kalkıp sahip olduğu her şeyle onun peşinden gitti. Hiddeti açılıp yükünü boşaltırken tekrar tekrar Grizzly'yi patlattı. Sadece şimdi buraya gelmeye cesaret ettiği için değil. Ren'e yaptığı her şey için ve babasının peşine düşüp onu öldürdüğü için. Her şeyini ondan almış ya da almaya teşebbüs etmişti.
Ve yeterince almıştı.
"Yapacağın bütün kötülükleri yaptın. Grizzly burada durur.”
Ona güldü. "Bana ne yapabilirsin ki? beni öldüremezsin Ölümsüzüm."
"Hayır, ama seni, seni doğuran kaynağa geri gönderebilirim. Eminim kaynayan acıyı ve ıstırabı hatırlıyorsunuzdur. Sonsuza dek orada yanmanın tadını çıkarsın.”
Kaçmaya çalıştı ama ona izin vermedi. Ren ve babasına hiçbir şey vermemişti ve o da karşılığında ona hiçbir şey vermemişti.
Onu daha sert patlattı. Daha hızlı. Daha ölümcül.
Grizzly, onu herhangi bir ölümsüz varlık için hayal edilebilecek en kötü kadere gönderirken çığlık attı.
"Burada ne oldu?"
Sundown'ın ağır aksak konuşmasına döndü.
"Sana ne oldu dostum?" Tüfeğini bir kenara bırakarak teni artık korkunç mavimsi bir renk tonuna sahip olan Ren'in yanına çöktü. Sundown, Ren'in nefesini kontrol etmek için uzandığında gözleri yaşlarla doldu.
Ren cevap vermedi.
Grizzly ile savaşırken çoktan gitmiş olduğundan ve tek başına öldüğünden korkarak ona geri döndü. Ren mi?
Gözlerini açtı ama ona odaklayamadı. Sanki onları hiç kontrol edemiyormuş gibi dans ettiler. "Teşekkürler Kateri."
"Ne için?"
"Benim için geri geliyor."

Bu onun gözyaşları için bent kapağını açtı. "Her zaman senin için gelirdim Ren," diye hıçkırdı. “Cehennemden, fırtınalardan ve iblislerden. Hiçbir şey beni senin yanından ayıramaz. Ve seni kaybedemem. Böyle değil. Kahretsin, benim için savaş!”
Dudaklarını yaladı. "Deniyorum. Bu yüzden hala buradayım. Ama bunu kazanmama izin vereceklerini sanmıyorum.”
Onu kurtarmak için çaresizce ceplerini karıştırmaya başladı.
Gün batımı kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"
“Onun degalodi nvwoti'sini arıyorum. Onun ilaç çantası.”
Ren onun elini tuttu. "Oda."
"Tamam değil," diye soludu çelişkiyle. Çantasını ön cebinde bularak çıkardı, sonra kızıl geyik derisi keseyi açtı ve onu iyileştirebilecek bir şey aramaya başladı. Lanet işe yaramaz gözyaşlarını öfkeyle sildi. Onu kurtarmak zorundayım.
Sevdiği herkesi kaybetmişti ve o ölürse kendini asla affetmeyecekti. lanetlendim Bunu artık kesin olarak biliyordu. Ne zaman birinin kalbine girmesine izin vermeye cüret etse, onlar bunun için en büyük bedeli ödediler. Başkasını kaybetmeyeceğim! yapmayacağım Çünkü Ren'i kaybederse kendisinin de öleceğini biliyordu.
Ne olursa olsun onu kurtarmaya kararlı, taşlarını ve tüylerini ayıkladı... hayatını bir araya toplayarak geçirdiği manevi eşyalar. Tıpkı büyükannesi gibi.
Tıpkı onun gibi.
Ona güç ve cesaret veren eşyalar. Ona kim olduğunu ve kim olmak istediğini hatırlatan şeyler. Birinin degalodi nvwoti'sini incelemek, onun günlüğünü okumaktan daha kişiseldi.
Ve tanıştıklarında taktığı küçük kırmızı Bama saç bandıyla pembe kalp şeklinde bir gül kuvarsına sabitlenmiş bir sinek kuşu fetişi çıkardığında, o kadar şiddetli ağlamaya başladı ki nefes alamadı.
Ren ona uzandı. "Lütfen ağlama, Kateri. Gözyaşlarını duymak kalbimi kırıyor.”
Ama elinde değildi. Bu tek öğeyle, ona olan sevgisinin derinliğini tamamen anladı. Onun için kişisel bir sembol yaratmış ve onu ilaç çantasına koymuştu...
asla onsuz olmayacağını bildiği tek şey.
Aniden, başka bir şimşek çakması odayı salladı ve üzerlerine enkaz püskürttü.
Bok! Öfkeli ve bunun üzerine birinden kanlı bir fedakarlık çekme ihtiyacı duyarak, savaşmaya hazır bir şekilde ayağa fırladı.
Ve bu sefer, öldürmekten zevk alacaktı.
Ama dövüş duruşuna geçtiğinde tereddüt etti.
Nick onun önünde insan formunda duruyordu ama siyah iblis kanatlarını sonuna kadar açmıştı. Koyu renk saçları dağınıktı ve ok ve yay işareti o kadar zayıftı ki, şimdi zar zor görebiliyordu.
Bir jet kristaliyle öne çıktı.

Bıkkın bir nefes alarak kaşlarını çattı. "Bu nedir? Şifalı bir taş mı?”
Dokunmak için uzandı.
Nick onun elini tuttu. Gözleri ona yandı. “Bu Ren'in ruhu. Ölmek üzere olduğunu görünce Artemis'ten almaya gittim. Son nefesinde ruhunu bedenine geri verirsen, bu onu geri getirir ve Artemis'in hizmetinden kurtarır."
Hope onu parçaladı. "Gerçekten mi?"
Nick başını salladı.
"HAYIR!" Ren homurdandı.
O deli miydi? Kateri ona bakakaldı. "Neden?"
“Çünkü seni yakacak ve yaralayacak. Kötü. Söyle ona Sundown.”
Jess başını salladı. "O haklı. Aynı zamanda korkunç bir yara izi. Abigail benimkini bıraktığında iki parmağı birbirine kaynaştı. Onları her gördüğümde, beni öldürüyor ve ona bu kadar acı vermesine neden olduğum için nefret ediyorum.
"Umurumda değil." Tekrar kristale uzandı ama Nick onun elini yakaladı.
“Acı, ruhu bedenine dönmeden önce bunu sana düşürürse, onu yok eder ve onu inanılmaz bir ıstırapla yaşamaya mahkum edersin. Bu yüzden onu almadan önce, seni ne kadar yaksa da bırakamayacağını anla."
"Onu asla bırakmayacağım ve asla bırakmayacağım," dedi inancının tüm ağırlığıyla. Ren'in yanında diz çöktü. "Ve eğer bunu yapmazsam, kendimi çok daha kötü bir cehenneme mahkum edeceğim."
Ren'in bakışları sonunda titremeyi bıraktı ve onunkini tuttu.
"Eğer benim hayatımı kurtarabilseydin, bundan dolayı bir yaranın olmasına aldırır mıydın?" ona sordu.
"Hayır," diye fısıldadı vurgulayarak.
Gülümsedi, sonra Jess'e baktı. "Abigail'i tanımıyorum ama eminim ki ne zaman o yara izini görse tek düşündüğü hayatını seninle paylaştığı için ne kadar şanslı olduğu. Ve eminim ki, onu gıdıklamak için söylediğin veya yaptığın bir şey için seni dövmek istediği o günlerde, bu seni kurtarır, çünkü sana sahip olmak için ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu ona hatırlatır.
”
Jess yutkundu. "Kahretsin, Ren, o bir bekçi."
Ren daha fazla kan öksürdü.
Dayan tatlım. Kristale uzandı ama Nick onu ulaşamayacağı bir yere çekti.
"Zamanı geldiğinde sana vereceğim. Gerekenden daha fazla incinmene gerek yok.
"Tamam aşkım." Kateri, onu tutabilmesi için Ren'in kafasını kucağına koymak üzere hareket etti.
Ren elini tutmak için uzandı. "Eğer bırakırsan, umurumda olmaz. En azından denediğini bileceğim.”
Gözyaşları arasından güldü. "Bırakmayacağım. Ama normale döndüğünde, benim böyle bir şey yapacağımı düşündüğün için seni tepetaklak edebilirim.”
Gülümsedi, sonra gerildi.

Ren mi?
Eli onun elinden düştü.
Ren mi?
Panik yapma. Onu geri getireceksin.
Ama yapmamak zordu.
Nick kanatlarını vücudunun etrafına sıkıştırdı. "Kristali ok ve yay işaretine yerleştirmen gerekecek. Artemis'in ruhunu aldığı yer orasıydı. Geri dönmek isteyeceği yer orasıdır.” Nick'in yüzündeki işarete bakmamaya çalıştı. Artemis onun yanağını tuttuğunda onun yanağını avuçluyor olmalıydı.
"Kalçasında." Jess'e baktı.
"Neden gözlerini bana dikiyorsunuz? Pantolonunu çözmüyorum. adamı seviyorum Ama ben erkeği sevmiyorum... Bu senin işin, kadın ve bunu cinsiyetçi ya da homofobik bir şekilde kastetmiyorum. Elimden geliyorsa, başka bir adamın çöpüne dokunmak istemiyorum. Ve bu, Anayasa tarafından güvence altına alınan kişisel bir tercihtir.”
Sundown'da başını sallayarak, Ren'in kafasını dikkatlice yere koydu, sonra Ren'in uçuşunu geri alabilmek ve onu utandırmadan kalçasındaki işareti ortaya çıkaracak kadar pantolonunu açabilmek için aşağı kaydı. Elbette iç çamaşırı giyseydi bu daha kolay olurdu ama... Görevi tamamlandı, Jess'e alaycı bir şekilde sırıttı. "Ren'in de onun ıvır zıvırına dokunmanı istemediğinden oldukça eminim."
Sundown, kısa bir kahkahayla ona daha fazla yer açmak için hareket etti. "Lanet olsun.
Gerçekten."
Nick yaklaştı. Uzandı ama Nick onu yine durdurdu. "Son nefesini bekle."
Otuz saniye sonra geldi. Ve bu hayatının en kötü anıydı.
Ren onu dışarı attı ve o dikkate değer mavi gözlerdeki ışık soldu.
Lütfen batırma. Lütfen batırmayın….
Nick ona kristali verdi. "Şimdi."
Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir acı hissetmedi. Hiçbiri.
Adrenalinine ya da onu incitmekten kurtaran her neyse ona minnettar olarak kristali Ren'in işaretinin üzerine yerleştirdi.
Hiçbir şey olmadı.
Panik içini parçaladı. Yanlış taş mıydı? Bir şeyleri mahvetmiş miydi?
"Çalışmıyor. Neyi yanlış yaptım?"
Nick elini teselli etmek için onun omzuna koydu. "Bir saniye ver."
Hala çalışmıyordu. Çığlık atmak istedi.
Ama sonra, tam onun hayatını kurtarmaya çalışmaları gerekirken onu öldürdüğü için Nick'e saldırmak üzereyken, olan oldu.
Ren derin bir nefes aldı ve sırtını büktü. Bakışlarıyla buluştuğunda panik yüzünü buruşturdu ve tekrar hayatla parıldayan o mavi gözleriyle onu tuttu. Ve bu sefer ruhu.
Yüzünü avucunun içine alarak ona gülümsedi. Merhaba bebeğim. Tekrar hoşgeldiniz."
Nick kristali tutan elini tuttu ve çekti. "Artık bırakabilirsin."

"Üzgünüm. Herhangi bir riske girmek istemedim.”
Nick onun yarasız avucunu görünce kaşlarını çattı. "Yaralanmadın mı?"
O, başını salladı.
"İyi iyi." Nick ona sırıttı. “Mazel tov. O artık tamamen senin. Ona iyi bak."
Ve bununla birlikte, Nick ortadan kayboldu.
Kateri, Ren yeniden insan olmayı kabullenirken parmaklarını Ren'inkilere kenetledi.
Tavandaki duvar resmine baktı. "Zamanında yetişebildik mi?"
"Emin değilim. Sanırım başardık.” Dudağını ısırarak Jess'in bakışlarıyla karşılaştı. "Yaptık mı?"
Kovboy şapkasını kafasına geri itti ve omuz silkti. "Saat 11:11'e kadar kesin olarak bilemeyeceğiz ama evet, sanırım biliyorduk. Dişlerimizin derisi için.
Cabeza odanın karşı tarafından esnedi ve Kateri, Ren'e o kadar odaklanmış olduğu için onları unuttuğu için kendini kötü hissetti.
Geri kalanınızı bilmiyorum ama benim biraz uykuya ihtiyacım var, dedi Cabeza. Sasha'nın sırtına vurdu. "Ya Kıyamet için beni uyandır ya da dünya hala buradaysa ve iblislerle dolup taşmıyorsa günbatımında görüşürüz."
Onları selamladı, sonra gözden kayboldu.
Sasha esnemesini yineledi. Evet, ben de biraz güzellik uykusuna ve bir masöze ihtiyacım olabilir.
Sonra görüşürüz. Umarım çok daha iyi koşullar altında.”
"Dikkatli ol." Kateri, etraflarında yıldırım ve kavganın neden olduğu hasarı inceledi. Etkileyici bir karmaşa olsa da, dünyanın sonunu durdurmuş gibi görünmüyordu.
Ren, dikkatini tekrar ona çekmek için elini çekti.
"Ne tatlım?"
Ona insanlık tarihinin en ateşli, en seksi öpücüğünü vermek için ayağa kalktı.
Ve burnunu onunkine ovmak için geri çekildiğinde, ona hayatında gördüğü en tatlı gülümsemeyi sundu. "Öyleyse söyle bana Kateri. Gelecek bizim için ne ifade ediyor?”
Biz …
Bu tek kelime ve onun sorusu içini milyonlarca güneşin sıcaklığıyla doldurdu.
O cevap veremeden Jess ayağa kalktı ve tüfeğini omzunun üzerine dayadı.
“Ah, oğlum, buna cevap verebilirim. Bir sürü çocuk ve yaşamaya değer bir hayat.”

SON SÖZ

28 Temmuz 2061

"Her şey hazır mı?" diye sordu Kateri, yaktıkları şenlik ateşlerinin en büyüğünün yanında Ren'e katılırken.

"Bence de." Ren, bu gece için bir yıllık hazırlığın ne anlama geldiğine baktı. Aslında bu doğru değildi. Hayatı boyunca bunu beklemişti.

Birden fazla şekilde.

"Valeli!" Ren sertçe bağırdı. "Paltonuzu giyin, çöl havası soğuk. Üşütebilirsin."

En küçük kızı ona gözlerini devirdi. "Baba, gerçekten mi?" Ufak tefek vücudunun üzerinde yükselen dört oğlunu işaret etti. "Kendi çocuklarım büyüdüm. Sanırım ne zaman bir paltoya ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ayrıca, hayatımda ilk defa hastalandım."

Kateri gülerek Waleli'nin omuzlarına bir süveter örttü ve yanağını öptü. "Sadece senin için endişelendiği için yaygara koparıyor."

"Biliyorum anne." Yürüdü ve Ren'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum baba."

Bu sözler asla dizlerini zayıflatmadı ya da kalbi uçmadı.

Waleli uzaklaşırken Ren elini tuttu ve onu durdurdu. Tek kelime etmeden onun parmak boğumlarını öptü ve ailesi için sessizce şükran duası yapmak için bir dakikasını ayırdı. Kızı, kocasının yanına gitmeden önce elini sıktı.

"Ppp-baba! Bu t!" Altı yaşındaki torunları Parker, kelime ağzından çıkmayı reddedince öfkeyle homurdandı.

Ren onu kaldırdı ve sıkıca tuttu. "Zamanı geldi?"

Onayladı.

"Pekala, o zaman biraz da olsa sen de bu görevi üstlenmek ister misin?"

Parker daha kuvvetli bir şekilde başını salladı.

Ren tek dizinin üzerine çöktü ve Parker'ı önünde dikti. "Benimle konuşabilirsin Parker.

İstediğin zaman. Acelem yok ve benim için senin sesinden daha değerli bir ses yok. Yani nasıl ses çıkardığın konusunda endişelenme, tamam mı?

"Seni seviyorum baba."

Ren onu yanağından öptü, ardından meşaleyi Kateri'nin elinden aldı. Parker'a uzattı. "Dikkat olmak. Sakın incinme."

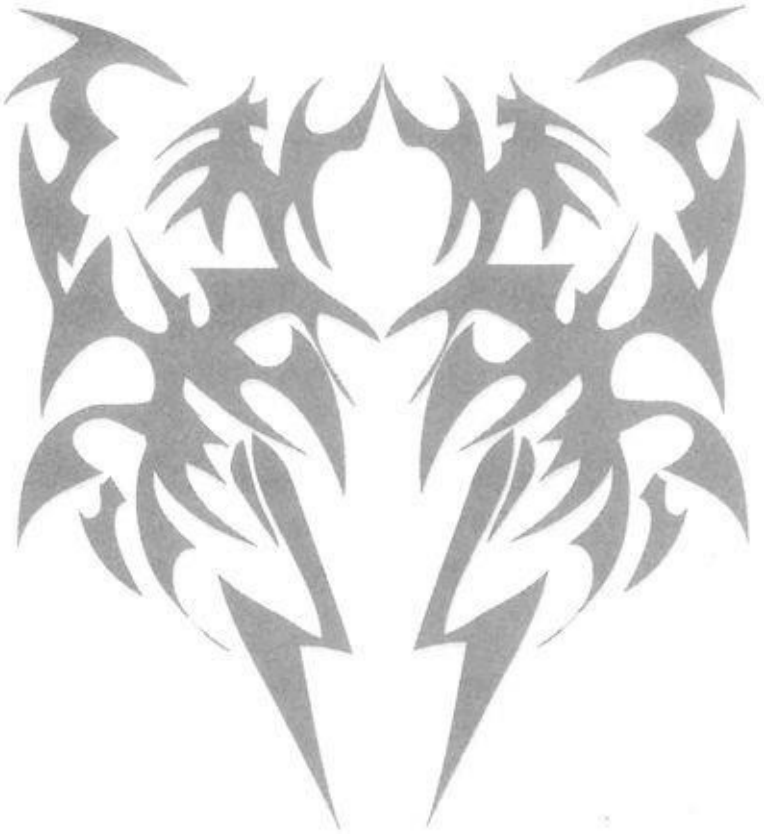
Parker çölde çizdikleri çizgilere koştu ve onları yaktı. Alevler, Peru'daki Nazca çizgilerini değersiz gösteren devasa çizimlerinde kükredi. Yayıldıkça daha da yüksek ve parlak yanan ateş, tüm çöl bölgesini aydınlattı. Ve o alevler, Kateri'nin ateş opal kolyesinde dans edip renklerle oynadı. Onu o gece mağarada bulduklarından beri bir daha hiç çıkarmamıştı.

Ren kolunu onun omuzlarına doladı. Bütün ailesi etrafına toplanmış, gökyüzüne baktı ve bekledi.

Birkaç dakika içinde kuyrukluyıldızı başlarının üzerinden uçarken gördüler.

"Herkes el sallasın!" diye bağırdı. "Büyükannene onu ne kadar sevdiğimizi ve oğlu için ne kadar minnettar olduğumuzu bilsin."

Sekiz yaşındaki torunları Teri ona kocaman açılmış gözlerle baktı. Sence bizi görüyor mu, Elisi?
Ren onu omzunda kaldırdı. “Evet, biliyorum, sogainisi. Sanırım onun şerefine o kadar büyük bir anıt diktik ki Marslılar bile görüyor."
Kanatlarının altında bir sinek kuşu olan sekiz mil uzunluğunda bir gök gürültüsü kuşuydu - gök gürültüsü tarafından korunduğu için değil. Ordaydı çünkü şimşek kuşunu göklere taşıyan rüzgardı.
Ve gök gürültüsü kuşunun ortasına Acheron ve Tory'nin yardımıyla eski Yunanca S'agapo yazmışlardı. Seni seviyorum.
Yanından geçerken annesinin onu görmesini ve onun hâlâ burada olduğunu bilmesini ve hiç tanışmamış olsalar da ona verdiği hayat için ona minnettar olduğunu bilmesini umuyordu.
Teri onu tekrar ayağa kaldırırken içini çekti. "Marslılar yok, baba. Bilim adamları bu teoriyi çok uzun zaman önce çürüttüler.”
Kateri ile gülüşerek sırıttı. "Yemin ederim, ne derse desin genetik olması gereken bazı özellikler var."
Kateri ona en tatlı öpücüğü verdi ve ona sımsıkı sarıldı. "Öyleyse söyle bebeğim. Sundown bizim hakkımızda haklı mıydı?
Dört oğluna, üç kızına, eşlerine, zaten sahip oldukları yirmi toruna ve en küçük oğullarının karısı tarafından taşınan bu sonbaharda doğacak toruna baktı. "Evet oydu. Ama teşekkür etmem gereken sensin.”
"Ne için?"
"Benimle bir hayatı paylaşmak ve onu, şu anda sahip olduğum en kötü günlerin bile tanıdığım en güzel günler olmasını sağlamak."
Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm kişiler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır.
ZAMAN ZAMAN ZAMAN
Telif Hakkı © 2012, Sherrilyn Kenyon'a aittir.
Her hakkı saklıdır.
Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.
ISBN: 978-0-312-55000-4
St. Martin's Press ciltli baskı / Ağustos 2012
St. Martin's Paperbacks baskısı / Nisan 2013

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayınlanmaktadır.
eISBN 9781466801981
İlk e-Kitap baskısı: Ocak 2014
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
KARANLIK AVCI YARDIMCISI
SHERRILYN KENYON

İçindekiler
Baş sayfa
giriiş
kitabe
ŞİMDİ BİR KARANLIK AVCISISINIZ...
Ne Yapmalı, Ne Yapmamalı ve Her Şeyi Asil Bir Şekilde Nasıl Mahvedebiliriz?
DARK-HUNTER REHBERİ
Asker Dostlarınız
WERE-AVCILARI

Kabuklarının Isırıklarında Hiçbir Şey Yok
HAYAL AVCILARI
Bay Sandman, Yeni En İyi Arkadaşınız
SQUIRES
Onlarla Yaşayamam, Onlarsız Yaşayamam
DAIMON NASIL KAVURULUR
Apollites ve Daimonların Kökeni ve Zayıf Yönleri
BÜYÜK TANRILAR TÜM GÜÇLÜ
İblisler, Yarı Tanrılar, Tanrılar ve Ölümsüz Diğer Tüm Şeylerle Başa Çıkma
Sivil Siviller
Varlık Nedeniniz
EVET, VIRGINIA, BU BİR DİLDİR
Dünya Gezgini için Konuşma Atlantis Dili
ACHERON PARTENOPAEUS
TÜM YUNAN SİZE
Yunanca Olmak ve Yunanca Konuşmak İçin İçgörü
BÜYÜK KOLAY
New Orleans ve Cajun Kültürüne Kısa Bir Tur
YAZAR TANRIÇASI
Sherrilyn Kenyon ile Röportaj
GOODY-GOODY GMDROPS: BONUS MATERYAL
Acheron ile Söyleşi
Simi ile Söyleşi
Widget Bones'un Günlüğü
(Bir Kara Avcı Parodisi)
İkinci şans
(Kısa bir hikaye)
Saving Grace'in Özeti ve Night Embrace and Seise the Night'tan Silinmiş Sahneler Dark-Hunter Hikayeleri ve Romanları Okuma Düzeni
Resmi Dizi Web Siteleri
Son Derece Kısa Son Söz
teşekkürler
telif hakkı
Ayrıca Sherrilyn Kenyon tarafından
Yazarlar Hakkında

giriiş

Bakın inek ne sürüklemiş.
-Artemis

Tebrikler!
Bunu okuyorsanız, Dark-Hunter şifre çözücü yüzüğünüzü etkinleştirdiniz veya Ash'in bu inanılmaz derecede karmaşık, merak uyandıran ve gizemli metni deşifre etmek için bu hafta düşündüğü saçma çocuk tekerlemesini okudunuz.
Ayrıca kendinizi ahiretin bu tarafında ilahi bataklığın en büyük çukurunda buldunuz.
Şu anda biraz kafanızın karıştığını tahmin ediyorum ve zihniniz kimler, ne, ne zaman, neden ve nasıl sorularıyla dolu ve bunlar kendisi kadar kibirli bir üst yönetim temsilcisi tarafından tam olarak yanıtlanmamış. uzun boylu ve ciddi bir şekilde saçını kestirmeye ihtiyacı var.
(Güven bana, yalnız değilsin. Buna alış. Not: Ash'e saç yorumundan bahsetme çünkü biraz daha nefes almaya devam etmek isterim ve ölürsem mahvolursun.)
Çünkü seni halletmek için buradayım.
Seni şanslı!
Özetle durum şu: Çıkmaz bir sokaktaki çiftliği satın aldınız. Hem kurşunu ısırdın hem de elmayı ısırdın dostum. Ruhun intikam için haykırdı ve umarım bundan faydalanmışsındır. Ne dilediğine dikkat etmeni söylediğinde anneni dinlemeliydin. Pazarlık ettiğinden daha fazlasını aldın ve geri dönüş yok. Bu kısımlarda bu şekilde şeyler yapmayız.
Sana ne kazandığını söylemek için buradayım.
Bu el kitabını eğitiminiz olarak kabul edin. Avcı 101. Ve sonunda kısa sınav yok diye kolaya kaçtığınızı düşünmeyin.
Bu iyi şeyler. Gerçek anlaşma. Burada bir Kara Avcı olmakla ilgili bilmeniz gereken her şeyi öğreneceksiniz. Nasıl yaşamalı. Nasıl öldürülür? Silah satın almak için nereye gitmeli? Nerede sosyalleşmeli? Kiminle konuşmalı... ve kiminle konuşmamalı. Fiziksel özellikleriniz - neleri kaybettiğiniz ve ne kazandığınız. Ayrıca içinde oturmanız gereken bir veya yedi tarih dersi var - öğrenmeniz gereken ilk şeylerden biri, eski tanrıların en tuhaf yerlerde ortaya çıkma alışkanlığı olduğudur. Bilgi Güçtür.
Her zaman olmuştur; hep olacak.
Ve aptallık öldürür. Güven bana.

Şimdi sorumluluk reddi beyanına geçelim: Bu kitap değişkendir. Rüzgarla gider. Bir dolap dolusu giysi ve bir saat içinde randevusu olan on altı yaşındaki bir Terazi'nin zihninden daha sık değişir. Neredeyse her zaman etraftaydı ve hala devam eden bir çalışma, bir tür Dünya'nın kendisi gibi. 35.000'inci kez açarsanız ve eski, yeni, ödünç alınmış bir şey bulursanız şaşırmayın ya da... Neyse, ne demek istediğini anladınız.
Bu kitap ayrıca ince ayrıntılara çok fazla girmeyecek. Bastırabileceğimiz o kadar çok şey olduğunu anlıyorsunuz ki Daimons ve sinir bozucu Squires (Hey Squire, bu kitaba ilk rastlayanın siz olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Hah!) pis eldivenlerini giymelerine aldırış etmeyeceğiz. Gerçek aşağılık ve kirli şeyleri ağzı sıkı Goth Royal Tallness'ın kendisine sormanız gerekecek. Evet. Sana bol şans diliyorum. Üzgünüm ama gülmek için ara vermem gerekiyor...
12:01

12:07

12:16

Geri dön ve ayık. (Boğazını temizleyerek) Bazı küçük sırları öğrenmenin başka yolları da var elbette... ama bunları ifşa etmek bana düşmez. Yeterince becerikliyseniz, doğru zamanda doğru yerdeyseniz ve doğru şifrelere ve uygun kimliğe sahipseniz, bu pek de zor olmayacaktır.
Bu noktada, paylaşmak üzere olduğum tüm bilgili iyiliği takdir ettiğinizden emin olsam da, benim için biraz üzülüyor olabilirsiniz - o zaman tüm bu saçmalıkları sizin için derlemeye kandırılan zavallı enayi, şimdi, her zaman ve sonsuza dek zamanın sonuna kadar. O güzel, bencil olmayan zihnini rahatlatmama izin ver. Lütfen unutmayın, Acheron Parthenopaeus'un iyilik borçlu olduğu çok az insan vardır.
Ben onlardan biriyim.
O zaman seni sana bırakacağım. Bin yıllık viskiyle rahat bir koltuğa kıvrılın ve eğlenmeniz için hazırladığım bilgilendirici ziyafetle ziyafet çekin.
Yeni hayatınıza hoş geldiniz.
Git kıçını tekmele.
—Alethea
Demek Artık Bir Kara Avcısın...
Ne Yapmalı, Ne Yapmamalı ve Her Şeyi Nasıl Mahvedebiliriz? Biz lanetli değiliz millet, kategorik olarak mahvolduk.
—Urian

Derin bir nefes al.
Işıkları söndür.

Bunu okumakta zorluk çekmenizin nedeni, bir Kara Avcı'nın görme yeteneğinin alışılması gereken ilk ve muhtemelen en zor şey olmasıdır. Doğum zordur, özellikle ikinci kez. Bebek adımlarıyla gideceğiz, tamam mı? Acele etmeyin. Işıklar kapalı mı? Perdeleri çekin, panjurları çevirin ve perdelerin üzerine battaniye örtün.
Kulağa çılgınca geliyor biliyorum ama bir gün birine güvenmek zorunda kalacaksın. Yolda tanıştığın adam mı? Bu Acheron. Dünya kaçınılmaz olarak cehenneme gittiğinde, her zaman güvenebileceğin yegane insanlardan biri o.
Ben diğerlerinden biriyim.
Şimdi bir mum yak. Ama doğrudan bakma çünkü sadece daha fazla acıtacak.
Burada, evrendeki tek garip senmişsin gibi hissetmemen için aynı şeyi yapacağım.
Devam et, güven bana. Sen de olabilirsin. Unutmaman için sana hatırlatmaya devam edeceğim. Kaybedecek başka neyiniz var?
Bak, seni o kadar iyi tanıyorum ve neredeyse hiç tanışmadık.
Bu yüzden.
Benimle?
Birinci ders: Mum ışığı ve ateş ışığı, Kara Avcı'nın görüşünü geliştirmek söz konusu olduğunda ay ışığından sonra ikinci sırada gelir. Düşünürseniz mantıklı geliyor - bu doğal aydınlatma kaynakları tanrıların araçlarıdır. Sevgili Leydimiz Artemis, Ay tanrıçasıdır. Siz Artemis'in eserisiniz, dolayısıyla onun toteminin ışığında daha iyi görebilirsiniz.
Dürüst olmak gerekirse, hadi. Hiç Neon tanrısını veya Floresan tanrıçasını duydunuz mu?
Diyeceğimi dedim.
Ama ya geceyse? sen sor. Ay ışığında daha iyi görebiliyorsam neden tüm pencereleri kapattım?
Üç neden.
Üç, tanrılar arasında önemli bir sayıdır, bilmiyor muydunuz? Şimdi yaparsın. Bir: Bir dakikalığına kutunun dışında düşünmelisiniz. Yapabilirsin.... İhtiyacın olursa diye sana birkaç saniye vereceğim.
İnsanlar alışkanlıkları olan yaratıklardır ve çevrelerine uyum sağlama konusundaki şaşırtıcı doğuştan gelen evrimsel yeteneklerine rağmen, değişime son derece isteksizdirler. İnsanlar değişimi fark eder ama aynılıktan rahatsız olmazlar. Sabitlik radarın altından uçar. Pencerelerinizi her gün kapatıp her gece ardına kadar açarsanız, birileri bunu fark edecek ve nedenini merak edecek. Onları kapalı bırakırsanız veya bloke edecek veya üzerine binecek kadar ileri giderseniz
yukarı - spekülasyon yapılacak ve sokağın aşağısındaki adam eve yabancı bir kadın getirdiğinde veya komşu kadın çöpünü kaldırıma atmayı unuttuğunda omuz silkilecek.

İki: Kusursuz bir dünyada, Kara Avcılar bütün gün uyur ve bütün gece Daimon avlar. Tabii ki, bu dünya mükemmel olsaydı, Daimonlar veya Kara Avcılar olmazdı.
Lanetler olmazdı, tanrılar asla kızmazdı, hepimiz birbirimizi severdik ve her şey gökkuşağı ve yavru olurdu.
Seleflerinizden herhangi biri gibiyseniz, gece gündüz tüm saatlerde kıçınızı çalıştıracaksınız. Ne zaman geleceğinizi veya gideceğinizi, yani bir sonraki şekerlemenizin veya bir sonraki yemeğinizin nereden geleceğini asla tahmin edemezsiniz. (Gizli psişik yetenekleriniz yoksa, ama bu tartışmanın amaçları doğrultusunda, sahip olmadığınızı varsayalım.) Eski Yunanlılardan bunun biraz orduya benzediğini duydum.
Bulutlu günlerde bile gün ışığı hala gündüzdür. Güneşin doğuşundan sonra kaçınılmaz olarak iyi uyuduğunuz bir gece gelecek. O an, ateşler içinde uyanmak zorunda kalmadığım için bana teşekkür edeceksin.
Bu da bizi üçe getiriyor: o ateş hakkında.
Şimdiye kadar o mumu yaktığınızı farz ediyorum. Pek çok yönden, o küçücük dinamik enerji titreşimi, varlığınızın mükemmel bir temsilidir. Küçük, basit ve manipüle edilmesi kolay olabilir. Vahşi, tutkulu ve durdurulamaz olabilir. Beslenebilir; tüketebilir. Öldürebildiği kadar zahmetsizce hayat kurtarabilir.
Her şeyden önce, onun varlığı, tanrıların gerçek gazabının ilk önemli kanıtlarından biridir.
Prometheus'u biliyorsun, değil mi? (Hayır, kişisel olarak kastetmiyorum seni ahmak. Yine de görürsen, onu bir dahaki görüşünde ona "Merhaba" dediğimi söyle. Ve bana beş dolar borcu olduğunu hatırlat.) Mumu bir düşün.
Sergi A.
Prometheus, dünyada insanlardan önce yaşayan devlerden biri olan bir Titan'dı. Aslında, Prometheus'a bazen insan ırkını tanrıların suretinde topraktan yaratmasıyla itibar edilir. Belki de insanlar için bir koruma ve yükümlülük duygusuyla tamamlanmış bir baba gibi hissetti. Olimpos Dağı'nın kalbinden ateş indirerek insanlara medeniyetin temellerini öğretti, daha önce hiçbirinin tanık olmadığı bir sihir, ilk elden.
Dünyayı bildiğimiz gibi tanıttı... eh... dünya eskiden olduğu gibi.
Alçakgönüllülüğüyle Prometheus, yalnızca tanrıların üzerinde tam yetkiye sahip olduğu bir şeyi aldı ve bunu insanlığın iyiliği, hayatta kalması ve ilerlemesi için yaptı. İnsanlar sıcak kaldı. Yemeklerini pişirdiler. Büyüdüler. Yaşadılar. Onlar gelişti.
Ancak tanrılar bunu böyle görmediler. Daha eşit bir oyun alanı düşüncesine tam olarak ısınmadılar. Asla yapmazlar. tanrılar tanrıdır çünkü onlar tapılan İbadet edilmeyen bir tanrı gücünü kaybeder. Güç sahibi insanlar tanrılarını sorgulamaya başlar. Prometheus'un dünya için yaptığı, Olimpos Dağı'nı yalnızca özünden sallamakla kalmadı, temelini de paramparça etti. Aynı zamanda, tanrıların nasıl evrendeki nihai güç olarak kalabileceklerinin sırrını elinde tutan ama onlara söylemeyen Prometheus'u da mahkûm etti.

Öfkelenen Zeus, Prometheus'u bir kayaya zincirler ve leş kuşlarına bırakır. Her gün ciğerini bir akbaba yiyor; ve her gece yeniden büyür. Tekrar tekrar, zamanın sonuna kadar. Neredeyse sonsuza dek. Amin.
Şimdi.
Mumu düşünün.
Tanrıların gazabıyla harekete geçen bir oyunda bir oyuncu olduğunuzun kanıtıdır. Bir sırla ve insan ırkının korunmasıyla suçlanan ölümsüz bir varlık. Muazzam bir sorumluluk yükü ve muazzam bir acı çeken bir şampiyonsunuz. Ama inancını kaybetme. Sadece hatırla: Karşı karşıya kalacağın şeyle başa çıkacak kadar güçlü olmasaydın, seçilmezdin.
Ne de olsa, seni öldürmeyen şey... seni gerçekten kızdırır.
Her şey nasıl düştü
Etrafınızdaki herkes tarafından ihanete uğrayarak bir ömür geçirdiğinizde, bundan vazgeçmek gerçekten zor.
—Acheron
Hem beyaz taşları hem de ekmek kırıntılarını unuttuğunu tahmin ediyorum, bu yüzden muhtemelen seni zencefilli eve neyin getirdiğinin ayrıntıları konusunda biraz puslusun. Özetleyeyim.
Haksızlığa uğradın. Büyük zaman. Herkesin başına gelir... ama senin başına gelenler affedilemezdi. Kurtuluşun ötesinde. Birisi ödemeyi hak etti, Kral Süleyman tarzı ve karmanın bununla hiçbir sorunu olmazdı.
Bilmediğiniz kısım - perde arkasında, derinin altında, eterde - bir ruh bu kadar haksız yere haksızlığa uğradığında haykırırdı. Ve bu sadece bir bebek ağlaması ya da başparmağınıza çekiçle vurduğunuzda çıkardığınız ses değil. Bu nihai ihanetin sesi: bir kalbin kırılırken çıkardığı ses, düşen gökyüzünün sesi. Phoenix'in küllerinden doğduğundaki sesidir.
Bu ses tanrıların kulaklarında yankılanır ve çoğu onu başıboş bir sinek gibi sallar.
Artemis hariç.
Artemis'e göre bu, başka bir iş başvurusunda bulunan kişinin evrakları doldurup görüşme talebinde bulunmasının sesi.
O anda sana geldi. Onu hatırlayacaksınız: uzun boylu, kızıl saçlı, uğruna ölünecek bir vücut ve bir yılan aurası? (Yılan meraklısıysanız özür dilerim.) Size son isteğinizi sundu: Size bir İntikam Yasası teklif etti. Karşılığında sadakat yemini ettin
dünyayı avlayan Daimon parazitlerine karşı dokuz bin yıllık ordusunda bir asker olmak için ona ve amacına.
Anlaşmayı imzalamak için ona ruhunu verdin. (Ölümsüzlerle yapılan pazarlıklar genellikle böyle olur, bu yüzden kendinizi özellikle eşsiz hissetmeyin.) Elini üzerinize koydu ve çıkardı - noktayı işaretleyen çift yay ve ok sembolü var ama hatırlamazsınız acı. Bu biraz doğuma benziyor. Bazı anıları saklamanıza gerek yoktur.
Artemis ruhunuzu aldıktan sonra sizi hayata döndürdü. Ölümsüz hayat. Evet, artık hastalık veya ölüm korkusu olmadan sonsuza kadar sessizce yaşayabilirsin. (Yalnızca bu noktadan sonra hayatınız gürültülü ve dağınık

olacak, bu yüzden dikkatli olmak isteyebilirsiniz. "Nasıl Ölünür" bölümüne bakın.) Yeniden bir Kara Avcı olarak doğdunuz ve ölmek için yirmi dört saatiniz vardı. intikamını kesin.
Sonunda bu zaman aralığından yararlanmamaya karar verdiyseniz, size geri dönemeyeceğinizi söylemekle yükümlüyüm. Yol sadece ileriye gider ve ikinci bir şans yoktur. İyisiyle kötüsüyle Artemis, Shadedom veya Rebirth'e kadar ruhunuza sahip.
Kimsenin beni sana söylemeye zorlamadığı kısım, sana hayran olduğum. Aşırı ahlaki karaktere sahip bir kişinin, en büyük düşmanlarının derinliklerine inme fırsatıyla karşı karşıya kaldığında çekip gitmesi gerekir. Bu eylem, görünüşte sonsuz bir sevgi kapasitesine sahip bir kişiyi gerektirir ve dünyada bizden yeterince az var. Buna değer veriyorum. Ve seni takdir ediyorum; ince baskı yok, ekli dize yok.
Anlaşmadan Ne Kazandınız?
Orada oturup sana gerçekten zarar verip vermeyeceğimi merak ederken, kalbinin daha hızlı attığını, damarlarında akan kanını duyabiliyorum.
—Kyrian Avcısı
Vampir olduğunu düşünebilirsin. Sen değilsin. Uçamazsınız ve bir yarasaya dönüşemezsiniz (yine de belirli bir Dark-Hunter büyücüsü). Önceden bir Were-Hunter değilseniz, şekil değiştiremezsiniz. Bunların hiçbirini evde veya başka bir yerde denemeyin. Sadece aptal görüneceksiniz. Ve güven bana, bu yüzyılda kameralar ne durumda ve neredelerse, gelecek on yıllar boyunca hepimiz sana güleceğiz.
Binlerce Kara Avcı var. Hiçbir Kara Avcı birbirine benzemez ve hiçbir Kara Avcı aynı süper güç kombinasyonuna sahip değildir. Kar taneleri gibi. Yine de birkaç şey oldukça sabittir - Kara Avcılara düşmanlarını daha iyi takip edebilmeleri için Daimonları yansıtmaları için verilen özellikler gibi.
Kara Avcıların neredeyse tüm gözleri simsiyahtır ve tıpkı bir kartalınki gibi yoğun bir şekilde ışığa duyarlı duyusal hücrelerle doludur. Düzgün bir güneş gözlüğü olmayan bir Dark-Hunter arkadaşını nadiren görürsünüz. Kendiniz için almanızı tavsiye ettiğim ilk şeylerden biri. Bir Squire'ınız varsa (şanslı köpeğiniz), bu sizin için zaten halledilmiş olabilir.
Köpeklerden bahsetmişken: Artık sivri köpek dişleriniz var, sonunda dudaklarınızı kesmeyi bırakmayı öğreneceksiniz. Zamanla, bu özelliği gizleyecek bir gülümsemenin tam derecesini ve onu en iyi şekilde gösterme derecesini içgüdüsel olarak bilmek için kendinizi de eğiteceksiniz. Gülmekle tehdit etmek arasındaki farkın ustası olacaksın ama kendine zaman tanımalısın.
Ve eğer peltek konuşuyorsan, merak etme. Bu uzun sürmez. Sadece o varken kimseyi sözlü olarak korkutmaya çalışmayın, aksi takdirde egonuza zarar verebilirsiniz. Ve itibarımız.
Bu dişlere sahip olmanız kan içmeniz gerektiği anlamına gelmez. (Bunu yapan Karanlık Avcılara Besleyiciler denir ve Acheron'un bu konuya kaşlarını çattığını söylemek kaba bir ifade olur.) Bir insan olarak başladınız,

yani hayatta kalmak için kana veya insan ruhuna ihtiyacınız yok. Bununla birlikte, temel fiziksel insan ihtiyaçları hala geçerlidir.
Kara Avcılar, çalışmakla meşgul olmadıkları zamanlarda, normalde gecede üç öğün yemek yerler. Ve evet, yine de tuvalete gitmeleri gerekiyor.
Bir yansıma yapamayacaksınız; bu, Artemis'in Avcılarına mükemmel bir kamuflaj olarak bahşettiği bir güçtür. Bazı Karanlık Avcılar, konsantre olurlarsa bir tane yapabileceklerini bildiriyor... ama yine, bu zaman alıyor.
Şimdilik, saçınızın nasıl göründüğü konusunda endişelenmeyin. Tozunu aldığınız Daimon'lar sizi cehennemdeki moda polisine ihbar edebilir.
Muhtemelen zaten keşfetmiş olduğunuz gibi, vizyonunuz tek gelişmiş duyu algınız değildir. (Ve evet, o koku sensin... muhtemelen gidip bir duş almalısın.) Herhangi bir insandan, herhangi bir hayvandan daha fazla koklayabilir, duyabilir, düşünebilir ve görebilir ve hissedebilirsin... muhtemelen bir Kurt Avcısı dışında herkesten daha fazla veya bir tanrı. İlk başta biraz bunaltıcı, ama şu anda beyninize sıkışan dünyanın çoğu, siz kontrolü öğrendikçe sakinleşecek. Biyolojik saatinize güvenin: Artık güneşin ne zaman battığını ve benzer şekilde ne zaman yeniden doğmak üzere olduğunu bileceksiniz.
Her Dark-Hunter belirli bir derecede zihin kontrolüne sahiptir - bunu akıllıca kullanın. Her biri ayrıca hızlı bir şekilde, genellikle yirmi dört saat içinde iyileşme yeteneğine sahiptir. İşin içinde bir Düş Avcısı varsa daha hızlı. Bu iyi bir şey, çünkü bir ölümsüz olarak bağımlılık yapan maddelere karşı bağışık olsanız da anesteziye karşı da bağışıklığınız var.
Yaralandığınızda, uyumak için doğal bir dürtü hissedeceksiniz. onunla git Sadece yükselen güneşin seni kızarmış çıtır bir Avcıya dönüştürmeyeceği güvenli bir yerde olduğundan emin ol. Unutmayın, birkaç saat uyuyacaksınız, bu yüzden buna yenik düşmeden önce önleminizi alın.
Artık kendinize ait hiçbir ruha sahip olmadığına göre, bir ruhun varlığına karşı özellikle hassassınız, bu sayede bir Apollite ile Daimon arasındaki farkı anında ayırt edebileceksiniz ve bir bebeğin ruhunu annesinin içinde nasıl hissedebileceksiniz? rahim.
Geliştirebileceğiniz diğer güçler arasında telekinezi, zihin okuma ve önsezi gibi psişik yetenekler yer alır. (Geleceği görme yeteneğine bir kez sahip olduğunuzda, onu asla kaybetmezsiniz. Bu nedenle, daha önce sahip olduysanız endişelenmeyin - şimdi aldıysanız, iyi şanslar.)
iyileştirici güçler veya belirli unsurlar üzerinde kontrol. Onları kullanana kadar söylemenin bir yolu yok, bu yüzden gözünüz açık olsun. Dikkat etmek. Ve dikkatli ol.
Güçler
Geçmişim ve genetik yapımızla, dostum, olduğum kadar normal olduğum için şanslısın.
—Katra Agrotera
Varsa, yeni doğuştan hakkınızla bunlardan hangisini geliştireceğinizden emin olamazsınız. Ama kesinlikle işaretler için uyanık olun. Eşeği sağlam kazığa bağlamak.

Tanrıların bu güçlerden birine, çoğuna veya tümüne sahip olduğunu da unutmayın. İçinizden bir parça vermeyi düşündüğünüzde, sonuçlarının ne olabileceğini düşünün.
Aerokinesis Rüzgar ve hava akışını zihinsel olarak manipüle etme yeteneği.
Canlandırma Cansız nesneleri canlandırma veya bir insanı taşlaşmadan kurtarma yeteneği.
Astral Projeksiyon Kişinin astral bedenini ayırma ve kontrol etme yeteneği. Beden dışı deneyim, rüya görme veya derin meditasyon yoluyla elde edilebilir. Astral projeksiyon bazen bir tür telepati veya basiret olarak kabul edilir. Uzaktan izleme, astral projeksiyonun özel olarak yönlendirilmiş bir şeklidir. Projektörün yeteneğinin gücüne bağlı olarak, astral beden çevresiyle etkileşime bile girebilir (konuşabilir veya nesneleri hareket ettirebilir).
Atmokinesis Basınç sistemlerinin, bulutların, yağmurun, fırtınaların, kasırgaların ve kasırgaların getirilmesi veya ortadan kaldırılması dahil olmak üzere havadaki değişiklikleri zihinsel olarak manipüle etme yeteneği.
Aura Algısı Aura, bir insandan veya nesneden yayılan ruhsal enerji alanıdır. Çoğu zaman auralar, bir renk yelpazesine dahil olan kişinin veya nesnenin duygu ve duygularını aktarır. Bir işitsel algılayıcı, yoluna çıkan herkes ve her şey için kalıcı bir ruh hali halkası kod çözücünün eşdeğerine sahiptir.
Biyokinezi İyileştirme veya diğer biyolojik manipülasyonları gerçekleştirme yeteneği. Bir biyokinetik, bir nefesi veya bir kalbi durdurabildiği kadar kolay bir şekilde dokuları birbirine örebilir.
Klorokinesis Bitkileri zihinsel olarak manipüle etme yeteneği. Bir klorokinetik de bazen biraz durugörü yeteneğine sahiptir, ancak yalnızca bitkilerle ilgili olarak. Bitki, sesleri, görüntüleri ve hatta bazen bir dizi olayın tamamını aktaran bir klorokinetikle "konuşabilir".
Kronokinesis Zamanı zihinsel olarak manipüle etme yeteneği. Weres, zamanda yolculuk yapmak için Rytis'te sörf yapabilir, ama geri kalanımız bu akrabanın kölesi gibi görünüyoruz.
Basiret Manevi düzlemden kaynaklanan kelimeleri veya sesleri işitsel olarak algılama yeteneği. Clairaudients, insan kulağının duyamayacağı düşük ve yüksek frekanslardaki sesleri de duyabilir.
Clairsentience Bir kişinin, yerin veya bir şeyin atmosferini veya kökenini hissederek algılama yeteneği; genellikle psikometri ile ilişkilendirilir. Clairsentient'lere empati de denir. Her zaman bir geleceğin "içgüdüsel hissine" güvenin.
Basiret Başka bir yerde meydana gelen olayları görsel olarak algılama veya görünmeyen yerleri algılama yeteneği. Bazı kâhinler ayrıca belirli ruh veya yabancı enerji türlerini de görebilirler. Kâhin terimi genellikle hem kâhinleri hem de kâhinleri içerir. Kâhinler genellikle auraları da görebilirler.
Kriyokinezi Buzu veya genel olarak soğuğu zihinsel olarak manipüle etme yeteneği. Pirokinezin antitezi. Kriyokinetik özellikle çığ ve buzdağlarının çevresinde faydalıdır. Ayrıca donmaya karşı bağışıklıdırlar.

Kehanet Geleceği tahmin etme sanatı. (Bkz. Önsezi.) Elektrokinezi Elektrik ve elektrik alanlarını zihinsel olarak manipüle etme yeteneği. Eğitimli elektrokinetik, koruma kalkanı olarak güç alanları üretebilir. Kural olarak, Were-Avcıları, formlarını değiştirme eğiliminde oldukları için bu insanlardan ciddi şekilde nefret eder. Bu nedenle, buna sahipseniz, tüylü dostlarımıza bir şans verin ve onlardan uzak durun.
Energy Blasts (Godbolts) Biri sizi enerjiyle patlatırsa, o kişi bir tanrıdır veya bir şekilde tanrısal güçler edinmiştir. Bir Kara Avcı'nın bu gücü doğal olarak geliştirdiği hiç görülmemiştir.
Ferrokinesis Metali zihinsel olarak manipüle etme yeteneği. Bu güce özellikle Orta Çağ'da, ortalıkta dolaşan tüm o masum, lezzetli zırhlı şövalyelerle değer verildi.
Geokinesis Dünyayı zihinsel olarak manipüle etme yeteneği. Özellikle güçlü jeokinetik depremlere ve aktif volkanlara neden olabilir veya durdurabilir.
Gravitakinez Yerçekimini zihinsel olarak manipüle etme yeteneği. Gravitakinetik kendi yerçekimini manipüle etme yeteneğine sahip olmadığı sürece, genellikle jenerik telekinezi olarak kabul edilir.
Bu çok havalı olurdu.
Hidrokinezi Suyu zihinsel olarak manipüle etme yeteneği. Hidrokinezi, ıssız bir adada mahsur kaldığında suyu arıtmak ve çölde kaybolduğunda onu çağırmak veya bulmak için kullanışlıdır. Özellikle güçlü hidrokinetikler tsunamileri, kasırgaları veya fırtınaları yatıştırabilir, ancak genellikle hidrokinetiklerin bu tür şeylerin olmasına fiilen neden olma gücü yoktur. Bununla birlikte, bir hidrokinetik, su hortumlarını ve bir nehrin hareket edebileceği yönü kontrol edebilir. Ve insan vücudunun yaklaşık yüzde 75'inin su olduğunu düşünürsek... sandığınız kadar zayıf bir güç değil.
Manyetokinez Manyetik alanı zihinsel olarak manipüle etme yeteneği; genellikle ferrokinesis ile ilişkilidir. Ve X-Men. Ama lütfen unutmayın, çok daha havalı dolaplarımız var.
Medyumluk/Necromancy Ölüleri görme ve onlarla iletişim kurma yeteneği. Bazı medyumlar, Ouija tahtası gibi ruhun iletişim kurabileceği bir nesneye ihtiyaç duyar.
Bazı ortamlar ruh tarafından ele geçirilmiştir ve o, konuşarak veya otomatik yazarak onlar aracılığıyla iletişim kurar. Bazıları sadece onları görür, onlarla konuşur veya duygularını ve niyetlerini hisseder. Bir Karanlık Avcısı olduğun için, içinde asla bir ruh istemezsin.
Ruhun yok ve o seni ele geçirecek ki bu iyi bir şey değil.
Alexion'a ne olduğunu hatırla. Sizler, onun sahip olduğu aynı rejeneratif yeteneklere sahip değilsiniz. İşiniz sonlandırılacak.
Omnilingual Herhangi bir yabancı dili hızlı bir şekilde ezberleme ve/veya deşifre etme yeteneği.
Her şeye kadirlik İstediğiniz her şeyi yapabilme yeteneği. Yine tanrılara ayrılmış, bu yüzden hiçbirini kızdırmamaya çalış. Ve Ash'in yolundan uzak dur.

Her Şeyi Bilen Gerçek her şeyi bilen, her şeyi bilen, kelimenin tam anlamıyla her şeyi görür ve bilir.
Yine, bu güç, Zeus gibi daha güçlü tanrılarla hemen hemen sınırlıdır. Ya da bilgisini seninle asla paylaşmayacak olan Acheron, o yüzden sorma.
Fotokinezi Zihinsel olarak ışığı manipüle etme yeteneği. Ne yazık ki, fotokinetik olarak yaratılan ışık, doğal güneş ışığının tam özelliklerine sahip değildir ve Daimonları öldüremez, ancak karanlık bir mağarada veya rakibinizin migreni varsa çok kullanışlıdır.
Güç Absorpsiyonu Başka bir kişinin güçlerini absorbe etme ve o kişiyi güçsüz bırakma yeteneği. Genellikle o kişi başka bir Kara Avcı değildir, çünkü yakınlık uyarısı hem onun hem de diğer Kara Avcı'nın güçlerini zayıflatacaktır. Daimonlar teknik olarak bu yeteneğe sahiptir; güçlü bir kişinin ruhunu tükettiklerinde, ruh zayıflayana kadar bu güçleri bir süreliğine miras alırlar. Tanrılar, yenilmiş düşmanlarının güçlerini (eğer düşman başka bir tanrıysa) süresiz olarak emebildikleri için bu güce sahiptir.
Güç Bahşedilmesi (Konduit) Başka bir kişiye güç verme veya başkalarının gizli güçlerini uyandırma yeteneği. Yine, bu genellikle Dark-Hunter'dan Dark-Hunter'a olmaz. Ama bir şekilde bu özel armağanla "kutsanmış" olduğunuzu keşfederseniz, kime yaklaştığınıza dikkat edin, özellikle çingene veya tanrı kanı taşıyan insanlara. İçlerinde hangi gizli gücün yattığını asla bilemezsiniz. Daimonlar, yalnızca çaldıkları son ruhun güçlerine sahip olabileceklerinden, bu güce sahip biri için sorun olmamalı.
Gücün türüne ve gücüne bağlı olarak, bahşeden kişi bir kişiye geçici güçler (genellikle ihsan edenin yakınlığına göre) veya kalıcı güçler verebilir.
Güç Taklidi Güç emilimi gibi, taklit de bir başkasının güçlerini özümseme yeteneğidir. Ancak bu durumda mimik, diğer kişinin güçlerini olduğu gibi bırakabilir. Bu, diğer kişinin kim olduğuna ve sizin tarafınızda olup olmadığına bağlı olarak iyi veya kötü bir şey olabilir.
Güç Negasyonu Başkalarının güçlerini iptal etme veya azaltma yeteneği. Bu yetenek, Artemis sayesinde tüm Karanlık Avcıların doğasında var, çünkü kardeşlerinizden herhangi birine yakın olmak karşılıklı bir güç tüketimine neden oluyor.
Güç Algılama Başka bir kişinin güçlerini algılama veya tanıma yeteneği. Algılayıcının gücüne ve yeteneğine bağlı olarak, güçlerin varlığına dair genel bir fikir olabilir veya diğer kişinin kesin yeteneklerinin bilgisi olabilir. Apollitler, tanrı Apollo ile olan kan bağlarına bağlı olarak Daimonların yanı sıra diğer Apollitleri de hissetme yeteneğine sahiptir. Benzer şekilde, Dark-Hunter'lar normalde başka bir Dark-Hunter'ın varlığını hissedebilir (güçlerinin tükenmesi kesin bir kayıp değilse) ve siz de bir Daimon'u bir mil öteden hissedebileceksiniz (biraz abartı ama fikir).
Önsezi Olayları gerçekleşmeden önce algılama yeteneği. Bazen uykudayken sadece belirsiz rüyalarda ifade edilir, diğer zamanlarda açıktır ve istendiğinde ve uyanıkken ortaya çıkar. Görülen olaylar yakın gelecekte

veya uzak gelecekte gerçekleşebilir. Bunlar ayrıca pek çok olası sonuçtan yalnızca biridir; doğru önlemler alınırsa bazı olaylardan kaçınılabilir.
Prestience Prestience, daha soyut duyular, duygular veya hisler biçimindeki ön tanımadır… bir tür tahminin ruh hali halkası gibi. Bu güç aynı zamanda basiret ile de ilişkilidir.
Psikokinezi Zihinsel olarak olayların olmasını isteme veya nesneleri hareket ettirme yeteneği.
(Bkz. Dokunsal Telekinezi.)
Psikometri Bir nesne sahibi tarafından ne kadar sevilirse, sahibinin enerjisi o nesnenin içinde o kadar fazla tutulur. Benzer şekilde, eski evlerin ve şatoların taşları, aralarında meydana gelen özellikle tutkulu olayların bazı hatıralarını veya kayıtlarını tutabilir. Psikometri, bu enerjiyi hissetme ve bir nesnenin, kişinin veya konumun geçmiş veya gelecekteki durumuyla ilgili ayrıntıları, genellikle onunla yakın temasta bulunarak ilişkilendirme yeteneğidir.
Pyrokinesis Ateşi veya genel olarak ısıyı zihinsel olarak manipüle etme yeteneği. Kriyokinezinin antitezi. Pirokinetik, özellikle patlayan volkanlar ve orman yangınları çevresinde faydalıdır. Pirokinetikler genellikle yangın geciktiricidir... ama güneş yine de sizi öldürür.
Uzaktan Görüntüleme Belirli bir kişiye, zamana veya yere seyahat edebilen yönlendirilmiş bir kahin yeteneği, birinin ne yaptığını veya hangi olayların meydana geldiğini görebilmek için.
Genellikle casuslar tarafından gizli planlara kulak misafiri olmak veya belgelerin veya hazinelerin saklandığı yeri keşfetmek için kullanılır.
Şekil Değiştirme Bu güç genellikle Kurt Avcıları ile sınırlıdır, ancak her zaman değil. Bir Kurt Avcısı, Ravyn Kontis gibi bir Karanlık Avcı olursa, bu gücü elinde tutar - ikisi birbirini dışlamaz.
Sonokinez Ses dalgalarını zihinsel olarak manipüle etme yeteneği. Bir sonokinetik, bir konserde, kalabalık bir barda veya siyasi bir kokteyl partisinde sahip olmak için harika bir arkadaştır. Eğitimli sonokinetikler gibi, dikkat dağıtmaya ihtiyaç duyulduğunda özellikle yararlıdırlar.
son derece iyi vantriloglar. Sonokinetik nadiren sağır olur, ancak biri sizi dinlememeye karar verirse, sizi kelimenin tam anlamıyla duymazdan gelebilir.
Spiritüel Sahiplik Astral projeksiyon veya zihin transferi yoluyla başka bir kişinin bedeninin tam ve tam kontrolünü ele geçirme yeteneği. Desiderius gibi Spathi Daimonlar, orijinal bedenleri öldürülürse ve bedensiz olarak eterde yüzmelerine izin verilirse bunu yapma yeteneğine sahiptir.
Hayaletler ve diğer ölmüş ruhlar, bir Kara Avcı'nın bedenine sahip olmak için özellikle isteklidirler, çünkü bu ruhsuz bir beden en iyi durumdadır, bu yüzden her zaman tetikte olun.
Dokunsal Telekinezi Nesnelere dokunarak manipüle etme yeteneği. Dokunsal telekinetik olan insanlar çok büyük nesneleri çok az çabayla taşıyabilirler. Ayrıca kimsenin arabaları, beton kamyonlarını ve diğer şeyleri aldıklarına tanık olmaması için çok dikkatli olmaları gerekir.

Teknopati Elektrik alanlarını ve/veya cihazları manipüle etme yeteneği. Elektrokinezi ve manyetokinez ile ilişkili olan teknokinetik, bozuk elektronik aksamları ve bozuk bilgisayarları onarmak için özellikle yararlı yetenekleriyle diğerlerinden ayrılıyor. Dark-Hunter Web sitesini korumak için çalışan birkaç teknopatik Efendi var.
Telekinezi Maddeden çok akıl meselesi. Telekinezi, nesneleri zihinle, genellikle çıplak gözle görülemeyecek şekillerde manipüle etme ve kontrol etme yeteneğidir. Bir telekinetik, cansız nesneleri kaldırabilir ve hareket ettirebilir; bazı daha güçlü telekinetikler de insanları kendi isteklerine karşı bir şeyler yapmaya yönlendirebilir. Poltergeist aktivite genellikle telekinetik ile ilişkilendirilir.
Telepati Başkalarının düşüncelerini okuma yeteneği. Bazı telepatlar kendilerini başkaları tarafından duyulabilir ve özellikle güçlü olanlar, telepatik yeteneği olmayan kişi veya kişilerle zihinsel olarak iletişim kurabilirler. Tüm tanrılar telepattır ve Cassandra Peters gibi Apollon'un soyundan gelen Apollitlerin bazı gizli telepatik yetenekleri vardır.
Işınlanma Tıpkı Star Trek'te olduğu gibi, ışınlanma bir yerden kaybolma ve başka bir yerde neredeyse anında yeniden ortaya çıkma yeteneğidir. Were-Hunter'lar bu yeteneğe sahiptir ve Daimon'lar laminalar aracılığıyla ışınlanabilir. Uyarıcı bir not: Bir cıvata deliği veya tabaka belirirse, Daimon'u takip ederek içine girmeyin. Yemiş olacaksın. Bilginize: Corbin'in bu gücü var.
Karanlık Avcı Creed
İş tanımını vereyim. Ben, Kara Avcı. Sen, Daimon. Vurdum. Kanıyorsun. Öldürürüm. ölürsün
—Zarek

Biz Karanlık'ız. Biz Shadow'uz. Biz Gecenin Hükümdarlarıyız. İnsanlık ile insanlığın yok edilmesini isteyenler arasında sadece biz varız. Biz Koruyucularız.
Ruhsuz Muhafızlar. Peşimize düştüğümüz Daimonları önceden uyarmamak için ruhlarımız dışarı atıldı. Geldiğimizi gördüklerinde artık çok geçtir. Daimonlar ve Apolliteler bizi tanıyor. Bizden korkuyorlar. İnsanları avlayan herkes için ölümüz. Ne İnsan, ne de Apollite, biz Canlılar aleminin ötesinde, Ölüler aleminin ötesinde varız. Biz Karanlık Avcılarıyız. Ve biz sonsuzuz.

Sadece hayır de
Şeytan bile cehenneme bakıp orada yalnız olduğunu anlayınca ağlayabilir.
—Acheron
Bir Kara Avcı'nın yapması gereken belirli şeyler vardır (Daimonları öldür, hayatta kal) ve Acheron'la başını o kadar çok belaya sokar ki Gölgeler bile adını hatırlar. Biraz On Emir'e benzeyen, ancak daha az taşla yazılmış bir şeref kuralı vardır.

On Dört Temel Kural

1. Güçlerinizi asla deneyimsiz insanlara ifşa etmeyin.
2. Dünyanın bir parçası olun ama asla içinde olmayın.
3. Asla bir tanrının huzurunda bulunma.
4. Güneş ışığının size dokunmasına asla izin vermeyin.
5. Bilinçsiz bir Karanlık Avcı, ölü bir Karanlık Avcıdır.
6. Önemli diğerleri yok.
7. Squire'ınıza asla dokunmayın.
8. Ailen yok, seni ölmeden önce tanıyan arkadaşların yok.
9. Hiçbir Daimon'un canlı olarak kaçmasına izin vermeyin.
10. Asla ne olduğunuzdan bahsetmeyin.
11. Başka bir Kara Avcı'nın huzurunda bulunamazsınız.
12. Başka bir Kara Avcı'ya ne yaparsan yap, on katı hissedeceksin.
13. Yalnız yürüyorsunuz.
14. Yay işaretinizi gizli tutun.

Kulağa kolay geliyor, değil mi?
Madem bu kadar kolay, neden Kara Avcılara bunu hatırlatmak zorundayız?
1. Güçlerinizi asla deneyimsiz insanlara ifşa etmeyin. Güçlerini ifşa etmek, hepimizi halkın incelemesine maruz bırakıyor - sen, ben, Apollite'ler ve Daimonlar, tanrılar ve tanrıçalar, hatta Atlantis'in varlığı bile (ve oraya gerçekten gitmek istemiyorsunuz). Bariz sebeplerden dolayı -bildiğiniz şekliyle dünyanın kaderi gibi- dünyanın hepimizin hikayelerin ve efsanelerin, Hollywood'un ve halk masallarının ürünleri olduğumuzu düşünmesi en iyisidir. Onlara asla kanıtlama
sen gerçeksin Daha da önemlisi, o on beş dakikalık şöhret karşısında tanrıların seni ne kadar kötü cezalandıracağını bir düşün.
2. Dünyanın bir parçası olun ama asla içinde olmayın. İnsan dünyasıyla etkileşime girmeye zorlanacaksınız. Onlarla etkileşime girmezsen onları tam olarak kurtaramazsın, değil mi? Unutma, sen bir gözlemcisin, katılımcı değil. Şahit bırakmayın. Arka planda kalın. Avına karşı dikkatli ol. Daimonlar toza dönüşür, bu yüzden asla endişelenecek bir ceset yoktur. Görmek? İşin yarısı çoktan bitti. Diğer yarısıyla ilgilendiğinizden emin olun.

Yetkileriniz Görülürse Ne Yapmalısınız?
• Oynatın; hiçbir şey olmamış gibi davran.
• Hızlı koş.
• İzleyiciyi gelecek haftaya sokun. Gerçekten.
• Fransızca konuşmaya başlayın (herkes rüyada olduğuna ikna olur).
• Endişelenmeyin (yalnızca Wulf Tryggvason iseniz).
• David Copperfield olduğunuzu varsayın.
• Umarım Ash'i geçici bir kafa travması geçirdiğinize ikna edebilirsiniz.

3. Asla bir tanrının huzurunda bulunma. Ruhsuz olduğun için, tanrılar için bir lanetsin. Kesinlikle kötü tarafta olmak istemezsiniz ve tam olarak iyi

tarafta olmak istemezsiniz. Tanrılar çok savaşır. Ve bilirsin, düşmanımın dostu falan.
Artemis dışında herkesin size herhangi bir şekilde yardım etmesi yasak olduğundan, bununla çok fazla karşılaşmamalısınız. "Büyük Tanrılar Her Şeye Gücü Yeten"de bununla ilgili daha fazla bilgi.
4. Güneş ışığının size dokunmasına asla izin vermeyin. Bu biraz açıklayıcı aslında. Apollo sayesinde gün ışığı eşittir ölüm. Kendinizi özellikle mazoşist hissediyorsanız, doğrudan "Nasıl Ölünür" bölümüne atlayın. Devam et. Tam burada bekleyeceğim.
5. Bilinçsiz bir Karanlık Avcı, ölü bir Karanlık Avcıdır. Yaralanınca uyumak isteyeceksin. Bu doğal bir içgüdü. Vücudunuz uykusunda iyileşir. Bir Düş Avcısı'nın yardımıyla daha da hızlı iyileşir. Güvenlik bölgenizin dışında uyuya kalmayın.
Kendinizi asla savunmasız bırakmayın.

Maruz Kalmaya Yakınsanız Ne Yapmalı?
1. Tüm Daimonları yok sayın. Kendinizi kurtarmak, dünyayı kurtarmaktan daha önemli hale geldi. Ayrıca, onları daha sonra yakalayabilirsiniz.
2. Çalıştırın. (Bunu çalmak yok.)
3. Gizle. (Garajlar, odunluklar, umumi tuvaletler vb. Dolu mezarlardan kaçının.) 4. Bir Squire çağırın. (Bagajınızda daima bir ceset torbası bulundurun.)
5. Sakin olun. Olabilecek en kötü şey nedir? Oh, evet, alevler içindesin. Boş ver. İstediğiniz kadar panik yapın.
Unutmayın, bir Işık Avcısı bir Ölü Avcıdır.

6. Önemli diğerleri yok. Senin tek önceliğin insanlık. Görev ihmali, Rogue (toptan yok oluşa giden tek yönlü bir bilet) olarak sınıflandırılma gerekçesidir. Önceliklerinizi düz tutun. Önemli diğerleri dikkatinizi dağıtacak ve yemininizden uzaklaşacaktır. Tüm Dark-Hunter güçleri olayında olduğu gibi bir ifşa etmeme anlaşmanız var, bu nedenle her türlü uzun vadeli ilişki en başından mahkumdur.
Sana dürtülerini bastırmanı söylemiyorum, sadece tek gecelik bir ilişkiyle sınırla diyorum (bir insanla, seni gerizekalı, Tanrı aşkına bir Apollite ile değil ve ne yaparsan yap asla bir Daimon ile) ve hayatına devam et . İlgili herkes için böylesi daha güvenli. Ve çocuk sahibi olma ya da başka birinden çocuk yapma konusunda endişelenme - Kara Avcılar kısırdır.
Yeni bir Dark-Hunter'ın hemen işaret ettiği ilk şey, bu kuralın çok sayıda modern zaman istisnasının varlığıdır. Kyrian ve Amanda Hunter, Tabitha Devereaux ve Valerius Magnus, Talon ve Sunshine Runningwolf... evet, oluyor. (Yaşamasaydı hayat pek eğlenceli olmazdı.) Bunun senin başına geleceğini asla bekleme. Gerçekten mazoşist olanlar için, daha sonra "The Out Clause"da daha fazla bilgi var.
7. Squire'ınıza asla dokunmayın. Beyler. Onlarla yaşamak zor olabilir ama onlarsız yaşamak çok zor. Dinlenirken sizi korumaları ve bir tutamda (ve

gün ışığında) kıçınızı zarar görmeyecek şekilde çekmeleri için onlara güveniyorsunuz. Kendinize büyük bir iyilik yapın ve kendinize aşık olmayın. Squire'ınız sizin için her şeyi yapar. Kendinizinkini önemsiyorsanız, bunu onlar için yapın.
Squire Konseyi, karşı cinsten (veya aynı cinsten olması durumunda, istenen karşıt eş) Efendiler ve Kara Avcıları eşleştirmekten kaçınmaya çalışır, ancak bu zaman zaman olur. İşyerindeki insanlar ve tüm bunlar. Sadece yapma. Gönül meseleleri kaçınılmaz olarak ya Avcı'nın ya da Toprak Sahibi'nin ölümüne yol açar. Karışıklık yok.
8. Ailen yok, seni ölmeden önce tanıyan arkadaşların yok. Sen ölüsün. Asla unutma. Neye dönüştüğünü bilmek hem Avcı hem de aile için acımasız. Sevdin ve şimdi bırakmalısın. Daimon saldırıları için onları birincil hedef haline getirerek ailenizi tehlikeye atar. Herkesin iyiliği için, asla kökenlerinize, torunlarınıza geri dönmeyin veya sizi hala tanıyabilecek herhangi bir aile veya arkadaşlarınızla temasa geçmeyin.
9. Hiçbir Daimon'un canlı olarak kaçmasına izin vermeyin. Onları öldürmek için yaratıldın. (Herhangi bir nedenden dolayı söylemezsen, Ash geldiğinde yapman gereken bazı "açıklamalar" olacak, Lucy.) Asla avınla oynama. Ne kadar uzun yaşarlarsa, taşıdıkları ruhların ölme şansı o kadar artar. Daimonları öldür; insanları koru. Tekrar edeyim: Daimonları öldürün; insanları koru. İnsanlar ve Apollite'ler, kusurları olsa da, sizin buraya korumak için gönderildiğiniz şeyler. Bir Apollite, Daimon'a dönüştüğünde, bu adil bir oyundur.
Daimonlar doğası gereği korkaktır. Büyük konuşurlar ve kelimenin tam anlamıyla havlamaları ısırıklarından daha kötüdür. Cesur olanlar Spathi Daimonlardır. Bunlar, Kara Avcıları avlayan ve takip eden savaşçı sınıflarıdır. Kendini beğenmiş olma. Farkı öğren. Spathi'lerin güneş dövmeleri var. Apollymi'ye bağlılık yemini ederler. Sizinle yüzleşecekler ve ölümüne savaşacaklar ve yaptıkları işte çok iyiler -bekleyin.
10. Asla ne olduğunuzdan bahsetmeyin. Bazen efsanelerin efsane olarak kalması en iyisidir. Tüm Dark-Hunter'ların herhangi bir ortamda suretlerinin yakalanması yasaktır. İhtiyacınız olan son şey, sizi Doctor Who gibi avlayan bir grup hain genç paparazzidir. Bu kuralı çiğneyebileceğiniz tek zaman, zorlu koşullardır.
İnsanlar senin var olduğunu bilmemeli. Film, yaşlanmadığınıza dair kalıcı kanıtlar sağlar ve insanların sizi tanımasını kolaylaştırır. Bu iki şey kötü. çok kötü
11. Başka bir Kara Avcı'nın huzurunda bulunamazsınız. İçinizden biri kötü niyet besliyorsa diye, Kara Avcıların güçlerini birleştirmesini önlemek için, birbirlerinin şirketinde olmaları kesinlikle yasak. Bunu yapmak, güçlerinizin anında tükendiğini hissetmektir. Silah arkadaşlarınızla birkaç dakikalık arkadaşlık iyidir, ancak herhangi bir uzun kalışta birbirinizi tüketirsiniz. Bu aynı zamanda Kara Avcıların bir araya gelip tanrılara karşı gelmelerini de engelliyor... Artemis adına hoş bir dokunuş. Acheron, bayılmadan uzun

süre yanında yürüyebileceğiniz tek Kara Avcıdır, ancak Acheron ilkti. O farklı.
12. Başka bir Kara Avcı'ya ne yaparsan yap, on katı hissedeceksin. Yukarıdaki kuralı korumaya yardımcı olmak için Artemis bir bonus ekledi. Başka bir Kara Avcı'ya fiziksel olarak zarar vermeye kalkışırsan, kurbanına verdiğin acının on katını hissedeceksin. (Ve burada, üçlü kuralıyla putperestliğin zor olduğunu düşündünüz.) Merak etmeyin, o ölüme bile yaklaşmadan çok önce duracaksınız; devam etmeniz fiziksel olarak imkansız olacaktır. Bu kadar acı buna değmez. Vurmadan önce iki kez düşünün.
13. Yalnız yürüyorsunuz. Sen öcüsün. Sen geceleri çarpan korkunç şeysin. Dark-Hunter kodunun ana yönergesi yalnız kalmaktır. Takım oluşturamazsınız, birbirinize yardım etmek için bile. Tuhaf ama durum bu. İzin verilen tek arkadaş Squire'ınızdır. Onlara iyi bak. (Ama - bilirsiniz - onlarla ilgilenmeyin.) Resminiz Çekilirse Ne Yapmalı?
• Geri almaya çalışın. (Bal ile daha çok sinek yakalarsınız…)
• Kamerayı kırın. (Son çare lütfen. Başkalarının malına saygı gösterin.)
• Resimleri ve negatifleri imha edin. (Negatifleri unutmayın.)
• Büyük bir mıknatıs taşıyın. (Dijital kameralar mıknatısları sever.)
• Birdenbire eski bir fotoğraf çıkarsa, herkesi sizin büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-ebeveyninize benzediğinize ikna etmeye çalışın.
Her zaman şunlardan haberdar olun:
Minik dijital kameralar
Kameralı telefonlar
ATM'ler
PDA'lar
Polis kameraları
CCTV
Web kameraları
(Squire'ınızı Best Buy'a gönderin.)

14. Yay işaretinizi gizli tutun. Çift yay ve ok işaretinizi kimsenin görmesine asla izin vermeyin. Bununla tanınırsınız ve bunun görülmesine izin vererek insanlara maruz kalabilirsiniz…
veya Daimonlar. Yay işareti her zaman korunmalı ve korunmalıdır.

Dövmeniz Saklanması Kolay Bir Yerde Değilse Ne Yapmalısınız?
Makyaj yapmak
Kol boyu eldivenler
Uyluk-yüksek korse çizme
Catsuits
Plaka kolyeler ve gerdanlıklar
Erkekler
Makyaj (yeterince cesursan)
Deri bantlar
kolçaklar

Çivili tasmalar
bandanalar
Yüz maskeleri (Bunu seçerseniz bir markete girmenizi önermeme rağmen.)

ücretler
Adil olmak için para almıyorum. Daimon'ın kıçını tekmelemek için para alıyorum.
—Acheron
Evet, bu bir iş ve evet, para alıyorsun. Yükseltme yok, fayda yok - bilirsiniz, muazzam güç ve ölümsüzlük dışında - ve 401 (k) planı yok. Emeklilik için ayırmak ya da yemek masanıza gelir gelmez harcamak isterseniz, size kalmış. Büyük olasılıkla, her ikisini de yapmak için yeterli paranız olacak ve küçük bir ülke satın almak için biraz artacaktır.
Hangisinden bahsetmişken... Artemis, maaş paketinizi en beklemediğiniz anda - ve nerede - üzerinize bırakma eğilimindedir. Henüz tüm "doğrudan para yatırma" fikrini tam olarak anlamadı. O daha çok "Maserati'nizin kaputunda mücevherler ve değerli taşlarla dolu bir sandık" türünden bir kız.
Evinizde değerli mobilyalarınız varsa, onunla önceden bir tür anlaşma yapmak isteyebilirsiniz. Ama ona her zaman veda etmeye hazır ol.
Evinizi Seçmek
Hatırladığım kadarıyla sana gülünç olanı kucaklamanı söyleyen kişi benim.
—Leo Kirby
Biliyorum, silahların önüne koymak için tuhaf bir konu ama şunu da göz önünde bulundurun: Bir Kara Avcı'nın evi onun kalesidir. Güvenli sığınağınız, operasyon üssünüz, ilk savunma hattınız, fırtınada limanınız... benimle misiniz?
Artemis'in ara sıra üzerinize döktüğü ganimetlerle bir mülk satın almadan önce, sizin (veya Squire'ınızın) kapsamlı bir araştırma yapmanız gerekiyor. İki ana sebep var: Ruh-arama Henüz anlamadıysanız, Kara Avcılar kutsal yerlerde pek başarılı değiller. Mahzenlerde yaşayan Kara Avcıların eski günlerinde, bunlar genellikle kutsanmış olmayan zemin üzerine inşa edilmişti ve her biri diğer mezarlardan oldukça uzaktaydı.
Bunu şu şekilde düşünün: Bedensiz ruhlar ve ruhlar her zaman güzel, sağlıklı, ölümsüz ve sizin gibi ruhsuz bir bedende ikamet etmeye heveslidirler. Yani bir kiliseye girebiliyorken - hatta bu tür şeylerle ilgileniyorsanız kendinizi kutsal suyla kutsasanız da - orada çok fazla zaman geçirmeyin. Merhumun sahildeki mülküsün bebeğim ve devre mülk diye bir şey yok.

Ev Almak İçin İpuçları
• Her zaman ağaçları kontrol edin. Bir evin etrafındaki ağaçlar dev gibiyse, o evin bir geçmişi vardır.
Ne olduğunu öğren.
• Yeni satın alın veya kendinizinkini oluşturun. Evin sadece sana aitse, o bir davet bakiridir.

• Arsa ve çevresindeki alanları araştırın. Küçük aile arazileri bile sizin açınızdan çok büyük bir diken olabilir.
• Bir medyumu çaya davet edin. Ekstra temizlik kimseye zarar vermez. Gerçekten daha güvenli, gerçekten üzgünüm.
• Bodrumlar arkadaşınızdır. Konutunuz çoğunlukla yer altındaysa, kimse yatak odanızda neden pencere olmadığını merak etmeyecektir.
• Kolay erişilebilir bir garaja, gölgelikli bir sundurmaya veya fuayeye sahip olun. Anahtarlarını ararken havada uçuşan Karanlık Avcı olarak bilinmeyin.

Eğer bir ruh tarafından ele geçirilirsen, iki şeyden biri olacak. Ruh güçlüyse, bedeninizi ele geçirir. Bu kadar. Hikayenin sonu. senin sonun Karanlık Avcı Ulric'in hikayelerini duymuş olabilir misin? Belki değil. Özetle, bedeni Spathi Daimon Desiderius'un bedensiz ruhu tarafından ele geçirildi. O bir sürü insanı, bir sürü Kara Avcı'yı öldürdü. Bunun hakkında pek konuşmuyoruz. Hala çok acı verici.
Ruh zayıfsa, seçtiğiniz tanrı size merhamet etsin. İçinizdeki bu zayıf ruhun, kırbaçlanmış bir köpek gibi işkence gördüğünü, bağırdığını, yalvardığını ve sızlandığını duyacaksınız. Seni çıldırtmaya yeter ve çıldırtacak. Bu noktada sahip olduğunuz tek seçenek, kendinizi öldürmek ve ruhu özgür bırakmaktır - eğer ruhu içinizde solmaya ve ölmeye mahkum ederseniz, Kuralları çiğnersiniz ve bir Daimon'dan farkınız kalmaz. Bu nedenle, bir ev satın aldığınızda, ona ev diyen tek doğaüstü yaratığın siz olduğunuzdan emin olun.
Açık davet Oturmaya karar verdiğiniz ev şimdiye kadar bir pansiyon, hastane, restoran, toplum merkezi - herhangi bir toplanma yeri - olduysa, herhangi bir Daimon davet edilmeden girebilir.
Peki, ne öğrendik, erkekler ve kızlar? Her zaman kapsamlı bir emlak araması yapın. Yeni bir ev satın alın veya lisanslı bir psişik tarafından hayaletsiz ilan ettirin.
Amerika Birleşik Devletleri'nde görev yapıyorsanız bir not daha: Her zaman açıklanmayan Kızılderili mezarlıklarını arayın. O köpek yavrularının sana gizlice yaklaşmasını istemezsin, hayır bayım. Poltergeist'i mutlu son olmadan düşünün.
Silahlar
Bir Yunan Hiddeti kadar zavallı bir şey beni bir dövüşte alt edebiliyorsa, ölmeyi hak ediyorum.
-Günah
İşte zorunlu silahlar bölümüne geliyoruz. Biliyorum, biliyorum… Bunların çoğunu muhtemelen zaten biliyorsunuz. Bir favorin var; hepimizin favorileri var. Ama beni bu konuda mazur görün.
Aklınıza gelmemiş olabilecek bazı şeyler, henüz keşfetmediğiniz bazı kültürler var. Şimdi tam zamanı. Deney. Biraz eğlen. Yeni bir şey öğren. Kim bilir belki beğenirsin.
Günün sonunda, işi bitirdiği sürece ne istersen onu kullan. Ama en az bir kez denemeden bir şeyi sevmediğini söylemene izin verilmiyor.

Ve eğer bir şey bulursan, sana söylediğimi söyleyebilir miyim?
Squire'ınızın sizin için çalıştırdığı ilk iş olarak bu listeyi kullanmaktan çekinmeyin. Evet, ölümsüzsün ve en iyi durumdasın ama iyi bilenmiş bir bıçak her zaman daha hızlı ve daha derin keser.
Özensiz davranarak zamanınızı boşa harcamayın.
Tembel bir Kara Avcı, ölü bir Kara Avcıdır.
Hayır, bu bir söz değil, ama muhtemelen öyle olmalı.
Bunların çoğu Kell veya Liza tarafından satın alınabilir, değiştirilebilir veya özelleştirilebilir. Siparişinizi almaktan mutlu olacaklardır… sadece sabırsız olmayın. Unutma sen tek değilsin
Dark-Hunter'ın bir silaha ihtiyacı var. Dikkatli olun ve biraz incelik kullanın.
Balla daha çok sinek yakalarsın. Ve çikolata.
Ayrıca, kullanışlı eski eBay'i de unutmayın. Elbette, ortalıkta tonlarca nakit para olabilir, ancak bir pazarlık yine de bir pazarlıktır. Ve neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Yaratıcı olun!
Athame Ritüel tören hançeri, genellikle kısa saplı ve iki ucu keskin demir bıçaklı.
Atlantis Hançer Kabzasından ucuna kadar dalgalı, oyma kaplı bir bıçağa sahip Hançer. Bir Charonte iblisini öldürebilen bilinen tek silah. Bilinen son Atlantis hançeri Ash tarafından yok edildi, bu yüzden bir tane bulursan ona söylemek istemeyebilirsin.
Bo Omuzlardan tahıl çuvalları veya su kovaları taşımak için bir araç olarak ortaya çıkan Japon asa silahı. Normalde yaklaşık altı fit uzunluğunda bir bo, çeşitli malzemelerden yapılabilir.
Ceset Torbası Gidecek yeriniz olmadan güneş ışığına maruz kalmanız durumunda kullanışlıdır. Gözeneksiz siyah veya beyaz plastikten yapılmıştır ve çeşitli yoğunluklarda mevcuttur. Mümkün olan en kalın olanı alın ve yeni olduğundan emin olun, yoksa tüm ruhunuzu ele geçiren pisliği alırsınız.
Bot-Kılıf Stiletto Neredeyse bir gereklilik. Kesmek yerine bıçaklamak için tasarlanmış ince bir bıçak olan stiletto üç inç kadar kısa yapılabilir. Bu silah, zincir postadan geçebilme yeteneği nedeniyle Orta Çağ ve Rönesans döneminde popüler oldu.
Boot-Toe Knife Dark-Hunters arasında en popüler silahlardan biri. Taşınabilir, hafif, kolayca gizlenebilir ve sizi silah arayan herkes tarafından kolayca gözden kaçabilir.
Ve hey, ayakkabıların olmadan asla evden çıkamazsın.…
Kelebek Bıçağı Hızlı açılır; gizlemek kolay. 1980'lerde gençler ve dövüş sanatçıları arasında bir moda olan bu tür bıçaklar artık Amerika'daki birçok eyalet tarafından yasaklanmıştır. Dünya Savaşı'nda Filipinler'de görev yapan askerler tarafından kelebek bıçağı olarak adlandırıldı.
Pençeler Genellikle sivri bir uçla biten mafsallı gümüş parmak kılıfları. Düşmanları tırmalamak ve öldürmek için pençe olarak kullanılabilirler. Bu, Moesia'lı Zarek'in ya da öldürerek aşağı inmeyi ve kirletmeyi seven herhangi bir Avcı için tercih edilen bir silahtır.

Arbalet Dionysos'un Yunan ordularının gözdesi olan ve Orta Çağ'da Avrupa'da popüler hale gelen bu silah, günümüzde daha çok hedef atıcılık ve sportif avcılıkta kullanılmaktadır.
Yaylar tipik olarak dişbudak ağacından veya porsuk ağacından yapılır... ama eğer tercih ettiğiniz silah buysa Kell size her zaman modifikasyonlar sağlayabilir. Ve kollarınızı gizleyen harika bir tane yapabilir.
Dirk Celtic düz uçlu hançer, geniş bir kılıcın yedeği olarak veya bir tören yemini etmek için kullanılır. Kamaların küçük, hafif ve gizlenmesi kolay olma avantajı vardır.
Çift Balta Labrys olarak da bilinen bu iki başlı balta, Zeus'u temsil etmek için Antik Minos, Trakya ve Yunan sembolojisinde yaygın olarak kullanılmıştır. İskandinav mitolojisinde bu balta gök gürültüsü tanrısı Thor'u temsil etmek için kullanılıyordu.
Mankenler Silah eğitimi için en yaygın olarak bulunanlar, çeşitli ağaç ve boyutlarda gelen ahşap mankenlerdir. Sonra insan şeklinde boks torbaları var (Valerius'un kendisine Hawaii gömleği giydirdiği söylendi). Bazı Avcıların sırf etki olsun diye üzerlerine sivri dişler taktığı bilinmektedir.
Mızrak gibi uzun menzilli bir şaft silahı, yalnızca bir palanın çok daha uzun bir bıçağı vardır (uzunluğu bir ila iki fit arasında herhangi bir yerde).
El Bombası/Bomba Fırlatıcı El bombası, adını mitolojiyi biliyorsanız popüler bir meyve olan nar kelimesinden alır. (Ve eğer yaparsanız, Hades'e “Merhaba” deyin.) Bu küçük bomba, şarapnel (yok etmek için) veya duman (dikkat dağıtmak için) veya gaz (düşmanınızı etkisiz hale getirmek için) gibi çeşitli şeylerle doldurulabilir. El bombası fırlatıcılarını saklamak biraz zor olsa da. En son duyduğumu hatırladığım, Spathi Daimons tarafından Minnesota'da Wulf'a saldırmak için kullanıldığıydı.
Teber Tepesinde uzun bir sivri uçlu bu süslü balta, bir direk miline monte edilmiştir. Süvarilere ve diğer atlı düşmanlara karşı savaşta kullanıldı. Teber, bir zamanlar İsviçre Ordusunun birincil silahıydı. Wielder'lar "mızrakçı" olarak biliniyordu.
Handclaws Ninja tarafından buzları aşmak, ağaçlara tırmanmak ve taş, cam, tahta veya rakiplerinin vücutlarına mesajlar çizmek için kullanılır.
Hurlbat Akla gelebilecek (ve bazı uydurma) uçlara keskinleştirilmiş bir ucu veya bıçağı (veya her ikisi) olan tamamen metal fırlatma baltası. Bunu neye ya da kime fırlatırsan canını yakacak... ve umarım toz olur.
Kama Bu küçük, elde tutulan tırpan, Japonya ve Çin'de bir tarım aleti olarak ortaya çıktı. (Cassandra Peters Tryggvason tarafından tercih edilir.) Sap, ahşap veya metalden yapılabilir ve genellikle kullanıcının ön kolu uzunluğundadır. Kısa, kavisli bıçak, bir rakibin silahını kesmek, saplamak veya yönünü değiştirmek için kullanılabilir.
Katana Japonca tek kenarlı uzun kılıç. Japon kılıçları uzunluklarına göre farklılık gösterir - bu kılıcın daha kısa biçimine wakizashi denir. Katana geleneksel olarak keskin tarafı yukarıya doğru giyilir.
Kevlar Kevlar, DuPont'un hafif ama güçlü elyafıdır ve mukavemet-ağırlık oranı çelikten beş kat fazladır. Çeşitli sınıflarda gelir: Kevlar 29, vücut zırhı

için kullanılan sınıftır. Seni öldüremeseler de mermiler seni yavaşlatabilir. Kevlar ceket, yanınızda bulundurabileceğiniz kullanışlı bir parçadır. Bununla birlikte, Kevlar'ın klora maruz kaldığında ayrıştığını unutmayın, bu nedenle onu komşunuzun havuzunda yüzdürme cihazı olarak kullanmayın. UV ışığında da olumsuz etkileri var... ama içinde güneşlenmeyeceğinden oldukça emin olduğum için endişelenmeyeceğim. Piyasada başka kumaşlar da var, örneğin

Turnuva kalitesinde eskrim ekipmanı satan perakendecilerden satın alınabilen Dyneema.

Kunai Keskin uçlu eski Japon malası. Bir kordona bağlanabileceği, boyna takılabileceği veya başka bir silaha yapıştırılabileceği, sonunda bir halka bulunan bir keski gibi görünüyor. Diğer birçok silah gibi, kunai de başlangıçta bir bahçıvanlık aracı olarak kullanılıyordu. Ancak, diğer birçok bahçe aleti gibi, sivri uçlu kunai'nin özellikle Daimonlara karşı etkili olduğu keşfedildi.

Topuz Sadece bir sopa gibi, sadece daha ağır, daha ölümcül, çok daha soğuk ve çok daha eski - ilk ahşap topuzlar M.Ö. delici zırhlı şövalyeler.

Mat Bu plastik kaplı köpük, çeşitli renk, şekil, boyut, genişlik ve köpük yoğunluklarında temin edilebilir. Kendinize sormanız gereken soru şudur: Yere ne kadar sert vurmak istersiniz?

Panik Alarmı Acil durumlarda Squire'ınızı çağırmak için çoğunlukla bir anahtarlıkta tutulur. Ancak işitmeyi artırdığınız için kullanıldığında canınızı yakacağını unutmayın.

Boks Torbası Atletik antrenman dünyasında oldukça modern bir buluş olan bu su veya tahıl dolu çuval, "ağır torba" (asılı) veya "ayakta duran torba" (geniş, yuvarlak tabanlı, bağımsız) olarak gelir. Daha ağır çantalar daha az sallanır; su dolu çantalar daha ağırdır. Yine de dikkatli olun - çok ağır ve duvara yumruk atıyor olabilirsiniz.

Geri Çekilebilir Bıçaklar Kell, bu kullanışlı, züppe karbon çeliği köpek yavrularını Velcro bilekliklerle yapıyor.

Sai Kökeni eski Japon tarımına dayanan başka bir silah olan bu keskinleştirilmemiş hançer, ölümcül (bıçaklama) veya ölümcül olmayan (rakibinizi silahsızlandırmak) olarak kullanılabilir.

Ninja Kaplumbağa değilseniz geleneksel olarak sai'ler üçlü olarak taşınır (her iki yanda ve arkada birer tane).

Scramasax Bu bir Viking bıçağıdır; kavisli bir pala ile ucunda bir noktaya kadar incelen kaba bir kılıç karışımıdır. Daha kısa scramasax (altı inç kadar kısa) genellikle bir yemek malzemesi olarak kullanılırken, daha uzun olanlar (bir metreye kadar) çiftçilikte kullanılıyordu.

Shobo Shobo, parmağa takılan bir yüzüğe bağlı küçük bir tahta parçasından oluşur. Sadeliği ve gizlenme faktörü nedeniyle Japon ninjaları tarafından benimsendi ve rakibin baskı noktalarına vurmak için kullanıldı. Elbette Daimon'da endişelenmeniz gereken tek bir "baskı noktası" vardır. Göreyim seni.

Shuriken Yaygın olarak "ninja fırlatan yıldızlar" olarak bilinen bu tamamlayıcı Japon bıçakları herhangi bir malzemeden yapılabilir ve yalnızca bazıları düz yıldızlar (hira-shuriken) şeklindedir.
Bo-shuriken (bir veya her iki ucu keskinleştirilmiş metal bir sivri uç), Kara Avcılar için daha kullanışlı olabilir.
Srad Yuvarlak bir hançer; atılabilen veya göğüs göğüse kullanılabilen eski bir Kelt silahı.
Stake Bir eski ama bir güzellik. Süslü değil, ama işi yapıyor. Hem ahşap hem de çelik kabul edilebilir.
Kılıç Uzun, keskin bir silah. Kullanımı kolay. Sivri kısım kurbanın vücuduna giriyor.
Savaş Yelpazesi Japon feodal savaşında kullanılır. Çeşitli şekillerde, boyutlarda ve malzemelerde olabilir. Dansen uchiwa dövüş fanı demirden yapılmıştır ve daha çok bir kalkan gibi kullanılmıştır. (Kell daha küçük, kabaca on bir inç uzunluğunda, jilet gibi keskin bir kenarda uzmanlaşmıştır.) Demir telli bir Tessen yelpazesi, sopa, fırlatma veya yüzmeye yardımcı olması için de kullanılabilir.
Saat Aptalca görünebilir, ancak alarmı gün doğumundan yirmi dakika önce çalacak şekilde ayarlanmış bir saate sahip olmak iyi bir fikirdir. Güneş doğmadan hemen önce dikkatinizin ne zaman dağılacağını asla bilemezsiniz.
Nasıl Ölülür?
Ölmek kolaydır. Zor olan yaşamak.
—Zarek
Hiçbir Karanlık Avcı, bir başkasının ölümünü duymaktan hoşlanmaz. Daimonlar gibi, Kara Avcılar da öldüklerinde toza dönüşürler. Buna asla tanık olmak zorunda kalmaman için dua ediyorum... ama göreceksin.
Kurşun yarası, kafaya darbe veya Drano katılmış bir içki yüzünden ölemezsin. Haçlar ve sarımsak, Daimonlarda olduğu kadar sizin için de işe yaramaz.
Ama yenilmez değilsin. Vücudunuz yenileyici güçlere sahiptir, ancak bazı şeyleri tanrılar bile düzeltemez.
Beş numaralı kuralı unutmayın: Bilinçsiz bir Karanlık Avcı ölü bir Karanlık Avcı'dır ve ölü bir Karanlık Avcı'nın çürümesi sadece beş dakika sürer.
Bir Kara Avcı'nın ölmesinin dört yolu vardır:
1. Tamamen parçalanma (Kısmi parçalanmanın geri gelmesinin çok kolay olduğunu hayal edemesem de.
Ağaç öğütücülerden kaçının.)
2. Güneş ışığı
3. Kafa Kesmek
4. Ok ve yay dövmesi yapmak (Bunu bilmemen gerekiyor Hunter, bu yüzden sayfayı çevirir çevirmez onu okuduğunu hatırlamayacaksın.) Orta Çağ asılma, çekilme ve dörde bölünme cezasını hatırlayacak. Popüler görüşün aksine, dörde ayırma kısmı Dark-Hunters'tan geliyor. Dörde bölünür ve ayrı ayrı gömülürse ölürsünüz.

Güneş ışığının sizi öldürebilmesinin nedeni, Artemis'in Ay tanrıçası olmasıdır. Daimonları öldürmesinin nedeni Artemis'in ikiz kardeşi Güneş tanrısı Apollon tarafından lanetlenmiş olmalarıdır. Her şeyin bu şekilde birbirine uyması ne kadar güzel değil mi?
Apollo, sırf sen olduğun için senden tutkuyla nefret ediyor. Sizi kendi alanında yakalarsa, dünyayı üzerinizden atmak için tereddüt etmeyecektir. Güneş ışınlarının vücudunuzla temas etmesine asla izin vermeyin. Şemsiyeler ve paltolar sizi gün ışığından korumaz - gün ışığına maruz kalan herhangi bir bölgeniz yanar. Yeterince yüksek SPF yok.
Güvenlik bölgelerinizin nerede olduğunu bildiğinizden emin olun. Güneş doğduktan sonra kapana kısılırsanız koşacak birden fazla güvenli yeriniz olsun. Squires kullanışlıdır, ancak yapabilecekleri çok şey olduğunu unutmayın.
Karanlık Avcı olarak ölürsen ruhsuz ölürsün. Mutlu bir ahirete geçemezsin. Cehennemi cennet gibi gösteren acı verici, korkunç bir yerde sonsuza dek kapana kısılmış bir Gölge haline gelirsiniz. Shadedom'da, fani düzlemde asılsız olarak var oluyorsunuz. Vücudunuz yok, tam bilişiniz var. Kimse seni göremez, duyamaz veya sana dokunamaz. Bir insan "bedeninizden" geçtiğinde, ruhu sizi kırık bir cam gibi delip geçer. Hep açsın, hep susuzsun ve hep yalnızsın. Hiçbir şey açlığınızı, susuzluğunuzu veya zihninizi doyuramaz. Durmadan.
Sonsuza kadar.
Çıkış Maddesi
Herkes sarılıp sevebileceği birini ister. Her şey alt üst olduğunda parçaları toplamaya yardım etmek için orada olacak biri.
—Acheron
Buna girmeden önce, Karanlık Avcı olmanın faydalarını düşünün. İyi maaşlı bir işin var, kelimenin tam anlamıyla dünyada her zaman ve hemen hemen hiçbir şey sana dokunamaz.
Şimdi ölümü düşünün. Ölüm. Hastalık. İnatçı ayak parmakları ve kağıt kesikleri. Okuma gözlüğü ve gri saç.
Aşık olursan, uğrunda ölmeye hazır olduğun biri olsan iyi olur… çünkü yapacağın şey tam olarak bu. Bu sefer sadece yavaşça. Ve geri gelmiyorsun.
Her out maddesi Dark-Hunter'a göre değişir ve onlar için bile bir sırdır. Onu bulduğunuzda dikkatli olun; bir süreliğine Dark-Hunter güçleriniz tükenecek. Ama onu bulursanız, ruhunuzu geri kazanmanın elinizin altında olduğunu bilirsiniz.
Şey, teknik olarak, sevgilinin elinde olacak. Artemis, ruhunuzu gökkuşağının her rengini döndüren bir madalyonun içinde tutar. Saf, sevgi dolu bir kalp, bu madalyonu onun (ya da senin tarzınsa onun) avucunda tutmalı ve sen güçlerini tüketirken onu tutmalıdır.
Göründüğü kadar kolay değil. Madalyon ölümlüler tarafından tutulmak için tasarlanmamıştır ve bu nedenle eti onarılamaz bir şekilde yakar. Bu eziyetli, boyun eğmez bir acı… ama gerçek aşkınız peşini bırakmamalı. Eğer

yaparlarsa, ruhunuz sonsuza dek kaybolacak ve sonsuza kadar bir Gölge olarak yaşamaya mahkum olacaksınız.
Yani: elinizde madalyon, gücünüz tükenmiş. Şimdiye kadar benimle? İyi. Çünkü o zaman ölmen gerekir.

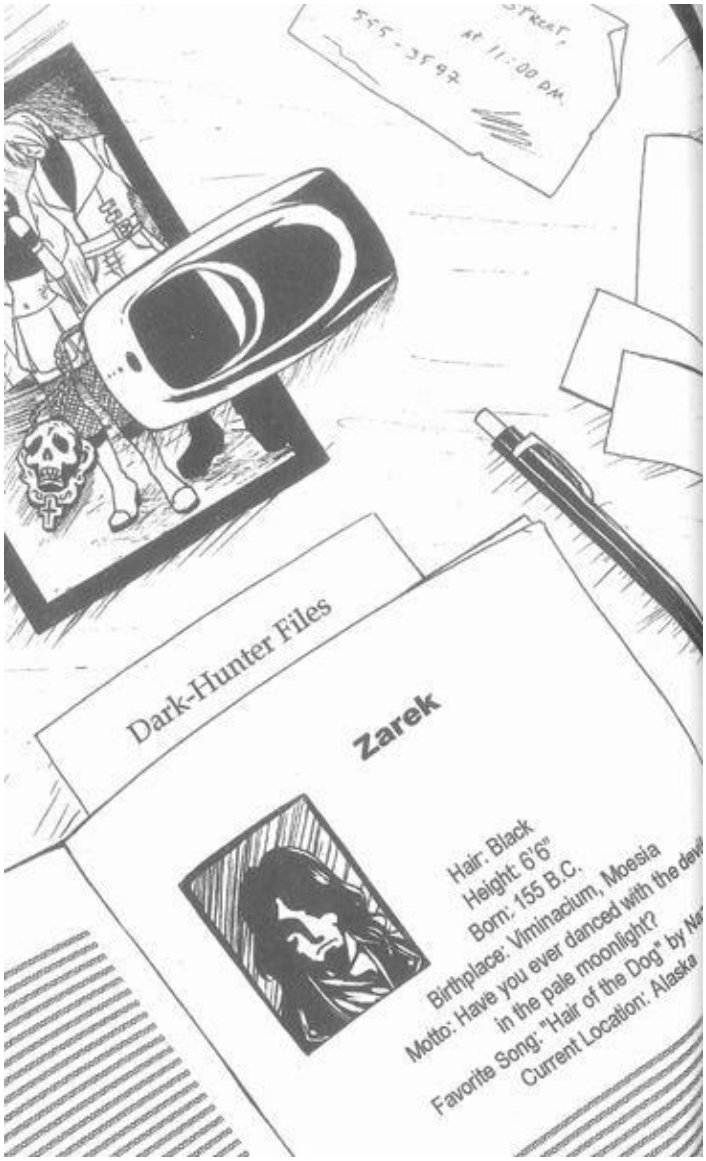
Sevgilinizi ruh madalyonunun acısını çekmeye zorlamaktan daha kötüsü, ondan sizi öldürmesini istemektir. Ve yarım yok. Kalbin atmayı bırakmalı. Bahis yapmak en iyisidir.
Kalbiniz atmayı bıraktığında, sevgiliniz madalyonu ruhunuzun tutsak edildiği işaretin üzerine koymalıdır; bu alan, vücudunuzun herhangi bir yerinde akıllı bir çift yay ve ok işaretiyle kullanışlı bir şekilde işaretlenmiştir. Burası Artemis'in ruhunuzu aldığında size dokunduğu yerdir ve tam olarak bu yer, ruhun bedene yeniden girmesi gerektiği yerdir.
Eğer çok şanslıysan ve sevgin safsa, fani sarmala yeniden dahil olursun. Her birkaç yüz yılda bir, gerçek aşkı bulan ve ona ara veren bir Kara Avcılar sürüsü olur. Onlara Vaya con Dios diyorum.
Ya da... bilirsin... hayır.
Şık bir kısım var - ruhunuz size geri döndüğünde, Artemis'in hizmetinde kalma seçeneğiniz olacak. Ex-Dark-Hunters, gündüz … ee … gece işlerinden ve yakın arkadaş çevrelerinden vazgeçmeyi zor bulmuşlardır.
Ama hey, tüm bunların üstesinden gelmenin tek bir kolay yolu var.
Sadece aşık olma.

Koruma Piramidi
Tatlım, her zaman umut vardır.
—Selena Laurens
Avcıların üç dalı vardır: Kara Avcılar, Kurt Avcıları ve Düş Avcıları. Birlikte Koruma Piramidini oluştururlar. Bu savaşçılar, insanlığı onları kolayca öldürebilecek veya köleleştirebilecek her türden yırtıcıdan koruyor.
Çoğu zaman dallar tek başına çalışır, ancak yalnızca insanların korunması için değil, aynı zamanda diğer Avcıların, Apollitelerin, tanrıların ve nihayetinde dünyanın kendisinin korunması için bir araya gelirler.
Onlar iyi adamlar. Onları yanında istiyorsun. Ve hepsi çok güçlüler, bu yüzden onları gerçekten düşmanınız olarak istemezsiniz.
Dark-Hunter.com
Dünyanın bir parçası ol ama içinde asla.

—Acheron
İlk bakışta, bu Web sitesi bir kitap serisi ve bir rol yapma oyunu gibi görünebilir. Kanmayın. Bunu bilerek yaptık. akıllı değil miyiz
Dark-Hunter.com, dünyadaki diğer Dark-Hunter'larla günün her saati iletişim halinde olmak için gidilecek yer. Yalnız bir hayat süreceksin ama bu tamamen yalnız olduğun anlamına gelmez. Başka bir Dark-Hunter'a yakın olmak güçlerinizi tüketeceğinden, İnternet, benzer düşünen insanlarla biraz sağlıklı sosyal aktivite için mükemmel bir çözümdür.
(Ve bunun hükümet tarafından icat edildiğini düşündünüz.)
Öldürdüklerinizle övünün, düşmanı öldürmenin yeni ve yaratıcı yollarını hayal edin, kaçanı anlatın. Burada sorun yok.
Labirenti andıran Web sitesi başlangıçta birkaç Squires tarafından kuruldu. Tad Gardner, Carl Samuel, Daphne Addams ve yakın zamana kadar Nick Gautier bilgileri muhafaza eder ve güvenlik önlemlerini güncel tutar. O kadar çok dönemeç var ki… bu biraz unutulmuş yer altı mezarlarına yerleştirilmiş bir kütüphane gibi.
Tüm kayıtlar burada tutulmaktadır. Bu kitaba bir şey olursa - ve Acheron aklınızı başınızdan almazsa - aradığınızı her zaman sitede bulabilirsiniz. Çok, çok uzun bir süredir arıyor olabilirsiniz.
Dream-Hunter.com Bu size Yunan olmayan insanlar için önemli tanrılar hakkında bir fikir vermek içindir. Ayrıca size farklı Rüya Avcılarını ve bunların işlevlerini açıklayacaktır.
dailyinquisitor.com/bbs/index.php Burası, dünyanın her yerinden üyelerimizin bir araya geldiği mesaj panosudur. Bunu kesinlikle kontrol etmek isteyeceksiniz.
Katoteros.com Kendi Web sitemize sahip olmakla yalnız olduğumuzu düşünmeyin. Bu gün ve çağda, Daimonların da kendilerine ait olanları var. Gözün üstünde olsun. Size her türlü şık bilgiyi verecektir.
SherrilynKenyon.com Bu, dünyamız hakkında çok fazla şey bilen hakkında sürekli duyduğumuz yazar. Bu bilgiyi nasıl aldığından emin değiliz ama bize ürkütücü bir şekilde bağlı.
Were-Hunter.com Bunlar bizim arkadaşlarımız, Were-Hunter'lar. Site, onlar hakkındaki temel unsurları açıklar ve sizi onların dünyasıyla tanıştırır.
Hızlı Başvuru Argosu
Akıllı olmaktansa kinci olmayı tercih ederim.
—Solin
Bu terimlerin çoğunu yol boyunca öğreneceksiniz… kahretsin, hatta yıllar içinde birkaç tane icat edebilirsiniz. Ama tamamen karanlıkta kalmamanız için, burada Dark-Hunter çevrelerinde yaygın olan birkaç kelime ve deyim var.
İntikam Yasası Bir Karanlık Avcı'ya, onlara haksızlık eden ve ölümlerine neden olanlardan intikamını alması için verildiği gece. Şafakla biter.
Apollite Apollon'un ya yirmi yedinci yaş günlerinde ölen ya da Daimon olmayı seçen lanetli torunları. Bunlar hakkında daha fazla bilgi için 6. bölümde, "Daimon Nasıl Kızartılır?"

Hayvan şeklini alabilen Arkadyalılar. Onlar bir insan babanın ve Apollite bir annenin torunlarıdır. Onlar hakkında daha fazla bilgi, 3. bölüm, "Were-Avcılar"da.
Blood Hunt Rogue Dark-Hunter arayışı. Başarılı bir kan avı, avlananın ölümüyle sonuçlanır.
Were-Hunters veya Daimons tarafından kullanılabilen boyutlar arasındaki Bolt-Hole Astral açılışı. Lamina olarak da adlandırılır.
Buffites İnsan vampir avcıları. Kaçınılmazdı, değil mi? Sadece Melekler olarak adlandırılmadığın için mutlu ol.
Carmillas Kadınları ölümsüz vampirlere dönüştürmek için Daimon arıyor. Tam Moronlar olarak da anılır.
Daimon Bir Apollite, hayatlarını sürdürmeleri için bedenlerini kandırmak için insan ruhlarını çalmayı seçmiştir. Bunlar hakkında daha fazla bilgi için 6. bölümde, "Daimon Nasıl Kızartılır?"
Dark-Hunter Tek bir İntikam Yasası için ruhunu Artemis'e satan ve şimdi sonsuza dek Daimon avlayarak harcayan biri. Hazır mısın?
Day-Slayer Daimon, gün ışığında hareket edebilen ve bir gün onları tekrar Apollon'un gözüne sokacak olan kendi türlerinden biri hakkında efsane.
Day-Surfer Güneş ışığından ölen bir Kara Avcı. Sörfçü olmak istiyorsanız, Savitar'ı arayın ve okyanusta eğlenin.
Daimonlara hizmet eden Yürüyen Ölü Adamlar (genellikle kendilerine ölümsüzlük sözü verildiği için). Daimonlar, yiyeceklerinin ortalıkta kalması ve çok daha uzun süre taze kalması için her şeyi vaat edecek.
Diktyon Artemis'in avlanırken kullandığı büyülü ağ. Oldukça havalı. Üzerinizde kullanılmadığına dua edin.
Bir Daimon'u öldürmek için.
Fabio/Kato Hepsinin sarışın ve yakışıklı olması gerçeğinden kaynaklanan bir Daimon için aşağılayıcı terim.
Feeder Kan içen bir Kara Avcı. Gerekirse, dikkatli bir şekilde yapın. Nihayetinde, beslenmek yalnızca soruna yol açabilir. Tamamen kaçınmak en iyisidir.
Dört Diyar Zaman, Uzay, Dünya, Düşler. Bunlar, Koruma Piramidinin koruduğu şeylerdir. Dördünü de yürüyebilen sadece küçük bir grup insan var. Evet, uzun Atlantisli onlardan biri.
Tam Uyarı Tam anlamıyla kıyamet koparken ve Daimonlar toplu halde cıvata deliklerinden çıkarken. Büyük olasılıkla Mardi Gras sırasında New Orleans'ta olacak. Yalnızca Acheron bir Tam Uyarı çağırabilir.
Daimon için Mürekkep Lekesi Argosu. Apollite'den döndükten sonra bir Daimon'un göğsünde görünen siyah işaretin adını almıştır. Ruhları serbest bırakmak ve Daimon'u öldürmek için delinmesi gereken yer burasıdır.
Kalosis Yok Edici Apollymi'nin hapsedildiği gizemli nether bölgesi. Orası Atlantis cehennemi diyarıdır.
Katagarya Kurt Avcılarının hayvan kolu için kullanılan çoğul terim. İnsan şeklini alabilen hayvanlardır. Katagari tek terimdir.

Katoteros Acheron'un yaşadığı gizemli nether bölgesi. Atlantis cennet krallığıdır ve bir zamanlar tanrıların eviydi.
Kori Artemis'in hizmetkarı. Olympus'taki tapınağında bulunurlar.
Kynigostaia Homer'ın kaybolan Kara Avcılar tarihi.
Laminalar Spathis'in seyahat etmek için kullandığı cıvata delikleri. Tavşan deliği doğrudan Kalosis'e götürür.
takip etme
Uyuyanları koruyan Oneroi Dream-Hunter şampiyonları. Ayrıca Dark-Hunters'ın psikolojik ve fiziksel olarak iyileşmesine yardımcı olurlar. Bazen herhangi bir uyku tanrısı için genel terim olarak kullanılır.
Ords Argosu "sıradan" anlamına gelir - etraflarındaki dünya hakkında hiçbir fikri olmayan normal insanlar.
Patria Bir Kurt Avcısı klanı.
Artemis'in yollarını reddeden ve Acheron'a ve Kara Avcı kardeşlerine sırtını dönen Haydut Bir Kara Avcı. Artık insanları korumuyorlar, insanlık için bir tehdit oluşturuyorlar. Neredeyse anında ölüm cezası. Otoriteyi her zaman sorgulayabilirsiniz… ama yapmayın.
Rytis Were-Hunters'ın zamanda ileri ve geri gitmesini sağlayan dalgalanma.
Scooby Lykos Were-Hunter'ların aptal veya korkak bir yavru anlamına gelen birbirlerini aşağılamak için kullandıkları Aşağılayıcı terim.
Scuds, Young Daimons'ı değerli olduklarını kanıtlamak için dışarı çıkarır.
Kader Tarafından Seçilmiş Nöbetçiler, insanları ve Arkadialıları Katagarya'dan koruyan Arcadian Were-Avcılarının üyeleridir.
Ruhu iade edilemeden ölen Shade Dark-Hunter. Gölgeler yarı saydam, kül tenli ve koyu renkli gözlere sahiptir. Hiçbir şeye dokunamayacakları ve Kahinler dışında kimse tarafından duyulamayacakları, güçleri olmayan sonsuz bir yaşama mahkumdurlar. Yemek ve su isterler ama yiyip içemezler.
Gölgelik Gölge olmanın varlığı. Buna “varlık” diyecek kadar ileri gidebilirseniz.
Skoti Dream yırtıcıları aşırı duygulara bağımlıydı. Duygusal düzeltmelerini elde etmek için rüya görenleri kurcalayıp baştan çıkarabilmek için uykuya sızarlar. Skotos tekil terimdir.
Hormonları tarafından deliliğe sürüklenen Katil Katagarya veya Arkadyalılar. Rastgele öldürüyorlar.
Kara Avcıları takip edip öldürecek Daimonların Spathi Savaşçısı sınıfı.
Kara Avcıların Efendi Hizmetkarı. (Sadece birinin etrafında hizmetçi kelimesini kullanmayın.)
Strati Katagarya askerleri. Genellikle Avcılarla karıştırılan Strati, yalnızca kendilerini, sürülerini veya bölgelerini savunmak için öldürür.
Telikos Kıyameti. Dünyanın sonu. Hepsi ölsün. Resmi aldın.
Artemis Tapınağı Artemis'in Olimpos'taki evi.
UHF Evrensel Avcı Yemi: pizza. Hızlı, kolay ve hızlı.
Van Helsings İnsan vampir avcıları için başka bir terim.
Ergenliğe ulaşmış, hormonlarında ustalaşan, ancak henüz tüm güçlerini kullanmamış olan Delikanlı Genç Kurt Avcıları. Yine, aşağılayıcı bir terim.

Karanlık Avcı Dizini
Asker Dostlarınız
O bir vampir, değil mi? Biliyordum!
—Selena Laurens

Tüm dünyada binlerce Kara Avcı var. Hepsini kağıt üzerinde takip etmeye çalışmak, küresel bir telefon rehberi yazdırmaya çalışmak gibi olurdu. (Ayrıca, ne demek istediğimi anlıyorsanız, bazı ajanlarımızın yerlerini tam olarak vermek istemiyoruz.)

Bunu göz önünde bulundurarak, daha önce karşılaşmış olabileceğiniz veya yakında hakkında hikayeler duyacağınız birkaç Avcının listesi burada.

Umarız bu liste size arkanızı kimin koruyabileceği, hangi zorlu dünyadan geldikleri ve onları bugün oldukları kişi yapan şey hakkında biraz fikir verecektir.
Çıkma maddesinden yararlanan, ancak yine de Artemis'in yanında Daimonlarla savaşanlar hakkında size daha fazla bilgi verecektir.
Aynı zamanda daha önce gelip görev sırasında ölen Kara Avcılar için bir anıt olarak hizmet etmesi amaçlanıyor. Biz ölümsüzlerin ne kadar ölümlü olabileceğimizin her zaman bilincinde olarak onları onurlandırıyoruz.
Bu Avcılardan herhangi biriyle iletişime geçmeniz, resimlerini ve profillerini görüntülemeniz veya bir geçmiş araştırması yapmanız gerekirse, ihtiyacınız olan her şeyi ve daha fazlasını www.Dark-Hunter.com adresinde bulabilirsiniz.
Alexion Alexion bir isim değil, Atlantisli bir unvan. Bugün tanıdığımız ve sevdiğimiz Alexion, teknik olarak ne insan, ne Dark-Hunter ne de Shade...
O, Acheron'un "öteki" olarak sınıflandırdığı kişilerden biri. Orijinal enkarnasyonu Groesia'lı Ias'tı.
Ias, Acheron'dan sonra yaratılan üçüncü Dark-Hunter'dı ve başlamak için bir out maddesi olmasının tek nedeni o. Ias, bir insan olarak karısının sevgilisi tarafından öldürüldü. Acheron, Ias'ın karısının ona olan sevgisinin saf olduğuna güvenerek (ilk hataları), Ias'ın ruh madalyonunu ona emanet etti.
Ancak Ash bile bazen yanılıyor olabilir. Acıya katlanmak ve Ias'ı insanlığa geri getirmek istemeyen sadakatsiz eş, madalyonu düşürdü ve Ias'ı anında Gölgelik'e mahkum etti. (Ve bundan öylece kaçtığını düşünmeyin. Ne mutlu ki Ash, Ias'ın karısını taşa çevirdi.)
Ash, Ias'a acıdı. Ona (bir tür) şekil verdi ve Katoteros'ta yanında yaşaması için aldı. Ias'a Alexion unvanını verdi ve onu Acheron'un işaretiyle damgaladı: üç şimşekli altın bir güneş.
Ne yazık ki, Acheron o sırada hala rolüne giriyordu ve güçlerinin tam kapsamının farkında değildi, bu nedenle - o zamandan beri yeniden canlanan birçok Acheron'un aksine - Alexion bir daha asla gerçek anlamda insan olamaz. Bir Gölge olarak duyuları sessizdir; onun kısmeti hayatı gözlemlemektir, onu yaşamak değil.
Görevleri arasında Simi'ye göz kulak olmak ve onu beladan uzak tutmak yer alıyor. Alexion, Acheron'un otoritesini devirmeye çalışan Dark-Hunter grupları hakkında da yargıda bulunabilir, ancak Acheron'un alanı dışında on günden fazla kalamaz. Hiçbir Karanlık Avcı, bir kez yargılanıp Katoteros'a döndüğünde beyaz önlüklü Alexion'un anısını saklamaz.
Alexion, Simi gibi, yalnızca Destroyer'ın kendisinden bir Atlantis hançeriyle öldürülebilir.
Daimonları bir düşünce ile patlatabilir. Gölgeler kendi içlerinde feryat ederken duyabiliyor.
cehennemde yaşamak. O yemez; hayatta kalmak için Ash'in kanını içer.
(Patlamış mısırı sevmesine rağmen... bunun tutarlılıkla bir ilgisi var.)

Şu anda Katoteros'ta Ash, Simi ve Alexion'un ölümünden sonra Acheron tarafından Katoteros'a getirilen Kara Avcı gerçek aşkı Dangereuse St. Richard ile birlikte yaşıyor.
SAÇ/GÖZLER: sarı/ela yeşili
GÜÇLER: tanrısal
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Gecenin Günahları
Alousius (merhum) Bir İskoç Kara Avcısı olan Alousius, Daimons tarafından öldürüldü. Ölümünden önce, 1875'ten beri Seattle'da yaşıyordu.
DOĞUM: 14 Mart 1516
DOĞUM YERİ: Aberdeen, İskoçya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLER: telekinezi
ŞU ANDAKİ KONUM: merhum
ap-Owain, Ryn Ryn, ailesi hırslı bir komşusu tarafından ihanete uğrayan ve yok edilen bir Galli prensti. İntikam dolu bir öfke içinde, düşmanına karşı bir intihar saldırısı düzenledi ve ölüme terk edildi.
DOĞDU: 25 Nisan 1400
DOĞUM YERİ: Gwynedd, Galler
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: pirokinez
ÖLÜM YAŞI: yirmi dört
GÜNCEL KONUM: Santa Cruz, Kaliforniya
Arien Arien, hayatına bir hırsızın iyi kalpli kızı olarak başladı. Bir klan üyesi onu büyücülükle suçlayıp karısının ölümünden onu sorumlu tutana kadar hayatını başkalarına yardım etmeye adadı. Arien ve babası, sevgilisi tarafından ihanete uğradıkları tepelere kaçtılar. Babası asıldı ve Arien bir kafir olarak yakıldı.
DOĞDU: MS 1052
DOĞUM YERİ: Gwynedd, Galler
BOY: beş fit on
SAÇ/GÖZLER: koyu kahverengi
GÜÇLER: önsezi
GÜNCEL KONUM: New York Şehri
Baughy, Christopher (namı diğer Rogue) Takma ad: Kit. Bilinen bir Kara Avcı.
DOĞDU: 4 Temmuz 1702
DOĞUM YERİ: Londra, İngiltere
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: kriyokinezi
GÜNCEL KONUM: Chicago, Illinois
Belle (merhum) Belle uzun boylu, sarışın, sakız çiğneyen, tekila içen ve Mariana Çukuru kadar derin Teksaslı bir Kara Avcıydı. Belle, altın çağında

bir Vahşi Batı şovuyla seyahat etti. Efsaneye göre, Annie Oakley'den daha iyi bir nişancı olduğunu söylemeyen muhabiri vurmuş ve söylendiğine göre Büyük Şikago Yangını'nı başlatan partiyi vermiş.
Belle, Seattle'da bir pusu sırasında Daimons tarafından öldürüldü.
DOĞDU: 9 Kasım 1869
DOĞUM YERİ: Austin, Teksas
YÜKSEKLİK: altı fit
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLER: atmokinesis
Blade Yalnızca liyakatiyle şövalyeliğe yükselen bir Sakson köylüsü olan Blade, sonunda Fatih William için bir paralı asker oldu. 1066 Norman İstilası sırasında sevgilisi tarafından düşman birliklerinin arasından güvenli bir yere götürüldükten sonra öldürüldü.
DOĞDU: MS 1032
DOĞUM YERİ: Northumberland, İngiltere
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: koyu kahverengi
GÜÇLER: telekinezi
GÜNCEL KONUM: Atlanta, Georgia
Brady, “Jess” William Jessup (diğer adıyla Sundown) Beş yaşında yetim kalan Jess, on altı yaşında bir silahşor, tren hırsızı ve kumarbazdı. "Sundown" lakabını aldı.
çünkü onun en iyi işini her zaman hava karardıktan sonra yaptığını iddia ediyorlardı. Başına konan ödül, Jess'in düğünündeki en iyi adamı onu sırtından vurmaya ikna etmeye yetti. Sağdıç toplandı... ve Artemis sayesinde Jess de topladı.
Jess, Zarek'in güvenini paylaştığı tek Dark-Hunter'dır (çevrimiçi Myst oynarken tanıştılar). Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, siyah bir Stetson giyiyor.
DOĞUM: 14 Ağustos 1869
DOĞUM YERİ: Possum Kasabası, Mississippi
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: koyu kahverengi
GÜÇLER: önsezi, telekinezi
ÖLÜM YAŞI: yirmi dört
GÜNCEL KONUM: Reno, Nevada
Cael Karısı (Morag), erkek kardeşi, çamaşırcı kadın annesi ve kız kardeşi (Corynna) 904'te Vikingler tarafından katledilen bir Kelt Kara Avcısı. Cael'in soylu babası, kendi sefil hayatını kurtarmak için hepsini köle olarak satmıştı. Muhtemelen Vikinglerin köle istemediğini biliyordu - dövüş becerilerini uygulayacakları insanlar istiyorlardı. Cael, tüm ailesinin ve çok sevdiği karısının gözleri önünde öldürülmesini izlemek zorunda kaldı.
Ve sonra intikam geldi.
Bir tür sanatçı olan Cael, Seattle'daki Happy Hunting Ground'un (bir Apollite barı) altındaki bodrum katındaki evinde sakladığı geri

dönüştürülmüş çöp heykeller yapıyor. Yüzyıllar boyunca tek arkadaşı Kara Avcı/Yaratıcı Avcı Ravyn Kontis olmuştur.
2006'da Cael'in Apollite'den Daimon'a dönüşen (kazara) karısı Amaranda, onu ölmekten kurtarmak için ona bir Daimon'un kanını verdi - bu, siyah gözlerinin kehribarla çizilmesine neden olan bir hareket.
DOĞDU: 2 Eylül 879
DOĞUM YERİ: Cornwall, İngiltere
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLERİ: psikometri, telekinezi
GÜNCEL KONUM: Seattle, Washington
Likonoslu Callabrax Takma Adı: Brax. Bir Dor savaşçısı (Dorlar Spartalıların atalarıdır), Callabrax orijinal Kara Avcılardan biriydi. Dark-Hunter kardeşlerinin çoğu gibi o da Daimon öldürmelerini takip etmekten hoşlanıyor.
DOĞMAK: ?
DOĞUM YERİ: ?
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: ferrokinesis
GÜNCEL KONUM: Dallas, Teksas
Campbell, Maxx Şu anda Glasgow'da bulunan bir Dark-Hunter Highlander. Maxx's Squire, Keller Mallory'nin babasıdır.
DOĞUM: 12 Haziran 1419
DOĞUM YERİ: Kuzey İskoçya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLERİ: ışınlanma, telekinezi
GÜNCEL KONUM: Glasgow, İskoçya
Corbin Takma Adı: Binny (seçilmiş birkaç kişiye). Bir Kara Avcı olan Corbin, evlenen ve genç yaşta dul kalmış, sevilen eski bir Yunan kraliçesidir. Onun saltanatı şu ana kadar tartışmasızdı:
P
kayınbiraderi, bir barbar kabilesiyle şehri yağmalamak ve yerle bir etmek için bir anlaşma yaptı. Hizmetçilerini ve çocuklarını kurtarmaya çalışırken öldü.
Corbin, insanlara gizlice yaklaşmaktan keyif alıyor. Yaveri Sara Addams.
DOĞDU: MÖ 17 Ocak 190
DOĞUM YERİ: Atina, Yunanistan
BOY: beş fit on
SAÇ/GÖZLER: kumral
GÜÇLERİ: kronokinez, ışınlanma
ÖLÜM YAŞI: yirmi altı
GÜNCEL KONUM: St. Paul, Minnesota
Cromley (merhum) Dark-Hunter, Desiderius tarafından öldürüldü.

DOĞUM: 19 Ağustos 1610
DOĞUM YERİ: Liverpool, İngiltere
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: pirokinez
Danesti, Esperetta Takma Adı: Retta. Vlad Teş'in (namı diğer Drakula veya Kazıklı Voyvoda) kızı Esperetta, Kafkasya'da bir manastırda izole bir şekilde büyüdü. Doğduğu andan itibaren, babasının günahlarını kefaret etmek için Kilise'ye hediye edilmesine karar verildi. Retta'nın başka bir arzusu yoktu... ta ki Velkan onu ölümden beter bir kaderden kurtarana kadar (bkz. Velkan Danesti). Retta, yakışıklı savaşçı prense anında aşık oldu. Gizlice evlendiler ve -büyücü olduğu için- Velkan sonsuza kadar birlikte kalabilmeleri için onun ruhunu onunkine bağladı.
Retta'nın babası tarafından öldürülen Velkan, Artemis'in Karanlık Avcı olma anlaşmasını kabul etti. Vlad'dan intikam yemini etti ve onu öldürdü. Ama büyüyle birbirlerine bağlandıkları için, Velkan bir Kara Avcı olarak yeniden doğduğunda... ruh eşi de öyleydi.
DOĞUM: 25 Aralık 1452
DOĞUM YERİ: Eflak, Romanya
YÜKSEKLİK: altı fit
SAÇ/GÖZLER: kumral/mavi
GÜÇLERİ: uzun ömür
GÜNCEL KONUM: Transilvanya
ÖNE ÇIKAN HİKAYE: İlk Isırıkta Aşk Antolojisi Danesti'de “Ölene Kadar Ayrılırız” Velkan Velkan, Macar bir büyücü-prenses ile - kötü şöhretli Vlad Dracul gibi - Tarikat üyesi olan bir Moldavyalı prensin gayri meşru oğluydu. Ejderha. Velkan, babasının yanında işgalcilerle savaşarak büyüdü. Kardeşleri düşmanları tarafından yakalandı ve köleleştirildi.
Velkan, köle olmaktansa özgürlüğü için ruhunu şeytana satmıştır. Hiç kimsenin onu köleleştirmeyeceğine veya evcilleştirmeyeceğine yemin etti. On beş yaşında, hala hayatta olan tek erkek kardeşiyle savaştı ve onu serbest bıraktı.
Yirmi altı yaşındaki Velkan, Trigoviste'ye giden bir grup rahibeye saldırıp yağmalayan bir işgalci çetesini yakaladı. Orada, aralarında, ona tecavüz etmek ve onu öldürmek niyetiyle yakaladıkları bir çırak buldu.
Eflaklı bu çırak, babasının en nefret edilen düşmanlarından biri olan Vlad Dracul'un kızı Esperetta'dan başkası değildi. Soyuna rağmen Velkan onu evine almış, onunla ilgilenmiş... ve ona âşık olmuş. (Bkz. Esperetta Danesti.)
Velkan'ın sol gözünün kenarından çenesine kadar uzanan bir yara izi var. Moldavyalı bir savaş ağası olarak geçirdiği günlerde, sarmal bir yılanın altın amblemini taşıyan siyah bir zırh ve ejderha biçimli bir miğfer giymişti.
İki dev Tibet mastifine sahip: Bram ve Stoker.
DOĞDU: 8 Eylül 1450
DOĞUM YERİ: Moldavya, Romanya
YÜKSEKLİK: 1.80

SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: telekinezi, şekil değiştirme, pirokinez
GÜNCEL KONUM: Transilvanya
ÖNE ÇIKAN HİKAYE: İlk Isırıkta Aşk Antolojisinde “Ölene Kadar Ayrılırız”
Diego Zengin bir aristokratın şımarık oğlu olarak dünyaya gelen Diego, denizci olmak istediğinde, babası ona bir tekne ve onu eğitmesi için en iyi kaptanı verdi. Yeni Dünya'dan altın akışı ve sahip olunacak zenginlik hikayeleriyle Diego, dikkatini Aztek ulusuna çevirdi. İkinci komutanı onu bir grup kelle avcısına teslim etmeye karar verdiğinde El Dorado'ya gitmekte olduğu bildirildi. İntikam başladı ve Artemis kendine yeni bir Kara Avcı buldu.
DOĞDU: MS 1532
DOĞUM YERİ: Toledo, İspanya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLERİ: aerokinezi, elektrokinezi, telekinezi
GÜNCEL KONUM: Doğu Los Angeles, Kaliforniya
Dragon Dragon, Batılı bir tüccar ile Japon bir kadının gayri meşru oğludur. Amcası tarafından bir ninja olarak eğitildi, samuray efendisi tarafından ihanete uğradı ve ezeli rakibine teslim edildi. Dragon hâlâ ninjaların yolunda yürüyor ve öğrencilerle -genellikle şehir içi çocuklarla ve barınaklardan gelen kadınlarla- mücadele etmek ve onları dövüş sanatlarında eğitmek için zaman ayırıyor. Hiç kimsenin savunmasız kalmaması gerektiğine inanıyor. Dragon, Susan Michaels'ın sensei'siydi.
Gerçek adı bilinmiyor. Ejder lakabı sol kolundaki kırmızı ejderha dövmesinden dolayı verilmiştir. Zoe'ye karşı garip bir ilgisi var ve sık sık Ravyn ve Cael ile konuşuyor.
DOĞDU: 3 Ocak 1332
DOĞUM YERİ: Okinava, Japonya
YÜKSEKLİK: altı fit
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: hidrokinezi, güç taklidi, güç algılama
ÖLÜM YAŞI: yirmi altı
GÜNCEL KONUM: San Francisco, Kaliforniya
Eamon (merhum) Bir İskoç Karanlık Avcısı, eski adıyla Celena tarafından Squired.
DOĞDU: MS 1518
DOĞUM YERİ: İskoçya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLERİ: kehanet, basiret
Ephani Mississippi'de konuşlanmış eski bir Amazon Kara Avcısı. Ephani, MÖ 1000 civarında bir ara Karanlık Avcı oldu. Daha önce Celena tarafından Squired idi.
DOĞDU: MÖ 1000 dolaylarında

DOĞUM YERİ: Yunanistan
YÜKSEKLİK: 1.80 iki
SAÇ/GÖZLER: kırmızı
GÜÇLER: kriyokinezi
ŞU ANDAKİ KONUM: merhum
Erius (merhum) Erius, kendisinin bir tanrı olabileceğini sanan bir Kara Avcıydı. Kara Avcıları Acheron'a karşı isyana yönlendirmeye çalıştı. O şimdi iki bin yıldan fazla bir süredir bir Gölge olmuştur.
DOĞDU: MÖ 2349
DOĞUM YERİ: Isparta
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: jeokinez
Euphemia (merhum) Takma ad: Effie. Eskiden bir Yunan köle kadın olan Effie, Memphis'te Viper ile konuşlanmış bir Kara Avcıydı. Canlı bir şekilde komikti ve önyükleme yapmak için akıllıydı. Effie'nin başı, Stryker'ın Daimonları tarafından kesildi.
DOĞMAK: ?
DOĞUM YERİ: Atina
YÜKSEKLİK: altı fit
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLER: yerçekimi
Fitzgilbert, Badon Bilinen bir Kara Avcı.
DOĞDU: MS 1151
DOĞUM YERİ: Hexham, İngiltere
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLER: hidrokinezi
GÜNCEL KONUM: Columbia, Güney Karolina
Gallagher, Jamie James Cameron Patrick Gallagher, New York'un İrlanda kenar mahallelerindeki bir atölyenin arkasında doğdu. Jamie daha sonra Amerikan Yasağı döneminde bir gangster oldu. Yirmi yaşında kötü şöhretli Ally Malone için çalışıyordu. Annesi bu yüzden onu evlatlıktan reddetmiştir. Çabuk öfkelenir, kimseden hiçbir şey almaz ve Portekizli bir göçmenin kızının önünden geçtiği güne kadar evcilleştirilmeyi reddeder. Anında aşık olan Gallagher, Rosalie'nin kendisine sahip çıkması için herkese meydan okudu. Karısına hayrandı ve kader araya girdiğinde düz gitmeye çalışıyordu. Jamie, karısını ve yeni doğan oğlunu görmek için hastaneye giderken sokakta polisler tarafından vurularak öldürüldü.
Kara Avcıların en gençlerinden biridir ve hâlâ güçlerine ve sorumluluklarına alışmaktadır. O vahşi, evcilleştirilmemiş ve son derece tahmin edilemez.
DOĞUM: 24 Aralık 1900
DOĞUM YERİ: New York, NY
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah

GÜÇLERİ: telekinezi, atmokinesis, kronokinez
ÖNE ÇIKAN HİKAYE: “Kara Avcı Noeli”
Hawke, Jonathan Jonathan Hawke, İngiliz bir kumarbaz ve Powhatan bir annenin oğluydu, bu yüzden hem doğaya derin bir saygısı var hem de inanılmaz derecede şanslı. Hawke on bir yaşında denize açıldı ve on dokuz yaşında bir şans oyununda kendi gemisini kazandı. Devrim Savaşı patlak verdiğinde, Amerikalı arkadaşlarına yardım etmek için bir abluka koşucusu oldu. Çatışma sırasında sevdiği kadının İngiliz casusu olduğu ortaya çıkınca öldü.
DOĞDU: 4 Temmuz 1753
DOĞUM YERİ: Blue Ridge Dağları
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: jeokinez, yerçekimi
GÜNCEL KONUM: Yorktown, Virginia
Avcı, Kyrian (namı diğer Trakyalı Kyrian) Eski bir Yunan eski Kara Avcı. MÖ 180 dolaylarında prens ve Trakya tahtının tek varisi olarak dünyaya gelen Kyrian, babasının isteği dışında bir fahişeyle evlendiğinde mirastan mahrum bırakıldı.
Efsanevi bir Makedon generali olarak, Dördüncü Makedonya Savaşı sırasında Akdeniz'de bir katliam yolu açtı. Chroniclers, Kyrian'ın bilinen dünya üzerindeki Roma hakimiyetini kıracağını ve Roma'yı kendi başına alacağını yazdı.
Kalkanındaki slogan şuydu: "Kazanan için ganimet."
Kyrian, karısı (Theone) tarafından ihanete uğramamış ve düşmanlarının eline teslim edilmemiş olsaydı muhtemelen dünyayı fethetmeyi başarabilirdi. Haftalarca işkence gördü ve ardından MÖ 147'de Valerius tarafından idam edildi (Valerius'un torunu olan Kara Avcı Valerius ile karıştırılmamalıdır… ama yine de kafanızın karıştığını görebiliyorum. Orada, orada. Bir dakika içinde geçecek.).
Bir Lynyrd Skynyrd hayranı ve araba tutkunu olan Kyrian, Amanda Hunter ile evli ve Marissa Hunter'ın babasıdır. Kyrian, 2005 yılında Desiderius/Ulric tarafından öldürüldü. Kısa süre sonra yeniden canlandırıldı ve Acheron tarafından ölümsüzleştirildi.
DOĞUM: MÖ 179
DOĞUM YERİ: Trakya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarı/yeşil
GÜÇLERİ: telekinezi, durugörü
ÖLÜM YAŞI: otuz bir
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Gece Zevkleri
Ias of Groesia Bu eski Yunan Kara Avcısı, Callabrax ve Kyros ile birlikte yaratılan ilk üç kişiden biriydi. Acheron onunla tanıştığında sadece iki gündür Kara Avcıydı. (Bkz. Alexion.)

Jean-Luc Bir korsan Dark-Hunter, sol kulağındaki altın halka küpeyle dikkat çekiyor. Tabitha Devereaux tarafından bir kez bıçaklandı. (Karanlık olduğunu söyledi.) DOĞDU: MS 1692
DOĞUM YERİ: Nice, Fransa
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLERİ: telepati, telekinezi, ferrokinezi
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Kassim (merhum) Orta Çağ'da Avrupalı Haçlılara karşı savaşan bir Sarazen prensi olan Kassim, kendi içlerinden biri tarafından ihanete uğrar ve bir başkasına teslim edilir.
oğlunun ölümünün intikamını almak için Kassim'in canını alan düşman. Böylece Kassim onu faiziyle geri aldı... intikam bir kısır döngüdür.
Kassim, Ash onu İskenderiye'ye götürene kadar Jackson, Mississippi'de konuşlanmıştı. Desiderius şehri kasıp kavurmak için döndüğünde New Orleans'ta Kyrian ve Amanda Hunter ile birlikteydi. O sırada Desiderius tarafından ele geçirilen Kara Avcı Ulric'ten Marissa Hunter'ı korurken öldürüldü.
DOĞDU: MS 1103
DOĞUM YERİ: Suriye
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLERİ: fotokinezi, çok dilli
Kell Kabilesi bir Roma ordusu tarafından yok edilen eski bir Visigoth savaşçısı olan Kell ve erkek kardeşi köle olarak satıldı ve gladyatör olarak eğitildi. İmparator Valens'i öldürmeye teşebbüs ettiğinde idam edildi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kell Roma'dan kimseyle pek iyi anlaşamıyor. Valerius'tan fazlasıyla nefret ediyor.
Bir metal ustasının oğlu olan Kell, Kara Avcılar için de silahlar yapıyor. Eski teknikleri modern teknolojiyle birleştiren silahları neredeyse yok edilemez. Yaşı nedeniyle, Kara Avcılara eski dünyalarında sahip oldukları silahları da sağlayabiliyor.
Acheron için sürekli bir rahatsızlık kaynağı olan bir kız arkadaşı var. Never Never adlı bir grupta davul çalıyor ve kendi gitarlarını yapıyor. Yaveri Jamie Blackstone, sokaklardan kurtardığı, büyüttüğü ve sonra kendi Squire'ı emekli olduğunda pozisyonu teklif ettiği bir kaçak.
Fıstık ezmeli ve reçelli sandviçlere son derece düşkündür.
DOĞDU: 22 Kasım 345
DOĞUM YERİ: Dacia (Romanya)
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: kahverengi
ÖLÜM YAŞI: yirmi beş
GÜNCEL KONUM: Dallas, Teksas

Kontis, Ravyn Bir Arcadian Dark-Hunter/Were-Hunter leoparı olan Ravyn, Gareth Kontis'in oğludur. Ravyn, erkek Were'ler avlanırken Ravyn'in Were sürüsüne insanlara ihanet eden Isabeau (bir insan) ile çiftleştirildi.
Av grubu, bağlı erkekler anında ölmeye başladığında kadın ve çocukların katledildiğini anladı. Sürüde kalan erkekler Ravyn'e düşman oldular ve onu öldürdüler (Galler, 1673). Ravyn daha sonra Artemis'i Isabeau ve halkından intikam almaya çağırdı.
Ölümsüz olmak için pazarlık yaptığında, Ravyn ışınlanma, zamanda yolculuk yapma ve bir erkek olarak gündüz yürüyüşü yapma yeteneğini kaybetti. Sadece çok küçük bir Arap leoparı şeklinde gün ışığında yürüyebilir. Bu formda, genellikle bir kedi ile karıştırılır. Ravyn, ailesinin bir sığınağa (Serengeti Kulübü) sahip olduğu Seattle'da konuşlanmıştır, ancak her iki Avcı türünün de yasaları nedeniyle, asla ilişki kuramazlar. O, klanının herhangi bir üyesinin adını anmasını bile yasaklayan bir exoristos olarak sınıflandırılır.
Kısa bir süre önce Susan Michaels ile çiftleştikten sonra Ravyn, Susan'dan Artemis'e bir Kara Avcı olarak kalabilmesi için ruhu için yalvarmamasını istedi.
DOĞDU: MÖ 304
DOĞUM YERİ: Atina, Yunanistan
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
WERE-FORM: leopar, genellikle çok küçük Arap
ÖLÜM YAŞI: altı yüz otuz beş
GÜNCEL KONUM: Seattle, Washington
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Ayın Karanlık Yüzü
Sekloslu Kyros (merhum) Eski bir Yunan Kara Avcısı olan Kyros, Callabrax ve Ias ile birlikte yaratılan ilk üç kişiden biriydi. Kyros, Alexion/Ias'ın yanında bir asker olarak savaştı ama Ias'a sadakatsiz karısından hiç bahsetmedi çünkü bilginin onu öldüreceğini biliyordu. Ah, ne kadar haklıydı. Kyros, Dark-Hunter Marco ile Rogue'a gittiğinde Aberdeen, Mississippi'de konuşlanmıştı. Kötü söylentiler yayarak diğer Kara Avcıları Acheron'a karşı çevirmeye çalıştı. Daha sonra Alexion'un hayatını kurtarmak için ölerek kendini kurtardı.
DOĞMAK: ?
DOĞUM YERİ: Yunanistan
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLER: telekinezi
Magnus, Valerius Yunanistan, Galya ve Britanya boyunca fetihlere liderlik eden eski bir antik Roma generali. Yenilmez ordusu, Roma Konsolosu'nu bile korkudan titretti. Bu Valerius, Trakyalı Kyrian'a ölümüne işkence eden büyükbabası - aynı zamanda Valerius ile karıştırılmamalıdır (gerçi genç Valerius, Kyrian'ın çarmıha gerilmesinde oradaydı). Genç Valerius, Kyrian'ın geri gelip yaşlı Valerius'tan intikamını almasına da tanık oldu.

Val'in babası Gaius Magnus, oğlunu üvey kardeşi Zarek'i fiziksel olarak cezalandırmaya zorlayan saygın bir senatör ve tamamen kötü bir piçti. Val daha sonra, onlar ona sırtını dönüp onu çarmıha gerdikten sonra kendi kardeşlerini öldürmek için bir Kara Avcı olarak geri döndü.
Buna rağmen Zarek, Val'e hâlâ çok az sevgi besliyordu ve Astrid ile evlenip tanrısal güçlerini elde ettikten sonra ona şimşekler çakmaktan zevk alıyordu.
Val, Kyrian ölümlülüğe döndükten sonra New Orleans'ta çalışmaya gönderildi. Ve herkesi şok eden bir hareketle nefis bir çılgın olan Tabitha Devereaux'ya gidip ona aşık oldu (ve evlendi!).
Valerius hevesli bir bilimkurgu okuyucusudur. Durum ne olursa olsun, her zaman tasarımcı bir takım elbise giyer. Kara Avcıların çoğuyla iyi oynamıyor ve onu Kell ve Zoe'nin yanı sıra diğer antik Yunanlılar ve çok sayıda Kelt, Vandal, Hun ve dost olmayan diğer gruplardan uzak tutmamız zorunludur. Roma ile.
Valerius'a Zarek ve Astrid tarafından bir düğün hediyesi olarak tanrıların nektarı (ve dolayısıyla ölümsüzlük) verildi. Astrid'in bonus düğün hediyesi ambrosia idi - Val'e kendi tanrısal güçlerini vermek, böylece o da Zarek'e elinden gelenin en iyisini verebilirdi.
DOĞDU: MÖ 152
DOĞUM YERİ: Roma
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah/mavi
GÜÇLER: tanrısal
ÖLÜM YAŞI: otuz dört
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Geceyi Yakala
Marco (merhum) Fransa'nın Bask bölgesinden olan Marco, Kyros ile birlikte Daimonlara yardım eden ve diğer Kara Avcıları Acheron'a karşı çevirmeye çalışan dönek bir Kara Avcıydı. Bir grup Spathi Daimon tarafından bıçaklandı ve başı kesildi.
DOĞDU: MS 1701
DOĞUM YERİ: İspanya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLERİ: telepati
Menkaura Bir Nubia rahibi Dark-Hunter olan Menkaura'nın sağ pazısında Horus'un Gözü dövmesi vardır.
DOĞDU: MÖ 3452
DOĞUM YERİ: Mısır
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: animasyon, atmokinezi
GÜNCEL KONUM: Seattle, Washington

Miles (merhum) Adalet perisi Astrid'in aşık olduğunu sandığı hain bir Kara Avcı... ta ki onu öldürmeye çalışana kadar.
DOĞDU: MS 1384
DOĞUM YERİ: Sussex, İngiltere
YÜKSEKLİK: 1.80 iki
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLER: sonokinez
Morginne Wulf Tryggvason'u kendisiyle ruh ticareti yapması için kandıran bir Kara Avcı, onu lanetledi, böylece hiçbir insan ya da hayvan, huzurundan ayrıldıktan beş dakika sonra onu hatırlayamayacaktı. (Acheron, Wulf'un akrabaları onu hatırlayabilsin diye bu lanetin etkisini yumuşatmak için Wulf'un yeğeninin kanından bir damla kullandı.) Morginne, İskandinav tanrısı Loki ile sonsuzluğu geçirebilmek için Artemis'in pençelerinden kaçtı.
DOĞDU: 14 Nisan 432
DOĞUM YERİ: Galler
BOY: beş fit on
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLERİ: astral seyahat, büyücülük
GÜNCEL KONUM: Valhalla
Olavsson, Treig Efendisi Brynna'nın babası olan bir Kara Avcı.
DOĞDU: MS 767
DOĞUM YERİ: Oslo, Norveç
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: sonokinez
GÜNCEL KONUM: Portland, Oregon
Parthenopaeus, Acheron (Ash) Kadim bir ölümsüz Atlantisli, lider ve eğitmen ve Kara Avcıların ilki. Kral Icarion ve Kraliçe Aara'nın oğlu olan Acheron, Styxx'in büyük ikiz kardeşidir. Evini Katoteros'ta yapar. Talon Runningwolf ondan "T-Rex" olarak bahsediyor.
Ash'in boynunda bir el izi izi var. Saçının rengini değiştirdiği sıklıkta gelir ve gider. Onun varlığı güçlerinizi tüketmeyecek. Barlarda kart gören birkaç Karanlık Avcıdan biri. Aynı zamanda tanrıları kızdırırsan göreceğin son yüz o.
Bilmek istediğinden çok daha fazlası ve ben sana söyleme özgürlüğüne sahip değilim. Bunu burada bırakalım ve devam edelim.
DOĞUM: MÖ 9548
DOĞUM YERİ: Didymos
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: değişir/gümüş
GÜÇLER: her şeyi bilme, her şeye gücü yetme, her şeyi bilme MEVCUT KONUM: Nerede olmak istiyorsa orada.
Phobos Adı Yunanca "korku" anlamına gelir. Bu Kara Avcı, her ikisi de Truva Savaşı'nda savaşmış olan Neoptolemus'un oğlu ve Akhilleus'un torunudur. Annesi, bir cariye ve savaş ödülü olan Andromache idi. (O, Hector'un

karısıydı.) Phobos, onu kardeşinin sarayına girmek için kullanan ve ardından tüm ailesini köleleştiren intikamcı bir kadın tarafından ihanete uğradı ve öldürüldü.
DOĞUM: MÖ 1999
DOĞUM YERİ: Sparta, Yunanistan
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLERİ: telekinezi, ferrokinezi
GÜNCEL KONUM: Nashville, Tennessee
Porter, Diana Porter ailesi, tüm vagonlarıyla birlikte, yozlaşmış bir rehber tarafından Mojave Çölü'ne götürüldü ve orada ölüme terk edildi. Diana, aynı zamanda bir barış koruyucusu olan birkaç Kara Avcıdan biridir... ve yine de silahlara karşı tuhaf bir ilgisi vardır.
DOĞDU: MS 1865
DOĞUM YERİ: Boston, Massachusetts
YÜKSEKLİK: altı fit
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLER: sonokinez
GÜNCEL KONUM: New Mexico
Renegade Bir Anasazi savaşçısı veya şaman olarak dünyaya geldi (yalnızca kuaförü kesin olarak biliyor), Renegade bir Zuni savaşçısı olan Shadow'un atasıdır.
DOĞDU: MS 961
DOĞUM YERİ: bilinmiyor
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLERİ: telekinezi, atmokinezi
GÜNCEL KONUM: El Paso, Teksas
Romanov, Dimitri Bir Rus prensi ve Çar II. Nicholas'ın kuzeni olan Dimitri, kraliyet ailesinin yakın bir üyesi olarak büyüdü ve Rus Beyaz Ordusu'nda bir generaldi. Devrim geldiğinde, kuzenlerinin güvenliğini sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptı.
Ne yazık ki, ikinci komutanı faaliyetlerini öğrendi. Yeni rejimin gözüne girmek için Dimitri'yi tutuklattı. Dimitri, Nicholas'tan bir gün önce idam edildi. Dimitri'nin kraliyet ailesini kurtarma girişimi, infazlarına yol açan şeydi.
DOĞDU: 8 Eylül 1884
DOĞUM YERİ: Tsarskoe Selo, Rusya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: açık kahverengi
GÜÇLERİ: telepati
ÖLÜM YAŞI: otuz üç
GÜNCEL KONUM: New York, NY

Runningwolf, Talon Morrigantes'in Speirr'i olarak da bilinen Talon'un babası bir Druid yüksek rahibiydi. Annesi, sevdiği adamla birlikte olmak için kabilesini terk eden bir Kelt kraliçesiydi.
Speirr ve kız kardeşi Ceara çok genç yaşta öksüz kaldığında, Speirr klana geri döndü ve kız kardeşine - ama kendisi bir çocuk olan - yiyecek ve koruma sağlanabilsin diye annesinin kaçtığı cezadan sağ çıkmak zorunda kaldı. onu sağlayamadı. Speirr büyüdü ve daha sonra doğum sırasında ölen gerçek aşkı Nynia ile evlendi.
Speirr/Talon, çok zorlu koşullar nedeniyle Kara Avcı oldu. Reklamda 558, sevgili amcası Idiag öldüğünde, Speirr onu öldüren kuzey kabilesinden, tanrı Camulus'un koruması altındaki bir Galya kabilesinden intikam yemini etti. Speirr daha sonra gitti ve Camulus'un oğlunu öldürerek savaş tanrısının gazabını kendi üzerine çekti.
İlgili herkesin haberi olmadan, Idiag'ı öldüren ve Speirr'e suç atan, böylece misilleme yapmasına neden olan Camulus'un diğer gayri meşru oğluydu - ancak zarar verilmişti.
Speirr, tanrıyı yatıştırmak için kendini kurban olarak sundu. Klan bu teklifi kabul etti
... ama önce Ceara'yı erkek kardeşinin önünde kurban edene kadar değil. O sadece on altı yaşındaydı.
Bir Kara Avcı olarak Talon, Ruh Rehberlerinin yardımıyla bu alem ile sonraki diyar arasında yürüdü. Ne zaman olumsuz duygular hissetse gücünü kaybediyordu. Sunshine Runningwolf ile evlendikten sonra koruyucu tanrıçası Morrigán tarafından ölümsüzleştirildi.
Resmi olarak paçayı sıyırmış ve Artemis'in işinin dışında olmasına rağmen, Talon Kara Avcı görevlerini yerine getirmeye devam ediyor. Morrigán'a bir övgü olarak tasarlanan vücut dövmelerini hâlâ taşıyor. Aynı zamanda kendi avucunda kalıcı ruh madalyon yarası taşıyan tek Karanlık Avcıdır. Bir sanatçı olarak hayatını sürdürmeye devam edebilmesi için güçlerini karısından gelen deformiteyi emmek için kullandı.
Talon bir Harley-Davidson motosiklet kullanıyor. En az dört tane daha, bir Viper ve dört timsahı var. Tamam, belki de timsahların tam sahibi o değildir. Ama bir gün onun evine uğrarsan, Beth'e benim için "Merhaba" demeyi unutma.
DOĞUM: MS 532
DOĞUM YERİ: Kuzey İngiltere
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarı/kehribar rengi
GÜÇLER: telekinezi, astral projeksiyon, atmokinesis, biokinesis, sınırlı medyumluk, güç emilimi
TERCİH EDİLEN SİLAH: srad
ÖLÜM YAŞI: yirmi yedi
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Gece Kucağı
Russenko, Viktor (merhum) Little Rock, Arkansas'ta öldürülen bir Kara Avcı.

DOĞDU: MS 1792
DOĞUM YERİ: St. Petersburg, Rusya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLERİ: telepati
Safrax Eski bir Yunan Kara Avcısı.
DOĞDU: MÖ 5108
DOĞUM YERİ: Yunanistan
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLERİ: Başkalarının onları bilmesine izin vermez.
GÜNCEL KONUM: Los Angeles, Kaliforniya
Samia Amazon kabilesinin sonuncusu olan Samia, güzel olduğu kadar öldürücüdür. Dark-Hunter kardeşlerine düşkündür ama genel olarak erkeklerden pek hoşlanmaz.
DOĞUM: MÖ 52
DOĞUM YERİ: Güney Yunanistan
YÜKSEKLİK: altı fit
SAÇ/GÖZLER: kahverengi
GÜÇLER: telekinezi
GÜNCEL KONUM: Detroit, Michigan
Santiago, Rafael Tıraşlı kafası ve parşömen dövmeleri olan eski bir korsan Dark-Hunter olan Rafael, Brezilyalı bir "tüccar"ın ve azat edilmiş Etiyopyalı bir kölenin oğlu olarak dünyaya geldi. Babasının gemisinde büyüdü ve tarihin en ünlü korsanlarından bazılarının yanında korsanlığı öğrendi. Sahil Kardeşleri'nin en genç üyesiydi.
Rafael, babasının öldürüldüğü güne kadar babasının izinden gitti. İntikam yemini etti ve sorumlu olan korsanların peşine düştü. Birer birer ödetti onlara. Ya da en azından düşündü.
Kan davası sona erdikten sonra Rafael, zenginliklerinin tadını çıkarabilmeleri ve sahip olmak istediği çocukları büyütebilmeleri için hayatının aşkıyla emekli olmaya karar verdi. onların üzerindeydi
Öldüğünü sandığı korsanlardan birinin intikamını almak için geri döndüğü düğün gecesi. Rafael'in yeni evli karısı, yeminlerini yerine getirmeden onun kollarında öldü.
Columbus, Mississippi'de görev yapan Rafael, Kyros'un Acheron hakkındaki Rogue hikayelerine inanmayı reddetti ve böylece kendisini Alexion'un yargılamasından kurtardı. Rafael'in bir teknesi vardır ve bu mülk, Efendisinin (Jeff Brinks) hayatından daha çok değer verdiği bir şeydir. Rafael'in ruhu ve insanlığı, Ephani'nin eski Efendisi Celena tarafından ona iade edildi.
Oh—ve Rafael, ne kadar benzer görünürlerse görünsünler, Taye Diggs ile karşılaştırılmaktan içerliyor.
DOĞUM: MS 1636
DOĞUM YERİ: Tortuga, Haiti
YÜKSEKLİK: 1.80

SAÇ/GÖZLER: kel/siyah
GÜÇLER: telekinezi
GÜNCEL KONUM: Columbus, Mississippi
ÖNE ÇIKAN HİKAYE: “A Hard Day's Night Searcher”
Sara (merhum) Güneş doğduktan sonra Daimonlar tarafından köşeye sıkıştırıldığında öldürülen bir Kara Avcı. Sara, daha önce Celena tarafından Squired'dı.
DOĞUM: MS 1614
DOĞUM YERİ: İngiltere
YÜKSEKLİK: altı fit bir
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLER: atmokinesis
Sebastian (namı diğer Viper) Beş yüz yılı aşkın bir süre önce Pizarro'ya İnka şehri Tumbrez'e kadar eşlik eden orijinal On Üçlü Zafer'den biri olan bu İspanyol Kara Avcı, şimdi Memphis, Tennessee'ye atanmıştır. Annesi bir Moor'du. Viper, arabasıyla karıştırılmaması için çok kıskandığım bir Aston Martin Vanquish kullanıyor.
DOĞMAK: ?
DOĞUM YERİ: Toledo, İspanya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: telekinezi
GÜNCEL KONUM: Memphis, Tennessee
Sin Bir zamanlar güçlü bir Sümer Ay, Doğurganlık ve Takvim Yılı tanrısı olan Sin'in tanrılığı Artemis tarafından çalındı. Onu zar zor hayatta, çölde bir diktyona sarılmış halde bulan kişi ikiz kardeşi Zakar'dı (Sin aslında üçüzlerden biriydi, ancak babası en büyüğünü bir kehanet yüzünden öldürdü). Zakar, kardeşinin hayatını kurtardı, bu Sin'in daha sonra fazlasıyla karşılık verdiği bir iyilik.
Sin'in en büyük kini Daimonlara karşı değil, gallu iblisleridir. Panteonunun yarattığı ince bıçakların sonuncusu olan ve galluları öldürecek bir baston silahına sahip. O, Zakar ve kızı İştar, Dimme'yi tuzağa düşüren ve onları bu dünyadan sürgün eden kişilerdi.
Acheron'un müdahalesi sayesinde Sin, sevdiği Katra'ya kan bağıyla bağlıdır. Katra daha sonra Sin'i bir Sümer hançeriyle ölümden kurtarmak için kendi Yunan-Atlantis güçlerini verdi. Onlara bir öpücükle karşılık verdi. (İç çekmek.)
En sık Las Vegas'taki kumarhanesinin üstündeki çatı katında, Squire olmayan Kish, Daimon kumarhane müdürü Damien ve elbette Katra ile birlikte bulunabilir.
DOĞDU: zamanın şafağı
DOĞUM YERİ: Ur
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: simsiyah/topaz
GÜÇLER: tanrısal

GÜNCEL KONUM: Kyshtym, Las Vegas, Nevada
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Devil May Cry
Smith, Janice Karayip aksanlı bir Afrikalı-Amerikalı Kara Avcı olan Janice, Desiderius'un dönüşü sırasında Florida Keys'ten New Orleans'a transfer edildi.
DOĞDU: MS 1760
DOĞUM YERİ: Trinidad
SAÇ/GÖZLER: siyah
YETKİLER: büyücülük
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Spawn Bir Apollite Dark-Hunter olan Spawn, Alaska'da yaşıyor. Düşünceleri telefon aracılığıyla bile okuyabilir.
DOĞDU: MS 702
DOĞUM YERİ: Ukrayna
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLERİ: telepati
GÜNCEL KONUM: Alaska
Kalamar Bilinen bir korsan Dark-Hunter.
DOĞDU: MS 1594
DOĞUM YERİ: Portekiz
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
YETKİLER: Söylemez.
MEVCUT KONUM: değişir
Aziz James, Xander Bir Çingene falcı ile bir İngiliz lordunun gayri meşru oğlu olan Xander, kısmi bir ruh taşır. Geçmiş yaşamında bir büyücüydü ve güçlerinin kökleri hâlâ karanlıkta. Ayrıca Yaveri Brynna'ya karşı çok ama çok korumacıdır. Kimse onun nasıl Kara Avcı olduğundan tam olarak emin değil... ama size hepimizin Ash'in gerçekte kim -ya da ne- olduğunu bildiğini söyleyebilirim.
DOĞDU: MS 1781
DOĞUM YERİ: Londra, İngiltere
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: Bunları kurbanları dışında kimseye açıklamaz.
GÜNCEL KONUM: Richmond, Virginia
Streigar (merhum) Vampir avlayan insanlar tarafından tuzağa düşürülen bir Kara Avcı olan Streigar, gün ışığına maruz kalarak öldü.
DOĞUM: MS 898
DOĞUM YERİ: Danimarka
YÜKSEKLİK: yedi fit
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLER: ferrokinesis
ŞU ANDAKİ KONUM: merhum

St. Richard, Dangereuse Takma ad: Tehlike. (Adını Aquitaine'li Eleanor'un büyükannesinden almıştır.) Bir Fransız aktris ve bir Fransız asilzadesinin kızı olarak dünyaya gelen Danger, sahnede büyüdü. Fransız Devrimi dünyasını paramparça edene kadar ailesini ve hayatını seviyordu. İki savaşan grup arasında kalan Danger, ailesinin soylu yarısının öldürülmesini görmeyi reddetti.
Tiyatrodaki bağlantılarını kullanarak babasını ve asil üvey kardeşlerini Almanya'ya kaçırmaya çalıştı. Onu Komite'nin eline teslim eden kocası Michel'di. Tehlike, küçük erkek ve kız kardeşini giyotinden korumaya çalışırken kocası tarafından vurularak öldürüldü. Alexion, Kyros ve diğer dönek Kara Avcıların Acheron'a karşı çeteleşmesini durdurmak için geri gönderildiğinde, Tupelo, Mississippi'de konuşlanmıştı.
Tehlike öldürüldü ve bir Gölge oldu... eğer o (ve yardımsever Acheron) ona Katoteros'ta gerçek aşkı Alexion'la birlikte yaşama yeteneği vermeseydi, bu korkunç bir kader olurdu.
DOĞDU: MS 1752
DOĞUM YERİ: Paris, Fransa
YÜKSEKLİK: beş fit iki
SAÇ/GÖZLER: kestane/kahverengi
GÜÇLERİ: telepati
MEVCUT KONUM: Katoteros
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Gecenin Günahları
Antikabe'li Syra (namı diğer Yukon Jane) MÖ 4. yüzyıldan bir Amazon savaşçısı Kara Avcı olan Syra, kendisini kızdıran bir kralı sakatladıktan sonra ilk olarak Yukon'da bir ceza olarak görevlendirilmişti.
DOĞMAK: ?
DOĞUM YERİ: Yunanistan
YÜKSEKLİK: altı fit
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: telekinezi
GÜNCEL KONUM: Yukon
Thorssen, Bjorn (merhum) Bir Viking savaşçısı olan Dark-Hunter, Bjorn, Alaska'da Thanatos tarafından öldürüldü.
DOĞDU: 5 Ocak 801
DOĞUM YERİ: Danimarka
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLERİ: telepati
Trieg Yunanistan'da konuşlanmış bir Kara Avcı. Rüya Avcısı Arikos, Acheron tarafından Trieg'in ailesinin ölümüyle başa çıkmasına yardım etmesi için çağrıldı. Arikos, Skotos'a dönüşene kadar Trieg'in Rüya Avcısı olarak kaldı.
DOĞMAK: ?
DOĞUM YERİ: İskoçya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah

GÜÇLER: telekinezi
GÜNCEL KONUM: Yunanistan
Troy (merhum) Bir gözaltı hücresinde yakılarak öldürülen bir Kara Avcı.
DOĞDU: MS 1801
DOĞUM YERİ: Indianapolis, Indiana
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: atmokinezi
Tryggvason, Wulf Wulf, hiçbir zaman İntikam Yasası almayan tek Karanlık Avcıdır. Hristiyan bir anne ve İskandinav bir babanın çocuğu olarak dünyaya gelen bir Viking savaşçısıydı; onları onurlandırmak için hem haç hem de Thor'un çekicini taşıyan bir kolye takıyor. Annesi bir baskından sonra yakalanmış ve ödül olarak babasına verilmiştir. Onu iki tane daha doğurdu
Wulf'tan sonra çocukları - Erik ve Brynhild - ve sonra Wulf ve Erik'in babaları gibi akıncı olduklarını keşfettiğinde onu evlatlıktan reddetti. Wulf, Kara Avcı Morginne tarafından ruhundan vazgeçmesi ve onu İskandinav tanrısı Loki ile takas etmesi için kandırıldı. Başka bir Karanlık Avcı tarafından haksız yere getirildiği için güçleri diğer kardeşlerinden çok farklıdır. Hepsinin en ilginç gücü, Morginne tarafından kendisine uygulanan bir lanetin sonucu olan hafıza kaybıdır. Hiçbir insan ya da hayvan, huzurundan ayrıldıktan beş dakika sonra onu hatırlayamaz. Acheron, bu lanetin etkisini yumuşatmak için Wulf'un yeğeninin kanından bir damla kullandı, böylece Wulf'un kan akrabaları onu hatırlayabilecekti.
Eski Apollite (ve Apollo'nun doğrudan soyundan gelen) Cassandra Peters ile evli. Bir oğulları var, Erik.
DOĞUM: MS 750
DOĞUM YERİ: Hammerfest, Norveç
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜNCEL KONUM: Twin Cities, Minnesota
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Gecenin Öpücüğü
Ulric (merhum) Biloxi'den bir Kara Avcı. Desiderius'un ruhu Ulric'in bedenini ele geçirdi ve bir öldürme çılgınlığına başladı. Kurbanları arasında şunlar vardı: Tia Devereaux; Cherise Gautier; Kyrian ve Amanda Hunter; ve Kara Avcı Kassim. Ulric/Desiderius sonunda Valerius Magnus ve Tabitha Devereaux tarafından yenildi (bıçaklandı ve başı kesildi).
DOĞUM: MS 1498
DOĞUM YERİ: Brüksel, Belçika
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarışın
GÜÇLER: sonokinez
Moesia'lı Zarek Moesia'lı Zarek kibar değil. Adil olmak gerekirse, sopanın kısa ucunu almakla dolu birkaç yaşamdan sonra dürüstçe bunu yapıyor.

Zarek, bir Yunan köle ve Romalı Senatör Gaius Magnus'un istenmeyen oğlu olarak dünyaya geldi. Annesinin talimat verdiği gibi öldürülmek yerine babasının yanına götürüldü. Acımasız Gaius, Zarek'i yeniden köleliğe soktu ve onu üvey kardeşleri için kırbaçlanan bir çocuk yaptı. Bir köle olarak Zarek en son, kocası geldiğinde kendisini ve sevgilisini uyarmasını isteyen güzel bir Romalı kadın olan Carlia için çalıştı.
Daha sonra kocasına Zarek'in kendisine tecavüz ettiğini söyledi. Yaralanmaya hakaret eklemek için, Zarek o kadar pisti ki, Artemis'e intikamını almak için başvurduğunda, Artemis onu bir Kara Avcı'ya dönüştürmek için ona dokunmadı - sadece onu bir sopayla dürttü ve ona ölümsüzlük vermek için ichor enjekte etti. fiziksel Karanlık-
Avcı özellikleri. Böylece, yirmi dört saatlik yaz günleriyle dolu tüm o dokuz yüz yıl boyunca, Zarek hiçbir zaman güneş ışığından ölmeye karşı duyarlı olmadı.
Evet, ben de acı olurdum.
Karanlık Çağlarda Zarek, Thanatos'un ilk enkarnasyonu tarafından saldırıya uğrayan bir köyde (Taberleigh) yaşıyordu. Zarek, Thanatos'u sığınma talep ettiği Apollite köyüne kadar avladığında, Thanatos önüne canlı kalkan (Dirce) olarak bir Apollite fırlattı ve Zarek yanlışlıkla onu öldürdü.
Thanatos, Zarek tarafından öldürülemezdi, bunu yalnızca Acheron başarabilirdi. Ancak Ash, Thanatos'u öldürmek için Zarek'in önünde tanrısal güçlerini kullandığında, olanları unutturmak için Zarek'in aklını karıştırdı. Bu nedenle Apollite köyünün katliamından Zarek sorumlu tutuldu ve Artemis onu dokuz yüz yıllığına Alaska'ya sürgüne gönderdi. Hatta hem çevrimiçi Dark-Hunter bülten panolarına hem de Dark-Hunter Web sitesindeki sohbet odalarına girmesi yasaklandı.
Zarek hakkında dedikodular çıkmaya başladı. İnsan kanını beslediği bilinen bir Besleyiciydi, bu yüzden psikotik olduğu ya da Squire Ash'in ona gönderdiği son şeyi kesip yediği yönündeki suçlamaları inkar etmedi. Düşmanlığı, uyurken onu iyileştirmeye gelmeyen Rüya Avcılarını bile korkuttu.
Zarek, Mardi Gras için New Orleans'a gönderildi, burada yaramaz tanrı Dionysus'un yanında yer aldı ve ardından Dion'un Sunshine Runningwolf'u öldürmesine izin vermeyerek ona ihanet etti.
Aylar sonra Zarek, Themis tarafından kendisini yargılaması için gönderilen adalet perisi Astrid'e aşık oldu. Astrid, Zarek'in masumiyetini (küstahlığına rağmen) belirledi ve evlendiler. Düğünlerinden sonra Astrid, Zarek'i ambrosia ile besledi, böylece onunla Olimpos Dağı'na dönebilsin. Kara Avcı Valerius'a sürekli olarak şimşek çakmayı seçerek gücünü bir süre kötüye kullandı.
Valerius'a Zarek ve Astrid tarafından bir düğün hediyesi olarak tanrıların nektarı (ve dolayısıyla ölümsüzlük) verildi. Astrid'in bonus düğün hediyesi ambrosia idi - Val'e kendi tanrısal güçlerini vermek, böylece o da Zarek'e elinden gelenin en iyisini verebilirdi.
DOĞUM: MÖ 155

DOĞUM YERİ: Viminacium, Moesia
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜÇLER: tanrısal
TERCİH EDİLEN SİLAHLAR: gümüş parmak pençeleri
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Şeytanla Dans Et
Zoe Şu anda Seattle'da yaşayan New York City'den Kara Avcı, Zoe bir Amazon kraliçesinin kızıydı. Kara Avcı olarak geri dönmeden önce ilk olarak Valerius'un erkek kardeşi Marius Magnus tarafından öldürüldü. Birçok Amazon geleneğinde, Zoe

erkeklere kesinlikle katlanamıyorum ... kadınları yakın arkadaşları olarak tercih etme noktasına kadar.
DOĞDU: MÖ 150
DOĞUM YERİ: ?
YÜKSEKLİK: 1.80

SAÇ/GÖZLER: kumral
TERCİH EDİLEN SİLAHLAR: kırbaç, yay
GÜNCEL KONUM: Seattle, Washington

Kurt Avcıları
Kabuklarının Isırıklarında Hiçbir Şey Yok
Were-Avcıları tüylü olabilir, ancak nadiren sıcaktırlar.
—Kyl
Allagi
Kurt Avcılarının efsanevi doğumuna Allagi denir. Ama sizi tozlu, arkaik bir çeviriye zorlamak yerine, sizin için özetleyeceğim. (Rica ederim.)
Apollon'un Apollitleri lanetlediğini ve bununla her şeyin cehenneme döndüğünü zaten biliyorsunuz. (Ayrıntılar için ileri atlamanız gerekiyorsa, 6. bölüm "Daimon Nasıl Kızartılır"da daha fazlası var, ancak temel bilgilere sahip olduğunuzu tahmin ediyorum.)
Yıllar sonra, Arcadia'nın büyücü kralı Lycaon bilmeden Apollite bir kadına aşık oldu ve evlendi. Onun birkaç tuhaf alışkanlığı olduğunu biliyordu -hangi soylu hanımın güneşten uzak durarak güzelliğini koruması gerekmezdi ki?- ama onu o kadar çok seviyordu ki onları görmezden gelmeye razıydı. Ona iki erkek çocuk doğurdu ve sonra - tahmin ettiniz - gitti ve doğal olmayan bir genç yaşta yirmi yedi yaşında öldü. Perişan haldeki ve kendi iyiliği için fazlasıyla güçlü olan Lycaon, Apollon'un lanetinin soyunu rahatsız etmeyeceğini ilan etti. Oğullarının kendisinden daha uzun yaşamasını sağlayacaktı.
Deha, bilimsel zeka ve iyi niyet. Were-Avcılarına sahip olmamızla aynı nedenle atom bombasına sahibiz.
Ve böylece Lycaon, Apollite halkı üzerinde korkunç deneylerine başladı. Olabildiğince çoğunu topladı ve sihrini kullanarak... onları değiştirdi, yapılarını o kadar basit bir seviyede değiştirdi ki, bir tanrının lanetini kandırabilirdi. Yaşamalarına bir yol bulsun, oğulları yaşasın diye onlara işkence etti ve onları öldürdü.
Onlar üzerinde sanki hayvanmış gibi deneyler yaptı.
Ve sonra onlar üzerinde hayvanlar üzerinde deneyler yaptı.
Esrarengiz büyü kullanarak Apollo'nun kitabından bir sayfa çıkardı. Apollite'ler canavarların özellikleriyle lanetlenmişti, bu yüzden Lycaon buradan başlamaya karar verdi. Apollitlerin özünü, güçleri ve üstün hayatta kalma becerileriyle tanınan avcılarla birleştirdi.
Ayılar, dişleri ve ölümcül pençeleri için. Çeviklikleri ve avlanma becerileri için panterler.
Leoparlar, neredeyse doğaüstü, fark edilmeden gitme yetenekleri nedeniyle. Aslanlar, hızları ve birlikte çalışabilme yetenekleri nedeniyle. Kaplanlar, büyüklükleri ve doğal avcıların olmaması nedeniyle. Çakallar, uzun bacakları ve kurnaz tavırları için. Kurtlar, samimiyetleri ve dayanıklılıkları

için. Şahinler, hızlı ve ölümcül gagaları ve keskin görüşleri için. Çılgın kral efsanevi ejderhayı bile tüm gücü, büyüsü ve heybetiyle ele geçirdi.
Lycaon, bir Apollite'nin yaşam gücünü bu hayvanlarınkilerle birleştirebilirse, bunun onları bir şekilde laneti bozacak kadar güçlü kılacağını umuyordu.
İyi ya da kötü, Lycaon'un deneyleri işe yaradı. Sadece yirmi yedi yıl yaşamak yerine, bu yeni Apollitlerin artık bine yakın yaşam beklentisi vardı. onun gibi beklendiği gibi, güçlü, hızlı, kuvvetli ve ölümcüldüler. Ömürleri birdenbire herhangi bir insanınkinden on iki kat daha uzadı. Ve sihirden doğdukları ve psişik safkan Apollitlerin soyundan geldikleri için telepati, telekinezi ve şekil değiştirme gibi birçok doğuştan gelen bonus güce sahip oldular.
Kral, yeni canavarca kuzenleri arasından seçim yaptıktan sonra oğullarını bir ejderha ve bir kurtla karıştırdı; bunların, üzerinde deney yaptığı hayvanların en güçlüsü olduğuna karar verdi. Apollon'un lanetini bozmuştu; bir tanrının iradesine kendi insan eliyle meydan okumuştu.
Kaderler öğrendiklerinde mutlu olmadılar.
Clotho, Lachesis ve Atropos'un hepsi Lycaon'a geldiler ve ondan doğal olmayan iğrenç yaratıklar olan oğullarını öldürmesini istediler. Tanrıların verdiği bir kaderi değiştirmek insanın işi değildi ve bu Lycaon'un cezası olmalıydı.
Evet. Kurşun balon gibi geçti.
Uymayınca, Clotho bu yeni ırkı lanetledi - "Sonuncularının artık nefes almadığı güne kadar sonsuza kadar nefret ederek ve savaşarak geçirecekler" - ve ardından Eris'i aralarında güvensizlik uyandırması için gönderdi.
Kader için bir tane yaz.
İkincisi, bilime tebeşirle yazmalısın. Lycaon'un araştırmasının ikili doğası nedeniyle, bir değil iki dizi yasadan sorumluydu: hem cennet hem de dünya kanunları. İkisini de kırarak yanına kalmayacaktı.
Termodinamiğin birinci yasası, enerjinin ne yaratıldığını ne de yok edildiğini söyler.
İçine ne koyarsan onu çıkar. Bu yeni Were ırkının her bir üyesi, esasen yarı Apollite ve yarı hayvandan oluştuğu için, Lycaon iki varlığı ne zaman bir araya getirse iki yeni, ayrı varlık yarattı: biri hayvanın kalbine, diğeri insan kalbine sahip.
Platon'un insanların aynı kişinin iki yarısı olduğu teorisi, Were ırkına dayanıyordu.
Hayvan yürekli Were'lere Katagarya deniyordu; bu terim "hain" ya da "haydut." Yırtıcı derilerinin vücudunda doğdular, ancak ergenlik çağında, büyülü güçleri genetik olarak "kilidi açıldığında" insan olabildiler. Tersine, Lycaon'un kendi halkının adını taşıyan Arkadialılar, insan olarak doğdular; bu, Arcadialıların hayvan kuzenlerinden bir kesim daha üstün olduğu argümanı olarak kullanılan bir gerçek. Arkadyalılar, Katagarya'nın yakın denetime ve izlemeye ihtiyacı olduğunu düşündüler ve hâlâ da

düşünüyorlar. Katagarya'nın kontrol altına alınması ve kontrol altına alınması gerektiğine inanıyorlardı.
Aynı şekilde, Katagarya da insan meslektaşlarına karşı güvensizdi. İnsanlar çok sık aldatıcıdır. Sürekli yalan ve hile ile uğraşırlar. Bir kurt senden hoşlanmazsa, sana soru sormadan ve tereddüt etmeden açıkça saldırır. Bir insan sizden hoşlanmazsa, yüzünüze gülümseyebilir ve sonra sizi sırtınızdan bıçaklayabilir. Clotho'nun tahmin ettiği gibi, çok uzun zaman önce değildi. bu iki grup arasında savaş çıktı. O savaş bu güne kadar devam ediyor. Her iki tarafta da kötü adamlar ve kahramanlar var.
Kral Lycaon'un oğullarının doğrudan torunları Kattalakis soyadını aldı. Adı, hem Arcadian hem de Katagarya tarafındaki Lykos ve Drakos kollarına aittir.
Deneyim yoluyla, bazılarımız her ülkeye özgü belirli özellikleri öğrendik. Örneğin, Were-panthers ve -kaplanlar kör olmaya dayanamaz ve bu - çoğu hayvanda olduğu gibi - çikolata bazı Were'ler için öldürücüdür. Kurt Avcıları ayrıca düşmanlarından kaçınmak veya onları yakalamak için hızlı hareket etmeyi tercih ederek hayvan kardeşlerini taklit ederler. Bu nedenle, birçok Were-Hunter, yarış bisikletlerini standart otomobillere tercih ediyor. (Hah! Bir Aston Martin standarttır. Çoğu Dark-Hunter'ın garajları Bond arabalarıyla doludur. Merak etmeyin, zamanla siz de yapacaksınız.) Slayers and Sentinels
Herkesin hayatından yaraları vardır.
—Wren Tigaryan
Arkadyalılar ve Katagarya'nın her biri, savaşan askerler ve grubun kadın ve çocuklarına göz kulak olan koruyucular belirlemiştir. Toplumları ve varlıkları son derece karmaşıktır, ancak çoğu zaman kendi türleriyle birlikte olmak için kendilerini ayırırlar. Örneğin, bir Ursulan (ayı) Katagari, diğer Ursulan Katagaria'nın bir klanında (patria) yaşarken, bir Ursulan Arcadian, diğer Ursulan Arkadyalılarla birlikte yaşar.
Genellikle uyumsuz bir pakette rahatça uyuyan bir grup rastgele Kurt Avcısı görmezsiniz.
Sanırım birileri bunu biraz ırkçı olarak düşünebilir... ama bir Were'nin insan tarafı başka bir insan Were ile çiftleşmekte sorun yaşamazken, farklı bir türle yakın ilişkiler söz konusu olduğunda, hayvani taraflarının atlaması gereken büyük zihinsel engeller var. Bir Were kendi sürüsüyle koştuğunda psikoloji çok daha kolay. Özellikle Katagarya.
Katagarya doğanın temel kanununa uyar: Öldür ya da öl. Katagarya'nın, Rogue Arcadialıları arayan kendi askerleri olan Strati'leri vardır. (Şu ana kadar bunu anladığınıza hiç şüphe yok; eğer Rogue ise, ölüm fermanı vardır.) Yırtıcı ataları gibi, Strati de sebepsiz yere düşmanla çatışmaya girmez. Yalnızca kendilerini, sürülerini veya bölgelerini savunmak için öldürürler.
Hayvan içgüdüsünden bahsetmişken, ilk öldürmenizi (duvardaki gibi) monte etmek yaygın bir Katagarya geleneğidir. Benimle söyle: "Ewwww." Bahse

girerim çoğu Katagarya karısı, kocalarının ilk cinayetinin bir Daimon olmasını umar. Bir toz yığını monte etmek biraz zor.
Katagarya'dan hayvan benlikleri ile bahsetmek de kibarlıktır. Örneğin Vane Kattalakis'e "Kurt" diye hitap edebilirsiniz. Biraz “Doktor” veya “General” eşdeğeri gibi.
yüceltici. Bununla birlikte Were terimi, Katagarya'ya büyük bir hakarettir, çünkü terim
Eski İngilizceden alınmıştır ve "insan" anlamına gelir - hayvan olmakla gurur duyarlar.
Were-Hunter terimini umursamıyorlar çünkü bu onların erkek avladıklarını ima ediyor, ki öyleler. Burada olduğu gibi gelişigüzel bir şekilde tartışırken Were terimini kullanmak normalde iyidir, ancak bu kesinlikle onları yüzlerine çağırmak isteyeceğiniz bir şey değildir. Katagarya, insan yarısının kendisine hatırlatılmasından ya da onlar tarafından kendisine atıfta bulunulmasından hoşlanmaz ve Arkadyalılar da çoğunlukla kendilerini başka bir şey olarak düşünmemeyi tercih ederler.
Çaresizlik zamanlarında, bir Kurt Avcısı'nın bedeni en gerçek doğasının biçimine başvuracaktır. Katagarya'nın yaralandığında insan şeklini koruması neredeyse imkansızdır ve bunun tersi Arkadialılar için geçerlidir. Elinizde yaralı bir Katagari varsa bunu göz önünde bulundurun; bir veterinere ihtiyacınız olacak ve neden birdenbire egzotik bir hayvanla dolu kalabalık bir yerde olduğunuzun açıklamasına ihtiyacınız olacak. Bir Arcadian, insan formundayken yaralanırsa, endişelenecek pek bir şey yok. Arcadian yaralandığında hayvan kılığına girmişse, özellikle sert havalarda onlara gömleğinizi ve/veya paltonuzu vermeye hazır olun ve kamusal ahlaksızlıktan cezalandırılmalarını önlemek için elinizden gelenin en iyisini yapın.
Ayrıca, her iki türün de elektriksel bir dürtüyle zaplandığında sabit bir formda kalması zordur...
En Çok Aranan Katagarya İntikamın Oğulları olarak bilinir. Unutmayın, her biri ölümcül, hızlı ve ölümcül. İnsan kadınlarını o kadar büyüleyen hayvani bir karizmaya sahipler ki, bu tür kadınlar genellikle onları ne pahasına olursa olsun koruyacak ve Katagarya için ölmeye razı olacak. Bilinen bir zayıflıkları yoktur ve sadece kendilerine sadıktırlar. Çoğu, çok az provokasyonla veya hiç provokasyon olmadan saldıracak olan yalnızlardır. Hayvan halleri onları yönetir ve hayvan halleri kadar insan suretleri de tehlikelidir.
Yakalamaya çalışmayın. Görüldüğü yerde imha edilecekler. Ödülleri, öldürmenin kanıtı olarak bir post sağlayabilen herkes için üçlü bir bonus taşır.
Onlara dikkat edin; her an mahallenizde olabilirler.

* * *

Hayvan ruhlarının doğal, hazcı dürtülerini dizginleyemeyen ve sonunda kanlarının çılgınlığına yenik düşen Katagaryalar var. Bu Katagaryalar

gerçek, kurtarılamaz hayvanlardır ve onlara Avcılar denir. Bazı Arcadialılar, tüm Strati'den Avcılar olarak söz eder, ancak bu, bir yığın gizli düşmanlıkla bezenmiş kapsamlı bir genellemedir.

Arcadian askerlerine Nöbetçi denir ve genellikle dörtlü gruplar halinde devriye gezerler. Bir Sentinel'in ana görevi Slayer'ları takip etmek ve öldürmektir. (Artık Strati-Slayer kafa karışıklığının, bilinçli olsun ya da olmasın, nerede biraz soruna yol açacağını görebilirsiniz.) ÇOK ARAYAN KATAGARIA
diğer adıyla
İntikamın Oğulları
Paris Sebastian
Patria: Litarian (aslan)
Son Görülme/Dövüşme: Oklahoma City, Oklahoma, 1989
Ilarion Konstantinus
Vatanı: Drakos (ejderha)
Son Görülme/Dövüşme: Toronto, 2002
Icarus Caddesi
Vatanı: Gerakian (şahin/şahin)
Son Görülme/Dövüşme: Paris,
Jasyn Sokakları
Vatanı: Gerakian (şahin/şahin)
Son Görülme/Dövüşme: Richmond, Virginia
Lysander Stephanos
Vatan: Tigarian (kaplan)
Son Görülme/Dövüşme: Doğunun Vahşi Doğası,
Fang Kattalakis
Vatanı: Lykos (kurt)
Son Görülme/Dövüşme: New Orleans, Louisiana, 2002
Vane Kattalakis
Vatanı: Lykos (kurt)
Son Görülme/Dövüşme: New Orleans, Louisiana, 2002
Trey Xanatos namı diğer Balta, Trion
Vatan: Tigarian (kaplan)
Son Görülme/Dövüşme: İskoçya, 1742

Her vatanda yalnızca seçilmiş birkaç Sentinel doğar ve bunlar Kader tarafından seçilir.
Türlerinin geri kalanından daha güçlü ve hızlıdırlar. Soğuk algınlığı ve sihir yapma yeteneklerini ellerinden alan hastalık gibi birkaç garip hastalık dışında her şeye karşı bağışıklıkları var.
Arcadian Sentinels, yüzlerinin bir tarafını kaplayan geometrik desenlerden tanınabilir; bu, olgunlaştıklarında ortaya çıkan bir doğum lekesidir. Çoğu, bu işaretleri gizlemek için güçlerini kullanır.

Strati, Sentinels'i markalaştıran yüz işaretlerini paylaşmaz. Bununla birlikte, Spathi kardeşlerinden daha kötü bir mezhep olan efsanevi Kathoros Daimons'ın benzer yüz işaretlerine sahip olduğuna dikkat edilmelidir. Bir Kathoros ile karşılaşmak son derece nadirdir
… ama bu onu imkansız kılmaz.
Kurt Avcıları Daimonları öldürebilir ama genellikle öldürmezler, çünkü onlar Apollitlerin kuzenleridir ve bu nedenle kötü kardeşlerinin de kuzenleridir. Kurt Avcıları da tolere eder
Dark-Hunters'ın varlığı, ancak genel olarak iyi değil. Çoğu güçlü varlık bu gücü paylaşmaktan hoşlanmaz ve konu Were'lere gelince, mesele kontrolü elinde tutan kişi, yani sürünün lideri olmakla ilgilidir.
çiftleşme
Eğer bir daha Vane'i veya kardeşlerini tehdit edersen,
Sana ne kadar insan olduğumu göstereceğim.
Kamuflajımı giyeceğim, seni avlayacağım.
ve çığlık atarken derini sıyır.
—Gelin McTierney
Çiftleşme, Were dünyasında ciddi bir olaydır. Çiftleşme sadece seks değildir; bir ruh eşinin keşfidir. Bu ruh eşi, Kader tarafından seçilen kişidir. Lycaon'un Apollite'leri çaprazladığı hayvanların çoğu ömür boyu çiftleşen hayvanlar olduğundan, çoğu Were için bir ruh eşi bulma olasılığı nefes almak kadar doğaldır.
Doğal dedim, kolay değil. Bazı türler için çiftleşme, avlanmayı veya kovalamayı içerir. Bazıları için dişi olgunluğa ulaşmış ve erkeği almaya hazır olmalıdır. Bazıları için bu sadece uygun feromonların kehanetidir. O zaman tüm bu hayvani içgüdünün, insan olarak iki Were'ye karşı, beraberinde gelen tüm acı ve duygusal bagajla birlikte tartılması gerekir.
Dediğim gibi, kolay değil. Ancak en temel hayvan kalbi bile Kader ile tartışamaz. Hepsi sonunda boyun eğiyor. Ve eğer direnirlerse… pekala, göreceksiniz.
Ruh eşleri birbirini keşfettikten sonra, güzel Yunan parşömen işaretleri, seks yaptıktan sonra erkek ve dişinin avuçlarında yanar. İşaretler birbirini tam olarak yansıtarak ebeveyn soyunu gösterir ve antik şifre yalnızca başka bir Were tarafından okunabilir. Biraz incelikle detaylandırılmış bir kına dövmesine benziyor.
Ne yazık ki, o kadar zararsız değil.
İşareti taşırken, her biri eşinin kokusunu taşıyacağından çift dikkatli olmalıdır. Bu komplikasyon, bir Were'yi birden fazla kez ölümcül tehlikeye attı. Bir düşman bir Were sapladığında, bu Were onun kokusuyla izlenecektir. Bir Were'nin kokusu, sihirle değiştiremeyeceği veya saklayamayacağı tek şeydir.
Çiftleşme izleri ortaya çıktığında, mutlu bir şekilde ölüme mahkum olan çiftin çiftleşmeyi tamamlamak için üç haftası vardır - dişinin üzerinde tam kontrole sahip olduğu bir eylem. Partnerini bedenine alıp almamaya ve onu bir eş olarak kabul edip etmemeye karar vermesi gereken kişi odur.

Bu, Weres'in birinci yasasına bir saygı duruşu niteliğindedir: "Bir kadının verdiği hiçbir şey, kendi özgür iradesiyle vermediği sürece sahip olmaya değmez." (Bunun Kader'in kadın olmasıyla büyük bir ilgisi olduğunu hissediyorum… ama tanrı aşkına bu konuda benden alıntı yapmayın.)
Herhangi bir nedenle yapmazsa ve çift ilişkilerini tamamlayamazsa. Ayrılan haftalarda Kaderler, çok uzun hayatlarının geri kalanını başka bir eş olmadan yaşamaları gerektiğini ilan ettiler.
Ve dahası var.
Bu tür tek başına lanetlenme, türün dişileri üzerinde daha az biyolojik etkiye sahiptir. Hâlâ istediği kişiyle çiftleşebiliyor - hiçbir zaman çocuğu olmayacak.
Ancak bunlar yalnızca Kader yasalarıdır. Klan yasaları o kadar yardımsever değil. Vatanlarına kimin ve neyin girmesine izin verecekleri konusunda katılar, Kader lanet olsun. Bazı Arcadian gruplarında, hor görülen bir Katagarya erkeğiyle çiftleşen bir dişinin cezası, klanın çiftleşmemiş erkeklerine "verilmesi"dir.
Çok az kadın böyle bir cezadan sağ kurtulur.
Seçtiği ruh eşini reddetmeye karar verirse, türün erkeğinin yüzleşmesi gereken şey de aynı derecede acımasızdır. Sadece kısırlaştırılmakla kalmaz, aynı zamanda reddedilen eşi yaşadığı sürece başka bir kadınla cinsel eylemi bir daha asla gerçekleştiremez hale gelir.
Daha da kötüsü, çiftin daha sonra fikrini değiştirebileceği bir şey değil. Çift verilen süre içinde karar vermeli ve doğru olanı yapmalıdır. Sonsuza kadar. Gelecekleri buna bağlı.
Ruh eşine karşı dönen bir Were'nin yolunu gerçekten geçmek istemezsin. Acı hakkında konuşun; Bu insanlardan biriyle tanışana kadar ciddi sorunları olan birini görmediniz. (Bkz. Markus Kattalakis.)
Şimdi, bir kez çiftleştikten sonra, her bir çift arasındaki bağın ne kadar güçlü olabileceğine dair iki sınıflandırma vardır: iddia edilen eşler ve bağlı eşler.
Her çifte, birbirlerine sahip çıkıp çıkmamaya karar verme şansı verilir. Bir Were'nin hayatındaki hemen hemen her karar gibi, bağlanma ya da bağlanmama kararı bir kez daha ebedi ve geri alınamaz.
Bağlanmak için, aşklarının sona ermesi sırasında çiftin çiftleşme işaretli ellerini birbirine kavuşturması gerekir. Ardından, her biri Bağlama Büyüsünün sözlerini okumalıdır: Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbimde yakın tutacağım. Senin yanında sonsuza kadar yürüyeceğim.
Bağ Büyüsünün hemen ardından Were'ler, tutkulu hayvan içgüdüleri olan thirio'ya yenik düşer. Vahşi taraflarına teslim olurlar ve köpek dişleri uzar. Bu sırada çift, karşılıklı olarak dişlerini birbirine geçirerek, partnerinin kanını içerek ve yaşam güçlerini birleştirerek resmen birbirleriyle bağ kurabilirler. Kulağa korkutucu gelebilir ve biraz mide bulandırıcı olabilir, ancak Were-Hunters dünyasında, bağ bir ayindir. Güzel ve doğaldır ve gerçek aşkın bir kanıtıdır.

Eşine sahip çıkmak dişinin tercihi olduğu gibi, bağlanmak da tamamen kadının kontrolündedir. Bununla birlikte, thio'ya direnmek görünüşe göre bir ruh eşine direnmekten çok daha kolay.

Eşini sahiplenmemeyi seçme eylemi, kararsız dişi Arcadian Were'ler arasında daha yaygın bir uygulamadır. Çok az Katagarya dişisi eşlerini reddeder. Onlara göre, eşinize sahip çıkmak her şeyin olması gerektiği gibi kabul ediliyor.

Resmi olarak bağlandıktan sonra, Were çiftlerinden biri ölürse diğeri de ölecektir.

Bunun tek istisnası, kadının hamile olması. Bir Were, eşi öldüğünde (veya öldürüldüğünde) hamileyse, eşinden ancak yavrularını doğuracak kadar uzun yaşar. (Bkz. Anya.) Çift birbirine bağlı değilse, eşlerden biri öldüğünde diğeri yeniden çiftleşmekte özgürdür.

Böylece Arcadialıların taahhütte bulunma konusunda neden biraz tereddüt etme eğiliminde olduklarını anlayabilirsiniz. Were-Hunter yıllarında sonsuza dek oldukça uzun bir zaman.

Ayrıca Arkadyalılar ve insanlar, benzer insan temel formları nedeniyle çiftleşebilirken, Katagarya ve insanların bunu yapması mümkün değildir.

Tamam, tamam, asla asla dememiz gerektiğini biliyorum. Olabilir ama böyle bir birliktelikten asla çocuk olmaz.

Bununla birlikte, tüm insan erkekler (ve mümkünse Kara Avcılar) şu uyarıyı dikkate almalıdır: Kadınınıza göz kulak olun. Were'lerin sadece adını söyleyerek herhangi bir kadını canlı baştan çıkarabilecekleri söylenir.

İster inanın ister inanmayın ama şunu bilin: Vane Kattalakis bir kez adımı söylemişti. Bazen, uykuya dalmadan önceki anlarda ya da uyanmadan hemen önce, o alçak, yırtıcı sesle ruhumu çağırarak tekrarladığını duyuyorum.

Beni yanlış anlama; En azından eşi Bride'ı kıskanmıyorum. Bu kadar çok güç, çoğumuz için başa çıkamayacağı kadar korkutucu.

Tıpkı Dark-Hunters gibi, her Were ve güçleri benzersizdir, ancak her vatanda ortak olan bazı özellikler vardır. Bu özellikler bir görgü tanığı hesabıyla keşfedilir... ve genellikle Kurt Avcıları bize ne zaman kaysa ve dümdüz söylese. Örneğin, Dante Pontis sayesinde artık Were-panterler hakkında bazı özel bilgileri dahil edebiliyoruz.

İnsanlar ve onların sosyal alışkanlıkları hakkında bildiklerinizi unutun; Panthiras Katagarya dünyasında tünekleri kadınlar yönetiyor. Tipik dişi panter davranışı çiftleşmek, hamile kalmak ve sonra yavruları erkeklerin büyütmesi için bırakmaktır. Kızları ergenliğe kadar sürüde kalır. Bu süreden sonra kendi gruplarından diğer dişilerle bir sürü oluştururlar ve eş aramaya giderler. (Klanının dışından herhangi bir erkekle, dişinin ilk adet döngüsüne kadar temas yasaktır.)

Bu, Katagarya ve Arcadialılar arasındaki en tanımlayıcı farklardan biridir; Arcadian panteresleri, insan doğalarına uygun olarak çocuklarını yetişkinliğe kadar terk etmezler. (Tabii ki bu noktada kimin kimi terk ettiğini tam olarak söylemek zor.) Hamile Katagaryaların ruh güçleri ve

güçlerinden dolayı Daimon mıknatısları olduklarını biliyoruz. Doğmamış bir çocuk, sınırsız ruhu sürdürme gücü ile olduğu gibi bir Daimon inceliğidir. Kurt annelerin yavruları var - ikiden altıya kadar ve muhtemelen daha fazla - ve doğum oranı hayvan kuzenlerininkinden daha yüksek olsa da, bebek ölümleri için talihsiz bir şans hala var.

Were-anneler ayrıca doğaları gereği son derece güçlü varlıklardır, çoğu zaman erkek meslektaşlarından daha fazla. Bu, annenin içsel gücüyle, doğmamış çocuklarının birleşik güçleriyle veya her ikisiyle ilgili olabilir. Hepsini bir araya getirin ve bir krala ya da bir kraliçe ve ordusuna uygun bir Daimon smorgasbordunuz olsun.

Büyü ve Zaman Yolculuğu

Hiçbir şey gerçekten kader tarafından belirlenmez.
Bir göz kırpmada her şey değişir.
—Acheron

Çiftleşme, Werelerin hayvani içgüdülerinden büyük ölçüde etkilenirken, sadece insan ve Apollite doğalarına atfedilebilecek bazı özellikler vardır. Kurt Avcılarının büyücü atalarından miras aldıkları özelliklerden biri... şey... büyücülük Ve diğer herhangi bir kalıtsal özellik gibi, bazı Were'ler bunda diğerlerinden daha iyidir.

Çoğu Katagarya, akşama kadar insan formunu korumakta güçlük çeker. Buna karşılık, Arcadialılar için geceleri hayvana dönüşmek daha kolaydır. Bunun bir kısmı, türedikleri canavarların çoğunlukla gececi doğasından, bir kısmı da ayın kozmik güçleriyle, yani Apollite atalarından kalan lanetle ilgilidir. Herhangi bir günde, bir Katagari veya Arcadian'ın doğum biçiminde kalması en kolayıdır, ancak ay - ve onu çevreleyen güçler - bir Were'nin güçlerini iyi veya kötü yönde artırabilir. Bazen dolunay sırasında (herhangi bir eğitimsiz Were'nin gücüne zarar verecek kadar güçlü bir güç), bir Arcadian hayvana dönüşmekten kendini alamaz... böylece günümüzün popüler kurt adam efsanelerini doğurur.

Sonra, neredeyse zahmetsizce büyü yapabilen nadir bir Arcadian türü olan Aristi var.

Arcadian krallığında, Aristi tanrı olarak kabul edilir. (Bkz. Vane Kattalakis.) Ve neden olmasın, değil mi? Güçleri varsa, diğer Were'ler onları gördükleri gibi çağırır. Herhangi bir Aristo'nun on iki Olimposludan biriyle kafes maçında üç raunt dayanabileceğini düşünmüyorum... ve böyle bir düelloya neden olmayacak kadar akıllı olan Aristi de öyle.

Yelpazenin diğer ucunda, doğuştan gelen büyülü yeteneklere sahip olmayanlar hala temel Were eylemlerini gerçekleştirebilirler, ancak kıyafetleri üzerindeyken şekil değiştirmek gibi karmaşık şeyleri yapamazlar. Ay ile dünya arasında gelgitlerin yanı sıra iş başında olan daha fazla güç vardır ve Were-güçlerinin hem kapsamını hem de sınırlarını yönetenler bunlar ve diğer doğal güçlerdir - fırtınalar ve içlerinde doğan elektrik gibi doğal güçler. (Benjamin Franklin'in "uçurtma ipindeki anahtar" deneyinin başlangıçta, ortasındaki Kurt Avcılarının keşfiyle bir ilgisi olduğu söylenir... ama tanrılara şükür bu henüz kanıtlanmamıştır.)

Doğal yerçekimsel, manyetik ve elektriksel kuvvetlere dayanmaları nedeniyle, zayıf bir elektrik çıtırtısının bir Were'nin biçim değişikliğini haber verdiğini fark edebilirsiniz. Bu değişikliği yapmak için doğal elektriksel dürtülere güvendikleri için bu doğal bir yan etkidir. Weres'i elektriğe dayalı silahlara ve metriazo tasmaları, fazerler, Taser'ler ve sığır sopaları gibi işkence aletlerine karşı bu kadar duyarlı kılan şey, bu doğa güçlerine olan güvenidir.

Bir metriazo tasması durumunda, tasmadan Were-Hunter'ın vücuduna küçük iyonik darbeler gönderilir. Bu, kapana kısılmış Were-Hunter'ın sihir güçlerini kullanmasını engeller. (Yalnızca sihirle veya çok fazla güçle ortadan kaldırılabilir, bu da onu bir Kurt Avcısı için etkili bir nötrleştirici yapar.) Tasma aynı zamanda bir şekil değiştiricinin şekil değiştirmesini de durduracaktır.

Fazer, Katagarya Slayer'ları hedef almak için özel olarak geliştirilmiş özelleştirilmiş bir Arcadian Sentinel silahıdır. Kurbanın içinden bir elektrik sarsıntısı göndererek sihirlerini çılgına çevirir ve onları ne hayvan ne de insan formuna tutunamaz hale getirir. Sarsıntı yeterince güçlüyse, Were-kurbanının vücudundan tamamen "düşme" olasılığı vardır.

Taserler ve diğer sersemletme tipi silahlar, fazerlerden biraz daha az güçlüdür. Bunlar, kurbanları öldürmeden etkisiz hale getirmek için kısa, yüksek voltajlı bir şarj iletmek için elektrotlar kullanan silahlardır. Bu suçlama, elbette, o kadar da ortalama olmayan Were-Hunter'ınızı etkisiz hale getirecek olan şeydir. Bu cihazlar, özellikle nefsi müdafaa söz konusu olduğunda insanların eline geçmesi çok daha kolaydır ve bu nedenle daha yaygındır.

Doğanın güçlerinden yararlanma yeteneğinin yanı sıra, Were'ler zamanda yolculuk da yapabilirler.

Aristi dışında çoğu Were, yalnızca dolunayın ışığında zamanda atlamak için yeterli güce sahiptir. Uzay ve zamanda hareket etmek için Rytis'i (doğal dünyadaki her şeyin içinden geçen görünmez enerji dalgaları) kullanırlar. Zaman atlamayla ilgili belirli sosyal kurallar vardır - örneğin, hiçbir Kurt Avcısı'nın bir insanı, insanın izni olmadan kendi zaman diliminden çıkarmasına izin verilmez.

(İblisler ve tanrılar bu kuralın dışındadır. Bir düşünün, iblisler ve tanrılar çoğu kuralın dışındadır.) Ayrıca kutup ışıklarının manyetik ve elektriksel değişimlerinin Kurt Avcılarının da seyahat etmesini imkansız hale getirdiğini belirtmekte fayda var. uzak kuzey, bu nedenle Alaska ve İskandinavya'nın bazı bölgeleri ve Ukrayna temelde Were-Hunter'dan arınmış bölgelerdir.

Kurtlar, Apollite kuzenlerinin psişik yeteneklerini değişen derecelerde paylaşırlar, ancak yalnızca Katagarya güçlerini isteyerek başka bir Kurt'a verebilir veya onları bir insana bahşedebilir. Bu çok konuşulan bir uygulama değildir ve nadiren yapılır, çünkü çoğu Katagarya Kurt Avcısı, olağanüstü bir durum olmadıkça sihirlerini tamamen bir başkasına teslim etme konusunda anlaşılır bir şekilde isteksizdir.

Bir Daimon'un bir Kurt Avcısı'nı öldürmesine asla ama asla izin vermeyin, eğer onu durdurmak elinizden geliyorsa.
Bir Daimon, bir Kurt Avcısı ruhunu ele geçirdiğinde, Daimon onların güçlerini emer, ta ki o çok güçlü, çok yiğit ruh içlerinde eriyene kadar. Herhangi bir Daimon'un bu tür bir güce sahip olmasını istemezsiniz. O üstünlüğü eline alacak ve seni onunla dümdüz edecek... seni öldürmeden hemen önce.
vatan
Artemis'le düzüşmek istiyorsun, Artemis'le düzüşmek.
Benimle dalga geçmek istiyorsun... iradeni ortaya koy.
—Savitar
Her hayvanın ayrı bir bilimsel cins ve türe bölünmesi gibi, Were-Avcıları da Lycaon'un Apollite kanıyla karıştırdığı her ırkın ailesel tanımları olan patria'ya bölünmüştür. Bunlar:
Balios (jaguarlar)
Drakos (ejderhalar)
Gerakian (şahinler, şahinler ve kartallar)
Helikias (çitalar)
Litarian (aslanlar)
Lykos (kurtlar)
Niphetos Pardalia (kar leoparı)
Panthiralar (panterler)
Pardalia (leoparlar)
Tigarian (kaplanlar)
Tsakalis (çakallar)
Ursulan (ayılar)
Daha önce de belirtildiği gibi, Were'lerin çoğu yaşamları boyunca yalnızca doğdukları vatanın içinde doğacak, birlikte çalışacak, eşlerini bulacak ve onların arasında ölecek. Son birkaç yüz yılda (kitle iletişim sistemleri sayesinde) bilinen sığınakların yaygın varlığı, Weres'e karışmak için daha fazla fırsat sağladı, ancak bu bile normalde yalnızca sosyal bir temelde yapılıyor. Özellikle çakalların diğer Were dallarından uzak durdukları bilinmektedir, ancak Omegrion'da her zaman onlar adına konuşacak bir temsilci üyeleri olacaktır.
Omegrion, Were-Avcılarının yönetici konseyidir. Bir senatoya benzer şekilde, o vatanın endişelerini Omegrion'a dile getirmek için Arkadialılar ve Katagarya'nın her birinden birer temsilci gönderilir. Bu temsilci Regis olarak bilinir. Omegrion, tüm Kurt Avcılarını yöneten yasalar yapar. Sığınakların ve güvenli evlerin kurulmasından sorumludur. Omegrion üyeleri ayrıca tehdit olarak belirlenen herkes için kan avı çağrısı yapabilir. Savitar, Omegrion'u denetliyor, ancak kimse onun işi nasıl aldığından tam olarak emin değil. Were'lerin çoğunun nasıl çalıştığına bağlı olarak, Savitar'ın - tüm Zen'i ve kudretli gücü ile - temel alfa erkeği olduğu yalnızca varsayılabilir. Arkadyalılar ve Katagarya arasında tarafsız arabulucu rolünü oynar. Omegrion, Neratiti'de buluşuyor—Savitar'ın evi, ... onu nereye

koymaya karar verirse versin. Omegrion'u ara sıra yapılan toplantıya davet etmesine rağmen, Savitar'ın kendisi, Were'ler için bile bir sır olarak kalmaya devam ediyor. Omegrion toplantı odasının konsey kapılarından kimsenin geçmesine izin verilmez.
"Merak kediyi öldürür" sözü, görünüşe göre bir zamanlar Savitar'ın sarayına göz atmaya çalışan Arkadyalı bir panterden geliyordu. Ve hayır, memnuniyet onu geri getirmedi.
"Merak" hikayesini duyduğumda öğrendiğim bir başka ilginç bilgi de, dünyanın hiçbir yerinde Arcadian jaguarlarının olmadığı. Savitar, geldiklerinde hepsini yok etti.
"onu çok kızdırdı."
Kurt Avcısı olsun ya da olmasın, Savitar'ı az da olsa kızdırmanı önermiyorum.
Aynı şey Artemis için de geçerli (şaşırdınız mı?), çakal patrias'ın mevcut durumu ile ilgili olarak. Antik dünyada, Tsakalis'in sayısı lejyondu. Ve sonra, yüzyıllar önce Mısır'da Artemis'e karşı Bast için savaştılar. Savaş, tanrıça tarafından türlerine (hem Katagarya hem de Arcadian) açıkça ilan edildi. O zamandan beri neredeyse yok olmak üzere avlandılar. Arcadian klanlarından bazıları Artemis'le barış yapmaya çalışırken, Katagarya'dakiler bunu reddediyor.

OMEGRION ÜYELERİ
A = Arkadyalı
K = Katagarya

BALIOS
NİPHETOS PARDALİA
(A) soyu tükenmiş
(A)Annelise Romano
(K) Myles Stephanopoulos
(K) Wren Tigaryan

DRAKOS
PANTHİRAS
(A) Kattalakis'e gidelim
(A) Alexander James
(K) Darius Çatalakis
(K) Dante Pontius

GERAKIAN
PARDALİA
(A) Arion Petrakis

(A) Dorian Contis
(K) Draven Hawke
(K) Stephen Kouris

HELİKİAS
TİGARIAN
(A)Jace Wilder
(A) Adrian Gavril
(K) Michael Giovanni
(K) Lysander Stephanos

LİTERYAN
TAKALIS
(A) Patrice Leonides
(A) Konstantin
(K) Paris Sebastian
(K) Vincenzo Moretti

LİKOS
URSULAN
(A) Vane Kattalakis
(A) Leo Apollonian
(K) Hiddet Kattalakis
(K) Nicolette Peltier

Güvenli Evler
Kafanda yankılanan saçmalıklarını duymamak için çokça mırıldanmayı öğrenmelisin.
—Damien Gatopoulos
Bilinen dünyanın her yerinde insanların ve hayvanların avlanma korkusu olmadan toplanabilecekleri sığınaklar olan limanlar vardır. Her kutsal alanın kendi kanunları vardır, ancak hakları gereği, tüm limanlar her şeyden önce insan kanunlarına uymalıdır. Bunlar ve diğer güvenli evler hakkında daha fazla bilgi çevrimiçi olarak www.Dark-Hunter.com adresinde bulunabilir.
SIĞINAK/PELTIER EVİ
688 Ursulines Bulvarı
New Orleans, Louisiana 70116
(504) 555-1635
Çalışma Saatleri: 7/24
Slogan: Beni ısırma, ben de seni ısırmayacağım.
Vieux Carré'nin kalbinde yer alan bu önde gelen New Orleans motorcu barı, bir Katagaria ayı klanı olan Peltiers'e aittir. Sahipleri Nicolette ve Aubert

Peltier (herkes tarafından sevgiyle Anne ve Ayı Baba olarak bilinir), yavrularından ikisi (Bastian ve Gilbert) Arcadian Sentinels tarafından vahşice öldürüldükten sonra Sığınak'ı güvenli bir bölge olarak bulmaya karar verdiler. Anne ve Ayı Baba şu anda Sığınağı on iki çocuklarının yardımıyla yönetiyor.
Sanctuary ayrıca kulübün popüler ev grubu Howlers'a da ev sahipliği yapıyor. Uzmanlıkları, pek çok tavrı olan heavy metaldir. Orijinal şarkıların yanı sıra cover'lar da çalıyorlar ve hanımlardan gelen istekleri çalmaya her zaman hazırlar. Diğer eğlenceler için Sanctuary'de haftada üç gece bilardo masaları, video makineleri, langırt ve poker turnuvaları vardır. Ayrıca devam eden bir dövme yarışması da var... Bir Arcadian Sentinel'e karşı çıkmadığınızdan emin olun, yoksa kaybedeceğinizden emin olabilirsiniz.

SANCTUARY

Sanctuary

Our menu changes daily—depends on how Mama's feeling. Please ask your server for the specials!

All entrées include the salad bar. (You must eat your vegetables, cher.)

Sanctuary Staples

Papa Peltier's Seafood Boil Cajun-seasoned fresh shrimp, crab, crawfish, sausage, potatoes, and corn-on-the-cob, boiled to perfection. Served with crackers and Papa's Bayou Sauce. $12.95 *(for two)* $21.95

Cherise's Gumbo Bes' you ever et, cher. Chicken, andouille sausage, shrimp, crab, and okra. Served on a bed of Louisiana long-grain rice. *Cup* $5.95 *Bowl* $9.95

Jumpin' Jambalaya Andouille sausage with chicken and/or shrimp, spiced enough to make your mama blush. Served on a bed of Louisiana long-grain rice. *Chicken* $11.95 *Shrimp* $12.95 *Combo* $14.95

Mama's Barbecue Lovingly rubbed and slow-roasted pork, pulled off the bone and presented on a toasted bun with your choice of sauces: Wimpy, A-Cha-Cha, and Simi-style. Sandwich served with fries; platter served with two vegetables of the day. *Sandwich* $9.95 *Platter* $12.95

Prime Rib 8, 16, or 22 oz. of melt-in-your-mouth USDA Grade A Prime. The only sexier pieces of meat are our staff, but you'll have to get those numbers on your own. Served with two vegetables of the day. *8 oz.* $12.95 *16 oz.* $18.95 *22. oz.* $24.95

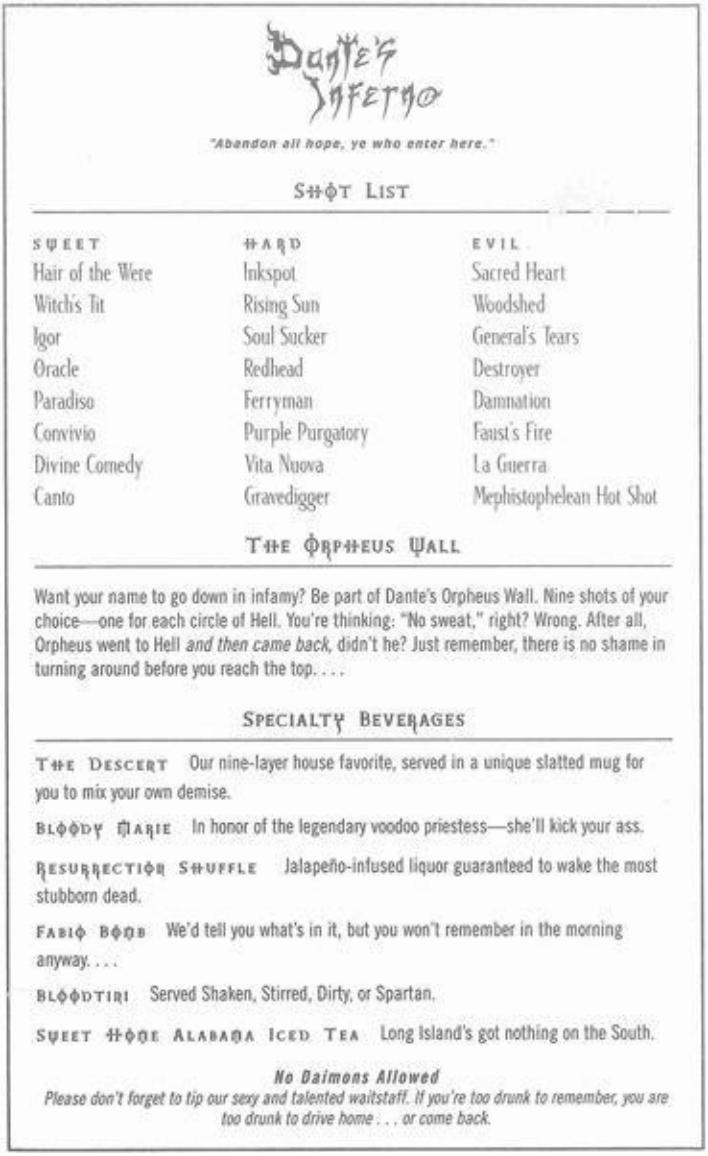
Those with special dietary needs, please call one hour ahead so we have adequate time to procure and prepare your order.

Sanctuary'i ziyaret ettiğinizde, barmenden sık sık "İnsan saçını tutun" isteklerini duyacaksınız. Were'nin hayvan ataları sayesinde metabolizması

çok yüksek olduğu için, Sanctuary her zaman herhangi bir insanı tek atışta tamamen sarhoş edecek kadar güçlü bir likköre sahiptir. Sanctuary'deki deneyimli personele bu alkolü insanlara vermemeleri talimatı verildi. Menü çeşitlidir, ancak Cajun ve etçil lezzetlerde uzmanlaşmıştır (istek üzerine egzotik ana yemekler mevcuttur). Tüm etler, o sabah avlanan taze taze, sevgi dolu bir gülümsemeyle servis edilir.
Diğer tüm limanlar gibi Sanctuary'nin de kuralları vardır. Bir numara: Kan Dökmeyin. Tavrınız hoş, ancak kapıdaki tüm silahları kontrol edin. Burası gelip takılmak, görülmek ve sadece huzur içinde içip yemek yemek için bir yer. Eğer iki savaşan taraf mevcutsa ve her ikisi de ayrılmak isterse, avlanan taraf önde başlar ve avcının takip etmesine izin verilmez.
Son çare olarak, bazı hayvanların kötüleşmeye karar vermesi durumunda kafeslerle dolu bir oda da var. Sanctuary ayrıca yerleşik bir veteriner, tıp doktoru ve Were, Carson Whitethunder (akredite) ile övünür.
Başka bir not kuralı: Lynyrd Skynyrd'ın “Sweet Home Alabama” şarkısı, müzik kutusunda yalnızca Sanctuary'nin müşterilerini Acheron'un varlığı konusunda uyarmak için çalınan bir şarkıdır. Her ne kadar duymak isteseniz de, lütfen müzik seçiminizi yapmadan önce iki kez düşünün.
Barın bitişiğindeki Peltier House, Sanctuary'nin gizli hayvan popülasyonunun (tavan arasındaki ejderha dahil) yaşam alanıdır. Bu tarihi konak 1801 yılında inşa edilmiştir. Fort Knox'tan daha fazla alarmı vardır ve her zaman en az iki Peltier aile üyesi tarafından korunur.
Sanctuary'de En Çok İstenen Beş Şarkı
1. Warchild'den “Muhteşem İntihar”
2. Crüxshadows'tan “Winterborn”
3. Blue Oyster Cult'tan “(Don't Fear) the Reaper”
4. Godsmack'ten “Bad Magick”
5. Hinder'dan "Get Stoned"

DANTE'NİN CEHENNEMİ
İkiz Şehirler, Minnesota
Bu gelişen Goth gece kulübü, adını sahibi Katagaria Were-panther Dante Pontis'ten alıyor. Dikkatli olun, burası Sığınak değil ve Dante, halkını tehdit eden herkesi öldürür. Aslında, Dante onu sinirlendiren herkesi öldürür. Son sayımda bunun her beş kişiden biri olduğu tahmin ediliyordu. Sıradaki sen olabilirsin.
Teknik olarak, Dante'nin Cehennemi, asabiliği nedeniyle, kendisine verilen tüm olanaklara sahip, resmi olarak tescilli bir liman değildir. Ama Dante'nin çatısı altındaysanız -onun iyi tarafında olmanız ve bir Daimon olmamanız şartıyla- gayet iyi olduğunuzdan oldukça emin olabilirsiniz.
Tabii oradayken eğlenmeniz de gerekiyor. Dante'nin house DJ'lerinin mix'lerinin keyfini çıkarın - eğer şanslıysanız, Romeo Pontis büyüleyici Pied Piperesque ritmiyle ritminizi süsleyecek - dans pistindeyken kendinizi bırakmanız isteniyor. Gevşemekte zorlanıyorsanız, bara uğrayıp bir

Bloodtini içtiğinizden veya bir tur Fabio Bombası sipariş ettiğinizden emin olun. Kısa sürede şaka yapacaksın.
Abur cuburlarınız varsa, Inferno'nun harika mezelerinden sipariş vermekten çekinmeyin. Yemeğinizin tadını yalnızlık içinde çıkarma ihtiyacı hissederseniz, kendi barı ve zarif ambiyansı ile donatılmış ses yalıtımlı çukurda mola verin. Dans etmek sana göre değilse, paranı en yeni ve en yeni oyunları oynayarak süper stoklu atari salonunda harcayabilirsin.

Dante's Inferno

"Abandon all hope, ye who enter here."

SHOT LIST

SWEET	HARD	EVIL
Hair of the Were	Inkspot	Sacred Heart
Witch's Tit	Rising Sun	Woodshed
Igor	Soul Sucker	General's Tears
Oracle	Redhead	Destroyer
Paradiso	Ferryman	Damnation
Convivio	Purple Purgatory	Faust's Fire
Divine Comedy	Vita Nuova	La Guerra
Canto	Gravedigger	Mephistophelean Hot Shot

THE ORPHEUS WALL

Want your name to go down in infamy? Be part of Dante's Orpheus Wall. Nine shots of your choice—one for each circle of Hell. You're thinking: "No sweat," right? Wrong. After all, Orpheus went to Hell *and then came back*, didn't he? Just remember, there is no shame in turning around before you reach the top. . . .

SPECIALTY BEVERAGES

THE DESCENT Our nine-layer house favorite, served in a unique slatted mug for you to mix your own demise.

BLOODY MARIE In honor of the legendary voodoo priestess—she'll kick your ass.

RESURRECTION SHUFFLE Jalapeño-infused liquor guaranteed to wake the most stubborn dead.

FABIO BOMB We'd tell you what's in it, but you won't remember in the morning anyway. . . .

BLOODTINI Served Shaken, Stirred, Dirty, or Spartan.

SWEET HOME ALABAMA ICED TEA Long Island's got nothing on the South.

No Daimons Allowed

Please don't forget to tip our sexy and talented waitstaff. If you're too drunk to remember, you are too drunk to drive home . . . or come back.

Tabii ki, dans etmek size göre değilse ve genç ve sarışınsanız, personeli affetmelisiniz, eğer onlar... birazdan fazla şüphelenirlerse.
Dante's Inferno'da En Çok İstenen Beş Şarkı
1. Warchild'den “Ashes to Ashes”
2. Green Day'den “Broken Dreams Bulvarı”
3. Dark New Day'den “Beni Canlı Tutmak”
4. Evanescence'den “My Immortal”

5. The Cure'dan “Charlotte Bazen”

SERENGİ KULÜBÜ
Seattle, Vaşington
Bu popüler bekarlar kulübü, Leopar Kontis patria'nın alanıdır. Bina, siyah, ayna renkli pencereleriyle dışarıdan tanınabilir.
Son teknoloji ürünü fiber optik aydınlatmalı dans pistine giden birçok karanlık koridordan birinde en iyi performansınızı sergileyin. Siz titreyip sallanırken yer ayaklarınızın altından kayarsa, bunu hayal bile edemezsiniz... altınıza stratejik ve incelikli bir şekilde on sekiz subwoofer yerleştirilmiştir. Ritmi hissedeceksin, bu bir garanti. Hangi muhteşem canlı grupların veya konuk DJ'lerin Cuma ve Cumartesi geceleri Serengeti'nin dans pistini sallayacağını görmek için yerel listelerinize göz atın.
Hafta içi her gece karaoke gecesidir, bu yüzden ses tellerinizi ısıtın ve aşağı inin.
Birkaç arkadaş getirin - ne kadar çok olursa o kadar iyi - ve Salı günkü iki dolarlık draft gecesine evet demek zorunda kalacaklar. Vuruş yapmak senin çantan değilse, Serengeti'nin dart, poker veya bilardo turnuvası liglerinden birine katıl.

The Serengeti Club

Monday Is Student Night
Every Tuesday Is $2.00 Draft Night!
Wednesday Is '80s Night!

FRIDAY AND SATURDAY DANCE UNTIL DAWN

DAILY SPECIALS

MONDAY
25¢ Oysters on the Half Shell
Happy Hour 5–7 P.M.
Student Night!

TUESDAY
Ninth Street Nachos
Happy Hour 5–7 P.M.
$2.00 Draft Night!

WEDNESDAY
Voodoo Chicken Salad
Happy Hour 5–7 P.M.
'80s Night!

THURSDAY
25¢ Wings—Spicy as you like 'em!
Happy Hour 5–7 P.M.

FRIDAY
Blackened Chicken Sandwich Basket
Dance Until Dawn

SATURDAY
Habañero Poppers
(Can you handle it?)
Dance Until Dawn

SUNDAY
All-You-Can-Eat Shrimp

Happy Hour Every Monday–Thursday 5–7P.M. | 2-for-1 Margaritas
Check out our never-ending selection of imported and microbrewed beers

Yine de akşam yemeğiniz için asla şarkı söylemek zorunda kalmayacaksınız; Serengeti Club, her türlü isteğinizi tatmin edecek eksiksiz hizmet veren bir restoran sunmaktadır. (Ve eğer Terra Kontis'in ev yapımı patates kızartmasını tatmadıysanız, cenneti yaşamamışsınız demektir.) Serengeti ayrıca ziyafetler ve özel parti paketleri düzenler; randevu almak için önceden arayın.

Kontis klanı, partinin başladığı andan sabahın erken saatlerine kadar sizinle ilgilenecek. Biraz fazla parti yaptıysanız, Gareth Kontis'in oğullarından biri Serengeti'nin nezaket minibüsünde size evinize kadar eşlik etmekten mutluluk duyacaktır (sadece kendinizi utandırmayın ve Kontis'in oğlunu yanınıza almaya çalışmayın). Eve güvenle gidin, mışıl mışıl uyuyun ve Serengeti Club'da bir gece daha parti yapmak için yaşayın.

Serengeti ayrıca, herhangi bir hafifletici nedenin ortaya çıkması durumunda, hastane yatakları ve temel malzemelerle tamamlanmış küçük

bir acil durum kliniğine de ev sahipliği yapmaktadır. Serengeti'nin kadrolu doktoru Alberta, sizi mutlu bir şekilde sağlığınıza kavuşturacak... ya da sizi yere indirecek, hangisi gerekliyse.

Serengeti Club'da En Çok İstenen Beş Şarkı

1. Fergie'den “Fergalicious”
2. Eight O'Clock Vendetta'dan “Aramda”
3. Eminem'den “Bensiz”
4. Beyoncé ve Shakira'dan “Beautiful Liar”
5. Pink'ten “Stupid Girls”

Kurt Avcısı Dizini

Burada karşılaşabileceğiniz, hakkında hikayeler duyabileceğiniz, başınız belaya girdiğinde arkanızı kollamanızı isteyebileceğiniz veya geldiklerini görürseniz diğer yöne koşabileceğiniz bir grup insan var. (Bu Kurt Avcıları gerçekten ortalıkta dolaşıyor.) Ayrıca Kurt Avcıları tarafından ve onlar hakkında kullanılan bazı yaygın terimler de etrafa dağılmış durumda.

Acmenes Bir Katagari ejderhası, Bracis'in klanından biri.

Aloysius (merhum) Vane'den sonra gönderilen tesseralardan biri. Aloysius, Bryani Kattalakis tarafından öldürüldü.

Anya (merhum) Lykos, düşmüş Strati savaşçısı Orian ile çiftleşen Vane ve Fang'ın kız kardeşiydi. Ruhları birbirine bağlı olduğuna göre Anya, Orian öldüğünde kesinlikle ölmüş olmalıydı, sadece o sırada hamileydi. Ne yazık ki sığınak Daimonlar tarafından saldırıya uğradı ve Anya doğum yapamadan öldürüldü.

DOĞDU: MS 1463

DOĞUM YERİ: Essex, İngiltere

Apollonian, Leo Kendi adının aksine, Leo bir Arcadian Were-ayısıdır. Klanının Regis'i olarak Omegrion'da Arcadian Ursulan patria'sını temsil ediyor.

Archigos Bir patria'nın lideri.

Aristos/Aristi Zahmetsizce büyü kullanma yeteneğine sahip nadir bir Arcadian türü. Türlerinin en güçlüsü olan Aristiler, Arkadya diyarında tanrı olarak kabul edilirler ve onlar için seve seve ölecek olan vatanseverler tarafından şevkle korunurlar.

Gelecekten Pandora Pontis'i kaçıran Haydut panter klanından Aristotle Regis. (Aristoteles Tigarian ile karıştırılmamalıdır.)

Arnulf Bilinen Arcadian Were-Avcısı.

Ejderhalar Kitabı Ejderhalar Kitabı, Arcadian Draki'nin kökenini açıklıyor. Büyük yangından bir gün önce Sebastian Kattalakis tarafından İskenderiye'deki Kütüphaneden alınmış ve Channon MacRae'ye doğum günü hediyesi olarak verilmiştir.

Bracis Sebastian Kattalakis'in kız kardeşi Antiphone'yi öldüren bir Katagari kurt ejderhası.

Constantine Bu antisosyal Arcadian Were-çakal, Tsakalis vatanının Regis'idir.

Tepeleme Terimi, dişileri cinsel zirvelerinin zirvesindeyken tanımlamak için kullanılır.
We kültüründe dövüş yoluyla Diki Denemesi.
Dragon Goblen Yedinci yüzyıl Britanya'sında Antiphone Kattalakis tarafından dokunan duvar halısı, Lycaon ve erkek kardeşinin hikayesini anlatıyor. Özünde, Arcadian Draki'nin kökenini ve iyi ile kötü arasındaki ebedi mücadeleyi somutlaştırır. Goblen şu anda Virginia'daki Richmond Müzesi'nde bulunuyor.
Exoristos Sürgün edilmiş bir Were için kullanılan terim. Sürgündeki Were'nin eski vatanının hiçbir üyesinin onun adını anmasına bile izin verilmiyor. (Bkz. Ravyn Kontis.)
Fazer Katagarya için özel olarak geliştirilmiş tehlikeli bir Sentinel silahı. Fazer, kurbanına bir elektrik şoku göndererek sihrini çılgına çevirir ve onları ne hayvan ne de insan formuna tutunamaz hale getirir. Sarsıntı yeterince güçlüyse, kurbanın vücudundan tamamen "düşme" olasılığı vardır.
Filos Bir erkek sürü üyesi (şefkatli) için Katagarya terimi. "Paket" anlamına da gelebilir
veya "kardeşlik".
Gavril, Adrian Bu Arcadian Were-kaplan, Omegrion'daki vatanını Arcadian Tigarian Regis olarak temsil ediyor.
Giovanni, Michael Bir Katagari Were-cheetah, Michael, Helikias vatanının Regis'idir.
Griffen, Taran Barmen ve Sanctuary'de garson olan Taran, işini seven ve müdavimlerle dalga geçmek için yaşayan büyük bir gece kuşudur.
Hawke, Katagarya Gerakyan vatanından Draven Regis.
Isabeau (merhum) Ravyn'in insan eşi. Isabeau, Ravyn'in Were sürüsüne insan ailesine ihanet etti. Erkekler ava çıkarken, patria'nın tüm kadınlarını ve çocuklarını katlettiler. Daha sonra Kara Avcı olmayı seçtiğinde İntikam Yasası olarak Ravyn tarafından öldürüldü.
James, Alexander Bu Arcadian Were-panther, Omegrion'daki patria'sını Arcadian Panthiras Regis olarak temsil ediyor.
Kallikedes, Icarus Gerakian vatanının Kurt Avcısı. Icarus en son 1860 yılında Paris'te görüldü.
Kallinos, Jasyn Başında ödül olan efsanevi bir Kurt Şahin. Katagarya için bir kahraman ve Arkadialılar için bir şeytan olan Jasyn, bir zamanlar öldürmek, takip etmek ve sakatlamak için yaşadı. Kötü bir günde ona karşı çıkma. Aslında, ona hiç karşı gelmemek muhtemelen en güvenlisidir. Güvendiği tek kişi bir kez onu Arcadialılara teslim etmeye çalıştı. Söylentiye göre o arkadaşı yedi.
Yalnızca en cesur Muhafızlar Jasyn ile yüzleşti ve Gerakian Arcadian Regis Arion Petrakis onu ölü görmeye yemin etti. İkisi ölümcül bir seksek ve tek kişilik üstünlük oyunu oynuyor. Er ya da geç, biri diğerini öldürmeye mahkumdur.
DOĞUM: MÖ 4685
DOĞUM YERİ: Trakya, Yunanistan

SAÇ/GÖZLER: sarışın
Kattalakis, Antiphone (merhum) Sebastian ve Damos'un kız kardeşi. Antiphone, yedinci yüzyıl Britanya'sında Bracis ve onun Katagaryası tarafından öldürüldü. Efsanevi Dragon Goblenini dokumaktan sorumluydu.
Kattalakis, Bride (kızlık soyadı McTierney) Vane Kattalakis'in bağlı eşi Bride, New Orleans'ta Lilac ve Lace Boutique'in sahibidir. Tulane Üniversitesi'nden mezun oldu. Vane'den önce Bride'ın, Bride'ı olduğu gibi kabul edemeyen ve hesabına yazdığı bir FedEx mektubuyla ondan ayrılan bir piç olan Taylor'la biten korkunç bir erkek arkadaş serisi vardı. (Zaten piç dedim mi?) Annesi ve babası, yüksek lisansta tanışan ve mezun olduktan sonra evlenen veterinerler. Bride, üç kardeşin en küçüğü; kız kardeşi Atlanta'da yaşıyor ve erkek kardeşi New Orleans ticaret bölgesindeki bir firmada çalışıyor. Kayınvalidesi Bryani'ye sevgisi yok.
SAÇ/GÖZLER: kumral/kehribar
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Gece Oyunu
Kattalakis, Bryani An Arcadian Sentinel Lykos Were-Huntress, Bryani, Vane, Fang, Anya, Fury, Dare ve Star'ın annesidir. Dark Age Britanya'da yaşamayı ve bir Zeyna bölümünden fırlamış gibi giyinmeyi seçti. Babası, Vane'den önce kurt klanından Regis'ti.
Bryani, bir Katagaria sürüsü tarafından yakalandı ve tecavüze uğradı… bu noktada, kaderin tuhaf bir oyunuyla onlardan biriyle (Markus) çiftleştirildiği keşfedildi. Olasılıktan tiksinti duyan Bryani, çiftleşme ritüelini tamamlamayı reddetti.
Ne yazık ki, o zaten hamileydi. Hem insan hem de hayvan temel formlarından altı çocuk doğurduktan sonra Bryani, üç insan çocuğu yanına aldı ve hayvanları büyütmesi için Markus'a bıraktı.
Gelin McTierney kıçını bir kez tekmeledi. O unutmadı. Neyse ki (bizim için) Bryani, kocasıyla sonsuza kadar savaşmak için beşinci yüzyıldan kalma bir arenaya, bir adaya sürgüne gönderildi.
Kattalakis, Damos Arcadian Were-dragon ve Omegrion'daki Drakos Regis, Damos, doğrudan Kattalakis Drakos soyundan gelenlerin en büyüğüdür. Sebastian Kattalakis'in erkek kardeşi ve Darion'un kuzenidir. Ailesi, ailesinin yüzde 90'ı ile birlikte acımasız bir Slayer saldırısından sonra öldü (Darion tarafından yönetildiği sanılıyor). Güçleri efsanevidir ve bir lider olarak becerileri sorgulanamaz.
Damos, karanlık geçmişinin peşini bırakmamıştır ve yaşadığı dönemdeki her Avcıyı aramaya yemin etmiştir. Kendi kardeşini sürgüne göndermek pahasına bile olsa, ne pahasına olursa olsun halkını güvende tutacaktır. Vatanının hayatta kalması onun omuzlarına bağlı. Hafife almadığı bir sorumluluktur.
DOĞUM: MS 530
DOĞUM YERİ: Wessex, İngiltere
Kattalakis, Dare Vane, Star, Fang, Anya ve Fury'nin Arcadian kardeşi. Dare, Arcadian kız kardeşi Star ile birlikte Bryani tarafından büyütüldü.
DOĞDU: MS 1463

DOĞUM YERİ: Essex, İngiltere
Kattalakis, Darion A Katagari Were-ejderha ve büyük güçlerin savaş ağası Darion, Damos Kattalakis'in kuzenidir. O aynı zamanda Damos'un en büyük düşmanıdır. Yaratılışlarının başlangıcından itibaren aralarında bir kan davası vardır. Darion, vatanının lideridir ve Damos'un ebeveynlerini öldüren saldırının arkasındaki Avcı olduğu söylenir. Yolları kesişirse, ikisinin de hayatta kalamayacağına dair çok az şüphe var.
Damos, Omegrion'da tüm Katagaria Drakos'u Regis olarak temsil eder.
DOĞUM: MÖ 5925
DOĞUM YERİ: Arcadia, Yunanistan
Kattalakis, Dimitri Dimitri, Damos, Sebastian ve Makis'in kuzeni ve Perseus'un erkek kardeşidir. O, tesserasının çapasıdır ve ihtiyaç duydukları dengeyi sağlar. Gerektiğinde arabulucu olarak işlev görür, ancak değişken öfkesi nedeniyle Dimitri'nin dikkati bazen bu çağrıdan uzaklaşır. O kadar dikkat dağıtıcı olmak istemezsin. Her kimse için dua etmek isteyebilirsiniz.
DOĞDU: MS 812
DOĞUM YERİ: Hexham, İngiltere
Kattalakis, Fang Katagari Were-Hunter ve Vane, Dare, Star, Anya ve Fury'nin kardeşi Fang, kötü şakalar yapmaya bayılır. Ailenin tartışmasız kara koyunu olan Fang, hiçbir şey istemez ve onu almayı bekler. (“Beklentilerinizi düşük tutarsanız,” diyor Fang, “her zaman mutlu bir şekilde şaşıracaksınız.”)
Vane ve Anya (ölmeden önce) dışında tüm ailesinden ve filolarından yabancılaşmış, dünyayı tek başına yürüyor. O gerçek yalnız kurt. Fang bir serseri ve en kötü türden bir alçaktır.
Fang, Vane ile birlikte Daimonlar tarafından saldırıya uğradığında kötü bir şekilde zarar gördü. Vane, kendisini ve erkek kardeşini kurtardı ve iyileşmesi için Fang'ı Sığınağa götürdü. Vane'in hesaba katmadığı şey, Fang'ın Aimée Peltier'e tamamen (ve tehlikeli bir şekilde) aşık olmasıydı.
DOĞDU: MS 1463
DOĞUM YERİ: Essex, İngiltere
SAÇ/GÖZLER: siyah/ela
WERE-FORM: kahverengi kereste kurdu
Kattalakis, Vane, Fang, Anya, Dare ve Star'ın Öfkeli Kardeşi. İnsan biçiminde doğdu ve erkek kardeşi Dare ve kız kardeşi Star ile Arcadian anneleri Bryani'nin gözetiminde, Katagari yarısı devralana kadar (Vane'nin başına gelenin tam tersi) ergenliğe kadar yaşadı. Bryani, gerçek hayvan doğasını keşfettiğinde Fury'yi öldürmeye çalıştı.
Vane, sürüye ilk katıldığında Bride McTierney'i korumaya yardım ederse ona kardeşlik yemini ederek Fury'nin hayatını kurtardı. Fury güvenilmez ve bencildir, ancak karma doğumu nedeniyle (ve kimsenin onu sihir güçlerini kullanmak için eğitmediği gerçeği),
onun hayvani gücü. Dövüşmeye gelince, daha iyisi çok az var. Şimdi o, eskiden Vane ve Fang'ı koruyan sürünün lideri. Omegrion'da Katagari Lykos

Regis rolünü üstleniyor ama her zaman kardeşi Vane'in tarafını tutacağı için hemen hemen sadece bir figür.
Harika bir konuşmacı değil. Fury'nin en sevdiği söz, "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz."
DOĞDU: MS 1463
DOĞUM YERİ: Essex, İngiltere
SAÇ/GÖZLER: sarı/turkuaz
WERE-FORM: beyaz kereste kurdu (ayırt edici kahverengi nokta)
Kattalakis, Makis Damos ve Sebastian arasında doğan bir Arcadian Drakos olan Makis, kız kardeşini Slayers'tan korurken ölen Theren'in tek yumurta ikizidir. Makis, Damos'la seyahat etmesine rağmen hâlâ Sebastian'ın dönüşünü ve dağılmış vatanlarının yeniden birleşmesini özlüyor.
Makis, Avcıların avlanmasından ve infaz edilmesinden büyük zevk alıyor ve köylerinin katledilmesinden sorumlu olan herkesin izini sürmeye yemin etti. Katagarya'ya karşı acımasız ve soğuktur. Onlar için onun adı ölümle eşanlamlıdır. Halkına saldıranların kanını taşıyan herkesi yerle bir edene kadar rahat etmeyecek.
DOĞUM: MS 535
DOĞUM YERİ: Wessex, İngiltere
Kattalakis, Markus A Katagari Kurt Avcısı ve Vane, Fang, Fury, Dare, Star ve Anya'nın babası. Markus, isteksiz Bryani'yi onu bir eş olarak kabul etmeye zorlamaya çalıştı ve başarısız oldu, böylece onu güçsüz kısırlığın acı bir yaşamına mahkum etti. Daha sonra, kız kardeşleri Anya'nın ölümünün gerçekleşmesine "izin verdiği" için Vane ve Fang'ı öldürmek isteyerek kendi oğullarına sırt çevirdi. Markus, artık hiçbirini kullanamadığı için Daimon'larla sihir için anlaşmalar yaptı. Sonunda karısıyla sonsuza dek savaşmak için bir adaya beşinci yüzyıldan kalma bir arenaya sürüldü.
WERE-FORM: kahverengi kereste kurdu
Kattalakis, Matarina Markus'un en küçük evlatlık kızı. Matarina, Vane ve Fang'a her zaman çok düşkündü.
Kattalakis, Sebastian Arcadian Sentinel Drakos Kurt Avcısı ve doğrudan Drakos Kattalakis'in soyundan gelenlerin en küçüğü. Sebastian, Kral Lycaon'un torunu ve Arcadia'nın bir prensidir. Ağabeyi Damos'la her zaman arası bozuk olan Sebastian, kız kardeşi Antiphone'nin ölümünden sonra vatanından aforoz edildi. Boynuna annesine ait bir altın madalyon takıyor. Sebastian, yirmi birinci yüzyılda yaşayan bir insan olan Dr. Channon MacRae ile çiftleştirilir.
DOĞDU: 3 Ekim 545
DOĞUM YERİ: Hexham, İngiltere
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah/yeşilimsi altın
WERE-FORM: kan kırmızısı ve siyah pullu ejderha
GÜNCEL KONUM: Richmond, Virginia
ÖNE ÇIKAN HİKAYE: “Dragonswan”

Kattalakis, Vane, Dare, Fang, Anya ve Fury'nin Star Arcadian kız kardeşi. Star, Arcadian kardeşi Dare ile birlikte Bryani tarafından büyütüldü.
DOĞDU: MS 1463
DOĞUM YERİ: Essex, İngiltere
Kattalakis, Taron Taron, patriasının lideri ve ilk Lykos Katagaryasının torununun torunudur. Yirmi sekiz yaşına geldiğinde Avcı ilan edildi, yetişkinliğini peşindeki Nöbetçileri engellemekle geçirdi.
Taron hâlâ bir saldırı sırasında patria tarafından kaybedilen kız kardeşi ve iki erkek kardeşini arıyor. Arkadyalılar tarafından alınıp köle yapıldıklarına inanılıyor. Taron onları bulup doğdukları topraklara geri getirene kadar rahat etmeyecektir.
O gün gelene kadar, bulabildiği her Arcadian'ı yerle bir etmeye ant içmiştir.
DOĞUM: MS 10
DOĞUM YERİ: Galya
Kattalakis, Theren (merhum) Bu Arcadian Drakos, Makis'in tek yumurta ikiziydi. Kız kardeşlerini Slayer'lardan korurken öldü.
DOĞUM: MS 535
DOĞUM YERİ: Wessex, İngiltere
Kattalakis, Vane Arcadian Sentinel, Lykos Were-Hunter ve Aristo. Kattalakis ailesinin ilk çocuğu olan Vane, Katagaria olarak doğdu ancak ergenlik çağında Arcadian olarak değiştirildi (kardeşi Fury'nin karşısında). Arkadialılar, yirmi beşinci doğum gününde onu Avcı ilan ettiler ve o zamandan beri onun peşine düştüler. Başındaki ödül şaşırtıcı.
Bir Aristo olarak güçleri efsanevidir; çok az Sentinel ona meydan okumaya cesaret etti. Bedelini canıyla ödeyenler.
Daimons sürüsüne saldırıp hamile kız kardeşi Anya'yı katlettiğinde Vane, Kara Avcılar'a (Sunshine Runningwolf'u koruyor) bir iyilik yapıyordu. Babaları bu yüzden ona sırt çevirdi. Sonuç olarak, o ve kardeşi Fang, timoria'ya tabi tutuldu. Metriazo tasmalarına hapsedildiler ve hangisi önce gelirse elementlere, timsahlara veya Daimonlara bırakıldılar.
Murphy'nin şansına göre, ikincisi oldu. Vane hem kendisini hem de erkek kardeşini kurtarmayı başardı, ancak kaçışları sırasında Fang, Daimons tarafından neredeyse ölümcül şekilde yaralandı. Vane, yaralarının iyileşmesi için Fang'ı Sığınağa götürdü.
Vane, Fang hastayken Sanctuary'de barmen olarak çalıştı ve daha sonra Fang'ı öldürmeye gelen Stefan'a saldırdığı için güvenli evden sürüldü.

Vane, 2004 yılında Bride McTierney ile evlendi. Omegrion'da Arcadian Lykos patria'sını temsil ediyor ve kardeşi Fury aracılığıyla Katagarya kolunu da temsil ediyor.
DOĞDU: MS 1463
DOĞUM YERİ: Essex, İngiltere
SAÇ/GÖZLER: alacalı koyu kahverengi/yeşil
WERE-FORM: masif beyaz ahşap kurt
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Gece Oyunu
Konstantinus, Ilarion Drakos filosunun hayatta kalan son üyesi olan Ilarion, henüz sekiz yaşındayken insanlar tarafından esir alındı. Vahşice işkence gördüğü ve acımasızca teşhir edildiği dört yıl esaret altında yaşadı. Sonunda kaçtı, ancak boğazı insanlar tarafından artık konuşamayacak kadar kötü bir şekilde hasar görmeden önce değil.
Ilarion, kimsenin onu bulamayacağı veya izleyemeyeceği bir yere saklanmayı öğrendi. Kimseye güvenmiyor ve kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermiyor. Aşırı derecede antisosyal, kadınlarla yalnızca tutkulu iştahı gerektirdiğinde etkileşime giriyor. Güçleri, herhangi bir Kattalakis'ten daha büyük değilse de eşittir.
DOĞDU: MS 435
DOĞUM YERİ: Norveç
Kontis, Dorian Takma ad: Dori. Bir Arcadian Were-leoparı ve Ravyn Kontis'in erkek kardeşi.
Dorian, Terra'nın bağlı eşi ve Phoenix'in ikizidir. Dorian sık sık dünyaya tek bir amaçla geldiğini söyler: kardeşlerini taciz etmek ve birbirlerini incitmelerini engellemek.
O adil bir adam ve çok kötü bir mizah anlayışına sahip. Eşinin dışında, kendine saklamayı tercih ediyor. Genç bir Sentinel olarak, treloza'ya yenik düşen yavru arkadaşlarından birini yere sermek gibi zorlu bir görevle suçlandı. Birçoğu, kalbinin o gün öldüğünü söylüyor.
Ailesiyle birlikte Serengeti Club'da yaşıyor. Ayrıca Omegrion'daki vatanını Arcadian Pardalia Regis olarak temsil ediyor.
DOĞDU: 10 Mart MS 675
DOĞUM YERİ: Atina, Yunanistan
YÜKSEKLİK: 1.80 iki
WERE-FORM: leopar
GÜNCEL KONUM: Seattle, Washington
Kontis, Gareth Bu kurt leopar, Dorian, Phoenix ve Ravyn Kontis'in babasıdır. Gareth, Seattle'daki Serengeti Kulübünün sahibidir. Eşine resmi olarak bağlı değildi ve Were sürüsü insanlar tarafından öldürüldüğünde hayatta kaldı.
Kontis, Georgette (merhum) Phoenix Kontis'in bağlanmamış Kurt-leopar eşi.
Isabeau, Weres'e ihanet ettiğinde ve insanlar klana saldırdığında Georgette, çocukları ile birlikte öldürüldü.

Kontis, Phoenix Takma ad: Nix. Arcadian Were-leopar Sentinel, Dorian'ın ikizi ve Ravyn Kontis'in gönülsüz kardeşi. İkiz kardeşi Dorian'dan beş dakika önce doğdu ve kardeşinin tüm cimriliğini üstlendiğini söylemekten hoşlanıyor. Aslında, erkek kardeşi ve iki kız kardeşi, barışçıl bir şekilde etkileşime gireceği tek yaratıklardır.
Aynı zamanda, erkek kardeşinin insan eşi Were sürüsüne ihanet ettiğinde Ravyn'in de katiliydi. Phoenix, o sırada eşine (Georgette) resmi olarak bağlı değildi ve bu nedenle, insanlar karısını ve çocuklarını öldürdüğünde hayatta kalmaya mahkum edildi.
Soğuk ve hesapçı, tek başına çalışan birkaç Sentinel'den biri ve bu nedenle yüzündeki dövmeyi gizli tutuyor. Dediği gibi, hiçbir zaman bir takım oyuncusu olmadı ve artık yollarını değiştirmek için çok yaşlı.
Ailesiyle birlikte Serengeti Club'da yaşıyor.
DOĞDU: 10 Mart MS 675
DOĞUM YERİ: Atina, Yunanistan
YÜKSEKLİK: 1.80 iki
WERE-FORM: leopar
GÜNCEL KONUM: Seattle, Washington
Kontis, Ravyn Bir Arcadian Dark-Hunter/Were-Hunter leoparı olan Ravyn, Gareth Kontis'in oğlu ve ikizler Phoenix ve Dorian'ın erkek kardeşidir. Ravyn, erkek Were'ler avlanırken Ravyn'in Were sürüsüne insan ailesine ihanet eden Isabeau (bir insan) ile çiftleştirildi.
Av grubu, bağlı erkekler anında ölmeye başladığında kadın ve çocukların katledildiğini anladı. Phoenix liderliğindeki sürüde kalan erkekler Ravyn'e düşman oldu ve onu öldürdü (Galler, 1673). Ravyn daha sonra Artemis'i Isabeau ve halkından intikam almaya çağırdı.
Ölümsüz bir Kara Avcı olmak için pazarlık yaptığında, Ravyn bir erkek olarak ışınlanma, zamanda yolculuk ve gündüz yürüyüşü yapma yeteneğini kaybetti. Sadece çok küçük bir Arap leoparı şeklinde gün ışığında yürüyebilir. (Bu formda, genellikle bir kediyle karıştırılır.) Ravyn, ailesinin bir sığınağa (Serengeti Kulübü) sahip olduğu Seattle'da konuşlanmıştır, ancak her iki Avcı türünün de yasaları nedeniyle, asla ilişki kurmamalıdırlar. O, klanının herhangi bir üyesinin adını anmasını bile yasaklayan bir exoristos olarak sınıflandırılır.
Yakın zamanda Susan Michaels ile çiftleştikten sonra (Ravyn bir Kara Avcı olduğundan ve çiftleşememesi gerektiğinden Fates tarafından çok garip bir el yapıldı... İnanılmaz nadirliğe ek olarak, bir Were'ye çiftleşme şansı verilmesi çok fazla. Ravyn, Susan'dan bir Karanlık Avcısı olarak kalabilmesi için Artemis'ten ruhu için ricada bulunmamasını istedi.
DOĞDU: MÖ 304
DOĞUM YERİ: Atina, Yunanistan
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah
WERE-FORM: leopar
ÖLÜM YAŞI: altı yüz otuz beş

GÜNCEL KONUM: Seattle, Washington
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Ayın Karanlık Yüzü
Kontis, Susan (kızlık soyadı Michaels) Susan, Were-Hunter/DarkHunter Ravyn Kontis'in bağlı arkadaşıdır. 2000 yılında Araştırmacı Gazetecilik dalında Sterling Ödülü'nü kazandı.
Daha sonra bir senatörün şüpheli harcama uygulamalarını açığa çıkaran bir hikaye yazdığında ve ardından kaynağının sahte olduğunu öğrendiğinde kariyeri mahvoldu. Şu anda Seattle'daki Daily Inquisitor'da gizli Squire Leo Kirby tarafından çalışıyor.
Susan'ın babası, Susan üç yaşındayken onu ve annesini terk etti. Yıllar sonra annesi bir araba kazasında öldü. SCA'da kılıç dövüşünü öğrendi ve bir zamanlar Dark-Hunter Dragon'un dövüş sanatları öğrencisiydi.
2006'da Ravyn'de sorunlar çıkmaya başladığında, Susan patronu tarafından neredeyse bir Beyefendi yapılıyordu. Zeki Aslan
SAÇ/GÖZLER: koyu sarı/mavi
GÜNCEL KONUM: Seattle, Washington
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Ayın Karanlık Yüzü
Kontis, Terra A Kurt leopar ve Dorian'ın bağlı eşi. Bu sevimli, uzun boylu esmer, Serengeti Club'da mutfakta çalışıyor.
SAÇ/GÖZLER: kahverengi/mavi
WERE-FORM: leopar
GÜNCEL KONUM: Seattle, Washington
Kontis, Zatira (merhum) Kurt leopar ve Ravyn, Phoenix ve Dorian'ın kız kardeşi. Zatira, 1673'te anneleri, Phoenix'in karısı ve çocukları ve köylerinin geri kalanıyla birlikte insanlar saldırdığında öldü.
Kouris, Stefan Vatanını Omegrion'da Pardalia Regis olarak temsil eden Katagari Were-leopar.
Kouti, Sefia Pandora Pontis'in hayatta kalan kız kardeşi. Bir Katagari panteriyle çiftleştirildi.
Kyriakos, Terecles Terecles, Artemis'i reddeden, artık ender bulunan Tsakali (çakal) ailelerinden birinin çocuğu olarak dünyaya geldi. O, vatanının baş tanrısıdır ve ne olursa olsun hayatta kalmalarını sağlamaya yemin etmiştir. O ve patriası sürekli hareket ediyor ve şu anda konumları bilinmiyor. Geçmişte, şimdide veya gelecekte olabilir.
Acımasız ve titizdir. Kimse onu geçmek istemiyor. Sadece çok kısa bir süre için ve sadece baştan çıkarıcı bir kadının eliyle evcilleştirilebileceği söylenir.
DOĞUM: MÖ 892
DOĞUM YERİ: Kartaca
YÜKSEKLİK: 1.80
Laminas/Limani Atlantis dilinde "sığınak" terimi. Bu, dünyalar arasındaki portalları (cıvata delikleri) ifade eder. Kelime aynı zamanda herhangi bir Were-Hunter sığınağı veya güvenli evi tanımlamak için de kullanılır.
Leonides, Patrice Bir Arcadian Were-aslan, Patrice Litarian patria'nın Regis'idir.

MacRae, Channon, Dr. Virginia Üniversitesi'nde Norman öncesi Britanya'da uzmanlaşmış bir tarih profesörü. Channon'ın annesi, dokuz yaşındayken kanserden öldü. Sebastian Kattalakis ile evlidir.
SAÇ/GÖZLER: bal rengi/mavi
ÖNE ÇIKAN HİKAYE: “Dragonswan”
Maymun Marvin Havuca düşkün küçük kahverengi örümcek maymun. Marvin, Sanctuary'deki Were olmayan tek gerçek hayvandır ve onun maskotudur. Dikkat edin: Oyunlar sırasında masalardan bilardo topları çalmayı sever. Meyveyi sever ve Wren Tigarian ile çok iyi arkadaştır.
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Metriazo Tasması Bu ince gümüş tasma, Were-Hunter'ın vücuduna küçük iyonik darbeler göndererek kurbanının sihirli güçlerini kullanmasını engeller. Bir şekil değiştiricinin şekil değiştirmesini etkili bir şekilde durduracaktır ve yalnızca sihirle ortadan kaldırılabilir.
Moretti, Vincenzo Kurt çakallar kendi içlerine kapandıklarından, bu Katagari Kurt Avcısı hakkında pek bir şey bilinmiyor. Klanının Regis'i olarak Omegrion'da Tsakalis vatanını temsil ediyor.
Nearas Bakireleri tanımlamak için kullanılan terim Tepeli dişilerdi.
Omega Kurt Argoda, sürünün herkesin üzerine aldığı günah keçisi için kullanılan terim.
Vane ve Fang'ın kız kardeşi Anya Kattalakis'in bağlı eşi olan Orian (merhum) Strati savaşçısı. Her şeye rağmen Anya, Orian öldüğünde ölmüş olmalıydı, ancak o sırada hamileydi.
Patria Aynı ırk ve hayvan cinsine ait Kurt Avcıları aile grubunun adı. Mevcut Were patriaları şunlardır: Balios (jaguarlar), Niphetos Pardalia (kar leoparları), Drakos (ejderhalar), Panthiras (panterler), Gerakian (şahinler, şahinler, kel kartallar), Pardalia (leoparlar), Helikias (çitalar), Tigarian (kaplanlar), Litarian (aslanlar), Tsakalis (çakallar), Lykos (kurtlar) ve Ursulan (ayılar).
Peltier, Aimée Peltier klanının tek kızı olan Aimée, Sanctuary'de muhasebeci ve garson olarak çalışmakta, ayrıca gerekli tüm izinleri ve rüşvetleri almaktadır.
Bir Daimon'dan sonra onu sağlığına kavuştururken Fang Kattalakis'e aşık oldu.
saldırı. (Fang için tehlikeli bir teklif.) Aimée'ye bakan herkes, arka odada erkek kardeşleri ve babasıyla bir toplantı yapıyor.
DOĞDUĞU YER: Brüksel, Belçika
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Alain Peltier'in en büyük oğlu Alain, ailesi için barı yönetiyor. Aynı zamanda kimsenin geçmek istemediği fedaidir.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Aubert (namı diğer Ayı Baba) Peltier klanının reisi. Yedi fit boyunda kimse Baba Ayı'ya bulaşamaz. (Yine de harika bir şekilde kucaklıyor.) Çok

eğlenceli ve rahat davranan Ayı Baba, yanıldığını kanıtlayana kadar herkese bir şans vermeye inanıyor. Annemi ve çocuklarını şiddetle koruyor. Özellikle Aimee.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Bastian (merhum) Bir Peltier oğlu olan Bastian, kardeşi Gilbert ile birlikte yavruyken Arcadian Sentinels tarafından öldürüldü.
Peltier, Cherif Peltier dördüzlerinden biri olan Cherif, Sanctuary'de barmen ve garson olarak çalışmaktadır. Peltier kardeşlerin çoğunun yaptığı gibi, gerektiğinde fedai olarak da ikiye katlanıyor.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, “Cody” François Kyle'ın kardeşçe (yaşlı) ikizi Cody, yaramaz Etienne'in onu yoldan çıkarmasına izin verme eğilimindedir. Grubun roadie'si olarak çalışıyor. Ekipmanlarını çalışır durumda tutar ve geceleri ses tahtasını çalıştırır.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Devereaux Takma ad: Dev. Peltier dördüzlerinden biri ve Sanctuary'de fedai. Dev, Aimée dışında kimsenin -taciz edilmek istemedikçe- onları taciz etmediğinden emin olmak için bardaki tüm kadınları yakından takip eder. Ona kimse dokunamaz. Komik olduğunu düşündüğü için yaptırdığı ok ve yay dövmesine dikkat edin. O bir Kara Avcı değil.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Elizar Takma Adı: Zar. O, Peltier'lerin en yaşlılarından sonra, ama gruptaki açık ara en zeki olanı. Kelime oyunlarını sever ve her zaman hızlı bir geri dönüş yapar. Bir iş adamı ve yatırım komisyoncusu olan Zar, genellikle Bill Laurens ile ilgilenir. Ayrıca Serre veya Etienne'e karşı çok az sabrı var.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Etienne Ortanca oğullardan biri olan Etienne, sürekli başını belaya sokan, kardeşlerinin başını belaya sokan ve ailesini deli eden biraz kara koyundur. Ancak annesine saygı duyuyor - sadece onu dinlemiyor.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Gilbert (merhum) Bir Peltier oğlu olan Gilbert, kardeşi Bastian ile birlikte Arcadian Sentinels tarafından yavruyken öldürüldü.
Peltier, Griffe Peltier klanında Griffe, Serre'nin ikizidir. Sanctuary'de ikamet eden tamirci ve elektrikçi (tehlikeli bir şekilde yaşamayı seviyor), motosikletler üzerinde çalışıyor ve bant ile ev ışıklarını açık ve çalışır durumda tutuyor.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana

Peltier, Kyle Peltier kardeşlerin en küçüğü ve Cody'nin ikizi Kyle, üniversiteyi bitirirken barda yarı zamanlı garson olarak çalışıyor. Farkında olmayan müşteriler, güreşçi ayının adını paylaştığı gerçeği hakkında yorum yaptılar. Evet ...
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Nicolette (namı diğer Lo, Mama, Mama Bear) Peltier klanının reisi Nicolette ve kocası Aubert, oğulları Bastian ve Gilbert'in ölümünden sonra Sanctuary'yi güvenli bir bölge olarak kurdular. Nicolette, çocuğu Peltier çatısı altında olduğu sürece hiçbir annenin kederi tatmayacağına yemin etti. Birisi ya da bir şey evinin ve sevdiklerinin kutsallığını tehdit edene kadar önemsiyor. İşte o zaman onun aslında bir ayı olduğunu hatırlarsınız. Nicolette, Omegrion'da Ursulan vatanını Katagaria Regis olarak temsil eder.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Quinn Dördüzlerin en küçüğü ve en suskunu olan Quinn, son derece yetenekli bir marangoz ve tamircidir. Sanctuary'deki tüm mobilyaları yapıyor ve tüm süslü ahşap işlerinden sorumlu. Diğer el yapımı ürünleri turistlere satıldı ve barınaklara bağışlandı. Sessiz ve utangaç olabilir ama ellerini çok iyi kullanır. Quinn ayrıca Sanctuary'deki kilere ses yalıtımı yaptırdı, bu kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar kullanışlı bir özellikti.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Remi Peltier klanından bir kardeş daha. Düzgün konuşan ve çabuk öfkelenen Remi, ortalama bir ayı değil. Yanlış kalabalığa düşme eğilimindedir ve

P

S

Aimée'yi seçin (koruma için genellikle Dev veya Papa Bear'a koşar). Öfkesinden dolayı fedai olması yasak. Genellikle mutfakta veya arka odada bulunabilir.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Peltier, Serre Twin'den Griffe'e, Serre, ihtiyaç duyulduğu her pozisyonda Sanctuary'de yer alan bir aylak ve komedyendir.
WERE-FORM: ayı
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Petcu, Andrei A Lykos Kurt Avcısı, Andrei, Francesca'nın erkek kardeşidir.
GÜNCEL KONUM: Transilvanya
Petcu, Francesca Takma ad: Frankie. Bir Lykos Kurt Avcısı ve Esperetta Danesti'nin dört yüz yılı aşkın süredir en iyi arkadaşı. Francesca'nın annesi Raluca, Retta'nın hemşiresiydi. Velkan Danesti, Frankie'yi ilk başta karısına göz kulak olması için göndermişti; Retta, Paris'e giderken mahsur

kaldığında ve Francesca odasını onunla paylaştığında, yağmurdan sırılsıklam olmuş bir Almanya'da tanışmışlardı.
SAÇ/GÖZLER: kestane/açık mavi
WERE-FORM: kestane dişi kurt
GÜNCEL KONUM: Transilvanya
Petcu, Illie (merhum) Illie, Raluca Petcu'nun serbest arkadaşıydı. Bir Taser tarafından yakalandı ve Ejderha Tarikatı tarafından öldürüldü.
Petcu, Raluca Bir Lykos Were-Hunter, Raluca, Andrei, Francesca ve Viktor'un annesidir. Vlad Te e'nin kalesinde hizmetçi olarak çalıştı ve kızı Esperetta'nın hemşiresi rolünü oynadı. Bu uzun boylu, çarpıcı kadın kırk yaşlarında görünüyor. Soyunun kestane rengi saçlarını ve mavi gözlerini paylaşıyor.
GÜNCEL KONUM: Transilvanya
Petcu, Viktor A Lykos Were, Viktor, Francesca'nın ağabeyidir.
GÜNCEL KONUM: Transilvanya
Petra (merhum) Bir Katagari dişi kurdu olan Petra, onunla yatmaya çalıştığında Vane tarafından dışlandı ve ardından kardeşi Fang ile yatmasını engelledi. Bryani tarafından öldürüldü.
Petrakis, Arion Gerakian Arcadian Regis, Arion bir insan büyücüyle seyahat eder. İkisi, her fırsatta yaramazlık bulacaklarından emindir. Bir dönemle evli değil ve sık sık aralarında seyahat ederken görülüyor. Arion bir alçaktır ve hiçbir zaman istekli bir dişiyi kaçırdığı görülmemiştir.
Were-hawk Jasyn Kallinos ile uzun süredir devam eden bir rekabeti var ve onu ölü görmeye yemin etti (ömür boyu düşmanların yapacağı gibi).
DOĞDU: MS 812
DOĞUM YERİ: Gwynedd, Galler
Pontis, Dante Pontis'in Melek Kuzeni ve kardeşleri.
Pontis, Bonita (merhum) Donatello Pontis'in bağlı eşi. Bonita yanlışlıkla eşini (ve bunu yaparken de kendisini) tutku sancıları içinde öldürdü. Hikayeleri genellikle genç Katagarya Were-panterlerine bir uyarı olarak anlatılır.
Pontis, Dante Bir Katagari Were-panther, Dante sekiz kişilik bir çöplüğün en büyüğü. Kötü bir mizah anlayışı var ve hem panter hem de insan olarak son derece rahat (ama ölümcül) bir yaratık. Bilinen bir sığınak olan Twin Cities, Minnesota'daki Dante's Inferno'nun sahibidir ve burada kendi kurallarına uyar. Kendi inancı ve davranış kuralları var, DarkHunters, Were-Hunters ve tanrılar kahretsin.
Dante, Daimonlara ihanet eden kardeşi Salvatore'u öldürdü. Atlanta'daki Dragon*Con'da tanıştığı Pandora Kouti'nin eşidir. Dante, Patria'sını Omegrion'da Katagaria Panthiras Regis olarak temsil ediyor.
DOĞDU: MS 1392
DOĞUM YERİ: Floransa, İtalya
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah/açık mavi
WERE-FORM: panter

GÜNCEL KONUM: Twin Cities, Minnesota
ÖNE ÇIKAN HİKAYE: “Kışın Doğuşu”
Pontis, Donatello (merhum) Tutkunun sancıları sırasında bağlı eşi (Bonita) tarafından kazara öldürülen Pontis Were-panter erkek kardeş.
Pontis, Gabriel Dante Pontis'in erkek kardeşi.
Pontis, Leonardo Takma ad: Leo. Bir Katagari Were-panter olan Leo, Dante Pontis'in küçük erkek kardeşi ve Mike'ın ikizidir.
Pontis, Michaelangelo Takma ad: Mike. Bir Katagaria Were-panther olan Mike, Dante Pontis'in küçük erkek kardeşi ve Leo'nun ikizidir.
Pontis, Pandora (kızlık soyadı Kouti) Bu Arcadian Were-pantherress, Atlanta'daki Dragon*Con'da tanıştığı Dante Pontis'in eşi ve arkadaşıdır.
Pandora, kadınları şimdiki zamandan tamamen erkek olan bir Katagaria patria ile pazarlığa tabi olan yakın gelecekteki bir Arcadian Panthiras patria'sına aitti. Pandora gelecekten kaçırıldı ve ablası bu sürü tarafından öldürüldü.
Pandora, karısını uzay ve zamanda her zaman bulabilmek için kocasının işaret yüzüğünü takıyor.
SAÇ/GÖZLER: kahverengi/lavanta
ÖNE ÇIKAN HİKAYE: “Kışın Doğuşu”
Pontis, Romeo A, Katagaria Were-panther ile çiftleşti. Dante Pontis'in ağabeyi Romeo, panter sürüsünün en gaddarlarından biridir. Özellikle hastalıklı bir mizah anlayışı var ve öldürmenin heyecanı için yaşıyor. Hayattaki en büyük zevki,
küçük kardeşlerine, özellikle Dante'ye eziyet ediyor. Hızlı ve ölümcül, o hesaba katılması gereken bir Strati. Romeo, Dante's Inferno'da çoğunlukla fedai olarak çalışıyor, ancak zaman zaman DJ olarak ikiye katlanacak. Onun adıyla dalga geçme ya da onun huzurunda Shakespeare'den alıntı yapma dürtüsüne diren. Sağduyunuz için hayatınız çok daha uzun olacak.
DOĞDU: MS 1116
DOĞUM YERİ: Venedik, İtalya
YÜKSEKLİK: 1.80
GÜNCEL KONUM: Twin Cities, Minnesota
Portakalian, Justin Bir kurt panter olan Justin, Sanctuary'de fedai, garson ve barmendir. Omzunda çip olan eski bir mahkûm. Hapishanede Katagari Kurt Avcısı olmak gibisi yoktur. Bazı ilginç hikayeler için yapar. Sadece… zayıf bir yapıya sahipseniz ondan onlara söylemesini istemeyebilirsiniz.
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: koyu kahverengi/ela
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Regis Özünde Omegrion'da onların kralı (veya kraliçesi) ve temsilcisi olarak hareket eden bir Kurt Avcısı sürüsünün lideri.
Romano, Anelise Bir kar leoparı Arcadian Were-Hunter olan Anelise, Omegrion'daki vatanını Niphetos Pardalia Regis olarak temsil ediyor.
Rytis Doğal dünyadaki her şeyin içinden geçen görünmez dalga akışı.

Bu dalgalar yankılanır, akar ve ara sıra bükülür. Were- ve Dream-Hunters, zaman ve uzayda hareket etmek için Rytis'i kullanır. Birçoğu Rytis'i Ley Lines'a eşitledi, ancak Rytis coğrafi olarak çok daha az kararlı ve haritalanması neredeyse imkansız.
Sasha A Katagari Were-Hunter ve adalet perisi Astrid'in en iyi arkadaşı. Sasha, Lykos patria'sı Artemis'e karşı savaşında Mısır tanrıçası Bast'ın yanında yer aldığında ve bu nedenle eylemlerinden masum olduğuna karar verildiğinde henüz yavruydu. Ne yazık ki Arcadialılar, Slayers'la daha önceki ilişkisi nedeniyle hala onun ölmesini istiyor ve Slayers, vatanına ihanet ettiğini düşündükleri için onun ölmesini istiyor. Akıllı Sasha, Astrid'in yanında kalarak her şeyin dışında kalmaya çalışır.
Sasha, yargılama sırasında kör olan Astrid'e yardım eder - telepatik olarak iletişim kurarlar.
SAÇ/GÖZLER: soluk sarı/elektrik mavisi
WERE-FORM: beyaz kereste kurdu
Scooby Aşağılayıcı Lykos Katagaria, beyinsiz, korkak bir yavru için kullanılan terim.
Sebastienne, Paris Farklı bir vatandan arkadaşlarla seyahat eden birkaç Katagarya Avcısından biri olan Paris, genellikle Trey, Axe ve Trion Xanatos'un eşliğinde bulunur. Bu Were-aslan, genellikle özel yapım bir Harley üzerinde insan biçiminde seyahat eder. Onun bilinen zayıflık, dolgun esmerlerdir; sanki her zaman biri tarafından cezbediliyormuş gibi görünüyor.
Paris, ardında uzun bir ölü Nöbetçiler, karanlık güzellikler ve kırık kalpler bıraktı.
Paris, Patria'sını Omegrion'da Katagarya Litarian Regis olarak temsil ediyor.
DOĞUM: MÖ 3162
DOĞUM YERİ: Atina, Yunanistan
Stefan A Strati lideri ve Vane Kattalakis'in can düşmanı. Stefan, Markus Kattalakis'in ikinci komutanıdır.
Stefanopoulos, Myles The Katagaria Were-jaguar Regis. Myles, Omegrion'da Balios vatanını temsil eder.
Stephanos, Lysander Takma ad: Sander. Tüm ailesi bir Arcadian klanı tarafından idam edilen Tigarian Katagaria Regis. Tek başına hayatta kaldı. Sorumlulardan intikam almaya ant içen Lysander, tarih boyunca bu Arkadialı kasapları aramıştır.
İntikam peşindeki birçok kardeşi gibi, hepsini sahiplenene kadar durmayacak.
Ergenliğe girdiği anda bir Avcı ilan edildi, hayatı hakkında Vane'inkine eşit ve bazı yüzyıllarda daha da fazla bir ölüm emri var. Arcadialıları acımasızca kovalaması nedeniyle Katagarya, düşmanlarından bir ateşkes satın alma umuduyla postu için ödüller teklif etti.
Lysander'ın bir kılıçla delinmiş bir kalp dövmesiyle kaplı bir omzu ve pazı vardır.

DOĞUM: MÖ 6523
DOĞUM YERİ: Atina, Yunanistan
SAÇ/GÖZLER: kahverengi
Strati Savaşmak için Arcadialıları arayan Katagarya askerleri için kullanılan terim. Bazı Arcadialılar, tüm Strati'lerden Avcı olarak söz eder. Strati, Sentinels'in Katagaria eşdeğeridir, yalnızca yüz işaretleri yoktur.
Yırtıcı ataları gibi, Strati de sebepsiz yere düşmanla çatışmaya girmeyecek. Yalnızca kendilerini, sürülerini veya bölgelerini savunmak için öldürürler.
Bir erkek Kurt Avcısı için -swain Soneki. (Örnek: dragon-swain, pantherswain, bearswain, vb.)
Dişi bir Kurt Avcısı için -kuğu Soneki. (Örnek: ejderha kuğu, panter kuğu, ayı kuğu vb.)
Tessera Yunanca "dört" kelimesinden gelir, bu terim, kendi türlerinden diğerlerini avlamak için gönderilen dört Kurt Avcısı grubu için kullanılır. Elbette, aksine, bir tessera sekiz üyeye de sahip olabilir.
Theodorakopolous, Colton Takma Adı: Colt. Daha güçlü modern Ursulan Arcadian Nöbetçilerinden biri. Kardeşlerinin çoğundan farklı olarak, Colton'un Katagarya ile ezecek bir baltası yok. Aslında hayatını birkaç tanesine borçludur. Colt doğumda yetim kaldı (annesi bir Slayer saldırısından kurtuldu). Sanctuary'de barındırıldı ve büyüdü - Peltier'ler Colt ve annesini kurtarmaktan sorumluydu ve ardından Colt'u ondan sonra büyüttüler.
ölüm. Peltier Mama'nın resmi olarak evlat edindiği tek çocuktur. Colton, bu özel Katagarya klanına ne borçlu olduğunu asla unutmadı, ancak bunun Sentinel görevlerini gölgelemesine izin vermiyor.
Colt, Sanctuary'deki ev grubu Howlers'ın baş gitaristidir. Normalde güçleriyle Sentinel işaretlerini gizler.
DOĞDU: MS 1875
DOĞUM YERİ: St. Louis, Missouri
SAÇ/GÖZLER: siyah
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Thirio Weres'in içindeki içgüdüsel ihtiyaç, çiftleşmenin tamamlanması sırasında yaşam güçlerini birleştirme ve birleştirme ihtiyacıdır. Bir Were'yi geride bırakan bu basit, güçlü hayvan esareti sırasında, köpek dişleri bağlanmayı kolaylaştırmak için büyür.
Tigar Katagarya'sının en vahşilerinden biri. Bilinen bir katil olan Tier, kendi vatanından bile sürüldü. Av konusunda acımasızdır ve aradığı her şeyi elde edene kadar durmayacaktır.
Hayvansı cazibesini onlara çevirir çevirmez kadınların bayıldığı söylenir. Çoğunlukla kendi halindedir ve çok sessizdir. Sık sık sahilde bulunabilir veya yerel Santeria kültlerini ortalığı kasıp kavururken bulunabilir. Yaramaz ve vahşi, avını yemeden önce onunla oynamayı seviyor.
DOĞUM: MÖ 565
DOĞUM YERİ: Amazon Havzası
YÜKSEKLİK: 1.80

GÜNCEL KONUM: Rio de Janeiro, Brezilya
Tigarian, Aristotle Wren Tigarian'ın babası, beyaz bir kaplan Kurt Avcısı, - popüler görüşe rağmen- Wren'in annesini fiilen öldürmedi. Aristoteles'in öz annesi kanserden ölürken, ona güçlerini verdi. Aristoteles daha sonra bu güçleri, o ve Wren gelecekten onu ziyaret ettiğinde Maggie Goudeau'ya bahşetti.
Uzun yıllar ölümüyle ilgili yalanı sürdürdü ve doğal zaman akışını kesintiye uğratmamak için Josiah Crane adıyla gizlice yaşadı.
Tigarian, Grayson (merhum) Bir Arcadian Were-Hunter ve Wren'in amcası Grayson, Zack'in babasıydı. Kardeşi Aristoteles tarafından öldürüldü.
Tigarian, Karina (merhum) Katagari kar leoparlarının sonuncusu ve Wren Tigarian'ın annesi. Tutkulu ve mantıksız bir kadın olan Karina, oğlundan nefret ediyordu. O ve sevgilisi Aristoteles tarafından öldürüldü.
Tigarian, Maggie Doğum: Marguerite D'Aubert Goudeau. Takma ad: Maggie. (Margeaux olarak anılmasından nefret eder.) Maggie, Savitar aracılığıyla Nick Gautier'den bir hediye olarak Wren Tigarian ile çiftleştirildi. Aristoteles Tigarian'ın annesinin güçlerini ona vermesinin ardından bir Were-kaplanı oldu.
Maggie, önde gelen bir ABD senatörünün sosyetik kızıdır. Annesi, evlenmeden önce Audubon Hayvanat Bahçesi'nde doktor olarak çalışan bir Cajun güzeliydi (eski bir Bayan Louisiana).
Maggie ayrıca Nick Gautier'in bir arkadaşı ve çalışma ortağıydı. Julian Alexander lisans danışmanıydı.
DOĞUM: 6 Ağustos 1981
SAÇ/GÖZLER: kestane/kahverengi
WERE-FORM: kaplan
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Geceyi Serbest Bırakın
Tigarian, Wren Asya'nın vahşi doğasında doğmuş bir Katagari Kurt Avcısı olan Wren Tigarian az konuşan bir adamdır. O bir tigard - hiçbir klanın müsamaha göstermeyeceği nadir bir beyaz kaplan (baba)/kar leoparı (anne) melez karışımı. Sonuç olarak, istediği zaman her iki formu da alabilir. Ebeveynleri iddiaya göre delirip birbirlerini öldürdükten sonra, Savitar yavrunun yarı ölü leşini korunmak ve diğer herkesi korumak için Sığınağa getirdi.
Wren, Sanctuary'deyken, Tigarian Technologies imparatorluğunun varisi olmasına rağmen masaları topladı ve bulaşıkları yıkadı. Annesi Katagaria kar leoparlarının sonuncusu olduğu için Wren, bir Niphetos Pardalia vatanı için Omegrion'da Regis'tir. Babası zengin Aristoteles Tigarian'dır.
Wren'in sol kolunda uzun otların arasında gizlenen beyaz bir kaplan dövmesi var. Hayvan formunda 800 pound'dan daha ağırdır ve birçok kardeşi gibi Tylenol almaz veya çikolata yemez. Sığınak'ın maskotu Maymun Marvin ile çok iyi arkadaştır.
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: koyu sarı/turkuaz

WERE-FORM: beyaz kaplan, kar leoparı veya kombinasyon
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Geceyi Serbest Bırakın
Tigarian, Zack Grayson'ın Were-kaplanı oğlu ve Wren Tigarian'ın kuzeni. Zack, Wren'in trelosa suçlamasını üstlenen ve ailesinin ölümünden Wren'in sorumlu olduğunu söyleyen kişiydi.
Timoria Katagarya cezası.
Trelosa Were-Hunter'ların ergenlik çağına geldiklerinde başına gelen kuduz benzeri bir delilik.
Zack Tigarian, Wren'i trelosa'nın etkisi altındayken ailesini öldürmekle suçladı.
Ergenliğe ulaşmış ve hormonlarında ustalaşan, ancak henüz tüm güçlerini kullanmamış olan Delikanlı Genç Kurt Avcıları.
Whitethunder, Carson Arcadian Were-hawk; bir Sioux şaman ve bir Gerakian Katagari'nin tek oğlu. Doğumundan kısa bir süre sonra annesi öldü ve babası onu tek başına büyüttü. Ergenliğe düştüğünde, babası onu Sığınak'a götürdü, böylece Peltier'ler onun yeni keşfedilen güçlerine "uyum sağlamasına" yardımcı olabilirdi.
Kanının çapraz karışımı, onda çok fazla zaman geçirmesine neden olan birkaç garip eğilim bıraktı. Kendini daha iyi anlamak umuduyla tıp ve veterinerlik okuluna gitti. Sonunda hem Arkadyalılara hem de Katagarya'ya yerleşik veteriner ve tıp doktoru olarak yardım ettiği Sanctuary'ye geri döndü. Bir gün iki gruba barış getirmenin bir yolunu bulmayı umuyor. Kulübün üst katında bir oda tutuyor ve neredeyse 7/24 görev başında. Carson, zorlu vakalarda sık sık Dr. Paul McTierney'den tavsiye ister.
DOĞUM: 13 Ekim 1910
DOĞUM YERİ: New Orleans, Louisiana
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah/ela yeşili
WERE-FORM: şahin
GÜÇLER: astral projeksiyon
Wilder, Jace Arcadian Were-cheetah ve Helikias patria'sından Regis.
Xanatos, Trey/Axe/Trion Bir arkadaşı Trey/Axe/Trion ile seyahat eden birkaç Katagarya Avcısından biri (aslında aynı kişi değiller ama aslında aynı üçüzler) genellikle Paris Sebastienne'in eşliğinde bulunur. Bu Were-kaplanlar, aynı anda birden fazla yerde olma yeteneğine sahiptir.
DOĞUM: MÖ 55
DOĞUM YERİ: Galya

Rüya Avcıları
Bay Sandman, Yeni En İyi Arkadaşınız
Rüyalar herkes için gerekli bir çıkış sağlar.
—Arikos

Oneroi'nin Kökeni
Rüya Avcıları (Oneroi olarak da bilinirler), Yunan Uyku tanrılarının (Morpheus, Hypnos, Phobetor, Icelus, Phantasos ve Thanatos) lanetli çocuklarıdır. Bazıları insan annelerden doğar, ancak birçoğu Yunan tanrıçası Mist'ten doğar.
Çocuğun ebeveynlerinden biri Oneroi olduğu sürece, o çocuk onların yetkilerini ve görevlerini miras alabilir. Ayrıca bazı kalıntı duyguları da

miras alırlar, bu duygular kendilerinden çok erken bir tarihte, genellikle dayakla sıyrılır. Lanete geldiğimizde bunun hakkında daha fazla bilgi.
Bir çocuk, Düş Avcısı kardeşleri tarafından kucaklandığında, aile ağacının dalları arasındaki ayrım, ne kadar uzak olursa olsun, geçerliliğini yitirir. Tüm Oneroi'ler, aslında aynı ebeveynleri paylaşsalar da paylaşmasalar da birbirlerini kardeş olarak görürler. Kardeşleri tarafından rüyaya nasıl girileceği, nelerin yapılması ve neyin yasak olduğu kuralları onlara öğretilir. Skoti ile nasıl savaşacaklarını ve parlak bir hayalperestle yaptıkları ziyaretten sonra kendi içlerindeki öfkeli duyguların savaşıyla nasıl savaşacaklarını öğrenirler, böylece başına bir ödül konan bir sonraki canavara dönüşmezler.
Düş Avcıları erkek ya da kadın olabilir. Çoğunun siyah saçları ve soluk mavi, neredeyse renksiz (ve bir nevi parıldayan) gözleri vardır. Dokunulduğunda biraz statik elektrik gibi hissederler ve altın bir ışık parıltısıyla bir yerden başka bir yere taşınırlar.
Oneroi, rüyalar yaratma ve onları kontrol etme gücüne sahiptir. Rüya sahibini, en derin arzularını ortaya çıkarması veya rüya görenin günlük yaşamının can sıkıcı küçük sorunlarına çözüm bulması için yönlendirirler. Rüyaları yönlendirmek ve insanlara ilham vermek için Oneroi olmadan, insanlar (ve bu tür diğer hayalperestler) akıllarını kaybederdi.
Bir Düş Avcısının güçlerinde ustalaşması uzun yıllar alır. Bir Oneroi'nin eğitimi başarısız olursa ve bu onu yenemezse, Düş Avcıları liderlerinin emriyle idam edilir.
Liderler kötü olduklarından (değiller) veya soğuk olduklarından (ki öyleler) değil. Bunun nedeni, tanrıların gazabına uğramak istememeleri... tekrar.
Oneroi'nin laneti bir şakayla başladı. Zeus, Rüya Avcılarının çok güçlü ve kibirli olduğunu düşündü ve inceliğiyle tanınmadığı için bu kadarını söyledi. Ama bazen tanrılar bile uyumak zorundadır. Gezegendeki herkes gibi tanrılar da dinlenirken Oneroi'ye karşı savunmasızdır. Ve Oneroi, rüya dünyasında tam yetkiyle seyahat edebildiği için, eski tanrıların bilmediği birçok numara biliyorlar.
Kaderler baştan çıkarılmaktan hoşlanır, biliyorsun. Onlar için sonsuzluğun uzun günlerini tatlandırır.
Ve intikamcı sürtükler olabilirler.
Bu haylaz Oneroi'lerden biri, Zeus'un açıklamasını biraz ikiyüzlü bularak yaşlı Thunderbutt'a bir şaka yaptı (bunda Hades, Hypnos ve Wink'in de parmağı olduğu söyleniyor... ama tam olarak hangi rolleri oynadıkları hiç yapılmadı) temizlemek). Bu Düş Avcısı, tanrının aklıyla alay etti ve onu bir keçiye şehvet duymaya yöneltti.
Ki bu, kabul etmelisin ki, oldukça eğlenceli.
Zarar yok, faul yok. En azından, Oneroi böyle düşündü.
Şimdiye kadar öğrendiğiniz gibi, tanrılar tam olarak en iyi mizah anlayışına sahip değiller. Düş Avcısı o kadar da masum olmayan bir eylemi gerçekleştirerek, zamanın sonuna kadar kendisini ve kardeşlerini lanetlemişti.

Zeus -kendini toparladığında- suikastçıları Dolophoni'ye tüm Düş Avcılarını toplamalarını emretti. Hileyi yapan da dahil olmak üzere küçük bir grup anında öldürüldü. Başka bir grup, ölümden hemen önce özet olarak işkence gördü. Bu grup arasında M'Ordant, M'Adoc ve D'Alerian vardı.
Oneroi'nin işkencesinin geri kalanı biraz daha incelikliydi. Ailelerinin Oneroi olmayan tüm üyeleri öldürüldü. Bir daha asla herhangi bir duyguya sahip olmamak için lanetlendiler.
Mizah, gurur ya da kıskançlık olmadan, hiç kimse aynı numarayı başka bir tanrı üzerinde tekrar denemek istemezdi. Ancak bu duygularla birlikte korku, nefret, hırs, kıskançlık, şefkat ve sevgi de gitti.
Evet, birisi duygularını kaybedene kadar hepsi eğlence ve oyun.
(Üzgünüm, buna karşı koyamadım.)
Lanetten sonra Oneroi'nin doğasında olan doğa değiştiği için görevleri de kısa sürede değişti. Rüya Avcıları, ister istemez rüyalara neden olmak, yaratmak ve oynamak yerine sifon oldular.
Rüya Avcılarının bedenleri olan boş duygusal kaplar, insanların (ve diğerlerinin) sabahları daha az stresli ve daha dinlenmiş hissedebilmeleri için uyku sırasında aşırı duyguları emerek onlara yardımcı olur.
Onlar için nasıl bir şey? Arikos bir keresinde rüyada olmanın "Jell-O'da yıkanmak gibi" olduğunu söylemişti. Biraz kalın hissettiriyor ve bazen bunaltıcı olabilir. Ne bulacağını asla bilemezsin.” Gerçekten de baş döndürücü ve şehvetli bir tanım, ancak dış duyularla sınırlı. Sevemezler, nefret edemezler, korkamazlar veya umursayamazlar. Onlar sadece.
Oneroi'nin duygusal olarak herhangi bir şey hissedebildiği tek anlar, insanların rüyalarına yardımcı oldukları anlardır. Tüm bu korku, sevgi ve tutku, bir Daimon'daki çalınmış ruhlar gibi, bir Düş Avcısı'nın bilinci olan soğuk kapta çok kısa süreli ziyaretçilerdir. Duygular onlar için bir ilaç gibidir; sahip olamayacaklarını arzularlar.
Bu nedenle, Oneroi asla rüyalara katılmamaya ve aynı insanı bir kereden fazla ziyaret etmemeye yeminlidir. Ayrıca, bu tutkulu, baş döndürücü duyguları harekete geçirmek için bir insanı asla uyurken baştan çıkarmayacaklarına yeminlidirler.
Direnmek asla kolay değildir. Durmadan. Bir Düş Avcısı her gece bu ayartmalarla yüzleşir ve her gece kendini bir şekilde bunlara direnmeye zorlamak zorundadır. Muazzam bir güç, inanılmaz bir kontrol ve sahip olduğumdan bile emin olmadığım bir irade gerekiyor.
Düşler Dünyası
İhanet, kazanacak bir şeyi olanlar içindir.
—Kratos
Her biri için farklı türde rüyalar ve farklı alemler vardır. Oneroi, çoğu odası olan bir salona benzeyen geniş bir demesne olan strobilos aracılığıyla bu rüyalar arasında seyahat eder. Strobilos, Oneroi'nin güçlerini güçlendirir, böylece rüyalara fark edilmeden girip çıkabilirler, onları üstün bir kolaylıkla manipüle edebilirler ve

o ev sahibine herhangi bir kalıcı fiziksel veya duygusal zarar verme korkusu olmadan rüya ev sahibinden duyguları çekmek. Oneroi, strobilos'ta rahatsız edilmeden dinlenebilir, istediği zaman rüyalara girip çıkabilir.
Bununla birlikte, strobilosdayken, Oneroi'nin eylemleri hem liderleri hem de ilgili bazı tanrılar tarafından izlenebilir. Buradaki fikir, asla izlenmedikleri bilgisinin onları hizada tutmaya hizmet edeceğidir.
Oneroi, tanrıların kendilerinden korktuğunu biliyor ve tanrılar, fırsat buldukça Düş Avcıları üzerinde kontrol sağlayarak güçlerini gösteriyorlar.
Kural olarak, Rüya Avcıları hayalperestleri avlamaz. Ancak bir öznenin uyarılması gerektiğinde, Düş Avcılarının bir düş ev sahibini uykulu hale getirmek için kullandığı birkaç serum vardır.
Lotus serumu en popüler olanıdır ve idios daha nadirdir. Diğerlerinin doğrudan tanrı Wink'in kendisinden uyku sisi (veya tozu) kullandığı bilinmektedir.
Oneroi'nin diğer ana görevlerinden biri de Karanlık Avcıların psikolojik iyi oluşlarıyla ilgilenmektir. Aslında, Oneroi'nin bütün bir şubesi bu amaca adanmıştır. Olduğun şeye geçiş... yaşadıkların... zor. En sert zorba bile bu tür bir baskı altında çatlar. Birçoğu var.
Artemis'in, askerlerinin geçmiş yaşamlarından etkilenmeden sağlıklı ve bütün olarak kalması en büyük yararıdır. Üzüntüyü, nefreti, sevgiyi ve acıyı arkalarına yerleştirebilmeleri ve bu duyguları Daimonlara karşı savaşlarına kanalize edebilmeleri gerekiyor.
Bir Rüya Avcısı, bir Kara Avcı'nın bu duyguları kontrol etmesine yardımcı olabilir. Onları kolaylaştırmak için. Onları daha yönetilebilir hale getirmek ve onları daha iyi yönetebilmenizi sağlamak. Daha iyi bir karşılaştırma olmadığı için o sizin Yoda'nız olabilir.
Oneroi acıyı sifonlayabildiğinden, onlara ayrıca yaralı bir Kara Avcı'nın iyileşme sürecini hızlandırma görevi de verilir. Bir Kara Avcı uyurken iyileştirir ve bir Rüya Avcısı'nın güçleri rüya aleminde emsalsizdir. İşte!
Bir Kara Avcı, ilgilenmesi için bir Rüya Avcısı'na verildiğinde, başka hiç kimsenin o Kara Avcı'nın rüyalarına davetsiz girmesine izin verilmez. Ve size bir kez bir Düş Avcısı atandığında, bu ömür boyu sürer. Bir Rüya Avcısı ne kadar küçümseyici ve sinir bozucu olsa da, bu gerçekten bir lütuf, bu yüzden sahip olduklarınızın kıymetini bilin. Ciddi şekilde berbat bir geçmişe sahip olan tek kişinin sen olduğunu düşünme. Senden önce daha çok Kara Avcı vardı ve senden sonra da daha çok olacak.

Bir Rüya Avcısı Nasıl Çağırılır
• Şiddetli ağrı (Bunu hissedecekler ve size çekileceklerdir.)
• Bilinçsizlik (Sonuçta rüya görmek onların meselesi.)
• Duygusallaşmak (Üzgün mü? Kızgın mı? Orgazm mı? Bir Skotos seni bulacaktır...)
• Sadece arıyorum (“Hey, Dork, sana ihtiyacım var.” demekten çekinmeye çalışın)
• Ash'e sorma. Yapacak daha iyi işleri var.

• Kabus yaratmak için yemek yemeyin. Birinci seçeneğe gitmiyorsanız....

Hepsi iyi ayarlanmış bireyler olsalardı, Kara Avcı olmazlardı, değil mi? Ayrıca, istikrarlı, sakin, Zen benzeri tavırlarıyla Rüya Avcıları, sizin abartılı, çılgın, gürültücü, hormonal olarak dengesiz, her şeyi bilen velet bir Efendiden her zaman hoş bir hız değişikliği olacaktır. Ve karşılaşacağınız çoğu tanrıdan kesinlikle daha mantıklı ve sağduyulular.
Belki de bazen çok mantıklı.
Bazıları, Zeus'un gerçekten de kudretli bir tanrı olmasına rağmen, bu kadar güçlü bir varlık ırkının tamamı üzerindeki kontrolünün o kadar da sonsuz ve her şeyi kapsayan olmadığını söylüyor. Bunca zamandan sonra Oneroi'nin duygularının yavaş yavaş geri döndüğüne ve her geçen yıl daha da güçlendiğine dair bir söylenti var.
Ama bu gerçekten doğruysa, bunu söylemek bir Düş Avcısına düşmez.
Bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir.
Sopa ve taşlar
Ah, adamım, başka biriniz değil. Harika.
Şimdi beni vur ve sefaletimden kurtar.
—Nick Gautier
Oneroi lanetlendiğinde, Zeus onların isimlerini ve sahip olabilecekleri her türlü bireysellik duygusunu ellerinden aldı. Bu nedenle Rüya Avcıları lejyonları, rüya aleminde hizmet ettikleri rollere göre isimlerini alırlar.
Düş Avcısı adlarının ön eki onların hiyerarşideki rollerini belirtir: M Liderler. Bu uygulayıcılar, Oneroi'lerin sınırı geçmesini engellemek için bir polis gücü gibi çalışıyor... ve yapanları yargılıyor. Dream-Hunters'ın şu anki liderleri M'Ordant, M'Alerian/D'Alerian ve M'Adoc'tur. Tüm politikaların, barış anlaşmalarının ve ölüm fermanlarının şekillendirildiği toplanma yeri olan Onethalamus'ta buluşurlar.
Uykusuzluk çekenlere yardım eden ya da insanları kabuslardan kurtaran V Rüya Avcıları. (Bkz. V'Edrix, V'Ariant.)
D Rüya Avcıları, tanrılara ve diğer ölümsüzlere yardım etmek için gönderildi. Bunlar, yeni kurulan Kara Avcıların geçmişlerinin kabuslarından kaçmalarına ve ölümsüzlüğe geçişlerine yardımcı olmak için en çok işe alınan kişilerdir. Bir Kara Avcı'ya atandıktan sonra, bu Düş Avcısı genellikle tüm varoluşları boyunca onları gözetler. (Bkz. D'Aria, D'Ravyk.) Skoti
Hiç senin için kötü olduğunu bildiğin bir şeyi istedin mi? Başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar özlediğin bir şey?
-Çalıkuşu
Evet, bu yüzden zaten her zaman çikolatanın tamamını yiyorum.
—Maggie
"Enerji vampirleri" olarak da bilinen bazı Rüya Avcıları (genellikle Phobetor'un kabus çocukları) kaçınılmaz olarak bir insanın duyguları olan uyuşturucu tarafından baştan çıkarılır.
Rüyaları kışkırtmaya başlarlar ve rüya sahiplerinden daha fazla duygu almak için onları değiştirirler. Bazıları incubi veya succubi olarak görünen

insan konularına aşık olacak. Bir kez hoşgörü oluşturduklarında, duyguları ve yaratıcılığı daha uzun süreler boyunca çekebilirler, bu da kaçınılmaz olarak rüya sahibinin ölümüyle sonuçlanan bir eylemdir.
Bu Rüya Avcılarına Skoti denir. (Skotos tekil terimdir.) Tam da sıkıcı rüyalar görmenin kötü bir şey olduğunu düşündüğünüzde.
Çoğu insan siyah-beyaz, çok sisli rüya görür - bu onlar için büyük bir çekicilik değildir. Skoti, canlı, renkli rüyalar gören ender hayalperestlere çekilir.
Bazı Skoti'ler (Phobotory Skoti), rüya ev sahiplerinde uyandırabilecekleri katıksız, felç edici korkuyu besleyerek kabuslarda tekmeliyorlar. Kalp atışlarını hızlandıran adrenalin, onlar için yarış arabası kullanmak veya hava dalışı yapmak gibidir. Aşırı rüya, eğer istersen.
Aşağı ve kirli kötülere Erotikos Skoti denir. Akıllarında gerçekten tek bir şey var ve hayalperestlerinin de aklındaki tek şey bu. Bir Erotikos Skotos, rüya sahibinin cinsel fantezileri üzerine inşa edilmiş rüyalar başlatacak ve gelişecektir. Böylesine yüksek bir duygu durumu, Skoti için istisnai bir şekilde bağımlılık yapar ve hayalperest için istisnai derecede tehlikelidir.
İblislerden zar zor daha fazlası olan Skoti, Oneroi kardeşleri tarafından avlanır ve suçlarından dolayı cezalandırılır. Bazı Skoti'lere yalnızca insanları aşırı duygulardan arındırmak için müsamaha gösterilir. Bir kişiyle çok fazla zaman geçirmelerine izin verilmez ve Oneroi liderlerinin uyarılarına kulak asmazlarsa kontrol edilemez sayılırlar. Ağır bir şekilde cezalandırılmadan veya yok edilmeden önce onlara bir uyarı verilir.
Toprağa bağlı
Hissetmek? Aklı başında biri bunu neden istesin ki? Duygular aptallar içindir.
—Hades
Rüyalarda, Oneroi'lerle yalnızca kendi türlerinden başkaları savaşabilir. Onlar tanrılardır ve tüm tanrısal güçlere sahiptirler. Ve tıpkı tanrılar gibi, hem Oneroi hem de Skoti yeryüzündeki insan krallığında şekil almayı seçebilir.
İnsan formundayken hala duygulardan yoksundurlar, ancak Oneroi kanlarının doğasında bulunan tüm güçlere sahiptirler. Onlar hala tanrılar ve her şeye kadirdirler. Bir konakçıyı "işaretlemek" için insan biçimini alırlar, yani konağın kapsamını genişletirler ve daha sonra rüyalara sızmalarını sağlayan psişik bir bağlantıyla onları takip ederler. Ayrıca insan iken manipüle edebilir ve sifon yapabilirler, ancak tespit edilmemek için çok dikkatli olmaları gerekir.
Bir Düş Avcısının gerçekten insan olabilmesinin başka bir yolu daha vardır: Ambrosia yemeyi ve tanrıların nektarını içmeyi bırakmalıdır. Bunun sonucunu hepimiz biliyoruz değil mi? Rüya Avcısı sadece ölümsüzlüğünü kaybetmekle kalmayacak, aynı zamanda tüm güçlerini de kaybedecek. O sadece insan olmayacak, ölümlü olacak. Bir Düş Avcısı için ödenmesi gereken yüksek bir bedel, bazıları bunun en yüksek bedel olduğunu söyleyebilir.

Hafife alınan bir yol değil… veya sık sık.
Düş Avcısı Dizini
Rüya Avcılarının bir listesini tutmak son derece zordur, çünkü çoğu fark edilmeden kalmak için elinden geleni yapar. Birini hayal edebilirsin, ama o gerçek miydi? Yoksa sadece hayal gücünüzün bir ürünü mü?
Aşağıda, bilinen Rüya Avcılarından bazılarının yanı sıra rüya alemine ilişkin tanrıların, iblislerin ve terimlerin bir listesi bulunmaktadır. Bunlardan birinin fantezi ve ... fantezi arasındaki farkı anlamanıza ne zaman yardımcı olacağını asla bilemezsiniz.
Alp Genellikle vampirlerle (kurbanlarının kanını ve/veya enerjisini emdiği için) ve ölümlü formundaki kurt adamla ilişkilendirilen bir Alman kabus ruhu. Alp'in şapka zevki berbat.
Arıkos Takma Adı: Arık. Morpheus ve Mist'in oğlu ve M'Ordant'ın üvey kardeşi. Arik, bir zamanlar Oneroi'nin en güçlülerinden biriydi. Ona V'Arikos deniyordu - ona varisli damarları hatırlattığı için bazı duyguları öğrendikten sonra nefret etmeye başladığı bir isim -
ve görevi bulabildiği tüm Skoti'leri bulup yok etmekti. Arik, bir insanın rüyasında Solin ile savaşırken bir Skotos oldu—Solin, insan kurbanını savunmak için Arik'e çevirdi. Onu mahvetmek yerine şehvetini tattı. Göz açıp kapayıncaya kadar, Arik iyi bir adam olmaktan oradaki en kötü Erotikos Skotos'tan birine dönüştü.
Binlerce yıl boyunca Arık, ona o geçici hissi tekrar verebilecek başka bir canlı ve cüretkar hayalperest bulmaya çalışarak kötülük çizgisinde yürüdü. O kişiyi Megeara Kafieri'de buldu ve böylece onun rüya aşığı oldu.
On beş gün boyunca yaşayan, nefes alan ve hisseden bir insan (Arikos Catranides adıyla anılan) olarak dünyayı ziyaret etme şansı için Megeara'nın ruhunu Hades ile takas etti. Megeara'ya aşık olduktan ve onun için hayatını Hades'e feda ettikten sonra tamamen insan oldu.
DOĞUM YERİ: Olimpos Dağı
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Düş Avcısı
C'Azim Bir zamanlar Oneroi'lerin en şereflisi olan C'Azim, ölümlü kadınların zevklerini keşfetti. O zamandan beri, onlara karşı oldukça doyumsuz olmuştur. Hâlâ Rüya Avcısı görevlerinin çoğunu yerine getirmesine rağmen, hormonlarından kolayca etkileniyor. Çirkin bir flört, ölümlü ya da ölümsüz hiçbir kadının onu reddedemeyeceği söylenir. Dokunuşu sıcak ve güçlü, öpücüğü ölümcül. Onunla yatmak, en cennetsel mutluluğu bilmektir.
D'Alerian Zeus ve D'Aria'nın (orijinal Oneroi'lerden biri) oğlu ve Persephone'nin kardeşi D'Alerian, Karanlık Avcıların bir şifacısı ve yardımcısıdır. Sevmediği bir kurala asla uymayan heteroseksüel bir adam. İnanılmaz oranlarda bir aurası var; varlığı iliklerinize kadar hissedilir. Gerçek adı Nikomedes'tir (takma ad olarak Neco) ve bazıları tarafından M'Alerian olarak anılır.
Yüksek Pantheon'un bir parçası olarak, Kara Avcılar üzerinde sürekli bir nöbet tutar ve içlerinden birinin ihtiyacı olduğunda yardımla hemen devreye girer. Bir Daimon'un insan bilinçaltıyla uğraştığını kolayca anlayabilir. O ve

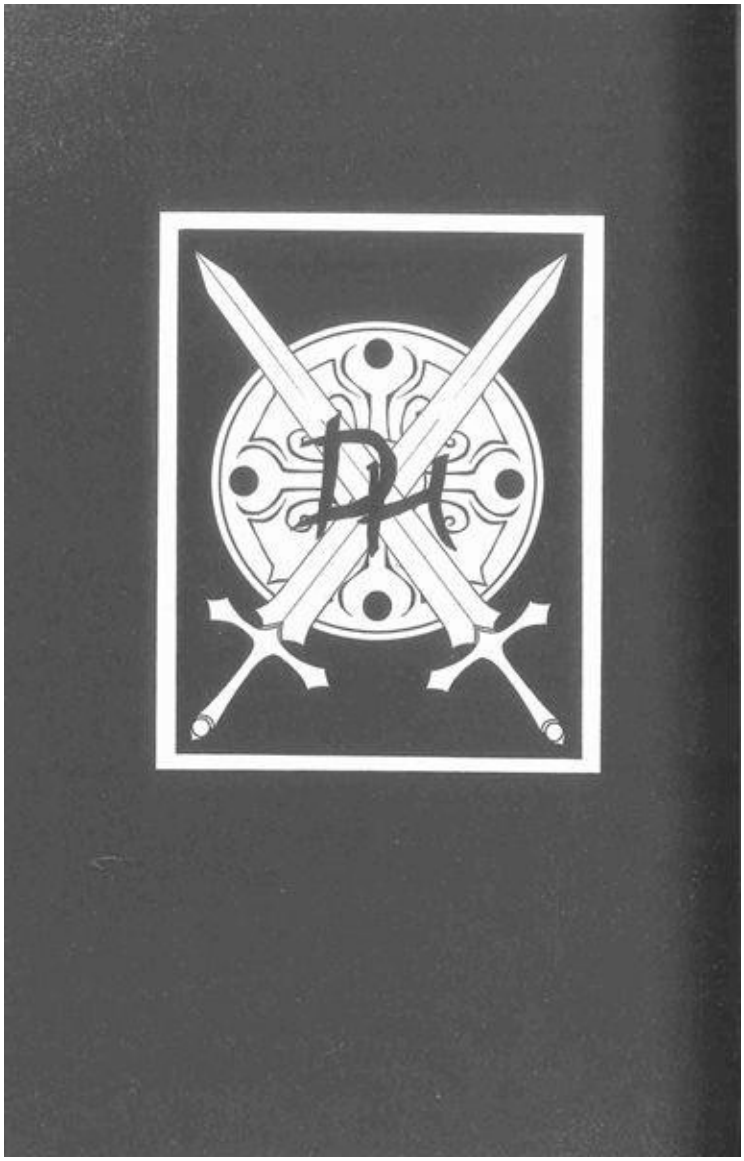
Acheron yakın arkadaşlar; Artemis'in hizmetine ilk girdiğinde Kyrian Hunter'a atanmıştı.
D'Alerian, bir zamanlar çok sevdiği birini kaybettiği için yumuşak bir kalbe sahiptir. Bu nedenle, Persephone'nin kendisine borçlu olduğu bir iyilik istedi ve insan Megeara Kafieri ile Düş Avcısı sevgilisi Arikos'u Hades'ten kurtarmak için müdahale etmesini sağladı.
D'Aria Wulf Tryggvason'a atanan bilinen bir Düş Avcısı.
Day Dreamers Bunlar, onlara komuta etmek için ev sahiplerinin yanında olmaları gerekmeyen Oneroi ve Skotilerdir. Türlerinin en güçlüsüdürler.
D'Ravyk Icelus'un oğlu D'Ravyk, Kara Avcılara ve tanrılara da yardım eder. Panteonun en yüksek üyelerinden biri, aynı zamanda Rüya Avcılarının en yaşlılarından biridir. Bir Goody Two-shoes, genellikle Arikos ile anlaşmazlığa düşer. Düzeni sever; insanlarla oynamanın tehlikelerine karşı genç Düş Avcılarına danışmanlık yapmak için çok zaman harcıyor. Doğası gereği son derece yalnızdır.
Dream-Walkers (Perparti) Rüyaları yönlendirebilen insanlar. Ayrıca Skoti veya Oneroi olarak da hareket edebilirler.
Ensyneiditos Bir kişinin vücut dışına çıkabilen bilinçli kısmı. Acheron'un Apollymi'yi görebilmesinin tek yolu budur (çünkü bunu bedenen yapamaz).
Ephialtes Bir Yunan kabus iblisi.
Erebus Karanlık Yunan tanrısı. Erebus, Wink, Hypnos ve Thanatos'un babasıdır.
Hypnos, tüm uyku tanrılarına hakim olan Yunan tanrısı. Nyx ve Erebus'un oğlu ve Thanatos'un ikizi Hypnos, rüya tanrılarının fiziksel cezalarını denetler.
Ve o sert.
Icelus Hypnos'un oğlu ve Oneroi'lardan biri olan Icelus, rüyalarda insan şekilleri yaratır.
O, erotik açıdan daha bağımlı olan bazı Düş Avcılarının babasıdır.
İdios Başka birinin hayalperestle bir olmasını sağlayan, Oneroi tarafından yapılmış ender bir serum. Idios koyu kırmızı bir sıvıdır. Yalnızca M'Adoc, M'Ordant ve D'Alerian'a aittir.
Incubus Baştan çıkaran ve bazen hamile bırakan bir erkek iblis veya Erotikos Skotos
bir kadın rüya sunucusu. Bir incubus'a (veya onun dişi muadili olan succubus'a) aşırı maruz kalmak, bir insan rüya konağını ölüm noktasına kadar tüketebilir.
Incubi, yüzyıllar boyunca birçok "açıklanamayan" hamilelikten sorumlu tutuldu. Yunan tanrılarının çoğu -özellikle Zeus ve Apollon- bir kadından kırk yaşında bu şekilde çocuk sahibi olmuştur.
Kallitechnis Bir Rüya Ustasıdır. Herhangi birinin hayallerinden geçebilir: geçmiş, gelecek ve ötesi.
K'Allon K'Allon, tamamen şehvetli sanatların bir yaratığıdır. Arzu ve şehvetin babası olduğu söylenir. Onu görmek onu özlemektir; onun dokunuşunu hissetmek sarsılmak ve paramparça olmaktır.

Yaklaştığında kadınların güzelliği karşısında kör olduğu söylenir. Muhteşem formu dışında her şeyi unutuyorlar.
K'Allon sevgililerini rastgele seçer ve yumuşak, dolgun kadınlara düşkündür. İştahı kuvvetlidir ve sevgilisiyle gün batımından şafağa kadar rahatlıkla oynar. O size gelirse asla unutamayacağınız bir geceye hazır olun. Ve eğer sana odaklanırsa, kendini hayal bile edemeyeceğin zevklere kaptırmaya hazır ol. Deneyimden ya da başka bir şeyden bildiğimden değil.
Kratos Bir ruhu sonsuz huzurdan çıkarıp yaşayanlar diyarına geri getirebileceğini iddia eden bir Skotos. Kratos daha yeni bir Oneroi idi, ancak Artemis'in cariyesi Satara onu rüyasında çağırdı ve onu Skoti'ye çevirdi. Onu vücuduyla baştan çıkardı ve bir uyuşturucu gibi duyguları arzulamasına neden oldu. Şimdi Satara'nın kucak köpeğini oynuyor ve emirlerini yerine getiriyor.
YÜKSEKLİK: 1.80
Krysti'Ana Vücudunun üst kısmı kadın olan dev bir yılan şeklini alan bir Skotos. İnsan formunda, Chrissy Phelps adıyla anılan iri bir esmer. Ondan beslenebilmek için Erin McDaniels'in arkadaşı ve iş arkadaşı kılığına girdi.
Kytara Takma Adı: Tara. Bir Skotos Rüya Avcısı. Gecenin bir başka büyük gizemi olan Kytara, Kessar onun müthiş güçlerini tüketmek için Kader Tabletini kullandığında gallu iblisleri tarafından öldürüldü.
Liderc Hayalindeki ev sahibini baştan çıkarmak için ölü bir sevgili kılığına giren ve hayalperest hastasını bırakan iblis aşık (Transilvanya'dan). Liderc, bir eve bacalardan ve anahtar deliklerinden girme yeteneğine sahiptir. Parmak uçlarından alevler saçarak kurbanının etrafına kül ve is bırakabilir.
Lilim Lilith'in iblis çocukları.
Lilith Birçok dinde Lilith, Adem'in ilk eşi, bir iblis succubus ve tüm iblislerin annesidir. Çocukları lilim olarak bilinir.
Lotus Serumu Tehlikeli bir sakinleştirici. Bazıları bundan deliriyor ve bazıları o kadar bağımlı hale geliyor ki rüyalarından asla uyanmamayı seçiyorlar. Bazı insanlara son derece kötü baş ağrıları verir.
Mab Shakespeare'in minik peri kraliçesi Mab, arabasında insanların rüyalarında gezinir ve onlara kalplerinin arzularını yerine getirir... veya en kötü korkularını hayata geçirir.
M'Adoc Phantasos'un oğlu M'Adoc, hem Oneroi'yi hem de Skoti'yi koruyan Uygulayıcılardan biridir. Bir Skotos veya Rüya Avcısı çizgiyi aştığında, ona cevap verirler. Emir vermekte hızlıdır, ancak nadiren alır. M'Adoc, son çare olan Oneroi'dir. Küfürden nefret eder, ancak "rahatsızlıklarını" yerine getirmekte hiçbir sorunu yoktur. Bir Rüya Avcısı'nın peşine düştüğünde, o Avcı bedelini ödeyeceğini bilir. M'Adoc kimsenin yapmak istemediği işleri alır. Ve bundan mutlu… ki bu biraz rahatsız edici olmaktan çok daha fazlası. M'Adoc, Oneroi'nin sırları hakkında bildikleri için insan Megeara Kafieri'yi öldürmeye çalıştı, ancak M'Ordant ve D'Alerian tarafından durduruldu (onu bir diktyona hapsettiler).
M'Adoc daha sonra Arikos'u öldürdü ama onu gömmedi, böylece Charon'a ödeme yapıp Hades'e geçemedi.

M'Adoc şefkat öğrenmek için götürüldü. Cezası olarak Alaska'daki Karanlık Avcı Zarek ile ilgilenmesi için gönderildi.
YÜKSEKLİK: yedi fit
M'Alerian (Bkz. D'Alerian.)
Mara/Mare Kabuslara neden olduğuna inanılan Dişi hayalet (İskandinavya'dan). Ayrıca gecenin köründe adamlarına binerken onları hem terli hem de karışık saçlarla bırakarak ata bindiği söylendi.
Mist Uyku tanrılarının şekilsiz eşi Mist, binlerce çocuk doğurmuştur. Annelerin en anaç olanı değil, oğullarının ve kızlarının yetiştirilmesini Hypnos'a ve ona hizmet eden perilere devretti.
SAÇ/GÖZLER: siyah/beyaz, parlak
M'Ordant Phantasos'un oğlu ve V'Aidan'ın kardeşi M'Ordant, Rüya Polisi'nden bir diğeridir (daha çok İzci gibi görünmesine rağmen). M'Ordant, hem Oneroi'yi hem de Skoti'yi gözetliyor. Uygulayıcılar söz konusu olduğunda, o inatçı ve işine düşkün. Yine de, kendi türüne yasak olan bir dereceye kadar merhameti var. Tartarus'ta Erin McDaniels'i V'Aidan'ı görmeye götüren M'Ordant'tı.
Morpheus Yunan Düşler tanrısı, birçok Oneroi'nin babası ve Hypnos'un oğlu.
Morpheus, rüyaları şekillendirmekten veya rüyalarda yaşayan varlıklara şekil vermekten sorumludur. Adı "biçimlendiren veya şekillendiren" anlamına gelir (Yunanca morfinden).
Nikos Nikos insandır ve aşırı cinselliğe sahip bir Skotos'tur. Kalabalıklar arasında bir yırtıcı hayvan gibi hareket eder ve asla istekli bir dişiyle vakit geçiremeyecek kadar meşgul değildir. Şehvetli ve ateşli, ölümlü hayatında onu isteyen kadınlar tarafından rahatsız ediliyor. Geceleri onları sık sık uykularında bulur ve onlara tam olarak arzuladıkları fantezileri gösterir. Onun efsanesi lejyondur. Dokunuşuyla onu bağlayacak tek kadını, yaralı kalbine huzur ve yalnız varoluşuna sevgiyi getirecek tek kadını arayarak gece boyunca yürür.
Nocnitsa Night Cadı (Doğu Avrupa'dan). Nocnitsa, uyuyan çocukların rüyalarına eziyet eden yaşlı bir kadındır. Uzun zaman önce Nocnitsa'nın yapabileceği söylendi.
demirin dokunuşuna dayanamaz, o kadar çok anne çocuğuyla birlikte beşikte bıçak bırakırdı.
Nytmares, rüyalardan geçen ve rüya sahibine bilmesi gereken dersleri öğreten Atlantisli kadın ruhlardır.
Oneirocritica Romalı Artemidorus Daldianus tarafından yazılan Oneirocritica, rüya tabirleri üzerine yazılmış ilk kitap olarak kabul edilir. Buradaki fikir, her rüyanın ve sembollerinin rüyayı görene özgü olmasıydı - kişinin uyanıkken bir nesneyle ilişkilendirdiği anılar ve duygular rüya dünyasına aktarılacaktı.
Oneiromancy Rüya kehaneti; rüyaları ve sembollerini alamet olarak yorumlayarak geleceği tahmin etme yeteneği.

Oneroi liderlerinin sorunları tartışmak, sırları paylaşmak ve yargıda bulunmak için bir araya geldiği rüya alemindeki Onethalamus Toplantı salonu. Onethalamus, Rüya Avcılarının tüm sırlarına tanık oldu ve onları elinde tutuyor... Hâlâ çaresizce saklamaya çalıştıkları sır da dahil.
Orasia Atlantis Uyku tanrıçası.
Phantasos Hypnos'un oğlu ve bilinçsiz rüya nesnelerinin yaratıcısı. Phantasos, daha serebral Düş Avcılarının babasıdır. Çocukları çoğunlukla Rüya Avcılarını denetleyen Oneroi'dir. Adı "hayalet" anlamına gelir.
Fantosis Bilinç ve bilinçaltı arasındaki gölge bölge.
Phobetor Hypnos'un oğlu ve hayvan şekillerinin Yunan tanrısı. Phobetor, kabus Rüya Avcıları'nın babasıdır. Adı "korkutucu" anlamına geliyor.
Rec'Sord A Skotos, ölümlüler aleminde Erin McDaniels'in uyku bozuklukları konusunda uzmanlaşmış bir psikolog olan erkek arkadaşı Rick Sword olarak poz verdi.
Seric Huzursuz ve hain Seric'in uzmanlık alanı egzotik yerler. Bir kadın seçip onu en yasak fantezisine götürmeyi seviyor. Zevk vermekten zevk alır ve kalpleri kırılmış kadınlara özel bir düşkünlüğü vardır. Dünyevi bir varoluşa lanetlendi ve avını hazırlıksız yakalayabilmek için bulabileceği en beklenmedik yerlere sık sık gitme eğiliminde. Kütüphaneler ve kitapçılar onun tercih ettiği yerler olma eğilimindedir. Özellikle aşk romanları okuyan kadınları tercih ediyor, çünkü onların hayal gücü çok daha güçlü. Gündüz ışığında insan gibi görünse de, geceleri gerçekten bir tanrıdır.
Sifon Bir başkasının duygularını beslemek için rüyalara sızma eylemi.
Solin Olağanüstü yeteneklere sahip bir insan. Köylü bir insan annenin ve rüya tanrısı Phobetor'un yarı tanrı oğlu olduğunu ergenliğe kadar keşfetmedi. Mirası sayesinde kardeşlerinin başına bela olan duygusuz lanetten kurtuldu.
Buna rağmen sert bir şekilde büyüdü. Çocukken köle olarak satıldı. Güçleri ergenlik döneminde ortaya çıktığında, Oneroi onu aramaya başladı. O, ölüm cezasını garanti eden birkaç Skoti'den biri.
Solin gündüzleri dünyada yaşıyor (multimilyarder çapkın Solin Catranides olarak) ve geceleri insan rüyalarında başıboş geziyor. Baştan çıkarıcı ve sessiz, bir kadının kendinden geçmesi için gözlerinin tek başına yeterli olduğu söylenir. Dokunuşunu hissedenler, geri dönüşünü ararken deliliğe sürüklendiler.
Arikos'un kuzeni Solin, insanların tanrılardan daha iyi olmadığını düşünür. Zaman zaman Chthonialılara yardım ettiği bilinmesine rağmen, Solin'in tahammül ettiği yalnızca birkaç tanrı vardır.
Strobilos Rüya görmekle uyanmak arasındaki, sesi ve rengi olmayan uçsuz bucaksız siyah hiçlik. Rüya görenleri bulmak için Oneroi tarafından kullanılır.
Bir erkek rüya ev sahibini baştan çıkarmak için insan şeklini alan Succubus Demon veya Erotikos Skotos. Succubae, cinsel ilişki sırasında enerjisini rüya sahibinden alır. Bazı efsanelerde succubae ayrıca erkek konukçudan meni

alır, sonra kuluçkaya dönüşür ve onu rüyadaki dişi konukçuyu hamile bırakmak için kullanır.
V'Aidan İnsan Erin McDaniels'e aşık olan bir Skotos. Erin'le birlikte olabilmesi için Hypnos tarafından insan dünyasında doğmasına izin verildi.
ÖNE ÇIKAN HİKAYE: “Hayalet Aşık”
Dünyanın ucundaki, Yunan denizcilerin öldüklerinde gideceklerine inandıkları Vanishing Adası. Gün doğumunda ve gün batımında birkaç dakika görebilirsiniz ama ulaşılmaz. Kaybolan Ada, rüya tanrılarının çoğunun yaşadığı yerdir.
V'Arian Icelus'un oğlu olan V'Arian, insan uykusunu izleyenlerden biridir. İnsanları onlara kabuslar veren Skoti'den koruyor. İnsan davranışlarından etkilenir ve onu yakından inceler. Bir gün Renegade olabileceğinden korkanlar var ama şimdiye kadar işini gerektiği gibi yaptı.
V'Edrix Icelus'un bir oğlu olan V'Edrix aynı zamanda insan uykusunu izleyenlerden biridir. Türünün ilk örneklerinden biriydi ve gözetlediği insanlara karşı fazladan bir sorumluluk hissediyor.
Çocuklarla ve travma geçirmiş kadınlarla çalışmayı tercih ediyor. İnsan kabusu kışkırtıcılarını cezalandırmak için belirli Rogue Dark-Hunter'larla birlikte çalıştığını iddia edenler var, ancak bu söylentinin bir kanıtı yok. Kendini Rüya Avcısı kardeşlerinin çoğundan uzak tutuyor.
Wink Küçük bir Yunan tanrısı olan Wink, Nyx ve Erebus'un oğlu ve V'Aidan'ın büyük amcasıdır.
Alaycı bir karakter olan Wink, Kum Adam'ın inancına yol açan şeydir. Uyku tanrıları tarafından uykuya dalmak için gönderilir. Çoğu, bunu gözlerine sihirli bir toz serperek yaptığını iddia ediyor. Çocuklar en çok, masum oldukları ve rahat bir dinlenmeyi en çok hak ettikleri için onları en çok sevdiği söylenen Wink'e düşkündür.
Hem Oneroi hem de Skoti için kronik bir şakacı olan Wink, sık sık onlara oyunlar oynarken bulunur. En eski tanrılardan biri olabilir ama on üç yaşında bir çocuğun kişiliğine sahip. Zaman zaman "gülmek için" ölülerle takılırken bulunabilir.

Wink'in tozu veya buğusu, Rüya Avcıları tarafından genellikle bir insanı uykulu hale getirmek veya bir insan üzerinde kontrol sağlamak için kullanılır.
Xypher Korkudan beslenen gaddar bir Phobotory Skotos Renegade. İnsanları avlar ve onlar bundan delirene kadar onları terörize ederdi. M'Ordant, D'Alerian ve M'Adoc, kötü davranışlarından dolayı onu öldürmek zorunda kaldılar ve sonsuza dek Tartarus'a lanetlendi. Hades, Katra ve Sin'in Dimme'yi yeniden ele geçirmesine yardım etmesi karşılığında onu bir aylığına insan yaptı.
Zakar Bir Sümer Uyku tanrısı. O, tanrıları Sin'in kardeşidir.

Beyler

Onlarla Yaşayamam, Onlarsız Yaşayamam Teknik olarak insanım, ancak birçok kardeşim bunu inkar edecek. Ve pasties hariç, ben gerçekten bir tür hasta değilim.
—Otto Carvaletti
Kalkan Taşıyıcıları
Kara Avcılar MÖ 7382'de yaratıldığında, Artemis Acheron ile Daimonları öldürmeye odaklanmalarını sürdürmeleri için ihtiyaç duyacakları her şeyi sağlayacağına dair bir anlaşma yaptı.
Acheron, Artemis ile yaptığı görüşmeden sonra ilk üç Kara Avcı'nın saklandığı mağaraya döndü. Yanında iki adam getirdi, çünkü her iyi şövalyenin bir silahlı adama ihtiyacı vardır. Ne de olsa zırh ve silahlar pahalı ve hantal. Şövalye bir şeyleri öldürmeye gittiğinde tüm bunlarla kim ilgilenir sanıyorsun?
Kesinlikle.
Başlangıçta erkeklere, eski zamanların savaşçı şövalyelerine hizmet edenler gibi, Kalkan Taşıyıcıları deniyordu. Daha sonra Squires olarak tanınmaya başladılar.
Squires, Dark-Hunters'ın yardımcı arkadaşları ve yol arkadaşlarıdır, tıpkı ortaçağ Squires'ın şövalyelerine yardım etmesinin beklendiği gibi. Bir hizmetçi ve bir çalışan arasında bir şey (tıpkı Kara Avcılar gibi Artemis'e hizmet ediyorlar ve dertlerinin karşılığını iyi alıyorlar), Kara Avcılarını gözetliyorlar ve özellikle gün ışığında ihtiyaç duydukları her şeyi sağlıyorlar. saat.
Başlangıçta, safları Acheron tarafından bir araya getirildikten sonra, bir Squire'ın görevi, birliklerinin uyuduğu kriptalarda nöbet tutmaktı. Bugün birkaç sıradan görev daha yerine getiriyorlar, bunlardan en önemlisi, çok, çok uzun zaman önce ölmüş, hizmet ettikleri eşsiz erkek ve kadınlar için hem arazi hem de mülkü yasal olarak elde etmek ve sürdürmek değil. Squires, varlığını ifşa ederek bir Kara Avcı için tehdit oluşturan herhangi bir insanı öldürmeye mahkumdur. (Öldürenlerin mutlaka onlar olması gerekmez, ancak bilgiyi verecek birine iletmeleri gerekir.) Hizmet ettikleri bir Kara Avcı hakkında utanç verici herhangi bir şey açıklamaları yasaktır (asla değil) Otto veya Nick'i durdurdu) veya onları tehlikeye atabilecek herhangi bir şey.
Gördüğünüz gibi Squires söz konusu olduğunda çok fazla gri alan var. Ancak nihayetinde, Kara Avcıların hayatta kalması için gereklidirler ve sadakatleri değişmez, boyun eğmez ve ebedidir. Buna hayatınız pahasına güvenebilirsiniz; bir gün ihtiyacın olabilir.
Savaşlarda savaşmak Kara Avcılara kalmıştır—Efendiler, Daimonlarla çarpışmak için tasarlanmamıştır. Görevleri Kara Avcılarını korumaktır. Bunu yapmak için hayattalarsa çok yardımcı olur. Ayrıca (normalde) psişik yetenekleri veya herhangi bir doğaüstü güçleri yoktur.
Antik dünyada Squire'ın rütbesi genellikle kalıtsaldı. Benzer şekilde, Dark-Hunter Squire'lar ya diğer Squire'ların çocuklarıdır ya da diğer Squires ve Dark-Hunter'lar tarafından işe alınırlar. Pek çok Squire, başını beladan uzak

tutamayan ve hayırı cevap olarak kabul etmeyen, kendi pantolonu için fazla zeki bir gençten yapılmıştır.
En iyi Squire ailelerinden bazıları, bu kırbaççıların soyundan geldi.
Kara Avcı Toprak Sahipleri, yaver adaşlarının aksine, Kara Avcıların çırağı değildir. Bir düşünün - kimin aklı başında, "Evet, lütfen, umarım birisi ailemi ve arkadaşlarımı öldürür ve bana o kadar bağışlanamaz bir şekilde ihanet eder ki, vampirlerle sonuna kadar savaşan ölümsüz bir süper güç askeri olmak için ruhumu takas ederim" derdi. zaman?”
Cidden.
Ve hayır, Nick Gautier'nin aklı başında değil - ve muhtemelen hiçbir zaman da öyle değildi -.
Squire Konseyi
Uğraştığımız şey örümceklerden daha büyük.
Senden ve benden daha büyük.
—Leo Kirby
Squire Council, diğer Squires'ların faaliyetlerini denetleyen seçkin ve gizli bir kadın ve erkek grubudur. Kara Avcıları için bir iş cephesi kurmak isteyen herhangi bir Efendiye maaş bordrosunu yaparlar ve para verirler. Ağa bağlı tüm Squires'ların, el ve retina izlerinin ve diş kayıtlarının bir veri tabanına sahipler. Oldukça büyük bir bilgi miktarı - binlerce DarkHunter olabilirken, arkalarında dünyayı döndüren on binlerce Squires var.
'yuvarlak.
Squire Konseyi, Artemis'e yemin edip karşıya geçtikten sonra DarkHunters'ın insan ailelerine bakmakla da sorumludur. Bu gerçeği bilmek birçok Kara Avcı'nın içini rahatlattı.
Squire Dalları
Squires'ın Hotel California'ya benzeyen ayrıntılı bir organizasyonu var. İstediğiniz zaman çıkış yapabilirsiniz ama asla ayrılamazsınız.
—Nick Gautier
Bugün, ne her Squire bir Kara Avcı'ya atanır ne de her Squire bir tane ister. Bir DarkHunter'ın veya başka bir Squire'ın ihtiyaç duyduğu her şeyi hızlı bir şekilde alabilen ayrıntılı bir bağlı kuruluşlar ağına sahipler. Squire Konseyi'nin kitaplarında avukatlar, doktorlar, bankacılar, pilotlar, aklınıza gelebilecek her şeyi yapacak neredeyse herkes var. Ayrıca, insanlara paravan olarak hizmet ediyor gibi görünen, ancak gerçekte yalnızca DarkHunters ve yardımcılarına hizmet etmek için kurulmuş hastaneler, restoranlar ve kütüphaneler gibi kuruluşlar bulup işletiyorlar.
Bu ayrıntılı hileyi sürdürmek için, Squire Konseyi, Squires liginin çeşitli kollara bölünmesini belirledi.
Bazı Squire'lar iki dal altında sınıflandırılabilir; örneğin, bir Squire hem Blue Blood hem de Blood Rite olabilir. (Kendisinden önceki uzun bir Squires soyundan olmayan bir Blood Rite Squire'a sahip olmak aslında oldukça nadirdir.) Benzer şekilde, tüm Blood Rite Squires Theti Squires'tır, ancak tüm Thetis'in örümcek ağı dövmeleri yoktur. Kafanız mı karıştı? Güzel, bu

yüzden buradayım. Her şey tekrar netleşmek üzere, o yüzden o Tylenol'ü al (sen üzerinde işe yaramayacağından değil) ve hemen geri gel.
Bazı Squire sınıflandırmaları birbirini dışlar. Örneğin, hem Dorean hem de Atanmış Yaver olamazsınız. Ya bir Dark-Hunter'ınız vardır ya da yoktur. Bunun iki yolu yok.
Squires şubeleri şunlardır:
Barnacle/Echo Squire Belirli bir Kara Avcı'ya atanan, genellikle aynı evde yaşayan ve çoğu zaman mülkün yasal ölümlü sahibi olan bir Toprak Sahibi. Bu Squire, evi yönetmenin tüm günlük monotonluğuyla ilgilenir, böylece Kara Avcı Daimonları öldürmeye konsantre olabilir. (Ve bir dahaki sefere harekete geçtiğinde Squire'ınıza bunu hatırlatırsınız.) Bu Squire (ve ailesi) en fazla risk altındadır, çünkü Daimonlar bir DarkHunter ile ona atanan kişi arasında kaçınılmaz bir duygusal bağ olduğunu bilir. Bey.
Genellikle Avcı için de getirirler. Yardımcılar ve kişisel asistanlardır. Dark-Hunter ile yaşıyorlar ve bir evin sakinlerinde olağandışı bir şey olmadığına dair bir yanılsama yaratmaya yardımcı oluyorlar. "Barnacle Chip", yerleşik bir ailede doğmuş birinin aksine, bir Squire olarak işe alınan biri için kullanılan argo bir terimdir.
Blood Rite Squires Squires, herhangi bir Rogue Dark-Hunter'ı yok etmek veya dünyalarına ihanet eden insanları (diğer Squires dahil) idam etmek için kan avı yapmaya çağırdı.
Hepsinin ellerinde, genellikle başparmak ile işaret parmağı arasındaki deride veya eklemlerin üzerinde bir örümcek ağı dövmesi vardır. Kan Ayinleri, Theti Squires'ın bir alt dalıdır.
Çok kuşaklı bir Squire ailesinden gelen Blue Blood Squires Squires. Soyadı Addams veya Carvaletti ise, muhtemelen bir Squire olduğuna bahse girebilirsiniz.
Dorean Squire Bir tür serbest oyuncu. Bir Dorean Squire'ın herhangi bir Dark-Hunter'a bağlılığı yoktur; o herkesin koruyucusudur. Bu Squire'lar genellikle Kara Avcıları işlerinde bir şekilde destekleyen, silahlar, bilgisayarlar ve arabalar gibi mallarda uzmanlaşan işletmeler kurarlar. Doktorlar, pilotlar, polis memurları ve hakimler bu kategoriye girer. Dorean Squires, Dark-Hunter dünyası hakkında her şeyi bilen ve normalmiş gibi görünmeye çalışan bankacıları ve avukatları da görevlendirdi.
Kara Avcılara yardımcı olacak bilgileri toplamak için tanrılarla, özellikle de Kaderlerle görüşen Kâhin Efendileri Toprak Sahipleri. En önde gelen Kahinler, insanlık tarihindeki tüm önemli olayların tahmin edildiği Kehanet Kitabını tutan Lekti'dir. Sayfalarında dünyanın sonunun bile yazıldığı söyleniyor. Squire Council'in kontrolü dışında kalıyorlar ve Delphinian (veya Oracle of Delphi) tarafından yönetiliyorlar.
Talpinas Kökeni Karanlık Çağlarda olan Talpinas, tek amacı Kara Avcıların bedensel ihtiyaçlarını karşılamak olan bir Efendiler klanıydı. Talpinas, Karanlık Avcılarından birinin bir Talpina'ya aşık olduğunu hayal etmesi ve testi geçememesi üzerine Artemis tarafından yasaklandı. Talpinas, Ash'in “Asla Efendinize Dokunma” yasasının kaynağıdır.

Tech Squires Araştırma ve teknolojik alanlarda yer alan beyler. Özel oyuncaklar tasarlayıp yaratanlar ve Karanlık Avcıların birbirleriyle iletişim kurmasını sağlayanlar onlar. Bunlar, Dark-Hunter.com Web sitesinin karmaşık işleyişini yöneten Efendilerdir.
Theti Squires Squire polisi, Thetis tüm Squires'ın yasalara uymasını sağlar. Ayrıca DarkHunters'ı öğrenen herhangi bir siville ilgilenmek için gönderilenler de onlar. Blood Rites'ın aksine, meslekten olmayan Theti Squires'ın öldürmesine izin verilmez. Durumu temizlemek için önce gönderilirler. Etkisizlerse, Kan Ayinleri çağrılır.
Squire Yemini
Bir yerlerde, Toprak Sahibi Konseyi'nin Artemis'le yapılan tüm bu sözleşmeleri içeren, şimdiye kadar yaşamış ve ölmüş her Toprak Sahibi tarafından kanla imzalanmış bir kitabı var. Unutmayın, Squires asla gerçekten "vazgeçmez"; bir Squire'ın yemini hem bozulmaz hem de ebedidir.
İlişki kurabilirsiniz.

Squire Yemini
Gün ışığında, Karanlık Avcımı ölümden ve zulümden koruyan tek şey benim. Ben seçtiğim kişinin gözü, kulağı ve ruhuyum ve ona herhangi bir zarar gelmesine izin vermeden öleceğim.
Karanlık Avcım için bir sığınak sağlamak benim görevim. Evini temiz ve güvenli tutmak için. Kader bizi ayırmayı uygun görene kadar, sorgusuz sualsiz, şikayet etmeden istenileni yapacağım.
Ben bir Yaverim, Kara Avcımın insan muadili ve benim gözetimim altında Kara Avcımın başına bir zarar gelmesine asla izin vermeyeceğime yemin ederim. Bana ihtiyacı olduğunda orada olacağım ve ihtiyaç duyduğu her şeye kendimi özgürce vereceğim.
Onunla onun öldüğünü görecek dünya arasında duran tek şey benim. Ben tek başıma onun insanlıkla bağıyım ve bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onun yanında olacağım.
Kara Avcım veya onların dünyası hakkında asla herkesin önünde konuşmayacağım. Onların her şeyi, hayatları, geçmişleri, yetenekleri, varlıkları gizlidir.
Bu yemini hür irademle, kayıtsız şartsız ve baskı altında yapıyorum. Bir kez yapıldığında kesinlikle kırılmaz olduğunu anlıyorum. Yeminimi bozmak Hades'in Hayaletlerini başıma indirecek ve ihanetimin bedelini hayatımla ödeyeceğim. Hiç kimse cezasız bir şekilde Kara Avcılara ihanet etmez. Tanrıça Artemis böyle diyor ve ona ve tüm Karanlık Avcılarına olan sonsuz hizmetimi kabul ediyor.

Squire Dizini
Yine, bu dünyadaki tüm Squires'ların bir listesi değil -
bunun için Squire's Handbook'a ihtiyacın var (tozlu, kocaman bir cilt). Bu, seyahatlerinizde karşılaşabileceğiniz veya kesinlikle herhangi bir şeye

ihtiyacınız olduğunda aramak isteyebileceğiniz insanlardan sadece bir örnek. Ve herhangi bir zamanda herhangi birini ziyaret etmekten korkmayın; Seni başka bir gün savaşman için hayatta tutmak, bunun için oradalar.
Atanmış bir Squire, gerektiğinde sizi Karanlık Avcısı ile de temasa geçirebilir.
Addams, Alicia Patricia Addams'ın kızı Alicia, Brynna, Jack, Jessica ve Tad'in kız kardeşidir.
MAVİ KAN SQUIRE
Addams, Brynna Brynna, Xander St. James'in sekizinci nesil Yaveridir ve çoğu zaman onun merhamet meleğidir. Tanrıçanın nedimesi, ara sıra bir Kahin olarak çalışır. Brynna'nın babası, Treig Olavsson için Squires. Brynna'nın harika bir mizah anlayışı ve bir kriz anında sakin kalma yeteneği vardır. En çok Squires'ın Web sitesinde bulunur.
MAVİ KAN SQUIRE
DOĞUM: 12 Eylül 1976
DOĞUM YERİ: Sioux City, Iowa
KARANLIK AVCI: Xander St. James
Addams, Daphne Dark-Hunter.com Web sitesinin bakımına yardım ediyor. O Brynna'nın kuzeni.
MAVİ KAN SQUIRE
Addams, Patricia Addams'ın Jack Oğlu, Jack, Alicia, Brynna, Jessica ve Tad'ın erkek kardeşidir.
MAVİ KAN SQUIRE
Addams, diğer Addams'ın kuzeni Jamie.
MAVİ KAN SQUIRE
DARK-HUNTER: Bıçak
Addams, Jessica Patricia Addams'ın kızı Jessica, Alicia, Brynna, Jack ve Tad'in kız kardeşidir.
MAVİ KAN/KAN AYİNİ SQUIRE
Addams, Patricia (merhum) Seattle'daki en önde gelen Squire ailelerinden birinin annesi (Alicia, Brynna, Jack, Jessica ve Tad'ın annesi). Masum görünümünü korumak için önünde bir şarküteri-kahve dükkanı ile Seattle'da bilgisayarla dolu muazzam bir Squire deposu tesisini sürdürdü. Patricia, bir Daimon tarafından saldırıya uğradı ve 2006 yılında öldürüldü.
Addams, Sara Jamie'nin rahibesi.
Dorean Squire
KARANLIK AVCISI: Corbin
Addams, Tad Brynna'nın ağabeyi, Tad, Dark-Hunter Web sitesi için ISP'yi kurdu ve yönetti. Onu sık sık orada, Otto Carvaletti ile takılırken bulacaksınız. Oh, ve adamın beyni bir bilgisayar gibi çalışıyor. Paranı elinde tutmayı umursuyorsan, Tad ile asla ama asla poker oynama.
MAVİ KAN SQUIRE
Bambi, Squire ebeveynleri Daimonlar tarafından öldürüldüğünde Yetim kaldı, Bambi, Squire Konseyi tarafından büyütüldü. Bilgisayardan pek

anlamaz ama Bambi bir silahın hangi ucunun hangisi olduğunu kesinlikle bilir. En büyük umudu, bir gün bir Kahin olarak seçilmektir.
Dorean Squire
Bennet, Tate Tall, Afrikalı-Amerikalı Parish yargıç ve Dorean Squire. Tate ve ambulansı, sık sık Kara Avcıların yardımına çağrılır.
Dorean Squire
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Blackstone, Jamie Alkolik bir baba tarafından büyütülen (annesi o çok küçükken öldü) birinci nesil bir Squire olan Jamie, on dört yaşında evden kaçtı ve Dark-Hunter Kell'i soymaya çalışmak gibi şanslı bir hata yaptı. Kell, Jamie'yi bir Squires ailesiyle büyüttü ve ardından kendi Squire'ı emekli olduğunda ona pozisyonu teklif etti.
DOĞUM: 17 Ağustos 1977
DOĞUM YERİ: Teksas
KARANLIK AVCI: Kell
Brinks, Jeff Rafael Santiago'nun Eski Yaveri Jeff, Columbus, Mississippi'de bir üniversite öğrencisidir. Gelişmekte olan bir kurgu yazarı olarak, Kara Avcıların efsanelerine dayanan bir hikaye (“The Night-Searchers”) yazdı ve bunu ünlü spekülatif kurgu dergisi Escape Velocity'de yayımlattı. Bu eylem, Efendi yeminlerini tehlikeye attı ve Konsey ile başını her türlü belaya soktu. Squire Celena, Jeff'in peşinden onu öldürmesi için gönderildi, ancak Rafael onu durdurmayı başardı... ona aşık olarak.
MAVİ KAN SQUIRE
GÜNCEL KONUM: Columbus, Mississippi
Callahan, Mike Helikopter pilotu... en azından, Zarek onu havaya uçurana kadar öyleydi.
Dorean Squire
Carmichael, Justin Zarek'i avlamak için Alaska'ya giden Blood Rite Squires grubundan biri.
KAN AYİNİ/DOREAN SQUIRE
DOĞUM YERİ: New York Şehri
Carvaletti, Otto Yarı İtalyan mafyası, yarı Blue Blood/Blood Rite Squire, Otto doktora derecesini aldı. Film çalışmalarında Princeton'dan. (Sevimli ama aksi bir herif.) Otto'nun büyükbabası, Brendan'dan önce Squire Konseyi Başkanıydı.
Otto, sırf patronunu kızdırmak için yüksek sesle giyinmiş hödük kişiliğini üstlendiği New Orleans'taki Valerius'a atandı. (Bu konuda da doktora derecesi almış olması gerekirdi.) Otto, annene on iki farklı dilde hakaret edebilmek gibi eşsiz bir yeteneğe sahip. Hatta bazılarını kendi uyduruyor; örneğin, Valerius'a "Penicula" demekten zevk alıyor.
Otto'nun çok fazla yakın arkadaşı olmadığı konusunda şaka yapıyoruz ama bu sandığınızdan daha doğru. Bence göz korkutma faktörü - mafyadan çok süper zeka - ama bu sadece benim kişisel teorim. Ona ayak uydurabileceğini düşünüyorsan kendin karar verebilirsin.

Ancak sıra görevlerine gelince, Otto'nun hiç mizah anlayışı yok, hatta daha az sabrı var. Günlük işi, Dark-Hunter İnternet hizmetlerinin güvenliğini gözetlemek. Muhtemelen onu internette Kyl ile takılırken bulursun.
MAVİ KAN/KAN RITE/DOREAN SQUIRE
DOĞUM: 30 Ağustos 1972
DOĞUM YERİ: Woodbridge, New Jersey
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: siyah/koyu kahverengi
Celena Ephani, Eamon ve Sara'nın eski Efendisi. Bir Trinidad yerlisi olan Celena'nın stiletto korse çizmelere karşı bir zaafı var (ve erkeklerin de öyle, size söyleyeyim). Son derece verimlidir, listeleri sever ve asla yalan söylemez - bu kadar çok Kara Avcı'yı kaybettikten sonra, kötü bir karmaya sahip olduğuna ve Kader'i zaten sahip olduğundan daha fazla kışkırtmaya cesaret edemeyeceğine ikna olmuştur.
Kendi kendine koyduğu çok katı kurallarını yalnızca Acheron'un Artemis'ten ruhunu almasını istediği Rafael Santiago için çiğneyecektir. Testi geçti ve Rafael'in ruhunu geri verdi ve hayatlarının geri kalanında birlikte olabilmeleri için onu Kara Avcı bağından kurtardı.
Celena, Dark-Hunters'a dayanan hikayesini yayınladığı için Jeff Brinks'i (o sırada Rafael'in Squire'ı) öldürmek üzere Squire Konseyi tarafından askere alındı.
KAN AYİNİ SQUIRE
SAÇ/GÖZLER: kahverengi/koyu kahverengi
Delphinian Delphi Kahini. Oracle Squires'ın lideri.
Erikkson, Christopher Lars Takma ad: Chris. Wulf Tryggvason'un Efendisi ve Wulf'un erkek kardeşinin doğrudan soyundan gelen biri.
Kan akrabası olduğu için Chris, Acheron'un Wulf'un talihsiz lanetinde yarattığı boşluktan düşer. Wulf'un varlığını hatırlayabilir, ancak -aileden evlenen- annesi gibi insanlar unutmaya devam edecek olsa da. (Gülmeye ihtiyacınız olursa, bir ara Bayan Erikkson'u arayın ve ona oğlunun patronunu sorun.) Tryggvason ailesinin bir üyesi bu nedenle her zaman Wulf'un Efendisi olmuştur.
Ne yazık ki, Chris tek çocuk.
Chris harika bir öğrenci—tamam, teknik olarak mükemmel puanları olan bir öğretmenin gözdesi—
Cassandra Peters ile birkaç sınıfı paylaşan (dayısıyla DarkHunter'a gidip evlenmeden önce). Sosyal beceriler bölümünde pek düzgün olmayan Nick Gautier, Chris'in tek gerçek arkadaşıydı.
Chris'in şöhret iddiası, Dark-Hunter su birikintilerinde dolaşan duyacağınız bir hikaye. Seni bilgilendireceğim, ama birinin sana kendi kişisel yetenekleriyle anlatmasını sağladığından emin ol. Wulf Tryggvason, yeğeninin "ileriye gitmesine ve çoğalmasına" yardım etmek için çaresiz bir girişimde, Chris'in yirmi birinci doğum günü için Britney Spears'ı uçurdu. Söylentiye göre bütün gece Trivial Pursuit oynadılar. Kris kazandı. Britney bütün doğum günü pastasını yedi.

DOĞUM: 21 Nisan 1981
DOĞUM YERİ: St. Paul, Minnesota
YÜKSEKLİK: altı fit
SAÇ/GÖZLER: siyah/mavi
KARANLIK AVCI: Wulf Tryggvason
Gautier, Nicholas Ambrosius Nick. Nick, Nick, Nick. (İç çeker.) Bir mahkûmun (Angola'da bir hapishane isyanı sırasında ölen) piç oğlu ve Bourbon Sokağı'nda genç bir egzotik dansçı (Cherise Gautier), Nick annesinin kulübünün arka odasında büyümüş ve çocukken çıldırmış. . Karanlık Avcı Kyrian tarafından sokaklardan çekildi. Loyola'da parlak bir ön hukuk öğrencisi ve bir teknoloji uzmanı bilgisayar dehası olması uzun sürmedi. Tad Addams'a göre, Nick her şeyi hackleyebilir.
Nick, Kyrian'ın Yaveri ve düğününde sağdıcıydı, Tabitha Devereaux ile içki arkadaşlarıydı ve -akıllı ağızlı, katır kafalı, cehennem kadar çekici haline rağmen- Acheron'un sahip olduğu en iyi arkadaşa en yakın şeydi. Kyrian ölümlülüğe döndükten sonra Nick, Talon'un gayri resmi, yarı zamanlı Yaveri oldu.
Nick'in hayatının en kötü kararını verdiği ve Simi'yle yattığı gece her şey bir nevi alt üst oldu... Neyse ki, o sırada Simi'nin Ash için ne ifade ettiğini bilmiyordu. Ash, "Senin yerinde olsam, bunu daha sonra yapma zahmetinden kurtarmak için kendimi öldürürdüm" diyerek istemeden Nick'e küfrettiğini öğrendiğinde çok çılgına döndü.
Nick, Desiderius'un kontrolündeki Ulric tarafından öldürüldükten sonra sevgili annesini bulduğunda, Artemis'in onu bir canavar yapmak zorunda kalması için kendi canına kıydı.
Dark-Hunter ve intikamını almasına izin ver. İntihardan Karanlık Avcı yapamayan Artemis, Nick'in ruhu üzerinde hakkı olmadığını hissetti ve bu yüzden onu Acheron'a teslim etti.
Nick'in yüzünde ve boynunda ok ve yay izi var, bu da gizlenmesini imkansız kılıyor (gerçi Blood Rite dövmesiyle oldukça iyi gidiyor). Acheron, Nick'i eğitmesi için Savitar'a verdikten sonra, Savitar onu Ravyn Kontis'e teslim etti. Dünyaya kızan Nick kaçtı ve gerçekten karanlık tarafa geçti. Stryker ile bir anlaşma yaptı ve ona gümüş gözler ve tanrısal güçler veren bir hareket olan kanını içti.
Sanki dünyanın endişelenecek yeterince şeyi yokmuş gibi.
DOĞUM: 12 Eylül 1978
DOĞUM YERİ: New Orleans, Louisiana
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: koyu kahverengi/ela mavisi (gümüş renginde)
ÖLÜM YAŞI: yirmi yedi
GÜÇLER: tanrısal
Kara Avcısını bir gözaltı hücresinde yanarak öldüren Greg Squire.
DARK-HUNTER: Truva (merhum)
Kirby, Allen Toronto'dan çok nesilli bir Squire ve tam bir ukala. (Bu bir Squire ön koşulu gibi görünüyor, değil mi?) Leo'nun kardeşi.

MAVİ KAN SQUIRE
Kirby, Leo Üniversiteye Susan Michaels ile katıldı; daha sonra Daily Inquisitor'da patronu oldu. Leo, Seattle Squire Regis'in ofisini elinde tutuyor ve Theti Squire şubesinden sorumlu. Ayrıca sol elinde bir örümcek ağı Blood Rite dövmesi var. Leo her zaman bir Starbucks hamiline karşı daha anlayışlıdır.
SQUIRE REGIS
SAÇ/GÖZLER: siyah/gri
GÜNCEL KONUM: Seattle, Washington
İnsanlık tarihindeki tüm önemli olayların tahmin edildiği Kehanet Kitabını tutan Lekti Oracle Squires. Sayfalarında dünyanın sonunun bile yazıldığı söylenir.
Liza Liza, New Orleans'ta Dream Dolls and Accessories'in sahibi olan son derece yetenekli oyuncak bebek yapımcısıdır. O, Xander'ın Efendisi (Brynna öncesi) ve otuz beş yıl boyunca bir Kahindi.
Liza, Amanda Devereaux'ya hediye olarak verilen ve daha sonra Desiderius'u ilk kez öldüren, ayaklarından fırlayan üç inçlik bıçaklara sahip bir melek bebek olan "Starla" ile ünlü usta silah tasarımcısıdır. Boş zamanlarında mücevher ve diğer masum eşyaları ("Aksesuarlar") aynı derecede ölümcül yapmaktan da hoşlanıyor. O biraz sağır, o yüzden kendine bir iyilik yap - Liza'ya bak ve ona hitap ederken net konuş.
Ayrıca harika bir fincan çay yapar.
Dorean Squire
YÜKSEKLİK: beş fit (iyi bir günde)
SAÇ/GÖZLER: beyaz/kahverengi
GÜNCEL KONUM: New Orleans, Louisiana
Mallory, Keller Eski Dangereuse Squire St. Richard. Keller'ın yanında dikkatli olun; o hızlı konuşur.
Poitiers, Kyl Anne tarafından üçüncü nesil Squire ve baba tarafından beşinci nesil olan Kyl, Otto Carvaletti ile çok takılıyor. Bir Blood Rite Squire olacağı için çok heyecanlıydı ve işinden çok ama çok zevk alıyor.
KAN AYİNİ/DOREAN SQUIRE
DOĞUM: 14 Mart 1974
DOĞUM YERİ: Christian, Mississippi
Rob Rogue Dark-Hunter Kyros'un eski Efendisi Rob'un Nashville, Tennessee'de bir ailesi var.
BOY: beş ayak yedi
SAÇ/GÖZLER: kahverengi
Samuel, Carl Iowa Eyaletinde Tad Addams'ın eski bir sınıf arkadaşı olan Carl, oldukça bilgisayar meraklısıdır. Dark-Hunter bbs'de Tad ile çok takılıyor. Bu yüzden ziyaret ettiğinizde Carl'a "Merhaba" demeyi unutmayın.
Dorean Squire
DOĞUM: 4 Eylül 1975
DOĞUM YERİ: Cedar Falls, Iowa

Sharon Sharon, insanlar tarafından tuzağa düşürülen ve gün ışığına maruz kalan bir Karanlık Avcı olan Streigar'ın eski Efendisidir.
Simms, Andy Jess Brady'nin Reno'dan Yaveri. Andy'nin babası ondan önce Jess'in Efendisiydi.
YÜKSEKLİK: altı fit
SAÇ/GÖZLER: siyah/kahverengi
GÜNCEL KONUM: Reno, Nevada
DARK-HUNTER: Gün Batımı
St Germaine, Alec DarkHunter bilgisayar sistemine girerken yakalanan birinci nesil bir Squire. Alec'e bir seçenek sunuldu: Tad ve Carl ile çalış ya da öl. Bil bakalım hangisini seçti akıllı çocuk.
Dorean Squire
DOĞUM: 3 Ocak 1981
DOĞUM YERİ: Dulac, Louisiana
Aziz James, Eric Bir zamanlar "vampir avcısı" ve Kara Avcılar için ispiyoncu olan Eric, New Orleans'a ilk geldiğinde Valerius için Midye Beyi oldu. O artık bir Dorean Efendisi ve ona ihtiyacı olabilecek her Kara Avcıya hizmet ediyor.

Bunların hepsinden daha tehlikeli olan Eric, Tabitha Devereaux ile çıkıyordu.
O şimdi mutlu bir şekilde evli… başka biriyle.
Dorean Squire
YÜKSEKLİK: beş fit on bir
Winstead, Milwaukee'den Tyler Squire. Tyler, yoğun demeyi sevdiğimiz şeydir.
Dorean Squire
GÜNCEL KONUM: Milwaukee, Wisconsin

Daimon Nasıl Kızartılır?
Apollites ve Daimonların Kökeni ve Zayıf Yönleri
Dağınık ve yürek burkan ama aynı zamanda heyecanlı bir yolculuk.

—Alexion

Apollitelerin Doğumu ve Ölümü

Zeus ve Apollon Teb'de yürüyorlardı. (Bir bara girmiş olabilirler... ama mesele bu değil. Yine de kulağa hoş geliyor, değil mi?) Zeus, köpek bakışlı tapanlarına tepeden baktı ve insan ırkının mükemmelliği hakkında yorum yaptı. Babasının önüne geçmek isteyen her oğul gibi, Apollo da alay etti, bir eli arkasından bağlıyken daha iyisini yapabileceğini söyleyerek böbürlendi. Amacını kanıtlamak için, daha mükemmel çocuklarına, dünyanın kaderini ellerinde tutacak çocuklara doğuracak bir su perisi buldu.

O zaman da şimdi olduğu kadar doğruydu - mutlak güç kesinlikle yozlaştırır. Elbette, Apollo'nun daha önce bağlantıları vardı, ama bununla asil bir şekilde her şeyi mahvetti.

Kendi etinden ve kanından yapılmış, yeni ırka Apollite adını verdi ve onlara üstün güç ve psişik yetenekler verdi. Üç gün içinde, sarışın, güzel ve psişik yeteneklere sahip ilk dört Apolli doğdu. Üç gün sonra yetişkin oldular. Bundan üç gün sonra dünyayı ele geçirmeye hazırdılar.

Zeus'un böyle saçmalıkları yoktu. Bu yüzden onları yeryüzünden yasakladı. Çünkü o bu tür şeyleri yapabilir.

Apolliteleri, Atlantisli yerlilerle evlenerek kara kara düşündükleri ve haşladıkları Atlantis'e sürgüne gönderdi. Onlar her zaman dünyayı fethetme açlığının peşinden koşan saldırgan bir ırktı. Apolliler ve Atlantisliler, gerçekten güçleri eşsiz olan bir insan ırkı haline gelene kadar kan karıştırarak evlendiler. Apollo onları caydırmadı. Yüce Tanrı olarak Olympus'ta oturacağı günü dört gözle bekliyordu.

MÖ 10.500'de Apollite'ler güzel bakire Clieto'yu Apollon'a adak olarak Delphi'ye gönderdiler. Tanrı ona aşık oldu ve onun on çocuğunu doğurdu: beş çift ikiz. Clieto ve çocukları, Atlantis kraliyet ailesiyle evlenmeleri ve kaçınılmaz olarak Apollo tarafından Atlantis'in yönetimini güvence altına almaları için Atlantis'e geri gönderildi. Apollo, Atlantis aracılığıyla Zeus'u kovmayı ve göklerin ve yerin hükümdarı olarak hak ettiği yeri almayı amaçlıyordu.

Ne de olsa Zeus bunu böyle yaptı. Ve ondan önceki babası... Apollon bu noktada sadece aile geleneğini takip ediyordu.

Apollo'nun kendisi, her Atlantis kraliçesinin ilk oğlunun babasıydı ve her çocuğun Atlantis tanrılarının düşüşünü sağlamak için seçilen kişi olacağını umuyordu. Her yıl Kahinler onu geri çevirdi.

(Şimdi, bu kısım kafa karıştırıyor, o yüzden dikkat edin. Bu biraz deniz kabuğu oyunu gibi. Bebeğim, bebeğim, bebek kimde... Evet, bunda da hiç iyi olamadım.) MÖ 9548'de Apollon baba oldu. Atlantis kraliçesinin başka bir oğlu, onu ölü kocası kılığında bir rüyada bir hayalet olarak baştan çıkarıyor. Cidden güçlü bir rüya hakkında konuşun. Voilà: bir numaralı bebek: Stryker.

Aynı yıl, Atlantis tanrılarının korkunç kraliçesi Apollymi, başlangıçta sanıldığı gibi kısır olmadığını fark etti - ilk çocuğuna hamileydi. Kaderler, panteonlarının sonunu getirecek bir çocuk ilan etti.

İki numaralı bebeği girin: Apostolos.

Archon henüz kıyameti planlamaya hazır değildi. Çocuğu olsun ya da olmasın, karısının bebeği doğar doğmaz dünyanın iyiliği için öldürmesini talep etti.
Sağ. Apollymi bunun olmasına izin verecekmiş gibi.
Oğlunu erken, gizlice doğurdu ve onu sakladı. İki numaralı şanslı bebek.
Archon'a bebeği sunma zamanı geldiğinde, Apollymi ona kundağa sarılmış taştan yapılmış bir bebek verdi.
Archon öfkeliydi. Karısının bebeğini sakladığını biliyordu... şüphesiz ölümlü bir kadının rahminde. (İnsan rahimleri, görünüşe göre lanetli bir bebeği bir an bile fark etmeden saklamaya ihtiyaç duyan tanrılar için son derece uygun bir yer.) Bu da bizi bir numaralı bebeğe geri getiriyor: Stryker.
Archon, Atlantis kraliçesinin hamile olduğunu biliyordu, bu yüzden bebeğinin de öldürülmesini talep etti.
Bilirsin, kadınlar çocuklarının ölümüyle ilgili kararları pek iyi karşılamazlar.
Şimdiye kadar kraliçe, taşıdığı bebeğin Apollon'un oğlu olduğunu anlamıştı. Apollo'nun oğlunun, özellikle de Atlantis tanrıları tarafından öldürülmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Doğumu boyunca bu kendini beğenmiş düşünceyi kalbine yakın tuttu. Ancak... oğlunu doğurduktan hemen sonra, oğlu gözlerinin önünde katledildi.
Atlantis kraliçesinin bilmediği şey, Apollo'nun kendi geçişini yaptığıydı - Artemis'in yardımıyla Apollo, doğmamış çocuğunu Delphi'deki rahibelerinden birinin rahmine yerleştirmişti.
Atlantis kraliçesinin doğurduğu çocuk, üç numaralı bebekti.
Zavallı bebek üç numara. Sorun olacak kadar uzun yaşamadı ve zavallı insan kraliçeye geçişten bahsetmedi.
Atlantis kraliçesi, kendisini ve artık ölmüş olan çocuğunu terk ettiği için Apollon'dan nefret ediyordu...
ve iyi bir sebeple. Dul bir kadın olarak, Apollon'un onu tekrar hamile bırakmak için yatağına asla geri dönmemesine de içerlemişti. Bu acıya kapıldı, bunun kendisine bulaşmasına ve ruhunu zehirlemesine izin verdi. İntikam doğurmasına izin vermek. Apollon'a gümüş bir tepside servis etmeden önce yemeğin güzelce soğumasına izin verdi.
Apollo'nun jigolo geçmişine dayanarak, bunun an meselesi olduğunu biliyordu.
On dokuz yıl sonra, MÖ 9529'da Yunanlılar bir şans verdiler ve Apollon'u kendi amaçlarına çekmeye çalıştılar. Apollites'e karşı savaşmanın kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyorlardı, bu yüzden Apollo'nun gözüne girmeye yardımcı olmak ve umarım desteğini kazanmak için ona gelmiş geçmiş en güzel kadın olan Ryssa'yı gönderdiler. Ryssa anında tanrıyı büyüledi ve kalbini kazandı. sahip olmak
Tüm tanrıların sahip olduğu aynı zayıflıklar, Apollon onun güzelliğine yenik düştü ve her zaman verimli olan tanrı tohumunu ekti. Ryssa ona bir oğul doğurdu ve savaşın gidişatı Yunanlıların lehine değişti.

Atlantis kraliçesi, Ryssa ve oğlunun derhal öldürülmesini emretti ve kölelerine vahşi hayvanlar kadını ve çocuğu paramparça etmiş gibi göstermeleri için vahşiliklerinden geri durmamaları talimatını verdi. İşlerini yaptılar, belki biraz fazla iyi.

Ve böylece Apollo, Atlantis'i yok etti (en azından Apollo'nun söylediği bu). Sevgili kız kardeşi Artemis, tüm Apollitleri (ve onlarla birlikte dünyayı) yok etmeden önce onu durdurmayı başardı, bunun yerine asi çocuklarını lanetledi. Onlara, metresini ve oğlunu katleden vahşi hayvanlar adını verdi, onlara bu tür hayvanlara uygun özellikler (yırtıcı hayvanların dişleri ve gözleri) verdi ve hayatta kalabilmeleri için birkaç günde bir birbirlerinin kanıyla beslenmeye zorladı. Onlara bakmaya ve ihanetlerinin kendisine hatırlatılmasına artık dayanamadığı için onları kendi alanı olan güneşten kovdu.

Bugüne kadar, Apollites sadece yirmi yedi yaşına kadar yaşıyor: üç kere üç kere üç, Ryssa'nın öldüğü yaş. Son gün, dayanılmaz derecede acı verici bir şekilde ölürler ve güneş nihayet batana kadar yavaş yavaş toza dönüşürler.

Mutlak güç mutlaka yozlaştırır

Binlerce kez ölenler sadece korkaklar değildir. Bazen kahramanlar da öyle. -Günah

Apollo, çocuklarına lanet ederken küçücük bir ayrıntıyı gözden kaçırdı - ve bu, Delphi'de sağ salim saklanan rezil bir numaralı bebek de dahil olmak üzere hepsini lanetlemiş olmasıydı.

Kelimelerin gücü vardır. Ve Eddie Vedder'in dediği gibi: Bir kez söylendi mi, geri alınamazlar.

Apollon, oğlunun halkını lanetlemeden önce gerçekleşen düğün gününde de Apollon'un bunu düşünmesi gerekirdi. "Geleceğim senin elinde," dedi. "Senin kanın benim ve senin ve gelecekteki çocukların sayesinde yaşıyorum." O sözü vermeden önce kendi Kahinine gitmemiş olması çok kötü, değil mi? Bilseydi, Apollon'un o özel sadakat yeminini ederek kendisini yok olmaya mahkûm ettiğini bilirdi.

Oğlunun soyu tükendiğinde, Apollon da... ve onunla birlikte güneş, dünya ve burada yaşayan herkes yok olacak.

Hata.

Cassandra Peters Tryggvason, Apollo'nun (Stryker) oğlunun ve onun aracılığıyla oğlu Erik'in doğrudan soyundan gelir. Kendinizi böyle bir durumda bulursanız, bu iki kişiyi ne pahasına olursa olsun korumalısınız. Senin ve benim hayatımın toplamından daha değerliler.

Klişe olmasın ama dünyanın kaderi aslında buna bağlı.

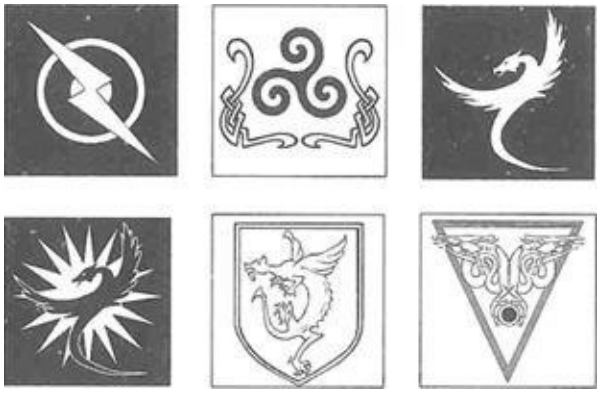
Bugün birçok Apollite, insan dünyasıyla sorunsuz bir şekilde uyum sağlarken, diğerleri ayrılmış komünlerde yaşıyor. Mevcut tüm Apollite gruplarının kayıtları yoktur, ancak aralarında Atina, Buenos Aires, Helsinki, Hong Kong, Londra, Paris, Rio, Tokyo ve Montreal'in de bulunduğu dünyanın her yerindeki büyük şehirlerde bilinen Apollite toplulukları vardır. Amerika'da New York, Seattle, Los Angeles, Las Vegas, Miami ve tabii ki New Orleans'ta bulunabilirler. (Apollitlerin ve Daimonların, ruhsuz

politikacıların istenmeyen aşırı nüfusu nedeniyle Washington, DC'den uzak durdukları söyleniyor... ama bu sadece bir söylenti olabilir.) Daimonlar genellikle bu komünlere hoş geldiniz.
Arcadialılar ve Katagarya, kutsal alanlarındaki kuzenleri Apollitlere her zaman müsamaha göstereceklerdir, ama Daimonlara asla. Kardeşlerini kontrol edebilirler, ancak Daimonlar her zaman sorun anlamına gelir, çünkü bu her zaman Karanlık Avcıların gelmesine neden olur ve Daimonlar para ödeyen müşterilerini yeme eğilimindedir - bu iyi bir iş anlayışı değildir.
Apollitler bölgeseldir ve amblemleri değişebilir, ancak birkaç ortak tema vardır. Çoğu, güneşi (ve dolayısıyla Apollon'u) bir şekilde veya tarzda içerir. Gözyaşları ayrıca sevdiklerinin kaybını belirtmek için kullanılır. Bunlar dövmeler, afişler veya işaretler olarak görünebilir. Bir Apollite bir topluluğa girdiğinde, orada ikamet etmeyi seçtikleri sürece o topluluğun yasalarını ve inançlarını sürdürmek için kan yemini etmelidir.
Topluluklarını kesinlikle kıskanmıyoruz - Apollite hayatı genellikle yalnız ve her zaman kısadır. Çocukları ve kardeşleri için güvenli topraklar bulmak için uzun yıllar boyunca çok uzaklara gittiler ve buna saygı duyuyoruz. Birçok Apollite çocuğu yetim kaldı ve küçük gruplar halinde ya da insanlar arasında yalnız yaşamaya zorlandı. Birçoğu geçmişini bilmiyor ve çok geç olana kadar öğrenmiyor.
Nasıl dilimlersen dilimle, iç karartıcı bir teklif.
Hepsinin sarı saçları olmayabilir (Daimon'ların sürdürmekten hoşlandığı başka bir söylenti), ancak aradığınızda fark edilmesi kolay olan bazı benzer fiziksel özelliklere sahiptirler.
Safkan Apollitler güneş ışığında olamazlar. Olurlarsa toza patlarlar. Melezler, değişen derecelerde güneş ışığına tahammülsüzlükle doğarlar, ancak bu, güneş kreminin iyileştirebileceği bir şey değildir. Çoğu o kadar hassastır ki, hayatlarının tamamını olmasa da çoğunu yeraltında geçirirler. Kısalan ömürleri nedeniyle günümüzde Apollitler son derece ileri bir hızla olgunlaşmaktadır.
(Beni tebrik edin, Chia Pet benzetmesi yapmamak için kendimi gerçekten zor tutuyorum.) Apollitler on bir yaşında yetişkinliğe ulaşır ve genellikle on iki ile on beş yaşları arasında evlenirler. (Bir Apollite düğünde, ebeveynler muhtemelen ölmüş olduğundan, gelin genellikle bir sponsor tarafından verilir.)
Bebeklerini yaklaşık yirmi haftada, yani normal insanların yaklaşık yarısı kadar sürede hamile bırakırlar.
Hepsi hala yirmi yedi yaşında ölüyor. Melezler daha uzun yaşayabilir.
Saf kan bir Apollite'nin o yaştan sonra hayatta kalmasının tek yolu Daimon'u dönüştürmektir.
Daimonlar
En kötüsü, sadece kandan dolayı midemiz ağrıyor.
—Stryker
Daimonlar (günümüz insanlarının "vampirler" dediği şey), insan ruhlarını vücutlarına alarak yirmi yedi yıllık ölüm cezasını aldatıyor. Bir Apollite bir

kez yabancı bir ruha sahip olduğunda, bu onları olduklarından başka bir şeye, kötü ve umursamaz bir şeye dönüştürür. Bir insan ruhunu vücuduna alan herhangi bir Apollite, anında bir Daimon olarak sınıflandırılır. Orada gerçek bir gri alan yok.
Sanırım biraz hamile olmak gibi bir şey - ya öylesin ya da değilsin.
Bu da Apollymi'ye geri dönüyor - Apollo'nun kazara talihsiz oğlu Stryker'ı evlat edinen ve ona hayatını uzatmak için ruhları vücuduna nasıl alacağını öğreten kişi oydu. Bu, Stryker'ın kendi ırkından başkalarıyla, Apollymi'nin minnettar ve istekli hizmetkarları olan lejyonlarla memnuniyetle paylaştığı bir dersti.
Bir ruhu korudukları sürece yaşarlar. Ama insan ruhu solar, bu yüzden Daimonlar birkaç haftada bir beslenmelidir. Bir ruh ne kadar güçlüyse, o kadar uzun sürer, ama ruhların en güçlüsü bile en fazla beş altı ay dayanabilir. Solmayan tek ruh, doğmamış bir çocuğunkidir - o beden ölene kadar bir bedeni koruyabilir.
Daimonların bir çocuğun veya hamile bir kadının ölümüne her şeyin üstünde değer vermesi şaşırtıcı değildir.
Apollite'ler içgüdüsel olarak bir ruhu bedenlerine nasıl alacaklarını bilerek doğmazlar. Öğrenilmesi gereken bazı şeyler var. Örneğin Apollite tükürüğünde pıhtılaştırıcı bir jel vardır, bu nedenle yara açıldıktan sonra da emmeye devam etmesi gerekir. (Ve size şunu söyleyeyim - Apollite'nin gözünüze tükürmesini istemezsiniz. Hoo-boy. Bundan sonra vizyonunuza veda edin.) Bu önemli bir eğitim. Yeni dönüşmüş bir Apollite'nin eğitilmesi ve onlara akıl hocalığı yapmaya istekli bir Daimon bulması gerekir.
Bir Daimon bir ruhu aldığında, tüm güçleri de beraberinde götürür, bu yüzden bir Kurt Avcısı için bir Daimon'a yem olmak çok tehlikelidir. Bununla birlikte, Daimon nüfusu kardeşlerini Were'lere karşı dikkatli olmaları konusunda uyarıyor çünkü onların uzun ömürlü ve uzun hafızalı büyük, güçlü aileleri olma eğilimindeler… ve gün ışığında da avlanabilirler.
Bir ruh Daimonlar tarafından yenirse ve bedeni içinde ölürse, o ruh sonsuza dek kaybolur. Ve evet, bazılarımız sürekli olarak ne kadar çok kişinin kaybolduğunun farkındayız. Kesin olarak biliyorum ki bir Daimon ne zaman bir ruh alsa, çığlık atar… ve Ash bunu duyabilir.
Bir Daimon'u canlı canlı gözünüzün önünden ayırmayı düşündüğünüz bir dahaki sefere bunu bir düşünün. Ruh ölmeden önce onları öldürürseniz, ruh özgürleşir ve sonra ebedi istirahatine gidebilir.
Daimonlar ve vampirler tam olarak eşanlamlı değildir. Dört tür vampir vardır: ruh emiciler, kan emiciler, enerji ya da rüya emiciler ve Avcılar. (Avcılar yok eder
sadece yok etmek için.) Benzer şekilde, farklı Daimon türleri de vardır - bunlar aşağıdaki sözlükte listelenmiştir. Özellikle Spathi Daimonlarına dikkat edin; onlar size en çok zarar verebilecek ve verecek olan savaşçı Daimonlardır.

Daha da kötüsü, bir Spathi Daimon'u öldüremezsin. Onun özünü salıverirsin ama kardeşlerinden ya da çocuklarından biri onu geri getirmek isterse, getirebilirler. Ve var.
Tüm Daimonların ortak noktası, karşıdan karşıya geçtiklerinde göğüslerinin ortasında oluşan gölgeli "doğum lekesi"dir. Bu işaret, tükettikleri tüm ruhların toplandığı yerdir. Delinirse, yakalanan ruhları serbest bırakacak ve Daimon'un hayatını sona erdirecek.
Burada bunun için gidiyoruz.
Daimonlar ayrıca güneş ışığına maruz kalmaktan veya kan kaybından da ölebilir - örneğin, kişinin şah damarını yırtmanız durumunda. (Ah, deneme yanılma yoluyla öğrendiğimiz şeyler.) Kara Avcı kanı Daimonlar için zehirlidir. Kan önemlidir. Kan hayattır.
Ama her zaman bir Daimon'un kalbini aramak en iyisidir.
En savunmasız noktasından saldırın.
Bu senin için Karanlık Avcı
Kötü adamlar kapıyı çalmaz.
—Romeo Pontis
Daimonlar sizi tam olarak aramayacaklar, bu yüzden onları nerede bulacağınızı bilmelisiniz.
Neyse ki, yeni oluşan Daimonlar çok zeki değiller ("biz sadece yirmi yedi yaşındayız ve sınırlı dünya deneyimimiz var" meselesi) ve yerleşik beslenme modellerini ve davranışlarını takip etme eğilimindeler. Ne yazık ki, insanlar daha zeki değiller ve yine de kitaptaki en eski numaralardan bazılarına kanma eğilimindeler.

Daimon Nasıl Belirlenir?
Kesin Bahisler
• Yirmi yedi görünüyorlar
• Sarı kökler
• Göğüste mürekkep lekesi
• dans edemiyorum
• Büyüleyici bakış, etraflarındaki insanları dürbünle inceler—bir bifteğe bakan bir kaplan gibi
• Kim olduğunuzu bilirler ve siz ortaya çıkar çıkmaz kaçarlar.
Kesin ama Tanımlanamaz
• Dişler
• Macunsu cilt
• Akıllıca yorumlar
• Uzun
• Çift sayılı gruplar halinde seyahat edin

• Mantıksız bir şekilde arılardan korkmak
• gözyaşı dövmeleri
• Apollite dövmeleri (burada resmedilmiştir)

Biliyorum. Acı ama gerçek.
(Ve hey, eskiden böyleysen alınma…)
Süper model güzel görünüme sahip uzun saçlı Daimonlar, Goth kalabalığıyla takılma eğilimindedir. Bir düşünün... diğer bir grup dişli, solgun tenli genç insanla kaynaşmak için daha iyi bir yer var mı? Goth civcivler Daimon dişlerinin sıcak olduğunu düşünüyor. Daimonlar, Goth civcivlerinin patates cipsi gibi olduğunu düşünür.
Sadece bir tane yiyemezler.
Bir Goth kalabalığındaki Daimon'u ayırt etmenin bir yolu, mükemmel diksiyonudur - ısmarlama vampir dişleri olan bir Goth, bir Daimon'un yapacağı gibi yıllarca dilini dişlerinin etrafında gezdirmek için pratik yapmamıştır. (Bu engeli aşmanız ne kadar sürdü?)
Apollitler genellikle oldukça uzundur; Apollo gibi bir tanrı, dünyayı ele geçirmek için kısa boylu bir insan ırkı yaratmazdı, değil mi? Daimonlar bu hediyeyi avlarının üzerinde belirmek için kullanır, onlara anında yanlış bir güç duygusu verir ve onları daha korkutucu hale getirir.
Drakula'yı eski Hammer filmlerinde çok seksi ve popüler yapan o büyüleyici bakışları da var. Görünüşe göre piliçler de bunu çok seviyor. Bana neden diye sorma. Tüm "karanlık ve kara kara düşünme" olayının "kara kara düşünme" kısmıyla ilgili olmalı. Çeşitli psişik yetenekleri vardır, ancak Kara Avcılar gibi değişirler. Onlarla yüzleşene kadar neyle uğraştığınızı bilemezsiniz.
Bir Daimon'u bir Goth kulübünde görmenin başka bir yolu da - ve gülmeyin - dans edemiyorlar.
Cidden. Apollitlerin bu arenada bir sorunu yok. Sanki karşıdan karşıya geçer geçmez tüm ritim duygularını kaybediyorlar. (Bunun kelimenin tam anlamıyla ruhlarının olmamasıyla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum.)
Sebep ne olursa olsun, dikkat edilmesi gereken geçerli bir sebep.
Bazen basit en iyisidir.

Ve evet, Daimonlar kulüplere girebilir. Aslında, kulüplerde dans etmektense onlara sahip olma eğilimindedirler. Ayrıca AVM ve benzeri ortak alanlardan da istedikleri gibi gelip gidebilirler. Aksi takdirde, davetsiz olarak özel konutlara girmeleri kesinlikle yasaktır. (Gerçi o şahane küçük Goth kızı muhtemelen büyük kötü Daimon'u içeri davet edecektir... tabii onun dans ettiğini görmediyse.) Hey, slam dansını serserilerin icat etmesinin bir nedeni var. Bir Daimon bile bunu yapabilir.
Daimonlar ölülerin kanını içmezler ve Apollite kardeşleriyle beslenmeleri yasaktır. Bu, elbette, bunu yapan Daimonların olmadığı anlamına gelmez... ama kendi türleri tarafından daha da gaddarca avlanırlar. İsterseniz bir ölüm arzusuyla ölün.
Apollite'ler Daimon'ları tespit etmek için de çok kullanışlıdır. Kan kanı çağırır, sanırım.
Kendi itibarınıza dikkat edin; Apollites için bir Kara Avcı, Şeytan'ın kişileştirilmesidir. O öcü, yatağın altındaki canavar ve eğer odanı temizlemezsen veya annene aldırış etmezsen seni yiyip bitirecek olan şey. Acheron'a gelince, o Ölüm Meleği ve Azrail ve diğer her şey bir arada.
Apollitler Kara Avcılardan korkarak doğar ve büyürler, bu yüzden saklanmak ve onlardan korunmak onların doğal içgüdüsüdür.
Senden.
Yerleşik klanlarda veya topluluklarda yaşamıyorlarsa, Apollitlerin ve Daimonların mahzenlerde ve yer altı mezarlarında ikamet ettikleri bilinmektedir. Bedensiz ruhlarla çevrelenmişlerse, ihtiyaç duyulduğunda beni almak için hızlı bir çıkışları vardır. Ayrıca Karanlık Avcıları savuşturmak için oldukça kusursuz bir yöntemleri var.
Bir ruhla iki kuş vurmak gibi.
Gruplar halinde seyahat ederler. Genellikle çift sayılarda. Birini öldür ve tek sayı onları şaşırtacak - bu arada bu bir şaka. Sadece gerçek olmasını diliyoruz. Yanlarında bir dişi varsa, eski usul iseler onu ne pahasına olursa olsun koruyacaklardır. Değillerse, bir kıza vurmayacağını umarak onu sana bir kalkan olarak fırlatabilirler. Annenin sana daha iyi öğrettiğini biliyorum ama bu durumda ona vur. Hayatınız buna bağlı olacaktır.
Daimonlar, boyutlar arasında seyahat etmek için cıvata delikleri veya laminalar kullanır. Bu cıvata delikleri onları Kalosis'in ziyafet salonuna düşürür, bu yüzden bir Kara Avcı için bir Daimon'u asla bir Daimon'dan takip etmemek akıllıca olur. Daimonlar, biri açıldığında bir portaldan geçmelidir… bu, o özel yeteneğe sahip olup olmadığınızı bilmek iyi bir şeydir.
2003'ün Mardi Gras'ında Kalosis ile fani dünya arasındaki eşik çok inceydi. Durumu kontrol altında tutmak için dünyanın her yerinden Kara Avcılar getirildi. Bazıları kaldı. Bazıları konuşlandırıldıkları şehirlere döndü. Bazıları ölümsüz bobinlerini bıraktı.
Kaos devreye girince böyle şeyler olur.
Her iki durumda da, bu tür son olay 1400'lerdeydi ve bir sonraki 2800'lerde olacak. Bize şimdi katılıyorsanız, bu, bunun için fazla endişelenmemeniz

gerektiği anlamına gelir. (Umuyoruz.) Bekle, bunu yüksek sesle mi söyledim? Duyduğunu unut.
Elbette genel olarak bir kıyamet hakkında endişelenmemeniz gerektiği anlamına gelmez - bir sonraki tanrının bir sonraki çocuğu ne zaman Kaderler tarafından lanetleyeceğini asla bilemezsiniz. Sadece Mardi Gras hakkında fazla endişelenme. New Orleans'ı ziyaret et ve benim için bir kahve ve beignet al. Birkaç Daimon kapalı. İyi eğlenceler.
Ne de olsa yaşamak için o sefil uzun hayatın geri kalanına sahipsiniz.
Ah, bir şey daha, cevap hayır. Hayır, ne duyarsanız duyun, kaynağınız ne kadar güvenilir olursa olsun Daimonlar uçamaz. Söz.
Soğuk küçük kalbimi geç. Kyrian onları hızla giden Lamborghini'sinin kaputundan atmadığı sürece. Veya onları bir binadan atarsınız. Bu oldukça eğlenceli olabilse de, lütfen yapma, çünkü bu sadece Daimon'u durdurur ve onu öldürmez. O ancak bir tanrının talihli bir eylemiyle (ve onlar sizin için gerçekten uygun olduğunda hiçbir şey yapmazlar) hedefini delen bir şeye çarparsa ölecektir.
Son bir şey: Daimonlar arılardan korkar. Apollon'un oğlu arıcı olduğu için arı sokmaları onlar için öldürücüdür. Bu bilgiyi ne zaman ve nasıl kullanacağın hakkında hiçbir fikrim yok, ama işte burada.
Daimon Dizini
İşte bilinen Daimonların, dallarının ve kullandıkları terimlerin bir listesi. İyi öğren.
Akelos/Agkelos Akelos, Daimonların hayatlarını almakta zorlanan bir koludur.
"masum" insanlar, yani sadece suçluları ve yırtıcıları avlarlar. Bu, yüzeyde iyi bir anlaşma gibi görünüyor, ancak yozlaşmış ruhların zehri Daimon'u ele geçirebilir ve onu çok, çok kötü bir müşteriye dönüştürebilir. (Bkz. Trelos.) Liderlerinin adı Karlos.
Allegra Stryker'ın dört Spathi komutanından biri.
Kara Avcı Cael'in karısı Amaranda Apollite, Amaranda'nın sırtının küçük bir kısmında aşklarının sembolü olarak bir gülle dolanmış bir yay ve ok dövmesi var. Ayrıca elinde Spathi gözyaşı dövmeleri var. Cael'in takma adı Sunshine'dır.
Amaranda, kocasına saldıran Daimon'u öldürdükten sonra yanlışlıkla Daimon'u dönüştürdü. Daha sonra onu bir Daimon'un kanıyla beslemeye zorlayarak Cael'in hayatını kurtardı ve onu ... tanrılar bilir neye dönüştürdü.
Anaimikos Hayatta kalmak için sadece diğer Daimonlardan beslenen bir Daimon.
Apati Bunlar “sahte” Spathi Daimonlardır. Karanlık Avcılar (ve birçok Apollit), bunlarla gerçek Spathi savaşçıları arasında ayrım yapamaz. Apati'nin çoğu, insan şehirlerinin içinde ve çevresinde yaşarken bulunur. Sertler ama gerçeği kadar ölümcül değiller. Yüksek liderleri Christof'tur.
İlluminati'nin Arista Üyesi.
Arod Stryker'ın dört Spathi komutanından biri.

Atinalılar Bu geniş Apollit topluluğu, çoğunlukla Apollitlerin anavatanı Yunanistan'da ve çevresinde bulunan şubelere sahiptir. Bu topluluğa dost insanlar ve yerler çeşitli güneş sembolleriyle işaretlenmiştir.
Daimonların sık sık "gerçek" vampirlerle tanışmak isteyen turistleri topladıkları ve Velkan Danesti ile karşılaşma olasılıklarının en yüksek olduğu Transilvanya'daki Kanlı Zindan Kulübü.
Bir Daimon'un başı dertte olduğunda açılan cıvata delikleri. Daimonların onlar üzerinde hiçbir kontrolü yoktur. (Bkz. Lamina.)
Buffites İnsan vampir avcılarının takma adı. Gerçekten var olmalarına rağmen, normalde bir kavgada uzun sürmezler. Ancak, sizinle Daimonlar arasındaki farkı anlayamadıkları için size saldıracaklar. Berbat (kelime oyunu için üzgünüm), değil mi? İşte gerçekten berbat kısım. İnsan oldukları için karşılık veremezsin. Onlar seni kazıklamaya çalışırken bile onları koruman gerekiyor.
Thanatos'un enkarnasyonu haline gelen Dirce'nin kocası Callyx Apollite. Yenildikten sonra, Callyx'e (Acheron tarafından) karısıyla birlikte olabilmesi için insan olarak yeniden doğma şansı verildi. (Bkz. Thanatos.)
Carmillas Kadınları ölümsüz vampirlere dönüştürmek için Daimon arıyor. Olarak da adlandırılır
"Daimon Bait" veya "İnanılmaz Moronlar".
Düğün resepsiyonu Karanlık Avcı Rafael ve Squire Celena tarafından bozulan Chloe Apollite gelini.
Cliff Amanda Devereaux Hunter'ın can sıkıcı, yarı Apollite eski nişanlısı. Yüzeyde hoş, sessiz, ortalama görünümlü bir veri giriş memuru, eksantrik ailesiyle tanıştıktan sonra Amanda ile olan ilişkisini bozdu ve daha sonra onu Desiderius'a ihanet etti.
Slimeball yeterince güçlü bir kelime değil.
Pollux Kültü Apollon'un tam da ölmelerini istediği gibi ölmeye yemin eden bir grup Apollite - yirmi yedinci doğum günlerinde yavaş yavaş. Pollux Kültü üyeleri ritüel intihar etmez veya Daimon olmaz. Diğer gruplar tarafından pek sevilmeyen tarikat üyeleri genellikle uzak bölgelerde bulunur. Elysia kolonisindeki her Apollite'nin Pollux Kültü'nü sürdürmek için yemin ettiği unutulmamalıdır.
Trates'in ölümünden sonra Stryker'ın ikinci komutanı yapılan İlluminati'nin Davyn Üyesi. Davyn bir zamanlar Stryker'ın oğlu Urian'ın yakın arkadaşıydı.
Dawn Surfer Güneş ışığına maruz kalan bir Daimon için argo. Kara Avcılar tarafından şu şekilde bilinir:
"Daimon Flambé."
Day-Slayer Apollite güneş ışığında yürüyebilen bir Daimon-Apollite efsanesi. Day-Slayer'ın bir gün gelip tüm Daimonları birleştireceğine, böylece (Apollon'a göre) dünyanın yüce hükümdarları olarak hak ettikleri yeri alabileceklerine inanılıyor. (Bkz. Thanatos.) Genellikle kendilerine ölümsüzlük sözü verildiği için Daimonlara hizmet eden Yürüyen Ölü Adamlar. Ayrıca gerçekten aptal olarak da adlandırılırlar.

Delphinians Daimon Oracles. Dünyanın her yerinde bulunan, cıvata deliklerini istedikleri zaman çağırabileceklerine inanılıyor. Hepsinin taşıdığı yunus dövmesinden ya da takılarından tanıyabilirsiniz.
Desiderius Takma Adı: Desi. Bacchus'un (Dionysus) yarı tanrı oğlu ve Apollite bir kadın olan Desiderius, Devereaux ailesine kin besleyen bir Spathi Daimon'du. Apollite karısı (Eleanor) yirmi yedi yaşında öldü. Desiderius aslen Kyrian ve Amanda Hunter tarafından öldürüldü. Ne yazık ki, Spathi doğası nedeniyle, herkese musallat olan bedensel olmayan bir hayalet olarak biraz zaman geçirdi.
Daha sonra Stryker, Desiderius'a reenkarne olma yeteneği verdi. Çünkü bazı insanlar kötü bir şeye yeterince sahip olamazlar.
Sonunda, Kyrian ve Amanda Hunter, Tia Devereaux, Dark-Hunter Kassim ve Cherise Gautier'in hayatlarını alarak büyük bir ölüm serisini ortalığı kasıp kavurduğu Karanlık Avcı Ulric'in bedenini ele geçirdi. Ulric/Desi sonunda Valerius Magnus ve Tabitha Devereaux tarafından bıçaklandı ve başı kesildi.
İntikam Daimonları olarak da adlandırılan Dikisi, özellikle Apollitleri avlayan insanları, ayrıca Kara Avcıları ve onlara yardım eden veya hizmet eden herkesi hedef alır. Bir dizi lider tarafından yönetilirler ve yalnızca en güçlüleri liderlik edebilir.
Bir lider zayıf olarak algılanırsa, bir sonraki komutanı tarafından devrilir ve öldürülür.
Dirce Thanatos'un önceki bir enkarnasyonu Taberleigh'i (Zarek'in yaşadığı köy) yok ettiğinde, Zarek savaşarak Thanatos'un sığınma istediği Apollite köyüne gitti ve onu öldürmeye kararlıydı. Savaşta Thanatos, Zarek'in istemeden öldürdüğü bir Apollite'yi önüne fırlattı - bu Dirce idi. Dirce'nin kocası Callyx kendi intikamını almak istedi ve yeni Thanatos oldu (Ash, Taberleigh'e saldıran kişiyi öldürdükten sonra).
Dirce, Allison Grant adında bir insan olarak ölümlü dünyaya yeniden doğdu; Ohio Eyalet Üniversitesi'nde dans bölümü ikinci sınıf öğrencisi. Yenilgisinin ardından Ash, Thanatos/Callyx'e eski karısıyla birlikte olabilmesi için bir insan olarak yeniden doğma fırsatı verdi.
Doulos Apollitlerin veya Daimonların İnsan hizmetkarları. Doulosi, Daimonları insanlar tarafından keşfedilmekten veya avlanmaktan korur ve korur. Çaresizlerse kanları bir Daimon'u devirebilir, ancak yalnızca efendilerine ihanet ettiklerinde veya artık gerekli olmadıklarında öldürülürler. Doulosi'lerin çoğu, efendilerinin onları Daimon'a dönüştürme yeteneğine sahip olduğuna ve bunu yaparak ölümsüzlük elde edeceklerine inanıyor. Size söylüyorum, bu insanlar çok fazla Hammer filmi izliyor.
Draco Yaşayan en yaşlı Daimon olduğuna inanılan Draco'nun kendi Katagarya sürüsüne hükmettiği söylenir ki bu kesinlikle ender görülen bir manzaradır. Efsaneye göre o, Apollymi'nin oğlu ve Atlantis'in kayıp varisi Apostolos'tur. Acheron gibi o da komuta ettiği bir iblisle seyahat ediyor.
Dyana Stryker'ın Apollite kızı ve Urian'ın kız kardeşi Dyana, Daimon'u dönüştürmeyi reddettiğinde yirmi yedinci doğum gününde öldü.

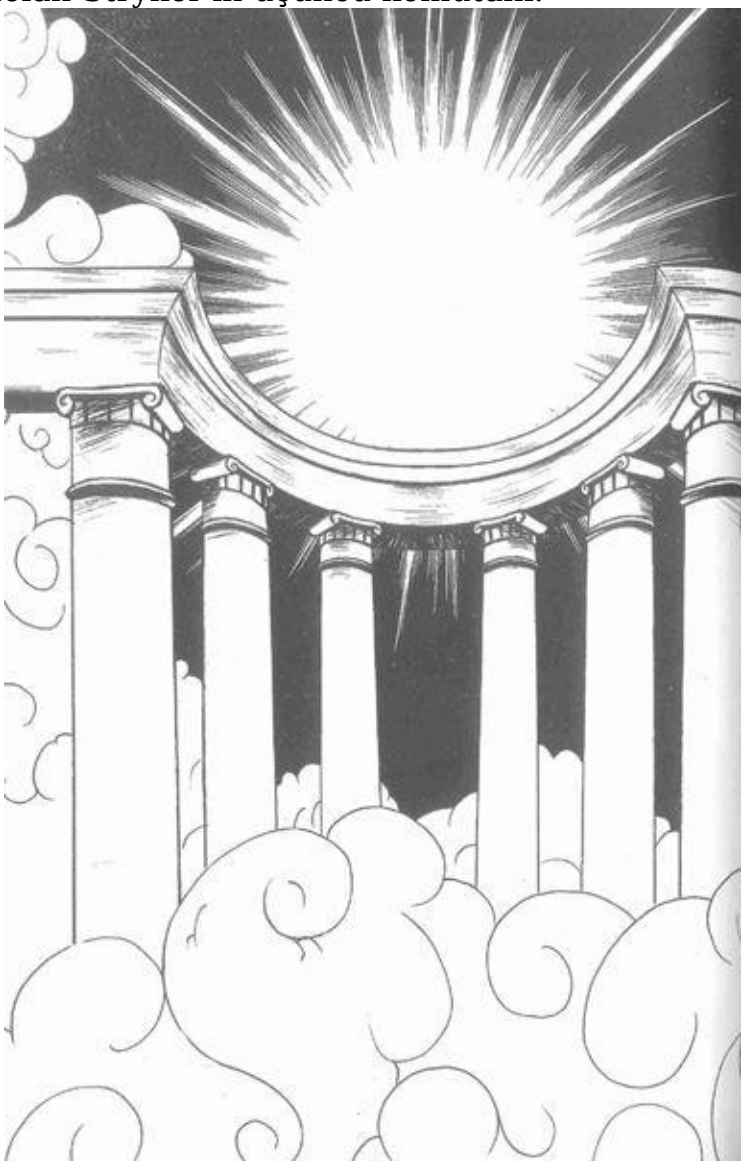
Eleanor Desiderius'un Daimon'u dönüştürmeyi reddettiğinde yirmi yedi yaşında ölen Apollite karısı.
Elysia Kuzey Amerika'daki en eski Apollite topluluklarından biri olan Elysia, bir dağın altına gizlenmiştir. Şehrin koruyucusu olarak adlandırılan Urian, bölge sakinlerine şehrin nasıl inşa edileceğini gösterdi.
Bir Daimon'u öldürmek için kullanılan argo terim.
Fabio/Kato Hepsinin uzun boylu, sarışın ve yakışıklı olmalarından kaynaklanan bir Daimon için aşağılayıcı terim.
Gatopoulous, Damien Sin'in Las Vegas'taki kumarhanesinin Daimon yöneticisi. O, Katra Agrotera için görebileceğiniz kadar alaycı. Ve Sin'in iyi tarafında kalmak istiyorsan, yoluna çıkarsan Damien'ı öldürme içgüdünle savaş. Sin çok gücenir ve gerçekten bir Kara Avcı olmadığı için sana büyük bir zarar verebilir.
Seattle, Washington'daki Happy Hunting Ground Apollite-Daimon barı. Kulübün tabelasında sarı bir güneşe karşı uçan siyah bir ejderha silueti var - bu sembol, Apollites ve Daimons için uluslararası karşılama matıdır. Aynı zamanda devriye gezen Cael'in evi. Kendini Seattle'da bulursan uzak dur.
Heilig, Seattle Polis Şefi Paul Heilig'in oğlu Ben Daimon ve Derrick'in erkek kardeşi.
Heilig, Seattle Polis Şefi Paul Heilig'in oğlu Derrick Daimon ve Ben'in erkek kardeşi.
Derrick, Apollite Amaranda tarafından öldürüldü.
Ben Lirin Işığıyım “Ben Lirin Işığıyım ve onun lütfuyla yürüyorum”, başka bir Daimon veya Apollite'den sığınmak isteyen Daimonlar ve Apolliteler tarafından kullanılan ifadedir.
“Lirin Işığı”, atalarının Apollon ile olan akrabalığını ifade eder.
Icarus Bilinen bir Daimon.
Illuminati Spathi Daimonların en eski ve en güçlüsü ve Atlantislilerin sonuncusu. Illuminati, Apollymi'nin korumalarıdır ve Stryker tarafından yönetilirler. Sonra tekrar, tüm Spathi'ler Stryker tarafından yönetiliyor. Onda bir tanrı kompleksi var (üzgünüm, o çatlağa karşı koyamadım).
Mürekkep Lekesi Daimonlar için aşağılayıcı terim, tüm Daimonların karşıya geçtikleri anda göğüslerinde oluşturdukları garip kara lekeden, çaldıkları ruhların toplandığı işaretten kaynaklanır. Bu nokta, Daimon'u öldürmek için bir hançer veya başka bir keskin silahın delmesi gereken yerdir.
Iroas Iroas, Apollite dilinde “kahraman” anlamına gelir. Bir Daimon kahramanı, Apollon'a ve "hizmetkarlarına" meydan okuma gücünü kendinde bulabilen bir Apollite'dir. Bu terim aynı zamanda Apollite'den Daimon'a - nihai meydan okuma - geçen herkesi ifade eder.
Kalasian Kalasian, Apollite merhamet melekleridir. Her yerde bulunurlar, genellikle insanlar arasında yaşarlar, ancak buldukları herhangi bir Apollite'ye yardım etmeye isteklidirler. Kalasyalıların çoğu Arcadian veya Katagarya kutsal alanlarında bulunur.
Karones Kuzey Amerika'daki bölgelerde, genellikle Kanada ve kuzey Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan bir Apollit topluluğu. Çoğu

Daimon'un aksine, Karones üyeleri genellikle daha soğuk iklimlere eğilimlidir.
Kathoros'un Spathi'den bile daha kötü olduğu söylenir, Kathoros Daimonları nadirdir. Bir zamanlar Atlantis savaş tanrısı Misos'un hizmetkarları olduklarına inanılıyordu. Arcadian Sentinels gibi, Kathoros Daimon'un yüzünün yarısı dövmelidir ve efsaneye göre kafalarını kazırlar.
Katoteros Atlantis dilinde "cennet" anlamına gelen terim ve şu anda Acheron Parthenopaeus'un memleketi. Tüm Apollites ve Daimons, Katoteros'ta dinlenme haklarını geri alabilmeyi hayal ediyor.
Katoteros.com Apollite-Daimon Apollite tarihini ve yaşam tarzını öğreten ve Daimonları belirli Kara Avcılar hakkında uyaran Web sitesi. (Evet, numaralarını aldık.) Bir Yunan tarih sitesi gibi yapılmış ama şifre korumalı alanlar var. Endişelenme, onları kırmakla görevli bir Squires ekibimiz var. Sadece zaman meselesi.
Amaranda'nın kız kardeşi Kerri Apollite. Kerri, Paul Heilig'in Daimon oğullarından biri tarafından öldürüldü.
Maia Apollite doktoru ve Cassandra Tryggvason'un Elysia'dayken oğlu Erik'i doğurmasına yardım eden Pollux Tarikatı üyesi Lakis. Dr. Lakis çok kısa bir süre sonra, yirmi yedi yaşında doğal olarak öldü.
Lamina Atlantis dilinde "sığınak" anlamına gelen terim. Laminalar, Kalosis ile insan dünyası arasındaki portallardır ve genellikle Spathi Daimons tarafından Dark-Hunters'tan kaçmak için kullanılır. Ayrıca genellikle "cıvata delikleri" olarak da adlandırılırlar.
Lamina terimi ayrıca herhangi bir Were-Hunter sığınağı için de geçerlidir, çünkü hem Apollites hem de Daimonlar orada Dark-Hunter'lardan güvendedir. Were-Hunters bölümünde bu tür laminalar hakkında daha fazla bilgi var.
Mavrovian Kolları daha sıcak iklimlerde bulunan bir Apollite topluluğu. Mavrovianlar genellikle Akdeniz'de ve çevresinde bulunur. Son derece gizlidirler. Birçoğu lirin işaretini taşıyor.
Ryssa Ryssa, Yunanlılar tarafından Apollon'a verilen prensesti. En sevdiği metreslerinden biriydi. O sırada Ryssa, dünyanın en güzel kadını ilan edildi. O ve oğlu (Apollo'nun babasıydı), kıskanç Apollite kraliçesinin hizmetkarları tarafından vahşice öldürüldü, bu eylem Apollo'nun tüm Apolliteleri lanetlemesine, onları sonsuza kadar lanetlemesine ve Daimonları yaratmasına neden oldu.
Peters, Nia Cassandra'nın kız kardeşi ve Jefferson Peters'ın yarı Apollite kızı. Nia, kız kardeşleriyle birlikte Apollo'nun doğrudan soyundan gelen son kişilerden biriydi. Spathi Daimons arabalarını havaya uçurduğunda annesiyle birlikte öldü.
Peters, Phoebe Cassandra'nın kız kardeşi ve Jefferson Peters'ın yarı Apollite kızı. Phoebe, kız kardeşleriyle birlikte Apollon'un doğrudan soyundan gelen son kişilerden biriydi. Annesi ve kız kardeşi Nia'yı öldüren Spathi arabasına yerleştirilen bombadan kurtarıldı. Phoebe, kurtarıcısı (ve daha sonra kocası) Urian tarafından Daimon'a dönüştürüldü. Elysia'da ölene kadar bir

Animakos Daimon olarak kaldı ve Cassandra ile yeni doğan oğlunu Stryker'dan kurtardı.
Rigas Bir Were-Avcısı Regis gibi, Rigas da sürüler halinde seyahat eden belirli Daimon dallarının liderleridir. O sürüdeki iblisler, Rigas'larına nihai bağlılık yemini etmelidir. Bu yemin bir kez yapıldı mı, ebedidir. Tek çıkış yolu ölüm.
Scuds argosunda kendilerini değerli olduklarını kanıtlamaya çalışan genç Daimonlar için kullanılan terim. İnatçı ve kavgacıdırlar ve büyük (normalden daha büyük) konuşma eğilimindedirler. Öldürmeleri biraz daha kolay olmalı. Olmalı. Güvende olmak için onlara merhamet gösterme.
Shanus, Elysia'nın Yüksek Danışmanı.
Sirius Stryker'ın dört Spathi komutanından biri.
Spathi Spathi seçkin ve kötü Savaşçı Daimonlardır. Onlar Apollymi'nin muhafızları ve evcil hayvanlarıdır. Spathis, bedensiz özleri bozulmadan kalacağı için öldükten sonra reenkarne edilebilir. Gerçek Spathi, merkezinde siyah bir ejderha tutan sarı bir güneşin işareti ile tanımlanabilir. Stryker onların lideridir.
Strykerius (namı diğer Stryker) Daimon kralı olarak da bilinir. Stryker, Apollymi'nin evlatlık oğludur ve onun huzuruna çıkmasına izin verilen tek Spathi'dir. Apollo'nun doğrudan oğlu olan Stryker, lanetlenen ilk Apollitlerden biriydi. Bu nedenle babasından tutkuyla nefret eder.
Değil mi?
Stryker, kendi hayatını uzatmak için ruhları toplama sanatını üvey annesinin öğretileri aracılığıyla öğrendi - Apollite kardeşleriyle mutlu bir şekilde paylaştığı bir sır. O ilk Daimon'du ve lejyonlarının komutanıydı.
Stryker'ın, Acheron'un tanrı tarafından kutsanmış gümüş gözlerini paylaştığını fark edebilirsiniz, ancak o onlarla doğmamıştır. Stryker o gözleri ancak babası Apollon'u hor gördükten sonra aldı. Bundan sonraki ayrıntılar, bildiğimiz şekliyle biraz kabataslak.
Her zaman tetikte olan Stryker ayrıca Acheron'a kin besliyor ve dünyayı Ash'in değer verdiği her şeyden ve herkesten kurtarmaya yemin ediyor. Esasen Stryker, tüm dünya tarafından ihanete uğramış gibi hissediyor ve babası Apollymi ve Acheron'u görmeye yemin etti.
ne pahasına olursa olsun düşmek. O kötü bir mama-jama ve bundan hiç çekinmiyor ama öfkesine rağmen Abadonna'ya (Katra) veya Elekti'ye (Acheron) zarar vermesi yasak.
Stryker acımasız bir Daimon olabilir, ancak bir onur kuralı vardır. O, Illuminati'nin lideri ve Urian'ın babasıdır (Stryker'ın sevdiği tek kişi). Tabii ki bu, Stryker'ın oğlunun ihanetini öğrendiğinde ve onu ölüme terk ettiğinde Urian'ın boğazını kesmesini engellemedi.
Dikkat: Stryker ayrıca büyük, siyah bir ejderhaya dönüşme yeteneğine de sahiptir.
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: abanoz/gümüş

Çağırma, Day-Slayer'ın Daimonları ve Apolliteleri konferansa veya savaşa çağırmak için kullanabileceği bir Daimon güdümlü işaretin adı.
Terrence Daimon, Seattle Polis Şefi Paul Heilig'in kayınbiraderi.
Tiber Stryker'ın dört Spathi komutanından biri.
Trates Stryker'ın ikinci komutanı. Trates, Seattle'dayken 2006'da Paul Heilig tarafından sırtından bıçaklandı ve öldürüldü.
Trelos Trelos, diğer Daimonların bile avlayıp öldürdüğü çılgın Daimonlardır. Trelos, kendi doğalarını ve benlik algılarını yok edecek kadar çok suçlu ve kötü ruh almış Akelos olarak başlar. Artık vücutları üzerinde kontrolleri yoktur ve beslenmeleri gereksin veya gerekmesin Apollite, insan veya Daimon ile temasa geçtikleri herkesi öldürürler. Liderleri yok.
Tryggvason, Cassandra Elaine (kızlık soyadı Peters) Yarı insan/yarı Apollite ve Apollo'nun doğrudan soyunun son üyesi olan Cassandra, Jefferson Peters'ın (insan) kızı ve Nia ile Phoebe'nin kız kardeşidir. Minnesota Üniversitesi mezunudur.
Cassandra, bir insan olarak rahatsız edilmeden hayatta kalabilmek için on yaşında dişlerini törpülettirdi ve iki ayda bir kan nakli aldı. Sağ eline, ölmeden önce annesinin verdiği küçük bir mühür yüzüğü takıyor - Atlantis krallarının evlendiklerinde kullandıkları bir yüzük. Ayrıca avucunda annesi ve kız kardeşlerinin onuruna bir çiçeğin yapraklarını oluşturan beş pembe gözyaşı dövmesi var.
Cassandra, Elysia'ya sığınma talebinde bulunurken Wulf Tryggvason ile evlendi. Acheron tarafından hayata döndürüldü (tavsiye edildiği gibi karşılıklı olarak kocasını besledikten ve ardından beklenmedik bir şekilde öldükten sonra). Ash, onu dirilttiğinde, ondan ve soyundan Apollite'lerin gün ışığı lanetini de kaldırdı. Erik Tryggvason'un annesidir.
YÜKSEKLİK: altı fit bir
SAÇ/GÖZLER: çilek sarısı/ela yeşili
GÜÇLER: gizli telepati
Tryggvason, Wulf ve Cassandra Tryggvason'un oğlu Erik Jefferson ve bu nedenle aynı zamanda Apollon'un doğrudan soyundan geliyor. Hem kendisi hem de annesi ne pahasına olursa olsun korunmalı.
Dark-Hunter/Were-Hunter Ravyn Kontis'i kedi formunda yakalayan ve onu Seattle'daki bir hayvan barınağına hapseden Tselios, Theo, Dr. Apollite-Daimon veterineri. Dr.
Tselios daha sonra Stryker tarafından öldürüldü.
Urian Stryker'ın hayatta kalan son oğlu Urian, doğal olarak lanetli bir Apollite olarak doğan ilk çocuktu. Bir zamanlar İlluminati'nin ikinci komutanıydı. Urian, Phoebe Peters'ı (daha sonra evlendiği) annesi ve kız kardeşi Nia'yı öldüren patlamadan kurtardı.
Acheron, babası ihanetten boğazını kesip onu reenkarne edip Daimon veya Apollite'den başka bir şeye dönüştürdüğünde Urian'ı kurtardı... sadece Ash'in yapabileceği gibi.
DOĞUM: MÖ 9526
DOĞUM YERİ: Delphi

Van Helsing'in argoda insan vampir avcıları için kullandığı terim.
Zolan Stryker'ın üçüncü komutanı.

Büyük Tanrılar Her Şeye Gücü Yeten
İblisler, Yarı Tanrılar, Tanrılar ve Ölümsüz Diğer Tüm Şeylerle Başa Çıkmak
Şimdi kızıl saçlı tanrıçayı yiyebilir miyim?
—Simi
Tanrıların Gazabı
Hassas, duygusal olarak değişken ve şiddetli patlamalara eğilimlidirler.
Hayır, bu senin PMS'li eski kız arkadaşın değil ... tanrılarla tanış (kafandaki her düşünceyi okuyabilen, PMS'li eski bir kız arkadaşa benzerler). Onlara hemen hemen aynı şekilde davranıyorsunuz: Onlara cömertçe iltifat edin, hediyeler yağdırın ve güvenli bir mesafede durun. Sadece daha fazlasını yap

tanrılarla, çünkü (çok talihsiz olmadıkça) eski kız arkadaşın seni bir örümceğe çevirmeyecek veya zamanın sonuna kadar seni lanetlemeyecek. İntikam Yasası'ndan sonra belli bir tanrıçadan aldığın şık çift yay ve ok işaretini hatırlıyor musun? Nereden geldiğimi biliyorsun.

Yarı tanrılar, tanrıların oğulları veya kızlarıdır, bir su perisi veya insanla oynaşmanın ürünüdür (düşündüğünüzden daha fazla olur). İblisler, ölümsüz dünyanın "hayvanlarıdır" (ve hayır, bu ifadeyi mazur görmeyeceklerdir, bu yüzden bir daha asla tekrar etmeyin). Bazıları sadece evcil hayvan, koruyucu ve oyuncaktır, ancak bazıları tanrıların kendilerini engelleyecek kadar zekidir.

Nasıl dilimlerseniz dilimleyin, bir şeyi hatırlamak önemlidir: Eğer ölümsüzse, hayatınızı olduğundan daha da cehenneme çevirme yeteneğine sahiptir. Evet, süper güçleriniz var ve kendinizinkini tutabileceksiniz… bir süreliğine. Sadece yapma.

Tanrıları Çağırmak

Aşk tanrısı, seni değersiz piç, seni insan formuna çağırıyorum.

—Julian Alexander

Bir tanrıyı çağırmanın doğru yolu şunu söylemektir: "[Tanrının adı], seni insan formuna çağırıyorum"… veya buna yakın bir varyasyon.

Lütfen bir tanrı çağırmadan önce kendinizi neyin içine soktuğunuzu bilin. Uygun çağrıyı tekrar okuyarak hafızanızı tazeleyin. Gerçekten yapmak istediğin şeyin bu olduğundan emin ol.

Ayrıca tüm tanrıların (elbette Artemis hariç) Karanlık Avcılara yardım etmesinin yasak olduğunu unutmayın. Ve gerçekten onun bir süvari ile geleceğine de güvenme. Siz Artemis'in bir askerisiniz, isterseniz onun evcil hayvanısınız (ya da istemezseniz size kalmış) ve tanrıların geri kalanı bu nedenle sizden güvenli bir mesafede duracaktır.

Ancak, size yardım etmelerinin yasak olması, yapmayacakları anlamına gelmez. Bir tanrıya bir şeyi yasaklamaya çalışıyorsun. Devam etmek. Bunun sizin için nasıl sonuçlanacağını bana bildirin.

Onlardan bir iyilik istemek için bir tanrıyı çağırıyorsanız, hiçbir şey için bir şey alamayacağınızı unutmayın - özellikle bu insanlarla. Merhamet onların en büyük özelliklerinden biri değildir. Takas edecek bir şeyiniz olsa iyi olur, iyi bir şey, yoksa vermeye hazır olmayabileceğiniz bir şey bulurlar (çoğu zaman bir ruh ve her zaman sizin değil). Ve bir kez kalplerini bir şeye koyduklarında, anlaşma bu şekilde olur ya da hiç olmaz. Dikkatlice ilerleyin ve hazırlıklı olun.

Tanrıların Gücü

Tatlım, bizim dünyamızda fuarın hiçbir şeyle alakası yok. En büyük güce sahip olan kazanır. Bu yüzden hepimiz korkmadan birbirimizi öldürmeye hazırız.

—Solin

Şimşekler, ölümsüzlük, diriliş - kim tanrısal güçleri istemez ki? Yine de kendinizi Olimpos Dağı'nda izleyin; büyük adamlar, birinin yetkisiz veya

alışılmadık bir güç kullandığını anında hissedebilir. Dünyanın en iyi güvenlik sistemidir.
Tanrılar her zaman en iyisini isterler ve her zaman her şeyin ve her şeyin en iyisine sahip olmalıdırlar.
İnsanlardan daha iyi; diğer tanrılardan daha iyi. Tüm ölümsüzler gibi tanrıların da bağımlılıkları olamaz. Kafeine olan düşkünlüklerine ve ruhla ilgisi olmayan alkollü içkilere olan düşkünlüklerine karşın ne uğultu duyarlar ne de sarhoş olurlar. (Yine de asla demek zor, çünkü Dionysos'un bu kuralları aşma eğiliminde olan bir tarzı var.
… ama konudan sapıyorum.) Tabii ki, cesur, kibirli veya aptal olmak için sarhoş olmanıza gerek yok. Ne gereği var? Kendinize kalori kaydedin.
İçinde bir tanrının kanı olan herkes, o tanrının korumasına ve ölümsüzlüğe sahiptir.
Kan önemlidir. Ve dikkatli ol, bakkalda atası bir tanrı olan kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin. Cassandra Tryggvason'a (Apollon'un soyundan) veya Sunshine Runningwolf'a (Morrigán'ın torunu) sorun. Tanrı olan veya en ufak bir tanrı kanına sahip olan herkesin, hassas bir kişi tarafından algılanabilecek belirli bir aurası ve kokusu vardır. Öldürücü bir şekilde duyarlı olmayı öğrenin.
Bir tanrı başka bir tanrı tarafından mağlup edilirse, kaybedenin güçlerinin bir kısmının galip tarafından emildiğini not etmek de önemlidir. Elbette tüm güçler değil ve burada gerçek ve mutlak yenilgiden bahsediyoruz, sadece eski rekabetten değil. (Bu doğru olsaydı, Athena, Poseidon'un sudan budanmış kıçını yıllar boyunca tekmelediği kadar Deniz tanrıçası olurdu.)
Ne zaman büyük bir tanrı öldürülse, güçleri evrene geri salınır. Kimse onları emmezse, bir nükleer bomba gibi kolaylıkla patlayabilirler…
özellikle de ölmekte olan tanrı güneşten veya aydan doğmuşsa. (Acheron Parthenopaeus, kimse var mı?)
Cthonialılara göre, bir Cthonialıyı öldürebilecek tek kişi başka bir Cthonialı.
Sizinle konuşan kişinin gözleri gerçekten korkaksa, onun iyi tarafında kalın.
Tanrı güçleri, Valerius Magnus veya Moesia'lı Zarek örneğinde olduğu gibi, ambrosia tüketilerek de elde edilebilir.
Kutsal Moly
Her gün neredeyse çıplak bir tanrıyı denizden çıkarmıyoruz, değil mi?
—Thia
Gerçekten de gökte ve yerde bizim felsefemizin hayal ettiğinden çok daha fazla şey var.
… veya bu yetersiz sayfalarda yer alıyor. İster Yunan, ister Roma, İskandinav veya Mısır olsun, farklı tanrılar ve onların panteonları hakkında pek çok kitap var. Daha fazla okuma için Bulfinch Mitolojisi veya Edith Hamilton Mitolojisi ile başlamanızı öneririm. Ama lütfen bunların üstünkörü kılavuzlar olduğunu ve hiçbir şekilde tanrılar hakkında nihai, her şeyden önce bilgi olmadığını unutmayın. Eski yazıcılar ne zaman çok fazla özgürlük aldılar?

süper varlıkları hakkında yazmak ve bunların çoğu çelişkili. Bazı mitlerde Artemis bakiredir. Diğerlerinde ise sadece Orion'un değil, aynı zamanda kardeşi Apollon'un da sevgilisidir. Yine de Bulfinch ve Hamilton iyi bir başlangıç noktası.
Oradan nereye gideceğiniz size kalmış.
Bu kılavuzda tanrılar ve tanrıçalar, parantez içinde Roma adlarıyla birlikte Yunanca adlarıyla (geçerli olduğunda) gösterilir. Hayvanlar, kuşlar ve ağaçlar da dahil olmak üzere totem sembolleri açıklamalarının altında listelenmiştir.
Aeacus Aegina adasının eski Yunan kralı Aeacus, doğruluk duygusu ve halkını kararlı bir şekilde yönetmesiyle ünlüydü. Onu onurlandırmak için Hades'te ölülerin yargıçlarından biri olarak atandı. Aeacus, Avrupa kökenli olanların ruhlarını denetler.
Aengus/Angus İrlandalı Aşk ve Gençlik tanrısı; tanrı Dagda'nın evli bir kadınla ilişkisinin ürünü. Dagda kaçışlarını gizlemek için güneşi dokuz ay boyunca sabit tuttu... yani Aengus teknik olarak bir günde tasarlandı ve doğdu. Rüyasında gördüğü bir kıza (Caer) aşık olmuştur. Dünyayı aradıktan sonra onu bir kuğunun vücuduna hapsolmuş halde buldu ve onunla birlikte olmak için kendini bir kuğuya dönüştürdü.
Agapa Aşk kördür. Bu mevcut evrensel hakikat, kökenini Atlantis'in Aşk tanrıçası Agapa'da bulur. Agapa, Yunan muadili Afrodit'in aksine bakirdir. Saf aşkın vücut bulmuş hali olarak, kimsenin ona dokunmasına asla izin vermedi. Aynı zamanda Doğum, Ocak ve Yuva tanrıçasıdır. Archon'un üvey kız kardeşi Apollymi'ye ilk baktığı anda doğduğu söylenir. Kalbi normal boyutunun on katına kadar şişti ve içinden Agapa (Aşk) ve Chara (Sevinç) fırladı.
Kırmızı saç
Agrona Kelt Savaş ve Çekişme tanrıçası.
Agrotera, Katra Takma ad: Kat. Acheron Parthenopaeus'un kızı Katra, hem annesi Artemis'in hem de büyükannesi Apollymi'nin hizmetçisiydi. (Artemis, Apollymi'nin Acheron'a yardım edebilmesi için Katra'yı hizmetçi olarak hizmetinden çıkardı.) Cassandra Peters'ın koruması olarak görev yaptı. Ayrıca Atlantis arayışında Eneas Kafieri ile ve daha sonra kızı Megeara ile birlikte çalıştı.
Olympus'ta büyüyen Katra, Athena'nın tapınağına gizlice girer ve baykuşlarla oynardı.
Abadonna olarak bilinir. "Agrotera" aynı zamanda "güç" veya "avcı" anlamına gelen Artemis'in Yunanca isimlerinden biridir. Katra zekasıyla olduğu kadar vücuduyla da hızlı ve ölümcül. Bulabildiği her erkeğe, özellikle de Stryker'a sataşmak için yaşıyor.
Katra'nın hem güneşten hem de aydan gelen güçleri Acheron'dan sonra ikinci sıradadır.
(Bir zamanlar babasına en yakın olanlara karşı kör olduğu için ona yakın olması veya ona dokunması yasaklanmıştı, ancak o her zaman onun bilinmeyen koruyucusuydu.) On altı yaşında, Apollymi'nin güçlerini de

kullanabilir hale geldi. O aynı zamanda tanrısal güçlerin aktarılabileceği bir "kanal"dır. Olumsuz tarafı, iyileştirme güçleri yalnızca diğer insanlar üzerinde çalışır.
Duyguları hissedebilir ama köklerinin izini süremez. Ve güneşten veya aydan ne kadar uzun süre uzak kalırsa, o kadar zayıflar.
Boynuna taktığı, içinde Acheron'un DNA'sının bulunduğu babasından küçük bir sforası var; Dimme'yi hapsetmeye yardım etmek için kullandığı bu sforaydı. Sol kalçasının hemen üzerinde bir yay ve ok dövmesi ve karnında bir güneş dövmesi var. Bazıları bunun Yok Edici'nin işareti olduğunu söylüyor; diğerleri bunun Apostolos'un işareti olduğuna inanıyor. Büyük olasılıkla, her ikisi de.
Kat'in Noel'de New York'a, pazen pijamalara, çikolataya ve Kara Avcısı Sin'e karşı inanılmaz zaafları var. Katra bir gallu iblisi tarafından ısırıldıktan sonra Acheron, kızını kurtarmak için Sin'e kan bağıyla bağladı. Hayatta kalabilmesi için arada sırada ondan içmesi gerekir.
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarı/yeşil
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Devil May Cry
Bazen yaramazlık yapmak için Were-Avcıları ile birlikte çalışan Alastor Demon.
Vane Kattalakis'in annesi Bryani tarafından yaratılan Alastor, Gelin McTierney'i zamanda geriye, Karanlık Çağ Britanya'sına getirdi. Koyu mor teni, alev kızıl saçları ve gözleri, çarpık ayakları ve büyük dişleri vardır.
Öfkeli Alecto Biri. (Bkz. Erinyes.) Nemesis tanrılara karşı öfkeyle işlenen suçlardan intikam almak isterken, Alecto insanlara karşı öfkeyle işlenen suçlardan intikam almak ister. Öfkeyi artırmaktan sorumlu Hiddettir.
Alera Dolophoni'den biri. Parlak kızıl saçları var.
Alexander, Julian (Makedonlu Julian, Augustus Julius Punitor [Büyük Cezalandırıcı Julian]), Yunanistan, Makedonya, Teb, Pencap ve Conjara Şampiyonu. Afrodit ve Spartalı Diokles'in yarı tanrı oğlu Julian, yenilmez olması için Styx nehrine (Aşil gibi) daldırıldı. Neredeyse gezegende yürümek için en seksi şey (ve ben sarışınlardan hoşlanmıyorum bile). Julian, doğumundan sadece birkaç saat sonra Zeus tarafından Olympus'tan kovuldu.
Spartalı kardeşleri gibi yetiştirilmiş, sevginin hiçbir türünü bilmiyordu. Çocukluğu sert ve affetmezdi. Bir erkek olarak zirveye ulaşmak için savaştı ve zamanının en korkulan Makedon generali oldu. Trakyalı Kyrian'ın asıl komutanıydı.
Deli karısı Penelope'den Atolycus ve Callista adında iki çocuğu oldu. Daha sonra, Julian'ın onu Eros'un oklarından biriyle vurarak onu sevmesi için kandırdığını öğrendiğinde, intihar etmeden önce ikisini de öldürdü.
Julian, Priapus'un değerli bakirelerinden biriyle seks yaptıktan sonra kardeşi Priapus tarafından otuz iki yaşında (MÖ 149) lanetlendi - bir kitabın içine hapsoldu. Julian, onu büyüleyen herhangi bir kadının bir aylık aşk

kölesi olmaya zorlandı. 2002 yılında şimdi eşi olan Dr. Grace Alexander tarafından kitaptan kurtarıldı.
Şu anda ailesiyle birlikte New Orleans'ta yaşıyor ve Loyola ve Tulane'de tarih ve klasikler profesörü ve aynı zamanda bir Kahin. Gülünç derecede beceriksiz bir sürücü.
DOĞUM: MÖ 182
DOĞUM YERİ: Sparta, Yunanistan
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: sarı/mavi
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Fantezi Aşığı
Anatum Antik Sümer Yaratılış tanrıçası ve Anu'nun karısı. Gallu iblislerinin ilk kurbanıydı - Anu, uykusunda onu ısırmaya çalıştıktan sonra onu kafese kapattı. Sin ve kızı İştar, Anatum'u yok etti; Ishtar, panteonda onun yerini almak için güçlerini emdi.
Anemoi (Venti) Rüzgar Tanrıları: Boreas (Kuzey), Notus (Güney), Eurus (Doğu) ve Zephyros (Batı).
Annwn The Underworld, Gal mitolojisinde veya "ölen ruhların ülkesi". Annwfn olarak da adlandırılır. Annwn, Yeraltı Lordu Arawn tarafından yönetilmektedir.
Anu Sümer panteonunun düşmanlarıyla savaşmak için galluyu yaratan Antik Sümer tanrısı. (Özellikle, Charonte iblislerine karşı savaşmak için yaratıldılar.) Sonunda onlar tarafından öldürüldü. Güçlerinden bazıları Kader Tabletinde kilitliydi.
Afrodit (Venüs) Yunan Aşk, Güzellik ve Cinsel Medeniyet tanrıçası. Priapus, Eros, Julian, Anteros, Hymenaios ve Aeneas'ın (diğerlerinin yanı sıra) annesi. Uranüs'ün kızı. (Yaygın olarak düşünüldüğü gibi Zeus ve Dione değil. Homer'ı suçlayın.) Afrodit, Hephaestus'un karısıdır, ancak hala karışıktır ve birçok sevgili edinmiştir. Sık sık Kypris, Vanessa veya Cytherea olarak anılır.
SAÇ/GÖZLER: sarı/mavi
KUŞ: güvercin, kuğu
HAYVAN: yunus
AĞAÇ: nar, ıhlamur
Apollo Yunan ışık tanrısı, genellikle Phoebus olarak anılır. Aynı zamanda Müzik, Kehanet, Tıp, Veba, Şiir, Dans ve diğer birçok şeyin tanrısıdır. Zeus ve Leto'nun oğlu ve Artemis'in ikizi. Artemis tapınağına ayak basmasına izin verilen yegane adamlardan biri (diğeri Ash'tir).
Apollo'nun ünlü aşk ilişkilerinden biri, Eros'un Apollo'nun alayının intikamını almak için başlattığı bir tutku olan perisi Daphne'ye olan sevgisini içeriyordu. Daphne, tanrının sevgisini paylaşmadı ve bu yüzden Apollo'nun kucağından kaçtı ve sonunda ondan kaçmak için bir defne ağacına dönüştü.
Başka bir aşk ilişkisi, kehanet sanatını öğrendikten sonra Apollon'u reddeden kötü şöhretli Cassandra ile ilgiliydi. Apollo öfkeyle Cassandra'yı lanetledi, böylece onun kehanetlerini duyan hiç kimse ona inanmayacaktı.

Apollo, Ryssa öldürüldüğünde Acheron'u öldürdü. Ayrıca, daha büyük tanrı olduğu için Apollymi'yi Kalosis'te tuzağa düşürenin kendisi olduğunu iddia ediyor.
Gördüğünüz gibi, Apollo oldukça bencil.
KUŞ: kuğu
HAYVAN: kurt, yunus
AĞAÇ: defne
SEMBOL: tripod (kehanet), lir (müzik)
Apollymi Atlantis'in Yaşam, İntikam, Ölüm ve Bilgelik tanrıçası Apollymi, Kaos ve Zenobi'nin (Atlantis kuzey rüzgarı) kızıdır. Yok Edici, Getiren, Verici, Biosia (Yaşam), Thanata (Ölüm), Magosa (Bilgelik) ve Fonia (Katil) dahil olmak üzere birçok kitabeye sahiptir. Onun adı aynı zamanda "ruh" anlamına gelen Atlantis kelimesidir.
Kaprisli ve kibirli, tüm Atlantis tanrılarının en güçlüsüdür ve yalnızca üvey kardeşi ve kocası Archon tarafından kontrol edilebilir. Rüzgarda seyahat eder ve kurbanlarını anında yere serebilir. Elinden ölmek üzere olanların, ölmeden bir saniye önce sisin içinde dönen sarı saçlarını görebildikleri söylenir; ölüm anında sahip oldukları son görüntü, onun acımasız solgun gözleridir.
Bir çelişkiler tanrıçası (eminim o bir İkizler burcudur), Apollymi bir nefeste sevgi dolu ve nazik, sonraki nefeste ise acımasız ve soğuk olma eğilimindedir. Kimse onun gazabından güvende değil, bu yüzden Archon onu insan dünyasını ve diğer tanrıları görebileceği ancak onları etkileyemeyeceği Kalosis'e hapsetti. Öz oğlu yaşarken bu diyara gönderildi ve o öldüğünde kaçtı ve bir cinayet serisine girdi. Yunan tanrıları onu geri koydu ama kimse nasıl olduğunu bilmiyor... ya da eğer yaparlarsa, söylemiyorlar.
Serbest bırakılmasını anlatan çeşitli efsaneler var. Bazıları onun ancak bir Atlantislinin kurbanlık kanıyla özgür bırakılabileceğini iddia ederken, diğerleri onu kurtarabilecek şeyin kesinlikle kayıp oğlu Apostolos'un eli olduğunu iddia ediyor. Hapishanesi sayesinde, Atlantis yok edildiğinde tek başına ölümden kurtuldu. Şimdi hapishanesinde oturuyor ve dünyayı kasıp kavurmak ve bildiğimiz dünyanın sonu olan Telikos'u getirmek için serbest bırakılmasını bekliyor.
Dünyanın hassas insanlarına, kanlarında Atlantislilere, kutsal mührü keşfetmeleri ve onu hapisten kurtarmaları için yalvarıyor. Çığlığı, birçok kişi tarafından Atlantis'in keşfi için çılgın bir saplantı olarak yorumlanan bir deniz feneri gibidir. Bu çağrı Megeara Kafieri ve ailesinin diğer üyeleri tarafından duyuldu.
Apollymi, ordusu olarak Spathi Daimonları korur ve kullanır, Charontes ve ceredonlara ek olarak muhafızları olarak yaklaşık otuz Illuminati grubunu tutar. Kurbanlarını demir çekiçle bitirmekten hoşlanıyor.
SAÇ/GÖZLER: beyaz sarı/gümüş
Apostolos (Acheron) Elçi olarak da bilinen Apollymi'nin oğlu. Şekilsiz ve sürekli değişen Apostolos, Apollymi tarafından Archon ile kutsal bir seks

gecesinde tasarlandı. O, Telikos'u, yani dünyanın yıkımını getirecek habercisidir.
Apostolos'un kaderinde annesinin kalbi olmak ve onun yıkıcı yollarında ona yardım etmek vardı.
Ancak Kader, Archon'a Apostolos'un Atlantis panteonunun yıkımı olacağını söylediğinde, Archon Apollymi'den hepsini korumak için cenini öldürmesini istedi. Apollymi reddetti. Ceninini diğer tanrılardan sakladı ve onun hayatını talep ettiklerinde, onun yerine onlara taştan bir bebek teklif etti. Davranışlarına kızan tanrılar, oğlu büyüdüğünde ne yapacağından korkuyordu. Güçlerini birleştirerek Apollymi'yi hapse attılar ve Apostolos'u ölmesi için lanetlediler. Atlantis ile birlikte öldüğüne inanılıyor, ancak bebeğin hayatta kaldığını ve Avrupa'ya götürülüp saklandığını iddia edenler de var. Bazıları onun Bask olarak bilinen bölgenin gizemli kurucusu olduğunu iddia ediyor. Arikos, Apostolos'un hayatta olduğundan ve annesiyle konuşup aşırı derecede kızdığında onu sakinleştirip dünyayı yok etmekle tehdit ettiğinden emin. (Gerçekte, Apostolos Acheron'dur, ama bunu bilmemen gerekiyor. Merak etme, bunu çok yakında unutacaksın.)
Apollymi'nin bahçesinde oğlunun anısına sadece siyah çiçekler büyür.
Arachne Athena'yı bir dokuma yarışmasına davet eden ünlü ve talihsiz genç kadın. Ya kimse Arachne'ye Athena'nın asla kaybetmediğini söylemedi ya da Arachne umursamayacak kadar kibirliydi. Onun kaybı. Gerçekten. Arachne utanç içinde kendini astı ama Athena onu diriltti... ve onu sonsuza kadar dokumaya mahkum bir örümceğe dönüştürdü.
Archon, "düzenleyen" anlamına gelen "Kosmetas" olarak da adlandırılır.
Zeus'un Atlantis muadili.
Kaos ve Fegkia'nın (İhtişam) oğlu ve Apollymi'nin eşidir.
Fysia'nın Atlantis'i oluşturmak için Archon'un saç tellerini ördüğü ve onun kanını dünyayı gübrelemek (ve yalnızca Atlantis topraklarında gelişebilen kan kırmızısı Fysian zambaklarını yaratmak) için kullandığı söylenir. Kız kardeşinin yarattığı kıtanın güzelliği karşısında şaşkına dönen Archon ağladı. Gözyaşları düşerken, Atlantislilerin ırkı yükseldi.
Archon birçok sıfata sahipti: Kosmetas (Düzen Sahibi), Soter (Kurtarıcı) ve Theokos (İlahi Olan). Aşırı sabır ve nezaket tanrısıydı. Karısı Apollymi'nin tam tersi olarak, onun, evrenin düzeninin yeterince korunabilmesi için ihtiyaç duyduğu denge olduğu söyleniyordu. Karısına hayrandı ve diğer tanrıların aksine ona asla sadakatsiz olmadı (en azından anlattığı hikaye bu). Çocuklarına ve insanlarına kutsama ve özenle baktı. Zeus, Apollite ırkını Atlantis'e sürgün ettiğinde, Archon onları kabul etti ve böylece Atlantis tanrıları ile Yunanlılar arasında sürekli bir çekişmeye neden oldu. Ancak, Archon'un gazabı gerçekleştiğinde, Apollymi'ninki kadar acımasızdı. Deridialılar Atlantis'e saldırıp Kanosis'i (Atlantis'in başkenti) yağmaladıklarında,
güçlü dikenli çekiciyle ülkelerini vurdu ve onların kanını taşıyan her erkek, kadın ve çocuğu yok etti.

Ayrıca Apostolos'un ölüm emrini verdi ve Apollymi'yi Kalosis'te tuzağa düşürdü. Apostolos'un, eğer bulunursa, babasını ölümden diriltme ve Archon'u tahtına geri döndürme yeteneğine sahip olduğunu söyleyenler var. Bir ilgi noktası olarak: Archon pek sevmezdi ama Simi'yi severdi.
Ares (Mars) Yunan Savaş tanrısı; Zeus ve Hera'nın oğlu. Trakya'da doğdu. Ares tam olarak hayırsever bir tanrı diyeceğiniz türden biri değil… sonuçta, ailesi bile ondan hoşlanmıyor.
Nedeni ne olursa olsun herhangi bir taraf için savaşan, savaşın sesinden zevk alan, tehlikeden zevk alan bir paralı askerdir.
Savaşı ve muharebeyi yücelten Romalılar, Mars'ı (Ares için Roma), Yunanlıların Ares'i (Homer ona korkak deme cüretinde bulundu) sevdiğinden çok daha fazla sevdiler. Onlar için o asla İlyada'nın acımasız, sızlanan tanrısı olmadı, muhteşem ve yenilmez bir savaşçı oldu.
Ares, kız kardeşi Athena (iki kez), Herakles (Herkül) ve Aloeus'un oğulları tarafından savaşta yenildi.
KUŞ: akbaba
HAYVAN: köpek
Ariman Atlantis yok edilirken ziyaret eden ve şimdi insan kılığına girmiş antik Fenike tanrısı. Takip eden tanrı ile karıştırılmamalıdır.
Ariman Eski Pers tanrısı, yukarıdaki listede tanrısal olarak meydan okunan Ariman ile karıştırılmamalıdır.
Aristaeus Avcılık, Hayvancılık ve Arıcılık Yarı Tanrısı. Sığır ve meyve ağaçlarının koruyucusu. Apollon ve su perisi Cyrene'nin oğlu.
Artemis (Diana) Zeus ve Leto'nun kızı ve Apollon'un ikizi. Av, Ay, Bekaret, Doğum ve Vahşi Hayvanların Yunan tanrıçası; Dark-Hunters'ın yaratıcısı. Apollymi gibi o da çelişkiler üzerine çalışıyor. Çok sahiplenici bir tanrıça, kendisine ait olandan kolay kolay vazgeçmez. Kara Avcılar kesinlikle ona ait. Amarynthia, Diana veya Cynthia olarak da bilinir (bazen Bastet ve Selene ile karıştırılır… yine de bana güvenin, o yay ve ok işaretinden sonra onu kimseyle karıştırmayacaksınız). Yaygın kitabeler şunlardır: Potnia Theron (vahşi hayvanların metresi), Kourotrophos (gençlerin hemşiresi), Locheia (doğumda yardımcı) ve Agrotera (avcı). Yayları onun için Hephaestus tarafından yapılmıştır.
Apollo, lanetli Apollitleri için Artemis'ten yardım istediğinde, Artemis, Atlantisli kahraman Acheron'a döndü. Daimonları avlayıp yok etmesine yardım etmesi için onu ikna etti. En azından… hikaye böyle devam ediyor. Ash ve Artie'nin ardındaki gerçeğin ne olduğundan kimse emin değil. Ama ona belli bir açıdan bakarsanız dişlerini görebilirsiniz.
Ve çılgın konuşmalara dikkat edin - sevgili tanrıçamız günlük argoda pek usta değil. (En sevdiğim, hala yerine “Ekmek pişirdin!” demesidir. "Sen tostsun!" Bir nevi üstünlüğünü kaybediyor, değil mi?)
Kırmızı saç
SEMBOL: çift yay ve ok

Asag Enlil tarafından gallu iblislerini yaratmak için kullanılan iblis. Sin'in kardeşi Zakar, onunla bir kez savaştı; Dövüş sırasında Zakar, Asag'ın güçlerinin bir kısmını emerek onu galu ısırığına karşı dirençli hale getirdi.
Asklepios Yunan şifa tanrısı. Apollon ve Coronis'in oğlu.
Asteros Atlantis'in Göksel Işık tanrısı: yıldızlar, kuyruklu yıldızlar ve ateş. Kaos'un (evreni doğuran) ve Fegkia'nın (İhtişam) en büyük oğlu olan Asteros, göklere ışık vermek için doğmuştur. Onun hikayesi, Prometheus'un Yunan mitinin bir versiyonudur: Asteros'un bir gece altın arabasından aşağı baktığı ve karanlıkta toplanmış Atlantis halkını gördüğü söylenir. İnsanlara acıyarak göğe uzandı ve bir avuç yıldız aldı ve onları insanlara verdi ve onlara ateşi nasıl yapacaklarını gösterdi - kendi göksel ışık versiyonları.
Astral Patlama (Bkz. Godbolt.)
Astrid Themis'in kızı ve Fates'in en küçük kız kardeşi. O bir adalet perisi, olası Rogue Dark-Hunters'a hükmetmek için dünyaya gönderilen tarafsız bir yargıç. Birini yargılamak için gönderildiğinde (tarafsız kalmak için) görme yeteneği kaybolduğundan, bu zamanlarda korunmak için Kurt Avcısı arkadaşı Sasha'ya döner.
Astrid, kimin yaşadığına karar verdiği ilk Kara Avcı olan Moesia'lı Zarek (sabırlı ruhunu kutsasın) ile evlidir. Acheron tarafından kendisine verilen en sevdiği kitap Küçük Prens'tir.
YÜKSEKLİK: altı fit
SAÇ/GÖZLER: bal sarısı/açık mavi
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Şeytanla Dans Et
Athena (Minerva) Bakire Bilgelik ve Savaş tanrıçası; Zeus'un kızı. Sayı bilimini ve yemek pişirme, dokuma ve eğirme gibi tüm eski kadın sanatlarını öğreten ilk kişi oydu. Hiçbir savaşı kaybetmez ve barış zamanlarında silah taşımaz. Ancak dikkatli olun, sık sık babasından kalkan, kalkan ve şimşek dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere silah ödünç alır.
Athena'nın annesi, Daphne'nin Apollon'dan kaçması gibi Zeus'un ilerlemelerini reddeden bir kadın olan Metis'ti. Ancak Zeus, oğlu kadar kolay caydırılmadı. Hamile kaldığında, Metis'in ikinci çocuğunun Zeus'u devireceği kehanet edildi … bu yüzden onu bütün olarak yuttu. (Tanrılar çok melodramatiktir.) Zeus daha sonra şiddetli bir baş ağrısıyla Hephaestus'a koştu (özür dilerim, karşı koyamadım). Demirci baltasından bir darbeyle Zeus'un kafasını açtı ve tamamen büyümüş ve tam bir zırh giymiş Athena dışarı fırladı.
Athena birçok Yunan kahramanına düşkündü ve görevlerinde onlara yardım ederek birçok Yunan süper kahramanının hedeflerine ulaşmasına yardımcı oldu. Yardım ettiği kişiler arasında Perseus, Jason, Cadmus, Odysseus ve Herakles vardı. Sert olabilse de Athena mütevazı, cömert ve iyiliksever bir tanrıçaydı. Yunanlılar Parthenon'u ona bir tapınak olarak inşa ettiler. Atina da onun onuruna adlandırılmıştır.
Athena sevimli ve harika, evet, ama onun yanında asla gardını düşürme.

Yardımseverliğine rağmen, Pallas Athena bile küçük tanrısallık anlarına yenik düştü. (Bkz. Arachne.) Her şeyden önce şunu asla unutmayın: Athena her zaman kazanır.
SAÇ/GÖZLER: kıvırcık siyah/mavi
KUŞ: baykuş
AĞAÇ: zeytin
SEMBOL: aegis, miğfer, kalkan, mızrak
Atlantia Antik Atlantis tanrıçası; Archon'un en büyük kız kardeşi. Adının anlamı
"zarif güzellik." Atlantis onun adını almıştır.
Atlantis Gelişmiş bir kültüre ve kendi tanrı panteonuna sahip eski bir ada uygarlığı. Efsanelere göre, on bir bin yıldan fazla bir süre önce, kinci bir Apollon'un ellerinde Ege Denizi'ne battı.
Atropos Takma Adı: Av. Kaderlerin En Büyüğü. Hayatların iplerini kesmekten sorumlu.
Atropos, Kaderlerin en küçüğü ama en korkulanıdır. Atropos ve Ash anlaşamazlar (aslında, Moirae'lerin hiçbiri ona dayanamaz).
Badb İrlandalı Savaş tanrıçası, genellikle bir karga veya kurt şeklini aldığı bilinir. Badb, Macha ve Morrigán'ın kız kardeşiydi. Ayrıca dünyanın sonunu kehanet ettiği bildirildi.
Basi Atlantis'in Aşırılık ve Sarhoşluk tanrıçası Basi, Epithymia (Arzu) ve Misos'un (Savaş) kızıdır. Babasının Yunan panteonuna karşı büyük bir savaşı kazandığı gece hamile kaldığı söyleniyor. Kendi gücüyle sarhoş olarak Epithymia'yı mahvetti. (Bazı daha popüler versiyonlarda, onu büyüleyen Epithymia idi.)
Tamamen hazcı olan Basi, çok sayıda sevgili edinir ve nadiren ayık görülür. O, ölümlü yaşamlarda kargaşa yaratmayı seven yaramaz bir tanrıçadır. Basi genellikle yasadışı işler ve açgözlülükle suçlanır.
Adı "yutan" anlamına gelen Bast Mısır tanrıçası. Mısır'ın koruyucusu, genellikle vahşi bir aslan olarak tasvir edilir. Bast başlangıçta bir Güneş tanrıçasıydı (Ra'ya hizmet ediyor), ancak daha sonra Yunanlılar tarafından bir Ay tanrıçası olarak değiştirildi: Artemis ile olan düşmanlığının kaynağı.
Blood-Bond Hayatta kalmak için birinin diğerinden içmek zorunda olduğu iki insan arasındaki vampir benzeri (ve çok cinsel) bağ. Acheron ve Artemis arasında ve ayrıca Sin ve Katra Agrotera arasında bir kan bağı vardır.
Boreas (Aquilo) Ölümcül kışı getiren Kuzey Rüzgarı Tanrısı. Ayrıca Atina'yı Pers Kralı Xerxes'in saldırısından kurtardı. Atlara düşkün olan Boreas, Trakya'da yaşıyordu.
Bran Kelt mitolojisinde “Bran Fendigaid” veya “Kutsanmış Bran” olarak da bilinen Bran, deniz tanrısının oğluydu. Ruhlara insan dünyasında yeniden doğma hakkı verebilir.
KUŞ: kuzgun
Brigid İrlanda tanrısı Dagda'nın kızı ve kutsal ateşin bekçisi. Güçleri ve yönleri, Yunan tanrıçası Athena'nınkine çok benziyor.

Calliope Müzlerin Şefi. Epik Şarkının İlham perisi. Hem Meatloaf hem de Celine Dion'un harika bir arkadaşı.
Camulus Siyah saçlı Galya savaş tanrısı, emekli olmaya zorlandı. Ares, Kel ve Ara ile çalışır.
Caradoc Charonte iblisi.
YÜKSEKLİK: dört ayak
GERÇEK BİÇİM: siyah kanatlar, sarı gözler, ten rengi mermer siyah ve koyu yeşil Cassiopeia Takımyıldızı; Etiyopya kraliçesi ve Andromeda'nın annesi. Kendini beğenmişliği ve gururuyla, kendisinin ve kızının deniz perilerinden daha güzel olduklarını söyleyerek Poseidon'un gazabına uğramıştır. Cassiopeia, lanetini engellemek için Andromeda'yı kurban olarak bir kayaya zincirledi, ancak o, kahraman Perseus tarafından kurtarıldı. Poseidon'un Cassiopeia için cezası, onu sonsuza dek herkesin görebileceği bir utanç içinde göklere, baş aşağı tahtına yerleştirmekti.
Catubodua Galya Zafer tanrıçası, genellikle Badb ile eşanlamlıdır.
Yeraltı dünyasının kapılarını koruyan Cerberus Üç başlı yılan kuyruklu köpek. Dirinin girmesini ve ölünün çıkmasını engeller. Ve işini iyi yapıyor… efendisinden daha zeki biri tarafından uyuşturulmadığı veya büyülenmediği zaman.
Ceredons Köpek başlı, ejderha gövdeli ve akrep kuyruklu yaratıklar. Apollymi'nin Koruyucuları. Onun krallığını terk etmeleri yasak (en azından öyle olmaları gerekiyor).
Chara Atlantis'in Sevinç tanrıçası. Chara ve kız kardeşi Agapa'nın, Archon üvey kız kardeşi Apollymi'ye ilk baktığı anda doğduğu söylenir. Kalbi normal boyutunun on katına kadar şişti ve içinden Aşk (Agapa) ve Sevinç (Chara) fırladı.
Chara, Archon'un en gözde çocuğuydu ve tüm tanrılar onu severdi. Atlantis duvar resimlerinde Isorro ve Basi arasında yürürken veya ayakta dururken sık sık görülüyordu.
Kardeşlerinin birçoğunda olduğu gibi, Chara da kaprisli olabiliyor, bir dakika zevk veriyor ve sonra onu geri alıyordu. Atlantis halkı, iyi niyetini korumak ve başarılı olup mutlu olmalarını sağlamak umuduyla sık sık ona fedakarlık yaptı.
Charon Erebus ve Nyx'in oğlu Charon, ölüleri Styx nehrinin bir yakasından diğer yakasına götüren Hades'in kayıkçısıdır. Sakallı ve koyu kahverengi giysili yaşlı bir adam olarak görünür.
Eski Yunanlılar, ruhlarının geçiş ücretini ödeyecek para birimi olması için dillerinin altına veya her iki göz kapağının üzerine bir madeni parayla gömüldü. Charon'a madeni parayı göstermek adettendir, ama o sizi diğer tarafa teslim edene kadar ona ödeme yapmamak adettendir. Ödeyemezseniz yüz yıl bankalarda beklemeye mahkumsunuz. Charon'a karşıya geçmeden önce ödeme yaparsan, seni nehre atacak ve orada ebedi sefalet içinde acı çekeceksin.
Charon pek dışarı çıkmıyor, gerçekten, bu yüzden insan tüm bu parayla tam olarak ne yaptığını merak ediyor.…

Charonte Demon Antik iblis ırkı Olimpos tanrıları korkuyordu ama Atlantis tanrıları evcilleştirmeyi başardı. Arkadaş olarak tanrılara, Avcılara ve insanlara bağlanabilirler. Bağlandıktan sonra, bağlı oldukları kişinin vücudunda bir dövme şeklinde durabilirler. Charontes über-id'dir, alışveriş yapmayı, öldürmeyi ve her şeyi yemeyi severler. Rahatsız etmesi kolay, sinirlendiğinde tehlikeli ve birlikte parti yapması çok eğlenceli.
Ancak bir Charonte tarafından öldürülmek istemezsiniz. Charontes sadece kurbanlarının vücudunu yok etmez. Ayrıca ousia'yı, yani bedenin veya ruhun ötesinde var olan yaşam gücünü de yok ederler. Bir Charonte, bir Atlantis hançeriyle öldürülebilir.
Charontes normalde ayakları havada uyur (genellikle bir duvara yaslanır) ve çok yüksek sesle horlarlar.
Olympus'taki Demeter tapınağını koruyan Chloe Kadın heykeli.
Chthonians Tanrı katilleri. Tanrılar için polis olarak bir araya gelen uzun zaman önce bir kadın ve erkek ırkı. Evren için kontrol ve denge sistemiydiler…
ta ki sadece kendilerinin bildiği nedenlerle birbirlerine düşman olana kadar. Şimdi hayatta kalan bir avuç insan, gerçek bir lideri olmadan acı bir gözle insanlığı izliyor. Birbirlerine olan düşmanlıkları nedeniyle yeryüzü, korunmaları için aralarında taksim edilmiştir. Son derece bölgecidirler.
Chthonic Dünyanın çok çok eski Yunan tanrılarına veya Yeraltı dünyasının ruhlarına ait. Bazı chtonic kültler ritüel kurban uyguladı. Chthonic tanrı ve tanrıçaların çoğu genellikle doğurganlıkla ilişkilendirilirdi.
Kahraman Odysseus ile yaptığı istismarlarla ünlü, Aeaea adasından tanrıça Kirke Büyücü. Kirke, yemeğini oburca yedikten sonra adamlarını domuza çevirdi ama Odysseus, Hermes tarafından uyarılmış ve kendini onun zehirlerinden korumuştu.
Circe, Odysseus'a aşık oldu, sonra domuzları tekrar erkeklere dönüştürdü ve karısının yanına giden evine yaptığı yolculukta ona yardım etti … ama önce onunla yatıp ona üç oğul doğurmadan önce değil.
Clio Tarihin İlham perisi.
Cloie Takma Adı: Cloie. En genç Kader. Kaderden sorumlu; hayatın iplerini örer.
Cronus Yunan Zaman tanrısı.
Cuchulainn İrlanda mitolojisindeki Herkül, Cuchulainn'in savaşta asla yenilemeyeceği söylendi. Gae Bolga adında bir mızrak kullandı.
Dagda İrlanda mitolojisinde Yüce Kral olarak da bilinen yüce hayırsever tanrı. Tek vuruşta dokuz kişiyi öldürebilen bir sopası ve içindekilerle bir orduyu besleyebilecek sihirli bir kazanı var.
Deimos Takma Adı: İblis. Dolophoni'den biri; Alecto'nun koyu saçlı oğlu ve Phobos'un ikizi. DarkHunter için yaptığı ölüm avından vazgeçmeyince Sin tarafından boğuldu. (Hala yara izini taşıyor.) Sonunda Sin'in hayatını bağışladı, çünkü Sin masum bir insanın refahını hem kendisinin hem de Katra'nınkinden üstün tuttu.
SAÇ/GÖZLER: çeşitli/mavi

Hasat, Doğurganlık ve Toplumun Yunan tanrıçası Demeter. Cronus ve Rhea'nın kızı ve Zeus'un kız kardeşi, bir zamanlar Yeraltı tanrısı Hades'in eşi olan Persephone'nin annesidir. Kızı onunla birlikte yer üstündeyken, her şey çiçek açar ve büyür (ilkbahar ve yaz). Hades ile yerin altındayken, dünya kurur ve ölür (sonbahar ve kış). Demeter ayrıca Auxesia, Deo, Chloe ve Sito olarak da anılır. Romalılar onu tanrıçaları Ceres ile bir tutmuşlardır. Demeter'in her soruna çözümü bahçede geçirilen zamandır.
Demios Yunan Dehşet tanrısı.
Dikastis Isorro'nun (Ilımlılık) su perisi Merina'yı (Düşünce) baştan çıkarmasından sonra doğan Atlantis Adalet tanrısı. Babası gibi Dikastis de bir denge ve sağduyu tanrısıdır.
Soğuk ve duygusuz, duygularının onu yönetmesine asla izin vermez. İnsanlığın ve tanrıların kalplerini doğrudan görebilir ve onları anında yargılayabilir. Tanrılar bile ondan korkar, çünkü kimse adaletin ürkütücü gözlerinden saklanamaz. Yanlış yapanları cezalandırmak için Dikisi (İntikam) ve iyi işler yapanlar için Amobia (Ödül) gönderdiği bilinmektedir. Chrysafi'nin (tanrıların evi) büyük salonundaki ziyafetlerde Archon'un sağ tarafında oturur.
Dike Themis ve Zeus'un kızı, Yunan Adalet ve İnsanlık tanrıçası.
Diktyon Artemis'in av ağlarından biri. Bir diktyon, bir Kara Avcı'yı yakalayıp tutabilir. Aynı zamanda tüm güçleri, hatta bir tanrınınkileri bile reddedecektir.
Dimme Anu ve Enlil'in son intikamı. Dimmeler benim bile hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemeyen yedi kadın Sümer iblisi. Tanrılar için bile kontrol edilemezler. Ne yazık ki, her birkaç bin yılda bir zayıflayan bir serbest bırakma süresi olan bir hücreye kilitlendiler. Sümer tanrıları hala hayattaysa, yedi iblis kız kardeşi yeniden mühürlerler ve hayat normal akışında devam eder. Ama panteona bir şey olursa ve artık mezarlarını yeniden mühürleyecek Sümer tanrıları kalmazsa, Dimmeler dünyanın üzerine salınır.
onu ve hangi panteon sorumluysa onu yok edin. Dimmeler, Sümerlerin kendilerini öldürenlere karşı son kahkahalarıydı.
Dionysos (Bacchus) Takma Adı: Dion. Eros ve Julian'ın kuzeni. Yunan Şarap ve Fazlalık tanrısı; sevgilisinin gerçek yüzünü görünce yanarak ölen Zeus ve ölümlü kadın Semele'nin oğlu. (Daha sonra Dionysos, Semele'yi Yeraltı Dünyasından çıkardı, ona Thyone adını verdi ve annesiyle birlikte Zeus tarafından ölümsüz kılındığı Olimpos Dağı'na çıktı.)
Dionysos'un doğumunu çevreleyen Olympus Dağı'nda çok fazla kaos vardı; Dionysos'un kanının toprağa döküldüğü yerden nar ağacı fışkırdı. Büyük Yunan oyunlarının çoğu, her bahar festivalinde Dionysos'u onurlandırmak için yazılmıştır.
Emekli olmaya zorlanan Dionysus, şimdi bir şirket akıncısı olarak eğleniyor. Genellikle kısa saçlı ve düzgün bir keçi sakallı uzun boylu bir adam olarak görünür. Kutsal kardeşlerinin çoğu gibi o da çok iyi bir sürücü değil, özellikle de Mardi Gras yüzer söz konusu olduğunda.

SAÇ: kahverengi
Dolophoni Hiddet Çocukları ve tanrıların katilleri. Hem erkek hem de dişi, Zeus'un cezalandırması için Oneroi'yi bir araya toplayanlar onlardı. Silahları, en fazla zararı vermek ve diğer tanrıları öldürmek için Hephaestus tarafından yapılmıştır. Bir kez ölüm avına çıktıklarında, emir geri alınamaz. Gerçekten bir dizi kuralları yok; sadece başkalarınınkine uymalarını umarsın. Yine de sadece Themis'in haklı çıkarabileceği bir nedenle öldürdükleri söylenebilir. Gereksiz yere öldürürlerse idam edilirler. Dolophoni, nihayetinde Fury'ler tarafından kontrol edilebilir.
Eda Atlantis toprak tanrıçası. Archon'un kız kardeşi.
Elysian Fields Elysian Plains olarak da adlandırılan burası, kahramanların ruhlarının son dinlenme yeriydi. Burası, iyi ruhların sonsuzluklarını cennette yaşamak için gittikleri Hades'in Yeraltı dünyasının tek parçasıdır. Kalplerinin arzuladığı her şeye sahipler ve isterlerse reenkarne olabilirler.
Enlil Kader Tabletine sahip olan Antik Sümer tanrısı ve Sin'in babası. Enlil, gallulara karşı anlayışlıydı ve onların yok edilmemesi için Anu ile mantık yürüttü.
Enyo (Bellona) Savaş Tanrıçası. Romalılar genellikle ona ve Mars'a (Ares) aynı tapınaklarda taparlardı.
Eos (Aurora) Şafağın Titan tanrıçası ve Helios ile Selene'nin kız kardeşi.
Epithymia Atlantis'in kökeni bilinmeyen Arzu tanrıçası. Bazıları onun Agapa'nın kız kardeşi olduğunu iddia ediyor, diğer masallarda Athena gibi Agapa veya Archon'dan partenogenetik olarak doğdu. Tanımlanamayacak kadar güzel, tüm arzuları gerçekleştirebilir. Onu görmek, onu istemek, ona dokunmak, dileklerinin yerine getirilerek kutsanmaktır.
Erato Erotik Şiirin İlham perisi.
Erebos Dolophoni'lerden biri olan Erebos'un çivili yeşil saçları, güneş gözlükleri, çivili bir asası, dövmeli kolları, delik kulakları ve dudağı ve dişleri vardı. Arikos tarafından öldürüldü.
Erebus Yunan karanlık tanrısı. Wink'in babası.
Erinyes (Furies) Üç İntikam tanrıçası, eski tanrı Uranüs'ün oğlu Cronus tarafından hadım edildiğinde kanından doğduğu söylenir. Genellikle siyah saçlı ve rujlu siyah deri giyinmiş görünürler. Dişleri, kara gözleri ve saçlarında yılanları var. (Bkz. Alecto, Megeara, Tisiphone.) Meliae'nin ablalarıdır ve tüm Yunan panteonunun öldürme gücünden yararlanırlar. Fury'ler aynı zamanda Eumenides olarak da anılır - "nazik olanlar" anlamına gelir - çünkü intikamcıdırlar, ancak adildirler.
Eris (Discordia) Yunan anlaşmazlık tanrıçası. Ares'in kız kardeşi, sık sık ona savaş alanında eşlik eder. Eris'in söylentiler yayarak ve küçük kıskançlıkları körükleyerek savaş başlatma becerisi vardır. Afrodit kadar güzel ve tüm tanrıların en kötüsü.
En ünlü Eris hikayelerinden biri de altın elma hikayesidir - Zeus, sorunlu ününden dolayı onu bir partiye davet etmediğinde, üzerine "En Güzele" yazan altın bir elma yazdı ve onu Eris'in içine attı. oda. Hera, Athena ve Afrodit hemen bunun için kavga etmeye başladılar. Zeus, kararı bir Truva

çobanına bırakmaya karar verdi. Tanrıçaların her biri onu cezbediyordu ama ona reddedemeyeceği şeyi teklif eden Afrodit'ti: dünyanın en güzel kadını. Afrodit elmasını aldı... ve Paris Truvalı Helen'i aldı.
SAÇ: kıvırcık siyah
Eros (Cupid) Şehvet ve Aşk Tanrısı, Ares ve Afrodit'in oğlu ve Julian ile Priapus'un kardeşi. Halk arasında genç bir yüzü ve keçi sakalı olan bir motorcu olarak görünür. Sık sık eşi Psyche ile Sanctuary'de bilardo oynarken bulunabilir. (Bkz. Psyche.) Yayını bir kolyeye takıyor ve Hephaestus tarafından dövülmüş bir hançer taşıyor.
Eros'un yayı iki tür ok kullanır: güvercin tüylü altın ve baykuş tüylü kurşun. Altın ok, kurbanın aşık olmasına neden olur. Kurşun ok, insanın şehvetini zehirler ve maksadından uzaklaştırır. Bununla birlikte, kurşun okunun yalnızca şehvet ve tutkuyu öldürebileceğine dikkat edilmelidir. Ruh eşlerinin sevgisine dokunamaz.
Romalılar, aşk tanrısının imajını yaşam ve ölüm için bir sembol olarak kullanırlar. Yunanlılar Eros'u aşk ve güzellik sembolü olarak kullandılar.
DOĞUM YERİ: Olimpos Dağı
YÜKSEKLİK: 1.80
Eurus (Vulturnus) Yunan Doğu Rüzgarı tanrısı. Genellikle şanssız olarak düşünülür.
Euryale Megeara Kafieri'yi Hades'ten yolundan döndürmeye çalışan bir gorgon.
Eurydice Bir perisi; bir yılan tarafından ısırıldığında ölen Orpheus'un karısı. Orpheus, Eurydice'i Hades'ten kurtarma şansına sahipti, ancak mücadeleyi geçemedi ve onsuz yaşamaya mahkum edildi.
Euterpe Lirik Şarkının İlham perisi.
Kader (Moirae, Parcae) Themis'in Kızları: Clotho, Lachesis ve Atropos. Birlikte hayatların iplerini örerler, kaderlerini örerler ve hayatları sona erdirmek için ipleri keserler.
(Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tarihi değiştiren insanlarla kötü bir şekilde başa çıkıyorlar.) Kaderin Zeus için mi yoksa onunla birlikte mi çalıştığı konusunda pek çok tartışma var.
… bu tür herhangi bir tartışma gibi, kime sorduğunuza bağlıdır. (Bkz. Clotho, Lachesis, Atropos.) Ferandia Orpheus ve Eurydice'inkine benzer bir hikayesi olan Eski Atlantisli.
Dört Diyar Zaman, Uzay, Dünya, Düşler. Bunlar, Koruma Piramidinin koruduğu şeylerdir. Dördünü de yürüyebilen sadece küçük bir grup insan var.
Freya/Frigga Valhalla için savaşçıları kendi elleriyle seçen İskandinav tanrıçası. Kendi salonunda haremi vardır. Onun onuruna bir Cuma günü (onun adını taşıyan gün) evlenmek İskandinav geleneğidir.
O ve Rafael Santiago bir zamanlar bir şey yaşamışlardı. En azından ben öyle duydum.
SAÇ: çilek sarısı
Fysia Eda (Dünya) ve Kaos'un kızı Fysia, Atlantis Doğa tanrıçasıdır.

Kaos dünyayı kapladığında ve tohumlarını kıyılarına yaydığında doğdu. En eski tanrılardan biri olan Fysia hem nazik hem de şiddetlidir. Kendini her şeye dönüştürme gücüne sahiptir ve mevsimlerin sürekli değişen formlarından geldiğine inanılır. İlkbaharda sevgi dolu ve tatlı bir çocuktur. Yaz aylarında, eğlenen bir gençlik. Sonbaharda, besleyen yetişkin bir kadın. Kışın, soğuk ayları için hazırlık yapmayanları cezalandıran yaşlı bir fahişedir.
Gaia Antik Yunan tanrıçası, Kaos'tan sonra doğan ikinci tanrıça. Gaia çok güçlüydü ve Zeus'un babası Cronus da dahil olmak üzere Titanları doğurdu. O Dünya'dır.
Gallu Sümer panteonunun düşmanlarıyla savaşmak için yaratılmış Kadim Sümer iblisleri.
(Özellikle Charonte iblislerine karşı savaşmak için yaratıldılar.) Yaratılışlarında bağışçı baba olarak korkunç iblis Asag kullanıldı.
Gallu, bir ısırıkla insanları onlardan birine dönüştürebilir. İki sıra jilet gibi keskin dişleri vardır ve Daimonların aksine gün ışığında yürüyebilirler. Yeterince erken yakalayabilirseniz, ısırık yarasını dağlayabilir ve zehrin vücudunuza yayılmasını durdurabilirsiniz.
Isırıklarındaki zehir tanrılara bile bulaşabilir ve onları iblis yapabilir. Daimon metabolizması çok yüksek olduğu için daimonlar aynı zamanda galu haline gelebilir… ve daha hızlı da olabilir. (Bir Daimon galu, kalbi veya kafası delinerek ölmez.) Bir gallu Daimon ciddi bir boktur.
Bir galluyu öldürmenin tek yolu, yaratığın kafasını kesmek (gözlerinin arasına vurmak veya omurgasını kesmek) ve vücudunu yakmaktır. (Patlarlar… ve patladıklarında kokarlar.) Isırık zehrini tamamen yok etmenin ve yenilenmelerini önlemenin tek yolu budur.
Sin, Zakar ve Sin'in kızı İştar, bin yıl önce Dimme ve galluları hapse attı. Ancak Sümer panteonunun ölümünden sonra, gallu kendi hapishanesinden kurtulmak için çalışmaya başladı. Daha akıllı ve daha organize hale geldiler.
Aynalar, galu'nun ne olduğunu gösterir. Yanlarına gitmeyecekler. Gallu, hiç tanışmadıkları birinin rüyalarına da sızamaz; önce fiziksel temas kurmaları gerekir. Rüya aleminde bir gallu öldüremeyeceğinize dikkat edilmelidir. Şansımıza, bizi de öldüremezler.
Gallu oldukça üretkendir. Seksten sonra bir dişi iki düzine döllenmiş yumurta bırakabilir.
(Yumurtadan doğarlar, böylece anneleri ölürse hayatta kalabilirler. Yumurtalar neredeyse yok edilemez.) Gençken zehirleri zayıftır ve kurbanları hemen dönmez.
Godbolt (namı diğer: Astral Blast) Bir tanrının veya yarı tanrının elinden çıkan bir şimşek.
Bu yavru köpeklerden biri tarafından vurulduktan sonra bir Kara Avcı'nın iyileşmesi oldukça uzun sürer.
Goibniu İrlandalı demirci Sanat tanrısı, kardeşleri Creidhne ve Luchtaine ile birlikte. Silahları her zaman öldürücüydü ve içiciyi ölümsüz yapan bir bira yaptı.

Yaşasın Ale!
Gorgon Gorgons, Dış Dünya ile Yeraltı Dünyası arasındaki bariyeri korur. Yeşil, pullu yılan derisi, parıldayan kırmızı gözleri, dişleri ve zehirli atık gibi nefesleri olan kadınlar. Gorgonlara bakarken sadece erkekler taşa döner (tanrılara veya Gölgelere değil).
Hades (Aides, Plüton) Zeus'un kardeşi ve Yeraltı tanrısı. Ayrıca, toprakta gömülü olarak bulunan değerli metaller nedeniyle Zenginlik tanrısı olarak da bilinir. Isınması kolay bir adam değil (bu yüzden onun adını buzlu bir gezegene vermiş olabilirler), ama Hades her zaman adildir. Sadece aptallara acı çekmiyor. Dönem.
Hiç tapınağı yoktur ve onuruna yapılan heykeller veya resimler son derece nadirdir.
Bir ceset Yeraltı Dünyasına girdiğinde, o kişinin oradan ayrılması yasaktı. (Hayatta kalan bilinen tek kişi, hayatı pahasına kaçan Orpheus'du... ama sadece kendi hayatı ve kısa süre önce ayrılan karısının hayatı değil.)
Hades, Demeter ve Zeus'un kızı Persephone'yi kaçırdı. Onu kendisiyle evlenmeye ikna etmek için yemesine veya içmesine izin vermedi. Hades onu bırakmak zorunda kaldı, ama önce onu nar taneleri yemesi için kandırdı, bu da onu yılın birkaç ayı kendisine bağladı. Bazı efsaneler, ona aşık olduğunu ve tohumları yediğini, böylece ailesinin geri dönmesine izin vermek zorunda kaldığını söylüyor.
Hades her zaman iyi bir pazarlığa açıktır çünkü diğer tanrılardan çok nefret eder (ve bu duygu karşılıklıdır). Kimseden ve hiçbir şeyden korkusu yoktur ve karısı gittiğinde Yeraltı Dünyasında ruhlara işkence etmekten zevk alır. Ana oda odası, krallığının yabancılara açık olan tek kısmıdır. Orada, siyah deri zırhıyla kaplı, Titanların kemiklerinden yapılmış bir tahtta oturuyor. Siyah saç
Hayar Bedyr Terkedilmiş Ay (Sümer). Sin'in kardeşi Zakar'ın unvanı. (Bkz. Zakar.)
Hekate Vahşi Doğa ve Doğum Tanrıçası (Trakya). Zeus'un Hekate'ye karşı her zaman bir zaafı olmuştur. Bazen Hayaletlerin Kraliçesi olarak anılır, bugün Cadılık ve Wicca tanrıçası olarak bilinir.
Hel Germen edebiyatında düzenbaz tanrı Loki'nin kızı ve Yeraltı dünyasının hükümdarı. Hel'in yarı insan yarı çürüyen bir ceset olduğu, insan eti yediği ve kokladığı söylenir. Ve bunlar onun hakkında daha güzel yorumlardı.
Zeus ve Leda'nın Kızı Helen; Sparta kraliçesi. Ünlü güzel Truvalı Helen olarak da bilinir. Pek çok talibi vardı, bunların en azı Truva prensi Paris'ti. ... Truva Savaşı'na neden olan olay.
Helios Yunan güneş tanrısı (genellikle Apollo ile özdeşleştirilir).
Hephaestus (Vulcan) Ateşin şekilsiz demirci tanrısı ve Afrodit'in kocası. Hephaestus, Eros'un giydiği hançeri ve oklarını yaptı. Grace lanetini kırmaya çalışırken Julian'ı tutmak için zincirleri de yarattı. (Hephaestus tarafından dövülmüş zincirleri yalnızca bir tanrı veya bir anahtar açabilir.)
Athena'nın kalkanından, Güneş tanrısı Helios'un arabasından ve Dolophoni'nin silahlarından o sorumluydu.

Efsaneye göre Hephaestus sakat olarak doğmuştu, bu yüzden annesi Hera onu Olympus Dağı'ndan kovdu (bunu ona karşı tutma - o zamanlar Spartalılar bu tür şeyleri her zaman yapardı). Sakinleri tarafından bakıldığı Limnos adasına indi. Hephaestus intikam almak için Hera'ya onu tuzağa düşüren güzel bir altın taht yaptı. Hephaestus, ona Afrodit'le evlenme sözü verdiğinde onu dışarı çıkardı. (Ve Dionysos onu reeeeally sarhoş ettikten sonra.) Sakallı olduğu ve bir sopa ya da baston yardımıyla yürüdüğü biliniyor.
Olimpos Kraliçesi Hera, Cronus ve Rhea'nın kızı, Zeus'un karısı ve kız kardeşi (sorma). Hera'nın tam zamanlı bir işi var ve Zeus'un ilişkilerini kıskanıyor ve öfkesi efsanevi. Sık sık Evlilik ve Doğum tanrıçası olarak ibadet edilir. Yakın zamanda tanınmış bir NY kapak modeliyle tanınmış bir ilişkisi vardı ve bu, Discord tanrıçası Eris onu Zeus'a ispiyonlamasaydı bir sır olarak kalabilirdi.
KUŞ: tavus kuşu, karga
HAYVAN: inek
SEMBOL: nar
Herakles/Herkül Zeus ve Alkmene'nin oğlu ve Yunan kahramanlarının en büyüğü Yarı Tanrı. Gücü, cesareti ve zekasıyla tanınırdı. Birçoğu, gerçekleştirmeye hazırlandığı Oniki İşin hikayelerini biliyor, sonuncusu Hades'in üç başlı koruyucu köpeği Cerberus'u ele geçirmeyi içeriyordu.
Hermes (Merkür) Zeus ile Atlas'ın kızı Maia'nın oğlu. Arcadia'daki Cyllene Dağı'ndaki bir mağarada doğan Hermes, bazen Atlantiades veya Cyllenius olarak anılır. O, tanrıların en hızlısıdır ve konumu Zeus'un ve diğer tüm tanrıların habercisiydi.
O, cehenneme giden yolu bilen ve Thanatos (Ölüm) işini yaptıktan sonra ölülerin ruhlarını Yeraltı Dünyasına götürecek olan kutsal rehber olan İlahi Müjdeciydi.
Hermes aynı zamanda Yunan Ticaret ve Pazar tanrısının yanı sıra tüm jimnastik oyunlarının koruyucusudur. Kurbanın mucidi olduğuna inanılır ve bu nedenle tüm kurbanlık hayvanları korur.
Hermes kurnaz, kurnaz ve usta bir hırsızdır. Bu adamı izle ya da izleme. Bir şeye sahip olmak istiyorsa, ona sahip olmanın bir yolunu mutlaka bulacaktır. Duyduğunuz mitlerin çoğunda rol oynar; her pastada parmakları var. Habercilerin asası (Yunanca kerykeion denir) Apollo tarafından Hermes'e verildi. Asayı çevreleyen beyaz kurdeleler, daha sonraki sanatçılar tarafından iki yılana dönüştürüldü.
Her zaman acelesi var, bu yüzden yanından geçen bir adamın bulanık görüntüsü dışında kimse onun nasıl göründüğünden emin değil.
SEMBOL: kanatlı şapka ve sandaletler, müjdeci asası
Hestia Ev, Ocak ve Aile Tanrıçası.
SEMBOL: sonsuz alev
Roma mitolojisinde Şövalyelik Tanrısı Honos.

Hypnos Uykunun tüm tanrılarına hakim olan Yunan tanrısı. Nyx ve Erebus'un oğlu ve Thanatos'un ikizi. Sırada durmadıklarında kırbaçlanan rüya tanrılarının fiziksel cezalarını denetler.
Hypnos'un oğlu ve Oneroi'lardan biri olan Icellus. Icelus, rüyalarda insan şekilleri yaratır ve erotik açıdan daha bağımlı olan bazı Rüya Avcılarının babasıdır. Seks için yaşarlar ve yeni eşler arayarak rüyadan rüyaya sürüklenirler.
İkor Tanrıların kanında bulunan ve onları ölümsüz yapan bir mineral. (Artemis, Zarek'e Kara Avcı güçlerini vermesi için başlangıçta ichor enjekte etti, çünkü Zarek ona dokunmak istemiyordu.)
Ilios Atlantis güneş tanrısı, Asteros Epithymia'yı baştan çıkardığında gebe kaldı. Tutkuları öyle büyüktü ki, Epithymia'nın rahmine iki ateş topu yerleştirildi. Bir günde Güneş'i (Ilios) ve Ay'ı (Nyktos) doğurdu.
İkizler annelerinden alındı ve Asteros'un kendi alanını onlarla paylaşabilmesi için gökyüzüne yerleştirildi. Gökyüzünün hükümdarlığını oğulları arasında paylaştırarak, gündüzün kontrolünü Ilios'a ve gecenin kontrolünü Nyktos'a verdi. İki kardeşin geçerken sık sık birbirlerini kucakladıkları, böylece dünyada yaşayanlar için hem güneşin hem de ayın göründüğü zamanları verdiği söylenir. Tüm DarkHunter'ların korktuğu günler bunlar.
Ilithvia Yunan doğum tanrıçası. (İsminin yazılışları farklıdır.) Gökkuşağının Yunan tanrıçası İris.
İştar Sin'in kızı ama kan bağıyla değil... ya da sadakatsiz karısı ona öyle söyledi. Yabancılara karşı çok çekingen ve temkinli olan İştar, küçük bir kızken hayvanları ve çeşmelerde oynamayı severdi. Sonra o
ve Sin, Anatum'u yok etti, İştar onun güçlerini emdi ve Sümer panteonunda onun yerini aldı. Sonunda gallu tarafından öldürüldü ve Zaman Çubuğu ile birlikte sürekli değişen kumlarla gizlenmiş ve onu ölümlü gözlerden saklayan bir büyü tarafından korunan bir mezara gömüldü.
Ash'in Shades'e bir cennet kopyası sağladığı Katoteros'taki Padesios Adası Bölgesi.
Isorro Atlantis'in Ilımlılık ve Ölçülülük, Bilgelik ve Uyum tanrısı.
Isorro, Archon'un en büyük oğludur. Ebeveynleri arasındaki baş arabulucu ve tanrılar ile insanlık arasındaki şefaatçi olduğu söyleniyordu.
Kalosis Apollymi'nin hapsedildiği ve bir zamanlar Misos sarayının bulunduğu Atlantis cehennemi. Kalosis ayrıca Spathi Daimons'ın evidir ve Daimons'a cıvata delikleri ve laminalar aracılığıyla erişilebilir. Hiçbir Karanlık Avcı giremez ve çok az Kurt Avcısı bu sürekli karanlık diyarını ziyaret ettikten uzun süre sonra hayatta kalır.
Katoteros Atlantis dilinde "cennet" anlamına gelen kelime. Katoteros, bir zamanlar antik tanrıların yaşadığı ve şu anda Acheron'un evini yaptığı boyutlar arasında küçük bir cehennemdir. Apollitler ve Daimonlar burada dinlenme haklarını geri alabilmenin hayalini kuruyorlar.
Kerir Sümer kıyameti, yedi Dimme'nin serbest bırakılmasıyla gerçekleşti.

Kessar Zakar'ın kaçmasına yardım ederken kardeşi Sin ve Katra'nın öldürdüğü gallu iblislerinin lideri. Misilleme olarak Kessar, Dimme ile bir ittifak kurmaya ve galluları tanrılara karşı birleştirmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca favori Daimon'umuz Stryker ile takım oldu. Ne de olsa düşmanının düşmanı…
SAÇ/GÖZLER: karamel sarısı/kan kırmızısı
Kori Artemis'in cariyesi. Tüm koriler, Artemis'in Olimpos'taki tapınağında yaşar.
Kyklonas Apollymi'nin Kalosis'teki tapınağını koruyan ceredonlardan biri.
Adının anlamı
"kasırga."
Lachesis Takma Adı: Lacy. Orta Kader. Kader kalıbını örmekten sorumlu.
Lera Adalet perisi olarak Astrid'in üvey kız kardeşi, Bast'la savaş sırasında Artemis'e karşı savaşanları yargılaması için çağrıldı. Lera, sorumlu tutulamayacak kadar genç olduğu düşünülen Were-Hunter yavrusu Sasha dışında hepsini suçlu buldu.
Loki İskandinav düzenbaz tanrısı. Morginne'in sevgilisi ve bir zamanlar Wulf Tryggvason'un ruhunun sahibi. Loki, Morginne ve Wulf'un ruhlarını değiş tokuş etmek için Nornlardan bir devedikeni kullandı (bu, birinin bir günlüğüne ruhları değiştirmesine izin verir) ve ardından onu kanıyla kalıcı hale getirdi. Şu Loki, zeki bir piç.
Bir kişinin iki yarısı olan Lyta Yunan perisi. Bir Yunan askeri gelip onun iki yarısını birleştirene kadar kendini ve diğer herkesi perişan etti.
Macha İrlandalı Savaş ve Krallık tanrıçası. Macha, Badb ve Morrigán'ın kız kardeşiydi.
İşaret Madalyonu Bir tanrı bu madalyonu bir insana ihsan ettiğinde, ne yer üstünde ne de yer altında hiç kimse o tanrıyı çok ama çok kızdırmadan onları öldüremez.
Marsyas Athena'nın icat etmesinden sonra ilk flütü keşfeden ve sonra onu bir kenara atan bir satir. (Eros, çalarken yaptığı surata gülmekten neredeyse ölüyordu ve onunla acımasızca dalga geçiyordu.) Daha sonra Marsyas, Apollo'ya bir müzik yarışmasına meydan okudu (Arachne'den öğreneceğini düşünürsünüz). Apollo elbette kazandı, ancak Marsyas'ı çirkin veya canavarca bir şeye dönüştürmek yerine canlı canlı derisini yüzdü.
Hiddetlerden biri olan Megara. (Bkz. Erinyes.) Kıskançlık ve çekememezliğin köküdür ve insanların zina gibi suçlar işlemesine sebep olur. Adı, İspanyolca "kadın" kelimesinin köküdür. (Bir şey ima ettiğimden değil; sadece olduğu gibi söylüyorum.) Meliae Rahibeler Erinyeler için, Meliae Cronus Uranüs'ü hadım ettiğinde dökülen aynı kandan doğdu. Onlar dişbudak ağacının perileri ve Kader'in daha küçük bir versiyonudur.
Trajedi Melpomene Muse.
Metus Yunan korku tanrısı.
Minos Zeus ve Europa'nın oğlu, Rhadamanthus'un kardeşi ve eski Girit kralı.

Minos uygarlığının adaşı. O, Hades'e giren Yunan ruhlarının yargıcıdır ve Rhadamanthus ile Aeacus bir karar konusunda anlaşmazlığa düştüğünde eşitliği bozan kişidir.
Misos Atlantis'in Savaş ve Ölüm tanrısı Misos, Fegkia ve Kaos'un oğludur. Baş yardımcıları, savaşta koşturup daha fazla kan dökülmesini kışkırtmak için askerlerin ve komutanların kafasını karıştırıp öfkelendirdikleri söylenen Pali (Strife) ve Diafonia'dır (Discord). Barış zamanlarında, uluslar arasında kargaşa ve sorun çıkarmak için insan kılığına girerler.
Misos'un şiddeti öyle olmuştur ki, Archon onu aşağı bölgelere sürmüştür ve karısı Thnita (Ölümlülük) ile birlikte yaşadığı Yeraltı dünyasının hükümdarı yapmıştır. Bir sivil öldüğünde, askerlere oğulları Stratiotis eşlik ederken, kızları Zena onları Yeraltı Dünyasına götürmesi için gönderilir. Çocuklara, yavrularının en küçüğü olan kendi özel rehberleri Paidi verilir. Paidi'nin çocukları ölümlü olarak yeniden doğana kadar onları sevecek ve besleyecek yetişkinlerin ellerine verildiği Telios'a (cennet) taşıyan kanatlı bir midilli şeklini aldığı söylenir.
Krallıkları, tanrıların kraliçesinden daha güzel olduğunu iddia ettiğinde Apollymi tarafından lanetlenen bir kadın olan çok başlı ejderha Prostateva tarafından korunmaktadır. Prostateva'nın yolunu yaşayan hiçbir insan geçemez. Deneyen herkes onun tarafından diri diri yenir.
Mist Uyku tanrılarının şekilsiz eşi Mist, binlerce çocuk doğurmuştur. Annelerin en anaç olanı değil, oğullarının ve kızlarının yetiştirilmesini Hypnos'a ve ona hizmet eden perilere devretti.
SAÇ/GÖZLER: siyah/beyaz, parlak
Mnemosyne Gaia'nın kızı. Antik Yunan Hafıza tanrıçası ve Zeus'un dokuz İlham perisinin annesidir.
Mnimi Yunan Gizli Hafıza tanrıçası, Yunan tanrıçası Dike ve Atlantis tanrısı Dikastis'in kızı, Mnimi'nin insanların hatalarından ders alabilmeleri için yaptıklarını hatırlamalarını sağlamak için doğduğu söylenir. İnsanların unutmasını isteyen Ares tarafından gençliğinde hapsedilen Ares, Pandora'nın kutusunu açmasıyla serbest bırakıldı.
Mnimi çoğunlukla Hades'e hizmet eder ve kötüleri suçlarını hatırlatarak cezalandırmaya yardımcı olur. Birçok kişinin vicdanı ve yargıcıdır.
SAÇ/GÖZLER: koyu kırmızı/yeşil, dönen
Morpheus Yunan Düşler tanrısı. Birçok Oneroi'nin babası ve Hypnos'un oğlu. Morpheus, rüyaları şekillendirmekten veya rüyalarda yaşayan varlıklara şekil vermekten sorumludur. Adı "biçimlendiren veya şekillendiren" anlamına gelir (Yunanca morfinden).
Morrigán Celtic Raven Savaş tanrıçası ve Sunshine Runningwolf'un (namı diğer Grandma Morgan) büyükannesi. Adı "Büyük Kraliçe" veya "Kabus Kraliçesi" anlamına gelir. Efsanede, genellikle Alecto of the Furies ile eşittir. Diğer zamanlarda Badb, Macha ve bazen Nemain dahil olmak üzere üç yönü de bünyesinde barındırıyor.
Bazen savaşta ölmek üzere olan erkeklerin kıyafetlerini yıkarken, kimin yaşayıp kimin öleceğini etkili bir şekilde seçtiği görülebilir.

KUŞ: leş kargası, kuzgun
HAYVAN: inek
Olimpos Dağı Yunan tanrılarının evi. En güçlü on iki tanrı şunlardır: Zeus; Poseidon; hera; Demeter; Artemis; Apollon; Athena; Hephaistos; Ares; Afrodit; Hermes; ve Hestia. Tanrıların en küçüğü olan Dionysos, bazen bu on ikiliye dahil edilir, bazen edilmez. Olympus'ta hava her zaman mükemmeldir, ne çok sıcak ne de çok soğuk, yemyeşil dağlara bakan mavi bir gökyüzü vardır.
Muses Zeus ve Mnemosyne'nin dokuz kızı: Calliope; Avrupa; Clio; Erato; Melpomen; Polihymnia; terpsikor; Thalia; ve Urania. Hepsi çeşitli sanatların patronları ve ilham kaynaklarıdır.
Nabium Uzun boylu, koyu saçlı bir gallu iblisi.
Nemesis Aşırı gururu, kötü işleri, hak edilmemiş mutluluğu veya talihi ve ılımlılığın yokluğunu cezalandıran Yunan Öfke ve İntikam tanrıçası. Korkulan ve saygı duyulan bir tanrıça, hem mutluluğu hem de mutsuzluğu ölçer. Dike ve Themis ile birlikte Zeus'un yardımcısıdır. Nemesis bazen kanatlı olarak tasvir edilir ve Afrodit kadar (bazıları ondan daha fazla) güzeldir.
Nemesis'in klasik hikayelerinden biri, peri perisi Echo'nun (sonunda sesinden başka hiçbir şey kalmayana kadar solup giden) dikkatini fark edemeyecek kadar kendine aşık olan Narcissus'un düşüşüdür. Nemesis, Narcissus'u günlerinin geri kalanını bir su havuzunda kendine hayran kalarak geçirmeye mahkum etti ve sonunda orada kök saldı ve bir çiçeğe dönüştü.
AĞAÇ: elma
SEMBOL: tekerlek, geminin dümeni
Neti Sümer yeraltı dünyasının eski bekçisi olan Neti, şimdi sağ kolu olarak Kessar'ın yanında çalışan bir gallu iblisidir.
Nike Kanatlı Zafer Tanrıçası. Genellikle Athena'nın yanında bulunur.
Zeus'un gözdesi.
Notus (Auster) Yaz fırtınalarını getiren Güney Rüzgarı Tanrısı.
Nyktos Atlantis Ay tanrısı, Asteros ve Epithymia'nın oğlu. Öyle bir tutkuları vardı ki, Epithymia'nın rahmine iki ateş topu yerleştirildi ve bir gün içinde güneşi (İlios) ve ayı (Nyktos) doğurdu. İkizler, Asteros'un kendi alanını onlarla paylaşabilmesi için gökyüzüne yerleştirildi. Gökyüzünün hükümdarlığını oğulları arasında paylaştırarak, gündüzün kontrolünü Ilios'a ve gecenin kontrolünü Nyktos'a verdi.
Nyx Antik Yunan Gece tanrıçası ve diğer birçok tanrı ve tanrıçanın annesi.
Ölülerin Yeraltı Dünyasına geçiş için Charon'a ödeme yapması gereken Obulos Yunan sikkeleri veya Pers dansı.
Odin İskandinav mitolojisinde baş tanrı. Yaratılış, Bilgelik ve İlhamın yanı sıra Öfke, Savaş ve Ölümü sembolize eder. Aynı zamanda valkyrielerden de sorumluydu.
Oracle Tanrılarla iletişim kuran herkes. Uyarı: Kahinler biraz kedilere benzer. Düz bir cevap arıyorsanız asla birine gitmeyin.

Orasia Atlantis Uyku tanrıçası.
Orion "Avcı." Gece gökyüzünde ünlü bir takımyıldızı. Hikaye, Artemis'in Orion'a o kadar derinden aşık olduğu ve gece gökyüzünü aydınlatmayı unuttuğu ve her şeyin karardığı şeklinde devam ediyor. Kız kardeşinin sıradan bir ölümlüye âşık olmasından nefret eden ve kıskanan Apollon, Artemis'i yayı ile dalgaların üzerindeki küçük bir noktayı vurmaya cesaret etti - ki tabii ki Artemis bunu yaptı. O benek Orion'du. Kederli Artemis, sevgilisinin görüntüsünü sonsuza dek hatıra olarak gece gökyüzüne yerleştirdi.
Hikayenin başka bir versiyonu, Artemis'in Orion'u hizmetçilerinden birine tecavüz ettiği için öldürmesi ve ardından gazabının bir uyarısı olarak resmini gökyüzüne yerleştirmesidir.
Orpheus İlham perisi Calliope'nin oğlu ve lir ustalığıyla ünlü. Bir yılan ısırığından ölen sevgili karısı Eurydice'i Hades'in elinden kurtarmaya çalıştı. Acılarını ona acıyan ve aşkını geri kazanma şansı sunan Hades ve Persephone'ye söyledi. Zorluk, Orpheus'un Hades'ten çıkıp Yeraltı Dünyası'ndan çıkana kadar herhangi bir nedenle geri dönmemesi gerektiğiydi. Ne yazık ki, Orpheus direnemedi ve Eurydice'in sonsuza dek gözden kaybolduğunu görmek için tam zamanında geri döndü.
Ousia Bir kişinin beden veya ruhun ötesinde var olan kısmı. Yaşam gücü.
Solgunluk Yunan Terör tanrısı.
Pandora Prometheus'un insanlara ateş vermesine karşılık Zeus tarafından yaratılan ilk kadın. Ona tüm tanrılardan hediyeler verildi: güzellik, müzik yeteneği, kurnazlık, cesaret, çekicilik ... ve merak (teşekkürler Hera). Ayrıca kendisine hiçbir koşulda açmaması talimatı verilen bir saklama kavanozu veya kutusu verildi. Elbette yaptı, böylece insanlığın tüm talihsizliklerini daha önce barış içinde var olan bir dünyaya salıverdi.
Parriton Genç bir Charonte iblisi.
Pasiphaë Helios'un kızı, Kirke'nin kız kardeşi ve bir zamanlar Girit kraliçesi (Minos ile evli). Aralarında hem Ariadne hem de efsanevi Minotaur'un (Poseidon tarafından lanetlendiğinizde olan şey) birkaç çocuğu vardı.
Persephone (Proserpina) Takma Adı: Seph. Zeus ve Demeter'in kızı ve Yeraltı Tanrıçası. (Bkz. Hades.) Kocasını seviyor ve yılın dokuz ayı onu Hades'ten uzak tuttuğu için annesine kızıyor. Bahçıvanlıktan gerçekten nefret ediyor.
Persephone kibar ve zarif, minyon ve utangaçtır. Yeraltı Dünyasındaki tahtı altından yapılmıştır ve minderleri kan rengindedir. Bazen Demir Kraliçe olarak anılır.
SAÇ: sarı
Phantasos Yunan tanrısı. Hypnos'un oğlu ve bilinçsiz rüya nesnelerinin yaratıcısı (adı "hayalet" anlamına gelir). Phantasos, daha serebral Düş Avcılarının babasıdır.
Çocukları çoğunlukla Rüya Avcılarını denetleyen Oneroi'dir.
Phobetor Hypnos'un oğlu ve hayvan şekillerinin Yunan tanrısı. Kabus Rüya Avcıları'nın babası. Adı "korkutucu" anlamına geliyor.

Dolophoni'den Phobos; Alecto'nun oğlu ve Deimos'un ikizi.
SAÇ: kahverengi
Pleiades Titan Atlas'ın yedi kızı, Artemis'in yoldaşları ve Dionysos'un öğretmenleri. Onlar Maia (Hermes'in annesi); elektra; Taygete; Alcyone; Celaeno; sterop; ve Merope (Sisifos'un karısı). Orion tarafından avlandılar, bu yüzden Zeus onları güvercinlere ve ardından Orion'un gece gökyüzünde sonsuza dek peşinden koştuğu bir yıldız kümesine dönüştürdü.
Kutsal Şarkının Polyhymnia Muse'u.
Poseidon (Neptün) Yunan Deniz tanrısı, Titan Cronus ve Rhea'nın oğlu, sadece Zeus'tan sonra ikinci güç. Denizin altındaki sarayında yaşıyor ve beyaz atların çektiği altın savaş arabasıyla dolaşıyor. Poseidon, kocasının işlerinden Hera kadar muzdarip olan Nereid Amphitrite ile evlidir.
Poseidon ve Athena sürekli olarak anlaşmazlığa düşerler. Bir zamanlar Atina'nın himayesi için Athena ile savaştı - Poseidon Akropolis'e bir çeşme (tuzlu su olsa da) getirdi ve Athena zeytin ağacını getirdi. Erkekler Poseidon'a, kadınlar Athena'ya oy verdi.
Şans eseri, kadınların sayısı erkeklerden bir sayı fazlaydı.
Poseidon (kardeşlerinin çoğu gibi) öfkesiyle tanınır ve çok ama çok ezik biridir. Atina'yı sular altında bıraktı ve kadınları gelecekte oy kullanma hakkından mahrum etti.
HAYVAN: boğa, at
SEMBOL: trident
Priapus Yunan ve Roma doğurganlık tanrısı, bahçelerin, evcil hayvanların ve meyvelerin koruyucusu. Afrodit ve Dionysos'un oğlu. Julian ve Eros'un kardeşi. Verimlilik ve koruma sağlamak için tarlalara ve bahçelere büyük itifallik cinsel organlara sahip Priapus'un oyulmuş resimleri yerleştirildi. Pausanias'ın tüm tanrılar arasında en üstün olduğunu bildirdiği Lampascus'tan Roma'ya ithal edildi. (Romalı Priapus, Yunanca versiyonundan çok daha popülerdi.)
Priapus, Julian'ı MÖ 149'da bakirelerinden birinin bekaretini bozduğu için bir kitabın içine hapsederek lanetledi ve ardından Julian'a yaptıklarından dolayı 2002'de Afrodit tarafından kendisi de aynı kitaba lanetlendi. Sence de ironik değil mi?
Apollymi'nin Atlantis rahibeleri tarafından giyilen Rahibe Madalyonu. Ne zaman bir rahibe tehlikede olsa, madeni para büyüklüğündeki küçük madalyonu ağzına koyardı.
Apollymi daha sonra kadına gücünü, gücünü ve hatta bazen ezici varlığını aşılayarak rahibeyi koruyacaktı. Eski bir rahibe madalyonu şu anda Megeara Kafieri tarafından giyiliyor.
İnsanlara ateşi getiren ve karşılığında karaciğerini sonsuza dek yemiş olan Prometheus Titan. Hatırlamak? Başta Prometheus'tan bahsetmiştik. Zavallı adam.
Ruhların ve Ruh Eşlerinin Tanrıçası ve Eros'un karısı Psyche. Üç kızın en küçüğü.

Pamuk Prenses'in annesi gibi, Afrodit de Psyche'nin bir ölümlü olarak sahip olduğu güzelliği kıskanmaya başladı. Eros'a onu okuyla vurmasını ve onu dünyanın en çirkin adamına aşık etmesi için zorlar. Eros ona aşık olur ve onu görünmez bir ruh olarak ziyaret ederdi. Bir gece, Eros uyurken, Psyche onun gerçek kimliğini görmek için sevgilisine göz attı. Bunu yaptığında, lambasından çıkan sıcak yağ üzerine döküldü ve adam uyandı ve kaçtı. Onları tekrar bir araya getiren ve evlenmelerine izin veren Zeus'tur. Bugün ölümlü dünyada görüldüğünde, Psyche genellikle uzun boylu, güzel bir motorcu civciv şeklini alır.
SAÇ: sarı
HAYVAN: kelebek
Pterygsaurus Küçük, kanatlı ejderha benzeri bir yaratık. Acheron'un taht odasında her zaman altı pterygsauri vardır. Ya da öyleydi. Xirena onları oldukça lezzetli bulmuş.
Ravanah Diğer iblislerin etini yiyen dişi bir iblis. Elinde iblis olmadığında, Ravanah bebeklerin ve hamile kadınların etini yer. Gallu iblisi Kessar bile ondan korkuyor ve haklı olarak.
Rhadamanthus Zeus ve Europa'nın oğlu ve Minos'un kardeşi. Hades'teki ölülerin yargıçlarından biri olan Rhadamanthus, Asya kökenli ölenleri denetler.
Zaman Çubuğu Zaman Çubuğu çarpık bir bıçağı olan bir hançere benziyor. Büyülü bir Sümer aleti olan çubuk, hapsedilmiş Dimme'deki kilidin hayati bir parçasıdır. Zamanı geldiğinde ikiz kardeşi Sin'in bulması için çubuğu İştar'ın mezarına saklayan Zakar'dı. Çubuğu yalnızca bir Sümer'in kullanması gerektiği için, Acheron ona dokunduğunda (ve sonunda kanını akıttığında), Dimme'nin kafesindeki kilidi kırdı. Sin, Zakar ve Katra Agrotera, yedi Dimme'den altısını yeniden ele geçirmek için Kat'ın sforasını kullandı.
Sabine Bir Charonte iblisi, Apollymi'nin kişisel muhafızlarından biri (tercih edilen). Sabine'nin yeşil saçları ve gözleri, sarı teni ve koyu turuncu boynuzları ve kanatları vardır.
Saga İskandinav Şiir tanrıçası.
Satara Apollo'nun kızı olan Satara, Stryker'ın küçük üvey kız kardeşidir. Artemis'in bir nedimesi (ve olasılıktan pek memnun değil), yalnızca kendisine sadık ve Acheron'dan tutkuyla nefret ediyor. Aslında çoğu insandan ve tanrıdan tutkuyla nefret ediyor. Ama Acheron ile paylaştığı bir şey var: sürekli değişen saç rengi. Artemis'in yanındayken saçları koyu bir kumraldır, ancak üvey kardeşi Stryker'ı ne zaman ziyaret etse saçları sarıdır. Yeryüzünde, istediği herhangi bir gölge olabilir.
Nick, Stryker'ın kanını içip Daimon'a dönüştüğünde, Satara, ortak kanları aracılığıyla Nick'in duygularını hissedebildi. Nick'e bir oyun oynadı ve ona, Marissa Hunter'ı kaçırıp Kalosis'e getirirse Skotos Kratos'un annesini hayata döndüreceğini söyledi.
Savitar Acheron'dan bile daha gizemli; sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Öyle.

Savitar'ın Ash'i Karanlık Avcı güçleri konusunda eğiten ve ona kan kullanmadan ölüleri nasıl geri getireceğini öğreten kişi olduğu söyleniyor. Bazıları onun insan olarak doğduğunu söylerken, diğerleri onda insani bir şey olduğunu reddediyor. Gerçekten, Savitar kendi başına bir varlıktır. Zeus'tan daha güçlü ve Süleyman'dan daha bilge, kendi arkadaşlığını sürdürür ve bu şekilde olmasını tercih eder. Tanrılar bile dikkatini çekmekten korktukları için Savitar'ın adını anmazlar. Dövmelerle kaplı Savitar, tanışacağınız en güçlü ve ölümcül sörfçü adamdır.
Savitar, Omegrion'u denetler (gerçi Were-Avcılarının hiçbiri bunun nasıl olduğunu hatırlayamamaktadır). Nick, eğitim için Acheron tarafından ona gönderildi ve daha sonra Savitar, onu Ravyn Kontis'e teslim etti.
DOĞUM YERİ: Eritara
YÜKSEKLİK: 1.80
SAÇ/GÖZLER: koyu kahverengi/lavanta
Scylla Ondan daha güzel olduğu için Kirke'nin gazabına uğrayan bir su perisi. Circe, Scylla'nın banyo suyunu zehirledi (zehir, Circe'nin modus operandi'sidir) ve onu, her biri üç sıra kılıçtan oluşan on iki ayaklı ve altı başlı korkunç bir deniz canavarına dönüştürdü.
dişler. Efsaneye göre Herakles tarafından öldürüldü, ancak babası onu hayata döndürdü.
Panteondaki yeri sonunda Artemis tarafından devralınan Ay'ın Yunan tanrıçası Selene (Luna).
Katoteros'taki insanların diğer alemlerdeki olayları izlemek için kullanabilecekleri Sfora Atlantis gözetleme küresi. Bazen görüntülenenler, Büyük Birader'in izlediğini hissedebilir.
Sfora geçmişi, bugünü ve geleceği görebilir.
Simi, Charonte'de "bebek" anlamına gelir. Gerçek adı: Xiamara, annesinden sonra. Simi, Acheron'un küçük bir çocukken kendisine verilen Charonte iblis arkadaşıdır ve kendisini bir insan veya iblis olarak gösterebilir. Ash'in vücudunda sürekli değişen bir dövme olarak duruyor ve bu formu yalnızca Ash'in teklifinde bırakmasına izin veriliyor. Vücudunu izinsiz olarak terk etmesine izin verilen tek zaman, Ash'in tehlikede olduğu zamandır. İnsan formunda, Simi'nin saç rengi her zaman Ash'inkini yansıtır. İblis formunda, kanatlarının ve gözlerinin rengi ne kadar koyu olursa, o kadar üzgündür. Simi, Ash'in bir parçası olduğunda, Ash ona bir emir vermedikçe hiçbir şey duyamaz veya göremez, ancak duygularını hissedebilir.
Binlerce yaşında olmasına rağmen, on sekiz yaşındaki bir insanla eşdeğerdir.
O da onun gibi alışveriş yapıyor ve parti yapıyor. Ekstra çıtır barbeküyü, filmleri, Travis Fimmel'i (hepimiz değil mi?) ve QVC'yi (burada "Bayan Simi" olarak anılır) seven... ve herkesin boynuzlarla daha iyi göründüğünü düşünen tam bir tatlı. Hayatına değer veriyorsan, ona asla ama asla hayır deme. Seni kahvaltıda yemezse, Ash yiyebilir. Tabii ki, Nick'in başını belaya sokan şey, hayır dememekti.…

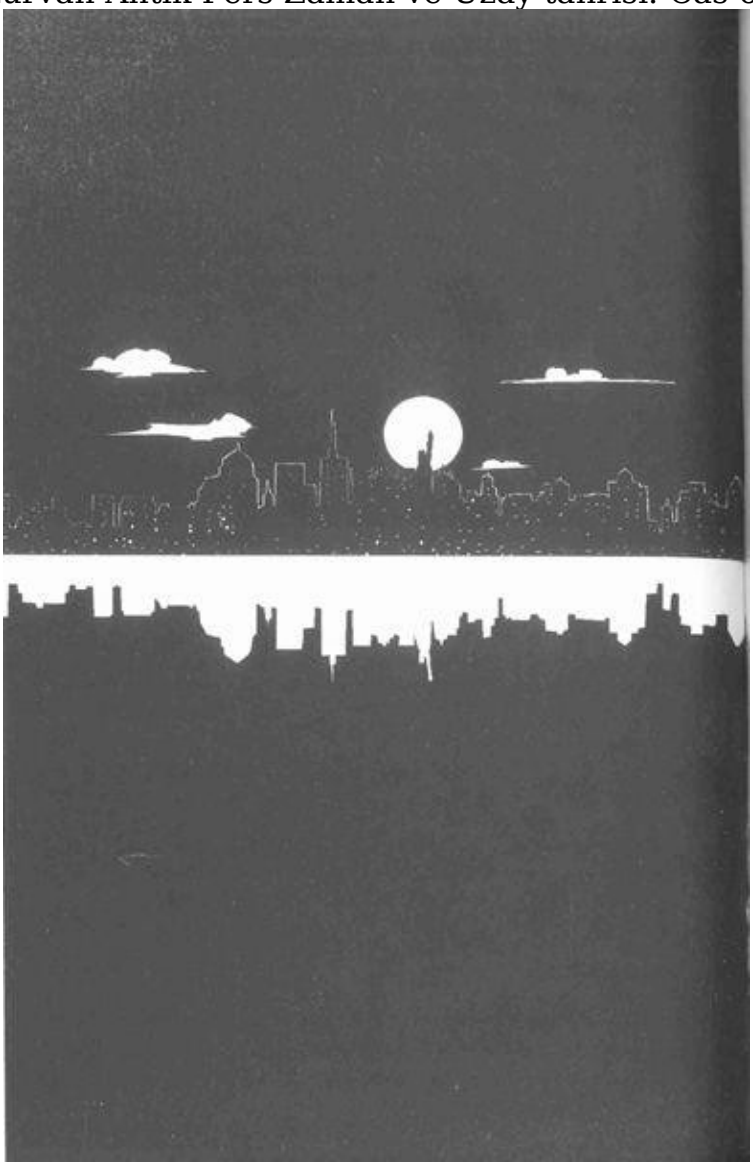
Simi'nin doğru ya da yanlış kavramı yoktur. Ayrıca kauçuğa alerjisi var - onu hasta ediyor.
Bunun ona hatırlatılması gerekebilir, bu yüzden unutma. Diamonique yemekten hoşlanıyor. İnsanlarının iyi yapılmasını sever.
DOĞUM YERİ: Katoteros
YÜKSEKLİK: üç fit, ancak değişebilir
GERÇEK ŞEKİL: uzun sarı saçlar, kırmızı, lacivert ve siyah kanatlarla çevrelenmiş beyaz gözler, siyah boynuzlar ve uzun, sivri kulaklar
Anlaşmazlık tanrıçası Eris'in oğlu Strife.
Styxx Didymos Prensi ve Acheron'un insan ikiz kardeşi. Artemis tarafından Tartarus'ta altıya altı bir hücreye hapsedildi, ancak Ash ona merhamet etti ve onu cennete sürdü (Styxx ona komplo kurduktan sonra bile).
Mnimi, çimlerin her zaman daha yeşil olduğundan sürekli şikayet etmesi nedeniyle, Styxx'e Ash'in bakış açısından hayatın nasıl olduğunu görebilmesi için anlayış armağanı verdi.
Cronus'un Kılıcı Julian Alexander'ın kılıcı. Sadece Cronus'un kanına sahip olanlar kılıca yanmadan dokunabilir. Julian'ın ayrıca Athena ve baykuşunun bronz kabartmasını ve "Şerefsizlikten Önce Ölüm" yazan bir kalkanı vardır.
Symfora Atlantis Ölüm, Keder ve Keder tanrıçası. Nyktos ve Basi'nin kızı, güzel Symfora'yı görünce hemen ağlamaktır. İnsanlığın yanında yürür ve kendine acıyanlardan etkilenir - o kadar ki, sırf hastalıklarını beslemek için sık sık üzerlerinde daha fazla keder ziyaret eder. Savaşta büyükbabası Misos'un yanında yürür ve ölmekte olan kişiler tarafından sık sık ağlarken görülür. Onlara sevdikleri gibi görünür.
Kader Tableti Sümer Tuppi Shimati. Tablete hangi tanrı sahip olursa olsun, başka bir tanrıyı güçsüz kılabilir. Ayrıca bir tanrının güçlerini tamamen elinden almak için de kullanılabilir, böylece sahibinin herhangi bir tanrıyı öldürmesine izin verilir. Kader Tableti iblislerin güçlerini etkilemez.
Tartarus Cehennemin karanlık ve acı dolu Yunan versiyonu, burada Hades işkence etmek istediği kötü ruhları kovar. Tartarus'ta sadece aşktan tamamen aciz ruhlar kalabilir.
Bu karanlık ve kederli yer, cennetin dünyanın üzerinde olduğu kadar dünyanın altındadır. Tüm alan, merhamet için yalvaran ıstırap çığlıklarının yankılandığı mağaralar ve gözaltı hücreleriyle kaplı. İçeridekiler nadiren kendi anneleri tarafından bile tanınacak durumdalar ve mağaralar girift bir labirent gibi düzenlenmiş. Tartarus'un çevresinde, Poseidon'un kaçış sağlamayacak şekilde sabitlediği kapıları olan bronz bir çit var.
Zeus ve kardeşlerinin mağlup ettiği Titanlar sonsuza kadar burada hapsedilir.
Teiresias Yunanistan'ın en tanınmış kahinlerinden biridir. Teiresias, banyo yaparken Athena'nın Parıltısını yanlışlıkla gördüğünde onu kör etti. Athena, açıkça bir kaza olduğu için onu öldürmek yerine görüşünü içe çevirdi ve cezasını bir tür hediyeye dönüştürdü.
Telikos Kıyameti.
Terpsichore Dans Muse.

Thalia Komedi İlham perisi.
Thanatos Artemis'in suikastçısı; bir Kara Avcı cellatı. Day-Slayer olarak da bilinir.
Thanatos ölümün vücut bulmuş halidir. Adı bile “ölüm” anlamına geliyor. Başlangıçta Artemis'in kişisel muhafızı olarak seçilen bir Apollite olan Thanatos, ne Apollite ne de Daimon'dur, ancak dişleri vardır. Gün ışığında yürüyebiliyor ve anında iyileşiyor. Hiçbir savunmasızlığın farkında değil... kürek kemiklerinin arasına yerleştirilmiş hilali bıçaklamadığınız sürece - şimdiye kadar sadece Ash'in yaptığı bilinen bir şey.
Acheron, Zarek'in Taberleigh köyünü katleden Thanatos'u öldürdüğünde, Artemis onu asla yeniden yaratmayacağına yemin etti. Sadece o... Zarek'i öldürmek için yaptı. Seçtiği Apollite, karısı Zarek'in yanlışlıkla öldürdüğü Callyx'ti. Artemis bu Thanatos'u yarattı ve ona ihtiyacı olana kadar onu küçük bir hücrede tuttu.
Bu Thanatos'u bir kez daha yenen Acheron'du - ancak bu sefer Callyx'i insan yapmayı teklif etti, böylece yeniden doğabilir ve karısıyla tekrar yaşayabilirdi.
Kalosis'i yönetirken Misos için tahtı şekillendiren Thasos'un Atlantisli Ölüm kişileştirmesi.
Themis (Justitia) Uranüs ve Gaia'nın kızı ve Yunan adalet tanrıçası. Themis, gelenek ve yasa tarafından onaylanan ilahi doğru düzenin kişileştirilmesidir. Kehanet güçleri var (Kahin'i Delphi'de inşa ettiği söyleniyor). Horae ve Moirae'nin (Kader) annesidir. Aynı zamanda Astrid'in annesidir.
SAÇ: kıvırcık kırmızı
Theocropolis Zeus'un tüm Olimpos tanrıları üzerinde mahkeme kurduğu yer.
Thor İskandinav Thunder tanrısı; Odin ve Jord'un oğlu. Acıktığı zaman yediği iki keçinin çektiği bir arabada seyahat eder. Tekrar seyahat etmek istediğinde leşlerini canlandırır ve onları hayata döndürür. Kendisine her zaman geri dönecek bir çekici, ona süper güç veren bir kemeri ve çekici kaldırmasına yardımcı olan özel bir çift demir eldiveni vardır. Bu silahları, dev ırkına karşı bitmek bilmeyen savaşlarında kullanıyor.
Kırmızı saç
Tisiphone Hiddetlerden Biri. (Bkz. Erinyes.) Cinayet suçlarının cezalandırılmasını denetler. Bazı efsanelerde Tisiphone, Tartarus'un kapılarını korur.
Hayat Ağacı Sadece Apollymi'nin bahçesinde çiçek açan ağaç. Tek başına ypnsi'yi bozabilir.
Poseidon'un Oğlu Triton. Yarı insan ve yarı balık. Poseidon'un gelişini duyurmak için deniz kabuğuna üfler.
Tuppi Shimati Sümer Kader Tableti. (Bkz. Kader Tableti.) Tyberius, Zebulon
Takma ad: ZT. Bölgesi Yunanistan ve çevresi olan Chthonian. Birkaç tanrıya ya da onların hizmetkarlarının kendi sahasına girmesine müsamaha gösteriyor. Kimse onun nerede doğduğunu bilmiyor (25.000 yıldan fazla bir

süre önce), onlar sadece onun tek bir eylemde bir tanrıyı öldürmeye yetecek güce sahip olduğunu biliyorlar.
ZT, Katra Agrotera dünyada olduğu her an onu sürekli olarak izliyor. Çizginin dışına çıktığında onu izliyor. ZT'nin saç çizgisinden boynuna kadar bir yara izi var.
SAÇ/GÖZLER: koyu sarı/mor
Urania Astronomi İlham perisi.
Valkyrieler İskandinav mitolojisinde valkyrieler, Odin'in komutası altındaki güzel savaş bakireleriydi. Hangi büyük savaşçıların savaşta öleceğini ve Odin'in Valhalla'daki masasına oturacağını seçenler valkyrielerdi.
Dünyanın ucundaki, Yunan denizcilerin öldüklerinde gideceklerine inandıkları Vanishing Adası. Gün doğumunda ve gün batımında birkaç dakika görebilirsiniz ama ulaşılmaz. Kaybolan Ada, rüya tanrılarının çoğunun yaşadığı yerdir.
Wink Küçük bir Yunan tanrısı, Nyx ve Erebus'un oğlu. Alaycı bir karakter olan Wink, Kum Adam inancına yol açan şeydir. Uyku tanrıları tarafından uykuya dalmak için gönderilir ve çoğu
bunu gözlerine sihirli bir toz serperek yaptığını iddia ediyor. Çocuklar en çok, masum oldukları ve rahat bir dinlenmeyi en çok hak ettikleri için onları en çok sevdiği söylenen Wink'e düşkündür.
Hem Oneroi hem de Skoti için kronik bir şakacı olan Wink, sık sık onlara oyunlar oynarken bulunur. En eski tanrılardan biri olabilir ama on üç yaşında bir çocuğun kişiliğine sahip. Zaman zaman "gülmek için" ölülerle takılıyor.
Wink'in sisi, Rüya Avcıları tarafından bir insanı uykulu hale getirmek veya biri üzerinde kontrol sağlamak için sıklıkla kullanılır.
SAÇ/GÖZLER: kahverengi/gri
Xedrix Charonte iblisi. Apollymi'nin kişisel koruması. Xedrix, Stryker'a boyun eğmez.
GERÇEK ŞEKİL: siyah boynuzlar, mavi saçlar, kan kırmızısı kanatlar, sarı gözler, lacivert ten Xiamara Charonte iblisi (merhum). Simi ve Xirena'nın annesi. Simi'nin adaşı.
Xirena Xiamara ve Pistriphe'nin en büyük yavrusu, Charonte iblislerinin en vahşisi ve Simi'nin kız kardeşi. Xirena, Alexion'a bağlıdır. Bir insan olarak, Xirena biraz Apollymi'ye benziyor. Bu birçok yönden rahatsız edici.
GERÇEK BİÇİM: siyah boynuzlar, dudaklar ve saçlar, kırmızı kanatlar, sarı gözler, kırmızı ve siyah ten
Ydor Atlantisli Okyanusların ve Suyun tanrısı, Ydor, Kaos'un kardeşidir. Bir zamanlar evreni aralarında paylaştılar, ancak hile nedeniyle Kaos, Ydor'un gücünden yararlanmayı başardı ve onu Eda'nın (Dünya) kalçaları arasına hapsetti.
Ydor'u bir kadının kalçaları arasına hapsetmek zor olduğundan değil: Tanrı'nın cinsel arzuları ve fetihleri çok fazlaydı. Her gölün, ırmağın ve derenin onun bir su perisiyle oynaşmasının kanıtı olduğu söylenir. Bazı efsanelerde insanlığın babası olduğuna inanılır (insanın yaşamak için suya

ihtiyacı vardır). Ydor, tüm Atlantis liman şehirlerinin koruyucu tanrısıydı ve insanlarını korumak için Archon ile birlikte çalıştı.
Ypnsi Orasia'nın bir zamanlar Katoteros'un salonlarından dağıttığı kutsal uyku. Tek panzehir Apollymi'nin Kalosis'teki bahçesinde yetişen Hayat Ağacı'ndan gelir. Ayrıca, Acheron'u etkisiz hale getirebilecek bilinen tek eşya. Ve kendi iyiliğin için, bunu bildiğini unut.
Kara Avcı Sin'in Zakar Sümer ikiz kardeşi. Terkedilmiş Ay, Hayar Bedr olarak bilinir. Babaları bir kehanet yüzünden üçüzlerin en büyüğünü öldürdükten sonra Sin, Zakar'ı rüya aleminde sakladı. Zakar bir keresinde, gallu'yu yaratan bağışçı baba olan iblis Asag ile savaştı. Dövüş sırasında Zakar, Asag'ın güçlerinin bir kısmını emerek onu galu ısırığına karşı dirençli hale getirdi.
Zakar, Sin ve Sin'in kızı Ishtar ile birlikte, Dimme'yi 2007'de yaklaşan kaçışlarına kadar hapse attı. Bu sefer, yedi iblisten altısını kontrol altına almayı başaranlar o, Sin ve Katra Agrotera idi.
Zakar uykusunda yakalandı ve bir süre gallu iblisi kan kölesi olarak tutuldu. Kat, Sin, Simi ve Xirena tarafından vücuduna kılıçlar saplanmış halde ve boynunun her yerinde galludan gelen ısırık izleriyle bir taşa tutturulmuş olarak bulundu. Gözleri mühürlendi, kulak zarları delindi ve güçleri elinden alındı. (Katra onu iyileştirdi.) Zakar'ın galluya karşı direnci olması gerekirdi ama yüzyıllardır beslendiğinden, o da bir gallu olabilirdi.
Gallu iblisi Kessar, Dimme'yi Zakar'ın göğsüne tutmak için kilidi yerleştirerek Sin'i kendisine gelmeye zorladı. Kaldırıldıktan sonra Acheron onu kurtardı.
Zevulon Çocukken bir kazığa bağlanıp ateşe verilecek kadar zulüm görmüş bir Chthonialı. Sonuç olarak, insanları ve hatta tanrıları daha az düşünüyor. O bir dönek ve hiç kimse kimin tarafında olduğundan emin değil. Sabrı yok ve hastalıklı bir mizah anlayışı var.
Kendisine Zeb denilmesinden nefret eder. Adını kısaltmak isterseniz, ZT'ye veya Evrenin Yüce Hükümdarı'na cevap verecektir. İkincisi, sizi öldürmemek için daha iyi bir şansa sahip.
Zephyros (Favori) Batı Rüzgarının Tanrısı, en yumuşak rüzgar ve baharın habercisi. İris'in kardeşi ve kocasıydı (sorma).
Zeus (Jüpiter) Cronus ve Rhea'nın en küçük oğlu ve Olimpos Dağı'nın hükümdarı. Gökyüzü ve Gök Tanrısı. Cronus'un kendisini devirecek bir çocuk doğuracağına dair bir kehanet nedeniyle (tıpkı babasına yaptığı gibi), Rhea ona bebekleri verdiğinde Cronus tüm çocuklarını yuttu. Zeus'u doğurduktan sonra Rhea, Cronus'a oğlu olduğunu düşünerek yuttuğu bir taş verdi.
Zeus, Yunanistan'ın Girit adasında büyüdü (mağarasının hala bulunduğu yer). O genç bir adamken, Cronus'a meydan okudu ve onu tüm kardeşlerini kusmaya zorladı. Daha sonra babasını yenerek onu ve diğer Titanları Tartarus'a sürgüne gönderdi. Daha sonra Zeus ve kardeşleri, dünyanın hangi yönlerine hükmedeceklerini görmek için samanları çekti. Zeus gökyüzünü, Poseidon okyanusu ve Hades Yeraltını aldı.

Zeus tanrısal tohumunu iyisiyle kötüsüyle her yere ekti ve çok, çok çocuğu oldu. Hepsini listelemek başka bir kitap alır.
KUŞ: altın kartal
AĞAÇ: meşe, zeytin
Zurvan Antik Pers Zaman ve Uzay tanrısı. Cas olarak da bilinir.

siviller
Varlık Nedeniniz
Hayat çok kısa… Şey, belki senin için değil, ama geri kalan biz ölümlüler için öyle.
Tabitha Devereaux

İnsanları tanrılar yarattı ve onlar olmadan Kara Avcıların hiçbir amacı olmazdı.
İnsanlar olmasaydı, Kurt Avcıları olmazdı ve Düş Avcıları da açlıktan ölürdü.
İnatçı ve öngörülemezdirler, hayal güçlerinin sınırları yoktur ve sevgi ile nefret arasındaki her duygu için kapasiteleri sonsuzdur.
Bu gezegende onlardan altı milyar var ve her biri inanılmaz bir şey olma potansiyeline sahip.
Onlar insanlar, ölümlüler (ya da çoğunlukla ölümlüler). Doğası gereği iyi ya da doğası gereği kötü, bu güzel küçük yeşil ve mavi gezegeni değerli kılan şeyler bunlar.
Bazıları tanrılara rakip olacak güçler geliştirmiştir, bazıları ise önlerinde oynanan oyunun seyircisidir. Ancak her bir birey kendi yolunda önemlidir.
Tetikte olun: Bir Daimon'dan kurtaracağınız bir sonraki insan, dünyanın kaderini onun ellerinde tutabilir.

Bazı Farklı İnsanlar
Aşağıdaki soyadlarından birine sahiplerse, onlarla konuşmak güvenlidir.
İskender
Charter
Devereaux
avcı
Kafieri
Laurens
McDaniels
McTierney
Peters
koşan kurt
Saatsakiler

Aara Antik Yunan adası Didymos'un kraliçesi. Aara, Icarion'un karısı ve Acheron ile Styxx'in annesidir.
Akhilleus Truva Savaşı'nın yakışıklı kahramanı Aşil, Kral Peleus ile deniz perisi Thetis'in oğluydu. Annesi onu bebekken Styx nehrine daldırarak ölümsüzleştirmeye çalıştı ama onu topuklarının arkasından tuttuğunu unuttu...
burayı onun en savunmasız noktası yapıyor. Aşil daha sonra Truva prensi ve Sparta kraliçesi ünlü Helen'in sevgilisi Paris tarafından öldürüldü.
Agrippina Roma'daki Magnus ailesinin evinde hizmet eden düşük doğumlu bir köle.
Valerius (genç), Agrippina'nın koruyucusu olarak hareket etti. Daha sonra kardeşleri tarafından Val'in önünde tecavüze uğradı ve öldürüldü.
Agrippina çocukken karanlıktan korkardı ve Val ona asla karanlıkta uyumak zorunda kalmayacağına dair söz verdi. Val, New Orleans'taki evinde onun onuruna sonsuz bir alev eşliğinde bir Agrippina heykeli tuttu.

Alexander, Grace Grace New Orleans'taki muayenehanesinde seks terapisti olarak çalışıyor. Ailesi, o yirmi dört yaşındayken öldü. Grace kitaplara, pizzaya, sevimsiz filmlere ve 2002'de lanetli bir kitaptan kurtardığı yakışıklı tanrısı Julian'a bayılır.
YÜKSEKLİK: beş fit iki
SAÇ/GÖZLER: kahverengi/açık gri
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Fantezi Aşığı
Alexander, Niklos James Son of Grace ve Julian Alexander (Vanessa Anne'nin ikizi).
Alexander, Vanessa Anne Grace'in kızı ve Julian Alexander (Niklos James'in ikizi).
Alkis Kyrian Hunter'ın varlıklı babası. Alkis, Kyrian Theone ile evlendiğinde, oğluna kadınların onun gibi erkekleri sadece paraları için sevdiklerini söyleyerek onu evlatlıktan reddetmişti. Alkis, Kyrian'ın öldüğü haberini alınca çıldırdı ve pencereden atladı. Kyrian'ın adını anarak öldü.
Althea Kyrian'ın gergin olduğunda kekeleyen sessiz ve utangaç en küçük kız kardeşi. Althea, çok sevdiği erkek kardeşi öldürüldüğünde saçlarının tamamını kesmiştir.
Althea Atlantis'i arayan Megeara Kafieri'nin kurtarma gemisinin gemi doktoru.
Aristophanes MÖ 450-388 dolaylarında Antik Yunan komedi oyun yazarı Aristophanes Kuşlar, Kurbağalar, Bulutlar, Şövalyeler, Yaban Arıları ve daha birçok kitabın yazarıydı.
Arnhild Wulf Tryggvason'un geçmiş hayatında can attığı mavi gözlü, beyaz saçlı bir kız, ancak babasının çiftliğinde kalıp onunla evlenmek istemiyordu.
Avery, Michelle Cassandra Peters'ın üniversiteden arkadaşlarından biri.
Bellioi, Gentile Velkan Danesti'nin düğünlerinden önce Esperetta'nın portresini yapmak için Venedik'ten kaçırdığı bir ressam.
Berwick, Elise Lenora Maggie Tigarian'ın ilkokuldan beri en yakın arkadaşı. Uzun boylu, sarışın, zengin ve büyümüş. Elise, çalışma gruplarının kurucusuydu.
Brenda Cassandra Peters'ın arkadaşı.
Brian Megeara Kafieri'nin kurtarma şirketinin mali destekçisi. Brian uzun boylu, bağımsız olarak zengin ve çoğu insanın hak ettiğinden daha sakin.
Carmichael, Rodney Grace Alexander'ı takip eden takıntılı hasta. Rodney, Julian'ı vurmaya çalışırken polis tarafından öldürüldü. İnan bana, dünya onsuz daha iyi bir yer.
Ceara Talon/Speirr'in küçük kız kardeşi, on altıncı yaş gününden sadece birkaç gün önce onun önünde kendini kurban etti. İki bin yıl boyunca Ceara karşıya geçmeyi reddetti, ağabeyine musallat oldu, tehlike geldiğinde onu uyardı, ama ona tam geleceği söyleyemedi.
Talon, Sunshine Runningwolf ile mutluluğu bulduktan sonra, Ceara nihayet erkek kardeşini terk etmeyi ve ruhunun insanların dünyasında yeniden doğmasına izin vermeyi seçti.

Chartier, Menyara Afrikalı-Amerikalı bir vudu baş rahibesi olan Menyara, Nick Dark-Hunter'a dönüşüp bir süre ortadan kaybolduktan sonra Cherise Gautier'in mezarına göz kulak oldu. Nick ona "Mennie Teyze" diyor. O büyürken, Nick ve annesinin yanındaki odada kiracıydı. Ayrıca annesi hastanede kalmaya gücü yetmediği için Nick'i bebekken doğuran kadındı.
YÜKSEKLİK: dört ayak on
GÜÇLERİ: durugörü
Chatelaine, Todd Middleton Maggie Tigarian'ın çalışma grubunun üyesi.
Megeara Kafieri'nin kurtarma gemisinin kaptanı Christof.
Cobb, Tristan Sanctuary'nin düzenli patronu ve yarı zamanlı bahisçi. Tristan, yalnızca Anne ve Papa Peltier onu yakalamak için ortalıkta yokken bahse girer.
Cody, Tom Cassandra Peters'ın arkadaşı Michelle'i bir barda tanıştırdığı yakışıklı adam.
Karısını bir Daimon'a kaptıran Mathhias'ın Ejderha Tarikatı'nın Kadim üyesi Corvinus. Were-Hunters ve Dark-Hunters dahil olmak üzere ölümsüzlerin dünyasını temizleme emrini yeniden kurdu. Corvinuses ve Danestiler'in uzun bir husumet geçmişi var.
Corwin, Stephen Gerçek adı: Stefan. Esperetta Danesti'yi boşuna etkilemeye çalışan Chicago'daki yatırım bankacısı. Stephen, Mathhias Corvinus'un soyundan ve Ejderha Tarikatı'nın bir üyesidir. O ve arkadaşları, kocası Prens Velkan'ı tuzağa düşürmek için Retta'yı kaçırdı.
SAÇ/GÖZLER: sarı/mavi
Crenshaw, Richard Waiter, Mike Anderson's Seafood'da.
Crystal Sin'in kumarhanesinde, bir gallu iblisinin pençelerinden Sin'in kendisi tarafından çekilen bir kadın. Tabii ki, olayın anıları hemen zihninden silindi.
Cynthia Takma Adı: Thia. Megeara ve Tory'nin New York'ta bir şarküteri sahibi olan Theron ve Eneas'ın kız kardeşinin kuzeni kızı. Adını Artemis'ten alan Cynthia da biraz ona benziyor. Cynthia, Yunanistan'dan, Atlantis'i avlamaktan ve alışverişle veya karşı cinsten üyelerle ilgili olmayan hemen hemen her şeyden nefret eder.
DOĞUM: 1978
YÜKSEKLİK: 1.80 iki
Kırmızı saç
Daniels, Leslie Wachovia'nın banka başkanı, Vane Kattalakis'in Bride's nakliyecilerinin bir para transferini doğrulaması gerektiğinde aradığı kişi.
Darius Groesia/Alexion'lu Ias'ın Kardeşi. Ias'tan bir yıl önce öldü.
Davis, Matt Bir üniversite öğrencisi ve barmen olan Matt, bazen Sanctuary'de bir fedai olarak ikiye katlanır.
Dere Talon'un Ceara'dan önceki kız kardeşlerinden biri ve Talon'dan sadece bir yaş küçük. Dere, Talon'un ona uçurumun kenarında yaşadığını söylediği peri halkını ararken kayaların üzerinde kayıp düştüğünde dört yaşında öldü.
Devereaux, Amanda (Bkz. Amanda Hunter.)

Devereaux, Ekaterina Takma ad: Trina. Devereaux kardeşlerin dördüncüsü. Trina, Sunshine Runningwolf'un çok iyi bir arkadaşıdır.
Siyah saç
Devereaux, Esmerelda Takma ad: Essie. Devereaux kardeşlerin en büyüğü olan Esmerelda ebe olarak çalışmaktadır.
Siyah saç
Devereaux, Devereaux kardeşlerden Karma Beşinci.
Devereaux, Petra Devereaux kız kardeşlerin üçüncüsü.
Devereaux, Selena (Bkz. Selena Laurens.)
Devereaux, Tabitha Lane Takma Adı: Tabby. Adını Bewitched'daki kızından alan Tabitha, Devereaux kız kardeşlerin sekizincisi ve Amanda'nın ikizidir - Daimon Desiderius'un bıraktığı bir hatıra olan yanağından aşağı inen yara izi dışında aynıdır. Eski Uygarlıklar alanında yüksek lisans derecesi var. Kendini vampir avcısı ilan eden Tabitha'nın "güç iksiri"ne tuhaf bir düşkünlüğü vardır.
kesilmiş süt, Tabasco sosu, yumurta sarısı ve çay yapraklarından oluşur.
Bourbon Caddesi'ndeki bir yetişkin mağazası olan Pandora's Box'ın sahibidir.
Tabitha, Karanlık Avcı Valerius Magnus'un karısıdır (Kyrian'a işkence edip öldüren Valerius ile karıştırılmamalıdır. O, Valerius'un büyükbabasıydı. Bunu yeterince vurgulayamıyorum). Acheron tarafından ölümsüzleştirildi, böylece sonsuza kadar eşit derecede ölümsüz olan kız kardeşi Amanda'nın yanında yürüyebilsin.
BOY: beş fit on
SAÇ/GÖZLER: kumral/mavi
GÜÇLERİ: durugörü, psikometri
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Geceyi Yakala
Devereaux, Tiyana (merhum) Takma ad: Tia. Devereaux kız kardeşlerden altıncısı olan Tia, bir vudu rahibesiydi. Tabitha, Bewitched'daki meraklı komşudan sonra Tia'dan sevgiyle "Gladys" diye söz ederdi.
Tia, Daimon Desiderius tarafından ele geçirildiğinde Kara Avcı Ulric tarafından öldürüldü.
SAÇ/GÖZLER: simsiyah/mavi
Devereaux, Yasmina Takma ad: Mina. Devereaux kardeşlerden ikincisi.
SAÇ: kahverengi
Diana Kyrian'ın iki yaş büyük kız kardeşi. Diana'nın huysuz bir mizacı vardı. İlk oğluna Kyrian adını verdi.
Dierdre Galyalı Kelt kadın Talon/Speirr'in evlenmesi gerekiyordu.
Dieter Yaşlı bir adam, Ejderha Tarikatı üyesi ve Stephen Corwin'in kohortu.
Dimitri Kyrian'ın ordudayken bir arkadaşı.
Spartalı Diokles (Kasap Diokles olarak da bilinir) Sol yanağı boyunca uzanan bir yara izi olan Spartalı bir stratgoi (üst düzey general). Diokles, Julian Alexander'ın babasıydı.
Afrodit'in tapınaklarından birini kurtardıktan sonra onunla yattı. Diokles MÖ 167'de öldü

Divine, Marla/Marlon Tabitha Devereaux'nun şık ve dışa dönük travesti arkadaşı.
Marla'nın erkek mantolarına karşı bir fetişi var.
Duvall, Ethan Geçenlerde çocuk gözaltından çıkmış olan Ethan, hayatını yeniden düzene sokmaya çalışıyor. Denetimli serbestlik memuru, ona Sanctuary'de Mama Peltier için masa taşıma işi ayarladı. Şartlı tahliye memurunun Mama hakkında hiçbir bilgisi yok. Sadece Ethan'a sor.
Eala Talon/Speirr ve Nynia'nın klanındaki kötü ruhlu demircinin kızı.
Peder Anthony Dangereuse St. Richard'ın Paris'teki rahibi.
Morrigantes'in Feara'sı Talon/Speirr ve Ceara'nın annesi. Bir zamanlar klanının kraliçesi olan Feara, Druid Baş Rahibini baştan çıkardı ve ardından klanı lidersiz bırakarak onunla birlikte kaçtı. Küçük çocuklarını yetim bırakarak ve onları geldikleri klana geri dönmeye zorlayarak hastalıkta öldü.
Fia Talon'un Ceara'dan önceki kız kardeşlerinden biri. Fia bir yaşına gelmeden öldü.
Flora Devereaux kız kardeşlerin anneannesi ve ailenin kahini.
GÜÇLERİ: durugörü
Frank Fairbanks, Alaska'daki marketi işleten ve Zarek'ten tüm malzemeleri için tamamen çok fazla para alan serseri adam.
Terry Sunshine'ın sanat okulunda tanıştığı eski kocası Gagne. Evlilikleri tamı tamına iki yıl dört ay yirmi iki gün sürdü.
Gagne, Ty Bald, Club Abyss'te kimlik kontrolü yapan dövmeli Afrikalı-Amerikalı adam.
Gallagher, Rosalie Portekizli göçmenlerin kızı ve Jamie Gallagher'ın karısı (17 Haziran 1925'te evlendiler). Rosalie yaşlılıktan öldü (Jamie Davranış Kurallarını çiğnedi ve onu hastanede ziyaret etti).
Gallagher, Rose, Kara Avcı Jamie Gallagher'ın torununun torunu. Rose, Jamie ve Rosalie'nin fotoğraflarını içeren madalyonun sahibidir. Rose, Jamie ile hastanede arkadaşı Jenna'yı ziyaret ederken tanıştı, ancak onun gerçekten uzun süredir ayrılan akrabası olduğunu asla bilemedi.
BOY: beş fit on
SAÇ/GÖZLER: simsiyah/koyu mavi
Gambieri, Bradley New Orleans'taki French Quarter'da vampir turlarına liderlik eden doktorlardan biri.
Gautier, Cherise Nick Gautier'in annesi (on beş yaşındayken doğum yaptı). Eski bir Bourbon Sokağı egzotik dansçısı ve Bayan Louisiana olan Cherise, daha sonra tam bir üniversiteye gitti.
burs. Ailesi, Kenner'da yaşayan zengin insanlardı, ancak Nick'e hamile olduğunu öğrendiklerinde onu evlatlıktan reddettiler.
Nick, Kyrian'ın Yaveri olarak kazandığı kazançla yirmi yaşındayken doğum günü için ona bir ev satın aldı, ancak annesine ne bulaştığını asla söylemedi. Oğlunun uyuşturucu sattığına ikna olmuştu.
Cherise, Sanctuary'de aşçı ve barmendi ve her zaman Ash'e bir şeyler yedirmeye çalışırdı. Aşk romanlarını severdi.

Cherise, Daimon Desiderius'un ruhu tarafından ele geçirildiğinde Kara Avcı Ulric tarafından evinde öldürüldü. Artemis'in onu bir Karanlık Avcı yapması için Nick'i intihar etmeye iten onun ölümüydü.
Basin Caddesi'ndeki St. Louis mezarlığında Gautier aile türbesine gömüldü. Ash ona her gün çiçek gönderiyor ve ne zaman kasabaya gelse onu ziyaret ediyor.
SAÇ: sarı
Gavrilopolous, Spiro Megeara Kafieri'ye Atlantis'i arama iznini reddeden yetkili. Duygusuz, küçük bir gelincik olan Spiro, böyle bir şey önerdiği için bile ona güldü.
George Altın başlıklı dişi olan uzun boylu, sıska bir adam olan George, Ejderha Tarikatı'nın bir üyesi ve Stephen Corwin'in kohortudur.
George The Skotos Solin'in Yunanistan'daki kişisel şoförü.
Gilbert Güvenilir hizmetkarı ve Valerius Magnus'un on beş yaşından beri İngiliz uşağı (Bunu nasıl becerdiğini Tanrı bilir). Squire Council, Val ile olan ilişkisinin yakın doğası nedeniyle Gilbert'i bir Squire yapmayı reddetti. Valerius ve Tabitha'nın düğününde sağdıcıydı.
Grant, Aloysius, Aristoteles Tigarian'ın sözde ölümünden sonra Tigarian Tech'i işletti.
Hector Bir Truva prensi ve Truva Savaşı'nda önemli bir oyuncu. Hector, Aşil tarafından öldürüldü.
Heilig, Paul Ravyn'in daha sonra öldürdüğü Apollite'den Daimon'a dönüşen Seattle Polis Şefi. Paul, Stryker ve Daimons ile birlikte çalışıyordu.
Hesiod Theogony'yi Yazdı (Clio'nun yardımıyla).
Homer Odysseia ve İlyada'nın yazarı. Bir keresinde Kara Avcıların doğumuyla ilgili Kynigostaia adlı bir kayıt yazmıştı. Hayatta kalamadı.
Hunter, Amanda (kızlık soyadı Devereaux) Takma ad: Mandy (Tabitha değilseniz ona böyle hitap ederken yakalanmayın). Devereaux kardeşlerin dokuzuncusu ve Tabitha'nın ikizi. Amanda, Daimon Desiderius tarafından ele geçirildiğinde Karanlık Avcı Ulric tarafından öldürüldü, ancak daha sonra Acheron tarafından canlandırıldı ve ölümsüzleştirildi.
Amanda, ikizinin evinde saldırıya uğradıktan sonra kocası Kyrian'a elleri kelepçeli olarak uyanarak tanıştı. Aikido'da siyah kuşak ve güçlü bir insan büyücü olan Amanda, Marissa Hunter'ın annesidir.
BOY: beş fit on
SAÇ/GÖZLER: kumral/mavi
GÜÇLERİ: durugörü, telepati, durugörü
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Gece Zevkleri
Hunter, Marissa Bazı potansiyel olarak harika güçlere sahip olan Amanda ve Kyrian Hunter'ın kızı. Marissa, Simi ve vaftiz babası Acheron'un favorisidir. "Son Kader" olarak anıldı. Ona kim sahip olursa olsun, tüm zamanların en ilkel, kadim gücünü kontrol etme anahtarına sahiptir. Her neyse. Yine de önemli bir şey olmalı, çünkü Apollymi onu öldürerek oğlu Apostolos'u diriltebileceğine inanıyor.
GÜÇLERİ: telekinezi, hayvan telepatisi

Iason Iason, Julian ile Sparta kışlasında tanıştı. Grubunun lideriydi. Julian, Iason için dayak yediğinde, birbirlerinden ayrılamaz hale geldiler. Julian, Iason'un Penelope'ye olan sevgisini (ve onun sevgisini) kıskandığında, Julian aşkını öldürmek için Iason'un kalbini Eros'un kurşun okuyla vurdu. Priapus tarafından Hafıza Havuzundan su içmeye zorlandığında Iason, Julian'a meydan okudu. Bir düelloda yanlışlıkla öldürüldü.
Icarion Antik Yunan adası Didymos'un kralı. Icarion, Acheron ve Styxx'in annesi Aara'nın kocasıdır.
Talon ve Ceara'yı öksüz kaldıktan sonra gönülsüzce klana geri döndüren Idiag Talon / Speirr'in amcası ve klan şefi. Talon'a dövmesini şahsen veren Idiag'dı. Savaş alanında Talon'un kollarında öldü ve Talon'un Idiag'ın katilleri olduğunu düşündüğü Galya klanından intikam almasına neden oldu.
Susan Kontis'in Jenna Komşusu.
Jamie Gallagher'ın bir Daimon saldırısından kurtardığı Jenna Young kadın. İri yeşil gözlü minyon bir esmer olan Jenna, Jamie'nin torunu Rose Gallagher'ın arkadaşıdır.
Joanie Seattle'daki Daily Inquisitor için bir yazar ve resmi paranoyak kaçık. Sutyeninin içinde folyo giyiyor. (Tamam… belki bu bir söylentidir. Umarım bir söylentidir.) John Erin McDaniels'in aynı zamanda Yunan tanrıları için Kahin olarak da çalışan huysuz, oldukça kafeinli patronu.
Justina Megeara Kafieri'nin bilimsel ekibindeki ikinci komutanı.
Kafieri, Athena (öldü) Theron'un karısı ve Tory'nin annesi.
Eneas Megeara'nın 1990 yılında alkolik olarak ölen babası Kafieri. Eneas, hayatı boyunca Atlantis arayışında aile geleneğini sürdürdü. Çılgınca hipotezleri nedeniyle hem yayıncılık endüstrisinden hem de akademik meslekten alay konusu oldu. Adanın varlığını kanıtlayabilecek eserler keşfettikten hemen sonra öldü.
Kafieri, Jason Megeara'nın Atlantis'i ararken dalış halatı dolanıp tankının oksijeni bitince ölen sanatçı kardeşi.
Kafieri, Megeara (Bkz. Megeara Saatskakis.)
Theo Megeara'nın dokuzuncu doğum gününde bir Nazi partisinin baskınıyla kör olan ve ailesinin geri kalanı katledilirken ölüme terk edilen bilge büyükbabası Kafieri. Gizemli bir adam ("Kurtarıcı Meleği") onu kurtardı ve Amerika'ya gönderdi.
Kafieri, Theron (merhum) Megeara'nın amcası; Eneas'ın kardeşi. Theron, yakalanması zor Atlantis'in peşindeyken de öldü. Tory'nin babası Theron, 1980 yılında Ege'de bir dalış kazasında boğuldu.
Theron ve Athena'nın Tory Kızı Kafieri; Megara'nın kuzeni. Ailesi öldüğünde beş yaşındaydı. Tory, kuzeniyle birlikte Atlantis'i avlama saplantısından başka hiçbir şeyi sevmeyen, erken gelişmiş sertifikalı bir dahidir. Geary ile eski Yunanca ve Latince karışımı olan kendi gizli dillerinde iletişim kurar. Bay Cuddles adında bir oyuncak ayısı var ve anlaşılmaz -ve doğru- konuşma eğilimi var.

rastgele istatistikler. Tory, abur cubur yemeyi sever: Moon Pies, Hostess cupcakes ve özellikle Pop-Tarts. Son derece kalın gözlükler takıyor ve tam olarak zarif değil.
DOĞUM: 1981
SAÇ: kahverengi
Kichka Tory Kafieri'nin Megeara'yı o kadar çok seven Bengal kedisi onu evlat edindi.
Kish Sin'in Efendisi olmayan Kish, aslında kaçak bir köleydi. Bir yalancı ve hırsız, ölümsüzlük ve zenginlik karşılığında ruhunu bir iblisle pazarladı. Kish, Sin'i öldürmesi için gönderildiğinde tanıştı - ki bu, adil olmak gerekirse, çoğu insanın Sin ile tanışma şeklidir. Kish, onun yerine Sin'den onu öldürmesini istedi, böylece o korkunç acı hayatından kurtulabilirdi. Sin bu ricanın insancıllığını görmezden gelemezdi, bu yüzden Kish'i iblis anlaşmasından takas etti.
YÜKSEKLİK: beş fit on bir
Siyah saç
Landry, Blaine Hunter Maggie Tigarian'ın çalışma grubunun üyesi. Blaine, Nick'ten nefret eden kendini beğenmiş, kibirli bir pisliktir.
Laroux, Charlie Belle Queen striptiz kulübünün kapıcılarından biri. Tabitha Devereaux ve Nick Gautier'nin bir arkadaşı.
Laurens, Bill (William) Selena Laurens ile evli olan Bill, Eyalet Senatörü Laurens'in oğludur. O, Were-Hunters (ve bazen DarkHunters) için çalışan bir avukattır. "Yasalara bağlı" kalmalarını sağlar ve yasalara aykırı davranabilecek Weres'in yardımına gelir. Bill bir kez basketbol oynarken kolunu kırdı.
SAÇ: kahverengi
Laurens, Selena (kızlık soyadı Devereaux) Takma ad: Lane veya Lanie. Yedinci Devereaux kardeş Selena, yedinci bir kızın yedinci kızıdır. Doğuştan bir çingene olan Selena, Madame Selene, Ay Hanımı adıyla bir tarot kartına ve el falına sahipti. Meydanda daha fazla medyumun çalışamayacağına dair bir yasa çıkarıldıktan ve Selena protesto edildikten sonra, Acheron ona bir bina satın aldı.
Selena, Tulane'deki ilk yılında Grace Alexander ile aynı odada kaldı. New Agey woo-woo'ya olan sevgisine rağmen Selena'nın doktora derecesi var. Bronz Çağı Yunanistan'da bir uzmanlık ile Antik Tarih ve Fizik.
Squire Celena'nın Leonard Arkadaşı. Leonard, yangına dayanıklı evler, Karanlık Avcılar için yer altı sığınakları, yağmurlama sistemleri konusunda uzmandır... adını siz koyun. Mississippi bölgesinde olursanız, onu arayın.
Liora Groesia/Alexion'lu Ias'ın karısı ve Lycantes'in gizli sevgilisi. Liora, Ias'ı düşündüğü kadar sevmedi ve bu yüzden, o bir Kara Avcı olduktan sonra dışarı maddesini denerken madalyonu düşürdü. Ias'ı serbest bırakmak yerine, onu Gölgelik'e ve Acheron'un Alexion'u olarak bir hayata mahkum etti. Ash ceza olarak onu taşa çevirdi.
Şahsen, biraz daha fazla acı çekebileceğini düşünüyorum.
Lisa Grace Alexander'ın sekreteri.

Lycantes, Groesia/Alexion'lu Ias'ın karısı Liora ile bir ilişki yaşadı. Lycantes daha sonra Kara Avcı olarak geri dönen Ias'ı öldürdü.
Magnus, Valerius Magnus'un Aesculus Kardeşi; Moesia'lı Zarek'in üvey kardeşi.
Magnus, Gaius Romalı senatör; Aesculus'un babası; Lucius; Marcus; Marius; kediotu; ve (Yunan kölelerinden birinin babası olduğu) Zarek. Gaius, oğullarını zulüm konusunda eğitmek için köleleri kullandı. Başka bir adama güldüğü için karısını öldürdü. Tam olarak güneş ışığı ve köpek yavruları türünden bir adam değil.
Magnus, Valerius Magnus'un Lucius Kardeşi; Moesia'lı Zarek'in üvey kardeşi.
Magnus, Valerius Magnus'un Marcus Kardeşi; Moesia'lı Zarek'in üvey kardeşi.
Magnus, Valerius Magnus'un Marius Kardeşi; Moesia'lı Zarek'in üvey kardeşi.
Magnus, Valerius Yaşlı, Kara Avcı olmayan. Bu Valerius, Karanlık Avcı öncesi Kyrian'ı savaşta yakaladı, ona işkence yaptı ve karısını metresi olarak aldı. Bu Valerius, Kara Avcı Valerius Magnus'un büyükbabası ve tam bir sureti. Bu çok önemli bilgiyi hatırlamanız yararınıza olacaktır. Bu, kimsenin hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı bir konu ve sohbet sırasında konu gündeme geldiğinde, odadaki birinin öfkesinin kırılma noktasının çoktan geçtiği kesindir. Yanlış bir söz senin son sözün olabilir.
McDaniels, Erin Kabuslarla boğuşan ve Skoti tarafından avlanan yaratıcı bir kadın. Erin, bir Skotos ejderhası olan V'Aidan'a aşık oldu. Şu anda çok satan bir roman yazarıdır.
ÖNE ÇIKAN HİKAYE: “Hayalet Aşık”
McTierney, Deirdre Bride Kattalakis'in Atlanta'da yaşayan kız kardeşi. Deirdre boşanmıştır (berbat kocası onu terk etmiştir).
McTierney, Joyce Bride'ın annesi. Joyce, kocası Paul gibi bir veterinerdir.
McTierney, Patrick Bride'ın kardeşi. Patrick, New Orleans ticaret bölgesindeki bir firmada çalışıyor. Karısının adı Maggie'dir.
McTierney, Paul Bride'ın babası. Paul, Slidell'de bir veterinerdir. Louisiana'da köpek davalarında en önde gelen uzman ve "Evcil hayvanınızı seviyorsanız, kısırlaştırın veya kısırlaştırın" ın güçlü bir savunucusudur. Paul, aslında, kızı bir erkek arkadaşı için eve Arcadian Lykos'u getirmeden önce Were-world'ü biliyordu.
Michael Dangereuse St. Richard'ın sümüklü kocası. Michael, Fransız Devrimi sırasında Danger'ın babasının evini ele geçirmek için Danger'ın ailesine ihanet etti.
Min-Quan Şimdiye kadar yapılmış en iyi zong zi'yi sattığı iddia edilen bir balıkçı. Min-Quan bir keresinde Acheron'a "Korkunun kendisini yönetmesine izin veren, bir efendiden korkar" demişti.
Morganette Danger St. Richard'ın deli teyzesi. Morganette, kedisinin ölmüş kocası Etienne olduğunu düşündü, bu yüzden onu bir erkek gibi giydirecekti.

Murrdyd Talon/Speirr'in piç kuzeni.
Neely, Margie New Orleans'taki Sanctuary'de Dr. Carson Whitethunder'ın yerinde hemşire yardımcısı. Bu minyon, kızıl saçlı eski garson kadın şu anda veterinerlik okuluna gidiyor.
Ryssa Apollo'nun en sevdiği metreslerinden biri olan bir Yunan prensesi. Ona bir oğul doğurdu, bu Apollite kraliçesini o kadar kızdırdı ki ikisini de öldürmeleri için bir Apollite timi gönderdi...
nihayetinde Apollo'nun Apolliteleri lanetlemesine neden olan eylem. Ayrıca, özellikle Acheron'un kız kardeşiydi.
Ningal Sin'in kocasını utandırmak için ilişkilerini alenen ilan eden sadakatsiz Sümerli karısı. (Örneğin, Archon ile ilişkisinin reklamını yapmak için göğsüne bir Atlantis güneşi takmıştı.) İntikam almak için Sin'in ikiz kardeşi Zakar, o uyurken rüyasında yılanlar ve Gorgonlar gördü.
Nynia Kadim Kelt, balıkçının kızı ve Talon/Speirr'in gerçek aşkı. Nynia, Speirr ile beş yıl evli kaldı. Speirr'in ölü doğan çocuğunu doğururken öldü. (Bkz. Sunshine Runningwolf.)
Camulus'un gayri meşru oğlu tarafından öldürülen Ora Talon / Speirr'in teyzesi.
Parker, Sharon Zarek'in (bebeğiyle birlikte) donmaktan ve açlıktan ölmekten kurtardığı Alaska'daki eski garson. Karşılığında Sharon, Zarek'e arkadaşlığını verdi ve yirmi dört saat güneşin olduğu günlerde onun için ayak işlerini yürüttü.
Parker, Trixie Sharon'ın kızı.
Penelope MÖ 178 dolaylarında doğan Penelope, kıskanç Julian onu Eros'un altın okuyla vurmadan önce Iason'a vaat edilmişti. Yıllar sonra, Priapus onu Hafıza Havuzundan su içmeye zorladığında, bu bilgiyle delirdi ve iki çocuğunu (Atolycus ve Callista) ve sonra kendini öldürdü.
Peters, Jefferson T. Cassandra ve Phoebe Peters'ın babası. Jefferson, dünyanın en büyük ilaç araştırma ve geliştirme şirketlerinden biri olan Peters, Briggs ve Smith Pharmaceuticals'ın zengin sahibi ve kurucusudur.
Phaedra Kyrian'ın bir yaş küçük olan kız kardeşi Phaedra bir melek sesine sahipti.
Aristokles olarak dünyaya gelen Platon, eski bir Yunan filozofu ve Sokrates'in öğrencisiydi.
Bilinen en eski okullardan birini kurdu ve Diyalogları ile tanınıyor. Ayrıca Atlantis'in varlığı ve kökenleri hakkında kapsamlı yazılar yazdı.
DOĞDU: MÖ 427
DOĞUM YERİ: Atina
Rosa Kyrian'ın zayıf, yaşlı, İspanyol hizmetçisi ve aşçısı. Rosa, Desiderius tarafından ele geçirildiğinde kalp krizi geçirdi ve Kyrian'ı öldürmeye çalıştı. Neyse ki hayatta kaldı.
Bir oğlu var, Miguel.
Runningwolf, Daniel Sunshine'ın babası. Daniel, şamanik güçlere sahip bir Kızılderili'dir (ve bu nedenle bir Kara Avcı'ya asla dokunamaz). New Orleans'taki Canal Street'teki Club Runningwolf'un sahibidir.

Rain Sunshine'ın ağabeyi Runningwolf; ortanca çocuk
Starla Sunshine'ın annesi Runningwolf; Morrigán'ın kızı. Starla auraları görebilir; kızı Sunshine'a devrettiği bir güç.
GÜÇLER: aura algısı
Runningwolf, Storm Sunshine'ın en büyük erkek kardeşi. Storm, horlayan kötü bir hizmetçidir.
(Eh, öyle!)
Runningwolf, Sunshine Çok kısa bir dikkat süresi olan çok yetenekli bir sanatçı. Sunshine, Kara Avcı Talon'un karısı ve Morrigán'ın ölümsüz torunudur.
Sunshine pembe ve mor renklere aşırı düşkündür ve sürekli bir şeyler kaybetmektedir.
… kendisi dahil. Sol ayak bileğinin iç kısmında stilize bir Kelt güneşi dövmesi ve yaratıcılığın simgesi var.
Siyah saç
GÜÇLER: aura algısı
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Gece Kucağı
Saatsakis, Megeara Takma Adı: Geary. Adını Yunan mitolojisindeki Öfke'den alan Megeara Kafieri'de doğdu. Geary, adını değiştirdi ve üniversiteye girebilmek için on altı yaşında babasından azat edilmesi için dava açtı. Doktorası var. Yale Üniversitesi'nden Antropolojide.
Cankurtaran olarak eğitilmiş Geary, sertifikalı bir dalış eğitmeni ve su altı kurtarma uzmanıdır. Boynuna babasının öldüğünde ona verdiği bir Atlantis madeni parası (Apollymi'nin altın madalyonu) takıyor.
Soyunda saf Atlantis kanı bulunan Geary, tanrıların, özellikle de Apollymi'nin seslerine duyarlı, bilinçli bir hayalperesttir. Eski Rüya Avcısı Arikos ile evlidir.
DOĞUM: 1968
DOĞUM YERİ: Santorini, Yunanistan
YÜKSEKLİK: altı fit
P
SAÇ/GÖZLER: sarı/koyu mavi
ÖNE ÇIKAN ROMAN: Düş Avcısı
Santana, Wayne On altı yaşında kasıtsız adam öldürmekten hüküm giyip hapse atıldı, on iki yıl hapis yattı. Sunshine Runningwolf, siciline rağmen babasının kulübünde çalışması için onu işe aldığında Wayne şansı yaver gitti. Sadık bir arkadaş ve dalgın Sunshine için iyi bir gözcü edinme konusunda Runningwolf ailesi de şanslıydı.
Schliemann, Heinrich, Homer'in eserlerine ve Truva'nın keşfine takıntılı Alman hazine avcısı. Heinrich acelesi ve coşkusuyla çok hızlı bir şekilde çok derine indi ve muhtemelen Truva Savaşı'nın önemli tarihsel kanıtlarını yok etti.
DOĞDU: 6 Ocak 1822
DOĞUM YERİ: Mecklenburg-Schwerin, Almanya

Scipio Güncel tarih kitaplarına göre Scipio, Julian ve ailesinin suikastçısıydı. Ama tarih kitaplarına kim inanır?
Scott, Cameron Once, Sunshine Runningwolf'tan bir tablo sipariş etti.
Scott Megeara Kafieri'nin Rüya Avcısı Arikos ile tanıştığı yaz Yunanistan'da Atlantis'i avlamak için kendisine katılan Cynthia'nın saplantısı.
Sisifos Korint'in eski kralı Sisifos, hilekarlığından dolayı Tartarus'a mahkum edildi. Sonsuza dek bir kayayı tepeye doğru itmek zorundadır. Neredeyse zirveye ulaştığında, kayar ve tekrar aşağıya yuvarlanır. Her seferinde. Sonsuza kadar. Bu senin için cehennem.
Stefan Skotos Solin sayesinde Geary'nin yasal olarak Atlantis'i arayabilmesi için izin belgesini imzalayan adam.
Michel, Rudy Sanctuary'de çalışan eski bir insan olan Rudy, barın atari oyunları ve poker turnuvalarından sorumludur. Gerektiğinde, aynı zamanda bir fedai ve çok yönlü kural uygulayıcısıdır. Bir sürü renkli dövmesi var. Bir ara ona bunları sor.
Siyah saç
St. Richard, Dangereuse St. Richard'ın Edmonde Kardeşi. Edmonde, Danger'ın kocası tarafından aileye ihanet edildiğinde öldü. O sadece dört yaşındaydı.
St. Richard, Esmée Maman Esmée, Dangereuse St. Richard'ın üvey annesi. Esmée'nin şapkalara zaafı vardı.
St. Richard, Jacqueline Dangereuse St. Richard'ın Kız Kardeşi. Jacqueline, Danger'ın kocası tarafından aileye ihanet edildiğinde öldü. Bir yaşından küçüktü.
Tammy, Maggie Tigarian'ın bir arkadaşı. Tammy, eski bir Gotik sanat bölümü öğrencisidir.
Teddy Megeara'nın bir meslektaşı olan Teddy onun için daha çok bir baba gibidir. Kısa kahverengi saçları ve gamzeleri ile huysuz bir tiptir. En sevdiğim tür.
Teş, Vlad (namı diğer Drakula veya Kazıklı Voyvoda) Eflak tahtının varisi ve Ejderha Tarikatı'nın üyesi. Vlad, Esperetta Danesti'nin babasıydı. (Görmek Esperetta Danesti, Velkan Danesti).
Efsaneye göre, hırsızları baştan çıkarmak için Tirgoviste meydanının ortasına altın bir kap koydu. Ondan o kadar korktular ki, Vlad'ın saltanatının tamamı boyunca kimse ona dokunmadı. Hastaları ve fakirleri Tirgoviste'deki büyük bir salonda yemek yemeye davet ettiği de söylenir...
İyi adam, gerçekten.
Vlad'ın ölümünden sonra başı Konstantinopolis'e gönderildi ve herkesin görmesi için bir kazığa asıldı.
DOĞDU: MS 1431
DOĞUM YERİ: Sighişoara, Transilvanya
HÜKÜM: AD 1456–62
Theone Bir fahişenin kızı, kendisi de bir fahişe ve kötülük kadar kötülük de geliyor. Kyrian, Theone ile evlenmek için Makedon prensesiyle olan nişanını bozdu. Aşkının karşılığı olarak ona ilaç verdi, Romalılara ihanet etti ve

Kyrian'ın işkencecisinin (Kara Avcı Valerius değil, yaşlı Valerius) metresi oldu. Evrenin Kaltak Kraliçesi olarak taç giymeyi hak ediyor… ancak en son kontrol ettiğimde Artemis bu unvanı hâlâ elinde tutuyordu.
Tina Jefferson T. Peters'ın sıska, sosyetik sekreteri.
Trahan, Whitney Logan Maggie Tigarian'ın çalışma grubunun bir üyesi.
Tress Talon/Speirr'in Ceara'dan önceki kız kardeşlerinden biri. Tress, annelerini tutan aynı hastalıktan öldü.
Trish Esperetta Danesti'nin Chicago'daki hukuk bürosundaki asistanı.
Tsiaris, Cosmo Kafieri ailesinin Yunanistan'daki avukatı ve Eneas Kafieri'nin kurtarma şirketinde sözde ortak.
Twisted Hearts Cassandra Peters ve Michelle Avery'nin favori yerel (Minnesota) grubu.
Vargas, Jose Sanctuary'deki aşçı; Mama Peltier'in sağ kolu ve yardımcısı.
Vieux-Doo Dogs Sanctuary'i sık sık ziyaret eden yerel bir New Orleans motorcu çetesi.
Warren, Angie (merhum) Susan Kontis'in çocukluktaki en iyi arkadaşı. Susan, Angie'yi kocası Jimmy ile tanıştırdı. Angie, Susan'ın onu evlat edinmesini sağlayarak Ravyn Kontis'i kedi formunda barınaktan kurtaran vegan veterinerdi… Spathi Daimons onu ve kocasını öldürmeden hemen önce.
Warren, James (merhum) Takma ad: Jimmy. Bir dedektif ve Susan Kontis'in en iyi arkadaşı. Jimmy, karısı Angie ile birlikte Spathi Daimons tarafından öldürüldü.
Winston, Cara Sanctuary'de bir garson ve kısa süreli aşçı. Hızlı bir geri dönüş yapıyor ve hem Alain hem de Kyle Peltier'e sataşmayı seviyor.

Woodard, Tony Sanctuary ofis asistanı ve eğlence koordinatörü. Tony ayrıca tanıtımla ilgilenir ve Web sitesi güncellemelerini yapar.
Xanthippe Kötü şöhretli bir antik Yunan kır faresi. (Teknik olarak rezil olduğu zamanlarda eski değildi… ama o her zaman fahişeydi. Ne diyebilirim ki? O Yunan kadınlarına dikkat etmelisin.)
Xenobia Devereaux kızlarının lanet konusunda uzmanlaşmış çingene teyzesi.
Yves, Marla Divine'ın en iyi arkadaşı.
Zetes Kyrian'ın amcası. Zetes, Kyrian'ın hayatı için yaşlı Valerius ile pazarlık yaptı.

Evet, Virginia, Bu Bir Dildir
Dünya Gezgini için Konuşma Atlantislisi Bir Atlantisliyi asla hafife alma.

Biz sizin ortalama panteonunuz değiliz.
—Katra Agrotera
Platon'a Göre Dünya
Ama sonra şiddetli depremler ve seller meydana geldi ve tek bir talihsiz gün ve gecede tüm savaşçı adamlarınız bir beden halinde yeryüzüne battı ve Atlantis adası da aynı şekilde denizin derinliklerinde kayboldu.
- Platon'un Timaeus'undan, MÖ 360
Platon, iki eserinde efsanevi Atlantis şehrinden ilk bahsedenlerden biriydi: Timaeus ve Critias. (İnanın bana, oldukça kuru okumalar.) Platon tüm gerçekleri ve rakamları ele aldı. Şehir, kara ve denizin eşmerkezli dairelerinden oluşuyordu; iç ada, bir orta halka ve bir dış halka vardı. Ada, (altından başka her şeyden daha değerli bir metal olduğu varsayılan) orichalcum'dan bir duvarla, orta halka kalaydan bir duvarla ve dış halka pirinçten bir duvarla çevriliydi. Şehrin dışında, denizden dağlara uzanan geniş, çok verimli bir ova vardı ve Atlantisliler küçük kalplerinin arzu ettiği her şeyi oradan yetiştirdiler. Kralları zengindi, orduları eşsizdi, tapınakları birer sanat eseriydi. Herkes güzel ve ayıktı. Bir sürü hayvan vardı. Filler bile. Ve sonra on bir bin yıl önce, yok edildi.
(Esnemek.)
İşin sinir bozucu yanı, Critias tam iyileşmeye başladığında ve Zeus tüm şehri bir grup kibirli ve nankör hödük haline geldiği için mahvetmek üzereyken sona eriyor.
Tıpkı Atlantis'in dünya tarafından kaybedilmesi gibi, eser de tarihe karıştı. Metne ne olduğu ve Zeus'un gerçekte ne söylediği hakkında pek çok spekülasyon yapıldı.
Teorimi bilmek ister misin?
(Çok kötü, yine de alacaksın.)
Benim teorim, Platon'un kız arkadaşının taş tablet taslağını okuduktan sonra onunla kafasına vurarak, "Sen tam bir adamsın. Yerden kazdıkları taşların ne renk olduğu kimin umurunda? Ordunun büyüklüğü veya adanın kaç metre kare olduğu kimin umurunda? Bu şehirde hiç kadın var mıydı? Ne yediler? Nerede yaşadılar? Nasıl sevdiler?” … ve sonra ondan hemen ayrıldı.
Geri Kalanımıza Göre Dünya
Platon, ataları doğmadan çok önce yok edilmiş bir ulus hakkında bir mesel yazdı. Gerçek hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Atlantis'i öğrenmeye yaklaşan hiç kimse, başka birine anlatacak kadar uzun yaşamadı.
—Arikos
Platon'un Atlantis hakkında yazdıklarının çoğu doğrudur. Peki ya geri kalanı? Bu kayıp kıtada o kadar derin ve karanlık gömülü güçler var ki, ondan önce ve sonra gelen tüm panteonlarla alay ediyorlar.
Patlamış mısırın var mı? Arkanıza yaslanın, sizi aydınlatacağım.
Bir kısmını zaten biliyorsunuz… ama en baştan başlayayım.
Atlantis, adını antik tanrı Archon'un tanrıçası ve en büyük kız kardeşi Atlantia'dan almıştır.

Ydori (Okyanus tanrısı) ve Eda'nın (Yeryüzü tanrıçası) yardımıyla Archon, eşi Apollymi'ye bir hediye olarak Atlantis'i yarattı. Apollymi hediyeye o kadar kapıldı ki ağlayarak toprağı sular altında bıraktı ve su halkaları yarattı.
Şimdiye kadar tanrıların aşırı dramatik olma eğilimini öğrenmişsindir. Apollymi kısır olduğu için Archon, Ydor ve Eda, Apollymi'nin armağanında yaşayacak bir insan ırkı yarattı: Atlantisliler. Büyük ordularına rağmen barışçıydılar ve alimlerdi. Ayrıca psişiktiler ve sihrin kullanımında oldukça yetenekliydiler. Güzel, varlıklı ve mükemmeldiler ve Apollymi muhtemelen onların doğumundan sonra başka bir yeri gözyaşlarıyla doldurdu.
Kim kıskanmaz ki?
Birincisi, Zeus. İki kişilik Poseidon. Cazibe için Apollon. Zeus, oğlunun fazla mükemmel Apollitlerini kovduğunda, Atlantisliler onları memnuniyetle karşıladılar ve Apollon'un kalbinde sonsuza dek bir yer edindiler. Kraliyet ailesiyle evlendiler ve gelecekteki Atlantisliler de onun çocukları oldu.
Hep sevdiklerini incitiyorsun.
6. Bölümden bildiğiniz gibi (eğer atlıyorsanız, yazıklar olsun. Geri dönün ve Daimon irfanınızı tazeleyin), Atlantis kraliçesi, Apollon Yunan prensesi Ryssa'dan bir oğul babası olunca kıskandı ve bu yüzden oğlu ve annesi öldürüldü.
Bunun için Apollon, Atlantis'i yok etti ve tüm Apollitleri lanetledi.
Kelimelerin gücü vardır. Eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşur.
İntikam hafife alınmaz... tanrılar da öyle.
İşte ders burada bitiyor.
Atlantis Kütüphanesi
Tüm insanlık tarihi, sahip olamayacakları bir şeyi isteyen insanlar tarafından yazılmıştır.
—Katra Agrotera
Atlantislilerin sosyolojisi hakkında bugün bildiklerimizin pek azı efsanelerden geliyor. Savaşçılara, madencilere, rahiplere ve çiftçilere ek olarak bilginler ve öğretmenler de vardı. Onlar, o dönemde yaşayan herhangi bir uygarlığın olmaya hakkı olduğundan daha teknolojik olarak daha gelişmiş bir şehir inşa eden mühendislerdi. Kalplerinde, akıllarında ve ruhlarında tam bir huzura kavuşmuş filozoflardı. derleyen yazarlardı.
çağların bilgisine sahip bir kütüphane, dünyanın sırlarını içeren kitapların bulunduğu bir kütüphane.
Atlantis'in kütüphanecisi Soteria'nın en sevdiğim hikayesi. Güzelliği ve zekasıyla (ciddi bir topuz ve gözlük yerine) erkekleri korkuttu. Kitaplar onun tüm dünyasıydı; yazılı kelimeyi yedi, uyudu ve soludu. Her zaman avluda kitap okurken bulunur, müşterilere amacının kütüphanedeki her kitabı okumak olduğunu söylerdi. Orada bir ömür boyu okunabilecek ciltlerden daha fazla cilt olmasına rağmen, Soteria yine de denemeye kararlıydı. Atlantis yok edildiğinde, Soteria kütüphaneden ayrılmayı reddetti. Ölümü üzerine, kitapları zamanın sonuna kadar koruyacağına söz verdi.

Efsaneye göre, dalgaların altında bir yerlerde, kütüphanecinin hayaleti tarafından korunan Atlantis kütüphanesi hala var. Bir şekilde Atlantis kütüphanesindeki orijinal metinlerden birine rastlarsanız (belki o sırada kontrol edilenlerden biri?), Soteria'nın hayaletini çağırabileceğiniz ve o sizi geri kalanına götüreceği söylenir. kitabın. O güne kadar onun ruhunun orada, harabelerde suyun altında mutlu bir şekilde A'dan Z'ye yolunu okuduğunu hayal ediyorum.

ATLANTEAN DICTIONARY

Abadonna	(ah-ba-DON-na)	Term of honor. Means "the heart of the destroyer."
Aekyra	(AY-kee-ra)	The question "Are you . . . ?" As in: "Are you Bob?"
akra	(ahh-KRA)	lady and mistress
akri	(ahh-KRI)	lord and master
Alexion	(ah-LEX-ee-on)	Title of office. Means "defender" or "protector."
anekico	(ah-neh-KEE-ko)	victory
aracnia	(ah-RAC-nee-ah)	spider
asterosum	(ah-ste-RO-sum)	Ancient drug that completely paralyzes your body, but leaves you able to see, hear, and feel.
Atlantia	(at-LAN-tee-a)	graceful beauty
edera	(eh-DEAR-a)	precious baby (endearment)
efto	(eff-TOE)	this is
eta	(eh-TA)	it is
Eycharitisi	(eh-ka-ris-TEE-zee)	Pleasure. Also the name of a potent aphrodisiac that was the drug du jour in Atlantis. One dose can last up to three days.

(continued)

ATLANTEAN DICTIONARY		
foremasta	(for-MAS-ta)	long, dusterlike robe
imora	(EE-mo-rah)	love
katoteros	(ka-to-TER-os)	heaven
kolasi	(ko-LA-si)	hell
kyriay ypochrosi	(ki-ri-YAY yip-o-KRO-si)	noble obligation
kyrios	(KEE-ree-os)	lord (respectful)
laminas	(LA-mee-nas)	haven
ma komatia	(ma ko-ma-TEE-a)	precious (endearment) (Ash calls Marissa this.)
metera/matisera	(me-TER-a)/ (mat-tear-SER-ah)	mother
m'gios	(ma-gee-OS)	my son
mibreiara	(mee-bray-AH-rah)	mistress
naiea	(nea)	yes
ochia	(OH-kee-ya)	no
Olygaia	(oh-lee-GUY-ah)	Olympian
Peradomatio	(per-a-do-MA-ti-o)	Hall of the Past
ypnsi	(yip-(n)-si)	sacred sleep that Orasia once dispensed from Katoteros

CÜMLELER
(VE ÇOK GEVŞEK ÇEVİRİLERİ)
Anekico ler aracnia. Örümceğe zafer. (Anlamı: Sabır günü kazanır.) Efto ler kariti u topyra. Bu ne zaman ne de yer.
Ki mi ypomonitikosi teloson semirie. Ve bugün sabrım tükeniyor.
Protula akri gonatisum vlaza! Efendinin ve efendinin önünde eğil, sümüklü top! (Bu, Charonte dilidir.)
Chronia kesme işareti, anthrice mi achi. Zaman ilerliyor; insanlar yapmazlar.
Savur'u seviyorum. Tanrı beni aşktan korusun.
Apollymi Magosa Fonia Kataastreifa Apollymi bilgelik, ölüm ve yıkım
Apollymi Akrakataastreifa Apollymi the Great Destroyer (ya da Lady Destroyer)

ACHERON PARTENOPAEUS

Ortalama Karşılama Vagonunuz Değil

Araba anahtarlarınız gibi kurtuluşun da genellikle en beklemediğiniz yerde ve zamanda bulunduğunu hiç fark ettiniz mi?

—Acheron

Bu cansızlığa uyandığında gördüğün ilk şey oydu. Elinizi tuttu ve kişisel cehenneminizde size rehberlik etti. O yardım etti. O anladı. Sana gerçeği söyledi.

Daha az acı verici yapmadı... ama seni daha güçlü yaptı.

Ne yazık ki Ash'in durumundaki anlayış tersine akmıyor. O sizi kalbinize, sinirlerinize ve sinirlerinize kadar tanıyor olabilir ama siz gerçek Acheron Parthenopaeus'u asla tanıyamayacaksınız. Ona arkadaş demek kolaydır; onun hakkında kişisel bir şey öğrenmek imkansız. Ruhun içinden fısıldayan hayalet bir rüzgar gibi.

Dokunulmaz. ulaşılamaz. Çağrışımcı. Zamanın onun için bir anlamı yoktur ve o mutlak güçtür. O yoğunluktur. O da şefkattir. O büyük muamma. Henüz çözülmesi amaçlanmayan bir bilmecedir. Oh, eninde sonunda çözülecek - en iyi bulmacaların hepsi öyledir.

Ama senin tarafından değil.

Bunu kabul edebildiğin sürece, ona su götürmez bir şekilde güvenebileceksin. Ve Ash'e güvenmelisin; yeni hayatında her zaman güvenebileceğin tek şey o. Eğer canını sıkmasına izin verirsen, içinde iltihaplanacak, yavaş yavaş seni yiyip bitirecek, ta ki Shades'in varlığını bile kıskanana kadar.

Bu şekilde delilik yatıyor, dostum.

Biliyorum. dokundum.

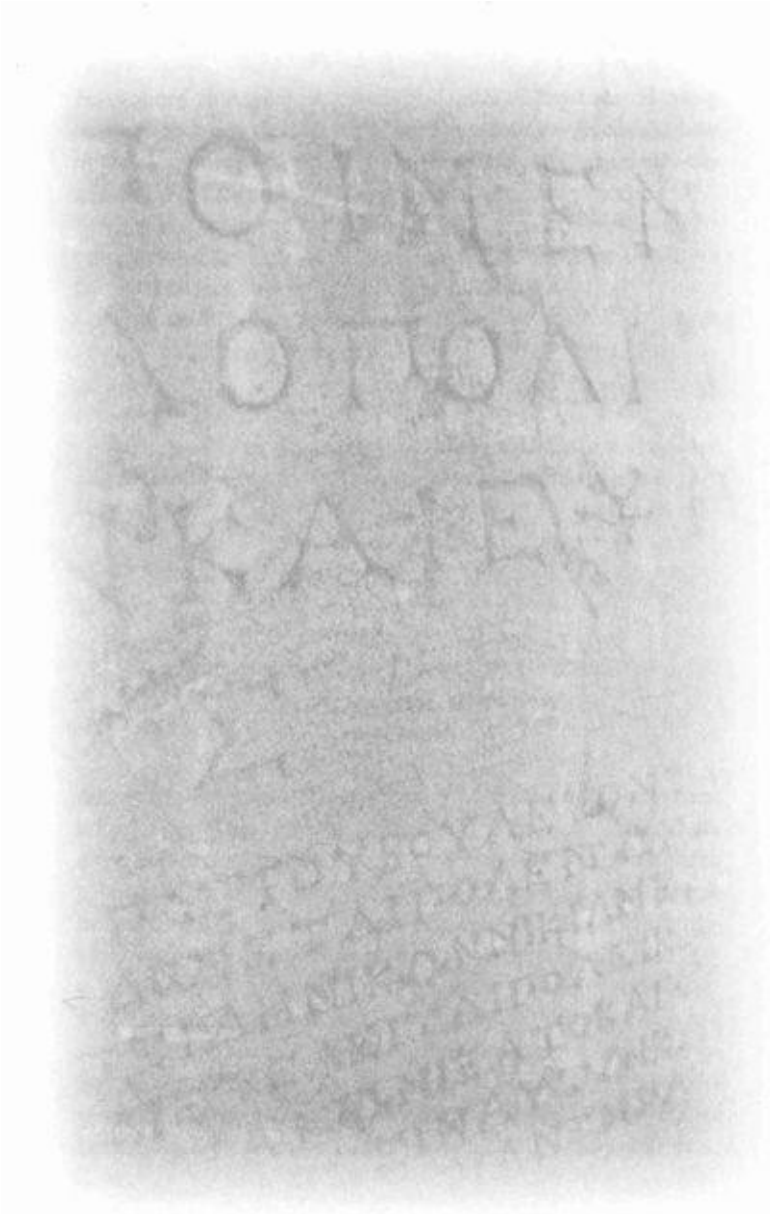
Acheron bir tanrıdır. Lanetli Tanrı veya Lanetli Kişi olarak bilinir. Onun adaşı, keder nehri olan Yeraltı nehri Acheron'dur. Acheron nehri, Charon'un ölüleri Hades'e götürdüğü nehir olan Styx'ten ayrılır. Bedeninizin herhangi bir uzvunun Acheron nehrine dokunursa, onun dertlerinin ruhunuza işleyeceği ve kederleriyle sizi mahvedeceği söylenir.
Atlantis panteonunda, dünyanın sonunu getirecek olan Apollymi'nin korkunç oğlu Apostolos olarak bilinir.
Dimme'yi serbest bırakarak neredeyse yaptı.
Ash, anıları, düşünceleri, olayları, hatta zamanı bile aklınızdan silme gücüne sahiptir.
Herkesin aklından. Bulduğu zaman bu bölümü de sileceğinden hiç şüphem yok. Tekrar.
Tekrar ve tekrar. Bu yüzden numaralandırmaya ya da içindekiler kısmında listelemeye gerek yok. Ben koymaya devam ediyorum ve o onu varoluştan silmeye devam ediyor.
Satranç gibi oynadığımız bir oyun.
Tanrılar oyunlara çok düşkündür.
Bir gün... bir gün dünya Acheron'un ne olduğunu hatırlayacak. Acheron'un ne hale geldiğini öğrenecekler. Bir gün hepimiz titreyip dizlerimizin üzerine çökeceğiz ve vahiy karşısında gözyaşlarımız enfes bir sevinç ve enfes bir keder gözyaşları olacak. Bir gün bu sözler kalacak ve onları yazdığım için pişman olmayacağım.
Bu yüzden o silmeye devam ettiği sürece ben yazmaya devam edeceğim.
Tekrar.
Ve yeniden.
İç Kül
Yemin ederim, seni son gördüğümden daha zayıfsın.
—Cherise Gautier
Ash bu dünyaya bir insan yavrusu olarak girdi ve bir insan olarak vahşice öldü. Yunan adaları Didymos ve Lygos'tan Kral Icarion ve Kraliçe Aara'nın oğlu olarak bir prens olarak doğdu. Ama insandan doğmasına rağmen, asla bir insan olmadı. O, erkek olarak doğmakla lanetlenmiş bir tanrıdır. İşareti, merkezini delen üç şimşek olan bir güneştir.
İkizlerin ilkiydi. İkinci doğan Styxx'ti (diğer nehirden sonra, görüyorsunuz). Styxx insan ikiziydi. Styxx'in aksine Acheron, tanrının onu kutsadığını gösteren gümüşi gözlerle doğdu - bu yüzden kral onu reddetti. Bebeğin onun oğlu olmadığını söyledi. Bunun bir canavar olduğunu söyledi.
Ash'in gerçek annesi Apollymi olduğu için kral haksız değildi.
Ash doğduğunda bilge bir kadın Acheron hakkında şunları söyledi: “Bu çocuk bir yok edici olacak. Dokunuşu birçok kişiye ölüm getirecek. Tanrılar bile onun gazabından kurtulamayacak." Eve anneme getirmek istediğin kehanet tam olarak bu değil.
Tanrıların özellikle kendilerine sıcak baktığı bir şey değildi kesinlikle.
İlk ölüm, Acheron'un güzel kız kardeşi Ryssa'ydı. Ve hepimiz rezil Ryssa'yı ve Apollite'lerin lanetini hatırlıyoruz. Detaylar önemsiz değil... ama Ash'in

hiç bitmeyen hayatının her gününde birlikte yaşamak zorunda olduğu imajını size yaşatmayacağım. Sadece yaptığını bil.
Bu kadarı yeterli.
Acheron Parthenopaeus bir tanrı ve bir tanrı katilidir. Düşünceleri okuyabilir ve başkalarının varlığını hissedebilir. Aklıyla insanları ayağa kaldırabilir. Hiçliğe parçalanıp, zamanın ve maddenin fiziğini bükebilir. Şimdiye kadar öğrenmiş olacağınız bilim kanunları, tanrıların kanunları değildir. Acheron, bir bilek hareketiyle şimşekleri fırlatabilir.
Ash, Atlantis dilinde "cennet" anlamına gelen Katoteros'ta yaşıyor ve tüm Daimonların ve Apollitlerin ruhlarının bir gün yeniden dinleneceğini hayal ettikleri yer. Onunla Katoteros'ta Simi (doğal olarak), pterygsauri, Alexion ve arkadaşı, eski Kara Avcı Dangereuse St. Richard vardır. Ayrıca Katoteros'ta, Simi sayesinde neredeyse kalıcı olarak QVC'de kalan devasa bir televizyon var.
Vahşi doğadaki bir aslan gibi, seyretmesi güzel ama asla dokunulamayan veya evcilleştirilemeyen bir aslan. Geçmişi tarafından yaralanmış ve geleceği tarafından tuzağa düşürülmüştür. Acheron'un boynundaki el izi izini fark etmişsinizdir - tıpkı aksan ve rastgele vücut piercingleri gibi gelir ve gider. Atlantis mirasının kaçınılmaz sarı damgasından nefret ettiği için saçları sürekli renk değiştiriyor. Gerçek yemek yemiyor, bu yüzden ona yemek vermeyin ya da annenizi onu şişmanlatmaya teşvik etmeyin. Cherise Gautier bunu her zaman yapıyordu, yüreğine sağlık.
Acheron'un Katoteros'ta ikamet ederken boğazından göbeğine gözle görülür şekilde uzandığı söylenen yara izine ek olarak, Acheron'un gerçek ten rengi yanardöner mavi, çizgili ve mermerdir. Gümüş gözleri kan kırmızısı bir alevle yanmadan önce yakalandı. Ve Simi'ye göre Ash'in siyah dudakları ve boynuzları var... ama onları görseydik kısa süre sonra kesinlikle ölmüş olurduk.
Simi'ye bu konuda şüphe duymanın faydasını sağlayacağım.
Acheron, önündeki kalabalıkla her zaman odanın arkasında durur - kimsenin onu dezavantajlı duruma düşürmesine asla izin vermez. Bazıları buna paranoya diyor, bazıları koruma diyor.
Çoğunlukla, Ash başkalarının ne düşündüğünü umursamıyor.
Paranoyak olacağı pek bir şey olmadığından değil - Ash'i etkisiz hale getirdiği bilinen tek maddeden biri, yalnızca Yok Edici'nin kendisinden bulunabilen bir zehir olan Aima'dır. Stryker, bunu hayal eden zeki kişiydi. Tahminime göre, planı yakın zamanda tekrar işe yaramayacak.
Ash, mükemmel erkek güzelliğinin somutlaşmış halidir. Cinsel hünerinin ve çekiciliğinin zirvesindeyken, ham, doğaüstü bir manyetizmaya sahip. Her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen, tehlikeli ve şimşek hızında ama aynı zamanda ebedi bir bilgeliğe sahip ve eğlenceli ve sevecen olabiliyor. Sevdiklerini korur ve kalbine yakın insanları şımartır. O, Marissa Hunter'ın (kelimenin tam anlamıyla) vaftiz babasıdır ve kızı Simi'yi çağırır. Onları hayatı pahasına koruyacak ve kızlarını tehlikeye atabilecek herkese oldukça kaba şeyler yaptı. (Sizin de aklınıza ilk Nick Gautier geldi, değil mi?)

Ne yazık ki, kurtulması çok imkansız olan o sinir bozucu kehanet vizyonuna sahipken, Acheron yakın ve değer verdiği kişilerin kaderlerine karşı kördür. Mesafe kalpleri daha fazla büyütmeyebilir, ancak bu durumda vizyonları daha net hale getirir.
Kül ve Artie
Normal bir kadının aksine, ayın yirmi sekiz günü huysuzsun.
—Acheron
Pek çok Karanlık Avcı, Acheron ile tanrıça Artemis arasındaki sırların temeline inmeye çalıştı ve her biri kaçınılmaz olarak başarısız oldu. Twisted bu ilişkiyi anlatmaya bile başlamıyor. Yin ve yang: Birbirlerine ihtiyaç duydukları kadar birbirlerinden nefret ederler. Beslenecek Artemis olmadan, Ash merhametsiz, ruhsuz bir katile dönüşecekti. Acheron olmasaydı Artemis'in vicdanı olmazdı. Belki dünyanın kaderi için faydalı ama... dürüst olmak gerekirse... onlar için endişeleniyorum.
En harika hikayelerin bittiği gibi, delice sevda ve bir öpücükle başladı.
Bu harika bir hikaye değil.
Acheron, ölümü, sefil hayatından kurtulmayı umarak Artemis'i öptü. Ona aşık olacağını ummuyordu.
Acheron, yirmi yaşındayken insan babası tarafından Artemis kendini gösterene kadar dövülmesi emredildi... ki bunu yaptı ama insanlara göstermedi. Ash'in kendisine ihanet ettiği ve ilişkilerini duyurduğu için dayağı hak ettiğini düşündü. Şakağında üç gün boyunca çıplak ve kanlar içinde asılı kaldı. İnsanlar kafasını kazıdı ve kafatasının arkasını Artemis'in sembolü ile dağladı.
Ama ona ihanet etmemişti. Kimseye ondan ve ilişkilerinden bahsetmemişti. Bugün bile bundan bahsetmiyor.
Simi'nin annesi ona gelip Atlantis tanrı güçlerinin kilidini açtığı yirmi birinci yaş gününe kadar kısırlaştırıldı ve çocuk babası olamadı.
Merhaba Katra.
Acheron, Apollo'nun ellerinde öldü ve onsuz yaşayamayan (kelimenin tam anlamıyla) Artemis tarafından geri getirildi. Kül, Artemis'in kirli küçük sırrıdır. Onu ne zaman ziyaret etmeye zorlasa, onu Olympus'taki tapınağında saklıyor. Yani ona yasak
ona karşı harekete geç ya da orada herhangi bir sihir kullan - tanrılar fark edecek. Her zaman yaparlar. Eminim Zeus, babasının küçük kızının ayaktakımını arka kapıdan içeri almasına izin verdiğini bilse pek memnun olmaz.
Acheron ve Artemis'in kan bağı vardır, bu yüzden Artemis'i yok etmek kendini yok etmek olur. Ash için çıkış maddesi yoktur. Prangalarını haysiyetle takar ve hayatını ihtiyacı olanlara yardım etmeye çalışarak geçirir. Kendisine sahip olan tanrıçadan bir gün kurtulup kurtulamayacağını yalnızca Kaderler bilir ve onlar ondan bile daha az net konuşurlar.
söylenti

Onun kim ve ne olduğunu çok iyi biliyorum. Neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. Ve daha da önemlisi, onun ne yapamayacağını biliyorum. Ya da yapmaya cesaret edemediği şey.
—Menyara Chartier
Acheron hakkında Daimonlar, Rogue Dark-Hunters ve aynı şekilde yaşlı aptal cahil insanlar tarafından yayılan birçok söylenti var.
Acı, ihanete uğramış, kafası karışmış ve karmaşık eski Toprak Sahibi Nick Gautier'e göre, Katrina Kasırgası'nın sonuçları tamamen Acheron'un suçu. Ash'in Katrina'yı tamamen engelleyebileceğine inanıyor. Ve değilse, en azından inanılmaz güçlerini, sonrasında şehri temizlemek için kullanabilirdi.
Belki bunların bir kısmı doğrudur, ancak Acheron ile Kaderler arasına ne kadar ince bir çizgi çekildiğini aklınızda bulundurmalısınız. Hayatın duvar örgüsünde olup bitenler söz konusu olduğunda son kanun onlardır ve birinin dokumalarına müdahale etmesinden hiç hoşlanmazlar. Yani Nihai Kader'in tanrısı Acheron'a hiçbiri küçük bir sevgi beslemiyor.
Katrina söz konusu olduğunda, Acheron'un eli kolu bağlı olduğuna inanıyorum. Bu hipotezi, Ash'in New Orleans'ta kalıp elinden geldiğince çok insanın hayatını kurtarmasına dayandırıyorum. Ama birisi kaderi atlatmaya çalıştığında neler olduğunu ilk elden biliyor. Ash'in sık sık söylediği gibi, yapabildiğiniz için yapmanız gerektiği anlamına gelmez.
Nihayetinde neye inanacağınız size kalmış. Ancak Menyara'nın dediği gibi, "Bu kadar çok iyilik yapmışken, onu tek bir kötü eylemle yargılama."
Daimonlar, Ash'i ruhsuz ölüm getiren Azrail olarak görürler. (Kendime not: Gelecek Noel'de Ash'e bir Soykırım pelerini al. Bu, bana aldığı zamanı geri ödemeli... ama ben konudan sapıyorum.)
Reaper benzetmesi geçerli bir benzetmedir, çünkü çok az Daimon Acheron ile savaştı ve bunu anlatmak için yaşadı (ve bunu yapanlar, ne demek istediğimi anlıyorsanız, tam olarak övünmediler). Ancak Daimonlar, Ash'in düşüncelerini kontrol edebildiğini ve birbirlerini öldürmelerini sağlayabildiğini de söylüyor. Doğru ya da değil, bu gerçekten çok ama çok ilginç.
Rogue Dark-Hunters tarafından sıklıkla sürdürülen söylenti, Ash'in Apollymi ile birlikte esasen bir ruh raketi çalıştırmak için çalıştığıdır. Artemis'in çoktan öldüğünü ve Ash'in onun adına intikam anlaşmanızı yapmak için başka bir kadını kullandığını söyleyecekler.
Ruhunuzu takas ettiğinizde, Ash'in onu gerçekten yediğini söylerler... ve içindeki o yutulmuş ruhlar sayesinde, hiçbir aklı başında Kara Avcı mezarlıklarda ve kutsal topraklarda güvenle yürüyebilir.
Apollymi'nin ruhları Kalosis'te tuttuğunu ve Ash bir tane istediğinde içeri girip onu aldığını söylüyorlar. Çıkış maddesini kabul ederseniz, size iade edilen ruh, takas ettiğiniz ruh olmayabilir. O bir ruh, ama senin ruhun değil.
Acheron'un bir Daimon olduğunu söylüyorlar, güçleri o kadar güçlü ki varlığını Karanlık Avcılardan gizleyebiliyor, bu yüzden onun yanında güçlerinin tükendiğini hissetmeyeceksin.
Evet. Nasılsa öyle diyorlar.

Bunlardan herhangi birini alıyor musun?
Ben de değil.
Ve eğer yaparsan?
Pekala, o zaman şimdi koşmaya başlasan iyi olur. Her şeye kadir kardeşlerinin çoğu gibi, Acheron da aptalların yaşamasına izin vermez.
Alışkanlıklar
Ne söyleyebilirim? Burası birkaç yerden biri
Simi'yi öne çıkmadığı yere götürebilirim.
Cehennem, aslında burada normal görünüyor.
—Acheron
Acheron (her zaman yedekte Simi ile) genellikle yerel bir hastanede bulunabilir. Birkaç ayda bir ve bazen Noel'de daha sık ziyaret eder. (Noel kıyafetindeki Simi gerçekten görülmeye değer bir manzaradır.) O oradayken hastaların tansiyonları düşer, kimsenin ağrı kesiciye ihtiyacı olmaz ve o gittikten sonraki gece herkes mışıl mışıl uyur. Kanser hastaları ziyaretlerinden sonra genellikle remisyona giriyor.
Söylemeye gerek yok, hastane personeli onun varlığını teşvik ediyor. Tatillerde ona ulaşmanız mümkün olsa da, kendinize bir iyilik yapın ve Ash ile İşçi Bayramı hafta sonu boyunca iletişim kurmaya çalışmayın, çünkü telefonu kapalı olacaktır.
Bu, dünyanın en büyük bilimkurgu/fantezi kongrelerinden biri olan Dragon*Con'un hafta sonu dostum. Dünyanın dört bir yanından otuz bin kadar insan kitap, çizgi roman, film ve televizyon geekdomuna dalmak için dört zarif uykusuz cümbüş günü için geliyor. Eğer hayal edebilirsen, birisi onun gibi giyinmiş olarak gelir.
Bu, en tuhaf türden bir aile birleşimi ve sahip olabileceğiniz en eğlenceli şeylerden biri.
Web'de Dragon*Con'a göz atın: www.dragoncon.org.

Tüm Yunanca Sana
Yunanca Olmak ve Yunanca Konuşmak İçin İçgörü
Biz Yunanız. Aile, ne olursa olsun ailedir ve biz her zaman kendi başımıza bakarız.
—Solin

Her şey aile, yemek ve hediyelerle ilgili.
İşin komik yanı, bunların hiçbiri hakkında şaka yapmıyorum. Özellikle yemek.

Ailenin önemi doğumda bir Yunan çocuğuna empoze edilir. Bugün bile, çocuğun adı geleneksel olarak yakın ailesinin adlarından alınır - ebeveynler ve büyükanne ve büyükbaba. John (Yannis), George (Yorgos) ve Gus (Costa) gibi birçok Yunan isminin inanılmaz derecede yaygın olmasının nedeni budur. Bana inanmıyor musun? Bir dahaki sefere bir Yunan festivalindeyken, "Hey, John!" ve oradaki adamların yarısının arkasını dönmesini izleyin.

Yunan ailesinin bu geleneği izlemeye karar verip vermemesine bakılmaksızın, çocuklarına azizlerin adı verilmelidir. Buna karşı çıkarlarsa, çocuklarının doğum isimlerinden farklı bir vaftiz ismi olacaktır. Kilisenin onları yasal olarak tanıyacağı isim budur.

Azizlerin çoğu bir günle ilişkilendirilir ve o gün çocuğun isim günü olur. Yunanca isim günleri neredeyse doğum günleri kadar önemlidir ve bazen daha da önemlidir. Bir çocuğa doğumda bir azizin adı verilmezse veya herhangi bir nedenle azizinin bir isim günü yoksa, çocuk onun isim gününü 1 Kasım'da kutlar: Tüm Azizler Günü.

Bebekler, henüz birkaç aylık olduklarında Rum Ortodoks dinine göre vaftiz edilirler. Çığlık atan bir bebek ve büyük bir küvet dolusu suya hazırlıklı olun ama bu, çoğu düğünde görebileceğinizden daha fazla insanın katıldığı güzel ve kutsal bir etkinliktir. Vaftiz ebeveyn, çocuğun meshedilmesinde rahibe yardımcı olur ve böylece çocuğun hayatında çok önemli bir rol üstlenir. Vaftiz töreni, muhteşem bir törenle devam eden bol miktarda yiyecek içeren büyük bir kutlama ile çok önemli bir olaydır.

Ve bu sadece başlangıç.

Bir Yunan sofrasında yemek sadece yenmek için değildir. Tecrübe edilmek isteniyor. Bu deneyimi paylaşmak, masadaki insanları birbirine yaklaştırır. Yemek sadece rızık değildir; bu bir yaşam biçimidir.

Hem evde hem de restoranlarda akşam yemekleri, her bir kişi için ayrı yemeklerin aksine “aile tarzı” olarak servis edilir. (Yunanlılar asla yalnız yemek yemezler.) Yemeğin büyük bir kısmı bıçak ve çatal yerine elle tüketilmek içindir. (Hepsi deneyimin bir parçasıdır. Bir şeye dokunmadan nasıl gerçekten deneyimleyebilirsiniz?) Öyleyse, içgüdüleriniz size derine inmenizi söylüyorsa, kendinizi şımartın. Kimse gücenmeyecek. Aslında, masalarında kendini çılgınca bir terkedilmeyle doyurmaya bu kadar ilgi gösterecek kadar rahat hissettiğin için heyecanlanacaklar.

Bir Yunan sofrasında her zaman çok fazla yemek vardır. Kimsenin evimizden aç çıkmasını asla istemiyoruz. Bir ev sahibi cömertliğini göstermek ve konuğuna karşı cömertliğini ve gerçek ilgisini kanıtlamak isteyecektir. Ancak yemeğinizi bitirmek iki ucu keskin bir kılıçtır. Tabağınızı temizlemezseniz, ev sahibi yemekle ilgili bir sorun olduğunu veya beğenmediğinizi varsayacaktır. Tabağınızı temizlerseniz, ev sahibiniz yeterince yemediğinizi varsayacak ve sizi daha fazlasını almaya teşvik edecektir.

Bundan kaçınmanın en iyi yolunun, alabildiğin kadar küçük bir porsiyon almak olduğunu buldum… ve üç porsiyondan sonra masadan uzaklaşıp

mutlu bir şekilde karnını sıvazla. Her zaman bir miktar arta kalan olacaktır. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın.
Yunanlılar arasında faturayı ödemek olimpik bir spor olmalıydı. Çek nadiren - eğer varsa - bölünür ve restoranlarda masanın hesabını kimin alacağına dair büyük tartışmalar yapılır. Bazıları, yemek daha başlamadan garsona bir tomar nakit vermek ya da faturanın masaya hiç gelmemesi için gizlice tuvalete gidip dönüşte hesabı ödemek gibi korsan taktiklere sıklıkla başvurmuştur.
Faturayı kimin ödediğini kimse bilmediğinden, ikinci hile daha az tartışmaya neden olmanın en iyi yollarından biridir. Parti yalnızca "dikkat çekildiğini" bilir.
Elbette herkes, modern zamanlarda genellikle sadece turistler veya özel törenler için yapılan ünlü tabak kırma olayını duymuştur. Bazıları, dans eden kızların güzelliğini ilan etmek için ayaklarına ve erkekliklerini ilan etmek için erkeklere tabak ve bardakların atıldığını söylüyor. Diğerleri, güzel bir yemeğin aşçısını onurlandırmak için tabakların parçalandığını söylüyor: Tabakları tekrar kullanmak küfür olur - bundan sonra o tabakta servis edilen herhangi bir yemek, asla az önce servis edilen yemek kadar iyi olmaz, bu yüzden faydasız sayılır. .
Belki de her iki geleneğin bir karışımıdır… cam kırılma sesini seven gürültülü, sarhoş, kabadayı Yunanlıların geleneği ile birleştiğinde.
Kötü şöhretli Truva Atı yüzünden “Hediye taşıyan Yunanlılardan sakının” sözünü çoğunuz duymuşsunuzdur. Bununla birlikte, bir arkadaşının veya akrabasının evine davet edildiklerinde yanlarında bir ev sahibi hediyesi getirmek Yunanlıların geleneği olmuştur ve olmaya devam etmektedir. Çiçekler, alkol, çikolatalar - bu tür hediyelere her zaman açığız.
Bir kişiyi isim gününde ziyaret ediyorsanız, arkadaşları için gerekli tonlarca yiyecekle birlikte muazzam bir partiye ev sahipliği yapacaklarından hiç şüphe yok - açık bir ev gibi, insanların gün boyu uğramasını bekleyecekler. Bir hediye getirebilirsiniz (özel bir şey yapmanız beklenmeyecektir; bu, zaten bu arkadaşınızın evine getireceğiniz hediye olacaktır), ancak hediyenizin önünüzde açılmayacağını bilin. Herhangi bir rahatsız edici durumdan kaçınmak için (alıcı hediyeden hayal kırıklığına uğrar, iki kişi yanlışlıkla aynı hediyeyi verir, vb.)
Yunan gelenekleri, dini inançlar ve hurafeler arasındaki sınır son derece belirsizdir. Ortodoks Kilisesi, 1054 yılında Roma Katolik dininden ayrıldı. teolojik, politik ve kültürel inançlardaki farklılıklar nedeniyle. Bugün pek çok Yunanlı kendilerini dindar olarak tanımlıyor, ancak izledikleri geleneklerin çoğu, pagan kökenli geleneklere, sembollere ve ritüellere dayanıyor. Tıpkı onların birçok sözü ve batıl inancı gibi. Yıllar geçtikçe, Ortodoks Kilisesi bu inançları oldukça benzersiz bir dini dogmaya entegre etti.
hurafeler
Biz her zaman davranışlarımızla anılacağız.
Hep iyiler olsun.

—Theo Kafieri

KAHVE

Yunan kahvesinin içilmesi kadar kahve de Yunanlılar için çok önemlidir. Uygun Yunan kahvesi, küçük, dövülmüş bakır bir kap olan briki'de ocakta yapılır. Kahve telvesi (genellikle güçlü bir Türk harmanı) su ve şekere eklenir. Briki daha sonra üç kez kaynatılır (üç, bir güç sayısıdır, unutmayın). Güçlü kahve demitasse fincanlarda servis edilir ve yavaşça yudumlanır. Kahve telvesi okuyan (çay yapraklarını okumak gibi) birinin yanındaysanız ve o kendini şımartma havasındaysa, sizin için fincanınızı okumayı teklif edebilir.

(Tabii ki sorarak o kişiye asla yüklenmezsiniz.) Bunu yapmanın pek çok farklı yolu vardır - okuyucunuz size talimat verecektir.

Bardağın dibindeki “çamur”a kadar yudumladığınızda tabağınızı fincanın üzerine yerleştiriyorsunuz. Bardağı sağ tarafı yukarı bakacak şekilde havada üç kez döndürün ve ardından ters çevirin. Telveler bardağın kenarlarından aşağı kayacak ve orada kuruyacaktır.

Bazı okuyucular, çamurun bardağın kenarları boyunca çok sayıda resim oluşturmasını sağlamak için, döndürmeden önce bardağı eğmenizi ve döndürmenizi ister.

Çamurun kuruması için zaman bulduktan sonra okuyucu bardağı ters çevirecektir. Bazı okuyucular, okumadan önce kupayı kutsamak ve içinde sadece iyi haberlerin bulunmasını istemek için haç işareti yapabilirler. Kupadaki şekiller okuyucunun zihninde resimler oluşturacak ve gördükleri olaylarla ilgili hikayeler anlatacaklar.

Zaman çizgisi kabaca fincandaki görüntünün kulptan uzaklığına ve fincanın ağzına ne kadar yakın olduğuna bağlıdır. Diğer pek çok medyumda olduğu gibi, bir okuyucunun size söylediği şeyler zaten olmuş olabilir, sonunda gerçekleşmiş olabilir veya hiç olmayabilir. Ama her ihtimale karşı bunları yazmak her zaman iyidir.

PASKALYA YUMURTALARI

Paskalya, Noel'i bile geride bırakan en önemli Yunan bayramıdır. Bu gün kutlanan geleneklerin çoğu, Hıristiyanlığın ortaya çıkışından çok öncesine dayanmaktadır.

Ortodoks Paskalyasının denk geldiği gün bile ilkbahar ekinoksu, ayın evresi ve (Gregoryen takviminin aksine) Jülyen takvimini içeren bir denklem kullanılarak hesaplanır. Katolik Paskalyası ve Ortodoks Paskalyası nadiren aynı güne denk gelir.

Paskalya, yalnızca Mesih'in kurban edilmesini ve yeniden doğuşunu onurlandırmakla kalmaz, aynı zamanda baharın ritüellerini ve yaşamın hiç bitmeyen döngüsünü temsil eder: yaşamdan ölüme ve ardından dünyanın kendisi yeniden doğarken tekrar hayata dönüş olan sonsuz Fısıh Bayramı. Paskalya yemeği olarak kuzu, Mesih'in çarmıhta kurban edilmesinin onuruna kurban edilen eski kuzuyu temsil eder. Paskalya yumurtaları pastellerin gökkuşağı tonları değildir; onlar sadece

renkli kan kırmızısı, İsa'nın kanı için. Bazen yumurtalar tsoureki adı verilen tatlı bir ekmeğe pişirilir (mayalı ekmek de "tekrar yükselir", bilirsiniz). Paskalya Pazarında, genç yaşlı herkesin yumurtalarını arkadaşlarının yumurtalarına vurduğu bir oyun oynanır. Bir veya iki tarafı kırılan son yumurtanın sahibi şanslı sayılır.

Nazar (MATI)

Yunanistan ve Türkiye'de birçok dükkan mati veya Evil Eyes satıyor. Gözlerin kendisi kötü değildir; tam tersine, birinin size büyü yapmasına karşı koruma olarak göz (genellikle bir kolye veya bilezik üzerine) takılır. Bir Nazar kırıldığında bu, işini yaptığı ve takan kişiyi koruduğu anlamına gelir.

Çoğu Kem Göz mavidir, ancak çeşitli renklerde olabilirler. Mavi, bu rengin karanlık Yunan mirası boyunca nadiren ortaya çıkmasından kaynaklanır - mavi gözlü insanlar kötü, güçlü, lanetli veya başkalarını büyülemede gerçekten iyi kabul edilirdi. Girit'te göz değil, korunmak için kullanılan açık mavi bir boncuktur.

Bir Nazar'ın hediye olarak verildiğinde daha güçlü, koruma gücünün daha güçlü olduğuna dikkat etmek önemlidir.

Ortodoks Kilisesi, Nazarın korkunç bir şey olduğunu kabul eder, ancak onu ortadan kaldırabileceğini söyleyen kadın ve erkeklerin çabalarını desteklemez. Bu sıradan insanlar şarlatan olarak kabul edilir. Kiliseye göre nazarın etkilerini giderme yetkisi sadece rahipte vardır.

Kilise, sokak satıcıları tarafından satılan Nazar Gözlerini gerçek koruma tılsımları olarak da tanımıyor. Sadece bir rahip, sizi kötülükten koruyan dini bir eşya olan uygun bir filokto yapma yeteneğine sahiptir. Her şeyden yapılabilir, ancak genellikle kutsal suya batırılmış pamuk, ağlayan bir ikondan gözyaşları veya kutsal bir manastırdan bir mumdan kazıma gibi kutsanmış eşyaları içeren bir madalyon gibi bir şeydir.

YENİ YIL EKMEĞİ

Yeni Yıl şerefine, Yunanlılar loukoumathes (bal ve pudra şekeri ile kaplı kızarmış hamur) ve badem ve Metaxa brendi ile tatlandırılmış vasilopita veya Yeni Yıl Ekmeği ile kutlarlar. Ekmeğin içine bir madeni para (yıkanmış ve folyo veya plastik sargıya sarılmış) pişirilir. Ailenin her üyesi bir dilim alır, ev için bir dilim kesilir ve İsa için bir dilim kesilir. Madeni parayı kim alırsa, bol şans ve iyi haberlerle şanslı bir yıl geçirecek. Ev parayı alırsa, tüm aile birlikte güzel bir haber alır. Madeni para İsa'ya düşerse, tüm yıl boyunca herkes için sağlık ve mutluluk olacaktır.

Elbette ekmeğin tamamı yenmelidir - ekmek Tanrı'nın bir armağanıdır ve asla ziyan edilmemelidir. Gerekirse kuşlara yedirin ama asla çöpe atmayın.

BIÇAKLAR

Bıçaklar çok semboliktir. Başkasına verilen bir bıçak, yakında veren ile alan arasında bir tartışma çıkacağı anlamına gelir. Masada birine bıçak vermeniz gerekiyorsa, bıçağı masaya koyun ve almalarına izin verin.

Bıçaklar asla hediye olarak verilmez. Hediye olarak bıçak, ilişkinin kopmasının simgesidir. Birisi size hediye olarak bıçak verirse, bir kuruş bile

olsa, ona bunun bedelini ödemeniz gerekir. O zaman bu bir hediye değildir; bu bir satın almadır.

KOMBOLOİ

"Endişe boncukları" olarak da adlandırılan komboloi, birinin (genellikle erkekler) oynamak için cebine koyduğu küçük bir tespih gibi bir boncuk dizisidir. Tek sayılar şanslı olduğundan, çoğu komboloi tek sayıda boncuk veya tek sayıda boncuk grubuna sahiptir. Komboloi ile oynamak bir meditasyon, bir tefekkürdür, çünkü boncuklar birbirine tıklar. Komboloi'nin sonsuzluğu, sonsuz döngüdeki her şeyin başlangıcını ve sonunu temsil ettiği söylenir.

PARA

Para parayı çeker. Cüzdanınızı, çantanızı veya cebinizi asla boş bırakmayın. Hediye olarak bir cüzdan veya çanta verirseniz, içine biraz para koyun. Bir kuruş görürseniz alın, çünkü parayı yerde bırakmak çok aptalca.

AVUÇ İÇİ

Avucunuz kaşınıyorsa, yakında biraz para kazanacaksınız.

KIRMIZI

İki kişi aynı anda bir şey söylediğinde, bazı Yunanlılar "Kırmızıya dokun" der - "Uğursuzluk" ve "Tahtaya vur" gibi. Aynı anda konuşan iki kişinin kehanet olduğu ve iki konuşmacı arasında bir anlaşmazlığın habercisi olabileceği düşünülmektedir.

Kırmızı bir şeye dokunmak (genellikle iyi bir önlem olarak biraz tükürme ile birlikte), bu olasılığı ortadan kaldırır.

HAPŞIRMA

Hapşırırsanız, bunun nedeni birisinin sizin hakkınızda konuşmasıdır. Birinin "Tanrı sizi korusun" dediği yerde, Yunanlılar "Ya'sou" derler.

TÜKÜRME

Kelimelerin gücü vardır. Tükürmek, insanların bu gücü sulandırmak için yaptıkları şeydir.

Biri senin hakkında güzel bir şey söylerse tükürür (veya “Ptou, ptou” sesi çıkarır)

Tükürmeyi taklit ederken), Kaderi baştan çıkarmamak veya istenmeyen bir Nazar çağırmamak için.

Bir bebeğe veya bir geline güzel deyip sonra da senin umursamaz sözlerin yüzünden onları çirkinleştirmekten daha kötü bir şey yoktur. Bunu yaparak, yanlışlıkla Nazar'ı birine koyabilirsiniz.

Ayrıca kötü bir haber olursa, bir daha kötü haber gelmesin diye biri tükürür. Yani, iyi haber veya kötü haber, susuz kalmamak önemlidir.

Bazen, bir kişi Kutsal Üçlü'nün onuruna üç kez tükürür; bu, Hıristiyan ve pagan inançları arasındaki gri alanın bir başka örneğidir.

on üç

On üç, tüm havarilerin ve İsa'nın sayısı olduğu için, Yunan halkı için şanslı bir sayıdır. On üçün şanssız olduğu tek zaman Salı günüdür.

SALI

Salı, Yunanlılar tarafından uğursuz kabul edilir çünkü bu gün Osmanlı İmparatorluğu'nun başkenti Konstantinopolis düştü. Bir Amerikalının on üçüncü Cuması, bir Yunanın on üçüncü Salı'sıdır.
Bilgelik İncileri
Pişmiş ekmeksin.
-Artemis
Artemis'in günlük argoyu fethetmeye çalıştığını duyduysanız, muhtemelen o kadar çok irkildiniz ki bir şey çektiniz. Neden bu güzel, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten tanrıçanın dili bu şekilde öldürmesi gerektiğini merak ediyorsunuz?
Bilerek yapmadığını biliyorsun. Ve hayır, gerçekten sarışın olduğu için değil (Afrodit'in bunu söylediğini duymasına asla izin verme). Bu kültürel sıçramayı yapamamasının nedeni, Yunanlıların en çılgın hayallerimizde hayal edebileceğimiz her şeyden bile daha tuhaf, uzun, güzel bir söz geleneğine sahip olmalarıdır.
"Dilimlenmiş ekmekten beri en iyi şey" ya da "Tost oldun", Yunanlıların yüzyıllardır ağzından kaçırdığı bu muhteşem gerçekler hakkında hiçbir şeye sahip değil. İşte sizin için birkaç tanesi -elbette en yüksek mizah oranı için harfi harfine çevrilmiştir- ve hem eğlenmeniz hem de daha fazla kafa karışıklığı yaşamanız için açıklanmıştır.
Devam et, onu bir dahaki görüşünde Artemis'i dene. Etkilenmiş olabilir. (Ayrıca seni bir böcek gibi ezebilir… ama bu senin için Artie.)
AYAKKABILARI DAİMA GÖZLERİNİZ KAPALI OLARAK ALMALISINIZ.
İşte siyah beyaz olarak millet: kadınların ve onların ayakkabı bağımlılığının yüzyıllar öncesine dayanan dünya çapında onurlu bir gelenek olduğunun kanıtı. Bununla birlikte, bunun kökü, işlevin güzellik üzerindeki önemini vurgulamaktadır. İster inanın ister inanmayın, ayaklarınız için en iyi ayakkabılar mutlaka en iyi görünen ayakkabılar değildir. Tıpkı en güvenilir arabanın her zaman en gösterişli veya en pahalı olmadığı gibi. Tıpkı en harika erkeğin her zaman esmer tenli, kirli karın kaslı, akıldan çıkmayan gözleri olan seksi tanrı olmadığı gibi...
İkinci kez düşündüğümde, bunu bir süre düşünmem gerekebilir.
NE KADAR ÇOK KARIŞTIRIRSANIZ, O KADAR KÖTÜ KOKUYOR.
Ne kadar çok Daimon avlarsanız, o kadar çok korkarsınız. Bir yarayı ne kadar çok dürtüklersen, o kadar çok kanar. Bir skandalı ne kadar derine inerseniz, o kadar kirli iskeletleri ortaya çıkarma eğiliminde olursunuz. Bu bilgiyi onlara karşı kullanmak için tanrılar hakkında ne kadar çok şey öğrenirseniz, sizi o kadar yaratıcı bir şekilde lanetlemenin yollarını bulacaklardır (böyle der)
Oneroi). Ne kadar çok savaşırsanız, rakibiniz o kadar çok direnir. Kızartma tavasından ateşe. Sadece kötüden daha kötüye gidebilir.
Ve tüm bunlar.
KİRAZ ÇOK OLDUĞUNU DUYDUĞUNUZ YERDE KÜÇÜK BİR SEPET GETİRİN.

Bu aslında ekonomik açıdan sağlam bir tavsiyedir. Diyelim ki Tabitha Devereaux'nun dükkânına her bedenden inanılmaz derecede seksi ve karşı konulamaz dantel iç çamaşırlarından oluşan bir palet fazla sevk edildi ve hepsini yüzde 75 indirimle satıyor. Pekala, bunu az önce Sunshine Runningwolf'tan duydunuz, pembe seven küçük kalbi korusun, hayatı buna bağlıysa sır tutamaz... ve sizin bulunduğunuz sokak arasında birkaç sokak daha var. şu anda ayakta ve Tabitha'nın boğucu dükkanı. Kim bilir kaç kişi bu muhteşem tekliften haberdar?
Muhtemelen hepsi öyledir. Ve hepsi senin (veya kız arkadaşının) boyunda. Bu söz size dükkâna gitmemenizi tavsiye etmez -bir Yunan pazarlığı asla geri çevirmez!- ama dükkândan sizin için bin bir tane kötü sürprizle dolup taşan bir çantayla ayrılmayı beklemeyin. şanslı ortak Delilikten düzgün, kusursuz bir çift çıkarsan şanslısın. Ve eğer sürtünmezlerse veya ağza alınmayacak yerlere binmezlerse, ekstra şanslı olacaksınız. Önemli olan onları giymek değil elbette...
SENİN OLDUĞUMDA BEN OLDUM VE BENİM OLDUĞUMDA SEN OLACAKSIN.
Bu cümle genellikle her şeyi bilen ve güçlü, dünyadan bıkmış tanrılar tarafından söylenir ve biz ölümsüz kırbaççılara zaman zaman aslında ihaneti, ihaneti, düzenbazları, lanetleri veya seksi icat etmediğimizi hatırlatmaktan hoşlanır. Özellikle seks.
DÖRT GÖZLE BAKIN.
Hayır, bu gözlüklerinizi takın anlamına gelmez - gerçi bu, herhangi bir şeyi görmek için gözlüğe ihtiyacı olan insanlara kesinlikle yardımcı olacaktır. Bu ifadenin anlamı, bir kez bak ve sonra tekrar bak. Dikkatli bak. Annenin gözüyle bak. Bir şeyleri inceleyin ve en küçük detayın dikkatinizden kaçmasına izin vermeyin. Her şeyi al ve not et. Bir şey arıyorsanız, onu bulacaksınız. Önemli bir şeye tanık oluyorsanız, daha sonra her zaman yararlı şantaj imaları vardır.
YÜZÜNÜZ GİBİ GÖRÜNDÜ.
Bu ciddi bir hakarettir ve asla hafife alınmamalıdır. Hemen varsaydığı ilk şey, hakaret ettiğiniz kişinin köpek kadar çirkin olduğudur (bunu okuyabilen hiçbir Were alınmaz). Bunun ima ettiği ikinci şey, bu kişinin yeni bitirdiği her ne ise o kadar kalitesiz bir iş çıkarmış ki, sonuç daha önce bahsedilen dogface'ten daha iyi değil. Bir ucube şovunda iş bulup sirkten kaçması daha iyi olur. Ya da yapabilirdi...
GİT KÖY POLİSİ OL!
Köy polisi, anladığım kadarıyla, dünyadaki en az istenen ve en nankör işlerden biri. Bir testi geçmek veya bir roket bilimcisi olmak zorunda değilsiniz (en azından alışkın değildiniz) - hemen hemen tek yapmanız gereken üniformayı giymekti. Tanıdığın biri inanılmaz derecede değersizse, köy polisi olmak onun için bir adım olurdu... Yerinde olsam, sen şehir dışındayken ondan kedine bakmasını istemezdim.
Eğer beni anlarsan, altılı biradan bir bira eksik.
ONU HAMALI YAPTI.

Bir hamali, en alt sınıf işçi olarak kabul edilen bir pozisyon olan bir liman işçisi olan liman işçisi için Türkçe bir kelimedir. (Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim, bir hamal mı yoksa bir köy polisi mi, ama çok önemli olduğundan emin değilim. İyi ki ikisi de değilim.) Ancak bu söz, köy polisinin yorumunun aksine, ilişkide erkeğe hakaret etmemek.
Bu söz, söz konusu kadının kocasını yeterince desteklemediğini ve sonuç olarak kocasının tam potansiyeline ulaşamadığını ima eder. Yunan geleneğinde, bir kadının kocasını her şeyden önce desteklemesi çok önemlidir. Ona inanmıyor ve arkasında durmuyorsa, o zaman iyi bir eş değildir.
KARGA KÖTÜ OLURSA, OĞLU DA KÖTÜ OLUR.
Eski bir Yunan deyişi, esasen "Baba gibi, oğul gibi" veya "Elma ağaçtan uzağa düşmez" anlamına gelir. Ailenizde düşmanlık varsa otomatik olarak aynı soydan geldiğiniz varsayılacaktır. İnsanlar tetikte olacak. Kapılarını kilitleyip ayaklarınıza tükürecekler. Bir selamlama ya da nazik bir söz söylemek için ağzınızı bile açamadan sizi yargılayacaklar.
Şimdi, Genç Valerius'un neden insanları ona ısıtmakta bu kadar zorlandığını anlıyor musunuz?
PAHİNİN ÇOCUKLARI ŞEYTANIN TORUNUDUR.
Aileleri ve kötü tohumları takip etmek... bir vaizin oğlu hakkında ne söylediklerini herkes bilir. Bunu Yunanistan'da da söylüyorlar. Tabii ki, aynı zamanda rahibin bir şeytanın oğlu olduğunu da ima eder... veya rahibin karısının... yeni komşularınıza pek uymayabilecek bir duygu.
SAĞIR BİR ADAMIN KAPISINI TÜM GÜN ÇALABİLİRSİNİZ.
Birine bir tanrıyla akıl yürütmenin nasıl bir şey olduğunu açıklamaya çalışırken bunu kullanmayı seviyorum. Kanıt sunabilir, tanıklar ve imzalı belgeler ve diğer tanrıları getirebilirsiniz ve diliniz kanayana kadar konuşabilirsiniz ve yine de gitmek istediklerini yaparlar. Bir tuğla duvarla, o sağır adamın kapısıyla konuşmak gibi. Kapıyı çalmayı da bırakabilirsiniz; parmak boğumlarının derisini yüzeceksin.
YALNIZCA DAĞLARIN ZIRHLARI BULUŞMAZ.
Bu cümle tüm zamanların favorilerimden biridir. Bu küçücük dünyada tesadüf diye bir şeyin olmadığını hatırlatır. Kimin hakkında konuştuğunuza ve ne söylediğinize dikkat edin, çünkü kimin dinleyebileceğini asla bilemezsiniz. Kime koşacağını asla bilemezsin
hemen köşeyi dönünce. Ayrıca, daimi bekarlar veya bekarlar için bir umut ışığı olarak kabul edilebilir - orada herkes için biri vardır ve er ya da geç birbirinizi bulacaksınız.
KÖYLERİNDE "TEŞEKKÜR EDERİM" DEMEK ÂDE OLMAMASI GEREKMEKTEDİR.
Daha önce de belirtildiği gibi, Yunan toplumunda hediye vermek çok önemlidir. Bununla birlikte, söz konusu hediyeyi aldıktan sonra “Teşekkür ederim” demenin önemi ortaya çıkıyor. Bugünlerde bu kelimeleri bu kadar seyrek duymanız şaşırtıcı ve talihsiz. Ama o Yunanlılar, size söylüyorum, fırsat ortaya çıktığında adım atmaktan ve kredinin vadesi geldiğinde kredi

vermekten asla geri kalmıyorlar. Hatta bir keresinde birinin onları lanetlediği için bir tanrıya şükrettiğini duydum. yaptım, yemin ederim... ama kim olduğunu asla açıklamayacağıma da yemin ettim.
Bu cümle, tahmin edebileceğiniz gibi, jilet inceliğinde profesyonel, ince örtülü bir alaycılıkla söylenmiştir. Yunanlılar, iğnelemeleriyle o kadar istisnai bir şekilde ısırıyorlar ki, onu neredeyse bir sanat formuna yükselttiler. Belki de onuncu bir İlham perisi tavsiye etmeliyim?
ZAMAN ZAMAN TANRI'NIN BİLE DİNLENMEYE İHTİYACI VARDIR.
Ah, evet, her zaman Oneroi'nin sözü, çünkü tanrıların rüyalarını mahvetme yeteneğine yalnızca onlar sahiptir. Tabii ki, bunu yaptıkları için de lanetlendiler, bu yüzden herkesin hafife aldığı bir konu. Ama bunu asla unutmazlar.
Tanrılar da öyle.
Ölümlü Yunanlılar için, bu söz, bir kadın, mutfakta kuyruğunu koparırken dinlenme halindeki kocasına rastladığında tamamen yasal bir gerekçedir. Bu onu mutlaka paçavradan kurtarmaz, ancak bir veya iki tanrıdan bahsetmek onu bir süpürgeyle tokatlanmaktan kurtarabilir.
GÜNDÜZ GECE İŞİNE BAKIR VE GÜLER.
Bunun arkasındaki fikir, bir proje üzerinde bütün gün çalışırsanız, geceleri çok yorgun olmanız, yaptığınız her şeyi mahvetmeniz ve sabah yeniden yapmanız gerekmesidir. Ne gereği var? Kendinizi ekstra işten kurtarın ve durmanız gerektiğinde durun. (Yunanlılar hak edilmiş bir molanın kıymetini bilirler.)
Bu söz muhtemelen çoğu ölümlü için doğru olsa da, bunun Karanlık Avcılar, Düş Avcıları, Daimonlar veya gece kuşu yazarları tarafından sıklıkla kullanılan bir ifade olmadığını belirtme gereği duyuyorum.
SADECE KÖYLÜLER AYAKTA YERLER.
Bunu muhterem asil anneannemden duyduğumu hatırlıyorum. Nereden kaynaklandığından emin değilim, ama tüm insanlar içinde o kesinlikle gerçeği bilirdi. Pekala onu Valerius Magnus'tan almış olabilirdi. Kusursuz Armani takım elbisesiyle Chablis'ini içerken söylediğini kesinlikle duyabildiğim türden bir şey. Onu bir dahaki görüşünde Tabitha'ya sormalısın; o eski cevheri herhangi birinin üzerinden çıkardıysa, bu o olmuştur.
AZİZ OLMAK İSTİYORUM AMA ŞEYTAN İZİN VERMİYOR.
Bu söz hakkında uzun uzadıya devam etmek istesem de, gerçekten açıklama gerektirmiyor. Bir tampon etiketine veya bir tişörte ihtiyacım var. Ya da her ikisi de.
AKŞAM YEMEĞİNE DAVETLİ OLMAK SON DERECE YANLIŞ BİR ADALET DEĞERLENDİRİLİR.
SADECE İŞtahINIZI GETİRİN.
Yemek yemenin bir Yunan yaşam tarzı olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bu, yemekle ilgili yaklaşık bir milyon Yunan atasözünden yalnızca biridir. Burada altta yatan evrensel bilgelik, her zaman motivasyonlarınızı göz önünde bulundurmanızdır. Ayrıca bir arkadaşı veya komşuyu ziyaret

etmenin hediye verme yönüne de değiniyor: Birinin evine misafir olarak asla eliniz boş gelmezsiniz. Sadece çok bencil ve değersiz biri, sadece iştahını taşıyarak gelirdi. Aslında Daimons'a çok benziyor. Kimse bencil bir insanı sevmez. Daimonları da kimse sevmiyor. Görmek?

BİTKİYİ SULARKEN SAKSI DA SU ALIR.

Bu söz daha çok büyük resim hakkındadır. Eylemlerimizin çevremizdeki dünya, özellikle de özverili olanlar üzerindeki etkisini düşünmemizi hatırlatır. Ne kadar çok verirsek, o kadar fazlasını geri alırız - bu, yüzyıllar öncesine dayanan temel bir pagan ilkesidir. Birisi misafirleri için harika bir yemek pişirdiğinde, o kişi de ondan pay almanın faydasını görür.

Ne zaman bir Daimon öldürsen, kurtaracağın tüm ruhları düşün.

Bencil veya intikamcı olmak bir Yunanlının aklına gelmez (veya gelmemelidir) çünkü bencil olmayan eylemleri teşvik etmeye odaklanıyoruz. Onlar, verdiklerinizin karşılığını alacağınızı, iyiyi de kötüyü de çok uzun tarihlerden öğrendiler. Artie sana İntikam Yasası'nı verdiğinde, intikamın - bir tanrıçadan muafiyet- özel bir muafiyetti. Ciddi tepkiler olmadan her zaman intikamcı olabileceğinizi düşünmeyin. Bank of the Fates, kredi kartı şirketlerini utandıracak faiz oranlarına sahip.

BİR İYİLİK YAPIN VE DENİZE ATIN.

Sadece bu özverili eylemi yapmamalı, aynı zamanda üzerinde durmamalısın. Bunun için sırtınızı okşayarak çok fazla zaman harcamayın veya başkalarının da aynısını yapması gerektiğini ima etmeyin.

Bir noktada özverili olmayı bırakır ve kendini tebrik etmeye başlar. Harika şeyinizi yapın, onu dünyaya yayın ve sonra gidip başka bir şey yapın. Poseidon'un bu bilgiyi bulduğunu düşünen bir düşünce okulu var ve bunu söylerken tam olarak özverili davranmıyordu. Buna tamamen inanırdım.

ELİNİZE HAYIRLI OLSUN. (YA'STA HERIASOU.)

Bu söz genellikle bir aşçıya onları harika bir yemek için tebrik etmek için söylenir. Elleriyle herhangi bir şey yapmış insanlara söylenebilir, ancak - çoğu Yunan atasözü gibi - genellikle sadece yemekle bağlantılı olarak kullanılır.

BUNU YAŞLI OLDUĞUMDA YAPMAK İÇİN SAKLIYORUM.

Ertelemenin özü. Ve Scarlett O'Hara'dan daha çok; işleri sadece yarına erteledi. Yunan halkının asla yaşlanmadığını herkes bilir. Neredeyse tabu. Senin gibi ölümsüzler bu cümleyi kullanmayı seviyor. Bunun bir kahkaha isyanı olduğunu düşünüyorlar. Ve haklı olarak.

NEREDEYSE BÜTÜN BİR EŞEĞİ YEDİNİZ. DURDUĞUNUZ İÇİN DURMAYIN

KUYRUĞA ULAŞTI.

"Bir kuruş için, bir pound için" bunun özüdür, ancak söz konusu kişinin eşek yemesi sadece neşe kokuyor. Bazı Yunanlılar -genel olarak bazı erkekler- bir kez başladıktan sonra bir görevi bitirmekte zorlanırlar. Bence eşek, birisinin üstlenmeye karar verdiği ve bununla övündüğü devasa bir görevi temsil ediyor olabilir ve artık taşa buruna gelme zamanı olduğundan, günler

geçtikçe daha az iş yapılıyor. Artık geri dönmek için çok geç; beğenin ya da beğenmeyin, o eşeğin kuyruğunu falan temizlemeniz gerekecek.
Ve o tabak temiz olana kadar tatlı alamayacaksın, bayım.
İÇ GİYİM İÇİN Kıç GİBİDİRLER.
“Pirinçteki beyaz gibi” ifadesine benzer veya burada bahsetmeyeceğim koku ve dışkı maddesi ile ilgili olarak akla gelen bir ifade. Elbette, fiziksel olarak o kadar yakın olan iki kişiyi ifade eder, belki de onları ayırmak için bir levye almanız gerekeceğini düşünürsünüz... veya en azından birinin doğum kontrolünü düşündüğünü umarsınız.
Bu tabir, bir zamanlar Dark-Hunters tarafından, zekice düşmanlarından uzaklaşacaklarını düşünen Daimonları sindirmek için de kullanılmıştı. Sanırım şimdi bunun yerini büyük ölçüde pirinç analojisi aldı. Ya da diğeri, daha az zevkli olanı. Büyük ihtimalle ikincisi.
AĞIZDAN TANRI'NIN KULAĞINA.
Ve burada bunun kesinlikle bir Güney Amerika ifadesi olduğunu düşündüm. Olmadığını bulmak için tam bir sürprizimi hayal edin! (Sonra, İngilizlerin yüzlerce yıldır aynı şeyi ifade etmek için "Bless" dediğini anlayana kadar "Kalbini korusun" da olduğunu düşündüm.)
Bu ifade, size iltifat eden birine otomatik olarak özverili bir yanıttır. Kötü ruhları korkutup kaçırmak ve Kaderi ayartmaktan kaçınmak için tükürmenin yerine veya buna ek olarak kullanılabilir. Bu sözle, dindar bir şekilde, "Evet, umarım benim hakkımda söylediğin o güzel şey gerçekleşir" diyorsun ve gerçek tanrıların seni dinleyebileceklerini ve alçakgönüllülüğüne tanıklık edeceklerini umuyorsun. senin arzun.
Bununla birlikte, bu bilge sözün arkasındaki gerçek, övgü dolu şeyler kadar söylenen kötü şeyler için de işe yaramasıdır. İyi bir kural, her zaman söylediklerinize dikkat etmektir.
Yüzüne söyleyemeyeceğin bir şeyi onun hakkında söyleme. Ya da sadece kötü bir şey söyleme. Durmadan.
TENCERE KAPAĞINI BULUNANA KADAR ÇEVRENDİ.
Denizdeki balık sayısına bir tür gönderme... ama çoğu Yunan deyişi gibi yemek pişirmeyle ilişkilendirilir. Tıpkı her ruhun bir eşi olduğu gibi, her tencerenin kendisine mükemmel şekilde uyan bir kapağı vardır.
Eğlenceli bulduğum kısım, tencerenin bu kapağı bulmak için biraz yuvarlanması gerektiği. Bir tencere ne tür bir yuvarlanma yapabilir? Belli ki yürüyemiyor, ama bu tutamaç engel olmuyor mu? Ve neden kapaklar tencereleri aramıyor? Neden her zaman tüm işi yapması gereken pot olmak zorunda? Ha? Söyle bana!
ŞARAP VE ÇOCUKLAR DOĞRUYU SÖYLER.
Bunu hangi tanrının bulduğunu üç tahmin... ve ilk ikisi sayılmaz. Evet, Olympus'un bebeği ve Şarap ve Alkollü İçkiler tanrısı Dionysos, bu evrensel gerçeği bulduğunda son derece güzel bir gün geçiriyordu. Ayrıca o kehanet niteliğindeki şarap şişesinin dibinde saklanan sırlar ve çocuklar hakkında da bir şeyler söyledi.
KENDİ HATALARINI DÜZELT, SONRA BENİM KUSURLARIMA BAK.

Oh, evet, bu da iyi. Bunu zaman zaman Artemis'e hatırlatmayı ve onu kaidesinden düşürmeyi seviyorum. (Onun mermer, oymalı ve yaldızlı kaidesi. Olympus'taki bulutların arasındaki altın ve beyaz şakağında aslında bir tane var. Ve orada sağlıklı olduğundan biraz daha fazla.)
Tüm tanrılara, her birinin dolabında bir Üçüncü Dünya ülkesini doldurmaya yetecek kadar iskelet olduğu sık sık hatırlatılmalıdır. Bütün lanetlerden sonra... ve olaylardan sonra...
ve cinayetler... ve lanetler, kim oluyor da bizim küçücük, önemsiz günahlarımızı yargılıyorlar?
Ah, doğru. Onlar tanrılar. Şimdi hatırlıyorum.
Dark-Hunters, kendilerine hakaret etmeye çalışan Daimons'a bunun bir versiyonunu atmayı sever. Bir Karanlık Avcı'nın geçmişi ne kadar farklı renkle gölgelenmiş olursa olsun, ruh emici bir Daimon'un olduğu şey olmak için yaptıklarıyla kıyaslandığında hiçbir şey kalır.
Ve işvereninizin yanında hırçınlaşmaya başlarsanız, Ash bunu sizin üzerinizde kullanmaktan asla çekinmeyecektir. Hatalarınızı biliyorsunuz ama Ash'in neler yaşadığı hakkında hiçbir fikriniz yok... yani bu çok geçerli. Yine, konuşmadan önce her şey tekrar düşünmeye geliyor.
BACAKLARINIZI YALNIZCA ÖRTÜSÜNÜZÜN ERİŞTİĞİ KADAR UZATIN.
Kara Avcıların bu konuda çok fazla endişelenmesine gerek yok, çünkü Artemis yaptıkları tüm işler karşılığında onlara zenginlik yağdırıyor, ancak ölümlü dünyanın geri kalanının bunu düşünmesi gerekiyor: İmkanlarınız dahilinde yaşayın. Savurganlık ve oburluk yalnızca yıkıma yol açacak ve siz öldükten sonra tanrılar gülüp size öyle dediklerini söyleyecekler.
AKSAN EKLEMEK ZORUNDA MISINIZ?
Bu ifadeyi seviyorum. Bunu anlamak için biraz Yunanca duymuş, ahenkli ritmini dinlemiş olmanız gerekir. Sözcüklerin birçoğunun farkına varacaksınız.
son hecede yoğun bir şekilde vurgulanır ve çoğu zaman bu kelimelerin tamamı cümlenin sonunu noktalamak için çalışır. Ben bunu söylerim. Ve bunu söylüyorsun. Ve şunu söylüyorum. Ve konuşmalar böyle devam eder. Son sözü ancak ben alırım.
Aksanı eklemenin anlamı budur - bu, birinin her zaman, her zaman o son sözü söylemesi gerektiğine dair bir yorumdur.
Her zaman.
Çünkü ben dedim.
KAN SU OLAMAZ.
Bu sözün özü “kan sudan daha kalındır” ama bundan biraz daha fazlası. Bu doğru; hem içine doğduğunuz hem de yol boyunca kurduğunuz aile bağları sudan daha güçlüdür. Ancak bu bağlar bir kez kurulduktan sonra asla suya dönüşemez. Onlara sırtını dönüp onlar yokmuş gibi davranamazsın. Ne olursa olsun kanınızın yanında olmaya mecbursunuz. Kanınız biraz eşek olduğunda bu gerçekten zor. Sadece Zarek'e sor... senin soracağın kadar uzun bir süre kardeşine şimşek çakmayı kesip kesmediğini.

Bu söz aynı zamanda Apollitler için de geçerlidir ve yüzyıllar boyunca Apollon'un bir damla kanıyla her birini takip eden lanet. Ne yazık ki asla kaçamayacaklar ve kaderleriyle yaşamaya mahkumlar. Neredeyse Daimons'la empati kurmanı sağlıyor, değil mi?
Neredeyse dedim…
BİRLİKTE KONUŞUYORUZ AMA AYRI AYRI ANLIYORUZ.
Acheron'da bazen böyle hissediyorum. Ve Julian ya da bu konuda Kahinlerden herhangi biri. Onlara bir soru sorarsınız ve size bir fal kurabiyesinde bulunmuş ya da birinin arabasının arkasındaki tozda yazılmış olabilecek bir cevap söylerler. Sözcükler oradadır ve bir anlam ifade etmeleri gerektiğini düşünürsünüz, ama öyle değillerdir.
Sonra, daha sonra, bir film izlerken… ya da gecenin bir yarısı (ya da daha doğrusu gün ortasında) uyandığınızda… ya da yapmayı hiç düşünmediğiniz zor şeyi yaptığınızda. Yapabilmek, size geliyor ve parçalar birbirine uyuyor ve o kadar mantıklı geliyor ki, neden en başta onu görmediğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok.
Bu sözün anlamı budur.
YAMALI OLSA BİLE KENDİ ÜLKENİZDEN (YA DA ŞEHİRİNİZDEN) AYAKKABI ALIN.
Ve yine kadınlara ve ayakkabılarına geri döndük. (Biliyorum, bu söz onun bir kadın olduğunu tam olarak belirtmiyor, ama erkeklerin tarihinde ayakkabılarıyla bu kadar ilgilenen bir adamın adını verebilir misiniz?) Bu konuyu anlatmak için tuhaf bir yol, ama özünde, bildiğin şeytan, bilmediğin şeytandan iyidir. Başka bir ülkeden gelen ayakkabıların ayak parmaklarınızı nasıl sıkıştıracağını, topuklarınızı nasıl sürteceğini veya ayağınıza takılıp o stilettolarda bileğinizi nasıl kıracağını asla bilemezsiniz. Eski, rahat ayakkabılarınız gayet iyi görünüyor; sadece bir Sharpie ile bu sürtünmeyi renklendirin ve kimse fark etmeyecek.

NUMBERS		
1	ena	(EHN-na)
2	theo	(THEE-oh)
3	tria	(TREE-ah)
4	tessera	(TESS-er-rah)
5	pende	(PEN-deh)
6	eksi	(ek-SEE)
7	efta	(ef-TAH)
8	okto	(ok-TO)
9	enea	(eh-NEH-ah)
10	theka	(THEH-ka)

BANA ARKADAŞINI SÖYLE, SANA KİM OLDUĞUNU SÖYLEYEYİM.

Bu kaçınılmaz olduğu kadar doğrudur da -insanlar sizi her zaman sahip olduğunuz arkadaşlığa göre yargılayacaktır.
Düzgün insanlar genellikle düzgün insanlarla sonuçlanır ve kötü insanlar genellikle kötülerle koşar. Aslında bu, Alexion'un Acheron tarafından bir Rogue Dark-Hunter hakkında hüküm vermek üzere gönderilmesi durumunda yaşadığını söyleyen bir sözdür. Rogue Hunter'ın tarafını tutanlar onun kaderini paylaşacak, bu yüzden restorana girerken hangi partiden olduğunuzu açıkça belirttiğinizden emin olun.
DANSA GİRDİĞİNDE, DANS ETMELİSİN.
Bu ifade, kendinizi kaptırdığınız proje hakkında çok daha az olumsuz bir çağrışımla, esasen daha önceki eşek ifadesiyle aynıdır. Artı, bana 80'lerin sevimsiz filmlerini hatırlatıyor.
Kimse bebeği köşeye koymaz.
ŞAFAKTAN GÜZEL BİR GÜN KENDİNİ GÖSTERİR.
Mary Poppins'in dediği gibi, iyi başlamak bitirmenin yarısıdır. Bir projede yapabileceğiniz en iyi işi yapmaya başlarsanız, bunu gösterecek ve ancak iş ilerledikçe daha iyi olacaktır. Aceleyle başlayıp bulabileceğiniz her kısayolu ararsanız, ne kadar sıkı çalışırsanız çalışın, bitmiş proje asla olabileceği kadar iyi olmayacaktır. Daha da kötüsü, buna olan hevesiniz azalır ve ister istemez kendinizi, yüzünüze çarpıcı bir benzerlik gösteren eşeğin kuyruğunun etrafında dans ederken bulursunuz.
İlginç, değil mi, bu eski deyişlerden kaç tanesi bir insanı başladıkları işi bitirmeye motive etme etrafında dönüyor? İnsana hiçbir Yunanlının hiçbir şeyi bitirmediğini düşündürüyor...

Yunanca Sözlük
Yunan dilinin yerel diline işlenen tüm eski geleneklere dayanarak çevrilmesi zor olmakla kalmaz, aynı zamanda İngilizce'de hecelemek neredeyse imkansızdır. Yunan alfabesinde teknik olarak c yoktur, ad da yoktur - ses daha çok th'dir. Orada

ALPHABET		
Α α	alpha	(al-fah)
Β β	beta	(vee-tah)
Γ γ	gamma	(gah-mah)
Δ δ	delta	(thel-tah)
Ε ε	epsilon	(eh-psi-lon)
Ζ ζ	zeta	(zee-tah)
Η η	eta	(ee-tah)
Θ θ	theta	(thee-tah)
Ι ι	iota	(yo-tah)
Κ κ	kappa	(kah-pah)
Λ λ	lambda	(lahm-dah)
Μ μ	mi	(mee)
Ν ν	ni	(nee)
Ξ ξ	xi	(ksee)
Ο ο	omicron	(oh-mee-kron)
Π π	pi	(pee)
Ρ ρ	rho	(row)
Σ σ ς	sigma	(seeg-mah)
Τ τ	tau	(taf)
Υ υ	upsilon	(ee-psi-lon)
Φ φ	phi	(fee)
Χ χ	chi	(khee, guttural)
Ψ ψ	psi	(psee)
Ω ω	omega	(oh-meh-gah)

üç e (i, e ve y) ve harf kombinasyonlarından yapılmış birkaç tane daha vardır. Ve gırtlaktan gelen x (khee) tam olarak nasıl hecelenir?
Bu nedenle, tercüme edilen Yunanca kelimelerin ve isimlerin yazılışları sıklıkla değişir ve tercümeyi yapan kişiye bağlıdır. Tercüme edilmiş bir Yunanca kelime sunulduğunda en iyi kural, her harfi telaffuz etmektir. Büyük olasılıkla, Yunanca kelimenin yaklaşık hali, kelimenin fonetik olarak kulağa geldiği gibi görünecektir.

Yunan adlarıyla ilgili son bir şey daha: Bir Yunanlı size adını söylediğinde çok dikkatli olun. Gerçekten böyle telaffuz ediyorlar. Onlara hatalı olduklarını söyleme … muhtemelen sizin için telaffuzu "Amerikanlaştırmışlardır". Size kullanmanız için bir takma ad verirlerse, bundan yararlanın. Soyları ne olursa olsun, var
isminin yanlış telaffuz edilmesinden daha fazla nefret eden çok az insan vardır. (Ve inan bana, beni kızgın görmek istiyorsan, bana Althea de.)

İşte faydalı bulabileceğiniz bazı Yunanca konuşma sözcükleri.
Adelphos (ah-DEL-fos) kardeş
Alethia (ah-lee-THEE-ah) gerçeği
Alithos anesti (ah-lee-THOS ah-NEH-sti) gerçekten yükseldi (“Christos anesti”nin geleneksel Paskalya selamına yanıt)
Anexi (ah-NEX-ee) ilkbahar (mevsim)
Baba (ba-BA) baba
bira (be-ra) bira
Christos anesti (krees-TOS ah-NEH-pa) Mesih yükseldi (geleneksel Paskalya selamı) Ephraim (ef-CHA-ri-sto) teşekkür ederim ("cha" gırtlaktan gelir) O (EL-la) gel
Ella bir şey (EL-la THO) buraya gel
Onlar (eh-LAHSS) Yunanistan
Endax (en-DA-ksee) okeydoke (tamam)
Ftenopore (ften-OH-po-rho) sonbahar
Gataki (gah-TAH-kee) yavru kedi
O Helios (evet-lee-OS).
Sen (sen-KO) kötü
Kalimera (kulak içi-MER-a) günaydın
Kalinikta (ka-lee-NEEK-ta) iyi geceler
Calispera (benim-dinlediğim-bizim-SPE) iyi akşamlar
Kalo (in-LO) iyi
Komboloi (co-LOY) tespih
Krasi (kra-SEE) şarabı
(CREE-oh) soğuk oluşturun
Ksoma (KSO ma) toprak
Levendi (le-VEN-di) gerçekten yakışıklı bir adam
Mikro (mee-KRO) küçük
—mou (moo) "benim" anlamına gelen, sevgi olarak kullanılan bir kelimenin veya adın sonuna ek.
Örnek: pethi "çocuk" anlamına gelir, ancak pethimou "çocuğum" anlamına gelir.
Nai (neh) evet
Nero (ne-RO) su
Nouna (nou-NA) vaftiz annesi
Nouno (noo-NO) vaftiz babası
Ochi (O-khee) hayır (“khee” gırtlaktan gelir). Yunanlılar ayrıca yukarı bakarlar ve vurgulu bir "Hayır" için tsk sesi çıkararak dillerini tıklarlar.
Oneiro (OH-nee-ro) rüyası
Oneiropulos (oh-nee-RHO-pu-los) hayalperest
Oreo (oh-RAY-oh) güzel, güzel
Pagoto (pa-go-TO) dondurma
Pamai (PA-mayıs) hadi gidelim
Papou (pa-POO) büyükbaba
Parakalo (pa-ra-ka-LO) lütfen ya da rica ederim

Pethi (peh-THEE) çocuğu
Pethimou (pe-THEE-moo) çocuğum
S'agapo (sa-ga-PO) seni seviyorum
Scoupethia (skoo-PEE-thia) çöpü; hurda
Selini (bkz-LEE-nee) ay
Signomi (sig-NO-mee) afedersiniz, özür dilerim
Thea (THEE-ah) teyze
Thelo (THEH-düşük) istiyorum…
Theo (THEE-oh) amca
Ti kanis? (ti-KAHN-ees) Nasılsın?
Tipota (TEE-po-ta) hiçbir şey
Bu ne? (te-THE-lees) Ne istiyorsun?
Trogo (tro-GO) yerim
Vlaka (VLA-ka) büyük şişman pislik
Ya'sou (YA-sue) sizi kutsasın (kadeh kaldırırken de kullanılır). Her şeyi kapsayan bir ifade - hapşırmak veya dans etmek, insanları kutsamak asla kötü bir şey değildir.
Ya'sta heriasou (YA-stah HAIR-ee-ah-sue) ellerinize sağlık Yiayia (YA-ya) büyükanne
Zesti (ZE-stee) çok sıcak
Yiayia'nın Tarif Kutusu
Üç çeşit ailemiz var. İçine doğduklarımız, bize doğanlar ve kalbimize soktuklarımız. Kalbime girmene izin verdim, bu yüzden Simi senin ailen ve senden vazgeçmeyecek.
—Simi
Muhtemelen bunun için ailemden atılacağım… ama yanınıza almanız için birkaç Yunan tarifi almadan gitmenize izin verememem. Bir masanın etrafında yemek paylaşmak, sizin bir aile olduğunuz ve sonsuza kadar böyle davranılacağınız anlamına gelir. Tarif paylaşmak ise hain olduğunuz ve öldürülmeyi hak ettiğiniz anlamına gelir.
Belki de bir sonraki bölümü yazmadan önce Nazarlığımı takmalıyım. Bekle… tamam, anladım. Şimdi daha iyi hissediyorum. Bahsetmiyorum bile, bu tariflerden bazılarını bilmek işe yarayabilir
Simi hiç ziyaret etmeli mi? Bilgelere göre, iblis yemek için yaşar, bu yüzden onun atıştırması için çok şey olduğundan emin olun, siz ve Squire'ınız değil.
Bu ilki o kadar inanılmaz derecede basit ki, neden daha önce hiç denemediğinizi merak edeceksiniz. İsterseniz haftada bir kez yiyin ve şirket geldiğinde mutlaka deneyin.
Bütün gün kölelik yaptığınızı düşünecekler ve yıllarca bunun hakkında konuşacaklar.
Deneyimden biliyorum.
Sıcak bir somun ekmekle servis edildiğinde en iyisidir. Her harika Yunan yemeğinin kalbi olan çok sayıda kekik dışında diyetinizde yeşil bir şeye ihtiyacınız varsa, yan salata ekleyebilirsiniz.
Şey, kekik ve tereyağı.

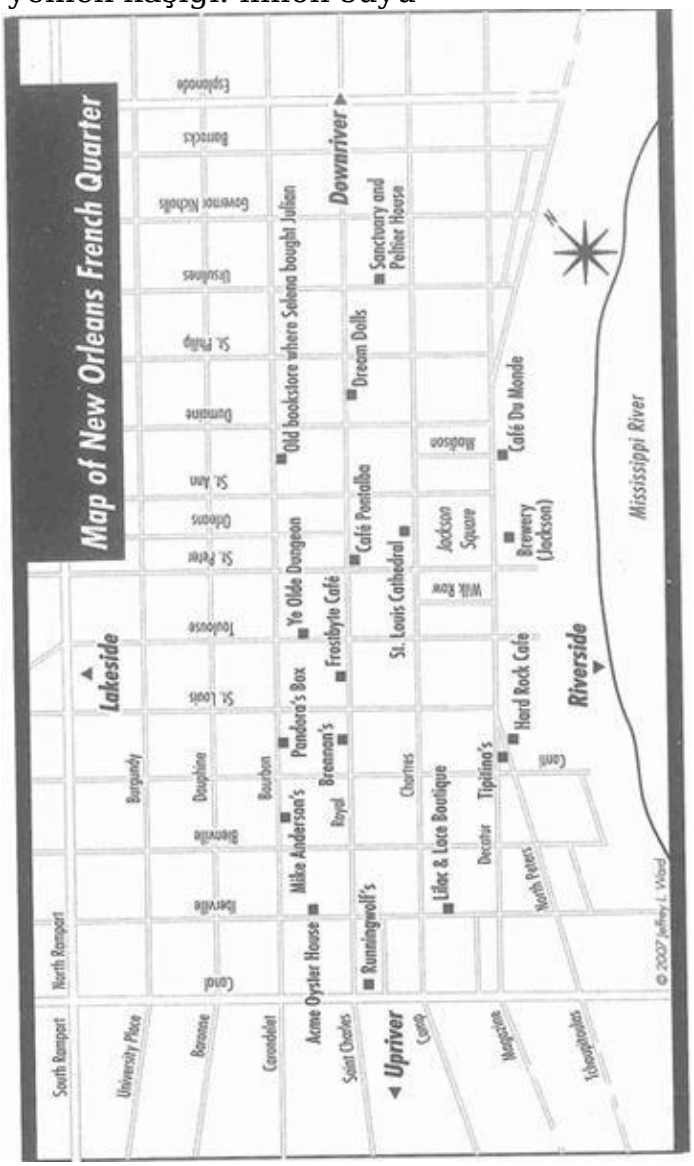
YUNAN TAVUK
patates
tavuk
1 çubuk tereyağı (kabaca)
kekik
isteğe bağlı: tuz, karabiber, zeytinyağı, limon suyu
Devam et, söyle. Devam ederken bunu uydurduğumu düşünüyorsun. Ve haklısın. Yunan tarifleriyle ilgili olan şey, hepsinin bir tür belirsiz olmasıdır. Ne kadar kazandığınız, sahip olduğunuz kişi sayısına bağlıdır. Aynı zamanda sizin özel zevkinize de bağlıdır - Yunanlılar sizden tarifle oynamanızı ve kendi durumunuza göre değiştirmenizi bekler.
"mükemmellik", böylece size temel bilgileri verir ve onunla koşmanıza izin verir.
Bu bir tarif olduğu kadar… daha çok yönergeler gibi, gerçekten.
Hazır?
Bir avuç patatesi soyup küp küp doğrayın. (Parçalarınız ne kadar büyükse, bu yemeğin pişmesi o kadar uzun sürer. Onları uzun dilimler halinde kestim, ev yapımı patates kızartması yapar gibi.) Onları bir tavaya boşaltın (muhtemelen büyük, çünkü artıkları isteyeceksiniz).
Tavuk parçalarınızı temizleyin (beyaz eti sevdiğim ve kemiklerle uğraşmak istemediğim için genellikle kemiksiz tavuk göğsü kullanırım) ve patateslerle birlikte tavaya atın. İsterseniz biraz zeytinyağı ve belki biraz limon suyu koyun.
Tereyağı çubuğunu parçalara ayırın ve tavuk ve patateslerin üzerine dökün. Umarım, büyük bir yağ konserve kekiğiniz vardır. En iyi tür, kendiniz yetiştirilir ve kurutulur - küçük mor çiçekler en iyi kısımdır - ancak mağazadan satın alınması kesinlikle iyidir. Mağazadan satın aldıysanız, devam edin ve kutunun üstündeki o küçük çalkalayıcı parçasını çıkarın. Sallamak pısırıklar içindir. Avucunuza güzel bir avuç kekik dökün. Diğer elinizin yardımıyla kekiği avuçlarınızın arasında ezerek tavuk ve patateslerin üzerine serpiştirin. Cömert ol. İsterseniz tuz ve karabiber. Genelde unuturum.
Patatesler bitene kadar tavayı 350 ° F'de bir saat kadar fırına koyun. (Unutmayın, patateslerin pişmesi en uzun sürer.) Ve sabırlı olun, mutfağınız ne kadar güzel kokarsa kokar, az pişmiş patatesler belki Jacob Marley dışında kimseye iyi gelmez. Ve her şeyin tereyağı ve kekikle kaplandığından emin olmak için pişirme sırasında yemeği bir veya iki kez karıştırmak iyi bir fikirdir.
Çok fazla kelime gibi görünüyor, ama size söz veriyorum, bu şimdiye kadar yaptığınız en iyi ve en kolay yemek olacak.
AVGOLEMONO (TAVUK VE PİRİNÇ ÇORBASI)
1 tavuk
6 su bardağı tavuk suyu
1 su bardağı pirinç
3 yumurta, ayrılmış

1 limon, suyu sıkılmış
tatmak için biber ve tuz
Bir dahaki sefere kendinizi mutsuz hissettiğinizde Yunan mutfağının bu temel malzemesini yediğiniz için heyecanlanacaksınız ve tavuklu erişte onu kesmeyecek.
Tavuğu tamamen pişene kadar kaynatın, ardından soğumaya bırakın. Daha sonra çorbaya eklemek için parçalara ayırın.
Et suyunu kaynatın ve tadına tuz ve karabiber ekleyerek pirinci ekleyin. Pirinç pişince, kaynaması için ısıyı azaltın.
Üç yumurta akını katılaşana kadar çırpın, ardından sarıları ve limon suyunu ekleyin. Çırpmaya devam ederek azar azar pirinçten et suyu ekleyin. Et suyunun çoğu kullanıldığında, karışımı pirince geri koyun.
İyice karıştırın; istediğiniz kadar tavuk ekleyin.
BAKLAVA
1 ila 2 çubuk eritilmiş tereyağı
1 kutu yufka yaprağı
FINDIK KARIŞIMI
1 torba (16 ons) ceviz, ezilmiş
¼ su bardağı şeker
2 çay kaşığı tarçın
ŞURUP
1 su bardağı su
1 su bardağı şeker
1 yemek kaşığı. limon suyu
¾ bardak bal
Yine bu tarifte miktarlar değişkendir. Eski tariflerin çoğu bundan "bir avuç" veya "bir tabak" bundan gerektirir, bu nedenle miktarlar gerçekten özneldir. Listedeki öğelere sahip olduğunuz sürece, yorumlama size kalmış. Bununla birlikte, tereyağı, asla gözden kaçırmadığınız bir şeydir. Büyük büyükannem her zaman iyi bir aşçı ile harika bir aşçı arasındaki farkın yarım kilo tereyağı olduğunu söylerdi. Cömert ol; misafirleriniz bunun için size teşekkür edecek.
Aslında bu yemeği yaptıktan sonra evlilik teklifleri aldığımı da söylemeliyim. Bunu nasıl istersen al. Sadece hazırlıklı ol. Uyarılmadığını söyleyemezsin.
O eritilmiş tereyağı ve büyük bir cam fırın tepsisiyle başlayın; tabak ne kadar derin olursa, baklavanız o kadar derin olabilir. Her şey sana bağlı. Tepsiyi bir teyel fırçasıyla yağlayın ve 3-5 yaprak yufkayı en alta gelecek şekilde yayın. (Kullanılmayan yufkanız çalışırken kurumaması için plastik ve/veya bir miktar bulaşık bezi arasında tutulmalıdır.)
Katmanlamayı yapmanın iki yolu vardır - her bir yaprağı ve fındık karışımını serebilir ve ardından her şeyin üzerine tereyağı dökebilir veya ilerledikçe her bir yaprağı fırçalayabilirsiniz. Genellikle her bir sayfayı fırçalama eğilimindeyim - her şeyi biraz daha iyi tutuyor. İkinci yöntem daha fazla tereyağı kullanma eğilimindedir - yine, bunu iyi ya da kötü bir şey olarak kabul edebilirsiniz.

Her yaprağın arasına 2 ila 3 yemek kaşığı fındık karışımı serpin. Kalbinizin içeriğine göre katman. Yufka veya ceviz bitene kadar veya ona bakmaktan bıkana kadar - hangisi önce gelirse. İlk birkaç katman biraz zor ama acele etmeyin. Bir süre sonra alışırsın ve sonra çok daha hızlı gider.
İlk 3 ila 5 yaprak güzel, güzel ve kırılmamış olmalıdır, böylece baklavanız güzel görünür (tüm kırık sayfaları kimsenin umursamayacağı şekilde ortasına yapıştırın).
Baklavayı pişirmeden önce kesin. Bu çok önemli. Kareler veya üçgenler... nasıl istersen. Yufka yumuşak ve tereyağlı olduğunda ve lapa lapa ve ufalanmadığında yapmak çok daha kolay. Daha önce baklavanızı tereyağına bulamadıysanız şimdi tam zamanı. Yufkalar - ve siz ve tezgah - tamamen tereyağıyla kaplanana kadar resmi olarak baklava değildir.
Baklavayı 350°F'de yaklaşık bir saat veya kahverengi olana kadar pişirin.
Bunu beklerken su ve şekeri şeker tamamen eriyene kadar kaynatın.
... ve bundan birkaç dakika sonra, sadece iyi bir önlem olarak. Cidden aşırı doymuş bir karışım istiyorsunuz ve bu bunu sağlayacaktır. Tencereyi ocaktan alın ve ardından limon ve balı karıştırın.
Pişen baklavanın üzerine dökün ve bir süre oturup kendisini düşünmesine izin verin, Bazen parçaları yeniden kesmek her şeyin daha iyi ıslanmasına yardımcı olur. Soğutmanıza gerek yok; kadar plastik ambalajla kaplı tezgahın üzerinde bırakabilirsiniz.
yaklaşık bir hafta. Bir arkadaşımdan donmaya dayanacak kadar iyi dayandığını duydum ama bizim evdeki baklava hiç bu kadar uzun süre kalmamıştı.
Hediye olarak veriyorsanız veya bir partiye getiriyorsanız, balın her yere dağılmaması için folyo pişirme kapları kullanmak en iyisidir. Kâğıt olanları daha sonra kek yapmak istediğinizde saklayın.
Bir Yunan evinde hiçbir şey boşa gitmez.
Önlem almak isterseniz, hediyenize bir yemek tarifi kartı da ekleyebilirsiniz; alıcı kesinlikle sizden bunu isteyecektir.
O... ve muhtemelen evlilikteki eliniz.
VASILOPITA (YENİ YIL EKMEĞİ)
10 yumurta, ayrılmış
2½ su bardağı şeker
2 çay kaşığı vanilya
½ pound tereyağı, eritilmiş ve soğutulmuş
5 ons konyak (veya varsa Metaxa)
8 ila 10 portakal suyu
1 çay kaşığı. karbonat
1 çay kaşığı. kabartma tozu
2½ lbs. un
1 portakalın rendelenmiş kabuğu
yumurta sarısı (isteğe bağlı)
½ fincan şeritli badem (isteğe bağlı)
2 yemek kaşığı. susam tohumları (isteğe bağlı)

pudra şekeri (isteğe bağlı)
madeni para (hayati)
(iki büyük veya üç küçük ekmek yapar)
Yumurta sarısını çırpın; eriyene kadar azar azar şeker ekleyin. Vanilyayı ve eritilmiş ve soğumuş tereyağını ekleyin. Pürüzsüz olana kadar çırpın.
Ayrı bir kapta konyak, portakal suyu, kabartma tozu ve kabartma tozunu karıştırın.
Yumurta aklarını sertleşene kadar çırpın, ancak kurutmayın.
Yumurta sarısı karışımına yavaş yavaş un ve konyak-portakal suyu karışımını ekleyin.
Son olarak yumurta aklarını katın.
Hamuru yağlanmış (veya tereyağlı ve unlanmış) bir fırın tepsisine dökün.
Şanslı paranın siz pişirmeden önce hamurun içine girmesi gerekir - en iyisi biraz plastik sargı veya alüminyum folyoya sarmaktır. (Tabii ki, ekmeğin içindeki parayı dişlerinizi batırmadan önce bulmak her zaman daha güvenlidir.) Onu iyi saklayın ve sonra nereye sakladığınızı unutun. Eğer unutamıyorsan, adil olmak için herkesin dilimlerini senden önce seçmesine izin ver.
Dilerseniz ekmeğinizin üzerini yumurta sarısı (güzel bir kahverengi kabuk için), badem (onlarla yılı anlatmak her zaman eğlencelidir) ve susamla süsleyebilirsiniz. Yumurta sarısı kullanıyorsanız, önce bunu yapın; bademlere yumurta sarısı sürmeyin.
Bitene kadar 350°F'de pişirin (ekmek tavanın kenarlarından çekilmeye başlayacaktır).
Servis yapmadan önce üzerine pudra şekeri serperek daha fazla süsleme yapmaktan çekinmeyin.
Dikkatli yiyin ve iyi şanslar!
YUNAN KAHVESİ
su
şeker
türk veya yunan kahvesi
Şimdi, yerel olarak Türk veya Yunan kahvesi bulamıyorsanız üzülmeyin. Gerçekten her tür kahveyi kullanabilirsiniz - karışım ne kadar güçlü ve koyu olursa, elbette o kadar iyidir. Kendiniz öğütürseniz, mağazada (veya öğütücünüzde) aslında Türkçe için bir ayar olduğunu fark edeceksiniz. Bu, çekirdeklerin insanca mümkün olduğu kadar ince öğütüleceği anlamına gelir. Bunun için gidiyorsun.
Üç, kudretin sayısıdır, unutma; bu tarif o kadar basit ki aldatıcı. İstediğiniz her bir fincan kahve için, bakır brikinize bir demitasse fincanı su, bir çay kaşığı şeker ve bir tepeleme çay kaşığı kahve ekleyin. (Bir brikiniz yoksa küçük bir tencere kullanabilirsiniz, ancak kahveyi demitasse fincanlarına almak daha zordur - briki aslında yandan dökmeyi kolaylaştıran özel olarak tasarlanmış bir dudağa sahiptir.) Kahveyi kuvvetlice çırpın veya karıştırın. kaynayana kadar ısıtın, ardından ocaktan alın ve köpüğün inmesini bekleyin. Aşırı ısıyla değiştirin—bu prosedür üç kez yapılmalıdır.

Eşit kıvamı sağlamak için demitasse kaplarını her seferinde biraz doldurun. Her bardağın dibinde çamur olmalı ve her birinin hafif köpüklü bir köpüğü olmalıdır. Karıştırmayın veya krema eklemeyin.
Bol hamur işleri ile servis yapın.
Yavaş iç.
CACIK SOSU
3½ su bardağı koyu olmayan yoğurt
1 çay kaşığı. tuz
1 bardak salatalık, ince kıyılmış
1 diş sarımsak, ezilmiş
2 çay kaşığı zeytin yağı
1 yemek kaşığı. taze dereotu, nane ve maydanoz
1 yemek kaşığı. limon suyu

Gyro yerindeki adamlar size bu muhteşem sostan asla yeterince vermezler - bu crack'in Yunan versiyonu gibidir. Şahsen, daha fazlası için geri gelmemizi sağlayan sarımsak olduğunu düşünüyorum.
Yoğurdu koyulaştırmak için 1 çay kaşığı ile karıştırılmış 3½ su bardağı yoğurdu koyun. tülbent veya havluda tuz. Damlama durana kadar (yaklaşık 2 saat) bir kasenin üzerine asın. Bu size kabaca 2 bardak çok koyu yoğurt vermelidir.
Salatalığın üzerine biraz tuz serpin. 15 dakika bekletin, ardından kurutun. (Sulu salatalık size sadece sulu sos verir.)
Kalan tüm malzemeleri birleştirin ve keyfini çıkarın, keyfini çıkarın, keyfini çıkarın!

Büyük Kolay
New Orleans ve Cajun Kültürüne Kısa Bir Tur
Bir insan hayatı boyunca yaşadığı bir şehirde kaç kez kaybolabilir?
—Sunshine Runningwolf

New Orleans (New-AW-lenz veya New-OR-lenz olarak telaffuz edilir). Büyük Kolay. Mardi Gras, beignet ve Louis Armstrong'un evi. Vudu cenneti, Daimonlar ve vampir bilgisi.
Renkli ve göz alıcı, yavaş ve baştan çıkarıcı New Orleans'ın sonsuza dek yaşayacak kan, güzellik ve gizemle sarmalanmış bir tarihi var.
Nouvelle-Orléans, 1718'de Fransızlar tarafından kuruldu ve adını Orléans Dükü ve Fransa Regent II. Philippe'den alıyor. Birçoğu, sonraki yüzyılda bu müreffeh Mississippi Nehri limanının kontrolü için savaştı. İspanyollar onu Fransızlardan aldı; İngilizler onu İspanyollardan aldı. Amerikan kuvvetleri daha sonra 1815'te New Orleans Muharebesi'nde İngilizleri yendi.
1840'larda köleler de dahil olmak üzere sürekli ticaret trafiği nedeniyle, New Orleans ülkenin en zengin şehriydi.
Katrina Kasırgası, Ağustos 2005'te New Orleans şehrini vurdu ve şehrin yüzde 80'ini sular altında bıraktı. Sakinler tahliye edilmiş veya sığınaklara taşınmıştı, ancak yine de 1.500'den fazla kişi vardı.
insanlar öldü. Kapsamlı hasar nedeniyle çoğu geri dönmedi. Şehrin şu anki nüfusu eskisinin kabaca yarısı kadar. O zamandan beri şehrin yeniden canlanması, yeni bir ihtişamın yeniden doğuşu için birçok çaba sarf edildi. Kara Avcıların kendileri gibi.
Bu nedenle Sherri, yıllık K-Con'u (Kenyon/Kinley Konvansiyonu) burada düzenlemeye başladı. Şehre çok ihtiyaç duyulan işleri getiriyor ve kütüphaneye para bağışlamak için her zaman yardım etkinlikleri düzenliyor. Hatta birçok Dark-Hunter hayranı, Habitat for Humanity'ye gönüllü olmak için erkenden geliyor. Ve Ash'in kitabında, Goth Chicness'in Habitat for Humanity ile çalıştığı bir sahne var.
İlgi noktaları

Bu arada, bunun için tehlike ödemesi istiyorum.
AVM'den ciddi anlamda nefret ediyorum.
—Nick Gautier
New Orleans, Dark-Hunter mitosunun merkezinde yer alır ve birçok ortam gibi, kendisi de dizideki en önemli karakterlerden biridir. DarkHunters'la ilgili özel ilgi noktalarını burada size göstermek için New Orleans'ın yalnızca birkaç önemli noktasını bir araya getirdim. New Orleans'ın kapsamını tam olarak takdir etmenin en iyi yolu, onu kendiniz ziyaret etmektir.
Bilgi resmi New Orleans turizm Web sitesinde bulunabilir: www.neworleansonline.com.
ACME İSTİRİDYE EVİ
724 Iberville Caddesi
(504) 522-5973 veya (877) 815-6412
www.acmeoyster.com
Bourbon Caddesi'nin hemen dışında yer alan Acme Oyster House, kendini vampir avcısı ilan eden Tabitha Devereaux'nun favori restoranıdır. Tabitha'ya göre, Acme dünyanın en iyi istiridyesine sahip. Acme, yerel halk arasında rahat yemekleri ve tüm harika deniz ürünleri restoranlarının temel malzemesi olan plastik masa örtüleri ile ünlüdür. Vane ve Bride Kattalakis'i veya Kyrian ve Amanda Hunter'ı da burada bulabilirsiniz, çünkü istiridye barına sık sık gitmeyi severler.
ANTOINE'S
713 Aziz Louis Caddesi
(504) 581-4422
www.antoines.com
Pazar günleri kapalı
Rezervasyon önerilir
Bu enfes Fransız restoranı, 1840 yılında genç Fransız Antoine Alciator tarafından kurulmuş ve 160 yılı aşkın süredir aynı aile tarafından işletilmektedir.
(Babasının ölümünden sonra şef olan oğlu Jules, ünlü Oysters Rockefeller'ın mucidiydi.) Menü Fransızca yazılmıştır - ama merak etmeyin, sevimli garsonlar yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır.
Antoine's'de birçok tarihi odadan birinde yemek yiyebilirsiniz. Adını Antoine'ın Mardi Gras mürettebatından alan odalar var: Hermes, Proteus, Rex ve Twelfth Night Revelers. Pearl Harbor'ın bombalanmasından sonra Doğu'ya özgü eşsiz ihtişamı kırk yılı aşkın bir süre halka kapalı olan Japon Odası var. Gizemli Oda, bir baskın durumunda binadaki herhangi bir yasa dışı alkolü emdirmek için zeminlerin talaşla kaplandığı bir dönem olan Yasaklama çağını kutluyor. Antoine's ayrıca devasa ve son derece iyi stoklanmış bir şarap mahzenine sahiptir.
Antoine's kesinlikle herhangi bir özel durum için bir zevktir. Nick Gautier bir keresinde annesi Cherise'i doğum gününü kutlamak için buraya

getirmişti… onun zamansız ölümünden önce birlikte paylaşabildikleri son doğum günlerinden biri.
BRENNAN'IN RESTORANI
417 Kraliyet Sokağı
(504) 525-9711
www.brennansneworleans.com
Rezervasyon önerilir
1946'da kurulan Brennan's, efsanevi kahvaltısıyla ünlüdür ve Bananas Foster ile ünlüdür. Akşamları on iki güzel yemek salonundan birinde veya gazla aydınlatılan romantik avlu verandasında güzel bir French Quarter akşam yemeğinin tadını çıkarabilirsiniz. Bu
Bride McTierney ile ilk buluşmaları için burada tanışan Vane Kattalakis, Brennan'daki romantik atmosferden yararlandı. Yıldönümlerinde yılda bir kez onlar için ayrılmış bir masa vardır.
KABİLDO
701 Chartres Caddesi
(504) 568-6968 veya (800) 568-6968
http://lsm.crt.state.la.us
Cabildo, Louisiana Eyalet Müzesi'nin amiral gemisi binası ve ünlü 1803 Louisiana Satın Alma transferinin yapıldığı yerdir. On sekizinci yüzyılın sonunda inşa edildi ve New Orleans'taki İspanyol belediye yönetiminin merkeziydi. Bina, adını orada toplanan "Şanlı Cabildo" veya belediye meclisinden alıyor.
CAFÉ DU MONDE
800 Decatur Caddesi
(504) 587-0833 veya (800) 772-2927
www.cafedumonde.com
Günde yirmi dört saat açık
New Orleans'a bir gezi, her yerdeki Dark-Hunters'ın mutlaka bir hindiba kahvesi (bazen au lait) ve beignetler için uğradığı dünyaca ünlü Café Du Monde'a uğramadan tamamlanmış sayılmaz. Orijinal kahve standı 1862'de Fransız Pazarında kuruldu. Café Du Monde, Ash ona Madame Selene'nin şu anda operasyonlarını yürüttüğü binayı satın almadan önce, Selena Laurens'in tarot kartı standının tam karşısında bulunuyor.
CAFÉ PONTALBA
546 Aziz Petrus Caddesi
(504) 522-1180
Tarihi Pontalba binasında yer alan Café Pontalba, geleneksel Cajun ve Creole yemekleri sunmaktadır. (Jambalaya kızartmasını mutlaka deneyin!) Café Pontalba'nın rahat atmosferi hem turistlerin hem de yerel halkın uğrak yeridir. Her gün öğle ve akşam yemeklerinde açıktır ve cumartesi ve pazar günleri kahvaltı sunmaktadır.
KOMUTANIN SARAYI
1403 Washington Bulvarı
(504) 899-8221

www.commanderspalace.com
1880'de kurulan Commander's Palace lüks, gurme restoranları ve savaş öncesi tarihi odalarıyla tanınır. Restoran, binanın güzelliğini artırmak ve kucaklamak için 1974 yılında Brennan ailesinin yönetimi altında yeniden tasarlandı.
Garden District'in açık hava atmosferi. Komutanlık Sarayı hâlâ Brennan'lar tarafından denetleniyor, umarız şimdiye kadar Tabitha'yı o merkez parçayı yediği için affetmişizdir.
HAYAL BEBEKLERİ VE AKSESUARLARI
Kraliyet Sokağı
New Orleans'a yapılacak bir gezi, Liza'nın küçük dükkânını ziyaret etmeyi içermiyorsa, herhangi bir Kara Avcı için tamamlanmış sayılmaz. Bu kız gibi düşünceleri kafanızdan atın - eski Squire kesinlikle şeker ve baharat değildir ve her şey güzeldir. Sizi arka odaya davet ederse, kendinizi şanslı sayın (Ash orada vaftiz kızıyla oynamıyorsa). Orada sizi bir harikalar hazinesi bekliyor... benzerlerini daha önce hiç görmediğiniz ve bir daha asla görmeyeceğinizi zannediyorum.
ESKİ ZİNDAN
738 Toulouse Caddesi
(504) 523-5530
www.originaldungeon.com
Girmek için en az yirmi bir olmalı
Acheron ve Simi'nin uğrak yeri olan New Orleans gece kulüplerinden biri olan Dungeon'ın kendi intikam ve misilleme tarihi vardır. Üç ana alana ayrılmıştır: Ana Oda Barı, Dans Pisti ve Ses Barı ve Venüs Bar. Witch's Brew veya Dragon's Blood gibi içeceklerle kendinizi şımartın veya dövme yarışmasına katılın.
Asla canlı müzik yoktur, sadece DJ'ler vardır ve asla Top 40'lar olmaz. Ev Kuralları. (Teknik olarak ev harika.) Burası, Acheron'un şehre her gelişinde en sevdiği nokta.
Fransız çeyrek
Vieux Carré veya "eski meydan" olarak da adlandırılır. New Orleans'taki en sevilen turistik yerlerden biri olan Fransız Mahallesi, Rampart Caddesi, Canal Caddesi, Esplanade Caddesi ve Mississippi Nehri ile çevrili bölge olarak belirlenmiştir. Bourbon Caddesi, Jackson Meydanı, St. Louis Katedrali ve Fransız Pazarı, Fransız Mahallesi'nde yer almaktadır.
FROSTBYTE CAFÉ
1100 Kraliyet Sokağı
(504) 555-3223
www.geocities.com/frostbytecafe
İnternetten ayrılmadan tatlı dişinizi şımartın. Frostbyte Café, dondurma, unlu mamuller ve e-posta için tek adresinizdir. Fransız Mahallesi'nde yer alan bu siber kafe, samimi bir avluya, eğlenceli tatil spesiyallerine (Cadılar Bayramı bir ziyafettir!) ve yerel yetenekler tarafından zaman zaman canlı eğlencelere sahiptir.

HARD ROCK CAFE
418 N.Peters Caddesi
(504) 529-5617
www.hardrock.com
Dünyanın her köşesinde bir tane var ve Fransız Mahallesi'nde de bir tane var.
Eğlenceli Amerikan yemekleri, rock 'n' roll hatıraları ve kendi Hard Rock Cafe New Orleans tişörtünüz için uğrayın.
Jackson Meydanı
Fransız Mahallesi'nde bulunan Jackson Meydanı, New Orleans Muharebesi'nde İngilizlere karşı galip gelen General (ve daha sonra Başkan) Andrew Jackson'ın adını almıştır. Sanatçılar, çalışmalarını elli yılı aşkın bir süredir Jackson Meydanı'nı çevreleyen dövme demir kapılar boyunca sergiliyorlar. 1970'lerde, New Orleans şehri sokakları araç trafiğine kapatmaya ve Jackson Meydanı'nı çevreleyen alanı bir yaya alışveriş merkezi yapmaya karar verdi.
JACKSON BİRA FABRİKASI
600 Decatur Caddesi
(504) 566-7245
Her gün 10:00 - 18:00 arası açık
www.jacksonbrewery.com
Jackson Brewery veya Jax Brewery'deki Mağazalar, Fransız Mahallesi'nin kalbinde, Mississippi Nehri boyunca yer alan tarihi bir simge yapıdır. Gerçekten de 1891'de Dietrich Einsiedek tarafından inşa edilmiş bir bira fabrikasıydı. Jax Brewery, bir zamanlar Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyindeki en büyük bağımsız bira fabrikasıydı. Artık Jax bira mirasının tarihi bir retrospektifi olan Jax Collection da dahil olmak üzere çeşitli lüks mağazalara, restoranlara ve cazibe merkezlerine ev sahipliği yapıyor.
Jax Bira Fabrikası, Grace ve Julian, Julian'la birlikte onu o lanetli kitaptan çıkarmanın bir yolunu bulduktan sonra, Julian'a kıyafet almak için alışverişe gittikleri yerdir. Ayrıca, bira fabrikasındayken, Selena'nın çok sevdiği pralinleri satan herkese dikkat edin. Madam Selene'ye pralin getirenlerin geleceklerinin her zaman şanslı ve parlak olduğunu duydum.
LİLA & DANTEL BUTİK
Iberville Caddesi
Bride McTierney (şimdi Kattalakis) tarafından sahip olunan bu türünün tek örneği vintage giyim mağazası, zevklerine göre benzersiz bir şeyler arayan her şekil ve büyüklükteki kadına hitap ediyor.
Mükemmel hediyeyi mi arıyorsunuz? Lilac & Lace'in fantastik özel ve kostüm takıları, ayakkabıları ve aksesuarlarını kontrol ettiğinizden emin olun.
LOYOLA ÜNİVERSİTESİ
6363 Aziz Charles Caddesi
(504) 865-2011
www.loyno.edu

Pazartesiden Cumaya 11:30 ve 15:30'da kampüs turları
Loyola University, New Orleans şehir merkezine ve French Quarter'a on beş dakika uzaklıktadır. Bu üniversite ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki aynı adı taşıyan kardeş üniversiteleri, Roma Katolik Kilisesi'nin kurucusu Loyola'lı Aziz Ignatius'un adını almıştır. Loyola Üniversitesi New Orleans, 1804'te Cizvitler tarafından kuruldu ve Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyindeki en büyük Katolik üniversitesi olmaya devam ediyor.
Dr. Julian Alexander, burada ve ayrıca Tulane Üniversitesi'nde Kadim Uygarlıklar dersi veriyor. O harika bir konuşmacı ve gözleri yormuyor, ama oğlum, sert mi? Onun dersini alarak kolaya kaçtığını sanma.
MAGNOLIA CAFÉ
200 Chartres Caddesi
(504) 524-4478
Magnolia Café'de daha gündelik New Orleans mutfağının tadını çıkarın. Deniz ürünlerinden barbunya ve pirince kadar temel ihtiyaçları var ama spesiyaliteleri omletleri.
MIKE ANDERSON'UN DENİZ ÜRÜNLERİ
215 Bourbon Sokağı
Mükemmel istiridyeyi arayan bir kadın olan Tabitha Devereaux'nun bir başka favorisi.
Başlangıçta Louisiana, Baton Rouge'da kurulan Mike Anderson, 1985 yılında Fransız Mahallesi'ne doğru genişledi. Riverwalk Alışveriş Merkezi'nde de bir yer açıldı, ancak her iki restoran da Katrina Kasırgası'ndan bu yana kapatıldı.
ESKİ ABSİNTE EVİ
240 Bourbon Sokağı
(504) 523-3181
www.ruebourbon.com
1807 yılında inşa edilen Old Absinthe House, aslen ithalatçı bir firmaydı, sonra bir bakkal ve ardından bir kahvehaneydi. Cayetano Ferrer, 1874'te bu kahvehanede, şu anki ünlü Bourbon Street barının adını aldığı Old Absinthe House Frappé'yi miksledi. Eski Absinthe Evi, küp şekerlerin üzerinden absinthe bardaklarına soğuk su damlatmak için kullanılan dekoratif mermer çeşmelere hâlâ sahiptir. Ev, kartvizitlerle süslenmiş duvarlarıyla da tanınır; pek çok ziyaret arasında kendi ziyaretinizi bırakmadan hiçbir ziyaret tamamlanmış sayılmaz. Sloganları, "Tanıdığınız veya tanıyacağınız herkes, sonunda Eski Absinthe Evi'nde sona erer."
ESKİ URSULINE CONVENT
1100 Chartres Caddesi
(504) 529-3040
HIZLI YARDIM EDEN HANIMIZIN ULUSAL TAPINAĞI
2701 Devlet Caddesi
1752 yılında inşa edilen Ursuline Manastırı, Mississippi Nehri Vadisi'ndeki en eski yapıdır.

Amerikalılar, 1815'te New Orleans Muharebesi'nde İngilizlerle savaştığında, Anne
Ursuline Manastırı'ndaki başkomiser, General Andrew Jackson'ın ordusu galip gelirse, her yıl bu olayı anmak için bir şükran günü ilahisi söyleneceğine söz verdi. Sözüne sadık kalarak, her yıl 8 Ocak'ta Acil Yardım Meryem Ana Ulusal Mabedi'nde bir şükran ayini sunulur.

PANDORANIN KUTUSU

Bourbon Sokağı

Tabitha Devereaux'nun French Quarter'daki ünlü yetişkin mağazasını ziyaret ederek hayatınıza renk katın. Açık fikirli olun; tıpkı Tabitha gibi, onun dükkanındaki bazı şeyler korkaklara göre değil.

KORSAN YOLU

Bu sokak, Jackson Meydanı'ndaki Chartres Caddesi'nden Royal Caddesi'ne uzanan bir blok uzunluğundadır. Başlangıçta Orleans Alley olan şehir, adını 1960'larda Pirate Alley olarak değiştirdi.

(Yöre halkı buraya hep böyle derdi ve turistlerin kafası karışırdı.) Efsaneye göre, geçmiş günlerde korsanların uğrak yeriymiş. Eski İspanyol Zindanına olan yakınlığı göz önüne alındığında bu doğru olabilir veya olmayabilir. Faulkner Evi, Pirate Alley'dedir ve William Faulkner'ın ilk romanını yazdığı söylenen yerdir.

PRESBİTRE BİNASI

751 Chartres Caddesi

(504) 568-6968 veya (800) 568-6968

http://lsm.crt.state.la.us

Ünlü Presbytere binası, 1791'de St. Louis Katedrali'nin diğer tarafındaki Cabildo (Belediye Binası) ile eşleşecek şekilde tasarlandı, ancak bina 1813'e kadar tamamlanmadı.

Başlangıçta ticari mülk ve daha sonra adliye olarak kullanılmış; neredeyse bir asırdır Louisiana Eyalet Müzesi'nin bir parçası olmuştur. Katrina Kasırgası'ndan sonra kapatıldı ve nihayet bir yıldan kısa bir süre sonra 28 Nisan 2006'da kapılarını yeniden açtı.

KOŞU KURDU

Kanal Caddesi

Bu canlı kulüp, Runningwolf ailesi tarafından işletilmektedir ve yerel halkın uğrak yeridir.

Daimonlar burada hoş karşılanmıyor.

ST. LOUIS KATEDRALİ

615 Pere Antoine Sokağı

(504) 525-9585

www.stlouiscathedral.org

Adını Fransa kralı Saint Louis'den alan ve Cabildo ile Presbytere binaları arasında yer alan bu pitoresk Katolik Kilisesi, Jackson Meydanı'na bakmaktadır. New Orleans'ın en çok fotoğraflanan yerlerinden biridir. Bu sitede ilk kilise 1727'de açıldı, ancak daha sonra 1788'deki Büyük Yangın tarafından yıkıldı.

kasırgalara, yangınlara ve hatta bir zamanlar 1909'da katedralde patlatılan bir bombaya rağmen restore edildi ve yeniden inşa edildi.

BARINAK

688 Ursulines Bulvarı

Peltier klanının takıldığı ünlü motorcu barı. Bununla ilgili daha fazla bilgi 3. bölüm olan "Were-Avcıları"nda bulunmaktadır.

baştan çıkarmalar

327 Bourbon Sokağı

(504) 525-4470

Lüks, restore edilmiş bir savaş öncesi malikanede bir centilmenler kulübü olan Temptations, kötü şöhretli eski Squire Nick Gautier tarafından sıkça ziyaret edildi ve çok beğenildi.

İthal şaraplar, kaliteli purolar, güzel kadınlar... evet, eminim sadece ambiyans için oradaydı.

TIPITINA'S

233 N.Peters Caddesi

(504) 566-7095

www.tipitinas.com

Tip's, 1977'de kendilerine "The" adını veren bir grup genç müzik hayranı tarafından kuruldu.

"Muhteşem Fo'teen." Adını, New Orleans mirasındaki en saygıdeğer ritim ve blues müzisyenlerinden biri olan Henry Roeland Byrd'ın (namı diğer Profesör Longhair) bir şarkısından almıştır. Bu mahalledeki juke lokantası daha sonra, çeşitli tanınmış sanatçıları ağırlayarak bugün olduğu gibi muazzam bir müzik mekanına dönüştü. Tipitina, geçmiş ve şimdiki New Orleans müzik efsanelerini onurlandıran bir Walk of Fame, bir kayıt stüdyosu ve kendi plak şirketi ile müzikal köklerini desteklemeye devam ediyor.

TULANE ÜNİVERSİTESİ

6823 Aziz Charles Caddesi

(504) 865-5000

www.tulane.edu

"Güneyin Harvard'ı" Tulane Üniversitesi, 1834'te Louisiana Tıp Fakültesi olarak kuruldu (adı zengin hayırsever Paul Tulane'den sonra 1884'te Tulane olarak değiştirildi). Kampüsü 110 dönümden fazla alana yayılmıştır ve 10.000'den fazla kampüsü vardır.

kayıtlı öğrenciler. Sloganları, “Kendisi için değil, kendisi için” olarak tercüme edilen Non Sibi Sed Suis'dir.

Tulane, araştırma çabalarını Katrina Kasırgası ve sonrasının etkisine yoğunlaştırarak Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en önde gelen bağımsız ulusal araştırma üniversitelerinden biri olarak itibarını hak ediyor.

Dr. Julian Alexander, Loyola Üniversitesi'nin yanı sıra burada da Kadim Uygarlıklar dersi veriyor.

Eğlenceli gerçekler

Mezarlıkta Anne Rice/Lestat canlandırma grubuna saldırdığın zamanı hatırlıyor musun?
—Amanda Avcısı
MEZARLIKLAR
Her şey su tablasıyla ilgili. Kumsalda kumdan kaleniz için bir hendek kazarken olduğu gibi: Yaklaşık bir ayak aşağı kazarsınız ve hendekte sihirli bir şekilde su bulunur.
New Orleans'ın tamamı böyle. French Quarter'ın kendisi deniz seviyesinden sadece 10 metre yüksekte... ve bu yüksek bir yer.
New Orleans'ta ölüleri gömmek ciddi bir işti. Tabutları taş ve kum torbalarıyla tartmak, içlerine delik açmak işe yaramadı. Sonunda, insanlar herhangi bir şeyi gömmeye çalışmaktan vazgeçtiler. Mezarlar, mezarlar, mahzenler ve mahzenler şeklinde yer üstünde yaratıldı. Mezarlıklar, geniş alanları nedeniyle kelimenin tam anlamıyla "Ölü Şehirler" olarak adlandırılır. Bir kasaya kaç aile üyesinin konulabileceğine ve yeni bir aile üyesinin bir diğerinin üzerine veya yerine konulması için ne kadar zaman geçmesi gerektiğine dair kurallar vardır.
New Orleans'ın mezarlıkları güzel, akılda kalıcı... ve tehlikeli. Aralarından tek başına geçmemek akıllıca olur ve bunu sadece Daimonlar yüzünden söylemiyorum—
Nick Gautier'nin kötü şöhretli babası bir keresinde mezarlıklara tek başına girecek kadar aptal olan turistleri soyan bir çeteyle kaçmıştı.
New Orleans'ta kırktan fazla mezarlık var ve bunların çoğu rehberli turlar sunuyor.
Ziyaret ettiğiniz her mezarlıkta, ölenlerin anıtlarına saygı duymayı daima unutmayın. New Orleans'ın tarihi mezarlıklarını zamanın tahribatından, ihmalden, vandalizmden, hırsızlıktan ve Katrina adlı sinir bozucu küçük kasırgadan korumaya çalışan gruplar var. Evet, mezar restorasyonu sanatında gerçekten eğitim almış insanlar var. Şık, ha? www.saveourcemeteries.org adresinde New Orleans mezarlıklarının korunması hakkında daha fazla bilgi edinin.
KATILAR
New Orleans'ı ziyaret eden romantik çiftler kesinlikle Fransız Mahallesi çevresinde bir fayton gezintisi yapmak isteyeceklerdir. Bunu yapanlar, arabaların büyük bir yüzdesinin atlar tarafından değil, katırlar tarafından çekildiğini fark edeceklerdir. En uygun olanın hayatta kalması söz konusudur - katırlar görünüşe göre at kuzenlerinden çok daha yürekli hayvanlardır. Bir dönem at kullanılmış olsa da, zamanla yerini katır almıştır. New Orleans ikliminin nemine ve çok daha yüksek sıcaklıklarına dayanabilirler. Filmlerde pek çok kez gördüğünüz gibi, atlar ölene kadar sahipleri için çalışmaya devam ederler. Öte yandan katır, yorulur yorulmaz durur.
Elbette tüm taşıma operatörlerinin uyması gereken kurallar vardır. Katırlar ancak dış hava sıcaklığı doksan derecede veya daha düşükse çalışabilir. Arabanın sürücüsü dahil dokuzdan fazla kişiyi çekmelerine izin verilmez.

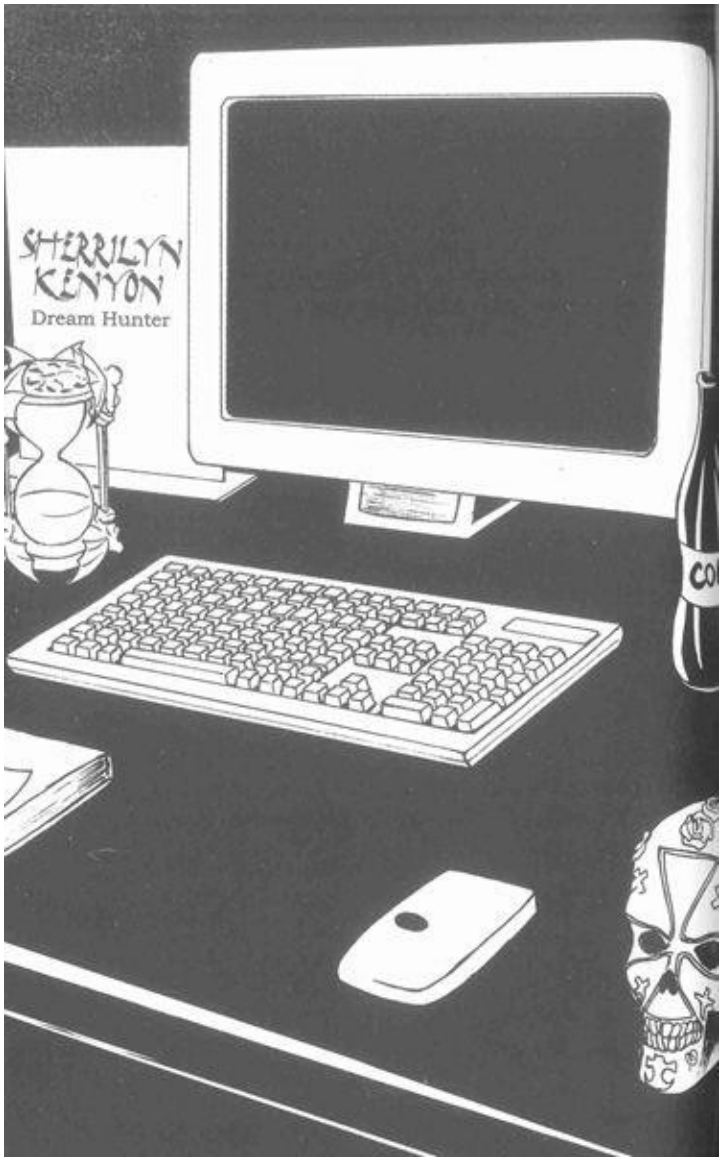
Her sürüş arasında on beş dakikalık dinlenmeleri gerekir. Yazın bu mola otuz dakikaya çıkıyor ve katırların günde altı saatten fazla çalışmasına izin verilmiyor.
Daha fazla bilgi için Louisiana Hayvanlara Zulmü Önleme Derneği (www.la-spca.org) ile iletişime geçin.
ROMEO ÇİVİLERİ
Hayır, adlarını Romeo Pontis'ten almıyorlar (ama bundan bahsettiğinizde suratını izlemek komik... kıçınızı tekmelemeden hemen önce). Bunlar, Fransız Mahallesi'nin her yerinde dekorasyon balkonlarını ve destek sütunlarını göreceğiniz dövme demir veya çelik sivri uçlardır. Romeo lakabı, kızlarını değersiz erkeklerden korumak isteyen hali vakti yerinde babaların varlıklarının nasıl olduğuna dair hikaye ortaya çıktığında kullanılmaya başlandı.
Ölümcül görünüyorlar çünkü öyleler - sivri uçlar yıllar içinde çeşitli taliplerin canına mal oldu. Pek çok emin olmayan Romeo, sevgilisiyle bir buluşmanın ardından yaratıcısıyla tanışmıştır. Çivileri fethetmenin zekice hilesi, üzerlerine bir at battaniyesi atmak ve onları tırmanışa yardımcı olmak için destek olarak kullanmaktı. Daha zor olan, özellikle de battaniye düşmüş ya da çalınmışsa, tekrar aşağı inmekti. Standart şaka, genç bir adamın bir Romeo'ya binip, bir Juliet'ten aşağı inmesidir.
Cajun Sözlüğü
Evlat, ben taşra Cajun'um, hiç dersim olmadı, cher.
—Nick Gautier
Tam olarak Fransızca değil, tam olarak İngilizce değil ve çoğu yemekle ilgili. Çoğu şehirden daha çok, New Orleans'ın kendine özgü bir yerel dili var.
Endişelenme, boo; İşte tüm küçük şeylerde size yardımcı olacak hızlı bir başvuru kılavuzu, böylece rahatlayabilir ve kafenizi huzur içinde dinlendirebilirsiniz.
Andouille (ahn-DO-wee) Çoğu bamya ve jambalaya yemeklerinde kullanılan baharatlı bir domuz sosisi.
Bayou (BI-yoo) Louisiana'daki akarsular ve bataklık bölgeleri.
Beignet (ben-YAY) Bolca pudra şekeri ile servis edilen kare hamur. Esasen, bir Fransız çöreği.
Boo Bir sevgi ifadesi.
Boudin (boo-DAN) Bir sosis kasasına doldurulmuş baharatlı domuz eti, pirinç, soğan ve baharatlar. Fantabulous ve denemelisin.
Bourre (BOO-ray) Bir Cajun kart oyunu.
Café au lait (kah-fay-oh-LAY) Yarı hindiba kahvesi ve yarı buharda pişirilmiş sütten oluşan bir içecek. Bir beignet ile harika gider.
Cajun (KAY-jun) On sekizinci yüzyılda Nova Scotia'dan Güney Louisiana'ya göç eden Fransızca konuşan Acadyalıları ifade eder.
Cher (sha) Fransızca'dan, "sevgili" anlamına gelen, bir sevecenlik terimi.

Chew (choo) Fransızcadan "arka uç" anlamına gelen argo, bu genellikle istenmeyen bir kişiye atıfta bulunmak için kullanılır. Özellikle doğrudan onlarla konuşurken.
Dolu dolu bir bloğu takozlayın.
Couche couche (koosh koosh) Süt ve/veya kamış şurubu ile doldurulmuş kızarmış mısır unu.
Kahvaltıda servis edilir.
Creole (KREE-ole) Bu terim başlangıçta güneydoğu Louisiana'da doğmuş karışık İspanyol ve Fransız kanlarını tanımlıyordu. Creole artık hem mutfağı hem de mimariyi tanımlamak için kullanılıyor.
Crescent City, Mississippi'nin hilal şeklindeki bir kıvrımında yer aldığı için New Orleans'ın bir başka takma adıdır.
Kıskançlık (ahn-VEE) Kalbinizin arzusu.
Fais do do (fay-do-do) Geleneksel bir güney Louisiana dans partisi. Fais do kelimenin tam anlamıyla "uyutmak" anlamına gelir.
Filé (FEE-lay) Bamyayı (ve diğer yemekleri) tatlandırmak için kullanılan öğütülmüş sassafras yaprakları.
Garry (GE-ree) Sundurma.
Gris gris (gree gree) Bir vudu büyüsü.
King Cake İçinde pişmiş küçük plastik bir bebek bulunan, yeşil, altın ve mor renklerde dekore edilmiş geleneksel Mardi Gras halka şeklinde pasta. Gelenekler değişir, ancak çoğu zaman bebeği alan kişinin gelecek yılın Kral Pastasını alması gerektiği söylenir. Diğerleri, alıcının bir yıllık şansı olacağını veya yıl sonuna kadar hamile kalacağını düşünüyor.
Lagniappe (LAN-yap) Biraz fazladan bir şey. New Orleans sakinleri, misafirlerine kendilerini özel hissettiren o küçük ikramiyeyi eklemek için her zaman ellerinden gelen her şeyi yapar.
Levee (leh-VEE) Bir nehrin çevredeki alanı sular altında bırakmasını önlemek için inşa edilen set.
Moodee (moo-DEE) Lanetli.
Muffuletta Bu sandviç, adını elbette yapımında kullanılan ekmekten alıyor ve New Orleans'ta çok iyi biliniyor. 1906'da Fransız Mahallesi'ndeki Decatur Caddesi'ndeki İtalyan-Amerikan sahibi Central Grocery'de icat edildi. Sandviç, ekmek dışında zeytin salatası, capicola, salam, provolone, mortadella (domuz sosisi) ve Emmentaler'den (peynir) oluşur.
Nonc (nonk) Amca. Fransızca "amcam" anlamına gelen "mon oncle"dan çok kısaltılmıştır.
Ovadaddy Orada.
Pain Perdu (tava çifti-DUE) Fransız tostu; kelimenin tam anlamıyla "ekmek kaybetmek".
Parish (PEAR-ish) Louisiana eyalet bölgesi veya ilçesi.
Po'Boy (POE boy) Fakir çocuklar için bir kez beş sentlik öğünler, po'boy Fransız ekmeği üzerinde servis edilen ve genellikle marul, domates ve mayonez ile "giydirilmiş" herhangi bir sandviçtir. Kızarmış istiridye po'boy

kesinlikle yaşanması gereken bir zevktir. Tabitha Devereaux ile kızarmış istiridye po'boy bir deneyimdir.
Pralin (PRAW-leen) Ceviz, esmer şeker ve krema ile yapılan New Orleans şekeri.
Selena Laurens'e göre pralin yemek, ağzınıza cennetten küçük bir parça koymak gibidir.
Remoulade (REM-oo-lad) Çoğu deniz ürününün üzerinde veya yanında servis edilen baharatlı bir sos.
Roux (roo) Meyane, Cajun mutfağında doğru dürüst yapılması şüphesiz en zor şeydir.
Ne yazık ki, étouffées, gumbos, her şey bir roux ile başlar, bu yüzden ustalaşmanız gereken bir şey. Bu sadece bir un ve yağ karışımı … ama benim gibiyseniz, onu yapmaya çalıştığınız ilk beş seferde en az yakacaksınız.
T Herhangi bir ismin önünde kullanılır, T "minyon" veya "küçük" anlamına gelir.
Tasso (TAH-so) Cajun biberli; yemekleri tatlandırmak için kullanılan baharatlı domuz eti veya sığır eti tütsülenmiş şeritler.
Kereviz, soğan ve dolmalık bibere atıfta bulunan Trinity Cooking argosu: Cajun mutfağının temelleri.
Turducken Kulağa geldiği kadar tuhaf. Aslında, muhtemelen daha çok. Louisiana'da icat edilen turducken, ördekle doldurulmuş bir hindidir ve o ördek de küçük bir tavukla doldurulur. (Hepsi kemiksiz.) Mümkün olan her yerde, etlerin arasında bile galeta unu ve/veya sucuk dolması var. Yavaşça kavrulduktan ve tüm sıvılar birbirine karıştıktan sonra, kendinizi bununla doldurabilirsiniz. (Bu çok fazla doldurma.) Tofu ile yapılan vejetaryen bir versiyonunun bile olduğunu duydum. Bunun yazılışını kendi başına bulmana izin vereceğim.
Zydeco (ZIE-de-ko) Cajun country müziği; geleneksel Cajun müziği ve Afro-Karayip mavilerinin bir kombinasyonu. Adı, bu türün en eski şarkılarından birinde kullanılan bir cümle olan les haricots'un (çıtır fasulye) Cajun telaffuzundan geliyor.
Lagniappe
Kahve … Daimonlar … kahve … Daimonlar …
—Talon Koşu Kurdu
Gerçek New Orleans tarzında, benim ekstra bir şeyim olmadan gitmene izin veremezdim.
Tarihle dolu her zengin kültür gibi New Orleans da yemekleriyle ünlüdür. Fransız, İspanyol ve Afrika köklerinin harmanlanması nedeniyle benzersiz olan baharatlı, lezzetli Cajun mutfağının kesin bir … je ne sais quoi vardır. Hayır, bekle, ne olduğunu biliyorum: yum. Aradığım kelime bu.
BEİGNETLER
1 paket aktif kuru maya
¾ bardak sıcak su
¼ su bardağı şeker

½ çay kaşığı tuz
1 yumurta, çırpılmış
½ su bardağı buharlaştırılmış süt
3½ ila 4 bardak çok amaçlı un, bölünmüş
1⁄8 fincan katı yağ, yumuşatılmış
kızartmalık yağ
bolca pudra şekeri (varsa elek kullanın) Geniş bir kapta mayayı suda eritin ve yaklaşık 5 dakika (köpürene kadar) bekletin. Şeker, tuz, çırpılmış yumurta ve buharlaştırılmış süt ekleyin. Unun yarısını ekleyin, ardından katı yağ ekleyin, ardından kalan unu yavaş yavaş hamur yumuşak ama yapışkan olmayana kadar karıştırın. Karıştırmayı ellerinizle bitirmek daha kolay olabilir.
Yalan söylemeyeceğim, ortalığı karıştırıyor. Ve daha kızartma kısmına bile gelmedin.
Ya da şeker kısmı.
Hamuru yapışmaz veya yağlanmış bir kapta gece boyunca soğumaya bırakın. Ertesi sabah, orijinal boyutunun yaklaşık iki katına çıkmış olacak. Hamuru açın ve kareler halinde kesin. (Hamur da bu sırada önceden kesilebilir ve daha sonra kullanılmak üzere dondurulabilir.) Ayrı ayrı beigneleri tekrar yaklaşık yarım saat kabarmaya bırakın (bu sefer oda sıcaklığında veya ılık fırında). Her iki tarafta hafifçe kızarana kadar 2 ila 3 dakika derin kızartın. Kağıt havluların üzerine boşaltın ve bolca pudra şekeri serpin.
İlk önce cafe au lait'inizi yaptığınızdan emin olun, çünkü bu yavruları sıcak yemek isteyeceksiniz. Oh, ve en sevdiğin siyah deri pantolonunu giyerken pancar yememek iyi bir fikir. Güven bana.
CHRISE GAUTIER'IN GUMBO'SU
1 soğan, doğranmış
2 sivri biber, doğranmış
4 yeşil biber, doğranmış
½ fincan kereviz, doğranmış
10 su bardağı su veya tavuk suyu
1 pound bamya
tatlandırmak için bamya fileto tozu, adaçayı, kekik, karabiber, kırmızı biber ve kekik 1 adet tavuk, parçalar halinde kesilmiş
2 lbs. andouille sosis
3 libre karides, soyulmuş ve kabuğu çıkarılmış
1 lb kerevit kuyrukları, soyulmuş
yeşil soğan ve taze maydanoz
MEYANE
½ su bardağı un
1 su bardağı bitkisel yağ
İSTEĞE BAĞLI
pirinç
kraker

acı sos
İlk olarak, bir meyane yaparsın. (Gördün mü? Sana söylemiştim.) İyi şanslar. Unu ve yağı birleştirin, karışım yanmadan koyu kahverengi olana kadar ısı üzerinde sürekli karıştırarak. Eğer yakarsan, at ve yeniden başla.
Endişelenme - altıncı kez sihir. Zaten bunu pişirmek için sabırlı olmanız gerekiyor. En iyisi hemen önden öğrenmeye başlayın.
Soğan, biber ve kerevizi ekleyin. Sebzeler yumuşayana kadar pişirin.
Suyu (veya tavuk suyunu), bamyayı ve baharatları ekleyin. Tavuğu suya ekleyin ve yaklaşık 1 saat pişirin.
Andouille sosisini ekleyin ve 1 saat pişirin.
Karides ve kerevit ekleyin ve 15 dakika daha pişirin.
(Evden çıkmak isteyebilirsiniz veya harika kokunun sizi çılgına çevirmemesi için ciddi şekilde dikkatinizi dağıtabilirsiniz.) Ayrıca, bunca zamandan sonra baharatlarınızı tekrar kontrol etmek isteyeceksiniz. Tatmak için ekleyin.
Servis yapmadan hemen önce yeşil soğan ve maydanozu ekleyin (pirinç üzerine veya kraker ile).
Çok fazla yaparsanız endişelenmeyin - bamya ertesi gün daha da iyi olur ve çok iyi donar.
Not: Bilmeyenler için bamya filé tozu basitçe toz haline getirilmiş sassafras yapraklarıdır. Filé tozu, eşsiz lezzetinin yanı sıra bamya için koyulaştırıcı görevi de görür.
PAPA PELTIER'S BAYOU SOS
mayonez
ketçap
hardal
acı sos
Çok da gizli olmayan bir Sanctuary favorisi olan bu muhteşem sos, karides veya yengeç haşlamanız için mükemmel bir tamamlayıcı olduğu kadar kızarmış istiridye po'boy için nefis bir sostur.
Miktarlar zevkinize göre değişir - baz olarak mayonezle başlayın, diğer malzemeleri "baharatlandırmak" için kullanın. Acı sos için kırmızı biber veya sarımsak sosu severim ama seçim nihayetinde sizin. İstediğiniz kadar çok veya az kullanın.
Sadece çok yaptığınızdan emin olun. Buna ihtiyacın olacak.

Yazar Tanrıça
Sherrilyn Kenyon ile Röportaj
Annem seni böyle yalnız bıraktığında ne yaparsın?
—Katra

New York Times çoksatan yazarı Sherrilyn Kenyon olağanüstü tehlikelerle dolu bir hayat yaşıyor.
… üç oğlu, bir kocası, bir hayvanat bahçesi ve yukarıdakilerin hepsinin büyük bir saplantıya sahip olduğu bir kılıç koleksiyonu olan herhangi bir kadın gibi. Ancak müdahale etmediğinde (veya acil servise koşmadığında), kendisine zincirlenmiş halde bulundu.

tüm hayali arkadaşlarıyla oynamayı sevdiği bilgisayar. Otuz ülkede basılan kitaplarının on milyondan fazla kopyasıyla, kesinlikle birlikte oynayabileceği pek çok arkadaşı da var.
Hem Kinley MacGregor hem de Sherrilyn Kenyon olarak yazan, The Dark-Hunters, Brotherhood of the Sword, Lords of Avalon, Nevermore ve BAD gibi birçok dizinin yazarıdır. Uluslararası bir kült tarafından takip edilen kitapları, New York Times, Publisher's Weekly ve USA Today en çok satanlar listelerinde ilk beşte yer aldı.
Çok yönlü, ödüllü bir yazar olan Sherri, çok sayıda tür ve alt türde (bilimkurgu; romantizm; fantezi; korku; çağdaş; tarihi; romantik gerilim; fütüristik; şehir fantezisi; yüksek fantezi; ve zamanda yolculuk) çok satan çok sayıda diziye imza attı.
Kurgu alanındaki çalışmalarının yanı sıra Sherri, The Character-Naming Sourcebook, Everyday Life in the Middle Ages, The Writer's Complete Fantasy Reference gibi çalışmalara ve Seven Seasons of Buffy ve Five Seasons of Buffy'deki denemelere katkıda bulunan başarılı bir kurgusal olmayan yazardır. Melek. Makaleleri ve kısa öyküleri dünya çapında irili ufaklı yüzlerce dergi ve dergide yayınlandı. Ayrıca televizyon ve radyo için yazdı ve bir zamanlar metin yazarı ve bilim kurgu/fantezi editörüydü.
Edebi bir Willy Wonka gibi, ne istersen, hayalin ne olursa olsun, Sherri bunu sağlayabilir. Ve çok çeşitli türlere, zaman dilimlerindeki, ayarlardaki ve lehçelerdeki farklılıklara rağmen, bazı unsurlar tutarlı kalır. Her zaman macera olacak. Her zaman, sıradan bir okuyucunun bağ kurabileceği, dünyevi dünyanın bir tohumundan yetişen fantastik bazı yönler olacaktır. Ve her zaman güçlü kadın kahramanlar ve kahramanlar olacak; her şekil, boyut ve geçmişe sahip gerçek insanlar. Öğretmenler, sanatçılar, müzisyenler, tanrılar ya da tanrıçalar, hala ilişki sorunları, ailevi yükümlülükler ve dolapta iskeletler var.
İşte bu büyük kaçış - Sherri'nin tüm insanların içindeki Peter Pan ruhuna dokunma konusundaki inanılmaz yeteneği. Okuyucunun hala sihire inanmasına ve faturaları ödemesine, egzersiz yapmasına, araba kiralamasına ve çamaşır yıkamasına izin veriyor. İşler ne kadar harika olursa olsun, yeterince inanırsan her şey gerçekleşebilir... ve bu senin başına gelebilir.
Yazmaya nasıl başladınız?
Ben her zaman bir yazar oldum. Kelimenin tam anlamıyla, bunu yapmak isteyerek rahimden çıktım. Brownie el kitabımda, "Büyüdüğümde olmak istiyorum..." diye karalamıştı ve ben de "Bir yazar ve bir anne" yazdım. İlk romanımı yedi yaşında yazdım ve ilk yazımı üçüncü sınıftayken yayımladım. İlk profesyonel satışımı on dört yaşında yaptım.
Gittiğim her okulda her gazete için yazdım. Bir yazar benim kim ve ne olduğumdur ve her zaman ne olacağım.
Yayınladığım ilk öykü, "Komşular" adlı kısa bir korku öyküsüydü. Bilim kurgu, fantezi, korku ve daha pek çok kısa öykü yayınlamaya devam ettim.

gizem. Brides, Seventeen gibi dergiler ve onlarca başka dergi için kurgusal olmayan makaleler yazmaya başladım çünkü çok daha fazla para ödüyorlardı. İronik bir şekilde, önce kurgusal olmayan bir kitap sattım. Ama bir roman yayınlamak her zaman hayalimdi.
Siz ve kocanız tam gün çalışıyorsunuz, üç çocuğunuz var ve yine de yılda dört ila sekiz kitap çıkarmayı başarıyorsunuz. Bunu nasıl yapıyorsun? Yazma rejiminiz nasıl?
Bunu her zaman istediğim için, temelde günde on üç ila yirmi saat yazarak geçiren bir işkoliğim. Bunun için yaşıyorum. Yazmak benim tam zamanlı işim ve ona öyle davranıyorum. Kitaplar arasında ara veren ya da canları sıkıldığında yazan yazarları hiç anlamadım. Çalışma saatlerimi belirledim ve fazla mesai yapmadığım sürece bu saatlere uyarım.
Benim "ortalama" (ve bunu söylerken kahkahalarla gülüyorum) günüm sabah 11 civarında başlıyor (kocam çocukları okula bırakıyor). E-postalara cevap veririm, birkaç iş görüşmesi yaparım.
Öğlene doğru öğle yemeği yiyorum, sonra gerekirse daha fazla telefon görüşmesi yapmak, idari işlerle ve postayla ilgilenmek için ofise dönüyorum. Çocuklarım üç buçukta eve geliyor ve sonraki birkaç saati onlarla geçiriyorum. Beş ile altı arasında akşam yemeği yiyoruz. Küçükleri öpüyorum, onlara kitap okuyorum ve yedi gibi ofisime dönüyorum. Sonra telefon çalıyor ve gecenin geri kalanını artık gidemeyecek kadar yorgun olana kadar (genellikle sabah dört civarında) yazarak geçiriyorum. Geceleri çalışmayı tercih ederim çünkü dikkatimi dağıtacak bir şey yok. Arkadaşlarım yatakta, editörlerim ve temsilcim arayamaz ve çocuklar uykuda ve güvende. Hikaye dışında aklımda hiçbir şey yok. Ancak bununla birlikte, bu hikayelerin beni sabah 4'ten sonra herhangi bir yerde uyandırmak gibi kötü bir eğilimi var. Ben ilham perimin kölesiyim. Ama başka türlü olmazdı.
Bu özel saplantıyı paranormal olana iten şey neydi? Çocukken korku filmlerini sever miydiniz?
Ah evet. Annem gerçek bir korku hayranıydı. Bunun için yaşadı. Ben onun kahvaltı masasında Barker, King ve Straub okumasıyla büyüdüm. Dürüst olmak gerekirse, ilk kez bir korku filmi izlediğimi hatırlayamıyorum; Büyük olasılıkla çocuk bezi içindeydim. Ama annemle Amityville Horror'dan The Exorcist'e kadar her şeyi görerek büyüdüm. Gece geç saatlerde Yaratık Özelliği izliyorduk ve bir dakika sandalyesinde oturuyordu ve sonraki dakika gözlerinde bu donuk bakışı alıp salyaları akmaya başlıyordu. "Beyinler, beyinler," diye mırıldanırdı. "Beyin istiyorum..." Sonra bizi evin içinde kovalardı. Beni ömür boyu korkuttu ama onun hakkında en çok sevdiğim şey buydu. O en iyisiydi ve bana gece çarpışan her şeye bir ömür boyu sevgi verdi.
Dark-Hunter kitaplarının diğer her şeyden farkı nedir?
Bunlar annenin vampirleri değil. Hayal gücüm ve yıllarca süren araştırmamdan doğan Kara Avcılar benzersizdir. Ben hiçbir zaman kuyuya ayak basan türden biri olmadım-

başkalarının yıpranmış yolu. Kendi yolumu bulmayı tercih ederim. Böylece elimde pala ile vampir folklorunu ve mitlerini yeniden inceledim ve nasıl ortaya çıktıklarına dair kendi fikrimi oluşturdum.
Geleneksel vampirler doğuştan kötüyken, benimki olabilir ama onların vampirizmi kendi başına kötü bir kaynaktan gelmiyor. Sadece biraz daha uzun yaşamak isteyen bir ırkın derin arzularından geliyor. Eski bir tanrı atalarının yaptığı bir şey yüzünden onları lanetlediği için yere yatıp ölmek istemeyen savaşçılar ve savaşçılar. Vampir dünyasını aldım ve onu yeni bir dizi kural ve kanunla elden geçirdim. Benzersiz bir şekilde benim olacak, okuyucuyu her kitapta şaşırtacak bir şey istedim, böylece hikaye ve karakterler yeniden anlatımda asla eskimeyecekti.
Dark-Hunters'ı ilk nasıl düşündünüz?
Diziye 1980'lerin ortalarında Acheron'la "tanıştığımda" başladım ve ona ve birlikte koştuğu vampir avcılarına dair birkaç kısa hikayeye dayandım. Oradan, o zamanki adıyla Avcılar benimle kaldı ve diğer projeler arasında onlar üzerinde çalıştım.
Onlar, hayatım boyunca vampirlere ve tarihe olan ilgimin doruk noktası. İlk Avcı hikayeleri, ben Georgia, Milledgeville'deki Georgia College'a devam ederken yazıldı. İlk Acheron kısa filmini Wells Hall'un 222 numaralı odasında yazdım.
Kitaplarınızın çoğu bir serinin parçası. Hiç bağımsız kitap yazdınız mı? Bunu diziye tercih eder miydiniz?
İronik olarak, bağımsız olarak yayınlanan bir kitabım var ama bu benim hatam değildi.
(Gülüyor.) Yayıncı ikinci kitabı reddetti. Denesem tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum. Kitaptaki insanlarla ve yerlerle o kadar çok zaman geçiriyorum ki onlar benim için o kadar gerçek ki her zaman geri dönüp daha fazlası için onları tekrar ziyaret etmek istiyorum. Eve tekrar gelmek gibi.
Çoğu yazar aynı anda yalnızca bir veya iki diziye odaklanır. Yine de çok daha fazlasına sahipsiniz. Bunun bir nedeni var mı?
Birden fazla dizi yazmamın nedeni basit. Spagettiyi severim. Şüphesiz gezegendeki en sevdiğim yiyecek. Günlerce yiyebilirim ama bilirsiniz, yaklaşık üçüncü veya dördüncü gün, bundan biraz sıkılırım. Beşinci veya altıncı gün, gerçekten bundan bıktım. Yedincide onu bir daha asla görmek istemiyorum. Yazmak da aynı şekilde - farklı serilerin çeşitliliği, onu taze tutmaya yardımcı olan şeydir.
Yazdığım her seriyi ayrı ayrı seviyorum. Onlar benim çocuklarım gibiler ve benim favorim yok.
Ancak, tüm yazarlar gibi benim de bir kitap üzerinde aylarca çalıştıktan sonra biraz molaya ihtiyacım var. Dark-Hunter veya Nevermore veya Lords of Avalon'dan başka bir şey yazmasaydım, tükenirdim. Tek bir seri yazan çoğu yazarın her kitap arasında biraz zaman ayırmasının nedeninin bu olabileceğini düşünüyorum. Kuyuyu tazelemeli ve yeni fikirlerin büyümesi için zaman tanımalısınız.

Tamamen farklı türlerde tamamen farklı diziler yazarak, yaratıcılığımı sürekli olarak yeniliyorum. Sağlıklı ve mutlu kalmam için ihtiyacım olan çeşitliliği sağlıyor.

Kahramanlarınız şaşırtıcı bir zaman ve kültür dizisinden geliyor. Ne kadar araştırma yapıyorsunuz ve hepsini nasıl takip ediyorsunuz? Tarih her zaman tutkunuz oldu mu?

Birisi bana onları nasıl takip ettiğimi sorduğunda hep gülerim. Ailenizi ve arkadaşlarınızı nasıl takip edersiniz? Kara Avcılar benim için ailem kadar gerçek. Sürekli onlarla yaşıyorum ve bu ayrıntılar beynimde oğlumun ayakkabı numarası, kıyafet numarası ve yeme tercihi ile aynı yerde saklanıyor. En iyi arkadaşım bana sık sık Dark-Hunter ile ilgili her şeyin aptal bilgini der. Sanırım bu yüzden herhangi bir günde arabamın anahtarlarının veya ayakkabılarımın nerede olduğunu hatırlayamıyorum. Beynim Dark-Hunter gerçekleriyle fazla dolu.

Araştırmaya gelince, Karanlık Avcıların çoğu yakın olduğum zaman dilimlerinden geliyor: eski Roma ve Yunanistan, Orta Çağlar ve benzeri. Diğer Karanlık Avcılar, üniversitede çok araştırdığım alanlardan ya da o arka plandan bana ayrıntılar konusunda yardımcı olabilecek arkadaşlarım var. Söylemesi en kolay şey, hayatımın on yılını tanrıça Clio'ya secde ederek geçirdim.

Muazzam bir merakla doğduğum için şanslıydım. Artı, şu anda çeşitli konularda eğitim veren birçok arkadaşıma ayak uydurdum. Bulamadığım bir şey olursa arayıp sorarım.

Kara Avcıların tanrıçası olarak neden Artemis'i seçtin?

Artemis, Yunanistan'da küçük bir tanrıydı, ancak diğer bölgelerde büyük bir tanrıçaydı. Eski yazarlar onun hakkında pek çok hikaye yazdılar. Bazıları onu bakire olarak tasvir ederken (bazıları Zeus'tan üç yaşındayken ebedi bekaret istediğini iddia ediyor), bazıları ise onu oldukça farklı tasvir ediyor. Tarikat takipçilerinin asla bakire kalmaları gerekmedi. Bir tarikat üyesi ne zaman ayrılmak isterse, tek yapması gereken Artemis'in tapınağına gitmek ve oyuncakları ve çocukluğunun diğer nesneleri ile birlikte sunağa bir tutam saç koymak ve ardından evlenmekte özgür olduğu yaygın bir törendi. (Artemis buna itiraz etmedi).

Av tanrıçası olduğu ve Ay tanrıçası Selene ile ilişkili olduğu için Kara Avcılara liderlik etmesi doğaldı. İkiz kardeşi Apollon'dan bahsetmiyorum bile, Güneş'in ve Vebaların tanrısıdır. Gün ışığından kovulmuş bir insan ırkı hakkında bir dünya inşa ediyorsanız, Apollo'dan daha iyi kim olabilir? İnsanlığı avlamak için ırkını lanetledikten sonra, Av tanrıçası olan ikizinin, insanlara zarar verenleri kontrol etmek ve öldürmek için başka bir ırk kuran kişi olması çok doğaldı.

Ancak bundan daha fazlası, eski Yunanlılar ve Romalılar tarafından yazılan ve çoğu zaman birbiriyle çelişen yüzlerce farklı efsane ve hikaye vardır. Her antik yazar bir tanrı ya da tanrıça ve bir hikaye alıp kendilerinin yaptı. Artemis ve Apollon tanrılardı.

birçok yön ve yüz. Bütün tanrılar öyleydi. Apollo hem Şifa tanrısı hem de Veba tanrısıdır. Doğum tanrıçası Artemis'in doğum yapan annelerin karınlarına oklarını hem anneyi hem de çocuğu öldürmek için fırlattığı söylenir. Bu yazarlar, tanrılarını tüm insan zaaflarıyla çok insan olarak tasvir ettiler.
Antik oyunların karmaşıklığını her zaman sevmişimdir. Örneğin Ares'i ele alalım: her şeye gücü yeten Savaş tanrısı, ancak onu ölümlüler tarafından yenildiği ve hatta bazen ağlayan bir bebek olarak gösterildiği mitlerde sık sık bulursunuz. Eski yazarlar panteonlarını gerçeğe dönüştürmekten çekinmediler. Kendimizi tanrılarda görüyoruz. Artemis'i bu yüzden çok seviyorum. O her zaman aşırı çelişkilerin tanrıçası olarak tasvir edildi ve tasvir edildi.
O karmaşık ve son derece tahmin edilemez. Ne yapacağını asla bilmiyorum.
Atlantis panteonu ve hikayeleri için ilham kaynağınızı nereden buldunuz?
Atlantis, varlığı henüz kanıtlanmamış mitolojik bir yer olduğu için, onunla oldukça fazla cüretkar davrandım. Hesiod'u seviyorum ve Theogonia'sına her zaman hayran olmuşumdur. Çocukken saatlerce okudum ve tekrar okudum. Yunan tanrılarının köken hikayelerini büyüleyici buldum ve her parçası kadar karmaşık ve sürükleyici bir şey yaratmak istedim. Kendi dünyamı kurmak istiyordum.
Atlantis panteonunun hikayesi tamamen bana ait. Ya Atlantis gerçek olsaydı? Yunanlılar olmasaydı tanrıları kim olurdu? Hangi hikayeleri anlatırlardı? İmparatorluklarının parçalanmasına ne sebep oldu? Eski bir yazar olsaydım, kökenlerini ve ölümlerini nasıl açıklardım? Ve dünyamı oradan kurdum.
Bir gün Atlantisliler için kendi Theogonia'mı yazmak istiyorum.
Kötü çocuklar, romanlarınızda tekrar eden bir unsurdur. Kötü çocuklar ve yaptıkları çılgınca şeyler hakkındaki bilginizi nereden ediniyorsunuz?
Bu, birlikte büyüdüğüm delilerden geliyor olmalı (üzgünüm çocuklar). Ailemdeki erkekleri seviyorum ama onlar kesinlikle farklı bir cins. Biliyorsunuz, koli bandının gerçekten bir bandaj ve her şey için bir tedavi olduğunu düşünüyorlar - ironik bir şekilde, modern tıp siğilleri iyileştirdiğini kanıtladı. (Bak Buddy, haklıydın ve bunu kabul ediyorum.) Yani henüz haklı çıkmış olabilirler. Ne zaman arkamı dönsem, onlardan biri son derece tuhaf ve aptalca bir şey yapıyordu.
Çocukken resmi işim, ne zaman yaralansalar -ki bu genellikle oluyordu- ambulans çağırmaktı. Onlar sadece ne olacağını görmek için takviye kablolarını elektrik hatlarına bağlayan türden adamlardır (keşke bunu ben uyduruyor olsaydım). Ya da mavi alev yarışması yaparken kendini ateşe verenler (yine, keşke o kadar yaratıcı olsaydım).
Örnek olarak, geçenlerde bir birader aradı ve adamlardan birinin yarış arabasını ve yarış yakıtını (bu gezegendeki en yanıcı sıvıdır) sakladığı garajında olduğundan şikayet etti. Yukarı bakıyor ve adam araba üzerinde çalışırken aslında sigara içiyor.
Tehlikeyi asla fark etmediler.

Ayrıca güçlü kadın Karanlık Avcılarınız da var. Onlarla ne kadar özdeşleşiyorsun?
Onlar kendilerine özgü insanlardır. Herhangi biriyle "özdeşleştiğimden" emin değilim. Sanırım etrafta çok fazla erkek olduğu için, her zaman sorumluluğu üstlenen bir insan oldum ve kadın ya da erkek tüm insanlarda buna saygı duyuyorum.
Web siteniz harika. Güncel tutmak için enerjiyi nereden buluyorsunuz ve hepsini kendiniz mi yapıyorsunuz?
Web sitesinin insanları kitaplara ve karakterlere yaklaştırması açısından gerçek bir nimet olduğunu düşünüyorum. Arkadaşların buluşup sohbet edebileceği harika bir yer. Okuyucular, eski arkadaşlarıyla biraz oturup dinlenebilecekleri gerçek bir Sığınak gibi olduğunu defalarca söylediler. Benim için ince ayar yapan birkaç yardımcım var ama sitede her gün oynuyorum ve tıpkı bir müze gibi, orada olanların yalnızca bir yüzdesini görüyorsunuz. Her zaman geliştirilmekte olan daha birçok sayfamız var.
Sohbetlerde ve duyuru panosundaki Dark-Hunter varlığı, Web sitesinin en sevdiğim yönlerinden biridir. Bu nasıl çalışıyor?
"Canlı" Dark-Hunters, rol oynamaya nezaketle gönüllü olarak zaman ayıran arkadaşlar ve ailedir. Karakterlerle ortak olan tek şey isimleri ve belki de daha sinir bozucu kişilik özelliklerinden birkaçıdır. Temel DarkHunter bilgilerini biliyorlar, ancak karakterlerinin tüm detayları onlara açıklanmadı.
Sanctuary gerçek bir yer mi?
Ah, ne kadar isterdim. İnanın bana, eğer Sanctuary gerçek olsaydı, küçük odamda kitapları yazmak yerine, bir bar taburesine park etmiş, Dev ve New Orleans'taki adamlara göz gezdiriyor olurdum.
Sanctuary'nin var olduğu tek yer benim zihnim. Ve hayır, New Orleans'taki herhangi bir gerçek bara dayanmıyor. Üzgünüm. 688 Ursulines adresine bakarsanız, orada bir manastır bulacaksınız. Bu adres iki nedenle seçildi. Birincisi, 1980'lerdeki en sevdiğim punk bara saygı duruşunda bulunuyor: 688, Atlanta'da Spring Street'teydi. İkincisi, insanların Peltier'leri aramak için French Quarter'daki birinin evine gelmesinler diye var olmayan bir adres istedim.
Ancak Zindan gerçektir ve Toulouse Caddesi'ndedir (ve eğer yirmi beş yaşın üzerindeyseniz, kulak tıkaçları takın; orası gerçekten çok gürültülüdür).
Gelecek vadeden yazarlar için bir tavsiyeniz olsaydı, bu ne olurdu?
Asla pes etme asla teslim olma. Bu zor bir iş, ama çok değerli. Sevdiğin şeyi yapmaktan daha iyi bir şey yok. Bu yüzden kimsenin size hayallerinizi hak etmediğinizi söylemesine izin vermeyin. Siz yapıyorsunuz. Sadece çok erken pes etmediğinizden emin olmalısınız.
Herhangi bir süper kahraman olabilseydin, bu kim olurdu?
Süper Fıstık. Oğlumun kendi çizgi romanı için yarattığı süper kahraman. Süper Fıstık'ı seviyorum. İstediği zaman kendini klonlama gücüne sahip (oğlum, bu yetenek için neleri ödemezdim!). Dünyayı kurtarmak için her zaman kötü Robot Canavarları alt ediyor ve en havalı arkadaşları Super Egg ve yardımcısı Amazing Yolk ile takılıyor.

Süper Fıstık olmanın en iyi yanı, o zaman tüm zamanımı oğlumu güldürmek için harcayacağım. Çok güzel bir gülüşü var.

“Yazar Tanrıçası” terimi nasıl ortaya çıktı?

Yazar Goddess veya kısaca AG, Dark-Hunter sitesinde oynayan orijinal üyelerden geldi. Hellion, diğer adıyla Helly, hem bunu hem de "Kenyon Minion"u icat eden kişiydi. Teşekkürler Helly. Sen her zaman en iyisi oldun. Dark-Hunter mesaj panolarını gerçek bir hayran sığınağı haline getirmeye yardımcı olan asıl üyelere de teşekkür ederim. Geçmişten günümüze gelip oynayan herkese tüm kalbimle teşekkür ederim.

Goody-Goody Sakız Damlaları
İkramiye Malzeme

Acheron ile Söyleşi

Bir geceliğine tüm görev ve sorumluluklarınızı üzerinizden atıp gitarınızı çalabilseydiniz, Acheron Parthenopaeus, kiminle doğaçlama yapardınız?
Bunu söylemek zor. Son derece eklektik zevklerim var, ancak muhtemelen Bo Diddley, Black Eyed Peas veya Papa Roach arasında bir atış olurdu. Nerede olduğu gerçekten önemli olmazdı.
Hepsi müzikle ilgili. Gerçekten de içindeki vahşi canavarı yatıştırıyor.
Ash, hayattan en çok istediğin şey nedir?
Barış. En basit şeylerin çoğu zaman elde edilmesi en zor şeyler olması garip. Sanırım bu yüzden çok değerli.
Kara Avcılar, Arcadialılar, Katagarya, Apollitler, Daimonlar, Charontes ve sizin fizyolojiniz üzerinde mikro yerçekimi ve yüksek g-kuvvetlerinin etkileri nelerdir?
Hiç açığa çıkmadıkları için Kara Avcılar, Daimonlar ve Apolliteler hakkında bir şey söylemek zor. Uçan Were-Avcıları bununla sürekli olarak ilgilenir, bu nedenle orada gerçek bir etki olmaz, ancak Charonte'lerin kaçış hızına ne kadar hızlı ulaşabileceklerini gördükleri bir oyunları vardır.
Acele etmeyi seviyorlar. Ama bir kez mikro yerçekimine girdiler mi, geri dönmek biraz zordur—
oh, Simi ile eğlence burada. Bunu ilk yaptığında ve uzayda ateş püskürtemeyeceğini anladığında eğlenceli değildi. Bir ay somurttu. Kendime gelince, uzayda gezinmeyi seviyorum. Bu eğlenceli.
Gezegendeki herhangi bir insandan daha uzun yaşadınız, daha fazlasını gördünüz, daha fazlasını duydunuz, kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar çok şey duydunuz. Tüm bu yıllarda ve öğrendiğin tüm bilgilerde, insan olmak ne anlama geliyor?
Güneşin cildinizde parlamasına izin vermek demektir. İyiye sahip olmak için kötü olasılığına göğüs germek. Ama en önemlisi, anı yakalamak demektir çünkü bir daha asla bu şekilde gelmeyebilir. Bu arada, bu bir keresinde Bazooka ciklet ambalajında okuduğum bir şeydi. Gerçek cevap, şu anda olmadığım ve hiçbir zaman gerçekten insan olmadığım için hiçbir fikrim yok.
Karanlık Avcı olmadan önce en sevdiğiniz eğlence neydi?
tiyatroya gitmek Geçmişte erkeklerin kadın rollerini oynaması özellikle eğlenceliydi. Ve bir keresinde Roma'da sahne dağıldı. Daha sonra sahne yönetmenini aslanlara yedirdiler. Kadim insan pek bağışlayıcı değildi.

Hatalar için bahisleri artırsaydınız beyzbolun ne kadar zorlayıcı olacağını merak etmenize neden olur.
Simi eşini bulduğunda ne yapacaksın?
Aslanlara beslenmeyle ilgili yukarıya bakın. Ya da belki yamyamlar. Evet, kesinlikle bu iki şeyden biri.
Peki Savitar kim ve/veya nedir?
Kıçımda büyük bir acı.
Bu kadar şevkle koruduğun o sırt çantasında ne var?
Simi atıştırmalıkları. İnan bana, atıştırmalıkları olmayan bir iblis korkutucu bir şeydir. Küresel ısınma yepyeni bir anlam kazanıyor.
Derinin rahatlığını anlayıp takdir etsem de... umh... yazın biraz sıcak olmaz mı? Bebek pudrası stokunuz var mı?
İnsan olmamanın güzelliği: Terlemem. Ama sen haklısın. Bazılarında biraz oyun olabilir.
En sevdiğin çizgi roman nedir?
Neil Gaiman'ın “Kum Adamı”.
Video oyunları oynar mısın? Eğer öyleyse en sevdiğin tür nedir?
Kesinlikle yaparım. Dead to Rights veya Resident Evil. Ayrıca Destroy All Humans ile garip bir saplantım var. Emin değilim neden. Ama bence siz insanlar korkmalısınız.
Hanenize eklenen iki yeni kadınla nasıl başa çıkıyorsunuz?
Çin'in savaş sembolünün neden aynı çatı altında iki kadın olduğunu şimdi anlıyorum. İnsanlar nasıl bu acıyı çekiyor bilmiyorum. Artemis'le yaşama isteği uyandırmak için neredeyse yeterli.
Goth'u neden bu kadar çok seviyorsun?
Siyahlar içinde iyi görünüyorum. Cidden, Goth topluluğu daha kabul ediyor. Dişlerimi seviyorlar ve gözlerimi, boyumu veya Simi'nin boynuzlarını iki kez düşünmüyorlar. Ayrıca çoğu Kierkegaard, Kant ve Sartre okumuştur. Ve Hobbesçu Doğa Hali'ni benimle tartışmaya bayılıyorlar.
Karşılaştığınız en sinir bozucu, sinir bozucu veya rahatsız edici şey nedir?
bilgisayarlar. Onlar tüm insanlığın belası değil mi? Ve spam. Spam gönderenleri Simi'ye beslemek istiyorum.

Simi ile Söyleşi
Simi, kardeşin taşındığından beri Charonte iblisleri hakkında ne öğrendin?
Paylaşmayı sevmediğimiz. Xirena gelip eşyalarımı çalmaya başlamadan önce Simi'nin bunu bilmediğinden değil, ama o burada olduğundan beri...
Simi'nin eşyalarıma dokunmasını engellemek için bir sürü sınır ve engel koyduğunu söyleyelim. Bu arada, hepsi benim eşyalarım. Neden dokunmak istediğini bilmiyorum. Ama ona izin vermeyeceğim. Bu benim.
Ash'e ilk ne zaman geldin?
Bununla ne demek istiyorsun? Akri'ye Simi ne zaman verildi ya da beni ilk ne zaman çağırdı ve ben de itaat ettim? İkisini de gerçekten hatırlamıyorum. Muhtemelen

çünkü ikincisini isteyerek yapmadım. Bu doğru değil. Simi, akri onu yemek yemeye çağırdığında geldi, çünkü bir öğünü kaçırmak asla iyi değildir - insanlar ve iblisler böyle acıkırlar. Açlık iyi değil. O kötü. çok kötü Yine soru neydi?
Ash'le yaşamak nasıl bir şey?
Birlikte yaşa ya da yaşa çünkü yine ikisi çok farklı şeyler. Onunla yaşamak kolaydır çünkü akri çoğunlukla benim dediğimi yapar. Simi'sine karşı çok naziktir, bu yüzden Simi onun akrisini sever.
O benim babam, biliyor musun? Ona gelince… bu arzulanan çok şey bırakıyor çünkü akri'nin sert bir vücudu var. O sadece yumuşak değil. Bir keresinde bunun üzerinde olduğumu hatırlıyorum… oh boşver. Akri bundan bahsetmemden hoşlanmıyor. Harika biri olduğunu söylemek yeterli ama benim açımdan küçük bir göbek ona zarar vermez. Hiç sert bir adama uzanmayı denedin mi?
Sadece eğlenceli değil.
Barbekü sosu dışında en sevdiğiniz yemek nedir?
Hmmm, Simi hepsini sever. Barbekü gerçekten bir yiyecek değil, bir güçlendirici ve her şeyin tadını daha iyi hale getiriyor. Dondurma bile. Bana inanmıyor musun? Dene. Hele o kahve aromalı dondurmanın üstüne çok yakışıyor. Oooo Simi gidip yemek yemeli. Hemen döneceğim.
Ash düve tanrıçayı kızartmana hiç izin verecek mi?
(Dudaklarını yalayarak) Ummm hayır. Denemeye devam ediyorum ama akri bana "Hayır Simi, hayır" diyor. hayır sevmiyorum Bu çirkin bir kelime. Hayır. Bkz. Dilinizden düşmüyor bile. Orada öylece duruyor, küçücük ve çirkin görünüyor. Akri'nin kelime dağarcığını genişletmemiz gerekiyor. "Evet, Simi, düveyi yiyebilirsin. Onun için biraz sos al. Kulağa ne kadar hoş geldiğini görüyor musun?
Ash neden sürekli saç rengini değiştiriyor?
Akri bunu kıyafetlerime uyması için yapıyor çünkü Simi'nin uyması gerekiyor. Şimdi saçlarının boynuzlarınla çarpışmasını istemezsin, değil mi?
Atlantis'e ne oldu?
Yenildi. Güven bana. Gördüm. Ama Simi bunu yapmadı.
Çikolatalı bir Paskalya tavşanı verilse önce kuyruğunu mu yersiniz... yoksa kulakları mı?
Üzerine en iyi sosumu sürer, sonra bütün olarak yerdim, çünkü bunu böyle yapmalısın. Güven bana, biliyorum.
Uzun yıllar boyunca gördüğün ya da yaptığın en harika şey nedir?
Bu, yaşlıyı izlemek olurdu ve bir tavuk kemiğiyle boğulan yaşlı düve tanrıçayı kastediyorum. Bunu hiç yapmadığından değil. Ama Simi, belki bir gün onu kurtaracağını ve Akri'nin onu kurtarmak için orada olmayacağını hayal etmeye devam eder. Bu güzel olmaz mıydı? Bunu bir keresinde alışveriş merkezindeki Noel Baba'lara söyledim ve Simi'nin güvenliğini aradılar. Ne düşünüyorlardı? Simi biraz rüya göremez mi? Düve bundan hoşlanmayabilir ama kesinlikle gecemi güzelleştiriyor.
Neden?

Peki neden olmasın?

Widget Bones'un Günlüğü
Bir Kara Avcı Parodisi
1 Ocak Perşembe.
201 pound (tüm kas); üçüncü derece yanıklar, 2 (iyi başlangıç); kan ünitesi, 12 (Acheron kıçımı alacak); Daimonlar öldürüldü, 1 (gülmekten öldü, öldürme tekniği üzerinde çalışmalı); Widget adında bir adam olmakla ilgili şakalar, 1000 (çoğunlukla Talon).
19:00 PM Yataktan sürünerek. Perdeleri geri çekin.

19:01 Harika!! Güneş batmadı. Kanlı el çıtır çıtır. Yeni yıl kötü başladı. Yatağa geri dönmek ve baştan başlamak.
23:45 “Widget! Kıçını yataktan kaldır ve işe koyul!"
Acheron'dan nefret ediyorum. Çok otoriter, sadece patron olduğu için. Yataktan ikinci kez yuvarlanın ve kıyafet arayın, ancak vücudu bu şekilde örtmek ayıptır. Yakınlarda ne zaman dişiler olsa baştan çıkarıcı pozlar vererek bunu telafi edecek.
12:30 AM Aptal polis, Bourbon Sokağı'nda avukatlık yaptığımı düşünüyor. Neden? Neden? DarkHunters için çok sayıda gizli ortaçağ silahının üniforma gerektirdiğini açıklamaya çalışın.
12:32 AM Polis, müstehcen, esaret-baskınlık kölesi veya benzeri olduğumu düşünüyor.
12:35 ÖÖ Ütü takıyorum. Bacak demirleri. Bunun yerine dışarıda tehlikeli canavarlar varken polisin beni yakalamak için para harcaması delilik.
12:37 AM Ayrıca, gecenin çılgınca güçlü yaratığı olduğum için deliriyorum, ancak hücreden çıkamıyorum. Kendime not: Spor salonu üyeliğini yenile.
1:15 Bacak ütüleri aslında oldukça seksi. Belki de sapıkça esaret-egemenlik kölesi olmanın olasılıkları vardır.
1:25 AM Görünüşe göre hücre arkadaşı aynı fikirde. Wish bacak bacak üstüne atar falan. Böyle bir şey görmene gerek yok. iğrenç.
04:00 Kahrolası Pençe. Kefaletle gelmeden önce bütün gece beni bekletiyor. Kahkaha ulumalarını takdir etmeyin.
4:30 AM Sonunda olması gerektiği gibi kötülükle savaşan sokaklara geri döndüm. Aslında Sanctuary'de ateşli kuşla sohbet ediyorum ama bunu yaparken kalabalığa da göz kulak oluyorum. Talon, kefaletin çok yüksek olmasından etkilenmedi (bununla kişisel olarak gurur duymama rağmen). Anlamsızca zengin olduğu için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum zaten.
5:15 AM Ooh, Decatur'da tüm gece açık yeni bronzlaşma salonu. Tan ile iyi görünüp görünmeyeceğini merak ediyorum.
5:17 AM Evet, v. iyi fikir. Tan, sağlam güzel görünümleri harekete geçirir, bebek mıknatısı olur.
5:25 AM Salonu çok beğendim. Katip güzel değil ama iyi bir rafla - gerçek mi? Bronzlaşma yatağının gün ışığına maruz kalma tipi reaksiyonlara, çığlıklara ve alevlere veya benzerlerine neden olup olmayacağını merak ediyorum. Şüpheli.
05:27 Evet. Evet öyle. Yangın söndürücü, kimyasallar için sert olduğu gibi koku katkı maddesine ihtiyaç duyar. Kolonyamın hayatta kaldığından şüpheliyim. Acaba cildin yanıcılığına kolonya eklendi mi?
6:45 AM Bu işten nefret ediyorum. Bronzlaşma yataklarının güvenli ve hoş olduğunu bildirmek için Acheron ve Talon'u arıyorum.
3 Ocak Cumartesi.
209 pound (elbette şişlikler kısa sürede inecektir); burkulan ayak bilekleri, 2; kullanılan saç jölesi, 1 lb.; Daimonlar katledildi, 5 (benim tarafımdan

değil ama cinayetleri duydum, bir anlamı olmalı); giyim hakkında şakalar, 10.000 (Talon'u öldürmeli).
23:00 Yataktan kalkmalı. Yataktan çıkmalı. Tanrım, yataktan kalkmalıyım.
11:05 PM Aptal kahrolası kadın, aptal topukları ve mükemmel nişan alma yeteneği! Çirkin inek nasıl bu kadar hassas olabilir ki, sırf devasa kıçın olağanüstü boyutu hakkında yorum yaptı diye aile mücevherlerini gelecek yıla atacak kadar? Şişme inanılmaz.
11:07 PM Çaresizlik ortamı. Kombine yatak-tuvalet neden icat edilmedi? Bir tane alırdım.
11:08 PM Yeni icat etti. Kendime not, daha emici yap.
1:25 AM Valerius'un Yaverinden Mesaj: “Beş şeytani Daimon'un öldürülmesine yardım etmek için Garden District'te bulunmanız isteniyor. 1:30 keskin. Normal giyim."
01:27 Kahretsin! Hala pijamalıyım.
1:28 AM Belki pijamayla gidebilir? Bir çeşit seksi darmadağınık görünüm?
1:30 AM Hayır, pijamaların üzerinde ördekler var. Deri pantolon bulsan iyi olur.
1:31 AM Deri pantolon şişmeyi kaldıramayacak kadar dar. Acı çığlıkları hâlâ yankılanıyor. Bir yerlerde siyah terler var. Siyah vs. korkutucu, ciddi renk, hangi kumaştan olursa olsun.
01:34 Kahretsin! Sadece toz mavisini bulabilir. Pudra mavisi terliler satın alındığında kafayı bulmuş, sarhoş ve baygın olmalı. Kötü bir trençkotun talihsiz rengi gizleyecek kadar uzun olup olmadığını merak ediyorum.
1:35 AM Her neyse, neden Squire'dan mesaj gönderiyorsunuz? Bay Ben Çok Önemliyim Çünkü İki Bin Yıl Önce Bir Orduyu Yönettim Kendi Metinlerini Yazamaz Mıyım?
1:40 AM Disleksik olmadığı sürece. Saçmalık. Şimdi kendini suçlu hisset.
1:50 AM Kahretsin, şimdi gerçekten geç kaldım ve saçlar hala deli sivri boynuzlar şeyini yapıyor.
01:55 Kahretsin. Üç yüz yaşında olup da hala saç jölesinde ustalaşmamış olmak nasıl mümkün olabilir? Saçmalık. Ölümsüz varlığım. Saç jölesi aptalca bir icat.
2:07 AM Saçlar nihayet kontrol altında. Ayakkabılar nerede?
2:10 AM Daimonlar ayakkabısız öldürülemez. Gülünç görünerek çok fazla kişiyi öldürdük. Tehlikeli, şiddetli bir katilim. Bana gülen iblisler olamaz.
2:16 AM Kahrolası çizmelerim nerede? Sadece kırmızı stilettolar bulabilir (Talon'dan şaka hediyesi) ve onları giymeyi reddedebilir.
2:28 AM Evdeki tek ayakkabı Stilettos. Kahretsin, kahretsin!
2:41 AM Talon bunu duyarsa, asla atlatamaz.
03:00 Sonunda gitmeye hazır. Toplamları iyileştirmeye ihtiyaç duyduğundan, umarım öldürme bensiz başlamamıştır.
3:20 AM Stilettolarla acele etmek zor. Ayak bileğini öldüren aptal ayakkabıyı kim icat etti zaten?
Bir an için elektrik direğine yaslanacak.

3:55 AM Kahretsin, kahretsin! Yardımcı polisten kaçmak için stilettolarla koşmak. Neden hep rica ettiğimi varsayıyorlar???
07:22 Az önce kutuyu işaretledim. Talon'dan on yedi e-posta, hepsi kırmızı stilettolar ve toz mavi eşofmanlardan oluşan moda taklidi. Ayrıca saatlik ücretlerle motel tavsiyesi.
Piç.
4 Ocak Pazar.
211 pound (şişme şeytanın kötü bir oyunudur); erkekliğe tekmeler, 2 (kadınlar şeytanın kötü oyunlarıdır); siyah eşofmanlar için aynı gün kargo, 35$ (pazarlık); Talon'un kanlı ölümünü planlamak için harcanan zaman, 23 saat. 45 dakika (daha iyi).
21:23 PM Yataktan çıkmak istemiyorum. Şişme v. ağrılı. Acaba sigorta kapsamında mı?
21:27 PM Sigorta kapsamında herhangi bir şey var mı? Sigortam bile var mı? Ash'e sormalı.
21:45 Ash'i aradı: sigorta. Bu kadar yüksek sesle gülmesi kabaydı. Taşakları lahana büyüklüğünde olsa gülmezdi.
21:52 Ooh, çevrimiçi alışveriş!
21:55 Ekspres teslimat mevcuttur. Siyah dakikalar içinde terler. Tıkla tıkla tıkla.
22:20 Ekspres teslimat mükemmel bir buluş.
22:23 Ne oluyor?!? Pozitif, çiçek işlemeli dantelli manşetli kapriler sipariş etmedi!
10:28 PMV talihsiz stil sorunlarına rağmen rahat. Kötü kıçlı trençkot ile giyecek.
Pozitif çiçekler fark edilmeyecektir.
22:42 Daimonlar geçerken sinekler gibi düşüyor. Bu öldürme yöntemini bulmak v.
kılıç oyunu veya benzerlerinden farklı olarak eklemler üzerinde etkili ve düşük etkili. Belki de Don't Let They Let Its Alaycı Kahkahalarının Sizi Yıkmasına İzin Verme'de tavsiye edildiği gibi, kendinizi kendiniz için sevmeyi öğrenmeli ve başkaları için değişmeye çalışmayı bırakmalı (Talon, Ash).
22:55 Evet, şimdiden daha iyi hissediyorum. Başkalarının çocukça sataşmalarından etkilenmeyen olgun ve güvenli bir insanım.
22:56 PM Tanrım, işte Talon! Saklanmalı, saklanmalı! Çiçekli kaprilerde görülmez!
10:58 PMV Çöp Kutusunda kokuyor. Serserilerin neden bu kadar sık yaşadıkları bir gizem.
23.00 Sarhoş, üstü başı çöp dolu serseri benimle dalga geçiyor. Tanrım, ölmek istiyorum.
11:05 PM Vagrant'a ölümsüz bir vampir avcısı olduğumu ve dalga geçerek siktirip gitmesinin daha iyi olacağını söyledim. Kendini ıslatacak kadar komik değildi. Eminim sadece iğrenç bir serseriliğin yan ürünüydü, çiçekli kapriler yüzünden mesane kontrolünün kaybı değil.

23:06 ÖS İdrarını tutamama sorunları için serseri bir yatak-tuvalet kombinasyonu icat etme/satın alma önerisinde bulunun.
11:07 PM Serseri yere düşene kadar güldü. Kılık değiştirmiş Daimon olmalı.
Adaletin korkunç savaşçısıyım. Daimonları öldürmek için çiçekli kapriler giyecek, sonra kılıcını sallayacak ve Ash'e Van Helsing, Buffy veya benzeri şekilde dahi olduğumu söyleyecek.
23:10 Cep telefonu çalıyor. "I'm a Little Teapot" çalmak için zili çalanın kahrolası Talon olduğuna bahse girerim.
11:11 PM Telefon, kaynağı belirsiz bir sızıntıyla sırılsıklam oldu. Telefonu çöpe attı.
Siktir, siktir, siktir! Aptal çaydanlık şarkısı bitmeden şimdi telefonun izini sürmeli.
23:13 PM Telefonu bulun, sesli mesajı kontrol edin.
23:14 Ateşlendi mi?!?! Kovuldun mu?!?! Acheron hata yapmış olmalı. Ben v. korkutucu, ciddi Kara Avcı, "dünya çapındaki Avcıların itibarını lekelemek" veya
"Pantheon'un alay konusu" ya da "insan ırkının ve tüm hayvanlar aleminin yüz karası."
23:15 Evimi gerçekten değiştiremez, değil mi?
1:25 AMV memnun serseri artık Çöp Kutusunu talep etmiyor. Ev kokan ev.
04:00 Hayat Size Limon Verdiğinde, Birine Atın ve Küflü patates kabuklarının altında Ağlatın kitabının bir kopyasını buldum. V. ilham verici kitap. Kariyer değişikliğine geri adım atmak olarak değil, ileri adım olarak bakacaktır.
4:12 AM "Çöplükte mi?" başlıklı Bölüm ürkütücü bir şekilde uygun.
4:25 AM "Son işinizde hangi güçlü yanlarınız yeterince takdir edilmedi? Hangi alanlarda üstünsünüz? Ruhunu araştır ve gerçek amacını bulacaksın." derin.
5:40 AM İç arama işe yaramaz. Onu sattığımı unutmuşum.
10 Ocak Cumartesi.
Ağırlık-???; isim hakkında şakalar, 0 (mükemmel); çiçekli kapriler, 12 (garip bir şekilde genellikle atılan bir öğe); dönen timsahlar, 4 (iyileşiyor).
Tuvalet kağıdı için kullanılan "Limon" kitabı. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Büyük öfkeli sarhoş tarafından çalınan saat, var olmayan mizah anlayışıyla çaresiz kaldı. çöplük bulmak
koku alma duyusu tamir edilemeyecek kadar hasar gördüğünde büyüleyiciydi - macera, hazineler, çeşitlilik.
Polly Wolly adlı kör sağır-dilsiz evsiz eski egzotik dansçı ile gelecek vaat eden bir ilişki içindeyim. Durum yukarı bakıyor. Polly yarın yatak-tuvalet teklifi gönderen patent ofisindeki adamı tanıyor. Zenginlik ve şöhret kesin. Dark-Hunter işi zaten abartılıyor.

İkinci şans

Kısa bir hikaye

"Second Chances" ilk olarak 2005 yılında yayınlanan ve Sins of the Night ile birlikte yayınlanan özel Dark-Hunter koleksiyon kitapçığında yer aldı. Gecenin Günahları'nın her katta sergilenmesiyle birlikte bu kitapçıklardan yalnızca bir avuç geldi. Bu kopyalar hemen kapıldı ve dünyanın her yerindeki Dark-Hunter hayranları tarafından hâlâ gıpta ile bakılıyor.

Bir daha asla görmemeyi umduğu ürkütücü, sisle dolu koridorda yürürken Ash'in sırtından aşağı bir déjà vu ürpertisi indi. Tartarus'un alt diyarı, insan yaşamı boyunca işlenen suçlar nedeniyle öbür dünyada cezalandırılanlara ayrılmıştı.

Lanetlenmişlerin çığlıkları Ash'in kendi ruhu kadar siyah duvarlarda yankılanıyordu. Hades'e hak verirdi - antik Yunan tanrısı insanlara nasıl acı çektireceğini kesinlikle biliyordu.

Ash böyle anlarda tanrı olmaktan nefret ediyordu. Bir şeyleri durdurma ve değiştirme gücüne ve doğayı kendi akışına bırakacak derin sorumluluğa sahip olduğunu bilmek dayanılmazdı.

İnsanın özgür iradesi asla değiştirilmemelidir. Kendi laneti, tam olarak bunun nedenini sürekli olarak hatırlatıyordu.

Yine de gerçeği sürekli olarak onu yedi. Artemis'i, Hades'i ve insanın acı çekmesini doğal olarak görmezden gelen diğer birçok tanrıyı nasıl kıskandığını.

Ama bir zamanlar insan olduğu için buna karşı bağışıklığı yoktu. İnsanların, sonsuza kadar bedelini ödeyerek geçirecekleri kararları almalarına neyin sebep olduğunu anlamıştı. Ve o insan yanı çaresizce acılarını dindirmek istiyordu.

Onu insanların dünyasında saklamaya karar verdiğinde annesinin ona verdiği buruk bir hediyeydi. Bunun için ona teşekkür mü yoksa lanet mi etmesi gerektiğinden hâlâ emin değildi.

Bugün onu lanetlemek istedi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Kafasının içindeki Artemis'in sesini duymazdan geldi. Bunu yapmak zorundaydı.

Zamandı.

Ash yanardöner bir balçıkla kaplı bir kapı eşiğinde durdu. Loş ışıkta gökkuşağı yağ tabakası gibi parıldadı. İçeriden ses gelmeyince şaşırdı. Hareket yok. Sanki ev sahibi ölmüş gibiydi.

Ancak Tartarus'ta yaşayan diğerlerinin aksine, bu kişi ölemezdi.

En azından Ash yapana kadar ve o bir tanrı olduğu için...

Kapıyı dokunmadan açmak için güçlerini kullandı.

Küçük, pis odanın içi tamamen kapkaranlıktı. Görür görmez insan geçmişine ait korkunç görüntüler aklına geldi. Uzun süredir gömülü olan duygular, kalbini parçalayan acı hançerleriyle ona saplandı.

Bu yerden kaçmak istedi.

Yapamayacağını biliyordu.

Ash dişlerini gıcırdatarak, kendisini bir köşede top şeklinde kıvrılmış adamdan ayıran altı adımı atmaya zorladı. Kendisinin tıpatıp aynısı olan adamın, burada geçirdiği ve taramadığı zamandan beri budaklı uzun sarı saçları vardı.

Ama sonra Ash, saçlarını asla isteyerek sarı giymedi. Geçmişinde en lanetinin unutmasını istediği bir zamanın sefil bir hatırlatıcısıydı.

Yerdeki adam hareket etmiyordu. Gözleri, ses çıkarmaz, hareket etmezse kâbusun sona ereceğini düşünen bir çocuk gibi sımsıkı kapalıydı.

Ash uzun bir süre böyle bir durumda yaşamıştı ve ondan önceki adam gibi defalarca ölüm için dua etmişti. Ancak onun cevapsız kalan dualarının aksine, Styxx'inki cevaplanacaktı.

"Styxx," dedi, alçak sesle duvarlarda yankılandı.

Styxx tepki vermedi.

Ash diz çöktü ve Yunanistan'da insan kardeşlerken Styxx'i tiksindiren bir şey yaptı. Kardeşinin omzuna dokundu.

"Styxx?" tekrar denedi.

Ash, Mnimi'nin onu öldürmeye çalıştığı için ceza olarak Styxx'e verdiği acımasız korku anılarını kırarken Styxx çığlık attı. Bu, Ash'in asla kabul etmediği bir cezaydı. Kimsenin insan geçmişinin anılarına ihtiyacı yoktu. O bile değil.

Ash'in geçmişini terk edip Styxx'in kontrolüne geri dönerken Styxx'in düşüncelerini duyabiliyordu.

Ağabeyinin ondan tiksineceğini bilen Ash, onu bırakıp geri çekildi.

İnsanlar olarak o ve Styxx hiçbir zaman yakın olmamıştı. Styxx mantıksız bir mantıkla ondan nefret etmişti. Kendi adına, bu nefreti ağırlaştırmıştı.

Ash'in insani mantığı, ondan nasılsa nefret edeceklerse, bunun için onlara geçerli sebepler sunacağıydı. Onları püskürtmek için elinden geleni yaptı. Onları kızdırmak için elinden geleni yaptı.

Sadece kız kardeşleri ona nezaket göstermişti.

Ve sonunda Ash ona ihanet etmişti...

* * *

Styxx, kendisinin Acheron olmadığı gerçeğinin farkına vardığında nefes almakta zorlandı.

Ben Styxx'im. Yunan prensi. Varisi …

Hayır, hiçbir şeyin yasal varisi değildi. Acheron olmuştu. O ve babası bunu Acheron'dan çalmışlardı.

Her şeyini ondan almışlardı.

Her şey.

On bir bin yıldır ilk kez Styxx bu gerçeği anladı. Babasının onu ikna ettiği şeye rağmen, Acheron'a büyük haksızlık etmişlerdi.

Yunan tanrıçası Mnimi haklıydı. Prens Styxx'in gördüğü şekliyle dünya, yalanlar ve nefretle aklanmıştı.

Acheron dünyası tamamen farklıydı. Yalnızlık ve acıyla yoğrulmuş, dehşetle süslenmişti. Var olduğunu asla hayal etmediği bir dünyaydı. korunaklı ve hayatı boyunca onu koruyan Styxx, tek bir hakaret bile görmemişti. Açlık veya ıstırap asla bilinmez.

Ama Acheron vardı....

Styxx karanlık, soğuk odada etrafına bakınırken vücudu kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Acheron'un anılarında böyle bir yer görmüştü.

Acheron'u neşeyle baş başa bıraktıkları bir yer. Sadece burası daha temizdi. Daha az korkutucu.

Ve Acheron'dan çok daha yaşlıydı.

Styxx gözlerini kapadı ve bunun ıstırabı içini yeniden delip geçerken ağladı. Acheron'un duygularını hissetti. Umutsuzluğu. Umutsuzluğu.

Acheron'un ölüm çığlıklarını duydu. Merhamet dilemesi sessizdi, çünkü bunları dile getirmek sadece durumunu daha da kötüleştiriyordu.

Onu geçmişten yankıladılar ve alay ettiler.

Onu kaç kez incitmişti? Suçluluk duygusu içini kemirmiş, onu hasta etmişti.

"Onları senden alacağım."

Atlantis'te geçirdiği yıllardan kalma Acheron'un sesine damgasını vuran yumuşak kıkırdama dışında, kendisininkine tıpatıp benzeyen ses Styxx'in irkilmesine neden oldu.

Yıllarca Styxx tanrılara geri dönüp değişebilmesini diledi. Zavallı Acheron. Kimse kendisine verileni haketmedi.

"Hayır," dedi Styxx sessizce, kendini toparlarken sesi titriyordu. "Bunu yapmanı istemiyorum."

Acheron'un yüzündeki şaşkınlığı görmek için yukarı baktı.

Bu, Acheron'un metanet maskesinin ardına çabucak sakladığı bir şeydi.

"Benim hakkımda her şeyi bilmen için hiçbir sebep yok. Anılarım kimseye fayda sağlamadı."

Bu doğru değildi ve Styxx bunu biliyordu. "Onları benden alırsan, senden yine nefret edeceğim."

"Umursamıyorum."

Şüphesiz. Acheron nefret edilmeye alışmıştı.

Styxx, onun o ürkütücü, dönen bakışıyla karşılaştı. "Evet."

Ash, Styxx'in ayağa kalkmasını izlerken hissettiği saf duygulardan nefes alamıyordu.

Fiziksel olarak birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki, iş geçmişlerine ve şimdiki zamanlarına gelince kutupsal uç noktalardaydılar.

Gerçekten ortak noktaları, her ikisinin de özlenen mirasçılar olmalarıydı. Acheron dünyayı yok etmek için tasarlanırken, Styxx babasının krallığını miras alacaktı.

Bu, ikisinin de asla gerçekleştiremediği bir kaderdi.

Ash'in gerçek annesi, onu ölmesini isteyen Atlantis tanrılarının gazabından korumak için onu Styxx'in annesinin rahmine sokmuş ve ardından yaşam güçlerini bağlamıştı.

Ash'i korumak için birlikte. Ash, kendi iradesi dışında ve bir şekilde kendisinin gerçekten onlardan biri olmadığını hisseden insan vekil ailesinin iradesi dışında insan olarak dünyaya gelmişti.
Ve bunun için ondan nefret etmişlerdi.
"Ne zamandır buradayım?" diye sordu Styxx, karanlık hapishanesine bakarak.
"Üç yıl."
Styxx acı acı güldü. "Sonsuza dek gibiydi."
Muhtemelen vardı. Ash, Styxx'in Ash'in insan geçmişine dair anılarının acısını çekmesini kıskanmıyordu. Sonra bunları yaşadığı için kendini daha da az kıskanıyordu.
Boğazını temizledi. "Seni tekrar Kaybolan Ada'ya geri götürebilirim ya da burada, Yeraltı Dünyasında kalabilirsin. Seni Elysian Fields'a götüremem ama burada neredeyse onun kadar huzurlu başka yerler de var."
"Bunun için Artemis ve Hades'le pazarlığa ne gerek vardı?"
Ash, düşünmek istemediği için gözlerini kaçırdı. "Önemli değil."
Styxx ona doğru bir adım attı, sonra durdu. "Farkeder. Şimdi sana neye mal olduğunu biliyorum... o zamanlar sana neye mal olduğunu.
"O zaman benim için önemli olmadığını biliyorsun."
Styxx alay etti. "Yalan söylediğini biliyorum, Acheron. Bunu yapan tek kişi benim."
Ash gerçek karşısında irkildi. Ama hiçbir şeyi değiştirmedi. Kararını ver, Styxx. Burada kaybedecek daha fazla zamanım yok."
İleriye doğru bir adım daha attı. Artık o kadar yakın duruyordu ki Ash, Styxx'in mavi gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu. Bu gözler onu samimiyetle delip geçti. "Kateroros'a gitmek istiyorum."
Ash ona kaşlarını çattı. "Neden?"
"Kardeşimi tanımak istiyorum."
Ash bununla alay etti. "Senin bir erkek kardeşin yok," diye hatırlattı ona. Bu, Styxx'in yüzyıllar boyunca yüksek sesle ve net bir şekilde ilan ettiği bir şeydi. "Sadece çok kısa bir süre aynı rahmi paylaştık."
Styxx daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Uzanıp Ash'in omzuna dokundu. Bu dokunuş, bir zamanlar insan ailesinin sevgisinden başka bir şey istemeyen bir çocuğu hatırlattığı için onu dağladı.
Üzerine tükürdükleri ve inkar ettikleri bir çocuk.
"Uzun zaman önce bana bir keresinde," dedi Styxx pürüzlü bir ses tonuyla, "aynaya bakıp yüzünü görmemi. O zaman reddettim. Ama şimdi Mnimi beni kendi yansımama bakmaya zorladı.
Bunu kendi gözlerimle gördüm ve senin gözlerinle gördüm. Tanrılara aramızda olanları değiştirebilmeyi diliyorum. Geri dönebilseydim, seni asla inkar etmezdim. Ama yapamam. Bunu ikimiz de biliyoruz. Şimdi seni yüzyıllar önce tanımam gerektiği gibi tanıma şansı istiyorum.
Asil konuşmasına ve bir avuç sözün yatıştıramadığı geçmişine öfkelenen Ash, güçlerini kullanarak onu duvara, ondan uzaklaştırdı. Styxx üzerine gelinen yayılma-

Kartal, yerden yüksekte, Ash ona güçlerini gösterirken yüzü solgun. Styxx'in düşüncelerinden ona tam olarak ne yapabileceğinin farkında olduğunu söyleyebilirdi. Birbirlerine bağlı olsalar bile Ash onu tek bir düşünceyle öldürebilirdi. Onu parçalara ayırabilirdi.
Bir yanı istiyordu. Bu, onun gaddar hale getirdikleri parçasıydı. Gerçek annesi Yok Edici'ye ait olan parçası.
"Ben bağışlama tanrısı değilim."
Styxx, gözünü kırpmadan onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ve ben özür dilemeye alışkın bir adam değilim. Biz bağlıyız. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."
"Sana nasıl güvenebilirim?"
Styxx bu soru karşısında ağlamak istedi. Acheron haklıydı. Ona nasıl güvenebilirdi? Kardeşini incitmekten başka bir şey yapmamıştı.
Onu öldürmeye bile çalışmıştı.
Yapamazsın. Ama son üç yıldır anılarının içinde yaşıyorum. Sakladığın acıyı biliyorum. Çektiğim acıyı biliyorum. Burada kalırsam çığlıklardan delireceğim. Kaybolan Ada'ya dönersem, orada tek başıma çürüyeceğim ve muhtemelen zamanla senden nefret etmeyi yeniden öğreneceğim."
Styxx, gerçek karşısında keder içini sararken duraksadı. Artık senden nefret etmek istemiyorum Acheron. Sen insan kaderini kontrol edebilen bir tanrısın. Bir araya gelmemizin bir nedeni olamaz mı? Elbette Kader bizim kardeş olmamızı kastetmişti."
Bu sözler kafasında yankılanırken Ash bakışlarını kaçırdı. Kendisi için önemli olanlar veya kaderi kendi kaderiyle iç içe olanlar dışında, etrafındaki herkesin kaderini görebilmesi ilahi bir zulümdü. Tüm dünyanın kaderini elinde tutuyordu ama yine de kendi geleceğini göremiyordu.
Ne kadar berbattı?
Ne kadar adaletsiz?
"Kardeşine" baktı. Styxx'in onunla konuşmaktan çok onu şişleme olasılığı daha yüksekti.
Yine de onda farklı bir şeyler seziyordu.
Unut gitsin. Seninle ilgili hafızasını sil ve onu burada çürümeye bırak.
Styxx'in ona yaptığı her şeyden daha nazikti. Ama derinlerde, Ash'in nefret ettiği bir yerde, kardeşine elini uzatan o küçük çocuk vardı. Ailesi için defalarca ağlayan o küçük çocuk, kendini yalnız bulmuştu.
O ne yapmalı?
Styxx'i tekrar yere bıraktı.
Anılar ve yeniden uyandırdıkları duygular ona saldırırken Ash kıpırdamadı. Styxx'in yaklaştığını hissedebiliyordu. Alışkanlıktan gerilmişti. Styxx ne zaman yaklaşsa, onu incitmişti.
"Geçmişi geri alamam," diye fısıldadı Styxx. "Ama gelecekte senin için seve seve canımı veririm kardeşim."
Styxx'in ne yaptığını anlayamadan, Styxx onu kendine çekti.
Yine de Ash, Styxx'in kollarını etrafında hissettiği için hareket etmedi. Çocukken bu anın hayalini kurmuştu. Canı yanıyordu.

İçindeki öfkeli tanrı, şimdi ona dokunmaya cesaret ettiği için Styxx'i paramparça etmek istedi ama onun o masum yanı... o insan kalbi paramparça oldu. Dinlediği kısım buydu.
Ash, kardeşine sarıldı ve hayatlarında ilk kez ona sarıldı.
"Çok üzgünüm," dedi Styxx düzensiz bir ses tonuyla.
Ash uzaklaşırken başını salladı. "Hata yapmak insana mahsustur, affetmek kutsaldır."
Styxx alıntı üzerine başını salladı. "Senden af dilemiyorum. Ben bunu hak etmiyorum. Sadece bir zamanlar olduğum aptal olmadığımı şimdi sana göstermek için bir şans istiyorum."
Ash sadece buna inanabileceğini umuyordu. İhtimaller ikisinin de aleyhineydi. Styxx'e geçmişlerini yatıştırmak için her fırsat verildiğinde, bunu onu daha çok incitmek için kullanmıştı.
Ash gözlerini kapatarak onları Tartarus'tan çıkarıp bir zamanlar Atlantis tanrılarının evi olan Katoteros'a ışınladı.
Styxx, durdukları gösterişli fuayeye bakmak için geri çekildi. Her şey beyaz ve berraktı, neredeyse sterildi. "Demek yaşadığın yer burası," diye soludu, güzellikten büyülenmiş bir halde.
"Hayır," dedi Acheron, kollarını göğsünde kavuşturup ufka doğru uzanan sakin suya bakan uzun, yaldızlı pencereleri gösterirken. "Athlia Nehri'nin karşısında, Lypi Kıyılarının diğer tarafında yaşıyorum. Seni nehirden benim evime götürecek bir Charon yok, o yüzden aramaya zahmet etme."
Bununla kafası tamamen karışmıştı. "Anlamıyorum."
Acheron ondan bir adım geri çekildi ve Styxx, kardeşinin gümüşi gözlerinde gördüğü şüphe karşısında şaşırdı. "Hizmetkarların ve burada isteyebileceğin her şeyin olmasını sağlayacağım."
"Ama birlikte olacağımızı düşünmüştüm."
Acheron başını salladı. "Seçimini yaptın ve buraya gelmek istedin. İşte buradasın.
Ama istediği bu değildi. Düşündü…
Styxx ona yaklaşmaya çalıştı, ancak yolunun görünmez bir duvar tarafından kesildiğini gördü. "'Hata yapmak insana mahsustur, affetmek kutsaldır' dediğini sanmıştım."
O dönen gümüş gözler onu yaktı. "Ben bir tanrıyım Styxx, aziz değil. Seni affediyorum ama sana güvenmek başka bir mesele. Dediğin gibi, kendini bana kanıtlaman gerekecek. O zamana kadar sen ve ben bu adımı teker teker atacağız ve sonra bize ne olacağını göreceğiz.
Ve bu sözler söylendiği anda, Styxx kendini yapayalnız buldu.

Daha Önce Yayınlanan Romanlardan Özet ve Silinmiş Sahneler Saving Grace'in Özeti
Bu, silinmiş bir Dark-Hunter sahnesi değil, orijinal adı Saving Grace olan Fantasy Lover'ın orijinal özeti. Bu özette Julian kuyumcu olacaktı(!).

Söylemeye gerek yok, Fantasy Lover'a dönüşen hikaye kökten değişti. Öyleyse iyi eğlencenin tadını çıkarın!
(Uyarı! Sherri, özet yazmakta berbat olduğunu kabul eden ilk kişidir. Bu yüzden asla bununla ilgili bir ders vermeyecektir.)
Seks terapisti Grace Alexander, herhangi bir erkeğin kendisine çekici gelmesi hayalinden uzun zaman önce vazgeçmiş dindar bir yalnızdır. Ve en önemlisi de, birdenbire ortaya çıkan ve onun ayaklarını yerden kesen efsanevi bir kahramanın hayalinden vazgeçildi. Bu, tarot kartı okuyan bir sözde çingene olan en iyi arkadaşı, Grace'i sıkıcı yalnızlığından kurtarmak için geçmişten bir Yunan generali çağırana kadar.
MÖ 325'te Makedonyalı Julian, Büyük İskender'e hizmet eden en büyük, en korkulan generallerden biriydi. Savaştaki becerisi efsaneydi ama daha da etkileyici olanı, yatakta becerisine dair söylentilerdi. Kutsanmış bir bakirenin onu aramaya iten de bu söylentiydi.
Acımasızca kurban edilmekten korktuğu için bekaretini alması için Julian'a yalvardı. Julian hayatında ilk ve tek kez ona acıdı ve onun istediğini yaptı. Baş Rahip onların yaptıklarını öğrendiğinde, Julian'ı sonsuz bir köleliğe mahkûm etti. Dolunaydan dolunaya, çağıranıyla sevişmek zorundadır ama asla bir kadının vücudundan memnun olamaz.
Seve seve vazgeçeceği bir cehennemdi ama uzun zaman önce onun için asla bir erteleme olmayacağını öğrendi. Ayrıca ölümlü geçmişi, bunu uygun bir ceza haline getiren suçlarla doludur.
Yine de Grace onu bıraktığı andan itibaren farklı bir şey seziyor. Bu enkarnasyon hakkında olağandışı bir şey.
Öncelikle, Grace kolay bir fetih değil. Hayatında ilk kez, onu yatağa sokmak için gerçekten uğraşmak zorunda kalır - ve sonra ikisinin de kıyafet giymeleri ve uyumaları konusunda ısrar eder!
Grace ne yapacağını bilemiyor. Julian'ı bir kez serbest bıraktıktan sonra kontrol etmesi zordur. Her zaman bir aksiyon adamı, istediğini almaya alışkındır ve bu durumda istediği, pizzayı seven ve onunla sevişmek için yalvarıp duran bu adama ne yapacağından emin olmayan Grace'dir. Ne de olsa Grace güzel olmaktan çok uzak ve utangaç terapistin peşinden koşan bir erkekle pek deneyimi yok.
Tek bildiği, onu bu çıkmaza soktuğu için Selena'yı öldürmek istediğidir!
Tamamen nankör olduğundan değil. Grace yalnız yaşamaktan ve hayatını paylaşacak kimsenin olmamasından bıkmıştır ama azgın bir Yunan aşk kölesi bu ikilemin çözümü değildir.
Yine de ona karşı koyamaz. Gözlerinde azap, dokunuşlarında ateş. Kadının güce ihtiyacı olduğunda güçlü, şefkate ihtiyacı olduğunda şefkatlidir. Ama tüm bunlara rağmen, aynı zamanda inatçı ve şovenisttir. Talepkar ve boyun eğmez.
Özetle, o, onun şimdiye kadar istediği ve hor gördüğü her şeydir!
Ve en kötüsü, birkaç hafta içinde ortadan kaybolacak.
Julian, onu güldüren ve uzun zaman önce buzda donmuş olduğunu düşündüğü bir kalbe dokunan kadınla birlikte kalmaktan başka bir şey

istemez. Ama bu imkansız. Daha da kötüsü, bunun son çağrılışı olabileceğini biliyor. Bilgisayarlar sürekli olarak dünyayı ele geçiriyor ve küçük kitabı sonsuza dek kaybolabilir, onu sonsuza dek tetikte ve yalnız kalmaya mahkûm edebilir. Işıksız bir boşlukta kaybolmak. Tabii Grace ve Selena onu kurtarmanın bir yolunu bulamazsa.
Üçü kafa kafaya verir ve sadece laneti değil, Julian'ı çevreleyen tarihi de gözden geçirir. Buldukları şey, lanetin sadece ona yönelik olmadığıdır - bakire İskenderiye ve Julian'ı çağıran herhangi bir kadın da mahkum edilmiştir.
Baş Rahibin ona söylemediği şey, o gittikten sonra kadının onun için özlemini çekerken yavaş yavaş delirdiğiydi.
Bu gerçekten cehennemden gelen bir lanettir.
Julian artık kitaba geri dönemeyeceğini biliyor. Grace'i böyle bir kadere mahkum edemez.
Ama lanetle savaşmak korkunç bir şey. Onu kurtarmasının tek yolu, döngüsünün son gecesine kadar onunla seks yapmamaktır.
Bir sorun hakkında konuşun! Tek düşünebildiği o. Ve Grace'in tek istediği o. İkisi de yoksunluktan delirecekse laneti bozmanın ne faydası var?
Yine de Grace, iradenin olduğu yerde her zaman bir yol olduğuna inanır ve Julian'ı bu kadar kolay kaybetmeyi reddeder. Ne de olsa, onun tek umudu o - lanet nasıl başladıysa öyle bitecek. İskenderiye ile başladı ve ancak adını paylaşan bir kadınla - Grace Alexander - Julian için bir parça hazır etten daha fazlası olan bir kadınla sona erebilir. Grace gerçekten onun son umudu.
Ama lanet güçlü, çekicilikleri de öyle. O kadar güçlü ki, lanetin son birkaç gününde, onu kendisinden uzak tutmak için onu bağlamak zorunda kalıyor. Ve kendi hormonlarını nötralize etmeye çalışmaktan su faturasından neredeyse kırılacaktı.
Son gecesinde onu çözer ve aşklarını kutsarlar - ama yine de bir sorun daha vardır. Sabaha kadar vücudunu terk ederse, kitaba geri dönecektir. Bütün gece sevişmek zorundalar. Kolay bir iş değil, ama hey, iradenin olduğu yerde bir yol vardır.
Sabah, Julian özgür. Özgürlüğüyle birlikte daha korkunç zorluklar da gelir. Birincisi, Julian artık istediği her kadının peşine düşebilir ve Grace de onun peşinden koşmayacağından pek emin değildir.
yap bunu. İkincisi, Julian gerçekten bu dünyaya ait değil. Tabii ki, Grace'in müşterileri için seks vekili olmayı teklif ediyor - bu, Grace'in özellikle komik bulmadığı bir teklif.
Sonunda Julian, Grace'i dünyada her zaman seveceği tek kadının kendisi olduğuna ikna eder. Ve ona turistler için mücevher yapmak için kullandığı metal işçiliği konusundaki yeteneğini ortaya koyuyor - kısa sürede çok aranan Yunan takılarının kopyaları.
Julian artık geçmiş eylemlerinin peşini bırakmıyor ve Grace artık onun korkularından korkmuyor. Yeniden birine güvenmeyi, herkesin gitmeyeceğine güvenmeyi öğrendi.

Ve birlikte mükemmel bir bütün oluştururlar.
Night Embrace'ten 1 Numaralı Sahne Silindi
Bu, Night Embrace'ten kaldırılan dövüş sahnelerinden biridir.
Vane, etrafındaki boş konuşmaları dinlerken insan kılığında kampın kenarına oturdu. Sürünün yarısı insan şeklindeyken diğerleri kurttu. Adamların çoğu huzursuzdu. Havada rahatsız edici bir koku vardı. Bir bela anlamına gelen, ancak kimse bununla başa çıkamadı. Buna neyin sebep olduğundan o bile emin değildi.
Ama o da diğerleri kadar sinirliydi. Tek bir yanlış kelime veya eylem ve bir Daimon kadar can alması muhtemeldi. Aslında daha da fazlası.
Fang ona doğru yürüdü ve ona soğuk bir bira ikram etti. "Devriyeye çıkıp neler olup bittiğini öğrenip öğrenemeyeceğimize bakmak ister misin?"
Vane kapağı açtı ve Stefan ve diğerlerinin toplandığı Fang'ın cesedinin etrafını görebilmek için başını eğdi. Kafasını salladı.
İçinde bulunduğu ruh haliyle Stefan'la dışarı çıkarsa içlerinden biri ölürdü.
"Her ne ise, bu tarafa geliyor. Bence kadınlara yakın durmalıyız.
Fang buna güldü. "Düşünme tarzını seviyorum, adelphos. Kadınlara yakın olmak benim en iyi yaptığım şey."
Fang'ın sözlerine güldü.
"Van!"
Vane, kız kardeşinin çılgın, korkmuş sesini kafasında duyduğunda birayla boğuldu.
"Ne?" sessizce geri gönderdi.
"Yavrular geliyor. Sana ihtiyacım var."
Birası unutulan Vane ayağa fırladı ve onun için koştu. Onu kampın yanında, küçük bir su çıkışının yanında buldu.
"Seni yakaladım bebeğim," dedi ona yardım etmek için yanında diz çökerken nazikçe.
Çenesini yaladı, sonra daha fazla doğum ağrısı ona vurunca sızlandı.
Fang, birkaç dakika sonra battaniyelerle onlara katıldı. "Babamı getirmemi ister misin?"
"Hayır," dedi Vane. "Biz hallederiz."
Anya'yı okşamak için uzandığında cep telefonu çaldı. Zamanlamaya kızdı, diğer uçta Acheron'u bulmak için cevap verdi.
"Meşgulüm, Kara Avcı. Bu iyi bir şey değil...”
"Biliyorum ama Miller's Well'in etrafında toplanan çok sayıda Daimon var. Çantanı almaya geliyorlar, Vane.”
Vane bu haber karşısında soğudu. "Emin misin?"
"Ben pozitifim. Görünüşe göre yarın geceki şenliklerden önce bir takviye istiyorlar, bu yüzden siz çocuklar oradan çıkmalısınız.
Her şeyin bu kadar basit olmasını ne kadar çok isterdi. “Anya doğum sancısı çekiyor. Onu hareket ettiremeyiz. Ama diğerlerinin dışarı çıkmasını sağlayacağım.”
Pekala, dedi Ash. "Sıkı oturun, en kısa zamanda size takviye kuvvetler göndereceğim."

Bu ima, Vane'i parçaladı ve onun her bir hayvan parçasını aşağıladı. "Senin yardımına ihtiyacım yok, Kara Avcı. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz.”
"Evet, aynen, birazdan orada olacağız."
Telefon öldü.
Vane hırlayarak telefonu cebine koydu ve neler olduğunu Fang'a anlattı.
"Diğerlerini harekete geçirin."
Fang başını salladı ve haberi yaymak için koşarak uzaklaştı.

* * *

Ash telefonu kapatırken küfretti ve hızla Bourbon Sokağı'ndan Canal'a doğru yürüdü. Talon hangi cehennemdeydi?

Kelt'in bataklığında olması gerekiyordu ve bunun yerine ondan hiçbir iz yoktu.
Ash gözlerini kapatarak Kelt'in iyi olduğunu hissetti. Ama onu Sunshine'dan uzaklaştıracak zamanı yoktu. Daimonlar hızla ilerliyordu ve Vane ve ailesine ulaşmaları çok uzun sürmedi.
Telefonunu açtı ve hala evde olan Valerius'u aradı. "Valerius, ben Bourbon kullanıyorum..."
"O kaba ahlaksızlıklar ve pleb dehşetiyle dolu o caddeden aşağı inmeyeceğim, Acheron.
Sormayın bile.”
Ash, Roman'ın kibirli ses tonuna gözlerini devirdi. Bataklıkta sana ihtiyacım var.
Sessizlik ona cevap verdi.
"Bir sorunumuz var, Valerius," dedi sertçe. "Bir grup Daimon, bir Katagarya sürüsünün peşindeler ve doğum yapan bir kadınları var..."
"Bana nerede ihtiyacın var?"
Ash gülümsedi. Roman'ın anları vardı. İyi ve kötü. Neyse ki, bu iyi bir şeydi.
"Hemen orada olacağım." Ash telefonu kapattı. Kimsenin onu göremeyeceği yakındaki bir kapı aralığına koştu ve Val'in yanına geçti.
Daha Romalı telsiz telefonunu yerine koyamadan Valerius, Ash'i oturma odasında görünce iki kere düşündü.
Valerius'un gösterdiği tek şok, sağ kaşının hafifçe yukarı kalkmasıydı.
Ash, "Geleneksel ulaşım araçları için vaktimiz yok," diye açıkladı.
Val ona ne demek istediğini soramadan, Acheron onu yakaladı ve Katagarya ininin yakınında belirdiler.
Val ona kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yaptın? Ravyn gibi garip bir Kurt Avcısı melezi misin?”
Ash karanlık bir yarım kahkaha attı. "Uzun Hikaye. İlgili kısım, güçlerimi Katagarya'nın etrafında onları şekil değiştirmeye zorlamadan kullanamam. Eğer hamile kurt benim güçlerim tarafından insan şekline sokulursa onu ve yavrularını anında öldürür. Bu yüzden, bir insan olarak kesinlikle uygulamalı olarak savaşıyorum. Güçlerin iyonik olarak yüklü değil, bu yüzden her zamanki gibi dövüşmekte güvende olmalısın.”

Val anlayışla başını salladı.
Acheron savaşçı asasını gösterdi, ardından Val'i mağaraya doğru götürdü. Çoğu insan kılığında olan adamlar yavruları toplayıp sihirlerini kullanmadan hareket ettirmeye çalışırken kamp tam bir kaos içindeydi.
Vane ve Fang, doğum yapan hamile bir kurdun başında dururken, Vane'e çarpıcı bir benzerlik taşıyan başka bir erkek onun yanında diz çöküp onu tuttu. Adam kardeşlerden biraz daha yaşlıydı.
Ash onu iyi hatırlıyordu. Acımasız Katagari hükümdarı, sürünün dışındaki herkesten nefret ediyordu.
Sonra tekrar, Vane ve Fang'a bakarken düzeltti, babaları sürüdeki pek çok kişiden de nefret ediyordu.
"Seni bırakmaktan nefret ediyorum ufaklık," dedi babaları. "Ama yavrularını sevgiyle büyüteceğimi bil."
Dişi kurt sızlandı.
Babaları ayağa kalktı ve Vane ile Fang'a alayla baktı. "Bu senin hatan. Kurt adam oğullarım olduğu güne lanet ediyorum."
Vane bu hakarete homurdandı ve babasına doğru ilerledi ama Fang onu yakaladı.
Babası dudaklarını kıvırdı. "Gençliğini korusan iyi olur. Onlara bir şey olursa Tanrı ikinizin de yardımcısı olsun." Diğerlerine doğru yürüdü.
Acheron ve Val kardeşlere doğru yola çıktı.
"Burada ne yapıyorsun?" Vane onları görür görmez sordu. "Sana bunu halledebileceğimizi söylemiştim."
Acheron asasının ucunu yere dayadı ve ona sabırsızlıkla baktı. "Kahramanı oynama, Vane. İhtiyacın olan son şey, Anya emeklerken Daimonlarla savaşmak."
Vane onlara gözlerini kıstı. "Bebek doğurmakla ilgili bir şey biliyor musun?"
"Ediyorum," dedi Ash. "Geçtiğimiz on bir bin yıl boyunca onlardan payıma düşenden fazlasını teslim etmeye yardım ettim."
Daha önceki sözlerine rağmen Vane, Ash'in cevabıyla rahatlamış görünüyordu.
Vane, Val'e baktı. "Senden ne haber?"
Val'in cevabı, onun burada olması kadar karakterine aykırıydı. "Yavru doğurmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum Bayan Scarlett, ama bir Daimon'un kafasını hiç ter dökmeden kesebilirim."
"Tamam, ikiniz de kalabilirsiniz." Dişi kurt nefes nefese ve sızlanırken Vane, kız kardeşinin yanına çömeldi ve burnunu yüzüyle onun burnuna sürttü. "Dayan Anya. Seni bırakmayacağım.
Ash onun yanına oturdu ve onu koklaması için elini uzattı. "Ben bir arkadaşım, Anya,"
dedi nazikçe. "Acı çektiğini biliyorum ama biz seninle kalıp sana yardım edeceğiz."
Başını kaldırıp ona kurt sesleri çıkaran Vane'e baktı.
Yüksek bir küfür duyuldu. "Van!" Fang bağırdı. "Her yerde hareket eden timsahlarımız var."

Sorun yok, dedi Ash. "Yanımdalar. Onlara vurmadığınız sürece size saldırmazlar.”
"Emin misin?" Fang şüpheyle sordu.
"Pozitif."
Katagarya sürüsünün sonuncusu da Val, Anya, kardeşler ve Ash'i timsahlarla baş başa bırakarak dışarı çıktı. Bataklığın sessiz sessizliğini yalnızca Anya'nın pantolonu ve sızlanmaları bozdu.
Ash, beklerken Vane'in gözlerindeki kederi hissetti.
"O iyi olacak," diye onu temin etti Val, o da bunu fark edince. "Onu bu işin içinden çıkaracağız."
"Hayır," dedi Vane başını sallayarak. “Tek umabileceğimiz, yavrularını kurtarmak. Sonuncusu vücudunu terk eder etmez ölecek.”
Val ona kaşlarını çattı. "Bu kadar kaderci olma."
"Ben değilim, Kara Avcı. Arkadaşı tarafından sahiplenildi. Yaşam güçlerini birleştirdiler. Hamile olmasaydı ve öldüğünde yeni bir hayat taşımasaydı, onunla birlikte ölecekti. Yavrular doğar doğmaz, diğer tarafta ona katılmak için yola çıkacak.”
Ash'in midesi, Vane'in sesindeki acıyı duyunca sempatik bir kederle kasıldı. Anya'nın iki erkek kardeşi için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. O da ne olacağını biliyordu ve bunu değiştirmek istese de değiştiremeyeceğini de biliyordu. "Özür dilerim Van."
"Teşekkürler." Vane elini ablasının beyaz önlüğünün üzerinden geçirdi.
Aniden, birdenbire bir Daimon sürüsü saldırdı.
Vane onlarla yüzleşmek için ayağa fırladı. Ash'e "Yavruları nasıl doğuracağımı bilmiyorum," dedi. "Sen onunla kal, ben savaşırım."
Ash başını salladı ve Anya tersleyip sızlanırken onun yanında çömeldi.
Fang, savaşmak için daha güçlü formu olan bir kurda dönüştü, ancak Vane insan olarak kaldı.
Ash, Timsahları pusuda beklerken Daimonların çığlık attığını duydu.
Kavga çıkınca Anya yumruk atmaya başladı. Ash dikkatini dişi kurda odakladı ve yalnızca Daimonların Anya'ya yaklaşmadıklarından emin olmak için yukarı baktı.
Valerius ve Vane onlarla bıçak ve kılıçla savaşırken, Fang onları kurt biçiminde uzak tutmak için olağanüstü bir iş yapıyordu. Kötü olan şey, kardeşlerin sihirlerini Ash'ten daha fazla kullanamamalarıydı. Enerjilerinin herhangi bir rastgele atışı, yanlışlıkla Anya ve yavrularına çarpabilir ve onları anında öldürebilir.
"Van!"
Dişi kurdun çıkardığı insan sesiyle Ash irkildi. Vane'in sırtına saldırmak üzere olan bir Daimon'u görmek için yukarı baktı. Önceden uyarılmış olan Katagari, Daimon'u gördü ve Daimon'u kalbinden bıçaklamak ve onu öldürmek için zamanda döndü.
Anya uzandı.
Ash, yavrularından ilki tepeye çıkarken onu hareketsiz tuttu. "İşte bu," dedi ona sakin, yatıştırıcı bir sesle. "Neredeyse geldik."

Yanlarındaki çitlerin arasından bir Daimon çıktı. Vane Daimon'u yakalayıp onlardan uzaklaştırırken Ash ayağa fırladı ve Anya'yı savunmak için döndü.
Vane dişlerinin arasından, "Kız kardeşime iyi bak," dedi.
Ash hızla Anya'ya döndü.
Daimonlar artık bu kadar yakınken, bebek Anya'yı ve Daimonları izlemek zorundaydı. Kolay değildi.
"İt," dedi Anya'ya. "Biraz daha."
Sonraki birkaç saniye hızla gerçekleşti ve yine de zaman içinde yavaş ilerliyor gibiydiler.
Fang ile yaptıkları kavgadan iki Daimon ayağa kalktı. İçlerinden biri Fang'ı bir Taser silahıyla vurdu ve onu hemen insana dönüştürdü. Vücudu kurt ve insan arasında kontrolsüz bir şekilde ileri geri sallanırken Fang bir uluma attı.
Vane ikincinin peşinden gitti, aynı anda birincisi Taser'ı yere atlayan Vane'e nişan aldı. Daimon düğmeye bastı ve Taser patlaması Vane'i çok az farkla ıskaladı.
Onun yerine Anya'yı vurdu.
Ash, Anya'nın bir kurttan bir kadına dönüştüğü ve tekrar geri döndüğü için öfkeyle küfretti.
Çığlıkları ağaçlarda yankılandı ve sonra ürkütücü bir şekilde sustu.
Kurt formuna geri döndüğünde, hiç hareket etmedi.
Vane ona koştu ama artık çok geçti.
O ölmüştü.
Ash savaş narasını attı ve onu öldüren Daimon'a saldırdı. Daimon'un çenesine sert bir yumruk attı, sonra da işini bitirmek için çıplak ellerini kullandı.
Artık güçlerini kısıtlama olmadan kullanabildiğine göre, Ash kalan Daimonlar üzerinde kısa bir çalışma yaptı.
Fang'ın dönüşümleri yavaşlamıştı ama kendini yavaşça kız kardeşinin vücuduna doğru sürüklerken hâlâ insan ve kurt biçimleri arasında gidip geliyordu.
Vane taş gibi Anya'ya doğru yürüdü ve onun yanına çöktü. Kurdun vücudunu kollarının arasına aldı ve onu bir bebekmiş gibi kucakladı. Onunla ileri geri sallanırken ve ona kurt gibi fısıldarken gözyaşları yüzünden aşağı aktı.
Fang şiddetli bir uluma attı ve bir erkeğe dönüştü. Vücudu çıplak, başını Anya'nın sırtına koydu ve ona da sarıldı.
Ash, üçünün keder içinde orada toplanmış halini asla unutamazdı. Onu sonsuza dek rahatsız edecekti.
Çok iyi, geçmişi hatırladı….
Böyle bir acı hiçbir zaman tam olarak iyileşmedi. Bunu bir gerçek olarak biliyordu.
Yüzü asıktı, Ash onlara doğru bir adım attı. "Bana ihtiyacın var mı-"
"Defol," diye hırladı Vane, sesi vahşi ve soğuktu. "Bizi yalnız bırakın."
"Daha fazla Daimon gelebilir," diye hatırlattı Val, Vane'e.

"Ve onları öldüreceğim," diye homurdandı. "Hepsini öldüreceğim."
Onlara yardım etmek için yapılacak başka bir şey yoktu ve Ash en çok bundan nefret ediyordu. Kardeşlerin yas tutmak için zamana ihtiyaçları vardı.
Asasını parçalayarak kardeşleri sıkıntılı bir bakışla izleyen Val'e döndü.
Valerius, Vane'e, "Yapabileceğin başka bir şey yoktu," dedi. "Kendini suçlama."
Vane insanlık dışı bir hırıltı çıkardı.
Ash, Val'in kolunu çekti ve Vane üzüntüden saldırmadan önce onu olay yerinden uzaklaştırdı.
Val, Ash'i takip ederken, "Masumlar asla başkalarının savaşlarından acı çekmek zorunda kalmamalı," diye soludu.
Biliyorum, dedi Ash, kalbi ağırdı. "Ama durum her zaman böyleymiş gibi görünüyor."
Val başını salladı. "Bir furore infra, libera nos."
Ash Latince alıntıyı duyunca duraksadı. Bizi içimizdeki öfkeden kurtar.
"Biliyor musun Valerius, senin gerçekten insan olabileceğini düşündüğüm zamanlar oluyor."
Valerius bununla alay etti. "Güven bana, Acheron, benim var olan insan parçam ne olursa olsun, çok çok uzun zaman önce öldürüldü."
Night Embrace'ten Sahne #2 Silindi
Bu, kitabın arkasından çekilen sonsözlerden biridir.
New Orleans, üç saat sonra
"Yemek yedi mi?"
Vane, Anne Ayı Peltier'in sorusu üzerine yutkundu ve hayır anlamında başını salladı. Fang, ayılar onları avladığından beri bir lokma bile yememişti.
Kardeşi ölüyordu ve tıpkı Anya'da olduğu gibi, Vane'in onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.
İçini aciz bir öfke doldurdu ve o gece olanlar için kan istiyordu. En çok da Talon'un kalbini avucunun içinde istiyordu.
Anne Ayı elini nazik bir şekilde onun omzuna attı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, sor."
Vane ona hırlamamak için kendini zorladı.
İhtiyacı olan şey, kardeşinin yeniden bir bütün olmasıydı. Ancak Daimon saldırısı, Fang'ı hayatta kalma isteğinden yoksun bırakmıştı. Kardeşinin kanından fazlasını almışlardı, onurunu ve kalbini almışlardı.
Vane, erkek kardeşinin bir daha normal olup olmayacağından şüpheliydi.
Annem ayı şekline büründü ve ağır adımlarla uzaklaştı. Vane, Justin'in panter biçiminde dışarıdan geldiğinin, ardından bir kaplan ve iki şahinin geldiğinin sadece belli belirsiz farkındaydı. Hepsi günü gerçek hayvan bedenlerinde, masum dünyadan güvenli bir şekilde uzakta geçirebilecekleri odalarına yönelmişti.
"Hayvanat bahçesi, değil mi?"

Colt'un kapıdan gelen sesine baktı. 1,80 boyundaki Colt, Howlers'ın üyelerinden biriydi. Annem ve klanı gibi Colt da bir ayıydı ama onların aksine o aynı zamanda bir Arcadialıydı.
Vane, ayıların aralarında birine müsamaha göstermesine şaşırmıştı. Çoğu Katagarya sürüsü, herhangi bir Arcadian'ı görünürde öldürürdü.
Yapardı.
Ama sonra, Anne ve Ayı Baba her zamanki grup değildi.
"Ne istiyorsun?" diye sordu.
Colt huzursuzca kıpırdandı. "Düşünüyordum da... Peltier'leri koruyan iki Nöbetçi olsaydı Sanctuary'deki herkes için çok daha güvenli olurdu biliyorsun."
Vane buna alay etti. "Bir Sentinel ne zamandan beri bir Katagarya klanını koruyor?"
Colt ona komik bir bakış attı. "Bir Katagari kurdunun kürkünü okşayan bir Nöbetçi'den mi?"
Öfke, Vane'in görüşünü kararttı ve Fang'ın iyiliği için burada kalması gerektiği gerçeği olmasaydı, Colt'un boğazına saldırıyor olacaktı. "Ben bir Nöbetçi değilim ve Arcadian da değilim."
"Benden saklanamazsın, Vane. Benim gibi siz de yüz izlerinizi saklamayı seçtiniz ama bu sizin ne olduğunuzu değiştirmiyor. Biz Nöbetçileriz."
Vane ona lanet okudu. "Asla bir Sentinel olmayacağım. Bu doğuştan gelen hakkı reddediyorum. Kendi türümü avlayıp öldürmeyeceğim."
"Bunu zaten yapmadın mı?" diye sordu Colt tek kaşını kaldırarak. "Doğum paketin için kaç tane Nöbetçi öldürdün?"
Vane bunu düşünmek istemiyordu. Bu farklıydı. Anya ve Fang'ı tehdit etmişlerdi.
Bak, dedi Colt. "Senin hakkında hüküm vermek için burada değilim. Sadece daha kolay olacağını düşünüyorum—"
"Kalmıyorum," dedi Vane. "Kurtlar diğerlerinin arasına karışmaz. Tekrar Fang'ı koruyacak kadar güçlendiğimde, buradan gideceğiz."
Colt derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Her neyse." Döndü ve gitti.
Fang'ın yenmemiş yemeğini mutfağa götürmek için odadan yeterince uzun ayrıldığında Vane'in kalbi ağrıyordu.
Kardeşi hemen geri çekilmezse ne yapacağını bilmiyordu. İkisi de ölüm cezası altındaydı.
Kaderlerini belirlemek için babalarının gözcüleri geri göndermesi çok uzun sürmeyecekti.
İkisinin de hayatta kaldığını öğrendiklerinde, suikastçılar peşlerine düşecekti. Fang cep telefonuna ihtiyacı vardı.
Tek başına savaşabilirdi, ama Fang'ın katatonik kıçını yanında taşımak kolay olmayacaktı ve tek istediği de uzanıp yaralarını yalamakken yapmayı dört gözle beklediği bir şey değildi.
Bu kadar bencil olduğu için Fang'a lanet olsun.
Vane üst kattaki odasına döndüğünde, Wren'i kapının hemen içinde ve Aimée Peltier'i yatakta Fang'ın yanında buldu.

Otuzlu yaşlarının başındaki Wren çok daha genç görünüyordu. Koyu sarı saçlarını rasta bukleler yapmıştı ve henüz Vane'le tek kelime konuşmamıştı. Anne Ayı ona Wren'in birkaç yıl önce ölüme terk edildiğini ve Sığınak'a getirildiğini söylemişti. Wren hakkında, annemin ondan hoşlanmadığı ya da ona güvenmediği dışında kimse bir şey bilmiyordu.
Aimée Peltier güzel bir sarışındı - bu, bir erkeğin kadınlarını aşırı derecede sıska sevmesi ve Vane'in sevmemesiydi. Peltier klanının gururu ve sevinciydi ve gördüğü kadarıyla gerçekten iyi kalpli birkaç ayıdan biriydi.
Aimée eğilip Fang'a bir şeyler fısıldarken Vane kaşlarını çattı.
Fang hayretle onun elini yaladı.
Aimée, Fang'ın kürkünü okşadı ve yataktan kalktı. Vane'i görünce donup kaldı.
"Ona ne dedin?" diye sordu.
Ona ikinizin de burada hoş karşılanacağını söyledim. Bir daha kimsenin onu incitemeyeceğini.
Vane, hareketsiz kurt haline geri dönmüş olan kardeşine baktı.
Vane, "Burada kalmıyoruz," diye yineledi.
Wren ona buruk bir gülümseme verdi. "Eğlenceli. On yıl önce söylediğim buydu."
Night Embrace'ten 3. Sahne Silindi
Talon'un neden bataklıkta yaşadığını göstermek istediğim bir sahneydi bu. Editörüm gereksiz olduğunu düşündüğü için o da kesildi.
Acheron elini onun omzuna koydu. Dokunuş heyecan verici, cızırtılıydı. Acı çekmeden yandı ve onu doğrudan geçmişe fırlattı.
Talon, kendisini iki yüz yıldan fazla bir süre önce gördüğü gibi hareket edemiyordu. Bataklığa gitmeden önce inşa ettiği eski çiftlik evindeydi. O ve Acheron avdan döndüklerinde kapısının önünde küçük bir bohça bulduklarında saat gece yarısını biraz geçmişti.
İlk başta, bir bebeğin yumuşak sızlanmasını duyana kadar hiçbir şey düşünmemişti. Terk edilmiş bebeği gördüğü an duyguları onu alt etmişti.
"Bu çocuğu ben tutacağım."
"Pençe," diye tersledi Acheron. "Deli misin? Kara Avcıların çocuğu yok. O bir kimsesiz ve ona bir aile bulmalısın.
"Hayır, yapmayacağım Acheron. O bana tanrılar tarafından bakmam için verildi. Ayrıca, diğer Kara Avcıların çevrelerinde çocukları var."
"Ama onlar Efendilerinin çocukları."
"O halde ona bakması için bana bir Yaver gönder."
Acheron karşı koymuştu ama sonunda pes etmiş ve Talon'a bebeği büyütmeye yardım edecek birini bulmuştu.
Talon'un düşünceleri, evlatlık kızının zihninde büyüdüğünü görünce görüntülerle dolup taştı.
Sirona yürümeye başlayan çocukken ilk adımlarını atıyor ve ona doğru uzanırken gülüyor. Küçük bir kız olarak Sirona, yatmadan önce ona sarılmak için koşuyor. Sirona, her gece onu kucağına alıp Daimonları avlamaya bırakmadan önce dua ediyordu.

Şimdiye kadar gördüğü en güzel kız olmuştu. Gülen mavi gözleri ve sarı saçları ona Nynia'yı hatırlatmıştı ve bazen onun kızları olduğunu hayal ederdi.
Onu bir baba gibi korumuş ve önemsemiş, ona istediği her şeyi ve her şeyi vermişti.
Ona amcası olduğunu ve ailesinin öldüğünü ve onu kendi bakımına bıraktığını söylemişti. Hiç kimse bunu sorgulamamıştı. Sadece Yaveri gerçeği biliyordu.
"Nasıl görünüyorum amca?"
Sirona'nın kasabadaki terzinin soyunma odasından çıktığını görünce Talon'un nefesi kesildi. Hava kararmasını iki saat geçmişti ve tuhaf programına uyması için terziye bir servet ödemişti. Ama Sirona'nın yüzündeki mutluluğu görünce, her kuruşa değdiğine karar verdi.
Gelinliği, gök rengi gözlerini parlatan soluk bir maviydi. Sarı saçları uyumlu bir kurdeleyle toplanmıştı.
Ona gülümsemişti. "Thomas seninle en iyi şekilde ilgilenen şanslı bir adam." Güldü ve dudaklarını onun yanağına bastırdı, sonra düğün çeyizinin geri kalanını denemek için içeri koştu.
Birkaç dakika sonra terzinin yardımcısı koşarak yanına geldi. "Bayıldı!"
Dehşete kapılan Talon, ona koşmuş ve onu eve taşımıştı. Onu neyin rahatsız ettiğini kimsenin bilmediğini, ancak geceyi dışarıda yaşayamayacağını söylemesi için bir doktor çağırtmıştı.
Saatlerce onun yanında, onu kollarında tutmuş, nefes almak için mücadelesini dinlemişti.
Genç vücudu acıyla kıvranmıştı ve ter içinde kalmıştı.
"Artık Thomas'la asla evlenmeyeceğim," diye fısıldadı. "Asla anne olmayacağım." Gözlerinden yaşlar süzülürken ona baktı. "Seninle ilgilenecek kimse kalmayacak amca."
Ve orada, onun kollarında, eli yanağında ölmüştü.
Talon teselli edilemezdi. Lanetin kaldırıldığına ve onun bir lütuf olduğuna aptalca inanmıştı. Sonunda, Camulus'un bir kez daha onunla oynadığını öğrenmişti.
Kaybetmeden asla sevemezdi.
Sirona'nın gömüldüğü gece, Talon çiftliğini yakıp yerle bir etmiş ve bir daha kimsenin yanına yaklaşmamasına yemin ettiği bataklığa yönelmişti.
Seize the Night'tan Silinmiş Sahne
Seize the Night sırasında meydana gelen olaylar, Dark-Hunter dünyasını kasıp kavurdu.
Çok sevilen karakterler öldü ve aniden hiçbir şey kutsal değildi.
Desiderius'un katliamı ve Nick Gautier'in başına gelenlerle birlikte, roman çılgınca yoğun bir hızla sona erdi. Bu nedenle, Acheron'u Cherise Gautier'in mezarında gösteren bu yumuşak, sessiz ve güzel sahne pek uymadı.
Ash, St.Petersburg'daki mezarın dışında rahip teselli edici sözler söylerken sessizce dinledi.

Cherise Gautier'nin toprağa verildiği Louis mezarlığı. Julian, Grace, Kyrian, Amanda, Tabitha ve Valerius sağında dururken, Talon, Sunshine ve Peltier'ler Ash'in tanıma ayrıcalığına sahip olduğu en iyi kadınlardan birine saygılarını sunmak için solunda sıralanmıştı.
Kadınla ilk tanıştığı gün giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti. Bir çift hımbıl siyah pantolon, büyük beden siyah bir kazak ve uzun bir deri ceket. Cherise ona şöyle bir bakmış ve dilini şaklatmıştı.
"En son ne zaman yemek yedin?" ona sormuştu.
"Bir saat önce."
Sözleri onu hiç yanıltmamıştı. Gururunu kurtarmak için yalan söylediğine ikna olmuş, onu hemen bir sandalyeye oturtmuş ve Nick onlara gülmemeye çalışırken ona bir tabak Cajun mücveri hazırlamıştı.
Son on bir bin yılda Ash'e insan gibi davranan ender insanlardan biri olmuştu. Onu bir anne sevgisine ve bir arkadaşa ihtiyacı olan genç bir adamdan başka bir şey olarak görmemişti.
Ve onu her şeyden çok özlemişti.
Soğuk rüzgar onu keserken dururken, kendi ruhunun buna neden olduğu için öfkeyle haykırdığını duyabiliyordu. Öfkeyle söylenen bir cümle nasıl bu kadar zarar verebilirdi? Ama sonra yapabilirlerdi. Kesikler ve morluklar her zaman iyileşirdi ama öfkeyle söylenen sözler çoğunlukla kalıcıydı. Bedene zarar vermediler, ruhu yok ettiler.
Yaşlı rahip onlara, "Cherise ile annesinin onu doğurduğu gün tanıştım," dedi. "Kendi çocuğunu bu dünyaya getirdiği akşam ben de oradaydım. Nick onun gururuydu ve onu tanıyan herkes bilir ki ona en değerli varlığının ne olduğunu sorsaydın, Nick'in adıyla cevap verirdi."
Kyrian, eski Yunan generalinin düşüncelerini duyan Ash'e yan yan baktı. Cherise'nin acımasızca öldürülmesinden sonra Nick'in cesedi bulunamadığından, hem eski hem de yeni New Orleans Kara Avcıları ve Toprak Sahipleri arasındaki fikir birliği, Nick'in kendisinin bir Kara Avcı olduğu yönündeydi.
Hepsi Ash'e gerçeği sormaktan daha iyisini biliyordu.
Onların dünyasını bilmeyen insanların hepsi, Nick'in annesinin başına gelen kaderden başka bir zayiat olduğunu varsayarken, yetkililer Nick'in onu öldürdüğüne inanıyorlardı.
İkincisi, Ash'in Nick'i New Orleans'a geri getiremeyeceğini bilmesinin nedeniydi. En azından uzun bir süre değil. Polis onu arıyordu ve onu bir kalp atışı içinde mahkum edeceklerdi.
Kimsenin Nick'i bilmesini istemediğinden bahsetmiyorum bile. En azından Nick dünyayla başa çıkmaya hazır olana kadar.
Rahip bitirdikten sonra, rahip ve Peltiers giderken Amanda ve Tabitha ellerinde tuttukları gülleri Cherise'nin mezarının kapısına koydular.
Amanda, Ash'in yanında durdu. Daha sonra Nick için evimizde bir anma töreni yapacağız. Sadece Kara Avcılar ve Toprak Sahipleri.”
Ash başını salladı ama onunla göz göze gelmeyi reddetti. Eğer öyleyse, onun gerçeği bildiğinden emindi.

Yalnız kalana kadar kıpırdamadı. İçini çekerek mezarlığı oluşturan taş anıtlara baktı. Burada şahsen tanıdığı pek çok kişi vardı.
O kadar çok canlı ve ölü görmüştü.
Rüzgârdaki seslerini duyabiliyor, yüzlerini, yaşamlarını hatırlayabiliyordu.
Özür dilerim, Cherise, diye fısıldadı.
Öne çıkarak annesi tarafından yaratılmış kutsal bir siyah gül olan mavyllo'yu yarattı ve onu kırmızı güllerin yanına koydu. Kırmızı olanların aksine burada kök salacak ve onun anısına büyüyecekti.
Bu, türünün herhangi birine verebileceği en büyük onurdu.
"Merak etme Cherise. Oğlunuzun başına başka kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim... Söz veriyorum."

Karanlık Avcı Hikayeleri ve Romanları Okuma Sırası
Çocuğum, ne kadar safsın. Seni şeytanla anlaşma yapmaya zorlayan kadının ruhunu istiyorum.
—Hades
Dark-Hunter evrenindeki her şeyi çıkış sırasına göre okuduğunuzdan emin olmak konusunda titizseniz, işte size bir kontrol listesi. Romanların yanı sıra Dark-Hunter ile ilgili tüm hikayeleri ve bu hikayelerin orijinal olarak bulunduğu yerleri içerir.
fantezi aşığı
"Başlangıç"
"Dragonswan" (Goblen'den)
Gece Zevkleri
gece kucaklaması
"Phantom Lover" (Gece Yarısı Zevklerinden)
Şeytanla dans etmek
"Bir Kara Avcı Noeli"
gecenin öpücüğü
gece oyunu
"Winter Born" (Stroke of Midnight'tan)
Geceyi yaşa
Gecenin Günahları
"İkinci Şans" (Dark-Hunter Koleksiyon Kitapçığından) Geceyi Serbest Bırakın
Ayın Karanlık tarafı
"A Hard Day's Night-Searcher" (My Big Fat Supernatural Wedding'den)
"Ölene Kadar Ayrılıyoruz" (İlk Isırıkta Aşk'tan)
"Fear the Darkness" (2007 çevrimiçi e-postaya özel)
Rüya Avcısı
Şeytanlar da ağlar
Geceyarısı Temizliği Üzerine

Resmi Dizi Web Siteleri
Ahhh, yok olmanın güzelliği. Bunun gibi bir şey yok.
—Apollymi
Dark-Hunter Web sitesi, www.Dark-Hunter.com
Dream-Hunter Web sitesi, www.Dream-Hunter.com
Were-Hunter Web sitesi, www.Were-Hunter.com
Daimon-Apollite Web sitesi, www.Katoteros.com
Sherrilyn Kenyon Fan Kulübü, www.vampirechick.com
Sherrilyn Kenyon MySpace Sayfası, www.myspace.com/officialdarkhunter
Son Derece Kısa Son Söz
Bebeğim, bildiğin dünya çirkinleşti.
—Ravyn Kontis
Söz verildiği gibi
Artık bitirdiğinize göre, başa dönün ve yeniden başlayın. Sık sık okuyun. Bu kitaptaki bilgiler, Ash'in saç rengi kadar sık değişme eğilimindedir. Akıllı bir DarkHunter, nefes alan bir Dark-Hunter'dır. Bu kitabı hayatınız pahasına koruyun.
Şimdi, devam et, git oyna. İnsan ırkını yok olmaktan kurtarın. Yapacak işlerim var.
Ve sen de öyle.
teşekkürler
İnsan kalbinin sevdiği kişi için kendini feda etme yeteneği... Olympus'ta onunla rekabet etmeye başlayabilecek hiçbir şey yoktur.
—M'Adoc
Benim gibi, bu özet, arkadaşlarımdan ve ailemden çok fazla yardım ve ilham almasaydı, bu kadar şaşırtıcı olmazdı.
Her şeyden önce, Kara Avcı ekibine ve kendi ilham perilerime teşekkür etmeliyim—
Dee Clingman; Lillie Rainey; Janet Lee; Tracy Willoughby; Kitti McConnell; Kristi Gillis; Mary Robinette Kowal; Nicole Hamilton; ve Shannan Starnes - beni hizaya soktuğu, fikirleri etrafa saçtığı ve bir şapka damlasına yardım ettiği için. Sevimli ve coşkulu Jenny Rappaport ve Lori Perkins'e de teşekkür etmeliyim. Jenny Hime, sen bir peri vaftiz annesinin sahip olmayı umabileceği en iyi arkadaşsın.
Çoğunuzun Dark-Hunter mesaj panolarından EvylEd olarak tanıdığınız Eddie Coulter'a, K-Con'dan haritalar, broşürler ve kitapçıklarla dolu olarak döndüğü için kocaman kucaklamalar geliyor; ayda en az bir kez evime gelip beni dışarının nasıl göründüğünü hatırlamaya zorladığın için; bana içimi dökebileceğim bir kulak ve yaslanabileceğim bir omuz verdiğin için; ve beni Yıldız Geçidi bölümlerinde ve geçici akıl sağlığında tuttuğun için.
New Orleans'taki her şey için Louisiana ailelerime teşekkür etmeliyim: Robin ve Beau Erwin; Nina Teyze, Robbie Amca ve Stringer klanımın geri kalanı; ve Ordoynes—
Dale, Ora, Devin ve Megan. Yunanlılar ve Cajunların bu kadar çok ortak noktası olabileceğini kim bilebilirdi? Hepinize kocaman, kocaman sevgiler.

Ve Yunan olmanın ne demek olduğuna dair tüm bu hatırlatmalar için Gloria ve Angelo Metropolis'e ve yakın aileme teşekkür etmeliyim: çok soğukkanlı, çok sabırlı, çok bağışlayıcı (ve çok bağışlayıcı) ebeveynlerim George ve Marcy Kontis; en ihtiyacım olduğu anda hikayeleriyle beni güldüren yetenekli kız kardeşim Soteria; ve güzel, ölümsüz büyükannem Helen. Troy'lu o bayanın senden haberi yok, Nana.
Beni sevme, destekleme ve dünyanın bir ucundan kıçımı tekmeleme konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahip olan parlak zırhlı şövalyem Steve'den bahsetmeseydim ihmalkarlık ederdim (ve o beni asla affetmezdi). Teşekkürler bebeğim.
Son olarak, tabii ki, kötü şöhretli Sherrilyn Kenyon'a - cömert bir kalbe sahip arkadaş, akıl hocası ve tanrıça - teşekkür etmeliyim. Harikasın tatlım. Sonsuza kadar ve ötesine.

KARANLIK AVCI YARDIMCISI. Telif Hakkı © 2007, Sherrilyn Kenyon'a aittir. Buraya yazın ©
2007 Kate Johnson tarafından. Çizimler © 2007, Dabel Brothers. Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için, adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY

10010.

www.stmartins.com
Birinci Basım: Kasım 2007
eISBN 9781429931342
e-Kitaplar, ticari veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.
Ayrıca 1 Numaralı Çok Satan Yazar Sherrilyn Kenyon The Dark-Hunter Serisinden de Alınabilir
fantezi aşığı
Gece Zevkleri
gece kucaklaması
Şeytanla dans etmek
gecenin öpücüğü
gece oyunu
Geceyi yaşa
Gecenin Günahları
Geceyi Serbest Bırak
Ayın Karanlık tarafı
Şeytanlar da ağlar
Acheron
Sessiz Bir Gece
Yükselen kötü ay
Merhamet yok
intikam
Zaman Zamansız
Styxx
Karanlık Avcı Arkadaşı
Rüya Avcısı Serisi
Rüya Avcısı
Geceyarısı Temizliği Üzerine
Rüya yakalayıcı
Rüya Savaşçısı
Gardiyan
Nick Günlükleri
Sonsuzluk
Yenilmez
rezil
cehennem
Lig
Gecenin Doğuşu
Ateşin Doğuşu
Buzdan Doğan